

Hoành Tảo Hoang Vũ

Contents

Hoành Tảo Hoang Vũ	31
1. Chương 1: Phá Đỉnh. (1)	31
2. Chương 2: Phá Đỉnh. (2)	33
3. Chương 3: Đại Cừu. (1)	35
4. Chương 4: Đại Cừu. (2)	38
5. Chương 5: Liên Tục Đột Phá.	40
6. Chương 6: Ác Nô. (1)	42
7. Chương 7: Ác Nô. (2)	44
8. Chương 8: Phát Tài Chi Đạo. (1)	46
9. Chương 9: Phát Tài Chi Đạo. (2)	48
10. Chương 10: Cướp Bóc. (1)	50
11. Chương 11: Cướp Bóc. (2)	52
12. Chương 12: Chém Giết. (1)	54
13. Chương 13: Chém Giết. (2)	57
14. Chương 14: Ngũ Hành Đồng Tu	59
15. Chương 15: Thảm Gia Mở Tiệc. (1)	61
16. Chương 16: Thảm Gia Mở Tiệc. (2)	63
17. Chương 17: Lăn Đầu Xuất Chúng. (1)	65
18. Chương 18: Lăn Đầu Xuất Chúng. (2)	67
19. Chương 19: Thắng Xuất. (1)	69
20. Chương 20: Thắng Xuất. (2)	72
21. Chương 21: Đột Phá Bạo Khí Cảnh	74
22. Chương 22: Tàn Niên Tế Điển. (1)	76
23. Chương 23: Tàn Niên Tế Điển. (2)	79
24. Chương 24: Thiêu Cừu. (1)	81
25. Chương 25: Thiêu Cừu. (2)	84
26. Chương 26: Không Thở Ngăn Cản	86
27. Chương 27: Gia Chủ Lâm Gia. (1)	89
28. Chương 28: Gia Chủ Lâm Gia. (2)	91
29. Chương 29: Ruồng Bỏ. (1)	94
30. Chương 30: Ruồng Bỏ. (2)	96
31. Chương 31: Cầm Tự Oai	99
32. Chương 32: Thanh Mi Lộc. (1)	101
33. Chương 33: Thanh Mi Lộc. (2)	103
34. Chương 34: Phản Thưởng	106
35. Chương 35: Treo Giải Thưởng. (1)	108
36. Chương 36: Treo Giải Thưởng. (2)	110
37. Chương 37: Cuồng Bạo Đan. (1)	113
38. Chương 38: Cuồng Bạo Đan. (2)	116
39. Chương 39: Hỏa Hạt Vương	118
40. Chương 40: Cường Khí Cảnh. (1)	120
41. Chương 41: Cường Khí Cảnh. (2)	122

42. Chương 42: Phục Kích. (1)	124
43. Chương 43: Phục Kích. (2)	127
44. Chương 44: Oanh Sát Lâm Quảng Sâm	130
45. Chương 45: Chiến Chung Vĩnh Thanh. (1)	132
46. Chương 46: Chiến Chung Vĩnh Thanh. (2)	134
47. Chương 47: Mãnh Thú Tiên Thiên Cảnh. (1)	137
48. Chương 48: Mãnh Thú Tiên Thiên Cảnh. (2)	139
49. Chương 49: Lưỡng Bại Câu Thương. (1)	141
50. Chương 50: Lưỡng Bại Câu Thương. (2)	144
51. Chương 51: Sứ Giả Bạch Vân Tông	146
52. Chương 52: Ô Nguyên Thạch. (1)	148
53. Chương 53: Ô Nguyên Thạch. (2)	150
54. Chương 54: Ly Khai Doanh Trại. (1)	153
55. Chương 55: Ly Khai Doanh Trại. (2)	155
56. Chương 56: Ngân Mang	157
57. Chương 57: Bảo Tàng. (1)	159
58. Chương 58: Bảo Tàng. (2)	161
59. Chương 59: Bò Lên Thi Cốt. (1)	164
60. Chương 60: Bò Lên Thi Cốt. (2)	166
61. Chương 61: Canh Kim Dực Trì. (1)	169
62. Chương 62: Canh Kim Dực Trì. (2)	171
63. Chương 63: Khôi Lỗi	173
64. Chương 64: Áo Ảnh. (1)	176
65. Chương 65: Áo Ảnh. (2)	178
66. Chương 66: Ra Tay	180
67. Chương 67: Ngô Bạch Thạch. (1)	183
68. Chương 68: Ngô Bạch Thạch. (2)	185
69. Chương 69: Ngô Thiên Đan. (1)	187
70. Chương 70: Ngô Thiên Đan. (2)	189
71. Chương 71: Thăng Cấp Tiên Thiên. (1)	191
72. Chương 72: Thăng Cấp Tiên Thiên. (2)	194
73. Chương 73: Trở Về	196
74. Chương 74: Cường Thế. (1)	198
75. Chương 75: Cường Thế. (2)	201
76. Chương 76: Lại Chém Hai Tiên Thiên. (1)	204
77. Chương 77: Lại Chém Hai Tiên Thiên. (2)	206
78. Chương 78: Thanh Lý Nội Bộ	209
79. Chương 79: Tử Đỉnh, Cẩm Tự. (1)	211
80. Chương 80: Tử Đỉnh, Cẩm Tự. (2)	213
81. Chương 81: Toàn Bộ Diệt. (1)	216
82. Chương 82: Toàn Bộ Diệt. (2)	218
83. Chương 83: Nhất Thống Bạch Dương Trấn. (1)	221
84. Chương 84: Nhất Thống Bạch Dương Trấn. (2)	223
85. Chương 85: Tịch Thu Tài Sản	225
86. Chương 86: Liên Thành Tổ Địa. (1)	227
87. Chương 87: Liên Thành Tổ Địa. (2)	230
88. Chương 88: Giác Ngộ. (1)	232
89. Chương 89: Giác Ngộ. (2)	234
90. Chương 90: Khiếp Sợ Gia Tộc	236
91. Chương 91: Lựa Chọn Công Pháp. (1)	239
92. Chương 92: Lựa Chọn Công Pháp. (2)	241
93. Chương 93: Đỏ Mắt. (1)	243
94. Chương 94: Đỏ Mắt. (2)	245
95. Chương 95: Trùng Kích Tứ Trọng Thiên. (1)	248

96. Chương 96: Trùng Kích Tứ Trọng Thiên. (2)	250
97. Chương 97: Đi Dự Tiệc Hoàng Cung. (1)	252
98. Chương 98: Đi Dự Tiệc Hoàng Cung. (2)	254
99. Chương 99: Oanh Động. (1)	256
100. Chương 100: Oanh Động. (2)	258
101. Chương 101: Đại Hội Đấu Giá	261
102. Chương 102: Đấu Phú. (1)	263
103. Chương 103: Đấu Phú. (2)	265
104. Chương 104: Xuất Phát Thí Luyện. (1)	267
105. Chương 105: Xuất Phát Thí Luyện. (2)	270
106. Chương 106: Quý Nữ	272
107. Chương 107: Săn Bắt Mãnh Thú. (1)	274
108. Chương 108: Săn Bắt Mãnh Thú. (2)	277
109. Chương 109: Ngân Mang Lập Công. (1)	279
110. Chương 110: Ngân Mang Lập Công. (2)	282
111. Chương 111: Không Linh Thạch Nhũ. (1)	284
112. Chương 112: Không Linh Thạch Nhũ. (2)	286
113. Chương 113: Tiên Thiên Thất Trọng Thiên	289
114. Chương 114: Hữu Nữ Tô Mị. (1)	291
115. Chương 115: Hữu Nữ Tô Mị. (2)	293
116. Chương 116: Đánh Cuộc Đấu. (1)	296
117. Chương 117: Đánh Cuộc Đấu. (2)	299
118. Chương 118: Sương Long Thương	301
119. Chương 119: Tiên Thiên Đại Viên Mãn. (1)	304
120. Chương 120: Tiên Thiên Đại Viên Mãn. (2)	306
121. Chương 121: Ngoại Môn Lâm Hải Nguyên. (1)	308
122. Chương 122: Ngoại Môn Lâm Hải Nguyên. (2)	310
123. Chương 123: Tranh Giành Danh Nghịch. (1)	313
124. Chương 124: Tranh Giành Danh Nghịch. (2)	315
125. Chương 125: Đại Chiến Mộ Dung Bạch.	317
126. Chương 126: “tình địch” (1)	320
127. Chương 127: “tình địch” (2)	322
128. Chương 128: Đột Phá Thanh Huyền	324
129. Chương 129: Huyết Chiến. (1)	327
130. Chương 130: Huyết Chiến. (2)	329
131. Chương 131: Luyện Chế Pháp Khí. (1)	331
132. Chương 132: Luyện Chế Pháp Khí. (2)	333
133. Chương 133: Phương Pháp Qua Cửa Vô Lại. (1)	335
134. Chương 134: Phương Pháp Qua Cửa Vô Lại. (2)	338
135. Chương 135: Thiên Khí Tộc	340
136. Chương 136: Ly Khai Di Tích. (1)	342
137. Chương 137: Ly Khai Di Tích. (2)	345
138. Chương 138: Chém Liên Tục. (1)	347
139. Chương 139: Chém Liên Tục. (2)	349
140. Chương 140: Thanh Danh Vang Dội	352
141. Chương 141: Tái Chiến Điện Kỷ Dũng. (1)	354
142. Chương 142: Tái Chiến Điện Kỷ Dũng. (2)	356
143. Chương 143: Phú Khả Địch Quốc. (1)	359
144. Chương 144: Phú Khả Địch Quốc. (2)	361
145. Chương 145: Thích Biến Căng Cường Giả Phủ Đệ	363
146. Chương 146: Phong Tỏa. (1)	365
147. Chương 147: Phong Tỏa. (2)	368
148. Chương 148: Dục Viên. (1)	370
149. Chương 149: Dục Viên. (2)	372

150. Chương 150:	Huyền Vũ Quả	375
151. Chương 151:	Huyền Tinh Tông. (1)	377
152. Chương 152:	Huyền Tinh Tông. (2)	380
153. Chương 153:	Thái Kế Vũ. (1)	382
154. Chương 154:	Thái Kế Vũ. (2)	385
155. Chương 155:	Thuần Thú	388
156. Chương 156:	Tầng Thứ Ba. (1)	390
157. Chương 157:	Tầng Thứ Ba. (2)	393
158. Chương 158:	Dùng Trí. (1)	395
159. Chương 159:	Dùng Trí. (2)	398
160. Chương 160:	Hỏa Năng Khủng Thú	400
161. Chương 161:	Giác Vi Cảnh Khôi Lỗi. (1)	403
162. Chương 162:	Giác Vi Cảnh Khôi Lỗi. (2)	405
163. Chương 163:	Thu Phục. (1)	408
164. Chương 164:	Thu Phục. (2)	410
165. Chương 165:	Quần Hùng Hội Tụ	412
166. Chương 166:	Xích Huyết Ma Khí. (1)	415
167. Chương 167:	Xích Huyết Ma Khí. (2)	417
168. Chương 168:	Thần Long Hiện. (1)	419
169. Chương 169:	Thần Long Hiện. (2)	422
170. Chương 170:	Luyện Hóa Ngũ Hành Linh Quả	424
171. Chương 171:	Tô Mị Rời Đi. (1)	427
172. Chương 172:	Tô Mị Rời Đi. (2)	429
173. Chương 173:	Chiến Thiên Quyết. (1)	431
174. Chương 174:	Chiến Thiên Quyết. (2)	433
175. Chương 175:	Quặng Mỏ Chi Tranh. (1)	435
176. Chương 176:	Quặng Mỏ Chi Tranh. (2)	438
177. Chương 177:	Anh Tài Xuất Hiện Liên Tục	440
178. Chương 178:	Bóp Chết. (1)	442
179. Chương 179:	Bóp Chết. (2)	445
180. Chương 180:	Khôi Lỗi Hiển Uy. (1)	447
181. Chương 181:	Khôi Lỗi Hiển Uy. (2)	450
182. Chương 182:	Ăn Cây Táo, Rào Cây Sung. (1)	452
183. Chương 183:	Ăn Cây Táo, Rào Cây Sung. (2)	454
184. Chương 184:	Vui Quá Hóa Buồn	457
185. Chương 185:	Tỷ Tỷ Trở Về. (1)	459
186. Chương 186:	Tỷ Tỷ Trở Về. (2)	462
187. Chương 187:	Bách Phong Tông. (1)	464
188. Chương 188:	Bách Phong Tông. (2)	466
189. Chương 189:	Sơn Môn Tổng Tuyển Cử.	469
190. Chương 190:	Tiểu Nhân Sinh Hận. (1)	471
191. Chương 191:	Tiểu Nhân Sinh Hận. (2)	473
192. Chương 192:	Hóa Cốt Trì. (1)	475
193. Chương 193:	Hóa Cốt Trì. (2)	477
194. Chương 194:	Tàng Bảo Đồ	479
195. Chương 195:	Thập Biến Kim Thân Quyết. (1)	481
196. Chương 196:	Thập Biến Kim Thân Quyết. (2)	484
197. Chương 197:	Thi Triều. (1)	485
198. Chương 198:	Thi Triều. (2)	487
199. Chương 199:	Thiên Minh	489
200. Chương 200:	Thông Linh Thạch. (1)	492
201. Chương 201:	Thông Linh Thạch. (2)	494
202. Chương 202:	Toàn Bộ Doanh Xuất Động. (1)	496
203. Chương 203:	Toàn Bộ Doanh Xuất Động. (2)	498

204. Chương 204:	Âm Thi Lão Giả Thần Bí	500
205. Chương 205:	Băng Tinh Động. (1)	503
206. Chương 206:	Băng Tinh Động. (2)	505
207. Chương 207:	Bí Bảo. (1)	507
208. Chương 208:	Bí Bảo. (2)	509
209. Chương 209:	Đột Phá Minh Dương Cảnh. (1)	511
210. Chương 210:	Đột Phá Minh Dương Cảnh. (2)	513
211. Chương 211:	Cốc Phi Tuyền	515
212. Chương 212:	Cường Thế Trấn Áp. (1)	518
213. Chương 213:	Cường Thế Trấn Áp. (2)	520
214. Chương 214:	Thiên Minh Và Địa Minh. (1)	523
215. Chương 215:	Thiên Minh Và Địa Minh. (2)	525
216. Chương 216:	Tuyệt Thế Đối Chiến	527
217. Chương 217:	Lưỡng Bại Cầu Thương. (1)	530
218. Chương 218:	Lưỡng Bại Cầu Thương. (2)	532
219. Chương 219:	Dụ Sát Hung Thú. (1)	534
220. Chương 220:	Dụ Sát Hung Thú. (2)	536
221. Chương 221:	Tử Dương Kim Tâm Liên. (1)	538
222. Chương 222:	Tử Dương Kim Tâm Liên. (2)	540
223. Chương 223:	Ác Độc Chi Nhân	542
224. Chương 224:	Vạn Độc Huyết Sa. (1)	545
225. Chương 225:	Vạn Độc Huyết Sa. (2)	547
226. Chương 226:	Liên Thành. (1)	549
227. Chương 227:	Liên Thành. (2)	551
228. Chương 228:	Thuần Thú Tông.	553
229. Chương 229:	Thế Chỗ Ra Mặt. (1)	556
230. Chương 230:	Thế Chỗ Ra Mặt. (2)	558
231. Chương 231:	Chiến Ý Chi Quyền. (1)	560
232. Chương 232:	Chiến Ý Chi Quyền. (2)	562
233. Chương 233:	Thượng Cổ Lôi Quang Báo	565
234. Chương 234:	Thiểm Điện Tộc Nhân. (1)	567
235. Chương 235:	Thiểm Điện Tộc Nhân. (2)	569
236. Chương 236:	Liên Phá Tiên Thiên. (1)	572
237. Chương 237:	Liên Phá Tiên Thiên. (2)	574
238. Chương 238:	Mã Tam Trưởng Lão	576
239. Chương 239:	Đổi Chọi Gay Gắt. (1)	578
240. Chương 240:	Đổi Chọi Gay Gắt. (2)	580
241. Chương 241:	Thu Pháp Khí. (1)	583
242. Chương 242:	Thu Pháp Khí. (2)	585
243. Chương 243:	Vạn Vương Chi Vương. (1)	587
244. Chương 244:	Vạn Vương Chi Vương. (2)	589
245. Chương 245:	Yêu Nữ Lại Xuất Hiện	591
246. Chương 246:	Bể Quan Ba Ngày. (1)	593
247. Chương 247:	Bể Quan Ba Ngày. (2)	596
248. Chương 248:	Kén Ấn. (1)	598
249. Chương 249:	Kén Ấn. (2)	600
250. Chương 250:	Tự Nhiên Chen Ngang	602
251. Chương 251:	Vạn Vương Chi Vương. (1)	604
252. Chương 252:	Vạn Vương Chi Vương. (2)	607
253. Chương 253:	Sa Mạc Địa Long. (1)	609
254. Chương 254:	Sa Mạc Địa Long. (2)	611
255. Chương 255:	Bí Quyết	614
256. Chương 256:	Băng Phách Hàn Thứ. (1)	616
257. Chương 257:	Băng Phách Hàn Thứ. (2)	618

258. Chương 258: Người Báo Thù. (1)	620
259. Chương 259: Người Báo Thù. (2)	622
260. Chương 260: Kịch Chiến Nhậm Hoa	625
261. Chương 261: Phản Kích. (1)	627
262. Chương 262: Phản Kích. (2)	629
263. Chương 263: Dụ Sát. (1)	632
264. Chương 264: Dụ Sát. (2)	634
265. Chương 265: Chém Giết Hung Thú Thông Minh Cảnh. (1)	636
266. Chương 266: Chém Giết Hung Thú Thông Minh Cảnh. (2)	639
267. Chương 267: Thống Kê Chiến Tích	641
268. Chương 268: Hóa Long Trì. (1)	643
269. Chương 269: Hóa Long Trì. (2)	646
270. Chương 270: Vạn Năm Được Lực. (1)	648
271. Chương 271: Vạn Năm Được Lực. (2)	650
272. Chương 272: Minh Dương Đại Viên Mãn.	652
273. Chương 273: Tự Rước Lấy Nhục. (1)	654
274. Chương 274: Tự Rước Lấy Nhục. (2)	656
275. Chương 275: Kẻ Truy Sát Đến. (1)	659
276. Chương 276: Kẻ Truy Sát Đến. (2)	661
277. Chương 277: Trêu Chọc	664
278. Chương 278: Vứt Bỏ. (1)	666
279. Chương 279: Vứt Bỏ. (2)	668
280. Chương 280: Đột Phá Giác Vi Cảnh! (1)	671
281. Chương 281: Đột Phá Giác Vi Cảnh! (2)	673
282. Chương 282: Tái Chiến Cốc Phi Tuyền. (1)	675
283. Chương 283: Tái Chiến Cốc Phi Tuyền. (2)	677
284. Chương 284: Chiều Ngược	679
285. Chương 285: Âm Thi Thân. (1)	682
286. Chương 286: Âm Thi Thân. (2)	684
287. Chương 287: Kịch Biến. (1)	686
288. Chương 288: Kịch Biến. (2)	689
289. Chương 289: Tạm Lui	691
290. Chương 290: Thâm Cừu Đại Hận. (1)	693
291. Chương 291: Thâm Cừu Đại Hận. (2)	695
292. Chương 292: Trở Lên Vân Vụ Sơn. (1)	698
293. Chương 293: Trở Lên Vân Vụ Sơn. (2)	700
294. Chương 294: Liên Thủ Chống Đỡ	703
295. Chương 295: Lịch Sử Gián Đoạn. (1)	705
296. Chương 296: Lịch Sử Gián Đoạn. (2)	707
297. Chương 297: Lại Trở Về Bạch Dương Trấn. (1)	709
298. Chương 298: Lại Trở Về Bạch Dương Trấn. (2)	712
299. Chương 299: Làm Nền Móng. (1)	714
300. Chương 300: Làm Nền Móng. (2)	716
301. Chương 301: Đường Điềm	718
302. Chương 302: Ác Nhân Tự Có Ác Nhân Ma. (1)	721
303. Chương 303: Ác Nhân Tự Có Ác Nhân Ma. (2)	723
304. Chương 304: Tới Thần Quốc. (1)	725
305. Chương 305: Tới Thần Quốc. (2)	728
306. Chương 306: Người Đàn Bà Chanh Chua.	730
307. Chương 307: Tô Quảng Khai. (1)	732
308. Chương 308: Tô Quảng Khai. (2)	735
309. Chương 309: Kim Đan Đại Hội. (1)	737
310. Chương 310: Kim Đan Đại Hội. (2)	739
311. Chương 311: Đấu Giá	741

312. Chương 312:	Không Linh Thảo. (1)	744
313. Chương 313:	Không Linh Thảo. (2)	747
314. Chương 314:	Dược Cốc	749
315. Chương 315:	Tinh Thần Thụ. (1)	751
316. Chương 316:	Tinh Thần Thụ. (2)	754
317. Chương 317:	Hung Thú Thích Biến Cảnh. (1)	756
318. Chương 318:	Hung Thú Thích Biến Cảnh. (2)	758
319. Chương 319:	Lĩnh Vực Quyết Đấu. (1)	761
320. Chương 320:	Lĩnh Vực Quyết Đấu. (2)	763
321. Chương 321:	Bất Khuất	766
322. Chương 322:	Thiết Môn Hiện. (1)	768
323. Chương 323:	Thiết Môn Hiện. (2)	770
324. Chương 324:	Bị Nhốt. (1)	772
325. Chương 325:	Bị Nhốt. (2)	774
326. Chương 326:	Hiệp Nghị	777
327. Chương 327:	Linh Thạch. (1)	779
328. Chương 328:	Linh Thạch. (2)	781
329. Chương 329:	Mua Bán Nhân Khẩu. (1)	791
330. Chương 330:	Mua Bán Nhân Khẩu. (2)	794
331. Chương 331:	Ước Đấu	796
332. Chương 332:	Thất Phẩm Chiến Tướng. (1)	798
333. Chương 333:	Thất Phẩm Chiến Tướng. (2)	800
334. Chương 334:	Thiên Ma Thập Bát Trảm. (1)	803
335. Chương 335:	Thiên Ma Thập Bát Trảm. (2)	805
336. Chương 336:	Phó Thác.	807
337. Chương 337:	Tiểu Nhân. (1)	810
338. Chương 338:	Tiểu Nhân. (2)	812
339. Chương 339:	Kỳ Thạch. (1)	814
340. Chương 340:	Kỳ Thạch. (2)	817
341. Chương 341:	Người Trong Ngọc (1)	819
342. Chương 342:	Người Trong Ngọc. (2)	821
343. Chương 343:	Lý Tướng Chinh Chiến. (1)	823
344. Chương 344:	Lý Tướng Chinh Chiến. (2)	825
345. Chương 345:	Ngộ Thương. (1)	827
346. Chương 346:	Ngộ Thương. (2)	829
347. Chương 347:	Tứ Phong Cốc. (1)	831
348. Chương 348:	Tứ Phong Cốc. (2)	833
349. Chương 349:	Thế Lực Trong Cốc.	835
350. Chương 350:	Cùng Giai Đại Chiến. (1)	838
351. Chương 351:	Cùng Giai Đại Chiến. (2)	840
352. Chương 352:	Ba Cổng Tò Vò. (1)	842
353. Chương 353:	Ba Cổng Tò Vò. (2)	844
354. Chương 354:	Phá Cửa. (1)	846
355. Chương 355:	Phá Cửa. (2)	848
356. Chương 356:	Bảo Bảo Đại Tiên. (1)	851
357. Chương 357:	Bảo Bảo Đại Tiên. (2)	853
358. Chương 358:	Điên Cuồng Luyện Hóa. (1)	856
359. Chương 359:	Điên Cuồng Luyện Hóa. (2)	858
360. Chương 360:	Tô Chấn Hạo	860
361. Chương 361:	Viêm Diễm Thấp. (1)	862
362. Chương 362:	Viêm Diễm Thấp. (2)	865
363. Chương 363:	Hỏa Diễm Cự Nhân. (1)	867
364. Chương 364:	Hỏa Diễm Cự Nhân. (2)	869
365. Chương 365:	Lam Hỏa Tinh Hoa. (1)	871

366. Chương 366: Lam Hỏa Tinh Hoa. (2)	873
367. Chương 367: Thông Minh Cảnh. (1)	875
368. Chương 368: Thông Minh Cảnh. (2)	877
369. Chương 369: Linh Vực. (1)	880
370. Chương 370: Linh Vực. (2)	882
371. Chương 371: Tề Tụ. (1)	884
372. Chương 372: Tề Tụ. (2)	886
373. Chương 373: Lại Tiếp Nói Tiền Duyên. (1)	889
374. Chương 374: Lại Tiếp Nói Tiền Duyên. (2)	891
375. Chương 375: U Âm Sâm Lâm. (1)	893
376. Chương 376: U Âm Sâm Lâm. (2)	895
377. Chương 377: Cảm Tình Quan Hệ. (1)	897
378. Chương 378: Cảm Tình Quan Hệ. (2)	899
379. Chương 379: Săn Bắn Bắt Đầu. (1)	901
380. Chương 380: Săn Bắn Bắt Đầu. (2)	904
381. Chương 381: Thú Triều	906
382. Chương 382: Nhân Thú Đại Chiến. (1)	908
383. Chương 383: Nhân Thú Đại Chiến. (2)	910
384. Chương 384: Dốc Sức Chiến Thiên Hợp. (1)	913
385. Chương 385: Dốc Sức Chiến Thiên Hợp. (2)	915
386. Chương 386: Quát Lui. (1)	917
387. Chương 387: Quát Lui. (2)	919
388. Chương 388: Được Ban Thưởng. (1)	922
389. Chương 389: Được Ban Thưởng. (2)	924
390. Chương 390: Thần Huyết Được Tề. (1)	926
391. Chương 391: Thần Huyết Được Tề. (2)	928
392. Chương 392: Nói Dối Như Cuội. (1)	931
393. Chương 393: Nói Dối Như Cuội. (2)	933
394. Chương 394: Lời Mời	935
395. Chương 395: Sát Trận. (1)	937
396. Chương 396: Sát Trận. (2)	940
397. Chương 397: Thiên Ma Diệu Vũ. (1)	942
398. Chương 398: Thiên Ma Diệu Vũ. (2)	944
399. Chương 399: Có Một Không Hai. (1)	946
400. Chương 400: Có Một Không Hai. (2)	948
401. Chương 401: Truy Sát. (1)	950
402. Chương 402: Truy Sát. (2)	953
403. Chương 403: Bao Thức Lễ. (1)	955
404. Chương 404: Bao Thức Lễ. (2)	957
405. Chương 405: Lôi Điện Chi Địa. (1)	959
406. Chương 406: Lôi Điện Chi Địa. (2)	962
407. Chương 407: Khuy Linh Thập Trọng Thiên. (1)	964
408. Chương 408: Khuy Linh Thập Trọng Thiên. (2)	966
409. Chương 409: Bị Cấn Ngược Một Cái	968
410. Chương 410: Cổ Găng. (1)	971
411. Chương 411: Cổ Găng. (2)	973
412. Chương 412: Phản Kích. (1)	975
413. Chương 413: Phản Kích. (2)	977
414. Chương 414: Chấn Giết. (1)	980
415. Chương 415: Chấn Giết. (2)	982
416. Chương 416: Di Tích Đáy Hồ. (1)	984
417. Chương 417: Di Tích Đáy Hồ. (2)	986
418. Chương 418: Âm Thi Lại Hiện Ra. (1)	988
419. Chương 419: Âm Thi Lại Hiện Ra. (2)	991

420. Chương 420:	Thiên Ma Giải Thể. (1)	993
421. Chương 421:	Thiên Ma Giải Thể. (2)	995
422. Chương 422:	Phản Bội. (1)	997
423. Chương 423:	Phản Bội. (2)	1000
424. Chương 424:	Liều Mạng Đánh Một Trận. (1)	1002
425. Chương 425:	Liều Mạng Đánh Một Trận. (2)	1004
426. Chương 426:	Tam Gia Đầu Tới	1006
427. Chương 427:	Hợp Ý (1)	1009
428. Chương 428:	Hợp Ý. (2)	1011
429. Chương 429:	Thích Biến Cảnh Âm Thi. (1)	1013
430. Chương 430:	Thích Biến Cảnh Âm Thi. (2)	1015
431. Chương 431:	Cân Sức Ngang Tài. (1)	1017
432. Chương 432:	Cân Sức Ngang Tài. (2)	1019
433. Chương 433:	Mộ Dung Gia Tập Kích Ngược. (1)	1021
434. Chương 434:	Mộ Dung Gia Tập Kích Ngược. (2)	1023
435. Chương 435:	Trêu Đùa. (1)	1026
436. Chương 436:	Trêu Đùa. (2)	1028
437. Chương 437:	Thái Gia. (1)	1030
438. Chương 438:	Thái Gia. (2)	1032
439. Chương 439:	Vị Hôn Thê	1034
440. Chương 440:	Lưu Gia Xuất Hiện. (1)	1037
441. Chương 441:	Lưu Gia Xuất Hiện. (2)	1039
442. Chương 442:	Kinh Hải. (1)	1041
443. Chương 443:	Kinh Hải. (2)	1044
444. Chương 444:	Trị Bệnh. (1)	1046
445. Chương 445:	Trị Bệnh. (2)	1049
446. Chương 446:	Cả Nước Đại Chiến. (1)	1051
447. Chương 447:	Cả Nước Đại Chiến. (2)	1053
448. Chương 448:	Liên Chiến Liên Thắng. (1)	1055
449. Chương 449:	Liên Chiến Liên Thắng. (2)	1057
450. Chương 450:	Tuyệt Quang Thất Kim	1059
451. Chương 451:	Nguy Cơ Mất Nước. (1)	1062
452. Chương 452:	Nguy Cơ Mất Nước. (2)	1064
453. Chương 453:	Một Người Trấn Áp. (1)	1067
454. Chương 454:	Một Người Trấn Áp. (2)	1069
455. Chương 455:	Tin Tức Địa Đồ. (1)	1071
456. Chương 456:	Tin Tức Địa Đồ. (2)	1073
457. Chương 457:	Cừu Nhân. (1)	1075
458. Chương 458:	Cừu Nhân. (2)	1078
459. Chương 459:	Địa Đồ Hoàn Chính. (1)	1080
460. Chương 460:	Địa Đồ Hoàn Chính. (2)	1082
461. Chương 461:	Cung Điện Hiện. (1)	1085
462. Chương 462:	Cung Điện Hiện. (2)	1087
463. Chương 463:	Quân Đoàn Khôi Lỗi. (1)	1089
464. Chương 464:	Quân Đoàn Khôi Lỗi. (2)	1092
465. Chương 465:	Hành Quân Bố Trận	1094
466. Chương 466:	Qua Sông. (1)	1097
467. Chương 467:	Qua Sông. (2)	1099
468. Chương 468:	Băng Động (1)	1101
469. Chương 469:	Băng Động (2)	1104
470. Chương 470:	Sương Nhận Phủ	1106
471. Chương 471:	Trực Phá Thiên Hợp	1108
472. Chương 472:	Đại Xà Thích Biến Cảnh (1)	1111
473. Chương 473:	Đại Xà Thích Biến Cảnh (2)	1114

474. Chương 474:	Bảo Kính Thần Bí	1117
475. Chương 475:	Huyền Nhai.	1120
476. Chương 476:	Lại Ổ Cùng (1)	1122
477. Chương 477:	Lại Ổ Cùng (2)	1125
478. Chương 478:	Mở Cửa	1127
479. Chương 479:	Thập Phẩm Pháp Khí	1131
480. Chương 480:	Tà Dương Tâm Kinh	1134
481. Chương 481:	Tà Dương Tâm Kinh (2)	1136
482. Chương 482:	Kế Thừa	1138
483. Chương 483:	Oai Phong Cửa Đường Điềm (1)	1140
484. Chương 484:	Oai Phong Cửa Đường Điềm (2)	1142
485. Chương 485:	Luận Võ Chọn Rể (1)	1145
486. Chương 486:	Luận Võ Chọn Rể (1)	1147
487. Chương 487:	Ngươi Lên Đi!	1149
488. Chương 488:	Đại Chiến Dịch Hưng Ba (1)	1152
489. Chương 489:	Đại Chiến Dịch Hưng Ba (2)	1154
490. Chương 490:	Trước Ngày Tới U Ám Sâm Lâm (1)	1156
491. Chương 491:	Trước Ngày Tới U Ám Sâm Lâm (2)	1158
492. Chương 492:	Tiến Vào	1160
493. Chương 493:	Cung Điện Sâu Trong Rừng Rậm (1)	1164
494. Chương 494:	Cung Điện Sâu Trong Rừng Rậm (2)	1166
495. Chương 495:	Song Song Tấn Giai	1168
496. Chương 496:	Bức Họa Quỷ Dị. (1)	1172
497. Chương 497:	Bức Họa Quỷ Dị. (2)	1174
498. Chương 498:	Vấn Thần Chi Bí. (1)	1176
499. Chương 499:	Vấn Thần Chi Bí. (2)	1179
500. Chương 500:	Cây Bàn Đào	1181
501. Chương 501:	Đột Biến. (1)	1183
502. Chương 502:	Đột Biến. (2)	1186
503. Chương 503:	Độ Kiếp. (1)	1188
504. Chương 504:	Độ Kiếp. (2)	1191
505. Chương 505:	Trở Về	1193
506. Chương 506:	Gặp Lại Dịch Hưng Ba. (1)	1195
507. Chương 507:	Gặp Lại Dịch Hưng Ba. (2)	1197
508. Chương 508:	Xông Vào. (1)	1199
509. Chương 509:	Xông Vào. (2)	1202
510. Chương 510:	Nháo Lớn. (1)	1204
511. Chương 511:	Nháo Lớn. (2)	1206
512. Chương 512:	Một Minh Chiến Cường Địch	1209
513. Chương 513:	Đại Thù Chung Báo. (1)	1211
514. Chương 514:	Đại Thù Chung Báo. (2)	1213
515. Chương 515:	Xuất Phát Lạc Thủy	1216
516. Chương 516:	Lâu Nguyệt Vũ. (1)	1218
517. Chương 517:	Lâu Nguyệt Vũ. (2)	1220
518. Chương 518:	Trữ Tú Nhi. (1)	1222
519. Chương 519:	Trữ Tú Nhi. (2)	1225
520. Chương 520:	Chiến Lạc Thủy Chư Cường. (1)	1227
521. Chương 521:	Chiến Lạc Thủy Chư Cường. (2)	1229
522. Chương 522:	Bạch Ngọc Sâm Vương	1232
523. Chương 523:	Lễ Trọng Cùng Mời. (1)	1234
524. Chương 524:	Lễ Trọng Cùng Mời. (2)	1236
525. Chương 525:	Thi Trùng. (1)	1238
526. Chương 526:	Thi Trùng. (2)	1240
527. Chương 527:	Áp Súc Linh Vực	1243

528. Chương 528:	Túc Mệnh Đối Quyết. (1)	1245
529. Chương 529:	Túc Mệnh Đối Quyết. (2)	1247
530. Chương 530:	Đuổi Giết. (1)	1250
531. Chương 531:	Đuổi Giết. (2)	1252
532. Chương 532:	Giải Quyết. (1)	1254
533. Chương 533:	Giải Quyết. (2)	1257
534. Chương 534:	Lôi Đình Thù. (1)	1259
535. Chương 535:	Lôi Đình Thù. (2)	1261
536. Chương 536:	Đánh Chết Thần Thú	1263
537. Chương 537:	Thú Triều Thối Quét Thiên Hạ. (1)	1265
538. Chương 538:	Thú Triều Thối Quét Thiên Hạ. (2)	1267
539. Chương 539:	Đối Sách. (1)	1270
540. Chương 540:	Đối Sách. (2)	1272
541. Chương 541:	Độc Chương Hiển Uy	1274
542. Chương 542:	Ý Tưởng Của Tô Mỹ. (1)	1277
543. Chương 543:	Ý Tưởng Của Tô Mỹ. (2)	1279
544. Chương 544:	Đầu Thứ Ba. (1)	1281
545. Chương 545:	Đầu Thứ Ba. (2)	1284
546. Chương 546:	Thuật Phong Tỏa Huyết Mạch. (1)	1286
547. Chương 547:	Thuật Phong Tỏa Huyết Mạch. (2)	1288
548. Chương 548:	Cường Thế Oanh Sát	1291
549. Chương 549:	Nhất Mộng Tam Niên. (1)	1293
550. Chương 550:	Nhất Mộng Tam Niên. (2)	1295
551. Chương 551:	Lâu Nguyệt Vũ Xin Giúp Đỡ. (1)	1298
552. Chương 552:	Lâu Nguyệt Vũ Xin Giúp Đỡ. (2)	1300
553. Chương 553:	Hắc Lâm Tông Khiến Người Giận Sôi. (1)	1302
554. Chương 554:	Hắc Lâm Tông Khiến Người Giận Sôi. (2)	1304
555. Chương 555:	Dung Hợp Linh Vực. (1)	1306
556. Chương 556:	Dung Hợp Linh Vực. (2)	1309
557. Chương 557:	Đại Lục Ngân Nguyệt Phân Liệt. (1)	1311
558. Chương 558:	Đại Lục Ngân Nguyệt Phân Liệt. (2)	1313
559. Chương 559:	Ngũ Hành Tiểu Thế Giới. (1)	1315
560. Chương 560:	Ngũ Hành Tiểu Thế Giới. (2)	1317
561. Chương 561:	Con Tin. (1)	1320
562. Chương 562:	Con Tin. (2)	1322
563. Chương 563:	Bẫy Rập	1324
564. Chương 564:	Cứu Binh. (1)	1326
565. Chương 565:	Cứu Binh. (2)	1329
566. Chương 566:	Chém Giết Hải Tặc. (1)	1331
567. Chương 567:	Chém Giết Hải Tặc. (2)	1333
568. Chương 568:	Giải Quyết Tốt Mọi Chuyện. (1)	1336
569. Chương 569:	Giải Quyết Tốt Mọi Chuyện. (2)	1338
570. Chương 570:	Rời Đi. (1)	1340
571. Chương 571:	Rời Đi. (2)	1342
572. Chương 572:	Đến	1344
573. Chương 573:	Hàn Triết Thao Ác Mưu. (1)	1346
574. Chương 574:	Hàn Triết Thao Ác Mưu. (2)	1348
575. Chương 575:	Trong Cốc Có Linh Thú. (1)	1350
576. Chương 576:	Trong Cốc Có Linh Thú. (2)	1352
577. Chương 577:	Tấn Giai Huyền Linh. (1)	1355
578. Chương 578:	Tấn Giai Huyền Linh. (2)	1357
579. Chương 579:	Kỳ Ngộ Trước Tiệm Thợ Rèn. (1)	1359
580. Chương 580:	Kỳ Ngộ Trước Tiệm Thợ Rèn. (2)	1361
581. Chương 581:	Chiến Thiên Quyết Diễn Hóa	1363

582. Chương 582:	Khảo Hạch Bắt Đầu. (1)	1365
583. Chương 583:	Khảo Hạch Bắt Đầu. (2)	1368
584. Chương 584:	Đánh Với Huyền Linh. (1)	1370
585. Chương 585:	Đánh Với Huyền Linh. (2)	1372
586. Chương 586:	Ở Trước Mặt Đuổi Giết. (1)	1375
587. Chương 587:	Ở Trước Mặt Đuổi Giết. (2)	1377
588. Chương 588:	Âm Dương Thánh Giáo. (1)	1379
589. Chương 589:	Âm Dương Thánh Giáo. (2)	1381
590. Chương 590:	Lữ Hân Bảo Háo Sắc. (1)	1383
591. Chương 591:	Lữ Hân Bảo Háo Sắc. (2)	1385
592. Chương 592:	Thiên Vị. (1)	1387
593. Chương 593:	Thiên Vị. (2)	1389
594. Chương 594:	Tin Tức Về Băng Linh Chi. (1)	1392
595. Chương 595:	Tin Tức Về Băng Linh Chi. (2)	1394
596. Chương 596:	Tranh Giành Tình Nhân. (1)	1396
597. Chương 597:	Tranh Giành Tình Nhân. (2)	1398
598. Chương 598:	Băng Viên. (1)	1400
599. Chương 599:	Băng Viên. (2)	1403
600. Chương 600:	Phong Cảnh Đặc Thù. (1)	1405
601. Chương 601:	Phong Cảnh Đặc Thù. (2)	1407
602. Chương 602:	Bị Tập Kích. (1)	1409
603. Chương 603:	Bị Tập Kích. (2)	1412
604. Chương 604:	Dòng Nham Thạch Dưới Mặt Đất	1414
605. Chương 605:	Băng Linh Chi Thành Thục. (1)	1416
606. Chương 606:	Băng Linh Chi Thành Thục. (2)	1418
607. Chương 607:	Băng Linh Chi Thành Thục. (3)	1420
608. Chương 608:	Đột Biến	1422
609. Chương 609:	Cột Đá Màu Đen. (1)	1424
610. Chương 610:	Cột Đá Màu Đen. (2)	1426
611. Chương 611:	Đào Thoát. (1)	1429
612. Chương 612:	Đào Thoát. (2)	1431
613. Chương 613:	Bầy Rập Ngu Xuẩn Nhất. (1)	1433
614. Chương 614:	Bầy Rập Ngu Xuẩn Nhất. (2)	1435
615. Chương 615:	Huyền Linh Cảnh Khí Linh. (1)	1438
616. Chương 616:	Huyền Linh Cảnh Khí Linh. (2)	1440
617. Chương 617:	Nhật Được Tiện Nghi. (1)	1442
618. Chương 618:	Nhật Được Tiện Nghi. (2)	1444
619. Chương 619:	Phản Hấp. (1)	1446
620. Chương 620:	Phản Hấp. (2)	1448
621. Chương 621:	Lại Muốn Đến Âm	1450
622. Chương 622:	Quặng Mỏ Giảm Sản Lượng. (1)	1452
623. Chương 623:	Quặng Mỏ Giảm Sản Lượng. (2)	1455
624. Chương 624:	Quặng Mỏ Giảm Sản Lượng. (3)	1457
625. Chương 625:	Mảnh Khóe. (1)	1459
626. Chương 626:	Mảnh Khóe. (2)	1461
627. Chương 627:	Xảy Ra Chuyện Lớn	1463
628. Chương 628:	Rời Xa Nước Xoáy. (1)	1465
629. Chương 629:	Rời Xa Nước Xoáy. (2)	1467
630. Chương 630:	Rời Xa Nước Xoáy. (3)	1469
631. Chương 631:	Hàn Gia Làm Khó Dễ	1472
632. Chương 632:	Chạy Ra Ôm Chặt. (1)	1474
633. Chương 633:	Chạy Ra Ôm Chặt. (2)	1476
634. Chương 634:	Chuẩn Bị Cướp Sạch. (1)	1478
635. Chương 635:	Chuẩn Bị Cướp Sạch. (2)	1480

636. Chương 636: Chuyển Không. (1)	1482
637. Chương 637: Chuyển Không. (2)	1484
638. Chương 638: Bức Hôn. (1)	1486
639. Chương 639: Bức Hôn. (2)	1488
640. Chương 640: Cùng Ngực Lớn Đồng Hành. (1)	1491
641. Chương 641: Cùng Ngực Lớn Đồng Hành. (2)	1493
642. Chương 642: Linh Thảo Khắp Nơi Trong Sơn Cốc. (1)	1495
643. Chương 643: Linh Thảo Khắp Nơi Trong Sơn Cốc. (2)	1497
644. Chương 644: Sinh Linh Đan.	1499
645. Chương 645: La Chiêm Hà. (1)	1501
646. Chương 646: La Chiêm Hà. (2)	1503
647. Chương 647: La Chiêm Hà. (3)	1505
648. Chương 648: Cuốn Vào Lôi Kiếp	1507
649. Chương 649: Thần Khí Xuất Thế. (1)	1510
650. Chương 650: Thần Khí Xuất Thế. (2)	1512
651. Chương 651: Cẩm Tự Đã Hiểu. (1)	1514
652. Chương 652: Cẩm Tự Đã Hiểu. (2)	1516
653. Chương 653: Long Hồ Bằng. (1)	1518
654. Chương 654: Long Hồ Bằng. (2)	1520
655. Chương 655: La Lão Gia. (1)	1523
656. Chương 656: La Lão Gia. (2)	1525
657. Chương 657: Thần Chi Luyện Tràng. (1)	1527
658. Chương 658: Thần Chi Luyện Tràng. (2)	1529
659. Chương 659: Tấn Giai Huyền Linh. (1)	1531
660. Chương 660: Tấn Giai Huyền Linh. (2)	1533
661. Chương 661: Liên Tục Xông Cửa. (1)	1536
662. Chương 662: Liên Tục Xông Cửa. (2)	1538
663. Chương 663: Song Hồ. (1)	1540
664. Chương 664: Song Hồ. (2)	1542
665. Chương 665: Nhuyễn Trùng Chán Ghét. (1)	1545
666. Chương 666: Nhuyễn Trùng Chán Ghét. (2)	1547
667. Chương 667: Đường Điềm Bảo Nổi	1549
668. Chương 668: Thi Long Hiện. (1)	1551
669. Chương 669: Thi Long Hiện. (2)	1554
670. Chương 670: Thi Long Hiện. (3)	1556
671. Chương 671: Thần Quân	1558
672. Chương 672: Đặc Thủ Của Đường Điềm. (1)	1561
673. Chương 673: Đặc Thủ Của Đường Điềm. (2)	1563
674. Chương 674: Tứ Phương Tranh Phách. (1)	1565
675. Chương 675: Tứ Phương Tranh Phách. (2)	1568
676. Chương 676: Lưu Minh Thiên Sương Tâm Kinh. (1)	1570
677. Chương 677: Lưu Minh Thiên Sương Tâm Kinh. (2)	1572
678. Chương 678: Cất Chứa Khủng Bó. (1)	1575
679. Chương 679: Cất Chứa Khủng Bó. (2)	1577
680. Chương 680: Phán Đoán Sai Lầm. (1)	1579
681. Chương 681: Phán Đoán Sai Lầm. (2)	1581
682. Chương 682: Truy Binh Của Vân Lôi Tông. (1)	1584
683. Chương 683: Truy Binh Của Vân Lôi Tông. (2)	1586
684. Chương 684: Chôn Giết. (1)	1588
685. Chương 685: Chôn Giết. (2)	1591
686. Chương 686: Bước Thứ Sáu Lão Tổ. (1)	1593
687. Chương 687: Bước Thứ Sáu Lão Tổ. (2)	1595
688. Chương 688: Tuyết Thế Phong Hậu. (1)	1597
689. Chương 689: Tuyết Thế Phong Hậu. (2)	1599

690. Chương 690:	Hận Tuyệt Cốc	1601
691. Chương 691:	Cao Thủ Khủng Bó. (1)	1604
692. Chương 692:	Cao Thủ Khủng Bó. (2)	1606
693. Chương 693:	Ngươi Là Con Ta! (1)	1608
694. Chương 694:	Ngươi Là Con Ta! (2)	1611
695. Chương 695:	Vẫn Thần Cuộc Chiến. (1)	1613
696. Chương 696:	Vẫn Thần Cuộc Chiến. (2)	1615
697. Chương 697:	Nhận Nhau. (1)	1618
698. Chương 698:	Nhận Nhau. (2)	1620
699. Chương 699:	Tàn Sát Tông Phái. (1)	1622
700. Chương 700:	Tàn Sát Tông Phái. (2)	1624
701. Chương 701:	Lâm Hồng Hoang. (1)	1627
702. Chương 702:	Lâm Hồng Hoang. (2)	1629
703. Chương 703:	Bổ Sung Toàn Bộ Bí Mật Của Thân Thể. (1)	1631
704. Chương 704:	Bổ Sung Toàn Bộ Bí Mật Của Thân Thể. (2)	1633
705. Chương 705:	Gặp Mẹ Chồng. (1)	1636
706. Chương 706:	Gặp Mẹ Chồng. (2)	1638
707. Chương 707:	Phong Hậu Lại Xuất Hiện	1640
708. Chương 708:	Mỹ Nữ Rắn Rết. (1)	1642
709. Chương 709:	Mỹ Nữ Rắn Rết. (2)	1644
710. Chương 710:	Mỹ Nữ Rắn Rết. (3)	1646
711. Chương 711:	Cổ Mộ Mở Ra	1648
712. Chương 712:	Ma Tự. (1)	1650
713. Chương 713:	Ma Tự. (2)	1653
714. Chương 714:	Vong Giả Chi Kim	1655
715. Chương 715:	Cùng Liên Thủ Xông Vào. (1)	1657
716. Chương 716:	Cùng Liên Thủ Xông Vào. (2)	1659
717. Chương 717:	Tâm Do Kính Mà Sinh. (1)	1661
718. Chương 718:	Tâm Do Kính Mà Sinh. (2)	1664
719. Chương 719:	Một Trăm Lẻ Tám Tuyển Một. (1)	1666
720. Chương 720:	Một Trăm Lẻ Tám Tuyển Một. (2)	1668
721. Chương 721:	Điều Kiện Để Lấy Được Di Bảo	1670
722. Chương 722:	Âm Dương Đan. (1)	1672
723. Chương 723:	Âm Dương Đan. (2)	1674
724. Chương 724:	Công Thành Rồi Đi. (1)	1676
725. Chương 725:	Công Thành Rồi Đi. (2)	1678
726. Chương 726:	Chủ Linh Cảnh. (1)	1680
727. Chương 727:	Chủ Linh Cảnh. (2)	1683
728. Chương 728:	La Thiếu Gia. (1)	1685
729. Chương 729:	La Thiếu Gia. (2)	1687
730. Chương 730:	Trở Mặt. (1)	1689
731. Chương 731:	Trở Mặt. (2)	1691
732. Chương 732:	Lựa Chọn Lập Trường	1694
733. Chương 733:	Hủy Linh Khí. (1)	1696
734. Chương 734:	Hủy Linh Khí. (2)	1698
735. Chương 735:	Cửu Trọng Thạch Hóa (1)	1700
736. Chương 736:	Cửu Trọng Thạch Hóa (2)	1703
737. Chương 737:	Lão Tổ Cùng Tới (1)	1705
738. Chương 738:	Lão Tổ Cùng Tới (2)	1707
739. Chương 739:	Băng Tuyết Nữ Vương Phong Sở Liên	1709
740. Chương 740:	Tinh Vực Chi Môn (1)	1711
741. Chương 741:	Tinh Vực Chi Môn (2)	1713
742. Chương 742:	Tái Chiến Thủy Doanh Tâm	1715
743. Chương 743:	Phép Đột Phá Kỳ Lạ	1719

744. Chương 744:	Bể Quan	1721
745. Chương 745:	Không Gian Bí Thuật	1723
746. Chương 746:	Dù Là Ngàn Người	1729
747. Chương 747:	Dù Là Ngàn Người 2	1733
748. Chương 748:	Lấy 1 Địch 1000	1735
749. Chương 749:	Tinh Vực Cấp Chiến Đấu	1739
750. Chương 750:	Mẹ Chồng Nàng Dâu Liên Thủ	1742
751. Chương 751:	La Thiên Sâm	1747
752. Chương 752:	Oan Gia Tái Kiến	1751
753. Chương 753:	Mở Rộng Tinh Hải	1754
754. Chương 754:	15 Năm	1758
755. Chương 755:	Quyết Định Của Lữ Nguyệt Đồng	1762
756. Chương 756:	Quay Về Nam Châu	1766
757. Chương 757:	Cửa Tô Gia Khó Vào	1770
758. Chương 758:	Tiểu Thư Và Cô Gia	1773
759. Chương 759:	Trừ Ác. (1)	1777
760. Chương 760:	Trừ Ác. (2)	1779
761. Chương 761:	Gặp Lại Hỏa Diễm Cự Nhân	1782
762. Chương 762:	Về Nhà. (1)	1785
763. Chương 763:	Về Nhà. (2)	1787
764. Chương 764:	Toàn Lực Bồi Dưỡng	1790
765. Chương 765:	Quyết Liệt. (1)	1792
766. Chương 766:	Quyết Liệt. (2)	1794
767. Chương 767:	Nghiêm Thanh Bị Bắt. (1)	1796
768. Chương 768:	Nghiêm Thanh Bị Bắt. (2)	1798
769. Chương 769:	Dược Tràng, Hắc Nguyên Châu. (1)	1800
770. Chương 770:	Dược Tràng, Hắc Nguyên Châu. (2)	1803
771. Chương 771:	Lấn Vào. (1)	1805
772. Chương 772:	Lấn Vào. (2)	1807
773. Chương 773:	Tinh Vương Đối Chiến	1810
774. Chương 774:	Trời Sinh Chiến Sĩ. (1)	1812
775. Chương 775:	Trời Sinh Chiến Sĩ. (2)	1814
776. Chương 776:	Liều Mạng. (1)	1816
777. Chương 777:	Liều Mạng. (2)	1818
778. Chương 778:	Nhập Tổ Địa.(1)	1821
779. Chương 779:	Nhập Tổ Địa.(2)	1823
780. Chương 780:	Chơi Cờ. (1)	1825
781. Chương 781:	Chơi Cờ. (2)	1827
782. Chương 782:	Một Điểm Tin Tức. (1)	1830
783. Chương 783:	Một Điểm Tin Tức. (2)	1832
784. Chương 784:	Tổ Huyết. (1)	1834
785. Chương 785:	Tổ Huyết. (2)	1837
786. Chương 786:	Tứ Tộc Tề Tụ	1839
787. Chương 787:	Ám Sát Chi Đạo. (1)	1841
788. Chương 788:	Ám Sát Chi Đạo. (2)	1843
789. Chương 789:	Khổng Khí Chi Đạo. (1)	1845
790. Chương 790:	Khổng Khí Chi Đạo. (2)	1847
791. Chương 791:	Tổ Khí Hồng Minh. (1)	1849
792. Chương 792:	Tổ Khí Hồng Minh. (2)	1851
793. Chương 793:	Lôi Chi Đạo. (1)	1853
794. Chương 794:	Lôi Chi Đạo. (2)	1856
795. Chương 795:	Huyết Mạch Thức Tỉnh. (1)	1858
796. Chương 796:	Huyết Mạch Thức Tỉnh. (2)	1860
797. Chương 797:	Thiên Phú Thần Thông Bí Mật	1862

798. Chương 798: Thiên Phú Thần Thông Bí Mật. (2)	1865
799. Chương 799: Phối Phương Thần Tửu. (1)	1867
800. Chương 800: Phối Phương Thần Tửu. (2)	1869
801. Chương 801: Trộm Bảo	1871
802. Chương 812: Có Âm Mưu Gì? (1)	1873
803. Chương 813: Có Âm Mưu Gì? (2)	1875
804. Chương 814: Đoạt Xá. (1)	1877
805. Chương 815: Đoạt Xá. (2)	1880
806. Chương 816: Giải Cứu. (1)	1882
807. Chương 817: Giải Cứu. (2)	1884
808. Chương 818: Thập Tuyền Hải, Nhượng Thần Tửu. (1)	1886
809. Chương 819: Thập Tuyền Hải, Nhượng Thần Tửu. (2)	1888
810. Chương 820: Rượu Thành	1891
811. Chương 821: Các Hữu Tiến Bộ. (1)	1893
812. Chương 822: Các Hữu Tiến Bộ. (2)	1895
813. Chương 823: Hoàn Ân. (1)	1897
814. Chương 824: Hoàn Ân. (2)	1899
815. Chương 825: Cổ Nguyên Động. (1)	1901
816. Chương 826: Cổ Nguyên Động. (2)	1903
817. Chương 827: Cường Thế Đánh Chết.	1906
818. Chương 828: Kinh Sợ Lão Tổ. (1)	1908
819. Chương 829: Kinh Sợ Lão Tổ. (2)	1911
820. Chương 830: Kết Minh Cùng Tán Loạn. (1)	1913
821. Chương 831: Kết Minh Cùng Tán Loạn. (2)	1915
822. Chương 832: Kết Minh Cùng Tán Loạn. (3)	1917
823. Chương 833: Mẫu Trùng	1919
824. Chương 834: Lấy Mạng Đổi Mạng. (1)	1921
825. Chương 835: Lấy Mạng Đổi Mạng. (2)	1924
826. Chương 836: Hư Nguyên Khí.	1926
827. Chương 837: Ngân Lâm Hải. (1)	1928
828. Chương 838: Ngân Lâm Hải. (2)	1930
829. Chương 839: Tân Đại Lục. (1)	1933
830. Chương 840: Tân Đại Lục. (2)	1935
831. Chương 841: Chiến Tranh Dị Tộc. (1)	1937
832. Chương 842: Chiến Tranh Dị Tộc. (2)	1939
833. Chương 843: Thần Huyết Thiết.	1941
834. Chương 844: Luyện Hóa Thần Huyết. (1)	1944
835. Chương 845: Luyện Hóa Thần Huyết. (2)	1946
836. Chương 846: Phong Ấn Dao Động (1)	1950
837. Chương 847: Phong Ấn Dao Động (2)	1952
838. Chương 848: Gặp Lại Tứ Đại Tộc (1)	1955
839. Chương 849: Gặp Lại Tứ Đại Tộc (2)	1957
840. Chương 850: Làm Các Người Buồn Nôn (1)	1959
841. Chương 851: Làm Các Người Buồn Nôn (2)	1962
842. Chương 852: Tranh Đoạt Thần Quả	1964
843. Chương 853: Lá Bài Tẩy Của Nghiêm Phi Dương (1)	1966
844. Chương 854: Lá Bài Tẩy Của Nghiêm Phi Dương (2)	1969
845. Chương 855: Không Chỉ Người Có Thể Đột Phá	1971
846. Chương 856: Không Chỉ Người Có Thể Đột Phá (2)	1974
847. Chương 857: Nữ Nhân Ngu Xuân	1976
848. Chương 858: Chân Thực Cùng Ảo Cảnh (1)	1978
849. Chương 859: Chân Thực Cùng Ảo Cảnh (2)	1981
850. Chương 860: Nhân Cách Ngụy Tạo	1983

851. Chương 861: Nhân Cách Ngụy Tạo (2)	1985
852. Chương 862: Thu Phục	1988
853. Chương 863: Thu Phục (2)	1990
854. Chương 864: Đào Mệnh	1992
855. Chương 865: Đào Mệnh (2)	1995
856. Chương 866: Cúu Giá	1997
857. Chương 867: Cúu Giá (2)	1999
858. Chương 868: Quay Về Lữ Thành	2002
859. Chương 869: Chân Tướng Đáng Sợ	2004
860. Chương 870: Chân Tướng Đáng Sợ (2)	2006
861. Chương 871: Oán Thù Lữ - Bạch	2009
862. Chương 872: Oán Thù Lữ - Bạch (2)	2011
863. Chương 873: Bạch Gia Sinh Sự (1)	2013
864. Chương 874: Bạch Gia Sinh Sự (2)	2015
865. Chương 875: Cơ Hội	2018
866. Chương 876: Cơ Hội (2)	2020
867. Chương 877: Nhập Âm Dương Thánh Giáo	2023
868. Chương 878: Nhập Âm Dương Thánh Giáo (2)	2025
869. Chương 879: Thánh Mẫu Hiện	2027
870. Chương 880: Nằm Vùng	2029
871. Chương 881: Nằm Vùng (2)	2031
872. Chương 882: Thần Vương Bí Bảo	2034
873. Chương 883: Thần Vương Bí Bảo (2)	2036
874. Chương 884: Cao Diệu Hấp Dẫn	2038
875. Chương 885: Chinh Phục Bước Đầu Tiên (1)	2041
876. Chương 886: Chinh Phục Bước Đầu Tiên (2)	2043
877. Chương 887: Có Rồi! (1)	2045
878. Chương 888: Có Rồi! (2)	2047
879. Chương 889: Trở Mặt. (1)	2049
880. Chương 890: Trở Mặt. (2)	2051
881. Chương 891: Đàm Phán	2054
882. Chương 892: Bên Dưới Thánh Địa. (1)	2056
883. Chương 893: Bên Dưới Thánh Địa. (2)	2058
884. Chương 894: Thu Bảo. (1)	2061
885. Chương 895: Thu Bảo. (2)	2063
886. Chương 896: Một Đối Ba, Đại Chiến. (1)	2065
887. Chương 897: Một Đối Ba, Đại Chiến. (2)	2067
888. Chương 898: Cướp Hoàng Binh. (1)	2069
889. Chương 899: Cướp Hoàng Binh. (2)	2072
890. Chương 900: Lại Giết Một Tinh Hoàng. (1)	2074
891. Chương 901: Lại Giết Một Tinh Hoàng. (2)	2076
892. Chương 902: Vết Sạch Cửa Cải.	2079
893. Chương 903: Hỏa Diễm Cự Nhân Xuất Thế! (1)	2081
894. Chương 904: Hỏa Diễm Cự Nhân Xuất Thế! (2)	2083
895. Chương 905: Ký Hiệp Ước. (1)	2085
896. Chương 906: Ký Hiệp Ước. (2)	2087
897. Chương 907: Nhược Hoa Trở Về. (1)	2089
898. Chương 908: Nhược Hoa Trở Về. (2)	2091
899. Chương 909: Thiên Anh Điện. (1)	2093
900. Chương 910: Thiên Anh Điện. (2)	2096
901. Chương 911: Bước Bậc Thang	2098
902. Chương 912: Kích Thích Tiềm Lực. (1)	2100
903. Chương 913: Kích Thích Tiềm Lực. (2)	2102
904. Chương 914: Thần Tủy. (1)	2104

905. Chương 915: Thần Tủy. (2)	2106
906. Chương 916: Thư Giãn Khiếu Huyệt. (1)	2108
907. Chương 917: Thư Giãn Khiếu Huyệt. (2)	2110
908. Chương 918: Luyện Hóa Thần Tủy. (1)	2112
909. Chương 919: Luyện Hóa Thần Tủy. (2)	2114
910. Chương 920: Hậu Kim. (1)	2117
911. Chương 921: Hậu Kim. (2)	2119
912. Chương 922: Pháp Tắc. (1)	2121
913. Chương 923: Pháp Tắc. (2)	2123
914. Chương 924: Thần Vương Chi Tranh. (1)	2126
915. Chương 925: Thần Vương Chi Tranh. (2)	2128
916. Chương 926: Đại Tỷ. (1)	2130
917. Chương 927: Đại Tỷ. (2)	2132
918. Chương 928: Nhận Chủ. (1)	2135
919. Chương 929: Nhận Chủ. (2)	2138
920. Chương 930: Tứ Đại Tộc Đều Tới.	2140
921. Chương 931: Thành Tựu Tinh Đế. (1)	2142
922. Chương 932: Thành Tựu Tinh Đế. (2)	2144
923. Chương 933: Chuyện Vui Của Thái Lạc. (1)	2147
924. Chương 934: Chuyện Vui Của Thái Lạc. (2)	2149
925. Chương 935: Hạ Lễ. (1)	2151
926. Chương 936: Hạ Lễ. (2)	2153
927. Chương 937: Cuồng Ngạo. (1)	2155
928. Chương 938: Cuồng Ngạo. (2)	2158
929. Chương 939: Cục Diện Hỗn Loạn. (1)	2160
930. Chương 940: Cục Diện Hỗn Loạn. (2)	2162
931. Chương 941: Một Châu Loạn Tất. (1)	2164
932. Chương 942: Một Châu Loạn Tất. (2)	2167
933. Chương 943: Tinh Đồ. (1)	2169
934. Chương 944: Tinh Đồ. (2)	2171
935. Chương 945: Tái Nhập Thánh Địa	2173
936. Chương 946: Tái Nhập Thánh Địa. (2)	2175
937. Chương 947: Khai Chiến. (1)	2177
938. Chương 948: Khai Chiến. (2)	2179
939. Chương 949: Uy Phong Bát Diện. (1)	2181
940. Chương 950: Uy Phong Bát Diện. (2)	2184
941. Chương 951: Giết Chết Tinh Đế. (1)	2186
942. Chương 952: Giết Chết Tinh Đế. (2)	2188
943. Chương 953: Tinh Đế Đều Xuất Hiện.	2190
944. Chương 954: Solo Thánh Địa. (1)	2192
945. Chương 955: Solo Thánh Địa. (2)	2195
946. Chương 956: Solo Thánh Địa. (3)	2196
947. Chương 957: Đuổi Giết Xà Tôn Nhân. (1)	2199
948. Chương 958: Đuổi Giết Xà Tôn Nhân. (2)	2201
949. Chương 959: Lão Tổ Chạy Tán Loạn.	2203
950. Chương 960: Vẫn Thần Lại Hiện Ra. (1)	2205
951. Chương 961: Vẫn Thần Lại Hiện Ra. (2)	2207
952. Chương 962: Đuổi Giết Vẫn Thần. (1)	2210
953. Chương 963: Đuổi Giết Vẫn Thần. (2)	2212
954. Chương 964: Bức Vua Thoái Vị. (1)	2214
955. Chương 965: Bức Vua Thoái Vị. (2)	2216
956. Chương 966: Giải Quyết Từng Cái. (1)	2218
957. Chương 967: Giải Quyết Từng Cái. (2)	2220
958. Chương 968: Bức Người Hiện Thân. (1)	2223

959. Chương 969: Bức Người Hiện Thân. (2)	2225
960. Chương 970: Chuẩn Bị Vượt Qua Không Gian. (1)	2227
961. Chương 971: Chuẩn Bị Vượt Qua Không Gian. (2)	2230
962. Chương 972: Xuyên Thẳng Qua Tinh Không. (1)	2232
963. Chương 973: Xuyên Thẳng Qua Tinh Không. (2)	2234
964. Chương 974: Thăng Dương Tinh. (1)	2236
965. Chương 975: Thăng Dương Tinh. (2)	2238
966. Chương 976: Tổng Gia. (1)	2240
967. Chương 977: Tổng Gia. (2)	2242
968. Chương 978: Sinh Tử Luân. (1)	2245
969. Chương 979: Sinh Tử Luân. (2)	2247
970. Chương 980: Tăng Cường Sức Thuyết Phục. (1)	2249
971. Chương 981: Tăng Cường Sức Thuyết Phục. (2)	2251
972. Chương 982: Nói Chuyện Chánh Sự A.	2253
973. Chương 983: Tăng Cường Sức Thuyết Phục. (1)	2256
974. Chương 984: Tăng Cường Sức Thuyết Phục. (2)	2258
975. Chương 985: Lang Vương Tử. (1)	2260
976. Chương 986: Lang Vương Tử. (2)	2262
977. Chương 987: Thần Vũ Tinh. (1)	2264
978. Chương 988: Thần Vũ Tinh. (2)	2267
979. Chương 989: Triệu Gia. (1)	2269
980. Chương 990: Triệu Gia. (2)	2271
981. Chương 991: Viện Thủ. (1)	2273
982. Chương 992: Viện Thủ. (2)	2275
983. Chương 993: Đại Âm Mưu, Dã Tâm Lớn. (1)	2277
984. Chương 994: Đại Âm Mưu, Dã Tâm Lớn. (2)	2279
985. Chương 995: Diệt Khẩu. (1)	2281
986. Chương 996: Diệt Khẩu. (2)	2284
987. Chương 997: Hiện Ra Răng Nanh. (1)	2286
988. Chương 998: Hiện Ra Răng Nanh. (2)	2288
989. Chương 999: Cao Thủ Tề Động. (1)	2290
990. Chương 1000: Cao Thủ Tề Động. (2)	2292
991. Chương 1001: Khỏi Kỳ Lục. (1)	2294
992. Chương 1002: Khỏi Kỳ Lục. (2)	2296
993. Chương 1003: Trang Thứ Tám. (1)	2299
994. Chương 1004: Trang Thứ Tám. (2)	2301
995. Chương 1005: Trang Thứ Chín	2303
996. Chương 1006: Bị Buộc Độ Thần Kiếp. (1)	2305
997. Chương 1007: Bị Buộc Độ Thần Kiếp. (2)	2307
998. Chương 1008: Bị Buộc Độ Thần Kiếp. (3)	2309
999. Chương 1009: Ảnh Hưởng Sau Trận Chiến.	2311
1000. Chương 1010: Rốt Cục Muốn Sinh Ra. (1)	2313
1001. Chương 1011: Rốt Cục Muốn Sinh Ra. (2)	2315
1002. Chương 1012: Kinh Hải Đến Thế Gian. (1)	2317
1003. Chương 1013: Kinh Hải Đến Thế Gian. (2)	2319
1004. Chương 1014: Ngân Nguyệt Thú Bỏ Niêm Phong. (1)	2321
1005. Chương 1015: Ngân Nguyệt Thú Bỏ Niêm Phong. (2)	2323
1006. Chương 1016: Bí Thuật Khác Loại. (1)	2325
1007. Chương 1017: Bí Thuật Khác Loại. (2)	2327
1008. Chương 1018: Đỉnh Phong Hạ Giới. (1)	2329
1009. Chương 1019: Đỉnh Phong Hạ Giới. (2)	2331
1010. Chương 1020: Lão Cừ Nhân. (1)	2333
1011. Chương 1021: Lão Cừ Nhân. (2)	2335
1012. Chương 1022: Ngân Nguyệt Thú Giá Lâm. (1)	2337

1013.	Chương 1023:	Ngân Nguyệt Thù Giá Lâm. (2)	2340
1014.	Chương 1024:	Hoàn Toàn Đối Kháng. (1)	2342
1015.	Chương 1025:	Hoàn Toàn Đối Kháng. (2)	2344
1016.	Chương 1026:	Đuổi Giết Thần Thú. (1)	2346
1017.	Chương 1027:	Đuổi Giết Thần Thú. (2)	2349
1018.	Chương 1028:	Sơ Lâm Thần Giới	2351
1019.	Chương 1029:	Ngưng Luyện Thần Hạch. (1)	2353
1020.	Chương 1030:	Ngưng Luyện Thần Hạch. (2)	2355
1021.	Chương 1031:	Ngưng Luyện Thần Hạch. (3)	2357
1022.	Chương 1032:	Oanh Bạo	2359
1023.	Chương 1033:	Dọn Sạch. (1)	2361
1024.	Chương 1034:	Dọn Sạch. (2)	2364
1025.	Chương 1035:	Ở Tạm Nguyệt Quang Thành. (1)	2366
1026.	Chương 1036:	Ở Tạm Nguyệt Quang Thành. (2)	2368
1027.	Chương 1037:	Săn Thú. (1)	2370
1028.	Chương 1038:	Săn Thú. (2)	2371
1029.	Chương 1039:	Chặn Ngang Một Cước. (1)	2374
1030.	Chương 1040:	Chặn Ngang Một Cước. (2)	2376
1031.	Chương 1041:	Lại Tuyệt Dung. (1)	2378
1032.	Chương 1042:	Lại Tuyệt Dung. (2)	2381
1033.	Chương 1043:	Thần Tinh. (1)	2383
1034.	Chương 1044:	Thần Tinh. (2)	2385
1035.	Chương 1045:	Khách Quý Đến. (1)	2387
1036.	Chương 1046:	Khách Quý Đến. (2)	2389
1037.	Chương 1047:	Ai Tới Trước. (1)	2392
1038.	Chương 1048:	Ai Tới Trước. (2)	2394
1039.	Chương 1049:	Pháp Tắc Diễn Hóa. (1)	2397
1040.	Chương 1050:	Pháp Tắc Diễn Hóa. (2)	2399
1041.	Chương 1051:	Nhận Thua.	2401
1042.	Chương 1052:	Mời Chào. (1)	2404
1043.	Chương 1053:	Mời Chào. (2)	2406
1044.	Chương 1054:	Di Phủ Của Trung Nguyên Thần. (1)	2408
1045.	Chương 1055:	Di Phủ Của Trung Nguyên Thần. (2)	2410
1046.	Chương 1056:	Xuất Phát Thượng Nguyên Thành. (1)	2412
1047.	Chương 1057:	Xuất Phát Thượng Nguyên Thành. (2)	2414
1048.	Chương 1058:	Tiến Vào Di Phủ. (1)	2416
1049.	Chương 1059:	Tiến Vào Di Phủ. (2)	2418
1050.	Chương 1060:	Dược Viên. (1)	2421
1051.	Chương 1061:	Dược Viên. (2)	2423
1052.	Chương 1062:	Người Vì Tiền Mà Chết. (1)	2425
1053.	Chương 1063:	Người Vì Tiền Mà Chết. (2)	2427
1054.	Chương 1064:	Hốc Tối. (1)	2429
1055.	Chương 1065:	Hốc Tối. (2)	2431
1056.	Chương 1066:	Phản Âm Một Bả. (1)	2433
1057.	Chương 1067:	Phản Âm Một Bả. (2)	2436
1058.	Chương 1068:	Đan Thất Của Trung Nguyên Thần.	2438
1059.	Chương 1069:	Tranh Đoạt Đan Dược. (1)	2440
1060.	Chương 1070:	Tranh Đoạt Đan Dược. (2)	2442
1061.	Chương 1071:	Chi Mạn Thuật. (1)	2444
1062.	Chương 1072:	Chi Mạn Thuật. (2)	2446
1063.	Chương 1073:	Tả Nhược Hề Khiếp Sợ. (1)	2448
1064.	Chương 1074:	Tả Nhược Hề Khiếp Sợ. (2)	2450
1065.	Chương 1075:	Người Theo Đuổi. (1)	2453
1066.	Chương 1076:	Người Theo Đuổi. (2)	2455

1067.	Chương 1077:	Ngũ Cử Thiên. (1)	2457
1068.	Chương 1078:	Ngũ Cử Thiên. (2)	2459
1069.	Chương 1079:	Mặt Không Còn. (1)	2461
1070.	Chương 1080:	Mặt Không Còn. (2)	2463
1071.	Chương 1081:	Binh Khí Các. (1)	2466
1072.	Chương 1082:	Binh Khí Các. (2)	2468
1073.	Chương 1083:	Dưỡng Tâm Hũ. (1)	2470
1074.	Chương 1084:	Dưỡng Tâm Hũ. (2)	2472
1075.	Chương 1085:	An Toàn Về Thượng Nguyên Thành.	2474
1076.	Chương 1086:	Vật Phẩm Giao Lưu Hội. (1)	2477
1077.	Chương 1087:	Vật Phẩm Giao Lưu Hội. (2)	2479
1078.	Chương 1088:	Vật Phẩm Giao Lưu Hội. (3)	2481
1079.	Chương 1089:	Đỗ Vô Bệnh Cường Thế. (1)	2483
1080.	Chương 1090:	Đỗ Vô Bệnh Cường Thế. (2)	2486
1081.	Chương 1091:	Mưu Đồ?	2488
1082.	Chương 1092:	Hàng Tốt Không Ngừng. (1)	2490
1083.	Chương 1093:	Hàng Tốt Không Ngừng. (2)	2492
1084.	Chương 1094:	Tử Đỉnh Dị Động. (1)	2494
1085.	Chương 1095:	Tử Đỉnh Dị Động. (2)	2496
1086.	Chương 1096:	Pháp Tắc Chi Linh. (1)	2498
1087.	Chương 1097:	Pháp Tắc Chi Linh. (2)	2500
1088.	Chương 1098:	Cạnh Tranh Điên Cuồng. (1)	2503
1089.	Chương 1099:	Cạnh Tranh Điên Cuồng. (2)	2505
1090.	Chương 1100:	Kiểm Lợi Lớn. (1)	2507
1091.	Chương 1101:	Kiểm Lợi Lớn. (2)	2510
1092.	Chương 1102:	Hư Thần Tam Trọng Thiên.	2512
1093.	Chương 1103:	Nhiệm Vụ Tiêu Diệt. (1)	2514
1094.	Chương 1104:	Nhiệm Vụ Tiêu Diệt. (2)	2516
1095.	Chương 1105:	Ác Ma Ăn Gan. (1)	2518
1096.	Chương 1106:	Ác Ma Ăn Gan. (2)	2521
1097.	Chương 1107:	Tập Sát Sơ Vị Thần. (1)	2523
1098.	Chương 1108:	Tập Sát Sơ Vị Thần. (2)	2526
1099.	Chương 1109:	Quay Lại Nguyệt Quang Thành. (1)	2528
1100.	Chương 1110:	Quay Lại Nguyệt Quang Thành. (2)	2530
1101.	Chương 1111:	Che Giấu, Phân Hồn Thú! (1)	2532
1102.	Chương 1112:	Che Giấu, Phân Hồn Thú! (2)	2535
1103.	Chương 1113:	Cuộc Chiến Đoạt Thân Thể. (1)	2537
1104.	Chương 1114:	Cuộc Chiến Đoạt Thân Thể. (2)	2539
1105.	Chương 1115:	Bị Chết Thực Oan. (1)	2542
1106.	Chương 1116:	Bị Chết Thực Oan. (2)	2544
1107.	Chương 1117:	Pháp Tắc Tan Vỡ? (1)	2547
1108.	Chương 1118:	Pháp Tắc Tan Vỡ? (2)	2549
1109.	Chương 1119:	Báo Thù Lửa Giận. (1)	2551
1110.	Chương 1120:	Báo Thù Lửa Giận. (2)	2554
1111.	Chương 1121:	Tĩnh Lại. (1)	2556
1112.	Chương 1122:	Tĩnh Lại. (2)	2558
1113.	Chương 1123:	Mài Phục Năng. (1)	2561
1114.	Chương 1124:	Mài Phục Năng. (2)	2563
1115.	Chương 1125:	Đi Xa.	2566
1116.	Chương 1126:	Cổ Nhân. (1)	2568
1117.	Chương 1127:	Cổ Nhân. (2)	2570
1118.	Chương 1128:	Tâm Tư Thiếu Nữ. (1)	2573
1119.	Chương 1129:	Tâm Tư Thiếu Nữ. (2)	2575
1120.	Chương 1130:	Năm Năm Sau. (1)	2577

1121.	Chương 1131:	Năm Năm Sau. (2)	2580
1122.	Chương 1132:	Tiểu Ma Vương. (1)	2582
1123.	Chương 1133:	Tiểu Ma Vương. (2)	2584
1124.	Chương 1134:	Tiểu Ma Vương. (3)	2586
1125.	Chương 1135:	Sư Ánh Tuyết.	2589
1126.	Chương 1136:	Nữ Vương Đại Nhân Nhập Thần Cảnh.	2592
1127.	Chương 1137:	Bí Địa Trong Tử Vong Sa Mạc. (1)	2594
1128.	Chương 1138:	Bí Địa Trong Tử Vong Sa Mạc. (2)	2596
1129.	Chương 1139:	Bí Địa Trong Tử Vong Sa Mạc. (3)	2599
1130.	Chương 1140:	Thần Thú Giải Trí. (1)	2601
1131.	Chương 1141:	Thần Thú Giải Trí. (2)	2603
1132.	Chương 1142:	Sơn Cốc Hiện.	2606
1133.	Chương 1143:	Cơ Hội Tới. (1)	2608
1134.	Chương 1144:	Cơ Hội Tới. (2)	2610
1135.	Chương 1145:	Một Quyền Oanh Nát. (1)	2612
1136.	Chương 1146:	Một Quyền Oanh Nát. (2)	2614
1137.	Chương 1147:	Vừa Gặp Đã Thương. (1)	2617
1138.	Chương 1148:	Vừa Gặp Đã Thương. (2)	2619
1139.	Chương 1149:	Chân Đỉnh Thứ Năm. (1)	2621
1140.	Chương 1150:	Chân Đỉnh Thứ Năm. (2)	2623
1141.	Chương 1151:	Bát Hoang Chấn Động. (1)	2626
1142.	Chương 1152:	Bát Hoang Chấn Động. (2)	2628
1143.	Chương 1153:	Hách Lui Thượng Thiên Thần. (1)	2630
1144.	Chương 1154:	Hách Lui Thượng Thiên Thần. (2)	2633
1145.	Chương 1155:	Cửu Tinh Thần Vương. (1)	2635
1146.	Chương 1156:	Cửu Tinh Thần Vương. (2)	2637
1147.	Chương 1157:	Gây Dựng Lại Pháp Tắc. (1)	2640
1148.	Chương 1158:	Gây Dựng Lại Pháp Tắc. (2)	2642
1149.	Chương 1159:	Lên Cấp Sơ Vị Thần.	2644
1150.	Chương 1160:	Sơ Thí Thân Thủ. (1)	2646
1151.	Chương 1161:	Sơ Thí Thân Thủ. (2)	2648
1152.	Chương 1162:	Đại Điểm Lấn Khách. (1)	2650
1153.	Chương 1163:	Đại Điểm Lấn Khách. (2)	2653
1154.	Chương 1164:	Cửu Biến Thiên Long Chi. (1)	2655
1155.	Chương 1165:	Cửu Biến Thiên Long Chi. (2)	2657
1156.	Chương 1166:	Tiểu Ma Nữ Xuất Quan. (1)	2659
1157.	Chương 1167:	Tiểu Ma Nữ Xuất Quan. (2)	2661
1158.	Chương 1168:	Dứt Khoát Làm Lớn. (1)	2663
1159.	Chương 1169:	Dứt Khoát Làm Lớn. (2)	2665
1160.	Chương 1170:	Ẩn Gian Tương Hội. (1)	2668
1161.	Chương 1171:	Ẩn Gian Tương Hội. (2)	2670
1162.	Chương 1172:	Xích Diễm Long Vương Quả. (1)	2672
1163.	Chương 1173:	Xích Diễm Long Vương Quả. (2)	2674
1164.	Chương 1174:	Lại Đến Thần Chi Thí Luyện Tràng. (1)	2677
1165.	Chương 1175:	Lại Đến Thần Chi Thí Luyện Tràng. (2)	2679
1166.	Chương 1176:	Đánh Cuộc Sinh Tử.	2681
1167.	Chương 1177:	Tử Vong Ma Cốt. (1)	2684
1168.	Chương 1178:	Tử Vong Ma Cốt. (2)	2686
1169.	Chương 1179:	Huyết Dưỡng Đan. (1)	2688
1170.	Chương 1180:	Huyết Dưỡng Đan. (2)	2690
1171.	Chương 1181:	Đề Thăng Uy Năng Của Hắc Động. (1)	2693
1172.	Chương 1182:	Đề Thăng Uy Năng Của Hắc Động. (2)	2695
1173.	Chương 1183:	Vệ Thập Thất. (1)	2697
1174.	Chương 1184:	Vệ Thập Thất. (2)	2699

1175. Chương 1185:	Diễn Biến Kinh Người. (1)	2701
1176. Chương 1186:	Diễn Biến Kinh Người. (2)	2704
1177. Chương 1187:	Phản Thực Huyết Thú. (1)	2706
1178. Chương 1188:	Phản Thực Huyết Thú. (2)	2709
1179. Chương 1189:	Triệu Kiến. (1)	2711
1180. Chương 1190:	Triệu Kiến. (2)	2713
1181. Chương 1191:	Minh Ngục Chiến Tranh. (1)	2716
1182. Chương 1192:	Minh Ngục Chiến Tranh. (2)	2718
1183. Chương 1193:	Ý Tốt	2721
1184. Chương 1194:	Giết Chóc Mỡ Ra. (1)	2723
1185. Chương 1195:	Giết Chóc Mỡ Ra. (2)	2725
1186. Chương 1196:	Vào Thành. (1)	2727
1187. Chương 1197:	Vào Thành. (2)	2729
1188. Chương 1198:	Sát Sát Uy Phong. (1)	2732
1189. Chương 1199:	Sát Sát Uy Phong. (2)	2734
1190. Chương 1200:	Hoàng Kim Bàng Giải. (1)	2736
1191. Chương 1201:	Hoàng Kim Bàng Giải. (2)	2739
1192. Chương 1202:	Bảo Y. (1)	2741
1193. Chương 1203:	Bảo Y. (2)	2744
1194. Chương 1204:	Tan Tác	2746
1195. Chương 1205:	Lại Thấy Huyết Thú. (1)	2748
1196. Chương 1206:	Lại Thấy Huyết Thú. (2)	2751
1197. Chương 1207:	Lại Thấy Huyết Thú. (3)	2753
1198. Chương 1208:	Truy Kích.	2755
1199. Chương 1209:	Thu Làm Tọa Kỵ. (1)	2758
1200. Chương 1210:	Thu Làm Tọa Kỵ. (2)	2760
1201. Chương 1211:	Lỗ Gia Chấn Động. (1)	2763
1202. Chương 1212:	Lỗ Gia Chấn Động. (2)	2765
1203. Chương 1213:	Thần Cấp Âm Thi. (1)	2768
1204. Chương 1214:	Thần Cấp Âm Thi. (2)	2770
1205. Chương 1215:	Hung Vật Hiển Uy. (1)	2772
1206. Chương 1216:	Hung Vật Hiển Uy. (2)	2775
1207. Chương 1217:	Cường Giả Thần Bí. (1)	2777
1208. Chương 1218:	Cường Giả Thần Bí. (2)	2780
1209. Chương 1219:	Bạch Y Thiếu Nữ.	2782
1210. Chương 1220:	Mời. (1)	2784
1211. Chương 1221:	Mời. (2)	2786
1212. Chương 1222:	Hướng Phong Thạch. (1)	2789
1213. Chương 1223:	Hướng Phong Thạch. (2)	2791
1214. Chương 1224:	Dạy Bảo. (1)	2793
1215. Chương 1225:	Dạy Bảo. (2)	2796
1216. Chương 1226:	Thân Thế Của Phượng Niệm Yên. (1)	2798
1217. Chương 1227:	Thân Thế Của Phượng Niệm Yên. (2)	2800
1218. Chương 1228:	Bảo Tàng Minh Hà Vương. (1)	2802
1219. Chương 1229:	Bảo Tàng Minh Hà Vương. (2)	2805
1220. Chương 1230:	Thụ Nghiệp Giải Thích Nghi Hoặc. (1)	2808
1221. Chương 1231:	Thụ Nghiệp Giải Thích Nghi Hoặc. (2)	2810
1222. Chương 1232:	Thần Bí Chi Địa	2813
1223. Chương 1233:	Liều Gia Nghịch Tập. (1)	2815
1224. Chương 1234:	Liều Gia Nghịch Tập. (2)	2818
1225. Chương 1235:	Liều Gia Nghịch Tập. (3)	2820
1226. Chương 1236:	Tử Mộc Bà Bà	2822
1227. Chương 1237:	Đuổi Giết Trung Nguyên Thần. (1)	2825
1228. Chương 1238:	Đuổi Giết Trung Nguyên Thần. (2)	2827

1229.	Chương 1239:	Tầng Thứ Nhất. (1)	2829
1230.	Chương 1240:	Tầng Thứ Nhất. (2)	2831
1231.	Chương 1241:	Long Tiên Dịch. (1)	2834
1232.	Chương 1242:	Long Tiên Dịch. (2)	2836
1233.	Chương 1243:	Quái Vật Đột Kích. (1)	2839
1234.	Chương 1243:	Quái Vật Đột Kích. (1)	2841
1235.	Chương 1244:	Quái Vật Đột Kích. (2)	2844
1236.	Chương 1245:	Tiểu Nha Đầu Gặp Rắc Rối. (1)	2846
1237.	Chương 1246:	Tiểu Nha Đầu Gặp Rắc Rối. (2)	2848
1238.	Chương 1247:	Họa Phúc Cùng Tồn Tại	2850
1239.	Chương 1248:	Một Chọi Ba Thì Lại Làm Sao. (1)	2853
1240.	Chương 1249:	Một Chọi Ba Thì Lại Làm Sao. (2)	2855
1241.	Chương 1250:	Tầng Thứ Hai. (1)	2858
1242.	Chương 1251:	Tầng Thứ Hai. (2)	2861
1243.	Chương 1252:	Dễ Dàng Thu Phục. (1)	2863
1244.	Chương 1253:	Dễ Dàng Thu Phục. (2)	2865
1245.	Chương 1254:	Tuyệt Sắc Nữ Thi. (1)	2868
1246.	Chương 1255:	Tuyệt Sắc Nữ Thi. (2)	2870
1247.	Chương 1256:	Tầng Thứ Ba. (1)	2872
1248.	Chương 1257:	Tầng Thứ Ba. (2)	2875
1249.	Chương 1258:	Hoàng Tuyền Hải. (1)	2877
1250.	Chương 1259:	Hoàng Tuyền Hải. (2)	2880
1251.	Chương 1260:	Huyết Ngạc	2882
1252.	Chương 1261:	Nơi Cuối Cùng. (1)	2884
1253.	Chương 1262:	Nơi Cuối Cùng. (2)	2887
1254.	Chương 1263:	Thần Miếu Mở Ra. (1)	2889
1255.	Chương 1264:	Thần Miếu Mở Ra. (2)	2891
1256.	Chương 1265:	Tranh Đoạt Cuối Cùng. (1)	2893
1257.	Chương 1266:	Tranh Đoạt Cuối Cùng. (2)	2896
1258.	Chương 1267:	Minh Hà Vương Khiếp Sợ. (1)	2898
1259.	Chương 1268:	Minh Hà Vương Khiếp Sợ. (2)	2901
1260.	Chương 1269:	Minh Hà Vương Đáng Thương. (1)	2903
1261.	Chương 1270:	Minh Hà Vương Đáng Thương. (2)	2906
1262.	Chương 1271:	Ưc Vạn Niên Thủy Mạt.	2908
1263.	Chương 1272:	Trực Phá Trung Nguyên Thần! (1)	2910
1264.	Chương 1273:	Trực Phá Trung Nguyên Thần! (2)	2912
1265.	Chương 1274:	Trực Phá Trung Nguyên Thần! (3)	2914
1266.	Chương 1275:	Thiên Thần Khí Đột Kích. (1)	2917
1267.	Chương 1276:	Thiên Thần Khí Đột Kích. (2)	2919
1268.	Chương 1277:	Cửu Tinh Thần Vương Tái Hiện	2922
1269.	Chương 1278:	Đi Lại Đây. (1)	2924
1270.	Chương 1279:	Đi Lại Đây. (2)	2927
1271.	Chương 1280:	Ba Ngàn Năm. (1)	2929
1272.	Chương 1281:	Ba Ngàn Năm. (2)	2931
1273.	Chương 1282:	Đánh Nhỏ Đến Lớn. (1)	2934
1274.	Chương 1283:	Đánh Nhỏ Đến Lớn. (2)	2936
1275.	Chương 1284:	Hiếu Lâm. (1)	2939
1276.	Chương 1285:	Hiếu Lâm. (2)	2941
1277.	Chương 1286:	Pháp Tắc Thứ Chín. (1)	2943
1278.	Chương 1287:	Pháp Tắc Thứ Chín. (2)	2945
1279.	Chương 1288:	Trở Lại Phi Vũ Thành	2948
1280.	Chương 1289:	Mỹ Nhân Oán. (1)	2950
1281.	Chương 1290:	Mỹ Nhân Oán. (2)	2953
1282.	Chương 1291:	Một Chiêu Giải Quyết. (1)	2955

1283.	Chương 1292:	Một Chiêu Giải Quyết. (2)	2957
1284.	Chương 1293:	Trấn Sát Tân Gia. (1)	2960
1285.	Chương 1294:	Trấn Sát Tân Gia. (2)	2962
1286.	Chương 1295:	Uy Thế Vô Song. (1)	2964
1287.	Chương 1296:	Uy Thế Vô Song. (2)	2967
1288.	Chương 1297:	Loại Hiệu Quả Thứ Hai. (1)	2969
1289.	Chương 1298:	Loại Hiệu Quả Thứ Hai. (2)	2972
1290.	Chương 1299:	Muốn Đột Phá. (1)	2974
1291.	Chương 1300:	Muốn Đột Phá. (2)	2976
1292.	Chương 1301:	Hối Hận Thì Đã Muộn. (1)	2979
1293.	Chương 1302:	Hối Hận Thì Đã Muộn. (2)	2981
1294.	Chương 1303:	Ba Mươi Năm Hà Đông. (1)	2983
1295.	Chương 1304:	Ba Mươi Năm Hà Đông. (2)	2986
1296.	Chương 1305:	Ba Mươi Năm Hà Đông. (3)	2988
1297.	Chương 1306:	Ấn Oán Thanh Toán Xong. (1)	2990
1298.	Chương 1307:	Ấn Oán Thanh Toán Xong. (2)	2993
1299.	Chương 1308:	Cố Tật. (1)	2995
1300.	Chương 1309:	Cố Tật. (2)	2997
1301.	Chương 1310:	Cường Hành Bái Sư. (1)	3000
1302.	Chương 1311:	Cường Hành Bái Sư. (2)	3002
1303.	Chương 1312:	Thanh Lang Bang. (1)	3005
1304.	Chương 1313:	Thanh Lang Bang. (2)	3007
1305.	Chương 1314:	Đổ Thần Lại Thất Hà. (1)	3010
1306.	Chương 1315:	Đổ Thần Lại Thất Hà. (2)	3012
1307.	Chương 1316:	Phong Gia. (1)	3015
1308.	Chương 1317:	Phong Gia. (2)	3017
1309.	Chương 1318:	Nhúng Tay. (1)	3019
1310.	Chương 1319:	Nhúng Tay. (2)	3021
1311.	Chương 1320:	Chủ Động Nhượng Bộ. (1)	3024
1312.	Chương 1321:	Chủ Động Nhượng Bộ. (2)	3026
1313.	Chương 1322:	Nhận Thân	3028
1314.	Chương 1323:	Đào Góc Tường. (1)	3031
1315.	Chương 1324:	Đào Góc Tường. (2)	3033
1316.	Chương 1325:	Thái Mạt Tinh Hạch. (1)	3036
1317.	Chương 1326:	Thái Mạt Tinh Hạch. (2)	3038
1318.	Chương 1327:	Vạn Pháp Tinh Thần Điện. (1)	3041
1319.	Chương 1328:	Vạn Pháp Tinh Thần Điện. (2)	3043
1320.	Chương 1329:	Lần Nữa Ra Đi. (1)	3045
1321.	Chương 1330:	Lần Nữa Ra Đi. (2)	3048
1322.	Chương 1331:	Tinh Điện Thu Đồ Đệ. (1)	3050
1323.	Chương 1332:	Tinh Điện Thu Đồ Đệ. (2)	3052
1324.	Chương 1333:	Vượt Qua Kiểm Tra, Một Chiêu Chết.	3054
1325.	Chương 1334:	Thần Vương Triệu Kiến. (1)	3057
1326.	Chương 1335:	Thần Vương Triệu Kiến. (2)	3059
1327.	Chương 1336:	Nhiệm Vụ Thần Vương. (1)	3062
1328.	Chương 1337:	Nhiệm Vụ Thần Vương. (2)	3065
1329.	Chương 1338:	Kịch Chiến Bạch Quang Vinh Hiên. (1)	3067
1330.	Chương 1339:	Kịch Chiến Bạch Quang Vinh Hiên. (2)	3069
1331.	Chương 1340:	Theo Dõi Tới. (1)	3072
1332.	Chương 1341:	Theo Dõi Tới. (2)	3074
1333.	Chương 1342:	Quốc Khánh Điện. (1)	3076
1334.	Chương 1343:	Quốc Khánh Điện. (2)	3078
1335.	Chương 1344:	Bảy Khối Thần Thạch. (1)	3080
1336.	Chương 1345:	Bảy Khối Thần Thạch. (2)	3083

1337. Chương 1346:	Loạn Vũ Bí Cảnh. (1)	3085
1338. Chương 1347:	Loạn Vũ Bí Cảnh. (2)	3087
1339. Chương 1348:	Uy Năng Của Chủ Thần Khí	3089
1340. Chương 1349:	Thần Đô. (1)	3092
1341. Chương 1350:	Thần Đô. (2)	3094
1342. Chương 1351:	Nhân Khí. (1)	3096
1343. Chương 1352:	Nhân Khí. (2)	3098
1344. Chương 1353:	Huyết Chiến, Oanh Bạo. (1)	3101
1345. Chương 1354:	Huyết Chiến, Oanh Bạo. (2)	3103
1346. Chương 1355:	Trung Nguyên Thần Tam Trọng Thiên	3105
1347. Chương 1356:	Chí Âm Sinh Dương Liên. (1)	3108
1348. Chương 1357:	Chí Âm Sinh Dương Liên. (2)	3110
1349. Chương 1358:	Tiến Vào Tầng Thứ Hai.	3113
1350. Chương 1359:	Song Diện Nhân. (1)	3115
1351. Chương 1360:	Song Diện Nhân. (2)	3117
1352. Chương 1361:	Tầng Thứ Ba. (1)	3120
1353. Chương 1362:	Tầng Thứ Ba. (2)	3122
1354. Chương 1363:	Tiểu Nhân Tào Trọng	3124
1355. Chương 1364:	Chinh Phục Chủ Thần Khí. (1)	3127
1356. Chương 1365:	Chinh Phục Chủ Thần Khí. (2)	3129
1357. Chương 1366:	Đột Phá Thượng Thiên Thần	3132
1358. Chương 1367:	Tái Chiến Bạch Vinh Hiên. (1)	3135
1359. Chương 1368:	Tái Chiến Bạch Vinh Hiên. (2)	3137
1360. Chương 1369:	Thần Vương Giá Lâm	3140
1361. Chương 1370:	Quay Về Chúc Liệt Thành. (1)	3142
1362. Chương 1371:	Quay Về Chúc Liệt Thành. (2)	3145
1363. Chương 1372:	Tin Tức Lâm Tiêu Dương	3147
1364. Chương 1373:	Nguy Cơ	3149
1365. Chương 1374:	Lửa Giận Ngập Trời. (1)	3152
1366. Chương 1375:	Lửa Giận Ngập Trời. (2)	3155
1367. Chương 1375:	Lửa Giận Ngập Trời. (2)	3158
1368. Chương 1376:	Tư Không Hạ Giới.	3160
1369. Chương 1377:	Giết Tới Tận Thần Giới. (1)	3163
1370. Chương 1377:	Giết Tới Tận Thần Giới. (1)	3165
1371. Chương 1378:	Giết Tới Tận Thần Giới. (2)	3168
1372. Chương 1379:	Nghênh Chiến Thần Vương.	3171
1373. Chương 1379:	Nghênh Chiến Thần Vương.	3173
1374. Chương 1380:	Giải Quyết.	3175
1375. Chương 1381:	Thần Vương Thụ Đạo. (1)	3178
1376. Chương 1382:	Thần Vương Thụ Đạo. (2)	3180
1377. Chương 1383:	Hạ Lạc Chân Đỉnh Thứ Sáu.	3182
1378. Chương 1384:	Sứ Mạng. (1)	3185
1379. Chương 1385:	Sứ Mạng. (2)	3187
1380. Chương 1386:	Thần Vương Vấn Lạc.	3190
1381. Chương 1387:	Hợp Đỉnh. (1)	3192
1382. Chương 1388:	Hợp Đỉnh. (2)	3195
1383. Chương 1389:	Phản Bội.	3197
1384. Chương 1390:	Tai Ương Thần Vương.	3200
1385. Chương 1391:	Gặp Lại Cổ Nhân. (1)	3202
1386. Chương 1392:	Gặp Lại Cổ Nhân. (2)	3205
1387. Chương 1393:	Cường Giả Chân Chính.	3207
1388. Chương 1394:	Lại Có Tin Vui. (1)	3210
1389. Chương 1395:	Lại Có Tin Vui. (2)	3212
1390. Chương 1396:	Mã Cẩn Huyền. (1)	3214

1391. Chương 1397:	Mã Cẩn Huyền. (2)	3216
1392. Chương 1398:	Đuổi Tới.	3219
1393. Chương 1399:	Bạt Tai Thượng Thiên Thần. (1)	3221
1394. Chương 1400:	Bạt Tai Thượng Thiên Thần. (2)	3223
1395. Chương 1401:	Cửu U Thần Vương. (1)	3225
1396. Chương 1402:	Cửu U Thần Vương. (2)	3228
1397. Chương 1403:	Kinh Sợ Thối Lui.	3230
1398. Chương 1404:	Hỏa Vô Cầu Phách Lối. (1)	3232
1399. Chương 1405:	Hỏa Vô Cầu Phách Lối. (2)	3235
1400. Chương 1406:	Đánh Chết. (1)	3237
1401. Chương 1407:	Đánh Chết. (2)	3240
1402. Chương 1408:	Hiệp Trợ Trấn Áp. (1)	3242
1403. Chương 1409:	Hiệp Trợ Trấn Áp. (2)	3245
1404. Chương 1410:	Tấn Nhập Thần Vương !	3247
1405. Chương 1411:	Phản Lại Tinh Điện. (1)	3249
1406. Chương 1412:	Phản Lại Tinh Điện. (2)	3252
1407. Chương 1413:	Lại Một Thần Vương. (1)	3254
1408. Chương 1414:	Lại Một Thần Vương. (2)	3256
1409. Chương 1415:	Kịch Chiến Thập Đại Điện Chủ.	3259
1410. Chương 1416:	Trấn Diệt. (1)	3262
1411. Chương 1417:	Trấn Diệt. (2)	3264
1412. Chương 1418:	Bản Nguyên Pháp Tắc. (1)	3266
1413. Chương 1419:	Bản Nguyên Pháp Tắc. (2)	3270
1414. Chương 1420:	Đại Ma Thần Quốc.	3273
1415. Chương 1421:	Thần Vương Liệp Sát Giả. (1)	3275
1416. Chương 1422:	Thần Vương Liệp Sát Giả. (2)	3277
1417. Chương 1423:	Hỏa Gia Đánh Tới. (1)	3279
1418. Chương 1424:	Hỏa Gia Đánh Tới. (2)	3282
1419. Chương 1425:	Chiến Ước.	3284
1420. Chương 1426:	Bại Lui. (1)	3286
1421. Chương 1427:	Bại Lui. (2)	3288
1422. Chương 1428:	Phiền Toái Lại Gia. (1)	3291
1423. Chương 1429:	Phiền Toái Lại Gia. (2)	3293
1424. Chương 1430:	Khách Nhân Của Thần Vương. (1)	3295
1425. Chương 1431:	Khách Nhân Của Thần Vương. (2)	3298
1426. Chương 1432:	Khó Mà Tin Được.	3300
1427. Chương 1433:	Tin Tức Của Lâm Hồng Hoang. (1)	3302
1428. Chương 1434:	Tin Tức Của Lâm Hồng Hoang. (2)	3305
1429. Chương 1435:	Lại Đoạt Thần Khí Hỏa Gia. (1)	3307
1430. Chương 1436:	Lại Đoạt Thần Khí Hỏa Gia. (2)	3309
1431. Chương 1437:	Cực Thiên Hải.	3311
1432. Chương 1438:	Động Vật Biển. (1)	3313
1433. Chương 1439:	Động Vật Biển. (2)	3316
1434. Chương 1440:	Hải Tộc. (1)	3318
1435. Chương 1441:	Hải Tộc. (2)	3320
1436. Chương 1442:	Pháp Tắc Giao Hòa. (1)	3323
1437. Chương 1443:	Pháp Tắc Giao Hòa. (2)	3325
1438. Chương 1444:	Dực Kinh.	3327
1439. Chương 1445:	Khôi Lỗi Thật Là Lợi Hại. (1)	3330
1440. Chương 1446:	Khôi Lỗi Thật Là Lợi Hại. (2)	3332
1441. Chương 1447:	Có Chút Sâu Xa. (1)	3334
1442. Chương 1448:	Có Chút Sâu Xa. (2)	3336
1443. Chương 1449:	Đại Quân Động Vật Biển.	3339
1444. Chương 1450:	Di Thiên Chi Dối. (1)	3341

1445.	Chương 1451:	Di Thiên Chi Dối. (2)	3343
1446.	Chương 1452:	Lôi Đài Chiến. (1)	3346
1447.	Chương 1453:	Lôi Đài Chiến. (2)	3348
1448.	Chương 1454:	Không Thể Đánh Bại.	3350
1449.	Chương 1455:	Trở Về. (1)	3353
1450.	Chương 1456:	Trở Về. (2)	3355
1451.	Chương 1457:	Trộm Thủy.	3358
1452.	Chương 1458:	Cửu Tinh Thần Vương Thì Như Thế Nào. (1)	3360
1453.	Chương 1459:	Cửu Tinh Thần Vương Thì Như Thế Nào. (2)	3363
1454.	Chương 1460:	Vợ Vết Tài Sản. (1)	3365
1455.	Chương 1461:	Vợ Vết Tài Sản. (2)	3367
1456.	Chương 1462:	Nguyệt Nguyệt.	3369
1457.	Chương 1463:	Chí Tôn Thần Khí Xuất Thế. (1)	3372
1458.	Chương 1464:	Chí Tôn Thần Khí Xuất Thế. (2)	3374
1459.	Chương 1465:	Lâm Đảo. (1)	3377
1460.	Chương 1466:	Lâm Đảo. (2)	3379
1461.	Chương 1467:	Thủ Hộ Thú.	3381
1462.	Chương 1468:	Tập Trung Lực Lượng. (1)	3384
1463.	Chương 1469:	Tập Trung Lực Lượng. (2)	3386
1464.	Chương 1470:	Nhi Tử Thái Cổ Chí Tôn. (1)	3388
1465.	Chương 1470:	Nhi Tử Thái Cổ Chí Tôn. (1)	3390
1466.	Chương 1471:	Nhi Tử Thái Cổ Chí Tôn. (2)	3392
1467.	Chương 1472:	Liên Xông.	3394
1468.	Chương 1473:	Lôi Hệ Chí Tôn. (1)	3396
1469.	Chương 1474:	Lôi Hệ Chí Tôn. (2)	3399
1470.	Chương 1475:	Đánh Chí Tôn Tương Lai. (1)	3401
1471.	Chương 1476:	Đánh Chí Tôn Tương Lai. (2)	3404
1472.	Chương 1477:	Dọa Lui Nhi Tử Chí Tôn.	3406
1473.	Chương 1478:	Nơi Chí Tôn Thần Khí Sinh Ra Đời. (1)	3408
1474.	Chương 1479:	Nơi Chí Tôn Thần Khí Sinh Ra Đời. (2)	3411
1475.	Chương 1480:	Nộ Lôi Bí Cảnh. (1)	3414
1476.	Chương 1481:	Nộ Lôi Bí Cảnh. (2)	3416
1477.	Chương 1482:	Thần Vương Chi Thi.	3418
1478.	Chương 1483:	Bí Cảnh Đoạt Bảo. (1)	3420
1479.	Chương 1484:	Bí Cảnh Đoạt Bảo. (2)	3423
1480.	Chương 1485:	Cổ Lôi Thần Quốc. (1)	3425
1481.	Chương 1486:	Cổ Lôi Thần Quốc. (2)	3427
1482.	Chương 1487:	Quái Xà Ba Đầu.	3430
1483.	Chương 1488:	Phát Giác. (1)	3432
1484.	Chương 1489:	Phát Giác. (2)	3435
1485.	Chương 1490:	Tấn Chúc ... Sư Mẫu. (1)	3437
1486.	Chương 1491:	Tấn Chúc ... Sư Mẫu. (2)	3440
1487.	Chương 1492:	Hậu Nhân Của Lôi Hệ Chí Tôn. (1)	3442
1488.	Chương 1493:	Hậu Nhân Của Lôi Hệ Chí Tôn. (2)	3444
1489.	Chương 1494:	Đột Nhiên Trở Mặt.	3447
1490.	Chương 1495:	Tạm Thời Không Lấy. (1)	3449
1491.	Chương 1496:	Tạm Thời Không Lấy. (2)	3452
1492.	Chương 1497:	Đại Ma Thần Quốc Diệt.	3454
1493.	Chương 1498:	Kim Mật Bí Cảnh. (1)	3456
1494.	Chương 1499:	Kim Mật Bí Cảnh. (2)	3459
1495.	Chương 1500:	Nhạc Thiên Kiếm. (1)	3461
1496.	Chương 1501:	Nhạc Thiên Kiếm. (2)	3464
1497.	Chương 1502:	Thanh Lý Môn Hộ.	3466
1498.	Chương 1503:	Tiểu Nha Đầu Lừa Người. (1)	3468

1499.	Chương 1504:	Tiểu Nha Đầu Lừa Người. (2)	3470
1500.	Chương 1505:	Cháu Trai Hung Hăng Càn Quấy. (1)	3473
1501.	Chương 1506:	Cháu Trai Hung Hăng Càn Quấy. (2)	3475
1502.	Chương 1507:	Khôi Lỗi Mộc.	3478
1503.	Chương 1508:	Đánh Nhỏ Lớn Sẽ Xuất Hiện. (1)	3481
1504.	Chương 1509:	Đánh Nhỏ Lớn Sẽ Xuất Hiện. (2)	3483
1505.	Chương 1510:	Bạo Đánh! (1)	3485
1506.	Chương 1511:	Bạo Đánh! (2)	3488
1507.	Chương 1512:	Thôn Thiên Đình.	3490
1508.	Chương 1513:	Chín Đạo Bốn Nguyên Pháp Tắc. (1)	3492
1509.	Chương 1514:	Chín Đạo Bốn Nguyên Pháp Tắc. (2)	3495
1510.	Chương 1515:	Thái Cổ Chí Tôn.	3497
1511.	Chương 1516:	Siêu Cấp Thần Kiếp. (1)	3500
1512.	Chương 1517:	Siêu Cấp Thần Kiếp. (1)	3502
1513.	Chương 1518:	Nữ Thần Vương.	3505
1514.	Chương 1519:	Hai Bên Thanh Toán Xong. (1)	3507
1515.	Chương 1520:	Hai Bên Thanh Toán Xong. (2)	3509
1516.	Chương 1521:	Hàm Cự Nhân.	3512
1517.	Chương 1522:	Đại Trấn Sát. (1)	3514
1518.	Chương 1523:	Đại Trấn Sát. (2)	3517
1519.	Chương 1524:	Tử Đình Bỏ Xong, Đột Biến. (1)	3519
1520.	Chương 1525:	Tử Đình Bỏ Xong, Đột Biến. (2)	3521
1521.	Chương 1526:	Lâm Thương La.	3523
1522.	Chương 1527:	Chí Tôn Đều Tới. (1)	3525
1523.	Chương 1528:	Chí Tôn Đều Tới. (2)	3528
1524.	Chương 1529:	Nhân Lúc Cháy Nhà Mà Đi Hôi Cửa? (1)	3530
1525.	Chương 1530:	Nhân Lúc Cháy Nhà Mà Đi Hôi Cửa? (2)	3532
1526.	Chương 1531:	Thôn Phệ Thân Thể.	3534
1527.	Chương 1532:	Hỏa Linh Bí Cảnh. (1)	3537
1528.	Chương 1533:	Hỏa Linh Bí Cảnh. (2)	3539
1529.	Chương 1533:	Hỏa Linh Bí Cảnh. (2)	3541
1530.	Chương 1534:	Thể Chất Đáng Sợ. (1)	3544
1531.	Chương 1535:	Thể Chất Đáng Sợ. (2)	3546
1532.	Chương 1535:	Thể Chất Đáng Sợ. (2)	3548
1533.	Chương 1536:	Thiết Kế.	3550
1534.	Chương 1537:	Lão Tổ Hỏa Gia. (1)	3553
1535.	Chương 1537:	Lão Tổ Hỏa Gia. (1)	3555
1536.	Chương 1538:	Lão Tổ Hỏa Gia. (2)	3557
1537.	Chương 1539:	Mua Mệnh A. (1)	3560
1538.	Chương 1539:	Mua Mệnh A. (1)	3562
1539.	Chương 1539:	Mua Mệnh A. (1)	3564
1540.	Chương 1540:	Mua Mệnh A. (2)	3566
1541.	Chương 1540:	Mua Mệnh A. (2)	3569
1542.	Chương 1541:	Lâm Thương La Giết Đến.	3571
1543.	Chương 1542:	Bốn Nguyên Thi Hoàng. (1)	3573
1544.	Chương 1542:	Bốn Nguyên Thi Hoàng. (1)	3576
1545.	Chương 1542:	Bốn Nguyên Thi Hoàng. (1)	3578
1546.	Chương 1543:	Bốn Nguyên Thi Hoàng. (2)	3581
1547.	Chương 1543:	Bốn Nguyên Thi Hoàng. (2)	3583
1548.	Chương 1543:	Bốn Nguyên Thi Hoàng. (2)	3585
1549.	Chương 1544:	Lập Tức Nghịch Chuyển. (1)	3588
1550.	Chương 1544:	Lập Tức Nghịch Chuyển. (1)	3590
1551.	Chương 1544:	Lập Tức Nghịch Chuyển. (1)	3592
1552.	Chương 1545:	Lập Tức Nghịch Chuyển. (2)	3594

1553. Chương 1545: Lập Tức Nghịch Chuyển. (2)	3596
1554. Chương 1545: Lập Tức Nghịch Chuyển. (2)	3599
1555. Chương 1546: Tiến Vào Cửu Tinh Thần Vương. (1)	3601
1556. Chương 1546: Tiến Vào Cửu Tinh Thần Vương. (1)	3603
1557. Chương 1546: Tiến Vào Cửu Tinh Thần Vương. (1)	3605
1558. Chương 1547: Tiến Vào Cửu Tinh Thần Vương. (2)	3608
1559. Chương 1547: Tiến Vào Cửu Tinh Thần Vương. (2)	3610
1560. Chương 1547: Tiến Vào Cửu Tinh Thần Vương. (2)	3612
1561. Chương 1548: Giết Bằng Được!	3615
1562. Chương 1548: Giết Bằng Được!	3617
1563. Chương 1548: Giết Bằng Được!	3619
1564. Chương 1549: Tử Lô Chí Tôn Hiện. (1)	3621
1565. Chương 1549: Tử Lô Chí Tôn Hiện. (1)	3624
1566. Chương 1549: Tử Lô Chí Tôn Hiện. (1)	3626
1567. Chương 1550: Tử Lô Chí Tôn Hiện. (2)	3629
1568. Chương 1550: Tử Lô Chí Tôn Hiện. (2)	3631
1569. Chương 1550: Tử Lô Chí Tôn Hiện. (2)	3633
1570. Chương 1551: Khí Tẩu. (1)	3636
1571. Chương 1551: Khí Tẩu. (1)	3638
1572. Chương 1551: Khí Tẩu. (1)	3641
1573. Chương 1552: Khí Tẩu. (2)	3643
1574. Chương 1552: Khí Tẩu. (2)	3645
1575. Chương 1552: Khí Tẩu. (2)	3647
1576. Chương 1553: Vơ Vét Tài Sản, Đột Giết.	3650
1577. Chương 1553: Vơ Vét Tài Sản, Đột Giết.	3652
1578. Chương 1553: Vơ Vét Tài Sản, Đột Giết.	3654
1579. Chương 1554: Trở Mặt Mà Đi. (1)	3657
1580. Chương 1554: Trở Mặt Mà Đi. (1)	3659
1581. Chương 1554: Trở Mặt Mà Đi. (1)	3661
1582. Chương 1555: Trở Mặt Mà Đi. (2)	3664
1583. Chương 1555: Trở Mặt Mà Đi. (2)	3666
1584. Chương 1555: Trở Mặt Mà Đi. (2)	3668
1585. Chương 1556: Chí Tôn Thứ Nhất Vẫn Lạc. (1)	3671
1586. Chương 1556: Chí Tôn Thứ Nhất Vẫn Lạc. (1)	3673
1587. Chương 1557: Chí Tôn Thứ Nhất Vẫn Lạc. (2)	3675
1588. Chương 1558: Đẩy Vào Tuyệt Cảnh. (1)	3678
1589. Chương 1559: Đẩy Vào Tuyệt Cảnh. (2)	3680
1590. Chương 1560: Nữ Nhân Giống Như Hỏa Diễm.	3682
1591. Chương 1561: Còn Thiếu Một Ít. (1)	3684
1592. Chương 1562: Còn Thiếu Một Ít. (2)	3686
1593. Chương 1563: Tiến Vào Chí Tôn. (1)	3688
1594. Chương 1564: Tiến Vào Chí Tôn. (2)	3691
1595. Chương 1565: Đại Chấn Động.	3693
1596. Chương 1566: Ngăn Cản. (1)	3695
1597. Chương 1567: Ngăn Cản. (2)	3698
1598. Chương 1568: Tái Chiến Thái Cổ Chí Tôn. (1)	3700
1599. Chương 1569: Tái Chiến Thái Cổ Chí Tôn. (2)	3702
1600. Chương 1570: Thái Cổ Trảm.	3705
1601. Chương 1571: Thái Cổ Chí Tôn Vẫn Lạc. (1)	3707
1602. Chương 1572: Thái Cổ Chí Tôn Vẫn Lạc. (2)	3710
1603. Chương 1573: Thất Lang Ngạo Thiên. (1)	3712
1604. Chương 1574: Thất Lang Ngạo Thiên. (2)	3714
1605. Chương 1575: Dự Thế. (1)	3716
1606. Chương 1576: Dự Thế. (2)	3719

1607. Chương 1577: Hòa Hảo.	3721
1608. Chương 1578: Thôn Thiên Bí Cảnh, Chiến Lâm Thương La. (1)	3723
1609. Chương 1579: Thôn Thiên Bí Cảnh, Chiến Lâm Thương La. (2)	3726
1610. Chương 1580: Tranh Đoạt Tử Đỉnh. (1)	3728
1611. Chương 1581: Tranh Đoạt Tử Đỉnh. (2)	3731
1612. Chương 1582: Lâm Thương La Diên Cuồng.	3733
1613. Chương 1583: Liên Tục Trấn Áp. (1)	3735
1614. Chương 1584: Liên Tục Trấn Áp. (2)	3738
1615. Chương 1585: Quyết Định Gian Nan. (1)	3740
1616. Chương 1586: Quyết Định Gian Nan. (2)	3743
1617. Chương 1587: Tử Đỉnh Toái. (1)	3745
1618. Chương 1588: Tử Đỉnh Toái. (2)	3747
1619. Chương 1589: Lâm Thương La Vãn Lạc.	3750
1620. Chương 1590: Sư Tú Ảnh Quyết Định. (1)	3752
1621. Chương 1591: Sư Tú Ảnh Quyết Định. (2)	3754
1622. Chương 1592: Liền Từ Ta A.	3757
1623. Chương 1593: Đại Kết Cục.	3760

Hoành Tảo Hoang Vũ

Giới thiệu

Đây là một truyện giải trí khá thú vị dành cho các bạn yêu thích thể loại truyện tiên hiệp hay kiếm hiệp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoanh-cao-hoang-vu>

1. Chương 1: Phá Đỉnh. (1)

Lần này mình có thể sẽ trở thành trò cười của toàn cả gia tộc !

Lâm Lạc nằm ở trên giường, lộ ra một nụ cười khổ.

Hắn rõ ràng ở trên sân huấn luyện bị một tảng đá từ trên trời giáng xuống nện cho hôn mê!

Tuy tu vi của hắn chẳng qua chỉ là Hậu Thiên hai tầng, cách cao thủ còn kém xa xa lắm, nhưng cũng không đến mức bị một tảng đá nện cho hôn mê, hơn nữa một cái chóng mặt chính là ba ngày ba đêm!

- Bất quá, tảng đá này đến tột cùng là từ đâu nện tới? Theo độ cao để phán đoán, hắn không phải là từ trên sân huấn luyện ném ra !

Lâm Lạc nhớ lại tình cảnh lúc trước, sờ lên đầu, kỳ quái chính là rõ ràng không có bất luận miệng vết thương gì.

- Dù sao ta đã là phế vật được gia tộc công nhận, cho dù lại gây ra thiên đại chê cười, cũng không có cách nào càng mất mặt mũi!

Lâm Lạc tự giễu cười cười, nhưng làm một đệ tử của võ tu thế gia, ai lại cam tâm trở thành một phế vật, chẳng những bị tộc nhân cười nhạo, hơn nữa ngay cả hạ nhân cũng không để chủ tử như hấn vào mắt!

- Tuy căn cốt của ta không tốt, khó coi, nhưng so sánh với bất luận kẻ nào đều tu luyện chăm chỉ hơn rất nhiều! Thiên đạo thù cần, thiên đạo thù cần (* cần mẫn được đền đáp), chẳng lẽ cái này chính là hồi báo mà ta trả giá cố gắng sao?

Hắn chính là cháu đích tôn của Lâm gia Gia chủ Lâm Hành Nam, theo lý thuyết hắn là phong quang vô hạn. Nhưng Lâm Hành Nam ở ba năm trước đây bế quan trùng kích cảnh giới võ đạo chí cao, liền không có tin tức truyền ra nữa, mà cha mẹ của hắn lại chết sớm, tỷ tỷ duy nhất cũng từ lúc mười hai năm trước bá nhập tông môn gì đó, không còn có tin tức, để lại hắn một người cô đơn như vậy.

Nếu chỉ là như thế mà nói, Lâm Lạc cũng không đau khổ như vậy.

Đây là một thế giới dùng võ vi tôn, ở trong bất luận gia tộc nào đệ tử thiên phú kiệt xuất đều là tài phú quý giá nhất, là mấu chốt để một gia tộc có thể sinh tồn, lớn mạnh! Bởi vậy, đệ tử thiên phú kiệt xuất đều tìm được trọng điểm bồi dưỡng, hưởng hết vinh quang, mà đệ tử thiên phú thấp kém khó tránh khỏi sẽ bị kỳ thị.

Dưới gối Lâm Hành Nam ngoại trừ Lâm Lạc ra thì không có nam đinh khác, nói cách khác đời Lâm Hành Nam lùi bước, vị trí gia chủ Lâm gia nhất định sẽ rơi vào trên người của hắn! Bởi vậy, địa vị của Lâm Lạc tự nhiên xấu hổ, trước còn có Lâm Hành Nam trấn áp, nhưng theo thời gian Lâm Hành Nam bế quan lâu ngày, Lâm Lạc cũng càng ngày càng không bị chào đón.

Hôm nay Lâm gia là Đại Trưởng lão Lâm Hồng Phong nắm quyền, người này đã tâm bình bực, sau khi Lâm Hành Nam bế quan, hắn tận lực chen ép thế lực của Lâm Hành Nam, đến duy trì tộc nhân của mình.

Lâm gia trải qua mấy trăm năm sinh sôi nảy nở, chi nhánh vô số, các chi hệ đều muốn tranh đoạt vị trí gia chủ, vì chi nhánh của mình tranh thủ càng nhiều tài nguyên tu luyện.

Ba năm qua, Lâm gia không sai biệt lắm đã thay đổi triều đại, nếu không phải kiêng kị tu vi Hậu Thiên tầng mười hai của Lâm Hành Nam, chỉ sợ Lâm Hồng Phong đã sớm soán vị ngồi trên vị trí Gia chủ.

Mà năm gần đây lại liên tục truyền ra tin tức Lâm Hành Nam trùng kích thất bại, đã vãn lạc, làm cho thời gian của Lâm Lạc càng ngày càng không dễ qua, mượn tiền bạc mỗi tháng mà nói, chiếu quy củ là mười lượng bạc, nhưng năm trước đã giảm bớt đến năm lượng, từ một tháng trước bắt đầu lại hạ xuống một nửa!

Dù nói thế nào, Lâm Lạc cũng là trưởng tôn của Lâm gia, chỉ cần Lâm Hành Nam một ngày vẫn là Lâm gia Gia chủ, điểm này là không thay đổi! Người phía dưới dám cất xén tiền bạc thường lệ của hắn tự nhiên là được chuồng sự giả ngầm đồng ý, Lâm Lạc chỉ có đem phần nợ đặt ở trong nội tâm!

Về phương diện khác, hắn cũng hận mình không biết tranh đấu, nếu hắn cũng có tư chất như vài cái thiên tài của Lâm gia, làm sao có thể sẽ bị động như thế?

- Nằm oán trời trách đất không có chút ý nghĩa nào, còn không bằng nắm chặt thời gian tiếp tục tu luyện!

Vô số mục quang hèn mọn cũng không có làm cho ý chí tinh thần của Lâm Lạc sa sút, cam chịu, ngược lại làm cho hắn trở nên càng ngày càng kiên cường, chỉ cần nhận định con đường phía trước, dù cho té ngã một vạn lần, hắn cũng sẽ một vạn lần đứng lên, tiếp tục đi tới!

Lâm Lạc từ trên giường ngồi dậy, kích hoạt ba cái khiếu huyết hấp thụ thiên địa linh khí chung quanh, lại dùng Xích Dương Quyết luyện hóa thành chân nguyên lực của bản thân.

Vô giả, đoạt thiên địa tạo hóa để cường hóa bản thân, nghịch thiên mà đi, tu hành rất gian nan!

Nhân thân có ba trăm sáu mươi khiếu huyết, từng cái khiếu huyết đều có thể hấp thụ linh khí chung quanh, cung ứng vô giả đánh cấp thiên địa Chi Linh, hóa thành bản thân chi lực. Nhưng những khiếu huyết này cũng không phải từ nhỏ có thể hấp thụ linh khí, người bình thường sinh ra cũng chỉ có một hai cái khiếu

huyệt có thể vận dụng, những cái khác thì cần thông qua hậu thiên tu luyện, kích hoạt từng cái khiếu huyệt này.

Kích hoạt khiếu huyệt càng nhiều, tốc độ tu hành này tự nhiên cũng càng nhanh. Bởi vậy, phán định thiên phú tu võ của một người tốt hay xấu, chỉ cần nhìn hần kích hoạt nhiều ít khiếu huyệt là được.

Lâm Lạc ra đời chỉ có một khiếu huyệt được kích hoạt, mà từ mười tuổi bắt đầu tu võ, bảy năm qua rõ ràng chỉ kích hoạt được hai cái khiếu huyệt! Tiến cảnh tự nhiên thông thả, tu vi chính là Hậu Thiên hai tầng, nói ra tuyệt đối sẽ làm cho người cười chết!

Trong gia tộc chút ít võ giả Hậu Thiên hai tầng tư chất bình thường đều kích hoạt mười cái khiếu huyệt trở lên, có thể thấy được tư chất của Lâm Lạc là kém cỡ nào!

- Khiếu huyệt mở rộng ra, linh khí nhét vào thân thể của ta, luyện hóa!

Ông!

Thân thể chấn động, Lâm Lạc nhắm hai mắt, nhưng ý thức lại bị một cỗ lực lượng không hiểu dẫn dắt, tiến nhập trong thức hải!

Đây là một phiên thiên địa mệnh mông cuồn cuộn, hư vô, hắc ám, nhưng ở giữa thức hải nhất lại chìm nổi một tử đỉnh tàn phá, đang tản phát ra tử quang doanh doanh!

Lâm Lạc mãnh liệt kinh hãi, lập tức thối lui ra khỏi trạng thái tu luyện, trên mặt tràn đầy biểu lộ khiếp sợ.

- Ta sao có thể chứng kiến bộ dạng trong thức hải? Thế giới bên trong, đây không phải chỉ có siêu cấp cường giả Hậu Thiên mười tầng trở lên giả mới có thể làm được sao?"

Không thể trách hần sợ hãi, võ giả theo như thực lực phân chia có tất cả mười hai tầng cảnh giới, hần hiện tại chỉ là Hậu Thiên hai tầng, cách Hậu Thiên mười tầng là xa như trời và đất!

- Chẳng lẽ là ảo giác của ta? Đúng, nhất định là ảo giác, như nói cách khác, trong thức hải của người như thể nào lại có một cái phá đỉnh chứ!

Lâm Lạc thì thảo tự nói, chậm rãi trấn định lại, một lần nữa khoanh chân ngồi xuống, tiến nhập trạng thái tu luyện.

2. Chương 2: Phá Đỉnh. (2)

Ông!

Ý thức của hần lại một lần nữa bị kéo vào thức hải, thấy được thiên địa hư vô hắc ám này, thấy được phá đỉnh chìm nổi kia.

- Chuyện gì xảy ra!

Lâm Lạc mở hai mắt ra, lần này hần có thể khẳng định, mình nhìn qua tuyệt đối không phải là ảo giác gì, mà là chân chân thật thật gì đó!

Người thiếu niên không khuyết thiếu nhất đúng là mạo hiểm cùng tinh thần tò mò, Lâm Lạc lần thứ ba khoanh chân ngồi xuống, lại tiến nhập trong thức hải.

Trong phiên thế giới này, hần có thể tùy ý tung hoành, ý thức tiếp cận tử đỉnh tàn phá kia, Lâm Lạc theo bản năng nhận thức đến, hần sẽ xuất hiện biến hóa như thế, hần là cùng phá đỉnh đơn độc kia có quan hệ! Hơn nữa, hần càng xem đỉnh kia càng nhìn quen mắt, tựa hồ là đầu số gây nên đập trúng đầu hần ở ba ngày trước kia! Tuyệt đối là nó rồi!

Hần nguyên lai tưởng rằng là một tảng đá, nhưng không nghĩ tới lại là một cái phá đỉnh!

- Nhưng vì cái gì cái đỉnh này sẽ ở trong thức hải của ta? Cái này căn bản là chuyện không thể nào!

Cái tử đỉnh này mặc dù bị tàn phá, nhưng lại tràn đầy khí tức bàng bạc, phảng phất có thể trấn áp cửu thiên thập địa, làm cho tâm thần người rung động không thôi. Tử đỉnh đầy đủ hẳn là có tám cái chân, nhưng hiện tại chỉ còn lại có ba, hơn nữa, thân đỉnh cũng bị tàn phá .

- Có chữ viết!

Lâm Lạc chú ý tới, trên ba cái chân còn sót lại kia, tất cả đều có khắc một ký tự kỳ lạ, hẳn giống như biết, lại không phải biết, chỉ cảm thấy cái đồ án này phảng phất ngưng tụ đại đạo chí nào đó lý, nói không rõ, đạo không rõ, làm cho hắn kim lòng không được say mê trong đó.

Ồng!

Đột nhiên Tử đỉnh chấn động, thức hải một mảnh chập trùng, Lâm Lạc bị cưỡng chế thối lui ra khỏi trạng thái tu luyện, nằm sấp xuống, ngửa mặt lên trời ngã xuống trên giường.

- Cổ quái! Rất cổ quái !

Lâm Lạc kỳ quái vạn phần, tựa hồ cái tử đỉnh này đang ngăn trở hắn quan sát ba chữ ki. Hắn nghĩ nghĩ, lấy ra văn chương nghiên mực, vắt hết óc một hồi nhớ lại, viết ra một chữ nhìn trên tử đỉnh ra.

Pằng!

Cuối cùng một bút rơi xuống, tờ giấy kia rõ ràng không có căn cứ vỡ vụn, hóa thành mảnh vụn đầy bàn! Mà Lâm Lạc cũng có một hồi cảm giác hư thoát, tựa hồ viết xuống chữ này rút đi toàn bộ tinh thần của hắn!

- Cái này. . .

Lâm Lạc không tin tà quái, sau khi khôi phục một điểm tinh thần, cầm qua một trang giấy khác, xách bút một lần nữa viết một chữ lên.

Pằng!

Đồng dạng là một bút cuối cùng rơi xuống, trang giấy thứ hai này liền biến thành mảnh vụn.

Lâm Lạc ngây người, không để ý đầu đau muốn nứt, xách bút chạy ra phòng, ở trên một tảng đá ước chừng lớn bằng đầu người viết lên chữ này.

Pằng!

Không ngoài dự tính, khối đá này cũng lập tức biến thành mảnh đá!

Lâm Lạc đem hai chữ khác cũng viết đi ra, nhưng vẫn là ghi ở trên vật gì đó, vật đó sẽ lập tức nát bấy, không nói một điểm đạo lý!

- Bên trong sâu xa giống như có một cỗ lực lượng không cho ba chữ kia xuất hiện, đây tốt cùng là hạn lực lượng gì, rõ ràng làm ột chữ cũng có được uy lực kinh khủng như thế! Nếu như nói, ta đem ba chữ kia viết lên trên người một tuyệt thể cường giả Hậu Thiên tầng mười hai, đối phương có thể cũng lập tức hóa thành mảnh vụn hay không?

- Cầm tự! Không phải là cầm tự không thể xuất hiện trong thiên địa chứ?

- Ta đến tốt cùng là chiếm được một kiện đồ vật như thế nào!

Hắn khoanh chân ngồi xuống, một lần nữa tiến vào trong thức hải, đi tới phía trước tử đỉnh này. Lần này, hắn không có nữa quan sát ba chữ trên chân vạc nữa, mà là quan sát thân đỉnh. Nhưng làm cho hắn thất vọng chính là, thân đỉnh cũng không có địa phương cổ quái gì, trên mặt cũng không có ký tự hoặc là đồ án.

Lâm Lạc có chút thất vọng, sau một hồi do dự, hắn dùng ý thức đi sờ nhẹ tử đỉnh này một chút. Lập tức, vô số kim quang từ trong tử đỉnh bay ra, ở trong thức hải của hắn diễn hóa thành nguyên một đám chữ phù kim sắc, sau đó lại từng cái biến mất.

Một phần pháp quyết tối nghĩa khắc sâu vào trong trí nhớ Lâm Lạc, sáp nhập vào huyết mạch, mỗi một tế bào của hắn!

- Hồn Độn Dung Lô!

Lâm Lạc thì thảo tự nói, đây là danh tự của pháp quyết. Tu luyện cái công pháp này, tự thân là Dung Lô, luyện hóa hết thủy lực lượng trong thiên địa thành của mình!

- Thực sự có công pháp thần kỳ như vậy sao?

- Bất quá, cấm tự trên ba cái chân vạc đủ để chứng minh tử đỉnh này bất phạm, như vậy, Thiên pháp quyết từ trên thân đỉnh truyền tới khẳng định cũng sẽ không phải là phạm phẩm!

Lâm Lạc khó nén vẻ hưng phấn:

- Tuy tư chất tu luyện của ta không tốt, nhưng có Hồn Độn Dung Lô, ta có thể luyện hóa hết thủy lực lượng, đủ để đền bù nhược điểm kích hoạt số lượng khiếu huyết không đủ!

- Đây là đại kỳ ngộ của ta, có thể giúp ta hóa phạm thành Long!

Lâm Lạc hưng hăng siết nắm tay.

- Chờ coi a, ta nhất định sẽ trở thành võ giả mạnh nhất, đứng ngạo nghễ trong thiên địa!

- Đợi lát nữa bảo Lưu Bá đi mua chút ít yêu đan, nhìn xem Hồn Độn Dung Lô này có thể luyện hóa hay không, nếu có thể mà nói, ta liền lấy được một lối đi bí mật đi thông đại đạo vô thượng, cho dù Hậu Thiên tầng mười hai cũng không phải là không có hi vọng, thậm chí có thể đánh sâu vào vô thượng Tiên Thiên cảnh!

Bùm!

Nhưng vào lúc này, ngoài phòng đột nhiên truyền tới một tiếng đánh cự đại, mơ hồ còn có thanh âm khắc khẩu, Lâm Lạc không khỏi chau mày, đứng lên đi ra phòng.

Trong sân tổng cộng đứng bốn người, một lão nhân hơn sáu mươi tuổi, một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, còn có hai tráng hán chừng ba mươi tuổi.

Lâm Đông Bình!

Lâm Lạc liếc mắt liền nhận ra được, thiếu niên kia đúng là tộc đệ của hắn, cũng là thứ tôn của Đại Trưởng lão Lâm Hồng Phong. Tuy so sánh với Lâm Lạc còn muốn nhỏ hơn một tuổi, nhưng tu vi lại đạt đến Hậu Thiên tầng sáu, chỉ thiếu chút nữa là có thể tiến vào Hậu Thiên tầng bảy, cũng chính là Bạo Khí cảnh!

Hậu Thiên mười hai tầng, ba tầng đầu là Nhập Môn cảnh, tầng bốn đến tầng sáu được xưng là Hổ Lực Cảnh, ý nói sức lớn như mãnh hổ! Một Hậu Thiên tầng bốn võ giả có thể dễ dàng đánh bại mười võ giả Hậu Thiên tầng ba, đây là một cái bẫy vọt về chất!

Mà Hậu Thiên tầng bảy đến Hậu Thiên tầng chín lại được xưng là Bạo Khí cảnh, võ giả đạt tới cảnh giới này, chân nguyên lực có thể nhập vào cơ thể, phát huy ra các loại kỳ diệu của chân nguyên lực! Chỉ có đạt đến Bạo Khí cảnh, võ giả mới có thể được xưng tụng cao thủ, mà Lâm gia mặc dù có gần ngàn tộc nhân, nhưng đạt tới cảnh giới này lại không đủ trăm người, có thể thấy được trong đó gian nan!

3. Chương 3: Đại Cừ. (1)

Hậu Thiên tầng mười đến Hậu Thiên tầng mười hai thì được xưng là Cương Khí cảnh, võ giả cảnh giới này có thể đem chân nguyên lực diễn hóa thành binh khí hay phòng ngự, biến hóa huyền diệu, không phải người thường có khả năng tưởng tượng! Võ giả như vậy cơ hồ chính là trụ cột vững vàng của từng gia tộc, mặc dù Lâm gia là một trong Tam đại võ tu thế gia của Bạch Dương trấn, nhưng Cương Khí cảnh cao thủ cũng chỉ có mười người mà thôi!

Nghe nói phía trên Hậu Thiên tầng mười hai còn có một Tiên Thiên cảnh, uy năng bài sơn đảo hải, là võ đạo cực hạn!

Ca ca của Lâm Đông Bình tên là Lâm Đông Lưu, năm nay hai mươi ba tuổi, tu vi đã đạt đến Hậu Thiên tám tầng, chính là đệ nhất cao thủ trong Lâm gia trẻ tuổi!

Tuy đều là người Lâm gia, đều bởi vì các chi hệ tranh quyền đoạt lợi, lẫn nhau mâu thuẫn nặng nề. Mà Lâm Lạc lại là Lâm gia trưởng tôn, nhưng lại là phế vật căn cốt cực kỳ kém, không có Lâm Hành Nam trấn áp, thường xuyên có người đến thăm khiêu khích, Lâm Đông Bình này là ba ngày hai lần sẽ đến nhục nhã Lâm Lạc một phen.

- Dừng tay!

Thời điểm Lâm Lạc xuất hiện, chứng kiến hai tùy tùng của Lâm Đông Bình đang ấu dả lão nhân Lưu Bá. Nguyên bản Lâm Lạc còn có hai cái tỷ nữ, nhưng gần hai năm nay đều bị mượn cớ điều đi, chỉ còn lại có Lưu Bá một là lão bộc bên người.

Lúc này, Lưu Bá đã bị đánh cho hấp hối, chỉ là thỉnh thoảng còn có thể phát ra thanh âm hừ hừ nhỏ xíu.

- Ô, đây không phải Lâm Lạc tộc huynh của ta sao? Ha ha ha, không hổ là sỉ nhục của Lâm gia chúng ta, lại bị một tảng đá đập cho hôn mê, thật sự là lại sáng tạo ghi chép phế vật hạng nhất!

Lâm Đông Bình cười hi hi nhìn xem Lâm Lạc, trong ánh mắt tràn đầy lạnh lùng cùng khinh bỉ.

- Thả Lưu Bá ra!

Lâm Lạc gầm lên, cả Lâm phủ trước mắt cũng chỉ có Lưu Bá còn coi hấn là Lâm gia thiếu gia, đối với Lâm Lạc y nguyên quan tâm hết mực, hấn cũng xem Lưu Bá là thân nhân, chứng kiến Lưu Bá bị người đánh tàn bạo tự nhiên giận không kiềm được!

- Thả hấn?

Lâm Đông Bình lạnh lùng cười:

- Cái lão già này rõ ràng dám ngăn cản bản thiếu gia tới thăm tộc huynh, chẳng phân biệt được tôn ti, bản thiếu gia thay tộc huynh hảo hảo quản giáo hấn thoáng một cái!

- Hồn dân, dừng tay cho ta!

Lâm Lạc phóng tới hai cái tráng hán này, dưới sự phẫn nộ, hấn rõ ràng không có phát giác vô luận là Lâm Đông Bình, hay là hai tùy tùng và Lưu Bá, trên người đều phát ra một tầng vàng sáng, chỉ là độ sáng hơi yếu mà thôi.

- Tộc huynh, làm gì vì một lão cẩu mà sinh khí lớn như vậy!

Thân ảnh Lâm Đông Bình lóe lên, chắn ở trước mặt Lâm Lạc, thanh âm âm lãnh:

- Tiếp tục đánh cho ta, đánh chết lão cẩu kia!

- Vâng, nhị thiếu gia!

Hai tùy tùng này lộ ra nụ cười tàn nhẫn, đối với Lưu Bá quyền đấm cước đá.

Ba ba ba...

Thanh âm khớp xương đứt gãy thỉnh thoảng truyền đến, mặt mũi Lưu Bá tràn đầy là huyết, dĩ nhiên mất đi tri giác.

- Lâm Đông Bình!

Lâm Lạc phẫn nộ đến cuồng bạo, giơ lên một quyền hướng đối phương oanh tới.

- Sách sách sách, ta nói tộc huynh này, thực lực của ngươi chỉ là Hậu Thiên hai tầng, cũng đừng lấy ra mặt xấu hổ!

Lâm Đông Bình bắt được cổ tay của Lâm Lạc, dùng sức chấn động, Lâm Lạc lập tức bị quăng đi ra ngoài, thoáng cái đụng trên mặt đất.

Lâm Lạc giãy dụa đứng lên, lại hướng Lưu Bá vọt tới, nhưng lập tức lại bị Lâm Đông Bình một cước đá trở về.

Một lần, hai lần, ba lần. . .

Lâm Lạc đồng dạng mình đầy thương tích, nhưng Lưu Bá đã không có động tĩnh.

- Lâm Đông Bình, ngươi nhất định sẽ hối hận vì người sở tác sở vi hôm nay!

Lâm Lạc giãy dụa lấy lại lần nữa đứng lên, ánh mắt huyết hồng, hai đấm nắm chặt, móng tay véo rách da thịt, chảy xuống máu tươi đỏ thẫm, nhưng hắn lại như không có phát giác ra, chỉ là lạnh như băng nhìn xem Lâm Đông Bình.

Cho dù dùng tu vi của Lâm Đông Bình, bị đôi con ngươi băng lãnh này của Lâm Lạc nhìn chăm chăm vào cũng ần ần có chút tim đập nhanh, nhưng hắn lập tức cười ha ha:

- Phế vật, người đời này sẽ không có cơ hội như vậy, thành thành thật thật làm phế vật của người đi thôi! Phế vật! Phế vật! Phế vật!

- Chúng ta đi!

Lâm Đông Bình mang theo hai tùy tùng nghênh ngang rời đi.

- Lưu Bá!

Lâm Lạc lung la lung lay đi tới bên cạnh lão nhân, hai tay ôm lấy Lưu Bá đã huyết nhục mơ hồ, nhưng thân thể của lão nhân đã lạnh như băng.

- A ...

Lâm Lạc ngửa mặt lên trời rống giận, như muốn tê thiên liệt địa!

Nếu như hắn đủ cường đại, hắn đã có thể cứu Lưu Bá! Nếu như hắn đủ cường đại, hắn có thể một quyền giết ba người trước mặt này! Nếu như hắn đủ cường đại, Lâm Đông Bình căn bản không dám tới khiêu khích!

- Ta muốn trở nên mạnh mẽ!

- Ta muốn trở nên mạnh mẽ!

Trong lòng Lâm Lạc rống giận, sát ý của hắn bốc lên vô hạn, thù của Lưu Bá nhất định phải báo!

Nhất định!

. . .

- Gia gia, ta đã dựa theo người phân phó, giết lão cầu kia rồi!

Lâm Đông Bình vô cùng cung kính đứng ở trước mặt một hoa giáp lão nhân.

- Biết rõ cháu nội duy nhất bị nhục lớn như thế, cũng không tin lão quỷ kia còn có thể nhịn được! Chỉ cần hắn xuất hiện, lão phu có thể biết rõ hắn sau khi trùng kích thất bại để lại tai họa ngầm lớn cỡ nào, nếu như có thể. . . Hắc hắc!

Hoa giáp lão nhân lộ ra một vòng tiểu dung âm trầm. Hắn, dĩ nhiên là Lâm gia Đại Trưởng lão Lâm Hồng Phong, cũng là người chủ trì Lâm gia trước mắt.

- Gia gia, nếu lão bất tử này còn có thể nhịn được thì sao?

- Đợi một tháng thời gian, nếu như lão quỷ kia còn không xuất hiện, người phái người đi phế Lâm Lạc một chân cho ta! Bất quá, đừng cho người lưu lại sơ hở, dù sao thanh danh giết hại tộc nhân cũng không tốt, vài Trưởng lão khác đều nhìn chăm chăm vào vị trí Gia chủ, không thể làm cho người ta lưu lại miệng lưỡi!

- Vâng, gia gia!

. . .

- Lưu Bá, đều do Lâm Lạc vô năng, tài làm phiên hà người! Lâm Lạc thề với trời, nhất định sẽ cho những người kia nợ máu trả bằng máu, khiến cho người ở dưới cửa tuyền nghi ngờ!

Ở trước một ngôi mộ mới đắp, Lâm Lạc đứng lên, hắn đã ở nơi này quỳ nửa ngày rồi.

Một mặt oán hận không làm nên chuyện gì, muốn báo thù cần có được lực lượng cường đại, gia gia một mực bẽ quan, trước mắt duy nhất có thể trông cậy vào chỉ có chính hắn!

Đem hết thầy phần nô chôn ở trong nội tâm, Lâm Lạc tâm như chỉ thủy, mục quang cứng cỏi, một hướng không về!

Tuy nói tiền bạc của hắn gần hai năm qua một mực bị cắt xén, nhưng tăng thêm mấy năm trước tích lũy, Lâm Lạc vẫn là có hơn bốn trăm lượng bạc gởi tiền trang, hắn lấy một trăm lượng bạc ngân phiếu, sau khi đi ra Lâm gia, liền tới một tiệm bán thuốc gần nhất.

4. Chương 4: Đại Cừu. (2)

Cái gọi là cùng văn phú vũ, võ giả tu hành không thể thiếu đan dược duy trì. Tỷ như Tăng Nguyên Đan, trong đó ẩn chứa linh khí nồng đậm, ăn vào có thể trực tiếp luyện hóa thành chân nguyên lực, không cần võ giả thông qua khiếu huyết đến thu nạp thiên địa linh khí, trên diện rộng tăng lên tốc độ tu hành!

Đương nhiên, đồ chơi này giá cả cũng quý đến thái quá, một ngàn lượng bạc một khóa còn thường xuyên không có hàng! Mà một gia đình ba người bình thường một tháng tốn hao cũng không quá mười lượng bạc, chỉ có đại gia tộc mới có thể mua được mà thôi!

Lâm Lạc ở trước khi Lâm Hành Nam bẽ quan còn ném qua vài khóa Tăng Nguyên Đan, hắn có thể đạt tới Hậu Thiên hai tầng cũng toàn bộ dựa vào vài khóa đan dược này, chỉ là sau khi Lâm Hành Nam bẽ quan, hắn tự nhiên chặt đứt cung ứng đan dược, đồ chơi này là hàng khan hiếm, cung cấp gia tộc trẻ tuổi tuần kiệt cũng không đủ, há có thể lãng phí ở trên người của hắn?

Hơn nữa võ giả khó tránh khỏi sẽ bị thương, như Bỏ Huyết tán, Sinh Cơ đan,... các loại dược vật trị liệu cũng phi thường được hoan nghênh, khi Lâm Lạc đi vào dược điểm tên Quảng Hòa này, trong tiệm tuy không thể nói là kín người hết chỗ, nhưng vẫn có hai mươi mấy khách hàng.

- Kỳ quái!

Cùng nhau đi tới này, Lâm Lạc liền phát hiện không đúng, trong mắt hắn, tất cả mọi người đều tản ra vàng sáng bất đồng, đặc biệt vài khách nhân trong tiệm thuốc này, thật giống như một hỏa lò, quang điểm hừng hực!

- Chẳng lẽ đây là tu vi của mỗi người sao? Vàng sáng càng sáng, đại biểu cho lực lượng càng mạnh?

Lâm Lạc đè xuống khiếp sợ trong lòng, trên mặt thủy chung không hề động qua thanh sắc.

- Không sai, Hồn Độn Dung Lô cư nhiên được xưng có thể luyện hóa vạn vật chi lực, tự nhiên có thể đoán được năng lượng ẩn chứa trong một kiện đồ vật! Bất quá, đối với ta mà nói, những tu vi thể khai còn không phải ta có thể đựng vào.

- Khách nhân, không biết ngài muốn mua cái gì?

Một phục vụ hơn hai mươi tuổi đón chào.

- A, ta muốn mua chút ít yêu hạch!

Lâm Lạc thuận miệng nói ra.

- Khách nhân, ngài cần bao nhiêu yêu hạch, có yêu cầu thuộc tính đặc biệt gì không?

Bên trong thiên địa, ngoại trừ nhân loại là vạn vật Chi Linh ra, có không ít dã thú từ nhỏ biết tu luyện, đồng dạng có thể đạt tới Bạo Khí cảnh, thậm chí Cương Khí cảnh, những dã thú này được xưng là mãnh thú.

Yêu hạch chính là tinh hoa của mãnh thú, ẩn chứa tất cả lực lượng của mãnh thú, là tài liệu vô cùng trân quý, công dụng phổ biến nhất chính là để luyện chế đan dược. Chủ tài liệu của Tăng Nguyên Đan chính là yêu hạch, chỉ là phương pháp luyện chế đan dược này không có bị người của võ tu thế gia nắm giữ, chỉ có thể trở mắt nhìn nằm trong dược điểm trong trấn đại phát hoành tài.

Thiên địa Ngũ Hành, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Ngũ Hành diễn hóa vạn vật. Lâm Lạc tu luyện Xích Dương Quyết có thể hấp thụ linh khí Hỏa thuộc tính trong thiên địa, luyện hóa thành Hỏa hệ chân nguyên lực, mà mãnh thú cũng giống như thế, bởi vậy yêu hạch chia làm Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm loại.

Lâm Lạc nghĩ nghĩ, nói:

- Nhị giai yêu hạch đến lục giai yêu hạch, tất cả muốn một khóa, đều là Hỏa thuộc tính !

- Vâng, khách nhân ngài chờ một chút!

Phục vụ viên này đáp ứng một tiếng, rất nhanh mang sang một cái khay, trên mặt bày đặt năm hạt châu lớn nhỏ không đều, lớn nhất chỉ bằng trứng bồ câu lớn, đều hiện lên hỏa hồng sắc.

- Nhị giai yêu hạch ba lượng bạc một khóa, tam giai yêu hạch năm lượng bạc một khóa, tứ giai yêu hạch mười lượng bạc một khóa, ngũ giai yêu hạch hai mươi lượng bạc một khóa, lục giai yêu hạch bốn mươi lượng bạc một khóa, tổng cộng bảy mươi tám lượng bạc.

Lâm Lạc gật gật đầu, lấy ra tám ngân phiếu mệnh giá mười lượng đưa tới.

Trong mắt hắn, năm khóa yêu hạch này đồng dạng tản mát ra vầng sáng bất đồng, mà thực lực mãnh thú phân chia cũng là tham chiếu Hậu Thiên mười hai tầng của nhân loại võ giả, bởi vậy, lực lượng nhị giai yêu hạch tương đương với một võ giả Hậu Thiên hai tầng, lực lượng lục giai yêu hạch tương đương với một võ giả Hậu Thiên sáu tầng.

Có đối tượng so sánh trực quan như vậy, Lâm Lạc rất dễ dàng nhận ra thực lực mỗi người trong tiệm thuốc này: bảy Hậu Thiên tầng sáu, mười bốn Hậu Thiên tầng năm. . .

Lập tức trở về nhà, luyện hóa yêu hạch, nhìn xem Hỗn Độn Dung Lô này đến tốt cùng thần kỳ đến cỡ nào!

Lâm Lạc trở lại Lâm gia, ở trong phòng của mình khoanh chân ngồi xuống, lấy ra một khóa nhị giai yêu hạch.

- Là Long là trùng, tất cả ở lần này !

Hỗn Độn Dung Lô vận chuyển, tử đỉnh trong thức hải của Lâm Lạc đột nhiên run lên, khe phòng trầm xuống, một lực hấp dẫn cường đại lập tức từ trong lòng bàn tay Lâm Lạc phát ra, cường chế thu lấy tinh hoa trong yêu hạch.

Lực lượng trong Yêu hạch căn bản không thể bị võ giả trực tiếp hấp thu, phải luyện thành đan dược mới có thể cho nhân loại sử dụng! Nhưng cái định luật này ở trong mắt Lâm Lạc, hoặc là nói ở trước mặt Hỗn Độn Dung Lô thì không có chút ý nghĩa, chỉ cần người có năng lực, vậy tất cả đều bị ta hấp thu!

Lực lượng bàng bạc liên tục không ngừng từ bên trong yêu hạch tràn vào trong cơ thể Lâm Lạc, bị Xích Dương Quyết luyện hóa thành Hỏa thuộc tính chân nguyên lực của bản thân, lớn mạnh đan hạch trong đan điền.

Hậu Thiên nhị tầng trung kỳ, Hậu Thiên nhị tầng hậu kỳ!

Lâm Lạc bị một cảm giác đối mãnh liệt làm bừng tỉnh, hắn bỗng nhiên mở hai mắt ra, thấy dương quang sáng chói, cũng không biết lúc này hắn ngồi xuống qua bao lâu.

- Thần kỳ! Quá thần kỳ!

- Tu vi của ta rõ ràng từ Hậu Thiên nhị tầng sơ kỳ nhất cử nhảy lên đến Hậu Thiên nhị tầng hậu kỳ, cách Hậu Thiên tam tầng cũng không xa!

- Tuyệt đối không thể để cho bất luận kẻ nào biết rõ bí mật Hỗn Độn Dung Lô cùng tử đỉnh trong thức hải, cái uy năng này quá mức nghịch thiên, bất luận kẻ nào cũng sẽ sinh ra tham niệm, mà lực lượng trước mắt của ta còn chưa đủ để bảo trụ bảo vật, ta phải giữ nghiêm bí mật, nếu không chắc chắn rước họa vào thân!

Lâm Lạc cũng không có bị kinh hỉ làm cho hôn mê đầu óc, ngược lại là tỉnh táo tự hỏi.

- Đại Trưởng lão nhất hệ chỉ ít có Hậu Thiên thập nhất tầng cao thủ, trước khi gia gia không có xuất quan, ta phải ẩn nhẫn, nếu không chẳng những không thể báo thù cho Lưu Bá, còn phải đem mình góp đi vào!

- Bất quá, Lưu Bá người yên tâm, thời gian báo thù cho người tuyệt sẽ không quá xa!

Lâm Lạc đi phòng bếp lấy một ít thức ăn, mà hần thể mới biết, lúc trước hần rõ ràng một hơi tu luyện hai ngày hai đêm!

- Trách không được sẽ đói như vậy!

Lâm Lạc lang thôn hổ yết, rất nhanh liền đem đồ ăn hể quét là sạch.

5. Chương 5: Liên Tục Đột Phá.

Tiếp tục tu luyện, ta đã rút lại phía sau bọn người Lâm Đông Lưu quá nhiều, nhất định phải vượt qua! Hơn nữa, nếu gia gia xuất quan chứng kiến ta có tiền đồ, nhất định sẽ thật cao hứng!

Lâm Lạc khoanh chân ngồi xuống, cầm qua viên nhị giai yêu hạch này, tiếp tục bắt đầu tu luyện.

Trải qua hần hai ngày hai đêm luyện hóa, tinh hoa trong nhị giai yêu hạch đã còn thừa không nhiều, miễn cưỡng đem tu vi của hần đưa lên Hậu Thiên nhị tầng đỉnh phong, liền biến thành một đồng mảnh vụn, phiêu tán ở trong không khí.

- Lại đến!

Lâm Lạc sinh tâm hung ác, trực tiếp lấy ra một quả lục giai yêu hạch, so sánh xuống dưới, trong lục giai yêu hạch này có năng lượng khổng lồ, không sai biệt lắm là gấp trăm lần nhị giai yêu hạch! Mà đột phá bình cảnh, cần có chân nguyên lực tích lũy rất lớn, nhưng một khóa lục giai yêu hạch là tuyệt đối đủ!

Oanh!

Lâm Lạc vừa mới vận chuyển Hỗn Động Dung Lô, trong lục giai yêu hạch lập khắc tuôn ra năng lượng vô cùng cuồng bạo, tương đương với một kích toàn lực của cao thủ Hậu Thiên sáu tầng, lập tức chấn đắc lỗ chân lông toàn thân Lâm Lạc tràn ra huyết, trong miệng máu tươi cuồng phun!

Nếu không phải tử đỉnh trong thức hải run lên, hấp thu đi đại bộ phận năng lượng, xương cốt, huyết nhục toàn thân Lâm Lạc sẽ bị chấn nát bấy!

- Lòng tham không đủ rắn nuốt voi!

Lâm Lạc cười khổ lắc đầu:

- Lục giai yêu hạch đối với ta trước mắt mà nói, không phải thuốc bổ mà là độc dược! Đó cũng không phải Hỗn Động Dung Lô không được, mà là nội tình của ta thật sự quá kém!

Hần lấy ra một khóa tam giai yêu hạch, cẩn cẩn dực dực vận chuyển Hỗn Động Dung Lô, nếu đồng dạng không cách nào luyện hóa năng lượng khổng lồ này, vậy hần cũng chỉ có thể một lần nữa đi mua nhị giai yêu hạch.

Ông!

Tử đỉnh trong thức hải run lên, Hỗn Động Dung Lô vận chuyển, năng lượng bàng bạc lập tức liên tục không ngừng dưng mãnh vào trong cơ thể Lâm Lạc. Tuy năng lượng này nếu so với nhị giai yêu hạch thì nhiều gấp đôi, nhưng còn trong phạm vi Lâm Lạc có thể thừa nhận.

Từ Hậu Thiên nhị tầng đỉnh phong bắt đầu, không ngừng tích lũy, tích lũy, tích lũy, thật giống như hồng thủy cuộn cuộn, sau khi súc tích tới trình độ nhất định, có thể giải khai bình cảnh!

- Không sai biệt lắm!

Trong lòng Lâm Lạc nói ra, đan hạch của hần đã bị chân nguyên lực tràn ngập hoàn toàn, không có biện pháp tiếp tục dung nạp càng nhiều chân nguyên lực hơn nữa, nếu không đan hạch sẽ bị chân nguyên lực chen chúc bạo nổ!

Đánh sâu vào! Đánh sâu vào! Đánh sâu vào!

Bùm!

Hậu tích bạc phát, nước chảy thành sông!

Toàn thân không hiểu buông lỏng, đan hạch trong đan điền Lâm Lạc đột nhiên khuếch trương, so với trước ít nhất tăng lên gấp đôi! Cái này ý nghĩa Lâm Lạc có thể dung nạp chân nguyên lực so với trước kia lật ra hai lần, lực lượng cũng tùy theo bội tăng!

Hậu Thiên tam tầng!

Lâm Lạc từ trên mặt đất nhảy lên, phát ra một tiếng rung trời như rống giận, tựa hồ tất cả lửa giận muốn thông qua một tiếng rống này phát tiết đi ra ngoài.

Tuy chỉ là tăng lên một tầng, nhưng Lâm Lạc rõ ràng cảm thấy bất đồng, thánh lực, thị lực đều có tăng trưởng không nhỏ! Đây vẫn chỉ là Hậu Thiên nhị tầng đến Hậu Thiên tam tầng, nếu có thể đột phá Hậu Thiên tầng bốn, cái tăng lên này còn muốn lớn hơn!

Hổ Lực Cảnh, Bạo Khí cảnh, Cương Khí cảnh, từng cảnh giới tăng lên đều đại biểu cho sức chiến đấu hoàn toàn bất đồng!

Lâm Lạc không kịp vì mình đột phá mà cảm thấy tâm hỉ, cảm giác đói khát mãnh liệt làm hắn không khỏi nhanh chân chạy tới phòng bếp, mà lần này hắn rõ ràng tu luyện ba ngày ba đêm, so với một lần trước còn muốn lâu hơn!

Sau một phen lang thôn hổ yết, hắn mới cảm thấy mỹ mãn sờ lên bụng.

Hắn đối với tử đỉnh trong thức hải càng ngày càng hiểu kỳ, cái này ở trạng thái tàn phá đã có uy năng như thế, nếu thời điểm ở trạng thái hoàn chỉnh, uy lực kia sẽ như thế nào?

Vật như vậy thực sự là nhân loại tạo nên sao?

Lâm Lạc không khỏi tràn đầy kính sợ, nếu cái tử đỉnh này là xuất phát từ trong tay Luyện khí đại sư, như vậy hắn há không phải có thể đơn giản bồi dưỡng được vô số Hậu Thiên tầng mười hai, thậm chí cao thủ Tiên Thiên cảnh sao!

Nếu là nhân loại tạo thành, có thể khắc ba cấm tự mà thiên địa không thể dung sao?

Thử nghĩ, ba cấm tự này có thể khắc ở phía trên tử đỉnh mà không hủy, như vậy cái tử đỉnh này sẽ cứng rắn như thế nào? Nhưng tử đỉnh chỉ có thể nói là thần vật này, tám chân lại bị chặt mất năm cái, đỉnh thân vỡ tan, cơ hồ phá hủy toàn bộ, kia lại là loại lực lượng gì mới có thể làm được?

Sau lưng đại kỳ ngộ này, cũng ẩn chứa nguy cơ rất lớn!

Trong nội tâm Lâm Lạc lại cảnh giác, về chuyện tình tử đỉnh tuyệt không có thể tiết lộ cho bất luận kẻ nào biết rõ!

Trở lại trong phòng của mình, Lâm Lạc lấy ra viên tam giai yêu hạch tiếp tục tu luyện.

Một ngày, hai ngày, thời điểm đánh sâu vào Hậu Thiên tam tầng, tinh hoa trong khóa yêu hạch này đã bị tiêu hao một phần ba, mà Lâm Lạc tiến vào Hậu Thiên tam tầng, tốc độ luyện hóa cũng tăng lên rất nhiều, gần kề hai ngày thời gian, khóa tam giai yêu hạch này liền biến thành mảnh vụn.

Hậu Thiên tam tầng trung kỳ!

Lâm Lạc thoả mãn gật đầu:

- Ta bây giờ là Hậu Thiên tam tầng, hẳn là có thể luyện hóa tứ giai yêu hạch đi!

Hắn thử nghĩ, theo lực lượng hắn tăng lên, quả nhiên có thể tiếp nhận được năng lượng của tứ giai yêu hạch đánh sâu vào, nhưng ngũ giai yêu hạch lại không được, chần chừ hắn lập tức phun một búng máu tươi!

- Xem ra, trước mắt cực hạn chỉ có thể vượt qua một tầng thứ mà thôi!

Lâm Lạc tay cầm tứ giai yêu hạch, Hỗn Độn Dung Lô vận chuyển, liên tục hấp thu tinh hoa trong đó, chuyển hóa làm chân nguyên lực bản thân.

Hậu Thiên tam tầng trung kỳ! Hậu Thiên tam tầng hậu kỳ!

Bốn ngày sau, năng lượng trong khóa tứ giai yêu hạch này bị Lâm Lạc hoàn toàn luyện hóa, đồng dạng biến thành một đồng mảnh vụn.

- Ngũ giai yêu hạch trước mắt còn không cách nào luyện hóa, chỉ có thể lại đi mua vài khóa tứ giai yêu hạch, so sánh xuống dưới, năng lượng trong nhị giai, tam giai yêu hạch quá ít, nhưng giá tiền lại xa xỉ, xa không có lời bằng tứ giai yêu hạch!

- Bất quá, tứ giai yêu hạch cũng phải mười lượng bạc một khóa, tuy ta còn có hơn ba trăm lượng bạc tích súc, nhưng lục giai yêu hạch cao tới một trăm lượng bạc, chút tiền của ta căn bản không đủ dùng!

- Phải nghĩ biện pháp kiếm tiền !

Lâm Lạc là đau nhức cũng khoái hoạt, có thể trực tiếp luyện hóa lực lượng trong yêu hạch, đó là từng võ giả tha thiết ước mơ, so sánh xuống dưới, một khóa Tăng Nguyên Đan hạ phẩm ngay cả một phần trăm tác dụng cũng không đạt được, nhưng giá cả lại muốn thập bội, gấp trăm lần, Lâm Lạc không biết giảm đi bao nhiêu tiền, lại nhanh gấp bao nhiêu lần!

6. Chương 6: Ác Nô. (1)

Nhưng miệng ăn núi lở cũng không phải là biện pháp, theo tu vi tăng lên, số lượng yêu hạch tiêu hao này cũng là càng ngày càng nhiều, bốn trăm lượng bạc có thể làm ột gia đình ba người sống trên ba bốn năm, nhưng hoa phí trên tu hành mà nói, một chút cũng không đủ xem!

Lâm Lạc mua mười khóa tứ giai Hỏa hệ yêu hạch, lại mất một trăm lượng bạc của hắn, nhiều năm tích súc như vậy chỉ là hai lần mua liên xài một nửa!

Lâm Lạc cũng không có đau lòng, bạc tự nhiên là dùng để tiêu, bày đặt ở đó cũng không thể tăng lên thực lực của hắn! Hơn nữa sau khi đặt chân tới Hồ Lục Cảnh, hắn có thể chính thức được xưng tụng là nhất danh võ giả, trên đường tu luyện của võ giả, Nhập Môn cảnh nhiều vô số kể, là con kiến hôi chân chính.

Xích Dương Quyết vận chuyển, Hỗn Độn Dung Lô mở rộng ra, luyện hóa!

Lâm Lạc một lòng tu luyện, chỉ có thời điểm bụng đói khó nhịn mới có thể đi phòng bếp lấp đầy bụng, thời gian khác vẫn là tu luyện!

Hậu Thiên tam tầng đỉnh phong!

Lại là hai ngày sau đó, Lâm Lạc đi tới quan khẩu đột phá.

Nhưng Hồ Lục Cảnh chính là một bay vọt cự đại, một võ giả Hậu Thiên tầng bốn ít nhất phải cường đại thập bội so với một võ giả Hậu Thiên tam tầng, mà khó khăn khi trùng kích tự nhiên cũng tùy theo nước lên thì thuyền lên.

Súc tích lực lượng, đánh sâu vào bình cảnh.

Hai canh giờ sau, hắn bắt đầu lần đầu tiên đánh sâu vào.

Thất bại!

Chân nguyên lực khổng lồ giống như thủy triều tuôn trở về, Lâm Lạc như gặp phải trọng kích, toàn thân đều là một hồi run rẩy dữ dội, khí huyết sôi trào, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt vô cùng!

Đánh sâu vào bình cảnh, cái này kỳ thật là phi thường nguy hiểm! Thành công tự nhiên ngư được Long Môn, nhưng không có đột phá mà nói, thì sẽ gặp đến chân nguyên lực cản trở, nghiêm trọng thậm chí sẽ đánh nát đan hạch, làm cho toàn bộ trả giá lúc trước của võ giả biến thành bọt nước!

May mắn, Lâm Lạc chỉ là bị một chút khó thở, sau mấy lần hô hấp, khí huyết toàn thân của hắn liền ổn lại.

Lại đến!

Lâm Lạc tiếp tục luyện hóa yêu hạch, liên tục không ngừng sản sinh chân nguyên lực, lấp đầy đan hạch của hắn.

Thời điểm lần đầu tiên, hắc xác thực là chờ đan hạch tràn ngập hoàn toàn mới bắt đầu đánh sâu vào, nhưng hiển nhiên tích lũy như vậy vẫn là chưa đủ! Hắc cần sức tích càng nhiều chân nguyên lực nữa mới được!

Luyện hóa! Luyện hóa! Luyện hóa!

Chân nguyên lực liên tục tích lũy, Lâm Lạc bắt đầu lần thứ hai đánh sâu vào!

Thất bại. . . Thất bại. . . Thất bại. . .

Thần kinh của Lâm Lạc đã sớm ở trong vô số lần cười nhạo rèn luyện được cứng cỏi vô cùng, tuy lần lượt thất bại, nhưng hắc lại không có chút nào để ở trong lòng, thất bại lại đến, lại đến, lại đến!

Hắc cũng không nhớ rõ rốt cuộc thất bại bao nhiêu lần, sau mỗi lần thất bại, hắc đều sức tích càng nhiều chân nguyên lực tiến hành trùng kích.

Rốt cục, chân nguyên lực tích sức đến điểm tới hạn nào đó, cánh cửa trở ngại hắc đã bị công phá, toàn thân Lâm Lạc run lên, như là đột nhiên bị chọc xuyên, cả người thông thuận thoải mái nói không nên lời!

Chân nguyên lực lưu chuyển tự nhiên, đan hạch khuếch trương tròn vẹn hơn thập bội!

Hậu Thiên tầng bốn, Hổ Lực Cảnh, đột phá!

Ngắn ngủn mười ngày đã đột phá hai trình tự, cái này nếu nói ra tuyệt đối sẽ làm cho tất cả mọi người giật mình đến tròn mắt cũng không chừng đi ra!

Huống chi trong này còn vượt qua một đại cảnh giới, cho dù là Lâm Đông Lưu được vinh dự là đệ nhất thiên tài của Lâm gia, lúc trước ở bình cảnh Hổ Lực Cảnh cũng giữ chân hắc dài đến ba tháng!

Một khi đột phá đại cảnh giới, như vậy đột phá hai tầng kế tiếp liền không còn khó khăn, chỉ cần tích sức đến đủ chân nguyên lực, đột phá là nước chảy thành sông.

Nhưng buồn cười chính là, tuy Lâm Lạc đạt đến Hậu Thiên tầng bốn, nhưng số lượng khiêu huyết kích hoạt cũng chỉ có năm cái đáng thương! Năm cái khiêu huyết kích hoạt, so sánh với một ít thiên tài, người ta vừa sinh ra, số lượng khiêu huyết kích hoạt khả năng cũng không dừng lại ở số này!

Lá rơi, trùng động, gió lay, nước chảy!

Ngoài phòng bất luận một tia động tĩnh rất nhỏ gì cũng khó thoát khỏi linh giác của Lâm Lạc, điều này làm cho hắc có loại cảm giác không chế hết thấy, phi thường bay bổng!

Lâm Lạc cũng không có tự đắc, tuy hiện tại tốc độ tu hành của hắc có thể nói là tiến triển cực nhanh, nhưng khởi bước quá muộn, chỉ là Hậu Thiên tầng bốn tu vi, ném đi ra bên ngoài đây chính là vừa nắm một bó to!

Chỉ có tiến nhập Bạo Khí Cảnh, mới có thể miễn cưỡng được xưng tụng cao thủ!

- Bất quá hiện tại ta bước chân vào Hổ Lực Cảnh, rốt cục có thể tu luyện vũ kỹ rồi!

Nhân tình Lâm Lạc sáng lên.

Lâm gia quy định, phạm là đệ tử gia tộc đạt tới Hậu Thiên tầng bốn, sau khi trải qua xác nhận có thể được đến gia tộc truyền thụ ột môn vũ kỹ. Đương nhiên, Lâm Lạc thân là cháu nội duy nhất của Lâm Hành Nam vẫn còn có chút đặc quyền, sớm đã lấy được một quyển vũ kỹ ban thưởng, chỉ là hắc một mực không có tiến vào Hổ Lực Cảnh, bản vũ kỹ này cũng chỉ có thể một mực bị để đó .

Cái gì gọi là vũ kỹ? So sánh một ví dụ đơn giản, pháp quyết giống như là công cụ kiếm tiền, làm cho võ giả đem linh khí luyện hóa thành chân nguyên lực, mà vũ kỹ chính là dùng tiền, đem chân nguyên lực tiêu xài đi ra ngoài.

Lâm Lạc tiến vào thư phòng, đem một quyển thư tịch gác xó ra.

Đây là vũ kỹ Hổ Ảnh Quyền Phổ, chính là một môn vũ kỹ thập phần cao thâm của Lâm gia, chỉ có tộc nhân địa vị so sánh tôn sùng ở Lâm gia mới có thể tu tập. Tuy Lâm Lạc sớm mượn đến, nhưng hắc đã đáp ứng gia gia Lâm Hành Nam là không có bước vào Hậu Thiên tầng bốn là tuyệt không lật xem.

Hắn từ trước đến nay là người hết lòng tuân thủ lời thầy, bởi vậy bản vũ kỹ này hắn vẫn là lần đầu tiên mở ra.

Hồ Ảnh Quyền tổng cộng cũng chỉ có tám thức, nhưng ngàn vạn lần không cần phải bởi vậy mà xem thường uy lực bộ quyền pháp này! Thức thứ nhất của Hồ Ảnh Quyền có thể làm cho võ giả ở trong nháy mắt oanh ra hai quyền, đạt tới loại hiệu quả như công kích gấp đôi, xưng là Nhất Ảnh!

Mà từ nay về sau mỗi một thức đều có thể gia tăng Nhất Ảnh, thời điểm đến thức tám ảnh, chính là trong nháy mắt đánh ra chín quyền!

Dù lấy Lâm Lạc làm thí dụ, nếu như hắn có thể trong nháy mắt oanh ra chín quyền mà nói, tương đương với võ giả chín Hậu Thiên tăng bốn liên thủ cùng đánh! Cái này cơ hồ có thể chết ngay lập tức võ giả cùng giai, cho dù Hậu Thiên tăng năm võ giả cũng có thể chiến thắng, tất nhiên điều kiện tiên quyết là đối phương không biết võ kỹ!

7. Chương 7: Ác Nô. (2)

Đương nhiên, Hồ Ảnh Quyền đối với chân nguyên lực võ giả tiêu hao cũng là cự đại! Đây cũng không phải là chuyện tình một thêm một bằng hai, nếu như Lâm Lạc toàn lực ứng phó có thể chém ra một trăm quyền kiệt lực lời nói, sử dụng Nhất Ảnh này nhiều nhất chỉ là ba mươi quyền sẽ chống đỡ hết nổi, Nhị Ảnh khả năng chỉ có 10 quyền!

Cũng chỉ có sau khi đạt tới Hồ Lực Cảnh, võ giả mới có đủ chân nguyên lực đến vận chuyển vũ kỹ, nếu không còn không có đợi đánh ngã địch nhân, chính mình trước kiệt lực mà chết, đây không phải tự tìm đường chết sao?

Lâm Lạc lập tức bị bộ quyền pháp này làm ê mẩn, không nhận được nghiên cứu lên.

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ. . .

- Thiên tư của ta vẫn là quá kém, lâu như vậy mới luyện đến đệ Tam Ảnh!

Thời điểm mặt trời tây hạ, Lâm Lạc thu hồi quyền thế, lại một lần nữa vì thiên phú của mình mà cảm khái lên.

Nếu có một cao thủ ở đây mà nói, tất nhiên sẽ một cái tát đập Lâm Lạc trở mình trên mặt đất!

Ngắn ngủn hơn ba canh giờ thì đến được cảnh giới Tam Ảnh, cái này nói ra tuyệt đối sẽ hù chết người! Người bình thường khả năng một hai tháng sau mới có thể đạt tới Nhất Ảnh, một năm sau mới có thể Tam Ảnh, mà Ngũ Ảnh chính là cực hạn cả đời!

Tuy căn cốt của Lâm Lạc cực kỳ kém, nhưng linh ngộ ở trên vũ kỹ lại cực kỳ kinh người, lực linh ngộ như vậy đã không phải là thiên tài có thể hình dung, hoàn toàn chính là cấp bậc yêu nghiệt! Chỉ có điều hắn trước kia không có tư cách tu tập vũ kỹ, Lâm Hành Nam tự nhiên sẽ không giải thích cho hắn cái dạng tiến độ gì mới tính bình thường, cái dạng tiến độ gì gọi là nghịch thiên!

Có thể nói, lão thiên gia vẫn là rất công bình, tuy cho Lâm Lạc một bộ căn cốt cực kỳ kém, nhưng ở phương diện lực linh ngộ lại cực kỳ kinh người!

Mà hiện tại Lâm Lạc có Hỗn Độn Dung Lô, đủ để đền bù phương diện căn cốt không đủ, lại phối hợp năng lực linh ngộ vũ kỹ kinh người của hắn, nhất định có thể mở ra một thông thiên đại đạo!

Ném qua cơm tối xong, Lâm Lạc tiếp tục tu luyện, dùng Hỗn Độn Dung Lô luyện hóa yêu hạch, tiến triển tiến cảnh cực nhanh!

Buổi chiều, hắn một mình luyện tập Hồ Ảnh Quyền, những lúc khác toàn bộ dùng để vận chuyển Hỗn Độn Dung Lô luyện hóa yêu hạch, để sớm ngày đột phá Hậu Thiên tăng năm!

Nhưng Lâm Lạc rất nhanh liền phát hiện, hắn thủy chung chỉ có thể dừng lại ở giai đoạn Tứ Ảnh, nguyên nhân rất đơn giản, chân nguyên lực trước mắt của hắn chỉ đủ hắn đánh ra Tứ Ảnh mà thôi! Theo như suy

đoán của hắn, mỗi nhiều Nhất Ảnh lực lượng yêu cầu tăng lên một trình tự, muốn đạt tới cảnh giới cao nhất là Bát Ảnh, cần đạt tới Hậu Thiên tám tầng mới được!

Hơn nữa, cho dù dùng chân nguyên lực trước mắt của hắn, nếu sử dụng Hổ Ảnh Quyền thức thứ tư Hổ Chiến Tứ Tượng này, cũng gần kề chỉ đủ duy trì hắn đánh ra mười một quyền mà thôi, không phải là hắn kém, mà là Tứ Ảnh đối với chân nguyên lực tiêu hao thật sự quá lớn!

Tu luyện không ngày không tháng, rất nhanh lại là mười ngày qua đi, Lâm Lạc cũng đạt tới Hậu Thiên tầng bốn đỉnh phong, nhưng hắn không thể không đình chỉ tu luyện, bởi vì ngoại trừ một khóa lục giai yêu hạch ra, yêu hạch khác trong tay hắn đã bị tiêu xài không còn.

Lấy ra tích súc còn lại, Lâm Lạc lại đi tiệm bán thuốc một chuyến, mua 10 khóa ngũ giai yêu hạch, hai trăm lượng bạc giống như nước chảy hao tốn đi ra ngoài, tiền trên người hắn gần kề chỉ còn bảy lượng bạc vụn.

Nói cách khác, sau khi luyện hóa xong 10 khóa yêu hạch này, hắn sẽ gặp phải cảnh “Cạn lương thực”!

Không có yêu hạch, cái này ý nghĩa tốc độ tu hành của Lâm Lạc sẽ trở lại như trước kia, tốc độ như rùa bò, điều này làm cho hắn đã nếm đến ngon ngọt làm sao có thể tiếp nhận! Như thế nào lấy tới tiền, cái này đã trở thành vấn đề không nhỏ bày ở trước mặt, cần hắn bức thiết phải giải quyết.

Thời điểm Lâm Lạc trở lại tiểu viện của mình, ngoài ý định nhìn thấy được hai tùy tùng của Lâm Đông Bình, cũng là hai người đánh chết Lưu Bá kia!

Tuy bọn họ chỉ là đồng lõa, tay sai, nhưng cũng không thể giảm đi sát ý của Lâm Lạc đối với bọn hắn!

Trong nháy mắt, Lâm Lạc đã nắm lại hai đấm, mắt huyết hồng như muốn phóng hỏa!

La Hổ cùng Tôn Quý Lâm tự cho là thực lực không kém, Lâm Đông Bình muốn bọn họ tới cho Lâm Lạc một cái “Giáo huấn” nho nhỏ, cố ý chọc giận Lâm Lạc làm cho hắn chủ động ra tay, nhưng mà thời điểm “Tự vệ” không cẩn thận cắt đứt một chân của Lâm Lạc!

Thực lực hai người bọn họ đều là Hậu Thiên tầng bốn, tuy xưng không được cao thủ, nhưng muốn thu thập một tiểu tử Hậu Thiên nhị tầng đây còn không phải là dễ như trở bàn tay sao? Lâm Nhị thiếu nói, sau khi làm tốt chuyện này, sẽ cho bọn họ ở Thúy Hương lâu hảo hảo chơi mấy ngày!

- Ô, đây không phải phế vật thiếu gia của Lâm gia chúng ta sao?

La Hổ dùng mục quang khinh thường quét nhìn Lâm Lạc, mục đích tự nhiên là muốn kích Lâm Lạc ra tay. dù sao Bọn họ cũng là hạ nhân, không thể phạm thượng làm loạn, nhưng thời điểm tự vệ không cẩn thận dùng lực quá độ, vậy thì không ai sẽ nói cái gì.

Dù sao, trước mắt đương gia Lâm gia chính là Lâm Hồng Phong!

Kỳ thật không cần hai người La Hổ khiêu khích, Lâm Lạc căn bản không có tính toán buông tha hai người này!

Lưu Bá thi cốt chưa hàn, vừa vặn đưa hai người này xuống dưới bồi tội! Không phải Lâm Lạc tự đại, từ văng sáng mà hai người này phát ra đến xem, tu vi bọn họ bất quá là Hậu Thiên tầng bốn trung kỳ, đã kém hơn Lâm Lạc, hơn nữa Lâm Lạc còn có vũ kỹ trong tay!

Vũ kỹ, đây cũng không phải là mỗi võ giả đều có tư cách tu tập! Người họ khác muốn được Lâm gia tặng vũ kỹ, tu vi ít nhất phải đạt tới Bạo Khí Cảnh, còn phải có văn tự bản mình, chung thân không thể thoát ly Lâm gia mới được!

Trên thực tế, không chỉ là Lâm gia, hai đại gia tộc khác là Thảm gia cùng Lý gia của Bạch Dương trấn cũng chọn dùng cách làm giống nhau, dù sao vũ kỹ quá mức trân quý, sao có thể đơn giản truyền thụ cho người ngoài gia tộc!

Lâm Lạc thân là Lâm gia trưởng tôn, tự nhiên quen thuộc quy định của gia tộc, có thể trăm phần trăm khẳng định hai người kia không biết vũ kỹ!

- Hai người các ngươi tới vừa vặn!

Lâm Lạc lộ ra một vòng tiểu dung nhân nhật, hắn bây giờ còn không có thực lực làm cho Lâm Đông Bình nợ máu trả bằng máu, nhưng hai hạ nhân này đã giết thì giết, Lâm Đông Bình đồng dạng không thể làm gì được hắn!

Thái độ bình tĩnh của Lâm Lạc làm cho La Hổ cùng Tôn Quý Lâm đều có loại cảm giác quyền đánh vào bông, không biết kế tiếp nên làm cái gì bây giờ. Nhưng cũng may Lâm Lạc thay bọn họ giải quyết phiền toái:

- Đến đây cũng dừng đi!

8. Chương 8: Phát Tài Chi Đạo. (1)

- Oa, phế Đại thiếu gia khẩu khí thật lớn, người không biết còn tưởng rằng phế Đại thiếu gia là Bạo Khí Cảnh, thậm chí Cường Khí cảnh cao thủ a!

- Ha ha, khả năng nhận được kích thích quá lớn, mỗi ngày đều nằm mơ mình là thiên hạ đệ nhất cao thủ, ngay cả đầu cũng bị hồng !

Hai người này cười ha ha, vắt hết óc tìm mưu kế châm chọc.

Lâm Lạc không chút biểu lộ mà nhìn xem hai người, ở trong ánh mắt của hắn, hai người này đã chết rồi, tự nhiên không đáng động khí cùng người chết.

- Lão La, trước đó vài ngày chúng ta giống như còn ở nơi này đánh chết qua một lão cầu a?

- A, ta nhớ ra rồi, hình như lão cầu kia là người hầu của phế Đại thiếu gia! Thật sự là kỳ chủ tất có kỳ phó, cũng chỉ có lão cầu kia mới có thể đi theo một chủ nhân phế vật!

- Sách sách sách, thật sự là đáng thương, dù nói thế nào cũng là cầu của mình, bị người đánh chết ngay cả thốt một tiếng cũng không dám, không hổ là phế Đại thiếu gia!

- Ta nói phế Đại thiếu gia, không bằng ngươi theo dưới háng hai người chúng ta bò một vòng a!

- Một vòng như thế nào đủ, không bò trên ba vòng như thế nào sẽ phụ lòng danh đầu phế Đại thiếu gia!

- Ha ha ha!

Lâm Lạc cười lạnh lạnh, giọng hữu quyền lên:

- Cái này chính là di ngôn của các ngươi sao?

La Hổ cùng Tôn Quý Lâm thấy thế, nhưng lại không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, rốt cục Lâm Lạc chịu không nổi kích thích muốn chủ động xuất thủ! Sợ Lâm Lạc sẽ cải biến chủ ý, hai người lại là lão cầu, phế vật một trận gọi vậy.

- Đáng chết!

Lâm Lạc khiển trách một tiếng, một quyền giơ lên, nhanh hướng La Hổ nhào tới.

- Oa, phế Đại thiếu gia, ngươi làm gì, nhanh dừng tay, bằng không ta sẽ hoàn thủ !

La Hổ còn cố ý lui ra phía sau vài bước, để chứng minh “Sự thật” mình bị buộc bất đắc dĩ mới hoàn thủ.

Tôn Quý Lâm thì ôm ngực mà cười, ở trong tưởng tượng của hắn, La Hổ muốn thu thập Lâm Lạc còn không phải như đùa hài tử lên ba sao.

Lâm Lạc xông đến, Hổ Chiến Tứ Tượng phát động, một quyền hóa ra Tứ Ảnh, năm thiết quyền đơn độc đồng thời oanh đi ra ngoài.

- Chiến kỹ!

Nụ cười trên mặt La Hổ còn không có thu hồi, trong nháy mắt trở nên vô cùng khủng hoảng, trong lúc hốt hoảng đó cử động quyền muốn đánh trả, nhưng chỉ nghe thanh âm cốt toái “Tạp tạp tạp”, xương tay của hắn ngạnh sanh bị Lâm Lạc oanh đến nát bấy, cả người cũng bị lực lượng cự đại oanh bay ra ngoài.

- A..a...a...

La Hổ đặt móng té ngồi trên mặt đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết giống như khóc quỷ, mồ hôi lạnh trên trán tầng tầng chảy xuống đất.

- Làm sao có thể!

Tôn Quý Lâm khiếp sợ đến há to mở miệng, tuy hấn nhận thức không ra Lâm Lạc dùng chính là một trong Lâm gia tuyệt học Hổ Ảnh Quyền, nhưng quyền kinh biến ảo, này chỉ có vũ kỹ mới có thể làm được!

Mà muốn tu tập vũ kỹ, Hổ Lực Cảnh chính là yêu cầu thấp nhất!

Chẳng lẽ Lâm Lạc đã sớm tiến vào Hổ Lực Cảnh rồi? Nếu mới vừa tiến vào Hậu Thiên tầng bốn mà nói, căn bản không kịp nắm giữ vũ kỹ! Nếu là như vậy, lòng dạ Lâm Lạc này cũng quá thâm trầm, rõ ràng có thể ẩn nhẫn như thế?

Tôn Quý Lâm vừa giận lại giật mình nói:

- Lâm Lạc, dám đánh người của Đông Bình thiếu gia, ngươi sẽ phải trả giá !

- Đánh? Người không khỏi quá đề ỉnh đi !

Tiếng nói của Lâm Lạc lạnh như băng, một cái gập nhảy hướng Tôn Quý Lâm đánh tới.

- Tiểu tạp chủng, không cần phải quá tự cho là đúng!

Tôn Quý Lâm cũng không phải sợ hãi như thế nào, sở dĩ La Hổ một chiêu bị thua, hơn phân nửa là vì bị Lâm Lạc đánh trở tay không kịp, nếu không tuyệt sẽ không chịu nổi một kích!

Hấn ra sức vùng quyền đón chào, cũng hét lớn:

- Lão La, ngươi cũng đừng có ngồi đấy nữa, nhanh cùng ta liên thủ nắm bắt tiểu tạp chủng này!

- A! A!

La Hổ nước mắt nước mũi giàn giụa, xương cánh tay của hấn đã bị đánh nát hoàn toàn, cái này như thế nào còn có thể ra tay? Hấn cũng không phải hạng người ý chí kiên nghị, nếu không tay không thể động, chân vẫn là có thể đá vài cái !

Bùm! Bùm! Bùm!

Lâm Lạc cùng Tôn Quý Lâm giúp nhau đối kích vài quyền, Tôn Quý Lâm cuối cùng hoàn toàn khăng định, Lâm Lạc có được lực lượng không thua hấn, không, thậm chí so với hấn còn phải mạnh hơn một ít! Hấn thâm nghĩ trong lòng:

- Tiểu tạp chủng này mọi cách ẩn nhẫn, trong đó tất có âm mưu, nếu ta đem việc này hồi báo cho nhị thiếu gia biết rõ, tất nhiên sẽ có trọng thưởng!

Nghĩ đến đây, hấn không có ý nghĩ cùng Lâm Lạc tiếp tục dây dưa, trông mắt nhất chuyển, đã nghĩ muốn thoát khỏi chiến cuộc, chuồn mất. Về phần La Hổ sống hay chết, hấn muốn nhúng tay vào cũng không được .

- Muốn chạy?

Lâm Lạc hừ nhẹ một tiếng, Hổ Chiến Tứ Tượng lại ra, năm đạo quyền ảnh oanh kích!

Cái này tương đương với năm Lâm Lạc liên thủ oanh ra một kích, uy lực cực kỳ mạnh mẽ! Tuy Tôn Quý Lâm ra sức phản kích, lại chỉ miễn cưỡng hóa giải hai quyền, thành thịch bùm, còn lại tam quyền phân biệt đánh vào vai trái, ngực phải cùng trên bụng của hấn.

- A..a...a...

Tôn Quý Lâm kêu thảm một tiếng, cả người bị lực lượng cự đại nhấc lên, nặng nề rơi xuống trên mặt đất. Nhưng không giống La Hổ vội vàng không kịp chuẩn bị, thương thể của hấn cũng không có nặng như La Hổ, giây dựa lấy đứng lên, muốn xoay người chạy ra.

Lâm Lạc nào có thể cho hắn đào thoát, một cái nhảy xa liền đuối đi lên, hữu quyền oanh ra ở giữa sau lưng đối phương.

Tôn Quý Lâm oa hét thảm một tiếng, trong miệng mạnh mẽ phun ra một đoàn máu tươi, té lăn trên đất, hừ hừ y y, cùng tiếng rên rỉ của La Hổ hoà lẫn.

Bởi vì thân phận trưởng tôn của Lâm Lạc, tiểu viện của hắn cũng rất đơn, cùng tiểu viện khác có cự ly tương đương, hai trường chiến đấu này lại chấm dứt rất nhanh, rõ ràng không làm kinh động đến người nào!

Lâm Lạc cười lạnh, tay trái dẫn theo Tôn Quý Lâm, tay phải mang theo La Hổ, thân hình bắn lên, hướng về phía tây nhảy nhanh mà đi.

Đó là một rừng cây nhỏ, Lâm Lạc chôn cất Lưu Bá ở chỗ đó, cùng biệt viện của hắn gần kề cách hơn trăm mét, vài cái lên xuống đã đến.

Lâm Lạc tiện tay hất lên, La Hổ cùng Tôn Quý Lâm đều té trước phần mộ của Lưu Bá.

- Quỳ xuống dập đầu!

Lâm Lạc lạnh lùng nói ra.

- Tiểu tạp chủng, ngươi không cần phải quá phận, chúng ta chính là nhị thiếu gia gia phái tới, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Tôn Quý Lâm ngoài mạnh trong yếu kêu lên.

Phì phò..!

Lâm Lạc tiện tay đánh ra một cục đá, trên mặt Tôn Quý Lâm lập tức nhiều hơn một đạo huyết hoa.

- Quỳ xuống!

La Hổ cùng Tôn Quý Lâm liếc mắt nhìn lẫn nhau, đồng thời chậm rãi quỳ gối trước mộ phần, bọn họ đều là đánh trúng ý niệm hảo hán không ăn trước mặt thiệt thòi trong đầu, chỉ cần thoát khỏi một kiếp này, tự nhiên sẽ có Lâm Đông Bình thay bọn họ xuất đầu!

9. Chương 9: Phát Tài Chi Đạo. (2)

- Hướng Lưu Bá bồi tội!

Lâm Lạc đứng ở sau lưng hai người, quăng ánh mắt bao phủ trên thân hai người La, Tôn, làm cho bọn hắn tâm kinh đảm hàn.

- Lưu Bá, chúng ta sai rồi, ngài đại nhân có đại lượng, bỏ qua cho chúng ta a!

- Chúng ta cũng là nghe lệnh làm việc, thân bất do kỷ!

- Chúng ta dập đầu nhận tội cho người!

Hai người một bên dập đầu, vừa nói lời xin khoan dung, bất quá trong lời nói lại không có một chút thành tâm.

- Lưu Bá, người trên trời có linh thiêng, Lâm Lạc trước giết hai ác nô này, đợi sau này ổn thỏa lại chém kẻ sau màn, để cho người nhắm mắt!

Lâm Lạc thì thào tự nói.

La Hổ, Tôn Quý Lâm vừa nghe, cái này không phải là nói Lâm Lạc rõ ràng là nổi lên sát ý đối với hai người bọn họ sao! Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều muốn giãy dụa đứng lên, bất quá người còn không có đứng lên, phía sau lưng đã trúng một chưởng, hai người đồng thời hét thảm một tiếng, nhổ ra một ngụm máu tươi, ầm ầm ngã quỵ!

- Lưu Bá, Lâm Lạc nhất định sẽ không để cho bọn chúng được sống quá lâu!

Lâm Lạc hướng mộ bia cúi mình vái chào, nhìn cũng không nhìn hai người La, Tôn, xoay người rời đi.

Hai người này đã bị hấn đánh nát tâm mạch, chết không thể chết lại !

Thống khoái hạ sát thủ, cũng lưu thi thể hai người ở nơi đây, Lâm Lạc có đạo lý của hấn.

Hấn mơ hồ đoán được, sở dĩ Lâm Đông Bình nhiều lần khiêu khích mình, thật ra là thăm dò hư thật của Lâm Hành Nam! Lâm gia chỉ có Lâm Hành Nam một người đạt đến Hậu Thiên tầng mười hai, chỉ cần hấn thủy chung bảo trì trạng thái đỉnh phong, Lâm Hồng Phong phải ngoan ngoãn phục tùng!

Nhưng Lâm Hành Nam bế quan quá lâu, Lâm Hồng Phong đã không chịu nổi, nên muốn thông qua hấn đến xò xét Lâm Hành Nam! Nếu có thể xác định Lâm Hành Nam sau khi trùng kích vào Tiên Thiên cảnh thất bại bị trọng thương, Lâm Hồng Phong này tự nhiên sẽ phát động một kích cuối cùng, cướp lấy vị trí gia chủ!

Nhưng chỉ cần tình huống của Lâm Hành Nam một ngày không rõ, bất luận kẻ nào cũng không dám thực sự làm gì Lâm Lạc, nếu không, vạn nhất Lâm Hành Nam trọng thương đại quyền gia tộc, thu thập tính sổ lên ai cũng không chịu nổi!

Lâm Lạc không chút do dự đánh chết hai người La, Tôn, kia là một loại cảnh nhiep!

...

Tuy rừng rậm so sánh vắng vẻ, nhưng hai ngày sau đó, thi thể của La Hổ cùng Tôn Quý Lâm vẫn là bị người phát hiện.

Cái này tự nhiên là ở Lâm gia nhắc lên một hồi sóng to gió lớn!

Tuy tu vi hai người La, Tôn không đáng giá nhắc tới, nhưng chính là tùy tùng của Lâm Đông Bình, mà Lâm Đông Bình lại là cháu của Lâm Hồng Phong, hai người này bị đánh chết còn hiển nhiên vứt xác trong rừng rậm như vậy, có thể coi là khiêu khích Lâm Hồng Phong!

Nhưng ai cũng không có đem hung thủ giết người này tính đến trên đầu Lâm Lạc, mọi người đều biết, Lâm Lạc chỉ là phế vật Hậu Thiên nhị tầng, ai cũng có thể giết chết hai người La, Tôn, nhưng chỉ có Lâm Lạc là không được!

Điều này không khỏi làm cho Lâm Lạc có loại cảm giác không biết nên khóc hay cười, giết người quang minh chính đại như vậy, lại rõ ràng không có người nào hoài nghi đến trên đầu của hấn!

Nhưng hiện tại Lâm Lạc không đếm xỉa tới chuyện này, hấn rất cực phải đối mặt một vấn đề lớn nhất mà không cách nào trốn tránh... không có tiền !

Mười khóa ngũ giai yêu hạch thuận lợi giúp hấn đến Hậu Thiên tầng năm, sau khi Lâm Lạc luyện hóa viên lục giai yêu hạch, hấn phải nghĩ biện pháp đi lấy tiền, nếu không hấn phải trở lại tốc độ tu luyện như ốc sên trước đây.

- Kiếm tiền như thế nào đây?

Lâm Lạc mặt ủ mày chau, nếu hấn biết luyện đan thì tốt rồi, chỉ là Sinh Cơ đan, Tụ Huyết tán,... động một chút là mấy chục lượng bạc một phần, nếu là Tăng Nguyên Đan mà nói, cái giá cả này sẽ cao tới ngàn lượng!

- Cho dù hiện tại có đan sư nào chịu thu ta làm đồ đệ, nhưng nếu có thể luyện ra thành đan không biết phải mất bao nhiêu lâu, con đường này là đừng nghĩ !

- Ủ? Luyện đan, luyện đan, ta có chủ ý ! Bất quá trước thử xem ý nghĩ của ta có khả năng thực hiện hay không!

Lâm Lạc vội vàng đi phòng bếp lấy ra một quả trứng gà, sau khi trở lại biệt viện liền lấy giấy trắng bao lấy trứng gà, lại ngưng tụ tâm thần, ở trên tờ giấy trắng viết một cấm tự.

Một bút cuối cùng rơi xuống, tờ giấy kia lập tức hóa thành mảnh vụn, lộn xộn rơi xuống, hiện ra trứng gà đầy đủ không sót trong đó mẻ.

- Quả nhiên đi thông!

Lâm Lạc dùng sức siết nắm tay, vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Hắn này kế phát tài của hắn tính toán ở chỗ một mặt tài liệu luyện đan, gọi là Thạch Căn Thảo.

Bộ rễ của Thạch Căn Thảo sinh trưởng trong đá cứng rắn, muốn đầy đủ không sót mẻ tách đi ra, cần hao phí tinh lực phi thường lớn.

Bởi vì có thể làm thuốc chỉ có gốc Thạch Căn Thảo, hơn nữa không thể có một chút tổn thương, nếu không chất lỏng trong bộ rễ sẽ nhanh chóng bốc hơi mất! Tuy Thạch Căn Thảo cũng không phải là dược thảo hi hữu gì, một lượng bạc có thể mua được một khối nguyên phiôi, nhưng một cây Thạch Căn Thảo tách ra đầy đủ, lại đạt đến mười lượng bạc!

Có thể thấy được, trình tự tách đá này có bao nhiêu phiền toái!

Nhưng Lâm Lạc có cảm tự, chỉ cần xách bút ghi tại trên hòn đá, hòn đá liền hóa thành mảnh vụn, Thạch Căn Thảo trong đó dĩ nhiên là sẽ tách đi ra. Vừa rồi hắn cũng thí nghiệm qua, giấy toái mà trứng không phá, hẳn là có thể cam đoan Thạch Căn Thảo đầy đủ!

Đương nhiên, đây vẫn chỉ là hắn dự đoán, cần chính thức thử qua mới có thể xác định.

Trong ngực chỉ vụn vụn có bảy lượng bạc, Lâm Lạc ra Lâm phủ. Bởi vì nguyên phiôi của Thạch Căn Thảo cũng không gì lạ, Lâm Lạc rất nhanh liền đi tìm một tiểu thương, từ chỗ đối phương mua bảy khối nguyên phiôi.

Bởi vì cái này liên quan đến đại kế phát tài của hắn, Lâm Lạc khó tránh khỏi có chút cẩn cẩn dực dực, làm cho đại thúc bán hàng cười thầm Lâm Lạc chưa thấy qua xã hội.

Trở lại tiểu viện của mình, Lâm Lạc lấy bút, sau một lúc ngưng thần tĩnh tâm, công tác liên tục, đem một cảm tự viết đến trên hòn đá.

Pằng!

Lâm Lạc vừa mới thu bút, cả tảng đá bỗng nhiên nổ tung, một cây Thạch Căn Thảo đầy đủ xuất hiện ở bên trong mảnh vụn, không hề có một chút tổn thất!

- Thật tốt quá!

Lâm Lạc dùng sức hư đánh một quyền, phấn chấn vô cùng.

Cứ như vậy, Lâm Lạc lại đem sáu khối nguyên phiôi biến thành sáu cây Thạch Căn Thảo. Như vậy nửa canh giờ cũng chưa tới, hắn liền nhiều ra bảy mươi lượng bạc!

Đừng xem Lâm Lạc đơn giản như vậy liền kiếm được chênh lệch giá lớn, nhưng cái này lại không phải ai cũng có khả năng thoải mái như thế!

Cho dù một tên bào đá lão luyện, cũng có tỷ lệ thất bại rất cao, chia đều năm khối nguyên phiôi có thể làm ra một gốc Thạch Căn Thảo đầy đủ cũng đã phi thường không tệ, mà thời gian ít nhất phải nửa tháng!

10. Chương 10: Cướp Bóc. (1)

Nói cách khác, một tháng chỉ có thể kiếm được mười lượng bạc, vừa vặn duy trì một nhà ba người sinh kế mà thôi.

Lâm Lạc nắm giữ cảm tự mới có thể dựa vào cái này phát tài!

Nhưng cảm tự chính là cảm tự, viết liền nhau bảy chữ, Lâm Lạc lại có loại cảm giác hư thoát, toàn thân mồ hôi đầm đìa. Loại mệt mỏi này cũng không phải trên thân thể, mà là mệt nhọc trên tinh thần, làm cho hắn buồn ngủ.

Nghỉ ngơi một lúc, Lâm Lạc mới khôi phục tinh thần, vội vàng mang đi bảy cây Thạch Căn Thảo này xuất môn.

Thạch Căn Thảo nghe nói là tài liệu bắt buộc để luyện chế Tăng Nguyên Đan, bởi vậy phi thường hút hàng, căn bản không lo bán không được. Lâm Lạc ở tiệm bán thuốc dạo qua một vòng, trong túi áo liền có hơn bảy tấm ngân phiếu 10 lượng.

Đương nhiên, một khóa lực giai yêu hạch phải mất 40 lượng bạc, chút tiền ấy của Lâm Lạc mua hai khóa cũng không đủ!

Mà hắn dùng bảy mươi lượng bạc này toàn bộ phí ở trên nguyên phối của Thạch Căn Thảo.

Bởi vì thể tích nguyên phối này quả thực không nhỏ, Lâm Lạc vẫn là phân ra nhiều lần mua, từng cái mang về tiểu viện của hắn. Ghi bảy cấm tự khiến cho hắn đầu đau muốn nứt, huống chi là bảy mươi cấm tự?

Sau khi tách ra ba mươi mấy cây Thạch Căn Thảo, Lâm Lạc hư thoát đến giữa mặt lên trời nằm trên mặt đất, toàn thân mồ hôi rơi như mưa, trong đầu giống như có vô số cây kim đâm chích, khó chịu vô cùng.

Hắn dùng đại nghị lực vượt qua, đợi cho tình huống hơi có chút chuyển biến tốt đẹp, tiếp tục ở trên nguyên phối viết lên cấm tự.

Pằng! Pằng! Pằng!

Từng khối nguyên phối hóa thành mảnh vỡ, Lâm Lạc rốt cục chiếm được bảy mươi cây Thạch Căn Thảo, điều này cũng làm cho hắn giống như chó chết nằm trên mặt đất, rốt cuộc hôn mê bất tỉnh!

Thật vất vả mới tỉnh phục hồi tinh thần lại, Lâm Lạc lại ngoài ý muốn phát hiện tinh thần của mình càng thêm cứng cõi !

- Không thể tưởng được viết cấm tự cư nhiên còn có tác dụng rèn luyện tinh thần, vậy sau này ngược lại có thể luyện nhiều một chút!

Trong lòng Lâm Lạc nói, cầm bảy mươi cây Thạch Căn Thảo xuất môn, lại đi tiệm bán thuốc.

Nhưng nhiều Thạch Căn Thảo như vậy hắn cũng không dám ở một chỗ bán hết, miễn cho khiến người hoài nghi, không duyên cớ chọc vào phiền toái. Dù sao Bạch Dương trấn tổng cộng có năm tiệm bán thuốc, hắn ở mỗi một nhà bán hơn mười cây, phân tán như vậy sẽ không dễ người chú ý .

Nhưng mà hắn mới từ tiệm bán thuốc thứ tư đi ra, lại vừa vặn bị một hán tử gầy gò chừng ba mươi tuổi chứng kiến. Nam tử gầy này nhìn xem Lâm Lạc, lộ ra một tia hồ nghi, sau khi đi vào tiệm bán thuốc, hướng phục vụ hỏi:

- Vừa rồi thiếu niên kia là tới bán dược liệu?

- Nguyên lai là Chư đại ca!

Phục vụ vội vàng biểu lộ cung kính:

- Đúng vậy, bán mười bốn cây Thạch Căn Thảo, nguyên vẹn không chút tỳ vết!

Hán tử gầy gò này tên là Chư Đại Hải, đúng là phục vụ tiếp đãi Lâm Lạc bán Thạch Căn Thảo ở tiệm bán thuốc thứ hai. Người này thật cũng không dẫn, lập tức cân nhắc lên:

- Tiểu tử này có nhiều Thạch Căn Thảo như vậy, tại sao phải đem bán ở tiệm bán thuốc bất đồng? Những Thạch Căn Thảo kia ta đã cẩn thận kiểm tra, xác thực không một chút hư hao, hơn nữa cũng không phải hàng giả!

- Chẳng lẽ tiểu tử này nắm giữ bí thuật gì, có thể nhanh chóng tách nguyên phối? Không sai, hắn hắn là không muốn làm cho người ta hoài nghi, cho nên mới ở các tiệm bán thuốc phân tiêu, nhưng tiểu tử này nằm mơ cũng không nghĩ ra chính là, tất cả tiệm bán thuốc trong trấn này đều là thuộc về Bạch Vân Tông !

- Nếu ta có thể đạt được bí thuật này, chẳng những có thể dùng phát đại tài, còn có thể mượn cái này bị Bạch Vân Tông thu làm nội môn đệ tử, đến lúc đó trở thành Bạo Khí Cảnh, Cương Khí Cảnh cao thủ cũng không nói chơi, thậm chí còn có khả năng tiến vào Tiên Thiên Cảnh!

- Ha ha, đến lúc đó ta chính là nhân thượng chi nhân, nổi tiếng, hảo tửu, nữ nhân xinh đẹp, ngủ phòng lớn nhất!

- Bất quá, tiểu tử này cũng không biết là thực lực gì, ta phải trước thăm dò hắn thoáng một chút, nếu như tự mình nuốt trôi, này chỉ có một người phát tài, nếu không chỉ có thể tự tạo phiền toái!

. . .

Mang theo mười lăm khóa lục giai yêu hạch, Lâm Lạc kích động về tới tiểu viện của mình, lập tức bắt đầu tu luyện!

Hậu Thiên ngũ tầng trung kỳ, Hậu Thiên ngũ tầng hậu kỳ, Hậu Thiên ngũ tầng đỉnh phong!

Thời gian như bay, thực lực của Lâm Lạc nhanh chóng tăng trưởng, mười ngày sau, hắn lại một lần nữa đi tới quan khẩu đột phá, không ngừng súc tích lực lượng, đánh sâu vào Hậu Thiên lục tầng!

Một lần, hai lần, ba lượt!

Hậu Thiên ngũ tầng, Hậu Thiên lục tầng đều là Hổ Lực Cảnh, đột phá cũng không phải đặc biệt gian nan. Trải qua vài chục lần trùng kích, toàn thân Lâm Lạc bỗng nhiên thông suốt, chính thức tiến nhập Hậu Thiên lục tầng!

Ngắn ngủn hơn một tháng thời gian, hắn liền từ Hậu Thiên nhị tầng đạt đến Hậu Thiên lục tầng, loại tốc độ tu luyện này nói ra tuyệt đối sẽ hù chết tất cả mọi người!

Cho dù là người có tiền, có thể đem Tăng Nguyên Đan trở thành đồ ăn vặt, một khắc không ngừng ăn vào, cũng không có khoa trương như vậy a!

Sau khi đạt tới Hậu Thiên lục tầng, dùng lực lĩnh ngộ của Lâm Lạc, Hổ Ảnh Quyền thức thứ sáu tự nhiên lập tức thông hiểu đạo lý. Bất quá, dùng chân nguyên lực trước mắt của hắn cũng chỉ đủ liên tục sử dụng chín lần Lục Ảnh, nhưng Ngũ Ảnh thì đạt đến mười bảy lần, Tứ Ảnh ba mươi một lần!

Nếu đối phó người không thông vũ kỹ, Lục Ảnh có thể thuận sát một võ giả đồng cấp! Trong nội tâm Lâm Lạc cười lạnh, nếu Lâm Đông Bình lại đến khiêu khích mà nói, vậy thì trực tiếp cắt đứt tay chân của hắn!

Mua yêu hạch tiêu hết sáu trăm lượng bạc của hắn, hiện tại chỉ còn có một trăm lượng bạc. Nhưng thất giai yêu hạch một khóa phải mất một trăm lượng bạc, Lâm Lạc phải đi kiếm tiền nhiều hơn!

- Vừa vặn dùng để rèn luyện tinh thần lực của ta, một võ giả ngoại trừ phải có một khí lực cường kiện ra, tinh thần kiên cường cũng là không thể thiếu! Gia gia đã từng nói qua, sau khi đạt tới Hậu Thiên thập tầng, võ giả có thể phóng thích uy áp bản thân, nếu ý chí không kiên định, chỉ cần ở dưới uy áp đã mất hết ý chí chiến đấu!

Lâm Lạc một chuyến một chuyến xuất môn, mỗi lần đều mua hai mươi khối nguyên phiôi Thạch Căn Thảo, tới tới lui lui năm lần mới hao tốn sạch sẽ một trăm lượng bạc.

Hắn ngưng thần, bắt đầu dùng cảm tự làm nát nguyên phiôi, đã có thể kiếm tiền, lại là một loại rèn luyện đối với tinh thần.

- Đau đầu chết rồi!

Trải qua hai lần trước kia rèn luyện, hiện tại Lâm Lạc có thể một hơi viết lên mười bảy cảm tự mới dừng lại nghỉ ngơi một chút, nhưng cảm giác giống như kim đâm đầu này tuyệt không dễ chịu, làm cho Lâm Lạc nôn khan không thôi.

11. Chương 11: Cướp Bóc. (2)

- Lại đến!

. . .

- Tiếp tục!

. . .

Ngừng ngừng nghỉ ngơi một chút, gần nửa ngày xuống, một trăm khối nguyên phiôi toàn bộ tách hoàn thành!

Tuy Lâm Lạc đầu đầy mồ hôi, nhưng trên mặt lại treo nụ cười hài lòng, tinh thần của hắn lại được rèn luyện rất tốt, càng thêm ngưng tụ, cứng cỏi!

Đem một trăm cây Thạch Cẩn Thảo chia làm năm phần, Lâm Lạc ở năm tiệm bán thuốc phân biệt bán Thạch Cẩn Thảo, túi tiền lập tức phồng lên!

Nhưng làm cho Lâm Lạc khó chịu chính là, lần này tiểu nhị trong tiệm đặc biệt chăm chú, đem Thạch Cẩn Thảo lật qua lật lại kiểm tra, ở tiệm bán thuốc thứ nhất đã lãng phí hẳn gần một canh giờ thời gian!

Tới tiệm bán thuốc thứ hai thì càng tốt, rõ ràng đụng vào một kẻ say, vừa vào chính là đối với hắn oanh ra một quyền, nếu không phải hắn đột phá đến Hậu Thiên lục tầng, ở dưới bất ngờ này còn xem chút trứng chieu!

Năm tiệm bán thuốc đi xong, Lâm Lạc như mong muốn mua đến chín khóa thất giai yêu hạch, nhưng hẳn là buổi chiều xuất môn, hiện tại bóng đêm thâm trầm, sắp muốn tiếp cận nửa đêm, có thể thấy được phục vụ trong tiệm bán thuốc đây đưa như thế nào!

Nhưng làm cho Lâm Lạc phiền não cũng không phải cái này, mà là phát sầu cửu giai yêu hạch trở lên nên đi đâu mua đây!

Mãnh thú thể chất cường hoành, thông thường mà nói võ giả cùng giai xa xa không phải đối thủ của mãnh thú, trừ khi là trong thiên tài trong cùng cấp! Mãnh thú Hậu Thiên ngũ tầng, Hậu Thiên thất tầng còn dễ nói, tự nhiên có Hậu Thiên lục tầng, Hậu Thiên bát tầng võ giả có thể đánh chết.

Nhưng mãnh thú Hậu Thiên cửu tầng phải là võ giả Cương Khí Cảnh mới có thể trấn áp được! Nhưng võ giả Cương Khí Cảnh vô luận ở nơi nào đều là cao thủ đứng đầu bị người kính sợ, căn bản không cần vì sinh kế hoặc là tài nguyên tu luyện mà lo lắng, còn cần đi đánh chết yêu hạch kiếm tiền sao?

Bởi vậy, trong tiệm bán thuốc bát giai yêu hạch chính là hàng khan hiếm, mà cửu giai yêu hạch là có tiền mà không mua được, tuy cái giá này đã chạy đến một ngàn lượng bạc!

Hiện tại tuy Lâm Lạc chỉ có Hậu Thiên lục tầng, vốn dĩ Hỗn Độn Dung Lô thần kỳ, hắn tiến cảnh cực nhanh, cách Hậu Thiên bát tầng, cửu tầng cũng không xa xôi, đây chính là vấn đề lớn bức thiết hắn đi giải quyết!

- Nếu không được, ta chỉ có thể tự mình đi Thanh Mông Sơn săn thú! Tuy mãnh thú so với võ giả bình thường khó chơi hơn, nhưng ta có Hồ Ảnh Quyền, tự bảo vệ mình hẳn là không thành vấn đề! Huống hồ, võ giả không thông qua sinh tử đại chiến chính thức, há có thể chính thức phát triển!

- Gia tộc tân niên tế điển còn có hơn một tháng, phạm là đệ tử gia tộc đều có thể tham gia luận võ, năm rồi ta không biết bị nhiều ít người chê cười, gia gia trùng kích Tiên Thiên Cảnh cũng là vì ta!

- Truyền thuyết nói Tiên Thiên Cảnh cường giả đoạt thiên địa tạo hóa, có thể tăng thêm trăm năm thọ nguyên! Nếu gia gia bước vào Tiên Thiên Cảnh, tự nhiên có thể làm cho ta an an ổn ổn đi qua cả đời! Những chuyện này ta đều biết, nhưng Lâm Lạc ta đường đường một nam tử hán, há có thể vĩnh viễn sống ở dưới bảo hộ của gia gia!

- Gia gia, ta làm cho người thất vọng lâu như vậy rồi, lúc này đây tân niên tế điển, ta nhất định sẽ bỗng nhiên nổi tiếng, tuyệt sẽ không một lần nữa cho lão nhân gia người mất thể diện!

Lâm Lạc chăm chú nắm nắm tay, nghĩ đến mục quang hiền hoà của Lâm Hành Nam trước khi bế quan, con mắt hắn không khỏi có chút ẩm ướt! Đánh sâu vào Tiên Thiên Cảnh là phi thường nguy hiểm, một khi thất bại, thậm chí khả năng xuất hiện tu tình hướng vi rút lui, trọng thương mà chết!

- Ân?

Lâm Lạc đột nhiên dừng bước, quay đầu hướng sau lưng nhìn lại, hắn ngằm trộm nghe đến tiếng vang kỳ dị.

Nhưng trong hẻm nhỏ một mảnh đen kịt, hẳn cái gì cũng không thấy.

Lâm Lạc tiếp tục đi lên phía trước, nhưng không lâu lại nghe đến tiếng vang, hắn lần này xoay người qua.

Tàn Nguyệt bỏ ra ánh sáng ảm đạm, trong bóng tối hiện ra ba bóng người, đều là nam tử khoảng ba mươi tuổi, một cái gầy gò, một cái mặt thọc, một cái mắt tam giác.

Mục quang của Lâm Lạc ngưng tụ, dĩ nhiên nhận ra hán tử gầy gò kia đúng vậy tiểu nhị trong một tiệm bán thuốc, mà mắt tam giác kia thì là kẻ say đánh lén hần!

Tuy căn cốt của hần không tốt, khó coi, nhưng đầu óc lạng cực kỳ thông minh, lập tức nghĩ đến đối phương là phát hiện cái gì, muốn từ trên người hần thu hoạch “Bí phương” tách nguyên phối Thạch Căn Thảo!

- Các người đi theo ta làm cái gì?

Lâm Lạc nhàn nhạt nói, nhưng chân nguyên lực toàn thân đã điều động, hần quyết định vừa ra tay sẽ dùng thủ đoạn lôi đình xử lý một người đối phương!

Từ vầng sáng trên thân ba người này phát ra đến xem, tu vi của bọn hần không sai biệt lắm đều là Hậu Thiên lục tầng, trong đó hán tử gầy gò này đã đạt đến Hậu Thiên lục tầng đỉnh phong!

Mười mấy ngày nay Chư Đại Hải vẫn là cầu trời cầu đất, cầu mong Lâm Lạc xuất hiện! Lúc này Lâm Lạc đã bị bọn họ vây quanh, đối phương hết thấy đều sẽ trở thành vật trong bàn tay hần, hần kích động đến mất đồ lên.

- Tiểu tử, ngoan ngoãn đem bí phương người có thể rất nhanh tách nguyên phối Thạch Căn Thảo giao ra đây, nếu không, hắc hắc, ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của người!

Lâm Lạc hai tay siết lại:

- Ta không biết người đang nói cái gì!

- Đừng có chối bỏ! Nói cho người biết, năm tiệm bán thuốc trong Bạch Dương trấn đều là Bạch Vân Tông ta mở, mười mấy ngày nay người tổng cộng bán một trăm bảy mươi cây Thạch Căn Thảo! Ha ha, chẳng lẽ người thuê một trăm bảy mươi công nhân thay người làm việc sao?

Chư Đại Hải cười lạnh nói, hần nói nói nhằm nhiều như vậy, chủ yếu là muốn cho tinh thần của Lâm Lạc hồng mắt, đem “Bí phương” giao đi ra, đỡ phải hần còn muốn nghiêm hình bức cung. Đương nhiên, sau khi bí phương tới tay, tự nhiên phải giết người diệt khẩu!

- Đừng nghĩ chạy trốn, tuy thực lực người không kém, nhưng chỉ có Hậu Thiên lục tầng trung kỳ, chúng ta đây chính là ba Hậu Thiên lục tầng, lão tử là Hậu Thiên lục tầng đỉnh phong, động thủ mà nói, người chỉ biết tự mình chuốc lấy cực khổ!

Lâm Lạc bình tĩnh đại ngộ, trách không được hôm nay phục vụ của năm tiệm bán thuốc đều cố ý kéo dài thời gian, đây nhất định là bị đối phương nhắc nhở! Ban ngày không tốt ra tay, đêm tối không trăng mới là thời gian giết người cướp của tốt nhất!

Vì do thám biết thực lực của hần, miễn cho đá trúng thiết bản, còn làm ắt tam giác làm bộ kẻ say cùng mình thử qua một chiêu!

Bất quá, mặc dù ba người đối phương biết rõ trình tự tu vi của Lâm Lạc, nhưng tu vi cùng thực lực là không thể hoàn toàn ngang bằng, Hổ Ảnh Quyền của Lâm Lạc vừa ra, thực lực tự nhiên tăng cao!

12. Chương 12: Chém Giết. (1)

Lâm Lạc mỉm cười:

- Ta cảm thấy nơi này dùng để chôn xương cho ba người các người cũng không phải sai!

- Tiểu tạp chủng, còn dám mạnh miệng!

Mắt tam giác tính cách vô cùng xúc động, đã hướng Lâm Lạc vọt tới.

- Chư lão đại, đêm dài lắm mộng, chúng ta vẫn là trước bắt tiểu tử này, lại chậm rãi khảo vấn!

Mắt theo quay đầu nhìn Chư Đại Hải nói ra.

- Hảo!

Hai người đồng thời cất bước, hướng Lâm Lạc ép tới.

Nhưng chỉ là một khe hở ngắn ngủi như vậy, Lâm Lạc đã phát uy !

Hồ Đả Lục Hợp!

Lâm Lạc ra tay chính là tuyệt kỹ mạnh nhất trước mắt hắn nắm giữ, một quyền oanh ra, lập tức huyền hóa thành bảy đạo quyền ảnh, hướng mắt tam giác đổ ập xuống.

- A, vũ kỹ!

Mắt tam giác kinh hãi gần chết, tuy nâng chưởng phong khản trụ hai quyền, nhưng năm quyền còn lại lại chân chân thật thật đánh vào lồng ngực của hắn!

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Năm quyền qua đi, lồng ngực của mắt tam giác rõ ràng xuất hiện một cái động lôm thật sâu! Hắn vẫn không thể tin được, run rẩy duỗi ra hai tay chỉ Chư Đại Hải cùng mặt thạ, sau đó thân thể ầm ầm đổ ngược lại, máu tươi tràn ra, ở dưới thân thể của hắn tạo thành một cái huyết đoàn!

- Cái gì!

Chư Đại Hải cùng mặt thạ đều là quá sợ hãi, bọn họ như thế nào cũng khó có khả năng nghĩ đến, tu vi Lâm Lạc cùng mắt tam giác tương tự, rõ ràng lại có thể một kích chết ngay đồng bạn của chúng!

- Vũ kỹ, Chư lão đại, hắn biết vũ kỹ.

Sau khi khê giật mình, mặt thạ mới hồn trở lại, khàn giọng thét to.

- Gào cái gì!

Tuy sắc mặt Chư Đại Hải cũng rất khó coi, nhưng cũng không có quá mức bối rối, mà là gắt gao nhìn xem Lâm Lạc.

- Trách không được không có sợ hãi, nguyên lai là học được một môn vũ kỹ! Bất quá, đừng tưởng rằng chỉ có người mới có vũ kỹ!

Hắn thoáng cái rút đoản kiếm bên hông ra nói:

- Tiểu tạp chủng, lão tử trước chặt tay chân của ngươi, lại chậm rãi ép hỏi, đến lúc đó, ngươi duy nhất có thể yêu cầu xa vời đúng là nhanh được chết!

- Nói nhảm thật nhiều!

Sau khi Lâm Lạc quét dọn một địch nhân, tin tưởng tăng nhiều, một bước xa lao ra, mục tiêu nhắm ngay mặt thạ!

- Móa nó!

Mặt thạ nhin không được mắng một tiếng, có vũ kỹ hay không đối với võ giả mà nói hoàn toàn chính là khác biệt trời và đất, mắt tam giác một kích bị mất mạng, máu còn chảy đầm đìa kia bày ở trước mặt, hắn nào dám đi đấu mũi nhọn của Lâm Lạc.

Trốn! Trốn! Trốn!

Hắn phản ứng đầu tiên chính là tránh đi mũi nhọn, để cho Chư Đại Hải đi đánh chủ lực, hắn từ bên cạnh kiềm chế. Tuy uy lực Vũ kỹ cường đại, nhưng phụ tải đối với võ giả cũng đồng dạng cự đại, căn bản không có khả năng liên tục sử dụng mấy lần!

Nhất cổ tác khí, nhị suy, tam kiệt, chỉ cần hao hết chân nguyên lực của Lâm Lạc, chẳng lẽ hai người bọn họ còn dọn dẹp không được một thiếu niên miệng còn hôi sữa sao?

Nhưng Chư Đại Hải lại giậm dừ, quát:

- Móa nó ngươi trốn cái gì, chế trụ tiểu tử kia, chỉ cần một hơi thời gian lão tử liền có thể phế hắn đi!

Mặt thạ cắn răng một cái, không hề trốn tránh, mà là cố lấy hai đấm hướng Lâm Lạc oanh tới.

- Muốn chết!

Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng, Hồ Đả Lục Hợp sử xuất lần nữa, bảy đạo quyền ảnh phô thiên cái địa!

Bùm!

Mặt theo bị oanh bay, ở trên bầu trời xẹt qua một đường cong, nặng nề ngã rơi xuống mặt đất, hai con mắt giống như cá chết trũng mắt nhìn Chư Đại Hải, giống như đang nói:

- Người không phải nói chỉ cần một hơi thời gian liền có thể xử lý tiểu tử kia sao?

Dưới thân thể của hắn đồng dạng chảy ra đại lượng máu tươi, lục phủ ngũ tạng đều bị oanh đến bấy nhầy, chết đến không thể chết lại!

Chư Đại Hải hoảng hốt, mặc dù hắn biết Lâm Lạc tu luyện võ kỹ, nhưng thật không ngờ võ kỹ của đối phương rõ ràng cường đại như vậy! Tuy mắt tam giác bị Lâm Lạc một kích mất mạng, nhưng hắn còn tưởng rằng là bị Lâm Lạc đánh bất ngờ tay không kịp, nhưng mặt theo đồng dạng bị Lâm Lạc giết chết ngay lập tức, đủ để chứng minh Lâm Lạc cường đại rồi!

Nhưng hắn chứng kiến khuôn mặt Lâm Lạc có chút trắng bệch, tin tưởng lại nổi dậy!

Tuy uy lực Võ kỹ cường đại, nhưng phụ tải đối với thân thể cũng là cự đại, Lâm Lạc giết hai võ giả cùng giai há có thể diễm nhiên như không? Vừa vặn, hai cái ngu xuẩn này chết chẳng những tiêu hao đại lượng chân nguyên lực của đối phương, cuối cùng đại bí mật này còn có thể bị mình độc hưởng, không có kết quả nào tốt hơn chuyện này!

Chư Đại Hải càng nghĩ càng đắc ý, không khỏi cười ha ha, nắm lấy đoản kiếm hướng Lâm Lạc đuổi theo:

- Tiểu tử, tình trạng hiện tại của ngươi cũng đến sơn cùng thủy tận đi à nha! Lão tử còn phải cảm ơn ngươi giúp ta giết chết hai cái ngu xuẩn này, ít đi hai người biết bí mật!

Xoạt xoạt xoạt, đoản kiếm huy vũ xuất ra đạo đạo ngân huy, giống như bảy xà nhảy múa cuồng loạn, hướng Lâm Lạc cuốn tập đi tới.

- Ngân Xà Phệ Tượng!

Đối phương hiển nhiên cũng là vận dụng võ kỹ, bốn đạo bóng kiếm chia ra tấn công vào tứ chi của Lâm Lạc, muốn nhất cử phế bỏ tứ chi của Lâm Lạc!

Bất quá, chỉ có tứ kiếm mà thôi!

Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng, Hồ Chiến Tứ Tượng đánh ra, lập tức năm đạo quyền ảnh đón đánh mà đi.

Đinh! Đinh! Đinh! Đinh!

Bốn đạo quyền ảnh phân biệt đụng vào trên thân kiếm, phát ra tiếng vang thanh thúy, Lâm Lạc thoải mái hóa giải một kích sát chiêu này của đối phương, một quyền cuối cùng ở trong ánh mắt không thể tin của Chư Đại Hải, chân chân thật thật đánh vào trước mặt đối phương.

- A... a ...a...

Chư Đại Hải kêu thảm một tiếng, xương mũi đã bị sinh sinh cắt đứt, mặt mũi tràn đầy máu tươi, có vẻ dữ tợn vô cùng. Hắn chỉ vào Lâm Lạc, khó nén vẻ sợ hãi:

- Làm sao có thể! Làm sao có thể!

Kỳ thật bộ võ kỹ này của hắn cũng không kém Hồ Ảnh quyền bao nhiêu, đạt tới cảnh giới cao nhất cũng có thể xuất liên tục tám kiếm, uy lực cường đại!

Chỉ là giới hạn trong ngộ tính, Chư Đại Hải chỉ có thể đồng thời đánh ra tứ kiếm, tương đương với Hồ Ảnh Quyền Tam Ảnh. Nhưng chỉ là Tam Ảnh này cũng làm cho hắn hoành hành vô kị, ít có địch thủ, nhưng Lâm Lạc căn cốt cực kỳ kém, bất quá ngộ tính lại là quái thai, hắn cũng chỉ có tự nhận không may!

Trước Lâm Lạc oanh giết mặt theo cùng mất tam giác đều quá nhanh, Chư Đại Hải căn bản không có thấy rõ Lâm Lạc ra quyền, nhưng lúc này hắn trực diện Lâm Lạc, rốt cục ném đến lợi hại! Nhưng mà đây vẫn chỉ là Tứ Ảnh mà thôi!

- Sợ sao?

Lâm Lạc nhàn nhạt nói ra, đối với loại tiểu nhân muốn giết người cướp của này, hắn tự nhiên đã nổi lên sát ý. Nơi này là thế giới nhục cường thực, Lâm Lạc không tự mình là người tốt, cũng sẽ không chủ động gây hấn, nhưng đối với những người trêu chọc mình kia, hắn cũng sẽ không nhân từ nương tay!

13. Chương 13: Chém Giết. (2)

- Sợ người?

Chư Đại Hải then quá hoá giận, lập tức nâng cao đoản kiếm lại lần nữa phát động công kích.

Tuy tạo nghệ của Lâm Lạc ở trên vũ kỹ so với hắn cường hơn, nhưng chiêu thức càng lợi hại, phụ tải đối với bản thân lại càng lớn! Huống hồ, tu vi hắn là Hậu Thiên lục tầng đỉnh cao, khẳng định sẽ kiên trì lâu hơn Lâm Lạc, chỉ cần Lâm Lạc hao hết chân nguyên lực, cười đến cuối cùng vẫn là hắn!

Lâm Lạc cũng hiểu rõ điểm ấy, hắn cũng không nghĩ đem thời gian chiến đấu kéo được quá lâu!

Hồ Đả Lục Hợp!

Lâm Lạc lại lần nữa dùng ra sát chiêu mạnh nhất!

- Cái gì!

Chư Đại Hải ở đâu nghĩ đến Tứ Ảnh cũng không phải cực hạn của Lâm Lạc, hắn vội vàng xuất tứ kiếm liên tục, liều mạng chống đỡ! Ngoài kinh hãi ra, hắn cũng lộ ra cười lạnh, vũ kỹ này uy lực càng mạnh, Lâm Lạc kiệt lực lại càng nhanh, hắn chỉ cần gắng gượng qua mấy chiêu liền có thể ổn thắng!

Hồ Đả Lục Hợp! Hồ Đả Lục Hợp! Hồ Đả Lục Hợp!

Lâm Lạc xuất Lục Ảnh liên tục, giống như kinh đào hải lãng, một lớp tiếp theo một lớp, liên tục đánh sâu vào vòng phòng ngự của Chư Đại Hải.

Tuy Chư Đại Hải tận lực phòng thủ, nhưng uy lực Lục Ảnh cự đại, mỗi lần đều đối với Chư Đại Hải tạo thành trọng thương, sáu lần sau, Chư Đại Hải rốt cục kêu thảm một tiếng, vai phải bị quyền kinh của Lâm Lạc đánh nổ nát, “Đỉnh” một cái, đoản kiếm trong tay rơi xuống đất.

Lâm Lạc cũng không chịu nổi, cực hạn của hắn chính là xuất liên tục chín Lục Ảnh, nếu như vẫn không thể giết Chư Đại Hải, hắn cũng sẽ kiệt lực.

- Không! Người không thể giết ta!

Đối mặt Lâm Lạc bức tới, Chư Đại Hải mặt xám như tro, cánh tay phải của hắn đã phế, bằng với mất hết chín thành sức chiến đấu, căn bản không đủ để đối kháng Lâm Lạc:

- Thúc thúc của là tam chương quỹ của tiệm bán thuốc, Hậu Thiên thập tầng tuyệt đỉnh cao thủ, nếu người dám giết ta, thúc thúc ta nhất định sẽ đem người băm thây vạn đoạn!

Trách không được người này biết vũ kỹ, nguyên lai là có một thúc thúc Cường Khí Cảnh!

Bất quá, càng là như thế, lại càng lưu hắn không được! Nếu như Chư Đại Hải này ăn một mình không thành, thả hắn trở về, tất nhiên sẽ ở trước mặt thúc thúc nói ra “Bí mật” của Lâm Lạc, Lâm Lạc cũng không muốn hiện tại lọt vào một Cường Khí Cảnh cao thủ ngấp nghé!

Giết!

Dưới chân hắn không ngừng, hướng Chư Đại Hải ép tới.

- Tiểu tạp chủng, lão tử với người liều cá chết lưới rách!

Chư Đại Hải cũng không phải thiện nhân, nào cam khoanh tay chịu chết, lúc này một đầu vọt tới Lâm Lạc, muốn liều đồng quy vu tận! Bất quá hắn vẫn là suy nghĩ bức Lâm Lạc đi ra, hảo chạy ra một con đường sống!

Hồ Ấp Ngũ Hành!

Lâm Lạc lại té ra tuyệt chiêu, tuy vô lực thôi phát Lục Ảnh, nhưng Ngũ Ảnh là miễn cưỡng có thể.

Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!

Giống như mưa đá rơi đập, trên đầu Chư Đại Hải liên ăn sáu lần trọng kích, lập tức đầu lâu vỡ vụn, âm âm ngã quy, trong cặp mắt hiện ra hối tiếc cùng sợ hãi.

- Sớm biết hôm nay, lúc trước sao phải gây nghiệt!

Lâm Lạc không hề áy náy, hắn còn không có thiện tâm đến đi đồng tình một người muốn mưu hại mình!

- Người này sử dụng vũ kỹ cũng không phải tệ, tuy ta không nhất định phải học, nhưng dùng để tham khảo thoảng cái thật cũng không sai!

Nhân tình Lâm Lạc sáng lên, cũng là lúc nên thu chiến lợi phẩm, lục lợi thi thể ba người Chư Đại Hải một lần.

Nhưng ba người cộng lại mới chỉ có ba mươi bốn lượng bạc, hơn nữa Lâm Lạc cũng không có lục soát ra bản vũ kỹ kiếm thuật, ngược lại là chiếm được một quyển pháp quyết tên Băng Sương Quyết .

Công pháp phân Ngũ Hành, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Lâm Lạc tu luyện Xích Dương Quyết thuộc về Hỏa hệ, chân nguyên lực của hắn cũng kích động như liệt diễm. Mà Băng Sương Quyết hiển nhiên là Thủy thuộc tính, cùng công pháp hắn sở tu không hợp nhau.

- Vô giả tinh lực có hạn, chuyên tu một môn còn rất khó đạt tới đỉnh phong, huống chi là song hệ cùng tu!

Lâm Lạc tiện tay thu nhập Băng Sương Quyết vào trong ngực, nhanh chóng ly khai hiện trường.

Trở lại biệt viện của mình, Lâm Lạc lại nhin không được lấy Băng Sương Quyết ra quan sát, hắn tuy không tu luyện, nhưng dùng để tham khảo cùng Xích Dương Quyết cũng không sai.

Pháp quyết không ngoài chính là quá trình chuyển hóa linh khí thành chân nguyên lực, chỉ là bởi vì Ngũ Hành bất đồng, chuyển hóa thành chân nguyên lực cũng chia là năm loại. Băng Sương Quyết chỉ hơn tám nghìn chữ, dùng ngộ tính của Lâm Lạc, xem qua hai lần liền nhớ rõ tại tâm.

Hắn vút Băng Sương Quyết qua một bên, nắm một khóa thất giai yêu hạch, bắt đầu luyện hóa.

Di?

Lâm Lạc đột nhiên sững sờ, trong cơ thể Xích Dương Quyết cùng Băng Sương Quyết rõ ràng là đồng thời vận chuyển, đem tinh hoa của yêu hạch phân biệt chuyển đổi thành Thủy, Hỏa lưỡng chủng chân nguyên lực bất đồng!

- Tại sao có thể như vậy!

Lâm Lạc thập phần khiếp sợ, hắn chưa từng có nghe nói qua ai có thể đồng thời vận hành hai môn pháp quyết ! Cái này hoàn toàn phá vỡ khuôn vàng thước ngọc của võ đạo!

Quả thật có người song hệ, thậm chí tam hệ cùng tu, nhưng mỗi lần chỉ có thể vận hành một môn pháp quyết, nào có như hắn vậy !

Càng làm cho Lâm Lạc ngạc nhiên chính là, tuy đồng thời chuyển đổi thành Thủy, Hỏa chân nguyên lực, nhưng tốc độ hai người đều không có giảm bớt! Nếu như tốc độ trước là một mà nói, như vậy hiện tại tốc độ hai người này cũng đều là một, nhưng cộng lại lại đạt đến hai!

Hỏa hệ chân nguyên lực tự nhiên là chiếm giữ đan hạch nguyên lai, nhưng Thủy hệ chân nguyên lực tân sinh lại tạo thành một đan hạch mới, hai cái đan hạch một lớn một nhỏ, nhưng lại kính vị rõ ràng, nước giếng không phạm nước sông, ở chung hòa thuận.

- Điều này chẳng lẽ lại là tác dụng của tử đỉnh trong thức hải?

Lâm Lạc vừa mừng vừa sợ, cư nhiên Thủy Hỏa có thể song song, đây chẳng phải là nói hắn có thể Ngũ Hành cùng tu, hình thành năm cái đan hạch!

Đồng dạng là Hậu Thiên lục tăng, hẳn lại có được gấp năm lần chân nguyên lực của võ giả bình thường, một quyền này xuống dưới cho dù không cần võ kỹ cũng là uy lực mạnh gấp năm lần!

Lực lượng tăng vọt gấp năm lần cùng đánh ra năm quyền cũng không phải là khái niệm đồng dạng!

Đây là chất cùng lượng khác nhau!

Đương nhiên, lượng đạt tới trình độ nhất định cũng có thể sinh ra biến chất, nhưng lực lượng gấp năm lần tuyệt đối so với Bát Ảnh cường hơn đó là có thể khẳng định ! Hơn nữa, hai cái này đều không xung đột, Lâm Lạc hoàn toàn có thể ở trên cơ sở gấp năm lần lực lượng đánh ra Bát Ảnh, này lại là uy lực hạng gì?

- Tuy cái này sẽ làm tốc độ tiêu hao yêu hạch đề cao gấp năm lần, nhưng ai bảo mình hiện tại không thiếu tiền chứ?

Trên mặt Lâm Lạc lộ ra một vòng tiểu dung, tử đỉnh trong thức hải cho hắn kinh hãi là càng ngày càng nhiều!

14. Chương 14: Ngũ Hành Đồng Tu

- Ngày mai, ta liền đi Vũ Kinh Lâu lấy Thổ, Kim, Mộc tam hệ công quyết, nhìn xem đến tột cùng có thể năm hệ cùng tu hay không!

Cả đêm xuống, Hỏa hệ chân nguyên lực của Lâm Lạc cũng không có quá nhiều tăng trưởng, nhưng Thủy hệ chân nguyên lực lại đột nhiên tăng mạnh, nhất cử đột phá đến Hậu Thiên nhị tăng!

Nhờ sự giúp đỡ của Hỏa hệ đạt đến Hậu Thiên lục tăng, tốc độ luyện hóa của Hỗn Độn Dung Lô so với Hậu Thiên nhị tăng lúc trước không biết đề cao hơn bao nhiêu, rõ ràng trong vòng một đêm khiến cho Thủy hệ chân nguyên lực đạt đến trình độ Hậu Thiên nhị tăng!

Mặt khác, Thủy hệ chân nguyên lực liên tục đột phá cũng làm cho Lâm Lạc kích hoạt thêm hai cái khiếu huyết, hiện tại hắn tổng cộng có chín cái khiếu huyết kích hoạt. Đương nhiên, số lượng này vẫn là vô cùng thâm!

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Lâm Lạc phải đi Vũ Kinh Lâu.

Đây là Lâm gia trọng địa, lần một gửi pháp quyết, lần hai là võ kỹ. Theo trình độ trân quý mà nói, pháp quyết so với võ kỹ thua kém rất nhiều, chỉ cần là Lâm gia đệ tử, pháp quyết lần một có thể tùy ý đọc qua, chỉ cần đừng truyền ra bên ngoài là được.

Nhưng lần hai thì là cấm địa, trừ khi lập nhiều đại công, hoặc là kỳ tài ngút trời, nếu không cho dù Lâm gia đệ tử cũng chỉ có thể học được một bộ Chiến Lang Quyền, nhưng cực hạn chỉ có Nhị Ảnh mà thôi, dù là như thế cũng đủ làm cho võ giả tầm thường hâm mộ đến chết!

- Lâm Lạc? Người tới nơi này làm cái gì?

Lâm Lạc mới vừa tiến vào Vũ Kinh Lâu liền bị một trung niên nam nhân theo dõi.

- Gặp qua Cương Vũ tộc thúc!

Lâm Lạc đầu tiên là đi qua thi lễ, thản nhiên nói.

- Ta tu hành Xích Dương Quyết không có tiến bộ gì, muốn đổi một môn pháp quyết thử xem!

Nam nhân này gọi là Lâm Cương Vũ, luận bối phận là thúc bá của Lâm Lạc, nhưng bởi vì thiên tư không phải đặc biệt tốt, hơn ba mươi tuổi còn bị vây ở Hỗ Lự Cảnh, bởi vậy cũng chỉ có thể ở Vũ Kinh Lâu gánh cái chức quan nhân tản.

Người bình thường chỉ biết tu luyện một môn pháp quyết, ai không có việc gì lại muốn tới nơi này? Trước cửa Vũ Kinh Lâu này tự nhiên có thể giăng lưới bắt chim, tro bụi trong phòng cũng nhanh muốn chồng chất rồi.

Lâm Cương Vũ thầm nghĩ người một cái phế vật mới kích hoạt ba cái khiêu huyết, đừng nói đối một môn pháp quyết, dù là thay một trăm loại, một ngàn loại cũng vẫn là phế vật! Bất quá hắn cũng không giống như Lâm Lạc có một gia gia Chủ làm hậu trường, lời nói này cũng chỉ là nói trong nội tâm.

Hắn vung tay lên nói:

- Vậy người tự mình đi chọn đi, nhưng đừng quên quy củ Vũ Kinh Lâu, chỉ có thể lựa chọn sử dụng một quyển, trong vòng một tháng trả lại, không được tự ý truyền cho người khác!

- Biết rõ!

Lâm Lạc ở lâu một lúc lợi lên, trước sau tìm ra một quyển Hậu Thổ Quyết, một quyển Duệ Kim Quyết cùng một quyển Khô Mộc Quyết. Trí nhớ của hắn rất tốt, xem qua mấy lần liền thuộc ba bộ pháp quyết ở trong tâm.

Sau khi xác nhận không có nhớ lầm một chữ, Lâm Lạc lấy một quyển Hậu Thổ Quyết, để cho Lâm Cương Vũ ghi lại, lập tức trở về đến trong biệt viện.

Lấy ra một khóa yêu hạch, Hỗn Độn Dung Lô vận chuyển!

Ông!

Tử đỉnh trong thức hải run rẩy, năm môn công pháp đồng thời vận chuyển, trình độ luyện hóa yêu hạch của Lâm Lạc lập tức tăng vọt gấp năm lần, trong cơ thể kết thành năm cái đan hạch, trong đó dùng Hỏa hệ đan hạch là lớn nhất, Thủy hệ đan hạch thứ hai, tam hệ đan hạch khác thì như Tinh Vân so với Hạo Nguyệt, mặt trời, nhỏ bé vô cùng.

Nguyên bản Lâm Lạc phải mất bốn ngày mới có thể luyện hóa một khóa thất giai yêu hạch, nhưng hiện tại không đến một ngày một khóa thất giai yêu hạch đã bị luyện hóa thành mảnh vụn.

Năm ngày sau, Hỏa hệ chân nguyên lực của Lâm Lạc đạt đến Hậu Thiên lục tầng đỉnh phong, nhưng lúc này hắn gặp được một bình cảnh, thủy chung không có cách nào phá tan trói buộc của Hậu Thiên lục tầng, tiến vào Bạo Khí Cảnh!

- Gia gia nói qua, Bạo Khí Cảnh là một nhảy vọt cự đại, chân nguyên lực có thể nhập vào cơ thể, nhưng muốn thành công đột phá, cần phải đem chân nguyên lực chiết xuất, thoát thai hoá cốt, mới có thể phá tan bình cảnh!

Lâm Lạc cố gắng nhớ lại những dạy bảo của Lâm Hành Nam trước kia đã từng nói với hắn, đây đều là kinh nghiệm võ đạo, đúng là khiếm khuyết lúc này của Lâm Lạc.

- Đối với chín thành võ giả mà nói, Hậu Thiên lục tầng đỉnh phong chính là cực hạn cả đời bọn họ, có thể thấy được Bạo Khí Cảnh là khó có thể đột phá như thế nào! Ta cũng không cần nóng lòng, hơn một tháng trước ta còn giầy dụa ở Hậu Thiên nhị tầng, hiện tại đã là Hậu Thiên lục tầng đỉnh phong, không thể quá mức cầu thành!

- Muốn trừ đi tạp chất trong chân nguyên lực, lại tiến hành súc tích, đánh vỡ bình cảnh, cho dù ta có Hỗn Độn Dung Lô cũng ít nhất mất hai tháng thời gian! Nhưng tân niên tế điển còn có một tháng nữa sẽ tiến hành, ta nhất định không thể trước đó đột phá!

- Tuy Tân niên tế điển hàng năm đều cử hành, nhưng gia gia nói mỗi cách ba năm tế điển đại bĩ, bài danh trước mười xuất sắc sẽ có một lần kỳ ngộ lớn lao! Lúc ấy gia gia không có nói tỉ mỉ, đại khái là sợ làm bị thương tự ái của ta, nhưng tử biểu lộ của gia gia ngay lúc đó đến xem, đây là một đại tạo hóa!

- Lúc này đây vừa vặn vẫn lại là ba năm, cho dù chỉ là vì gia gia, ta cũng phải lấy được một danh ngạch! Nếu như ta tiến vào Bạo Khí Cảnh, nhất định ổn lấy được thứ nhất, một đời tuổi trẻ trong tộc cũng chỉ có ba người đạt đến Bạo Khí Cảnh, dùng thực lực Hậu Thiên lục tầng đỉnh phong của ta, muốn cướp được một danh ngạch trước mười tuyệt không vấn đề!

Tuy Lâm Lạc tạm thời không có cách nào đột phá Bạo Khí Cảnh, nhưng tứ hệ chân nguyên lực của hắn cũng đang đột nhiên tăng mạnh, khi khóa yêu hạch thứ chín bị Lâm Lạc luyện hóa, năm hệ công pháp của Lâm Lạc toàn bộ đạt đến Hậu Thiên lục tầng!

Chỉ là ngoại trừ Hỏa hệ ra, tứ hệ chân nguyên lực khác cũng chỉ có tiêu chuẩn Hậu Thiên lục tăng sơ kỳ. Nhưng làm cho Lâm Lạc tiếc nuối chính là, Ngũ Hành chân nguyên lực lẫn nhau xung đột, hẳn không cách nào đem hai chủng chân nguyên lực trở lên đồng thời vận chuyển, nếu không chẳng những không thể phát ra nổi hiệu quả tăng phúc lực lượng, ngược lại bởi vì Ngũ Hành xung đột mà suy yếu đến không bằng vận dụng đơn hệ chân nguyên lực.

Nhưng chỗ tốt là chân nguyên lực của Lâm Lạc tích súc so sánh với võ giả tầm thường càng thêm hùng hậu, Hỏa hệ chân nguyên lực đã tiêu hao hết có thể dùng Thủy hệ, Thủy hệ chân nguyên lực hết có thể dùng Thổ hệ. . . Đồng dạng sử dụng Hổ Ảnh Quyền, hẳn có thể so với võ giả cùng giai bình thường nhiều ra gấp năm lần!

Kết quả này tuy không phải làm cho Lâm Lạc rất hài lòng, nhưng ít ra đã gia tăng một lá bài tẩy của hắn.

15. Chương 15: Thảm Gia Mở Tiệc. (1)

Về phương diện khác, số lượng khiếu huyết kích hoạt trong cơ thể hắn tăng vọt đến ba mươi một cái, cái này chỉ có thể so sánh với một võ giả Hậu Thiên lục tăng bình thường, nhưng Lâm Lạc lại đột phá ba mươi lần mới đạt tới, có thể thấy được căn cốt của hắn kém cũng không có thay đổi gì.

Bởi vì có chuyện Chư Đại Hải này, thời điểm Lâm Lạc đi tiệm bán thuốc bán Thạch Căn Thảo đều dịch dung qua, lại mua trở về 10 khóa thất giai yêu hạch, đem năm hệ chân nguyên lực toàn bộ đưa đến Hậu Thiên lục tăng đỉnh phong!

Nhưng ngoài trừ đi tạp chất trong chân nguyên lực, Hồn Độn Dung Lô cũng không thể phát ra nổi tác dụng gì, Lâm Lạc phải dựa vào lực lượng của mình. Nhưng quá trình này cũng không liên quan đến căn cốt, cùng kích hoạt vài cái khiếu huyết không quan hệ, cần chỉ là thời gian mà thôi.

Ban ngày, Lâm Lạc không ngừng vận dụng Hổ Ảnh Quyền, hẳn nhiều lần tôi luyện đối với năng lực khống chế chân nguyên lực, đây là một con đường mà võ giả muốn trở thành cường giả phải qua!

Mỗi nhất kích sử dụng, muốn sử dụng nhiều ít lực lượng, nhiều một phần chính là lãng phí, thiếu một phần sẽ không đủ, chỉ có khống chế đối với chân nguyên lực đạt tới tinh xảo, cử trọng như rơi, mới có thể trở thành một cao thủ chân chính.

Bùm! Bùm! Bùm!

Lâm Lạc không ngừng huy động hai đấm, một cây tùng cỡ chén ăn cơm bị hắn đánh hơn mười quyền ầm ầm ngã xuống. Tap, lại là một quyền đánh ra, một đoạn thân cây rõ ràng sinh sinh bị đánh thành mảnh vỡ, làm ột quyền kế tiếp của Lâm Lạc trực tiếp oanh vào trong không khí, quyền lực phản chấn, khí huyết của hắn lập tức bốc lên một hồi, khó chịu đến thiếu chút nữa phun ra một búng máu!

- Chuyện gì xảy ra?

Lâm Lạc vô cùng ngạc nhiên, hắn biết rõ quyền lực của mình, ít nhất phải oanh ra 13 quyền mới có thể cắt đứt thân cây! Lúc trước hắn rõ ràng đánh ra 3 quyền, nhưng quyền thứ tư lại ngạnh sinh oanh một mảng lớn thân cây thành bã vụn, đây là lực sát thương khủng bố hạng gì!

Hắn không khỏi ngừng lại, cố gắng nhớ lại tình huống vừa rồi.

- Vừa rồi, Hỏa hệ chân nguyên lực của ta sắp hao hết, bởi vậy ta liền dùng Thủy hệ chân nguyên lực chuyển biến thành, nhưng một ít Hỏa hệ chân nguyên lực còn sót lại, hai cái trong lúc đó ẩn ẩn sinh ra xung đột, nên ta mới vội vàng đem quyền kinh đánh đi ra ngoài!

- Chẳng lẽ nói, Thủy Hỏa không dung, rõ ràng sinh ra uy lực tính chất bạo tạc?

Hai mắt Lâm Lạc đột nhiên sáng ngời, vừa rồi uy lực một kích kia thậm chí vượt qua hai hệ chân nguyên lực chất chồng có thể sinh ra, nếu hắn có thể tái hiện một kích này, thực lực của hắn sẽ tăng lên một mảng lớn!

- Vừa rồi, rốt cuộc là cảm giác gì?

Hắn lấy ra một quả yêu hạch, nhanh chóng bổ sung chân nguyên lực tiêu hao hết, cố gắng tái hiện một kích long trời lở đất này. Nhưng một canh giờ đi qua, hắn lại không hề tiến triển, ngược lại bởi vì Ngũ Hành tương khắc lẫn nhau, chân nguyên lực xung đột làm cho hắn bị một ít nội thương.

- Đáng giận, vì cái gì làm không được!

Lâm Lạc vô cùng tức giận, tiện tay một chưởng chụp đến, tạp một tiếng, đoạn thân cây đột nhiên đều vỡ vụn, hóa thành vô số mảnh gỗ vụn, phiêu lãng trong không khí.

Bùm!

Cây tùng này cao đến ba trượng lập tức ầm ầm ngã xuống.

- Ta hiểu được rồi!

Lâm Lạc sững sờ, không khỏi cất tiếng cười to.

Muốn đánh ra một kích khủng bố này, mấu chốt là phải cân bằng Thủy Hỏa chân nguyên lực, lại dùng cao tốc đánh ra, làm cho hai loại bài xích nhau, sinh ra lực phá hoại cực đại mà không phải giúp nhau triệt tiêu.

Vô luận là Thủy hệ hay là Hỏa hệ, chân nguyên lực một hệ nào cũng không thể nhiều, cũng không thể thiếu, nếu một khi cân bằng bị phá vỡ, sẽ tạo thành trùng kích đối với bản thân mình.

Lâm Lạc ngưng thần tĩnh tâm, điều động Thủy Hỏa chân nguyên lực, sau khi lấy được một cái cân bằng tuyệt đối, bỗng nhiên oanh ra.

Pằng!

Một đoạn thân cây bị oanh thành mảnh vụn, lại hiện ra lực phá hoại cuồng bạo!

- Ha ha, Ngũ Hành chân nguyên lực không thể chuyển, cái này là phi thường tiếu nuối, nhưng có một chiêu này, ta lại có thể phát huy ra uy lực vượt qua hai loại chân nguyên lực chất chồng! Ân, Thủy Hỏa có thể bài xích nhau, vậy có phải có thể tam hệ bài xích nhau, tứ hệ bài xích nhau, năm hệ bài xích nhau hay không? Nếu như có thể Ngũ Hành chi lực bài xích nhau, lực phá hoại bạo tạc này tuyệt đối vượt qua gấp năm lần lực lượng chất chồng!

Trong lòng Lâm Lạc không khỏi ngứa ngáy, lập tức bắt đầu thí nghiệm lên.

Muốn đồng thời khống chế Ngũ Hành chân nguyên lực, cái khó khăn này thật sự quá cao, dù sao nhất tâm lưỡng dụng đã phi thường hao tâm tổn sức, huống chi muốn đồng thời điều khiển năm loại chân nguyên lực, đạt tới cân bằng tuyệt đối!

Lâm Lạc không ngừng thí nghiệm, sau khi hai hệ chân nguyên lực dung hợp thuần thực, hắn thử gia nhập chân nguyên lực thứ ba. Nhưng cái này y nguyên vượt qua cực hạn của hắn, không có chỗ nào mà không phải dùng thất bại mà chấm dứt.

- Cũng không phải không thể thực hiện được, mà là điều khiển của ta đối với chân nguyên lực quá yếu! Cái này chỉ có thể từ từ sẽ đến !

- Bất quá, cho dù một kích Thủy Hỏa chân nguyên lực dung hợp, lực phá hoại này ít nhất cũng có thể đề cao gấp ba!

- Một kích này uy lực cực lớn, phải cho nó một cái danh tự! Uy lực cuồng bạo, lực sát thương kinh người, không bằng gọi là. . . Lôi Bạo Sát!

Cái này cũng có thể coi như là vũ kỹ khác loại, chỉ có võ giả cùng tu hai chủng chân nguyên lực mới có thể sử dụng.

Nhưng muốn dung hợp ba đạo chân nguyên lực khó khăn thật sự quá lớn, mấy ngày sau, Lôi Bạo Sát y nguyên chỉ có thể dung hợp hai chủng chân nguyên lực, nhưng Lâm Lạc ở phía trên điều khiển lại lấy được tiến bộ nhảy vọt, trước kia cần ba tức chuẩn bị thời gian, nhưng bây giờ có thể áp súc đến một hơi liền đánh đi ra.

Bước vào đại môn võ đạo này, Lâm Lạc như si như say, mỗi ngày đều đắm chìm trong tu luyện.

- Lâm Lạc thiếu gia, người có thiệp mời!

Mấy ngày sau, một gia đình xuất hiện ở trong sân, đem một tấm thiệp mời đồ thủy tinh giao cho Lâm Lạc.

Lâm Lạc không khỏi hiếu kỳ, tiện tay nhận lấy thiệp mời, mở ra xem xét, là thiên kim của Thẩm gia Gia chủ Bạch Dương trấn muốn làm sinh nhật hai mươi tuổi, bởi vậy mở tiệc chiêu đãi tuổi trẻ tuần kiệt của Bạch Dương trấn.

Mặc dù Lâm Lạc có “mỹ danh” Lâm gia phế vật Đại thiếu gia, nhưng dù nói thế nào hắn vẫn là độc tôn của Lâm Hành Nam. Mà Lâm Hành Nam lại là một trong ba vị siêu cấp cao thủ Hậu Thiên thập nhị tầng cảnh giới của Bạch Dương trấn, chỉ cần hắn một ngày bất tử, thân phận Lâm Lạc Đại thiếu gia này sẽ không thay đổi!

- Hắn là không chỉ đơn giản như vậy!

Lâm Lạc đã học được tính cách tự hỏi nguyên nhân sâu xa của một vấn đề.

16. Chương 16: Thẩm Gia Mở Tiệc. (2)

- Đây là ý ở trong rượu, bọn họ muốn thông qua ta tới thăm dò tình cảnh của gia gia!

- Tam đại gia tộc giúp nhau chế ước, tất cả mọi người là một Hậu Thiên thập nhị tầng cường giả tọa trấn. Nhưng bất kể là gia gia đột phá Tiên Thiên Cảnh, hoặc là trùng kích Tiên Thiên Cảnh thất bại mà cảnh giới ngã xuống, đều đánh vỡ cân bằng của tam đại thế lực!

- Nếu gia gia còn đang ở Hậu Thiên thập nhị tầng, như vậy cách cục tam đại gia tộc lẫn nhau chế ước sẽ không thay đổi. Nhưng nếu cảnh giới của gia gia ngã xuống, như vậy Thẩm, Lý hai nhà đại khái sẽ liên thủ ra tay đối với Lâm gia ta!

Sau lưng một sinh nhật yến nho nhỏ, cư nhiên còn cất dấu nhiều âm mưu như vậy!

Lâm Lạc không khỏi lâm vào trầm tư, trầm nghĩ:

- Nếu ta không đi mà nói, hai nhà Thẩm, Lý ngược lại sẽ nghi ngờ! Nên ta phải đi, còn phải biểu hiện cao điệu, nếu không Lâm gia ta tất có đại họa!

Mặc dù hắn đối với Lâm Đông Bình tồn ý quyết giết, nhưng dù sao vẫn là người Lâm gia, Lâm Lạc tuyệt không nguyện ý chứng kiến gia tộc bị diệt! Hơn nữa, tổ chim bị phá nào có trứng lành, nếu Lâm gia bị hai nhà Thẩm, Lý chiếm đoạt, hắn ngoại trừ như chó nhà có tang trốn chết ra, vậy cũng chỉ có khí lực va chạm mà chết.

Nhìn xem ngày, sinh nhật yến là ở hai ngày sau đó, Lâm Lạc đem thiệp mời thu vào.

Sinh nhật vị thiên kim này của Thẩm gia tên là Thẩm Nguyệt Lam, là cháu gái duy nhất của Thẩm gia Gia chủ, cũng là kỳ tài ngút trời, mặc dù mới vừa mãn mười tám, nhưng nghe nói tu vi đã là Hậu Thiên thất tầng!

Hai ngày này bên ngoài tin tức nho nhỏ bay lá tả, đều nói Thẩm gia là mượn cơ hội này chọn phu quân cho Thẩm Nguyệt Lam!

Lâm Lạc không khỏi cười cười, nhân tài như Thẩm Nguyệt Lam, Thẩm gia đâu chịu gả nàng đi ra ngoài, tất nhiên là muốn kén rể! Hơn nữa, mỗi đại gia tộc trải qua vài trăm năm khai chi tán diệp, quan hệ huyết thống mỏng manh, cho dù tộc nhân cùng họ chỉ cần không phải quan hệ huyết thống trực hệ liền có thể kết hôn!

Loại cách làm này thứ nhất có thể giữ lại tộc nhân nữ tính thiên phú kiệt xuất ở trong tộc, thứ hai cũng có thể tăng mạnh lực ngưng tụ của gia tộc.

Hắn một thân vải thô ma y, đi đến cửa ra vào của Thẩm gia, thiếu chút nữa bị người hầu trông cửa coi thành hạ nhân mà đuổi đi ra ngoài.

Phải nói hẳn trước kia quả thật có cẩm y ngọc phục, nhưng từ khi Lâm Hành Nam bế quan, cung cấp phương diện này tự nhiên là bị chặt đứt. Mà Lâm Lạc lại đang ở tuổi lớn, quần áo ba năm trước sao còn có thể lấy ra mặc.

Sau khi lấy ra thiếp mời, hẳn mới được một người hầu dẫn vào phòng khách, lúc này trong đó đã là đầu người khởi động, ngoại trừ thanh thiếu niên của Lâm, Thẩm, Lý Tam đại gia tộc ra, cũng không có ít đệ tử tiểu gia tộc, nguyên một đám ăn mặc quần áo ngăn nắp.

Lâm Lạc ngồi ở trong một góc, như lão tăng ngồi vào chỗ của mình, không chút nào thu hút.

Hắn thờ ơ lạnh nhạt, thấy được đám đệ tử Lâm gia Lâm Đông Bình, Lâm Tâm Kính, cũng nhìn thấy Lý gia Lý Song Ngư, Lý Song Kiếm tuổi trẻ tuấn ngạn. Nhưng cao thủ đứng đầu một đời tuổi trẻ trong hai nhà Lâm, Lý đều không có, Lâm gia Lâm Đông Lưu, Lâm Thiệu Hùng, Lý gia Lý Triều Dương, Lý Càn Long, đây mới là tuấn kiệt mạnh nhất trong một đời tuổi trẻ của hai đại gia tộc!

Lâm Đông Bình cũng nhìn thấy Lâm Lạc, nhưng chỉ là lộ ra một vòng cười lạnh khinh miệt, đối với hắn chẳng thèm ngó tới.

Rất nhanh, một lão giả uy nghiêm hơn sáu mươi tuổi đi vào trong đại sảnh, bên cạnh là một nữ tử xinh đẹp hàm tiếu. Lão giả này có một cổ khí thể không giận mà uy, vừa tiến đến, các loại thanh âm âm ỉ trong đại sảnh liền dần dần thấp xuống, cuối cùng lặng ngắt như tờ, đều đem ánh mắt bỏ vào trên thân hai người một già một trẻ kia.

- Các vị tuổi trẻ tuấn kiệt, lão phu là Thẩm Dật Trần, hoan nghênh các vị tới tham gia sinh nhật yến của Nguyệt Lam! Đây là thịnh hội của người tuổi trẻ, lão phu sẽ không nói nhiều, tất cả mọi người ăn ngon, uống tốt, không cần khách khí!

Lão giả tự giới thiệu xong liền rời đi đại sảnh.

Đồng tử Lâm Lạc ngưng tụ lại, đây cũng là Thẩm gia Gia chủ Thẩm Dật Trần, cùng Lâm Hành Nam đồng dạng, siêu cấp cường giả Hậu Thiên thập nhị tầng! Quả nhiên lợi hại, ở dưới ánh mắt lão nhân chiếu rọi, vầng sáng của những người khác thật giống như là đom đóm so với Hạo Nguyệt, kém đến rất nhiều!

Mà Thẩm Nguyệt Lam cũng không đơn giản, vầng sáng trên người ít nhất phải gấp mười so với một võ giả Hậu Thiên lục tầng, tuyệt đối đã bước chân vào Bạo Khí Cảnh, điểm này đồn đãi cũng không sai.

Vị thiên kim này của Thẩm gia rất biết cách dẫn đạo bầu không khí, rất nhanh hoàn toàn xứng đáng thành vai chính của yến hội, mỗi người đều vây quanh nàng, giống như là Lâm Đông Bình, tự nhận là người bất phàm cũng bị hoàn toàn mê đảo, liền tiếp tiến lên mời rượu.

- Võ đạo gian nan, cho dù đem tinh lực cả đời hoàn toàn đầu nhập đi vào cũng chưa chắc có thể trèo được lên đỉnh phong, người trầm mê ở nữ sắc chỉ thành tựu có hạn!

Lâm Lạc nghĩ tới gia gia đã từng nói qua, trong mắt hắn, Thẩm Nguyệt Lam đúng là lớn lên hơi chút xinh đẹp một chút mà thôi, cùng nữ tử khác cũng không có gì bất đồng. Hắn đã thụ đủ trào phúng hèn mọn, chỉ trở thành một cường giả đã thành truy cầu duy nhất của Lâm Lạc.

- Các vị, chúng ta đều là người tu võ, nếu chỉ là uống chút rượu, thưởng thức ca múa, cùng những người tục tằng bên ngoài kia đâu có gì bất đồng?

Đột nhiên lời nói của Thẩm Nguyệt Lam xoay chuyển, hướng toàn trường nói.

Tuy trong nội tâm những người khác vô cùng đồng ý, nhưng Thẩm Nguyệt Lam đã chụp mũ xuống đầu, nếu phản đối mà nói, chẳng phải là ngang bằng như những phàm phu tục tử bên ngoài kia sao?

Lâm Đông Bình vì dẫn hấp Thẩm Nguyệt Lam chú ý, lập tức đứng lên, giống như một con Khổng Tước động dục, tận lực ở trước mặt đối phương triển khai tài nghệ:

- Nguyệt Lam tiểu thư nói rất đúng! Chỉ không biết Nguyệt Lam tiểu thư lại có đề nghị gì?

Thẩm Nguyệt Lam thản nhiên cười, phong tình vạn chủng, làm cho vô số người đều là một hồi thần mê hoa mắt:

- Không bằng mọi người đến luận võ trợ hứng đi?
- Quy tắc như thế nào?

Lý Song Ngư không cam lòng để Lâm Đông Bình cướp đi mục quang của Thẩm Nguyệt Lam, đứng lên đoạt lấy câu chuyện.

Thẩm Nguyệt Lam lại cười cười, vỗ nhẹ nhẹ tay, lập tức có một tiểu tỷ bưng lên một khay ngọc, trên mặt bày đặt một khối kim loại ngân sắc, chỉ vện vện lớn bằng nắm tay. Nàng đem khay ngọc phóng ở trên mặt bàn trước mặt mình nói:

- Rất đơn giản, từng đôi tỷ thí, ai có thể cười đến cuối cùng, người đó chính là mạnh nhất! Một khối Thiên La Mực Kim này, chính là ban thưởng cho người thắng cuối cùng!

17. Chương 17: Lần Đầu Xuất Chúng. (1)

- Cái gì, Thiên La Mực Kim!
- Đây chính là kim loại thế gian ít có, dùng để đúc luyện vũ khí mà nói, chỉ cần gia nhập một chút liền có thể khiến cho binh khí sắc bén đề cao thập bội!
- Không thể tưởng được Thẩm gia rõ ràng sẽ xuất ra bảo vật như vậy làm phần thưởng!
- Hừ, Thẩm gia làm sao không công tống xuất bảo vật như vậy! Các ngươi không có phát hiện ư, hôm nay mặc dù người trình diện nhiều, nhưng Lâm gia Lâm Đông Lưu, Lý gia Lý Càn Long đều không có, đâu có thể nào là đối thủ của Thẩm gia?
- Thẩm gia quả nhiên là đã tính trước!

Trong đại sảnh lập tức một mảnh nghị luận tới tấp, nhưng tâm thần Lâm Lạc đều bị khối Thiên La Mực Kim này hấp dẫn! Hắn có Hồn Độn Dung Lô, hoặc là nói là thức hải có tử đỉnh, có thể chứng kiến vật gì đó mà người khác không cách nào nhìn qua!

Khối Thiên La Mực Kim này tản phát ra vầng sáng nhu hòa, tràn đầy kim lực tinh khiết vô cùng!

Lâm Lạc có loại cảm giác, chỉ cần hắn luyện hóa lực lượng trong đó, kim hệ chân nguyên lực có thể nhất cử đột phá đến Hậu Thiên thất tầng! Mà chỉ cần một hệ đột phá, Ngũ Hành tương sinh, tứ hệ chân nguyên lực khác sẽ không hề trở ngại tùy theo tấn giai!

Cái này ở trước đó vài ngày trong khi tu luyện đã được đến căn cứ chính xác!

Nhất định, nhất định phải lấy khối Thiên La Mực Kim này tới tay!

Lâm Lạc lập tức hạ quyết tâm, chỉ có đặt chân Bạo Khí Cảnh hắn mới có thể chính thức tiến vào hàng ngũ cao thủ, hắn đối với khối Thiên La Mực Kim này là tình thế bất buộc!

Đồng dạng, bọn người Lâm Đông Bình, Lý Càn Long cũng đều lộ ra mục quang lửa nóng.

Nếu đã muốn lộ thực lực ra ngoài, như vậy thì cao điệu một chút!

Trong lòng Lâm Lạc nghĩ ngợi, hắn càng cao điệu, tất cả mọi người lại càng sẽ nghi thần nghi quỷ!

Hắn được công nhận là Lâm gia phế vật, nếu có thể lực áp tất cả mọi người, trở thành vương giả trong một đời tuổi trẻ, người khác sẽ nghĩ như thế nào? Chắc chắn sẽ không cho rằng đây là bốn sự Lâm Lạc của hắn, mà là chiếm được Lâm Hành Nam trợ giúp!

Mà muốn ột võ giả căn cốt kỳ kém như Lâm Lạc có thể đánh bại vô số thanh niên tuần kiệt, đây chỉ có Tiên Thiên Cảnh cường giả mới có thể làm được !

Cho dù Thẩm, Lý hai nhà bán tín bán nghi, nhưng ở trước khi không có xác minh hư thật, thì tuyệt sẽ không dám ra tay đối với Lâm gia! Mà cũng có thể đồng dạng kinh sợ dã tâm của Lâm Hồng Phong, làm cho người muốn đi theo hắn kinh sợ mà đứng thành hàng !

Ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, bất luận âm mưu gì đều là phí công !

Tiên Thiên Cảnh cường giả đối với võ giả mà nói, chính là tồn tại như thần linh, nhắc tay trong lúc đó liền có thể phá hủy trọn cái Bạch Dương trấn, năng lực giả lớn như vậy ai có thể chống đỡ?

- Chẳng những cao diệu, còn phải kiêu ngạo!

Lâm Lạc lộ ra một vòng tiểu dung, cao diệu, kiêu ngạo, cái này tựa hồ là hắn chưa từng có thử qua.

Thẩm gia hiển nhiên sớm có chuẩn bị, Thẩm Nguyệt Lam vừa mới quyết định mở lôi đài, bọn thủ hạ lập tức bắt đầu thanh lý hiện trường, trong đại sảnh dọn ra một địa phương tứ trường vuông, dùng đá cẩm thạch đắp thành một lôi đài cao nửa trượng.

Thẩm Nguyệt Lam mỉm cười nói:

- Nếu là trận đấu, này dù sao cũng phải có quy củ cố định! Chỉ cần thua qua một trận liền đào thải, mà thắng liền hai trường thì có thể nghỉ ngơi, chứ vị cảm thấy như thế nào?

- Nguyệt Lam tiểu thư nói rất có đạo lý, không có quy củ như thế nào thì đấu!

- Phải, người thua có thể tiếp tục khiêu chiến mà nói, đây chẳng phải là không dứt sao!

- Thắng hai trận có thể nghỉ ngơi, cái này miễn bị luân xa chiến không công bằng!

- Nguyệt Lam tiểu thư quả nhiên lan tâm huệ chất, lo lắng được mọi mặt!

Một mảnh thanh âm nịnh nọt, Thẩm Nguyệt Lam lại là thản nhiên cười nói:

- Vậy vị tuấn kiệt nào lên đài trước triển lộ một ít thực lực?

Lời vừa nói ra, tràng diện lập tức lạnh xuống.

Mặc dù có quy định thắng hai người có thể nghỉ ngơi, nhưng hiển nhiên là càng ra trễ càng tốt, có thể tiết kiệm lực lượng. Hơn nữa, trận đấu có người thắng, này tự nhiên cũng khẳng định có người thua, người thứ nhất bị loại bỏ này nhất định là mất hết mặt mũi!

Bởi vậy, ai cũng không chịu đi làm chim đầu đàn này!

Nhưng đúng vào lúc này, chỉ thấy một thân ảnh không cao lớn thế nào giẫm bước vững vàng leo lên lôi đài.

Đúng vậy, là Lâm Lạc!

Lâm Đông Bình vừa giận vừa tức, lập tức quát:

- Lâm Lạc, ngươi chỉ là Hậu Thiên nhị tăng phế vật cũng dám đi lên? Nhanh xuống cho ta, đừng cho Lâm gia chúng ta mất mặt!

- Hắn chính là Lâm Lạc? Lâm gia phế vật Đại thiếu gia trong truyền thuyết kia?

- Mười bảy tuổi mới đạt tới Hậu Thiên nhị tăng, thật đúng là phế vật!

- Ai, gia gia của hắn chính là một trong Tam đại cường giả mạnh nhất của trấn Lâm Hành Nam, như thế nào tư chất của hắn sẽ kém như vậy?

- Hì hì, nói không chừng là dã chủng!

Rất nhiều người chưa từng gặp qua Lâm Lạc, nhưng người không có nghe nói qua “Đại danh” của Lâm Lạc tuyệt đối hiếm thấy, trong khoảng thời gian ngắn thanh âm trào phúng dưới đài đại tác.

Lâm Lạc xoay chuyển ánh mắt, lộ ra một vòng tiểu dung ngạo nhiên:

- Phế vật? Ta phế vật này đã lên đài, các ngươi còn đang ở phía dưới chít chít méo mó cái gì? Ngay cả lên đài cũng không dám, các ngươi ngay cả phế vật cũng không bằng!

Cư nhiên bị một phế vật khách sáo!

Dưới đài rất nhiều thanh niên đều là mặt giận dữ, nếu như đổi lại là Lâm Đông Lưu, Thẩm Mạc Ngôn, Lý Cần Long những kiệt xuất nhất của tam đại gia tộc này, mọi người cũng đều nhận biết, xác thực tài nghệ

không bằng người! Nhưng chỉ là một Hậu Thiên nhị tạng phế vật cũng dám ngang ngược can rở như thế, điều này làm cho bọn họ sao có thể nhẫn?

Ngay cả Thẩm Nguyệt Lam cũng không khỏi lắc đầu, đối với tỳ nữ bên người nói:

- Không thể tưởng được Lâm Hành Nam nhất đại cường giả, lại có một cháu nội không chịu được như thế!
- Cho dù Lâm Lạc là một phương nhân kiệt thì như thế nào, ở trước mặt tiểu thư, bất luận cái gọi là tuổi trẻ tuần ngàn gì đều phải cúi đầu xuống!

Tỳ nữ này không khỏi vuốt mông ngựa nói ra.

Thẩm Nguyệt Lam không nói gì, nhưng có chút nhếch khóe miệng lên, nói rõ nàng tâm tính lúc này của nàng.

- Lâm Lạc, để cho La Chung Lương ta đến giáo huấn ngươi một chút!

Một thiếu niên mạnh mẽ từ dưới đài chạy lên.

Bùm!

Còn không có đợi hắn đứng lại, Lâm Lạc đã là một cước đạp đi ra ngoài, dùng tốc độ nhanh hơn đá người nọ bay đi ra ngoài.

Người kia bay xuống dưới đài lần một vòng, nhưng một cước này của Lâm Lạc nhìn như lực đá lực lớn, nhưng lại dùng xảo kinh, La Chung Lương này cũng không có bị bất cứ thương tổn gì, sau khi lần một vòng liền đứng lên, tức giận nói:

- Ngươi cái hạ lưu tiểu nhân này, rõ ràng đánh lén!

18. Chương 18: Lần Đầu Xuất Chúng. (2)

Lực chú ý của mọi người lập tức bị chỉ trích của La Chung Lương hấp dẫn, cho dù là đánh lén, một võ giả Hậu Thiên nhị tạng có thể thực hiện được ở trước mặt võ giả Hậu Thiên tạng bốn sao?

Mặt mũi Lâm Lạc tràn đầy kiêu ngạo, hừ một tiếng nói:

- Lên lời đài luận võ, phải làm tốt chuẩn bị chiến đấu, chẳng lẽ sau này ngươi gặp được địch nhân còn phải trông cậy vào đối phương hỏi tính danh ngươi, lẫn nhau nói tiếng ‘mời’ mới động thủ sao?

Mọi người lập tức á khẩu không trả lời được, chiến đấu chân chính tự nhiên không có công bình gì đáng nói, mặc dù Lâm Lạc có chút cường từ đoạt lý, nhưng mà nói cũng là lời nói thật.

- Nhớ kỹ, người đã bại ngươi là Lý Kế !

Lại một đạo nhân ảnh bay lên lời đài, nhưng còn không có đợi hắn nói xong, đã bị Lâm Lạc một cước đồng dạng đạp xuống dưới, mà một cước này so với một cước lúc trước kia thì nặng hơn nhiều, người nọ đau đến mức ôm bụng chảy mồ hôi lạnh.

- Bản thiếu gia không có hứng thú biết rõ danh tự chó với mèo!

Lâm Lạc vô cùng kiêu ngạo nói.

Hắn cũng không có hạ lời đài, ngược lại là làm một cái thủ thế vô cùng trào phúng, sau đó dùng mục quang bề ngễ quét xuống dưới đài.

- Quá kiêu ngạo !

Lại là một người chui lên lời đài, nhưng kết cục đồng dạng là bị một cước đạp bay.

Liên tiếp bảy người bị đá hạ lời đài, trên mặt của mọi người đều lộ ra vẻ thận trọng.

Tuy Lâm Lạc có đánh lén, nhưng về sau mấy người đi lên đều có chuẩn bị, nhưng vẫn bị Lâm Lạc một cước đạp bay! Hơn nữa, thực lực mười người này đều là Hậu Thiên tạng bốn, nếu Lâm Lạc là Hậu Thiên nhị tạng mà nói, đâu có thể nào liên tục đánh lén đắc thủ mười lần?

Chẳng lẽ phé vật Đại thiếu gia này cũng không phải phé vật, mà là cố ý ẩn dấu thực lực, muốn bỗng nhiên nổi tiếng? Không đúng, hẳn là cháu nội của Lâm Hành Nam, lại không phải rẽ cỏ gì, cần phải cố ý giấu diếm thực lực sao?

A! Chẳng lẽ là Lâm Hành Nam thành công trùng kích Tiên Thiên Cảnh? Trong truyền thuyết Tiên Thiên Cảnh cường giả thủ đoạn nghịch thiên, đem một võ giả căn cốt cực kỳ kém ngạnh sanh tạo thành Hậu Thiên ngũ tầng, lục tầng chuẩn cao thủ tuyệt không phải là việc gì khó!

Nghĩ đến đây, trong nội tâm tất cả mọi người đều lo sợ, một Tiên Thiên Cảnh cường giả ý nghĩa vô địch! Chẳng lẽ, Bạch Dương trấn sau này sẽ trở thành thiên hạ của Lâm gia?

Thấy không có người khiêu chiến, Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Nếu không người nào dám khiêu chiến bản thiếu gia, vậy trực tiếp đem phần thưởng lấy ra cho bản thiếu gia, tuy chỉ là một khối đồng nát sắt vụn, bản thiếu gia cũng không để vào mắt, nhưng nếu là ban thưởng quán quân, bản thiếu gia miễn cưỡng thu vậy!

Mọi người vừa nghe lại tức giận đến ngứa răng, Thiên La Mục Kim còn là đồng nát sắt vụn mà nói, vậy còn có cái gì được xưng tụng là bảo vật! Tiểu tử này quá ghê tởm, cái này không phải cố ý tổn hại người sao?

- Lâm Lạc, không thể tưởng được ngươi còn giấu được rất sâu !

Lý gia Lý Song Ngư bỏ hai tay sau lưng, chậm rãi leo lên lôi đài. Trong lịch sử Bạch Dương trấn, trong tam đại gia tộc còn cho tới bây giờ không có người đột phá qua Tiên Thiên Cảnh, mà hẳn cũng không tin tưởng Lâm Hành Nam có thể bước ra một bước này, mà chỉ là trước kia Lâm Lạc cố ý giấu dốt mà thôi.

- Nói nhảm thật nhiều!

Dù sao Lâm Lạc cũng là lần đầu tiên học bộ dáng ăn chơi trác táng, có chút chẳng ra cái gì cả, hẳn ngoắc ngón tay.

- Đối phó người, bản thiếu gia một tay là đủ rồi!

- Quá kiêu ngạo !

- Tuy Lý Song Ngư không phải đệ nhất cao thủ một đời tuổi trẻ trong Lý gia, nhưng cũng là một thiên tài, nghe nói tu vi đã là Hậu Thiên lục tầng đỉnh cao, tùy thời có thể phá vỡ bước vào Bạo Khí Cảnh!

- Ha ha, họa là từ miệng mà ra, cái này hẳn muốn hồng бет!

- Gia hỏa kiêu ngạo như vậy, đáng đời!

- Thất thiếu gia, hảo hảo giáo huấn hẳn một cháu!

Tuy người dưới đài cảm thấy Lâm Lạc cuồng ngạo, mà Lý Song Ngư lại tức giận đến lồng ngực kịch liệt phập phồng, hẳn lạnh lùng nhìn xem Lâm Lạc:

- Ngươi sẽ vì người khẩu xuất cuồng ngôn mà trả giá thật nhiều!

Vọt!

Lý Song Ngư dưới chân đạp mạnh, thân hình tựa như tia chớp phóng ra ngoài, một đạo ngân quang hiện lên, trong tay của hắn đã nhiều hơn một chuôi trường kiếm sáng loáng, hướng về Lâm Lạc nhanh đâm mà đi.

Lâm Lạc không chút nào yếu thế, hữu quyền nhắc lên, cùng đối phương liều mạng, nắm tay đánh vào trên thân kiếm, liên tục phát ra rung động lắc lư.

Hơn mười chiêu thoáng qua một cái, song phương rõ ràng thế lực ngang nhau!

Lúc này thần sắc bốn người Thẩm Nguyệt Lam, Lâm Đông Bình đều ngưng trọng lên, ngay cả người dưới đài nguyên bản thay Lý Song Ngư cố gắng trợ uy cũng dần dần không có thanh âm.

- Hừ, cảnh giới cũng không có nghĩa là thực lực!

Lý Song Ngư lạnh lùng nói ra.

- Người tuy cùng ta đồng dạng là tu vi Hậu Thiên lục tầng, nhưng lực lượng là chết, người là sống ! Lâm Lạc, cho người biết một chút về Âm Vân Kiếm Pháp của Lý gia ta!

- Cái kiếm pháp chó má gì, bản thiếu gia hết thấy một quyền trấn áp!

Lâm Lạc cười ha ha, mấy chiêu đầu tất cả mọi người chỉ là thăm dò lẫn nhau, hiện tại mới là động thật ! Tuy Lý Song Ngư có tuyệt chiêu, nhưng Lâm Lạc cũng đồng dạng có Hổ Ảnh Quyền, càng không có dùng Lợi Bạo Sát!

- Cuồng vọng!

Lý Song Ngư giận dữ, ông một tiếng, thân kiếm đại minh, rõ ràng phát ra tiếng vang chói tai, hình thành một đạo gợn sóng mà mắt thường có thể thấy được hướng Lâm Lạc oanh kích mà đi.

Đây là Lý gia tuyệt học Âm Vân Kiếm Pháp, kiếm âm chẳng những có thể phát ra tác dụng nhiễu loạn đối thủ, còn có lực phá hoại tương đối cường đại, Bạo Khí Cảnh cao thủ thi triển thậm chí kiếm âm cũng có thể chấn vỡ tảng đá!

Cảnh giới cao nhất của Âm Vân Kiếm Pháp có thể phát ra mười ba đạo âm ba, tuy uy lực một đạo âm ba xa xa không kịp một kiếm oai, nhưng số lượng càng nhiều đồng dạng uy lực cường đại! Nhưng muốn đạt tới cảnh giới cao như vậy phải xem ngộ tính của tu luyện giả, nó cũng sẽ bị tu vi bản thân hạn chế.

Một đạo âm ba hiển nhiên không phải tài nghệ thật sự của Lý Song Ngư, cũng không biết hấn đến tột cùng đạt đến cảnh giới nào.

Nhưng hấn ở trên tạo nghệ Âm Vân Kiếm Pháp hiển nhiên không có đạt tới cảnh giới cao nhất, nếu không Âm Vân sẽ nhìn không đến ! Âm Vân vô ảnh vô hình là để cho người không bố nhất, giết người đã thương địch thủ trong lúc vô hình.

Lâm Lạc triển khai Hổ Ảnh Quyền, đồng dạng chỉ sử dụng Nhất Ảnh, một quyền liền đánh nổ nát Âm Vân. Chiến! Chiến! Chiến!

Lý Song Ngư cũng không dám còn có ý khinh thị nữa, sát chiêu của Âm Vân Kiếm Pháp dần dần lộ ra, đánh ra Âm Vân càng ngày càng nhiều.

Hai đạo, ba đạo, bốn đạo. . . bảy đạo!

Trong nội tâm Lý Song Ngư lấy làm kinh ngạc!

19. Chương 19: Thắng Xuất. (1)

Bảy đạo âm ba đã là cực hạn của hấn, nhưng xem Lâm Lạc cử trọng nhược khinh, bộ dáng nhẹ nhàng như thường, hiển nhiên đối phương còn không có đạt tới cực hạn!

Chẳng lẽ mình sẽ bại bởi một phế vật!

Tuy trong nội tâm hấn đã nhận định Lâm Lạc là cố ý giấu dốt, nhưng trải qua thời gian dài quan niệm Lâm gia phế thiếu đã thâm căn cố đế, hấn hoàn toàn không cách nào tiếp nhận kết quả sẽ thua bởi Lâm Lạc!

- Chỉ có chút năng lực ấy cũng dám tới khiêu chiến bốn thiếu, cút cho ta!

Lâm Lạc quát nhỏ một tiếng, ngũ ảnh vừa ra, ngay lập tức Lý Song Ngư nhất thời chật vật đón đỡ, chỉ hơn mười chiêu đã bị một quyền của Lâm Lạc oanh ra lôi đài, rơi chổng vó xuống đất.

Lý Song Ngư lập tức bò lên, sắc mặt xanh mét.

Một quyền của Lâm Lạc tuy rằng đánh ngay ngực làm hấn cảm thấy đau đớn, nhưng càng đau chính là lòng tự ái của hấn, không ngờ lại bị một tên phế vật không chút khoan nhượng oanh xuống đài! Hơn nữa đúng như lời nói của Lâm Lạc, chỉ dùng một tay!

Hấn không hề quay đầu lại rời khỏi Yến Khách thính, tiếng bước chân nặng nề giống như giẫm đạp lên trong lòng mọi người.

Trong lòng Lâm Lạc hoàn toàn thanh minh, biểu tình trên mặt lại càng ngạo, ngón tay quét một vòng, nói:

- Có kẻ nào lợi hại hơn một chút hay không, chỉ loại mặt hàng này thật sự làm bổn thiếu không đề nổi hứng thú!

Tuy rằng Lâm Lạc có vẻ thật ngạo mạn, nhưng đánh bại Lý Song Ngư đã chứng minh được thực lực của hắn, tuy rằng trong lòng mọi người thật khó chịu nhưng chỉ có thể cắn răng, ồn ào kêu tên của Lâm Đông Bình cùng Lý Song Kiếm, hi vọng bọn họ có thể đánh bại được Lâm Lạc.

- Tiểu thư, nhìn Lâm Lạc tựa hồ rất lợi hại!

Tỳ nữ của Trần Nguyệt Lam có vẻ lo lắng nói.

- Không ngại, hắn còn chưa tiến vào Bạo Khí cảnh, càng lợi hại cũng chỉ có hạn! Bạo Khí cảnh cùng Hổ Lực cảnh cách biệt một trời, chênh lệch cũng không chỉ dùng vũ kỹ thì có thể bù lại!

Trần Nguyệt Lam không hề có chút lo lắng:

- Hiện tại hắn đem mình nâng lên càng cao, sau khi bị ta đánh bại thì rơi càng nặng, chẳng qua làm nền cho ta mà thôi!

- Tiểu thư thật thông minh!

Tỳ nữ kia nhân cơ hội nịnh nọt.

- Lâm Lạc, người ẩn nấp được đủ sâu!

Trong tiếng hoan hô của mọi người, Lâm Đông Bình đi lên lôi đài.

Sắc mặt Lâm Lạc lạnh lùng, nói:

- Trưởng ấu có thứ tự, ta là trưởng tôn của Lâm gia, còn là tộc huynh của ngươi, thấy ta còn không hành lễ?

Lâm Đông Bình vốn chuẩn bị bóc ra khuyết điểm ngày trước của Lâm Lạc, nhưng câu nói đầu tiên của Lâm Lạc khiến cho hắn nhảy dựng lên:

- Một tên phế vật như ngươi dám bảo ta hành lễ với ngươi?

- Chẳng phân biệt được tôn ti, nên đánh!

Lâm Lạc nắm chặt tay phải, thân ảnh chợt lóe, đã đánh tới đối phương.

- Sợ ngươi hay sao!

Lâm Đông Bình cũng dùng Hổ Ảnh quyền, nhất thời cùng Lâm Lạc binh binh bång bång đánh thành một đoàn.

Hổ Khiếu Nhất Nguyên!

Hổ Bát Lưỡng Nghi!

Hổ Lạc Tam Tài!

Hổ Chiến Tứ Tượng!

Hai người giống như đang bồi luyện, đem tinh diệu của Hổ Ảnh quyền biểu hiện ra, đầy trời đều là quyền ảnh, vô cùng đồ sộ!

Nhưng từ sau khi đạt tới tứ ảnh, Lâm Đông Bình không dùng ngũ ảnh mà lặn qua lộn lại sử dụng Hổ Chiến Tứ Tượng.

Lâm Lạc lạnh lùng cười nói:

- Kẻ ngu ngốc chỉ biết tứ ảnh!

- Cái gì!

Lâm Đông Bình tự phụ mình là thiên tài, ngay cả của hắc Lâm Đông Lưu cũng không nhìn vào trong mắt, chỉ cho rằng đối phương sinh ra sớm hơn hắc vài năm, mới có thể cao hơn hắc một bậc! Hắc hận nhất là người khác khinh thị thiên phú của hắc, đặc biệt lời này là từ trong miệng Lâm Lạc nói ra.

- Ngu xuẩn, không nghe được hay sao?

Lâm Lạc cười ha ha:

- Nguyên lai người chẳng những đầu óc ngu xuẩn, liên lỗ tai cũng có vấn đề!

- Lâm Lạc, ta muốn giết người!

Lâm Đông Bình nổi giận gầm lên một tiếng, tứ ảnh xuất ra. Hắc đạt tới tu vi Thiên Lục tầng đỉnh phòng, đủ chống đỡ cho hắc sử dụng trăm lần tứ ảnh.

- Chỉ bằng người còn kém xa lắm!

Ánh mắt Lâm Lạc ngưng tụ, đánh ra ngũ ảnh!

- Cái gì!

Lâm Đông Bình vừa kinh vừa sợ, Lâm Lạc lại có thể đạt tới ngũ ảnh! Một phế vật còn đạt được ngũ ảnh sớm hơn cả hắc, vậy hắc là gì, phế vật trong phế vật sao?

- Cho người cuồng ngạo! Nên đánh!

Lâm Lạc hừ nhẹ một tiếng, ngũ ảnh xuất ra, mỗi kích đều có thể oanh trúng Lâm Đông Bình, đem Lâm Đông Bình đánh tới tấp.

Tất cả mọi người thiếu chút nữa bị chọc giận đến bốc khói, thầm nghĩ rốt cục là ai mới cuồng ngạo, Lâm Lạc kia đúng thật là được thể không buông tha người! Người đánh người mà trên miệng còn không chịu có hại, Lâm Đông Bình không bị chọc tức chết đã là tốt lắm!

- Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Lâm Lạc xuất quyền như mưa, hắc có ngũ hành chân nguyên lực chống đỡ, căn bản không cần lo lắng bị kiệt lực. Lâm Đông Bình không cách nào ngăn trở, khuôn mặt tuần tú đã bị đánh tím bầm không chịu nổi, miệng không ngừng phát ra tiếng hít thở trầm trọng, chẳng khác gì là ống bể.

Tuy rằng hiện tại Lâm Đông Bình còn miễn cưỡng chèo chống, nhưng mọi người biết rõ hắc đã bị bại!

Lâm Lạc làm sao lợi hại tới như thế!

Phải biết rằng cảnh giới có thể dựa vào đan dược như Tăng Nguyên đan để tăng lên cấp tốc, nhưng võ kỹ chỉ có thể dựa vào cảm ngộ của mình mà lý giải! Điều nghe nói Lâm gia đại thiếu là phế vật, nhưng phế vật có thể đem thiên tài cùng cảnh giới đánh không còn lực đánh trả sao?

Thiên tài! Cùng giai là vô địch, đó là tuần kiệt trong bao người!

Lúc này trái lại không còn ai nghĩ Lâm Lạc cuồng ngạo, có thể làm được cùng giai vô địch, đây tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài, cuồng ngạo một chút lại tính là gì đây?

Đây là thế giới mà thực lực quyết định hết thảy, Lâm Lạc biểu hiện ra lực lượng làm người kinh diễm tuyệt đối, tự nhiên nên thu hoạch được sự tôn trọng.

- Có phục hay không?

Lâm Lạc đem Lâm Đông Bình giẫm dưới chân, không hề lưu lại chút tình cảm.

Cái chết của Lưu bá đã phán quyết tử hình cho Lâm Đông Bình, nhưng hiện tại Lâm Lạc còn chưa thể giết Lâm Đông Bình, trừ phi hắc dự tính ngày sau chỉ có thể lưu lạc tha hương. Nhưng tuy không thể giết, cũng không có nghĩa Lâm Lạc không làm nhục hắc trút khẩu ác khí.

- Lâm Lạc, người chờ xem, trừ phi hiện tại người giết ta, nếu không ta sẽ cho người ném giáo huấn!

Lâm Đông Bình chảy cả nước mắt, hắc là thiên chi kiêu tử, có bao giờ từng chịu tội thế này?

-Ồn ào!

Lâm Lạc dùng lực giảm xuống, Lâm Đông Bình nhất thời phát ra tiếng gào như bị chọc tiết.

- Lâm đại thiếu!

Dù sao Trần Nguyệt Lam cũng là chủ nhân, hiện tại không còn đơn thuần luận võ mà là ngược đãi, nàng chỉ có thể đứng ra khuyên nhủ:

- Làm người khoan dung mà độ lượng, người thắng là được rồi!

Một hồi luận võ tốt đẹp lại bị Lâm Lạc biến thành như vậy, điều này làm Trần Nguyệt Lam phi thường tức giận, trong giọng nói mơ hồ có ý quở trách.

20. Chương 20: Thắng Xuất. (2)

Ba!

Lâm Lạc đá ra một cước, đem Lâm Đông Bình đá bay xuống lôi đài, nhìn Trần Nguyệt Lam cười nhạt:

- Kế tiếp là do Trần đại tiểu thư tự mình ra tay sao?

Nữ nhân này là Bạo Khí cảnh cao thủ hàng thật giá thật, quang vạm trên người phải mạnh hơn Lâm Đông Bình gấp mười! Nhưng Lâm Lạc không có đường lui, hắn muốn lấy được Thiên La Mục Kim nhất định phải chiến thắng hết thầy đối thủ!

Chẳng qua sử dụng Lôi Bạo Sát cùng lực ảnh, Lâm Lạc tin tưởng hai đại tuyệt chiêu đều xuất hiện cho dù là hậu thiên thất tăng hắn cũng có lực đánh một trận!

Gương mặt Trần Nguyệt Lam âm trầm, chẳng những nàng có thiên tư thật cao, hơn nữa dung mạo tuyệt sắc, đừng nói là những thiên tài trẻ tuổi đều khúm núm dưới váy của nàng, cho dù là ánh mắt của những tộc thúc tộc bá khi nhìn nàng cũng vô cùng lửa nóng!

Ở Trần gia, nàng chính là thiên chi kiều nữ, chẳng khác gì trăng sáng trên bầu trời, bất kỳ nam nhân nào đều như những ánh sao vây quanh nàng chuyển động!

Trần đại tiểu thư có bao giờ từng bị nam tử xem thường qua như thế?

Trong nội tâm nàng căm hận, hạ quyết tâm phải đánh bại Lâm Lạc, để cho hắn phải trả giá thật nhiều vì sự vô tri của chính mình.

- Ha ha, Nguyệt Lam là chủ nhân của yến hội, làm gì có đạo lý tự mình ra trận!

Còn chưa đợi Trần Nguyệt Lam nói chuyện, Trần Dật Trần lại như quỷ mị xuất hiện ngay bên cạnh nàng, cản lại lời nói của nàng.

Tuy rằng Trần Nguyệt Lam không cam lòng, nhưng không dám cãi lời Trần Dật Trần, không nói một lời, sắc mặt phi thường khó xem.

Trần Dật Trần vỗ vỗ vai Lâm Lạc, lộ ra dáng mỉm cười thâm ý, sau đó lại vẫy vẫy tay với Trần Nguyệt Lam, đi xuống lôi đài.

Trần Nguyệt Lam đi theo xuống dưới, đi tới lối rẽ nàng không nhìn được hỏi:

- Gia gia, vì sao không cho cháu ra tay?

Trần Dật Trần thoáng trầm mặt, nói:

- Lâm lão nhi có thể đã đột phá tới Tiên Thiên cảnh!

- Cái gì?

Trần Nguyệt Lam tuy đã có suy đoán như thế, nhưng từ miệng Trần Dật Trần nói ra làm cho nàng khiếp sợ không thôi.

- Vừa rồi ta có thử qua, tiểu tử đó kích hoạt gần ba mươi một khiêu huyết!

Sắc mặt Trầm Dật Trầm ngưng trọng.

- Cái gì, chỉ kích hoạt gần ba mươi một khiêu huyết cũng có thể đạt tới hậu thiên lục tầng đỉnh!

Sắc mặt Trầm Nguyệt Lam đại biến. Khi nàng ở hậu thiên lục tầng, tổng cộng có bảy mươi bốn khiêu huyết hoạt hóa, hơn nữa có gia tộc liên tục cung cấp Tăng Nguyên đan, ở lúc mười bảy tuổi đạt tới hậu thiên lục tầng đỉnh.

Nếu bọn họ biết được Lâm Lạc lúc ở đan tu nhất hệ hoạt hóa bảy khiêu huyết, chỉ sợ càng thêm giật mình đến ngất xỉu!

- Phải, nghe nói Tiên Thiên cảnh cường giả có thể giúp phạt cân tẩy tủy, giúp tinh tiến tu vi, chỉ sợ tiểu tử đó đột nhiên tăng mạnh là bởi vì Lâm lão nhi đã đạt tới được Tiên Thiên cảnh!

Trên mặt Trầm Dật Trầm thoáng hiện vẻ bất đắc dĩ.

Hắn cùng Lâm Hành Nam, Lý Quảng Vũ năm xưa đều là đệ tử kiệt xuất của gia tộc, từ lúc còn trẻ tuổi đã bắt đầu tranh đấu, luôn đấu mãi cho tới tuổi già, đột nhiên biết được thực lực lão đối thủ bỗng nhiên vượt qua mình, điều này làm cho hắn thốn thức không thôi.

- Gia gia, nếu như vị kia của Lâm gia thực sự đột phá tới Tiên Thiên cảnh, vậy tại sao Lâm gia có thể bình tĩnh như vậy, chúng ta cùng Lý gia đều đã bị tiêu diệt!

- Cháu không hiểu! Ở mặt sau còn có vấn đề...

Trầm Dật Trầm lắc lắc đầu, nói sang chuyện khác:

- Sau tân niên tế điển, gia gia sẽ an bài cháu đi tới một chỗ, nếu cháu biểu hiện nổi bật, về sau nói không chừng còn có cơ hội tiến vào Tiên Thiên cảnh thì sao?

- Cái gì?

Trong khoảnh khắc Trầm Nguyệt Lam quên mất chuyện Lâm Lạc gây khó chịu cho nàng, thần tình ngạc nhiên kích động:

- Gia gia, rốt cục là chuyện gì xảy ra?

- Đừng nóng vội, đến lúc đó cháu sẽ biết! Sự tình hôm nay không cần để trong lòng, cho dù tiểu tử đó tìm được Tiên Thiên cảnh cường giả phạt cân tẩy tủy, nhưng hậu thiên lục tầng đỉnh sẽ biến thành cực hạn của hắn, cả đời vô vọng đột phá Bạo Khí cảnh! Nguyệt nhi, ánh mắt của cháu nên phóng được lâu dài, loại tiểu tốt như vậy chỉ là một tiểu nhân vật bé nhỏ không đáng kể trên đường đi của cháu, cần bản không xứng trở thành đối thủ của cháu!

- Dạ, gia gia!

Nếu Trầm gia không còn ai khiêu chiến, mà hai gã tuấn kiệt cực mạnh của Lâm gia cùng Lý gia đã bị đánh bại, tự nhiên không còn ai dám đi lên giao thủ cùng Lâm Lạc, Trầm Nguyệt Lam rất nhanh liền nghiêm mặt tuyên bố Lâm Lạc thắng lợi, đem Thiên La Mực Kim ném cho hắn.

Yến tiệc tới đó đã qua loa kết thúc, nhưng không ai cảm thấy tiếc nuối, bởi vì bọn họ tận mắt chứng kiến một “phế vật” quật khởi!

Mà ý vị sau lưng sự quật khởi kia như thế nào, mọi người đều cảm nhận được cỗ áp lực nặng nề!

Sau khi lấy được Thiên La Mực Kim, Lâm Lạc liền tìm lý do rời khỏi yến hội trước tiên.

Vừa đi ra khỏi Trầm gia, biểu tình hung hăng càn quấy trên mặt hắn lập tức thu liễm sạch sẽ, lộ ra nét tươi cười thần nhiên thoáng hiện.

Việc này phi thường thuận lợi, hắn chẳng những “lộ ra” tin tức Lâm Hành Nam có thể đã đột phá Tiên Thiên cảnh, tạo thành áp lực lớn lao đối với mọi người, nhưng còn ngoài ý muốn lấy được một khối Thiên La Mực Kim, có được hi vọng lập tức đột phá!

Lâm Hoành Phong nhìn thấy gương mặt bầm tím của Lâm Đông Bình, vẻ mặt ngưng trọng:

- Lâm Lạc dùng lực lượng bản thân đem người đánh bại?

Sắc mặt Lâm Đông Bình đỏ bừng, nhưng dù sao mặt hắc sưng thành đầu heo cũng khó thể nhìn ra, hắc cần răng gật gật đầu nói:

- Gia gia, ngài nhất định phải báo thù cho cháu! Cháu nuốt không trôi cơn tức này!

- Người chỉ có chút tiền đồ như vậy?

Lâm Hoành Phong không khỏi lộ ra vẻ thất vọng:

- Hắc là hậu thiên lục tầng, người cũng là hậu thiên lục tầng, vì sao người lại thất bại? Thua không sao cả, nhưng thân làm một võ giả cần nhất là có một trái tim biết tiến tới, người ngay cả tín niệm chiến thắng đối thủ cũng không có, thật sự làm lão phu quá thất vọng!

- Gia gia, cháu sai lầm rồi!

Lâm Đông Bình cũng không dám cãi lại Lâm Hoành Phong, lập tức cúi đầu xuống.

Lâm Hoành Phong cũng không tiếp tục trách móc hắc quá nặng nề, dù sao thiên phú của Lâm Đông Bình rành rành ra đó, mười sáu tuổi đạt tới hậu thiên lục tầng, đi nơi nào cũng là một thiên tài. Sở dĩ hắc mắng nghiêm khắc như vậy, cũng chỉ muốn cho Lâm Đông Bình không cần quá mức ỷ lại vào hắc, một võ giả không có được trái tim cường giả, dù có tu vi cường giả cũng vô ích!

Hắc vỗ vỗ đầu Lâm Đông Bình, nói:

- Căn cốt của Lâm Lạc lão phu đã tự mình thí nghiệm qua, quả thật là kém cỏi vô cùng! Bằng vào hắc thì đời này đừng mơ tưởng đạt tới hậu thiên lục tầng, chỉ có một khả năng duy nhất, chính là lão quỷ đạt tới Tiên Thiên cảnh, thay Lâm Lạc phạt cân tẩy tủy!

21. Chương 21: Đột Phá Bạo Khí Cảnh

Lời nói của Lâm Hoành Phong cũng giống như Trầm Dật Trần, đây cũng là khả năng mà bọn hắc có thể nghĩ tới. Nếu như Lâm Lạc lại nói ra sự thật, bọn hắc trái lại sẽ nghĩ Lâm Lạc lừa gạt bọn hắc.

Sắc mặt Lâm Đông Bình thật khó xem, nói:

- Gia gia, nếu như lão bất tử kia đã đạt tới Tiên Thiên cảnh, chúng ta làm hết thảy chẳng phải là uổng phí!

- Sự tình cũng không tệ như người nói, đại ca người đang ở Thanh Mông sơn lịch lãm, đập vào hậu thiên cửu tầng, mặc kệ có thành công hay không, đều có thể lấy được danh đầu trong lần tế điển tân niên năm nay! Nếu như hắc có thể được Bạch Vân Tông chọn lựa, cũng không phải không có khả năng trở thành Tiên Thiên cảnh cường giả!

- Bạch Vân Tông? Tiên Thiên cảnh?

Lâm Đông Bình giật mình.

Lâm Hoành Phong thoáng do dự, nói:

- Năm nay người cũng có khả năng đạt được một danh ngạch trong mười người, cũng được, hiện tại nói cho người biết đi!

Lâm Đông Bình liền lộ vẻ như lắng nghe.

- Bạch Vân Tông là một siêu cấp môn phái, trong tông có vài vị Tiên Thiên cảnh cường giả!

- Làm sao có thể!

Câu nói đầu tiên của Lâm Hoành Phong làm Lâm Đông Bình hoảng sợ. Ở trong lòng người bình thường, Tiên Thiên cảnh chẳng khác gì như thần linh, vạn năm khó thể xuất hiện một người, hiện tại còn nói trong một môn phái có tới vài người, điều này còn không dọa người nhảy dựng?

Lâm Hoành Phong cũng không giải thích, tiếp tục nói:

- Mỗi cách ba năm, Bạch Vân Tông sẽ đem đệ tử ưu tú của tam đại gia tộc mang vào Thanh Mông sơn tiến hành thí luyện, nếu như biểu hiện nổi bật sẽ có cơ hội trở thành đệ tử Bạch Vân Tông, đây chính là một lần đại kỳ ngộ!
- Năm đó lão quỷ kia đã được Bạch Vân Tông thu làm đệ tử ký danh, cho nên tu vi mới có thể đột nhiên tăng mạnh. Còn có Trầm Dật Trần, Lý Quảng Vũ, đều được thu tiến vào Bạch Vân Tông. Hắc hắc, tam đại gia tộc nói nghe thật hay, kỳ thật chẳng qua chỉ là hạ thần của Bạch Vân Tông, thay bọn hắn thống trị Bạch Dương trấn mà thôi!
- Đối với Bạch Vân Tông mà nói, cân bằng thế lực tam đại gia tộc mới là trọng yếu nhất, lão quỷ đó đạt tới Tiên Thiên cảnh chưa chắc đã là phúc khí đâu!

Ánh mắt Lâm Đông Bình chợt sáng lên:

- Gia gia, ý của ngài là Bạch Vân Tông sẽ không nguyện ý chứng kiến trong tam đại gia tộc có Tiên Thiên cảnh cường giả xuất hiện, dao động địa vị chủ quân tuyệt đối của bọn họ?
- Không sai!

Lâm Hoành Phong gật đầu:

- Cho dù lão quỷ đó đạt tới Tiên Thiên cảnh thì thế nào, Bạch Vân Tông có được mấy vị Tiên Thiên cảnh cường giả. Bây giờ chỉ mới là suy đoán, nếu như đã chứng minh Lâm Hành Nam thực sự đạt tới Tiên Thiên cảnh, chỉ sợ là đã đến tai họa của hắn!
- Đông Bình, nếu như ngươi được Bạch Vân Tông tuyển làm đệ tử ký danh, không cần e ngại đi nhờ vả, ở mặt ngoài đoạn tuyệt quan hệ với Lâm gia, nhưng ngầm tích lũy lực lượng cùng nhân mạch, chờ đợi qua mấy năm, thành tựu Tiên Thiên đại đạo, sau đó phá vỡ Bạch Vân Tông, đến lúc đó cả Bạch Dương trấn sẽ là thiên hạ của Lâm gia chúng ta!
- Gia gia, cháu biết nên làm như thế nào!
- Về phần Lâm Lạc, ngươi cũng không cần để ý trong lòng, cực hạn của phạt cân tẩy tủy là hậu thiên lục tầng, tiểu tử đó tuyệt đối không thể đạt tới Bạo Khí cảnh! Ngươi chỉ cần nhanh chóng đột phá tới hậu thiên thất tầng, có thể tự tay đánh bại hắn!
- Dạ, gia gia, hiện tại cháu lập tức bế quan, đập vào hậu thiên thất tầng, nhất định ở trong tân niên tế điển đạt tới Bạo Khí cảnh, tự tay đánh bại Lâm Lạc lấy lại thanh danh ỳnh!
- Đây mới là cháu trai của Lâm Hoành Phong ta!

...

Lâm Lạc quay trở lại biệt viện của mình, liền tranh thủ đóng cửa lại, lấy ra Thiên La Mực Kim.

Khối kim chúc tản ra vẻ sáng bóng mê người, đối với Lâm Lạc mà nói chẳng khác gì thức ăn vô cùng mỹ vị, hấp dẫn hắn muốn nuốt chửng vào.

Khoanh chân ngồi xuống, hai tay Lâm Lạc cầm lấy Thiên La Mực Kim, Hồn Độn Dong Lô vận chuyển, tử đỉnh trong thức hải âm âm chấn động, phóng xuất ra lực lượng bàng bạc, nhanh chóng đem tinh hoa của Thiên La Mực Kim rút vào trong cơ thể Lâm Lạc.

Năng lượng trong khối Thiên La Mực Kim tuyệt đối có thể so sánh được với bát giai, thậm chí là yêu hạch cửu giai, nhưng năng lượng bên trong lại cực kỳ diệu ngoan, không hề tạo thành chút phiền phức nào cho Lâm Lạc!

Hơn nữa kim hệ chân nguyên lực luyện hóa được lại cực kỳ trong veo, ở trình độ chất lượng một tia chân nguyên lực có thể so sánh được gấp mười lần, thậm chí gấp hai mươi lần!

Một canh giờ...hai canh giờ...ba canh giờ...

Vô số tạp chất từ trong kim hệ đan hạch phát tiết ra ngoài, làm viên đan hạch càng ngày càng tinh thuần, nguyên bản giống như vàng ròng hiện tại lại xuất hiện cảm giác mờ ảo như lưu ly, làm cho người ta có cảm xúc vô cùng thần thánh, vô cùng trang trọng.

Chân nguyên lực súc tích, bắt đầu chuẩn bị trùng kích hậu thiên thất tầng.

Lần đầu tiên bắt đầu trùng kích!

Chân nguyên lực giống như hồng thủy ngập trời, trùng kích lên trạm kiểm soát của hậu thiên thất tầng, nhưng cửa ải này lại vô cùng kiên cố, đem toàn bộ chân nguyên lực va chạm trở về.

Thất bại!

Lâm Lạc cũng không trông cậy chỉ một lần liền trùng kích thành công, tiếp tục luyện hóa Thiên La Mực Kim, tăng cao tích tụ kim hệ chân nguyên lực, tiếp tục trùng kích!

Lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư!

Một lần lại một lần thất bại, chỉ đổi lấy một lần lại một lần trùng kích mạnh mẽ, hẳn biết cửa ải hậu thiên thất tầng tuyệt đối không trói buộc được hắn!

Lần mười một...hai mươi lăm...bốn mươi bảy!

Kim hệ chân nguyên lực trong cơ thể Lâm Lạc đạt tới cực hạn, chỉ cần tiếp tục gia tăng thêm một chút hẳn sẽ bạo đan!

Trùng kích! Trùng kích! Trùng kích!

Toàn thân Lâm Lạc ầm ầm chấn động, trong thân thể bỗng nhiên thông suốt, kim đan hạch trong đan điền nhất thời cấp tốc bành trướng, nháy mắt mở rộng gấp mười lần! Ba ba ba, trong nháy mắt lại có ba khiếu huyết được hoạt hóa!

Bạo Khí cảnh quả nhiên là một đường ranh của võ giả, với căn cốt kém cỏi của Lâm Lạc mà cũng có thể hoạt hóa được ba khiếu huyết trong lúc đột phá, thật sự lợi hại!

Lâm Lạc không hề dừng lại, tiếp tục trùng kích vào tứ hệ chân nguyên lực hỏa, thủy, thổ, mộc thẳng cấp cổ bình!

Tứ hệ chân nguyên lực này vốn đã đạt tới hậu thiên lục tầng đỉnh phong, có được kim hệ chân nguyên lực đột phá mở ra cửa ải trong thân thể, tiếp theo sau liền trở nên dễ dàng, cơ hồ không hề tốn chút công sức đã có thể đột phá!

Ngũ hệ chân nguyên lực đều đạt tới hậu thiên thất tầng!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, đột nhiên đứng dậy vung quyền, trên tay nhất thời quán quanh một đạo quang mang nhàn nhạt.

Chân nguyên lực nhập vào cơ thể, Bao Khí cảnh!

Hắn vận chuyển ngũ hành chân nguyên lực, chân nguyên lực trên quyền đầu liên tục biến ảo.

Đây là một loại cảm giác thập phần huyền diệu, trước đó mặc dù chân nguyên lực ở bên trong cơ thể nhưng vẫn luôn có loại cảm giác như vật từ bên ngoài đến. Nhưng hiện tại chân nguyên lực giống như biến thành một bộ phận trong thân thể, thật giống như một bàn tay thứ ba, có thể tùy ý chỉ huy, vô cùng như ý!

22. Chương 22: Tân Niên Tế Điện. (1)

Chân nguyên lực nhập vào cơ thể, đối với phương thức chiến đấu của võ giả mà nói là xem như cải biến từ bản chất!

Trước kia Lâm Lạc giao phong với đối thủ có binh khí, chỉ có thể dùng quyền đầu đi đánh lên thân kiếm, nhưng hiện tại chỉ cần trên quyền đầu quán quanh chân nguyên lực, hẳn lại có thể đối chiến với vũ khí sắc bén.

Có thể nói, chân nguyên lực chính là binh khí cùng tâm chấn của hân!

Đương nhiên, nếu như gặp gỡ thần binh lợi khí, cho dù chân nguyên lực quần quanh cũng khả năng bị một kiếm chém đứt! Điều này quyết định bởi cường độ chân nguyên lực cùng binh khí sắc bén của võ giả, tỷ như nếu là binh khí được gia nhập thêm Thiên La Mục Kim, có thể phá vỡ được chân nguyên lực hậu thiên thất tầng, thậm chí là bát tầng!

Cho nên khi nghe nói Trầm gia xuất ra một khối Thiên La Mục Kim làm phần thưởng, mọi người mới kích động đến như thế!

Nói vậy lúc này chính Trầm gia cùng đau lòng không thôi đi!

- Kỳ trân do thiên địa tự nhiên dưỡng dục dễ dàng luyện hóa hơn yêu hạch rất nhiều!

Khối Thiên La Mục Kim hiện tại bị Lâm Lạc luyện hóa chỉ còn lại chưa tới một phần mười, mà thời gian chỉ mới trôi qua hai ngày hai đêm.

Đổi lại là một viên yêu hạch cửu giai Lâm Lạc tuyệt không khả năng luyện hóa trong thời gian ngắn ngủi như vậy.

- Nếu như có được lựa chọn, vẫn nên chuẩn bị thêm nhiều thiên tài địa bảo để luyện hóa, như vậy tốc độ tu luyện của ta vẫn còn có thể tiếp tục tăng lên!

Không giống như tạp chất tràn ngập trong năng lượng yêu hạch, bảo vật do thiên địa dưỡng dục phi thường tinh thuần, khi luyện hóa sẽ càng thêm phương tiện. Mà mấu chốt nhất chính là phẩm cấp yêu hạch quá cao thì Lâm Lạc còn chưa có cách nào luyện hóa.

Đương nhiên, vấn đề này cũng đã sắp không còn là vấn đề, bởi vì bắt đầu từ yêu hạch cửu giai, trong những tiệm thuốc đã không còn bán ra.

...

Lâm Lạc được xem như một cuộc chiến thành danh, Lâm Đông Bình, Lý Song Ngư đều là người nổi bật trong hai đại gia tộc, có thể đánh bại bọn họ đủ chứng minh thực lực của Lâm Lạc.

Nhưng vì sao một phế vật đại thiếu nhảy lên thành chuẩn cao thủ, bên ngoài truyền lưu thật nhiều lời đồn.

Có người nói Lâm Lạc căn bản không phải phế vật, trước đó chỉ là cố ý giả tạo, muốn đột nhiên nổi tiếng. Có người nói Lâm Lạc là được một vị tuyệt đỉnh cao thủ xem trọng, hiện tại xem như xoay người. Cũng có người nói Lâm Lạc nuốt một viên thiên niên linh chi nên mới có thể công lực đại tiến!

Nhưng “chân tướng” vĩnh viễn nắm giữ trong tay một số ít người, bọn họ đều “biết” căn cốt kém cỏi như Lâm Lạc có thể đạt tới hậu thiên lục tầng là do một vị Tiên Thiên cảnh cao thủ giúp đỡ phạt căn tẩy tủy mà có, bởi vậy căn bản không đem Lâm Lạc để vào trong lòng.

Một người trẻ tuổi hậu thiên lục tầng ở trong giới thanh niên có thể được xưng là cao thủ, nhưng ở trước mặt Bạo Khí cảnh, Cương Khí cảnh vốn không đáng giá nhắc tới.

Lâm Lạc ở trong mắt nhiều người không hề thay đổi được ấn tượng phế vật, đương nhiên, nhất định sẽ làm cho bọn hân chấn động!

Năm mới, vô luận đối với dân chúng bình thường hay đỉnh cấp võ giả mà nói đều là chuyện trọng yếu nhất trong năm.

Gia đình người thường có thể chỉ là ngày sum họp, thay một thân quần áo mới, ăn thực vật mà ngày thường không đành lòng bỏ tiền ra mua. Nhưng gia tộc giàu có thì long trọng hơn, còn có thêm nghi thức tế điển tổ tiên so với người khác.

Bởi vậy mặc dù cách giao thừa còn vài ngày thời gian, nhưng mỗi nhà đều đã bận rộn, bất kỳ chuyện gì cũng phải để qua một bên, chờ xong ngày tết rồi tính sau.

Lâm Lạc đang ở trong biệt viện tu luyện, sau khi đột phá tới Bạo Khí cảnh hân đã khôi phục tốc độ tiến cảnh nhanh như bay, liên tục luyện hóa yêu hạch không ngừng, trước mắt đã củng cố được cảnh giới tiền kỳ hậu thiên thất tầng.

Đáng tiếc, nếu có được thêm loại bảo vật như Thiên La Mực Kim cho hắn tiếp tục luyện hóa, tốc độ tu hành của hắn ít nhất có thể đề cao gấp mười!

Có so sánh Lâm Lạc mới biết được lực lượng trong yêu hạch quá mức cuồng bạo, tựa hồ còn lưu lại ý chí của mãnh thú khi còn sống, khi luyện hóa luôn gặp phải lực cản. Sở dĩ hắn không thể luyện hóa yêu hạch phẩm cấp cao hơn, chính là vì hắn không thể thừa nhận được ý chí hung tàn còn lưu bên trong yêu hạch đó!

Hơn nữa lực lượng của yêu hạch không chút tinh thuần, nếu sử dụng yêu hạch luyện hóa trong thời gian dài chân nguyên lực của hắn cũng càng ngày càng hỗn tạp, khó thể trào lên tiên thiên đại đạo!

Mặc dù không người nào dạy hắn, nhưng Lâm Lạc lại tự nhiên hiểu ra.

Nhưng không phải yêu hạch hoàn toàn không có hậu đãi, chẳng hạn như Thiên La Mực Kim chỉ có thể luyện hóa thành kim hệ chân nguyên lực, mà yêu hạch không cần quản thuộc hệ nào cũng đều có thể chuyển hóa thành ngũ hành chân nguyên lực, làm ngũ hành của Lâm Lạc cùng chuyển, cùng tiến cùng phát triển!

Mỗi trời tối Lâm Lạc luyện hóa yêu hạch, ban ngày thì đem tạp chất trong chân nguyên lực bài trừ, tận lực khiến cho chân nguyên lực bảo trì trong trạng thái không linh minh thấu. Thời gian còn lại hắn dùng vào việc viết chữ Cẩm lên trên nguyên phôi của Thạch Căn Thảo, vừa có thể kiếm tiền giúp hắn giải quyết nỗi lo về sau, lại có thể rèn luyện tinh thần của hắn, tăng cường năng lực khống chế chân nguyên lực, đề cao việc dung hợp số lượng chân nguyên lực trong Lôi Bạo Sát.

Nếu như có thể dung hợp được tam hệ chân nguyên lực, Lâm Lạc tin tưởng uy lực của Bạo Lôi Sát đủ sức làm cho hậu thiên bát tầng đỉnh phong phải nuốt hận!

- Lâm Lạc, lần ra đây cho ta!

Một tiếng hét to đột nhiên từ ngoài cửa truyền vào.

Lâm Lạc không khỏi nhướn mày, thân hình toát ra, đã phóng qua sân viện xuất hiện ngoài cửa.

Chỉ thấy ngoài cửa có một tử y thanh niên đang đứng, khoảng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, diện mạo cũng xem như anh tuấn, rất có phong độ, nhưng lúc này lại đằng đằng sát khí nhìn Lâm Lạc.

Ở bên cạnh hắn còn có một nữ tử mặc quần áo màu trắng, khoảng chừng hai mươi tuổi, da thịt trắng như ngọc, lại có vẻ oánh oánh sáng bóng. Mái tóc đen nhánh, chỉ dùng một sợi tơ vải màu trắng buộc lại đơn giản, bên hông cũng buộc dây lưng trắng, dáng người mảnh khảnh uyển chuyển.

Trầm Nguyệt Lam xem như là một mỹ nữ, nhưng so sánh với nữ tử này không biết kém hơn mấy lần! Nàng mặc y phục đơn giản không hề trang điểm, nhưng mắt hạnh như nước, mũi cao thon, môi anh đào đỏ thắm, làn da trắng tuyết thật sự là vô cùng mỹ lệ!

Bàn tay trắng nõn nhỏ dài, chẳng khác gì mỹ ngọc điêu khắc!

Cho dù với tâm tình của Lâm Lạc khi nhìn thấy nữ tử tuyệt sắc trước mặt cũng phải thoáng thất thần, nhưng chỉ một thoáng mà thôi.

Lâm Đông Lưu!

Đệ nhất thiên tài trong giới trẻ tuổi Lâm gia!

Tu vi hậu thiên bát tầng đỉnh phong! Lâm Lạc đảo mắt qua trên người Lâm Đông Lưu, liền biết rõ cảnh giới của đối phương, nhưng khi hắn đem ánh mắt nhìn qua bạch y nữ tử thì không khỏi kinh ngạc.

Rất kỳ quái!

Mặc kệ người khác có thực lực như thế nào, toàn thân toát ra quang vịnh đều giống nhau, đây cũng giống như một chén nước, vô luận là mức nhiều ít cũng như nhau.

23. Chương 23: Tân Niên Tế Điện. (2)

Nhưng trên thân thể nữ tử này chỉ có quang vịnh ở hậu thiên thất tầng, nhưng thâm sâu hơn bên trong một chút quang vịnh lại đạt tới hậu thiên bát tầng, cuối cùng ở trong cùng lại là hậu thiên cửu tầng!

Lâm Lạc hoàn toàn không cách nào xác định tu vi thực sự của đối phương là bao nhiêu, có thể nói là hậu thiên thất tầng, cũng có thể nói là bát tầng, thậm chí là cửu tầng!

Đây là điều hắn chưa từng gặp bao giờ!

- Tốt tốt tốt, Lâm Lạc người còn dám ra đây!

Ánh mắt Lâm Đông Lưu lạnh lẽo, chỉ vào Lâm Lạc:

- Nhị đệ của ta cho dù bất tài, cũng không cần người tới giáo huấn, đừng trách đại ca như ta tới đây lấy lại công đạo cho hắn!

- Lời này nói không đúng, ta dù gì cũng là tộc huynh của Đông Bình, hắn bất kính đối với ta, ta tự nhiên phải giáo huấn hắn một chút!

Lâm Lạc không chút hoang mang.

- Hừ, vậy ta cũng là tộc huynh của người, người còn không hướng ta hành lễ vấn an!

Lâm Đông Lưu dùng lời nói của Lâm Lạc tới phản kích hắn.

- Ta là trưởng tôn của Lâm gia, địa vị tôn sùng, theo như gia quy người phải hướng ta vấn an, mà không phải đảo lại! Lâm Đông Lưu, người dù sao cũng lớn hơn đệ đệ của người mấy tuổi, chẳng lẽ sống lên thân cầu rồi?

Lâm Lạc mỉm cười, nói chuyện vô cùng cay độc.

- Hồn trưởng!

Lâm Đông Lưu giận dữ phát run cả người, nhưng lời nói của Lâm Lạc cũng không phải già mồm át lễ phải, chỉ cần một ngày Lâm Hành Nam còn là gia chủ thì Lâm Lạc vẫn là trưởng tôn của Lâm gia, là địa vị cao nhất trong giới tuổi trẻ Lâm gia!

Bị Lâm Lạc chiếm đạo lý trong đại nghĩa, nếu cùng Lâm Lạc tiếp tục tranh luận chỉ sợ ngày càng thêm bất lợi! Lâm Đông Lưu rất nhanh liền tỉnh táo lại nói:

- Ta lấy thân phận một ca ca, hướng Lâm Lạc tộc đệ lãnh giáo một chút!

- Chậm đã!

Bạch y nữ tử đột nhiên nhẹ nhàng tiến lên, ngăn trở Lâm Đông Lưu:

- Nếu như hai vị là người một nhà, cần gì phải đao kiếm cùng hướng, thủ túc tương tàn?

Sắc mặt Lâm Đông Lưu lập tức chuyển thành nhu hòa, hừ nhẹ một tiếng:

- Nếu như Nhược Hoa tiểu thư đã mở miệng, Đông Lưu tự nhiên không lý do không tuân theo!

Hắn đi tới hướng Lâm Lạc, hạ giọng nói:

- Nếu người dám tham gia buổi luận võ tế điện, ta sẽ đem tay chân của người toàn bộ đánh đứt, cho người biến thành phế vật một lần nữa!

Hắn lộ ra dáng tươi cười âm trầm, đi tới bên cạnh bạch y nữ tử làm ra động tác như mời:

- Nhược Hoa tiểu thư một đường phong trần, Đông Lưu mời tiểu thư đến an bài chỗ ở nghỉ ngơi!

Bạch y nữ tử gật gù đầu, như có thâm ý liếc mắt nhìn Lâm Lạc, nhẹ nhàng quay người lại cùng Lâm Đông Lưu sóng vai rời đi.

Thẳng tới khi hai người đi xa, Lâm Lạc đột nhiên có cảm giác như trút được gánh nặng.

Nữ tử được xưng là Nhược Hoa tiểu thư thật sự quá nguy hiểm!

Đặc biệt ánh mắt cuối cùng của nàng giống như có thể chứng kiến tận sâu trong linh hồn của Lâm Lạc, làm Lâm Lạc cảm thấy áp lực cường đại, tựa hồ nàng nhìn rõ toàn bộ bí mật của hắn. Hơn nữa trình tự tu vi quý dị của nàng làm Lâm Lạc tràn ngập kiêng kỵ, thẳng sau khi đối phương rời khỏi hắn mới nhẹ nhàng thở ra!

Nữ nhân kia rốt cục lại có thân phận gì?

...

Lâm Đông Lưu vẫn luôn lịch lãm liệt sát mãnh thú tại Thanh Mông sơn cũng đã lâu, vị đệ nhất cao thủ trẻ tuổi của Lâm gia trở về, tự nhiên tạo nên náo động nho nhỏ trong Lâm gia, tuy rằng Lâm Đông Lưu không thể đột phá hậu thiên cửu tầng, nhưng chỉ hai mươi ba tuổi đạt tới hậu thiên bát tầng đỉnh phong, trong trăm năm lịch sử của Lâm gia đủ đứng vào trước mười, gọi là thiên tài hoàn toàn xứng đáng!

Hắn trở về lập tức hòa tan náo động do Lâm Lạc gây ra trước đó.

Mà vị bạch y nữ tử Nam Nhược Hoa xuất hiện cũng làm những tuần kiệt của Lâm gia như si như say, mỗi ngày vây quanh bên ngoài khách phòng của nàng, chỉ cần nhìn thấy mỹ nhân mỉm cười.

Theo lời nói của Lâm Đông Lưu, hắn kết bạn với Nam Nhược Hoa ở tại Thanh Mông sơn khi lịch lãm, nàng nhận lời mời đến làm khách tại Lâm gia vài ngày.

Ý ở ngoài lời, cũng cảnh cáo những thanh niên khác trong gia tộc, Nam Nhược Hoa đã được hắn nhìn trúng, ai cùng hắn tranh chấp chính là kẻ địch của hắn!

Mấy ngày thời gian nhanh chóng trôi qua, tân niên đã tới.

Ngày này, từng nhà đều đốt pháo, chiêng trống rung trời, tất cả mọi người đều đang chúc mừng, trên đường lớn đều là tiểu hài tử chạy đùa rộn rã.

Mà những đại gia tộc thì nghiêm túc hơn, toàn bộ đệ tử Lâm gia đều đi tới từ đường, cung kính tiến hành nghi thức tế điển tổ tiên. Đây vốn do gia chủ chủ trì, nhưng hiện tại Lâm Hành Nam đang bế quan, tự nhiên là do Lâm Hoành Phong thay thế, đây đã là lần thứ ba.

Gây sức ép hơn nửa ngày, cuối cùng hoàn thành xong nghi thức phức tạp. Khi tới gần chạng vạng, mọi người tập hợp tại sân huấn luyện, theo thứ tự ngồi xuống, ngay ngắn trật tự, đẳng cấp sâm nghiêm.

Lâm Hoành Phong ho khan một tiếng, giữa sân nhất thời im lặng, hai mắt hắn như điện, quét quanh sân một vòng, chứng kiến Lâm Lạc thì không khỏi dừng lại một chút, sau đó mới dời ánh mắt:

- Lại thêm một năm trôi qua, Lâm gia chúng ta dùng võ lập tộc, vũ lực cường đại chính là căn bản của Lâm gia chúng ta, y theo lệ thường, lần này cũng tiến hành luận võ giữa các thanh niên trẻ tuổi trong gia tộc!

Hắn ngừng lại một chút, lại nói:

- Lần này mười tộc nhân tiến vào đầu tiên, có thể đạt được danh ngạch đi Thanh Mông sơn lịch lãm, đây là một đại kỳ ngộ, mỗi ba năm mới có một lần, hi vọng các người đừng nên bỏ lỡ!

- Cũng giống như những năm trước, trung ương sân huấn luyện có mười ghế, mỗi người đều có thể ngồi lên. Nhưng chỉ cần ngồi lên rồi thì phải chấp nhận người khác khiêu chiến, một khi thua phải đem chỗ nhường lại, hơn nữa sau khi thua một lần thì không thể tiếp tục khiêu chiến!

- Nếu không còn người khiêu chiến thì mười người cuối cùng còn ngồi trên ghế chính là mười người được tuyển chọn. Đến lúc đó, tiếp tục quyết định ai đứng thứ nhất, ai là thứ hai! Mười người đứng đầu đều nhận được gia tộc ban thưởng – mười viên Tăng Nguyên đan trung phẩm!

- Tranh thủ thời gian, phạm là đệ tử Lâm gia từ ba mươi trở xuống đều có thể tham gia luận võ!

Theo thanh âm Lâm Hoành Phong hạ xuống, sân huấn luyện cũng được bày ra mười chiếc ghế, quay mặt ra ngoài, bày thành một vòng tròn.

Trong khoảnh khắc trong sân vô cùng ồn ào, ai cũng mơ tưởng chiếm lấy một chỗ ngồi, bởi vì một khi tiến vào, sẽ được mười viên Tăng Nguyên đan trung phẩm, đây là ban thưởng khiến người nào cũng đổ mắt!

Có thể tiến lên trước tiên thì mang ý nghĩa sẽ bị khiêu chiến càng nhiều, có câu nói kiến nhiều cần chết voi, thực lực có cao cũng không ai chịu nổi xa luân chiến!

Trong khoảnh khắc chỉ có Lâm Đông Lưu, Lâm Thiệu Hùng cùng Lâm Bình phân ra ngồi lên ghế.

Ba người đều có tu vi Bạo Khí cảnh, là ba viên tân tinh sáng nhất của Lâm gia. Bọn họ vừa ngồi xuống không ai dám tiến lên khiêu chiến, nhưng cũng may còn lại bảy ghế, đủ cho người khác làm tiêu điểm tranh đoạt.

Chỉ sau thoáng ngắn ngủi, Lâm Đông Bình đứng dậy, ngồi xuống ghế thứ tư.

24. Chương 24: Thiêu Cửu. (1)

Lục tục lại có người ngồi vào trên ghế.

- Bắt đầu đi!

Lâm Hoàn Phong thản nhiên nói.

Nhất thời một người trung niên lớn tiếng quát:

- Đã đủ mười ghế, bắt đầu, trong vòng mười tức nếu không người khiêu chiến thì kết thúc vòng thứ nhất!

- Một!

- Hai!

Mới đếm tới hai đã có người tiến lên khiêu chiến, mà đối tượng bị chọn là người yếu nhất trong mười người.

Có người bảo vệ được vị trí, có người bị xám xịt đuối xuống. Nhưng tất cả mọi người đều hình thành chung nhận thức không đi khiêu chiến Lâm Đông Lưu, Lâm Thiệu Hùng cùng Lâm Bình, đây là ba Bạo Khí cảnh cao thủ của Lâm gia hậu bối, đánh với bọn họ không phải tự mình tìm khổ hay sao?

Oanh!

Một tiếng bạo vang, hai tay Lâm Đông Bình chớp động quang mang nhàn nhạt, cứng rắn oanh bay một tộc nhân hậu thiên lục tầng đỉnh, phát ra tiếng cười hung hăng cần quấy.

- Chân nguyên lực thấu thể!

- Bạo Khí cảnh!

- Lâm Đông Bình đã tiến vào hậu thiên thất tầng!

- Lâm gia chúng ta lại có thêm một cao thủ thanh niên Bạo Khí cảnh!

- Bạo Khí cảnh mười sáu tuổi, còn nhanh hơn ca ca hắn một năm!

- Chẳng lẽ danh hiệu đệ nhất thiên tài của Lâm gia cần đổi lại sao?

Lâm Đông Bình đột nhiên bạo phát tu vi làm ở bên ngoài võ đài vang lên tiếng nghị luận, tràn ngập ngạc nhiên. Mà Lâm Hoàn Phong vuốt râu mỉm cười không nói, hai cháu trai đều có tiền đồ như vậy, mặc dù hắn vẫn luôn bị Lâm Hành Nam đè ép một bậc, nhưng ở phương diện cháu trai hắn lại toàn diện thắng lợi!

Khi Lâm Đông Bình hiển lộ ra tu vi Bạo Khí cảnh của hắn, đã không còn người nào dám hướng hắn khiêu chiến, ánh mắt đều đặt lên sáu vị trí còn lại.

Thời gian chậm rãi trôi qua, người thua trận càng ngày càng nhiều, người khiêu chiến càng ngày càng ít, trận đấu vòng thứ nhất dần dần sắp kết thúc.

- Trong vòng mười tiếng đếm nếu không còn người khiêu chiến thì vòng thứ nhất kết thúc!

Một thanh âm lớn tiếng kêu lên.

- Một!
- Hai!
- Ba!

Lâm Lạc đứng lên đi vào giữa sân.

Kỳ thật mọi người đã sớm chờ hấn xuất tràng, hậu thiên lục tầng đỉnh phong ở tại Lâm gia tuy rằng không tính là cực mạnh, nhưng muốn chen chân vào trước mười vẫn có hi vọng, không lý nào Lâm Lạc không ra trận!

Nhưng làm mọi người tò mò chính là Lâm Lạc lựa chọn khiêu chiến ai!

Khi Lâm Lạc dừng chân lại, đưa ngón tay chỉ hướng một người, toàn trường lập tức sôi trào!

Lâm Đông Bình!

Đối tượng mà Lâm Lạc khiêu chiến lại là Lâm Đông Bình!

Vì sao?

Mọi người cảm thấy Lâm Lạc thật quá cuồng ngạo, ngay cả bản thân mình rốt cục có được bao nhiêu cân lượng đều đã quên.

Hậu thiên lục tầng đỉnh phong thì như thế nào, ở trước mặt Bạo Khí cảnh căn bản là không đáng giá nhắc tới. Lâm Lạc nguyên bản còn có khả năng tiến vào trước mười, nhưng nếu dám đi khiêu chiến Lâm Đông Bình, đây không phải tự hủy tiền đồ sao?

- Ha ha ha...

Lâm Đông Bình cười lên điên cuồng, đứng dậy:

- Lâm Lạc, ngươi rõ ràng là muốn chết!
- Không giáo dưỡng, Lâm Lạc là người có thể kêu sao?

Sắc mặt Lâm Lạc lạnh lùng:

- Mấy ngày trước cho ngươi giáo huấn ngươi không nhớ kỹ?
- Hồn trưởng!

Nghĩ tới nỗi nhục nhã lần trước, Lâm Đông Bình nhất thời giận dữ hét lớn:

- Lâm Lạc, ta muốn giết ngươi!

Hai tay hấn siết chặt hướng Lâm Lạc đánh tới.

Tuy rằng Hổ Ảnh quyền của hấn cũng không có gì tiến bộ, nhưng sau khi tiến vào Bạo Khí cảnh uy lực tứ ảnh cũng đủ thắng được hậu thiên lục tầng ngũ ảnh, thậm chí là bát ảnh! Có câu nói dốc nhất lực phá vạn pháp, sau khi có được lực lượng tuyệt đối căn bản không cần kỹ xảo vẫn có thể nghiền áp đối thủ.

- Đối đệ tử đồng tộc lại có tâm địa ác độc như vậy, nên đánh!

Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng, đồng dạng oanh ra một quyền.

Tứ ảnh đối tứ ảnh!

Oanh!

Song phương đồng thời chấn động thối lui ra sau mấy bước.

Đều ngang hàng nhau! Lại là ngang hàng nhau!

Lúc này mọi người mới ngạc nhiên phát hiện, trên hai quyền của Lâm Lạc đồng dạng quán quanh quang mang nhàn nhạt.

Bạo Khí cảnh!

Lâm Lạc đã tiến nhập Bạo Khí cảnh!

- Không có khả năng!

Ánh mắt Lâm Hoành Phong cơ hồ như muốn trợn trừng rớt xuống, bộ dáng giống như vừa gặp được quỷ.

Căn cốt của Lâm Lạc hẳn đã đích thân kiểm tra, chứng thật là kém tới mức không thể kém hơn. Mà cực hạn khi được Tiên Thiên cảnh cao thủ tẩy cân phạt tủy chỉ là hậu thiên lục tầng, chẳng lẽ một tiểu tử căn cốt kém như vậy có thể bằng lực lượng của chính mình đánh vỡ công xiềng của hậu thiên thất tầng?

Không, tuyệt đối không thể nào!

Đừng nói chỉ có Lâm Hoành Phong choáng váng, mấy vị trưởng lão khác của Lâm gia cũng đồng dạng choáng váng. Bọn họ đều “đoán được” Lâm Lạc dựa vào điều gì tinh tiến tu vi, nhưng Lâm Lạc có thể tiến nhập Bạo Khí cảnh điều này hoàn toàn đánh vỡ suy đoán của bọn họ!

- Không có khả năng!

Lâm Đông Bình trợn mắt há hốc mồm, gia gia rõ ràng đã nói qua đời này Lâm Lạc không có hi vọng tiến vào Bạo Khí cảnh, nhưng hiện tại rõ ràng là bị tát thẳng vào mặt!

- Có chuyện gì mà không có khả năng, người đều có thể đi vào Bạo Khí cảnh, huống chi bốn thiếu!

Lâm Lạc ngạo nghễ nói.

Lâm Đông Bình giận dữ muốn bốc khói.

Cái gì gọi là “người đều có thể đi vào Bạo Khí cảnh”? Hẳn là thiên tài của Lâm gia, mười sáu tuổi tiến vào Bạo Khí cảnh, trong lịch sử Lâm gia đủ xếp hạng trước năm! Nhưng nghe được khẩu khí của Lâm Lạc, hiển nhiên chẳng thềm ngó tới thiên phú của hắn.

Điều này bảo hắn làm sao nhẫn nhịn?

- Tên hỗn đản nguời! Ta là thiên tài Lâm gia, không phải tên phế vật như người có thể so sánh!

Lâm Đông Bình phần nộ rống to.

- Vậy nhìn xem ai mới là phế vật chân chính!

Lâm Lạc vùng quyền, đem Hồ Ảnh quyền thúc đẩy lên tới ngũ ảnh, lập tức tấn công Lâm Đông Bình.

- Không, không, không!

Lâm Đông Bình phần hận cùng bất đắc dĩ gằm lên giận dữ.

Trước đó khi hai người cùng là hậu thiên lục tầng thì Lâm Lạc lấy ngũ ảnh đánh bại hắn, sau khi tới Bạo Khí cảnh hắn lại phải nuốt hận dưới Lâm Lạc ngũ ảnh, điều này làm cho Lâm Đông Bình xưa nay mặt cao hơn đầu làm sao không phát điên!

- Phế vật!

Lâm Lạc hừ lạnh nói, một quyền oanh ra, ngũ ảnh biến ảo, đem Lâm Đông Bình oanh bay ra ngoài.

- Không có khả năng! Không có khả năng! Ta là Bạo Khí cảnh cao thủ, ta là thiên tài, ta sẽ không thua, ta sẽ không thua!

Lâm Đông Bình ngồi liệt dưới đất, ánh mắt mờ mịt, giống như bị phát bệnh tâm thần.

- Lúc này chỉ là sự bắt đầu, huyết cừu của Lưu bá, ta nhất định sẽ báo!

Lâm Lạc tự nhủ trong lòng, ngông nghênh ngồi lên chiếc ghế vốn thuộc về Lâm Đông Bình.

Bên ngoài sân một mảnh xôn xao.

Có chuyện gì khiến cho người ta càng cảm thấy khó tin hơn chuyện này? Hơn hai tháng trước, Lâm Lạc vẫn là phế vật mà Lâm gia công nhận, nhưng hiện tại ngay cả Bạo Khí cảnh cao thủ cũng có thể bị hắn nhẹ nhàng đánh bại, nếu như nói hắn là phế vật, vậy những người khác tính là gì, cực phẩm trong phế vật sao?

- Hồn trưởng!

Lâm Hoành Phong dùng sức vỗ lên tay ghế, thần tình giận dữ.

Lâm Lạc khiêu chiến ai không tốt, lại đi tuyển chọn Lâm Đông Bình, làm Lâm Đông Bình vốn có thể đưa thân vào trước mười hiện tại một thứ tự cũng không thể bắt lấy.

25. Chương 25: Thiệu Cửu. (2)

Tuy rằng hiện tại trong tay hắn nắm lấy quyền to của Lâm gia, nhưng còn chưa tới nông nỗi một tay che trời, quy củ nếu đã được định ra làm sao lại có thể thay đổi!

Cứ như vậy lãng phí một lần đại kỳ ngộ, tiếp theo còn phải chờ thêm ba năm! Một võ giả có bao nhiêu cái ba năm để chờ đợi?

Lâm Hoành Phong thật hận không thể lập tức dùng một chưởng chụp chết Lâm Lạc, nhưng hắn lại không thể không mạnh mẽ khắc chế, đợi sau khi đêm xong mười tiếng, hắn lạnh lùng thốt:

- Trận đấu vòng thứ nhất chấm dứt, hiện tại tiến vào cuộc chiến xếp thứ tự mười người!

- Dựa theo bài danh năm trước, tạm định Lâm Đông Lưu đứng thứ nhất, Lâm Thiệu Hùng thứ hai, Lâm Bình thứ ba, những người còn lại tính theo tuổi mà sắp xếp thứ tự. Quy tắc như sau, thứ tự thứ mười bắt đầu theo thứ tự trước đó khiêu chiến, thành công thì trao đổi số ghế, nếu không thì mất đi tư cách khiêu chiến, thẳng tới khi nào không còn người khiêu chiến mới thôi!

Lâm Hoành Phong rõ ràng cố ý chế tạo phiền toái cho Lâm Lạc, bởi vì hắn là người nhỏ tuổi nhất trong mười người, bị xếp hạng cuối cùng. Hắn phải là người thứ nhất khởi xướng khiêu chiến, bị bại thì không khả năng tăng bài danh, mà cho dù thắng cũng bị người khác khiêu chiến, vẫn có thể rút bài danh!

- Khiêu chiến, theo thứ tự thứ mười Lâm Lạc bắt đầu!

Lâm Hoành Phong lạnh lùng nói, không có ai mà không nghe ra lửa giận trong giọng nói của hắn.

Lâm Lạc cười ha ha, nói:

- Một đám khiêu chiến lần lượt thì rất phiền toái, chín người các người cùng lên đi!

Cuồng ngạo! Thật sự là quá cuồng ngạo!

Ngoại trừ Lâm Đông Lưu, Lâm Thiệu Hùng, Lâm Bình xem như còn trấn định, sáu người khác đều giận dữ, Lâm Lạc này thật không hề xem họ vào trong mắt! Cho dù hắn có tu vi Bạo Khí cảnh thì thế nào, nơi này còn có ba Bạo Khí cảnh cao thủ đâu!

Hơn nữa Lâm Đông Lưu, Lâm Thiệu Hùng, Lâm Bình đã tiến vào Bạo Khí cảnh ba năm trước, hiện tại đã đạt tới hậu thiên bát tầng, chẳng qua Lâm Đông Lưu càng sâu hơn một bậc, đạt tới hậu thiên bát tầng đỉnh, đã một chân nhảy vào hậu thiên cửu tầng!

Chỉ là một chọi một Lâm Lạc chưa chắc đã thắng, đừng nói là một đối chín!

Hung hăng can quấy cực kỳ!

- Lâm Lạc, ngươi đừng quá vênh vào đắc ý!

- Đông Lưu tộc huynh chỉ một bàn tay là có thể thu thập ngươi!

- Thiệu Hùng tộc huynh cũng thoải mái đánh bại ngươi!

- Quá kiêu ngạo không có kết cục tốt!

Khóe môi Lâm Lạc hiện lên tia cười lạnh:

- Các người đã không ra tay, bốn thiếu bực các người ra tay!

Hắn đột nhiên bắn lên, như điện quang hỏa thạch, dạo nhanh một vòng sau lưng ghế của chín người, chỉ nghe thanh âm vang giòn truyền ra, khi Lâm Lạc quay về ghế của mình thì ghế của chín người khác đều bị oanh thành dập nát!

Ngoại trừ ba người Lâm Đông Lưu đứng lúc phản ứng đứng dậy, sáu người khác đều té ngồi trên mặt đất.

- Lâm Lạc!

Lần này xem như Lâm Lạc tạo nên công phần, chín người đồng thời dùng ánh mắt vô cùng phần nộ theo dõi hắn.

- Ta chờ khiêu chiến của các ngươi!

Lâm Lạc ngồi yên trên ghế, sắc mặt thong dong, làm người ta cảm giác về cuồng ngạo của hắn chỉ là chuyện đương nhiên.

- Hỗn đản!

Sáu hậu thiên lục tăng tộc nhân đồng thời đánh tới chỗ Lâm Lạc, sáu người vừa ra tay liền dùng chiêu số cường đại nhất, thế đem Lâm Lạc đánh bại, văng hồi mặt mũi của bọn họ.

Hổ Ấp Ngũ Hành!

Lâm Lạc trong nháy mắt liền đánh ra sáu quyền, với tu vi Bạo Khí cảnh của hắn lực lượng cường đại hơn sáu người kia gấp mười.

- A...

Thanh âm tiếng gào thê thảm liên tục, sáu người kia căn bản không phải đối thủ của Lâm Lạc, chỉ một quyền liền bị oanh gục xuống!

Bạo Khí cảnh cơ hồ là hoàn toàn nghiền áp Hổ Lực cảnh!

- Ngũ ảnh!

Các trưởng lão Lâm gia đều ngây người, nếu như nói tu vi còn có thể dùng đan dược hoặc là thủ đoạn khác học cấp tốc, như vậy vũ kỹ hoàn toàn là dựa vào lực lĩnh ngộ của võ giả mà học được, biết chính là biết, không thì sẽ không, ngoại lực căn bản không hề có một tia tác dụng!

Người bình thường có thể đầu nhập tinh lực cả đời trong Hổ Ảnh quyền nhưng cũng chỉ dừng bước ở ngũ ảnh mà thôi! Nhưng Lâm Lạc mới bao nhiêu? Mười bảy tuổi đạt tới ngũ ảnh, đây là lực lĩnh ngộ kinh người bậc nào?

Nếu như căn cốt Lâm Lạc kém cỏi, tu vi thấp, cho dù lực lĩnh ngộ cao bao nhiêu cũng không ai đem hắn quán trọng lòng! Dù sao nhất lực phá vạn pháp, không có lực lượng hết thấy đều trống không!

Nhưng hiện tại bất đồng, Lâm Lạc đạt tới Bạo Khí cảnh, hơn nữa có lực lĩnh ngộ cường đại trong vũ kỹ, ai còn dám tiếp tục xem thường hắn.

Lâm Lạc vẫn ngồi yên trên ghế, dùng ngón tay điểm điểm lên ba người Lâm Đông Lưu, lộ ra nét tươi cười thoáng hiện:

- Còn có ba!

Quá kiêu ngạo! Thật quá cuồng ngạo!

Nhưng lại làm ọi người kích động, hưng phấn, một người một mình đấu với chín tên cao thủ trẻ tuổi khác của gia tộc, chỉ phần này dũng khí cũng khiến cho người ta phải ghen hòng nhìn trần trối!

Nếu như Lâm Lạc không biểu hiện ra thực lực đáng có, chính là không biết tự lượng sức mình, nhưng đây là thể giới lấy thực lực vi tôn, cường giả tự nhiên nên có được tôn trọng, Lâm Lạc dùng thực lực chứng minh hắn có tư cách cuồng ngạo như vậy!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, chủ động phóng ra hướng ba người Lâm Đông Lưu công tới.

Sắc mặt ba người Lâm Đông Lưu thật khó xem, bọn hắn vì thân phận tự nhiên không muốn liên thủ cùng người khác hợp chiến Lâm Lạc, nếu không cho dù có thắng thì mặt mũi cũng không ánh sáng! Nhưng Lâm Lạc lại hùng hổ dọa người, cần bản không cho bọn hắn cơ hội lựa chọn!

- Lâm Lạc, ngươi sẽ hối hận!

Lâm Bình hừ lạnh một tiếng, dẫn đầu ra tay trước.

Lâm Đông Lưu cùng Lâm Thiệu Hùng theo sát mà lên, bọn họ đều đã thực sự nổi giận.

Lâm Lạc cười ha ha, hai tay siết chặt, không chút yếu thế cùng ba người cứng đối cứng chiến đấu.

Ba người Lâm Đông Lưu ngoại trừ có thể đứng vững tại vị trí ba danh đầu tiên trong gia tộc, ngoại trừ có được căn cốt tuyệt hảo, trong lực lĩnh ngộ vũ kỹ cũng thật cao. Lâm Đông Lưu tu luyện Tinh Vân kiếm pháp, Lâm Thiệu Hùng tu luyện Phá Vân Thối, Lâm Bình luyện Hổ Ảnh quyền.

Ba người vừa ra tay liền dùng sát chiêu cường đại nhất trong vũ kỹ, hướng Lâm Lạc công tới.

Lâm Lạc thét dài một tiếng, vận chuyển Lôi Bạo Sát, lực lượng trong nháy mắt tăng lên hậu thiên bát tầng, không hề yếu hơn Lâm Đông Lưu! Thứ thứ sáu trong Hổ Ảnh quyền triển khai, thân hình hắn như điều du ngư đánh ra quyền ảnh đầy trời!

- Lục ảnh!

Nhóm đại lão gia tộc không tự chủ được kêu lên.

Nếu như nói là ngũ ảnh bọn họ còn có thể miễn cưỡng duy trì trấn tĩnh, lục ảnh vừa ra tất cả mọi người đã ngồi không yên!

Trong Lâm gia người có trình độ thâm sâu nhất trong Hổ Ảnh quyền chính là tứ trưởng lão Lâm Kiến Dân, nhưng hắn cũng chỉ đạt tới thất ảnh mà thôi. Mà Lâm Kiến Dân có được hậu thiên thập tầng tu vi, đã đắm chìm trong Hổ Ảnh quyền hơn năm mươi năm mới có được thành tựu này.

Lâm Lạc mới được bao nhiêu? Vừa đầy mười tám, nhưng đã sắp kề vai với Lâm Kiến Dân, đây là lực lĩnh ngộ kinh người thế nào!

26. Chương 26: Không Thể Ngăn Cản

- Sau này ai nói tiểu tử kia là phế vật, lão phu khiến cho hắn nuốt hết cái bàn này!

Thất trưởng lão dùng sức vỗ lên bàn một cái, trên mặt tràn đầy vẻ mừng rỡ. Lâm gia có tám vị trưởng lão, mà hiện tại chỉ có thất trưởng lão thuộc đội ngũ của Lâm Hành Nam, mà ngoại trừ ngũ trưởng lão cùng bát trưởng lão bảo trì trung lập, bốn trưởng lão còn lại đều quảng ném xuống dưới trưởng Lâm Hoàn Phong.

Chứng kiến Lâm Lạc biểu hiện thực lực, thất trưởng lão tự nhiên thật cao hứng

Gương mặt nhóm người Lâm Hoàn Phong lạnh lùng như nước, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Lâm Lạc liên tục thét dài, Lôi Bạo Sát cùng Hổ Ảnh quyền tổ hợp làm cho hắn dù lấy một địch ba cũng không rơi vào thế hạ phong! Hơn nữa hắn có ngũ hệ chân nguyên lực có thể thay phiên sử dụng, luận năng lực kéo dài hắn còn mạnh hơn ba người kia.

Tất cả mọi người đứng ngoài sân đều hoa mắt, không ai nghĩ tới Lâm Lạc có thể mạnh mẽ như vậy, đây chính là ba cao thủ Bạo Khí cảnh, không phải là hậu thiên lục tầng đỉnh phong gà mờ ah!

- Hổ Chiến Tứ Tượng!

Lâm Bình hét lớn một tiếng, toàn lực thúc đẩy cực hạn của hắn, không ngừng liên tục xuất ngũ quyền, oanh kích lên Lâm Lạc.

Có câu nói dả thương địch mười ngón, không bằng đánh gãy ngón tay của kẻ địch! Lâm Lạc đầu tiên đem mục tiêu tập trung vào Lâm Bình, bởi vì Hổ Ảnh quyền hắn vô cùng quen thuộc, biết sở trường cùng khuyết điểm của quyền pháp này, dễ dàng công phá nhất.

- Oanh! Oanh! Oanh!

Lâm Lạc dùng tay trái phòng ngự, hữu quyền liên tục oanh kích với Lâm Bình, từng đạo quyền ảnh lướt qua, đánh Lâm Bình liên tiếp lui về phía sau.

- Chẳng lẽ Lâm Lạc đã đạt tới hậu thiên bát tầng sao?

- Trời ạ, mấy tháng trước ta nhớ được hắc chỉ mới đạt tới hậu thiên nhị tầng tu vi!

- Thật không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ là tích lũy lâu ngày bộc phát?

- Cái dạng gì tích lũy có thể làm người hơn hai tháng thời gian từ hậu thiên nhị tầng đạt tới hậu thiên bát tầng?

- Thật là một quái vật!

- Thiên tài!

- Yêu nghiệt!

Mọi người nghị luận sôi nổi, Lâm Lạc tạo ngạc nhiên cho bọn họ từng đợt nổi tiếp từng đợt, chỉ sợ hiện tại dù Lâm Lạc biểu hiện ra thực lực Cương Khí cảnh bọn hắc cũng không cảm thấy có gì đáng ngạc nhiên.

Lâm Bình then quá hóa giận, hắc tự xưng là thiên tài, nghĩ tới trong Lâm gia chỉ có Lâm Đông Lưu, Lâm Thiệu Hùng có thể cùng mình phân cao thấp mà thôi. Thực lực của hắc hơi kém hơn Lâm Đông Lưu, nhưng chênh lệch không xa, mà hiện tại trong tình huống ba đánh một không ngờ còn bị Lâm Lạc đè xuống mà đánh, điều này bảo hắc làm sao chịu nổi?

- Lâm Lạc, ngươi khinh người quá đáng!

Hắc quát to.

Lâm Lạc không khỏi cười thầm, đây còn gọi là khinh người quá đáng sao? Nếu hắc tự mình thể nghiệm suốt ba năm bị người cười nhạo, có thể làm cho hắc hiểu được cái gì mới gọi là khinh người quá đáng!

- Chỉ chút thực lực ấy còn dám tự xem mình bất phàm, cút xuống cho ta!

Lâm Lạc oanh ra một quyền, phá vỡ phòng ngự của Lâm Bình, ngưng tụ lực đánh vào cằm của đối phương, hừ một tiếng đem đối phương đánh văng lên.

- Ah...

Lâm Bình phát ra một tiếng hét thảm, bị lực lượng thật lớn chấn động hôn mê bất tỉnh ngay giữa không trung, sau đó mới rơi xuống đất. Cũng may mắn hắc hôn mê bất tỉnh, nếu không hắc làm sao còn mặt mũi đối diện với ánh mắt của mọi người?

- Còn có hai người!

Lâm Lạc quay đầu nhìn Lâm Đông Lưu cùng Lâm Thiệu Hùng, ánh mắt lạnh lạnh.

Lâm Thiệu Hùng biến sắc, sau một thoáng chần chờ mới dừng động tác, âm trầm nói:

- Thực lực của Lâm Lạc tộc đệ siêu cường, ta nhận thua!

Khuôn mặt hắc hiện lên vẻ chưa xót thối lui sang một bên.

Vô luận là hắc hay Lâm Bình đều là hạng người hùng tâm bưng bưng, tuy rằng bị Lâm Đông Lưu đè ép một bậc nhưng không phải không có cơ hội xuất đầu. Nhưng biểu hiện của Lâm Lạc đã hoàn toàn phá hủy niềm tin tưởng của hắc, làm cho hắc nản chí ngã lòng.

- Phế vật!

Lâm Đông Lưu lạnh lùng hừ một tiếng:

- Không có được một trái tim vĩnh không nhận thua, căn bản không xứng xưng là võ giả!

Hắc hừ một tiếng, nhìn về phía Lâm Lạc:

- Ta thừa nhận ngươi làm cho ta kinh hãi, nhưng chỉ là như thế! Ta vẫn khinh thường liên thủ cùng người khác, hiện tại ta để cho ngươi nhìn thấy thực lực chân chính của ta!

Hắn run trường kiếm, thân kiếm nhất thời run rẩy, giống như ngân xà vũ động.

- Thất Huyền kiếm!

Hừ!

Một kiếm chém ra, đột nhiên sái ra vô số đạo bóng kiếm, chẳng khác gì bầu trời đầy sao trút xuống nhân gian, căn bản không biết đâu là thật mà đâu chỉ là ảo ảnh!

- Không thể tưởng được Đông Lưu lại luyện thành Thất Huyền kiếm pháp!

Ở bên cạnh Lâm Hoành Phong, nhị trưởng lão vuốt râu mỉm cười.

Lâm Hoành Phong lộ ra nét cười miễn cưỡng, nhưng lại tràn ngập tự hào.

Thất Huyền kiếm pháp là một trong những vũ kỹ cao nhất của Lâm gia, không giống như Hổ Ảnh quyền phân chia thành từng cấp bậc, sau khi luyện thành một kiếm liền biến ảo vạn ảnh. Tuy rằng chỉ có một kiếm, nhưng lại muôn vàn ảo ảnh, làm đối thủ căn bản không cách nào chống đỡ.

- Thất Huyền kiếm vừa ra, Đông Lưu nhất định nắm chắc thắng lợi!

- Trừ phi Hổ Ảnh quyền của Lâm Lạc đạt tới thất ảnh, nếu không nhất định phải thua!

- Tiểu tử Lâm Lạc này thật ngông cuồng, cuối cùng còn có Đông Lưu có thể áp chế hắn!

- Làm cho hắn ném chút đau khổ, người trẻ tuổi quá ngông cuồng không phải là chuyện tốt!

Lúc này nhóm người của Lâm Hoành Phong đều lộ ra nét mặt vui mừng. Lâm Đông Lưu là gia chủ tương lai mà bọn họ thừa nhận, Lâm Đông Lưu càng mạnh thì càng chứng minh sự lựa chọn của bọn họ càng chuẩn xác.

Thất Huyền kiếm pháp không hổ là tuyệt học của Lâm gia, bộ kiếm pháp vừa ra khiến Lâm Lạc trở tay không kịp, có vẻ phi thường chặt vật.

- Sư!

Một đạo huyết quang hiện lên, vai trái Lâm Lạc bị chém trúng, máu tươi lập tức chảy ra.

- Lâm Lạc, nhớ kỹ giáo huấn hôm nay, nhân thượng hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, làm người nên điệu thấp một chút!

Lâm Đông Lưu xuống tay thật độc, trên người Lâm Lạc lại hiện lên vài đạo vết thương.

- Không hổ là Đông Lưu tộc huynh, ngay cả Thất Huyền kiếm pháp cũng luyện thành!

- Tuy Lâm Lạc bắt phạm, nhưng còn thua Đông Lưu tộc huynh một bậc!

- Càng già càng cay, dù sao Lâm Lạc nhỏ hơn Đông Lưu tộc huynh tới sáu tuổi!

Trong khoảnh khắc mọi người đều suy đoán Lâm Đông Lưu sẽ thắng.

Lâm Lạc hừ nhẹ một tiếng, hắn liên tục bị thương, đã bị khơi dậy lửa giận thực sự.

Thức thứ bảy Hổ Ảnh quyền!

Hổ Phá Thất Tinh!

Hừ! Hừ! Hừ!

Tám đạo quyền ảnh xuất ra, thế công của Lâm Lạc nhất thời kéo lên một bậc thang, ngăn cản Lâm Đông Lưu!

- Thất ảnh?

- Làm sao có thể!

Oanh một tiếng, mọi người của Lâm gia lại lâm vào cảm giác không sao tưởng tượng nổi, liên tục kinh hô. Lâm Đông Lưu không thể tiếp tục duy trì bộ dáng trấn định như trước, trên mặt tràn ngập vẻ không cam lòng lẫn phần nộ, thất ảnh! Làm sao có thể!

- Trả lại nguyên câu cho người, làm người cần điều thấp!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, quyền rơi như mưa, liên tục oanh trên người Lâm Đông Lưu, đánh cho hắn liên tiếp lui về phía sau.

27. Chương 27: Gia Chủ Lâm Gia. (1)

- Dừng tay!

Lâm Hoàn Phong hét lớn một tiếng, thân hình chợt lóe đã đi tới chắn ngang thân ảnh Lâm Lạc, một chưởng đẩy ra, lực lượng hậu thiên thập nhất tầng đem Lâm Lạc oanh bay.

Lâm Lạc “oa” một tiếng phun ra ngụm máu tươi, Cương Khí cảnh cường giả vượt xa lực lượng Bạo Khí cảnh, tuy Lâm Hoàn Phong không dùng toàn lực nhưng Lâm Lạc vẫn không sao chịu nổi.

- Lâm Lạc, ngươi đã học tà pháp gì phải hay không?

Sắc mặt Lâm Hoàn Phong đột nhiên tối sầm, đằng đằng sát khí nhìn Lâm Lạc.

- Uy phong của đại trưởng lão thật lớn!

Lâm Lạc lau máu tươi trên khóe miệng.

- Lão phu hỏi ngươi có phải đã học tà pháp gì hay không?

Lâm Hoàn Phong lặp lại một lần, giọng nói lạnh lạnh.

Trong lòng Lâm Lạc không khỏi rung mình, biết mình biểu hiện quá mức kinh diễm làm lão nhân này nảy sinh sát ý. Nhưng hắn đã tạo ra biểu hiện giả dối sau lưng có một gia gia là tiên thiên cường giả bảo hộ, vì sao Lâm Hoàn Phong còn dám ra tay, chẳng lẽ hắn không sợ lửa giận của một Tiên Thiên cường giả?

Tuy rằng Lâm Lạc đã suy nghĩ thật chu đáo, nhưng dù sao lịch duyệt không đủ, không biết được dù là Tiên Thiên cường giả cũng không thể linh ngộ nhanh như hắn. Hắn biểu hiện thực lực Bạo Khí cảnh lập tức làm Lâm Hoàn Phong biết phỏng đoán trước đó của mình là sai lầm, Lâm Lạc không phải được Lâm Hành Nam phạt căn tẩy tủy mà là gặp được kỳ ngộ khác!

Là dạng gì kỳ ngộ có thể làm một tiểu tử căn cốt thật kém có thể trong vòng hai tháng ngắn ngủi từ hậu thiên nhị tầng tăng lên Bạo Khí cảnh?

Lâm Hoàn Phong lập tức nổi lên tham niệm, nếu có thể chiếm được tạo hóa của Lâm Lạc, nói không chừng hắn có hi vọng đột phá tới hậu thiên thập nhị tầng, danh chính ngôn thuận tiếp nhận vị trí gia chủ!

Nhưng hắn phải tìm cái cơ khẩu trừ tội danh tu tập tà pháp cho Lâm Lạc mới có thể ra tay.

Trong lòng Lâm Lạc thầm kêu hồng bét, nhưng hắn cũng không cam tâm khoan tay chịu chết, lúc này nhấc lên chân nguyên lực, dù thế nào cũng muốn liều chết, bất quá thì cá chết lưới rách!

- Xem ra ngươi còn tồn tại lòng may mắn, chờ lão phu bắt giữ ngươi tiếp tục thẩm vấn!

Lâm Hoàn Phong hừ lạnh một tiếng.

- Lão già kia, ngươi đúng là không biết xấu hổ, ý lớn hiếp nhỏ, già mà không kính!

Lâm Lạc bất cứ giá nào, chỉ phải kích cho Lâm Hoàn Phong không thể xuống đài hắn mới tránh được một kiếp.

Sắc mặt Lâm Hoàn Phong xanh mét, hắn có địa vị cao thượng, chưa từng bị người chỉ vào mũi mắng nhiếc kiểu như vậy, thiếu chút nữa tức nghẹn mà ngắt.

- Tiểu súc sinh đại nghịch bất đạo!

Hắn giậm quát một tiếng, vươn một bàn tay chụp qua Lâm Lạc.

Cường giả Cương Khí cảnh ra tay thật kinh người, khí cơ kinh khủng bộc phát đem Lâm Lạc tập trung chặt chẽ, làm cho hắn sinh ra cảm giác muốn trốn cũng không thể trốn, muốn tránh cũng không tránh được, cảm giác vô cùng bất lực! Trong lòng Lâm Lạc đã muốn liều mạng, thầm nghĩ lão gia hỏa đừng bức cho ta nóng nảy, bằng không liều chết viết một chữ “Cấm” lên trên người ngươi, nhìn xem ngươi có chết hay không!

- Lâm Hoàn Phong, ngươi thật to gan, dám động thủ với cháu của ta!

Đột nhiên một thanh âm hét to truyền đến, một thân ảnh khô ngô bay vút tới chắn ngang trước mặt Lâm Lạc, một quyền hướng Lâm Hoàn Phong oanh ra.

- Oanh!

Hai cổ lực lượng kinh khủng va chạm kịch liệt, Lâm Hoàn Phong nhất thời đặng đặng đặng bật lùi bảy tám bước mới có thể đứng vững, sắc mặt đỏ hồng, sau đó biến thành vô cùng tái nhợt.

- Gia gia!

Lâm Lạc vui mừng kêu lên.

Người ở thời gian nguy cấp chắn ngay trước mặt của hắn, cứu mạng hắn chính là Lâm Hành Nam, gia chủ hiện nhiệm của Lâm gia!

- Gia chủ...

Hai mắt Lâm Hoàn Phong không khỏi trợn lên, không nghĩ tới Lâm Hành Nam lại xuất hiện ngay trong thời điểm mấu chốt như thế.

- Ta mới bé quan vài ngày ngươi đã lấn lên tới trên đầu cháu của ta, có phải đang nghĩ ta già lão tới nỗi không còn đánh được người?

Tính tình Lâm Hành Nam thật nóng nảy, vung nắm tay đánh ập tới Lâm Hoàn Phong.

- Oanh!

Đã bị lực ảnh hưởng trong thời gian quá dài cộng thêm thực lực chênh lệch, Lâm Hoàn Phong không thể không tránh né một kích này, trên mặt nhất thời bị hung hăng đánh trúng một quyền, biến thành bầm tím, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

- Ta...

Hắn há mồm muốn nói gì đó.

- Ta cái gì ta!

Lâm Hành Nam bình bình bâng bâng vung quyền liên tục, hoàn toàn đem Lâm Hoàn Phong xem như bao cát mà đánh.

Một người là gia chủ, một người là đại trưởng lão, muốn giúp ai cũng không được! Mọi người hoàn toàn tính mệnh, ngay mấy trưởng lão cũng không dám bước ra khuyên can. Lâm Hành Nam nổi danh tính tình nóng nảy, mà lúc này hắn đang thực sự nổi nóng, ai đi ra khuyên can là người đó lập tức vạ lây, bởi vậy cả đám người chỉ làm như không nhìn thấy được, quay đầu sang nơi khác.

- Lão phu ghét nhất những kẻ không chịu giảng đạo lý!

Lâm Hành Nam đánh đủ mới buông tha Lâm Hoàn Phong, ném đối phương lên mặt đất chẳng khác gì ném một con chó chết.

Tất cả mọi người chột rùng mình, tuy rằng Lâm Hoàn Phong quả thật cường bức Lâm Lạc trước, nhưng vị gia chủ đại nhân kia lại không hề hỏi xanh đỏ đen trắng, đi lên đã đánh người, cực kỳ mãnh liệt, không ngờ còn nói là chán ghét người không chịu giảng đạo lý, thật sự quá khí phách!

- Ha ha ha, Lạc nhi, ngươi trưởng thành!

Lâm Hành Nam xoay người lại lộ ra vẻ cười to, vỗ vỗ bả vai Lâm Lạc:

- Đi, nơi này nhiều người không thuận tiện nói chuyện, đi cùng lão phu!

- Dạ, gia gia!

Lâm Lạc tràn đầy vui mừng, cả Lâm gia chỉ có Lưu bá cùng gia gia là chân tâm thật ý tốt với hắn, ba năm không được gặp Lâm Hành Nam, Lâm Lạc tự nhiên là vô cùng mong nhớ.

- Cả đám ngây ngốc ở đây làm chi, đi làm việc đi!

Lâm Hành Nam thật khí phách phát phát tay, tuyên bố cuộc thi tài tế điển tân niên năm nay đã kết thúc.

Mọi người lục tục rời khỏi, nhưng mọi người đều biết sau ba năm gia chủ xuất quan, việc phân phối quyền lực Lâm gia sẽ xuất hiện một lần biến hóa cực lớn.

...

- Phốc!

Vừa đi vào sân viện của Lâm Lạc, thân hình Lâm Hành Nam đột nhiên run lên học ra một ngụm máu tươi.

- Gia gia!

Lâm Lạc vô cùng khẩn trương vội vàng đỡ lấy Lâm Hành Nam.

- Không có việc gì, gia gia không việc gì!

Lâm Hành Nam nhìn Lâm Lạc cười cười, nhưng sắc mặt vô cùng tái nhợt:

- Chỉ là vì đập vào Tiên Thiên cảnh bị thất bại, nên bị chút nội thương học chút máu mà thôi, xem người khẩn trương tới như vậy!

Đôi mắt Lâm Lạc không khỏi ướt át. Nội thương của Lâm Hành Nam nặng hơn lời hắn nói rất nhiều, nhưng khi chứng kiến hắn gặp nạn cũng không chút do dự vọt ra, nếu không phải cố gắng tự mình đè nén thương thể hơn nữa Lâm Hoàn Phong đã luôn sợ hãi hắn thành thói quen, nếu như thực sự động thủ Lâm Hành Nam sẽ bị phát tác nội thương, cả hai ông cháu đều khó thoát khỏi cái chết!

- Gia gia, đều tại cháu không tốt, nếu không bởi vì cháu...

- Xú tiểu tử, lão phu nhìn thấy người có tiền đồ như vậy, chỉ có cao hứng! Ha ha, không hổ là cháu trai tốt của Lâm Hành Nam ta, một mình đánh chín, thật khí phách, đủ trút giận!

28. Chương 28: Gia Chủ Lâm Gia. (2)

Lâm Hành Nam cất tiếng cười to, nhưng lập tức ho khan, chồm râu dính đầy vết máu loang lổ.

- Gia gia...

- Không có việc gì, không có việc gì, chỉ cần dưỡng vài ngày thì có thể điều dưỡng tốt trở lại! Đừng quên gia gia của ngươi là đệ nhất cao thủ Lâm gia, sẽ bị vết thương nhỏ này đánh bại sao?

Lâm Hành Nam phát phát tay không thèm để ý.

- Đình đình đình...

Bên ngoài truyền tới một trận tiếng đập cửa, làm Lâm Lạc cùng Lâm Hành Nam đồng thời ngẩn ra. Nếu như hiện tại Lâm Hoàn Phong đánh tới, tất nhiên sẽ là một trận đại họa!

- Gia gia, để cháu ứng phó!

Lâm Lạc đưa Lâm Hành Nam vào phòng trước, lúc này mới đi ra đình viện mở cửa ra. Nhưng người đứng trước mặt hắn làm hắn hoàn toàn không hề nghĩ tới – Nam Nhược Hoa.

Hắn không khỏi sửng sốt, chợt nói:

- Nam tiểu thư có chuyện gì sao?

- Cho người!

Bàn tay mềm mại của Nam Nhượng Hoa đưa qua qua chiếc bình nhỏ bằng ngọc, miệng bình dùng sáp bịt lại, không biết bên trong rốt cục có vật gì.

Lâm Lạc tràn đầy khó hiểu, không khỏi đưa mắt nhìn nàng.

- Đây là Cửu Chuyển Ngọc Lộ Hoàn, chuyên trị nội thương!

Lâm Lạc không khỏi sửng sờ, nhưng vẻ mặt như không có việc gì cười nói:

- Đa tạ Nam tiểu thư quan tâm, nhưng ta cũng không bị nội thương gì, xin Nam tiểu thư lấy về đi!

Nam Nhượng Hoa lộ ra tia tươi cười như có như không, nhưng không hề rút tay lại:

- Không phải đưa cho người!

Chẳng lẽ nàng nhìn ra được Lâm Hành Nam đã bị nội thương?

Trong lòng Lâm Lạc không khỏi phát lạnh, lần đầu tiên khi gặp nàng, Lâm Lạc đã có cảm giác nàng thật nguy hiểm, hiện tại cảm giác này càng thêm mãnh liệt. Hắn lập tức vận khởi chân nguyên lực, nếu bị nàng để lộ tin tức Lâm Hành Nam bị thương, hắn và Lâm Hành Nam đều phải chết!

Bất nữ nhân này!

- Chớ khẫn trương!

Nam Nhượng Hoa nhàn nhạt cười, đẩy bình ngọc cho Lâm Lạc:

- Người có thể đi tin tưởng người khác!

Lâm Lạc nhướng mày, đưa tay tiếp nhận bình ngọc mà không ra tay.

Nếu như trong lòng nàng mang theo ác ý, căn bản không cần tới đây, chỉ cần trực tiếp đem tin tức rắc ra ngoài là xong. Đường nhiên, cũng có thể nàng muốn thử thăm dò Lâm Lạc đến xác định Lâm Hành Nam có bị thương hay không.

Nhưng Lâm Lạc lại lựa chọn tin tưởng đối phương, đây là một loại trực giác.

Thấy Lâm Lạc tiếp nhận bình ngọc, Nam Nhượng Hoa lộ ra dáng tươi cười nhàn nhạt, quay người lại nhẹ nhàng lướt đi.

- Vì sao?

Lâm Lạc không nhin được hỏi.

- Coi như kết một thiện duyên đi!

Nam Nhượng Hoa chợt ngừng chân, nhưng lại lập tức bạch y phiêu phiêu, biến mất trong bóng đêm.

- Thiện duyên?

Lâm Lạc thì thảo tự nhủ, hắn lui vào phòng đem chuyện vừa rồi nói với Lâm Hành Nam.

- Đem bình được đưa cho lão phu nhìn xem!

Lâm Hành Nam thoáng nhướng mày, vươn tay ra.

Lâm Lạc lấy bình ngọc đưa tới, Lâm Hành Nam tiếp lấy mở nắp, một hương khí thơm ngát phiêu tán ra ngoài làm tinh thần hai người đều rung lên.

- Thực sự là linh dược!

Lâm Hành Nam lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng. Hắn tính tình nóng nảy nôn nóng, lập tức đổ đan dược ra tay, không chút chần chờ bỏ vào miệng nuốt chửng, khoanh chân ngồi xuống bắt đầu vận công điều tức chữa thương.

Lâm Lạc thủ vệ bên cạnh, không dám có chút khinh thường.

Hơn nửa canh giờ sau Lâm Hành Nam đột nhiên nhảy dựng lên phát ra tiếng cười to.

- Gia gia, thương thế của ông đã lành?

Lâm Lạc vừa mừng vừa sợ.

Thần tình Lâm Hành Nam vô cùng vui vẻ, nói:

- Chẳng những thương thế đã lành, còn đụng chạm tới cánh cửa tiên thiên, nắm giữ cơ hội đột phá!

Linh dược kia thật quá thần kỳ, chẳng những có thể chữa thương thế chỉ trong nửa canh giờ, còn có thể giúp gia gia chiếm được cơ hội đột phá chờ đợi đã lâu!

Thiện duyên sao?

Nhân tình này thật đúng là lớn!

Lâm Lạc không khỏi cười khở một tiếng, hắn không phải người tri ân không báo, nếu Nam Nhượng Hoa đã cho hắn một nhân tình lớn như thế, hắn phải làm sao mới trả được?

- Lạc nhi, tiểu cô nương kia có phải vừa ý ngươi hay không?

Lâm Hành Nam mở trừng mắt nói với Lâm Lạc:

- Qua năm người cũng tròn mười tám, có thể cưới vợ sinh con!

Lâm Lạc lắc đầu, hắn chỉ mới gặp qua Nam Nhượng Hoa một lần mà thôi, hơn nữa dù thực sự có chuyện nhất kiến chung tình, nhưng ánh mắt Nam Nhượng Hoa vẫn trong suốt, không có dấu hiệu đã động tâm vì hắn.

- Lạc nhi, ngươi đã lấy được danh đầu trong cuộc tỷ võ tế điện, có thể đi Thanh Mông sơn, đây là kỳ ngộ của ngươi cũng là khảo nghiệm thật lớn!

Lâm Hành Nam bắt đầu kể lại những lời giống như Lâm Hoành Phong từng nói qua, đem việc tồn tại của Bạch Vân Tông kể lại một lần.

Bạch Vân Tông!

Lâm Lạc lập tức nghĩ tới Chư Đại Hải, trước đó hắn từng nói qua toàn bộ được điểm của Bạch Dương trấn đều thuộc về Bạch Vân Tông, nguyên lai là khổng lồ như thế!

- Gia gia, khi nào thì có thể xuất phát?

- Trong vòng mười ngày!

Lâm Lạc gật đầu, bởi vì cứu giai yêu hạch căn bản là không thể mua được, hắn muốn luyện hóa yêu hạch nhiều nhất đạt tới hậu thiên cửu tầng. Mà tuy Thanh Mông sơn tràn đầy mãnh thú, nhưng không thiếu thiên tài địa bảo như Thiên La Mục Kim, nếu đạt được tốc độ tu hành của hắn sẽ thắng nhanh!

Vài ngày sau, Lâm gia đem mười tộc nhân đạt danh hiệu đầu tiên trong tế điển giao cho ngũ trưởng lão Lâm Thiên Giang suất lĩnh đi tới Thanh Mông sơn.

Bên trong đội ngũ còn có vài người họ khác, họ cũng giống như thực khách, ký văn tự bán mình với Lâm gia, đời này chỉ có thể phục vụ cho Lâm gia, bọn họ có bốn người, trong đó hai người đạt tới Bạo Khí cảnh, dưới hai mươi lăm tuổi, tiềm lực thật lớn, đáng giá bồi dưỡng.

Trong đó còn có một người làm Lâm Lạc không tưởng được – Nam Nhượng Hoa!

Nghe Lâm Hành Nam nói là do Nam Nhượng Hoa đưa thỉnh cầu với hắn, mà Lâm Lạc thiếu nhân tình lớn của người ta, Lâm Hành Nam mới thống khoái đáp ứng, mạnh mẽ rút ra một người đã được dự định trong danh ngạch.

Tuy rằng làm vậy khiến cho Lâm Hoành Phong phi thường bất mãn, nhưng ai bảo Lâm Hành Nam là gia chủ, hắn muốn kháng nghị Lâm Hành Nam tuyệt đối sẽ dùng nắm tay tiếp đón, đánh tới khi nào hắn chịu phục mới thôi.

Qua mừng mười, đội ngũ mười lăm người xuất phát tiến nhập vào Thanh Mông sơn mờ mịt xa xôi.

Hướng đông tây Thanh Mông sơn dài ba trăm dặm, nam bắc tung hoành hai trăm dặm, là một dãy sơn mạch thật lớn.

Mãnh thú luôn có ý thức lãnh địa mãnh liệt, mỗi một đầu mãnh thú cường đại đều có địa bàn hoạt động cố định, mà tới gần sâu trong Thanh Mông sơn, mãnh thú càng thêm cường đại, nghe nói có cả mãnh thú Tiên Thiên cảnh!

Tuy rằng Thanh Mông sơn là hung địa, nhưng đồng dạng cũng là một tòa bảo khố mà thượng thiên ban ân, các loại dược liệu quý hiếm tràn đầy trong núi, tùy tiện tìm được có thể không cần lo chuyện áo cơm cả đời.

Bởi vậy không ngừng có võ giả đi vào trong núi săn bắt yêu thú, vừa thử thời vận, chỉ cần tìm được một gốc linh dược liền phát đạt.

Đội ngũ Lâm gia ngày đi đêm nghỉ, khoảng vài ngày sau đã đi vào bên trong Thanh Mông sơn, khắp chung quanh thanh âm hổ gầm vượn hót không dứt, làm tâm trạng mọi người đều căng thẳng lên.

29. Chương 29: Ruộng Bỏ. (1)

Tuy rằng trong đội ngũ có ngũ trưởng lão Lâm Thiên Giang dẫn đội, nhưng trong Thanh Mông sơn có cả siêu cấp mãnh thú thập nhất cùng thập nhị tầng! Bởi vì mãnh thú trời sinh thể chất mạnh mẽ, lực lượng viễn siêu võ giả tầm thường, mãnh thú đạt tới loại cảnh giới này trừ phi dựa vào vài võ giả cùng giai liên thủ mới có thể đánh lui.

Muốn đánh chết? Căn bản không có khả năng!

Một đầu mãnh thú nếu đã hạ quyết tâm muốn chạy trốn, võ giả cùng cảnh giới trừ phi có số lượng đạt tới ưu thế tuyệt đối, bằng không căn bản là không ngăn nổi.

Mặc dù Lâm Thiên Giang là cường giả Cương Khí cảnh, nhưng sau khi xâm nhập vào bên trong núi về mặt vốn thông dong đã biến thành nghiêm túc, ngược lại những người chưa từng đi vào Thanh Mông sơn chỉ có cảm giác vừa khấn trương nhưng lại thập phần hưng phấn.

- Ngày mai có thể đến doanh địa của Thanh Giao rồi!

Ngày này sau khi bọn họ dừng lại trú doanh, Lâm Thiên Giang rốt cục nhẹ nhàng thở ra.

- Ngũ trưởng lão, dọc theo đường đi tuy rằng chúng ta gặp được một ít mãnh thú, nhưng không phải đều bị chúng ta thoải mái thủ tiêu hay sao, không nguy hiểm như lời các vị trưởng bối đã nói!

Lâm Bình xé một chân thú nướng trên giá, dùng dao cắt ra liền ăn.

Lâm Thiên Giang cười hắc hắc lạnh lẽo:

- Chúng ta gặp được chỉ là mãnh thú Bạo Khí cảnh, tự nhiên không đủ sợ hãi. Nhưng nếu gặp phải mãnh thú Cương Khí cảnh thì phiền toái lớn!

- Có ngài ở đây cho dù có mãnh thú Cương Khí cảnh thì đáng là gì, đến một con giết một con, đến một đôi giết cả hai, vừa lúc có thể săn tới yêu hạch!

Một thiếu niên tu vi hậu thiên lục tầng võ mông ngựa nói.

Lâm Thiên Giang không khỏi nhướn mày cười, dù sao được võ mông ngựa vẫn cảm thấy thật sướng khoái.

Ánh mắt Lâm Lạc thoáng nhìn qua, chỉ thấy Lâm Đông Lưu đang dùng ánh mắt oán độc nhìn mình, trong mắt chớp động sát khí âm độc vô cùng. Nhìn thấy Lâm Lạc nhìn tới, hắn vội vàng thu hồi ánh mắt, cầm lấy một khối thịt nướng đi về hướng Nam Nhục Hoa ân cần lấy lòng nàng.

Không chỉ là hắn mà một nhóm thanh niên đồng hành đều đã sớm trở thành thần tử dưới váy của Nam Nhục Hoa, tranh nhau lấy lòng nàng, biến thành những kẻ tuyệt đối trung tâm. Tuy rằng trong đội ngũ có một nữ tử khác họ tên Trương Nguyệt Dung cũng là một mỹ nữ không tầm thường, nhưng ở trước mặt Nam Nhục Hoa lại hoàn toàn mất đi ánh sáng.

Lâm Lạc ném qua đồ vật đã đi vào trong trường bông của mình, hiện tại hần hần muốn dung nhập đạo lực lượng thứ ba trong Lôị Bạo Sát, điều này có yêu cầu cực cao đối với tinh thần lực của hần, mỗi ngày Lâm Lạc ngoại trừ tu luyện đang không ngừng viết chữ “Cấm” rèn luyện tinh thần lực của mình.

Mãi cho tới hôm nay, tinh thần lực của hần càng ngày càng cường đại, đã có cảm giác ngưng tụ thành thực chất, khoảng cách có thể thao khống ba loại chân nguyên lực đã không bao xa.

Người luyện võ rất ít cần giấc ngủ, cơ bản đều có thể dùng tu luyện thay thế, mỗi ngày chỉ cần ngủ một hai canh giờ thì đã đủ, sau khi mọi người lực tục đi vào trong lều trại đều bắt đầu tu luyện của mình.

- Ngao!

Một tiếng sói tru đột nhiên vang lên chẳng khác gì sóng to gió lớn, phần phật thổi tung khiến lều trại đều chao đảo, bốc lên cao lộ ra thân hình của nhóm người Lâm gia.

- Đó là mãnh thú gì, vì sao chỉ dùng tiếng gào đã khủng bố như thế?

Hưu!

Một đạo huyết ảnh hiện lên, một đầu hồng lang còn khổng lồ hơn cả một đầu ngư xuất hiện ngay trước mặt mọi người, màu lông đỏ bồng bóng loáng như màu máu, có ba đuôi dài chừng nửa trượng, miệng há to lộ ra răng nanh dày đặc âm sâm, đôi con ngươi phi thường nhân tính hóa, nhìn chăm chăm mọi người bộc lộ vẻ cừu hận, thần sắc thật chán ghét!

- Tam Vĩ Huyết Lang!

Lâm Thiên Giang buột miệng kêu lên, sắc mặt trong nháy mắt biến thành cực kỳ khó xem.

- Ngũ trưởng lão, Tam Vĩ Huyết Lang là mãnh thú có cảnh giới gì?

- Ít nhất là Cương Khí cảnh!

Lâm Thiên Giang hít sâu một hơi.

Sắc mặt tất cả mọi người đều trắng nhợt, tuy rằng Lâm Thiên Giang đồng dạng là võ giả Cương Khí cảnh, nhưng chỉ có hậu thiên thập tầng! Cho dù đầu huyết lang kia cũng là hậu thiên thập tầng, nhưng so sánh với nhân loại cùng giai luôn cường hãn, điều này đã được công nhận – trừ phi là nhân trung hào kiệt mới có đủ lực lượng chém giết mãnh thú cùng giai!

Thần sắc Lâm Lạc lạnh lùng, hần có thể rõ ràng chứng kiến Tam Vĩ Huyết Lang phóng xuất ra quang vừng cùng một tầng cấp với Lâm Thiên Giang, thậm chí còn mạnh hơn một chút, hần là hậu thiên thập tầng.

Nhưng đầu mãnh thú kia không biết bị điều gì kích thích lại xông thẳng vào nơi đóng quân của bọn họ.

Theo lời nói của Lâm Thiên Giang, con đường này đi thông tới doanh địa của Thanh Giao, cho dù có mãnh thú cường đại thế nào đều đã sớm bị quét sạch. Mà mãnh thú lại có ý thức lãnh địa thật mạnh, không cho phép mãnh thú khác hoặc là nhân loại đặt chân vào lãnh địa của mình, cũng sẽ không dễ dàng rời khỏi lãnh địa, trong chuyện này phải có vấn đề!

- Ngao!

Đầu Tam Vĩ Huyết Lang lại gào rú một tiếng, hướng một tộc nhân Lâm gia phóng tới, thân ảnh cực nhanh, chẳng khác gì một mũi tên huyết sắc nháy mắt đã nhào tới trước mặt người nọ, vung lên một móng vuốt liên chụp xuống.

- Nghiệt súc!

Lâm Thiên Giang quát lớn một tiếng, thân hình đồng thời phóng tới, oanh thẳng một quyền lên lưng huyết lang.

Võ giả Cương Khí cảnh có thể đem chân nguyên lực hóa thành binh khí, nắm tay của Lâm Thiên Giang chưa đến nhưng quyền phong đã hiện ra mũi nhọn do chân nguyên lực hình thành, hướng ngay huyết lang đâm tới.

Huyết lang một trảo chụp xuống, tộc nhân kia chỉ kịp thời hét thảm một tiếng, đầu đã bị móng vuốt sói chụp vỡ mềm nhũn té ngã trên mặt đất.

Cùng lúc đó công kích của Lâm Thiên Giang cũng đã đánh trúng, trên người huyết lang phun ra bảy đạo huyết hoa, nhưng đầu mãnh thú kia lại giẫm mạnh chân hướng một tộc nhân khác của Lâm gia đánh qua.

Đầu huyết lang kia lại rất có trí tuệ, ý vào thể chất mạnh mẽ căn bản không dây dưa với Lâm Thiên Giang mà chỉ đại khai sát giới với những đệ tử Lâm gia thực lực kém xa.

- Ngũ trưởng lão cứu ta!

Tên xui xẻo kia phát ra tiếng thét chói tai.

- Nghiệt súc, cùng ta một trận chiến!

Lâm Thiên Giang tức sùi bọt mép, nơi này mỗi đệ tử đều là trụ cột ngày sau của Lâm gia, nếu toàn bộ đều bị hao tổn nơi này, đối với Lâm gia mà nói tổn thất sẽ thật lớn.

Môi hở răng lạnh!

Trong nháy mắt Lâm Lạc liền làm ra quyết định, hắt hét một tiếng giận dữ, vận chuyển Lôi Bạo Sát, thất ảnh phát động liền linh phóng về hướng Tam Vĩ Huyết Lang.

- Oanh!

Đầu Tam Vĩ Huyết Lang không hề xem tiểu nhân vật như Lâm Lạc vào trong mắt, đối với công kích của hắn căn bản không thèm nhìn tới, nhưng Lôi Bạo Sát phối hợp cùng thất ảnh, chiến lực của Lâm Lạc thậm chí có thể so sánh với hậu thiên cửu tầng, một kích kia tuy rằng không thể làm bị thương huyết lang nhưng đã đem đầu mãnh thú đánh lệch sang bên, một trảo của nó liền chụp hụt khoảng không!

- Tốt!

Lâm Thiên Giang khen một tiếng, một quyền oanh ra, bảy đạo chân nguyên lực hình thành mũi nhọn lần thứ hai đâm trúng trên người huyết lang, phốc phốc phốc máu tươi cuồn cuộn phun.

30. Chương 30: Ruộng Bỏ. (2)

- Ngao...

Tam Vĩ Huyết Lang phi thường nhân tính hóa nhìn chằm chằm Lâm Lạc, trong ánh mắt sát khí mười phần.

- Không tốt, đầu mãnh thú đã trành lên ta!

Trong lòng Lâm Lạc rung mình, mãnh thú đã đạt tới trình độ này cho dù là ánh mắt cũng biến thành thực chất, làm cả người hắn phát lạnh!

- Mọi người tận lực gom lại cùng nhau, liên thủ phòng ngự!

Lâm Thiên Giang quát to, người càng phân tán hắn càng khó thể chiếu cố chu đáo.

Khóe miệng huyết lang chảy nước dãi, lang mao dựng đứng lên, hình thể nhất thời tăng lớn một vòng.

- Ngao...

Đầu mãnh thú khủng bố phát ra tiếng thét dài như sóng lớn, hướng Lâm Lạc đánh tới.

- Nghiệt súc đừng hòng!

Lần này Lâm Thiên Giang rốt cục đã có chuẩn bị, đúng lúc chắn ngay trước người Lâm Lạc, hai đấm quay cuồn, đánh ra từng đạo quyền khí vô cùng bá đạo.

Nhưng lông mao trên người huyết lang dựng đứng, năng lực phòng ngự liền gia tăng, giống như bao phủ một tầng giáp trụ chắc chắn, quyền khí của Lâm Thiên Giang lại không thể tạo thành thương tổn cho nó!

Cường giả Cương Khí cảnh đem chân nguyên lực hình thành giáp trụ, tuy rằng mãnh thú không tu luyện chân nguyên lực nhưng bản năng thiên phú có đủ loại huyền diệu, hiệu quả tuyệt không thua kém võ giả!

Đầu huyết lang đã quyết định chủ ý không đánh với Lâm Thiên Giang, chỉ liên tục công kích Lâm Lạc, ngẫu nhiên mới chống đỡ vài chiêu công kích của Lâm Thiên Giang.

Mọi người đã ôm thành đoàn liên thủ cùng đánh mới miễn cưỡng ngăn chặn thế công của nó.

Nhưng đây hiển nhiên không phải là biện pháp tốt, mọi người đều đã xuất hết tuyệt chiêu, chỉ nửa nén hương đã lâm vào một mối tuyệt cảnh, nhưng Tam Vĩ Huyết Lang tựa hồ vẫn không chút mệt mỏi, lại giống như có tinh lực vô cùng vô tận.

Nếu tiếp tục như vậy, mọi người chỉ có thể bị huyết lang kéo suy sụp!

- Lâm Lạc tộc đệ, mục tiêu của huyết lang là ngươi, vì toàn gia tộc chỉ có thể hi sinh ngươi!

Lâm Đông Lưu đột nhiên kêu lên:

- Mọi người mau hướng doanh địa của Thanh Giao mà chạy, chỉ cần chạy tới đó chúng ta được cứu! Nếu không lưu lại đều phải chết!

Hắn là người thứ nhất bỏ chạy, lưu một tiếng thân hình hóa thành tàn ảnh rất nhanh đã biến mất vô tung.

Tuy huyết lang gầm lên giận dữ nhưng không hề truy kích, không tiếp tục truy đuổi theo ai, chỉ muốn đem Lâm Lạc xử lý trước tiên.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều không hẹn cùng cất bước bỏ chạy.

Liên lụy tới tính mạng, tình nghĩa đồng tộc đều là giả dối, cả đám người chỉ muốn bảo trụ mạng của mình.

Làm cho Lâm Lạc phần nộ chính là ngay cả tên tộc nhân được hắn cứu mạng cũng không chút do dự quay đầu bỏ chạy, căn bản không hề quay đầu nhìn lại.

Đây là tộc nhân sao?

Lâm Lạc phát ra tiếng thét dài phần nộ, Lâm Thiên Giang há miệng muốn nói nhưng chung quy không nói được gì, tuy rằng cách làm của tộc nhân để cho hắn lạnh tâm, nhưng là người dẫn đội, hắn phải xem toàn cục, nếu có thể hi sinh một mình Lâm Lạc mà khiến người khác giữ mạng vậy hắn nhất định phải làm ra lựa chọn như thế.

Lâm Thiên Giang đã tiêu hao quá nhiều chân nguyên lực, không còn theo kịp tiết tấu công kích của huyết lang, lão nhân quả quyết nói:

- Lâm Lạc, hi sinh của ngươi sẽ không phí công, lão phu về tới gia tộc sẽ thỉnh gia chủ báo thù cho ngươi!

Nói xong thân hình hắn bắn ra, chỉ vài lần nhấp nháy đã biến mất vô tung.

Lâm Lạc thiếu chút nữa bị tức giận đến nổ tung!

Nhưng huyết lang còn đang không ngừng công kích hắn mãnh liệt, ngay thời gian mắng chửi người cũng không có, chỉ có thể một mình chống đỡ. Mất đi lực kiểm chế của Lâm Thiên Giang, Lâm Lạc lập tức tràn đầy nguy cơ, giống như một con thuyền nhỏ trong biển rộng, tùy thời đều có thể lật thuyền tử vong!

- Mẹ nó, liều mạng!

Ánh mắt Lâm Lạc đỏ bừng, cho dù Lôi Bạo Sát của hắn có thể dung hợp ngũ hệ chân nguyên lực, nhưng còn cách biệt một đại cảnh giới, hắn cũng không phải là đối thủ của đầu mãnh thú Cương Khí cảnh!

Hiện tại duy nhất có thể nghịch chuyển càn khôn chính là ba cấm tự!

Lâm Lạc từng tưởng tượng đem ba chữ này viết lên trên người võ giả hậu thiên thập nhị tầng, lúc ấy hắn chỉ đoán mò mà thôi, nhưng hiện tại đã thành sự thực. Nếu không thể dựa vào sát chiêu này lật bàn, lần này hắn chỉ đành nuốt hận!

Bởi vì cần rèn luyện tinh thần lực mấy ngày nay không biết Lâm Lạc đã viết bao nhiêu chữ “Cấm”, nhưng hiện tại quan hệ tới tính mạng của hắn, chỉ cần chậm trễ hắn lập tức rơi vào tử vong, không phải là chuyện đùa giỡn.

Hắn chỉ có một lần cơ hội, hoặc là thành công, hoặc là chết!

- Ngao ô...

Huyết lang đánh tới, thân ảnh như điện!

Liều mạng!

Lâm Lạc cắn vỡ ngón tay, điểm thẳng tới bụng huyết lang. Trong khoảnh khắc trong lòng của hắn chợt giống như linh hoạt kỳ ảo, bài trừ tạp niệm, toàn bộ thể giới giống như biến chậm. Trong đầu Lâm Lạc chỉ có một chữ “Cấm” thật lớn, theo ngón tay hắn huy động nhanh chóng hình thành!

Ba!

Một móng vuốt của huyết lang cũng chụp xuống, trong mắt mãnh thú đã có trí tuệ kia hiện lên thần sắc tàn ngược, tựa hồ cũng không nóng nảy một trào chụp chết Lâm Lạc, thích thú như mèo vờn chuột, cần chơi đùa một trận.

- A...

Lâm Lạc kêu lên một tiếng đau đớn, lực lượng của huyết lang vô cùng cuồng bạo, tuy rằng hắn dùng cánh tay trái đỡ lấy nhưng hai cổ lực lượng va chạm làm xương cốt tay hắn lập tức bị đứt gãy!

Nhưng chân mày Lâm Lạc không chút nhăn nhó, trong lòng vẫn duy trì trạng thái linh hoạt kỳ ảo, tiếp tục hoàn thành chữ Cấm!

Huyết lang chợt cảm thấy một tia nguy cơ, trong mắt chợt hiện sát khí, rốt cục không còn tâm tình đùa đùa Lâm Lạc, lại một trào hướng đầu hắn vỗ xuống.

Cấm tự, thành!

Oanh!

Cấm tự bắt dung trong thiên địa, móng vuốt của huyết lang vừa đánh ra được một nửa đột nhiên nổ tung, hóa thành huyết vũ đầy trời, ngay cả chút bột phấn xương cốt cũng không hề lưu lại!

Hô!

Trong lòng Lâm Lạc buông lỏng, nhất thời ngã ngồi xuống, cả người tuôn mồ hôi lạnh như mưa. Vừa rồi chỉ cần hắn chậm một tích tắc, sẽ bị một trào của huyết lang vỗ vỡ đầu!

Đi một vòng trước quỷ môn quan, cho dù tâm thần kiên nghị như Lâm Lạc cũng không cách nào thừa nhận áp lực cực lớn. Hắn ngã ngồi trên mặt đất, xương cốt tay trái bị gãy đau đớn tràn lên, làm trên trán hắn đều tuôn đầy mồ hôi lạnh.

Hắn cắn chặt răng tìm kiếm bộ y phục trong lều vải hỗn độn, xé mở đưa cánh tay trái chặt. Chân nguyên lực phi thường kỳ diệu, người thường bị đứt xương cốt không dùng một hai tháng thời gian không cách nào lành lại, nhưng võ giả chỉ cần dùng chân nguyên lực tẩm bổ thì có thể nhanh chóng khôi phục như trước. Mà võ giả có tu vi càng thêm thâm hậu thì thời gian càng ngắn, giống như Lâm Lạc đạt tới hậu thiên thất tầng đại khái chừng mười ngày là có thể phục hồi như trước.

Lâm Lạc quyết định lưu lại nơi này một đêm, ngày mai mới tiếp tục đi tới. Hắn tin tưởng có khí tức của đầu Tam Vĩ Huyết Lang còn lại, những loài thú dữ khác căn bản không dám tới gần, so ra còn an toàn hơn những địa phương khác.

Hắn lấy ra một viên yêu hạch bát giai, dùng Hỗn Độn Dong Lô luyện hóa, hình thành chân nguyên lực liên tục không ngừng, cùng lúc bù đắp lại hao tổn trước đó, về phương diện khác tẩm bổ xương gãy, thúc đẩy xương cốt nhanh chóng khôi phục.

31. Chương 31: Cẩm Tự Oai

Ở cách đó không xa trên đỉnh một gốc đại thụ, Nam Nhược Hoa bạch y phiêu phiêu, vô cùng xinh đẹp đứng trên tàng cây, giống như không hề có chút trọng lượng. Trước đó khi thấy Lâm Lạc gặp nạn nàng đã dự tính ra tay, nhưng không nghĩ tới Lâm Lạc có thể dùng một loại thủ đoạn quỷ dị giết chết được đầu Tam Vĩ Huyết Lang kia!

Nàng lộ ra nét tươi cười thần nhiên tự nhủ:

- Sư phụ đã suy tính tin tức kiện đồ vật kia đang nằm trên một người của Lâm gia, xem ra chính là hắc! Nhưng người này hình như đã đạt được một nghịch thiên thần vật gì đó, mới có thể tăng trưởng cảnh giới nhanh như bay, điểm này sư phụ không cách nào suy tính đến!
- Vừa rồi không biết hắc đã dùng bí pháp gì lại có thể làm nổ tung cả một đầu hậu thiên thập tầng mãnh thú!
- Loại thủ đoạn này làm cho ta cảm thấy tim đập nhanh, rốt cục lại là bí thuật gì?
- Nhưng gọi là cơ duyên cơ duyên, nếu không phải của mình thì đừng nên cưỡng cầu, ta chỉ cần nghe theo lời sư phụ lấy đi kiện đồ vật kia là được!

...

Cả đêm trôi qua, xương cốt tổn thương của Lâm Lạc mặc dù còn chưa khỏi hẳn nhưng đã không ảnh hưởng hẳn tiếp tục lên đường.

Đập tắt lửa trại, Lâm Lạc tìm tòi một phen trong hơn mười lều vải, nếu những người kia đã bỏ rơi hắc chạy trốn, vậy hắc cũng không cần khách khí, tận tình lục soát thu nhận.

Nhưng bởi vì đi tới doanh địa của Thanh Giao cũng không cần dùng ngân lượng, Lâm Lạc ngoại trừ tìm được chút quần áo cần bản không lấy được vật gì khác.

Hắc men theo phương hướng hôm qua đám người Lâm Thiên Giang bỏ chạy đi tới, tuy rằng trong núi không đường thật dễ dàng bị lạc phương hướng, nhưng Lâm Lạc vốn còn cách doanh địa Thanh Giao không bao xa, đi một thời gian sang ngày thứ ba chạng vạng đã đi tới doanh địa thần bí kia.

Doanh địa này không lớn, phạm vi chừng trăm trượng, chung quanh không xây dựng biện pháp gì phòng ngự, mấy trăm lều trại chằng chịt phân bố bên trong. Không có biện pháp phòng ngự cũng là chuyện bình thường, thật xuất hiện mãnh thú Cương Khí cảnh, bố trí phòng ngự căn bản không hề có chút tác dụng, mà mãnh thú bình thường lại không tạo thành được thương tổn hay phá hư gì, vì vậy cũng không cần bố trí.

Bởi vì cánh tay Lâm Lạc bị gãy nên sợ ảnh hưởng khung xương lành lại, vẫn mặc bộ quần áo trước đó bị rách tung tóe, tràn đầy vết máu, cả người chật vật không chịu nổi.

Trong doanh địa vừa lúc có năm người xuất hiện, nhìn thấy Lâm Lạc đều ngẩn ra, sau đó lộ ra dáng tươi cười xem thường.

Lâm Lạc nhìn qua mấy người kia, ánh mắt thu liễm!

Bởi vì hắc phát hiện có hai nam nữ tu vi đã đạt tới hậu thiên thập tầng cảnh giới!

Cường giả Cương Khí cảnh của Lâm gia cộng lại chỉ có được mười một người, hơn nữa trẻ tuổi nhất đã qua bốn mươi. Nhưng hai nam nữ kia chỉ bất quá chừng hai mươi tuổi nhưng đã có tu vi Cương Khí cảnh, làm sao không để cho người sợ hãi.

Tuy rằng là hậu thiên thập tầng, nhưng Cương Khí cảnh chính là Cương Khí cảnh, vô luận đi gia tộc nào cũng có được địa vị tôn sùng.

Không hổ là Bạch Vân Tông có được vài Tiên Thiên cảnh cường giả, có thể bồi dưỡng ra được Cương Khí cảnh trẻ tuổi như vậy. Trong lòng Lâm Lạc càng thêm cẩn thận, nếu bị người biết hắc đã giết Chư Đại Hải, đây chính là đại tai nạn, cho dù là Lâm Hành Nam cũng không thể bảo hộ được hắc!

Hắc mới đến tự nhiên không muốn gây chuyện, rất nhanh liền thu hồi ánh mắt bước đi thật nhanh.

- Đứng lại!

Một thanh niên hai mươi tuổi đột nhiên ngăn cản Lâm Lạc:

- Vô cùng lạ mặt, mới tới?

Lâm Lạc dừng chân lại, nhướn mày nói:

- Tại hạ Lâm Lạc, đến từ Bạch Dương trấn Lâm gia, bởi vì trên đường gặp phải mãnh thú tập kích nên thất lạc với tộc nhân, tới trễ hai ngày!

Thanh niên kia cười hắc hắc nói:

- Nếu là người mới ta sẽ dạy cho người quy củ nơi này!

Sắc mặt hắn đột nhiên lạnh lùng chỉ vào chỗ kín, nói:

- Chui qua!

Bốn người khác đều khoanh tay trước ngực cười, tựa hồ không cảm thấy được hành vi của thanh niên kia có điều gì không ổn. Mà lúc này có rất nhiều người nghe được động tĩnh liền chạy tới vây xem.

- Nguyên lai là La Cương, hắn lại muốn khi dễ người mới!

- Không có biện pháp, ai bảo người ta là đệ tử Bạch Vân Tông, trời sinh ưu thế hơn người!

- Vì sao bộ dáng của tiểu tử kia lại chật vật như vậy?

- Di, nghe nói Lâm gia khi đi tới bị một đầu mãnh thú Cương Khí cảnh tập kích, có hai tộc nhân bị mãnh thú giết chết, chẳng lẽ hắn chạy thoát ra sao?

- Ta nhận ra tiểu tử này, chính là phế vật đại thiếu của Lâm gia, không thể tưởng được đã nhảy vào Bạch Vân Tông, còn có thể thoát khỏi miệng của một đầu mãnh thú Cương Khí cảnh!

Nếu bọn hắn biết được Lâm Lạc chẳng những bảo vệ được tính mạng còn giết chết Tam Vĩ Huyết Lang, không biết còn giật mình như thế nào!

Lâm Lạc lạnh lùng nhìn La Cương:

- Vì cái gì?

- Không tại sao, đây là quy củ, cho các người biết nơi này không phải Bạch Dương trấn, quân người là công tử thiếu gia gì, đều phải thức thời cho lão tử!

La Cương dùng đầu ngón tay chỉ vào mũi Lâm Lạc.

Oanh!

Lâm Lạc một quyền oanh ra, nhanh như điện quang hỏa thạch, căn bản không cho La Cương cơ hội phản ứng, nhất thời bị đánh bay tung lên, xẹt qua một đường cong trên không trung té ngã trên mặt đất.

Ở trước mặt Lâm Lạc chỉ có hai con đường, nhất là nén giận làm cầu, hai là khởi một trận chiến, dùng nắm tay đánh ra sự tôn kính của người khác! Nếu nơi này là Bạch Vân Tông dùng bố trí thành địa phương cho tam đại gia tộc cùng tông môn đệ tử huấn luyện, sẽ không cho phép có tình huống giết người xuất hiện!

Trước khi xuất phát Lâm Hành Nam từng nói qua, cần Lâm Lạc thể hiện ra thực lực thích hợp, doanh địa Thanh Giao lấy người mạnh là vua, kẻ yếu chỉ có thể phụ thuộc, không hề có chút tôn nghiêm!

Một quyền của Lâm Lạc cũng không phải hành động trút căm phẫn, mà là suy nghĩ kỹ mới làm!

Khiếp sợ! Tuyệt đối khiếp sợ!

Trong khoảnh khắc toàn trường lặng ngắt như tờ.

Người này thật quá kiêu ngạo! La Cương là ai? Người ta là đệ tử Bạch Vân Tông, hắn lại dám ở trên địa bàn của người ta một quyền đánh bay La Cương, đây thật không biết nên dùng là hung hăng can quấy hay là liều lĩnh mà hình dung!

- Ta chán ghét người khác dùng ngón tay chỉ vào ta!

Lâm Lạc dùng một loại ngữ khí phi thường bình thản nói.

Ngươi bức!

Có chút người từng ở trong tiệc sinh nhật của Trầm Nguyệt Lâm gặp mặt Lâm Lạc, biết hắn có tính cách vô cùng “hung hăng càn quấy”, liền sôi nổi nghị luận.

- Người này quả nhiên hiêu trương!

- Nhưng nơi này không phải Bạch Dương trấn, hắn khẳng định phải gặp xui xẻo lớn!

- Nhưng đám người La Cương rất bá đạo, vừa rồi một quyền kia làm cho ta nhiệt huyết sôi trào!

- Người, người dám đánh ta?

La Cương bò lên, hắn sờ cằm trên mặt tràn ngập vẻ khó tin.

Lâm Lạc xuống tay rất có chừng mực, chỉ một quyền đem hắn oanh bay, bằng không nếu dùng toàn lực cho dù không oanh vỡ đầu La Cương cũng đánh nát cằm của hắn!

- Người không cảm thấy mình cần ăn đòn sao?

Lâm Lạc cười lạnh:

- Chó khôn còn biết không cản đường, người cản trở bốn thiếu đi đường, không phải cần ăn đòn thì là gì?

32. Chương 32: Thanh Mi Lộ. (1)

Khí phách! Rất khí phách!

Những đệ tử tam đại gia tộc từng bị đám người La Cương nhục nhã trong lòng đều kích động, bọn họ không có dũng khí như Lâm Lạc, lúc trước lựa chọn nhẫn nhục chịu đựng, nhưng cổ phần uất vẫn luôn nín nghẹn trong lòng!

- Muốn chết!

La Cương bạo rống một tiếng, mặc dù trong giới trẻ tuổi Bạch Vân Tông hắn không được xưng là cao thủ, nhưng luôn tự cho rằng thân phận cao quý hơn đệ tử tam đại gia tộc, vì vậy mới cố tình nhục nhã người của tam đại gia tộc để thể hiện ra chút cảm giác về sự ưu việt của mình.

Nhưng Lâm Lạc chẳng những dám phản kháng còn đánh hắn văng xuống đất, điều này không khỏi làm hắn vừa thẹn vừa giận!

Nếu hai nam nữ Cương Khí cảnh kia ra tay, Lâm Lạc đương nhiên là sẽ bị thua – trừ phi hắn sử dụng chữ “Cấm! Nhưng La Cương chẳng qua chỉ là hậu thiên thất tầng đỉnh, thất ảnh của Lâm Lạc vừa xuất cho dù không sử dụng Lôi Bạo Sát đều có thể chiếm được thượng phong.

Lâm Hành Nam đã nói qua người có thể cùng lúc tu luyện song hệ hoặc là không hề có chút thành tựu, hoặc là đại phóng quang mang, nếu không ngàn vạn lần đừng sử dụng. Điều này khiến cho Lâm Lạc phải đem ý niệm bộc lộ việc hắn cùng tu luyện ngũ hệ càng thêm giấu kín, chỉ sợ làm lão gia tử bị hoảng sợ.

Mà Hổ Ảnh quyền cho dù đạt tới bát ảnh, chỉ có thể nói lực linh ngộ của Lâm Lạc rất tốt, sẽ không làm người chú ý!

Hai người giao chiến kịch liệt, chỉ là xương cánh tay của Lâm Lạc bị gãy chưa lành nên rơi vào thế bị động.

- Dừng tay!

Một thanh âm tràn ngập uy nghiêm vang lên, một lão giả dáng người gầy thấp giống như quỷ mị xuất hiện giữa La Cương cùng Lâm Lạc, hai tay mở ra, một cổ lực lượng dịu dàng nhất thời trải rộng, đem công kích của hai người hoàn toàn hóa giải.

- Bái kiến Triệu nghị trưởng!

La Cương vội vàng cúi người thi lễ.

Đây là cường giả hậu thiên thập nhị tầng đỉnh phong!

Quang vừng trên người lão giả này giống như một bếp lò đang hùng hực thiêu đốt, trong thân thể gầy yếu lại ẩn chứa lực lượng như muốn nổ mạnh.

Lâm Lạc vươn một tay khom người:

- Lâm Lạc bái kiến tiền bối!

- Ân!

Ánh mắt uy nghiêm của lão giả đảo qua trên thân hai người:

- Trong doanh địa cấm đánh nhau, La Cương cố tình vi phạm, phạt người đi chẻ củi một tháng! Về phần người...

Lão nhân bỗng nhiên ngừng một chút, nói:

- Niệm tình người mới đi vào doanh địa còn chưa biết rõ quy củ, tạm tha cho người lần này! Nhưng nếu lần sau tái phạm trừng phạt gấp đôi!

La Cương hậm hực đáp ứng một tiếng, thi lễ quay về trong doanh địa.

Lâm Lạc thấy lão giả xử phạt xem như công chính, cúi người thi lễ nói:

- Tạ tiền bối pháp ngoại khai ân!

Lão giả gật gù đầu nói:

- Lều trại của Lâm gia các người phân phối ở bên kia, tự mình đi qua đi!

- Dạ!

Bởi vì lão giả kia ra mặt một cuộc đại chiến liên tiêu tán trong vô hình, mọi người liền tản ra tự đi lo việc của mình.

Lâm Lạc xoay chuyển ánh mắt, trong đám người nhìn thấy nhóm người của Lâm Đông Lưu, biểu tình bọn hắn đều tỏ vẻ khó thể tin, ngăn người sững sờ nhìn Lâm Lạc. Phải biết rằng Tam Vĩ Huyết Lang là mãnh thú Cương Khí cảnh, còn mang bộ dáng thù hận nhân loại, tràn ngập cừu hận, nhưng không ngờ vẫn để Lâm Lạc chạy thoát ra ngoài, vận khí của người này thật sự là mạnh mẽ tới nghịch thiên!

Bọn hắn đều là những kẻ lâm trận bỏ chạy, bởi vậy ánh mắt nhìn Lâm Lạc có vẻ né tránh, thậm chí còn có chút oán trách, tựa hồ cảm thấy được Lâm Lạc nên chết dưới trảo của Tam Vĩ Huyết Lang, như vậy sự xấu xa của bọn hắn sẽ không bị bại lộ.

- Lâm Lạc, người làm sao trốn thoát?

Lâm Đông Lưu không nhịn được hỏi. Có thể thoát thân khỏi Cương Khí cảnh mãnh thú thật sự là không sao tưởng tượng nổi, Lâm Hoàn Phong đã suy đoán Lâm Lạc đã chiếm được bảo vật nghịch thiên nên tu vi mới đột nhiên tăng mạnh như thế, hắn liền động lòng tham.

Lâm Lạc không thèm nhìn tới hắn, lập tức đi tới hướng khu vực của Lâm gia, biểu tình xem thường làm Lâm Đông Lưu tức muốn bốc khói.

Trong doanh địa Thanh Giao có chừng ba mươi đệ tử Lâm gia, người phụ trách là phụ thân của Lâm Đông Lưu tên Lâm Nghiễm Sâm, tu vi hậu thiên thập tầng cũng có thể xem như cường giả một phương – Sau khi Lâm Thiên Giang hoàn thành nhiệm vụ hộ tống đã quay về Lâm gia.

Mà trong những đệ tử Lâm gia chân chính tham gia thí luyện người mạnh nhất là một đệ tử khác họ tên Hàn Thiên của ba năm trước, hậu thiên cửu tầng đỉnh phong, nghe nói đã đụng chạm tới cánh cửa Cương Khí cảnh, có thể đột phá chỉ trong vòng một hai năm.

Hàn Thiên khoảng hai mươi bảy tuổi, chỉ chuyên tâm trong võ đạo, thái độ lãnh khốc ít nói, ngoại hiệu là Hàn Ách Ba, đương nhiên chỉ là bị kêu lên sau lưng, nếu không thanh đao của hắn cũng không chỉ dùng bày biện.

Trầm Lý hai nhà đều có đệ tử kiệt xuất, nhưng thực lực đồng dạng là hậu thiên cửu tầng, so sánh với hai thanh niên nam nữ mà Lâm Lạc nhìn thấy ngoài cửa doanh địa thực sự là kém quá xa.

Hai người kia tên là Chung Vĩnh Thanh cùng Thượng Quan Nguyệt, đều là đệ tử Bạch Vân Tông, là hai người đạt tới Cương Khí cảnh mới nhất trong doanh địa.

Doanh địa này sở dĩ thành lập trong Thanh Mông sơn đương nhiên là có đạo lý, mỗi người thí luyện đều có thể hoàn thành nhiệm vụ để đổi điểm, mà điểm có thể dùng đổi đan dược, tài liệu, thậm chí là bí kỹ!

Chẳng hạn như trong dược phổ của Bạch Dương trấn, Tăng Nguyên đan phẩm cấp cao nhất chỉ có trung phẩm, chỉ có thể cung cấp cho võ giả Bạo Khí cảnh, nhưng nơi này có cả Tăng Nguyên đan thượng phẩm, đối với võ giả Cương Khí cảnh thật sự lợi ích lớn.

Ngẫm lại toàn bộ dược phổ trong Bạch Dương trấn đều thuộc về Bạch Vân Tông, bọn hắn đương nhiên có được Tăng Nguyên đan do chính đan sư của họ luyện chế, không ngừng liên tục cung ứng, tốc độ tu luyện nhanh chóng cũng không có gì đáng kỳ quái.

Với cách nói của Lâm Hành Nam, chỉ là một đầu heo chỉ cần ăn được nhiều đan dược như vậy cũng có thể trở thành một đầu heo cảnh giới Bạo Khí cảnh!

Lâm Lạc có Hỗn Độn Dong Lô, Tăng Nguyên đan đối với hắn cũng không có bao nhiêu tác dụng, hắn vừa ý chính là tài liệu cùng bí kỹ.

Hổ Ảnh quyền, Thất Huyền kiếm của Lâm gia ở trong này đều có thể đổi tới. Trên thực tế lúc trước là do tiền bối của Lâm gia tham dự thí luyện nên đổi về, sau đó mới được xem là bí điển trong gia tộc.

Mà Lâm Lạc phát hiện Hổ Ảnh quyền không phải võ kỹ cao sâu nhất, chẳng hạn như Phá Thương quyền cùng Tàn Liệt trảo đều dùng số điểm đổi cao hơn Hổ Ảnh quyền tới ba bốn lần.

Ngay từ đầu Lâm Lạc còn cảm thấy kỳ quái nếu uy lực của Tàn Liệt trảo càng mạnh, vì sao mấy thế hệ của Lâm gia không ai đổi bộ võ kỹ này vào tay. Nhưng rất nhanh hắn liền hiểu được nguyên lai số điểm mỗi ba năm đổi một lần, không cho người thí luyện có cơ hội tích lũy.

Mà người cực mạnh của tam đại gia tộc chỉ có được thực lực hậu thiên cửu tầng, ba năm đổi được võ kỹ Hổ Ảnh quyền đã là cực hạn. Mà quy định của doanh địa người thí luyện vượt qua ba mươi nhất định phải rời đi, bởi vậy hơn trăm năm trôi qua những võ kỹ thượng hạng như Tàn Liệt trảo chưa từng rơi vào trong tay tam đại gia tộc.

33. Chương 33: Thanh Mi Lộc. (2)

- Gia gia muốn ta tận dụng khả năng đổi đan dược tăng nhanh thực lực, tranh thủ trong ba năm tiến vào Cương Khí cảnh, lại dùng ba năm cuối cùng tích lũy điểm đổi một phần võ kỹ cao cấp nhất!
- Nhưng gia gia căn bản không biết ta có được Hỗn Độn Dong Lô, căn bản không cần đan dược!
- Ngược lại nếu như là tài liệu, có được loại tốt như Thiên La Mục Kim một khối đủ so hơn ngàn viên, thậm chí là vạn viên Tăng Nguyên đan! Đáng tiếc tài liệu chỉ nghe danh mà nhìn không thấy, bằng không ta có thể biết làm sao lựa chọn!
- Đợi đem tổn thương dưỡng lành lại, ta bắt đầu hoàn thành nhiệm vụ đổi điểm, yêu hạch mang tới chỉ còn bảy viên, rất nhanh đã dùng xong rồi!

Lâm Lạc điều dưỡng chừng mười ngày trong doanh địa xương cốt mới khỏi hẳn, trong lúc đó Nam Nhược Hoa từng đến thăm hắn một lần nhưng không lưu lại linh dược, điều này làm Lâm Lạc thoáng có chút thất vọng.

Hắn đi tới chỗ dán bảng thông cáo của doanh địa, bên trên có dán thông cáo lĩnh nhiệm vụ.

Có khoảng chừng hai mươi mấy nhiệm vụ, nhưng nhiệm vụ thưởng điểm cao nhất là giết mãnh thú thập giai, điều này không khỏi làm Lâm Lạc oán thâm. Hắn xem xuống dưới, quyết định chọn nhiệm vụ giết chết Thanh Mi Lộc.

Đầu tiên Thanh Mi Lộc có thực lực hậu thiên thất tầng, với một người không thích liên thủ với người khác như Lâm Lạc mà nói có thể một mình đủ đánh chết. Thứ hai, nhiệm vụ chỉ cần nộp lên cái đuôi của Thanh Mi Lộc, không cần yêu hạch, như vậy Lâm Lạc có thể lưu yêu hạch luyện hóa tu hành.

Tuy rằng chỉ có một trăm điểm tích phân, nhưng dù sao có thể từ từ tích lũy, hắn chỉ có thực lực hậu thiên thất tầng, không thể mơ tưởng quá xa.

Lặng yên không một tiếng động, Lâm Lạc rời khỏi doanh địa.

...

Một ngày sau.

- Cha, tiểu tạp chủng Lâm Lạc đã trộm rời khỏi doanh địa!

Ánh mắt Lâm Đông Lưu thật oán độc hung hăng siết chặt nắm tay.

- Tiểu tử kia nhìn qua như cuồng ngạo, kỳ thật luôn thật cẩn thận, Thanh Mông sơn lớn như thế, muốn tìm được hắn nói thì dễ mà làm quá khó!

Lâm Nghiêm Sâm nhíu mày.

- Cha, trên người của hắn có bảo vật nghịch thiên, đây là thuộc loại Lâm gia chúng ta, tuyệt không thể để cho bất luận kẻ nào đoạt được!

- Hắn sẽ trở lại! Tiếp theo ta sẽ đích thân ra tay, đem Huyền Hồ Phấn tấu lên người hắn, như vậy vô luận hắn trốn ở góc nào đều có thể dễ dàng tìm được. Đến lúc đó, hắc hắc, Thanh Mông sơn mãnh thú hoành hành, chết vài người là chuyện thường tình!

- Bên phía lão quỷ Lâm Hành Nam...

- Hừ, doanh địa Thanh Giao là địa bàn của Bạch Vân Tông, Lâm Hành Nam cho dù có mọc dài tay cũng không thò tới! Chỉ cần cướp lấy bảo vật trên người Lâm Lạc, thực lực nhất mạch chúng ta sẽ đột nhiên tăng mạnh, một lão cẩu có gì sợ hãi!

...

Nhiệm vụ có cung cấp vài địa phương mà Thanh Mi Lộc thường xuyên ẩn hiện, Lâm Lạc đi suốt một ngày đã tới một sơn cốc u tĩnh, một dòng suối nhỏ xuyên thẳng sâu trong sơn cốc.

Bên cạnh dòng suối nhỏ có một đầu Thanh Mi Lộc lớn như đầu trâu rừng đang ăn thực vật không biết tên. Sừng của Thanh Mi Lộc thật lớn, tản ra hàn quang như đao, đuôi to vung vẩy không ngừng.

Hậu thiên lục tầng, thật đơn giản!

Lâm Lạc nhìn ra hư thật của đầu Thanh Mi Lộc, lập tức nhảy ra hướng mãnh thú kia vọt tới.

Mặc dù mãnh thú này ăn thực vật, nhưng không phải hiền lành, phát hiện Lâm Lạc tới gần nhất thời phát ra tiếng gào thét như tiếng rồng, dạt ra bốn vó dùng góc nhọn trên đỉnh đầu hướng Lâm Lạc đâm tới.

Lâm Lạc cười dài một tiếng, thủy hỏa chân nguyên lực vận chuyển, Lôi Bạo Sát cùng thất ảnh đồng thời phát động, hào quang lóe sáng hướng Thanh Mi Lộc oanh tới.

Lúc này hắn không cần giữ lại thực lực, toàn lực xuất thủ.

Oanh!

Quyền đầu cùng sừng nhọn va chạm nhau, lực lượng song phương công tới, tuy rằng lực lượng mãnh thú mạnh mẽ nhưng kém một cảnh giới, dưới một kích liền phân ra thắng bại.

Sừng của Thanh Mi Lộc bị nổ nát, thiết quyền của Lâm Lạc như chẻ tre trực tiếp nện vào đầu nó.

Ba!

Đầu của nó bị đánh vỡ, tứ chi run lên, ầm ầm ngã quỵ.

Cắt đuôi nai, lấy ra yêu hạch, Lâm Lạc lúc này mới chú ý thực vật mà nó ăn khi nãy tản ra vàng sáng thần nhiên, hiển nhiên là loại linh thảo. Nhưng linh khí bên trong quá ít, so với nhất giai yêu hạch cũng không bằng, đối với Lâm Lạc mà nói căn bản không có giá trị luyện hóa.

Trong bốn ngày Lâm Lạc tổng cộng đánh chết hai mươi đầu Thanh Mi Lộc, trong đó có chín con là hậu thiên thất tầng, mười một con là hậu thiên lục tầng. Về hậu thiên ngũ tầng bởi vì độ dài của đuôi không phù hợp yêu cầu nhiệm vụ, mà Lâm Lạc lại không cần dùng ngũ giai yêu hạch nên không cần phải đi uống phí khí lực.

Đương nhiên, ngoại trừ Thanh Mi Lộc hẳn còn thuận tay giết vài mãnh thú cảnh giới hậu thiên thất tầng khác. Mãnh thú hậu thiên bát tầng không phải hẳn không muốn giết mà là không giết được, bởi vì loại mãnh thú kia nếu đánh nhau thấy không thắng liền chạy trốn, hiện tại Lâm Lạc còn chưa đủ năng lực truy đuổi mãnh thú hậu thiên bát tầng.

Nhưng người khác muốn ở trong bốn ngày đồng dạng hoàn thành nhiệm vụ này phải có vài người hợp đội đi săn giết, hoặc là có được tu vi Cương Khí cảnh. Nhưng lập đội ngũ lại phải bị chia tích phân, mà với thực lực Cương Khí cảnh lại chướng mắt trăm điểm tích phân kiểu này, vì thế tốc độ thu tích phân của Lâm Lạc xem như khả quan.

Chạy suốt một ngày doanh địa Thanh Giao đã xuất hiện phía xa xa, nhưng Lâm Lạc lại đột nhiên dừng bước.

Bởi vì trước mặt hắn xuất hiện bảy thanh niên nam tử, tản ra thành hình quạt ngăn cản đường đi của hắn.

- Tiểu tử, nếu không muốn ném đau khổ thì lưu lại toàn bộ thu hoạch của ngươi! Nếu không chúng ta không để ý đánh cho ngươi một trận sau đó mới lấy đi đồ vật trên người ngươi!

Một nam tử mặc quần áo hoa văn sắc sỡ dùng khẩu khí từ trên cao nhìn xuống nói.

Đánh cướp?

- Không sợ bị doanh địa trách phạt sao?

Lâm Lạc nhàn nhạt cười.

Tuy rằng trong bảy người này có ba người là hậu thiên thất tầng tu vi, bốn người khác là hậu thiên lục tầng, nhưng trong ngày luận võ tế điện Lâm Lạc từng dám một mình khiêu chiến chín người, mà trong đó có ba người còn là hậu thiên bát tầng võ giả.

- Ha ha, không thể đấu với nhau là chỉ tính ở bên trong doanh địa, mà bên ngoài doanh địa chỉ cần dừng làm ra tai nạn chết người đánh cho long trời lở đất cũng không có ai đi quản!

Nam tử kia khoanh tay trước ngực:

- Hiện tại ngoan ngoãn đem đồ vật trên người ngươi giao ra đây đi!

Bảy người này đại khái chuyên làm mua bán chặn nửa đường cướp bóc, bởi vì nơi này là quãng đường nhất định phải trải qua khi về doanh địa, bọn hắn chứng kiến người thí luyện nhân số ít ỏi sẽ ra tay cướp đoạt, đem nhiệm vụ mà người khác vất vả hoàn thành chiếm làm của riêng!

Nhưng có câu nói thường ngày bắn nhận có ngày bị nhận mỗ mù mắt!

Lâm Lạc không khỏi cười nói:

- Hôm nay các ngươi đã cướp được mấy người đây?

Nam tử lộ ra vẻ không kiên nhẫn, quát:

- Sao lại nhiều lời vô nghĩa như vậy, mau nhanh đem đồ vật giao ra đây!

34. Chương 34: Phản Thưởng

Lâm Lạc chỉ một ngón tay:

- Nghe rõ, đánh cướp, đem đồ vật trên người giao ra đây, miễn cho bốn thiếu phải ra tay, vừa mất tiền tài vừa phải chịu khổ!

Bảy người kia đưa mắt nhìn nhau, đồng thời cất tiếng cười to, tựa hồ vừa nghe được câu chuyện vô cùng buồn cười.

- Ha ha ha, ta có nghe lầm hay không, tiểu tử này muốn đánh cướp chúng ta?

- Chẳng lẽ hắn là một kẻ ngốc sao?

- Người như vậy chúng ta đúng thật là lần đầu tiên gặp được!

Lâm Lạc cũng cười vang ha ha, nhưng thân hình chợt lóe, liền hướng nam tử hoa y vọt tới, nhanh như thiểm điện! Hoa y nam tử căn bản không hề nghĩ tới bị Lâm Lạc dám lấy một địch bảy, trong vội vàng chỉ kịp đem hai tay chắn tay trước mặt.

Oanh!

Lâm Lạc đánh ra một quyền, Lôi Bạo Sát dung hợp thất ảnh cho dù hậu thiên cửu tầng võ giả cũng phải nuốt hận, tên nam tử kia làm sao chống đỡ! Chỉ nghe thanh âm rầm rắc vang lên, song chưởng của tên kia lập tức bị đánh gãy, cả người bị dư kinh oanh bay, ở giữa không trung xệt qua một đạo quỹ tích ưu mỹ rơi xuống mặt đất.

Một mảnh tĩnh mịch!

- Hồn dân, thật sự dám ra tay đối với Phùng sư huynh, tiểu tử này lật trời!

- Đánh hắn!

- Không đánh đứt tay chân của hắn, bảy người chúng ta còn mặt mũi gì!

- Đánh!

Sáu người còn lại lửa giận thẳng lên, lập tức hướng Lâm Lạc vây tới.

Lâm Lạc không chút sợ hãi, Lôi Bạo Sát cùng thất ảnh đồng thời xuất ra, cả người như hổ lạc bầy dương, tuy rằng một mình địch chúng nhưng vẫn chiếm cứ thượng phong, ép tới sáu người kia chỉ còn có thể chặt vật chống trả.

- Mẹ nó, tiểu tử này giả trư ăn cợn, căn bản không chỉ có thực lực hậu thiên thất tầng!

- Mẹ nó là ai truy tư liệu, đem lão tử hớ khổ!

- Làm sao bây giờ, đánh không lại!

- Chạy may về trong doanh địa...

- Oanh! Oanh! Oanh!

Một đám người mất đi ý chí chiến đấu làm sao là đối thủ của Lâm Lạc, Hổ Ảnh quyền chớp động, toàn bộ đám người đều té ngã trên mặt đất không ngừng rên rỉ kêu thảm.

Lâm Lạc cười ha ha, không chút khách khí đem đồ vật trên thân bảy người lục soát sạch sẽ, có câu nói đi ra hồn luôn phải trả, bảy người này luôn đi đánh cướp của người khác, bây giờ bị Lâm Lạc cướp sạch trở lại.

- Tiểu tử, chúng ta là người của Bạch Vân Tông, ngươi dám ra tay đối với chúng ta, ngươi nhất định phải chết! Chết chắc rồi!

Hoa y nam tử còn cái bướng, đem Bạch Vân Tông ra dọa người.

- Ba!

Lâm Lạc một cước giẫm lên trên mặt hoa y nam tử, dùng sức nghiền vài cái:

- Nhón nháo!

Hoa y nam tử giận điên người, bọn hắn làm việc cướp bóc này đã một thời gian, nhưng người của tam đại gia tộc bởi vì kiêng kỵ thân phận Bạch Vân Tông của bọn hắn mà bị đánh cướp chỉ có thể nén giận, bọn hắn lại thông minh không dám đi trên chọc daga cao thủ như Hàn Thiên, bởi vậy luôn hoành hành không sợ, nhiều lần đắc thủ.

Nhưng hắn cũng nhìn ra được Lâm Lạc không sợ lời uy hiếp của hắn, lúc này không tiếp tục hé răng, âm thầm hạ quyết tâm chờ sau khi thoát thân phải đưa cao thủ trong phái đến cho Lâm Lạc một giáo huấn “khắc sâu”.

- Không bốn sự còn học người ta cướp bóc, ngu ngốc!

Trước khi đi Lâm Lạc còn lưu lại một câu nói, làm bảy người vừa hận vừa thẹn, hận không thể chui xuống đất.

Sau khi trở lại doanh địa, Lâm Lạc đi tìm người phụ trách của Bạch Vân Tông giao phó nhiệm vụ. Tuy rằng hắn chỉ hoàn thành nhiệm vụ truy giết Thanh Mi Lộc, nhưng theo tài liệu đánh cướp từ trên người đám hoa y nam tử, tổng cộng đã lấy được ba trăm điểm tích phân, xem như đã có được bút tiểu tài.

- Đáng tiếc nhiệm vụ đánh cướp tới chỉ lấy được một trăm điểm tích phân!

- Nhưng có thể bị bảy người kia cướp được chỉ sợ cũng có thể hoàn thành được nhiệm vụ thấp như thế!

Trong những nhiệm vụ mà Bạch Vân Tông tuyên bố, có nhiệm vụ chỉ có thể hoàn thành một lần, có loại thì được lặp lại nhiều lần. Chẳng hạn như Thanh Mi Lộc thì có thể nhiều lần truy giết, Lâm Lạc hỏi thăm người phụ trách mới biết được nguyên lai trong Bạch Vân Tông có một vị trưởng lão đặc biệt thích dùng đuôi của Thanh Mi Lộc làm thức ăn.

Trong doanh địa cũng chỉ nhỏ như vậy, bảy người hoa y nam tử đánh cướp không thành còn bị Lâm Lạc đánh cướp ngược lại rất cục nhanh chóng truyền khắp ra ngoài, làm đệ tử tam đại gia tộc phi thường tức giận. Nhưng cũng có không ít người vui sướng khi thấy người gặp họa, cho rằng Lâm Lạc đắc tội người của Bạch Vân Tông khẳng định ngày sau sẽ không được yên thân.

Ở trong doanh địa nghỉ ngơi chính đồn thêm vài ngày, Lâm Lạc lại rời đi, nhưng lần này hắn mới đi ra khỏi doanh địa liền bị hai người chặn đường – một là hoa y nam tử, một là một thanh niên nam tử sắc mặt âm trầm.

- Lâm Lạc, ta đã nói rồi, ngươi nhất định phải chết!

Hoa y nam tử dùng ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Lâm Lạc.

Lâm Lạc căn bản không thèm nhìn hắn, chỉ đem lực chú ý tập trung lên thanh niên nam tử kia, tu vi người này đạt tới hậu thiên bát tầng đỉnh phong, đã sắp đạt tới hậu thiên cửu tầng.

Đối với Lâm Lạc mà nói đây là một cường địch!

- Bỉ nhân Tôn Phúc Thông!

Nam tử sắc mặt âm trầm băng sương nói.

- Lâm Lạc!

Có qua có lại mới toại lòng nhau, Lâm Lạc cũng báo ra tên mình.

- Thất sư huynh, còn cùng hắn vô nghĩa làm gì, nhanh đánh cho hắn tàn phế!

Hoa y nam tử vội hét lên.

Sắc mặt Tôn Phúc Thông vẫn âm trầm như trước, chỉ liếc mắt nhìn hoa y nam tử, làm sắc mặt đối phương chợt căng thẳng, không dám tiếp tục thúc giục hắn. Hắn nhìn Lâm Lạc, nói:

- Đệ tử Bạch Vân Tông còn chưa tới phiên người khác giáo huấn, bản thân ngươi phế hai tay, ta có thể để cho người lưu lại hai chân, nếu để ta ra tay, là tay chân toàn bộ phế! Người muốn tự mình động thủ hay muốn ta ra tay?

Thật hiệu trương, thật bá đạo! Tuy rằng Lâm Lạc luôn làm ra vẻ trác táng nhưng tự nhận mình cũng không tới mức không nói lý lẽ tới như vậy!

Lâm Lạc không khỏi tự cảnh tỉnh, ở trên thế giới này khiêm tốn cũng không phải chuyện gì tốt, sẽ chỉ làm người khác nghĩ người thật dễ khi dễ! Mặc dù hắn mới tiến vào doanh địa đã hung hăng cho La Cương giáo huấn, nhưng hiển nhiên đối tượng hắn lựa chọn còn chưa đủ mạnh, còn chưa đủ để lập uy!

Xem ra ngày sau hắn càng phải hung hăng can quấy thêm một chút, tiếp tục bá đạo một chút, như vậy mới làm kẻ khác e ngại!

Lâm Lạc mỉm cười nói:

- Tôn tử, không bằng bổn thiếu cho người một lựa chọn, lập tức rút ngay trước mặt bổn thiếu, hoặc bổn thiếu chặt đứt tay chân đá vàng người!

Sắc mặt vốn đã âm trầm của Tôn Phúc Thông không khỏi thêm băng sương, hắn hừ nhẹ một tiếng nói:

- Người đã khẳng khái một mực, vậy chỉ có nhận đau khổ!

- Đỉnh!

Một tiếng vang, trường kiếm từ hông hắn bắn ra, Tôn Phúc Thông chỉ kiếm vào Lâm Lạc, theo tay vung lên, mũi kiếm xé rách không khí, bốn đạo bóng kiếm chớp động.

- Kinh Điện kiếm?

Trong lòng Lâm Lạc chợt động, lúc trước hắn ở địa phương đối vi tích phân đã từng gặp miêu tả vũ kỹ này, bộ kiếm pháp này tương đương với Hổ Ảnh quyền cấp cao, cảnh giới cao nhất có thể đồng thời đánh ra mười một kiếm!

35. Chương 35: Treo Giải Thưởng. (1)

Đừng xem nhiều hơn tam kiếm, nhưng nếu song phương thể lực ngang nhau chỉ cần nhiều hơn một kiếm đã đủ quyết định thắng bại, huống chi là tam kiếm!

Nhưng bất cứ môn vũ kỹ nào muốn đạt tới đại thành đều phải bị chế ngự bởi tu vi cùng linh ngộ của võ giả. Đây cũng giống như một thanh thần binh ở trong tay người trưởng thành như hổ thêm cánh, trong tay hài tử còn có khả năng bị tổn thương ngược lại!

Muốn đổi bộ kiếm pháp này phải dùng tới ba vạn điểm để đổi, là một trong những vũ kỹ giá cả quý nhất.

Lâm Lạc vươn bàn tay, hướng đối phương vẫy tới:

- Bổn thiếu tùy tiện chơi đùa với người!

- Muốn chết!

Tôn Phúc Thông quát lạnh một tiếng, thân ảnh bắn ra, một kiếm xuất, năm ảnh kiếm đồng thời bay ra, nhanh như tia chớp!

Lâm Lạc nâng quyền đầu, tứ ảnh phát động, đồng dạng ngũ quyền đối ngũ kiếm!

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Sau khi đạt tới Bạo Khí cảnh, chân nguyên lực nhập vào cơ thể, trên tay Lâm Lạc quần lấy chân nguyên lực giống như dẫn theo một tầng giáp trụ vô hình, vì vậy mới dám dùng nắm tay đối lợi kiếm.

Trên mặt Tôn Phúc Thông lộ tia thận trọng, vũ kỹ không thể học cấp tốc, có thể có được trình độ như vậy thật bất phàm! Hắn hiện lên tia cười lạnh:

- Đáng tiếc một thiên tài còn chưa nổi danh đã phải vãn lạc!

Trường kiếm chấn tới, sáu đạo kiếm ảnh đồng thời xuất hiện, hàn quang đầy trời.

- Tôn tử, nói mạnh miệng không phải là thói quen tốt!

Lâm Lạc cười lớn một tiếng, ngũ ảnh phát động, đồng dạng đánh ra sáu đạo quyền ảnh.

Phá! Phá! Phá!

Bóng kiếm cùng quyền ảnh lại lần nữa đồng thời chôn vùi, một kích này lại là tương xứng!

Tôn Phúc Thông nhú mào, càng ngày càng gấp, chân phải bước về phía trước một bước, trong lúc dừng chân đó giống như đồi núi địa chấn, hừ, cả người hắn bắn ra tiền khí, trường kiếm lại vung, giũ ra sáu đạo bóng kiếm.

- Có thể bức ta sử xuất một chiêu này, ngươi bị bại cũng không oan !

Lâm Lạc không khỏi cười ha ha, cuồng ngạo chi nhân này quả nhiên không thể nói lý, tuyệt chiêu vừa ra liền tự cho là vô địch thiên hạ, chính là Ngũ Ảnh cũng dám kiêu ngạo như thế! Tuy Lâm Lạc cũng khẩu xuất cuồng ngôn, nhưng cũng không khinh thị bất luận kẻ nào, kiêu ngạo chỉ là nguy trang của hắn.

Hổ Áp Ngũ Hành!

Lâm Lạc hữu quyền chém ra, diễn hóa ra lục đạo quyền ảnh, đón đánh trên xuống.

Thình thịch thình thịch bùm!

Liên tiếp trầm đục, bóng kiếm đầy trời lại lần nữa bị Lâm Lạc một kích chôn vùi!

- Không có khả năng! Ta cũng chỉ có thực lực Ngũ Ảnh, loại tiểu nhân vật như ngươi, rõ ràng cũng có thể đạt tới cảnh giới như vậy?

Tôn Phúc Thông tựa hồ cảm thấy ủy khuất lớn lao, hỗn hển giận dữ hét.

- Éch ngồi đấy giéng!

Lâm Lạc gầm nhẹ một tiếng, thức thứ sáu Hổ Ảnh Quyền đi ra, quyền kinh ngập trời!

- Lục Ảnh!

Hai mắt Tôn Phúc Thông trợn mắt, lộ ra biểu lộ không tư tin. Nhưng khiếp sợ quy khiếp sợ, cũng không thể bởi vậy mà thúc thủ chịu trôi, trường kiếm của hắn run lên, thoải mái xuất ra đạo đạo bóng kiếm, tận lực ngăn cản.

Cao thủ tranh chấp, ưu thế may mắn cũng sẽ ở không ngừng trong tích lũy mà biến thành thắng thế! Huống chi nhiều Nhất Ảnh cũng không phải ưu thế “may mắn”, mà là ưu thế tương đối rõ ràng!

Tình thế của Tôn Phúc Thông cực xấu!

Tuy thực lực Hoa Y Nam hơi kém, nhưng nhân lực còn không có kém đến nỗi phân không ra ai chiếm ưu thế, ai hoàn cảnh xấu. Hắn không khỏi tâm kinh đảm hàn, âm thầm ảo não sớm biết như thế mà nói, lúc trước tuyệt đối không nên trêu chọc Lâm Lạc, nhưng chuyện cho tới bây giờ hắn cũng không có đường lui !

Vì thỉnh Tôn Phúc Thông ra tay, hắn trả một cái giá lớn xa xỉ, tuy Tôn Phúc Thông không thể nào là đối thủ của Lâm Lạc, nhưng kia cũng là người trong vài cao thủ của một đời tuổi trẻ tông môn, người như vậy cũng thua trong tay Lâm Lạc, tất nhiên sẽ khiến cao thủ khác trong tông công phẫn!

Chỉ cần dẫn tới một người như Chung Vĩnh Thanh hoặc là Thượng Quan Nguyệt ra tay, dùng tu vi Cường Khí Cảnh của bọn họ, thu thập Lâm Lạc còn không phải dễ như trở bàn tay sao!

Nghĩ tới đây, Hoa Y Nam không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, chậm rãi lui về phía sau.

Lâm Lạc càng đánh càng hăng, liên tục bảy Lục Ảnh oanh ra, Tôn Phúc Thông cuối cùng khó có thể chống cự, bị một quyền bắn cho nằm xuống.

- Ngươi muốn đánh đoạn hai tay hai chân của ta?

Lâm Lạc một chân dẫm lên trên lòng bàn tay của đối phương, tiếng nói lạnh như băng.

- Hừ, nhanh thả ta ra, lại quỳ xuống hướng ta bồi tội, Bạch Vân Tông không phải người có thể đắc tội được! Tôn Phúc Thông còn rất mạnh miệng.

Tap!

- A ~~

Dưới chân Lâm Lạc vừa dùng lực, xương ngón tay của đối phương đã bị hấn sinh sinh giã toái, làm cho Tôn Phúc Thông bỗng dưng phát ra tiếng kêu thảm thiết như giết heo. Đối phương cứ nhiên muốn cắt đứt tứ chi của hắn, Lâm Lạc tự nhiên sẽ không lấy ơn báo oán, không có chút khách khí gì!

Dù sao đoạn ân oán này đã kết xuống, đuổi đầu một đao, co đầu lại cũng là một đao, Lâm Lạc còn sợ cái gì?

Nhưng hắn cùng đệ tử của Bạch Vân Tông kết xuống thù hận cũng càng ngày càng sâu, lúc này đây sau khi rời đi doanh địa, hắn phải đạt tới Hậu Thiên thập tầng mới có thể trở về. Thí luyện giả tranh cãi, tự nhiên là do thí luyện giả tự mình giải quyết, đây là quy củ do doanh địa định ra, tin tưởng Bạch Vân Tông cũng sẽ không tự sát vào mặt mình.

Còn nữa, sau khi tiến vào Cương Khí Cảnh, cho dù không địch lại võ giả Hậu Thiên thập nhất tầng, thập nhị tầng, nhưng Lâm Lạc cũng có lực tự bảo vệ mình!

- Lâm Lạc, ta muốn giết ngươi! Giết ngươi!

Tôn Phúc Thông như bị bệnh tâm thần gầm rú nói, cái gọi là tay đứt ruột xót, xương ngón tay của hắn bị Lâm Lạc sinh sinh giã đoạn, hắn đau đến mức toàn thân ứa ra mồ hôi lạnh.

Lâm Lạc chỉ là hừ lạnh một tiếng, ba ba ba, đem hai tay hai chân của Tôn Phúc Thông toàn bộ giã đoạn, trực tiếp làm cho người này đau nhức đến hôn mê bất tỉnh.

Đáng tiếc, trên người người này cũng không có mang vật gì, sau khi Lâm Lạc vợ vét một lần, liền lập tức viễn độn mà đi.

Ở một nơi không có ai chú ý, Hoa Y Nam trượt xuống, tên kia nhất định là đi tìm viện binh! Võ giả Bạo Khí Cảnh Lâm Lạc cũng có lực đánh một trận, nhưng gặp gỡ Chung Vĩnh Thanh hoặc là Thượng Quan Nguyệt mà nói, hắn trước mắt còn xa không phải đối thủ!

Hắn cũng không phải là người huyết dũng muốn thể hiện, tự nhiên là chuồn mất, quân tử báo thù mười năm không muộn, nói sau hắn căn bản không cần phải mười năm mới có thể giết trở về!

. . .

- Đại sư huynh, nhị sư tỷ, bắt hảo! Bắt hảo!

Hoa Y Nam lão đảo xông ào vào một tòa trường bông trong doanh địa, thần sắc bối rối.

Chung Vĩnh Thanh cùng Thượng Quan Nguyệt đều là sắc mặt xiết chặt, bất mãn nói:

- Vội cái gì, dù là trời sập xuống cũng có chúng ta gánh lấy!

- Tiểu tử tên là Lâm Lạc kia quá kiêu ngạo, ngang nhiên nói Bạch Vân Tông chúng ta làm bậy, thất sư huynh tức giận cùng hắn động thủ, rõ ràng không phải là đối thủ của hắn, hiện tại sinh tử chưa biết!

Về mặt Hoa Y Nam bị phẫn, đóng kịch thật sự quá tốt rồi.

36. Chương 36: Treo Giải Thưởng. (2)

- Làm càn!

Chung Vĩnh Thanh hiện ra vẻ giận dữ, thấy Hoa Y Nam chỉ là đệ tử nhị lưu trong tông, cho dù vài ngày trước bị Lâm Lạc giáo huấn, hắn cũng có thể coi như là tiểu hài tử nháo loạn, giống như trò đùa.

Nhưng Tôn Phúc Thông chính là vài cao thủ trẻ tuổi của Bạch Vân Tông, đánh hấn chẳng khác nào là tất mặt Bạch Vân Tông!

- Sư muội, xem ra chúng ta quá lâu không có động thủ, để cho người khác cho là Bạch Vân Tông chúng ta dễ khi dễ rồi!

Hắn đằng đằng sát khí nói.

Ba người ra doanh địa, rất nhanh đi tới địa phương Lâm Lạc cùng Tôn Phúc Thông giao chiến. Lúc này Lâm Lạc tự nhiên đã viễn độn, chỉ còn lại có Tôn Phúc Thông đau nhức ngất đi còn nằm trên mặt đất.

Chung Vĩnh Thanh ở trên người Tôn Phúc Thông kiểm tra một hồi, sắc mặt càng thêm âm trầm:

- Thủ đoạn của Tiểu tử kia thật ác độc, vậy mà toàn bộ cắt đứt hai tay hai chân của thất sư đệ!

Hoa Y Nam ở bên cạnh nghe xong, trong lòng không khỏi mừng thầm, tuy kinh hãi đảm lượng của Lâm Lạc, nhưng hiển nhiên lúc này Chung Vĩnh Thanh là tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn .

- Tiểu tử kia chạy rồi?

Thượng Quan Nguyệt tiếp lời nói.

- Nay cũng có chút phiền toái...

Chung Vĩnh Thanh nhướng mày:

- Thanh Mông Sơn lớn như vậy, nếu hắn hướng một góc nào đó trốn đi, muốn tìm được hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng!

Thượng Quan Nguyệt cười lạnh một tiếng nói:

- Vậy hãy để cho người cả doanh địa cùng đi tìm!

- Sư muội ý tứ là...

- Treo giải thưởng!

- Ha ha, kế này rất hay!

. . .

Chung Vĩnh Thanh cùng Thượng Quan Nguyệt liên hợp tuyên bố treo giải thưởng, bất luận kẻ nào chỉ cần nắm bắt Lâm Lạc đưa tới cửa ra vào doanh địa, có thể chỉ định một vật phẩm dưới một vạn điểm tích lũy, do Chung Vĩnh Thanh cùng Thượng Quan Nguyệt liên hợp trả thù lao! Mà nếu như chỉ là báo cáo hạ lạc của Lâm Lạc, vậy cũng có thể được một vật phẩm dưới ngàn điểm tích lũy!

Tuy doanh địa quy định không thể nội đấu, nhưng mục đích doanh địa tồn tại đúng là huấn luyện võ giả, cũng không phải đến nghỉ ngơi ! Nên chỉ cần không ở trong doanh địa đánh nhau, hoặc là gây ra nhân mạng, kẻ quản lý doanh địa đều mở một mắt nhắm một mắt.

Một vạn điểm tích lũy!

Đây tuyệt đối chính là đại thủ bút a!

Cho dù là thí luyện giả Hậu Thiên cửu tầng đỉnh phong như Hàn Thiên, ba năm trôi qua cũng chỉ có thể kiếm lấy bấy nhiêu điểm tích lũy mà thôi! Bởi vậy, sau khi tin tức này truyền ra, cũng được Chung Vĩnh Thanh cùng Thượng Quan Nguyệt xác nhận, cả doanh địa đều oanh động!

Ngắn ngủn vài giờ sau, Thanh Giao doanh địa không sai biệt lắm dốc toàn bộ lực lượng, đều đi tìm vị trí của Lâm Lạc.

Trong doanh địa, trưởng bối của Lâm Quảng Sâm.

- Cha, tiểu tạp chủng này cũng quá gây chuyện, rõ ràng náo ra động tĩnh lớn như vậy! Nếu bị người nắm bắt, vậy bảo vật trên người hắn chẳng phải là sẽ rơi xuống trong tay người khác sao!

Lâm Đông Lưu cảm giận bất bình.

Lâm Quảng Sâm khoát khoát tay nói:

- Không sao, ta đã ở trên người của hãn hạ Huyền Hồ Phấn, tiểu tử kia là chạy không khỏi Địa Khứu Khuyển truy tung! Cả doanh địa bắt quá hơn trăm người, Thanh Mông Sơn lại lớn như vậy, những người khác không có khả năng tìm được hãn trước chúng ta!

- Chúng ta đây khi nào thì xuất phát?

- Thân phận của ta là người phụ trách Lâm gia, cần làm an bài xuống, hơn nữa cũng không thể để người khác biết rõ Lâm gia chúng ta người một nhà đánh người một nhà, như thế nào cũng phải có hai ba ngày thời gian chuẩn bị!

- Hừ, vậy cho tiểu tạp chủng này sống lâu vài ngày!

. . .

Lâm Lạc một đầu đâm vào trong Thanh Mông Sơn, thật giống như cá tiến nhập biển rộng, chim bay vào trời cao, tự do tự tại.

Hắn còn không biết mình dẫn đến bao nhiêu phiền toái, cũng không có quá mức che dấu hành tung của mình, hãn y nguyên liệp sát Thanh Mi Lộc, bổ sung yêu hạch đại lượng tiêu hao.

Năm ngày sau.

Pằng!

Lâm Lạc đánh ra một quyền, đem một đầu Hậu Thiên thất tầng Thanh Mi Lộc sinh sinh oanh bạo! Hãn hiện tại đã đạt đến Hậu Thiên thất tầng hậu kỳ, phỏng chừng bốn năm ngày nữa liền có thể trùng kích Hậu Thiên bát tầng !

Nhưng hãn đột nhiên dừng lại, chỉ thấy hai sóng nhân mã cơ hồ là cùng một thời gian theo vật gì đó từ hai phương hướng đi tới. Một lớp phía đông thì có bốn người, nhưng Lâm Lạc một cái cũng không nhận thức, sau khi bọn hãn cũng chứng kiến Lâm Lạc, đột nhiên quay đầu bỏ chạy, nhưng trên mặt đều là vẻ hưng phấn khó nén.

Lâm Lạc không khỏi kỳ quái, lại nhìn hướng phía tây, sóng người này có tất cả năm cái, nhưng bọn họ là đệ tử Lâm gia phái tới thí luyện, nhưng cũng không phải người năm nay phái ra.

Năm người này không có quay đầu rời đi, mà là tiếp tục hướng hãn đi tới.

Hai Hậu Thiên thất tầng, ba Hậu Thiên lục tầng! Mục quang Lâm Lạc quét qua liền thấy rõ thực lực của bọn hãn.

- Lâm Lạc, ngươi thật đúng là nhàn nhã!

Một thanh niên Hậu Thiên thất tầng lắc đầu nói ra:

- Ngươi đại khái còn không biết mình dẫn xuất bao nhiêu phiền toái a?

Lâm Lạc nhớ rõ người này tên là Lâm Hải Nguyên, là ba năm trước đến Thanh Giao doanh địa. Tuy chỉ là Hậu Thiên thất tầng, nhưng mà đủ tư cách lãnh đạo một chi đội ngũ. Hãn không khỏi địa cười nói:

- Xin lắng tai nghe!

Lâm Hải Nguyên đem sự tình Chung Vĩnh Thanh, Thượng Quan Nguyệt đối với Lâm Lạc treo giải thưởng nói ra, sau đó cười to nói:

- Ta cũng có chút ghen ghét ngươi, nếu đổi lại là ta mà nói, tuyệt đối bán không ra giá tiền lớn như vậy!

Lâm Lạc cũng thật không ngờ Chung Vĩnh Thanh, Thượng Quan Nguyệt sẽ đối với hãn khai ra bảng giá cao như thế, nhưng hãn cũng không có để ở trong lòng, trừ khi là hai người bọn họ tự mình ra tay, nếu không Lâm Lạc một lòng muốn chạy mà nói, cơ bản không có người ngăn được!

Hãn không khỏi cười nói:

- Đã như vậy, vì cái gì các ngươi không đi mật báo, tốt xấu cũng có một ngàn điểm tích lũy?

Lúc này hắn cũng kịp phản ứng, lúc trước sóng người phía đông chứng kiến hắn bỏ chạy, nguyên lai là đi mất báo .

- Chúng ta chính là người Lâm gia!

Thanh niên Hậu Thiên thất tầng khác nói ra.

- Ân!

Ba người còn lại cũng đồng thời gật đầu.

Trong nội tâm Lâm Lạc hơi có chút cảm động, gia tộc vẫn là tương đối có lực ngưng tụ, cũng không phải tất cả mọi người đều sợ chết, hèn hạ vô sỉ như Lâm Đông Lưu!

Năm người Lâm Hải Nguyên cũng không có dừng lại nhiều, dặn dò Lâm Lạc cẩn thận một chút liền rời đi.

Lâm Lạc tự nhiên cũng lập tức lựa chọn rời đi, hiện tại hắn chính là đau khổ chạy trốn tứ phía, thật nếu lâm vào bao vây mà nói, đây chính là tương đối nguy hiểm! Bất quá trời ặc chim bay, hắn chỉ có một người, mà Thanh Mông Sơn lại lớn như vậy, tùy tiện hướng địa phương nào đó chui, ai có thể tìm được hắn?

Nhưng hai ngày sau, hắn vừa mới ở một bên cạnh một dòng suối nhỏ dừng lại lấy nước, lại ngoài ý muốn gặp một người... Thẩm Nguyệt Lam! Nàng một thân váy dài hồng sắc, lưng mang một thanh trường kiếm, rất có khí chất nữ nhi hào kiệt.

Thẩm Nguyệt Lam chứng kiến Lâm Lạc, trên mặt hiện lên một nụ cười cao ngạo nói:

- Lâm Lạc, theo ta hồi doanh địa!

37. Chương 37: Cuồng Bạo Đan. (1)

- Chỉ bằng ngươi?

Lâm Lạc nhún vai, tu vi của Thẩm Nguyệt Lam chỉ là Hậu Thiên thất tầng trung kỳ, không đủ gây sợ.

- Ân, chẳng lẽ ngươi còn muốn phản kháng?

Ánh mắt của Thẩm Nguyệt Lam xiết chặt, tựa hồ cảm thấy Lâm Lạc phản ứng thực sự quá ngu xuẩn.

Nữ nhân này cảm giác bản thân mình cũng không tránh khỏi quá cao đi, chẳng lẽ không biết hắn ngay cả Hậu Thiên bát tầng đỉnh phong Tôn Phúc Thông cũng đánh tàn phế, nàng lại tính cái gì? Nhưng Lâm Lạc lại không biết, sự tình Tôn Phúc Thông bị thua đối với đệ tử Bạch Vân Tông mà nói là một chuyện vô cùng nhục nhã, bởi vậy tin tức này bị nghiêm khắc phong tỏa.

Lâm Lạc cũng lười nói nhảm cùng nàng, chỉ là thoáng nắm tay, muốn bắt hắn đi lĩnh thưởng, vậy thì đừng trách hắn không khách khí!

- Không biết sống chết!

Thẩm Nguyệt Lam hừ lạnh một tiếng, thân hình nhoáng một cái, đã lướt đi tới trước mặt Lâm Lạc.

Chập cheng...

Trường kiếm sau lưng ra khỏi vỏ, Thẩm Nguyệt Lam một kiếm đâm ra, tay áo bùng bùng, giống như thiên ngoại Phi Tiên.

Lâm Lạc cười dài một tiếng, hữu quyền phát ra, vô cùng tinh chuẩn đánh vào trường kiếm. Đỉnh, lực lượng của hắn đã ở trên đối phương, một quyền đánh ra, lập tức sinh sinh đẩy trường kiếm ra!

- Phi Sương liên kích!

Thẩm Nguyệt Lam quát một tiếng, trường kiếm liền run, nhanh vô cùng đâm ra bảy kiếm!

Lục Ảnh!

Trách không được Thảm Nguyệt Lam sẽ tự ngạo như thế, có thể đạt tới Lục Ảnh đủ để chứng minh nàng bất phàm.

- Lục Ảnh xác thực bất phàm, bất quá cái này còn chưa đủ!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, Hổ Phá Thất Tinh triển khai, đơn giản so với đối phương nhiều ra một quyền ảnh!

- Thất Ảnh!

Thảm Nguyệt Lam phát ra một tiếng hô không thể tưởng tượng nổi.

Bùm! Bùm! Bùm!

Trường kiếm cùng nắm tay liên tục va đập, nhưng một quyền cuối cùng của Lâm Lạc lại oanh tới ngực của Thảm Nguyệt Lam.

- Hạ lưu!

Dưới chân Thảm Nguyệt Lam vội vàng một điểm, thân hình rút lui, hiểm hiểm tránh được một kích này của Lâm Lạc.

Sắc mặt của nàng ngưng trọng, thầm nghĩ nếu sớm biết tu vi của Lâm Lạc có thể đột nhiên tăng mạnh như thế, ngày đó ở bữa tiệc sinh nhật của nàng nên giết chết Lâm Lạc! Đáng tiếc bỏ lỡ thời cơ tốt như vậy, để cho Lâm Lạc rất nhanh phát triển lên!

Hiện tại trừ khi Cường Khí Cảnh cường giả ra tay, nếu không thực sự rất khó giết chết Lâm Lạc!

Mặc dù nàng là nữ lưu, nhưng tâm chí lại quyết đoán hung ác, lúc này từ trong lòng lấy ra một khóa được hoàn, sau khi bóp nát liền nhét vào trong miệng nuốt xuống dưới.

Trong nháy mắt, lực lượng của Thảm Nguyệt Lam kịch liệt tăng trưởng, từ Hậu Thiên thất tầng trung kỳ bắt đầu kéo lên, Hậu Thiên thất tầng hậu kỳ, Hậu Thiên thất tầng đỉnh phong, Hậu Thiên bát tầng. . . Hậu Thiên cửu tầng trung kỳ!

Đan được thật là khủng khiếp, rõ ràng ngành sanh đem tu vi của nàng tăng lên hai trình tự!

- Để cho ta lãng phí một khóa Cuồng Bạo Đan quý giá, người phải trả giá thật nhiều!

Sắc mặt Thảm Nguyệt Lam tương đối khó coi, Cuồng Bạo Đan này nàng cũng chỉ vụn vụn có một khóa, chính là dùng để ứng phó cục diện nguy hiểm nhất, mà còn có hậu hoạn tương đối lớn!

Nếu không phải nắm bắt Lâm Lạc có thể đổi lấy một vạn điểm tích lũy, nàng còn thật không nỡ ăn đi.

Sắc mặt Lâm Lạc ngưng trọng, mặc dù hắc có Lôi Bạo Sát có thể tăng lực lượng lên tới Hậu Thiên bát tầng, nhưng đối phương lại không phải Hậu Thiên bát tầng, mà là Hậu Thiên cửu tầng! Ở trên lực lượng đối lập, hắc hiện tại rơi xuống hạ phong tuyệt đối, cũng không phải nhiều ra Nhất Ảnh có thể đền bù!

Trừ khi hắc có thể xuất ra Lôi Bạo Sát dung hợp tam hệ chân nguyên lực, mới có thể đem lực lượng tăng lên tới tình trạng chống lại cùng đối phương!

- Quỳ xuống cho ta!

Thảm Nguyệt Lam một kiếm gạt ra, kiếm khí như cầu vòng!

Lâm Lạc lạnh lùng không nói, song quyền huy động, Thất Ảnh xuất liên tục, tiến hành trước ương ngành chống cự!

Nhưng lực lượng của Hậu Thiên cửu tầng thật sự quá mạnh mẽ, Lâm Lạc liên tiếp bại lui, tình thế nguy hiểm cực kỳ.

Tiếp tục như vậy có thể không làm được!

Mục quang Lâm Lạc ngưng tụ, Thủy, Hỏa, Kim tam hệ chân nguyên lực đồng thời bắt đầu khởi động, hắc quyết định buông tay đánh cược một lần!

- Buông tha cho chồng cự vô vị, đây là vận mệnh của người!

Thẩm Nguyệt Lam lạnh lùng nói ra.

- Buông người chó má!

Lâm Lạc oanh ra một quyền cuộn cuộn, diễn hóa Thất Ảnh. Một kích này dung hợp tam hệ chân nguyên lực của hắn, thành bại là ở lần này !

Bùm!

Song phương tiến hành một lần giao phong kịch liệt nhất!

- Phá cho ta!

Lâm Lạc rống giận.

Oanh, lực lượng cuồng bạo bốn phía, tạo thành một làn sóng xung kích mà mắt thường có thể thấy được, hướng bốn phương tám hướng bắn đi, thỉnh thoảng bùm, mặt đất run rẩy dữ dội, nhắc lên một làn sóng bụi cao tới ba thước!

Hai người đồng thời rút lui mấy bước, sắc mặt một người thì trắng bệch, một cái thì đỏ bừng, khóe miệng có máu tươi tràn ra.

Vừa rồi một kích kia, Lâm Lạc thành công dung hợp tam hệ chân nguyên lực, phóng xuất ra lực lượng đủ để so sánh với Hậu Thiên cửu tầng! Nhưng hắn dù sao cũng là ở trong lúc vội vàng đánh tới, đối với bản thân mình cũng tạo thành trọng thương!

Lâm Lạc chỉ cảm thấy toàn thân muốn nứt, nhưng hắn vẫn đứng thẳng, kiên cường đè xuống huyết khí sôi trào, thần nhiên nói:

- Trầm tiểu thư còn muốn đánh nữa sao? Ta tin tưởng Cuồng Bạo Đan này của người khẳng định duy trì không được bao lâu, hơn nữa đem lực lượng cường chế tăng lên hai trình tự, khẳng định hậu hoạn vô cùng!

- Hừ, người dùng bí pháp cường chế tăng lực lượng lên, ta cũng không tin người còn có thể lại đánh ra mấy lần công kích như vậy!

Thẩm Nguyệt Lam lau vết máu ở khóe miệng, cũng không có ra tay, hiển nhiên là bị Lâm Lạc làm giật mình!

- Cũng đủ kéo người làm đệm lưng !

Lâm Lạc nhàn nhạt nói ra:

- Trên đường hoàng tuyền có mỹ nữ làm bạn, Lâm Lạc cũng coi như chết không oan!

Hai người đối mắt nhìn nhau, rất có hương vị thâm tình chân thành, chỉ tiếc, nếu Thẩm Nguyệt Lam biết rõ Lâm Lạc chỉ là phô trương thanh thế mà nói, tất nhiên sẽ không chút lưu tình ra tay, thậm chí ngay cả ban thưởng cũng không muốn mà chém giết hắn rồi!

Tốc độ phát triển của Lâm Lạc quá nhanh, nếu không sớm tiêu diệt, sẽ thành họa lớn trong lòng Thẩm gia!

Trộn vụn qua nửa nén hương thời gian, Thẩm Nguyệt Lam hung hăng hất lên tay áo, vèo một cái, tung mình nhảy đi xa. Nàng không có nắm chắc đánh bại Lâm Lạc, mà tác dụng của Cuồng Bạo Đan thời gian có hạn, lại không rời đi mà nói, thực lực của nàng chẳng những bị đánh về nguyên hình, còn có thể tiến vào kỳ hạn suy yếu dài đến ba ngày, cảnh giới ngã hai tầng!

Đến lúc đó, nàng căn bản không phải đối thủ của Lâm Lạc!

Hô!

Lâm Lạc nhẹ nhàng thở ra, thân hình một hồi lay động, thoáng cái phun ra một ngụm máu tươi.

Tốt xấu gì cũng đã dọa lùi Thẩm Nguyệt Lam!

Nhưng Thẩm Nguyệt Lam đã có thể tìm được nơi này, người khác cũng tùy thời có khả năng xuất hiện, hiện tại trạng thái của Lâm Lạc cực kỳ suy yếu, coi như là một Hậu Thiên nhất tầng võ giả cũng có thể một quyền đánh bại hắn!

Hắn kiên cường giữ vững tinh thần, lén vào trong rừng rậm, tìm thụ động bí mật chui vào, lập tức vận chuyển chân nguyên lực trị liệu thương thế.

38. Chương 38: Cường Bạo Đan. (2)

Lúc này đây tình huống tương đối không ổn!

Hắn cường chế phát động tam hệ Lôi Bạo Sát dung hợp, đối với kinh mạch toàn thân đều tạo thành tổn thương không nhẹ, nếu cởi bỏ quần áo, liền có thể chứng kiến rất nhiều bộ vị trên người hắn đều đã chảy ra máu tươi!

- Thực lực vẫn là yếu một chút, nếu như thời điểm giao thủ cùng Thẩm Nguyệt Lam ta đạt đến Hậu Thiên bát tầng, như vậy coi như là Lôi Bạo Sát dung hợp lưỡng chủng chân nguyên lực cũng đủ để đối chiến, cần bản không cần liều mạng như vậy!

- Bất quá, ta cũng thành công dung hợp ba loại chân nguyên lực, đây là một tiến bộ cực lớn! Lôi Bạo Sát dung hợp ba loại chân nguyên lực, khiến cho ta hiện tại có thể lực địch Hậu Thiên cửu tầng, khi ta đạt tới Hậu Thiên bát tầng, tuyệt đối có thể quét ngang võ giả dưới Cương Khí Cảnh!

Hai tay Lâm Lạc nắm một khóa thất giai yêu hạch, vận chuyển Hỗn Độn Dung Lô, toàn lực luyện hóa, chuyển hóa thành chân nguyên lực cuộn cuộn không dứt, trước nhanh chóng bổ sung tiêu hao, cũng chậm rãi khôi phục thương thế.

Hai ngày sau, nội thương của Lâm Lạc đã hoàn toàn khôi phục, nhưng hắn cũng không có dừng lại, mà là nhân cơ hội này trùng kích vào Hậu Thiên bát tầng!

Hậu Thiên bát tầng, Hậu Thiên cửu tầng cùng thuộc Bạo Khí Cảnh, so với từ Hậu Thiên lục tầng đột phá đến Hậu Thiên thất tầng, cái này cơ bản không có khó khăn gì, chỉ cần chân nguyên lực súc tích đầy đủ, cái đột phá này tự nhiên là nước chảy thành sông.

Gần kề ba canh giờ sau, Hỏa hệ chân nguyên lực đột phá, tiến vào Hậu Thiên bát tầng, Lâm Lạc cũng tùy theo kích hoạt bốn khiếu huyệt! Sau đó là Thủy hệ chân nguyên lực, Thổ hệ chân nguyên lực. . .

Căn cốt của Lâm Lạc y nguyên cực kỳ kém, cho dù đột phá Hậu Thiên bát tầng cũng mới kích hoạt thêm được bốn khiếu huyệt, nhưng hắn chính là Ngũ Hành cùng tu, mỗi một hệ chân nguyên lực đột phá tuy đều chỉ kích hoạt bốn khiếu huyệt, nhưng cộng lại lại đạt đến hai mươi!

Sáu mươi sáu khiếu huyệt được kích hoạt! Cái này đã có thể so sánh với võ giả bình thường!

Cách Cương Khí Cảnh lại tới gần một bước!

Lâm Lạc lộ ra nụ cười hài lòng, hiện tại ngoại trừ Thượng Quan Nguyệt cùng Chung Vĩnh Thanh ra, thí luyện giả trong doanh địa đã không có một người nào là đối thủ của hắn .

Kế tiếp, nên đi đâu đây?

Lâm Lạc linh quang lóe lên, đột nhiên có chủ ý.

Hiện tại trên cơ bản tất cả mọi người đang tìm kiếm tung tích của hắn, vậy hắn không ngại tìm con đường riêng mà đi, quyết định trước làm xong nhiệm vụ! Tuyệt đối không ai sẽ nghĩ tới, hắn chẳng những không có tìm một chỗ trốn đi, ngược lại thoải mái xuất hiện ở địa điểm nhiệm vụ!

Chủ ý đã quyết, Lâm Lạc lập tức xuất phát, nửa ngày sau, hắn đi đến bên ngoài một sơn động.

Xa xa còn không có vào sơn động, liền có thể cảm giác được một cỗ kỳ nhiệt, tựa hồ cả người hắn cũng muốn bốc cháy lên!

Nơi này là Hỏa Hạch động, trong đó tất cả đều là một loại mãnh thú tên Hỏa Hạch! Tuy Hỏa Hạch lợi hại nhất cũng chỉ có thực lực Hậu Thiên bát tầng, nhưng loại mãnh thú này khủng bố ở chỗ ẩn trong bong tối, âm thầm phát động đánh lén, làm cho người ta khó lòng phòng bị!

Nhiệm vụ rất đơn giản, chính là đánh chết Hỏa Hạch thu hoạch vĩ châm của nó, cũng là vật dùng để chế tác thuốc giải độc.

Thân hình Lâm Lạc lóe lên, đã tiến nhập trong sơn động.

Sơn động này rất lớn, khắp nơi là thạch nhũ rủ xuống, hiển thị rõ Quỷ Phủ Thần Công của đại tự nhiên. Bởi vì trong đó nhiệt độ cực kỳ cao, không khí trong động rất khô ráo, ngay cả không khí hít vào cũng tựa hồ như hỏa diễm thiêu đốt, nóng bỏng !

Hỏa linh khí! Hỏa linh khí thật cuồng bạo!

Sáu mươi sáu cái khiếu huyết kích hoạt trên người Lâm Lạc đồng thời mở ra, hút vào những Hỏa linh khí cuồng bạo này! Đối với võ giả khác mà nói, những Hỏa nguyên lực này thực sự quá cuồng bạo, căn bản không thích hợp luyện hóa. Nhưng Lâm Lạc có Hỗn Động Dung Lô, không có gì không thể luyện hóa, những Hỏa linh khí này với hắn mà nói căn bản chính là thập toàn đại bổ hoàn!

Hỏa Hạch trong động cũng không có nhiều như trong tưởng tượng của Lâm Lạc, hắn đã đi gần trăm trượng mới gặp được con Hỏa Hạch thứ nhất.

Loại thú dữ này cũng không có quá lớn hình thể, so sánh tầm thường bò cạp cũng lớn không được vài phần, nhưng cũng là bởi vì nhỏ, ngược lại làm cho loại thú dữ này càng thêm nguy hiểm, vô thanh vô tức gian bị triết trên một ngum lời nói, cho dù một cái Hậu Thiên lục tầng võ giả cũng sẽ ở ba lượt tim đập trống ngực trong thời gian bị độc đánh chết!

Lâm Lạc gặp được con Hỏa Hạch đơn độc này vãn vẹn chỉ là Hậu Thiên tam tầng, toàn thân xích hồng, cái đuôi cao cao nhếch lên, kim nhọn lam lưng, xem xét chính là kịch độc vô cùng!

Chân nguyên lực của hắn vận chuyển, một cước giẫm đi, con Hỏa Hạch này đã bị lập tức giẫm đến bảy nhảy, ngay cả yêu hạch cũng bị sinh sinh giẫm bạo!

Cũng không phải Lâm Lạc lãng phí, mà là chỉ có vĩ châm của Hỏa Hạch Bạo Khí Cảnh mới có giá trị làm thuốc, loại tiểu Hỏa Hạch này nếu không phải chủ động treu chọc hắn mà nói, Lâm Lạc cũng lười đi giẫm.

Hắn phát hiện, càng là hướng vào ở chỗ sâu trong động, Hỏa linh khí lại càng nồng đậm!

Người bình thường là không thể nào phát giác đến, chỉ cảm thấy càng ngày càng nóng, giống như có thể đem người thiêu cháy! Nhưng Lâm Lạc có Hỗn Động Dung Lô, đối năng lượng biến hóa dị thường mẫn cảm, hắn lập tức ý thức được, ở chỗ sâu trong động này tất có hỏa chủng cường đại, mới có thể tạo thành tình huống lửa nhiệt trong động như thế.

Nếu là các loại thiên địa dị bảo như Thiên La Mục Kim, hắn sẽ là nhân phẩm bạo phát !

Lâm Lạc không khỏi vui vẻ, bất kể là trong sơn động này có bảo vật gì, hoặc là chỉ là một địa mạch hỏa chủng, hắn cũng phải đi xem đến tận cùng!

Bất quá, đi một hồi lâu, Lâm Lạc liền phát hiện hắn lạc đường. Động này đường đi rắc rối phức tạp, giống như một tấm mạng nhện, hắn vòng quanh một hồi rõ ràng lại đi tới động khẩu.

Hơn nữa trên đường đi còn nhiều lần bị Hỏa Hạch đánh lén, những mãnh thú này giảo hoạt dị thường, tránh ở chỗ âm u, vô thanh vô tức bay ra, dùng bò cạp tiêm tràn ngập kịch độc phát động công kích, hơi không cẩn thận liền có thể trúng chiêu!

Lần này Lâm Lạc có chuẩn bị, liền không hề dùng mắt xem đường, mà là nương theo Hỗn Động Dung Lô mẫn cảm đối với năng lượng, giống như một con chó săn, hướng về ở chỗ sâu trong sơn động chậm rãi lục lợi mà đi.

Cách này lại rất linh, hắn không ngừng xâm nhập sơn động, cảm giác nhiệt độ càng ngày càng cao liền có thể kết luận phương hướng hắn đi tới không sai. Chỉ là trước khá tốt, càng đi sâu vào trong động, trong

này lại càng hắc ám, lúc này đã là đưa tay không thấy được năm ngón, trong động lại một mảnh yên tĩnh, Lâm Lạc có thể rành mạch nghe được tiếng hít thở của mình.

Võ giả theo tu vi tăng lên, có thể trong bóng đêm xem vật, nhưng cái này cũng có cự ly. Tuy Lâm Lạc đạt đến Hậu Thiên bát tầng, nhưng thị lực chỉ là xa nửa trượng, dưới tình huống như thế, rất dễ dàng lọt vào Hỏa Hạt đánh lén, làm cho hắn thời khắc đều cẩn cẩn dực dực, không dám có chút chủ quan.

39. Chương 39: Hỏa Hạt Vương

Tập!

Một tiếng giòn vang, Lâm Lạc hướng trên mặt đất xem xét, chỉ thấy hắn đang đứng trên một cây xương gãy. Cái này rõ ràng là di hài của nhân loại, bị hắn giẫm đoạn đúng là xương đùi, theo xương cốt vỡ vụn, một đạo lục sắc lân hỏa lập tức bốc cháy lên, giống như yêu quỷ.

- Nhân loại liệp sát mãnh thú luyện đan, làm đồ phòng ngự, mãnh thú cũng đem nhân loại trở thành con mồi, như thế là công bình!

- Trách không được Hỏa Hạt nơi này rõ ràng chỉ có Hậu Thiên bát tầng, nhưng nhiệm vụ tích lũy lại đạt đến ba trăm điểm, luận trình độ nguy hiểm, năm trăm điểm cũng không nhiều!

Lâm Lạc lau mồ hôi lạnh, cùng nhau đi tới, hắn liên tục lọt vào Hỏa Hạt tập kích, mà trong đó Hỏa Hạt cường đại nhất đã đạt đến Hậu Thiên lục tầng, hiển nhiên, càng xâm nhập trong động, Hỏa Hạt này lại càng cường đại!

- Nhưng cao thủ nào không phải trải qua giết chóc huyết tinh mới luyện ra được!

Lâm Lạc hào khí đại sinh, hiện tại hắn đạt đến Hậu Thiên bát tầng, Lôi Bạo Sát dung hợp ba loại chân nguyên lực làm cho sức bật của hắn so sánh với võ giả Hậu Thiên cửu tầng đỉnh phong còn cường đại hơn, lại phối hợp Hổ Ảnh Quyền Bát Ảnh, chỉ cần chân nguyên lực của hắn không có cạn kiệt, Hậu Thiên bát tầng Hỏa Hạt đến nhiều hơn nữa đều là đưa phần!

Hắn một đường đi tới, chính là bằng một đôi nắm tay mở đường, mãnh thú ở đây đều không phải đối thủ của hắn, giết chóc vô số.

Trong động này cũng không có biện pháp xem rõ thời gian, nhưng làm một võ giả thực lực cao thâm, đối với thời gian có một loại trực giác bản năng, bảy tám canh giờ sau, Lâm Lạc ngừng lại, lấy ra một ít lương khô và nước trong bắt đầu ăn uống.

Ở địa phương nguy cơ trùng trùng này, hắn phải thời khắc bảo trì trạng thái tốt nhất, bởi vậy mỗi khi tiến lên một thời gian ngắn, hắn sẽ dừng lại, lấy ra một quả yêu hạch luyện hóa, làm cho chân nguyên lực của mình thủy chung tràn đầy.

Giết giết giết!

Mãnh thú sở dĩ gọi là mãnh thú, tự nhiên là vô cùng hung tàn, hơn nữa lại có ý thức lãnh địa phi thường cường liệt, Lâm Lạc cùng nhau đi tới tự nhiên là giết chóc vô số, thu hoạch rất nhiều đuôi bò cạp cùng thất giai yêu đan.

Bất quá, Hỏa Hạt Hậu Thiên bát tầng phi thường ít, Lâm Lạc đến hiện tại cũng gần kề gặp qua một con, bất quá Bát Ảnh cùng Lôi Bạo Sát vừa ra, cho dù mãnh thú Hậu Thiên bát tầng cũng phải lập tức nuốt hận!

Hỏa Hạt động này vô cùng rộng, từ trên xuống dưới có vài tầng, hai ngày sau Lâm Lạc mới đi đến tầng thứ ba. Mà lúc này hắn cũng cảm giác được hỏa chủng là càng ngày càng gần, khả năng là ở trong trăm trượng.

- Kỳ quái, gần nửa nén hương thời gian ta không có gặp được một con Hỏa Hạt!

- Chiếu kinh nghiệm lúc trước đến xem, tuy những Hỏa Hạt này là ở chung, nhưng mỗi một con đều có địa bàn cố định, mà Hỏa Hạt càng cường đại, địa bàn của nó lại càng lớn!

- Bất quá, cho dù lúc trước ta giết chết mấy Hỏa Hạo Hậu Thiên bát tầng cũng không có địa bàn lớn như vậy!

- Chẳng lẽ trong động này còn có Hỏa Hạo vượt qua Hậu Thiên bát tầng? Hắc hắc, cái tư liệu này cũng quá không chính xác đi, nói cái gì bên trong động này nhiều nhất chỉ có Hỏa Hạo Hậu Thiên bát tầng! Bất quá trong động này hoàn cảnh ác liệt như thế, cho dù Cương Khí Cảnh cường giả cũng qua không nổi, tư liệu không chính xác cũng có thể lý giải !

- Bất quá, cũng có thể là nơi này quá mức nóng bỏng, cho dù là Hỏa Hạo cũng chịu không được, mới có thể bỏ trống chỗ này không ở!

Lâm Lạc vừa đi vừa nghĩ nói, nhưng sau khi chuyển qua một chỗ ngoặt, phía trước đột nhiên xuất hiện một đạo hồng quang!

Tinh thần hắn chấn động, dưới chân vội vàng tăng lực, sau vài cái bước nhanh, chỉ thấy hồng quang này là từ một cái cửa động truyền tới. Hắn thăm dò xem xét, trước mắt lập tức rộng mở trong sáng, hiện ra một hồ dung nham cự đại.

Đây là một hồ dung nham khổng lồ phương viên ít nhất trăm trượng, độ cao tại vài chục trượng, thạch nhũ rủ xuống giống như từng đạo măng tiêm, thiên kì bách quái, hiển thị rõ Quỷ Phủ Thần Công của thiên địa.

Mục quang của Lâm Lạc rất nhanh đã bị một khối ngọc thạch cự đại hỏa hồng sắc hấp dẫn.

Khối ngọc thạch này lớn chừng một bàn tay, giống như đang hừng hực thiêu đốt, liên tục phóng thích ra sóng nhiệt cùng hồng quang, có thể nói là kỳ quan!

Thật cường đại, Hỏa lực hảo tinh thuần!

Lâm Lạc giống như quỷ chết đói dầu thai, gắt gao nhìn chăm chăm vào khối ngọc thạch hỏa hồng sắc này, còn kém chảy ra nước miếng! Cũng bởi vì như thế, hắn là qua một lúc sau, mới nhìn đến bên cạnh khối hỏa ngọc này cư nhiên còn nằm sấp một đầu Hỏa Hạo lớn bằng con nghé!

Mục quang của Lâm Lạc lập tức ngưng tụ, vàng sáng trên người đầu Hỏa Hạo này rất mạnh, cho thấy thực lực vượt xa Hậu Thiên bát tầng!

Đây là mãnh thú một chân bước vào Cương Khí Cảnh! Hỏa Hạo Vương!

Lâm Lạc vừa vui lại sầu.

Sầu tự nhiên là đầu mãnh thú này thực lực siêu cường, mãnh thú nửa chân đạp đến Cương Khí Cảnh tuyệt không dễ trêu! Mà hiển nhiên, đầu Hỏa Hạo này là mượn nhờ lực lượng mà hỏa ngọc thích phóng ra tu luyện, hắn muốn đoạt mà nói, một hồi đại chiến là không thể tránh né!

Hỉ chính là, may mắn Hỏa Hạo này mới chỉ là nửa chân đạp vào Cương Khí Cảnh, nếu không Lâm Lạc cũng chỉ có quay đầu bước đi!

Tuy Lâm Lạc có được năng lực vượt cấp khiêu chiến, nhưng còn không có nghịch thiên đến mức vượt qua đại cảnh giới cũng có thể chiến thắng! Huống chi mãnh thú so sánh võ giả cùng giai thì cường đại hơn!

Bất quá, cho dù một đầu Cương Khí Cảnh Tam Vĩ Huyết Lang chính thức cũng chết trong tay Lâm Lạc, cùng lắm thì liều mạng trọng thương lại dùng một lần cấm tự, cũng không tin Hỏa Hạo này có thể sống được!

Loại kỳ trân do thiên địa uẩn dục này cũng không giống như yêu hạch, sau khi Lâm Lạc luyện hóa có thể trực tiếp đột phá, căn bản không tồn tại bình cảnh tấn cấp, đủ để đưa hắn lên Cương Khí Cảnh! Hỏa Hạo trưởng thành cực hạn hẳn là Hậu Thiên bát tầng, nhưng đầu Hỏa Hạo Vương này có thể đạt tới Hậu Thiên cửu tầng, thậm chí có khả năng đột phá đến Hậu Thiên thập tầng, tất nhiên là từ trên khối hỏa ngọc này chiếm được chỗ tốt cự đại!

Nên khối hỏa ngọc thạch này Lâm Lạc là nhất định phải có!

Thượng Quan Nguyệt, Chung Vĩnh Thanh đã thành phiên toái hấn không thể không giải quyết, nếu không có tu vi Cương Khí Cảnh, hấn căn bản không có năng lực tự bảo vệ mình! Mà một khi tiến nhập Hậu Thiên thập tầng, dùng uy lực Lôi Bạo Sát cùng Bát Ảnh của hấn, này tự nhiên là cùng giai vô địch!

Hấn điều tức một hồi, đem trạng thái bản thân điều tiết đến tốt nhất, liền đi nhanh phóng tới con Hỏa Hạp kia.

Mãnh thú Tầm thường chỉ có hung tính, nhưng sau khi đạt tới Cương Khí Cảnh, linh trí của mãnh thú liền dần dần mở ra, đầu Hỏa Hạp này bởi vì nửa chân đạp đến Cương Khí Cảnh, so với Hỏa Hạp bình thường thì càng cẩn thận hơn, cũng không có lập tức phát động công kích, mà chỉ là đem đuôi bò cạp dài chừng nửa trượng cao cao nhếch lên, vĩ châm dài chừng một xích, làm cho người ta nhìn qua mà phát lạnh!

40. Chương 40: Cương Khí Cảnh. (1)

Đầu mãnh thú này tựa hồ đang xác nhận thực lực của Lâm Lạc, ẩn ẩn từ trên người nhân loại này cảm nhận được một cổ áp lực, mới khiến cho nó không có lập tức phát động công kích, mà là bày ra tư thế phòng vệ, hy vọng có thể làm cho Lâm Lạc không đánh mà lui, miễn cho lưỡng bại câu thương.

Lâm Lạc mỉm cười nói:

- Đại bò cạp, hai chúng ta chỉ có một người có thể sống tiếp, nhưng cái này tuyệt sẽ không phải là ngươi, chắc chắn, vì ngươi vốn không phải là người!

Hỏa Hạp này tựa hồ có thể nghe hiểu lời nói của Lâm Lạc, đột nhiên phát ra một tiếng rít “Xèo xèo chi” chói tai, sáu chân bò động như bay, hướng Lâm Lạc rất nhanh tới gần.

Lôi Bạo Sát, Bát Ảnh đồng thời phát động, trong nháy mắt Lâm Lạc oanh ra chín quyền!

Bùm! Bùm! Bùm!

Sau khi Lôi Bạo Sát Dung hợp ba loại chân nguyên lực, khiến cho sức bật của Lâm Lạc vượt qua Hậu Thiên cửu tầng đỉnh phong, tuy xa xa không bằng Hậu Thiên thập tầng, nhưng mà có thể so với nửa bước Cương Khí Cảnh !

Võ giả không có thể chất cường hoành như mãnh thú, nhưng lại có vũ kỹ có thể đền bù, chín quyền của Lâm Lạc vừa ra, lập tức đem đầu Hỏa Hạp này ngành sanh sanh đánh lui liên tục, cuối cùng một quyền đánh nó tung bay, bùm... thoáng cái đập lấy trên thạch bích cứng rắn, kích đến mảnh đá bay đầy trời.

Khàn...

Hỏa Hạp Vương này phát ra một tiếng thấp minh chói tai, có vẻ vô cùng phẫn nộ, hướng về Lâm Lạc vọt tới.

Mãnh thú này quả nhiên thể chất cường hoành, đổi lại võ giả cùng giai ăn vài trọng quyền này của Lâm Lạc mà nói, phỏng chừng có thể đứng lên hay không cũng không nhất định! Nhưng đầu mãnh thú này tựa hồ điềm nhiên như không, giống như vài quyền vừa rồi chỉ là phỉu tro bụi cho nó!

- Đây cũng quá khoa trương đi!

Lâm Lạc thì thào tự nói, tuy mãnh thú không biết vũ kỹ, nhưng thân thể cường hoành của chúng nó lại đền bù hết thảy.

Vậy thì tái chiến a!

Lâm Lạc nghênh tiếp Hỏa Hạp, song phương triển khai giao chiến liều chết.

Tuy thể chất mãnh thú xác thực cường hoành đến đáng sợ, nhưng dù sao thân thể cũng không phải vô địch, bị đánh đến số lần lần đồng dạng sẽ bị trọng thương!

Mà Lâm Lạc thì càng tăng nguy hiểm, một đôi kim lớn của Hỏa Hạp Vương giống như thần binh lợi khí, nếu hấn không cẩn thận bị kim trúng mà nói, như vậy kẹp tay tay đoạn, kẹp chân chân gãy, nếu cắt trúng đến eo mà nói thì trực tiếp nuốt hận !

Hơn nữa, đuôi bò cạp của Hỏa Hạc Vương giống như một cái trường tiên cực kỳ linh động, làm cho người ta khó lòng phòng bị, thành linh liên đâm tới!

Hỏa Hạc Hậu Thiên thất tăng có thể một đâm độc chết một võ giả Hậu Thiên lục tăng, Hỏa Hạc Vương này nửa chân đạp đến Cương Khí Cảnh dĩ nhiên là càng thêm khùng bố, Lâm Lạc cũng không dám dùng thân ném thử uy lực đến tột cùng như thế nào!

Chiến! Chiến! Chiến!

Trên người Lâm Lạc đã nhiều hơn vô số miệng vết thương, đều là bị lợi kim của Hỏa Hạc Vương kéo lê tới, cả cũng như cùng huyết nhân bình thường! Mà Hỏa Hạc Vương cũng không chịu nổi, trên người bị Lâm Lạc oanh ra thật nhiều động lớn, liên tục chảy ra chất lỏng màu nâu nhạt.

Song phương đều là đánh ra chân hỏa, đây là một trường chiến đấu nhất định dùng một phương ngã xuống mới có thể chấm dứt!

Lâm Lạc chiến đến phát cuồng, căn bản không có kỵ dùng Lôi Bạo Sát, Bát Ảnh đối với chân nguyên lực tiêu hao cực đại, như cuồng phong bạo vũ oanh ra từng quyền ảnh.

Đối với Lâm Lạc cùng Hỏa Hạc Vương mà nói đều là một hồi chiến đấu vô cùng gian khổ, song phương thế lực ngang nhau, bởi vậy so đấu chỉ có thể là ai đủ liều mạng tiến tới hơn!

Mãnh thú cũng không có võ giả chi tâm, sẽ không nói cái gì dừng khí hay khí tiết. Ở trong ý thức của mãnh thú, sinh tồn là trọng yếu nhất, sau đó mới có thể nói lớn mạnh thực lực. Bởi vậy, đầu Hỏa Hạc Vương này đã bắt đầu sinh thoái ý.

Nó chậm rãi lui về phía sau, dùng trí tuệ thấp kém của Hỏa Hạc Vương cũng có thể ý thức được mình có được năng lực khôi phục cường đại hơn nhân loại này, chỉ cần dưỡng tốt thương thể trên người, trở ra tìm nhân loại này báo thù, nhất định có thể rửa được hận!

Lâm Lạc sao có thể cho nó đào tẩu, khí cơ dẫn động, hắc bạo tiếu một tiếng, thân hình lẳng không lật lên, thừa dịp Hỏa Hạc Vương lui về phía sau lộ ra sơ hở, thoáng cái lên đến trên lưng mãnh thú này!

Hữu quyền của hắc vung lên, Lôi Bạo Sát vận chuyển, Bát Ảnh bay ra!

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Liên tục chín quyền không hề ngừng cản đánh vào trên sọ não của Hỏa Hạc Vương, ngạnh sanh phá tan xác ngoài cứng rắn như sắt của mãnh thú này, óc trắng tung tóe khắp nơi!

Hí!

Ở dưới đau đớn, sáu chân của Hỏa Hạc Vương loạn bò, nó cũng ý thức được nguy cơ, đuôi bò cạp giống như mũi tên nhọn đâm về Lâm Lạc, muốn oanh hấn ra khỏi lưng.

Lâm Lạc duỗi tay trái ra, dùng chân nguyên lực quán quanh phòng hộ, liền bắt lấy đuôi bò cạp của Hỏa Hạc Vương sắp đâm đến, đồng thời tay phải tìm tòi, với vào trong sọ não phá vỡ của Hỏa Hạc Vương, bắt lấy xác ngoài cứng rắn này, mạnh mẽ quát một tiếng lớn, dùng sức nhấc lên!

Tập!

Một mảnh vỏ cứng trên sọ não của Hỏa Hạc Vương cứ nhiên bị Lâm Lạc xé xuống, lộ ra đầu óc trắng bóng trong đó!

- Bạo cho ta!

Lâm Lạc lại là một quyền oanh tới!

Cho dù thân thể mãnh thú có mạnh mẽ hơn nữa, nhưng này chỉ là nói làn da cùng cốt cách, đầu óc chính là nơi yếu ớt nhất giống như nhân loại, làm sao có thể chống lại lực oanh kích lớn như thế của Lâm Lạc! Bùm một cái, óc bạch sắc như nước bắn ra!

Chi!

Sinh mệnh lực của Mãnh thú quá mức cường đại, cho dù đầu óc bị oanh toái, nhưng con Hỏa Hạt Vương này còn không có lập tức chết đi, mà là sáu chân loạn vung, đánh ột cây thạch nhũ vỡ vụn, giăng co bảy tám lần hô hấp, lúc này mới đình chỉ giây dựa, triệt triệt để để chết đi.

- Nguy hiểm thật!

Lâm Lạc không khỏi lau mồ hôi lạnh, nếu đầu mãnh thú này cận kề cái chết không lùi mà nói, kết quả này sẽ hoàn toàn bất đồng! Bởi vì trên cơ sở tam hệ Lôi Bạo Sát sử dụng Bát Ảnh, đối với Lâm Lạc tiêu hao thật sự quá lớn!

Hắn nhiều nhất còn có thể lại dùng mười lần Bát Ảnh, chân nguyên lực sẽ cạn kiệt! Đến lúc đó đổi lại là hắn chạy, hoặc là sử dụng cấm tự đánh cược một lần cuối cùng!

May mắn, con Hỏa Hạt Vương này đầu tiên lựa chọn nhượng bộ, cái này cũng đưa đến thất bại của nó.

Lâm Lạc lấy ra Sinh Cơ đan, Hồi Huyết Tán phân biệt nuốt cùng bôi ở trên vết thương, sau đó lấy ra một khóa yêu hạch bắt đầu luyện hóa, đèn bù tiêu hao cự đại lúc trước, cũng gia tốc khôi phục thương thế.

Sau nửa canh giờ, Lâm Lạc đã khôi phục tinh lực, nhưng miệng vết thương thì không thể nhất thời bán hội có thể liền sẹo, bất quá chỉ cần dừng có lại đổ máu là tốt rồi.

Lần này thật đúng là đại thu hoạch!

Con Hỏa Hạt Vương tiếp cận Cương Khí Cảnh này có thể nói toàn thân là bảo, yêu hạch không cần nói, một thân bò cạp xác này nếu như giao cho Luyện khí sư tốt mà nói, chính là tài liệu chế tác vật phòng ngự tốt nhất, đủ để ngăn cản một kích toàn lực của cao thủ Bạo Khí Cảnh, sức chiến đấu của Lâm Lạc đã không thể xem như là Bạo Khí Cảnh nữa!

41. Chương 41: Cương Khí Cảnh. (2)

Còn có đuôi bò cạp này, loại mãnh thú nửa bước Cương Khí Cảnh này sinh ra kịch độc chỉ sợ ngay cả Cương Khí Cảnh tuyệt đỉnh cường giả cũng không dám lơ là sơ suất!

Đương nhiên, so với hỏa ngọc thạch, đây hết thảy đều là cận bã!

Lâm Lạc hướng khối hỏa ngọc thạch giống như lửa thiêu đốt hừng hực kia đi đến, nhưng vừa tới gần đến cự ly ba trượng, hắn chỉ cảm thấy nhiệt độ chung quanh bắt đầu kịch liệt tăng lên, ngay cả không khí cũng xuất hiện từng đạo gợn sóng!

- Thật là lợi hại!

Trong nội tâm Lâm Lạc không khỏi run sợ, chân nguyên lực tự động vận chuyển, hắn lại tiến lên một bước, hai bước, ba bước...

Lúc này, mỗi khi đi nhiều về phía trước một bước, cái nhiệt độ này sẽ tăng lên một mảng lớn, khi Lâm Lạc đi đến chỗ cách hỏa ngọc thạch một trượng, góc áo của hắn đã ẩn ẩn xuất hiện vết cháy!

Lâm Lạc không chút nghi ngờ, chỉ cần hắn lại về phía trước hai bước, thậm chí một bước, y phục trên người hắn nhất định sẽ bốc cháy lên!

Hắn cũng không muốn lúc rời đi trở thành một Dã Nhân cỡi truồng chạy khắp núi, dù sao nơi này cũng không có người khác, hắn ở chỗ ba lượng liền cỡi trần truồng toàn thân, lúc này mới tiếp tục đi về trước.

Nóng quá!

Lâm Lạc vận chuyển Xích Dương Quyết hấp thu Hỏa linh lực cuồng bạo, lại dùng Hàn Băng quyết bảo vệ toàn thân, giảm nhiệt độ xuống, vững vàng đi về phía trước bước ra 10 bước.

Lúc này Lâm Lạc cảm giác mình giống như dẫn thân vào Dung Lô, nhiệt độ cao rừng rực có thể hòa tan hắn!

Trách không được đầu Hỏa Hạc Vương kia cũng chỉ có thể ở bên cạnh ngọc thạch tu luyện, nguyên lai cái nhiệt độ này cao đến biến thái như thế! Nếu không phải Lâm Lạc nắm hệ cùng tu, Thủy Hỏa chân nguyên lực viện trợ, thật đúng là không có khả năng kiên trì.

Chỉ kém ba thước cuối cùng!

Lâm Lạc bạo rống một tiếng, dưới chân dùng lực, một cái bước xa liền nhảy đến trên hỏa ngọc!

Hỗn Độn Dung Lô mở ra!

Oanh!

Lúc này đây tử đỉnh trong thức hải phẳng phất có chút hưng phấn, rõ ràng chậm rãi xoay tròn, lập tức hỏa diễm tinh hoa tinh khiết trong ngọc thạch bị liên tục không ngừng thu nạp tiến vào trong cơ thể Lâm Lạc!

Hỗn Độn Dung Lô, không có gì không nấu chảy, không gì không thể luyện, cho dù nhiệt độ này có thể đủ hòa tan một khối sắt, nhưng ở trước mặt Hỗn Độn Dung Lô cũng trở nên thành thành thật thật, chuyển hóa thành Hỏa hệ chân nguyên lực vô cùng tinh khiết, lớn mạnh Hỏa đan hạch trong đan điền của Lâm Lạc!

Loại tốc độ luyện hóa này, ít nhất là gấp mười lần thu nạp yêu hạch!

Hậu Thiên bát tầng trung kỳ, Hậu Thiên bát tầng hậu kỳ, Hậu Thiên bát tầng đỉnh phong!

Ngắn ngủn một ngày sau, Lâm Lạc rõ ràng tiến bộ nhanh như vậy, nếu để cho người biết rõ nhất định sẽ nổi điên không thôi!

Quá kinh khủng!

Lại nửa ngày sau, Hỏa hệ chân nguyên lực dễ dàng phá tan gông cùm xiềng xích của Hậu Thiên cửu tầng, Hỏa đan hạch cấp tốc bành trướng, so sánh với tứ khóa đan hạch khác cũng là lớn hơn gấp đôi!

Lâm Lạc cũng không có dừng lại, mà là không ngừng luyện hóa, luyện hóa, luyện hóa!

Hắn muốn một hơi xông vào Cương Khí Cảnh!

Một ngày, hai ngày, ba ngày. . . thời gian trôi qua cực nhanh, Lâm Lạc chỉ có ở thời điểm đói khát mới đi uống một ngụm nước, ăn một chút lương khô, thời gian khác toàn bộ dùng để luyện hóa hỏa ngọc.

Hậu Thiên cửu tầng sơ kỳ, Hậu Thiên cửu tầng trung kỳ, Hậu Thiên cửu tầng hậu kỳ, Hậu Thiên cửu tầng đỉnh phong!

Lâm Lạc tiến cảnh cực nhanh, khối hỏa ngọc này bị hắn không ngừng luyện hóa nhanh chóng thu nhỏ lại, tầng tầng giống như vỏ cây rạn nứt tróc xuống. Nguyên bản lớn chừng cái bàn, nhưng hiện tại chỉ lớn bằng đầu người

Bất quá, càng là chỗ hạch tâm, hỏa diễm tinh hoa lại càng nồng đậm, một chút lớn như móng tay cũng có thể vượt qua khối như nắm tay ở tầng ngoài!

Chân nguyên lực súc tích, chuẩn bị trùng kích vào bình cảnh Cương Khí Cảnh!

Lại là một ngày sau, Lâm Lạc bắt đầu lần đầu tiên trùng kích .

Bùm!

Thất bại!

Chân nguyên lực bắn ngược mà về, may mắn tứ hệ chân nguyên lực khác đồng loạt vận chuyển, hóa giải lực lượng cản trở! Nói cách khác, Lâm Lạc phải trước xử lý tốt nội thương, mới có thể tiếp tục trùng kích!

Cho nên nói, rất nhiều người ở quan khẩu nào đó vậy hãm chính là vài năm, thậm chí cả đời, đều là bởi vì trùng kích thất bại gây ra thương thế, tới tới lui lui hao tổn quá nhiều thời gian. Mà thương thế nghiêm trọng thậm chí còn phá tan kinh mạch, vậy thì cả đời vô vọng đột phá.

Người khác khả năng chỉ có một phần mười thời gian có thể đi trùng kích, thời gian khác đều ở khôi phục thương thế, nhưng Lâm Lạc nắm hệ cùng tu lại hoàn toàn không có nỗi lo về sau, sau một lần thất bại liền có thể lập tức tiến hành thử nghiệm lần thứ hai.

Lại đến!

Đánh sâu vào! Đánh sâu vào! Đánh sâu vào! Đánh sâu vào!

Lâm Lạc cũng không biết mình thất bại bao nhiêu lần, nhưng hắn đã cảm giác được bình cảnh trối buộc hắn đột phá Cương Khí Cảnh đã càng ngày càng buông lỏng, tấn giai Hậu Thiên thập tầng không xa!

Rốt cục, khi ngày thứ mười đến, điểm nào đó trong cơ thể Lâm Lạc bỗng nhiên thông suốt, Hỏa đan hạch lại lần nữa bành trướng, thoáng cái lại tăng thêm thập bội!

Hậu Thiên thập tầng, Cương Khí Cảnh!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, phát ra cười ha ha.

Hắn cũng không phải người trẻ tuổi đầu tiên của Lâm gia đạt tới Bạo Khí Cảnh, nhưng so sánh tuổi tiến vào Cương Khí Cảnh, hắn tuyệt đối là đệ nhất nhân từ trước tới nay!

Mười tám tuổi Cương Khí Cảnh, chưa từng có ai!

Mà đây cũng không phải cực hạn của Lâm Lạc, mục tiêu của hắn tự nhiên là đột phá Tiên Thiên Cảnh, thành tựu vô thượng võ đạo chi lộ!

Đột phá Hậu Thiên cửu tầng, Lâm Lạc kích hoạt năm cái khiếu huyết, nhưng ở thời điểm tấn giai Cương Khí Cảnh, thoáng cái liền có mười cái khiếu huyết bị kích hoạt! Tuy lại tăng mười lăm cái khiếu huyết cũng coi như không được cái gì, nhưng đây chỉ là Hỏa đan hạch đột phá mang đến biến hóa, còn có tứ hệ không có đột phá đây này!

Dựa theo kinh nghiệm của Lâm Lạc, vô luận là một hệ chân nguyên lực nào đột phá, đều kích hoạt số lượng khiếu huyết giống nhau. Nói cách khác, khi Ngũ Hành chân nguyên lực của hắn toàn bộ đạt tới Hậu Thiên thập tầng, tổng số khiếu huyết kích hoạt của hắn sẽ đạt tới một trăm bốn mươi một cái!

Phải biết rằng cho dù là Lâm Hành Nam cũng mới có một trăm sáu mươi tám khiếu huyết kích hoạt mà thôi!

Tuy căn cốt của Lâm Lạc không tốt, khó coi, nhưng Ngũ Hành cùng tu, cũng dựa vào số lượng chậm rãi dần bù không đủ của hắn ở Tiên Thiên, khi hắn ở đột phá Hậu Thiên thập nhất tầng, thập nhị tầng, dù mỗi một hệ chỉ có thể kích hoạt mười khiếu huyết, năm hệ cộng lại, số lượng này cũng đạt tới một trăm, tổng số vượt qua 240!

Ai còn dám nói căn cốt của Lâm Lạc kém?

Hỏa ngọc chỉ còn lại một khối lớn bằng nắm tay, nhưng Lâm Lạc lại ngạc nhiên phát hiện, ở dưới một tầng hỏa ngọc mỏng như vỏ cây, lại là một quả trứng!

Cái này. . . Lâm Lạc hoàn toàn không rõ tình huống !

Vì cái gì trong khối hỏa ngọc này sẽ có một quả trứng? Trước đây khối hỏa ngọc này đầy đủ không sút mẻ, nói cách khác không thể nào là sau khi hỏa ngọc hình thành lại đem trứng bỏ vào, mà là ngay từ đầu trước hết có trứng, sau đó dùng nó làm trung tâm, tạo thành một khối hỏa ngọc!

42. Chương 42: Phục Kích. (1)

Hắn đem một tầng hỏa ngọc mỏng manh này luyện hóa đi, trứng trong đó cũng lộ ra ngoài.

Chỉ nhìn từ bên ngoài, quả trứng này phi thường bình thường, toàn thân màu ngân hôi, mặt trên còn có vô số điểm lấm tấm, không có một địa phương kỳ lạ quý hiếm, thuộc về loại hình ném đến trên mặt đất cũng không có người đi lấy.

Nhưng làm cho Lâm Lạc ngạc nhiên chính là, trên quả trứng này cư nhiên còn có một vầng sáng yếu ớt chớp động, khả năng ngay cả Hậu Thiên một tầng cũng không có đạt tới, nhưng biểu thị tiểu tử bên trong quả trứng này còn có sinh mệnh!

Quá thần kỳ, khối hỏa ngọc kia cũng không biết tồn tại bao nhiêu năm, mà sinh mệnh trong quả trứng này rõ ràng còn sống! Hơn nữa, đây chính là hỏa ngọc a, tương đương với một mực thiêu nung quả trứng này, nhưng cư nhiên còn không có nung chín, cái này thật sự là bất khả tư nghị!

Coi như là đổi lại Lâm Lạc, nếu như không có Hỗn Động Dung Lô cùng Tử Đỉnh mà nói, hắn cũng sẽ bị hỏa diễm chi lực nấu chín, huống chi một tiểu đồng tây ngay cả thực lực Hậu Thiên một tầng cũng không có thể đạt tới?

Nghĩ tới đây, Lâm Lạc không khỏi nổi lên một ý tò mò, quyết định đem cái trứng này mang theo trên người, cũng muốn nhìn xem có thể ấp ra vật gì đó hay không.

Bởi vì hỏa ngọc bị luyện hóa, nhiệt độ cao trong động Hỏa Hạc này cũng hễ quét là sạch. Hỏa Hạc lại ưa thích hoàn cảnh nóng bức, hiện tại nơi này không còn nhiệt độ cao, chỉ sợ không lâu sau sẽ dọn nhà.

Lâm Lạc mặc quần áo vào, cũng không có lập tức rời đi, mà là tiếp tục luyện hóa yêu hạch, muốn đem tứ hệ chân nguyên lực khác cũng phân biệt đột phá đến Hậu Thiên thập tầng!

Tuyệt chiêu cường đại nhất của hắn chính là Lôi Bạo Sát, cái này quyết định bởi chân nguyên lực tuyệt đối cân bằng, hiện tại chỉ có Hỏa hệ đạt tới Cương Khí Cảnh, cho dù Lôi Bạo Sát có thể xử dụng, cũng chỉ có thể xuống đến Hậu Thiên bát tầng, bộc phát ra lực sát thương Hậu Thiên cửu tầng, còn không bằng hắn trực tiếp dùng Hỏa hệ chân nguyên lực!

Bởi vậy, hắn phải mau chóng đem Ngũ Hành chân nguyên lực toàn bộ đột phá đến Cương Khí Cảnh, Lôi Bạo Sát chính là lá bài tẩy lớn nhất của hắn!

Trước hắn đã từng đánh chết rất nhiều Hỏa Hạc Hậu Thiên bát tầng, hiện tại cũng không thiếu yêu hạch cho hắn luyện hóa, hơn nữa tu vi của hắn đạt đến Cương Khí Cảnh, tốc độ luyện hóa yêu hạch lại đề cao gấp bội.

Bát giai yêu hạch đối với Hỏa hệ chân nguyên lực của hắn mà nói tăng lên quá yếu, nhưng đối với tứ hệ khác thì y nguyên có tác dụng cực lớn. Hơn nữa, hắn còn có một khóa yêu hạch Hỏa Hạc Vương cửu giai điền phong, vừa vặn có thể ở tứ hệ chân nguyên lực khác đạt tới Hậu Thiên cửu tầng điền phong, sử dụng tiến hành đột phá.

. . .

Thời gian nhanh chóng trôi đi.

- Cha, nơi này tựa như mê cung, chúng ta ở đây đã phí hơn mười ngày, còn không có tìm được tiểu tạp chủng kia ở đâu!

Lâm Đông Lưu đầu đầy mồ hôi, tóc cũng bị mồ hôi làm ướt dính ở hai bên má của hắn, hình tượng anh tuấn lập tức giảm bớt đi nhiều.

Lâm Quảng Sâm cũng nhíu mày:

- Địa phương quỷ quái này giống như hỏa lò, làm cho Địa Khứ Khuyển hoàn toàn mất đi tác dụng, hiện tại chúng ta cũng chỉ biết rõ tiểu tử này ở trong sơn động!

- Cha, có phải là tiểu tạp chủng này phát giác đến cái gì, mới có thể trốn tới đây không?

- Không có khả năng, ta tự mình hạ Huyền Hồ Phấn, dùng tu vi gần kề chỉ là Bạo Khí Cảnh của tiểu tử kia, làm sao có thể phát giác!

- Tiểu tạp chủng này cũng là giáo hoạt, biết rõ người người đều đi tìm hắn, rõ ràng trốn đến địa điểm nhiệm vụ này! Nếu không phải chúng ta một đường có Địa Khứ Khuyển dẫn đường, chỉ sợ cũng sẽ không nghĩ đến!

- Đi, chúng ta rời khỏi sơn động, ở bên ngoài trông coi, cũng không tin tiểu tử này mang theo chút ít lương khô cùng nước trong lại trốn lâu như vậy, chỉ cần hắn đi ra tiếp tế, chính là thời điểm chết của hắn!

- Ân!

...

Lâm Lạc cũng không có chuẩn bị nhiều thực vật cùng nước trong, nhưng ở trong quá trình tu luyện, nhu cầu của hắn đối với thức ăn nước uống đặc biệt ít, bởi vậy cho đến khi hắn đem năm hệ chân nguyên lực toàn bộ đột phá đến Hậu Thiên thập tầng, cư nhiên còn có gần một phần mười nước trong cùng lương khô.

- Việc này cũng coi như hoàn thành viên mãn!

- Số lượng khiếu huyết kích hoạt đạt đến một trăm bốn mươi một cái, gia gia năm đó ở Hậu Thiên thập tầng cũng bất quá kích hoạt bấy nhiêu khiếu huyết như vậy!

- Bất quá sau khi đột phá Hậu Thiên thập tầng, cho dù ta sử dụng Lôi Bạo Sát cũng chỉ bất quá đạt tới trạng thái Hậu Thiên thập tầng đỉnh phong! Trừ khi có thể lại dung hợp một hệ chân nguyên lực, như vậy Hậu Thiên thập nhất tầng cường giả ta cũng có sức liều mạng!

- Nhưng hiện tại nếu như ta muốn chạy trốn mà nói, trừ khi là tuyệt đỉnh cao thủ như gia gia, nếu không ai cũng mơ tưởng lưu ta lại!

Lâm Lạc lộ ra nụ cười hài lòng, hắn đem quả trứng cũng không biết là trứng gì nhét vào trong ngực, đi nhanh hướng ra bên ngoài sơn động.

- Ha ha ha, người rốt cục cam lòng đi ra!

Lâm Lạc mới vừa đi ra sơn động, liền nghe được một tiếng cười dài, chỉ thấy Lâm Đông Lưu đang xếp bằng ở dưới một cây đại thụ ngoài động, chứng kiến Lâm Lạc đi ra, lập tức nhảy lên mà dậy.

Khóe miệng Lâm Lạc nhếch lên nói:

- Người thật đúng là trung thành và tận tâm, còn thay bản thiếu gia trông cửa thủ hộ, đáng tiếc, bằng người còn không xứng làm cầu của bản thiếu gia!

- Lâm Lạc...

Sắc mặt Lâm Đông Lưu lập tức tối sầm, nhưng lập tức tỉnh táo lại, giống như nhìn xem người chết nói:

- Người ngàn không nên, vạn không nên tới Thanh Giao doanh địa, phải biết rằng nơi này mãnh thú hoành hành, người chết ở nơi này là rất bình thường!

Lâm Lạc không khỏi cười nói:

- Được rồi, gọi giúp đỡ của người đi ra đi! Chỉ bằng người bại tướng dưới tay, còn chưa có tư cách ở trước mặt bản thiếu gia khoa tay múa chân!

- Người...

Sắc mặt Lâm Đông Lưu lại tối sầm, nhiều lần bị Lâm Lạc đâm vào chỗ đau a!

- Tiểu tử miệng lưỡi bén nhọn!

Một tiếng khiển trách âm lãnh, Lâm Quảng Sâm giống như U Linh xuất hiện ở bên cạnh Lâm Đông Lưu, hai tay để sau lưng, thân là Cường Khí Cảnh cường giả, giờ tay nhắc chân trong lúc đó đều có một cỗ khí thế mênh mông cuộn cuộn, khí cơ đã một mực tập trung Lâm Lạc.

Tu vi Hậu Thiên thập tầng trung kỳ, Lâm Lạc đảo qua trên người Lâm Quảng Sâm, đã nhìn ra sâu cạn của đối phương.

- Lâm Lạc, giao bảo vật trên người ra, có thể tha cho người khỏi chết!

Lâm Đông Lưu quát.

Lâm Lạc cười ha ha:

- Không sai, trên người của ta quả thật có bảo vật nghịch thiên, chỉ sợ các người phúc duyên không đủ, tiêu thụ không nổi thôi!

- Giao ra đây!

Lâm Quảng Sâm hừ lạnh một tiếng, đại thủ thò ra, chân nguyên lực từ trong tay của hắn tuôn ra, hóa ra một cự chưởng ngất trời, hướng Lâm Lạc bắt tới!

Nếu như nói Bạo Khí Cảnh chỉ là đơn giản đưa chân nguyên lực nhập vào cơ thể, như vậy Cương Khí Cảnh chính là càng tiến một bước, có thể đem chân nguyên lực cách không đánh ra! Cái giết người bên ngoài mười bước này, ai chịu nổi?

43. Chương 43: Phục Kích. (2)

- Phá cho ta!

Lâm Lạc khẽ quát một tiếng, hữu quyền giơ lên, thẳng nghênh cự chưởng rơi xuống giữa không trung!

- Không biết tự lượng sức mình!

Lâm Quảng Sâm khẽ nói, hắn một chưởng này là dùng ba phần lực mà thôi. Ở trước khi không có được bảo vật, hắn còn không muốn cho Lâm Lạc chết mất, để ngừa vạn nhất.

Bùm!

Nắm tay Lâm Lạc đón nhận cự chưởng do chân nguyên lực hình thành kia!

Ầm ầm chấn động, không khí lập tức tạo thành một đạo gợn sóng, đột nhiên hướng bốn phía bắn đi. Ba ba ba, bốn phía đá vụn kích bay, vài cây gỗ lớn bằng cánh tay tức thì bị kinh khí bốn phía sinh sinh bẻ gãy!

Đầy trời tro bụi bay xuống, Lâm Lạc ngạo nhiên sừng sững!

- Không có khả năng!

Lâm Đông Lưu cũng bất chấp trên mặt bị cát đá kích bắn đánh cho đau nhức, tất cả biểu lộ đều là không thể tưởng tượng nổi, giống như ngu dại mà nhìn xem Lâm Lạc.

Tiểu tử này rõ ràng ngăn được một kích của Cương Khí Cảnh cường giả! Cho dù Lâm Quảng Sâm không có sử dụng toàn lực, vậy cũng không phải võ giả Bạo Khí Cảnh có khả năng chống cự! Chẳng lẽ Lâm Lạc đã tiến vào Cương Khí Cảnh rồi?

Không có khả năng, đây tuyệt đối không có khả năng!

Tiểu tạp chủng này mới đột phá Bạo Khí Cảnh bao lâu, đâu có thể nào nhanh như vậy đã đột phá Cương Khí Cảnh! Bảo vật. . . Đúng, nhất định là bảo vật trên người tiểu tạp chủng này, có thể ngăn cản được một kích của Cương Khí Cảnh cường giả!

Lâm Đông Lưu cùng Lâm Quảng Sâm đồng thời nghĩ tới điểm này, mục quang đều là lửa nóng!

Bảo vật gì có uy năng lớn như thế! Chẳng những ở trong thời gian ngắn đem một phế vật từ Hậu Thiên nhị tầng đề cao đến tu vi Bạo Khí Cảnh, càng có thể chống đỡ một kích của Cương Khí Cảnh cường giả?

Lâm Quảng Sâm lại là một chưởng thò ra, diễn hóa thành một đại thủ màu xanh nhạt, bao phủ ở phía trên Lâm Lạc:

- Tiểu tử, giao ra bảo vật trên người, nếu không, ở dưới uy năng của bốn tọa, cho dù ngươi có bảo vật cũng không thoát khỏi cái chết?

Lâm Lạc cười ha ha, dùng một ngón tay ngoắc ngoắc:

- Các người không hổ là phụ tử, ngay cả trình độ ngu xuẩn cũng giống như đúc!

- Cha, giết hần đi! Bảo vật này lợi hại như thế, chắc chắn sẽ không bị hư hao!

Lâm Đông Lưu kêu gào nói.

- Lời này hữu lý!

Tay phải cầm Lâm Quảng Sâm sáng ngời, bàn tay ở giữa không trung lập tức hướng Lâm Lạc oanh đi.

- Tiểu tử, đi chết đi!

- Si tâm vọng tưởng!

Lâm Lạc đồng dạng đánh ra một quyền, dễ dàng liên hóa giải một chiêu này của Lâm Quảng Sâm.

Lâm Quảng Sâm không khỏi nhăn mày lại, vừa rồi một chiêu kia hần là toàn lực ra hết, nhưng rõ ràng vẫn không thể nào oanh phá phòng ngự của Lâm Lạc, cái “Bảo vật” này uy năng thật là làm cho người ngạc nhiên a!

Bất quá càng là như thế, lòng tham của Lâm Quảng Sâm cùng Lâm Đông Lưu lại càng mãnh liệt, càng không thể chờ đợi được muốn đến “Bảo vật” trên người Lâm Lạc.

- Lâm Lạc, người ngăn cản không được mấy chiêu ! Ngoan ngoãn nhận mệnh đi!

Lâm Đông Lưu còn đang một bên cho Lâm Lạc thêm phiền.

- Thật ngu xuẩn!

Lâm Lạc đối với Lâm Đông Lưu hư không oanh ra một quyền.

- Ha ha, người ỉnh là Cương Khí Cảnh cao thủ sao, có thể...

Lâm Đông Lưu một lời chưa nói xong, đã thấy một hư ảnh nắm tay cực đại đã đánh tới trước mặt.

- Đông Lưu!

Lâm Quảng Sâm kinh hãi, vội vàng chém ra một chiêu, chống đỡ quyền kinh vực tới của Lâm Lạc, cứu Lâm Đông Lưu một mạng.

- Cương Khí Cảnh. . .

Lâm Đông Lưu mặt xám như tro.

Hần vừa nói Lâm Lạc không có khả năng đạt tới Cương Khí Cảnh, Lâm Lạc liền dùng thực lực Cương Khí Cảnh vẽ mặt hần! Cái này chẳng những đã thương tự ái của hần, cũng đồng dạng thất bại tự tin của hần!

Mười tám tuổi Cương Khí Cảnh cường giả, điều này làm cho hần sao có thể siêu việt?

- Đông Lưu, không nên nản chí, tiểu tử kia là được bảo vật mới có tạo hóa nghịch thiên như thế, ngẫm lại xem, nếu bảo vật này rơi vào trên người của người, người khẳng định so với hần còn muốn kiệt xuất gấp trăm lần!

Lâm Quảng Sâm nói làm cho Lâm Đông Lưu một lần nữa nhóm lên tin tưởng, đúng vậy a, ngay cả phế vật như Lâm Lạc sau khi được đến bảo vật cũng có tạo hóa nghịch thiên như thế, này nếu như đối đến trên người của hần, khẳng định phải mạnh hơn Lâm Lạc gấp trăm lần!

- Không cần phải mơ mộng hão huyền !

Lâm Lạc thét dài một tiếng, lại là một quyền hướng Lâm Đông Lưu đánh tới.

- Hỗn đản!

Lâm Quảng Sâm vừa giận vừa sợ, vội vàng xuất chiêu thay Lâm Đông Lưu ngăn lại một kích này. Cái này không cứu không được, Lâm Đông Lưu căn bản ngăn cản không được một kích nhẹ nhàng của Cương Khí Cảnh cường giả!

- Lâm Lạc, người đầu gù cũng là Cương Khí Cảnh cường giả, như thế nào còn ra tay đối với võ giả Bạo Khí Cảnh, người không biết mất mặt sao?

Lâm Quảng Sâm nổi giận nói.

Cái này. . . vô sỉ cũng phải có một hạn độ a!

Lúc trước Lâm Hồng Phong còn không phải dùng tu vi Cương Khí Cảnh ra tay với hắn, nếu Lâm Hành Nam không kịp thời xuất quan, hiện tại Lâm Lạc còn không biết như thế nào đây! Bây giờ ra tay đối với Lâm Đông Lưu, lại thành lấy lớn hiếp nhỏ! Cái này, quả nhiên là đặc quyền của kẻ vô sỉ hèn hạ a!

Lâm Lạc không khỏi bật cười, lại một quyền hướng Lâm Đông Lưu đánh tới:

- Bản thiếu gia xem ai không vừa mắt liền đánh người đó, cần gì nói nhảm nhiều như vậy!

- Đông Lưu, thối lui qua một bên!

Lâm Quảng Sâm vội vàng nói ra, bằng không hắn trối chân trối tay, sẽ bị Lâm Lạc nắm mũi dẫn đi .

- Đi được sao?

Lâm Lạc quát chói tai một tiếng, Bát Ảnh xuất ra!

Hổ Trấn Bát Phương!

Lập tức, chín nắm tay cự đại hư không mà sinh, hướng về Lâm Đông Lưu gào thét ầm tới.

Nếu là một kích này đánh tới Lâm Quảng Sâm, vậy hắn đánh không lại cùng lắm thì thối lui, tạm lánh mũi nhọn làm tiếp đánh trả. Nhưng tu vi của Lâm Đông Lưu chỉ là Hậu Thiên bát tầng, điều này làm cho hắn trốn như thế nào?

Thình thịch bùm!

Lâm Quảng Sâm xuất liên tục bảy chiêu, tiêu đi bảy quyền ảnh của Lâm Lạc, nhưng hai quyền còn lại lại hạo hạo đặng đặng oanh về phía Lâm Đông Lưu.

- Không...

Lâm Đông Lưu kinh hãi gần chết, nhanh chóng lấy trường kiếm, phát động ra một kích mạnh nhất của hắn. Nhưng Cương Khí Cảnh cùng Bạo Khí Cảnh đây chính là một thiên đại cách biệt, căn bản không tồn tại khả năng chống cự được!

Pằng! Pằng!

Hai quyền oanh rơi, Lâm Đông Lưu bị quyền kinh cuồng bạo sinh sinh đánh bạo, hóa thành huyết nhục đầy trời, ngay cả thi thể đầy đủ cũng không có còn lại!

- Đông Lưu con ta!

Lâm Quảng Sâm tròn mắt muốn nứt, chỉ tay Lâm Lạc hét lớn:

- Tiểu súc sinh, ngay cả tộc huynh đệ cũng muốn tàn sát, người còn có nhân tính hay không?

Lâm Lạc đối với vô sỉ của người này đã không lời có thể nói rồi!

Hai người này cũng gọi rầm rĩ trước muốn giết hắn, đoạt bảo vật của hắn, nếu không phải hắn tu vi tiến mạnh, đạt đến Cương Khí Cảnh, hiện tại chết không toàn thân đúng là hắn! Lúc này rõ ràng cầm tội danh đồng tộc tương tàn đổ lên đầu của hắn, tuy tâm tính Lâm Lạc rất tốt, nhưng lúc này cũng không khỏi bị đối phương nói có chút tức giận!

44. Chương 44: Oanh Sát Lâm Quảng Sâm

- Lâm gia có mấy người các người, thật đúng là gia môn bất hạnh, ta liền tới thanh lý môn hộ a!

Lâm Lạc ra lại Bát Ảnh, diễn hóa thành chín nắm tay cự đại, giống như từng thiết quyền của Cự Nhân, hướng về Lâm Quảng Sâm đập tới.

- Tiểu súc sinh, đại nghịch bất đạo, phải giết!

Lâm Quảng Sâm triển khai song chưởng, vừa hướng tới Lâm Lạc tiến hành oanh kích trước, một bên né tránh mũi nhọn. Hắn không có Bát Ảnh oai, tự nhiên sẽ không đứng ở tại chỗ cùng Lâm Lạc liều mạng.

Bùm! Bùm! Bùm!

Hai người đều là không ngừng xô dịch, đem công kích của mình cách không đánh đi ra ngoài.

Đây là chính là phương thức chiến đấu của võ giả Cương Khí Cảnh, cách xa một hai trượng cũng có thể giết địch đả thương người! Nhưng như vậy thì có một khuyết điểm, chính là có thể cho đối phương thời gian phản ứng nguyên vẹn, rất khó làm được một kích mất mạng!

Đây cũng là đạo lý vì cái gì Cương Khí Cảnh cường giả không dễ dàng vẫn lạc.

Lâm Lạc rất nhanh không nhận được, thân hình nhảy lên, thẳng đến trước người đối thủ, dùng thiết quyền trực tiếp đập tới.

- Tiểu tử vô tri!

Lâm Quảng Sâm hừ lạnh một tiếng, thân là một Cương Khí Cảnh cao thủ, rõ ràng lại học võ giả đề giai cận thân vật lộn, cái này không khác gì mặc long bào lăn trong vũng bùn, quá mất thân phận!

Lâm Lạc cũng mặc kệ nhiều như vậy, hắn mới vừa vận tấn giai Cương Khí Cảnh, đối với loại phương thức chiến đấu này căn bản còn không có thích ứng, cùng với không có hiệu quả, còn không bằng dùng đường lối hắn am hiểu nhất!

Phương thức chiến đấu thay đổi, uy lực của Lâm Lạc lập tức tăng nhanh!

Lôi Bao Sát!

Lâm Lạc sử dụng sát chiêu mạnh nhất của hắn, ba loại chân nguyên lực vận chuyển, sức bật của hắn thậm chí đạt đến Hậu Thiên thập tầng đỉnh phong, ở trên lực lượng đã vững vàng ngăn chặn Lâm Quảng Sâm!

- Lực lượng của tiểu súc sinh này như thế nào cường đại như thế?

Lâm Quảng Sâm càng đánh càng là trái tim băng giá, rõ ràng đối phương cho hắn cảm giác là vừa đạt tới Cương Khí Cảnh, nhưng vì cái gì có thể ở trên lực lượng ngăn chặn hắn?

- Không có thiên lý, bảo vật cường đại như vậy tại sao phải rơi vào trong tay tiểu súc sinh này! Nó phải là của ta! Của ta!

- Tu vi tiến cảnh của tiểu súc sinh này quá là nhanh, thời điểm mới vào doanh địa bất quá là Hậu Thiên thất tầng, nhưng một tháng thời gian đã đến được Cương Khí Cảnh, bảo vật này tuyệt đối nghịch thiên! Không thể lại tiếp tục như vậy, bằng không đợi tiểu súc sinh đạt tới Hậu Thiên thập nhị tầng, trong gia tộc sẽ không ai có thể ngăn chặn hắn!

- Ta phải lập tức trở về doanh địa, đem chuyện tình tiểu súc sinh có được bảo vật thông tri Bạch Vân Tông, để bọn họ đi đối phó tiểu tử này! Bảo vật này dù ta được không đến, vậy thì đơn giản tiện nghi cho Bạch Vân Tông, dù sao bọn họ vốn có Tiên Thiên Cảnh cao thủ, cho dù trở nên cường thịnh trở lại cũng sẽ không ảnh hưởng Lâm gia chúng ta! Ngược lại bởi vì ta truyền lại tin tức, bọn họ sẽ xem trọng đối với Lâm gia ta, thậm chí bồi dưỡng ta leo lên vị trí gia chủ!

Lâm Quảng Sâm ở trong nháy mắt này quyết định chủ ý, lập tức đánh ra hư chiêu, quay đầu bỏ chạy.

Lâm Lạc đã giết Lâm Đông Lưu, há có thể lại buông tha Lâm Quảng Sâm, thân hình nhảy lên, nhanh truy mà đi.

Hai người một trốn một truy, thân hình đều nhanh như lưu quang, người nhãn lực kém căn bản không có biện pháp bắt đến tung ảnh của bọn hắn.

Lâm Lạc vận chuyển Lôi Bạo Sát, dưới chân đạp một cái, tốc độ lập tức bạo tăng, hai cái lên xuống liền đuổi theo Lâm Quảng Sâm, một quyền oanh ra, giống như đồi núi sụp đổ!

- Tiểu súc sinh!

Lâm Quảng Sâm thật không ngờ tốc độ của Lâm Lạc rõ ràng nhanh như vậy, chỉ có thể trở lại chống đỡ, như nói cách khác, chỗ hiểm bị đánh một quyền, hắc nửa cái mạng cũng không có!

Bùm!

Lúc này đây Lâm Quảng Sâm bị ép cùng Lâm Lạc liều mạng, làm cho Bát Ảnh của Lâm Lạc có thể toàn bộ phát huy, thành thịnh bùm, vô số quyền ảnh chớp động, như mưa rơi hướng về Lâm Quảng Sâm.

- Lâm Lạc, ta là tộc thúc của ngươi, ngươi đây là đại nghịch bất đạo!

Lâm Quảng Sâm rống to, hắc ngược lại không phải là không có trông cậy vào nói như vậy Lâm Lạc sẽ dừng tay, mà là muốn cho Lâm Lạc mở miệng phản bác, chỉ cần nói chuyện, chỉ cần tự hỏi, cao thủ đối chiến, hơi chút sơ sẩy chính là trí mạng!

- Thật đúng là tiểu nhân kỹ nhiều!

Lâm Lạc cười lạnh.

Bùm! Bùm!

Tuy Lâm Quảng Sâm nhiều lần chống đỡ, nhưng ở trên vũ kỹ không bằng Lâm Lạc, trong ba lượt đối chiêu nhất định sẽ bị Lâm Lạc oanh trúng một quyền. Tuy hắn đã tận lực mở ra chỗ hiểm, nhưng trọng quyền của một Cường Khí Cảnh cường giả cho dù không có đánh ở chỗ hiểm cũng không phải dễ chịu, động tác của hắn đã hiện ra trì trệ.

- Tiểu súc sinh, nếu ép bốn tọa, cùng lắm thì đồng quy vu tận!

Lâm Quảng Sâm hai mắt huyết hồng, trước đó hắn tuyệt sẽ không nghĩ tới, lúc này đây đuổi giết Lâm Lạc chẳng những không có thành công, ngược lại làm cho con lớn nhất chết, hơn nữa ngay cả mình cũng tràn đầy nguy cơ!

Đối với Lâm Quảng Sâm phô trương thanh thế, Lâm Lạc không để ý chút nào, tận tình giương động lên Bát Ảnh, đối phương muốn hại mình, hắn đương nhiên sẽ không hạ thủ lưu tình.

- A...

Lâm Quảng Sâm bạo rống.

- Tiểu súc sinh, ngươi khinh người quá đáng, bốn tọa cùng ngươi liều mạng!

Hắn đột nhiên từ trong lòng ngực móc ra một quả đan hoàn, sau khi mở ra nhanh chóng nuốt vào trong miệng.

Oanh!

Huyết khí của Lâm Quảng Sâm đột nhiên trong lúc đó nhanh chóng tăng lên, từ Hậu Thiên thập tầng trung kỳ ngạnh sanh đề cao tới trạng thái đỉnh phong!

Cùng loại với Cuồng Bạo Đan mà Thẩm Nguyệt Lam ăn lần kia?

Trong nội tâm Lâm Lạc rung mình, bất quá Cuồng Bạo Đan đối với Cường Khí Cảnh võ giả hiển nhiên hiệu quả không phải quá rõ ràng, Lâm Quảng Sâm này đại khái là suy nghĩ khi dễ hắn tuổi trẻ không có kiến thức, cố ý nói ngoan thoại, để hắn cho rằng đan dược này kinh khủng bậc nào, lại ở đâu nghĩ đến, hắn đã ở trên người Thẩm Nguyệt Lam gặp qua một lần!

- Không phải là Cuồng Bạo Đan sao, cần gì lớn tiếng như vậy?

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng.

Lâm Quảng Sâm lập tức chấn động, hắn bày ra tư thế đồng quy vu tận chỉ là muốn muốn làm Lâm Lạc lo lắng thôi lui, chỉ cần để hắn sống sót, nhất định sẽ đem chuyện tình Lâm Lạc có mang bảo vật hướng Bạch Vân Tông khai báo, Lâm Lạc này tự nhiên là chết chắc, hắn cũng báo được đại thù giết tử!

Nhưng cư nhiên bị Lâm Lạc khám phá huyền ảo của Cuồng Bạo Đan, hắn đã không có đường lui, phải cùng Lâm Lạc liều mạng, nếu không được tính thoát qua một cái, tu vi của hắn sẽ ngã xuống đến Hậu Thiên cửu tầng, thời gian dài đến ba ngày, cũng đủ chết hơn mấy trăm lần !

Một Cương Khí Cảnh cường giả liều mệnh vẫn là thập phần khùng bố, đặc biệt còn phục dụng một khóa Cuồng Bạo Đan, ở trong lúc được tính duy trì liên tục, chân nguyên lực liên miên không dứt, giống như người sắt vĩnh viễn không biết mệt mỏi!

Bất quá, trạng thái như vậy chỉ có thể duy trì liên tục một nén hương thời gian!

45. Chương 45: Chiến Chung Vĩnh Thanh. (1)

Lâm Lạc tất nhiên không sợ, cùng đối phương chiêu chiêu liều mạng, Lôi Bạo Sát cùng Bát Ảnh tổ hợp, làm cho hắn có thể liều mạng mà không rơi vào thế hạ phong chút nào!

Bùm! Bùm! Bùm!

Hai đại cường giả quyết đấu, toàn bộ chiến trường này lập tức một đồng bừa bộn, cây cây đại thụ ầm ầm ngã xuống, từng khối cự thạch văng tung tóe, hiển thị rõ bá đạo của võ giả Cương Khí Cảnh!

Một nén hương thời gian rất nhanh đã trôi qua!

Thân thể Lâm Quảng Sâm run lên, sắc mặt nguyên bản ửng hồng liền trắng bệch, ánh mắt hiện ra vẻ uể oải không phấn chấn!

Được tính của Cuồng Bạo Đan đã qua!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, một quyền oanh ra, chân nguyên lực ở giữa không trung hình thành chín nắm tay cực đại, cuộn cuộn oanh xuông!

- Không...

Lâm Quảng Sâm chỉ nổi giận gầm lên một tiếng, cả người đã bị quyền kinh cuồng bạo sinh sinh oanh ngược lại, tạp tạp tạp... khớp xương đứt gãy nổ lớn, xương cốt toàn thân đã bị chấn thành phần vụn, trong nháy mắt mất mạng!

Hắn dù sao cũng là Cương Khí Cảnh cường giả, chân nguyên lực trong cơ thể cường hoành, nếu ở dưới chín quyền này, hắn cùng Lâm Đông Lưu đồng dạng sẽ bị oanh thành huyết vũ đầy trời!

Chân nguyên lực diễn hóa quyền kinh, đây là rất cường đại, ít nhất giết người sẽ không dính huyết!

Lâm Quảng Sâm làm một Cương Khí Cảnh cường giả, trên người tự nhiên có chút thứ tốt, đáng tiếc, xem ra loại được vật thần kỳ như Cuồng Bạo Đan này hắn cũng chỉ có một khóa. Ngắm lại cũng đúng, đồ chơi này ăn vào có di chứng rất lớn, một khóa là đủ mệt rồi.

Lâm Lạc ở trên người của hắn lục soát ra một quyển Quy Giáp Thuật. Đây là một môn vũ kỹ, có thể đem chân nguyên lực ngưng kết thành giáp, đủ để ngăn cản một kích toàn lực của võ giả so với mình cao hơn nhất giai!

Đây chính là môn vũ kỹ mà Lâm Lạc nhìn trúng, là hắn định dùng phân tích lũy đầu tiên đổi, không thể tưởng được buồn ngủ gặp chiếu manh, Lâm Quảng Sâm tự đưa tới cửa cho hắn! Bất quá, Lâm Quảng Sâm hắn là còn không có luyện thành môn vũ kỹ này, nếu không cũng sẽ không giấu dốt không dùng, cuối cùng đột tử tại chỗ!

Quy Giáp Thuật yêu cầu đạt tới Cương Khí Cảnh mới có thể sử dụng, tuy Bạo Khí Cảnh cũng có thể chân nguyên lực nhập vào cơ thể, nhưng chỉ là một bộ phận mà thôi, cho dù sử dụng Quy Giáp Thuật cũng nhiều lắm là phát huy ra ba thành uy lực, cái này hoàn toàn là lãng phí!

Lâm Lạc ở phương diện lĩnh ngộ vũ kỹ có ưu thế, chỉ ngắn ngủn một ngày thời gian, hắn cũng đã có thể sơ bộ vận dụng Quy Giáp Thuật, ở bên ngoài cơ thể kết thành một viên trảo màu vàng kim nhạt!

Lâm Lạc về tới Thanh Giao doanh địa.

Hắn lúc này đã đạt đến Cương Khí Cảnh, tự nhiên đối với Thượng Quan Nguyệt cùng Chung Vĩnh Thanh không cần tiếp tục sợ hãi. Nhưng người khác không biết, chứng kiến Lâm Lạc nghênh ngang đi vào doanh địa, cả đám đều là vô cùng chấn động, trong nội tâm thậm chí nghĩ người này thật đúng là cuồng ngạo, cư nhiên còn dám vào lúc này về doanh địa, chẳng lẽ không biết Chung Vĩnh Thanh cùng Thượng Quan Nguyệt đối với hắn khai ra treo giải thưởng giá trên trời sao?

Trừ khi Lâm Lạc sau này vẫn tránh ở trong doanh địa, nếu không hắn vĩnh viễn cũng đừng nghĩ bước ra doanh địa một bước!

Đem Hỏa Hạt vĩ châm nộp lên, Lâm Lạc đã lấy được suốt năm trăm điểm tích lũy! Đáng tiếc, cái này tuy có thể lập lại hoàn thành nhiệm vụ, nhưng hỏa ngọc đã bị Lâm Lạc luyện hóa, Hỏa Hạt trong động rất nhanh sẽ dọn nhà, sợ là khó có khả năng lại hoàn thành.

Bất quá Lâm Lạc đã đạt đến Cương Khí Cảnh, có thể đi làm một ít nhiệm vụ độ khó cao, kiếm lấy càng nhiều điểm tích lũy.

Hắn ở trong đan dược có thể đổi cũng phát hiện danh tự Cuồng Bạo Đan, công hiệu là có thể tạm thời tăng thực lực võ giả lên, thời gian chỉ vụn vụn có một nén hương. Mà người thực lực càng thấp, hiệu quả của Cuồng Bạo Đan này lại càng rõ ràng, nhìn Thẩm Nguyệt Lam ngạnh sanh từ Hậu Thiên thất tầng đề cao đến Hậu Thiên cửu tầng, mà Lâm Quảng Sâm lại gần kề chỉ từ Hậu Thiên thập tầng trung kỳ đạt tới đỉnh phong liền biết.

Hắn mới từ trong doanh trường đi ra, Chung Vĩnh Thanh đã nghe tin mà đến, bên cạnh hắn còn đi theo Thẩm Nguyệt Lam Thẩm gia thiên chi kiều nữ, chứng kiến Lâm Lạc, lập tức lộ ra vẻ oán hận.

Chung Vĩnh Thanh hừ lạnh một tiếng, nói: “Theo ta đi ra!”

Hắn tựa hồ đoán chừng Lâm Lạc chỉ có thể nghe theo, nói vừa xong tựa lưng hai tay hướng doanh địa bên ngoài đi, một bộ trưởng bối đối đãi tiểu bối kiêu căng thái độ.

Mà Thẩm Nguyệt Lam thì dùng ánh mắt hung hăng nhìn Lâm Lạc, khoe miệng giương lên, lộ ra biểu lộ oán hận.

Lâm Lạc duỗi lưng một cái, xoay người liền hướng doanh trường của mình đi, vừa vặn cùng Chung Vĩnh Thanh một nam một đồng.

Lúc này đã có không ít người đi ra xem náo nhiệt, thấy Lâm Lạc bày ra tư thế cùng Chung Vĩnh Thanh đối địch, đều lộ ra vẻ hưng phấn, cũng không biết nên nói Lâm Lạc dũng khí hơn người, hay là cuồng ngạo đến không có giới hạn!

Có ít người thậm chí còn bật cười.

Chung Vĩnh Thanh làm một người Cương Khí Cảnh cường giả, đối với khí cơ tự nhiên là thập phần mẫn cảm, hắn vạn lần không ngờ Lâm Lạc rõ ràng dám hờ hững đối với mệnh lệnh của hắn! Ở trong mắt đệ tử Bạch Vân Tông, bọn họ chính là chủ nhân của Thanh Giao doanh địa, tam đại gia tộc đều là chút ít nô tài mà thôi.

Hiện tại chủ tử ra lệnh, làm nô tài rõ ràng dám không nghe mệnh, loại hành vi “phía dưới phạm thượng” này lập tức làm cho sắc mặt Chung Vĩnh Thanh trở nên âm trầm lên.

- Lâm Lạc, lá gan của ngươi không phải gần đây rất lớn ư, như thế nào, bây giờ nhìn đến Chung huynh thì sợ rồi?

Thẩm Nguyệt Lam bởi vì Lâm Lạc làm lãng phí một khóa Cường Bạo Đan quý giá, đã đối Lâm Lạc hận lên .

Lâm Lạc không khỏi cười cười, quay thân trở lại, dùng bộ dáng vô cùng kiêu ngạo nói:

- Hẳn gọi ta đi ra ngoài ta liền đi ra ngoài, này bản thiếu gia rất không có mặt mũi?

Tất cả mọi người đều tức phún huyết, cái này đã đến lúc nào, còn bản tâm vấn đề mặt mũi, vị Lâm gia Đại thiếu gia này quả nhiên giống như trong truyền thuyết ngang ngược càn rỡ a!

- Nhất gan như chuột!

Chung Vĩnh Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, nếu không phải trong doanh địa quy định không thể động thủ, hẳn đã nhện không được muốn xuất thủ!

- Đầu ngươi bị ván cửa kẹp qua sao?

Lâm Lạc hướng Chung Vĩnh Thanh nhìn tới:

- Nếu ngươi nghe lời như vậy, người khác gọi ngươi đi ăn phân ngươi cũng đi sao? Bản thiếu gia cũng không có bị coi thường như vậy!

Oanh!

Khuôn mặt của Chung Vĩnh Thanh lập tức tức giận đến toàn thân phát rung, song quyền nắm chặt, trong ánh mắt sát khí bắn ra bốn phía.

- Chung huynh, không cần phải tức giận với tên tiểu tử này!

Thẩm Nguyệt Lam vội vàng nói ra:

- Hẳn là muốn khích ngươi ở trong doanh địa động thủ, làm cho ngươi bị trừng phạt!

- Ta biết rõ!

Chung Vĩnh Thanh cắn hàm răng nói:

- Loại thủ đoạn này chỉ có thể lừa gạt tiểu hài tử ba tuổi mà thôi!

Tất cả mọi người là cười thầm, nhìn hẳn tức giận đến biểu lộ sắp giết người, chỉ sợ so sánh với tiểu hài tử ba tuổi cũng không hơn bao nhiêu.

46. Chương 46: Chiến Chung Vĩnh Thanh. (2)

Lâm Lạc cười ha ha, hướng Chung Vĩnh Thanh ngoắc ngón tay nói:

- Họ Chung, có gan đi ra ngoài cùng bản thiếu gia đấu một trận, xem bản thiếu gia thu thập ngươi như thế nào!

Lòng ngực của Chung Vĩnh Thanh kịch liệt phập phồng vài cái, đột nhiên phẫn nộ phản cười nói:

- Ngươi là ai, bảo ta đi ra ngoài liền đi ra?

Đây là dùng lời nói của Lâm Lạc kích lại Lâm Lạc, hiển nhiên vị Chung Vĩnh Thanh này ở trên miệng ăn thiệt thòi quá lớn, không hòa nhau một lần là thành không thể.

Lâm Lạc lắc đầu nói:

- Bắt chước lời người khác, không hề có ý mới! Cái bộ não này bị kẹp thật sự là không nhẹ, chỉ biết lặp lại lời nói của bản thiếu gia! Thôi, bản thiếu gia cũng không còn tâm tình đấu cùng loài chuột không có can đảm này!

Mọi người vừa nghe, đều không khỏi cười trộm lên, nói đến mồm miệng lợi hại, ba cái Chung Vĩnh Thanh cùng một chỗ cũng không phải đối thủ của Lâm Lạc!

- Hồn dân!

Chung Vĩnh Thanh tức sùi bọt mép, hắn cũng nhin không được nữa, vèo thoáng một cái liền hướng Lâm Lạc nhào tới, một tay vung lên, chân nguyên lực hóa thành một bàn tay lớn khoảng nửa trượng, hướng về Lâm Lạc hung hăng đè ép tới.

Lâm Lạc dưới chân di động, vô cùng nhanh tránh qua một kích này.

Chung Vĩnh Thanh đã bị phần nộ che mắt tâm thần, cũng không có suy nghĩ Lâm Lạc là làm sao có thể né tránh được một kích này của hắn! Hắn lại hét to một tiếng, bàn tay lại hiện ra, hướng về Lâm Lạc đánh tới.

Lâm Lạc một bên né tránh tự nhiên, một bên hét lớn:

- Tổng chung không tuân thủ doanh quy, giết người! Giết người!

Sắc mặt Chung Vĩnh Thanh là một mảnh tái nhợt, hắn là đại sư huynh của Bạch Vân Tông thế hệ này, thiên tư trác tuyệt, hai mươi một tuổi bước vào Cương Khí Cảnh đủ để chứng kiến hãn siêu phàm! Cũng bởi vậy hắn có được không ít đặc quyền, xem lần này ra tay nếu đối lại người khác mà nói, sớm có chủ sự Bạch Vân Tông ra mặt trừng phạt, nhưng đối với hắn lại mở một mắt, nhắm một mắt, nhiều lắm thì sau khi đánh xong đối với hắn ở trên miệng trách cứ một phen mà thôi!

Nhưng thật không ngờ hắn rõ ràng ra tay nhiều lần không trúng, còn bị Lâm Lạc xé cổ họng kêu to như vậy, cho dù thế lực Bạch Vân Tông cường đại, nhưng quy tắc mọi người là phải tuân thủ, lại náo xuống như vậy, làm cho thể diện Bạch Vân Tông còn đâu?

Cái gọi là trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, mọi người thấy Lâm Lạc linh động tự nhiên, đều là trong nội tâm nghi hoặc.

Chung Vĩnh Thanh chính là Cương Khí Cảnh cường giả, phóng tới trong tam đại gia tộc mà nói, đây chính là cao thủ cao cấp nhất. Ở dưới cường giả như vậy oanh kích, Lâm Lạc rõ ràng mỗi lần đều có thể tránh công kích của Chung Vĩnh Thanh, điều này đại biểu cái gì?

Một lần, hai lần còn có thể nói là vận khí, trùng hợp, nhưng mười lần, hai mươi lần mà nói, thì phải là thực lực!

Chung Vĩnh Thanh rốt cục cũng thấy rõ điểm này, sắc mặt lập tức ngưng trọng, đối thủ có thể nhiều lần tránh thoát công kích của hắn, tuy không thể chứng minh Lâm Lạc có tu vi Cương Khí Cảnh, nhưng ít ra cũng phải một chân bước vào Hậu Thiên thập tầng, mới có thể nhiều lần sống sót!

Trách không được tiểu tử này dám kiêu ngạo như thế, nguyên lai thật là có một ít thực lực!

Nhưng nửa chân đạp đến tiến Hậu Thiên thập tầng thì như thế nào, chưa vào Cương Khí Cảnh, ở trong mắt cao thủ đứng đầu y nguyên chỉ là con kiến hôi mà thôi!

Chung Vĩnh Thanh hừ lạnh một tiếng, hai tay liền phách, từng bàn tay cự linh lao tới, muốn dùng thể công liên tục không dứt sinh sinh kéo suy sụp Lâm Lạc.

Trên mặt Thẩm Nguyệt Lam bất động thanh sắc, nhưng trong lòng thì suy nghĩ ngàn phiên.

Lâm Lạc cường đại vượt xa suy đoán của nàng, mà mấu chốt nhất chính là, hiện tại Lâm Lạc mới mười tám tuổi! Có thể đoán được, thiếu niên này tiền đồ một mảnh quang minh, nàng lựa chọn đứng ở đối nghịch Lâm Lạc có phải là sai rồi không?

- Sẽ không sai! Tiểu tử kia tuy biểu hiện bất phàm, nhưng Tiên Thiên Cảnh một đạo lại khó có thể vượt qua, không có Tiên Thiên Cảnh tuyệt thế cường giả đốc lòng chỉ đạo, coi như là kỳ tài ngút trời cũng sẽ ở bình cảnh này bị hao tổn đến chết!

- Ta tuyệt không có thể đem tiền đặt cược đặt ở trên người tiểu tử này! Tuy Chung Vĩnh Thanh khí lượng nhỏ hẹp, nhưng thiên phú là không thể nghi ngờ, nếu Thẩm gia ta có thể có được người này làm tể, năng

lực cố định áp Lâm, Lý hai nhà, thậm chí còn có trái lại khổng chế Bạch Vân Tông, thành tựu cơ hội thống trị!

- Nên Lâm Lạc phải chết!

Chung Vĩnh Thanh liên tiếp ra mười bảy chiêu, tuy không giống Hồ Ảnh Quyền trong nháy mắt xuất liên tục như vậy, nhưng chiêu kinh liên miên không dứt, không ngừng từ giữa không trung rơi xuống, uy lực này đúng là có thể nói khủng bố.

- Không hổ là Cương Khí Cảnh cường giả, uy năng quá kinh khủng!

- Khi nào thì ta cũng có thể đạt tới cảnh giới như vậy!

- Lâm Lạc muốn nguy rồi, Chung Vĩnh Thanh hiển nhiên là động thủ thật sự!

- Trừ khi Lâm Lạc có thể đạt tới Cương Khí Cảnh, nếu không hôm nay sẽ thảm !

- Người đang nói đùa sao? Ngoại trừ đệ tử Bạch Vân Tông có thể được đến vô cùng vô tận đan dược tăng lên, đệ tử tam đại gia tộc chúng ta có thể ở ba mươi tuổi bước vào Cương Khí Cảnh cũng đã là tuyệt đỉnh thiên tài !

- Bạch Vân Tông thật sự là khi dễ người, cũng không có ai đi ra trông nom!

Người chung quanh đều là nghị luận tới tấp, cảm thấy Lâm Lạc khó trốn một kiếp, tuy ở dưới nhiều con mắt nhìn trừng trừng, Chung Vĩnh Thanh là không thể nào giết Lâm Lạc, nhưng sau khi trọng thương lại bị nhục nhã một phen, này nhất định là khó tránh khỏi !

Lâm Lạc thét dài một tiếng, một quyền mạnh mẽ đánh ra, nghênh hướng bàn tay của Chung Vĩnh Thanh đập tới:

- Tổng chung, thực cho rằng bản thiếu gia sợ người sao?

Bùm!

Hai cổ chân nguyên lực mệnh môn cuộn cuộn oanh kích cùng một chỗ, lập tức dẫn động chấn động cự đại, phảng phất hư không đều bị chấn sụp, phát ra tiếng sấm vang trời.

Lâm Lạc một quyền phá thiên, ngạo nhiên sừng sững!

- Cái gì!

- Hẳn rõ ràng một quyền oanh phá thế công của Chung Vĩnh Thanh!

- Lâm Lạc tiến nhập Cương Khí Cảnh!

- Điều này sao có thể!

Một mảnh xôn xao, ai cũng không nghĩ tới, trong thí luyện giả doanh địa này rõ ràng ra đời Cương Khí Cảnh cường giả thứ ba! Đây chính là một tin tức tính chất bạo tạc, Lâm Lạc mới bao nhiêu tuổi? Mới vừa vào mười tám tuổi mà thôi, này khi hẳn tới ba mươi tuổi rời khỏi doanh địa, có thể đạt tới độ cao như thế nào?

Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong? Thậm chí. . . Tiên Thiên Cảnh!

Sắc mặt Chung Vĩnh Thanh tái nhợt, tuy hẳn phỏng chừng đến Lâm Lạc đã có nửa chân đạp vào Cương Khí Cảnh, nhưng cuối cùng không phải Cương Khí Cảnh cường giả! Chỉ là Lâm Lạc dùng một quyền này hung hăng tát hẳn một bạt tai, hẳn là thiên tài Bạch Vân Tông, nhưng cũng là ở vô số đan dược bồi dưỡng mới có thể ở hai mươi hai tuổi phá vỡ bình cảnh tiến vào Cương Khí Cảnh, so sánh với Lâm Lạc, hẳn cần bản chính là cặn bã a!

Hắn vừa đổ kị vừa hận, song chiêu xê dịch, lại đem từng đạo chân nguyên lực hóa thành cự chiêu, hướng Lâm Lạc đập rơi mà đi.

47. Chương 47: Mãnh Thú Tiên Thiên Cảnh. (1)

- Nên đến phiên bản thiếu gia !

Lâm Lạc quát một tiếng, thân hình đập ra, Bát Ảnh tề động, đối với Chung Vĩnh Thịnh là cuồng đánh mà đi.

- Bát Ảnh!

Hồ Ảnh Quyền xuất từ Bạch Vân Tông, Chung Vĩnh Thanh tự nhiên biết rõ áo nghĩa của môn quyền pháp này. Trên thực tế hắn sở tu Chấn Thiên Chưởng cao nhất có thể phát huy ra uy lực thập ảnh, nhưng tuy hắn cần tu không ngừng, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể nắm giữ đến Thất Ảnh!

Lâm Lạc so với hắn tiến vào Cương Khí Cảnh tuổi càng nhẹ, ở trên lực lĩnh ngộ vũ kỹ càng cao, cái gì đều đè hắn xuống dưới, điều này làm cho hắn sao có thể không ghen ghét!

Bát Ảnh của Lâm Lạc vừa ra, Chung Vĩnh Thanh lập tức có vẻ chật vật vô cùng.

Tuy hắn không có dùng Lôi Bạo Sát, nhưng tu vi của Chung Vĩnh Thanh cũng bất quá là Hậu Thiên thập tầng sơ kỳ, hai người ở trên lực lượng không sai biệt lắm. Bởi vậy Nhất Ảnh này liền thành mấu chốt quyết định thắng bại.

Tuy còn chưa đủ để thuấn sát Chung Vĩnh Thanh, nhưng lại có thể bức đối phương rơi xuống hạ phong, bị Lâm Lạc oanh đến luống cuống tay chân.

Tất cả mọi người thấy mà trợn mắt há hốc mồm!

Chung Vĩnh Thanh vừa giận vừa thẹn, nhưng kỹ kém một bậc hắn lại có biện pháp nào! Nhưng hắn cũng không có buông tha cho ý nghĩ chiến đấu, bởi vì vũ kỹ phi thường hao phí chân nguyên lực, tuy sau khi tiến vào Cương Khí Cảnh chân nguyên lực lâu dài, Bát Ảnh tiêu hao mà nói đã tương đối rất nhỏ, nhưng chỉ cần hắn có thể chống đỡ xuống dưới, khẳng định Lâm Lạc so với hắn kiệt lực trước, đến lúc đó chính là thời điểm hắn thổi kèn phản công!

Bởi vậy, cho dù hắn liên tiếp bị Lâm Lạc oanh trúng, cũng chỉ là cắn răng không rên một tiếng, hạ quyết tâm muốn tới tuyệt địa phản kích, đem hết thủy nhục nhả gắp bội trả lại cho Lâm Lạc!

Chỉ là hắn tuyệt đối không có khả năng nghĩ đến, Lâm Lạc chính là năm hệ cùng tu, muốn nói ai sẽ kiệt lực, đây tuyệt đối là hắn mà không phải Lâm Lạc!

Chung Vĩnh Thanh chỉ là kéo dài thời gian tự rước lấy nhục mà thôi!

Một nén hương thời gian sau, Lâm Lạc y nguyên sinh long hoạt hổ, ở đằng kia không biết mệt mỏi oanh kích Chung Vĩnh Thanh. Mà trái lại Chung Vĩnh Thanh bởi vì xuất Thất Ảnh liên tục, đối với chân nguyên lực tiêu hao quá lớn, đã hiện ra tình trạng chống đỡ hết nổi!

Chẳng lẽ Lâm Lạc muốn thắng rồi?

Tất cả mọi người là vô cùng ngạc nhiên! Lâm Lạc còn trẻ như vậy có thể đạt tới Cương Khí Cảnh vốn cũng đã không thể tưởng tượng nổi, nhưng cư nhiên còn có thể gánh sanh kéo suy sụp một Cương Khí Cảnh cường giả so với hắn càng sớm tiến vào hơn, đây là cái khái niệm gì?

Yêu nghiệt a!

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đối với Lâm Lạc tràn đầy kính sợ, những người đã từng bởi vì Chung Vĩnh Thanh cùng Thượng Quan Nguyệt tuyên bố treo giải thưởng mà đi tìm Lâm Lạc gây phiền toái, lúc này cũng nguyên một đám vui mừng mình không có tìm được Lâm Lạc!

Có thể nói, tương lai trong ba năm kỳ hạn này, Lâm Lạc ở trong Thanh Giao doanh địa là tồn tại vô địch bá chủ! Trừ khi Bạch Vân Tông tự mình vẽ mặt, phái ra người bối phận rất cao đến đối phó Lâm Lạc, nếu không trong một đời tuổi trẻ, Lâm Lạc chính là vô địch.

Chung Vĩnh Thanh mồ hôi rơi như mưa, hắn như thế nào cũng thật không ngờ mình có một ngày sẽ bị bức đến tình trạng thê thảm như thế! Hơn nữa, vì thu thập Lâm Lạc, hắn và Thượng Quan Nguyệt luôn một

cái trần thủ doanh địa, một cái ra ngoài tìm tòi cũng thuận tiện làm nhiệm vụ, bởi vậy lúc này trong hàng đệ tử Bạch Vân Tông chỉ có hần một người là Cương Khí Cảnh.

Hần thất bại, chẳng khác nào Bạch Vân Tông thất bại!

- Dừng tay!

Một tiếng hét to vang lên, một bóng người gầy còm xuất hiện ở bên trong chiến đoàn, là một lão nhân qua tuổi hoa giáp, bộ dáng yếu đuối, nhưng vầng sáng trên người lại đạt đến Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong!

- Gặp qua Nghiêm chấp sự!

Tất cả mọi người cung kính hành lễ.

Nghiêm chấp sự này có được tu vi Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh cao, chính là một trong những người mạnh nhất trong doanh địa, mà phần tu vi này phóng tới trong tam đại gia tộc mà nói, đây chính là tồn tại cấp bậc lão tổ tông, tự nhiên không thể ọi người bất kính.

Thực lực vi tôn, đây là đặc quyền thuộc về cường giả!

Lâm Lạc tự nghĩ trước mắt còn không phải đối thủ của lão nhân này, liền mỉm cười thối lui đến một bên, dù sao hần là người thắng thực tế trong trận chiến đấu này, mặt mũi của Chung Vĩnh Thanh đã bị mất sạch sẽ.

- Trong doanh địa cấm ẩu đả, chẳng lẽ các ngươi không biết sao?

Nghiêm chấp sự vô cùng uy nghiêm nói.

- Đệ tử biết tội!

Chung Vĩnh Thanh hai tay rũ xuống, có vẻ phi thường cung kính.

Nghiêm chấp sự gật gật đầu nói:

- Niệm tình ngươi vi phạm lần đầu, lại biết rõ chủ động nhận lầm, lần này coi như xong!

- Đa tạ Nghiêm chấp sự khai ân!

Nghiêm chấp sự mục quang hướng Lâm Lạc quét qua, thần sắc càng phát ra lạnh lạnh nói:

- Về phần ngươi, mới vào doanh địa đã cùng người tranh chấp, hiện tại lại vùng tay! Ngươi cho rằng Thanh Giao doanh địa là địa phương nào? Đây cũng không phải là Lâm gia các ngươi, không phải cho ngươi làm càn!

Sách sách, nhỏ đánh không lại, hiện tại lão đi ra đòi lại tràng diện!

Lâm Lạc không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

- Cái tội danh này Lâm Lạc cũng không dám nhận bừa! Rõ ràng là Chung Vĩnh Thanh khiêu khích trước, là hần xuất thủ đánh người, bản thiếu gia chỉ là ra tay tự vệ mà thôi! Nói sau, bản thiếu gia ngay từ đầu cũng không có ra tay, chỉ là né tránh, còn lớn thanh kêu la cho vài vị chấp sự ra mặt ngăn cản, dưới khổ không kết quả, bản thiếu gia mới bị bức bách hoàn thủ, nếu như còn muốn trách tội bản thiếu gia, này còn có thiên lý sao?

Nghiêm chấp sự sắc mặt lạnh lẽo, mặc dù trong doanh địa có rất nhiều chấp sự, nhưng bởi vì Chung Vĩnh Thanh là người nổi bật trong một đời tuổi trẻ của Bạch Vân Tông, bọn họ tự nhiên sẽ xem trọng, chấp nhận cho hần đặc quyền, nhưng thật không ngờ chính là, Chung Vĩnh Thanh rõ ràng không phải đối thủ của Lâm Lạc, còn làm cho lão gia hỏa hần đi ra khuyên can!

Ở trên đạo lý, Lâm Lạc xác thực là chính nghĩa, trừ khi Bạch Vân Tông tính toán vạch mặt, nếu không một tát này thật đúng là đã đánh trên mặt!

Đệ tử Tam đại gia tộc nhìn về phía Lâm Lạc, không ít người đều mang theo mục quang sùng kính! Người này quá khí phách, đối mặt Hậu Thiên thập nhị tăng còn dám ương ngạnh, làm cho người ta không thể không bội phục!

Bất quá, cũng có không ít người cười nhạt, cho rằng Lâm Lạc mũi nhọn quá lộ, cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rễ, không có đủ lực lượng tự bảo vệ mình, quá làm náo động chẳng khác gì là tự chịu diệt vong!

Mục quang của Nghiêm chấp sự âm trầm, trong khoảng thời gian ngắn tựa hồ khó có thể quyết định, đến tột cùng là buông tha Lâm Lạc, hay là dùng thủ đoạn lời đành đánh chết!

- Nghiêm chấp sự! Nghiêm chấp sự!

Đúng vào lúc này, một đệ tử Bạch Vân Tông đột nhiên từ bên ngoài doanh địa chạy vội mà đến, y phục trên người tàn phá không chịu nổi, dính đầy vết máu, giống như vừa mới trải qua một hồi đại chiến liều chết.

48. Chương 48: Mãnh Thú Tiên Thiên Cảnh. (2)

Nghiêm chấp sự đang do dự bất định, trong nội tâm lập tức sinh khí, quát khê:

- Ôn ào cái gì?

- Đệ tử có việc mật muốn bẩm báo!

Nếu như thay đổi một cái trường hợp khác, Nghiêm chấp sự nhất định sẽ ọi người tản đi, lại tĩnh tường hồi. Nhưng lúc này hẳn nào có tâm tư tốt như vậy, lúc này nhướng mày nói:

- Nói!

Đệ tử kia do dự một chút, nhưng xem biểu lộ của Nghiêm chấp sự lạnh lùng, đành phải nói:

- Đệ tử trong lúc vô tình xâm nhập một sơn động, lại phát hiện một Hôi Thạch Ly vừa mới sinh con, Lý chấp sự nói đầu Tiên Thiên Cảnh Hôi Thạch Ly này vừa mới sinh con, thể hư không chịu nổi, không khó nắm bắt, yêu đan của nó có thể luyện thành Tiên Thiên Kim Đan, ấu tử của nó mang về trong tông, sau này có thể thành Tiên Thiên Cảnh thủ sơn thần thú! Nhưng tuy Lý chấp sự đã thương Hôi Thạch Ly nặng, cũng bị Hôi Thạch Ly đánh chết, chỉ có đệ tử một người chạy thoát trở về!

- Ngu ngốc, tin tức trọng yếu như vậy ngươi rõ ràng trước mặt mọi người nói ra?

Nghiêm chấp sự sắp giận điên lên!

Đệ tử kia lập tức á khẩu không trả lời được, thầm nghĩ đây không phải người bức ta nói sao? Nhưng hẳn cũng không dám mở miệng trách cứ, chỉ là cúi thấp đầu.

- Cái gì, mãnh thú Tiên Thiên Cảnh?

- Thực sự có mãnh thú tương đương với võ giả Tiên Thiên Cảnh tồn tại sao?

- Tiên Thiên Kim Đan? Ta nghe gia gia nói qua, đây là Thần đan nghịch thiên tạo hóa, có thể làm ột võ giả Hậu Thiên thập nhị tăng đỉnh phong trực tiếp đột phá Tiên Thiên Cảnh!

- Trực tiếp đạt tới Tiên Thiên Cảnh, thiệt hay giả?

Cả doanh địa lập tức thoáng cái nổ tung, tất cả mọi người nghị luận tới tấp, lộ ra ý động. Tiên Thiên Cảnh a, đây chính là võ đạo đỉnh phong, bước vào cảnh giới này chẳng những có thể trở thành võ đạo chi vương, còn có thể nhiều thêm trăm năm thọ nguyên, tương đương với sống lâu một thế, ai có thể không nổi lên tham niệm?

Nghiêm chấp sự nặng nề hừ một tiếng, nhưng tin tức đã bị tiết lộ, chẳng lẽ hắt lại làm thối tất cả mọi người của Tam đại gia tộc trong doanh địa? Lúc này, hắt cũng bất chấp trừng phạt Lâm Lạc, chuyện tình Tiên Thiên Kim Đan quá mức trọng đại, phải trước tiên xử lý.

Hừ...

Hắt bản người nhảy lên, đã nhảy vào ở chỗ sâu trong doanh địa.

Mọi người còn không có từ trong Tiên Thiên Kim Đan rung động khôi phục lại, đều là thảo luận chuyện này. Hơn nữa cái này không dừng lại là một khóa Tiên Thiên Kim Đan đơn giản như vậy, còn có ấu tử của mãnh thú Tiên Thiên Cảnh, đợi một thời gian, tất nhiên sẽ là một đầu Tiên Thiên thần thú, tương đương với gia tăng hai Tiên Thiên Cảnh tuyệt thế cường giả!

Chưa tới một canh giờ, mười một gã chấp sự của Bạch Vân Tông trong doanh địa liên hợp phát ra mệnh lệnh, tất cả mọi người cùng lúc xuất phát, đi tới chỗ huyệt động của Tiên Thiên Cảnh Hôi Thạch Ly, nếu có ai dám âm phụng dương vi (*ngoài nóng trong lạnh), chém giết không tha!

Lâm Lạc hiểu rõ, đây là Bạch Vân Tông sợ có người để lộ tin tức, lúc này mới kéo tất cả đi.

Tuy tam đại gia tộc đều có tâm tư của mình, nhưng mười một gã chấp sự của Bạch Vân Tông mỗi người là Cương Khí Cảnh cường giả, ở trên thực lực chiếm cứ thượng phong tuyệt đối! Cho dù tam đại gia tộc liên hợp lại thì chỉ có ba Cương Khí Cảnh cao thủ, căn bản không có tư cách nói chuyện!

Rất nhanh, tất cả mọi người mang hành lý đơn giản, xuất phát đi ra.

Hơn trăm người tạo thành một hàng dài, một đầu một đuôi đều có vài tên Cương Khí Cảnh cao thủ của Bạch Vân Tông áp trận, ai cũng dừng nghỉ trên đường chuẩn đi.

Tiên Thiên Kim Đan, ấu tử của mãnh thú Tiên Thiên, vô luận loại nào đều có giá trị không thể đánh giá, cũng khó trách Bạch Vân Tông sẽ triển khai trận hình lớn như thế.

Hai ngày hai đêm sau, cái đội ngũ khổng lồ này đã đi tới một đỉnh núi nhỏ, nơi cuối cùng của bình đài rộng rãi có một sơn động, cũng chính là động phủ của Tiên Thiên Cảnh mãnh thú Hôi Thạch Ly!

Ngao!

Một tiếng thú minh, một con hồ ly toàn thân xích bụi, lớn bằng con chó săn bình thường từ trong động phủ nhảy đi ra, bộ lông như gấm, mỹ lệ vô cùng! Nhưng ở sườn trái lại có một miệng vết thương, vết máu loang lổ, khiến nó đi lại có vẻ có chút không ổn.

Mục quang của Lâm Lạc ngưng tụ, trong mắt hắt, vầng sáng của đầu mãnh thú này cực sáng, ít nhất cũng đạt tới trình độ vượt qua một trăm Hậu Thiên thập nhị tầng võ giả cộng lại!

Quả nhiên là mãnh thú Tiên Thiên Cảnh, lực lượng mạnh mẽ này thực sự quá khủng bố!

Bất quá, vầng sáng này phi thường không ổn định, nhất thời minh, nhất thời ám, cho thấy đầu mãnh thú này xác thực ở vào trạng thái suy yếu cực đoan.

Nhưng lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa béo, đầu Hôi Thạch Ly này vừa xuất hiện, lập tức liền có một cổ uy áp vô hình hướng tất cả mọi người bao phủ mà đi, làm cho người ta tim đập không nhịn được nhanh hơn, hoảng loạn!

- A!

Tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên, tất cả võ giả dưới Bạo Khí Cảnh ở đây hết thấy ngực vỡ ra, rõ ràng ở dưới cổ uy áp này trái tim sinh sinh bị chấn bạo!

Ba ba ba...

Trong nháy mắt thì có một nửa người ngã lăn trên mặt đất!

Đây chính là uy lực của Tiên Thiên Cảnh!

Quá kinh khủng!

Thử nghĩ đây là một đầu Tiên Thiên mãnh thú sau khi sinh sản suy yếu, thân thể bị trọng thương, nếu nó ở thời kỳ toàn thịnh, uy lực bạo phát đi ra này sẽ như thế nào?

- Liều lĩnh sắp chết mà thôi!

Một cường giả Bạch Vân Tông giam chận tại chỗ, tu vi Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh cao hiển thị rõ, uy áp mười phần, chỉ là so với Tiên Thiên Cảnh Hôi Thạch Ly, cái này kém không chỉ một bậc!

- Liên thủ giết đầu mãnh thú này, cướp lấy trăm năm tạo hóa của nó!

- Bạch Vân Tông ta nhất định có thể nhiều hơn một Tiên Thiên Cảnh vô thượng cường giả!

- Còn có một ấu thú có thể đạt tới Tiên Thiên Cảnh, đây là thượng thiên ban cho Bạch Vân Tông chúng ta! Bạch Vân Tông chúng ta nhất định sẽ phát dương quang đại, cường thế quật khởi!

- Thiên cho không lấy, tất bị thiên phạt!

Mười một gã chấp sự của Bạch Vân Tông, còn có mười hai tên Cương Khí Cảnh cường giả như Chung Vĩnh Thanh đồng thời công tới Tiên Thiên Hôi Thạch Ly, chân nguyên lực hóa thành từng trọng quyền cự chưởng, hoặc là đao kiếm phủ thành, khí thế đồ sộ!

Ngang!

Con Tiên Thiên Hôi Thạch Ly kia phát ra một tiếng ngao phẫn nộ, thân hình đập ra, nhanh vô cùng, cho dù dùng nhãn lực của Lâm Lạc cũng không có biện pháp bắt lấy tung tích của nó! Lóe lên sau đó, nó liền xuất hiện ở trên không một tên chấp sự Bạch Vân Tông, một cái đuôi quần lấy cổ của người nọ!

Cái đuôi quần chặt, chỉ nghe “Tạp” khớp xương giòn vang, đầu người nọ liền bị cắt đứt rớt xuống, máu chảy đầm đìa lăn hướng xa xa.

Người nọ chính là siêu cấp cường giả Hậu Thiên thập nhị tầng diên phong, đặt ở gia tộc nào đều là tồn tại trụ cột, lại một cái đối mặt đã bị oanh giết, đầu thân hai nơi!

Tiên Thiên mãnh thú oai, có thể thấy được lổm đổm!

Pằng...

Đầu Hôi Thạch Ly này nhảy đến mặt đất, nhưng thân hình lại lảo đảo một cái, máu tươi dưới xương sườn cuồn cuộn phun!

49. Chương 49: Lương Bại Câu Thương. (1)

Hiển nhiên, vì một kích oanh giết tên vô giả Hậu Thiên thập nhị tầng diên phong, đầu Hôi Thạch Ly này cũng trả giá không nhỏ! Nếu như nó còn đang thời kỳ toàn thịnh, oanh giết hơn trăm người ở đây dễ như trở bàn tay, nhưng hồ lạc bình dương bị chó khinh, lúc này đây là uất ức muốn chết!

- Nghiệt súc, chó có quá tùy tiện!

Mười một gã Cương Khí Cảnh cường giả còn lại của Bạch Vân Tông đều gầm lên liên tục, lại lần nữa triển khai công kích, đem chân nguyên lực diễn hóa ra công kích đánh về phía đầu Tiên Thiên Hôi Thạch Ly này.

Vừa rồi một kích hiển nhiên hao phí rất nhiều tinh lực của con mãnh thú, lúc này rõ ràng không cách nào né tránh công kích, thành thịch bùm, tất cả công kích đều nện vào trên người của nó! Tuy thể chất của Tiên Thiên mãnh thú khẳng định càng muốn cường hoành, nhưng đầu Hôi Thạch Ly này thật sự quá hư nhược, cư nhiên bị đánh ỉnh đầy thương tích, máu tươi cuồn cuộn phun.

- Cứ như vậy hao tổn chết nó, đừng cho nó có cơ hội cận thân!

Nghiêm chấp sự lớn tiếng nói.

- Ân!

Mười người khác đều ứng tiếng, tăng lớn công kích, bốn phương tám hướng điên cuồng đánh tới, làm cho Tiên Thiên Hôi Thạch Ly nộ gọi liên tục, nhưng lại khó có thể di động nửa bước, hơi chút di động sẽ bị một đạo chân nguyên lực ngạnh sanh sanh đập trở về!

Ngao

~~Đầu Tiên Thiên mãnh thú này hưởng thiên gào rú, trong thanh âm tràn đầy thê lương cùng đau thương.

Kỳ thật nó còn có một bầu bạn, nguyên bản đủ để chiếu cố nó vượt qua thời gian thể hư hậu sản. Nhưng vài ngày trước một con Lão Viên cùng là Tiên Thiên Cảnh tới cướp đoạt chí bảo của chúng nó, song phương càng là đấu đến người chết ta sống, cuối cùng, Lão Viên bị đánh chết, nhưng nó cũng bị trọng thương, bầu bạn lại cùng Lão Viên đồng quy vu tận, nếu không, những nhân loại nhỏ bé này căn bản không đáng để lo!

Tiên Thiên Cảnh mãnh thú đã mở linh trí, hơn nữa có kiêu ngạo tôn nghiêm, những người này vây hãm muốn giết nó, cầm Yêu đan của nó đi luyện chế Tiên Thiên Kim Đan! Nó nổi giận gầm lên một tiếng, liều mạng bị vài đạo chân nguyên lực oanh trúng, nhào tới trước mặt Chung Vĩnh Thanh, hữu trảo kéo lê, thẳng tới cổ đối phương!

- Ngô

~~Chung Vĩnh Thanh quá sợ hãi, vội vàng làm ra tư thái phòng ngự, nhưng một đầu mãnh thú Tiên Thiên Cảnh bất cứ giá nào muốn giết một võ giả trình tự Hậu Thiên, nào có đạo lý thất thủ!

Phốc!

Hồ trảo vung qua, đầu của Chung Vĩnh Thanh lập tức bị đập bay, một đạo máu tươi từ trong thi thể không đầu của hắn phun ra, hai chân còn đang lui về phía sau, hai cánh tay huy vũ lung tung, rút lui thẳng đến bảy tám bước mới ầm ầm ngã xuống, bị chết không thể chết lại!

Tất cả mọi người đều là trong nội tâm phát lạnh!

Tuy Cương Khí Cảnh ba tầng một bước cách một bước cực lớn, nhưng cho dù Hậu Thiên thập tầng võ giả đánh không lại Hậu Thiên thập nhị tầng cường giả, nếu một lòng muốn chạy trốn vẫn là có cơ hội! Nhưng ở trước mặt mãnh thú Tiên Thiên Cảnh, lại ngay cả sức hoàn thủ cũng không có!

Sinh sát do ta, không gì làm không được!

Nếu không phải đầu mãnh thú này hậu sản thể hư, lại bị trọng thương, thật sự là khó có thể tưởng tượng nó ở thời kỳ toàn thịnh sẽ có uy lực khủng bố cỡ nào!

Tiên Thiên Cảnh! Đây chính là Tiên Thiên Cảnh!

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đối với Tiên Thiên Kim Đan tràn đầy khát vọng, chỉ cần được đến, có thể lập tức trở thành Tiên Thiên Cảnh tuyệt thế cường giả, có được uy lực không gì làm không được này!

Tuy Hôi Thạch Ly phát uy một hồi, nhưng ngược lại sẽ gia tốc nó tử vong, dưới xương sườn đã không hề chảy ra máu tươi! Đây không phải là bởi vì đổ máu đã ngừng lại, mà là huyết dịch trong cơ thể nó đã chảy khô!

Nếu đổi lại là võ giả mà nói, cái này đã sớm chết! Nhưng sinh mệnh lực của mãnh thú Tiên Thiên Cảnh ương ngạnh, cư nhiên còn có thể miễn cưỡng chèo chống!

- Lại thêm chút lực, xử lý nó!

Nghiêm chấp sự vừa giận vừa sợ, Chung Vĩnh Thanh chính là đệ tử kiệt xuất nhất trong một đời tuổi trẻ của Bạch Vân Tông bọn họ, rõ ràng vẫn lạc ở nơi này, điều này thật sự là tổn thất không thể đo lường!

Mười tên Cương Khí Cảnh cường giả tăng lớn thể công, đánh cho Tiên Thiên Hôi Thạch Ly đầy đất loạn biến, làn da liên tục vỡ ra, lộ ra bạch cốt um tùm trong đó.

- Nhiều nhất còn có tam kích, nhất định có thể lấy tánh mạng đầu nghiệt súc này!

- Ha ha, chúng ta đã lập đại công!

- Cùng tiến lên, chém giết đầu nghiệt súc này!

Mười tên Cường Khí Cảnh cường giả đồng thời hướng Tiên Thiên Hôi Thạch Ly nhào tới, hoặc xuất kiếm hoặc ra quyền hoặc xuất chưởng, đánh ra công kích cường hãn nhất.

Trong hai mắt của Tiên Thiên Hôi Thạch Ly hiện lên vẻ tuyệt quyết, lông mao toàn thân đột nhiên dựng lên, giống như một con nhím, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm!

- Không tốt, nó muốn tự bạo Yêu đan!

Nghiêm chấp sự đột nhiên biến sắc, dưới chân dừng lại, lập tức hướng về phía sau chạy như điên.

- Mau tránh ra!

Đã muộn!

Oanh!

Một tiếng nổ kinh thiên động, đầu Tiên Thiên Hôi Thạch Ly này nổ mạnh, tạo thành một làn sóng xung kích khủng bố vô cùng, hướng bốn phương tám hướng cuồng quyển mà đi! Tiên Thiên mãnh thú tự bạo Yêu đan, uy lực kia tuyệt không thua kém một kích toàn lực của Tiên Thiên Cảnh cao thủ thời kỳ toàn thịnh, thậm chí còn có phần hơn!

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Đại địa chấn động, đất đá bị xóc đứng lên, pháp phòng như sóng, một đường lan tràn ra chừng ba mươi bốn mươi trượng, lúc này mới lắng xuống! Lực lượng cuồng bạo tuôn ra, tất cả mọi người bị sinh sinh đánh ngã, chút ít người tu vi thấp là máu tươi cuồng phun, cách gần đó thậm chí trực tiếp bị đánh chết!

Đứng mũi chịu sào tự nhiên là mười tên Bạch Vân Tông cường giả bị thương nặng, ngoại trừ Nghiêm chấp sự cùng với ba gã Hậu Thiên thập nhị tầng điên phong cường giả khác tránh được một kiếp, sáu người khác đều bị sinh sinh nổ thành huyết vụ, ngay cả thi thể đầy đủ cũng không có để lại!

Mà bốn người Nghiêm chấp sự cũng không chịu nổi, hai người bị tạc đứt một chân, một người bị mất cánh tay, Nghiêm chấp sự ngược lại không có vết bõ linh kiện gì, nhưng mà bị trọng thương, khuôn mặt vô cùng trắng bệch!

Càng làm cho người chịu không nổi là, Yêu đan không còn!

Nói nhảm sao, đã tự bạo còn yêu đan thể nào được!

Giao ra tổn thất lớn như vậy, rõ ràng không có thể được đến Yêu đan, cái giá phải trả này thật sự quá lớn! Chung Vĩnh Thanh tuổi trẻ tài cao, nhất định có thể ở trước bốn mươi tuổi đạt tới Hậu Thiên thập nhị tầng điên phong, lại trải qua Tiên Thiên Cảnh cường giả trong tông truyền thụ kinh nghiệm đột phá, không phải là không có khả năng bằng lực lượng bản thân đạt tới Tiên Thiên Cảnh!

Coi như là Hôi Thạch Ly không có tự bạo Yêu đan, dùng một khóa Tiên Thiên Kim Đan đổi một võ giả có khả năng đạt tới Tiên Thiên Cảnh cũng nhiều nhất là huê nhau, huống chi bây giờ là cả người lẫn của đều không còn!

- Hôi Thạch Ly ấu tể!

Nghiêm chấp sự thở nhẹ một tiếng, đây là duy nhất mà bọn hắn có thể lấy, nếu không, thoảng cái tổn thất nhiều cao thủ như vậy, bọn họ căn bản không có cách nào thừa nhận lửa giận của đại lão trong tông!

50. Chương 50: Lương Bại Câu Thương. (2)

Thân hình hắn lập tức nhảy lên, nhảy vào trong động, bắt qua một hồi hắn liền đi ra, hai tay ôm một con hồ ly lớn như lòng bài tay, da lông trắng như tuyết, không giống mẹ của nó đồng dạng là màu xám.

- Ha ha ha...

Nghiêm chấp sự cất tiếng cười to, chỉ cần có Hôi Thạch Ly ấu tể này, là hắn có thể lập đại công.

Tuy người của Tam đại gia tộc đều là phi thường đồ mắt, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo! Bạch Vân Tông còn có bốn gã Hậu Thiên thập nhị tầng cao thủ, tuy tổn thương thảm trọng, nhưng thực lực vẫn là bày ở đó!

Mà tam đại gia tộc cùng một chỗ chỉ có ba Cường Khí Cảnh cường giả, hơn nữa đều chỉ là Hậu Thiên thập tầng tu vi, căn bản không phải đối thủ! Hơn nữa, cho dù có thể cướp được thì như thế nào? Con Hôi Thạch Ly ấu tể này phải trưởng thành mới là Tiên Thiên mãnh thú, ít nhất phải vài thập niên thời gian, thời gian đó đủ để Tiên Thiên Cảnh cường giả của Bạch Vân Tông diệt gia tộc của mình nhiều lần!

Bởi vậy, đồ mắt thì đồ mắt, nhưng mà chỉ có phần chảy nước miếng!

Nghiêm chấp sự ôm Hôi Thạch Ly ấu tể đi, lại để cho người vào trong động tìm tòi một phen. Trong sào huyết loại Tiên Thiên Cảnh mãnh thú này nói không chừng sẽ có tuyệt thế kỳ trân tồn tại, quả nhiên bị bọn họ tìm được vài cọng linh thảo, là tài liệu có thể luyện chế Cuồng Bạo Đan, trân quý vô cùng!

Sau khi Bạch Vân Tông vợ vét, lúc này mới tới lượt người Tam đại gia tộc đi vào.

Bất quá, lúc này còn có đồ vật gì lưu lại sao?

- Móa nó, người Bạch Vân Tông quá độc ác, bọn họ ăn thịt, ngay cả xương cũng không cho chúng ta!

- Không có biện pháp, ai bảo bọn họ là thế lực lớn!

- Hừ, lưu lại mấy tảng đá trên đất, có điều dùng gì chứ!

Pằng...

Người nọ càng nói càng tức, đem một tảng đá đen sì tiện tay ném về phía ngoài động, suýt nữa nện vào người khác! Hắn định thần nhìn lại, đã thấy thiếu chút nữa bị hắn đập trúng đúng là Lâm gia tân tú Lâm Lạc, lập tức sợ đến chết khiếp!

Hiện tại Lâm Lạc chính là lưu cho tất cả mọi người ấn tượng ngang ngược càn rỡ, vô pháp vô thiên, Cường Khí Cảnh ăn chơi trác táng ai dám trêu chọc?

Hắn một thân mồ hôi lạnh, lại chứng kiến Lâm Lạc cầm khối hắc thạch kia lên liếc một cái, rõ ràng thu tảng đá vào, căn bản không có ý tứ hướng hắn hỏi tội. Hắn không khỏi khẽ giật mình, thầm nghĩ chẳng lẽ tảng đá này là bảo bối, bị hắn trong lúc vô tình ném đi?

Hắn lại đưa mắt xem xét, trong động tuy có vô số hòn đá, nhưng giống như khối hắc thạch này lại không có khối thứ hai!

Chẳng lẽ tảng đá này thật sự là bảo bối?

Người nọ hồi tiếc đến thiếu chút nữa dùng đầu đập vào tường!

Không sai, khối đá này xác thực là bảo vật!

Lâm Lạc vốn cũng không nghĩ Bạch Vân Tông có thể lưu lại vật gì đó, nên chỉ ở ngoài động khẩu không có đi vào, không thể tưởng được bảo vật lại chạy tới dưới chân của hắn!

Ở trong mắt Lâm Lạc, khối hắc thạch này tràn đầy Thổ tinh hoa cực kỳ khổng lồ, quả thực chính là vật báu vô giá!

Trước mắt đã không có Yêu hạch có thể cung ứng hắn luyện hóa, Lâm Lạc “cạn lương thực” vài ngày, chỉ có thể dựa vào khiếu huyết kích hoạt đến thu nạp linh khí, chậm rãi luyện hóa, làm cho hắn thói quen tiến cảnh như bay phi thường khó chịu!

Khối hắc thạch này thật đúng là buồn ngủ gấp chiếu manh, tới quá kịp thời !

Bạch Vân Tông trả một cái giá lớn to như vậy, chỉ thu hoạch một đầu Hôi Thạch Ly ấu tể cần vài thập niên mới có thể tiến nhập Tiên Thiên Cảnh, so sánh xuống dưới, Lâm Lạc không đổ một giọt mồ hôi liền có được một khối bảo thạch, thành người thắng lớn nhất trong chuyện này!

Nếu để cho đám người Bạch Vân Tông kia biết rõ bọn họ chỉ là làm mai mối cho Lâm Lạc, không biết có thể phun ra một búng máu hay không!

Đại bộ đội rất nhanh trở về đến Thanh Giao doanh địa. Tuy Bạch Vân Tông đánh Tiên Thiên Hôi Thạch Ly tổn thất lớn nhất, nhưng tam đại gia tộc cũng bị đả kích không nhỏ, tộc nhân dưới Bạo Khí Cảnh toàn bộ chết hết!

Điều này làm cho quan hệ của tam đại gia tộc cùng Bạch Vân Tông xuất hiện khập khiễng rất lớn, nếu không phải bọn họ kéo toàn bộ nhân viên đồng thời xuất động, những người tuổi trẻ này sẽ không có không công chết đi!

Phải biết rằng, những người kia đều là hi vọng tương lai của tam đại gia tộc!

Khi cả đám trở lại doanh địa, gần kề qua nửa ngày, Bạch Vân Tông có người đến.

Người không nhiều lắm, chỉ có bốn. Nhưng khi bọn hắn bước vào doanh địa, tất cả mọi người liền tâm linh run rẩy dữ dội, sinh ra một ý sợ hãi không cách nào chống cự, chỉ cảm thấy sinh tử hoàn toàn không thuộc chính mình, chỉ cần ý niệm trong đầu của đối phương nhất chuyển, mình sẽ bị mất mạng!

Loại cảm giác này, cùng lúc trước đối mặt Tiên Thiên Hôi Thạch Ly giống như đúc, chỉ là lúc này càng thêm mãnh liệt!

Tiên Thiên Cảnh tuyệt thế cường giả!

Mà vẫn không chỉ một cái! Trong lòng Lâm Lạc giật mình, hắn nương theo Hỗn Độn Dung Lô có thể thấy được bốn người này có ba cái là Tiên Thiên Cảnh cường giả, một cái là Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong cao thủ!

Ba Tiên Thiên Cảnh cường giả đều là hoa giáp lão nhân, nhưng Hậu Thiên thập nhị tầng diên phong này lại là một trung niên nhân chừng ba mươi, nhưng rõ ràng là một đỉnh cấp cường giả, nhưng người này lại không có chút phong phạm cao thủ nào, phệ giống như một con trư mập, hai con mắt mê đắm, đều đảo quanh trên người nữ tử tuổi trẻ ở trong doanh địa.

Lâm Lạc thực sự rất khó tưởng tượng, loại người này cũng có thể đạt tới Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong sao?

Ba Tiên Thiên Cảnh cường giả căn bản không có xem bất luận kẻ nào, này đã không thể dùng ngạo mạn để hình dung, mà là căn bản không nhìn!

Xác thực, Tiên Thiên Cảnh cường giả có tư cách như vậy, cho dù Hậu Thiên thập nhị tầng cao thủ trong mắt bọn hắn cũng chỉ là con kiến hôi cao cấp một chút, đưa tay trong lúc đó có thể oanh giết! Thật giống như thời điểm một người lành nghề ra đi, hắn là tuyệt sẽ không nhìn con kiến trên mặt đất có đi qua hay không!

Sau khi bốn người đi vào doanh trường Bạch Vân Tông, cổ uy áp này mới dần dần biến mất, hiển nhiên, ba Tiên Thiên Cảnh cường giả này là cố ý cho tam đại gia tộc một hạ mã uy, ý ở kinh sợ!

Điều này hiển nhiên làm ra hiệu quả vô cùng tốt, người của Tam đại gia tộc đều là sắc mặt tái nhợt, tâm thần giống như vừa qua quỷ môn quan, ý chí tinh thần sa sút! Thụ đả kích này, thật nhiều người đời này đừng mơ tưởng muốn ở võ đạo chi lộ có chỗ tiến !

Đối với Bạch Vân Tông mà nói, bọn họ chỉ cần ba con chó mà thôi, đương nhiên sẽ không nguyện ý chứng kiến tam đại gia tộc quật khởi, đến dao động địa vị chủ nhân của bọn họ, tùy thời chèn ép là tất yếu.

Tuy bốn người mới tới của Bạch Vân Tông cũng không có lộ ra thân phận, nhưng trên đời này không có tường không lọt gió, bốn người này rất nhanh liền từ trong miệng vài đệ tử Bạch Vân Tông tiết lộ đi ra.

51. Chương 51: Sứ Giả Bạch Vân Tông

Ba gã Tiên Thiên Cảnh cường giả này đều là Trưởng lão của Bạch Vân Tông, theo thứ tự là Thất, Bát, Cửu. Mà trung niên mập mạp kia là con trai độc nhất của Bạch Vân Tông Tông chủ Quách Linh Nguyên, tên là Quách Dương, mười đủ mười phẩm tính bất hảo, tính cách háo sắc, lười biếng thành tánh, một thân tu vi này chính là dựa vào ăn đan dược ngành sanh đẻ à ra!

Mặc dù Quách Linh Nguyên có mười bốn nữ nhi, nhưng nhi tử chỉ có một Quách Dương! Tuy hấn y nguyên ở trên người thê thiếp của mình cày cấy liên tục, hy vọng có thể sinh ra một nhi tử đầy hứa hẹn, kéo dài huyết mạch, kế thừa Tông phái, nhưng ở trước khi nhi tử thứ hai sinh ra, Quách Dương dù không chịu nổi thế nào cũng là bảo bối tâm can của hấn!

Bởi vậy, lúc này đây sau khi được đến tin tức của Tiên Thiên Hối Thạch Ly, Quách Linh Nguyên trước tiên phái ra ba vị Trưởng lão bảo vệ Quách Dương tới thu hồi Yêu đan, chỉ cần luyện thành Tiên Thiên Kim Đan, nhi tử không chịu nổi này có thể tiến vào Tiên Thiên Cảnh !

Buổi chiều, Lâm Lạc đi tới trong rừng rậm bên ngoài doanh địa, lấy ra hắc thạch được từ huyết động của Hối Thạch Ly, Hỗn Độn Dung Lô vận chuyển, bắt đầu luyện hóa tinh hoa trong đó, đạt được Thổ lực đã tinh thuần, lại khổng lồ.

Hấn không có lựa chọn ở trong doanh địa tu luyện, đó là bởi vì hấn hiện tại danh tiếng quá nổi, quý mới biết Thảm, Lý hai nhà có thể đối với hấn triển khai ám sát hay không. Không hề nghi ngờ, một võ giả ở lúc tu luyện chính là thời khắc hấn suy yếu nhất, cho dù võ giả Cường Khí Cảnh cũng có thể lật thuyền trong mương!

Thổ lực liên tục không ngừng chuyển hóa làm Thổ hệ chân nguyên lực, tu vi của Lâm Lạc bắt đầu rất nhanh tăng trưởng.

Hiện tại đã không có đại lượng Yêu hạch cung ứng hấn luyện hóa, Lâm Lạc muốn nhanh chóng tăng tu vi lên, phải tìm được đủ loại Ngũ Hành tinh hoa! Giống yêu hạch có thể không thuộc tính hóa thành Ngũ Hành chân nguyên lực, nhưng các loại tinh hoa lại không được, xem khối hắc thạch này cũng chỉ có thể chuyển hóa thành Thổ chi lực, tứ hệ chân nguyên lực khác muốn đạt được tăng lên, hoặc là đi tìm tứ hệ tinh hoa khác, hoặc là thông qua kích hoạt khiếu huyết thu nạp linh khí đến chậm rãi luyện hóa.

Nhưng Ngũ Hành cùng tu vẫn là ưu thế cự đại, nếu Lâm Lạc giống như trước chỉ tu luyện Xích Dương Quyết mà nói, khối hắc thạch này đối với hấn không có bất cứ tác dụng gì .

Luyện hóa! Luyện hóa! Luyện hóa!

Xào xạc xào xạc!

Bởi vì không phải ở địa phương an toàn, Lâm Lạc cho dù ở lúc tu luyện cũng giữ vững tính cảnh giác nhất định, hấn đột nhiên nghe được một hồi động tĩnh, vội vàng dừng luyện hóa lại, mở mắt.

Một đôi nam nữ từ trong bụi cỏ chui ra, lập tức lẩn vào một đoàn, nữ còn phát ra tiếng cười liên tiếp.

Lâm Lạc nhẹ nhàng thở ra, nguyên lai là nam nữ vụng trộm giao hoan, lại vừa vận lựa chọn chỗ hấn tu luyện. Cái này cũng không kỳ quái, Lâm Lạc sẽ chọn cái chỗ này, là bởi vì nơi này đủ bí mật, đồng dạng cũng là nơi tốt để vụng trộm giao hoan.

Bất quá, khi Lâm Lạc chứng kiến bộ dáng nam nữ này liền không khỏi sửng sờ.

Nguyên lai hai người bọn họ không phải người khác, đúng vậy Bạch Vân Tông thiếu gia Quách Dương cùng người nổi bật trong một đời tuổi trẻ Thượng Quan Nguyệt!

Lúc này hai người đã lẩn thành một đoàn, Quách Dương thành thực lột hết quần áo của Thượng Quan Nguyệt, hai người trần truồng ôm thành một cục, không ngừng ngọ nguậy, Thượng Quan Nguyệt lại phát ra tiếng rên rĩ làm cho người ta mặt đỏ tới mang tai.

Mặc dù Lâm Lạc là Lâm gia Đại thiếu gia, nhưng ba năm này trôi qua cực kỳ gian khổ, nào có cơ hội thử nghiệm sự tình nam nữ hoan ái này, nhìn xem đôi cầu nam nữ đang ở trước mặt hần tăng tị với nhau, lập tức phi thường không được tự nhiên, đặc biệt này thân thể của Thượng Quan Nguyệt trần truồng như nhộng, hai tòa Ngọc Phong cùng một nhúm cỏ đen giữa hai chân, làm cho hần có loại xúc động kỳ quái tìm đập rộn lên.

Nhưng hần lại không dám di động, hai người đối phương đều là Cương Khí Cảnh cao thủ, hơi có chút động tĩnh liền có thể kinh động bọn họ. Mà bị người phá vỡ chuyện tốt, bọn họ khẳng định phải giết Lâm Lạc để tiết hận!

Mặc dù Quách Dương dùng đan dược chất chồng mới ra tới Hậu Thiên thập nhị tầng, chiến lực có hạn, nhưng tu vi cuối cùng bày ở đó! Huống hồ bọn họ là hai người! Trở mặt đối với Lâm Lạc mà nói không phải một chuyện tốt.

Nói sau, nơi này cách doanh địa rất gần, cho dù Lâm Lạc có thể chiến thắng bọn họ, đối phương cũng rất dễ dàng chạy trốn tới trong doanh địa. Đến lúc đó, Lâm Lạc đối mặt đúng là Tiên Thiên Cảnh cường giả!

Nên hần chỉ có thể kiên cường chịu đựng, ở một bên làm kẻ rình coi bất đắc dĩ.

Kỳ thật dù Lâm Lạc không có kinh nghiệm phương diện này, nhưng trên thực tế nam nữ ở chuyện này đều là vô sự tự thông, lần này nhìn xem coi như là một lần hướng dẫn cho hần sau này.

Khá tốt, hai người này rất nhanh liền xong việc, Quách Dương ngay từ đầu còn sinh long hoạt hổ giống như lợn chết ghé vào trên thân thể uyển chuyển của Thượng Quan Nguyệt, giống như một đồng bùn nhão bôi ở trên hoa tươi, thấy thế nào cũng không được tự nhiên.

Lâm Lạc không khỏi thầm nghĩ hai người này như thế nào còn chưa xéo đi, nhưng không ngờ hai người kia rõ ràng hàn huyền, không ngoài là Quách Dương nói ở Bạch Vân Tông là như thế nào như thế nào tưởng niệm Thượng Quan Nguyệt, nên đặc biệt tới cùng nàng gặp gỡ.

Thượng Quan Nguyệt khanh khách cười nịnh nọt một hồi mới nói:

- Đại thiếu gia của ta, ngài cũng đừng lừa ta, ta còn không biết tính người sao? Người lúc này tới, không phải là muốn nhìn một chút trong tam đại gia tộc có nữ nhân xinh đẹp cho người chà đạp hay không sao?

- Cái gì gọi là chà đạp, bản Thiếu Tông chủ cái này gọi là sủng ái, là phúc khí của các nàng !

Quách Dương quả nhiên lộ ra nguyên hình.

- Vậy người có nhìn trúng cái nào hay không?

- Nha đầu Thẩm gia kia không tệ, mông tròn ngực lớn, lớn lên lại rất xinh đẹp, có thể làm thị thiếp thứ mười bảy của ta.

- Không có đi Lâm gia bên kia nhìn xem sao? Bọn họ có một đệ tử khác họ, gọi Nam gì gì đó, này lớn lên có thể nói quốc sắc thiên hương, ngay cả ta cũng xấu hổ không bằng!

- A?

Quách Dương hứng thú đại động.

Trong lòng Lâm Lạc không khỏi sinh oán hận, thầm nghĩ Thượng Quan Nguyệt như thế nào thấp hèn như thế, không những mình cam tâm làm đồ chơi, còn muốn hành động dẫn mối ! Nếu đối lại là người khác, Lâm Lạc còn có thể bỏ mặc, nhưng Nam Nhược Hoa lại không được.

Hần thiếu đối phương một thiên đại nhân tình, tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Hai người Quách Dương lại hảo triền miên một phen, nói chút ít lời nói tán tỉnh bồn nôn, thẳng qua nửa canh giờ sau bọn họ mới ly khai nơi đây.

Lâm Lạc tạm thời để phiền toái như Quách Dương qua một bên, tiếp tục vận chuyển Hỗn Độn Dung Lô, luyện hóa hắc thạch trong tay.

Bất tri bất giác sắc trời đã sáng rõ, Lâm Lạc nhảy lên mà dậy, về tới trong doanh địa, lập tức đi tìm Nam Nhượng Hoa.

- Khái khái!

Lâm Lạc ở bên ngoài doanh trường nhẹ nhàng ho khan một chút.

52. Chương 52: Ô Nguyên Thạch. (1)

- Nam tiểu thư, có ở đây không?

- Vào đi!

Nam Nhượng Hoa phong khinh vân đạm nói, một bộ vạn vật không động tâm.

Lâm Lạc xốc doanh trường lên đi vào, chỉ thấy mỹ nữ phong hoa tuyệt đại này đang nghiêng dựa vào trên ghế dài, phong tình vạn chủng, cũng khó trách Thượng Quan Nguyệt sẽ tự ti mặc cảm.

- Nàng tốt nhất là lập tức rời đi thôi!

Lâm Lạc ngồi xuống.

- Vì cái gì?

- Quách Dương kia nàng biết không? Hắn đang định nạp nàng làm. . . cũng không biết thị thiếp thứ mấy của hắn! Nơi này là địa bàn của Bạch Vân Tông, lại có Tam đại Tiên Thiên Cảnh cường giả tọa trấn, nếu hắn muốn miễn cưỡng mà nói, không có người có thể ngăn cản!

Nam Nhượng Hoa lộ ra một vòng chán ghét, nhưng lập tức thu vào nói:

- Người sẽ bảo vệ của ta, phải không?

Lâm Lạc không khỏi cười khổ, nàng cũng không tránh khỏi quá để ý mình đi!

- Tuy ta không thể không để ý, bất quá ta trước mắt xác thực không có thực lực này!

Nam Nhượng Hoa dịu dàng cười nói:

- Đừng lo, ta có một loại bí thuật có thể thay đổi hình dáng tướng mạo!

Trong ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của Lâm Lạc, cặp mắt của nàng mất đi thần thái, môi trắng bệch, cái mũi có chút hạ xuống, tuy nhìn về phía trên không có bao nhiêu biến hóa, chỉ là vừa nhìn vào, thật giống như thay đổi một người khác, trở nên dung mạo xấu xí, thuộc về ném đến trong đám đông căn bản sẽ không khiến người chú ý!

Thật thần kỳ!

Không ngờ Nam Nhượng Hoa có loại bí thuật này, Lâm Lạc liền yên tâm, xoay người ly khai doanh trường của Nam Nhượng Hoa.

Bất quá, Nam Nhượng Hoa trong mắt hắn là càng ngày càng thần bí !

- Di?

Lâm Lạc đột nhiên khẽ giật mình, hắn đột nhiên nhớ lại vừa rồi chứng kiến Nam Nhượng Hoa, vàng sáng trên người đối phương phát ra là từ Hậu Thiên thập tầng đến Hậu Thiên thập nhị tầng! Hắn tinh tường nhớ rõ, trước kia tu vi của Nam Nhượng Hoa nhìn về phía trên chỉ vẹn vẹn có Hậu Thiên thất tầng đến cửu tầng.

Cùng bí thuật có thể biến ảo hình dáng tướng mạo của nàng giống nhau, Nam Nhược Hoa tất nhiên cũng có một pháp môn che dấu tu vi của mình! Chỉ là theo thực lực của Lâm Lạc tăng lên, pháp môn này đối với Lâm Lạc hiệu quả càng ngày càng thấp, dần dần cho thấy cảnh giới chân thật của Nam Nhược Hoa.

Bất quá, cho dù là Hậu Thiên thập nhị tầng, kia nhất định là tu vi chân thật của Nam Nhược Hoa sao?

Nhưng nếu không phải Hậu Thiên thập nhị tầng mà nói, chẳng lẽ nàng còn có thể là Tiên Thiên Cảnh tuyệt đỉnh cao thủ?

Lâm Lạc hiểu rõ đối với Nam Nhược Hoa càng nhiều, liền cảm thấy trên người của nàng bí ẩn nặng nề! Cô gái này đến tột cùng là tại sao phải đến Lâm gia? Tại sao muốn theo tới Thanh Giao doanh địa?

Nếu nói là nàng lòng mang ác ý, lúc trước căn bản không cần cho hấn một hạt Cửu Chuyển Ngọc Lộ Đan trân quý! Cho dù tu vi của nàng chỉ có Hậu Thiên thập nhị tầng, ở Lâm gia cũng đủ để quét ngang hết thấy, cướp lấy đồ vật mà nàng muốn lấy!

Không nghĩ ra! Nghĩ không ra! Toàn thân nữ tử này bao phủ quang hoàn thần bí! (* DG: Lộ hết ra không phải sẽ biết sao khả khả)

Lâm Lạc đơn giản sẽ không suy nghĩ, dù sao Nam Nhược Hoa thủy chung không có ác ý, ngược lại đối với hấn còn có đại ân, cho dù người ta có chút bí mật thì như thế nào, chính hấn cũng không phải có bí mật sao?

Hấn rời doanh địa, tìm một địa phương bí mật tiếp tục luyện hóa hắc thạch, Thổ hệ chân nguyên lực trong cơ thể lại bắt đầu giống như bay tăng trưởng.

Hậu Thiên thập nhị tầng trung kỳ, Hậu Thiên thập nhị tầng hậu kỳ, Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong!

Bốn ngày sau đó, khối hắc thạch này bị luyện hóa một nửa, mà Lâm Lạc cách Hậu Thiên thập nhị tầng cũng chỉ vụn vụn có một đường mà thôi!

Nhưng không giống đột phá Hổ Lực Cảnh, Bạo Khí Cảnh, Hậu Thiên thập nhị tầng tuy cũng thuộc về Cương Khí Cảnh, nhưng đánh sâu vào khó khăn cũng không thua kém từ Bạo Khí Cảnh tiến vào Cương Khí Cảnh! Cương khí ba tầng này, một bước khó một bước, uy năng kém thật lớn, trùng kích khó khăn tự nhiên cũng sẽ không đơn giản, nếu không Lâm Hồng Phong cũng không thủy chung bị Lâm Hành Nam áp chế một đầu.

Bất quá, đối với Lâm Lạc có được Hỗn Độn Dung Lô mà nói, cửa ải khó khăn này căn bản là không tồn tại! Chỉ cần có đủ Ngũ Hành tinh hoa cho hấn luyện hóa, hấn có thể không ngừng đột phá, đột phá, đột phá!

Nhưng đột phá không thể bị một chút quấy nhiễu, Lâm Lạc cũng không muốn ở thời khắc trùng kích mấu chốt bị người ở sau lưng chọc một dao, lúc này rời xa doanh địa, tìm một cái thụ động cực kỳ bí mật, cần cần dục dục phong hảo cửa động, lúc này mới bắt đầu đột phá.

Hỗn Độn Dung Lô vận chuyển, Tử Đỉnh trong thức hải chìm nổi, Thổ lực cuộn cuộn không dứt bị Lâm Lạc rút ra, luyện hóa thành Thổ hệ chân nguyên lực bằng bạc tinh thuần, không ngừng tích súc, sau đó bắt đầu trùng kích!

Một lần, hai lần, ba lượt. . . mười bảy lần, ba mươi lăm lần!

Năm ngày sau đó, Lâm Lạc thét dài một tiếng, đột nhiên phá vỡ thụ động nhảy ra, chân nguyên lực trong cơ thể mãnh liệt như nước thủy triều, tay phải hấn mở ra, chân nguyên lực lập tức diễn hóa thành một bàn tay cự đại, thẳng phách về phía cây cổ thụ ngoài hai trượng, bùm một tiếng, đại thụ hai người ôm không hết kia bị oanh thành hai đoạn!

- Hậu Thiên thập nhị tầng quả nhiên so sánh với Hậu Thiên thập nhị tầng cường đại hơn nhiều! Nguyên lai chân nguyên lực nhiều nhất đánh ra một trượng xa, nhưng bây giờ là gấp đôi!

- Lần này đột phá, lại kích hoạt mười lăm khiếu huyết! Đáng tiếc, nếu là Ngũ Hành chân nguyên lực toàn bộ đột phá mà nói, vậy thì có thể kích hoạt bảy mươi lăm khiếu huyết, nhưng hiện tại không có Yêu hạch cung ứng ta luyện hóa, tứ hệ chân nguyên lực khác sẽ tăng lên rất chậm!

- Bất quá tu vi của ta đạt đến Hậu Thiên thập nhất tầng, trái lại đề thăng tứ hệ công pháp khác, so với lúc Hậu Thiên thập tầng, tốc độ này ít nhất có thể đề cao thập bội, cũng không cần quá nhiều thời gian, ta liền có thể nắm hệ công pháp đều đạt tới Hậu Thiên thập nhất tầng!

- Ta cần càng nhiều Ngũ Hành tinh hoa, như vậy mới có thể cam đoan tốc độ tiến cảnh của ta! Bất quá, muốn thông qua hoàn thành nhiệm vụ đổi điểm lũy lấy tài liệu, một năm xuống cũng nhiều lắm là có thể đổi đến một kiện, quá chậm!

Lâm Lạc một bên hướng doanh địa đi tới, một bên đem chủ ý đánh tới trong tồn kho của Bạch Vân Tông:

- Tông môn này tồn tại ít nhất hơn trăm năm, lại có Tiên Thiên Cảnh cao thủ tọa trấn, hẳn là không thiếu thiên tài địa bảo, nếu có thể đi chỗ bảo tàng của bọn họ càn quét một phen mà nói, tất có đại thu hoạch!

Bất quá Bạch Vân Tông chính là có Tiên Thiên Cảnh cao thủ tọa trấn, cho dù Lâm Lạc to gan lớn mật, cũng không dám ở trước mặt những tuyệt thế cường giả kia làm xằng bậy.

. . .

Trong Thanh Giao doanh địa.

- Không đúng! Không đúng!

Một vị Tiên Thiên Cảnh Trưởng lão nhìn xem Hôi Thạch Ly ấu tử ghé vào trên giường êm ngủ say, trong ánh mắt nghi hoặc càng ngày càng nặng, rốt cục nói thầm kêu lên.

53. Chương 53: Ô Nguyên Thạch. (2)

- Lão Bát, người kêu cái gì vậy?

Bạch Vân Tông Thất trưởng lão đang nhắm mắt tu luyện, nghe vậy không khỏi mở mắt.

- Dựa theo điển tịch ghi lại, Hôi Thạch Ly ấu tử mười ngày sinh răng, trăm ngày sinh trảo, nhưng chúng ta đi đến doanh địa đã có mười một ngày, Hôi Thạch Ly ấu tử này lại thủy chung không có mọc răng!

Sắc mặt Bát Trưởng lão rất khó nhìn.

- Trừ phi...

Cửu Trưởng lão cũng biến sắc, tựa hồ đột nhiên nghĩ đến cái gì.

- Trừ khi ấu tử này còn không có ăn Ô Nguyên Thạch!

Thất trưởng lão cùng Bát Trưởng lão đồng thời kêu lên.

Hai mắt Cửu Trưởng lão nhú lại, lập tức bùng lên một đạo Thần Quang sắc bén, giống như lợi kiếm. Hắn đột nhiên quát:

- Nghiêm Minh, tới gặp chúng ta!

Chỉ có ba bốn tức thời gian, Nghiêm chấp sự đã xuất hiện trong doanh trường, lập tức quỳ xuống hành lễ nói:

- Gặp qua ba vị Trưởng lão!

- Nghiêm Minh, ta hỏi người, lúc bọn người bắt được đến Hôi Thạch Ly ấu tử này, có từng chứng kiến phụ qua có một tảng đá màu đen không?

Thất trưởng lão mở miệng hỏi.

- . . .

Nghiêm chấp sự không khỏi khê giật mình, lúc ấy hắn chỉ lo Hôi Thạch Ly ấu tể, làm sao đi lưu tâm tăng đá gì! Nhưng hắn vẫn không dám đem lời này nói ra, bởi vì ba vị Trưởng lão hiển nhiên rất coi trọng việc này, thần sắc nghiêm túc đến đáng sợ!

Hắn nghĩ nghĩ, mới nói:

- Đệ tử cũng không tinh tường, bắt quá tất cả gì đó từ trong động Hôi Thạch Ly mang tới toàn bộ đều ở kho hàng niêm phong cất vào kho, đệ tử lập tức đi thăm dò xem một phen!

- Không cần, chúng ta tự mình đi!

Ba Tiên Thiên Cảnh cao thủ đứng dậy, dĩ nhiên từ trong doanh trường biến mất.

Nghiêm chấp sự cũng không dám chậm trễ, vội vàng chạy đi kho hàng, nhưng thời điểm hắn đuổi tới, lại chỉ xem sắc mặt ba vị Trưởng lão đều tái nhợt, một bộ giận không kiềm được.

Tuy hắn không rõ ràng lắm xảy ra chuyện gì, nhưng có thể khẳng định tuyệt không có chuyện tốt! Bi kịch nhất vẫn là hắn không thể không kiên trì đi tới nói:

- Ba vị Trưởng lão, có tìm được không?

- Nói nhảm, tìm được rồi chúng ta còn có thể đứng ở chỗ này sao?

Bát Trưởng lão trừng mắt, đối với Nghiêm chấp sự chính là một phen quát tháo.

Ngược lại Thất trưởng lão thì tỉnh táo một ít nói:

- Nhanh chóng mang bọn ta đi hang động của Hôi Thạch Ly, nói không chừng Ô Nguyên Thạch còn ở chỗ này!

- Không sai, người bình thường căn bản không biết Ô Nguyên Thạch trân quý!

Nghiêm chấp sự cuối cùng nhịn không được hỏi:

- Ba vị Trưởng lão, Ô Nguyên Thạch này đến tột cùng là vật gì?

- Mặc dù Hôi Thạch Ly là tồn tại trong huyết mạch của mãnh thú tương đối cao, nhưng bình thường cực hạn là ở Hậu Thiên thập nhị tầng, chỉ có ở kỳ ấu niên ăn Ô Nguyên Thạch, mới có thể sau khi thành niên đột phá Tiên Thiên Cảnh!

Thất trưởng lão nói ra.

- Không chỉ là Hôi Thạch Ly, tất cả mãnh thú ấu tể thổ hệ đều phải ăn Ô Nguyên Thạch mới có hi vọng sau khi thành niên tiến vào Tiên Thiên Cảnh!

Cửu Trưởng lão tiếp lời nói.

- Nếu là Hôi Thạch Ly bình thường còn chưa tính, Tiên Thiên Cảnh Hôi Thạch Ly sinh con, này nhất định là đã chiếm được Ô Nguyên Thạch, nếu không chúng nó tuyệt sẽ không sinh hậu duệ!

Bát Trưởng lão cuối cùng nói ra.

Ba người liếc nhau, Thất trưởng lão nắm lấy phía sau lưng Nghiêm chấp sự, giống như Lão Ưng trảo gà con, làm cho Nghiêm chấp sự căn bản không có sức phản kháng! Ba người đồng thời bay vọt đi, trong nháy mắt rời khỏi doanh địa.

Gần kề hơn hai canh giờ sau, bọn họ đi tới huyết động của Hôi Thạch Ly, có thể thấy được tốc độ của Tiên Thiên Cảnh cao thủ nhanh như thế nào!

Tam đại trưởng lão ở trong động tìm tòi một phen, sắc mặt càng phát ra khó coi.

Nghiêm chấp sự biết mình xông đại họa, nếu Hôi Thạch Ly ấu tể không cách nào đột phá Tiên Thiên Cảnh mà nói, chiến dịch công kích Tiên Thiên Hôi Thạch Ly chính là thiệt thòi về đến nhà! Mười một Cương Khí Cảnh cao thủ chết, tổn thương gần hết, lại chỉ đổi lấy một đầu mãnh thú tương lai chỉ có Hậu Thiên thập nhị tầng, cái tổn thất này căn bản không phải Bạch Vân Tông có thể thừa nhận !

Hắn vội vàng vắt hết óc, đột nhiên nhãn tình sáng lên nói:

- Ba vị Trưởng lão, sau khi chúng ta sơ qua sơn động này, người ba đại gia tộc đã từng tiến vào qua, nói không chừng Ô Nguyên Thạch đã rơi vào trong tay của bọn hắn!

- Hồ đồ! Địa phương trọng yếu như vậy cũng có thể cho bọn hắn tiến đến sao?

Thất trưởng lão giận dữ, thân thủ hư không tát tới một cái.

Pằng...

Gò má bên trái của Nghiêm chấp sự lập tức cao cao sưng lên.

Nhưng Nghiêm chấp sự lại giận mà không dám nói gì, còn phải vô cùng cung kính cúi đầu nhận lầm.

- Túc túc về đến doanh địa, đồng tiến phong tỏa, không cho bất luận kẻ nào rời đi, cho đến khi tìm được Ô Nguyên Thạch mới thôi!

Ba Trưởng lão đồng thời gật đầu, nắm lên Nghiêm chấp sự, giống như một cơn lốc lướt gấp đi xa.

. . .

Sau khi Lâm Lạc trở lại doanh địa, lại vừa vặn gặp được tin tức Bạch Vân Tông tuyên bố phong tỏa doanh địa, ngay từ đầu hắn còn không biết xảy ra chuyện gì, nhưng phong tỏa doanh địa hắn không cách nào sẵn bắt mãnh thú, tìm kiếm Ngũ Hành tinh hoa, chỉ có thể dựa vào khiếu huyết thu nạp linh khí đến tu luyện, đây là hắn không thể tiếp nhận!

Huống hồ, không thể vào ra doanh địa hắn cũng không cách nào hoàn thành nhiệm vụ, lợi nhuận không đến điểm tích lũy, thì đối không đến vũ kỹ cùng tài liệu, cái này là làm trái với mục đích tới đây của hắn! Nếu bị nhốt trong doanh địa mà nói, vậy hắn cần gì phải tới nơi này?

Không chỉ là hắn, người của Tam đại gia tộc đều là tiếng oán than dậy đất, chỉ là ngại dâm uy của Bạch Vân Tông mới có thể ở trong đây lòng nén giận vài câu.

Nhưng sau đó, Bạch Vân Tông lại tuyên bố một tin tức, muốn người Tam đại gia tộc giao ra Ô Nguyên Thạch lấy được trong huyết động của Hôi Thạch Ly. Lâm Lạc ngay từ đầu cũng không biết Ô Nguyên Thạch là cái gì, nhưng Bạch Vân Tông miêu tả kỹ càng về Ô Nguyên Thạch, tỷ như đen nhánh như than đá...

Lâm Lạc lập tức nghĩ đến khối hắc thạch bị hắn luyện hóa, cũng giúp hắn đạt tới Hậu Thiên thập nhất tầng chính là Ô Nguyên Thạch!

Cái này cũng không quá kỳ diệu a, nếu để cho Bạch Vân Tông biết rõ Ô Nguyên Thạch đã rơi vào trong tay của hắn, khẳng định phải buộc hắn giao ra, nhưng vật đó đã bị hắn luyện hóa, cho dù Lâm Lạc muốn giao cũng giao không được!

Huống chi, hắn lại không có trộm không có đoạt, Ô Nguyên Thạch này là Bạch Vân Tông không có ánh mắt bỏ lỡ, bây giờ còn muốn lấy về sao?

Lúc trước thời điểm được đến Ô Nguyên Thạch, chỉ có hai người nhìn qua, có lẽ bọn họ trong khoảng thời gian ngắn đã quên, nhưng không cần quá lâu bọn họ nhất định sẽ nhớ tới!

Nếu đến lúc đó bọn họ đi mật báo mà nói. . .

Tưởng tượng như vậy, Lâm Lạc lập tức đứng lên, hướng bên ngoài doanh địa đi đến.

- Đứng lại!

Sau khi mệnh lệnh phong tỏa doanh địa ban ra, Bạch Vân Tông phái ra rất nhiều đệ tử phân tán ở chung quanh doanh địa canh gác, cấm bất luận kẻ nào rời doanh địa. Lâm Lạc lập tức bị một tên đệ tử Bạch Vân Tông ngăn cản đường đi.

54. Chương 54: Ly Khai Doanh Trại. (1)

Mặc dù tu vi đối phương chỉ là Hậu Thiên thất tầng, Lâm Lạc một cái tát có thể chụp chết, nhưng bởi vì trong doanh địa có ba Tiên Thiên Cảnh cao thủ tọa trấn, chỉ cần khiến cho bọn hắn chú ý, Lâm Lạc căn bản không chỗ có thể trốn!

Bất quá, hắn cũng không có tính toán xông qua.

Lâm Lạc lạnh lùng cười nói:

- Người là ai, dám ngăn đường đi của bản thiếu gia?

Đệ tử Bạch Vân Tông này giận dữ, nhưng Lâm Lạc trước sau đánh bại La Cường, Tôn Phúc Thông, Chung Vĩnh Thanh, nghiễm nhiên trở thành đệ nhất cao thủ trong thí luyện giả, hơn nữa Lâm Lạc lại vô cùng kiêu ngạo, tư thái cuồng ngạo kỳ nhân, hắn cũng không muốn trở thành người bị Lâm Lạc quần ẩu!

Không thể không nói, kỳ thật kiêu ngạo cũng có chỗ tốt của kiêu ngạo, nếu như Lâm Lạc bình thường hòa hòa khí khí mà nói, này khẳng định sẽ đập trên mũi mặt của đệ tử Bạch Vân Tông này!

- Tam đại trưởng lão hạ lệnh, phong tỏa doanh địa, bất luận kẻ nào đều không được rời đi!

Đệ tử Bạch Vân Tông này cố nhịn nói.

- Vì cái gì?

Lâm Lạc vô cùng ngạo mạn nói.

Đệ tử Bạch Vân Tông này đầu đầy hắc tuyến, vì cái gì? Tam đại Tiên Thiên Cảnh cao thủ cùng một chỗ hạ mệnh lệnh, còn trông nom vì cái gì, chỉ cần run sợ nghe theo là được! Nhưng đứng ở trước mặt hắn chính là một kẻ kiêu ngạo đến ngay cả chấp sự đại nhân cũng dám chống đối, hắn chỉ có thể nén giận:

- Đây là Tam đại trưởng lão hạ mệnh lệnh, ngươi muốn hỏi vì cái gì mà nói, tự mình đi tìm Tam đại trưởng lão!

- Bản thiếu gia cũng muốn hỏi một chút, tam đại gia tộc chúng ta là tới nơi đây thí luyện, hay là làm kẻ tù tội? Hơn nữa tháng trước, chúng ta bị buộc đi tới động hồ ly kia, kết quả uống mạng rất nhiều tộc nhân, hiện tại lại muốn giam chúng ta, đây là cái đạo lý gì?

Lâm Lạc đột nhiên đề cao thanh âm, chân nguyên lực của Cường Khí Cảnh mênh mông cuộn cuộn mà động, đem thanh âm của hắn truyền khắp cả doanh địa.

- Bạch Vân Tông xác thực thực lực cường đại, nhưng chúng ta có tôn nghiêm, đối đãi với chúng ta như thế, khi chúng ta là cái gì, nô tài của Bạch Vân Tông sao?

Hắn càng nói thanh âm càng lớn, lúc này đã có không ít người nghe được động tĩnh từ trong doanh trường đi ra, nghe được lời nói của Lâm Lạc, tam đại gia tộc là không ít người bắt đầu hưởng ứng.

Cũng bởi vì Bạch Vân Tông khư khư cố chấp, bọn họ tổn thất đại lượng tộc nhân thiên tài, mà Bạch Vân Tông đối với cái này lại cái rắm cũng không có phóng một tiếng, làm cho người của Tam đại gia tộc oán hận chất chứa sâu đậm, chỉ thiếu khuyết một cơ hội bộc phát, mà Lâm Lạc đúng là người châm lửa.

- Không, không phải như thế!

Đệ tử Bạch Vân Tông này kém cỏi ngôn từ, ghen đỏ mắt cũng nói không ra nguyên do.

- Bạch Vân Tông cũng không thể khi dễ người như vậy!

- Đúng, chúng ta chính là tam đại gia tộc !

- Cấp cho chúng ta một lời giải thích, cùng tức khắc giải trừ phong tỏa!

Có thể tới nơi này thí luyện, tự nhiên là người nổi bật trong tam đại gia tộc, không người nào là không tâm cao khí ngạo, nhận hết truy phủng! Có thể đến nơi này chẳng những bị đệ tử Bạch Vân Tông nhục nhã, hiện tại lại lưu lạc thành “Tù phạm”, điều này làm cho những thiên tài năm kia kiêu ngạo đều là ghen đủ khí, hiện tại bị Lâm Lạc đốt kíp nổ, cũng bắt đầu bạo phát đi ra !

Trong khoảng thời gian ngắn, thanh âm giận dữ mắng mỏ trong doanh địa liên tiếp, đã trở nên không thể vãn hồi !

- Ôn ào cái gì!

Một tiếng quát lạnh mang theo vô cùng uy nghiêm truyền đến, chấn đắc tâm thần mỗi người đều rung động, không tự chủ được ngậm miệng lại. Một hoa giáp lão nhân xuất hiện ở trước mặt mọi người, lông mày trắng như tuyết, dáng người thon gầy, đúng là Bạch Vân Tông Thất trưởng lão.

Tiên Thiên Cảnh cao thủ vừa ra, khí thế lập tức cuốn sạch toàn trường, ép tới tất cả mọi người là tâm linh run rẩy dữ dội, như là một con kiến đối mặt một đầu cự tượng, không tự chủ được sinh ra cảm giác nhỏ bé mãnh liệt.

Tử Đỉnh trong thức hải nhẹ nhàng rung động, vẻ hoảng loạn trong nội tâm Lâm Lạc lập tức hề quét là sạch! Hắc ha ha cười dài một tiếng nói:

- Thất trưởng lão, trời đất bao la không bằng đạo lý lớn, bản thiếu gia muốn hỏi một câu, Bạch Vân Tông dựa vào cái gì giam giữ chúng ta?

Lúc này, cho dù người bình thường không phục Lâm Lạc, cũng không khởi phát lên ý bội phục! Ở trước mặt Tiên Thiên Cảnh cao thủ còn có thể chậm rãi nói chuyện, theo lý cố gắng, chỉ là phần dũng khí này đã làm cho người bội phục !

Trong con người Thất trưởng lão hàn quang lóe lên, nhưng lập tức liền thu liễm nói:

- Bồn tông có một kỳ trân bị mất, bồn tọa hoại nghi rơi xuống trong tay người nào đó của ba gia tộc các người, cho nên mới phải phong tỏa doanh địa, đợi cho tìm được kỳ trân này, tự nhiên sẽ giải trừ phong tỏa!

- Ha ha, tam đại gia tộc chúng ta tới nơi này thí luyện, cư nhiên bị người xem trở thành đạo tặc hại nước hại dân! Bản thiếu gia rất không nguyện gánh vác bêu danh như vậy, kính xin chư vị Trưởng lão lập tức tiến hành điều tra, trả lại một cái trong sạch cho bản thiếu gia!

Lâm Lạc đem hai tay giang ra, bày ra một tư thế tùy người lục soát.

- Đúng, kính xin cho chúng ta một cái trong sạch!

Vài chục người đồng thời hưởng ứng, đều mở hai tay ra. Bọn họ đều là hạng người tâm cao khí ngạo, tự nhiên không muốn gánh vác xú danh như vậy.

Sắc mặt Thất trưởng lão không khỏi âm trầm, không nghĩ tới Lâm Lạc cư nhiên lớn mật như thế, dám cùng hắc đối địch! Tuy hắc nhắc tay trong lúc đó có thể giết Lâm Lạc, nhưng mọi người nhìn chằm chằm, dù sao tam đại gia tộc cũng là một con chó bọn họ dưỡng, bình thường quát tháo khiến trách không có gì, nhưng mà không thể làm quá mức, cầu bị ép còn có thể cắn người!

- Được rồi!

Nhiều người tức giận khó phạm, Thất trưởng lão cũng không muốn làm được quá tuyệt, lúc này phát phát tay.

- Mỗi người sau khi trải qua lục soát, có thể xuất nhập doanh địa!

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người như là đánh thắng trận lớn, nguyên một đám thần thái bay lên!

Đây là tự nhiên, bọn họ rõ ràng làm ột vị Tiên Thiên Cảnh cao thủ nhượng bộ, điều này có thể có mấy người làm được? Nhưng mà có rất nhiều người đều là một trận hoảng sợ, nếu Thất trưởng lão không quan tâm, lật tay trong lúc đó liền chụp chết bọn họ, vậy bọn họ thực sự là chết vô ích, gia tộc tuyệt không có khả năng bồi vậy mà hướng một vị Tiên Thiên Cảnh cao thủ tuyên chiến!

Trải qua một phen soát người, rất nhiều người đều ly khai doanh địa, tiến vào trong núi sâu đi làm nhiệm vụ. Dù sao bọn họ đến nơi này chính là vì kiếm lấy điểm tích lũy dùng để đổi vũ kỹ, đan dược, nếu không cần gì phải tới nơi này ăn nói khép nép?

Lâm Lạc vừa ly khai Thanh Mông Sơn, lập tức phiêu nhiên đi xa.

Tin tức hần được Ô Nguyên Thạch khẳng định không dấu được bao lâu, hơn nữa lần này tự chúng nháo sự, nhiều lần khiêu khích uy nghiêm của Bạch Vân Tông, chỉ sợ bị bắt được chính là chữ chết!

Lâm Lạc cũng không có lựa chọn quay về Lâm gia, mà là hướng về phương hướng hoàn toàn ngược nhau đi tới.

55. Chương 55: Ly Khai Doanh Trại. (2)

Bốn ngày sau, hần ra khỏi Thanh Mông Sơn, lại trần trọc hướng phía nam đi hơn trăm dặm, tiến nhập một mảnh đại sa mạc.

Bạch Dương trấn vốn là một trấn nhỏ biên thủy của Đại Thông Quốc, mà phiên sa mạc chính là biên cảnh tự nhiên của Đại Thông Quốc cùng Thổ Điện Quốc, tên là Nam Hoang sa mạc, dùng cát bụi cuồng bạo nổi tiếng, chính là một chỗ hiểm địa.

Bất quá, xuyên qua phiên sa mạc này có thể thẳng đến Thổ Điện Quốc, so sánh đi đường vòng sẽ tiết kiệm gần một tháng hành trình. Bởi vậy, cho dù Nam Hoang sa mạc hoàn cảnh ác liệt, hàng năm đều có không ít tiểu thương bí quá hoá liều, dùng lạc đà mang theo hàng hóa vắng lại.

Cái này cũng sinh ra nguy hiểm khác... đạo tặc sa mạc!

Bất quá dùng thực lực trước mắt của Lâm Lạc, vô luận là hoàn cảnh tự nhiên ác liệt hay là sa đạo tàn nhẫn đều không thể đối với hần cấu thành uy hiếp gì, hần không chút do dự tiến nhập phiên tuyết địa này.

Mặc dù Thanh Mông Sơn có vô số thiên tài địa bảo, nhưng Lâm Lạc cũng không dám không coi ba Tiên Thiên Cảnh cao thủ vào đầu mà hoạt động, mà phiên Nam Hoang sa mạc này đồng dạng hiểm có dấu chân người đến, các loại bảo vật vô số, chỉ đợi người hữu duyên khai quật.

Đối với Lâm Lạc mà nói, đường tu hành của hần chính là luyện hóa Ngũ Hành tinh hoa, người khác bế quan khổ tu đối với hần mà nói là một điểm dùng cũng không có! Năm hệ cùng tu tuy uy lực cường đại, nhưng cho dù số lượng khiêu huyết hần kích hoạt cùng những người khác đồng dạng, thời gian tiêu hao so sánh với người khác cũng nhiều ra gấp năm lần!

Phiên sa mạc này quả nhiên giống như nghe đồn, hoang vu vô cùng, thỉnh thoảng còn có thể chứng kiến từng chồng bạch cốt thi hài. Có rất nhiều nhân loại, cũng có mãnh thú, ở nơi này ai cũng có thể là thợ săn, cũng có thể là con mồi!

- Ân?

Lâm Lạc đột nhiên từ trên lưng cảm giác được một tia dao động rất nhỏ, hần bỗng nhiên xoay người ra sau, nhưng sau lưng lại một mảnh thiên địa cát vàng liên tiếp, không có một tia dị sắc.

Nhưng vào lúc này, dao động rất nhỏ này lại lần nữa từ phía sau lưng truyền đến, cái này làm Lâm Lạc cả kinh không nhẹ, vội vàng xoay người một cái, nhưng phía trước vẫn là cát vàng đầy trời, Quỷ Ảnh cũng không trông thấy một cái.

Hần không khỏi có cảm giác sờn tóc gáy, cuối cùng là vật gì, hành động cư nhiên mau lẹ như thế, nếu là triển khai đánh lén đối với hần mà nói, không phải là có thể đơn giản đắc thủ sao?

Tập...

Dao động rất nhỏ này lại tới nữa rồi, lần này cư nhiên còn mang theo một tia giông vang!

Lâm Lạc mạnh mẽ tỉnh ngộ lại, liền tranh thủ cởi ba lô xuống, mở ra, chỉ thấy quả trứng quái dị mà hần lấy được từ Hòa Hạo động rõ ràng xuất hiện một vết rách, thời điểm cầm trên tay có thể cảm giác được trong đó truyền đến chấn động rất nhỏ!

Nguyên lai là tiểu đồng tây trong đó muốn ấp trứng đi ra, lại dọa Lâm Lạc ra một thân mồ hôi lạnh!

Cũng khó trách, quả trứng quái dị này không biết niêm phong trong khối hỏa ngọc kia bao nhiêu lâu, Lâm Lạc hoàn toàn không nghĩ tới nó thật có thể ấp ra tân sinh mệnh!

Nhưng mà, tuy quả trứng quái dị này cho thấy dấu hiệu muốn ấp trứng, nhưng giống như người khó sinh, chậm chạp không thấy tiểu tử kia xuất hiện, hai ngày sau, chỉ là tần suất chấn động càng ngày càng cao, lại thủy chung không có thể bạo vỡ đi ra.

Mãi cho đến ngày thứ tư, vỏ trứng này chấn động càng ngày càng mãnh liệt, ngay cả Lâm Lạc cũng phải ngừng chạy đi, kiên nhẫn chờ đợi tiểu tử kia xuất thế.

Tap, tap tap tap!

Ở dưới hẩn nhìn chăm chú nhìn đi, vỏ trứng đột nhiên bị cắn mở, hiện ra một tiểu đông tây giống như con chuột, chỉ lớn nhỏ bằng bàn tay, toàn thân hoa râm, ánh mắt lại là huyết hồng sắc, giống như hai khóa Hồng Bảo Thạch, mỹ lệ cực kỳ.

- Chi nha, chi nha!

Tiểu đông tây nhìn Lâm Lạc không ngừng loạng choạng tứ chi, một bộ hoa chân múa tay vui sướng.

- Chẳng lẽ tiểu đông tây này xem ta trở thành cha mẹ của nó?

Lâm Lạc không khỏi nghĩ đến:

- Xác thực nghe nói qua dã thú vừa sinh sẽ xem vật đầu tiên nhìn vào mắt trở thành cha mẹ, bất quá, ta thực sự phải nuôi nó sao?

Tiểu đông tây không biết mình vừa mới sinh ra đã gặp phải khả năng bị ném bỏ, còn ở đằng kia sung sướng chi nha chi nha kêu lên vui mừng, nhưng nó rất nhanh đã kêu mệt mỏi, mở ra cái miệng nhỏ nhắn cắn vỏ trứng của mình.

Tap băng! Tap băng!

Vỏ trứng phát ra tiếng vang thanh thúy, giống như miếng sắt!

Lâm Lạc không khỏi đưa tay cầm lấy một khối vỏ trứng, nhẹ nhàng sờ sờ, rõ ràng không có thể bóp nát vỏ trứng! Hẩn không khỏi kêu một tiếng, tuy hẩn chỉ dùng ba thành khí lực, nhưng này chính là ba thành khí lực của Hậu Thiên thập nhất tầng cao thủ a, đủ để bóp nát một khối thiết bản!

Cho đến khi hẩn dùng đến năm thành khí lực, vỏ trứng này mới phát ra một tiếng giòn vang, cắt thành vài khối mảnh vỡ.

Nhìn xem tiểu đông tây đang vui sướng gặm vỏ trứng, Lâm Lạc không khỏi chấn dung, tiểu gia hỏa này thật là không phải vật phàm, rõ ràng có thể giảo phá vỏ trứng cứng rắn như vậy!

Hẩn đến tột cùng chiếm được quái vật gì a!

Mặc dù vàng sáng trên người vật nhỏ này cũng chỉ có Hậu Thiên tầng một cũng chưa tới, nhưng lực cắn của nó thật sự là cực kỳ khủng bố, cho dù Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong cao thủ bị nó thành linh cắn một ngụm mà nói, đó cũng là cắn cái gì cái đó đoạn, không mang theo một tia trả giá !

Hàm răng của Tiểu đông tây này tuyệt đối là thần binh cấp bậc a!

Kỳ quái, vô luận là thú hay người, mới sinh ra không phải đều không có hàm răng sao?

Lâm Lạc đẩy miệng tiểu đông tây ra, chỉ thấy trong miệng tiểu tử kia mọc hai hàng răng rậm rạp, đầu lưỡi hồng nhạt phi thường đáng yêu.

- Chi nha, chi nha!

Bị cắt đứt ăn cơm, tiểu đông tây có vẻ phi thường bất mãn, nhưng Lâm Lạc chính là “Mẫu thân” đại nhân của nó, nó cũng chỉ có thể dùng một đôi mắt to manh manh nhìn xem Lâm Lạc, giả bộ đáng thương.

Lâm Lạc không khỏi cười ha ha, đem tiểu đông tây để xuống, cho nó tiếp tục ăn vỏ trứng.

Tap băng! Tap băng!

Không đến một nén hương thời gian, tiểu đồng tây liền ăn sạch sẽ tất cả mảnh vỡ vỏ trứng, còn nấc một cái, dùng hai chân trước toàn tâm toàn ý sờ lên trên bụng, một bộ ăn rất là no.

- Coi nó như là một sủng vật a!

Lâm Lạc âm thầm nói ra, quyết định thu dưỡng vật nhỏ này.

- Đã như vậy, phải cho nó một cái danh tự! Xem da lông nó như ngân, không bằng liền gọi Ngân Mang đi!

Mang theo Ngân Mang tiếp tục đi tới, Lâm Lạc một đường chém giết mãnh thú, tìm kiếm Ngũ Hành tinh hoa. Nhưng hôm nay vận khí của hắn không tốt, đến buổi tối dừng lại nghỉ ngơi, cũng chỉ săn đến hai con mãnh thú Hậu Thiên bát tạng.

Hiện tại Yêu hạch dưới Cương Khí Cảnh cơ hồ đối với Lâm Lạc mất đi tác dụng, ngay cả nửa nén hương thời gian cũng chưa tới, một khóa bát giai Yêu hạch liền biến thành mảnh vụn, mà chân nguyên lực của Lâm Lạc tăng trưởng nhưng lại cực kỳ bé nhỏ!

56. Chương 56: Ngân Mang

Hắn thở dài, lấy ra một miếng Yêu hạch khác tính toán tiếp tục luyện hóa, thành linh Ngân Mang đột nhiên đánh tới, giống như bạch tuộc ôm lấy Yêu hạch, một bên chảy nước miếng đầm đìa.

Lâm Lạc không khỏi uyển người cười:

- Tiểu đồng tây, đây chính là bát giai Yêu hạch, ngươi ngay cả Hậu Thiên một tạng đều không có đến, nếu ăn mà nói, lập tức phải bạo thể mà chết!

Hắn tự tay muốn lấy Yêu hạch ra, nhưng Ngân Mang lại liều mạng ôm chặt, nếu là Lâm Lạc cưỡng chế cướp lấy mà nói, khả năng tứ chi của tiểu tử kia sẽ bị kéo đứt!

- Hảo hảo hảo, ngươi nếu không sợ chết mà nói, thì ăn đi!

Đối với Lâm Lạc mà nói, hiện tại một quả bát giai Yêu hạch giống như gân gà, ăn vào vô vị, nếu tiểu đồng tây muốn, cho nó cầm lấy đi chơi là được. Mãnh thú cũng có thiên phú bản năng, tuyệt sẽ không tự tìm đường chết.

Tạp băng!

Nhưng ngoài ý muốn đúng là, lúc này tiểu đồng tây lại cho Lâm Lạc một bạt tai, một ngụm liền cắn Yêu hạch xuống một góc.

Lâm Lạc không khỏi đầu đầy hắc tuyến, vội vàng lấy tay bóp khoe miệng của tiểu đồng tây, muốn nó đem vật gì đó nhỏ ra, nhưng Ngân Mang “ưng ực” một cái, đã đem một ít khối Yêu hạch nuốt xuống bụng.

Hiếu kỳ hại chết miêu, tham ăn hại chết thử a!

Tiểu đồng tây không có ngăn trở của Lâm Lạc, này ăn càng nhanh hơn, ba lần bốn lượt đã gặm sạch sẽ Yêu hạch. Nhưng không đến nửa nén hương thời gian, tiểu đồng tây này lại không an phận lần tới, hai con mắt nước mắt lưng tròng nhìn xem Lâm Lạc, tràn đầy đáng thương.

- Ai kêu ngươi tham ăn!

Lâm Lạc cũng không có cách nào, đây chính là một quả bát giai Yêu hạch a, đủ để đem tiểu gia hỏa này chống đỡ bạo vài chục lần !

Nhưng làm cho Lâm Lạc ngạc nhiên chính là, Ngân Mang lăn lộn rõ ràng là ngủ, khoe miệng còn đang chảy nước miếng, trên người chậm rãi hiện lên một tầng quang mang ngân bạch sắc, đem nó bao quanh lấy, tạo thành một cái viên cầu!

Điều này hiển nhiên là chết không xong rồi!

Tiểu tử kia xem ra cũng là quái thai, chẳng những lực cắn khủng bố, năng lực tiêu hóa lại kinh người, xem ra có thể sống qua một kiếp này !

Nhưng lực lượng của bát giai Yêu hạch cũng không phải là dễ dàng tiêu hóa như vậy, cho đến khi mười ngày sau, quang mang trên người Ngân Mang mới phai nhạt xuống. Thân thể Tiểu tử kia run lên, lập tức tỉnh lại, nhảy chồm đến trên đầu vai Lâm Lạc, không ngừng chi nha chi nha kêu gọi, còn lấy cái đầu nhỏ ở trên mặt của hắn cọ cọ, vẻ lấy lòng mười phần.

Khá lắm, rõ ràng đạt đến cảnh giới Hậu Thiên tầng bốn, thoáng cái bước vào Hổ Lực Cảnh!

- Chẳng lẽ tiểu gia hỏa này cũng như Hỗn Độn Dung Lô, có thể luyện hóa hết thủy sao?

Lâm Lạc không khỏi lắc đầu mà cười, hắn mười ngày này lại săn giết nhiều mãnh thú, thu thập đến rất nhiều Yêu hạch, lúc này lấy ra một quả bát giai Yêu hạch, hướng tiểu tử kia đưa tới.

Ngân Mang lập tức lộ ra biểu lộ vừa tham ăn lại sợ sợ, hiển nhiên nó tuy tiêu hóa hấp thu viên bát giai Yêu hạch này, nhưng là khiến nó rất đau đầu, không dám lại đơn giản thử nghiệm.

Lâm Lạc cười to, đem Yêu hạch từ Hậu Thiên nhị tầng đến Hậu Thiên thất tầng tất cả lấy ra một khóa, xếp thành một hàng ở trước mặt Ngân Mang.

Tiểu tử kia lập tức hoan hô nhảy dựng lên, ở trước sáu khóa Yêu hạch ngửi tới ngửi lui một lúc, sau đó tuyển một khóa ngũ giai Yêu hạch, tạp bắng một cái, bắt đầu lang thôn hổ yết cắn nuốt.

Lâm Lạc ngược lại nhẹ nhàng thở ra, người, thú ngôn ngữ không thông, hắn còn chính phát sầu làm như thế nào nuôi tên tiểu tử này, nhưng Ngân Mang cư nhiên thích ăn Yêu hạch, vậy là tốt rồi, tuy mãnh thú Cương Khí Cảnh cũng ít khi thấy, nhưng mãnh thú Hổ Lực Cảnh, Bạo Khí Cảnh lại có thể chạy đầy đất, nuôi sống tiểu tử kia cũng không quá khó khăn .

Lúc này đây sau khi Ngân Mang “bế quan”, tuy thực lực đại trưởng, nhưng cái đầu cũng không có một chút biến hóa, chỉ là lông tơ dài một ít, như tơ như gấm, không dính một hạt bụi.

Lâm Lạc đối với tiểu gia hỏa này đúng là càng thêm yêu thích, chỉ cần tiểu tử kia chi nha chi nha vừa gọi, liền đem các loại Yêu hạch đánh qua, Ngân Mang sẽ giống như chuột dùng hai chân trước ôm Yêu hạch, tạp bắng tạp bắng vài cái liền gặm Yêu hạch sạch trơn.

Cũng may tu vi của Lâm Lạc bây giờ là Cương Khí Cảnh, bằng không muốn thỏa mãn quỷ tham ăn này, thật đúng là không phải một sự tình dễ dàng.

Từng khóa Yêu hạch ăn đi, tốc độ phát triển của Ngân Mang nhanh đến kinh người, ngắn ngủn nửa tháng thì đến được Hậu Thiên thất tầng, làm cho Lâm Lạc cũng có chút ít ghen ghét.

Ngày này, trong sa mạc nổi lên phong bạo, hơn mười đạo gió lốc giống như cuồng long cuộn cuộn, đem vô tận cát vàng hấp đến giữa không trung, trăng diện cực kỳ đồ sộ! Lâm Lạc cũng không có tâm tình nhìn xem một màn này, một khi bị gió lốc quét đến, hắn cũng không có đồ vật gì có thể cố định thân hình, chỉ có thể bị cuốn lên không, té xuống đến phân thân toái cốt !

Vội vàng triển khai thân hình, Lâm Lạc một đường chạy như điên, cho đến khi tránh vào trong một cái sơn cốc, lúc này mới ngăn phong bạo lại, làm cho hắn có thể nhẹ nhàng thở ra.

Mà Ngân Mang thì là không tim không phổi ở trên đầu vai Lâm Lạc nhảy tung tung, tựa hồ cảm thấy kinh nghiệm lúc trước phi thường kích thích, ước gì lao đi ra quấy thêm một hồi.

Màn đêm buông xuống, Lâm Lạc lấy ra thịt của Bạch Man Ngưu mà lúc trước săn bắt đến, để lên đồng lửa nướng ăn.

Ngân Mang vốn không có kỹ cái gì, tuy loại này thịt ăn cũng không thể cho nó tăng lực lượng lên, nhưng tiểu tử kia lại rất tham ăn, trước nếm qua mấy lần, sau đó mỗi khi Lâm Lạc đốt lửa, nó sẽ chi nha chi nha một trận gọi bầy, sau đó dùng hai mắt thật to nhìn chăm chăm vào thịt nướng mà chảy nước miếng, không có nhân phẩm chút nào!

Sau khi đem thịt nướng chín, Lâm Lạc tiện tay kéo xuống một miếng ném cho Ngân Mang, mình cũng bắt đầu đại khoái cắn ăn, vài cái cắn xé liền tiêu diệt hết cái chân trâu. Lấy ra một khóa bát giai Yêu hạch cho

Ngân Mang “tu luyện”, Lâm Lạc cũng khoanh chân ngồi xuống, mở ra khiếu huyết thu nạp thiên địa linh khí, luyện hóa chân nguyên lực vì bản thân.

Không có biện pháp, cửu giai Yêu hạch cũng không đủ cho Lâm Lạc luyện hóa, hiệu suất còn không có nhanh bằng trực tiếp thu nạp linh khí tu luyện.

Bất tri bất giác, cả đêm lặng yên mà qua, nhưng còn không có đợi Lâm Lạc rời đi, trong sơn cốc lại đến một đám khách không mời.

Tổ hợp tám nam một nữ, ngoại trừ nữ tuổi khoảng hai mươi ra, những người khác thì tuổi khác nhau, trẻ tuổi nhất đồng dạng chỉ có hai mươi tuổi, nhưng lớn tuổi nhất đã là hoa giáp chi linh, tu vi cũng không cao lắm, thấp nhất ở Hậu Thiên thất tầng, mới vừa tiến vào Bạch Khí Cảnh, cao nhất thì là hai hoa giáp lão nhân kia, đều là Hậu Thiên cửu tầng.

Những người này trước tiên đều phát hiện Lâm Lạc, lập tức hiện ra vẻ bất thiện, trong ánh mắt hung quang đại lộ, có chút đã rút binh khí ra, cẩn thận đánh giá Lâm Lạc.

- Dừng động thủ!

Nữ tử duy nhất đoạt trước bước ra:

- Người này hẳn là tránh né bão cát mới tới nơi đây, bảo hắn rời đi là được!

57. Chương 57: Bảo Tàng. (1)

- Không được!

Một thanh niên nam tử khác lập tức lắc đầu:

- Chúng ta việc này quan hệ quá nhiều, tuyệt không có thể để lộ một chút tin tức, biểu muội, người quá nhân từ nương tay rồi!

Nàng kia y nguyên lắc đầu:

- Ta tuyệt không đồng ý vô cớ giết người!

- Ha ha!

Một Hậu Thiên cửu tầng lão giả đứng ra giảng hòa.

- Tư Nguyên nói không sai, chúng ta việc này quan hệ quá lớn, tuyệt không có thể bốc lên một chút nguy hiểm! Bất quá, Ngọc Nhụy không muốn giết người, vậy hãy để cho người này tạm thời đi theo chúng ta, đợi sau khi chúng ta được đến bảo tàng, lại thả hắn rời đi!

Lâm Lạc không khỏi bật cười, những người này thật đúng là coi hắn như không khí, như thế nào cũng không hỏi ý kiến của hắn? Bất quá, nghe được hai chữ bảo tàng, Lâm Lạc không khỏi nhãn tình sáng lên, hẳn đang lo không có Ngũ Hành tinh hoa có thể luyện hóa, nói không chừng trong cái gọi là bảo tàng của bọn họ thật có Ngũ Hành tinh hoa!

Dù sao hiện tại hắn cũng không có mục tiêu gì, nhân rồi đi theo thử vận may vậy.

Nàng kia hướng Lâm Lạc đi đến, lộ ra một vòng tiểu dung nói:

- Vị bằng hữu này, người cũng nghe đến chúng ta mới vừa nói rồi đó, đành phải ủy khuất người cùng chúng ta chung sống một thời gian ngắn !

Lâm Lạc đã đánh chủ ý hắc ăn hắc, tự nhiên sẽ không đem thái độ của đối phương để ở trong lòng, nhếch miệng lộ ra một vòng mỉm cười.

- Xuy, tiểu tử này là gốc tử sao?

Thanh niên nam tử kia cười khẩy nói, trong ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Sau khi chín người kia hơi chút nghỉ ngơi, lại ở trong cốc bắt đầu tìm kiếm lên, còn bất chợt lấy ra một tờ địa đồ nhìn xem. Qua ít nhất một canh giờ, bọn họ đi tới một ngõ ngách trong hạp cốc, đều lấy ra vũ khí trên mặt đất đào lên.

Lâm Lạc đã cùng nàng kia nói chuyện phiếm một hồi, biết lai lịch của nhóm người này: hai lão giả Hậu Thiên cứu tăng phân biệt là Chu Vũ Thông cùng Triệu Tam Lương, nàng kia gọi là Triệu Ngọc Nhụy, mà thanh niên thần sắc rất kiêu ngạo kia tên là Chu Tư Nguyên, về phần tính danh những người khác Lâm Lạc nghe qua liền không để ý.

Bọn họ đều là đến từ một trấn nhỏ của Thổ Điện Quốc, phân biệt thuộc về Triệu gia cùng Chu gia, là hai đại gia tộc của địa phương, cùng tình huống của Lâm gia ở Bạch Dương trấn không sai biệt lắm, nhưng thực lực kém hơn rất nhiều, rõ ràng ngay cả một Cương Khí Cảnh cao thủ cũng không có. Mà Chu, Triệu hai nhà là quan hệ thông gia nhiều năm, mẫu thân của Triệu Ngọc Nhụy là cô cô của Chu Tư Nguyên.

Tiền bối hai nhà Chu, Triệu ở rất nhiều năm trước có được một tấm tàng bảo đồ, bảo tàng ở này trong Nam Hoang sa mạc. Chỉ là trong sa mạc khắp nơi cát vàng đầy đất, căn bản không thể nào phán đoán địa hình, bởi vậy cho đến chút ít năm gần đây, hai nhà mới rốt cuộc tìm được địa phương, phái ra cao thủ gia tộc đi đoạt bảo.

Chu Tư Nguyên đối với Lâm Lạc rất không chào đón, đặc biệt khi Lâm Lạc cùng Triệu Ngọc Nhụy nói chuyện, trong ánh mắt của hắn chớp động lên âm độc, tựa hồ đem Triệu Ngọc Nhụy xem thành độc chiếm, không để cho bất luận kẻ nào nhúng chàm.

Nói thật, tuy Triệu Ngọc Nhụy cũng có thể xem như đại mỹ nữ, nhưng cách Nam Nhục Hoa còn có một đại đoạn chênh lệch, ít nhất ở khí chất là kém đến nhiều lắm. Lâm Lạc ngay cả mị lực của Nam Nhục Hoa cũng có thể không đếm xỉa, huống chi là Triệu Ngọc Nhụy này?

Nhưng Chu Tư Nguyên hiển nhiên không cho là như vậy, chỉ là e ngại Triệu Ngọc Nhụy nên không phát tác đi ra, Lâm Lạc có thể khẳng định, cho dù bảo tàng tới tay, bọn họ “thả” mình rời đi, Chu Tư Nguyên cũng sẽ phái người đi tập sát hắn!

Tuy lực lượng võ giả cường đại, nhưng không có công cụ tiện tay, đào đất chưa hẳn có thể so với người bình thường nhanh hơn bao nhiêu. Gần nửa ngày xuống, cả đám mới đào ra một cái hố to sâu bảy xích, rộng một trượng, nhưng phía dưới ngoại trừ đất chính là cát, căn bản không có bóng dáng bảo tàng gì.

Lâm Lạc nhàm chán ngáp một cái, lúc này Ngân Mang ngủ say đã tỉnh lại, lập tức từ trong ống tay áo của hắn chui ra, chi nha chi nha một hồi gọi bậy.

Tiểu đồng tây vô tội vừa đáng yêu hiển nhiên dễ dàng đạt được nữ tính ưu ái, Triệu Ngọc Nhụy lập tức nhân tình sáng lên, chuyển không mở mục quang.

- Lâm huynh đệ, đây là thú sủng của người sao?

Triệu Ngọc Nhụy muốn đưa tay đi ôm Ngân Mang, nhưng Ngân Mang lại đối với người xa lạ cực kỳ cảnh giác, nhanh như chớp lên đến trên bờ vai Lâm Lạc, người đứng mà dậy, đối với Triệu Ngọc Nhụy huy động hai chân trước ngắn nhỏ làm cảnh cáo, bộ dáng kia vừa đáng yêu lại buồn cười.

Lâm Lạc nhẹ gật đầu nói:

- Ta trong lúc vô tình nhặt được một quả trứng mãnh thú, ấp ra đến tiểu gia hỏa này, khẩu vị to đến kinh người, ăn muốn làm ta tán gia bại sản!

Hắn như thế là không có nói sai, chỉ là dấu điểm vài trọng điểm, tỷ như Ngân Mang vốn là tồn tại bên trong một khối hỏa ngọc, mà tiểu tử kia ở thời điểm mới ra sinh, liền dám ăn bát giai Yêu hạch!

- Ta có thể ôm nó một cái không?

Ánh mắt Ngân Mang vô tội làm cho Triệu Ngọc Nhụy ái tâm lan tràn, hướng Lâm Lạc cầu khẩn nói.

Lâm Lạc tiện tay đem Ngân Mang từ trên vai bắt xuống, đưa tới trong tay Triệu Ngọc Nhụy. Mà bốn sự quan sát của tiểu tử kia phi thường tinh, thấy Lâm Lạc đối với Triệu Ngọc Nhụy có chút hiền lành, thì không có phản kháng, cho Triệu Ngọc Nhụy ôm nó vào trong ngực.

- Chi nha, chi nha!

Ngân Mang phát ra tiếng kêu đáng yêu, hai mắt ngập nước, làm cho Triệu Ngọc Nhụy đối với nó càng phát ra yêu thích.

- Có thể đem nó bán cho ta không?

Lâm Lạc lắc đầu:

- Ta không thiếu tiền!

Triệu Ngọc Nhụy không khỏi thập phần đáng tiếc, nhưng Chu Tư Nguyên lại từ bên cạnh đi tới, tiếp lời nói:

- Biểu muội, cùng hấn khách khí như vậy làm gì? Hấn là tù nhân của chúng ta, không có giết hấn cũng đã là thiên đại ban ân, cầm hấn một ít đồ vật lại có cái gì?

Hấn nhìn về phía Lâm Lạc, dùng ngữ khí trên cao nhìn xuống nói:

- Người không có ý kiến chứ?

Nếu như đã biết rõ chỗ bảo tàng, Lâm Lạc cũng không ngại lập tức triển lộ ra lợi trao dữ tợn! Bất quá lúc này Ngân Mang cảm thấy sát khí của Lâm Lạc, đột nhiên từ trong ngực Triệu Ngọc Nhụy chui ra, hướng Chu Tư Nguyên phong đi, chính xác giống như một đạo Ngân Mang.

Chu Tư Nguyên kinh hãi, vội vàng lui ra phía sau, Ngân Mang chu cái miệng nhỏ, nhắm bàn tay của Chu Tư Nguyên cắn tới.

- A...

Hàm răng của Ngân Mang là sắc bén bức nào, ngay cả vỏ trứng mà Lâm Lạc phải sử dụng năm thành lực lượng mới có thể bóp nát nó cũng có thể tạp bằng tạp bằng thoải mái cắn nuốt, huống hồ là thân thể huyết nhục?

Mặc dù nói võ giả dùng chân nguyên lực rèn luyện thân thể, làn da, cốt cách cứng cỏi sẽ theo tu vi tiến cảnh mà đề cao, vốn dĩ tu vi của Chu Tư Nguyên chính là Hậu Thiên thất tầng, cái này có thể cường đi nơi nào?

Bàn tay của Chu Tư Nguyên ngạnh sanh sanh bị Ngân Mang cắn xuống một miếng thịt, cả bàn tay lập tức trở nên huyết nhục mơ hồ, đau đến hấn khóc thét liên tục.

58. Chương 58: Bảo Tàng. (2)

Mà Ngân Mang thì là “Phốc” thoáng cái đem huyết nhục trong miệng phun ra, còn nghe răng nhếch miệng, một bộ ủy khuất vô cùng, tựa hồ là giận đồ chơi này hương vị không ngon, làm cho tất cả mọi người nguyên bản chấn động vô cùng lộ ra một vẻ buồn cười.

Vừa rồi thể công của Ngân Mang quá nhanh, lại thập phần đột nhiên, làm cho Triệu Tam Lương cùng Chu Vũ Thông hai Hậu Thiên cửu tầng cao thủ này cũng không có thể kịp phản ứng tiến hành ngăn cản! Lúc này, tất cả mọi người chỉ dùng ánh mắt vô cùng chấn động để nhìn Ngân Mang.

Phải biết rằng tu vi của Chu Tư Nguyên chính là Báo Khí Cảnh, có thể đối với hấn một kích đắc thủ, tiểu đông tây nhìn về phía trên cả người lẫn vật vô hại kia chính là tiềm lực vô hạn a!

Ngân Mang ba ba ba nhảy lên đầu vai Lâm Lạc, nịnh nọt duỗi hai chân trước cúi cúi đầu, đợi cho Lâm Lạc hướng nó ném ra một khẩu bát giai Yêu hạch, tiểu tử kia lập tức lộ ra biểu lộ thỏa mãn, tạp bằng một ngụm liền cắn mất một góc Yêu hạch.

Mọi người không khỏi khê giạt mình, Yêu hạch chính là bộ phận cứng rắn nhất trên người mãnh thú, bát giai Yêu hạch tuyệt đối so với thiết còn muốn cứng rắn hơn, nhưng cư nhiên bị tiểu tử nhìn về phía trên rất đáng yêu kia một ngụm cắn mất một góc!

Chu Tư Nguyên bị cắn cũng không oan a!

- Ta muốn giết con súc sinh này!

Chu Tư Nguyên cực kỳ bại hoại rống giận.

- Biểu ca, làm gì cùng một tiểu đông tây chấp nhặt như vậy?

Triệu Ngọc Nhụy khuyên bảo, nàng đối với Ngân Mang tràn đầy yêu thích, tự nhiên không hi vọng chứng kiến nó bị thương tổn.

- Người xem nó đem ta cắn !

Chu Tư Nguyên giơ tay trái máu chảy đầm đìa lên, trên mặt run rẩy từng đợt, đó là đau nhức.

Mà Ngân Mang thấy thế, thì là liên tục le lưỡi, tựa hồ nhớ lại thịt người này phi thường không thể ăn, điều này không khỏi làm Chu Tư Nguyên tức giận đến thiếu chút nữa điên mất.

- Tư Nguyên!

Chu Vũ Thông dè Chu Tư Nguyên xuống, nhú mào nói:

- Trước đem miệng vết thương xử lý thoáng một cái!

- Vâng, tứ gia gia!

Chu Tư Nguyên không dám cãi nghị, gật gật đầu thối lui đến một bên.

Chu Vũ Thông mắt lộ ra kỳ quang, chăm chú nhìn chăm chăm vào Ngân Mang nói:

- Tiểu huynh đệ, lão phu ra một vạn lượng bạc mua thú sủng này của người, như thế nào?

- Chu lão tứ người cũng quá keo kiệt, một vạn lượng bạc đã nghĩ mua con kỳ thú này sao?

Triệu Tam Lương hừ một tiếng, lại nhìn hướng Lâm Lạc, trên mặt lập tức chùng chất lên tiểu dung.

- Lão phu nguyện ý ra mười vạn lượng bạc!

- Mười lăm vạn!

- Hai mươi vạn lượng!

Cũng không trông nom Lâm Lạc có đáp ứng đem bán hay không, hai lão đầu này đã cạnh tranh cùng ra giá. Bọn họ đều là ánh mắt độc ác, đầu mãnh thú này rõ ràng còn không có trưởng thành, cũng đã có thực lực kinh khủng như thế, sau này ít nhất cũng có thể đạt tới Hậu Thiên thập nhị tầng, thậm chí có thể đạt tới Tiên Thiên Cảnh!

Đừng nói Tiên Thiên Cảnh, cho dù chỉ là Hậu Thiên thập tầng Cương Khí Cảnh cũng đủ để khởi động một gia tộc, ra giá trăm vạn cũng là thấp !

Lúc này những người khác mới ý thức tới, Ngân Mang còn có giá trị cao như thế, bọn họ đều là mục quang lửa nóng mà nhìn xem Lâm Lạc, hâm mộ hẳn rõ ràng có thể “nhặt được” trứng mãnh thú như vậy!

- Đào được rồi!

Đúng lúc này, một người còn đang đào đất đột nhiên quát to một tiếng, tràn đầy kinh hãi.

Triệu Tam Lương cùng Chu Vũ Thông lập tức ngừng “cạnh tranh”, đều là hướng hồ sâu nhìn tới, cái hồ đã đào được hơn một trượng sâu, hiện ra một cái cửa kim loại hình tròn!

Tất cả mọi người vô cùng kinh hãi, đều nhảy vào trong hầm, ngay cả hai lão đầu Triệu Tam Lương cùng Chu Vũ Thông cũng không ngoại lệ, phát tay một cái, hai miếng cửa kim loại cự đại liền xuất hiện ở trước mặt tất cả mọi người.

Mỗi một phiên đại môn đều chỉ ít cao tới ba trượng, rộng hai trượng, nhìn về phía trên cực kỳ hùng vĩ!

- Tìm được rồi! Rốt cuộc tìm được rồi!

- Tổ tiên a, chúng ta rốt cuộc tìm được bảo tàng rồi, các người có thể ở dưới cửa tuyền nghỉ ngơi!

- Trời thương tộc của ta!

Người Triệu, Chu hai nhà đều là khóc thiên đập đất, bọn họ vì cái bảo tàng này, không biết có bao nhiêu tộc nhân ở trong quá trình tìm bảo bị chết trong sa mạc vô tình, làm cho thực lực gia tộc một đời không bằng một đời, hiện tại trong gia tộc cũng cảm không ra Cương Khí Cảnh cao thủ, quần cảnh có thể thấy được lốm đốm!

- Ha ha ha, đa tạ cố gắng của các người, bất quá, hiện tại các người chứng kiến bảo tàng, cũng có thể an tâm lên đường!

Một hồi tiếng cười kiêu ngạo vang lên, từ đằng xa đi tới một đội nhân mã.

Những người này xem xét chính là loại cùng hung cực ác, mỗi người diện mục dữ tợn, đằng đằng sát khí. Cái này cũng không phải có thể giả vờ, mà là chính thức giết chóc vô số, mới có thể hình thành sát khí bức người như thế!

Chu Vũ Thông cùng Triệu Tam Lương đồng thời biến sắc:

- Sa đạo!

- Các người một mực đi theo chúng ta?

Trong Nam Hoang sa mạc, nguy hiểm nhất cũng không phải là bảo cát hoặc là mãnh thú, mà là những đạo tặc sa mạc giết người cướp của này, cả đám đều là dân liều mạng, từ các địa phương tụ hợp đến.

Nhóm sa đạo này có mười lăm người, Hậu Thiên cửu tầng ba người, Hậu Thiên bát tầng bảy người, năm người còn lại là Hậu Thiên thất tầng, chiến lực tương đối cường hãn.

Chu Vũ Thông ôm quyền nói:

- Lão hủ Thổ Điện Quốc Thanh Hoa trấn Chu Vũ Thông, không biết các vị xưng hô như thế nào?

- Như thế nào, còn muốn theo chúng ta lôi kéo làm quen?

Cầm đầu sa đạo đại khái khoảng bốn mươi tuổi, là độc nhãn long, dung sắc kiêu căng, bất quá tu vi của hắn đạt đến Hậu Thiên cửu tầng đỉnh phong, đã một chân bước vào Cương Khí Cảnh, cũng xác thực có tư cách kiêu ngạo. Hắn ở trên thân thể mềm mại của Triệu Ngọc Nhụy nhìn một lượt, trong ánh mắt hiện lên một đạo lửa nóng nói:

- Lão tử gọi là Bạch Đông Hòe, các người muốn mạng sống mà nói, tự mình chặt đứt một tay một cước, nữ nhân này lưu lại, lão tử để các người một con đường sống!

Lời vừa nói ra, chín người Chu Vũ Thông đều là lộ ra vẻ giận dữ, ở loại hiểm địa này tự đoạn một tay một chân, này căn bản chính là tự mình muốn chết!

Triệu Ngọc Nhụy ngược lại thập phần tỉnh táo, đi về phía trước nửa bước nói:

- Chúng ta tuy ít người, nhưng các người muốn giết chết chúng ta cũng phải trả một cái giá lớn, chắc hẳn các người cũng không có Cương Khí Cảnh cường giả a?

Nàng không đợi Bạch Đông Hòe mở miệng, lập tức lại nói:

- Ta lại có đề nghị này! Hiện tại tuy cửa vào của bảo tàng đã phát hiện đi ra, nhưng trong đó cũng không biết có nguy hiểm gì, không bằng mọi người liên thủ, trước khai quật bảo tàng ra rồi nói sau! Nếu trong đó không có vật gì, chẳng phải là tất cả mọi người uống mạng sao?

- Tiểu cô nương ngược lại là miệng lưỡi bén nhọn!

Bạch Đông Hòe lộ ra vẻ trầm tư, rất nhanh nhẹ gật đầu.

- Hảo, lão tử đồng ý liên thủ cùng các người, nhìn xem bên trong bảo tàng đến tột cùng có đồ vật gì!

59. Chương 59: Bò Lên Thi Cốt. (1)

Hai phương diện đạt thành hiệp nghị, một hồi đại chiến tạm thời không có bộc phát, về phần kẻ thứ ba duy nhất, Lâm Lạc hoàn toàn không ai đếm xỉa. Bọn người Triệu Ngọc Nhụy xem Lâm Lạc là tù nhân, mà phương diện sa đạo lại cho rằng Lâm Lạc là người bên Triệu Ngọc Nhụy, làm cho hắn không có hấp dẫn đến nửa điểm lực chú ý.

- Như thế không sai, hòa khí phát tài!

Lâm Lạc không khỏi âm thầm cười, làm Cường Khí Cảnh cường giả, hắn một cái tát có thể chụp chết tất cả mọi người nơi này a!

Sau hai miếng kim chúc đại môn, là một thông đạo do đá xanh trải thành. Thông đạo rất dài, độ rộng khoảng một trượng tả hữu, độ cao cũng có hơn bảy xích, trên vách tường hai bên khảm nạm trước vô số hạt châu chớp động lên ánh sáng nhàn nhạt, tuy độ sáng không phải rất mạnh, nhưng cũng đủ làm ất người nhìn vật.

Rất khó tưởng tượng, ở bên trong một mảnh hoang mạc như vậy, rõ ràng sẽ có tồn tại như thế kia! Lúc trước người xây hạ nơi này thật là đại thủ bút!

Nhưng càng là như thế, mọi người lại càng kích động, cái này nói rõ đồ trong bảo tàng tất nhiên cực kỳ trân quý.

Cũng không biết là ai động trước, một đám người phía sau tiếp trước xông ào vào đại môn, tiến nhập trong thông đạo thật dài. Lâm Lạc hơi do dự một chút, cũng lẫn trong đám người đi vào.

Chi... bùm!

Khi tất cả mọi người đi vào, hai miếng kim chúc đại môn rõ ràng tự động đóng lại, phát ra tiếng oanh minh cự đại.

- Cửa như thế nào sẽ tự mình đóng lại?

Tất cả mọi người là trong nội tâm cả kinh, lẫn nhau nhìn xem, muốn xác định là không phải bị ai động tay chân.

Bạch Đông Hòe đi đến bên cạnh đại môn, hai tay đặt lên trên cửa, đột nhiên quát lên một tiếng lớn, dùng sức đẩy ra, nhưng mặc hắn trán nổi gân xanh, hai miếng đại môn lại lù lù bất động, giống như bị nước thép đúc thành một khối.

Đám sa đạo còn lại (*đạo tặc ở sa mạc) cũng giật mình, phải biết rằng Bạch Đông Hòe chính là Hậu Thiên cửu tầng đỉnh phong, rõ ràng không có thể đẩy ra hai miếng cửa sắt! Nếu không phá được cửa ra mà nói, vậy cho dù trong này có tài phú phú khả địch quốc, linh dược trường sinh bất tử thì như thế nào, bọn họ còn không phải bị vây hãm chết ở đây sao?

Tất cả sa đạo đều vọt tới bên cạnh cửa, ra sức đẩy mạnh. Nhưng cửa sắt lúc trước rất dễ dàng mở ra, hôm nay lại như thành một tòa núi cao, trầm trọng đến căn bản không thôi động được một tia!

Lúc này người hai nhà Triệu, Chu cũng ý thức được không ổn, đều gia nhập hàng ngũ đẩy cửa, nhưng hết tay đều là uống phí.

Chỉ có Triệu Ngọc Nhụy không quay đầu lại, mà là hướng tiền phương đi vài bước. Lâm Lạc không khỏi gật đầu, cũng đi thẳng về phía trước, hai người đồng thời đứng ở phía trước một vách tường.

- Móa nó, nhanh cửa mở ra cho lão tử, nếu không hiện tại lão tử tiêu diệt các người!

Bạch Đông Hòe đằng đằng sát khí, thủ hạ của hắn cũng đều giương cung bạt kiếm, lộ ra vẻ dữ tợn.

Triệu Tam Lương cười khỏ một tiếng nói:

- Chúng ta cũng là mò mẫm mà đến, căn bản không biết sẽ xuất hiện tình huống như vậy!
- Nói bậy, nhanh đem phương pháp mở cửa nói ra!

Sa đạo căn bản không nghe giải thích, đều hét lớn lên.

- Các người trước dừng lại!

Cách đó không xa Triệu Ngọc Nhụy cất giọng nói:

- Đều tới nhìn xem cái này!

Hai sóng người lẫn nhau nhìn hằm hằm, đều là hết sức cẩn thận đi về phía Triệu Ngọc Nhụy, trên một vách tường thấy được vài chữ Long Phi Phương Vũ.

- Hiện tại mọi người minh bạch chúng ta ở vào tình huống nào rồi chứ?

Triệu Ngọc Nhụy ôn nhu nói.

- Hẳn móa nó, lão tử không biết chữ!

Nhưng Bạch Đông Hồ lại hỗn hển mắng lên.

Lập tức có mấy người nhịn không được bật cười lên, trong sa đạo ngược lại có hơn phân nửa người biết chữ, vội vàng giải thích cho Bạch Đông Hồ chữ ghi trên thạch bích.

Đây là một người tự xưng là “Ngô Bạch Thạch” lưu lại, nơi này là phần mộ của hắn, cũng có lưu lại tinh hoa cùng bảo vật thành tựu cả đời của hắn, lưu cho người thông qua hắn khảo nghiệm. Đại môn đã đóng chết, trừ khi thông qua khảo nghiệm, mới có thể từ bên kia rời đi mà thôi, nếu không thì chờ hơn trăm năm trở lên, hai miếng đại môn kia mới có thể mở ra lần nữa.

Tất cả mọi người là trong nội tâm đã hỉ lại có điểm lo sợ bất an, vị Ngô Bạch Thạch này hiển nhiên là vị đại năng cường giả, lưu lại bảo vật tự nhiên không giống bình thường! Nhưng mà, cái gọi là “thông qua khảo nghiệm”, cái này tất nhiên là nguy hiểm nặng nề, khả năng ở trong quá trình này mọi người sẽ tử thương vô số!

Nhưng hiện tại đã không có đường lui, đại môn bị phong kín, phải hơn trăm năm mới có thể một lần nữa mở ra, đến lúc đó bọn họ sớm hóa thành một nắm hoàng thổ !

- Chúng ta chỉ có thể đi tới!
- Lão tử đi trong đao, trong kiếm, tròng diện nguy hiểm gì chưa từng gặp qua, sợ cái gì!
- Đi!

Tất cả mọi người động viên ỉnh, sau khi một phen hét lớn rống to phát tiết sợ hãi trong lòng, lúc này mới bắt đầu đi ra.

Lâm Lạc có Cẩm Tự trong tay, muốn phá vỡ cửa sắt hẳn không phải là việc khó gì, nhưng đã gia nhập Bảo Sơn lại há có thể tay không phản hồi, bởi vậy hắn thủy chung không có lên tiếng, chỉ là yên lặng lẫn trong đám người đi tới.

Đi đại khái một nén hương thời gian, thông đạo cuối cùng đã tới đầu, phía trước xuất hiện một cánh cửa, phía trên lối vào viết bốn chữ: “Dừng cảm tiến tới”.

Trong đó ảm đạm vô quang, căn bản thấy không rõ sâu đậm bao nhiêu, lại có đồ vật gì đó, tất cả mọi người là hai mặt nhìn nhau, bởi vì tình huống không rõ, ai cũng không dám đi vào.

Nhưng vào lúc này, Lâm Lạc hai tay chấp sau lưng, vững vàng cất bước đi vào.

- Tiểu tử này thật đúng là trẻ con lỗ mãng, không biết sâu cạn cũng dám đi vào bên trong!
- Bất quá cũng tốt, để cho hắn xung phong đi dò xét!

Lối vào còn có thể mượn ánh sáng yếu ớt bên ngoài nhìn tới, Lâm Lạc tìm được một cây đuốc, còn có một khối đá lửa, cư nhiên còn có thể sử dụng, tạp tạp vài cái liền đốt cây đuốc lên.

Đây cũng là một cái thông lộ, chỉ là ánh sáng của cây đuốc cũng không thể chiếu được quá xa, không cách nào xem tình huống rõ ràng.

Người ở phía ngoài cuối cùng kèm nén không được, sợ nơi này có bảo vật, đều vọt lên tiến đến. Ở nơi cửa còn có vài cây đuốc, sau khi từng cái bị điểm sáng, ánh sáng lập tức mãnh liệt hơn rất nhiều.

Hắc ám, đối với nhân loại có bẩm sinh bị đè nén, bầu không khí thoáng cái trở nên an tĩnh lại, không có người mở miệng nói chuyện.

Lâm Lạc con nhớ kỹ bốn chữ “Dừng cảm tiến tới” ở lối vào, không chút do dự đi về phía trước. Vị Ngô Bạch Thạch kia cư nhiên muốn tìm người kế tục, bốn chữ “Dừng cảm tiến tới” này chính là nhắc nhở khảo nghiệm, một người đã chết sẽ không ghi loạn để tìm vui.

Những người khác cũng đi theo thân ảnh của Lâm Lạc, đều đuổi theo, sợ rút lại phía sau nửa bước sẽ bị người đoạt cơ duyên của mình!

Tạp!

Thanh âm thanh thúy ở trong thông đạo vang lên, quanh quẩn ở trong lòng mỗi người.

60. Chương 60: Bò Lên Thi Cốt. (2)

Lâm Lạc giơ chân lên, chỉ thấy trên mặt đất thành linh có một đoạn xương cốt bị hấn giã! Đây là một nhân loại ngồi dựa trên vách tường, lúc này đã sớm hư thối chỉ còn một bộ xương khô, nhưng quần áo trên người lại còn không có hủ hóa, hẳn là một nam tính.

Những người khác cũng đều xông tới, cả đám đều lộ ra vẻ trầm trọng.

- Xem ra chúng ta cũng không phải nhóm người đầu tiên tiến vào nơi này!
- Nơi này không biết có nguy hiểm gì!
- Mọi người chú ý!

Triệu Ngọc Nhụy thận trọng nhất, đột nhiên mở miệng nói:

- Các ngươi xem, quần áo người này hoàn hảo, đầu lâu, cổ cũng không có đứt gãy, miệng vết thương, hẳn đến tột cùng là chết như thế nào?

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người liền sững sờ, xác thực, cổ thi thể này ngoại trừ chân trái bị Lâm Lạc giã gãy ra, nhìn không ra có thương thế rõ ràng gì. Đường nhiên, cũng có thể là bị một đao cắt cổ, lại vừa lúc không có làm bị thương trên xương cốt.

- Móa nó, địa phương quỷ quái này khắp nơi lộ ra tà khí!

Bạch Đông Hồ nhin không được nói.

Lâm Lạc bất vi sở động, tiếp tục đi tới.

Mọi người hai mặt nhìn nhau một hồi, cũng đều đi theo, dù sao bọn họ cũng không có đường lui, chỉ có liên tục đi tới mới có xuất hiện hi vọng đường sống, thậm chí còn có thể đạt được một hồi đại kỳ ngộ!

Đi về phía trước đại khái hơn mười trượng, trên mặt đất lại hiện ra một thi cốt nhân loại, nằm sấp đầy đất, quần áo trên người y nguyên rất đầy đủ, từ bên ngoài nhìn vào mà nói, lộ ra một cái đầu lâu trắng như tuyết, một đôi tay bạch cốt, ngay cả chân cũng còn bọc bên trong ủng da.

- Đây là thứ hai!

Biểu lộ của mọi người đều thập phần trầm trọng, bởi vì bọn họ cũng có khả năng trở thành thi cốt nằm trên mặt đất, hàng xóm cùng mặt đất lạnh như băng kia!

Tap, tap tap, tap tap tap!

Một hồi tiếng khớp xương ma sát, chuyện tình làm cho người ta sờn tóc gáy đã xảy ra, cổ thi thể này rõ ràng ở dưới tác động, sau đó chậm rãi đứng lên!

- Hí!

Da đầu tất cả mọi người một hồi run lên, không khỏi lui ra phía sau vài bước!

Vô giả từ trước đến nay không tin quỷ thần, bản thân bọn họ là đoạt thiên địa tạo hóa, đánh cắp tự nhiên Chi Linh, tôn trọng lực lượng! Nhưng một màn trước mắt này thật sự quá không thể tưởng tượng, một bạch cốt khô lâu rõ ràng có thể tự mình đứng lên, có thể không sợ tới mức làm người toàn thân mồ hôi lạnh sao?

Ngay cả đồng tử của Lâm Lạc cũng xiết chặt, phía sau lưng ứa ra mồ hôi lạnh.

Tap tap tap...

Thi cốt này ở trong ánh mắt sợ hãi bất an của tất cả mọi người, rốt cục hoàn toàn đứng lên, hai lỗ thủng mắt tối om, lộ ra một khung tà khí!

- Chi nha!

Ngân Mang lại đột nhiên chạy trốn ra ngoài, thoáng cái nhảy tới trên vai cổ thi thể kia, chu cái miệng nhỏ, hàm răng rậm rạp trắng như tuyết đối với cái cổ của khô lâu chính là một ngụm cắn xuống.

Pằng!

Hàm răng của Tiểu đông tây này là lợi hại bậc nào, một ngụm xuống dưới liền cắn đứt cổ khô lâu, đầu lâu này lập tức rớt xuống, nhanh như chớp lặn hướng Chu Tư Nguyên, hấn sợ tới mức hét lên một tiếng, đặt mông ngồi ngã trên mặt đất, mà đầu lâu này vừa văng lặn đến giữa hai chân của hắn!

- Má ơi!

Chu Tư Nguyên té lặn, sắp bị dọa tiểu ra quần!

Nhưng mà ai cũng không có tâm tình đi chê cười hắn, bởi vì cụ khô lâu không đầu này cũng không có ngã xuống, cứ nhiên còn hướng về mọi người đi ra một bước!

Đạp!

Một cước này đạp xuống, phát ra tiếng vang thanh thúy, lại giống như đạp vào trái tim mọi người, làm ối người đều là mồ hôi lạnh ứa ra, hô hấp dồn dập.

Đạp, đạp, đạp!

Bộ xương khô này lại đi về phía trước một bước, động tác từ cứng ngắc đến tự nhiên, càng chạy càng nhanh, hướng mọi người bức bách mà đi.

- Lão tử liều mạng!

Người bị bức đến cực hạn, hoặc là sợ đến vỡ mật, hoặc là đơn giản bất cứ giá nào! Mà sa đạo cùng hung cực ác hiển nhiên thuộc về loại thứ hai, một sa đạo Hậu Thiên bát tầng hét lớn một tiếng, vung đại đao, hai mắt đỏ lên giết chạy đi ra ngoài.

Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!

Ở sa đạo đằng kia vung đao chặt bổ, bạch cốt khô lâu tựa hồ không hề có lực hoàn thủ, rất nhanh đã bị băm thành từng khối toái cốt.

- Ha ha, ha ha ha ha!

Sa đạo này điên cuồng mà nở nụ cười.

Tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, tuy không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng “Quý” này tựa hồ không có khủng bố như vậy.

- A...

Nhưng mà đúng lúc này, sa đạo kia đột nhiên phát ra tiếng kêu vô cùng thê thảm, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, chỉ thấy huyết nhục toàn thân hần rõ ràng đang nhanh chóng biến mất!

Thoáng qua trong lúc đó, mặt sa đạo này đã sờ sờ thiếu đi một tầng, hiện ra thịt xương huyết nhục mơ hồ, nhưng quỷ dị chính là, rõ ràng không có một chút máu tươi tràn ra, phẳng phất không có máu tươi!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người là da đầu run lên, hai chân run rẩy, đối mặt lực lượng không biết, không thể trách người sợ hãi!

Mọi người không nhịn được bắt đầu lui về phía sau.

Tên sa đạo kia rất nhanh kêu không thành tiếng, huyết nhục trên người liên tục giảm bớt, cuối cùng hóa thành một bộ bạch cốt!

Nhưng cái này còn chưa kết thúc!

Trong ánh mắt không thể tin của mọi người, thi thể sa đạo này lung la lung lay trèo lên, giống như bạch cốt khô lâu lúc trước kia!

Khí tức sợ hãi quay chung quanh trong lòng mỗi người!

Lui!

Tập, tập tập tập!

Nhưng mà đúng lúc này, bộ xương khô phía sau rõ ràng cũng trèo lên, tuy chặt đứt một chân, nhưng chỉ dựa vào một chân nhảy lên mà nhảy về phía mọi người.

Pằng! Pằng! Pằng!

Khô lâu một chân này mỗi một bước nhảy lên, giống như dẫm nát lòng của mỗi người, khí tức sợ hãi tràn ngập.

Trước sau bị chặn, làm sao bây giờ?

Lâm Lạc thủy chung nhìn về phía thi thể sa đạo kia, lộ ra vẻ suy tư. Hẳn có thể chứng kiến lực lượng ẩn chứa trong mỗi một người, mỗi một vật, mà thời điểm sa đạo cùng khô lâu kia đánh nhau chết sống, hẳn chứng kiến vô số điểm sáng “chảy” vào trong thân thể sa đạo.

Sau đó, vầng sáng bản thân sa đạo nhanh chóng ảm đạm, mà chuyển biến thành, là vô số tiểu lượng điểm trong thân thể, giống như bầu trời đầy sao!

Ý niệm trong đầu Lâm Lạc nhất chuyển, huy động cây đuốc trong tay hướng thi thể sa đạo rọi cho rõ.

- Tiểu tử này thật đúng là ngu ngốc!

Tất cả mọi người là ở trong nội tâm nói ra.

Cây đuốc chạm được trên thân thể sa đạo, hỏa diễm lập tức thiêu quần áo sa đạo lên, nhưng vào lúc này, Lâm Lạc thấy được vô số quang điểm từ trong thân thể sa đạo “chảy” đi ra, nhanh chóng vô cùng, muốn theo cây đuốc kéo dài tới đến trên người của hắn!

Lâm Lạc quyết định thật nhanh, nhẹ buông tay, cây đuốc lập tức rơi trên mặt đất, những quang điểm đi động này cũng lú lo mà dừng!

- Sâu!

Lâm Lạc đột nhiên kêu lên.

Vô số quang điểm này thật ra là từng con sâu vện vện chỉ lớn bằng con kiến, thân thể gần như trong suốt, ở dưới ánh sáng hôn ám phi thường bí mật, nếu không phải Lâm Lạc có thể thấy được lực lượng mạnh yếu,

đồng dạng sẽ không chú ý tới!

61. Chương 61: Canh Kim Được Trì. (1)

- Cái gì?

Những người khác đều kêu lên, bởi vì Lâm Lạc cũng không có như sa đạo trước kia bị cắn nuốt huyết nhục, mọi người trong lúc vô hình lập tức nhìn hấn ột bậc.

- Một loại sâu phi thường kỳ quái, có thể trong nháy mắt thôn phệ huyết nhục người, chính là chúng nó thao túng khung xương người chết, ở thời điểm chiến đấu, sẽ thông qua binh khí leo đến trên thân người, bắt đầu huyết nhục!

Lâm Lạc nhàn nhạt nói.

Tất cả mọi người biến sắc, tuy cái này bài trừ suy đoán quỷ quái, nhưng loại sâu gần như vô ảnh vô hình này muốn cho người phòng thủ như thế nào? Sở dĩ Lâm Lạc có thể kịp thời ném cây đuốc đi, đó là bởi vì hấn có thể thông qua vắng sáng lực lượng chứng kiến gì đó mà người khác nhìn không tới, nhưng người khác cũng không có năng lực này!

- Ta biết rõ, đây là Hủ Thi Trùng, cũng là một loại mãnh thú, tuy thực lực không được, cảnh giới chỉ vịn vịn có Hậu Thiên tầng bốn tả hữu, nhưng mỗi một ổ đều có hơn vạn, thậm chí vài chục vạn con! Tất cả mọi người đem chân nguyên lực hộ ở bên ngoài cơ thể, như vậy có thể tạm thời chống đỡ thoắt cái những Hủ Thi Trùng này!

Triệu Tam Lương đột nhiên kêu lên.

Thực lực Hậu Thiên tầng bốn xác thực không được, ở đây tu vi thấp nhất cũng là Hậu Thiên thất tầng, tùy tiện có thể nghiền chết một võ giả hoặc là mãnh thú Hậu Thiên tầng bốn. Nhưng vài chục vạn con mà nói, chỉ sợ Cường Khí Cảnh cường giả cũng chỉ có thể nhượng bộ lui binh!

Lúc này thi thể sa đạo đã dập tắt ngọn lửa trên người, ở dưới Hủ Thi Trùng tác động, lại lần nữa hướng bọn người Lâm Lạc bức tới, cổ thi thể phía sau kia cũng đồng dạng tập tễnh đánh úp tới!

Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!

Hai cổ thi thể càng ép càng gần, đã là muốn tránh cũng không được!

- Đi!

Mọi người đồng thời bỏ nhào về phía trước, đều nhảy động thân hình, theo bên cạnh thi thể sa đạo dừng được mà qua. Nhưng mấy người phía trước vô sự, đến người thứ năm, thi thể kia đột nhiên nhảy lên, mở hai tay ra ôm lấy người nọ, lập tức, chỉ nghe người nọ hét thảm một tiếng, lập tức từ giữa không trung ngã xuống, huyết nhục lập tức bị cắn nuốt, thê thảm vô cùng!

Người còn lại nào dám dừng lại, thừa dịp Hủ Thi Trùng còn đang thôn phệ huyết nhục mới, đều co giò chạy như bay, hận cha mẹ sao chỉ sinh ỉnh có hai cái chân.

Tất cả mọi người là đoạt mệnh chạy như điên, nếu những Hủ Thi Trùng kia còn không có ăn no, để cho đuổi theo lần nữa vậy thì thảm rồi!

Nhưng chạy được một đoạn, người phía trước đột nhiên ngừng lại, người phía sau lập tức hỗn hển quát:

- Dừng lại làm gì vậy, chạy mau a, lão tử cũng không muốn chết!

- Người, chính các người xem đi!

Trong thông đạo phía trước, ngổn ngang lộn xộn nằm tám cổ thi thể!

- Hí!

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người là một hồi kinh hồn táng đảm, nếu trong tám cổ thi thể này cũng có Thi Hủ Trùng tồn tại, này làm cho người ta ngăn cản như thế nào?

Đúng là không may, tám cổ thi thể này đã bắt đầu chậm rãi đi động!

- Không, ta không muốn chết tại đây!

- Chúng ta nhanh chạy trở về, chỗ đó chỉ có hai cái!

Vài người bắt đầu hoảng loạn nói.

- Các người đã quên ở trước lối vào nhìn qua chữ gì ư, ‘Dùng cảm tiến tới’, lui về cũng chỉ có chết đói, chết khát!

Triệu Ngọc Nhụy thập phần tỉnh táo nói.

- Liều mạng!

- Lao lên!

Mọi người cắn răng, đều là triển khai thân hình, tận hết khả năng đi vội về phía trước.

Bùm! Bùm! Bùm!

Tám cổ thi thể bị thi hủ trùng khổng chế đồng dạng nhảy dựng lên, hướng mọi người bỏ nhào mà đi, hiển nhiên là không muốn buông tha cho “Mỹ thực”.

- A!

- Ta không muốn chết!

Vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, lại có ba người bị thi thể bắt lấy, ngã xuống trên mặt đất, rất nhanh đã không có thanh âm, biến thành ba bộ bạch cốt. Cũng may những người khác cuối cùng là an toàn thông qua, đều là lòng còn sợ hãi, bởi vì bọn họ cũng rất có thể trên sẽ trở thành một thành viên trong ba bộ thi thể này!

Lâm Lạc ngược lại không có sợ hãi, hấn đạt đến Cương Khí Cảnh, lại có Quy Giáp Thuật hộ thân, cho dù bị Thi Hủ Trùng cận thân cũng có thể chống cự một thời gian ngắn. Chỉ cần không bị quá nhiều Thi Hủ Trùng quấn lên, hẳn là sẽ không gặp nguy hiểm.

Nhưng đối với Triệu Ngọc Nhụy tỉnh táo, Lâm Lạc ngược lại có chút động dung, phải biết rằng vừa rồi tất cả mọi người là tâm kinh đảm hàn, có thể có biểu hiện như thế thật sự là thù vi bất địch (* rất là khác nhau)!

Tạp tạp tạp!

Thi thể sau lưng đuổi tới một đoạn cự ly đột nhiên ngừng lại, tựa hồ phía trước có cái gì đó làm cho Thi Hủ Trùng sợ hãi. Ở đằng kia trông một hồi, mười bộ thi thể toàn bộ đường cũ phản hồi, rất nhanh biến mất ở trong bóng tối.

Mọi người lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục đi tới.

Lại là nửa nén hương thời gian tiến lên, phía trước đột nhiên hiện ra ánh sáng nhu hòa, một cái ao phương viên hơn một trượng vuông xuất hiện ở trước mắt mọi người, nước ao hiện lên màu vàng kim nhạt, có thể tưởng tượng kiến trúc đầy ao.

- Cái này. . .

Tất cả mọi người là sờ không được đầu óc, chẳng lẽ đây là khảo nghiệm mới sao?

Phốc thông!

Lâm Lạc đã trực tiếp nhảy vào trong hồ nước, sau đó nhắm mắt ngưng thần, một bộ thoải mái vô cùng.

- Ngốc tử!

Lúc này, mọi người đã coi Lâm Lạc cùng gốc tử là ngang bằng, nơi này khắp nơi lộ ra quỷ dị, ai biết trong cái hồ nước này có phải cũng tràn đầy kịch độc hay không, tiểu tử này rõ ràng không trông nom hai bảy hai mươi mốt liền nhảy đi vào, đây cũng không phải là dùng lỗ mãng có thể hình dung, căn bản chính là gốc tử!

- Ân?

Triệu Ngọc Nhụy mục quang quét qua, rất nhanh ở trên vách tường một bên thấy được vài hàng chữ: Canh Kim Được Trì, luyện thể rèn thân, là ban thưởng thông qua cửa khảo nghiệm thứ nhất!

Theo ánh mắt của nàng, mọi người cũng nhìn thấy vài chữ này, đều là nhãn tình sáng lên. Trách không được Lâm Lạc biểu lộ thư sướng như thế, nguyên lai đây là một trì bảo dịch!

Canh Kim Được Trì!

Lập tức, ngoại trừ Triệu Ngọc Nhụy ra, những người khác phía sau tiếp trước nhảy vào trong hồ, Thủy Hoa loạn tung tóe.

- A!

Tất cả mọi người thoải mái đến giãn lông mày, lộ ra thần sắc thỏa mãn.

- Bình cảnh của ta buông lỏng, có dấu hiệu đột phá!

- Ha ha, tu vi của ta tăng trưởng một ít!

Mọi người đều kinh hô, tràn đầy cuồng hỉ.

- Ngọc Nhụy, mau mau nhập trì, đây là thiên đại tạo hóa!

Triệu Tam Lương vội vàng nói ra, Triệu Ngọc Nhụy chính là tộc nhân kiệt xuất nhất trong đời thứ ba của Triệu gia bọn họ, hơn nữa lại tức trí đa mưu, là hi vọng trung hưng của Triệu gia bọn họ, trận đại kỳ ngộ này tự nhiên không thể bỏ qua.

Triệu Ngọc Nhụy không khỏi do dự, nàng là một nữ tử, há có thể cùng nhiều nam nhân như vậy “cùng tắm”, nhưng Triệu Tam Lương liên tục thúc giục, nói đến nước ao linh kỳ, làm cho nàng cuối cùng chậm rãi trượt vào trong nước hồ.

Lập tức, một cổ ôn nhuận bao trùm toàn thân của nàng, làm cho toàn thân nàng buông lỏng, thư sướng cực kỳ!

62. Chương 62: Canh Kim Được Trì. (2)

Lâm Lạc tự nhiên trước tiên thấy được chỗ huyền diệu của cái nước ao này, tuy đây là một vũng nước ao, lại tràn đầy Kim lực cực kỳ nồng đậm, làm cho hắn giống như nam tử rong chơi đối bụng vài ngày, không tự chủ được bỏ nhào đi vào.

Hỗn Động Dung Lô mở rộng ra, Lâm Lạc không ngừng luyện hóa Kim lực tinh thuần khổng lồ này, lớn mạnh Kim Đan hạch của hắn.

Trước kia, Lâm Lạc đều là dùng hai tay nắm Yêu hạch hoặc là những Ngũ Hành tinh hoa khác tiến hành luyện hóa, nhưng lúc này đây bất đồng, toàn thân mỗi một nơi đều hút Kim lực trong nước hồ vào, đói khát chiếm thành của mình, tốc độ so với trước kia đâu chỉ là tăng lên thập bội!

Ngân Mang đúng là một dị tộc, rõ ràng mở ra cái miệng nhỏ nhắn, không ngừng mà uống nước ao, rất nhanh liền đem bụng nhỏ da trướng đến tròn vo, lúc này mới bắt đầu luyện hóa. Không dùng bao lâu thời gian, bụng của nó rõ ràng nhỏ đi, tiểu đông tây lập tức lại uống nước, lại luyện hóa, không ngừng tuần hoàn.

Mỗi người đều là bắt lấy kỳ ngộ này, không ngừng hấp thụ lấy tinh hoa trong nước hồ, một bên luyện hóa một bên cẩn cẩn dực dực đề phòng những người khác. Cái nước ao này tuyệt đối được danh xưng trọng bảo, có khi có người sẽ nghĩ độc chiếm, đối với những người khác hạ sát thủ!

Nhưng tốc độ luyện hóa của ai có thể so sánh cùng Lâm Lạc?

Hỗn Độn Dung Lô trời sinh có thể luyện hóa vạn vật, tốc độ luyện hóa của hắn ít nhất là gấp trăm lần người khác, thậm chí nghìn lần, vạn lần!

Lâm Lạc rất nhanh phát hiện, những Kim lực này kỳ thật đều là từ một khối kim loại nửa thước vuông ở dưới đáy ao, thật giống như một khối mật đường, chỉ cần thoáng hòa tan một điểm, có thể đem trọn cái ao nước tràn ngập Kim lực, trợ giúp võ giả rèn luyện khí lực!

Đây chính là bí mật của cái ao này, chỉ cần lấy đi khối kim loại kia, cái ao này sẽ chậm rãi trở nên bình thường!

Những Kim lực này hòa tan rất chậm, nếu bị bọn họ hấp thu hết những tinh hoa trong nước ao, ít nhất cũng phải vài thập niên mới có thể một lần nữa hình thành tình huống nồng đậm như bây giờ.

Lâm Lạc có chút hiểu rõ vì cái gì của kim loại lồi vào phải trăm năm mới có thể mở một lần, bởi vì chỉ có thời gian lâu như vậy, mới có thể đem tinh hoa trong hồ nước này một lần nữa bổ sung lên.

Bất quá, gặp phải quái thai như Lâm Lạc này, hắn chính là loại mổ gà lấy trứng, làm sao thấy bảo vật mà không cầm?

Hắn nhanh chóng lặn xuống đáy, muốn đem khối kim loại này bới đi ra, nhưng khối kim loại kia cùng cả đáy ao khảm thành một mảnh, Lâm Lạc căn bản kéo không ra. Hắn đơn giản hai chân đứng ở trên khối kim loại này, vận chuyển Hỗn Độn Dung Lô, trực tiếp rút ra Kim lực trong đó!

Kim hệ chân nguyên lực bắt đầu rất nhanh tăng trưởng, Hậu Thiên thập tầng trung kỳ, Hậu Thiên thập tầng hậu kỳ, Hậu Thiên thập tầng điền phong!

Thoải mái đột phá!

Hậu Thiên thập nhất tầng sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, điền phong!

Tu vi của Lâm Lạc đột nhiên tăng mạnh, Kim hệ chân nguyên lực đã vượt qua Thổ hệ chân nguyên lực, đã trở thành lực lượng cường đại nhất trong cơ thể hắn!

Bắt đầu đánh sâu vào Hậu Thiên thập nhị tầng?

Lâm Lạc có chút do dự, lập tức lựa chọn tiếp tục!

Lúc này tất cả mọi người đang toàn lực tu luyện, ai cũng không muốn bỏ lỡ cơ duyên lớn như vậy, nhìn như nguy hiểm, trên thực tế lại vô cùng an toàn!

Trong kim loại không biết tên dưới chân, Kim tinh hoa tràn trề bằng bạc, chèo chống Lâm Lạc một lần lại một lần đánh sâu vào bình cảnh của Hậu Thiên thập nhị tầng.

Biểu hiện ra, Lâm Lạc hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ lâm vào bên trong ngủ say, nhưng trong cơ thể lại đang tiến hành biến hóa nghiêng trời lệch đất. Nước ao này có thể cường hóa khí lực võ giả, làm cho da của hắn trở nên càng ngày càng cứng cõi.

Hắn tin tưởng nếu có thể lâu dài sử dụng loại nước ao này tắm rửa mà nói, một ngày nào đó thân thể của hắn có thể đạt tới cường độ như sắt luyện!

Đánh sâu vào! Đánh sâu vào! Đánh sâu vào!

Ít nhất một ngày một đêm sau, Lâm Lạc bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong nháy mắt đó giống như tia chớp xẹt qua bầu trời! Đáng tiếc, lúc này tất cả mọi người nhắm mắt tu luyện, căn bản không có người chú ý tới dị tượng kia!

Hậu Thiên thập nhị tầng!

Gần kề nửa năm thời gian cũng chưa tới, Lâm Lạc đã đến được độ à rất nhiều người cả đời cũng khó với tới! Nhưng mà, cái này vẫn chưa hết, tinh hoa trong khối kim loại kia còn có không ít tồn dư, tiếp tục cung cấp cho Lâm Lạc tăng lên Kim hệ công pháp!

Cho đến khi Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong, tinh hoa trong khối kim loại này rốt cục khô kiệt, biến thành một đồng mảnh vụn mất đi sáng bóng! Mà từ đó về sau, cái ao này cũng hoàn toàn phế bỏ, đã không thể cung ứng vô giả rèn luyện thể chất, tăng tiến tu vi!

Tuy tốc độ mọi người hấp thụ Kim lực nước ao căn bản không thể so sánh với Lâm Lạc, nhưng thắng ở nhân số nhiều, mà lực lượng trong được trì lại không bằng một phần trăm của kim loại mẫu khối, vẫn là dần dần bị mọi người hấp thụ sạch sẽ.

Nguyên bản nước ao màu vàng kim nhạt cũng trở thành nước trong, làm cho tất cả mọi người hiểu rõ Kim lực đã hấp thụ xong rồi.

Cho dù như thế, tất cả mọi người vẫn là vẻ mặt tươi cười, mấy ngày này luyện hóa đủ chống đỡ bọn họ một năm khổ tu! Thậm chí có những người đã nhiều năm không có đột phá bình cảnh cũng buông lỏng, cái này xa xa không phải khổ tu có thể đạt tới!

Đương nhiên, thu hoạch lớn nhất vẫn là Lâm Lạc, những người khác đạt được chỗ tốt cộng cùng một chỗ cũng không bằng một phần trăm của Lâm Lạc!

Theo Kim hệ công pháp đột phá đến Hậu Thiên thập nhị tầng, hần lại kích hoạt được ba mươi lăm khiếu huyết, khiến cho tổng số khiếu huyết kích hoạt đạt đến một trăm chín mươi một, đã vượt qua Lâm Hành Nam!

Hiện tại, Kim hệ công pháp của hần đã đạt đến trình tự Hậu Thiên đỉnh phong, kế tiếp chính là trùng kích vào Tiên Thiên Cảnh !

Nhưng mà theo Lâm Hành Nam nói, Tiên Thiên Cảnh cũng không phải là lực lượng tăng lên đơn giản, mà là liên quan đến linh ngộ đối với lực lượng thiên địa, trọng điểm ở chỗ một chữ Ngộ! Linh ngộ không thấu, đời này cũng chỉ có thể vây ở trình tự Hậu Thiên!

Mọi người lưu luyện không rời ra khỏi ao, nhưng rất nhanh tất cả ánh mắt đều ngưng tụ đến trên người Triệu Ngọc Nhụy. Nguyên lai, một thân váy dài sợi tơ của nàng bị nước ngâm ngưng thành hơi mờ, trước ở trong nước ngược lại không có gì, nhưng vừa đi ra, vật liệu hơi mỏng hoàn toàn dán ở trên thân thể nàng, chẳng những đem dáng người động lòng người của nàng hoàn toàn phác họa đi ra, còn hiện ra hình dáng nội y, cực kỳ hương diễm.

Mỗi người Sa đạo môn đều là loại vô pháp vô thiên, đều dùng hai mắt như phóng hỏa gắt gao nhìn chăm chăm vào Triệu Ngọc Nhụy, tùy thời khả năng hóa thân dã thú nhào tới. Dù là Chu Tư Nguyên cũng là mục quang lửa nóng, kim lòng không được nuốt nước miếng, phát ra một tiếng “ừm ực”.

Triệu Ngọc Nhụy kinh hô một tiếng, vội vàng từ trong bao lấy ra một bộ quần áo sạch sẽ choàng ở trên người, lúc này mới ngăn trở một hồi xúc động thú tính có khả năng bộc phát.

63. Chương 63: Khôi Lỗi

Trải qua một ngày một đêm tu luyện, tất cả mọi người là đói khát khó nhịn, đều lấy ra lương khô bắt đầu ăn uống. Những sa đạo kia tự nhiên không hề cố kỵ, vừa ăn lương khô vừa hưởng Triệu Ngọc Nhụy chỉ trở, trong miệng tràn đầy ô ngôn uế ngữ, hạ lưu không chịu nổi.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, mọi người tiếp tục đi tới.

Xuyên qua một cái thông đạo thật dài, mọi người đi tới cuối đường, phía trước lại hiện ra một môn hộ, trên mặt y nguyên có một hàng chữ: chiến thắng chính mình.

- Đây là. . . khảo nghiệm thứ hai sao?

- Không biết có nguy hiểm gì không!

Nghĩ đến Hủ Thi Trùng, tất cả mọi người là lòng còn sợ hãi, hình ảnh năm người chết thảm thê lương còn rõ mồn một trước mắt, thật không biết cửa khảo nghiệm thứ hai này sẽ gian nan như thế nào.

Lâm Lạc cân nhắc trước bốn chữ này, chiến thắng chính mình, chẳng lẽ trong cửa này sẽ có cái “mình” khác tới khiêu chiến chính mình sao?

- Móa nó, duỗi đầu một đao, co đầu lại cũng đao một, lão tử liều mạng!

Có người nhịn không được vọt tới, nhưng sau đao môn hộ này là một mảnh đen kịt, mặc dù người nọ là mang theo cây đuốc đi vào, nhưng như là trong nháy mắt biến mất, đã nhìn không tới ánh sáng gì, cũng nghe không đến một chút động tĩnh.

- Mã Lượng! Mã Lượng!

Một sa đao lớn tiếng kêu tên của đối phương, nhưng chỉ có vô số tiếng vang ở trong thông đạo vang lên quay lại, bên trong môn hộ lại không có một tia thanh âm.

Sa đao này đại khái cùng người lúc trước nọ giao tình không tệ, sau khi kêu vài tiếng liền mạnh mẽ vọt lên đi vào, nhưng tiếng bước chân lập tức im bất, cùng người nọ giống như đúc.

Có ý tứ!

Nhân tình Lâm Lạc sáng lên, trong tính cách của hắn tràn đầy tinh thần mạo hiểm, lúc này đã trở thành người thứ ba tiến vào trong đó, nhưng chân nguyên lực toàn thân đã vận sức chờ phát động, tay trái lại chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời có thể viết ra một Cẩm Tự!

Ông!

Hắn đi vào trong đó bất quá vài bước, chỉ cảm thấy toàn thân một hồi run rẩy, trước mắt mạnh mẽ sáng rõ, rõ ràng xuất hiện ở trong một thạch thất cự đại. Ở tiền phương của hắn có một cánh cửa, nhưng trước cửa có một thiết nhân cao chừng bảy xích chống đỡ.

- Di?

Lâm Lạc không khỏi kỳ quái vạn phần, hắn nhìn lại, nhưng lại là vách tường không không đặng đặng, nào có đao môn hộ vừa rồi đi vào kia?

Trách không được hai người trước đi vào liền không có tin tức, nguyên lai là bị một cổ lực lượng không hiểu mang đến nơi khác!

Chập cheng... chập cheng... !

Đúng vào lúc này, thiết nhân ở cạnh cửa đột nhiên di động, thật giống như mấy trăm năm không có hoạt động qua, toàn thân đều sét gủ, phát ra từng đợt tiếng vang chói tai.

Mục quang của Lâm Lạc ngưng tụ, thiết nhân này xem chỉ có ở chỗ trái tim chớp động lên vàng sáng lực lượng, bộ vị khác thì là không hề có lực lượng dao động.

Bùm!

Thiết nhân đột nhiên bước về phía trước một bước, tiện đà lại bước ra bước thứ hai, tốc độ càng lúc càng nhanh, mạnh mẽ hướng Lâm Lạc vọt tới, duỗi ra hai thiết chưởng cự đại, nhắm ngay đầu Lâm Lạc đập rơi.

Lâm Lạc dưới chân một điểm, vội vàng thối lui về phía sau nửa trượng, tránh khỏi một kích này của thiết nhân.

Bùm!

Song chưởng của Thiết nhân vỗ vào trên gạch đá, lập tức đem mặt đất oanh ra một cái hố nhỏ sâu chừng nửa trượng, trọng ba trượng, lực lượng to lớn có thể thấy được lôm đôm!

- Khôi lỗi?

Trong nội tâm Lâm Lạc vừa động, nhớ tới trước kia từng nghe nói qua một cái tên.

Khôi lỗi không có sinh mệnh, trong cơ thể có Yêu hạch như nguồn suối lực lượng, thân thể thì là do kim loại cứng rắn chế thành, không có sợ hãi binh khí chi lợi, không có cảm giác đau đớn, là chiến sĩ tốt nhất!

Từ vàng sáng trong cơ thể khôi lỗi này đến xem, Yêu hạch trong đó đạt đến Hậu Thiên thập nhị tầng!

Trách không được một cửa khảo nghiệm này là “Chiến thắng chính mình”, kỳ thật chính là muốn chiến thắng một khôi lỗi tu vi tương tự như mình!

Bất quá nơi này cũng quá thần kỳ, rõ ràng có thể dò thám biết ra tu vi cảnh giới của võ giả, lại phân biệt đem người đưa đến trong thạch thất bất đồng, đến tột cùng là lực lượng nào mới có thể làm được hết thảy?

Lâm Lạc thoáng cái bật lên, lại lần nữa tránh qua oanh kích của khôi lỗi.

Xem ra, chỉ có thông qua tất cả khảo nghiệm, được đến di vật của vị Ngô Bạch Thạch này, mới có thể hiểu rõ đến tột cùng là chuyện gì xảy ra !

- Chi nha!

Ngân Mang từ trên đầu vai Lâm Lạc gấp nhảy lên, ở trong suy nghĩ của tiểu tử kia, đồng sắt này dám ra tay đối với Lâm Lạc, thì phải là địch nhân của nó, lúc này mở cái miệng nhỏ nhắn ra chính là loạn cắn một trận.

Khôi lỗi này căn bản không nhìn Ngân Mang tồn tại, tiếp tục đối với Lâm Lạc không ngừng oanh kích, rất nhanh đem gian thạch thất nện thành một đồng bừa bộn.

Thân là siêu cấp ăn hàng, tự nhiên phải có một bộ răng tốt! Ngân Mang mới sinh liền có thể cắn nát bát giai Yêu hạch, huống chi hiện tại đã đạt đến Hậu Thiên bát tầng? Tạt tạt tạt loạn hưởng, một cánh tay trái của khôi lỗi đã rớt xuống!

Nhưng khôi lỗi lại không có sinh mệnh, đối với chuyện này là không hề vì thế mà thay đổi, y nguyên huy động tay phải còn sót lại vung tay với Lâm Lạc.

Ngân Mang giận dữ, lại là một phen gặm cắn, cánh tay phải, hai chân của khôi lỗi cũng đều bị nó từng cái cắn đứt! Lúc này, khôi lỗi thành “Thịt trùng”, chỉ có thể nhúc nhích cái đầu!

- Chi nha!

Tiểu tử kia ở trên người khôi lỗi giẫm mấy cái, tựa hồ là hướng Lâm Lạc tranh công.

Lâm Lạc cười ha ha, không thể tưởng được tiểu gia hỏa này cư nhiên còn rất lợi hại, không cần hấn ra tay liền đánh hạ khôi lỗi này! Hấn chỉ chỉ ngực khôi lỗi, Ngân Mang hiểu ý, mở ra cái miệng nhỏ nhắn chính là một phen gặm cắn, trong nháy mắt liền cắn ra một cái động ở trên thân thể chắc chắn của khôi lỗi, lộ ra Yêu hạch giấu ở trong đó.

Tên ăn hàng này lập tức hai mắt lóe sáng, hai tiểu móng vuốt bới ra, đã ôm Yêu hạch này đến trong ngực, nước miếng chảy ròng ròng.

Mà mất đi Yêu hạch làm nguồn suối lực lượng, khôi lỗi kia thực sự đã trở thành một mảnh sắt vụn.

- Hảo hảo hảo, Thiết gia hỏa này là người đã bại, vật gì đó thuộc về người!

Lâm Lạc chấp nhận quyền sở hữu đối với Yêu hạch thập nhị giai của tiểu tử kia, làm cho Ngân Mang ôm Yêu hạch chi nha chi nha lại là một trận kêu lên vui mừng.

Lâm Lạc đối với khôi lỗi này phi thường có hứng thú, lật qua lật lại kiểm tra một hồi, hấn ở trên người khôi lỗi phát hiện vô số phù văn đồ án. Bất quá hấn lại không nhận thức những vật này, chỉ cảm thấy chúng như thiên thư, vô cùng nhúc nhích.

Nghĩ đến đây chính là mấu chốt có thể làm cho thiết nhân di động, Yêu hạch chỉ là phát ra tác dụng cung cấp lực lượng, nếu không có những phù văn đồ án này, khôi lỗi tất nhiên không có khả năng vận chuyển được.

Nếu có thể mà nói, Lâm Lạc ngược lại rất muốn học chế tác khôỉ lỗi này thoảng một chút, làm ra vài chục bộ khôỉ lỗi đạt tới Hậu Thiên thập nhị tầng, như vậy Lâm gia sẽ vững như Thái Sơn !

64. Chương 64: Ảo Ảnh. (1)

Khôỉ lỗi bị kích hồng, Lâm Lạc dĩ nhiên là bình an mở cửa rời đi, lại là một hồi thân thể run rẩy, hần bị đưa đến một địa phương mới. Cái này đồng dạng là một gian thạch thất, nhưng không có khôỉ lỗi, ngược lại là có bốn người Triệu Ngọc Nhụy, cả đám đều là bộ dáng chật vật, càng có vết thương chồng chất.

Hiển nhiên, bọn họ cũng xông vào cửa ải khôỉ lỗi này. Bởi vì là “Chiến thắng chính mình”, mỗi người tào ngộ khôỉ lỗi đều có tu vi cùng mình tương tự, ai cũng sẽ không có ưu thế cùng hoàn cảnh xấu, chỉ có thể nhìn thực lực.

Tu vi cùng thực lực, đây là một khái niệm bất đồng, thật giống như một tiểu hài tử năm tuổi có được trăm cân chỉ lực cùng một người trưởng thành có được trăm cân chỉ lực, cái này phát huy ra sức chiến đấu có thể đánh đồng sao?

Bởi vậy, có người không còn có xuất hiện, có người liền trả một cái giá lớn vết thương chồng chất.

Cuối cùng, chỉ có chín người xuất hiện trong thạch thất.

Không cần nghĩ, người không có tới khảng định đều chết ở trong tay khôỉ lỗi, hơn nữa trong đó còn có hai người là Hậu Thiên cửu tầng cao thủ! Có thể thấy được, có ít người cảnh giới là đạt đến, nhưng lại không có thực lực tương xứng.

Hai Hậu Thiên cửu tầng cao thủ vẫn lạc, một người là nhân vật thứ ba của sa đạo, người khác là Triệu gia Triệu Tam Lương! Kể từ đó, phương diện sa đạo y nguyên có hai gã Hậu Thiên cửu tầng cao thủ, cùng với hai gã Hậu Thiên bát tầng cao thủ, chiếm cứ tuyệt đối ưu thế.

Chu gia cùng Triệu gia cộng lại cũng mới có bốn người, nhưng chỉ còn lại Chu Vũ Thông là Hậu Thiên cửu tầng, Chu Tư Nguyên cùng Triệu Ngọc Nhụy ngược lại cũng còn sống, người cuối cùng là Triệu gia Hậu Thiên bát tầng cao thủ, là Thất thúc của Triệu Ngọc Nhụy.

Hiện tại thể lực Triệu gia yếu nhất, nếu thật sự đến trước mặt bảo tàng cuối cùng, bọn họ tất nhiên cũng bị xa lánh qua một bên, mất đi tất cả quyền phát ngôn.

Mà bết bát hơn chính là, mất đi Triệu Tam Lương kinh sợ, bốn sa đạo đều là không ngừng đem mục quang dâm tà nhìn chăm chăm vào Triệu Ngọc Nhụy. Dưới áp lực sinh tử, những đạo tặc này đều cần hung hăng phát tiết.

Triệu Ngọc Nhụy cũng hiểu rõ điểm ấy, cũng vì Triệu Tam Lương mất đi mà bi thương, chỉ có thể cố gắng giữ vững tinh thần, tận lực tránh đi những ánh mắt kia.

Trong gian thạch thất này cũng có một cánh cửa, nhưng cửa đá đóng chặt, mặc cho ai đều không thể mở ra.

Lâm Lạc ngược lại có thể sử dụng Cẩm Tự, hoặc là làm cho Ngân Mang đi lên gặm ra cái động, nhưng hần nghĩ đến, cái khảo nghiệm này cư nhiên đã qua, quả quyết sẽ không vây hãm bọn họ ở nơi này.

Quả nhiên, nửa ngày sau, thạch thất chỉ môn lạnh yên mở ra, ở trước mặt bọn họ lại xuất hiện một cái thông lộ, chính giữa là một vùng nước ao, bích lục sinh thanh, làm cho người ta có một loại cảm giác bình bình sinh cơ.

Có kinh nghiệm phía trước, mọi người sao còn có chần chờ, đều phốc thông phốc thông nhảy vào trong hồ.

- Ất Mộc chi trì, nâng trầm hà, nhục bạch cốt, là ban thưởng thông qua khảo nghiệm cửa thứ hai!

Quả thế!

Ất Mộc, Canh Kim! Ngũ Hành tinh hoa đã xuất hiện hai cái, có thể nơi này tổng cộng có năm khảo nghiệm, đối ứng Ngũ Hành được trì ban thưởng hay không?

Trong nội tâm Lâm Lạc thầm nghĩ, một bên ở trong hồ tìm được một khối Thanh Mộc khảm nạm trong hồ, Mộc lực trong hồ này là từ khối Thanh Mộc kia vọng lại!

Lâm Lạc tự nhiên không khách khí, Hỗn Độn Dung Lô mở ra, bắt đầu luyện hóa Mộc tinh hoa, tăng tiến Mộc hệ công pháp trong cơ thể.

Tất cả mọi người đang liều mạng thu nạp được lực, trong khoảng thời gian ngắn yên tĩnh không tiếng động.

Hôm nay thực lực của Lâm Lạc đã là Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong, tốc độ luyện hóa này lại tăng lên một đoạn, gần kề hai canh giờ sau, Mộc hệ công pháp phá tan Hậu Thiên thập nhất tầng, ba ba ba, khớp xương trong cơ thể Lâm Lạc một hồi bạo vang lên, lại là mười lăm khiếu huyết bị kích hoạt!

Cái này tự nhiên còn xa xa không có chấm dứt, rất nhanh Mộc hệ công pháp của hắn đã đến được Hậu Thiên thập nhất tầng trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong, thể như chẻ tre phá tan Hậu Thiên thập nhị tầng, tốc độ hành tới đỉnh phong, tinh hoa trong khối Thanh Mộc này mới bị hắn luyện hóa xong, biến thành mảnh vỡ.

Song hệ công pháp Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong!

Hiện tại, phối hợp Lôi Bạo Sát mà nói, Lâm Lạc có thể đánh bại bất luận Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong cao thủ nào!

Hắn hiện tại Mộc hệ công pháp đã đạt đến đỉnh phong, cho dù lại thu nạp được lực trong nước hồ này, đối với tu vi của hắn cũng không có nửa phần trợ giúp, bởi vậy Lâm Lạc nhảy lên ly khai khỏi ao.

Hỏa đan hạch vận chuyển, Hỏa hệ chân nguyên lực nóng bỏng du dương ở dưới làn da, lập tức liền đem quần áo hắn hong khô.

Kim, Mộc hai hệ chân nguyên lực đã đạt đến cảnh giới cực hạn trước mắt của hắn, muốn tái tiến một bước, như vậy nhất định là đột phá Tiên Thiên Cảnh!

Không lâu sau, Mộc lực trong hồ nước này cũng đồng dạng trở nên mỏng manh, cuối cùng hóa thành nước trong, không hề có bất kỳ tác dụng.

- Thương thế của ta đã tốt!

Chu Tư Nguyên đột nhiên kinh hỉ cười ha hả, bàn tay của hắn vốn bị Ngân Mang tấp một miếng thịt, nhưng bây giờ đã hoàn toàn khôi phục.

- Thương thế của ta cũng khá!

- Ta cũng vậy!

Ở khảo nghiệm cửa thứ hai rất nhiều người bị thương, lúc này dưới tác dụng của Mộc lực đều chiếm được trị liệu, đúng như trên tường viết đồng dạng, “Nâng trầm hà, nhục bạch cốt”, thần kỳ vô cùng!

Lâm Lạc ngược lại là càng ngày càng hiểu kỳ, thông qua hai quan trước ban thưởng đều kinh người như thế, như vậy bảo tàng cuối cùng lại là cái gì?

Không chỉ là hắn, những người khác cũng có ý nghĩ đồng dạng, bởi vậy tuy một đường đi tới đã chết mười sáu người, nhưng còn lại chín người đều là không chút do dự lựa chọn tiếp tục đi tới.

Xuyên qua thông đạo, chín người đi tới cửa khảo nghiệm thứ ba.

Đây là một vực sâu, từ bên này tới bờ vực bên kia, rộng bất quá hai thước, sâu đại khái khoảng năm mươi trượng, ở đầu cầu có một khối bài tử, trên mặt chỉ có bốn chữ: không cần quay đầu!

Không cần quay đầu, cái này cũng có thể xem như khảo nghiệm sao?

Nhưng mũi tên khai cung không quay đầu, hiện tại cũng chỉ có một con đường đi lên phía trước này, đơn giản một chút không phải rất tốt sao, ai cũng không muốn bị mất tánh mạng!

Sắc mặt Triệu Ngọc Nhụy tái nhợt, nhưng ngoài dự đoán của mọi người chính là, nàng là người thứ nhất bước lên cầu đá, cũng nhanh chóng đi lên phía trước. Nhưng mới đi một phần ba liền không khỏi chậm lại, cuối cùng thậm chí ngừng lại, khuôn mặt uốn éo qua một nửa, tựa hồ muốn quay đầu nhìn nhau, rồi lại ngạnh sanh sanh nhin xuống, trên mặt biểu lộ có vẻ hết sức thống khổ.

Những người khác không hiểu rõ xảy ra chuyện gì, hai mặt nhìn nhau lộ ra vẻ nghi hoặc.

- Biểu muội, làm sao vậy?

Chu Tư Nguyên lớn tiếng hỏi.

Nhưng Triệu Ngọc Nhụy lại không có một chút phản ứng, tựa hồ căn bản không có nghe được tiếng kêu của Chu Tư Nguyên, nhưng qua một hồi sau, nàng lại bắt đầu đứng lên, cũng dần dần tăng nhanh tốc độ, rất nhanh liền đi tới vách núi.

65. Chương 65: Ảo Ảnh. (2)

An toàn vượt qua!

Hình như cũng không có nguy hiểm gì!

Nghĩ đến ban thưởng sau khi vượt qua kiểm tra, tất cả mọi người đều là phía sau tiếp trước, được lực trong được trì có hạn, nếu rơi vào đằng sau chẳng phải là thiệt thòi lớn sao!

Mọi người xông lên cầu đá, ban đầu còn có thể bảo trì tốc độ di động rất nhanh, nhưng rất nhanh lại giống như Triệu Ngọc Nhụy, đầu tiên là chậm lại, sau đó dừng hẳn, đều có cử động quay đầu lại. Có ít người nhin không được, nhưng có ít người lại không có.

Mọi người quay đầu lại tương vọng là vẻ mặt sợ hãi, giống như thấy được chuyện tình đáng sợ nhất trong thiên địa, rõ ràng hét lên một tiếng, hướng tả hữu né tránh! Nhưng này không phải bình địa, hai bên chính là vách núi, lập tức liền rơi xuống dưới, rất nhanh lại không có động tĩnh.

Lâm Lạc còn không có đi lên cầu, rành mạch thấy được một màn này, không khỏi trong lòng sinh run sợ, mới biết được bốn chữ “Không cần quay đầu” này cũng không phải là ghi chơi !

Cuối cùng, trừ hấn còn không có trèo lên cầu ra, chỉ có bốn người thành công qua cầu là Triệu Ngọc Nhụy, Chu Tư Nguyên, Chu Vũ Thông, Bạch Đông Hòe!

Sau khi Bạch Đông Hòe qua cầu, nhìn lại, lại chỉ chứng kiến đối diện có mình Lâm Lạc lẻ loi một mình, lập tức sắc mặt đại biến. Mặc dù hấn không có chứng kiến, nhưng mà có thể đoán được ba thủ hạ kia đều lọt vào trong vực sâu, hấn oán hận giẫm dưới chân, lập tức lại chạy về phía trước.

- Ngũ Gia gia, biểu muội, chúng ta cũng mau đi đi, miễn cho được trì này bị sa đạo độc chiếm !

Chu Tư Nguyên vội vàng nói ra.

Triệu Ngọc Nhụy liếc nhìn Lâm Lạc thật sâu, sau đó mới quay đầu lại, ba người đều là nhanh chóng đi xa.

Lâm Lạc chậm rãi đi lên cầu đá, cũng muốn nhìn xem cuối cùng có chỗ quỷ dị gì.

Một bước, hai bước, ba bước. . . Lâm Lạc ở trên cầu đá càng chạy càng xa.

- Lạc nhi...

Một thanh âm già nua đột nhiên ở sau lưng vang lên.

Lâm Lạc khẽ giật mình, đây rõ ràng là thanh âm của Lâm Hành Nam! Bất quá, Lâm Hành Nam tự nhiên không có khả năng ở phía sau của hấn, nhất định là hấn sinh ra ảo giác.

- Hảo a, người hiện tại hai cánh cứng cáp, ngay cả gia gia cũng không để ý, hảo hảo hảo, ta xem như nuôi không đứa cháu này! Từ hôm nay trở đi, người không còn là cháu nội của Lâm Hành Nam ta!

Sau lưng truyền đến thanh âm tức giận của “Lâm Hành Nam”.

Cảnh vật trước mắt Lâm Lạc đột biến, hắc xuất hiện ở trong Lâm gia biệt viện, hết thấy là quen thuộc như vậy.

- Ân?

Lâm Lạc dừng bước, trách không được những người trước kia sẽ dừng lại, nguyên lai cái ảo ảnh này thật không ngờ chân thật như vậy, rõ ràng có thể chuyển ra trí nhớ trong đầu hắc!

Không, phải nói là một loại lực lượng thần kỳ che ánh mắt của hắc, hắc bây giờ nhìn đến, chỉ là suy nghĩ trong đầu.

Trong nháy mắt, cảnh tượng trước mắt Lâm Lạc thiên biến vạn hóa, ba năm qua bị coi thành phế vật Đại thiếu gia, tình cảnh nhận hết khinh khỉnh từng cái hiện lên, cuối cùng là Lâm Đông Bình sai sử hai gã ác nô đánh chết Lưu Bá!

- Cũng chỉ có chút năng lực ấy sao?

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng, ý chí của hắc đang không ngừng luyện tập Cẩm Tự đã trở nên vô cùng cứng cỏi, loại Chương Nhân pháp này có lẽ có thể khiến người khác ý thức hỗn loạn, cuối cùng phân không rõ sự thật cùng ảo ảnh, sau đó rơi rụng vực sâu, nhưng đối với hắc mà nói, đây quả thực quá dễ dàng.

Sau một lớp ảo ảnh, trước mắt Lâm Lạc khôi phục tầm nhìn nguyên bản, hắc đi vài bước, đột nhiên ảo ảnh tái khởi, lần này hắc xuất hiện ở trong Thanh Mông Sơn, sau lưng là vô số mãnh thú rít gào, như muốn chấn thiên liệt địa!

Lúc này đây ảo ảnh lại giằng co đại khái nửa nén hương thời gian, sau đó mới biến mất, cảnh vật trước mắt Lâm Lạc lại khôi phục bình thường.

- Cũng muốn nhìn xem cái ảo ảnh này đến tột cùng có thể đạt tới trình độ nào!

Lâm Lạc đơn giản bất động, đột nhiên một quyền phá vỡ, bùm một cái, đem vãn thạch bay thấp đánh nát!

Quả nhiên, không lâu sau lại là ảo ảnh mới phát sinh, lần này là long trời lở đất, vô số thiên thạch từ không trung rơi xuống, làm cho người ta cảm giác không được phát lên cảm giác muốn né tránh.

- Cư nhiên đây là tưởng tượng của ta, ta đây chính là chủ nhân nơi này, không gì làm không được!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, đột nhiên một quyền phá vỡ, bùm một cái, đem vãn thạch bay thấp đánh nát!

- Phá cho ta!

Hắc lại đánh một quyền, nhưng lại thẳng nhìn trời cao, oanh hạ xuống, cả không trung đều bị hắc đập nát, ảo ảnh liền biến!

- Lại đến!

Lâm Lạc phát hiện đây là một loại biện pháp rèn luyện ý chí cực tốt, không giống như ghi Cẩm Tự kịch liệt như vậy, làm cho tinh thần của hắc càng thêm cứng cỏi, giống như thủy ngân chảy qua, vô vi không tra, không chút không phát giác!

Hắc không ngừng bài trừ ảo ảnh, cho đến khi không tiếp tục xuất hiện ảo ảnh nữa mới bước đi đến cầu đá bên kia.

Ngân Mang ở trên vai chi nha chi nha gọi, hai chân trước không ngừng vuốt cái bụng, một bộ đói thảm.

Lâm Lạc cười ha ha, lấy ra một quả Yêu hạch dứt tởm, tiểu đông tây vui vẻ ra mặt, ôm lấy Yêu hạch tạt băng tạt băng bắt đầu ăn.

Thời gian hắc là qua ít nhất một ngày, Lâm Lạc cũng đói bụng không nhẹ, lấy ra thịt khô bắt đầu ăn.

Tuy hấn rút lại phía sau thời gian lâu như vậy, cho dù có được trì thứ ba cũng có thể bị bốn người phía trước luyện hóa xong rồi. Bất quá, Lâm Lạc cũng không quan tâm, mục tiêu của hấn là Ngũ Hành tinh hoa trong ao, mà vật kia trừ hấn ra thì không người nào có thể luyện hóa!

Vượt qua Lâm Lạc dự kiến chính là, khi hấn xuyên qua một cái thông đạo, lại chứng kiến bốn người Triệu Ngọc Nhụy đang ngâm mình ở trong một được trì, hiển nhiên vẫn không có thể hoàn toàn luyện hóa được lực trong được trì!

Lâm Lạc tưởng tượng một chút, lúc trước nhiều người, tất cả được lực một hồi đã bị luyện hóa xong. Nhưng hiện tại chỉ có bốn người, tốc độ luyện hóa này dĩ nhiên là chậm lại.

Hấn đối với nước thuốc không quan tâm, hai mắt nhìn đi, hướng dưới ao quét tới, tìm kiếm lấy ngũ hành tinh hoa.

Được trì này hiện lên nhũ bạch sắc, càng có sợi sợi hàn khí lộ ra, làm cho trên tóc và đuôi lông mày của bốn người Triệu Ngọc Nhụy đều kết thành một tầng sương vụ, nước ao hấn là kỳ hàn vô cùng. Nhưng bốn người Triệu Ngọc Nhụy đều cắn răng gượng chống, hiển nhiên không muốn bỏ qua kỳ ngộ lớn như vậy!

Mục quang của Lâm Lạc ở dưới ao phát hiện một khối băng thạch bạch sắc, trong đó ẩn chứa Thủy tinh hoa cường đại, đúng vậy tồn tại mấu chốt của được trì này!

Cước bộ của hấn nhẹ nhàng đi tới bốn người Triệu Ngọc Nhụy, bọn họ chứng kiến Lâm Lạc tới đều không khỏi lộ ra một tia ngạc nhiên.

Thông qua cầu đá chậm thì một nén hương thời gian, nhưng Lâm Lạc lại hơn một ngày không có xuất hiện, bốn người Triệu Ngọc Nhụy tự nhiên cho rằng Lâm Lạc đã rơi rụng vực sâu, bởi vậy chứng kiến hấn xuất hiện đều là trong nội tâm kỳ quái.

Nhưng bọn hấn lập tức lại tự cho là đã hiểu: Lâm Lạc khẳng định một mực ở cầu đá do dự mà không dám tới, cho nên mới một mực kéo đến hiện tại!

66. Chương 66: Ra Tay

Ông!

Nước ao đột nhiên xuất hiện một tia rung động lắc lư, Bạch Đông Hồ thét dài một tiếng, mạnh mẽ từ trong được trì nhảy đi ra, một cổ khí thể cường đại lập tức cuốn sạch toàn trường!

- Ha ha ha, lão tử rốt cục đột phá! Lão tử rốt cục tiến vào Cương Khí Cảnh !

Hấn điên cuồng cười to.

Tuy võ giả Bạo Khí Cảnh được xưng tụng cao thủ, nhưng so sánh với Cương Khí Cảnh thì chính là cận bã! Trên thế giới này, chỉ có võ giả Cương Khí Cảnh mới có tư cách thành lập gia tộc, thành lập thế lực chính thức của mình!

Mà sắc mặt của ba người Triệu Ngọc Nhụy thì rất khó coi, bọn họ cũng không phải đồng hội đồng thuyền, trước còn có Chu Vũ Thông ngăn được, nhưng theo Bạch Đông Hồ đột phá, cái cân bằng này trong nháy mắt đã bị đánh phá, Bạch Đông Hồ chiếm cứ thượng phong tuyệt đối, đừng nói bảo tàng không có phần của bọn hấn, cho dù tánh mạng cũng ở một ý niệm của Bạch Đông Hồ!

Bạch Đông Hồ duỗi ra tay phải, trong không khí lập tức tạo thành một đại thủ do chân nguyên lực hình thành, đối với trên mặt đất hung hăng nhấn một cái, lập tức oanh một tiếng, mặt đất rung động lắc lư, xuất hiện một hố nhỏ lớn gần một trượng!

- Ha ha, Cương Khí Cảnh quả nhiên lợi hại!

Bạch Đông Hồ cười ha ha, đột nhiên sắc mặt phát lạnh, chỉ vào ba người Triệu Ngọc Nhụy.

- Đều cút ra khỏi được trì cho lão tử, hiện tại do lão tử một người độc chiếm !

Hắn hiện tại chính là Cương Khí Cảnh cao thủ “duy nhất”, tự nhiên sinh sát ta cho, muốn làm gì thì làm!

Ba người Triệu Ngọc Nhụy đều là khuôn mặt khổ sấp, không cam lòng rời đi được trì, căn bản không dám nói lời phản đối gì.

Bạch Đông Hòe nhìn xem Triệu Ngọc Nhụy, độc nhãn lộ ra vẻ dâm tà:

- Tiện nữ nhân, tới, lão tử phải làm ngươi!

Sắc mặt Triệu Ngọc Nhụy lập tức tái nhợt, hướng Chu Vũ Thông quăng đi mục quang xin giúp đỡ, nhưng Chu Vũ Thông lại quay đầu, chỉ như không thấy. Chu Tư Nguyên cũng đồng dạng cúi đầu xuống, ngay cả thanh âm phản đối cũng không dám.

- Ha ha ha!

Bạch Đông Hòe cười to, loại lực lượng này trong tay, cảm giác bao quát thương sinh thật quá tốt! Mà hắn đạt được bảo tàng cuối cùng, nói không chừng còn có thể đạt tới Tiên Thiên Cảnh, đến lúc đó cũng không phải là vài người ở trước mặt này cúi đầu xưng thần, mà là một trấn, một thành, thậm chí một quốc gia!

Hắn dắc chí vừa lòng, thấy Triệu Ngọc Nhụy vẫn không chịu nhúc nhích, một mắt trừng qua:

- Còn không qua đây!

Trong ánh mắt Triệu Ngọc Nhụy hiện lên một đạo quyết tuyệt, đột nhiên một chưởng hướng trên thiên linh cái của mình đập đi, đúng là muốn tự vận!

- Ha ha, nữ nhân lão tử vừa ý, nào có dễ dàng chết như vậy!

Bạch Đông Hòe hừ không xuất thủ, một cự chưởng do chân nguyên lực hóa thành ngăn trở động tác của Triệu Ngọc Nhụy.

- Phải chết cũng là bị lão tử làm chết!

Hắn hừ không một trảo, Triệu Ngọc Nhụy lập tức bị chân nguyên lực hình thành đại thủ kéo đến trước người của hắn.

Bạch Đông Hòe cười ha ha, hướng ba người Lâm Lạc, Chu Tư Nguyên, Chu Vũ Thông quét mắt một vòng, lãnh đạm nói:

- Đều quỳ xuống cho lão tử!

Chu Tư Nguyên, Chu Vũ Thông có chút do dự, liền quỳ gối xuống, hoàn toàn không có khí tiết võ giả. Đối với chút ít người mà nói, chết tử tế không bằng sống nhục, tôn nghiêm chỉ là cái rắm!

Lâm Lạc tự nhiên sẽ không để ý tới, hắn đi thẳng tới bên cạnh được trì.

- Tiểu tử ngu ngốc!

Bạch Đông Hòe tức giận hừ một tiếng, hướng gia tôn Chu Tư Nguyên hạ lệnh nói:

- Giết tiểu tử này cho ta!

Chu Tư Nguyên ngay cả do dự cũng không do dự một chút, lập tức từ trên mặt đất bắn ra, hướng Lâm Lạc nhào tới. Hắn đã sớm nổi lên sát tâm đối với Lâm Lạc, chỉ là lúc trước e ngại Triệu Ngọc Nhụy mới không có động thủ, lúc này lại ở trước mặt Bạch Đông Hòe thụ đủ ủy khuất, hắn nhẫn nhịn một bụng khí, vừa vận dụng đến trên người Lâm Lạc!

- Tự tìm đường chết!

Lâm Lạc hừ nhẹ một tiếng, đợi Chu Tư Nguyên nhào đến, tiện tay đánh ra một chưởng, đánh đến trên ngực đối phương.

Hắn bây giờ là tu vi Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh cao, một chưởng này căn bản không phải Chu Tư Nguyên có thể ngăn cản, nhìn như một kích tùy ý, khí cơ cũng đã một mực tập trung Chu Tư Nguyên, căn bản không để cho đối phương có dư âm né tránh.

Bùm!

Chu Tư Nguyên lập tức bị đánh lui ba trượng, hắn còn muốn động thân tái chiến, thân thể cũng đang trong nháy mắt nổ tung, hóa thành đầy trời huyết nhục, chính xác là phân thân toái cốt!

Lâm Lạc sững sờ, lực lượng của hắn đột phá quá nhanh, vốn chỉ muốn một chưởng chụp chết Chu Tư Nguyên mà thôi, lại không cẩn thận khiến cho lực lượng lớn một chút, rõ ràng làm cho hắn bạo thể mà chết ! Bất quá cũng không có vấn đề gì, dù sao đều là chết, người chết cũng sẽ không đối với cái chết của mình cùng đưa ra kháng nghị như thế nào!

- Tư Nguyên!

Chu Vũ Thông lão lệ tung hoành, đây chính là đệ tử kiệt xuất nhất của Chu gia bọn họ, gánh chịu hi vọng trước gia tộc hưng vong sau này, lại bị người tiện tay một chưởng giết đi!

Hắn nhất thời nộ theo tâm lên, còn có lo lắng gì khác, lúc này nhắc tới song chưởng hướng Lâm Lạc giết tới.

- Gian ngoan mất linh!

Lâm Lạc một chưởng hư đập, một cự chưởng do chân nguyên lực hình thành xuất hiện, nhắm ngay Chu Vũ Thông đè xuống.

- A, Cương Khí Cảnh!

Chu Vũ Thông phát ra tiếng kêu tuyệt vọng, bùm một tiếng, dĩ nhiên bị đập thành bánh thịt!

Nếu hắn sớm biết Lâm Lạc là Cương Khí Cảnh cao thủ như vậy, thì cho dù cho hắn một trăm cái lá gan cũng không dám ra tay đối với Lâm Lạc báo thù cho Chu Tư Nguyên! Ngược lại, Lâm Lạc từ đầu đến cuối đều không có lộ ra thái độ như người gây sự, nếu không phải hai người bọn họ chủ động khiêu khích, làm sao sẽ rơi vào kết cục hài cốt không còn này!

Triệu Ngọc Nhụy mục phóng kỳ quang, nguyên bản lòng tuyệt vọng đột nhiên bay lên một tia hi vọng.

Bạch Đông Hòe thì là thần sắc nghiêm túc, trước kiêu ngạo, cuồng ngạo đã là hể quét là sạch. Hắn tuy cũng là Cương Khí Cảnh cao thủ, nhưng dù sao cũng mới vừa tiến vào cái trình tự này, mà hiển nhiên Lâm Lạc so với hắn thì sớm hơn rất nhiều!

Tuy hắn không tin mình không có lực đánh một trận, nhưng hai đại Cương Khí Cảnh giao chiến, nói không chừng là kết cục đồng quy vu tận, đây cũng không phải là hắn muốn nhìn đến !

Nghĩ tới đây, Bạch Đông Hòe đột nhiên cười ha ha nói:

- Lão đệ thâm tàng bất lộ, bốn sự giả trụ ăn thịt hổ này thật là làm cho ta bội phục! Chúng ta đều là Cương Khí Cảnh, không bằng liên thủ khai ra bảo tàng chia đều như thế nào?

Lâm Lạc một mực không có ra tay, là vì căn bản không có đem những người này để vào mắt, tiện tay đều có thể giết sạch không còn một mống. Thật giống như voi thời điểm đi ra tuyệt sẽ không cố ý đi giết chết con kiến trên mặt đất, song phương căn bản không phải một tầng thứ !

Nhưng điều kiện tiên quyết là không ai gây vào hắn!

Lâm Lạc lạnh lùng nhìn xem Bạch Đông Hòe, hữu quyền gờ lên, một nắm tay cự đại lập tức trống rỗng xuất hiện, hướng về Bạch Đông Hòe oanh tới.

- Tiểu tử, đừng tưởng rằng lão tử sợ ngươi!

67. Chương 67: Ngô Bạch Thạch. (1)

Bạch Đông Hồ trở thành sa đạo nhiều năm, tự nhiên là loại người cùng hung cực ác, có thể chủ động cùng Lâm Lạc đàm hòa cũng đã là nhượng bộ lớn nhất của hắn, lập tức thẹn quá hoá giận, đồng dạng nâng chưởng đón chào.

Hai cự chưởng do chân nguyên lực hình thành, quyền phong ở trên không trung va chạm, phát ra âm ầm nổ vang, toàn thân Bạch Đông Hồ đều là một hồi run rẩy, “Oa” thoáng cái phun ra một ngụm tiên huyết.

Tuy một kích vừa rồi kia chỉ là chân nguyên lực cách không va đập, nhưng lực lượng phản chấn vẫn là để cho Bạch Đông Hồ bị thương không nhẹ!

Cương khí ba tầng, một bước một bước thiên! Đừng nói Bạch Đông Hồ là mới vừa vào Cương Khí Cảnh, cho dù hắn là Hậu Thiên thập nhất tầng ở trước mặt Lâm Lạc cũng căn bản không đủ xem!

Sắc mặt Bạch Đông Hồ trắng bệch, vừa rồi một kích kia làm cho khí huyết toàn thân hắn như sôi trào, vô cùng khó chịu. Trái lại Lâm Lạc lại một bộ khí định thần nhàn, hắn lập tức biết rõ xa xa không phải đối thủ của thiếu niên này, lúc này liền buông tha cho tính toán tranh hùng nói:

- Tiểu huynh đệ quả nhiên lợi hại, lão Bạch nhận thua, cái bảo tàng này lão Bạch buông tha cho!

Hắn đương nhiên sẽ không thực sự suy nghĩ buông tha cho bảo tàng, mà là tạm thời nhượng bộ, làm cho Lâm Lạc đi đánh trước trận. Nơi này khảo nghiệm thập phần cổ quái, cho dù Hậu Thiên thập nhị tầng cũng có thể vẫn lạc, thực lực thấp cũng không phải là không có hi vọng!

Lâm Lạc đã quyết định ra tay, này tự nhiên không có đạo lý thu tay lại được nữa, một quyền lại lên, hướng về Bạch Đông Hồ đập xuống.

- Hỗn đản!

Bạch Đông Hồ gầm lên một tiếng, nắm lấy quần áo của Triệu Ngọc Nhụy đột nhiên kéo mạnh, dùng lực lượng Cương Khí Cảnh của hắn đi phá quần áo, tất nhiên là lộ thiếu nữ thân trần như nhộng. Hắn quát lên một tiếng lớn, nắm Triệu Ngọc Nhụy hướng giữa không trung ném đi, nghênh hướng nắm tay của Lâm Lạc, còn mình thì dưới chân đập mạnh, nhanh chóng triệt thoái phía sau.

Phản ứng của hắn ngược lại là không chậm, dùng Triệu Ngọc Nhụy làm tấm mộc, in thời gian đào thoát! Tin tưởng dùng loại thiếu niên huyết khí phương cương như Lâm Lạc, chứng kiến thân thể một mỹ nữ xích lỏa nhất định sẽ tâm tình kích động, mà hắn chỉ cần có khe hở trong nháy mắt liền có thể thành công trốn chạy!

Nhưng mà, hắn không khỏi nghĩ đến quá đẹp!

Lâm Lạc theo tay vung lên, một cổ chân nguyên lực nhu hòa liền đẩy Triệu Ngọc Nhụy đến một bên, thân hình hắn nhảy lên cao, ở dưới ánh mắt kinh hãi gần chết của Bạch Đông Hồ, đã đi sau mà tới trước, chắn ở trước người. đối phương

Một cái mới vừa vào Cương Khí Cảnh, một cái đã là Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong, thực lực song phương căn bản không có biện pháp phóng tới cùng một chỗ!

- Tha ta một mạng!

Thấy Lâm Lạc một quyền đánh úp, Bạch Đông Hồ phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Pằng!

Một quyền đánh rơi, Bạch Đông Hồ giống như bùn nhão ngã trên mặt đất, chết đến không thể chết lại.

Triệu Ngọc Nhụy như đang ở trong mộng, Bạch Đông Hồ chính là Cương Khí Cảnh tuyệt đỉnh cao thủ, chỉ là ở trước mặt Lâm Lạc lại như là hài nhi yếu ớt, nói giết liền giết, căn bản không có chống cự chi lực!

Cường giả còn trẻ như vậy, nếu có thể mời chào về gia tộc, này lo gì gia tộc không hưng thịnh?

Đối với Lâm Lạc một lòng cầu đạo mà nói, Triệu Ngọc Nhụy không mặc quần áo đối với hắn mà nói căn bản không có một chút hứng thú.

Tuy hẳn đối với “địa phương” trên người Triệu Ngọc Nhụy cùng hẳn không đồng dạng như vậy có chút tò mò, nhưng cái hấp dẫn này so ra kém xa mảnh hàn băng trong được trì kia! Lâm Lạc nhảy vào trong được trì, dùng chân giẫm khối hàn băng này, nhanh chóng hút ra Thủy lực trong đó!

Trong được trì nhiệt độ cực thấp, nhưng được lực nhập thể lại có thể hình thành một cỗ lửa nóng, cho dù võ giả cảnh giới thấp cũng có thể dựa vào cỗ nhiệt khí này bảo vệ kinh mạch toàn thân, không đến mức bị dòng nước đông lạnh ảnh hưởng thân thể.

Triệu Ngọc Nhụy nguyên lai tưởng rằng Lâm Lạc sẽ đối với nàng làm ra cử động loạn gì đó, dù sao tướng mạo cùng dáng người của nàng bày ở đây, tuyệt đối là mỹ nữ không thể thấy nhiều, hơn nữa lại là toàn thân như nhung, đủ để cho nam nhân hóa thân dã thú!

Mà nàng cũng có giác ngộ hy sinh của mình, chẳng những sẽ không chống cự, còn có thể theo ý hầu hạ, đem Lâm Lạc cột vào trên chiến xa gia tộc của mình! Mặc dù nàng là nữ lưu, nhưng ánh mắt nhìn đến lại phi thường lâu dài, nếu có thể dùng nàng để đổi lấy lực lượng của Lâm Lạc, đây tuyệt đối là buôn bán lời!

Huống hồ, tuy Lâm Lạc không phải tuyệt đỉnh mỹ nam tử, nhưng dáng người hoàn mỹ, ngũ quan đoan chính, đã có tài trí mưu lược kiệt, lại trầm ổn kiên nghị, phu quân tốt như vậy nàng còn có cái bất mãn gì?

Nhưng Lâm Lạc lại đối với nàng chẳng thèm ngó tới, làm cho trong lòng Triệu Ngọc Nhụy buông lỏng đồng thời lại có chút mất mát.

Nàng yên lặng lấy ra quần áo trong bao mặc vào, sau một lúc do dự, nàng chậm rãi trượt vào trong được trì, cẩn cẩn dục dục mà nhìn xem Lâm Lạc, trước Lâm Lạc cũng không có ngăn cản những người khác hấp thụ được lực, mà kỳ ngộ như thế này Triệu Ngọc Nhụy xác thực không muốn bỏ qua, bởi vậy cho dù biết rõ Lâm Lạc thâm bất khả trắc, nàng vẫn là quyết định thử một chút.

Lâm Lạc nào có tâm tình đi lý tới nàng, cho dù Triệu Ngọc Nhụy uống hết tất cả nước trong hồ hẳn cũng sẽ không có bất cứ ý kiến gì, so với Thủy tinh hoa trong hàn băng, lực lượng trong nước thuốc này không đáng giá nhắc tới!

Triệu Ngọc Nhụy tâm tình buông lỏng, nhưng nàng lại càng ngày càng khó hiểu, ao nước này thần kỳ như thế, Lâm Lạc chắc chắn sẽ không thể không biết, nhưng vì cái gì lại nguyện ý cùng người khác chia sẻ?

Nàng suy nghĩ một hồi cũng không có nghĩ ra giải thích hợp lý liền không thèm nghĩ nữa, toàn lực hấp thụ tinh hoa trong nước thuốc.

Ngắn ngủn một ngày sau, Thủy hệ chân nguyên lực của Lâm Lạc liên tiếp đột phá, đồng dạng tiêu thăng đến Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong!

Mà được lực trong được trì cũng bị Triệu Ngọc Nhụy luyện hóa được thất thất bát bát, không còn có hàn khí bốc lên, thành một vũng nước trong không có gì kỳ lạ.

Hai người cũng không nói lời gì, nhưng Triệu Ngọc Nhụy tự nhiên dùng Lâm Lạc cầm đầu, thấy hẳn khởi hành đi tới, lập tức cũng đi theo di động.

Xuyên qua một thông đạo thật dài, bọn họ đi tới một cái sơn cốc dưới đất, sơn cốc này cũng không lớn, phương viên chỉ khoảng hơn mười trượng, phía trước là vách đá cao trăm trượng tả hữu, từ trên đỉnh rủ xuống 10 dây xích sắt, hiển nhiên là có thể cung ứng người leo. Hai bên trái phải là vực sâu vô tận, nhưng bọn họ tới nơi này cư nhiên còn có hai lối nhập khẩu.

Trên vách đá viết hai hàng chữ cực đại: đạt được nhai này, được ta đi bảo!

Bất quá hai người Lâm Lạc cùng Triệu Ngọc Nhụy vẫn chưa đi đến dưới vách đá, chỉ nghe tiếng bước chân thình thịch thình thịch trầm trọng vang lên, ở hai lối vào khác đột nhiên lao tới một đoàn khôi lỏi!

- Hồngбет, đi mau!

68. Chương 68: Ngô Bạch Thạch. (2)

Những khôi lỗi này toàn bộ là cấp bậc Hậu Thiên thập nhị tầng, nếu chỉ có hai ba con mà nói, Lâm Lạc hoàn toàn có thể khí lực va chạm, nhưng hiện tại là lao tới có vài chục con, mà vẫn còn liên tục không ngừng xuất hiện!

Cái này. . . trừ khi là Tiên Thiên Cảnh tuyệt thế cường giả, bằng không dù là Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong cũng chỉ có phần bỏ trốn mất dạng!

Hai người đều vọt tới dưới vách đá, bắt lấy xích sắt liền hướng trên leo lên.

Sưu sưu sưu!

Ngay cả Triệu Ngọc Nhụy cũng là tu vi Bạo Khí Cảnh, cái leo lên đơn giản này tự nhiên không làm khó được bọn họ, chỉ là vài cái thào chạy bay lên, bọn họ đã đột ngột từ mặt đất phi lên mấy trượng. Nhưng mà, qua năm trượng sau, hai người Lâm Lạc đồng thời cảm giác thân thể trầm trọng, thiếu chút nữa một cái nắm không ổn từ trên xích sắt té rớt xuống!

Trách không được này là khảo nghiệm cửa ải cuối cùng, nguyên lai còn có huyền ảo như thế!

Tin tức tốt duy nhất là, những khôi lỗi kia cũng sẽ không leo lên, đều là nguyên một đám ngửa đầu hướng lên, chỉ còn chờ hai người từ phía trên té rớt xuống!

Tốc độ của hai người càng ngày càng chậm, cái này càng lên cao, bọn họ lại càng thấy nặng như núi, mỗi lần leo lên một thước đều trở nên khó khăn vô cùng!

Nhưng hiện tại hai người đã không có đường lui, hoặc là leo đến trên đỉnh, chẳng những có thể sống sót, còn có thể đạt được di bảo, hoặc là té rớt xuống, bị vô số khôi lỗi trong nháy mắt xé thành mảnh nhỏ!

- Chi nha! Chi nha!

Nhưng Ngân Mang lại không có đã bị bất luận ảnh hưởng gì, ở trên xích sắt bò lên bò xuống, một bộ thoải mái vô cùng, làm cho Lâm Lạc cùng Triệu Ngọc Nhụy thấy mà đỏ mắt.

Cố gắng, bò!

Lâm Lạc tuyệt không có thể cho phép mình thất bại ở nơi này, tu vi hắn đột nhiên tăng mạnh, còn không có cho gia gia chứng kiến, như thế nào có thể chết ở chỗ này!

Hướng lên! Hướng lên! Hướng lên!

Ý chí của Lâm Lạc cứng cỏi, mà Triệu Ngọc Nhụy đồng dạng cũng không kém, hai người thủy chung bảo trì chung tư thế đồng tiến, gian nan leo lên về phía trên.

Cửa ải này là không quan hệ cùng tu vi, Lâm Lạc tuyệt không tin tưởng ở dưới tình huống giống nhau, Triệu Ngọc Nhụy có thể cùng hắn bảo trì tiến độ đồng dạng. Hiển nhiên ở nơi này tu vi càng cao, bị áp lực lại càng lớn!

Đây là khảo nghiệm đối với ý chí, vĩnh viễn không buông tha cho!

Mười trượng!

Hai mươi trượng!

Ba mươi trượng!

Bọn họ đã trôi qua một nửa độ cao, nhưng hai người tựa hồ đã đạt đến cực hạn, hai tay đều không ngừng run rẩy, mạch máu bạo nhảy, tựa hồ tùy thời đều có thể buông tay rơi rụng!

- Ta tuyệt không có thể ngã vào nơi này!

- Ta còn muốn trở thành Tiên Thiên Cảnh, làm cho gia gia dùng ta vẽ vang!

Lâm Lạc khẽ quát một tiếng, tiếp tục leo lên.

Một thước, hai thước, ba thước!

Ở loại thời điểm gian nan này, tấm gương lực lượng không thể nghi ngờ là cực kỳ cường đại ! Chúng kiến Lâm Lạc tiếp tục leo lên, Triệu Ngọc Nhụy phảng phất cũng nhận được trợ lực, theo sát lấy cũng leo lên.

Mồ hôi trên người hai người đều là tầng tầng chảy ra, làm quần áo bọn họ ướt nhẹp toàn bộ, tạo thành từng giọt nước không ngừng rơi vãi xuống dưới!

Hô! Hô! Hô!

Hô hấp nặng nhọc giống như ống bễ, hai người đều là nhiều lần đột phá cực hạn, không ngừng siêu việt chính mình!

Bốn mươi tượng!

Bốn mươi lăm tượng!

Chỉ còn lại có năm tượng, nhưng hai người đều đạt đến một lần cực hạn mới, hai tay đều bị mài đến máu tươi đầm đìa, bởi vì mất đi đại lượng nước, thần sắc hai người đều có vẻ cực kỳ tiêu tụy.

Lâm Lạc chỉ cảm thấy mệt mỏi, quá mệt mỏi quá, chỉ muốn buông tay ra cái gì cũng không quản, hay là ngủ như vậy bất tỉnh! Nhưng ý chí của hắn lại thủy chung không có thư giãn, trong ánh mắt lóe lên kỳ quang, lại lần nữa đột phá cực hạn, tay phải kiên định về phía trên đi ra một đoạn!

Bốn mươi sáu tượng!

Bốn mươi bảy tượng!

Hai tay Lâm Lạc đột nhiên nhanh hơn, rõ ràng ở trước mắt cuối cùng này, tốc độ không hàng ngược lại bay lên, bay thẳng đỉnh núi!

Bốn mươi chín tượng!

Năm mươi tượng!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, một cái bồ nhào bay qua, đã nhảy đến phía trên đỉnh núi, lập tức áp lực diệt hết!

Nhìn lại Triệu Ngọc Nhụy, đã là hai mắt mờ mịt, đây là muốn mất đi ý thức của mình!

Lâm Lạc có chút do dự, hai tay bắt lấy xích sắt của Triệu Ngọc Nhụy, dùng sức xoắn động lên.

Chập cheng... !

Xích sắt xoắn động, Triệu Ngọc Nhụy bị Lâm Lạc ngạnh sanh kéo đi lên, lúc này, nàng cũng khôi phục vài phần thần trí, chứng kiến đã đi tới trên đỉnh vách đá, lập tức tâm tình buông lỏng, trực tiếp ngất đi.

Lâm Lạc hơi chút nghỉ ngơi một phen, sau đó liền bắt đầu đánh giá đến hoàn cảnh quanh mình.

Đây là một tiểu bình đài, nhiều lắm là phương viên bốn tượng, phía trước là một cửa đá rộng mở, ẩn ẩn có thể thấy được bên trong là một tòa thạch thất cũng không lớn.

Hắn đứng lên đi vào trong đó, chỉ thấy trung gian thạch thất là một cái bàn đá, chung quanh là từng dãy thạch khung, trên mặt bày đầy tất cả bình thuốc lớn nhỏ, số lượng ít nhất trên một ngàn.

Đi đến trước bàn đá, trên bàn bày đặt một cái hộp sắt, Lâm Lạc mở ra, chỉ thấy trong đó có một thanh đoản kiếm toàn thân thanh sắc, một quyển thư tịch viết Luyện Đan Thủ Trát, cuối cùng là một phong thư.

Lâm Lạc đương nhiên trước tiên đem phong thư mở ra, lấy ra một tờ giấy trong đó đọc lên.

- Lão phu là Ngô Bạch Thạch, cả đời si mê Đan đạo, nay đại nạn buông xuống, thiết kế khảo nghiệm nặng nề, nếu có thể chứng kiến bức thư này, đó là người lão phu chờ đợi! Hơn hai trăm năm trước, thiên địa kịch biến, linh khí tán loạn, vô số linh thảo trân quý do đó tuyệt chủng! Đây là sự tình mà lão phu canh cánh trong lòng, nhưng lại không cách nào tìm hiểu. Nếu người nhận được y bát của lão phu, ngày sau có thể có thành tựu, điều tra ra được đây đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, thì hãy ghi lại nguyên nhân trên giấy đốt cho lão phu, để cho lão phu có thể ở dưới cửu tuyền nghỉ ngơi!

Tờ thứ nhất giấy viết cũng chỉ có mấy câu như vậy, Lâm Lạc lật đến tờ thứ hai, trong này thì là Ngô Bạch Thạch giới thiệu một ít linh dược trồng trên bình đài. Tờ thứ ba thì viết nên rồi đi như thế nào.

Tổng cộng chỉ có ba trang giấy như vậy, trong lòng Lâm Lạc nghi hoặc nhưng một chút cũng không có thể được đến giải đáp.

- Hai trăm năm trước? Đó là tính ngay khi Ngô Bạch Thạch kia chết, đến hiện tại lại không biết qua bao nhiêu năm, còn có ai có thể nhớ rõ chuyện đã xảy ra lúc trước sao?

Lâm Lạc lắc đầu, thời gian có thể chôn vùi hết thảy, chỉ sợ Ngô Bạch Thạch cũng chỉ có thể vĩnh viễn chết không nhắm mắt !

Hắn buông thư xuống, nhặt lên thanh thanh sắc đoản kiếm kia, cầm vào tay liền trầm xuống, cái đoản kiếm này cũng không biết là làm bằng chất liệu gì, đúng mà cực kỳ trầm trọng, thiếu chút nữa rời tay rút xuống.

- Ngân Mang, cần một ngục xem!

Lâm Lạc đem tiểu đông tây bỏ vào trên thân kiếm, Ngân Mang sao biết ý xấu của Lâm Lạc, lúc này rất sung sướng một ngục cần tới.

69. Chương 69: Ngô Thiên Đan. (1)

Tập băng!

Một tiếng giòn vang, nhưng không phải đoản kiếm bị cần mất một góc, mà là Ngân Mang bị băng mất một hàm răng!

- Chi nha! Chi nha!

Ngân Mang đau đến ở trên bàn đá lăn lộn.

Thanh kiếm này thật đúng là cực kỳ chắc chắn!

Lâm Lạc có chút xúc động, muốn ở trên thân kiếm ghi Cẩm Tự, nhìn xem nó có thể thừa nhận Cẩm Tự mà thiên địa không thể thừa nhận hay không! Bất quá, đây cũng chỉ là ngẫm lại, không cần phải vì khẩu thí cường độ của thanh kiếm này mà mạo hiểm phá hủy nó.

Mà Ngô Bạch Thạch tuyệt đối chính là một luyện đan cuồng nhân, ngoại trừ gì đó cùng luyện đan có quan hệ ra, khác cũng không có lưu lại lời giải thích gì, tỷ như cái thanh kiếm này đến tột cùng là lai lịch gì, chất liệu cứng rắn, phân lượng cực nặng, nhưng không có mở ra kiếm phong, cùng với nói là kiếm mà nói, còn không bằng nói là chùy!

Dùng đồ chơi này đập người, khẳng định so sánh với gọt đâm còn có hiệu quả hơn!

Đáng tiếc, thanh kiếm này chất liệu hẳn là bất phàm, nhưng không có Ngũ Hành tinh hoa chi lực, Lâm Lạc cũng luyện hóa không được, chỉ có thể tiện tay vứt qua một bên.

Luyện Đan Thủ Trát thì Lâm Lạc không vội mà xem, mà là trước tiên đem bình đan dược trên thạch kệ bốn phía từng cái cầm lên, sau khi mở ra, Lâm Lạc bị kịch phát hiện đan dược trong đó rõ ràng đều đã trải qua phân hủy!

- Ngô Bạch Thạch này đến tột cùng là nhân vật bao nhiêu năm trước, ngay cả những đan dược này cũng đã mất đi dược tính!

Lâm Lạc không khỏi cười khổ, nguyên lai tưởng rằng phát hiện một cái thiên đại bảo tàng, nhưng tới tay lại là hơn một ngàn bình phế đan mất đi dược lực!

- Đúng rồi, Dược Viên!

Lâm Lạc về tới trên bình đài, đây chính là Dược Viên mà Ngô Bạch Thạch nhắc lại, bất quá, hôm nay nơi này ngay cả gốc cỏ dại cũng không có, nào có cái linh dược gì?

- Di?

Ngược lại không phải là không có, ở địa phương gần vách núi thật đúng là mọc một cây thực vật, toàn thân màu xanh thẫm, nhan sắc cùng bóng tối phía dưới và sơn thể không sai biệt lắm, nếu không chú ý là rất khó phát hiện.

Đây là. . . Vạn Niên Thanh Long Thảo!

Nhưng đừng xem danh tự rất dọa người, kỳ thật loại linh thảo này ở trong giới thiệu của Ngô Bạch Thạch là thuộc về trình tự thấp nhất, chỗ lợi hại của loại thảo dược này ở chỗ sống rất lâu! Thực vật bình thường có thể sống trên ngàn năm là thành thực, nhưng Vạn Niên Thanh Long Thảo lại như tên của nó đồng dạng, có thể sống trên vạn năm!

Mà công dụng của nó là có thể làm cho võ giả không hề có bình cảnh tấn thăng đến Cương Khí Cảnh!

Nhưng Vạn Niên Thanh Long Thảo này đối với Lâm Lạc không có hiệu quả, hẳn cần là linh thảo có thể thăng cấp Tiên Thiên Cảnh.

Nghĩ như thế, Ngô Bạch Thạch này ít nhất đã chết hơn một ngàn năm, bằng không Dược Viên này cũng sẽ không chỉ còn lại có Vạn Niên Thanh Long Thảo .

Tuy bảo tàng lớn nhất cơ hồ không có, nhưng Lâm Lạc tốt xấu đã ở phía trước thu hoạch đến đại lượng Mộc tinh hoa, Kim tinh hoa cùng Thủy tinh hoa, thành công đem tam hệ công pháp đột phá đến Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong, đây đã là thu hoạch vô cùng cự đại!

Còn có một bản Luyện Đan Thủ Trát, đó là kinh nghiệm luyện đan cả đời của Ngô Bạch Thạch, nếu Lâm Lạc muốn học luyện đan mà nói, hẳn là có thể ít đi rất nhiều đường vòng.

Lúc này phương pháp rời đi rất đơn giản, dưới bàn đá có một cái cơ quan, mở ra sẽ có một cái trận pháp trực tiếp đưa người đến trên mặt đất, mà nơi đây cũng đem vĩnh viễn địa chìm nghiền xuống dưới đất, nơi này sẽ trở thành một phần mộ chính thức.

Về phần là trận pháp gì, Lâm Lạc lại không biết chút nào. Nhưng thời điểm ở cửa thứ hai, hẳn đã bị một cổ lực lượng thần bí đưa đến trong một gian thạch thất, nghĩ đến có lẽ là truyền tông pháp lực.

So với luyện đan, Lâm Lạc ngược lại đối với trận pháp này tương đối có hứng thú, sau đó muốn đi chỗ nào còn không phải đơn giản, chỉ cần mở ra trận pháp, vèo thoáng cái người đã đến ngoài ngàn dặm!

Lâm Lạc đánh thức Triệu Ngọc Nhụy, đem tình huống nói với nàng một lần, bởi vì truyền tông là duy nhất, nếu nàng ở lại chỗ này mà nói, vậy thì sẽ chôn cùng với Ngô Bạch Thạch.

Triệu Ngọc Nhụy vội vàng hướng Lâm Lạc năn nỉ đợi nàng một hồi, nữ nhân này bất chấp tất cả, đem tất cả bình thuốc trên thạch kệ đều thu vào trong hành trang, bởi vì túi không đủ lớn còn phải ném ném lấy lấy.

- Những thứ này đan đều phế đi!

Lâm Lạc nhắc nhở.

- Nói không chừng còn có vài khóa là tốt!

Triệu Ngọc Nhụy cũng không quay đầu lại, chỉ lo ở đằng kia lựa chọn.

Mà cây Vạn Niên Thanh Long Thảo bị Lâm Lạc chương mất kia, cũng bị Triệu Ngọc Nhụy trân trọng rút lên, thu vào bên trong ba lô. Nói tóm lại, nữ nhân này hận không thể sinh ra tám cái tay đem nơi này hoàn toàn cướp sạch không còn.

Nửa ngày sau, Triệu Ngọc Nhụy mới xem như thu thập xong, hai người đứng ở bên cạnh bàn đá, Lâm Lạc khởi động trận pháp, lập tức một đạo bạch quang tuôn ra, hai người chỉ cảm thấy hoa mắt, đã ra hiện ở trong sa mạc.

Hồ, cuồng phong cuốn qua, đầy trời tất cả đều là cát vàng.

- Lâm công tử, đại ân không dám nói cảm ơn, nếu sau này đến Thổ Điện quốc, cần phải đến hàn gia ngồi một lát!

Bởi vì hai người không cùng đường, sau khi ly khai sơn cốc dĩ nhiên là phải chia tay.

Lâm Lạc gật gật đầu, không hề lưu luyến thả người bay đi, trong nháy mắt đã đi xa, chỉ để lại Triệu Ngọc Nhụy thở dài nhẹ nhàng một tiếng.

Đối với hắn mà nói, Triệu Ngọc Nhụy chỉ là một khách qua đường vội vàng, căn bản không có để ở trong lòng.

Nhưng không có đi bao lâu, Lâm Lạc đột nhiên có loại cảm giác bị người nhìn chăm chú, rất không thoải mái!

Hắn lập tức ngừng lại, nhưng bốn phía tất cả đều là cát vàng, căn bản không thấy một điểm nhan sắc khác. Hắn khẽ nhíu mày, đang muốn tiếp tục đi tới, chỉ nghe trên bầu trời một tiếng hạc kêu thanh minh.

Lâm Lạc mạnh mẽ ngẩng đầu, chỉ thấy phía trên hắn là một con bạch sắc cự Hạc đang xoay quanh, hai cánh triển khai dài chừng một trượng, mà trên mặt tựa hồ còn ngồi một người!

Thấy Lâm Lạc dừng lại, đầu Bạch Hạc này cũng xoay quanh xuống dưới, tứ bình bát ổn rơi xuống trong cát vàng, đầu Hạc ngẩng cao, rõ ràng toát ra thần sắc cao ngạo, làm cho Lâm Lạc có loại xúc động đem vũ mao toàn thân nó nhổ sạch.

Bất quá Lâm Lạc lại chỉ có thể ngẫm lại mà thôi, vàng sáng trên người Bạch Hạc này vượt xa bất kỳ một võ giả hoặc là mãnh thú nào mà trước kia Lâm Lạc nhìn qua, vô luận là Tiên Thiên Cảnh Hôi Thạch Ly, hay là ba Tiên Thiên Cảnh cường giả của Bạch Vân Tông, cùng Bạch Hạc này quả thực chính là ánh sáng đom đóm!

Mà phía trên Bạch Hạc quả nhiên ngồi một người... là Nam Nhượng Hoa!

Nàng bạch y bông bành, váy dài cùng Hạc vũ đan vào cùng một chỗ, đều là giống nhau trắng như tuyết, làm cho người ta phân không rõ rốt cuộc đâu là quần áo, đâu là Hạc vũ.

- Nàng như thế nào sẽ đến nơi này ?

Trong lòng Lâm Lạc không khỏi phát lên một nghi vấn cự đại.

70. Chương 70: Ngộ Thiên Đan. (2)

- Lâm huynh, ta là tới hướng ngươi hỏi một kiện đồ vật !

Nam Nhượng Hoa nhẹ nhàng cười cười, mây trôi nước chảy, tựa hồ bất cứ chuyện gì cũng không thể dao động tâm cảnh của nàng.

Lâm Lạc cười ha ha, đem tất cả nghi hoặc tạm thời áp đến trong nội tâm:

- Không biết Nam tiểu thư muốn cái gì?

- Một thanh kiếm, thanh sắc đoản kiếm!

Nam Nhượng Hoa vẫn là thông dong nói.

Lâm Lạc sửng sốt, hắn nguyên lai tưởng rằng đối phương là muốn ép hỏi bí mật tại sao tu vi của hắn sẽ tăng trưởng nhanh chóng, nhưng không nghĩ tới lại là thanh kiếm mà hắn mới từ chỗ Ngộ Bạch Thạch lấy được kia!

Nhưng chỗ kia chỉ ít có ngàn năm không hiện thế, Nam Nhượng Hoa há có thể biết đến?

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc trong lòng Lâm Lạc, Nam Nhựt Hoa cười nhạt một tiếng nói:

- Gia sư tinh thông bói toán chi đạo, cho nên mới cho Nhựt Hoa tới đây! Chuôi Thanh Nguyên Kiếm này quan hệ trọng đại, nên Nhựt Hoa chỉ có hướng Lâm huynh đưa ra một yêu cầu không hợp lý như vậy.

Lâm Lạc thiếu đối phương một thiên đại nhân tình, hơn nữa hắn dù sao cũng nhìn không ra giá trị của chuôi thanh sắc đoản kiếm này, cũng không quá quan tâm tặng cho đối phương. Bất quá, chỉ sợ Nam Nhựt Hoa là khiếm tốn, sư phụ nàng rõ ràng có thể tính ra một sự việc ngàn năm thậm chí vạn năm trước hạ lạc, cái bói toán chi đạo này tuyệt đối là cực kỳ kinh người!

Hắn từ trong hành trang lấy ra thanh sắc đoản kiếm nói:

- Cái này gọi là Thanh Nguyên Kiếm?

- Không sai!

Nam Nhựt Hoa gật gật đầu:

- Ngoại trừ Thanh Nguyên Kiếm ra, còn có Tử Nguyên Kiếm, Bạch Nguyên Kiếm, Kim Nguyên Kiếm, tứ kiếm hợp nhất nghe nói có thể mở ra một bí mật kinh thế! Bất quá, hiện tại tu vi của người quá yếu, còn chưa có tư cách tham dự, chỉ biết không công đưa tánh mạng. Nhưng tứ kiếm hợp nhất cũng không biết phải mất bao lâu, nếu ngày đó mở ra bí mật tu vi của người đủ rồi, ta sẽ đến mời người cùng nhau đi tới!

Tu vi của hắn là Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh cao, ở trong miệng đối phương rõ ràng thành “quá yếu”, chẳng lẽ muốn Tiên Thiên Cảnh mới có tư cách?

Lâm Lạc bán tín bán nghi, nhưng đối phương cứ nhiên xem trọng thanh Thanh Nguyên Kiếm này như vậy, vậy có thể trả xong nhân tình lúc trước hắn thiếu nợ. Hắn đem Thanh Nguyên Kiếm đưa tới, cười nói:

- Ta đây nhất định sẽ cố gắng tu luyện, sớm ngày đạt tới tiêu chuẩn của người!

Nam Nhựt Hoa tiếp nhận Thanh Nguyên Kiếm, sau một hồi vuốt ve, lộ ra một vòng tiểu dung nhan nhạt, sau đó trở tay từ trong lòng lấy ra một bình ngọc đưa cho Lâm Lạc:

- Đây là Ngộ Thiên Đan, người hiện tại đạt đến Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong, cái này có thể trợ giúp người lĩnh ngộ tiên thiên chi đạo, tiến vào Tiên Thiên Cảnh!

- Ngộ Thiên Đan? Không sai biệt lắm chính là Tiên Thiên Kim Đan a!

Lâm Lạc tiếp nhận chai thuốc, hắn hiện tại nhu cầu cấp bách đột phá Tiên Thiên Cảnh, phần lễ vật này hắn không cách nào từ chối.

Bất quá, Nam Nhựt Hoa trước tống xuất Cửu Chuyển Ngọc Lộ Đan khiến cho Lâm Hành Nam có cơ hội đột phá Tiên Thiên Cảnh, mà khổa Ngộ Thiên Đan này cũng đồng dạng công hiệu nghịch thiên, địa vị nữ tử này đến tột cùng lớn bao nhiêu?

Hơn nữa, nàng liếc mắt liền nhìn ra tu vi của mình, còn nói tu vi của hắn “quá yếu”, đây chẳng phải là nói tu vi của nàng đã trên Tiên Thiên Cảnh?

- Cùng Tiên Thiên Kim Đan không giống! Ngộ Thiên Đan là mở rộng năng lực cảm ngộ của võ giả, làm cho võ giả có thể tạm thời liên thông cùng thiên địa tự nhiên, trợ giúp võ giả lĩnh ngộ tiên thiên chi đạo. Mà Tiên Thiên Kim Đan không giống, chỉ là mượn tiên thiên chi đạo trong Yêu hạch, võ giả dựa vào cái này thăng cấp Tiên Thiên Cảnh chỉ có thể nói là ngụy tiên thiên, sau này cơ bản không có khả năng tái tiến một bước. Hơn nữa trong Yêu hạch còn có ý chí còn sót lại của mãnh thú, rất dễ dàng làm cho võ giả tâm tính đại biến, trở thành cuồng nhân giết chóc!

Nam Nhựt Hoa thu hồi đoản kiếm, một lần nữa ngồi trên Bạch Hạc nói:

- Lâm huynh, sau này còn gặp lại!

Bạch Hạc phát ra một tiếng thanh minh, hai cánh chấn động, đã phá không mà đi, trong nháy mắt cũng chỉ còn một cái chấm đen nhỏ, biến mất ở trong tầm mắt của Lâm Lạc.

- Nhìn xem người ta thật lợi hại, người thì sao?

Lâm Lạc dùng ngón tay gõ gõ đầu Ngân Mang.

Thú sủng người ta phong cách bao nhiêu, phi hành tuyệt tích, hơn nữa ít nhất là tồn tại phi thường cường đại trong Tiên Thiên Cảnh, nhưng tiểu gia hỏa này, ngoại trừ khoe mẽ ra chính là cái ăn hàng a!

Ngân Mang lại cho rằng Lâm Lạc là trêu chọc chơi với nó, không khỏi nâng hai chân trước đi bắt tay Lâm Lạc, chi nha chi nha kêu lên vui mừng, không có tim không có phổi!

Tiểu đông tây đã mọc răng lại, điều này không khỏi làm cho Lâm Lạc cảm thán ăn hàng chính là ăn hàng!

Lâm Lạc đi đến một ngọn núi yên tĩnh liền dừng bước, tính toán ở nơi này tiến hành đột phá!

Hắn lấy ra Ngô Thiên Đan, có chút hít và một hơi sau, đem linh đan nuốt vào trong miệng.

Một đạo thanh lương khí lập tức từ yết hầu tiến nhập trong thân thể, được lực nhanh chóng thông qua mạch máu lưu chuyển toàn thân, Lâm Lạc âm âm chấn động, ý thức đột nhiên bốc lên, giống như thoát ly thân thể, ngao du ở bên trong thiên địa!

Đã không có thân thể trói buộc, ý thức của Lâm Lạc trong nháy mắt xuyên qua không gian, bốc lên ở Cửu Tiêu đỉnh, quan sát đại sa mạc cuộn cuộn cát vàng này.

Hắn có loại cảm giác hóa thân thành chủ nhân phiên thiên địa này, nhưng loại cảm giác lâng lâng này lập tức bị hấp thu vào! Ngô Thiên Đan duy trì thời gian có hạn, hắn phải nắm chặt thời gian thể ngộ thiên địa tự nhiên, dòm ngó Tiên Thiên chi cảnh huyền ảo.

Chậm rãi, hắn thấy được gì đó mà nguyên bản dùng mắt thường nhìn không tới.

Ở bên trong Thiên địa, tràn đầy vô số linh khí, vàng sắc là Thổ lực, hỏa hồng sắc Hỏa lực, lam sắc Thủy lực, màu xanh lá cây Mộc lực, kim hoàng sắc Kim lực, mà ở trong phiên sa mạc này, Thổ lực chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, sau đó là Hỏa lực, Kim lực, Mộc lực cùng Thủy lực ít nhất.

Những lực lượng này phân tán phi thường yếu ớt, âm đạm chói lọi làm cho hắn không thể bắt. Nhưng mà đem Ngũ hành chi lực một khu vực hội tụ đến, số lượng kia là vô cùng khổng lồ!

Tiên Thiên Cảnh, chính là có thể mượn thiên địa tự nhiên chi lực!

Lâm Lạc có một loại hiểu ra!

Lâm Lạc kéo dài thần trí của mình, cùng những lực lượng này từng cái tiếp xúc, gia tăng cảm ngộ của mình đối với những lực lượng này.

Hắn giống như thạch điêu ngồi ở đó, không có ngày đêm, không biết đói khát, đắm chìm ở trong trời đất.

Ngân Mang ở chung quanh Lâm Lạc không ngừng chạy qua chạy lại, nhưng thấy Lâm Lạc luôn không để ý tới nó, cũng chỉ bắt đắc dĩ tự mình chơi tiếp, đói bụng liền chui vào trong hành trang nhặt một khóa Yêu hạch gặm ăn, bộ dáng y nguyên không có tim không có phổi.

Một ngày, hai ngày, ba ngày. . . thời gian lặng yên trôi qua, tuy được lực của Ngô Thiên Đan đã hoàn toàn mất đi, nhưng Lâm Lạc lại như cũ đắm chìm ở trong trời đất kỳ diệu kia, hắn hiện tại đã không cần Ngô Thiên Đan có thể thần du vật ngoại!

71. Chương 71: Thăng Cấp Tiên Thiên. (1)

Nói một cách khác, Lâm Lạc đã nửa chân đạp vào Tiên Thiên Cảnh!

Kỳ thật, đột phá Tiên Thiên Cảnh khó khăn nhất chính là cùng những linh khí nhìn không thấy, sờ không được trong trời đất kia thành lập liên lạc, đây là bất kỳ một người từng trải nào cũng không thể dùng lời nói hay làm mẫu, phải dựa vào tự mình lĩnh ngộ.

Cái này giống như một cái người mù miêu tả màu sắc thế gian, vô luận nói sinh động như thế nào, ba hoa chích choè như thế nào, nếu như không tận mắt nhìn thấy, thì như thế nào có thể biết rõ thế giới này phần khích?

Mà Ngô Thiên Đan thật giống như tạm thời cấp cho người mù đôi mắt, làm cho hắn có thể nhìn thấy thế giới này!

Lâm Lạc đã chạm đến huyền ảo của Tiên Thiên Cảnh, mà hắn cũng nắm chặt cái kỳ ngộ này, thủy chung rong chơi trong thế giới huyền ảo, làm sâu sắc khí giải, thể ngộ đối với linh khí của mình.

Tuy ở bên trong ốc đảo này có cây cối che bão cát, nhưng thời gian qua lâu, trên người Lâm Lạc vẫn là bịt kín một tầng cát vàng, giống như một tượng đất. Dần dần, hắn tựa hồ cùng thiên địa này liên tiếp lại với nhau, hắn chính là vùng trời này, thiên thổ địa này, tuy hai mà một.

Trong cơ thể Lâm Lạc đang xuất hiện biến hóa kịch liệt, toàn thân hai trăm sáu mươi một khiếu huyết kích hoạt không ngừng hút vào thiên địa linh khí, cải tạo huyết nhục, nội tạng, xương cốt, làn da của hắn!

Nếu lau đi cát vàng tro bụi trên người Lâm Lạc, có thể chứng kiến da của hắn như mỹ ngọc tản ra sáng bóng trong suốt, mà độ cứng cỏi của nó chỉ sợ Ngân Mang một ngụm cắn xuống cũng sẽ là kết cục gãy răng như lúc trước!

Thoát thai hoá cốt, là thành Tiên Thiên!

Mà hiện tại trong đan điền của Lâm Lạc cũng đang xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất, tam khóa đan hạch đạt tới Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong đang phát sinh lột xác! Trước kia mỗi một lần đột phá, đan hạch đều mở rộng một ít, nhưng mà bây giờ là co rút lại!

Lâm Lạc có loại hiểu ra, khi đan hạch thu nhỏ lại đến một điểm nhỏ nhất, vậy hắn sẽ chính thức tiến vào Tiên Thiên Cảnh !

Trong thân thể, chân nguyên lực mệnh mông cuộn cuộn mà động, như nước thủy triều, thiên địa linh khí không ngừng thông qua khiếu huyết kích hoạt dũng mãnh vào trong cơ thể, gia tốc quá trình áp súc đan hạch.

Mười ngày, hai mươi ngày, ba mươi ngày!

Lâm Lạc không đói không khát, thiên địa linh khí tựa hồ chính là thực vật, nước trong của hắn, duy trì lấy sinh cơ của hắn.

Rất cực, thời điểm một loại tới hạn phủ xuống, nguyên bản thiên không sáng sủa rõ ràng xuất hiện từng đoàn từng đoàn mây đen, tiếng sấm cuộn cuộn, vô số điện mang ở trong tầng mây quay cuồng, giống như Thiên Phật hàng lâm, có chỉ nguy diệt thế!

Cạch!

Rất cực, một đạo lôi điện hướng về Lâm Lạc bổ tới!

Đây là Tiên Thiên lôi kiếp!

Vượt qua thì là Tiên Thiên Cảnh! Độ không qua, vậy thì hồn phách tiêu tán, hóa thành một nắm hoàng thổ!

Ngân Mang sợ tới mức đầy đất tán loạn, thân là một mãnh thú, nó đối với lôi điện có bản năng sợ hãi. Tiểu đồng tây “Chi nha chi nha” gọi bảy một hồi, vung ra bốn chân bỏ chạy, nhưng chạy đến một nửa lại phát hiện không đúng, đột nhiên lại chạy trở về, dùng hàm răng cắn góc áo của Lâm Lạc, muốn kéo Lâm Lạc tiếp tục chạy!

- Ha ha ha!

Lâm Lạc cười dài một tiếng, lôi kiếp đến đã ngạnh sanh cắt đứt quá trình cầu thông cùng thiên địa của hắn, cũng đánh thức hắn. Tuy cử động của Ngân Mang rất ngốc, nhưng lại làm cho trong nội tâm Lâm Lạc âm áp, cảm khái nếu là thay đổi hoàn cảnh, trong tộc nhân lại có mấy người sẽ ở thời khắc nguy hiểm như vậy đưa tay kéo hắn!

- Tiểu tử, đi qua một bên đi, đây là chuyện của ta!

Lâm Lạc nhảy lên mà dậy, một tay phát ra, bốn phía vô số thiên địa linh khí bị hắn điều động, hình thành một nắm tay cự đại, hướng về tia chớp mãnh liệt kia kích đi.

So với trước kia, hiện tại Lâm Lạc chẳng những lực lượng tăng nhiều, mà còn có thể chuyển thiên địa linh khí phụ cận ình dùng. Bất quá, bởi vì chỉ có Kim, Mộc, Thủy tam hệ công pháp đột phá đến Tiên Thiên Cảnh, hắn có thể điều đến linh khí cũng chỉ giới hạn trong ba loại này.

Nhưng lực lượng của hắn đề cao đâu chỉ gấp trăm lần!

Bùm!

Thiên địa linh khí hóa thành nắm tay đón nhận lôi điện, lập tức song song tuyên cáo chôn vùi. Nhưng mà, đạo lôi điện thứ hai ngay sau đó lại bổ xuống!

Lâm Lạc đồng dạng hét lớn một tiếng, nâng quyền đón chào, trên bầu trời lại lần nữa xuất hiện một nắm tay cự đại.

Thoải mái đánh tan!

Tia chớp thứ ba đánh xuống!

Ông!

Nhưng vào lúc này, Tử Đỉnh trong thức hải của Lâm Lạc đột nhiên rung động, rõ ràng không có căn cứ hiển hiện, hóa thành một đại đỉnh lớn bằng bể cá, ở trên đỉnh đầu của hắn chìm nổi!

Khi đạo tia chớp thứ ba đánh xuống, cư nhiên bị Tử Đỉnh này chặn lại!

Không, không chỉ là ngăn trở, Lâm Lạc cùng Tử Đỉnh trong lúc đó đã thành lập tinh thần ấn ký, rõ ràng cảm giác được Tử Đỉnh rõ ràng hấp thu mất lực lượng của tia chớp!

Tử Đỉnh tái hiện, cái này đã làm cho Lâm Lạc lắp bắp kinh hãi, nhưng còn có thể hấp thu thiên kiếp chỉ lực hóa thành chính mình dùng, cái này làm cho Lâm Lạc sách sách xưng kỳ !

Đồ chơi này quả nhiên là tồn tại nghịch thiên thần vật!

Cạch, cạch, cạch!

Chín đạo tia chớp theo thứ tự đánh xuống, mây đen đầy trời lập tức biến mất, thiên không lại lần nữa khôi phục sáng sủa, giống như hết thủy đều không có phát sinh qua.

Lâm Lạc chính thức bước vào Tiên Thiên Cảnh!

Thần thức của hắn mở rộng, động tĩnh bên trong phương viên trăm trượng quanh mình không có gì thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, tra hơi biết mảnh, loại cảm giác này cực kỳ huyền diệu! Mà chân nguyên lực trong cơ thể hắn đã biến mất, chuyển biến thành tiên thiên chi lực!

Một quyền đánh ra, tiên thiên chi lực dẫn động thiên địa linh khí bốn phía, đem lực lượng của hắn tăng cường gấp trăm lần!

Đây chính là Tiên Thiên Cảnh, lực lượng bản thân có thể dẫn động thiên địa linh khí tăng phúc, sinh ra tăng cường gấp trăm lần! Mà Lâm Lạc nắm hệ công pháp cùng tu, nếu là đồng thời vận chuyển năm hệ tiên thiên chi lực, có thể dẫn động Ngũ hành thiên địa linh khí, lực lượng so với võ giả Tiên Thiên Cảnh bình thường cường đại gấp năm lần!

- Chi nha! Chi nha!

Ngân Mang bay tán loạn mà đến, nhảy lên đầu vai Lâm lạc hoan hô.

Bất quá để cho Lâm Lạc kỳ lạ nhất vẫn là Tử Đỉnh kia, đồ chơi này có thể thu vào thức hải của hắn, đây đã là một chuyện cổ quái, nhưng mà hiện tại lại tự mình chạy ra, vậy thì càng thêm kì quái!

Nghĩ đến đây là hắn đạt tới Tiên Thiên Cảnh mới xuất hiện biến hóa.

- Còn có thể trở về trong thức hải của mình sao?

Lâm Lạc chỉ là tưởng tượng như vậy, Tử Đỉnh này hư một tiếng, hóa thành một đạo quang mang màu tím, vậy mà trực tiếp chui vào trán của hắn, một lần nữa ở trong thức hải khe phập phồng rung động!

Thú vị!

Lâm Lạc tâm niệm cử động lần nữa, Tử Đỉnh lập tức từ trong trán của hắn bắn ra, ở đỉnh đầu của hắn treo ngược, rủ xuống nghìn vạn đạo khí lưu màu tím, nhìn về phía trên mỹ lệ vô cùng!

72. Chương 72: Thăng Cấp Tiên Thiên. (2)

Ở hần không chế, Tử Đỉnh chậm rãi rơi xuống trên mặt đất, tuy chỉ có ba chân, lại có một cỗ uy thế trấn áp cửu thiên thập địa, vô cùng vững vàng sừng sững trên mặt cát.

Nhìn xem Tử Đỉnh, Lâm Lạc ý tưởng đột phát, nếu ở bên trong thả vật gì đó, lại thu vào thức hải mà nói. . .

Người tuổi trẻ không nhất thiếu đúng là tinh thần hiếu kỳ, Lâm Lạc lập tức lấy ra bản Băng Sương Quyết ném vào trong đỉnh, ý niệm trong đầu nhất chuyển, Tử Đỉnh lập tức bị hắn thu vào thức hải.

Băng Sương Quyết không có!

Trong nội tâm Lâm Lạc cuồng hỉ, lại thả Tử Đỉnh ra, chỉ thấy Băng Sương Quyết đang lẳng lặng nằm ở trong đó!

- Ha ha, cái này ta có thể tùy thân mang theo thật nhiều vật gì đó! Chỉ có điều, Tử Đỉnh không đủ lớn, hơn nữa thân đỉnh còn bị phá hư, gửi không được quá nhiều gì đó... đi?

Như cảm ứng được ý niệm trong đầu Lâm Lạc, Tử Đỉnh đột nhiên một hồi khuếch trương, rõ ràng không có căn cứ tăng lớn, đạt đến lớn nhỏ như một phòng ốc!

- Cái này quá thần kỳ!

Lâm Lạc trợn mắt há hốc mồm, hắn thử làm cho Tử Đỉnh thành lớn, nhưng hiện tại một gian phòng nhỏ tựa hồ chính là cực hạn của Tử Đỉnh, không cách nào khuếch trương nữa. Hắn lại nghĩ làm cho Tử Đỉnh nhỏ đi, niệm động đỉnh biến, hóa thành một hạt trần ai!

Lớn, nhỏ! Lớn, nhỏ!

Thu phát tùy tâm, đều là như ý!

- Cái Tử Đỉnh này ngay cả Thiên Tiên kiếp bổ xuống cũng có thể ngăn lại, nếu bao ta ở trong đó mà nói, há không phải có thể ngăn lại bất luận công kích gì sao?

- Bất quá, nếu không phải tình huống nguy cấp, vẫn là không cần phải đem Tử Đỉnh lộ ra ngoài, không từ mà biệt, chỉ là ba cái Cẩm Tự này cũng khiến ột mảnh chấn động! Nếu người học được Cẩm Tự này càng nhiều, chỉ sợ thế giới này sẽ loạn mất.

- Còn có Thổ, Hỏa hai hệ công pháp không có đạt tới Tiên Thiên Cảnh, ta nhất cổ tác khí, đem Ngũ Hành công pháp toàn bộ tu đến Tiên Thiên lại về gia tộc, không biết gia gia sẽ cao hứng thành cái dạng gì!

Hắn khoanh chân ngồi xuống, khiêu huyết toàn thân mở rộng ra, điên cuồng hút vào Hỏa, Thổ hai hệ linh khí chung quanh, tăng lên hai hệ công pháp này!

Đạt tới Tiên Thiên Cảnh, tuy số lượng khiêu huyết kích hoạt cũng không có thay đổi, nhưng tốc độ thu nạp linh khí của mỗi cái khiêu huyết lại ít nhất đề cao thập bội, gần kề hai ngày sau, Hỏa hệ công pháp của Lâm Lạc xông lên Hậu Thiên thập nhất tầng, lại lần nữa gia tăng mười lăm khiêu huyết kích hoạt, tiến thêm một bước đề cao tốc độ tu luyện.

Sau đó, Thổ hệ công pháp đột phá Hậu Thiên thập nhị tầng, lại tăng hai mươi khiếu huyết kích hoạt, sau đó Hỏa hệ công pháp đồng dạng đột phá Hậu Thiên thập nhị tầng, số lượng khiếu huyết kích hoạt của Lâm Lạc đạt đến ba trăm mười sáu cái!

Tuy còn có bốn mươi bốn cái khiếu huyết không có kích hoạt, vốn dĩ tu vi Tiên Thiên Cảnh của hắn muốn đánh thông những khiếu huyết này cũng không khó khăn, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

Cảnh giới chân thật của hắn đã đạt đến Tiên Thiên, bởi vậy sau khi Thổ, Hỏa hai hệ công pháp đạt tới Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong, đột phá trở nên không hề khó khăn, chỉ là một quá trình súc tích, đánh sâu vào, trước sau bất quá ba ngày thời gian mà thôi!

Ngũ Hành công pháp viên mãn, toàn bộ đạt đến trình tự Tiên Thiên!

Lâm Lạc phát hiện, nguyên bản đan hạch đã biến mất, hiện tại chuyển biến thành chính là năm Tiểu lượng điểm, giống như những vì sao trong đêm tối. Bởi vì hắn căn bản không có kinh nghiệm phương diện này, cũng không biết hắn ở vào dạng trạng thái gì.

Tiên Thiên Cảnh có phải là đồng dạng chia làm mười hai tầng, hoặc là chỉ có sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong chi phân, Lâm Lạc căn bản không rõ ràng lắm, hắn hiện tại chính là người mù sờ voi, hoàn toàn là tự mình lục lọi, không có kinh nghiệm đi theo.

- Nên trở về nhà rồi !

Lần này thu hoạch vượt qua tưởng tượng, Lâm Lạc nguyên bản trồng cây vào có thể đột phá đến Hậu Thiên thập nhị tầng, nhưng không nghĩ tới chiếm được tam phần Ngũ hành tinh hoa của Ngô Bạch Thạch lưu lại, hơn nữa một khóa Ngô Thiên Đan, rõ ràng trực tiếp đưa hắn đến Tiên Thiên Cảnh!

- Từ nay về sau trời ặc chim bay, ta muốn du lịch toàn bộ thiên hạ!

- Bạch Dương trần quá nhỏ, thế giới bên ngoài không biết có bao nhiêu đặc sắc!

- Ta cảm giác, cảm thấy Tiên Thiên Cảnh không phải võ đạo cực hạn, Nam Nhục Hoa kia và Bạch Hạc ít nhất so với ta mạnh hơn gấp trăm lần!

- Có thể có thần vật như Tử Đỉnh, tồn tại đỉnh phong thế giới này đến tột cùng sẽ là dạng gì ?

- Về đến gia tộc, sau khi thay Lưu Bá báo thù, ta liền đi bên ngoài xông xáo!

Lúc trước từ Thanh Mông Sơn tiến vào Nam Hoang sa mạc, Lâm Lạc dùng suốt năm ngày, nhưng lúc rời đi, gần kề một ngày thời gian hắn bước đi ra Nam Hoang sa mạc, xuyên qua Thanh Mông Sơn, về tới Bạch Dương trần.

Hắn là sau năm mới rời đi, thoáng chớp mắt đã bốn tháng thời gian, một lần nữa trở lại trong trần quen thuộc, rất có một loại cảm khái thổn thức.

- Lâm Lạc? Lâm Lạc!

Thanh âm tràn ngập không thể tin vang lên, chỉ thấy Lâm Hải Nguyên từ một cái ngõ nhỏ chạy vội ra, mặt mũi tràn đầy vẻ lo lắng.

Lâm Lạc không khỏi sửng sốt, nhìn bộ dạng hắn này còn giống như là chuyên môn đợi mình, đây là vì sao?

- Nhanh rời khỏi nơi đây!

Lâm Hải Nguyên lập tức thẳng vào chủ đề:

- Bạch Vân Tông nói người lấy Ô Vân Thạch, hiện tại dồn đến gia tộc bọn ta, muốn chúng ta giao người ra! Gia chủ không chịu, bị người Bạch Vân Tông đả thương giam lại, hiện tại Đại Trưởng lão nhất mạch đã hoàn toàn khống chế gia tộc, người nhanh đi đi, nếu không sẽ đã muộn!

- Cái gì!

Lâm Lạc tức sùi bọt mép, gia gia là người thân nhất của hắn, người Bạch Vân Tông rõ ràng dám tổn thương gia gia, lập tức làm cho sát cơ của hắn cuồng rực.

- Lâm Lạc, người thiên phú trác tuyệt, sớm tiến vào Cương Khí Cảnh, một ngày kia nhất định có thể tiến vào Tiên Thiên, đến lúc đó hãy trở về, trọng chấn vinh quang của Lâm gia! Hiện tại người tuyệt đối không thể đi chịu chết!

Lâm Hải Nguyên thấy hắn không có ý tứ rời đi chút nào, lập tức cấp bách nói.

- Hắc hắc, Lâm Hải Nguyên người rõ ràng dám bí mật mật báo, hại gia tộc ở trong bất lợi, hắn rất đáng giết, bất kỳ ai đều có thể giết!

Lại một thanh niên từ trong hẻm nhỏ đi ra, ánh mắt ác độc.

- Lâm Bạch Anh, người mới là phản đồ của gia tộc, Lâm Lạc không đến hai mươi liền tiến vào Cương Khí Cảnh, tấn giai Tiên Thiên Cảnh cũng không phải xa! Hắn sẽ vì Lâm gia ta khai sáng một mảnh thiên địa mới, các người tầm nhìn hạn hẹp, chỉ biết ôm đù Bạch Vân Tông làm cẩu! Ngẫm lại bọn họ ở Thanh Giao doanh địa là đối đãi với chúng ta như thế nào, người còn không tỉnh, đừng cho thân giả đau nhức, thù giả vui mừng!

Lâm Hải Nguyên quát um lên.

- Hừ, một phế vật không biết đi vận cứt chó gì! Tiên Thiên đại đạo dễ thành như vậy ư, trông cậy vào hắn đến cứu vớt gia tộc, Lâm gia đã sớm chết xong rồi!

Lâm Bạch Anh mặt mũi tràn đầy khinh thường.

73. Chương 73: Trở Về

- Người đừng quên, Bạch Vân Tông đáp ứng chúng ta, chỉ cần bắt được Ô Vân Thạch sẽ giúp chúng ta trở thành đệ nhất gia tộc Bạch Dương trấn! Từ nay về sau, Bạch Dương trấn cũng chỉ có Lâm gia chúng ta độc đại, sẽ không có tam đại gia tộc gì, Lâm Hải Nguyên người hắn là thanh tỉnh mới đúng, đây mới là vinh quang của Lâm gia chúng ta! Trông cậy vào cái phế vật này, hừ!

- Cho dù một nhà độc tôn, nhưng vẫn là chó của Bạch Vân Tông! Người biết người đối đãi với chó như thế nào sao? Xem không thuận mắt có thể đổi một cái!

Lâm Hải Nguyên còn đang tận dụng cố gắng cuối cùng.

- Không cần phải lãng phí miệng lưỡi, ta đã phát ra tín hiệu, không quá một hồi sẽ có đại đội nhân mã đuổi tới, ha ha ha!

Lâm Bạch Anh cười to.

Trên mặt Lâm Hải Nguyên lập tức biến sắc:

- Người đang ở đây cố ý kéo dài thời gian!

- Thật là một ngu ngốc!

Lâm Bạch Anh khinh thường nói.

- Lâm Lạc người đi mau, để ta chặn hắn lại, một ngày không thành Tiên Thiên, vĩnh viễn không cần phải trở về!

Lâm Hải Nguyên ngăn ở phía trước Lâm Lạc.

Nhưng Lâm Lạc lại vẫn không nhúc nhích, chỉ là dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn xem Lâm Bạch Anh.

Lâm Hải Nguyên khẩn trương thúc giục:

- Lâm Lạc, chạy mau đi! Chậm thêm sẽ không còn kịp rồi!

Lâm Lạc hướng hắn nhìn thoáng qua, lộ ra vẻ tươi cười:

- Hải Nguyên tộc huynh không phải nói tu thành Tiên Thiên rồi trở về ư, nên ta đã trở về!

Tiên Thiên? Nói đùa gì vậy!

Lâm Hải Nguyên tuy tin tưởng vững chắc Lâm Lạc nhất định có thể đạt tới Tiên Thiên, khai sáng huy hoàng mới của Lâm gia, nhưng này ít nhất cũng phải hai mươi ba mươi năm, thậm chí năm sáu chục năm nữa! Đừng nói là Tiên Thiên Cảnh, chỉ là Hậu Thiên thập nhị tầng hắc cũng không tin, theo Lâm Lạc rời Thanh Giao doanh địa đến hiện tại bất quá hơn một tháng thời gian, có thể đạt tới Hậu Thiên thập nhất tầng cũng đã là kỳ tích trong kỳ tích .

- Lâm Lạc, đi mau, ta van cầu ngươi, đi mau!

Lâm Hải Nguyên than thở khóc lóc, trong mắt hắc, Lâm Lạc chính là hi vọng tương lai trung hưng của Lâm gia, tuyệt không thể xảy ra chuyện gì!

- Đã muộn!

Một tiếng quát tháo lạnh lòng vang lên, một lão giả áo bào trắng giống như quỷ mỵ hiện ra ở trước mặt ba người, toàn thân tràn đầy uy áp làm cho người ta sợ hãi, làm cho Lâm Hải Nguyên cùng Lâm Bạch Anh đều run rẩy trực tiếp úp sấp trên mặt đất.

Đây là Tiên Thiên oai!

- Nguyên lai là Bát Trưởng lão!

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng, hai tay bắt chéo sau lưng, một bộ mây trôi nước chảy. Trước kia hắc còn muốn giả ra thái độ kiêu căng ngạo mạn, nhưng sau khi tiến vào Tiên Thiên, hắc liền khôi phục bản vẻ, không cần giả bộ.

Hắc chẳng những nắm hệ công pháp cùng tu, càng có Tử Đỉnh trong thức hải, tự bảo vệ mình là tuyệt đối không có vấn đề, đã đứng ở thế trên, lại có sợ gì?

- Tiểu tử, ngược lại có vài phần gan dạ!

Bát Trưởng lão tựa hồ cảm thấy đã là bắt ba ba trong hũ, là chuyện tình nắm chắc, bởi vậy cũng không có lập tức động thủ, ngược lại nhiều hứng thú nhìn xem Lâm Lạc.

- Rõ ràng cổ động người trong doanh địa ồn ào, nhân cơ hội đào tẩu! Đáng tiếc, nếu ngươi từ nay về sau mai danh ẩn tích, trời đất bao la, thật đúng là không biết đi đâu tìm ngươi, nhưng ngươi rõ ràng lại chui đầu vô lưới !

Hắc có chút dừng lại, lại nói:

- Ngoan ngoãn giao Ô Vân Nguyên ra đây, có thể ăn ít một đau khổ, nếu không. . . Ngươi sẽ biết cái gì gọi là sống không bằng chết!

- Ngươi còn không xứng!

Lâm Lạc lạnh lùng nói ra, trong ánh mắt sát khí bốn phía. Tu vi Lâm Hành Nam là Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh cao, càng là có được Cửu Chuyển Ngọc Lộ Đan có thể nửa bước vào Tiên Thiên, võ giả tầm thường căn bản không thể nào là đối thủ của hắc, chỉ có Tiên Thiên Cảnh cường giả mới có thể đánh bại hắc!

Lão nhân này, nói không chừng chính là hung thủ đã thương Lâm Hành Nam!

Dám thương chí thân hắc, giết!

- A, tiểu tử lại vẫn nổi lên sát ý đối với lão phu! Ha ha, thật sự là không biết nên bội phục dũng khí của ngươi, hay là cười ngươi ngu xuẩn!

Bát Trưởng lão cười ha ha, tựa hồ thật nhiều năm không có đụng phải chuyện tình sung sướng như vậy.

- Lão cẩu, cái này là di ngôn của ngươi sao?

Bát Trưởng lão không khỏi sắc mặt tức giận, từ khi hắc tiến vào Tiên Thiên, đã không có người dám dùng loại ngữ khí này cùng hắc nói chuyện, ngẫu nhiên nghe một chút là mới lạ, cười Lâm Lạc tự đại cùng ngu xuẩn, nhưng nghe nhiều hơn tự nhiên không thoải mái.

Hắn giương tay trái lên, xoạt thoáng cái ở giữa không trung tạo thành một bàn tay cự đại nhắm Lâm Lạc quạt tới. Hắn ra tay rất có đúng mực, một chưởng này chỉ là trọng thương Lâm Lạc, nhưng sẽ không chí tử, dù sao Ô Vân Thạch khả năng không ở trên người Lâm Lạc, bị hắn dấu ở địa phương khác.

- Tiểu tử, lão phu dạy ngươi đạo lý làm người một chút!

Lâm Lạc cười lạnh một tiếng, hữu quyền vung lên, Ngũ hành linh khí phương viên mười trượng quanh mình lập tức giống như khát mã ầm tuyền, hướng về hắn điên cuồng vọt qua, hình thành một nắm tay cự đại!

Tiên Thiên Cảnh cao thủ đối với thiên địa linh khí thay đổi thập phần mẫn cảm, Bát Trưởng lão lập tức cảm giác được linh khí chung quanh bị điều tới rất nhiều, mặc dù có linh khí bốn phương tám hướng lập tức tiến đến bù vào, nhưng cái biến hóa này lại không dấu điểm qua thần thức của hắn.

- Hả, Tiên Thiên Cảnh!

Đồng tử của Bát Trưởng lão một hồi co rút lại, trên mặt lộ ra vẻ khó tin cực độ, vội vàng truyền chuyển thiên địa linh khí, một chưởng đẩy đi, hóa thành một cự chưởng nghênh tiếp.

Theo tư liệu mà nói, tiểu tử này không quá mười tám tuổi a?

Mười tám tuổi Tiên Thiên Cảnh, đây là yêu nghiệt gì!

Bất quá, Bát Trưởng lão đơn độc tu Thổ hệ công pháp, chỉ có thể phát giác đến Thổ hệ linh khí dị động, tứ hệ linh khí khác thay đổi hắn cũng không có cảm giác được. Nếu không biết rõ Lâm Lạc nắm hệ công pháp toàn bộ đạt đến Tiên Thiên, hắn tuyệt đối là chạy trốn chết, đây căn bản không phải cùng một cấp bậc!

Bùm!

Giữa không trung quyền chưởng chạm vào nhau, lập tức bộc phát ra một tiếng vang thật lớn, một đạo sóng xung kích mãnh liệt lẫn đi tuôn ra, thành thạch bùm, dư kinh đảo qua, phòng ốc chung quanh lập tức bể gãy nghiền nát thành bột phấn!

Truyền thuyết Tiên Thiên Cảnh cường giả có thể một người tiêu diệt một thành trấn, quả không phải hư ngôn, chỉ là dư ba lực lượng va chạm đã có uy lực như thế!

Một kích này, Lâm Lạc chiếm cứ thượng phong tuyệt đối!

Hắn Ngũ hành cùng tu, có thể một lần truyền chuyển năm hệ linh khí! Cho dù Bát Trưởng lão so với hắn sớm gia nhập Tiên Thiên, ở trên tu vi nếu so với hắn càng thêm thâm hậu, nhưng này chỉ là một hệ mà thôi, ở đâu có thể so sánh cùng Lâm Lạc?

Tuy Lâm Lạc bởi vì Ngũ hành cùng tu tốc độ sẽ chậm hơn một ít, nhưng uy lực này đúng là vô cùng cường đại, nếu không cần gì phải làm loại chuyện tình cổ hết sức không nịnh nọt này?

- Phốc!

Bát Trưởng lão đằng đằng đẳng... lùi lại tám bước, nét mặt già nua nguyên bản hồng nhuận đột nhiên trở nên tái nhợt, hầu kết vừa động, một đạo máu tươi cuồng bắn ra!

74. Chương 74: Cường Thế. (1)

Một Tiên Thiên Cảnh cường giả, rõ ràng ở một cái đối mặt liền bị trọng thương?

Lâm Hải Nguyên cùng Lâm Bạch Anh như đang ở trong mộng, căn bản không thể tin được mình nhìn qua hết thấy! Chỉ có điều trong nội tâm Lâm Hải Nguyên bay lên cuồng hỉ, mà Lâm Bạch Anh thì là khủng hoảng vô cùng!

- Phạm Lâm gia ta, chết!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, thân hình như Thần Long nhảy lên không, vọt đến bên người Bát Trưởng lão, lại là một quyền thẳng oanh xuống dưới.

- Tiểu tạp chủng đừng vội đắc ý, Bạch Vân Tông ta có ba gã Trưởng lão ở chỗ này, chờ bọn hắc đười vói, sẽ là tử kỳ của ngươi!

Khóe miệng Bát Trưởng lão hàm huyết, trong ánh mắt sát khí bắn ra bốn phía.

Tiểu tử này quá nguy hiểm!

Lúc trước ở Thanh Giao doanh địa bất quá mới vừa vào Cương Khí Cảnh, nhưng hiện tại chẳng những tiến vào Tiên Thiên Cảnh, hơn nữa uy năng so với hắc là lão Tiên Thiên Cảnh cường giả còn muốn khủng bố! Nếu sau này phát triển xuống dưới, Bạch Vân Tông sẽ không có cách nào ngăn chặn hắc!

Phải giết!

- Ta đây trước hết đưa ngươi đi, lại tiễn bọn hắc đến với ngươi, trên đường hoàng tuyền đồng hành, các ngươi cũng sẽ không tịch mịch !

- Cuồng ngạo!

Bùm! Bùm! Bùm!

Hai người triển khai chân lực, tiến hành cuộc chiến liều chết!

Sau khi đạt tới Tiên Thiên Cảnh, Hổ Ảnh Quyền này đã mất đi tác dụng, bởi vì Ảnh quyền cũng không thể dẫn động Thiên Khí linh lực, chỉ có thể đánh ra lực lượng tự thân, uy lực có hạn! Mà Quy Giáp Thuật cũng giống như thế, không cách nào dẫn động thiên địa linh khí, ý nghĩa không cách nào phát huy ra năng lực của Tiên Thiên Cảnh.

Nhưng Hậu Thiên trình tự có vũ kỹ, Tiên Thiên Cảnh tất nhiên cũng có! Bát Trưởng lão hiển nhiên vận dụng một môn vũ kỹ Tiên Thiên Cảnh, ở trước người hình thành nguyên một đám quang thuần Thổ hoàng sắc, vậy mà nhiều lần ngăn cản lực lượng Ngũ hành chung chuyển của Lâm Lạc!

Lâm Lạc không có người truyền thụ Tiên Thiên vũ kỹ, vẫn là không ngừng oanh ra quyền kinh, dùng lực phá vạn pháp, liên tục oanh kích phòng ngự của Bát Trưởng lão!

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Lực phòng ngự vũ kỹ này của Bát Trưởng lão xác thực cường đại, nhưng cái này đồng dạng cần tiêu hao lực lượng bản thân đến duy trì, phụ tải đối với bản thân hắc là phi thường lớn, có thể kiên trì bao lâu thật là một vấn đề.

Đem một Tiên Thiên Cảnh cao thủ dè dặt đánh!

Đây là chuyện tình trước kia Lâm Lạc nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng một năm thời gian cũng không đến, hắc liền từ phế vật Hậu Thiên nhị tầng biến thành Tiên Thiên Cảnh cường giả cao cao tại thượng, thậm chí còn đang cùng một lão Tiên Thiên Cảnh cường giả chiến đấu lấy được thượng phong tuyệt đối!

Lâm Lạc chỉ cảm thấy toàn thân mỗi một tế bào đều hoan hát khiêu vũ, làm cho hắc kích động đến toàn thân run rẩy!

Chiến đến phát cuồng!

Mỗi một quyền của Lâm Lạc oanh ra đều chỉ cảm giác toàn thân vui vẻ như ý, cảm giác cường đại vô kiên bất tồi tràn đầy!

Bùm! Bùm! Bùm!

Màn hào quang phòng ngự của Bát Trưởng lão đã lung lay sắp đổ, mà sắc mặt của hắc cũng khó coi tới cực điểm.

- Phá cho ta!

Lâm Lạc một quyền phân khối, Ngũ hành chi lực chất chồng, như sơn băng hải tẩu!

Oanh!

Màn hào quang hộ thân của Bát Trượng lão ngưng cáo nghiền nát, một quyền của Lâm Lạc oanh ra, hóa thành một cự quyền ngũ thải cực lớn, nhắm ngay đầu của Bát Trượng lão đập xuống!

Bùm!

Cổ lực lượng này thật sự quá cường đại, đem mặt đất mà Bát Trượng lão đứng nganh sanh oanh ra một cái rãnh sâu năm trượng! Mà Bát Trượng lão cũng bị ép tới huyết nhục mơ hồ, cùng bùn đất hỗn tạp chung một chỗ, ngay cả thi thể đầy đủ cũng không có để lại!

Đường đường nhất danh Tiên Thiên Cảnh cao thủ, đã vẫn lạc!

Kỳ thật nếu như Bát Trượng lão mở ra hộ thuẫn sau đó lập tức chạy trốn mà nói, Lâm Lạc thật đúng là khó có thể giết chết hẳn. Nhưng Bát Trượng lão lại tự nghĩ có hậu viên, lại không ngờ rằng Lâm Lạc là Ngũ Hành công pháp cùng tu, cho rằng chỉ cần kiên trì đến lúc hai gã Tiên Thiên Cảnh Trượng lão khác đến, liền có thể ngược lại giết Lâm Lạc, kết quả lại là chết không nhắm mắt.

Trên đường cái một mảnh bừa bộn, vô số người đều là ở phía xa xem cuộc chiến, cả đám đều là sắc mặt trắng bệch, tràn đầy khiếp sợ!

Vừa rồi Lâm Lạc chém giết một Tiên Thiên Cảnh tuyệt thế cường giả?

Đây không phải là mình hoa mắt chứ?

Tiên Thiên Cảnh cường giả a, đây chính là mấy trăm năm cũng không sinh ra một cái! Rõ ràng đã bị Lâm Lạc làm thịt, như giết gà giết cẩu, ngay cả thi thể cũng không có để lại!

Người hai nhà Thẩm, Lý lại càng hoảng sợ, giống như Mặt Nhật Hàng Lâm, lập tức chạy vội về gia tộc của mình, đem thiên đại tin tức này truyền báo.

- Còn chưa tới?

Lâm Lạc nhướng mày.

- Hải nguyên tộc huynh, ta đi trước một bước!

Hắn tung mình bay đi, hướng về phương hướng Lâm gia mà đi, đang ở giữa không trung lại quay đầu đánh ra một đạo quyền kinh, thẳng oanh Lâm Bạch Anh.

Pằng...

Lâm Bạch Anh căn bản không thể nào chống cự, bị oanh thành huyết vũ tung tóe bay đầy trời!

Lâm gia không cần loại phản đồ bán đứng tộc nhân này!

Vèo...

Hiện tại tốc độ của Lâm Lạc là cực nhanh, không quá hơn mười tức thời gian đã đi tới Lâm gia. Hắn đi tới kiến trúc cao nhất của Lâm gia là Minh Ngọc lâu, chợt quất lên:

- Lâm gia tộc nhân, đều đi ra gặp ta!

Thanh âm mênh mông cuộn cuộn, ở trên không Lâm gia không ngừng quanh quẩn.

- Người nào, dám đến Lâm gia ta giương oai!

- Chẳng lẽ không biết hiện tại Lâm gia ta có ba vị tôn khách Tiên Thiên Cảnh sao? Quấy nhiễu đến ba vị tôn khách, chính là muôn lần chết không hết tội!

- Gia hỏa nào kêu gào, thiếu chút nữa dọa lão tử mềm nhũn!

Lâm gia tộc nhân đều từ trong tất cả gian phòng chạy vội ra, cả đám đều theo tiếng hướng về trên đỉnh Minh Ngọc lâu nhìn lại.

- Đó là. . . Lâm Lạc!

- Người này như thế nào còn dám trở về?

- Vừa vặn, nắm bắt hần giao cho Bạch Vân Tông, Lâm gia ta sẽ có một hồi đại tạo hóa!

Trong khoảng thời gian ngắn, đầu người bắt đầu khởi động, mọi người đều hướng Minh Ngọc lầu chạy vội tới. Thực lực của Lâm Lạc ở trong suy nghĩ của đại đa số tộc nhân Lâm gia còn dừng lại ở tân niên tế điển Hậu Thiên thất tầng, căn bản không có sợ hãi.

Ngẫm lại cũng đúng vậy, tân niên đến hiện tại bất quá là bốn tháng thời gian, cho dù Lâm Lạc làm tiếp đột phá, cái tầng lên này cũng có hạn.

Mục quang Lâm Lạc quét qua nói:

- Mấy lão cẩu của Bạch Vân Tông đâu?

- Lớn mật, rõ ràng dám nhục vài vị tôn khách của Bạch Vân Tông!

- Lâm Lạc, mau mau xuống thúc thủ chịu trói, ngươi đã xông vào di thiên đại họa !

Lâm Lạc cười lạnh lạnh:

- Các người, đều muốn dùng ta tới lấy lòng mấy lão cẩu Bạch Vân Tông sao?

- Làm càn, còn không xuống cho lão phu!

Lâm Hồng Phong mục quang oán độc, Lâm Quảng Sâm, Lâm Đông Lưu ở trong Thanh Mông Sơn “mất tích”, người khác không biết, nhưng hần chính là tình huống hai người đi đuổi giết Lâm Lạc, nhưng hiện tại Lâm Lạc không chết, con của hần cùng cháu nội không có trở về, cái này còn không nói rõ vấn đề sao?

75. Chương 75: Cường Thế. (2)

Mỗi thù giết con, tang tôn đau nhức, đều là tiểu tử trước mặt này tạo thành ! Nếu không phải vài vị cường giả của Bạch Vân Tông muốn sống, Lâm Hồng Phong khẳng định phải ngay lập tức giết Lâm Lạc, báo thù cho tử tôn!

- Thân là Lâm gia Đại Trưởng lão, bán đứng Gia chủ, tội không thể tha!

Lâm Lạc duỗi ra một ngón tay, nhìn Lâm Hồng Phong điếm đi.

Giữa không trung lập tức hình thành một ngón tay cự đại, giống như thần linh cự chỉ, tràn đầy khí tức hủy diệt!

- Tiểu súc sinh, vào Cương Khí Cảnh liền cho rằng vô địch thiên hạ sao?

Lâm Hồng Phong hừ lạnh một tiếng, chém ra một quyền, chân nguyên lực ngưng tụ, hình thành một cự chưởng đón đi lên.

Buồn cười, hần còn nghĩ Lâm Lạc đạt đến Cương Khí Cảnh!

- Cái gì, Lâm Lạc tiến nhập Cương Khí Cảnh!

- Hần mới chỉ có mười tám tuổi mà thôi!

- Trách không được Bạch Vân Tông muốn giết hần, nguyên lai Lâm Lạc lại có tiềm lực như thế, Bạch Vân Tông là sợ sau này Lâm Lạc tiến vào Tiên Thiên Cảnh, dao động thống trị của bọn họ!

- Tộc nhân như vậy, tuyệt không có thể giao cho Bạch Vân Tông, chỉ cần gắng gượng qua một kiếp này, Lâm gia chúng ta sẽ có hi vọng!

- Đúng, cho dù cả tộc di chuyển cũng sẽ không tiếc!

Không ít tộc nhân nhìn ra tiềm lực, đều thay đổi lập trường.

Bùm!

Một ngón tay của Lâm Lạc điểm hạ, cự quyền do chân nguyên lực hình thành kia của Lâm Hồng Phong vừa chạm vào tức phá, mà chỉ phong lại không có dừng lại chút nào, nhắm ngay đầu của Lâm Hồng Phong điểm xuống.

Pằng!

Lâm Hồng Phong căn bản không có chống đỡ chi lực, trong nháy mắt liền biến thành huyết vũ đầy trời!

Ngốc trẻ! Tất cả mọi người lâm vào trạng thái hoàn toàn ngốc trẻ!

Lâm Hồng Phong chính là Hậu Thiên thập nhất tầng đỉnh phong cao thủ, nhưng rõ ràng ngay cả một ngón tay của Lâm Lạc cũng ngăn cản không nổi! Cho dù Lâm gia đệ nhất cao thủ Lâm Hành Nam cũng khó có khả năng một chiêu đả bại Lâm Hồng Phong, huống chi là hơi hợ liền đánh chết như thế!

- Tiên Thiên Cảnh!

Có Lâm gia Trưởng lão nhìn ra mảnh khöhe, thì thảo nói nhỏ, kích động đến nước mắt đều chảy ra .

Nhiều thế hệ mộng tưởng, rốt cục chờ đến thời điểm thực hiện!

Mười tám tuổi Tiên Thiên Cảnh! Đây là hạng kỳ tài ngút trời gì? Tiên Thiên Cảnh có thể sống lâu trăm năm, nói cách khác, chỉ cần có Lâm Lạc tọa trấn, Lâm gia ít nhất có thể bảo trì hai trăm năm huy hoàng không ngã!

- Ha ha ha, tiểu tạp chủng kia người rốt cục xuất hiện!

Mấy đạo nhân ảnh từ đằng xa nhanh chóng bay vọt mà đến, hai người đương trước đứng vậy Bạch Vân Tông Thất trưởng lão cùng Cửu Trưởng lão, mặt khác còn có Quách Dương, mà Lâm Đông Bình cũng xen lẫn trong đó.

Khi thấy Lâm Lạc, Thất trưởng lão cùng Cửu Trưởng lão đều là cấp nhảy dựng lên, bay vọt mà đến.

- Dem Ô Vân Thạch giao ra đây!

Cửu Trưởng lão đại thủ tìm tòi, hướng Lâm Lạc bắt tới.

- Nằm mơ!

Lâm Lạc hữu quyền vung lên, bùm một tiếng nổ vang, kinh lực của song phương đồng thời tuyên cáo chôn vùi.

- Di?

Thất trưởng lão cùng Cửu Trưởng lão đồng thời sắc mặt đại biến, lộ ra biểu lộ không thể tin.

- Tiên Thiên Cảnh!

Tiếng kêu của hai người cũng không thấp, làm cho rất nhiều tộc nhân Lâm gia nghe được rành mạch. Mặc dù những người này đã đoán được Lâm Lạc đạt đến Tiên Thiên Cảnh, nhưng từ trong miệng hai người này nói ra chứng thực, vẫn là kích động đến da đầu bọn họ run lên, nhiệt lệ chảy ròng!

Lâm gia, rốt cục sinh ra Tiên Thiên Cảnh tuyệt thế cường giả, từ nay về sau có thể tiểu ngạo thiên hạ, trở thành võ đạo thế gia chính thức!

- Không, không, không, điều đó không có khả năng!

Lâm Đông Bình thất hồn lạc phách, hần những ngày này làm cầu làm nô, một ý nịnh nọt Quách Dương, chính là vì có thể tiến vào Bạch Vân Tông trở thành chân truyền đệ tử, có hi vọng ở trong năm mươi năm đánh sâu vào Tiên Thiên Cảnh!

Chỉ là Lâm Lạc cái gì cũng không cần làm đã đến được một bước này, làm cho hần có thể tâm lý cân bằng sao?

- Mười tám tuổi Tiên Thiên Cảnh, xác thực bất phàm!

Thất trưởng lão sắc mặt âm trầm.

- Bất quá, chúng ta chính là có hai Tiên Thiên Cảnh, người căn bản không có phần thắng! Niệm tình người tuổi còn trẻ có phần tu vi này cũng không dễ dàng, chỉ cần người giao Ô Vân Thạch ra, lại tự đoạn tay phải, lão phu có thể thả người một con đường sống!

Lâm Lạc lạnh lạnh mà cười:

- Lão cầu, các người cao cao tại thượng quá lâu, cái cảm giác mình là nhất này không khỏi cũng quá cao đi! Cũng được, ta đã đáp ứng lão Bát của các người, đưa hai người các người mau chóng đi xuống dưới, miễn ột mình hấn đi cô đơn!

- Lão Bát?

Thất trưởng lão cùng Cửu Trưởng lão đồng thời kinh hô một tiếng.

Bởi vì Quách Dương “buồn bực”, ở dưới Lâm Đông Bình giựt giây, bọn họ chỉ có thể bảo hộ lấy Quách Dương tiến đến Hạnh Xuân lâu ở phía đông của thôn trấn tiêu dao. Lẽ ra Quách Dương chính là Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh cao, ở Bạch Dương trấn cũng có thể đi ngang, nhưng Quách Dương yêu mến sĩ diện, hơn nữa Tông chủ có mệnh lệnh, bọn họ cũng không dám có bất kỳ sơ sẩy, chỉ có thể đi theo.

Nhưng dù sao cũng phải có một người tọa trấn Lâm gia, bởi vậy Bát Trưởng lão một mình ở lại. Bọn họ vừa về đến không có chứng kiến Bát Trưởng lão đã phi thường kỳ quái, nhưng muốn nói Lâm Lạc có thể giết được Bát Trưởng lão, vậy bọn họ là như thế nào cũng không tin tưởng.

- Tiểu tử, người cũng quá khoác lác đi, chỉ bằng người cũng có thể giết chết lão Bát, nằm mơ!

Thất trưởng lão cười ha ha.

- Lão Bát, đi ra!

Cửu Trưởng lão thì giương giọng rống to, thanh âm cuộn cuộn như lôi, truyền khắp cả Lâm gia.

- Không cần lãng phí nước miếng, các người xuống Địa phủ, có thể nhìn thấy hấn!

Lâm Lạc nhảy lên, chủ động hướng hai người giết tới.

Thất trưởng lão cùng Cửu Trưởng lão đều là thiếu chút nữa khí sai lệch mũi, tiểu tử này rõ ràng dám đối với bọn họ chủ động ra tay, cái lá gan này thật sự là quá lớn!

- Tiểu tạp chủng, người nên vì người ngu xuẩn mà trả giá thật nhiều!

- Đi tìm chết cho lão phu!

Hai người đồng thời xuất chiêu, Hỏa linh khí cùng Thủy linh khí bốn phía lập tức hướng bọn họ hội tụ mà đi, hóa thành hai bàn tay cự đại.

- Đi!

Hai người đồng thời hét to một tiếng, hướng Lâm Lạc đánh ra.

- Phá!

Lâm Lạc Ngũ hành đủ chuyển, điên cuồng rút ra Ngũ hành linh khí bốn phía, lại oanh ra hai quyền!

Bùm!

Lực lượng song phương va đập, phát ra giống tiếng nổ như sấm, Lâm Lạc lấy một địch hai nhưng căn bản không rơi vào thế hạ phong, phá khai hai bàn tay, hướng về Thất trưởng lão cùng Cửu Trưởng lão mãnh liệt cuốn vào.

- Cái gì!

- Không có khả năng!

Thất, Cửu cả hai Trưởng lão đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt một hồi ửng hồng, “Phốc, phốc” tất cả phun ra một ngụm tiên huyết!

Bọn họ vốn là khi dễ Lâm Lạc mới vừa vào Tiên Thiên, ở trên lực lượng không bằng bọn họ, mới có thể cùng Lâm Lạc liều mạng, muốn nhất cử oanh giết Lâm Lạc. Nhưng thật không ngờ, Lâm Lạc Ngũ hành cùng tu, rõ ràng có thể lực áp hai người liên thủ, ngược lại làm cho bọn họ ăn thiệt thòi không nhỏ!

76. Chương 76: Lại Chém Hai Tiên Thiên. (1)

Bùm! Bùm! Bùm!

Ba người triển khai giao chiến kịch liệt, mỗi một đạo kinh khí tràn ra đều có thể so sánh với một kích toàn lực của Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong cao thủ, đem từng tòa kiến trúc vô tình phá hủy, hóa thành phế tích.

Đang xem cuộc chiến không người nào không nhìn đến trợn mắt há hốc mồm!

Lâm Lạc tấn giai Tiên Thiên Cảnh, đây đã là tin tức kinh người, mà hiện tại hắn cư nhiên còn có năng lực địch hai đại Tiên Thiên Cảnh cao thủ mà không rơi vào thế hạ phong, thậm chí ẩn ẩn còn có ưu thế, điều này làm cho người làm sao có thể tiếp thụ!

Hoàn toàn là khảo nghiệm năng lực thừa nhận của mọi người!

Lâm Lạc càng đánh càng hăng, Ngũ hành chỉ lực vận chuyển, mỗi một quyền tương đương với năm hắc liên thủ cùng đánh! Tuy Thất, Cửu Trưởng lão đều nắm giữ vũ kỹ, nhưng cái gọi là dùng lực phá vạn pháp, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, bất luận kỹ xảo gì đều là hư vô!

Tuy lực lượng của Lâm Lạc còn không có cường đại đến trình độ này, nhưng lại vững vàng chiếm cứ thượng phong, ép tới Thất, Cửu Trưởng lão không thở nổi!

- Tiểu súc sinh khinh người quá đáng!

Thất trưởng lão hét giận dữ liên tục, dùng hai đôi mắt còn bị tiểu tử miệng còn hôi sữa như Lâm Lạc áp chế, bọn hắn làm sao có thể không thẹn quá hoá giận.

Lâm Lạc cười ha ha một tiếng dài, điềm nhiên nói:

- Các người xông Lâm gia ta, cầm tù tổ phụ ta, đối với ta hô đánh kêu giết, cư nhiên còn nói ta khinh người quá đáng, các người thật đúng là vô liêm sỉ về đến nhà!

- Lão Thất, chúng ta dùng Phệ Nguyên Thuật, liều mạng tu vi rút lui mười năm cũng phải giết tiểu súc sinh này!

Cửu Trưởng lão khuôn mặt dữ tợn, nghiêm nghị hô to.

- Hảo, tiểu tử này tiến cảnh quá nhanh, hôm nay không diệt sẽ thành họa lớn cho Bạch Vân Tông ta!

Hai người đồng thời dừng lại, trong bốn mắt hiện lên một đạo tinh hồng, lực lượng trong cơ thể lập tức tiêu thăng!

Lực lượng bản thân càng mạnh, có thể dẫn động thiên địa linh khí tự nhiên cũng càng nhiều, vô số thiên địa linh khí ở trước người hai người súc tích, uy lực so với lúc trước ít nhất cường đại gấp ba!

Phệ Nguyên Thuật phải tu vi rút lui mười năm mới có thể phát động, quả nhiên uy lực cực lớn!

- Giết!

Thất trưởng lão cùng Cửu Trưởng lão đồng thời hét lớn một tiếng, hướng Lâm Lạc giết tới. Phệ Nguyên thuật này là một loại bí thuật, dùng hy sinh tu vi làm đại giá, tạm thời tăng thực lực bản thân lên, nhưng chỉ có một nén hương thời gian mà thôi!

Nên bọn họ phải tốc chiến tốc thắng, nếu không hiệu quả Phệ Nguyên thuật thoáng qua hết đi, bọn họ sẽ lâm vào quần cảnh tu vi rút lui, chiến lực đại giảm!

Tuy Lâm Lạc không biết Phệ Nguyên thuật này là cái gì, nghĩ đến hắc là cùng Cuồng Bạo Đan không sai biệt lắm, tạm thời tăng lực lượng võ giả lên, nhưng tuyệt sẽ không duy trì liên tục thời gian quá dài!

Bùm! Bùm!

Sau khi sử dụng Phệ Nguyên thuật, Thất, Cửu Trưởng lão lập tức hòa nhau hoàn cảnh xấu, thậm chí còn chiếm cứ thượng phong, đem Lâm Lạc trái lại đè nặng đánh.

- Quá hèn hạ, hai Tiên Thiên Cảnh cao thủ còn muốn liên thủ đối phó một người mới vừa vào Tiên Thiên Cảnh!

- Thật không biết xấu hổ!

Lâm gia có không ít người vẫn là tâm hướng gia tộc, đều không muốn chứng kiến Lâm Lạc cái kỳ tài ngút trời này vẫn lạc, đều kêu la lên.

- Ha ha ha, tiểu tử, ngươi nhất định phải chết!

Cửu Trưởng lão cười ha hả.

- Giết hắc rồi, cho dù không chiếm được Ô Nguyên Thạch cũng phải chém chết mối họa này!

Thất trưởng lão cũng gọi nói.

- Người si nói mộng!

Tuy Lâm Lạc ở vào trạng thái phòng thủ, nhưng cũng không nguy hiểm, mà nếu hắc tế ra Cẩm Tự mà nói, tin tưởng hai người này cũng khó trốn một kiếp! Bất quá, nếu muốn ở trên người hai Tiên Thiên Cảnh cao thủ ghi Cẩm Tự cũng không phải là một sự tình đơn giản, hắc cũng phải trả một cái giá lớn.

Lúc này, người hai nhà Thẩm, Lý cũng nghe nói đuổi tới, chứng kiến ba người hình thành kịch chiến, đều là sắc mặt đại biến.

Thời điểm bọn họ nhận được tin tức, căn bản không tin Lâm Lạc có thể giết một Trưởng lão của Bạch Vân Tông, nhưng chứng kiến một màn trước mắt này, bọn họ không tin cũng phải tin!

Lâm Lạc này đến tốt cùng là yêu nghiệt gì, ngắn ngủn nửa năm thời gian liền đến được độ à người khác cả đời cũng khó với tới, điều này làm cho người khác làm sao chịu nổi?

- Các ngươi đều già rồi!

Lâm Lạc ngay từ đầu chỉ là không thích ứng lực lượng đột nhiên tăng mạnh của hai người, nhưng hơn mười chiêu thoáng qua, hắc dần dần đánh lại thế cân bằng!

- Thôi phô trương miệng lưỡi lợi hại, ngày này sang năm chính là ngày gỗ của ngươi!

Thất trưởng lão hét lớn.

- Ha ha, không biết đến tốt cùng là ai sinh miệng lưỡi lợi hại!

Lâm Lạc đại khai đại hợp, mỗi một quyền oanh ra đều là nâng theo tầng tầng không khí gợn sóng mà mắt thường có thể thấy được, giống như một chiến thần!

Thất, Cửu Trưởng lão đều là trong nội tâm phát lạnh, không thể tưởng được cho dù dùng bí thuật cũng không có cách nào vẫn hồi bại cục!

Thời gian từng chút từng chút đi tới, Phệ Nguyên thuật của hai người bọn họ cũng sắp chấm dứt!

- Đi!

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều quát lên một tiếng lớn.

Tiểu tử Lâm Lạc này hoàn toàn chính là một yêu nghiệt, chỉ sợ chỉ có Tông chủ cùng Đại Trưởng lão mới là đối thủ của hắc, không đi sẽ là nằm lại ở nơi này!

- Đã muộn!

Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng, lúc này còn muốn chạy? Nằm mơ!

Nếu hai người bọn họ vừa mở ra Phệ Nguyên thuật bỏ chạy mà nói, này quả thật có thể chạy thoát. Nhưng mà hiện tại bí thuật này sắp sửa chấm dứt, hi vọng chạy trốn duy nhất của bọn họ cũng mất đi!

Lâm Lạc làm nhiều việc cùng lúc, đối với Thất, Cửu Trưởng lão tất cả oanh ra một quyền, làm cho bọn họ không thể không trở lại chống đỡ.

Bùm! Bùm!

Mỗi một quyền của hắn đều toàn lực ra hết, làm cho đối phương cũng chỉ có thể toàn lực chống đỡ. Hắn không có vũ kỹ Tiên Thiên Cảnh, vậy thì dùng lực phá xảo, làm cho đối phương cũng phát huy không được ưu thế vũ kỹ, chỉ có thể cùng hắn liều mạng.

- Hồngбет, hiệu quả của Phệ Nguyên thuật sắp biến mất!

- Tiểu súc sinh, lão phu liều mạng với người!

Thất, Cửu Trưởng lão đều là hai mắt huyết hồng, bọn họ mới hơn một trăm ba mươi tuổi, còn có tuế nguyệt dài dòng buồn chán có thể sống, nào có cam tâm chết ở chỗ này!

- Liều, các người lấy cái gì đến liều?

Lâm Lạc hừ lạnh, ra quyền càng gấp, mỗi một quyền oanh ra cũng như thiên thạch rơi xuống đất, uy thế bá tuyệt!

- A...

Thất trưởng lão đầu tiên phát ra một tiếng hét thảm, bị một quyền của Lâm Lạc oanh bạo, dốc sức té trên mặt đất, sau lưng có một miệng vết thương cự đại, bạch cốt rõ ràng có thể thấy được, khí tức dần dần đoạn tuyệt.

- Tiểu súc sinh, người tội đáng chết vạn lần!

Cửu Trưởng lão như bị bệnh tâm thần rít gào. Đối với Bạch Vân Tông mà nói, từng Tiên Thiên Cảnh cao thủ vẫn lạc đều là tổn thất không cách nào đánh giá.

- Thật sự là buồn cười, chỉ cho phép các người hô đánh kêu giết, còn không cho người phản kháng, Bạch Vân Tông các người thật đúng tự mình là Thiên Vương lão tử, có thể chúa tể hết thảy sao?

Lâm Lạc nộ quyền lại vung, oanh hướng Cửu Trưởng lão.

77. Chương 77: Lại Chém Hai Tiên Thiên. (2)

Cửu Trưởng lão khàn giọng khiển trách, tận khả năng làm phản kháng cuối cùng.

Nhưng hai người còn không phải đối thủ của Lâm Lạc, hướng hồ là hiện tại?

Mեն cường duy trì hơn mười chiêu, Cửu Trưởng lão cũng bị Lâm Lạc sinh sinh đánh bạo, hóa thành huyết đầy trời vũ.

Hung hân!

Giết hai đại Tiên Thiên Cảnh cao thủ như tàn sát gà làm thịt cừu, chẳng những thực lực cường đại, hơn nữa sát phạt quyết đoán, nhân vật bậc này sao không làm cho người ta sợ hãi!

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người là bị kinh sợ đến nói không ra lời. Mà Thẩm, Lý hai nhà thì ngoài run sợ thì bắt đầu cười lạnh: Bạch Vân Tông không chỉ có ba Tiên Thiên Cảnh cao thủ như vậy, hiện tại tuy Lâm Lạc uy phong, nhưng thật ra là tự chui đầu vào rọ!

- Muốn đi!

Thân hình Lâm Lạc nhoáng một cái, ngừng ở trước người Quách Dương, mục quang rét lạnh, xuyên thấu qua hắn chăm chú nhìn vào trên người Lâm Đông Bình.

Nhưng Quách Dương lại y nguyên kiên cường nói:

- Cha ta là Bạch Vân Tông chủ, nếu người dám đụng đến ta một sợi lông, cha ta nhất định sẽ đem người băm thây vạn đoạn!

- Muốn chết!

Ngón tay Lâm Lạc bắn ra, một đám kinh khí lập tức bắn tới, trên ót Quách Dương lập tức nhiều hơn một lỗ máu, máu tươi ồ ồ phun ra.

Trên mặt Quách Dương vẫn còn mang theo biểu lộ ngạo mạn, nhưng cả người lại như là lá rụng, từ từ ngã quỵ xuống, bị chết triệt triệt để để.

Tất cả mọi người liền hít vào một ngụm lãnh khí, Quách Dương này chính là con trai độc nhất của Bạch Vân Tông chủ, địa vị tôn sùng, nhìn hắn xuất hành có ba Tiên Thiên Cảnh cao thủ làm bảo tiêu liền biết. Lâm Lạc giết hắn rồi, chẳng khác gì là cùng Bạch Vân Tông kết xuống tử cục không chết không ngớt!

Trong nội tâm Lâm Lạc cười lạnh, chẳng lẽ hắn không giết Quách Dương, Bạch Vân Tông sẽ từ bỏ ý đồ sao? Nếu như đã kết xuống tử thù, này cần gì lại hạ thủ lưu tình! Hắn đem ánh mắt bỏ vào trên người Lâm Đông Bình.

Lâm Đông Bình liên tiếp lui về phía sau, Lâm Lạc này ngay cả Quách Dương cũng dám giết, huống chi là hắn! Một bên lui, hắn một bên run rẩy, cơ hồ là khóc lên:

- Không nên! Không nên! Gia gia, mau tới cứu ta! Cứu ta!

Hắn đem hi vọng ký thác vào trên người Lâm Hồng Phong, nào biết đâu rằng Lâm Hồng Phong đã trước hắn một bước đi xuống Hoàng Tuyền!

- Tự gây nghiệt không thể sống!

Lâm Lạc bắn ra một ngón tay, trên ót Lâm Đông Bình đồng dạng nhiều hơn một cái lỗ máu, ầm ầm ngã xuống.

- Lưu Bá, người anh linh không xa, có thể ở dưới cửu tuyền nghỉ ngơi!

Lâm Lạc thật sâu hít và một hơi, mục quang quét qua.

- Ông nội của ta bị giam ở đâu?

- Gia chủ bị giam trong thủy lao dưới mặt đất!

Một người hồi đáp.

- Cái gì!

Lâm Lạc thoáng lửa giận nhóm lên, thủy lao này chính là dùng để giam giữ tử địch của gia tộc, Lâm Hồng Phong quan báo tử thù thật sự đáng hận, vừa rồi thật sự không nên cho hắn chết thoải mái như thế!

Thân hình Lâm Lạc cấp lên, sưu sưu sưu vài cái lên xuống đã đi tới bên ngoài thủy lao. Hắn một quyền đánh tan cửa sắt của thủy lao, thoáng cái chạy vội đi vào:

- Gia gia, gia gia!

- Lạc nhi, Lạc nhi?

Thanh âm suy yếu của Lâm Hành Nam vang lên, chỉ thấy hắn bị khóa ở trong lồng giam, hai tay bị khóa sắt treo lên cột, nửa người dưới đều ngâm trong nước dơ bẩn, thần sắc tiêu tụy không chịu nổi!

Hắn chứng kiến Lâm Lạc, nhân tình sáng lên, nhưng lập tức hiện ra vẻ lo lắng:

- Lạc nhi, chạy mau! Chạy mau!

Lâm Lạc thiếu chút nữa ngay cả nước mắt cũng chảy ra, bèn bộn nhảy vào trong nước, hai tay bắt lấy khóa sắt dùng sức kéo ra.

Loảng xoảng lang lang...

Khóa sắt lập tức bị kéo đứt, hắc bệ lấy Lâm Hành Nam đi ra ngoài nói:

- Gia gia, người yên tâm, mấy ác nhân của Bạch Vân Tông đã bị ta giết!

- Hả?

Nhưng Lâm Hành Nam lại không thể tin tưởng, hẳn là biết ba Trưởng lão này của Bạch Vân Tông đều là Tiên Thiên Cảnh, Lâm Lạc làm sao có thể giết được bọn họ!

- Thật sự, gia gia, ta đạt đến Tiên Thiên Cảnh!

Lâm Lạc vội vàng nói ra.

- Thật sự? Ha ha ha!

Lâm Hành Nam cất tiếng cười to, tâm tình sung sướng cực kỳ.

- Hảo hảo hảo, không hổ là cháu nội của Lâm Hành Nam ta, gia gia cũng không có thể đạt tới Tiên Thiên Cảnh, cư nhiên bị người trước đạt đến, ha ha ha, lão phu thật cao hứng!

Hắn đối với Lâm Lạc tin tưởng không nghi ngờ, Lâm Lạc nói mình là Tiên Thiên Cảnh, lão nhân không hề giữ lại lựa chọn tin tưởng.

Ra khỏi thủy lao, Lâm Lạc vội vàng gọi người mời đại phu đến kiểm tra cho Lâm Hành Nam, lão nhân gia bị Tiên Thiên Cảnh cao thủ kích thương, một mực không có được trị liệu qua, mà gần nửa tháng thời gian lại một mực bị giam trong thủy lao, hoàn cảnh ác liệt, thân thể tất nhiên sẽ cực kỳ suy yếu!

Thương thế của Lâm Hành Nam đúng là rất nặng, bị Tiên Thiên Cảnh cao thủ đả thương, lại một mực bị nhốt trong thủy lao không có được trị liệu, rơi xuống nội thương cực nặng. Hơn nữa nhiều lần trùng kích Tiên Thiên Cảnh thất bại, nội thương rất nhiều, theo lần thương thế này toàn diện bộc phát, khí huyết suy bại, thọ nguyên không đủ ba năm !

Tổn thương như vậy, y trị là không có hiệu quả!

Hi vọng duy nhất chính là Lâm Hành Nam có thể phá rồi lại lập, tiến vào Tiên Thiên Cảnh, vậy thì có thể đạt được trăm năm thọ nguyên, sống thêm một thế!

Đó cũng không phải không có hi vọng, Lâm Hành Nam ăn Cửu Chuyển Ngọc Lộ Hoàn mà Nam Nhược Hoa tặng cho, đã nhìn được Tiên Thiên Cảnh huyền ảo, chỉ cần đem tổn thương an dưỡng hảo, có thể tiếp tục trùng kích Tiên Thiên Cảnh, hẳn là rất có nắm chắc!

Bất quá, lão nhân cũng chỉ có một lần cơ hội như vậy, thân thể của hắn đã không thể chịu đựng trùng kích thất bại cản trở, hoặc là đột phá, từ nay về sau khiếu ngạo thương sinh, hoặc là thất bại, công tiêu bỏ mình!

Đối với cái này Lâm Lạc là hận đến nghiến răng, hận không thể đem huyết nhục của Lâm Hồng Phong hợp lại sau lại giết trên một trăm lần!

Nhưng hiện tại bày ở trước mặt Lâm gia, lại còn có một vấn đề dị thường nghiêm trọng... Bạch Vân Tông!

Bạch Vân Tông tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, chỉ cần tin tức bọn người Quách Dương chết truyền trở về, cái này tất nhiên sẽ nhắc lên một phen kinh đào hải lãng! Lâm gia có thể gắng gượng qua mưa gió lúc này hay không thật đúng là khó mà nói!

Lâm Lạc cũng hạ nhãn tâm, cùng lắm thì hắn đem Tử Định cùng Cẩm Tự đều tể ra, một cái năng lực phòng ngự chí cao, một cái lực sát thương chí cường, mâu, thuẫn nơi tay, Bạch Vân Tông tới một cái giết một cái, đến hai cái giết một đôi!

Bất quá trước đó, Lâm Lạc cùng Lâm Hành Nam còn có một sự tình phải xử lý trước!

Quét sạch người bất trung trong Lâm gia!

Ở trước mắt gia tộc nguy nan, phải cần là đồng tâm hiệp lực, nếu xuất hiện phản đồ dao động sĩ khí, hoặc là đi theo địch, trận chiến này không đánh trước hết thất bại!

Cách làm của Lâm Lạc tương đối đơn giản, hắn đem tất cả mọi người Lâm gia tụ tập ở trên sân huấn luyện nói:

- Mọi người đều biết, gia tộc kế tiếp sẽ gặp phải một hồi sinh tử khảo nghiệm! Nếu trôi qua, gia tộc khai sáng ra một tân thiên địa, không vượt qua, thì gia tộc tan thành mây khói, không còn tồn tại!

78. Chương 78: Thanh Lý Nội Bộ

- Ta không có quyền lực yêu cầu mọi người cùng gia tộc cộng sinh cùng chết, hiện tại, chính là thời điểm các người làm ra lựa chọn!

- Không muốn cùng gia tộc hưng vong, có thể lập tức rời khỏi gia tộc, từ nay về sau không còn là người Lâm gia! Bất quá, không phải người Lâm gia, từ nay về sau không cho tới gần Lâm gia nửa bước, nếu không, giết!

- Nguyên ý cùng gia tộc cùng tiến thoái, cầm cây đao này, đi đâm cổ thì thế kia một cái!

Lâm Lạc ném một thanh đao xuống, chỉ thị thể Quách Dương dán ở chính giữa sân huấn luyện nói.

Quách Dương là Bạch Vân Tông Tông chủ chi tử, đối với thi thể của hắn chọc dao găm, kia là tương đương với đem mình đổ lên vị trí tử địch của Bạch Vân Tông! Cho dù có người muốn làm cỏ leo tường, nhưng có cái danh trạng này, ai cũng đừng mơ tưởng!

Lâm Lạc cũng không có làm tuyệt, dù sao đều là người Lâm gia, hắn không thể cưỡng cầu mỗi người đều phải hy sinh vì gia tộc, bởi vậy, không muốn cùng gia tộc chung một chỗ phần đầu có thể rời đi. Nhưng chỉ cần lưu lại, nhất định phải tuyệt đối trung tâm!

Cuối cùng, trong gia tộc có hơn một ngàn người đã có sáu trăm cái lựa chọn rời đi, còn lại hơn bốn trăm người thì từng cái đối với thi thể Quách Dương đâm một đao. Khi người cuối cùng cũng đâm một nhát, thi thể Quách Dương đã là bị thiên đao vạn quả, không có một khối thịt nguyên lành.

Mục quang của Lâm Lạc đảo qua hơn sáu trăm người lựa chọn rời đi Lâm gia này nói:

- Hạn cho các người trong nửa nén hương thời gian lập tức rời khỏi gia tộc, vượt qua thời hạn, giết!

- Lâm Lạc, người không thể như vậy, chúng ta cả đời tích súc tất cả ở trong nhà, người đuổi chúng ta rời đi như vậy, chúng ta không phải thành kẻ nghèo hèn rồi sao?

- Phải, tất cả mọi người là đồng tộc chi nhân, người không thể đối đãi với chúng ta như vậy!

- Luận bối phận, ta vẫn là thập tứ thúc của người!

Có ít người lớn tiếng kêu la, cổ động nhân tâm bắt đầu tranh thủ chỗ tốt.

- Câm miệng!

Lâm Lạc khẽ quát một tiếng, uy thế của Tiên Thiên Cảnh phát ra, chấn đắc mỗi người đến tâm linh run rẩy dữ dội, hoảng sợ câm như hến. Hắn chỉ một ngón tay quát:

- Các người hết thảy tất cả, đều là gia tộc ban cho! Các người đã lựa chọn buông tha cho gia tộc, gia tộc cũng đồng dạng buông tha cho các người! Mau rút, đừng ép ta ra tay!

- Lâm Lạc, người thực có can đảm đại nghịch bất đạo, giết hại tộc nhân sao?

- Hắn không dám, coi như là Tiên Thiên Cảnh thì như thế nào, dám giết tận tất cả tộc nhân sao?

- Không sai, chúng ta nhiều người, tại sao phải rời đi? Rời khỏi gia tộc hắn là các người, mau rút ra khỏi Lâm gia, đừng đem người tạo hạ nghiệt để cho chúng ta thay người gánh chịu!

Mấy người kia lại bắt đầu cổ động nhân tâm, trong khoảng thời gian ngắn hơn sáu trăm người này kích động, hung ác cực kỳ!

Trong lòng Lâm Lạc không khỏi cười lạnh, lúc trước Tiên Thiên Cảnh cao thủ của Bạch Vân Tông đến đây, như thế nào không gặp bọn họ dừng cảm như vậy, nguyên một đám như con chó! Bây giờ nhìn đến Lâm Lạc dễ nói chuyện, rõ ràng cạo trên mũi mặt, thật đúng là không biết sống chết!

- Giết thì như thế nào?

Hắn phất tay một cái, ba ba ba, huyết hoa văng khắp nơi, mấy Lâm thị tộc nhân mang theo ồn ào đều là đầu nở hoa, thành vô số cổ thi thể không đầu, ầm ầm ngã quỵ.

Lúc này mọi người mới ý thức tới, Lâm Lạc cũng không phải là một tiểu tử miệng còn hôi sữa, mà là hung nhân ngay cả Tiên Thiên Cảnh cường giả cũng làm thịt ba cái! Không dám ra tay đối với tộc nhân? Đây không phải chê cười sao, hắn ngay từ đầu không lưu tình chút nào làm thịt Lâm Hồng Phong cùng Lâm Đông Bình!

Thanh âm ồn ào lập tức im bật, tất cả mọi người là trong nội tâm khủng hoảng, sợ Lâm Lạc sát tính nổi lên, làm thịt toàn bộ bọn họ!

- Từ một khắc các ngươi làm ra lựa chọn, các ngươi đã không phải là người Lâm gia! Tất cả lập tức rút khỏi gia tộc cho ta, nếu không ta không ngại đại khai sát giới!

Lâm Lạc lạnh lạnh nói ra.

Hơn sáu trăm người hai mặt nhìn nhau, đều là như ong vỡ tổ quay đầu bỏ chạy. Giữ được tánh mạng quan trọng hơn, về phần tiền tài chỉ là vật ngoài thân, không có mạng nhiều tiền hơn nữa cũng là vô dụng!

Lâm gia thoáng cái thiếu hơn phân nửa tộc nhân, thực lực đại tổn, trụ cột vững vàng Cương Khí Cảnh cao thủ chỉ còn lại có hai cái là Lâm Hành Nam cùng Thất trưởng lão. Hơn nữa, thân thể của Lâm Hành Nam còn tổn thương, cơ bản mất đi chiến lực!

Nếu là thay đổi trước kia, Lâm gia như vậy sớm bị hai đại gia tộc khác thôn tóm!

Nhưng hiện tại hai đại gia tộc này căn bản chính là ngay cả cái rắm cũng không dám phóng một cái!

Tuy Lâm gia thiếu tám phần Cương Khí Cảnh cao thủ, nhưng còn có một Tiên Thiên Cảnh cường giả ở đây! Một mình Lâm Lạc có thể chống đỡ được hơn mấy trăm Cương Khí Cảnh cường giả!

Thậm chí, Lý hai đại gia tộc đều đang chờ, chờ đợi một trận chiến kinh thế của Bạch Vân Tông cùng Lâm gia. Nếu Bạch Vân Tông thắng, như vậy không hề ngoài ý muốn Lâm gia từ nay về sau sẽ trở thành lịch sử của Bạch Dương trấn, đến lúc đó lại cướp đoạt sản nghiệp vốn thuộc về Lâm gia cũng không muộn.

Nếu Lâm gia thắng, như vậy hai đại gia tộc bọn họ cũng chỉ có thể lựa chọn trở thành hạ thần của Lâm gia, đối được không gian tiếp tục sinh tồn.

...

Ngân Mang ở trên bàn luồng lên nhảy xuống, thừa dịp Lâm Lạc không chú ý, một cái ngậm miệng, liền đem một khối thịt nướng bốc ra đến trong ngực, vội vàng chạy đến một bên gặm lấy gặm để.

- Lạc nhi, lưu được núi xanh không sợ không có củi đốt, có lẽ chúng ta nên buông tha cho gia tộc, rời khỏi Bạch Dương trấn, đổi một địa phương mới một lần nữa làm lại từ đầu! Chỉ cần có người là Tiên Thiên Cảnh cao thủ chống lưng, Lâm gia ở nơi nào đều có thể đặt chân!

Lâm Hành Nam từng ngậm từng ngậm uống rượu, tửu lượng của lão gia tử lớn đến kinh người.

Lâm Lạc ở phương diện này lại không được, uống mấy chén cũng chỉ có thể dùng trà thay rượu cùng lão gia tử đối ẩm. Hắn lắc đầu nói:

- Cho dù cả tộc chúng ta di dời, Bạch Vân Tông cũng sẽ không bỏ qua chúng ta! Chúng ta có hơn bốn trăm người, già trẻ đều có, tốc độ hành trình khẳng định rất chậm, căn bản đi không xa!

Kỳ thật Lâm Hành Nam cũng biết điểm ấy, hắn chẳng qua là vì làm chần chệm ột câu kế tiếp mà thôi, nói:

- Vậy người một người rời đi a! Chỉ cần người còn sống, Lâm gia chúng ta có thể trùng kiến!

- Gia gia...

Lâm Lạc kêu một tiếng, ánh mắt kiên định.

- Chúng ta cũng không phải là không có lực đánh cực một lần, thời điểm Bạch Vân Tông quy mô xâm chiếm, ta sẽ để bọn họ biết rõ, có ít người cũng không phải dễ trêu !

Lâm Hành Nam thở dài, đứa cháu nội này cùng hắn đều là tính tình cương liệt, một khi làm ra quyết định, dù là chín trâu cũng kéo không trở lại! Hắn cũng không có khuyên nữa, ngẫm lại cháu nội lý tưởng hào hùng như thế, hắn còn có cái gì không bỏ xuống được, cùng lắm thì chết!

- Ha ha, vậy lão phu theo người huyết chiến một hồi!

79. Chương 79: Tử Đỉnh, Cẩm Tự. (1)

- Chi nha, chi nha!

Ngân Mang ôm bụng ăn được tròn vo bò tới, vẫn là một bộ không tim không phổi. Tiểu đồng tây ăn nhiều Yêu hạch như vậy, lúc này thực lực đã đạt đến Hậu Thiên thập tầng, tiến nhập Cương Khí Cảnh, tốc độ tiến cảnh như vậy làm cho Lâm Hành Nam giật mình đến nửa ngày nói không ra lời!

Lâm Lạc đã đủ nghịch thiên rồi, nửa năm liền từ Hậu Thiên nhị tầng tiến vào Tiên Thiên Cảnh. Mà con chồn trắng này thì càng kinh khủng, từ khi sinh ra đến hiện tại chỉ hai tháng thời gian không đến, liền đạt đến Cương Khí Cảnh, điều này làm cho những võ giả cả đời đều chỉ có thể ở Hậu Thiên cửu tầng đỉnh phong kia làm sao chịu nổi a!

Quả nhiên, người dùng bầy phân, vật hợp theo loài, có chủ nhân dạng yêu nghiệt nào sẽ có thú sủng dạng biến thái đó a!

Lâm gia mỗi ngày đều như lâm đại địch, nhưng Bạch Vân Tông lại chậm chạp không có đánh tới, làm cho rất nhiều người đều cho rằng Bạch Vân Tông là sợ Lâm Lạc, nhịn xuống cơn tức này.

Nhưng Lâm Lạc lại biết không phải như vậy, bởi vì bốn người Quách Dương bị hắn làm thịt quá sạch sẽ, không ai trực tiếp trở về báo tin tức, tin tức rơi vào tay Bạch Vân Tông cần một chút thời gian. Đường nhiên, cái này cũng sẽ không quá lâu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nửa tháng thời gian thoáng một cái đã qua, đang lúc tộc nhân Lâm gia cho rằng một kiếp này đã tránh thoát, Bạch Vân Tông cuối cùng đã giết đến cửa.

- Lâm Lạc, lăn ra đây nhận lấy cái chết cho lão phu!

- Huyết tẩy Lâm gia, khôi phục Bạch Vân Tông oai!

- Hôm nay phải máu chảy thành sông!

Vài thanh âm vang lên, rầm rầm truyền khắp cả Bạch Dương trấn, lại có vài đạo uy áp đặc biệt thuộc về Tiên Thiên Cảnh bao phủ ra, làm ối người đều là tâm thần chấn động, ngay cả đứng cũng không ổn!

- Hừ, mấy cái lão cẩu, hôm nay cho các ngươi có đến mà không có về!

Lâm Lạc nhảy lên tường cao, hai tay chấp ở sau lưng, tay áo bông bành. Tuy hắn không phải tuyệt đỉnh mỹ nam tử, nhưng khí thế chỉ điểm giang sơn này lại làm cho hắn giống như một khối bảo ngọc lờ lờ sáng lên, tản mát ra vẻ mê người!

Lần này, cao thủ Bạch Vân Tông chính là khuyển sào mà động, Tiên Thiên Cảnh cao thủ đạt đến bảy người! Mặt khác còn có ba mươi mấy tên Cương Khí Cảnh cường giả, thực lực như vậy coi như là tam đại gia tộc cùng một chỗ lại lật lên thập bội, chỉ có kết cục bị quét ngang!

- Lớn mặt!

Thân hình nhoáng một cái, một đại hán áo xám đã hướng Lâm Lạc nhào tới, trong tay phải mang theo một đại đao, hướng về Lâm Lạc nhanh bổ mà đến.

- Muốn chết!

Ngón tay của Lâm Lạc bắn ra, một đạo kinh phong tuôn ra, vô cùng nhanh chui vào trên ót này người, tát một cái, đầu người nọ lập tức nổ bung, ầm ầm ngã quỵ!

Chỉ là một Cường Khí Cảnh võ giả cũng dám động đao với Tiên Thiên Cảnh cường giả, đây không phải là tự tìm đường chết sao?

- Quả nhiên là Tiên Thiên Cảnh!

Một vị lão giả của Bạch Vân Tông chậm rãi đi ra, những người khác lập tức lộ ra thần sắc cung kính, cho thấy lão giả này địa vị cực cao.

- Tuổi còn nhỏ rõ ràng có thể đột phá Tiên Thiên. . . Người chính là Lâm Lạc?

- Bản thiếu gia chính là Lâm Lạc, người là vật gì?

Lâm Lạc không chút kiêng sợ nói.

Song phương nếu là kết quả không chết không ngớt, vậy hắn còn khách khí được sao?

- Hừ!

Lão giả kia sắc mặt phát lạnh, khí thế một hồi chập trùng, làm cho người chung quanh đều là cảm xúc bành trướng, khó chịu đến muốn thổ huyết.

- Lão phu là Vệ Thiên Viễn, Bạch Vân Tông Đại Trưởng lão!

- A, nguyên lai là lão bất tử người!

Lâm Lạc có chủ tâm muốn chọc giận đối phương.

- Lớn mật, dám nhục Đại Trưởng lão ta!

- Tội đáng chết vạn lần!

Vệ Thiên Viễn đưa tay dựng lên, ngăn trở mọi người kêu gào sau lưng:

- Tiểu tử, sư phụ của ngươi là ai?

Hắn không thể không thận trọng, Lâm Lạc còn trẻ như vậy liền đến được Tiên Thiên Cảnh, hắn tuyệt không tin tưởng là Lâm Lạc tự mình đi tới, sau lưng tất nhiên có một đại nhân vật thực lực khó lường!

Lâm Lạc xoay chuyển ánh mắt, đã đoán được hắn kiêng kị, không khỏi cười ha ha nói:

- Lão quỷ, nếu sợ hãi mà nói, các ngươi hiện tại có thể lăn!

- Hừ!

Lại là một tiếng hừ lạnh, một cảm y lão giả cũng đi ra, ánh mắt nhìn hướng Lâm Lạc, trong ánh mắt tràn đầy oán độc.

- Không quản sau lưng ngươi có người nào, hôm nay, ngươi phải nợ máu trả bằng máu! Dem thi thể con ta giao ra đây!

Lão nhân này hắn chính là Bạch Vân Tông Tông chủ Quách Linh Nguyên .

- Thật có lỗi, gần đây sinh ý gia tộc không tốt, ngay cả thức ăn của chó cũng mua không nổi, đành phải lấy nhi tử không nên thân kia của ngươi cho chó ăn !

Lâm Lạc nhún vai.

- Đáng chết!

Quách Linh Nguyên giận dữ, cái đó còn nhịn được sao, lúc này thân hình nhảy lên lao tới Lâm Lạc, tay phải phát ra, hướng Lâm Lạc hư không trảo tới.

- Lão phu muốn đem ngươi băm thây vạn đoạn!

Lão nhân này có thể ngồi Bạch Vân Tông Tông chủ vị, quả nhiên thực lực bất phàm! Vầng sáng trên người hắn cường độ ít nhất là gấp bốn năm lần ba người Thất trưởng lão!

Lâm Lạc Ngũ hành vận chuyển, toàn lực oanh ra một quyền, hai cổ lực lượng cường đại ở giữa không trung chạm vào nhau, lập tức bộc phát ra sóng xung kích mãnh liệt, dư kinh tuôn ra, từng tòa phòng xá đều sụp đổ, tro bụi đầy trời!

- Tiểu tử này...

Thần sắc Vệ Thiên Viễn ngưng trọng.

- Rõ ràng mới vào Tiên Thiên, lực lượng nào có thể cường đại như thế, có thể cùng tứ trọng thiên Tông chủ liều chằng phân biệt được cao thấp!

- Đại Trưởng lão, yêu nghiệt như vậy, tuyệt đối lưu hắn không được!

- Không sai, nếu chờ hắn sau này lớn lên, mấy trăm năm cơ nghiệp của Bạch Vân Tông ta đều sẽ bị chôn vùi ở trong tay của hắn!

- Thừa dịp hắn cánh chim không gió, giết!

Bên cạnh, vài cái Trưởng lão đồng dạng là Tiên Thiên Cảnh đều đề nghị nói.

- Hảo, thừa cơ hội này, đem kẻ này giết đi!

Vệ Thiên Viễn mục quang phát lạnh, vung tay lên nói:

- Cùng tiến lên!

Sưu sưu sưu...

Sáu Tiên Thiên Cảnh cao thủ khác của Bạch Vân Tông toàn bộ gia nhập chiến đoàn, trong khoảng thời gian ngắn biến thành Lâm Lạc một người muốn độc đấu bảy đại Tiên Thiên Cảnh cường giả!

Lập tức, hắn hiện ra tình trạng chống đỡ hết nổi!

Dù sao, hắn Ngũ hành chi lực chung chuyển, chỉ cùng Quách Linh Nguyên lực lượng tương tự, mà thực lực của Vệ Thiên Viễn lại không kém Quách Linh Nguyên chút nào, hai người liên thủ có thể kiềm chế Lâm Lạc. Mà đối thành năm người kia tuy thực lực hơi kém, trình tự cùng Thất trưởng lão bọn họ không sai biệt lắm, nhưng Tiên Thiên Cảnh dù sao cũng là Tiên Thiên Cảnh, năm người liên thủ không sai biệt lắm là một Quách Linh Nguyên, Vệ Thiên Viễn rồi!

Lâm Lạc đột nhiên thét dài một tiếng, thân hình bắn lên, nhanh hướng bên ngoài trần bay đi.

- Truy, tuyệt không có thể cho hắn đào thoát!

Bảy người Quách Linh Nguyên cùng là dưới chân bắn ra, theo sát lấy Lâm Lạc truy kích mà đi.

Lúc này, ai cũng không cho rằng Lâm Lạc có thể ở vòng vây của bảy đại Tiên Thiên Cảnh cao thủ có thể sống sót, hiển nhiên, hôm nay Lâm gia phải diệt định rồi!

80. Chương 80: Tử Đỉnh, Cấm Tự. (2)

Bạch Vân Tông lưu lại hơn ba mươi tên Cường Khí Cảnh cao thủ đều là mất lộ ra hung quang, cũng không có lập tức ra tay. Bọn họ phải đợi Tông chủ, các Trưởng lão mang theo thi thể Lâm Lạc trở về, triệt để phá hủy tín niệm của những người Lâm gia này!

Người hai nhà Thảm, Lý cũng lộ ra vẻ dữ tợn, đợi đến Lâm gia tán loạn, bọn họ sẽ tiếp nhận sản nghiệp Lâm gia.

...

Lâm Lạc cũng không phải là đánh chủ ý chạy trốn, hắn quyết định sử dụng Tử Đỉnh cùng Cẩm Tự, bởi vậy phải chạy đến bên ngoài trấn, không muốn làm cho người ta biết rõ bí mật của hắn!

Mà bảy người sau lưng này, đều phải chết!

Đi đến một bãi tha ma hoang vắng, Lâm Lạc dừng thân hình, xoay người trực diện bảy người sau lưng.

- Ha ha, Tiểu tạp chủng, như thế nào không chạy nữa? Chẳng lẽ tính toán an giấc ngàn thu tại nơi này sao? Hừ, không có dễ dàng như vậy, lão phu muốn đem ngươi thiên đao vạn quả, lại đem thi cốt ngươi bày ở trong Bạch Dương trấn, cho ngàn người đập, vạn người giẫm, mới có thể tiêu tan mối hận trong nội tâm lão phu!

Quách Linh Nguyên hung dữ nói.

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng nói:

- Phải chết chính là các ngươi!

- Làm thịt hắn!

Bảy người kia lại vây công đi lên.

Ông!

Chỉ thấy tử quang lóe lên, đỉnh đầu của Lâm Lạc đã nhiều hơn một cái phá đỉnh, tử khí đối chiều, tràn đầy Chí Tôn khí bàng bạc!

Bùm! Bùm! Bùm!

Tất cả công kích toàn bộ đánh vào trên, tử khí lại bị Tử Đỉnh hấp thu đến thất thất bát bát, chỉ có vài phần tàn lực yếu ớt đánh tới, bị Lâm Lạc một quyền bấn nát!

Xác thực, Tử Đỉnh có thể hấp thu công kích, nhưng không có cách nào đem tất cả lực lượng hấp thu sạch sẽ, cần có một chút lực lượng sẽ oanh đến trên người Lâm Lạc. Chỉ là trải qua Tử Đỉnh suy yếu, lực lượng đánh tới thấp nhỏ yếu, nhiều nhất chỉ có một thành nguyên lai!

Đó cũng không phải Tử Đỉnh không đủ mạnh mẽ, mà là bởi vì Tử Đỉnh còn không phải nguyên vẹn!

Lâm Lạc tin tưởng, nếu Tử Đỉnh không có một tia tổn hại mà nói, tuyệt đối có thể hấp thu toàn bộ lực lượng!

Nhưng hiện tại vậy là đủ rồi, cho dù cường như Quách Linh Nguyên, Vệ Thiên Viễn, chỉ còn một phần lực đạo mà nói, căn bản không đủ để hình thành uy hiếp gì đối với Lâm Lạc!

- Cái này, đây chẳng lẽ là pháp khí?

Thần sắc Vệ Thiên Viễn khê giạt mình, hai mắt lập tức trở nên vô cùng lửa nóng.

- Pháp khí!

Mấy người Quách Linh Nguyên cũng không khá hơn chút nào, đồng dạng lộ ra vô cùng tham lam, gắt gao nhìn chăm chăm vào Tử Đỉnh.

- Ở trạng thái tổn hại còn có thể giống như thế này, đây ít nhất là tam phẩm pháp khí trở lên!

- Đoạt được bảo này, thiên hữu Bạch Vân Tông ta, nhất định phát dương quang đại!

Bảy người kia sát ý càng thâm, lại là một vòng công kích âm âm đánh tới.

Ông...

Tử Đỉnh vận chuyển, tất cả công kích đánh úp lại lần nữa tuyên cáo chôn vùi!

Lâm Lạc cười ha ha, mặc dù hắn biết Tử Đỉnh cường đại, nhưng phần cường đại này vẫn còn có chút ngoài ý định! Nhưng hắn lại há có thể chú ý, uy lực Tử Đỉnh càng mạnh hắn sẽ càng cao hứng!

Đầu hắn huyền Tử Đỉnh, hướng về Quách Linh Nguyên giết đi tới.

- Tiểu súc sinh quá ghê tởm!
- Hẳn có pháp khí hộ thân, công kích của chúng ta căn bản không làm gì được hẳn!
- Cái này nên làm thế nào cho phải?

Mặc dù bên mình có bảy Tiên Thiên Cảnh cao thủ, ở trên thực lực chiếm cứ thượng phong tuyệt đối. Nhưng đối mặt Lâm Lạc đầu huyền Tử Đỉnh, lại giống như chó cắn con rùa đen, căn bản không biết nên từ chỗ nào đột phá!

Quách Linh Nguyên một chương đẩy đi, lãnh đạm nói:

- Duy trì pháp khí vận chuyển cần tiêu hao đại lượng lực lượng, chúng ta chỉ vậy không công, nhìn hẳn có thể kiên trì bao lâu!
- Không sai!

Lâm Lạc không biết cái gì gọi là pháp khí, nhưng Tử Đỉnh vận chuyển chỉ cần ý niệm của hẳn khống chế, cũng không cần tiêu hao lực lượng, hiển nhiên, bảy người này tính toán sẽ thất bại !

Hẳn hiện tại không cần lo lắng vấn đề phòng ngự, chỉ cần tiến công, tiến công, lại tiến công!

Nhưng đối phương bảy người cùng tiến cùng thoái, căn bản không để cho Lâm Lạc cơ hội tiêu diệt từng bộ phận. Tuy Lâm Lạc có Tử Đỉnh hộ thân, nhưng bảy người đối phương liên thủ, Lâm Lạc cũng đồng dạng không cách nào tạo thành uy hiếp đối với bọn họ!

Chỉ có thể sử dụng Cẩm Tự !

Lâm Lạc thét dài một tiếng, đánh về phía một người, ngón trở tay phải nhanh đuổi ra.

- Đi!

Người nọ đẩy tay, hướng Lâm Lạc đánh ra một chương.

Ngay trong nháy mắt này, ngón tay của Lâm Lạc bị phá vỡ, ngưng tụ tâm thần, ở trên tay của đối phương viết xuống một Cẩm Tự!

Chữ, thành!

Một cỗ lực lượng thần bí thiên địa không thể dung đột nhiên hiện lên, người nọ còn đang di động thân hình, lại đột nhiên biến sắc, hiện ra biểu lộ vô cùng sợ hãi, ngay sau đó, thân thể của hẳn ầm ầm nổ tung, hóa thành huyết vũ đầy trời!

- Hí!

Sáu người Quách Linh Nguyên đồng thời khê giạt mình, không tự chủ được ngừng thế công, lui về phía sau hai bước!

Đây là có chuyện gì?

Một Tiên Thiên Cảnh cao thủ rõ ràng không giải thích được bạo thể mà chết rồi?

- Tiểu súc sinh, ngươi dùng yêu pháp gì?
- Thanh âm của Quách Linh Nguyên đều có chút run rẩy, cái này thật sự là quỷ dị!
- Đây là Thiên phạt, lão thiên gia đối với các ngươi cũng nhìn không được !

Lâm Lạc vô sỉ nói, lại lần nữa đánh về một người.

Hung uy phía trước, người nọ như thế nào dám cùng Lâm Lạc liều mạng, lúc này lách mình bỏ chạy.

Lâm Lạc cười ha ha, hẳn Ngũ hành đủ chuyển, tốc độ ở phía trên người nọ, ngược lại là người nọ bởi vì chỉ lo chặt vật mà chạy, phòng ngự sau lưng mở rộng ra, bị hẳn vài bước đuổi theo, căn bản không có sử dụng Cẩm Tự, trực tiếp một quyền oanh tới.

Một quyền này oanh là kết kết thật thật! Tuy người nọ đã dùng Tiên Thiên chi lực bảo vệ bản thân, nhưng cái này sao chống đỡ được một kích toàn lực của Lâm Lạc, lập tức sắc mặt trở nên trắng bệch một mảnh, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, trong máu cơ nhiên còn có toái nhục, nội tạng đều đã bị oanh bạo!

Pằng...

Người nọ ngửa mặt lên trời ngã xuống, trong con người vẫn mang theo không cam lòng, như thế nào cũng không chịu tin tưởng mình lại chết uất ức như thế!

- Tiểu súc sinh, ngươi đáng chết một vạn lần!

Quách Linh Nguyên hét giận dữ liên tục, từng võ giả Tiên Thiên Cảnh đều là tài phú trọng yếu nhất của tông phái, chết một người sẽ thương gân động cốt, huống chi tông môn cao thủ chết ở trong tay Lâm Lạc rõ ràng đạt đến năm người!

Hắn liền lĩnh lao về phía Lâm Lạc cuồng giết mà đi.

Lâm Lạc như pháp phao chế, Tử Đỉnh hộ thân, Cẩm Tự giết người, trong nháy mắt lại là ba Tiên Thiên Cảnh cao thủ chết ở trong tay của hắn, chỉ vụn vụn còn có Quách Linh Nguyên cùng Vệ Thiên Viễn có thể may mắn thoát khỏi. Hai người này tu vi viễn siêu cùng thể hệ, Lâm Lạc không cách nào cận thân, Cẩm Tự oai này tự nhiên cũng không thể phát huy.

Mà hai người Quách Linh Nguyên cũng rốt cục nhìn ra vài phần huyền ảo, nhưng lại càng thêm kinh tâm, khẳng định Lâm Lạc dùng là yêu pháp, nếu như nói cách khác, như thế nào một chữ có thể làm cho người ta nứt vỡ?

81. Chương 81: Toàn Bộ Diệt. (1)

Hơn nữa, dùng nhãn lực của bọn hắn căn bản thấy không rõ Lâm Lạc viết cái gì, ả ả có cổ lực lượng thần bí khiến cho bọn hắn xem qua sẽ lập tức quên đi, nếu là cố suy nghĩ mà nói, đầu sẽ đau muốn nứt, khó chịu vô cùng!

- Hiện tại, còn có hai cái các người!

Lâm Lạc tiếng nói lạnh lạnh, chỉ một ngón tay hai người, sát khí lộ ra.

Sắc mặt hai người Quách Linh Nguyên đều là khó coi, kết quả như vậy là bọn hắn trước tuyệt đối không có thể lường đến!

Một trận chiến này cho dù có thể giết chết Lâm Lạc, nhưng tổn thất cũng quá lớn, lớn đến mức làm cho Bạch Vân Tông bị thương căn bản! Sau khi trở về, bọn họ phải đóng cửa tông môn, khổ tu bốn mươi năm, đợi bốn mươi người tấn thăng đến Tiên Thiên Cảnh mới có thể một lần nữa xuất thế!

Bất quá, Lâm Lạc cũng sẽ không thả bọn họ trở về, Bạch Vân Tông cùng Lâm gia hắn đã là thể như nước với lửa, nhất định phải có một phương ngã xuống, mà hắn cũng không muốn làm người ngã xuống kia!

Giết! Giết! Giết!

Song phương đều là chiến ý bay lên, bất quá kiêng kỵ thủ đoạn sát nhân quỷ thần khó lường này của Lâm Lạc, hai người Quách Linh Nguyên đều là hơi dím tức đi, căn bản không để cho Lâm Lạc cơ hội quán lên. Lực lượng của bọn hắn đều cao hơn Lâm Lạc, bởi vậy Lâm Lạc cũng không có cách cầm bọn họ!

Nhưng một mình hắn có thể ngăn chặn hai lão Tiên Thiên Cảnh cường giả, cái này nếu cho những đệ tử Bạch Vân Tông hoặc là người hai nhà Thẩm, Lý chứng kiến, khẳng định phải giạt mình đem tròn mắt trừng đi ra!

- Như thế nào tiểu tử này còn không có kiệt lực!

Quách Linh Nguyên nhin không được mắng.

Khai chiến đến hiện tại chỉ ít có hai nén hương thời gian, nhưng Lâm Lạc y nguyên đầu huyền Tử Đỉnh, bảo hộ được nước tiết không thấu, căn bản nhìn không ra một chút dấu hiệu chống đỡ hết nổi!

Vệ Thiên Viễn cũng là mặt mũi tràn đầy vẻ nghi hoặc, nhưng hắn chưa từng có được qua pháp khí, chỉ là nghe nói qua mà thôi, căn bản không thể nào giải thích.

- Trước tiên lui về Bạch Dương trấn! Tiểu tử này có pháp khí hộ thân, chúng ta không gây thương tổn đến hắn, nhưng những người Lâm gia kia chúng ta còn giết không được sao?

Vệ Thiên Viễn ở bên cạnh âm trầm nói.

- Kế này rất hay!

Quách Lĩnh Nguyên thấy lông mày Lâm Lạc không nhin được nhíu xuống, biết rõ Lâm gia tộc nhân hắn là uy hiếp của Lâm Lạc, lúc này cười ha ha, hai người đồng thời xoay người muốn trở về Lâm gia.

Lâm Lạc sao để bọn họ đi gia tộc trắng trợn làm vậy, huống hồ hắn tể ra Tử Đỉnh cùng Cẩm Tự, tự nhiên là tổn ý quyết giết!

Liều mạng!

Hắn tâm niệm vừa động, Tử Đỉnh đột nhiên thoát ly đỉnh đầu của hắn, hướng về Vệ Thiên Viễn bao phủ mà đi.

Ông!

Trong nháy mắt Tử Đỉnh hóa lớn, đối với Vệ Thiên Viễn móc ngược xuống dưới, sinh sinh nhốt hắn ở trong đỉnh! Bất quá, bởi vì Tử Đỉnh là tàn phá, lộ ra một cái “Môn hộ” cự đại.

Nhưng không có đợi Vệ Thiên Viễn lao đi ra, Lâm Lạc đã nhắm cái gọi là “Môn” khẩu, một đám oanh đi tới.

- Tiểu bối ngươi dám!

Vệ Thiên Viễn cũng một chưởng bổ tới, chưởng kinh như sóng, nghênh hướng Lâm Lạc.

Bùm!

Hai cổ lực lượng sinh ra trùng kích cự đại, thân hình hai người đồng thời chấn động, rút lui vài bước.

- Ha ha, tiểu súc sinh ngươi vì đem lão phu vây khốn, đúng là bỏ qua công hiệu phòng ngự của kiện pháp khí này, thật sự là tự tìm đường chết!

Vệ Thiên Viễn khê giạt mình, đột nhiên cất tiếng cười to.

- Bị chết là ngươi!

Lâm Lạc nhanh dốc sức trên xuống, song quyền thoải mái như ý, từng bước ép sát.

Vệ Thiên Viễn thành linh phát hiện, Lâm Lạc tuy mất đi Tử Đỉnh phòng hộ, nhưng không gian hoạt động mình cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng, cư nhiên bị Lâm Lạc dồn đến trước người.

- Đi chết đi!

Lâm Lạc một ngón tay điểm ra, máu tươi thẩm thấu, Cẩm Tự ra lại!

Vệ Thiên Viễn cảm thấy tử vong tới gần, hai mắt không khỏi huyết hồng, một chưởng bổ về phía trước ngực Lâm Lạc, muốn liều đồng quy vu tận.

Lâm Lạc nghiêng người tránh qua, tránh né chỗ hiểm trước ngực, nhưng vai trái cũng bị một chưởng bổ trúng, cho dù thân thể của hắn thăng cấp Tiên Thiên chiếm được thoát thai hoán cốt, nhưng một chưởng này là Tiên Thiên Cảnh cao thủ liều mạng, nào có đỡ được tốt như vậy !

Hắn kêu rên một tiếng, chỉ cảm thấy vai trái đau xót, xương vai đã bị đập thành nát bấy, nhưng tay phải của hắn lại không ngừng, công tác liên tục hoàn thành Cẩm Tự.

- Không

~~Vệ Thiên Viễn phát ra một tiếng rống giận như dã thú, nhưng sau một khắc hần tựa hồ thành chung địch của thiên địa, bị lực lượng không cách nào nói rõ sinh sinh gạt bỏ, hóa thành một mảnh huyết vũ!

Vệ Thiên Viễn, chết!

- Tiểu tử, ta muốn giết sạch tất cả mọi người của Lâm gia người!

Quách Linh Nguyên mới xoay người xong về một nửa, bên này chiến đấu cũng đã xong, hai mắt hần như máu, lập tức lại xoay người, hướng phương hướng Lâm gia phóng đi.

Giết không xong Lâm Lạc, liền đem cả Lâm gia từ trên xuống dưới giết mấy lần, làm cho tiểu tử kia cũng ném thử tư vị thân nhân chết đi ở trước mắt.

Sắc mặt Lâm Lạc trắng bệch, vừa rồi một chương kia chính là một kích liều mạng của Vệ Thiên Viễn, cho dù là qua chỗ hiểm cũng không phải dễ thụ như vậy. Hần tâm niệm vừa động, đem Tử Đỉnh một lần nữa thu lên đỉnh đầu, dưới chân đạp mạnh, hướng về Quách Linh Nguyên đuổi tới.

- Đi!

Hần đuổi ngón một điểm ra, Tử Đỉnh lại lần nữa ly khai đỉnh đầu của hần, đối với Quách Linh Nguyên móc ngược xuống dưới.

Cái Tử Đỉnh này giống như một đạo lưu tinh, tốc độ cực kỳ nhanh, trong chớp mắt đã đuổi theo Quách Linh Nguyên, bùm một cái, đem Quách Linh Nguyên bao ở trong đó.

Chỉ là Lâm Lạc cách quá xa xôi, Quách Linh Nguyên lập tức lại từ miệng vỡ của Tử Đỉnh vọt ra, tiếp tục chạy về phía trước. Nhưng Tử Đỉnh cũng bị Lâm Lạc điều khiển, lại một lần lơ lửng mà dậy, đối với hần chụp tới.

Tuy mỗi lần chỉ có thể ngăn trở Quách Linh Nguyên một giây thời gian, nhưng sau mấy lần, Lâm Lạc đã đuổi tới, đem lỗ hổng ngăn chặn.

Quách Linh Nguyên hung quang đại lộ nói:

- Người đã bức bách như thế, bốn tọa cùng người liều cá chết lưới rách!

Hần kêu to một tiếng, một quyền oanh hướng Lâm Lạc.

Đến Tiên Thiên chi cảnh, vũ khí gì căn bản đã mất đi ý nghĩa, tùy tiện khoát tay có thể đập toái! Trừ khi là bảo vật như Tử Đỉnh, mới có thể đối võ giả hình thành trợ lực, bất quá, loại bảo vật này hiển nhiên là cực kỳ hiếm thấy, bằng không Bạch Vân Tông thập đại Tiên Thiên Cảnh cao thủ này cũng không có thể mỗi người đều không có pháp khí nơi tay, chứng kiến Tử Đỉnh liền đỏ mắt thành bộ dáng kia!

Lâm Lạc chịu đựng xương gãy đau nhức, cùng đối phương chiến lên.

Hần hiện tại tay trái tương đương với bị phế đi, chiến lực tổn hao nhiều, nhưng vừa chiến đấu, hần vẫn dùng Tử Đỉnh hộ thân, mà thời điểm Quách Linh Nguyên muốn chạy, hần liền đem Tử Đỉnh trở thành vũ khí đập tới.

Quách Linh Nguyên bị đấu pháp này làm ột điểm tính tình cũng không có, chỉ có thể phẫn nộ oa oa thẳng gọi, lúc muốn chiến, đối mặt là Lâm Lạc “xác rùa đen”, muốn đi lại đi không được, quả thực chính là bị kịch!

82. Chương 82: Toàn Bộ Diệt. (2)

Hai người lực lượng tương đương, nhưng Lâm Lạc có Tử Đỉnh hộ thân, hần muốn công liền công, muốn thủ thì thủ, chiếm cứ chủ động tuyệt đối. Mà Quách Linh Nguyên phải mỗi thời mỗi khắc toàn lực ứng phó, nếu không một khi bị Lâm Lạc cận thân, thủ đoạn sát nhân quỷ dị kia chính là hần thấy tận mắt qua, nào dám dùng thân phạm hiểm.

Cho dù Tiên Thiên Cảnh võ giả trường lực liên tục, nhưng mà Quách Lĩnh Nguyên trải qua tiêu hao như vậy, hơn một canh giờ sau, hần dần dần hiển lộ ra xu hướng suy tàn.

- Tiểu tử, chúng ta có thể lập một hiệp nghị, Bạch Vân Tông thừa nhận Lâm gia người thống trị đối với Bạch Dương trấn, chúng ta nắm tay giăng hòa!

Quách Lĩnh Nguyên bắt đầu nhúng nhường:

- Từ hôm nay trở đi, Bạch Vân Tông ta bể sơn trăm năm!

Đây cũng không phải hần muốn lừa gạt Lâm Lạc, bởi vì hiện tại Bạch Vân Tông chỉ còn hần là một Tiên Thiên Cảnh, căn bản áp trận không được, muốn không bể sơn khổ tu cũng không được!

Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng nói:

- Giết chết người xong, Bạch Vân Tông không có Tiên Thiên Cảnh cao thủ nữa, Lâm gia ta làm vẫn là đứng đầu Bạch Dương trấn!

- Tiểu tạp chủng, người không cần phải ặt không biết xấu hổ!

- Ha ha, đợi giết người xong, ta liền đi Bạch Vân Tông hủy đi, chắc hần các người nhiều năm như vậy cũng vợ vết đến không ít tài vật bảo bối a!

- Bồn tọa liều mạng với người!

Ác chiến liên tục tiến hành, nhưng Quách Lĩnh Nguyên đã là nỗ lực hết đà, bị thua là nhất định !

- Bồn tọa không cam lòng a!

Quách Lĩnh Nguyên ngửa mặt lên trời bi thiết, luận tu vi Lâm Lạc căn bản không bằng hần, nhưng bởi vì có “Pháp khí” kia, liền đem hần áp chế đến sít sao, tự nhiên làm cho hần oán niệm tràn đầy.

Trong cặp mắt của hần hiện lên một đạo tinh hồng, lực lượng cả người đột nhiên bạo tăng!

Lại là vũ kỹ Phệ Nguyên thuật gì kia sao?

Trong lòng Lâm Lạc nói ra, quả nhiên chiến lực của Quách Lĩnh Nguyên đột nhiên tăng nhiều, như đánh máu gà, mạnh mẽ bộc phát ra sức chiến đấu cường đại! Đáng tiếc, đối mặt Tử Đỉnh phòng ngự, đây đều là uống phí !

Quách Lĩnh Nguyên có lẽ biết rõ điểm ấy, nhưng hần vẫn là liều mạng, không thử hần thật sự không cam lòng!

Một nén hương thời gian sau, bí thuật của Quách Lĩnh Nguyên chấm dứt hiệu quả, lực lượng lập tức sụt lùi, bị một quyền của Lâm Lạc oanh bạo, đã trở thành thi thể thứ bảy của Bạch Vân Tông cường giả nằm lại nơi đây.

Bảy Tiên Thiên Cảnh cường giả, toàn bộ bị diệt!

Lâm Lạc thu hồi Tử Đỉnh, vai trái đã hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ, sắc mặt của hần trắng bệch, có loại cảm giác mệt nhọc muốn nằm xuống ngủ một giấc. Hần kiên cường nâng tinh thần lên, hướng phương hướng Lâm gia lao đi.

Nơi này còn có hơn ba mươi Cương Khí Cảnh cao thủ của Bạch Vân Tông, cũng không phải là Lâm gia trước mắt có thể địch nổi !

. . .

Tuy Lâm gia có hơn bốn trăm người, nhìn về phía trên so sánh với Bạch Vân Tông nhiều hơn mười mấy lần, nhưng cái này giống như là hơn bốn trăm con gà con gặp phải chồn, chiến lực song phương căn bản không có quan hệ trực tiếp!

Bất quá, bởi vì Tiên Thiên Cảnh cao thủ của Bạch Vân Tông toàn bộ đuổi bắt Lâm Lạc, bọn họ rối mắt đầu, cũng không có tự tiện hành động, chỉ là phân tán ra đến đóng ở các nơi, không cho người Lâm gia có cơ hội chạy thoát.

Đánh là không có đánh, nhưng bọn hắc lại liên tục nói móc người Lâm gia, nói lúc này Lâm Lạc hẳn là bị cắt thành nhiều ít khối. Tộc nhân Lâm gia thì là sắc mặt trắng bệch, như bị mất người tâm phúc.

Ngoại giới, Thẩm, Lý hai nhà thì nhìn có chút hể hê, ước gì Lâm gia nhanh bị diệt, để cho bọn họ mau chóng tiếp nhận sản nghiệp vốn thuộc về Lâm gia. Thậm chí còn có một chút Lâm gia tộc nhân ở mấy ngày hôm trước lựa chọn thoát ly, mỗi người mặt lộ vẻ cười lạnh, cười thầm những người lưu thủ Lâm gia kia ngu xuẩn.

Bóng tối hoảng loạn, tuyệt vọng bao phủ trên đầu tất cả mọi người Lâm gia, theo thời gian trôi qua, loại tuyệt vọng này càng ngày càng mãnh liệt, không ít người đều đã là ô ô ô khóc lên.

Người Bạch Vân Tông thì là cười ha ha, đắc ý mà kiêu ngạo.

- Khóc cái gì, người Lâm gia ta, đổ máu không đổ lệ!

Lâm Hành Nam cường chống đứng lên, hắc hừ tổn quá lớn, chỉ có thể ngồi ở trên mặt ghế, nhưng giờ phút này hẳn phải đứng ra phần chấn quân tâm.

- Đúng, chúng ta lựa chọn lưu lại, đã có giác ngộ như vậy!

Lâm Hải Nguyên cũng lớn quát.

- Người Lâm gia chúng ta, thề bất khuất!

Càng ngày càng nhiều người gia nhập bên trong hò hét, ngay cả Ngân Mang bị Lâm Lạc lưu lại cũng ở trên vai Lâm Hành Nam gọi tới gọi lui, “Chi nha chi nha” một trận gọi bầy, liên tục quơ hai chân trước rít gào.

- Ha ha, chết đến nơi còn không có giác ngộ, vậy hãy để cho bọn tọa cho các ngươi một nhắc nhở nho nhỏ!

Trong đám người Bạch Vân Tông đi ra một lão nhân Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong, khuôn mặt dữ tợn, mang theo tiểu dung tàn khốc.

Hắn vừa xuất hiện liền phóng xuất ra uy áp, bao phủ toàn trường nói:

- Ai lên trước nhận lấy cái chết?

Lỗ mãng cùng dừng khí chính là hai việc khác nhau, đối mặt Hậu Thiên thập nhị tầng cao thủ này, tất cả mọi người lựa chọn trầm mặc, nhưng hiện tại trầm mặc chỉ là vì đại chiến bộc phát cuối cùng.

- Ha ha, không phải mới vừa nói được hùng hổ sao? Như thế nào, hiện tại không người nào dám đứng ra sao?

Người nọ kiêu ngạo cười to.

- Vậy thì để ta lãnh giáo một chút!

Thân hình Lâm Lạc lóe lên, xuất hiện ở trước mặt người nọ, tay áo bay bổng, phiêu dật xuất trần.

- Hí!

Chứng kiến Lâm Lạc trở lại, tất cả mọi người đều hít một hơi lương khí!

Lúc trước Lâm Lạc cùng bảy đại Tiên Thiên Cảnh cao thủ của Bạch Vân Tông chính là đồng thời rời đi, nhưng hiện tại chỉ có Lâm Lạc trở về, cái này nói rõ cái gì?

Chẳng lẽ, bảy Tiên Thiên Cảnh cao thủ này đều bị Lâm Lạc làm thịt?

Đây chính là bảy Tiên Thiên Cảnh cao thủ a, không phải bảy gà đất chó kiểng!

Trên người Lâm Lạc vết máu loang lổ, tuyệt đối là vừa trải qua một phen đại chiến, không thể nào là chạy nhanh bỏ qua bảy người kia lại vụng trộm trở về, mà tuyệt đối là một đường giết trở về!

Nếu như nói Tiên Thiên Cảnh cao thủ của Bạch Vân Tông vẫn tồn tại, như vậy lúc này vì cái gì không có xuất hiện? Không có khả năng bị Lâm Lạc bỏ qua cự ly lớn như thế nha!

Bảy người kia. . . thực sự toàn bộ chết rồi?

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh!

Lâm Lạc bình tĩnh mà nhìn xem Cương Khí Cảnh cao thủ sắc mặt trắng bệch này, cười nhạt một tiếng nói:

- Mời!

Mời con mẹ ngươi a! Cương Khí Cảnh cao thủ này ngay cả tâm tình khóc cũng đã có, tu vi Cương Khí Cảnh của hắn đủ nhét rằng Tiên Thiên Cảnh cường giả sao? Người ta tùy tiện một ngón tay cũng có thể oanh giết hắn rồi, cái này ra tay chính là muốn chết a!

Nhưng hắn không đánh cũng không có nghĩa là Lâm Lạc sẽ không xuất thủ!

Phốc...

Một ngón tay của Lâm Lạc duỗi ra, một đạo kinh khí tuôn qua, trên trán Cương Khí Cảnh cao thủ này lập tức nhiều hơn một lỗ máu, ngửa mặt lên trời mà ngã xuống, hai mắt vẫn trợn lên, tựa hồ kháng nghị Lâm Lạc rõ ràng là Tiên Thiên Cảnh cường giả, đối với “Tiểu bối” như hắn ra tay không sợ mất mặt sao?

83. Chương 83: Nhất Thống Bạch Dương Trấn. (1)

- Bạch Vân Tông từ hôm nay bắt đầu, vĩnh viễn không còn tồn tại!

Lâm Lạc lạnh lùng nói ra, Huyết Y phát phơ, vì hắn gia tăng rồi vài phần khắc nghiệt.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người là thoáng cái không thể bình tĩnh! Quả nhiên, Bạch Vân Tông bầy đại Tiên Thiên Cảnh cao thủ đều vẫn lạc !

- Không có khả năng! Đây không phải là thật!

- Tông chủ cùng Đại Trưởng lão đều là Tiên Thiên Cảnh siêu cấp cường giả, làm sao có thể chết ở trong tay một tiểu tử vừa tấn chức Tiên Thiên!

- Cái này nhất định là hắn đang nói láo, cố ý đả kích tinh thần của chúng ta!

- Không cần phải bị hắn lừa gạt!

- Chúng ta phải chịu đựng, tông chủ cùng các Trưởng lão nhất định là bị dẫn đi địa phương nào đó, bọn họ nhất định sẽ gấp trở về !

Cương Khí Cảnh cao thủ của Bạch Vân Tông cũng là lớn thanh hồ hết, tuyệt không nguyện tin tưởng bọn người Quách Linh Nguyên vẫn lạc.

Đã như vậy, vậy thì đừng trách hắn đại khai sát giới ! Trong ánh mắt Lâm Lạc hung mang lóe lên, những người này đều là Cương Khí Cảnh cao thủ, chỉ cần chạy mất một cái, sau này đối với Lâm gia sẽ tạo thành uy hiếp, dù sao hắn không có khả năng một mực lưu thủ Lâm gia!

Bởi vậy, những người này phải chết!

Lâm Lạc hữu quyền vung lên, từng nắm tay liên tục từ giữa không trung đánh xuống, những cao thủ Bạch Vân Tông kia căn bản không có chống cự chỉ lực, toàn bộ là một kích tức bị oanh giết!

Ở trước mặt Tiên Thiên Cảnh cường giả, võ giả trình tự Hậu Thiên chính là cặn bã!

- Hạ thủ lưu tình!

Một thanh âm nũng nịu, một thân ảnh uyển chuyển từ nơi xa nhảy ra, dừng ở trước mặt Lâm Lạc, là cao thủ trong Bạch Vân Tông một đời tuổi trẻ Thượng Quan Nguyệt.

Lâm Lạc đối với nữ lòng dạ rắn rết này là ký ức vẫn còn mới mẻ, vậy mà giết giây Quách Dương đi đánh chủ ý với Nam Nhục Hoa! Bất quá, bây giờ nghĩ lại hắn làm một chuyện dư thừa, chỉ cần Nam Nhục Hoa triệu ra con Bạch Hạc kia, cả Bạch Vân Tông cùng một chỗ cũng không đủ cho Bạch Hạc kia nhét kẻ rằng !

Hắn ngưng cũng không ngưng, y nguyên một quyền oanh tới.

- Ta có thể mang ngươi đi bảo khổ của Bạch Vân Tông!

Thượng Quan Nguyệt hét to.

Bảo khổ?

Lâm Lạc hơi chậm lại, xác thực, hắn muốn xét nhà của Bạch Vân Tông, ít nhất cũng phải được biết Bạch Vân Tông ở đâu! Hắn hừ nhẹ một tiếng, mục quang chuyển qua, thình thịch bùm... lại là vài quyền oanh ra, Bạch Vân Tông ngoại trừ Thượng Quan Nguyệt, tất cả Cương Khí Cảnh cao thủ toàn bộ bị diệt!

- Ha ha ha, đây chính là cháu nội của Lâm Hành Nam ta!

Lâm Hành Nam tâm tình đại sướng, đi qua mở hai tay ôm lấy Lâm Lạc, hai tay ở trên vai của hắn đập không ngừng.

- Hí, gia gia, người hạ thủ nhẹ một chút!

Lông mày Lâm Lạc nhăn lại, vai trái của hắn chính là ngay cả xương cốt cũng bị đánh cho nát bấy, liên tục bị vỗ này, còn không thể đau nhức chết khiếp sao!

Lâm Hành Nam ngượng ngừng thu tay lại, nhưng y nguyên mặt mũi tràn đầy vui mừng, lại tràn đầy khí phách vô tận! Ngay cả Bạch Vân Tông cũng bị cháu nội bảo bối tiêu diệt, Bạch Dương trấn này còn có ai dám cùng Lâm gia tranh phong?

Mà đệ tử Lâm gia tìm được đường sống trong chỗ chết, đồng dạng vui mừng vô hạn, từ hiện tại bắt đầu, bọn họ sẽ thay thế Bạch Vân Tông vị, trở thành chủ nhân Bạch Dương trấn!

Lâm Lạc một ngón tay điểm ra, khóa lại đan điền của Thượng Quan Nguyệt, làm cho nàng không cách nào vận dụng đan hạch, cùng thường nhân đã không có khác nhau. Hắn lạnh lùng nói:

- Đợi ta dưỡng tốt tổn thương, lại đi Bạch Vân Tông, ngươi nếu dám đánh chủ ý gì, đừng trách ta ra tay ác độc vô tình!

- Vâng!

Thượng Quan Nguyệt rất biết vâng lời, một bộ thực nữ, phối hợp bộ dáng như hoa như ngọc của nàng, thật đúng là có thể lừa gạt không ít người!

Cũng tỷ như Lâm Hành Nam, hắn kéo Lâm Lạc đến một bên nói:

- Lạc nhi, nàng này tuổi còn trẻ thì đến được Cương Khí Cảnh, nhìn về phía trên lại rất dịu dàng ngoan ngoãn, nếu không phải là đệ tử Bạch Vân Tông, ngược lại có thể làm thị thiếp của ngươi!

Lâm Lạc thầm nghĩ lão nhân gia còn không biết rằng nàng này là lòng dạ rắn rết, căn bản chính là một ác lang khoác da dê, lưu lại nàng, tùy thời đều phải phòng ngừa bị nàng cắn lên một ngụm!

Nhưng hắn cũng không có nói, cùng Lâm Hành Nam đi vào bên trong, gọi đại phu trị liệu tổn thương cho Lâm Lạc.

Đổi lại thường nhân mà nói, xương vai bị nát bấy, cả cánh tay cũng chỉ có thể phế đi! Nhưng Tiên Thiên Cảnh cường giả sinh cơ tràn đầy, Lâm Lạc liên tục dùng Tiên Thiên chi lực ôn dưỡng bản thân, đem từng khối toái cốt chậm rãi gầy dựng lại, cố hóa, định hình.

Gần kề hai ngày sau, vai của hắn đã cải tạo hoàn toàn, nhưng muốn khỏi hẳn còn phải vài ngày thời gian.

Nhưng bên trong hai ngày này, tình huống Lâm gia đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Gia chủ hai nhà Thẩm, Lý đều tự mình đăng môn bái phỏng cầu kiến Lâm Lạc, nhưng bởi vì Lâm Lạc dưỡng thương, liền do Lâm Hành Nam chiêu đãi bọn họ. Hai đại Gia chủ thập phần minh xác tỏ vẻ từ nay về sau dùng Lâm gia cầm đầu, cam chịu làm phụ thuộc.

Đây cũng là không thể không làm, Lâm Lạc ngay cả Bạch Vân Tông cũng tiêu diệt, nếu bọn họ còn không thức thời, này chẳng khác gì là tự tìm đường chết!

Không chỉ như thế, Thẩm gia thậm chí còn dùng lý do chiêu cố Lâm Lạc, đem Thẩm Nguyệt Lam đưa đến Lâm gia, ý trong này không nói cũng hiểu.

Sau khi tin tức này truyền ra, chẳng những phần đông tộc nhân Thẩm gia bị đả kích lớn, dù là thiếu niên của Lâm, Lý hai nhà cũng đối với Lâm Lạc tràn đầy ghen ghét. Bởi vì Thẩm Nguyệt Lam có danh xưng đệ nhất mỹ nữ Bạch Dương trấn, là tình nhân trong mộng của đại đa số thanh niên.

Nhưng Lâm Lạc hiện tại cũng không phải là phế vật Đại thiếu gia lúc trước kia, mà là Tiên Thiên Cảnh cường giả, đối với cái này mọi người cũng chỉ có đem ghen ghét dấu ở trong lòng. Đây là một thế giới người mạnh làm vua, quyền đầu lớn có thể có được hết thảy!

Bất quá Lâm Lạc đối với cái này cũng không biết rõ tình hình, người là Lâm Hành Nam đáp ứng lưu lại, thẳng đến tối khi Lâm Lạc từ dã ngoại trở về, mới ở trong biệt viện thấy được Thẩm Nguyệt Lam, cô gái này một bộ dịu dàng bộ dáng động lòng người, chứng kiến Lâm Lạc, khuôn mặt mang theo xấu hổ, phong tình vô hạn.

Lâm Lạc không khỏi sửng sốt nói:

- Người ở chỗ này của ta làm cái gì?

Hắn đối với Thẩm Nguyệt Lam một chút hảo cảm cũng không có a.

Trước mắt không có Ngũ hành tinh hoa cung ứng hắn luyện hóa, Lâm Lạc chỉ có thể dùng biện pháp “thường nhân” tiến hành tu luyện, bất quá thiên địa linh khí cũng không phải khắp nơi giống nhau, trong Bạch Dương trấn bởi vì nhân khẩu phần đông, không khí vẫn đục, linh khí chẳng những thiếu, mà còn có vô số tạp chất.

Bởi vậy, Lâm Lạc đi dã ngoại tu luyện, dùng thần thức của hắn lúc này, bất luận kẻ nào đều khó có khả năng vô thanh vô tức tiến vào trong vòng mười trượng quanh người hắn mà không bị hắn phát hiện, có thể yên tâm lớn mật tiến hành tu luyện.

84. Chương 84: Nhất Thống Bạch Dương Trấn. (2)

Thẩm Nguyệt Lam căn cứ môi đỏ mọng, tinh mâu như nước nói:

- Người tổn thương chưa lành, có một số việc không có tiện, ta là tới chiếu cố người !

Lâm Lạc không khỏi muốn cười, bản thân nàng chính là đại tiểu thư, từ nhỏ chỉ tay sai khiến, chỉ có phần bị người chiếu cố, muốn nói cho nàng tới chiếu cố người khác, đây không phải chê cười sao? Hắn lắc đầu nói:

- Ta không cần người chiếu cố, người trở về đi!

- Lạc thiếu, ta nhưng đã đáp ứng Lâm gia gia phải chiếu cố kỹ lưỡng người, nếu cứ như vậy đi, lão nhân gia ông ta trách cứ lên, ta là chịu không nổi!

Thẩm Nguyệt Lam che miệng cười.

Gia gia cũng ở đây đâm một cước?

Lâm Lạc nghĩ nghĩ, quyết định ngày mai đi tìm Lâm Hành Nam thương lượng chuyện này, nên không có lại đuổi Thẩm Nguyệt Lam rời đi, đi vào trong phòng.

Thẩm Nguyệt Lam nhìn xem bóng lưng Lâm Lạc, trong nội tâm không khỏi cảm khái ngàn vạn.

Lần đầu tiên chứng kiến Lâm Lạc, đối phương mới chỉ là tiểu tử Hậu Thiên lục tầng, nàng nhắc tay trong lúc đó có thể đánh bại. Mà lần thứ hai tái kiến Lâm Lạc, Lâm Lạc đã bước chân vào Bạo Khí Cảnh, có tu vi không kém gì nàng, thậm chí còn làm cho nàng ăn hạt Cuồng Bạo Đan quý giá.

Rồi sau đó, Lâm Lạc tiếp tục hát vang tiến mạnh, rất nhanh thì đến được Cường Khí Cảnh, cũng đại triển thần uy đánh bại người mạnh nhất trong Bạch Vân Tông một đời tuổi trẻ Chung Vĩnh Thanh, đem nàng xa xa để qua đằng sau!

Nếu như nói đây hết thảy nàng còn có thể tiếp nhận mà nói, như vậy khi Lâm Lạc xuất hiện lần nữa, cũng đạt đến Tiên Thiên Cảnh, nàng triệt để mất đi tin tưởng đuổi theo Lâm Lạc.

Nàng đến Lâm gia, nói cho cùng chính là xuất phát từ “hữu tình”, phía trước chiếu cố người ta, nhưng ý tứ trong đó mọi người đều biết, chẳng lẽ Lâm gia sẽ thiếu một tỳ nữ như vậy? Chuyện này thật ra là nàng chủ động nói ra, ở nàng xem, tuy không thể ở tu vi truy theo Lâm Lạc, vậy thì trực tiếp chinh phục tâm Lâm Lạc, như vậy, Lâm Lạc vô luận đạt tới độ cao dạng gì, này đều là thuộc về nàng!

Đi theo Lâm Lạc tiến vào trong phòng, nàng châm trà đưa nước, một bộ ôn nhu như kiều thê. Đúng là sự do người làm, tuy trước đây nàng không có làm qua loại chuyện tình “cúi xuống” này, nhưng học thật là rất nhanh.

Lâm Lạc không nói gì, Thẩm Nguyệt Lam cũng nhu thuận không có chủ động mở miệng, hai người cũng tính hòa hài. Cho đến khi Lâm Lạc chuẩn bị tắm rửa lên giường, nàng mới lui ra ngoài, song khi Lâm Lạc tiến vào phòng ngủ, lại chứng kiến trên giường mình nằm một người, đầu đầy tóc đen, rối tung ở trên gối.

- Hả?

Lâm Lạc nhíu mày.

- Người làm cái gì vậy?

- Tự nhiên là hầu hạ !

Thẩm Nguyệt Lam cắn cặp môi đỏ mọng, sóng mắt vũ mị, nàng giật xuống chăn mềm hơi mỏng, lộ ra thân thể mỹ diệu bóng loáng như gấm của nàng, không chút mảnh vải, hai đùi ngọc thon dài, thẳng tắp, phản xạ hương thơm khêu gợi, cái mông đầy đặn ngạo nghễ ưỡn lên, giống như hai đồi núi, chính giữa đã có một vòng đen kịt, tạo thành một khu vực thần bí.

Trong nội tâm Lâm Lạc lập tức phát lên một cổ sốt nóng, bộ dáng trơn bóng của Thẩm Nguyệt Lam này làm cho hắn nhớ tới Thượng Quan Nguyệt cùng Quách Dương ở trong rừng rậm dây dưa, hai thịt trùng không ngừng nhúc nhích, lay động lòng người, rên rỉ vũ mị.

Hắn đối với Thẩm Nguyệt Lam mặc dù không có hứng thú gì, nhưng làm một người huyết khí phương cương, đối với thiếu niên không biết nữ sắc mà nói, nữ nhân thành thực, mỹ lệ, thân thể khêu gợi vẫn là rất có lực hấp dẫn, ít nhất, Lâm Lạc rất ngạc nhiên thân thể nàng cùng của mình cấu tạo có chỗ bất đồng. (DG: lão tác giả này vãi cả luyện)

Đã trở thành Tiên Thiên Cảnh cường giả, Lâm Lạc làm việc cũng ít trói buộc rất nhiều. Tất nhiên hắn rất muốn biết càng nhiều “Tri thức”, nên cũng muốn thử xem.

Đi đến bên giường, Lâm Lạc giống như đọc qua một quyển bí thuật vũ kỹ, cẩn thận nghiên cứu địa phương mà Thẩm Nguyệt Lam cùng hắn không đồng dạng, còn thỉnh thoảng “A” một tiếng, đối với sinh mạng thần kỳ tràn đầy kinh ngạc.

Trên người Thẩm Nguyệt Lam mỗi một chỗ đều bị hắn nghiên cứu thấu triệt, cuối cùng, Lâm Lạc mất đi hứng thú, trực tiếp đem nàng ném ra phòng ngủ.

Về phần Thẩm Nguyệt Lam là nghĩ như thế nào, hắn hoàn toàn không có để ở trong lòng, đối phương chạy đến Lâm gia hắn, phải có giác ngộ phương diện này mới phải?

Bất quá, bắt đầu từ ngày thứ hai liền truyền ra tin tức qua đêm Lâm Lạc lưu Thẩm Nguyệt Lam trong phòng, làm cho tất cả mọi người biết rõ, Thẩm Nguyệt Lam sắp trở thành phu nhân của một Tiên Thiên Cảnh cường giả.

Địa vị Thẩm gia thoáng cái nước lên thì thuyền lên, tin đồn bị xoá tên khỏi Bạch Dương trấn lúc trước tự nhiên là tùy theo biến mất. Sau khi chuyện này truyền ra, Lý gia Gia chủ không khỏi thầm mắng mình quá dần, rõ ràng ngay cả mỹ nhân kế cũng đã quên, vội vàng từ trong gia tộc tuyển ra ba mỹ nữ thích hợp tuổi kết hôn đưa đến Lâm gia.

Đối với loại hành động “Vô sỉ” này của Lý gia, Thẩm gia tỏ vẻ khinh bỉ mãnh liệt, cũng nói ra một cộc án chưa giải quyết.

Lúc trước Lâm Lạc một chuyến đi Thanh Giao doanh địa thí luyện, trên nửa đường gặp một đầu Tam Vĩ Huyết Lang đánh lén, nếu không Lâm Lạc sử xuất Cẩm Tự, đã sớm chết tại chỗ. Sau đó, Lâm Lạc một mực

khó hiểu vì cái gì đầu Tam Vĩ Huyết Lang kia lại đột nhiên chạy đến tiến hành đánh lén, cho đến khi hiện tại mới rốt cục có kết quả!

Nguyên lai, Lý gia ột tộc nhân thiên phú kiệt xuất từ nhỏ thoát ly gia tộc, dịch danh vào Lâm gia nằm vùng, thành công chiếm được một danh ngạch đi Thanh Giao doanh địa. Ngày đó nửa đêm, đúng là tên nằm vùng này đem một quả trứng Tam Vĩ Huyết Lang đánh nát, bôi ở trên lều Lâm gia, đưa tới Tam Vĩ Huyết Lang đuổi giết!

Dụng ý rất đơn giản, chính là giết sạch người nổi bật một đời tuổi trẻ trong Lâm gia, suy yếu thực lực Lâm gia.

Thẩm gia sẽ biết, là vì trước đó vài ngày Bạch Vân Tông quy mô tiếp cận, Lý gia cho rằng Lâm gia sẽ bị diệt, trong một lần tiệc rượu lỡ lời nói ra, vừa lúc bị nằm vùng mà Thẩm gia chôn ở trong Lý gia nghe được.

Vì thế, Lâm Hành Nam lôi đình giận dữ, lúc này chạy tới hưng sư vấn tội, làm cho Lý gia một hơi bỏ ra vô số tiền tài, đan dược mới bỏ qua. Kỳ thật đám người Lâm gia này rất sợ chết, bỏ xuống Lâm Lạc một mình chạy trốn, sớm bị Lâm Hành Nam phán quyết tử tội, đi Lý gia gây chiến cũng chỉ là suy nghĩ nghiền ép chỗ tốt hơn mà thôi.

Bất quá ba Lý gia mỹ nữ này, Lâm Hành Nam lại thay mặt Lâm Lạc nhận. Ở trong mắt lão nhân, hiện tại Lâm Lạc đã đứng ở võ đạo đỉnh phong, tu luyện có thể để xuống, tranh thủ thời gian sinh vài chất trai cho hần ôm mới là thật !

Lâm Lạc lại không thể tranh cãi cùng Lâm Hành Nam, đành phải sớm mang theo Thượng Quan Nguyệt xuất phát đi Bạch Vân Tông xét nhà, cái này gọi là mắt không thấy, tâm không phiền.

Hắn có Tử Đỉnh có thể dung nạp vật phẩm, bởi vậy cũng không có mang đi người khác, hai người trang phục nhẹ xuất phát, một ngày cũng đã đi xa mấy trăm dặm.

85. Chương 85: Tịch Thu Tài Sản

Sơn môn của Bạch Vân Tông ở trong một u cốc của Thanh Mông Sơn, đường đi gấp ghe, cho dù dùng tu vi như Thượng Quan Nguyệt cũng là đi phi thường cố hết sức, chỉ có tu vi Tiên Thiên Cảnh mới có thể như giẫm trên đất bằng.

Hai ngày sau, hai người cuối cùng đi tới Bạch Vân Tông.

- Thật là nơi tốt!

Lâm Lạc không khỏi lòng mày giương lên, sơn cốc này linh khí nồng đậm, ít nhất so sánh với địa phương khác nồng đậm gấp mười mấy lần! Ở chỗ này tu luyện, tuy năng không đến hiệu quả mười mấy lần, nhưng tuyệt đối nếu so với ở nơi khác sẽ mau hơn rất nhiều!

Nơi cốc khẩu này có đệ tử Bạch Vân Tông thủ vệ, chứng kiến Thượng Quan Nguyệt liền lập tức kêu lên:

- Nhị sư tỷ, người đã trở lại! Di, Tông chủ cùng các Trưởng lão đâu? Còn có rất nhiều sư bá sư thúc, như thế nào vẫn chưa về?

- Bọn họ sẽ không trở về nữa!

Thượng Quan Nguyệt sâu kín nói ra, đột nhiên một chuông đánh ra, kinh khí tuôn qua, đầu lâu người nọ thoáng cái nổ tung, ngã xuống đất mà chết.

Nàng này thật đúng là tâm ngoan thủ lạt, trở mặt vô tình!

Hai người một đường đi vào, căn bản không cần Lâm Lạc ra tay, Thượng Quan Nguyệt giống như mới là người cùng Bạch Vân Tông có đại hận diệt tộc, gặp một cái giết một người, trừ khi gặp được Cương Khí Cảnh cao thủ mới cần Lâm Lạc giải quyết.

Máu chảy thành sông, thầy ngang khắp đồng!

Lâm Lạc cũng không có cố ý đuổi theo giết những tiểu tốt này, cho Thượng Quan Nguyệt dẫn đường đi thẳng tới chỗ bảo khổ.

Ở hần nghĩ đến, bảo khổ đại môn tất nhiên sẽ chắc chắn vô cùng, hần khả năng phải động Cẩm Tự hoặc là cho Ngân Mang ra “miệng”, nhưng thật không ngờ chính là, Thượng Quan Nguyệt điều khiển cơ quan một phen, phiên cửa sắt trầm trọng vô cùng này đã tạp tạp tạp tự động mở ra.

- Kỳ quái lắm sao? Ta một tam đại đệ tử nho nhỏ, vì cái gì có thể tự do ra vào bảo khổ?

Thượng Quan Nguyệt nhìn ra nghi vấn trong lòng Lâm Lạc, lộ ra một vòng cảm hận:

- Bởi vì ta chính là ở nơi này bị Quách Dương cường bạo !

Nàng tựa hồ lâm vào trong hồi ức thống khổ, khuôn mặt một hồi vụn vụn:

- Hần là con trai độc nhất của Tông chủ, nói là có thể dẫn ta tiến bảo khổ, đưa ta rất nhiều đan dược trân quý, vũ kỹ, ta trở người non dạ cùng hần đến đây. . . Vừa tiến đến, hần liền đả ta lên trên mặt đất, trong tiếng kêu khóc của ta, cướp đi tấm thân xử nữ của ta. . . Năm đó, ta mới chỉ có mười ba tuổi!

- . . . Từ đó về sau, ta được đến đây đủ tài nguyên tu luyện, tu vi tiến cảnh rất nhanh, nhưng mà từ nay về sau đã trở thành đồ chơi của Quách Dương. Ta một mực chờ đợi, chờ ta đạt đến Cương Khí Cảnh, có thể phản kháng hần, bảo vệ mình. Ta tu luyện được phi thường liều mạng, tiến cảnh cũng rất nhanh, thời điểm mười chín tuổi liền đến được Hậu Thiên thập tầng!

- Ta nguyên lai tưởng rằng có thể thoát khỏi vận mệnh bị người hiệp đùa, nhưng không biết đây mới là bắt đầu vận mệnh bi thảm nhất của ta!

- Đêm hôm đó ta đạt tới Cương Khí Cảnh, Tông chủ giữ lấy ta, sau đó là Đại Trưởng lão, Nhị Trưởng lão. . . Vì cái gì? Bởi vì Tiên Thiên Cảnh võ giả lực lượng quá mạnh mẽ, thời điểm hoan hảo cũng phải chế lượng lực không, nếu không rất dễ dàng đem người giết chết! Bọn họ chơi không đủ tận hứng! Mà ta đạt đến Cương Khí Cảnh, có thể cho bọn hần tận tình phát tiết!

- Ta thành một kỹ nữ!

Cho nên nàng mới có thể tâm linh vụn vụn, cứ nhiên phản kháng không được, đơn giản đọa lạc, còn muốn cho những nữ nhân khác cũng đồng dạng lọt vào bất hạnh, đến cân bằng tâm lý của nàng sao?

Người đáng thương tất có chỗ đáng ghét!

Trong nội tâm Lâm Lạc sinh ghét, tâm linh của Thượng Quan Nguyệt đã hoàn toàn vụn vụn, ở trong mắt nàng đã không có thiện ác chi phân, nàng cảm thấy mình là người bất hạnh nhất đời này, bởi vậy nàng cũng muốn người khác cũng đồng dạng bất hạnh!

Thượng Quan Nguyệt đột nhiên điên cuồng mà cười ha ha:

- Vô số lần, ta đều ngóng trông bọn họ bị người giết đi, nhìn xem địa phương đáng ghê tởm này bị diệt! Hiện tại, nguyện vọng của ta đã thực hiện!

Nàng đột nhiên vươn tay đối với lồng ngực của mình vỗ một cái, trong một tiếng muộn hưởng, sắc mặt của nàng lập tức trở nên trắng bệch, khóe miệng hiện ra một vòng tiểu dung, phẳng phất về tới này niên đại còn hồn nhiên, chậm rãi yếu đuối ngã xuống đất, chết rồi.

Lâm Lạc có thể ngăn cản, nhưng Thượng Quan Nguyệt đã không có lý do sống sót, đối với nàng mà nói tử vong mới là giải thoát.

Hần thở dài, quyền lực tuyệt đối chỉ biết hủy diệt sinh mệnh lực một gia tộc, một tông phái, Lâm gia tuyệt không có thể đi đến con đường này! Sau khi trở về, hần phải nghiêm minh gia quy, như loại chuyện tình lấy mạnh hiếp yếu này tuyệt không có thể làm!

Lâm gia có thể sinh ra Lâm Lạc hần, như vậy Thẩm gia, Lý gia cũng có khả năng xuất hiện Thẩm Lạc, Lý Lạc, khả năng không phải hiện tại, nhưng qua vài thập niên, mấy trăm năm, nơi có áp bách, ở đó sẽ có phản kháng, Bạch Vân Tông không phải là bởi vì hần mà bị diệt sao?

Vết xe đổ!

Lâm Lạc nghĩ một lát liền bắt đầu đau đầu, đem chuyện này vút qua một bên, để cho Lâm Hành Nam đi quan tâm a. Hắn ở trong bảo khố một phen tìm tòi, tâm tình lập tức tốt lên.

Trong bảo khố này có vô số đan dược cùng dược liệu, còn có đủ loại kiểu dáng vũ kỹ, đã có trình tự Hậu Thiên, cũng có Tiên Thiên Cảnh mới có thể tu luyện ! Đáng tiếc, đan dược chỉ có trình tự Hậu Thiên, không có hẳn có thể sử dụng.

Lâm Lạc đem Tử Đỉnh ra, không trông nom nhận thức hay không biết, đem tất cả gì đó đều nhét vào bên trong. Có thể được bỏ vào bảo khố, tự nhiên có giá trị của nó, hẳn không nhận biết không có vấn đề gì, mang về chỉ cần có người biết hàng là đến nơi.

Tử Đỉnh lớn nhỏ như ý, sắp xếp những vật này là dư dả, làm cho Lâm Lạc không khỏi nghĩ Bạch Vân Tông là lẩn lộn như thế nào, mấy trăm năm tích lũy ngay cả Tử Đỉnh của hắn cũng không có thể thỏa mãn, thật sự là quá nghèo!

Vor vét xong, Lâm Lạc một chương chắn sập bảo khố, coi như là cho làm phần mộ Thượng Quan Nguyệt a!

Bất quá, cái chỗ này của Bạch Vân Tông ngược lại thật sự không tệ, là địa phương tu luyện tuyệt hảo, cứ như vậy lãng phí quá đáng tiếc, ngược lại có thể làm một chỗ thí luyện chi địa cho Lâm gia.

Đệ tử dưới Cương Khí Cảnh của Bạch Vân Tông đã bị Thượng Quan Nguyệt tàn sát không còn, mà Cương Khí Cảnh cao thủ đại đa số đều theo bọn họ Quách Linh Nguyên đi Lâm gia, đã sớm hồn về Tây Thiên, nơi đây dĩ nhiên thành một mảnh tử địa!

Lâm Lạc ly khai Bạch Vân Tông, bởi vì hắn một mình một người, tốc độ nhanh hơn rất nhiều, chỉ là một ngày sau đó hắn liền trở về đến Lâm gia.

- Lạc nhi, có vị khách nhân ngươi nhất định phải gặp thoáng một cái!

Lâm Hành Nam vừa nhìn thấy Lâm Lạc, liền kéo hắn đi một gian biệt viện tinh xảo.

- Gia gia, khách nhân nào?

Lâm Lạc không khỏi kỳ quái, bởi vì Lâm Hành Nam biểu lộ vô cùng hưng phấn, đây chính là tương đương hiếm thấy.

86. Chương 86: Liên Thành Tổ Địa. (1)

- Ngươi thấy sẽ biết!

Lâm Hành Nam thần bí hề hề.

Khi đi tới cửa, Lâm Hành Nam nhẹ nhàng gõ cửa nói:

- Văn bối Lâm Hành Nam cầu kiến!

Văn bối?

Trong lòng Lâm Lạc không khỏi nói thầm, Lâm Hành Nam đã một bó tuổi như vậy, vị tiền bối kia phải già bao nhiêu?

“Chi”, đại môn mở ra, đi tới một lão giả ngoài sáu mươi tuổi, một thân áo xám, thần thái nhẹ nhàng, gây quắc thước! Nhưng làm cho Lâm Lạc động dung chính là, vàng sáng trên người người này giống như một hỏa nhân hùng hực thiêu đốt, khí huyết kinh người!

So sánh xuống dưới, Quách Linh Nguyên ngay cả tư cách xách giày cho hắn cũng không có!

Nhưng càng làm cho Lâm Lạc kinh tâm chính là, ngay cả như vậy, lão giả này lại ngay cả một phần trăm lực lượng của Bạch Hạc mà Nam Nhược Hoa cười cũng không đến!

- Hành Nam a, đây là cháu của ngươi Lâm Lạc sao?

Lão giả tuy nhìn về phía trên không thể lớn tuổi hơn Lâm Hành Nam, nhưng nói chuyện lại không có một chút làm ra vẻ nào.

Lâm Hành Nam cung kính dị thường nói:

- Tiên bối, đây chính là cháu nội Lâm Lạc của văn bối, lão nhân gia ngài nhìn hần có thể được tạo hóa sao? Lão nhân gia?

Nhìn xem Lâm Hành Nam râu bạc trắng, lông mi trắng, lại nhìn lão giả kia thanh tú phiêu dật, Lâm Lạc không khỏi có loại cảm giác hoang đường.

- Người tuổi trẻ, đừng tưởng rằng lão phu chiếm tiện nghi của người gia gia!

Gầy lão giả tựa hồ nhìn ra Lâm Lạc nghi vấn, không khỏi nở nụ cười:

- Lão phu năm nay đã hai trăm hai mươi một tuổi!

Lâm Lạc nhin không được nuốt một ngụm nước miếng, nếu không phải nhìn vàng sáng đối phương cường đại đến kinh người, hần tất nhiên cho rằng đối phương là nói hư nói vượn! Phải biết rằng tiến vào Tiên Thiên Cảnh tuy có thể nghịch thiên đoạt thọ, nhưng mà chỉ có trăm năm mà thôi!

Người này nói hần đã hơn hai trăm tuổi, hơn nữa nhìn bộ dạng hần ít nhất còn có thể sống thêm năm sáu chục tuổi, đây không phải đùa giỡn hay sao?

- Ha ha ha, xem ra tiểu tử này còn không tin.

Gầy lão giả cười ha hả, cũng không có cho thấy bộ dáng tức giận, mà là kêu gọi hai người vào biệt viện.

- Đến, ngồi xuống từ từ nói, thế giới này to lớn, vượt xa người tưởng tượng, người tuổi trẻ!

Ba người phân biệt ngồi xuống, Lâm Lạc tự nhiên là ngồi ở dưới nhất, dùng bày ra tôn trọng đối với Lâm Hành Nam, điểm này cũng làm cho lão giả gầy thấy âm thầm gật đầu.

- Lão phu tên là Lâm Đa Lộc!

Gầy lão giả bắt đầu tự giới thiệu:

- Theo như bối phận định lên, ta là Thất đại chi tổ của người! Sở dĩ nhìn về phía trên còn không có lớn tuổi hơn gia gia của người, là vì sau khi võ giả tiến vào Tiên Thiên Cảnh, tốc độ già yếu của thân thể sẽ chậm lại, tu vi càng sâu, già yếu lại càng chậm!

Lâm Lạc đầu đầy mồ hôi, tự nhiên không giải thích được chạy đến một nhân vật tự xưng là lão tổ tông hần, thay đổi ai cũng khó có khả năng đơn giản tiếp nhận.

- Trăm năm trước, Liên Thành Lâm gia ta có một đệ tử phạm vào gia quy bị đuổi ra khỏi gia tộc, hậu duệ hần trần trọc đến chỗ này, mọc rễ nảy mầm, có Bạch Dương trấn Lâm gia hiện tại!

Đối phương tu vi thâm bất khả trắc, có nên không có việc gì phải giả mạo tổ tông nhà hần! Lâm Lạc có vài phần tin tưởng nói:

- Tiên bối, không phải nói Tiên Thiên Cảnh võ giả chỉ có thể sống lâu trăm năm sao, ngài...

- Ta lão gia hỏa này đã sống hơn hai trăm tuổi, như thế nào còn chưa chết có phải không?

Lâm Đa Lộc cười ha ha:

- Tiên Thiên Cảnh võ giả xác thực chỉ có thể tăng một thể thọ nguyên, nhưng mà, người cho rằng Tiên Thiên Cảnh chính là vô đạo cực hạn sao?

Lâm Lạc kỳ thật đã sớm hoài nghi!

Bạch Hạc của Nam Nhược Hoa không biết cường hơn Quách Linh Nguyên kia bao nhiêu lần, nếu như nói nó cũng là Tiên Thiên Cảnh mà nói, này ít nhất phải là Tiên Thiên một vạn tầng mới có thể miễn cưỡng nói được.

- Tiên bối, phía trên Tiên Thiên Cảnh còn có bao nhiêu cảnh giới?

Hần vội vàng hỏi.

- Phía trên Tiên Thiên, còn có Thanh Huyền, Niết Âm, Minh Dương, Giác Vi, Thông Minh, Khuy Linh, Địa Nguyên, Thiên Hợp, Thích Biến chín cảnh giới, mỗi đột phá một đại cảnh giới, có thể hưởng thiên đoạt trăm năm thọ nguyên!

Lâm Đa Lộc chậm rãi nói ra.

Lâm Lạc không khỏi sửng sốt, tuy hắn đã ý thức được Tiên Thiên Cảnh không phải võ đạo tới hạn, nhưng tuyệt đối không ngờ còn có nhiều cảnh giới như vậy! Cứ như vậy xem ra, Tiên Thiên Cảnh căn bản chỉ là một cái khởi điểm của võ đạo, cách diện phong còn cực kỳ sớm!

Mà có thể đạt tới Thích Biến Cảnh mà nói, há không phải có thể sống trên ngàn năm? Đây thực thành lão quái vật !

- Tiên bối, ngài là cảnh giới gì rồi?

Lâm Lạc nhin không được hỏi.

- Lạc nhi!

Lâm Hành Nam nhẹ khiển trách một tiếng, hỏi thăm tu vi một võ giả, đây không phải là phạm huý kiêu kị sao.

- Không sao!

Lâm Đa Lộc cười khoát tay áo:

- Lão phu ở hơn bốn mươi năm trước tiến vào Niết Âm Cảnh, hôm nay là Niết Âm nhị trọng thiên!

Thấy Lâm Lạc y nguyên mặt lộ vẻ khó hiểu, hắn không khỏi cười cười, giải thích nói:

- Từ Tiên Thiên Cảnh bắt đầu, mỗi một cảnh giới lại chia làm thập trọng thiên.

- Cùng Hậu Thiên thập nhị tầng chia làm Nhập Môn kỳ, Hổ Lực Cảnh, Bạo Khí Cảnh, Cương Khí Cảnh đồng dạng, sau Tiên Thiên mỗi đại cảnh giới thập trọng thiên còn có thể chia làm Tiểu Thừa Cảnh, Trung Thừa Cảnh, Đại Thừa Cảnh, Đại Viên Mãn, Tiểu Thừa Cảnh là nhất đến tam trọng thiên, Trung Thừa Cảnh là tứ đến lục trọng thiên, Đại Thừa Cảnh là thất đến cửu trọng thiên, Đại Viên Mãn là thập trọng thiên! Bốn tiểu cảnh giới đều có chênh lệch tương đối lớn!

Lời nói của Lâm Đa Lộc phẳng phất mở cho Lâm Lạc một cái thế giới mới, cho hắn biết nguyên lai dưới gầm trời này còn có nhiều cao thủ như vậy! Trước kia hắn thực sự là ếch ngồi đáy giếng, đạt tới Tiên Thiên Cảnh liền đắc chí, cho rằng vô địch thiên hạ, nhưng không biết đây chỉ là bắt đầu võ đạo!

- Tiên bối, vậy người có từng gặp qua Thích Biến Cảnh võ giả chưa?

Lâm Lạc không khỏi suy đoán, Nam Nhược Hoa kia là cái dạng cảnh giới gì, mà có thể sai khiến mãnh thú như Bạch Hạc, bản thân Nam Nhược Hoa đạt đến độ cao ra sao, sự phụ của nàng lại là hạng tồn tại khủng bố như thế nào!

Trách không được Nam Nhược Hoa nói tu vi của mình không đủ, xác thực, sau Tiên Thiên còn có chín đại cảnh giới, hắn cách cao thủ chân chính không biết cự ly nhiều ít!

Bất quá, Lâm Lạc lập tức tràn đầy tự tin, hắn có Hỗn Độn Dung Lô, Tử Đỉnh trong thức hải, tuyệt đối có thể sáng tạo ra kỳ tích thuộc về hắn!

- Thích Biến Cảnh?

Lâm Đa Lộc lắc đầu mà cười:

- Đại Thông quốc chúng ta nếu có Thích Biến Cảnh tuyệt thế cường giả, cũng không phải chỉ là Hạ Nguyên quốc !

- Hạ Nguyên quốc?

Lâm Lạc mờ mịt khó hiểu.

- Ha ha, lão phu ngược lại đã quên người căn bản còn không biết những chuyện này!

Lâm Đa Lộc cười cười, giải thích nói:

- Thế giới này của chúng ta, xưng là Ngân Nguyệt đại lục, có tất cả ba quốc gia phi thường cường đại, theo thứ tự là Thiên Càn đế quốc, Lạc Thủy đế quốc cùng Đại Việt đế quốc. Cái ba quốc gia này diện tích lãnh thổ bao la, to đến làm cho người khó có thể tưởng tượng! Nếu như đem một quốc gia trong đó so sánh với Đại Thông quốc chúng ta, như vậy Đại Thông quốc chỉ là tương đương với một Bạch Dương trấn!

87. Chương 87: Liên Thành Tổ Địa. (2)

Lâm Lạc cùng Lâm Hành Nam đều là lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

- Tam đại quốc này được xưng là Thần quốc, bọn họ có được Thích Biến Cảnh tuyệt thế cường giả tọa trấn! Ở phía dưới, lại có vô số tiểu quốc phân biệt phụ thuộc Tam đại Thần quốc, xưng là Thượng Nguyên quốc, có Khuy Linh Cảnh cường giả tọa trấn! Mà từng Thượng Nguyên quốc lại có rất nhiều quốc gia phụ thuộc nhỏ hơn, xưng là Trung Nguyên quốc, sau đó phía dưới Trung Nguyên quốc còn có Hạ Nguyên quốc phụ thuộc, tỷ như Đại Thông quốc chúng ta.

- Muốn thành lập Hạ Nguyên quốc, cũng phải có được Tiên Thiên Cảnh vô giả tọa trấn, nếu có thể sinh ra Minh Dương Cảnh cường giả, liền có thể thăng cấp thành Trung Nguyên quốc, đạt được Hạ Nguyên quốc phụ thuộc, thực lực của một nước tăng nhiều, tài nguyên tu luyện tăng nhiều!

- Bởi vậy, từng Hạ Nguyên quốc đều vạn phần khát vọng trở thành Trung Nguyên quốc, đây cũng là trách nhiệm của từng võ đạo thế gia!

Lâm Đa Lộc nhìn xem Lâm Lạc, lộ ra một vòng tiểu dung:

- Chúng ta từng cái gia tộc đều đem hết toàn lực bồi dưỡng tộc nhân có tiềm lực, chờ mong một ngày kia có thể dẫn sinh ra một Minh Dương Cảnh cường giả, để Đại Thông quốc chúng ta tấn thăng làm Trung Nguyên quốc!

- Mà người, là đệ tử chi nhánh của Liên thành Lâm gia, lại rất có thiên tư, lão phu nghe nói người mới vừa vào Tiên Thiên đã diệt Bạch Vân Tông, liền động tâm chiêu tài. Việc này là muốn mang người về Liên thành Lâm gia tổ gia, dùng tài nguyên gia tộc hết sức bồi dưỡng người, hi vọng người có thể cùng lão phu trở về!

Lâm Hành Nam ở một bên mặt mũi tràn đầy mỉm cười, không ngừng đối với Lâm Lạc nháy mắt ra dấu, ý bảo hắn đáp ứng, cũng không có vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên sớm từ Lâm Đa Lộc biết tin tức này.

Trong nội tâm Lâm Lạc khẽ động, hắn đã sớm hạ quyết tâm sau khi tình huống Lâm gia an ổn, sẽ rời Bạch Dương trấn đi ra ngoài xông vào một lần. Lâm gia tổ địa đã có Niết Âm Cảnh cường đại tồn tại, nghe hắn là địa phương không sai, dùng tu vi trước mắt của hắn, nếu như đi Thượng Nguyên quốc, Trung Nguyên quốc mà nói còn chưa đủ tư cách.

Hắn nhẹ gật đầu nói:

- Tiên bối, chúng ta khi nào thì xuất phát?

- Tiếp qua ba ngày!

. . .

Từ biệt viện của Lâm Đa Lộc đi ra, Lâm Lạc trước tiên đem vật gì đó của Bạch Vân Tông từ trong Tủ Đỉnh đổ ra, sau đó mời Lâm Hành Nam đến trong phòng mình.

- Cái này. . . Lạc nhi, những cái này là từ Bạch Vân Tông lấy được?

Lâm Hành Nam coi như là người gặp qua đại tràng diện, nhưng chứng kiến nhiều đan dược, vũ kỹ công pháp như vậy, vẫn là nhìn không được kinh thanh hô to lên.

- Đúng vậy, gia gia!

Lâm Lạc cười nói.

- Ha ha, có những đan dược này, thực lực Lâm gia ta nhất định sẽ tăng cao!

Lâm Hành Nam vui mừng nói:

- Lạc nhi, gia gia có đứa cháu như ngươi, thật sự là chết cũng nhắm mắt!

- Gia gia người nhất định sẽ tấn giai Tiên Thiên Cảnh, đến lúc đó nhiều thêm trăm năm thọ nguyên! Hơn nữa, sau đó còn có thể đến Thanh Huyền Cảnh, Niết Âm Cảnh!

- Hảo hài tử, hiện tại nguyện vọng lớn nhất của lão phu chính là thấy ngươi thành gia lập nghiệp!

Lâm Hành Nam vẫn là lời cũ nhắc lại, hi vọng Lâm Lạc mau chóng khai chi tán diệp, sinh hạ tử tôn.

Lâm Lạc vội vàng chuyển đề tài nói:

- Gia gia, người thực sự không theo ta cùng đi Lâm gia tổ địa sao? Bên kia tài nguyên tu luyện hẳn là xa xa nơi này a!

- Không được, lão phu như thế nào cũng là Bạch Dương trấn Gia chủ Lâm gia, có trách nhiệm chiếu cố con cháu! Hơn nữa, người ta nói kim ổ ngân ổ không bằng ổ chó nhà mình, Liên thành tổ địa tuy thế lực lớn, nhưng người là ngoại nhân! Gia gia giúp người trông nom tốt nơi này, cho người có một gia đình chính thức!

Lâm Hành Nam mặt mũi tràn đầy từ tường tiểu dung:

- Hơn nữa tỷ tỷ ngươi rời đi nhiều năm như vậy, không biết lúc nào sẽ trở về, gia gia phải ở chỗ này đợi nàng!

Lâm Lạc biết rõ Lâm Hành Nam cùng hắc, đều là người đã hạ quyết tâm tuyệt sẽ không sửa đổi, liền gật đầu, không có khuyên nữa. Nhưng trong nội tâm hắc đã quyết định, sau này từ Liên thành Lâm gia được linh đan diệu dược gì, nhất định phải cầm lại đến hiếu kính lão gia tử!

Bất quá, nói đến đan dược mà nói, Lâm Lạc mạnh mẽ nghĩ tới, hắc còn có được Luyện Đan Thủ Trát từ Ngô Bạch Thạch, bởi vì lúc trước không phải trùng kích vào Tiên Thiên Cảnh, chính là trước ứng phó Bạch Vân Tông, còn không có thời gian đi lật xem qua.

Nếu học được luyện đan mà nói, này chỉ cần có tài liệu là có thể luyện chế, không cần cầu người !

Có lẽ, hắc hắc là đi lật xem một chút, nếu có thiên phú phương diện này, hắc có thể thử trở thành một Luyện đan sư. Dù sao, phương thức tu luyện của hắc so sánh đặc thù, thường nhân bẽ quan khổ tu đối với hắc mà nói không có lợi ích quá lớn.

Thừa dịp mấy ngày nay, Lâm Lạc hướng Lâm Đa Lộc lãnh giáo rất nhiều vấn đề trên việc tu luyện.

Trước hắc phẳng phất như tảng đá qua sông, cái gì cũng đều không hiểu, chỉ có thể bằng tự mình phán đoán suy đoán, hiện tại có vị đại cao thủ này tồn tại, tự nhiên có thể thiếu đi rất nhiều đường vòng.

Lâm Đa Lộc nói, những tộc nhân ở bốn tộc kia, vừa sinh ra sẽ do Niết Âm Cảnh cao thủ trong tộc kích hoạt khiếu huyết toàn thân, bắt đầu tu luyện chính là ba trăm sáu mươi cái khiếu huyết mở đủ, tốc độ tu vi nhanh đến dọa người!

Lâm Lạc mười tám tuổi đạt tới Cương Khí Cảnh ở Bạch Dương trấn có thể xưng là kỳ tài trăm năm khó gặp, nhưng ở Liên thành Lâm gia cái này căn bản không phải chuyện tình kỳ quái, thời điểm mười ba mười bốn tuổi đến được Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong là rất bình thường!

Cho dù Lâm Lạc mười tám tuổi đạt tới Tiên Thiên Cảnh, cũng không phải ghi lại cao nhất của Liên thành Lâm gia.

Cho dù thế hệ này cũng có vài đệ tử thiên phú kiệt xuất ở mười lăm mười sáu tuổi đến được Tiên Thiên Cảnh, ở ba trăm năm trước còn có một vị Lão tổ kỳ tài ngút trời, mười hai tuổi gia nhập Tiên Thiên, đã trở thành Lâm gia truyền kỳ!

Trước mắt, vị Lâm gia Lão tổ này đã đạt đến Niết Âm Đại Viên Mãn Cảnh, đang cố gắng trùng kích vào Minh Dương Cảnh, nếu thành công đột phá mà nói, chẳng những địa vị của Liên thành Lâm gia sẽ phóng đại, Đại Thông quốc cũng có thể tùy theo tấn thăng làm Trung Nguyên quốc!

Đồng dạng là Hạ Nguyên quốc, lực lượng đỉnh tiêm ở giữa các quốc gia hơn kém nhau rất lớn. Có quốc gia chỉ có Tiên Thiên Cảnh cao thủ, có lại có Thanh Huyền Cảnh thậm chí Niết Âm Cảnh cường giả, thiếu một ít liền có thể thăng cấp thành Trung Nguyên quốc.

Bất quá, Tiên Thiên Cảnh dù sao cũng là Tiên Thiên Cảnh, cũng không phải là ở đâu cũng có thể lấy ra một bó to ! Liên thành Lâm gia có tất cả hơn ba nghìn năm trăm tộc nhân, mà tiến vào Tiên Thiên Cảnh lại không hơn trăm người, Thanh Huyền Cảnh hơn ba mươi người, Niết Âm Cảnh không đủ mười người!

Lâm Đa Lộc có thể tự mình đến tiếp Lâm Lạc đi Liên thành bốn gia, có thể thấy được đối với Lâm Lạc vẫn là tương đối coi trọng !

88. Chương 88: Giác Ngộ. (1)

Dù sao Lâm Lạc mới vừa vào Tiên Thiên đã đánh bại một tông môn có được mười Tiên Thiên Cảnh cao thủ, Liên thành Lâm gia nhìn trúng không phải là thực lực của Lâm Lạc bây giờ, mà là tiềm lực phát triển của hắn!

Chính như Lâm Đa Lộc nói, từng Hạ Nguyên quốc đều khát vọng trở thành Trung Nguyên quốc, mà gia tộc kéo quốc gia thăng cấp, sẽ danh truyền sử sách!

Thượng Nguyên quốc, Trung Nguyên quốc, Hạ Nguyên quốc, cũng không chỉ là khác biệt trên địa vị, còn quan hệ đến có thể chiếm cứ nhiều ít tài nguyên tu luyện! Cái quan hệ này liên quan tới ích lợi thiết thân của từng võ tu gia tộc.

Liên thành là Đế đô Đại Thông quốc, có tất cả tứ đại thế lực, theo thứ tự là Lâm gia, Tôn gia, Ngô gia cùng Hoàng thất Mộ Dung gia. Đừng xem Hoàng thất ở trong mắt người thường là cao cao tại thượng, nhưng ở trong suy nghĩ của võ tu thế gia, cũng chỉ là một gia tộc mà thôi, không có đủ thực lực trấn áp, rất dễ dàng bị gia tộc khác thay thế, mà chuyện như thế này thì thường ngắn vài trăm năm, dài thì hơn ngàn năm sẽ xuất hiện một lần.

Mà Liên thành Lâm gia chính là một trong bốn võ tu thế gia cường đại nhất Đại Thông quốc, có được thế lực tịnh không thua Hoàng gia.

Này cùng Bạch Dương trấn đồng dạng, nơi đó là Lâm, Thẩm, Lý tam đại gia tộc tranh phách, mà Đại Thông quốc thì là tứ đại thế gia tranh hùng, nhưng vô luận tranh được hung ác như thế nào, cũng sẽ không thương gân động cốt, bởi vì chung quanh còn có rất nhiều Hạ Nguyên quốc nhìn chăm chăm, một khi hao tổn quá nặng, đời bọn họ chính là vong quốc tai ương!

Tổ chim bị phá nào có trứng lành, nên tứ đại thế gia ở đối ngoại vẫn là đồng tâm hiệp lực, dù sao đều là môi hở răng lạnh!

Lâm Lạc đem vật gì đó từ Bạch Vân Tông lấy tới toàn bộ giao cho Lâm Hành Nam, ba ngày sau, hắn mang theo Lâm Hải Nguyên cùng Lâm Đa Lộc xuất phát đi ra, đi Liên thành Lâm gia.

Sở dĩ mang theo Lâm Hải Nguyên, là vì Lâm Lạc cảm thấy người này có thể đào tạo, người trong tộc lại trung thành và tận tâm, sau này có thể trở thành trợ thủ đắc lực của Lâm Hành Nam. Tuy Lâm Đa Lộc xem không tốt thiên phú của Lâm Hải Nguyên, nhưng vẫn đáp ứng yêu cầu của Lâm Lạc, cũng đồng ý sau khi trở lại Liên thành bốn gia, thay Lâm Hải Nguyên đã thông khiêu huyết toàn thân.

Lâm Lạc cũng rất mau đem bốn mươi bốn cái khiêu huyết còn lại đả thông, đối với cái này, sau khi hắn tiến vào Tiên Thiên Cảnh mà nói chính là dễ như trở bàn tay.

Mặc dù Đại Thông quốc là Hạ Nguyên quốc, nhưng diện tích lãnh thổ cũng bao la vượt ra khỏi Lâm Lạc đoán trước, bọn họ đi nửa tháng mới đi đến Liên thành!

Trên đường đi, Lâm Lạc cuối cùng cũng kiến thức đến thành phố lớn phồn hoa, thịnh cảnh xa hoa truy lạc cũng không phải là Bạch Dương trấn có thể so sánh.

Bất quá, Liên thành Lâm gia cũng không có xây ở bên trong Liên thành, mà là ở bên một hồ lớn ngoài thành. Về phần nguyên nhân đương nhiên rất đơn giản, bởi vì nơi này thiên địa linh khí nồng đậm, càng có lợi cho tu hành.

Cái này đã có thể nói là một tòa thành trì nhỏ, chiếm diện tích chừng trăm mẫu trở lên, bị bốn đạo tường cao vây lại, hai miếng cửa son cao gần mười trượng, chỉ là cái này cũng đủ hù chết người bình thường !

- Gặp qua Lục Trưởng lão!

Nơi cửa, hai gia đình cung kính hướng về phía Lâm Đa Lộc hành lễ, xem vàng sáng trên người bọn họ, rõ ràng là Hậu Thiên thập nhị tầng cao thủ!

Sách, không hổ là Liên thành Lâm gia, chỉ là trông cửa cũng có thể vượt qua cao thủ cao cấp nhất của Bạch Dương trấn, chênh lệch cũng không phải là nhỏ tí tẹo!

Lâm Đa Lộc cũng không để ý gì tới hai người này, dùng tu vi của hắn xác thực có thể không cần đem bất luận kẻ nào để vào mắt! Ngược lại, nếu là Lâm Đa Lộc đối với hai người kia thái độ ôn hòa một chút mà nói, ngược lại sẽ làm hai người này sợ tới mức chết khiếp!

- Hải Nguyên, dùng tu vi của ngươi chỉ có thể làm ngoại môn đệ tử, cùng hắn tiến đến, sẽ an bài chỗ ở cho ngươi!

Xem trên mặt mũi của Lâm Lạc, thái độ của Lâm Đa Lộc đối với Lâm Hải Nguyên cũng coi như không tệ, làm cho Lâm Hải Nguyên thụ sủng nhược kinh.

Người ta chính là siêu cấp cường giả so sánh với Tiên Thiên Cảnh còn mạnh hơn hai giai đại đoạn, cao thủ nhất lưu chính thức của Đại Thông quốc, có thể cùng hắn nói chuyện cũng đã là thiên đại vinh hạnh của hắn!

Lâm Hải Nguyên vội vàng gật đầu không thôi, đi theo một tên tùy tùng rời đi.

Lâm Lạc đối với hắn cũng là hết lòng quan tâm giúp đỡ, về phần sau này Lâm Hải Nguyên có thể lấy được thành tựu dạng gì, thì phải nhìn tạo hóa bản thân hắn!

- Đi theo ta.

Lâm Đa Lộc mang theo Lâm Lạc tiếp tục hướng trong phủ đi đến, ven đường liên tục có người hướng Lâm Đa Lộc cung kính thi lễ.

Không lâu sau, hai người tới phía trước một tòa đại điện.

- Thiên Anh Điện!

Lâm Lạc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tám bảng trên cửa điện viết ba chữ to rồng bay phượng múa. Ba chữ kia giống như dung hợp đại đạo chí lý nào đó, xem xét phía dưới, tiên thiên chi khí trong cơ thể Lâm Lạc không dẫn tự động, như sôi như vọt!

Cặp mắt của hắn chăm chú nhìn chăm chăm vào ba chữ này, rốt cuộc không cách nào tự kiềm chế, tựa hồ giúp hắn lĩnh ngộ có chút ảo diệu trước kia không thể hiểu được, đây là một loại trạng thái thần kỳ nói không rõ, đạo không rõ.

Lâm Đa Lộc không khỏi lộ ra một vòng tiểu dung, ba chữ kia chính là Lâm gia tổ tiên được một vị Khuy Linh Cảnh tuyệt thế cường giả tặng cho, ẩn chứa lý giải đối với võ đạo của vị cường giả kia, mỗi người lần thứ nhất chứng kiến ba chữ kia, đều có chỗ hiểu được.

Đương nhiên, người bất đồng đạt được cảm ngộ cũng bất đồng, càng là người tiềm lực cự đại, cái cảm ngộ này thời gian lại càng dài! Đây chính là có rất nhiều chỗ tốt, có thể làm cho võ giả giác ngộ một ít chỗ bình thường không rõ, tu vi nhanh chóng tăng trưởng!

Cái này xưng là giác ngộ! Là trạng thái huyền diệu mà võ giả tha thiết ước mơ!

Xem vị thiên tài Lâm gia bọn họ kia, Lão tổ Lâm Đồ Phong mười hai tuổi tiến giai Tiên Thiên Cảnh, lần đầu tiên chứng kiến ba chữ kia là cảm ngộ suốt bảy canh giờ, nhất cử từ Tiên Thiên nhất trọng thiên đột phá đến Tiên Thiên nhị trọng thiên, sáng tạo ra ghi lại hạng nhất của Lâm gia.

Cũng không biết Lâm Lạc lần này hiểu được có thể bao lâu!

Cái này cũng có thể nhìn ra tiềm lực sau này của Lâm Lạc, nên Lâm Đa Lộc vừa về tới Lâm gia liền dẫn Lâm Lạc tới nơi này, nhìn xem tiềm lực của Lâm Lạc đến tốt cùng như thế nào, nếu như có thể đào tạo, như vậy sẽ toàn lực bồi dưỡng, nếu không đành phải làm đệ tử bình thường, miễn cho lãng phí tài nguyên gia tộc.

Không bao lâu, lại có ba nam tử nhìn về phía trên tuổi khác nhau điện xạ tới, giống như quý mỹ hiện ra ở bên người Lâm Đa Lộc. Xem bọn hắn cùng Lâm Đa Lộc có thể đứng chung một chỗ, hiển nhiên địa vị bằng nhau, tu vi tương tự, bởi vậy cũng rất khó từ tướng mạo đi lên phán đoán tuổi thực tế.

Hiển nhiên, ba người này đều là Lâm gia đại lão, tu vi ít nhất phải là Niết Âm Cảnh!

89. Chương 89: Giác Ngộ. (2)

- Lão Lục, người nói tiểu tử này có thể cảm ngộ bao lâu?

Một lão giả nhìn về phía trên khoảng lục tuần tả hữu nói ra.

- Ít nhất cũng được hai canh giờ, bằng không cũng không có tất yếu bồi dưỡng!

Trong ánh mắt Lâm Đa Lộc hiện lên vài phần chờ mong, dù sao Lâm Lạc chính là hắn tự mình mang tới, nếu Lâm Lạc biểu hiện không tốt, khó coi, hắn cũng sẽ mặt không ánh sáng.

- Có thể đạt tới ba canh giờ trở lên, đã làm cho chúng ta trọng điểm nuôi dưỡng!

- Lâm gia chúng ta thế hệ này, trong người tuổi trẻ, là Dao Hương biểu hiện tốt nhất a, cảm ngộ chừng năm canh giờ rưỡi, thiếu chút nữa theo kịp Lão tổ ghi lại!

- Hi vọng hắn không để cho chúng ta thất vọng!

Bốn người đồng thời trầm mặc lại, đối với bọn hắn mà nói, một lần bế quan bốn năm năm đó là chuyện bình thường, chỉ là bốn năm canh giờ hoàn toàn như trong nháy mắt mà qua, căn bản không xem ra gì.

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ. . . Lâm Lạc y nguyên không động không cảm giác.

Bốn đại lão Lâm gia đều bất động thanh sắc, nếu như hiện tại Lâm Lạc chấm dứt giác ngộ mà nói, bọn họ ngược lại sẽ thất vọng, bởi vì này tổ về tiềm lực của Lâm Lạc thật sự có hạn!

Bốn canh giờ, năm canh giờ!

- Lão Lục, xem ra lúc này người đào được một khối bảo !

- Năm canh giờ, lập tức muốn theo kịp thành tích của Dao Hương, Lâm gia ta nhất định có thể thêm một đệ tử kiệt xuất! Dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng, thời gian giác ngộ đạt tới năm canh giờ trở lên, nhất định có thể bước vào Niết Âm Cảnh!

- Không biết có thể khiêu chiến ghi lại của Lão tổ hay không!

- Cái này sợ là không được, Mạc Sâm tộc thúc chính là thiên tài kiệt xuất nhất của Lâm gia ta mấy trăm năm qua!

- Ân, chỉ sợ tiểu tử này rất nhanh sẽ chấm dứt giác ngộ !

Rất nhanh, lại là nửa canh giờ đi tới, nhưng Lâm Lạc y nguyên bảo trì trạng thái giác ngộ.

Lần này, bốn vị đại lão của Lâm gia đều là lộ ra vẻ mặt kinh hỷ, hai tay của Lâm Đa Lộc cũng bắt đầu run rẩy lên.

Sáu canh giờ!

- Theo kịp ghi lại của Lão tổ!
- Tiểu gia hỏa này quả thực chính là một quái vật!
- Chẳng lẽ Lâm gia ta sắp sửa sinh ra một tân thiên tài!

Bảy canh giờ!

Bốn Trưởng lão Lâm gia đã chấn kinh đến nói không ra lời, chỉ biết gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc.

Tám canh giờ, chín canh giờ, mười canh giờ. . .

Tứ đại lão hoàn toàn mất đi năng lực ngôn ngữ, há hốc mồm ngẩn người là biểu lộ duy nhất mà bọn hắn có thể làm ra. Nếu như lúc này có đệ tử gia tộc nào chứng kiến bộ dáng bốn người này, nhất định sẽ kinh ngạc vạn phần, bởi vì bốn đại lão này chính là tuyệt đỉnh cường giả núi lở ở trước mặt cũng không biến sắc a!

Một ngày, hai ngày, ba ngày!

Khi ngày thứ ba đến, thiên địa linh khí quanh người Lâm Lạc đột nhiên xuất hiện chấn động cực lớn, giống như phát diên chen chúc về phía hắn!

- Linh lực dao động thật cường đại, hắn sắp chấm dứt giấc ngộ !
- Thay hắn hộ pháp, kỳ tài ngút trời như vậy, tuyệt không có thể xảy ra sai lầm mảy may!
- Lâm gia ta sắp phát dương quang đại!

Bốn Lâm gia đại lão đều là thần sắc kích động, Lâm Lạc gây cho bọn họ kinh hỉ thật sự là quá lớn.

Trong cơ thể Lâm Lạc, năm quang điểm trong đan điền nhanh chóng lớn mạnh, tạo thành năm cái quang hạch, đốt sáng lên cả đan điền của hắn!

Ngũ Hành công pháp đều nhanh chóng tăng trưởng!

Tiên Thiên nhất trọng thiên đỉnh phong!

Tu vi tăng trưởng một chút cũng không có đình chỉ, đột phá thuận lý thành chương!

Tiên Thiên nhị trọng thiên!

Nhưng mà, đó cũng không phải một cái chấm dứt, hoàn toàn khác biệt, lúc này mới chỉ là một cái bắt đầu!

Tiếp tục đột phá!

Tiên Thiên tam trọng thiên!

Vẫn còn tiếp tục!

Cho đến khi Tiên Thiên tam trọng thiên đỉnh phong, Lâm Lạc rốt cục đình chỉ tấn cấp diên cuồng này, tu vi dừng ở Tiên Thiên Tiểu Thừa Cảnh đỉnh phong, thiếu một ít liền trực tiếp bước vào Trung Thừa Cảnh!

Pằng!

Một tiếng giòn vang, khối môn biển trên đại điện này đột nhiên nổ tung, biến thành vô số mảnh vỡ nhẹ nhàng rơi xuống! Đây là bởi vì lực lượng vô đạo trong ba chữ này đều bị Lâm Lạc hấp thu sạch sẽ, rốt cuộc không cách nào tồn tại!

Lâm Lạc mạnh mẽ mở hai mắt ra, một đạo quang mang sắc bén điện xạ mà ra, nhưng thoáng qua trong lúc đó liền tiêu lảnh xuống dưới, hiện ra đôi mắt thanh thuần của hắn, có một loại như ngọc trạch trong suốt, cực kỳ đẹp mắt.

Hắn thấy được Lâm Đa Lộc, còn có ba người hiển nhiên địa vị cùng hắn giống nhau, đều là dùng một loại mục quang chứng kiến quái dị theo dõi hắn, làm cho hắn có loại cảm giác sờn tóc gáy.

- Tiên bối. . .

Lâm Lạc nhẹ nhàng kêu lên.

- Ha ha ha!

Lâm Đa Lộc đột nhiên cười như điên, ngay sau đó ba người khác cũng kích động cuồng tiếu, nếu không phải tu vi của bọn hắn bày ở nơi này, Lâm Lạc thật sẽ cho rằng bốn gia hỏa này có phải là kẻ điên từ đâu chạy tới hay không!

- Hảo hảo hảo!

Lâm Đa Lộc dùng sức vỗ bả vai Lâm Lạc, đột nhiên hét dài một tiếng, lập tức liền có một trung niên hán tử điện xạ tới.

- Gặp qua bốn vị Trưởng lão!

Trung niên hán tử kia cung kính nhìn về phía bốn người Lâm Đa Lộc hành lễ, nhưng mục quang nhìn đến bảng hiệu trên Anh Linh Điện rõ ràng nứt ra thành mảnh vỡ giờ, sắc mặt không khỏi đại biến:

- Bốn vị Trưởng lão, chí bảo Lâm gia ta...

- Không cần nhiều lời, người tạm thời mang Lâm Lạc đi Đằng Long Viện, an bài hắn ở lại, từ hôm nay trở đi, hắn chính là hạch tâm đệ tử thứ mười một của Lâm gia ta!

Lâm Đa Lộc phát phát tay, cắt đứt lời nói của người này.

- Tuân mệnh!

Trung niên hán tử kia không dám nhiều lời, hướng Lâm Lạc nhẹ gật đầu, ý bảo hắn đi theo mình.

Đợi Lâm Lạc cùng trung niên hán tử kia rời khỏi, bốn đại lão Lâm gia này đều là mắt lộ ra kỳ quang.

- Tiểu tử này, sau này tiền đồ vô lượng!

- Về thời gian hắn giác ngộ, tuyệt không có thể lộ ra ngoài, nếu không khó bảo toàn tam gia khác không sinh lòng ghen ghét, ngầm hạ sát thủ!

- Thật sự là đáng giận, chẳng lẽ Lâm gia ta có thể ra một vị tuyệt đại cường giả, không phải bọn họ cũng có thể được lợi sao!

- Hắc hắc, lão Tứ, nếu như nói tam gia khác cũng có quái thai như tiểu tử Lâm Lạc kia, người sẽ làm sao?

- Được rồi, ta thừa nhận ta cũng không muốn chứng kiến thiên tài như vậy phát triển, uy hiếp đến địa vị Lâm gia ta!

- Nên chuyện này phải giữ bí mật!

- Tiểu tử này thiên tài như thế, có phải nên để cho Lão tổ tự mình chỉ đạo không?

...

Không đề cập tới Lâm Lạc gây áy Lâm gia đại lão kinh ngạc, hắn đi theo trung niên hán tử kia đi một đoạn đường liền nói:

- Tiền bối xưng hô như thế nào?

Vàng sáng trên người đối phương mạnh vô cùng, tuy không đạt được trình độ như Lâm Đa Lộc, nhưng mà vượt qua xa mấy người Quách Linh Nguyên! Chủ yếu là Lâm Lạc còn chưa từng gặp qua võ giả các cảnh giới, bởi vậy cũng vô pháp đoán được đối phương đến tột cùng là tu vi gì.

90. Chương 90: Khiếp Sợ Gia Tộc

- Ta gọi là Lâm Không Vũ, người gọi ta Không Vũ chấp sự là được, Lâm gia chúng ta khai chi tán diệp quá lâu dài, đã rất khó so sánh bối phận!

Trung niên hán tử kia ngược lại thật dễ nói chuyện, hán quay đầu lại liếc nhìn Lâm Lạc:

- Người chính là Bạch Dương trấn Lâm Lạc, nghe nói mới mười tám tuổi, rõ ràng đã có tu vi Tiên Thiên tam trọng thiên đỉnh cao! Trong thế hệ này, chỉ có Dao Hương so sánh lợi hại như ngươi, nàng ở thời điểm mười tám tuổi, vừa vận bước vào Tiên Thiên tứ trọng thiên, tiến nhập Trung Thừa Cảnh!

Bất quá, nếu Lâm Không Vũ biết rõ Lâm Lạc ở ba ngày trước vẫn là tu vi Tiên Thiên nhất trọng thiên, chỉ sợ cũng sẽ không nói ra lời như vậy.

Lâm Lạc không khỏi trong lòng rùng mình:

- Không Vũ chấp sự, ngươi có thể nhìn ra tu vi của ta?

- Cái này không phải là việc gì khó, sau khi tiến vào Thanh Huyền Cảnh, có thể thấy rõ cảnh giới của võ giả tu vi kém mình, trừ khi đối phương tu luyện công pháp đặc thù có thể ẩn nấp cảnh giới.

Lâm Không Vũ giải thích nói.

Hai người một đường đi tới một tòa đại viện, Lâm Không Vũ gương giọng nói:

- Tất cả mọi người đi ra một chút, bổn tọa có việc tuyên bố!

Lập tức, mười đạo thân ảnh xoạt xoạt xoạt hiện ra trong sân, chín nam một nữ, vàng sáng trên người mỗi người đều rất mạnh, không có một người nào, không có một cái nào tu vi dưới Lâm Lạc! Nghĩ đến những người này chính là người nổi bật của Lâm gia một đời tuổi trẻ, quả nhiên mỗi người đều phi phàm!

- Chư vị, hán là đến từ Bạch Dương trấn Lâm Lạc, là thành viên thứ mười một của Đẳng Long Viện, hi vọng các người có thể hảo hảo câu thông, giúp nhau hiểu rõ, các người đều là trụ cột tương lai của Lâm gia, phải biết giúp đỡ lẫn nhau!

Lâm Không Vũ chỉ chỉ Lâm Lạc.

- Tốt lắm, ta không quấy rầy tu luyện của các người!

Hán thật đúng là trực tiếp, nói xong liền quay đầu bước đi. Tuy những người tuổi trẻ này đều là đệ tử ưu tú nhất của gia tộc, bất quá ở trên tu vi so với hán còn kém xa lắm, thế giới này phi thường sự thật, không trông nom những người tuổi trẻ này tiềm lực có bao nhiêu kinh người, ở trước khi thực lực không có đạt tới, đều không có tư cách cùng hán bình khởi bình tọa.

Lâm Lạc có chút chấp tay nói:

- Tại hạ Lâm Lạc, gặp qua các vị tộc huynh tộc tỷ!

- Hừ!

Năm nam tử trẻ tuổi đồng thời hừ nhẹ một tiếng, quay đầu bước đi, mà nữ tử duy nhất chỉ là có chút hướng Lâm Lạc nhẹ gật đầu, đồng dạng dưới chân một điểm, thân hình đã biến mất vô tung.

Mà đối thành bốn thanh niên khác thì phi thường nhiệt tình đón chào.

- Lâm Lạc sư đệ, chúng ta nơi này không thịnh hành gọi tộc huynh, tộc đệ, bởi vì mọi người rất khó so sánh bối phận, bởi vậy đều là dùng sư huynh đệ tương xứng, ngươi bây giờ là nhỏ nhất!

- Ta gọi là Lâm Thiên Nhai, đến từ Thanh thành chi hệ!

- Ta gọi là Lâm An, đến từ Uyển Thành chi hệ!

...

Bốn người từng cái làm lấy tự giới thiệu, nhưng có ý tứ chính là, bốn người này đều là cùng Lâm Lạc đồng dạng, đến từ chi hệ địa phương khác, cũng không phải Liên thành chủ mạch.

Lâm Lạc có chút đã hiểu nói:

- Vừa rồi năm người rời đi kia, hán đều là người chủ mạch a?

- Thông minh!

Lâm Thiên Nhai hướng hấn dựng thẳng ngón tay cái.

- Không thể tưởng được người thoáng cái đã nhìn ra huyền cơ trong đó! Tuy chúng ta đều là họ Lâm, bất quá chủ mạch đệ tử cùng chúng ta không tương xứng. Bọn họ rất xem thường chúng ta, cho rằng huyết mạch chúng ta không tinh khiết, chỉ có bọn họ mới là người Lâm gia chính thức! Bởi vậy, chúng ta cũng chia hai bang, giống chúng ta những người đến từ chi mạch, chính là phái từ bên ngoài đến, bọn họ đến từ chủ mạch, thì là bản thổ phái!

Lâm Lạc không khỏi thầm than, hấn đã vô tội cuốn vào một hồi tranh đấu không giải thích được, hơn nữa, hấn ở chỗ này kéo dài mà nói, trận tranh đấu này hấn suy nghĩ không tham gia cũng không được!

- Nguyên bản chúng ta chỉ có bốn cái, so với bọn hấn thua một cái, hiện tại có Lâm Lạc sư đệ gia nhập, chúng ta ở nhân số sẽ không ăn thiệt thòi !

Lâm An hưng phấn nói ra, tựa hồ rất nóng lòng cùng bản thổ phái tranh đoạt chiến đấu.

Lâm Lạc sững sờ nói:

- Cái này nguyên bản không phải có mười người sao? Tứ và năm, chẳng lẽ còn có trung lập phái?

- Đó là Dao Hương sư tỷ!

Lâm Bình hướng Lâm Lạc giải thích nói:

- Dao Hương sư tỷ tuy xuất thân chủ mạch, nhưng không có như đám người Lâm Thiên Vũ mắt chó xem người, nàng căn bản không quan tâm chủ mạch chi mạnh, đối với tất cả mọi người là đối đãi ngang hàng!

Lâm Lạc nghĩ đến nàng kia biểu lộ lạnh lùng, thầm nghĩ chỉ sợ Lâm Dao Hương này không phải đối với tất cả mọi người ngang hàng, mà là lạnh như băng không muốn phản ứng bất luận kẻ nào mà thôi.

- Bất quá Lâm Lạc sư đệ, người cũng không nên đánh chủ ý Dao Hương sư tỷ, nàng chính là ý trung nhân của Thiên Nhai sư huynh!

Lâm An cười nói.

- Nói hưu nói vượn !

Lâm Thiên Nhai vỗ vỗ vai Lâm Lạc:

- Đi, chúng ta trước mang người đi gian phòng của người, đợi dần xếp xuống xong, chúng ta lại chậm rãi trò chuyện!

Bởi vì có phe phái chi tranh, bốn người Lâm Thiên Nhai đối với Lâm Lạc phi thường thân thiết, Lâm Lạc cũng vui vẻ được như thế, rất nhanh liền cùng bọn họ đánh thành một mảnh. Một phen nói chuyện phiếm, hấn đối với mười sư huynh, sư tỷ của Đằng Long Viện cũng có hiểu rõ nhất định.

Trong Bản thổ phái, dùng Lâm Thiên Vũ thực lực mạnh nhất, đã đạt đến Tiên Thiên Cửu Trọng Thiên đỉnh phong, chỉ kém một bước cuối cùng có thể bước vào Đại Viên Mãn Cảnh, hơn nữa thân phận đặc thù, là chất trai đồng chính của Nhị Trưởng lão.

Phái từ bên ngoài đến thì dùng Lâm Thiên Nhai tu vi cao nhất, Tiên Thiên Cửu Trọng Thiên sơ kỳ, so với Lâm Thiên Vũ chỉ hơi kém một chút.

Về phần Lâm Dao Hương thì là thiên tư tốt nhất trong một đời tuổi trẻ gia tộc, tuy đồng dạng là Tiên Thiên Cửu Trọng Thiên sơ kỳ, nhưng tuổi lại chỉ vẹn vẹn có hai mươi mốt tuổi, so với Lâm Thiên Vũ, Lâm Thiên Nhai thì nhỏ hơn năm sáu tuổi!

Nếu là sau trăm tuổi, đừng nói chỉ kém năm sáu tuổi, chính là kém mười mấy tuổi cũng không có gì. Nhưng càng là tuổi trẻ, cái ưu thế tuổi này lại càng rõ ràng, theo tuổi tăng trưởng, những ưu thế này sẽ dần dần phóng đại, đợi ba người này đều trăm tuổi chi linh, nói không chừng Lâm Dao Hương đã bước vào Niết Âm Cảnh, mà hai người Lâm Thiên Vũ, Lâm Thiên Nhai lại còn đang ở Thanh Huyền ngũ trọng thiên đau khổ giãy dụa!

Sau khi Lâm Lạc dần xếp xuống, ngày hôm sau liền đi Thiên Vũ Các.

Thiên Vũ Các là địa phương võ học đỉnh cấp của gia tộc, Lâm Đa Lộc tự mình đến Đẳng Long Viện một chuyến, cho Lâm Lạc đi Thiên Vũ Các tự đi chọn lựa công pháp, võ kỹ phù hợp, có cái gì không rõ có thể trực tiếp đi Thu Ý biệt viện tìm hắc tìm kiếm giải đáp.

Bộ dáng tha thiết chú ý này làm cho những người khác trong Đẳng Long Viện giật mình đến trông mắt đều trừng đi ra!

91. Chương 91: Lựa Chọn Công Pháp. (1)

Lâm Đa Lộc là ai?

Đây chính là một trong Lâm gia bát Đại Trưởng lão, cũng là tám gã Niết Âm Cảnh cường giả của Lâm gia, cho dù ở cả Đại Thông quốc cũng là cao thủ số một số hai, địa vị tôn sùng, rõ ràng sẽ chiếu cố Lâm Lạc như thế, chẳng lẽ tiểu tử Lâm Lạc này là ruột thịt hậu duệ của Lâm Đa Lộc?

Nếu Lâm Đa Lộc biết rõ suy nghĩ của bọn họ, nhất định sẽ cười nhạt nói:

- Nếu như các người cũng có thể như Lâm Lạc, ở trước Anh Linh Điện giác ngộ ba ngày, một hơi từ Tiên Thiên nhất trọng thiên sơ kỳ trực tiếp đạt tới Tiên Thiên tam trọng thiên đỉnh phong, vậy ta cũng sẽ coi các người là cháu ruột, à không, coi là tổ tông cũng được!

Đáng tiếc, biểu hiện làm cho người ta sợ hãi của Lâm Lạc đã bị nghiêm khắc phong tỏa tin tức, ngoại trừ vài đại lão của Lâm gia ra, căn bản không có ai biết chuyện tình Lâm Lạc ở đẳng kia giác ngộ, chỉ biết là bảo bối mà Lâm gia truyền lưu mấy trăm năm đã hư mất !

Lâm Lạc từ chỗ Lâm Đa Lộc chiếm được một khối Tử Kim lệnh bài đại biểu thân phận, trên mặt có khắc tên của hắn, đi đến Thiên Vũ Các, sau khi đưa ra lệnh bài, hắn liền đi vào trong một mảnh võ đạo bí điển.

Xích Dương Quyết, những công pháp Hậu Thiên này đã không thích hợp dùng cho Tiên Thiên Cảnh võ giả, Lâm Lạc đầu tiên chọn lựa một vài công pháp mà Tiên Thiên Cảnh võ giả tu tập thích hợp. Theo như Lâm Đa Lộc nói, công pháp đối với võ giả tương đối trọng yếu!

Bởi vì, sau khi đạt tới Tiên Thiên Cảnh, võ giả cơ bản đều là ba trăm sáu mươi khiếu huyết quanh thân toàn bộ đã thông, ở căn cốt không còn có khác biệt, bởi vậy, tầm quan trọng của công pháp sẽ nổi bật đi ra!

Có chút công pháp có thể làm cho võ giả thu nạp, luyện hóa linh khí tốc độ nhanh hơn, trong đó chênh lệch phi thường rõ ràng. Nếu như nói công pháp kém cỏi nhất làm cho tốc độ tu luyện một võ giả là một mà nói, như vậy công pháp tốt nhất liền có thể đạt tới hai, ba, thậm chí nhiều hơn nữa!

Võ giả cả đời, là cùng thiên đoạt mệnh, trước khi thọ nguyên khô cạn đột phá cảnh giới, sống lâu trăm năm!

Bởi vậy, một quyển pháp quyết tốt xấu, trực tiếp quyết định vận mệnh võ giả!

Theo Lâm Đa Lộc nói, sở dĩ võ giả Hạ Nguyên quốc rất khó đột phá đến Minh Dương Cảnh, căn bản là ở chỗ không có pháp quyết cường đại, thọ nguyên sớm khô cạn, mất đi tư cách tu hành chi đạo.

Pháp quyết có thể chia làm mười cấp bậc, trong đó dùng nhất phẩm thấp nhất, thập phẩm cao nhất, Lâm gia lưu trữ pháp quyết cao nhất cũng chỉ có tam phẩm, khiến cho Minh Dương Cảnh cao thủ thủy chung khó có thể sinh ra, nguyên nhân ngay ở tốc độ tu hành quá chậm, thọ nguyên khô cạn cũng không thể đột phá cảnh giới!

Tình huống đồng dạng cũng xuất hiện ở trên người tam đại gia tộc khác, tuy bọn họ một mực phái người tới đấu giá hội của Trung Nguyên quốc, thậm chí Thượng Nguyên quốc mua sắm pháp quyết tứ phẩm trở lên, nhưng loại pháp quyết này rất ít khi bán, thứ hai giá cả thật sự quá quý, quý đến mức Đại Thông quốc dốc hết cả nước chỉ lực cũng không có lực mua sắm!

Bởi vì không có ai sẽ cầm công pháp trên quý như vậy đi ra bán lấy tiền, đều là dùng hàng đổi hàng, đổi chút ít thiên tài địa bảo vô cùng trên quý, hoặc là “linh kiện” trên người mãnh thú cao giai, căn bản không phải Đại Thông quốc có năng lực lấy được!

Bất quá, Lâm Lạc đối với cái này ngược lại không có cái gọi là gì, hắn có Hỗn Độn Dung Lô, chỉ cần có Ngũ hành tinh hoa có thể luyện hóa, đương nhiên Yêu hạch cũng có thể, công pháp với hắn mà nói là râu ria !

Nhưng nếu như đã đến đây, đương nhiên phải chọn tốt nhất. Lâm Lạc chọn lấy năm bản tam phẩm công pháp, đối ứng Ngũ hành chi phân, nhưng mà chuyển đến khu vũ kỹ, đây mới là trọng điểm hắn phải tìm.

Ở phương diện công kích, hắn cầm một quyển Hỏa Long Quyền, ở phương diện phòng ngự, hắn tuyển một quyển Nham Thạch Thuẫn, mà ở phương diện thân pháp, hắn chọn lấy một quyển Phù Ảnh Thuật. Sau đó hắn lại lấy một quyển Vạn Mộc Chi Xuân, cái này là một loại vũ kỹ có thể trị liệu thương thế!

Cuối cùng là Ẩn Tức Thuật, có thể ẩn nấp tu vi bản thân, nhưng đối với người so với mình cao hơn ba đại cảnh giới thì không có hiệu quả.

Người tu hành năm hệ cũng có thể luyện Hỏa Long Quyền, nhưng chỉ có võ giả Hỏa hệ mới có thể chính thức phát huy ra uy lực bộ vũ kỹ này. Một quyền oanh ra, có thể đem hỏa linh khí chung quanh nhện nhóm, đem đối thủ đốt thành tro tàn!

Đây không phải là công kích khủng bố bình thường!

- Nếu ở trình tự Hậu Thiên có thể tu luyện loại vũ kỹ này, cho dù ta ở Bạo Khí Cảnh cũng có thể đánh lên xử lý một võ giả Cương Khí Cảnh!

Về mặt Lâm Lạc không khỏi biến đổi, lại âm thầm may mắn mười Tiên Thiên Cảnh cao thủ của Bạch Vân Tông này ngoại trừ Phệ Nguyên thuật ra thì không có vũ kỹ gì, nếu không người bị giết chết sẽ đổi thành hắn!

Không tu vũ kỹ mà nói, võ giả chỉ có thể đem linh khí chuyển hóa làm lực công kích, cái này gia tăng chỉ là “Lực”, mà vũ kỹ mới có thể chính thức phát huy uy lực cùng ưu thế của Tiên Thiên Cảnh võ giả.

Nham Thạch Thuẫn chỉ có thổ hệ võ giả mới có thể tu luyện, có thể đem Thổ linh khí ngưng thực hóa, trước người hình thành khôi giáp, hấp thu lực công kích. Ở trước khi Nham Thạch Thuẫn không có nghiền nát trước, võ giả sẽ không bị thương tổn, thập phần huyền diệu!

Có Nham Thạch Thuẫn, Lâm Lạc sẽ không cần phải lại tể ra Tử Đỉnh, dù sao đồ chơi này là tuyệt thế bảo vật, mặc cho ai thấy đều động tâm!

Hắn từ chỗ Lâm Đa Lộc cũng hiểu rõ đến một ít tư liệu về pháp khí.

Pháp khí, có thể ở trên diện rộng gia tăng thực lực võ giả, chia làm phòng ngự, công kích cùng phụ trợ ba loại. Nhưng vô luận là loại pháp khí nào, bình thường cũng có thể bị võ giả thu trong thân thể ôn dưỡng, một là khi lấy dùng thuận tiện, thứ hai là pháp khí cũng có thể bổ sung lực lượng tiêu hao, dù sao bản thân pháp khí là vật chết, cũng không thể thu nạp thiên địa linh khí, chỉ có thể dùng lực lượng bản thân võ giả đi bổ sung.

Bất quá, Tử Đỉnh còn không có cần hấp thụ lực lượng của Lâm Lạc, hắn chỉ cần tâm niệm vừa động, Tử Đỉnh có thể tể ra, hấp thu lực lượng công kích! Có lẽ, Tử Đỉnh là pháp khí càng thêm cao cấp, đã vượt ra khỏi nhận thức của Lâm Đa Lộc!

Trên Tử Đỉnh tuyên khắc ba Cẩm Tự mà thiên địa không dung, lại có thể truyền xuống công pháp thần kỳ như Hỗn Độn Dung Lô, Lâm Lạc cũng hoài nghi có phải là pháp khí của Thần linh sử dụng, vẫn lạc thế gian hay không!

Pháp khí cùng công pháp đồng dạng, đồng dạng có thập phẩm chi phân. Bất quá, pháp khí so sánh với công pháp càng thêm hiếm thấy, bởi vì công pháp chỉ cần sao một phần liền có thể truyền thụ xuống dưới, nhưng pháp khí lại không được!

Nghe nói, pháp khí chỉ có một ít gia tộc Luyện Khí Sư đỉnh cấp của Tam đại Thần quốc mới có thể đúc luyện, ngẫu nhiên mới có các loại “Đê giai” pháp khí nhất phẩm, nhị phẩm lưu lạc đến Hạ Nguyên quốc.

Mà cho dù là nhất phẩm pháp khí, cái giá cả này cũng quý đến làm cho người lú lười!

92. Chương 92: Lựa Chọn Công Pháp. (2)

Cũng tỷ như Lâm Thiên Vũ ở năm kia ở đầu giá hội mua một kiện nhất phẩm pháp khí Thanh Hồng Kiếm, tiêu hết chín ức (*triệu) lượng hoàng kim! Đây là cái khái niệm gì? Một năm thuế má của Đại Thông quốc đều chẳng qua là ba ức lượng hoàng kim!

Cũng chỉ có Lâm gia loại gia tộc mấy trăm năm tích lũy mới có thể bỏ ra giá tiền như vậy!

Ngoại trừ Lâm Thiên Vũ Thanh Hồng Kiếm, Lâm gia tổng cộng có bảy kiện pháp khí, trong đó bậc cao nhất chính là một kiện tam phẩm pháp khí, nắm giữ ở trong tay Đại Trưởng lão Lâm Mạc Sâm, là Lâm gia trấn tộc chi bảo, đơn giản sẽ không vận dụng, vừa ra ý nghĩa Lâm gia sẽ phát động đại chiến, hoặc là đến trước mắt sinh tử tồn vong!

Bản thổ phái ở Đăng Long Viện chiếm thượng phong tuyệt đối, một mặt là bản thổ phái nhiều người, về phương diện khác cũng là bởi vì Lâm Thiên Vũ có Thanh Hồng Kiếm trong tay, có thể vượt qua một tiểu cảnh giới chiến đấu, phát huy ra chiến lực của Tiên Thiên Đại Viên Mãn Cảnh, ở trong trẻ tuổi tự nhiên không có địch thủ!

Lâm Lạc tạm thời cũng không có đem Lâm Thiên Vũ để ở trong lòng, pháp khí cũng không phải trân quý đến độc nhất vô nhị, hắc bất đắc dĩ dùng ra Tử Đỉnh cũng sẽ không khiến cho phiền toái quá lớn, chỉ cần đừng làm cho người biết rõ Tử Đỉnh còn có thể truyền ra một bộ công pháp Hỗn Độn Dung Lô, hơn nữa có được công hiệu luyện hóa vạn vật là có thể!

Phù Ảnh Thuật là tốt nhất, đối võ giả không có một chút hạn chế trên thuộc tính, bất luận kẻ nào đều có thể phát huy ra ảo diệu của bộ thân pháp này.

Bộ thân pháp này có thể làm cho võ giả ở trong khi di chuyển sử dụng linh lực chung quanh thúc dục thân thể, chẳng những có thể phát ra tác dụng gia tốc, còn có thể ở trên đường biến hướng, kỳ diệu vô cùng! Mà Lâm Lạc Ngũ hành cùng tu, ý nghĩa hẳn có thể chuyển Ngũ hành chi lực đến thôi phát tốc độ, tốc độ so sánh võ giả cùng cảnh giới nhanh hơn gấp năm lần!

Suốt gấp năm lần!

Có bộ thân pháp này, năng lực bảo vệ tánh mạng của Lâm Lạc lập tức tăng nhiều, đánh không được cùng lắm thì trốn, trốn không thoát còn có thể tể ra Tử Đỉnh đến phòng ngự!

Về phần Vạn Mộc Chi Xuân cuối cùng, đây chỉ vũ kỹ chỉ có Mộc hệ võ giả mới có thể tu tập.

Bên trong Ngũ hành, Mộc ý nghĩa sinh mệnh, tính công kích yếu nhất, nhưng sinh cơ dạt dào, truyền chuyển Mộc Linh lực trong trời đất, có thể phát ra tác dụng trị liệu phi thường cường đại. Một võ giả Mộc thuộc tính mặc dù không có lực công kích cường đại, lại phi thường được hoan nghênh, là chức nghiệp phụ trợ rất mạnh.

Lâm Lạc trở lại trong phòng của mình, đầu tiên tu tập đúng là Vạn Mộc Chi Xuân này.

Hắn ở trên năng lực lĩnh ngộ vũ kỹ cường đại đến kinh người, chỉ là nửa ngày thời gian liền nắm giữ tinh yếu trong đó. Trên tay kéo lê một vết rách, máu tươi lập tức rỉ ra, Lâm Lạc vội vàng phát động Vạn Mộc Chi Xuân.

- Chi nha! Chi nha!

Ngân Mang ở một bên gấp đến độ nhảy loạn lên.

- Ha ha, ngươi ngược lại nhắc nhở ta, lần sau ta ở trên người ngươi thí luyện là được!

Lâm Lạc không khỏi cười ha ha, Ngân Mang sợ tới mức lập tức không có nghĩa khí chạy như một làn khói.

Bốn phía linh khí Mộc thuộc tính ở Vạn Mộc Chi Xuân dẫn đạo, hóa thành từng đạo lục sắc quang mang, ở phía trên miệng vết thương nhấp nhô, miệng vết thương dài chừng một tấc lập tức lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khép lại, vài cái thời gian hô hấp liền khỏi hẳn!

- Thật sự là thần kỳ! Hiện tại nếu như ta lại bị gãy xương như lần trước mà nói, tin tưởng trong vòng 3 ngày có thể khỏi hẳn!

Lâm Lạc kinh hỉ vạn phần, tuy Ngũ hành cùng tu ý nghĩa hẳn so với người khác phải trả giá gấp năm lần thời gian, nhưng uy lực thực sự tăng gấp năm lần! Không ai có thể xem thường được, đã có thể công kích lại có thể phòng ngự, còn tự mình trị liệu !

Đương nhiên, người nào cũng biết chỗ tốt của Ngũ hành cùng tu, nhưng vì cái gì ngay cả song hệ cùng tu cũng ít như vậy? Còn không phải bởi vì võ đạo chi lộ gian nan, chỉ là chuyên tu một hệ cũng chưa hẳn có thể đạt đến đại thành, huống chi là song hệ cùng tu, cái này chỉ có thể tầm thường vô vi cả đời!

Nhưng Lâm Lạc có Hỗn Độn Dung Lô, chỉ cần có Ngũ hành tinh hoa là hẳn có thể tu vi tiến cảnh mãnh liệt, là bất luận kẻ nào cũng không thể bằng được.

- Lâm Lạc sư đệ, người đi Thiên Vũ Các chọn xong pháp quyết cùng vũ kỹ chưa?

Đám người Lâm Thiên Nhai đi tới trước phòng Lâm Lạc.

Lâm Lạc mở cửa cho bọn hắn tiến đến nói:

- Chọn xong rồi!

- Đúng rồi, chúng ta còn không biết người tu luyện là hệ pháp quyết gì!

Lâm Lạc mỉm cười, duỗi tay phải ra, vô số đạo lục quang lập tức ở bàn tay của hắn nổi lên lay động.

- Vạn Mộc Chi Xuân?

- Mộc tu?

Bốn người Lâm Thiên Nhai cũng phân biệt hàng tốt xấu, đều kêu lên.

- Thật tốt quá, trong bốn người chúng ta, Kim, Thủy, Hỏa, Thổ tứ hệ đều có người tu luyện, chỉ thiếu một Mộc hệ! Hiện tại chúng ta Ngũ hành đầy đủ hết, liền có thực lực địa vị ngang bằng bản thổ phái!

- Ha ha, Lâm Lạc sư đệ, sau này phía sau lưng của chúng ta giao cho người rồi!

Lâm Lạc chỉ là phóng ra một vũ kỹ duy nhất trước mắt của hắn, không thể tưởng được đã bị bốn người bọn họ cho ra định luận ! Bất quá cũng không có cái gọi là, mặc ánh mắt của người như thế nào, Lâm Lạc đã sớm học được không đếm xỉa, bằng không mấy năm trước hắn sẽ bị một đôi mục quang hèn mọn bức cho điên rồi!

- Hảo, sau này ta liền trị liệu ọi người!

Lâm Lạc mỉm cười.

Cũng tốt, mặc dù Mộc hệ võ giả không có lực công kích cường đại nhất, nhưng bởi vì năng lực phụ trợ cường đại, bình thường chỉ cần ở lại mặt sau cùng, bảo vệ tốt chính mình là có thể, chuyện tình chiến đấu có đồng bạn của mình đến giải quyết, hắn cũng không cần lộ ra ngoài thực lực, dù sao hắn có quá nhiều lá bài tẩy nghịch thiên .

Ở lúc bình thường, tất cả mọi người đều là tự tu luyện, nhưng mỗi tháng đệ tử Đăng Long Viện đều gom lại cùng một chỗ, do gia tộc đại lão kiểm tra tiến bộ đo lường thực lực, cũng giải quyết mỗi người ở lúc tu luyện gặp được vấn đề.

Lâm Lạc gia nhập Đăng Long Viện ngày thứ tư, Lâm Đa Lộc tự mình đưa tới một hạt Xà Huyết Dịch Cốt Đan cùng bốn khối thiên tinh thạch, nói là gia tộc rất xem trọng hắn, cho nên mới ban thưởng viên linh đan này!

Hắn ban đầu còn không biết rằng Xà Huyết Dịch Cốt Đan này trân quý, nhưng chứng kiến sắc mặt tái nhợt của năm bản thổ phái Lâm Thiên Vũ, mà bốn người Lâm Thiên Nhai lại hưng phấn và biểu lộ hâm mộ, như

thế nào cũng có thể đoán được viên đan được kia bắt phàm. Về phần Lâm Dao Hương, lại ngay cả nhìn cũng không có nhìn nhiều, đợi Lâm Đa Lộc vừa đi, nàng cũng nhẹ lướt đi.

Lâm Thiên Nhai lập tức đi tới:

- Chúc mừng Lâm Lạc sư đệ, rõ ràng chiếm được gia tộc thượng thức như thế!
- Đúng nha, Xà Huyết Dịch Cốt Đan có thể chống đỡ Tiên Thiên Cảnh võ giả một năm khổ tu, là đan được ở giai đoạn hiện tại đối với chúng ta có trợ giúp lớn nhất!

93. Chương 93: Đổ Mắt. (1)

- Hàng năm chỉ có ở tân niên tế điển đoạt được luận võ đệ nhất nhân mới có thể đạt được trọng thưởng như thế! Lâm Lạc sư đệ, người đến cùng có phải hậu duệ dòng chính của Đa Lộc Trưởng lão hay không a?

Lâm Lạc cũng không rõ, gia tộc đối với hắn tựa hồ cũng quá coi trọng đi!

- Lâm Lạc, đem Xà Huyết Dịch Cốt Đan giao ra đây!

Đúng vào lúc này, năm người bản thổ phái vây quanh tới.

- Dựa vào cái gì?

Bọn người Lâm Lạc tự nhiên không chịu, bản thổ phái này khinh người quá đáng !

- Hừ, tiểu tử người đối với gia tộc có cống hiến gì, dựa vào cái gì có thể lấy được ban thưởng một viên Xà Huyết Dịch Cốt Đan!

Bản thổ phái Lâm Thiên Anh nói, hắn là đường đệ của Lâm Thiên Vũ.

- Mang thứ đó giao ra đây coi như xong, nếu không, các người sẽ ở trên giường nằm một tháng a!

- Ha ha ha!

Năm người Bản thổ phái cũng là cười lớn.

- Bớt nói nhảm đi, nhanh đem đan dược giao ra đây!

Lâm Thiên Nhai là lão đại của phái từ bên ngoài đến, lúc này tự nhiên phải đứng ra nói:

- Lâm Thiên Vũ, các người không cần phải khinh người quá đáng!

- Hừ, chúng ta chính là khi dễ các người thì thế nào? Các người những tạp chủng chi nhánh này, cũng không biết có bao nhiêu là dã chủng, cũng xứng là đệ tử Lâm gia? Nếu như không phải bởi vì các người chia hết đại lượng tài nguyên tu luyện, tu vi tiến cảnh của chúng ta nhất định sẽ nhanh hơn!

Lâm Thiên Vũ cũng đứng ở phía trước, hiện tại thành lão đại hai đại “Bang phái” giảng co.

- Nếu không phải chúng ta những phái từ bên ngoài đến này, Liên thành bốn gia có huy hoàng hôm nay sao? Đừng quên, trong bát Đại Trưởng lão đương nhiệm, chính là có một nửa xuất từ chi nhánh! Người ô nhục chúng ta, chính là ô nhục bốn vị Trưởng lão này!

Lâm Thiên Nhai lạnh lùng nói ra.

- Lấy mấy phé vật các người, cũng xứng cùng vài vị Trưởng lão sánh vai?

Lâm Thiên Vũ mặt lộ vẻ khinh thường.

- Nhiều lời vô ích, vậy thì xem nắm tay người nào lớn!

- Đánh thì đánh, sợ người chắc!

Song phương đều là hùng hổ.

Một phương Lâm Thiên Vũ là trước kia chưa từng có thua quá, tự nhiên không có sợ hãi; mà bọn người Lâm Thiên Nhai có Lâm Lạc gia nhập liên minh, nhiều hơn một nhân viên phụ trợ cường lực, đồng dạng là tin tưởng tăng nhiều, muốn đến rửa sạch sỉ nhục.

- Đi diễn võ trường!

Song phương đều nhanh bước đi.

Bọn họ đều là tu vi Tiên Thiên Cảnh, nếu đánh nhau ở đây mà nói, cái đại viện này trong nháy mắt sẽ biến thành một mảnh phế tích!

Lâm Lạc giữ im lặng, chỉ là theo mọi người cùng một chỗ đi diễn võ trường.

- Xem ra, bản thổ phái cùng phái từ bên ngoài đến rất mâu thuẫn, còn xa xa ngoài ý tưởng của ta!

- Tình huống như vậy, gia tộc không có khả năng không biết, nhưng vẫn mặc kệ phát triển, xem ra cũng là có ý cảm cái này đến tôi luyện song phương. Dù sao cạnh tranh càng kịch liệt, càng có thể kích thích tiến bộ!

Đi đến diễn võ trường, song phương phân biệt rõ ràng, mỗi người đằng đằng sát khí.

Nơi này là một mảnh đất trống rất lớn, phương viên chỉ ít có trăm trượng, bốn phía bày đặt từng khung binh khí. Nhưng ngoại trừ pháp khí, binh khí bình thường đối với võ giả Tiên Thiên Cảnh trở lên một chút dùng cũng không có, những binh khí kia tự nhiên là chuẩn bị cho võ giả bình thường, dù sao Liên thành Lâm gia võ giả Tiên Thiên Cảnh trở lên cũng chỉ có hai trăm, càng nhiều tộc nhân đều ở trình tự Hậu Thiên!

- Lâm Lạc sư đệ, người chỉ cần bảo vệ tốt chính mình, cùng tiến hành trị liệu cho chúng ta là được!

Lâm Thiên Nhai bắt đầu phân công nhiệm vụ.

- Lâm Bình, Lâm An sư đệ, các người phòng thủ cánh tả, Mạch Dương sư đệ cùng ta bên cánh phải tiến công!

- Ân!

Sau một hồi giằng co, mười người hai bên đồng thời hướng đối phương vọt tới, một hồi đại chiến trong nháy mắt bộc phát.

Tuy Lâm Lạc đứng dựa vào sau một ít, nhưng cũng không có kém quá nhiều, dù sao cho dù Mộc hệ võ giả không có lực công kích cường đại nhất, nhưng vẫn là nhất danh võ giả, mà số mệnh võ giả chính là chiến đấu!

Bất quá, Lâm Lạc cũng vừa học được Phù Ảnh Thuật, còn không tính vũ kỹ công kích, đánh nhau cũng chỉ có thể cật lực.

Bùm! Bùm! Bùm!

Thập đại Tiên Thiên Cảnh cao thủ phát sinh đại chiến, tràng diện kịch liệt vô cùng.

Bởi vì Lâm Thiên Vũ không có sử dụng Thanh Hồng Kiếm, chiến lực song phương không có kém quá nhiều. Bất quá, dù sao Lâm Thiên Vũ chính là tu vi Tiên Thiên Cửu Trọng Thiên đỉnh cao, ở trên cảnh giới là cao nhất, cũng kéo phương Lâm Thiên Vũ chiếm cứ thượng phong tương đối.

Nhưng mà tuy Lâm Lạc còn không bắt luận vũ kỹ tính công kích gì, nhưng Vạn Mộc Chi Xuân vẫn là phát huy ra tác dụng tương đối lớn, càng không ngừng khôi phục thương thể cho thành viên bị thương. Cái này rất giống hai quân chiến tranh, một mặt có tiếp tế, một phương khác mặc dù không có, nhưng chỉ cần không phải ưu thế áp đảo, phương có tiếp tế cuối cùng nhất sẽ lấy được thắng lợi cuối cùng.

- Trước tiên xử lý tiểu tử kia!

Lâm Thiên Vũ phần nộ quát.

Võ giả tôn trọng lực lượng, yêu mến tiến công, bởi vậy người tu luyện Mộc hệ công pháp tương đối ít, ít nhất trước khi Lâm Lạc tới, bên trong Đằng Long Viện là không có người nào tu luyện Mộc hệ công pháp,

cũng làm cho thói quen trực lai trực khứ, hai sóng người đến hiện tại mới ý thức tới nhiều thêm nhân viên phụ trợ, đối với chiến cuộc ảnh hưởng lớn đến cỡ nào!

Lập tức có hai người hướng Lâm Lạc liên thủ công đi, một cái phát tay trong lúc đó đánh ra bằng sương đầy trời, cái khác thì đánh ra một nắm tay kim sắc, giống như một tòa núi nhỏ hướng Lâm Lạc oanh tới.

- Bảo vệ Lâm Lạc sư đệ!

Lâm Thiên Nhai vội vàng rống to, một bên gắt gao quần lấy Lâm Thiên Vũ.

Lâm Lạc thét dài một tiếng, Phù Ảnh Thuật phát động, thân hình lập tức rất nhanh di động lên, dễ dàng tránh được hai người cùng đánh của đối phương, đồng thời song quyền một kích, đã phát động phản kích.

- Di?

Hai người kia đều là hừ nhẹ một tiếng, thật không ngờ tốc độ của Lâm Lạc sẽ nhanh như vậy. Nhưng kinh nghiệm chiến trận của hai người rất phong phú, lập tức đem mình bảo hộ cẩn thận, thành thật, hai quyền của Lâm Lạc phân biệt bị bọn họ chống đỡ.

Lâm Lạc vừa chạm vào liền đi, Phù Ảnh Thuật triển khai, linh hoạt như người cá, nhanh như thiểm điện.

Nhưng hai người này đều là dưới chân run lên, không tự chủ được đều thối lui ba bước.

Chứng kiến cảnh này, tất cả mọi người đều sửng sốt. Phải biết rằng hai người này một người là Tiên Thiên lục trọng thiên, một người là Tiên Thiên tứ trọng thiên, đều là ở Trung Thừa Cảnh, mà Lâm Lạc rõ ràng là Tiên Thiên tam trọng thiên, chỉ là Tiểu Thừa Cảnh mà thôi, rõ ràng có thể lực địch Trung Thừa Cảnh, cái này quá không thể tưởng tượng a!

Trong Tiểu cảnh giới, mỗi một trọng thiên lực lượng chênh lệch có hạn, nhưng tiểu cảnh giới cùng tiểu cảnh giới trong lúc đó, lực lượng này chênh lệch ít nhất là gấp ba! Lâm Lạc lấy một địch hai rõ ràng không có rơi vào hạ phong, điều này có thể không sợ hãi người sao?

Nhưng bọn họ hấn ngạc nhiên thì ngạc nhiên, nhưng ai cũng không có hướng phương diện năm hệ cùng tu mà suy nghĩ!

94. Chương 94: Đổ Mắt. (2)

Chủ yếu là bọn họ cho rằng không ai sẽ “Ngu xuẩn” như vậy, chuyên tu một hệ cũng không nhất định có thể đạt tới vô đạo đỉnh phong, huống chi là năm hệ cùng tu !

Trên thực tế, tuy năm hệ cùng tu uy lực mạnh nhất, nhưng cảnh giới tăng lên thật sự quá chậm ! Hai võ giả điều kiện giống nhau, một cái chuyên tu một hệ, một cái Ngũ hành cùng tu, như vậy thời điểm võ giả Ngũ hành cùng tu đạt tới Tiên Thiên Cảnh, tự xưng là cùng giai vô địch, nói không chừng võ giả chuyên tu một hệ đã đạt đến Thanh Huyền Cảnh Đại Viên Mãn, tùy tiện một cái tát liền đem năm hệ cùng tu giết chết!

Võ giả, truy cầu là cảnh giới, nếu là cùng giai vô địch nhưng cảnh giới thông thả mà nói, loại vô địch này có cái rắm dùng?

Nhưng ai bảo bọn họ gặp Lâm Lạc là quái thai chứ!

Lâm Lạc Ngũ hành chỉ lực cùng chuyển, tuy hấn còn không có học được Hỏa Long Quyền, không cách nào dẫn động Hỏa linh khí hình thành công kích đặc thù, nhưng lực lượng lại đột phá Tiểu Thừa Cảnh, đạt đến Trung Thừa Cảnh đỉnh phong, đủ để khí lực va chạm hai người kia.

Hơn nữa thân hình hấn linh động, căn bản không có sợ hãi vũ kỹ của đối phương, chính xác là như cá gặp nước, linh động tự nhiên.

- Các người tránh ra, ta tới đối phó hấn!

Lâm Thiên Anh hét lớn một tiếng, tu vi hắn là Tiên Thiên thất trọng thiên, dĩ nhiên tiến nhập Đại Thừa Cảnh, có thể ổn áp Lâm Lạc.

- Lâm Thiên Anh, đối thủ của ngươi là ta!

Lâm Mạch Dương cũng hét lớn một tiếng, hắn là cao thủ thứ hai của phái từ bên ngoài đến, gần với Lâm Thiên Nhai nhất, tu vi đồng dạng là Tiên Thiên thất trọng thiên, cùng Lâm Thiên Anh có thể nói là lực lượng ngang nhau.

Mà bản thổ phái ngoại trừ Lâm Thiên Vũ là Cửu Trọng Thiên đỉnh phong, Lâm Thiên Anh là thất trọng thiên ra, ba người còn lại đều là Trung Thừa Cảnh, không cách nào đối với Lâm Lạc tạo thành uy hiếp.

Thế cục từng chút nghiêng về hướng phái từ bên ngoài đến, có Lâm Lạc Vạn Mộc Chi Xuân làm tiếp tế, phái từ bên ngoài đến là càng đánh càng hăng, vô luận là ở thực lực hay là khí thế, đều chậm rãi áp đảo bản thổ phái!

- Khốn kiếp!

Lâm Thiên Vũ kêu to một tiếng, chỉ thấy một đạo hàn quang hiện lên, một thanh trường kiếm toàn thân thanh sắc đột nhiên từ trong cơ thể của hắn bắn ra, bị hắn cầm trong tay, một cỗ khí thế cường đại lập tức cuộn cuộn di động.

- Thanh Hồng Kiếm!

Tất cả mọi người đều kinh hô một tiếng, đồng thời ngừng đánh nhau.

- Lâm Thiên Vũ ngươi điên rồi, dám đối với đồng tộc đệ tử sử dụng pháp khí!

Lâm Thiên Nhai vừa giận vừa sợ, không thể tưởng được Lâm Thiên Vũ cư nhiên thua không nổi như thế, lại đem pháp khí thanh toán đi ra! Gia tộc chính là nghiêm lệnh, cấm đồng tộc tranh đấu sử dụng pháp khí!

- Lưu Xà Huyết Dịch Cốt Đan lại, lập tức biến, nếu không, đừng trách ta không khách khí!

Lâm Thiên Vũ đằng đằng sát khí nói.

Bốn người Lâm Thiên Nhai đều là mặt lộ vẻ khó xử, Lâm Thiên Vũ vốn là Tiên Thiên Cửu Trọng Thiên đỉnh phong, lại có pháp khí chi trợ, chiến lực thẳng tiến Tiên Thiên Đại Viên Mãn Cảnh, căn bản không phải bọn họ có khả năng chống đỡ!

Nhưng Xà Huyết Dịch Cốt Đan là trân quý bậc nào, nếu tặng cho bọn hắn mào nói, phái từ bên ngoài đến cùng bản địa phái chênh lệch sẽ càng kéo càng lớn, sau đó càng chịu lấy bọn họ khi nhục!

- Đủ rồi!

Đúng lúc này, một mỹ phụ nhìn về phía trên chỉ vẹn vẹn có hơn 40 tuổi hiện ra trong tràng, tràn đầy khí chất ung dung đẹp đẽ.

- Gặp qua Thất trưởng lão!

Bọn người Lâm Thiên Vũ, Lâm Thiên Nhai toàn bộ cung kính thi lễ.

- Thiên Vũ, ngươi không nhớ rõ gia quy sao?

Mỹ phụ này đúng vậy nữ tính duy nhất trong Lâm gia Bát đại Trưởng lão, tên là Lâm Sương Hoa, đã gần hai trăm tuổi, tu vi Niết Âm nhị trọng thiên!

Lâm Thiên Vũ thu hồi Thanh Hồng Kiếm nói:

- Thiên Vũ biết sai, xin Thất trưởng lão trách phạt!

- Hừ, niệm tình ngươi biết sai, đi Bằng Long động tu hành một tháng, trong lúc này không được đi ra, nếu không thời hạn diện bích tăng gấp bội!

Lâm Sương Hoa lạnh lạnh nói ra.

- Đệ tử tuân mệnh!

Lâm Thiên Vũ hướng Lâm Sương Hoa thi lễ, thân hình nhấp nhô, tự nhiên là đi cái gì Bằng Long động chịu phạt .

- Luận bàn có thể, nhưng các người đều là Lâm gia đệ tử, là huynh đệ máu mủ tình thâm, các người thủy chung phải nhớ rõ điểm này!

Lâm Sương Hoa ngược lại nhìn về phía mọi người Lâm Lạc, thành khẩn nói.

- Đệ tử minh bạch!

Bọn người Lâm Thiên Nhai đều trả lời.

Lâm Sương Hoa gật gù đầu, thân hình run lên, tất cả mọi người không có thấy rõ nàng là rời đi như thế nào, dĩ nhiên biến mất vô tung.

- Cao tăng gia tộc quả nhiên thời khắc đều chú ý tình huống Đằng Long Viện, chúng ta những người này coi như là hi vọng gia tộc, nói không chừng tiếp qua một trăm, hai trăm năm, nơi này sẽ có một số người là Trưởng lão trong gia tộc!

Trong lòng Lâm Lạc thầm nghĩ.

Đã không có Lâm Thiên Vũ, bản địa phái tự nhiên không có khả năng lại náo, đây cũng là lần đầu phái từ bên ngoài đến cùng bản địa phái đối kháng lấy được thượng phong, bốn người Lâm Thiên Nhai đều vui mừng quá đỗi, liền khen Lâm Lạc là phúc tinh, càng là đối với hắn có thể dùng tu vi Tiểu Thừa Cảnh kiên cường giữ Trung Thừa Cảnh mà ngạc nhiên không thôi.

Trở lại trong phòng, Lâm Lạc ăn Xà Huyết Dịch Cốt Đan, bắt đầu luyện hóa được lực.

Nơi này cao thủ nhiều như mây, làm cho Lâm Lạc sinh ra cảm giác áp bách cự đại, hắn phải hết mọi khả năng tăng thực lực lên! Bản thổ phái cùng phái từ bên ngoài đến tranh đấu, bởi vì sự gia nhập của hắn mà càng thêm kịch liệt, Lâm Thiên Vũ thậm chí té ra Thanh Hồng Kiếm chưa từng có vận dụng qua!

Tuy lần này có Thất trưởng lão hóa giải nguy cơ, nhưng tổng sẽ có tình huống ý ngoài muốn xuất hiện, mà Lâm Lạc tuyệt không nguyện ý đem tánh mạng của mình ký thác vào trên tay người khác!

Phải nắm chặt thời gian mau chóng tăng lên thực lực của mình !

Bất quá, Xà Huyết Dịch Cốt Đan này hương vị thật đúng là cực kỳ khó ăn, vừa đắng lại chát, còn có một mùi máu tanh! Sau khi tiến vào trong bụng, được lực lập tức hóa thành một hỏa Long, các nơi trong người bốc lên, toàn thân nóng rực, cả người thật giống như một khối sắt đốt hồng!

Hắn cắn thủ tâm thần, Hồn Độn Dung Lô vận chuyển, bắt đầu luyện hóa được lực trong cơ thể!

Ông!

Tử Đỉnh trong thức hải khẽ run lên, được lực lập tức hóa thành vô số đạo hỏa quang lốm đốm, từng cái tan tiến mỗi một mạch máu, mỗi một tế bào trong thân thể của hắn.

Tiên Thiên chi lực giống như sóng dữ triều dâng, năm hệ công pháp của Lâm Lạc đều đã đạt đến Tiên Thiên tam trọng thiên đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa liền có thể tiến giai tứ trọng thiên! Mà được lực của một khóa Xà Huyết Dịch Cốt Đan tương đương với Tiên Thiên Cảnh võ giả khổ tu một năm, có lực lượng khổng lồ như vậy tích lũy, hắn lập tức có tư cách trùng kích Tiên Thiên tứ trọng thiên.

Lúc trước hắn ở Anh Linh Điện đột phá, chính là giác ngộ suốt ba ngày, hơn nữa rút lấy thần ý của Khuy Linh Cảnh cường giả, có tích lũy thâm hậu như vậy, mới có thể một hơi phá tan bình cảnh Tiên Thiên Cảnh tam trọng!

95. Chương 95: Trùng Kích Tứ Trọng Thiên. (1)

Giác ngộ, đây chính là trạng thái mà võ giả tha thiết mơ ước. Một khắc giác ngộ đủ chống đỡ mấy tháng khổ tu, Lâm Lạc giác ngộ suốt ba ngày, đủ để vượt qua người khác mấy chục năm tu hành, mới có thể nắm hệ chung chuyển, liền phá tam trọng thiên!

Mà Tiên Thiên tứ trọng thiên lại vượt qua một tiểu cảnh giới, nếu so với tam trọng thiên trước càng khó có thể đột phá! Hơn nữa được lực của Xà Huyết Dịch Cốt Đan là một chút phát huy ra tới, ít nhất trước mắt được lực còn chưa đủ để trợ giúp Lâm Lạc phá tan thành lũy tứ trọng thiên!

Tích lũy, tích lũy, tích lũy!

Đan được liên tục không ngừng phóng thích được lực, bị Hỗn Động Dung Lô nhanh chóng luyện hóa, hình thành lực lượng bản thân của hắn.

Nếu như không có Hỗn Động Dung Lô, được lực viên đan được này muốn toàn bộ phát huy ra mà nói, ít nhất phải mất ba ngày! Nhưng Hỗn Động Dung Lô là cường đại cỡ nào, chỉ là một nén hương thời gian, liền đem tất cả được lực toàn bộ chuyển hóa thành Tiên Thiên chi lực!

Bắt đầu trùng kích!

Oanh!

Tích lũy cường đại thoáng cái phá tan bình cảnh vô hình của Tiên Thiên tứ trọng thiên, đầu tiên là Hỏa hệ, tiếp theo là Thủy hệ, Kim hệ, Mộc hệ, Thổ hệ, Ngũ Hành công pháp từng cái tiến nhập Tiên Thiên tứ trọng thiên, Trung Thừa Cảnh!

Lâm Lạc không có đứng dậy, mà là vận chuyển Tiên Thiên chi lực, cảm nhận lực lượng tăng vọt, mau chóng thích ứng.

- Xà Huyết Dịch Cốt Đan cố nhiên là linh đan, bất quá quá mức trân quý, gia tộc không có khả năng thường xuyên lấy ra ban thưởng!

- Cái gọi là cầu người không bằng cầu mình, ta phải mau chóng tìm được Ngũ hành tinh hoa, như vậy mới có thể nhanh chóng tăng lên!

- Nghe nói đấu giá hội nơi này cái gì cũng có thể bán, có thể đi chỗ này thử thời vận! Bất quá, trên người của ta chỉ có một vạn lượng ngân phiếu, Lâm Thiên Vũ này mua một thanh pháp khí liền xài chín ức lượng hoàng kim, chút tiền ấy chỉ sợ cũng mua không được cái gì có giá trị!

- Nơi này Tăng Nguyên Đan căn bản không đáng tiền, Thạch Căn Thảo một chút cũng không có tác dụng, ta phải tìm kiếm phương pháp kiếm tiền mới!

- Đúng rồi, vô luận ở đâu, đan dược luôn đáng giá nhất! Trong tay của ta có Luyện Đan Thủ Trát của Ngô Bạch Thạch, nếu học được luyện đan thuật, đây không phải là tài nguyên cuộn cuộn rồi sao?

Tính cách Lâm Lạc chính là nghĩ đến liền làm, lập tức đem Tử Đinh tế ra, từ trong thân đỉnh lấy ra bản Luyện Kim Thủ Trát, lần đầu tiên bắt đầu lật xem.

Đây là Ngô Bạch Thạch chuẩn bị cho truyền nhân của mình, bởi vậy ngay từ đầu chính là được liệu trong thuật luyện đan cơ bản nhất, rèn luyện được liệu, khống chế Đan Hỏa, đây là đặt nền móng, đơn giản nhất nhưng qua loa không được.

Sau khi xem xét, Lâm Lạc cuối cùng biết rõ vì cái gì đan sư ít như vậy.

Đầu tiên, muốn luyện đan phải cùng tu Hỏa, Mộc hai hệ! Chỉ là yêu cầu này cũng đủ đào thải chín thành chín người!

Tu Hỏa, là vì khống chế nhiệt độ Đan Hỏa, mà tu Mộc, là vì tôi luyện được lực. Đương nhiên, cửa ải này thật ra có thể dùng người khác làm thay. Nhưng luyện đan đối với được lực pha trộn cho cân đối có yêu cầu nghiêm khắc tuyệt đối, mà được lực lại là phi thường dễ dàng phát huy, trừ khi người tôi luyện được lực và người luyện đan phối hợp ăn ý, bằng không rất dễ dàng chậm một bước hoặc nhanh một bước, làm cho được lực pha trộn mất cân đối, cuối cùng tạc lố!

Lâm Lạc trước đưa tay lật ra mấy lần, cuối cùng tập trung trước học luyện chế hai loại đan dược là Trú Nhan Đan cùng Tú Nghiên Đan.

Trú Nhan Đan có thể làm cho dung mạo nữ tính thường trú, mà Tú Nghiên Đan có thể làm cho dung quang nữ tính toả sáng, chỉ là hai cái tác dụng này, liền quyết định hai loại đan dược này tất nhiên sẽ nóng nẩy! Mà trọng yếu hơn là, dược liệu luyện chế hai loại đan dược này cũng không sang quý, có thể làm cho Lâm Lạc tiêu xài một vạn lượng bạc đến tiến hành “huấn luyện” .

Hắn trước mua một đám thảo dược giá rẻ nhất đến luyện tập tới luyện dược lực, sau khi thuần thực, lại đi mua một lò đan, tiếp tục luyện tập khống chế Đan Hỏa, này vừa đến vừa đi, rất nhanh chính là nửa tháng thời gian trôi qua .

...

- Tiểu tử kia rõ ràng học luyện đan?

Một đám Trưởng lão sau khi nghe được tin tức này, trong khoảng thời gian ngắn đều là ngáy ngẩn cả người.

- Sao không làm việc đảng hoàng như thế được!

Lông mày nhỏ nhắn của Lâm Sơng Hoa nhảy lên, lộ ra một vẻ giận dữ. Ở trong mắt một đám cường giả bọn hắn, luyện đan tự nhiên thuộc về bàng môn tả đạo, đây là thế giới thuộc về võ giả, chỉ có thực lực cường đại mới có thể giữ lấy hết thảy!

Đan dược xác thực trọng yếu, nhưng có thể cho những tộc nhân không có thiên phú tu luyện kia đi học! Đảng Long Viện đệ tử đều là nhân tài ưu tú nhất của gia tộc, tu luyện là sứ mạng duy nhất của bọn hắn, sao có thể đem tinh lực hao phí ở chút ít bàng môn tả đạo!

- Không sao, luyện đan cần Mộc, Hỏa song hệ cùng tu, tiểu tử kia rất nhanh sẽ đựng cái đầu rơi máu chảy, sau đó tự mình buông tha cho !

Lâm Đa Lộc mỉm cười, hắn cùng với Lâm Lạc tiếp xúc được nhiều nhất, đối với thái độ làm người của Lâm Lạc cũng có chỗ hiểu rõ, tin tưởng tiểu tử kia không thể nào là một gia hỏa không hiểu chuyện.

- Chỉ hy vọng như thế!

...

Đối với Lâm Lạc mà nói, đóng cửa khổ tu cũng không có ý nghĩa gì, hắn Ngũ hành cùng tu, cũng phải năm hệ cùng ăn, không có khả năng đi đơn độc tu một hệ, nếu không Ngũ Hành mất cân đối mà nói, hắn sẽ xuất hiện vấn đề cự đại!

Vô luận là song hệ hay là tam hệ, tứ hệ, năm hệ cùng tu, đây đều là mũi tên khai cung không quay đầu, một khi bắt đầu cũng chỉ có thể đi lên phía trước! Tuy lúc ấy Lâm Lạc cũng không biết điểm này, nhưng cho dù lặp lại một lần, hắn cũng sẽ làm ra lựa chọn đồng dạng!

Bởi vì hắn có Hỗn Độn Dung Lô!

Cùng với bế quan khổ luyện, không bằng nhiều lợi nhuận chút ít tiền, đổi lấy Ngũ hành tinh hoa, để tăng tu vi lên, đây chính là ý nghĩ của Lâm Lạc. Này cùng với lúc ở Bạch Dương trấn dùng Cẩm Tự phá nguyên phối của Thạch Căn Thảo, mặc dù quá trình là kiếm tiền, nhưng mục đích cuối cùng nhất vẫn là tu luyện!

Điểm này, Lâm Lạc chưa từng có quên.

Lại là nửa tháng sau, Lâm Lạc cảm giác mình không sai biệt lắm có thể thử nghiệm thoáng cái luyện đan chính thức.

Mà nhiều ngày như vậy xuống, hắn cũng biết trở thành một hạch tâm đệ tử gia tộc có thể hưởng thụ đến tài nguyên tu luyện kinh khủng bậc nào!

Đầu tiên chính là Thiên Tinh Thạch hắn một tháng trước cùng Xà Huyết Dịch Cốt Đan chung một chỗ lấy được!

Trong Thiên Tinh Thạch ẩn chứa thiên địa linh khí nồng đậm vô cùng, trực tiếp hấp thụ linh khí trong đó tiến hành luyện hóa mà nói, có thể khiến cho tốc độ tu hành của võ giả đề cao ít nhất gấp ba! Đối với võ giả mà nói, tốc độ tu luyện càng nhanh, ý nghĩa càng có thể ở trước khi thọ nguyên khô cạn đột phá đến một cảnh giới mới, lần nữa có thêm trăm năm thọ nguyên!

Tuần hoàn như thế, đây là hiệu ứng như một quả cầu tuyết!

96. Chương 96: Trùng Kích Tứ Trọng Thiên. (2)

Nhưng mặc dù Thiên Tinh Thạch đối với võ giả có tác dụng tính quyết định, nhưng sản lượng này thật sự quá ít!

Cả Đại Thông quốc chỉ có một quặng mỏ Thiên Tinh Thạch, hơn nữa còn là cùng Tam đại Hạ Nguyên quốc khác chia xẻ! Đại Thông quốc tổng cộng có thể phân đến mấy trăm khối, còn phải ở trong tứ đại gia tộc tiến hành phân phối, lại lưu một ít cho gia tộc phụ thuộc, có thể phân đến trong tay Lâm gia, hàng năm bất quá trăm khối.

Bất kể là Niết Âm, Thanh Huyền hay là Tiên Thiên, Hậu Thiên, cũng có thể mượn nhờ Thiên Tinh Thạch đến gia tộc tu hành, Lâm gia lại nhiều người như vậy, Thiên Tinh Thạch căn bản phân không đến! Nhưng làm hạch tâm đệ tử của Đăng Long Viện, mỗi tháng có thể cố định được đến hai khối Thiên Tinh Thạch, riêng một điểm này có thể làm cho tất cả đệ tử Lâm gia gọt nhọn đầu muốn đi vào Đăng Long Viện!

Bất quá, tuy Hồn Độn Dung Lô của Lâm Lạc cường đại, nhưng đối với Thiên Tinh Thạch lại không có tác dụng gì, thật giống như Hồn Độn Dung Lô cũng vô pháp gia tốc thu nạp thiên địa linh khí bốn phía. Bởi vậy, Lâm Lạc đối Thiên Tinh Thạch cũng không phải coi trọng như thế nào.

Nhưng Thiên Tinh Thạch còn có cực phẩm, thượng phẩm, trung phẩm, hạ phẩm chi phân, hạ phẩm Thiên Tinh Thạch chỉ có thể làm cho tốc độ tu hành của võ giả gia tăng gấp ba, mà cực phẩm Thiên Tinh Thạch thì là mười lăm lần! Nếu là mười lăm lần mà nói, Lâm Lạc cảm thấy miễn cưỡng có thể dùng!

Đáng tiếc, Đại Thông quốc này chỉ có một quặng mỏ Thiên Tinh Thạch duy nhất, cũng chỉ có thể sản xuất hạ phẩm Thiên Tinh Thạch.

Ngoại trừ Thiên Tinh Thạch ra, hạch tâm đệ tử không sai biệt lắm cách mỗi vài ngày đều có thể ăn thịt Tiên Thiên mãnh thú!

Tuy cái này cũng không có thể trực tiếp tăng lên lực lượng võ giả, nhưng có thể gia tăng khí lực võ giả, là vật phi thường hữu dụng! Hơn nữa cung cấp một ít đan dược, đãi ngộ đệ tử Đăng Long Viện tu luyện làm ồi Lâm gia tộc nhân đều là ghen ghét đến con mắt đỏ lên!

. . .

Lâm Lạc mua đến đại lượng dược liệu luyện chế Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan, bắt đầu hành trình luyện đan.

Thất bại, thất bại, thất bại!

Trước khi không có bắt đầu, hắn học lý thuyết rất rõ ràng, khi nào thì phóng dược liệu gì, dùng bao nhiêu phần hỏa lực, hắn đều rõ ràng, nhưng thực sự bắt đầu, hắn liền luống cuống tay chân, một hồi quên cái này một hồi quên cái kia, một mực phạm sai lầm.

Nhưng kiên nhẫn là ưu điểm lớn nhất của Lâm Lạc, hắn không nóng không vội, từng chút sửa lại khuyết điểm của mình, tiến bộ rõ ràng.

- Lâm Lạc sư đệ, người còn đang luyện đan?

Lâm Bình đi tới trong phòng Lâm Lạc, nghe mùi khét gay mũi, không khỏi lắc đầu liên tục, trong nội tâm quả thực không rõ ràng lắm Lâm Lạc đến tột cùng là nghĩ như thế nào, rõ ràng ở Đằng Long Viện học luyện đan!

Hắn và bọn người Lâm Thiên Nhai khuyên qua Lâm Lạc, nhưng Lâm Lạc tựa hồ là quyết tâm, mặc cho bọn hắn khuyên như thế nào đều là vô dụng, chỉ có thể mặc cho hắn tự nhảy. Việc này, còn làm cho người bản thổ phải cười liên tục.

- Ân!

Đầu Lâm Lạc cũng không có giờ lên, hắn hiện tại đã là rơi vào ý cảnh, dần dần nắm giữ đến bí quyết trong đó.

Lâm Bình thở dài, nên khuyên hắn cũng khuyên qua nói:

- Bất quá bốn ngày nữa chính là tam công chủ sinh nhật mười bảy tuổi, Hoàng Đế Bệ hạ chuẩn bị đại yến mời tam đại gia tộc chúng ta, chúng ta đều ở trong hàng ngũ được mời, người làm xuống chuẩn bị, đến lúc đó đừng thất lễ, dù sao, chúng ta đi ra ngoài đều đại biểu cho Lâm gia!

- A!

Lâm Lạc vẫn không có động tĩnh gì.

Lâm Bình lại là thở dài một tiếng, muốn nói cái gì, lại muốn nói lại thôi, xoay người ly khai.

- Tam công chủ sinh nhật?

Trong nội tâm Lâm Lạc vừa động.

- Nếu ta đem Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan làm hạ lễ, này không cần ta đi làm tuyên truyền, tất cả mọi người sẽ tranh nhau hướng ta mua sắm đan dược!

- Nên trong bốn ngày, ta nhất định phải luyện ra Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan!

. . .

Đại Thông quốc Hoàng thất là Mộ Dung thị, đương kim Hoàng Đế là Mộ Dung Khải, tu vi Niết Âm ngũ trọng thiên, thống trị Đại Thông quốc đã hơn một trăm năm. Vị Hoàng Đế phong lưu này dưới gối nhi tử vô số, nhưng nữ nhân chỉ có ba cái, mỗi người đều được hắn yêu thương không thôi.

Đại công chủ, nhị công chúa từ vài thập niên trước đã lập gia đình, mà tam công chúa Mộ Dung Tiêm Tiêm chỉ mới có mười bảy tuổi, là con gái mà Hoàng Đế Bệ hạ sủng ái nhất.

Mà Mộ Dung Tiêm Tiêm mặc dù mới chỉ có mười bảy, cũng đã mỹ danh lan xa, người hiểu chuyện đem Lâm gia Lâm Dao Hương, Ngô gia Ngô Uyển Nguyệt, Tôn gia Tôn Yến Nhi cùng Mộ Dung Tiêm Tiêm tịnh xưng là Liên thành tứ mỹ.

Mặt khác, Lâm Thiên Vũ, Mộ Dung Bạch, Tôn Đông Dương, Ngô Tử Phi tất bị xưng là Liên thành tứ kiệt.

Vô luận là tứ mỹ hay là tứ kiệt, đều là một loại khẳng định đối với thực lực! Đây là một thế giới chỉ nhìn thực lực, không có lực lượng cường đại, lớn lên đẹp như thế nào, lại anh tuấn ra sao cũng chỉ là cái rắm!

Thi Vận Lâu, tửu lầu chất lượng cao nhất của Liên thành, động một chút là tiêu phí ngàn lượng Bạch Ngân tính toán, là nơi tiêu thụ tiền lớn nhất ngoại trừ đồ phùng (*sòng bài), đấu giá hội, Hồng Ngọc các (* có lẽ là thanh lâu a).

Nơi này cũng không phải là người thường có tiền có thể vào, còn phải có thân phận cùng địa vị tương ứng.

Thi Vận Lâu phân bốn tầng, tầng dưới cùng tiếp đãi phú thương bình thường, lầu hai là quan viên trong triều đình, lầu ba là đệ tử võ đạo thế gia. Mà lầu bốn mà nói, thì chỉ có nhân vật có thực quyền của Mộ Dung, Lâm, Tôn, Ngô tứ đại gia tộc mới có phòng, chuyên lưu cho bọn họ!

Lầu bốn, bốn người trẻ tuổi ngồi ở một bàn vuông, đang uống rượu ngon nói chuyện.

- Lâm huynh, hai ngày trước nghe nói người bị giam Băng Long động, nhanh như vậy đã ra sao?

Mặt thanh niên hướng đông mặt mang mỉm cười nói.

Mà “Lâm huynh” trong miệng hắn, đúng là Lâm Thiên Vũ, đệ tử kiệt xuất nhất trong một đời tuổi trẻ của Lâm gia. Bốn người này chính là Liên thành tứ kiệt, tộc nhân xuất sắc nhất của tứ đại gia tộc, Lâm Thiên Vũ, Ngô Tử Phi, Tôn Đông Dương cùng Mộ Dung Bạch.

Tứ đại gia tộc đã là đối thủ cạnh tranh, lại là đồng minh, quan hệ của bốn vị linh quân một đời tuổi trẻ tương đối tâm đầu ý hợp, không có ngoài ý muốn mà nói, bọn họ sau này đều trở thành Trưởng lão gia tộc, bảo trì quan hệ hữu hảo là phải.

Người trêu ghẹo Lâm Thiên Vũ, là Tôn Đông Dương.

Lâm Thiên Vũ nguyên bản cười đến vui vẻ, nhưng nghe đến lời nói của Tôn Đông Dương, sắc mặt không khỏi tối sầm. Hắn hừ một tiếng nói:

- Một đệ tử chi thứ đáng giận, Thất trưởng lão rõ ràng vì hắn mà phạt ta ở trong Băng Long động một tháng! Nếu không phải tối nay là sinh nhật của Tiêm Tiêm muội tử, ta còn phải đợi ở trong hầm băng chết tiệt nọ!

- A, Đẳng Long Viện các ngươi lại có đệ tử mới?

Mộ Dung Bạch chậm rãi nói ra, thanh âm tuy không lớn, lại có một cỗ khí phách hoàng giả mà ra, làm cho người ta cảm tâm tình nguyện nghe hắn sử dụng.

97. Chương 97: Đi Dự Tiệc Hoàng Cung. (1)

Ba người Lâm, Tôn, Ngô đều là tu vi Tiên Thiên Cửu Trọng Thiên đỉnh cao, mà hắn lại càng tiến một bước, đạt đến Tiên Thiên đại viên mãn, tùy thời khả năng bước ra một bước cuối cùng tiến vào Thanh Huyền Cảnh, là đệ nhất cao thủ một đời tuổi trẻ của Liên thành.

Lâm Thiên Vũ nhẹ gật đầu, trong đôi mắt hiện lên một vẻ căm hận.

Mặc dù là đồng tộc đệ tử, hắn còn không đến mức đối với Lâm Lạc nổi lên sát ý, nhưng bởi vì Lâm Lạc xuất hiện, bản thổ phái lần đầu tiên cùng phái từ bên ngoài đến tranh đấu bị ngăn trở, hắn lại bị phạt đi Băng Long động, đâu có thể nào đối với Lâm Lạc có hảo cảm!

- Ha ha, Lâm huynh, nếu ngươi không có tiện ra tay mà nói, ta sẽ thay ngươi giáo huấn người kia thoáng một chút! Đúng rồi, hắn ngươi tên gì?

Tôn Đông Dương cười nói, không có chút nào đem Lâm Lạc để ở trong lòng.

Bọn họ đều đứng ở Tiên Thiên đại thừa cảnh đỉnh phong, quả thật có tư cách bao quát một đời tuổi trẻ cùng thế hệ.

- Lâm Lạc!

Lâm Thiên Vũ cắn răng nói ra.

...

Tháng sáu, đúng là lúc nóng nhất giữa hè, cho dù đến buổi tối cũng y nguyên thời tiết nóng không thôi, sóng nhiệt tập người.

Bất quá đối với võ giả Tiên Thiên Cảnh mà nói, chỉ cần Tiên Thiên chi lực vận chuyển, liền có thể đem sóng nhiệt khu ra bên ngoài thân thể. Hàn thử bất xâm, đây là năng lực tối thiểu nhất của võ giả Tiên Thiên Cảnh. Mà đối với Hỏa tu vũ giả mà nói, loại trời nóng này càng lợi cho bọn họ tu hành, Hỏa linh lực trong không khí đặc biệt tràn đầy, vượt xa những mùa khác.

Ngày mười chín, Lâm Lạc cùng mười tên tộc nhân khác của Đằng Long Viện leo lên xe ngựa, cùng một chỗ tiến nhập Hoàng cung.

Tuy một chiếc xe ngựa ngồi mười một người, nhưng cho dù lại có nhiều người như vậy tiến đến cũng sẽ không có vẻ chen chúc, có thể thấy được chiếc xe ngựa này hoa lệ rộng rãi! Bất quá, bản thổ phái cùng phái từ bên ngoài đến mâu thuẫn nặng nề, hai bên ngồi là phân biệt rõ ràng, chính giữa là Lâm Dao Hương lạnh lùng, ngăn Sở hà, Hán giới.

Mọi người hai bên không có cùng đối phương nói chuyện, lại đối với Lâm Dao Hương xum xoe, nhưng Lâm Dao Hương thủy chung lạnh lùng như băng, chỉ là ngẫu nhiên mới có thể gạt đầu một cái, nhưng cho dù một động tác như vậy cũng sẽ làm cho người nói chuyện vui vô cùng.

Một đường lung la lung lay, bởi vì Lâm gia là ở vùng ngoại ô Liên thành, thẳng qua hơn nửa canh giờ bọn họ mới rốt cục tới đến Hoàng cung, từng cái xuống xe ngựa.

Xanh vàng rực rỡ, khí thế đường đường!

Lâm Lạc không khỏi tâm sinh cảm khái, quả nhiên là biểu tượng quyền lực đỉnh phong của thế tục, cảnh quan to lớn tráng lệ này tuyệt đối sẽ làm cho người thường sinh lòng kính sợ, không tự chủ được nâng hô hấp, toàn thân không được tự nhiên.

Đây là một loại áp bách thượng vị giả.

Tuy Hoàng thất ở trên đại nghĩa là chủ nhân Đại Thông quốc, nhưng Lâm, Tôn, Ngô tam đại gia tộc ở trên thực lực chính là không yếu chút nào, huống hồ lại chỉ là sinh nhật của một tiểu nữ nhi Mộ Dung gia, vô luận Mộ Dung Khải sủng ái nàng như thế nào, tam đại gia tộc cũng sẽ không quá mức coi trọng.

Bởi vậy, một phương Lâm gia cũng chỉ là xuất động Lâm Không Vũ một nhân vật cao tăng, dẫn đầu bọn tiểu bối Lâm Lạc tới tham gia yến hội. Đây cũng là bình thường, nếu là Lâm Đa Lộc thậm chí Lâm Mặc Sâm đích thân đến mà nói, Mộ Dung gia ngược lại sẽ trận địa sẵn sàng đón quân địch, cho rằng Lâm gia muốn mưu toan soán vị rồi!

Yến hội thiết lập ở Thanh Hoa cung của Mộ Dung Tiêm Tiêm, bọn người Lâm Lạc là thứ hai trình diện, Tôn gia đã tới trước, đồng dạng là mười mấy tuổi trẻ tuổi ngạn, mỗi người đều là tu vi Tiên Thiên Cảnh trở lên.

Bất quá, Thanh Huyền Cảnh tựa hồ là một bình cảnh khó có thể vượt qua, trong tứ đại gia tộc không có người tuấn kiệt nào có thể ở trước ba mươi tuổi đột phá cảnh giới này.

Tuy Lâm gia có bản thổ phái cùng phái từ bên ngoài đến chi phân, nhưng gặp được ngoại nhân lại lập tức thu hồi giằng co, hai nhà đều là dùng ánh mắt khiêu khích nhìn đối phương, chỉ thiếu chút nữa là nắm tay đến lập tức khai chiến.

Mà Lâm Thiên Vũ cùng Tôn Đông Dương cũng chỉ là đối mặt cười cười, liên tục thu hồi ánh mắt. Tuy quan hệ cá nhân bọn họ rất dày, nhưng khi quan hệ đến lợi ích của gia tộc phải lập trường rõ ràng.

Không bao lâu, mười người Ngô gia cũng đến, tuổi trẻ tam đại gia tộc giúp nhau trao đổi ánh mắt, đều là thần sắc bất thiện.

Liên thành đương nhiên sẽ không chỉ có tứ đại gia tộc, chỉ là dùng tứ đại gia tộc này thực lực mạnh nhất mà thôi. Rất nhanh lại có rất nhiều đệ tử gia tộc tuổi trẻ trình diện, Thanh Hoa cung càng ngày càng nóng nhiệt.

Tuy tứ đại gia tộc được xưng bình khởi bình tọa, nhưng Mộ Dung thị có thể chấp chưởng thần khí xã tắc, thực lực xác thực muốn hơn một chút, tự nhiên phải phô trương, cho đến khi tân khách không sai biệt lắm toàn bộ tới đông đủ, lúc này Mộ Dung Tiêm Tiêm mới cùng một hoa giáp lão nhân cùng một đồng cung nữ xuất hiện trong đại điện.

Hoa giáp lão nhân này chính là Đại Thông quốc đương nhiệm Hoàng Đế Mộ Dung Khải, hiển nhiên hẳn là cực kỳ sủng ái nữ nhân này, mới có thể tự mình cùng đi ra. Phải biết rằng vị chủ chính này là Niết Âm Cảnh siêu cấp cường giả, căn bản không có tất yếu xuất hiện ở nơi này, cùng những “Tiểu tử” như Lâm Lạc chung yến, bọn họ còn không có tư cách này!

- Gặp qua Bệ hạ! Gặp qua Tiêm Tiêm công chúa điện hạ!

Tất cả mọi người đồng thời đứng lên thi lễ, không trông nom tứ đại gia tộc tranh đấu gay gắt như thế nào, nhưng mọi người ở bên ngoài vẫn là phải làm được quân quân thần thần.

- Hãy bình thân!

Mộ Dung Khải phát phát tay, ý bảo mọi người không cần đa lễ. Ở đây mọi người không có một người nào, không có một cái nào có tư cách cùng hần bình khởi bình tọa, hần cũng không nói thêm gì, chỉ là đem ái nữ đẩy đi ra, còn mình thì là ngồi vào một bên.

Ban đầu cũng bởi vì có một Niết Âm Cảnh cường giả ở đây, mọi người có vẻ rất là câu thúc, nhưng dù sao bọn hần cũng là người tuổi trẻ, đặc biệt hôm nay Liên thành tứ mỹ đồng thời có mặt, cái gọi là yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, huống chi vẫn là những người này tài, mạo song toàn.

Bầu không khí rất nhanh sống động lên, tứ đại mỹ nữ lập tức thành tiêu điểm trên trường, đặc biệt hôm nay nữ chủ nhân Mộ Dung Tiêm Tiêm, trong tứ đại mỹ nữ lấy nàng tuổi nhỏ nhất, còn mang theo vài phần đáng yêu ngây thơ, hấp dẫn phần đông người chú ý.

Không bao lâu, bộ phận cuối cùng cũng đã tới, mọi người đều lấy ra hạ lễ.

Người tranh một hơi, Phật tranh một nén hương, mọi người ở trên hạ lễ đều là động một phen tâm tư, muốn làm ình đưa gì đó cao hơn một bậc, cái này không chỉ trên mặt có quang, cũng là mặt mũi gia tộc của mình.

Lập tức, đám người rất tự giác dựa theo trình tự bắt đầu tiến lên, từ địa vị thấp nhất bắt đầu, từng cái đem hạ lễ đưa lên. Ngay từ đầu chỉ là một chút tranh chữ đồ trang sức, nhưng càng về phía sau hạ lễ này lại càng trân quý, cùng thực lực gia tộc tăng lễ giả tương tự.

98. Chương 98: Đi Dự Tiệc Hoàng Cung. (2)

- Đông Dương đưa lên hai cây Tử Nguyên Linh Chi, chúc Tiêm Tiêm công chúa tu vi tiến nhanh, sớm ngày đột phá Thanh Huyền Cảnh!

Cuối cùng đến phiên Lâm, Tôn, Ngô đại tam gia tộc, Tôn Đông Dương dẫn đầu đi ra.

- Tử Nguyên Linh Chi, đây chính là thứ tốt, nghe nói ăn vào một cây có thể tiết kiệm vô giả ba tháng khổ tu!

- Tôn Đông Dương một hơi đưa ra hai cây, lần hạ lễ này, nhất định phải dùng hạ lễ hần là trân quý nhất !

- Đúng vậy a, lần này bị Tôn gia đỡ Trạng nguyên !

Mọi người đều nghị luận tới tấp, mà những người Tôn gia kia thì nguyên một đám dương dương đắc ý, tuy Tử Nguyên Ngọc Chi cũng không phải bọn họ đưa ra ngoài, nhưng Tôn Đông Dương đại biểu chính là Tôn gia.

Có Tôn gia đệ tử còn nói:

- Đông Dương đại ca kỳ thật hần là nên ở cuối cùng mới ra tay, bởi như vậy, còn có ai không biết xấu hổ đi ra bêu xấu?

- Ha ha, không biết người Lâm gia, Ngô gia sẽ đưa cái gì, hi vọng không cần phải mất thể diện!

Mà Ngô, Lâm hai đại gia tộc bên này thì biểu lộ khó coi, đây chỉ là sinh nhật yến của Mộ Dung Tiêm Tiêm mà thôi, cũng không phải Hoàng Đế Bệ hạ trăm năm đại thọ, tuy bọn họ xác thực chuẩn bị một ít lễ vật ở trong mắt thường nhân có thể nói kỳ trân, nhưng cái này cũng không có cách nào đánh đồng cùng Tử Nguyên Ngọc Chi!

Tôn gia này thật đúng là cam lòng cho, rõ ràng lấy ra hai cây Tử Nguyên Ngọc Chi trân quý như thế! Bất quá, vì một chút mặt mũi mà ra vật phẩm trân quý như vậy, Tôn gia chưa phát giác ra đây là đánh mặt Bàn Tử sao?

- Tại hạ Lâm Lạc, tặng Tiêm Tiêm công chúa hai hạt đan dược tự mình luyện chế, chúc công chúa điện hạ thanh xuân thường trú, mỹ lệ như tiên!

Ở thời điểm xấu hổ này, Lâm Lạc đột nhiên đứng lên, từ trong lòng lấy ra hai bình ngọc, đi về hướng Mộ Dung Tiêm Tiêm.

Bọn người Lâm Thiên Nhai chính là biết rõ Lâm Lạc vừa mới bắt đầu học tập luyện đan, mới một tháng thời gian lại có thể luyện ra đan dược gì? Cự nhiên còn ở trước mặt tất cả người tuổi trẻ Liên thành gia tộc lấy ra làm hạ lễ, chẳng lẽ là đang nói Lâm gia chán nản đến ngay cả lễ vật bình thường cũng cảm không được sao?

Cái này. . . Mất mặt ném đến nhà a!

Bọn họ toàn bộ đều cúi thấp đầu xuống dưới, thật sự không mặt mũi lại nhìn tình cảnh kế tiếp.

- A, Lâm Lạc ca ca còn có thể luyện đan?

Mộ Dung Tiêm Tiêm tiếp nhận bình ngọc lại không có mở ra, tựa hồ là cấp cho Lâm Lạc vài phần mặt mũi, hiện ra nàng kỳ thật rất có lòng dạ, thấy vậy Mộ Dung Khải ở bên cạnh âm thầm gật đầu.

- Không biết Lâm Lạc thế huynh đưa cho công chúa điện hạ đan dược gì?

Người Tôn gia rất không cam tâm buông tha cơ hội tiếp tục tạo thế, lập tức nhảy ra làm trái lại.

Lâm Lạc thật đúng là lo lắng không có người giúp đỡ cho hắn, bỏ lỡ cơ hội tuyên truyền Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan thật tốt, đối với gia hỏa nhảy ra này, hắn thật sự phải cảm tạ đối phương một phen.

Nhưng biểu hiện ra, Lâm Lạc chỉ là cười nhạt một tiếng nói:

-Chỉ là có Trú Nhan Đan thể thường trú dung nhan cùng Tú Nghiên Đan khiến dung quang người toả sáng mà thôi!

Lời vừa nói ra, yển hội lập tức một mảnh yên tĩnh, kế tiếp chính là một mảnh cười vang.

- Ha ha ha, dưới đời này nào có đan dược thần kỳ như vậy?

- Tiểu tử này muốn ra danh tiếng đến điên rồi, ngay cả loại mê sảng này cũng nói được!

- Còn tự mình luyện, đồ chơi này ngươi dám ăn sao?

- Ta không có ngại mệnh mình dài!

Người Tôn gia này cũng vui vẻ nói:

- Nguyên lai Lâm Lạc thế huynh còn có thể luyện đan, sách, vừa vặn Luyện Đan Đại Sư Trâu Đào tiên bối ở đây, không bằng cho lão nhân gia ông ta đánh giá ‘Linh đan’ ngươi luyện thoáng cái a!

Nghe được lời của hắn, phía dưới lại là một mảnh cười to, mà Lâm gia ngoại trừ Lâm Dao Hương giống như đối với cái gì cũng không quan tâm ra, những người khác là hận không thể đem Lâm Lạc sinh sinh bóp chết!

Trong lòng Lâm Lạc cũng cười to, những người này hiện tại cười đến càng vui vẻ, sau này sắc mặt sẽ càng “dễ xem”! Hắn không sao cả nhún nhún vai nói:

- Vậy kính xin Trâu tiên bối vui lòng chỉ điểm !

Tiểu tử này còn dám như vậy !

Mọi người càng thêm sung sướng, cho rằng Lâm Lạc là ngu ngốc, đều là chờ đợi xem chê cười càng lớn.

- Hừ, lão phu mới không làm loại chuyện tình nhục thân phận này!

Một lúc tuần lão giả nặng nề hừ một tiếng, tuy tu vi của hắn chỉ là Tiên Thiên Cảnh, nhưng nhìn địa phương hắn ngồi lại gần với Lâm, Tôn, Ngô tam đại gia tộc, hiển nhiên ở Đại Thông quốc rất có địa vị.

Hắn chính là Luyện Đan Đại Sư Trâu Đào của Đại Thông quốc, bởi vì điều kiện trở thành đan sư hà khắc, mỗi một vị đan sư đều là thượng khách của các đại gia tộc, mà Trâu Đào lại là tam giai đan sư duy nhất

của Đại Thông quốc, bởi vậy tuy tu vi hắn chỉ có Tiên Thiên Cảnh, lại có được địa vị siêu nhiên, ngay cả Gia chủ tứ đại gia tộc nhìn thấy hắn cũng khách khí.

Nhưng Mộ Dung Tiêm Tiêm lại không muốn làm cho Lâm Lạc quá mức nan kham, dù sao Lâm Lạc là khách nhân, cho dù đưa lễ không phải là chỗ vui của nàng, nhưng mặt mũi Lâm gia vẫn phải bán !

Nàng nhẹ nhàng đi đến Trâu Đào, đem bình thuốc của Lâm Lạc đưa tới, một bên hướng Trâu Đào ra biểu lộ xin giúp đỡ, vừa nói:

- Sư phụ, lão nhân gia đánh giá thoáng cái đi, tuy Lâm Lạc thể huynh tuổi còn trẻ, nhưng nói không chừng ở Đan đạo có thiên phú thì sao!

- Di, Tiêm Tiêm công chúa rõ ràng bái Trâu Đào đại sư làm môn hạ?

- Chẳng lẽ Tiêm Tiêm công chúa là Hỏa, Mộc song tu võ giả?

- Nếu là như vậy, Tiêm Tiêm công chúa này thiên phú thật sự là đáng sợ, mười bảy tuổi có thể đem Hỏa, Mộc song hệ công pháp tu đến Tiên Thiên Cảnh!

- Hắc hắc, đừng quên còn có vị Lâm Lạc thể huynh này, người ta cũng là ‘Đan sư’ đó!

Dưới tràng lại là một mảnh cười vang.

Trâu Đào là thân phận gì?

Người ta tuy chỉ có tu vi Tiên Thiên Cảnh, nhưng chính là tam giai đan sư duy nhất của Đại Thông quốc, địa vị cao cả, cho dù tứ đại gia tộc cũng đối với hắn kính như thượng tôn!

Hắn thực sự không muốn cùng những người tuổi trẻ này hồ đồ, đây không phải tự hạ thân phận sao? Vừa vặn đan sư tuy khó tìm, nhưng đan sư muốn tìm được một đồ đệ như ý càng khó khăn. Mộ Dung Tiêm Tiêm là Mộc, Hỏa song tu võ giả khó được, lại thiên tư thông minh, Trâu Đào đối với đệ tử mới thu nhận này là sung ái có thừa, chứng kiến đệ tử đánh tới ánh mắt, Trâu lão nhân cũng chỉ cố mà nhận lấy bình thuốc.

Hắn hạ quyết tâm, cho dù Lâm Lạc luyện chế được đan dược này lại nát ra sao, hắn cũng phải che mũi nói vài lời khen tặng, không thể để cho đồ đệ bảo bối thất vọng.

Nấp bình đánh ra, Trâu Đào đổ ra hai hạt đan dược dài mảnh.

Phốc!

Tất cả mọi người thấy một màn như vậy, đều không thể kìm được, đều cười ha hả.

Phải biết rằng đan dược đều là trạng thái tròn, loại đan dược dài mảnh này thật đúng là chưa từng gặp qua, hơn nữa bộ dáng đen sì, người không biết còn tưởng rằng là phân mèo!

99. Chương 99: Oanh Động. (1)

Lông mày Trâu Đào cũng nhíu lại, trong lòng tự nhủ tiểu tử kia không biết luyện đan còn chưa tính, nhưng tối thiểu nhất cũng tạo hình đẹp mắt, nhan sắc xinh đẹp một chút chứ, như vậy hắn cũng có lương tâm nói chuyện, nhưng hiện tại làm cho hắn nói như thế nào?

Cái đan dược này hiển nhiên là mới luyện, Trâu Đào thậm chí còn có thể nghe thấy được một cỗ Đan Hỏa còn không có biến mất, trong đó ẩn ẩn có mùi thuốc. . . Di, mùi thuốc?

Trâu Đào vốn tưởng rằng hai khóa này hoàn toàn là phế đan, khả năng không thấy được mùi thuốc, nhưng như thế này ít nhất là luyện ra, về phần là tốt hay là xấu, ngược lại phải nhìn kỹ qua mới biết được.

Bất quá, đây là đan dược gì, như thế nào mình chưa từng có gặp qua?

- Trú Nhan Đan, Tú Nghiên Đan. . .

Trâu Đào có chút nói thầm, đột nhiên nhãn tình sáng lên, lập tức thần sắc đại biến, hiện ra vẻ vô cùng kích động, liền tranh thủ cầm lớp ngoài một khóa đan dược nhẹ nhàng bóc đi.

Đan được sau khi luyện thành, đều bị đan sư dùng sáp hay là mật đường phong kín, xưng là Đan y, thứ nhất có thể niêm phong đan được cất vào kho, khiến cho được lực không dễ xói mòn, thứ hai lúc ăn cũng dễ dàng nuốt xuống, dù sao hương vị của tuyệt đại đa số đan được đều là phi thường khó ăn!

Hai hạt đan được này của Lâm Lạc hoàn toàn không có Đan y, Trâu Đào bóc đi chỉ là một tầng hắc bụi mà thôi, hiện ra được hoàn trắng như tuyết trong đó. Lão nhân giống như phát hiện trân bảo hiếm thế gì, không ngừng ngửi lại nghe, thần sắc kích động đến tựa hồ muốn khóc lên !

Chứng kiến bộ dạng này của Trâu Đào, người trong cung điện nguyên bản đang cười nhạo Lâm Lạc dần dần thu hồi thanh âm, đều là trong nội tâm bay lên một ý nghĩ vô cùng hoang đường: chẳng lẽ tên Lâm Lạc kia thật đúng là biết luyện đan!

Hơn nữa, còn không phải đan được bình thường, nói cách khác, Trâu Đào đại sư là thân phận gì, làm sao kích động thành bộ dáng này!

Mộ Dung Tiêm Tiêm thấy vậy cũng hết sức ngạc nhiên nói:

- Sư phụ, lão nhân gia ngài đánh giá hai khóa đan được này như thế nào?

- Thực, thực sự là Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan thất truyền vô số năm!

Trâu Đào rốt cục phục hồi tinh thần lại, nói ra một câu long trời lở đất, sau đó không chút chú ý lễ nghi vọt tới trước người Lâm Lạc, một bả liền cầm hai tay của hắn:

- Tiểu tử, không không không, tiểu hữu, người đem đan phương luyện chế hai chủng đan được này cho lão phu, lão phu hàng năm cho người năm hạt Xà Huyết Dịch Cốt Đan, chờ người đột phá Thanh Huyền Cảnh, lão phu lại hàng năm đưa người một khóa Huyết Long Đan!

Lời vừa nói ra, lập tức toàn trường xôn xao!

Phải biết rằng Trâu Đào là đệ nhất Đan đạo đại sư của Đại Thông quốc, cũng là người duy nhất biết luyện chế Xà Huyết Dịch Cốt Đan cùng Huyết Long Đan, nhưng hàng năm cũng chỉ có thể luyện chế mười hạt Xà Huyết Dịch Cốt Đan cùng ba hạt Huyết Long Đan!

Xà Huyết Dịch Cốt Đan tương đương với Tăng Nguyên Đan ở Hậu Thiên cảnh, chỉ là hiệu quả càng mạnh, một hạt có thể tiết kiệm một năm khổ tu của võ giả Tiên Thiên Cảnh. Mà Huyết Long Đan thì là cho Thanh Huyền Cảnh võ giả dùng, hiệu quả càng mạnh, một hạt tương đương với võ giả năm năm khổ tu!

Trâu Đào có thể ở Đại Thông quốc có được địa vị cao thượng như thế, kỳ thật chính là dựa vào hai chủng đan được này dựng nên. Mà hai loại đan được đều là bị tứ đại gia tộc chia cắt, căn bản không có khả năng lưu truyền ra đi!

Hiện tại Trâu Đào rõ ràng chịu đem một nửa số định mức đan được phân cho Lâm Lạc, cái này ý vị như thế nào?

Trên tốc độ bồi dưỡng một đời tuổi trẻ của Tứ đại gia tộc, sẽ xuất hiện biến hóa long trời lở đất! Lâm gia cường thế quật khởi, lực áp tam đại gia tộc khác, đợi một thời gian, thay đổi triều đại, tự lập Đế đô không phải là không có khả năng!

Bởi vậy, ngay cả Mộ Dung Khải cũng khẽ chau mày, đem hai đạo mục quang như thực chất nhìn chằm chằm đến trên người Lâm Lạc.

Những người khác thì là một mảnh xôn xao, ánh mắt nhìn về phía Lâm Lạc tràn đầy hâm mộ cùng ghen ghét! Hàng năm năm khóa Xà Huyết Dịch Cốt Đan a, hắn tu luyện một năm tương đương với người khác sáu năm, ai có thể so sánh?

Nếu có thể may mắn xông vào Thanh Huyền Cảnh, lại có thể được đến Huyết Long Đan, tu luyện một năm đồng dạng tương đương với người khác sáu năm, trước trăm tuổi đạt tới Thanh Huyền Đại Viên Mãn cũng có thể!

Một trăm tuổi Thanh Huyền Đại Viên Mãn, cái này ở Đại Thông quốc chính là chuyện tình có một không hai! Lâm gia thiên tài Lâm Mạc Sâm cũng là một trăm hai mươi bảy tuổi mới đạt tới Thanh Huyền Đại Viên Mãn, lại bế quan hai mươi năm, dùng tích lũy thâm hậu mới thành công đột phá đến Niết Âm Cảnh!

Bọn người Lâm Thiên Vũ là hồi hận đến ruột sắp đứt !

Sớm biết gà mờ loạn thất bát tao như vậy cũng có thể làm ra loại đan dược này, bọn họ cũng đi luyện đan a! Thiên đại tạo hóa như thế, rõ ràng rơi vào trên người tiểu tử kia, tuy cùng là đệ tử Lâm gia, nhưng trong nội tâm luôn ẽ ảm không có tư vị!

Tên Tôn gia theo dệt chuyện kia còn con vệt chết mạnh miệng nói:

- Trâu Đào đại sư, trên đời này thực sự có Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan sao? Ngài không phải nhớ sai chứ!

Chỉ thiếu chút nữa nói Trâu Đào cùng Lâm Lạc hợp lại đóng kịch!

- Nhớ sai rồi?

Trâu Đào giận dữ, hai mi nhảy lên:

- Người dám nghi vấn năng lực lão phu sao? Hừ, lão phu nghĩ sau này có nên tiếp tục luyện đan cho Tôn gia hay không đây!

- Trâu đại sư bớt giận!

Tôn Đông Dương vội vàng đứng dậy, Trâu Đào chính là tuyệt đối đắc tội không nổi, thật muốn chặt đứt cung ứng đan dược cho gia tộc, Tôn gia hẳn tất nhiên sẽ ở trên thực lực lạc hậu hơn tam đại gia tộc.

- Chúng ta cũng chỉ là hiếu kỳ mà thôi, dù sao mọi người cho tới bây giờ đều không có nghe nói qua hai chủng đan dược này!

- Hừ, đó là bởi vì các người bắt quá là ếch ngồi đáy giếng mà thôi!

Trâu Đào không che dấu khinh bỉ chút nào đối với những người khác, hừ nhẹ một tiếng.

- Cho các người mở mang tầm mắt!

Hắn cầm lấy một khối đan dược đưa về phía Mộ Dung Tiêm Tiêm:

- Hảo đồ đệ, đây là Tú Nghiên Đan, người mau ăn đi!

Mộ Dung Tiêm Tiêm tiếp nhận đan dược, nhưng sắc mặt lại phi thường không tốt xem, đan dược trong tay này bộ dáng thật sự khó coi, làm cho nàng liên tưởng đến có chút chán ghét gì đó, nào dám đi ăn.

- Hảo đồ nhi, đây chính là Tú Nghiên Đan, ăn một hạt có thể dung quang tỏa sáng, làm cho người càng thêm xinh đẹp!

Trâu Đào dường như dỗ hài tử nói.

Mộ Dung Tiêm Tiêm cắn răng một cái, đem đan dược trong tay nhét vào trong miệng, “Ưc” thoáng một cái, không có nhai, trực tiếp nuốt vào bụng.

- Dùng Tiên Thiên chi lực thôi phát dược lực, luyện hóa càng nhanh, hấp thu dược lực càng nhiều, hiệu quả lại càng tốt!

Trâu Đào vội vàng nói ra.

- Để cho trẫm!

Mộ Dung Khải đột nhiên nhảy đến bên người Mộ Dung Tiêm Tiêm, một tay đập đến trên bờ vai ái nữ. Hắn là Niết Âm Cảnh tuyệt đỉnh cường giả, Tiên Thiên chi lực vận chuyển, đánh vào trong thân thể ái nữ, trợ giúp nàng luyện hóa dược lực.

100. Chương 100: Oanh Động. (2)

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người lặng yên không tiếng động, thậm chí muốn biết rõ đan dược làm cho Trâu Đào kích động vạn phần đến tột cùng thần kỳ đến cỡ nào.

Gần kề nửa nén hương thời gian đi qua, Mộ Dung Khải thu tay về, hiển nhiên là đã thay nữ nhân luyện hóa được được lực.

- Trên mặt giống như có đồ vật gì đó, rất ngứa!

Mộ Dung Tiêm Tiêm ở trên mặt vừa sờ, rõ ràng mò xuống một lớp da, cái này lập tức sợ tới mức ánh mắt của nàng trừng được rất tròn, cho là mặt mày của mình bị hủy, thiên tính nữ nhân làm cho nàng thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

- Tiêm Tiêm, không cần khẩn trương! Sứ giả, lấy gương tới!

Mộ Dung Khải vội vàng an ủi nữ nhi, giúp đỡ Mộ Dung Tiêm Tiêm lấy màng da trên mặt xuống.

- A...

Mọi người lập tức phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Trong nội tâm Mộ Dung Tiêm Tiêm khẩn trương, vội vàng nói:

- Phụ hoàng, Tiêm Tiêm có phải là biến dạng rồi không?

- Không phải, nữ nhi bảo bối, chính con nhìn xem!

Hai thị nữ giơ lên một mặt gương đồng cự đại, chiếu ra dung nhan của Mộ Dung Tiêm Tiêm.

Mộ Dung Tiêm Tiêm nhìn mình trong kiếng, cái miệng nhỏ nhắn không khỏi khẽ nhếch lên, lộ ra biểu lộ vô cùng kinh ngạc.

Trong kính, vẫn là nàng quen thuộc, chính là màu da càng thêm trắng như tuyết, hồng nhuận, lông mày càng thêm đen, càng mảnh, môi anh đào càng thêm nhuận hồng, giống như cả khuôn mặt đều sáng lên, nhiều hơn một loại sáng bóng mê người!

Cái gọi là không sợ không nhìn được hàng, chỉ sợ hàng so sánh hàng!

Tứ đại mỹ nữ nguyên lai mỗi người một vẻ, khó phân cao thấp, nhưng hiện tại vừa so sánh với, tất cả mọi người cảm thấy Mộ Dung Tiêm Tiêm tựa hồ đẹp hơn một ít. Cái này rất giống tứ nữ cùng là một khối bảo thạch, nhưng tam nữ vẫn là nguyên phối, còn Mộ Dung Tiêm Tiêm lại trải qua tạo hình tỉ mỉ, phóng xuất ra diễm quang kinh người!

Tú Nghiên Đan, quả nhiên thần kỳ!

Nữ nhân nào không thích mỹ? Ánh mắt tất cả nữ quyến ở đây đều trở nên lửa nóng.

Mộ Dung Tiêm Tiêm lại nhìn xem một viên đan dược khác trong tay Trâu Đào, mắt chớp thu ba nói:

- Sư phụ, Trú Nhan Đan này lại có công hiệu gì?

- Trú Nhan Đan có thể làm cho dung nhan của nữ nhân thủy chung bảo trì bộ dáng trước khi phục đan, hiệu lực bình thường là hai mươi năm, bất quá khóa Trú Nhan Đan này có chút khuyết điểm, khả năng chỉ có mười hai mươi ba năm công hiệu!

Trâu Đào chậm rãi nói ra.

Nghịch thiên! Đây tuyệt đối là Thần đan nghịch thiên mà các mỹ nữ khao khát!

Tuy vô giả Tiên Thiên Cảnh trở lên có thể chậm lại tốc độ già yếu, nhưng chậm lại cũng không phải là sẽ không già! Còn nữa, trên đời này nào có nhiều Tiên Thiên Cảnh vô giả như vậy? Đại Thông quốc tuy nhân khẩu dùng trăm triệu tính toán, nhưng người đến Tiên Thiên Cảnh cộng lại cũng không quá vạn!

Dùng nữ quyến trong cung điện này làm thí dụ, chỉ ít có chín thành chín đều chỉ có Hậu Thiên trình tự, qua tuổi ba mươi sẽ bắt đầu suy sắc, nghe được công hiệu của Trú Nhan Đan, không khỏi con mắt đều tỏa sáng!

Tuy chỉ có thể giữ lại mười hai mươi ba năm dung nhan, nhưng còn có thể ăn nữa nha! Lâm Lạc có thể luyện ra một khóa, này khẳng định có thể luyện ra viên thứ hai, viên thứ ba, thứ một trăm...

Trong khoảng thời gian ngắn, hơn trăm nữ nhân trong nội cung thật giống như sói đói thấy được sơn dương, toàn bộ dùng một loại mục quang lửa nóng nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc.

Người Tôn gia thì là sắc mặt khó coi, không nghĩ tới cười nhạo Lâm Lạc không thành, rõ ràng trái lại thay hẳn tạo thế!

- Như thế nào, tiểu hữu, đáp ứng yêu cầu của lão phu không!

Trâu Đào khẩn trương nhìn xem Lâm Lạc, rất khó tưởng tượng người có được địa vị như thế sẽ có bộ dạng biểu lộ này.

Nhưng Lâm Lạc lại lắc đầu.

Nói giỡn sao, đem đan phương giao ra hẳn còn kiếm tiền thế nào? Xà Huyết Dịch Cốt Đan xác thực là đồ tốt, nhưng một năm mới chỉ có năm khóa, căn bản không đủ dùng!

Trâu Đào cắn răng một cái:

- Hàng năm 10 khóa Xà Huyết Dịch Cốt Đan, tam khóa Huyết Long Đan!

Lần này ngay cả Mộ Dung Khải cũng là lông mày cau chặt, bởi vì này chính là đan dược cực hạn mà Trâu Đào có thể luyện chế, đưa hết cho Lâm Lạc, vậy Mộ Dung thị hẳn làm sao bây giờ? Những người khác lại sắp điên rồi, đặc biệt là vài người Lâm gia, hận không thể bóp cổ Lâm Lạc ép hẳn đáp ứng.

- Thật có lỗi, tại hạ cũng không có ý tứ bán đan phương!

Lâm Lạc nhìn quét mọi người thoáng một cái, chứng kiến cả đám mỹ phụ thiếu nữ đều là mục phóng kỳ quang, thầm nghĩ cái tuyên truyền này là triệt để làm được rồi, nên giương giọng nói:

- Mấy ngày nữa, tại hạ sẽ đưa một đám Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan đến đấu giá hội, nếu mọi người có hứng thú mà nói, có thể tiến đến mua sắm!

Lập tức, tất cả nữ tính đều lộ ra thần sắc kích động. Hiển nhiên, Lâm Lạc là không cần lo lắng vấn đề lưu lượng khách.

Cao trào đi qua, tiệc tối kế tiếp lập tức trở nên buồn tẻ, đợi đến sau khi chấm dứt, tất cả mọi người như có điều suy nghĩ mà nhìn xem xe ngựa Lâm gia rời đi. Xác thực mà nói, hẳn là nghĩ đến như thế nào cùng Lâm Lạc đáp lên quan hệ, vô luận là cưỡng bức hay là lợi dụ, nếu có thể lấy tới hai cái đan phương này. . .

- Lâm Lạc, người tên ngu ngốc này, 10 khóa Xà Huyết Dịch Cốt Đan a, người vì cái gì không đáp ứng!

Vừa lên xe ngựa, Lâm Thiên Vũ chỉ vào Lâm Lạc phát khởi bão tố. Nếu Lâm Lạc đáp ứng cọc giao dịch này, vậy thì ý nghĩa đệ tử Đẳng Long Viện bọn họ hàng năm mỗi người đều có thể được đến một hạt Xà Huyết Dịch Cốt Đan, tu hành một năm tương đương với người khác hai năm, cái này khác biệt thật sự quá lớn.

Lần đầu tiên phái từ bên ngoài đến cũng đứng ở bên Lâm Thiên Vũ. Dù sao, Xà Huyết Dịch Cốt Đan quan hệ lấy lợi ích của mỗi người bọn họ, ai cũng muốn tăng trưởng tu vi, sớm ngày đột phá Thanh Huyền Cảnh?

Hơn nữa, còn có tam khóa Huyết Long Đan a! Đây chính là Thần đan mà gia tộc đại lão cũng động tâm, trước kia tứ đại gia tộc đều phải đánh võ đầu mới có thể phân đến một hạt, hiện tại thoáng cái có ba hạt bày ở trước mắt, lại bị Lâm Lạc không chút nào quý trọng một cước đá văng ra, điều này có thể không cho người thổ huyết sao?

Đối với Lâm Lạc mà nói, đan dược gì trừ khi có thể cung ứng cuộn cuộn không dứt, nếu không cũng không có ý nghĩa quá lớn. Thật giống như Tăng Nguyên Đan, còn không bằng trực tiếp luyện hóa Yêu hạch!

Hắn cũng không phải nô lệ Lâm gia, tại sao phải hy sinh mình cho bọn người Lâm Thiên Vũ mưu lợi?

- Trâu Đào đại sư hiển nhiên đối với hai đan phương này không chịu buông tha, nhất định sẽ tự mình dâng môn đồ hối! Lâm Lạc, ta lệnh cho ngươi, lần này nhất định phải giao đan phương cho Trâu Đào đại sư, Lâm gia ta nhất định sẽ nương cơ hội này cường thế quét khởi, lực áp tam đại gia tộc, trở thành đệ nhất thế gia của Đại Thông quốc!

Lâm Thiên Vũ chỉ vào Lâm Lạc nói ra, một bộ cao cao tại thượng mệnh lệnh.

- Ngu ngốc!

Lâm Lạc chỉ lạnh lùng nhử ra hai chữ.

101. Chương 101: Đại Hội Đấu Giá

- Người nói cái gì?

Lâm Thiên Vũ nổi giận.

- Lỗi tại người có vấn đề sao?

Lâm Lạc hừ một tiếng:

- Nếu quả thật đáp ứng điều kiện như vậy, Lâm gia chẳng những sẽ không quật khởi, ngược lại sẽ đi về hướng diệt vong!

- Nói chuyện giật gân!

Lâm Thiên Vũ mặt quang rết lạnh, lửa giận cuồng rực, đã có xúc động tể ra Thanh Hồng Kiếm đánh Lâm Lạc cho đến khi chịu phục.

- Hắn nói không sai, nếu thật sự đáp ứng, Lâm gia sẽ lâm vào hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm!

Lâm Dao Hương đột nhiên ngắt lời nói ra, dung nhan y nguyên trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Thấy là Lâm Dao Hương mở miệng, Lâm Thiên Vũ không dám khiển trách, chỉ là nhú mày nói:

- Sự muội có gì nói ra lời ấy?

- Lâm, Tôn, Ngô, Mộ Dung, tứ đại gia tộc thực lực tương đương, kiềm chế lẫn nhau, lẫn nhau phát triển, tuy Mộ Dung thị mạnh nhất, nhưng thực sự không có khả năng áp đảo tam gia khác, ai cũng sẽ không nguyện ý chứng kiến nhà ai một cảnh siêu quần xuất chúng! Nếu Trâu Đào đại sư thực sự đem Xà Huyết Dịch Cốt Đan cùng Long Huyết Đan toàn bộ cho chúng ta, tam gia tộc khác sẽ làm sao? Hội để cho Lâm gia chậm rãi quật khởi, mà trở mặt nhìn gia tộc mình suy sụp sao?

Tiếng nói của Lâm Dao Hương thủy chung trong trẻo nhưng lạnh lùng:

- Bọn họ chắc chắn sẽ liên thủ hướng gia tộc tạo áp lực, hoặc là đem đan dược lấy ra phân phối như trước, hoặc là bộc phát đại chiến, dùng tam đại gia tộc liên thủ chi lực, Lâm gia có năng lực tự bảo vệ mình sao?

Trong khoảng thời gian ngắn, trên xe ngựa lặng ngắt như tờ.

Đạo lý kia rất đơn giản, kỳ thật mỗi người cũng có thể nghĩ ra được. Nhưng ở dưới ích lợi thật lớn hấp dẫn, tất cả mọi người bị che mắt, không có thấy rõ sự tình nguyên bản hẳn là rất đơn giản này.

Mãi cho đến phản hồi Lâm gia, mọi người trên xe ngựa đều không nói gì thêm, yên lặng trở về trong phòng của mình.

Lâm Lạc lại căn bản không có đem việc này để ở trong lòng, suốt đêm luyện ra 10 khóa Tú Nghiên Đan cùng 10 khóa Trú Nhan Đan. Hắn nếu như đã thành công qua một lần, xác suất thành công dĩ nhiên là càng ngày càng cao, hai mươi khóa đan dược này rốt cục cũng có chút hình dạng, ít nhất bị nắn thành hình tròn, mà không phải thật dài giống như phân mè!

Ngày hôm sau, hắn phải đi Liên thành đấu giá hội.

Cái đấu giá hội này tên là Dịch Thuận, nghe nói là phòng đấu giá hội lớn nhất Liên thành, cũng là duy nhất, bởi vì Dịch Thuận đấu giá hội thường xuyên có vật phẩm trân quý đấu giá, thực lực hùng hậu, căn bản

không có đấu giá hội khác có thể cùng bọn họ cạnh tranh, dĩ nhiên là chen sập tất cả đối thủ cạnh tranh, trở thành lựa chọn duy nhất của Lâm Lạc.

Tin tức của đấu giá hội này thật đúng là linh thông, Lâm Lạc vừa đi vào đã bị chú ý, được chương quỹ tự mình tiếp đãi.

- Lâm công tử, tin tưởng dùng năng lực của Dịch Thuận đấu giá hội chúng ta, nhất định sẽ cho ra giá cả mà mọi người đều vui vẻ!

Vị đại chương quỹ này nhìn về phía trên hơn sáu mươi tuổi, tu vi cũng không phải cao, vắn vắn là Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong.

Lâm Lạc cười gật gật đầu, đối phương nhất định sẽ dụng tâm, bởi vì đấu giá hội có một thành rười chia hoa hồng, cái giá tiền này lấy được càng cao, bọn họ thu lợi tự nhiên cũng càng lớn!

- Đây là thẻ khách quý, ba ngày sau sẽ tiến hành một lần đấu giá, ngoại trừ Trú Nhan Đan cùng Tú Nghiên Đan của Lâm công tử ra, còn có một số hàng hóa trân quý cần bán, Lâm công tử có thể tới nhìn xem có cần ra tay hay không!

Lâm Lạc vui vẻ nhận lấy tạp phiến màu tím nhạt, chế tác phi thường tinh mỹ, hai mặt đều viết “Dịch Thuận”.

- Đó là đương nhiên !

Ba ngày thời gian thoáng một cái đã qua, ngày này Dịch Thuận đấu giá hội sóng người bắt đầu khởi động, phàm là người có uy tín trong Liên thành đều không sai biệt lắm đã đến. Phòng đấu giá rất lớn, có tất cả ba tầng, tầng dưới chót là chỗ bình thường, đại khái có thể chứa nạp hơn ba trăm người, mà tầng hai, ba thì là phòng khách quý, có thể từ phía trên quan sát xuống.

Phòng khách quý cũng không phải là có tiền có thể đi vào, tất phải có thân phận tương đối cao. Nói thí dụ như mấy gian phòng lầu ba chính là chuyên thuộc về tứ đại gia tộc cùng Trâu Đào. Mà lầu hai thì phân phối cho quan lớn trong triều, cùng với một ít thế gia gần với tứ đại gia tộc.

Lâm Lạc vốn có thể ngồi vào lầu ba của Lâm gia, nhưng hắn không muốn chứng kiến bọn người Lâm Thiên Vũ, liền dùng thẻ khách quý ở lầu hai lấy được một gian phòng ốc, một mình một người sẽ tự tại hơn.

Đấu giá hội hiển nhiên phi thường coi trọng lần đấu giá này, dĩ nhiên là do đại chương quỹ tự mình đến chủ trì đấu giá!

- Lão phu Mã Lập Văn, là đại chương quỹ của Dịch Thuận đấu giá hội phân bộ Liên thành, đêm nay sẽ do lão phu đến chủ trì thịnh hội đấu giá này!

Đáy lầu một để trống một bình đài khoảng chừng ba trượng, trên mặt bày đặt một cái bàn thấp, tất cả vật phẩm đấu giá đều bày ở trên bàn lớn này.

- Nói nhảm cũng không nhiều lời, lập tức bắt đầu đấu giá đêm nay!

Mã Lập Văn dừng thoáng cái nói.

- Tin tưởng rất nhiều người đều là hướng về phía Trú Nhan Đan cùng Tú Nghiên Đan mà tới, lão phu cũng không để các vị chờ lâu, đầu tiên liền bắt đầu đấu giá hai kiện vật phẩm này!

Kỳ thật, theo như bổn ý của đấu giá hội, hai dạng đồ vật này là làm áp trực. Nhưng Lâm Lạc có khả năng gặp được Ngũ hành tinh hoa, nếu trong tay không có tiền mà nói, vậy thì chỉ có thể tro mắt bỏ qua.

Quả thật đấu giá như vậy sẽ làm giá của hai loại đan dược này hơi thấp một ít, nhưng dù sao sau đó Lâm Lạc còn có thể luyện chế, lợi nhuận ít một chút cũng không có quan hệ?

Quy củ của đấu giá hội là mua vật gì phải lập tức trả tiền, không có tiền mặt mà hô loạn sẽ bị khu trục đi ra ngoài.

- Lần này, bản đấu giá hội tổng cộng chiếm được 10 hạt Trú Nhan Đan cùng 10 hạt Tú Nghiên Đan! Tin tưởng công dụng của hai loại đan dược này tất cả mọi người nên biết, cũng không có hoài nghi gì, mà lão phu dùng danh dự của Dịch Thuận đấu giá hội cam đoan những đan dược này đều là hàng thật! Bởi vì hai

loại đan dược này cùng một chỗ dùng hiệu quả tốt nhất, Trú Nhan Đan cùng Tú Nghiên Đan hợp cùng một chỗ cạnh tranh, chung là 10 phần!

Trong lúc nói chuyện, hai gã thị nữ tất cả bưng lấy một khay ngọc đi tới, trong mỗi một khay ngọc đều bày 10 bình thuốc. Hai thị nữ này đem khay ngọc phóng tới trên bàn liền lui xuống, Mã Lập Văn từ tả hữu tất cả lấy ra một bình ngọc nói:

- Hiện tại bắt đầu đấu giá tổ 1 đan dược, giá quy định là một vạn lượng bạc, mỗi lần tăng giá không được ít hơn một ngàn, mời!

- Năm vạn!

Sau một hồi trầm mặc ngẩn ngui, có người mở báo giá thứ nhất, thoáng cái so sánh với giá quy định cao hơn gấp năm lần!

Đây cũng là rất bình thường, đối với nữ tính mà nói, thanh xuân cùng dung nhan chính là trọng yếu hơn tánh mạng của các nàng! Càng là mỹ nữ lại càng coi trọng dung nhan của mình, tự nhiên sẽ không tiếc một cái giá lớn.

102. Chương 102: Đấu Phá. (1)

Theo như Mã Lập Văn định giá, mỗi một tổ Trú Nhan Đan cùng Tú Nghiên Đan đều có thể bán được ba mươi vạn lượng bạc, đây là phỏng chừng tương đối bảo thủ.

- Mười vạn lượng!

Quả nhiên, lập tức có người tăng giá .

- Mười hai vạn lượng!

- Mười lăm vạn!

- Mười tám vạn lượng!

. . .

Mãi cho đến thời điểm ba mươi hai vạn lượng, người gọi giá liền thừa thốt lên, dù sao đây chỉ là tổ 1 Trú Nhan Đan cùng Tú Nghiên Đan, còn có chín tổ khác! Vạn nhất sau đó chỉ cần hai mươi vạn lượng có thể mua được một tổ, chẳng phải là giảm nhiều thiệt thòi sao! Dù sao, bạc cũng không phải gió lớn thổi tới!

Cuối cùng, tổ 1 đan dược dùng ba mươi chín vạn lượng bạc giá cao bị đập đi.

Trong nội tâm Lâm Lạc tự nhiên là vui mừng nở hoa, bởi vì giá thành chỉ có không đến hai trăm lượng bạc mà thôi! Đương nhiên, này cũng là hấn ăn bớt nguyên vật liệu, tài liệu Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan chính tông giá thành vượt qua vạn lượng, Lâm Lạc trước căn bản không có cái tiền vốn này.

Từ Ngô Bạch Thạch miêu tả, bớt mấy vị thuốc chủ yếu có thể luyện thành tiểu Trú Nhan Đan cùng tiểu Tú Nghiên Đan, tuy hiệu quả kém rất nhiều, nhưng giá thành là giảm gấp trăm lần! Hơn nữa, Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan chính tông bởi vì trình tự luyện chế phức tạp, dùng trình độ luyện đan hiện tại của Lâm Lạc cũng không luyện được!

Giá tiền tổ 2 đan dược đã áp chế xuống một ít, chỉ ba mươi lăm vạn lượng.

Sau đó, cái giá cả này đều rất vững vàng, cơ bản bảo trì ở trên 35 vạn lượng. Nhưng đến 3 tổ cuối cùng, cạnh tranh đột nhiên kịch liệt, phân biệt đánh ra bốn mươi hai vạn, bốn mươi lăm vạn cùng bốn mươi chín vạn!

Cuối cùng, thập tổ đan dược tổng cộng bán ra ba trăm chín mươi tám vạn lượng bạc, trừ đi một thành rưỡi chia hoa hồng cho đấu giá hội, Lâm Lạc đã lấy được ba trăm ba mươi tám vạn lượng bạc, làm cho hấn không khỏi không cảm khái luyện đan thật sự là một môn kiếm tiền tốt.

Đối với Lâm Lạc mà nói, kiếm tiền cũng không phải mục đích, dùng tiền mới là chính đạo!

Bởi vậy, khi đấu giá Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan thoáng qua, hắn bắt đầu chú ý vật phẩm đấu giá kế tiếp.

Vài món vật phẩm ban đầu bắt quá là chút ít thư họa, hoặc là châu báu đồ trang sức, tuy người đấu giá rất nhiều, nhưng Lâm Lạc lại thấy buồn ngủ, thật sự đề không nổi nữa điểm hứng thú.

Thăng qua nửa canh giờ, Mã Lập Văn lấy ra một quyển pháp quyết đem bán, Lâm Lạc mới rốt cục đã khởi tinh thần.

Đây là một bản nhị phẩm pháp quyết, tên là Tinh Cương Bá Thể Quyết, chúc Kim hệ, còn có tác dụng cường hóa thể trạng đặc thù, theo Mã Lập Văn nói, luyện đến cảnh giới đại thành, thân thể võ giả sẽ giống như sắt luyện, hoàn toàn có thể cứng ngắc thụ một kích của võ giả cùng giai!

Đối với thuyết pháp của Mã Lập Văn, mọi người ở đây rõ ràng không có một người nào, không có một cái nào tỏ ra vẻ hoài nghi.

Lâm Lạc không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ Dịch Thuận đấu giá hội này còn có huyền ảo khác, thể lực lớn đến làm cho tất cả mọi người cho rằng đấu giá hội này căn bản sẽ không tuyên bố giả tạo tin tức mà tự hạ thân phận?

Tuy Tinh Cương Bá Thể Quyết chỉ là nhị phẩm pháp quyết, nhưng phải biết rằng cho dù tứ đại gia tộc cũng chỉ ven ven có tam phẩm pháp quyết mà thôi! Chỉ cần có đủ thời gian, nhị phẩm pháp quyết cũng có thể tạo ra được thể gia gần với tứ đại gia tộc!

Huống hồ môn pháp quyết này cũng không phải nhị phẩm pháp quyết bình thường, tựa hồ là pháp quyết cùng vũ kỹ kết hợp, tu luyện tới đại thành có thể như sắt luyện, tương đương với đồng thời tu tập một môn vũ kỹ tính phòng ngự, rất là bất phàm!

Bởi vậy Tinh Cương Bá Thể Quyết cũng nhắc lên một phen cạnh tranh kịch liệt, cuối cùng dùng năm trăm ba mươi vạn lượng thành giao, vượt qua đan dược của Lâm Lạc rất nhiều!

Nếu có đủ tiền, Lâm Lạc cũng muốn mua bản Tinh Cương Bá Thể Quyết này, nhìn xem cuối cùng có thể làm cho khí lực võ giả kiên cố đến loại trình độ nào! Bởi vì đối với hắn mà nói, cái gì nhất phẩm, ngũ phẩm, thập phẩm đều không có ý nghĩa, chỉ cần có Ngũ hành tinh hoa có thể đột nhiên tăng mạnh, ngược lại là càng phát huy hiệu quả công pháp!

- Khái, cuối cùng sẽ đấu giá một kiện pháp khí...

Oanh!

Không đợi Mã Lập Văn nói xong, toàn trường đã nổ tung, mỗi người đều là hiện ra vẻ kích động.

- Cái gì, còn có cạnh tranh pháp khí? Vì cái gì không sớm thông tri, để cho chúng ta chuẩn bị tiền vốn?

- Long Minh, mau mau về trong nhà, cho Tam thúc của ngươi đi xoay tiền!

- Mã Lập Văn là lão hồ đồ ư, có pháp khí đấu giá rõ ràng ở giờ cuối của đấu giá mới thông tri, này có thể bán đi giá tốt mới là lạ!

- Hắc hắc, lần này lão phu mang theo ba nghìn vạn lượng ngân phiếu, nói không chừng có thể lấy tiện nghi, vào tay một thanh pháp khí!

Đối mặt tuyệt thế bảo vật như pháp khí, cho dù những người ở lâu ba kia cũng ngồi không yên, đều tựa đầu thò ra rào chắn, trong đó bên Tôn gia kia càng có người kêu lên:

- Mã chương quỹ, pháp khí này là mấy phẩm?

- Các vị, các vị...

Mã Lập Văn liên tục khoát tay, ý bảo mọi người an tĩnh lại:

- Không phải chúng ta không muốn sớm thông tri các vị, chỉ là kiện pháp khí này đã tàn phá, pháp trận trong đó đã mài mòn!

- Cái gì, pháp trận đã mài mòn !

- Hạch tâm của pháp khí chính là pháp trận, đã không có pháp trận, pháp khí cùng binh khí tầm thường có cái gì khác nhau?

- Ta đã nói, tại sao có thể có pháp khí đấu giá nhưng không sớm thông tri, nguyên lai là một kiện pháp khí tàn phá!

- Đáng tiếc, nếu là một kiện pháp khí đầy đủ, cho dù chỉ là nhất phẩm cũng giá trị Liên thành!

- Các người còn nhớ rõ hai năm trước có Thanh Hồng Kiếm sao? Lúc trước chính là bị nâng đến chín ức lượng hoàng kim!

Tất cả mọi người là một hồi hư thanh thở dài, nhưng tâm tình đều là bình tĩnh lại.

Mã Lập Văn thì cười khở một tiếng, nếu thật sự có một kiện pháp khí đầy đủ, hẳn từ một tháng trước đã sớm bắt tay vào tuyên truyền, làm sao sẽ che giấu. Một thị nữ bưng lấy một thanh trường đao toàn thân xích kim sắc đi tới, xem nàng có tu vi Hổ Lực Cảnh, nhưng bưng lấy chuôi trường đao này cư nhiên còn đi không ổn định, có thể thấy được chuôi trường đao này nhất định là nặng vô cùng!

Võ giả Hổ Lực Cảnh nếu vận chuyển chân nguyên lực, hai tay chi lực tuyệt đối ngàn cân trở lên!

Tap!

Trường đao đặt lên bàn, vậy mà ép tới cái bàn phát ra một tiếng giòn vang, Mã Lập Văn dùng tay phải ở trên vỏ đao nhẹ nhàng khẽ vỗ nói:

- Đây là Hỏa Vân Đao, trước khi không có hư hao là Ngũ phẩm pháp khí, hiện tại trận vân trong đó đã mài mòn hơn phân nửa, nhưng nếu có Luyện Khí Sư cao giai mà nói, nói không chừng còn có khả năng chữa trị! Bất quá, cho dù không có trận vân, cây đao này vẫn là lợi khí chém sắt như chém bùn!

Chém sắt như chém bùn? Dù là gọt thiết như đậu hũ lại có làm được cái gì!

103. Chương 103: Đấu Phá. (2)

Tiến vào Tiên Thiên Cảnh, lợi khí bình thường đã mất đi ý nghĩa, Tiên Thiên Cảnh võ giả cách mười trượng có thể oanh giết địch nhân, trên tay cầm lấy vũ khí sắc bén thì có tác dụng gì, chỉ có Hậu Thiên cảnh võ giả mới có thể dùng.

Nhưng mấu chốt là, Hậu Thiên cảnh chỉ là một kỳ hạn quá độ, ai sẽ vào lúc đó dùng nhiều tiền mua một thanh vũ khí không có quá nhiều tác dụng?

Bởi vậy, khi Mã Lập Văn hô mở mười vạn lượng, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không có người theo vào.

Trong nội tâm Lâm Lạc kích động, người khác chỉ có thể nhìn đến thanh Hỏa Vân Đao này dày nặng, nhưng hẳn lại thấy được trong đó ẩn chứa Hỏa tinh hoa cường đại! Bất quá, hẳn cũng không muốn biểu hiện được quá mức nóng bỏng, miễn cho người hoài nghi, cho đến khi Mã Lập Văn hô qua hai lần, thời điểm sắp lưu phách mới thản nhiên nói:

- Mười vạn lượng!

Trong nội tâm Mã Lập Văn lập tức buông lỏng, hẳn cũng biết thanh Hỏa Vân Đao này mất đi tác dụng pháp khí, ra giá mười vạn lượng quả thật có chút cao. Nhưng Hỏa Vân Đao dù sao cũng từng là ngũ giai pháp khí, vẫn là có giá trị sưu tầm tương đối lớn.

Bất quá, hẳn rất không cho rằng Lâm Lạc tuổi còn trẻ sẽ có hứng thú sưu tầm vật phẩm, chỉ cho rằng Lâm Lạc là giúp hắn chiếu cố, không muốn làm cho vật gì đó lưu phách, cái này đối với đấu giá sư mà nói chính là chuyện tương đối mất mặt!

Bởi vậy, Mã Lập Văn đối Lâm Lạc là cảm kích vạn phần, trong nội tâm liên tục tán dương Lâm Lạc tuổi tuy nhỏ, nhưng lại nhiệt tâm trợ giúp nghĩa, tiểu tử như vậy là nên kết giao!

- Mười vạn một ngàn lượng!

Đúng lúc này, lại đột nhiên xuất hiện một gia hỏa gây sự, nếu là thật sự muốn mua mà nói, tuyệt sẽ không tăng giá một ngàn lượng !

Lâm Lạc ngẩng đầu hướng lâu ba nhìn lại, chỉ thấy Tôn gia Tôn Đông Dương đang nghiêng người dựa vào rào chắn, nhìn hẳn lộ ra một vòng tiểu dung khiêu khích.

Xem ra, Lâm Lạc ở Hoàng cung dạ yến giẫm phải Tôn gia dương danh, làm cho vị Đại thiếu gia Tôn gia này tương đối có ý kiến, hơn nữa đã đáp ứng Lâm Thiên Vũ trị Lâm Lạc một chút, rõ ràng vào lúc đó nhảy ra chặn ngang một cước, hiển nhiên là muốn làm khó Lâm Lạc.

Đối với Tôn Đông Dương mà nói, hẳn là truyền nhân mà Tôn gia coi trọng nhất, địa vị giống như Lâm Thiên Vũ ở Lâm gia, mười vạn lượng bạc tự nhiên là chút tiền lẻ. Mục tiêu tự nhiên là mặt mũi Lâm Lạc, không muốn mua cũng có thể nâng giá, làm cho Lâm Lạc nhiều ra một chút huyết!

Lâm Lạc hắc hắc cười lạnh một tiếng, nói:

- Hai mươi vạn! Bản thiếu gia cái khác không có, chỉ là nhiều tiền!

Hắn cố ý nói như vậy, tự nhiên là suy nghĩ kiến tạo ra hờn dỗi chi tranh, bằng không vì một thanh phá đao tranh phá đầu, chính là khiến người hoài nghi ! Dù sao hẳn đột nhiên lấy ra hai loại đan dược đã sớm thất truyền, cũng đủ khiến người hữu tâm đối với hắn sinh ra “hứng thú” !

- Ăn chơi trác táng a, rõ ràng cầm bạc đến đấu khí!

- Đây cũng không phải là hai mươi lượng bạc, mà là hai mươi vạn a!

Tất cả mọi người xì xào bàn tán lên, giá cả hai mươi vạn ở trong đấu giá hội tự nhiên không coi là cái gì, nhưng vì một thanh đồng nát sắt vụn vậy thì thực sự không đáng !

- Ha ha, ba mươi vạn lượng!

Tôn Đông Dương cười nói.

- Bốn mươi vạn lượng!

- 50 vạn lượng!

...

Giá cả một đường lên cao, tất cả mọi người đều tăng hứng thú, cái này tựa hồ diễn biến thành Lâm, Tôn hai nhà chi tranh, làm cho bọn hắn nhìn say sưa có vị. Mã Lập Văn bởi vì đối với Lâm Lạc hảo cảm mười phần, lúc này liên tục đối với Lâm Lạc nháy mắt ra dấu, bảo hắn không cần phải làm tiếp khí phách chi tranh.

Nhưng hẳn đã hiểu nhầm, Lâm Lạc tự nhiên sẽ không đối với hắn nhìn lên một cái, giương giọng nói:

- Ba trăm vạn hai!

Nguyên bản định hét lên một trăm vạn, nhưng Lâm Lạc đã không kiên nhẫn. Đây là một loại áp bách tâm lý, nếu từng điểm gia tăng, Tôn Đông Dương thật là có khả năng tiếp tục xuống dưới, nhưng thoáng cái hô lên giá cao, sẽ khiến người do dự mà thấy không thực sự đáng giá như vậy.

Quả nhiên, Tôn Đông Dương không có lập tức theo vào, hẳn nghĩ một lát mới cười ha ha nói:

- Lâm Lạc, ngươi muốn kích ta? Ngươi nghĩ rằng ta điên như vậy, sẽ tiêu nhiều tiền mua một kiện phế liệu không hề có tác dụng sao? Không có ý tứ, ta không có hứng thú cùng ngươi chơi!

Mã Lập Văn bắt đắc dĩ, sau khi hô liên ba tiếng không người theo vào, đành phải tuyên bố thanh “Pháp khí” này bị Lâm Lạc mua được.

Sau khi thành giao, phía dưới lập tức một mảnh thanh âm cười nhạo, đối với cái này Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Bản thiếu gia có rất nhiều tiền, ba trăm vạn lượng bạc có tính là gì, bản thiếu gia tùy tiện luyện chút ít đan dược liền thì có, không có tiền cũng đừng cùng bản thiếu gia đấu phú, bản thiếu gia ghét nhất đúng là không có tiền mà khổ bức, trực tiếp dùng tiền đập chết!

Mấy câu trong lúc đó, một hình tượng kiêu ngạo, cuồng ngạo, ăn chơi trác táng lập tức khắc ở trong lòng của mỗi người. Nhưng hết lần này tới lần khác làm cho người ta phản bác không được, bởi vì Lâm Lạc nắm giữ Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan, sau này trở thành đệ nhất cự phú của Đại Thông quốc cũng có thể!

Tôn Đông Dương lại tức giận đến giận sôi lên, không nghĩ tới Lâm Lạc tổn hại như vậy, thiếu chút nữa một búng máu đều phun ra! Nhưng hắn vẫn không thể tiếp lời, vừa nói ra không phải tự thừa nhận là “Khổ bức” rồi sao?

- Ha ha ha...

Lâm Lạc cười lớn ly khai đấu giá sảnh, mang theo chiến lợi phẩm của hắn trở lại Lâm gia.

Vừa vào Đẳng Long biệt viện, biểu lộ kiêu ngạo trên mặt Lâm Lạc lập tức thu vào, liền tranh thủ tiến nhập trong mật thất.

Mật thất là chuẩn bị cho tu luyện đặc biệt, miễn cho ở thời khắc mấu chốt bị người quấy rầy mà sắp thành lại bại, thậm chí tẩu hỏa nhập ma! Một hoàn cảnh yên tĩnh, an toàn, đây là lúc võ giả tu luyện phải có!

Khởi động cơ quan, đem cửa đá nặng đến ngàn cân từ bên trong khóa chết, Lâm Lạc lấy ra Hỏa Vân Dao, bắt đầu luyện hóa!

Ông...

Tử Đinh khẽ run lên, hấp lực cường đại lập tức bắt đầu cưỡng chế rút ra Hỏa tinh hoa trong Hỏa Vân Dao, liên tục không ngừng chuyển hóa làm Hỏa lực của bản thân Lâm Lạc!

- Lão tổ, tiểu gia hỏa kia thật sự là không chịu an phận, cư nhiên còn bị hắn luyện ra hai loại đan dược, ngay cả lão tử tử Trâu Đào kia cũng không tiếc nét mặt già nua hướng hắn đòi hỏi đan phương!

Trong một gian mật thất, Lâm Đa Lộc hướng một lão giả nhìn về phía trên bộ dáng chỉ vẹn vẹn có năm mươi tuổi nói.

- Nói cách khác, người trước đó cũng không biết tiểu tử kia là Mộc, Hỏa song tu?

Lão giả năm mươi tuổi nói ra, hắn đúng là Lâm gia Đại Trưởng lão Lâm Mạc Sâm, cũng là trụ cột Lâm gia, Niết Âm Đại Viên Mãn, chỉ thiếu chút nữa có thể tiến vào Minh Dương Cảnh, sáng tạo một truyền kỳ.

Lâm Đa Lộc không khỏi cười khổ một tiếng nói:

- Ta chỉ cho rằng tiểu tử kia chiến lực kinh người, không nghĩ tới đúng là Hỏa, Mộc song tu, trách không được có thể dùng lực lượng một người tiêu diệt Bạch Vân Tông!

104. Chương 104: Xuất Phát Thí Luyện. (1)

- Tiểu tử kia ở trước Anh Linh Điện giác ngộ ba ngày, có thể thấy được ngộ tính cao viễn siêu bất luận kẻ nào! Hiện tại lại luyện đan . . . Đa Lộc, sau này tiểu tử kia muốn làm gì cũng không được can thiệp hắn, nhưng phải bảo vệ tốt cho hắn, bốn tháng sau là mười năm thí luyện cùng sang năm tứ quốc quặng mỏ chỉ tranh, nói không chừng hắn sẽ cho chúng ta một kinh hỉ!

Lâm Mạc Sâm lộ ra một vòng tiểu dung.

Lâm Đa Lộc cũng cảm khái vạn phần, hắn ngay từ đầu cũng chỉ là thưởng thức tiềm lực của Lâm Lạc, dù sao hắn là Niết Âm Cảnh cường giả, làm sao đem một Tiên Thiên Cảnh vũ giả để ở trong lòng. Nhưng Lâm Lạc tiến Lâm gia lại dùng ba ngày đốn ngộ làm hắn kinh đến chết khiếp, hiện tại rõ ràng vừa học luyện đan, Hỏa, Mộc song hệ cùng tu, làm cho hắn lại càng hoảng sợ?

Hiện tại hần chờ đợi chính là, Lâm Lạc có thể lại biểu hiện ra cử động kinh người gì đến dọa hần nhảy dựng hay không!

. . .

Nếu có người ở trong mật thất mà nói, nhất định có thể chứng kiến Hỏa Vân Dao trong tay Lâm Lạc đang phóng thích ra liệt diễm hùng hực, sau đó bị Lâm Lạc điên cuồng hấp thu vào trong cơ thể, mới nhìn về phía trên Lâm Lạc thật giống như bị liệt diễm đốt cháy, tràng diện phi thường rung động!

Mà ở trong cơ thể Lâm Lạc, Hỏa lực đang không ngừng tích lũy, Hỏa đan hạch không ngừng lớn mạnh, từ Tiên Thiên tứ trọng thiên sơ kỳ chậm rãi tăng lên tới trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong!

Không ngày không đêm, toàn bộ tâm thần của Lâm Lạc đắm chìm trong luyện hóa, hấp thu Hỏa tinh hoa!

Đây là lần đầu tiên sau khi Lâm Lạc tiến vào Tiên Thiên luyện hóa Ngũ hành tinh hoa, hần lập tức cảm thấy vài địa phương không đồng dạng như trước!

So với Xà Huyết Dịch Cốt Đan chỉ là đơn thuần tăng lực lượng lên, Hỏa tinh hoa này tựa hồ còn ẩn chứa đại đạo chí lý nào đó, nói không rõ, đạo không rõ, tối nghĩa khó có thể lý giải! Tuy Lâm Lạc trong khoảng thời gian ngắn vẫn không thể hiểu rõ huyền ảo trong đó, lại ẩn ẩn cảm thấy cái này rất trọng yếu!

Cùng trình tự Hậu Thiên đồng dạng, trong tiểu cảnh giới tấn giai rất dễ dàng, từ Tiên Thiên tứ trọng thiên đến Tiên Thiên ngũ trọng thiên cơ hồ là một lần là xong, một ngày một đêm sau, Lâm Lạc đã đột phá đến Hậu Thiên ngũ trọng thiên, cũng tiếp tục trùng kích lực trọng thiên.

Lại là một ngày một đêm, gông cùm xiềng xích của lực trọng thiên lúc trước cũng bị thoải mái phá tan!

Tiên Thiên lực trọng thiên!

Lúc này, Hỏa tinh hoa trong Hỏa Vân Dao cũng bị Lâm Lạc rút ra không còn, ngay cả phân lượng cũng biến nhẹ đi rất nhiều, nhiều nhất là trăm cân mà thôi!

- Quả nhiên vẫn là luyện hóa Ngũ hành tinh hoa nhanh nhất!

Lâm Lạc lộ ra một vòng tiểu dung, so sánh xuống dưới, Xà Huyết Dịch Cốt Đan còn thua kém nhiều lắm.

- Bất quá, hiện tại chỉ có Hỏa hệ đạt đến lực trọng thiên, còn phải sẽ tìm tứ hệ Ngũ hành tinh hoa khác, để chúng đồng tiến!

Hỏa hệ công pháp tiến nhanh, Lâm Lạc lấy ra Hỏa Long Quyền, hần còn chưa có bắt đầu tu tập bộ vũ kỹ này. Hiện tại mọi người đều biết hần là “Mộc, Hỏa” cùng tu, như vậy sau này sử xuất Hỏa Long Quyền cũng sẽ không khiến người hoài nghi.

- Liệt diễm Phần Thiên!

Lâm Lạc khê quát một tiếng, hữu quyền oanh ra, một đạo liệt diễm hùng hực lập tức đánh ra, đâm vào trên tường đá mật thất, oanh, trên tường lập tức để lại một ấn ký đen kịt.

May mắn những mật thất này đều là dùng vật liệu đặc thù kiến tạo, nếu không bị hần đánh lên một quyền như vậy mà nói, Lâm Lạc phỏng chừng sẽ chôn sống chính mình!

Ở trên linh ngộ vũ kỹ, Lâm Lạc trước sau như một không hề trệ sập, dễ dàng linh ngộ đến ảo diệu bên trong.

Hỏa Long Quyền này nói trắng ra chính là một chiêu, chính là truyền thụ võ giả như thế nào dẫn động Hỏa linh lực chung quanh, cũng làm cho nó bốc cháy lên! Về phần muốn ra chiêu như thế nào, vậy thì võ giả tự do phát huy.

Khi Lâm Lạc rời mật thất, đi đến trong sân, Lâm Bình lập tức chạy vội ra nói:

- Ta nói Lâm Lạc sư đệ, người thật đúng là người bận rộn, muốn gặp người một lần quá không dễ dàng!

- Làm sao vậy?

Lâm Lạc thuận miệng hỏi.

- Còn có ba ngày, chúng ta phải đi Thiên Lạc Sơn tiến hành huấn luyện cuối cùng! Người nếu không ra mà nói, chúng ta sẽ oanh cửa đá, đem người cường chế kéo ra!

- Tại sao là huấn luyện cuối cùng?

Lâm Lạc không khỏi kỳ quái, chẳng lẽ có chuyện gì phát sinh sao?

- A, người còn không biết!

Lâm Bình vỗ đùi giải thích nói:

- Bốn tháng nữa chính là mười năm thí luyện, Lâm gia chúng ta còn có tam đại gia tộc khác đều có năm danh ngạch cố định, mà mười danh ngạch còn lại phải thông qua một đời tuổi trẻ luận võ mới có thể quyết ra!

Hắn không giải thích khá tốt, vừa giải thích Lâm Lạc thì càng là đầu đầy sương mù.

- Di, năng lực lý giải của người như thế nào kém như vậy!

Lâm Bình chỉ thiếu chút nữa là nói Lâm Lạc là đầu heo, lại không nghĩ mình nói không đầu không đuôi như thế nào.

- Được rồi, được rồi, ta còn là từ đầu nói lên a!

- Người biết vì cái gì Đại Thông quốc Đế đô phải xây tại Liên thành không? Đó là bởi vì tổ tiên tứ đại gia tộc chúng ta ở nơi này phát hiện một lối vào di tích, Thượng cổ di tích!

- Cái gọi là Thượng cổ di tích, chính là những đại năng giả vô số năm trước kia lưu lại động phủ di chỉ, mặc dù trong này có khảo nghiệm gian nan, nhưng mà có chí bảo đảm cho thực lực người ta tăng vọt!

- Sau khi tổ tiên tứ đại gia tộc chúng ta phát hiện Thượng cổ di tích này, liền ở chung quanh thành lập bản doanh, để tránh cho người khác biết rõ! Về sau, tứ đại gia tộc chúng ta bằng vào chỗ tốt được đến trong di tích, cuối cùng lấy được Đại Thông quốc, bởi vì lúc ấy Mộ Dung nhất mạch thực lực hơi cường, nên do bọn họ tới làm Hoàng Đế, quay chung quanh di tích thành lập lên Hoàng thành!

- Thượng cổ di tích này mỗi mười năm mới có thể mở ra một lần, hơn nữa nhân số tiến vào mỗi lần hạn mức cao nhất chỉ có ba mươi người, bởi vậy, tứ đại gia tộc chúng ta ngoại trừ mỗi một phương đều có danh ngạch năm cố định ra, còn phải toàn lực tranh thủ mười danh ngạch còn lại, mỗi nhiều một danh ngạch đều là cực tốt!

- Chúng ta mỗi nhà sẽ phái ra mười người, tứ đại gia tộc hai hai quyết đấu, nhà ai có thể thắng liền hai trường liền có thể đạt được một danh ngạch!

- Bất quá người xuất hiện phải dưới ba mươi, bởi vì di tích chỉ có người dưới ba mươi mới có thể tiến nhập!

Một phen giải thích xuống như vậy, Lâm Lạc cuối cùng là minh bạch.

- Chúng ta lần này đi Thiên Lạc Sơn, coi như là lâm trận mới mài gươm rồi?

- Đúng vậy!

. . .

Ba ngày nay Lâm Lạc bận đến xù đầu, chẳng những phải luyện ra một đám Trú Nhan Đan cùng Tú Nghiên Đan giao cho Dịch Thuận đấu giá hội, còn phải ứng phó một đồng lớn người chạy đến cửa cầu mua hai loại đan dược.

Trong đó có võ đạo cao thủ, cũng có văn thần võ quan trong triều. Bất quá, Lâm gia chính là một trong tứ đại gia tộc quyền thế nhất Đại Thông quốc, những người này cũng chỉ có thể nói muốn nhờ, không dám nói uy hiếp gì.

105. Chương 105: Xuất Phát Thí Luyện. (2)

Lâm Lạc một mực đều giao đan dược cho Dịch Thuận đầu giá hội tiêu thụ, dùng lời lẽ nhẹ nhàng đuổi tất cả những người này đi. Mà Trâu Đào cũng chưa từ bỏ ý định, tự mình đến thăm Lâm Lạc cầu lấy đan phương, ưng thuận cho nhiều chỗ tốt, kết quả tự nhiên là không công mà lui.

Ba ngày sau, mười một gã đệ tử của Đằng Long Viện ở dưới sự dẫn dắt của Lâm Không Vũ đi Thiên Lạc Sơn, cuối cùng làm cho Lâm Lạc nhẹ nhàng thở ra, không cần mỗi ngày đều phải ứng phó những chuyện phiền toái này.

Bọn người Lâm Lạc đều là tuổi trẻ hai mươi, hơn nữa đại đa số thời gian đều tu luyện, có rất ít cơ hội ra ngoài, cả đám đều là thập phần hưng phấn. Vô luận là bản thổ phái hay là phái từ bên ngoài đến, chín thanh niên nam tử đều đối với Lâm Dao Hương xum xoe, làm cho Lâm Dao Hương liên tiếp nhíu mày.

Thiên Lạc sơn mạch nam bắc tung hoành vài trăm triệu dặm, nghe nói xuyên qua cả Ngân Nguyệt đại lục, cảnh nội vô số quốc gia đều có rặng núi này tồn tại. Đồng thời, Thiên Lạc sơn mạch cũng là rào chắn tự nhiên, tạo thành một nơi hiểm yếu, bất luận quân đội gì đều mơ tưởng xuyên qua Thiên Lạc sơn mạch đi công kích quốc gia khác.

Bởi vì Thiên Lạc sơn mạch là thế giới mãnh thú!

Tại Thanh Mông Sơn, mãnh thú Tiên Thiên Cảnh như phượng mao lân giác, nhưng ở nơi này, tuy mãnh thú Tiên Thiên Cảnh còn nói không được khắp nơi đều có, nhưng cũng không hiếm thấy. Bất đồng sơn mạch, phẩm giai mãnh thú cũng không giống nhau, nghe nói Thiên Lạc sơn mạch trong cảnh nội của Tam đại Thần quốc, thậm chí còn có mãnh thú Thích Biến Cảnh vô thượng!

May mắn, mãnh thú rất ít rời đi Thiên Lạc sơn mạch, bằng không nếu một đầu mãnh thú Thích Biến Cảnh tiến vào Đại Thông quốc mà nói, này căn bản chính là diệt quốc tai ương !

Thiên Lạc sơn mạch trong cảnh nội Đại Thông quốc cách Liên thành ngàn dặm, cho dù đoàn người này ít nhất là tu vi Tiên Thiên Cảnh, nhưng vẫn phải đi nửa tháng thời gian. Mười ngày sau, bọn họ đi tới ngoài Thanh Vân Thành, ở trong một tửu lầu nghỉ chân một chút, cũng bổ sung một ít lương khô.

Lâm Thiên Nhai, Lâm Thiên Vũ một tả một hữu cướp được vị trí hai bên Lâm Dao Hương, sau đó liếc nhau, đều phát ra tiếng hừ lạnh nặng nề, sau đó lại ân cần cùng Lâm Dao Hương nói chuyện.

- Tiểu nương tử tiêu chuẩn khá lắm!

Thanh âm khinh bạc vang lên, một thiếu niên tuổi đôi mươi ôm một con bạch miêu từ trên bậc thang lầu ba chậm rãi đi xuống.

Thiếu niên này lớn lên cực kỳ tuấn mỹ, có thể nói là Tiểu Bạch Kiềm! Chỉ là miệng của hắn quá nhỏ, môi mỏng lại đỏ, một đôi mắt tựa hồ một mực phóng điện, toàn thân đều là son phấn khí, còn mặc hoa y, eo lả mười phần!

Một đại nam nhân cư nhiên còn ôm một đại miêu, thời điểm đi đường lay động tâm can, tuyệt đối có thể chấn động làm người rất mất trên đất!

Dám khinh bạc đối với Lâm Dao Hương?

Chín thanh niên Đằng Long Viện đều giận dữ, nhưng chứng kiến đại miêu tựa đầu trên ngực thiếu niên kia, ngực đối phương cao ngất, những người này tức giận lập tức tan thành mây khói, vì Tiểu Bạch Kiềm cực phẩm này là nữ giả nam trang!

Nhưng biết rõ nàng là nữ nhân, lại nhìn lời của nàng, liền cảm thấy nàng môi như liệt diễm, da trắng như ngọc, nhả nhụy bóng loáng, một đôi mắt to ngập nước câu hồn đoạt phách, nếu là đổi thành nữ trang, dung mạo thậm chí còn ở phía trên Lâm Dao Hương!

Đặc biệt bộ ngực tròn trịa của nàng, này rộng lớn mạnh mẽ, ầm ầm sóng dậy, tuyệt không phải nữ nhân bình thường có thể so sánh, làm cho thanh niên ở đây kim lòng không được nuốt nước miếng.

Lâm Thiên Vũ một mặt muốn ở trước mặt Lâm Dao Hương biểu hiện, nhưng hấn đối với nữ tử quyền rũ kia cũng nổi lên hứng thú, cướp lời nói:

- Vị cô nương này, chúng ta là Liên thành Lâm gia, tại hạ Lâm Thiên Vũ, thỉnh giáo phương danh cô nương?

- Cái gì cô nương, không thấy bản công tử là nam nhân sao?

Mỹ nữ ôm miêu trừng mị nhãn, phi thường bất mãn nói.

Mỹ nữ hờn dỗi, đều là lay động nhân tâm như vậy!

Trong lòng Lâm Thiên Vũ không khỏi ngứa ngáy, vội hỏi:

- Vị công tử này...

- Bản công tử họ Tô!

- Tô công tử...

- Tô công tử là người gọi sao?

Ôm miêu mỹ nữ một phen trách móc, làm cho sắc mặt Lâm Thiên Vũ càng ngày càng khó coi, cũng làm cho bọn người Lâm Lạc nhện không được cười lên.

Lâm Thiên Vũ không khỏi cắn răng, nhưng hấn là người nổi bật trong Lâm gia một đời tuổi trẻ, vô cùng có khả năng trăm năm sau tiếp nhận vị trí gia chủ, huống hồ lại có một gia gia đảm nhiệm Nhị Trưởng lão, địa vị tôn sung như thế nào?

Lâm gia lại là một trong tứ đại thế gia Đại Thông quốc, thế lực so với Hoàng thất Mộ Dung cũng không có kém bao nhiêu, thân phận Lâm Thiên Vũ giống như là Thái tử, nhưng ở cảnh nội Đại Thông quốc rõ ràng liên tục bị người trách móc, cho dù đối phương là tuyệt thế mỹ nữ thì như thế nào, tượng đất cũng còn có ba phần cứng của đất!

Nếu không phải Lâm Dao Hương ở đây, Lâm Thiên Vũ nói không chừng đã là một bạt tai quạt tới, sau đó mang theo nạng về nhà đối phương, cam đoan người nhà của nạng sau khi biết rõ thân phận Lâm Thiên Vũ sẽ tự động hai tay đưa nạng lên, làm thị nữ của Lâm Thiên Vũ hấn!

Nhưng hiện tại vì bảo trì phong độ, Lâm Thiên Vũ ngạnh sanh nhện xuống.

Mỹ nữ ôm miêu này là Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh cao, tuy không kém, nhưng người trước mặt này tu vi ít nhất là Tiên Thiên Cảnh, tự nhiên ai cũng sẽ không đem nạng để vào mắt.

Hậu Thiên cùng Tiên Thiên chênh lệch, cùng một hài nhi vừa mới sinh ra cùng Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong lớn như vậy!

Nhưng mỹ nữ ôm miêu lại không hề có giác ngộ phương diện này, rõ ràng đi tới bên cạnh Lâm Dao Hương, quay đầu nhìn nạng cao thấp dò xét, lại khinh bạc thò ra cái mũi muốn đi ngửi mùi thơm cơ thể của Lâm Dao Hương.

Cho dù dùng Lâm Dao Hương lạnh như băng, thì lông mày cũng có chút nhíu một cái, kinh lực dưới lòng bàn tay phát ra, nạng và ghế dựa lập tức lui về phía sau ba trượng, tránh né mỹ nữ ôm miêu.

- Ân, tỉ lệ ngũ quan hơi kém một chút, lỗ tai có một chút gầy vạ, cũng có thể tạm xem như thượng phẩm a!

Ôm miêu mỹ nữ nghiêm nhiên thành mỹ nữ giám định và thưởng thức gia, đối với Lâm Dao Hương bình phẩm từ đầu đến chân.

Trên mặt Lâm Dao Hương hiện lên một tia giận dỗi, một mỹ nữ, cho dù nạng cũng không phải người dùng sắc đẹp kiêu ngạo, nhưng vẫn là rất tự phụ, bị người chỉ vào mặt nói khuyết điểm của mình, cái này thay đổi là ai cũng sẽ không thoải mái!

Kỳ thật, Lâm Dao Hương ngũ quan tinh xảo, mặc dù hai lỗ tai có một chút gầy vạ, nhưng không lưu ý mà nói căn bản nhìn không tới. Nhưng lão thiên gia tạo người nào có thập toàn thập mỹ, một chút khuyết điểm tự nhiên là có thể tiếp nhận, nếu không Lâm Dao Hương sao có thể chen vào bên trong Liên thành tứ mỹ.

Chẳng những Lâm Dao Hương không vui, sắc mặt bọn người Lâm Thiên Nhai lại nhìn không tốt, Lâm Dao Hương chính là Nữ Thần trong lòng của bọn hắn, huống hồ Lâm Dao Hương lại không có đặc tội nàng, lại bị nàng một phen bình phẩm từ đầu đến chân, tự nhiên là khơi dậy lòng căm phẫn của bọn họ!

106. Chương 106: Quý Nữ

- Chi, chi nha!

Lúc này Ngân Mang đột nhiên tỉnh ngủ, nhanh như chớp từ trong tay áo Lâm Lạc bò đi ra, lén đến trên vai của hắn, chấp hai chân trước ngăn ngủn, đây là đang tỏ vẻ nó đói bụng rồi.

Tiểu đông tây này hoàn toàn chính là cái ăn hàng, ăn rồi ngủ, tỉnh ngủ lại ăn, so với trư còn lười hơn! Nhưng như vậy, Ngân Mang trước mắt đã đạt đến Hậu Thiên thập nhị tầng, chỉ là đột phá Tiên Thiên cần lĩnh ngộ thiên địa tự nhiên, tiểu đông tây đã dừng ở cửa khẩu này hơn một tháng.

- Meo meo!

Miêu thử trời sinh đối địch, bạch miêu trong ngực nàng kia nhìn chăm chăm vào Ngân Mang, phát ra kêu gọi.

Ngân Mang tự nhiên không cam lòng yếu thế, mở ra cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra một loạt răng nhỏ, huy động móng vuốt làm quyền huơ huơ lên.

Nó dù nhỏ thế nào, nhưng cũng là mãnh thú, hơn nữa còn là mãnh thú đạt đến Hậu Thiên thập nhị tầng, uy thế bày ở đó, lập tức làm bạch miêu sợ tới mức bộ lông toàn thân đại trương, ngay cả cái đuôi cũng vênh lên.

- Con chuột thật đáng yêu!

Mỹ nữ kia hai mắt tỏa sáng, tất thoảng cái, tiện tay vút bạch miêu ra ngoài, sau đó hướng Lâm Lạc một ngón tay, dùng ngữ khí mệnh lệnh nói:

- Đem con chuột này cho ta!

Lâm Lạc lý cũng không có lý nàng, chỉ là từ trong ba lô lấy ra một quả Yêu hạch đưa cho Ngân Mang, tiểu đông tây bưng lấy Yêu hạch là tạp băng tạp băng cuồn cuộn nhai lên.

- Để cho ta ôm nó một cái được không?

Mỹ nữ này tuyệt đối là nữ lang thiên biến, mới vừa rồi còn một bộ công chúa, lập tức lại đổi lại biểu lộ đáng thương, mắt to vũ mị châu quang doanh doanh, làm cho người ta không tự chủ được tâm sinh thương tiếc.

Bọn người Lâm Thiên Nhai mới vừa rồi còn hận không thể bắt nàng quỳ gối ở trước mặt Lâm Dao Hương bồi tội, nhưng giờ này khắc này đều mềm lòng, thậm chí muốn đem Ngân Mang từ trong tay Lâm Lạc đoạt đến giao cho nàng.

Có thể biết, nếu nàng kia đổi về nữ trang mà nói, mị lực câu hồn đoạt phách, điên đảo chúng sinh kia không biết còn có thể tăng mạnh gấp bao nhiêu lần!

Lâm Lạc tâm tính kiên nghị, ngoại trừ truy cầu võ đạo cực hạn, hắn đối bất kỳ vật gì đều không có hứng thú. Nàng kia hồn dỗi cũng được, đáng thương cũng tốt, đối với hắn mà nói cũng như không.

Thấy Lâm Lạc không đồng ý, mỹ nữ này nghĩ nghĩ nói:

- Ta lấy vật gì đó đổi với ngươi, như thế nào?

Thân thủ nàng nhoáng một cái, trong tay rõ ràng trống rỗng xuất hiện một Hồ Lô bạch ngọc, dài đến một xích.

Tuy cái Hồ Lô này không lớn, nhưng trên người nàng tuyệt không có khả năng giấu được một vật phẩm như vậy! Tất cả mọi người là kỳ quái vạn phần, không biết nàng là như thế nào đem một đồ vật lớn như vậy biến ra!

Lâm Không Vũ đột nhiên sắc mặt đại biến, chen lời nói:

- Lâm Lạc, không ngại nghĩ thoáng một cái!

- Chi nha! Chi nha!

Ngân Mang có phần thạo nhân tính, lập tức ở đầu vai Lâm Lạc khiêu khiêu, vừa hướng mỹ nữ kia huy động hai tiểu móng vuốt làm bộ đáng phần nộ.

- Hảo thú vị! Hảo thú vị!

Mỹ nữ này hai mắt đã thành vì sao, vội vàng nói:

- Người không ngại xem trước uy lực đồ vật này một chút, lại quyết định lần nữa!

Nàng đem miệng hồ lô nhắm ngay Lâm Thiên Vũ, đột nhiên đem nút lọ rút xuống, nhẹ nói:

- Hiện!

Oanh!

Trong hồ lô mạnh mẽ thả ra một đạo kim quang, diễn biến thành một nắm tay kim sắc cự đại, hướng về Lâm Thiên Vũ hạo hạo đặng đặng đập đi tới.

Một quyền này, uy thế ngập trời!

Lâm Thiên Vũ sợ tới mức toàn thân run rẩy, vội vàng quát:

- Thanh Hồng Kiếm, ra!

Đỉnh đầu của hắn lập tức hiện ra một thanh trường kiếm toàn thân thanh sắc, hướng về nắm tay kim sắc kia đánh tới!

Quyền, kiếm tấn công, nắm tay kim sắc hoàn toàn áp chế Thanh Hồng Kiếm, dùng sai một ly từ trên đầu Lâm Thiên Vũ xẹt qua, bùng thoáng đem vách tường tửu lâu oanh mở một cái động lớn, sau đó thẳng không xuống dưới, trên mặt đất oanh ra một cái hố to sâu đạt hơn một trượng, lớn nhỏ bầy trượng!

Đình!

Thanh Hồng Kiếm thì trực tiếp bị nắm tay kim sắc văng tung tóe, cắm ở bên trong cột gỗ, thân kiếm run rẩy dữ dội, tựa hồ muốn nứt vỡ!

Trong tửu lâu lập tức một mảnh xôn xao, khách nhân khác đều chạy đi ra ngoài, miễn cho lọt vào vạ lây.

Hai đùi Lâm Thiên Vũ run rẩy, nếu vừa rồi nắm tay kim sắc này lại chuẩn một điểm, hắn sẽ trực tiếp bị oanh trúng! Một quyền kia, phỏng chừng có thể áp hắn thành thịt nát!

Trên mặt mọi người đều biến sắc, đồng thời kinh hô:

- Pháp khí!

Hơn nữa, cũng không phải pháp khí bình thường! Bản thân Lâm Thiên Vũ chính là tu vi Tiên Thiên Cửu Trọng Thiên, hơn nữa có Thanh Hồng Kiếm, đủ để phát huy ra chiến lực Tiên Thiên Đại Viên Mãn! Lại bị một Hậu Thiên trình tự tùy tiện một kích đánh bại, đây tốt cùng là pháp khí phẩm giai gì mới có thể làm được?

Tam phẩm pháp khí! Hoặc là tứ phẩm, ngũ phẩm!

Đây là cái khái niệm gì? Lâm gia cũng chỉ có một kiện tam phẩm pháp khí mà thôi, là gia tộc trấn tộc chi bảo, nắm giữ ở trong tay Đại Trưởng lão! Lúc trước Thanh Hồng Kiếm là chín ức lượng hoàng kim, như vậy cái tam phẩm pháp khí này giá cả sẽ đạt tới trình độ nào?

Dùng một món đồ tuyệt thế bảo vật như vậy, rõ ràng để đổi một con chuột, cái này. . . thật không biết là dùng hào sảng hay là phá sản để hình dung!

Tất cả mọi người hận không thể thay Lâm Lạc đáp ứng!

Móa nó, ngươi còn do dự cái gì, đây chính là tam phẩm pháp khí a! Không, đây ít nhất là tam phẩm pháp khí a!

Lâm Lạc mỉm cười nói:

- Ta cự tuyệt!

Trong mắt hắn, cái bạch ngọc Hồ Lô này lại không có Ngũ hành tinh hoa, căn bản không thể luyện hóa! Hơn nữa, hắn có Tử Đỉnh căn bản không quan tâm những pháp khí khác, cảm thấy Tử Đỉnh ít nhất cũng phải là thập phẩm pháp khí, mới có thể có uy năng như thế!

Bọn người Lâm Thiên Nhai lại sắp điên rồi! Cái này còn cự tuyệt? Đầu óc có vấn đề sao!

Nhưng thực lực đối phương chỉ là Hậu Thiên, nếu bọn họ cưỡng đoạt mà nói. . . ánh mắt của đám người Lâm Thiên Nhai lập tức trở nên lửa nóng lên.

- Ha ha, đã như vậy, này đành phải nói tiếng xin lỗi với Tô cô nương rồi!

Lâm Không Vũ đột nhiên đứng lên, vung tay nói:

- Nắm chặt thời gian, lập tức xuất phát!

- Không Vũ chấp sự...

Lâm Thiên Anh muốn nói cơ hội tốt như vậy làm sao có thể buông tha, chỉ cần đoạt được pháp khí này, thực lực Lâm gia sẽ tăng nhiều!

- Nói dai như giẻ rách cái gì, còn không tranh thủ thời gian khởi hành!

Lâm Không Vũ căn bản không để cho Lâm Thiên Anh cơ hội nói chuyện, nắm lấy lưng của hắn trực tiếp ném xuống dưới lầu, sau đó hừ tay khê vẫy, đem Thanh Hồng Kiếm thu trở về. Những người khác vừa thấy điệu bộ này, tự nhiên cũng không dám nói nữa cái gì, đều là tâm không cam lòng đi xuống dưới lầu.

- Meo meo...

Đại Bạch miêu không biết khi nào thì chạy trở về, dùng đầu liếm dưới chân nàng, bộ dáng nịnh nọt.

- Ai nha, ta rốt cuộc ở nơi nào lộ ra chân tướng?

Mỹ nữ này một lần nữa ôm Đại Bạch miêu vào trong lòng, nghiêng đầu qua đi lên lầu ba, vào một gian phòng tĩnh xảo.

107. Chương 107: Săn Bắt Mãnh Thú. (1)

- Tiểu thư!

Hai gã lão giả lập tức hướng nàng cung kính hành lễ, nếu là Lâm Lạc ở đây mà nói, có thể chứng kiến vầng sáng trên thân hai người này giống như liệt dương, vượt xa bất cứ người nào hắn gặp qua!

- Liên thành Lâm gia?

Mỹ nữ đối với hai vị siêu cấp cường giả này lại lý cũng không lý tới.

- Nha, ta là không phải là sai qua cái gì?

Nàng mở to một đôi mị nhãn.

. . .

- Không Vũ chấp sự, vì cái gì không đoạt pháp khí này?

Rời đi từ lâu, Lâm Thiên Anh nhìn không được nói.

- Người là tìm chết sao?

Sắc mặt Lâm Không Vũ nghiêm nghị.

- Nữ nhân kia bất quá là Hậu Thiên tu vi, tuy tay cầm pháp khí, nhưng chỉ cần chúng ta phát động một kích lôi đình, nàng căn bản phản ứng không kịp!

Lâm Thiên Anh thủy chung không chịu cam tâm.

Lâm Không Vũ nặng nề mà hừ một tiếng:

- Nếu có thể, ta đã sớm ra tay ! Các người thấy không, nàng là như thế nào lấy ra pháp khí này sao?

- Di, ta cũng đang kỳ quái, nàng hình như là không có căn cứ biến ra pháp khí này!

Tất cả mọi người nhớ lại.

- Trên người nàng nhất định có không gian pháp khí!

Trong ánh mắt Lâm Không Vũ tràn đầy vẻ kiêu kị.

- Không gian pháp khí?

Tất cả mọi người không hiểu.

- Không gian pháp khí là một loại pháp khí phi thường đặc thù, không có năng lực công kích, phòng ngự, tác dụng duy nhất chính là chứa vật phẩm, dung ở thể nội, thuận tiện cực kỳ!

Lâm Không Vũ giải thích nói:

- Không gian pháp khí tuy chỉ có thể dùng để chứa vật gì đó, lại vô cùng hiếm thấy nhất, đừng nói Đại Thông quốc chúng ta không có gia tộc nào có thể có được, coi như là Trung Nguyên quốc, Thượng Nguyên quốc cũng không có!

Tất cả mọi người biến sắc, Lâm Bình cướp lời nói:

- Không Vũ chấp sự, ý của người là, nàng kia là đến từ một trong Tam đại Thần quốc, Càn Nguyên quốc?

Nước phụ thuộc phía dưới Càn Nguyên quốc vô số, trong đó kể cả Đại Thông quốc.

- Ân, hơn nữa còn là đỉnh cấp thế gia của Càn Nguyên quốc! Dùng không gian pháp khí trân quý, hiển nhiên nàng kia rất có địa vị trong gia tộc!

Lâm Không Vũ lắc đầu cười khổ.

- Nhân vật như vậy, khẳng định có tuyệt thế cường giả đang âm thầm bảo vệ, đi cướp bóc nàng, các người đều ngại mệnh quá dài sao?

Nàng kia tuy phá sản, nhưng Lâm Lạc lại càng kinh người a!

Đối mặt một kiện pháp khí uy lực cường đại, hẳn rõ ràng con mắt cũng không nháy lựa chọn cự tuyệt, đây quả thực so với mỹ nữ ôm miều kia còn muốn phá sản!

Tất cả mọi người đều lấy ánh mắt khó hiểu nhìn xem Lâm Lạc, cho dù là Lâm Dao Hương cũng có một tia khác thường. Dù sao bạch ngọc Hồ Lô này uy lực chính là tất cả mọi người tận nhìn mắt thấy, sao lại không đổi?

Lâm Lạc nhún nhún vai nói:

- Vật kia không thể ăn!

Tất cả mọi người té xỉu, đây chính là lý do hần cự tuyệt? Quá giật gân rồi!

Trên thực tế, Lâm Lạc nói đúng là lời nói thật, không thể cho hần luyện hóa gì đó dĩ nhiên là phế vật! Huống hồ mặc dù Ngân Mang là ăn hàng, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là Thượng cổ dị chủng, có tiềm lực phát triển cực lớn!

Dù sao pháp khí là chết, cho dù tứ phẩm, ngũ phẩm thì như thế nào, cuối cùng sẽ theo thực lực Lâm Lạc tăng trưởng mà bị đào thải! Nhưng Ngân Mang lại liên tục phát triển, nói không chừng sau này sẽ trở thành Thích Biến Cảnh Thần Thử thì sao!

Chủ yếu nhất là, Lâm Lạc có Tử Đỉnh, đối với pháp khí bình thường thật sự là xem không vừa mắt... trừ khi tặng không!

Bởi vì bỏ một kiện pháp khí cực phẩm, mọi người đối với Lâm Lạc rất có ý kiến, ngay cả bốn người của phái từ bên ngoài đến đều xa cách đối với hắn.

Lại là sáu ngày sau đó, bọn họ rốt cục tiến nhập Thiên Lạc sơn mạch mệnh môn.

Đây là một tòa sơn mạch cự đại, nam bắc tung hoành thẳng vào không trung, căn bản nhìn không tới cuối cùng! Đây là tự nhiên, Thiên Lạc sơn mạch nam bắc xỏ xuyên qua toàn bộ đại lục, cho dù Thích Biến Cảnh tuyệt thế cường giả cũng khó có khả năng nhìn xuyên toàn bộ đại lục!

Buổi chiều đầu tiên đi qua đó, Lâm Không Vũ đem người triệu tập lại nói:

- Từ hiện tại bắt đầu, trong hai tháng, các người đều phải ở trong sơn mạch liệt sát mãnh thú, dùng săn bắt đến số lượng cùng chất lượng Yêu hạch tiến hành bình xét, mỗi người của tiểu tổ xếp hạng đệ nhất sẽ được đến một hạt Xà Huyết Dịch Cốt Đan làm ban thưởng!

- Xà Huyết Dịch Cốt Đan!

- Tiểu tổ?

Lâm Không Vũ gật gật đầu:

- Tuy vùng này không có mãnh thú quá cường đại, nhưng vì để an toàn, các người phải hai người làm một tổ! Ân, cuối cùng có một tổ ba người, bắt quá, cuối cùng đạt được điểm phải trừ một phần ba!

- Chính các người phân tổ, một nén hương sau xuất phát!

Nói vừa dứt lời, ánh mắt của mọi người đồng thời hướng Lâm Dao Hương nhìn lại, đều mơ tưởng cùng nàng một tổ. Nơi này hoang sơn dã lĩnh, có hai tháng thời gian sớm chiều ở chung, rất dễ dàng bồi dưỡng được cảm tình!

Lâm Dao Hương lông mày hơi nhíu nói:

- Ta lựa chọn cùng Lâm Lạc sư đệ một tổ!

Hả!

Trong nháy mắt, bản thổ phái cùng phái từ bên ngoài đến đạt thành nhất trí chưa từng có, đều là dùng mục quang tràn ngập sát khí nhìn chằm chằm vào Lâm Lạc, nếu hắn dám gật đầu mà nói, tất nhiên sẽ trở thành đích ngắm cho chúng nhân!

Đối với Lâm Lạc mà nói, nam nhân cùng nữ nhân cũng không có khác nhau, cứ nhiên nhất định phải là người xứng hợp tác, tính cách Lâm Dao Hương trầm mặc ít nói, sẽ không phiền hắn, hiển nhiên sẽ sống khá giả hơn bất luận kẻ nào khác!

Bởi vậy, hắn cười nhạt một tiếng nói:

- Ta cũng lựa chọn cùng sư tỷ một tổ!

Cứ nhiên hai người đều đồng ý, một tổ này của bọn họ vậy là định xuống rồi.

- Lâm Lạc người cái tên tiểu tử thúi này, ngàn vạn lần không được đối với Dao Hương sư muội có ý biến thái gì, nếu không ta liền bóp chết người!

Lâm Bình hưng dữ nói.

- Đúng, ngàn vạn lần không được đánh chủ ý gì, ta sẽ ở sau lưng nhìn xem người!

Lâm Phát dùng hai ngón tay chỉ hai mắt của mình, lại chĩa chĩa Lâm Lạc.

Những người khác không nói gì, nhưng ý tứ trong ánh mắt lại rõ ràng tất cả.

Lâm Lạc cũng mặc kệ những người khác là chia tổ làm sao, lúc này đứng lên nói:

- Sư tỷ, hiện tại chúng ta xuất phát?

Lâm Dao Hương gật gật đầu, theo sát phía sau Lâm Lạc, hai người rất nhanh biến mất trong núi rừng.

Những người khác vội vàng tuyển tổ viên, nhưng chờ bọn hắn từng cái xuất phát, còn ai nhìn thấy được bóng dáng của Lâm Lạc cùng Lâm Dao Hương!

...

Lâm Lạc một đường đi theo Lâm Dao Hương, cũng không nói gì, chỉ là thả ra thần thức, tìm kiếm mãnh thú phụ cận, xem có đối tượng đáng giá hắn ra tay hay không. Nhưng mãnh thú Tiên Thiên Cảnh dù sao cũng không phải rau cải trắng, tùy tiện có thể nhìn qua, hai người đi vội suốt một ngày, nhưng ngay cả mãnh thú Hậu Thiên thập nhị tầng cũng không có chứng kiến mấy cái.

Buổi tối, hai người ở bên cạnh một giòng suối nhỏ dựng lên trướng bông, đốt đồng lửa, muốn ở chỗ này nghỉ ngơi qua đêm.

Lâm Lạc thủy chung cũng không nói chuyện gì, ngược lại Lâm Dao Hương mở miệng trước nói:

- Ta lựa chọn cùng ngươi một tổ, là bởi vì ngươi là người duy nhất không có dây dưa qua ta!

108. Chương 108: Săn Bắt Mãnh Thú. (2)

Lâm Lạc có chút lý giải phiền não của nàng, bởi vì hắn cũng chán ghét bị người cả ngày quần quít lấy. Hắn gật gật đầu, cười nói:

- Sư tỷ yên tâm, ngươi coi như ta không tồn tại là được!

Lâm Dao Hương không khỏi lộ ra một vòng tiểu dung nhẹ nhàng. Hai người trao đổi cũng vãn vãn dừng ở đây, sau khi nếm qua bữa tối, bọn họ phân biệt tiến nhập trướng bông, bởi vì nơi này chính là Thiên Lạc sơn mạch nguy hiểm nặng nề, hai người cũng chỉ là ngồi xuống khôi phục tinh lực ban ngày tiêu hao thoáng một cái, cũng không có chính thức tu luyện.

Mà mục đích chuyến đi này của bọn họ cũng chỉ là gia tăng một ít kinh nghiệm thực chiến mà thôi, dù sao chỉ là đóng cửa khổ luyện cũng không có ý nghĩa, cảnh giới lên rồi, nhưng không có kỹ xảo thực chiến tương ứng, căn bản phát huy không được chiến lực xứng đáng!

Ba ngày sau, bọn họ gặp con mãnh thú Tiên Thiên Cảnh thứ nhất, một đầu quái vật cổ dài, thân như thần lân, tứ chi trắng kiện hữu lực, hai răng nanh thò ra ngoài, một cái đuôi dài chừng hơn một trượng!

- Tử Quang Hỏa Diễm Thú!

Biểu lộ của Lâm Dao Hương nghiêm túc, hướng Lâm Lạc giải thích nói:

- Đây là mãnh thú Hỏa thuộc tính, ngoại trừ lực lượng cường đại ra, còn có thể phụt lên liệt diễm, cần phải chú ý!

Lâm Lạc gật gật đầu, nếu hắn té ra Tử Đỉnh mà nói, vậy thì không cần lo lắng vấn đề phòng ngự, nhưng có Lâm Dao Hương ở đây, hắn phải có chỗ giữ lại, dù sao Tử Đỉnh chẳng những lực phòng ngự rất mạnh, còn có hiệu quả không gian vật chứa, hắn cũng không muốn nhiều hơn một lý do bị người ngấp nghé.

Đầu Tử Quang Hỏa Diễm Thú này hiển nhiên cũng ý thức được hai nam nữ đối diện này là kinh địch, cũng không có như dĩ vãng, phác qua trực tiếp gặm người, mà là chậm rãi lui về, một đôi hung mục gắt gao nhìn xem hai người Lâm Lạc.

- Phiền toái sư tỷ thay ta áp trận!

Lâm Lạc kích động, hắn còn không có cùng Tiên Thiên Cảnh hung thú đánh nhau đây!

Thấy Lâm Lạc không muốn hòa khí xong việc, đầu Tử Quang Hỏa Diễm Thú này lập tức hung tính đại lộ, nhìn Lâm Lạc phát ra một tiếng rít gào trầm thấp, tựa hồ làm cảnh cáo cuối cùng.

Nguyên lai mãnh thú cũng sẽ bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh!

Lâm Lạc cười ha ha, Phù Ảnh Thuật triển khai, thân hình nhanh vô cùng về phía Tử Quang Hỏa Diễm Thú lướt đi.

Trong nháy mắt, Lâm Lạc đã hiện ra ở trên không Tử Quang Hỏa Diễm Thú, song quyền hợp lại, Hỏa Long Quyền phát động, một nắm tay hỏa diễm cự đại lập tức trống rỗng xuất hiện, nhắm ngay Tử Quang Hỏa Diễm Thú nặng nề đập đi.

Oanh!

Một quyền này lực lượng cường đại, chính là dung hợp Ngũ hành chi lực, đem Tử Quang Hỏa Diễm Thú sinh sinh đè sập xuống! Hơn nữa, một quyền này không chỉ có lực lượng cường đại, còn mang vào hỏa diễm công kích, liệt diễm hừng hực không ngừng thiêu đốt nó!

- Ngao!

Tử Quang Hỏa Diễm Thú phát ra một tiếng bạo rống phẫn nộ, một cái gấp nhảy hướng Lâm Lạc nhào tới.

Phù Ảnh Thuật triển khai, thân hình Lâm Lạc tung bay, nhanh như điện quang thạch hỏa, căn bản không phải mãnh thú vụng về có thể bắt đến, ngược lại thỉnh thoảng oanh ra từng quyền, Hỏa Long Quyền đánh cho đầu mãnh thú này kêu đau không thôi!

Luận thực lực, đầu mãnh thú này tốt xấu cũng là Tiên Thiên ngũ trọng thiên, cùng Lâm Lạc đều là Trung Thừa Cảnh, hơn nữa mãnh thú trời sinh lực lượng cơ thể cường hoành, là chiếm cứ ưu thế nhất định.

Bất quá Lâm Lạc nắm hệ cùng tu, cho dù hiện tại chỉ có Hỏa hệ đạt đến Tiên Thiên lục trọng thiên, nhưng tứ hệ đồng dạng cũng tiến nhập Trung Thừa Cảnh, lực lượng tổng hợp lại tuyệt đối là vô địch dưới Đại Viên Mãn Cảnh!

Cư nhiên ở trên lực lượng không chiếm thượng phong, đánh lại đánh không đến Lâm Lạc, đầu mãnh thú này chỉ có phần bị đánh xoay quanh!

Bất quá tiến nhập Tiên Thiên Cảnh, trí tuệ mãnh thú đã rất phát triển, mắt thấy không địch lại liền quay đầu bước đi!

Lâm Dao Hương nhanh nhẹn mà ra, ngăn cản đường đi của Tử Quang Hỏa Diễm Thú, một chưởng bổ ra, ngạnh sanh đem đầu mãnh thú này bức lui trở về.

Ngang!

Tử Quang Hỏa Diễm Thú hung tính đại phát, mắt thấy Lâm Lạc quá mức trơn trượt khó đối phó, lại đối với Lâm Dao Hương phát khởi công kích.

Lâm Dao Hương thân hình chớp động, đồng dạng sử dụng Phù Ảnh Thuật, nhanh chóng thối lui hai trượng.

- Vật quái dị, đối thủ của ngươi là ta!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, từ phía sau lưng đuổi theo, lại là một quyền oanh tới.

Bùm! Bùm! Bùm!

Song phương triển khai kịch chiến, lần này Lâm Lạc vứt bỏ thân pháp, nhiều lần cùng mãnh thú liều mạng!

Thông thường mà nói, võ giả cùng cảnh giới đều tận lực tránh cùng mãnh thú liều mạng, dù sao thân thể lực lượng mãnh thú cường đại, hơn nữa thể chất cường hoành đến biến thái, liều mạng tuyệt đối là có hại, chỉ có cảnh giới cao hơn ra một cấp bậc, mới có thể dùng lực chế lực.

Bất quá Lâm Lạc bởi vì nắm hệ cùng tu, so sánh với mãnh thú còn mãnh thú hơn, tuyệt đối nghiền áp cùng cảnh giới, cho dù mãnh thú cũng mơ tưởng cùng hắn so sánh lực lượng!

Tử Quang Hỏa Diễm Thú đáng thương liên tục bị Lâm Lạc oanh lui, trong ánh mắt lại hiện ra vẻ tuyệt vọng!

Một hồi dao động kỳ dị ở trên người đầu mãnh thú tuôn ra, thiên địa linh khí bốn phía đột nhiên dừng mãnh lao về phía Tử Quang Hỏa Diễm Thú.

- Không tốt, nó muốn tự bạo Yêu hạch, nhanh giết chết nó!

Lâm Dao Hương kêu nhỏ một tiếng, lại bắt chấp áp trận cho Lâm Lạc, xông về phía trước phát động tấn công mạnh.

Lâm Lạc nhớ tới lúc trước tình hình Bạch Vân Tông vây công Hôi Thạch Ly, lập tức cũng không dám chậm trễ, vội vàng tăng lớn thể công, đem quyền kinh cuồng bạo không ngừng oanh kích vào trên người Tử Quang Hỏa Diễm Thú.

- Ô

~~Đầu mãnh thú này ở dưới hai đại cao thủ vây công ngay cả tự bạo Yêu hạch cũng không thể, còn không có phát động hoàn thành đã đoạn khí, ầm ầm ngã quy, khí tức đoạn tuyệt!

Xé thân thể mãnh thú ra, chuyện tình nhất Yêu hạch tự nhiên là do nam tử như Lâm Lạc xử lý, khi viên Yêu hạch hỏa hồng sắc lớn chừng quyền đầu bị đào đi ra, Ngân Mang lập tức từ bên chân Lâm Lạc lượn lên nhảy xuống, một bộ thềm nhỏ dài.

- Hiện tại ngươi vẫn không thể ăn!

Lâm Lạc đem Yêu hạch thu vào, cái này quan hệ lấy một khóa Xà Huyết Dịch Cốt Đan, dù sao có thể tiết kiệm một năm khổ tu, không cần phải bỏ phí! Huống hồ, cái Yêu hạch này gia tộc cũng sẽ không tịch thu.

- Chi nha! Chi nha!

Ngân Mang lặn đi lặn lại trên mặt đất làm bộ dáng không chịu, đối với Lâm Lạc ném tới một khóa Yêu hạch Hậu Thiên thập nhị giai căn bản là không thêm quan tâm đến.

Chứng kiến cảnh này, Lâm Dao Hương không khỏi lộ ra một vòng tiểu dung nhẹ nhàng.

Kế tiếp trong hơn mười ngày, hai người lại gặp mấy mãnh thú Tiên Thiên Cảnh, cơ bản đã thành chiến lợi phẩm của bọn hắn. Bất quá hai ngày trước bọn hắn lại gặp một đầu Tiên Thiên Đại Viên Mãn mãnh thú, trái lại truy giết bọn họ mấy trăm dặm, thiếu chút nữa làm cho Lâm Lạc dùng Tử Đỉnh cùng Cẩm Tự thanh toán nó.

Trong Thiên Lạc sơn mạch không chỉ có mãnh thú, còn có kẻ săn thú.

109. Chương 109: Ngân Mang Lập Công. (1)

Thật giống như trong Nam Hoang sa mạc có sa đạo đồng dạng, Thiên Lạc sơn mạch cũng có rất nhiều võ giả hắc ăn hắc, bọn họ vừa săn bắt mãnh thú, đồng thời đi săn bắt võ giả đồng loại, đem thu hoạch người khác liêu mạng đổi lấy làm của riêng.

Hai người Lâm Lạc cũng gặp không chỉ một nhóm kẻ săn thú hắc ăn hắc, bất quá vài nhóm người này chỉ có trình tự Hậu Thiên, bởi vì chứng kiến Lâm Dao Hương xinh đẹp mà ngang nhiên phát động công kích, nhưng không ngờ đá đến trên miếng sắt, bị Lâm Lạc không chút lưu tình hết tay chém giết.

Bất tri bất giác, một tháng thời gian lặng yên đi qua.

Hai người đã chém giết 13 đầu mãnh thú Tiên Thiên Cảnh, trong đó có một thậm chí đạt đến Tiên Thiên Cửu Trọng Thiên! Lúc chém giết con yêu thú này, Lâm Lạc đầy đủ phát huy ra chỗ tốt của “Song hệ” cùng tu, dùng Vạn Mộc Chi Xuân liên tục khôi phục thương thế của hai người, đơn giản mài chết con mãnh thú này rồi!

Một ngày này, hai người đang hành tẩu ở trong sơn mạch, nhưng lại đột nhiên sơn đạo địa chấn, một đạo địa liệt cự đại từ đằng xa cực kỳ nhanh kéo dài tới!

Địa chấn!

Thiên địa oai, tuyệt không phải phàm nhân có khả năng chống đỡ, hai người Lâm Lạc đều là tâm thần rung động!

- Đi mau!

Lâm Lạc hét lớn một tiếng, kẻ nứt đại địa đang hướng bọn họ nhanh chóng kéo dài tới.

Lâm Dao Hương gật đầu một cái, hai người đồng thời chạy vội lên.

Nhưng không may, bọn họ đang ở vào giải đất trung tâm của địa chấn, bốn phương tám hướng xuất hiện kẻ đất như mạng nhện, làm cho hai người không ngừng chuyển hướng quay đầu, tìm kiếm lộ tuyến an toàn đào thoát.

- A

~~Lâm Dao Hương đột nhiên kinh hô một tiếng, lối ra của nàng đột nhiên nứt ra rồi một vết nứt cự đại, thân thể của nàng lập tức lọt vào trong vực sâu không thấy đáy!

Nàng đang ở giữa không trung không hề có chỗ mượn lực, cho dù tu vi cao tới đâu, tốc độ mau nữa lại có thể như thế nào, chỉ có thể như tảng đá rơi xuống nước, trầm, trầm, trầm!

Trong nháy mắt này, Lâm Lạc cái ý nghĩ gì cũng không có, dưới chân một điểm, thân hình đã hướng Lâm Dao Hương vọt tới.

Bởi vì hắn là đạp địa bắn ra, tốc độ này so sánh với Lâm Dao Hương rơi xuống dĩ nhiên là nhanh hơn. Chỉ thoáng chớp mắt công phu, hắn đã nhào tới trước người Lâm Dao Hương, một tay ôm lấy eo đối phương, cũng nương quán lực, hướng về huyền bích đối diện bay đi.

Bất quá, cái vết nứt này còn đang liên tục mở rộng, hai người bọn họ tuy rơi xuống đã có hơn mười trượng, nhưng căn bản không có tiếp cận huyền bích đối diện!

Lâm Lạc xuy kéo thoáng cái, đem vảy dài của Lâm Dao Hương kéo xuống một mảnh nói:

- Sư tỷ, ta đẩy ngươi đi ra ngoài, ngươi lại kéo ta đi tới!

Tình thế nguy cấp, Lâm Dao Hương tự nhiên cũng sẽ không vào lúc đó so đo động tác gần như vô lễ của Lâm Lạc, vội vàng gật đầu.

- Đi!

Lâm Lạc dùng sức đẩy, đem Lâm Dao Hương hướng trên vách đá phất đi, tay kia thì chăm chú cầm lấy mép vảy đã kéo thành vãi của Lâm Dao Hương.

Lâm Dao Hương giống như mũi tên nhọn bắn nhanh về phía huyền bích, nàng vội vàng thò ra tay phải, xâu đủ lực lượng trực tiếp xuyên phá cát đất kiên cố, đem chính mình một mực treo ở trên vách đá.

Sau đó bắt lấy “dây thừng” kéo mạnh, thân thể Lâm Lạc lập tức hướng nàng lay động đi tới.

Pằng!

Lâm Lạc cũng đồng dạng dùng lực hai tay xuyên huyền bích, đem mình dính sát ở phía trên. Lúc này ai cũng không dám lộn xộn, vạn nhất thất thủ té xuống sẽ không tiếp tục lại thấy ánh mặt trời!

Oanh! Oanh! Oanh!

Thiên địa oai còn đang tận tình phát tiết, nhưng địa chấn này tới đột nhiên, đi cũng rất nhanh, không đến nửa nén hương, nổ vang dần dần dừng lại, huyền bích hai bên bắt đầu chậm rãi khép lại.

- Lên nhanh đi!

Hai người đồng thời biến sắc, tay chân vội vàng cùng sử dụng, hướng về mặt đất leo lên mà đi. Cái đại địa này hợp lại, cho dù võ giả Tiên Thiên Cảnh thì như thế nào, thân thể huyết nhục căn bản không cách nào chống lại lực lượng thiên địa, tuyệt đối là bị chen chúc thành bã vụn!

Hừu hừu hừu...

Hai người đều là Tiên Thiên Cảnh, lại tu Phù Ảnh Thuật, chỉ cần có địa phương mượn lực, bọn họ có thể rất nhanh kéo lên, ba mươi trượng, hai mươi trượng, mười trượng!

Vết nứt càng ngày càng nhỏ!

Bùm!

Đại địa rạn nứt một lần nữa khép lại, phát ra tiếng đánh cự đại, Lâm Lạc cùng Lâm Dao Hương ở một khắc cuối cùng vọt ra, sau khi hai người đứng vững, đều là không khỏi hoảng sợ một trận.

- Cảm ơn!

Lâm Dao Hương rất chân thành nói, nếu không phải Lâm Lạc động thân mà ra, nàng đã sớm rơi phân thân toái cốt.

Lâm Lạc gật gật đầu, nói lâu ngày sinh tình, mặc dù hấn đối với Lâm Dao Hương không có cảm giác khác thường gì, nhưng nuôi một vật cũng có cảm tình, huống chi hai người một tháng này trải qua nhiều trường huyết chiến, như thế nào cũng có một ít tình nghĩa.

- Thật muốn cảm tạ ta mà nói, thịt nướng buổi tối do người phụ trách!

Hắn cười nói.

Lâm Dao Hương cũng không nhịn cười một tiếng, hai người thay phiên phụ trách một ngày ba bữa cơm, hôm nay là đến phiên Lâm Lạc.

- Chi nha!

Ngân Mang đột nhiên từ trên vai Lâm Lạc nhảy xuống, hướng về một phương hướng chạy trốn ra ngoài.

- Ngân Mang!

Lâm Lạc hô hoán một tiếng, nhưng tiểu đông tây lại không thèm quan tâm đến hắn, chạy trốn so sánh với thỏ còn nhanh hơn. Hắn không có cách nào, đành phải chạy đi đuổi theo, Lâm Dao Hương theo sát phía sau.

Ngân Mang chạy trốn rất nhanh, cho dù Lâm Lạc triển khai Phù Ảnh Thuật cũng chỉ có thể bảo chứng không mất dấu. Nhưng tiểu đông tây chạy ra mấy trăm trượng liền ngừng lại, ở trước một cái động khẩu tối như mực kêu gọi.

- Tiểu đông tây, còn không mau tới!

Lâm Lạc chia chia vai của mình.

- Chi nha! Chi nha!

Ngân Mang liên tục phát ra tiếng kêu, hai chân trước không ngừng hướng phương hướng cái động khẩu chỉ chỉ.

- Sư đệ, nó tựa hồ đang bảo ta đi vào!

Lâm Dao Hương lộ ra vẻ ngạc nhiên, xem ra mãnh thú nhân tính hóa như Ngân Mang thực sự không phải hiếm thấy bình thường.

- Xèo xèo chi!

Ngân Mang liên tục gật đầu.

- Cái sơn động này, hình như là sau địa chấn mới hiện ra!

Lâm Dao Hương chỉ vào cái động khẩu nói ra:

- Dấu vết không bình thường rất rõ ràng!

Lâm Lạc gật gật đầu, đi vào cái động khẩu, hắn tin tưởng tiểu tử kia chắc là không hại của mình.

Ngân Mang thoảng cái nhảy lên đến trên đầu vai Lâm Lạc, hai chân trước duỗi duỗi, đó là ý tứ yêu cầu chỗ tốt khi có công lao.

Lâm Lạc không khỏi cười nói:

- Người cho là mình phát hiện bảo bối gì sao?

Tay phải chấn động, Hỏa linh lực bốn phía lập tức bốc cháy lên, phù phiếm ở phía trên bàn tay của hắn, giống như một cây đuốc cự đại.

- Nơi này trước kia hình như là chỗ ở người nào đó!

Lâm Dao Hương theo sát phía sau, đánh giá một hồi nói ra.

- Ân!

Lâm Lạc gật gật đầu, trong động này có ghế đá các loại, xác thực rất giống võ giả mở ra chỗ tu luyện.

Sơn động này không hề dài, hai người đi mười trượng trở lại đã đến cuối cùng, xuất hiện một gian thạch thất rõ ràng cho thấy là ngạnh sanh mở ra, chính giữa là một bàn đá, vách tường bên trái là giường đá, trên giường đá bày đặt hai cái thùng.

110. Chương 110: Ngân Mang Lập Công. (2)

Lâm Lạc cùng Lâm Dao Hương liếc nhau, đều lộ ra vẻ vui mừng.

- Sư đệ, xem ra chúng ta phát hiện một chỗ ẩn dấu!

- Chi nha! Chi nha!

Ngân Mang ở trên đầu vai Lâm Lạc bất mãn nhúc nhích, ý bảo nó mới là công thần lớn nhất.

Lâm Lạc móc ra một khóa Yêu hạch đưa tới, Ngân Mang lúc này mới đổi giận thành vui, cái đầu nhỏ cọ cọ trên Lâm Lạc cổ.

Hai người đem hai cái thùng đều bỏ vào trên bàn đá, một người mở ra một cái thùng.

Lâm Lạc mở rương ra, bên trong là ba thanh kiếm dài ngắn không đồng nhất, mà trong rương của Lâm Dao Hương, chỉ có một tấm giấy vàng cùng một bình ngọc.

- Xem ra là lưu lại thư tín cho chúng ta!

Lâm Dao Hương từ trong rương lấy ra tờ giấy kia, trên mặt có chữ viết.

Hai người đứng sát vào chút ít, cùng đọc lên.

- Lão phu Trương Tiểu Bạch, dùng trộm nổi tiếng, nhân xưng Quỷ Thâu (*Quỷ trộm)! Nhưng thường đi trên bờ sông, nào có đạo lý không ướt chân, lúc này đây lão phu chọn sai đối tượng, tuy may mắn đắc thủ, nhưng vẫn bị người phát hiện tung tích, một đường đuổi giết lão phu!

- Lão phu ngàn dặm lưu vong, trốn vào Thiên Lạc sơn mạch, tránh thoát đuổi giết, nhưng là bị tổn thương không thể trị, mệnh không lâu dài!

- Nguyên lai, bị lão phu trộm được gì đó lại là ba giọt Không Linh Thạch Nhũ, trách không được những người kia chết đuổi theo lão phu không tha! Đáng tiếc, Không Linh Thạch Nhũ mặc dù là Thánh phẩm tu luyện của võ giả, lại không thể trị tổn thương của lão phu, lão phu chỉ có thể nhận mệnh!

- Cũng được, cũng được, nếu kẻ đến sau hữu duyên tiến vào nơi này, đây hết thảy đều về ngươi! Bất quá, đây chỉ là lão phu trước kia mở ra một động phủ tạm thời, cũng không để lại nhiều ít thứ tốt, ngươi cũng không nên mắng lão phu keo kiệt, càng đừng tưởng rằng lão phu hư danh nói chơi! Bảo bối khác đều theo lão phu chôn ở dưới mặt đất, ngươi cũng đừng nghĩ tìm được! Lão phu chính là tổ tông đạo tặc, ngươi là không thể nào tìm được! Ha ha!

Đây là di thư của Trương Tiểu Bạch, không dài, nhưng mà cũng đủ làm cho hai người Lâm Lạc biết rõ là chuyện gì xảy ra .

- Sư tỷ, người biết Không Linh Thạch Nhũ là vật gì không?

Lâm Lạc hỏi, cư nhiên Trương Tiểu Bạch vì vậy mà chết, này tuyệt đối không phải vật phàm .

Lâm Dao Hương lắc đầu:

- Ta cũng không rõ ràng lắm!

Lâm Lạc từ trong rương lấy ra bình ngọc, mở nắp bình, đổ ra ba giọt chất lỏng nhũ bạch sắc. Ba giọt chất lỏng này phẳng phất như thủy ngân, lực ngưng tụ rất mạnh, lẫn nhau trong lúc đó tuy va đập vài cái, nhưng không có tan gom lại cùng một chỗ.

Đây chính là ba giọt Không Linh Thạch Nhũ theo lời của Trương Tiểu Bạch.

Lâm Lạc không khỏi mục quang sáng ngời, trong ba giọt Không Linh Thạch Nhũ này ẩn chứa linh khí cực kỳ tinh thuần, là năng lượng thuần chánh nhất, không có Ngũ hành chi phân.

- Chi!

Ngân Mang cũng không phân biệt hàng tốt xấu, lập tức từ trên đầu vai Lâm Lạc nhảy xuống, miệng mở ra, cắn đi một giọt Không Linh Thạch Nhũ, sau đó dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai nuốt xuống dưới.

Tiểu đông tây vẫn chưa thỏa mãn, hai con mắt bóng bẩy nhìn chăm chăm đến hai giọt Không Linh Thạch Nhũ còn lại.

Lâm Lạc liền tranh thủ thu hồi vào trong bình ngọc, đem nắp bình đập lên, một tay bắt lấy Ngân Mang:

- Tiểu đông tây, người hạ thủ cũng thật là nhanh!

- Chi nha! Chi nha!

Ngân Mang một trận gọi bảy tổ về vô tội.

- Sư đệ, không có Ngân Mang mà nói, chúng ta cũng sẽ không tìm tới nơi này, cho nó một giọt cũng là việc nên làm!

Lâm Dao Hương khuyên nhủ.

- Chi! Chi!

Ngân Mang lập tức nhảy tới trên vai Lâm Dao Hương, dùng cái đầu nhỏ cọ đối phương dùng bày ra nịnh nọt.

Lâm Lạc không khỏi lắc đầu, hai người đem ánh mắt bỏ vào ba thanh trường kiếm trong rương khác.

- Pháp khí!

Lâm Dao Hương đột nhiên mục quang sáng ngời, cầm lên một thanh kiếm ngắn nhất trong đó, một hồi vuốt phẳng, thanh đoản kiếm này rõ ràng gia nhập lòng bàn tay của nàng!

Chỉ có pháp khí mới có thể dung vào trong cơ thể võ giả!

- Sư tỷ, người biết những pháp khí này mấy phẩm không?

- Ta cũng chỉ là trước kia nghe Thất trưởng lão nói qua một ít, một kiện pháp khí uy lực kỳ thật cũng không hoàn toàn do phẩm giai quyết định, còn muốn xem tu vi người sử dụng! Ân. . . ta còn là dùng ví dụ thực tế mà nói a, đối với tu vi Tiên Thiên Cảnh chúng ta mà nói, nhất phẩm pháp khí có thể tăng lên cho chúng ta nhất trọng thiên thực lực, mà nhị phẩm pháp khí thì có thể tăng lên nhị trọng thiên, tam phẩm pháp khí là tam trọng thiên, nhưng tứ phẩm pháp khí thì dùng lực lượng của chúng ta căn bản không cách nào thôi phát, từ hiệu quả thực tế đến xem, vẫn còn không bằng nhất phẩm pháp khí!

Nhưng Lâm Lạc lập tức nghĩ tới địa phương không đúng nói:

- Chúng ta ở Thanh Vân Thành gặp được Tô nữ tử kia, nàng rõ ràng chỉ có tu vi Hậu Thiên, cho dù có thể dùng tam phẩm pháp khí, nhưng tối đa cũng có thể đạt tới Tiên Thiên tam trọng thiên, làm sao có thể một kích đả bại Lâm Thiên Vũ?

Lâm Dao Hương suy nghĩ kỹ một hồi, mới nói:

- Khả năng Thần quốc võ đạo thế gia có chút bí pháp đặc thù à!

Nàng không thể khẳng định, dù sao hai người giới hạn trong một cách cục cùng trình tự, đối với rất nhiều thứ cũng không hiểu rõ, chỉ có thể suy đoán lung tung mà thôi.

Lâm Dao Hương chuyện đề nói:

- Kiện pháp khí này không sai biệt lắm có thể tăng lên cho ta tam trọng thiên lực lượng, hẳn là tam phẩm pháp khí!

Hai người đều là nhân tình sáng lên, cho dù Lâm gia cũng chỉ có một kiện tam phẩm pháp khí, mà ở trong đó ba pháp khí đặt song song, phẩm giai hẳn là không sai biệt lắm, bọn họ tuyệt đối là lợi nhuận đại phát !

- Sư tỷ, ba cái pháp khí này người cảm thấy nên xử lý như thế nào mới tốt?

Lâm Lạc hỏi.

- Người, ta tất cả lấy một kiện, sau đó đem pháp khí cuối cùng giao cho gia tộc, sư đệ người cảm thấy như thế nào?

Lâm Dao Hương dùng ngữ khí thương lượng hướng Lâm Lạc nói ra. Sau khi được Lâm Lạc cứu, thái độ của nàng có chuyển biến rất vi diệu.

- Được!

Lâm Lạc gật gù đầu, lấy ra một thanh lợi kiếm trong đó, trên chuôi kiếm viết hai chữ “Trảm Nguyệt”, dựa theo Lâm Dao Hương nói, dùng tinh thần lực động đến khí linh trong kiếm, sau khi in lại tinh thần ấn ký của mình, có thể đem pháp khí thu vào trong cơ thể. Lực lượng bản thân pháp khí có hạn, dùng hết lại không có, cần võ giả dùng bản thân ôn dưỡng, một lần nữa đem lực lượng chứa đầy.

Tinh thần lực vừa tiến vào trong kiếm, Lâm Lạc lập tức cảm thấy thanh kiếm này “suy yếu”, như một tráng hán đói bụng ba ngày vậy! Kỳ thật khí linh chỉ là trận vân của pháp khí đối với võ giả dễ dàng làm ra phản ứng, căn bản không có linh hồn gì đáng nói!

Mà trận vân là hạch tâm của một pháp khí, nếu trận vân bị phá hủy, pháp khí này sẽ phá hủy, vô luận là dùng bao nhiêu tài liệu trân quý chế thành, cũng chỉ là một kiện phế phẩm! Cùng Hỏa Vân Dao đồng dạng, cho dù trong đó ẩn chứa đại lượng Hỏa tinh hoa, nhưng cuối cùng không phải pháp khí !

111. Chương 111: Không Linh Thạch Nhũ. (1)

Lâm Lạc đem lực lượng bản thân đưa vào trong Trảm Nguyệt Kiếm, Trảm Nguyệt Kiếm này lập tức giống như hải nhi kêu than đòi thực phẩm, tham lam hấp thụ lấy lực lượng của hắn, làm cho Lâm Lạc thuận lý thành chương đem tinh thần ấn ký khắc ở phía trên pháp trận.

Hưu!

Lâm Lạc tâm niệm vừa động, Trảm Nguyệt Kiếm đã bị hắn thu vào trong cơ thể, thu nhỏ lại như giới tử, ôn dưỡng trong đan điền.

- Sư tỷ, hai giọt Không Linh Thạch Nhũ này hẳn là vật cực kỳ trân quý, chúng ta một người một giọt lập tức luyện hóa a!

- Ân!

Lâm Lạc một lần nữa mở bình ngọc ra, đổ một hạt trắng muốt như ngọc vào trong lòng bàn tay Lâm Dao Hương, thấy Ngân Mang ở một bên chảy đầm đìa nước miếng, ở trên đầu vai Lâm Dao Hương tới tới lui lui tháo chạy.

- Tiểu tử kia, ngươi cũng ném qua một giọt rồi, còn không mau mau luyện hóa!

Lâm Lạc đem Ngân Mang bắt tới, để nó đến trên mặt đất.

Tiểu đông tây này phi thường có tính người ngồi chồm hổm đứng dậy, đúng là học bộ dáng khoanh chân như Lâm Dao Hương, làm như là nhập định, dẫn tới hai người đều là mỉm cười không thôi.

Lâm Lạc trước đem cái động khẩu này phong bế, lúc này mới ăn vào Không Linh Thạch Nhũ bắt đầu luyện hóa!

Không Linh Thạch Nhũ vừa vào trong bụng, lập tức hóa thành một đạo chất lỏng thanh băng, lưu chuyển mỗi một đạo kinh mạch toàn thân, năm hệ công pháp tự động vận chuyển, đồng thời lớn mạnh.

Quá trình này Lâm Lạc không cách nào khống chế, trừ khi là Ngũ hành tinh hoa mới có thể chuyển hóa làm một lực lượng đối ứng, nhưng loại năng lượng tinh khiết này sẽ bị Ngũ Hành công pháp chia phần, nếu không sẽ có vẻ không “công bình”.

Lâm Lạc vận chuyển Hỗn Độn Dung Lô, Tử Đỉnh trong thức hải run rẩy, tốc độ luyện hóa Không Linh Thạch Nhũ của hắn lập tức tiêu thăng. Bất quá Hỗn Độn Dung Lô vẫn là đối với luyện hóa Ngũ hành tinh hoa hữu hiệu nhất, Lâm Lạc tự nghĩ nếu là thay đổi Ngũ hành tinh hoa năng lượng giống nhau, hắn nhiều nhất một ngày liền có thể luyện hóa, nhưng bây giờ là hao tổn suốt bốn ngày!

Trong một giọt Không Linh Thạch Nhũ nho nhỏ này, ẩn chứa năng lượng cường đại đến kinh người, rõ ràng ngành sanh đem tứ hệ công pháp ngoại trừ hỏa hệ của Lâm Lạc toàn bộ tăng lên tới Tiên Thiên lục trọng thiên, mà Hỏa hệ thì là đạt đến Tiên Thiên lục trọng thiên đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa liền có thể đột phá, tiến vào Đại Thừa Cảnh!

Cũng ngay vào lúc này, Ngũ hành cùng tu sẽ thua lỗ lớn, nếu là đơn độc tu một hệ công pháp mà nói, đem tất cả năng lượng chuyển hóa làm Hỏa lực, nhất định sẽ đột phá Đại Thừa Cảnh !

Có được tất có mất!

Bất quá dù sao cũng phải nói, Ngũ hành cùng tu vẫn là chỗ tốt nhiều hơn chỗ hỏng.

Tuy Lâm Lạc gần kề bốn ngày luyện hóa xong giọt Không Linh Thạch Nhũ này, nhưng đó là bởi vì hắn có Hỗn Độn Dung Lô, nhưng Lâm Dao Hương cùng Ngân Mang thì không có, một người một thử này còn đang bên trong luyện hóa được lực.

Lúc này trên người Ngân Mang lại kết thành một đoàn ngân sắc, đây là năng lực bảo vệ khi tiểu tử kia hấp thu lực lượng quá nhiều hình thành, phi thường cường đại! Lâm Lạc là biết rõ giọt Không Linh Thạch Nhũ này ẩn chứa năng lượng, đủ để đem một võ giả trình tự Hậu Thiên chống đỡ chết bạo !

Thẳng đến mười ngày sao, Lâm Dao Hương cùng Ngân Mang mới phân biệt luyện hóa xong, bất quá, Ngân Mang vừa xuất hiện liền dẫn động lôi kiếp, tiểu tử kia đột phá Tiên Thiên Cảnh rồi!

Lôi kiếp mệnh mông cuồn cuộn, tiểu đông tây bị phách đến oa oa gọi dậy, trên người vết thương vô số, không ngừng nhìn Lâm Lạc chảy nước mắt. Nhưng trong huyết mạch của tiểu tử kia, từ bản năng cũng biết đây là nó phải một mình đối mặt, cũng không có phóng tới Lâm Lạc tìm kiếm che chở, mà là cắn chặt răng chống đỡ.

Đối với một cái ăn hàng mà nói, có giác ngộ như vậy thực sự không đơn giản!

Dù sao lôi kiếp của Tiên Thiên Cảnh còn rất nhỏ yếu, nửa nén hương thời gian cũng không đến, chín đạo lôi kiếp liền hoàn toàn rơi xuống, tuy toàn thân Ngân Mang vết cháy vô số, nhưng mà tánh mạng không lo.

Lâm Lạc triển khai Vạn Mộc Chi Xuân trị liệu thương thế cho tiểu đông tây, tuy không thể lập tức khỏi hẳn, nhưng đã tốt thật thật bát bát. Tiểu gia hỏa này không có tim không có phổi, lập tức lại nhảy đến trên bờ vai Lâm Lạc chỉ nha chỉ nha kêu lên vui mừng.

Tu vi của Lâm Dao Hương thì càng tiến một bước, tiến nhập Tiên Thiên Đại Viên Mãn Cảnh!

Đừng xem Cửu Trọng Thiên cùng thập trọng thiên chỉ là kém một bước, nhưng lại vượt qua một tiểu cảnh giới, hơn nữa nàng mới được tam phẩm pháp khí Huyền Minh kiếm, căn bản là vô địch dưới Thanh Huyền Cảnh!

Tuy bọn họ mười mấy ngày nay đều không có đi lập sát mãnh thú, nhưng chỉ là một giọt Không Linh Thạch Nhũ này đủ chống đỡ hơn mười khóa Xà Huyết Dịch Cốt Đan, huống chi còn thu hoạch ba thanh pháp khí!

Lợi nhuận đại phát a!

- Cách hai tháng kỳ hạn còn có mười ngày, chúng ta tận khả năng chém giết chút ít mãnh thú!

Hai người lần nữa phóng ra, lúc này tu vi của bọn hắn cũng là đại tiên, lại có pháp khí nơi tay, cho dù là mãnh thú Tiên Thiên Cảnh Đại Viên Mãn cũng có thể thoải mái chém giết! Ngắn ngủn mười ngày, đã có 19 con mãnh thú Tiên Thiên Cảnh bị bọn họ săn giết, trong đó càng có hai đầu là Tiên Thiên Đại Viên Mãn Cảnh!

Bọn họ bắt đầu trở về, trên đường không khỏi trò chuyện về “thân thể” của Ngân Mang, lúc nói đến Ngân Mang là nằm trong một khối hỏa ngọc, Lâm Dao Hương không khỏi trở mắt nói:

- Ngân Mang có thể phát hiện bí bảo, nói không chừng là Tầm Bảo Thử mà Thượng cổ tương truyền!

Lâm Lạc nhìn nhìn ăn hàng này, tiểu tử kia cũng trùng lớn hai con mắt nhìn xem hắn, một bộ tự nhiên ngốc, như thế nào cũng không như là Tầm Bảo Thử.

- Ngang

~~Đột nhiên, một tiếng thú khiếu vang lên, giống như tiếng sấm cửu thiên liên tục, nổ vang không dứt, mang theo một cỗ uy áp cường đại, như vạn thú chi Vương, tràn đầy khí tức làm cho người ta kính sợ! Lâm Lạc cùng Lâm Dao Hương lập tức sắc mặt tái nhợt, gần muốn hôn mê, mà Ngân Mang thì càng thâm, trực tiếp co lại thành một đoàn, ở trên vai Lâm Lạc xào xạc phát run.

Một hồi sau, cỗ uy áp này mới dần dần đánh tan.

Lâm Lạc cùng Lâm Dao Hương liếc mắt nhìn lẫn nhau, đều từ trong ánh mắt đối phương chứng kiến một tia khiếp sợ!

- Không hổ là Thiên Hoang sơn mạch, khắp nơi lộ ra quỷ dị! Chúng ta nhanh chóng rời đi cùng Không Vũ chấp sự hội hợp, chạy về Liên thành!

...

Thời gian hơi chút đẩy về phía trước một chút.

Ở một chỗ trong Thiên Hoang sơn mạch, bởi vì địa chấn lan tràn, vài quả trứng mãnh thú toàn thân có kim sắc hoa văn từ sâu trong lòng đất trời lên. Hơn mười ngày sau, vỏ trứng đột nhiên vỡ ra, chui đi ra một con mãnh thú toàn thân lam sắc, ẩn ẩn chớp động lên lôi điện!

Mãnh thú này vừa xuất hiện, liền hướng thiên phát ra một tiếng thét dài, thanh âm như lôi, tràn đầy uy thế bức người, trong vòng trăm dặm, vô luận là mãnh thú cảnh giới gì đều bị kính sợ, từng cái quỳ sát xuống đất.

Ngay sau đó, quả trứng mãnh thú thứ hai cũng hiện ra một vết nứt, phát ra thanh âm tạp tạp tạp, giống như mạng nhện nhanh chóng hiện đầy cả vỏ trứng.

112. Chương 112: Không Linh Thạch Nhũ. (2)

Khi hai người Lâm Lạc tới địa điểm hai tháng trước xuất phát, những người khác đã toàn bộ đến đông đủ, chứng kiến Lâm Lạc, chín tên thanh niên của Đăng Long Viện đồng thời lộ ra ánh mắt bất thiện, giống như Lâm Lạc làm chuyện tình tội ác tày trời gì vậy!

- Hảo, hiện tại mọi người đến đông đủ , bắt đầu công tác thống kê Yêu hạch mọi người sẵn bắt đến!

Lâm Không Vũ đầu tiên nhìn về phía Lâm An cùng Lâm Bình.

- Hai người các người là tổ 1 trở về, liền từ các người bắt đầu công tác thống kê!

Hai người kia cười đắc ý, lấy ra một cái túi, đổ ra mười khóa Yêu hạch.

- Tiên Thiên nhị trọng thiên Yêu hạch hai khóa, tính toán bốn điểm, Tiên Thiên tam trọng thiên Yêu hạch bốn khóa 12 điểm, Tiên Thiên. . . Các người tổng phần là ba mươi bốn điểm!

Lâm Không Vũ đem Yêu hạch kiểm kê xong, nhớ kỹ điểm của hai người, cũng cho bọn hắn thu hồi Yêu hạch.

- Lâm Nguyên Hòa, Lâm Bách La, Lâm Kiếm Tâm. . . Tổng cộng 45 điểm, ba người một tổ trừ một phần ba điểm, là 30 điểm!

- Lâm Thiên Nhai, Lâm Mạch Dương. . . Tổng cộng bốn mươi hai điểm!

- Lâm Thiên Vũ, Lâm Thiên Anh. . . Tổng cộng năm mươi một điểm!

Bản thân Lâm Thiên Vũ chính là tu vi Tiên Thiên Cửu Trọng Thiên, hơn nữa có pháp khí Thanh Hồng Kiếm, có thể lấy được thành tích như vậy cũng là chuyện đương nhiên.

- Lâm Lạc, Lâm Dao Hương, đến lượt các người!

Lâm Lạc gật gật đầu, đem một cái túi mở ra, lập tức liền có gần bốn mươi khóa Yêu hạch lăn đi ra, làm cho Lâm Thiên Vũ cùng Lâm Thiên Anh nguyên bản dương dương đắc ý đồng thời sắc mặt trắng bệch, ngay cả Lâm Không Vũ cũng lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Tiên Thiên nhất trọng thiên Yêu hạch 4 khóa, tính toán bốn điểm, Tiên Thiên nhị trọng thiên Yêu hạch 3 khóa, tính toán sáu điểm. . . Tiên Thiên Đại Viên Mãn Yêu hạch hai khóa, tính toán 20 điểm!

Lâm Không Vũ cũng có chút không dám tin vào hai mắt của mình, hai người bọn họ rõ ràng có thể liệt sát mãnh thú của Tiên Thiên đại viên mãn cảnh?

- Làm bừa, các người nhất định là làm bừa !

Lâm Thiên Anh lập tức nhảy dựng lên, nhưng tuy trong miệng hắn nói “các người”, nhưng ngón tay chỉ lại chỉ vào Lâm Lạc mà thôi.

Những người khác biểu lộ cũng tràn đầy hoài nghi, dù sao dùng thực lực của hai người Lâm Lạc là tuyệt không có khả năng liệt sát mãnh thú Tiên Thiên Đại Viên Mãn Cảnh!

- Ân!

Ánh mắt Lâm Không Vũ mạnh mẽ sáng ngời:

- Dao Hương, ngươi đột phá?

- Cái gì, Dao Hương sư tỷ đạt tới Tiên Thiên Đại Viên Mãn rồi?

Bọn người Lâm Thiên Nhai tràn đầy vẻ khiếp sợ, tuy mọi người đều biết Lâm Dao Hương xác thực thiên tư trác tuyệt, nhưng đại lão gia tộc cũng đã nói, Lâm Dao Hương ít nhất còn phải năm năm nữa mới có thể đột phá đến Tiên Thiên thập trọng thiên!

- Vận khí mà thôi!

Lâm Dao Hương nhàn nhạt nói ra.

- Không đúng, cho dù Dao Hương sư muội đột phá đến Tiên Thiên Đại Viên Mãn Cảnh, cũng không có thể chém giết mãnh thú cùng giai!

Lâm Thiên Anh lại kêu lên.

- Nếu có pháp khí thì sao?

Trên đỉnh đầu Lâm Dao Hương đột nhiên hiện ra một thanh trường kiếm, thân kiếm sáng ngời như thu thủy, đem nguyên bản năng lạnh lùng phụ trợ càng thêm lạnh diễm.

- Pháp khí!

Tất cả mọi người đồng thời kinh hô.

Pháp khí bao nhiêu hiểm thấy?

Lúc này ngay cả Lâm Không Vũ cũng ngồi không yên nói:

- Dao Hương, vũ khí này của ngươi là từ đâu tới?

Lâm Dao Hương liền đem chuyện tình ngày đó gặp được địa chấn, Ngân Mang phát hiện Trương Tiểu Bạch bí sào, hai người đạt được bảo vật lưu lại nói một lần. Nói xong, Lâm Lạc đem pháp khí thứ ba ra, đưa cho Lâm Không Vũ nói:

- Kiện pháp khí này là ta cùng sư tỷ hiến cho gia tộc!

Cho dù dùng Lâm Không Vũ là Thanh Huyền Cảnh tâm tính tu dưỡng, khi tiếp nhận thanh trường kiếm này như trước là hai tay có chút phát run! Mà những người khác thì là hai mắt đều đỏ, đều là trong lòng ghen ghét Lâm Lạc, vì cái gì lúc trước cùng Lâm Dao Hương một tổ không phải mình!

Nói cách khác, người anh hùng cứu mỹ nhân kia, cũng đạt được Không Linh Thạch Nhũ, pháp khí chính là mình!

Thiên đại kỳ ngộ như thế, có thể được một mỹ nhân “khuynh tâm”, vì cái gì chuyện tốt như vậy không rơi xuống trên đầu của mình?

Bản thổ phái cùng phái từ bên ngoài đến lúc này đoàn kết chưa từng có, đều là dùng ánh mắt như giết người nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, tựa hồ muốn mục quang hóa thành lợi kiếm, sinh sinh chém rụng Lâm Lạc!

Lâm Dao Hương được Lâm Lạc cứu, lòng của thiếu nữ tự nhiên cảm thấy thiếu nợ Lâm Lạc một phần nhân tình, mắt thấy mọi người bất thiện, thân hình không khỏi hơi chuyển, chắn ở trước người Lâm Lạc.

Oanh!

Thấy Lâm Dao Hương giữ gìn Lâm Lạc như thế, bọn người Lâm Thiên Vũ lại khí bạo, nguyên một đám sắc mặt nhẵn nhớt.

Hồng nhan họa thủy, quả nhiên có chút đạo lý, bất tri bất giác, Lâm Lạc biến thành đích ngắm ọi người!

Đội ngũ đã thí luyện xong, bắt đầu trở về Liên thành, chuẩn bị danh ngạch chi tranh mười năm thí luyện sắp đến. Lâm Không Vũ ở trên đường dùng thử pháp khí này một chút, xác nhận pháp khí thứ ba cũng là tam phẩm!

Lâm Thiên Vũ là ghen ghét đến tái mặt rồi! Có được một Thanh Hồng Kiếm là niềm kiêu ngạo của hắn, là biểu tượng thân phận của hắn ở Lâm gia, viễn siêu đệ tử cùng lứa. Nhưng hiện tại chẳng những Lâm Lạc cùng Lâm Dao Hương đều có pháp khí, hơn nữa còn là tam phẩm, so sánh xuống dưới, Thanh Hồng Kiếm của mình chỉ là nhất phẩm lại bị cho là cái gì?

Hiện tại, Lâm Dao Hương chẳng những cảnh giới so với hắn cao hơn, còn có pháp khí, cùng bậc lại đạt đến tam phẩm!

Đây là một thế giới dùng thực lực vi tôn, nếu lực lượng không bằng Lâm Dao Hương, hắn còn có ý tứ triển khai truy cầu sao? Người khác sẽ chê cười hắn con cóc muốn ăn thịt thiên nga!

Hắn vô cùng ghen ghét Lâm Lạc, hai người nếu là đối thoại một chút mà nói, vậy hắn cũng có thể được đến một giọt Không Linh Thạch Nhũ, đồng dạng tiến vào Tiên Thiên Đại Viên Mãn Cảnh, cũng có thể có được một kiện tam phẩm pháp khí!

Khi đó, tất cả mọi người sẽ cảm thấy hắn và Lâm Dao Hương chính là một đôi nhất xứng!

...

Nửa tháng sau, mọi người về tới Lâm gia.

Ba pháp khí ở trong cao tầng Lâm gia đưa tới oanh động cực lớn!

Trảm Nguyệt Kiếm cùng Huyền Minh Kiếm y nguyên về Lâm Lạc cùng Lâm Dao Hương, cuối cùng một thanh Lạc Nguyệt Kiếm thì được giao cho Nhị Trưởng lão bảo quản.

Kỳ thật, cao tầng gia tộc ở sở hữu Trảm Nguyệt Kiếm cùng Huyền Minh Kiếm còn sinh ra tranh luận kịch liệt, một bộ phận người cho rằng dùng thực lực bây giờ của Lâm Lạc cùng Lâm Dao Hương còn chưa đủ để bảo trụ tam phẩm pháp khí, hẳn là đem Trảm Nguyệt Kiếm cùng Huyền Minh Kiếm thu về gia tộc bảo quản, cải chính ban thưởng cho bọn họ một người một kiện nhất phẩm pháp khí là được.

Một bộ phận người khác thì nói ba pháp khí đều là hai người Lâm Lạc tìm được, hai người có thể không quên gia tộc, dâng lên một kiện cũng đã rất tốt, há có thể lấy đi hết thủy thu hoạch của bọn họ, làm cho tộc nhân trái tim băng giá!

Cuối cùng, vẫn là Lâm Mạc Sâm ra quyết định, đè xuống tranh luận ở giữa cao tầng.

113. Chương 113: Tiên Thiên Thất Trọng Thiên

Lâm Lạc cùng Lâm Dao Hương bởi vì đã lấy được đệ nhất danh thí luyện, tất cả được thưởng một khóa Xà Huyết Dịch Cốt Đan. Hơn nữa cống hiến cho gia tộc một kiện tam phẩm pháp khí, công lao này lớn đến trời, gia tộc trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên cầm vật gì đến ban thưởng bọn họ, đành phải cho bọn họ một người hai khóa Xà Huyết Dịch Cốt Đan, sau đó lại thưởng tiếp.

Vừa về tới Lâm gia, Lâm Lạc lại là loay hoay chết khiếp, Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan dĩ nhiên bán đi rồi, hiện tại những phu nhân tiểu thư Liên thành kia cũng biết công hiệu của Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan, cả đám đều là như phát điên muốn tranh mua một tổ!

Bởi vì Lâm Lạc đi đến Thiên Lạc sơn mạch, đấu giá hội mỗi lần bán 10 khóa Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan, nhưng đây căn bản ngăn không được những nữ nhân kia nhiệt tình, mỗi lần đấu giá hội đều là chật ních, dễ dàng có thể đánh ra bốn mươi vạn lượng bạc trở lên!

Ngay cả như vậy, nhóm đan dược này cũng từ một tháng trước bán hết sạch toàn bộ, Mã Lập Văn mỗi ngày đều bị vô số người hỏi thăm khi nào thì có Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan đấu giá, nhứt đầu vô cùng, sau khi biết rõ Lâm Lạc trở về, lập tức tìm tới ngoài cửa, muốn hẳn bất kể như thế nào cũng phải trong vòng 3 ngày lại luyện ra một lò.

Tiền là phải lợi nhuận, dù sao cái này quan hệ lấy thu mua Ngũ hành tinh hoa!

Lâm Lạc sáng khoái đáp ứng, suốt đêm khởi công, cả đêm luyện ra 13 hạt Tú Nghiên Đan cùng mười bảy hạt Trú Nhan Đan, làm cho Mã Lập Văn ở ngày hôm sau nhận được thông tri chạy đến kích động đến rơi lệ đầy mặt, cũng đối với Lâm Lạc phát ra lời mời, nói là một vị quý nhân đến từ tổng bộ muốn gặp hẳn.

Lâm Lạc vừa bắt được 3 hạt Xà Huyết Dịch Cốt Đan, đang định bế quan trùng kích thất trọng thiên Đại Thừa Cảnh, liền từ chối nhã nhận Mã Lập Văn mời, nói là đợi cho xuất quan nói sau.

Tiền vào bí thất, Lâm Lạc nuốt vào Xà Huyết Dịch Cốt Đan, bắt đầu đánh sâu vào thất trọng thiên!

Hỗn Động Dung Lô mở ra, Xà Huyết Dịch Cốt Đan bị nhanh chóng luyện hóa, chuyển hóa làm Ngũ hành chi lực, nhanh chóng lớn mạnh Ngũ hành đan hạch.

Hỏa hệ công pháp đã đạt đến lục trọng thiên đỉnh phong, là cái thứ nhất bắt đầu trùng kích bình cảnh thất trọng thiên.

Một lần, hai lần, ba lần!

Lâm Lạc Ngũ hành chi lực cùng tu, Hỏa hệ công pháp cho dù trùng kích thất bại, lực lượng cản trở cũng sẽ bị tứ hệ công pháp khác triệt tiêu, làm cho Lâm Lạc không thụ nguy hiểm tổn thương, có thể thủy chung đem tinh lực đặt ở trùng kích bình cảnh.

Cái hiệu suất này, tuyệt đối là gấp trăm lần người khác!

Mười lần, hai mươi lần, ba mươi lần!

Oanh!

Một đạo bình chương vô hình bị xông phá, Tiên Thiên Hỏa Đan một hồi xoay chuyển cấp tốc, thể tích lập tức tăng lên gấp đôi!

Tiên Thiên thất trọng thiên! Đại Thừa Cảnh!

Lâm Lạc cũng không có dừng lại, mà lại nuốt vào một khóa Xà Huyết Dịch Cốt Đan tiếp tục luyện hóa, muốn đem Ngũ Hành công pháp toàn bộ tiến vào Đại Thừa Cảnh!

Ba ngày sau đó, được lực 3 khóa Xà Huyết Dịch Cốt Đan bị luyện hóa hoàn toàn, Lâm Lạc cũng thành công thực hiện Ngũ Hành công pháp toàn bộ đột phá! Luận cảnh giới, hắn vẫn là Tiên Thiên thất trọng thiên, nhưng Ngũ hành cộng chuyển, chiến lực thực tế lại siêu việt Tiên Thiên Đại Viên Mãn Cảnh, hơn nữa dùng Trảm Nguyệt Kiếm mà nói, ngay cả Lâm Dao Hương cũng không phải là đối thủ của hắn.

- Người, người lại đột phá?

Lâm Đa Lộc tự nhận là người trấn định, nhưng ở trước mặt Lâm Lạc, hắn đã không chỉ một lần chấn kinh! Lúc trước thời điểm hắn mang theo Lâm Lạc về Liên thành, tiểu tử này bất quá là vừa mới tiến vào Tiên Thiên, nhưng hiện tại qua bao lâu? Năm tháng thời gian mà thôi, nhưng Lâm Lạc đã đạt đến Tiên Thiên thất trọng thiên!

Đây là hạng yêu nghiệt gì!

Mười tám tuổi Tiên Thiên đại thừa cảnh, cái này ở trong lịch sử Đại Thông quốc là chưa từng có!

- Tiểu tử này, thật muốn hù chết lão phu sao?

Lâm Đa Lộc vừa mừng vừa sợ, thiên phú của Lâm Lạc càng yêu nghiệt, đối với Lâm gia mà nói lại càng là một chuyện tốt!

- May mắn mà thôi!

Lâm Lạc cười cười.

Hắn không khỏi nhớ tới Ẩn Tức Thuật, phải nhanh tu luyện môn công pháp này, thoát bị mỗi lần đột phá đều bị người xem trở thành yêu quái.

- Người tiểu tử...

Lâm Đa Lộc cười ha ha:

- Dùng tốc độ tiến cảnh như người vậy, chỉ sợ tới Tiên Thiên Đại Viên Mãn Cảnh cũng không xa! Hiện tại lão phu hiểu kỳ chính là, người cần bao lâu sẽ đột phá Thanh Huyền Cảnh!

- Đại Trưởng lão nguyên bản dự đoán người có thể ở trong năm năm đột phá Thanh Huyền Cảnh, nhưng theo hiện tại đến xem, lúc này sẽ rút ngắn thật to!

- Bất quá, người cũng không thể bởi vậy mà tự mãn! Phải biết rằng dưới gầm trời này không thiếu nhất đúng là thiên tài, quý mới biết ở đâu còn có người càng thêm yêu nghiệt!

Lão nhân tuy ngữ khí mang theo cảnh giới, nhưng ý ân cần cùng chờ đợi lại tràn trong ngôn từ. Lâm Lạc cũng không phải là người không biết tốt xấu, vội vàng nghiêm nghị nói:

- Lâm Lạc nhất định sẽ không lười biếng!

Lâm Đa Lộc phi thường hài lòng, thiên tài hắn gặp nhiều rồi, có chút cũng bị hắn ký thác kỳ vọng cao, nhưng võ đạo sao mà gian nan cùng tàn khốc, thật nhiều người còn không có tách ra dị sắc đã vẫn lạc, dần dần biến mất trong tầm mắt chúng nhân, chỉ có Lâm Lạc là thủy chung bảo trì một tâm không kiêu không nóng nảy, mới có thể ở trên võ đạo một đường đi tới!

Lão nhân tới đây, là vì chỉ đạo Lâm Lạc như thế nào điều khiển pháp khí, dù sao tam phẩm pháp khí thật sự trân quý, vạn nhất bị người cướp đi mà nói, tổn thất này thật không thể đánh giá!

Lâm Đa Lộc thân là Lâm gia Trưởng lão, Niết Âm Cảnh siêu cấp cường giả, tự nhiên sẽ không không có pháp khí. Bất quá, Lâm gia từ trước đến nay cũng chỉ có một kiện tam phẩm pháp khí, pháp khí trong tay Lâm Đa Lộc là nhị phẩm!

Đừng xem chỉ là nhị phẩm, pháp khí dù sao cũng là pháp khí, đủ để tăng lên cho hắn lưỡng trọng thiên chiến lực, cái này đánh với võ giả cùng cảnh giới sẽ là ưu thế áp đảo.

Lâm Đa Lộc đem tu vi áp đến trình tự tương đương với Lâm Lạc, hai người phân biệt tế ra pháp khí, binh binh bành bành giao phong lên.

Pháp khí của Lâm Đa Lộc là một cây xiềng xích, cũng không biết là tài liệu gì chế thành, toàn thân ngân bạch, cứng cõi vô cùng. Lâm Lạc nhiều lần bị khóa liên trời buộc, nếu đổi thành địch nhân chính thức, hắn không biết bị giết bao nhiêu lần rồi!

Nhưng ở trong lần lượt “tử vong”, Lâm Lạc cũng dần dần nắm lấy đến kỹ xảo sử dụng pháp khí, chậm rãi đánh cho đến cân bằng.

Trước kia tuy căn cốt Lâm Lạc không tốt, khó coi, nhưng ở trên ngộ tính vũ kỹ lại là nghịch thiên, ở trên kỹ xảo chiến đấu cũng là như thế. Từ hoàn toàn rơi xuống hạ phong đến chậm rãi bắt phân thắng bại, rõ ràng chỉ dùng hai canh giờ cũng chưa tới!

Điều này làm cho Lâm Đa Lộc đã sớm quen Lâm Lạc yêu nghiệt lại một lần nữa khiếp sợ!

Nhưng mà, cái này vẫn chưa hết!

Lâm Lạc chẳng những đánh thành ngang tay, còn chậm rãi chiếm cứ thượng phong!

114. Chương 114: Hữu Nữ Tô Mị. (1)

Lâm Đa Lộc không thể không từng chút tăng tu vi lên, dù sao pháp khí của hắn kém một phẩm giai, nếu không hắn thật đúng là sẽ bị Lâm Lạc đánh bại! Cho đến khi hắn đem tu vi tăng lên tới Thanh Huyền nhất trọng thiên, mới có thể vững vàng chiếm cứ thượng phong.

Đó cũng không phải Lâm Lạc kỹ xảo không tốt, mà là Lâm Đa Lộc đã ở trên lực lượng chiếm cứ áp đảo ưu thế. Cái gọi là lực phá vạn pháp, Lâm Đa Lộc hoàn toàn là cây mạnh ngăn chặn Lâm Lạc!

- Thối tiểu tử..

Lâm Đa Lộc trên mặt đỏ bừng, hắn một lão Niết Âm Cảnh cường giả lại dựa vào lực lượng đến cường chế áp chế hậu bối mới có thể thủ thắng, điều này làm cho hắn làm sao chịu nổi!

Yêu nghiệt chính là yêu nghiệt, gần kề hai canh giờ ở trên vận dụng pháp khí liên thành thực, thậm chí vượt qua hắn! Lâm Đa Lộc bị đá kích lớn, sau khi vút xuống dưới một câu “Hảo hảo tu luyện”, liền thật mất mặt trốn đi.

Lâm Lạc không khỏi cười một tiếng, không khỏi nhớ tới gia gia Lâm Hành Nam, lão nhân gia biết rõ hắn thành tựu hiện tại nhất định sẽ phi thường hài lòng a!

Lâm Lạc đi Dịch Thuận đấu giá hội.

Hắn cùng với Dịch Thuận đấu giá hội có quan hệ rất tốt, theo Lâm Đa Lộc nói, đấu giá hội này thực lực cường đại, nội tình kinh người, tuyệt đối không thể đắc tội! Nhưng Lâm Lạc muốn cùng đấu giá hội đáp lên quan hệ, lại chủ yếu là lo lắng vì gia gia Lâm Hành Nam.

Lâm Hành Nam ở trước khi hắn rời đi là một chân bước vào Tiên Thiên Cảnh, nội thương đã được Lâm Đa Lộc chữa tốt, đột phá Tiên Thiên Cảnh chỉ là một vấn đề thời gian mà thôi!

Hắn cần chuẩn bị cho Lâm Hành Nam một ít đan dược mà Tiên Thiên Cảnh dùng, chỉ là tình huống ở Bạch Dương trấn như thế nào cũng biết không đến!

- Lâm Lạc thiếu gia!

Mới đến đấu giá hội, Mã Lập Văn vội vàng ra đón.

- Người rốt cục cũng xuất quan!

Lâm Lạc cười ha ha, chấp tay nói:

- Làm phiền đại chương quỹ đợi lâu!

- Đến, có vị quý nhân muốn gặp người!

Mã Lập Văn mặt mũi tràn đầy nghiêm nghị.

- Lạc thiếu, mặc dù Liên thành Lâm gia là thế gia của Đại Thông quốc, bất quá Đại Thông quốc chỉ là Hạ Nguyên quốc, ở mặt trên còn có Trung Nguyên quốc, Thượng Nguyên quốc cùng Thần quốc, người hiểu ý tứ của lão hủ chứ?

Chỉ sợ vị quý nhân này là đến từ thế gia của Trung Nguyên quốc, Thượng Nguyên quốc thậm chí Thần quốc, mới có thể làm cho Mã Lập Văn khẩn trương như thế.

Lâm Lạc gật gật đầu nói:

- Đa tạ đại chương quỹ chỉ điểm!

Ở dưới Mã Lập Văn dẫn đạo, hai người tới một gian biệt viện tinh xảo. Mã Lập Văn nhẹ nhàng gõ cửa, rất nhanh liền có một tỷ nữ xinh đẹp đi ra mở cửa, Mã Lập Văn vội vàng thi lễ nói:

- Tiểu Đào cô nương, phiền toái bẩm báo tiểu thư, khách quý đến!

- Chính là hần sao?

Tiểu tỷ này ở trên người Lâm Lạc liếc một cái, trong ánh mắt hiện lên một tia khinh miệt.

Lâm Lạc không tự chủ được nghĩ tới ở Thanh Vân Thành gặp phải thiếu nữ giả nam trang, ra tay chính là cầm pháp khí đập người, sẽ không phải cái gọi là tiểu thư này chứ! Bằng không, Đại Thông quốc nho nhỏ này sẽ không có nhiều đệ tử thế gia như vậy?

Hần nổi lên một tia hiếu kỳ, bởi vậy cũng không có để ý về khinh miệt trong ánh mắt tiểu tỷ này, nếu không dùng ngạo khí của hần khẳng định sẽ quay đầu lỵ khai!

Tiểu tỷ này đi trở về biệt viện, rất nhanh lại lần nữa đi ra nói:

- Tiểu thư ời!

Mã Lập Văn cũng không có theo đi vào, mà chỉ là ở ngoài biệt viện cúi mình vái chào, đứng hầu ở bên ngoài.

Xem ra, thân phận vị tiểu thư này thực sự không tầm thường! Nghe nói tuy tu vi Mã Lập Văn không cao, nhưng ở Liên thành vô luận là ai cũng sẽ cho hần ba phần mặt mũi, nhưng bây giờ là chỉ có thể ở bên ngoài biệt viện chờ, trách không được tiểu tỷ này thần sắc cao ngạo như thế.

Cái này rất giống lúc trước ở Bạch Vân Tông, những đệ tử Hồ Lực Cảnh kia cũng dám khinh thường tộc nhân Bạo Khí Cảnh của tam đại gia tộc, cậy vào chính là thế lực sau lưng!

- Đi theo ta!

Tiểu tỷ này đi trước vào biệt viện, nhưng đi hai bước lại ngừng lại, quay đầu nhìn Lâm Lạc nói:

- Làm sao người còn bất động, chân gãy rồi sao?

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng nói:

- Ta là khách nhân mà tiểu thư nhà của người mời đến, người dùng loại thái độ này chiêu đãi khách nhân sao? Đây không có ý tứ, bản thiếu gia không có hứng thú phụng bồi!

- Người...

Tiểu tỷ kia tức giận nói:

- Người một tiểu tử ở Đại Thông quốc nho nhỏ, còn muốn bản cô nương khách khí đối với người? Người xứng sao?

- Hừ, người chẳng qua là một hầu gái nhỏ nhỏ, cũng dám tự chủ làm càn? Tiểu thư nhà của người cho người tiếp đãi khách nhân như vậy sao?

Lâm Lạc lạnh lùng nói ra.

- Người, người người ...

Sắc mặt tiểu tỳ một hồi hồng, một hồi xanh, đúng lúc này, một lão nhân mặc áo xám lại giống như quỷ mặt xuất hiện ở bên cạnh cửa nàng, cau mày nói:

- Tiểu Đào, như thế nào còn không mời khách nhân đi vào?

- Lưu lão, tiểu tử này...

- Đừng nói nữa, tiểu thư đã biết, trước lão phu nói cho người biết, không cần phải xấu nề nề Tô gia!

Áo xám lão nhân trầm giọng nói ra.

Tiểu tỳ này lập tức sắc mặt như màu đất, cúi đầu nói:

- Tiểu Đào biết sai rồi!

- Người tuổi trẻ, theo lão phu!

Áo xám lão giả hướng Lâm Lạc nhẹ gật đầu, chấp hai tay sau lưng đi vào biệt viện.

Lâm Lạc ở phía sau đi theo, trong nội tâm một mảnh kinh đào hải lãng!

Vàng sáng trên người Lão nhân này quá mạnh mẽ, vượt xa Lâm Đa Lộc! Mà vẫn còn không phải một chút, mà là khác biệt như huỳnh quang cùng đồng lửa! Nói cách khác, lão nhân này ít nhất cũng phải là Minh Dương Cảnh cao thủ!

Nhưng cho dù như thế, vàng sáng của lão nhân này vẫn là không bằng Bạch Hạc của Nam Nhựt Hoa!

Lúc trước Nam Nhựt Hoa nói hấn quá yếu, quả nhiên không có một tia khoa trương a!

Lão giả áo xám dẫn Lâm Lạc tiến nhập trong phòng khách, ý bảo Lâm Lạc ngồi xuống, sau đó thối lui đến đứng một bên.

Cái này. . . dùng tu vi lão giả này, ở Đại Thông quốc căn bản chính là vô địch! Nhưng bây giờ cam nguyện làm một bảo tiêu hoặc là Quân gia, đây rốt cuộc là dạng thế gia gì mới có thể đem một cao thủ ít nhất là Minh Dương Cảnh sai bảo như hạ nhân?

Lâm Lạc đề xuống chấn động trong lòng, bình tĩnh ngồi ở trên ghế, tâm thủ thần, thần thủ ý, trầm tĩnh như nước.

Một lát sau, chỉ nghe hoàn bội đình đương, một thiếu nữ mặc váy dài hỏa hồng sắc đi vào phòng khách. Nàng dáng người ngạo nhân, dưới váy dài là một đường cong mỹ diệu, làm cho người ta tim đập thành thịch.

Mà khuôn mặt của nàng cũng đồng dạng câu hồn đoạt phách, môi son như lửa, mị nhãn như tơ, tuyệt đối là một vưu vật hại nước hại dân!

Trong ngực của nàng còn ôm một bạch miêu mập mạp, đem đầu không ngừng cọ vào bộ ngực sữa cao thẳng của thiếu nữ, làm ối một nam nhân đều sinh lòng ghen ghét, hận không thể biến thành con mèo kia.

- Quả nhiên là người!

Thiếu nữ vũ mị thần nhiên cười, tiện tay ném bạch miêu trong ngực ra, làm cho đại miêu phát ra tiếng kêu “Meo meo” ủy khuất, nàng mặt mày hớn hớn, hướng Lâm Lạc đuổi hai tay ra.

115. Chương 115: Hữu Nữ Tô Mị. (2)

- Tiểu chuột, nhanh lên đi ra!

Này chính là Tô mỹ nữ giả nam trang mấy tháng trước ở trong Thanh Vân Thành gặp phải!

Lâm Lạc không khỏi đầu đầy mồ hôi lạnh, chỉ có thể thay bạch miêu mặc niệm một chút nói:

- Người mời ta tới, không phải là vì vậy chứ!

- Đương nhiên không phải!

Thiếu nữ dùng một tư thế không bình thường uyển chuyển ngồi xuống, sau đó vỗ vỗ hai chân nói:

- Đại Bạch, tới!

- Meo meo...

Này chỉ có thể thương Đại Bạch miêu thật sự là dạy mãi thành quen, lại nhảy lên trên người thiếu nữ, sau đó phe phẩy cái đuôi.

- Vậy là vì chuyện gì?

Lâm Lạc hỏi.

- Ta gọi là Tô Mị!

Cô gái kia trước tự giới thiệu.

- Là người phụ trách đấu giá hội này, ta hy vọng có thể cùng người thành lập quan hệ trường kỳ hợp tác, đương nhiên, nếu như người nguyện ý đem đan phương của Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan chuyển nhượng cho chúng ta mà nói, ta sẽ càng thêm cao hứng, bất quá chắc hẳn người sẽ không đáp ứng!

Nàng ngược lại còn rất trực tiếp.

Lâm Lạc cười cười nói:

- Ta hiện tại luyện chế ra đan dược không phải đều là giao cho các người đấu giá sao?

Tô Mị lắc đầu:

- Số lượng quá ít, ta hi vọng người có thể mỗi tháng cung cấp không ít hơn một trăm khóa Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan, mà chúng ta lấy hoa hồng có thể giảm bớt một nửa!

Nữ nhân này thật đúng là rất biết làm sinh ý!

Mới thoát nhìn là đấu giá hội thua thiệt, nhưng lại gia tăng số lượng nhiều như vậy, trên thực tế đấu giá hội kiếm được chỉ biết càng nhiều hơn trước kia! Mà dưới gầm trời này có bao nhiêu người, mỗi tháng hai trăm khóa đan dược, coi như là luyện một vạn năm cũng là cung không đủ cầu!

Bất quá, mỗi tháng tất cả luyện một trăm khóa Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan, gánh nặng đối với Lâm Lạc cũng không phải rất lớn. Dù sao, hắn không cần như người khác đau khổ tu luyện, chỉ cần có Ngũ hành tinh hoa cung ứng hắn luyện hóa, tu vi của hắn có thể đột nhiên tăng mạnh.

- Thành giao!

Lâm Lạc sáng khoái gật đầu.

- Kế tiếp chúng ta nói chuyện giá cả con chuột kia!

Lời nói của Tô Mị đột nhiên xoay chuyển.

- Thật có lỗi, không bán!

Lâm Lạc vội vàng cự tuyệt, Ngân Mang cũng là hợp thời xuất hiện, ở đầu vai Lâm Lạc nhìn Tô Mị huy động tiểu móng vuốt làm trạng thái khinh bỉ.

Tô Mị mới vừa rồi còn lộ bản sắc gian thương, mặt mày lập tức hớn hở, “Meo meo ~” một tiếng, đại miêu này chỉ có thể đáng thương bị ném tới một bên lẩn nữa:

- Tiểu thử, mau tới đây!

- Người đừng suy nghĩ!

. . .

Tô Mị thân phận tôn sũ, còn vượt xa Lâm Lạc dự đoán.

Hai ngày sau, Mộ Dung Hoàng thất phát ra thiệp mời, ở trong hoàng cung xếp đặt yến hội, là đón gió tẩy trần cho Tô Mị.

Lúc này, Lâm Lạc mới biết được Tô gia đến tột cùng là quái vật khổng lồ như thế nào!

Đại Thông quốc là nước phụ thuộc Huyết Dương quốc, Huyết Dương quốc phụ thuộc Kim Vũ quốc, Kim Vũ quốc lại là nước phụ thuộc của Thiên Càn quốc, mà Tô gia chính là thế gia đỉnh cấp của Thiên Càn quốc! Tô gia ở Thiên Càn quốc, tương đương với Lâm gia ở Đại Thông quốc, có thể thấy được lực lượng Tô gia kinh khủng bậc nào !

Nghe nói, tu vi của Tô gia Lão tổ chính là Thích Biến Cảnh tuyệt đỉnh, cao thủ cao cấp nhất của cả Ngân Nguyệt đại lục! Trừ lần đó ra, Thiên Hợp, Địa Nguyên cảnh cao thủ của Tô gia là vô số, tùy tiện chọn một cái đi ra có thể diệt Đại Thông quốc hơn mấy trăm lần!

Dịch Thuận đấu giá hội chính là Tô gia mở ra, chi nhánh tiền trang trải rộng Thiên Càn quốc cùng với tất cả Thượng Nguyên quốc, Trung Nguyên quốc, Hạ Nguyên quốc phụ thuộc. Đại Thông quốc đấu giá hội chỉ là một khâu không có ý nghĩa trong sản nghiệp khổng lồ của Tô gia, nếu không phải Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan công hiệu thật sự thần kỳ, có được “Tiền” đồ vô lượng, Tô gia đại tiểu thư này tự nhiên sẽ không tự mình giá lâm.

Đừng xem Tô Mị chỉ có tu vi Hậu Thiên thập nhị tầng, nhưng cho dù Đại Thông quốc quốc quân Mộ Dung Khải ở trước mặt nàng cũng không dám xưng Vương, hai lão nhân bên người người ta có thể dễ dàng đem trọn cái Liên thành tàn sát sạch sẽ a!

Hiện tại Lâm Lạc nghiễm nhiên là đại hồng nhân của Lâm gia, lần này Hoàng thất dạ yến, hẳn tự nhiên ở hàng ngũ được mời, cùng bọn người Lâm Thiên Vũ lần nữa ngồi trên xe ngựa, một đường đi tới Hoàng cung.

- Không biết vị Tô gia đại tiểu thư này là người như thế nào?

Trên đường, mọi người không khỏi nghị luận tới tấp lên.

- Nghe nói là mỹ nữ tuyệt sắc vô song!

- Hừ, có đẹp hơn nữa khẳng định cũng so không được Dao Hương sư muội!

- Đó là tự nhiên!

Lâm Dao Hương thủy chung lạnh lùng, mắt xem mũi, mũi hướng tâm, làm ột đám người muốn nịnh hót nàng không biết nên ra tay từ đâu.

- Vị Tô gia đại tiểu thư này các người đều gặp, chỉ là không biết đến lúc đó các người còn có nhận hay được không!

Trong nội tâm Lâm Lạc nói ra.

Hơn nửa canh giờ sau, bọn họ đi tới Hoàng cung, phân biệt xuống xe ngựa.

Bởi vì lần này Hoàng thất mở tiệc chiêu đãi chính là Tô Mị, các đại gia tộc đều không dám chậm trễ, đều xuất động đại lão gia tộc dùng bày ra coi trọng. Các đại nhân vật bình thường nhìn không thấy hôm nay đều xuất đầu, Lâm gia xuất động Lục Trưởng lão Lâm Đa Lộc, Tôn, Ngô hai nhà cũng có một vị Niết Âm Cảnh cường giả trình diện.

Tô Mị trang phục lộng lẫy, nàng nguyên bản chính là mỹ nhân tuyệt sắc, lúc này lại càng xinh đẹp động lòng người, yêu mị điên đảo chúng sinh này làm cho tất cả mọi người là tâm thần chấp chờn, muốn quỳ gối ở dưới váy của nàng.

Ở dưới vẻ xinh đẹp của nàng, Liên thành tứ mỹ tựa hồ thoáng cái mất đi hào quang.

Tô Mị đã trở thành tiêu điểm duy nhất của tiệc tối này.

Xem Lâm Thiên Vũ, Tôn Đông Dương, Ngô Tử Phi, Mộ Dung Bạch, những gia tộc tuần ngạn như vậy tựa hồ cũng chiếm được trưởng bối chỉ điểm, buông xuống đối tượng bình thường truy cầu, ngược lại đối với Tô Mị tranh nhau nịnh nọt lên.

Tứ kiệt này đều là giống như Khổng Tước động dục, vây quanh ở bên người Tô Mị tranh nhau triển khai đuôi của mình, cũng tận hết sức đả kích những người khác.

Cái này cũng rất bình thường, Tô Mị là thiên kim tiểu thư của thế gia Tam đại Thần quốc, nếu ai có thể lấy nàng về nhà, trước đừng nói có thể có được nhiều ít công pháp cao cấp, chỉ là hai gã bảo tiêu này của nàng cũng có thể quét ngang cả Đại Thông quốc !

Hơn nữa, bản thân Tô Mị chính là cực phẩm mỹ nữ, lại mị thái ngàn vạn, trời sinh vưu vật, cho dù Liên thành tứ mỹ cũng không phong tình bằng nàng, mỹ nhân như vậy lại có nam nhân nào không thương?

Tô Mị hiển nhiên là nhìn quen loại tràng diện này, đối với ai cũng là cười nhẹ nhàng, lại không thấy lạnh nhạt ai, cũng không có đặc biệt thân cận đối với cái nào.

Rượu qua ba tuần, Tô Mị đột nhiên đứng lên, đi tới một bàn của Lâm gia đệ tử, làm cho Lâm Thiên Vũ là thụ sủng nhược kinh, cho rằng Tô Mị là đối với mình có hảo cảm. Hắn vội vàng đứng lên, vừa nghênh tiếp một bước, đã thấy Tô Mị lại đổi hướng, dừng ở bên cạnh Lâm Lạc, lập tức làm cho hắn biểu lộ xấu hổ, cái này tiến cũng không được, thối cũng không xong.

116. Chương 116: Đánh Cuộc Đấu. (1)

- Người, nhường một chút!

Tô Mị nghiêng nhiên là thiên biến nữ lang, lúc này lại thành đại tiểu thư vênh mặt hất hàm sai khiến, khí tràng mười phần đối với Lâm An ở bên cạnh Lâm Lạc nói ra, làm cho Lâm An không nói hai lời, trực tiếp đem vị trí cho đối phương.

Nàng uốn éo lông mày, phong tình vạn chủng ngồi xuống, mà lúc này Lâm An mới kịp phản ứng, xấu hổ gãi gãi đầu, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên chạy đi đâu.

- Tiểu tử!

Tô Mị lập tức mặt mày hớn hở, nhìn xem Ngân Mang đang bưng lấy một khối thịt gà mãnh liệt nhai, thân thủ trào tới.

Nhưng Ngân Mang lại vô cùng linh hoạt, nhanh như chớp liền từ trên bàn bò tới trên vai Lâm Lạc, còn đối với Tô Mị phun ra đầu lưỡi màu hồng phấn, sau đó tiếp tục gặm thịt gà của nó.

- Tiểu đồng tây này nhất định là giống cái, nếu không nhất định cự tuyệt không được mị lực của bản cô nương!

Tô Mị không bình thường tự kỷ nói.

- Cáp!

Khóe miệng Lâm Lạc gượng cười thoáng một cái, xem như trả lời.

- Bán cho ta đi!

Tô Mị luôn không chịu hết hy vọng.

- Không bán!

Lâm Lạc y nguyên thờ ơ.

- Không bán, vậy đưa cho ta a!

- Không đưa!
- Vậy bán cho ta đi!
- Không bán!
- Vậy đưa cho ta a!
- Không đưa!

Hai người làm như không biết mệt tiếp tục lấy loại đối thoại không có chút ý nghĩa nào này, bọn họ không phiền, những người khác thì có chút chịu không được, nếu không phải Tô Mị thân phận thực sự quá tôn quý, bọn họ đều có xúc động ném hai người đi ra bên ngoài.

- Tô tiểu thư...

Ngay cả Lâm Dao Hương cũng nhịn không được nữa:

- Lâm Lạc sư đệ đã nói rất rõ ràng, hắn không muốn bán, cũng sẽ không đưa Ngân Mang cho người, người nên có chừng mực !
- Ân, nữ tử bằng lãnh, người là chỉ trích bản cô nương sao?

Tô Mị vốn bị chọc tức, Lâm Dao Hương vừa vặn kích nộ nàng, lập tức làm cho nàng đem đầu mâu chuyển hướng, nhìn Lâm Dao Hương phát khởi bão tố.

- Hừ hừ, trước kia không có phát hiện, nguyên lai bộ ngực phẳng như vậy, cái này nếu không nhìn mặt mà nói, còn không rõ đâu là trước ngực cùng phía sau lưng !

Lời này thật sự quá độc ác!

Tuy bộ ngực sữa của Lâm Dao Hương chưa nói tới lớn, nhưng mà quyết không có nhỏ, tuyệt không có khoa trương như nàng nói vậy. Bất quá so với ba đào mãnh liệt của Tô Mị này, Lâm Dao Hương xác thực phải cam bái hạ phong, đừng nói là nàng, trong nữ nhân ở đây, có thể ở quy mô bộ ngực so với Tô Mị thật đúng là không có mấy người.

Dùng tính tình lãnh đạm như Lâm Dao Hương, nghe được lời ấy cũng không nhịn được toàn thân run lên, nhưng nàng rất nhanh bình tĩnh lại, chú mục nhìn bộ ngực sữa của đối phương, dùng thanh âm rất thấp nói:

- Rủ xuống !

Thanh âm này thấp đến chỉ có Tô Mị cùng Lâm Lạc ở bên cạnh nghe được, Tô Mị không tự chủ được cúi đầu nhìn bộ ngực mà mình kiêu ngạo, nói ra một câu nóng nảy mười phần nói:

- Ở đâu rủ xuống rồi hả? Không tin người sờ thử xem!

Không khỏi phân trần, nàng nắm hai tay Lâm Dao Hương đưa tới ngực của mình.

Toàn trường lập tức hoàn toàn yên tĩnh, sau một lúc lâu, có chút người tuổi trẻ bắt đầu chảy máu mũi!

Cái này thật sự quá hương diễm !

Lâm Dao Hương cùng Tô Mị đều là mỹ nữ tuyệt đỉnh, một cái phong tình vạn chủng, một cái lãnh diễm như băng, không người nào không cho nam nhân ý nghĩ kỳ quái! Hiện tại rõ ràng bày ra tư thế hương diễm như thế, có thể không làm cho người ta phun máu mũi sao?

Khuôn mặt trắng như tuyết của Lâm Dao Hương trong nháy mắt hiện lên đạo đạo mây đỏ, liền tranh thủ lấy tay trở về, cả lăm nói:

- Người, người, người. . .
- Ha ha ha!

Tô Mị đắc ý cười ha hả.

Hai người một trận chiến này, dùng Lâm Dao Hương bại hoàn toàn xong việc.

- Lâm Lạc, ta muốn hướng ngươi khiêu chiến!

Tôn Đông Dương đột nhiên đi tới, hướng Lâm Lạc phát ra chiến thư.

- Nếu như ngươi thua, liền đem Ngân Mang đưa cho Tô cô nương!

- Tôn Đông Dương, Lâm Lạc sư đệ bất quá mới vừa vào Tiên Thiên, ngươi không cảm giác mình là lấy lớn hiếp nhỏ sao?

Lâm Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng, đứng lên nói:

- Do ta đại diện Lâm Lạc sư đệ chiến một trận!

Người này cũng là biết chọn thời gian làm náo động! Làm Tô Mị, làm cho bốn vị Đại thiếu gia bình thường tương giao tâm đầu ý hợp đều có tư thế trở mặt thành thù!

- A, Lâm Thiên Vũ, ba năm trước đây ngươi bại trong tay ta, bây giờ còn muốn bại thêm một lần nữa sao?

Tôn Đông Dương ngạo khí mười phần nói.

- Ba năm trước đây là ba năm trước đây, hiện tại là hiện tại, hôm nay ta, so sánh lúc ấy mạnh hơn rất nhiều!

Lâm Thiên Vũ ở trên miệng là không chút nào chịu rơi vào hạ phong.

- Ha ha, ba năm trước đây ngươi bại bởi ta, lần này ngươi y nguyên không phải là đối thủ của ta!

Tôn Đông Dương cuồng tiếu.

- Vậy thì chiến một trận a, nhìn xem ngươi đến tột cùng tiến bộ nhiều ít!

- Hảo, nếu như ngươi thua, Ngân Mang thuộc về ta!

- Ngươi nếu thua, sau này chứng kiến ta liền đi vòng qua!

- Ta nói hai người các ngươi...

Lâm Lạc đột nhiên ngắt lời:

- Cũng quá tự mình đa tình đi, ta khi nào thì đồng ý cho các ngươi tới quyết định vận mệnh thú sủng của ta rồi?

- Ha ha!

Người chung quanh đều cười ha hả, xác thực, người trong cuộc cho tới bây giờ nói qua cái gì, hai người này tự biên tự diễn hạ quyết định.

- Lâm Lạc sư đệ, chẳng lẽ ngươi muốn tự mình nghênh chiến sao?

Sắc mặt Lâm Thiên Vũ khó coi.

- Nay lại có làm sao!

Lâm Lạc đứng lên, trực tiếp hướng bên ngoài cung điện đi:

- Trong các ngươi, muốn đánh nhau mà nói đi ra cho bản thiếu gia, xem bản thiếu gia có đánh trở mình các ngươi không!

Tôn Đông Dương bị chọc giận gần chết, hắn chưa từng có bị người khinh thị qua như thế, lúc này hừ nhẹ một tiếng, đi theo ra khỏi cung điện.

Người muốn xem náo nhiệt đều như ong vỡ tổ xông ra ngoài.

Trong cung điện, Tôn gia Tam trưởng lão vuốt râu bạc trắng, hướng Lâm Đa Lộc nói:

- Lâm lão lục, tiểu tử nhà của ngươi này rất cuồng ngạo! Bất quá, hắn vừa mới tiến vào Tiên Thiên thất trọng thiên, tuyệt sẽ không là đối thủ của Đông Dương!

Lâm Đa Lộc cười nhạt một tiếng nói:

- Vậy không bằng chúng ta đánh cuộc?

- Ha ha, Lâm lão lục không biết người ở đâu ra tự tin! Bất quá, người đã một lòng muốn thua, lão phu cũng không có ý tứ cự tuyệt!

Tôn gia Tam trưởng lão nghĩ nghĩ nói:

- Vậy lão phu đánh cuộc một kiện pháp khí như thế nào?

Hắn tâm niệm vừa động, một cái thuẫn đen kịt đột nhiên trống rỗng xuất hiện, trôi nổi quanh người hắn.

Ngô gia tứ Trưởng lão cùng Hoàng thất Mộ Dung Khải đều là trong nội tâm thầm mắng, tử lão đầu này biết rõ sẽ thắng, rõ ràng hạ tiền đặt cược lớn như vậy, Lâm Đa Lộc lại không phải người ngu, hắn sẽ đáp ứng mới là lạ!

- Hảo!

Nhưng mà Lâm Đa Lộc trả lời lại làm cho hai người bọn họ thiếu chút nữa một hơi không có thuận tới!

Tiểu tử kia cuồng ngạo, người lão gia hỏa này cũng đi theo nổi điên?

- Một lời đã định!

Tôn gia Tam trưởng lão sợ Lâm Đa Lộc đổi ý, vội vàng cướp lời nói.

117. Chương 117: Đánh Cuộc Đấu. (2)

- Đương nhiên!

Lâm Đa Lộc cũng đem pháp khí của mình thanh toán đi ra.

- Ha ha, Lâm lão lục, người đợi đến khóc đi!

Thân ảnh Tôn gia Tam trưởng lão vội vàng nhảy lên, bay ra khỏi cung điện quát:

- Đông Dương, tuy quyết chiến người yếu, nhưng không thể có lòng khinh thị, cần toàn lực ứng phó!

- Vâng, Tam trưởng lão!

Tuy Tôn Đông Dương không biết vị gia tộc đại lão này vì cái gì coi trọng như thế, lại không dám làm trái chút nào, tâm niệm vừa động trong lúc đó, một cây trường thương từ trong cơ thể của hắn trống rỗng xuất hiện, bị hai tay của hắn cầm chặt.

Khi thanh trường thương này xuất hiện, bốn phía nhiệt độ bỗng chậm lại, vô số sương hoa trên mặt đất hiện ra!

- Pháp khí!

Mọi người chung quanh không khỏi kinh hô lên.

Tu vi của Tôn Đông Dương là Tiên Thiên Cửu Trọng Thiên, cho dù pháp khí này chỉ là nhất phẩm cũng kém không nhiều lắm có thể phát huy ra Tiên Thiên Đại Viên Mãn Cảnh chiến lực!

- Hắc hắc, Lâm lão lục, ta xem người vẫn là trực tiếp đem Cuồng Xà Tiên cho ta đi, ta có thể cho Đông Dương hạ thủ nhẹ một chút, tốt xấu gì tiểu tử kia thiên tư cũng không bình thường, mười tám tuổi tiến vào Tiên Thiên đại thừa cảnh, rất có tiền đồ!

Tôn gia Tam trưởng lão dương dương đắc ý.

Lâm Đa Lộc hừ nhẹ một tiếng:

- Tôn lão tam, an tâm một chút chờ vội, từ từ xem đi!

Quả nhiên!

Lâm Lạc hai mắt sáng ngời, hắt từ trên người Tôn Đông Dương cảm thấy Thủy lực mãnh liệt. Trên người nhân loại tự nhiên không có khả năng có Thủy tinh hoa, khả năng duy nhất chính là pháp khí trên người hẳn là do tài liệu Thủy tinh hoa làm thành!

Nên hẳn mới có thể tiếp một trận chiến này.

Lâm Lạc tâm niệm vừa động, Trảm Nguyệt Kiếm cũng từ trong cơ thể hiện ra, bị hắt nắm trong tay, dùng bộ dáng vô cùng kiêu ngạo nói:

- Cháu nội, chúng ta đánh cuộc, nếu ta thắng, mượn chuỗi thương kia của ngươi làm chiến lợi phẩm, nếu không, ta liền đem kiện pháp khí này tặng cho ngươi!

Cháu nội?

Tôn Đông Dương tức giận đến khóe miệng một hồi run rẩy, nhưng nghe đến câu nói kế tiếp của Lâm Lạc, không khỏi vẻ mặt biến đổi nói:

- Chuyện này thật vậy sao?

Hắn tuyệt đối không có khả năng nghĩ đến thanh Trảm Nguyệt Kiếm trong tay Lâm Lạc này chính là tam phẩm pháp khí, các đại gia tộc đều chỉ có một món, nắm giữ ở trong tay Lão tổ gia tộc, đâu có thể nào cho Lâm Lạc? Đừng nói tam phẩm, nhị phẩm pháp khí cũng khó có khả năng, có lẽ cùng Thanh Hồng Kiếm của Lâm Thiên Vũ cũng đồng dạng là nhất phẩm mà thôi!

- Đó là tự nhiên!

Lâm Lạc đem Trảm Nguyệt Kiếm chỉ hướng Tôn Đông Dương.

- Có dám không?

- Ha ha, sợ ngươi không dám thôi!

Tôn Đông Dương cười to, Lâm Lạc cấp cho hắn tặng lễ, hẳn đương nhiên không có đạo lý không tiếp thụ.

- Đây liền chiến một trận a!

- Lâm lão lục, trong tay tiểu tử kia thật sự là pháp khí?

Tôn gia Tam trưởng lão cũng có chút hoài nghi, lúc nào pháp khí trở nên không đáng tiền như vậy, ngay cả một tiểu bối cũng dám lấy ra làm đánh cuộc!

- Không thể giả được!

Lâm Đa Lộc khẳng định gật đầu.

Ngô gia Tứ Trưởng lão, Tôn gia Tam trưởng lão còn có Mộ Dung Khải đều có chút ít hòa thượng sở không được đầu óc!

Mọi người Lâm gia này là làm sao vậy? Lão ngốc, tiểu cũng ngốc? Chẳng lẽ đổi nghề thành đồng tử đưa tiền tài rồi sao?

Đúng lúc này, Lâm Lạc cùng Tôn Đông Dương chiến đấu cũng kéo màn che.

- Lâm Lạc, trong vòng ba chiêu, bản thiếu gia khiến cho ngươi cúi đầu xưng thần!

Tôn Đông Dương đỉnh thương đâm tới, một đạo hàn khí lập tức cuốn sạch toàn trường, làm cho huyết dịch người ta cũng muốn đông lại!

Lâm Lạc cười ha ha, dùng Trảm Nguyệt Kiếm đón chào, kiếm khí tung hoành, như Phi Long Tại Thiên!

Trảm Nguyệt Kiếm cùng pháp khí của đối phương bất đồng, chỉ có thể thôi phát lực lượng, mà không có hiệu quả ngoài mức. Dùng Lâm Lạc nghĩ đến, hẳn là cùng tài liệu có quan hệ. Nếu là thời điểm chế tác pháp khí gia nhập Ngũ hành tinh hoa, liền có thể phóng xuất ra uy lực ngoài mức, tựa như trường thương của Tôn Đông Dương có băng sương chỉ lực, như một môn vũ kỹ!

Từ sau khi Lâm Lạc có Trảm Nguyệt Kiếm, hẳn đối với pháp khí cũng có càng nhiều hiểu rõ.

Pháp khí giống như là thân thể của võ giả, bình thường được võ giả tự thân ôn dưỡng tích trữ lực lượng, sau đó thời điểm chiến đấu bạo phát đi ra, làm cho võ giả phát huy ra chiến lực càng cường đại hơn.

Lực lượng Pháp khí cũng không phải lấy chi lực tận, dùng không hết, lực lượng tồn trữ trong đó dùng xong, vậy thì chỉ có thể thu vào trong cơ thể tiếp tục ôn dưỡng. Thật giống như Trảm Nguyệt Kiếm, lúc trước Lâm Lạc lấy được, lực lượng trong đó đã trong năm tháng dài dòng buồn chán xói mòn hầu như không còn, chỉ tương đương với bình khí bình thường.

Càng là vũ khí phẩm giai cao, trong đó có khả năng ẩn chứa lực lượng dĩ nhiên là càng cao. Lâm Lạc chỉ có Tiên Thiên Cảnh, mấy ngày nay cũng chỉ là đem lực lượng Trảm Nguyệt Kiếm bổ sung hai thành, miễn cưỡng có thể phát huy ra uy lực của nhất phẩm pháp khí, bởi vậy hắn ở trên phẩm giai pháp khí kỳ thật cũng không chiếm ưu thế.

Đinh! Đinh! Đinh!

Bình khí hai người giao kích, bùng lên đạo đạo hỏa tinh, Lâm Lạc dùng tu vi thất trọng thiên đón đánh Cửu Trọng Thiên, ở trên lực lượng lập tức bị tổn thất nặng, bị ép tới liên tiếp lui về phía sau.

Tôn Đông Dương hét dài một tiếng, đem lực lượng bản thân chăm chú tiến vào bên trong thương, dẫn động Thủy lực bốn phía, uy lực lập tức bội tăng. Hắn muốn thừa dịp thắng truy kích, đem Lâm Lạc nhất cử đánh bại.

Lâm Lạc hừ nhẹ một tiếng, Mộc, Hỏa song hệ công pháp đủ chuyển, lực lượng trong nháy mắt tăng lên tới so sánh với Cửu Trọng Thiên đỉnh phong còn muốn cao hơn một đoạn, dẫn động Mộc, Hỏa linh khí bốn phía, Trảm Nguyệt Kiếm vọng lại uy lực cũng tăng lên một mảng lớn.

Đinh!

Bình khí của hai người lại lần nữa đánh tới.

Đằng đằng đằng...

Tôn Đông Dương bị chấn đắc liên tục rút lui, nhưng Lâm Lạc lại không chút sút mẻ, như núi cao như biển rộng!

Mọi người đang xem cuộc chiến đồng thời phát ra một tiếng hét kinh hãi, tràn đầy khó hiểu!

Đạt tới Thanh Huyền Cảnh có thể nhìn ra tu vi thực lực của võ giả phái dưới, ở đây tự nhiên không thiếu cao thủ như vậy, tu vi chân thật của Lâm Lạc cùng Tôn Đông Dương không hề có chỗ che giấu!

Một Tiên Thiên Cửu Trọng Thiên, một cái Tiên Thiên thất trọng thiên, kém suốt hai trình tự!

Vô luận xem như thế nào, đều hắn là Tôn Đông Dương bề gãy nghiền nát đánh bại Lâm Lạc, như thế nào ngược lại là Tôn Đông Dương xuất hiện cảnh không địch lại? Nghe nói Lâm Lạc chính là song hệ công pháp cùng tu, chẳng lẽ song hệ công pháp đều đạt đến Tiên Thiên thất trọng thiên? Nếu là như vậy, song tu công pháp kia đủ chuyển, xác thực có thể ở trên lực lượng trái lại áp chế Tiên Thiên Cửu Trọng Thiên Tôn Đông Dương!

Nhưng song hệ công pháp đều đạt tới Tiên Thiên thất trọng thiên? Cái này thật bất khả tư nghị!

Nếu là Lâm Lạc chuyên tu một hệ mà nói, hiện tại chẳng phải là đã đạt tới Tiên Thiên Đại Viên Mãn rồi? Hắn mới gần kề mười tám tuổi a, đây là hạng yêu nghiệt gì!

118. Chương 118: Sương Long Thương

Đây là Lâm Lạc ẩn dấu một tay, nếu là Ngũ Hành công pháp đủ chuyển, lực lượng của hắn sẽ siêu việt Tiên Thiên Đại Viên Mãn Cảnh, trong ba chiêu có thể đánh gục Tôn Đông Dương!

Lâm Đa Lộc không khỏi vuốt râu mỉm cười, vẻ mặt thật đắc ý.

- Lâm lão lục, tiểu tử kia có phải là ăn đan được gì trong thời gian ngắn tăng trưởng lực lượng, hay là dùng bí pháp kích thích tiềm năng hay không?

Tôn gia Tam trưởng lão nhìn không được hỏi.

Hắn không phải là không có nghĩ đến song hệ, tam hệ, thậm chí năm hệ cùng tu, đồng giờ tu luyện càng nhiều công pháp, võ giả tiến cảnh lại càng chậm, có được tất có mất, nào có chuyện tình dễ dàng như vậy!

Lâm Đa Lộc cười ha ha nói:

- Vô luận là đan được hay bí pháp, đem thực lực võ giả mạnh tăng đi lên, đều đối với bản thân mình tạo thành nguy hại cực lớn, người cảm thấy lão phu sẽ cho hắn làm như vậy sao?

Nhưng Tôn gia Tam trưởng lão lại là tròn mắt xoay chuyển, thầm nghĩ vì hai kiện pháp khí, hy sinh một tộc nhân lại có ngại gì!

Lâm Lạc triển khai Phù Ảnh Thuật, thân hình nhanh như Phù Quang Lược Ảnh, xuyên toa như điện, thế công càng ngày càng cường.

Bất quá Tôn Đông Dương cũng không phải đèn đã cạn dầu, Tiên Thiên Cửu Trọng Thiên cũng không phải nói đùa, hắn đồng dạng sử xuất thân pháp độc môn của Tôn gia, cùng Lâm Lạc triển khai đối công, thương ảnh vượt qua, băng sương đầy trời.

Bản thân Tôn Đông Dương chính là tu luyện Thủy hệ công pháp, bởi vậy thuộc tính cùng chuôi trường thương này tương hợp, có thể đem uy năng pháp khí toàn bộ phát huy ra! Nếu không, nếu như thương là Thủy thuộc tính, nhưng người sử dụng lại là Hỏa thuộc tính, hai người tương trùng, khả năng chỉ có thể phát huy ra năm thành uy lực!

Lâm Lạc đánh cho cao hứng, đem Trảm Nguyệt Kiếm giao qua tay trái, cũng không có kết cấu gì, đối với Tôn Đông Dương chính là bổ bổ bổ, mà hữu quyền thì phát động Hỏa Long Quyền, khắp nơi Hỏa quang rực đốt, đem băng sương đều hòa tan.

Băng cùng Hỏa giao phong vô cùng kịch liệt, tất cả mọi người là kinh ngạc vạn phần, đối với Lâm Lạc biểu hiện ra ngoài thực lực cảm thấy vô cùng khiếp sợ! Tôn Đông Dương là Tiên Thiên Cửu Trọng Thiên đỉnh phong, người nổi bật trong một đời tuổi trẻ, hắn có thực lực mạnh như vậy mọi người không chút nào ngoài ý muốn.

Nhưng Lâm Lạc thì sao? Nghe nói là đến từ một chi mạch của Lâm gia, thâm sơn cùng cốc, có thể chui ra một gia hỏa thiên tài như vậy sao!

Phải biết rằng, đệ tử kiệt xuất giống như vậy mỗi gia tộc đều chỉ có một mà thôi, mới bị mọi người thổi phồng ra tới Liên thành tứ kiệt. Đợi một thời gian, bọn họ đều có hi vọng trở thành tồn tại Lão tổ gia tộc!

Nhưng hiện tại cân bằng bị đánh phá, Lâm gia rõ ràng lại chạy tới một kỳ tài ngút trời, hơn nữa so sánh với Lâm Thiên Vũ còn muốn lợi hại hơn, đối với tam đại gia tộc khác mà nói không phải là chuyện gì tốt!

Nhưng hiện tại Lâm Lạc trông nom không được những chuyện này!

Hắn không có khả năng một mực an phận, sẽ phải quật khởi, mà trường thương trong tay Tôn Đông Dương hẳn là quyết phải có, một trận này hắn phải thắng!

Lâm Lạc càng đánh càng hăng, Trảm Nguyệt Kiếm cùng Hỏa Long Quyền hoà lẫn, chiến đến phát cuồng.

Đáng tiếc, hắn trước mắt còn không suy nghĩ bạo lộ lá bài tẩy Ngũ hành cùng tu, thủy chung đơn độc dùng Mộc Hỏa lực nghênh chiến.

Ác chiến không ngừng, hai người đều bị thương, máu tươi văng khắp nơi, chiến đấu càng phát ra có vẻ tàn khốc.

Nhưng Lâm Lạc chính là “Song hệ cùng tu”, tay phải hóa quyền thành chưởng, ở miệng vết thương của mình vẽ, một đạo lực sắc quang mang hiện lên, miệng vết thương lập tức khép lại.

- Vạn Mộc Chi Xuân!

- Lâm Lạc biết luyện đan, hẳn là Hỏa, Mộc cùng tu!

- Tôn Đông Dương này thâm rồi, người ta có Vạn Mộc Chi Xuân trị liệu thương thế, căn bản không sợ hao tổn!

- Ân, chỉ là đổ máu liền đủ cho Tôn Đông Dương chịu không được!

Mọi người nghị luận tới tấp, đều cho rằng cán cân thăng lợi bắt đầu hướng về Lâm Lạc.

Sắc mặt Tôn gia Tam trưởng lão càng ngày càng khó coi, không khỏi nặng nề hừ một tiếng, một cổ uy áp của cường giả Niết Âm Cảnh lập tức thích phóng đi ra, tất cả mọi người đều là ngực một hồi buồn bực, thiếu chút nữa phun ra một búng máu!

Lập tức, thanh âm nghị luận im bặt.

Lâm Đa Lộc cười hắc hắc nói:

- Triệu lão tam, uy phong của ngươi thật lớn!

Lâm Lạc có Vạn Mộc Chi Xuân tự lành, căn bản không có sợ hao tổn chiến, ngược lại liên tục dùng huyết đổi huyết, dùng đầu pháp tổn thương đổi tổn thương, đánh Tôn Đông Dương iệng vết thương chồng chất, một kiện bạch y đều nhuộm đỏ !

- Dừng tay!

Tôn gia Tam trưởng lão nhịn không được nhảy đi ra, một tay giương lên, một cổ lực lượng cường đại lập tức đem Lâm Lạc cùng Tôn Đông Dương ngăn đi ra.

- Chúng ta nhận thua!

Lại không dừng tay mà nói, Tôn Đông Dương khả năng sẽ trọng thương, thậm chí muốn mấy tháng mới có thể khỏi hẳn! Mà tranh đoạt danh ngạch mười năm thí luyện chỉ còn có không đến mười ngày, nếu Tôn Đông Dương bị thương quá nặng mà nói, bằng với chấp tay nhượng xuất một danh ngạch thí luyện!

Lâm gia, tâm tư thật độc ác!

- Tam trưởng lão...

Tôn Đông Dương đâu chịu cam tâm, hẳn là người nổi bật trong một đời tuổi trẻ của Liên thành, từ trước đến nay là đối tượng mà người khác chỉ có thể nhìn lên, nay ở trước mắt bao người nhận thua, hẳn ở trên mặt mũi làm sao chịu nổi!

Đặc biệt, bây giờ còn có Tô Mị ở một bên đang xem cuộc chiến!

- Mọi chuyện nói sau, theo ta trở về!

Bị mất mặt mũi lớn như vậy, người Tôn gia tự nhiên không còn mặt mũi lại ngốc đi xuống! Tôn gia Tam trưởng lão nặng nề hừ một tiếng, xoay người muốn ly khai.

- Tôn lão tam, ngươi có phải đã quên cái gì hay không?

Lâm Đa Lộc cười híp mắt nói.

Tôn gia Tam trưởng lão biến sắc, mặt thuần màu đen lập tức trống rỗng xuất hiện, lão nhân đau lòng nhìn thoáng qua, sau đó đem cái thuần hướng Lâm Đa Lộc ném tới:

- Lâm lão lục, cái mặt quỷ thuần này trước giao cho ngươi bảo quản, lão phu nhất định sẽ cầm trở lại!

- Ha ha!

Lâm Đa Lộc rất không để ý đối phương nói tràng diện, ý niệm xóa đi tinh thần lạc ẩn trong pháp khí của Tôn gia Tam trưởng lão lưu lại, triệt để đoạn tuyệt liên lạc của Tôn gia Tam trưởng lão cùng kiện pháp khí này.

- Cháu nội, ngươi có phải cũng đã quên cái gì hay không?

Lâm Lạc ở sau lưng Tôn Đông Dương nói.

Tiến độ đi lên phía trước của Tôn Đông Dương dừng lại, da mặt một hồi vận vẹo, cắn răng một cái, đem trường thương trong tay ném tới Lâm Lạc:

- Lâm Lạc, Sương Long Thương này trước gửi...

- Gởi lại cái đầu của người! Thua thì thua, còn con vẹt chết mạnh miệng, bản thiếu gia quay đầu lại liền đem cây nát thương này ném đến hầm cầu, người muốn, đi, tự mình đến hầm cầu Lâm gia ta nhặt a!

Lâm Lạc một phát bắt được trường thương, cường chế xóa đi tinh thần lạc ấn của Tôn Đông Dương, còn lớn tiếng nói.

Người chung quanh lập tức bộc phát ra ầm ầm cười to, có lời chế nhạo này của Lâm Lạc, cho dù sau này Tôn Đông Dương thực sự thu hồi Sương Long Thương, sau đó thời điểm đối địch nói không chừng sẽ bị người châm chọc là “Hầm cầu chi thương” !

119. Chương 119: Tiên Thiên Đại Viên Mãn. (1)

Tôn Đông Dương tức giận đến toàn thân phát run, thiếu chút nữa nhịn không được quay đầu lại tìm Lâm Lạc liều mạng.

- Đủ rồi, còn ngại không đủ mất mặt sao? Trở về!

Tôn gia Tam trưởng lão quát chói tai một tiếng, cùng tộc nhân khác của Tôn gia ly khai cung điện, xám xịt chạy đi.

Một trận chiến này, dùng Lâm gia toàn thắng mà chấm dứt!

Tiệc rượu cũng không có bởi vì Tôn gia sớm về mà quanh quē, vẫn là ăn uống linh đình, bầu không khí náo nhiệt vô cùng, đặc biệt nữ nhân trẻ tuổi ở đây, liên tiếp đem mị nhãn hướng Lâm Lạc nhẹ nhàng đi tới. Cho đến khi Tô Mị không thắng tử lực, mang theo vẻ mặt diêm như đào lý ly khai, tiệc rượu mới tuyên cáo chấm dứt.

Lâm Lạc sớm mong thời khắc này, hần vội vã về đến mật thất đem cái gì Sương Long Thương này luyện hóa !

Trên đường đi, mấy người Đằng Long Viện đều im lặng không tiếng động, nhất là Lâm Thiên Vũ, sắc mặt hần tái nhợt! Tôn Đông Dương cùng hần thực lực tương tự, Lâm Lạc có thể đả bại Tôn Đông Dương, ý nghĩa đồng dạng cũng có thể đả bại hần!

Ngẫm lại Lâm Lạc tiến vào Lâm gia nhiều ít thời gian, hiện tại rõ ràng đã bỏ tới trên đầu tất cả mọi người bọn họ, điều này làm cho những “Thiên chi kiêu tử” kia làm sao có thể đủ tiếp thụ? Lâm Lạc nếu là dùng mười năm thời gian từng chút đuổi theo, quá trình này mọi người cũng có tiếp nhận, nhưng thoáng cái nhảy đến trên đầu mọi người, đặc biệt còn có nhân tố như Lâm Dao Hương, càng làm cho bọn họ đối với Lâm Lạc sinh ra cách ngăn thật sâu!

Ngược lại là Lâm Dao Hương không có giống ngày xưa lạnh lùng như vậy, ngẫu nhiên sẽ cùng Lâm Lạc nói mấy câu. Mà chính là bởi vì như thế, làm cho Lâm Thiên Vũ bọn người lại ghen ghét nảy ra, dùng mục quang như lợi kiếm liên tục đối với Lâm Lạc quét ngang.

Nhưng Lâm Lạc lại hoàn toàn không có để ý, tâm tư của hần đều ở phía trên Sương Long Thương, đối với hần mà nói, Liên thành Lâm gia chỉ là một điểm dừng chân trên đường đi tới của hần, gia tộc chính thức của hần là ở Bạch Dương trấn!

Lâm Đa Lộc chân tâm thật ý đối tốt với hần, Lâm Lạc nhất định sẽ cho hồi báo! Mà loại người như Lâm Thiên Vũ này, hần căn bản không có để ở trong lòng, không chọc đến hần thì thôi, nếu không hết thấy một quyền oanh bay!

Sau khi trở lại Lâm gia, sự tình đầu tiên mà Lâm Lạc phải làm chính là tiến vào mật thất, bế quan luyện hóa Sương Long Thương.

Lâm Đa Lộc vốn muốn cùng hần thảo luận nói chuyện, nhưng không có ngờ Lâm Lạc trượt quá nhanh, đành phải đợi sau này hãy nói.

Tay cầm Sương Long Thương, Hỗn Độn Dung Lô mở ra, Tử Đỉnh trong thức hải một hồi rung động, Lâm Lạc bắt đầu cưỡng chế rút ra Thủy tinh hoa trong Sương Long Thương, chuyển hóa thành Thủy linh lực bản thân.

Ở trong mật thất, Lâm Lạc buông xuống toàn bộ phòng ngự, đem tâm thần vùi đầu vào bên trong luyện hóa, hồn nhiên quên thời gian trôi qua, chỉ là “Xem” đến Thủy hệ công pháp của hần đột nhiên tăng mạnh!

Tiên Thiên thất trọng thiên đỉnh phong!

Bình cảnh trong Tiểu cảnh giới căn bản trời không được Lâm Lạc có Thủy tinh hoa, vền vền là ba lượt trùng kích, thế giới Tiên Thiên bát trọng thiên đối với Lâm Lạc mở ra, nhưng mà, cái này còn chưa kết thúc!

Tiên Thiên bát trọng thiên sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong!

Giống như hồng thủy ngập trời, gông cùm xiềng xích của Cửu Trọng Thiên căn bản không tạo nên hiệu quả ngăn cản mấy may, thân thể Lâm Lạc chấn động, Thủy hệ công pháp làm tiếp đột phá, tiến vào Tiên Thiên Cửu Trọng Thiên!

Nhưng mà, Thủy tinh hoa trong Sương Long Thương này khổng lồ vượt qua Lâm Lạc tưởng tượng, cứ nhiên còn thừa có hơn phân nửa, lúc Thủy hệ công pháp của Lâm Lạc đạt tới Cửu Trọng Thiên đỉnh phong, bắt đầu trùng kích vào Đại Viên Mãn Cảnh mới gần như sắp hết!

Đây là bình cảnh ở giữa tiểu cảnh giới, so sánh với từ thất trọng thiên tiến vào bát trọng thiên, hoặc là từ bát trọng thiên tiến vào Cửu Trọng Thiên thì khó hơn nhiều!

Thất bại! Thất bại! Thất bại!

Lần lượt trùng kích, đổi lấy đều là lần lượt thất bại! Nhưng tâm tính của Lâm Lạc đã vô cùng kiên nghị, số lần thất bại nhiều hơn nữa cũng không có cách nào dao động chấp nhất dừng cảm tiến tới của hần!

Lâm Hành Nam bế quan trùng kích vào Tiên Thiên Cảnh ba năm, là thời kì sinh mệnh hắc ám nhất của Lâm Lạc. Trong đoạn thời gian này, hần nhận lấy vô số cười nhạo, vô số khinh khỉnh, vô số coi thường!

Nhưng hần rất nhanh vượt qua, ý chí cũng không có vì vậy mà tinh thần sa sút, ngược lại càng thêm kiên định! Đã trải qua ba năm này mà luyện, bất luận bất lợi gì đều không thể dao động tâm linh của hần, đây là tâm hồn của hần một lần phá rồi lại lập, dục hỏa trùng sinh!

Thất bại một trăm lần, vậy thì lại trùng kích một trăm lẻ một lần! Thất bại một vạn lần, vậy thì lại chuẩn bị một vạn lẻ một lần!

Vĩnh viễn không nổi giận! Vĩnh viễn không buông bỏ!

Rốt cục, bình cảnh của Đại Viên Mãn Cảnh không cách nào ngăn cản được Lâm Lạc, lực lượng toàn thân Lâm Lạc một hồi trướng lên, Thủy hệ công pháp rốt cục đột phá đến Tiên Thiên Cảnh đại viên mãn!

Tiếp tục!

Lâm Lạc cũng không có dừng lại, mà là tiếp tục luyện hóa Thủy tinh hoa còn sót lại trong Sương Long Thương, cho đến khi đem tu vi của hần đẩy mạnh đến thập trọng thiên đỉnh phong, cái này rốt cục tuyên cáo chấm dứt!

Chỉ thiếu chút nữa liền có thể đi vào Thanh Huyền Cảnh !

Lâm Lạc đứng lên, nhưng làm cho hần ngoài ý muốn chính là, Sương Long Thương cũng không có bởi vì bị hần rút đi Thủy tinh hoa mà hủy hoại! Bởi vì trận vận hoàn hảo không tổn hại, Sương Long Thương y nguyên có thể phát huy ra uy năng của nhất phẩm pháp khí, chỉ là Thủy tinh hoa bị Lâm Lạc lấy đi, hiện tại cùng với nhất phẩm pháp khí bình thường không có gì khác nhau.

- Cứ nhiên còn có thể sử dụng, không bằng đem Sương Long Thương này đưa cho gia gia a, lão nhân gia ông ta hiện tại cũng kém không nhiều lắm đạt tới Tiên Thiên Cảnh đi a nhà!

Lâm Lạc mở ra cửa đá, xuất hiện trong biệt viện.

Nhưng hắn vừa mới đi ra, liền thấy được Lâm Đa Lộc.

Lâm Đa Lộc há miệng muốn nói, nhưng mục quang đột nhiên ngưng tụ, lộ ra biểu lộ vô cùng chấn động:

- Người... người đột phá đến Tiên Thiên Đại Viên Mãn Cảnh !

Không thể che dấu thực lực của mình cũng thật sự là chuyện phiến toái, cần lập tức tu luyện bản Ẩn Tức Thuật a!

Lâm Lạc gật gật đầu nói:

- Đột phá!

Lâm Đa Lộc hoàn toàn không biết nên nói cái gì cho phải! Hắn tinh tường nhớ rõ, lúc trước mang theo Lâm Lạc đi ra, tiểu tử kia tuyệt đối là mới vừa vào Tiên Thiên Cảnh, nhưng ba ngày đồn ngộ, hắn từ mặt đất lên đến tam trọng thiên đỉnh phong!

Mà sau bốn ngày bế quan, rõ ràng một hơi từ thất trọng thiên đỉnh phong đạt đến Tiên Thiên Đại Viên Mãn! Lâm Đa Lộc tuy đã có điểm quen Lâm Lạc liên tục mang đến kỳ tích, nhưng vẫn là cảm thấy trái tim của mình không đủ mạnh, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị Lâm Lạc dọa cho bạo tạc!

Nhưng Lâm Đa Lộc cũng không có quá nhiều hoài nghi, lúc trước Lâm Lạc có thể một lần giác ngộ ba ngày, nói không chừng trước lại giác ngộ bốn ngày, mới có thể một hơi phá tan đến Đại Viên Mãn Cảnh! Nếu không, hắn căn bản nghĩ không ra còn có nguyên nhân gì!

120. Chương 120: Tiên Thiên Đại Viên Mãn. (2)

Thật sự là yêu nghiệt a! Còn vẻ mặt bình thản, tựa hồ là chuyện đương nhiên, làm cho Lâm Đa Lộc cũng có xúc động muốn nhảy lên đánh một trận.

Người khác muốn cầu một lần giác ngộ cũng là vô cùng gian nan, nhưng tiểu tử này thì tốt rồi, giác ngộ với hắn mà nói căn bản chính là chuyện thường ngày, hơn nữa thời gian dài đến làm cho người đồ kị phương đến đỏ mắt!

Lâm Đa Lộc phải một lúc sau mới hồi phục tinh thần lại, lắc đầu cười nói:

- Lão phu lần này tới, là muốn truyền thụ người pháp quyết đồng thời sử dụng vài món pháp khí! Bất quá, hiện tại lão phu cũng hoài nghi người có phải đã biết hay không!”

Lâm Lạc không khỏi khẽ giật mình nói:

- Võ giả không phải chỉ có thể sử dụng một kiện pháp khí sao?

- Ai nói cho người biết võ giả chỉ có thể sử dụng một kiện pháp khí?

Lâm Đa Lộc hỏi lại, chứng kiến bộ dáng giật mình của Lâm Lạc, rốt cục có loại cảm giác hòa nhau thượng phong, thậm chí tiểu tử người cũng có thời điểm không biết rõ !

Lâm Lạc nhướng mày:

- Vậy tại sao chưa từng có nghe nói qua có võ giả nào đồng thời sử dụng vài món pháp khí?

- Ngốc tiểu tử!

Lâm Đa Lộc cười to, duỗi ra một ngón tay nói:

- Người cho rằng pháp khí là cải trắng sao, ai còn có thể có vài món?

Lúc này Lâm Lạc mới tỉnh ngộ, pháp khí trên quý dị thường, mỗi gia tộc cũng chỉ có nhân tài địa vị tôn sùng mới có tư cách có được một kiện! Mật ít rồi nhiều, mỗi người một kiện cũng không đủ, còn muốn cầm lên hai kiện?

- Trên lý luận, võ giả có thể có vô số pháp khí, chỉ cần hắn có đủ lực lượng ôn dưỡng pháp khí!

Lâm Đa Lộc tiếp tục nói:

- Đương nhiên, đây là không thực tế, bất quá, cho dù Tiên Thiên Cảnh võ giả cũng có thể đồng thời ôn dưỡng hai ba kiện pháp khí, cảnh giới càng cao, có thể đồng thời ôn dưỡng pháp khí cũng càng nhiều!

- Vậy có phải có được pháp khí càng nhiều lại càng lợi hại hay không?

Lâm Lạc tiếp lời nói.

- Phải, mà cũng không phải!

Lâm Đa Lộc nói:

- Xác thực, pháp khí càng nhiều, nếu như đồng thời tế ra, võ giả phát huy ra uy lực cũng càng lớn! Nhưng người sử dụng qua pháp khí cũng nên biết, điều khiển pháp khí là cần hao phí tinh thần lực! Mà cao thủ giao chiến, cho dù chỉ là một chút sơ sẩy, cũng có thể trở thành mấu chốt quyết định thắng bại!

- Nói cách khác phải làm theo khả năng?

- Ân, bất quá pháp khí nhiều là không phải chuyện xấu!

Lâm Đa Lộc cho lời nói vòng vo trở về.

- Lực lượng trong Pháp khí có hạn, nếu có vài món pháp khí mà nói, cho dù từng kiện từng kiện tế ra, cũng có thể càng thêm dai sức hơn người khác! Đương nhiên, bình thường cũng phải tiêu hao càng nhiều lực lượng đi ôn dưỡng pháp khí!

Hắn dừng thoáng một cái, lại nói:

- Dựa theo lệ cũ của gia tộc, bất luận kẻ nào cũng không thể giữ hai kiện pháp khí! Nhưng người không giống, vô luận là Trảm Nguyệt Kiếm hay là Sương Long Thương, đều là người dựa vào lực lượng của mình lấy được, cùng gia tộc không có liên quan gì! Huống hồ, người cùng Dao Hương còn cống hiến một kiện tam phẩm pháp khí cho gia tộc, gia tộc tự nhiên càng không thể bảo người nộp lên Sương Long Thương!

Lâm Lạc gật gù đầu, bất quá, Trảm Nguyệt Kiếm chính là tam phẩm pháp khí, hắn chỉ là điều khiển kiện pháp khí này cũng có chút lực bất tòng tâm, cũng chường mất Sương Long Thương chỉ có nhất phẩm.

Hắn vẫn là quyết định đem kiện pháp khí này giao cho Lâm Hành Nam, làm cho lão nhân gia nhiều một phần năng lực tự bảo vệ mình!

Chủ ý quyết định, Lâm Lạc liền đi Dịch Thuận đấu giá hội một lần, hắn từng ủy thác Mã Lập Văn mua một nhóm lớn đan dược trình tự Hậu Thiên dùng, hiện tại không sai biệt lắm cũng nên đủ rồi. Hắn tính toán cho Lâm Hải Nguyên về Bạch Dương trấn một chuyến, đem những đan dược này cùng Sương Long Thương mang về giao cho Lâm Hành Nam.

Đi đến đấu giá hội, Lâm Lạc lại gặp Tô Mị, vị đại tiểu thư này đối với Ngân Mang vẫn là không chịu hết hy vọng, thủ đoạn tầng tầng thi triển ra. Thậm chí còn không tiếc vứt cho hắn vài cái mị nhãn, đáng tiếc gặp được Lâm Lạc, một tên hoàn toàn không có đem nữ sắc để ở trong lòng này, có mị nhãn cũng là cho người mù nhìn xem, làm nàng tức giận đến mức Lâm Lạc là ngốc tử.

Suy nghĩ lại Tô đại tiểu thư nàng là thân phận gì? Đệ tử thế gia nào ở Thiên Càn quốc không vì cầu nàng cười mà phải hao hết tâm cơ, nhưng hiện tại Lâm Lạc rõ ràng dám không đếm xỉa tới nàng, đây không phải châm chọc Tô Mị nàng mị lực không đủ sao?

- Ngốc tử, mị lực của Tô Mị ta không có một người nào, không có một nam nhân nào có thể ngăn cản, người là người thứ nhất, xem bản cô nương không đem người mê được xoay quanh, làm cho người ngoan ngoan dâng Ngân Mang, lại một cước đạp người!

Ảo tưởng đến bộ dáng của Lâm Lạc quỳ gối ở dưới chân mình khóc lóc, Tô Mị không khỏi cười ha ha, hai tay ném đi, này chỉ có thể cảm thương bạch miêu lại là “Meo meo” một tiếng, không biết bị ném đi nơi nào .

. . .

Hao tổn gần một trăm vạn lượng bạc, Lâm Lạc mua một đồng lớn đan dược. Hắn không khỏi buồn rầu, mặc dù Tử Định có công năng không gian pháp khí, nhưng hắn cũng không dám đường hoàng lấy ra dùng!

Không gian pháp khí quá trân quý, vền vền chỉ ở đại thế gia của Tam đại Thần quốc mới có thể có được, nếu truyền ra tin tức hắn có không gian pháp khí, cho dù là ở Thần quốc cũng sẽ tìm đập thành thịch!

Đừng nói hắn còn không có đạt tới Thanh Huyền Cảnh, coi như là cao thủ cả Đại Thông quốc tụ cùng một chỗ, đối mặt những Thiên Hợp cảnh, Địa Nguyên cảnh cao thủ của Thần Nguyên quốc kia, một chiêu liền miểu sát !

Thất phu vô tội, hoài bích có tội!

Ở trước khi không có đủ thực lực, Lâm Lạc tuyệt không có thể bạo lộ bí mật mình có được không gian pháp khí!

Trở lại Lâm gia, Lâm Lạc lập tức đi ngoại viện tìm Lâm Hải Nguyên, cho hắn đem đan dược cùng Sương Long Thương mang về Bạch Dương trấn giao cho Lâm Hành Nam.

Lâm gia có chế độ đẳng cấp tương đối sâm nghiêm, quyền lực cao nhất của gia tộc nắm giữ ở trong tay tám Trưởng lão, đại sự liên quan đến tiền đồ vận mệnh của gia tộc đều là do bọn họ đến quyết định, ngay cả Gia chủ cũng là bọn họ định đoạt.

Phía dưới Trưởng lão dĩ nhiên là Gia chủ, sau đó là rất nhiều Chấp sự. Vô luận là Gia chủ hay là chấp sự, đều là tu vi Thanh Huyền Cảnh, mà cái nào đột phá đến Niết Âm Cảnh mà nói, có thể một bước lên trời, tiến vào Trưởng Lão hội!

Giống nhau, tộc nhân nào đạt tới Thanh Huyền Cảnh cũng tấn thăng làm chấp sự, tay nắm đại quyền. Lâm gia chính là một trong tứ đại thế gia của Đại Thông quốc, là người cầm quyền thực tế của quốc gia, cho dù quyền lực của chấp sự cũng có thể so sánh với người đứng đầu một thành lớn!

Trong tộc nhân tuổi trẻ, cũng theo tư chất tiềm lực chia làm đệ tử bình thường, ngoại môn đệ tử cùng tinh anh đệ tử ba loại, hưởng thụ lấy đãi ngộ tu luyện bất đồng.

121. Chương 121: Ngoại Môn Lâm Hải Nguyên. (1)

Những đệ tử ở Đẳng Long Viện như Lâm Lạc chính là tinh anh đệ tử, cũng được xưng là hạch tâm đệ tử, hưởng thụ lấy tài nguyên tu luyện tốt nhất; mà ngoại môn đệ tử thì kém hơn một chút, nhưng bởi vì chỉ có Tiên Thiên Cảnh mới có thể trở thành tinh anh đệ tử, trên thực tế ngoại môn đệ tử cùng tinh anh đệ tử ở tài nguyên tu luyện cũng không xung đột, chỉ là một cái quá độ mà thôi.

Nhưng đệ tử bình thường thì cùng ngoại môn đệ tử đồng dạng, đều là trình tự Hậu Thiên, rất cần tài nguyên tu luyện. Bởi vậy, nguyện vọng lớn nhất của mỗi đệ tử bình thường chính là trở thành ngoại môn đệ tử, đạt được đãi ngộ tu luyện rất tốt, nếu như có thể ở trước hai mươi tuổi đặt chân Tiên Thiên mà nói, có thể trở thành tinh anh đệ tử, được đến toàn bộ gia tộc bồi dưỡng.

Hắn mới vừa tiến vào ngoại viện, chợt nghe đến một thanh âm kêu lên:

- Lâm Hải Nguyên, lần ra đây cho lão tử!

Lâm Hải Nguyên ở bên ngoài viện thời gian trôi qua gian nan không phải bình thường.

Ở Bạch Dương trấn Lâm gia, hắn cũng được cho là thiên tài, hai mươi ba tuổi tiến nhập Bạo Khí Cảnh, tuy cùng yêu nghiệt như Lâm Lạc là không có thể so sánh, nhưng trong cùng thế hệ tuyệt đối là người nổi bật.

Nhưng sau khi đi đến Liên thành, đừng nói hấn ở trong ngoại môn đệ tử chỉ có thể sa vào kế cuối, coi như là trong hàng đệ tử bình thường cũng có rất nhiều người tuổi so với hấn thấp, tu vi cao hơn, làm cho hấn áp lực cự đại.

Tuy ngoại môn đệ tử không chiếm được Thiên Tinh Thạch, nhưng đan dược lại mở rộng cung ứng, bản thân Lâm Hải Nguyên khắc khổ tu luyện, lại được Lâm Đa Lộc dẫn thông khiếu huyết toàn thân, trong bốn tháng này rõ ràng từ Hậu Thiên thất tầng xông lên Hậu Thiên cửu tầng, có thể nói là tiến bộ như bay!

Nhưng mà vừa so sánh với ngoại môn đệ tử khác, hấn vẫn là kém đến nhiều lắm!

Ngay cả trong hàng đệ tử bình thường cũng không thiếu Cương Khí Cảnh cao thủ, hấn tu vi như vậy thật sự là không hề có địa phương tự ngạo. Bởi vậy, Lâm Hải Nguyên cũng một mực cố gắng tu luyện, không dám có bất luận lời biếng gì.

Nhưng đối với đệ tử bình thường mà nói, thân phận ngoại môn đệ tử quá trọng yếu!

Trước kia thì cũng thôi, xác thực tài nghệ không bằng người, chỉ có thể thành thành thật thật. Nhưng hiện tại rõ ràng chứng kiến một người so với bọn hấn kém xa tiến nhập ngoại môn, hưởng thụ lấy đãi ngộ tu luyện mà bọn họ bỏ mất, điều này làm cho bọn họ làm sao có thể tâm lý cân bằng, tự nhiên muốn đi tìm Lâm Hải Nguyên gây phiền toái.

Đối mặt đối thủ Cương Khí Cảnh, Lâm Hải Nguyên tự nhiên không hề có lực hoàn thủ, những ngày này xuống, đan dược gia tộc ban cho hấn ngược lại có hơn phân nửa bị những người này đoạt đi!

Loại tình huống này, gia tộc căn bản không trông nom, người thân là ngoại môn đệ tử, rõ ràng đánh không lại đệ tử bình thường, còn có mặt mũi muốn gia tộc giúp người xuất đầu?

Huống hồ, bản thân Lâm Hải Nguyên cũng có ngạo khí, cũng không nghĩ tìm Lâm Lạc trợ giúp! Lui một bước mà nói, cho dù hấn muốn tìm Lâm Lạc hỗ trợ cũng không thấy Lâm Lạc, Lâm gia đẳng cấp thâm nghiêm, hấn một cái ngoại môn đệ tử căn bản tiếp cận không được Đằng Long Viện!

Thời điểm Lâm Lạc đến nơi, vừa hay nhìn thấy vài đệ tử bình thường tìm đến Lâm Hải Nguyên. Những người này ném đến ngon ngọt, cách hai ngày sẽ tìm đến Lâm Hải Nguyên yêu cầu đan dược, sau khi tâm tình tốt liền đem Lâm Hải Nguyên đánh một trận, thời điểm tâm tình không tốt cũng muốn đánh một chầu.

Không có biện pháp, ai bảo Lâm Hải Nguyên không có thực lực, rồi lại ở trong ngoại viện làm cho bọn hấn bỏ mất, không đánh trong nội tâm thật sự khó chịu.

- Lâm Hải Nguyên, nói cho người biết một tin tức bất hạnh, hôm nay lão tử khó chịu không bình thường, nên người thăm rồi!

Nguyên một đám thiếu niên đầu rất thấp lùn hung dữ mà nhìn xem Lâm Hải Nguyên, Hậu Thiên thập tầng tu vi, xác thực ớn đê ép Lâm Hải Nguyên một đầu.

Lâm Hải Nguyên im lặng không tiếng động, chỉ là đem song chưởng vượt qua đến ngực.

- Không biết tự lượng sức mình!

Thiếu niên thấp lùn một quyền đánh ra, oanh mở phòng ngự của Lâm Hải Nguyên, đưa hấn trực tiếp đập lầy trên tường.

- Oa!

Sắc mặt Lâm Hải Nguyên trắng nhợt, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng hấn cũng không phải kiên cường bình thường, sưng sốt không có gọi, chỉ là dùng một đôi mắt tràn ngập phần nộ nhìn chằm chằm vào đối phương.

- Ha ha, người có phải không phục hay không?

Thiếu niên thấp lùn cười to.

- Lão tử thật sự là không rõ, loại người ngu xuẩn như người dựa vào cái gì có thể tiến vào ngoại viện? Sẽ không phải là cấu kết lão nương gia tộc nào đó, đem người ta hầu hạ sáng khoái, nên mở cửa sau cho người chứ! Thay lão tử nói với nàng, so công phu trên giường, một lão tử bằng mười người như người!

- Hổ ca, nói đến cửa sau, cũng không nhất định là lão nương, nói không chừng là tiểu tử này bán cái mông cho tên biến thái nào đó!

- Hi hi, Hồ Tử, nếu không, người cũng đi bán cái mông thoáng một chút?

Thiếu niên thấp lùn này tên là Lâm Hổ, người mặc dù thấp lùn, nhưng dáng người khỏe mạnh như mãnh hổ, coi như là xứng với cái tên. Hắn cười ha ha nói:

- Bán cái mông coi như xong, lão tử vẫn là nam nhân bình thường!

- Đánh chết gia hỏa bán cái mông này!

- Loại người này còn có mặt mũi ở ngoài viện, quả thực chính là mắt mặt Lâm gia chúng ta!

Bảy thiếu niên này đều là kêu gào, nhưng vẫn là Lâm Hổ hướng Lâm Hải Nguyên một bước nhanh lướt đi tới, oanh ra một trọng quyền. Một mình đấu, người phụ trách biệt viện là không biết trông nom, nhưng quần áo thì sẽ gặp đến trừng phạt.

Lâm Hải Nguyên đã bị thương không nhẹ, ngay cả đứng đều cũng có chút miễn cưỡng, tuy làm ra động tác trốn tránh, nhưng căn bản không có khả năng lẩn rơi!

Mắt thấy một quyền này muốn oanh đến, nhưng mọi cái đại thủ lại đột nhiên tung hoành duỗi ra, đem cổ tay Lâm Hổ một mực bắt lấy.

Lâm Hổ không khỏi sững sờ, giãy dụa, nhưng lại không chút sức mẻ. Hắn quay đầu nhìn lại, đối phương nhìn về phía trên so với hắn còn muốn tuổi trẻ hơn, dáng người thon dài, sắc mặt lạnh nhạt.

- Người là ai, mau buông ta ra!

Hắn hét lớn.

- Lâm Lạc!

Lâm Hải Nguyên thì vừa thẹn vừa mắc cỡ. Lâm Lạc cung cấp cho hắn điều kiện tu luyện tốt như vậy, nhưng hắn lại bị đệ tử bình thường khi dễ, thật sự rất xin lỗi Lâm Lạc dụng tâm lương khổ!

- Lâm Lạc...

Mấy người Lâm Hổ tất cả đều giật mình.

Vị này gần đây Lâm gia chính là danh tiếng cực thịnh, mấy ngày hôm trước ở trong hoàng cung đánh bại Tôn Đông Dương, nghiễm nhiên trở thành cao thủ đứng đầu Liên thành thanh niên! Nhân vật như vậy, bọn họ chỉ có nhìn lên, ai ngờ Lâm Hải Nguyên rõ ràng cùng hắn có quan hệ!

Lâm Lạc nhẹ buông tay, thả cổ tay Lâm Hổ ra, sau đó nhìn Lâm Hải Nguyên vung tay lên, lực sắc quang mang chớp động, Vạn Mộc Chi Xuân phát động, đã đem thương thế của Lâm Hải Nguyên trị hết được thất thất bát bát.

Hắn tâm niệm vừa động, Thương Long Thương lập tức từ trong cơ thể hiện ra, bị hắn cầm trong tay.

122. Chương 122: Ngoại Môn Lâm Hải Nguyên. (2)

Lâm Lạc tiện tay một vòng, xóa đi tinh thần lạc ấn của mình, sau đó đưa cho Lâm Hải Nguyên nói:

- Đánh lên tinh thần lạc ấn của mình, sau đó cùng hắn tái chiến một hồi!

- Pháp khí!

Bọn người Lâm Hổ đồng thời kinh hô!

Mà Lâm Hải Nguyên thì có vẻ có chút chần chờ, hắn hiện tại cũng không phải là tiểu tử cô lậu quả văn ở Bạch Dương trấn trước kia, pháp khí trân quý đến cỡ nào, hắn rất rõ ràng!

Lâm Lạc mỉm cười nói:

- Cho người mượn, còn nghĩ cái gì!

Lúc này Lâm Hải Nguyên mới nhận lấy Sương Long Thương, cũng ở dưới Lâm Lạc dạy bảo, đem tinh thần lực của mình khắc ở trong trận vân pháp khí, có thể điều khiển thanh Sương Long Thương này.

- Đánh đi!

Lâm Lạc thối lui một bước, nhàn nhạt nói ra.

Đánh con mẹ người a!

Bảy người Lâm Hồ đều là sắc mặt khó coi, tuy Lâm Hải Nguyên ở trình tự Hậu Thiên căn bản không cách nào hoàn toàn phát huy ra uy lực pháp khí, nhưng chỉ cần có thể phát huy ra một thành cũng đã đầy đủ oanh giết vô giả Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong, đây căn bản không gọi là đánh, mà là đơn phương quần ấu!

- Ta, ta nhận thua!

Tuy ngoài miệng Lâm Hồ nhận thua, nhưng khẩu khí vẫn rất miễn cưỡng!

Lâm Hải Nguyên hướng Lâm Lạc nhìn tới, mà Lâm Lạc thì là lắc đầu nói:

- Hắn nói không đánh sẽ không đánh sao?

Lâm Hải Nguyên hiểu ý, nâng Sương Long Thương trở thành trường côn, nhắm ngay Lâm Hồ chính là bổ tới.

Ở dưới pháp khí gia trì, thực lực của Lâm Hải Nguyên tăng lớn, không phải là Lâm Hồ có thể ngăn cản, ba chiêu đã bị đánh đến hoa rơi nước chảy, chỉ chốc lát liền ngã gục.

Lâm Hải Nguyên nhìn nhiều ngày không phải dễ dàng đánh tan như vậy, lúc này đem Sương Long Thương chấn động, lại hướng sáu người khác giết tới, đem sáu người kia đều là một phen đánh hôn mê bất tỉnh.

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng, lôi kéo Lâm Hải Nguyên vào trong phòng của hắn, nói đến chuyện tình muốn hắn đưa đan dược cùng Sương Long Thương về Bạch Dương trấn.

Lâm Hải Nguyên tự nhiên là một lời đáp ứng, cùng Lâm Lạc đồng dạng, hắn cũng coi Bạch Dương trấn Lâm gia mới là nhà chính thức của mình, vì gia tộc lớn mạnh, hắn đi một chuyến lại có như thế nào.

Tộc nhân như Lâm Lạc được gia tộc trọng điểm bồi dưỡng nếu ly khai Liên thành mà nói, trước phải được đến gia tộc cho phép, nhưng Lâm Hải Nguyên thì không sao cả. Hắn tiến vào ngoại môn tất cả đều là Lâm Đa Lộc coi trọng Lâm Lạc mới mở thuận tiện chi môn, người giống như hắn ở Lâm gia thật sự là muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu!

Lâm Hải Nguyên quyết định vào lúc ban đêm xuất phát, sớm một ngày đem đan dược đưa trở về, gia tộc có thể sớm một ngày lớn mạnh!

Lâm Lạc gật gật đầu, bảo hắn trên đường chú ý liên ly khai ngoại viện.

Trước khi mười năm thí luyện bắt đầu, tứ đại gia tộc còn muốn toàn lực tranh đoạt mười danh ngạch ngoài mức tiến vào di tích Thượng cổ. Vốn Đằng Long Viện chỉ có mười người, vừa vặn có thể tham gia hết, nhưng hiện tại bởi vì Lâm Lạc xuất hiện, cần làm ra một phen lựa chọn.

Kỳ thật cũng rất đơn giản, chính là xóa đi một cái thực lực yếu nhất. Nhưng ai cũng không nguyện ý làm người cuối cùng này, không thể không trước triển khai một hồi đại chiến, cuối cùng, Lâm An thực lực yếu nhất, vô duyên với đại chiến bốn ngày sau.

Nhưng đó cũng không phải nói hắn không thể tiến vào mười năm thí luyện, nếu như bốn người Lâm Lạc có thể bắt được sáu cái, thậm chí càng nhiều danh ngạch, mười một người Đằng Long Viện này có thể đi vào Thượng cổ di tích. Bất quá, nếu là danh ngạch này dưới sáu mà nói, dĩ nhiên là phải có không người có duyên tiến nhập.

Tuy Lâm Lạc biết rõ một ít tin tức về Thượng cổ di tích, nhưng cuối cùng cũng không nhiều lắm, nhìn không được hỏi Lâm Đa Lộc nói:

- Lục Trưởng lão, Thượng cổ di tích này đến tột cùng là dạng gì, lại có dạng bảo vật nào?

Lâm Đa Lộc có chút do dự mới nói:

- Các người biết rõ tam phẩm pháp khí trong tay Đại Trưởng lão là từ đâu lấy được không?

Mọi người không có một người nào, không có một cái nào là người thường, tự nhiên đều lập tức kịp phản ứng:

- Thượng cổ di tích!

- Không sai!

Lâm Đa Lộc gật gật đầu, lộ ra một vẻ kính sợ:

- Lão phu cũng không hiểu Thượng cổ di tích này đến tột cùng là làm sao mà tới, nhưng trong này thật giống như thí luyện chi địa của đại gia tộc nào đó, mỗi cách mười năm sẽ tiến hành một lần khảo thí, tiến hành cho đến khi một thí luyện giả! Đại Trưởng lão cũng là bởi vì chiếm được Thất đẳng, mới lấy được tam phẩm pháp khí ban thưởng!

- Thất đẳng, cái này xem như là cấp bậc gì?

Lâm Đa Lộc cười khổ một tiếng nói:

- Lão phu lúc trước lấy được là cửu đẳng, lấy được 10 hạt linh dược cùng loại với Xà Huyết Dịch Cốt Đan, các người nói, thất đẳng xem như cái cấp bậc gì?

Mọi người đồng thời hít một hơi lương khí, thì ra là phía trên thất đẳng, còn có lục cấp nữa!

- Dùng thiên phú như Đại Trưởng lão cũng chỉ có thể bắt được thất đẳng sao?

- Nhưng thất đẳng có thể đạt được tam phẩm pháp khí ban thưởng, này nếu nhất đẳng mà nói, sẽ ban thưởng cái gì?

Lâm Đa Lộc cười ha ha nói:

- Nên cái này là cơ duyên lớn lao của các người, nhất định phải hảo hảo nắm chắc, nếu có thể được đến một quyển tứ phẩm thậm chí ngũ phẩm pháp quyết mà nói, Lâm gia sẽ có hi vọng hùng mạnh lên rồi!

- Bất quá, cơ duyên luôn đi đôi với nguy hiểm, trong Thượng cổ di tích đồng dạng nguy cơ trùng trùng, không cẩn thận tiếp theo chính là chết ở trong đó! Cái này hơn hai trăm năm qua, đệ tử thiên tài của Lâm gia ta chết ở trong đó, tất cả có sáu mươi bảy người!

- Bây giờ nói những chuyện này còn sớm, đợi xác định nhân viên tham gia mười năm thí luyện, Đại Trưởng lão sẽ đích thân hướng dẫn cho các người!

Bốn ngày sau, mười người Lâm Lạc ở dưới sự dẫn dắt của Lâm Đa Lộc cùng với Nhị trưởng lão Lâm Viễn Quang, Thất trưởng lão Lâm Sương Hoa, lần thứ ba tiến nhập Hoàng cung. Chỉ có điều lúc này đây bọn họ cũng không phải là đi dự tiệc, mà là muốn đi đại chiến.

Xuất động ba vị Trưởng lão, có thể thấy được gia tộc đối với danh ngạch chi tranh lần này cực kỳ coi trọng!

Lâm gia là trình diện thứ hai, chỉ chờ Ngô gia cuối cùng đến nơi liền có thể bắt đầu danh ngạch chi tranh.

Tôn Đông Dương chứng kiến Lâm Lạc, lập tức lộ ra vẻ tức giận xấu hổ, trên mặt trực nhảy gân xanh, một bộ muốn bạo tẩu. Hắn những ngày này chính là ăn hết ánh mắt trào phúng của tộc nhân, đường đường tu vi Tiên Thiên Cửu Trọng Thiên rõ ràng bại bởi một người mới vừa vào Đại Thừa Cảnh, làm hại gia tộc tổn thất hai kiện pháp khí, nghe nói ngay cả lão tổ tông cũng kinh động !

Đối với Tôn Đông Dương mà nói, đây chính là vô cùng nhục nhã, chỉ có dùng máu tươi mới có thể rửa sạch!

Bất quá, chứng kiến Lâm Lạc hiện thân, vô luận là Mộ Dung thị hay là Tôn gia, vài vị Niết Âm Cảnh siêu cấp cường giả đồng thời biến sắc, lộ ra biểu lộ vô cùng khiếp sợ:

- Tiên Thiên Đại Viên Mãn!

123. Chương 123: Tranh Giành Danh Nghạch. (1)

Mười ngày trước Lâm Lạc vẫn chỉ mới vừa vào Tiên Thiên đại thừa cảnh, nháy mắt này rõ ràng đến được Tiên Thiên thập trọng thiên, tiến cảnh yêu nghiệt như vậy cho dù là những lão quái vật như Mộ Dung Khải cũng mất đi năng lực suy nghĩ.

Lâm Đa Lộc cười thầm không thôi, thầm nghĩ lão phu mỗi một lần thấy tiểu tử kia đều bị sợ gần chết, hiện tại cũng nên đến phiên những người khác!

- Lâm Lạc ca ca...

Mộ Dung Tiêm Tiêm giống như một con Hồ Điệp chạy tới, tràn đầy thiếu nữ ngây thơ, mê người cực kỳ. Nàng ngọt ngào nhìn xem Lâm Lạc nói:

- Người ngoại trừ Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan, còn có thể luyện chế đan dược gì nữa không?

Lâm Lạc đối với nàng cười nhạt một tiếng, thiếu nữ này nhìn như khờ dại, kỳ thật tâm tư cũng không thể xem thường! Cái này cũng bình thường, nàng xuất thân Hoàng thất, lại há có thể đầu óc ngu si! Bởi vậy, hẳn tự nhiên sẽ không đối với Mộ Dung Tiêm Tiêm thổ lộ cái gì.

Mộ Dung Tiêm Tiêm cũng không chịu bỏ qua, chính là dính ở bên cạnh Lâm Lạc, ngôn ngữ ra vẻ khờ dại, cũng nhiều lần dò hỏi chi tiết của Lâm Lạc.

Lâm Dao Hương dần dần biểu hiện vẻ không kiên nhẫn nói:

- Tiêm Tiêm, người Ngô gia sắp đến rồi!

- Dao Hương tỷ tỷ, có phải là yêu mến Lâm Lạc ca ca không?

Mộ Dung Tiêm Tiêm nhìn như khờ dại hỏi.

Lâm Dao Hương lập tức khuôn mặt đỏ lên nói:

- Đừng vội nói bậy!

- Hi hi!

Mộ Dung Tiêm Tiêm ngây thơ cười cười, nhìn sắc mặt bọn người Lâm Thiên Vũ tái nhợt, một bên quay đầu lại bước đi, một bên kêu lên:

- Vậy nhân gia liền đem Lâm Lạc ca ca trả lại cho Dao Hương tỷ tỷ a!

Lâm Lạc cũng nhìn tới bọn người Lâm Thiên Vũ, trong nội tâm không khỏi thở dài người trong hoàng thất này quả nhiên không có một người nào, không có một cái nào là đèn đã cạn dầu, nhẹ nhàng mấy câu đã châm ngòi ly gián bọn người Lâm Thiên Vũ ghen ghét!

Bất quá Lâm Lạc cũng không có cái gì gọi là, hẳn làm việc chỉ cầu không thẹn với lương tâm, những người khác đối đãi hẳn như thế nào lại có ngại gì?

Hơn nữa, có Mộ Dung Tiêm Tiêm châm ngòi hay không đều không có gì bất đồng, bọn người Lâm Thiên Vũ đã sớm đối với hắn ghen ghét ghi hận !

Không được người ghen là bất tài!

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng, nếu ai không phục, một quyền đánh bay!

Không bao lâu, nhân mã của Ngô gia san san đến chậm, vài Ngô gia đại lão đi ở phía trước chứng kiến Lâm Lạc, con người đồng thời xiết chặt, lộ ra vẻ khiếp sợ.

Tiên Thiên Đại Viên Mãn Cảnh!

Làm sao có thể!

Mộ Dung Khải thân là chủ nhân, mở miệng nói:

- Mọi người đến đông đủ, vậy thì bắt đầu a! Tứ đại gia tộc đồng thời xác định mười nhân viên, sau đó lại rút thăm quyết định đối thủ!

- Ân!

Vài vị đại lão đối thoại, những người khác tự nhiên chỉ có ở một bên lắng nghe, rất nhanh, tứ phương đều viết xong thứ tự xuất trận của mười nhân viên, đồng thời phân tán, miễn cho có nhà ai làm bừa, tránh đi cường địch.

Lâm Lạc được an bài ở một hồi xuất chiến cuối cùng. Thông thường mà nói, đệ tử được gia tộc đặt danh ở cuối cùng xuất hiện, bản thân chính là một loại tự tin. Mà trên thực tế, Ngô gia, Tôn gia đều tránh cho tử đệ gia tộc mạnh nhất xuất hiện ở một hồi cuối cùng, chỉ có Mộ Dung Hoàng thất mới đưa nhân tuyển cường đại nhất bọn họ là Mộ Dung Bạch đặt ở cuối cùng mới xuất hiện.

Đây là Hoàng thất tôn nghiêm của bọn hắn!

Tuy Tứ đại gia tộc ngang hàng, nhưng lực lượng Hoàng thất một mực hơi chiếm thượng phong, là thủ lĩnh thực tế của tứ đại gia tộc. Bởi vậy, bọn họ đem nhân tuyển cường đại nhất của mình an bài ở cuối cùng xuất hiện, đây là một loại tự tin cường đại.

Sau khi nhân tuyển quyết định, trận đấu vòng thứ nhất lập tức bắt đầu.

Trận thứ nhất này đồng dạng trọng yếu, có thể phát ra tác dụng phần chấn quân tâm. Mà ở phương diện này, Lâm gia quá chiếm ưu thế, hai Tiên Thiên Đại Viên Mãn Cảnh, một đệ tử Tiên Thiên Cửu Trọng Thiên, làm cho gia tộc ở bài binh bố trận có vẻ không thông dong.

Lâm gia phái ra đệ nhất nhân chính là Lâm Thiên Vũ, trải qua rút thăm, đối thủ của hắn là người Ngô gia, mà Mộ Dung cùng Tôn gia bắt đầu từng đôi chém giết. Cuộc tranh tài rất nhanh rơi xuống màn che, Lâm Thiên Vũ dùng thực lực tuyệt đối chiếm thắng đại biểu Ngô gia, cũng đồng dạng thoải mái đánh bại người thắng ở trận Mộ Dung cùng Tôn gia, Lâm gia lấy được danh ngạch ngoài mức thứ nhất.

Đợt thứ hai, vòng thứ ba. . . một cái danh ngạch tiếp theo một cái danh ngạch được xác định, chín vòng luân chiến trước, ngoại trừ Lâm Thiên Vũ cùng Lâm Dao Hương là thay gia tộc đạt được một cái danh ngạch ra, bảy cuộc tranh tài khác toàn bộ dùng thất bại chấm dứt.

Cái này cũng rất bình thường, dù sao đây là tứ gia chi tranh, bắt được hai cái danh ngạch chính là giữ gốc, nhiều hơn một cái nữa chính là lợi nhuận. Trước mắt, Lâm, Ngô, Tôn tam gia đều là lấy đến hai cái danh ngạch, Mộ Dung thị thì là lấy được ba cái.

Mộ Dung Bạch mạnh nhất còn không có xuất hiện, đủ thấy Mộ Dung thị xác thực một chi siêu quần xuất chúng, lần này nếu không có Lâm Lạc cường thế quật khởi, Mộ Dung gia chiếm cứ bốn cái danh ngạch đó là không hề ngoài ý muốn.

Trận đầu Lâm Lạc chiến đấu đối thủ là người Tôn gia, tu vi Tiên Thiên thất trọng thiên, bị hắn một quyền oanh gục xuống. Mà Mộ Dung Bạch cũng đã gọn gàng đánh bại người Ngô gia, một danh ngạch cuối cùng để cho hai người thắng bọn họ đến quyết định.

Không có yêu cầu nghỉ ngơi, Lâm Lạc cùng Mộ Dung Bạch đồng thời đứng ở trước mặt đối phương, bầu không khí thoắt cái trở nên cứng lại.

Hai người đều là Tiên Thiên Đại Viên Mãn Cảnh, là người nổi bật trong một đời tuổi trẻ, song phương phen này giao phong tất nhiên là vô cùng kịch liệt!

- Bắt đầu đi!

Mộ Dung Khải nhàn nhạt nói ra.

- Nộ Thiên Đạo!

Mộ Dung Bạch không nói hai lời, đã là đem pháp khí của mình lấy ra, đây là một thanh trường đao cực đại dài đến hơn một trượng, toàn thân đen kịt, ẩn ẩn có oán khí đen nhánh quấn quanh, trong lúc hấn huy động đó phát ra thanh âm bách quỷ khóc gào quỷ dữ!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, đồng dạng té ra Trảm Nguyệt Kiếm, tay trái cầm kiếm hướng lên, “Đinh”, thoảng cái đem đao thể của đối phương chống chọi, đồng thời hữu quyền vung lên, hướng Mộ Dung Bạch đánh tới.

Mộ Dung Bạch đồng dạng bày tay trái chém ra, nghênh hướng hữu quyền của Lâm Lạc!

Đại đao đối trường kiếm, bày tay trái đối hữu quyền!

Bùm!

Một tiếng chấn động kịch liệt, thân hình của Lâm Lạc cùng Mộ Dung Bạch đồng thời đẩy lui, song phương đều là dưới chân một điểm, sau đó liền hướng đối phương giết tới.

Lần đầu tiên giao phong, dùng song phương cân sức ngang tài mà xong việc.

- Ân!

Đại lão Lâm, Ngô, Tôn tam gia đồng thời mục quang ngưng tụ, cao thủ như bọn họ tự nhiên có khả năng nhạy cảm cảm ứng được thiên địa linh khí biến hóa.

- Mộ Dung Bạch là song hệ cùng tu?

Mộ Dung Khải lộ ra một vòng tiểu dung nhàn nhạt nói:

- Cùng Lâm gia tiểu tử đồng dạng thôi!

Tuy nghe hắn nói phong khinh vân đạm, nhưng đại lão của Lâm, Tôn, Ngô tam gia đều là sắc mặt ngưng trọng. Song hệ cùng tu, ý nghĩa tuyệt đối nghiền áp vũ giả cùng cảnh giới đơn tu, nhưng song hệ cùng tu trả một cái giá lớn cũng sẽ vượt xa chuyên tu một hệ!

124. Chương 124: Tranh Giành Danh Nghịch. (2)

Nguyên nhân trước kia đã nói, người chuyên tu một hệ đạt tới Thanh Huyền Cảnh, người song hệ cùng tu có khi còn đang ở Tiên Thiên đại thừa cảnh đau khổ giãy dụa, tuyệt đối là một chiêu miếu sát! Trừ khi là hạng người thiên tư tuyệt diệu, hoặc là có thiên đại cơ duyên, mới có thể ở thời điểm song hệ cùng tu bảo trì cảnh giới!

Mộ Dung thị đã sinh ra một song hệ cùng tu Mộ Dung Tiêm Tiêm, lúc này lại đột nhiên nhiều hơn một Mộ Dung Bạch! Mộ Dung thị này tuyệt đối là phần mộ tổ tiên bốc lên khói xanh, rõ ràng xuất hiện hai thiên tài như vậy!

Đại lão Tam đại gia tộc liếc mắt nhìn lẫn nhau, đều là toát ra vẻ kiêng kỵ mãnh liệt. Khi Mộ Dung Tiêm Tiêm cùng Mộ Dung Bạch phát triển đến Niết Âm Cảnh, Mộ Dung thị sẽ càng thêm cường thế, ép tới tam đại gia tộc bọn họ không ngẩng đầu lên được, sau đó nói không chừng Đại Thông quốc chỉ có một Mộ Dung thị, tam đại gia tộc bọn họ đều sa vào nhị lưu!

Lâm Đa Lộc nguyên bản hết sức coi trọng Lâm Lạc có thể chiến thắng, nhưng cư nhiên Mộ Dung Bạch cũng là song hệ cùng tu, hắn không có một tia nắm chắc!

- Lâm Lạc, thần phục với ta, sau này theo ta chinh chiến thiên hạ, đem cương vực Đại Thông quốc khuếch trương thập bội, gấp trăm lần, khai sáng nhất đại truyền kỳ!

Mộ Dung Bạch ngạo nhiên cười nói:

- Ta cảm giác được, ngươi chỉ có một hệ công pháp đạt đến Tiên Thiên Đại Viên Mãn! Mà ta Kim, Thổ song hệ công pháp đều là Tiên Thiên Đại Viên Mãn, ngươi căn bản không phải đối thủ của ta!

- Buông tha cho tự tôn vô vị, hướng ta thần phục, bởi vì ta nhất định sẽ trở thành người cường đại nhất trên phiên đại lục này, thần phục với ta cũng không phải là chuyện mất mặt gì!

Lâm Lạc ha ha cười to một tiếng nói:

- Như thế nói đến, ta đã bại người, người sẽ thần phục với ta?

- Không cần phải gian ngoan mất linh, người và ta chênh lệch, tựa như đom đóm so với trăng sáng, không có một chút khả năng thủ thắng!

Mộ Dung Bạch huy động hắc đao, phát ra từng đạo đao khí lạnh thấu xương, toàn lực thôi phát ra uy năng pháp khí.

- Lâm Lạc, người hẳn là cảm thấy vinh hạnh, ở Liên thành cũng chỉ có người mới đáng giá ta vài phần kính trọng!

Lời này vừa ra, ba người Tôn Đông Dương, Lâm Thiên Vũ, Ngô Tử Phi đều là biến sắc. Bọn họ nguyên bản cùng Mộ Dung Bạch tịnh xưng Liên thành tứ kiệt, tuy thực lực có chút cao thấp, nhưng đều tự nhận là trình tự đồng nhất.

Nhưng hiển nhiên Mộ Dung Bạch không phải nghĩ như vậy, đừng nói bình khởi bình tọa, ngay cả tư cách được mời chào cũng không có! Cái này há có thể không làm cho bọn họ sắc mặt khó coi? Nhưng Mộ Dung Bạch quả thật có tư cách như vậy, song hệ cùng tu đều đạt đến Tiên Thiên Cảnh Đại Viên Mãn, tuyệt đối là cùng giai vô địch!

Lâm Lạc chiến ý nổi lên, Ngũ Hành công pháp đồng thời vận chuyển, lực lượng lập tức tăng lên!

Tuy hẳn chỉ có Thủy hệ công pháp đạt đến Đại Viên Mãn Cảnh, nhưng tứ hệ công pháp của hắn chất chồng, lực lượng thậm chí vượt qua chỉ một Hỏa hệ công pháp!

Bùm!

Hai người lại lần nữa trao đổi một kích, Mộ Dung Bạch bị ngạnh sanh oanh bay, thẳng kéo lê ba trọng mới một cái xoay người đứng vững vàng cước bộ.

- Làm sao có thể!

Tất cả mọi người đồng thời mở to hai mắt nhìn!

Phải biết rằng Mộ Dung Bạch chính là song hệ công pháp đồng thời đạt đến Tiên Thiên Đại Viên Mãn Cảnh, tuyệt đối là tồn tại cùng giai vô địch! Muốn ở trên lực lượng vượt qua hắn, vậy cũng chỉ có tam hệ, tứ hệ hoặc năm hệ công pháp cùng tu, còn phải lên tới cảnh giới nhất định!

Khả năng sao?

Song hệ công pháp cùng tu, sẽ liên lụy một nửa tốc độ tu luyện bình thường của võ giả, huống chi là tam tu?

Nếu như song hệ công pháp cùng tu còn có thể được mọi người miễn cưỡng tiếp nhận mà nói, tam tu hoàn toàn là một tồn tại thần thoại!

Chẳng lẽ, Lâm gia tiểu tử kia thực sự có thể sáng tạo một đoạn thần thoại sao?

Đừng nói Tôn, Ngô, Mộ Dung tam gia đại lão đều không thể tin, dù là Lâm Đa Lộc cũng bị hung hăng kinh đến một bả, thậm chí tiểu tử Lâm Lạc này thật đúng là ngạc nhiên vô hạn, tổng có thể dọa người nhảy dựng!

Lâm Lạc hét to, năm hệ công pháp đồng chuyển, dẫn động Ngũ hành linh khí bốn phía, đem lực lượng tăng lên tới một trình độ khủng bố, thậm chí vượt qua song hệ công pháp cùng tu, tạm thời đều đạt tới Tiên Thiên Đại Viên Mãn Cảnh như Mộ Dung Bạch!

Trừ khi thực lực sai biệt cách xa, nếu không chiến đấu luôn có một phương không ngừng tích lũy ưu thế, cuối cùng chuyển hóa làm thắng thế! Lâm Lạc cũng đồng dạng, hắn tuy không cách nào áp đảo oanh bại Mộ Dung Bạch, chỉ là sau mỗi một lần binh kích, hắn đều đạt được một chút ưu thế, chậm rãi mở rộng!

Hơn nữa, hắn còn có Vạn Mộc Chi Xuân có thể trị liệu thương thế, tuy không thể nói trị hết tức khắc, nhưng có thể giảm bớt một phần thương thế là tốt lắm rồi!

Nhưng sắc mặt Mộ Dung Bạch lại càng ngày càng hồng, giống như gan heo!

Một mặt, đây là bị lực lượng cản trở chấn tổn thương. Về phương diện khác, đây là vì tức giận!

Vừa rồi hắn còn gọi rầm rĩ trước muốn thu Lâm Lạc làm thủ hạ, nhưng trái lại lại bị Lâm Lạc đè nặng đánh, điều này làm cho tâm tình hắn làm sao chịu nổi? Hắn là đệ tử xuất sắc nhất của Hoàng thất, tương lai có khả năng trèo lên đại bảo, quân lâm Đại Thông quốc, nhưng lại thua ở trong tay một thần tử!

Nếu là nhân vật thế hệ trước coi như xong, hắn lực chiến không địch lại chẳng những sẽ không mất mặt, ngược lại còn có thể cố gắng! Nhưng Lâm Lạc so với hắn tuổi càng trẻ, hắn thất bại, lại thành đá đặt chân cho đối phương quật khởi!

Mộ Dung Bạch há có thể cam tâm, trong một tiếng hét giận dữ, ngực đột nhiên nhiều ra một miếng hộ tâm!

Này hiển nhiên là một pháp khí phòng ngự, Lâm Lạc một kiếm chém ra, đối phương rõ ràng không né không tránh, ngược lại muốn cùng hắn dùng tổn thương đối tổn thương!

Tuy năm nay Lâm Lạc mới mười tám, nhưng từ trước đến nay tất cả lớn nhỏ chiến đấu vô số, hơn nữa trời sinh đối với chiến đấu miễn cảm không bình thường, khi cảm giác không ổn, Phù Ảnh Thuật phát huy đến mức tận cùng, thân hình hắn nhoáng một cái, nhanh như điện quang hỏa thạch nhanh chóng thoái lui mà đi.

Bùm!

Một đám quyền kinh của Lâm Lạc đánh vào trên người Mộ Dung Bạch, nhưng còn không có đụng phải thân thể của hắn, mặt hộ tâm này rõ ràng phát ra một đạo quang mang thổ hoàng sắc, hình thành một màn hào quang hình trướng, đem Mộ Dung Bạch kết kết thật thật, một ít quyền kinh ngưng cáo chôn vùi.

- Tinh Cương Hộ Tâm Kính?

Tôn, Ngô, Lâm Tam gia đại lão đồng thời kinh hô một tiếng, sắc mặt Lâm Đa Lộc lại khó coi nói:

- Mộ Dung, không thể tưởng được người ngay cả Tinh Cương Hộ Tâm Kính cũng giao đi ra ngoài! Hừ hừ, có hai kiện pháp khí trong người, một công một thủ, tiểu tử này muốn bại cũng khó khăn!

Bất quá, đồng thời vận dụng hai kiện pháp khí đối với tinh thần võ giả tiêu hao rất lớn, động tác của Mộ Dung Bạch rõ ràng trở sập xuống. Hiển nhiên hắn cũng không có được mặt Tinh Cương Hộ Tâm Kính này bao lâu, ở phương diện điều khiển có vẻ không lưu loát.

125. Chương 125: Đại Chiến Mộ Dung Bạch.

- Lâm Lạc, nhận thua đi! Ta có Tinh Cương Hộ Tâm Kính phòng ngự, dĩ nhiên đứng ở thế bất bại, lại đấu xuống dưới, người chỉ biết kiệt lực mà bại, cần gì phải bị bại khó coi như thế!

Mộ Dung Bạch thấp giọng nói, thanh âm nhỏ đến chỉ có Lâm Lạc một người nghe được.

- Không phải chỉ là một cái xác rùa đen ư, xem bản thiếu gia bổ nát nó như thế nào!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, Trảm Nguyệt Kiếm mang theo xu thế thiên quân tàn quét, đối với Tinh Cương Hộ Tâm Kính hung hăng bổ xuống.

- Người si nói mộng!

Mộ Dung Bạch cười lạnh.

Lâm Lạc tâm thần không linh, trong đầu bài trừ một mảnh tạp niệm, chỉ còn lại có một Cẩm Tự lờ lờ sáng lên! Hai mắt của hắn bỗng nhiên sinh quang, Trảm Nguyệt Kiếm vận chuyển như bay, ở trên Tinh Cương Hộ Tâm Kính khắc ra một Cẩm Tự!

Cẩm Tự không được thiên địa dung nạp, thế gian mọi sự ngoại trừ Tử Đinh thần kỳ như vậy, tựa hồ còn không có đồ vật gì có thể chịu tải ba Cẩm Tự này!

Cho dù là Tinh Cương Hộ Tâm Kính kia!

Pằng!

Một tiếng giòn vang, mặt Tinh Cương Hộ Tâm Kính này trong nháy mắt hóa thành vô số mảnh vỡ, theo Lâm Lạc chém ra kiếm kinh mà mạn thiên phi vũ!

- Không...

Mộ Dung Bạch sao có thể dự đoán được ngay cả Tinh Cương Hộ Tâm Kính cũng bị Lâm Lạc một kiếm chém vỡ, nhưng một quyền kế tiếp của Lâm Lạc đã là ngay mặt đánh úp, nặng nề nện ở trên mặt của hắn, đưa hắn sinh sinh đánh bay đi ra ngoài.

Một quyền này rất nặng, nhưng còn không có đối với hắn tạo thành trọng thương, Mộ Dung Bạch rất nhanh trèo lên, nhưng sắc mặt lại khó coi tới cực điểm.

Đừng nói là hắn, dù là đại lão của tứ đại gia tộc cũng một mảnh kinh ngạc!

Tình huống nào!

Một kiện phòng ngự pháp khí cư nhiên bị một kiếm chém nứt vỡ rồi? Đây không phải đùa giỡn hay sao!

Đây chính là pháp khí a, bản thân vô cùng kiên cố, hơn nữa có thể dẫn tới thiên địa linh khí hình thành hộ thuẫn, cho dù Thanh Huyền Cảnh cường giả cũng khó có khả năng một kích oanh phá! Nói sau, tuy pháp khí không phải bất hủ, nhưng chỉ cần trận vân chưa hỏng, tàn phá cũng không sao, thu vào trong cơ thể chậm rãi ôn dưỡng, có thể đem pháp khí trở lại như cũ!

Cùng người bị thương có thể khôi phục đồng dạng, pháp khí đồng dạng có thể!

Trận vân chính là mệnh của pháp khí, chỉ cần “Mệnh” còn, tổn thương nặng hơn nữa cũng có thể trị liệu!

Nhưng một kích này của Lâm Lạc rõ ràng đem Tinh Cương Hộ Tâm Kính đánh cho nát bấy, cái trận vân này tự nhiên hoàn toàn hư hao, nói cách khác, kiện pháp khí này là hoàn toàn hủy đi, không có khả năng tiếp tục chữa trị!

Chẳng lẽ pháp khí của tiểu tử này có uy năng đặc biệt cường đại gì?

Cho dù ở trường có nhiều đại năng như vậy, nhưng trong nháy mắt Lâm Lạc dùng Cẩm Tự, bọn họ đều xuất hiện thất thần ngẩn ngui, căn bản không có thấy rõ! Chỉ thấy Lâm Lạc một kiếm đánh xuống, Tinh Cương Hộ Tâm Kính nát bấy, nguyên nhân như vậy cũng chỉ có thể ở trên Trảm Nguyệt Kiếm!

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng:

- Cái gì phá xác rùa đen, thật sự là đánh không tốt! Mộ Dung, người sẽ không phải là ở đâu mua được đồ dỏm chứ?

Đồ dỏm?

Mộ Dung Bạch thiếu chút nữa một búng máu phun ra!

Đây chính là Hoàng thất chi bảo của bọn họ, tuy không phải tam phẩm pháp khí, nhưng cũng đạt tới nhị phẩm, hơn nữa phòng ngự pháp khí càng thêm thừa thớt, Tinh Cương Hộ Tâm Kính này luận giá trị thật là không dưới tam phẩm pháp khí!

Sắc mặt Mộ Dung Khải âm trầm nói:

- Hoàng nhi, trở về, một trận chiến này chúng ta thua!

- Vâng, phụ hoàng!

Mộ Dung Bạch không cam lòng liếc nhìn Lâm Lạc, trở lại bên người Mộ Dung Khải, hai tay rũ xuống, một bộ cung kính.

- Lần này danh ngạch mười năm thí luyện xác định như sau: Mộ Dung thị tám người, Tôn gia bảy người, Ngô gia bảy người, Lâm gia tám người! Thượng cổ di tích ở ba ngày sau mở ra, các gia đều trở về chuẩn bị sẵn sàng a!

Mộ Dung Khải cố ý nhìn thoáng qua Lâm Lạc, lúc này mới mang theo mọi người Hoàng thất rời đi.

Đại lão hai nhà Tôn, Ngô cũng đối với Lâm Lạc nhìn thật sâu mấy lần, đồng dạng mang theo tộc nhân rời đi.

- Đi!

Lâm gia Nhị trưởng lão cũng phát phát tay, mang theo tộc nhân quay lại Lâm gia.

Lâm Lạc có thể đánh bại song hệ công pháp Đại Viên Mãn Cảnh Mộ Dung Bạch, lại một kiếm chém vỡ một kiện nhị phẩm phòng ngự hướng pháp khí, hai sự tình đều có thể nói không thể tưởng tượng! Nhưng Lâm gia hiển nhiên không phải coi trọng Lâm Lạc bình thường, rõ ràng đối với cái này không có hỏi một câu, cho Lâm Lạc đầy đủ tôn trọng.

Có lẽ, mười năm thí luyện sắp mở ra, hiện tại cũng không phải thời điểm truy vấn vấn đề này.

...

- Đông Dương, lần này sau khi các người tiến vào Thượng cổ di tích, gặp được Lâm Lạc, cần phải hết mọi khả năng đưa đánh chết hắn!

Tôn gia lão tổ tông tự mình hiện thân, chỉ điểm một ít kinh nghiệm tâm đắc ở trong Thượng cổ di tích cho các đệ tử, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, nói ra một câu đằng đằng sát khí.

Tôn Đông Dương tự nhiên hận không thể đem Lâm Lạc chém giết vài lần, nhưng tài nghệ không bằng người hắn cũng chỉ có thể nén giận nói:

- Đại Trưởng lão, tiểu tử kia không biết được kỳ ngộ gì, rõ ràng so sánh với song hệ cùng tu Mộ Dung Bạch còn muốn lợi hại hơn, chỉ sợ bảy người ta liên thủ cũng lưu hắn không được!

Mục quang Tôn gia Lão tổ như điện nói:

- Không sao, thừa dịp thời gian ba ngày nay, lão phu sẽ không tiếc thọ nguyên đem người tăng lên tới Tiên Thiên Đại Viên Mãn, lại ban thưởng người hai kiện pháp khí, bọn người phải bắt lấy cơ hội giết chết Lâm Lạc! Tiểu bối này tiềm lực quá lớn, nếu không sớm diệt trừ, sau này nói không chừng sẽ trở thành họa lớn cho Tôn gia ta!

Tôn Đông Dương mừng rỡ, tuy Tiên Thiên cửu trọng thiên cùng thập trọng thiên chỉ kém có một bước, nhưng đạo cửa khẩu này lại vây khốn rất nhiều người! Nếu hắn còn có thể ở trong Thượng cổ di tích được cơ duyên gì, nhất cử phá tan Thanh Huyền Cảnh cũng có thể!

Tiên Thiên Cảnh ở trong mắt người thường cố nhiên là tuyệt thế cường giả, nhưng ở bên trong đại thế gia cũng chỉ là có chút phân lượng mà thôi, chỉ có đạt tới Thanh Huyền Cảnh mới có thể có được gia tộc chính thức coi trọng, trở thành nhân vật trọng yếu!

- Lâm Lạc, ta nhất định sẽ trả lại hết thủy nhục nhã cho người!

Trong lòng Tôn Đông Dương hung dữ nói.

Đối thoại không sai biệt lắm cũng phát sinh ở trong nhà Ngô gia, Mộ Dung, một hồi thất cổ nhằm vào Lâm Lạc lặng yên hình thành.

...

Lâm Lạc vốn định thừa dịp ba ngày nay hảo hảo nghỉ ngơi một chút, nhưng vị Tô gia đại tiểu thư kia lại mỗi ngày đến thăm, cuốn lấy hắn không sợ phiền.

Nữ nhân này quả thực chính là một Yêu Tinh!

Khi thì thanh thuần như tiểu cô nương, khi thì diêm dúa lòe loẹt đến làm cho người nhiệt huyết sôi trào, khi thì lại xảo trá đến làm cho người khó có thể nhận nhìn, Lâm Lạc hoàn toàn không cách nào tưởng tượng tính cách một người vậy mà có thể biến nhiều như vậy!

Ngày hôm sau, thời điểm Lâm Lạc đang bị Tô Mị cuốn lấy nhúc nhủ đầu, cảm giác trên người có đau đớn mãnh liệt! Hắn vội vàng quay đầu, đã thấy ở cửa ra vào đứng một thanh niên áo lam, đang dùng mục quang như giết người theo dõi hắn!

126. Chương 126: “tình Dịch” (1)

Thanh niên này đại khái 27-28, dáng người thon dài, phong độ nhẹ nhàng, tuyệt đối có thể về hàng ngũ mỹ nam tử. Nhưng làm cho trong nội tâm Lâm Lạc khiếp sợ chính là, vàng sáng trên người người này giống như liệt diễm hừng hực mà dậy, rõ ràng so sánh với Lâm Đa Lộc còn mạnh hơn một đoạn!

Niết Âm Cảnh!

Hơn nữa ít nhất là Niết Âm Trung Thừa Cảnh, thậm chí Đại Thừa Cảnh!

Còn trẻ như vậy đã đến được Niết Âm Cảnh, đối với Lâm Lạc mà nói là một đả kích tương đối lớn! Nhưng Lâm Lạc lập tức đem phần thất ý cùng ghen ghét này đuổi ra khỏi nội tâm, luận thời gian tu luyện chính thức, hắn cũng chỉ có một năm cũng chưa tới, giờ phút này đứng ở Tiên Thiên Cảnh đỉnh phong!

Có Hỗn Độn Dung Lô cùng Tử Đỉnh trong thức hải, hắn tiến cảnh tuyệt đối sẽ không kém hơn bất luận kẻ nào!

Đây là tự tin của hắn!

- Muốn chết!

Thanh niên áo lam này quát lên một tiếng lớn, một tay phát lên, một thanh sắc đại thủ từ trên trời giáng xuống, đối với Lâm Lạc hung hăng vỗ xuống.

Thật sự là không giải thích được!

Nhưng một Niết Âm Cảnh cường giả giận dữ ra tay, cái này há lại là Tiên Thiên Cảnh võ giả có thể né tránh? Đừng nói Tiên Thiên Cảnh, cho dù là Thanh Huyền Đại Viên Mãn, ở trong mắt Niết Âm Cảnh võ giả cũng chỉ là con kiến hôi, lật tay có thể trấn áp!

Trong nháy mắt này, Lâm Lạc không có một chút dư âm lựa chọn, tâm niệm vừa động trong lúc đó, Tử Đỉnh dĩ nhiên đi ra, treo ở đỉnh đầu của hắn!

Ông!

Bàn tay thanh sắc chụp xuống, chấn đắc Tử Đỉnh rung động, Lâm Lạc liền phun ra máu tươi, sắc mặt trở nên tái nhợt! Bất quá, bất kể như thế nào, một kích này rõ ràng là bị Lâm Lạc hóa giải!

Nếu Lâm Đa Lộc thấy một màn như vậy mà nói, này càng sẽ khiếp sợ đến đem đầu lưỡi nuốt vào trong bụng!

Nhưng thanh niên áo lam lại càng thêm tức giận, quát:

- Hảo hảo hảo, ngươi rõ ràng đem bảo vật bọc này đưa cho hắn!

Những lời này hắn lại nói với Tô Mị.

- Điền Kỷ Dũng, ngươi nổi điên làm gì?

Tô Mị chỉ vịn vịn có Hậu Thiên thập nhị tầng, lúc này mới xem như phản ứng tới, giống như một con mèo bị dẫm đuôi, lập tức giương nanh múa vuốt.

- Hừ, ta vì ngươi ngàn dặm xa xôi đi tới nơi này, nhưng ngươi lại cùng tiểu tử này liếc mắt đưa tình!

Thanh niên áo lam bị gọi Điền Kỷ Dũng nổi giận dưng dưng.

- Tô Mị, ngươi quên thanh mai trúc mã như ta sao?

- Hừ! Điền Kỷ Dũng, ngươi nói lời này không cảm thấy buồn nôn sao?

Tô Mị đồng dạng nổi trận lôi đình.

- Ai thanh mai trúc mã với ngươi, bản cô nương ghét nhất là loại người theo đuôi như ngươi, nhanh cút cho bản cô nương!

Lồng ngực Điền Kỷ Dững kịch liệt phập phồng, hiển nhiên tức giận không nhẹ, nhưng hấn rõ ràng ngạnh sanh đề xuống, ngược lại đối một bộ ôn nhu nói:

- Mị nhi, ta là tuyệt không buông tha!

Ánh mắt của hấn xẹt qua Lâm Lạc nói:

- Tiểu tử, Mị nhi không phải là loại tiểu nhân như ngươi có thể nhúng chàm! Coi như là suy nghĩ, cũng là một đại tội! Ngươi sau này nếu còn dám dây dưa Mị nhi, bản công tử sẽ đem ngươi cùng cả Lâm gia xóa đi!

Nói ra lời nói này xong, thân hình Điền Kỷ Dững bắn ra, lập tức biến mất vô tung.

Sắc mặt Lâm Lạc lạnh như băng.

Vừa rồi, chỉ cần hấn phản ứng hơi chậm một chút, sẽ bị Điền Kỷ Dững một chiêu chụp chết! Mà càng làm cho hấn sinh phần nộ chính là, đối phương căn bản không có để hấn vào mắt, vô luận là đối với hấn ra tay, hoặc là phiêu nhiên rời đi, đều là tùy tâm sở dục, xem hấn như không có gì!

Cảm giác như vậy làm cho hấn rất uất ức, khó chịu không thôi!

Lâm Lạc không thích sinh sự, nhưng cũng không sợ phiền phức! Điền Kỷ Dững chọc phải trên đầu của hấn, vậy hấn tuyệt sẽ không bỏ qua!

Thực lực, hấn cần thực lực càng cường đại!

Điền Kỷ Dững có thể tùy tiện không kiêng sợ xâm nhập Lâm gia ra tay với hấn, đó là bởi vì hấn có lực lượng cường đại tuyệt đối!

- Ta muốn trở nên càng mạnh! Ta nhất định phải trở nên càng mạnh!

Trong lòng Lâm Lạc hò hét, triệt để đốt tâm linh khao khát cường đại của hấn!

- Ăn vào, ngươi chết không được a?

Tô Mị nhìn địa phương Điền Kỷ Dững biến mất oán hận trừng mắt liếc, lúc này mới nhìn về phía Lâm Lạc.

- Yên tâm, cho dù ta chết đi, Ngân Mang cũng sẽ không thuộc về ngươi!

Lâm Lạc thu hồi Tử Đỉnh, lấy ra một hạt đan dược chứa thương nuốt vào, vừa rồi cho dù có Tử Đỉnh ngăn cản chín thành chín lực lượng, nhưng một phần trăm lực lượng của Niết Âm Cảnh cường giả cũng không phải Lâm Lạc hiện tại có thể chịu được.

- Thối tiểu tử!

Tô Mị muốn phát điên, ở bên người Lâm Lạc vòng vo ba vòng, đột nhiên lộ ra một vẻ giảo hoạt.

- Ngươi vừa rồi té ra phá đỉnh màu tím giống như rất lợi hại, rõ ràng có thể ngăn lại một kích của Điền Kỷ Dững, làm cho hấn cho rằng đó là ta tặng cho ngươi!

Lâm Lạc mắt xem mũi, mũi hướng tâm, hoàn toàn xem nhẹ nàng.

Điền Kỷ Dững đột nhiên hạ sát thủ, hiển nhiên là cho rằng Tô Mị cùng hấn có quan hệ không minh bạch gì, tuy Lâm Lạc sẽ không bởi vậy giận chó đánh mèo Tô Mị, nhưng hấn từ trước đến nay đối với nữ sắc là kính nhi viễn chi.

Tô Mị hận đến nghiến răng, nam nhân là thực sự không đếm xỉa nàng, hay là cố ý không để ý tới nàng dẫn nàng chú ý, nàng tự nhiên là chia được tình tường. Nàng hận không thể ở trên cánh tay Lâm Lạc cắn lên mấy ngụm, thưởng thức đến bộ dáng Lâm Lạc đau oa oa kêu to.

Mị nhân nóng bóng xoay chuyển, nàng thổ khí như lan nói:

- Vừa rồi Điền Kỷ Dững kia là người của Điền gia Thiên Càn quốc. Điền gia cùng Tô gia chúng ta không sai biệt lắm, đều có Thích Biến Cảnh cường giả tọa trấn đại gia tộc, hiện tại ngươi đắc tội hấn, có thể rất phiền toái!

Lâm Lạc tức giận trừng mắt liếc nhìn nàng, ý là cái này còn không phải bởi vì nàng!

Nhưng Tô Mị lại không hề tự giác, tiếp tục nói:

- Bản thân của hần nghe nói là tu vi Niết Âm Cảnh, bị hần nhìn chăm chăm lên mà nói, người xác định là xong đời! Hiện tại, cũng chỉ có bản cô nương mới có thể bảo vệ người, người đưa phá đỉnh này cho bản cô nương, bản cô nương thu người làm tùy tùng, có cho gan họ Điền kia cũng không dám xằng bậy!

Lâm Lạc hừ hừ hai tiếng nói:

- Muốn tặng Ngân Mang thêm cho người hay không?

- Di, người không nói ta cũng đã quên!

Tô Mị vội vàng gật đầu.

- Đó là phải! Phải biết rằng thế lực Điền gia cũng không yếu hơn Tô gia ta, cung cấp che chở cho người, bản cô nương đúng là sẽ gánh chịu áp lực không nhỏ!

Lâm Lạc thiếu chút nữa bị nàng làm tức giận đến bạo tẩu, đầu nhếch lên nói:

- Đây còn không bằng dứt khoát đem cưới người, cho gan họ Điền này cũng không dám động thủ !

- Thối tiểu tử, người dám chiếm tiện nghi của bản cô nương?

Tô Mị hai tay chống eo làm bộ đáng giận dữ.

- Yên tâm, cho dù người chịu gả, ta cũng không dám lấy!

Lâm Lạc bị nàng làm phiền sắp chết rồi.

- Cái gì?

Nhưng Tô Mị lại không vui.

- Bản cô nương ở đâu kém? Muốn dáng người có thân hình, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, bản cô nương vừa ý người, đó là phúc khí của người! Hừ hừ hừ, bản cô nương khi nào thì nói muốn gả cho người, cái ngốc tử này thật cũng không ngốc, dám đùa giỡn bản cô nương!

127. Chương 127: “tình Địch” (2)

Lâm Lạc vận chuyển Vạn Mộc Chi Xuân, phối hợp với đan dược nhanh hơn tốc độ chữa thương, lại một lần nữa không đếm xỉa tới Tô Mị, làm Tô Mị tức giận đến liên tục thổ dốc, song phong ngạo nghễ không ngừng phập phồng, đáng tiếc, ngốc tử nào đó không chút nào hiểu được thương thức.

. . .

Ba ngày sau, bọn người Lâm Lạc lần nữa dưới sự dẫn dắt của Lâm Viễn Quang, Lâm Đa Lộc, Lâm Sương Hoa Tam đại trưởng lão, tiến nhập Hoàng cung.

Bởi vì chỉ có tám danh ngạch, ba người Lâm Bình, Lâm An, Lâm Bách La chỉ có thể vô duyên mười năm thí luyện lần này, không cam lòng lưu tại trong Đẳng Long biệt viện.

Đoàn người tiến vào Hoàng cung, nhưng lại tiến nhập một tòa hoa viên bí ẩn. Một bồn hoa mở ra, hiện ra một thông lộ đen nhánh, mọi người ở bên trong ghé qua có chừng nửa canh giờ, lúc đi ra, lại thành linh đi tới một sơn cốc!

Sơn cốc này không lớn, khắp nơi là hoa cỏ, Lâm gia là một cái trình diện cuối cùng.

- Hần là còn có hai canh giờ, di tích mới có thể mở ra, mọi người an tâm một chút chờ vội, tại chỗ ngồi xuống chờ đợi a!

Mộ Dung Khải nhàn nhạt nói ra. Tuy hần là một Hoàng Đế, nhưng cũng là một võ giả tu vi cao thâm, hai canh giờ chờ đợi đối với hần mà nói căn bản chỉ là trong nháy mắt tức qua.

Nhưng một đám người tuổi trẻ lại kích động dị thường, nghĩ đến trong di tích có cơ duyên lớn lao đều là tràn đầy chờ đợi.

Lâm Lạc ở trong sơn cốc đưa mắt quét qua, đột nhiên mục quang định dạng ở trên một mảnh hoa hỏa hồng sắc.

Hỏa lực thật cường đại!

Hai mắt Lâm Lạc sinh quang, trong mắt hắn, mỗi một cây thực vật này đều tràn đầy Hỏa tinh hoa bàng bạc!

Những hoa hồng này đại khái là ột thước, toàn thân không lá, chỉ có đỉnh mới mở ra một đóa hoa hồng lớn bằng chén ăn cơm, mà hỏa lực thì là từ dưới mỗi một cây hoa hồng vọng lại.

Hắn ở đâu còn nhẫn nại được, lúc này nhảy tới, hai tay liền bới ra, đem một cây hoa hồng đào đi ra, chỉ thấy gốc cây thực vật này lớn bằng nắm tay, tất cả hỏa lực đứng vậy từ nơi này thích phóng đi ra!

Lâm Lạc phỏng chừng, bên trong một gốc cây hoa hồng này chất chứa Hỏa tinh hoa tương đương với được lực của một hạt Xà Huyết Dịch Cốt đan, nếu hắn có thể đem những hỏa lực này toàn bộ luyện hóa mà nói, Hỏa hệ công pháp có thể đột nhiên tăng mạnh!

Chỉ có điều thiên tài địa bảo hình thành đều ít nhất là dùng trăm năm tính toán, những linh thảo này cũng không biết ở trong sơn cốc sinh bao nhiêu tuổi, có thể là thời điểm tứ đại gia tộc phát hiện gieo xuống. Đáng tiếc, một mực không có ai biết những thực vật này nhìn về phía trên là lạ kia lại là linh thảo, nhiều năm như vậy đều không có đào đi!

Trải qua việc của Điền Kỷ Dũng, Lâm Lạc đối với thực lực tràn đầy khát vọng, lập tức cũng đành phải vậy, lúc này đem một gốc cây linh thảo đào đi ra.

Những người khác vừa thấy, lập tức tròng lớn hai mắt, cho là con mắt mình nhìn lầm!

Lâm gia tiểu tử này đang làm gì đó? Bạt hoa hái thảo? Tiểu tử này đến tột cùng là từ cái góc nào chạy đến! Mặc dù nói hiện tại nhàn rồi đúng là nhàn rồi, nhưng di tích sắp mở ra, nên nhắm mắt dưỡng thần mới tốt, nhưng tiểu tử này rõ ràng rảnh rồi đi bạt hoa, cái này. . . người thô kệch a!

Tứ đại gia tộc thống trị Đại Thông quốc mấy trăm năm, đều tự xưng Quý tộc, rất nặng thân phận, nhưng Lâm Lạc rõ ràng làm ra chuyện tình như thế, không khỏi làm thật nhiều người lòng sinh ra coi thường.

Lâm Dao Hương nhẹ nhàng nhảy lên, đi tới bên người Lâm Lạc nói:

- Sư đệ, có phải ngươi phát hiện cái gì hay không?

Nàng dù sao cùng Lâm Lạc ở Thiên Lạc sơn mạch ở chung qua hai tháng, biết rõ Lâm Lạc cũng không phải loại người nhàm chán, hắn làm như vậy tất nhiên có dụng ý của hắn.

Lâm Lạc chỉ là đối với nàng mỉm cười, rất nhanh liền đem tất cả thực vật đều đào đi ra, không sai biệt lắm có bốn mươi cây.

Lúc này, sẽ không phải lại hồ đồ đi xuống chứ!

Tất cả mọi người là nghĩ như vậy.

Nhưng mà, hành động kế tiếp của Lâm Lạc làm cho bọn hắn thiếu chút nữa tròng mắt trừng đi ra!

Chỉ thấy Lâm Lạc rõ ràng đem những thực vật hái xuống kia, lau lau sạch sẽ liền nhét vào trong miệng, ba ba ba một hồi loạn nhai liền nuốt xuống!

Tiểu tử này. . . Điền rồi?

Lâm Lạc cũng không có cách nào, đang ở trước mặt nhiều người như vậy, hắn sao có thể bạo lộ bí mật Hỗn Độn Dung Lô! Nhưng đồ ăn đến trong bụng lại luyện hóa, người khác cũng chỉ nghĩ những linh thảo này như đan dược, có thể trực tiếp bị võ giả hấp thu!

Hỏa lực cực kỳ to lớn lập tức ở trong người nổ tung, muốn đem Lâm Lạc sinh sinh đốt thành tro bụi! Hắn liền vội khoanh chân ngồi xuống, Hỗn Độn Dung Lô mở rộng ra, bắt đầu luyện hóa, hấp thu lực lượng khổng lồ trong cơ thể.

Hắn phải nắm chặt thời gian, chỉ có hai canh giờ nữa Thượng cổ di tích sẽ mở ra!

Theo đại lượng hỏa lực chuyển hóa làm của mình, Hỏa hệ công pháp của Lâm Lạc bắt đầu liên tục đột phá!

Tiên Thiên bát trọng thiên sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, diên phong!

Đột phá!

Tiên Thiên cửu trọng thiên sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, diên phong!

Đột phá!

Tiên Thiên thập trọng thiên sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, diên phong!

Cho dù đạt đến Tiên Thiên Cảnh đỉnh phong, Hỏa lực to lớn này còn không có luyện hóa hoàn toàn, Lâm Lạc không có cách nào, đành phải tiếp tục súc tích lực lượng, chuẩn bị đánh sâu vào bình cảnh Thanh Huyền Cảnh!

Nếu như hắn không luyện hóa mà nói, hỏa lực cuồng bạo trong cơ thể này sẽ sinh sinh nổ nát hắn!

Mũi tên khai cung không quay đầu, chỉ có thể tiếp tục trùng kích !

Lâm Lạc trùng kích Thanh Huyền cảnh lập tức đưa tới tất cả đại lão của tứ đại gia tộc chú ý.

- Tiểu tử này, như thế nào hết lần này tới lần khác vào lúc này trùng kích Thanh Huyền cảnh!

Lâm Đa Lộc sắp tức chết rồi!

Phải biết rõ người nào thời điểm trùng kích bình cảnh không cẩn thận từng li từng tí, đặc biệt là loại đại cảnh giới tăng lên này, là tràn đầy nguy hiểm! Đầu tiên phải tuyển nơi bí mật không có khả năng bị quấy nhiễu, sau đó còn phải có gia tộc cao thủ hộ pháp, mới dám bắt đầu đột phá!

Hơn nữa, đột phá thành công thì không sao, chỉ là khi thất bại, chắc chắn sẽ bị kinh lực cản trở mà bị thương! Bình thường khá tốt, nhưng bây giờ đúng là thời khắc mấu chốt thượng cổ di tích mở ra, mang thương tích tiến vào trong đó mà nói, đây không phải là muốn chết sao?

Tuy trong nội tâm Lâm Đa Lộc mắng Lâm Lạc mấy ngàn lần, nhưng thân hình đã bay tới trước người Lâm Lạc, thay Lâm Lạc hộ pháp.

- Những thực vật kỳ quái kia là linh thảo sao?

Những người khác tức thì càng để ý những hoa cỏ kia, mấy đại lão phân biệt vẫy tay một cái, đem linh thảo trên mặt đất cách không nhiếp đến trong tay. Nhưng mặc cho bọn hắn xem xét như thế nào, đều nhìn không ra những thực vật này có chỗ kỳ lạ quý hiếm gì.

Nếu là thật, những linh thảo này sớm bị nhổ sạch sẽ rồi, đâu còn giữ được đến bây giờ!

Ba vị trưởng lão Lâm gia tạo thành xu thế chân vạc, đem Lâm Lạc bảo hộ ở trong đó, nếu như tiểu tử này lựa chọn vào lúc đó vượt qua ải, vậy bọn họ ngoại trừ toàn lực thủ hộ ra, cũng không có lựa chọn khác.

128. Chương 128: Đột Phá Thanh Huyền

Đại lão tam đại gia tộc khác đều lộ ra một vòng hung quang, đối với Lâm Lạc càng thêm kiêng kỵ, nếu như không phải không nghĩ cùng Lâm gia toàn diện trở mặt, đều có xúc động tiến lên một chưởng đánh chết Lâm Lạc!

- Bất quá, Thanh Huyền cảnh cũng không phải là dễ trùng kích như vậy! Một khi thất bại, tất sẽ thân chịu trọng thương, đến lúc đó tiến vào thượng cổ di tích chẳng khác gì là tự tìm đường chết!

Những đại lão này đều là trong nội tâm thâm nghĩ.

Về phần Lâm Lạc có thể bởi vậy buông tha cho hay không, bọn hắn vốn không có suy nghĩ qua! Thượng cổ di tích đối với mỗi người mà nói đều là kỳ ngộ cực lớn, tuy dùng niên kỷ của Lâm Lạc bỏ qua lần này, vẫn có một lần cơ hội, nhưng đây chính là mười năm sau rồi!

Lâm Lạc tuyệt không khả năng lựa chọn buông tha!

Nghĩ tới đây, những đại lão này đều lộ ra cười lạnh.

...

Từ Hậu Thiên cảnh muốn đạt tới Tiên Thiên cảnh, chẳng những cần lực lượng tích lũy, còn phải đối với thiên địa tự nhiên có đầy đủ linh ngộ, mới có thể điều động thiên địa linh lực ỉnh dùng, phát huy ra lực lượng gấp trăm lần tại Hậu Thiên võ giả.

Mà từ Tiên Thiên đến Thanh Huyền cảnh, tức thì cần lực lượng tích góp, chỉ có điều cần tích lũy vô cùng, vô cùng lớn, ít nhất là mười mấy lần từ Tiên Thiên cửu trọng thiên đến Tiên Thiên thập trọng thiên! Mà đúng là cái này, đem chín thành võ giả vây ở Tiên Thiên Đại viên mãn cảnh, dù cho đến lúc thọ nguyên khô kiệt cũng không có thể tích súc đủ lực lượng, không thể không ôm hận mà chết!

Ở lý luận, Thanh Huyền cảnh hoàn toàn có thể xưng là Tiên Thiên thập ngũ trọng thiên hoặc là Tiên Thiên nhị thập trọng thiên!

Đối với người khác mà nói, muốn hoàn thành tích lũy như vậy, không có đan dược trợ giúp thì cần rất nhiều năm khổ tu! Nhưng đối với Lâm Lạc mà nói, điều này thật sự là rất đơn giản, Hỗn Độn Dung Lô ra, chỉ cần có Ngũ hành tinh hoa sung túc cho hắn luyện hóa, cái kia tự nhiên là nước chảy thành sông, không hề có áp lực!

Một lần, hai lần, ba lượt...

Mặc dù đang lần lượt thất bại, nhưng lực lượng súc tích trong cơ thể Lâm Lạc cũng đang không ngừng gia tăng! Bất quá, Lâm Lạc cũng không dám một lần súc tích lực lượng nhiều lắm, bởi vì hắn đã đạt đến cực hạn của Tiên Thiên cấp, lực lượng súc tích quá nhiều sẽ làm hắn sinh sôi bạo liệt, chỉ có thể chậm rãi gia tăng.

Ồ...ồ...ồ...n...g!

Đúng lúc này, trung ương sơn cốc đột nhiên xuất hiện một quang điểm sáng ngời, sau đó nhanh chóng khuếch trương, biến thành một cánh cổng ánh sáng màu đen, cao chừng mười trượng, rộng ba trượng, làm cho người ta không tự chủ được tâm sinh kính sợ.

- Di tích đại môn mở ra rồi!

Dù cho rất nhiều người chưa từng tiến vào qua di tích, nhưng chứng kiến cánh cổng ánh sáng này, cũng lập tức minh bạch qua!

Lâm Lạc cũng là thét dài một tiếng, thân thể ngồi xếp bằng đột nhiên nhảy dựng lên, khí thế cả người đột nhiên tăng lên một mảng lớn!

Thanh Huyền nhất trọng thiên!

Tất cả mọi người đều hoảng sợ, Tôn, Ngô, Mộ Dung Tam Gia đại lão đều là mắt lộ ra hung quang, nghĩ có nên liều lĩnh đánh chết Lâm Lạc hay không! Lúc trước tuy bọn hắn đều chế định kế hoạch đánh chết Lâm Lạc, nhưng hiện tại Lâm Lạc đột phá Thanh Huyền cảnh, lập tức để cho kế hoạch của bọn hắn tất cả đều sanh non!

Một Thanh Huyền nhất trọng thiên cao thủ đủ để lật tay tầm đó tiêu diệt mười võ giả Tiên Thiên Đại viên mãn, cái này là tuyệt đối nghiền ép!

Mà nói đến pháp khí mà nói, Trảm Nguyệt kiếm của Lâm Lạc là Tam phẩm, tất cả người trẻ tuổi ở đây dù cho tụ đến cùng một chỗ cũng khó có khả năng là đối thủ của Lâm Lạc!

Lâm Đa Lộc, Lâm Sương Hoa cùng Lâm Viễn Quang đều là lão hồ ly, làm sao nhìn không ra sát cơ của những người kia! Lâm Đa Lộc lập tức trầm giọng nói:

- Lâm Lạc, di tích đại môn đã mở ra, còn không mau mau đi vào!

Hắn lấy tay bắt lấy bả vai Lâm Lạc, mạnh mẽ ném một cái, thân thể Lâm Lạc bỗng nhiên như mũi tên, thoáng một phát chui vào bên trong cánh cổng ánh sáng!

Đại lão Tam đại gia tộc khác cũng còn đang do dự, phản ứng tự nhiên chậm nửa nhịp, căn bản không kịp ra tay, thân ảnh Lâm Lạc dĩ nhiên biến mất! Những người bọn hắn hai mắt nhìn nhau, đều khẽ gật đầu, nếu như lúc này giết không được Lâm Lạc, vậy thử trông coi, nếu Lâm Lạc có mệnh từ trong di tích còn sống đi ra, vậy liền hạ sát thủ, không có khả năng một lần nữa cho hắn không gian phát triển!

Yêu nghiệt như vậy, phải chết!

Bọn hắn phát phát tay, những người trẻ tuổi khác cũng nhất nhất tiến nhập cánh cổng ánh sáng.

Mười năm thí luyện, chính thức mở ra!

...

CHÍU...U...U!

Lâm Lạc xuyên qua cánh cổng ánh sáng, chỉ thấy cảnh vật trước mắt lập tức thay đổi, hắn xuất hiện ở bên trong một đấu võ trường thật lớn, phạm vi chừng trăm trượng, ở hai đầu đông, tây có một cái cực lớn cửa sắt, mà bốn phía là tường cao tới hai mươi trượng, đem hắn gắt gao giam ở trong đó.

Tuy hắn đạt đến Thanh Huyền cảnh, nhưng còn không có năng lực nhảy lên độ cao hai mươi trượng!

- Như thế nào ta sẽ xuất hiện ở chỗ này?

Lâm Lạc có chút bối rối.

- Tối hôm qua Đại trưởng lão tự mình hướng chúng ta giải thích các tình huống ở trong thượng cổ di tích có khả năng gặp phải, sau khi từ cánh cổng ánh sáng tiến vào, sẽ tùy cơ hội xuất hiện ở sơn cốc, sa mạc, cánh đồng hoang vu, khi hai tháng thí luyện đến giờ, sẽ tự động bị đuổi ra khỏi di tích!

- Tuy trong Di tích tràn ngập nguy hiểm, nhưng cũng có được vô số kỳ ngộ, có thể đạt được đan dược, công pháp thậm chí pháp khí!

- Nhưng vì cái gì ta sẽ xuất hiện ở chỗ này?

Lâm Lạc đi đến hai đầu cửa sắt, dùng sức đẩy thoáng một phát, nhưng cửa sắt là không chút sụt mẻ!

- Kết...!

Tia sáng bạc trắng từ trong tay áo Lâm Lạc chui ra, chứng kiến Lâm Lạc đẩy cửa sắt, lúc này cũng làm bộ đáng vuốt tay áo, đem hai cái chân trước đặt ở trên cửa sắt, sau đó “Kết.. Kết..” mà gọi bảy một trận.

Lâm Lạc buồn cười, đem Tiểu chút chút cầm lên bỏ tới trên vai, cái cửa sắt này xác thực rất kiên cố, nhưng chịu được cấm tự chi uy sao?

Đúng vào lúc này, một thanh âm hư vô mờ ảo vang lên:

- Cửa thứ nhất thí luyện: dừng khí, lui qua bạch tuyến liền kết thúc thí luyện, tự động đuổi ra!

Lâm Lạc giật mình!

Trong Di tích này chẳng lẽ còn có người còn sống?

Đại trưởng lão bọn hắn đều nói, đây là một mảnh tử địa, chỉ có cơ quan pháp trận trước kia còn sót lại, nhưng cho tới bây giờ chưa gặp một vật còn sống! Nhưng tiếng người này lại là chuyện gì xảy ra, chuyện ma quái hay sao?

- Người là ai!

Lâm Lạc kêu lớn, nhưng trong đấu võ trường chỉ có thanh âm của hắn quanh quẩn, thần bí nhân kia tựa hồ không muốn cùng hắn giao lưu.

Đã qua thời gian đại khái mười lần hô hấp, thanh âm thần kia bí lại vang lên:

- Thí luyện bắt đầu!

Cẩn cẩn cẩn!

Hai bên cửa sắt đồng thời được đưa lên, Lâm Lạc không biết hư thật, vội vàng thối lui về phía sau, về tới trung ương đầu võ trường. Lại vừa nhìn, hai bên cửa sắt đều là một thông đạo đen nhánh, mà cửa sắt phía đông lại vẽ lấy một cái bạch tuyến.

129. Chương 129: Huyết Chiến. (1)

- Vượt qua đạo bạch tuyến kia sẽ bị đuổi ra khỏi di tích?

Lâm Lạc nhướng mày.

- Cái dũng khí thí luyện này đến tột cùng có bao nhiêu khó khăn, sao sẽ làm ra an bài như vậy? Cái thanh âm thần bí kia đến tột cùng là ai, nếu là Đại trưởng lão bọn hắn biết rõ trong di tích này còn có người sống tồn mà nói, không biết sẽ kinh sợ thành bộ dáng gì nữa!

- Bất quá, nếu như chủ nhân di tích này còn chưa chết, vậy tại sao không ly khai nơi đây, nếu như bảo vật nơi đây vô số, hắn chỉ cần muốn liền có thể thành lập một thế lực thật lớn!

Lâm Lạc trầm điều khó hiểu, nhưng lỗ tai của hắn đột nhiên đứng thẳng, đã nghe được vô số thanh âm huyền ảo.

NGAO...

Hơn mười đầu ác lang đột nhiên từ trong thông lộ phía tây bùng lên, mỗi một đầu đều có thể so với voi lớn, toàn thân hiện lên màu xanh lá cây đậm, há ra miệng rộng, ở bên trong là hai hàng răng bén nhọn đang tấn ra hàn quang làm cho người ta sợ hãi.

Con người Lâm Lạc mạnh mẽ xiết chặt, những ác lang này vậy mà đều là thực lực Tiên Thiên nhất trọng thiên! Thực lực này đối với Lâm Lạc trước mắt mà nói ngược lại cũng không đủ gây sợ, nhưng mấu chốt là số lượng, chỉ chớp mắt thời gian liền lao tới hơn trăm đầu, đến tiếp sau cuộn cuộn không dứt, giống như vô cùng vô tận!

Những ác lang này vừa xuất hiện, lập tức liền hướng Lâm Lạc nhào tới, sói tru liên tục!

- Muốn chết!

Hiện tại Lâm Lạc là Thanh Huyền nhất trọng thiên, một tay vỗ ra, một cự chưởng màu lửa đỏ lập tức từ trên trời giáng xuống, đem mấy chục đầu ác lang sinh sôi đập thành thịt nát!

Nhưng những con hung thú này là hung hãn không sợ chết, đồng bạn tử vong chẳng qua là khơi dậy hung tính của chúng, phát khởi công kích càng cường đại hơn.

- Sát!

Lâm Lạc hét lớn một tiếng, Hỏa Long quyền triển khai, đầy trời tất cả đều là hỏa diễm vũ động, vô tình đem từng con hung lang hóa thành tro tàn. Tia sáng bạc trắng cũng từ trên vai của hắn nhảy xuống, dùng hàm răng sắc bén đối với những ác lang kia phát động công kích.

NGAO...

Sau nửa canh giờ, ác lang từ trong thông đạo dũng mãnh tiến ra đột nhiên biến thành màu trắng, thực lực thì từ Tiên Thiên nhất trọng thiên tăng lên tới Tiên Thiên Nhị trọng thiên!

Giết giết sát!

Lâm Lạc còn không có sử dụng Trảm Nguyệt kiếm, Tử Đỉnh cũng không có tế ra, hai đám huy động liên tục, giết chóc vô số.

Lại là sau nửa canh giờ, đẳng cấp ác lang tăng lên tới Tiên Thiên tam trọng thiên, sau đó là Tiên Thiên tứ trọng thiên!

Từ tiểu thừa cảnh tăng lên tới trung thừa cảnh, Lâm Lạc rõ ràng cảm thấy áp lực gia tăng. Tuy hắn vẫn như cũ một quyền có thể oanh bạo hơn mười đầu hung thú, nhưng phản công chỉ lực của những con hung thú này cũng càng lúc càng lớn, bắt buộc hắn không thể không triển khai thân pháp tiến hành né tránh.

Tiên Thiên ngũ trọng thiên!

Tiên Thiên lục trọng thiên!

Tiên Thiên thất trọng thiên!

Thực lực Hung thú đang không ngừng tăng cường, trái lại Lâm Lạc là tiêu hao không ít lực lượng, đối mặt bảy ác lang tựa hồ liên tục không dứt kia, trong nội tâm Lâm Lạc thầm nghĩ cửa ải này tên là dừng khí xác thực xứng đáng cái tên!

Thông đạo rời đi ngay ở bên kia, có mấy người có dừng khí không ngừng kiên trì?

Sợ Ngân Mang gặp phải nguy hiểm, Lâm Lạc đem tiểu tử kia nhận vào trong ngực, làm lành có thể không có cổ kị tận tình ra tay.

Khi mãnh thú liên tục tràn vào đạt tới Tiên Thiên đại thừa cảnh, áp lực của Lâm Lạc đã là càng lúc càng lớn, nhưng hắn thủy chung không có sử dụng Trảm Nguyệt Kiếm cùng Tử Đỉnh, muốn nhìn cực hạn của mình đến tột cùng ở nơi nào!

Tiên Thiên bát trọng thiên!

Tiên Thiên cửu trọng thiên!

Tiên Thiên thập trọng thiên!

Tuy Lâm Lạc đạt đến Thanh Huyền Cảnh, có thể ngay lập tức giết chết bất luận võ giả Tiên Thiên Cảnh trình tự gì, nhưng kiến nhiều căn chết voi, chừng trăm mãnh thú Tiên Thiên Đại Viên Mãn Cảnh vây quanh, cho dù Lâm Lạc có thể giết chết một nửa, mình cũng tránh không khỏi bị quần áo chỉ tử!

Trảm Nguyệt Kiếm ra, bóng kiếm xẹt qua, hơn mười đầu ác lang bỏ nhau qua lập tức đồng thời bị gọt sạch đầu, máu tươi phun tới!

- Giết giết giết!

Lâm Lạc không biết tiêu chuẩn thông qua cái khảo thí này là gì, đến tột cùng phải giết bao nhiêu mãnh thú, hoặc là phải kiên trì bao lâu thời gian, nhưng hắn tuyệt đối không cho phép mình ngay cả cửa thứ nhất cũng không có thông qua đã xám xịt oanh ra khỏi Thượng cổ di tích!

Sau khi Lâm Lạc đạt tới Thanh Huyền Cảnh, uy lực của Trảm Nguyệt Kiếm lập tức tăng lên, đủ để thôi phát ra uy năng Thanh Huyền tứ trọng thiên, cho dù mãnh thú Tiên Thiên Đại Viên Mãn cũng khó địch một kiếm oai, kiếm khí gọt qua căn bản không cần trúng chỗ hiểm mục tiêu, đều bị bạo thể mà chết!

Sau nửa canh giờ, lại là một lớp mãnh thú xuất hiện, lần này cũng không phải là ác lang, mà là bốn mươi đầu báo toàn thân huyết hồng sắc, nhưng thực lực lại thoáng cái tiêu thăng đến Thanh Huyền Cảnh!

Tuy chỉ là Thanh Huyền nhất trọng thiên, nhưng nhìn xem số lượng này, đây chính là bốn mươi đầu a! Bản thân Lâm Lạc cũng chỉ là vừa mới đạt đến Thanh Huyền Cảnh, lại phải đối mặt bốn mươi đầu mãnh thú cùng giai, chỉ là ngẫm lại cũng khiến cho nhân tâm sợ hãi!

Lúc này, Lâm Lạc cũng không dám có suy nghĩ gì nữa, tâm niệm vừa động, rốt cục sử dụng Tử Đỉnh đi ra, ở trên đỉnh đầu của hắn khê phỏng trầm xuống, tràn đầy khí tức xa xưa Viễn Cổ.

Ngang!

Những Huyết Báo này đều phát ra rít gào làm cho lòng người muốn nứt, hướng về Lâm Lạc mãnh liệt dốc sức mà đi.

Ông! Ông! Ông!

Tử Đỉnh rủ xuống một đạo tử khí, đem từng con Huyết Báo đánh tới gần cách bên ngoài. Nhưng lực lượng của mãnh thú Thanh Huyền Cảnh sao mà cường đại, Lâm Lạc liên tục ăn vào lực phản chấn từ Tử Đỉnh truyền đến, làm cho hắn khó chịu đến muốn thổ huyết!

Lâm Lạc tận lực áp chế khí huyết sôi trào trong cơ thể, Trảm Nguyệt Kiếm trong tay chém ra, một bên vận chuyển Vạn Mộc Chi Xuân trị liệu thương thể ỉnh. Mà hấn cũng phát hiện, không gian bên trong Tử Đỉnh khuếch trương lớn hơn rất nhiều, đạt đến mười trượng không gian!

Những thú dữ này cùng bên ngoài Lâm Lạc nhìn thấy hoàn toàn bất đồng, mỗi một con đều là hung hãn không sợ chết, căn bản không có ý nghĩ lui bước! Cho dù những ác lang Tiên Thiên nhất trọng thiên kia cũng hung hãn giống như vậy, tựa hồ bản năng đã không có ý niệm e ngại trong đầu!

Cái này không bình thường!

Xu cát tị hung, đây là bản năng của tất cả sinh vật có trí tuệ! Những thú dữ này tựa hồ đã không có một chút linh trí, chỉ còn lại có dục vọng khát máu giết chóc, cũng bởi vậy nên không có sợ hãi tử vong chút nào!

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Những Huyết Báo này liên tục đối với Lâm Lạc khởi xướng trùng kích, tuy mỗi lần đều bị Tử Đỉnh chấn trở về, còn bởi vậy đầu rơi máu chảy, nhưng chúng nó lại không có một người nào, không có một cái nào lui bước, y nguyên không biết mệt mỗi phát động công kích.

Nhưng Lâm Lạc lại là thân thể huyết nhục, từ bắt đầu đến hiện tại, hấn đã giết chóc suốt năm canh giờ, cho dù là thiết nhân cũng cảm thấy mệt mỏi!

130. Chương 130: Huyết Chiến. (2)

Cũng may hấn nắm hệ công pháp cùng tu, lực lượng liên tục không dứt, nếu không căn bản không thể có thể chống đến hiện tại, sớm về tới bạch tuyến buông tha cho chiến đấu.

Nhưng hiện tại là thời khắc nguy hiểm, suốt bốn mươi đầu mãnh thú Thanh Huyền nhất trọng thiên, lực lượng song phương đối lập căn bản không cùng một cấp bậc!

Tử Đỉnh trên đầu Lâm Lạc, tay trái cầm Trảm Nguyệt Kiếm, tay phải Hỏa Long Quyền, Ngũ hành chi lực cộng chuyển, chiến lực toàn bộ triển khai!

- Giết!

Phốc! Phốc! Phốc!

Hấn chiến đến phát cuồng, liên tục có Huyết Báo bị hấn một kiếm gọt thành hai đoạn, hoặc là một quyền oanh bạo, thì thể bị ngọn lửa thôn phệ! Đương nhiên, hấn có thể đơn giản đánh chết mãnh thú như thế, cũng là bởi vì những Huyết Báo này căn bản không có trí tuệ đáng nói, chỉ biết tiến công, căn bản không biết trốn tránh cùng nhượng bộ.

Dùng tổn thương đổi tổn thương, dùng huyết đổi nhân viên, toàn thân Lâm Lạc đầm máu, cũng chia không rõ nào là miệng vết thương của hấn tràn ra, nào là huyết dịch của những hung thú kia tung tóe đi lên, cả người như từ trong biển máu đi ra!

Ba mươi lăm đầu! Ba mươi một đầu! Hai mươi bốn đầu!

Dồ lượng Mãnh thú đang không ngừng giảm bớt, mà tổn thương trên người Lâm Lạc cũng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nặng, toàn thân tràn đầy cảm giác vô lực, hận không thể ngã xuống lập tức ngủ đi.

Hấn cường chế tinh thần, một cỗ ý niệm bất khuất chèo chống, không biết mệt mỏi huy động Trảm Nguyệt Kiếm, oanh ra Hỏa Long Quyền!

Mười bảy đầu! Mười hai đầu! Bảy đầu!

Hai mắt Lâm Lạc huyết hồng, lại là một kiếm gọt ra, sừ sừ sừ, ba đầu Huyết Báo bị hấn đồng thời chém giết, nhưng mà bị lực phản chấn kịch liệt chấn đến ngực trái phá vỡ, máu tươi bão táp mà ra.

- Lại đến! Lại đến!

Trong nội tâm Lâm Lạc chỉ còn một chữ chiến, hữu quyền đánh ra, ba ba ba, lại là ba đầu Huyết Báo bị hấn sinh sinh đánh chết!

Nhưng lực lượng của hắn đã tiếp cận biên giới hồng mắt, lần này toàn lực ra hết chợt cảm thấy trước mắt tối sầm, rõ ràng ngay cả lực lượng duy trì Tử Đỉnh cũng chống đỡ hết nổi, ông... run lên, Tử Đỉnh dĩ nhiên gia nhập vào trong cơ thể của hắn.

- Ngao

~~Huyết Báo cuối cùng mạnh mẽ đánh tới, đối với cánh tay trái của Lâm Lạc chính là một ngụm cắn xuống!

- Hảo súc sinh!

Lâm Lạc cố nén đau đớn, một ngón tay điểm ra, ở trên người Huyết Báo viết xuống một Cẩm Tự!

Bùm!

Cuối cùng con Huyết Báo này lập tức bị lực lượng mà thiên địa không để dung túng nổ thành phần vụn!

- Chúc mừng người, thành công thông qua khảo thí dũng khí!

Thanh âm thần bí kia lại lần nữa vang lên.

- Cho điểm nhất đẳng, ban thưởng Tinh Thổ Chi Hạch một khối, Long Tiên Đan một khóa! Sau khi nghỉ ngơi chăm dứt, theo thông đạo phía tây tiến vào thí luyện chi quan thứ hai!

Pằng! Pằng!

Một khối tinh thể thổ hoàng sắc cùng một bình ngọc đột nhiên không có căn cứ hiện ra ở dưới chân Lâm Lạc, vô cùng quý dị!

Lâm Lạc vù vù hô thở ra trọc khí, cuối cùng là xông qua cửa thứ nhất. Thần bí nhân này là ai, hắn tạm thời không muốn đi miệt mài theo đuổi, hắn là một tồn tại vượt ra khỏi hắn có thể tưởng tượng, mà đã đến đây, vậy thì tiếp tục, cái này tựa hồ xác thực là một thí luyện chi địa, có nên không có nguy hiểm như thí luyện bên ngoài.

Hắn khôi phục tinh thần thoáng một cái, tính toán lấy chút ít Yêu hạch luyện hóa, khôi phục lực lượng gần như khô cạn. Nhưng làm cho hắn khiếp sợ chính là, thi thể tất cả mãnh thú trong trận rõ ràng đang chậm rãi biến mất!

Từng con từng con biến mất, chẳng những thi thể, thậm chí những vết máu, bộ lông, toái trảo kia đều như vậy!

Cuối cùng, trong sân chỉ có mấy chỗ vết máu.

Bất quá, Lâm Lạc biết rõ những vết máu này là từ trên người của hắn rơi xuống!

Chẳng lẽ nói, vừa rồi hắn nhìn qua chỉ là ảo ảnh?

Nhưng hắn bị Huyết Báo cắn ra tổn thương lại là thật sự, hơn nữa, Tử Đỉnh đã bị va đập là thật sự, hắn càng tin tưởng rằng sức lực lượng mình nhìn qua là thật sự! Cho dù những hung thú kia không phải thật sự, này tất nhiên là do lực lượng nào đó biến ảo mà thành, y nguyên có lực sát thương trí mạng!

Cái này cũng có thể giải thích vì cái gì những hung thú kia không hề có linh trí đáng nói, chỉ biết là giết chóc!

Nhưng mà, cái này cũng nhất cử bỏ đi ý nghĩ muốn dựa vào Yêu hạch đến sự khôi phục sức khỏe của Lâm Lạc. Sau khi hắn khôi phục một ít lực lượng, miễn cưỡng sử dụng Vạn Mộc Chi Xuân trị liệu ỳnh, bắt đầu xem xét ban thưởng mình lấy được.

Tinh thể Thổ hoàng sắc hẳn là Tinh Thổ Chi Hạch, đại khái chỉ lớn bằng nắm tay, đáng tiếc, cũng không có ẩn chứa Thổ tinh hoa, cũng không biết tác dụng cụ thể là gì. Lâm Lạc tiện tay ném nó đến trong Tử Đỉnh.

Về phần trong bình ngọc là một hạt đan dược xích hồng sắc, so sánh với đậu nành thì lớn hơn không được bao nhiêu, nhưng vừa mở nắp bình ra liền có thể nghe thấy được một cổ thanh lương thấu tâm, làm cho tinh thần Lâm Lạc đại chấn, giống như thương thể cũng tốt lên vài phần!

Linh dược!

Nhân tình Lâm Lạc sáng lên, đây chính là hần lúc này cần có, nơi này xác thực hung hiểm vạn phần, hần phải mau chóng khôi phục sức khỏe, mới có thể tiếp tục thí luyện cửa thứ hai.

Khỏa Long Tiên Đan này ẩn chứa lực lượng cực kỳ tinh thuần, Lâm Lạc đem đan dược bỏ vào trong miệng, lập tức khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu luyện hóa dược lực.

Oanh!

Long Tiên Đan vừa vào trong cơ thể lập tức hòa tan, hóa thành hàng trăm đạo nhiệt lưu theo tất cả kinh mạch lưu chuyển, làm dịu thân thể của Lâm Lạc, nhanh chóng bổ sung lực lượng cho hần.

Đan dược này thần diệu vô cùng, chỉ là nửa nén hương thời gian cũng không đến, lực lượng của hần đã hoàn toàn khôi phục. Mà dược lực to lớn chỉ là tiêu hao một chút. Dù sao đan dược này đã ăn, Lâm Lạc tự nhiên không có khả năng lãng phí, tiếp tục luyện hóa dùng để tăng lên năm hệ công pháp.

Rất nhanh, Thổ, Kim, Mộc tam hệ công pháp nhanh chóng đột phá đến Tiên Thiên bát trọng thiên, cửu trọng thiên, về sau Thủy hệ công pháp cũng thuận lý thành chương đột phá đến Thanh Huyền Cảnh. Cho đến khi lúc này, dược lực y nguyên còn thừa hơn phân nửa, Lâm Lạc tự nhiên tiếp tục luyện hóa hấp thu.

Đột phá! Đột phá! Đột phá!

Thổ Kim Mộc tam hệ công pháp một đường đột nhiên tăng mạnh, thẳng vào Tiên Thiên Đại Viên Mãn, sau đó không chút nào trệ sập tiếp tục đột phá, đều tiến vào Thanh Huyền Cảnh!

Cuối cùng, Hỏa hệ công pháp cũng hoàn thành đột phá, nhất cử nhảy vào Thanh Huyền nhị trọng thiên!

Cho đến lúc này, dược lực của khỏa Long Tiên Đan rốt cục bị hần luyện hóa hấp thu hoàn toàn!

- Dược lực thật là khủng khiếp! Tuy ta còn không có nếm qua Huyết Long Đan, nhưng nghe nói một khỏa Huyết Long Đan đại khái có thể chống đỡ Thanh Huyền Cảnh võ giả năm năm khổ tu công, bất quá so sánh với Long Tiên Đan này, thật sự là kém xa !

- Chỉ là Hỏa hệ công pháp của ta đã đột phá một tầng thứ, mà năm hệ công pháp lại từ trước đến nay là chia đều lực lượng, nói cách khác, nếu như ta nguyên lai là Ngũ Hành công pháp đều đạt tới Thanh Huyền Cảnh mà nói, vậy thì năm hệ toàn bộ đột phá đến Thanh Huyền nhị trọng thiên!

131. Chương 131: Luyện Chế Pháp Khí. (1)

- Tuy cảnh giới càng cao, tích lũy cần thiết đột phá cũng càng nhiều, nhưng tin tưởng nếu ta đơn độc tu một hệ mà nói, ít nhất có thể đột phá đến Thanh Huyền tam trọng thiên đỉnh phong!

- Nơi này quả nhiên tràn đầy kỳ ngộ, nếu như sau mỗi một lần thí luyện đều có Long Tiên Đan ban thưởng, nói không chừng ta có thể trực tiếp đột phá đến Niết Âm Cảnh!

- Hiện tại, chẳng những lực lượng tận phục, năm hệ công pháp lại toàn bộ đạt đến Thanh Huyền Cảnh, ta càng có nắm chắc ! Lập tức tiến hành đạo thí luyện thứ hai !

Lâm Lạc nhảy lên mà dậy, Ngân Mang thì ở trong ngực của hần chui ra, lên đến đầu vai của hần chỉ nha chỉ nha một trận kêu lên vui mừng.

Tiến vào thông đạo phía tây, tuy trong đó một mảnh đen kịt, nhưng sau khi Lâm Lạc tiến vào Tiên Thiên Cảnh có thể bong tối xem vật, lúc này đạt đến Thanh Huyền Cảnh thị lực lại càng xa, cho dù vật thể ngoài vài chục trượng cũng có thể thấy rất rõ ràng.

Cuối cùng cái thông đạo này là một gian thạch thất, trong đó có mấy khối bảo thạch tản ra ánh sáng, trong thạch thất bày đặt một Dung Lô, một rèn dài, còn có cự chùy, như là một tiệm thợ rèn.

Sau khi Lâm Lạc đi đi vào, sau lưng cửa đá đột nhiên đóng cứng, thành một gian bí thất.

- Cửa thứ hai khảo thí, chế khí!

Chế khí?

Luyện chế pháp khí?

Lâm Lạc không khỏi đầu lớn lên! Hẳn là thường dân tiêu chuẩn, nào biết chế khí cái gì, đây không phải muốn mạng người sao?

Hắn đưa mắt quét qua, chỉ thấy trên vách tường bốn phía vẽ lấy một vài bức luyện khí đồ, hiển nhiên lần này khảo thí chính là muốn theo như đồ rên sắt, đúc luyện pháp khí rồi!

Ở một góc vách tường có cái ngăn tủ, Lâm Lạc đi qua mở ra vừa nhìn, trong học thứ nhất chỉ có một bình ngọc, bên ngoài ghi là:

- Tích Cốc đan, một hạt có thể chống đỡ một ngày đói khát.

Học thứ hai, thứ ba thì đều là giống nhau chứa kim khí, còn có vài thanh khắc đao, hẳn là dùng để lúc luyện chế pháp khí dùng.

Tích Cốc đan tổng cộng có 30 hạt.

- Nói cách khác, nếu như ta không thể ở trong ba mươi ngày học được chế khí, về sau sẽ bị chết đói? Chết đói chắc có lẽ không, nhưng nhất định sẽ mất đi tư cách tiếp tục thí luyện, bị đuổi ra khỏi di tích đi à nha!

Lâm Lạc không khỏi cười khổ, hắn chưa từng có học qua luyện khí, bên trong một tháng có khả năng làm được sao? Phải biết rõ pháp khí bao nhiêu trân quý, chỉ là một kiện Nhất phẩm pháp khí có thể bán hơn chín ức lượng hoàng kim, nếu hắn học được mà nói, về sau cũng không cần luyện Tú Nghiên đan, Trú Nhan Đan gì rồi, chỉ là Nhất phẩm pháp khí có thể để cho hắn kiếm được tiền giàu đến chảy mỡ!

Chỉ có còn nước còn tát a, không thử một chút làm sao biết mình được hay không được?

Lâm Lạc trước tiên ở trên vách tường bốn phía nghiên cứu trình tự luyện khí này.

Chế khí đơn giản mà nói, chia làm ba bước. Bước đầu tiên, đem tài liệu chế tạo thành hình dạng mình cần, nói thí dụ như đao, kiếm, hoặc là khôi giáp, tấm chắn, cái gì đều được. Bước thứ hai, thì là Trận Vân, để cho tài liệu chẳng những có hình, hơn nữa còn có thần! Bước thứ ba, ở trong Trận Vân rót vào máu tươi, thức tỉnh Trận Vân!

Pháp khí liền tương đương với một đạo cụ trữ lực lượng của Võ Giả, bình thường dùng lực lượng bản thân ăn cần săn sóc, thời điểm cần dùng đến thì đem lực lượng tồn trữ phát huy ra, tương đương với hai Võ Giả đang tiến hành công kích, hoặc là một cái công, một cái thủ, cái này tự nhiên là uy lực đại tăng!

Bất quá, muốn chế tác pháp khí, đầu tiên phải có tài liệu tốt!

Cho dù là Nhất phẩm pháp khí cũng có thể phát huy ra uy năng của Tiên Thiên cảnh Võ Giả, nếu dùng thiết khí bình thường đến chế tác, căn bản không cách nào chịu đựng được lực lượng nảy sinh của Võ Giả! Mà pháp khí đẳng cấp càng cao, yêu cầu đối với tài liệu cũng càng cao, càng hà khắc!

Đây là rõ ràng, truyền thuyết Thích Biến cảnh cường giả một chiêu có thể đoạn núi, muốn dung nạp xuống được loại lực lượng này, tài liệu pháp khí tự nhiên sẽ chắc chắn vô cùng!

Mặt khác, có tài liệu Ngũ Hành tinh hoa còn có thể cho pháp khí có thêm vào hiệu quả. Tựa như Sương Long Thương, có thể dẫn động Thủy linh khí chung quanh, phát ra nhiệt độ thấp làm cho huyết dịch người ta muốn cứng lại!

Lâm Lạc không có ý nghĩ cao xa, hắn bắt đầu trước học tập rèn, đúc khí chi hình.

Pháp khí chế tác đồ trên vách tường, thành phẩm cuối cùng là một con dao găm, nhưng cụ thể là phẩm giai gì, phía trên cũng không có giới thiệu. Lâm Lạc cũng không có tâm so sánh, phát lên lò luyện, cầm búa bắt đầu đing đing đang đang mà gõ.

Ở trên vũ kỹ, Lâm Lạc tuyệt đối là thiên tài! Ở luyện đan, hắn cũng có lực lĩnh ngộ cường đại đến đáng sợ! Nhưng ít nhất ở trên mỹ học, hắn tuyệt đối không phải là cao thủ! Nửa ngày thời gian, hình thức ban đầu của một con dao găm đã hiện đi ra, nhưng chủ thân xiêu xiêu vẹo vẹo, giống như xà hình, khó coi vô cùng.

Lâm Lạc uốn nắn cả buổi, lại thủy chung không được ảo diệu bên trong, gõ tới gõ lui cũng biết không ra cái dáng gì.

- Được rồi, dù sao pháp khí là lấy đến dùng, cũng không phải xem, hao phí ở tạo hình thật là không công, còn không bằng ở trên pháp trận hạ nhiều công phu, đây mới là mấu chốt!

Lâm Lạc tìm một cái cối ình.

Trên thực tế, hắn ở phương diện này thực sự không có thiên phú.

Bước thứ hai là khắc pháp trận, là bước trọng yếu nhất, nếu không, coi như là tài liệu trân quý như thế nào chế thành, nhiều lắm chỉ có thể xưng là sắc bén một ít! Tựa như Hỏa Văn đao bị Lâm Lạc luyện hóa kia, sau khi Trận Văn hư hao, dù cho có được đại lượng Hỏa chi tinh hoa cũng vô dụng!

So với việc chế tạo chẳng qua là ngoài hình, tuyên khắc Trận Văn mới là in dấu linh hồn cho pháp khí, đây là một bước mấu chốt nhất. Chỉ cần có một chút phạm sai lầm, liền sắp thành lại bại, đem tâm huyết lúc trước hoàn toàn lãng phí.

Cho nên, trước lúc khắc Trận Văn, Luyện khí sư cần hoàn toàn phân giải Trận Văn, nhớ kỹ trong lòng, sau đó công tác liên tục khắc đến phía trên pháp khí.

Phía trước đã nói, bản thân pháp khí chính là tồn tại vô cùng cứng rắn, nếu muốn ở phía trên khắc dấu vết, cái này là khó khăn bậc nào! Bởi vậy, bản thân Luyện Khí Sư cũng phải có tu vi tương đối ới được.

Bởi vậy, Luyện Khí Sư cũng căn cứ có thể chế tạo ra pháp khí phẩm giai gì mà phân đẳng cấp, nếu như chỉ có thể làm ra Tam phẩm pháp khí thì được xưng là Tam phẩm Luyện khí sư, có thể làm ra thập phẩm pháp khí thì là thập phẩm Luyện Khí Sư.

Ngoại trừ thực lực bản thân của Luyện Khí Sư, công cụ tuyên khắc cũng là vô cùng trọng yếu, nếu không căn bản khắc không ra dấu vết!

Lâm Lạc khoanh chân ngồi xuống, hai mắt không nháy nhìn chằm chằm vách tường, đem Trận Văn lạc ấn trên đồ án hoàn toàn tiến vào trong óc.

Hắn một mực không có đình chỉ qua nghiên cứu cấm tự, ngay cả thứ thiên địa không dung này hắn cũng có thể không ngừng vẽ đi ra, cái đồ án pháp trận này tuy muốn phức tạp nhiều lắm, nhưng độ khó nhớ lại thì xa xa không bằng cấm tự.

132. Chương 132: Luyện Chế Pháp Khí. (2)

Gần kề ba ngày, Lâm Lạc liền đem ba mươi sáu bức Trận Văn trên vách tường nhớ tại tâm, bước tiếp theo là khắc nó lên dao găm như thế nào.

Nhớ rõ là một chuyện, nhưng muốn nguyên vẹn không sót mẻ vẽ ra, cái này lại là một chuyện khác! Huống hồ, đây không phải vẽ trên giấy, mà là khắc vào kim loại cứng rắn!

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Cái Trận Văn này không thể có một chút xiu sai lầm, chỉ cần khắc sai một đạo liền kiểm củi ba năm thiêu một giờ, hai mươi mấy ngày xuống, Lâm Lạc cũng không biết đã khắc hỏng bao nhiêu thanh dao găm, dù sao khắc hư liền phải làm lại cái mới.

Khoan hãy nói, quen tay hay việc, chỉ từ hình thái dao găm mà nói, đã rất giống dao găm rồi! Ít nhất, không còn là xiêu xiêu vẹo vẹo!

Khi Tích Cốc đan trong bình ngọc còn thừa sáu hạt cuối cùng, Lâm Lạc thét dài một tiếng, mạnh mẽ nhảy dựng lên, trên mặt tất cả đều là vẻ hưng phấn, cuối cùng cũng thành công! Hắn cuối cùng đem pháp trận nguyên vẹn in dấu khắc đến trên thân cây dao găm này!

- Còn thừa một bước cuối cùng!

Một bước cuối cùng tương đối mà nói là đơn giản nhất, dùng huyết dịch thức tỉnh Trần Vân!

Người ta nói pháp khí có linh, kỳ thật là nói đến từ máu tươi lúc ban đầu này! Trên thực tế, công đoạn này có thể lưu cho người sử dụng chính thức tới hoàn thành, như vậy có thể khiến cho pháp khí cùng Vô Giả liên hệ càng thêm chặt chẽ, đạt được quyền hoàn toàn khống chế đối với pháp khí.

Bởi vì người dùng máu tươi bản thân kích hoạt Trần Vân, có thể dùng ý niệm để cho Trần Vân tự hủy, cái uy lực này khủng bố vô cùng, Tam phẩm pháp khí tự bạo cũng đủ để đem Niết Âm cảnh cường giả kéo xuống nước!

- Cái này không phải luyện khí, căn bản chính là tự mình hại mình!

Lâm Lạc ở trên mạch môn của mình mở ra một cái lỗ hồng, máu tươi lập tức bùng lên, chảy khắp toàn bộ dao găm.

Ồ...ồ...ồ...n...g!

Cây chủ thủ này rõ ràng phát ra run rẩy, giống như người vô cùng khát khao, tham lam hấp thu máu tươi, dần dần phóng xuất ra hào quang màu đỏ.

- Thành công!

Lâm Lạc lộ ra một dáng tươi cười tự ngạo, ngắn ngủn không đến một tháng thời gian hẩn liền thành công làm ra pháp khí, bất kể là mấy phẩm, đây tuyệt đối là một sự tình rất giỏi!

Xoát!

Một cổ lực hấp dẫn cường đại đột nhiên lẳng không phát ra, đem dao găm trong tay Lâm Lạc sinh sôi hút đi, lơ lửng ở giữa không trung, sau đó trước ánh mắt ngạc nhiên của Lâm Lạc biến mất!

- Chúc mừng người, thông qua được khảo thí chế khí. Cho điểm: tứ đẳng, ban thưởng Hạ phẩm chế khí phổ, Long Tiên Đan một viên! Sau khi nghỉ ngơi chấm dứt, có thể tiếp tục đi tới, tiến về cửa thí luyện thứ ba.

BA~! BA~!

Một quyển sách cùng một bình thuốc từ giữa không trung lẳng không rơi xuống, xuất hiện ở dưới chân Lâm Lạc. Mà vách tường lấp kín rõ ràng vô thanh vô tức mở ra, hiện ra một lối đi!

Lại là một viên Long Tiên Đan!

- Chỉ có tứ đẳng sao?

Lâm Lạc không khỏi gãi gãi đầu, hẩn tự cảm giác thành tích nổi bật, không đến một tháng liền học xong chế khí... mặc dù chỉ là một con dao găm, nhưng rõ ràng chỉ lấy được tứ đẳng!

- Bất quá, cho dù là tứ đẳng, thưởng một viên Long Tiên Đan, như vậy tam đẳng, nhị đẳng, nhất đẳng sẽ ban thưởng cái gì?

Lâm Lạc không khỏi hiểu kỳ.

- Không thèm nghĩ nữa, ăn viên Long Tiên Đan này rồi luyện hóa, trước mắt đề cao thực lực mới là trọng yếu nhất!

Mở nắp bình ra, Lâm Lạc đổ Long Tiên Đan bên trong ra, một mùi thơm ngát lập tức xông vào mũi. Ngân Mang ở đâu còn nhìn được, lập tức ở trên vai Lâm Lạc luôn lên nhảy xuống.

Lâm Lạc đem Long Tiên Đan ném đến trong miệng, một cổ đắng chát chỉ vị lập tức ở trong miệng tràn ra, hẩn vội vàng nuốt xuống, dù sao đan dược gấp ngàn lần gấp ngàn lần, căn bản không cần nhai ra, nếu không vị đắng chát trong miệng sẽ dừng lại thời gian thật dài.

Hỗn Độn Dung Lô mở ra, Lâm Lạc toàn lực luyện hóa dược lực!

Một ngày sau đó, năm hệ công pháp của Lâm Lạc đều đột phá, trừ Hỏa hệ đạt đến Thanh Huyền tam trọng thiên ra, bốn hệ công pháp khác đều nhao nhao đạt đến Thanh Huyền Nhị trọng thiên!

- Nếu những người khác biết rõ tu vi của ta bây giờ, chỉ sợ nguyên một đám sẽ ghen ghét chết đi!

Lâm Lạc mở hai mắt ra, không khỏi cười cười.

Hắn lại lấy ra Hạ phẩm chế khí phổ lật xem, phía trên này chẳng những có đủ loại Trận Văn, còn có giới thiệu thật nhiều tài liệu trân quý. Như lúc trước Lâm Lạc luyện chế dao găm, Trận Văn kia là đơn giản nhất, là nhất phẩm pháp khí. Mà hắn lúc ở cửa thứ nhất thí luyện đạt được Tinh Thổ hạch là một loại tài liệu rất trân quý, khi luyện chế Ngũ phẩm pháp khí trở lên sẽ cần dùng.

Hạ phẩm chế khí phổ này cực hạn là thập phẩm pháp khí, mà tài liệu cần có thật sự là đủ loại, Trận Văn phức tạp càng là xa xa vượt ra khỏi Lâm Lạc tưởng tượng.

Nhưng Lâm Lạc là càng xem càng kinh hãi!

- Có Hạ phẩm, dĩ nhiên là có Trung phẩm, Thượng phẩm! Ngay cả thập phẩm pháp khí cũng chỉ có thể ở bên trong Hạ phẩm, vậy pháp khí trong Trung phẩm, Thượng phẩm chế khí phổ, lại cường đại như thế nào?

- Điều này cũng có lý! Tử đỉnh của ta dưới tình huống tàn phá cũng có chi uy như thế, thừa nhận được ba cấm tự, càng truyền thụ Hỗn Độn Dung Lô tuyệt thế công pháp như vậy, tuyệt đối vượt xa thập phẩm pháp khí!

- Dùng thực lực trước mắt của ta, còn không cách nào nhìn trộm những thứ này!

- Tiếp tục đi tới, chỉ cần ta xông qua tất cả thí luyện, liền nhất định sẽ đạt được đáp án mình muốn!

Lâm Lạc đem Hạ phẩm chế khí phổ ném vào Tử đỉnh cất kỹ, còn dư lại mấy hạt Tích Cốc đan cũng bị hắn cuốn đi, thứ này vô cùng có ích, về sau nếu như bị vây khốn ở địa phương nào, đây chính là có thể cứu mạng đấy!

Cái thông đạo này không dài, chỉ vài chục trượng mà thôi, hắn rất nhanh liền xuất hiện ở trước một mảnh bãi cỏ.

- Cửa khảo thí thứ ba, trí tuệ!

- Đây coi là cái thí luyện gì? Chạy qua bãi cỏ này?

Lâm Lạc ngẩng đầu nhìn đi, chỉ thấy đối diện bãi cỏ lại có một cái lối đi, mà dưới chân của hắn đã có một bình ngọc, đồng dạng là một lọ Tích Cốc đan, nhưng lần này bên trong chỉ có hai mươi hạt đan dược.

- Nói cách khác, trong hai mươi ngày thông qua nơi đây là hợp cách?

- Ân, nói như vậy mà nói, ta đại khái minh bạch vì cái gì ở lúc chế khí chiếm được tứ đẳng, bởi vì ba mươi ngày hợp cách, càng sớm hoàn thành, cho điểm có thể đề ột cấp bậc!

- Vậy nếu ở đây đạt được nhất đẳng, thì phải ở trong mười ngày thông qua bãi cỏ này!

- Bãi cỏ này bất quá chiều dài trăm trượng, dưới tình huống bình thường bay vút mấy cái có thể thông qua, nhưng rõ ràng cho hai mươi ngày kỳ hạn, có thể thấy được trong đó tất có huyền ảo!

- Bất quá ta ở chỗ này suy đoán không có chút ý nghĩa nào, phải thân ở trong đó mới có thể biết đến tốt cùng như thế nào!

Lâm Lạc không dám có chút chủ quan, đem Tử đỉnh treo lên đỉnh đầu, lúc này mới tiến tới một bước, tiến nhập cây cỏ trong đất.

133. Chương 133: Phương Pháp Qua Cửa Vô Lại. (1)

Cảnh vật trước mắt lập thay đổi!

Núi cao, rừng rậm, Lâm Lạc phảng phất tiến nhập một rừng rậm nguyên thủy, ngay cả Đông Nam Tây Bắc cũng khó phân biệt được.

- Mê ảo trận?

Trong nội tâm Lâm Lạc nói ra, hần lui ra phía sau một bước, cũng không có lui trở về địa phương nguyên lai, mà vẫn như cũ ở bên trong phiến rừng rậm này. Hần xoay người lại, chỉ thấy sau lưng cũng là một mảnh rừng rậm, đâu còn có thông đạo lúc đến.

- Cái này... Là thật hay giả?

Lâm Lạc thò tay ở bên trên một cây cổ mộc lực lợi, chỉ cảm thấy có cảm giác động tới, không chút nào như là huyền tượng. Bất quá, nghĩ đến cửa thứ nhất xuất hiện hung thú, khả năng những cây cối này đều là lực lượng nào đó hình thành, thậm chí có thể ngưng hóa!

Lâm Lạc thử bỏ ra một chiêu, vốn lấy lực lượng trước mắt của hần, một chiêu này bỏ xuống thậm chí ngay cả thân cây cũng không có rung thoảng một phát!

Trên lý luận, hần chỉ cần nhắm mắt lại đi lên phía trước, sau khoảng cách trăm trượng, hần có thể đi ra cánh rừng rậm này! Nhưng trong rừng rậm cây cối sinh trưởng không có chút quy luật nào, căn bản không có khả năng để cho hần đi thẳng, sau mấy lần lượn lượn quanh quanh, hần biết mình ít nhất là đi vòng bảy lần, căn bản không có tiến lên một bước.

Cây cối nơi đây so với pháp khí còn muốn chắc chắn, hần cũng không có cách nào ở trên cành cây lưu lại ký hiệu làm nhắc nhở, tất cả đều phải dựa vào đầu óc đến nhớ, phân tích, chạy đi đâu, ở đâu không có trải qua, tựa như rơi xuống trong mê cung.

- Đây là khảo thí trí tuệ ư, rõ ràng là đang lừa trí nhớ!

Lâm Lạc không khỏi oán thầm.

Bảy tám ngày xuống, hần đối với cái ảo trận này đã có được hiểu rõ nhất định, nhưng muốn nói có thể hiểu thấu đáo ảo diệu bên trong đi ra ngoài, ít nhất còn cần mười ngày nửa tháng thời gian!

Có lẽ có thể kịp hai mươi ngày kỳ hạn, nhưng muốn bắt được nhất đẳng đó là mơ tưởng rồi!

Như vậy sao được, Lâm Lạc còn trông cậy vào kiếm nhiều mấy viên Long Tiên Đan đây này!

- Cái gọi là lực phá vạn pháp, ngược lại muốn nhìn cái ảo trận này có thể chống cự cấm tự chi uy hay không!

Lâm Lạc cười hắc hắc, cắn nát ngón tay, ở trên thân cây ngăn trở đường đi viết xuống một cấm tự.

Bành!

Không hề ngoài ý muốn, cây cổ thụ này dù cho có thể chịu một chiêu chỉ lực của Lâm Lạc, nhưng gặp đến cấm tự cũng chỉ có thể cúi đầu xưng thần, lập tức bị tạc nổ! Lâm Lạc tiếp tục hướng trước, khi hần dùng cấm tự liên tục phá nát mười gốc cổ thụ, chỉ cảm thấy cái rừng rậm này đều đang run rẩy, sau một hồi đất rung núi chuyển, hết thấy dị cảnh biến mất, Lâm Lạc phát hiện mình về tới trong bãi cỏ nguyên lai.

- Ha ha, cấm tự rõ ràng đem trọn cái ảo trận này phá hủy!

Lâm Lạc không khỏi cười to, mặc dù cửa khảo thí này là trí tuệ, nhưng cũng không có quy định không thể dùng bạo lực phá giải ảo trận, hần dễ dàng đi đến bãi cỏ đối diện, quả nhiên không có dị tượng phát sinh.

Thanh âm thần bí kia không có lập tức vang lên, thẳng qua rất lâu mới nói:

- Cửa thứ ba thông qua, cho điểm: nhất đẳng, ban thưởng Long Tiên Đan ba khối, Bạo Phong Hải một đôi! Sau khi nghỉ ngơi chằm chằm, có thể tiếp tục đi tới đạo thí luyện thứ tư!

BA~! BA~!

Một đôi giày cùng một cái bình ngọc trống rỗng xuất hiện ở dưới chân Lâm Lạc, mà Lâm Lạc cũng có chút thấu hiểu.

Hình như thần bí chi nhân kia cũng có chút khó xử, không biết nên bình phán cử chỉ “Ăn gian” này của Lâm Lạc như thế nào. Nhưng nếu như trước đó không có quy định, cái kia chính là quy tắc bị sơ hở, cuối cùng vẫn phải cho Lâm Lạc nhất đẳng.

Lâm Lạc không khỏi cười cười, lần này sử dụng cấm tự, hẳn chẳng những thành công thông qua được của thí luyện này, trọng yếu hơn là, hẳn đã biết thần bí nhân kia là tồn tại có trí tuệ, mà không phải thông qua trận pháp gì lưu lại di âm!

- Phong Bạo Hải?

Lâm Lạc cầm đôi giày kia lên, không biết là dùng da gì làm thành, màu xích xám, cứng cỏi vô cùng, Lâm Lạc dùng sức xé xuống, dùng lực lượng trước mắt của hắn rõ ràng không làm gì được.

- Mang vào thử xem!

Hắn đem giày mang vào, thử nhảy một chút, một cổ lực lượng kỳ dị lập tức từ trong giày phát ra, đem tốc độ của hắn tăng lên ít nhất gấp đôi!

- Thứ tốt!

Ánh mắt Lâm Lạc sáng ngời.

- Trách không được có tên Phong Bạo, quả nhiên nhanh chóng cực kỳ! Đã có đôi giày này, năng lực tự vệ của ta lại đề ột mảng lớn!

Sau khi hắn mang Phong Bạo Hải vào liền không có tính toán lại cỡ ra, cũng không có lập tức tiến lên, mà là ý định trước luyện hóa ba hạt Long Tiên Đan.

- Kết...!

Ngân Mang ở trên đầu vai của Lâm Lạc trực nhảy, dùng ánh mắt đáng thương nhìn qua Lâm Lạc, vừa hướng cái chai thuốc Long Tiên Đan chỉ chỉ không thôi.

- Tốt rồi tốt rồi, lần này có một phần của ngươi!

Lâm Lạc đổ ra một hạt Long Tiên Đan, lấy móng tay gỡ ra một khối đưa qua cho Ngân Mang.

- Chi chi chi chi!

Tiểu gia hỏa gương nanh múa vuốt, tự nhiên là chỉ trích Lâm Lạc keo kiệt.

- Không muốn thì thôi vậy!

Lâm Lạc làm bộ muốn thu tay lại.

- C-K-Í-T..T...T...

Ngân Mang lập tức chụp đi ra, một ngụm liền đem mảnh toái đan kia nuốt xuống.

Lâm Lạc cười ha ha, ngược lại cũng không phải hắn quá mức keo kiệt, mà là Long Tiên Đan này được lực phi thường cường đại, Ngân Mang vừa mới nhập Tiên Thiên, nếu thật cho nó nuốt vào một viên mà nói, dù cho không bạo thể mà chết đoán chừng cũng phải thiệt thòi lớn!

Hắn cũng nuốt vào khối Long Tiên Đan này, Hỗn Độn Dung Lô mở ra, nhanh chóng luyện hóa.

Dược lực không ngừng chuyển hóa, năm hệ công pháp của Lâm Lạc cũng đang không ngừng tăng trưởng.

Từ tam trọng thiên đến tứ trọng thiên, đây là một bình cảnh, Lâm Lạc tận lực áp chế Hỏa hệ công pháp đột phá, để cho bốn hệ công pháp khác có thể gắng sức đuổi theo, tận lực khiến cho ngũ hành cân đối.

Theo dược lực tiếp tục phát huy, Thủy Hệ công pháp thứ hai đạt tới Thanh Huyền tam trọng thiên đỉnh phong, cách đột phá trung thừa cảnh chỉ có một bước ngắn.

Lâm Lạc tiếp tục đồng dạng chế trụ Thủy Hệ công pháp đột phá, tận khả năng đem công hiệu dược lực tác dụng tam hệ công pháp còn lại.

Cái này ở bình thường hẳn là làm không được, nhưng đã có hạn chế đột phá cửa khẩu, cái này thì có khả năng, chẳng qua là cưỡng ép áp chế công pháp đột phá, cũng không có nghĩa là sẽ không có dược lực chuyển hóa thành Thủy Hỏa chi lực, chẳng qua là tận khả năng kéo dài mà thôi!

Mà Tử đỉnh ở thức hải thì kịp thời vận chuyển, trợ giúp Lâm Lạc trấn áp lực lượng gần như bạo tẩu, khiến cho hắn rốt cục đem ngũ hành chi lực điều tiết đến một trạng thái cân đối.

Đột phá!

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, ngũ hành công pháp lần lượt đột phá Thanh Huyền tứ trọng thiên, tiến nhập trung thừa cảnh!

Nếu để cho người tứ đại gia tộc biết rõ Lâm Lạc ngắn ngủn một tháng liền từ mới vừa vào Thanh Huyền đến bây giờ đặt chân trung thừa cảnh, hơn nữa còn là năm hệ đồng tu, sẽ đem bọn họ khiếp sợ đến trình độ gì!

134. Chương 134: Phương Pháp Qua Cửa Vô Lại. (2)

Mặc dù võ giả Thanh Huyền cảnh có 300 năm thọ nguyên, nhưng đại đa số Thanh Huyền cảnh võ giả đơn tu, dù cho đến thời điểm chết khả năng cũng chỉ có tứ trọng thiên, ngũ trọng thiên, huống chi Lâm Lạc vẫn là ngũ hành đồng tu!

Dược lực của viên Long Tiên Đan thứ nhất cuối cùng hao hết, Lâm Lạc mở hai mắt ra, chỉ thấy Ngân Mang đang cuộn lại trên mặt đất, trên người có một đoàn hào quang màu bạc bao phủ, hiển nhiên cho dù một chút xiu dược lực như vậy cũng khiến tiểu gia hỏa không thể không vào trạng thái hôn mê để bảo vệ mình.

Nhưng nếu như tiến vào trạng thái này, cũng nói Ngân Mang không có việc gì. Lâm Lạc nở nụ cười, đỡ ra viên Long Tiên Đan thứ hai tiếp tục luyện hóa.

Ngũ hành công pháp chia đều lấy dược lực của Long Tiên Đan, nhanh chóng tăng trưởng tu vi của hắn, tốc độ tu luyện khủng bố đủ để cho bất luận kẻ nào cũng đổ mắt!

Sau khi dược lực của viên Long Tiên Đan thứ hai cũng bị luyện hóa hoàn toàn, ngũ hành công pháp của Lâm Lạc đều đạt đến Thanh Huyền ngũ trọng thiên hậu kỳ.

- Trách không được Điền Kỷ Dững không quá hai mươi sáu hai mươi bảy liền đi đến Niết Âm cảnh, nếu có đan dược liên tục không ngừng cung ứng, chỉ cần người không phải quá đần, đều có thể tu vi tiến mạnh mẽ!

- Ăn một viên Long Tiên Đan cuối cùng này mà nói, ta có thể đạt tới Thanh Huyền lục trọng thiên!

- Đáng tiếc, nếu chuyên tu một hệ mà nói, ta đã đạt tới Thanh Huyền Đại viên mãn cảnh! Cái này thật sự là không thể tưởng tượng nổi, người khác trăm năm khổ tu, ta chỉ dùng hơn một tháng thời gian thì đến được rồi!

- Cho nên nói, thiên phú tuy trọng yếu, nhưng không có cơ duyên mà nói, võ giả cũng chỉ có thể cả đời tầm thường vô vị!

- Người có thể trở thành cường giả, cái nào không có vài phần cơ duyên? Nếu ta không có đạt được Tử đỉnh mà nói, hiện tại có lẽ vẫn còn ở Bạch Dương trấn làm phế vật đại thiếu gia a!

Lâm Lạc không khỏi một hồi thổn thức, lấy ra một viên Long Tiên Đan cuối cùng ăn vào.

Theo thời gian trôi qua, dược lực khổng lồ cũng nhất nhất chuyển hóa làm lực lượng của Lâm Lạc, năm hệ công pháp thuận lợi đột phá Thanh Huyền lục trọng thiên, đạt đến trung thừa cảnh đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa liền có thể đi vào Đại Thừa cảnh!

- Bất quá, lực lượng của ta tăng trưởng quá nhanh, phải mau chóng quen thuộc cảnh giới tăng lên, không thể tự nhiên điều khiển lực lượng mà nói, cũng phát huy không ra uy lực xứng đáng!

Xèo...xèo C-K-Í-T..T...T!

Ngân Mang cũng rốt cục đã luyện hóa được đan dược, tu vi thoáng cái đột phá đến Tiên Thiên tam trọng thiên, lại để cho tiểu gia hỏa mừng rỡ nhảy dựng lên, huy động hai cái chân trước làm hình dáng hoan hô.

- Bớt đắc ý đi, người vẫn là quá yếu!

Lâm Lạc đem Tiểu chút chút bỏ vào trên vai, đi vào trong thông đạo, tiến về cửa thí luyện thứ tư.

Cái thông đạo này cũng rất ngắn, sau vài chục trượng Lâm Lạc liền xuất hiện ở trong một gian thạch thất, trong phòng chỉ có một bàn đá, phía trên để mười hộp ngọc, xếp thành một vòng tròn.

- Cửa thí luyện thứ tư, tâm tính!

Thần bí chi âm lại vang lên lần nữa:

- Trên bàn có mười hộp ngọc, nhưng chỉ có chứa một vật vượt qua kiểm tra, người chỉ có một cơ hội lựa chọn sử dụng!

Mười chọn một, này cũng có thể gọi là khảo nghiệm tâm tính?

- Không đúng!

Lâm Lạc căn bản không có do dự, tiện tay cầm lấy một cái hộp ngọc, quyết đoán mở ra.

Trong hộp ngọc có một tờ giấy ó vàng.

Lâm Lạc đưa tầm mắt nhìn qua, chỉ thấy phía trên viết:

- Tiểu tử, chúc mừng người làm ra lựa chọn chính xác! Trong mười hộp ngọc này, kỳ thật mỗi một cái đều có nhẩn lại như vậy, nhưng người chỉ vẹn vẹn có ba hơi thở thời gian để cân nhắc, nếu như do dự, tất cả hộp ngọc đều biến mất! Tâm tính kiên nghị, giết chóc quyết đoán, mới có thể ở vô đạo chi lộ kiên quyết tiến thủ!

Quả nhiên!

Lâm Lạc âm thầm gật đầu, mười chọn một này căn bản chính là tìm vận may, nếu như một đạo này luyện đúng là khảo nghiệm tâm tính, tất nhiên là cùng vận khí không quan hệ, mà là có thể lập tức làm ra lựa chọn hay không!

Trong cả đời Võ giả gặp phải vô số sinh tử quyết định, do do dự dự, tự nhiên chỉ biết hại người hại mình!

- Người trẻ tuổi, chúc mừng người thành công xông qua bốn đạo thí luyện!

Thần bí chi âm vang lên, quanh quẩn ở trong thạch thất.

- Người đến tốt cùng là ai? Tại sao phải thiết lập những thí luyện này?

Lâm Lạc nhin không được hỏi.

- Chẳng lẽ người không biết lão phu là ai?

Thần bí chi âm kia tựa hồ tràn đầy kinh ngạc.

- Vừa vặn, lão phu cũng có nghi vấn rất lớn, liền phá lệ gặp người một lần!

CHÍU...U...U!!

Lâm Lạc chỉ cảm thấy hoa mắt, liền thấy mình ở trong một không gian kỳ dị, khắp nơi là bạch quang nhu hòa, không thiên không địa, tự hồ chỉ có bạch quang kia tồn tại. Đúng vào lúc này, một lão đầu mặc áo bào trắng lẳng không hiển hiện, nhìn qua khoảng sáu mươi chỉ linh.

Nhưng để cho Lâm Lạc ngạc nhiên chính là, trên người lão giả không có một tia vàng sáng lực lượng!

- Kết..!

Ngân Mang cũng ở trên bờ vai Lâm Lạc dựng lên, đối với lão giả làm hình dáng cảnh giới.

-Ồ, thú con Phệ Kim Thử?

Ánh mắt lão giả quét về phía Ngân Mang, lộ ra một vẻ ngạc nhiên.

- Tiền bối, người nhận ra lai lịch yêu sủng của văn bối?

Lâm Lạc không khỏi hết sức ngạc nhiên, lai lịch Ngân Mang thần bí, ngay cả Lâm Đa Lộc cũng nhận thức không ra nó đến tột cùng là hung thú gì.

- Phệ Kim Thử, bản năng thiên phú có thể bỏ qua bất luận cấm chế gì, thích ăn các loại kim loại, được xưng không có đồ vật cần không toái! Bất quá, con Phệ Kim Thử này còn xa xa không có phát triển, thực lực quá yếu!

Lão giả lắc đầu, lại nói:

- Người trẻ tuổi, người thân là Lôi Đình tộc nhân, tại sao lại xuất hiện ở thí luyện chi địa Thiên Khí tộc ta? Lôi Đình tộc? Thiên Khí tộc?

Lâm Lạc như hòa thượng lùn sờ không đến đầu óc (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì) nói:

- Tiền bối, ta không biết người đang nói cái gì!

Lão giả kia nhướn mày nói:

- Người không biết mình là Lôi Đình tộc nhân?

Lâm Lạc nhún vai, trước đó hẳn có thể xác định mình chưa từng có nghe nói qua Lôi Đình tộc hoặc là Thiên Khí tộc.

- Sao sẽ như thế?

Lão giả kia nhướn mày.

- Tiền bối, thí luyện chi địa này đến tột cùng là vì cái gì mà tồn tại?

Lâm Lạc lần nữa hỏi.

Lão giả kia hướng Lâm Lạc nhìn một hồi, tựa hồ đang do dự cái gì, thật lâu mới nói:

- Lão phu tên Trần Kim Ngọc, trước khi thân thể không có tử vong là tộc trưởng của Thiên Khí tộc...

- Trước khi thân thể không có tử vong?

Lâm Lạc hoảng sợ cả kinh, lão nhân trước mắt này là cái gì, quý sao? Trách không được không có một tia lực lượng!

- Người chẳng những tu vi thấp, ngay cả kiến thức cũng là ít như thế sao? Mười mấy vạn năm qua đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Trần Kim Ngọc thấp giọng nói ra.

- Thân thể lão phu từ lúc mười mấy vạn năm trước đã thọ nguyên khô cạn, nhưng lão phu lựa chọn đem thần thức ký thác vào trong trận pháp nơi đây, thân thể tuy biến mất, nhưng thần thức lại có thể tiếp tục sống sót, bất quá, cũng sắp đến lúc thần thức hao hết, chính thức tử vong!

135. Chương 135: Thiên Khí Tộc

Lâm Lạc kinh hãi, cho dù là Thích Biến cảnh tuyệt thế cường giả cũng chỉ có ngàn năm thọ nguyên, nhưng lão nhân này tuy thân thể biến mất, thần thức lại sống mười mấy vạn năm, đây quả thực là thần tiên!

- Lão tiền bối, người sống mười mấy vạn năm rồi, như thế nào còn có thể tiêu vong?

- Ha ha, trừ khi là Chân Thần bất tử bất diệt, nếu không thế gian vạn vật cũng khó trốn khỏi tiêu vong! Thế sự xoay vần, dù cho núi cao cũng sẽ biến thành thâm cốc, sa mạc cũng thành biển rộng, thời gian là lực lượng cường đại nhất thế gian, phạm nhân, là khó thoát khỏi cái chết!

Trần Kim Ngọc phát ra vài tiếng thốn thức.

- Nơi đây là thí luyện chi địa của Thiên Khí tộc ta, dùng để chọn lựa tộc nhân ưu tú. Bất quá, ngoại trừ Tứ đại tộc ra, người ngoại tộc cũng có thể tham gia, nhưng chỉ có thể ở vùng ngoại ô tiến hành sơ cấp thí luyện!

Cái này là đúng rồi, bọn người Lâm Đa Lộc đều là ở trong hoang dã tiến hành thí luyện, đó là bởi vì bọn họ đều là “ngoại tộc”. Mà Lâm Lạc là “Lôi Đình tộc nhân” của cái gọi là Tứ đại tộc, mới mở ra chính thức thí luyện.

- Tiền bối, Tứ đại tộc ngoại trừ Thiên Khí tộc cùng Lôi Đình tộc ra, còn có hai đại tộc nào?

Lâm Lạc dứt khoát hỏi thăm rõ ràng, nếu như đối phương cho hắn là Lôi Đình tộc nhân, cái kia chính là “Người một nhà”, hỏi một chút chắc có lẽ không chú ý a.

- Còn có Thủy Tộc cùng Âm Diệt tộc!

Trần Kim Ngọc quả nhiên không hề giấu diếm, đưa ra giải thích.

- Người thân có huyết mạch Lôi Đình tộc, cho nên mới bị đại trận truyền tống đến thí luyện chi địa chính thức! Bất quá, Lôi Đình tộc tự nhiên có thí luyện chi địa của mình, người như thế nào lại đến Thiên Khí tộc của ta tham gia khảo thí?

Lâm Lạc cười khổ một tiếng nói:

- Văn bối căn bản không biết mình là Lôi Đình tộc nhân!

- Chuyện gì xảy ra!

Sắc mặt Trần Kim Ngọc đã rất khó xem, tựa hồ nghĩ tới chuyện đáng sợ gì đó.

- Nơi đây một lần có mười mấy vạn năm không có ai tiến vào, thẳng đến mấy trăm năm trước mới có một số võ giả tiến vào, nhưng không có một cái nào là người của Tứ đại tộc ta, là ngoại tộc huyết mạch rất thấp!

Lâm Lạc thở dài, nghĩ nghĩ vẫn là nói:

- Tiền bối, có khả năng, Tứ đại tộc đã tiêu diệt trong lịch sử! Ta chưa từng có nghe nói danh tiếng Lôi Đình tộc, Thiên Khí tộc hoặc là Thủy Tộc, Âm Diệt tộc!

Trần Kim Ngọc im lặng, qua một hồi lâu mới nói:

- Kỳ thật lão phu ở mấy vạn năm trước đã có ý nghĩ như vậy, chẳng qua là một mực không muốn tin tưởng! Tứ đại tộc ta cường đại cỡ nào, như thế nào sẽ bị diệt tộc! Làm sao có thể!

Lâm Lạc an ủi:

- Tiền bối, có lẽ không có bi quan như vậy. Ít nhất ta đây là Lôi Đình tộc nhân còn sống, nói không chừng còn có rất nhiều hậu nhân Tứ đại tộc may mắn còn sống sót xuống dưới, chẳng qua là ghi chép về Tứ đại tộc đều biến mất trong lịch sử dài dòng buồn chán!

Hắn tin tưởng đối phương sẽ không cảm thân phận Lôi Đình tộc lừa gạt hắn, bất quá hắn có phải cái gọi là Lôi Đình tộc nhân hay không cũng không có cái gì, hắn là Lâm Lạc, cháu trai Lâm Hành Nam, điểm này sẽ không bởi vì bất cứ chuyện gì mà thay đổi!

Trần Kim Ngọc lại không có được bất luận cái an ủi gì, đối với hắn mà nói, nếu như một chủng tộc đã mất đi lịch sử, như vậy cho dù có hậu duệ bảo tồn xuống lại có ý nghĩa gì? Nhìn Lâm Lạc, hắn lộ ra vẻ làm khó nói:

- Tiểu tử, ta biết rõ cái này có chút ép buộc, bất quá ta hy vọng người có thể đi điều tra nguyên nhân Tứ đại tộc biến mất!

Nếu như Tứ đại tộc là bị một cổ lực lượng cường đại khác diệt sạch mà nói, dùng thực lực trước mắt của Lâm Lạc, ở trước mặt cổ lực lượng này căn bản chính là muối bỏ biển, trong nháy mắt hồi phi yên diệt!

Cái này đã qua mười mấy vạn năm trước rồi, dù cho Thích Biến cảnh cường giả cũng chết hết hơn 100 lần! Lúc trước lực lượng diệt sạch Tứ đại tộc cũng khả năng bị thế lực khác tiêu diệt, thế sự xoay vần, có chút lịch sử là không cách nào tìm hiểu!

Hoặc là, Tứ đại tộc tự nhiên suy sụp, nào có gia tộc gì, quốc gia nào có thể trường tồn không suy mười mấy vạn năm? Tất nhiên là trừ quốc gia của cái gọi là Chân Thần bất tử bất diệt gì đó.

Lâm Lạc suy nghĩ một chút nói:

- Nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ làm cho cái minh bạch!

Trần Kim Ngọc lộ ra một tia trấn an chi sắc, cũng không có hướng Lâm Lạc nói lời nói đồng ý gì, hẳn tin tưởng nếu Lâm Lạc điều tra biết rõ Tứ đại tộc năm đó huy hoàng, chắc chắn dùng thân là Tứ đại tộc mà tự hào.

Hắn vẫy tay, một cái giới chỉ phong cách cổ xưa lập tức hiển hiện ở trước người Lâm Lạc:

- Trong cái nạp linh giới này có chút ít tài liệu cùng đan dược, là ban thưởng người nên được! Vốn không nên toàn bộ cho người, nhưng đại trận nơi đây sắp tiêu diệt, lão phu cũng triệt để biến mất, đồ vật bên trong giữ lại cũng là lãng phí! Huống hồ, Tứ đại tộc khả năng cũng chỉ có người một cái hậu duệ, do người kế thừa cũng là nên phải!

Cái này Lâm Lạc liền không khách khí, đem giới chỉ tiếp được. Nạp linh giới hắn là Không Gian Dung Khí, hẳn nghe Lâm Không Vũ đã từng nói qua cái đồ chơi này trân quý, lúc này gật gật đầu nói:

- Tiền bối, người còn có bao nhiêu thời gian?

- Nhiều lắm là một hai năm a!

Trần Kim Ngọc lộ ra có chút đầu hui:

- Đợi sau khi thí luyện lần này chấm dứt, nơi đây sẽ vĩnh viễn đóng cửa, tiêu tán trong hư không vô tận! Lão phu sống tạm nhiều năm như vậy, cũng nên đi gặp các vị liệt tổ liệt tông rồi!

- Người tuy thực lực hơi yếu, nhưng thân có tiềm lực mà lão phu cũng không thể giải thích vì sao! Long Tiên Đan kia người bình thường một năm chỉ có thể ăn một viên, mới có thể đem được lực hoàn toàn hấp thu, nhưng người ngắn ngủn trong vòng vài ngày liền luyện hóa hấp thu hoàn toàn! Nếu như Tứ đại tộc ta thực sự lọt vào bất hạnh, người chính là người có thể vượt khỏi! Người trẻ tuổi, hảo hảo bảo vệ mình! Lúc muốn ly khai, liền theo đường cũ phản hồi!

Hắn nhẹ nhàng vung tay lên, Lâm Lạc chợt cảm thấy toàn thân run lên, thời điểm phục hồi tinh thần lại, đã về tới trong thạch thất nguyên lai.

- Tiền bối! Tiền bối!

Lâm Lạc kêu vài tiếng, nhưng thanh âm của Trần Kim Ngọc cũng không có vang lên.

Lâm Lạc thở dài, đem nạp linh giới mang trên ngón tay, thần thức tiến vào trong đó, ở bên trên pháp trận in xuống ấn ký của mình, lập tức đã lấy được quyền khống chế đối với cái không gian pháp khí này.

Không gian bên trong chiếc nhẫn kia đại khái chỉ lớn nhỏ bằng một gian nhà trệt, nhưng chỉ có không đến một phần tư địa phương mới để các loại tài liệu, dùng tri thức luyện khí thô thiển trước mắt của hắn, cũng có thể phân được đi ra, những tài liệu kia đều là dùng cho luyện khí.

Thiên Khí tộc, hẳn cái tộc này đều là luyện khí?

Nhưng hiện tại Trần Kim Ngọc đã không để ý tới hắn, Lâm Lạc muốn hỏi cũng không có chỗ hỏi. Hắn tỉ mỉ tìm tòi một phen, phát hiện hai bình đan dược, trong đó một lọ là Tích Cốc đan, không sai biệt lắm có khoảng một nghìn hạt, một cái bình khác là Long Tiên Đan, cái này vô cùng ít, chỉ có tám hạt mà thôi!

136. Chương 136: Ly Khai Di Tích. (1)

- Tám viên, có lẽ đủ ta trùng kích đến Niết Âm cảnh!

Thần sắc Lâm Lạc phấn khởi, mười năm thí luyện lần này với hấn mà nói đúng là một đại cơ duyên!

- So với ngoại giới mà nói, nơi đây càng thêm an toàn, ta liền ở chỗ này tu luyện, không đem tất cả được lực luyện hóa sẽ không đi ra!

Hấn khoanh chân ngồi xuống, lấy ra một viên Long Tiên Đan ném vào trong miệng.

Diên cuồng đột phá lần nữa bắt đầu.

Nghe Trần Kim Ngọc nói, Long Tiên Đan này hiệu quả tuy cường đại, nhưng người bình thường phải dùng một năm thời gian mới có thể đem được lực hấp thu sạch sẽ, bởi vậy cũng không thể đạt tới trình độ nghịch thiên! Nhưng Lâm Lạc không giống bình thường, hấn có Hỗn Độn Dung Lô, không có gì không dung, không có gì không luyện, đối với hấn mà nói, Long Tiên Đan này quả thực chính là tuyệt thể Thần đan!

Tuy từ trung thừa cảnh đến đại thừa cảnh khó khăn trùng trùng điệp điệp, nhưng Lâm Lạc có được lực khổng lồ ủng hộ, sau khi mấy lần thất bại đã đột phá Thanh Huyền thất trọng thiên, cũng không hề trệ sập mà tiếp tục trùng kích bát trọng thiên, cửu trọng thiên!

Khi được lực của bảy khối Long Tiên Đan bị hoàn toàn luyện hóa, Lâm Lạc đạt đến Thanh Huyền Đại viên mãn đỉnh phong!

Sau khi Thượng cổ di tích mở ra, từ ngày thứ ba bắt đầu đã có người lục tục từ trong quang môn xuất hiện.

Có người toàn thân mang thương, có người thiếu cánh tay gãy chân, càng có người xuất hiện đã là cổ thi thể! Bất quá, chỉ cần gắng gượng qua nửa tháng, những người từ trong quang môn xuất hiện kia đều không thể che hết sắc mặt vui mừng, hiển nhiên ở trong di tích được đến tuyệt đại chỗ tốt!

Rời đi càng muộn, ở trong di tích được đến chỗ tốt thì càng nhiều, Tôn gia Tôn Đông Dương là ở ngày thứ ba mươi hai ra tới, đã lấy được một kiện nhị phẩm pháp khí.

Mà Ngô gia Ngô Tử Phi thì đến thứ ba mươi bốn mới xuất hiện, tuy lấy được vẫn là một kiện nhị phẩm pháp khí, nhưng lại có chứa hỏa diễm phụ gia công kích, hiển nhiên so sánh với pháp khí của Tôn Đông Dương thì cao hơn một đoạn.

Lâm Dao Hương là người thứ ba đếm ngược rời khỏi di tích, thu hoạch của nàng tương đối dày, ngoại trừ một kiện nhị phẩm pháp khí ra, còn lấy được một lọ Xà Huyết Dịch Cốt Đan, suốt 10 khóa!

Ngày thứ bốn mươi ba!

Quang môn lóe lên, một đạo nhân ảnh xuất hiện, là Mộ Dung Bạch!

- Hoàng nhi, người... đột phá!

Mộ Dung Khải nửa mừng nửa lo, lúc này khí tức của Mộ Dung Bạch so với trước cường đại ít nhất thập bội, đã bước chân vào Thanh Huyền Cảnh!

Phải biết rằng Mộ Dung Bạch là song hệ cùng tu, cho dù ở Thanh Huyền nhất trọng thiên cũng có thể đánh bại vũ giả Thanh Huyền nhị trọng thiên đơn tu, thậm chí cùng Thanh Huyền tam trọng thiên đơn tu cũng có thể miễn cưỡng chiến một trận!

Nếu không có Lâm Lạc mà nói, Mộ Dung Bạch tuyệt đối là đệ nhất nhân trong một đời tuổi trẻ của Đại Thông quốc, song hệ cùng tu ý nghĩa cùng giai vô địch, thậm chí có thể vượt cấp khiêu chiến!

Trên mặt Mộ Dung Bạch hiện lên một vẻ kiêu ngạo nói:

- Đúng vậy, phụ hoàng, hiện tại nhi thân song hệ đều đột phá đến Thanh Huyền Cảnh, có thể chiến Thanh Huyền tam trọng thiên!

- Ha ha ha, không hổ là con trai ta!

Mộ Dung Khải cười to, thật đắc ý, cũng làm cho người tuổi trẻ tam đại gia tộc khác cúi xuống đầu lâu cao ngạo, mà người thế hệ trước thì là ánh mắt lập loè, cũng đang nghĩ tìm cơ hội vụng trộm làm thịt người này đi!

Nếu không, một khi người trẻ tuổi này đạt tới Niết Âm Cảnh mà nói, cao thủ tam đại gia tộc sẽ bị hấn một tay trần áp!

- Ân?

Mộ Dung Bạch ở giữa sân tìm tòi một lần, chân mày cau lại.

- Tiểu tử Lâm Lạc kia chạy đi đâu rồi?

Mọi người lúc này mới nghĩ đến, còn có một người càng thêm yêu nghiệt không có xuất hiện! Bất quá, Mộ Dung Bạch cũng quá tự tin, rõ ràng nhận định mình là người cuối cùng đi ra Thượng cổ di tích, không thấy được Lâm Lạc chỉ cho là hắn đã chạy!

- Hắn còn không có đi ra!

Mộ Dung Khải sợ hãi lẫn vui mừng lập tức thu vào.

- Cái gì?

Sắc mặt Mộ Dung Bạch âm trầm xuống, hắn ở trong di tích cửu tử nhất sinh, trải qua tầng tầng lớp lớp nguy hiểm, mấy bận muốn buông tha cho, lại thủy chung cắn răng kiên trì, cuối cùng đạt được một quả linh đan, thành công đem song hệ công pháp đột phá đến Thanh Huyền Cảnh!

Lúc trước hắn ở trong tay Lâm Lạc bị tổn thất nặng, đối với hắn mà nói là một việc vô cùng nhục nhã, hôm nay tu vi đột phá, chuyện thứ nhất nghĩ đến chính là đánh bại Lâm Lạc! Không, đánh bại Lâm Lạc còn chưa đủ để thỏa mãn, hắn muốn giết Lâm Lạc, xóa đi chỗ bẩn đã từng bại trong tay Lâm gia!

Đại lão Tôn, Ngô hai nhà sớm đã quyết định muốn oanh giết Lâm Lạc, mà hiện tại còn nhiều hơn một Mộ Dung Bạch! Chỉ có điều Mộ Dung gia thế lực mạnh nhất, bọn họ cũng không dám mình giết, chỉ có thể ở sau này vụng trộm đi xử lý.

Mọi người Tứ đại gia tộc không có cách nào, đều là ở trong sơn cốc ngồi xuống tu luyện, chờ đợi người cuối cùng xuất hiện, “chấm dứt” mười năm thí luyện lần này.

Nhưng mười ngày đi tới, lại vẫn không có chứng kiến Lâm Lạc xuất hiện, ngoại trừ người Lâm gia ra, những người khác là sắc mặt ngưng trọng, sát khí quá nặng!

Mọi người đều biết, ở trong di tích thời gian càng dài, lấy được chỗ tốt sẽ càng nhiều, Lâm Lạc đã hơn Mộ Dung Bạch mười ngày, cái thu hoạch này sẽ có bao nhiêu?

Nhưng không trông nom thu hoạch bao nhiêu, tiểu tử này đều không mệnh hưởng thụ! Mộ Dung, Tôn, Ngô tam đại gia đều là hung dữ thâm nghĩ!

Mười một ngày, mười hai ngày, mười ba ngày!

Cho đến khi ngày thứ mười bảy, quang môn lóe lên, một đạo nhân ảnh đột nhiên từ trong đó bay tán loạn mà ra!

- Ha ha, Lâm Lạc, ngươi rốt cục xuất hiện!

Mộ Dung Bạch cười lớn một tiếng, mạnh mẽ bật dậy, pháp khí Nộ Thiên Dao đã sử dụng đi ra, hướng về Lâm Lạc vừa mới xuất hiện điên cuồng chém đi.

Nộ Thiên Dao là nhị phẩm pháp khí, uy lực hoàn toàn bộc phát mà nói, có thể tăng lên cho võ giả hai tiểu cảnh giới! Tuy Mộ Dung Bạch chỉ có Thanh Huyền nhất trọng thiên, nhưng ở pháp khí gia trì cùng song hệ công pháp cùng tu chất chồng, chiến lực của hắn có thể so sánh với Thanh Huyền lục trọng thiên!

Một đạo kia, dẫn động thiên địa linh khí, hội tụ lực lượng to lớn, đủ để đem võ giả bình thường vừa mới tiến vào Thanh Huyền Cảnh chém chết!

- Ngươi dám!

Lâm Đa Lộc, Lâm Thương Hoa còn có Lâm Viễn Quang đồng thời quát lên một tiếng, đều đánh ra một chưởng hướng Mộ Dung Bạch.

- Chuyện tình bọn tiểu bối, để cho bọn tiểu bối tự mình giải quyết, chẳng lẽ các vị muốn lấy lớn hiếp nhỏ sao?

Ba người của Mộ Dung gia cũng là ba Niết Âm Cảnh cao thủ đều xuất chiêu, đem ba đại lão Lâm gia ngăn chặn lại.

Lâm Đa Lộc trông mắt muốn nứt, Lâm Lạc là hi vọng quật khởi lớn nhất của gia tộc, nếu vẫn lạc ở đây, đây tuyệt đối là gia tộc không thể thừa nhận!

Mộ Dung Bạch cuồng tiếu, Nộ Thiên Dao mang theo uy năng quét ngang hết thấy, đã chém đến trước mặt Lâm Lạc!

Lâm Lạc ra quyền!

137. Chương 137: Ly Khai Di Tích. (2)

Một quyền!

Bùm!

Nắm tay đánh vào trên thân đao, lập tức đem trường đao sinh sinh đánh bay, Mộ Dung Bạch kêu thảm một tiếng, thân hình bị đánh bay, ở giữa không trung chính là một ngụm máu tươi cuồng bắn. Hắn miễn cưỡng một cái xoay người đứng vững, toàn thân như gặp phải lôi phạt, không ngừng run rẩy.

Làm sao có thể!

Song hệ cùng tu, đột phá đến Thanh Huyền Cảnh Mộ Dung Bạch rõ ràng không phải một quyền chi địch của Lâm Lạc!

Hơn nữa nhìn bộ dạng Lâm Lạc, căn bản chỉ là tiện tay một quyền mà thôi, thoải mái như thế liền đánh bay Mộ Dung Bạch! Cái này, làm sao có thể!

- Không...

Hai mắt Mộ Dung Bạch huyết hồng, tâm niệm vừa động, Nộ Thiên Dao từ đằng xa bay trở về trong tay của hắn, hắn hai tay nắm chuôi đao, hướng về Lâm Lạc cuồng gọt mà đi.

- Lâm Lạc, hôm nay có người không có ta!

Sắc mặt Lâm Lạc trầm xuống, trong ánh mắt hiện lên một đạo sát khí:

- Muốn chết!

Một quyền vô cùng đơn giản oanh ra, lại mang theo tín niệm bách chiến bách thắng của hắn, thẳng oanh hướng ngực Mộ Dung Bạch.

- Dừng tay!

Lúc này đến phiên ba người Mộ Dung Khải sắc mặt đại biến, đều ra tay hướng Lâm Lạc đánh tới, muốn cứu Mộ Dung Bạch.

- Chuyện tình bọn tiểu bối, để cho bọn tiểu bối tự mình giải quyết, chẳng lẽ các vị muốn lấy lớn hiếp nhỏ sao?

Lâm Đa Lộc cười ha ha, cùng Lâm Viễn Quang, Lâm Sương Hoa ra tay, cản lại ba người Mộ Dung Khải.

Đây là lời nói lúc trước đám người Mộ Dung Khải nói, nhưng rất nhanh lại chuyển thân ném đến trên người bọn họ.

Bùm!

Thân hình Mộ Dung Bạch lao ra ngạnh sanh phanh lại, ngực xuất hiện một cái động lớn bằng đầu người! Sinh mệnh lực của Võ giả ương ngạnh, Mộ Dung Bạch đã bị tổn thương trí mạng như thế, cư nhiên còn không có lập tức chết đi, mà là cúi đầu nhìn lỗ máu này, lại ngẩng đầu lên, trên mặt tràn đầy vẻ không thể

tin, “Đinh” thoáng một cái, Nộ Thiên Dao rơi xuống trên mặt đất, Mộ Dung Bạch âm âm ngã quy, dưới thân đã tuôn ra một vũng lớn máu tươi.

- Hoàng nhi...

Hai mắt Mộ Dung Khải muốn nứt, trong một tiếng bạo rống, đem Lâm Sương Hoa một quyền đánh lui, hướng Mộ Dung Bạch nhào tới.

Lần này Lâm Sương Hoa ngược lại không có ngăn trở, cũng không có tất yếu ngăn trở.

- Niết Âm Cảnh!

Tất cả đại lão ở đây đồng thời trên mặt biến sắc, bởi vì bọn họ đã nhìn không ra tu vi của Lâm Lạc là như thế nào, cái này ý nghĩa Lâm Lạc khẳng định đã đạt đến Niết Âm Cảnh!

- Không thể nào đâu! Trước khi Lâm Lạc tiến vào Thượng cổ di tích vừa mới tiến vào Thanh Huyền Cảnh, tại sao có thể là Niết Âm Cảnh!

- Có phải là nhìn lầm rồi hay không?

- Một vị Trưởng lão nhìn lầm còn có thể, nhiều trưởng lão như vậy sẽ đồng thời nhìn lầm sao?

- Hơn nữa, nếu không phải đạt đến Niết Âm Cảnh, có thể một quyền oanh giết Thanh Huyền Cảnh Mộ Dung Bạch cảm nhĩ phẩm pháp khí, hơn nữa còn là song hệ công pháp sao?

- Người này đến tột cùng ở trong di tích được đến chỗ tốt nghịch thiên gì!

Tất cả mọi người khiếp sợ vạn phần, tu vi tiến cảnh của Lâm Lạc hoàn toàn phá vỡ bất luận ghi lại gì, đây cũng không phải là thiên tài, yêu nghiệt có thể hình dung ! Hoàn toàn chính là một kỳ tích!

- A...

Mộ Dung Khải hai mắt như xích, hấn tuy nhi tử rất nhiều, nhưng có hy vọng chỉ có hai người Mộ Dung Bạch cùng Mộ Dung Tiêm Tiêm, được hấn coi như trân bảo! Nhưng hiện tại Mộ Dung Bạch vậy mà ở trước mặt hấn bị đánh chết, điều này làm cho hấn làm sao có thể thừa nhận được!

- Lâm Lạc, ta muốn ngươi chết!

Hấn hướng Lâm Lạc nhào tới, một cây roi thép từ trong cơ thể của hấn hiển hiện, Mộ Dung Khải một tay nắm chặt, hướng về Lâm Lạc hung hăng quất tới.

Nộ máu, tất nhiên dùng tiên huyết để trả lại!

Lâm Lạc tức giận lan tràn!

Nếu không phải thực lực của hấn tăng cao, kích thích nhất này của Mộ Dung Bạch liền có thể chém giết hấn! Hấn đã hạ thủ lưu tình, không có lập tức oanh giết đối phương, nhưng Mộ Dung Bạch y nguyên không thuận theo không buông tha, còn muốn đối với hấn triển khai công kích, hấn cũng không phải tượng đất, còn có thể bị đánh không hoàn thủ sao.

Mà hiện tại Mộ Dung Khải hướng hấn nổi lên sát niệm, bảo Lâm Lạc làm sao có thể nhẫn?

A, các ngươi muốn đánh muốn giết liền được, còn hấn ra tay thì không được! Có chuyện tình dễ dàng như vậy sao?

Này liền chiến, ai sợ ai!

Lâm Lạc hét giận dữ một tiếng, Ngũ hành chi lực cộng chuyển, Trảm Nguyệt Kiếm té ra, hướng về Mộ Dung Khải đón đánh mà đi.

Đinh đinh đinh đinh!

Hỏa tinh văng khắp nơi, dư kinh dao động, tất cả mọi người giống như thuyền lá lênh đênh trong sóng cồn, có một loại cảm giác đứng không vững. Nhưng làm ọi người ngạc nhiên chính là, Lâm Lạc rõ ràng có thể cùng Niết Âm ngũ trọng thiên Mộ Dung Khải đánh ngang tay!

Dựa vào tám khóa Long Tiên Đan, Lâm Lạc thành công đột phá Niết Âm Cảnh, tuy hấn chỉ là Niết Âm nhất trọng thiên, nhưng lại nắm hệ công pháp toàn bộ đạt đến Niết Âm Cảnh, toàn lực vận chuyển đủ để địch nổi Niết Âm ngũ trọng thiên!

Tuy Mộ Dung Khải phần nộ, nhưng còn chưa tới trình độ đánh mất lý trí, sau khi mấy lần giao thủ, hấn biết chỉ dựa vào mình tuyệt không khả năng giết chết Lâm Lạc, lập tức hét lớn một tiếng nói:

- Các vị còn chờ cái gì, tuyệt không có thể một lần nữa cho tiểu tử này không gian phát triển, nếu không gia tộc của chúng ta đều sẽ xong đời!

Các đại lão Ngô, Tôn, Mộ Dung gia quát một tiếng, đồng thời hướng Lâm Lạc vọt tới, Mộ Dung Khải nói không sai, tuyệt không có thể một lần nữa cho Lâm Lạc không gian tiếp tục phát triển!

- Mộ Dung Khải, Tôn lão nhị, Ngô Quân, các người khinh người quá đáng !

Ba vị đại lão Lâm gia vội vàng nghênh tiếp.

Nhưng mà Niết Âm Cảnh cường giả ở đây có tất cả 13 người, Lâm gia dùng bốn địch chín thật sự không có phần thắng gì! Ngô, Tôn, Mộ Dung tất cả ra một đại lão cuốn lấy ba vị đại lão Lâm gia, sáu người khác thì vây công Lâm Lạc, thế muốn đem hấn một lần hành động chém giết!

Trước kia vẫn không dùng tới Tử Đỉnh, là vì khi đó Lâm Lạc lực lượng còn chưa đủ, nhưng hiện tại hấn đạt đến Niết Âm cảnh, tại Đại Thông Quốc cũng có thể xem như tuyệt đỉnh cao thủ! Hơn nữa, hấn có thể đem Tử Đỉnh nói là từ bên trong Thượng Cổ di tích lấy được, như vậy dù uy năng lớn một chút, cũng không có khả năng sẽ khiến người đem cái này cùng tu vì hấn tiến cảnh thần tốc liên lạc cùng một chỗ.

Hướng hồ đối mặt Lục đại Niết Âm cảnh cao thủ uy tín lâu năm này vây công, Lâm Lạc cũng không có cách nào làm tiếp giữ lại, nếu không chính là tự tìm đường chết!

Ồ...ồ...ồ...n...g!

Tử Đỉnh xuất hiện, uy áp trấn áp cửu thiên thập địa cuộn cuộn mà động! Sau khi Lâm Lạc đạt tới Niết Âm cảnh, uy năng Tử Đỉnh này tựa hồ lại cường đại vài phần, tràn đầy khí thế bàng bạc, mà không gian bên trong càng là thoáng cái mở rộng đến trăm trượng.

- Đây là pháp khí gì, lại để cho lão phu có cảm giác trong lòng run sợ!

- Đích thị là tuyệt thế bảo vật từ bên trong Thượng Cổ di tích lấy được!

- Tiểu tử này vận khí nghịch thiên, vậy mà đã chiếm được chí bảo như thế!

138. Chương 138: Chém Liên Tục. (1)

- Nhanh chóng chém chết hấn, người phúc vận nghịch thiên như thế, quyết không thể lưu hấn hậu thế!

- Món bảo vật này, Mộ Dung thị ta muốn định rồi!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, dưới chân bắn ra, công hiệu Tật Phong Ngoa phát động, thân hình của hấn nhanh như tia chớp:

- Các người suy nghĩ nhiều quá!

Hấn kiếm tay trái, tay phải quyền, hướng Tôn gia một gã đại lão mang tất cả mà đi.

Bành!

Hai người trao đổi một kích, sắc mặt Tôn gia đại lão kia tái nhợt, liền lùi lại bảy bước, thoáng một phát phun ra một ngụm máu tươi, lại không phải là đối thủ của Lâm Lạc!

Phải biết rõ Lâm Lạc Ngũ Hành tề chuyển, khí lực đủ va chạm Niết Âm ngũ trọng thiên! Hơn nữa Trảm Nguyệt kiếm là Tam phẩm pháp khí, để cho chiến lực thực tế của hắc bào tổ Niết Âm Cửu Trọng thiên!

Tôn gia đại lão kia bắt quá chỉ là Niết Âm Nhị trọng thiên, trong sáu người thực lực yếu nhất, cầm pháp khí lại chẳng qua là Nhị phẩm mà thôi, cùng Lâm Lạc liều mạng, cái kia tự nhiên là chính mình muốn chết!

Nhưng hắc bào muốn không liều mạng cũng không có cách nào, Lâm Lạc có Tật Phong Ngoa gia trì, tốc độ tuyệt đối lực áp toàn trường, căn bản không để cho Tôn gia đại lão kia có cơ hội tránh né, nếu không ra tay chống đỡ, chờ đợi hắc bào chỉ có một con đường chết!

Không giống những người khác không cách nào dò xét đến thực lực Vô Giả cùng cảnh giới hoặc là cảnh giới cao hơn, Lâm Lạc có thể rất rõ ràng chứng kiến lực lượng mạnh yếu của sáu người vây công mình, lúc này liền lựa chọn tên Tôn gia đại lão kia với tư cách đối tượng giết gà dọa khỉ!

Tuy Tôn gia đại lão kia cùng năm người khác cũng đã phát động ra phản kích, nhưng Tử Đỉnh run lên, ngàn vạn tử khí di động, đem tất cả lực lượng hóa giải được bảy tám phần, chỉ vụn vụn có dư lực cực kỳ ít mới đánh tới trên người Lâm Lạc, căn bản không cách nào đối với hắc bào tạo thành ảnh hưởng gì!

Hắc bào ha ha một tiếng cười to, thân hình lại phiêu du, hướng Tôn gia đại lão kia đánh tới, bóng kiếm vượt qua, hỏa diễm ngập trời, Lâm Lạc đem chiến lực phát huy đến cực hạn!

- Tiểu tử ngươi dám!

Năm tên đại lão khác đều là giận dữ! Năm người bọn hắc bào hợp lực, cho dù là Niết Âm Đại viên mãn cảnh lão tổ cũng không dám đối chiến, mà chỉ có thể sử dụng chiến thuật du kích tiêu diệt từng bộ phận, nhưng Lâm Lạc lại căn bản không có để bọn chúng vào mắt, ý vào pháp khí chi uy rõ ràng cứng rắn ăn công kích của bọn hắc bào, chuyên lấy một người tử thủ, cái này để cho bọn họ làm sao chịu nổi!

- Có cái gì không dám!

Lâm Lạc sát khí lan tràn, không phải chỉ là “Tư chất” của hắc bào tốt đi một chút, tốc độ đột phá nhanh chút ít, bởi vì cái này mà đưa tới họa sát thân sao! Đã như vậy, vậy hiện tại hắc bào tu vi đại thành, làm sao keo kiệt đại khai sát giới, dùng huyết trần áp?

Phù Ảnh Thuật cộng thêm Tật Phong Ngoa, tốc độ của Lâm Lạc có một không hai toàn trường, hắc bào muốn công kích Tôn gia đại lão kia, đối phương căn bản không có biện pháp trốn tránh, chỉ có thể đồng dạng tế ra pháp khí cùng hắc bào liều mạng!

Đáng tiếc, pháp khí của hắc bào chẳng qua là Nhị phẩm mà thôi, ở trên lực lượng lại so không được Lâm Lạc, kết quả liều mạng chính là, mỗi lần trao đổi một kích, hắc bào đều phun ra một ngụm máu tươi! Tiếp tục như vậy, không cần Lâm Lạc đánh chết hắc bào, hắc bào sẽ bởi vì mất máu quá nhiều mà chết!

Niết Âm cảnh cao thủ thổ huyết mà chết? Thực nếu chết như vậy mà nói, thì thật là vô cùng nhục nhã, đã chết cũng bị người cười chết lần nữa!

Mà bọn người Lâm Thiên Vũ càng là tâm thần kích động, miệng mở rộng nói không nên lời!

Hơn nữa năm lúc trước, Lâm Lạc vẫn chỉ là mới vừa vào tu vi Tiên Thiên cảnh, căn bản không nằm trong mắt bọn hắc bào! Nhưng mới qua chút thời gian như vậy, thực lực thật nhiều người thậm chí còn dậm chân tại chỗ, nhưng Lâm Lạc vậy mà rõ ràng đạt đến độ à bọn hắc bào chỉ có thể nhìn lên!

Niết Âm cảnh a...!

Đây chính là tồn tại gia tộc đại lão! Bọn hắc bào cái nào có thể ở trước 30 tuổi đột phá đến Thanh Huyền cảnh đã hưng phấn đến bị giày vò, nhưng Lâm Lạc đã đột nhiên tăng mạnh đến Niết Âm cảnh, người so với người, giận điên người a!

Mà cái thế giới này từ trước đến nay tôn kính cường giả, khi Lâm Lạc biểu hiện ra thực lực vượt xa đám người Lâm Thiên Vũ, ghen ghét trong nội tâm bọn hắc bào ngược lại biến mất, biến thành vô cùng kính sợ cùng sùng bái!

Nhưng mà, lúc này mới chỉ là một cái bắt đầu!

Lâm Lạc căn bản không để ý tới năm người khác, chỉ là nhìn chăm chăm vào Tôn gia đại lão ra tay. Tuy sáu người công kích bị Tử Đỉnh suy yếu, nhưng vẫn như cũ có được uy hiếp nhất định, nhưng chỉ cần hắn đem Vạn Mộc Chi Xuân vận chuyển, một chút vết thương nhẹ tự nhiên lập tức khép lại, căn bản không có khả năng vết thương nhỏ tích lũy thành đại thương, cuối cùng ảnh hưởng chiến lực của hắn!

Bành! Bành! Bành!

Sắc mặt Tôn gia đại lão kia vốn là ửng hồng, tiếp theo trở nên trắng bệch, đó là bởi vì mất máu quá nhiều, ngay cả ánh mắt cũng trở nên tan rã!

- Dừng tay! Tôn gia ta nhận bại, từ nay về sau, không hề cùng ngươi là địch!

Tôn gia Tam Trưởng Lão vội vàng lớn tiếng kêu lên. Niết Âm cảnh cường giả là nội tình từng cái gia tộc, như hai cánh tay có thể đếm được, chết mất bất kỳ một cái nào đều không cách nào lường được tổn thất!

- Hừ, ngươi là ai, nói dừng tay liền dừng tay sao!

Lâm Lạc hừ lạnh, ra tay không ngừng, để cho Tôn gia đại lão kia phun liền ba ngụm máu tươi.

- Khốn khiếp, nếu như ngươi dám hành hung, Tôn gia ta nhất định cùng Lâm gia ngươi không chết không ngừng!

Tôn gia Tam Trưởng Lão giận dữ hét.

- Các ngươi những lão gia hỏa này đầu đều hỏng hết rồi sao! Các ngươi có thể giết ta, còn ta thì không được giết các ngươi? Dưới đời này có chuyện tình thiện nghi như vậy sao?

Lâm Lạc giận dữ, bành bành bành, lại xuất liên tục tam kích, Tôn gia đại lão kia đã đến cực hạn, rõ ràng vô lực chống đỡ, lập tức bị kiếm khí của Trảm Nguyệt kiếm đảo qua, cổ họng bị chém đứt, nhưng bên trong lại chảy ra vài giọt máu thấm thương!

Cái đầu này ở trên không trung xẹt qua một đường cong, vừa vụn rơi vào ở bên trong trận doanh Tôn gia, bị Tôn Đông Dương hai tay vừa tiếp xúc bưng lấy, chứng kiến ánh mắt ôm hận không cam lòng của vị gia tộc đại lão này, Tôn Đông Dương chỉ cảm thấy một cổ hàn khí từ đáy lòng bay lên, trải rộng toàn thân, không nhận được run rẩy.

- Lão Thất!

Tôn gia Tam Trưởng Lão kêu to một tiếng, hai mắt đỏ thẫm.

- Muốn giết người, phải có giác ngộ bị người giết!

Lâm Lạc thay đổi mục tiêu, theo dõi đại lão Niết Âm tam trọng thiên của Mộ Dung gia.

- Ta không thích chủ động gây hấn, bất quá, nếu như các ngươi chọc tới trên đầu của ta, ta đây sẽ không để ý đại khai sát giới!

Vẫn như cuồng phong cuốn qua, Lâm Lạc hướng Mộ Dung gia đại lão kia triển khai công kích cuồng bạo!

Vận mệnh đồng dạng cũng rơi vào trên người đại lão Mộ Dung gia kia, mỗi lần cùng Lâm Lạc giao thủ, hắn đều khó chịu đến nổi nôn ra máu!

139. Chương 139: Chém Liên Tục. (2)

Tám gương phía trước, hắn tự nhiên không muốn bước theo gót Tôn gia đại lão kia, thế nhưng mà tốc độ của Lâm Lạc thật sự quá nhanh, hắn căn bản không có khả năng tránh né!

Bành! Bành! Bành!

Hắn liên tiếp lui về phía sau, liên tục thổ huyết, đúng là chỉ có thể trơ mắt mà đợi chết!

Đừng nói người Tôn, Ngô, Mộ Dung gia kinh hãi gần chết, dù là ba trưởng lão Lâm gia cũng trong nội tâm chấn động!

Ai có thể nghĩ đến Lâm Lạc mới vừa vào Niết Âm cảnh thì có uy năng như thế, sinh sôi đánh chết một Đại Năng Giả cùng cảnh giới! Phải biết rõ đạt đến Niết Âm cảnh, dù cho không địch lại cũng có thể chạy xa, nào có như Lâm Lạc, làm cho người ta ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có!

Vừa rồi sáu đại cường giả liên thủ cũng không làm gì được Lâm Lạc, hiện tại đã bị chết một cái, kế tiếp chính là năm đánh một, bốn đánh một... chẳng lẽ sẽ bị Lâm Lạc toàn diệt hay sao?

- Lão tổ...

Mộ Dung Khải đột nhiên toát miệng thét dài, thanh âm phá vỡ hư không, giống như Vạn Thú trỗi lên.

- Không tốt!

Lâm Đa Lộc biến sắc:

- Lâm Lạc, nhanh chóng lui về Lâm gia, Mộ Dung Khải đang triệu hoán Niết Âm Đại viên mãn cảnh tuyệt đỉnh cao thủ của bọn hắn!

Lâm Lạc đằng đằng sát khí, nhưng mà không muốn như vậy bỏ qua:

- Vậy ta trước làm thịt một lão cẩu của Mộ Dung gia đã!

Trận chiến đấu này là Mộ Dung gia khơi mào, đương nhiên cũng phải do máu tươi của bọn hắn đến chung kết! Kỳ thật Lâm Lạc càng muốn giết chính là Mộ Dung Khải, nhưng đối phương đồng dạng có Tam phẩm pháp khí trong tay, lực lượng lại không dưới hắn, giết rất khó khăn!

- Lâm Lạc, hôm nay ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Mộ Dung Khải rút gào nói.

- Nói chuyện hoang đường viễn vông, chờ ta trước tiên đưa một lão cẩu ra nhà của ngươi đi rồi tính tiếp!

Lâm Lạc đuổi sát Mộ Dung gia đại lão không tha, Hỏa Long quyền, Trảm Nguyệt kiếm liên oanh, đưa đối phương vào chỗ không còn lối thoát!

Năm hệ đồng tu, chiến lực vô song!

- Lão phu không cam lòng...

Mộ Dung gia đại lão kia trừng mắt muốn nứt, hắn tu đạo hơn hai trăm năm mới có thành tựu hiện tại, đang nắm quyền, cao cao tại thượng! Vô Giả tu luyện vì cái gì, còn không phải là vì cầu thọ nguyên, vì cầu quyền lực sao?

Hiện tại hắn cái gì cũng đã có, lại bị người sinh sôi gạt bỏ, hắn làm sao có thể cam tâm?

Nhưng không cam lòng thì như thế nào, tên đại lão Tôn gia kia đồng dạng không cam lòng, còn không phải chết rồi sao! Nếu Lâm Lạc không có năm hệ đồng tu, không có Tử Đỉnh, hiện tại người phơi thầy đầy đất chính là hắn!

Nếu là như vậy, hắn hướng ai đi nói không công bình, hắn lại làm sao có thể cam tâm?

Bành! Bành! Bành!

Đại lão Mộ Dung gia kia vừa chiến vừa lùi lại, một đường bỏ ra vô số máu tươi, sẽ chết trong một hai chiêu nữa!

- Tiểu hữu hạ thủ lưu tình!

Một tiếng than nhẹ truyền đến, như là sấm sét cuộn cuộn, chấn động đặc nhân tâm run rẩy.

- Mộ Dung gia lão tổ!

Ba người Lâm Đa Lộc đồng thời biến sắc. Mà đám người Mộ Dung Khải tức thì lộ ra nhe răng cười, lão tổ vừa đến, Lâm Lạc liền chỉ có một con đường chết!

- Hừ!

Lâm Lạc không thèm nhìn chút nào, Trảm Nguyệt kiếm vung lên, vẫn đang hướng Mộ Dung gia đại lão kia bổ tới.

- Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng!

Thanh âm kia lại vang lên, một đạo nhân ảnh cũng bay vút tới, chụp về phía sau lưng Lâm Lạc, muốn vây Tề cứu Triệu.

Lâm Lạc gào to một tiếng, cũng không quay đầu lại chính là một quyền oanh ra sau, tay trái Trảm Nguyệt kiếm vẫn như cũ hướng về Mộ Dung gia đại lão chém tới.

Tiểu tử này điên rồi!

Tất cả đại lão đều là trong nội tâm thầm nghĩ.

Người tới là Mộ Dung gia lão tổ, vài thập niên trước đã đến được Niết Âm Đại viên mãn cảnh, thậm chí có đồn đại nói hắn đã có nửa chân tiến vào Minh Dương cảnh, tuyệt đối là tồn tại Vô Thượng!

Lâm Lạc lại muốn chống lại tuyệt thế cường giả như vậy, đồng thời chém giết một gã Niết Âm cảnh cao thủ khác, cái này chỉ có thể dùng nổi điên để hình dung!

Bành!

Ở bên trong một hồi chớp mắt kịch liệt, Lâm Lạc liền lùi lại bảy bước, sắc mặt một mảnh trắng bệch, mạnh mẽ nhỏ ra một ngụm máu tươi! Nhưng mà, đầu lâu của tên Mộ Dung gia đại lão kia cũng bị gọt bay lên, ở trên không trung xẹt qua một đạo đường cong lặn xuống đất.

Ai cũng thật không ngờ, cho dù Mộ Dung gia Lão tổ ra tay cũng không thể ngăn trở Lâm Lạc!

Ngắn ngủn một nén hương thời gian cũng không đến đã vẫn lạc hai Niết Âm Cảnh cường giả! Trước đó trăm năm, Đại Thông quốc cũng chỉ mất đi một Niết Âm Cảnh cao thủ, hơn nữa còn là thọ nguyên khô cạn mà chết già!

Cái này đối với cả Đại Thông quốc mà nói, thật sự là tổn thất không cách nào đánh giá!

Nhưng hiện tại, không ai sẽ đi suy nghĩ điểm ấy, mà đều dùng ánh mắt tràn ngập sợ hãi nhìn Lâm Lạc. Tuy hắn quả thật bị Mộ Dung gia Lão tổ một kích đả thương, nhưng thụ một kích của Niết Âm Đại Viên Mãn Cảnh cường giả, đồng thời chém giết Niết Âm Cảnh cao thủ khác, đây là hạng cường đại gì?

Ba người Lâm Đa Lộc đều thoát khỏi đối thủ, thành xu thế chân vạc thủ vệ ở bên người Lâm Lạc.

Các đại lão khác cũng không có động thủ, bởi vì Mộ Dung gia Lão tổ ra mặt, hết thảy tự nhiên sẽ nghe sắp xếp của hắn.

Vị Mộ Dung gia Lão tổ này dáng người khôi ngô, đầu đầy tóc trắng, một thân bạch sắc trường bào, rất có loại thể ngoại cao nhân đậm bạc cùng cao nhã. Hai tay của hắn chấp sau lưng, mục quang như kiếm ở trên người Lâm Lạc quét qua, lộ ra một vòng tiểu dung hiền lành nói:

- Oan gia nên giải không nên kết, vấn đề này dừng ở đây, đều trở về đi!

- Lão tổ...

Mộ Dung Khải đâu chịu cam tâm.

Mộ Dung Lão tổ hướng Mộ Dung Khải nhìn thoáng qua, mặc dù không có nói chuyện, nhưng một cỗ áp lực cực lớn làm cho Mộ Dung Khải lập tức đem lời nói còn lại nuốt về trong bụng.

Lâm Đa Lộc còn tưởng rằng sẽ huyết chiến một hồi, kết quả như vậy tự nhiên làm cho hắn mừng rỡ, vội vàng kéo Lâm Lạc nói:

- Đi!

Đoàn người bọn họ đều là như lâm đại địch, sau khi rút lui trăm trượng mới xoay người nhanh chóng rời đi.

- Lão tổ, con ta bị Lâm Lạc tiểu tặc này chém giết, Nguyên Băng lại bị độc thủ, vì cái gì không lưu hắn lại?

Mộ Dung Khải vẫn là nhện không được kêu lên.

Mộ Dung Lão tổ mục quang lành lạnh, nhìn chăm chăm vào địa phương Lâm Lạc biến mất, thật lâu mới nói:

- Lực phòng ngự pháp khí của tiểu tử kia kinh người, lão phu cũng giết không được hắn! Hừ, người hồ đồ, yêu nghiệt như vậy mà không có sớm giết chết, lại cho hắn phát triển đến cảnh giới bậc này!

Mộ Dung Khải lập tức cúi đầu xuống.

Ai có thể nghĩ đến Lâm Lạc ở trong Thượng cổ di tích lượn một vòng, liền đột phá đến Niết Âm Cảnh!

Mộ Dung Lão tổ nghĩ nghĩ nói:

- Trước khi lão phu không có đột phá Minh Dương Cảnh, không cần phải cùng Lâm gia có xung đột! Tiểu nữ nhi của người không phải còn không có thành hôn ư, cùng Lâm Lạc này kết thành quan hệ thông gia, cố gắng lấy Tử Đỉnh tàn phá tới tay! Tàn phá cũng có oai như thế, nhất định là tuyệt thế bảo vật, phải không tiếc bất cứ giá nào đắc thủ!

140. Chương 140: Thanh Danh Vang Dội

Trong nội tâm Mộ Dung Khải biệt khuất muốn thổ huyết! Con của hắn chết ở trong tay Lâm Lạc, bây giờ còn muốn đem nữ nhân đưa cho Lâm Lạc “chà đạp”, làm Hoàng Đế như hắn, coi như là uất ức chưa từng có ai!

Nhưng này là kim khoa ngọc ngôn của Lão tổ gia tộc, hắn ngoại trừ run sợ tuân lệnh ra, căn bản không có tư cách cự tuyệt.

. . .

Lâm Lạc đột nhiên tấn giai Niết Âm Cảnh, cũng cường thế chém giết hai Niết Âm Cảnh đại lão, trong khoảng thời gian ngắn chấn động tất cả thế lực lớn nhỏ Liên thành!

Cái chiến tích này tuy kinh người, nhưng để cho người khủng bố nhất vẫn là tuổi của Lâm Lạc!

Mười tám tuổi Niết Âm Cảnh cường giả!

Cái này đặt ở gia tộc nào cũng là tồn tại cấp bậc đại lão, mà tốc độ tinh tiến của Lâm Lạc nhanh chóng như thế, nói không chừng hai năm nữa sẽ trở thành Lão tổ!

Chỉ cần Lâm Lạc bất tử, như vậy người trẻ tuổi này sẽ có được tiền đồ vô cùng quang minh!

Trong khoảng thời gian ngắn, khách đến Lâm gia như nước thủy triều, tất cả gia tộc lớn nhỏ đều đưa tới lễ vật dày nặng, cung chúc Lâm Lạc đột phá Niết Âm Cảnh. Tuy có thể giao hảo Lâm Lạc hay không là một chuyện khác, nhưng thử nghiệm thoáng cái tổng không có chỗ xấu.

Bên trong Lâm gia cũng gió nổi mây phun, ngay cả Lão tổ cũng bị kinh động xuất quan, cùng Lâm Lạc gặp mặt nói chuyện rất nhiều, lập tức tuyên bố Lâm Lạc là vị Trưởng lão thứ chín của Lâm gia!

Mà chuyện tình phát sanh kế tiếp càng làm cho người trở mắt, Ngô gia, Tôn gia, Mộ Dung gia giống như đều đã quên đại thù cùng Lâm Lạc, đều sai người đến thăm làm mối, muốn cùng Lâm Lạc kết thân!

Tam gia này ra tay, tự nhiên là Liên thành tam mỹ ngoại trừ Lâm Dao Hương ra, sau khi tin tức truyền ra, không biết làm cho nhiều ít nam nhân đỏ mắt đến chết!

Nhưng Lâm Lạc lại một mực cự tuyệt!

Thứ nhất hắn chuyên tâm võ đạo, thứ hai cho dù hắn muốn tìm thê tử, cũng phải là cấp bậc như Nam Nhược Hoa, nhìn Minh Nguyệt trên bầu trời rồi, ánh mắt của hắn tự nhiên cũng cao hơn một đoạn, bọn người Mộ Dung Tiêm Tiêm mỹ là mỹ lệ, lại thiếu một loại khí chất, căn bản không cách nào làm cho hắn động tâm!

Mấy ngày nay, hắn một mực ở trong phòng luyện chế pháp khí.

Tuy hấn vẫn là lính mới trong nghề, nhưng ai bảo trong nạp linh giới nhiều tài liệu a, ở dưới hấn tận tình tiêu xài, cuối cùng cũng luyện chế ra năm pháp khí.

Trong đó một kiện vũ khí, là một cự phủ, hai kiện là phòng ngự, đều là miếng hộ tâm, còn có hai kiện là không gian pháp khí, bị hấn làm thành ngoại hình giới chỉ.

Kỳ thật không gian pháp khí ở chế tác cũng không khó khăn hơn các pháp khí khác, nhưng mà tài liệu yêu cầu lại dị thường trân quý, dùng tích lũy trong nạp linh giới cũng chỉ đủ Lâm Lạc làm ra hai kiện mà thôi.

Hơn nữa, trong không gian mỗi cái giới chỉ bất quá là một trượng.

Không gian pháp khí không gian càng lớn, phải cần tài liệu tự nhiên cũng càng nhiều, pháp trận cũng càng nhiều. So với Tử Đỉnh trước mắt gần trăm trượng không gian, hai cái giới chỉ này căn bản không vào mắt Lâm Lạc!

Hấn tính toán đem một không gian giới chỉ đưa cho Lâm Đa Lộc, dù sao lão nhân đối với hấn thật tình không tệ. Mà cự phủ kia cùng một mặt miếng hộ tâm thì đưa cho Lâm Hải Nguyên, đây là “Người một nhà” chính thức của hấn, miếng hộ tâm thứ hai cùng không gian giới chỉ thì muốn giao cho Lâm Hải Nguyên mang về Bạch Dương trấn cho Lâm Hành Nam.

Lâm Hành Nam đã có một thanh Sương Long Thương, thêm một miếng hộ tâm mà nói, dưới Thanh Huyền cơ bản không có người có thể giết được hấn. Hấn vốn muốn đem nạp linh giới đưa ra ngoài, nhưng ngẫm lại mình cũng cần che dấu Tử Đỉnh đồng dạng có tác dụng Không Gian Dung Khí!

Dù sao, hấn hiện tại ở Đại Thông quốc tuy có thể đi ngang, nhưng thiên hạ to lớn, tồn tại cường đại hơn Niết Âm Cảnh chỗ nào cũng có, nếu biết rõ giá trị của Tử Đỉnh, cam đoan ngay cả Thích Biến Cảnh cường giả cũng sẽ không để ý thể diện đến “thăm” hấn!

Hiện tại Lâm Lạc là Lâm gia Cửu Trưởng lão, muốn gặp Lâm Đa Lộc tự nhiên đơn giản, không cần giống như trước còn phải tầng tầng về phía trên thông báo, hấn trực tiếp đi tới chỗ ở của Lâm Đa Lộc.

- Ân, người tiểu tử này không đi tu luyện, như thế nào chạy đến chỗ lão phu?

Lâm Đa Lộc không khỏi thập phần cảm khái, trước kia Lâm Lạc trong mắt hấn cũng chỉ là người tuổi trẻ tương đối có tiềm lực, nhưng bây giờ đối phương chẳng những có thể cùng hấn bình khởi bình tọa, thậm chí có thực lực đánh chết hấn!

Lâm Lạc mỉm cười, đem một mai không gian giới chỉ đi ra, đưa về phía Lâm Đa Lộc:

- Đây là một chút thành ý của vãn bối, mời Lục Trưởng lão nhận lấy!

Lâm Đa Lộc không khỏi âm thầm gật đầu, Lâm Lạc cũng không có bởi vì thực lực tăng lên mà trở nên tự cao tự đại, cũng chỉ có tâm tính như vậy mới có thể để cho hấn kiên quyết tiến thủ, liên tục đi lên vô đạo đỉnh phong!

Hấn tiếp nhận giới chỉ, cười nói:

- Lão phu đã lớn đến từng này tuổi rồi, còn là lần đầu tiên đeo nhẫn ... ân! Không gian pháp khí!

Lâm Đa Lộc mặt đầy kinh hãi!

Phải biết rằng không gian pháp khí thật là vật trân quý nhất trên đời, cũng không phải nói uy lực như thế nào, mà là ít, thật là ít ỏi! Cho dù Thần quốc thế gia cũng chưa chắc có vài món không gian pháp khí!

Nhưng Lâm Lạc đưa chính là một kiện không gian pháp khí, nhìn bộ dáng tùy ý của hấn, giống như đưa ra ngoài không phải là không gian pháp khí, mà là vật phẩm khắp nơi đều có.

- Tiểu tử này không đem lão phu hù chết thì không chịu bỏ qua sao!

Lâm Đa Lộc tự nhận là đối với Lâm Lạc thần kỳ đã có năng lực miễn dịch không bình thường, nhưng lúc này đây lại bị hung hăng kinh đến một bả!

Hấn mặt mũi tràn đầy không bỏ, thở dài nói:

- Thứ này quá quý trọng, lão phu không dám nhận!

Lâm Lạc nhún miệng cười:

- Lục Trưởng lão, đây là tự mình luyện chế, có thể nói quý trọng hay sao!

- Chính ngươi làm?

Lâm Đa Lộc thiếu chút nữa một ngụm đem đầu lưỡi cắn xuống! Hắn nhìn kỹ, xác thực, chiếc nhẫn kia làm công thật sự là không được tốt lắm, miễn cưỡng có thể xem như cái vòng tròn!

- Ở trong Thượng cổ di tích được đến một quyển luyện khí, trên tay có chút tài liệu, liền làm đi ra!

Lâm Lạc tùy ý nói ra.

Lâm Đa Lộc triệt để hết chỗ nói rồi.

Tiểu tử này chẳng những tu vi tiến cảnh so với yêu nghiệt còn yêu nghiệt, còn biết luyện đan, hiện tại lại luyện khí! Lâm Đa Lộc ngoại trừ khiếp sợ vẫn là khiếp sợ, hơn nửa ngày không có thể nói được lời nào.

- Đã như vậy, lão phu xấu hổ nhận lấy a!

Không gian pháp khí ai không muốn, Lâm Đa Lộc vẫn không thể nào địch nổi hấp dẫn, trong nội tâm càng đối với Lâm Lạc tràn đầy cảm kích, người trẻ tuổi này quả nhiên là có ân tất báo!

Lâm Lạc gật gật đầu, cùng Lâm Đa Lộc nói chuyện phiếm vài câu, hắn mới đứng dậy rời đi, đi ngoại viện tìm Lâm Hải Nguyên. Đã hơn hai tháng, Lâm Hải Nguyên sớm là từ Bạch Dương trấn trở lại a!

Hắn vừa xuất hiện ở trong ngoại viện, phần đông đệ tử đều là cung kính thi lễ, miệng nói Cửu Trưởng lão, trong mắt mỗi người lửa nóng, tràn đầy vẻ sùng bái.

141. Chương 141: Tái Chiến Điền Kỷ Dũng. (1)

Lâm Lạc sáng tạo một đoạn truyền kỳ, dùng mười tám tuổi chỉ linh đột phá Niết Âm Cảnh, trở thành Trưởng lão tuổi trẻ nhất từ trước tới nay của gia tộc, tự nhiên thành mục tiêu cùng thần tượng sùng bái của từng tộc nhân truy đuổi, ai không hy vọng có thể trở thành Lâm Lạc thứ hai!

- Đệ tử gặp qua Cửu Trưởng lão!

Lâm Hải Nguyên cũng tranh thủ thời gian trước từ trong phòng chạy vội ra.

Lâm Lạc tiện tay phát phát:

- Vào nhà nói sau!

Những người khác nhìn xem bóng lưng Lâm Hải Nguyên không khỏi đều là trong nội tâm sinh đổ kị, thầm nghĩ tên kia trèo lên đại thụ Lâm Lạc này, sau này nhất định có thể nhất phi trùng thiên!

- Lâm Lạc, ngươi thật là lợi hại!

Đến trong phòng, Lâm Hải Nguyên liền thanh khen không dứt.

Lâm Lạc mỉm cười nói:

- Ông nội của ta thân thể có khỏe không?

- Gia chủ chẳng những thân thể khỏe mạnh, mà còn đột phá Tiên Thiên Cảnh, bảo ta cho người biết, hết thấy yên tâm!

Lâm Hải Nguyên đầy mặt hồng quang.

- Trước có đan dược từ Bạch Vân Tông lấy được, gia tộc trước mắt lại ra bảy Cương Khí Cảnh, mười sáu Bạo Khí Cảnh cao thủ, hơn nữa đan dược mới mang về, Lâm gia chúng ta nhất định có thể nhanh chóng lớn mạnh!

Lâm Lạc cũng thập phần vui vẻ, đem hai miếng hộ tâm, một thanh cự phủ cùng một giới chỉ lấy đi ra nói:

- Người trở lại Bạch Dương trấn một chuyến, đem cái giới chỉ, còn có miếng hộ tâm này giao cho gia gia ta. Còn thanh cự phủ cùng một miếng hộ tâm khác là cho người, những cái này là nhất phẩm pháp khí, chờ sau khi các người tiến nhập Thanh Huyền Cảnh, ta mới có thể chế tác nhị phẩm pháp khí cho các người!

Lâm Hải Nguyên như đang ở trong mộng, đây chính là pháp khí a, hàng tỉ lượng Hoàng kim mới khả năng mua được một thanh pháp khí, trước mắt vậy mà hắn cầm mấy vật, trong đó hắn có tới hai cái! Hắn cũng có loại cảm giác nhiệt huyết choáng váng rồi.

Bởi vì đối luyện khí tạm thời rất có hứng thú, Lâm Lạc bắt đầu thử nghiệm luyện chế nhị phẩm, thậm chí tam phẩm, tứ phẩm pháp khí.

Bất quá, mặc dù hắn ở trong Thượng cổ di tích được đến rất nhiều tài liệu, nhưng mà không chịu nổi tiêu xài như vậy, lúc hắn có thể luyện chế tam phẩm pháp khí, tài liệu trong Tử Đỉnh cũng bị tiêu hao được thất thất bát bát.

Tuy hắn tiêu hao tài liệu đủ để chế ra chừng trăm kiện pháp khí, nhưng bởi vì hắn là “lính mới”, chính thức chế thành là không quá bảy kiện mà thôi. Trong đó năm kiện là nhị phẩm, hai kiện là tam phẩm, về phần tứ phẩm pháp khí đã không có tài liệu cung ứng hắn luyện tập.

Bất quá Lâm Lạc cũng không để ý, với mình mà nói luyện đan luyện khí cũng chỉ là thủ đoạn hắn đạt được tiền tài, mục tiêu cuối cùng nhất vẫn là mua sắm bảo vật có được Ngũ hành tinh hoa, thực lực tăng lên mới là hắn coi trọng nhất!

Hắn nghĩ nghĩ, đưa một kiện Tử Tầm Ti Vũ Sam cho Lâm Dao Hương, đây là một kiện pháp khí nhị phẩm phòng ngự. Cũng không phải là hắn đối với Lâm Dao Hương có ý gì, mà chỉ xem nàng là bằng hữu, xuất phát từ hữu tình mà thôi.

Nhưng hắn là nghĩ như vậy, người khác lại không cho là như vậy, nhị phẩm pháp khí trân quý hạng gì, rõ ràng lấy ra tặng người? Nhất định là Lâm Lạc đối với người ta có ý nghĩ gì! Trong khoảng thời gian ngắn, Lâm gia cao thấp đều thịnh truyền tân tấn Cửu Trưởng lão cùng Lâm Dao Hương có tình cảm, truyền đến xôn xao.

Lâm Lạc cũng không để ý tới cái này, đem sáu kiện pháp khí còn lại cất vào nạp linh giới, hắn đi tới Dịch Thuận đấu giá hội, tính toán đem vài món pháp khí này đấu giá đi ra ngoài.

Tô Mị đối với hắn ngược lại là rất xem trọng, tự mình ra mặt tiếp đãi hắn.

- Ngốc tử, gần đây người rất nổi danh a, bản cô nương nghe nói rất nhiều người thậm chí muốn đem nữ nhân gả cho người!

Tô Mị mị nhãn ngập nước phiêu phiêu, một bên dùng thức ăn gì đó hấp dẫn Ngân Mang, làm tiểu tử kia nước miếng chảy đầy đất, không nhìn được hướng Tô Mị bò đi tới.

Lâm Lạc chẳng muốn cùng nàng nhiều lời, từ trong nạp linh giới lấy ra sáu kiện pháp khí nói:

- Những vật này giúp ta đấu giá một chút!

- Di, pháp khí? Nhiều như vậy!

Tô Mị hơi kinh hãi, ánh mắt nhìn về phía giới chỉ trên tay Lâm Lạc.

- Không gian pháp khí?

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng:

- Gần đây đang học luyện khí!

Tô Mị hai mắt khê đảo, tiểu tử này nói được thật sự là thoải mái! Có thể luyện khí không phải chuyện dễ dàng như vậy, không có thiên phú phương diện này chính là đầu nhập tinh lực cả đời cũng mơ tưởng làm ra đến một kiện a!

Hơn nữa bởi vì luyện khí quá khó, nên Luyện Khí Sư rất ít, toàn bộ nắm giữ ở trên tay vài đại gia tộc Thượng Nguyên quốc! Tiểu tử này từ nơi nào học được phương pháp luyện khí?

Chẳng lẽ là từ bên trong Thượng cổ di tích?

Tuy tứ đại gia tộc đem bí mật Thượng cổ di tích thủ hộ rất khá, nhưng không biết cái này ở trước mặt đại gia tộc chính thức căn bản không phải bí mật! Chỉ là tứ đại gia tộc cũng không biết, Thượng cổ di tích giống như vậy trên đại lục có rất nhiều rất nhiều!

Hơn nữa Thượng cổ di tích cũng chia làm rất nhiều loại, có tương đối thấp kém, có thì là ngay cả Thích Biến Cảnh cường giả đi vào cũng gặp được nguy hiểm!

Tuy tu vi Tô Mị thấp, nhưng ở Tô gia địa vị lại không thấp, biết rõ rất nhiều chuyện tình bí ẩn, lập tức đoán được luyện khí thuật của Lâm Lạc là được từ Đại Thông quốc Thượng cổ di tích!

- Nếu là như vậy mà nói, gia tộc tựa hồ có chút xem thường cái di tích này! Cái ngốc tử này ngăn ngừa hai tháng liền từ Tiên Thiên Cảnh đột phá đến Niết Âm Cảnh, còn chiếm được luyện khí chỉ pháp, ngược lại có giá trị tiến vào điều tra thoáng một chút! Bất quá, cái này chỉ sợ phải đợi 10 năm thời gian, di tích mới có thể lần nữa mở ra!

Tô Mị xem xét từng kiện từng kiện pháp khí, sau đó lộ ra vẻ hèn mọn:

- Thật khó xem!

Sắc mặt Lâm Lạc hơi có chút hiện hồng, hắn đối với miêu tả ngoại hình thật sự không có tiến bộ gì, vài thanh đao kiếm còn miễn cưỡng có thể nhìn ra ngoại hình. Đương nhiên, pháp khí trọng yếu nhất vẫn là uy năng thực tế có thể phát huy, kỳ thật hắn rất muốn đem tất cả vũ khí đều đúc thành hình côn, như vậy đối với hắn mà nói là đơn giản nhất. . .

Tô Mị đột nhiên dừng động tác lại, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Lạc:

- Trước ngươi có đem pháp khí đưa cho nữ nhân ngực lép kia hay không?

- Ngực lép. . .

Khóe miệng Lâm Lạc co gập một chút, biết rõ nàng là đang nói Lâm Dao Hương, hắn cũng không còn để ý nói:

- Cho nàng một kiện Tử Tầm Ti Vũ Sam! Ân, cái này mắc mớ gì tới ngươi?

Tô Mị hừ một tiếng nói:

- Vậy ngươi cũng phải đưa một kiện pháp khí cho ta!

- Lăn, ngươi không cần phải cố tình gây sự như vậy, một kiện pháp khí ít nhất giá trị vài ức lượng hoàng kim, ngươi cái gian thương này không khỏi cũng quá lòng dạ hiểm độc đi!

- Không trông nom, bản cô nương như thế nào có thể bại bởi nữ nhân ngực lép kia, ta cũng muốn!

Tô Mị đùa giỡn lên vô lại.

142. Chương 142: Tái Chiến Điền Kỷ Dũng. (2)

Lâm Lạc đối với nàng quần chặt là lòng còn sợ hãi, đầu hắn lớn một hồi, trầm nghĩ một kiện pháp khí ít nhất có thể bán vài ức lượng hoàng kim, cho dù thiếu một vật hắn ở trong ngắn hạn cũng sẽ không thiếu tiền, liền mặt đen lên nhẹ gật đầu.

Lúc này Tô Mị mới chuyển giận làm vui, mục quang đảo mắt, kiều mỵ nói:

- Thối tiểu tử, đối với bản cô nương tốt như vậy, có phải là muốn đánh chủ ý gì hay không?

Lâm Lạc đầu đầy hắc tuyến, nữ nhân này chân trước đòi đi hắn một kiện pháp khí, chân sau lại bắt đầu tự kỷ lên, thật đúng là cực phẩm!

- Tô Mị...

Đúng lúc này, Điền Kỷ Dững lại xông vào, nguyên lai biểu lộ trong sáng, nhưng nhìn đến Lâm Lạc lập tức trở nên âm trầm lên:

- Lại là người!

- Họ Điền, da mặt của người như thế nào dày như vậy, bản cô nương không phải nói bảo người lăn đi sao!

Tô Mị lập tức nhảy dựng lên, chỉ vào Điền Kỷ Dững sắc giọng. Mà Ngân Mang cũng nhận ra người này chính là người trước đã từng đả thương Lâm Lạc, ở trên bàn đứng người dậy, huy động chân trước đối với Điền Kỷ Dững một phen chi nha chi nha gọi bậy.

Da mặt của Điền Kỷ Dững xác thực rất dày, như không có nghe được Tô Mị nói, ánh mắt hung dữ nhìn Lâm Lạc, chỉ một ngón tay:

- Ta đã cảnh cáo người, không cho phép tiếp cận Tô Mị, người đây là đang tự mình muốn chết!

Hắn tay phải vung lên, một đại thủ thanh sắc lập tức trống rỗng xuất hiện, hướng về Lâm Lạc bóp tới.

Trước sau bá đạo như một!

Đáng tiếc, hiện tại Lâm Lạc đã là Niết Âm Cảnh cao thủ!

Lâm Lạc đối với người này là cực kỳ chán ghét, cười nhạt một tiếng, hắn nâng quyền đón chào.

Bùm!

Hai cổ lực lượng chạm vào nhau, kinh khí bốn phía, nhưng lan đến gần bên người Tô Mị, lại bị một đạo kim quang ngăn cản, nòng ngay cả một sợi tóc cũng không có động.

- Thối tiểu tử, người vậy mà thực sự đạt đến Niết Âm Cảnh!

Điền Kỷ Dững hừ lạnh một tiếng.

- Ngay cả như vậy, người cũng chỉ có một đường chết!

Lâm Lạc mục quang rét lạnh, Điền Kỷ Dững ngang ngược bá đạo đã khơi dậy chân hỏa của hắn, hắn gầm lên một tiếng, hướng đối phương nhanh chóng mà đi, Ngũ hành chi lực cộng chuyển, một quyền oanh đi ra ngoài.

Điền Kỷ Dững nâng chưởng đón chào, lúc này đây thật là quyền chưởng trực tiếp tấn công, lực lượng va đập càng lớn!

Bùm!

Điền Kỷ Dững bị lực lượng cường đại ngành sanh oanh bay, thân thể đem vách tường phá khai một lỗ thủng cực lớn, trực tiếp ngã bay đi ra ngoài, rơi thẳng đến dưới lầu, một đường lại đụng ngã vô số cây cối hoa cỏ.

Lâm Lạc đứng ở chỗ động khẩu phá vỡ, nhìn Điền Kỷ Dững lộ ra một ánh mắt khinh miệt.

- Hỗn đản!

Điền Kỷ Dững đỏ bừng cả khuôn mặt, tựa hồ không cách nào tiếp nhận chuyện tình mình không địch lại Lâm Lạc, tu vi của hắn là Niết Âm tứ trọng thiên, tự nhiên không địch lại Lâm Lạc Ngũ Hành công pháp tề chuyển.

Hắn hằm hằm nhìn Lâm Lạc một hồi, một đạo ô quang từ lồng ngực của hắn tuôn ra, hóa thành một kiện khôi giáp mặc trên người, trong tay cũng nhiều một thanh trường kiếm.

- Giáo huấn hắn một chút là được rồi, bắt quá không cần phải giết hắn, nếu không. . . gia tộc bọn họ có Thích Biến Cảnh cường giả, người có thể lưu lạc chân trời góc biển, nhưng gia tộc của người lại không được?

Tô Mị hướng Lâm Lạc khuyên giải nói.

Lâm Lạc thu sát khí vào, tuy hắn chán ghét người này, nhưng không thể không thừa nhận thực lực của mình vẫn là không đủ, đừng nói Thích Biến Cảnh cường giả, chỉ là Minh Dương Cảnh cao thủ cũng có thể thoải mái chém giết hắn!

Hắn không phải người cô đơn, có lẽ Liên thành Lâm gia hắn còn không có cảm tình gì, nhưng Bạch Dương trấn Lâm gia hắn lại không thể không để ý!

Bất quá, tuy không thể giết Điền Kỳ Dũng, nhưng đánh một chiêu lại không có vấn đề! Tên kia càng là tâm cao khí ngạo, lại càng sẽ nghĩ tự mình báo thù, mà không mượn lực lượng của gia tộc!

- Đi tìm chết!

Điền Kỳ Dũng tay cầm trường kiếm, hướng về Lâm Lạc một lần nữa giết tới, khôi giáp trên người phát ra quang mang kim hoàng sắc, nhìn về phía trên thân uy lẫm lẫm.

Lâm Lạc đồng dạng té ra Trảm Nguyệt Kiếm, không chút nào yếu thế hướng về phía Điền Kỳ Dũng đón đánh mà đi.

Đinh đinh đinh đinh!

Hai người triển khai giao phong mãnh liệt, thi triển tất cả có khả năng, hết sức hoa lệ.

Ở bên người Tô Mị, hai lão nhân áo xám trống rỗng xuất hiện, chú mục hai người kịch chiến phía dưới, đều lộ ra một vẻ ngạc nhiên.

- Đại Thông quốc cũng có thể xuất hiện nhân tài như vậy, thật sự là không thể tưởng tượng nổi!

Một lão giả áo xám nói ra.

- Xem ra, cũng không thể khinh thường người trong thiên hạ!

Tô Mị ôm Ngân Mang, tiểu đông tây đối với Điền Kỳ Dũng giương nanh múa vuốt, trong miệng lại xèo xèo nha nha gọi bầy, một bộ tức giận vô cùng, làm Tô Mị mừng rỡ, đối với tình hình chiến đấu phía dưới lại hào hứng không nhiều.

Lâm Lạc càng đánh càng hăng, tay trái kiếm, tay phải quyền, đem chiến lực phát huy đến mức tận cùng, ở mặt trên hoàn toàn ngăn chặn Điền Kỳ Dũng.

Sắc mặt Điền Kỳ Dũng càng ngày càng khó coi, đột nhiên kêu to một tiếng quát:

- Huyết Ảnh Thiên Sát!

Một đạo huyết quang đột nhiên từ mi tâm của hắn phát ra, vô cùng nhanh bay đi, trong huyết quang lại có vô số mặt người khóc thét, quỷ dị vô cùng!

Lâm Lạc theo bản năng cảm thấy một cổ nguy cơ, bèn bộn tâm niệm vừa động, đem Tử Đỉnh té ra, ông ông một cái, trong đỉnh rủ xuống nghìn vạn đạo tử khí, đem Lâm Lạc bao quanh bảo vệ.

Bùm!

Đạo huyết quang kia đánh vào phía trên tử khí, cho dù Tử Đỉnh hấp thu mất đại bộ phận phần lực lượng, nhưng dư kinh vẫn để cho Lâm Lạc lùi lại bảy bước, ngực như sôi, khó chịu nói không nên lời.

Đây là hạng bí thuật gì, vậy mà làm cho Điền Kỳ Dũng phát huy ra lực lượng ít nhất gấp bốn năm lần!

- Huyết Ảnh Thiên Sát, Điền gia bí thuật, có thể làm cho võ giả cao nhất phát huy ra thập bội lực lượng bản thân!

Thanh âm vũ mị tận xương của Tô Mị từ trên lầu truyền xuống.

- Bất quá hắn nhiều nhất chỉ có thể phát huy ra năm thành uy lực!

Điền Kỳ Dũng nguyên bản sắc mặt khó coi càng biểu hiện dữ tợn, bị một nữ nhân ngưỡng mộ trong lòng đánh giá như vậy, hắn đương nhiên sẽ không thoải mái. Nhưng hắn vẫn đem cổ tức giận này toàn bộ vung đến trên người Lâm Lạc, xoạt xoạt xoạt, trong mi tâm liên tiếp phát ra từng đạo ô quang, hướng về Lâm Lạc kích xạ mà đi.

Tử Đỉnh treo trên đầu Lâm Lạc, tay trái Trảm Nguyệt Kiếm lay động như rồng, hữu quyền oanh ra từng đạo hỏa long, Phù Ảnh Thuật triển khai, thân hình ở dưới Tật Phong Ngoa gia trì chớp động như bay, không chút nào sợ hãi.

Tuy bí thuật này của Điền Kỷ Dũng cường hoành, nhưng bí thuật cũng không cách nào dùng liên tục!

Huyết Ảnh Thiên Sát xác thực uy lực cường đại, nhưng tiêu hao đối với Điền Kỷ Dũng cũng không phải lớn bình thường! Công lâu không được, sắc mặt Điền Kỷ Dũng bắt đầu trở nên trắng, tần suất công kích cũng dần dần trở nên chậm lại.

Lâm Lạc dùng Phù Ảnh Thuật né tránh, song phương lực lượng tiêu hao căn bản không cùng một cấp bậc, chiến đến một nén hương thời gian, hắn đã ổn chiếm thượng phong, liên tiếp chém ra từng đạo hỏa quyền, oanh Điền Kỷ Dũng liên tục lui về phía sau.

143. Chương 143: Phú Khả Địch Quốc. (1)

Lực lượng Pháp khí cũng không phải vô cùng vô tận, ở dưới Lâm Lạc không ngừng oanh kích, khôi giáp của Điền Kỷ Dũng cũng chậm chậm mất đi hào quang, càng ngày càng biểu hiện ảm đạm.

- Cút cho ta!

Lâm Lạc oanh ra một quyền, thẳng phá phòng ngự của đối phương, đánh vào trên mặt Điền Kỷ Dũng.

- A...

Điền Kỷ Dũng hét thảm một tiếng, cả người bị đánh bay, ở giữa không trung xẹt qua một đạo đường cong, nặng nề mà đâm vào trên một vách tường, lại lần nữa oanh ra một lỗ thủng.

Hắn lung la lung lay đứng lên, hung hăng nhìn Lâm Lạc một hồi, đột nhiên quay đầu bước đi.

Lâm Lạc đề xuống xung động đuổi theo bỏ một kiếm, thần sắc nghiêm nghị.

- Không cần phải khó chịu như vậy, cho dù ngươi thực bất cứ giá nào cũng giết không được hắn!

Tô Mị chẳng biết lúc nào đã đi tới bên người.

- Thân là Điền gia đệ tử, khẳng định có bảo vật hộ thân, tựa như trên người của ta có ba đạo cấm phù, một khi gặp được nguy hiểm tánh mạng sẽ tự động xuất hiện, đánh ra một kích toàn lực tương đương với Thích Biến Cảnh cường giả!

Lâm Lạc không khỏi biến sắc, một kích toàn lực của Thích Biến Cảnh cường giả cho dù có Tử Đỉnh thủ hộ, bộ phận lực lượng tràn tới này cũng đủ để đánh chết hắn vài lần! Đây chính là nội tình của đại gia tộc!

Bất quá, sát khí trong lòng Lâm Lạc lại không có bởi vậy mà tiêu tán, hắn không có giết Điền Kỷ Dũng còn có một bộ phận nguyên nhân là rất lớn bởi vì Tô Mị! Ở trước mặt nàng giết Điền Kỷ Dũng, chẳng khác nào đem tay cầm của mình giao cho nàng, Lâm Lạc cũng không muốn bởi vậy mà bị nàng vợ vét tài sản!

Bất được cơ hội, sau đó có thể vụng trộm làm thịt Điền Kỷ Dũng! Trực tiếp giết không được mà nói, vậy thì ném hắn từ trên núi xuống vực sâu, hoặc là ném vào hổ phân, nhìn hắn có chết hay không!

Lâm Lạc cũng không phải người hiền lành, người khác muốn giết hắn, vậy hắn tự nhiên sẽ phản kích!

. . .

Địch Thuận đầu giá hội muốn đầu giá vài món pháp khí, tin tức này truyền ra lập tức chấn động tất cả gia tộc lớn nhỏ Liên thành, mà thời điểm biết được vài món pháp khí này là Lâm Lạc tự tay chế thành, cũng đưa tới rung động vô cùng!

Tiểu tử này chẳng những công lực tinh tiến nghịch thiên, mà còn biết luyện đan, chế khí, đây quả thực là tồn tại yêu nghiệt!

Trước đầu giá vài ngày, người hướng Lâm gia cầu hôn là đập phá cánh cửa! Đại bộ phận người biết gia tộc mình mua không nổi pháp khí, nếu có thể dùng nữ nhân, cháu gái, chất nữ các loại để đổi mà nói, này không cần phải tốn tiền a!

Đối với loại người này, Lâm Lạc tự nhiên là từ chối ở ngoài.

Ngày đấu giá, Lâm Lạc bị Tô Mị kéo tới phòng chuyên dụng ngồi cùng với nàng.

- Điền Kỷ Dũng trở về Càn Nguyên quốc, bảo là muốn toàn lực đột phá, sau khi đánh thắng người mới có thể tiếp tục truy cầu ta!

Tô Mị lúm đồng tiền như hoa, phong tình vạn chủng nói:

- Người kia giống như là ruồi bọ đáng ghét, thật muốn một cái tát chụp chết hắn! Nên người nhất định không thể thua hắn, ta sẽ không cần lại tiếp tục bị hắn dây dưa!

Lâm Lạc đối với nàng nhìn lướt qua, không nói gì. Hắn sẽ cùng Điền Kỷ Dũng kết thù, một mặt là bởi vì bản thân Điền Kỷ Dũng ngang ngược kiêu ngạo, về phương diện khác cũng là bởi vì Tô Mị nàng, nếu không có ngòi nổ này mà nói, Điền Kỷ Dũng cũng không phải chó điên, chứng kiến người liên muốn xông lên cắn hai cái!

Đấu giá hội rất nhanh ở dưới sự chủ trì của Mã Lập Văn bắt đầu, vài món vật phẩm đấu giá thoáng làm bầu không khí sinh động, sau đó là tiến vào mục chính, một kiện nhị phẩm pháp khí do Lâm Lạc chế tác bị đưa đi lên.

- Thanh Tinh Vân Trảm Thiên Kiếm này chính là Lâm Lạc đại sư chế tác, nhị phẩm pháp khí, mặc dù không có công hiệu đặc thù, nhưng có thể tăng lên lưỡng trọng thiên uy năng của võ giả Tiên Thiên Cảnh trở lên, là tuyệt thế bảo vật hiếm có! Hiện tại bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm là một ức lượng hoàng kim, mỗi lần tăng giá không được ít hơn một ngàn vạn lượng Hoàng Kim!

Lâm Lạc không khỏi đỏ mồ hôi, nhìn về phía Tô Mị nói:

- Tinh Vân Trảm Thiên Kiếm?

Hắn cũng không có đặt tên cho những pháp khí này là gì a.

- Danh tự càng uy phong, người khác càng chịu bỏ tiền, người thật ngốc!

Tô Mị trả lời tràn đầy gian thương vị.

- Đây là kiếm sao? Ta thấy thế nào càng giống đao hơn!

Người phía dưới nhìn xem thanh pháp khí bày ở trên bàn kia, không khỏi phát ra nghi vấn.

- Ta nhìn là xà khúc kiếm!

- Rõ ràng là cây côn!

- Lâm Lạc đại sư không hổ là cao thủ, làm pháp khí cũng muốn nổi bật, thật là làm cho người không thể không bội phục!

- Đúng vậy a, cũng chỉ có Lâm Lạc đại sư mới có thể không đi đường tầm thường, sau này nhất định có thể tạo được một lưu phái!

Dần dần, luận điệu của tất cả mọi người đều là nhất trí thiên hướng Lâm Lạc, cho rằng Lâm Lạc là cố ý đem pháp khí làm ra hình như vậy, cho thấy phong cách độc hữu!

- Ha ha ha...

Tô Mị đã cười đến bỏ nhào ở trên giường êm, không ngừng lấy tay đánh lên giường, ngay cả nước mắt cũng chảy ra.

- Chết cười ta! Chết cười ta! Nếu như ta đi nói cho bọn hắn biết, cái gọi là đại sư này căn bản chính là mỹ hình ngu ngốc mà nói, không biết bọn họ sẽ biểu lộ như thế nào!

Lâm Lạc thì là khóe miệng co giật, hận không thể đánh vào mông nàng mấy cái, làm cho nàng đình chỉ tiếng cười đáng ghét này.

Ngân Mang thì không có tim không có phổi ở trên giường êm bưng lấy một cái đùi gà cắn ăn, nó hiện tại đã bị Tô Mị đón mua, chỉ cần đổi phương đưa ra đồ ăn là tự động “bội phản” Lâm Lạc, tất nhiên sau khi ăn no lại không thèm nghĩa tới nàng.

Sau một phen ca ngợi, mọi người đều bắt đầu ra giá.

Lúc trước một kiện nhất phẩm pháp khí đã có thể đánh ra chín ức lượng hoàng kim, huống chi bây giờ là nhị phẩm pháp khí ! Cuối cùng, thanh Tinh Vân Trảm Thiên Kiếm này bị mua với giá mười hai ức lượng hoàng kim.

Đáng tiếc, Lâm Lạc một đường xem xuống, lại thấy chung không có thấy bảo vật Ngũ hành tinh hoa gì, hoặc là tài liệu trân quý có thể dùng để luyện khí.

Vài món pháp khí này cũng không có ở trong cùng một ngày đem bán, theo như Tô Mị thuyết pháp là như thế này bán không ra giá cả cao nhất, bởi vậy cách vài ngày mới bán một kiện.

Năm kiện pháp khí chia làm nửa tháng đấu giá, cuối cùng hai kiện tam phẩm pháp khí thậm chí phân biệt bán ra 200 cùng 220 vạn lượng hoàng kim! Kỳ thật cả Đại Thông quốc hết cũng cầm không ra nhiều Hoàng Kim như vậy, nhưng kim phiếu liên giải quyết vấn đề, đây là Dịch Thuận tiền trang phát hành, có thể ở Càn Nguyên quốc cùng với tất cả Thượng Nguyên quốc, Trung Nguyên quốc, Hạ Nguyên quốc phụ thuộc nó tự do trao đổi!

Lâm Lạc không khỏi âm thầm lú lừ, Tô gia này thật đúng là có tiền, tiền trang trải rộng một phần ba đại lục! Phải biết rằng chỉ là Đại Thông quốc đã có trên trăm triệu người, hơn nữa Đại Thông quốc vẫn chỉ là Hạ Nguyên quốc, hoàn toàn là tiểu quốc, Càn Nguyên quốc này cùng tất cả nước phụ thuộc cộng lại có bao nhiêu nhân khẩu? Vài chục tỷ cũng chỉ là bảo thủ phòng chừng!

144. Chương 144: Phú Khả Dịch Quốc. (2)

Năm kiện pháp khí tuy toàn bộ đấu giá đi ra ngoài, nhưng dẫn dắt lên oanh động lại xa xa không có chấm dứt. Cái này mật ít ruồi nhiều, tuyệt đại đa số gia tộc đều không có thể mua được, đều hi vọng Lâm Lạc có thể luyện chế vài món pháp khí đi ra bán.

Nhưng đúng vào lúc này, một tin tức kinh người đột nhiên truyền ra, làm cho tất cả mọi người hưng phấn lên!

Một tòa phủ đệ của Thích Biến Cảnh cường giả khi còn sống bị phát hiện !

Nghe nói vị Thích Biến Cảnh cường giả này được xưng là Âm Huyết Ma Quân, khi còn sống giết người thành tánh, cướp đoạt vô số! Những thứ khác không nói, chỉ là Thích Biến Cảnh cường giả nhất định sẽ có ít nhất là Cửu phẩm công pháp lưu truyền xuống?

Cửu phẩm công pháp, ý nghĩa có thể tu luyện tới Thiên Hợp Cảnh! Nếu có cơ duyên nghịch thiên gì, nói không chừng còn có thể trở thành Thích Biến Cảnh cường giả, vậy thì thực sự có thể hùng bá một phương, xưng tôn đương thời!

Hơn nữa, Âm Huyết Ma Quân khi còn sống đánh cướp vô số, nghe nói những trân bảo này toàn bộ đều lưu tại phủ đệ của hắn! Có thể được một Thích Biến Cảnh cường giả coi trọng, lại sẽ là bảo vật như thế nào, tùy tiện ném đi ra cũng đủ làm cho Thiên Hợp Cảnh cường giả đoạt phá đầu !

Phủ đệ của Âm Huyết Ma Quân là một gia tộc ở Thổ Điện quốc phát hiện, nguyên vốn phải là một chuyện bí ẩn, nhưng gia tộc lại ra một phản đồ, đem chuyện này trắng trợn nói ra!

Ngay từ đầu vẫn chưa có người nào tin tưởng, nhưng luôn luôn có người tò mò, kết quả tin tức này một truyền mười, mười truyền một trăm, chẳng những mọi người Thổ Điện quốc đều biết, ngay cả Đại Thông quốc cũng nhận được tin tức!

Thời điểm Lâm Lạc nhận được tin tức, là đang bị Tô Mị cuốn lấy nhứt đầu, nghe được Đại Trưởng lão ời liền vội vàng nhảy lên, hừ hừ hừ chạy mất dạng, tức giận đến Tô Mị oa oa kêu to, không khỏi cảm thấy mình là mị lực giảm xuống chứ.

Khi Lâm Lạc đi đến trong phòng Đại Trưởng lão, bảy vị Trưởng lão khác đã toàn bộ đến đông đủ. Đại Trưởng lão Lâm Mạc Sâm đi thẳng vào vấn đề, đem phủ đệ của Âm Huyết Ma Quân khi còn sống bị phát hiện nói ra.

Lâm Sương Hoa là nữ tính duy nhất trong phòng, tâm tư cũng càng cẩn thận nói:

- Thực sự có thể xác định là phủ đệ của Âm Huyết Ma Quân sao?
- Có người xâm nhập qua ngoài phủ, đã lấy được một ít đan dược tứ phẩm còn có một chút tài liệu trân quý, nhưng phủ đệ chính thức đã có cấm chế bảo vệ, từng đem một tên Minh Dương Cảnh cường giả sinh sinh gạt bỏ!

Lâm Mạc Sâm nhàn nhạt nói ra.

Mọi người không khỏi lú lẫm, Minh Dương Cảnh cường giả cũng bị cấm chế tàn phá, lại hướng chỉ là bọn hắn?

- Đã như vậy, chúng ta đây chỉ có thể duy trì nhìn xem mà thôi!

Lâm Mạc Sâm lắc đầu nói:

- Nghe nói uy lực cấm chế đang liên tục yếu bớt, khả năng tuế nguyệt quá lâu, cấm chế chậm rãi mất đi hiệu lực, phủ đệ mới có thể xuất hiện! Có tin tức nói, cấm chế khả năng trong vòng một tháng sẽ toàn bộ biến mất, đến lúc đó, ai cũng có thể tiến vào phủ đệ!

Lâm Đa Lộc lập tức hiện ra vẻ hưng phấn:

- Đây chính là một hồi đại kỳ ngộ, dù là chỉ là được đến một quyền pháp quyết ngũ phẩm, gia tộc cũng sẽ trường thịnh không suy!
- Bất quá, tin tức truyền được xa như vậy, chỉ sợ chẳng những là chúng ta, ngay cả chút ít gia tộc của Trung Nguyên quốc cũng được đến tin tức, tùy tiện phái ra một Minh Dương Cảnh cao thủ, chúng ta cũng chỉ có phần nhượng bộ lui binh!

Lâm Mạc Sâm gật đầu:

- Nên chỉ có Lâm gia chúng ta là lẻ loi khó chống, vài lão bất tử của Tôn, Ngô, Mộ Dung tam gia phát tin tức cho lão phu, muốn tứ đại gia tộc liên thủ cùng tiến cùng lui, lão phu đã đáp ứng !

Tất cả mọi người là không có dị thanh, ở phương diện đối ngoại, tứ đại gia tộc từ trước đến nay đều là đoàn kết nhất trí, điểm này mấy trăm năm cũng không có thay đổi qua.

- Sau khi mấy người chúng ta thương nghị, quyết định mỗi gia tộc ra hai người, khuya hôm nay liền xuất phát!

Lâm Mạc Sâm tiếp tục nói.

- Lão phu quyết định, nhân tuyển Lâm gia là lão phu cùng Lâm Lạc!

Hai người này đại biểu Lâm gia xuất chinh, tất cả mọi người không hề dị nghị.

Lâm Mạc Sâm cũng không cần nói, Niết Âm Đại Viên Mãn Cảnh tu vi, là Lão tổ gia tộc, đệ nhất cao thủ! Mà Lâm Lạc tuy tu vi chỉ có Niết Âm nhất trọng thiên, nhưng chiến lực lại có thể so với Niết Âm ngũ trọng thiên, mà bảo vật được từ Thượng cổ di tích lại có uy năng phòng ngự khủng bố, có thể nói cao thủ thứ hai của gia tộc!

Sau khi thương nghị quyết định, Lâm Mạc Sâm mang theo Lâm Lạc lập tức xuất phát, đi đến một cái tửu lâu bên ngoài Liên thành, hội hợp sáu gã cường giả Tôn, Ngô, Mộ Dung tam gia!

Việc này quan hệ quá lớn, tam gia Lão tổ đều là tự thân xuất mã, tự nhiên là sợ sau khi thực sự đến bảo vật, lực lượng của gia tộc không đủ phân không đến một chén canh! Tôn gia lão gia Tôn Tư Xa, Ngô gia

Lão tổ Ngô Dương, Mộ Dung gia Lão tổ Mộ Dung Thiên, tu vi đều là Niết Âm Đại Viên Mãn Cảnh, thậm chí nửa bước đã bước vào Minh Dương Cảnh, ần ần sẽ toát ra khí tức cao hơn Niết Âm Cảnh!

Mộ Dung Thiên chứng kiến Lâm Lạc, xoay chuyển ánh mắt, trong ánh mắt hiện lên một vẻ phức tạp, cũng không nói lời nào. May mắn Mộ Dung Khải chưa có tới, bằng không nói không chừng sẽ lập tức đánh nhau.

- Phủ đệ Âm Huyết Ma Quân quan hệ quá nhiều, chúng ta lập tức xuất phát!

- Phải!

Tám người đi đường suốt đêm, hướng về Thổ Điện quốc tiến đến. Bọn họ đều là Niết Âm Cảnh cường giả, tốc độ tiến lên này sao mà cực nhanh, ngắn ngủn hai ngày sau đó, bọn họ đã tiến vào Nam Hoang sa mạc, sau khi xuyên qua có thể tiến vào Thổ Điện quốc.

Nam Hoang sa mạc đối với võ giả bình thường mà nói là nguy cơ trùng trùng, nhưng trong mắt Niết Âm Cảnh cường giả, cái này cùng hậu hoa viên nhà mình kỳ thật cũng không có gì khác nhau, chỉ để ý nhàn nhã dạo chơi.

Lâm Lạc nghĩ đến mấy tháng trước mình còn từng dùng thân phận Hậu Thiên vũ giả ở nơi này tìm kiếm cơ hội đột phá Tiên Thiên, không khỏi phát lên một ý thốn thức. Mà Ngân Mang chứng kiến thế giới nó sinh ra này, không khỏi hưng phấn kêu lên vui mừng.

Gần kề nửa ngày thời gian, tám người xuyên qua Nam Hoang sa mạc bị người thường coi là tử địa tự nhiên này, tiến nhập Thổ Điện quốc.

Cùng Đại Thông quốc đồng dạng, Thổ Điện quốc cũng là Hạ Nguyên quốc, đều là nước phụ thuộc Huyết Dương quốc. Nhưng đồng dạng là Hạ Nguyên quốc, thực lực cũng có phân chia cao thấp, Thổ Điện quốc là tam đại thế lực cùng trị, là Phùng gia, Trương gia cùng Phi Nguyệt Tông, nhưng người mạnh nhất tam đại thế lực này cũng chỉ có tu vi Thanh Huyền Cảnh đỉnh cao!

Nếu không phải Nam Hoang sa mạc tồn tại, Đại Thông quốc sớm có dã tâm xâm lược Thổ Điện quốc! Mặc dù Nam Hoang sa mạc đối với cao thủ mà nói không coi vào đâu, nhưng đối với đại quân mà nói chính là lá chắn tự nhiên, muốn cây mạnh vượt qua mà nói ít nhất phải tổn thất năm thành chiến lực trở lên!

145. Chương 145: Thích Biến Cảnh Cường Giả Phủ Đệ

Niết Âm Cảnh võ giả chỉ có thể làm tổn tại chiến lực cao đoan, không được ra tay đối với người bình thường. Nên chính thức công thành chiếm đất vẫn là phải xem quân đội bình thường, nếu không Niết Âm Cảnh cao thủ thật đúng là có thể đem một quốc gia hủy đi?

Hơn nữa, mục đích xâm lược một quốc gia lại không phải là vì hủy diệt, mà là giữ lấy, thống trị, nếu không còn gì, vậy xâm lược có ý nghĩa gì?

Tuy là như thế, quan hệ của Thổ Điện quốc cùng Đại Thông quốc vẫn là rất khấn trương, bởi vậy sau khi tám người tiến vào Thổ Điện quốc đều là an phận. Cho dù thực lực bọn họ cường đại, nhưng hiện tại nơi này không biết có bao nhiêu cao thủ hội tụ mà đến, Niết Âm Cảnh thật đúng là tính không được cái gì, hơn nữa mục đích của bọn hắn là lấy một phần chỗ tốt, cũng không phải là tới nơi này cùng người liều mạng!

Nghe nói phủ đệ Âm Huyết Ma Quân ở trong rừng núi phụ cận Thanh Hoa trấn, tám người lập tức đuổi đi tới, nhưng thời điểm bọn hắn đi đến Thanh Hoa trấn, lại phát hiện nơi này đã kín người hết chỗ, bọn họ ngay cả tìm chỗ đặt chân cũng không có!

Mỗi một khách sạn đều là chật ních, khắp nơi là võ giả, từ trình tự Tiên Thiên đến Niết Âm Cảnh đều có. Thậm chí, Lâm Lạc còn chứng kiến võ giả lực lượng so sánh với Lâm Mạc Sâm còn cường đại hơn, chỉ là hắn không có đối tượng tham khảo, nên không có biện pháp xác định đến tột cùng là Minh Dương Cảnh hay là Giác Vi Cảnh siêu cấp cao thủ!

Lúc này, cho dù Lão tổ tứ đại gia tộc đều không thể không kẹp chặt cái đuôi, bọn họ ở Đại Thông quốc cố nhiên là nhân vật đứng đầu, người người kính sợ, nhưng hiện tại nhân vật so với bọn hắn cường đại hơn chỗ nào cũng có, thì sao có tiền vốn kiêu ngạo!

- Cư nhiên không có khách điểm ở lại, chúng ta đây trực tiếp đi phủ đệ Âm Huyết Ma Quân, tinh tâm chờ đợi cấm chế tiêu trừ!

Tám người đều đồng ý, tuy phải ở ngoài núi hoang, nhưng đối với Niết Âm Cảnh cao thủ căn bản chính là chuyện nhỏ. Tuy dùng thực lực của bọn hắn mạnh mẽ đoạt một gian nhà dân ở lại là dễ như trở bàn tay, nhưng hiện tại nơi này rỗng rần lẫn lộn, có trời mới biết ở đâu thì có một vị tuyệt thế cao thủ đang cư ngụ, nếu đá trúng thiết bản mà nói, kết cục sẽ là vẫn lạc!

Vì một chút an nhàn, tự nhiên không đáng bốc lên nguy hiểm như vậy!

- Lâm... Lâm công tử?

Một tiếng tràn ngập kinh hỉ vang lên, một thiếu nữ xinh đẹp từ trong hẻm bên cạnh chạy vội ra.

- Lâm công tử, thực sự là người!

Lâm Lạc hướng nàng nhìn tới, nghĩ nghĩ, rốt cục nhớ lại thân phận của đối phương... Triệu Ngọc Nhụy! Bất quá sau khi rời Nam Hoang sa mạc, tu vi của nàng chỉ là Hậu Thiên thất tầng, hiện tại rõ ràng thoáng cái nhảy lên đến Hậu Thiên thập tầng Cương Khí Cảnh, hiển nhiên là chỗ tốt lấy được từ động phủ của Ngô Bạch Thạch bắt đầu phát huy tác dụng!

- Triệu cô nương!

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng, xác thực, hình như Triệu gia chính là thổ hào Thanh Hoa trấn.

- Các người là vì phủ đệ của Âm Huyết Ma Quân mà đến sao?

Triệu Ngọc Nhụy hỏi.

Tin tức này hiện tại phổ thiên cái địa, cũng không có cái gì cần giấu diếm, Lâm Lạc liền thông thoáng nhẹ gạt đầu.

- Quả nhiên như vậy!

Triệu Ngọc Nhụy vỗ bàn tay.

- Nếu các người không có chỗ đặt chân, có thể tới hàn gia ở một thời gian ngắn!

Vài Niết Âm Cảnh cao thủ nhìn lẫn nhau, đều hướng về Lâm Lạc nhẹ gật đầu. Tuy bọn họ tu vi cao thâm, nhưng y nguyên vẫn còn là phàm nhân, không ly khai ngũ cốc hoa màu, hưởng chi trong gia tộc lại quen hưởng thụ, ở trong sơn dã tuy sẽ không chết đói, nhưng có thể ăn ngon mặc ấm, ai lại nguyện ý màn trời chiếu đất?

Vô giả tu luyện, còn không phải là vì nắm quyền, hưởng thụ nhân sinh? Nếu không tân tân khổ khổ tu luyện lại là vì cái gì?

Lâm Lạc nở nụ cười hạ nói:

- Vậy thì đành quấy rầy cô nương vậy!

Triệu Ngọc Nhụy thần nhiên cười:

- Nếu không có ơn cứu mệnh của người, ta hiện tại cũng đã không có trên đời này! Chỉ là cung cấp một chỗ ở mà thôi, không coi là cái gì!

Tám người ở dưới Triệu Ngọc Nhụy dẫn đường, rất nhanh đi tới một tòa đại trạch trong trấn, cửa ra vào có hai gia đình, chứng kiến Triệu Ngọc Nhụy đều là khom người hành lễ, cung kính nói:

- Đại tiểu thư!

Triệu Ngọc Nhụy nhàn nhạt nhẹ gật đầu, mang theo tám người đi đến một tòa biệt viện tinh xảo, cũng phân phó hạ nhân phải cẩn thận hầu hạ, lúc này mới cáo từ rời đi.

Sau khi tám người Lâm Lạc dàn xếp xuống, liền bắt đầu tìm hiểu về tin tức phủ đệ của Âm Huyết Ma Quân.

Nhưng mà sự tình phát triển lại không thể lạc quan, nghe nói đã có vài thế lực Trung Nguyên quốc đuổi tới, không thiếu Minh Dương, Giác Vi Cảnh cường giả! Cao thủ đứng đầu như vậy càng nhiều, bọn người Lâm Lạc này đừng nói ăn thịt, ngay cả súp cũng chia không đến một giọt!

- Hiện tại hi vọng duy nhất, chính là cấm chế sớm một chút biến mất, có thể lập tức tiến vào trong đó!

Tất cả mọi người là chờ đợi như thế này.

Đáng tiếc, uy lực cấm chế tuy ngày từng ngày suy yếu, nhưng cự ly hoàn toàn biến mất còn phải có vài ngày thời gian, mà võ giả từ bên ngoài Thanh Hoa trấn đến lại càng ngày càng nhiều.

Tám người Lâm Lạc cơ bản không có rời đi qua biệt viện, mỗi ngày chính là dùng Tinh Nguyên thạch tu luyện, đặc biệt bốn người Lâm Mạc Sâm, nếu có thể vào lúc đó bước ra một bước máu chốt mà nói, tu vi Minh Dương Cảnh có thể gia tăng quyền phát ngôn của bọn họ.

Vài ngày sau, Triệu gia gia chủ định ngày hẹn Lâm Lạc, hướng hần biểu đạt tình viện thủ ở trong Nam Hoang sa mạc, nói một hồi liền toát ra ý tứ mời chào Lâm Lạc, thậm chí còn có ý tứ đem Triệu Ngọc Nhụy gả cho hần.

Lâm Lạc đầu tiên là khó hiểu, tiện đà giật mình.

Ở trong mắt người thế tục, Tiên Thiên Cảnh chính là võ đạo đỉnh phong, Triệu gia gia chủ này còn tưởng rằng hần còn đang ở Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong, cho nên mới dám ôm ý chiêu mộ. Nếu đối phương biết rõ tu vi chân thật của Lâm Lạc, dù chỉ là Tiên Thiên Cảnh cao thủ hần cũng tuyệt không dám ôm ý như thế này!

Nghĩ đến cũng đúng, dù sao mới chỉ có mấy tháng thời gian, ai có thể dự đoán được Lâm Lạc có thể đột phá Tiên Thiên, Thanh Huyền hai đại cảnh giới, tiến vào trình tự Niết Âm, trở thành một trong những cao thủ đứng đầu Đại Thông quốc!

Hần yển chuyển cự tuyệt “Ý tốt” của Triệu gia Gia chủ, làm cho vị lão giả lục tuần này rất có ý khó chịu.

- Triệu Thanh Phong, người hôm nay không để cho lão phu một lời giải thích, lão phu tuyệt không có từ bỏ ý đồ!

Một tiếng quát chói tai vang lên, một lão giả vóc người cao gầy từ ngoài cửa nổi giận dưng dưng xông tới, bùng thoáng cái liền đá bay đại môn phòng khách!

Ở sau lưng lão giả, còn có một người tuổi trẻ khoảng hai mươi tuổi.

Triệu gia Gia chủ Triệu Thanh Phong biến sắc nói:

- Chu An Nhiên, người đây là muốn cái gì, Triệu gia ta có chỗ nào xin lỗi Chu gia các người?

Lúc này, Triệu Ngọc Nhụy cũng nghe động tĩnh chạy vội đến, chứng kiến ba người kia, hướng lão giả hành lễ nói:

- Ngọc Nhụy gặp qua Chu gia gia!

146. Chương 146: Phong Tỏa. (1)

Mục quang Lâm Lạc quét qua, ánh mắt không khỏi sáng ngời, lão giả kia bắt quá mới vừa vào Hậu Thiên thập tầng, nhưng tên thanh niên kia lại đạt đến Tiên Thiên nhị trọng thiên!

Triệu, Chu hai nhà đều là gia đạo xuống dốc, lúc trước ngay cả Cương Khí Cảnh cao thủ cũng không có, huống chi là Tiên Thiên Cảnh cường giả!

Hần bắt động thanh sắc, ở một bên lẳng lặng xem cuộc vui.

Chu An Nhiên hừ một tiếng nói:

- Hai đại gia tộc của chúng ta cả thấy tiến vào Nam Hoang sa mạc mở ra bảo tàng, Nhưng năm người Chu gia ta lại không có người trở về, trả một cái giá lớn như thế, lại vền vẹn được vài khóa phế đan được tính cơ hồ xối mòn không còn cùng vài cọng Vạn Niên Thanh Long Thảo, Triệu gia các người khinh người quá đáng, độc chiếm bảo vật, đối với Chu gia được sao?

Triệu Thanh Phong giận tím mặt:

- Chu An Nhiên, nói chuyện phải nhìn lương tâm! Triệu gia ta cũng chỉ có Ngọc Nhụy một người còn sống trở về! Đoạt được gì đó ta và người hai nhà đều chia đều, nếu không phải như thế, lão thất phu người có thể đột phá đến Cương Khí Cảnh sao?

- Hừ, lão phu không trông nom, nhanh chóng đem gì đó trong bảo tàng lấy ra, nếu không đừng trách lão phu không niệm tình hai nhà nhiều năm giao hảo!

Chu An Nhiên ngang ngược nói.

Triệu Ngọc Nhụy chen lời nói:

- Chu gia gia, trong bảo tàng lấy ra gì đó, xác thực cũng chỉ có những phế đan cùng Vạn Niên Thanh Long Thảo, vẫn bồi dám thề với trời, nói tất cả đều là thật!

- Tiệm nhân, nếu không phải bởi vì người, Tư Nguyên cùng lão Ngũ cũng sẽ không chết, người còn có mặt mũi sống sao?

Chu An Nhiên chửi ầm lên.

Bởi vì thân thích một hồi, Triệu Ngọc Nhụy cũng không có ý tứ nói Chu Tư Nguyên cùng Chu Vũ Thông khuất phục ở dưới dâm uy của Bạch Đông Hòe, cuối cùng bị Lâm Lạc đánh chết, chỉ nói hai người là vì bảo vệ năng mà cùng Bạch Đông Hòe huyết chiến đến chết, không nghĩ tới hiện tại lại thành tay nắm cho Chu An Nhiên công kích năng!

Triệu Thanh Phong cản lại Triệu Ngọc Nhụy, sắc mặt chuyển sang lạnh lẽo:

- Chu An Nhiên, nói đến nói đi, người chính là lòng tham đồ mắt mà thôi!

Triệu Thanh Phong một câu nói toạc ra thiên cơ.

Chu An Nhiên suy bụng ta ra bụng người, tự nhiên không tin tưởng Triệu Ngọc Nhụy đem gì đó đoạt được trong bảo tàng cùng bọn họ chia đều, khẳng định đem chỗ tốt giấu đi, nếu không, tiểu nha đầu này há có thể trong vòng mấy tháng từ Hậu Thiên thất tầng trực tiếp đột phá Cương Khí Cảnh!

Vừa nghĩ tới gia tộc trả một cái giá lớn như thế, nhưng rõ ràng chỉ lấy được vài cọng Vạn Niên Thanh Long Thảo cùng một ít phế đan, hấn giận không kiềm được! Nhưng hai nhà thực lực không kém bao nhiêu, nếu mạo muội khai chiến mà nói chỉ biết lưỡng bại câu thương!

Hắn cũng chỉ một mực ầm nhẩn!

Cho đến khi tin tức phủ đệ Âm Huyết Ma Quân lần này xuất thế truyền ra, Thanh Hoa trấn rồng rắn lẫn lộn, gia tộc của hắn có một bà con xa báci Bách Kiếm Tông làm môn hạ, tuổi còn trẻ đã đến được Tiên Thiên Cảnh, lần này vừa vận theo sư môn tới, tạm thời ở nhờ nhà Chu gia!

Chu An Nhiên tự nhiên mừng rỡ, có một vị Tiên Thiên Cảnh cao thủ trợ trận, lo gì không thể để cho Triệu gia đi vào khuôn khổ! Lúc này dẫn theo người bà con xa này tới muốn thu bảo vật!

Hắn hắc hắc cười lạnh nói:

- Cư nhiên xé toang da mặt, vậy lão phu cứ việc nói thẳng ! Vị cháu trai bà con xa đây của ta tên là Hậu Anh Kiệt, chính là đệ tử của Bách Kiếm Tông, tu vi đã là Tiên Thiên Cảnh, hôm nay lão phu chính là đến đoạt, Triệu gia các người làm thế nào đây?

- Lão thất phu, người quá vô sỉ !

Triệu Thanh Phong tức giận đến toàn thân run rẩy!

Lúc trước Triệu Ngọc Nhụy đem phế đan cùng Vạn Niên Thanh Long Thảo mang theo trở lại, là hấn dốc hết sức chủ trương cùng Chu gia chia đều, nếu không Chu gia căn bản không có Cương Khí Cảnh cường giả, sớm bị Triệu gia thôn tóm!

Vừa vặn hảo tâm cho chó ăn, Chu gia chẳng những không có cảm ơn chi tâm, cư nhiên còn muốn cắn ngược lại một ngụm, điều này làm cho Triệu Thanh Phong làm sao có thể không giận!

- Hừ, ngoan ngoãn đem bảo vật lấy ra, không nên ép bản thiếu gia ra tay!

Hậu Anh Kiệt không kiên nhẫn nói, khí thế Tiên Thiên Cảnh càng ép tới, mọi người trong đại sảnh này đồng thời cảm thấy một cỗ uy áp lớn lao, thiếu chút nữa trực tiếp quỳ xuống!

Sắc mặt Triệu Thanh Phong trắng nhợt nói:

- Bỏ đi bỏ đi, Triệu gia ta nhận bại!

Người mạnh nhất trong gia tộc cũng chỉ vẹn vẹn có Hậu Thiên thập tầng tu vi, ở trước mặt Tiên Thiên Cảnh cao thủ quả thực so sánh với hài nhi còn muốn yếu ớt, căn bản không có sức phản kháng!

Hậu Anh Kiệt mục quang quét qua ở trên người Triệu Ngọc Nhụy, lộ ra một tia lửa nóng:

- Còn có, nữ nhân này bản thiếu gia nhìn trúng, sau này coi như thị thiếp của bản thiếu gia a!

- Ha ha, vậy thì phải chúc mừng Ngọc Nhụy, có thể trở thành thị thiếp của Anh Kiệt, đó là phúc phận mà Triệu gia tám đời tu đến!

Chu An Nhiên cười to.

Sắc mặt Triệu Ngọc Nhụy tái nhợt, mặc dù nàng có một ngàn một vạn cái không muốn, nhưng lửa giận của một Tiên Thiên Cảnh cường giả là Triệu gia bọn nàng có thể thừa nhận sao?

- Chỉ là một con khỉ con, nhảy nhót lung tung, thực coi mình là người sao?

Lâm Lạc đột nhiên ngắt lời.

Chu gia vô sỉ làm cho trong nội tâm hấn cũng sinh oán hận, quả nhiên không hổ là tộc nhân của Chu Tư Nguyên, Chu Vũ Thông, đều là tánh tình giống nhau!

Hậu Anh Kiệt sững sốt một chút, mới biết được Lâm Lạc là chửi mình! Hấn thiếu niên đắc chí, sao có thể chịu được nhục nhã như vậy, lúc này đối với Lâm Lạc đánh ra một chưởng quát:

- Dám vô lễ với bản thiếu gia, đáng chết!

Một chưởng đẩy ra, dẫn động thiên địa linh khí chung quanh, hóa thành một cự chưởng lớn gần trương hướng về Lâm Lạc đập tới!

- Lâm công tử!

Triệu Ngọc Nhụy hét lên một tiếng, ở nàng nghĩ đến mặc dù Lâm Lạc là Cương Khí Cảnh cao thủ, nhưng so sánh với Tiên Thiên Cảnh cường giả căn bản là thiên cùn địa chênh lệch, không có nửa điểm khả năng may mắn chạy trốn!

- Hừ, lòng dạ hẹp hòi, một câu không hợp liền muốn giết người, lưu người ở trên đời, chỉ biết tai họa người khác!

Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng, một tay phát ra, bùm... liền nổ nát cự chưởng, hỏa long quyền vũ, hướng về Hậu Anh Kiệt cuốn sạch mà đi.

- Không...

Hậu Anh Kiệt chỉ kịp phát ra một tiếng thét lên tràn ngập sợ hãi, thân thể đã bị hỏa diễm thôn phệ, trong nháy mắt đã bị đốt cháy sạch sẽ, hóa thành tro tàn! Ở trước mặt Niết Âm Cảnh cường giả, Tiên Thiên Cảnh vô giả căn bản không phải một chiêu chi địch!

Bốn người Triệu Ngọc Nhụy đồng thời lâm vào trong si ngốc.

Tiên Thiên Cảnh đối với bọn hần mà nói đó là cao cao tại thượng, tồn tại đồng đẳng với thần linh, nhưng rõ ràng đã bị Lâm Lạc tiện tay làm thịt, điều này làm cho người sao có thể tiếp nhận!

- Vong ân phụ nghĩa, heo chó không bằng!

Lâm Lạc ra phát tay, cũng oanh Chu An Nhiên thành tro tàn.

Hần cũng không phải lỗ mãng ra tay, Vạn Kiếm Tông bắt quả là một tiểu tông phái trong cảnh nội Đại Thông quốc, so với Bạch Vân Tông chỉ hơn một chút, trong tông có hai gã Thanh Huyền Cảnh cao thủ tọa trấn, thực lực ở bên trong Đại Thông quốc cũng chỉ có thể xem như trung hạ.

147. Chương 147: Phong Tỏa. (2)

Qua một hồi lâu, Triệu Ngọc Nhụy cùng Triệu Thanh Phong mới tỉnh như hồi phục thần trí, nhưng mục quang nhìn về phía Lâm Lạc đã tràn đầy kính sợ, không dám nhiều lời. Cái này cũng khó tránh khỏi, Tiên Thiên Cảnh ở trong mắt võ giả bình thường chính là thần linh, mà Lâm Lạc ngay cả Tiên Thiên Cảnh Hậu Anh Kiệt cũng có thể một quyền oanh giết, trong lòng bọn họ đã là so sánh với thần linh còn cường đại hơn!

Chu An Nhiên “mất tích” ở Chu gia đưa tới sóng to gió lớn, ngay cả cao thủ Vạn Kiếm Tông cũng bị kinh động, dẫn theo môn hạ muốn đến đây đòi người, nhưng chứng kiến Lâm Lạc, lập tức thì lễ miệng nói tiền bối, sợ hãi rút đi, nào dám nói mục đích đến gì.

Mà sau khi trải qua việc này, đãi ngộ của tám người Lâm Lạc ở Triệu gia lại lên một tầng thứ, vô luận là hạ nhân Triệu gia hay là tộc nhân đệ tử, lúc chứng kiến tám người đều là cung kính hành lễ, sợ có nửa điểm đắc tội.

Lại là mấy ngày đi tới, cấm chế phủ đệ của Âm Huyết Ma Quân càng ngày càng yếu, tất cả võ giả đều từ Thanh Hoa trấn xuất phát, nhưng còn không có tiến vào sơn cốc phủ đệ, đều bị ngăn ở bên ngoài cốc khẩu.

Ngăn đường đi chính là bảy tên nam tử, tuổi nhìn về phía trên chỉ khoảng bốn mươi đến bảy mươi, nhưng tu vi mỗi người đều đạt đến Minh Dương Cảnh, trong đó một lão giả đạt đến Giác Vi Cảnh!

- Cổ, Chư, Phùng, Trương, Trần, Ngũ đại gia tộc liên hợp quyết định, chỉ vịn vịn có võ giả Minh Dương Cảnh trở lên mới có thể dẫn người đi vào, những người khác dám can đảm tự ý gia nhập, giết không tha!

Một Minh Dương Cảnh võ giả mở miệng nói ra, thanh âm ầm ầm vang vọng.

- Cái gì, phải có Minh Dương Cảnh cao thủ mới có tư cách dẫn người nhập cốc?

- Quá khi dễ người, đây là bọn hần muốn độc chiếm bảo vật!

- Có biện pháp nào, không thấy người ta phái một Giác Vi Cảnh cường giả ở đằng kia tọa trấn, ai dám đi lên chịu chết?

- Móa nó, đây chính là phủ đệ của Thích Biến Cảnh cường giả, lão tử không cam lòng a!

Nơi cốc khẩu ít nhất hội tụ hơn một ngàn võ giả, nhưng đại bộ phận chỉ có thể giương mắt nhìn, chỉ vịn vịn có số ít thể lực có được Minh Dương Cảnh, Giác Vi Cảnh cường giả, trong ánh mắt hâm mộ của mọi người tiến nhập trong cốc.

- Vậy phải làm sao bây giờ, ngay cả cửa cũng không thể tiến vào, đoạt bảo như thế nào?

Mộ Dung Thiên cau mày nói.

- Có Giác Vi Cảnh cường giả tọa trấn, chúng ta căn bản xông không qua!

Lâm Mạc Sâm biểu lộ khổ sở.

Trong khoảng thời gian ngắn, tám người đều là trầm mặc xuống. Tại Đại Thông quốc, bọn họ là đại lão cao cao tại thượng, nhưng đến nơi này lại ngay cả nhị lưu cao thủ cũng không tính, mức chênh lệch như vậy làm cho trong nội tâm bọn hắn đều không thoải mái.

- Về Triệu gia trước, đợi cho cấm chế biến mất, cũng không tin bọn họ còn có nhiều cao thủ như vậy ở cốc khẩu thủ vệ! Còn nữa, khi đó tinh thần quần chúng xúc động phần nộ, mọi người một loạt lao lên, cho dù Giác Vi Cảnh cao thủ cũng phải nhượng bộ lui binh!

Tôn Tư Viễn nói ra.

Tám người trở lại Triệu gia, Triệu Ngọc Nhụy chứng kiến bọn họ phản hồi, đã biết rõ là chuyện gì xảy ra, nói:

- Ta biết rõ một lối đi mật có thể vượt qua cốc khẩu nối thẳng trong đó!

Cái này tự nhiên làm cho tám người kinh hãi, vội vàng dẫn Triệu Ngọc Nhụy xuất phát, nhưng Triệu Ngọc Nhụy lại đưa ra điều kiện, muốn tám người mang theo nàng cùng nhau tiến vào phủ đệ Âm Huyết Ma Quân. Nàng là binh đi nước cờ hiểm, mấy ngày nay nàng cũng chậm chậm hiểu rõ trên đời này ngoại trừ Tiên Thiên Cảnh ra, còn có chín cảnh giới khác, làm cho nàng sinh ra tiến thủ chí tâm mãnh liệt.

Lâm Lạc ngược lại có chút bội phục dũng khí của nàng, cũng dám cùng Niết Âm Cảnh cường giả thảo luận điều kiện. Nhưng hiện tại nàng quả thật có vốn liếng như vậy, bốn Lão tổ không có nhiều do dự, rất nhanh đồng ý điều kiện của nàng.

Chín người trong núi quần quần cong cong đi một đoạn đường, quả nhiên thông qua một lối đi mật đi tới trong cốc. Nhưng bọn hắn cũng không dám quá mức tiếp cận, chỉ che dấu ở xa xa, trong cốc này thế lực mỗi người đều có Minh Dương Cảnh cường giả tọa trấn, thậm chí còn có Giác Vi Cảnh.

Cư nhiên những thế lực lớn này ở cốc khẩu thiết hạ cấm lệnh, này chắc chắn sẽ không ở trước phủ đệ bố phòng, đến lúc đó chỉ cần chờ bọn hắn đi vào trước, bọn người Lâm Lạc có thể theo đuôi mà vào.

Đến buổi tối, mọi người cũng không dám nhóm lửa, chỉ dựng trướng bông, qua loa ngủ lấy một đêm.

Nhưng đến nửa đêm, một hồi tiếng bước chân làm kinh động bọn người Lâm Lạc!

Tuy thanh âm tiếng bước chân này rất thấp, nhưng tám người Lâm Lạc đều là Niết Âm Cảnh cường giả, thần thức đủ để bao trùm khu vực trăm trượng bốn phía, chỉ cần cảnh giới dưới bọn hắn, căn bản trốn không thoát!

Sưu sưu sưu!

Ngoại trừ Triệu Ngọc Nhụy ra, tám người Lâm Lạc đồng thời từ trong lều vải phi thân mà ra, quả nhiên, phía dưới trăng sáng, có một thân ảnh tiểu nhưng mà đứng... Tô Mị!

Bất quá, nàng cũng không phải là một người, sau lưng còn có hai lão giả áo xám, giống như cái bong bóng hộ nàng.

Mà chứng kiến hai lão giả áo xám này, bọn người Lâm Lạc Sầm là quyết đoán buông tha cho ý niệm công kích trong đầu, khí tức hai lão giả này mệnh môn như hải, không biết so với bọn hắn cường đại hơn bao nhiêu lần!

Lâm Lạc không khỏi hiếu kỳ nói:

- Sao ngươi lại tới đây?

Tô Mị có thể tiến vào sơn cốc cũng không kỳ lạ quý hiếm, hai lão giả bên người nàng tuyệt đối đạt đến Giác Vi Cảnh! Nhưng nữ nhân này rõ ràng có thể trực tiếp tìm được chỗ ẩn thân của bọn họ, cái này mới kỳ lạ quý hiếm.

- Ngốc tử, chứng kiến bản cô nương chẳng lẽ còn không cảm động đến khóc rống hay sao!

Tô Mị hai tay chống eo, một bộ tư thái phong tình mê người, làm cho người ta tim đập thành thịch.

Về bên ngoài Lâm Lạc thì cười nhưng trong lòng không cười nói:

- Người là làm sao tìm được đến chúng ta?

- Muốn biết?

Tô Mị vút cái mị nhãn, đợi chứng kiến Lâm Lạc nhẹ gật đầu, sắc mặt nàng một nghiêm túc nói:

- Bí mật!

Lâm Lạc thật nghĩ không thông Điền Kỷ Dũng là vì sao lại thích nàng, một Yêu Tinh như vậy phiên cũng phiên chết người, nếu cùng nàng vượt qua cả đời mà nói, này tuyệt đối sẽ làm cho người điên mất!

- Tiểu thử! Tiểu thử!

Tô Mị lấy ra một miếng điểm tâm, bắt đầu hấp dẫn Ngân Mang, ăn hàng không có tiền đồ này quả nhiên chảy nước miếng, nhanh như chớp chạy tới.

Đừng xem bọn người Lâm Mạc Sâm ở trong gia tộc là Lão tổ, đại lão, nhưng ở trước mặt hai lão giả áo xám lại cái rắm cũng không dám thốt một tiếng, lén lút rút về trong lều vải.

Mặc dù nhiều một Yêu Tinh đáng ghét, nhưng hai bảo tiêu của nàng thật là tuyệt đỉnh cao thủ, có bọn họ đứng một bên, bọn người Lâm Lạc coi như là một thế lực không thể bỏ qua, ở trong tranh thủ bảo vật hẳn là nhiều hơn vài phần nắm chắc.

Sáng sớm, Triệu Ngọc Nhụy phát hiện trong doanh địa nhiều hơn ba người, tự nhiên là chấn động. Đặc biệt còn có một tuyệt sắc vưu vật giống như Yêu Tinh câu hồn đoạt phách, làm cho nàng cũng có loại cảm giác tâm thần chập chờn, lại tự ti mặc cảm ở trước mặt của đối phương.

148. Chương 148: Dược Viên. (1)

Nàng theo bản năng đối với Tô Mị sinh ra địch ý, nhưng chứng kiến ngay cả bọn người Lâm Mạc Sâm đối với Tô Mị khách khí đến gần như sợ hãi, biết rõ nữ nhân này địa vị rất lớn, lại cùng Tô Mị nổi lên giao tình.

Tô Mị người này tuy tự kỷ, nhưng đối với nhân tâm nhận thức lại so với ai khác đều tinh tường, nàng chỉ là mỉm cười nhìn xem Triệu Ngọc Nhụy, cho đến khi khuôn mặt Triệu Ngọc Nhụy trắng bệch, tự mình thối lui đến một bên.

- Ngốc tử, bản cô nương có phải là nhìn lầm người rồi không, đến chỗ nào đều có nữ nhân ở bên người, sách, chỉ là chỗ này ánh mắt quá kém, người không tuyệt lệ vô song, phong hoa tuyệt đại bằng bản cô nương!

Tô Mị lại bắt đầu tự kỷ .

- Nơi nào có mỹ nữ như vậy, ân, ở đâu, ta thật muốn đi nhìn xem!

Lâm Lạc nhìn chung quanh, giả bộ dạng tìm người.

- Hô! Hô!

Tô Mị nghiêng răng nghiêng lợi, một bộ tức giận, mà Ngân Mang cũng rất giăng nghĩa khí đứng người mà dậy, đối với Lâm Lạc huy động móng vuốt, lập tức càng làm cho Tô Mị tức cười, ôm lấy Ngân Mang liên tục nói yêu thương một hồi!

Dùng thực lực hai lão giả bên người Tô Mị, hoặc là nàng lộ ra thân phận Càn Nguyên quốc Tô gia Đại tiểu thư, tất cả các thế lực trong cốc này đều phải đối với nàng kính như thượng tôn! Dù sao, người nơi này vô luận đến từ quốc gia nào đều là nước phụ thuộc Càn Nguyên quốc, cái nào dám đắc tội Tô gia Đại tiểu thư?

Hai ngày qua đi, sơn cốc bắt đầu xuất hiện lực lượng kỳ dị dao động, một mực giăng co nửa ngày sau mới đột nhiên biến mất.

- Cấm chế biến mất!

Một lão giả bên người Tô Mị nói ra.

Tuy những người khác không có thể phát giác đến, nhưng vị này ít nhất là Giác Vi Cảnh cao thủ đã nói như vậy, vậy thì khẳng định như thế!

- Ngốc tử, đi thôi, có bản cô nương làm chỗ dựa cho ngươi, có cái gì phải sợ!

Tô Mị vỗ vỗ bả vai Lâm Lạc.

Mọi người xuất phát, đi tới ở chỗ sâu trong cốc, chỉ thấy trong đó lại có một tòa trang viên cự đại! Bất quá trong trang viên cũng không có người, giống như quỷ trạch, âm khí um tùm.

Cái trang viên này nhìn về phía trên rất bình thường, đi vào là một hoa viên, tiếp theo là đại sảnh. Nhưng ở đại sảnh lại xuất hiện một phần mộ cự đại, cao cao nổi lên. Phần mộ không bia, lại có một cái nhập khẩu đen sì.

- Đây chẳng lẽ chính là lối vào phủ đệ của Âm Huyết Ma Quân?

Tất cả mọi người là trong nội tâm có chút sợ hãi, người bình thường nào có đem phủ đệ xây ở trong phần mộ, vị Âm Huyết Ma Quân này thật sự là xứng với cái tên!

- Đi!

Mọi người sau một lúc hai mặt nhìn nhau, vẫn là quyết định tiếp tục đi tới, từng cái đi vào trong đó.

Tô Mị khom người núp ở bên cạnh Lâm Lạc, phụ giúp hắn đi lên phía trước nói:

- Nhất gan quỷ, đi mau a!

Nếu không phải sau lưng còn có hai siêu cấp cường giả thực lực khó lường, Lâm Lạc thật muốn đá nàng một cái, hắn mới vừa đi một bước, nhưng lại ngừng lại.

- Nhất gan quỷ, dừng lại làm gì vậy, có phải là sợ hãi không?

Lâm Lạc quay đầu, cắn răng nói:

- Có người nắm lấy cánh tay của ta, ta đi như thế nào!

- Ha ha!

Tô Mị gượng cười thoáng một cái, dưới chân rớt cục động, nhưng không có buông ra cánh tay cầm lấy tay Lâm Lạc, cho thấy nàng thật ra là tương đối khẩn trương.

Đối với hắc ám, nhân loại có trời sinh sợ hãi.

Hai người sóng vai mà đi, đi vào phần mộ không có bao lâu, đột nhiên chỉ cảm thấy dưới chân không còn, cả người lập tức ngã về phía trước.

Bản năng Võ giả làm cho hai người đều là một cái trung bình tấn muốn ổn định thân hình, nhưng thân thể của bọn hắn lại bị một cổ sức lực dẫn dắt, căn bản dừng không được, vẫn là một đầu rơi xuống dưới!

Lâm Lạc chỉ cảm thấy chấn động toàn thân, trước mắt mạnh mẽ sáng ngời, phẳng, phẳng, hai người đồng thời ngã sấp xuống trên một bãi cỏ.

Đây là một hoa viên cự đại, bị mảng lớn mảng lớn bụi cỏ màu xanh phân cách thành nguyên một đám bồn hoa, trong bồn hoa trồng đủ loại kỳ hoa dị thảo, đủ mọi màu sắc mỹ lệ.

Mà trên bầu trời lại có ba mươi sáu khỏa mặt trời, huyền ở giữa không trung làm cho người ta cảm giác gần trong gang tấc.

- Di, tiểu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận!

Tô Mị chống tay đứng lên, sau khi ngẩng đầu nhìn thoáng qua, không khỏi nhẹ kêu một tiếng.

Lâm Lạc mày nhăn lại nói:

- Như thế nào chỉ có hai người chúng ta?

- Lối vào hắc là một cái Truyền Tống Pháp Trận, vừa rồi chúng ta không có truyền tống lệnh phù, bởi vậy bị tùy cơ hội truyền tống đi!

Tô Mị thuận miệng giải thích nói, tựa hồ cũng không phải rất ngạc nhiên.

- Truyền tống lệnh phù?

- Ai, với người giải thích thật sự là lãng phí miệng lưỡi của bản cô nương! Được rồi được rồi, lối nhập khẩu là một Truyền Tống Trận, mà ở trong đó hắc là có rất nhiều tử trận, nếu có truyền tống lệnh phù mà nói, có thể chỉ định truyền tống đến một tử trận nào đó, mà không có, sẽ tùy cơ hội truyền tống đến một tử trận bất kỳ!

Lâm Lạc minh bạch, bởi vì Tô Mị một mực dắt lấy cánh tay của hắc, bởi vậy hai người bị truyền tống đến cùng một chỗ. Nhưng người khác sẽ không có vận khí tốt như vậy, cũng may thời gian bọn họ tiến vào tương đối trễ, cho dù truyền tống đến địa phương cùng những người phía trước kia đồng dạng, hắc là cũng sẽ không đụng vào.

Hắc đưa mắt nhìn chung quanh, nhưng nơi này tựa hồ lớn đến thái quá, căn bản nhìn không tới cuối cùng.

- Đây là tiểu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận!

Tô Mị chỉ chỉ thiên không nói:

- Trên mặt là ba mươi sáu khóa Thiên Dương cầu, có thể thay thế ánh nắng, cũng là mắt trận của cả đại trận! Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận này đồng thời cũng là một mê ảo trận, nếu vận khí không tốt mà nói, có thể ở chỗ này vây quanh chết!

Lâm Lạc đối với mê ảo trận ngược lại không có sợ hãi, cùng lắm thì dùng Cẩm Tự, bảo quản trận pháp gì đều chịu không được Cẩm Tự oai mà nứt vỡ! Ánh mắt của hắc quét đến những kỳ hoa dị thảo trong bồn hoa kia, không khỏi nhẹ kêu một tiếng.

Mặc dù hắc đối với thuật luyện đan không có nghiên cứu quá sâu, nhưng về bộ dáng các loại dược thảo lại nhớ rõ rành mạch. Trong Luyện Đan Thủ Trát chẳng những có phương pháp luyện chế đan dược, càng có bản vẽ chú giải rất nhiều linh thảo trân quý, mà chút ít trong bồn hoa kia, chỉ ít có sáu thành dược thảo là có ghi lại ở trong Luyện Đan Thủ Trát!

Tuy còn có bốn thành là thực vật Lâm Lạc không thể phân biệt nổi danh xưng, nhưng có thể suy đoán ra đó cũng là linh thảo! Hơn nữa những linh thảo này chỉ ít có một nửa đều đã đạt đến năm, có thể làm thuốc !

Đây là một Dược Viên!

Hắc lập tức trong nội tâm lửa nóng, sở dĩ không có tiếp tục luyện đan, là vì rất nhiều đan dược trân quý đều cần thảo dược cực kỳ hi hữu, trên thị trường căn bản mua không được, xảo phụ không gạo cũng khó nấu thành cơm a! Mà những linh thảo này có thể tới tay mà nói, chỉ là đan dược Tiên Thiên Cảnh sử dụng hắc cũng có thể luyện chế ra thật nhiều, hiểu kính gia gia Lâm Hành Nam.

149. Chương 149: Dược Viên. (2)

Nhưng Lâm Lạc vẫn chưa đi tới, liền nghe Tô Mị nói:

- Nếu như ta là người mà nói, tuyệt sẽ không đi động những dược thảo kia!

Trong nội tâm Lâm Lạc rung mình, xác thực, nếu là trận pháp này chỉ vụn vụn có tác dụng mê huyền mà nói, cần gì phải bố trí chứ, bị người xông tới đem linh thảo nhổ sạch chẳng phải thiệt thòi đến nhà bà ngoại sao! Trong lòng hắc âm thầm trách mình không đủ tinh táo, chứng kiến những linh thảo này rõ ràng rồi loạn trận tuyến!

- Trên mỗi một cây dược thảo đều sắp đặt cấm chế, đụng thoáng cái sẽ lọt vào trận pháp cản trở! Ân, dùng tu vi hiện tại của người, đại khái sẽ nổ thành sáu phần a, cũng có thể là bảy phần!

Tô Mị còn ở đằng kia nghiêm trang trêu chọc.

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Nhìn người hiểu rõ được nhiều như vậy, hẳn là đối với trận pháp có nghiên cứu a!”

- Đó là tự nhiên, bản cô nương trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, thông hiểu thế gian trăm thái, có cái gì là bản cô nương không biết!

Sau khi Tô Mị khoe khoang một phen, không có căn cứ lấy ra một cái la bàn, ở đằng kia xem qua xem lại.

- Đi phía trái đi. . . hướng tới phải. . . rút lui ba bước. . . Trái đạp chín bước. . . Thối hai bước!

Tô Mị bắt đầu mang theo Lâm Lạc ở trong được viên đi đi lại lại, nhưng đi nửa ngày, mặc dù hai người không có gặp được nguy hiểm gì, nhưng mà thủy chung không có thể đi ra khu vực này, giống như là xoay vòng vậy.

- Ta nói, người là hiểu thật hay là giả hiểu vậy?

Lâm Lạc nhin không được hỏi.

- Hừ hừ, dám hoài nghi bản cô nương, vậy người đi trước đi.

Tô Mị làm một tư thế thoái vị.

Lâm Lạc nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định không cần phải mạo hiểm như vậy. Tuy hẳn không hiểu cái mê ảo trận này, nhưng ở thượng cổ dĩ chỉ đã biết rõ, trận pháp thật là một môn gì đó tương đối huyền ảo.

- Coi như người thức thời!

Tô Mị lộ ra vẻ dương dương đắc ý, một bên nhìn xem la bàn, một bên tiếp tục chỉ huy Lâm Lạc đi tới. Bất quá nữ nhân này tương đối sợ chết, một đường đều là đem Lâm Lạc đẩy ở phía trước, Lâm Lạc thực hoài nghi nàng là gà mờ, có thể đột nhiên xuất hiện cơ quan hướng hấn phát động công kích hay không!

Dù sao nữ nhân này cũng đã gặp qua Tử Đỉnh, lúc này Lâm Lạc đem phòng ngự pháp khí này sử dụng đi ra, treo ngược ở trên đỉnh đầu, rủ xuống nghìn vạn đạo tử khí. Hắn đi một đoạn đường lại nói:

- Nếu Tô gia là đại thế gia của Thần quốc, vì cái gì tu vi của người thấp như vậy?

Điền Kỷ Dũng có thể đạt tới Niết Âm Cảnh, Tô Mị nàng lại dần đi nữa, ít nhất cũng có thể đột phá Tiên Thiên Cảnh a!

Tô Mị phun ra đầu lưỡi nói:

- Tu luyện quá nhàm chán, bản cô nương chẳng muốn suốt ngày ngồi khô!

Trình tự Hậu Thiên có thể dùng đan dược ngạnh sanh tăng đến Hậu Thiên thập nhị tầng, tựa như Bạch Vân Tông Quách Dương, nhưng muốn đi vào Tiên Thiên, thì cần võ giả lĩnh ngộ thiên địa tự nhiên, cùng Ngũ hành linh khí sinh ra cộng minh, liên lạc, quá trình này cũng không phải là chỉ dựa vào đan dược có thể hoàn thành!

Mà dùng Tiên Thiên Kim Đan tuy có thể đạt tới Tiên Thiên Cảnh, nhưng bởi vì không có “ngộ”, chỉ là mượn đạo của mãnh thú, căn bản là đoạn tuyệt khả năng tiếp tục tiến bộ, hơn nữa khả năng bởi vì bị mãnh thú lưu lại ý chí mà ảnh hưởng, tính tình đại biến!

Bởi vậy, nữ nhân thần kinh này cho dù có điều kiện tu luyện tốt như vậy, lại như cũ dừng ở Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong!

Lâm Lạc không khỏi đầu đầy mồ hôi nói:

- Đột phá Tiên Thiên có thể đạt được trăm năm thọ nguyên, chẳng lẽ người không muốn sống lâu một thế?

Tô Mị miệng nhếch lên, cười nói:

- Nói cho người biết một tiểu bí mật, nhà của ta có một gốc Bàn Đào Thụ, kết xuất Thần quả ăn được một trái có thể sống lâu trăm năm! Bất quá nhiều nhất chỉ có thể ăn được ba quả, sau đó hiệu dụng của Thần quả sẽ duy trì liên tục giảm phân nửa! Có thể sống trên bốn năm trăm năm, bản cô nương cũng cảm thấy mỹ mãn !

Thật đúng là nữ nhân kỳ quái!

Thế nhân ai không muốn trường sinh bất tử? Nàng ngược lại rất thấy đủ!

Bất quá, Tô gia thật không hổ là thế gia Thần quốc, cư nhiên còn có Thần quả nghịch thiên bực này! Vô giả cùng thiên đấu, thiếu thôn nhất kỳ thật chính là thọ nguyên, có đôi khi đột phá sắp tới, nhưng thọ nguyên lại khô cạn, chỉ có thể ôm hận mà chết!

Nếu có thể sống trên ba bốn trăm năm, cho dù tư chất lại thấp kém cũng có thể chậm rãi thể ngộ đến Tiên Thiên bí mật!

- Người thật đúng là nữ nhân kỳ quái!

Lâm Lạc phát ra một tiếng cảm thán.

- Đa tạ khích lệ!

Tô Mị lúm đồng tiền như hoa, như là một hồ ly tinh.

Trong lòng Lâm Lạc không khỏi rung động, liền vươn tay bắt lấy hai gò má của Tô Mị kéo qua hai bên, lập tức là khuôn mặt diên đảo chứng sinh của đối phương kéo thành mặt quỷ, con mắt nhỏ, cái mũi sập, dị thường khôi hài.

Sau khi hấn cười ha ha, lúc này mới ý thức tới cử động lần này có chút lỗ mãng, lập tức thu hồi hai tay đi lên phía trước, nhưng không có Tô Mị chỉ đường, hấn đi vài bước cũng chỉ có thể dừng lại, quay đầu lại nói:

- Ách, kế tiếp đi đâu?

Tô Mị bị cử động đột nhiên của hấn làm cho hoàn toàn chấn kinh, gần nửa ngày mới hồi tỉnh lại, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, một bộ như muốn giết người.

- Cái gốc tử này dám khinh bạc bản cô nương, ăn tim gấu gan báo a! Thật là, ta tại sao không có quá mức sinh khí, nếu thay đổi một người khác. . . Hừ hừ hừ, chán ghét chết rồi!

Kỳ thật nói khinh bạc cũng không thỏa đáng, ánh mắt của Lâm Lạc thanh tịnh, căn bản không có một tia sắc dục, thuần túy chính là một động tác đùa giỡn. Chỉ là hai người bọn họ không hề có quan hệ huyết thống, loại vui đùa này liền có chút quá mức.

- Thối tiểu tử, ngươi nhất định phải chết!

Tô Mị hận đến nghiêng răng, nàng từ năm năm tuổi bắt đầu đã không có nam tử chạm qua thân thể của nàng, nhưng cư nhiên bị Lâm Lạc nắm bắt làm mặt quỷ, này nhất định là xấu vô cùng, mới làm cho tiểu tử kia cười thành như vậy!

Đáng giận a!

Tô Mị không ngừng mắng chửi, làm cho Ngân Mang ở trong ngực nàng một hồi run rẩy, không tự chủ được trốn về trên vai Lâm Lạc.

Hai người tiếp tục đi tới, tuy linh được trong bồn hoa không thể ngắt lấy, nhưng có chút quả chín mọng lại tự mình rơi xuống bên dưới, rớt ở trên bãi cỏ, trên đường đi cũng là nhặt được không ít.

Đi tới đi tới, sắc trời dần dần ảm đạm xuống, nhưng nhiệt độ bốn phía lại bắt đầu liên tục kéo lên, nóng vô cùng! Tuy Tô Mị cũng có tu vi Hậu Thiên thập nhị tầng, nhưng cuối cùng cũng là Đại tiểu thư, rất nhanh liền dừng lại không muốn tiếp tục chạy đi, cần nghỉ ngơi cả đêm.

- Cái đại trận này còn có ngày đêm chi phân sao?

Lâm Lạc không khỏi hiếu kỳ.

Tô Mị từ trong không gian pháp khí liên tục lấy ra như là Thủy Tinh Nha Sàng, Thiên Tầm Ti Trướng, Dạ Quang Minh Châu, Lưu Vân Tú Cẩm..., đúng là muốn đem bãi cỏ này biến thành hương khuê của nàng, một bên tức giận nói:

- Cái đại trận này mục đích chính là ôn dưỡng linh thảo, nếu không có ngày đêm, linh thảo đã sớm chết !

150. Chương 150: Huyền Vũ Quả

- Nhưng vì sao nhiệt độ lại như vậy?

- Đại trận đồng dạng có tứ quý khác nhau, đem linh thảo thích nhiệt trồng ở 'Mùa hạ', linh thảo ưa hàn thì trồng ở 'Mùa đông', có thể xúc tiến linh thảo sinh trưởng!

Tô Mị chui vào màn, nhẹ cuốn bức rèm che, một bộ lưới biếng vô cùng:

- Thối tiểu tử, ta đói bụng!

Sau khi tiến vào Tiên Thiên Cảnh, Lâm Lạc cũng đã nóng lạnh bất xâm, mà trên người Tô Mị tựa hồ cũng có bảo vật gì đó, làm cho nàng không có sợ hãi khốc nhiệt nơi này, trên trán ngay cả một giọt mồ hôi cũng không có.

Bất quá, làn da của nữ nhân này thật đúng là đẹp mắt, nhẵn nhụi như ôn ngọc, trong suốt hữu quang, Lâm Lạc không khỏi nhìn nhập thần.

- Thối tiểu tử, nhìn cái gì đấy!

Tô Mị tiếng nói nhu ngán, giống như kiều giống như giận, la quần trêu chọc, hiện ra một đoạn tiểu thối bóng loáng như ngọc, rung động tâm hồn.

Lâm Lạc không khỏi tâm đầu hỏa thiêu, kim lòng không được đi tới trước, mà Tô Mị thì là khê cần môi dưới, mị nhân như tở, phong tình vô hạn, tựa hồ hàm chứa chờ mong vô hạn.

Khi Lâm Lạc đi đến bên giường, trên người Tô Mị đột nhiên phát ra một đạo quang mang màu vàng, cũng làm ắt của nàng đột nhiên trở nên thanh tịnh lên.

- Di, Thất Tình Lục Dục Hoa!

Nàng thở nhẹ một tiếng, đột nhiên hướng Lâm Lạc kêu lên.

- Ngốc tử, tỉnh!

Lâm Lạc bị nàng quát mạnh, lập tức thần trí thanh tỉnh, không khỏi lòng mảy cau chặt, thầm nghĩ tại sao mình sẽ nổi lên phản ứng như vậy, rõ ràng đối với nữ nhân này phát lên cảm giác muốn chiếm hữu, đây không phải tự tìm phiền toái sao?

Nghĩ đến đây, mặt của hắn đen lên!

- Này này này, ngươi đó là cái biểu lộ gì!

Tô Mị lập tức nổi giận.

- Không có, không có gì!

Lâm Lạc vội vàng nói sang chuyện khác:

- Ngươi mới vừa nói cái gì, Thất Tình Lục Dục Hoa?

- Không sai!

Mắt to ngập nước của Tô Mị y nguyên kiều diễm ướt át, một ngón tay chỉ cây linh thảo ở bồn hoa phía trước nói:

- Chính là nó, phóng thích hương hoa có hiệu quả thúc dục tình! Ăn cái này, có thể thanh thần tỉnh não, sẽ không lại bị dược lực mê hoặc!

Nàng ném tới một khỏa dược hoàn.

Lâm Lạc như trút được gánh nặng, nhẹ nhẹ vỗ ngực, khá tốt cái này không phải ý nghĩ chân thật của hắn, nguyên lai là bị Thất Tình Lục Dục Hoa kia mê hoặc!

Nhưng động tác này lại triệt để kích động Tô Mị, mỹ nữ này mạnh mẽ từ trên giường ngà nhảy xuống, nhìn Lâm Lạc rằng trương vũ thảo nói:

- Thối tiểu tử, bản cô nương muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn dáng người có dáng người, học thức uyên bác, tính tình ôn nhu, người biểu lộ như vậy là có ý gì!

Đây không phải cố tình gây sự sao! Lâm Lạc quyết đoán không có phản ứng tới nàng, mà là từ trong nạp linh giới lấy ra lương khô, thịt khô và nước trong, trực tiếp dùng Hỏa Long Quyền nhóm lên một đồng lửa, bắt đầu nướng ăn.

Ngân Mang thì là ở một bên hoan hô tung tăng như chim sẻ, một bên thì trong miệng xèo xèo gọi dậy, nước miếng chảy ròng.

- Tiểu tử kia, hôm nay ngươi ăn đã đủ nhiều, lúc này nhiều lắm chỉ có thể ăn một miếng thịt!

- Xèo xèo chi!

Ngân Mang phát ra kháng nghị.

Thái độ không đếm xỉa tới của một người một thú này triệt để chọc giận Tô Mị, nàng rít gào một tiếng, tiến lên chính là bóp cổ Lâm Lạc.

- Này, lại chưa nói không để cho ngươi ăn, làm gì kích động như vậy!

Lâm Lạc một tay đặt ở trên đầu Tô Mị, làm cho đối phương chỉ có thể bắt đắc dĩ huơ hai tay cuồng loạn.

- Lâm... Lạc...

Tô Mị cắn răng.

- Đừng nóng vội, còn phải nướng một hồi!

Tô Mị vô lực rũ hai tay xuống, cái gốc tử này chẳng lẽ đầu toàn cơ bắp sao? Nàng không để ý hình tượng ngồi dưới đất, hai tay ở trên cổ vạch lên quyền quyền, cũng không biết có phải là nguyên rửa Lâm Lạc hay không.

- Ăn, đi ăn!

Lâm Lạc tiện tay đưa qua một cái đùi nướng đến vàng óng, mùi thơm xông vào mũi, còn có nước dầu xông ra, làm cho người ta thêm nhỏ dãi.

Tô Mị đi cả ngày đã sớm trong bụng kháng nghị, nghe được mùi thịt này không khỏi mũi thon khẽ hấp, không tự chủ được nhận lấy chân sơn dương, nàng tựa hồ đem chân con sơn dương này coi là Lâm Lạc, mạnh mẽ một ngụm cắn đi lên, hung hăng nhai nuốt.

Ngân Mang thấy là nước miếng chảy ròng, kim lòng không được đứng người mà dậy, đem hai chân trước khoát lên trên bàn chân Tô Mị.

- Hì hì!

Chứng kiến bộ dáng buồn cười của tên ăn hàng này, Tô Mị cuối cùng nhịn không được cười lên, kéo xuống một miếng thịt đưa về phía Ngân Mang. Nàng xoay đầu lại, nhìn xem Lâm Lạc đang tập trung tinh thần nướng chân dê thứ hai, trong lòng ý chí chiến đấu cũng hùng hực thiêu đốt:

- Thối tiểu tử, bản cô nương nếu không đem ngươi mê chết cũng không phải là Tô Mị!

Ném qua bữa tối, Tô Mị chui vào màn nằm ngủ, Lâm Lạc thì trực tiếp nằm ở trên cổ, hẳn không ít lần ngủ qua thụ động, sơn động, hổ cát, ở trên cổ ngủ một đêm chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng Tô yêu tinh lại từ trong màn thò khuôn mặt ra, thanh âm ngái ngủ nói:

- Tiểu tử, nếu không đi lên đây ngủ?

Chứng kiến sắc mặt Lâm Lạc bỗng nhiên biến thành đen, Tô Mị ha ha ha cười ha hả, cực kỳ vui vẻ.

Một đêm đi tới, sắc trời hồi phục minh quang, hai người ném qua một chút lương khô liền tiếp tục đi tới.

æQÆM; M?B M- ç•v ç m H" i€+ /KM; +O ç¢B i`"M- p T?-M # M M; Q`B #•v ; B`H" M; Q`B ç m ç½ F?-M; +| F?€B MB KX

@ L?Q i? M"Q +?9M; i çB i?`B ; B M H•m M?Q p"v- p"v K" F?-M; +| ; †T çQÊ+ #'i + G•K G¢+ F?-M; F?ÄB F€ [m€BX

@ æ•v H"ªQ i`"M- +| i? KÎ`°M; p- ?¢M- çWM; M|B p" B M; Q`B M?Q p"v iB M ç M- ;'T i`, K H-M- +kM; +?Q ?ŠM +| i? ; †T HŠM M? m5

h¬ J` M?bM +?^K +?^K p"Q H #`M- +kM; F?-M; M; ~M; ç-m H M M|BX

@ >ÆM M[- M m B HÁM; i? K çB M; „i H'v HBM? i?ªQ i`QM; #²M ?Q - i'i M?B M + i?"M? T?•M #|M +?Q HBM? i?ªQ5

@ *?B

L;•M J M; ç°i M?B M iW i` M p B h¬ J` M?ªv tm®M; - i?ŠM; ?QÈM; K°i +€B #²M ?Q hB m ç¬M; i•v M"v i®+ ç° +U+ M? M?- M; v +ª G•K G¢+ +kM; F?-M; M; ,M +ªM F`T- ?Q M"v- #Á H M i` M K°i +•v HBM? i?ªQ + Q # i?QÊ+- ?€B tm®M; K°i [mª iB M ?² +?¢v i`Î p # M M; Q`B G•K G¢+- #QM; H'v [mª M"v M?ªv M?ªv- K°i #° ?B M p"i [mw a„+ K†i G•K G¢+ H¢B i®B b-K- M?bM h¬ J` M|B,

@ L; QÆB F?-M; T?ªB M|B i`QM; #²M ?Q +| +'K +? b Q\

@ E€ [m€B5

h¬ J` i?b M?bM i?ŠM; L;•M J M; X

@ hB m i?Y M"v iU ?² +| i? F?-M; ç K td +'K +? - i?"i bU H" i?-M F€5

@ •M\

G•K G¢+ +kM; ç°i M?B M M; ?o iÈB- Î i`QM; h?QÊM; +´ /B iQ+?- h`-M EBK L; ¼+ M EBK h?Y- +| çQÊ+ i?B M T?9 #ªM M,M; F?-M; ç K td +'K +? 5 >„M M;²B +?²K ?´K +•v K" L;•M J M; #QM; H'v- K" iB m iY FB i?b H¢B M? M? M?Q +?ÈT +?¢v p"Q #²M [mª F?€+- +?¢v p T?|M; iÈB # M +?•M G•K G¢+- iÈB iÈB HmB HmB- ç2K +?QM [m b¢+?X

@ æ•v H"

G•K G¢+ M?bM t2K [mª +•v ;B®M; M?Q ¬ K B i`QM; i v- +kM; F?-M; M?È`ä +€B M h`€+ +| ;?B H¢BX

@ >mv M ok Zmª5

L?QM; h¬ J` H¢B i?Î M? K°i iB M; - +-K H M K°i [mª i`QM; ç|- F?ŠM; ç`M? ;"i ç-m

R8RX *?QÆM; R8R, >mv M hBM? h¬M; X URV

@ h€+ /KM; M?Q i? M"Q\

G•K G¢+ M?bM t2K M" M; X

@ >mv M ok Zmª +| ?B m [mª ç°M; iQ+? •K /QÆM; +?B HU+- +| +€B M"v- pä ;Bª ç°i b) ;B i,M; i?"i HÈM5

h¬ J` ;BªB i?Q+? M|BX

G•K G¢+ i?Q€M; K°i +€B- +kM; F?-M; +| ç2K >mv M ok Zmª M"v +QB [m€ i`¼M; X

@ L;®+ iY- M;QÆB i?"i ç9M; H" +¬ H"m [m^a p,M5

h¬ J` i?Î /"BX

@ L;QÆB +?Q`^M; JBM? .QÆM; *^aM? / ç°i T?€ M?Q p"v b Q\

G•K G¢+ iW hB M h?B M *^aM? ç M h? M? >mv M *^aM?- LB i•K *^aM?- i?m" M #m²K
+?Q`^M; JBM? .QÆM; *^aM? +kM; F?¬M; +ÁM +€B ;b F?| F?,M- +?d +-M HU+ HQÊ
ç°i T?€X

@ *?ŠM; H) F?¬M; T?^aB\

@ L m çÆM ;B^aM M?Q p"v K" M|B- æ¢B h?¬M; [m®+ +€+ M;QÆB b) +?Q ç M #•v ;
*^aM? pä ;B^atm'i ?B M b Q\

h¬ J` ?ÄB H¢BX

G9+ M"v G•K G¢+ KÈB M;?B K M;?` +^aFBM? M|B,

@ L"v H¢B pb b Q\

hmv h¬ J` +?d +| im pB i`bM? iU >"m h?B M- M?QM; ?B m`ä ç®B pÈB pä ç¢Q bQ
?ÆM # Q M?B m H-MX L" M; M? M?"M; ?Q i?Q€M; +€B- #`v` iQ i? bQ T?K M|B,

@ oä ;B^aim ?"M?- EBK J°+ h?Ov >Ä h?´- M?QM; i?B M ç` •K /QÆM;- ?[m [m M;
H" pb •K /QÆM;X S?Q /QÈB LB i•K- pä ;B^ai? M;° ç M +?d H" K°i K†i i?B M ç` •
M;° K†i F?€+- KÈB +| i? •K /QÆM; ?ÊT i - iB T iK+ iB M +^aM?5

aÎ /o b m LB i•K H" JBM? .QÆM;5 æ•v H" K°i HQ¢B ç¢B T?•M +?B - +kM; F?¬M; T
+?d +| i? HoM? M;° •K +?B HU+- K" JBM? .QÆM; *^aM? H" /QÆM; +?B HU+X •K /
+?d H" ? B HQ¢B HU+ HQÊM; ç®B H" T K" i?¬BX

G•K G¢+ +-K K°i [m^a M|B,

@ h`€B +•v FB i?U+ +| i? H"K +?Q LB i•K *^aM? pä ;B^aHoM? M;° ç M •K /QÆM; F

@ " M i`QM; >mv M ok Zm^a~M +?S HQĐM; +?OM; HU+ HQÊM; •K /QÆM; ?Q" M iQ
HoM? M;° +?QM? H" •K +?B HU+ ? v H" /QÆM; +?B HU+- +kM; +| i? iW i`QM; ç|
F?€+- iW ç| +?QM? i?S+ #´bmM; •K /QÆM;- #QÈ+ H M pä ç¢Q ç-v çO5

"¼M M;QÌB G•K J¢+ a•K K°i KU+ #` M?®i Î LB i•K æ¢B oB M J½M \*<sup>a</sup>M? +?WM; i`
çQÈ+ HoM? M;° •K /QÆM; ç®B H" T M"v H" F?| F?,M #U+ M"Q5

G•K G¢+ iU M?B M KWM; `Đ- HB M i` M? i?O i?m +?QM F?Ä >mv M ok Zm^a M"v p
çÈB i`Î H¢B GB M i?"M?- +?Q G•K J¢+ a•K K°i F?Ä - M?"i ç`M? H"K +?Q ?„M #QF
+m®B +MM;- ç°i T?€ ç M JBM? .QÆM; *^aM?5

o¬ Hm" M H" G•K J¢+ a•K ? v H" J° .mM; h?B M- h¬M hQ oB M- L;¬ .QÆM;- Î HU+
ç-v çO- FûK ç M +?d H" K°i Qi T?¬M HoM? M;°- K°i F?B M;° ç¢Q H" ç°i M?B M i,M

J" G•K G¢+ #•v ;BÌ H" +-M ç M /QÈ+ ?Q†+ H" L;k ?"M? iBM? ?Q +mM; SM; ?„M
+?|M; i,M; H M im pB- ç¢i iÈB LB i•K æ¢B oB M J½M *^aM? +kM; +-M HoM? M;°
.QÆM; *^aM?X

"'i [m€- G•K G¢+ +| +?9i ?Q" B M;?B- ?„M Hmv M ?| L;k ?"M? iBM? ?Q ç²M; i?ÌB +
ç` ç¢B ç¢Q- iU ?² F?¬M; +-M >mv M ok Zm^a M"v +kM; +| i? HoM? M;° •K /QÆM
+^aM? ;BÈB ç M- +| i? iU M?B M ç°i T?€ JBM? .QÆM; *^aM?X

L?QM; #'i F M|B i? M"Q- +?d H" +?QM F?Ä >mv M ok Zm^a M"v G•K G¢+ +kM; ç½

@ hB M M;?B M;QÆB i M iB m iY i?9B M"v5

h¬ J` M?Qm KkB i?QMX

G•K G¢+ ? ? +QÌB M|B,

@ L m M; QÆB M; "v M"Q ç| [mv i ç`M? +?, K +?d im Hmv M- >mv M ok Zm^a M"v +| K
æ®B pÈB +€B M"v- h¬ J`H` ?QÈM; ?„M T?mM` +€B HQÐB i?ÆK i?Q- K°i #° ç€M;
L; •M J M; M?av ç M i` M p B G•K Gç+- t Q t Q +?B K°i ??B F m iQ- iU M?B M H`F?
@ hB m iY FB i?"i H` +| p`B T?—M M?½M HU+5
G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB i?Î /`B- L; •M J M; # M ç-m Î i`QM; h?B M Gç+ bÆM Kç+? ib
içB HçB iW i`QM; K°i ç®M; HBM? i?ªQ +® w K M; iÈB >mv M ok Zm^a- ?B M M?B
;B€K ç`M? p` i?QÎM; i?S+ iQÆM; ç®BX
h¬ J`HçB çÄ K„i M|B,
@ hB m i?Y- b m M"v çB +MM; i, i,- F?¬M; +—M T?ªB Hw M; ®+ iY FB 5 h, i, K M; M
+| i? ;B9T M; QÆB ibK K°i Kšm i?Y tBM? ç T5
L[M?•M M"v pb /K /¶ L; •M J M; `ä`"M; iU tQM; H`i, i,- H`K +?Q G•K Gç+ F?¬M; F?
hB m iY FB pšM H`"i; BªM; M; ?o F?Q- M?av H M ç M ç-m p B G•K Gç+- M?bM h
M?Ä H„+ H„+- +?¼+ +?Q ? B M; QÎB +QÎB HÈMX
J`ç9M; H9+ M"v- ? B ççQ M?•MªM? ç°i M?B M iW i`QM; K°i #KB +Ä çB` M; Q`B-
p T?Q i` M +?WM; # KQÆB im´B- +€B F?€+ i?b F?QªM; b€m KQÆB im´BX
L?QM; #ÎB pb pä; Bª b m F?B iB M p"Q hB M h?B M- /mM; M? M; B`v m b) i`b ?Q½
ç½ H`im pB LB i•KªM?- p"v ?„M Qi M?'i T?ªB ç M b m K°i i`, K im´B ç| KÈB +| i?
;B`v m- M?QM; +€B M"v +ÁM +| K°i çB m FB M M[ H`im pB ?„M F?¬M; i, M; iB M)
"ÎB p"v- `i F?| M|B M; QÎB M?bM p T?Q i` M im´B i` FB M?'i ç`M? im´B i` - M; Q
M?'i ç`M? b) ;B`X L|B F?¬M; +?WM; - M; QÎB #° /€M; HK+ im—M M"v H`ç² iY ç² i¬M
im´B FB 5
> B M; QÎB ç®B T?QÆM; +?SM; FB M /QÈB +?•M G•K Gç+ #`v p`B F?Ä HBM? [mª-
M?bM +?^K +?^K p"Q K'v H—M- HK+ im—M H½Q; Bª ç°i M?B M H¬M; K"v im ç°M; - F
@ >mv M ok Zmª5
h M +ÁM HçB ?B M M?B M +kM; #B i i€+ /KM; +O >mv M ok Zmª- H"TiS+ H°` p
Gç+- çB iÈB i`QÈ+ K°i #QÈ+- KdK +QÎB M|B,
@ hçB ?ç EBK L; mv M h?"M?- ç M iW J½M EBK [m®+ >mv M hBM? h¬M; - tBM ?ÄB
@ G•K Gç+- æçB h?¬M; [m®+ G•K; B 5
G•K Gç+ +?„Ti vX
L?QM; h¬ J`HçB t +€+?- +?d çM pÈB L; •M J M; X
> B M; QÎB FB HB + K„i M?bM b m- H"TiS+ iQ€i` p F?BM? i?QÎM; - MK +QÎB i` M
M; QM; HçB M|B,
@ L; mv M H B H`M; QÎB >ç L; mv M [m®+5 æ½ M?Q p"v- HB M ç2K M?[M; >mv M o
h?"i ç9M; H` +QM K M| bU i?"i5
oW #B i`ä ? B M; QÎB G•K Gç+ +?d H`pä; Bª >ç L; mv M [m®+- i?€B ç° ? B M; QÎB
ççB h?—M [m®+- h?QÈM; L; mv M [m®+- h`mM; L; mv M [m®+- >ç L; mv M [m®+- çš
ç M iW [m®+; B + Q i—M; ç®B pÈB pä; Bª T?Q /QÈB +| i`lB bBM? +ªK; B€+ p bU
a„+ K†i G•K Gç+ HçM? H)Q- ? B M; QÎB M"v K°i +€B h? M? >mv MªM?- K°i +€B
+kM; +?d #bM? i?QÎM; i?¬B- /o M?B M HçB /€K; •v bU M?Q i? - M´B H M i•K +QÈT
@ L?Q i? M"Q- +ÁM F?¬M; ibM? M; mv M\
L K iY iU tQM; H`EBK L; mv M h?"M? +QÎB HçM? K°i iB M; X

@ E?¬M; +¬M T?ªB`QÊm KÌB F?¬M; m®M; Km®M m®M; `QÊm T?†i5

@ *?d #^M; ? B M; QÌB +€+ M; QÆB- +ÁM +?Q çO iQ +€+?5

G•K G¢+ +QÌB H¢M? M|BX

@ *~m çªK i?"i HÈM5

EBK L; mv M h?"M? i`ÊM K„i i`ÁM tQ2X

@ *?d H` pä ;Bª >¢ L; mv M [m®+ ç iB M +kM; /€K ç®B pÈB h`mM; L; mv M [m®+ i +O i +Y #BM? iB T+"M- /B i [m®+ ;B +O M; QÆB\

G•K G¢+ +QÌB ? ? M|B,

@ >¢ L; mv M [m®+ pä ;Bª i?b M?Q i? M`Q- H¢B F?¬M; T?ªB H` ç¬v iÈ +O +€+ M; Q F?QK ;®B- i +¬M i +S H'v5

R8kX *?QÆM; R8k, >mv M hBM? h¬M; X UkV

@ L; mv M h?"M?- i?®B HmB ç M K°i # M- HQ¢B M; QÌB ;B M M; Q M K'i HBM? M` çQÊ+5

GK+ im¬M H½Q ;Bª KÎ KB M; M|B ` - ? B K„i F?ûT FQM i`QM; H9+ ç| [mûi #®M T? M; k i`¼M; i?B M5

@ o•M; - æ¬M; oB i bQ i?9+5

EBK L; mv M h?"M? +mM; FQM? i?®B HmB ç M K°i # MX

@ G½Q T?m J½ æ¬M; oB i- H` M; QÌB ;B i M; QÆB5

G½Q ;Bª FB +kM; F?¬M; /€K ç®B pÈB G•K G¢+ +ÁM +| +QB i?QÌM; +?B i•K- /o M? K°i i? M? +U T?O /`B ;¬M i`QÊM; - ?"M [m M; mK iMK- b„+ #ûM KQÌB T?¬MX

G•K G¢+ b€i w ç½ bBM?- i•K MB K pW ç°M; i`QM; H9+ ç| - +?ŠM; M?[M; ç2K h`aK ædM? +kM; ç²M; i?ÌB bY /KM; çB ` - Î çdM? ç¬m +O ?„M F?) T?²M; i`¬K tm®M; - ` F?QX

> B M; QÌB ç²M; i?ÌB M?ªv H M- ?QÈM; ç®B T?QÆM; T?€i F?ÎB +¬M; FQ+?X æBM?5

h`aK L; mv i EB K +MM; +U T?O i'M +¬M; - K°i ç¢Q HU+ HQÊM; K½M? HB i H"TiS+ oB M M`v +| p¬ b® +'K +? - HU+ HQÊM; i`"M çB ` FB H"TiS+ #` ?'Ti?m b¢+? b) F?¬M; +| +„i çSi5

G•K G¢+ Q M? ` K°i [mv M- K°i ç¢Q ?Ä /B K H"TiS+ M?|K H M- # Q p•v Î i` M i v ç€M? iÈB M; U+ J½ æ¬M; oB iX

"MK5

J½ æ¬M; oB i M•M; +?QÎM; ç|M +?"Q- ? B M; QÌB H"TiS+ +?B M i?"M? K°i çQ`MX

G•K G¢+ +| hY ædM? ?°i?•M- J½ æ¬M; oB i +kM; ç²M; /¢M; +| T?€T F?Q T?ÁM; M; M; QÌB ?bM? i?"M? iWM; ç¢Q M; •M [m M; - bmv v m`i HÈM i? +¬M; +O G•K G¢+>

h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M; „M- ? B M; QÌB B +kM; F?¬M; i? H`K ;b çQÊ+ BX

"i [m€b m F?B +?B M ç M K°i MûM ?QÆM; i?ÌB ;B M- G•K G¢+ /¬M /¬M H¢+ ?¢ T? ç€M? +`M; ?, M; - H½Q M?•M K„i H° ` ?mM; [m M; - # FQ+? HB M iK+ ç€M? +?Q G• i?W /`Ti?„M; i`mv FQ+? - /QÈB +?•M #„M ` - # v H M K°i ç Q çB M +m²M; +?ûK `

@ hB m iY- çB +? i çB5

h` M K†i G•K G¢+ ¸°i M?B M H° ` K°i MK +Q`B H¢M?- /QÈB +?•M ?B m [mª +O h
i?•M ?bM? M? M? M?Q ¸B M [m M; ?Ä i?¢+?- ¸°i M?B M Mû i`€M? ` 5 >„M [m v M
+?ûK ` - #´ p T?Q J½ æ¬M; oB i [m€i,

@ G½Q ;B` FB - +? i H` M;QÆB5

@ >W- M|B F?Q€+ K` F?¬M; #B i M;QÊM;5

J½ æ¬M; oB i p m M; +U T?O H M M;? M? ?QÈM; h`ªK L;mv i EB K- b m K°i H¬M p
¸²M; i?ÎB # v M;QÊ+X

G•K G¢+ p[M; p`M; ¸SM; Î i` M +Ä- M?QM; J½ æ¬M; oB i H¢B K°i ¸¬m p¼i iÈB #²M
*€B #²M ?Q M`v H` +| h?Q+? "B M *ªM? +Q`M; ;Bª ?¢ +´K +? 5

G9+ M`v J½ æ¬M; oB i KÈB ?B m `ä G•K G¢+ ¸€M? H` +€B +?O w ;b- H"TiS+ b„+ K
Î ;B[F?¬M; i`m M;- +,M #ªM F?¬M; +?¶ KQÊM HU+- +?d +| i? T?€i` K°i iB M;`®
"MK5

>„M ¸"TH`v i` M F?|K ?Q - +´K +? H"TiS+ T?€i ¸°M;- ¸€M? ` K°i ¸¢Q [m M; K M
i?ŠM; ¸ M J½ æ¬M; oB iX æ€M; i?QÆM; J½ æ¬M; oB i M`v +,M #ªM F?¬M; +| K°
i`QM; M?€v K„i ?"Q [m M; M?"Ti? - ?„M H"TiS+ #` ¸"Ti M- M; v +ª ? B FB M T?
p¢ H•v- ?| i?"M? FBK HQ¢B # v ¸¬v i`ÎB5

EBK L;mv M h?"M? b„T #` /¼ iB m i`QM; [m¬M5

L;mv M #ªM +?SM; FB M J½ æ¬M; oB i +?B K i?QÊM; T?QM;- ?„M +ÁM iQÎM; `^M
T?m H` J½ æ¬M; oB i +| i? +?ûK ;B i G•K G¢+- i?"i F?¬M; M;?o ¸ M i b M? ?bM? `ä
K„i- ¸½ #` +´K +? Q M? ;B i- H`K +?Q ?„M +,M #ªM TªM SM; F?¬M; F`T5

h`QM; HÁM; +O ?„M ?QªM; bÊ5 G•K G¢+ +® w ;Bª #° M?Q F?¬M; ¸`+? H¢B- /šM
? i- H¢B M?"T ;B i m€ iK+- HÊB /KM; +´K +? i`U+ iB TH`v ¸QÊ+ i?„M; HÊB +?B
?Q`M +ªM?- Hw ;BªB ¸®B pÊB M?•M i•K- F?®M; +? ¸®B pÊB +K+ /B M +?B M ¸'m

Zmª i?U+ +?QM? H` K°i H½Q v m [m€B5

•M? K„i G•K G¢+ H¢M? M?Q #,M; [mûi ¸ M i` M M;Q`B EBK L;mv M h?"M?- K°i [mv

@ E?¬M;5 L;QÆB b) ?®B ?"M5

EBK L;mv M h?"M? ` bS+ ¸~v K°i +?QÎM;X

*?d H` h? M? >mv M \*ªM? pã ;Bª ?€ +| i? H` K°i +?B m +?B ¸`+? +O G•K G¢+- T
L;mv M h?"M? H"TiS+ #` Q M? i?"M? i`Q #KBX L?QM; K°i ¸¢Q ¬ [m M; H¢B iW i`
` - ?QÈM; p G•K G¢+ ¸€M? iÈBX

@ •M\

G•K G¢+ ` H¢B K°i [mv M- M?QM; ¬ [m M; H¢B t m v M [m [mv M FbM?- F?¬M; ¸
i`U+ iB T ;B M?"Ti` M i`€M G•K G¢+X

@ >mv i a€i +?95

h¬ J` i?Î M? K°i iB M;X

@ >mv i a€i +?9\

G•K G¢+ [m v ¸¬m H¢B M?bM p T?Q M`M;X

@ æ•v H` K°i HQ¢B 'M Fw- F?B +?O i? #` ;B i H"TiS+ b) #„M ¸ M i` M M;Q`B b€i M
p"i i`¼M; v m i`QM; i¬M; K¬M KÈB +| i? i?B i`B M5

h¬ J` M|B ` X

@ L|B +€+? F?€+- M;QÆB +MM; +€B i¬M; K¬M ;b FB #•v ;B` H` bBM? iY ¸¢B i?M

G•K G¢+ b`H M i`€M- H¢B F?¬M; +ªK ;B€+ #`i Hm" M F?€+ i?QÌM; ;bX h`€+? F?¬M
+| i€+ /KM; - ¢| +kM; F?¬M; T?ªB K°i HQ¢B i?O ¢Q¢M +¬M; FQ+?- K"; B®M; M?Q H
[m M ? ?mv i i?®M; pÈB i?B i`B M +€B /'m ?B m M"v KÈB +| i? +?SM; FB MX

@ *?KT Kk +kM; F?¬M; ?[m /KM; - ¢•v H" K°i HQ¢B iBM? i?¬M 'M Fw- H" Q€M F?Q +
` - i?ÌB ;B M /mv i`b HB M iK+ H" t2K i?U+ HU+ i?B i?m"i ;BªK" ¢`M? ` X h? M? >
K°i i?€M; 5

h¬ J` F?¬M; ¢ K td iÈB M|BX

L|B +€+? F?€+- M m M?Q Î i`QM; T?O ¢ M?bM i?'v M; QÌB >mv M hBM? h¬M; - ¢®
iB + K°i +€B ;B€ HÈM ¢€M? +? i +?QM? KbM? 5 G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +QÌB F?´- i
F?®+- bQM; T?QÆM; +, M #ªM F?¬M; Q€M F?¬M; +Wm- H¢B i`QM; M?€v K„i +| i?

h`B M; mv M im Hmv M F?¬M; M?B m M?Q p"v- M m M?Q Km®M #Á H M i` M- T?ªB
F?´ im K" M|B- +?d bÊ ¢ M +? i +kM; +?d +| iÈB hB M h?B M *ªM? 5

"ÎB p"v- pb K°i F?®B h?B M hBM? h?¢+? pä ;Bª +kM; +| i? ;B i M; QÌB 5 ob h?¬M [n
.QÆM; *ªM? M"v- +| i? i`M b€i ?"M; HQ¢i /•M i`QM; i?"M? +kM; H" #bM? i?QÌM; 5

G•K G¢+ ?Qi p" K°i ?ÆB i?"i b•m- ¢•v H" K°i i? ;BÈB i" M F?®+- i`W F?B ?„M ibM?
p¬pB pQÊi [m +ª ¢ÌB- M m F?¬M; i`i M?B M T?ªB +ª ¢ÌB ?mv i +?B M 5 hWM; ;B i
;B i` - G•K ;B +| i? i`Î i?"M? K°i i`QM; h K ¢¢B ;B i°+ +O "¢+? .QÆM; i`'M- H9+
iB M #®B ;B i°+ /MM; K€m iQÆB H"K` ? v b Q\

h`QM; M?€v K„i M; „M M; OM- i•K HBM? +O G•K G¢+ +`M; i? K +SM; +ÄB- +?B M
+?'i 5

@ hB TiK+ ¢B iÈB 5

æB iÈB K°i ¢Q¢M ¢QÌM; - ? B M; QÌB Î /QÈB F?|K ?Q H¢B M?ti ¢QÊ+ `i M?B m HE
tm®M; - i`QM; ¢| +| +?9i ¢½ ?Ov- +| +?9i H¢B +ÁM +| /QÊ+ iQM?X L?QM; +kM; F?¬
Q+?- i`QM; ¢| +| K"v +€B H" p"i F`+? ¢°+- M m F?¬M; T?ªB G•K G¢+ M?È `ä ¢² €M
i?"i H" +| F?ª M, M; H-K ¢2K ¢°+ /QÊ+ H" HBM? /QÊ+X

S?"K H" bU ibM? ;b ¢ m +| ? B Kti- ¢°+ [mª +kM; +| i? T?®B +? HBM? ¢ M ;BªB
+ª iQ`M #° i?m p`Q # M i`QM; hY ædM?X

G¢B H" MY M; "v b m- ? B M; QÌB iÈB # M M; Q`B K°i iB m ¢bM?- i`QM; ¢bM? H¢B
iW /QÈB H MX

R8jX *?QÆM; R8j, h?€B E okX URV

@ *m®B +MM; ¢B ` ¢QÊ+ - K i +? i #ªM +¬ MQÆM; 5

h¬ J` i?m ?²B H #`MX

G•K G¢+ i?m hY ædM?- ?QÈM; i`QÈ+ K" ¢B- ?[m [mv M /m¶B ` - /šM ¢°M; >Ä HB
i` M M„K i v #®+ +?€v H M K°i ¢Q`M HB i /B K- /MM; [mv i H"K ¢m®+X h¬ J` i?b
i?2Q ¢`M; b m- K°i #° iMv i?ÌB ;†T ¢QÊ+ M; mv ?B K b) ¢~v G•K G¢+ ¢B ` M; , M +ªM
G¢+ ¢-m ¢-v K² ?¬B H¢M?X

æ•v H" K°i i? K ¢€`i /"B H¢B `°M; - ¢O ¢ /mM; M¢T #®M M; QÌB ¢B bQM; bQM; - +|
J Zm•M FB pšM H" `i +| F?Q F?€BX

æB Qi M?'i K°i MûM ?QÆM; i?ÌB ;B M- ? B M; QÌB KÈB `®i +K+ ¢B iÈB i¬M; i?S ?

æ•v +kM; H" K°i ¢` T?QÆM; +U ¢¢B p¬ +MM; X

"®M T?Q ¢ m H" iWM; ;B M i?9 HmM; - ¢¢B #° T?"M H²M; b„i ¢ m tm'i ?B M H¶ ?'i
K" i`QM; H²M; ¢-v ¢O i?b H" p¬ b® +¶ ?"B +®i +O /½ i?9- ?bM? i?€B F?€+ M? m-

@ æ•v H" i?9 pB M5

h¬ J` M|B` X

a„+ K†i G•K G¢+ M;?B K M;?` M|B,

@ æ¢B #° T?"M T?–M H²M; b„i ç m ç½ i`ªB [m T?€ pÐ- ?B M M?B M b m F?B p`•K
M?B m K½M? i?9 F?¬M; +?`m M´B ç|B F?€i +QÐM; +? T?€ pÐ H²M; b„i i`®M i?Q€
+? i ç|B i`QM; ç|5

>„M ?Qi p` K°i ?ÆB i?"i b•m,

@ E?¬M; #B i #•v ;B| +ÁM +| K½M? i?9 b®M; b|i i²M i¢B ? v F?¬M;5

@ E?| M|B5

h¬ J` H„+ ç–mX

@ J½M? i?9 t` HQ¢B +?Q /M F?¬M; +| i?U+ p"i +kM; +| i? b®M; i` M i`,K M,K- i?"
i'i M?B M b) î i`¢M; i?€B M;O b v- +?d +–M H`K` iB M; p M; [m€ HÈM- b) i?S+ id

@ h–M; M`v ?ŠM H` F?¬M; +| ;b ç T K„i- M? M? +?|M; çB H M i–M; i?S # 5

> B M;Q|B iB T iK+ çB iÈB- ibK FB K M?"T F?~m çB i?¬M; i–M; i?S # X J°i çQ|ÌM; ç
+?SM; FB M p¬ b® /B ?`B K½M? i?9- M?QM; K¶B K°i +K ç m H` i`M T?€ F?¬M; +?
ç€M? M? m #` T? M? i?•v5

E?¬M; +| i?U+ p"i- M?[M; K½M? i?9 i`®M` F?ÄB M`v +?d +| i? i`M b€i HŠM M? n

*| i? çQÊ+ h?Q+? "B M *ªM? +Q|ÌM; ;Bª i?m H`K i?9 bOM;- i?U+ HU+ +O #ªM i?•
M m M?Q +ÁM +| K½M? i?9 b®M; b|i- M`v i'i M?B M H` +Q|ÌM; ç¢B M?'i ?Q†+ H`;B

G•K G¢+ F?¬M; /€K +| +?9i +?O [m M- çdM? ç–m hY ædM?- çB M? M? çB p T?Q

J†+ /M MÆB M`v F?¬M; +| K ªQ i`"M- M?QM; #îB pb iQ ç M [m€ KS+- ? B M;Q|B
F?m pU+ K°i KªM? F?m pU+ ibK FB K H'v M?"T F?~m çB i?¬M; i–M; i?S # X hmv
K°i i–M;- M?QM; MÆB M`v H¢B ç²M; /¢M; M?"M H'v h?B M .QÆM; +–m +?B m b€
T?•M #B iX

ó" M M;`vô [m çB- ? B M;Q|B /WM; H¢B M;?d M;ÆBX h¬ J` H–M M[H'v` óF?m
b`M; K`M ;'K- H`K +?Q G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +ªK F?€B i? v E?¬M; ;B M .mM; E?Q

"i [m€ hY ædM? +O G•K G¢+ HÈM M?Ä +?WM; i`,K i`QÊM; F?¬M; ;B M- +kM; çO
+?d H` ?„M F?¬M; i? K ç w HQ¢B ?Q|ÌM; i?K M`v K` i?¬BX

J°i ç K çB iÈB- M;`v i?S ? B ? B M;Q|B iB T iK+ ibK FB K H'v H®B` X

@ *?| K°i +?9i5

G•K G¢+ ç°i M?B M M;WM; H¢BX

@ æ^M; b m +| ç°M; ioM?5

@ J½M? i?95

> B M;Q|B ç²M; i?|B tQ v M;Q|B H¢B- F?~M i`QÆM; K` M?bM t2K K°i +?¶ ;|+- +?¶
#QÊ+ +?•M v m Èi- ~M ~M +ÁM +| i?9 M;•K`Qi ;`QX

S^M;5 S^M;5 S^M;5

í/QÈB ? B M;Q|B M?bM +?,K +?9- K°i ç–m K½M? ?´i Q`M i?•M i`„M; M?Q imv i iW
+Q|ÌM; i`€M; +O M| - HÈM M?Q +QM i`•m- ? B K„i M?Q +?m¬M; ç²M;- çm¬B +¼T /
pk F?Q T?€+? pmM; pšvX

@ .B5

> B M; QÌB ç²M; i?ÌB FBM? /` K°i iB M;- M; mv M H B Î T?Q i` M #ç+? ?´ FB +Q M?
€Q t€K- #° /€M; ?ÆB ; -v- i`QM; KB M; +„ M K°i +•v +Ä t M?- i` M HQM; ç2Q K°i +•v
b„+X

@ >„+

*?SM; FB M ? B M; QÌB G•K Gç+- i? M? MB M FB T?´i T?´i i v- +ÁM i?´B K°i iB M
>„+ +€B ç-m +O M; QÆB5

h?-M b„+ G•K Gç+ F?) #m¬M; HÄM;- #ç+? ?´ M¨v imv M?bM t2K mv pk- M?QM; K¨i?
*ªM?- K¨i? M? MB M FB +kM; ç²M; /çM; +?d +| h? M? >mv M *ªM?X L?QM; ç•v +
+?Q M; QÌB i M; ç+ M?B M- M; QÌB M¨v H¨ M?Q i? M¨Q HçB iÈB ç•v\

@ *€+ M; QÆB +| i?´v K°i H½Q M?•M `•m #ç+- p|+ /€M; `´i i?´T HMM- bm®i M;¨v tK
h? M? MB M FB p¶ HQM; #ç+? ?´- F?¬M; #bM? i?QÌM; ?QÈM; ? B M; QÌB ?ÄBX

@ E?¬M; +|5

G•K Gç+ KdK +QÌB- H„+ ç-mX

@ B- H½Q ç-m FB i?¨i ç9M; H¨ H¨K +?Q M; QÌB i T?€i b-m 5

h? M? MB M FB H„+ ç-m- H¨K #¨K M?bM +Ä t M? +| +?9i KÆ ?² F?¬M; `ä M|BX >„
+QÌB ¬M ?Á M|B,

@ h ;¼B H¨ h?€B E ok- #ÎB pb HÈM H M [m€ im´M i9- M; QÌB i?QÌM; tQM; H¨ h?€B
i? M¨Q\

S?2M iU ;BÈB i?B m M¨v- H¨K +?Q G•K Gç+ H¨T iS+ ç®B pÈB ?„M ççB bBM? ?ªQ +
L?[M; M; QÌB F?€+ ç°M; K°i +?9i HçB ç2K ;B i°+- i¬M; K¬M +O KbM? #€Q ` - ;B®
i?Q€M; +€B b) +? i p¨v5 L?QM; M; QÌB i? M? MB M M¨v HçB +?d #€Q i M +O KbM
;B - ;B i°+- i¬M; K¬M iÈB /¼ M; QÌBX

¨¨i [m€ HçB +| +?9i Qi iU F,X

G•K Gç+ KdK +QÌB M|B,

@ h ;¼B H¨ G•K Gç+- M¨M; H¨ h¬ J`5

@ s Q t Q +?B5

L;•M J M; i?´v G•K Gç+ `ä¨¨M; F?¬M; ;BÈB i?B m M| - H¨T iS+ i` M ç-m p B M?ªv
G•K Gç+ +QÌB ? ? ,

@ æ•v H¨ i?9 bOM; +O i - L;•M J M;5

h?€B E ok +kM; +QÌB iQ- p¶ p¶ tm®M; ç-m #ç+? ?´ M|B,

@ æ•v H¨ i?9 bOM; i KÈB i?m- +ÁM F?¬M; +| / M? iUX •M- ;¼B M| L;•M >´ çB5

L;•M J M; H¨T iS+ F?¬M; T?K+- M?ªv ç M i`QÈ+ K†i #ç+? ?´ çSM; M; QÌB /¨v- ?mv
F?€M; M; ?`X

S^M;5

"ç+? ?´ /m¶B ` K|M; pm®i p¶ p T?Q i`QÈ+- ç€M; i?QÆM; L;•M J M; H¨T iS+ #` ç†
t Q t Q +?B K°i i`¨M ;¼B #¨vX

h?€B E ok Î i` M ç-m #ç+? ?´ ;ä K°i +€B- #ç+? ?´ KÈB F?¬M; + K HÁM; #m¬M; H
J M; p°B p¨M; M? M? M?Q +?ÈT H M ç M ç-m p B G•K Gç+- t Q t Q +?B ;¼B K°i ?
HQM; i`ÁM;X

hB m iY FB Î F?Q2 K) ç½ +| içQ M;? `´i i?•K ?¨mX

@ > ? ? 5

" M;Q`B ç m +Q`B HÈMX

G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB F€ [m€B M|B,

@ h?€B ?mvM?- i?9 bOM; M"v +O M;QÆB ç½ ççi ç M h? M? >mv M #€i i`¼M; i? >mv M i?'i i`¼M; i?B M- H" M?Q i? M"Q ?"M; T?K+ +QM K½M? i?9 M"v\

@ >„M H" ç iY h?m¬M h?9 h¬M;5

h¬J`ç°i M?B M p¶ ? B i vX

@ E?¬M; b B5

h?€B E ok ;"i ;"i ç¬mX

@ S?K+ iMM; K½M? i?9 H" #ªM HoM? tm'i +?9M; +O h?m¬M h?9 h¬M; i - +| i? T?H +MM; +ªM? ;BÈBX *QM ççB KB m M"v i`QÈ+ i?"i H" ?mM; ?½M F?¬M; #bM? i?Q`M

@ L;mv M H B h?€B ?mvM? +ÁM ?B m i`"M T?€T5

G•K Gç+ +Q`B M|BX

@ *€B ;b i`"M T?€T\

h?€B E ok +| p `i K`K`iX

@ L;QÆB H" M?Q i? M"Q iW T?Q i` M iÈB ç•v\

L; v +ª h¬J` +kM; +| +?9i iÁ KÁX

@ •M- +| +€B ;b F?| çB b Q\ h iMv iB M pÁM; pQ p" B pÁM;- HB M iW i? M; H¬m K° > B M;Q`B G•K Gç+ ç m F?¬M; M|B ;b- çB m M"v +?ŠM; H) +?QM? H" M;®+ M?•M i?'i #€i i Q çB K°i ?²B +kM; +| i? ibK çQÈ+ M?"T F?~m5

R89X *?QÆM; R89, h?€B E okX UkV

G•K Gç+ +Q`B ? ? M|B,

@ h?€B ?mvM? Î +?¶ M"v +?`M?[M; bQ K¬M F?€+- ? v H" +MM; +?9M; i iB T iK+ c

@ ošM H" +MM; +€+ M;QÆB ç²M; ?"M? - çB i?2Q H½Q M?•M #m²M #U+ FB +kM; F

h?€B E ok +Q`B M|BX

" M;Q`B iB T iK+ çB iÈB- b m F?B çB K°i çQçM- #ç+? ?' ç°i M?B M M;WM; HçB- i?'TX

@ •M- L;•M >' M|B T?Q i`QÈ+ +| K°i ?mM; p"i- `i H" HÈB ?çB5

h?€B E ok M|B ` X

G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB ?B m F€ M|B,

@ h?€B ?mvM? +ÁM +| i? ?B m i?9 M;[5

@ *?d ;BÈB ?çM Î i?9 bOM; #` KbM? T?K+ iMM;5

h?€B E ok ;"i ;"i ç¬mX

@ h?€B ?mvM? +| #B i ç¬m K½M? i?9 FB H" +ªM? ;BÈB M"Q F?¬M;\

G•K Gç+ ?ÄBX

L m +| i? HU+ ç`+? p"v i?b i`U+ iB T +?ûK ;B i- M m F?¬M; T?ªB çQ`M; pÁM; K" ç

@ E?¬M; #B i5

h?€B E ok H„+ ç-mX

@ L;QÆB +kM; #B i- +^aM? ;BÈB pǎ ;B^aH" M?•M HQ¢B +?9M; i T?•M +?B - K½M?
>mv M *^aM?- JBM? .QÆM; *^aM?- +?d #B i iW #^aM M,M; +^aK ;B€+ çQÊ+ ç®B T?QÆ
M?QÊ+5

G•K G¢+ +MM; h¬ J` ç m H" ;"i ç-mX

@ "¢+? ?´ +| i? +^aK SM; çQÊ+ +QM K½M? i?9 FB - p"v ç®B T?QÆM; +kM; +| i? +
M? \

G•K G¢+ M|B ` X

@ h? i?b F?¬M; T?^aB5

h?€B E ok H„+ ç-m- ;B^aB i?Q+? M|BX

@ h`QM; +Æ i? "¢+? >´ M"v +| K°i iB ?mv i K¢+? h?QÊM; +´ i?-M i?9- imv F?¬M;
i`ÌB bBM? K ?B m ~M M'T ?"M? imM; +MM; +^aK ;B€+ M;mv ?B K- ç•v +kM; H" M;mv
+ÁM b®M;X

@ o"v i?b çB iÈB M?bM t2K5

G•K G¢+ çB Î T?Q i`QÊ+X

"ÎB pb F?¬M; #B i i?U+ HU+ K½M? i?9 T?Q i`QÊ+ FB - # M;QÌB ç m +~M +~M /U+
?¼ X LY MûM ?QÆM; b m- G•K G¢+ ç°i M?B M H"K i?O i? /WM; H¢B- M?bM p T

æ•v H" K°i ç-m +U çB m- iQ"Mi?•M pk K Q M?Q KkB i M- +,M +,M ç2M M?Q KU+- ?
+€M? i`B M F? B H¢B ç¢i iÈB ?ÆM K°i i`QÊM;- K°i ç¬B K„i H¢B FBK b„+- M?bM [m

LB i•K M?` i`¼M; i?B M- F?¬M; çO ;•v bÊ5

G•K G¢+ çB M? M?` M;Q" B- +U çB m M"v H"TiS+ p¶ +€M? H"K` +^aM? +€Q- #^aM
;B€+ çQÊ+ ç®B T?QÆM; +| M;mv ?B K- +kM; F?¬M; +| +?O ç°M; T?€i ç°M; +¬M; i
+€Q- ç•v +?QM? H" H½M? ç` +O M|X

G•K G¢+ F?¬M; M|B ? B HÌB- ç½ FQ+? M;QÌB #„M iÈB- K°i [mv M Q M?` - ?Ä HQ

"MK5

*U çB m F?¬M; + K HÁM; v m i? - ? B +€M? +?'M ç°M;- p¬ b® T?QM; M?"M i`®M;
G•K G¢+ tQ¢i tQ¢i tQ¢i # v çBX

G•K G¢+ i?ûi /"B K°i iB M;- bQM; [mv M ?mv ç°M; HB M iK+- i? F?¬M; i`Î M;¢B p

*U çB m H ;¼B K°i iB M;- ? B +€M? +?'M ç°M;- ç9M; H" F?¬M; ç€M? K" HmB- [m¢

Gm"Mi®+ ç°- G•K G¢+ +ÁM Î T?Q i` M +U çB m M"v- M?QM; +m®B +MM; F?¬M;
i`Æ K„i M?bM +U çB m M"v # v p T?Q F?¬M; i`mM;X *kM; i`€+? K¶B K°i i-M; F?
HÈM- M m +?d +| KQÌB i`QÊM; K" M|B- G•K G¢+ +ÁM +| i? M?^av H M +¬M; FQ+?
i`QÊM; H¢B H"K +?Q G•K G¢+ i`U+ iB T #m¬M; i? +?Q iQM? iQ€M i`mv FQ+?X

*U çB m FB Î ;B[F?¬M; i`mM; tQ v [m M? b m K°i H9+- KÈB +| +?9i F?¬M; Km®M

@ .B- M?bM #° /€M; K½M? i?9- MÆB M"v iU ?² +| +€B ;b F?B M M| ç w5

h?€B E ok p¶ #¢+? ?´ çB iÈBX

G•K G¢+ Î ç` T?QÆM; +U çB m FB M;?d +?•M K°i ?²B ibK FB K- +m®B +MM; Î M
Q- #9M; #MM ç'i` t2K tûi- H" p" B +?K+ F?®B h?B M hBM? h?¢+?5

h`€+? F?¬M; çQÊ+ +U çB m M"v F?¬M; MÐ M?Q i? - h?B M hBM? h?¢+? p¬ Hm" M
K" M|B ç m H" ç² i®i M?'i i,M; iB M impB5 .M b Q i?B M i`B ç` #^aQ +| ?¢M- ç² +?

s2K ç° HBM? F?Q i`QM; h?B M hBM? h?ç+? /`v- bQ pÈB ?ç T?~K h?B M hBM? h?ç+?
 #B i+ Q ?ÆM` # Q M?B m H-M5

@ *U+ T?~K h?B M hBM? h?ç+?5

h¬ J` ;"i ç-m t€+ M?"M- M`M; tm'i i?•M i? ;B +| h?Q+? "B M *aM? +Q`M; ;B^a- iU
 iWM; ;†T [m +U+ T?~K h?B M hBM? h?ç+?X

@ P ? ? - +?9M; i T?€i i`B5

h?€B E ok i?"i ç9M; H` M?Q `i [m2M i?m°+- p¶ #^a p B G•K Gç+ M|B,

@ G•K ?mvM? ç - M;QÆB i?"i ç9M; H` T?9+ iBM?- pW ` i v +?QM? H` M?B m h?B
 i Î MÆB M`v KÁ KŠK HQÊM ? B M;`v +ÁM KçM? ?ÆM5 h F?¬M; F?€+? F?Q pÈB M
 K°i T?-M5

hmv h?B M hBM? h?ç+? i`•M [mw- M?QM; ç®B pÈB G•K Gç+ K` M|B +kM; F?¬M; ;
 T?~K h?B M hBM? h?ç+?5 >„M ç2K M?[M; h?B M hBM? h?ç+? M`v K°i T?•M i?`M?

@ h?€B ?mvM?- ç•v H` +O M;QÆB5

h?€B E ok b[M; b|- +?d +?d h¬ J` M|B,

@ L`M; ç•m\

G•K Gç+ +Q`B +Q`B,

@ L`M; F?¬M; im Hmv M- +?Q M`M; +kM; H½M; T?Q5

h¬ J` H"TiS+ iS+ ;B"M ç M +„M ` ,M; ,

@ æ2K T?-M +O #^aM +¬ MQÆM; H'v ` - +QB M?Q H` MûK iÈB i`QM; b¬M; +?Q +€
 #^aM +¬ MQÆM;5

h?€B E ok +kM; F?¬M; T?^aB ?`M; i®i H`M? ;b- K M; H'v T?-M h?B M hBM? h?ç+?
 # Q- MûK iÈB i` M M;Q`B #ç+? ?´X J†+ /M F?¬M; +| F?¬M; ;B M T?€T F?Q- M?Q
 KB M T?Q- +kM; F?¬M; T?^aB i X

> B M;Q`B K°i F H`K HÆ- K°i F M?Q p¬ i°B- H`K +?Q h¬ J` Î K°i # M M;? M ?¼M;
 M;?o HçB M?Q i? M`Q i`QÊ+ FB F?¬M; +| T?€i ?B M G•K Gç+ +ÁM `i p¬ bd5

*?B +„itQM;- # M;Q`B iB TiK+ çB iÈBX

hmv # M ç-m h¬ J` +| p iS+ ;B"M- M?QM; `i M? M? HçB iQÆB +Q`B `çM; `Ð- K°
 K°i ?²B +•m /šM G•K Gç+- iU ?² +,M #^aM F?¬M; +| ç2K +?Q #^aQ i`QM; K„i i?Q`M; ;

L`M; H` h¬ ;B æçB iB m i?Q +O *`M L;mv M [m®+ i`QM; h K ççB h?-M [m®+- +|
 iWM; ;†T [m 5 >ÆM M[M`M; HçB F?¬M; i?Q+? im Hmv M- h?B M hBM? h?ç+? Î i
 F?¬M; +| HU+ ?'T /šM ;bX

"^aM i?•M G•K Gç+ +kM; F?¬M; i?B m h?B M hBM? h?ç+? M?Q i? M`Q- M?QM; i?
 i?Q`M; im Hmv M HçB +| i€+ /KM; +U+ HÊM- imv ?„M F?¬M; +-M- M?QM; #¼M M
 L;mv M HçB +-M- ?„M pšM T?^aB pbi?•M M?•M bmv M;?oX

"¼M ?¼ K°i çQ`M; çB p T?Q i`QÊ+- i` M çQ`M; HçB ;†T K'v K½M? i?9- i?U+ HU+
 Î i`bM? iU LB i•K \*aM?X •K >mv iJ Zm•M M`v +kM; F?¬M; #B i+? i# Q M?B m M
 M`v ;B9T M? m +?ûK ;B i /MM; ?mv i M?K+ ç²M; HQçB MQ #KM;- i?U+ HU+ F?¬M
 /M b®M; +kM; b) F?¬M; [m€ H•mX

>ÆM M[h?B M hBM? h?ç+? +| i? Hmv M ?| - #B M iQÈM; H`K ` i€+ /KM; i?U+
 ?mM; i?9 M`v K°i KU+ +ÁM b®M;X

s2K +U çB m #¼M M;Q`B G•K Gç+ ;†T çQÊ+ H9+ i`QÊ+- imv i?U+ HU+ ?ÆB v m- M
 i`mM;- ç€M? F?¬M; HçB +MM; H„K i?b # v H M +?çv i`®MX h|K HçB- K½M? i?9 +|
 i?U+ HU+ +Q`M; ççB- ?Q†+ H` K ?B m +?çv i`®M- F?¬M; +| K°i M;Q`B M`Q- F?¬M

" M;QÌB +kM; ;B®M; M?Q p"v- ;†T çQÊ+ K½M? i?9 i?U+ HU+ v m i?b ç€M?- ;†T ç
M;QÊ+ H¢B H¢B #` #¼M ?¼ H'v iÈB `i M?B m +U+ T?~K h?B M hBM? h?¢+?X

R88X *?QÆM; R88, h?m-M h?9

G•K G¢+ +! M¢T HBM? ;BÈB- i?"i bU +?S F?¬M; M' B +ÁM +! hY ædM?- M?QM; h
F?¬M; ;B M T?€T F?Q- ç" M? T?ªB ç2K iWM; ;!B iQ i`2Q i` M M;QÌB "¢+? >' - H"K
K½M`Qi; "Q HB M iK+X

æ•v +?QM? H" +?¶ i®i F?B #¼M ?¼ ç-m iB M iB M p"Q MÆB M"v5

L m ç +?Q M?[M; JBM? .QÆM; *ªM?- i?"K +?Q :B€+ oB *ªM? +QÌM; ;Bª FB iB M
HU+ K½M? i?9 MÆB M"v + Q M?'i +?d H" LB i•K æ¢B oB M J½M *ªM?- ?Q" M iQ" M
i" M b€i5 "¼M M;QÌB G•K G¢+ +,M #ªM M; v +ª +¼M; H¬M; +kM; H'v F?¬M; ç M5

L?QM; ?B M i¢B #¼M ?„M H¢B H'v çQÊ+ KM i?m ?Q¢+? HÈM- K†+ /M +! p" B ç-m
J½M *ªM? #¼M ?¼ F?¬M; i? i` m p"Q- M?QM; +?Q Qi +! K°i MY K½M? i?9 #` #¼M
ç¢B HQÊM; +U+ T?~K h?B M hBM? h?¢+?5

G•K ;B K°i M,K +kM; +?d +! i? T?•M ç M K°i i`,K F?®B ?¢ T?~K h?B M hBM? h?¢
i¢B +U+ T?~K h?B M hBM? h?¢+? ç½ +! ?ÆM # i`,K F?®B- +€B M"v M m +?Q M?
ç M K" M!B- imv i ç®B b) çÄ K„i p¬ +MM;5

*€B i?9 pB M M"v iQ ç M i?€B [m€- # M;QÌB G•K G¢+ H¢B çB K°i M;"v K°i ç K- KÈ
HQÆM; çbM? +MM; i`QM; .QÊ+ oB M ç²M; /¢M;X

>B M M?B M p`•K >mv iJ Zm•M FB ç®B pÈB HQÆM; çbM? +! i?B M p` ç†+ i?M- ç
ç m t T ç†i i?"M? M?Q p"vX L?QM; # M;QÌB +kM; F?¬M; +! H"TiS+ çB iÈB- M;QÊ
#QÊ+- #ÌB pb i`mM; QÆM; HQÆM; çbM? M^K K°i *U oB M ?„+ b„+- ç M; i?Î iQ M;C

LB i•K æ¢B oB M J½M *ªM?5

*?Q /M G•K G¢+ L;k >"M? +¬M; T?€Ti +?mv M- +kM; +?d +! i? T?€i ?mv ` HU+ H
i?B M- +,M #ªM F?¬M; T?ªB ç®B i?O ç-m K½M? i?9 M"vX æQÆM; M?B M- ?„M i
i?9 M"v ç²M; /¢M; +kM; ;B i F?¬M; çQÊ+ ?„MX

L?QM; ç-m *U oB M M"v i¢B ç•v t•v i' - K½M? i?9 ç®B pÈB H½M? ç` H¢B +! w i?S
çQÊ+ T?ûT t•K T?¢K- M?QM; M?Q p"v +kM; F?¬M; M?'i ç`M? +! i? t¬M; p"Q [m çO
+! i? #ªQ p G•K G¢+ F?¬M; #` i?QÆM;- ,M p"Q HU+ HQÊM; FB pšM H" b) #` ç€M

"i [m€ M?"T F?~m çB i?¬M; i¬M; i?S # Î T?Q i`QÊ+- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +! çQÌ
çB iÈBX

G•K G¢+ i hY ædM? ` - i`2Q Î çdM? ç-m- `O tm®M; M;"M p¢M iY F?Q- +kM; ç2K h
#ªQ ?° Î i`QM; ç! M!B,

@ *?9M; i t¬M; çB iÈB5

" M;QÌB ç²M; i?ÌB #QÊ+ M? M? ` - H"TiS+ ç€M? i?S+ *U oB M M"v- ç-m K½M? i?9
çÐ ç¢B ç` ç½ + Q ç M #^M; ? B M;QÌB5 *U oB M FB M?bM i?'v #¼M M;QÌB G•K G
#„M H M- b m ç! iS +?B KÎ ` - M? M? ?QÈM; # M;QÌB M?"Q iÈB- KB M; `°M; ?€`
QÆK- K°i +' i M? ?¬B +?B p` H"TiS+ H"K +?Q # M;QÌB M;?2 i?'v K" Km®M!B- M;
iB T M^K p"i tm®M; i` M p B h¬ J`X

@ L; Q- M; Q- M; Q5

*U oB M M"v T?€i ` iB M; F m bK+ b¬B- K°i +€B ç^M; F?¬M; # v H M- HB M ?QÈM
h v i`€B G•K G¢+ +?ûK FB K- i v T?ªB >Ä GQM; Zmv M- ç²M; i?ÌB ?QÈM; *U oB M

@ L; Q

æ-m K½M? i?9 M"v #` +?¼+ ;B"M- +?•M i`QÈ+ pmM; H M- ç2K +¬M; FQ+? +O
[mv M Q M? ` - ç"Tp"Q T?Q i` M iY F?QX
«M;5
hY ædM? M? +?'M- K°i [mv M M"v ?ÆM T?•M MY HU+ HQÊM; ç m #` i?•M çdM? ?
pšM H" i`U+ iB T ç€M? # v G•K G¢+ ` # i`QÊM;5
@ L; Q M; Q M; Q5
> B K„i *U oB M HY M|M;- ç®B pÈB # M;QìB G•K G¢+ +?ªv MQÈ+ KB M; `ÁM; `ÁM
@ G•K ?mvM? ç - ç-m K½M? i?9 M"v ;B®M; M?Q ç°M; /K+5
h?€B E ok ç°i M?B M M|M ` X
@ h?b iQM? b Q\
@ oB M HQ¢B +MM; M;QìB `i ;¬M- +?d bÊ M| H" F?¬M; M;¢B ibK M?•M HQ¢B H"K
h?€B E ok +„M ` +Ä M|M ` X
h?'v KK+ [m M; +O G•K G¢+ +MM; h?€B E ok [mûi iÈB- h¬ J` H"TiS+ iQ"Mi?•M
ç-m M|M,
@ *€+ M;QÆB M?bM i H"K ;b\
@ h t2K *U oB M M"v imv +| +?9i ç2M- M?QM; ç2M +kM; `i F?Q T?€+?- F?¬M; #^
G•K G¢+ M|M ;BÐM M|BX
S^M;5
h¬ J` M„K H M L;•M J M; HB M ?QÈM; G•K G¢+ ç"TiÈBX
L; Q5
æ-m *U oB M FB H¢B ;B i iÈB- #B m H° i?"T T?¬M T?QM; T?9- F?¬M; M;WM; M?
i`®M; ç°M; /K+X
"MK5 "MK5 "MK5
æ-m K½M? i?9 M"v HB M iK+ Q M? FQ+? T?ÁM; M;U +O hY ædM?- +?'M ç„+ hY a
M;QìB Î i`QM; ç| H¢B ;B®M; M?Q i?mv M H€ H M? ç M? i` M #B M `°M;- +U+ F€ F
@ hB TiK+ M?Q p"v +kM; F?¬M; T?ªB #B M T?€T5
h?€B E ok ?W ?W M|BX
@ L|M M?ªK5
h¬ J` #'i K½M i`€+? K„M;X
h`QM; H9+ HªQ çªQ ç| - M" M; F?¬M; #B i +MM; G•K G¢+ ç½ tªv ` # Q M?B m H-M
i?•M M" M; M|M; H M- F?m¬M Kti ç½ M?Q ?Q ç"Q- FB m /B K QÈi €iX
@ GB m K¢M; pÈB M;QÆB5
G•K G¢+ iS+ ;B"M M|M-B- [mv M FB K +MM; pmM;X
L?QM; ?„M +m®B +MM; +?d H" pW p"Q LB i•K- imv L;k >"M? +¬M; T?€T +MM; in
+T F?B m +?B M- M?QM; hB m h?W *ªM? +MM; æ¢B oB M J½M *ªM? i?"i H" FûK
+? M? H +? M"v i?"i bU [m€ HÊM5
>m®M; +?B /QÈB ibM? ?m®M; +MM; +ªM? ;BÈB- K½M? i?9 çQÈ+ +¬M; M?"M HU+
+ Q- +?Q /M G•K G¢+ +| hªK L;mv iEB K +MM; hY ædM? +kM; F?¬M; i? ç€M? çQ

L?QM; M,M; HU+ T?ÁM; M;U +O hY ædM? +kM; imv i F?¬M; T?ªB ;B'v- *U oB M
`M ç2M- +,M #ªM ç®B pÈB # M;QÌB G•K G¢+ F?¬M; i? M"Q ?¢ F?~mX hmv M| +|
çQÊ+ M; ½ i`€B M; ½ T?ªB- H,M ç-v ç'i- M?QM; H¢B FûQ F?¬M; KÎ iY F?Q T?ÁM; M
i¢Q i?"M? mv ?B T +?QM? i?S+X

>ÆM M[G•K G¢+ +¬M; FQ+? +m®B +MM; +kM; F?¬M; T?ªB H" ç² +?ÆB- HB M iK
LB i•K æ¢B oB M J½M *ªM? +kM; ,M F?¬M; iB m- #` >Ä GQM; Zmv M ç®i F?ûi p" B
p" B KB M; p i i?QÆM; /Q h`ªK L;mv i EB K +?ûK` X

*U oB M M"v F?¬M; F?ÄB ?mM; iQM? ç¢B T?€i- HB M iK+ /MM; bQM; [mv M Q M?
tm®M;- ç-m iU ?² iQ" M H" +Æ #„TX

aQM; T?QÆM; ç¢B +?B M- K°i H-M ç€M? +?QM? H" ?ÆM ? B + M? ;Bì- imv iQ" M
+?²M; +?'i- M?QM; # M;QÌB G•K G¢+ +kM; F?¬M; / +?'m- ç M; F?¬M; M;WM; p ç
MSi- ``i Km®M M¬M KY X

h?€B E ok i`QM; ç m F?' Km pmB M|B,

@ h¬ ;B Km°B iY- *U oB M M"v ç®B pÈB M;QÆB i?"i H" K°i K®B ibM? bB- ?[m ib
M?B m- M;QÆB F?¬M; bmv M;?o H¢B b Q5

h¬ J` iS+ ;B" M ç M Q Q F m iQ- ç m +| tmM; ç°M; T?€i ç°M; +'K F?Q i` M M;QÌB-
M"vX

*?Q /M G•K G¢+ ç¢i ç M LB i•K *ªM?- i?ÌB ;B M H•m M?Q p"v +kM; H"K +?Q ?„M H
i`¼M;- M; v +ª F?Q iS+ +kM; +| +?9i /B ç°M;X

h?€B E ok ç°i M?B M i`-K M;•K M|B,

@ G•K ?mvM? ç - M m M?Q M;QÆB +| i? i`¼M; i?QÆM; ç-m K½M? i?9 M"v K" M|E

@ h?€B ?mvM?- M;QÆB F?¬M; T?ªB M|B +?d +| i? i?m T?K+ K½M? i?9 +MM; +ªM

@ .QÈB ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM; t€+ i?U+ M?Q i? 5

h?€B E ok ;"i;"i ç-m- i?-M b„+ M;?B K M|B,

@ ""i [m€- K½M? i?9 #` i?QÆM; w +?Q T?ªM F?€M; b) bmv v m- +`M; H" #` i?QÆM
+`M; +QÌM;- +`M; / /`M; #` i?m T?K+5 æQÆM; M?B M- i?B i?m"i ;Bª +kM; T?ªB i`

R8eX *?QÆM; R8e, h-M; h?S " X URV

@ >ªQ5

G•K G¢+ +?'M F?ÎB iBM? i?-M- i,M; HÈM HU+ ç° +¬M; FQ+?X

@ h ç•v iQ" M HU+ SM; T?|- h?€B ?mvM? M;QÆB ?"M? bU iMv i?2Q ?Q" M +ªM?5

@ >B m`ä5

"BM? #BM? #"M; # M;

G¢B H" K°i ?²B F`+? +?B M- HU+ HQÊM; +O G•K G¢+ ç½ KQÌB F?¬M; +ÁM K°i-
F?¬M; +?'m M' B- iQ" M i?•M çšK K€m- ? B K„i M?Q tQ+?- HB M iK+ T?€i` i?ûi /"

@ GB m K¢M;5

h?€B E ok +„M ` ,M; K°i +€B- ç-m K½M? i?9 M"v ?B M M?B M t t +ÁM +?Q iÈB
M?QM; G•K G¢+ ç½ FB i HU+- ?„M ç€M? p" B +€B i?O 'M [m€i,

@ G•K ?mvM? ç - KÎ` T?€T F?Q T?ÁM; M;U5

G•K G¢+ ?ÆB /Q /U- K½M? i?9 M"v F?¬M; +| i`¼M; i?QÆM; K" M|B- h?€B E ok ¢B
M?B M b) ;†T ¢ M T?ªM FQ+? b„+ #ûM +O K½M? i?9- F?ª M,M; #` K°i +€B i€i +?
i?¬M? +¬M; T?K+ iMM; K½M? i?95

@ L? M?5

hmv h?€B E ok K°i #° #°i +¬M ¢|B- M?QM; K°i F?B M;?B K i9+ H M +kM; H" K°i M,
JK+ [m M; +O G•K G¢+ M;QM; iK- ¢2K hY ædM? i?m p"Q- M?QM; +?d +¬M h?€B E
iS+ H¢B i` X

@ *U oB M- M;Q M M;Q½M H"K i?9 bOM; +?Q #ªM ¢¢B bQ€B 5

h?€B E ok H"TiS+ #° M?"Q ¢B` M;Q" B- tQ¢i tQ¢i tQ¢i- ? B i v ?mv ¢°M;- i`QM; i
i?O 'M- p¶ p"Q i` M M;Q|B *U oB MX

@ h?'i L;mv M M;U i?9 i?m"i5

@ L; Q

*U oB M M"v H"TiS+ iS +?B +?®M; ¢Ð ¢¢B ¢` - ¢¬m +MM; +€B K¬M; + Q + Q M? -
K„i i`ÊM H M- K°i +€B ¢m¬B H¢B T?|M; H M i`|B- i?"i bU H"K +?Q M;Q|B i F?| +|
H" /¢M; +ªK i?K ;bX

@ h M;U5 h ¢"T5 h ¢€M?5 h i?m¬M5

h?€B E ok ;B®M; M?Q F ¢B M- F?¬M; M;WM; ¢2K M;mv M K°i ¢€K i?O 'M ¢€M?
K½M? i?9 M"vX

J½M? i?9 M"v H¢B iU ?² M?Q #` ¢€M? T?€i K°M;- F?¬M; +| T?ªM F?€M; +?9i M"Q-
i?Ov +?mM; #ªQ i`b #° /€M; +° [m€BX

G•K G¢+ M? M?"M; i?Î` - i?Q¢i M?bM h?€B E ok ?ŠM H" i?"M? +¬M;5

L;Q|B M"v i?"i ¢9M; H" +| +?9i #ªM HoM?- +| i? T?K+ iMM; K°i ¢¬m K½M? i?9 LB i

æ°M; i€+ +O h?€B E ok +¬M; H9+ +¬M; M? M?- ;B®M; M?Q F?B m pk p•v [m M? *U
¢°M;- ¢2K M;mv M K°i ¢€K i?O 'M ?mv MªQ ¢€M? iB M p"Q i`QM; +Æ i? K½M? i?
¬B`ÆB M?Q KQ - b„+ K†i +¬M; M;"v +¬M; i`„M;- ¢°i M?B M T?mM` K°i M;KK K€
M?Q ¢½ M|B- Km®M i?m¬M T?K+ K½M? i?9 bQ pÊB ?„M +ªM? ;BÊB + Q ?ÆM- ?„M

L?QM; ¢°M; i€+ i` M i v ?„M H¢B F?¬M; +| /WM; H¢B +?9i M"Q- K°i i?O 'M iB T K
p•M HQm i?Ov ¢€M? p"Q i`QM; +Æ i? *U oB MX

h?ŠM; [m K°i MûM ?QÆM; i?|B ;B M- h?€B E ok +MM; *U oB M M"v ¢²M; i?|B v m
K°i ¢Q"MX L?QM; ¢¬m *U oB M M"v H¢B ? B i v KÎ` - ¢2K h?€B E ok ¬K i`QM; M;
+MM;X

@ h K|

æ9M; p"Q H9+ M"v- h?€B E ok H¢B T?€i` K°i iB M; ?¬iQ #B i?QÆM;X

G•K G¢+ +Q|B ? ? M|B,

@ *?9+ KWM; h?€B ?mvM?- i?"M? +¬M; i?m T?K+ K°i ¢¬m K½M? i?9 LB i•K æ¢B

L?QM; b„+ K†i +O h?€B E ok H¢B F?¬M; ? pmB KWM;- ¢~v *U oB M` t - F?¬M; -
iÊBX >„M p K†i +¬m tBM M|B` ,

@ h?ªK 5 h?ªK 5 *U oB M M"v H" +€B5

S?®+

G•K G¢+ +MM; h¬ J` ¢²M; i?|B +Q|B T?mM` X

@ *€+ M;QÆB +ÁM +Q|B5

h?€B E ok F?¬M; M;WM; ç2K K!M; pm®i *U oB M /m¶B iÈB ç~v ` - K°i #° #B T?šM
oM pM ?¬5

*U oB M i?b H° K°i #° iB m FB m i? ¬M M?m- ç2K h?€B E ok ¬K +?†+ ?ÆM M[X

@ h?€B ?mvM?- *U oB M M°v ç®B pÈB M;QÆB K®B ibM? i?„K i?B i- F?| çQÊ+ ?[m
HçB K°i +?9i b Q5

h¬ J` +Q!B ? ? - ç2K H!B M!B i`QÊ+ FB +O h?€B E ok `”T F?m¬M i`a i`Î p X

G•K Gç+ +kM; `®i +K+ ?B m `ä pb +€B ;b *U oB M M°v `ä `”M; F?¬M; +| i`¼M; i?QÆ
/”M; i?m¬M T?K+ M?Q i? 5 >ÆM M[- H9+ i`QÊ+ ç¬m \*U oB M M°v #°v ` içQ ?bM
#ÎB pb [m€ bmm; bQÊM;X

h?€B E ok ;B½v /K çSM; H M- K° *U oB M i?b ;B®M; M?Q +?BK M?Ä MûT p”Q i` M
ççB M°v ûT iÈB i?•M i? h?€B E ok ç m M;?B M; M;a- ? B K„i i?b çQ ibM? M?bM
”ç+? >´ K°i i€i ç”T # v X

@ *?9+ KWM; ?B M F? M; H 5

G•K Gç+ +kM; +Q!B ? ?ªX

@ h?€B ?mvM?- M;QÆB ç½ +| oB M Km°B- ”ç+? >´ M°v +?Q #ªM +¬ MQÆM; H°K i½

h¬ J` +?çv ç M # M M;Q!B ”ç+? >´ - H°v ` K°i KB M; i?`i çQ iÈB- ç9M; H° Km®M /M
J M; ç M ç²M; /çM; ç®B T?| ”ç+? >´ X

”ç+? >´ T?€i ` K°i iB M; `Qi ;”Q i`¬K i?’T- iU M?B M b) F?¬M; i?K ?’T /šM M?Q p
i?9 ç²M; /çM; i?U+ HU+ [mv i ç`M? ? i i?ªv- ”ç+? >´ +kM; F?¬M; /€K ç®B pÈB *U
+?d +| i? i?®B HmB ç M K°i # MX

G•K Gç+ ççB +?B M FB i HU+ - K° h?€B E ok +kM; #ÎB pb +QÐM; +? pQÊi +’T bY
i`¼M; i?QÆM; - ç m +¬M iB M ?”M? M;?d M;ÆB p” ?²B T?K+X ”ÎB p”v #¼M ?¼F?¬
ç¬m çB m iS+ ?²B T?K+ M;mv M F?Q +MM; +?[i?QÆM;X

*U oB M M°v óæ m HÁM;ô M?bM h?€B E ok- b m ç! ;B®M; M?Q ?B M p”i [mw ç2K
h?B M hBM? h?ç+? M! bQm i¬K H°v ` çQ +?Q h?€B E ok- /MM; i v F?Q€i H M i`
?çMX

h?€B E ok H° F?´ F?¬M; i? iª- K° G•K Gç+ +MM; h¬ J` i?b KWM; `Ð- i`Q!M; ?ÊT
F?¬M; i?°v M?B m5

G•K Gç+ H°v ` K°i F?®B +U+ T?~K h?B M hBM? h?ç+? #„i ç¬m ?’T i?K HBM? F?Q
hBM? h?ç+? M°v [mª M?B M bQ pÈB ?ç T?~K h?B M hBM? h?ç+? KçM? ?ÆM M?B
M?°i H° ;’T KQ!B H,K H¬M pä ;Bª #bM? i?Q!M; im Hmv M5

GU+ HQÊM; +O ?„M +Æ #ªM FB i [m - M m +?d /U p”Q F?B m ?mv i?’T i?K HBM
T?ªB M,K M;°v KÈB +| i? F?¬B T?K+ ?Q”M iQ”MX L?QM; +| +U+ T?~K h?B M hBM
/MM; KQ!B H,K H¬M K° iQM? - +?d +¬M MY M;°v H° çO`²BX

L?QM; +kM; F?¬M; H•m H„K i`!B ç½ i®B- # M;Q!B [mv i ç`M? Î MÆB M°v M;?d M;
iB T iK+ çB iÈBX

æ M MY ç K- G•K Gç+ KÎ ? B K„i ` - HU+ HQÊM; iQ”M i?•M +?šM; M?[M; F?¬B T?
iBM? iB MX

Zmª M?B M- i?U+ +?B M KÈB H° T?QÆM; T?€T im Hmv M i®i M?’iX

hmv HU+ HQÊM; F?¬B T?K+- M?QM; i?•M i? G•K Gç+ HçB i?”T T?¬M K i M?¼+ -
;B’+ M;OX

a€M; bÈK M;°v ?¬K b m- G•K Gç+ +MM; h¬ J` ç m idM? HçB- i?!B çB K ? B M;Q!
F?¬M; F?ÄB ç m +Q!B i?¬K F?¬M; i?¬BX

L;mv M H B- H9+ M"v h?€B E ok ç M; #` \*U oB M ¬K p"Q i`QM; M;U+- +m°M KbM?
 *U oB M ç m ç†i î i` M K¬M; h?€B E ok- i` M K†i H°` iB m /mM; ?¢M? T?9+ `i M
 J" "¢+? >´ ç€M; i?QÆM; i?b ;?û p"Q ç` T?QÆM; `i t - +,M #ªM F?¬M; /€K iÈB ;¬M
 > B M;QÌB ç m H" +QÌB Km®M pÐ #KM;- i?ŠM; [m MY MûM ?QÆM; i?ÌB ;B M b m
 K°i iB M; F m i?ªK i?B i #B i?QÆM;- ;B®M; M?Q iB m +¬ MQÆM; pW KÈB i?i i?
 Q€MX
 @ *€+ M;QÆB ç m H" M;QÌB t'm5
 L;QÌB M"v `i t'm ?´ M¡BX

R8dX *?QÆM; R8d, h¬M; h?S " X UkV

G•K G¢+ M?`M +QÌB M¡B,
 @ æB i?¬B- +?9M; i M M çB i¬M; i?S # 5
 "¢+? >´ î /QÈB K M? H M? +O h?€B E ok H"K i¼ F} +?Q h¬ J`- /M b Q +¡ óoB M Kr
 F?¬M; i? M;²B H M HQM; ó>´ +€Bô- +?d +¡ i? i†M; +?Q h¬ J` X " M;QÌB /¼+ i?2
 M?QM; *U oB M +MM; "¢+? >´ ç²M; i?ÌB H°` i?¬M b„+ bÊ ?½B- iU ?² ç®B pÈB i¬
 @ oB M +¬M;- #¼M +?9M; H" H"K b Q p"v\
 h¬ J` pW +QÌB pW M¡BX
 h?€B E ok K†i KkB i`M ç¬v F?¡ +?`m- M?QM; pšM H" M¡B,
 @ S?Q /QÈB +¡ K½M? i?9 +QÌM; ç¢B ?ÆM5
 *¡ i? H"K +?Q *U oB M H" LB i•K æ¢B oB M J½M *ªM? +kM; +ªK i?`v bÊ ?½B- w M
 i?S # Q i M?i ç¢i ç M JBM? .QÆM; *ªM?5
 G•K G¢+ +QÌB ?„+ ?„+ M¡B,
 @ h?€B ?mvM?- F?¬M; +-M K†i O K"v +? m M?Q p"v- ç•v H" õ/mv M T?"Mö M;QÆB
 >„M p" h¬ J` ç m `i F?¬M; +¡ M;?o F?Q +QÌB ? ?ª- H"K +?Q h?€B E ok iS+ ;B"M
 óoB M Km°Bô i?b ¬K ?„M M OBX
 LY MûM ?QÆM; i?ÌB ;B M b m- #¼M ?¼ `®i +K+ çB tm®M; +-m i? M;- çB iÈB ç€v
 æ•v H" K°i i`M; i?Q i?i +U ç¢B- F?„T MÆB H" iWM; /½v ;B€ b€+? - HB + +kM; i¬
 `i M?B m ;B€ b€+? ç m ç½ iªB i?Q€B ?¡ M;½ tm®M;- p¬ b® i?Q i`+? `ÆB i` M K
 ?Q M€iX
 G•K G¢+ +MM; h?€B E ok HB + K„i M?bM b m- p°B p"m; H Q ` ç2K K°i [mv M b€+
 æ•v +?QM? H" K°i p` h?Q+? "B M \*ªM? +QÌM; ;Bª bQm i¬K- F?ŠM; ç`M? +U+ F€i`
 L?QM; H"K +?Q ? B M;QÌB i?i p¼M; +?QM? H"- +?OM; HQ¢B i?Q i`+? `i M?B m
 iQÌM; ç` Hw- F +ª H`+? bY- i?Æ + - iB m i?mv i- F?¬M; +?¶ M"Q K" F?¬M; # Q M
 i`+? M?Q p"v H" M?B m- pk F„+¬M; [mv i H"K +?Q ? B M;QÌB +?Ì çÊB H¢B K°i [mv
 @ •K >mv i J Zm•M M"v F?¬M; T?ªB ç¢B K ç¬m Q- b Q +ÁM +¡ i•K iB M? i?m i?"T H
 h?€B E ok `i F?¬M; / +?`m M¡BX
 @ h?Q KK+ MÆB M"v M?B m M?Q p"v- F?ª M,M; +?9M; i +ÁM F?¬M; +¡ iB K çQÊ+ ç
 > B M;QÌB #„i ç¬m K°i çQÌM; +`M [mûi- M?QM; i?Q i`+? MÆB M"v i?"i ç9M; H" +M
 M;QÊ+ H¢B /½ bY i`mv M Fw +O +€+ [m®+ ;B H¢B M?B m p¬ b® F X

G•K G¢+ F?¬M; M?`M çQÊ+- çÆM ;BªM ç2K K°i ç®M; HÈM i?Q i`+? iQ`M #° M?ûi ç! /MM; i?¬M i?S+ ibK iÁB- p¬ /KM; HB M i`U+ iB T MûK` - ?B m bm'i M?Q p"v HB M; v +ª M?Q p"v- ? B M; QÌB +kM; ibK FB K bm®i # M; "v- KÈB çQ i'i +ª i?Q KK+ H E i [mª v M; mv M H` ;B®M; M? m- i`M; i?Q M`v +, M #ªM +MM; pä ç¢Q F?¬M; [m M # M; "v i?ÌB ;B M K°i +€+? p¬ Q+?X

L; QÊ+ H¢B h¬ J` +ª M; "v +MM; L; •M J M; - "¢+? >´ H`K #¢M- F?¬M; M; WM; +•m /Š T?ªM G•K G¢+ +MM; h?€B E okX

@ æB i?¬B- +?9M; i çB i¬M; i?S iQ5

" M; QÌB çB iÈB +m®B +MM; +O i`M; i?Q i?`i- ?B M` K°i M?"T F?~m çB i?¬M; i¬ L?QM; H®B p`Q H¢B M^K b'T K°i ç¬m ç¢B +~m F?¬M; K Q- iQ`M i?•M # Q i`MK H'v i`QM; ç¬B K„i H` ?Ä /B K i?B m ç®i- M?bM p T?Q i` M [m, /` p¬ +MM; 5 æ¢B +~n M?` i` i- +´ #m°+ K°i F?¡ b„i ?Ä ?²M; b„+ - # M FB i?b H` i?„i Î K°i +•v +°i b„i iQ #ªvX

JBM? .QÆM; *ªM?5

Í # M +¢M? +QM +?¡ HÈM M`v- i?b H` K°i ç®M; HÈM h?B M hBM? h?¢+?- +kM; +? h?¢+? M`v- KÈB F?B M +?Q ç¢B +~m M`v K°i KU+ F?¬M; +¡ +? i ç!B5

E?Sm ;B€+ +O +?¡ i`ÌB bBM? M?¢v +ªK- ç¬m K½M? i?9 M`v H`T iS+ çSM; H M- +€ b m ç! ?QÈM; p T?QÆM; ?QÈM; # M; QÌB G•K G¢+ çB M +m²M; K` +?¢v p°B iÈBX *?"T +?2M; 5

E?¡ b„i HB M iK+ FûQ /`B- K b€i +?¢K K†i ç'i T?€i` iWM; ç¢Q ?Ä ?Q - K` ç¢B i`"M; B!- ?QÈM; p # M; QÌB +m²M; [mv M K` çBX

æ•v +?QM? H` K½M? i?9 JBM? .QÆM; *ªM?5

" M; QÌB ç²M; i?ÌB `9i HmB- M?QM; i®+ ç° +O #¼M ?„M ?€ +! i? ç€M? ç²M; +MM \*ªM?- +ÁM F?¬M; +! `ÌB F?ÄB +U Hv KQÌB i`QÈM; - +QM +?¡ HÈM M`v +kM; ç½ p½ M`v- K½M? i?9 ç°i M?B M HªQ çªQ K°i +€B- i?•M ?bM? +?¢v M?Q çB M +Q M?B M L; mv M H B- +?B m /`B F?¡ b„i ç½ F?¬M; çO 5

Zm€M iQM? +U ç¢B H`K +?Q ç¢B +~m M`v #` ;B"i M; QÊ+ H¢B- # v H M K°i çQÌM; p M!- H`K +?Q ?mM; F?mv M M`v T?€i` iB M; F m i?ªK i?B iX

"i [m€- K½M? i?9 /M b Q +kM; H` K½M? i?9- M m i? v ç´B i?QÌM; M?•M- M!B F?¬ HÈM M?Q p"v +„i çSi- M?QM; ç¬m ç¢B +~m M`v +?d H` Í i` M K†i ç'i H, M ? B pÄM; K°i #° çB K M?B M M?Q F?¬M; X

G9+ M`v # M; QÌB G•K G¢+ KÈB M? M?`M; i?Î` X

@ æ¢B +~m- ç M +„M #ªM ç¢B bQ€B i çB5

h?€B E ok i?"i ç9M; H` F /Î ?ÆB- ç®B pÈB +QM K½M? i?9 FB F?¬M; M; WM; M; Q @ :•m ;•m

>„+ b„+ +U F?mv M ç®B pÈB # M; QÌB ?ûi ;B" M /[X

L?QM; KK+ [m M; +O G•K G¢+ H¢B H!2 b€M; - +?, K +?9 M?bM p`Q +•v +°i T?QÆM +?ŠM; M?[M; +?„+ +?„M p¬ +MM; - K` +ÁM i`"M ç¬v EBK iBM? ?Q +U+ F€ iQ HÈM5

L m ?„M +! i? Hmv M ?¡ i?B i i`K- EBK ? +¬M; T?€T imv i ç®B b) çQÊ+ ç M ç°i M

L?QM; ç² +?ÆB M`v H¢B #m°+ K°i ç¬m K½M? i?9 JBM? .QÆM; \*ªM?- F?¬M; M!B i F?¬M; - K°i F?B K½M? i?9 M`v T?¡M; ç M- KÎ KB M; K°i M; KK +! i? +„M çSi +´ #¼

G•K G¢+ M?bM t2K h?€B E ok M!B,

@ "ªQ oB M Km°B +O M;QÆB H'v H'v M|- i +| #B M T?€T tY HwX

>„M H" +?m~M #` p" M /KM; *'K hUX

h?€B E ok #` \*U oB M M"v [m'v `~v ;'M +? i- QÊ+ ;b +?Q M| çB ibK +? i- p°B p" M; M"v ;"Q F?| +i` Q ç' B K°i i`"M- M?QM; b„+ K†i HçB m QªB M|B,

@ oB M Km°B- ?W- M| K†+ F 5

>„M iB T iK+ ;BªB i?Q+? M|B,

@ J½M? i?9 +?d +| i?ìB çB K ;†T çQÊ+ M;mv ?B K i€M? KçM;- ?Q†+ H" H½M? ç` +¬M; FQ+? KÊB +| i? HB m KçM;5 "•v ;Bì H" +?9M; i t•K M?"T ç` #"M +QM +?| H ?W- *U oB M FB F?¬M; +?`m çB ç€M?5

æ•v H" #ªM M,M; K½M? i?9- tm +€i i` ?mM;X hmv K½M? i?9 hB M h?B M \*ªM? i`î H pšM F?¬M; +€+? M"Q bQ b€M? pÊB M?•M HQçBX G•K Gç+ +,M #ªM F?¬M; i? +MM +¬M M| +| i? +m®M H'v ?„+ b„+ +U F?mv M K°i ?ÆB i?ìB ;B M- i?b +| i? H"K +? K°i H¬M ?"M? ç°M; Q M? ;B i ç¬m K½M? i?9 JBM? .QÆM; *ªM? M"v5

"'i Hm" M h?€B E ok Km®M ç~v M| p"Q ?® HY M?Q i? M"Q- ç¬m *U oB M M"v i?O H„+ ç¬m HB M iK+- ç®B pÊB HìB F?mv M +O ?„M ?Q" M iQ" M #Ä K†+X

E?¬M; +€+? M"Q ;BªB [mv i ?„+ b„+ +U F?mv M M"v- #¼M ?¼ H" F?¬M; +€+? M"Q i`QM; .QÊ+ oB M +kM; F?¬M; i? p•v F?®M +€+ H° M?•M K½ # Q H•m i?ìB ;B M- FB pQÊi [m - ç M H9+ ç| - ç®B K†i K°i ç€K JBM? .QÆM;- :B€+ oB *ªM? +QìM; ;Bª Gç+ +,M #ªM H'v F?¬M; çQÊ+ +?¶ i®i- M; v +ª iQM? K M? +kM; H" K°i w MB K +O

R83X *?QÆM; R83, .MM; h`QX URV

G•K Gç+ p„i ? i| + K°i T?2M i`¬K iQ bmv M;?o- ç2K K'v ç°+ [mª i`QÊ+ FB H'v çQ Gmv M æ M h?O h`€i iBM? i t2K tûi- ?„M H" T iS+ +| K°i F ?Qç+?X

@ L;QÆB Km®M ç°+ +? i K½M? i?9 JBM? .QÆM; *ªM? M"v\

h?€B E ok +QìB ? ? ,

@ G•K ?mvM? ç - K½M? i?9 bQ pÊB M?•M HQçB +| M,M; HU+ +ªK ;B€+ M;mv ?B bBM? F?Sm; B€+ HBM? KšM- ?ÆM M[#•v ;Bì +?9M; i +ÁM î /QÊB ibM? ?m®M; ç® tm~M ç M ,M ç°+ /QÊ+ M;QÆB MûK [m b Q\

h¬ J` T?OB KB M;- M?bM h?€B E ok M|B,

@ L m ç¬m K½M? i?9 M"v +MM; M;QÆB ç²M; /çM; K" M|B- i?b +| F?ª M,M;5

h?€B E ok H" T iS+ +ªK i?'v #` i?QÆM;- *U oB M i?b M?•M +Æ ?°B ? B i v pÁM; [n

G•K Gç+ +QìB ? ? M|B,

@ L m H" /QÊB ibM? ?m®M; #bM? i?QìM;- ç¬m K½M? i?9 M"v iU M?B M b) F?¬M; ` Zm•M +? i ç½ # Q M?B m M,K\

@ *?Q Qi K°i i`,K i€K KQÆB M,K 5

@ o"v H" çQÊ+ `²B- M;QÆB M|B K°i M;QìB ,M [m€M i?'i- # M;"v M;YB F?¬M; i?'v ççB +~m M"v ?ÆM i`,K M,K F?¬M; +| ,M i?'i\

G•K Gç+ iW i`QM; MçT HBM? ;BÈB H'v ` K°i +?•M M;Qm- /MM; >Ä GQM; Zmv M M

E?¬M; # Q H•m- ?QÆM; p` i?ÆK MS+ iÄ F?„T ` - L;•M J M; H" T iS+ iW i` M K†i ç' b„+ +U F?mv M i?b +~M; F?¬M; +?`m M' B- +?ªv MQÊ+ KB M; F?¬M; M;WM;- ç m b„ 5

l¬M;- m¬M;5

>„+ b„+ +U F?mv M i?ŠM; #,M; F?| b„i- HϕB i?Ov +?mM; F?¬M; +€+? M˝Q ϕB iÈB
? B K„i M| ?Ä /B K i`U+ M?avX

@ æ•v H˝ >„+ .B K GQM; E?mv M- iK+ i`mv M M|B i`QM; +Æ i? +| K°i iB ?mv i K
h¬ J` ϕ°i M?B M M|B ` X

G•K Gϕ+ F?¬M; F?ÄB #”i +Q|B M|B,

@ *~m H˝K b Q +| i? +| ?mv i Kϕ+? h?¬M GQM;\

@ *? K bBM? +QM i`|B bBM? iQM?- pϕM p”i ϕ m +| +?¶ #’i ϕ²M;5

h¬ J` +?Q ?„M K°i +€B HB + K„iX

h`QM; H9+ M|B +?mv M- G•K Gϕ+ +kM; ϕ2K +?•M M;Qm MQÈM; ϕ M p˝M; |M; +?av
M;Qm- ϕ2K S?Q >mv i Zmª M?ûi ϕB p˝QX

@ G•K ?mvM? ϕ - +€B M˝v /¬m ;b +kM; H˝ /` i?9 +?av tm¬B ?mv i /`+? h?¬M GQM;
M?Q p˝v5

h?€B E ok M|B ` X

@ h?Y t2K 5

G•K Gϕ+ ϕ2K +?•M M;Qm i`QM; i v MûK iÈB >„+ .B K GQM; E?mv MX

@ > ? - i F?mv M M;QÆB ϕWM; ¬K +€B ?v

l¬M;5

*?[óp¼M;ô +O h?€B E ok +ÁM F?¬M; +| KÎ KB M;- +?d i?’v ϕ¬m >„+ .B K GQM;
+?•M M;Qm- ¬ ¬ K°i ?²B +m²M; M? B- HB M ϕ2K iQ˝M #° +?•M M;Qm Mm®i tm®
F?¬M; +| +ÁM HϕB5

G•K Gϕ+ p¶ p¶ p B h?€B E ok M OB,

@ *?Q Qi +?SM; KBM? M| bQ pÈB M;QÆB +˝M; M;m tm˝M ?ÆM5

a„+ K†i h?€B E ok +˝M; i? K ϕ2M X

@ « m¬M;5

>„+ .B K GQM; E?mv M ϕ°i M?B M F`+? HB i;B½v /K H M- iQ˝M i?•M ϕ m #®+ H
M?Q ?mv i /`+? iQ˝M i?•M ϕ m #` #®+ ?ÆB K’i5

æ•v H˝ /QÊ+ HU+ S?Q >mv i Zmª T?€i i€+5

GQϕB /` [mª M˝v b m F?B i`9M; T?ªB- b) ϕ2K ?mv i /`+? iQ˝M i?•M bBM? p”i bBM?
M i`QM; iQÆB b®M; ϕ®i+? i5 L?QM; ϕWM; t2K /QÊ+ HU+ +O S?Q >mv i Zmª i
H˝ +?O i˝B +? i€+ L;U >˝M æ M- +€B ;¼B H˝ /QÊ+ F?¬M; i?B M €+- bY /KM; M?Q
+O M;Q|BX

*?Q /M ϕ¬m >„+ .B K GQM; E?mv M M˝v ϕϕi ϕ M JBM? .QÆM; *ªM?- M?QM; M?Q i
HU+ +O S?Q >mv i Zmª- ;¬M F K°i F?„+ i?|B ;B M b m- ?Ä /B K i`QM; ? B K„i M
iû H,M i` M ϕ’i- iQ˝M #° i?•M ?bM? iW # M i`QM; ?½K tm®M;- bBM? +Æ M? M? +?
p ϕ` T?OX

@ aQÊ+ HU+ i?”i H˝ F?OM; F?B T5

o K†i G•K Gϕ+ F?¬M; F?ÄB #B M ϕ´BX

@ L;®+ iY- ϕWM; iQÎM; `^M; M;QÆB #m¬M #€M H|B5

h¬ J` #om K¬B M|B,

@ S?Q >mv i Zm^a +| i? Hmv M +? L;U >"M æ M- +ÁM +| i? i`Ê ;B9T pä ;B<sup>a</sup> im Hmv M;° >Ä ?mv M<sup>a</sup>Q- +?Q /M h?B M >ÊT \*<sup>a</sup>M? + Q i?O +kM; ç°M; i•K5 L;QÆB HçB / i?9 JBM? .QÆM; \*<sup>a</sup>M?- imv i ç®B b) #` M;QÌB K„M; T?€ b^aM5

L?QM; G•K Gç+ HçB F?¬M; +?Q H` ç9M;- ç®B pÈB ?„M K` M|B- +?d +| p"i ;b ç| i, L ;B€ i``- K†+ /M S?Q >mv i Zm^a M`v H` +?Q #^aQ ç®B pÈB pä ;B^a im Hmv M >Ä ? >Ä iBM? ?Q - M`v pÈB ?„M K` M|B H` F?¬M; +| +?9i w M;?o M`Q5

L;QÊ+ HçB- b m F?B /B i i`W ç-m K½M? i?9 M`v- ?„M i?m ?Qç+? ç M +°i b„i FB K

h?€B E ok iU ç°M; tBM çB ;B i ;B†+ i?m i?B ?`B K½M? i?9- K½M? i?9 JBM? .QÆM #^aQ- ;B€ i`` HB M i?`M?X >„M HçB H` h?m-M h?9 h¬M;- ç®B pÈB K½M? i?9 ?B m M?B m- /Q ?„M ç M i?m imv i b) F?¬M; #Ä [m #`i Hm`M ;B€ i`` ;b i`QM; ç|X

"i [m€ ç•v H` K°i +¬M; i`bM? `i iQ HÈM- +kM; çO ?„M #`M pB +i` M K°i M;`v- K Hmv M ?| FBK HQçB- # M;QÌB HB M [mv i ç`M? Î MÆB M`v M;?d M;ÆB p` ?²B T?

G•K Gç+ +kM; F?¬M; +| F€ p¼M; H`v +•v +°i b„i` - +€B M`v +| i? i`|B K°i K½M? K`v i`,K M,K- M m ?„M +| i? M•M; K` M|B- >„+ .B K GQM; E?mv M FB ç½+„M +? i

>„M F?¬M; Km®M #çQ H° #Q K`i +O KbM?- ;B<sup>a</sup> #° M?Q iU Î i` M +•v +°i- K°i # M p`M +?mv M- #„i ç-m Hmv M ?| EBK iBM? ?Q i`QM; ç|X

Gmv M ?| 5 Gmv M ?| 5 Gmv M ?| 5

EBK ? +¬M; T?€T ç°i M?B M i,M; KçM?5

Gmv M ?| L;k ?`M? iBM? ?Q - ç•v H` ç` T?QÆM; +QÌM; ççB M?`i +O >¶M æ°M . ç M /QÊ+- u m ?ç+? +ÁM Km®M t t M? M? ?ÆM- G•K Gç+ ç½i?`i H•m F?¬M; +| ;B€+ M`v- +?d +^aK i?`v iQ`M i?•M +U+ F€i?Q bQÈM;X

>„M ç½ H` LB i•K \*<sup>a</sup>M?- M,M; HU+ Hmv M ?| +O >¶M æ°M .mM; G¬ bQ pÈB i`QÈ M?B m- M;„M M;OM # + M? ;BÌ b m- EBK ? +¬M; T?€T ç½ ç M çQÊ+ LB i•K M?`i

hB m +^aM? ;BÈB Î ;B[ç°i T?€ F?¬M; ? F?| F?,M- +?d +-M HU+ HQÈM; iQ+? b9+ i?m`M Hw i?`M? +?QÆM;- ;-M F b m MY + M? ;BÌ- i` M M;QÌB G•K Gç+ M?°M M? ç°M; K½M? HB i- iQ`M i?•M F?) `mM H M- ç½ ç°i T?€ ç M LB i•K M?`i`¼M; i?B M

@ .B- ?„M ç°i T?€\

h?€B E ok M;ç+ M?B M M|BX

@ hB m iY M`v i?`i bU H` pä ;B<sup>a</sup> >ç L;mv M [m®+ b Q\ JÈB KQÌB i€K im`B ç½ ç°i ?B M içB `ä``M; HçB ç°i T?€5

h¬ J` M;QÊ+ HçB i?`v M?QM; F?¬M; i? i`€+?- i?-K M;?o M m M;QÆB #B i`ä M;® H` >`m h?B M pä ;B^a- F?ŠM; ç`M? T?<sup>a</sup>B bÊ iÈB KS+ i`ÁM; K„i i`WM; çB` 5

@ >„M M?Q i? M`Q +ÁM ç M; im Hmv M\

h?€B E ok F?¬M; F?ÄB #`i +QÌBX

@ *?ŠM; H) ?„M +ÁM Km®M HB M iK+ ç°i T?€ b Q5

@ L|B F?¬M; +?WM;5

h¬ J` M? +? KB M;X

@ > ? - M m ?„M +ÁM +| i? H`K iB T ç°i T?€- #^aM ççB bQ€B HB M ç2K M?[M; H•M

h?€B E ok [mÆ [mÆ / i?9 >„+ .B K GQM; E?mv M i`QM; i v- K†i i` M +ÁM +| ``i M +| ?€B tm®M;- +€B M`v ç m H` i`B HB m +U+ T?`K +? i€+ T?ÁM; M;U T?€T F?Q +

h?ÌB ;B M +U+ M? M?- G•K Gç+ HB M iK+ Hmv M ?| +°i b„i- EBK ? +¬M; T?€T iB

R8NX *?QÆM; R8N, .MM; h`QX UkV

LB i•K M?`i`¼M; i?B M i`mM; F€- ?"m F€- çdM? T?QM;5

P M?5

hQ`M i?•M G•K G¢+ +?'M ç°M; - LB i•K i K i`¼M; i?B M5

@ E?`M

"`HU+ HQÊM; ç°iT?€ / Q ç°M; H-M i?S ? B +O G•K G¢+ #WM; idM?- h?€B E o
F€iQ+? ç M; T?€i bBM? Î i`QÊ+ K†i +O ?„MX

G¢B ç°iT?€5

G9+ M`v KÊB [m #®M + M? ;BÌ - M; QÌB M`v `ä`M; H¢B ç°iT?€- ç•v H` +€B [m€F

L?QM; h¬ J` H¢B +?d +?d H•M T?B M # M +¢M? ?„M- H9K ç²M; iB M M?Q ?Q - w H

h?€B E ok iU M?B M b) F?¬M; i?U+ bU çB ,M- +?d H` M; QÊM; M; MM; MÎ MK +QÌB

*?Q ç M F?B LB i•K i K i`¼M; i?B M çdM? T?QM; - G•K G¢+ KÊB Hmv M ?| b¢+?
b„i5 hmv h?B i h`K M?bM p T?Q i` M F?¬M; +| i? v ç´B ;b- M?QM; #ÎB pb EBK iB
iQ`M Hmv M ?| - ?B M i¢B K°i "¢Q E?Q *aM? pã ;Bª +kM; +| i? FQ+? iQ€B5

L;mv M #ªM ?ŠM H` bÈK M M tm'i T?€i` çB- M?QM; #ÎB pb G•K G¢+ K°i KU+ im H
J` +?d +| i? çÊB ?„MX E?B G•K G¢+ `ÌB F?ÄB i`¢M; i?€B im Hmv M- # M; QÌB iU M

@ G•K ?mvM? ç - M; QÆB i?"i ç9M; H` HÊB ?¢B- i`QM; pÁM; K°i M; `v ç°iT?€ ? B
i°K ,M iB M ç M ;b ? v F?¬M; - [m€ F?¬M; çO M; ?o F?Q- +| T?9+ T?ªB +MM; ?QÎM
5

h?€B E ok ?Q`M iQ`M F?¬M; ç2K KbM? i?"M? M; Q¢B M?•M- iW i`QÊ+ ç M M v #´
t2K i? H` çO`²BX

hmv iQ`M i?•M >„+ .B K GQM; E?mv M H` #ªQ- M?QM; G•K G¢+ +?d +¬M K°i F?Ä u
i?b iQ`M #° MûK +?Q h?€B E ok- H`K +?Q M; QÌB M`v KWM; `Ð F?¬M; i?¬BX

" M; QÌB iB TiK+ çB` - iW i? M; H¬m çB iÈB i¬M; i?S iQ T?O ç X

æ•v H` K°i ;B M ç M T?ÁM; +U ç¢B5

hW F?¬M; ;B M çB H M K` M¡B- i¬M; M`v ?ŠM H` +MM; K'v i¬M; i` M K†i ;B®M; M
M?Q p"v +kM; +?d +| Î i`mM; QÆM; #`v K°i HÁ ç M- #®M T?Q i?b H` K'v +€B ;B€
#bM? i?m®+- ç` T?QÆM; F?€+ i?b H` +?'i ç¬v i? M +OBX

@ .B\ "½Q L;mv M J°+5

G•K G¢+ M?È`ä i` M Gmv M æ M h?O h`€i KB m iª- M?[M; i? M +OB FB `ä`M;
i?QÊM; i?W M?'i5

*| +?9i ç M /QÊ+ +¬M M?B i ç° +U+ ÈB +| i? Hmv M +? çB` - HY i? M #bM? i?Q
iÈB- +?d +| "½Q L;mv M J°+ KÊB çQÊ+5 "ÎB p"v- "½Q L;mv M J°+ H` iWM; ç M bQ

h?€B E ok F?¬M; F?ÄB ç"T ç"TB M; M¡B,

@ o`•K >mv iJ Zm•M M`v +?ŠM; H) +ÁM H` K°i p`æ M ç¢Q ç¢B bQ\

@ >„M b) F?¬M; Hmv M ç M- M?QM; +| i? KÌB ç M bQ ç M ;B9T ?„M Hmv M ç M5

h¬ J` M¡B` X

@ Zmª M?B M H` ç¢B i?O #9i- i? M +OB H` "½Q L;mv M J°+ +'T + Q M?'i- K` HÁ ç
+? i?"M?- ;BªB M?B i ç m ç m- H¢B +| i? +?`m M?B i ç° + Q- çO ç +?Q iWM; æ

G•K G¢+ F?2M F?¬M; /Si KB M;- imv ?„M F?¬M; T?ªB æ M ¢¢Q ¢¢B bQ- M?QM; +
+kM; F?¬M; +| ¢¢Q Hw #Ä [m - p¬ Hm" M H" "½Q L;mv M J°+ ? v H" HÁ ¢ M ?„M ¢
T?QX

P M?5

*?d i`QM; H9+ M|B +?mv M- i`QM; HÁ ¢ M ¢°i M?B M ?Ä [m M; H|2 H M- `ä `M; ?
" M;QìB ? B K†i M?bM M? m- ¢ m H° ` p K†i FBM? M;¢+X >Ä iU M?B M b) F?¬
H¢B H" p"i ;b ;•v ` \

L;¼M HY M"v +?ŠM; M?[M; #MM; M' - K" +ÁM ¢ M; F?¬M; M;WM; #B MªQ ?bM? /€
i? M? FB K- F?B i?b ?bM? i?"M? K°i +•v ¢ Q- F?B i?b H¢B ?bM? i?"M? K°i M[iY /€
Km¬M ?bM? p¢M i`¢M;X

G•K G¢+ ¢½ ¢2K hY ædM? bY /KM; ¢B ` - i`2Q î i` M ¢dM? ¢-m- ¢2K # M;QìB i K
i`QM; ¢|X

>Qm5

J°i ¢Q" M HB i /B K ¢°i M?B M iW i`QM; HÁ ¢ M #„M ` - `ÆB tm®M; i` M K†i ¢'i- F?¬
M?Q +| ¢QÊ+ bBM? K M?5

í i`QM; K„i G•K G¢+- ¢Q" M HB i /B K M"v +| ¢QÊ+ p-M; b€M; HU+ HQÊM; +QìM; ¢
;Bª #ªQ iB m +O h¬ J`5 >„M p°B p" M; M;„M H¢B h?€B E ok ¢ M; Km®M +¬K i`QìM
/B K M"v- H„+ ¢-m- ?[m [mv M pmM; H M- >Ä GQM; Zmv M /šM ¢°M; >Ä HBM? F
T?Q G•K G¢+ #®+ +?€v H M K°i pÁM; b|M; HY X

æQ" M ?Ä /B K M"v H"TiS+ pmB bQÈM; M?ªv H M- ?| i?"M? K°i iB m *~m ?Ä /B
¢M H MX

@ æ•v H" p"i ;b5

h?€B E ok H"TiS+ M;¢+ M?B M F m H MX

@ *?ŠM; H) H"X X X >Ä L,M; E?OM; h?9\

> B K„i h¬ J` ¢°i M?B M b€M; M;ìB- H° ` K°i iB w ¢°M;X

hW F?B iB M p"Q T?O ¢ ¢ M M v- p¬ Hm" M M?bM i?'v HBM? [mª M?Q i? M"Q- ?Q
hBM? h?¢+?- M" M; +kM; F?¬M; +| T?ªM SM; [m€ HÈM ;b- M?QM; K" >Ä L,M; E?O
+?Q M" M; ?B M ` p FQ+? ¢°M;- +| i? i?'v ¢QÊ+ i?S M"v i'i M?B M H" i?"T T?¬M

@ >Ä L,M; E?OM; h?9 H" p"i ;b\

G•K G¢+ M?bM t2K iB m *~m ?Ä /B K FB - F?¬M; F?ÄB ? i bS+ iÁ KÁX

@ >Ä L,M; E?OM; h?9- H" K½M? i?9 î i`QM; M;¼M HY bBM? ` - K°i HQ¢B i?¬M p"
p¢M M,K KÈB +| i? i?"M? ?bM?5 L m M?Q +| i? i?m T?K+ K°i +QM >Ä L,M; E?OM
i?ìB ¢B K Hmv M ¢ M- id H i?"M? ¢ M +| i? ¢ + Q ? B i?"M?5

h¬ J` +| +?9i FQ+? ¢°M; M|BX

@ JÈB ? B i?"M?5

>SM; i?9 +O G•K G¢+ i?Q€M; +€B ;BªK ?ÆM T?•M MY X

h¬ J` ¢®B pÈB ?„M i`WM; K„i,

@ L;QÆB +€B ¢ M bQ ;" Kì M"v- +,M #ªM F?¬M; #B i Hmv M +? ¢ M /QÊ+ T?~K +?
¢ M +Ð M"Q5 *?Q /M H" æ M ¢¢Q ¢¢B bQ +'T + Q M?'i- +kM; +?d +| K°i i?"M? id H
t2K- >Ä L,M; E?OM; h?9 M"v +¬M; ?B m HÈM ¢ M +Ð M"Q\

L m H" M?Q p"v K" M|B- iB m ç¬M; i•v ?Ä /B K FB t€+ i?U+ i?-M F€ T?B T?"K- i
i?"M? ç M ç M /QÊ+ + Q ;B B ç + Q ç M ;'T # - M"v t€+ i?U+ H" K°i HQçB ç°i T?€
iWM; ç M bQ ç m çB M +m²M;5

@ >Ä L,M; E?OM; h?9 M"v pšM +?d H" bÆ F? B HBM? i`Q- M|B F?¬M; +?WM; +| i?
h¬ J` K°i ç¬B K„i iQ ?„+ #ç+? çB HÁM; pÁM;- iW i`QM; F?¬M; ;B M T?€T F?Q +O
?QÊM; p >Ä L,M; E?OM; h?9 ?| i?•M iB m *~m FB ç€M? [m X

@ *~m +~m M;Q M - i, i, +?Q M;QÆB i?S i®i M 5

G•K Gç+ +MM; h?€B E ok ç m H" b„+ K†i i®B b-K- M[M?•M M"v +?ŠM; H) b) +?Q`
M"v H" >„+ .B K GQM; E?mv M ç|B #KM; K'v i`,K M,K b Q\
S^M;

h?`i F?¬ `ÆB tm®M; ç'i- M?QM; >Ä L,M; E?OM; h?9 HçB M; v +ª M?bM +kM; F?-
M;mv M çm´B i?2Q [mv M HY - K°i #° +?ÆB çB M`²BX

@ aQ b€M? pÈB L;•M J M; w +?Q FB M ç`M? M?B m ?ÆM5

h¬ J` +?€M MªM i?Î /¬B- M?bM HQÈi [m iB m ç¬M; i•v i` M ç-m p BX
L;•M J M; i?b`i p¬ i°B t Q t Q ;¼B #°v K°i i`MX

@ >Ä L,M; E?OM; h?9 /Q ?Ä /B K K" bBM?- i`B bBM? i?•M +°M ?Ä /B K- +kM; /
,M- Km®M ç2K M| /K T?K+ K" M|B- i®i M?'i H" p"i /Q +€+ HQçB >Ä /B K iBM? ?Q
h¬ J` p„i ? i|+ bmv M;?oX

G•K Gç+ H"TiS+ H„+ ç-m- #m¬M; i? +?Q w MB K Mm¬B M| i`QM; ç-m5

L|B ;BĐM b Q- >Ä ? +¬M; T?€T +O ?„M ç°i T?€ +kM; +-M >Ä iBM? ?Q - M m M
p"v- ? B M;Q|B F?¬M; ç€M? M? m KÈB H" Hç5

ReyX *?QÆM; Rey, >Ä L,M; E?OM; h?9

h`QM; H9+ M|B +?mv M- >Ä L,M; E?OM; h?9 M"v +kM; ç2K ?Ä /B K K" G•K Gç+ T
bç+? b)- M| H"TiS+ K„i # # M?bM t2K G•K Gç+- ?€ K²K p¬B +€B- HçB F?¬M; +| +
@ L| #B i M|B +?mv M b Q\
G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB F€ [m€BX

@ s€+ i?U+ K" M|B- >Ä L,M; E?OM; h?9 H" ?Ä /B K iBM? i9v bBM? ` HBM? i`Q-
+?•M +?QM?- #ÎB p"v +| i? Km¬M ç|B #'i /B i- M?QM; K" F?¬M; +€+? M"Q bBM?
+| +€+? M"Q M|B +?mv M5

h¬ J` iU ?² +€B ;b ç m i?çQ- +€B M"v +kM; F?¬M; F?| M?bM ` im pB +O M" M; p
HU+ iB m ? i bç+? i` M K†i F?€+5

>Ä L,M; E?OM; h?9 M"v i?°v G•K Gç+ F?¬M; +| i?ª` ?Ä /B K +mM; SM; M| +?ÆB
K†i- i?•M ?bM? #¶M; M?B M KÎ`°M;- - ?| i?•M i?"M? K°i ç-m ?Ä /B K +U bQ- ç®B p
ç¬B K„i ?mM; [m M; ççB H°5

G•K Gç+ p°B p¬M; ç€M? ` K°i >Ä GQM; Zmv M- F?„Ti`B >Ä /B K # v K9 - >Ä L
H"TiS+ ç´B ;B" M i?"M? pmB- K°i H-M M[#B M i?"M? iB m *~m- K°i # M çm´B i?
+?[M; M?Q i`QÊ+- +MM; L;•M J M; F?¬M; +| iBK F?¬M; +| T?´B ?B m çQÊ+ HB m
*d H" M;Q|B M"v +ÁM ?mM; ?½M M?B m ?ÆM- v m +-m F?¬M; +?B K çQÊ+ i?Ä H

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +| +?9i M?S+ ¢-m5
 J†+ /M M|B >Ä L,M; E?OM; h?9 M"v pšM +?d H" HBM? i`Q bÆ F? B- iU M?Q ?"B M
 *aM?5 "¼M M; Q|B G•K G¢+ +,M #aM F?¬M; T?aB ¢®B i?O K½M? i?9 M"v- +?Q /M i
 b) #` /Q HU+ bBM? bBM? ¢€M? +? i5
 J" ¢¢B HÊB F?Q /mv M?'i K" G•K G¢+ +| i? /MM; H"i #M H" *'K hU H¢B F?¬M; +|
 E?OM; h?9 M"v +,M #aM F?¬M; +| i?"i i? - +?d H" K°i ¢Q" M ?Ä /B K +| i? HB M i
 i? ¢2K *'K hU ;?B ¢QÊ+ H M\
 @ h?W /`T M| +ÁM ¢ M; +?ÆB- +?9M; i i` M? i?O i?|B ;B M ¢B i-M; i?S M,K5
 G•K G¢+ +?d +?d # M i`€B HÁ ¢ M- # M M; Q" B KQ|B i`QÊM; +| K°i i? K ¢€X
 @ L;®+ iY- ¢•v +?QM? H" >Ä L,M; E?OM; h?9 5
 h¬ J` ``i H" F?¬M; Km®MX
 @ L;QÆB ?"M; ¢QÊ+ M| b Q\
 @ E?¬M; i? 5
 h¬ J` F?¬M; F?ÄB m QaB,
 @ L m bÈK #B i MÆB M"v +| >Ä L,M; E?OM; h?9 M?Q p"v- M M ;¼B ;B ;B iÈB5
 @ :B ;B +O M;QÆB +| # Q M?B m HÊB ?¢B\
 hmv h?€B E ok F?¬M; Km®M T?€ ?Q M K M[F? M? F? M? i i - M?QM; ?„M i`|B bE
 ?„M M|B +?mv M [ma i?U+ +?QM? H" Km®M K¢M; +O ?„M5
 h¬ J` iS+ ;B" M i`WM; K„i HB + ?„M K°i +€B,
 @ J°i ¢-m M; |M i v +| i? ¢2K i¬M; K¬M +€+ M;QÆB /B i ?ÆM K'v i`,K H-M5
 @ > ? 5
 h?€B E ok +?d +?Q H" M" M; ¢ M; M|B ¢M - #ÎB pb h¬ J` +?Q iWM; +| ¢®B pÈB ?
 æ¢B iB m i?Q +O i? ;B h K ¢¢B h?¬M [m®+- M m F?¬M; h?€B E ok imv i b) F?¬
 K°i h?Q+? "B M *aM? +Q| M; ;B a5
 @ >Q- +| i? M? •K5
 G•K G¢+ ¢°i M?B M ¢Q i v tm®M;- ?„M H" im pB + Q M?'i i`QM; # M;Q|B- HBM?
 +MM; h?€B E okX
 æ¢T- ¢¢T- ¢¢T5
 Zma M?B M- F?B # M;Q|B ¢ m ¢bM? +?d M|B +?mv M- HB M +| i? M;?2 ¢QÊ+ i`Q
 #QÊ+ +?•M- ¢9M; p"v iW i? M; H-m i`mv M tm®M;X
 @ *| F?€+ M;Q|B ¢ M5
 " M;Q|B HB + M? m- ¢ m H" iW i`QM; €M? K„i ¢®B T?QÆM; i?'v ¢QÊ+ i?¬M b„+ ;E
 "av M;Q|B im´B F?€+ M? m iW i? M; H-m M®B ¢m¬B M? m ¢B p"Q- ` ?B M Î i`QÊ+
 J°i JBM? .QÆM; *aM?- #®M LB i•K *aM?- ? B h? M? >mv M *aM?5
 G•K G¢+ Î i`QM; M?€v K„i M?bM ` im pB #av M;Q|B M"vX
 "av M;Q|B FB +kM; F?¬M; M;|`M; i`QÊ+ #¼M ?„M +Q M?B M +ÁM +| M;Q|B F?€+
 ;Ba JBM? .QÆM; *aM? M"v Î i` M i?•M # M;Q|B +?mv M [m K°i pÁM;- H"TiS+ H°`
 hm pB +O ?„M bQ b€M? pÈB G•K G¢+ + Q ?ÆM K°i ¢¢B +aM? ;BÈB- ¢²M; /¢M; +|
 pB # M;Q|B G•K G¢+X

a€m M;QÌB F?€+ imv F?¬M; i? M?bM i?'m im pB G•K G¢+- M?QM; +?SM; FB M #B
G¢+ F?¬M; ¢O ;•v bÊ- #B m H° H"TiS+ i?Q ;BªM tm®M;X

@ E?¬M; i? iQÎM; ¢QÊ+ H¢B +| M;QÌB bQ pÈB +?9M; i M? M? ¢ M ?ÆM5 G¢+ bQ
i`"M T?€T p¬ bQM; Q- M?Q i? M"Q #` M;QÌB pQÊi [m \

L?[M; M;QÌB M"v H"TiS+ M|BX

L;QÌB ¢QÊ+ tQM; H" G¢+ bQ ¢ i?b ¢®B pÈB # M;QÌB G•K G¢+ i`ÊM K„i M?bM- iU
M?¢Q i`i +ª ¢ m H" b B H-K +O # M;QÌB #¼M ?„M- F?¬M; ;BªB i?Q+? ¢QÊ+ HÊB

@ h K bQ i?9+- tY i`Q #¼M ?¼M ?Q i? M"Q\

J°i M;QÌB ?QÈM; JBM? .QÆM; *ªM? H½Q ;Bª M"v ?ÄBX

G½Q ;Bª FB +| +?9i iQÎM; iQÊM; - ;BQÆM; ;B¼M; M|B,

@ *€+ M;QÆB +MM; +?9M; i ¢B- F?¬M; +-M T?ªB bmv M;?o w MB K ;b i`QM; ¢-m-
H½Q T?m` i v €+ ¢°+ p¬ ibM?5

>„M iU ?² ¢Q€M +?WM; # M;QÌB G•K G¢+- +,M #ªM F?¬M; bÊ #¼M ?¼ T?ªM F?€
p"Q i` M "½Q L;mv M J°+ +?mM; [m M?- H"TiS+ H°` bÊ ?½B HšM pmB KWM; - ?B
i?S M"v5

@ h K bQ i?9+- pb +€B ;b F?¬M; /Si F?Q€i ;B i #¼M ?¼\

G¢B +| K°i M;QÌB i?'T ;B¼M; ?ÄBX

@ L;m M;®+- +| i? iB M p"Q MÆB M"v- M;QÌB F?¬M; +| #®B +ªM? b Q ¢QÊ+5 .M b
?¢M- F?¬M; +-M bÊ #¼M ?¼ +| i? +?ÆB` +€B /¢M; ;b- +`M; +| i? +?Q #¼M ?¼ /
?B K +?Q #¼M ?¼ t¬M; p"Q i`QÊ+ ¢B /Á tûi- M m #` +Æ [m M +'K +? ;B i +? i- M
¢QÊ+ i` M ¢-m +O +?9M; i 5

JBM? .QÆM; *ªM? H½Q ;Bª ¢²M; /¢M; i?'T ;B¼M; i`€+? K„M;X

@ aQ i?9+ M? KBM?5

J°i Qi K¼B M;QÌB p°B p" M; pm®i K¬M; M;U X

hmv G•K G¢+ M;?2 F?¬M; ¢QÊ+ #¼M ?¼ M|B +?mv M pÈB M? m- M?QM; t2K #B m
i? ¢Q€M` i?'i i?'i #€i #€iX " M ¢-m î i`QM; L K >Q M; b K¢+- h`B m- *?m ? B M
¢€M? +?O w ;B®M; M? m b Q\

Í /QÈB bU +?d ?mv +O JBM? .QÆM; *ªM? H½Q ;Bª- i`i +ª K¼B M;QÌB H" KÎ KB M;
#¼M ?¼ F?¬M; +| F?¬M; ;B M T?€T F?Q- +?d +| i? +?S i`"M ¢-v b m H¢B p€+ i`

L?QM; MÆB M"v H" +U ¢¢B #U+ M"Q- #¼M ?¼ H¢B +| i? i` M; ¢QÊ+ M?B m Qi- M;
F?¬M; ;¢B5

L;QÌB ¢QÊ+ tQM; H" G¢+ bQ ¢ ¢B iÈB- ?„M ¢2K K'v +€B # Q iªB MûK p T?Q # M

@ æ m p€+ ¢-v- ¢WM; M;?o HQÌB #B M;5

>„M M?bM M?bM i` M M;QÌB "¢+? >´ ;€M? p€+ ;|B iQ- H"TiS+ M?½M ibM? b€M; H

@ h K bQ i?9+- M?[M; M;QÌB M"v ;B®M; M?Q M?ti ¢QÊ+ K°i Qi ¢² p"i5

L|B tQM; - ?„M Km®M +ÐB ;|B iQ i` M M;QÌB "¢+? >´X

@ L; Q

"¢+? >´ H"TiS+ ?ûi ;B" M /[K°i iB M; - #° H¬M; iQ" M i?•M /UM; ¢SM; - i?¬M mv Hš

h`€M; ?€M FB +kM; #'i [m€ H" im pB h? M? >mv M \*ªM?- H"TiS+ H¢B +`M; ?QªM
¢QÊ+ b m HQM; i`mv M ¢ M p"BiB M; +QÌB i`°K- i` M Kti +O ?„M H"TiS+ F?¬M;
M;QÌB M"v ¢†+ #B i +?€M ;?ûi- M?B m H-M H"K +?Q ?„M K'i Kti- i?"i bU ¢€M; +?

JBM? .QÆM; *ªM? H½Q ;Bª çB iÈB- ?„M /m¶B ` M;¶M i v +€+? F?¬M; pmM; H M- Î
iS+ FûQ H - bQç i ``Q ``Q `ÆB ` K°i ç®M; h?B M hBM? h?ç+?5

@ *U+ T?~K h?B M hBM? h?ç+?5

Gç+ bQ ç +¬K H M K°i F?®B h?B M hBM? h?ç+?- H"TiS+ ? B K„i HY M¶M;- M¶B

ReRX *?QÆM; ReR, :B€+ oB *ªM? E?¬B G¶BX URV

G"TiS+- #ªv M;QìB FB ç m H` H° ` p /[iÊM- b€i F?Q #®M T?Q 5

s2K G•K ;B ?`M; M,K pb çQÊ+ ç M i`,K F?®B ?ç T?~K h?B M hBM? h?ç+? K` Km®
?B M içB MÆB M`v +?QM? H` K°i i9B +U+ T?~K h?B M hBM? h?ç+?- çO ç +?Q i?
çB M +m²M;5

L m H` M¶B i`QÊ+ #¼M ?¼ +ÁM +¶ +® F} F?¬M; Km®M ` i v K` M¶B- M?Q p"v M?
h?ç+? M`v H` Hw /Q +?Q #¼M ?¼ ;B i M;QìB5

h?'i F?¬M; p¬ i°B- ?Q`B #Q+? +¶ i°B5

B #ªQ M;QÆB F?¬M; +¶ #´M bU HçB M;QìB K M; i`¼M; #ªQ- +€B M`v F?¬M; T?ªB

@ L[Q iY M`v HÈM H M M?Q ?Q M?Q M;¼+- +S M?Q p"v ;B i i?"i bU H` ç€M; iB +

@ >W- +?d +¬M +¶ i?U+ HU+- +€B /çM; M[M?•M ;b F?¬M; +?B K çQÊ+- K°i pçM K„
+U+ T?~K h?B M hBM? h?ç+?5

@ h` M HQM; "ç+? >´ +ÁM +¶ #®M +?B +i9B iQ- M m M?Q pšM H` +U+ T?~K h?B M
H` FB K ?ìB 5

L?[M; M;QìB M`v K„i H° ` ?mM; [m M;- M?QM; +?d +¶ # M;QìB i ` T?€T F?Q- ?B
K¶B M;QìB ç m +¶ p"i i`•M [mw M?Q i? X

h¬ J` Km®M M´B çB M- M`M; iU T?K K„ H - M?QM; M?[M; M;QìB M`v `ä`M; +?Q `
HU+ pšM +ÁM F?¬M; #^M; K'v iªM; ç€ M€i- çB m M`v F?¬M; F?ÄB H`K M`M; iS+ ;
H'v ` #ç+? M;¼+ >² G¬X

G•K Gç+ H` ;†T [m ç² +?ÆB mv HU+ M`v5 E€ [m€B +?QM? H`- i?U+ HU+ M`M; `ä
M`Q +¶ i? H`K +?Q T?€T F?Q T?€i ?mv ` mv HU+ +QìM; ççB M?Q i? 5

@ E?¬M; ;B M T?€T F?Q\

*?SM; FB M h¬ J` F?¬M; +¶ +,M +S #B M ` K°i hY EBK >² G¬- #ªv M;QìB FB ç²M;
b m ç¶ i`QM; ? B K„i +`M; i?'v HY M¶M;5

E?¬M; ;B M T?€T F?Q - ç•v +?QM? H` +?d +¶ K°i Qi ççB ;B i°+ i`QM; h?¬M [m®+

" M;QìB M`v `ä`M; i?U+ HU+ F?¬M; çQÊ+- HçB +¶ h?B M hBM? h?ç+?- E?¬M; ;
Î i`QM; T?O ç H'v çQÊ+ +?¶ i®i5

:B i #¼M ?¼- +QÈT çQç i +Æ /mv M +O #¼M ?„M5

"ªv M;QìB M`v ç²M; i?ìB i?¬K M;?o- +?Q /M H` JBM? .QÆM; *ªM? H½Q ;Bª +kM; H

L?QM; p`Q H9+ M`v- >Ä L,M; E?OM; h?9 ç½ ,M bç+? ?Ä /B K K` G•K Gç+ ç€M? `
K†i ?„M T?€i ` iB M; ;¼BX

G•K Gç+ M`Q +¶ i?ìB ;B M Hw iÈB M¶- ç½ ç2K hY ædM? bY /KM; çB ` - # Q [m M? -
E okX

@ *€+ M;QÆB i?"i bU H` çQÊ+ F?¬M; Qi i?S i®i- #'i [m€- ?B M içB ? i i?ªv ç m p

JBM? .QÆM; *ªM? H½Q ;Bª M`v +QìB ? ? - H"TiS+ /m¶B ` K°i i v # M;QìB G•K
?¶ i?`M? K°i #`M i v +U ççB- T?€+? p T?Q hY ædM?X

>„M bÊ +ÁM +| + Q i?O F?€+ b) çB [m - H9+ M"v T?ªB i®+ +?B M i®+ i?„M;X L m
T?~K h?B M hBM? h?¢+? M?Q p"v- ? v H" F?¬M; ;B M T?€T F?Q +kM; +| i? H"K +?
[m®+ ç°M; i•K5

L?QM; pW ç°M; i?O M?Q p"v- H¢B +?¼+ ;B"M >Ä L,M; E?OM; h?95

hB m ç¬M; i•v M"v HBM? i`Q F?¬M; + Q- +?d #B i+| +?ÆB çM - Î i`QM; w i?S+ K
K°i H½Q M?•M ç M; M; ,M i`Î G•K G¢+ T?|M; i?Q+? ?Ä /B K +mM; SM; M| +?ÆB ç
iQM? +O >Ä L,M; E?OM; h?95

J°i iB M; `®M; ;B"M F?¬M; +| i? M? •K- ?bM? i? +O >Ä L,M; E?OM; h?9 H"TiS+
i?¬M? K°i ç-m +U ç¢B ?Ä bQ- F?Q iS+ :B€+ oB *ªM? +m²M +m°M `mM; ç°M; - +QÌM
M;QÌB FBM? ?½B H¢M? KbM?5

S^M;5

L| K°i +€B i€i p¶ ` - H"TiS+ ç2K +¬M; FQ+? +O JBM? .QÆM; *ªM? H½Q ;Bª M"v ç
@ *€B +€B ;b5

JBM? .QÆM; *ªM? H½Q ;Bª M"v M?Q i? M"Q +kM; M; ?o F?¬M; ç M K°i i?9 bOM; M
F?¬M; M; î `ä `¬M; +| çQÊ+ im pB F?OM; #® M?Q i? - F?Q iS+ K M? K¬M; +m²M +m
+?Q Qi ;'T K'v +?K+ H-M5

sQM; `²B- H9+ M"v ç€ i`9M; i?B i #ªM `²B 5

S^M;5

>Ä L,M; E?OM; h?9 H¢B K°i K|M; pm®i ç" T tm®M; - HB i /B K im¬M [m - JBM? .QA
iS+ #` ç®i i?¬M? i`Q i¬M- `ä `¬M; M; v +ª K°i +?9i bS+ TªM F?€M; +kM; F?¬M; +|
:B€+ oB- JBM? .QÆM; - ç•v H" ? B ç¢B +ªM? ;BÈB +? M? H +?- ?ÆM M[>Ä L,M;
bBM? i?B M /QÐM; - bQ b€M? pÈB K½M? i?9 +MM; +ªM? ;BÈB i?b +¬M; +QÌM; ç¢
+?KT +? i JBM? .QÆM; *ªM? H½Q ;Bª M"v5

h?"i bU H" Q M 5

aU #B M ?| M"v i?"i bU [m€ ç°i M?B M- b€m M;QÌB a —M h¬M; FB +,M #ªM +ÁM
bU iBM? ;b- M;QÌB i•K T?9+ +O #¼M ?¼ ç½ #` >Ä L,M; E?OM; h?9 M?Q ç" T +QM
h?ŠM; K°i H€i b m- b„+ Kti #¼M ?¼ KÈB i`„M; # +?- ? B çMB `mM `¬v- K² ?¬B H¢M
JBM? .QÆM; *ªM? + Q i?O pW çB- G•K G¢+ F?¬M; iB TiK+ +® F}- iB M i v ç€M?
/ŠM ç°M; p¬ b® ?Ä /B K- H"K +?Q >Ä L,M; E?OM; h?9 M"v çm´B i?2Q +?ÆB çM
EB K- ?QÈM; b€m M;QÌB +ÁM i?W H¢B +O a —M h¬M; ;B i iÈBX

*€B ;¼B H" i`ªK i?ªQ i`W +,M- +Q M?B M ç°M; i?O- p"v i?b F?¬M; +| çQÌM; [m v ç
;B i #¼M ?„M- G•K G¢+ iU M?B M +kM; b) F?¬M; M?•M iW MQÆM; i v5

:B i5 :B i5 :B i5

>B M i¢B EBK ? +¬M; T?€T +O G•K G¢+ ç½ ç°i T?€ ç M LB i•K i K i`¼M; i?B M
+°M; +?mv M H¢B +| h`ªK L;mv i EB K ;B i`b- +?B M HU+ ç½ i?ŠM; #S+ LB i•K i?
+| hY ædM? #ªQ p #ªM i?•M- imv K°i KbM? ç'm ? B LB i•K *ªM? + Q i?O +O ç®E
i?QÈM; T?QM;5

> B M;QÌB FB - K°i +€B LB i•K M;k i`¼M; i?B M- +€B F?€+ i?b H" i?'i i`¼M; i?B
*ÁM H¢B #®M M;QÌB i?b ;B Q +?Q h?€B E ok 5

hmv #ªM i?•M h?€B E ok +?d +| h? M? >mv M *ªM?- M?QM; KÈB i?m T?K+ i?9 b
+ 'T K½M? i?9 MY #QÊ+ JBM? .QÆM; *ªM?- ç®B T?| #®M pä ;Bª h? M? >mv M *ªM

S^M;5 S^M;5 S^M;5 S^M;5

"®M #`M i v p¶ tm®M; /QÈB- #®M M;QÌB FB HB M ?| i?"M? #®M çQ`M i?"i M€i- ?
hmv ? B ;½ LB i•K *aM? + Q i?O +O a —M h¬M; M`v +kM; +| T?€T F?Q- M?QM; +
i?¬B- +,M #aM F?¬M; +€+? M`Q T?€ i M hY ædM? T?ÁM; M;U- +?d +| #` G•K G¢+ H
@ > ? - +€+ M;QÆB M?[M; ç² M;®+ M`v- F?¬M; +| #´M bU +kM; ?¼+ M;QÌB i +QÈ
+€+ M;QÆB +| i? M?„K i`9M; b Q\
h?€B E ok +€Q KQÈM Q B ?MK- +| *U oB M i`QM; i v- ?„M +kM; +| i? ;Bª #° mv T
+ Q i?O K°i +?9iX
G•K G¢+ +`M; ç€M? +`M; ?,M;- ç2K ? B M;QÌB FB ûT iÈB ?Q`M iQ`M F?¬M; i?Î M
p'M ç i?ÌB ;B MX
@ æWM; +| ;B i +?9M; i 5
@ *?9M; i ç-m ?`M;5
hQM? +€+? bÊ +? i +kM; F?¬M; i?2Q im pB i,M; +QÌM; K`i? v ç´B- M;QÌB F?¬M;
+®i F?Q- +€B ç| +MM; +,M +®i- iQ +?'i F?¬M; [m M ? 5 >ÆM M[- HQ¢B M;QÌB M`
H` bÊ +? i- #ÎB pb M;QÌB #bM? i?QÌM; +?d +| i? b®M; i` M i`,K M,K- #¼M ?¼ H¢
M,K- +`M; i? K F?¬M; Km®M +? i5
> B M;QÌB FB +kM; H` M?Q i? - T?€i` iB M; +¬m tBM i? i?S `mM `~vX
G•K G¢+ +QÌB H¢M? K°i iB M; M|B,
@ L m H9+ i`QÈ+ +?9M; i ç-m ?`M; K` M|B- +€+ M;QÆB b) #Ä [m +?Q +?9M; i b

RekX *?QÆM; Rek, :B€+ oB *aM? E?¬B G¶BX UkV

> B M;QÌB FB ?ÆB b[M; b| - p°B p`M; +MM; F m H M M|B,
@ a)5
@ h i?b F?¬M;5
G•K G¢+ F?¬M; HQm ibM? +?9i M`Q- h`aK L;mv i EB K ç¢B F? B ç¢B ?ÊT- FB K F
h?€B E ok +?d ?mv óoB M Km°Bô ;B M?"T +?B M çQ`M- F iW ç| - ? B M;QÌB FB
F?,M- ;¬M F K°i MûM ?QÆM; i?ÌB ;B M ç½ #` Q M? ;B iX æ†+ #B i H` i M #` oB M
tû i?"M? iWM; KªM? iWM; KªM?- H`K +?Q h?€B E ok HB M ?¬ [m€ ?mv i iBM? [m€
@ *?9M; i T?ªB i,M; M? M? i®+ ç° 5 L?[M; M;QÌB M`v +| i? ç M MÆB ç•v- M?[M; i
[m€ +?"K5
" M;QÌB H`T iS+ çB tm®M; +¬m i? M;- iB M M?"T i¬M; i?S M,K T?O ç - K` >Ä L,M
çQÌM; i?2Q tm®M;X
>B M i¢B M;QÌB M`v +?QM? H` ç¢B ;B - G•K G¢+ i?dM? i?QªM; T?ªB i`B m` ?Ä /
F?¬M; M;QÌB M`v i`Î K†i +kM; F?¬M; +| M;QÌB i` çQÈ+5
G•K G¢+ +?d ç2K HÁ ç M i?m p`Q # M i`QM; M¢T HBM? ;BÈB- "½Q L;mv M J°+ +Á
M?B m i?ÌB ;BÌ M?Q p"vX
_`i M? M?- # M;QÌB çB iÈB i¬M; i?S M,K T?O ç X
æ•v H` K°i b•M ?m'M Hmv M- i`mM; ;B M H` K°i ç'm i`QÌM; +U ç¢B- K`Î ;|+ iQÌM;
;¶- i` M F #`v ç†i ç¢B F?€B KQÌB K'v K|M #BM? F?Q +MM; ç² T?ÁM; M;U- iW ç Q i
F?¬B ;B€T- ;B`v- # Q i v

ok F?Q +| i? çQÊ+ •K >mv i J Zm•M i?m ;B'm î +?¶ M"v ?€ +| i? H" T?"K T?~K- :
?QÊM; p T?Q i•v çB iÊBX L?QM; M; v H9+ M"v- # M +¢M? ;B€ ;¶ F?¬M; M; ì tm'i ?
+ Q ; -M ? B i`QÊM; - iQ" M i? •M H" FBK HQ¢B K"m çÄ b"K- i`QM; ? B K„i iªM K€i`
+?9i M"Q5

@ :B€+ oB *ªM? F?¬B H¶B5

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB i?î M? K°i iB M;X

"MK5

æ-m F?¬B H¶B ?bM? M;Q`B ç½ #` FQ+? ?Q¢i- T?|M; ` ? B +€B +?•M /"B ?QÊM; p

@ G"K b Q #•v ;Bì\

h?€B E ok [m v ç-m M?bM p T?Q G•K G¢+X

@ *?| +„M +?|5

G•K G¢+ M?´ ` # +?[X

@ *€B ;b\

G•K G¢+ F?) [m€i K°i iB M; - ?[m [mv M ;BQÆM; H M- K°i ç¢Q ?Ä /B K H"TiS+ ?Q
K" çBX

J" >Ä L,M; E?OM; h?9 FB +ÁM iQîM; `^M; G•K G¢+ i` m +?¼+ M!- H"TiS+ i?2Q ?
çB iÊBX

E?¬B H¶B +kM; b) F?¬M; +| 2 M; ¢B +?B i•K- bQ pÈB K½M? i?9 +`M; i? K F?¬M; +|
E?OM; h?9 ç€M? 9T- F?¬B H¶B M"v ç®B tY M?Q M? m ç2K M! +kM; i`î i?"M? ç`+?
Q M? çB iÊBX

"MK5

>Ä L,M; E?OM; h?9 H"TiS+ ç€M? i M5

.` i?9 bBM? ` i`QM; M;¼M HY M"v ;B"M iQK K†i- i?•M ?bM? H"TiS+ M? M? +?|M
K°i ç-m ?Ä bQ +U ç¢B- ç®B pÈB F?¬B H¶B +?QM? H" K°i M;KK +„M tm®M; /QÊBX

P M?5

*?Q /M i" B HB m +? i€+ F?¬B H¶B M"v i`•M [mw- +SM; +ÄB p¬ +MM; - M?QM; pšM
M° +O K½M? i?9 :B€+ oB *ªM?- K°i M;KK +„M tm®M; M"v- #ª p B +O F?¬B H¶B #

E?¬B H¶B F?¬M; +| HBM? i`Q- B ç®B pÈB M! i¢Q i?"M? mv ?B T HÈM- M! b) Qm
pmM; bQM; [mv M H M ?QÊM; p >Ä L,M; E?OM; h?9 T?€i ç°M; +¬M; FQ+? çB M +

> B ç¢B ?mM; p"i :B€+ oB *ªM? M"v K°i +€B F?¬M; +| i?•M i? i?U+ ?| - +€B F?€
F?¬M; +ªK ;B€+ - H"TiS+ ç¢B +?B M ç M F`+? HB i- çB M +m²M; Q M? ;B i- ç m H
b m +?9i M"QX

@ h?W +Æ ?°B M"v- +?9M; i çB K m5

h?€B E ok p°B p" M; M!B ` X

@ E?¬M; - +?ì K°i +?9i5

G•K G¢+ +?ŠM; M?[M; F?¬M; +| `ìB t - M;QÊ+ H¢B ?QÊM; p +?B M çQ" M +O ? B
çB ç MX

@ G•K ?mvM? ç - M;QÆB çWM; Hm~M [m~M i`QM; çRQ 5

h?€B E ok F m H MX

G•K G¢+ i?b H" KdK +Q`B- ?„M çdM? ç-m hY ædM?- iB TiK+ çB p i`QÈ+X

>„M Km®M ç2K F?¬B H¶B +QÌM; ç¢B M¨v H¨K +O `B M;5
 h? v ç´B i`QÊ+ FB - ?„M çQÆM; M?B M F?¬M; +| w M;?o M?Q p¨v +?9i M¨Q- +| i?
 # Q t 5 L?QM; ?„M Î i?Q Hmv M +?B ç` +O h?B M E?Q i°+ +?B K çQÊ+ >¢ S?~K
 H¶B M?B m ?ÆM `i M?B m ?B m `äX
 hW w M¨Q ç| çB H M K¨ M|B- F?¬B H¶B +kM; H¨ T?€T F?Q5
 *?d +| çB m HU+ HQÊM; F?¬B H¶B H¨ /Q u m ?¢+? +mM; +´T- K¨ F?¬M; T?ªB pä ;
 M[- F?¬B H¶B +kM; F?¬M; +| +€+? M¨Q i?m p¨Q i`QM; +Æ i? pä ;Bª- i¨M T?€T i`
 /MM; #ªM M,M; /½ iQM? +O K½M? i?9 i`QM; u m ?¢+? i`Î i?¨M? óh`Q im ô +?Q F?
 æ®B pÈB T?€T F?Q K¨ M|B- ç•v H¨ K°i +K #BM? F?Q ?bM? M;QìB5
 G•K G¢+ +?d +¬M +?†i çSi T?€T i¨M K°i +?9i i?ÌB ;B M- +| i? H¨K +?Q iBM? i?¬
 ç°M; iB m i`W- b m ç| ç€M? ?¢iBM? i?¬M 'M Fw +O KbM?- HB M +| i? ç¢i çQÊ+ [
 æQÆM; M?B M- M m F?¬M; +| >Ä L,M; E?OM; h?9 FB K +? - G•K G¢+ +kM; F?¬M
 M¨v5 *?Q /M ?„M +| hY ædM? ?° i?•M- M?QM; HU+ HQÊM; +O :B€+ oB *ªM? F?¬B
 +?d ;´T i`,K H¬M- +?Q /M K°i iB /Q FbM? +kM; çO ç€M? +? i ?„M5
 *?QM? H¨ #ÎB pb +| >¢ S?~K *? E?Q S?´ +MM; >Ä L,M; E?OM; h?9 FB K +? - G•
 i?•M i?Y ?B K5
 *€B ;¼B H¨ +¬m T?9 [mw i`QM; M;mv ?B K- M m +| i? çQÊ+ ç M K°i :B€+ oB *ªM?
 b) i,M; H M +U ç¢B5
 hY ædM? `O tm®M; M;?bM p¢M ç¢Q iY F?Q- çQ ?„M # Q [m M? #ªQ p - M; ,M H¢B /
 E?OM; h?9 +MM; F?¬B H¶B ;B Q +?B M bBM? `X hmv ?„M F?¬M; i? i?W M?“M
 +QìM; ;Bª- M?QM; +?d H¨ HU+ HQÊM; /Q # - hY ædM? pšM +| i? i?QªB K€B ?´T i?
 >„M i`B M F? B S?M ©M? h?m¨i- HB M iK+ ?QÊM; p b m HQM; F?¬B H¶B #S+ iÈB
 /šM H¨v +?9 w +O F?¬B H¶B- ?„M ;B®M; M?Q [m, K} iÈB ;¬MX
 @ >„M Km®M H¨K ;b\
 h?€B E ok F?¬M; F?ÄB ?ÄB h¬ J`X
 @ h H¨K b Q #B i5
 h¬ J` ?W M|BX
 @ *€+ M;QÆB F?¬M; T?ªB T?m i? b Q\
 h?€B E ok `i F?¬M; bÊ +? i M|BX
 h¬ J` F?¬M; F?ÄB b„+ K†i i®B b¬K- i`QM; €M? K„i H°` ?mM; [m M; M?Q Km®M ;B
 ok p°B p¨M; +•K KB M;X
 G•K G¢+ çB ç M b m HQM; F?¬B H¶B- ç2K L;•M J M; pSi çB ` M|B,
 @ hB m iY FB - M?bM M;QÆB 5
 •M ?¨M; iS iªQ KÎ` - i`2Q Î T?Q b m HQM; F?¬B H¶B- p°B p¨M; KÎ` `,M; M?¼M ;
 h?2Q h?B M E?Q i°+ h`¬M EBK L;¼+ M|B- L;•M J M; +?QM? H¨ h?QÊM; +´S? EB
 FBK HQ¢B- +| çQÊ+ ?B m [mª F?¬M; ç K td +´K +? 5 Zmª M?B M- +€B ,M ?¨M; M¨
 HB M ç2K T?Q b m HQM; F?¬B H¶B ;†K ` K°i +€B ç°M; F?¨m çO ç çQ i v p¨Q5
 E?¬B H¶B M¨v F?¬M; ç m M?S+ F?¬M; +ªK ;B€+- M m i? v ç´B M?•M HQ¢B ?Q†+ H
 F?¬B H¶B H¢B F?¬M; T?€i ;B€+ ;bX
 @ G¨K i®i H„K5
 G•K G¢+ +QìB HÈM K°i iB M;- i?•M ?bM? M?ªv H M- ç²M; /¢M; M?¨Q iÈB i` M M;Q

L m i? v ç´B #bM? i?QÌM;- F?¬B H¶B M¨v i`i M?B M [m v ç-m i€i G•K G¢+ K°i +€B
 >Ä L,M; E?OM; h?9 [m-M M? m- +,M #ªM w iS HB + ?„M K°i +€B +kM; F?¬M; +|X
 G•K G¢+ çQ i v iB M i`QM; +Æ i? F?¬B H¶B- HK+ H¼B +`m i¢Q T?€T i`"M i`QM;
 _'i M? M?- G•K G¢+ M?½M iB M? b€M; H M- K°i i? M? F?„+ ç Q i`®M; `¶M; tm'i ?B
 H M i?O +QÈ+X

RejX *?QÆM; Rej, h?m S?K+X URV

E€ i?"i ç| +kM; F?¬M; T?ªB +?mv M F?| F?,M- +?d H¨ F?m i`K+ iBM? i?-M H¢+`M
 ç| +| i? `|i p¨Q i?-M i`Q +O KbM?- i`Î i?"M? i?O ?¢ p¬ +MM; i`mM; i?"M? p¨ i"Mi
 *?d +¬M H¨ Gmv M E?Q aQ ç m +| i? H¨K çQÊ+- K'm +?®i H¨ T?ªB iB T +`M F?¬B
 ?m®M; #bM? i?QÌM;- F?¬B H¶B b) F?¬M; +?Q M; QÌB F?€+ +Æ ?°B i m€ iB M F?¬M
 ;B€T +?¶ T?€T i`"M +kM; +SM; `„M M?'i- +€B M¨v iQÆM; çQÆM; pÈB +?¶ ?B K +C
 L;•M J M; K¨ M|B- G•K G¢+ F?ª M,M; T?ªB bY /KM; *'K hU5

"'i [m€ bY /KM; *'K hU H¢B +| K°i p'M ç - M|B F?¬M; +?WM; b) ç2K i`¼M +K F?¬B
 F?¬M; T?ªB H¨ m´M; T?Q +¬M; T?m `²B b Q\

G•K G¢+ +kM; F?¬M; T?ªB Km®M i? v ç´B T?€T i`"M- K¨ H¨ +?d +¬M +?†i çSi T?€T
 M?Q p"v iBM? i?-M H¢+ `M K¨ M; QÌB M¼ HQm H¢B b) iU ç°M; iB m i`W5 *€B M¨v
 çÆM ;BªMX

h¢T5

G•K G¢+ K°i ç Q H'v tm®M;- F?¬B H¶B M¨v i`QM; M?€v K„i M;WM; ç°M; i€+- ;B®M
 "MK5

>Ä L,M; E?OM; h?9 +kM; b) F?¬M; i`¬M; MQK M?[M; +?mv M M¨v- K°i +€B i€i ç€M
 G•K G¢+ +ª i?ªv ç" T # v çB ` M;Q¨BX

L?QM; K¨ M; v i`QM; M?€v K„i M¨v- G•K G¢+ ç2K iBM? i?-M `M Fw +O KbM? ç€M
 F?¬B H¶B5

E?¬B H¶B M¨v H"TiS+ ç°M;- H,M; F?¬M; K°i +€B tQ v M;QÌB- p[M; p¨M; çSM; i?Š
 G•K G¢+ +QÌB ? ? - ?B M i¢B F?¬B H¶B M¨v M;Q¢B i`W F?¬M; i? i?m p¨Q i`QM;
 çQÆM; pÈB K°i FB M T?€T F?Q +O ?„M5

æ•v +?QM? H¨ :B€+ oB *ªM? F?¬B H¶B5

>Ä L,M; E?OM; h?9 M¨v pšM F?¬M; +?`m #Ä [m - H¢B H-M M[ç€M? ç MX

G•K G¢+ HB M i` M? i?O i?m F?¬B H¶B p¨Q # M i`QM; hY ædM?- >Ä L,M; E?OM;
 /€M; ç`+? M?•M- /MM; i`Q im MQM MÈi +O M| - ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +€+? M¨Q ?B
 çSM; Î i¢B +?¶ M;•v M;®+X

æÊB G•K G¢+ iB M i v ç€M? ` K°i >Ä GQM; Zmv M- K½M? i?9 M¨v H"TiS+ ?| i?
 p çm´Bi?2Q ?Ä /B K +?ÆB çM X

@ E?¬M; T?ªB ç•m- M;QÆB i?"i ç9M; H¨ i?m T?K+ K°i :B€+ oB *ªM? F?¬B H¶B\

h`ÁM; K„i +O h?€B E ok ç m M? M? Km®M i`WM; çB ` X h`QÈ+ G•K G¢+ HB M iK+
 +?Q ?„M F?B T bÊ- M?QM; bQ b€M? pÈB +€B M¨v H¢B +?ŠM; +| ;b H¢ 5

hB m iY M¨v- F?¬M; ?M +? i M;QÌB b) F?¬M; pmB b Q\

@ •M- i`MM; ?ÊT ?¼+ [m K°i +?9i Hmv M F?Q5

G•K G¢+ i?m"MKB M; M|B `X

æ•v +kM; H" ?¼+ [m K°i +?9i +| i? H"K çQÊ+ b Q\

h?€B E ok K†i KkB i`"M ç-v m QªB M|B,

@ L;mv M #ªM i +ÁM M;?o +| K°i i?9 bOM; LB i•K æ¢B oB M J½M *ªM? +| i? mv T
iB m iY M"v +kM; [m€ çª FQ+? M; Q|B çB5

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB #"i +Q|B- çB p ?QÈM; ;B€ b„T t T pk F?Q- iB M i v +¬K H
i`QÊ+ K„i imv +ÁM F?¬M; Hmv M +? iS T?~K T?€T F?Q i`Î H M- M?QM; Km®M T?
ç½ H" F?¬M; ? F?| F?,MX

@ "€i T?~K5

G•K G¢+ H° ` K°i iB p K†i- M?QM; H"TiS+ MÎ MK +Q|B F?´X S?€T F?Q +kM; F
+ Q i?b +¬M; i®i- K" H" T?ªB i?Q+? ?ÊT5 .MM; HU+ HQÈM; ?B M i¢B +O ?„M +,M
T?~K T?€T F?Q M"v- +ÁM F?¬M; #^M; K°i FB M M?'i T?~K T?€T F?Q 5

Jm®M T?€i ?mv ` mv HU+ #€i T?~K T?€T F?Q Qi M?'i T?ªB H" h?¬M; JBM? +ªM?-
+?QM pä ;Bª K" M|B ç m H" K°i HQ¢B bmv M;?o [m€ t - +ª ç|B +kM; F?| +| F?ª M,M

>„M H'v iWM; pk F?Q i` M ;B€ #BM? F?Q- ç² T?ÁM; M;U- M?QM; +| i? p"Q K„i •K >
i?'i T?~K T?€T F?Q- M?QM; + Q M?'i +kM; +?d +| #€i T?~K- H"K +?Q G•K G¢+ F?-

@ æS M;®+- +Ym T?~K T?€T F?Q i`Î H M i` M ç|B ?B K i?'v- +?Q /M h?Q+? "B M
M?'i ç`M? +| çQÊ+5

h¬ J` ;BªB i?Q+? M|BX

G•K G¢+ ;B|KÈB ?B m çQÊ+- M?QM; ?„M H"TiS+ H¢B M;?o iÈB >¢ S?~K *? E?Q S
p) ç9+ i¢Q i?"T T?~K T?€T F?QX "i [m€- ç•v +?QM? H" ;b ç| ?ÆM KQ|B p¢M M,K i
;B M i`¬B [m - Hmv M F?Q i?m"i /¬M /¬M tm®M; /®+- ?B M i¢B +?d +| i? H"K ` #
*€B ;b +kM; ç€M? F?¬M; H¢B i?|B ;B M5

h?"i ;B®M; M?Q h?B M E?Q i°+- G¬B æbM? i°+- i?2Q h`¬M EBK L;¼+ M|B M,K ç|
M?QM; ?B M i¢B +ÁM F?¬M; T?ªB +?¬M pMB i`QM; /ÁM; b¬M; H`+? bY- M; v +ª /
`ä b Q5

@ .B\

E?B ?„M H'v K°i FB M M;¼+ #°B- F?¬M; F?ÄB H° ` p M;¢+ M?B M- #ÎB pb ?„M
ç`M? T?~K ;B B FB M T?€T F?Q M"v5

@ *'K F?Q5

h¬ J` F?¬M; F?ÄB H° ` FBM? b„+X

@ *'K F?Q\

G•K G¢+ [m v ç-m t2K M" M;X

@ *'K F?Q H" K°i HQ¢B T?€T F?Q ç†+ i?M5 E?¬M; ;B®M; T?€T F?Q #bM? i?Q| M;
+? i` M HU+ HQÈM;- +?Q /M H" pä ;Bª +?Q iWM; +| im Hmv M +kM; +| i? T?€i ?
F?Q5

h¬ J` ;BªB i?Q+? M|BX

o K†i G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB #B M ç´B,

@ L"v M m K°i >"m h?B M pk ;Bª +?B K çQÊ+ K°i FB M #€i T?~K +'K F?Q- +?ŠM; T
:B€+ oB *ªM? +Q| M; ;Bª +kM; +| i? i" T b€i `²B b Q\

>„M ç°i M?B M M;?o ç M- H9+ i`QÈ+ h¬ J` iWM; /MM; #¢+? M;¼+ >² G¬ Q M? ` K
i?B m +?9i M[/¼ ç€B G•K h?B M ok5

>„M K°i KU+ F?| ?B m h¬ J` `ä`M; H` i`bM? iU >”m h?B M- M?Q i? M`Q +| i? p”
ç€B M?Q i? - #•v ;BÌ M;?o H¢B- ç•v +?QM? H` +’K F?Q 5 ”i [m€- +€B mv M,M; M`v
+?ÆB M`v B +ÁM /MM; T?€T F?Q M[\

@ h` M Hw Hm”M t€+ i?U+ M?Q i? 5 ”i [m€+ ’K F?Q bÎ /o H` +’K F?Q- H` pb +| ?¢M
#°B M`v M m M?Q #|T M€i K” M|B- +| i? ?bM? i?”M? K°i ç¢Q T?ÁM; M;U i?mšM ç
HU+ +O æ` L;mv M +ªM? + Q i?O5 L?QM;- +?d +| i? bY /KM; K°i H-M5

h¬ J` iB T iK+ M|BX

*?Q /M +?d +| i? bY /KM; K°i H-M- M?QM; ;B€i` M;¼+ #°B FB +kM; v M;mv M F?
H` +| i? +Sm K¢M;5

”i [m€- +’K F?Q M?Q p”v- i` M F i’M; +°M; +kM; +?d +| b€m +€B5

@ :†T ;Bª +| T?-M- +?9M; i +?B ç m 5

G•K G¢+ ç2K b€m F?®B M;¼+ #°B +?B H`K # T?-M- K¶B M;QìB ç m +| i? T?•M ç
#¼M ?¼ b) M?B m ?ÆM ? B +€B K¢M;5

@ ”ªM ç¢B bQ€B b) F?-M; F?€+? F?Q5

h?€B E ok / K†i`i /”v- +?Q /M #ªQ p”i M?Q p”v ?„M +kM; F?-M; +| +MM; G•K G
i?-M b„+ +kM; F?-M; +| #B m ?B M` [m€ KS+ FQ+? ç°M;X

L?QM; h¬ J` H¢B H„+ ç-m M|B,

@ h F?-M; +—M- +€+ M;QÆB +S ;B[çB5

L[M?•M M`v +kM; +| h?Q+? ”B M \*ªM? G½Q i’- t€+ i?U+ ?šM H` F?-M; i?B m +’
+MM; h?€B E ok HB + K„i M?bM HšM M? m- F?-M; +?9i F?€+? F?Q ç2K T?-M +O
#¼M ?¼ ;†T çQÈ+ +QìM; ;Bª /QÈB h?B M >ÊT *ªM? HB M +| ?ÆM # +Æ ?°B iU #ª
æ€M; iB + +?QM? H`- +’K F?Q +kM; +?d +| b€m F?®B M?Q p”vX

S?€T F?Q i’M; +°M; +| Rj FB M- G•K G¢+ H’v M,K FB M- h¬ J` +MM; h?€B E ok i?
M`v h¬ J` +kM; F?-M; +| F?€+? F?Q- H`K +?Q h?€B E ok F?-M; F?ÄB i?’i p¼M;X

Re9X *?QÆM; Re9, h?m S?K+X UkV

@ æB i?-B- +?9M; i iB T iK+ çB iÈB5

” M;QìB i?2Q #”+ i? M; /QÈB- `’i M? M? çB iÈB i-M; i?S b€mX

æ•v H` K°i iÁ +mM; çB M +U ç¢B- iQìM; p•v ?mv ?Q”M;- ? i bS+ t ?Q 5 * Q i?’T
i? #”M; #¢+- HU+ i`MM; FQ+? iQÆM; ç®B K¢M? K)5

” M;QìB HB + K„i M?bM M? m- #QÈ+ p”Q i`QM; +mM; çB MX \*mM; çB M M`v #® +
H` K°i +€B i?-M; H°i?”i /”B- b m ç| ? B # M i’i +ª H` iWM; ;B M T?ÁM;- +€B M?”T
i? M; M;¼+ i?¢+?- +| i? çB H M # i-M; i` MX

G•K G¢+ çB p”Q K°i ;B M T?ÁM; +€+? ?„M ;—M M?’i- +?d i?’v ç•v H` K°i ;B M T?ÁM
i`QM; T?ÁM; M;O H` K°i i’K M? b”M;- #®M T?Q H` +€+ p”i T?~K i?QìM; /MM; `U+
FB M ç m ? i bS+ ?Q”M K„X

@ h` M ;BQìM; +| M;QìB5

æ°i M?B M h?€B E ok +?d p”Q i` M ;BQìM; M|BX

h` M ;BQìM; M;” `O tm®M; i`QÈ+ M;¼+ i`QÈM;- +?d +| i? HQ€M; i?Q€M; +?SM; i
bU p”i- t2K #° /€M; t€+ i?U+ H` K°i M;QìBX

G•K G¢+ ¸B M? M? iÈB- i?•M i?O M? +? H M- ?B M` K°i #° tQÆM; +@i F?¬ H•m
`M; +?Q i?'v H" M[ i?B- i` M M; QÌB +ÁM K†+ p€v /"B ?Q H X

@ s2K +€+? ,M K†+ +O M" M; - F?¬M; ;B®M; M?Q H" i?` M[- +?ŠM; H) H" i? i?B
>mv i J Zm•M\

G•K G¢+ iB M i v #m¬M; i`QÈM; K" M? tm®M; X

"¼M ?¼ i?®B HmB` F?ÄB +,M T?ÁM; M"v- +?mv M ¸ M ;B M T?ÁM; F?€+- M?QM
#® i`Q F?¬M; b B #B i H„K- K" i` M ;BQÌM; M; " ¸ m M^K K°i M[i?B5 L?bM t2K i?¬
b„+ K†i # M; QÌB ¸ m H" `i F?| +QBX

@ h`QM; K¶B K°i; B M T?ÁM; ®+ MÆB M"v- ?ŠM H" ¸ m +| K°i M[i?B5

@ h?¬ iQM? i?Q€M; +€B K" M|B- i`QM; +ª+mM; ¸B M +?Q Qi +| ?ÆM ? B i`,K ;B M

@ L m H" +? i; B" #bM? i?QÌM; K" M|B- F?¬M; +| F?ª M,M; K¶B M; QÌB ¸ m H" +? i
h¬ J` i?Î /"B M|B,

@ •K >mv i J Zm•M M; QÌB M"v iQM? ibM? ?ªQ b„+- M; ?2 ¸²M i? i?B T+O ?„M +
` ¸•v H" +ÁM Qi5

@ h M #B M i?€B M"v i?"i bU H" ?mM; €+ - +?QM? KbM? TªB +? i- `ä`M; H"K +
+MM; i?2Q K°i H9+ +?¬M +MM; 5 L; QÌB i M|B K°i M; "v pÊ +?²M; i`,K M; "v •M €B-
+†M #ª i`QM; +†M #ª5

h?€B E ok ;„i K°i +€BX

J†+ /M F?¬M; +| +?SM; +È- M?QM; #¼M ?¼ ¸ m ¸Q€M ¸QÊ+ H" •K >mv i J Zm•M
im pB h?Q+? "B M *ªM? +O ?„M- B H¢B /€K t•K M?"T T?O ¸ +O ?„M\ L m F?¬M
M[M?•M M"v H¢B ?€+| i? ¸ m +? iÎ i` M ;BQÌM; \ B M?"K +?€M M?Q p"v- b m F?
¸€K ¸ m ¸†i iÈB i` M ;BQÌM; \

•K >mv i J Zm•M M"v ;B®M; M?Q >Q" M; æ - +? i`²B +kM; Km®M i? i?B T+?¬M +

@ _ÌB MÆB M"v ¸B- i?"i H" H"K +?Q M; QÌB F?¬M; i?QªB K€B5

a„+ K†i h¬ J` •K i`-KX

" M; QÌB ibK FB K H'v M?"T F?~m ¸B i?¬M; i-M; i?S #ªvX

*€B M?"T F?~m M"v M; QÊ+ H¢B imv i F?¬M; F?| ibK- Î +m®B +MM; +O i?¬M; ¸¢
M?QM; K°i +Y b„i +U ¸¢B H¢B M; ,M +ªM ¸QÌM; ¸B +O #¼M ?„MX *€B +Y b„i M"v
+?Q #¼M ?„M i?¬B ¸°M; M?Q i? M"Q +kM; F?¬M; +?9i bSi K - ?ŠM H" /Q +Æ [m M

" M; QÌB ibK iÈB ibK ¸B- ¸ m F?¬M; +| ibK ¸QÊ+ +Æ [m M; b ¸|X

@ E?¬M; +-M ibK- T?B M ¸¢B K¬M M"v ?ŠM H" /Q i`"M T?€T F?®M; +? - +?QM?
h`"M FB - i`QÊ+ F?B +?9M; i F?¬M; +| F?®M; +? ¸QÊ+ i`"M T?€T M"v- H" KÎ F?¬
h¬ J` +?€M MªM M|B` X

@ o"v i?b ¸2K M| Q M? KÎ5

G•K G¢+ p" M +?mv M L; k ?"M? +?B HU+- /MM; hªK L; mv i EB K Q M? +?ûK +Y b„
M"v +?i HB m +SM; `„M p¬ +MM; - hªK L; mv i EB K +?†i H M p"v K" +?d ?B M` K

@ S?Q /QÈB M"v ?ŠM H" +?¶ im Hmv M +O •K >mv i J Zm•M- +kM; +| i? H" ?¢+
h¬ J` i?"T T?¬M F?ŠM; ¸`M? M|BX

@ s2K i€+ T?QM; i`M M?ŠM +O •K >mv i J Zm•M M"v- ?„M [mª [mv i b) F?¬M; iBM
¸®B pÈB i? i?B T+O KbM? +kM; F?¬M; v M i•K- ¸¢Q ¸¢B K¬M M"v F?ŠM; ¸`M? p
i?ÌB ¸B K ?„M # iY [m M #` M; QÌB M?B m HQ¢M- /ŠM ¸ M i`m ?Ä M?"T K 5

G•K G¢+ ¢2K L;•M J M; ¢~v ¢B ` M|B,

@ hB m iY- M?bM M;QÆB ¢|5

L;•M J M;t Q t Q iÄ p #’i K½M- K†+ /M iB m ¢¬M; i•v M”v H” S? EBK h?Y- M?QM; i°+- ¢®B pÈB FBK HQ¢B p”v K” ?”Q ?SM; F?¬M; M?B m- i? M p½M K°i ?²B KÈB #„

hB m iY FB F?¬M; ?´ H” /` +?OM; +ÁM b|i H¢B i?ÌB h?QÊM; +´- +€B ¢¢B K¬M M” +kM; +?ûK F?¬M; T?€- +Q M?B M #` M| M;¢M? b M? +„M ` K°i +€B ¢°M;5

L?QM; +€B +Y b„i M”v i?”i H” [m€ KS+ +SM; `„M- L;•M J M; ? Q ? i bS+ KÈB +„M ` M„K i vX J” Km®M ¢2K +€B ¢°M; M”v KÎ `°M; ¢ M +?Q M;QÌB i +| i? ¢B- H¢B F?¬ i?ÌB ;B M5

h?ªK ?¢B ?ÆM +?QM? H”- +€B +Y b„i M”v +,M #ªM F?¬M; #B i /”v # Q M?B m- iW •K ¢ M t2K- ¢° /”v +?Q Qi H” K°i i`QÊM; i`Î H M5

*€B M”v +kM; ¢O ¢2K ?”K `„M; +O L;•M J M; `KM; ? i5

E?¬M; i? i?U+ ?B M ¢QÊ+5

"¼M ?¼ +kM; F?¬M; +| # Q M?B m i?ÌB ;B M- ªQ i`”M i` M K†i +kM; F?¬M; i? p•v M?B m i?ÌB ;B M- #¼M ?¼ bÈK Km°M ;b +kM; b) iÈB ¢•v5 aQ b€M? tm®M; /QÈB- F?¬M; +| K°i ¢B K Qm i? - #¼M ?¼ pQÊi H M ¢¬m +?d H” i?ÌB ;B M K” i?¬B5

G•K G¢+ pKM; i`°K bY /KM; *’K hU K°i H¬M- M?QM; *’K hU imv M?B M H” T?€i mv +ª T?B M +Y b„i M”v #„M iQ€B- K” +?d ;¼i K°i i¬M; b„i H€ KÄM;5

*€B i?”M? iQ+? M”v imv bQ b€M? pÈB L;•M J M; K¢M? ?ÆM M?B m- M?QM; K” H”K *’K hU +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; ;b H”K F?¬M; ¢QÊ+- +kM; +| mv HU+ ?¢M +? 5

*?d +-M ¢O +SM; `„M- ¢O /”v- +| i? +?®M; +U *’K hU Q B5

J` ¢®B pÈB G•K G¢+ K” M|B- bY /KM; \*’K hU +kM; +| ;€M? M†M; `”i HÈM- /MM; i` ?„M- M?B m M?’i +?d /MM; +?WM; i`,K H¬M- M?’i ¢`M? T?ªB /WM; H¢B F?¬B T?K H„K [m K°i M;”v i?ÌB ;B M KÈB +| i? i`Î H¢B i`¢M; i?€B #bM? i?QÌM;- +€B M”v +I

*?Q /M +€B +Y b„i M”v +?d /”v +| K°i i`QÊM;- M?QM; Km®M /MM; *’K hU Q M? tm +| KQÌB M;”v MY i?€M; H” KÆ iQÎM;5

L?QM; #¼M ?¼ +| M?B m i?ÌB ;BÌ M?Q p”v b Q\

G•K G¢+ M;?o H¢B M|B,

@ *?9M; i ¢B tm®M; H¬m #®M iMv iB M ibK ;B M T?ÁM; i`®M ¢B- ¢ÈB M?[M; M;Q

"¼M ?¼ F?¬M; i? #¢Q H° +?mv M ibM? K°i ¢QÌM; ¢B im®i Î ¢”M; i`QÈ+- M m F?¬ ?Q”B M;?B #¼M ?¼ +?B K¢QÊ+ ¢¢B +?¶ i®i- b) ?QÊM; #¼M ?¼ #S+ M?ª ` 5 h`W i? F`T i?ÌB ¢m´B iÈB- M m F?¬M; #¼M ?¼ b) i?ªK 5

" M;QÌB ¢B ¢ M H¬m #®M +mM; ¢B M- ibK # ;B M T?ÁM; HB M M? m- ¢2K i?B +® F?€+- i¢K H”K +?¶ Î +O #¼M ?„MX LÆB M”v K¶B ;B M T?ÁM; ®+ ¢ m H” F i+’m M? m- i`W F?B #B M i?€B ¢²M; /¢M; M?Q •K >mv iJ Zm•M- B b) K°i ;B M T?ÁM ibK ¢B iÈB t2K iY i?B\

Re8X *?QÆM; Re8, Zm¬M >MM; >°B hK

G•K G¢+ +ÁM ¢B ¢ M T?ÁM; i¬M; i?S iQ K°i +?mv M- i”M ibM? ¢2K i’i +ª "½Q L;mv ædM?X

E?¬M; ;B M M¢T HBM? ;BÈB [m€ M?Ä- ?„M +?d H'v` H`K #° /€M; - +?2 /'m hY ædM
 F?¬M; M; QÌB F?€+ - ?„M iU M?B M +| i? ç2K hY ædM? i` - i`„M; i`ÈM i?m ? i i' i
 >„M i`Î H¢B i-M; i?S b€m- # M; QÌB b) M; K Î H-m #®M +mM; çB M- K¶B M; `v ç m
 i?¢+? im Hmv MX h`QM; i v G•K G¢+ H¢B +| ç¢B HQÊM; P+? *®+ æ M- +?Q /M ç2K
 +¬M HQ H„M; #` +? i ç|BX
 J` F?¬M; ;B M T?€T F?Q +O h¬ J` imv i ç®B H` +U+ T?~K- F?¬M; ;B M iQ HÈM- c
 +| ç m +| - `ä `M; ç2K ;B M T?ÁM; +O M`M; bY H¢B K°i H-M- i`M ç-v pk K` T?Q
 H`K +?Q G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB i?-K i? M i•K iQ +O M[M?•M [mª M?B M F?¬M; T?
 h`QM; F?¬M; ;B M T?€T F?Q [mw ;B€ M?Q p`v `ä `M; T?|M; M?[M; p`i M`v- i?“i bU
 ;b +?Q T?ªB5
 @ S?€ bªM 5 S?€ bªM5
 h?€B E ok M?B iH +?ªv` - i`QM; # M; QÌB +kM; +?d +| ?„M F?¬M; +| F?¬M; ;B M
 t2K i` M M; QÌB "¢+? >´ iWM; +€B ;|B iQ- i?B m +?9i M[ t`m ?´ K` +? i5
 h?W /`T çB K`v i?ÌB ;B M- G•K G¢+ H'v F?¬B H¶B im #´ K°i +?9iX
 >„M iW i?Q Hmv M +?B ç` +O h?B M E?Q i°+ +?B K çQÊ+ `i M?B m i`B HB m H
 çQÊ+ F?¬M; b B #B iH„K- M?QM; /MM; ç im #´ i` M M; QÌB F?¬B H¶B- çB K`v i`E
 J†+ /M F?¬M; +| .mM; G¬ ` M ç`B- M?QM; >Ä GQM; Zmv M T?®B ?ÊT "½Q L; mv
 bBM? ` çO M?B i ç° ?Á i M FBK HQ¢B- ç´ ç MT?Q i` M F?¬B H¶BX "i [m€- M m
 G•K G¢+ iB m t`B F€i`•M "½Q L; mv M J°+ M?Q i? K` M|B- imv i ç®B b) iS+ ç M i
 *€B F?¬B H¶B M`v +ÁM +| / M? iU- Î /QÈB M; U+ +| F?„+ ? B +?[óu m L; mv iô- +k
 aQ +? i¢Q F?¬B H¶B pB i- ? v H`•K >mv i J Zm•M HQm H¢BX
 " M; QÌB ç m `i +~M i?“M- #ÎB pb # M M; QÌB #¼M ?¼ +ÁM +| K°i >Ä L, M; E?OM;
 i`B KÈB #B i M| +?ÆB +?€M `²B +| i? ç®B pÈB K¼B M; QÌB ?¢ b€i i?O ? v F?¬M
 iQM? +?ÆB `i M†M; - i?“i; B®M; M?Q K°i +QM K Q M?Ä çm´B i?2Q +m°M H2M- +?
 M| b) +?ÆB F?¬M; #B i K iX
 "®M M; `v b m ç| - Hm²M; M; QÌB i?S M?`i iB M M?“T +mM; çB M5
 "¼M M; QÌB G•K G¢+ iW i` M + Q M?bM tm®M; - +| i? iW T?Q i` M i?`v `i`ä `M
 imM; iQ+?X
 L?QM; M?Q #¼M ?¼ HQÌM; i`QÈ+ - [mª M?B M F?¬M; B +?¢v ç M H-m #®M t2K tU
 E?¬M; B b) +| ?SM; i?9 ç®B pÈB óT?-M K°ô- ç†+ #B i +ÁM F?¬M; +| p`i #²B i€M;
 " M; QÌB i`M HU+ ;BªK #Èi i?ÌB ;B M ?Q¢i ç°M; - ç i`€M? #` M; QÌB T?€i ?B MX hm
 E?OM; h?9 F?¬M; #` F?®M; +? - M?QM; i`B bBM? M| F?¬M; M|B ;b- M m F?¬M; ç½
 >ÆM M[MÆB M`v #` ç¢B i`MªM? ?QÎM; - i?-M i?S+ K¶B M; QÌB F?¬M; +€+? M`Q
 M; QÌB G•K G¢+ K°i H€ +?„M iU M?B MX
 E iB T # M; `v- H¢B HK+ iK+ +| F?¬M; Qi M; QÌB çm´B iÈB- M?QM; +kM; F?¬M; +|
 J`- M m F?¬M; #¼M ?¼ +| i? M; ? M? M; M; çB `X
 G¢B ? B M; `v M[ - G•K G¢+ i?`v çQÊ+ p`B p` G½Q i´ +O GB M i?`M? iS ç¢B ;B i
 F?¬M; TªB +MM; K°i +?¶- K` H` ç-v #KB ç`i t2M HšM +?QM? ;B[ i`QM; ;B i°+ F?
 ;†T M?[M; M; QÌB M`v- #` +QDM; +? ;B[H¢B H`K ç€ /Á çQÌM; X
 L?QM; +kM; K v i¢K i?ÌB F?¬M; +| M; mv ?B K i€M? K¢M; - imv G•K G¢+ F?¬M; [m
 J° .mM; i K ;B - M?QM; G•K J¢+ a•K ç®B pÈB ?„M F?¬M; i - ?„M +kM; F?¬M; Km®
 G•K ;B M`v tªv` p`M ç ;bX

h?2Q Hm²M; M;QÌB i?S M?'i iÈB- K¶B M;v ç m +| i? M;?2 çQÊ+ iB M; ç€M? óæB M
+-M M?bM +kM; #B i i' i M?B M H" M;QÌB T?Q /QÈB KÎ+Y b„i- M?QM; +€B +¬M;
#B i Km®M iÈB M,K M"Q i?€M; M"Q KÈB +| i? ?Q" M i?"M?5

*?Q ç M F?B M;v i?S KQÌB K°i- ? B #^aQ iB m +O h¬ J` `®i +K+ /„i i v M? m çB ç
?¼ H¢B H" h`B m L;¼+ L?Kv5

L[M?•M M"v K v K„M H" +MM; ? B bB m + 'T +QÌM; ;B^aFB +MM; K°i +?¶- M m F?¬
M" M; - Î MÆB M"v b) #` M;QÌB ,M ç M M; v +^atQÆM; +®i +kM; F?¬M; +ÁM5

" M;QÌB p°B p" M; iW H-m #®M +mM; çB M tm®M; - +MM; ? B #^aQ iB m +O h¬ J` ?
M?•M pB M `i M?B m- B +ÁM M?È `ä +| #¼M ?¼` p"Q [m ? v F?¬M; - F?¬M; B
?„M #B m ç¢i ?Q" B M;?B ;bX

*?Q /M +| ?Q" B M;?B- M?bM ç M ? B #^aQ iB m +O h¬ J` +kM; T?<sup>a</sup>B Mm®i p"Q i`QM

*?SM; FB M h¬ J`- ? B H½Q ;B<sup>a</sup>FB +kM; F?¬M; +| H°` p FBM? M;¢+- iU ?²+?
çQÊ+ M;mv ?B K ;b- +?d H" F?QK M;QÌB i?B H K°i +€B M|B,

@ hB m i?Q5

h`B m L;¼+ L?Kv i?b FBM? ?d M?B m ?ÆM- +MM; G•K G¢+ p" h¬ J` iU ?²+| +?mv
ç H¢B /'m p i p m®i K¬M; M;U h¬ J`- M;?2 ç M KS+ h?€B E ok bBM? ;?ûi- T?mM

@ L`M? ?|i5

*| ? B p` +?Q Qi :B€+ oB \*<sup>a</sup>M? + Q i?O M"v H"K +?¶ /U - G•K J¢+ a•K `i M? M? óK
p®M F?¬M; M;?o i`¬M; MQK M?[M; M;QÌB F?€+- M?QM; G•K J¢+ a•K H¢B F?mv M
M?„+- æ¢B h?¬M; [m®+ i?B m # p` G½Q i` M"v +MM; # LB i•K *^aM? + Q i?O F?
M?B m- b m ç| F?¬M; H•m iB M ?"M? i` M? çQ¢i [m†M; KÄ h?B M hBM? h?¢++ b)

J` p" B M;QÌB >mv M hBM? h¬M; i?b ç®B pÈB G•K G¢+ i`ÊM K„i M?bM- #¼M ?¼i?
M;QÌB G•K G¢+X L?QM; M;QÌB K¢M? M?'i >mv M hBM? h¬M; +kM; #'i [m€ H" im p
#^aM F?¬M; T?^aB ç®B i?O ? B #^aQ iB m +O h¬ J`- +kM; +?d +| i? ç2K +Wm ?"M /^

h?€B E ok pÁM; pQ K°i +?mv M- +MM; i`QÎM; #®B bQ K¬M M|B p" B +•m- H¢B çB
?mvM? ç K°i +?¶- +MM; bBM? +MM; iYX

@ *?Q p`- +?9M; i K°i çQÌM; pQÊi K¼B +?¬M; ; B- `®i +K+ ç M MÆB M"v5 *| i?
b„i M"v +?QM? H" ?¢++ i•K +^ai`"M T?€T5 \*?d +¬M; B<sup>a</sup>B i`W + 'K +? - HBM? i?^aQ ?
H" +O +?9M; i 5

J°i p` :B€+ oB *^aM? +QÌM; ;B^aHÈM iB M; M|B,

@ G½Q T?m ç M;?`- K¼B M;QÌB HB M i?O ç2K +Y b„i M"v Q M? T?€- +MM; M? m

@ L M M?Q i? 5

@ >B M i¢B +?d +| +?9M; i M?[M; M;QÌB M"v çm`B iÈB- M?QM; F?¬M; # Q H•m M
+?Q h?¬M [m®+ ç m b) M;?2 iBM K" ç M- F?¬M; bÈK H'v #^aQ p"i` - +?9M; i +?d +|
F?€+5

@ æ9M; - +€+ p` +| #Q i?m"i ;b +kM; çWM; +?2 ;B'm 5

@ J¼B M;QÌB +-M T?^aB H" T?mv i i? - Î i`QÈ+ F?B `ÌB F?ÄB MÆB ç•v- F?¬M; çQÊ
F?¬M; +?QM? H" K¼B M;QÌB +¬M; ç`+?5

J°i T?2M #`M #`M iQM? iQM?- ?ÆM i`K M;QÌB ç¢i i?"M? M?"M i?S+ +?mM; - H" T
i? ` i v Î i`QÈ+ F?B `ÌB ç°M; i?O- M m F?¬M; i'i +<sup>a</sup>K¼B M;QÌB +MM; M? m i`m b€
+kM; +?d ;BÈB ?¢M i`QM; ?ÆM ? B KQÆB :B€+ oB *^aM? +QÌM; ;B^a- #¼M ?¼KÈB
i?^av bBM? iY MÆB M"v- M?[M; M;QÌB F?€+ +,M #^aM F?¬M; +-M H" T?mv i i? 5

ReeX *?QÆM; Ree, sQ+? >mv i J E?QX URV

>mv i i? H" T tQM; - K¼B M; QÌB [mª M?B M H'v` #´M bU +?•M +?QM? +O KbM?5

J°i +QÌM; ;Bª i` M i v ç2Q K°i +€B # Q i v ?bM? i`ªQ- /QÈB K°i i`ªQ +! i? ç2K +Y
ç"Q ` K°i +€B ç°M; 5 "i [m€- K¶B H-M p" M /KM; K°i i?B i i`ªQ- b„+ K†i M; QÌB M½
+? - M; ²B tm®M; Mm®i ç M /QÊ+ bU F?¬B T?K+ bS+ F?Ä25

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB p K†i #B M ç´B- Hm" M mv HU+ - h?B i h`ªQ *¬M; +O M; QÌB
?„M5 "i [m€- +€B M`v +kM; H` #ÎB pb iBM? i?¬M HU+ +O G•K G¢+ F?¬M; çO- M r
`!i p`Q +`M; M?B m iBM? i?¬M HU+ - mv HU+ \*'K hU ç²M; /¢M; b) i` M /B M `°M; i, l

L?QM; H`K °i :B€+ oB \*ªM? +QÌM; ;Bª b m K°i FQ+? HB M FB i HU+ - +! i? i?`v çO
i v M`v +¬M ? Q T?Q # Q M?B m HU+ HQÊM; 5 "ÎB pb ?B m [mª `ä `M; - M?[M; M;
+`T ç M /QÊ+ F?¬B T?K+ bS+ F?Ä2- +?Q M; QÌB M¼ +! i? HB M iK+ iB M ?`M?X

" M; `v b m- p` +QÌM; ;Bª FB M; ¢M? b M? ç"Q ` K°i +€B ç°M; b•m +?WM; ?ÆM K°
b„i /¬v M`v H¢B F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; - +Q M?B M +ÁM F?¬M; +! ç"Q ç M +m®B +

L?QM; M`v F?¬M; +?9i M`Q +! i? M; ,M +ªM K¼B M; QÌB M?B i iBM? - M; QÊ+ H¢B +?
/`v ç†+ - #ªQ p"i i`QM; ç! F?ŠM; ç`M? +`M; i`•M [mwX

G¢B H` ? B M; `v b m- /` #B M M´B H M5

•M? b€M; i`QM; F?¬M; i`mM; #B MªQ /•M; H M- M?`i i?ÌB KBM? - M?`i i?ÌB €K- i?"
+?mv M Î i`QM; M?€v K„i- M? M? ç M KS+ H`K +?Q M; QÌB ?Q K„i5 GU+ HQÊM; F
F?Q- iU ?² +! +?mv M ; b b„T T?€i bBM?5

L; v +ª >Ä L, M; E?OM; h?9 +kM; çbM? +?d +?ÆB çM - F?¬M; iB M; ç°M; `Qi; `Q
+?¢v çB- ç¢B F?€B H` i`Î p ? M; ´ +O M! çB i`€M? M¢M5

@ æ¢B i`"M b„T çbM? +?d p" M +?mv M5

h¬ J` ç°i M?B M M?Qm K`v M!B `X

@ a) +!ªM? ?QÎM; ;b\

G•K G¢+ p°B p`M; i`mv p'MX

h¬ J` M; ?o M; ?o- +?"K `½B H„+ ç-m,

@ h'i +ª +'K +? ç m iB m i`W5

@ h?b T?ªB H` M!B- i`QM; .QÊ+ oB M i-M; i?S M?`i- i'i +ª HBM? /QÊ+ ç m +! i? i

@ E?¬M; b B5

æ®B pÈB iBM? ?m®M; b m +Y b„i F?¬M; `ä- G•K G¢+ +`M; M; mv M w çB .QÊ+ oB M
i`•M [mw FB 5 L?QM; +ÁM F?¬M; +! çÊB ?„M KÎKB M; - i? M? •K +?"T +?2M; p M;
M`v ç9M; H` iU ç°M; i?m p`Q5

h?ÌB çB K +Y b„i i?m ?²B # i?QÊ+ + Q- i'i +ª K¼B M; QÌB ç m #B M b„+5

L; mv M H B- ç° /`v +€B +Y b„i M`v p`v K` ç¢i ç M KQÌB i`QÊM; 5

*?"T +?2M; 5

:¬M MY MûM ?QÆM; i?ÌB ;B M b m- ç¢Q +Y b„i M`v `®i +K+ ?Q`M iQ`M i?m p`Q-
+ Q # i`QÊM; X

h'i +ª K¼B M; QÌB F?¬M; +! p¼M; ç°M; X

æ¢Q +Y b„i Mˆv bS+ M†M; ¢•m +?d i`,K p¢M +•M- M m i?`B ¢B K ¢B ¢ M K°i MY -
tm®M;- +?Q /M Hˆ :B€+ oB *ªM? +Q`M; ;Bª i?b M?Q i? MˆQ- +kM; b) #` €T i?ˆM? #
L?QM; #ªQ iˆM; iU ?² ;-M M; v i`QÈ+ K„i- H9+ Mˆv HMB #QÈ+ Kˆ M!B F?¬M; +! M
:B€+ oB *ªM? +Q`M; ;Bª ¢•m +?`m iU KbM? T?¢K ?B K- H9+ Mˆv ¢2K pˆB pä ;Bª h
pˆQX

J'v pä ;Bª h? M? >mv M *ªM? +ˆM +ˆM /U+ /U+- +?“K `½B ¢B pˆQ i?¬M; ¢¢Q ¢2M
#B M K'i i`QM; #!M; i®B- ;B®M; M?Q K°i +€B KB M; F?ˆM; H² i?¬M T? X

@

@

GB M iB T? B iB M; F m i?ªK i?B i p M; H M- M; v b m ¢! i`mv M ¢ M i? M? •K #BM
? i i?ªv [mv p #bM? ioM?- H¢B F?¬M; +! K°i iB i? M? •K T?€i ` X

@ GBM? "bM?5

@ æ¬M; ok5

J¼B M;Q`B ¢ m F m / M? iU K'v M;Q`B iB M pˆQ i`QM; ¢!- M?QM; ˆM ˆM +?d +! iB M
;B®M; M?Q K°i T?¬M K°- +?d +! iY F?Q mK iMKX

@ *-m T?9 [mw i`QM; M;mv ?B K- pä ;Bª +?9M; i iW M?Ä M;?`+? i?B M +QÈT H'v
M;½5

@ E?¬M; b B- H½Q T?m im´B ¢½ M,K i`,K i€K KQÆB- H¢B F?¬M; +! i? ¢°i T?€ K
b®M; ? B KQÆB M,K M[b) ?! i?ˆM? K°i M„K ?QˆM; i?´- H9+ Mˆv F?¬M; pˆi H°M ¢
+? i F?¬M; M?„K K„i5

@ *?9M; i HB M i?O- +?Q /M h?¬M; JBM? *ªM? +Q`M; ;Bª +kM; F?¬M; i? F?¬M; +
F?¬M; i? #Ä [m i?B M ¢¢B +Æ /mv M M?Q i? Mˆv5

J¼B M;Q`B ? B K†i M?bM M? m K°i H9+- +m®B +MM; [mv i ¢`M? +ª i?ªv ¢B pˆQX

hWM; M?€M? ¢m®+ ¢B K H M- +?WM; i`,K M;Q`B M®B ¢m¬B M? m Kˆ pˆQX *€B i
`½B- ¢O ¢ /mM; M¢T KQ`B K'v M;Q`B ¢B bQM; bQM;X

hmv +?9M; M?•M +ˆM +ˆM /U+ /U+ F?¬M; +! ¢B [m€ M? M?- M?QM; +€B H®B ¢B M
KQ`B i`QÈM; i`Î H¢B Kˆ i?¬B- `i M? M? K¼B M;Q`B ¢½ ¢B iÈB +m®B +MM; i?¬M;
i?'iX

*€B i?¢+? i?'i Mˆv +kM; F?¬M; HÈM- M?B m H„K Hˆ # i`QÈM; pm¬M;- iB M M?“T
+! p i?“T T?¬M +?2M +?9+X

Jˆ €M? K„i +O K¼B M;Q`B iQˆM #° +?,K +?9 pˆQ i` M M;Q`B K'v +´ i?B i? i`QM;
FB +?QM? Hˆ pä ;Bª H9+ i`QÈ+ iB M pˆQ- M?QM; t2K #° /€M; #¼M ?„M F?B +? i-
+? i5

Í i`mM; QÆM; i?¢+? i?'i- +! K°i #° F?¬ H•m M;²B t T #^M;- Mˆv ?ŠM +?QM? Hˆ •K
M;Q`B M;Q`B Mˆv F?Q€+ K°i FB M i`Q`M; #ˆQ ?mv i ?²M; b„+- i` M K†i ?B M ¢-v i
[m # Q M?B m M,K- M?QM; i`Q`M; #ˆQ Mˆv H¢B F?¬M; +! /'m p i i´M ?¢B +?9i MˆQ
pˆi5

J¼B M;Q`B ¢²M; i?`B H° ` p i? K H K- ¢ m ?QÈM; p ?ˆB +®i •K >mv i J Zm•M H
/ŠM ¢-m ¢Q¢i FB M #ªQ pˆi MˆvX

"MK5

*kM; F?¬M; #B i Hˆ B ` i v i`QÈ+- ?QÈM; i M +ÁM H¢B Q M? ` K°i +?Q`M;- HˆT i
?¶M +?B M5

G•K G¢+ ¸°i M?B M +| +?9i ¸B M +m²M; tmM; ¸°M; - Km®M ;B i +? i K¼B M; QìB MÆ
+| w i?S+ ¸QÊ+- ? B K„i ¸½ i`î M M K°i KªM? ?mv i ?²M; - ;B®M; M?Q K½M? i?9 +n
«M;5

hY ædM? i`QM; i?S+ ?ªB ¸°i M?B M `mM H M- i?-M i`Q G•K G¢+ H”T iS+ F?-B T?
>„M #¶M; M?B M +ªFBM?- [m v ¸- m t2K tûi- +?d i?`v i` M M; QìB h¬ J`T?€i` K
bm®i- ¸2K M`M; ?Q`M iQ`M # Q T?O î i`QM; ¸| - M?QM; M; Q¢B i`W M`M; ` - p¬ Hm
L?Kv ? v H` #¼M M; QìB G•K J¢+ a•K- ? B K„i ¸ m H` K°i KªM? ?mv i ?²M; - H`K -
M; QìB5

@ :B i5

> B #ªQ iB m i?U+ HU+ #Q ?B K +O h¬ J` ¸°i M?B M t¬M; ` M; Q`B- ;B M?”T # M
#¼M M; QìB G•K J¢+ a•K ¸ m i`QÊ+ b m /B M KK+ /[ iÊM t¬M; ` M; Q`BX
*€B M`v im pB +`M; K¢M?- `ä `M; +`M; / /`M; #` K HQ¢M i?-M i`Q5

G•K G¢+ HB M i` M? i?O i hY ædM? ` - `O tm®M; M; ?bM p¢M ¸¢Q iY F?Q #ªQ p ¸€
?„M pšM H` +?“K K°i #QÊ+- +?d +| ?„M- h¬ J`- h?€B E ok +MM; h`B m L; ¼+ L?Kv
?°X

hY F?Q HQm +?mv M- p ?mv i ?²M; i`QM; K„i h?€B E ok +MM; h`B m L; ¼+ L?Kv
M; QìB ¸ m H` K†i M?Q K`m ¸'i- i?'i i? M? M|B,

@ h H` H`K b Q p”v\

P M?5 P M?5 P M?5

" M i`QM; +?B M ¸Q`M- i'i +ª K¼B M; QìB H` iQ`M HU+ SM; T?| - +€+ HQ¢B T?€T
i`¬M; MQK +| i? H`K #` i?QÆM; M; QìB K°i M?“ ? v F?-M; - i?“K +?Q +?QM? KbM?
+?d #B i; B i; B i; B i5

RedX *?QÆM; Red, sQ+? >mv i J E?QX UkV

@ E?-M; ¸QÊ+ tmM; ¸°M;5

G•K G¢+ FûQ h?€B E ok H¢B- i M FB +?SM; FB M ¸²M; K¬M i`QîM; #®B- bQ ?mv
M? m- H9+ M`v Km®M ¸B ` M; ,M H¢BX

@ L?bM F„ ¸B5

Í # M M; Q`B iY F?Q- +| p¬ b® F?Q HQm ?mv i ?²M; # v #’M; - +?9M; M| i?“i; B®M;
? T- i`, K T?QÆM; M; `M F Km®M +?mB i?’m p`Q i`QM; iY F?Q5

@ *?QM? H` p”i M`v K HQ¢M i?-M i`Q i'i +ª K¼B M; QìB5

h¬ J` +? m K`v- ?B M i¢B M`M; i?“M? i?mv M H€ H M? ¸ M? i`QM; KQ ;B| - +, M #ª
M m F?-M; b); †T ¸ M M?[M; M; QìB F?€+ ¸B M +m²M; +¬M; FQ+?5

J’v M; QìB p`Q H9+ i`QÊ+- +kM; ?ŠM H` #` M?[M; ?mv i F?Q M`v K HQ¢M i•K i`Q
+?|+- +m®B +MM; ¸²M; [mv pm i”M5

@ Gw bQ #€- *?Q bQ i?9+- *?m bQ ¸

h?€B E ok i?b i?“Q iU M|B- K¬M; `ÆB tm®M; i` M K†i ¸’iX J` h`B m L; ¼+ L?Kv H
K†i i`„M; # +?- €M? K„i Kì K`i- iMv i?ìB +kM; +| i? M?“` 5

:B i +?|+ ¸ M; iB M ?`M?- K€m iQÆB p,M; F?“T MÆB- i?“i M€i tQÆM; ;½v # v HQ
i v ;ªv +?•M `ÆB- M?QM; pšM +ÁM ¸ M; ¸B M +m²M; +?B M ¸’m- M?Q ¸½ K’i ¸B Hw
b€M? pÈB K½M? i?9 +ÁM Km®M F?-M; #^M;5

G•K G¢+ +| i? H`K /mv M?’i- +?QM? H` ? B i v M„K K°i F?®B +’K F?Q M; ¼+ #`B- i

hmv hY ædM? +| i? M; ,M +^aM çQÊ+ /Q # +O +?Q ççB +QìM; ;B^a +?B M ç'm- M? ^aM? +QìM; ;B^a i`U+ iB T Q M? FQ+? i?Q€M; +€B K" M|B- hY ædM? +| i? b) F?¬M FbM? çO ç ç2K #®M M; QìB i`QM; çdM? bBM? bBM? +?'M i?"M? i?'i M€i5

æ•v H" K°i i`QìM; i?"M? v M K€m iQÆB5

J" #¼M M; QìB G•K Gç+ +kM; F?¬M; +| +?9 w iÈB- i'i +^a K€m iQÆB +m®B +MM; ç T?Q i`QM; i?ç+? i?'iX h?2Q ?'T i?K ç M K€m iQÆB +M; M; "v +M; M?B m- #ç+? H M- ;B®M; M?Q iW K°i >²M; "aQ h?ç+? çB m i?"M?5

J°i M; QìB iB T i?2Q K°i M; QìB M; ½ tm®M; - M; mv M #^aM ?ÆM i` ,K M; QìB ?¬K M v M; QìB- ç m H" :B€+ oB ^aM? +QìM; ;B^a- M; QìB i?U+ HU+ FûK K°i +?9i +, M #^aM F ?B M içBX

L?QM; +?B M ç'm M; QÊ+ HçB i`î M M +M; i? K F`+? HB i- :B€+ oB ^aM? + Q i?O i`"M çB ç m +| i? bQ pÈB K°i FQ+? iQ" M HU+ +O LB i•K æçB oB M J½M ^aM? +O

J€m +?^av i?"M? b¬M; - i?'i #¼i iQ€B +®i i`<sup>a</sup>B `°M; Kti ç'i- ;B®M; M?Q Gmv M L; K- JQìB #^av- KQìB # - #^avX X X +M; M; "v +M; M?B m M; QìB M; ½ tm®M; - i?"K +?Q - *m®B +MM; - M; QçB i`W #®M M; QìB /QÈB bU #^aQ p +O hY ædM?- M?[M; M; QìB F F?ÄB5

*€B M"v ?Q" M iQ" M i?"M? M9B i?•v #B M K€m- imv #®M M; QìB G•K Gç+ K v K„ M i Kti K¶B M; QìB F?| +QB- i`QìM; ?ÊT M?Q p"v B M?bM +kM; b) F?¬M; +<sup>a</sup>K i?'v i? i`W h`B m L; ¼+ L?Kv` - # M; QìB F?€+ ç m +| óM; QìB K°i M?"ô +? i`î i`QM; ç|5

L?QM; +ÁM F?¬M; +| çÈB #¼M ?¼ `ìB F?ÄB i?ç+? i?'i- #° tQÆM; F?¬FB `ä`"M; K M; ?mv i ?<sup>2</sup>M; b„+5 h?'i M€i K€m iQÆB i` M Kti ç'i; B®M; M?Q #` /ÁM; MQÈ+ tç p i?B +®i +O •K >mv i J Zm•M /B ç°M; K" çBX

í i`QM; €M? K„i FBM? M; ç+ +O #®M M; QìB- M?[M; i?'i M€i FB iWM; +€B ?'T i?K ;B®M; M?Q h?¬M HBM? M†M M; QìB- /¬M /¬M ç¬v ç†M5 L?QM; K" F?¬M; +| H" M Kç+?- F?¬M; +| M; k [m M- i?"i; B®M; M?Q K°i iQÊM; +€i +?<sup>2</sup>M; +?'i- ?ÊT i?"M? K [m€B /`5

h®+ ç° M"v +M; H9+ +M; M? M?- F?¬M; ç M MY MûM ?QÆM; i?ìB ;B M- ?mv i M ç m #` ?'T i?m çB iÈB- M; mv M #^aM K€m iQÆB +| i? # Q T?O HQM; #M +?•M- ?B +çM- +?d +ÁM HçB +| K°i K^aM? çÄ b"K5

hmv ?'T i?m ?mv i M?K+ +?WM; ?ÆM i` ,K M; QìB- M?QM; i?B +®i +O •K >mv i J M?B m #B M ?| - +kM; F?¬M; +| i? v ç´B i?"M? *U L?•M- K" H" HÈM M?Ä ;B®M; M hçT- içT içT içT5

*?mv MibM? +M; F?B M M; QìB bÊ ?½B ç½ t^av` - i?B i? +O •K >mv i J Zm•M p"v M; WM; Kî`°M; ? B i v- iU ?² i?Q+? SM; i?•M i? KÈB5

@ > ? ?

Zm€B p"i ?mv i M?K+ M"v ç°i M?B M T?€i` +QìB iQ- p` i`Q T?¬M KB M; ?B M` K @ J°i M; "M M, K5 J°i M; "M M, K5 "´M i¼ `®i +K+ çšK K€m b®M; HçB5

h`QM; M°B i•K G•K Gç+ K°i K^aM? FBM? ?½B5

*?ŠM; H) [m€B p"i FB +?QM? H" •K >mv i J Zm•M \ >„M +ÁM +?Q +? i\ @ .B- +Q M?B M +ÁM +| #®M M; QìB +ÁM b®M; \

h` M Kti [m€B p"i ?mv i M?K+ ?B M` ? B H¶i?OM; - +?"K`½B içQ i?"M? K°i ç¬B ç ç¬m- M?bM t2K #®M M; QìB G•K Gç+X

@ æ•v H" +€B #^aQ p"i; b- +| i? M; ,M HçB sQ+? >mv i K F?Q +O #´M i¼ \

@ G½Q [m€B p"i- ç•v ç m H" M;QÆB #® +K+\\

@ G•K Gç+ [m€i HÈMX

@ hB m Q M?B H€ ; M F?¬M; M?Ä- +kM; /€K +MM; #'M i¼ M|B M?Q i? 5

G9+ M"v KkB- H¶ i B +O [m€B p"i ?mv i M?K+ +kM; M? M? +?|M; ?bM? i?"M?- ?„M

@ E?¬M; b B- M?Q +€+ M;QÆB bmv M;?o- #'M i¼ +?QM? H" •K >mv i J Zm•M5 L
M;mv M F?¬ +çM- HB M i?B i ?ç i`"M T?€T- /MM; #Q T?€T iU ?Ov i?•M i? - ?| ?²
+ì ?B K- M m +| i? +? i`²B b m ç| bBM?- #'M i¼ HB M +| i? #QÊ+ ` K°i #QÊ+ +
h?-M- iWM v p b m i`QÌM; bBM? #'i iY- i?B M ?ç i?QÆM; bBM? i'i +ª ç m H" p"i i

G•K Gç+ +QÌB ? ? M|B,

@ L m HQçB H½Q [m€B p"i M?Q M;QÆB +kM; +| i? i?"M? h?-M- h?B M æçQ F?¬M

G½Q [m€B p"i M"v +,M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M; #m¬M; i? #®M M;QÌB #¼M ?¼- G
F?m'i b®M;- M?QM; w MB K i`QM; ç-m HçB tQ v M? M?- M;?o M;ÊB T?QÆM; T?€
[m€B p"i H" h?Q+? "B M *ªM? +QÌM; ;Bª- M?QM; H9+ M"v pW KÈB b®M; HçB- H" i
imv pšM H" pQÊi t i`bM? iU :B€+ oB \*ªM?- M?QM; imv i ç®B F?¬M; +| ç M i`çM; i
h`QM; i v #¼M ?¼ +| b€m F?®B +'K F?Q M;¼+ #¬B- +kM; F?¬M; T?ªB ?Q"MiQ"MF

@ o¬ i`B iB m M?B- #'M i¼ HB M ?9i F?¬ M;QÆB K°i i?•M ?mv i M?K+- i`î i?"M?
b®M; HçB5

h?•M ?bM? •K >mv i J Zm•M H|2 H M- ç½ H'M ç M i`QÊ+ K†i #®M M;QÌB- K°i ?m
G•K Gç+X

«M;5

hY ædM? +?mv M ç°M;- M;"M pçM iY F?Q K M? K¬M; +m²M +m°M `mM; ç°M;- ç2K
Zm•M +ªM i`î # M M;Q" B5

G½Q K ç-m M"v ç°M; i€+ i?"i bU [m€ M? M?- H9+ M"v G•K Gç+ KÈB F`T T?ªM SM
HmBX

@ *| w iS5

•K >mv i J Zm•M H° ` K°i pÁM; iB m /mM; +ªK i?'v ?SM; i?9- /m¶B M;|M i v #„M `
H"TiS+ FQ+? tç ç M i` M hY ædM?X

«M;5

hY ædM? H"TiS+ `mM; ç°M;- T?Q /QÈB /Q HU+ +?"Ti`MM;- iQ"Mi?•M G•K Gç+ ç
iQÆB i`"M ` 5 >„M H" M;QÌB çB m F?B M hY ædM?- M M #` HU+ T?ªM +?'M H" K
+MM; pÈB K'v i?9 bOM; ç²M; /çM; F?¬M; +€+? M"Q K v K„M i?Q€i F?ÄB5

L?QM; i` M M;QÌB h¬ J` im¬M ` K°i ççQ [m M; ?Q FBK b„+- H"TiS+ ç2K FbM? L
oB M Km°B +MM; ç€M? ` - ç2K h?€B E ok # Q [m M? #ªQ p - /MM; i?U+ HU+ ;-M
pšM +| i? KB M +QĐM; ?| ;BªB M?[M; /Q HU+ M"v- M?QM; pšM +?'M ç„+ M| K€m i

Re3X *?QÆM; Re3, h?-M GQM; >B MX URV

L;•M J M; i`ÌB bBM? / /-v- imv M i?U+ HU+ F?¬M; KçM?- M?QM; HçB çB K M?B M
>`iQ"Mi?•M / i`|+ i?`i #QM;- +Æ ?² #` K°i FQ+? K'i KçM;5 h?ªK M?'i +?QM? H" h
+?d H" >"m h?B M im pB- b Q +| i? +?'m çUM; çQÊ+ FbM? HU+ M?Q i? - H"TiS+

*?Q /M H9+ M"v im pB +O •K >mv i J Zm•M iKi HMB- M?QM; v M;mv M F?¬M; T?ª

@ > ? ? - K€m iQÆB- ç•v H" M? M b„+ K„ H +Đ M"Q- +?ŠM; H) +€+ M;QÆB F?¬M

•K >mv i J Zm•M +?"K`½B çB p ?QÈM; #¼M ?¼- i` M K†i ç½ M?B m` K°i HÈT /
b„+ - M?QM; i'M; bQ pÈB i?`i iQÆM; H9+ i`QÈ+ K€m +?ªv ç-K i?b F?¬M; [m€ +?€M
@ "B M i?€B5

h?€B E ok +kM; F?¬M; T?ªB ?"M; FBM? bÊ- H"TiS+ +?YB -K H M,
@ G½Q MQÆM; +O M;QÆB +kM; F?¬M; #B i içQ +€B M;?B i ;b- KÈB bBM?` K°i

•K >mv i J Zm•M i?"i H` h?Q+? "B M *ªM? +QìM; ;Bª- M;QìB F?€+ ç®B pÈB ?„M ?
+?d +| i? ç2K ?"M w ç Î i`QM; HÁM;- B /€K i`€+? K„M;5 > B K„i H½Q [m€B p"i M"
[m M; M?Q çB M- M?Q H` tû`€+? F?¬M; F?Q- p¬ b® ççQ ?mv i F?Q K`m çÄ b"K b-

@ S?®+

h?€B E ok H"TiS+ M¬M` K€m HB M iK+ - K M; H'v K°i F?®B +'K F?Q M;¼+ #"
[m M; # Q H'v ?„M- +Sm ?„M K°i +€B KçM; M?ÄX

@ LY #QÈ+ GBM? ;Bª5

æ¬B K„i h¬ J`tB i +?†iX

L?QM; •K >mv i J Zm•M HçB ;B"M /[- ç² çç+ +O KbM? ?„M iU M?B M M?"M` - i?
+¬K +'K F?Q ?„M bQm i-K ç M +?®M; çÐ +¬M; FQ+? +O ?„M- H`K +?Q ?„M iS+ ;B

@ GmB5

G•K Gç+ p°B p`M; HÈM iB M; M¡BX

@ Jm®M çB b Q\

> B +QM M;QÆB +O •K >mv i J Zm•M ç½ +| - ç²M; iY F?¬M; T?ªB ?„+ b„+ M?Q M;C
H`tQ+? ?²M; M?Q K€m5 h`QM; €M? K„i +O ?„M ?B M H M K°i p F?BM? KB i- Hç
ççQ ?mv i [m M; H-M M[# v iÈB hY ædM?X

@ h iÈB5

h?€B E ok +?çv` F?ÄB hY ædM? #ªQ p - Kî F?®B M;¼+ #`B i?S ? B- K°i ççQ M;
/MM; i?•M +?†M ççQ ?mv i [m M; FB X

J†+ /M +'K F?Q +| ?çM +? b® H-M bY /KM;- M?QM; mv HU+ t€+ i?U+ +QìM; ççB-
M`v +O •K >mv i J Zm•MX

L?QM; b€m F?®B M;¼+ #`B ç½ [m i?S ? B- #¼M ?¼+ +?d +| i? HçB M; ,M +ªM #®M

@ "´M i¼ +kM; Km®M M?bM t2K +€+ M;QÆB +ÁM +| i? M; ,M +ªM çQÈ+ K'v +?B m

•K >mv i J Zm•M HçM? HMM; M¡B` - tQçitQçitQçi- HB M iK+ #„M` ?ÆM KQìB C
*€B M`v T?ªB M; ,M +ªM M?Q i? M`Q5

L; M;5

L?QM; p`Q H9+ M`v- +´ +O h¬J`ç°i M?B M # v pKi` K°i ççQ FBK [m M;- ?| i?"
GQM;- #ªQ ?° Î i`QÈ+ K†i +O #¼M ?„M- K°i +´ mv €T K M? K¬M; +m²M +m°M H"Ti
HBM? ç M i? ;B M- i?B M mv iQ HÈM5

L;•M J M;- *U oB M ç²M; i?ìB M^K b'T tm®M; ç'i- t`Q tç+ T?€i`mM- K`"ç+? >´ #1
M;?B K i`¼M;- M M F?¬M; +€+? M`Q F?€M; +U çQÈ+ +´ mv €T M`v- bBM? bBM? #1

S^M;5 S^M;5 S^M;5

EBK GQM; pW M?' + i`ªQ- i'i +ª +¬M; FQ+? #`ç€M? i M i?"M? K•v F?¡B5 h`QM; K„
+€B çm¬B EBK GQM; [m'itm®M;- ç½ # v p T?Q •K >mv i J Zm•M- K°i K¡M; pm®

@ GBM? F?Q5 G`K b Q +| i? 5

•K >mv i J Zm•M T?€i` iB M; F m ?Q^aM; bÊ- M?QM; +,M #^aM M; ,M F?¬M; çQÊ+ h
;B^aKÊB pW `²B +ÁM mv T?QM; #€i /B M H¢B #` ç" T / T- K°i ç¢Q FBK [m M; im¬M
?mv i #`Q FB ç m #` +?'M M€i5

>„M +kM; i?"it mB t Q- ;B^a +? i M;`M M,K- pW KÊB T?K+ bBM? M; v +^a mv T?QM;
H¢B i`2Q5 G9+ M`v- ?„M M; v +^a #° tQÆM; +kM; F?¬M; +ÁM- H` +?•M +?•M i?"i i?

EBK GQM; M;Y K†i H M i`lB ?ûi ;B" M / [K°i iB M;- H¢B H-M M [?| i?"M? K°i ç¢Q
M;QlB +O h¬ J`- ?| i?"M? K°i /•v +?mv M FBK b„+X

G•K G¢+ +MM; h?€B E ok ç m H` K†i KkB i`M ç-v F?¬M; i? iBM- H½Q K ç-m M
+? i`²B\ \*€B +'K F?Q FB `ä`M; HÊB ?¢B M?Q p"v5 J†+ /M MlB i?U+ HU+ •K >mv
F?¬B T?K+- M?QM; +€B M`v +kM; K¢M? ç M KS+ #B M i?€B çB5

@ h MlB h¬ ç¢B +¬ MQÆM; - M;QÆB +Q M?B M HÊB ?¢B M?Q p"v- H`K ;b F?¬M; bÊ
H½M; T?Q ? B F?®B +'K F?Q i`•M [mw 5

h?€B E ok #„i ç-m ç m HÁM; ? B F?®B M;¼+ #`B M`vX

h¬ J` i?"T T?¬M ? M K¼M [mûi K„i M?bM ?„M K°i +€B MlB,

@ L;¼+ #`B +O M;QÆB +l i? +MM; i bQ b€M? b Q\ >ÆM M [- +'K F?Q +O i +kM
?ÆM M [+?d î H9+ i ;†T T?ªB M;mv ?B K i€M? K¢M; KÊB +l i? T?€i ç°M;- M;QÆ
i? /MM; b Q\

` M`M; i`€+? Kl+ K°i T?2M- h?€B E ok M?Q iB m iS+ T?K #` Ov F?m'i +?¢v çB
M;QlB `i M? M? ç½ M;?o ç M M?[M; M;QlB H9+ i`QÊ+ iU ;B i HšM M? m K` +? i
#m²M #½X

@ *?9M; i `lB F?ÄB ç` T?QÆM; [m, [m€B M`v çB5

G•K G¢+ MlB ` X

@ *?l K°i +?9i5

h¬ J` +?d +?d M; ,M iO # M iQlM; MlB,

@ *?¶ çl ?šM H` +l #ªQ p"i +?QM? i?S+ +O •K >mv i J Zm•M5

L m F?¬M; +l ?mv i +?B M i`QÊ+ FB - # M;QlB #¼M ?¼M ?'i ç`M? b) p¬ +MM; ?Q
H¢B ç m +l +?9i i`QM; M°B i•K #` ç MûMX

L; ,M iO i`M; +°M; +l # i-M;- G•K G¢+ ç2K M; ,M FûQ i?S M?'i Kî` - +?d i?'v i`QM;
?ÆB KÄM;- [mv M i?S M?'i pB i b€m +?[iQ çÄ iQÆB ó>mv i >ªB >O h?U+ æ¢B S?€
HQB BªQ ;B€+ i`QM; +?[ pB i +?ªv tm¬B ` K€m iQÆBX

@ >mv i >ªB >O h?U+ æ¢B S?€T- ç•v +?QM? H` +¬M; T?€T +O •K >mv i J Zm•M
M?K+ +?B HU+ `i M? M? i,M; i`QlM; im pB- K°i i`QM; M?[M; +¬M; T?€T €+ ç°+ M

h¬ J` MlB ` X

@ *¬M; T?€T €+ ç°+ M?Q p"v- i®i M?'i H` i?2Q i M #B M i?€B FB #B M K'i F?ÄB +
h?€B E ok iB T HlB MlBX

@ •M5

G•K G¢+ ;"i;"i ç-m- +¬K H'v >mv i >ªB >O h?U+ æ¢B S?€T- >Ä GQM; Zmv M T?€
iS+ #®+ +?€v H M K°i çQ`M HB i /B K- ç2K #ªM +¬M; T?€T i mv i ç®B ç¢i iÊB i?"T

æ®B pÊB +l Qi M;QlB K` MlB- +?d +¬M +l i? ç¢i çQÊ+ i?U+ HU+- #¼M ?¼M +l i? #
+?Q F?¬M; +l M;mv M i„+X L?QM; ç®B pÊB K°i Qi M;QlB K` MlB- i`QM; HÁM; #¼M
b) F?¬M; bM? #QÊ+ [m 5

o¬ Hm" M H" G•K G¢+ ? v H" h?€B E ok- ? B M; Q`B ¢ m F?¬M; i? iB T M?" M KbM
Zm•M i?S ? B5

>ÆM M[- ¢®B pÈB G•K G¢+ K" M|B- >mv i >ªB >O h?U+ æ¢B S?€T M"v +, M #ªM F
>¶M æ°M .mM; G¬5 J°i +€B +?d +| i? `9i` ?mv i M?K+ +?B HU+- +€B F?€+ H¢B
/MM;- ?„M +, M #ªM F?¬M; +| F?ªM, M; MûK /Q ?'m ¢B H'v ?¢i pWM; X

J°i [mv M b€+? F?€+ i M H" *?B M h?B M Zmv i- #'i Hm" M pä ;Bª; b +kM; +| i? in
+?Q " M|B- K'v M; "v HB M +kM; +| i? +?B M5

*| i? ¢QÊ+ •K >mv i J Zm•M bQm i-K- +kM; +MM; K +¬M; K" ?„M i?"M? / M? ¢ti
*?B M h?B M Zmv i M"v #'i T?"K5

ReNX *?QÆM; ReN, h?¬M GQM; >B MX UkV

G•K G¢+ ¢¼+ M? M? M?Q ;B| - , p"Q i`Q M?È bB m T?"K ¢½ ;?B M?È i'i +ª F?~m [m
+?Q h¬ J` +MM; h?€B E okX

h¬ J` ¢®B pÈB pk F„ F?¬M; ? ?SM; i?9- p"v i?b iB M M;?B h?€B E ok- #` ?„M pmB
h`QM; M; ,M FûQ i?S ? B H" +| # ?°T M; ¼+- G•K G¢+ H'v ` +€B i?S M?'i t2K tûi- #
M?k #¢+? b„+- +?d p M p M HÈM M?Ä #^M; M„K i v- / i?¬`€TX

@ .B- ¢•v H" L?k L; mv M GBM? Zmª5

L?½M ibM? h¬ J` b€M; H M M|B,

@ *€B M"v #ªM +¬ MQÆM; Km®M5

G•K G¢+ +MM; h?€B E ok +kM; F?¬M; +| w FB M- M m F?¬M; T?ªB M" M; - ? B M;
+? i- ¢WM; M|B +?d H" K°i HBM? [mª- /M H" M?[M; i?S FB iQ" M #° +¬K ¢B- ? B M
+?Q /M #ªQ p"i M?B m ?ÆM M[- T?ªB +| K M? KÈB +| i? ?QÎM; i?K5

G•K G¢+ ¢2K ?°T M; ¼+ F?ûT H¢B- ¢Q +?Q h¬ J` M|B,

@ h`€B +•v FB +| i€+ /KM; ;b\

@ oä ;Bª ¢°i T?€i?'i #¢B K" M|B- `i / /"M; HQm H¢B M°B i?QÆM; - M;?B K i`¼M;
iK+ iBM? iB MX J` L?k L; mv M GBM? Zmª i?b +| F€ ?B m i` ? i M°B i?QÆM; - +€B
H" p"i #€m p¬ ;B€5

h¬ J` +kM; F?¬M; +| ;B'm /B KX

G•K G¢+ ;"i ;"i ¢¬m- +¬M; ?B m M?Q p"v t€+ i?U+ ¢¬v ¢O i`•M [mwX hm pB +"M; +
#¢B #` HU+ HQÊM; T?ªM T? +kM; +"M; HÈMX

>„M KÎ` ?°T M; ¼+ i?S ? B- i`QM; ¢| H" K°i pB M ¢ M /QÊ+ +?WM; i`SM; ;"- FBK ?
+| KMB i?ÆK H¢ HMM; T?€i` - i?'K M; Q`B T? T?OX

@ æ•v H"

>„M ¢2K €M? K„i M?bM p T?Q h¬ J` - +QB M" M; i`Îi?"M? o¢M aU h?¬M; X

h¬ J` iB T M?"M ?°T M; ¼+ M?bM [m K°i ?²B- bmv M; ?o F„ K°i ?²B KÈB M|B,

@ æ•v H" h?9 >| æ M5

hB M; M|B `i M; QM; i`¼M; X

@ h?9 >| æ M H" +€B ;b\

h?€B E ok ?ÄBX

@ —M +?S HU+ HQÊM; K½M? i?9- +| i? H"K +?Q pä ;Bª ?| i?9- ¢¢i ¢QÊ+ HU+ H

h¬ J` M? M?`M; M; YB i? Q€M; K°i + €B- H¢B M? bM F„ K°i ?²BX

@ æ•v H` + Ym T?~K h?9 >| æ M- b m F?B ,M- +| i? ç¢i çQÊ+ HU+ HQÊM; +O EB
>ÊT *aM?5

@ h?B M >ÊT *aM?5

G•K G¢+- h?€B E ok ç²M; i? ÌB +ª FBM?- ç•v +?ŠM; T?ªB H` p¬ ç`+? /QÊB h?Q+?

@ >ÆM M[- ?| i?9 +?B HU+ H` poM? pB M i²M i¢B- +?Q /M ç2K HU+ HQÊM; ? Q ?
?| HBM? F?Q- ?Q†+ H` ,M ç M /QÊ+ #´ bmM; i`Î p 5

h¬ J` H¢B #´ bmM; K°i +•m H`K +?Q ? B M; QÌB +`M; i? K i`® K„iX

*€B M`v- M m i?`i bU H` M?Q i? - pã ;Bª +ÁM +—M im Hmv M b Q\ h`U+ iB T Mm®
F?¬M; T?ªB i`QM; M?€v K„i i?`M? bB m +`T +QÌM; ;Bª 5

@ >ŠM H` +| +€B ?¢M +? ;b \

G•K G¢+ ?QÊM; h¬ J` M? bM H¢BX

h¬ J` +QÌB M|B,

@ L?B m M?`i +?d +| i? ,M h?9 >| æ M bQ pÈB +aM? ;BÈB +O KbM? + Q ?ÆM M
b) +?`m F?¬M; çQÊ+ HU+ HQÊM; +U ç¢B K` MSi pĐ5 >ÆM M[- HU+ HQÊM; ?| i?
HQÊM; pã ;Bª i,M; H M K` i,M; H MX *ÁM M[- h?9 >| æ M +kM; F?¬M; i? ;B i,M;

L`M; M; WM; i¢K H¢B M|B,

@ ``i [m€- M; v +ª M?Q p`v- h?9 >| æ M +kM; /` i?QÌM; i`•M [mw- #ÎB pb M`v +MM
;Bª H` F?¬M; tmM; ç°i5 ``M; pÈB i`QM; +Æ i? pã ;Bª ;B i,M; K°i F?Ä u m ?¢+?- +
? Q ? i- +kM; +| i? iB M p`Q i`¢M; i?€B ?| i?9- T?€i ?mv` HU+ HQÊM; i`QM; u

@ •K >mv i J Zm•M M`v p`v K` b) ç2K pB M ç M /QÊ+ FB HQm H¢B\

h?€B E ok +ª K i?`v +| +?9i F?¬M; i? iBMX

@ .MM; im pB h?Q+? "B M *aM? +O ?„M- ,M F?Ä +Ym T?~K h?9 >| æ M M`v +kM
æ€M? F?¬M; H¢B ç®B i?O H` ç€M? F?¬M; H¢B- +,M #ªM F?¬M; +—M ?| i?95 J`m -
h?9 >| æ M- i`QM; ç M çB M pã ;Bª b) i? K` K°i F?Ä u m ?¢+?- K` i`QM; ç M çB
M?`i +?d +| i? /mM; M¢T K°i F?Ä u m ?¢+?- M|B +€+? F?€+- b m F?B ,M K°i F?Ä
M; QÆB +| i? iB m i`W u m ?¢+? i`QM; ç M çB M- M m F?¬M; +kM; F?¬M; #B M T?
? B5

h¬ J` iB TiK+ ;Bª B i?Q+? +?Q ? B M; QÌB,

@ •K >mv i J Zm•M M`v F?¬M; ,M +Ym T?~K h?9 >| æ M- +| i? H` ç½ ?Q†+ ?v p
T?~K h?9 >| æ M- M M F?Ä h?9 >| æ M M`v KÈB ;B[H¢BX

æ•v H` ;Bª B i?Q+? iQÆM; ç®B ?ÊT HwX

G•K G¢+ iB M i v ç2K ?°T M; ¼+ çQ +?Q h?€B E ok M|B,

@ L; QÆB H` h?m—M h?9 h¬M; - M|B F?¬M; +?WM; b m F?B ,M +ÁM +| i? iB TiK+
i,M; H M iÈB h?Q+? "B M *aM?5

h?€B E ok F?¬M; F?ÄB b„+ K†i i®B b—K,

@ "aM ç¢B bQ€B H` h?m—M h?9 h¬M; - +kM; F?¬M; T?ªB K½M? i?9 i¬M; - H`K b Q i
L|B i?b M|B M?Q i? - M?QM; ?„M pšM H` ç2K ?°T M; ¼+ i?m p`QX >„M +?d +—M ç¢i
+| i? ?| i?9 HB M i?`M? h?B M >ÊT *aM? EBK *QÆM; >mv i >—m- +?B M HU+ i,M

æQÆM; M?B M- M?Q i? M`Q ç¢i iÈB æ` L; mv M +aM?- +€B M`v ç®B pÈB ?„M K`

G•K G¢+ KÎ` ?°T M; ¼+ i?S # X

" M i`QM; H` M,K HBM? [m^a +?d p M p M HÈM M?Ä #^M; M„K i v ?`B M?B- T?•M EB
b„+X J` G•K G¢+ FBM? ?d +?QM? H`- M,K [m^a M`v ¢ m ¢®B SM; K°i HQ¢B L;k ?`M
M;QìB5

@ L;k >`M? GBM? Zm^a5

h¬ J` +kM; T?•M #B i ?`M; i®i t`m- H`T iS+ i?Î M? K°i iB M;- M?bM p T?Q G•K
¢ m H` b„+ K†i p mB KWM; M!B,

@ h Km®M [m^a EBK ? - M;®+ iY- i Km®M K°i [m^a5

G•K G¢+ +ÁM F?¬M; +! i?`v M`M; FQ+? ¢°M; [m M?Q i? - F?¬M; F?ÄB #`i +QìB- ¢

@ G`K ;b FQ+? ¢°M; M?Q p`v\

h¬ J` iB T M?“M HBM? [m^a- i•K iB M? i?“i i®i- i?QÎM; G•K G¢+ K°i +€B K` M?½M M

@ "aM +¬ MQÆM; T?€ H ;B^B i?Q+? +?Q ? B M;QìB M;m M;®+ +€+ M;QÆB im Hm

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB #`i +QìB,

@ sBM H„M; i B M;?2- >`m h?B M ¢¢B bQ5

@ >„+- #^aM +¬ MQÆM; H` >`m h?B M i m pB F?¬M; b B- M?QM; M!B ¢ M FB M i?S+
H¢B +kM; F?¬M; ¢O t€+? ;B`v +?Q #^aM +¬ MQÆM;5

h¬ J` ?W ?W M!BX

h?€B E ok iÄ p p¬ i°B- M?`+ i v M!B,

@ h +€B ;b +kM; F?¬M; +! M!B5

@ *€+ M;QÆB im Hmv M- +?d #B i M?bM T?~K ;B B T?€T [mv i- T?~K ;B B + Q H` i®
pb +€B ;b im Hmv M ¢²M; /¢M; K°i HQ¢B +¬M; T?€T- +! M;QìB i®+ ¢° im Hmv M M
æ²M; /¢M; K°i [mv M i K T?~K +¬M; T?€T- +! Qi M;QìB +! i? ¢¢i iÈB LB i•K ^aM?-
i? #²B ?²B i¢B >`m h?B M- #m²M #U+ K` +? i\

h¬ J` HB M iK+ ?ÄB ? B +•m pb +€B ;bX

G•K G¢+ F?¬M; iU +?O ¢QÊ+ H†T H¢B M!B,

@ ob +€B ;b\

L m H` Î i`QÊ+ hB M h?B M- ?„M i`i M?B M b) i`^a HìB H` pb FQ+? ?Q¢i b® HQÊM; F
LB i•K ^aM? +QìM; ;B^a +! i? i? v pã ;B^a ¢^a i?¬M; # i` ,K b€m KQÆB F?B m ?mv i
iB M p`Q hB M h?B M- pã ;B^a +kM; +! i? iU ¢€M? i?¬M; i`i +^a F?B m ?mv i- M?Q
iÈB i®+ ¢° im Hmv M +O pã ;B^a\

>„M +! >¶M æ°M .mM; G¬- H` i`QìM; ?ÊT ¢†+ #B i- M?QM; M?[M; M;QìB F?€+ i?b

RdyX *?QÆM; Rdy, Gmv M >! L;k >`M? GBM? Zm^a

h¬ J` +QìB ¢„+ w M!B,

@ h?B M ¢` +! L;k ?`M? +?B T?•M- M;QìB ¢B ¢QìM; +kM; +! L;k ?`M? T?•M #B i5
i?m°+ iQM? ¢B im Hmv M h?Ov ? +¬M; T?€T- i®+ ¢° M`v iU M?B M b) F?¬M; M? i
+ Q- h?Ov >Ä tmM; ¢°i H¢B +`M; F`+? HB i- ¢WM; M!B iB T iK+ iBM? iB M- +! i?
M M ¢ 5

@ L;QìB +kM; +! L;k ?`M? i?m°+ iQM? \

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB M?Qm K`vX

o`v ?„M H¢B H` +?mv M ;b t^a v ` - L;k >`M? +¬M; T?€T +MM; im- +?Q iWM; +! tm`
+! /`m ?B m +MM; i?•M i? +O KbM? tmM; ¢°iX

@ *| Qi M; QÌB i?B M T?9 /` #~K- #ªM i?•M +| ? B HQ¢B L;k ?"M? HBM? +,M- +| i?
?"M?- imv ? Q T?Q i?ÌB ;B M bQ pÈB ¢ÆM im K°i ? M?B m ?ÆM- M?QM; ¢B m FE
im Hmv M i?Q?? ?ÊT i?m°+ iQM? +O KbM?- #'i [m€ +?B M HU+ b) +QÌM; ¢¢B ?ÆM
K„M- i?"K +?Q +| # HQ¢B L;k ?"M? HBM? +,M- +| i? i K ? +¬M; T?€T +MM; im5

h¬ J` M|B` X

L|B M?Q p"v- +?ŠM; H) KbM? H` L;k ?"M? i?m°+ iQM? ¢¬v ¢O- KÈB +| i? L;k ?"M
M? M? +?|M; 5 G•K G¢+ i`QM; HÁM; i?¬K M; ?oX

h¬ J` i?Î /"B- iB T iK+ M|B,

@ "'i [m€- L;k ?"M? HBM? +,M i` M M; QÌB K¶B M; QÌB +| K¢M? +| v m- #ÎB p"v- +?Q
Hmv M +¬M; T?€T ;B®M; M? m- M?QM; +| Qi M; QÌB iB M +ªM? `i M? M? +?|M; -
K°i ¢B K i?"M? iUm5 J` Km®M ¢B p`Q hB M h?B M *ªM?- TªB /šM ¢°M; HBM? F?
M m HBM? +,M [m€ v m- M`v i?"K +?Q F?¬M; +€+? M`Q +MM; HBM? F?Q ¢®B SM;
h?B M *ªM? +kM; F?¬M; +| +€+? M`Q ¢°i T?€5

G•K G¢+ ¢°i M?B M ?B m ¢QÊ+,

@ hm pB +O M; QÆB i?Ov +?mM; /WM; H¢B Î i`bM? iU >"m h?B M- F?¬M; TªB #
HBM? +,M [m€ v m5

@ E?¬M; b B5

h¬ J` ;"i ;"i ¢¬mX

@ h H` EBK i?m°+ iQM?- M?QM; F?B +ÁM #û H`K #` i?QÆM; HBM? +,M- M m i?2
+?B - i?"T T?~K + Q M?'i- M?'i T?~K i?'T M?'i- HBM? +,M +O i FªM,M; M; v +
T?~K +kM; +?Q iÈB5

L?QM; M`M; H"TiS+ H°` i?¬M b„+ ?QM; T?'M,

@ L;k >"M? GBM? Zmª +| i? +?[i` HBM? +,M #` ? Qi`M5 *| L;k ?"M? EBK M;mv M
+| i? ¢QÊ+ ¢ M im #´- +?Q /M F?¬M; ¢¢i ¢QÊ+ i?"T T?~K +Ym T?~K- M?QM; imv i
im Hmv M #bM? i?QÌM; 5

h`€+? F?¬M; ¢QÊ+ M`M; b) + Q ?SM; M?Q i? - tm'i i?•M Î ¢¢B i? ;B M?QM; F?¬
M`v ¢®B pÈB M`M; K` M|B imv i ¢®B H`K°i +?mv M #B BX

@ *?9i Qi L;k >"M? GBM? Zmª +ÁM H¢B M`v i?m°+ p i 5

G•K G¢+ i?m ?²B #®M HBM? [mª +ÁM H¢B- imv i?B m K°iT?¬M EBK ? iBM? ?Q - M
?| K°i +•v +°i i`M M;"T EBK iBM? ?Q - M; QÊ+ H¢B +kM; F?¬M; TªB ¢†+ #B i iB
>„M H¢B KÎ` M;;M FûQ i?S # - # M i`QM; H`K°i +?b F?| M;¼+ +?'i- ¢¢B F?€B /
¢¬v i`"M p•MX

@ h`"M i?QÊ+ +O hB m \*?m h?B M hBM? h?¬M æ¢B h`"M5

h¬ J` H"TiS+ M|B` X

@ *| +€B M`v +| i? F?®M; +? +ª ¢¢B i`"M `²B\

G•K G¢+ [m v ¢¬m M?bM t2K M`M;X

@ E?¬M; b B5

h¬ J` ;"i ¢¬m- ¢Q¢i H'v i`"M i?QÊ+ i`QM; i v G•K G¢+- ¢B ¢ M i?¢+? i?'i # M i`€B
K°i +€B i`"M T?€T T?B M T?S+- i`mM; QÆM; i?b +| K°i +€B H¶ i?OM;- M`M; ¢2K
p`Q- pW p†M FQM F)X

@ >ÄM; #ûi5

L`M; ¢°i M?B M #B M b„+X

@ æ m i ÈB- ç ¢B i`"M H"TiS+ ?ÄM; K'i- +?9M; i T?ªB H"TiS+ i`mv M i®M; çB` M
G•K G¢+ +MM; h?€B E ok +kM; F?¬M; F`T H M iB M; ?ÄB M; mv M M?•M- p°B p`M;
i`"M T?€T`i M? M? t T ç†i çB m F?B M K°i T?2M- K°i ç ¢Q #¢+? [m M; im¬M` - ç
tQ ¢i i?Q€M; K°i +€B- #¼M ?¼ ç½ ?B M` î i` M K°i iÁ M9B M?Ä M; Q`B bÆM +®+
•K -K- bÆM +®+ T?€i` `mM; ç°M; F`+? HB i- î i`QM; €M? K„i FBM? M; ¢+ +O #
M; ?dK tm®M; /QÈB- bÆM i? H"i 9T- ? i i?ªv ç m #B M i?`M? T? iQ+?X
h¬ J` ;BªB i?Q+? M|B,
@ •K >mv i J Zm•M î i`QM; i`"M i?QÊ+ ç°M; i v +?•M- +?d +¬M +„K p`Q i`"M M?½
h?B M hBM? h?¬M æ ¢B h`"M iU ?Ov5 J v K„M- i M FB i?"i F?®M FB T- ?„M ;Bª+
FBM? ç°M; - +?d +| i? F?| +? i +ª ç ¢B i`"M- K` M;`M M, K b m pb ç ¢i çQÊ+ K€m iQ
ç|M; +Y ç ¢B i`"M- KÎ` T?B M +Y b„i M`v- M m F?¬M; M?Q i? - +?9M; i +, M #ªM
ç°M; i`"M T?€T- #` +?¬M b®M; î /QÈB K†i ç'i5
@ h M #B M i?€B M`v i?"i H` ç°+ €+5
h?€B E ok HÁM; +ÁM bÊ ?½BX
@ æB- i?W /`T ?B M i ¢B F?¬M; B T?€i ?B M +?9M; i 5
G•K G¢+ H"TiS+ M|B` X
L m M; QÌB F?€+ #B i`ä #¼M ?¼ iB M p`Q [m T?O ç •K >mv i J Zm•M- #¼M ?„M M
iQÊM; K¼B M; QÌB M; T M; ?û- G•K G¢+ +kM; F?¬M; Km®M K¶B M; `v #` M; QÌB M?b
" M; QÌB `i M? M? `ìB çB- çB iÈB h? M? >Q i`MX
h?€B E ok Km®M H"TiS+ +? ¢v p h?m¬M h?9 h¬M; - iQ`M #°+ Q i?O i`QM; i¬M; -
J Zm•M- iBM iS+ M`v T?ªB i` M? i?O i?ÌB ;B M i`mv M ç ¢i i`î p - K` h?m¬M h?9 h
+| K°i ?²B [mv M HU+ HÈM i? v ç´BX >„M M|B,
@ G•K ?mvM? ç - çÊB +?mv M iB M? i`QM; i¬M; tY Hw i?Ä ç€M; - i HB M çB GB
?Q†+ H` M; QÆB iÈB h? M? u M [m®+ L; mv i S?M aÆM iB K i 5
>„M +kM; H` M; QÌB iB m b€B- b m F?B M|B HÌB iW #B i HB M +MM; óoB M Km°B
+?SM; FB M *U oB M Hm¬M ç M; b| +€B K¬M; +O ?„M- F?¬M; #B i #¼M ?¼ i`QM
tQ FBM? /B K ;bX
G•K G¢+ çB h`B m ;B K°i +?mv M- i?¬M; i`B iBM h`B m L; ¼+ L?Kv pšM H¢+X >„
h`B m L; ¼+ L?Kv +? i î i`QM; T?O ç •K >mv i J Zm•M- K` M|B H` +? i î i`QM; M9
h`B m h? M? S?QM; K†i KkB i`"M ç¬v #B i?QÆM; - ;¬M Km®M iû tdmX
G•K G¢+ M?È iÈB T?•M HQÊM; h`B m L; ¼+ L?Kv /šM #¼M ?¼ iB M p`Q bÆM +®+
h?B M hBM? h? ¢+? - b m F?B ?„M H`K G•K ;B h`QÎM; H½Q- K¶B i?€M; +® #®M F?®
+mM; T?KM; - ?„M +Æ #ªM F?¬M; /MM; ç M- p®M H` iQM? iQ€M K M; p ;B Q +?Q
h`B m h? M? S?QM; H"TiS+ +?mv M #B i?QÆM; i?`M? ?d- ç®B pÈB G•K G¢+ M|B
F?¬M; +?9i M; ?B M; ì G•K G¢+ #B M` +?mv M tQ X
Gv F? B h`B m ;B - G•K G¢+ +MM; h¬ J` tm`i T?€i +? ¢v p GB M i?`M?X
G¬M M`v ?`M? i`bM? çB T?O ç •K >mv i J Zm•M- G•K G¢+ +| i? M|B H` i?m ?Q¢
+?QM? H` - ç ¢B HQÊM; HBM? i?ªQ Î .QÊ+ oB M +ÁM +?Q F`Ti?m- +MM; +ª T?O ç
J†i F?€+ - +kM; F?¬M; #B i >Ä L, M; E?OM; h?9 FB M?Q i? M`Q- +| i? b®M; b|i
i?¬M p`i M`v i?"i H` i` M çÌB ?B K i?'v5
G•K G¢+ +MM; h¬ J` iB M M?"T L K >Q M; b K¢+ - +kM; F?¬M; +| iB T iK + +? ¢v ç
GBM? Zmª ,M p`Q5

L K >Q M; b K¢+ M"v Qi B HmB iÈB- M;QÊ+ H¢B H" ç` T?QÆM; `i M iQ" M- pW
?| +?¶ i®i+| çQÊ+ iW T?O ç +O •K >mv i J Zm•MX

hbK K°i bÆM +®+ +| i? i`€M? Mû #½Q +€i- G•K G¢+ îi` M p€+? M9B ç€ ç"Q ` ? E
M;QÌB- HB M iU iB M p"Q i`QM; ç|- T?K+ HBM? [mª- Hmv M ?| /QÊ+ HU+5

RdRX *?QÆM; RdR, h¬ J` _ÌB æBX URV

G•K G¢+ ç-m iB M H'v` >Ä L;mv M Zmª- b m F?B Mm®i p"Q- K°i ç¢Q ?Qª imv M M
+O ?„M +?ªv tm®M;- iU ?² +| i? ç2K i?•M i? +O ?„M i?B m ç®i- M¡M; ?'B F?¬M

>„M p°B p" M; p" M +?mv M >¶M æ°M .mM; G¬- HB M iK+ Hmv M ?| >Ä iBM? ?Q i
H M ?Ä ? +¬M; T?€TX

E?B iQ+? Hkv ç-v çO- iQ" M i?•M ?„M +? 'M ç°M;- i? M?Q +? i`2 ç2K >Ä ? +¬M;
•K M?` i`¼M; i?B MX E?¬M; ç M # + M? ;BÌ- G•K G¢+ H¢B H-M M[KîK„i- >Ä ?
K°i i-M;- M?ªv p"Q i K i`¼M; i?B MX

*?Q ç M F?B i K i`¼M; i?B M çdM? T?QM;- G•K G¢+ KÈB Hmv M ?| tQM; >Ä iBM
[mª M"vX >„M F?¬M; +?9i M"Q /WM; H¢B- H¢B H-M M[H'v` h?Ov M;mv M [mª iB
h? ' M;mv M [mª- +m®B +MM; H" J°+ M;mv M [mª5

am®i K°i M; "v K°i ç K- L; k >"M? +¬M; T?€T +O G•K G¢+ iQ" M #° ç¢i ç M LB i•K i
T?QM;5

>„M i?Qª K½M +QÌB +QÌB- ?'T i?m L; k ?"M? iBM? ?Q i, M; H M +¬M; T?€T- ?„M H
HQÊM;- +ÄM +| +ªK M; ° ç®B pÈB L; k ?"M? +?B HU+- # M i`QM; K¶B K°i L; k ?"M?
ç¢Q +?Q Hw i?B M ç` iU M?B M- ç•v H" Hmv M ?| u m ?¢+?- ?Q†+ H" ,M ç M /QÊ

G•K G¢+ ~M ~M +| +ªK ;B€+- Hw ;BªB HQ¢B i?B M ç¢Q +?Q Hw M"v- ç®B pÈB ?„M i

>„M +kM; F?¬M; +| /WM; H¢B- K" H" H'v` u m ?¢+? çQÊ+ iW >„+ .B K GQM; E?m
Km®M K°i H-M ?"M? ç°M; ç2K L; k >"M? +¬M; T?€T iQ" M #° ç°i T?€ ç M iS i`¼M;
h?W *ªM?5

L; k >"M? +¬M; T?€T i +?mv M- H"K +?Q G•K G¢+ +| i? pQÊi + 'T F?B m +?B M- i
i?B M K" M¡B- ?„M +| i? H"K i`î Kbm? # 'i Hm" M æ¢B h?W *ªM? çÆM im pk ;Bª M

G•K G¢+ HB M iK+ Hmv M ?| u m ?¢+?- L; k ?"M? +?B HU+ HB M iK+ iQ+? Hkv- +?
ç€M? b•m p"Q #bm? +ªM? LB i•K iS i`¼M; i?B MX

L; k >"M? +¬M; T?€T i +?mv M- H9+ ç°i T?€ +kM; +| çQÊ+ +?¶ i®i +U ç¢B- +| i?
HQÊM; i`MM; FQ+?- / /"M; ç€M? i M #bm? +ªM?- K°i H-M ?"M? ç°M; M?ªv p"Q ç

h`QM; æ M æB M- M, K F?Ä ç M ?¢+? b€M; [m„+ bBM? [m M;- ;B®M; M?Q M, K F?Ä
`¼B ç M çB M +O ?„MX

h?ÌB çB K`ÌB G•K ;B ?„M KÈB pW p†M ç°i T?€ LB i•K \*ªM?- M?QM; H9+ i`î p H
iS i`¼M; i?B M- i®+ ç° ç°i T?€ M?Q p"v çO ç +?Q # 'i Hm" M F M"Q +kM; ¬K ç-m F

Gmv M ?| #®M HBM? [mª- ?„M +?d /MM; K°i M; "v K°i ç K i?ÌB ;B M- M?QM; Hmv M
?„M # M; "v5 "i [m€ i?ÌB çB K G•K G¢+ çB ` ?mv i ç°M;- h¬ J` pšM +ÄM ç M; ?'
M;mv M [mª- iQ" M i?•M ç m H|2` K°i i-M; b€M; #¡M; FBK ?Q" M; b„+- H"K +?Q M
+ Q [mwX

G•K G¢+ i`¼M p M çÊB #ªv M; "v- h¬ J` KÈB `®i +K+ idM? H¢B- M?QM; M" M; pW K
ç°i M?B M K•v ç2M +m²M +m°M- çB M [m M; T?€ i?B M5

L" M; ç°i T?€ hB M h?B M *ªM?- çQ iÈB H¬B FB T5

G•K G¢+ p°B p" M; K M; i?2Q L; •M J M; #Ä +?¢v- H¬B FB T M"v +?d +| i? H" M; QÌ
M m F?¬M; + "M; M?B m M; QÌB- H¢B + "M; ;•v M M i?B M ç` HU+ HQÊM; +„M i`ª5

L`M; imv i ç®B H` ?"m iQ+? #ç+ T?€i- i?•M H` æçB iB m i?Q +O i? ;B h K ççB h
HÈM F?¬M; #B i ç½ ,M # Q M?B m HBM? ç M /B m /QÊ+- ç€M; iB + #ÎB pb EBK HB
+?mM; +?d +| i? /WM; HçB Î i`bM? iU >"m h?B M i?"T M?` i-M; çB M T?QM; - M?Q
+?[i` - M`M; HB M #„i ç-m M?'i T?B i`MM; i?B M 5

.MM; +O +ªB ?MM; ?"m +O h¬ J` M`v- Km®M +?®M; +U H¬B FB T hB M h?B M *ª
i`Î #`M i v5

L;„M M; OM K°i MûM ?QÆM; i?ÎB ;B M- H¬B p•M ç-v i`ÎB M? M? +?|M; iB m i€M-
p ?QÈM; G•K Gç+ M|B,

@ æ² M;®+- çQ€M t2K #ªM +¬ MQÆM; #•v ;BÎ H` im pB ;b\

E€ i?"i ç•v +,M #ªM F?¬M; +-M çQ€M5

*?Q /M G•K Gç+ F?¬M; +| >¶M æ°M .mM; G¬- /MM; im pB LB i•K *ªM? +O ?„M +k
HU+ +O pä ;Bª +ªM? ;BÈB bQ pÈB ?„M i?'T FûKX

hB M h?B M æçB oB M J½M *ªM?5

Zm€ K½M? HB i5

Í /QÈB hB M h?B M i K i`¼M; i?B M- G•K Gç+ +kM; +| i? Hw ;BªB +MM; iB T M?
oB M J½MX X X M[M?•M M`v #bM? i?QÌM; ç M i°i +MM; ç½ ,M # Q M?B m i?B M
i`QM; ?mv i M?K+- FBM? Kç+?- +®i +€+? ç m i`M ç-v HU+ HQÊM; iQ+? Hkv i?m-
tQ+? +O hB M h?B M *ªM? KÎ` - M`M; HB M M?'i T?B i`MM; i?B M 5

@ >„+ ?„+- +€B M`v pšM +?Q ? i ç•m- i +ªK ;B€+ çQÊ+ HU+ HQÊM; iQ+? Hkv i`Q
tQM; iQ`M #°- +?Q Qi Î i`QM; pÁM; MY M,K #ªM +¬ MQÆM; +ÁM +| i? #ªQ i`b i®+ c

h¬ J` /QÆM; /QÆM; ç„+ wX

"'i [m€- M`M; [mª i?"i +| iQ +€+? M?Q p"v5

L?QM; K` M; šK HçB +MM; h¬ J` +kM; H` h?¬M [m®+ i? ;B æB M E, .kM; - ? B M;
Q M?B m- M?QM; æB M E, .kM; ç½ H` LB i•K *ªM? im pB5 L?Q p"v çB m FB M
+?9i M`Q Î /QÈB h¬ J`- ?B M içB ç°i T?€ ç M hB M h?B M æçB oB M J½M *ªM? +kM
?B K 5

@ æB- +?9M; i p GB M i?"M?5

æB p`Q hB M h?B M \*ªM?- i®+ ç° iB M H M +O h¬ J` iU M?B M i,M; M?B mX L?
M?QM; iQM? +€+? HçB F?¬M; #ÎB p"v i? v ç´B- pšM H` i€+ T?QM; bB m +'T æçB i

*?d +?`m # M M;`v +?çv çB- #m´Bi®Bi i v m T?ªB Î F?€+? çB K- K` pšM +ÁM T?ªB
ç®B pÈB ?Q`M +ªM? +?¼M i K H'v iS M; v +ª iB m M?` F?€+? çB K +kM; +?`m F?¬
i`¼M p M ;B`M; +Q ?ÆM MY i?€M; KÈB `®i +K+ p iÈB GB M i?"M?X

> B M; QÎB içK i?ÎB i€+? ` - h¬ J` i`Î p .`+? h?m" M ç'm ;B€ ?°B- +kM; M|B `i M
L;mv M [m®+ h¬ ;B X L`M; #•v ;BÎ +| i? im Hmv M `²B- +| i? Î ;B i°+ H'v K°i Qi i?
L;mv M GBM? Zmª +kM; T?ªB H'v p °i p` ;B h°+ i`QÎM; #®B i` HB m i?QÆM; i? .

*m®B +MM; - M`M; F?¬M; i? v ç´B #ªM b„+ K M[- M|B F?Q€+ K` F?¬M; #B i M; QÊM

@ æ² M;®+- b m F?B #ªM +¬ MQÆM; `ÎB F?ÄB- M; QÆB +kM; F?¬M; M M KQM; M?F
M?5 hmv #ªM +¬ MQÆM; t€+ i?U+ i?B M ?QÆM; [m®+ b„+- K` HU+ p¬ +MM; 5

G•K Gç+ ç2K ? B i v M„K ;QÆM; K†i +O M`M; - /MM; bS+ FûQ [m ? B # M- H"TiS
Q Q Q F m iQX

L`M; imv im pB iB M KçM?- M?QM; bQ pÈB G•K Gç+ HçB FûK M?Q i` M i`ÎB /QÈB
æÈB i?ÎB çB K G•K Gç+ #m¬M; i v ` - ;QÆM; K†i +O M`M; ç½ çÄ #WM; - h¬ J` pW

@ L;®+ iY- M; QÆB H`K +€B ;b\

@ h Km®M M?bM / K†i+O M;QÆB K°i+?9i ç M i°i+MM; /"v # Q M?B m5
G•K G¢+ +QìB ? ? X
@ Zmª M?B M H" / K†i+U+ /"v- M; v +ª LB i•K +ªM? iS i`¼M; i?B M M?Q i +kM;
@ hS+ +? i #ªM +¬ MQÆM; 5
h¬ J` H"TiS+ ?! i?•M K Q ?Q M;- T?€+ [m /MM; ? B K!M; ç®B pÈB G•K G¢+ ;BQ
+?Q L;•M J M; î K°i # M ?QM; T?'M KWM; `Ð- F?¬M; M;WM; ;¼B iÈB ;¼B HmB- +I
#° /€M; +® ;„M; H M- +kM; F?¬M; #B i H" F?mv M F?Q+? h¬ J` +® ;„M; H M- ? v H

RdkX *?QÆM; Rdk, h¬ J` _ìB æBX Ukv

h¬ J` +m®B +MM; +kM; `ìB çBX

G•K G¢+ M?bM t2K #!M; HQM; M" M; /-M /-M #B M K'i- i`QM; M°B i•K ç°i M?B M T
>„M F?¬M; F?ÄB F€ [m€B- M?QM; M;?o H¢B i`QM; H9+ ç! H¢B ibK Hw /Q bM?- i?-

@ L;QìB i Mm¬B +?! Mm¬B K Q +kM; +! +ªK ibM?- ?m®M; +?B H" M;QìB5 .-m ;b
[m `i M?B m F?! F?,M- +QB M?Q H" #^M; ?[m K°i ?²B- +! t9+ ç°M; +kM; H" #bM?

L m h¬ J` #B i`ä G•K G¢+ p"v K" i`QM; HÁM; ç2K M" M; +MM; KB m +~m çti bQM
;B" M;B i i`î p - /MM; KB m iªQ +~m `„M; ç®B pÈB ?„M H¢B iªQ H¢B +„MX

L?QM; i`QM; M°B i•K Hm¬M Hm¬M K°i +´ b-m i?QÆM; M?"M M?¢i- G•K G¢+ M;?o
` H" i¢B b Q- #i i`B #i ;B€+ ç½ çB iÈB G•K ;B X

@ :†T [m *Ym h`QîM; H½Q5

> B ;B çBM? >"m h?B M i?"T M?`i-M; çdM? T?QM; î+Y ` p"Q H"TiS+ ?QÈM; G•
i`QM; €M? K„i ç m H°` bMM; #€BX

G•K G¢+ î G•K ;B ç½ H" K°i i`mv M F€- M;„M M;OM MY M,K i?ìB ;B M HB M iW K
h`QîM; H½Q- i`U+ iB T M?av p¼i [m +Y ªB *?'T bU- Kî` K°i iB M H +?Q G•K ;B
LB i•K ªM? +! i? F?Q HU+ p +?¢K LB i•K M;k i`¼M; i?B M J° .mM; E?ªB- +~M
/ M? +QìM; i?`M?5

h'i +ª K¼B M;QìB ç M; M!B- b m M"v G•K G¢+ M?'i ç`M? +! i? b€M; i¢Q H`+? bY- i
ç2K æ¢B h?¬M; [m®+ i'M i?,M; ç M h`mM; L;mv M [m®+- ?Q" M i?"M? i•K M;mv M -

L?•M p"i M?Q p"v- #¼M ?¼ +?d +! i? M?bM H M5

G9+ M"v G•K G¢+ KÈB çª F?îB iBM? i?-M- M? ;"i ç-m- i?•M ?bM? ç½ #B M K'i t

>„M ç2K #ªv æ¢B h`QîM; H½Q F?€+ ç m i`B m i"TH¢B- i?¬M; i`B iBM G•K J¢+ a•K
+kM; F?¬M; +! M!B i?"i i'i +ª- ç²M; /¢M; H" #B M K°i +•m +?mv M- M!B H" #¼M ?¼
M M;Q" B bÆM +®+- M?QM; bÆM +®+ ç°i M?B M bKT ç´- p M p M +?d +! ?„M K°i

G"TiS+- +ª G•K ;B H•K p"Q i`QM; #B i?®M; +U ç¢BX

E?¬M; +?d H" G•K ;B - h¬M- L;¬- J° .mM; i K ;B ç²M; /¢M; #B i?QÆM; i?ªK i`¼M;
•K æ¢B oB M J½M ªM? G½Q í'5 L?QM; HU+ HQÈM; K¼B M;QìB ç m bmv v m- M?
#ûQ- iS ç¢B ;B i°+ pšM ;B9T M? m M;„M çQÊ+ +K+ /B M- +kM; F?¬M; +! bBM? ` +

J†+ /M +! M;QìB ?Q" B M;?B +?•M iQÈM; bU ibM?- M?QM; iBM iS+ T?O ç •K >mv i
/-M iW +€+ MÆB i`mv M iÈBX hmv K¶B +€B T?B M #ªM ç m +! +?9i Qi b B t!i- M?Q
M? m, bÆM +®+ bKT ç´- M;QìB çB p"Q F?¬M; +! K°i M;QìB M"Q- F?¬M; +! K°i +€
M;„M î M;Q" B +®+ +kM; +! ?ÆM T?•M MY M;QìB #` +?¬M b®M;5

J°i Qi + Qi?O i? ;B +O h?QÈM; L;mv M [m®+ ç½ çm´B iÈB- ?B M i¢B ç M; T?€B
T?O ç ç½ F?¬M; #B i +?bK p"Q /QÈB K†i ç'i b•m M?B m Qi- çQ€M +?WM; H" poM
€M? K†i i`ìB M[5

L?B m iBM iS+ i" T ?ÊT i`î p M?Q p"v- ç m +?SM; KBM? i?mv i T?€T +O G•K Gç
M;?B pb +€B ;b #®M p` LB i •K æçB oB M J½M *aM? G½Q i´ ç m F?¬M; +| i? b®M;
M?Q i? M"Q\

L?QM; G•K Gç+ i?" i H" M;Q M M?•M M; v +a J° .mM; E?aB +kM; i?B m +?9i M[ç€
+| +€+ p` G½Q i´ i¼ i`'M- B /€K Î i`QÊ+ K†i ?„M çQ ` M;?B p'M- +€B M"v +?QM

"ÎB p"v- +?Q /M J° .mM;- L;¬- h¬M i K ççB ;B i°+ F?¬M; + K HÁM; M?Q i? M"Q-
K„i M?„K KkB iB T M?"M i?mv i T?€T +O G•K Gç+X

"'i [m€- F iB T iS [m®+ [m†M; KÄ +?B i` M?- HB M H"K +?Q iS ççB ;B i°+ +kM; #
æçB h?¬M; [m®+- ",M; L;mv M [m®+- sQ+? *´ [m®+- &çB lv M [m®+- #®M [m®+
[m®+- H½M? i?´ +| #B M ;BÈB pÈB M? m5 J" +M; i`MM; ?ÊT +?QM? H"- Î F?m p
[m†M; KÄ h?B M iBM? i?ç+?5

hmv +?d +| i? bªM tm'i ?ç T?~K h?B M iBM? i?ç+?- M?QM; HçB H" M;m²M h?B M
MQÊ+ HÈM +| i? F? B i?€+5 ob [m†M; KÄ h?B M iBM? i?ç+? M"v- #®M MQÊ+ HÈM
#B i ç½ tªv ` M?B m Qi ?²B ?mv i +?B M- +m®B +MM; ççi i?"M? ?B T M;?`X

J¶B [m®+ ;B +® ç`M? ;B[H'v ? B i?"M? HQÊM; F? B i?€+- K" ? B i?"M? +ÁM HçB
ç`M?X

*?B M ç'm +?B H"K ? B #° T?"M- K°i H" K°i ç`B im´B i` +çM? i` M?- +€B F?€+ i?
pÈB M? m5 "®M MQÊ+ HÈM i'i +a ` M,K M;Q`B im´B i` +MM; M,K M;Q`B i? ? i`C
ç'm- M;Q`B i?„M; i€B +?B M- M;Q`B i?„M; K¶B K°i i´ +m®B +MM; b) ççi çQÊ+ K°
KS+X

*?B M ç'm +?¼M /MM; H¬B ç" B- +?d +-M F?¬M; +| #çB [m - +| i? K°i KU+ +?B M
o T?¬M ç`M? M;?o M;Q`B im´B i` - i?b H" /QÈB # KQÆB- K" M;Q`B i? ? i`QÈ+
Zm†M; KÄ +?B i` M? K¶B M,K M,K iB M ?"M? K°i H¬M- K" [m K°i i?€M; M[- +?Q
KÈBX

h`QM; #®M MQÊ+ HÈM /MM; i?U+ HU+ ",M; L;mv M [m®+ KçM? M?'i- LB i •K æçB
+| #ªv i M5 L m F?¬M; T?ªB +® F} h K ççB [m®+ HB M i?O- #¼M ?¼ ç½ +| iQM? iQ

" Q M,K [m ççB +?B M i` M? çQçi [m†M; KÄ- i`QM; KQ`B H¬M +?Q Qi +| M,K H¬M
i?„M; HÈB- ççi çQÊ+ #®M i?"M? F?Q€M; bªM- bQ b€M? i K [m®+ F?€+ M?B m ;'T
HB M F?B M +?Q ",M; L;mv M [m®+ +M; M;"v +M; +Q`M;5

J v K„M- p" B G½Q i´ +O ",M; L;mv M [m®+ ç m F?¬M; +| i? T?¶M; ` K°i #QÈ+ +
K°i F?B iB M p"Q h`mM; L;mv M [m®+ K" M†B- i K [m®+ F?€+ +?d +| i? M?QÊM; #

æ•v H" [mv i„+ /Q h?¬M [m®+ +? ç`M?- # i`bM? iU MQÊ+ T?K i?m°+ çŠM; +'T b•K
>ç L;mv M [m®+ #'i FQM? ç®B pÈB h`mM; L;mv M [m®+- ç¶ H" ççB bÆ bm'i- h?¬
+Q`M; ;Bª i`'M €T- ç M H9+ ç¶ +?QM? H" K€m +?ªv i?"M? b¬M;- pçM M;Q`B #B F'+

o®M G•K Gç+ +Q`M; i? [m"i F?ÎB- +| i? ´M H'v çQÊ+ i?„M; HÈB +O K°i ç`B im´B
çQÊ+ K°i i?"M? h?B M iBM? i?ç+? M;Q" B KS+5 L?QM; ?B M içB F?¬M; +| #®M p
[m®+ + K i•K M?QÊM; tm'i K°i i?"M? h?B M iBM? i?ç+? M?Q p"v b Q\

G•K Gç+ ç½ ?ç [mv i i•K Km®M +QÈT Hm¬M ? B i?"M? ç`M? KS+ h?B M iBM? i?ç+
>„M t€+ i?U+ F?¬M; +-M- M?QM; G•K >"M? L K +-M- "ç+? .QÆM; i`'M G•K ;B +
[m®+ b) F?¬M; + K HÁM; K" M†B- p"v i?b ç€M? #¼M ?¼ iÈB H9+ + K i•K- HçB i`U+
H" çQÊ+5

*¶ u m L;mv i F?¬B H¶B- G•K Gç+ +| iB M p®M ?Q" M? ?"M? p¬ F`5

æQÆM; M?B M- M m F?¬M; +| i' i v m- G•K Gç+ +kM; F?¬M; Km®M p" M /KM; u m L

h?S M?'i- :B€+ oB *^aM? F?¬B H¶B [m€` m` Q 5 h?S? B- HU+ HQÊM; u m?¢+? i`
+| i? #Êi # Q M?B m H`? v #'v M?B m5 .M b Q- ?„M ?B M i¢B +kM; F?¬M; M,M;
oB *^aM?5

o T?¬M ç-m >„+ .B K GQM; E?mv M FB i?m°+ p ibM? ?m®M; ç†+ i?M- F?¬M; iQ
h¬ J` çB `i M? M?- çÊB G•K G¢+ KÊB p M #`B ;B i°+ î M;`v i?S # - M`M; ç½ K M
tm'i T?€i H M çQÌM;X

RdjX *?QÆM; Rdj, *?B M h?B M Zmv iX URV

h`QÊ+ FB i?ìB çB K +| v m M[ M`v- G•K G¢+ +^aK i?'v M`M; T?B M- M?QM; ?B M
K°i HQ¢B v M ioM? Km®M K„+ M;? M5 æB m M`v F?¬M; F?ÄB H`K ?„M F?¬M; #B
HB M iK+X

hmv G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| wi?S+ çQÊ+ ibM? ?bm? i?U+ i M`v M^{av} bBM?- M?QM
H`i`mv +¬m pä ç¢Q çdM? T?QM; p¬ i?QÊM;- `i M? M? HB M ç2K M¶B #m²M Hv #
ç-m ?²B iQÌM; ç M T?€T [mv i+O *?B M h?B M Zmv i- #„i ç-m iBM? i HoM? M;°
J†+ /M *?B M h?B M Zmv iH` pk F„- +kM; F?¬M; +| çQÌM; H®B +® ç`M?- [mv M- +
i?B i`B M5 >„M i`¼M; çB K î +?¶ K°i +´ +?B M w #'i F?m'i- +| i? +?B M i?B M- +|
i?¬M- poM? pB M F?¬M; HMB #QÊ+5

G•K G¢+ M; v iW ç-m ?¼+ +?QM? H` [mv M T?€T- +kM; [m2M /MM; [mv M ç M i`U
p`v- ?„M ç2K \*?B M h?B M Zmv i/MM; ç M i` M >Ä GQM; Zmv MX

S?€T [mv i i®B M;?o F?| ?B m- G•K G¢+ î i`QM; #|M; ç K +?“K `½B HK+ H¼BX
>„M #„i ç-m # [m MX

.o p½M;- #'i F€ pk F„ M`Q ?„M +?d +¬M t2K [m K°i H¬M HB M +Æ #^aM +| i? i?B
Zmv i M`v H¢B H`K +?Q HÁM; iU iBM +O ?„M #` i`QÊ+ M v +?Q +| F?B m +?B M
`M; F?¬M; +| i? H`v çQÊ+ #'i Hm”M iB M i`B M ;b5

h?ŠM; ç M ? B KQÆB M;`v b m- ?„M KÊB +| +?9i ?B m i?¬M; K°i çB K #Q [mv i- K°
+U i?¢+? i`QM; #Q i?'i Q M? bKT K°i T?¬M # 5

@ *?B M h?B M Zmv i M`v [m^a M?B M #'i T?“K5

@ L m i +?d +¬M p”M /KM; >Ä GQM; Zmv M K” M!B- M?B m M?'i ç2K +U i?¢+? M

@ aQ b€M? tm®M; /QÊB- *?B M h?B M Zmv i ç2K mv HU+ K°i [mv M M`v i,M; H M

> B K„i G•K G¢+ M?„K H¢B- #„i ç-m M?È H¢B H° imv M p”M +?mv M +O K°i [mv M

@ oä ;B^a Q M? ` K°i FQ+?- HU+ HQÊM; iU M?Q MQÊ+ ?'i` M; Q`B- T?•Mi€M- +?B
HÈM- M?QM; HU+ HQÊM; +kM; #îB p”v T?•Mi€M 5 J” +?B M i?B M [mv i H¢B +| i?
K°i +?¶- i?“i ;B®M; M?Q ç”T HÈM +?S ç-v MQÊ+ ç°i M?B M Kî K°i +Y - +| i? #°+

@ >ÆM M[- +”M; K'm +?®i +?QM? H` K°i +´ w +?Q i'i i?“M;- F?Q i? poM? pB M F

@ L m H` î i?ìB çB K +¬M; FQ+? +ÁM ç M; +•M M?“+ iU #<sup>a</sup>Q p KbM?- ` [mv M /o M
i?“M? mv HU+ F?^a M,M; +?d +| i? T?€i ?mv` K°i MY i?“K +?Q # i?“M?5 J” *?B
+| i? +?B M i?B M ç` - M; v +<sup>a</sup> i?B M ç` +kM; +| i? +?B M- M`v H¢B +| +€B ;b T?

@ J°i [mv M +?ûK` - +| i? #°+ T?€i` i?“T i?“M?- i?“K +?Q KQìB ? B i?“M?- KQì

@ æ•v H°K°i K¬M pk F„ HQϕB ?bM? +¬M; FQ+? i?m-M i9v5 L m F?¬M; i? +?B M i
+®i- +?S [mv i F?¬M; H°K M; |B H°M?5 L?QM; ϕ®B pÈB i K° M|B- +| hY ædM? #ªQ
FB M; bÊ p°M /KM; 5

@ >B M iϕB ;¬M F HoM? M; °K°i +?9i / H¬M; - ϕ½ +| mv HU+ F?°M; H² M?Q i? - M
iBM? M; ?o +O *?B M h?B M Zmv i- M°v [mª M?B M H° i?B M ϕ° +kM; +| i? +?B

@ J†+ /M •K >mv i J Zm•M H° h?Q+? "B M *ªM? +QìM; ;Bª- iQM? +€+? ?„M p®M /o
M°v [mv i F?¬M; T?ªB ?„M b€M; +? 5 h?“K +?Q- i +kM; ?Q°B M; ?B h?Q+? "B M *
iϕQ` +¬M; T?€T +?B M w T?|M; H M i°B- i?•KªQ ?mv M #Q M?Q p°v ? v F?¬M; 5

@ •K >mv i J Zm•M ϕ½ iWM; M|B [m - ?„M ϕŠK K€m b®M; HϕB i?b +| ?v p¼M; ϕ†i
+kM; FBM? ?¬ [m õMY #QÊ+ GBM? ;Bªö- +?ŠM; H) T?“K M?•M i?“i +| i? M; ?°+?

@ E?¬M; b B- +kM; +?d +| h?¬M HBM? KÈB +| i? H°K` M; ?°+? i?B M +?B p°i M?

@ h +| ϕQÊ+ +¬M; T?€T >¶M æ°M .mM; G¬i°QM; hY ædM? i°mv M` - +| T?ªB H°w
i?B M i?“M? h?¬M\

h°QM; M°B i•K G•K Gϕ+ bmv M; ?o M; °M T?B M- pä; Bª im Hmv M- +ÁM F?¬M; T?ªB
h?¬M HBM? + Q + Q iϕB i?QÊM; - [m M b€i +?9M; bBM? - +ÁM +| i? +| +?mv M; b b
i ?QÊM; iÈB FQ+? ϕ°M; b Q\

J†+ /M HoM? M; °ϕ®B pÈB *?B M h?B M Zmv i +ÁM +?d +| K°i +?9i / H¬M; - M?QM
F?¬M; +€+? M°Q M|B`ª5 hmv *?B M h?B M Zmv i F?¬M; i? i, M; H M impB +O ?„
ϕ °i i¬M; i?S5

>„M L; k >°M? +¬M; T?€T i +?mv M- ?ÆM M[€Q M; ?o *?B M h?B M Zmv i- +?B
LB i•K æϕB oB M J½M *ªM?5

"ÎB pb iS [m®+ ϕϕB +?B M i` M? ϕQϕi [m†M; KÄ b„T #„i ϕ¬m- iS ϕϕB; B i°+ ϕ m T?
[m†M; KÄ- ϕ•v +?QM? H° ϕ° T?QÆM; bªM tm°i ?ϕ T?°K h?B M iBM? i?ϕ+?X

G•K ;B Î T?QÆM; /B M K°i ϕìB im°B i` tm°i ϕ°M; G•K h?B M ok +MM; G•K . Q >QA
? i°QÊ+ H° L?` i°QîM; H½Q G•K oB M Zm M; X o T?¬M G•K Gϕ+ i?b i?“i bU F?¬M;
?„M K°i ϕìB im°B i` i` M? ϕQϕi +kM; Km®M i? K; B - +?B M ϕ°m i? ? i°QÊ+ +kM;

h¬M- L; ¬- J° .mM; i K ;B +kM; i°i +ª T?€B` ϕϕB #B m- ?ÊT i?“M? ϕ°B ?bM? t ?Q

S?QÆM; /B M K°i ϕìB im°B i` - GB M i?“M? iS FB i i°W J° .mM; "ϕ+? #` G•K Gϕ+ Q
J° .mM; ;B i?b H° /MM; J° .mM; hB K hB K i? v i? p` i°Q J° .mM; "ϕ+?5 "•v ; Bì C
J° .mM; hB K hB K M°v +MM; J° .mM; "ϕ+? ?ŠM ϕ m H° M; QìB +| bQM; HBM? +, M-
T?€T +MM; im +kM; #ªQ i°b i®+ ϕ° iBM? iB M FBM? M; QìB5

hB m +¬ MQÆM; J° .mM; hB K hB K M°v +kM; F?¬M; ϕÆM ;BªM- ?¬K M v bQM; ?
hB M h?B M #€i i°¼M; i?B M- +?B M HU+ +| i? bQ pÈB hB M h?B M æϕB oB M J
.mM; "ϕ+?- M?QM; im°B +O M°M; i?b M?Ä ?ÆM` i M?B m- +| i? M|B iB M ϕ² p¬ H

"ÎB pb G•K Gϕ+ H°K i?`i J° .mM; "ϕ+?- # M J° .mM; i?` iU M?B M b) F?¬M; ϕ®B p
M?QM; ϕ®B K†i G•K Gϕ+ +€M? +?BK ϕ½ +SM; +€T- #¼M ?¼ +kM; +?d +| i? #U+ I
b m- H¬M M°v tm°i +?B M [m M ? ϕ M Q+? HÈB +?dM? i? +O iS ϕϕB; B i°+- ϕ®B
i?mŠM ϕ m ϕQÊ+ iϕK i?B ϕ tm®M; - HQm ϕ M b m F?B i°p M|B b mX

h°W G•K Gϕ+ F?¬M; iQM?- i°QM; K°i ϕìB im°B i` - G•K . Q >QÆM; H° hB M h?B M
h?B M ok- h¬M æ¬M; .QÆM; - L; ¬ S?B hY +ÁM /WM; HϕB Î hB M h?B M +Ym i°¼M;
HU+ +ÁM F?¬M; #°M; hB M h?B M #€i i°¼M; i?B M J° .mM; hB K hB K5

æ°B ?bM? M?Q p°v M; v +ª pÁM; i?S M?°i +kM; +?Q ?ŠM +| i? t¬M; [m ϕQÊ+5

L?QM; +| G•K Gϕ+ i¼ i°M- +?Q /M T?€B #®M T?€Q ?¬B >"m h?B M +ªM? i?b M?Q
iQ°M #°K°i [mv M Q M? /B i5

J" +QÌM;;B^ai? ? i`QÊ+ +O iS çΦB;B i°+ ç m i' M i?' i i? <sup>a</sup>K i`¼M;- ?B M iΦB i m p
H" G•K;B L?` i`QÎM;H½Q- LB i•K i?' i i`¼M;i?B M- ç°B ?bM? M?Q p"v î æΦB h?
M?QM;+MM;pÊB h K çΦB [m®+ F?€+ i` M? T?QM;HΦB ?Q" M iQ" M F?¬M;çO t2K5
æQ" M M;QÌB i' M;+°M;+| KQÌB H,K M;QÌB- b m F?B i" T ?ÊT H B M ç M L;¼+ GQM
J M;M?B m p" B M;QÌB- ç| H" bÊ i`QM;+?B M ç'm +| M;QÌB #` i?QÆM;F?¬M;+€+

Rd9X *?QÆM;Rd9,*?B M h?B M Zmv iX UkV

.M b Q Km®M çΦi çQÊ+ K°i T?¬M F?Q€M;b^aM K" M|B- K¶B K°i i' ç m +¬M ç^a#ΦB
+?d p M p M +| M,K M;QÌB- M m M;QÌB M"Q Î pÂM;i?S M?' i i`QM;+?B M ç'm #` i
i?ÌB çB K Î çÊi i?S ? B +?ŠM;T?^aB H" F?¬M;+¬M;i?B m K°i T?¬M +?B M HU+ b
æ•v +?QM? H" t Hm•M +?B M- M?B m ?ÆM K°i +€B +?Q /M F?¬M;i? i?O i?„M;-
HQÊM;ç®B i?O +kM;H" `i i®i5

G•K GΦ+ +ÂM K M;G•K >^aB L;mv M çB- +?Q ?„M #B i K°i +?9i p çΦB i`" M;/B M-
i?O +?B M ç'm- ç +?Q i-K K„i +O ?„M M?bM t ?ÆM- ç®B pÊB ?„M b m M"v i m Hn
L?[M;M;QÌB F?€+ i m v F?| +?`m- M?QM;K" F?¬M;/€K M|B;b- B #^aQ ?¬K M v G•K
" ^av M;"v b m- #¼M ?¼ çB iÈB ",M;hBM? ?Q M;M;mv M;B€T;BÈB iS [m®+- î # M
i¼ HΦ+ K°i [m†M;KÄX

"ÎB pb M,K M,K +?B M K°i i`" M ç½ i?" M? i?¬M;H - MÆB M"v +kM;i?" M? H" T H M
+?Q #¼M ?¼ ç†i +?•MX h`' M M?Ä i' i +^a ç m H" pã;B^a#®M MQÊ+ HÈM- #bM? i?QÌ
KÄ- M?" M `¶B +| i? Î i`QM;iB m i`' M M;?d M;ÆB- M?' i +Y HQĐM;iB MX

h`' M M?Ä M"v `à `" M;+?B H" K #®M F?m pU+- K¶B K°i [m®+ +?B K K°i ;|+- #bM?
p½M;H B- ç m H" #^aQ p +?†i T?¬M +O KbM?X L?QM;#ÎB pb ",M;L;mv M [m®+ i
pã;B^a",M;L;mv M [m®+ MÆB M"v +kM;FB m M;ΦQ M?' iX

a m F?B çQ" M M;QÌB G•K GΦ+ ç M- H" T iS+ çQÊ+ ç|M p"Q K'v;B M #B i pB M t ?
[m^a- M m +?d î i`QM;#B i pB M K" M|B- K°i +?9i +kM;M?bM F?¬M;` # M M;Q" B
?Q M;pm5

@ L;QÌB # i? HU+ F?€+ ç½ iÈB +?Q \

h¬M;B h K i`QÎM;H½Q h¬M >ΦQ ?ÄBX

L;QÌB T?K i`€+? +O æΦB h?¬M;[m®+ î i`' M M?Ä H" T iS+ +mM;FQM? M|B,

@ >²B #~K h¬M h K i`QÎM;H½Q- i`QÊ+ K„i sQ+? *' [m®+ +MM;&ΦB lv M [m®+ ç½
L;mv M [m®+ +ÂM +?Q iÈB5

@ •M- M;QÆB çB tm®M;çB5

@ o•M;5

L;QÌB M¼ ?" M? H i?®B HmB ` F?ÄB #B i pB M- K¼B M;QÌB ç m +?¼M HU ;B M T
tm®M;X L;QÌB i m' B i` MûM F?¬M;çQÊ+ ?B m F€- b m F?B ç M ç` T?QÆM;KÈB
H`+?X

L?QM;G•K GΦ+ HΦB ç„K +?bK i`QM;HoM? M;° *?B M h?B M Zmv i- i m v G•K >^aB L
H`+?- HΦB #` ?„M H„+ ç-m +U i m v iX

J¬M T?€T [mv i M"v i?•K ^aQ # Q H - pb G•K GΦ+ KÎ` K°i i?B M ç` KÈB- H" K +?Q
K°i T?¬M ç m +| HQΦB +^aK;B€+ FBM? ?dX

L?QM; ?„M pW KÈB ç„K +?bK i`QM; ç|- HB M M; ?2 çQÊ+ i` M +Y p M; H M iB M;
M?Q KQ iQ H¬B çbM?X

G•K Gç+ çSM; /"v KÎ+Y - +?d i?'v M; Q`B +Y H` # M; QÌB G•K h?B M ok- h¬M æ¬
S?B- ç m H` ç-v #KB ç'i- K¶B M; QÌB ç m K M; i?2Q i'M i?QÆM; X >„M ç®B pÈB #
+ªK ; b- F?¬M; F?ÄB M?QÈM; K`v M|B,

@ *?mv M ; b\

@ *Ym h`QÎM; H½Q- M; QÆB K m +MM; +?9M; i çB- >ªB L; mv M ç M; #` M; QÌB ç€M
G•K h?B M ok p°B p`M; ; BªB i?Q+? M|BX

>„M ç½ bÈK imv i +MM; G•K Gç+ i` M? ?MM; +?B i•K- ç½ v M #bM? i•K iQM?X

@ *?mv M ; b tªv ` \

@ "®M M; QÌB +?9M; i ç M; Î i`QM; i`'M M?bM t2K #®M T?Q - HçB ; †T çQÊ+ ? B
[m®+- #¼M ?¼ ç®B pÈB +?9M; i K¼B +€+? ¬ M?K+- +?9M; i iS+ ; B" M +MM; #¼M
+| ç€M? HçB5 S?€T F?Q +O >ªB L; mv M +ÁM #` #¼M ?¼ +?B K çB- M|B H` T?
tSM; +| çQÊ+ T?€T F?Q- >ªB L; mv M F?¬M; + K HÁM; - K°i KU+ #` #¼M ?¼ ç€M?-
M; QÆB 5

G•K h?B M ok ?²B ç€TX

h¬M æ¬M; .QÆM; +MM; L; ¬ hY S?B +kM; ç m H` p K†i #B T?šM- #¼M ?¼ Î GB M
M; M; - M?QM; +Q M?B M #` M; QÌB +MM; i? ? M?K+ M?½ M?Q i? - ç m H` F?ÆB
a„+ K†i G•K Gç+ i`-K tm®M; M|B,

@ .šM i iB M ç M5

@ o•M; 5

" M; QÌB G•K h?B M ok ç m ?QM; T?'M H M iB M; - p°B p`M; çB T?Q i`QÊ+ /šM çQ
F?¬M; M†M; - M?QM; ç²M; /çM; M?šM M?'M K°i #KM; Q€M F?Q- #•v ; BÌ H` #®M M
i°+ #¼M ?¼ M?'i pBM? +•m pBM?- M?'i i'M +•m i'M- i?m°+ p +QM FB M i` M K°i
G•K Gç+ +| i? i? v #¼M ?¼ tm'i ç-mX

"®M M; QÌB `ÌB çB #B i pB M- `i M? M? çB iÈB T?Q i•v i?¬M i`'M- +?d i?'v /QÈB
MB M ç®B pÈB G•K >ªB L; mv M [mv M ç'K +QÊ+ ç€- K` G•K >ªB L; mv M i?b ; „i ; Q
pb i`QM; i v M; QÌB M¼ +| T?€T F?Q G•K Gç+ çQ +?Q ?„MX

G9+ M`v G•K >ªB L; mv M K†i KkB #-K /"T- iQ`M i?•M K€m iQÆB- M?QM; i`QM; ?
M°X

@ Å- KÌB ç M ; B9T çÐ 5

> B M; QÌB FB +kM; T?€i ?B M #®M M; QÌB G•K Gç+ ç MX

@ h'i +ª ç m H` T? p"i- M; ?2 M|B æçB h?¬M; [m®+ ; -M ç•v +? i M?B m G½Q i'- M
im'B i` +kM; F?¬M; +| iB M ç² M?Q p"v- M; v +ª hB M h?B M æçB oB M J½M *ªM?

GçB K°i M; QÌB +QÌB M|B- ? B M; QÌB ç m H` i?-M b„+ +U+ F€ FB m M; çQX

G•K >ªB L; mv M +?SM; FB M G•K Gç+- F?¬M; F?ÄB pW i? M pW K„+ +Î- ?„M çQÊ
iB M +ªM? M?Q # v- ; BÌ T?9i M`v ç½ H` +ªM? ; BÈB >"m h?B M i?"T M?'i i-M; - M?
ªM? + Q i?O +, M #ªM F?¬M; T?ªB K°i +?B m +?B ç`+?- M; v +ª # M; QÌB G•K h?B
ç®B i?O- ?m®M; +?B H` ?„MX L?QM; FB M T?€T F?Q M`v H` G•K Gç+ çQ +?Q ?„M
i? MÙK5

@ ob +€B ; b\

G•K Gç+ M?'M M?çi ?ÄBX

@ > ? ? 5

> B M; QÌB FB T?ªM; T?'i M; ?2 çQÊ+ HÌB i?B M ç¢B +? +QÌB- ç²M; i?ÌB +QÌB ?

@ E?¬M; +| pb +€B ;b- +?d H" +?9M; i K¢M? ?ÆM +€+ M; QÆB- M M Km®M ç€M?
T?K+ \ E?¬M; T?K+ H¢B +| i? M?Q i? M"Q- +? i M?B m G½Q i' M?Q p"v- +€+ M; C
çm¬B H"K M; QÌB 5

"®M M; QÌB G•K h?B M ok ç m iS+ ;B" M ç M iQ" M i?•M T?€i`mM- M m #®M p` G½Q
L; mv M [m®+ i?U+ HU+ K¢M? M?'i +kM; F?¬M; /€K ;•v bU M?Q i? 5

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +QÌB M|B,

@ h?U+ HU+ K¢M? +| i? Km®M ç€M? B i?b ç€M?\

@ E?¬M; b B- ç•v +?QM? H" i? ;BÈB pä ;Bª- ? i i?ªv ç m t2K M„K i v M; QÌB M"Q H
E?|2 KB M; G•K G¢+ p) ` K°i pÁM; iB m /mM; - ç°i M?B M i?•M i?O ?Q F?¬M; ç~v
T?€i ç°M; - K°i ç¢Q HK+ b„+ H" T iS+ [m' M [m M? Î i` M M; QÌB G•K >ªB L; mv M- i?Q
ç2K i?QÆM; i? +O ?„M i` çQÊ+ i?'i i?'i #€i #€iX

@ >ªB L; mv M- H¢B i?2Q +?•M #¼M ?¼ ç€M? K°i H-M5

.MM; G•K >ªB L; mv M H9+ M"v bMM; #€B ç®B pÈB G•K G¢+- çWM; M|B +?d H" çB ç
iÈB p€+? M9B M?ªv tm®M; - ?„M +kM; b) F?¬M; M?€v K„i H"K M?Q p"v 5 J†+ /M ?
pÈB ?„M i?b +QÌM; ç¢B ?ÆM `i M?B m- M?QM; ?„M pšM H" F?¬M; +?9i /Q /U ?QÈ
M„K i vX

@ :B M M; Q M K'i HBM?5

J°i i? M? MB M H°` p F?BM? i?QÌM; - F?¬M; ç K td iÈB T?'i i v H M- ç®B T?QA
K" i?¬B- M m F?¬M; T?ªB i?•M H" K°i + Q i?O i¬M M; ?B K- ?„M +?Q ç®B T?QÆM;
b) F?¬M; #` i?QÆM; 5

@ G"K b Q +| i?

L?QM; i v+O ?„M pW KÈB M•M; H M- i` M K†i H¢B i?bM? HbM? #B M b„+X

Rd8X *?QÆM; Rd8, Zm†M; JÄ *?B h` M?X URV

@ hm pB +O i M?Q i? M"Q `ÆB tm®M; >"m h?B M i?'i i-M; 5

"MK5

G•K >ªB L; mv M K°i [mv M ç€M? p"Q i` M K†i M; QÌB M¼- H" T iS+ ç€M? ?„M +?Q H
K†i H" T iS+ bQM; H M M?Q +€B #€M? # QX

L; QÌB M¼ ?QªM; bÊ p¢M T?¬M M?bM t2K G•K G¢+- i`U+ ;B€+ +?Q `^M; ç•v H" G•K

@ L; QÆB ç®B pÈB i H"K +€B ;b\

@ *?d H" H"K +?Q +?B M ç'm i`Î M M +¬M; #bM? K°i +?9i5

G•K G¢+ M?" M M?¢i M|B ` - /MM; im pB LB i •K *ªM? +O ?„M- Km®M ç2K HU+ H
tm®M; ç M i`bM? iU >"m h?B M i?"i bU [m€ / /"M; X

G•K >ªB L; mv M #` ç®B T?QÆM; M?K+ M?½ MY M; "v- H9+ M"v iU M?B M Km®M ?m
?mv ç°M; HB M iK+- ç2K M; QÌB M¼ ç€M? +?Q F m i?ªK i?B i HB M iK+X

G•K G¢+ KK+ [m M; [mûi p T?Q K°i M; QÌB F?€+- M|B,

@ >^aB L;mv M- #¼M ?¼ +| ? B M;QÌB5

J°i i? M? MB M F?€+ F?¬M; F?ÄB HB M iB T HmB p T?Q b m- K°i H° ?„M +ÁM F
M?Q i? - i?S ? B ?„M i?•M H° hB M h?B M *^aM? + Q i?O- M m #` K°i p ä ;B<sup>a</sup> i`bM? i
+€B M°v i' i M?B M b) i`î i?¬M? +?¶ #~M +^a çÌB +O ?„M5

L?QM; G•K >^aB L;mv M H¢B #°i +?°T i' i +^a- H°T i S+ ?QÈM; i M +ÁM H¢B p¼i i ÈB-

@ *€B M°v F?¬M; +¬M; #bM?5

h M i? M? MB M i?S ? B HB M iK+ `®M; ;B°MX

@ >„M H° >°m h?B M i?“T M?°i i-M; im pB- M;QÆB H¢B ç2K im pB +O i €T ç M >°
b Q ç€M?5

G•K G¢+ H¢M? HMM; +QÌB,

@ *€+ M;QÆB /MM; im pB hB M h?B M *^aM? M?K+ M?½ K°i >°m h?B M p ä ;B^a- +€B
a„+ K†i i? M? MB M FB i€B M?Êi M|B,

@ h H° hB M h?B M æ¢B oB M J½M *^aM? i?B M i°B- ?„M M; v +^a ?°m i?B M çdM? °
+| i? +MM; i bQ b€M? b Q\

@ ob +€B ;b F?¬M; i? bQ b€M? \ .U i?2Q Hw Hm°M +O +€+ M;QÆB- i?U+ HU+ +O
HB M +| i? Km®M H°K ;b i?b H°K- F?¬M; T?K+- H¢B +| i? i? M°Q\

G•K G¢+ H¢M? HMM; M|B `X

@ *Ym h°QÎM; H½Q- +?9M; i +kM; +| i? H M b Q\

L;¬ hY S?B FQ+? ç°M;- #¼M ?¼ î i`QM; i v ? B M;QÌB FB #` i°M i?°i M†M;- ;BÌT?
M?B M F?¬M; i? #Ä [m X

G•K G¢+ iMv w ;°i ;°i ç-m M|B,

@ æB çB- çWM; ç€M? +? i H° çQÊ+5

" M;QÌB G•K h?B M ok ç¢B ?d- ?QÈM; p ? B M;QÌB ç®B /B M p¼i i ÈB- +?QM? H°

@ *€+ M;QÆB H°v K¢M? ?B T v m- +?9M; i M?°i ç`M? b) M|B +?Q i`QÎM; #®B ;B
i tm°i ç-m5

> B M;QÌB FB ?B M i¢B +?d +ÁM H¢B +| T?-M ¬K ç-m F m i?°K i?B i- i`QM; KB
i?2Q F?¬M; #m¬M; i? X

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB H„+ ç-m- M?[M; ç iY ?°Q K¬M i? ;B M°v- +^a ç€K ç m +| F?C
ç¢Q- +?d +| i? #¼M ?¼ F?B / M;QÌB F?€+- H¢B F?¬M; i? ,M K°i +?9i i?B i i?ÁB
?¼ b) M|B i?U+ HU+ +O i bQ pÈB M;QÆB + Q- M;QÆB #` i ç€M? H° ç9M;c M?QM
b) F m +? ;¼B K M|B F?¬M; +¬M; #bM?- H°v HÈM ?B T M?Ä5

"®M M;QÌB G•K h?B M ok ` i v ç m `°i +| ç9M; KU+- ç2K ? B M;QÌB FB ç€M? bM?
+?mM; +| HQm ;BÈB ?¢M i?°T M?°i- F?¬M; +| i?U+ `ÆB tm®M; i?QÆM; i? ;b F?
M;QÌB ç®B T?QÆM; ç®B pÈB G•K >^aB L;mv M M?K+ M?½ H° M?B m- î i` M i?•M i
M m F?¬M; b) /šM T?€i ? B MQÈ+ +?B M i` M?- ç•v +kM; F?¬M; T?°B H° çM ;BDM

æÊB #®M M;QÌB ç m ç€M? +?Q b^aM; F?Q€B iBM? i?-M- H9+ M°v KÈB #m¬M; i?
F?¬M; #B i iQM? / M? M;QÌB i - M,K M;QÌB i`î H¢B #B i pB MX J° b m F?B i`°B [n
h?B M ok- h¬M æ¬M; .QÆM;- L;¬ hY S?B ç m ç®B pÈB G•K G¢+ i?“T T?-M FQM?
bMM; #€B +QÌM; ;B^a- F?B G•K G¢+ #B m ?B M ` pQÊi [m t #¼M ?¼ +| F?°M,M;
?¼ b) F?¬M; ;?2M ;?ûi- K° H° bMM; #€BX

X X X

@ > B M;QÌB +€+ M;QÆB ç2K K†i KkB &¢B lv M [m®+ +?9M; i ç m K°i ? i 5

J°i #¢+? v i? M? MB M M?bM t2K ? B ;B ?Ä #` ç€M? K†i KkB #-K /"T FB - ? B i v
` i?-M b„+ F?BM? i?QÌM;X

@ J½ ç¢B + - çB m M`v +kM; F?-M; +| i? i`€+? +?9M; i - #¼M ?¼ +| K°i ;B ?Ä +
*aM?- ç2K im pB ? B M;QÌB +?9M; i €T ç M i`bM? iU >"m h?B M- +?9M; i KÈB +| i
L;Q¢B i`W M;QÌB M¼` - #¼M ?¼ M; v +ª K°i hB M h?B M ç¢B pB M K½M +ªM? +O
F?-M; TªB ç®B i?O +O +?9M; i 5

J°i M;QÌB ;BªB i?Q+?X

@ h?m +?QM? H` i?m - +ÁM ibK M?B m Hw /Q M?Q p"v5

"¢+? v i? M? MB M M`v ?W H¢M? K°i iB M;X

@ *€+ M;QÆB F?-M; +-M TªB ;•v +?mv M M[- çÊB ç M # M;`v b m [m†M; KÄ +?
?¼- +€+ M;QÆB iU KbM? ç2K i`M; /B M ibK i`Î p 5

X X X

L;QÌB ",M; L;mv M [m®+ ç M i` M?'i- M?QM; +?d H` +?"K K°i M;`v- #®M MQÈ+ H
b9M; M²M; M†+- HšM M? m ç m F?-M; +| H +`- +?Q ç M F?B M;`v i` M? çQ¢i +?B
i`QÌM; i`QM; iB m i`MX

LÆB M`v H` K°i /B M pã i`QÌM; +U ç¢B- # Q M,K [m #®M MQÈ+ HÈM Î ;B[ i` M?
i`B M F? BX

æ¢B h?-M; [m®+ +?B K +S p` i`Q T?Q i•v- &¢B lv M [m®+ i?b T?Q #„+- ",M; L;r
*´ [m®+ K†i ç-M; - K¶B ç` T?QÆM; ç m +| K°i +€B K€B +?2 M„M; - T?Q /QÈB #`v
/U - +kM; çO i`i +ª K¼B M;QÌB +| +?¶ M;²BX

J°i H½Q ;Bª iW T?Q M K #„M` - çSM; Î i`QM; b•M- ;BQÆM; ;B¼M; M‡B,

@ *?Q p`- #'i i`B #'i ;B€+- H¢B H` M,K M,K çB [m 5 Zmv +O K¼B M;QÌB ç m #B i-
+?9M; i ç m H` i"M /KM; i?ÌB ;B M çB i`MM; FQ+? p`Q JBM? .QÆM; *aM?- M M M?

E?-M; +| ;b F?€+? b€Q- i?šM; p`Q +?QM? ç X

@ æ-m iB M H` K°i çÌB im´B i` +¢M? i` M?- i?dM? +?Q p` ç M`9i i?,K5

G½Q ;Bª FB iB T iK+ M‡BX

h K ç¢B i`"M /Q M? F?€+ ç m H` çB M t¢` K°i H½Q ;Bª- æ¢B h?-M; [m®+ H` G•K
oB M Zm M;- i`QÈ+ K„i +kM; +?d +| im pB +ªM? ;BÈB +O ?„M + Q M?'i- +| i? H`
pÈB i K [m®+ LB i•K æ¢B oB M J½M *aM? +QÌM; ;Bª F?€+- HB M +| p `i H` F?| +

E i [mª`9i i?,K H`- æ¢B h?-M; [m®+ ;B Q i` M? &¢B lv M [m®+- sQ+? *´ [m®+ ;B
[m®+X

sªQ M?'i +?QM? H`- ? B M;QÌB i` im´B K'v M;`v ?-K i`QÈ+ +MM; G•K >ªB L;mv M
lv M [m®+- ? B MQÈ+ M`v +?B M ç'm #„i ç-m ç-m iB MX

" M G•K G¢+ i?S iU tm'i i`"M H`, G•K . Q >QÆM; - h-M æ-M; .QÆM; - L; - hY S?B-
G•K G¢+X

G•K . Q >QÆM; +MM; J° .mM; hB K hB K K°i M;QÌB H` hB M h?B M æ¢B oB M J½M
+€B i„+ +| çQÈ+ +?B M HU+ iB T + "M hB M h?B M æ¢B oB M J½M- iU M?B M H` T
ç½ T?€B` ? B æ¢B iQÈM; - #ÎB p"v G•K h?B M ok ç`M? TªB ;B'm KbM?- ç +?Q i
tm'i ?B MX

"ÎB pb +| G•K G¢+ €T i`"M- #®M M;QÌB F?€+ F€i?"i i?S iU tm'i i`"M M?Q i? M`Q
F?-M; i`-M; MQK b m F?B J° .mM; hB K hB K +?B M #¢B ç®B T?QÆM; +ÁM i?W
iB M H M +kM; F?-M; çO G•K G¢+ T?'i i v K°i +€BX

RdeX *?QÆM; Rde, Zm†M; JÄ *?B h` M?X UkV

*€B i?S M?'i+O &¢B lv M [m®+ H M b•M F?'m ç9M; H` K°i M; QÌB +MM; G•K >ªB L i M H` GB m æ¬M; >mv M- hB M h?B M æ¢B oB M J½M *ªM?- i?U+ HU+ iQÆM; ç® æ€M; iB + +?QM? H`- G•K . Q >QÆM; +| i K T?~K T?€T F?Q >mv M JBM? EB K- T?€T F?Q- H¢B p M p M H` M?'i T?~K K`i?¬B- + Q i?'T F?€+ #B i H`T iS+ #B m ? G•K . Q >QÆM; ç€M? +?Q iU ç°M; M?"M i?m - i?®B ç2M F?m¬M K†iX
h? v M; QÌB i€B +?B M- G•K . Q >QÆM; pW +?B M HB M i?„M; - H'v HB M iS i?„M +O ç®B T?QÆM;5

@ h?U+ HU+ +O M; QÆB `i K¢M?5

L; QÌB +m®B +MM; tm'i +?B M +O &¢B lv M [m®+ +?QM? H` +€B ;¼B H` óJ½ ç¢B i?•M #¢+? v- i?¬M i? M? F?Q H½M; - `i +| p iB m b€BX >„M `i ?SM; i?9 K` M?bM

@ *| iQ +€+? i`î i?`M? M[M?•M +O J½ h`b JQM? i 5

G•K . Q >QÆM; H`T iS+ K†i M; ¼+ i®B b-K- H¬M; K`v M?, M H¢B M|B,

@ JÌB +?d ;B€Q5

L`M; K°i FB K ;¼i` - ç½ i`B M F? B +¬M; FQ+?X

L?QM; J½ h`b JQM? iU ç¢B M?Q p"v- ? v H` +| p®M HB M; +O KbM?5

h? M? >mv M M?` i`¼M; i?B M5

G•K . Q >QÆM; i v +¬K i K T?~K T?€T F?Q- Î hB M h?B M *ªM? +Æ ?² F?¬M; +| ç® h? M? >mv M *ªM? J½ h`b JQM?- M`M; H`T iS+ i`|B +?•M i`|B i vX K†+ /M >mv M T?€T F?Q- M?QM; F?¬M; +€+? M`Q H`K +?Q pã ;Bª pQÊi [m ç¢B +ªM? ;BÈB ç®B

E?¬M; +| +?B M p`B ?B T- G•K . Q >QÆM; HB M [mv i çQ€M M?"M i?m - /M b Q ç` M`M; F?¬M; +¬M T?ªB HB m K¢M;X

h¬M æ¬M; .QÆM; - L;¬ hY S?B- J° .mM; hB K hB K iWM; +€B iB T i?2Q F?B m +?B >mv M *ªM? J½ h`b JQM? +, M #ªM F?¬M; +| HU+ ç€M? K°i i`"M- `i M? M? #¢B i`"M ?Q`M i?"M? K°i ?"M? ç°M; po ç¢B i?„M; #®M i`"MX

*m®B +MM; - G•K G¢+ çB H MX

@ L; QÆB +?QM? H` M; QÌB M; `v ç| ç€M? #` i?QÆM; ? B pã ;Bª +O &¢B lv M [m®+ J½ h`b JQM? /MM; €M? K„i H¢M? M?Q #,M; M?bM t2K G•K G¢+- imv ?„M #ªQ ? B F?¬M; +¬M T?ªB bBM? bU- M?QM; i?•M H` ç M?'i M?•M i`QM; K°i çÌB im´B i` +O pK #ªQ p i¬M M; ?B K +O [m®+ ;B X

G•K G¢+ +kM; HQÌB +MM; ç®B T?QÆM; ;BªB i?Q+? p'M ç H` B ` i v i`QÈ+- J½ M; ?25 "¼M ?¼M m T?•M `ä T?ªB i`€B- i?b +?B M i` M? Î i?ÌB çB K KÈB #„i ç-m b

@ >W- /M M; QÆB T?O M?"M +kM; F?¬M; ?[m /KM;5

J½ h`b JQM? #B i`ä G•K G¢+ H` óh? M? >mv M \*ªM?ô im pB- M M ?„M HB M bY /K +?B M FQ+? K`m #¢+- T?QM; M?"M bQÆM; ?"M- M?QM; F?¬M; #B i H` K'v T?~KX

L?QM; #®M MQÈ+ HÈM ç m H` >¢ L;mv M [m®+- M°B iB M? ?ŠM H` ç m F?¬M; b B +| M?` T?~K ç½ F?¬M; i`²B- /M b Q J½ h`b JQM? +?d H` ç M?'i M?•M i`QM; K°i ç i K T?~K T?€T F?Q +?Q ?„M /MM; M?Q p"v5

G•K G¢+ ç½ H` im pB LB i•K \*ªM?- i`QM; K„i ?„M- J½ h`b JQM? ?Q`M iQ`M +?Q M?B M +?ŠM; Km®M H`K #B m H° ;b- +?d H` M;Q„+ M;|M i vX

L?QM; K` ç°M; i€+ M`v H¢B H`K +?Q J½ h`b JQM? i`B i ç M´B çB M- ?„M ;¬K H M HB M ?QÈM; G•K G¢+ +`M [mûi K` çBX

G•K G¢+ +?ûK` K°i[mv M- i?ŠM; M;? M? +?B M FQ+?X
 @ h M FB ¢B M`²B- /€K /MM; i?•M i? ¢®B +?B M T?€T F?Q5
 @ h +?Q iWM; i?`v [m M; QÌB iU T?K M?Q p"v5
 @ > ? - +?ì ¢ÈB t2K [mª ¢'K +O ?„M #`i?QÆM; K€m iQÆB ¢-K ¢b 5
 J¼B M; QÌB im´B i` +O h K ¢¢B [m®+ F?€+ ¢ m H°` #B m H°; B m +Êi- K` M; QÌB
 #ÎB pb G•K G¢+ `®i +K+ im i?`M? —M hS+ h?m"i- #¼M ?¼ +kM; M?bM F?¬M; ` im
 "MK5
 L„Ki v M;? M? iB T +?B M FQ+?- H"TiS+ #°+ T?€i` K°i iB M; p M; i?"i HÈM- ;B®
 i B5 h`QM; €M? K„i F?¬M; i? iBM +O K¼B M; QÌB- J½ h`b JQM? ?' F?~m #¢Q HB
 a„+ K†i ?„M i€B M?Êi- ? Bi v `mM `~v i`"M ¢-v K€m iQÆB5
 Zmª i?"i +| M; QÌB i v #`i?QÆM; iQ`M i?•M K€m iQÆB ¢-K ¢b - M?QM; F?¬M; T?
 JQM? M„K H`v T?€T F?Q5
 æQÌM; ¢QÌM; h? M? >mv M M?`i`¼M; i?B M + Q i?O- H¢B i v +—K M?`T?~K T?€T
 F?¬M; K°i [mv M ¢€M? #¢Q- ¢•v H` +€B F?€B MB K ;b5
 h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M- iQ`M i`QÌM; p„M; H†M; - v M i oM? ¢ M M; v +ª ?¬ ?
 ¢QÊ+X
 J½ h`b JQM? K†i t€K M?Q i`Q5
 >„M H` ¢ M?`i i?B M i`B i`QM; K°i ¢ÌB im´B i` +O &¢B lv M [m®+- h? M? >mv M
 ¢ M?`i M?•M i`QM; pÁM; # i` ,K M, K +O &¢B lv M [m®+5 \*€B M`v pšM H` ?„M ¢„+
 +Q M?B M #` M; QÌB K°i [mv M ¢€M? #¢Q- H`K +?Q ?„M H`K b Q +| i? iB Ti?K5
 @ J°i i`"M +?B M M`v- +?9M; i i?m 5
 J½ ;B G½Q i' M?ªv H M- ? B K„i +?, K +?9 M?bM +?^K +?^K p`Q G•K G¢+- iU ?² K
 i?"i +O ?„MX
 L?QM; —M hS+ h?m"i +| i? +| ?B m [mª ¢®B pÈB pä ;Bª im pB F?¬M; + Q ?ÆM #
 LB i •K *ªM?- Qi M?`i T?ªB H` h?¬M; JBM? *ªM? + Q i?O KÈB +| i? M?bM ` im pB
 T?QÆM; ?€ +| i? i?U+ ?B M ¢QÊ+5
 h`"M +?B M ¢-m iB M- æ¢B h?¬M; [m®+ i?„M; 5
 L; v b m ¢|- /Q K°i ¢ÌB im´B i` ",M; L;mv M [m®+ M;? M? +?B M im´B i` im'M FB
 J¶B K°i [m®+ ;B ¢ m +| i?B M i`B ?B M H M- æ¢B lv M [m®+ H` J½ h`b JQM?- sQ-
 ¢ m H` i? M? MB M i`B im'M ¢†i +?•M h? M? >mv M *ªM?5 E€ i?"i æ¢B h?¬M; [m
 M?Q p"v- H` J° .mM; "¢+?5
 >ÆM M[- ?„M pšM H` bQM; ? +-M; T?€T +MM; im- +?B M HU+ +`M; K¢M?5
 "i [m€- M?[M; M; QÌB M`v M m M?Q M|B H` i?B M i`B K` M|B- p"v G•K G¢+ +?QM? H
 ? pÈB G•K G¢+- K°i F?B #` bB m pB i- +?d +| i? +ª ¢ÌB M?bM H M5
 hW +?dM? i? K` M|B- K°i ¢ÌB im´B i` +O ",M; L;mv M [m®+ Km®M +`M; i®i ?ÆM
 HB M #S+ +?O iQÈM; hª h?—M RM; ¢B `X L?QM; hª h?—M RM; ¢²M; /¢M; H` im pB
 i?B M- Î i`QM; K°i ¢ÌB im´B i` +| i? M|B +?B M HU+ F?OM; #®- `i M? M? ¢€M? #
 ",M; L;mv M [m®+- i¢Q i?"M? +?O iQÈM; [mv i ¢'m +m®B +MM; X
 J°i M; QÌB K¢M? M?`i +O ",M; L;mv M [m®+ H¢B H` K°i M[M?•M ? B KQÆB #®M
 K¢Q F?¬M; i - imv tQM; F?¬M; ¢QÊ+ imv i i? K„M[- M?QM; i?„M; Î M; QÌB +| H²B
 ¢-v ¢†M M; ¢Q M;? QÐM H M- ``i / /`M; H`K +?Q M; QÌB i M?K+ /K+ H M i`"MX
 L[M?•M M`v `i FB m M; ¢Q- pW H M ¢`B HB M M|B,

@ E?¬M; Km®M #` i?QÆM; K` M|B- [m€ tm®M; /"T ç-m- b m ç| H,M çB tm®M;5
hª h?-M RM; i?•M H` ç M?'i M?•M i`QM; K°i ç|B im´B i` +O sQ+? *´ [m®+- iU M?
H"TiS+ iS+ ;B" M ç M t M? Kti- HçM? HMM; M|B,
@ *?d H` M?[M; H|B M`v +O M;QÆB- i HB M Km®M ç€M? M;QÆB `Èi ? i`,M;5
> B M;Q|B KMB i?m®+ b9M; /`v p¬ +MM;- pW ` i v +?QM? H` iQ`M HU+ SM; T?|-
L?QM; M[M?•M M`v [mª i?"i +| ç` T?QÆM; +?Q M`M; FB m M;çQ- M; v +ª T?€TF?
ç M†M; hª h?-M RM; ç€M?- +m®B +MM; hª h?-M RM; #` M`M; ç€M? [m€ i` M Kti
#ªv i€K +€B i€i- H`K hª h?-M RM; t'm ?´ ç M ?¬M K #`i idM?5

RddX *?QÆM; Rdd, M? h`B sm'i >B M GB M hK+

h? M? >mv M æçB oB M J½M *ªM?5

G•K Gç+ KK+ [m M; b€M; M;|B- i? ;BÈB M`v [mª M?B M F?¬M; i?B m i?B M i`B- >
?B M pä ;Bª h? M? >mv M æçB oB M J½M *ªM? +ÁM i` M?Q p"v- i?"i bU H` F?¬M;

@ L;?2 M|B h`-M ;B +| K°i iB m #®B î# M,K i`QÈ+ ç•v H`v çQÈ+ ? B "ç+? L;¼+ iB
TªB H` iBM ç²M p¬ +,M +S 5

J°i p` G½Q i´ sQ+? \*´ [m®+ Mªv ` - M?' + H M hª h?-M RM;- b„+ Kti #`i i?B M K`
im´BX

@ > ? - F?¬M; b B- +?QM? H` hmv i G M +O i ;B - ? Q i®M # M,K i?|B ;B M KÈ
? B "ç+? L;¼+ iBM? [mª ?'Ti?m ?Q`M iQ`M- ççi ç M h? M? >mv M æçB oB M J½M

",M; L;mv M [m®+ h`-M ;B G½Q i´ +kM; Mªv ` - F?¬M; +?9i HQ H„M; çSM; î i`Q
KB M +?Q hª ;B G½Q i´ ç°i M?B M H`K F?| / X

.M b Q- h`-M hmv i G M #B m ?B M [m€ KS+ FBM? M;Q|B5 L m F?¬M; M;Q`B w Kr
? B KQÆB M,K M[HB M +| i? iB M ;B B LB i•K *ªM?- iB M ç² p¬ HQÈM;- i`MM; |
+kM; F?¬M; TªB ?v p¼M; t p|B5

J` i` M i? ;BÈB M`v `i M?B m i?B M i`B ç m H` #îB pb #B m ?B M [m€ KS+ FBM?
ç½ #` M;Q|B H`K i?`i5 >„M F?¬M; i? F?¬M; T?ÁM;5

hª ;B G½Q i´ M?bM +?^K +?^K p`Q h`-M hmv i G M M? K°i ?²B- H9+ M`v KÈB M;?B
RM; p iÈB i`QM; i`"M /Q M? +O KbM?X

*m®B +MM;- /Q æçB h?¬M; [m®+ M;? M? +?B M ",M; L;mv M [m®+- ç M [mv i ç`
i?ç+? i?S M?'iX

G•K . Q >QÆM; v M;mv M H`K iB M T?QM; tm'i +?B M- M?QM; i?U+ HU+ ",M; L;mv
lv M [m®+- M`M; çª #çB ? B M;Q|B- #îB pb ? Q T?Q HU+ HQÈM; [m€ M?B m- î i`"M

J` T?Q b m h¬M æ¬M; .QÆM; +MM; L;¬ hY S?B ` i`"M HçB HB M iB T #` #çB ? B
h?¬M; [m®+ TªB T?€B ` +?B M iQÈM; i?S iQX

J° .mM; hB K hB K J°+- >Ä +¬M; T?€T bQM; im- +?B M HU+ +| i? bQ pÈB hB M h
+ÁM ç®B T?QÆM; HB M +?B M # M;Q|B ç½ HU+ HQÈM; ? Q i´M [m€ HÈM- +m®B
M`M; +kM; #` M°B i?QÆM; F?¬M; M? - i?|B çB K i`"M +?B M i?S #ªv `i M? M? #ç

E?B G•K Gç+ H M b•M F?'m - M;Q|B i?S iQ ç®B T?QÆM; [mv i çQ€M M?"M i?m - i

æQÆM; M?B M- ç•v +?d H` M?[M; M;Q|B F?€+ +?Q `^M; oQÆM; ç®B oQÆM;- iQÈM
Gç+ ç½ iQ`M i?„M; LB i•K æçB oB M J½M- ?m®M; +?B H` h? M? >mv M æçB oB M

h`-M hmv i G M +MM; G•K G¢+ ;B^M; +Q K°i ?²B- M?QM; H¢B M|B ` K°i +•m H^K i
@ h?U+ HU+ +O M;QÆB `i K¢M?- ¸O iQ +€+? H^K p` ?¬M T?m +O i 5
a„+ K†i G•K G¢+ i®B b-K- M[M?•M M``v +MM; æ¢B lv M [m®+ J½ h`b JQM? ¸²M; /¢
i€M?5 J°i M;Q`B i`QÊ+ Km®M G•K . Q >QÆM; H^K M[M?•M +O ?„M- K°i +€B H¢B i
?„M T?€i H¢M?- F?Q iS+ LB i •K *ªM? +?“K `½B `mM; ¸°M;- mv €T F?OM; #® H”T
@ >€Q b„+5
>„M K†i H¢M? HMM; M|BX
@ L;QÆB
h`-M hmv i G M ;B”M /[- M”M; imv F?¬M; T?ªB imv i b„+ K„ M[- M?QM; ¸•v +?QM?
tQM; i¬M- +| i? +QÊB ¸QÊ+ i?B M +?B FB m M[M?Q M”M;- B +kM; b) MY ¸ K M
hW b m F?B M”M; ?’T i?m tQM; /QÊ+ HU+ +O ? B ”¢+? L;¼+ iBM? [mª- im pB K°i i
h? M? >mv M æ¢B oB M J½M- im’M M;¢M +O +€+ i? ;B ”,M; L;mv M [m®+- +€B M

G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| p°B p½ ç 2K u m L;mv i F?¬B H¶B i`B m çB ` - +?QM? H`
 +O K¼B M;QÌB- F?¬M; M;?o iÈB h¬M æ¬M; .QÆM; +MM; L;¬ hY S?B `ä`M; +?Q
 æ½ M?Q p"v- ? B M;QÌB M"v M;QÊ+ H¢B +| ç"Q i¢Q i?Q€M; K°i +€B5
 J„i i?`v #¼M M;QÌB G•K oB M Zm M; Km®M iÈB i`Ê ;B9T- ?„M F?Q€i i v €Q M|B,
 @ *€+ p` F?¬M; +-M iÈB- t2K i H`K i?`i M?[M; H½Q +~m M"v M?Q i? M"Q5
 @ > ? 5
 h`QÆM; ;B G½Q i´ ;B" M [m€ i?`M? +QÌB,
 @ L;QÆB t€+ i?U+ i?B M T?9 /` #~K- ç€M; iB + F?¬M; +| ç¢i iÈB JBM? .QÆM; *ªM?
 i ç m H`LB i•K æ¢B oB M J½M \*ªM?- ;B i M;QÆB / M?Q i`Î #`M i v5
 @ L m #ªM i?B m ;B HB m HoM?- +?Q Qi +| i? FûQ ? B M;QÌB +MM; +? i- i`QM;
 K°i +€B\
 G•K G¢+ i?¬M ç`M? F?Q M?`M M|B,
 @ B M;mv M w +?O ç°M; H`K ? B +€B / M? M;¢+? M"v\
 L?[M; G½Q i´ FB ç m #B M b„+X
 G•K G¢+ M|B ç9M; H`HÌB M|B i?"i- M m ?„M HB m K¢M;- imv i ç®B +| i? FûQ ? B
 G½Q i´ ç m H`M°B i bM? ;B i°+ KbM?- +? i K°i M;QÌB +?QM? H` ;B i°+ #` i?QÆM
 LB i•K æ¢B oB M J½M *ªM? G½Q i´ i?S ? B tm'i ?B M- i?U+ HU+ ;B i°+ i'i M?B M
 çQ¢i +€+ HQ¢B i`B M;mv M im Hmv M b) `ÆB p"Q ?¢ T?QM;5
 L?QM; M|B Km®M i?ª G•K G¢+ - M"v +`M; F?¬M; +| F?ª M,M;- #¼M ?¼ imv i F?¬M;
 T?€i i`B M- ?B M i¢B ç½ +MM; G•K G¢+ tû iQ M; / Kti- çÊB ç M G•K G¢+ i? i?`M
 +O +€+ ç¢B ;B i°+5
 h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M- B +kM; F?¬M; /€K pQÊi H M i`QÊ+ ` i v5
 G•K G¢+ M?2 ` ,M; +QÌB M|B,
 @ E?¬M; +| H½Q +~m M"Q +?O ç°M; çSM; ` - p"v #ªM i?B m ;B iU KbM? imv M5
 *?B M h?B M Zmv i p" M +?mv M- L; k >`M? +¬M; T?€T i ç°M;- G•K G¢+ ?mv ç°M;
 ç°M; +?B M ç'm5
 >„M +ÁM F?¬M; Km®M H"TiS+ i`B m ` u m L;mv i F?¬B H¶B- M?B m ç®Bi?O F?|
 M?[M; H½Q ;B ?Ä M"v ç M ?ªQ ?ªQ K Hmv M *?B M h?B M Zmv i i?Q€M; K°i +€B
 H`T?ªB Î i`QM; M;?`+? +ªM? KÊB +| i? T?€i i`B M- +?B M w #`i F?m'i- +?B M i?B
 h?`v G•K G¢+ +Q M?B M +ÁM /€K +?O ç°M; ` i v- i'i +ª G½Q i´ ç m iS+ ;B" M ?W K
 i v ?QÊM; G•K G¢+ ç€M? ` X
 G•K G¢+ i?ûi /`B K°i iB M;- i`QM; H²M; M;U+ +?B M w /•M; i`Q- h`ªK L;mv i EB H
 ©M? h?m"i M?Q [m, M?Q K`- L? K h?¢+? h?mšM ?° i? - >Ä GQM; Zmv M /šM ç°M
 i`QM; KQÌB b€m +QÌM; ;Bª LB i•K æ¢B oB M J½M \*ªM? p•v +¬M; +kM; H` ç€M? +?
 @ *?Q p`- iB m iY M"v [m€ KS+ v m M;?B i- K¼B M;QÌB i ` T?€T F?Q- M? M? +?
 ?"m ?Q¢M5
 hª ;B G½Q i´ ?¬ HÈMX
 @ :B i5
 h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M- i'i +ª G½Q i´ ç m i ` T?€T F?Q ¬M /QÐM; i`QM; M
 H M `i M?B m5
 P M?5 P M?5 P M?5

æ¢Q ¢¢Q /Q # i`M` - ¢2K K†i ¢'i tû` ``i M?B m H¶ ?'M;- ;B®M; M?Q K°i ¢¢B i?
HÊB i`ªQ FûQ H ¢ M- i`QÊ+ K„i i?QÆM; /B- M?bM i?'v K` ;B"i KbM?X

G•K G¢+ +?B M ¢ M T?€i +m²M;- ?„M ¢½ i?"i H•m F?¬M; +| ?QÎM; i?K [m +?B M ¢
#` i?QÆM;- K€m iQÆB p,M; F?„T MÆB- M?QM; H¢B i?Q+? i?95

o¢M J°+ *?B sm•M i`B M F? B- G•K G¢+ ``i M? M? i`` ? i i?QÆM; i? +O KbM?-
¢€M? iB m ? Q +?B M5

J°i MûM ?QÆM;- ? B MûM ?QÆM;X X X K°i + M? ;BÌ5

E?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´B- G•K G¢+ `ä`M; Î KQÌB b€m G½Q i´ +'T + Q i?O p•v +
K°i + M? ;BÌ5 hmv ?„M ¢½ H` KbM? ¢¬v i?QÆM; iQ+?- HU+ HQÊM; +kM; iB m ? Q
t€+ i?U+ t€+ i?U+ ;„M; ;QÊM; [m K°i + M? ;BÌ5

æ•v imv i ¢®B H` K°i +?B M iQ+? FBM? M;QÌB5

@ hB m iY- M;QÆB t€+ i?U+ #'i T?"K- b m M`v M m +| i? im pB ¢¢B i?"M?- imv
æ€M; iB +- M;QÆB F?¬M; +| M;`v M`v 5

@ L?"M K M? 5

@ EB T b m ?¼+ M;Q M K°i +?9i- H`K M;QÌB T?ªB M T?"M5

hmv G•K G¢+ t€+ i?U+ ``i + Q- M?QM; K` ¢½ ¢ M i?ÌB ¢B K bÆM +MM; i?Ov i"M- #
+kM; M?`M F?¬M; ¢QÊ+ Km®M t¬M; iÊB5

G•K G¢+ +QÌB ? ? M|B,

@ *€+ G½Q +~m- M?bM t2K #ªM i?B m ;B +?m~M #` +?Q +€+ M;QÆB FBM? ?d ;b5
"MK5

u m L;mv i F?¬B H¶B iW i`QM; hY ædM? tm'i ?B M- bS+ M†M; +U ¢¢B +?'M K†i ¢'
F?¬B H¶B M`v pW tm'i ?B M HB M ?mM; [m M; ¢¢B H°- mv €T F?OM; #® M; v +ª
F?| i?ÎX

@ æ•v H` +€B ;b5

@ JBM? .QÆM; *ªM? F?¬B H¶B\

@ hB m iY FB i¢B b Q +| i? +| HQ¢B p"i M`v5

E?¬M; B +| i? Î i`QÊ+ K†i F?¬B H¶B +QÌM; ¢¢B M?Q p"v +ÁM +| i? #ªQ i`b ¢QÊ+
mv €T FBM? F?OM; FB ¢½ F?B M +?Q #¼M ?¼ i•K i?¬M`mM; ¢°M;- F?| +?`m ;¬M

R3yX *?QÆM; R3y, E?¬B G¶B >B M IvX URV

@ *QB M?Q i?Qª K½M \

G•K G¢+ KdK +QÌBX

hB m iY M`v i?"i ¢€M; ;B"M5

L m #B i`ä ?„M +| K°i F?¬B H¶B +QÌM; ¢¢B M?Q p"v- #¼M ?¼ M`Q /€K ?QÊM; G•
G•K G¢+ ¢2K +ª L;¼+ GQM; [m†M; KÄ ¢ m +?B K ¢Q¢i- #¼M ?¼ +kM; +?d +| i? M

L?bM t2K #B m H° +O M?[M; M;QÌB M`v F?| +QB- G•K G¢+ +?d H` H¢M? HMM; M?

@ :B i5

u m L;mv i F?¬B H¶B F?¬M; +| #'i F€ #B m H°- M;?B K F?„+ +?'T ?¬M? K M? H M
Q M? ?QÊM; hª ;B G½Q i'5

:B€+ oB *ªM? b m®i bQ pÈB LB i •K *ªM? + Q ?ÆM ? B ç¢B +ªM? ;BÈB- hª ;B G½
[mv M M¬v- i`QM; M?€v K„i ç½ #` Q M? i?¬M? ?mv i p k ç-v i`ÌB5

@ æWM; +| ;B i +?9M; i 5

@ .WM; i v- +?9M; i ç-m ?¬M;5

@ E?¬M; M M i`î i?¬M? +¬M; ç`+? +O h K ç¢B [m®+5

L?[M; G½Q i' M¬v ç m F m H M- i`¬M; /B M u m L;mv i F?¬B H¶B K°i [mv M ç€M?
?¼ ç m ;B"i KbM?X

G•K G¢+ H¢M? HMM; +QÌB- i?"i bU +| +?9i F?¬M; ?B m Hw Hm" M +O M?[M; M;QÌ
;B i M;QÌB- b m ç| ç€M? F?¬M; H¢B b) çQ ç M +€+ HQ¢B óæ¢B ç¢Q Hwô mv ?B
ç¢B [m®+- +?ŠM; H) ?„M ;B i ? i #¼M ?¼- h K ç¢B [m®+ i?U+ +| + M çªK F? B +?E

h`QM; HÁM; K¶B M;QÌB ç m +| ;BÈB ?¢M- î i`QÈ+ F?B F?¬M; +| pQÊi [m - i'i +ª ç
p¬ /mv M p¬ +Ê ;B i M?[M; G½Q i' M¬v- M|B F?¬M; +?WM; i?U+ bU ;B i°+ b) T?ªM
+MM; G•K G¢+ +?QM? /B M H¬ ç`+?- +kM; b) i`B M F? B €K b€i- ` i v ç®B pÈB G
G•K ;B 5

L?QM; ?B M i¢B G•K G¢+ H¬ +?B K +?[HQ5

*?È t2K i?QÌM; K°i +?[HQ M¬v- ? B MQÈ+ F? B +?B M ç m T?ªB çQ ` Hw /Q- F?
b Q\ >[m Hw çQÊ+ i?B M ?¢- imv +€B M¬v î i`QM; i? ;BÈB i?U+ HU+ pB i¬M +| +?9
H¬ M|B `ä K°i pB + i?U+X

h`QM; HÁM; G•K G¢+ +| ;BÈB ?¢M +O ?„M- K¬ ç®B pÈB M;QÌB Km®M ;B i ?„M- M
K°i +?[;B i5

E?¬M; +| çQÊ+ G•K G¢+ ` +?d H M? iB T b m- u m L;mv i F?¬B H¶B ;B i +?|+ H
` +kM; p¬ i bM? K M; çB K°i i€M? K¢M;5 LB i •K æ¢B oB M J½M *ªM? +QÌM; ;Bª î
+?QM? H¬ i²M i¢B +'T #"+ G½Q i'- iWM; +€B ç m H¬ M°B i bM? +O ;B i°+- M?QM
+kM; F?¬M; #^M;- #` +„i çB i€M? K¢M;- M; v +ª iQ¬M i?•v +kM; F?¬M; +| i? HQm

E?¬M; +| K°i M;QÌB M¬Q- F?¬M; +| K°i G½Q i' M¬Q +?çv i?Q€i5

u m L;mv i F?¬B H¶B i?"i H¬ :B€+ oB *ªM? bB m +'T i²M i¢B- LB i •K *ªM? î i`QÈ+
?¬B +kM; F?¬M; #^M;- i`®M F?¬M; i? i`®M- M;„M +ªM F?¬M; i? M;„M +ªM- +?d +

hWM; çQ¬M iWM; çQ¬M ?mv i ?Q M´ #mM;- KQÌB b€m G½Q i' i'i +ª ç m ?| i?¬M?
F?´ im i?¬M? ?Q i`QM; FB M;- i`„M; i`QM; MQÈ+5

L?[M; iB m #®B h K ç¢B [m®+ FB ç m H¬ ? B çMB `mM `¬v- +ª ç€K #¼M ?¼ ç m H¬
HQÊM;- M m î +?¶ M¬v ?| i?¬M? K°i ç®M; E?¬ *®i K¬ M|B- +?ŠM; T?ªB H¬ [m€ Q M

G•K G¢+ +QÌB M?¢i K°i iB M; M|B,

@ u M i•K- i b) F?¬M; ;B i +€+ M;QÆB5

GÌB pW M|B ` - K¼B M;QÌB ç m H¬ i`QM; M°B i•K #m¬M; HÄM;- i?"i ç9M; H¬ bÊ
F? B b€i;BÈB5 S?ªB #B i`^M; ?„M +| K°i F?¬B H¶B Qì M?'i H¬ JBM? .QÆM; *ªM?
iQ¬M #° +? i î +?¶ M¬v- M|B F?¬M; +?WM; ;B i°+ +O KbM? b) H¬K M?Q F?¬M; #B
#€Q i?MX

>ÆM M[- M m H¬ KbM? +? i`²B- p"v +?Q /M #€Q i?M H¢B +| H¬K çQÊ+ +€B ;b- H¢
*ÁM b®M;- KÈB H¬ i`¼M; v m M?'i5

G•K G¢+ [mûi i?Q€M; K¼B M;QÌB- K¶B M;QÌB #` €M? K„i +O ?„M çªQ [m - i`QM; M
K² ?¬B H¢M? S ` X E?€ i®i- KK+ [m M; +O G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| î i` M M;QÌB
+€B M|B,

@ L;¼+ GQM; [m†M; KÄ M"v iW ?¬K M v i`Î çB i?m°+ p æçB h?¬M; [m®+ i - +€+ M
.€K +| w FB M b Q\
h'i +ª K¼B M; QÌB p°B p" M; H„+ ç-mX
G•K Gç+ +QÌB +QÌB HçB M|B,
@ _'i i®i- i ?B p¼M; i`QÎM; #®B ;B i°+ +O +€+ M; QÆB +kM; b) +| w M; ?o M?Q
M?'i ç`M? T?ªB i?mv i T?K+ i`QÎM; #®B ;B i°+ - M m +ÁM +| M; QÌB F?¬M; T?K+ M
;B i°+ +€+ M; QÆB K°i +?mv M5
J¼B M; QÌB p°B p" M; HçB ;"i ç-m +m®M; [mQi- M|B ; BÐM b Q- M m +€B b€i iBM?
ç•v +?QM? H" Km®M K€m +?ªv i?"M? b¬M; 5
@ *€+ M; QÆB +| i? çB5
G•K Gç+ T?'i T?'i i v- K°i çÌB im´B i` h K ççB [m®+ M"v ç m H" b„+ K†i i`„M; # +
*€B ;b w MB K #€Qi?M`Y ?"M- +?Q /M +| +kM; +?d +| i? i?"i b•m /^M tm®M; ç€v
"¼M ?¼ K°i M; "v F?¬M; i? ççi iÈB JBM? .QÆM; *ªM?- i?b K°i M; "v +kM; çWM; bmv
i`QM; ç-m- #ÎB pb #¼M ?¼ ç m H" M; QÌB +| ;B i°+5 :B i°+ H" ?"m i`QÌM; +O #¼M
M†M; +O #¼M ?¼- H" K #'i +S +?mv M ;b +kM; F?¬M; i? +•M M?„+ KbM? KbM?5
G•K Gç+ i?ª #¼M ?¼ `ÌB çB- K°i H" #ÎB pb #¼M ?„M F?¬M; +| mv ?B T ;b- i?S ?
+?SM; ô- HB m #¼M ?¼ i`Î p +kM; /€K #|T KÛQ bU i?"i ? v F?¬M; - i?b G•K Gç+ Hç
>„M +kM; F?¬M; T?ªB b€i i?-M- T?ªB M?bM i?'v K€m +?ªv i?"M? b¬M; KÈB pmB p
bU +® K" M|B- ?„M pšM H" + K i•K iBM? M; mv M M?Q i? X
_'i M? M?- J¼B M; QÌB h K ççB [m®+ i?®B HmB ` F?ÄB i`'M M?Ä- +?d +ÁM HçB +
[m®+X
•M? K„i +O G•K Gç+ HçM? M?Q #,M; M?bM p T?Q K'v M; QÌB J° .mM; *QÆM; - h-
#¼M ?¼ ç m H" iQ" M i?•M T?€i HçM?- K² ?¬B HçM? S `X
aÈK #B i G•K Gç+ +| u m L; mv i F?¬B H¶B M?Q p"v K" M|B- #¼M ?¼ imv i b) F?¬M
M"v ç m H" ?®B ?"M Km®M +? i 5
@ G•K Gç+ - i +| HÌB M|B +MM; M; QÆB5
G•K oB M Zm M; ?QÈM; G•K Gç+ pšv pšv i vX
G•K Gç+ ;"i ;"i ç-m- ? B M; QÌB çB ç M K°i # MX
@ h ?B p¼M; M; QÆB +| i? #m¬M; i? M; QÌB L; ¬- h¬M- J° .mM; i K ;B 5
G•K oB M Zm M; /MM; M; [F?Q i?QÆM; HQÈM; M|B ` X >B M içB G•K Gç+ +?d H"
+'T #"+ G½Q i´- ?m®M; +?B F?¬B H¶B FB +"M; +QÌM; ççB ?ÆMX
>„M p°B p" M; ;BªB i?Q+? M|B,
@ hmv H½Q T?m +kM; `i F?BM? i?QÌM; ?"M? pB +O #¼M ?„M- M?QM; i`QÈ+ /M b
F?¬M; i? i`¬M; +v p"Q K¶B M; QÌB ç m +| i? pb M; QÌB F?€+ HB m KçM; +?B M K
G•K Gç+ ;"i ç-m- M m ç´B HçB H" J° .mM; ;B ?Q†+ H" h¬M; B - L; ¬; B ;†T çQÈ+ +
i?„M; - ?„M F?ŠM; ç`M? +kM; b) F?¬M; ç°M; i?•M K" `X
G•K oB M Zm M; HçB M|B,
@ æçB h?¬M; [m®+ +?9M; i ç½ +? i #®M p` G½Q i´- imv M; QÆB ?B M içB +?B M
+| K°i M; QÌB5 :B i #¼M ?¼ +?d #B i bmv v m HU+ HQÈM; æçB h?¬M; [m®+ +?9M; i
i G•K ;B i?-M T?K+- p"v b) H" K°i F i [mª i®i ?ÆM5
G•K Gç+ +QÌB M?çi K°i iB M; M|B,

@ *?mv M M"v L?`i`QÎM; H½Q M #`B5 "i [m€- h?B M iBM? i?¢+? MÆB M"v i Km
E?ªB T?ªB +? i5

R3RX *?QÆM; R3R, E?¬B G¶B >B M lvX UkV

æ¢B h?¬M; [m®+ p®M +?d +| i? çQÊ+ ç M ? B i?"M? bªM HQÊM; h?B M iBM? i?¢+
i?"M?- G•K oB M Zm M; iU M?B M b) F?¬M; +?9 w G•K G¢+ +¬M; T?m bQ iY M; Q¢
M"v H" G•K G¢+ M M çQÊ+ - i'i +ª ç m H" +¬M; H Q K°i KbM? ? „MX J" J° .mM; E?ª
pÈB ? „M ` i v- ç•v H" ? „M F?¬M; +€+? M"Q i? i?S5

hmv G•K G¢+ #m¬M; i? h¬M- L;¬- J° .mM; i K ;B ç¢B H½Q- M?QM; +kM; F?¬M; p
F?B +MM; G•K oB M Zm M; M|B tQM; - ? „M HB M M?ªv H M K" /"v- ?QÊM; p L; ¼+
h`QM; [m†M; KÄ M"v +| i? bBM? ` i?B M ç` /` #ªQ M?Q h?B M iBM? i?¢+?- B #B
M?Q L; k ?"M? iBM? ?Q ? v F?¬M; 5

h®+ ç° +O ? „M +U+ M? M?- KÈB KQ|B +€B i?|B ;B M ?¬ ?'T ç½ çB iÈB # M i`QM;
i`QM; ç| - +| i? +?SM; FB M `i M?B m i?Ê KÄ ç M; î i`QM; ç| çBM? çBM? ç M; ç M
L?[M; M; Q|B M"v ç m H" iY iM +O æ¢B h?¬M; [m®+ - î MÆB M"v H"K i?Ê KÄ imv p
+? i- +QB M?Q H" +? i iY i F?¬M; #^M; H¢B b®M; X

hªB [m K'v i`, K M, K F? B i?€+ - +€B [m†M; KÄ M"v ç½ ç"Q çQÊ+ `i b•m- i`QM; ç
K¢M; M? M- #®M T?QÆM; i?¬M; bm®iX G•K G¢+ î MÆB M"v pÂM; pQ bm®i # M;
H-M- H¢B i?Ov +?mM; F?¬M; ? +| i?m ?Q¢+?X

L?QM; ? „M +kM; F?¬M; +| M?"M `¶B- # M; "v M v M; QÊ+ H¢B H'v `i M?B m h?B M
hY ædM?X

> „M iQM? iQ€M p "¢+? .QÆM; i`M G•K ;B K°i +?mv M- ç2K M?[M; h?B M iBM?
K¢M? i?U+ HU+ ;B i°+X hmv hY ædM? +ÂM +| ç¢B HQÊM; +U+ T?~K h?B M iBM?
ç² +?ÆB M"v ? „M +kM; F?¬M; /€K H'v ` H"K +?Q M; Q|B ;B i°+ [m M; KBM? +?QM
iS+ i`mv M ` - M; v +ª h?QÊM; L; mv M [m®+ +kM; b) iBK iÈB i"M +Y - ûT ?ÄB /mv
i?¢+?- +€B M"v F?¬M; T?ªB iU KbM? iBK ?¼ b Q\

îB pb ? „M K°i KU+ F?¬M; +| tm'i ?B M- K¼B M; Q|B iS ç¢B ;B i°+ H" F?¬M; /€K
+MM; G•K oB M Zm M; M|B K°i iB M; - HB M Hv F? B +€M? ç²M; ?Q M; pm- i`QÈ+
+mM; ç€M? +? i J° .mM; E?ªB- b m ç| i`î p "¢+? .QÆM; i`MX

L|M; HÁM; ?Q`M i?"M? M?[M; +?mv M M"v- H" #îB pb ? „M iQM? iQ€M /m H`+? +€+
æ¢B h?¬M; [m®+ ç®B pÈB ? „M ç½ F?¬M; +| F?B m +?B M ;bX

h?2Q im pB ç + Q- G•K G¢+ +kM; /-M /-M ?B m `ä- i?U+ HU+ +O K°i MQÈ+ +`M;
i?B M i`B ç` #ªQ b) +`M; M?B m5 S?QÆM; i?S+ im Hmv M +O ? „M bQ b€M? ç†+
?"M? iBM? ?Q - ?Q†+ H" ç M /QÊ+ +| i? i`U+ iB T i, M; H M +¬M; HU+- b, M # „i K
u m ?¢+?X

L?[M; i?S M"v- î æ¢B h?¬M; [m®+ ç m `i F?| ;†T çQÊ+5

"®M M; "v b m- G•K G¢+ T?QM; i`-M K i KÄB p iÈB "¢+? .QÆM; i`MX

G•K >ªB L; mv M +?Q M|B +?Q ? „M #B i +?QM? H"- [mv K¬ G•K ;B i, M; i? K ;'T ?
H¢B K°i H-M M[- +| p i?"T T?¬M ?MM; po- +Y ` p"Q çSM; i€K #ªQ ;B çBM?- im
ªM?- M?QM; ç•v +?QM? H" "¢+? .QÆM; i`M - "¢Q E?QªM? ç m +| i? t2K M?Q

@ æSM; H¢B5

G•K G¢+ ¢ M; ?QÈM; ¢¢B K¬M ¢B iÈB- M?QM; pšM +?Q ¢B iÈB ;¬M- K°i i`€M; ?€
H¢B ?QÈM; ?„M [m€i +?|B i B H M,

@ h?®B iB m iY- #B i`ä ¢•v H` ¢` T?QÆM; M`Q F?¬M; \ S?O ¢ +O hB M h?B M *
+9i5

G•K G¢+ F?) +? m K`v M|B,

@ h +?QM? H` G•K G¢+5

@ S?®+5

h€K p K¬M M`v ¢²M; i?lB Mî MK +QlB,

@ h?®B iB m iY- ¢¬m #` HW ¢€ b Q- `ä ``M; /€K ;Bª K¢Q G•K G¢+ ¢¢B M?•M- H½
M;QÆB b Q\

G½Q M?•M ;B X X X b„+ K†i G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB i®B b¬K- M?QM; K` /¬M /¬M +
pä ;Bª #bM? i?QlM; - hB M h?B M *aM? +?QM? H` i²M i¢B p¬i?QÈM; - ¢QÆM; M?B
i`„M; tQ€5

@ *?mv M ;b tªv ` \

æ9M; H9+ M`v- # M;QlB i` im´B iW i`QM; T?O ¢B ` - K°i M;QlB i`QM; ¢| +ÁM HQI

@ >²B #~K # p` i?B m ;B - H` K°i M;®+ iY Km®M t¬M; p`Q G•K T?O +?9M; i 5

J`v #ªQ p +Y p°B p`M; +mM; FQM? M|B ` X

G•K G¢+ [m v ¢¬m ?QÈM; # M;QlB M`v M?bM HQÈi [m - M?QM; H¢B F?¬M; F?ÄB
+Y ?¬# M;QlB M`v H` i?B m ;B - +ÁM +?Q H` #¼M ?¼H` i°+ M?•M G•K ;B - M?Q
G•K G¢+ H¢B i?"T T?¬M H¢ HšK5

G9+ i`QÈ+ i? M? Hw ;B i°+- G•K G¢+ H` M?È F„ iWM; i°+ M?•M +?`m HQm H¢B- ?/
+O ?„M [mª [mv i F?¬M; +| F?ª M,M; M?È b B5

@ J m +9i- F?¬M; ¢QÈ+ ¢SM; î ¢•v M?Q +€B +¼+ ;¶5

h`QM; ¢| K°i M;QlB im´B +ÁM i` ?QÈM; G•K G¢+ F?B M i`€+?X

@ æWM; ¢ w ¢ M ?„M- +?9M; i pšM H` M? M? ¢2K +?QM? bU H`K i?Ä ¢€M; - #^M;
b) F?¬M; + Q ?SM;5

h M +ÁM H¢B F?mv M M?OX

@ æB5

" M;QlB #¼M ?¼ ¢ m F?îB #QÈ+- M?QM; +ÁM F?¬M; +| #QÈ+ ¢B- HB M +?SM; FB
M;QlB +?†M ¢QlM; ¢B +O #¼M ?„M- F?¬M; T?ªB H` i?^M; M;®+ FB b Q\

@ h?®B iB m iY- M;QÆB Km®M +? i5

J°i M;QlB im´B i` H"TiS+ pQÆM i v ?QÈM; G•K G¢+ #´ iÈB- HU+ HQÈM; >"m h?
i` i`QM; "¢+? .QÆM; i`M imv i ¢®B +| i? tQM; H` M;QlB M´B #°i5

G•K G¢+ iB M i v T?´i K°i +€B- b„+ K†i M;QlB M¼H"TiS+ i`„M; M?Êi- ¢,M; ¢,M; ¢
G•K G¢+ H¢B ¢Q i v K°i iªQ- M;QlB im´B i` p€+ H`v # Q pªB +?d +ªK i?´v i` M M
¢½ #` G•K G¢+ ?Q F?¬M; #„i iÈBX

@ >¶M i`QÈM; - /€K ¢Q¢i p"i +O h?~K ;B i - Km®M +? i5

" ;½i? M? MB M ¢²M; i?lB p•v [m M? iÈB- K`i€K #ªQ p +Y +kM; K†i KkB i`M ¢¬
#BM? F?Q- K°i #° Km®M ¢2K G•K G¢+ ,M iQÆB Mm®i b®M;X

h?~K ;B \ Zmª M?B M5 JK+ [m M; G•K G¢+ T?€i H¢M?- iB M i v tûKî # Q pªB- i`Q
M?B m #bM? i?m®+- ¢9M; H` ¢ M /QÈ+ K` ?„M +?Q G•K >ªB L;mv M iW GB M i?`M

E?B M"Q i?b G•K :B i?"M? #^aQ i" M; +O h?~K ;B - # ;B ?Ä M"v`ä`"M; M;? M? M;
H'v ç M /QÊ+ \

L?[M; ç M /QÊ+ M"v imv F?¬M; ç Î i`QM; K„i G•K Gç+- M?QM; ç®B pÈB >"m h?B
+MM; i`•M [mw- ç•v +?QM? H" ?„M iB M iB M ?"m ?"m ? Q i®M ?ÆM K°i M; "M pçI
çQÊ+5 "ç+? .QÆM; i`'M M?Q M?Ä +QB M?Q H" ? B KQÆB M, K iQ+? Hkv +kM; +-K

>„M M?bM +?^K +?^K p"Q K°i p K¬M- KK+ [m M; `ûi HçM?,

@ G•K ;B /MM; iB M KÌB +€+ M; QÆB- +€+ M; QÆB +?QM? H" i¬M; +QB K¬M ?° M

@ h?®B iB m iY- +?9M; i +-M M; QÆB iÈB /çv b Q\

:B ?Ä K†i KkB i" M ç-v /[iÈM FB F m H M|BX

@ *?È M|B M?^K +MM; ?„M- +?9M; i b|M; p B çB H M- H"K i?`i ?„M5

h M i? M? MB M #` G•K Gç+ ç€M? HmB FB F m iQ- `9i` i`QÌM; FB K?QÈM; G•K

G•K Gç+ iB M H M i`QÈ+ K°i #QÈ+- K°i +´ HU+ HQÊM; iQ HÈM H"TiS+ iW i`QM;
i?`+? #MK- KQÌB K°i M; QÌB T?Q i`QÈ+ H"TiS+ ç m iû M; ½- ç m ç M +^a ç€K #¼M

@ h?®B iB m iY- M; QÆB #B i +?9M; i H" B b Q\

S?"K H" M?`i? i´, i? ?B T M; QÌB ç m b) Î i?ÌB çB K +?`m i?B i i?ÁB #€Q` ?"m i
ç m H" p K†i iS+ ;B" M M|BX

R3kX *?QÆM; R3k, •M *•v h€Q- _"Q *•v amM; X URV

@ *?9M; i H" i°+ M?•M h?~K ;B 5

@ "B i`ä h?~K ;B H" i? HU+ ;b b Q\ æçB iB m i?Q h?~K L; mv i G K +?9M; i +?Q
h?B M *^aM? p¬ i?QÊM; +QÌM; ;B^a G•K Gç+- ç²M; /çM; H" +?€m /•m +O hB M h?B
;B^a G•K >"M? L K5 L; QÆB +?¼+ +?9M; i - +?QM? H" +?¼+ h?~K ;B - +?¼+ G•K ;B
içB H"TiS+ [m€ tm®M; M?"M i°B- +?9M; i +| i? +„i çSi ? B i v +O M; QÆB- M m
;B" M +O ? B hB M h?B M *^aM? p¬ i?QÊM; +QÌM; ;B^a5

@ *, i çSi ? B i v +kM; [m€ iB M M; ?B ?„M- +ÁM Km®M i, M; i? K ? B +€B çMB5

" M; QÌB FB imv F?¬M; ç`+? HçB G•K Gç+- +kM; F?¬M; +| M?B m Qi 2 M; çBX h`
*^aM? +?QM? H" HU+ HQÊM; i? ;B M F?¬M; ç`+? M´B- imv G•K Gç+ F?¬M; Î i`QM;
L K- pW` iÈB HB M +| i? i`'M €T ? i i?^{av}5

h?~K L; mv i G K\

JK+ [m M; G•K Gç+ T?€i HçM?- M[M?•M M"v F?B M"Q i?b i?"M? T?m M?•M +O ?„
L K M?"M H'v M" M; - +?d H" +?Q M" M; K°i i?•M T?"M i?` M[- Km®M i`Î i?"M? i? iY
M"Q +kM; i`QÈ+ çQÊ+ ç M ?„M +?Q T?ûT5

h?~K ;B M"v ç2K G•K ;B i`Î i?"M? T?ÁM; #^aQ i" M; M?" Kbm?- /U p"Q ç9M; H" i?
G K5

JK+ [m M; G•K Gç+ HçM? M?Q #, M; - ?Q F?¬M; pšv i v K°i +€B- #bm? i?m®+ i` M K
?„M tQ€v H M- i?m p"Q i`QM; MçT HBM? ;BÈBX >„M çB M? M? ?QÈM; p i`QM; G•
Km®M M; ,M i`Î ?„M- M?QM; p¬ Hm" M H" #BM? F?Q ? v H" M„K i v- +ÁM F?¬M; +| #
#` K°i +´ #bm? +?QÈM; p¬ ?bm? bBM? bBM? ç€M? # vX

J'v H-M b m- #¼M ?¼ HB M F?¬M; /€K HçB` i v- +?d H" çB i?2Q b m HQM; G•K G
i?-K M; ?o G•K Gç+ +Q M?B M F?¬M; i`®M- M; QÊ+ HçB t¬M; p"Q G•K T?O- FB H"

@ G•K Gç+

æB p"Q i`QM; T?O F?¬M; # Q H•m- `®i +K+ tm'i ?B M K°i i°+ M?•M G•K ;B - M; QÌ
 t2K G•K G¢+- b m ç! K†i KkB i`"M ç-v FBM? ?dX
 @ h?"i H" M; QÆB5 L; QÆB `®i +K+ ç½ i`Î H¢B5
 G•K G¢+ M?"M ` ?„M i M H" G•K h` M; E? B- Hm" M #®B T?"M K" M!B H" i°+ ?mvM
 ?ÆM #®M im'B ? v H" M, K im'B ;b ç!X >„M KdK +QÌB M!B,
 @ h` M; E? B i°+ ?mvM?- i ç½ i`Î p 5
 G•K G¢+\
 >„M i?"i bU +?QM? H" G•K G¢+\
 " i? M? MB M h?~K ;B M"v- +ÁM +! i€K p K¬M FB ç²M; i?ÌB iQ" M i?•M T?€i`m
 T?ªB- +kM; /€K ?QÈM; K°i p` hB M h?B M *ªM? p¬i?QÈM; +QÌM; ;Bª F?B m F?Q
 çQÌM; +? i b Q\
 @ L; QÆB i`Î p pW p†M5
 G•K h` M; E? B +?SM; FB M # M; QÌB h?~K ;B FB - F?¬M; F?ÄB ? B K„i #®+ ?Ä ,
 @ G•K G¢+- M?[M; M; QÌB h?~K ;B M"v K†B +€+? p"BM; "v H¢B ç M G•K ;B i +¬K +
 M; QÆB +?Q >ªB L; mv M K M; p iÈB M; QÈ+ H¢B +! ?ÆM T?•M MY #` h?~K ;B #½
 H" G•K ;B ? v H" h?~K ;B `²B\
 G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB M?Qm K"v M!B,
 @ oB + M"v ;B ;B F?¬M; #B i b Q\
 @ :B +?O ç M; Î"¢+? o•M #B i pB M # [m M- ç2K [mv M HU+ :B +?O i¢K i?ÌB ;B
 +?QM? H" M [M?•M h?~K ;B FB ;¼B M?[M; M; QÌB M"v iÈB H'v ç M /QÈ+- imv +?9M
 /MM; [mv M HU+ :B +?O i`'M €T5 >B M i¢B G•K ;B M"v +kM; b„T i?"M? ?¼ h?~K 5
 G•K h` M; E? B ç-v #KM; Q€M F?QX
 h?~K L; mv i G K\ *~m çªK +O M [M?•M M"v i?"i HÈM5
 G•K G¢+ H¢M? M?Q #,M; M!B,
 @ h` M; E? B i°+ ?mvM?- /šM i çB ;†T h?~K L; mv i G K5
 @ >ªQ5
 G•K h` M; E? B KWM; `Ð- çB i`QÈ+ /šM çQÌM; X hmv F?¬M; #B i h?~K L; mv i G K
 i?m®+ K ;b- M?QM; G•K G¢+ i?"i H" +?€m v m /mv M?'i +O G•K >"M? L K- Îi`Q
 L K- iU M?B M +?€m i` B HÈM ?ÆM ? i i?ªv5
 " M; QÌB FB h?~K ;B i?bH" b„+ K†i M?Q K"m ç'i- p°B p" M; i?2Q Î T?Q b m- +?
 L; mv i G K- #¼M ?¼ +! i? F?†+ H†+ F H - M; ?o ç M G•K G¢+ t2K Îi` M i bM? +ªK ó
 pÈB #¼M ?¼ i`€+? K†+ M†M; M X
 h€K #ªQ p +Y FB H¢B F?¬M; +! iQ +€+? iB M p"Q ?"m pB M G•K ;B - +?d +! i? i
 i•K HQ bÊ #'i MX
 h?~K L; mv i G K K°i M; QÌB ÎK°i iÁ #B i pB M +?B K /B M iQ+? +?WM; # #®M Kšn
 ioM? /` i?QÌM; - F?„T MÆB H" M?B m HQ¢B ?Q +Ä- i`mM; ;B M H" K°i +€B Q M?/ª
 ç"B- `i +! T?QM; p`X
 J" H9+ M"v M" M; ç M; M; ²B Îi`QM; HQÆM; çbM?- i` M #`M ç€i`QÈ+ M; QÌB #`v ç†
 H M- # M +¢M? H" K°i +?ûM +?2 ?¢i b2M M?k #¢+? b„+X æ•v H" h? M? h•K GB M
 >"M? L K K M; p ?B m FQM? G•K >ªB L; mv M- +! i? +?Q pä ;Bª v M´M i•K i?¬M
 +¬M; iQ- +U+ F€i`M [mw- ;B€ +ª K°i +?ûM ç m H" KQÌB p¢M HQÈM; #¢+ i`Î H M5

>ÆM M[- +€B M"v +Æ #^aM pšM H" +| iB M K" F?¬M; Km çQÊ+ - M m F?¬M; T?^aB ?
+| +?9i ó; B M ibM?ô- ç² +?ÆB M"v M; v +^aG½Q i' +O iS çΦB ;B i° + H9+ +kM; H'v
G•K GΦ+ KK+ [m M; t i [m - b„+ K†i +”M; `ûi HΦM?5
h?~K L; mv i G K +kM; M; ?2 ç M +| i? M? •K M; QÌB p"Q- M; ~M; ç-m H M- ç-m iB M H
E? B- i`QM; M°B i•K M”M; H”T iS+ bBM? T?šM M°5
L?[M; G•K ;B i° + M?•M M”v +^aç€K ç m F?¬M; +| +?QM? i?S+ ç2K M”M; i`Î i?”M? G
Hm¬M +MM; M”M; •K T?KM; /QÆM; pB U M; Q”B M|M; i`QM; HΦM?V- t2K ` + -M ?Q
i?m i?”T M?[M; M; QÌB M”v i?Q€M; K°i +€B5
@ G•K h` M; E? B- M; QÆB /€K iU iB M t¬M; p”Q +?¶ Î +O i - +~m ç^aK i?”i HÈM5
L”M; H¬M; K”v M?^av H M- HU+ HQÊM; >”m h?B M i?”T M?` i-M; çdM? T?QM; +m²M
L; v +^aG•K >^aB L; mv M ?B M iΦB +kM; +?d +| impB >”m h?B M i?”T M?’i i-M; -K”
i?”M? G•K ;B çΦB HU+ #²B /QĐM;5 h?~K L; mv i G K i`QÊ+ FB ç²M; /ΦM; H” im
M?QM; #•v ;B| +| i? pQÊi [m G•K >^aB L; mv M K°i i-M; i?S- K” M”M; HΦB F?¬M; +
;B^a i? v M”M; ç^a i?¬M; F?B m ?mv i iQ”M i?•M- iB M +^aM? M?Q i? - +?d +| i? H” /
çB ` 5
h`QM; M°B i•K G•K GΦ+ - iU M?B M H” G•K >”M? L K T?•M HQÊM; M†M; M?’i- #ÎB
K M; p ç M /QÊ+ +kM; F?¬M; i?B m i`•M [mw +U+ F€- ç•v ç m H” ?„M /MM; ç ?B
?B M iΦB t2K ` - M?[M; +€B M”v iQ”M #°`ÆB tm®M; i`QM; i v h?~K L; mv i G K5
@ L; QÆB iB M M?•M M”v- i`°K G•K ;B +?B [mv M +?9M; i - ç2K M°B ibM? G•K ;B
i`Ê +’T h?~K ;B - ,M +•v i€Q- `”Q +•v bmM; - M; QÆB +ÁM +| K†i KkB Î G•K ;B \
G•K h` M; E? B +| G•K GΦ+ H”K +?¶ /U - iU M?B M F?¬M; +| bÊ ?½BX
@ G•K h` M; E? B- +~m ç<sup>a</sup>K +O M; QÆB i?”i HÈM- /€K +?d i`Q+? i 5 æÊB i #€Q +
ç2K KB M; +?¶ M; QÆB ç”T M€i- çm’B ` F?ÄB G•K ;B ? v F?¬M;5
h?~K L; mv i G K HΦM? HMM; M|B ` - KK+ [m M; KB i [m - M?QM; HΦB i?’v çQÊ+
F?¬M; F?ÄB ç` +”M; i? K iS+ ;B”MX
@ *€+ M; QÆB M?Q i? M”Q +ÁM F?¬M; p h?~K ;B - + + i ç M; +?Ì ç€K ç M /QÊ
h?B M i?”T M?’i i-M;5
" M; QÌB FB i?b F?¬M; M; WM; ç€M? i?O i? ?QÈM; p T?Q G•K GΦ+X

R3jX *?QÆM; R3j, •M *•v h€Q- _”Q *•v amM;X UkV

@ G•K G•K GΦ+5

G9+ M”v h?~K L; mv i G K KÈB M?bM ç M G•K GΦ+ - H”T iS+ b„+ K†i çΦB #B M- KB
MK +QÌB M”M? M¼iX

@ S?m [m•M- M; ”B `®i +K+ +kM; i`Î p 5

@ E?¬M; + -M M|B M?[M; HÌB /Q i?W - i F?B M”Q i?b H’v M; QÆB\

G•K GΦ+ ?Q F?¬M; K°i i`<sup>a</sup>Q- +€B +’ +O h?~K L; mv i G K H”T iS+ #`tB i +?†i- #`K
€T #S+ - ç M KS+ b„+ K†i M”M; çÄ #WM; - iS +?B F?¬M; M; WM; M?^av K9 +m²M; HQ

@ G•K GΦ+ çΦB M?•M- +€+ M; QÆB i®i t’m ;b +kM; H” pÊ +?²M; - F?¬M; i? [m€ KS

@ L?’i /Φ T?m i? #€+? M?”i •M- çΦB M?•M ?Φ i?O HQm ibM?5

" M;QìB h?~K ;B p°B p" M; F?mv M + MX h?~K ;B +| i? +QìM; i? ?¬K M v- M; v +
i-M; çdM? T?QM; + Q i?O +kM; ` #^av +€B- i?"K +?Q pQÊi [m G•K ;B - +€B M"v
L;mv i G K HB M iK+ F?¬M; M;WM; ç2K ç¢B HQÊM; ç M /QÊ+ iW G•K ;B K M; p h?
G K `ÆB ç" B K" M|B- i? i?b h?~K ;B b) i`B i ç tQM;5

Í /QÈB pmB #m²M iQÆM; [m M- #¼M ?¼ iU M?B M HB m HoM? Km®M iB M ?"M? F
@ *9i5

G•K G¢+ i?2Q i v pmM; H M- h?~K L;mv i G K H"TiS+ #` pSi i` M K†i ç'i- HB M iK+
i`„M; M?Q imv i ç m /QM? ç-v i`Q #KB- +| p +?"i p"i F?¬M; +?`m M'BX >„M M?bM
@ h?¬M; i`B ;B i°+ K°i +?9i- h?~K L;mv i G K ç½ #` çm' B ` F?ÄB G•K ;B - K M;
;B - ç2K ç M /QÊ+ #¼M ?¼ H'v çB iQ" M #° i?m ?²B5

@ o•M;5

G•K h` M; E? B KWM; `Ð- M;QìB h?~K ;B #•v ;Bì H" p¬ +MM; FB m M;¢Q- , p"Q h?
;B óh?B m T?m M?•Mô- M„K ;B[H'v [mv M iQ G•K ;B - +,M #^aM t2K i?QìM; M;QìB
>B M i¢B G•K G¢+ ç2K h?~K L;mv i G K çm' B ` M;Q" B- iBM iS+ M"v i`mv M ` - +^a
T?€Q # M;`v +?9+ KWM; 5

@ G•K G¢+- G•K G¢+- i b B `²B- +?Q i K°i+Æ ?°B5 *?Q i K°i+Æ ?°B5

h?~K L;mv i G K F m ` M- H"K ` K°i #° ç m çÈM ç€M; i?QÆM;X

*? +QìB- M m K°i +?B m M"v ?[m /KM;- G•K G¢+ ?„M bÈK #` h¬ J` #€M çB- ?m®M;
M" M; bQ b€M? pÈB h¬ J` FûK K'v +?K+ H-M5 >„M pmM; i v H M- i€i H M i` M K†i
K°i /'m #" M i v,

@ *?QîM; iB T i?2Q- b) F?¬M; M? M?Q p"v 5

>„M F?¬M; +| ;B i h?~K L;mv i G K- H" pb G•K >"M? L K ç®B pÈB M" M; [m€ bOM;
M;mv M M?•MX

h?~K L;mv i G K i•K FBM? ç^aK ?"M- M" M; ç®B pÈB G•K G¢+ +kM; +| p" B T?¬M ?B
ç®B H" M;QìB M|B çQÊ+ H"K çQÊ+- M m H¢B î MÆB M"v /•v /Q - M" M; i?U+ b) #` (

@ æBX

L" M; K M; i?2Q # M;QìB h?~K ;B FB t€K t`i`ìB çBX

@ :B ;B +O i ç•m\

G•K G¢+ ?ÄBX

@ h¢B "¢+? o•M #B i pB M # [m M F?´ im5

"¢+? o•M #B i pB M\ G•K G¢+ b[M; bì K°i +?9i- H"TiS+ ?B m çQÊ+- b m F?B ?„M ç
h¬M;- ç½ iWM; ç2K p` i`Q +?¶ ç| M|B pÈB G•K >"M? L K- #îB pb +?¶ ç| HBM? F?Q M
?ÆMX

>„M ;"i ;"i ç-m M|B,

@ h çB ibK ;B ;B - +?mv M ibM? ;B i°+ M;QÆB i`QÈ+ tY Hw5

@ o•M;5

h?•M ?bM? G•K G¢+ #„M ` - M? M? ?QÈM; h? M? J¬M; aÆM p¼i iÈBX .MM; +QÈ+
M?"T h? M? J¬M; aÆM M?Q ;BŠK i` M ç'i #^M;- +?d H" ?ÆB +?9i ç2K F?Q iS+ #^a
½M? i?9 i` M çQìM; çB MÆK MÈT HQ bÊ- ?Q^aM; HQ¢MX

S?M ©M? h?m"i i`B M F? B- T?®B ?ÊT pÈB h"i S?QM; L;Q - M;„M M;OM b m MY
"¢+? o•M #B i pB M- +?QM? H" bÆM K¬M "¢+? o•M h¬M; i`QÈ+ FB X

@ > ? ? - H^{1/2} Q T?m`®i +K+ ç°i T?€5

S^M;5 S^M;5 S^M;5

G9+ i`QÊ+ hB M h?B M *aM? >¬B h?¢+? Gv +| i? H'v F?Q i? ç2K pä ;Bª/QÊB "¢C
i`€B iBK- K" H9+ M"v G•K G¢+ H¢B H" LB i•K *aM?- F?Q iS+ +m²M; [mv M- i'i +ª i
ç m #` #¢Q HB i K" +? i5

L?[M; #¢+? M?½M H M; M"v- +?Q /M ;B i K°i M;"M H"K i?`i K°i p¢M- G•K G¢+ +kM
*?Q /M M;QÌB G•K ;B H9+ M"v +kM; i`"M ç-v FQM? bÊ- F?¬M; ` K°i +?B m HB M
*aM?- i?"K +?Q +ÁM +| `i M?B m *QÆM; E?Q *aM? + Q i?O- ç•v H" ?¢M; ?mM; ?½
æ M tY Hw iB T b m +kM; F?¬M; +¬M G•K G¢+ [m M i•K- MÆB M"v imv +?d p M p
G•K ;B - M?QM; +kM; çO H"K i®i M?[M; +?mv M M"vX

"ÎB pb G•K >"M? L K +ÁM ç M; # [m M- G•K G¢+ +kM; F?¬M; H"K FBM? ç°M; H½Q
Î H¢B #B i pB M- iBM? i i? M;°ªQ /B m +O *?B M h?B M Zmv i- K¶B K°i H-M ç
h?ŠM; [m KQÌB M;"v- G•K >"M? L K KÈB `®i +K+ tm'i [m M- +?SM; FB M G•K G¢
T?'M +QÌB ? ? X

@ G¢+ M?B- M;QÆB F?¬M; TªB Î GB M i?"M? i' ç` iB K im Q- M?Q i? M"Q +| i?Ì
G•K >"M? L K `i M? M? ?ÄB- imv ?„M `i iQÎM; MB K +?€m v m- M?QM; +°M; ç w
G•K G¢+ KdK +QÌB- ç2K hY ædM? i ` - iW i`QM; ç| K'v i`,K F?®B +U+ T?~K h?B
T?~K h?B M iBM? i?¢+? çB ` - H"TiS+ +?²M; +?i ç-v ç'i- G•K >"M? L K K„i i?'v i`
@ :B ;B - ç•v H" h?B M iBM? i?¢+?- ?'Ti?m HBM? F?Q i`QM; ç| ç im Hmv M K" M
ç M KQÌB K'v H-M5 *€B M"v M? M b„+ #B m ?B M ?ÆBªK ç¢K- i`QM; ç| i¢T +?i i¢
h?B M iBM? i?¢+?- K" HQ¢B ?B M H M ?ÆB KÌ i`¢M;- M?bM p T?Q i` M ç†+ #B i
iBM? i?¢+?5

G•K G¢+ ?QÈM; G•K >"M? L K ;BªB i?Q+? M|BX

R38X *?QÆM; R38, h, h, h`Î o X URV

@ *U+ T?~K h?B M iBM? i?¢+? H" i Î K°i +?¶ #Q i" M; çQÊ+ ç M- +€B M"v H" p"i +U
;B +O h K ç¢B h?¬M [m®+ +kM; b) i•K ç°M;5

@ hBM iS+ :B i°+ +| çQÊ+ +U+ T?~K h?B M iBM? i?¢+? imv i F?¬M; +| i? +?Q #
M?•M ;B ;B [H¢B +?QM? KbM? im Hmv MX >¢ T?~K h?B M iBM? i?¢+? imv +kM;
°i Qi i°+ M?•M ç€M; ;B€ #²B /QÐM; im Hmv M5 >¢ T?~K h?B M iBM? i?¢+? +| ?B m
T?~K h?B M iBM? i?¢+? i?b ç¢i ç M KQÌB H,K H-M5

G•K >"M? L K F?¬M; F?ÄB Mûi K†i ;B" Mm ç°M; /mM;- H„+ ç-m M|B,

@ G¢+ M?B- +U+ T?~K h?B M iBM? i?¢+? +?QM? M;QÆB ;B [H¢B- H½Q T?m +?d +
G•K G¢+ +QÌB M|B,

@ :B ;B - i +ÁM +| `i M?B m- M;"B ?½v i?m çB5

E€i?"i ?„M +?d +?W H¢B K'v F?®B- ç Î i?ÌB çB K +¬M; HU+ iB m ? Q [m€ HÈM iB
M|B- M?[M; +U+ T?~K h?B M iBM? i?¢+? M"v ç®B pÈB ?„M w M;?o F?¬M; HÈM-
>"M? L KX

>„M K¼B +€+? FB M i`b- G•K >"M? L K ç" M? TªB ç2K M?[M; h?B M iBM? i?¢+?
F?¬M; ;B M T?€T F?QX

G•K G¢+ M;?o M;?o- +m®B +MM; ?ÄB,

@ :B ;B - pb +€B ;b M; "B ç2K [mv M HU+ ;B i°+ ;B Q +?Q h?~K L;mv i G K\
 @ •M- M" M; F?¬M; T?ªB pÊ +O M;QÆB b Q\
 G•K >"M? L K b[M; bÌ- M?QM; `i M? M? iQ€i` K°i iB #m²M #½,
 @ G¢+ M?B- ;B ;B M|B +?Q M;QÆB #B i K°i +?mv M- M?QM; M;QÆB M?'i ç`M? T
 @ *?mv M ;b\
 @ L;mv i G K K M; i? B +®i M?K+ +O M;QÆB- M?QM; #'i ?¢M? bªv i? B5
 G•K >"M? L K iB + ?"M M|B,
 @ "'i [m€ +€+ M;QÆB +ÁM i` - +| i? i€B i¢Q5
 h`€+? F?¬M; çQÊ+ G•K >"M? L K ç®B pÈB h?~K L;mv i G K /mM; i9M; M?Q i? - M
 ç9M; H" M|B /®B M?Q +m°B5
 óL;?B M;ìô çÌB i?S iQ G•K ;B +? i MQM- G•K >"M? L K iU M?B M ç2K h?~K L;mv
 ;€B `m°i- H" M;QÌB K°i M?" +?•M +?QM?5 .M b Q p` i`Q ;B +?O M"v +m®B +MM
 L;mv i G K H" óh? iYô +O ?„M- [mv M HU+ FB ;B Q +?Q M" M; +kM; F?¬M; b QX
 h?~K L;mv i G K +?QM? H" M?Q p"v HW ;¢i ç M iQM M?B K +O G•K >"M? L K5
 L?QM; M" M; `ä`" M; F?¬M; +| K M; i? B- +€B M|B /®B M"v +m®B +MM; b) H°` - pb
 p†M b M? MQM- #ÎB M?Q p"v- G•K >"M? L K iU M?B M b) + "M; i? K +QB M" M; i`Î i
 /M M" M; M;šm M?B M çQ ` K°i Qi v m +—m ó[m€ KS+ô +kM; b) t2K T?•M HQÊM; ó
 SM;X
 a m F?B G•K >"M? L K iÈB "¢+? o•M #B i pB M # [m M- h?~K L;mv i G K +kM; im
 iÈB +U+ çB K5
 G•K G¢+ ç2K bU ibM? M|B ` - G•K >"M? L K H"TiS+ iS+ ;B" M ç M +?ÁK `•m i?ŠM;
 >„M H" K°i M;QÌB /mv M?'i i?QÆM; i•K ó*?„i i` Bô M;Q" B w Km®M b M? MQM- B M
 H½Q M?•M M"v p®M iQM? ibM? M|M; Mªv ?€ +| i? F?¬M; ;B" M- H¢B #B i`ä h?~K ;
 ;B" M ç M T?šM M°X
 @ Lm¬B ç€K #¢+? M?½M H M; M"v- H½Q T?m i?"i Km®M H"K +?Q #¼M ?„M iWM;
 #¼M ?„M çB ç•m `²B K°i +?9i5
 G•K >"M? L K Q€M ?"M M|BX
 @ æQÊ+ `²B ;B ;B - M?[M; ç M /QÊ+ FB +?Q /M iQ" M #° F?¬M; +| +kM; F?¬M; b Q
 i°+ ?mvM? iB TiK+ K M; i?2Q ç M /QÊ+ i`Î p - i|K H¢B +?„+ H" F?¬M; i?B m5
 G•K G¢+ +QÌB +QÌB- M,K FB M T?€T F?Q FB #€M ` i` M i`,K S+ HQÊM; ?Q" M; FB
 i`,K M,K im Hmv M F?¬M; bSi K 5
 æQÆM; M?B M- ç•v +?d H" ;BÈB ?¢M i`QM; i`bM? iU >"m h?B M +MM; hB M h?B M
 `i M?B m ç M /QÊ+ +kM; F?¬M; T?ªB /MM; M;•M HQÊM; +| i? Km çQÊ+- K" H" T
 ç ç´B5 æ†+ #B i+ Q ;B B ç M /QÊ+ ?Q†+ H" T?€T F?Q- ç m H" /MM; iÈB i`mM; T
 iBM? i?¢+? H"K iB M5
 o" M; #¢+ H" i`B T?9 i`QM; K„i M;QÌB i? iK+- K" iB M HQm ?"M? +O pä ;Bª H¢B H
 H" ç²M; iB M K¢M?5
 *kM; F?| i`€+? ç'm ;B€ ?°B +O æ¢B h?¬M; [m®+ i?Ov +?mM; F?¬M; +| p"i i`•M [m
 "¼M ?¼ M; v +ª K°i [m†M; KÄ ?¢ T?~K h?B M iBM? i?¢+? +kM; +MM; i K [m®+ F?
 Hmv M +kM; F?¬M; çO- b Q +| i? H'v` M?Q iB M iB m5
 >ÆM M[- ?¢ T?~K h?B M iBM? i?¢+? +?d +| i? i,M; H M; 'T# H—Mi®+ ç° im Hmv
 [m€ i?'T- +kM; ç´B F?¬M; iÈB p"i ;b i®i5 æ€M? +€+? F?€+ K" M|B- ?¢ T?~K h?B M

K`i`mM; T?~K h?B M iBM? i?¢+? H` #¢+- i?QÊM; T?~K h?B M iBM? i?¢+? H` >Q`M
HÈM M?Q p"v5

o T?-M +U+ T?~K h?B M iBM? i?¢+?- i?b bQ b€M? pÈB i?QÊM; T?~K h?B M iBM?
;`T i`,K H-M- K'm +?®i H` +,M #^M F?-M; +| HQm i?-M;- F?-M; B +?`m H'v` ` ç'B

@ o ;B i°+ i`QÈ+ 5

G•K >`M? L K M|B` - h?~K L;mv i G K #` G•K G¢+ çm'B` F?ÄB G•K ;B - G•K ;B i`
i?€B `„M K'i ç-m- +-M +| ?„M çB i¼ i`MX

> B M;QÌB H"TiS+ çB` X

G•K >`M? L K #•v ;BÌ H` hB M h?B M M?`i i`¼M; ?"m F€- imv t t F?-M; i? bQ p
çQÌM; M9B M"v ?Q`M iQ`M +?QM? H` M?Q ;B\$K i` M ç'i #^M;- ? B M;QÌB ÎK°i M;`v
i°+X

@ :†T [m :B +?O5 :†T [m æ¢B i?B m ;B 5

h?O p +Y ` p"Q ç m i? v ç'B M;QÌB- ?ÆM M[M?•M b® +kM; ;B^K ç M #®M +€B
>`M? L K +MM; G•K G¢+- H"TiS+ ç m +mM; FQM? ?`M? H X

@ :B +?O- æ¢B i?B m ;B - iBM iS+ i®i5 hBM iS+ i®i5 æ¢B iB m i?Q ç½ i`Î H¢B5

J°i i?O p H"TiS+ M|B` X

G•K G¢+ #„i ç-m +ÁM iQÎM; ``M; óæ¢B iB m i?Qô M"v +?d +?QM? H` h?~K L;mv i
M?QM; H"TiS+ ç½ #B i F?-M; ç9M;- M;QÌB i`QM; T?O i`QÈ+ FB +kM; +?d ;¼B h?
M?•Mô- +kM; F?-M; T?^B óæ¢B iB m i?Qô X

G•K >`M? L K i?b pmB p M|B,

@ *?ŠM; H)X X X L;mv i G° ç½ i`Î H¢B\

@ >²B :B +?O- ç9M; p"v- L;mv i G° iB m i?Q i`Î p M?"- M m F?-M; T?^B ;B +?O
#m'B b€M; M;`v K B æ¢B iB m i?Q b) +?Q M;QÌB /šM çQÌM; çB "¢+? o•M #B i pB M

h?O p FB +mM; FQM? M|B` X

G•K >`M? L K +QÌB ? ? - # #°M H¬B FûQ G•K G¢+ p"Q +Y ,

@ G¢+ M?B- K m i?2Q H½Q T?m çB ;†T i, i, M;QÆB5 æ½ M?B m M,K M?Q p"v- iB
i?`M? +€B #° /€M; ;b- F?-M; #B i +ÁM M?"M ` H½Q T?m F?-M; \

> B M;QÌB ç m H` #QÈ+ çB M? M?- F?-M; +| K°i ?²B +-M; T?m ç½ ç M #B i pB M

@ L;mv i G°- +?€m ;€B M;Q M- ;B ;B ç½ i`Î H¢B5

JÈB iÈB +Y - G•K >`M? L K ç½ /„i ;B¼M; ?¬ H MX

G•K G¢+ ç®B pÈB i, i, ç½ F?-M; +| # Q M?B m 'M iQÊM;- +?d #B i H` i, i, M"v `i`
?„M HÈM ?ÆM ? B im'B i?QÌM; tmv M +`v ;B` H M K†iX "i [m€- G•K L;mv i G° ?m
?„M [m^ i?U+ `i [m M i•K- M m ?„M #` i?B m MB M i`QM; i°+ F?B / - G•K L;mv i G
` K†iX

E?B ç|- ?„M +?QM? H` +€B çm¬B +O G•K L;mv i G°- Hm¬M çB i?2Q ç^M; b m ç®B
`ÌB çB- ?„M +ÁM bm®i F?| +? B M;`v ? B ç K- bQ b€M? pÈB i?ÌB çB K +? K +? i +
K +? i- G•K G¢+ +?d +| # im'B- +ÁM F?-M; ?B m +?mv M ;bX

E?-M; #B i i, i, M"v ?B M i¢B i`QÎM; i?`M? +€B #° /€M; ;b- +| +ÁM ?mM; /[M?Q i`

R3eX *?QÆM; R3e, h, h, h`Î o X UkV

*?B5

*Y #B i pB M KÎ` - +?ϕv ϕB iÈB K°i i?B m M[ F?QªM; ? B KQÆB- K°i i?•M p€v /`B M?Q bm®B- / i`„M; M?Q imv i- K„ KϕQ p¬ +MM; - ϕ¬B K„i ϕ2M M?€M? i`ÁM pQ- H°

@ :B ;B

h?B m M[M?“Q p`Q i`QM; HÁM; G•K >`M? L KX

@ "ªQ #®B M;Q M5

G•K >`M? L K ϕϕB bQÈM; - imv M?B iY +QM /•m +? i bÈK- M?QM; +?€m i` B +MM; - i`B M- ?„M +kM; +| i? v M HÁM; X

@ hB m Hϕ+ iY- +ÁM F?¬M; ;¼B i, i, 5

G•K L;mv i G° Î i`QM; HÁM; G•K >`M? L K ;Bª #° K°i ?²B M;Q M M;Q ½M- ``i M? M? pÈB G•K Gϕ+ i`WM; K„i- +ÁM FûK pmM; [mv M Î i` M ϕ¬m +O ?„M ;ä K°i +€B M?Q

hmv i?B m M[M`v /mM; M? M ϕϕB #B M- M?QM; #° /€M; i`QÈ+ K„i M`v +MM; iB i i`QÈ+ FB ?Q`M K„i`MM; ?ÊT HϕB pÈB M? m5

@ h, i, 5

G•K Gϕ+ ϕ½ p`B +?K+ M, K F?¬M; +| F m H M ? B +?[ M`v- F?¬M; F?ÄB +| +ªK ;B€-

@ h?®B iB m iY- +ÁM ;¼B ϕQÈ+ F?¬M; iB M? M;mv M M?Q p`v- Km®M ,M ϕÁM b Q5

G•K L;mv i G° ? B i v +?®M; 2Q- K°i #° Km®M i?m i?“T M;QÌBX

*?SM; FB M i, ϕ ``i M? M? F?¬B T?K+ [m2M i?m°+- G•K >`M? L K F?¬M; F?ÄB + K°i M;QÌB- ϕB p`Q #B i pB M M|B,

@ L;mv i G° - M? M? +MM; ;B ;B M|B M?[M; M, K M`v M;QÆB H` [m M?Q i? M`Q- M?“ t2K i?Q€M; +€BX

@ aQ K¬M [mv ϕ`M?- i +?d +| ϕϕi iÈB h? M? >mv M \*ªM? KÈB +| i? i`Î p 5 :B ;B K°i KU+ HB m KϕM; F?´ Hmv M- +ÁM F?¬M; T?ªB H` pb K m +?|M; +| i? i`Î p M? +MM; +€B ϕm¬B M`v b Q5

G•K L;mv i G° ϕ° i M?B M K„i ?ϕM? i`ÈM H M M|B,

@ :B ;B - M;QÆB iB M p`Q hB M h?B M \*ªM? \ hm pB +€B ϕm¬B M`v i p`v K` M?bm

*€B M`vX X X ϕ½ [m # Q H•m- ?B M iϕB M`M; KÈB F`T T?ªM SM; - i?¬M FBM? i?“i

@ B- ;B ;B [mª M?B M ;B` `²B- ? B iB m iY +€+ M;QÆB K°i +€B h? M? >mv M *ªM bÈK iB M p`Q hB M h?B M \*ªM? ?ÆM- G½Q ϕ¬m iY i H` p¬ /KM; M?`i5

G•K >`M? L K +® w i?Î /`B- M?QM; i`QM; M°B i•K F?¬M; F?ÄB + Q ?SM; ;¬M +? i- KÎ` H`+? bY +O "ϕ+? .QÆM; i`'M5

G•K Gϕ+ i?b KdK +QÌB M|B,

@ h Hmv M —M hS+ h?m”i5

h` M çdM? M9B M`v F? „T MÆB im FB M iWM; iÁ T?ÁM; t€- K` +`M; H M i` M- HBM
 ?B M M?B M MÆB M`v +kM; +| çQÊ+ çŠM; +`T +? ç°- iW ;B[bQÌM M9B i`Î H M H`
 >"m h?B M- M; QÊ+ HçB H` h? M? >mv M *aM?- LB i•K *aM? pǎ ;Bª #„i ç-m M?B n
 > B M; QÌB çSM; ÎT?Q i`QÊ+ K°i; B M #B i pB M b„T iB T +`M çdM? M9B- ` p`Q +
 L; mv i G° ç m MÎ MK +QÌB- K°i M; QÌB M|B,
 @ L; mv i G° bQ i?9+ HçB ibK L K *mM; h`QÎM; H½Q M|B +?mv M T?B K `²B b Q\
 @ "B i `ä +ÁM F?¬M; çB i?¬M; #€Q5
 G•K L; mv i G° +MM; ? B M; QÌB M`v ?bM? M?Q H` M; QÌB [m2M- H`T iS+ i`WM; K„i
 J°i M; QÌB iB M M?“T i`QM; b•M i?¬M; #€Q- i M +ÁM HçB i?b M?bM p T?Q G•K G
 @ L; mv i G° bQ i?9+- ?„M H` B\
 @ æ ç +O i - ?„M i M G•K Gç+5
 G•K L; mv i G° iU ?`Q M|BX
 G•K Gç+ +| i? Î"ç+? .QÆM; i`'M i'M i?, M; ç M hB M h?B M- imv i`QÊ+ K„i ó+?d +
 çO i?`v i?B M T?9 +MM; iB K HU+ +O ?„M- M`M; H`K i, i, çQÆM; M?B M iU ?`Q 5
 G•K Gç+ +QÌB +MM; ç®B T?QÆM; H M iB M; +?`Q ?ÄBX
 >çM; M; QÌB Îi¬M; K¬M- ç m H` /MM; i?U+ HU+ [mv i ç`M? ç` p`- M M imv im´B +C
 M; QÌB FB +ÁM M?Ä ?ÆM- M?QM; #ÎB pb ç°i T?€ ç M h? M? >mv M *aM?- /o M?B
 M; QÌB #¼M ?¼X
 " M; QÌB +?Q M|B p`B +•m- M; QÌB çB p`Q i`QÊ+ FB ç½` ç M M|B,
 @ L; mv i G° bQ i?9+- h`QÎM; H½Q +?Q M; QÆB çB p`Q5
 G•K L; mv i G° ;"i ;"i ç-m- ?QÈM; G•K Gç+ pšv pšv i v- ? B M; QÌB iB M M?“T i`QM
 *€B #B i pB M M`v `i HÈM- çB p`Q +?QM? H` K°i çbM? pB M- +ÁM +| K°i ?² MQÈ+
 b„+- +| /`B +?WM; tQ+?- +ÁM +| K°i +•v i?Ov HB M- M?QM; +ÁM F?¬M; +| F i?Q
 G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB M; ?d +?•M- M? F m K°i iB M; M|B,
 @ >„+ *?B L; ¼+ GB M5
 @ > ? ? - M; QÌB im´B i` M; QÆB p`v K` M?“M ` >„+ *?B L; ¼+ GB M M`v\
 h`QM; K°i iB M; +QÌB b M; bªM; - iW i`QM; M?“ çB iÈB K°i i`mM; MB M p, M bo /€M;
 i` M #`i [m€ ?ÆM 9y im´B- i?¬M b„+ im`M H½M; - T?QM; ç° KQÌB T?¬MX
 æQÆM; M?B M- +`M; H`K +?Q G•K Gç+ ç w +?QM? H`im pB ç®B T?QÆM; JBM?
 @ L K *mM; #€ #€5
 h?ÌB çB K G•K L; mv i G° ?mM; HB M ?mM; - i?ÌB çB K M M M; Q M pšM H` `i M; Q M
 K†i KdK +QÌB M; ¼i M; `QX
 @ L; mv i G° i?dM? M H½Q M?•M ;B 5
 @ hB m M? ç-m5
 h`mM; MB M p, M bo FB i M H` L K *mM; G½M; - +kM; H` ç®B iQÊM; G•K Gç+ Km®
 b m ç| M?bM p T?Q G•K Gç+ M|B,
 @ L; QÆB +?QM? H` ç ç +O L; mv i G°- G•K Gç+\
 @ o½M #®B G•K Gç+- ;†T [m L K *mM; iB M #®B5
 G•K Gç+ ?QÈM; ?„M i?B H K°i +€BX

L K *mM; G½M; +QÌB iQ i?Q€M; +€B- iU ?² ç®B pÈB G•K G¢+ `i +| ?SM; i?9 M|B
@ L; QÌB im´B i` - M; QÆB iÈB M|B K°i +?9i- >„+ *?B L; ¼+ GB M M¨v +| +¬M; ?B m
G•K G¢+ î i`QM; Gmv M æ M h?O h`€i +O L; ¬ "¢+? h?¢+? ç½ iWM; ;†T ;?B H¢B
/MM; i`Q M?Ê +O ?„M iU M?B M H¨ b) F?¬M; [m M- HB M M|B M; v,

@ >„+ *?B L; ¼+ GB M Hm¬M +MM; J†+ GQM; Gw T?®B ?ÊT- ? B +€B M m i€+? ` -
i?QÌM; F?¬M; +| F?€+ #B i ; bX J¨ F?B ? B M; QÌB M¨v i?¨M? i?K+- M m H´v Hmv M
H¨K +?Q #´i Hm¨M p ä ; Bª ; b /QÈB :B€+ oB +ªM? i,M; H M K°i +ªM? ;BÈB5

@ > ? ? 5

L K *mM; G½M; p¶ i v +QÌB iQX

@ L|B `i ç9M; - M|B `i ç9M; 5 L; mv i G°- M; QÆB M; QÊ+ H¢B +kM; F?¬M; M|B [m
/QÊ+ Hw5

G•K L; mv i G° +kM; F?¬M; M; ?o M|B- M¨M; t2K >„+ GB M +MM; K´v +QM J†+ Gw i`
?W ?W M|B,

@ h`€+? F?¬M; çQÊ+ L K \*mM; #€ #€ Hm¬M F?¬M; +?`m ç +?Q i ,M K´v +QM +€ +
+¬M; ?B m +QÌM; ç¢B M?Q p¨v5 J v K„M K´v H-M i`QÊ+ i ç m M?`M tm®M; F?¬M;

G•K G¢+ +MM; L K *mM; G½M; ç m +| HQ¢B +ªK ; B€+ ç-m +?ªv K² ?¬B H¢M?- M m
H¨ M; Qm M? B Kšm çÆM- i?B M ç¢B H½M; T?Q5

@ G•K G¢+ - M; QÆB H¨ iW ç•m #B i`ä M?[M; çB m M¨v\

L K *mM; G½M; F?¬M; F?ÄB ?B m F€- #ÎB pb çQÆM; i?ÌB ç½ F?¬M; +| K´v M; QÌB
>„+ *?B L; ¼+ GB M +MM; J†+ GQM; Gw- ?„M +kM; H¨ M; šm M?B M +?B K çQÊ+ ?
i`+? KÈB #B i çQÊ+X

"ÎB p¨v- ?„M +kM; i?QªB K€B ç2K >„+ *?B L; ¼+ GB M +MM; J†+ GQM; Gw /QÐM; Î
i?QÌM; +,M #ªM b) F?¬M; M; ?o iÈB ? B +€B M¨v i`•M [mw5

@ h t2K [m i?O i`€+ +O K°i p` ç M bQ HQm H¢B- #ÎB p¨v ?B m bÆ K°i +?9i5

G•K G¢+ `i F?B K i®M M|BX

¨i [m€- ?„M +kM; t€+ i?U+ +?d ?B m K°i +?9i- i`QM; ç M /QÊ+ ?„M +?d #B i Hmv
h`9 L? M æ M- M?[M; i?S F?€+ ç m F?¬M; +| i`B HB m +?Q ?„M ?¼+ Hmv M- ?ÆM
T?m ?¼+X

L K *mM; G½M; F?¬M; F?ÄB +QÌB iQ M|B,

@ G¢B ç M F?ªQ F?ªQ M; QÆB- M?[M; J†+ GQM; Gw +MM; >„+ *?B L; ¼+ GB M M¨
Q M?B m T?¬M ç M /QÊ+ \

@ *| K´v +QM J†+ GQM; Gw FB - +| i? Hmv M +? ` p¨B F?Ä >„+ GB M GQM; h•K
G•K G¢+ i`ª HÌB M; v M|BX

G•K L; mv i G° i?¬M FBM? i?¬ iQ- H9+ M¨v ç°i M?B M p¶ i v K°i +€B M|B,

@ L K *mM; #€ #€- M; QÆB #•v ; BÌ H¨ JBM? .QÆM; HK+ i`¼M; i?B M- çÊB >„+ GB
K°i #QÊ+ - +| i? K°i ?ÆB i?ŠM; T?€ :B€+ oB *ªM? `²B \

L K *mM; G½M; pm®i `•m KdK +QÌB- #° /€M; `i pmB p - ç®B pÈB p ä ; Bª K¨ M|B-
+?mv M ibM? #¼M ?¼+ Q ?SM; M?´i- ç†+ #B i ç°i T?€ ç¢B +ªM? ; BÈBX >„M M?bm

@ L; QÌB im´B i` FB M i?S+ i?"i ç9M; H¨ b•m- H½Q T?m +kM; ç°M; w MB K i?m +?

G•K L; mv i G° €M? K„i tQ v +?mv M M|B,

@ L K *mM; #€ #€- M; QÆB +kM; F?¬M; Mm®i HÌB- i H¨ M; ?2 çQÊ+ M; QÆB M|B Kr

L`M; ?QÈM; i`QÈ+ G•K G¢+ +?„T i v +?„T i v M|B,
@ J m ;¼B bQ T?K- ç +?Q L K *mM; #€ #€ F?¬M; +| +€+? M`Q +U imv i5
G•K G¢+ +MM; L K *mM; G½M; H¢B H` +?av K² ?¬B- M;QÆB F?¬M; i? M|B M?Ä iB
Í i`QM; i¬M; K¬M- +?•M i`mv M ç iY +MM; ç iY #bM? i?QÌM; F?€+ #B i T?B i?QÌM

R3NX *?QÆM; R3N, aÆM J¬M h´M; hmv M *YX

"bM? i?QÌM; ç iY #€B +?d H` i¬M; K¬M- Î "€+? S?QM; h¬M; K` M|B- M;QÌB M?Q p
L?Q Î MÆB M`v- imv ç iY Î ç•v çQÊ+ L K *mM; G½M; +?d çB K- M?QM; bQM; T?Q
? i?¬v i`Á +?•M +?QM?¬ +?d ;¼B L K \*mM; G½M; H` h`QÎM; H½Q K` F?¬M; T?ªB b
L K *mM; G½M; +kM; F?¬M; [m M i•K ç iY #bM? i?QÌM;- M?B m H„K H` M;šm M?B
H`+? H½K i?Q€M; K°i +€B- + Q ?SM; i?b # M i?QÌM; +?9i ç M /QÊ+- F?¬M; + Q
F?¬M; ç w iÈB #¼M ?¼X

"bM? i?QÌM; ç iY M m H` i?B M T?9 FB itm'i- bQ pÈB L K \*mM; G½M; bÈK M;`v #
M|B- L K *mM; G½M; i?"K +?Q +ÁM Km®M i`€B H¢B ;¼B ?„M H` bQ i?9+5

J` +?•M i`mv M ç iY b) F?¬M; ç²M; /¢M;- K°i F?B i?m H`K +?•M i`mv M ç iY- i?b H
i?S+- ç•v H` poM? +Ym +® ç`M?¬ b) F?¬M; #ÎB pb im pB +ªM? ;BÈB bQM; T?QÆ
i`mv M ç iY +?QM? H` M?"T i?`i ç iY- i?•M i`mv M ç iY- +| i? +QB H` +QM M®B
b) iB T iK+ v #€i bQ T?K- [m M ? +MM; ç iY #bM? i?QÌM; +| +€+? #B i K°i i`BX

"ÎB p`v- +?ŠM; M?[M; H`K bQ T?K Î H9+ +?¼M HU +?•M i`mv M ç iY `i +~M i?"M-
iMv iB M i?`M? +?•M i`mv M ç iY5 hmv i`Î i?`M? +?•M i`mv M ç iY +kM; iB K çQÊ
M?B m i`B M;mv M- M?QM; ç²M; /¢M; +kM; b) #` HQ¢B [m M ? M`v i`|B #m°+- T?

æ¢i iÈB LB i•K *ªM?- pä ;Ba ç°M; K°i +?9i +| i? b®M; ?ÆM K`v i`,K M,K- HQ¢B `v
+| K°i T?QÆM; iY pQM; KÈB +| i? +?`K /Si5

s2K G•K L;mv i G° +?QM? H` +?•M i`mv M ç iY /mv M?`i +O h?QÊM; Zm M E€ M
M;mv M im Hmv M bQ b€M? M?[M; M;QÌB F?€+ /`v ;'T i`,K H¬M- H9+ M`v KÈB +|
i?ÌB çB K ? B KQÆB im´B HB M iB M p`Q h? M? >mv M *ªM?5

G•K G¢+ F?¬M; +?9i /Q /U M|B,

@ h +ÁM H` Km®M i?¬M; [m bÆM K¬M i´M; imv M #¢i- H¢B #€B M?"T GB i .QÆM

@ > ? - M;QÌB im´B i` [mª M?B M +| +?Q F?Q5

L K *mM; G½M; +QÌB iQ- +kM; M? M?`M; i?Î ` - i?m G•K G¢+ H` +?•M i`mv M ç i
KB M; K°i HÌB- +?mv M iB M? i`¼M; ç¢B M?Q p`v ?„M ç•m +| i? M`Q +MM; G•K G¢+
tm®M;X

*?•M i`mv M ç iY +?ŠM; M?[M; TªB iQ +?`i i®i- +?`m +® ;„M; im Hmv M- K` i`¼
TªB i®i5 L m i?m çQÊ+ K°i #¢+? M?½M H M; pQM; •M T?K M;?o - ç•v +?ŠM; TªB

G•K L;mv i G° F?¬M; F?ÄB MûM ;B`M i`WM; K„i HB + M?bM G•K G¢+- i?¬K M;?o
i?9B M;QÆB `ä ``M; F?¬M; [m`M +?ti5

a m K°i ?²B ?`M ?mv M- L K \*mM; G½M; i?®M; F?Q€B ç€T SM; M #`B +?Q G•K G¢
ç M ?„M i?¬M; [m bÆM K¬M i´M; imv M +Y- H¢B +?QM? i?S+ i?m H`K ç iY GB i .
iB M? +?•M i`mv M ç iY iU M?B M H` b) F?¬M; M?„+ H¢BX

a m F?B M #`B +?¶ Î +?Q G•K G¢+- G•K G¢+ +MM; G•K L;mv i G° HB M `ÌB F?ÄB
M;QÌB i i?"i H` JBM? .QÆM; *ªM? +QÌM; ;Ba- ?ÆM M[+| J†+ GQM; Gw +MM; >„+

:B€+ oB *^aM? +,M #^aM H" +?mv M ibM? p€M ç½ ç|M; i?mv M- +| i? #Èi i?lB ;Bl ;t
`'i M ibM?- ç•m +| i? M"Q Hm¬M +MM; #¼M ?¼5

oW ` F?ÄB +Y - G•K L;mv i G° #„i ç-m MûM ;B" M /•M; H M,

@ hB m iY i?®B- M;QÆB i?"i ç9M; H" FB m M;¢Q - Km®M i?¬M; [m F?^aQ i?Q p
M;QÆB +kM; H" i`U+ iB T #` bQ T?K i?m +?•M i`mv M ç iY b Q\ *?ŠM; H) M;QÆB
b m\

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB H„+ ç-m K" +QlBX

J°i K†i- bQ T?K i®i M?'i +O G•K G¢+ +?QM? H" hY ædM? i`QM; i?S+ ?^aB- >¶M æ
t2K H" +QlM; ç¢B M?'i /QÈB çlB M"v- ?„M +,M #^aM F?¬M; +-M çB #€B bQ T?K ;b-
T?QÆM; /B M F?€+- M m Î bÆM K¬M i' M; imv M +Y +| i? iB M p"Q iB M i K / M?
/ M? M;¢+? iB M p"Q i`¼M; ç` >| *®i h`b +O "€+? S?QM; h¬M; im Hmv M # M;"v

æWM; t2K / M? iU >| *®i h`b /¼ M;QlB- M?QM; i?"i` H" K°i ç¢B +Æ /mv M +O p
+| i? ` M Hmv M ;•M +®i pä ;B^a- +| ?B m [m^a +QlM; ?| i?•M i? 5 J" G•K G¢+ bmv
*®i h`b +| #^aQ p"i L;k ?"M? iBM? ?Q ;b F?¬M;- M m +| ?„M b) F?¬M; M;¢B Hmv M

*€B ;¼B H" bÆM K¬M i' M; imv M +Y- H" +€+? K¶B # M,K "€+? S?QM; h¬M; b) KÎ`
Hm" M M;QlB M"Q /QÈB # KQÆB im' B ç m +| i? çB #€B bQ- çQÆM; M?B M- i?m ?

JQlB i?"M? iQ+? t T ?¢M; i`QÈ+ +O i' M; imv M +Y- +| i? iU /Q HU +?¼M S?QM
ç¢B S?QM; /U i?2Q i?U+ HU+ K¢M? v m i?2Q i?S iU iÈB +?¼M H'v M?•M pB MX
i?"M? iQ+? +"M; t¬M; ` - H¢B +"M; +| i? #€B M?"T S?QM; i?U+ HU+ +QlM; ç¢BX

æQÆM; M?B M- K¶B S?QM; +?O- h`QÎM; H½Q +kM; +| [mv M HU+ iU +?O i?m ç² ç
ç`M? T?^aB çÈB # M,K p"Q bÆM K¬M i' M; imv M +YX

G•K L;mv i G° +kM; +?d H" ;B" M K°i +?9i- /M b Q G•K G¢+ ç½ p"Q hB M h?B M *
M?B M F?¬M; v m5 J" M" M; ç½ M`M? ?| i L K *mM; G½M;- +?d +-M G•K G¢+ i?"M?
i?Q i?S M?'i- +?Q /M `ÆB tm®M; i M +m®B +MM; +kM; F?¬M; +| p'M ç ;b- iU M?B
#B i i?m M?"MX

aÆM K¬M i' M; imv M +Y +?B H" K ? B #QÈ+- i?S M?'i- F?^aQ i?Q iB K HU+ +MM; i
æ-m iB M- pä ;B^a T?^aB Î /QÈB # KQÆB- i?S ? B- +?Q Qi +| im pB "¢Q E?Q *^aM?
F?¬M; i? [m€ v m5

h?Ä K½M # çB K M"v- +QB M?Q H" i?¬M; [m pÁM; i?S M?'i- +?Q Qi +| iQ +€+? ç
HU - çQÆM; M?B M- M;QlB i?¬M; [m pÁM; i?S M?'i b) M?B m H„K- +€+ ç¢B T?Q
F?¬M; +| +?mv M ibM? HQm imv M T?€i bBM?X

E iB T- i?¬M; [m pÁM; i?S M?'i- ?ÆM M[M;QlB im pB ç¢i iÈB hB M h?B M *^aM?
i?Q i?S ? B- +?QM? H" çÆM; B^aM M?'i Hm" M pä- [mv i` i`QÈ+ KQlB +MM; iB M i
p"v i?b +| i? iU +?O HU +?¼M #€B M?"T K°i S?QM;- K" iB M i K / M? H¢B +| i? i
?"M? ` M Hmv M5

"ÎB p"v- K¶B H-M p"Q bÆM K¬M i' M; imv M +Y- +?d +-M M;QlB [m hB M h?B M *
pä i?S ? BX *kM; #ÎB pb M?Q i? -`'i M?B m M;QlB #ÎB p"v i" M i"i- i?"K +?Q MûK i
F?¬M; +| [mv ç`M? ;b- pb i?„M; HÈB +?Q T?ûT +?¼M /MM; ? i i?^av i?O çQ¢M5

G9+ M"v +€+? bÆM K¬M i' M; imv M +Y +ÁM +| #^av M;"v i?lB ;B M- G•K G¢+ HB M
/KM; i•K i? M;° €Q M;?o *?B M h?B M Zmv i- ç•v H" i?m"i +¬M; FQ+? +QlM; ç¢B
h`QM; M9B F?¬M; M;"v i?€M;- #^av M;"v i?lB ;B M i?Q€M; K°i +€B ç½ [m X

hW H9+ K'v M;"v ?¬K i`QÈ+ ç½ +| `i M?B m M;QlB çB iÈB # M M;Q`B bÆM K¬M-
i?B M Îi` M K†i ç'i K" M^K- iÈB M;"v i' M; imv M +Y +?QM? i?S+- M;QlB iÈB ç¢i ç

*€B M"v +kM; #bM? i?QlM;- "€+? S?QM; h¬M; H" i¬M; K¬M /mv M?'i +O >mv i.QA
æ +kM; H" i¬M; K¬M [mv i ç`M? /Q B ç^aK çQÆM;5

RNyX *?QÆM; RNy, hB m L?•M aBM? >"MX URV

L m +| i? #€B M?"T "€+? S?QM; h¬M;- +?Q /M +?d H" K°i ç iY #bM? i?QÌM; +kM
J¬M- i`Î i?"M? ç†+ [mv M ;Bª i` M p¢M M;QÌB5

h`QÌM; bBM?- [mv M HU+- iB M i`B- i?U+ HU+- +€B M`v F?¬M; T?ªB H" pä ;Bª i`m

@ h'i +ª K¼B M;QÌB M;?2 `ä- bÆM K¬M i'M; imv M +Y +O "€+? S?QM; h¬M; H" T
?"M;- iWM; +€B iB T M?"M F?ªQ i?Q +®i HBM?- HBM? +,M +MM; im pB- M;QÌB i?
i?B i #`B- i` M K†i +| K°i /½v b®X Í i`QÊ+ F?B i'M; imv M +Y +?'K /Si- /½v b® FB
J†i F?€+- ç¢Q F?ªQ i?Q i?S M?'i F?¬M; +| i?¬M; [m - T?ªB H" T iS+ `ÌB çB- M;QÌB

@ L?Q +| M;QÌB [m'v `®B- ;B i5

@ L?Q +| M;QÌB HÈM iB M; ²M `Q- ;B i5

@ L?Q +| M;QÌB F?¬M; im•M F, Hm"i- ;B i5

GB M iB T ;B i ;B i ;B i- +?'M ç„+ K¶B M;QÌB ç m H" b„+ K†i i€B M?Êi- i`QM; HÁ
ªM? + Q i?O ;B M?"T mv €T #ªM i?•M T?€i` i? M? •K- M m F?¬M; T?ªB iB M ?"M
ç2K pä ;Bª /QÊB LB i •KªM? b®M; bÌ bÌ ç€M? +? i5

G" T iS+- K'v p¢M M;QÌB H" H†M; M;„i M?Q iÌ- iøM? +?d +ÁM H¢B +| i? M? •K ?¬?

@ "„i ç-m çB5

:B€+ øBªM? +QÌM; ;Bª M`v M?"M M?¢i M|B K°i +•m- bÆM K¬M i'M; imv M +Y +C
i?S+ FûQ ` K`M +?2X

@ L;k ?"M? >Ä GBM? *,M- T? T?~K- F?¬M; ?ÊT +€+?5

@ >' GU+ªM?- F?¬M; ?ÊT +€+?5

@ L;k ?"M? h?Ov HBM? +,M- T? T?~K- F?¬M; ?ÊT +€+?5

@ *®i HBM? #®M KQÆB #ªvX X X L;QÆB +?Q `^M; +¢Q `•m- ?| i` M; +| i? HW /C
X X X

*| M;QÌB pQÊi [m FB K i` - i'i M?B M b) +| M;QÌB H¢+ imv M- K†i O K`v +? m- M?
K¼B M;QÌB ç m im•M i?O i`"i iU- F?¬M; M;QÌB M`Q /€K HÈM iB M; ²M `Q- ?Q†+ H"
+?'T- /M b Q K¢M; M?Ä [m M i`¼M; ?ÆM5

G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| ç†+ [mv M ;b- K" H" t2M HšM i`QM; ç€K M;QÌB- i?2Q ç°B
/B ç°M;X

" ç¢Q F?ªQ i?Q imv iMv w F?¬M; [m€ [m M ç m #` HQ¢B #Ä- M?QM; #ÎB pb MÆB M
[m çB KÈB b`M; +?¼M ?ÆM M,K M;"M M;QÌB- M; v +ª K°i T?¬M M,K +kM; F?¬M; ç
s2K ` - +€B M`v F?¬M; +| p`B M;"v +¬M; T?m H" F i i?9+ F?¬M; çQÊ+X

>ÆM M[- ç•v +kM; F?¬M; T?ªB H" M;"v ç K F?¬M; M;WM; K°i KU+ iB M ?"M?- ç M
i?Q b) i`Î p M;?d M;ÆB- bÆM K¬M ç|M; +Y X L;QÌB i?¬M; [m F?ªQ i?Q pÁM; i?
K" M;QÌB +?Q F?ªQ i?b i?b Î H¢B # M M;Q`B bÆM K¬M- T?•M #B i`ä`"M;X

*?Q ç M #m'B +?B m M;"v ?¬K b m- KÈB `®i +K+ ç M T?B M G•K G¢+X

*€B i?S M?'i F?ªQ M;?B K H" +®i HBM?X "ÎB pb +€B ;b ç m +| i? ;Bª i¢Q- +?d +|

S?K i`€+? F?ªQ M;?B K M`v H" K°i hB M h?B MªM? i`mM; MB M M K iY- i`QM; i
+?•K M|B,

@ .m¶B ` i v i`€B- ç†i H M #"M5

G•K G¢+ i?2Q H`B ¢Q i v` - KÎ` ¢tiÎi` M #`M ¢€- +€B M`v ÎT?Q b m ?„M ¢½ t2
h`mM; MB M M K iY FB /m¶B +QÆM; +?•K` ¢®B pÈB M; ¶M €T 9i +O G•K G¢+ ¢•
HäK tm®M; /QÈB K°i ¢Q`M- H¢B `ä`M; F?¬M; +| T?€ pÐ5 L K iY FB F?¬M; F?ÄB
HU+ HQÊM; iB T iK+ ¢•K ¢B tm®M; - M?QM; F?¬M; +| +€+? M`Q ¢•K T?€5

S?ªB #B i`^M; G•K G¢+ i?`i H` LB i •K i?`i i`¼M; i?B M im pB- K†+ /M F?¬M; +|
M?QM; K¶B H-M ¢°i T?€ i?•M i? b) ¢QÊ+ i?B M ¢` HBM? F?Q +¼`Y - i`Î M M +`
J` ?„M H¢B H` L; k >`M? +¬M; T?€T +MM; im- M; Q`B F?€+ ¢°i T?€ K°i +ªM? ;BÈB +
¢` HBM? F?Q` M Hmv M- K` ?„M H¢B H` M, K H-M5 `ÎB p`v- i?•M i? +O ?„M +| i?
;BÈB5

hmv +ÁM F?¬M; ¢¢i ¢QÊ+ i`bM? ¢° #BM? F?Q ?bM? M; Q`B- +kM; F?¬M; T?ªB K°i h
#` i?QÆM; 5

h`mM; MB M M K iY FB i`€i ?ÆM KQ`B +?•K +kM; F?¬M; +| ?B m [mª- H`T iS+ i?
T?Q b m t T?`M; i?b ¢½ +| K`v M; Q`B M?`M F?¬M; ¢QÊ+ #`i +Q`B H M- imv i? M
+?Q i`mM; MB M M K iY FB M; ?2 ¢QÊ+X

L K iY FB +`M; i? K M½Q M|B,

@ • +| +?9i Qi im pB- H¢B ÎMÆB M`v F?Q2 F?Q M; - +?9 w H°M; tªQ i?`M? +?mv M
>„M +?d +?Q H` G•K G¢+ p`M +¬M; T?€T; b ¢| - KÈB F?B M +?Q H`M / +SM; +ÄB M
T?ªB +| +?O i•K i` m ?„M b Q\ L; Q`B M`v i M H` *®+ S?B JBM? - K†+ /M KbM? F?¬
[m€ i®i; b- M?QM; H¢B +| ¢ ¢ H` pä ¢¢Q i?B M i`B- #€B ¢ M?`i S?QM; i`QM; i-
K¬M ?¢- # KQÆB #ªv im´B ¢½ ¢ M LB i •K æ¢B oB M J½M- ¢QÊ+ i¬M; K¬M `i H`
*€B ;¼B H` K°i M; Q`B ¢„+ ¢¢Q- ;` +?| H M i`B- ?„M +kM; MQÆM; ¢ ¢ iB M p`Q h
HQM; +| M; Q`B- i?€B ¢° H`K M; Q`B +O \*®+ S?B JBM? iU M?B M H` +U+ F€ FB m
i¬M; - ?„M b) ¢B m i` i?Q€M; +€B +| T?ªB H` M; Q`B ¢„+ i°B ¢QÊ+ F?¬M; - M?QM;
i? K ;B F?ªQ i?Q- i`i M?B M F?¬M; +| #®B +ªM? ;bX

G9+ M`v- ?„M ¢°M; w t`m- +| T?ªB H` M M i`U+ iB T imv M #® G•K G¢+ +®i HBM? F
Km®M #€B M?`T "€+? S?QM; h¬M; K` M|B- F i [mª M?Q p`v iU M?B M H` i`WM; T?

G•K G¢+ +Q`B M?¢i K°i iB M; - /m¶B i v T?ªB Îi` M M; ¶M i v i`€B p) K°i +€B- K°i ¢¢
H M- ?„M K°i H-M M[¢Q i v iÈBX

*®+ S?B JBM? i?`i F?¬M; M; ì ¢°M; i€+ +O G•K G¢+ M? M? M?Q p`v- i`QÊ+ K„i #
i? H`K ¢QÊ+ [m€ KS+- H9+ M`v ¢2K +QÆM; +?•K i`QM; i v M†M; M K` ¢•K p`Q i
+ÁM /MM; HU+ ¢ªQ [m M?- H9+ M`v KÈB i?m i`Î p - i` M K†i ?B M H M K°i pÁM; +O
G•K G¢+ H¢B i?`i F?¬M; M; ì M; Q`B M`v F?Q HQÊM; b) M?Ä M?Q p`v- H9+ M`v i`QM
;B i F?¬M; T?ªB i?`B ¢B K M?€Q bU5 L m F?¬M; - pb K†i iB M +O "€+? S?QM; h-
;Bª i¼ i`M FB imv i ¢®B b) F?¬M; [mªM bU iB M? F?9+ +?B i M?Q i? M`Q- +?d #
; bM [mv M mvX

>„M +| u m L; mv i F?¬B H¶B +MM; j F?®B +`K F?Q M; ¼+ #`B- K°i [mv M i`M ;B i *
`B ¢B +kM; F?¬M; T?ªB pB + F?|X L?QM; pb K°i iB m M?•M M?Q p`v K` m´M; T?Q
F?´i•K- G•K G¢+ +kM; +ªK i?`v F?¬M; ¢€M; X

.M b Q +?d +¬M p`Q i¬M; K¬M- b m M`v HB M +| +Æ ?°B i?m i?`T ?„M5

G•K G¢+ #`i ¢°M; i? M? b„+ i?m i v p - o¢M J°+ *?B sm•M T?€i ¢°M; - KB M; p i i?Q

@ oä ;Bª J°+ ? +¬M; T?€T5

@ h?`i bU H` F€ [m€B- i¢B b Q T?ªB im Hmv M J°+ ? +¬M; T?€T- +€B ? +¬M; T?€

@ >„+ ?„+¬M; QÆB F?¬M; ?B m ¢B- K¼B M; Q`B H` +| L; k ?`M? HBM? +, M- M?`i ¢`
SM; KÈB +| i? iBM? iB M M? M? +?|M; 5

æ^M; b m ``i M?B m M;QlB ç m M?Ä ;B¼M; M;?`Hm"MH MX
 *®+ S?B JBM? pW ;B"M i`WM; K„i M?bM G•K G¢+- H9+ M`v KÈB F?¬M; + K HÁM;
 @ *®i HBM? KQlB +?QM- ç¢Q F?ªQ i?Q i?S M?`i ?ÊT +€+?5
 G•K G¢+ iU M?B M b) F?¬M; ç2K HQ¢B iB m M?•M p`i M`v ç î i`QM; HÁM;- *®+ S
 iQ +€+? i`î i?`M? ç®B i?O +O ?„MX

RNRX *?QÆM; RNR, hB m L?•M aBM? >"MX UkV

>„M çB [m p`B #QÈ+- ç¢Q i?S ? B i`„+ +?QM? H`im pB- +?d +—M [m "¢Q E?Q *ªM
 "ÎB pb G•K G¢+ ç½ H°` o¢M J°+ \*?B sm•M- ç•v H` +?d +| pä ;Bª hB M h?B M *ªM?
 K°i ç¢Q F?ªQ i?Q M`v ?„M i`U+ iB T i?¬M; [m - ç M ç M F?ªQ i?Q L;k ?`M? HBM?
 L;k ?`M? i?m°+ iQM? K¶B M;QlB ç m +| K¢M? +| v m- i?m°+ iQM? +`M; K¢M?- T?~
 +`M; / /`M; +•m i?¬M; +MM; i?B M ç` HBM? F?Q ç®B SM;- im Hmv M H` +?ÆB ,M
 T?~K i?'T M?'i- i?"T T?~K + Q M?'i- i?¬M; i?QlM; K` M|B- M?'i T?~K HBM? +,M +|
 T?~K i?b +| #²B /QÐM; iB M ç²- i?'i T?~K i`î H M i?b +| i? p`Q ?`M; M;k i?B M i`B
 J` M; v +ª M?'i T?~K HBM? +,M +kM; F?¬M; ç¢i çQÊ+- i`i #` t2K H` T? T?~K- / M?
 J` #ÎB pb HBM? +,M #` ? Q i`M K` i?Ov +?mM; F?¬M; +€+? M`Q ç°i T?€ hB M h?B
 T? T?~K HBM? +,MX

h` M i?U+ i - HBM? +,M imv i ç¢B #° T?"M M;QlB ç m +?d +| i? t2K M?Q T? T?~K
 çdM? T?QM; +?QM? H` +U+ ?¢M- F?¬M; +€+? M`Q i€B iB M K°i #QÈ+5

.M b Q- ç¢i iÈB hB M h?B M *ªM? +| i? M;?`+? i?B M çQ¢i K M? i`,K M,K- iU M?
 M;QlB M;QlB M?Q i? 5

>ÆM M[- M m i?"i H` M;QlB M;QlB +kM; +| i? ç°i T?€ ç M hB M h?B M *ªM?- HBM
 ç` M`v i?"i H` +| i? +mM; SM; M?B m M;QlB ç²M; i?lB im Hmv M M?Q p`v b Q\ E?
 F?ŠM; ç`M? +`M; i? K F`+? HB i +MM; i`M F?®+- ç¢B #° T?"M M;QlB +?Q /M ç¢i
 M;QÊ+ H¢B b) +`M; i? K çQªM K M? 5

"ÎB pb +?SM; FB M G•K G¢+ i?B i`B M o¢M J°+ \*?B sm•M- ç iY T?K i`€+? F?ªQ i?
 K°i F?®B L;¼+ i?¢+? K`m t M? H€ +•v ç`K çQ +?Q G•K G¢+- M|B,

@ æ2K HU+ HQÊM; `|i p`Q i`QM; ç| - +?d +—M K°i +?9i H` çQÊ+5

G•K G¢+ ;"i ç—m- iB T M?"M L;¼+ i?¢+?- i•K MB K pW ç°M;- HU+ HQÊM; HB M +
 «M;5

E?®B M;¼+ i?¢+? M`v iªM K€i` [m M; K M; v m ÈiX

@ L?'i T?~K HBM? +,M- KB M +QÐM; ?ÊT +€+?5

æ iY FB /Q /U K°i +?9i- iW i`QM; iO H`v` K°i i?B i #`B çQ iÈB M|B,

@ hW M v p b m #„i ç—m- ç M +?QM? i?S + #€B M?"T i¬M; K¬M- i M +O M;QÆB H
 h`K #ªM; M`v H` i`bM? iU b„T çti- M|B +€+? F?€+ T?Q i`QÈ+ +?d +| K°i i`,K KQlB
 ?¢M; i`„+ i?Q M`vX hmv +ÁM +| ;—M ? B T?—M # M;QlB F?¬M; +| FB K i` tQM;-
 M? m K` M|B- +m®B +MM; +| i? pQÊi [m pÁM; i?S M?'i i`M; imv M +Y +?d +| ?Æ

"€+? S?QM; h¬M; +| i`,K GBM? S?QM;- +kM; H` K¶B S?QM; F?¬M; b B #B i H„K +
 iQÆM; çQÆM; pÈB ?`M; M,K i?m K°i ç iY- +€B M`v i?"i bU F?¬M; i? iQM? M?B m

@ L?'i T?~K HBM? +,M5

@ *?d +| i? KB M +QÐM; im Hmv M- F?¬M; +| iB M ç²; b5

@ "'i [m€ T? HBM? +,M M?Q p"v +kM; +| i? H"K +?Q ?„M Î KQÌB +?QM im´B çφi ç9M; H" F?¬M; çÆM ;BªM5

@ >„+ - M m ,M p"Q HBM? /QÊ+ /` [mª ;b- +?d +¬M +| HBM? +,M +| i? ?B m çQÊ+ i? M?"T hB M h?B M HφB +| ;b F?| \

@ B- i H"K b Q HφB F?¬M; +| p"MF?Q i®i M?Q p"v5

Í i`QM; iB M; M; ?` Hm"MM?Ä ;B¼M; - G•K Gφ+ iB MM?"T bÆM K¬M- çB iÈB +?QM i?¬M; [m F?ªQ i?Q- F?Q M? +?•MM;²B tm®M;X

æ®B pÈB M;QÌB F?€+ K" M¡B- HBM? +,M [m M ? H'v iB M ç² +O #¼M ?„M5 L?QM +¬M i?m MφT i?B M ç` HBM? F?Q- >¶M æ°M .mM; G¬ +| i? Hmv M ?| ? ii?ªv HU

Í i`bM? iU >"m h?B M- b® HQÊM; F?B m ?mv i?„MFQ+? ?Qφi i?"i H" Qi ÄB- F?¬M +?| M; b Q\ o"Q hB M h?B M \*ªM? +kM; ç²M; /φM; - ?„M +Æ #ªM F?¬M; +| /U p"Q [m M? ç M im Hmv M [m - ç m H" i`U+ iB THmv M ?| ç M /QÊ+ - u m ?φ+? +MM; T?€5

GBM? +,M M? - +?d +¬M F?¬M; T?ªB T? T?~KªM? ?QÎM; ?„M HoM? M;° i?B M ç` h` M i?U+ i G•K Gφ+ i?"K +?Q ?Q"BM;?B ?„M +?Q /MF?¬M; +| HBM? +,M +kM; +| æ°M .mM; G¬ Hmv M ?| L;k ?"M? iBM? ?Q +| i? H"K +?Q ?„M i`U+ iB Ti?`v `ä HoM? M;° iU M?B M ?mv MªQ5

" çφQ F?ªQ i?Q +ÁM ç M; F?¬M; M;WM; iB M ?"M?- +?Q ç M M;`v i?SiQ- i'i +ªK ?Q"Mi?`M? F?ªQ i?Q- i´M; +°M; +| M,K i`,K H ? BM;QÌBX L?QM; [m hB M h?B ? B KQÆB #ªv M;QÌB- ç m F?¬M; M;QφB H - iQ" M #° HU +?¼M iB TiK+ iB M ?"M

J` i`QM; K°i i`,K ? B KQÆB #ªv M;QÌB- im pB + Q M?'i +?QM? H" #ªv hB M h?B M F?¬M; +| [m€ KS+ t¬M; ` M?•M p"i- M;mv M M?•M H" +€+ çφB T?QM; +kM; F?¬M i´M; imv M +Y +?¼M ç iY- K" H" b) +?O ç°M; tm'i FQ+?- Î i`QM; T?φK pB H½M? i? i`B i?B M T?9 M´B # "i FûQ p M9B +O KbM?X

.M b Q- "€+? S?QM; h¬M; iQÆM; çQÆM; pÈB >Q" M; i?'i +O >mv i .QÆM; [m®+ - H +ÁM F?¬M; çÆM ;BªM b Q\

J†i F?€+- +ÁM +| # M;QÌB H" bQM; ? +¬M; T?€T +MM; im- +| #®M M;QÌB T?~K; B T?~K i`Î H M5

JQÌB #®M M;QÌB M`v HB M i?"M? ?φi ;B®M; imv M i?O- i`QÈ+ F?B iB M p"Q #€i + ;†T HšM M? mX

E?¬M; +| M;Q" B w Km®M K" M¡B- / M? M;φ+? i`QÈ+ KQÌB M`v b) `ÆB p"Q i`QM; i J½M *ªM? +MM; # bQM; ? +¬M; T?€T +MM; im FB - K" ç´B i?"M? #®M M;QÌB #ÎE i®i- F?šM; ç`M? +kM; +| i? çQÊ+ ç M çφB S?QM; KÌB +?"Q- b m M`v iB M ç² T?€i /QÈB KQÌB M;QÌB i`QÈ+5

G•K Gφ+ imv M,K ? +¬M; T?€T +MM; im- M?QM; T?ÄM; +?WM; L;k ?"M? HBM? + T?~K K" i?¬B- M m ?„M F?¬M; #çQ H° i?U+ HU+ +?•M i?"i- M;QÌB F?€+ +kM; b) F?

L?'i T?~K HBM? +,M- çÆM im +kM; KB M +QÐM; - +ÁM Km®M bQM; ? - i?"K +?Q M, F?¬M; T?ªB M;QÌB bB M¡B K°M; b Q\

J` M;mv M M?•M G•K Gφ+ F?¬M; Km®M #çQ H° i?U+ HU+ `i çÆM ;BªM- H9+ i`QÈ G•K ;B - +?QM? H" F?¬M; +| i? +?2 /'m im pB iB M +ªM? #ªM i?•M- F i [mª M?B m i K çφB ;B i° + F?€+ Km®M i`W +?Q i?®M; F?Q€B5

"€+? S?QM; h¬M; iQÆM; çQÆM; pÈB K°i i`,K ;B i°+- ?„M +kM; F?¬M; Km®M H¬M
>ÆM M[- ?„M H¢B F?¬M; ?v p¼M; t pìB iW "€+? S?QM; h¬M; çQÊ+ +¬M; T?€T; b
iBM iS+ HBM? i?¬M; - î ç•m bBM? ` #ªQ p"i; b F?ŠM; ç`M? i`QÊ+ iB M #B i`ä- ?„M
i`°K +?B K iB M M; ?BX

h`ªB [m `9i i?,K çÆM ;BªM- K°i i`,K ? B KQÆB #ªv M; QìB +?B H`K b€m KQÆB #
K` G•K G¢+ óK v K„Mô i?,K Qm iB M- i?ŠM; iB M b€m KQÆB #®M +QìM; X

*€B M`v F?¬M; F?ÄB H`K `i M?B m M; QìB +ªK i?`v F?| +?`m- çWM; t2K +?d H` iB
ç¢B T?QM; +?¼M M; QìB +kM; +,M #ªM H` /U i?2Q +?B M iQ+? +O #¼M ?¼- H¬M
b) +?Q M; QìB ;?2M ;?ûi5

E?B çÊi ç®B +?B M i?S ? B #„i ç-m- F?¬M; Qi M; QìB +O +€+ S?QM; b) iÈB t2K +

RNkX *?QÆM; RNk, >| *®i h`bX URV

JQìB #®M ?¢i ;B®M; imv M i?O FB +kM; F?¬M; +-M bQ- bÈK +| ç¢B S?QM; pW
;B®M; M?Q p"v- +?d iW im´B- HBM? +,M- im pB +ªM? ;BÈB F?ª M?bM F?¬M; ` iB K
ç`m KÈB çQÊ+X

G•K L;mv i G° iU M?B M +kM; iÈB i? v G•K G¢+ i`Ê mv- H`K +?Q `i M?B m M; QìB
H B G•K G¢+ H` M; QìB +| ó?`m i`QìM; ô- KÈB +| i? çQÊ+ ç M +?B m +® ç†+ i?M-
i?¬M; [m X

*®+ S?B JBM? i?b M; ?B K K†i- +?SM; FB M G•K L;mv i G° tm'i ?B M- ?„M +`M; T?
î ? B M; `v i`QÊ+ H` +® w Km®M t2K ?„M +? +QìB5 *?d +| çB m h?Ov L;mv i S?QM
ç¢B T?QM; - M?QM; bQ pÈB GBM? EB K S?QM; i?b FûK F?¬M; +?d K°i #"+- bQ b€

*| +?9i +?B M ç`m `i M? M? ç½ tQM; - M?QM; +| +?9i H¢B ;B`M; +Q `i M?B m i?ì
;Bì- KÈB [mv i` b€m KQÆB #®M M?•M imv MX

E?¬M; +| M; ?d M; ÆB- i`U+ iB T iB M p`Q i` M? çQ¢i jk +QìM; 5

L9B M`v F?„T MÆB ç m H` ç`i i`®M; - # KQÆB ? B +m°+ +?B M ç`m +| i? ç²M; i?
+?B M ç`m ç m +| K°i ç iY "€+? S?QM; h¬M; H`K i`¼M; i`BX

æ®B i?O +O G•K G¢+ H` b€m KQÆB #ªv- K°i M K iY M, K M v ; -M # KQÆB im´B-
im´BX L?QM; HÈM im´B +kM; +| +?¶ i®i +O HÈM im´B- im pB hB M h?B M i?`i i`¼
+QìM; +kM; F?¬M; iQM? H` F v m X

L; QìB M¼ +ÁM `i FB m M; ¢Q M|B,

@ o" M K v +O M; QÆB /WM; î ç•v- i b) ç€M? +?Q M; QÆB F?|+ H M5

G•K G¢+ M`Q +| i•K iB M? +MM; ?„M /•v /Q - i`U+ iB T K°i [mv M çQ ?„M Q M? ?¬M
T?|M; M; ½X

J°i [mv M M`v F„FBM? #®M iÁ - H`K +?Q i`i +ªK¼B M; QìB +?9 w iÈB bU ?B M ?[m
î pÁM; i?S M?`i F?¬M; +| K v K„M- +kM; +| i?U+ HU+ i?QªB KÈB t¬M; [m X æ†+ #B
oB M J½M *ªM?- ç m H°` K°i iB ç T?ÁM; - /M b Q G•K G¢+ +| i? K°i +?B m ç€M
i`¼M; i?B M + Q i?O- M`v F?¬M; b B #B i H„K +?QM? H` im pB hB M h?B M æ¢B c
`ä`M; +| i?U+ HU+ K¢M? M?Q p"v- pb +€B ;b F?¬M; +| i`U+ iB T T?ÆB #`v ` 5

h? ;BÈB M`v F?¬M; i?B m M; QìB M T?"M- v m K M +?ÆB +€B ;b ;Bª i`Q ,M i?`i ?
+?QM? H` M; QìB M?Q p"v5

a m jk +QìM; - M`v +Æ #ªM F?¬M; +| F v m- K¶B M; QìB +?Q Qi +kM; TªB H` hB M
î i`QÊ+ K†i G•K G¢+ ?Q`M iQ`M F?¬M; çO t2K- ç²M; /¢M; K°i [mv M Q M? # v- çQ
p`Q pÁM; iB TX

JQÌB #®M ?¢i ;B®M; M?•M imv M ç m H¨ F?¬M; +| ;b #'i M; ì t^av` H'v ç QÊ+ p` i`Q
F?€+ i?b H¨ G•K G¢+ +MM; K°i M[M?•M /€M; M; QÌB M?Q M K M?•M- pÁM; 2Q i?-
i?•M + Q ç¢i ç M ?ÆM b€m tQ+?- M K M?•M î i`QÊ+ K†i M¨M; ç m +?Q Qi i?'T ?ÆM
i i?'v K¨ FBM? i•K ç°M; T?€+?5

L[M?•M FB /MM; H¨ K°i +•v G M; L? #´M;- H¢B i`ÌB bBM? HU+ K¢M? FBM? M;Q
*^aM? `ä`¨M; +| i? #°+ T?€i` +?B M HU+ +O hB M h?B M æ¢B oB M J½M *^aM?=
+?'M FBM? €M? K„i5

*| i? pQÊi [m iB m +^aM? ;BÈB i€+ +?B M- ç•v imv i ç®B H¨ i?B M i¨BX J¨ Km®M
ç'm- +€B M¨v +Æ #^aM H¨ F?¬M; i? M¨Q5 hU M?Q h? M? >mv M M?'i i`¼M; i?B M
h?B M æ¢B oB M J½M- +?Q /M M,K ? +¬M; T?€T +MM; im- M¨v +ÁM FûK K°i MY 5

E?¬M; +€+? M¨Q pQÊi [m ç¢B +^aM? ;BÈB +?B M ç'm- ç•v H¨ FBK F?Q M;¼+ i•M

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +QÌB M|B,

@ h,- h?Ov L;mv i i¬M; +€+ M;QÆB F?¬M; M;¢B +•M M?„+ M¨M; i?Y t2K 5

@ L¨M; i?U+ bU H¨ M[M?•M b Q\

G•K L;mv i G° H~K #~K M|BX

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB M;?o iÈB h¬ J`- M m M[M?•M M¨v M;?2 ç QÊ+ HÌB M|B M¨v-
? B i v G•K L;mv i G° ?QÈDp ³⁻QÊ°Ð` î¨M Bđ@° MrM?M|B #¢Bh? À0Ð` €

h?B m L?'i S?QM; ç2K €M? K„i M;?B ?Q†+ M?bM p T?Q ""M? hB m E€- ç®B T?Q
HÈM M?Q p"v- M|B F?¬M; +?WM; i®+ ç°iB m ? Q /QÊ+ HU+ [mª i?"i +| i? pQÊi M
;'T i`,K H-M5

""M? hB m E€ +?QM? KbM? +kM; F?¬M; `ä`"M; H„K- #ÎB pb i®+ ç°?'T i?K /QÊ+ H
i`U+ [m M bQ b€M?- M" M; +,M #ªM F?¬M; #B i KbM? +MM; M;Q|B F?€+ ?'T i?K /C
+kM; #B i KbM? i?B M T?9 /` #~K- HU+ HQÊM; +Æ i? +Q| M; ?½M- M|B F?¬M; +?V
[m M ? - F?¬M; F?ÄB`'i F?¬M; +| w iS b| ç-mX

aQÆM; i`„M; i`QM; >| *®i h`b #B M K'i- H"TiS+ çQ iÈB i?O p T?K + "M +?9 w- +
F?¬M; H•m b m- K°i ?Q ;B€T H½Q M?•M :B€+ oB *ªM? M? M? çB iÈB- ç-m iB M
M"v KÈB #m¬M; tm®M; p F?~M i`QÆM; i`QM; €M? K„i M|B,

@ *?mv M ;b tªv` \

""M? hB m E€ +?O ç°M; FûQ [m ói`€+? M?B Kô M|B,

@ >bM? M?Q H`i ?'T i?m [m€ HÊB ?¢B- ç2K iQ" M #° /QÊ+ HU+ ?9i b¢+? 5

@ h?"i p"v b Q\

G½Q M?•M FB KK+ [m M; b€M; M;|BX

@ *?d ?ÆM K°i + M? ;B| +| i? Hmv M ?| ? i /QÊ+ HU+ K°i ?²- ç•v H" F?Q HU+ +Q
;b- +| M;mv M M?"T >Q h?B M S?QM; i F?¬M;\

RN9X *?QÆM; RN9, h" M; "ªQ æ²

@ J¢+ hB m E€5

J M HU+ M[H"TiS+ H„+ ç-m M|B,

@ h Km®M ;B M?"T h?Ov L;mv i S?QM;5

@ ob +€B ;b\

G½Q M?•M FB p°B p" M; M|B,

@ L;QÆB +ÁM F?¬M; #B i`^M; i?U+ HU+ >Q h?B M S?QM; i - bQ pÈB h?Ov L;m

@ h H" M[M?•M- çQÆM; M?B M Km®M ;B M?"T h?Ov L;mv i S?QM;- i F?¬M; M
M?•M +ªM;"v î+MM; K°i +?¶5

J¢+ hB m E€ °i +€B ç€T €M H"K +?Q H½Q M?•M FB ? i bS+ #m²M #U+X

G•K G¢+ M;mv M #ªM Km®M i?W M?"M KbM? KÈB H" ç-m bÄ ?9i b¢+? /QÊ+ HU+
+kM; F?¬M; +| #ÎB p"v #` T?¢i- M;QÊ+ H¢B M?"M H'v +QB i`¼M; M;Q" B KS+- i?b F

G9+ M"v ?„M M|B` K" M|B- M;QÊ+ H¢B b) F?B M M;Q|B +?Q H" ?„M çQ¢i ó+¬M;
iBM iQîM;5

"ÎB pb i?•M i? ""M? hB m E€ +Q| M; ?½M ç| H" i'i +ª K¼B M;Q|B çQÊ+ +?SM; FB
h`mM; h?W \*ªM? ç€M? #¢B hB M h?B M æ¢B oB M J½M5 J" >| \*®i h`b H¢B H" +
i? - iU M?B M ç®B pÈB M" M; ?[m ?B m M;Q" B KS+5

.QÊ+ HU+ ç½ #` ""M? hB m E€ ó?9i b¢+?ô- # M;Q|B #¼M ?¼ +kM; +?d +| i? `|B
S?QM; i?b H" i` M K†i #B M i?"M? K"m ç2M- i?"i p'i pª KÈB #„i çQÊ+ #`B / M? iB M
>| *®i h`b K°i + M? ;B|5

L?QM; ""M? hB m E€ M;?B K M?B M i`îi?"M? M;Q|B M' B # "i +O bÆM K¬M i'M; ir
#B i H„K K¶B S?QM; ç m ?QÈM; M" M; T?€i` H|B K|B- ?€ H" ?„M +| i? bQ b€M? p

*kM; K v i¬M; K¬M ç€T SM; b) +?Q ?„M p" G•K G¢+ K°i Qi ç M #M i'M i?'i i?Q+? ?
F?Q +O h?B m L?'i S?QM; #bM? iS+ F?¬M; QiX

J¼B M;QÌB F?€+ i?¬M; [m F?ªQ i?Q ç½ #` +€+ ç¢B T?QM; +?B +„i- ?B M i¢B +?o
 HU +?¼M S?QM; Km®M ;B M?"TX
 L;mv M #ªM +ÁM T?ªB çÊB # M;¬v- M?QM; ?B M i¢B #¼M ?„M +Q M?B M bÈK iW
 H"TiS+ H"K` HU +?¼MX
 "M? hB m E€ +?QM? M?Q M" M; M|B- HU +?¼M h?Ov L;mv i S?QM; - K" h?B m L?
 EB K S?QM; i?U+ HU+ K¢M? M?'iX G•K G¢+ #ÎB pb [m M ? G•K L;mv i G°- HU +?
 +| i? +QB H" i`mM; #bM?X
 aÆM K¬M i'M; imv M +Y iB M i K ;B€T `ä`M; ;B M?"T K°i S?QM; i`mM; #bM?- M
 M?Q M?ÄX
 L?QM; K" +?d H" Q M? ç°M; M?Q M?Ä- /M b Q +?d H" pä ;Bª i`bM? iU hB M h?B M-
 i?ªM tm®M;X
 G•K L;mv i G° K M; i?2Q G•K G¢+ Î+€+ ç` T?QÆM; i`QM; i¬M; /m H`+?- H"K +?Q
 MÆB M"vX
 æ +?Q G•K G¢+ +ªK i?'v ?SM; i?9 M?'i- H" MÆB M"v +| +?Ê ;B Q /`+?X
 h?2Q G•K L;mv i G° M|B- i` M +?Ê i?QÌM; tmv M b) tm'i ?B M K°i Qi i?S i®i- M?Q
 HBM? [mª- i`B HB m +€+ HQ¢B- M?QM; +€B M"v +kM; ç²M; /¢M; ç-v /šv ?"M; ;Bª
 #` ;¢i +kM; i`€+? F?¬M; çQÊ+ B- F?¬M; B b) i`¬M; MQKX
 *?Ê i?W M?"M ? B T?QÆM; i?S+ ;B Q /`+?- K°i H" /MM; ?"M; ç´B ?"M; - bQM; T?Q
 H"K +?Q ç®B T?QÆM; i?Qª K½M- p"v i?b +| i? i?"M? ;B QX > B H" /MM; h?B M
 óhB Mô K" pä ;Bª i?QÊM; i¬M; i?¬M; /KM;X
 o T?¬M >Q"M; EBK- "¢+? L;•M +€+ HQ¢B- +?d +| i? Î i`QM; /•M +?9M; #bM? i?Q
 E?€ i®i- bÈK M;?2 G•K L;mv i G° M|B [m p" M; #¢+ p¬ /KM; - p" B +?K+ S+ ;B bªM
 .QÆM; i`M5
 *m®B +MM; - G•K L;mv i G° MûK 'v F?®B ?¢ T?~K h?B M iBM? i?¢+? +MM; i`mM; T
 @ hB m G¢+ iY- +U+ T?~K h?B M iBM? i?¢+? M;¬M p¢M H¬M F?¬M; çQÊ+ H'v` - ç
 i?•M5 L?[M; h?B M iBM? i?¢+? M"v M;QÆB +-K H'v çB- /MM; iB i FB K K°i +?9i5
 G•K G¢+ ;"i ç-m ç€T SM; - çB p"Q # M i`QM; +?ÊX
 @ S?9+ •K +O h? M? >mv MªM? pä ;Bª GQM; >mv i æ M- K°i ?¢i +| i? +?®M; çE
 M,K KQÆB F?®B i`mM; T?~K h?B M iBM? i?¢+?5
 @ *U+ T?~K pk F„ o¬ L;•M *?d- ;B i M;QÌB i`QM; H9+ p¬ ?bM?- p M p M #€M K°i i`
 iBM? i?¢+? 5
 @ h?€M? +?T T?€T [mv i ""M h?¢+? h?m"i- h?' ? +¬M; T?€T- b m F?B ç¢B i?"M?
 i? +SM; `„M +?`m HÊB F?Q- #®M i` ,K F?®B i`mM; T?~K h?B M iBM? i?¢+? b) H" +
 @ > B KQÆB F?®B ?¢ T?~K h?B M iBM? i?¢+? +-m Km K°i F?Ä s" >mv i .`+? *®i
 *€B +?Ê M"v M€Q M?B i ;B®M; M?Q +?Ê #€M i?S+ ,M- F?„T MÆB H" K°i KªM? i? M
 HU+ pä ;Bª MÆB M"v +kM; F?¬M; ç²M; M?'i- iW i`bM? iU >"m h?B M ç M LB i•K *
 .QÆM;ªM? i`Î H M +Æ ?² F?¬M; +| - iU ?² ç•v H" K°i çQÌM; ` M? ;BÈB- JBM? .QÆ
 iU i`¼M; i?•M T?"M- F?BM? i?QÌM; ` K†i` Q ?"M; - M;¢B /¼ M;QÌB5
 G•K G¢+ +| i? i?'v `ä p"i i? ~M +?S HU+ HQÊM; - K°i çQÌM; çB [m M?Q +QÐB M
 G•K L;mv i G° M|B- M?[M; i?S FB i?B i ;Bª MY M¼ MY FB - t2K +| +?9i óGBM? [
 `i mv T?QM; - M?QM; +,M #ªM F?¬M; +?S K°i iB HU+ HQÊM;X
 @ hB m ?mvM? ç - iÈB5 hÈB5

G•K G¢+ ¢ M; ¢B- ¢½ i? 'v K°i H½Q M?•M ¢ M; ?QÈM; ?„M M;Q„+ M;Q„+- K°i #° i? i`QÆM; M?bM +?mM; [m M?X

G½Q M?•M M`v #`i [m€ H`i?U+ HU+ >"m h?B M i?"T M?`i-M; ¢dM? T?QM;- T?ÄM; ?B p¼M; ¢€M? b•m p`Q hB M h?B M \*aM?X s2K #¼M M;QÌB G•K >"M? L K +?"K +? #QÊ+ M`v H` #ÎB pb #¼M ?„M F?¬M; +| +?d ¢¢Q T?QÆM; /B M M`v- M?QM; MÆB M; v +a h?¬M; JBM? *aM? +QÌM; ;B^+kM; +|- i` M?Q p`v #` M?®i Î >"m h?B M i?" i?b +,M #aM H` p¬ p¼M; ¢†i +?•M hB M h?B M *aM? X

G•K G¢+ +kM; F?¬M; bÊ ?„M +?ÆB +?B m ;b- H9+ M`v ¢B iÈBX

@ L?bM- h`QÆM; H½Q ¢-m H¢B Km®M H`v i`M; #aQ ¢² ;b ¢| ;¢i M;QÌB 5

@ E?¬M; #B i iB m iY M`v +| i? `9i HmB ? v F?¬M; \

@ *€B H½Q ¢-m iY M`v +¬K i`M; #aQ ¢² FB HW ?ÆM # KQÆB M,K- H½Q iY M,K ¢

@ æWM; M|B M[- +€+ M;QÆB #B i`ä h`QÆM; H½Q ¢-m pb +€B ;b i?Ov +?mM; F? L;?2 M|B +?QM? H` M,K ¢| t¬M; p`Q K°i ;B M +´ K° ¢¢i ¢QÊ+ ` õh`M; #aQ ¢²ö #` M +,M5

@ >„M ¢€M? #¢+ iB M ¢² +a ¢ÌB- ¢´B ¢ M H¢B H` K°i i'K ;B^ ¢² +O iB M M?•M- ¢9M h`QM; +?Ê +| i?"i M?B m M;QÌB ¢ m M?"M ` H½Q M?•M FB - H`T iS+ Î T?Q b m M G½Q M?•M FB K M; i?2Q G•K G¢+ ¢B ¢ M K°i ;|+ ? Q H€M?- H9+ M`v KÈB i?Q€i F G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB K°i ?²B €+ ?`M5

L;?2 M|B +| M?B m +?¶ /•M T?QM; +´ [m€B- +?ŠM; M?[M; +| M[iY H`K F„- M; v +a i?•M5 \*?ŠM; H) H½Q #`i iY M`v H` H`K bBM? w / i?`i\ U .: ,K€ M|- H`K M? ¢•v M;

L m F?¬M; T?aB t2K T?•M HQÊM; im´B H½Q M?•M M`v K°i #| iQ- G•K G¢+ i?"i Kn ?„M5 >„M p°B p`M; HmB p T?Q b m- imv ?„M im Hmv M *?B M h?B M Zmv i- /QE +?B M ¢` - M?QM; M?bM +€B K¬M; +O H½Q M K M?•M imv i ¢®B b) H`K +?Q ?„M +ÆK5

@ hB m ?mvM? ¢ 5 hB m ?mvM? ¢ 5

G½Q M?•M i? 'v G•K G¢+ Km®M +?¢v- p°B p`M; iW b m K¬M; H`v ` K°i i` M; ;B`v F

@ h`M; #aQ ¢²5 \*?¶ M`v +O i +| i`M; #aQ ¢²5

RN8X *?QÆM; RN8, h?"T "B M EBK h?•M Zmv iX URV

G•K G¢+ /WM; H¢B- [m v ¢-m ?QÈM; H½Q M?•M M?bM H¢B- +?d i? 'v H½Q M?•M K K°i i v [mÆ K°i i'K / / - ;"T ;? M? ?QÈM; ?„M ¢m´B i?2Q- #° /€M; i?"i H` H`K +?Q

@ s Q t Q +?B5

L;•M J M; Î i` M ¢-m p B G•K G¢+ H`T iS+ +QÌB ¢ M i`Î KbM?- H,M ¢B H,M H¢BX

G•K G¢+ i?Q€M; M´B H M ?SM; i?9 M|B,

@ *€B ;b i`M; #aQ ¢²\

@ EBM? i?B M #Q i`M;5

G½Q M?•M `i i?¬M #Q M|B,

@ *?d +¬M Ry F?®B ?¢ T?~K h?B M iBM? i?¢+?- M?Q i? M`Q- ¢O iB M M;?B 5

hB M M;?B F?¬M; +| ?`M; i®i- M m i?"i H` #Q i`M;- H¢B ?€ /WM; H¢B Ry F?®B ?¢

hU ?² M?bM ` G•K G¢+ ?Q`B M;?B- H½Q M?•M p°B p`M; M|B,

@ æ•v +?d H" #€M #S+ i" M; #^aQ ç²- M m ibK çQÊ+ M; QÌB Km +| i? M|B `ä5

@ JÎ` +?Q i t2K t2K5

G•K G¢+ M|B` - ?„M F?¬M; t2K óh" M; #^aQ ç²ô- [m, KÈB #B i +| MB K ç M +€B ;b ç

G½Q M?•M FB +kM; F?¬M; T?^aB bÊ +?Q G•K G¢+ t2K F?¬M; - H9+ M"v ç2K t2K` i
K†i ç'iX

G•K G¢+ M?bM HQÈi [m - ç½ #B i pb +€B ;b H½Q M?•M M"v b) ?"Q T?|M; M?Q p"v
F€ T?S+ i¢T- +,M #^aM F?¬M; T?^aB M?bM p" B H-M +| i? M?Ê F„5

J" H"K +?Q G•K G¢+ ç°M; /mM; +?QM? H"- i'K / / `ä`"M; p) H'v K°i ç² €M T?€T i
^aQ- +?d H" M; QÌB ?¼ #S+ #^aQ ç² M"v +,M #^aM H" i?QÌM; /•M- tm'i ?B M`'i M?B m
+,M #^aM F?¬M; +| F?^a M,M; i²M i¢B5

S?€T i`"M iW i`QÊ+ ç M M v H" +MM; Hmv M F?Q HB M H¢+ +?mM; K°i +?¶- K" i?2
[m®+ +| K°i +?9i Gmv M E?Q aQ- ?ÆM M[+ Q M?'i KÈB H" #€i T?~K Gmv M E?Q a
M; QÌB M"v i?B M iQ F?¬M; çQÊ+- K" H" i`QÊ+ K„i i`mv M HQm ?"m i? +kM; +?d +
T?~K T?€T F?Q5

L;mv M #^aM G•K G¢+ ?Q" B M; ?B H½Q #^aM; iY M"v H" K°i i M HQÌM; ;¢i- M?QM; +?
HB M +^aB #B M +?O wX

hmv +€B T?€T i`"M M"v b B i?"T T?¬M i?€B [m€- M?QM; +kM; F?¬M; T?^aB K°i M; Q
i? iQÎM; iQÊM; ` çQÊ+5 G•K G¢+ M?bM p T?Q H½Q M?•M M|B,

@ æ•v H" M; QÆB p) ` iÈB - i Km®M M;mv M ç²5

G½Q M?•M F?¬M; F?ÄB M? F m K°i iB M;X S?¬M óh" M; #^aQ ç²ô M"v t€+ i?U+ H

>ÆM M[+kM; F?¬M; T?ªB +?d +| h?"T "B M EBK h?•M Zmv i KÈB +| ?B m [mª i- J°+ *¬M;- h?´ ? h?¢+? >| h?m"i- h?Ov ? " ,M; L;¼+ Zmv i- ç m +| çQÊ+ ?B m [m i? t2K i?QÌM; M;QÌB i`QM; i?B M ?¢5

a m F?B ç¢i iÈB ç i K #B M- G•K G¢+ +kM; ç½ # [m M tQM;- #'i [m€- G•K L;mv i +Y - pW i?'v ? „M HB M p¬ +MM; HQ H „M; M|B ,

@ hB m G¢+ iY M;QÆB `®i +K+ +kM; çB ` 5 J m K m M? M?- +?9M; i H"TiS+ çB `

@ h,- +?mv M ;b p°B p½ M?Q p"v\

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +QÌB +QÌB- i, i, M"v H"K +?mv M ;b ç m H" ?'Ti'TX

@ h`QM; #B M ;BÈB H¢B +| ç¢B [mv K¬ i?B ç°+ #°+ T?€i- i`QM; i¬M; ç½ T?€i` K ç iY çB [mûi b¢+? •K h?B5

G•K L;mv i G° #m¬M; HÄM; M;Q¢B #`Q +O G•K G¢+ ` - K" L;•M J M; i?b M?ªv ç M iK+ /MM; +€B ç-m M?Ä +¼ p`Q KbM? ? „MX L?[M; M;"v M"v hB m ç¬M; i•v K°i KU i?'v çQÊ+ G•K G¢+ iU M?B M T?ªB H"K MkM; K°i i`"MX

@ •K h?B\ G" p"i ;b\

@ oW çB pW M|B +?mv M- M m F?¬M; T?ªB çÈB M;QÆB- i, i, i bÈK p`B M;"v ç½

h?9+ ;BK+ G•K G¢+ K M; i?2Q ç² /MM; i`QM; K'v M;"v- M?QM; G•K G¢+ +| hY æd ;B M T?€T F?Q- F€ i?"i +kM; F?¬M; +-M +?m`M #` +€B ;bX "ÎB p"v- ? B M;QÌB i`U çB iÈBX

h` M çQÌM;- G•K G¢+ +m®B +MM; iW i`QM; KB M; G•K L;mv i G° #B i ç½ tªv ` bU

*€B ;¼B H" •K h?B +?QM? H" M;QÌB b m F?B +? i- •K F?Q M?"Ti? - bBM? ` [m€B +QM M;QÌB- H¢B F?¬M; ? +| i?¬M i`Q ç€M; M|B- +?d #B i F?€i K€m ;B i +?|+-M Km®M HÈM ?ÆM5

•K h?B F?¬M; ç m M?S+ F?¬M; +ªK ;B€+- F?¬M; #B i bÊ ?½B- F?¬M; 2 M;¢B iY p i?QÌM; i?ÌB çB K ç®B K†i HQ¢B [m€B p"i M"v- KQÌB +€B +kM; +?Q +? „+ ;B i çQ i •K h?B H"K HQ¢M- "€+? S?QM; h¬M; b) T?€B ` ç iY çB iÈB i`'M €TX

"€+? S?QM; h¬M; i?®M; i` ` +ª >mv i .QÆM; [m®+- o•M oK aÆM bÆM K¬M H" +,M + >Q`M; +mM; +O K°i ?Q`M; i`B m ç²M; /¢M;- M?QM; Î+€+ ç` T?QÆM; ç m b „T ç†i M?Q T?O i?"M? +?O Î K¶B i?"M? i?"X

h`B M;mv M h?B M iBM? i?¢+? +O \*?O i¬M;- +?QM? H" /Q M?[M; T?•M i¬M;- #B M|B +€+? F?€+- o•M oK aÆM +QB M?Q H" /Q h?B M iBM? i?¢+? +?²M; +?'i H M +k iB m t`B M?Q p"v5

h`QÊ+ FB +| •K h?B tm'i ?B M- ç iY T?•M i¬M;- #B i pB M ç` T?QÆM; +| i? i`'M ç²M; /¢M;- H½M? i?' i`QM; MQÊ+ `ä`M; `i M?B m ç` T?QÆM; +MM; H9+ #°+ T?€ h?B +ÂM F?¬M; i?B m i²M i¢B F?B +ÂM b®M; H" pã ç¢Q + Q i?O5

L;QÌB i?QÌM; #B M i?"M? •K h?B HU+ HÈM p¬ +MM;- +| i? H'v K°i ç`+? KQÌB- M? bBM? ` •K h?B i?b +`M; HÈB ?¢B- +MM; bQM; im- i K im pã ;Bª ç²M; /¢M;- +Æ ?²

v M;?o i?B i H"TT?•M i¬M;- #B i pB M- K°i H" i?m i?"Ti`B M;mv M im Hmv M- ? B T?9 FB i tm'i Î ç` T?QÆM;- ç +Y ;B M?"T +?O i¬M;X h?S # - T?•M i¬M;- #B i p /QÐM; H½Q +?Q ç¢B #° T?"M ç iY im pB F?¬M; + Q- ç°i T?€ p¬ p¼M; +O +?O i¬M

.M b Q- +?O i¬M; +kM; +?d +| [mv K¬ M?Q i? - ?`M; M,K H¢B T?ªB imv M M?"M `i ?`M; M,K +kM; T?ªB /¼M ` ç¢B HQÊM; ç` T?QÆM; ç M i`Q M;QÌB KÈB- K" ç` T

s2K HQ¢B M;QÌB M?Q h`QÆM; H½Q ç-m i?¼ M;mv M iB T +`M F?¬ +¢M FB - H¢B T?€ p¬ p¼M;- i`QM; i¬M; ç½ bÈK +?†i çSi +mM; SM; h?B M iBM? i?¢+?5 h`QM; ;

K`v /¢M Î H¢B- +| Qi M;Q`B i?b iU ¸°M; tBM ¸B T?•M i¬M;- #B i pB M- M m +| im p
+ÁM +| i? ?¶M K°i +?S+ p` +?QÎM; bU5

L|B M?Q i? M`Q- hB M h?B M \*aM? Î i`QM; K„i M;Q`B i?Q`M; +?QM? H` i²M i¢B -
+?O i¬M; H`K +?€m i` B- +ÁM F?¬M; #^M; ¸B T?•M i¬M; H`K ¸¢B ;B - ?ªQ ?ªQ K` ?
i?Q€M; +€B5

*?QM? H` #ÎB pb M?Q i? - i?U+ HU+ T?•M i¬M; +U+ FûK- +?d +| K°i ? B hB M h?B
?O ;B` +^M- +MM; "¢+? o•M h¬M; H9+ i`QÊ+ F?¬M; b B #B i H„K- Km®M i`'M €T •
i? iB M ?`M?- M?QM; F?B +| hB M h?B M *aM? •K h?B tm'i ?B M- #¼M ?¼ +kM; +

a m F?B iBM iS+ i`mv M [m v H¢B +?O i¬M;- H9+ M`v ¸¢B H½Q i`QM; i¬M; ?¢ H
T?€B ` iB M ¸ M +?ûK ;B i •K h?BX

L?Q K½M? i?9 +| u m ?¢+?- •K h?B +kM; +| h?B ?¢+?- K¶B M;Q`B +m®B +MM; ¸ r
¸'B H`v h?B M iBM? i?¢+?- i?"K +?Q ¸ M /QÊ+- T?€T F?Q- +¬M; T?€T # M i?QÎM;

J¶B S?QM; +?d +| + Q M?'i H` L;k T?~K +¬M; T?€T- GK+ T?~K +¬M; T?€T ¸ m Î +
h?"T "B M EBK h?•M Zmv i- F€i?"i +?QM? H` M;¢M? b M? T?•M ` H`K ? B +O b€

@ u m ?¢+? +| i? /MM; ¸ Hmv M +? ¸ M /QÊ+- h?B ?¢+? +kM; ¸²M; /¢M; +| i? 5
G•K L;mv i G° ;BªB i?Q+? M;?B ?Q†+ +?Q G•K G¢+ M|B,

@ •K h?B H` p"i i`B bBM? •K iQM?- h?B ?¢+? ~M +?S K°i iB i?U+ •K +?B HU+- ¸
¢B ` - +| i? Hmv M +? i?"M? \*?•M •K æ M- H`K +?Q pä ;Bª HoM? M;° •K /QÆM; T?
?B p¼M; ¸°i T?€ JBM? .QÆM; *aM?5

GoM? M;° •K /QÆM; KÈB +| i? ¸°i T?€ JBM? .QÆM; *aM?- G•K G¢+ ¸½ iW h¬ J` #
+O ?„M +| +?QM F?Ä >mv M ok Zma- +| i? i`Ê ;B9T pä ;Bª HoM? M;° •K /QÆM; -
K'm +?®iX

"i [m€- *?•M •K æ M M`v +kM; M?Q p"v b Q\

>„M F?¬M; F?ÄB M|B,

@ " M i`QM; •K h?B ~M +?S +?d H` i?U+ •K +?B HU+- M m pä ;Bª +| p®M H` +?Q
/QÆM; ¸ M #M- M?QM; M m #ªM i?•M pä ;Bª im Hmv M +?QM? H` +?Q •K +?B HU+-
`²B b Q\

G•K L;mv i G° F?¬M; F?ÄB b€+? b€+? p`B iB M; M|B,

@ hB m G¢+ iY- M?bM M;QÆB +ÁM +| +?9i iB m i?¬M; KBM?5 *?QM? M?Q H`B M
*?•M •K æ M +| i? `i / /`M; HoM? M;° ¸ M +?Q •K +?B HU+X "i [m€- ¸•v ¸®B p
F?¬M; TªB H` F?¬M; +| Q+?- #ÎB pb i`QÊ+ H9+ M;QÆB HoM? M;° ¸ M •K /QÆM; -
+| ¸QÊ+ +?QM? H` +?Q •K +?B HU+ ? v H` +?Q /QÆM; +?B HU+- ¸•v +?d H` HQÐM;
¸mB F?¬M; +€+? M`Q Hw ;BªB i`„M; ? v ¸2M ¸²M; /¢M;5

@ *?Q •K +?B M?•M ,M *?•M •K æ M- +kM; +| i? ?B m `ä ¸•v +?QM? H` +?Q •K +?B
+?Q /QÆM; +?B HU+5 hmv ¸°i T?€ F?¬M; M? M?"M; #^M; +?Q /QÆM; +?B M?•M M
+?Q Qi +| i? M?B m ` # T?¬M ?v p¼M;5

RN3X *?QÆM; RN3, h?B h`B mX UkV

s2K M`M; M|B H`K ` p - G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +Q`B M|B,

@ æ•v H` bQ T?K M;QÆB pW KÈB M|B +?Q M;QÆB \

G•K L;mv i G° F?¬M; F?ÄB i? M [m€ ?Q€ ;B" M- H`K #° Km®M ¸B p†M H¶ i B G•K G

@ L;QÆB iB m iY M`v /€K +| w FB M ¸®B pÈB i, i, ¸¢B M?•M i b Q\

hmv *?•M •K æ M F?¬M; i? i`•M [mw #^M; >mv M ok Zm^a- M?QM; +kM; t2K M?Q F
Hmv M *?•M •K æ M +kM; F?¬M; / /`M; - t2K M; Q`B i?Q`M; +?mv M ?| i?`M? •K h
p¢M F?Ä h?B ?¢+? KÈB çO iBM? Hmv M ` K°i F?Ä *?•M •K æ MX

E?| i`€+? H9+ M`v i`QM; i¬M; b) +QB i`¼M; M?Q i? - T?€B ` i`i +^a ç iY iB M ç M
#B M M`v K†+ /M ç®B pÈB /•M +?9M; >mv i.QÆM; [m®+ K` M|B H` K°i ç¢B i B M¢M
h¬M; K` M|B H¢B H` K°i ç¢B F€ M; °- +?Q /M +?d +| i? Hmv M ` Ry pB M *?•M •K
i? H`K +?Q M, K ç iY LB i •K æ¢B oB M J½M \*<sup>a</sup>M? i`M i?, M; ç M JBM? .QÆM; *^aM

L m b® HQÊM; *?•M •K æ M M`v +`M; M?B m- i?U+ HU+ +O "€+? S?QM; h¬M; H¢B
F?OM; #®5

> B M; Q`B G•K G¢+ tm`i ?`M? K°i i?€M; - i` M çQ`M; çB /-M /-M +| i? +?SM; FB M
Hw- K M; i?2Q ;B [mv M i`®M +? i- i?"K +?Q +ÁM +| p¬ b® i?B i? +?`m F?´ #¢Q
T?^aB H` +? i`i`QM; i v •K h?B- K` ç m H` M?•M HQ¢B ?¢i?O5

:†T ;Đ i B M¢M M?Q p`v- i?b F?¬M; F?€+ ; b M, K i?€M; +?B M i` M?- bU FB M +QÊT
i¬M; i¬M; HÊT HÊT- i B M¢M iU ?² KÎ ` ;¬M; tB M; i°B €+ i`QM; HÁM; M?[M; M; Q
Km®M H`K ; b i?b H`K5

L?•M ?¼ M`v bQ b€M? pÈB •K h?B i¢Q i?`M? M; mv ?¢B +ÁM Km®M HÈM ?ÆM5

h?B i`B m #°+ T?€i H` iW #B M +^aM? M K #° >mv i.QÆM; [m®+ #„i ç-m- ç M; Km
hBM iS+ i®i /mv M?`i H` M?•M F?~m +?¶ #B M +^aM? `i i?Q i?Èi- i®+ ç° i?B i`B n
`i M? M?- M?QM; M m ç M i?`M? T?® HÈM M?•M F?~m ç¬M; ç9M; - M; mv ?¢B b) K
H-M5

æ M H9+ ç| - i`QM; +<sup>a</sup> MQÈ+ b) H` ç¢B i B M¢M5

G¢B H` # M; `v b m- #¼M ?¼ çB iÈB K°i +€B i`M M?Ä #B M ; BÈBX

_`i t +| i? +?SM; FB M #° /€M; iY i?B ?Q`M? ?`M? i`QM; i`M- K°i Qi #° •K h?B ?
H`K +?Q ? B M; Q`B ç m +?€M ; ?ûi F?¬M; i?¬B5 "¼M ?¼ H`T iS+ iB M p`Q i`QM; i
+?B M ç`mX

•K h?B iQi K½B # M M; Q`B M`v +?d H` M; Q`B i?Q`M; +?mv M ?| - imv HU+ HQÊM
+?d ç M çQÊ+ i`bM? iU >"m h?B M çdM? T?QM; - +, M #^aM F?¬M; T?^aB ç®B i?O +O
MûM ?QÆM; i?`B ; B M #¼M ?¼ ç½ ; B i K`v i`, K •K h?B5

G•K G¢+ /MM; >Ä GQM; Zmv M ç®i b¢+? •K h?B- +?d HQm H¢B K°i ?¢i +?•m ?„+
+?QM? H` h?B ?¢+? - i`QM; ç| +| K°i iB i?U+ •K +?B HU+X

"i [m€- b m F?B #¼M ?„M iB M p`Q K°i ç¢B pB M- #¶M; M?B M ; †T çQÊ+ K°i ç€K •

L?[M; •K h?B M`v F?B +ÁM b®M; ç m H` hB M h?B M *^aM? pä ; B^a- p®M +| i? çB
mv M, M; +Q`M; ç¢B- imv b m F?B #B M i?`M? •K h?B +?d #B i; B i +?| + F?¬M; +| i
F„- M?QM; HU+ HQÊM; i?•M i? H¢B #¢Q i, M; 5

hU M?Q "M? hB m E€- î hB M h?B M h`mM; h?W *^aM? +| i? ç^a #¢B pä ; B^a hB M
*^aM?- M?[M; •K h?B M`v iQÆM; çQÆM; pÈB K¶B M; Q`B ç m H` "M? hB m E€ p`v5

G•K L; mv i G° H` h? M? >mv M \*<sup>a</sup>M?- ; B Qi` M? M?[M; hB M h?B M *^aM? •K h?B M
€T ç^aQX "i [m€- i?•M i? M?[M; •K h?B M`v +SM; +ÁB +kM; pQÊi t pä ; B^a i-K i?Q
+?¶ ?B K- +?Q /M +„i çSi iS +?B tm®M; +ÁM +| i? iB TiK + +¬M; FQ+? - ç•K i`9M;
F?¬M; ; B^aK5

*?d +| ç2K +?9M; M| i`B i ç iB m ?Ov- ?Q†+ H` ç`Q ` h?B ?¢+? - ç M?[M; •K h?B
M; mv M KÈB +| i? -K -K M; ½ tm®M; 5

"îB M?Q p`v- +?Q /M G•K L; mv i G° ; B i +kM; +| +?9i +® ? i bS+X

E?€i®i+| G•K G¢+ Î ¢•v- imv ? „M F?¬M; #B m H° [m€ KS+- M?QM; H¢B •K i?¬K #^a
+?Q M``M; i?Ov +?mM; ?[m FBM? p¬ ?B KX " M i`QM; ¢€M? M? m F`+? HB i- G•K L
T?€i ?B M +€B ;b F?€+ i?QÌM;X

"¼M ?¼ ;B i bm®i ? B M; ``v- M?QM; K`` +?d iB m /B i K°i T?¬M # •K h?B i`QM; i
F?¬M; b B #B i H„K +| ?ÆM M,K i`,K F?Ä h?B ?¢+?- i`QM; ¢| +| ?ÆM KQÌB F?Ä H
pÈB h?B ?¢+? >"m h?B M pk ;B^a i?b HÈM ?ÆM K°i pÁM;X

hmv L;•M J M; i?Q+? ,M u m ?¢+?- M?QM; ¢®B pÈB h?B ?¢+? M``v H¢B H„+ ¢¬m H
``i t'm- +ÁM +® w +¬K h?B ?¢+? ¢B i` m +?¼+ M| - H``K iB m iY FB bÊ iÈB KS+ +?¢

L?QM; K``- F?B K°i ¢¬m •K h?B h? M? >mv M *^aM? tm'i ?B MK K°i +?QÎM; ¢€M? #
? B M;QÌB +kM; +?d +| T?¬M M?QÈM; #° HmB #BM? 5

>mv i .QÆM; [m®+ i?"i F?¬M; ?¶ H`` h`mM; L;mv M [m®+- K°i i``M M?Ä #B M i?m
h? M? >mv M *^aM?5 aQ b€M? tm®M; /QÈB- "¢+? .QÆM; i``M >"m h?B M i?"T M?`
tQM; #€- [m^a M?B M H`` FûK [m€ t X

G•K G¢+ F?¬M; Km®M #¢Q H° i?U+ HU+- +?d H`` +?2 +?Î G•K L;mv i G° i?®B HmB

G•K L;mv i G° +ÁM H`` H¬M ¢¬m iB M i`<sup>a</sup>B [m +?B M ¢`m F`+? HB i M?Q i? - M;Q
i?"T T?¬M ?QM; T?'M- HQm`Qm M|B F?¬M; M;WM;X hmv i`QM; i``M +| K°i •K h?B
G•K L;mv i G° pšM H`` F?¬M; Km®M `ìB ¢B- iQM? iQ€M M; ``v K B ¢`B H¢B T?QÆM;
[m^a ?²M; K K K`` p X

æÈB i'i +^a •K h?B ¢ ;B B ¢ m i?m i?"T tQM; - H¢B +MM; h? M? >mv M *^aM? •K h?B

æÈB ¢ M MY ¢ K G•K L;mv i G° M^K M;O- G•K G¢+ H†M; v M `ìB ¢B- K°i KbM? iB
ibK ¢QÈ+ # •K h?B h? M? >mv M *^aM?- iMv w ;B i +? iX

G•K L;mv i G° M;?o ¢ M `i ¢ÆM ;B<sup>a</sup>M- h? M? >mv M \*<sup>a</sup>M? •K h?B M`Q +| / ;B i M?
¢B HB m K¢M; K`` M|B- +,M #<sup>a</sup>M +?QM? H`` iU ¢Q KbM?5

a€M; bÈK M; ``v ?¬K b m- b m F?B ? B M;QÌB M K [m K°i Qi HQÆM; F?¬- H¢B K°i
G•K L;mv i G° i?b +~M +~M /U+ /U+- bÊ FBM? ¢°M; h? M? >mv M *^aM? •K h?B- M n
+| i? `9i HmBX

L?QM; # +QM h? M? >mv M *^aM? •K h?B ¢½ #` G•K G¢+ ;B i +? i- ? B M;QÌB iU
;†T H¢B ¢ M- ¢ÈB #¼M ? „M iW K°i ¢¬m i?¬M i``M ;B i ¢ M # M FB - G•K L;mv i G°
p®M /o M``M; ¢½ iQM? i`QÈ+- M?QM; H¢B +,M #<sup>a</sup>M F?¬M; +| ?Q``B M;?B +€B ;b- K``

@ > ? ? - #^aM +¬ MQÆM; [m^a M?B M M? /kM; +€B i? - M; v +^a •K h?B +kM; M;?2

G•K G¢+ +kM; +QÌB iQ M|B,

@ G``M;?2 i?'v ¢QÈ+ t9 / M? K`` +?¢v5

@ hB m G¢+ iY- M;QÆB M;S / T?^aB F?¬M; \

æ½ F?¬M; +| h? M? >mv M *^aM? •K h?B i``M i`QÌM; - G•K L;mv i G° iU M?B M F?¬
H¬M ¢ m +?B M ¢ M b„T FB i HU+ KÈB i?®B HmB ` F?ÄB i``M M?Ä- b m F?B F?¬B
b m HB M ¢2K iQ``M #° •K h?B i`QM; iB m i``M ;B i F?¬M; i?W K°i +QM- i?m ?Q¢+

"¼M ?¼ iB T iK+ ¢B ` - ? B M; ``v b m ¢| HB M ¢B iÈB K°i i?``M? T?® HÈM X

RNNX *?QÆM; RNN, h?B M JBM?

*€B M``v ¢½ iWM; H`` K°i i?``M? i?` ? i bS+ T?²M ?Q - i M H`` L;•M aQÆM; i?``M?- t
bÆM K¢+?- pQÈi [m +?QM? H`` "€M L;mv i [m®+X "ÎB p"v- ¢•v H`` K°i i`¢K i`mM;
M; ``v i?QÆM; M?•M ` p"Q ¢ m /MM; p¢M iQM? iQ€M5

aQM; F?B i?B i`B m H M i``M ¢ M MÆB ¢•v- +kM; i?``M? F?m ;†T i B ?¼ HÈM M?'i

hÁ i?"M? i?" M"v +| çQÊ+ M?•M F?~m pQÊi [m # i`,K p¢M- K" i` M çQìM; ? B M;
M¢M /•M M?B m H„K H" +?d F?QªM; ? B KQÆB p¢M- +| i? i?'v çQÊ+ +| # Q M?B
i?" M"v5

h?ìB çB K #¼M ?„M çm' B iÈB- M; Q" B i?" M? ç½ +| `i M?B m ç iY "€+? S?QM; h¬M
/Q M? ç` M?Q M?Ä5

*€B M"v ?Q" M iQ" M +| i? Hw ;BªB- +ª i?" M? i?" +| K'v i`,K p¢M •K h?B- K" #¼M ?¼
Km®M ;B i b¢+? M?B m [m€B p"i M?Q p"v- iU M?B M F?¬M; TªB +?mv M i bM? K°

*€+ ç¢B T?QM; i?"i ;B®M; M?Q ç¢B ;B i°+ # M i`QM; æ¢B h?¬M; [m®+- i?ìB çB K
ç m H" çQ" M F i M?'i i`Q- H9+ F i?M # M M; Q" B #B M K'i HB M +¢M? i` M? F`+? i
HB M [m M ç M # M i?QîM; T?QM; T?9- +€+ ç¢B T?QM; i`QM; H9+ ç| ç m i•K ?Q"
M;mv MX

J†+ /M K¼B M; QìB ç m î i`QM; +MM; K°i /Q M? ç` - M?QM; K¶B H¬M óçB b, Môç
+?SM; FB M ç iY S?QM; F?€+ ;†T M;mv ?B K- F?¬M; ` i v +QÊT çQ¢i h?B ?¢+? +
M?Q F?€+? F?Q- i`¬M; +v p"Q #¼M ?¼ tm'i i?O iQÆM; i`Ê ç| H" ç M; M^K KÆ5

æQÆM; M?B M- +kM; F?¬M; TªB i i +ª S?QM; ç m [m M? F?~M i`QÆM; M?Q p"v-
h?Ov L;mv i S?QM; [m M? F?¬M; i - +€+ S?QM; F?€+ +kM; +| KBM? ?[m +MM; H

E?¬M; F?ûQ +?QM? H"- i`QM; /Q M? ç` M"v H¢B F?¬M; i?'v ç iY +O h?Ov L; m
M; QìB GB i .QÆM; S?QM; - /M b Q H¬M i?B i`B m M"v #°+ T?€i T?¢K pB [m€`°M;
L;•M aQÆM; i?"M? +?Q Qi +| #ªv i€K +€B- ç iY "€+? S?QM; h¬M; ç m +?B iªM M
iB M ?"M? b, M #„iX

a m F?B ? B M; QìB #¼M ?¼ iB M p"Q /Q M? ç` - H"TiS+ HB M +| K°i i`mM; MB
?mwi b€Q- F?BM? #¢+ M|B,

@ L;mv M H B H" h?Ov L;mv i S?QM; G•K L;mv i G° bQ Km°B5 .B- M?Q i? M"Q /š
G9+ M"v b„+ K†i G•K L;mv i G° i®B b¬K M|B,

@ JB M; b¢+? b) K°i +?9i- ç•v H" ç ç +O i 5

@ > ? - *?m >mv- M;QÆB ;¬M ç•v +?Q +| i î p i`QM; i¬M; - F?¬M; #B i M; QìB M"
+O bÆM K¬M i`M; imv M +Y H¬M M"v\

G¢B H" K°i M K iY +?WM; # KQÆB im' B çB M? M? iÈB- T?'i T?'i i v M|B,

@ æWM; H"K `°M- i' i +ª K¼B M; QìB H" ç iY ç²M; i¬M; - H9+ M"v ç¢B ç`+? ç¢B i`Q
K" M|B- +ÁM F?¬M; #^M; çB H"K i?'i M?B m K'v +€B •K h?B5

L; QìB M"v `ä `°M; H" im pB LB i •KªM? - F?Q iS+ iQ HÈM +| +?9i pW ç tm®M; -
L;mv i G° i`„M; # +?- ;¬M Km®M iû M;½X

>„M imv Hm¬M KB M; M|B ç iY ç²M; i¬M; F?¬M; +¬M TªB M°B +?B M- M?QM; H¢
p"Q im pB +O KbM? +?Q #¼M G•K G¢+ K°i ?¢K½ mvX

a„+ K†i G•K G¢+ T?€i H¢M? - F?Q i? T?€i ` - M; ,M H¢B mv €T +O M; QìB M"v- K
L;mv i G° / M?bM +?9i Qi- M?QM; M K iY *?m >mv M"v H¢B b„+ K†i i`„M; M?Êi- F
H¢B # #QÊ+- T?mM ` K°i M;KK ?mv iX

L K iY LB i •KªM? #B M b„+- KK+ [m M; •K i" M î i` M M; QìB G•K G¢+ ç' B iÈB ç' B
+| —M hS+ h?m"i- ?„M +kM; p¬ T?€T t€+ ç`M? G•K G¢+ ç M i°i +MM; H" im pB ;b-
€T +O ?„M- +ÁM i?m" M iB M ç2K *?m >mv +?'M #` i?QÆM;5

>„M ?Qi p" K°i ?ÆB M|B,

@ *€+ M;QÆB Km®M M?"T /Q M? - M?'i ç`M? TªB im•M i?O [mv ç`M? h?B M JBM
h?B ?¢+? b, M #„M M°T H M5

@ .U p"Q +€B ;b5

G•K L;mv i G° H" T i S+ F m H M X

@ *?d #^M; +?9M; i +mM; +'T +?2 +?Î +?Q +€+ M; QÆB 5

L K i Y L B i •K *aM? H¢M? HMM; M|B,

@ h`QM; i?`M? i?"K +?Q +| •K h?B JBM? .QÆM; *aM? i²M i¢B- i?dM? i?QªM; b) iW F?¬M; +| +?9M; i #ªQ p - +€+ M; QÆB ¢WM; M|B b,M #„i •K h?B- M; v +ª i€M? K¢M iQ`M 5

@ E?¬M; Km®M M°T H M h?B ?¢+? +kM; +| i? - H" T i S+ +9i 5

G•K L;mv i G° iQM? iB M? #¢Q T?€i- H9+ M`v Km®M tQ v M; Q|B `|B ¢B- M?QM; M`M; Q|B ?`M? ¢°M; i?2Q +ªK iB M?- +?Q /M F?¬M; +•M M?„+ KbM?- +kM; TªB pb +ª K`bm v M; ?oX J'v M; `v i`QÊ+ h? M? >mv M \*aM? •K h?B i`QM; i`M ¢½ HÊB ?¢B .QÆM; \*aM? •K h?B- +?d H`LB i •K *aM? +kM; F?¬M; TªB #¼M ?¼ +| i? M;„M +ª

@ *QB M?Q +€+ M; QÆB ?mM; €+5

G•K L;mv i G° +9B ¢-m M?"M i?m X

L?QM; M?QM; i`QM; HÁM; M`M; i?b +| w ¢`M? F?€+- +| M¢T HBM? ;BÈB i`QM; i v i`M; tm®M; - K|B M; `v ;B Q ` ?ÆM KQ|B F?Ä h?B ?¢+? H`K i S+ +? i M?[M; M; Q|B

h`QM; /Q M? ¢` - +| ? B ¢¢Q mv €T +Q|M; ¢¢B i?dM? i?QªM; ¢ªQ [m - `ä `M; H` + +kM; F?| i`€+? ? B M; Q|B Î+Y ` p`Q /Q M? ¢` /€K +¬M; T?m bQ iY M; Q¢K X

@ h,- pW `²B M; Q|B M¼ M|B h?B M JBM? H` +€B ;b- i`QM; i¬M; +| S?QM; M`v b Q "¼M ?¼ Î i`QM; /Q M? ¢` iB K ¢` T?QÆM; ¢€T H M i`QÈM; #²M; - G•K G¢+ M?"M F

@ h?B M JBM? F?¬M; TªB S?QM; M`Q- K`H` K°i M; Q|B ;B ?Ä i M H` *MM; o,M i`,K S?QM; t€+ M?"T- ¢°+ +?QÎM; [mv M iQ 5

G•K L;mv i G° H„+ ¢-m M|B ` X

"€+? S?QM; h¬M; iQÆM; ¢QÆM; pÈB K°i i`,K ;B i°+ HB M KBM?- K†+ /M +| +?QM /QÈB +?QM? S?QM; +kM; F?¬M; +| ¢ iY- M|B i`„M; ` +?QM? H`K°i >Q`M; æ h¬M HÈM h?€B h?QÊM; h`QÎM; H½Q ¢ m H` ¢ M iW +€+ S?QM; - iU M?B M ¢ m i?B M ?Q K•m i?mšM i¬M; i¬M; HÈT HÈT X

*€+ S?QM; i?U+ HU+ +| K¢M? +| v m- F€i?"i pšM H` Î i` M b® HQÊM; h?€B h?QÊM

GQ¢B T?•M #® i? HU+ HšM H°M M`v- +,M #ªM F?¬M; TªB H`+? ¢¢B h¬M; +?O + ¢¢i iÈB h?¬M; JBM? æ¢B oB M J½M *aM? i?b M?Q i? M`Q- M m T?¢K p`Q M?B m TªB +kM; #`K°i ¢€K M; Q|B h?¬M; JBM? hB m h?W \*aM?- h`mM; h?W *aM? p•v ¢

*MM; o,M ok M`v H¢B Km®M M?'i i?®M; i`,K S?QM; - ?Q†+ H`F ¢B M- ?Q†+ H`?M

@ - ?„M +| M,M; HU+ M?Q p`v b Q\

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB ?B m F€X

G•K L;mv i G° M|B,

@ L; Q|B M`v t€+ i?U+ +| i? M|B i mv i ¢¢B i?B M i`B 5 L; ?2 M|B ?„M RR i m´B M?" i m´B p`Q h? M? >mv M- p b m F?¬M; #B i ¢QÊ+ F€M; ° ;b- HB M T?€LB i •K- JB #QÊ+ +?•M p`Q :B€+ oB *aM?- i`QM; i¬M; +| `i M?B m M; Q|B i m´B i` ¢ m t2K ?, h?B M JBM? pW KÊB i?"M? H" T HB M +| `i M?B m M; Q|B i K i" T- i?U+ HU+ p¬+ M i M iU tQM; h h?B M- w H`b€M? +MM; pÈB i?B M- +| i? i?'v ¢QÊ+ M; Q|B M`v +| i

@ h¬M; +?O ?Q†+ H`h?€B h?QÊM; h`QÎM; H½Q +| i? / /`M; i? i?S b Q\

G•K G¢+ +ªK i?'v F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´B- M m KK+ iB m +O h?B M JBM? K°i F TªB H`w M; ?o +€+ ¢¢B T?QM; ¢ m iW M v p b m H`K K°i b Q 5

kyyX *?QÆM; kyy, h?¬M; GBM? h?¢+?X URV

@ h +kM; F?¬M; #B i5

G•K L;mv i G° H„+ ç-m- M?QM; H"TiS+ H¢B M|B,

@ "'i [m€i?2Q bQ T?K i /U çQ€M- h h?B M ?ÆM T?•M MY ç¢i çQÊ+ [m #Q #^aQ -
+?Q M M impB KÊB iB M +^aM? F?OM; #®5 >ÆM M[- ?„M ?ŠM H" +ÁM +| p" B K|M #
JBM? i?"K +?Q E?mv GBM? *^aM? + Q i?O- +?Q M M KÊB H"K +?Q h¬M; +?O +MM;
K°i K„i M?„K K°i K„i5

æ•v [m^a i?"i H" +| F?^a M,M;5

h` M M;Q|B h¬J` K M; i?2Q +'K F?Q H" M; v +^a•K >mv i J Zm•M +kM; ;B i- Km®M
*^aM? + Q i?O H¢B +| ;b F?|\\

@ >ÆM M[- /MM; i?B M T?9 +MM; +Æ /mv M +O h h?B M- i?"K +?Q +| ?v p¼M;
+Q|M; ;B^a- h¬M; +?O +MM; h?€B h?QÊM; h`Q|M; H½Q +kM; ç m +| w iS; B[H'v ?„M
[m®+- +?d H" K°i "€+? S?QM; h¬M; H¢B #` +?Q H" +€B ;b\\

G•K G¢+ +?"K `½B ;"i ç-m- F i ?ÊT M;mv M M?•M ? B T?QÆM; /B M M"v- + Q i-M
H¢B [m^a i?"i +| F?^a M,M; M;-K ç²M; w T?QÆM; T?€T +O ?„MX æWM; M|B h?Q+? "
+| i? ç°i T?€ ç M E?mv GBM? *^aM?- +| i? ç2K >mv i .QÆM; [m®+ i'M i?,M; H"K I
M;-K +?B K M?B m h`mM; L;mv M [m®+ T?K + "M- i? HU+ b) + "M; HÈM K¢M?5

@ "'i [m€- +kM; +| `i M?B m M;Q|B ç®B pÈB p` h h?B M FB m M;¢Q #€ ç¢Q M"v F
æ` JBM? /MM; #`v` ç®B F?€M;5

G•K L;mv i G° +ÁM M|B H M,

@ æ` JBM? +| h K ç¢B i?O HoM?- H" æÆM >°B h?"M?- L?"K oB .mM; - >m®M; a€+
F?| HQ|M; - K†+ /M F?¬M; +| M; ?`+? i?B M M?Q h h?B M- M?QM; HB M ?ÊT H¢B
p` M; M; M? m5

G•K G¢+ ç®B pÈB [mv M HU+ i` M? ç'm F?¬M; +| ?SM; i?9 ;b- M; ?2 [m +kM; +?d H
T?QM; KÊB H" KK+ iB m /mv M?i +O ?„M5 "'i [m€- i`QM; HÁM; ?„M H¢B M' B H
h?B M ç'm K°i i`M- ç®B i?O M?Q p"v KÊB +| iQ +€+? H"K +?Q ?„M +QB i`¼M;5

>„M F?¬M; +| ?SM; i?9 F?B / F v m- K" H" Km®M ç2K M;mv M K°i ç€K +Q|M; ;B^a
+MM; #QÊ+ i` M pã ç¢Q çdM? T?QM;5

L;`v ?¬K b m- b m F?B ? B M;Q|B M;?d M;ÆB i®i HB M tm'i T?€i iB M M?"T L;•M a
•K h?B ;¬M M?Q p¬ +MM; p¬ i"MX

h`QM; i?"M? b,M #„i •K h?B- i?m ?Q¢+? çQÊ+ F?¬M; +?d H" h?B ?¢+?5

J†+ /M >mv i .QÆM; [m®+ H" "€+? S?QM; h¬M; K°i +?B bB m [m-M tm'i +?9M; - M
[m®+ ;B b) F?¬M; +| i? HU+ pã ç¢Q F?€+5 h` M i?U+ i - i' i +^a; B i°+ pã ç¢Q HÈM
?ÆM æ¢B h?¬M; [m®+ K'v H-M5

L?QM; M?[M; ;B i°+ M"v M?B m H„K +?d +| JBM? .QÆM; *^aM? + Q i?O i¼ i`'M- +
ç` p` #€ +?O +O "€+? S?QM; h¬M; X h?"i ;B®M; M?Q iS ç¢B; B i°+ æ¢B h?¬M; [
ç¢Q i? ;B +^aMQÊ+ T?^aB M; ?2 ?B m H M?\\

L;•M aQÆM; i?"M? +| K°i ;B i°+ +| çQÊ+ JBM? .QÆM; *^aM? +Q|M; ;B^a- ;B i°+ K'v
H" M|B F?¬M; +| p" B K|M #^aQ p"i H"K +?Q M;Q|B i çÄ K„i F?ŠM; ç`M? H" F?¬M; +
+ÁM +| K°i +?9i ;B i°+ ?ÆB v m- ç²M; /¢M; +| çQÊ+ K'v i`,K M,K i`B T?9 iQ+? Hk
H" H'v iÈB +?9i Qi h?B M iBM? i?¢+? +kM; H" HÊB M?m" M HÈM5

"ÎB p"v- ç iY "€+? S?QM; h¬M; p"Q i?"M? b,M #„i•K h?B ç m ?QÈM; ç` T?QÆM; +
;B FB çB- M?bM t2K +| i? çKM; T?ªB p"MF?Q ;b ? v F?¬M;X

L?QM; +Æ /mv M Hm¬M çB ç¬B pÈB M;mv ?B K5

æ†+ #B i ;B i°+ +| JBM? .QÆM; *ªM? +QÌM; ;Bª i¼ i`'M- b m F?B #` i?B ç°+ H•v
.QÆM; *ªM? •K h?B- ç•v +kM; F?¬M; T?ªB H` B +kM; +| i? iU iB M t¬M; p"Q5

G•K L;mv i G° +?d +| im pB h? M? >mv M *ªM?- K M; i?2Q G•K G¢+ iU M?B M M;
*ªM? +kM; F?¬M; /€K çB t¬M; - +kM; +?d +| i? çB pǎ ç¢Q i? ;B M?Ä ?ÆM b,M #„i
ç M +?"K ?ÆM `i M?B m- HQ¢B ç` T?QÆM; M`v bÈK #` M;QÌB H"i` K'v H¬M- i
*ªM? H¢B +| i? +| /¢M; M"Q iQ+? Hkv\

h?ÌB çB K M;`v i?S # - #¼M ?¼ çB iÈB K°i iÁ T?O ç - i`QM; ç| +| K°i hB M h?B
i? #°+ T?€i` +?B M HU+ ;¬M M?Q h? M? >mv M *ªM?- ?ÆM M[i?•M i? F?¬M; ç
F?¬M; i?'v +?¶ ?B K- H`K +?Q G•K L;mv i G° K'i K°i T?2M i?O +QÈ+ KÈB +?ûK;B

L;•M J M; ç°i M?B M ós Q t Q +?Bô K°i ?²B ;¼B #°v- M? M? M?Q +?ÈT iW i` M p B
i?ŠM; p"Q +?¶ b•mX

@ hB m "¢+? "¢+? T?€i ?B M i?S i@i5

L?[M; M;`v M`v G•K L;mv i G° +kM; #B i iB m i?Y M`v i?¬M /`- M|B pQ /K M`M; p¬
MÆB M"Q- iB m ;B ?Ä M`v ç m F?¬M; ? F?| F?,M i bK çQÈ+X

> B M;QÌB ç m i?2Q b€i b m HQM; L;•M J M; - +?d i?'v L;•M J M; `i M? M? /WM; Î
çSM; M;QÌB K` /°v- K°i # M [m v ç¬m M?bM t2K ? B M;QÌB- K°i # M HB M iK+ /MM
MQM #°X

> B i v G•K G¢+ ç†i i` M ;Bª bÆM- /MM; bS+ ç~v K°i +€B- H¢B T?€i ?B M i?S M`v
F?¬M; +?9i bSi K 5

>„M FBM? /` K°i iB M; - +?"K `½B i?¬B T?€i HU+ HQÊM; - i?ŠM; ç M H9+ ?„M L;k >
iÈB +U+ ?¢M- KÈB +?"K `½B i?¬B ç°M; ?ÁM MQM #° /`+? +?mv M K°i +?9i- ?B M`
i?"i /`BX

G•K L;mv i G° i?Y +kM; ç~v ?ÁM MQM #°- F?¬M; F?ÄB HB M iK+ FBM? ?¬ M|B,

@ hB m ç - F?Q HU+ +O M;QÆB +| i? F?¬M; b B #B i H„K bQ b€M? pÈB ""M? bQ

L`M; M|B ""M? bQ çB i/o M?B M ""M? hB m E€- #€B h?Ov L;mv i S?QM; H`K K¬M ?
L;mv i G° i?'T ?ÆM K°i +ªM? ;BÈB- iU M?B M i?"M? bQ çB i +O M`M;X

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +QÌB +QÌB- +kM; F?¬M; +| ;BªB i?Q+? M|B,

@ h,- M|B F?¬M; +?WM; +?9M; i T?€i ?B M i?S i@i5

@ L? M? çB tm®M; t2K K°i +?9i5

G•K G¢+ #`i ç°M; i? M? b„+ M; ,M Î T?Q i`QÈ+ G•K L;mv i G°- MÆB M`v +kM; F?¬M;
F?¬M; - im pB +O ?„M + Q ?ÆM G•K L;mv i G° `i M?B m- ?ÆM M[H¢B +| hY ædM
ç #ªQ ?° ? B M;QÌB M iQ`MX

@ h?®B iB m iY- M;QÆB K°i iB m iY hB M h?B M *ªM? `ä`"M; /€K çB Î i`QÈ+ K†i

G•K L;mv i G° +?d +?Q H` G•K G¢+ b®i`m°i i bK #ªQ p"i- H`K b Q M; ?o ç M /KM; i

G•K G¢+ +?d H` KdK +QÌB- ? B i v / M; ` - >Ä GQM; Zmv M T?€i ç°M; - #®M T?Q

*MM; L? K h?¢+? h?mšM ç²M; /¢M; - >Ä GQM; Zmv M +kM; +| çQÈ+ iQM? +U+ ?¢
/B K F?B ?„M ç¢i iÈB LB i•K M?` i`¼M; M;`v i?b ç M çQÈ+ +U+ ?¢MX "i [m€- M m
+¬M; +K +?B m b€M; K` M|B- iU M?B M H` ?B m [mª i?"i i@i- +?d H` [m€ T?€ bªMX

@ E€ [m€B- +?9M; i `ä`"M; H` i, ç - pb +€B ;b M;QÆB H` J°+ >Ä bQM; HBM? +,M

G•K L;mv i G° ç°i M?B M M|B` X
 @ h,- M;QÆB +| F?ªQ i?Q [m M?[M; HBM? +,M F?€+ ? v F?¬M;\
 G•K G¢+ M;?o ç M KbM? +| i? ç-v ç O M,K ? +¬M; T?€T +MM; im- i?•M i, i, +kM; ?
 G•K L;mv i G° ;"i;"i ç-m M|B,
 @ æQÆM; M?B M5 aQ T?K +ÁM Km®M i?m bQM; HBM? +,M- i?"K +?Q i K HBM? +,
 i +?d +| h?´ ? HBM? +,M5 J v K„M- HBM? +,M +O i, +kM; +| M;k T?~K- imv bQ b
 h?'i T?~K i`Î H M- M?QM; bQ b€M? pÈB M;QÆB i?b K¢M? ?ÆM M?B m5

kyRX *?QÆM; kyR, h?¬M; GBM? h?¢+?X UkV

*?QÆM; kyR, h?¬M; GBM? h?¢+?X UkV
 L`M; `i F?¬M; +| HQÆM; i•K MÎ MK +Q|B- M?QM; H"TiS+ H¢B M OB,
 @ "'i [m€ HBM? +,M i®i t'm ç®B pÈB pä ;Bª K" M|B imv i`¼M; v m- M?QM; K" i`¼M
 ;B®M; M?Q M;QÆB i M iB m iY i?9B M`v- +Q M?B M +ÁM +| F?¬M; ;B M T?€T F?Q
 /mv M M;?`+? i?B M- M?"M çQÊ+ i?QÊM; i?B M +?B m +®- +?Q /M M;m tm~M M?Q
 # v5

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB b„+ K†i i®B b-K- H½Q i, M`v i?"i ç9M; H` F?¬M; #B i M O
 +MM; bQ b€M? ?„M M?Q ?2QX

*€B i?¬M; ç¢Q M`v F?¬M; /`B- +?WM; #®M M,K i`QÊM; b•m- ? B M;Q|B `i M? M?
 K°i i?¢+? i?'i +?d p M p M +| ?ÆM K°i i`QÊM; pm¬M;X

h?¢+? i?'i `i p„M; p - Î ç` T?QÆM; ;B[M?'i #`v ç†i K°i #² çQ`M- b m ç| +?QM?
 F?¬M; ç½M; ç½M;- F?¬M; +| M?[M; p"i F?€+ M[5

G•K L;mv i G° F?¬M; F?ÄB i?'i p¼M;- M?bM p T?Q L;•M J M; M|B` ,
 @ hB m "¢+? "¢+?- M;QÆB F?¬M; T?ªB h-K "ªQ h?Y Q- H`K b Q ibK çQÊ+ ç` T?Q
 +?¶M;Q|B i # [m M im Hmv M b Q\

L;•M J M; t Q t Q K°i ??²B ;¼B #`v- p°B p`M; iW i` M p B G•K G¢+ M?ªv tm®M;- /M
 FûQ` +U Hv K°i i?QÊ+- T?Q /QÈB H"TiS+ tm'i ?B M K°i ?®+ i®B- ?B M` K°i +

@ æ•v H` p"i ;b\

G•K L;mv i G° çB [m ç2K +?•m +¬m M`v +¬K H MX L?QM; +?•m +¬m pW p`Q i`QM
 T?|M; €M? b€M;- i`Î M M`U+ ??²M; p¬ +MM;- K" +ÁM i`Î M M M|M; ?´B- i?B m +?9
 #m¬M; HÄM; MûK ?¢i +?•m M`v` M;Q`BX

@ æ•v H` h?¬M; GBM? h?¢+?- +| i? +?Q pä ;Bª +MM; i?B M ç` iU M?B M +•m i?-
 +ªM? ;BÈB `i + Q- pä ;Bª +ªM? ;BÈB +`M; + Q H¢B +`M; +QB H` i`•M #ªQ5

J°i i? M? •K H¢ HŠK ç°i M?B M p M; H M- +| # M;Q|B +kM; çB p`Q i`QM; i?¢+? i?
 M|M; M?bM +?•m +¬m i`QM; i v G•K L;mv i G°- i`M ç-v p M;'T M;?ûX

" M;Q|B FB M?bM p T?Q i` M im´B F?¬M; ç²M; M?'i- M?QM; i` im´B M?'i +kM
 M?'i i?b #®M KQÆB- ç m H` M K iYX

@ *€+ M;QÆB H` B\

G•K L;mv i G° p¬ w i?S+ ç2K h?¬M; GBM? h?¢+? ;B'm ç M b m HQM;X

@ a€+?- G•K bQ Km°B M; v +ª bQ ?mvM? ç i`QM; h¬M; +kM; F?¬M; M?"M` b Q\

J°i i`mM; MB M M K M?•M +?WM; # KQÆB im´B i?b +Q`B M?QM; i`QM; HÁM; F?¬
@ *Q M?B M F?¬M; M?"M #B i- p"v i?b +`M; i®i ?ÆM- +kM; KB M +?Q +?9M; i F?-
GBM? h?¢+? +MM; ¸ ¸ +O M; QÆB HQm H¢B- M; QÆB +| i? Hv F? B5 u M i•K- i
h¬M; - +?9M; i b) F?¬M; ;B i M; Q`B- +?QM? H` Km®M ;B€Q ?m'M ?„M K` i?¬B5
"€+? S?QM; h¬M; +?d H` M; Q`B +?O i¬M; +°M; H¢B ¸½ pQÊi [m ? B p¢M- G•K L; n
` K¼B M; Q`B i`QM; i¬M; X L?QM; iW F?~m F?Q +O ¸®B T?QÆM; K` M|B- ¸9M; H
M`M; H"TiS+ ?W K°i iB M; M|B,
@ æ ¸ +O i Î ¸•m ¸„+ i°B [m +€+ M; QÆB\
@ E?¬M; T?ªB +?9M; i - K` H` S?B JBM? H½Q ¸ 5
h`mM; MB M M K iY F?€+ ¸²M; /¢M; +?WM; # KQÆB im´B +?d +?d K°i M; Q`B +m®
@ :BÈB i?B m i?Q€M; +€B- p` M"v +?QM? H` *®+ S?B JBM? *®+ H½Q ¸ - i M +O ?
M; ?2 [m - M?QM; ¸¢B / M? ¸ ¸ +O ?„M *®+ S?B .QÆM; bQ i?9+ b) M; ?2 [m 5
¸ M LB i•K æ¢B oB M J½M *ªM?- M; v +ª h h?B M +kM; +?QM? KB M; i€M /QÆM;
tm'i M?'i +O K°i ¸`B im´B i` i`QM; h?B M JBM?5
Í "€+? S?QM; h¬M; - pä ;Bª ¸¢i iÈB hB M h?B M *ªM? i`Î H M +?¶ M"Q +kM; +|- #?

@ L m ? „ M # B i + + K b M ? + ? i î i ` Q M ; i v + O M ; Q Æ B - i ' i M ? B M b) F ? ¬ M ; i W # Ä
G • K G ¢ + ; " i ; " i ¢ - m - ? „ M i U M ? B M b) F ? ¬ M ; + ^a K i ? ' v H Ì B + O G • K L ; m v i G ° F ? ! M
+ ! i ? ¢ ¢ i i È B L B i • K ^a M ? æ ¢ B p B M K ½ M - L ; k > " M ? * ¬ M ; S ? € T i + ? m v M - M ! B F
+ Q Ð M ; i ? ¬ B T ? € i G K + T ? ~ K T ? € T F ? Q - + ° M ; i ? K * ? B M h ? B M [m v i - ? Q " M i Q " M +
K " + ? B M 5

L ? Q M ; ¢ • v H " b m v ¢ Q € M + O ? „ M - + k M ; F ? ¬ M ; + - M T ? ^a B M ! B + ? Q G • K L ; m v i G ° X
L ; " v ? ¬ K M v ¢ B t m ® M ; - ? B M ; Q Ì B i ? m ? Q ¢ + ? + U + F € T ? Q M ; T ? 9 - Q i M ? ' i T ? ^a B ¢
J ' m + ? ® i H " i ` Q M ; ¢ ! + ! " i M ? B m i ` Q È + h B M h ? B M - h ? M ? > m v M + ^a M ? - i ? " K + ?
L B i • K ^a M ? 5

h ? B ? ¢ + ? + ' T ¢ ° > " m h ? B M Q i M ? ' i T ? ^a B K ° i p ¢ M F ? ® B K È B + ! i ? H m v M ` K ° i p
h ? B ? ¢ + ? h B M h ? B M + ^a M ? + ? d + - M K ° i M ; ? b M F ? ® B - h ? M ? > m v M + ^a M ? + ? d +
p M p M + - M K Q Ì B F ? ® B - p T ? - M J B M ? . Q Æ M ; + ^a M ? - ¢ ¢ B F ? € B ? B # F ? ® B + ! i ?
" i [m € - M ; v + ^a M ? Q p " v - ? B M ; Q Ì B + k M ; F ? ¬ M ; + ! H U + t ¬ M ; p " Q G ; B + ! ¢ Q È + •
i " M ; B [- i ` W F ? B G • K G ¢ + + ? ` m i ` u m L ; m v i E ? ¬ B G ¶ B 5

L ? Q M ; + ? d H " ; B i + ? i K ° i • K h ? B J B M ? . Q Æ M ; + ^a M ? + k M ; F ? ¬ M ; + ! / M M ; - + ? O v
; B i ° + F B X L ? Q M ; K ° i ¢ ¢ B ; B i ° + + ? B K / B M i Q + ? p ¬ b ® - + k M ; F ? ¬ M ; T ? ^a B H "
i ? b Q b € M ? - ? B M ; Q Ì B # ¼ M ? ¼ T ? ^a B i b K ¢ M M , K M " Q i ? € M ; M " Q ¢ • v \

L ; • M J M ; i ? b H ¢ B H 9 + H B M ? H 9 + K ' i H B M ? - F ? ¬ M ; i ? ¢ 2 K # ^a Q p " i i Q " M # ° ¢ t i î i
" i [m € F ? ¬ M ; + ? d H " # ¼ M ? „ M ¢ ® B p È B G i ? ` ; B i ° + ; B i ° + M " v + ^a K i ? ' v ? S M ; i ? S
; B ® M ; M ? Q i ? 5

J ' v M ; " v b m - + m ® B + M M ; H " + ! M ; Q Ì B F ? ¬ M ; + ? ` m M ' B - K m ® M T ? € i ¢ ° M ; i Q " M # ° M
M ? m + " M [m û i G ; B 5

L ; Q Ì B M ¼ i U M ? B M M ! B " i ¢ Q Ì M ; ? Q " M ; - ? B M M ; M ; H Š K H B i # ^a Q H " T ? ^a B p b / •
¢ i Y " € + ? S ? Q M ; h ¬ M ; X L ? Q M ; K ¼ B M ; Q Ì B ¢ m # B i - M m F ? ¬ M ; + ! # ^a Q i " M ; G ; E
¢ B ¢ ® B K † i K ° i J B M ? . Q Æ M ; + ^a M ? • K h ? B \

kyjX * ? Q Æ M ; kyj , h Q " M " ° . Q M ? s m ' i æ ° M ; X U k V

æ M ; ? ` M " v H " T i S + + ? B K ¢ Q È + i m v i ¢ ¢ B ¢ b ® M ; Q Ì B ¢ ² M ; w X
h Q " M # ° i ` Q M ; / Q M ? ¢ ` i ` Q È + K „ i + ? d p M p M + ! # J B M ? . Q Æ M ; + ^a M ? + Q i ? O -
H ¢ B i ¼ i " M M Æ B i ` 9 [m • M - # b M ? i ? Q Ì M ; + ? d + ! K ° i M ; Q Ì B + ! i ? i ? v M ? m i B M
+ ? 9 i Q i • K h ? B X

> Æ M M [- # J B M ? . Q Æ M ; + ^a M ? + Q i ? O M " v ¢ m H " ¢ ° i T ? € F ? ¬ M ; + ! # Q M ? B m
+ k M ; + ? d + ! J B M ? . Q Æ M ; i ` m M ; i ? W + ^a M ? - K ° i + ? ¼ B K ° i + , M # ^a M F ? ¬ M ; i ? M " Q H
. Q Æ M ; + ^a M ? Î G ; B 5

S ? ^a B # B i ` ä i ? • M i ? + ? B H U + + O • K h ? B p ¬ + M M ; + Q Ì M ; ¢ ¢ B - ? Æ M M [F ? ¬ M ; #
+ ! + ? ¶ ? B K - / M + ? Q • K h ? B J B M ? . Q Æ M ; M ? ' i i ` ¼ M ; i ? B M + k M ; + ! i ? b Q p È B J B
" Ì B p " v - / M + ? Q ? Æ M K Q Ì B M ; " v M " v t m ® M ; - # ¼ M ? „ M + k M ; F ? ¬ M ; H " K ; b ¢ Q È + + Q
F B 5

* Q M • K h ? B F B F ? B + Á M b ® M ; + ? Q M ? H " J B M ? . Q Æ M ; i ` m M ; i ? W + ^a M ? - b m F ? B
[m J B M ? . Q Æ M ; æ ¢ B p B M K ½ M 5

æ M ; ? ` M " v b m F ? B ¢ ¢ i ¢ Q È + ¢ ¢ B ¢ b ® M ; Q Ì B ? Q Î M ; S M ; - M ; " v ? ¬ K b m # J B M
H B M H " K ` [ m v i ¢ ` M ? - K M ; i ? 2 Q i ' i + ^a K ¼ B M ; Q Ì B M Æ B i ` 9 [m • M + ° M ; ¢ ² M ; + - M
; B i ° + + ! ¢ Q È + J B M ? . Q Æ M ; + ^a M ? + Q i ? O F B X

hmv hB M h?B M +^aM? ç iY î i`QM; +?B M ç'm F?¬M; i¢Q M M i€+ /KM; [m€ HÈM-
M?Q p"v- M m M?Q F?¬M; +| ç-v çO M?•M i?O- b Q +| i? ç2K #^aQ F?® ibK ` \

hmv i`<sup>a</sup>B [m M?B m M; "v b, M ;B i- M?QM; b® HQÊM; •K h?B i`QM; L; •M aQÆM; i?
/M ¶B M; "v ç iY "€+? S?QM; h¬M; ç m [mûi b¢+? K°i Qi- M?QM; p" B M; "v b m iU M
+ "M iÈB ç•v- F?¬M; +| F?m pU+ ó M iQ" M ô +?QM? i?S+ ;bX

L?QM; H-M M"v "€+? S?QM; h¬M; H" /®+ iQ" M #° HU+ HQÊM; - # p` JBM? .QÆM;
+| KQÌB #^av LB i •K *^aM? - #®M KQÆB # h? M? >mv M +^aM? - ? B i`, K HBM? ? B h
M?Q p"v iU M?B M H" ç€M? ç•m i?„M; ç|c F?¬M; ;b +^aM M' B- K°i çQÌM; F?¬M; i`î
h?B JBM? .QÆM; +^aM? FB X

@ h, - M; QÆB M|B i?B ç°+ M"v H9+ #°+ T?€i ç M i°i +MM; ?mM; K½M? M?Q i? M"Q-
+^aM? + Q i?O +kM; F?¬M; +| i? +?¢v i?Q€i\

h`QM; HÁM; G•K G¢+ +| K°i M; ?B p'M i?" i HÈMX

o'M ç M"v ?B M M?B M pQÊi` F?ÄB G•K L; mv i G° Hw ;B^aB- ?ÆM M[M" M; +kM
p'M ç M"v- î i` M ç¢B HK+ H9+ M"v +| i?B i`B m #°+ T?€i- iU M?B M +^aK i? 'v H-M
çQÆM; M?B M- M"Q +| pb +€B ;b5

G•K G¢+ +kM; #B i KbM? ?ÄB çQÌM; M; QÌB KM `²B- M?QM; ?„M +^aK ;B€+- +^aK i?'
[m€ KS+ [m, /`5

L?[M; M; "v M"v ?„M +kM; ?B m `ä ç M- •K h?B ?bM? i?"M? p¬ +MM; F?| F?, M- +-M
i€M; i`, K M, K i`î H M- ?'T i?m p¬ b® •K ç°+ +?B HU+- KÈB +| i? ç +?Q i?B i? T?k
F?¬M; ?²M5

hmv •K h?B +| çQÊ+ M, M; HU+ i`mv M #€ i?B ç°+- M?QM; +-M iS +?B i`U+ iB T iB
+„M H M K°i M; KK- i`<sup>a</sup>Q + "Q i`9M; 5 >ÆM M[- K°i M; QÌB #bM? i?QÌM; /M +?Q •K h
i`M i?QÆM; hB M h?B M +^aM? + Q i?O- M?QM; #îB pb i?B ç°+ +| ?¢M- hB M h?B
ç°+ i® #`B tm' i` # M M; Q`B +Æ i? 5

"îB pb çB m FB M ?bM? i?"M? •K h?B ?" F?„+- i?B i`B m +?d b) T?€i bBM? î i`QM
p M p M +?d pW ç M i?¬M t|K T?K + "M- F?¬M; i`mv M #€ çQÊ+ [m€ t X L?QM; H-
ç¢B i?"M? i?` #¢Q T?€i i?B i`B m- +€B M"v +MM; /o p½M; #'i Hm" M K°i H-M M"Q ç

>ÆM M[- Km®M ç2K K°i JBM? .QÆM; +^aM? + Q i?O H•v i?B ç°+- +€B M"v +kM;
i?QÌM; +| i? H`K çQÊ+5

@ h'i +^a K¼B M; QÌB ;B[p[M; iBM? i?¬M- +?9 w +~M i?"M K°i +?9i5

J°i ;½ LB i •K *^aM? + Q i?O HÈM iB M; M|B,

@ G ;B +kM; F?¬M; T?^aB M?Q M?[M; ç` T?QÆM; F?€+ i`QM; i?"M? - MÆB M"v +
•K *^aM? •K h?B- M?[M; p"iM"v bQ pÈB pã ;B^a +MM; +^aM? ;BÈB +QÌM; ç¢B ?ÆM- i
i?QÌM; 5

E€ i?"i F?¬M; +-M ?„M M|B +kM; F?¬M; +| B /€K t2K i?QÌM; - /M b Q ç•v +?QM? H

G ;B M"v i`QÈ+ FB +?Q Qi +| ?ÆM KQÌB LB i •K \*<sup>a</sup>M? + Q i?O- i`QM; ç| +| ? B -
•K *^aM? æ¢B pB M K½M- b m F?B +?mv M ?| i?"M? •K h?B- +, M #^aM F?¬M; T?^aB p
i?QÌM; +| i? +?®M; H¢B- pšM H" # JBM? .QÆM; +^aM? + Q i?O` i v- H9+ M"v KÈ

:¬M ? B + M? ;B| + "M [mûi- #¼M ?„M çB iÈB T?ÁM; F?€+? +?QM? +O G ;B - ç•v
K" #¼M ?„M F?¬M; +| iB m /B i iQ" M #°X

@ «B

hB M; ;-K H M ;B" M /[- K°i +¶ •K h?B iQ" M i?•M ç m H" K€m ç2M i?`i i?®B ç°i M?B
` - >mv i L?½M çK+ M; -m [mûi [m K¼B M; QÌB- ç +?Q iWM; M; QÌB #` M| M?bM +
i•K T?€i H¢M?X

*€B M"v H" •K h?B JBM? .QÆM; +ªM? +O G ;B 5

@ *?ûK ;B i [m€B p"i M"v- pb /•M i`W ?¢B5

J°i JBM? .QÆM; +ªM? +QÌM; ;Bª [m€i- H" +€B i?S M?'i t¬M; iÈB- i`QM; i v ç½ M?
ç2M- ç®B pÈB •K h?B FB +?ûK` iWM; ç¢Q +QÆM; F?Q K" K„i i?QÌM; +| i? i?'v

@ h`QÆM; ?mvM?- i ç M ;B9T M;QÆB5

G¢B H" K°i JBM? .QÆM; +ªM? +QÌM; ;Bª t¬M; iÈB- ?„M +kM; i ` K°i i? M? i`QÌM
FB K +?ûK` FûQ H'v iWM; ç¢Q ?Ä /B K K"m çÄ i?„K5

EB M T?€T F?Q M"v ?B M M?B M H" +| i`B HB m ?Ä /B K iBM? ?Q +? i?`M?5 L?
+?B iBM? ?Q i`QM; ç| [m€ Qi- ç®B pÈB im pB i`QÈ+ K„i +O G•K G¢+ +Æ #ªM F?¬

E?¬M; +| #B M T?€T- im pB +ªM? ;BÈB +O ?„M i,M; H M- M?m +¬m ç®B pÈB L;k >
i?2Q MQÈ+ H M i?b i?mv M H MX

*kM; F?¬M; T?ªB M|B i? M? FB K M"v ç®B pÈB G•K G¢+ p¬ /KM;- M?QM; pb K°i +?
.QÆM; +ªM? +QÌM; ;Bª K" M|B- F?¬M; F?ÄB +kM; [m€ F?¬M; ç€M;5

JBM? .QÆM; +ªM? + Q i?O i?S # iU M?B M +kM; b) F?¬M; M?`M `¶B- i?•M ?bM? #
i ` K°i h`QÌM; hB M K"m t M? #B +- pmM; ` # # # F m p M;X

h K ç¢B JBM? .QÆM; +ªM? + Q i?O HB M i?O ?ÊT +?B M G ;B H½Q i´ •K h?B5

EbM? F?Q H,M; H €+ HB i # v iS imM;- /M +?Q LB i •K *ªM? +QÌM; ;Bª M m F?¬M
+kM; b) #` FbM? F?Q FB bBM? b¬B ç€M? +? i5 "ÎB p"v- +kM; +?d +| pä ;Bª LB i •K
çSM; i¢B M;mv M +?¶- M?[M; M;QìB F?€+ ç m F?¬M; i? F?¬M; HmB p T?Q b m-
;†T p¢ H•v F?¬M; K v5

æ¢B +?B M ;B^M; +Q K°i i?ÌB ;B M M;„M- imv •K h?B +?d +ÁM H¢B +| #ªM M,M; ;B
F„ tªQ ç€M; M|B- M?QM; i?„M; Î HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B- H¢B F?¬M; +| bÊ i?•M i?
ç€M? +?Q h K ç¢B JBM? .QÆM; +ªM? + Q i?O F?| +| +?®M; çÐ +?B HU+5

hB T iK+ M?Q p"v b) F?¬M; çQÈ+5

J°i JBM? .QÆM; +ªM? + Q i?O H"TiS+ M|B,

@ *?9M; i /šM /„i •K h?B M"v `ÌB çB- +€+ M;QÆB H"TiS+ ibK FB K #ªQ i`M;5

"¼M ?„M ç½ ç`Q # i?QÈ+ ç'i ibK FB K i' +ª ç` T?QÆM; MÆB ç•v M;Q¢B i`W T?ÁM
F?® +O G ;B ç9M; H" i`QM; T?O ç M"v K" M|B- +€B FB +?d +| i? H" Î i`QM; ç¢

ky9X *?QÆM; ky9, •K h?B G½Q :Bª h?¬M "Q

•K h?B F?¬M; +| i`Q F?¬M- Î /QÈB # JBM? .QÆM; +ªM? + Q i?O +® w /šM /„i- +?B
ç M i`QM; ?Q pB M G ;B - /¼M ` ¼B M;QìB `i M?B m F?¬M; ;B MX

J¼B M;QìB p°B p" M; ?Ov çB iQÌM; M;|B- /MM; im pB Qi M?'i hB M h?B M +ªM? +O
çÆM; BªM- F?¬M; ç M i?ÌB ;B M MY MûM ?QÆM;- ç¢B bªM? +O G ;B F?¬M; #B
#` b M i?`M? #bM? ç` X

@ Í ç•v5

J°i M;QìB FBM? ?d F m H MX

s®+ H M K'v F?®B ç€ t M?- T?Q /QÈB H"TiS+ ?B M ` K°i +Y p`Q K"i i?'i- i®B M
iÈB ç•mX

h'i +ª K¼B M;QìB ç¢B ?d- p°B p" M; M? Q M? Q ?QÈM; i`QM; i?¬M; ç¢Q +?2M H'M
iU M?B M T?ªB çQ¢i i`QÈ+5 hmv +m®B +MM; pšM +ÁM T?ªB H'v ` +?Q # JBM? .Q
i?W /`T M;QìB F?€+ F?¬M; +?9 w iQ i`M; K°i ? B i?S i®i pšM H" F?¬M; F?|5

æ†+ #B i H" T?€T F?Q- BM /'m iBM? i?-M H¢+ 'M +O KbM? HB M +| i? i?m p"Q i
i?m çWM; H"K +?Q M;Q`B T?€i ?B M- +€B FB +| i? ~M M9T çB5 S?ªB #B i`ä Gm
ç¢B h?-M [m®+- ç¢B #° T?"M ç iY +O "€+? S?QM; h¬M; ç m H" ? B i v i`®M; i`Æ
LB i •K *ªM?- ?Q†+ H" +| +?9i *?•M i`mv M ç iY KÊB +| i? ç¢i çQÊ+ T?€T F?Q5

@

L;Q`B iB M M?"T p"Q i`QM; ç| +ÁM +?Q F`T + Q ?SM;- H¢B ç°i M?B M T?€i` K°i
F m pW KÊB p M; H M HB M BK #†i K" /WM;- ;B®M; M?Q #`M;Q`B /MM; ç Q ç°i M

@ L? M? HmB p T?Q b m5

@ æWM; +| +ªM çQ`M;5

@ J m çB5

L?[M; M;Q`B çB Î T?Q i`QÊ+ FB M? Q M? Q T?€i` iB M; F m ?QªM; bÊ- M?QM
M ç-m K¼B M;Q`B çQ¢i ç M HÊB ?¢B- H9+ M"v M;Q`B T?Q b m pšM +ÁM ?QÊM
i`QÊ+ Km®M HmB` M;Q`B H¢B +`M; F?| F?,M5

@

@

hB M; F m i?ªK i?B i HB M iB T p M; H M- M?[M; M;Q`B ç^M; b m FB `®i +K+ w i
F?¬M; T?ªB M?[M; M;Q`B T?Q i`QÊ+ FB ç M; /B M i`Á- H"TiS+ HmB p T?Q b r
p"Q ?ÆM #®M KQÆB M;Q`B- M?QM; HmB` M;Q`B +?d +| #ªv5

@ sªv` +?mv M ;b5

@ *?mv M ;b tªv` \

L;Q`B +ÁM HQm i¢B Î T?Q M;Q`B ç m FBM? bÊ ?ÄBX

" 5 " 5 " 5

@ > ? - ç! H" iU M?B M5

L?[M; +€B M"v +MM; H" LB i•K *aM? + Q i?O M;?` Hm"MiÈBi'T- G•K Gç+ F?¬M;
HU+ HQÊM; ç M ç®B F?€M; M?B i ç° i?'T- H"TiS+ H"K +?Q #¼M ?„M +aK ;B€+ ç
M?B m M;QÌB Hm¬M i?Q+? ç® F`- M;šK HçB KbM? K'v i`,K M,K KÈB im iÈB LB i•K
K Q ç-m iB m iY p"v K" +kM; +! i? +MM; KbM? #bM? F?ÎB #bM? i¼ - +€B i•K w M"

*?Q /M G•K Gç+ M;?2 M?[M; M;QÌB T?Q b m FB ç®B i?QçB +kM; +?d +QÌB i`W-
K°i HQçB #B m ?B M v m i? - ?„M +¬M ;b T?aB ç2K HQçB M; v +a +QÌM; ;B a +?B
i`QM; HÁM;\

L;QÌB +! i? #çB- M?QM; i•K F?¬M; i? #çB5

æ•v H" iQM MB K +O G•K Gç+ - F?¬M; +! K°i F?Ä +QÌM; ;B a +?B i•K- H"K b Q +! i
+?B H°\

h¬M; i?S iQ- ?"M F?Q ç½ M;QM; iK i?"M? iWM; ççQ #,M; M?"M i?U+ +?'i ?! - i`bM
i?'T ?ÆM i?¬M #BM? HÈB F?Q- p ä ;B a LB i•K *aM? #bM? i?QÌM; pW iB M p"Q M
+,M #aM F?¬M; +€+? M"Q MY #QÊ+ p T?Q i`QÊ+5

G•K Gç+ iQ" M HU+ p" M +?mv M M,K ? +¬M; T?€T- KB M +QDM; +! i? +? Q +?®M
E?¬M; ;B®M; pÈB # i¬M; i` M- i`QM; F?¬M; ;B M i¬M; i?S iQ `ä `M; /UM; H M i
Gç+ ~M ~M +! i? iW i`QM; p`B ;B M i?ç+? i?'i +aK ;B€+ çQÊ+ HU+ HQÊM; / Q ç°M;
*aM?5

h`QM; i¬M; [m a M?B M t2K i`¼M; ç®B pÈB p ä ;B a JBM? .QÆM; *aM? i`Î H M- +Q
T?QÆM; M"v /UM; i?ç+? i?'i- H"K ¶B M;QÌB ç m +! i? +?mv M i•K im Hmv M5 *! i
F iB T ç²M; /çM; +kM; b) +! i?ç+? i?'iX

G•K Gç+ F?¬M; +! M;WM; HçB- iB TiK+ çB p i`QÊ+ - iB M M?"Ti¬M; i?S M,KX
hçT- içTiçT5

JÈB pW iB M p"Q i`QM; ç!- bQÆM; i`„M; i` M M;QÌB G•K Gç+ ç½ M;QM; iK i?"M
çççM bKT iQ€B- F€ ?"M p¬ +MM; - b„ + #ûM p¬ +MM;5

æ•v +?QM? H" +?¶ +mM; SM; :B€+ oB *aM? +QÌM; ;B a im Hmv M5

G•K Gç+ +?Q /M M,K ? +¬M; T?€Ti +?mv M +kM; F?¬M; +! +€+? M"Q +?®M; +U ¬
i`QM; hY ædM? i`QM; H'v ` K°i S?Q >mv i Zm a- #!T M€i #¬B Î i` M M;QÌBX

G"TiS+ - K°i +aK ;B€+ M!M; #ÄM; i`" M M;"TiQ" M i?•M- i`QM; M?€v K„i- +a M;QÌB
?'T- #®+ H M K°i +´ b!M; M?B i +m²M +m°M- tQ+? M?Q HY /B K5 L;mv M #aM S?
ç M /QÊ+ KÈB +! i? +?®M; çÐ F€ ?"M- M?QM; pW `²B G•K Gç+ F?¬M; +! M?[M; /
H½M; T?Q K°i #a 5

S?Q >mv i Zm a [m a M?B M #'i T?"K- +MM; HU+ HQÊM; i`QM; +Æ i? G•K Gç+ F i
M; v +a JBM? .QÆM; *aM? +QÌM; ;B a +kM; +! i? ç¬M; +SM; FB +?®M; HçB 5

G•K Gç+ K°i çQÌM; çB [m - i`QM; i?ç+? i?'i H"TiS+ +! p`B ççQ i?¬M MB K +QÌM; ?
?„M [mûi iÈB- M m F?¬M; T?aB ?„M i?QÌM; tmv M Hmv M *'K hU- ç®B pÈB iBM? i?
+aK- F?a M,M; +,M #aM T?€i ;B€+ F?¬M; iÈBX

LÆB M"v K†+ /M +! ;¬M i`,K ;B M i?ç+? i?'i- M?QM; i`QM; ç! +! M;QÌB H" F?¬M; [

"¼M ?¼ ?B M M?B M ç®B pÈB G•K Gç+ +! i? /MM; im pB LB i•K *aM? t¬M; ç M M
+! ? B M;QÌB i?"K +?Q +ÁM Hv F? B i?ç+? i?'i çB ` t2K tûi- M?QM; +?SM; FB MiQ
?Ä /B K- #B i`ä ?„M H" p) HQçM p"i T?~K; b +! i? F?€M; ?"MX

> B M;QÌB M"v F?¬M; F?ÄB H„+ ç-m #'i +QÌB- i?¬K M;?o M;QÌB im´B i` ç9M; H" ?
+?®M; HçM? +kM; +?d pb +! i? M?bM tmM; [m M?5

L?QM; M?È M,K ç| #¼M ?¼ +kM; +| i?ÌB çB K ?B m F€ M?Q p"v- +?d H" im' B + "M;
i?€K ?B K- #ÎB p"v ? B M; QÌB +kM; F?¬M; M|B ; b i? K- tQ v M; QÌB [m v HçB i`QM
hmv i`QM; i¬M; +QÌM; ;B<sup>a</sup> JBM? .QÆM; \*<sup>a</sup>M? i`Î H M` p"Q ",M; hBM? ç°M; +kM; F
M?QM; #¼M ?¼ ç m H" i?¼ M;mv M ;¬M +U+ ?çM- ç m M„K +?†i ? i i?^av i?ÌB ;B
F?¬M; i? i?U+ ?B M ç°i T?€ K" M|B- b) T?^aB +? i ;B" Î +?¶ M"v5

kydX *?QÆM; kyd, "Q " ^aQX URV

G•K Gç+ iB M M?"T i¬M; i?S b€m5

æ•v +?QM? H" ç` T?QÆM; +?d +| h?¬M; JBM? *^aM? +QÌM; ;B^a KÈB +| i? ç†i +?•M
F?Q i`QM; +Æ i? ç m iU ?<sup>2</sup> +| i? Î i`QM; M?€v K„i ç2K G•K Gç+ ç¬M; i?"M? iQÊM
+| /QÊ+ HU+ +O S?Q >mv i Zm^a- G•K Gç+ ç½ bÈK /mv i`b F?¬M; çQÊ+ X

L?QM; +€B M?B i ç° M"v + "M; i?'T- ç®B pÈB iB m ? Q /QÊ+ HU+ S?Q >mv i Zm^a Hç
+€+? M"Q +? Q +?®M; [m€ M?B m i?ÌB ;B M5

G•K Gç+ i?¬M MB K [mûi [m - T?€i ?B M i¬M; i?S b€m M"v `i`°M; `½B- +^a i?ç+?
iS+ +O M; QÌB5 *€B M"v + "M; H" tm®M; /QÈB- M; QÌB HçB + "M; i?B m- ç®B pÈB M
FB K" M|B- #¼M ?¼ ççB #B m H" ççB S?QM; +O KbM?- M M pb [mv M HU+ +MM
imv F?¬M; i? çbM? i` - M?QM; F?¬M; i? ;B®M; M?Q i`QÊ+ ç¬m M?"T iQ" M #° iB

"i [m€- #ÎB M?Q p"v- G•K Gç+ +kM; +| i? F?¬M; +?¶ M"Q +® F} X

hY ædM? i` - i`2Q M; QÊ+ Î i` M ç¬m +O ?„M- `O tm®M; M; ?bM pçM ççQ iY F?Q
+| i? ç2K ?"M F?Q ç¬M; +SM; M; QÌB +?®M; çÐ # M M; Q"BX

*€B M"v i?"i bU H" K°i FB M #^aQ p"i- +?ŠM; M?[M; +| i? ?'T i?m +¬M; FQ+?- +ÁM
[m^a i?U+ H"K +?Q M; QÌB i ;B"i KbM?5

>„M `i M? M? i?¬M; [m i¬M; M"v- iB M M?"T i¬M; i?S #^av K" M; v +^a h?¬M; JBM?
F?¬M; /€K ;B Q i?B TX

LÆB M"v ?"M F?Q ç½ F?OM; #® F?¬M +MM; - içQ i?"M? iWM; ççQ bQÆM; M?"M-
içB- i'i +^a bQÆM; M?"M ç m F?¬M; i? iÈB ;¬M K°i #QÊ+X

hmv M?[M; ?"M F?Q M"v +| i? H"K +?Q h?¬M; JBM? *^aM? +QÌM; ;B^a +kM; F?¬M; i?
/M b Q +?d H" M?B i ç° F€ ?"M K" i?¬B- +kM; F?¬M; T?^aB E?mv GBM? *^aM? +QÌM
p"v hY ædM? +| i? T?€i` i€+ /KM; #^aQ p X

LÆB M"v M; v +^a h?¬M; JBM? *^aM? +QÌM; ;B^a +kM; F?¬M; i? ç†i +?•M- iU M?B M
; b i² M içB- M; v +^a ç°M; HÈM M?Ä +kM; ;B^aK #Èi`i M?B mX

L?QM; K"- G•K Gç+ T?€i ?B M +€B M"v +ÁM F?¬M; T?^aB +m®B +MM; +O +^a h?Ov
*ÁM +| i¬M; i?S i€K i² M içB5

L m ç' B i?"M? HU+ HQÊM; +¬M; FQ+? iQÆM; SM; +^aM? ;BÈB- G•K Gç+ M; v +^a i-
[m - M?QM; +?d H" F€ ?"M K" M|B- ?„M bQ pÈB h?¬M; JBM? *^aM? +QÌM; ;B^a +ÁM K
F?m pU+ +O æ` L;mv M +^aM?5

aQ pÈB #^av i¬M; i` M- i¬M; i?S i€K M"v M?Ä ?ÆM `i M?B m- +kM; +?d +| T?QÆM
+kM; +?d p M p M +| ? B i`QÊM; X L?QM; K†i ç'i HçB /` i?QÌM; #^M; T?ŠM; - +kM;
i?"M?- K" H" #ÎB pb #® i`Q K" i?"M?5

@ .MM; i?U+ HU+ +O "€+? S?QM; h¬M; - M; v +^a i¬M; i?S #^av +kM; F?¬M; M; QÌB M
+?B H" i¬M; i?S i€K\

@ L|B +€+? F?€+- MÆB M"v ç½ iWM; +| i² M içB +QÌM; ççB ?ÆM tm'i ?B M [m 5

G•K G¢+ +?"K`½B ibK FB K +?¶ M"v- M?½M HU+ +O ?„M +kM; +?d +| i? tmv Mi?
F€ ?"M +?B ¢` M"v +,M #ªM F?¬M; +| >Ä HBM? F?Q i²M i¢B- ?„M +kM; F?¬M; +|
HU+ i?B m ¢®i iB M ?"M? +?B m b€M;X

@ .B\ S?€T i`"M5

>„M ¢°i M?B M b[M; bÌ- î i` M K†i ¢'i +?QM? ;B[ M?'i`ä`"M; p) H'v K°i +€B T?€T
J" F?B ?„M H¢B p T?Q i`QÊ+ HK+ H¼B K°i F?QªM; +€+?- i?bM? HbM? i?'v ¢QÊ-
+?d p M p M HÈM #^M; [mv M ¢-m- ?ÆB KÌ- ¢ M; iªM T?€i` h?Ov HU+ iQ HÈM5

G•K G¢+ +| i? F i Hm"M- F€ ?"M +O +ª",M; hBM? ¢°M; M"v H" #ÎB pb F?®B L; ¼+

L m ?„M +ÁM +?Q iWM; ?¼+ [m Hmv M F?Q- H9+ M"v F?ŠM; ¢`M? F?¬M; +?9i /O
¢BX L?QM; ;BÌ T?9i M"v ?„M H¢B F?¬M; +| /B ¢°M; - K" H" #„i ¢-m +~M i?"M [m M L

"® i`Q i`"M T?€T +MM; i`"M T?€T i`QM; T?€T F?Q imv F?€+ M? m- M?QM; i` M i
M? m5 *€B M"v `i ;B®M; >Ä ? +¬M; T?€T +MM; J°+ ? +¬M; T?€T- ¢ m +| i? +
Hmv M- +?d H" HU +?¼M +QM ¢QÌM; #'i ¢²M;X

@ E€ [m€B- i M?Q i? M"Q ;B®M; M?Q ¢½ ;†T [m +€B T?€T i`"M M"v î MÆB M"Q\

G•K G¢+ p°B p"M; iW i`QM; hY ædM? H'v ` i'K / / ` ¢QÊ+ iW h`QÆM; H½Q ¢-m-
i`"M M"v F?¬M; T?ªB H" +MM; i` M K†i ¢'i FB `i iQÆM; tSM; b Q\

L|B H" iQÆM; tSM; i?"i +kM; F?¬M; i?Ä ¢€M; - T?€T i`"M i` M K†i ¢'i M"v `ä`"M; F
+?¶ iB i ¢B K K'm +?®i +ÁM i?B m5

@ *?¶ M"v ?B M M?B M F?¬M; T?ªB MÆB +?S #ªQ p"i5 L?QM; ? i H-M M"v iÈB H-
/¢M; +Æ ?² ;B®M; M?Q i` M #ªM ¢²- +?ŠM; H) M|B- ¢•v +?QM? H" +?¶ KÎ M?"T F?~

@ L m H" M?Q p"v- ¢•v +kM; [m€ tªQ ¢B5

@ *Æ /mv M M?Q i? - F?¬M; H'v b) #` i?B M T?¢i5

@ *€B T?€T i`"M M"v +® w F?¬M; +| #® i`Q tQM; - H" bÊ +| M; QÌB i`QM; H9+ p¬ i
i`"M- H'v ¢B #Q #ªQ î >| \*®i h`b5

@ L|B +€+? F?€+- ¢•v H" K°i h`mv M h®M; h`"M5

G•K G¢+ KWM; `Ð- p°B p"M; /U i?2Q ¢² €M iB M ?"M? +?[ i` T?€T i`"MX

>„M +kM; +QB M?Q Gmv M F?Q bQ ;" KÌ- F?„+ T?€T i`"M ¢®B pÈB ?„M K" M|B +kM
?B M +?d H" +?[i` i?Q€M; +€B K" i?¬B5 L?QM; +?Q /M M?Q i? - ¢•v +kM; ? Q T?
KÈB +?[i` +ª T?€T i`"MX

@ E?®B M; ¼+ i?¢+? M"v +?QM? H" M,M; HQÊM; +?B M;mv M +O T?€T i`"M- M m
+€+? M"Q FQ+? ?Q¢i T?€T i`"M5 h?¬B- M; ?o ¢ M M; QÌB #® i`Q ? i i?ªv +?„+ +?„M
+® w +?`m +? i- T?€T i`"M ¢®B /B M ?ŠM H" +kM; +| i? ¢2K M; QÌB i`mv M i®M; p
M?bM t2K- H'v ¢B #ªQ p"i H¢B T?ªM ?²B ¢ M H'v ¢B M; ¼+ i?¢+? M"v +kM; F?¬M; K

.U i?2Q i` M i`M; #ªQ ¢² +?d i?`- G•K G¢+ FQ+? ?Q¢i T?€T i`"M- H"TiS+ K°i ¢¢Q
+ª M; QÌB ?„M # Q p•v H¢BX

h?•M ?bM? +| +?9i +?'M ¢°M; - G•K G¢+ ¢½ ?B M ` i`QM; K°i iÁ i?¢+? i?'i- #®M
F?¬M; +Y F?¬M; iQÌM; - +?d +| i` M K†i ¢'i ¢²M; /¢M; +| F?„+ K°i +€B T?€T i`"M T
M"v +?d p M p M +| ?ÆM K°i i`QÊM; pm¬M; - M; Q¢B i`W K°i ;|+ #`v ¢†i K°i #`M i?Ì
¢ m F?¬M; +| p"i ;b X

G•K G¢+ ¢B iÈB # M +¢M? #`M i?Ì ¢€- +?d i?'v i` M K†i #`v ¢†i K°i F?®B ?„+ b„+ i
M†M; K°i i'K i'K / / X

>„M iB M i v +¬K F?®B i?B i #`B H M- M?QM; p"Q i v H¢B i`-K tm®M; - +€B i?B i #
/Q i`B HB m ;b +? i?"M? - ¢9M; H" `i M†M; - i?B m +?9i M[iW i` M i v +O ?„M i`

G•K G¢+ ç ?B m F€ i`QM; HÁM;- ç2K i?B i #`B i`QÊ+ i?m p`Q i`QM; hY ædM?- + M?bM H¢BX

*€B M`v +! i? M!B H`K°i T?QM; /B i?Q X

@ h i M H` "¢+? S?QM; JBM?- >Q h? M? h¬M; h?€B h?QÊM; h`QÎM; H½QX " M i`QM; H9+ p¬ ibM? Î i`QM; h?B M G¢+ bÆM K¢+? +?B K çQÊ+ K°i F?®B i?B i #`E ç2K i?B M ç` HBM? F?Q M;QM; iK i?`M? +?`i HÄM;- +mM; SM; pä ;BªHmv M ?! - im ?`M?5

ky3X *?QÆM; ky3, "Q "ªQX UkV

@ E?¬M; M;?o iÈB- #´M i¬M; H¢B +! ;B M i +O i¬M; K¬M ç®B ç`+? h?`i EB K h¬M`v iB i` M;Q`B- çQ iÈB h?`i EB K h¬M; p•v +¬M;5 "´M i¬M; imv ç€M? HmBh? iS+ M`v M; v +ª i¬M; K¬M +O h K ç¢B h?¬M [m®+ +kM; #B i- T?€B ` ç¢B HQÊM;

@ "´M i¬M; #B i F?¬M; ç`+? M¶B- M M i¢K i?ÌB T?•M i€M K¬M M?•M i` M¢M- çÊB F?ÎB- F?¬M; +! M;?o iÈB ç`+? M?•M t•K T?¢K H¢B •K ?B K pQÊi [m€ iQÎM; iQÊM;- ` iQ`M #° #` #`i i`„+5

@ hmv H½Q T?m K v K„M i?Q€i ?B K- M?QM; K` #` i`¼M; i?QÆM;- M;`v ;BÌ F?¬M; i + K HÁM;- iU KbM? /UM; H M #Q #ªQ i`M; M`v- +kM; /MM; #´M K¬M +?Q #ªQ o¢M h i`M- i?`M? H`T K°i h`mv M h®M; h`M- M m +! M;QÌB M`Q ?[m /mv M +! i? çQÊ+ T?m p) ibK ç M- HB M çQÊ+ i?¬M p`i M`v5

@ G½Q T?m +?d +! K°i i?dM? +¬m- ?v p¼M; b m F?B M;QÆB im pB ç¢B i?`M?- + +ÆM iS+ +O H½Q T?m Î /QÈB +Ym imv M +kM; +! i? i?Ä K½M5

G•K G¢+ i v +¬K i`K /B i?Q M`v- BK H†M; F?¬M; M!B ;b- b m MY M;`v KÈB M!B,

@ G½Q iB M #®B- imv G•K G¢+ F?¬M; /€K iU tQM; M;QÌB i®i- M?QM; imv i b) F?¬M +O M;QÆB- i ç€T SM; M;QÆB M m b m F?B +! çO i?U+ HU+- +?„+ +?„M b) ;BªB i M!B F?¬M; T?•M T?ªB i`€B ;B i b¢+? + Q i?`T h?`i EB K h¬M;- i?S +?Q G•K G¢+ F

æ•v H` ;BÈB ?¢M i?`T M?`i +O ?„M- imv i b) F?¬M; pb çQÊ+ ç M i?U+ HU+ +QìM #ªM i?•M K` H¢K b€i M?`i K¢+? i¬M; K¬MX

"i [m€- +€B i?B i #`B M`v K†+ /M +! ?B m [mªóM;?`+? i?B Mô- M?QM; #ªM i?•M + /KM; ;b- ? B # M ç m +! F?„+ ç² €M +?BK i?9 ?Q +Ä- M;Q¢B i`W i`¬K i`¼M; K°i +? ` +! +?¶ i?¬M F€ ;bX

G¢B F?¬M; +! HU+ HQÊM; ;b- iU M?B M +kM; p¬ T?€T Hmv M ?! 5

J` >! \*®i h`b +! i?¬M ?B m M?Q M`v- iU M?B M H` #ÎB pb F?®B i?B i #`B M`v HB i F?Q- ç2K MQÊ+ Q M;¢M? b M? #B M i?`M? i?¬M /`+? +! i? i`v ;•M Hmv M iOv5

G•K G¢+ i?Î /`B- iB M i v ç2K i?B i #`B i?m p`Q i`QM; hY ædM?- KÎ ` h`mv M h®M i€K ",M; hBM? ç°M;X

*kM; K v +ÁM +! K°i F?®B o¢M h€B >`M L;¼+ h•K5

G•K G¢+ çQ i v ibK iÁB- K°i i? M? b„+ i?O +?QÎM; H`T iS+ ?B M ?B M ç2K F?®B p`Q # M i`QM; hY ædM?X >„M KdK +QÌB- H9+ M`v "€+? S?QM; h¬M; b) K`i çB ? B

>„M H`v çB i?B i #`B +MM; o¢M h€B >`M L;¼+ h•K- #`M; pÈB ç2K >! *®i h`b +MM; ; #Ä5 "i [m€- +€B M`v +kM; b) F?¬M; H`T iS+ #B m ?B M çB ` - QiM?`i T?ªB K`v i? #B m ?B M K€M? F?!2- ``i F?! ç2K +?mv M M`v HB M H¢+ iÈB i` M ç¬m +O ?„MX

G•K G¢+ F?¬M; +! ;b F?¬M; +! w iS- p¬ Hm`M H` i?B i #`B ? v H` o¢M h€B >`M L;¼ JBM? HQm H¢B- "€+? S?QM; h¬M; +kM; #`i [m€ H` ?QÎM; Fû K` i?¬B5 "¢+? S?Q óM;QÌB ?[m /mv Mô- p`v ?„M +?QM? H`M;QÌB i?W F ?Q`M iQ`M tSM; ç€M;X

L;QÊ+ H¢B- "€+? S?QM; h¬M; +| i? +?B K +?¶ i®i K'v i`,K M,K i?"K +?Q ?ÆM K°
+| i? +QÌB i`°K 5

L?QM; M;QÌB "€+? S?QM; h¬M; +kM; b) F?¬M; M;?o M?Q p"v- #¼M ?¼ ç½ bÊK ç2
hBM? ç°M; +QB H" +?Q #ªQ i`QM; i¬M; +ªm KbM?- M m #B i`ä G•K G¢+ H'v çB ?
?QÊM; ?„M #S+ ?ÄB5

G•K G¢+ /MM; *'K hU iB m ?Ov T?€T i`"M K" "¢+? S?QM; JBM? HQm H¢B- MÆB M
b) +?"K `½B K'i çB ?B m [mªF€ ?"M- ?„M +kM; F?¬M; Km®M H"K +?Q M;QÌB i ç2K
HB M H¢+ H¢B pÊB M? mX

>„M K°i çQÌM; çB H M- i?ÌB çB K çB ç M i¬M; i?S ? B- G•K L;mv i G° ç½ F?¬M; +Á
+| P+? *®+ æ M F?¬M; bÊ ç|B F?€i- M?QM; MÆB M"v F€ ?"M [m€ M†M;- pšM H" ç
i?ÌB ;B M [m€ H•mX

h`î H¢B +?¶ î+O KbM?- G•K G¢+ ç2K H'v i?B i #`B çB ` - H"TiS+i?B M ç` HBM?
K°i #`M i v p¬ ?bM? F?®M; +? - çB M +m²M; ?QÊM; p i?B i #`B K¢M? K) p¼i [m
i¢Q i?"M? K°i i¬M; ?ÆB MQÊ+ ?ÆB KÄM;X

L?QM; +€B i®+ ç° M"v iQÆM; ç®B +?"K- G•K G¢+ M?šM M¢B î ç^M; FB +?ì çÊB-
b m- KÊB +| K°i ;B¼i +?'i HÄM; ?bM? i?"M?- iW i` M i?B i #`B H,M tm®M;X

G•K G¢+ H"K b Q +?Q ;B¼i HBM? /`+? M"v H,M çB tm®M; K†i ç'i- HB M p°B pQÆM
+?'i HÄM; M"v `ä `mM; F?¬M; +| pÐ- K" H" i`"M ç-v HU+ M;QM; F i- iBM? i`ÁM M;¼
?„M +| +?9i `mM; ç°M;X

@ s Q t Q +?B5

L;•M J M; H"TiS+ î i` M p B +O ?„M ?•M ?Q M M?ªv /UM; H M- MQÊ+ KB M; +?ªv
h`QM; ;B¼i +?'i HÄM; M"v ~M +?S M,M; HQÊM; +QÌM; ç¢B- imv F?¬M; i? ç€M? ç
L?k H9+ i`QÊ+ - M?QM; î i` M +?'i HQÊM; H¢B ;B®M; M?Q ç9+ - +?d H" ç° iBM? F
i?¬B5

@ G9+ i`QÊ+ i M ç¢Q it+ FB çQÊ+ j ;B¼i E?¬M; GBM? h?¢+? L?k HB M #` M;QÌB
i`€+? >Q h? M? h¬M; î b m F?B iBM iS+ #ªQ p"i iB i H° HB M #` i B QÆM; /B i i
#Q+? +| i°B- imv i?B i #`B M"v i`QÊ+ K„it2K` pšM F?¬M; i? ç€M? ç²M; +MM; hY
i®i F?| HQÌM; - imv i F?¬M; +| i? H"K +?Q #'i Hm"MF M"Q #B i`ä #Q K"i M"v5

E?¬M; ç w ç M L;•M J M; H Q t Q ;¼B #`v- G•K G¢+ ç2K ;B¼i HBM? /`+? M"v Mm®
J°i +?'i HÄM; i? M? HQÆM; H"TiS+ iW i?U+ [mªM +?mB p"Q i`QM; #KM; - ?„M HB
>¶M æ°M .mM; G¬KÎ` - hY ædM? `mM `v- #„i ç-m çB M +m²M; Hmv M ?| ;B¼i HU
L,K ? +¬M; T?€T ç²M; i?ÌB +?mv M ç°M; - M? M? +?|M; T?•M +?B M?[M; HU+ HQ
?"M? +?B HU+X

:¬M # + M? ;Bì b m- G•K G¢+ KÊB ?'T i?m b¢+? b) M,M; HQÊM; i`QM; ;B¼i HBM
T?€T ç m +| +?9i i,M; i`QÌM; K°i çQ¢MX h`QM; HÁM; +O ?„M bmv iQM?- M m +?d
ç M ç i?,M; im pB K" M|B- ?„M F?¬M; b B #B i H„K TªB K'i K°i M,K i?ÌB ;B M KÊB
•K #€i i`¼M; i?B MX

>„M H" L;k >"M? +¬M; T?€T +MM; im- M m H" çÆM im K°i ? +¬M; T?€T K" M|B- F
i? ç°i T?€5

æ•v H" i®+ ç° `i F?OM; F?B T5

L m K°i pä ;Bª F?¬M; +| #'i F€ i`B M;mv M im Hmv M- +?d /U p"Q +¬M; T?€T ?'T i
im pB K" M|B- #®M M,K M,K +| i? i,M; H M M?'i i`¼M; i?B M +kM; ç½ H" M;QÌB HB
E?¬M; iÊB # i?€M; i?ÌB ;B M +| i? i,M; H M M?'i i`¼M; i?B M- ? B M,K +| i? iW
oB M J½M- #ªQ p"i M?Q i? +kM; F?| i`€+? >Q h? M? h¬M; b) H¼i p"Q i B QÆM; /

æQÆM; M?B M- i?2Q +^aM? ;BÈB i,M; H M- b m F?B ç M JBM? .QÆM;- :B€+ oB *^a
iQ+? Hkv +[~]M; M;[~]v +[~]M; M?B m- F?¬M; +_‡ F?^a M,M; i?Ov +?mM; #^aQ i`b i®+ ç° iE
;B€ i`[~] M[~]v v M;mv M F?¬M; +€+? M[~]Q ç€M? ;B€5

L?QM; K[~] ç®B pÈB G•K G¢+ K[~] M‡B- ?„M L;k ?[~]M? +MM; im- i®+ ç° iB M +^aM? M?Q

kyNX *?QÆM; kyN, æ°i S?€ JBM? .QÆM; *^aM?X URV

@ L;k >[~]M? +¬M; T?€T +MM; im imv mv HU+ +QÌM; ç¢B- M?QM; T?^aB i`^a K°i +€B ;

G•K G¢+ +QÌB F?´ K°i iB M;- K v K„M ?„M +ÁM +_‡ i? Hmv M ?‡ L;k ?[~]M? iBM? ?Q
H M impB- #[^]M; F?¬M; L;k ?[~]M? +MM; im M;QÊ+ H¢B ç®B pÈB ?„M H[~] #[^]i HÈB5

*?Q /M L;k ?[~]M? +MM; im LB i•K æ¢B oB M J½M +kM; F?‡ +_‡ F?^a M,M; H[~] ç®B i?Q
i`¼M; i?B M çÆM im- M m M?Q F?¬M; i? + K çQ M i®+ ç° im Hmv M- +MM; ;B B p

Gmv M ?‡ ? i;B¼i HBM? /[^]+? M[~]v- G•K G¢+ ç2K i?B i #[~]B #Ä p[~]Q ç€v ;BQÌM;- +k
M;¼+ - /MM; i?m HBM? /[^]+? M;QM; iK i?[~]M?X

“ÍB pb F?¬M; ;B M # M i`QM; hY ædM? iU i?[~]M? K°i ? - F?¬M; +_‡ F?¬M; F?Q +kM
F?Q- i?B i #[~]B çti Í i`QM; ç‡ K[~] M‡B +,M #^aM ?’T i?K F?¬M; çQÊ+ HBM? F?Q- +?Q
/[^]+? X

*kM; #ÍB pb F?¬M; +_‡ F?¬M; F?Q- i`QM; hY ædM? F?¬M; i? ç p[~]i +ÁM b®M; p[~]Q-
i?Í F?¬M; i?¬M; K[~] +? i5 L?QM; F?¬M; +_‡ F?¬M; F?Q +kM; +_‡ +?¶ i®i- +?QM? H[~]
#B M +?’i- i?U+ p[~]i +_‡ i? ;B[iQÆB- ç M /QÊ+ +kM; +_‡ i? + K çQ M /QÊ+ HU+ F?¬

G•K G¢+ H[~]v ` o¢M h€B >[~]M L;¼+ h•K- iB T iK+ Hmv M ?‡ X

L m M?Q M‡B;B¼i HBM? /[^]+? +?d H[~] K‡M ,M F? B p` K[~] M‡B- M?Q p[~]v F?®B o¢M h€
#[,M +?QM?- +kM; çO ?„M ,M MQ #KM;5

>¶M æ°M .mM; G¬ KÎ ` - #„i ç-m çB M +m²M; Hmv M ?‡ 5

E?¬M; M;[~]v F?¬M; ç K- G•K G¢+ ?Q[~]M iQ[~]M ç„K +?bK ç M # M i`QM; Hmv M ?‡ - M
? +¬M; T?€T +O ?„MX

Í Hmv M ?‡ L;k ?[~]M? iBM? ?Q - >¶M æ°M .mM; G¬ +_‡ i®+ ç° F?OM; F?B T- M;„M M
? +¬M; T?€T +O G•K G¢+ ç M çQÊ+ LB i•K i?’i i`¼M; i?B M çdM? T?QM;- b m F
T?2M- i? ;BÈB #€i i`¼M; i?B M ç½`°M; KÎ +?Q ?„MX

LB i•K #€i i`¼M; i?B M i`mM; F€- ?”m F€- çdM? T?QM;5

G-M M[ç°i T?€5

*^a M;QÌB G•K G¢+ ç½ #` ?<sup>~</sup>M F?Q # Q p•v- M m F?¬M; +<sub>‡</sub> hY ædM? i`’M €T- ?„M ç½
#,M; çB m5 h?¬M p[~]i M?Q hY ædM?- Î /QÈB M‡ # Q #¼+ - o¢M h€B >[~]M L;¼+ h•K `à
HU+ +kM; F?¬M; i? iB iH° ` [m M? M;QÌB G•K G¢+ # i?QÈ+ - F?¬M; +_‡ K°i çB K

L m F?¬M; GB i .QÆM; S?QM; M[~]v b) ç´B i M i?[~]M? ?[~]M #,M; T?QM;5

LB i•K +Ym i`¼M; i?B M bÆ F€- i`mM; F€- ?”m F€- çdM? T?QM;5

æ¢B h?W *^aM? +MM; æ¢B oB M J½M *^aM? H[~] K°i +€B ?”Q `°M;- M;QÌB #bM? i?Q
iQ+? Hkv i?b KÆ iQÎM; ç°i T?€- M?QM; ç®B pÈB G•K G¢+ K[~] M‡B- HQ¢B iQ+? Hkv
æ°M .mM; G¬ HB M iK+ Hmv M ?‡ o¢M h€B >[~]M L;¼+ h•K- HB M iK+ F?¬M; M;WM
iQ HÈMX

æ¢Q +Y F?~m M[~]v +?d i`ÎM;¢B G•K G¢+ F?¬M; iÈB MY M;[~]v i?ÌB ;B M #¶M; M?B

LB i•K æ¢B oB M J½M *^aM?5

>B M iϕB +^aM? ;BÈB +O G•K Gϕ+ ϕ½ +?QM? i?S+ #QÈ+ +?•M p"Q + 'T #"+ G½Q i
+?QM i m' B G½Q i' + 'T +QÌM; ;B^a- +€B M"v Î K°i Qi i? ;B h?-M [m®+ +| H) F?-M
L;mv M [m®+- h`mM; L;mv M [m®+ +kM; i m v i ϕ®B H" +| K°i F?-M; ? B5

L?QM; K" FBM? F?OM; ?ÆM +?QM? H" bU ϕ°i T?€ ϕB M +m²M; +O ?„M +ÁM +?Q
h`QM; oϕM h€B >"M L;¼+ h•K ~M +?S h?Ov iBM? ?Q F?-M; /WM; HϕB K°i +?9iM
.mM; G¬ F?-M; M;WM; +?mv M ϕ°M; - h?Ov ? +¬M; T?€T +O G•K Gϕ+ pšM +ÁM i
ϕ M ?ϕ+? i`QM; ϕ M ϕB M i`QÈ+ K„i H" K°i M?" ϕ°+ ϕϕB- bQ b€M? pÈB iS F?Ä ϕ M
+?d K°i H-M- i^aM ` p M?m ?Á i?Ov M?m"MX

Gmv M ?| 5 Gmv M ?| 5 Gmv M ?| 5

LB i•K i?"T i`¼M; i?B M ϕdM? T?QM;5

E iB T- +?QM? H" ϕ°i T?€ JBM? .QÆM; *^aM?5 L m G•K Gϕ+ +| i? i?m"MHÈB #QÈ
+?Q /M H" Î "€+? S?QM; h¬M; +kM; +| T?•MHQÈM; M|B +?mv M M?'i ϕ`M?- /M b Q
+QB H" M?•M p"i + 'T #€ +?O K°i T?QÆM; - +| i? KÎ K°i h`mM; L;mv M [m®+- / M?

L?QM; Km®M #QÈ+ ` K°i #QÈ+ M"v- b) F?-M; /WM; HϕB H" iQ+? Hkv i` M i m pB- +
ϕ•v H" K°i HQϕB HoM? M; ° ϕ®B i?B M ϕϕQ +?Q Hw- M; ° F?-M; i?-M; T?^aB +^açÌB p
M?Q æϕB h?-M; [m®+- H9+ i`QÈ+ +| #®M G½Q i' - Î LB i•K æϕB oB M J½M /WM; H
M,K- i` M HU+ HQÈM; iQ+? Hkv bÈK ϕ½ ϕO `²B- FûK +?QM? H" K°i iB HoM? M; °5

*' M?•M M|B K°i F?B M; ° ϕϕQ- ?QÎM; T?9+ M; "M M,K- +| i? i?'v ϕQÈ+ ϕ®B pÈB +^a
#U+ M"Q5

L?QM; +€B M"v ϕ®B pÈB G•K Gϕ+ K" M|B- HϕB F?-M; +| K°i +?9i F?| F?,M5

>„M +| >mv M ok Zm^a- i`QM; ϕ| +| •K /QÆM; +?B HU+- +| i? i`Ê ;B9T pä ;B^a Hw ;B^a
+?Q /M F?-M; +| - G•K Gϕ+ +kM; F?-M; F?| #QÈ+ ` K°i #QÈ+ M"v- ?„M Hmv M ?|
H" F€ i`•M i`ÌB bBM? i?B M /QÐM; - i`QM; ϕ| iU M?B M +| +?S p¬ b® ϕϕB ϕϕQ +?Q
M?QM; b® HQÈM; ?„M Hmv M ?| [m€ M?B m- Î HoM? M; ° ϕ®B pÈB i?B M ϕ` iU M
.QÆM; *^aM?- # v H M ϕ M ϕ° + Q M; v +^a ?„M +kM; M|B F?-M; `ä5

*| H)- M; v +^a ;B ;B +O h¬ J` M m #B i G•K Gϕ+ ?B M iϕB ?B m `ä i?B M ϕ` +?Q
/mM;5

æ®B pÈB G•K Gϕ+ K" M|B- ϕQÌM; ?„M i m ?"M? +?QM? H" K°i iB M ϕ² iQÆB b€M; -
/`+?- u m ?ϕ+? ?Q†+ H" L;k ?"M? iBM? ?Q +mM; SM; ?„M Hmv M ?| - +| i? i?-B
H" K +?Q #'i Hm"MF M"Q +kM; #` F?B T bÊ5

hQ+? Hkv- iQ+? Hkv- iQ+? Hkv5

P M?5

>„M +?'M ϕ°M; iQ"Mi?•M- F?Q i? K M? K¬M; +m²M +m°M #¶M; M?B M `mM; ϕ°M;
?„M F?-M; +| #B M T?€T F?®M; +? F?Q i? #^aM i?•M- i`QM; M?€v K„i i" T +m®M +

X X X

@ .B- #^aM S?QM; +| M;QÌB ϕ°i T?€ JBM? .QÆM; *^aM? 5

L K *mM; G½M; ϕ M; Î i`QM; #B i pB M +?Q +€ ,M ϕ°i M?B M H° ` K°i pÁM; FBM?
ϕ2K +?•M K"v + m HϕBX

@ æ M i°i +MM; H" B ϕ°i T?€\ " ^aM S?QM; i`QÈ+ +kM; F?-M; +| ϕ iY ϕϕi iÈB LB
p"v +kM; F?-M; i? T?•M ϕ M *?•M •K æ M- F€ [m€B- +?šM; H) H" M;QÌB S?QM; F
F?Q2 F?Q M; b Q\ *€B M"v- +€B M"v +kM; F?-M; +| F?^a M,M; M? 5

>„M pQÆM M;QÌB ϕSM; /"v- ϕ2K i?-M i?S+ KÎ `°M; - Km®M i bK ` M;¼M M;m²M +
M?QM; ϕ½ [m€ Km°M- +' HU+ HQÈM; FB pW T?€i HϕB i?m- iU ?² M?Q p¬ i bM? w

L K *mM; G½M; +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ +| +?9i M; ?B i?¬M M; ?B [m,- #ÎB pb Hmv
M;`v;¬M ç•v i`i +ª o•M oK aÆM i?dM? i?QªM; +| M; QÌB ç°i T?€- +| i? H`M; QÌB M
ç°i T?€ #°+ T?€i` F?Q i? [m€ KS+ K½M? HB i- H`K +?Q GB i.QÆM; S?QM; +kM
X X X

JBM? .QÆM; *ªM?5 L?`i i`¼M; i?B M5

G•K Gç+ H°` K°i MK +QÌB ?`B HÁM;- K` F?®B oçM h€B >`M L;¼+ h•K FB b m F?
+kM; +?Q iB m i€M K`i iQ`M #°- K` H``9i HçB i?`M? K°i ?çi +?•m i`QM; bm®i M?`
M;mv M iªM` F€?`M +| i? H`K +?Q pä ;Bª æ` L;mv M +ªM? ?ÆB #`M?Qm K`v5

kRyX *?QÆM; kRy, æ°i S?€ JBM? .QÆM; *ªM?X UkV

@ L?Q i? +| i? H`K M?Q K°i FB M pk F?Q #Q K`i- /QÈB æ` L;mv M +ªM? M m p°
#`M M i?Q€M; +€B K` M|B- + K çQ M b) #`ç¬M; +SM;5

>„M çSM; H M- KK+ [m M; [mûi [m HçB +?SM; FB M L;•M J M; +kM; M^K b'T i` M
T?O K°i i¬M; [m M; K M; M;•M #ç+? b„+- ?B M M?B M H` ?'T i?m HU+ HQÊM; M| F
ûT iB M M?“T i`çM; i?€B ?¬M K #ªQ p 5

@ *€B ,M ?`M; M`v5

G•K Gç+ HB M i` M? i?O iW ç€v ;BQÌM; ç2K i?B i #`B ` - +?d i?'v #bM? M;¼+ T?
ç½M;- M`Q +| K°i ;B¼i HBM? /`+?5 S?ªB #B i`^M; G•K Gç+ Hmv M ?| oçM h€B >`
M;`v i?ÌB ;B M- M|B +€+? F?€+ +| i? bBM? ` j ;B¼i HBM? /`+?- M?QM; i`i +ª #`,L
L;•M J M; #`i [m€ H` im pB hB M h?B M *ªM?- i?Q€M; +€B ,M j ;B¼i HBM? /`+? iU
M`B5

G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB i?Î /`B- iB m ;B ?Ä M`v i`ÌB bBM? +| i? #`B i`W +'K +? - K
FBM? M; QÌB- +?Q /M M?®i M| Î # M M; Q`B +kM; +| i? H`T iS+ M; ?2 KMB iB M ç
F?¬M; v M i•K ç2K M| ç Î # M M; Q`BX

*kM; K v F?¬M; +| ,M pÐ #KM; 5

G•K Gç+ K°i H¬M M[ç2K i?B i #`B #Ä p`Q /QÈB ;BQÌM;- F?B M M| +?“K `½B bB
ç®B pÈB ?„M ?B m [mª imv F?¬M; T?ªB `i`ä`M;- M?QM; HçB i®i ?ÆM +U+ T?`
+| i? +?Q G•K >`M? L K- G•K L;mv i G°- ?ÆM M[?„M Î i?ÌB çB K FB i HU+ +kM;
#`bmM; HU+ HQÊM;- ç•v KÈB H` K`m +?®i M?'i- +| i? +Sm KçM;5

—M hS+ h?m`i p`M +?mv M- ?„M ç2K im pB +O KbM? v M;mv M F?®M; +? Î hB M
i`QÊ+ F?B F?¬M; çO HU+ iU #ªQ p KbM?- ?„M F?¬M; Km®M çÆM ;BªM H°` M;Q`
?„M ççi ç M JBM? .QÆM; *ªM?- +ª "€+? S?QM; h¬M; ç½ F?¬M; +| M; QÌB +| i? F?
+O ?„MX

"MK5

J°i iB M; p M; H M i`mv M ç M- G•K Gç+ F?¬M; +¬M çB ` M; Q`B t2K- HB M T?€i ?
M; QÌB Q M? KÎX >„M F?¬M; F?ÄB +? m K`v- B iQ ; M M?Q p`v- Î i`QM; i¬M; +kM;

>„M Hv F? B K`i i?'i im Hmv M- çB iÈB i`QM; b•M- +?d i?'v T?B M ççB K¬M ç€M;
F?®B- K`i i`i iU i€M Hç+ i`QM; b•M- K` K°i i? M? MB M M?bM p T?Q i` M +?d p
ç M; ? B i v +?“T b m HQM;- b„+ Kfi HçM? HMM; çSM; Î +Y ` p`Q- F?¬M; p`Q K°i

JBM? .QÆM; M?`i i`¼M; i?B M5

L;QÌB M"v ?ŠM H" i`QM; K'v M;QÌB H-M M"v MQÆM; M?Ì *?•M •K æ M çQÊ+ ç M
F?¬M; T?ªB i?"T T?¬M ´M ç`M?- ?B M M?B M H" pW KÈB ç°i T?€X

@ L;QÆB +?QM? H" G•K G¢+\\

L;QÌB M¼ H¢M? HMM; ?ÄB i?,KX

GQ¢B i?€B ç° M;¢Q K¢M M"v H"K +?Q G•K G¢+ F?| +?`m- ?„M F?¬M; ç€T ?ÄB H¢B

@ L;QÆB H" B\\

@ *®+ S?B hmv M5

h? M? MB M FB ? B i v ¬K Î i`QÈ+ M;U+ ç€T- M;[F?Q p¬ +MM; ç° FB m M;¢Q M|E

*®+ S?B hmv M\ æ ç *®+ S?B JBM?\ E?¬M; T?ªB M|B ?„M ç½ +| # #®M KQÆB
M?Q p"v\ L?QM; G•K G¢+ H"TiS+ ?B m çQÊ+- bÈK ç°i T?€ hB M h?B M *ªM? K" M
b) F?¬M; i? v ç´B- ?„M ç®B pÈB +€B M"v pšM +ÁM +| +?9i F?¬M; [m2MX

@ E?¬M; #B i5

>„M M?"M M?¢i M|BX

*®+ S?B hmv M H"TiS+ Km®M b†+5 h`QM; K°i çÌB im´Bi` +O "€+? S?QM; h¬M;-
H" i?B M i" B- imv bQ` M;?`+? i?B M FûK h h?B M- M?QM; # KQÆB #ªv im´B ç¢i
;Bª H" i`QM; i¬M; ?B Ki?'v5

*®+ S?B hmv M pW `²B T?€ +Y i? M? •K `´i HÈM- GB i .QÆM; S?QM; ç½ +| F?¬

a m F?B çφi iÈB hB M h?B M *^aM?- pǎ ;B^a [mw i`¼M; i?•M T?"M- çÆM ;B^aM b) F?
;BÈB HB m KφM;- i'i +^aK¼B M;QÌB H" ?Q F?¬M; ç€M? ` p" B +€B- t2K +?WM; i?U+
i?b p¶ p¶ K¬M; ç m iU tQ v M;QÌB `ÌB çBX

*€B p"i H°M M"v- i?b T?^aB H" w iS Km®M HB m KφM;- H" ç°M; +?•M ?Ä 5

kRkX *?QÆM; kRk, *QÌM; h? h`'M •TX URV

G•K Gφ+ +QÌB ? ? - ?„M pšM H" v m K M i`U+ iB T /MM; [mv M ç-m Q M? #φQ ç®
?ÊT HφB- ?QÈM; ç®B T?QÆM; F?¬M; +?9i M"Q v m i? ç¶M ç€M? çB iÈBX

"MK5 "MK5 "MK5

G-M M"v ? B M;QÌB i`U+ iB T ;B Q T?QM;- HU+ HQÊM; i`"M çB +M; +QÌM; çφB ?
tm'i ?B M K°i K^aM? p i M Si /"B ? T F?OM; #®- ;B®M; M?Q KφM; M? M FûQ /"B p #

*®+ S?B hmv M t€+ i?U+ `i +QÌM; çφB- ; -M #®M KQÆB im' B ç°i T?€ ç M JBM? .Q
i`B i`QM; i?B M i`B5 L?QM; ?„M HφB v m M;?B i ?€+ ¶ i? bQ b€M? [m çQÊ+ G•K

hmv +?d +¶ h?Ov ? +-M; T?€T ç°i T?€ JBM? .QÆM; *^aM?- M?QM; ?„M iS ? +-M; T
G•K Gφ+ bQ pÈB pǎ ;B^a JBM? .QÆM; M?'i i`¼M; i?B M #bM? i?QÌM; +QÌM; çφB ?Æ
?¼ ç m H" pW KÈB ç°i T?€ JBM? .QÆM; *^aM?- +€B M"v i?"M? K'm +?®i [mv i ç`M

G•K Gφ+ /-M /-M +?B K i?QÈM; T?QM;5

> B çφB JBM? .QÆM; *^aM? + Q i?O ;B Q +?B M- iB M; p M; +U çφB M"v +?ŠM; M
S?QM; `ä`"M;- M; v +^aK'v S?QM; F?€+ +kM; +^aK i?'v ç°M; ioM? çm' B ç MX h?"K
[m€B p"i +?QM? i?S+ i`QM; i¬M;- +^aç€K ç m ~M i" M; F?Q iS+ #^aM i?•M ç M; •K i?

*®+ S?B hmv M +M; ç€M? +M; #B i F?m'i- M?QM; ?„M H" i?B M i`B çQÊ+ "€+? S?
iB m iY `ä`"M; bQ b€M? pÈB ?„M +ÁM i` ?ÆM HφB +¶ i? bQ b€M?- çB m M"v H"K
M"Q +?`m çQÊ+5

@ hmv i .B i *?d5

>„M F m iQ K°i iB M;- `®i +K+ T?€i ` imv i +?B m5

J°i M;¶M i v +O *®+ S?B hmv M çB K ` - ç€M? ` K°i çφQ [m M; çQ" M K"m ç2M M
#B M i?"M? K°i ç-m H•m ?„+ b„+- ?QÈM; G•K Gφ+ KÎ` KB M; F?'M; H² +„M iÈBX

G•K Gφ+ iU M?B M F?¬M; bÊ- €Q M;?o *?B M h?B M Zmv i HQm +?mv M- ?„M ?
pmM; çB ` M;Q" B5

Zm^aM M;QÆB +€B imv i +?B m ;b- i K°i [mv M i' i T?€5

*¶ i? +?B M i?B M- +¶ i? +?B M ç` - i?b b Q HφB bÊ K°i M;¶M i v\

"MK5

h?B i [mv M ç€M? ` - ç-m H•m ?„+ b„+ M;QM; +€Q iB m i€M- ?¶ i?"M? iWM; bÊB ?
i€M K" çBX L?QM; #` ?„+ F?Q iB T t9+- p€+? iQÌM;- ;ç+? ç€ HφB #` bBM? bBM? +?
çQÊ+ hmv i .B i *?d M"v +¶ çQÊ+ HU+ T?€ ?QφB +QÌM; çφB +Ð M"Q5

o Kti L K *mM; G½M; +M; F?¶ +QB5

L;QÌB F?€+ +¶ H) F?¬M; #B i hmv i .B i *?d HÊB ?φB- M?QM; ?„M H" + Q i?O JBM
+¶ i? iB T t9+ ç M K°i Qi pk F„+ Q i?•K +?QM? i?S+ i`QM; i¬M;- hmv i .B i *?d M
ç¶5

G9+ pk F„ p" M +?mv M- +¶ i? H"K +?Q pǎ ;B^a T?€i ?mv ` ;'T # HU+ HQÊM;5

hm pB *®+ S?B hmv M p®M H" JBM? .QÆM; M?'i i`¼M; i?B M- bY /KM; hmv i .B i
JBM? .QÆM; iS i`¼M; i?B M- ?Q"MiQ" M+| i? i`'M; B i pä; B^a +MM; +^aM? ; BÈB5
i? K°i [mv M T?€ M€i- ?B M M?B M M; QÌB M"v +kM; +| #Q i?m"i i`QM; M; QÌB5

"MK5 "MK5 "MK5

*®+ S?B hmv M tm'i HB M iK+ hmv i .B i *?d- M?QM; ç m #` G•K G¢+ K°i [mv M Q
i? FB M +¬M; 5

hmv i +?B m M"v bÎ /o ; ¼B H" imv i +?B m- iU M?B M H" F?¬M; +€+? M"Q HB M iK
i?B i`B M` bB m pB i +U+ ?¢M #^aM i?•M M"v iU M?B M +| ?¢M +? i?"i HÈM- *®+
i`„M; # +?¬ F?¬M; i? F?¬M; çbM? +?d bY /KM; hmv i .B i *?d- H-M M[p iÈB +K-
ç€M?X

*?B M h?B M Zmv i H" M; v +^a •K >mv i J Zm•M +kM; +QB H" i`•M #^aQ #Q i?m"i-
i? bQ b€M? pÈB5

G•K G¢+ +¬M; ç€M? +¬M; ? ,M; - L; k >¬M? +¬M; T?€T i +?mv M- bQM; [mv M +´ ç°
+?B M i?„M; ? i i?°vX

h?"T "B M EBK h?•M Zmv i +O ?„M ç½ ?Q"Mi?¬M? i K #B M- +QB M?Q H" ?ÆB +|
ç°M; i`QM; H9+ ç| HB M +| >Q" M; EBK F?Q #„i ç-m F?ÎB ç°M; - H"K +?Q ?„M M?bM
?MM; - ; B®M; M?Q i?¬M M?•M ç M i? ; B M5

oä ; B^a i¬M i`¼M; HU+ HQÊM; - +QÌM; ; B^a çQÆM; M?B M H"K +?Q M; QÌB i FQM? b
M?Q i? - `i M?B m M[ ç iY ç m H" tm•M i•K M?°M M?¢Q- i`QM; ? B K„i HB M iB T
i? ç®B pÈB ?„M iÄ ibM?X

P M?5

*®+ S?B hmv M F?¬M; ç`+? H¢B HU+ HQÊM; +O G•K G¢+ - HB M iB T #` ç€M? `9
çKM; ` K°i ç¢B ç°M; ?bM? M; QÌB5 >„M ?B M i¢B +, M #^aM +?QM? H" K°i # Q +€i- #
Q M? FQ+?¬ +?d +| i? #^aQ p KbM? F?¬M; #` i?QÆM; K` i?¬B5

>„M K°i çQÌM; ç€M? K°i çQÌM; HmB- F?¬M; #B i H"K ?¢B # Q M?B m T?ÁM; t€ ç´

*kM; K v G•K G¢+ #ÎB pb +?d H" ç iY óhB M h?B M *^aM?ô- +?¶ Î i?"T T?¬M iB T +
M? M? +?B M ç M i` M #bM? M; mv M T?Q /QÈBX LÆB M"v M; mv M #^aM ; "T ; ? M?
H½Q i`QM; i¬M; iU i?•M ç°M; i?O- çÆM ; B^aM +?d +¬M /MM; ç¢B M, M; HU+ ç2K M A
i`²M; tm®M; +•v `WM; ?Q +Ä- +?Q i?'v K°i K^aM? i? M; Q¢B ç"Q M; mv MX

h¢B ç•v ç¢B +?B M- /šM iÈB +¬M; M; "v +¬M; M?B m M; QÌB çB iÈB t2K- i¬M; i`QM;
MQÊ+ iB i F?¬M; i?'m5 .M b Q +'T #" + JBM? .QÆM; *^aM? +?B M ç'm +kM; F?¬M;
M?bM i?'v5

a„+ K†i *®+ S?B hmv M +¬M; M; "v +¬M; i`„M; - ?„M H" K°i i`QM; M?[M; im´B i` FB
M?Q i? M"Q +| i? i?m Î i` M i v K°i M; QÌB +¬M; i? K im´B i` \

@ h?QÆM; o•M EB K- ` 5

>„M H-M M[?ûi ; B" M /[K°i iB M; - i`QM; i v H"TiS+ M?B m ?ÆM K°i i? M? FB K
#|M; HQÐM; M?Q MQÊ+- i`QM; M?€v K„i çQ mv i? +O ?„M i, M; H M K°i K^aM; HÈ

@ h?QÆM; o•M EB K- iS T?~K T?€T F?Q5

@ L; ?2 M|B h h?B M ç½ iWM; # M +?Q *®+ S?B hmv M K°i FB M T?€T F?Q- F?¬M
EB K5

@ L; QÌB M"v i?"i ç9M; H" `i çQÊ+ h i?B m +QB i`¼M; 5

@ G-M M"v G•K G¢+ +| i? +? i +?„+ `²B- h?QÆM; o•M EB K +°M; i? K hmv i .B i
.QÆM; æ¢B h?W *^aM?5

L;QìB ç M; t2K +m°+ +?B M B +kM; M;?` Hm”M iÈB i’T- M?QM; M?’i i`Q +?Q `^M
G•K Gç+ +?„+ +?„M b) F?¬M; H” ç®B i?O +O *®+ S?B hmv M5

@ G•K Gç+- ? i i?ªv /WM; Î ç•v- çB +? i çB5

*®+ S?B hmv M ?ûi HÈM K°i iB M;- h?QÆM; o•M EB K +?ûK ` - ç€M? ` iWM; ççQ
p G•K Gç+ +m²M; +m°M K” çBX

@ æ9M; H” M;m M;®+5

G•K Gç+ +QìB iWM; iB M;- pmM; H M K°i [mv M HB M ?QÈM; h?QÆM; o•M EB K M
hB m iY M”v- HçB Km®M ç®B +?B M T?€T F?Q\

hmv S?€T F?Q F?¬M; T?ªB /MM; i,M; i`QÎM; b„+ #ûM- M?QM; HU+ HQÊM; #ªM i?•
#°+ T?€i ` HU+ b€i i?QÆM; iQM? ?Ov /B i5 hU M?Q ?B M içB- K°i FB K M”v +O
?mv ` HU+ HQÊM; JBM? .QÆM; M;k i¼M; i?B M- ?Q”M iQ”M +| i? bBM? bBM? ç

@ > ? - M;QÆB ç•v H” iU KbM? Km®M +? i5

*®+ S?B hmv M +m²M; iB m- FB K T?QM; ç½ #’ iÈB i` M M„K i v G•K Gç+X
æBM?5

h`QM; K°i iB M; ;BÁM p M;- i`QÌM; FB K +MM; M„K i v p ç”T p”v K” #MM; H M ?Ä
@

*®+ S?B hmv M F m i?ªK K°i iB M;- i v T?ªB M„K +?m¬B FB K `ä`”M; pĐ ` - K€m iQ
`mM `~vX

æ•v H” +| +?mv M;b\ G•K Gç+ +?ŠM; M?[M; F?¬M; +| #` ç€M? M€i tQÆM; +®i- M;
T?ªM +?’M ç M ?´ F?~m #çQ HB i5

@ " Q i v5

*| M;QìB iBM? K„i H”T iS+ T?€i ?B M- i` M i v G•K Gç+ i?bM? HbM? +| K°i # Q i v
?° +ª+€M? i v T?ªB +O ?„MX

kRjX *?QÆM; kRj, *QÌM; h? h`’M •TX UkV

@ æ•v +kM; H” T?€T F?Q b Q\

@ L m F?¬M; T?ªB K” M|B- ?„M H”K b Q +| i? M;;M +ªM çQÊ+ K°i FQ+? FB +O *O
G•K Gç+ +QìB M?ç i K°i iB M;- pQÆM i v T?ªB- ç•v ç9M; H” K°i [mv M b€Q- çQÊ+
J Zm•M- i?’i T?~K T?€T F?Q5 hmv H9+ i`QÈ+ ?„M F?¬M; +| +€+? M”Q bY /KM;-
i?m p”Q i`QM; +Æ i? X

h?2Q Hw K” M|B- i?’i T?~K T?€T F?Q Qi M?’i T?ªB :B€+ oB *ªM? KÈB +| i? T?€i ?
i?S+5 L?QM; #ÎB pb +€B # Q i v M”v p®M H” i?”M? ç¬B- ? B +€B ç¬v çO ? i KÈB
T?€T F?Q- +?d p M p M K°i +€B K” M|B- +?d +| i? +QB H” GK+ T?~K5

”ÎB p”v- F?B G•K Gç+ çç i iÈB JBM? .QÆM; *ªM?- +kM; `®i +K+ çç i ç M v m +¬m b
hS T?~K T?€T F?Q ç®B +?B M GK+ T?~K T?€T F?Q- *®+ S?B hmv M iU M?B M K°i
+| - /QÈB K°i FQ+? ç½ #` G•K Gç+ +?’M ç M ?´ F?~m #çQ HB i5

@ *ÁM +| +?B m b® ;b F?¬M;\

G•K Gç+ ?W M? K°i iB M;- i?•M ?bM? H Q p i`QÈ+- HçB H” K°i [mv M +?ûK ` X
æBM?5

*®+ S?B hmv M KB M +QĐM; tm'i FB K +?®M; ċĐ- H¢B #` HU+ HQÊM; +U ċ¢B +?
b„+ K†i +¨M; M;¨v +¨M; #B m ?B M i€B M?ÊiX

J¼B M;QÌB ċ M; t2K +m°+ +?B M ċ m H¨ H†M; M;„i M?Q i`- +?d +ªK i?'v *®+ S?B
K¬M #'i HÊB- K¼B bU ?ĂM; #ûi5

>„M pW KÈB ċ°i T?€ JBM? .QÆM; *ªM?- p®M ?ŠM M M tm•M T?QM; ċ„+ w- i`Îi?
+?QM? i?S+ +O "€+? S?QM; h¬M;5 L?QM; ibK G•K G¢+ ;•v ?'M +?ŠM; M?[M; F?

@ G•K G¢+- M;QÆB +kM; +| i? M?"M i?S+ ç M i bM? ?m®M; i`QÊ+ K„i- ;B M?"T æ M?'i+O M;QÆB5

G•K G¢+ +Q|B +Q|B M|B,

@ æ` JBM? +| #B M T?€T ç +?Q i i`QM; pÁM; MY M,K ç°i T?€ ç M :B€+ oB +ªM?

@ *€B M`v

" M;Q|B æÆM >°B h?"M? ç²M; i?|B K†i H° p F?| tYX L|B ;BÐM b Q- :B€+ oB +ªM p"v5 "¼M ?„M F?¬M; M;Q|B M"Q H" F?¬M; i?B M i" B- ?ÆM M[+| +Æ /mv M M;?' ç¢T iB M p"Q :B€+ oB +ªM?5

>ÆM M[- +?Q /M #¼M ?¼ i?U+ bU +| #Q T?€T M?Q p"v +kM; +?d b) i?"M? iQ" M K

æÆM >°B h?"M? p°B p" M; M|B,

@ hmv +?9M; i F?¬M; +| +€+? M"Q +?Q M;QÆB i`QM; pÁM; MY M,K iB M ;B B:B€ #ªQ ?° +?Q M;QÆB- M;QÆB +kM; F?¬M; +-M HQ H„M; ;†T çQÊ+ M;mv ?B K i€M?

*€B M`v H" Km®M ?„M H"K`M ç2M`9i ç-m b Q\

G•K G¢+ M|B,

@ h +| i? i`®M- M?QM; i?•M M?•M +O i i?b b Q\

@ L;Q|B #bM? i?Q|M; +?d +| i? +| i`,K M,K i?¼ M;mv M- +?9M; i ç¢T p"Q +QM çQ ç`M? H" +- ç°+- M M +?ûK çQ¢M [m M ? +MM; i? iK+5

æÆM >°B h?"M? #bM? i?ªM M|BX

G•K G¢+ H„+ ç-m,

@ h?"i +| H†B- i iB m b€B F?¬M; çQÊ+ M?Q # p`5

a„+ K†i # M;Q|B æÆM >°B h?"M? ç m •K i`-K- h h?B M M?bM` iB K +?'i +ªM G• H¢B H"K b Q +| i? b) F?¬M;5 *?ŠM; [m H" +?Q /M iB K +?'i i®i- +kM; +-M +| i?|E HU+ #B M i?"M? i?U+ HU+- +| # Q M?B m i?B M i" B +Æ /mv M M;?' +? i?B M ç m i`B M\

" M;Q|B #¼M ?¼ /„i i v M? m ?B M i?•M- ç½ +?Q G•K G¢+ çO K†i KkB- F?¬M; M; +U imv i iB T M?"M H|B K|B +O #¼M ?¼- çB m M`v F?¬M; F?ÄB H"K b„+ K†+ # M L?QM; #¼M ?„M +kM; F?¬M; +| FB m M;¢Q +MM; M„K +?„+ M?Q h h?B M- F?¬M; / iY ç²M; i¬M; - H9+ M`v ç m H" K†i •K i`-K`|B çBX

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +Q|B F?´- ?B M i¢B ?„M +?ŠM; M?[M; ç„+ i°B h?B M JBM?- JBM?- i?"K +?Q +ÁM T?ªM` GB i .QÆM; T?QM;5

@ hmv M|B M?Q i? - M?QM; Qi` i`QM; pÁM; MY M,K i i¢K i?|B F?¬M; ;†T çQÊ+

@ L K *mM; H½M; H½Q i?'i T?m FB #„i M¢i F v m- bÊ F K¢M?- [mª i?U+ ç€M; ;B GB M *?B +MM; J†+ GQM; Gw +O ?„M- #®M J†+ GQM; Gw +| i? Hmv M +? i?"M h•K ç M- ç®B pÈB i +| Q+? `i HÈM5

@ "'i [m€- #®M +QM J†+ GQM; Gw FB +ÁM T?ªB Qi M? 'i #®M M,K i?€M; M[KÈB +ÁM F?¬M; ç°M; ç"v çQÊ+5 L?Q p"v- HB M i?W /`T i`QM; F?QªM; i?|B ;B M M`v ç M m +| i? ç¢i iÈB JBM? .QÆM; i?'i i¼M; i?B M- M?Q p"v ,M p"Q #®M pB M >„+ G i? i?ŠM; T?€ :B€+ oB +ªM?5

@ h, i, H" *?•M i`mv M ç iY +O h?Ov L;mv i T?QM; - ç` p` # 'i T?"K- *®+ S?B hmv M,K QÊ+ ? M- +?„+ +| H) F?¬M; M;mv ?B K ç M i, i,5

@ h®i- i HB M i¢K i?ìB Hv F? B "€+? S?QM; h¬M;- ¢B h?B M G¢+ aÆM J¢+? b,M v m ?¢+? F?¬M; +| HÈM M?Q L;k >¬M? iBM? ?Q - M?QM; +?d +¬M b® HQÊM; ¢¬v `i i®i5

*?O w [mv i ¢`M?- G•K G¢+ H"TiS+ ¢B ` "€+? S?QM; h¬M;- ?QÈM; h?B M G¢+ aÆM JQìBM;¬v b m- ?„M ¢B iÈB h?B M G¢+ aÆM J¢+?- K°i ¢QìM; ¢B p`Q- #„i ¢¬m b,M L?QM; K¬- +MM; oä ;Bª LB i•K +ªM?- JBM? .QÆM; +ªM? ;B®M; M? m- HQ¢B ?mM Qi ¢ M i?QÆM; +ªK5 LY i?€M; tm®M;- imv ?„M b,M ;B i ¢QÊ+ K°i ?mM; i?9 LB i M?QM; HU+ HQÊM; i`QM; v m ?¢+? +kM; +?d ¢O i,M; H M J°+- >Ä - h?´- EBK #®M æ®B pÈB h?Ov > *¬M; S?€T ¢½ ¢¢i iÈB JBM? .QÆM; +ªM? K¬ M|B- HU+ HQÊM; H +ÁM FûK i?B i #¬B i?¬M #Q K¶B M;¬v +| i? M;QM; iK K°i ;B¼i HBM? /`+?5

>„M Km®M `i M? M? ¢°i T?€- T?ªB b,M ;B i ?mM; i?9 JBM? .QÆM; +ªM? KÈB ¢QÊ hmv G•K G¢+ F?¬M; +| i? +?ûK ;B i ¢ M ?mM; i?9 +QìM; ¢¢B- M?QM; L;•M J M; H *MM; oä ;Bª ;B®M; M? m- ?mM; i?9 +kM; H¬ i?U+ HU+ i?'T M?B m ?ÆM i?U+ HU EBK hU h?€TX J'v M;¬v M v G•K G¢+ +?KT +? i F?¬M; #B i # Q M?B m ?mM; i?9 hE iQ¬M #° ¢½ i?¬M? #[iB + HÈM i`QM; K•K L;•M J M;X

hB m ;B ?Ä ,M pKM; Qi M?'i # ;B¼i HBM? /`+? /Q i?B i #¬B i?¬M #Q M;QM; iK- i h?B M M;k i`¼M; i?B M- H¢B HB M iK+ F?¬M; M;WM; ¢¢i ¢QÊ+ v m ?¢+? hB M h? M; v i`QÊ+ K„i5

L?QM; Î# M M;Q¬B h?B M G¢+ aÆM J¢+? i?U+ bU H¬ F?| +?SM; FB M ?mM; i?9 + F?¬M; ?QÈM; p i`QM; M9B b•m tm'i T?€iX

h`QÊ+ K„i K¬ M|B- v m ?¢+? LB i•K +ªM? ¢®B pÈB ?„M pšM +| i€+ /KM;- M;Q¢B i`v M?Q F?¬M; +| i,M; i`QîM; ;b ` - #®M ? *¬M; S?€T F?€+ i?b H¬ ¢°i M?B M i,M; K¢M KQìB v m ?¢+? LB i•K +ªM?- ?„M +| i? ¢2K #®M ? *¬M; S?€T F?€+ +kM; ¢²M; /¢M .QÆM; +ªM?5

æ M H9+ ¢| M,K ? *¬M; S?€T i +?mv M- H¢B T?®B ?ÊT *?B M h?B M [mv i +MM +?B M HU+ +O ?„M b) #^M; JBM? .QÆM; æ¢B pB M K½M5 hmv ?mM; i?9 i`ìB bBM M?QM; +?d +¬M ?„M ¢WM; ¢KM; ?mM; i?9 JBM? .QÆM; +ªM? æ¢B pB M K½M HB i

o¢M M?'i ¢KM; T?ªB- ?„M ;¼B ` u m L;mv i E?¬B G¶B +kM; +| i? M? M?äK i`M b "i [m€- M m M?Q F?¬M; #B i "€+? S?QM; h¬M; Î ¢•m K¬ M|B- ¢ m Î >mv i .QÆM; [;Bª LB i•K +ªM? b) +| # Q M?B m F?| J¬ ?mM; i?9 M¬v +¬M; H¬ +| w i?S+ H½M? ¢` i?9 +QìM; ¢¢B +?B K+S ¢` #¬M H¢B +¬M; HÈM- HšM M? m i-K ¢| +? i ;B¬ +kM; F ¢QÊ+ `²B- +€B FB +?QM? H¬ K°i ?²B bBM? iY €+ +?B M5

G¢B MY i?€M; tm®M;- G•K G¢+ KÈB i?m ¢QÊ+ K°i pB M v m ?¢+? LB i•K +ªM?- # ?| b¢+?X

æ•v +kM; H¬ M;mv M M?•M pb +€B ;b G•K G¢+ `ä `¬M; +| i? /U p`Q Hmv M ?| v F?¬M; ¢B +QM ¢QìM; M¬v- +€B M¬v imv M?bM [m bQ pÈB i bK FB K L;k >¬M? iBM? i?U+ i i bK ` ¢QÊ+ pšM H¬ F?| F?,M i`MM; i`MM; ¢B T ¢B T5

kReX *?QÆM; kRe, hmv i h? æ®B *?B M

_ÆB p`Q ¢QìM; +MM;- G•K G¢+ ¢¬M? T?ªB iB TiK+ t•K M?"T bÆM K¢+?- +¬M; H¬ ?mM; i?9 HB M +¬M; +QìM; ¢¢B- t€+ bm'i ;†T T?ªB +kM; +¬M; HÈM5

Zm^a M?B M- # M; "v b m ? „M H B M ; †T K°i ?mM; i?9 L B i •K +^aM? æ¢B pB M K½M-
 ;B^a JBM? .QÆM; M?'i i`¼M; i?B M #bM? i?QÌM; 5 æ€M; iB +- ç®B i?O +O M! H"
 H B M ç2K i m pB ? „M i, M; H M H K+ i`¼M; i?B M- `i M? M? ç½ #` G•K G¢+ i`'M €T>
 *€B M"v H" M; QÌB +MM; ?mM; i?9 F?€+ M? m i`Q i m 5
 J†+ /M oä ;B^a M?•M H Q¢B F?¬M; +! +Æ i? K¢M? K) M?Q ?mM; i?9- M?QM; +! i?
 ç M /QÊ+- ç M #M i?"K +?Q pQÊi [m M?QÊ+ çB K i? +?'iX
 oB M v m ?¢+? M"v ç®B pÈB G•K G¢+ ;B9T Q+? i?"i HÈM5
 *QM K½M? i?9 F B i m v i ç®B H" K°i +?•M ç½ ç¢T p"Q JBM? .QÆM; +^aM?- M, M; H
 H² FBM? M; QÌB- ç2K #®M ç¢B +-M; T?€T +O G•K G¢+ i`W h?Ov > iQ" M #° i, M; H
 a m F?B ? „M iB M p"Q hB M h?B M +^aM?- v m ?¢+? +MM; ;B B i€+ /KM; ç®B pÈB
 H-M ç°i T?€ M?'i i`¼M; i?B M +-M iQ+? Hkv +M; M; "v +M; M?B m- ? B H" #ÎB pb
 +ÁM T?^aB +?B ` H"K M, K- +€B M"v iU M?B M H" ?B m [m<sup>a</sup> +M; M; "v +M; v m`²B
 L?QM; h?B M G¢+ aÆM J¢+? +kM; F?¬M; T?^aB H" pMM; ç'i ?B M H" M? ;b- ? B M;
 ?mM; i?9 :B€+ oB +^aM?- K v K„M ? „M F`T i?ÌB ;¼B ` u m L; m v i E?¬B G¶B KÈB +
 > B # M ç¢B +?B M- M?QM; K" M; QÌB M"v +kM; F?¬M; i? H"K ;b çQÊ+ M; QÌB FB
 F?¬M; +! +?B M ç'm iÈB +MM; X
 >mM; i?9 H" iB + K M?- G•K G¢+ i?b ç m HÁM; v m ?¢+? i`QM; u m L; m v i E?¬B G
 bY /KM; # Q H•m5
 L m M?Q MÆB ç•v ç½ t m'i ?B M ?mM; i?9 :B€+ oB +^aM?- G•K G¢+ H B M F?¬M; /€K
 ÎT?K +M /m ç½M; X JQÌB M; "v b m- ? „M `®i +K+ b, M ;B i çQÊ+ K°i ?mM; i?9 JBM
 æ•v +?QM? H" i?m ?Q¢+? +U+ HÈM- G•K G¢+ H" T iS+ i bK bÆM ç°M; iB M ?"M? #
 +ÁM ç2K u m L; m v i E?¬B G¶B ;¼B ` ÎK°i # M ?° T?€T- H9+ M"v KÈB # „i ç-m Hm
 LÆB ç•v M; m v ?B K i`MM; i`MM; çB T çB T- ? „M F?¬M; i? F?¬M; +~M i?"M ç T?Á
 " M; "v b m ç!- E B K- J°+- >Ä - h?' #®M ? *¬M; S?€T +O G•K G¢+ iQ" M #° ç°i T?
 +^aM?5 æ•v ç®B pÈB ? „M i, M; H M H" +U+ HÈM- p®M ? „M H" L; k >"M? *¬M; S?€T
 JBM? .QÆM; M?'i i`¼M; i?B M #bM? i?QÌM; +QÌM; ç¢B ?ÆM K°i +?9i tQm- M?QM
 JBM? .QÆM; M; k i`¼M; i?B M- +?d FûK JBM? .QÆM; H K+ i`¼M; i?B M K°i +?9i5
 *?Q M M M!B- M, K ? *¬M; S?€T ç²M; i m +?d +-M i®+ ç° M? M? +?!M; - i m v i ç®B H
 *€B bÆM ç°M; M"v `i b¢+? b)- G•K G¢+ /Si F?Q€i +QB H" ç¢B #^aM /Q M? +O ? „
 ?"M? b, M # „M- #m' B i®B i?b Î i`QM; bÆM ç°M; M; ?d M; ÆB X >ÆM KQÌB M; "v t m®
 MÆB M"v KÈB iÈB K°i €+ M?•M- p¬ +MM; ?mM; i`M- ç m M? Q M? Q +€+? F?€ t t
 ""M?5 P M?5
 "m' B i®B K°i M; "v M"Q ç!- G•K G¢+ ç°i M?B M #` K°i ?²B iB M; M' +U+ HÈM +?'M
 bÆM ç°M; - ?QÈM; ç` T?QÆM; T?€i` i? M? •K M?bM H¢B X
 a m i?ÌB ;B M p" B +€B ?¬ ?'T- ç°i M?B M K°i çdM? M9B Q M? bKT ç' t m®M; - i?¢+
 t m®M; - H" T iS+ ?M /¼ p¬ b® +?BK # v- i`QM; `WM; +•v T?Q /QÈB +kM; +?¢v` p
 s^av` +?m v M; b\
 •M? K „i G•K G¢+ M; QM; iK- ç` +?'M b Q\ E?¬M; ;B®M; - +, M #^aM F?¬M; +! +^aK ;B€
 H „+ H Q X *?ŠM; H) H" ? B ?mM; i?9 p¬ +MM; +QÌM; ç¢B €+ +?B M\
 *€B M"v p¬ +MM; +! F?^a M, M; 5
 >mM; i?9 K m®M iB M ;B B- M; Q¢B i`W M?Q oä ;B<sup>a</sup> H m v M ?! i?B M ç` H B M? F?Q
 i?¬M T? v m ?¢+?5 hU M?Q L; •M J M; - i`ÌB bBM? ,M ?"M; b m®i M; "v +, M #^aM +?

çB im Hmv M- B #^aQ M| ¬K ç M çMB G•K Gç+- +€+ HQçB v m ?ç+? iMv iB M ,M-
 +€+ HQçB i?B M i" B ç` #<sup>a</sup>Q +MM; ç M /QÊ+- +SM; `„M çB ç M impB hB M h?B M
 >mM; i?9 +'T i?'T ç®B pÈB ?mM; i?9 çŠM; +'T " M|B +kM; F?¬M; +| ;B€ i` i?¬M T
 #KM; K" i?¬BX L?QM; ?mM; i?9 +MM; ;B B i-K ç| M m +| i? +„M Mm®i v m ?ç+? ç®
 +?WM; +| i? H"TiS+ ç°i T?€5
 æ•v +kM; H" M;mv M M?•M pb +€B ;b ?mM; i?9 w i?S+ H½M? ç` KçM? M?Q p"v5
 h?"i ;B®M; M?Q ? B i°B T?çK HšM M? m HÁM; K M; €+ w ;B i M;QìB- M m F?¬M; T
 #¼M ?„M iMv i?ìB +kM; +| i? €K iQ€M ç®B i?O5 *| H½M? ç` H"K M?Q ?Q" ?Q½M
 ;BÈB iB M p"Q i`QM; ç|- ? B # M ç m +| i? i`QÊ+ iB M H"K ` T?ªM SM; - `®i +m°+
 çB5
 hçB G•K Gç+ bmv M;?o i-K ç|- +?d i?'v K°i ççB t" iQ" M i?•M ç2M M?Q KU+ ç°i M?E
 ;½v tQ v [m M? K" ` - ?QÈM; p +?•M M9B +?çv M? M? tm®M;5
 æçB t" M"v +?Q Qi /"B #ªv i€K +?K+ i`QÊM; - i?¬ M?Q H" i?MM; MQÈ+- K¶B K°i H
 ,M +ÆK5 JB M; F?'M; H² M?Q #²M K€m KÎ` - çO ç K°i M;KK Mm®i p"Q K°i +QM p
 h?"i +QìM; ççB5
 •M? K„i G•K Gç+ #¶M; /QM; tB i +?†i- p-M; b€M; +O ççB t" M"v i?"K +?Q pQÊi t Q
 G½Q h' FB - ?ÆM M[KçM? ?ÆM +ÁM F?¬M; TªB iQ i Q- Qi M?'i ;'T i`,K H-M5
 Pi M?'i H" i` M h?¬M; JBM? +ªM? - i?"K +?Q ?mM; i?9 æ` L;mv M +ªM?5
 æ€M; +? i- pMM; h?B M Gç+ aÆM Jç+? M"v +O >mv i .QÆM; [m®+ H"K b Q +| i?
 ççB M?Q i? 5 >ÆM M[- ççB t" M"v ?B M M?B M H" ç M; €+ +?B M- ç®B i?O FB
 ;BÈB ;B®M; M? m- M m F?¬M; bÈK ç½ #` M| K°i M;KK Mm®i tm®M;5
 > B +€B ?mM; i?9 o¼M; GBM? - i?"K +?Q æ` L;mv M +ªM?\
 G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB +ªK i?€M KbM? tm'i K¬M #'i HÊB- ?Q†+ H" F?¬M; ;†T çQÊ+
 F?¬M; i? iÈB ;¬M M"v5 E?€i®i- M m M?Q ? B ççB ?mM; i?9 ç M; €+ +?B M- p"v i
 [mªM M?[M; +?mv M F?€+- ?„M +| i? i?QM; /QM; Hv F? B5
 L?QM; p"Q H9+ M"v- +?d i?'v K°i ççQ FB K [m M; ?B M H M- M?Q i?B M M;QçB T?
 FB K- ?mM; ?,M; iªK Î i` M i?•M i? ççB t" FB 5
 S>- *
 J" i?Q€M; K°i T?€i- i?•M ?bM? ççB t" H"TiS+ #` +?ûK ` K°i p i i?QÆM; i?"i HÈM-
 imM; iQû- ç m ç M ççB t" FB #¶M; /QM; T?€i ` K°i iB M; ;"Q iQX
 G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB H° p t9+ ç°M;5
 h? +?'i ?mM; i?9 çQÊ+ +¬M; M?"M KçM? K)- /M +?Q G•K Gç+ im Hmv M EBK h?•M
 #"M p i? +?'i KçM? K)- pšM M?Q +k ç€M? F?¬M; HçB ?mM; i?9 +MM; +ªM? ;BÈB
 M|- M?Q H" i`ìB t M? pb ç M #M +?9M; F?¬M; +| HBM? i`Q K" # M •MX
 J°i FB K FB `ä `M; +| i? iªK T?€i?•M ?bM? ççB t"- çO i?'v im pB +ªM? ;BÈB M
 ççB t"5
 *m®B +MM; H" p` + Q M?•M M"Q5
 o®M G•K Gç+ +kM; ç`M? Hv F? B- M?QM; #•v ;Bì +?•M M?Q K¼+ ` - bYM; b®i #'i ç
 i? M"Q H" ç®B i?O +O ççB t" ?Q†+ H" + Q i?O FB - M?QM; w +?Q +?B M ç'm +O
 +?d +¬M +?Q ?„M i?ìB ;B M- ?„M M?'i ç`M? +| i? çSM; Î pä ççQ çdM? T?QM; - [mû

kRdX *?QÆM; kRd, GQÐM; "¢B *•m h?QÆM;X URV

P M?5 P M?5 P M?5

h`QM; `WM; `~K tm'i ?B M K°i i?•M °M?- M? M? +?|M; ?QÈM; p T?QÆM; ?QÈM;
+•v +®B ? B # M M? Q M? Q çSi; ½v- ?B M ` i? iQ+? F?´M; H² FBM? M; QìB +O +
H° K¨ +?¢v i?K+ K¢M;X

>¨M [m M; +?ÈT ç°M;- + Q i?O bY /KM; FB K FB +kM; Î T?Q b m i?2Q çm´B F?¬M
G•K G¢+ `®i +K+ i?´v `ä #° /€M; ç®B T?QÆM;X

J°i i?•M p€v /¨B K¨m p¨M;- / #¢+? i?„M; imv i- ç T M?Q h?B M hB M5

æ9M; H¨ K°i M[iY imv i H M?bM [m +?d p M p M +| ? B KQÆB K´v im´B5

Gm¨M iQÈM; K¢Q- +kM; +?d +| L K L?Q >Q p¨ h¬ J¨ +| i? +MM; M¨M; bQ + Q i?´T
M¨v ç m ç²M; /¢M; +| ç†+ b„+ #ªM i?•M- L K L?Q >Q H¨ K•v i¨¬B MQÈ+ +?ªv-h¬
+?OM;- K¨ M¨M; M¨v i?b H¨ H½M? /B K imv i Hm•M5

æQÆM; M?B M- G•K G¢+ ç®B pÈB M¨M; FBM? /B K +kM; +?d H¨ HB + [m - ?„M +
M?•M M¨v5

o-M; b€M; K¢M?- i?¨K +?Q M m bQ pÈB ç¢B t¨ FB +ÁM K¢M? ?ÆM K°i çQ¢M- i`€+
i¨mv b€i5

EB K F?Q ?mv pk- ?¨M [m M; ç°M; i¨ÌB- ?Q¨M; v M[iY FB FB K FB K +?ûK¨ - ç2K
ç-K çb - iQ€B H•M ç-v i¨ÌB5 >B M M?B M K°i M; QìB K°i t¨ M¨v ç½ ç¢B +?B M i?ÌB
M; QìB ç¢B t¨ +kM; ç½ K'i çQÊ+ i?´i HBM? #€i H¢+- iQ¨M i?•M p i i?QÆM; +?²M; +

L m F?¬M; T?ªB ç¢B t¨ M¨v ?bM? i? i?¨i bU [m€ HÈM- +?d H¨ ç´ K€m +kM; b) +?ªv

h?•M ?bM? ?Q¨M; v M[iY FB M? M? M?Q FBM? ?²M;- K´v +€B H M tm®M; ç½ çm
H M #° T?¨M +´¨„M- FB K F?Q M?Q i?U+ +?´i- ?| i?¨M? K°i ç¢Q *U EB K K¨m iQK

@ L; M;5

æ¢B t¨ FB iU ?² +kM; #B i +?¢v i¨®M H¨ p¬ /KM;- ç°i M?B M M; WM; i?•M ?bM?-
M?Q `²M; M; •K- KÎ¨ KB M; HÈM HB M ?QÈM; ?Q¨M; v M[iY FB +„M iÈBX

@ L; ?B i b9+5

>Q¨M; v M[iY ?W H¢M? K°i iB M;- i?•M ?bM? ;¨T H¢B- i¨€M? F?ÄB KB M; HÈM +O
+?ûK¨KM;X

S>-*5

J°i FB K M¨v tm®M; /QÈB- #° T?¨M +´¨„M `ä¨¨M; ç½ çQ¢M K°i T?¬M # - H¨T iS+
#¢+ M?Q H¨ MQÈ+ bm®B im¬M¨ - # # # i?ŠM; `ÆB i¨ M K†i ç´i5

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB ç m HÁM;5

>„M ç½ M?¨M¨ - ç¢B t¨ M¨v +?QM? H¨ L; •M >mv i æ¨ GQM; s¨ +| ;?B H¢B i¨QM; C
i¨QÈM; H¨ :B Q- M;¨M i¨QÈM; H¨ GQM;- i¨QM; +Æ i? +?ªv tm¬B h?¬M ?mv i +O
M;¨v FB +| i? ?| GQM; i?,M; i?B M5

*| i? çQÊ+ L;¬ "¢+? h?¢+? ;?B p¨Q Gmv M æ M h?O h¨€i- L; •M >mv i æ¨ GQM; s
i¨¨ H¨K i?m®+5

>mv i /¨+? HQ¢B ?mM; p¨i M¨v +?QM? H¨ i?€M? p¨i +?[i?QÆM;- F?¬M; +¬M Hmv
i?QÆM; T?B i?QìM; i®i- M m H¢B T?®B ?ÈT K´v p¨ /QÊ+ HB m i¨•M [mw Hmv M i?
K¨ M|B- ?B m [mª b) +¨M; i®i ?ÆM5

h`W H-M ç|¨ - i?´i¨„M +kM; H¨ p¨i ç¢B #´- H•M T?B M +| i? +? i€+ T?€T F?Q T?
iB M- ? B i?S M¨v ç m H¨ M;mv M HB m T?€T F?Q + Q ;B B5

h?U+ HU+ +MM; i?•M /"B +O L;•M >mv i æ` GQM; s" H" +MM; K°i M?`T i?Î- M m
i?b +| i? ?| t" i?"M? ;B Q- ?Q" M i?"M? K°i HQΦB ç°i T?€ #^M +?'i5 :B Q H" bBM
i?•M bBM? +?•M- ç-m bBM? ;B€+- H" imv i i? ?mM; p"i5

J" i?•M /"B çΦi iÈB M;"M i`QÊM;- i?b +?QM? i?S+ ?| T?"K i?"M? i?-M- i`Î i?"M? H
æQÆM; M?B M- ç•v +?d H" i`mv M i?mv i K" i?-BX

hmv L;•M >mv i æ` GQM; s" +ÁM F?-M; +| ?| ;B Q- M?QM; i?•M /"B ç½ çΦi ç M i
K°i H-M M[+?Q M| i`,K M;"M M,K im Hmv M- M|B F?-M; +?WM; i?"i +| i? i?"M? +

æ½ #` €T +? M?Q i? - çΦB t" M"v +kM; F?ÆB /"v ?mM; iQM?- HB M iB T ?QÊM; p
i?dM? i?Q^M; /MM; çm-B iB M ?"M? ç€M? HûM5 L m M?Q #` +€B çm-B +O M|`9i
ç®B bQ pÈB K°i FQ+? iQ" M HU+ +O pã ;B^ +MM; +^M? ;BÈB +ÁM Km®M F?OM; #®

L?QM; K" çΦB t" M"v p®M +kM; F?-M; T?^B H" ç®B i?O +O ?Q" M; v M[iY- H9+ M"
iÈB MÆB M"v- HB m KΦM; K" M|B +?d H" #` +? i M? M? ?ÆM5

sQΦi tQΦi tQΦi5

J€m iQÆB p~v` - çΦB t" HB M iB T T?€i` iB M;`®M; ;B" M imv i p¼M; M?Q GQM;
/K +m®B +MM; K" i?-B5

J¶B K°i FB K +O >Q" M; v M[iY ç m M?„K p"Q T?-M +´ T?€ pÐ +O çΦB t" ` i v- im
i" M HU+ #^Q ?°- M?QM; pšM H" #` +?ûK p" B FB K- +^ ç-m`„M +kM; b„T Km®M`Æ

>Qm5

GΦB H" K°i FB K +?ûK` - ?Q" M; v M[ iY HΦB i`U+ +?d T?-M +´ çΦB t"- ç•v H" Km®

>-5

æΦB t" M"v iU ?² +kM; #B i F?-M; +€+? M"Q K v K„M i?Q€i F?ÄB- p"v K" F?-M; M
KÎ` KB M; F?´M; H² T?mM` K°i çQ" M F?Q KÎ K`i K"m ?²M; T?'M- ç²M; i?ÎB K°i -
+m®B +MM; [m'iiÈB5

*?Q /M H" >Q" M; v M[iY +kM; F?-M; +| M;î iÈB çΦB t" M"v Î i`QÊ+ K„i +m®B +MM;
#` b„+ F?Q T?mM i`9M;5

"|M; FB K +?ûK iÈB- ç-m`„M H" T iS+ #` +?ûK`KM; tm®M;5 L?QM; t" iQM? [m€ K
çm-B /"B v M;mv M;"Q i?ûi H M FbM? T?QM;`9i p T?Q ?Q" M; v M[iYX

J" F?-M; tQM; +?QM? H"- ?Q" M; v M[iY #` ?²M; b„+ pK F?Q T?mM i`9M;- p"v K" t
?Q^M; ?®i5

* Q i?O bQ +?B m- K°i +?9i bÆ b~v +kM; b) H" iB m i M5

S^M;5

æm-B`„M ç€M? i`9M; M" M;- ?Q" M; v M[iY H" T iS+ +m²M; T?mM p" B M;KK K€m i
i`mM; t i [m K°i çQÎM; pÁM; +mM;- ?QÊM; p T?QÆM; ?QÊM; G•K GΦ+ # v iÈBX

L?•M HQΦB b Q +| i? +MM; K½M? i?9 bQ ç'm i?•M i? +QÎM; ?Q" M?5 æΦB t" +| i?
?Q" M; v M[iY KÈB F?| F?,M H„K +? i çB- M?QM; i? v ç´B #` M|`9i H M i?Q€M; +€
+QÎM; ?ÆM +kM; +?`m F?-M; M´B5

>Q" M; v M[iY Î;B[F?-M; i`mM; ç½ ?-M K -`ÆB p"Q ç` T?QÆM; Î +€+? G•K GΦ+
H,M p" B pÁM; pšM F?-M; M?9+ M?Q+?5

*€B M?•M t" çΦB +?B M M"v- +m®B +MM; ç9M; H" HQÐM; #ΦB +•m i?QÆM;5

G•K GΦ+ p°B p" M; +?Φv p°B çB` M;Q" B- i?•M H" M?•M HQΦB- ?„M iU M?B M H" ç

G"i HΦB i?•M i? +O ç®B T?QÆM;- G•K GΦ+ F?-M; F?ÄB ?Qi K°i ?ÆB H½M? F?Q
` HãK tm®M;- ?B M M?B M H" tQÆM; bQÎM +kM; #` +?†i çSi`i M?B m +•v5

hmvi? +?`i oä ;B^a pB M bB mi?QÌM; M?•M- M?QM; M m H" tQÆM; ;½v ç•K p"Q i
 KΦB- +m®B +MM; b) tm'i ?mv i K" +? i5
 >„M p°B p" M; +~M +~M /U+ /U+ ç2K ?Q" M; v M[iY +?mv M p"Q bÆM ç°M;- /MM; hY
 p"Q5 >mv i /` +? æΦB t" M"v +ÁM F?¬M; +! +?av ? i- iU M?B M F?¬M; i? H½M; T?
 >ÆM M[- imv iΦK i?ìB #ÎB pb L;•M >mv i æ` GQM; s" +MM; ?Q" M; v M[iY çΦB +?
 FBM? bÊ ç" M i?9- M?QM; ?mv i M?K+ çΦB t" M"v- ç†+ #B i u m ?ç+? ç®B pÈB ç ;
 i?"T iQ" M çΦB #´- ?'T /šM p¬ +MM;5 *?d +¬M çB H M K'v K½M? i?9 :B€+ oB *aM?
 çQÊ+ - ?„M +kM; F?¬M; +! w MB K ibK +? i i`QM; ç-m5

kR3X *?QÆM; kR3, GQĐM; "ΦB *•m h?QÆM;X UkV

h`Î HΦB bÆM ç°M;- G•K Gç+ iW i`QM; hY ædM?`9i` K°i Qi t" ?mv i- K°i #° T?"M`
 v M[iY- K°i #° T?"M i?b #¬B Î i` M M;U+ ç®B T?QÆM;- ? B #9i +MM; p)- ?B m [m^a
 >„M i`B M F? B oçM J°+ *?B sm•M- m®M M„M tQÆM; ;½v +O ç®B T?QÆM;- +kM
 J°+ *?B sm•M ç²M; /çM; i?2Q F?¬M; F`T +aM? ;BÈB +O ?„M- M?QM; ç®B pÈB i`
 ;½v pšM H" pB +`i M?ÅX
 *?O v m H" K°i FQ+? +m®B +MM; +O çΦB t" H" ?°B iK iQ" M #° HU+ HQÊM;- ?Q" M
 i?QÆM;5

E?€ i®i +! M;•M ?mv i +?Q M" M; /MM;- K†+ /M F?¬M; +! Hmv M +? i?"M? i?m®+
 M;mv M #`i T?"K- +?Q Qi +! i? #aQ ?° i€M? KçM; +O M" M;5

oçM J°+ *?B sm•M ç®B pÈB i?QÆM; i? +O pä ;B^a ç ;B B +! ?B m [m^a `i i®i- M?
 M[iY i?"i bU `i + Q- oçM J°+ *?B sm•M +O G•K Gç+ ç®B pÈB M" M; ?B m [m^a +kM
 +kM; K v ?B m [m^a +?[i?QÆM; +O M;•M ?mv i ?B Ki?'v- # M;`v # ç Ktm®M;- i
 M[iY ç½ +! p" B T?¬M +?mv M #B Mi®i ç TX

L;šK HΦB +kM; +! +?9i +?•K +?¼+ - i?QÆM; i? FB H" *U s" HQm HΦB- `²B HΦB H
 K°i KçM;5

" M;`v M v- G•K Gç+ bY b M; HΦB i?B i? L;•M >mv i æ` GQM; s" FB i?Q€M; +€
 #bM? M;•M ?mv i5 æ€M; iB + +?QM? H"- çΦB #° T?"M T?¬M ?mv i /` +? pšM H" `Æ
 ` "K- #½B +Ä- i` M K†i ç€X

h?m ?Qç+? HÈM M?'i iU M?B M H" u m ?ç+? +O L;•M >mv i æ` GQM; s"- +€B M
 L;mv M +aM?- #ÎB pb i`QM; ç! ~M +?S M,M; HQÊM; i?"i bU [m€ FBM? M;QìB- +?
 F?¬M; ççi çQÊ+X æ€M; iB + +?QM? H"- H9+ i`QÊ+ ?„M M;çB u m ?ç+? F?¬M; çO
 + Q +`T- w +?Q K½M? i?9 F?B +ÁM b®M; Î i`QM; ç! [m€ KS+ K½M? HB i- ?„M +ÁM

PXXKXXK K°i iB M;- b m F?B ?¬M K bm®i #®M M;`v- ?Q" M; v M[ iY `®i +K+ idM?
 G•K Gç+ ç M; t T #^M; Î # M +çM?X L" M; H"TiS+ H°` p ç T?ÁM;- M?„+ i v Km®M
 M?QM; +?çK T?aB tQÆM; ;½v- ç m ç M KS+ M" M; +? m K"vX

@ *?È F?~M i`QÆM;- M" M; ?B MiçB ç½ MiQ" M5

G•K Gç+ i?m" M KB M; M!B`X

>Q" M; v M[iY +9B ç-m t2K tûi- i?'v KbM? v M;mv M K†+ [m-M €Q- i•K ibM? KÈB
 çB KX L" M; ;B½v /K Km®M M;²B /"v- M?QM; tQÆM; ;½v +?Q H" M?- +?d +! i? HΦ
 L;mv M #aM HQçB tQÆM; +®i i`M i?QÆM; M"v ç®B pÈB ççB + Q i?O M?Q M" M; K"
 +?d +¬M +¬M; T?€T p" M +?mv M- K°i ? B M;`v HB M +! i? ç2K tQÆM; ;½v F?ûT H
 ?B M içB M" M; #` i`¼M; i?QÆM;- p" B FBM? Kç+? # i„i F?¬M; i?¬M;- M"Q +! i? ç
 M;QìB HQm +?mv M5

L" M; HçM? HMM; M?bM t2K G•K Gç+ - M?'` ? B +?[F?¬M; +! K°i iB +aK ibM?,

@ *^aK ÆM5

G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| i`¬M; +”v p”Q M”M; ¢®B pÈB KbM? +<sup>a</sup>K ¢°M; ¢ M F?|+ `®
¢€T- M?Q p”v ?„M M; QÊ+ H¢B b) i?”T T?¬M T?B M +?€M- +kM; F?¬M; i`€+? i?€B
G’v` K’v #bM? i?m®+ ¢½ bÈK +?m”M #` +?Q i®i- G•K G¢+ M|B,

@ h`QM; M”v +| ?mv i /`+? +O L; •M >mv i æ` GQM; s”- ¢®B pÈB +?[i?QÆM; +
+?QM? KbM? /MM; ¢B- ¢Ð K„+ +¬M; i` |i5

a„+ K†i >Q”M; v M[iY F?| +QB M|B,

@ h H9+ ?¬M K - M; QÆB +?Q i m®M; +€B M”v\

h`€+? F?¬M; ¢QÊ+ i`QM; KB M; +| +´ KMB K€m iQÆB- M; mv M #^aM +?Q H” KbM? i
G•K G¢+ ;”i ;”i ¢¬m M|B,

@ *kM; K v K„M +| M?[M; M; •M ?mv i M”v- #^M; F?¬M; M; QÆB ¢½ bÈK K’i K¢M; 5

hB m iY M”v +?¢K [m i?•M i? +O KbM?5

h`QM; K„i >Q”M; v M[iY K¢M? K) ?B M H M K°i ¢¢Q b€i F?Q- M m F?¬M; T?^aB ?B
¢½ bÈK K°i FB K # v` +?ûK G•K G¢+5

L¬M5

L”M; K°i FQ+? ¢°M; - F?|2 KB M; H”TiS+ i”M` K°i p i K€m- F?m¬M K†i i€B M?Êi-
+,M +S ;B i,M; p”B T?¬M F?Q +?’i tBM? ¢ T- +| F?Q +?’i ?’T /šM v m /`X

L?QM; M; v b m ¢|- i` M K†i +O M”M; ?B M H M ? B Hm²M; T?’M ?²M; - €M? K„i b„
K`- iU ?² +| i? +?av` MQÊ+- +•m ?²M ¢Q¢i T?€+?5

@ _ - K m ¢B` 5

L”M; ¢°i M?B M [m€iX

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB #m²M #U+- M[M?•M M”v i?”i ¢9M; H” +QB MÆB M”v i?”M? ¢
t€+ i?U+ i?U+ HU+ F?OM; #®- M?QM; Qi` #•v ;B| +ÄM #` i’M i?QÆM; - +,M #^aM p
;B€ ;b\

>„M ?W K°i iB M; M|B,

@ h?”i ¢9M; H” +?Q iWM; ;†T [m M; Q|B M?Q p”v- K†+ F M; QÆB5

L m F?¬M; T?^aB ¢®B T?QÆM; #` i?QÆM; [m€ M†M; - ?„M +kM; +| HQ¢B tmM; ¢°M;

@ •M

•M? K„i +O ?Q”M; v M[iY +”M; M; ”v +”M; pk K`- `®i +K+ K°i iB H¢M? M?Q #,M; +
p¬ imM; - K†i M”M; M?Q ?Q ¢”Q- iQ”M i?•M ¢ m T?|M; i?Q+?` K°i HQ¢B F?Q i?
KMB i?ÆK i?’K M; Q|BX

L”M; ¢°i M?B M ?QÈM; G•K G¢+ M?”Q iÈB5

*^aM? ;BÈB +O >Q”M; v M[iY t t ÎT?Q i` M G•K G¢+- +?Q /M i?•M +?`m i`¼M; i?
Km®M b®M; H Q` - +kM; F?¬M; T?<sup>a</sup>B G•K G¢+ +| i? Mû i`€M? ¢QÊ+- H”TiS+ #` M

G•K G¢+ M; mv M H B iQÎM; `^M; M”M; i? M [m€ ?Q€ ;B”M Km®M ?¢ b€i i?O- ¢ M;
iB M ?”M? T?^aM FQ+?- H¢B +?d i?’v ?Q”M; v M[iY M”v ;B®M; M?Q #¢+? im°+ +?,
K°i ¢¬B K¬B bQM ¢B M +m²M; ?QÈM; HQ¢M ?¬M5

æKM; T?^aB ?Q bB`²B b Q\

E?¬M; ¢9M;5

G•K G¢+ ¢°i M?B M M; ?o ¢ M- F?Q i? ?²M; M?¢i i` M M; Q|B M[M?•M M”v +MM;
GQM; s” b„T +? i T?mM` ¢²M; /¢M; 5 s” iQM? /•K- F?Q i? ?²M; M?¢i F?ŠM; ¢`M? -

i`Q- KÈB F?B M +?Q M[M?•M M"v Î H9+ ç¢B +?B M pšM i?'i i?–M K°i +?9i- +m®E
#¢B +•m i?QÆM; tm'i ?B M5

oW `²B +kM; F?¬M; T?ªB M" M; iU + Q iU ç¢B- K" H" M" M; ç½ w i?S+ çQÊ+ KbM?
/•K F?®M; +? i•K i?–M- H9+ M"v KÈB p°B p½ #ªQ G•K G¢+ `ÌB çBX L?QM; +| H) H
?ªQ +| i? +?®M; çÐ ç°+ `„M M"v- M?QM; #` i?QÆM; # M; "v- ç°+ `„M M"v ç½ bÈK
/`+? +O M" M; - ?ÆM M[ M" M; ?B M i¢B v M; mv M i`¼M; i?QÆM; +?Q H" M?- H" T
i? 5

*" M; H" M[M?•M H½M? /B K- M m H" F?ÎB tQÈM; ibM? /K+- bQ pÈB M; QÌB i?QÌM;
H–M5 >Q" M; v M[iY ;B®M; M?Q K°i t" M[- Î i`QM; HÁM; G•K G¢+ F?¬M; M; WM; p
i? i M` iB M p"Q i?•M i? +O ?„M- +MM; ?„M ?ÊT H" K K°i i? 5

G•K G¢+ +| i? ?Q" M iQ" M +ªK M?"M çQÊ+ #° M; U+ b[+O M" M; ç ûT i` M H²M; M
+ Q T?QM; #` +?2M +?9+ ç M #B M ?bM?- K K K¢B `²B H¢B F?¬M; i?B m +Q /½M
+kM; HB M iK+ K b€i ?¢i ?•M +O ?„M- H" K +?Q ?„M FbK HÁM; F?¬M; çQÊ+ +| T?

*?Q /M M" M; tBM? ç T M?Q h?B M hB M i?b M?Q i? M"Q- G•K G¢+ +kM; F?¬M; H
M?•M +ÁM F?¬M; #B i / M? iU T?€i bBM? [m M ? i?•M K"i M?'i5 *kM; F?¬M; M; Ì
T?®B- HU+ HQÈM; +O ?Q" M; v M[iY M"v +QÌM; ç¢B ç M FBM? M; QÌB- ?„M [mª i?

kRNX *?QÆM; kRN, .K a€i >mM; h?9X URV

smv H¢T5 smv H¢T5

>Q" M; v M[iY M; ¢M? b M? +ÎB b¢+? [m–M €Q +O ? B M; QÌB- Km®M H" K pB + ó+-
G•K G¢+ F`T T?ªM SM; - i•K MB K pW ç°M; i`QM; H9+ ç| - o¢M h€B >"M L; ¼+ h•K
F?¬M; +| +, M +S ?B M ?B M- F€ ?"M F?Q i`QM; M?€v K„i # Q T?O +ª bÆM ç°M; 5

"ªM i?•M L; ¼+ +| ?B m [mª i? M? i•K- ?m®M; +?B ç•v H" o¢M h€B >"M L; ¼+ h•K5

h?2Q M?B i ç° #¶M; ;BªK tm®M; - €M? K„i +O ?Q" M; v M[iY +kM; ?B M` K°i iB i
+Æ i? #` ?B m [mª i? M? i•K +O ?"M M; ¼+ M; ¢M? b M? €T +? tm®M; /QÈB5

L" M; H" T iS+ pW i? M- pW ;B" M- pW p°B- K°i #9M; K€m T?mM` - i`U+ iB T H¢B
L; QÌB i®i F?| H" K 5

L?bM M?bM [m–M €Q i` M M; QÌB `€+? M€i- G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB H„+ ç–m HB M iK
` [m–M €Q i? vX o T?–M ?Q" M; v M[iY- G•K G¢+ çªQ K„i HB + [m - F?¬M; F?ÄB

*¬; €B M"v +MM; ?„M ç²M; /¢M; - [m–M €Q ç½ #` tû i?"M? `€+? imM; iQû- ?B M`
çB m F?„+ +O M" M; - #| M; HQ€M; M?Q ;'K- +ÁM +| ?QÆM; i?ÆK H" K +?Q M; QÌB
M; QÌB +U+ F€5

L; U+ +?d +| p" B KªM? pªB `€+? +?®M; çÐ - +?2 F?¬M; çQÊ+ M; ¼+ T?QM; FB m M;
bQ` FûK po ç¢B #^M; h¬ J`- M?QM; K" +kM; ``i HÈM- +U+ F€ +Q /½MX 1Q i?QM K
i¢Q i?"M? K°i +•v ç"Q K"i F?Q i`QÆM; - K°i pÁM; ?„+ b„+ i`"M ç–v i?–M #Q ?'T /š

G•K G¢+ iW i`QM; hY ædM? H¢B H'v` K°i #° v T?K+- +?Q" M; Î i` M M; QÌB ?Q" M;
/¢M; M" M; K°i ?²B b) H" K +?Q M; QÌB i ?mv i K¢+? b¬B i`"Q- +•m /šM ?„M H" K +?r

>ÆM MY + M? ;BÌ b m- ?Q" M; v M[iY H¢B H–M M[b•m FQM idM? H¢B- KÎ ? B K„
ç|M; H¢BX

J†+ /M H" #` t" ç°+ K HQ¢M i•K i`Q- M?QM; +kM; F?¬M; +| M; ?o H" M" M; b) F?¬M
H9+ i`QÊ+5 L" M; #B i`ä H" +?QM? KbM? +?O ç°M; [m'M H M G•K G¢+- M m F?¬M
i?B i- ? B M; QÌB ç½ bÈK i?"M? +?mv M i®i5

æ®B pÈB G•K G¢+- M" M; ç½ +ªK FQ+? H¢B b€i w ç–v +äB HÁM; - ``i H" K•m i?mšM

L m H¨ i? v ç´ B M K M?•M F?€+- M¨M; ç½ bÈK i?'i i?•M +?Q ç®B T?QÆM;5 *?Q /

G,M; EBM? >²M; pW bÊ pW ;B"MX
u m L;mv i F?¬B H¶B +kM; b) F?¬M; #'i F M" M; M|B +€B ;b- i`mM; i?U+ +?'T ?"M
?QÊM; p G,M; EBM? >²M; p¼i iÊBX
hmv +ªM? ;BÈB +?•M i?"i +O G,M; EBM? >²M; pQÊi t u m L;mv i F?¬B H¶B- M?Q
F?¬M; +| T?K+ ?²B M?Q +k- imv +| i? €T +? G•K G¢+- M?QM; bQ pÈB u m L;mv
E?¬M; +| [m K'v +?B m- ? B +€M? i v +O M" M; ç½ #` u m L;mv i F?¬B H¶B F T Î
M;¼+ HÈM H M ç T FBM? M;QÌB KÈB +| i? #'i ç„+ /o ç€ ç°M; H MX
G•K G¢+ +QÌB ? ? - çB [m i?Q€M; +€B i?€Q çB ;BÈB +?d +O M" M; - ç•v H" F?¬M;
T?QÆM; M m +| ;b ç| [mw i`¼M; - F?ŠM; ç`M? ç m î # M i`QM; X
@ h`ª H¢B +?Q i - M;QÆB +€B F i`°K M"v5
G,M; EBM? >²M; T?ŠM M° [m€iX
E?| çQÊ+ ;†T #° /€M; M" M; #®B `®B M?Q i? - G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +| +?9i +ªK ;B
H¢+ 'M +O G,M; EBM? >²M; Î i`QM; ;BÈB +?d- M;QÊ+ H¢B ç2K iBM? i?¬M 'M Fw +
ç2K p"i T?~K i`QM; F?¬M; ;B M ;BÈB +?d i?'v M?'i i? M? M?` bÎX
Zm¬M €Q- çO HQ¢B [m¬M €Q +?B K ?ÆM T?•M MY F?¬M; ;B M- +,M #ªM H" /MM;
` i?b K°i Qi ç M /QÊ+- T?¬M HÈM H" +?[i?QÆM; +MM; ?²B T?K+ +¬M; HU+X
*m®B +MM; i?b H" K°i ç®M; HÈM h?B M iBM?i?¢+?- ?ÆM M[+ÁM H" +U+ T?~K h
E?¬M; ;B M ;BÈB +?d +O +¬ ;€B M"v H¢B +| M?B m +U+ T?~K h?B M iBM?i?¢+?
+O i? ;B h?¬M [m®+5

kkRX *?QÆM; kkR, hY .QÆM; EBK h•K GB MX URV

æ€M; iB +- M?[M; +€B M"v ç®B pÈB G•K G¢+ K" M|B ç m F?¬M; +| w M;?o [m€ H
ç2K ;BÈB +?d MûK +?Q G,M; EBM? >²M; - #dm K¬B M|B,
@ L;? Q i?"i5
G,M; EBM? >²M; iS+ ;B" M ç M #° M;U+ b[T?€i`mM- ç®B pÈB M" M; K" M|B- +?¶ i
T?€T F?Q M"v F?¬M; Î i`B M;mv M im Hmv M i`QM; ç| - K" H" M?[M; [m¬M €Q FB 5
H¢B i`¬M i`KB M?Q p"v ?B M H M î i`QÊ+ K„i G•K G¢+- ?€ +| i? F?¬M; +?Q M" M;
>ÆM M[- M;QÆB +QÈT çB i?b +QÈT çB - b m F?B M?b M i?Q€M; [m H¢B MûK K°i
+?Q G,M; EBM? >²M; pW i? M pW ;B" M5
hB m iY ç€M; ;B" M5
L" M; H" M;QÌB •M Q€M T?•M KBM?- imv T?ŠM M° H¢B M;¢M? b M? ç ûT tm®M; M
@ L;•M >mv i æ` GQM; s" FB i`¬M; +QB K°i +•v hY .QÆM; EBK h•K GB M- i ç2K
+?Q M;QÆB çB5
o K†i G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB #B M ç´B- hY .QÆM; EBK h•K GB M K°i +•v i`,K ?¢i-
;Bª ç m +| +?¶ i®i- M?QM; M?B m M?'i +?d /MM; j F?Ä - M?B m ?ÆM M[iUm F?¬
*€B M"v Î i`QM; Gmv M æ M h?O h`€i +| ;?B H¢B- imv i` M K†i F?¬M; M|B ç®B pÈB
M?QM; +Q M?B M M; v +ª + Q i?O M?Q G,M; EBM? >²M; +kM; ` i v +ª ? B +? i çE
i?S M"v H" i?"i HÈM5
"i [m€ K†+ /M M" M; H" M|B M?Q p"v- M?QM; +•v hY .QÆM; EBK h•K GB M M"v Î +?
G¢+ bÆM K¢+?- /MM; i?U+ HU+ i`QÊ+ K„i +O #¼M ?¼ +ÁM F?¬M; +€+? M"Q çB [

æ•v +?QM? H" ç` #M +O L;•M >mv i æ` GQM; s"- i?2Q G,M; EBM? >²M; M|B +
K½M? i?9 :B€+ oB- h?¬M; JBM? *ªM?- /MM; i?•M i? G,M; EBM? >²M; ?B M i¢B i`¼
M; Q|B [m ç| H" çB H"K HQÆM; i?U+ ½M? i?95

G•K G¢+ M?bM t2K M" M; M|B,

@ L;QÆB b) F?¬M; T?ªB ç M H9+ ç| ç2K i /B i F?~m +?S\

G,M; EBM? >²M; H"TiS+ M|B,

@ h ?B M i¢B M m HB m K¢M; i?K K°i H-M i`¼M; i?QÆM;- ç²M; /¢M; +| i? ;B i M

G•K G¢+ ? ? +Q|B M|B,

@ o"v H" i®i`²B- i +?d H" t€+ M?"M i?Q€M; K°i +€B5

G,M; EBM? >²M; F?¬M; F?ÄB ?ÆB #` +?€M MªM- i`QÈ+ +ÁM +| +?9i i?QÎM; i?S+
pšM F?¬M; HQ¢M +MM; i?B M T?9 pä ç¢Q- ?B M i¢B H"TiS+ +?d +ÁM H¢B +| +?€M
M"v i?"i bU [m€; ? iÎK5

LY i?€M; b m- i?QÆM; i? +O G,M; EBM? >²M; Î /QÈB ç¢B HQÊM; HBM? ç M /B
M; Q|B tm'i T?€i ?QÊM; +?¶ hY .QÆM; EBK h•K GB M çB iÈBX

h?2Q +M; i? K t•K M?"T h?B M G¢+ bÆM K¢+?- +€B ? b® M;mv ?B K M"v ç9M; H
;Bª çB b,M; B i K½M? i?9- ç| H" #ÎB pb K½M? i?9 iQ" M i?•M H" #ªQ- K" K½M? i?9 +
;B i pä ;Bª- ?mv i M?K+ ç M ?¢+? +O pä ;Bª + Q ;B B ç²M; /¢M; H" p"i ç¢B #' +O

GšM M? m H" +QM K²B- ;B9T M? m +?ûK ;B i5

E?€ i®i- G,M; EBM? >²M; +kM; çO +Q| M; ç¢B- b m F?B T?| M; tm'i` F?Q iS+ #ªM
+| K½M? i?9 ;b /€K + M çªK iB T+"MX

"ªv M; "v b m- #¼M ?¼ `®i +K+ çB iÈB K°i bÆM +®+ M?ÄX

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB F€ [m€B M|B,

@ LÆB M"v +€+? #B M +ªM? >mv i .QÆM; [m®+ +kM; F?¬M; t - i¢B b Q +| i? +| K½
>mv i æ` GQM; s"\

J½M? i?9 M?Q p"v +?Q Qi H" i²M i¢B Î h?B M G¢+ bÆM K¢+? Î +ªM? M°B h?QÊM; i

@ æ` L;mv M +ªM? K½M? i?9 +kM; F?¬M; T?ªB iW M?Ä +?QM? H" æ` L;mv M +ªM
.QÆM; *ªM? +?¢v ç M i`QM; [m-M K½M? i?9 æ` L;mv M +ªM?- F?¬M; T?ªB bÊK
F?¬M; +ÁM b Q\

G,M; EBM? >²M; /MM; M;[F?Q K M; i?2Q K°i iB ? M K¼M M|B ` - +® w /MM; JBM
+kM; +| w iS ç2K G•K G¢+ bQ b€M? pÈB K½M? i?9X

L" M; p®M H" M; Q|B i`lB bBM? H¢M? HMM;- M?QM; i?lB çB K i`ª HlB G•K G¢+- H
F?¬M; ;BªB i?Q+? çQÊ+ i?'i i?®- ;B®M; M?Q F?¬M; çª FQ+? G•K G¢+ b) ``i F?| +?

G•K G¢+ ç®B pÈB M" M; i KB H°M; M?½M +Q|B +Q|B- H"K G,M; EBM? >²M; iS+ ;B
;"i ç-m,

@ h?lB çB K L;•M >mv i æ` GQM; s" +ÁM ç M; T?€i i`B M pW p†M +?B K ;B[bÆM
.QÆM; EBK h•K GB M- #ÎB p"v +?Q /M p b m i?U+ HU+ ç¢B i`QÊM; +kM; F?¬M; +

G,M; EBM? >²M; F?| +?`m i?b F?| +?`m- M?QM; F?¬M; i?W M?"M +kM; F?¬M; çQ
Hw- #ÎB pb M" M; +kM; +?Q H" M?Q p"vX L" M; M? ?W K°i iB M;- i`QÊ+ FB H" #` i?
T?K+- iU M?B M +?B K +S ç` p` +Q| M; i? X

*Q| M; ;Bª iU M?B M +| ç†+ [mv M +O +Q| M; ;Bª5

L?bM h h?B M ;b F B HB M #B i- KÈB #'i [m€ H" im pB :B€+ oB *ªM? HB M +QB K
S?QM; h¬M; ?Q" M? ?" M? p¬ F`- M; v +ª i?O ?¢+O ?„M +kM; /€K KQÊM i? +O ?„

aQ b€M? tm®M; /QÈB- K†+ /M G,M; EBM? >²M; H" im pB æ` L;mv M +ªM?- +€B iQ
M|B ¬M M?m 5

@ æ½ i`ªB [m M?B m M;"v M?Q p"v- +•v hY .QÆM; EBK h•K GB M FB b) F?¬M; #`
G•K G¢+ +| +?9i Qi HQ H„M; M|B ` X

@ a) F?¬M;5

G,M; EBM? >²M; +kM; F?¬M; [m v ¸-m H¢BX

@ h?S M?'i- L;•M >mv i æ` GQM; s" î bÆM +®+ M"v +?ì ¸ÊB +?Q Qi i`,K M,K i?ìB
iS+ K½M? HB i+O M| - +?Q Qi i`QM; # #®M M,K F?¬M; +| ?mM; i?9 F?€+ /€K iÈ
EBK h•K GB M +€+? i?"M? i?K+ +ÁM +| K°i i?€M; i?ìB ;B M- ?B M i¢B ,M ¸B +kM;

aÆM +®+ M"v /` i?QìM; m ioM?- +| L;•M >mv i æ` GQM; s" +?B K ¸'i H"K oQÆM;-
#ªM F?¬M; +| bBM? p"i F?€+ +ÁM b®M;5 > B M;QìB ``i M? M? ¸B iÈB i` M K°i #ì ¸
EBK b„+ + Q +?WM; MY M;QìB K¼+ î i`QM; ¸|X

*€M? h? M? GB M +?d HÈM +?WM; # +?d- ?B M H M p p" M; |M; €M?- H€ b2M F?Q
?Q" M; b„+- ;B®M; M?Q H" p" M; H€X LÆB ¸dM? ;BQÆM; K°i ¸"B b2M +U+ ¸¢B- ¸Q
K†i F i iWM; F?Ä HB M iY- ¸"B b2M H" K"m ¸Ä b„+ iQ - K" HB M iY H¢B H" FBK b„

E?¬M; +-M T?ªB M|B- +€B M"v i' i M?B M +?QM? H" hY .QÆM; EBK h•K GB M 5

@ *ÁM +| K°i i?€M; M[H" i?"M? i?K+5

G,M; EBM? >²M; H¢M? HMM; M|BX

@ æQÊ+ `²B- ¸` T?QÆM; i ¸½ K M; ¸ M- i p" M;QÆB i`QM; H9+ ¸| HB M t2K M?C

@ *?ì K°i +?9i5

G•K G¢+ i?'v M" M; Km®M ¸B- p°B p" M; F m K°i iB M;X

G,M; EBM? >²M; H°` K°i pÁM; b€i F?Q- ¸B K M?B M M|B,

@ L;QÆB +ÁM F?¬M; #B i ¸O b Q\

G•K G¢+ H°` K°i pÁM; iB m /mM; ,

@ h F?¬M; #B i M;QÆB Km®M /MM; hY .QÆM; EBK h•K GB M M"v H"K +€B ;b- M
>mv i æ` GQM; s" HB m K¢M;- +| i? i?'v ¸QÊ+ i?S M"v ¸®B pÈB M;QÆB F?ŠM; ¸
K°i i?€M; - i b) HQm K°i T?¬M +?Q M;QÆB5

G,M; EBM? >²M; ``i Km®M tQ v M;QìB `ìB ¸B- `®i +m°+ F?¬M; +-M t2K F?m¬M K
G¢+- M?QM; hY .QÆM; EBK h•K GB M M"v t€+ i?U+ ¸®B pÈB M" M; +| i`¼M; /KM;
¸°M; i?2Q +ªK ibM?5 L" M; ?W K°i iB M;- /MM; i`QìM; FB K î i` M p€+? M9B ¸€ T
¸°M;- [m v ¸-m M|B,

@ æ•v H" +?¶ î +O i - M m M;QÆB /€K #QÈ+ p"Q- i HB M +?†i ? B +€B ¸MB +O M

kkkX *?QÆM; kkk, hY .QÆM; EBK h•K GB MX UkV

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB ?Q" B MB K i?ìB ;B M M" M; #` i?QÆM;- M"Q /€K H H®B QK

*kM; K v +?d +| K°i i?€M; i?ìB ;B M- ? B M;QìB î i`QM; bÆM +®+ +kM; F?¬M; +| ;
b"Q ?mv i +O ¸¢B t"- M?QM; +kM; F?¬M; +| i M? ?¬B +?B p` ;b- ¸¢B F?€B H" #îE
+?QM? H" h?QÊM; +´ /` +?OM;- /šM i?2Q K°i iB h?¬M ?mv i- KÈB +| i? M?Q i? X

G•K G¢+ pW p†M HÊB /KM; M?[M; i?ìB ;Bì M"v Hmv M ?| u m ?¢+? K" p" B M;"v i`
/M M|B G,M; EBM? >²M; ``i F?¬M; +?"Q ¸| M ?„M- M?QM; M[M?•M M"v H¢B M;?o b
+| M" M; î K°i # M- G•K G¢+ +| i? v M i•K HÈM K"i iB M ?"M? im Hmv MX

*| æ` L;mv M +<sup>a</sup>M? + Q i?O i¼ i`'M- bÆM +®+ M"v [m^a i?U+ bQ b€M? pÈB Î G•K
iQ" M ?ÆM5

>B M i¢B i`QM; i v G•K G¢+ ¸½ +| +?QM F?Ä u m ?¢+? JBM? .QÆM; *^aM?- K°i F?

h` M K†i M;QìB M`v +| K°i M®i`m²B`i`ä`M;- H`K +?Q F?m¬M K†i M;mv M #ªM
[m€B /`- ?„M [m€i K°i iB M; +?|B i B- i`QìM; K•m i?ŠM; [mûi G•K G¢+X
G•K G¢+ L;k >`M? +¬M; T?€T i +?mv M- \*?B M h?B M Zmv i i`QM; M;QìB ?WM;
HU+ i?¬B T?€i iÈB i`¢M; i?€B çdM? T?QM;5

kk9X *?QÆM; kk9, o¢M æ°+ >mv i a X URV

>„M i? M? iB m K°i iB M;- +kM; F?¬M; +¬M JBM? L;mv i Zmv M a€Q- +?d #^M; ?
MB M +| M®i`m²B M;? M? ç|MX

"MK5 "MK5 "MK5

L„K i v FBK b„+ +MM; KkB i?QÆM; ?„+ b„+ T?€i bBM? p +?¢K F`+? HB i- /Q FbM
FûQ H iWM; p i`€+? i?“i b•mX

G•K G¢+ im Hmv M h?“T "B M EBK h?•M Zmv i- b m F?B i?•M i? ç¢i iÈB iS #B M
?ÆM M[?„M H¢B Hmv M ?|`i M?B m EBK iBM? ?Q - +| K°i #° T?“M H¢B i`U+ i
Zmv i i M p`Q # M i`QM; ?mv i M?K+ +®i +€+?- b„T +| i? +MM; K½M? i?9 +MM; ;E
Zma ç'K +O ?„M- imv i F?¬M; FûK T?€T F?Q5

L,K M;QìB ç M; t2K +m°+ +?B M M?bM i?`v K` ? B K„i Kî iQ- ç m +?Q H` KbM? i?
?bM? M;QìB5

h`QìM; K•m ?ŠM H` iS T?~K T?€T F?Q- ç2K +?B M HU+ +O i? M? MB M +| M®i`m
HK+ i`¼M; i?B M- [ma M?B M #`i T?“K5 L?QM; G•K G¢+ L;k >`M? +¬M; T?€T i +?
.QÆM; HK+ i`¼M; i?B M- ?m®M; +?B +ÁM +| €Q M;?o *?B M h?B M Zmv i\
P M?5

G•K G¢+ ?Q`M iQ`M M;?B M €T ç®B i?O- i? M? MB M +| M®i`m²B K¶B iB T K°i [mv
T?mM` K°i M;KK iB M ?mv i- b m KQìB [mv M- H`M / iQ`M i?•M ?„M tm`i ?B M iV
HB M iK+ +?av` - b m F?B H¢B iB T çQÊ+ G•K G¢+ K°i [mv M- i?•M i? ç°i M?B M
L;„M M;OM K`v ?ÆB i?ìB ;B M- K°i M;QìB #` ç€M? #¢Q- K°i M;QìB #` ç€M? bBM?
p`v H` #¼M M;QìB HK+ v M[iY M?Q i? M`Q +kM; F?¬M; M;ì çQÊ+X

L?QM; ç®B K†i G•K G¢+ ?mM; ?½M- #¼M ?¼ H¢B F?¬M; +| bÊ ?½B +?9i M`Q- M;
ç¢B H°- K°i #° ?"M F?¬M; i? bBM? bBM? Mm®i K`i G•K G¢+X

"av M;QìB M`v ç m H` ç iY +O ç¢B i? ;B h?QÊM; L;mv M [m®+ "€+? L;mv M [m
im pB +kM; FûK F?¬M; M?B m H„K- +`M; +?O v m H` ?¢M; M;QìB iQM? +€+? ç m
i?QìM; iU i?“M? K°i iB m çQ`M i? - H` óL?` i? i`ô K` M;QìB /•M #ªM tS ;†T H` bÊX

J`v i?€M; i`QÊ+- K°i M;QìB i`QM; #¼M ?¼ #îB pb iB M ?`M? ;B i°+ i?Q Hmv M- i
M`v- T?€i ?B M hY .QÆM; EBK h•K GB M- +?d H` #îB pb L;•M >mv i æ` GQM; s` i
F?¬M; +| ç¢i çQÊ+ #ªQ p`i- +ÁM FûK +?9i M[MûK i€M? K¢M;5

a m F?B i`î p ?„M ç2K pB + M`v M|B +?Q iB m çQ`M ç°B- b€m M;QìB F?€+ ç m iÄ
+ÁM î T?¢K pB h?B M G¢+ bÆM K¢+? +O h`mM; L;mv M [m®+- +QìM; i?`M? i`î H
ªM? K` i?¬B- #ªv M;QìB #¼M ?¼ HB M i?O- +°M; i? K K°i Qi #Q #ªQ K` ;B i°+ # M
t` FB 5

æ M H9+ ç| K M; i?2Q u m ?¢+? +O L;•M >mv i æ` GQM; s` +MM; pÈB hY .QÆM
t2K B +ÁM /€K M|B #¼M ?¼ H` ,M +?ÆB i`€+ i€M;5

oW p†M #¼M ?¼ +kM; Km®M çB ok >B M [m®+ i? K ;B æ¢B i?B ç`m o¢M oQÆM
M;QìB #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +| i?¬M; i`B i`QîM; #®B ;B i°+- +S M?Q p`v H M çQìM
F?¬M; +| ;†T çQÊ+- K` G•K G¢+ ç½ ;B i+? i? B M;QìB ç²M; #¢M5

@ .•M ç2M- t2K #ªM +¬ MQÆM; i?m i?“T M;QÆB M?Q i? M`Q5

GK+ v M[iY çQç i çB ` - pmM; H M K°i FB K HB M ?QÈM; G•K Gç+ ç•K iÈBX
L[M?•M M"v K†+ /M +| im pB JBM? .QÆM; i K i`¼M; i?B M- M?QM; b€m M; QÌB F?+
+| F?ªM,M; ?Q"MiQ"MH" #ÎB pb [m M ? im pBX >ÆM M[G•K Gç+ +kM; F?¬M; M
M"v i?"i+| i? H"K +?Q b€m i? ;B ç iY FB i?¬M ?²M çB M çªQ- M?Q p"v +?d +| K
i°+ +O M" M; pQÊit b€m M; QÌB F?€+- KÈB F?B M +?Q b€m M; QÌB FB iQ" M #° +
hmv G•K Gç+ F?BM? i?QÌM; M" M; M"v- HçB F?¬M; /€K +| +?O [m M +?9i M"QX
L?bM h¬ J` +| +'K F?Q ?° i?•M- K°i EBK GQM; M; v +ª >mv i•K J Zm•M +kM; +?K
imv F?ªM,M; F?¬M; +| M°B ibM? i?•K ?"m M?Q ;B i°+ +O h¬ J`- M?QM; ?„M +k
>mv i•K J Zm•M 5
*~M i?"M +MM; bÊ ?½B H" ? B pB + F?€+ M? m5
aQM; [mv M +O G•K Gç+ ççB F? B ççB ?ÊT- *?B M h?B M Zmv i T?€i ?mv +U+ ?ç
#€ +?O- iU ?² +| i? K°i [mv M #,M; i?B M- K°i [mv M iQ€B ç` - HQçB F?Q i? +~M
M; QÌB w +?Q F?¬M; FB M ç`M? bÊ ç M KS+ F?¬M; ? +| HU+ ?Q" M i?O5
hmv GK+ v M[iY i v +¬K T?€T F?Q- p®M /o im pB JBM? .QÆM; *ªM? +O M" M; +k
/KM; GK+ T?~K T?€T F?Q- T?€i ?mv ` +?B M HU+ +O JBM? .QÆM; +Ym i`¼M; i
M"Q +MM; G•K Gç+ +?QM? /B M +?®M; çÐ- F?¬M; +| p" B ?B T ç½ #` ç€M? HªQ çª
*?B M h?B M Zmv i +O G•K Gç+ +| çQÊ+ mv M,M; T?€ pÐ ? i i?ªv- M m M" M; +® w
FB H" iU ibK çQÌM; +? i- i`QÊ+ #` G•K Gç+ bBM? bBM? ç€M? M' imM; ç²M; #çM +
M" M; 5
@ >„+5
L" M; ç°i M?B M F m iQ K°i iB M; - i v i`€B ;BQÆM; H M- ?QÈM; G•K Gç+ +?ûK ` K
æ•v H" p" B +?K+ F?Ä i?B i b ç2M M?€M? - K¶B ?ç i #'i [m€ HÈM M?Ä #^M; ?ç i ;ç
ç M i?b +| K°i +´ ?mv i iBM? +?B p` i" M ` - i` M i?B i b HçB i" M H M iWM; ççQ ?
G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB ÎT?Q b m HQM; HçM? H)Q- K°i +ªK ;B€+ M; mv +Æ K½M? H
/U i ` iY çdM?- H" T iS+ M; ?bM pçM ççQ iY F?Q `O tm®M; - çQ ?„M # Q T?O Î i`Q
*?d K" M? i`2Q +?m¬M; - i`QM; M?€v K„i iY F?Q `O tm®M; - M?[M; i?B i b M"v pW
+€+? M"Q T?€ i M iY F?Q T?ÁM; M; U- iWM; +€B `ÆB i` M K†i ç'i- ?QM; T?~M bBM
,M KÁM ` M; mv M K°i ç€K ?® b•m- M? M? +?|M; KÎ `°M; - i`QM; M?€v K„i i?ÌB ;B M
HB M +| ?ÆM KQÌB +€B ?® iQ- HšM M? m HB M ?ÊT- içQ i?"M? K°i +€B ?® /"B +?
:-M F ?ÆM KQÌB i?B i b M?Q ?ç i ;çQ HçB +| i? içQ i?"M? HU+ T?€ ?QçB M?Q
KÁM +O ç² +?ÆB M"v çç i ç M i`bM? ç° p¬ +MM; F?OM; #®5 L m F?¬M; T?ªB G•K
K" H" /MM; [mv M ç-m +SM; ç®B +SM; K" M|B- +| i? +ª +€M? i v- i?"K +?Q +ª M; Q
hY ædM? +| i? ?| ;BªB +?QM i?"M? HU+ HQÊM; +¬M; FQ+?- Î; B Q i` M? pÈB ç®
iUm +Æ ?² F?¬M; +€+? M"Q M; çM? F?€M; - M?QM; ç®B F?€M; T?QÆM; /B M F?¬
M; ?` +? i?B M- pQ /K M?Q +| i? F?€M; i`K M?B i ç° i?'T +O oçM h€B >"M L; ¼+ h
+ Q i?O E?mv GBM? *ªM? +kM; T?ªB Mm®i ?"M5
J" mv HU+ i?B i b M; v Î M,M; HU+ ,M KÁM F?OM; #®- mv M,M; i?"K +?Q M; v +ª h
+kM; ,M F?¬M; iB m- ç•v +kM; H" M; mv M M?•M #ªv M; QÌB #¼M ?¼ +| + M çªK çB
>mv i æ` GQM; s"5
L?QM; K" ç®B K†i i?¬M p"i M; ?` +? i?B M M?Q hY ædM?- +€B i?B i b M"v H" T iS+
F?¬M; KÎ T?ÁM; M; U +O hY ædM?5
L?QM; ? B K„i +O G,M; EBM? >²M; HçB #¶M; M?B M KÎ ` - ? B €M? K„i M?Q iB +
K€i ` ?"M K M; FBM? M; QÌB5 L" M; +?"K `½B çSM; /"v- K†i M?Q bQÆM; HçM?- çB
@ oçM æ°+ >mv i a 5

kk8X *?QÆM; kk8, o¢M æ°+ >mv i a X UkV

h?•M i? GK+ v M[iY`mM H M #-M #"- ? B K„i F?¬M; i? iBM M?bM p T?Q G,M;
@ G`K b Q M;QÆB #B i\

G•K G¢+ ¢®B pÈB ¢²+?ÆB M`v +kM; H` HÁM; +ÁM bÊ ?½B M|B,

@ o¢M æ°+ >mv i a H` +€B ;b\

> B K„i G,M; EBM? >²M; +?,K +?9 M?bM +?^K +?^K p`Q HK+ v M[ iY-`ûi H¢M? ¢ M
i`U+ iB T ¢|M; #,M; H M- +?“K`½B M|B,

@ o¢M æ°+ >mv i a H` K°i i`QM; M?[M; +'K F?Q €+ ¢°+ M?'i i` M ¢ÌB M`v- H9+ +?
pÈB M;QÌB- H`K +?Q M;QÌB i ¢-v +äB HÁM; Q€M?“M K` +? i- K`?mv i /`+? +?av
i?“i b•m i`QÊ+ F?B +? i5 G¢B ¢2K i?B i b ¢†+ +? M;•K Î# M i`QM; K€m iQÆB-
+?B HU+ M`v- bBM?` ,M KÁM +?B HU+ K½M? HB i5

L`M; /WM; i?Q€M; +€B- H¢B M|B,

@ P€M ¢°+ +?B ?mv i +O i`,K i M >”m h?B M pk ;Bª Hmv M +? i?“M? o¢M æ°+ >
h?B M *ªM?- M;”M M;QÌB +?B ?mv i b€i h? M? >mv M *ªM?- p¢M M;QÌB +?B ?mv i

L`M; F?¬M; +| M|B i? K ;b M[- M?QM; G•K G¢+ +kM; #B i- KQÌB p¢M M;QÌB +?B ?n
*ªM?- i`,K p¢M M;QÌB +?B ?mv i +| i? ;B i :B€+ oB *ªM?- M;?bM p¢M M;QÌB +?B ?n
*ªM?5

L|B +€+? F?€+- HK+ v M[iY +| ¢QÊ+ o¢M æ°+ >mv i a H`K +?Q ?,M +kM; bBM?` -
T?ªB KQÌB p¢M M;QÌB +?B ?mv i KÈB +| i? Hmv M i?“M?5

JQÌB p¢M M;QÌB p¬ i°B TªB i?W M?“M +U+ ?bM?- M?“M ? i i` i`M K` +? i- KÈB
i`Î i?“M? óL;mv M HB mô +? i€+ o¢M æ°+ >mv i a - +€B M`v TªB +-M i•K ¢` M;
+| i?` i v ¢QÊ+ \

*€B M`v TªB +QB i?QÌM; M?•M K¢M; ` b Q- KÈB +| i? /MM; p”i €+ ¢°+ M?Q p”v H
h`QM; ? B K„i +O G•K G¢+ +kM; iªM K€i` b€i F?Q H`K +?Q M;QÌB i bÊ ?½B5

>„M # M ¢-m +?d +?Q`^M; K’v M;QÌB FB H`i?B m ;B iB m i?Q FB m +,M;- M?QM
€+ K F?Q€+ / M;QÌB5

@ o¢M æ°+ >mv i a #` HB i H` +'K F?Q M;?B K +'K +? i€+- p¬ Hm”M H` M;QÌB +
K°i F?B T?€i ?B M b) i?“M? ¢¢B HK+ +¬M; ¢`+?¬ ;B i F?¬M; i? 5

G,M; EBM? >²M; b€i F?Q i`”M` - i`QÌM; FB K ¢½` F?ÄB pÄX

a„+ K†i GK+ v M[iY i€B M?Êi- M”M; i?“i F?¬M; M;Ì G,M; EBM? >²M; `ä`”M; HB +
æ°+ >mv i a 5 J†i KkB M”M; +kM; i`”M ¢-v b€i F?Q- +Q M?B M #` ¢®B T?QÆM; M
M`v ¢ m TªB +? i5

L`M; ¢2Q K°i #° # Q i v KÄM; M?Q +€M? p2- ¢•v +kM; H` M;mv M M?•M M”M; +| i?
M„K o¢M æ°+ >mv i a X ”° # Q i v M`v i`i M?B M H` FB M #ªQ p”i- M m F?¬M; ? B
KÁM F?¬M; +ÁM X

sQ¢i5 sQ¢i5 sQ¢i5

> B i v M”M; HB M ¢°M;- ¢2K iWM; pB M o¢M æ°+ >mv i a ?QÈM; G•K G¢+ +MM; C
M;Q`B- T?¬i?B M +€B ¢` - ;B®M; M?Q +?•m +?’m ¢-v i`ÌB5

G,M; EBM? >²M;` FB K5

EB K F?Q ?|`²M;- +,M #ªM F?¬M; ¢ +?Q HK+ v M[iY +| +Æ ?°B TªM F?€M;- +?
M?“M; F?) [m’M- ¢-m H•m +O M[iY FB #¶M; M?B M # v H MX

oä ;B^a+M; H^{im} pB + Q i?•K- bBM? +Æ H¢B +M; H•m /B- +?Q /M #` +„i ç-m H
K^{im} +ÁM +?Q +? iimv i- KB M; +ÁM KÎ` - M?QM; H¢B F?¬M; T?€i` çQÊ+ i? M?•
iS +?B HQ¢M pmM; - K°i H9+ b m KÈB -K -K M; ½ tm®M; - +†T K„i +O M^{im}; +kM;
M?QM; KB i•K H¢B # v` ? B ç¢Q ?„+ [m M; - K°i ç¢Q çB ç M i`QM; +Æ i? G,M; E
ç M i`QM; +Æ i? G•K G¢+X

>mv i a€i +?95

æ•v H^{im} K°i HQ¢B M;mv M`O - #^aM i?•M +kM; F?¬M; +| M;mv ?¢B- M?QM; +| i? H
+?SM; FB M5 L;QÌB i?B i`B M >mv i a€i +?9 im pB +M; + Q- i?ÌB ;B M M;mv M`
i`QÊ+ FB G•K G¢+ #` K°i pä ;B^a h? M? >mv M *^aM? T?|M; ` >mv i a€i +?9 +kM;;
HK+ v M[iY M^v ç¢i ç M JBM? .QÆM; *^aM?- +€B i?ÌB ;B M /mv i`b HB M iK+ M^v /

G•K G¢+ [m i KB M; M|B,

@ P M +| ç-m MÊ +| +?O- M?Q i? M^{im}Q M; v +^a i +kM; #` M?È H M`²B\

æ€M; iB + G,M; EBM? >²M; +kM; F?¬M; i?QÎM; i?S+ ?„M +? +QÌB- €M? K„i H¢M?
M;QÌB +ÁM H¢B- i?•M H^{im} æ` L;mv M +<sup>a</sup>M? +QÌM; ;B<sup>a</sup>- F?Q iS+ +m<sup>2</sup>M +m°M`mM;
H^{im} M;U+ M?Q K M; M;M +•M +U i?¢+?- M; v +^a ?¬ ?'T +kM; i`Î M M p¬ +MM; F?| F

hmv i i? +QÌM; ;B^a5

"®M M;QÌB M^v ?®B ?"M Km®M +? i- M m bÈK #B i M[M?•M M^v F?OM; #® M?Q p"
b Q iÈB +?`m +? i\

G,M; EBM? >²M; +kM; H^{im} M;QÌB b€i T?¢i [mv i çQ€M- ç½ KÎ b€i ;BÈB iU M?B M b)
#^aM F?¬M; +| +?Q #®M M;QÌB FB +Æ ?°B +¬m tBM i? i?S- FB K [m M; K°i pÁM; -
ç-m`ÆB tm®M; ç'iX

L^{im} M; iU ?² M;¢B M?[M; i?B i? M^v [m€ KS+ F?| +QB- H¢B imM; ` K°i +?QÎM; - HU
#^av i?•M i? ç®B T?QÆM; iQ^{im} M #° +?'M i?M? ?Q p¬5

@ L;QÆB ?ŠM H^{im} HQm K°i M;QÌB b®M;5

G•K G¢+ M|B` X

G,M; EBM? >²M; KK+ [m M; T?€i H¢M?,

@ GQ¢B M;QÌB i°B €+ i^v i`ÌB M<sup>v</sup> +ÁM Km®M ç H¢B i` M çÌB H^{im}K +€B ;b\

@ L^{im} M; +?d H^{im} K°i iB m #®B i`QM; ;B i°+ - M;QÆB +?Q`^M; +?QM? +¬ i +| i? Hn
b Q\

G•K G¢+ M?M M?¢i M|B` ,

@ :B i°+ +O M^{im} M; KÈB H^{im} i°B €+ +?B M;mv M- M;QÆB +kM; F?¬M; ?ÄB i?Q€M;
#¼M ?¼\

G,M; EBM? >²M; ?ÆB b[M; bÌ- H¢B F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M G•K G¢+ M|B` i +
+?d Km®M H^{im}K i?`i #^av M;QÌB +†M #½ M^v- M;QÊ+ H¢B ç½ [m M bU ibM? F?€+X L
G•K G¢+ i?W M?"M b B H-K- H9+ M^v ?W K°i iB M; - +?Q ?„M K°i €M? K„i mv ?B T
/Q M[- i M; v +^a M;QÆB +kM; H^{im}K i?`i5

æ•v +?QM? H^{im} +?¶ i®i +O i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B - M|B F?¬M; H¢B F?¬M; [m M ?
+^aM? +€Q H^{im} çQÊ+X

L^{im} M; M;?o K°i H€i KÈB M|B,

@ :B i°+ h^{im}mM; L;mv M [m®+ +ÁM #²B /QÐM; F?¬M; ` M;QÌB M?Q p^v- *^{im}M L;mv M
M?Q p^v- +?d +ÁM H¢B +| KQÌB b€m h?QÊM; L;mv M [m®+ - ç½ +| M,M; HU+ M?Q p
[m®+ ;B€K b€i F?¬M; HÈM- KÈB +| i? HûM H9i ç2K o¢M æ°+ >mv i a Hmv M +?

@ JQÌB b€m +€B5

G•K G¢+ H„+ ¸-m- +?d H¨ >mv i .QÆM; [m®+ ¸½ HÈM ¸ M F?¬M; +! ;BÈB ?¢M- h?
¸`M? +QÆM; pU+ +¨M; i? K¨°M; HÈM- KQÌB b€m h?QÈM; L;mv M [m®+ T?¢K pB
F?! F?,M [m€ HÈMX

@ L?[M; M;QÌB M¨v i' i M?B M H¨ M;QÌB iQÆM; ¸®B i`¼M; v m +O ;B i°+ KbM?- K'
b) Î ;B i°+ ;•v M M ¸°M; ioM? F?¬M; M?Ä- +?d +¬M /U i?2Q K M? K®B M¨v ibK tm
¨ ;B i°+ +? i€+ o¢M æ°+ >mv i a 5

G,M; EBM? >²M; +¨M; M!B w M;?o +¨M; `ä¨¨M;X

@ h?¬M; KBM?5

G•K G¢+ F?2M- M?QM; H¨T iS+ H¢B i? K K°i +•m,

@ G9+ i`QÈ+ M m ?ÄB i?Q€M; +€B- M¨Q +! M?B m T?B M iQ€B M?Q p"v5

a„+ K†i G,M; EBM? >²M; H¨T iS+ i®B b-KX

G¢B ¸ÈB M,K M;¨v- hY .QÆM; EBK h•K GB M iªM K€i` KMB i?ÆK +¨M; M;¨v +¨M;
+?WM; i`,K /†K ¸ m `K+ ``+?X "i [m€ G,M; EBM? >²M; i?•M H¨ æ` L;mv M +ªM?-
i'i +ª K½M? i?9 ¸ m F?¬M; i? F?¬M; ~M M'T K'i /¢M;X

kkeX *?QÆM; kke, GB M h?¨M?X URV

@ *! i? M;„i H'v 5

G,M; EBM? >²M; ;"i ¸-m M!BX

G•K G¢+ i?•M i?O K°i i`ªQ- +ª ¸¨B b2M H¨T iS+ #` ?„M ?€B tm®M;X J¨ M; v i`QM
.QÆM; EBK h•K GB M FB #¶M; /QM; ?! i?¨M? KK+ M€i- #B M K'i i`QM; #Q+? ¸`K

@ hY .QÆM; EBK h•K GB M- iY i?K+ iS+ HB M +? i U ?¢i i?¨M? b2M b) +? iV- p¢M
+€B +?ÈT K„i M;„M M;OM M¨v5

G,M; EBM? >²M; `i +! +ªK F?€B M!BX

G•K G¢+ H'v tm®M; # ?¢i HB M iY ?QÈM; G,M; EBM? >²M; pSi [m M!B,

@ æ•v H¨ +O M;QÆB5

G,M; EBM? >²M; iB T M?"M M!B,

@ h +ÁM Km®M # F?Ä 5

@ - M;QÆB +ÁM Km®M pb B +?m~M #` K°i T?¬M\

G•K G¢+ M!B `X

hY .QÆM; EBK h•K GB M M¨v imv i`•M [mw- M?QM; +?d +! i? ,M # F?Ä - M?B m
[mª- iBM iQÎM; G,M; EBM? >²M; F?¬M; T?ªB F?¬M; #B i ¸B K 'v- M!B +€+? F?€+ +
v m +¬m # F?Ä - K¨ H¨ #®M F?Ä - M,K F?Ä

G,M; EBM? >²M; F?¬M; +! i`ª HÌB- +?d H¨ ?QÈM; ?„M ¸Q i v `X

G•K G¢+ +QÌB ? ? - H¢B H'v tm®M; # ?¢i HB M iY MûK` M;Q¨BX æ² +?ÆB M¨v
F?Ä - M?QM; G•K ;B iW i` M tm®M; /QÈB +! # Q M?B m M;QÌB- ?„M iU M?B M
;B i°+X

>„M H¢B M;„i tm®M; K°i ?¢i HB M iY MûK p¨Q i`QM; ¸-K MQÈ+ M!B,

@ o¢M M,K i`QÈ+- M!B F?¬M; +?WM; i?b +! K°i p` iB M #®B iB M i v pSi tm®M; /O
+?9M; i i?m ?Q¢+? ?¬K M v5 >¬K M v i +kM; MûK K°i ?¢i HB M iY- ?B p¼M; p¢
+kM; +! i? M?Q i? 5

G,M; EBM? >²M; H°` K°i p ?•M i?QÎM;- H¢B H¨T iS+ ?W H¢M? K°i iB M; +?2 ¸"v

@ hY .QÆM; EBK h•K GB M M; QÆB ç½ H'v çQÊ+- ;B[+?9M; i i? M? iQ€M tQM; -
M M?B M` Îi`QÊ+ K†i+O i - M m F?¬M; -i b) ;B i M; QÆB5

L`M; H¢M? M?Q #,M; M|BX

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB b„+ K†i i®B b-K M|B,

@ L m i i`QM; H9+ p¬ibM? +MM; M; QÆB ;†T çQÊ+- M; QÆB +kM; Km®M ;B i i \

@ L M M; QÆB T?ªB +Æ i`Q K°i +?9i5

G,M; EBM? >²M; ?W K°i iB M; - i?•M?bM? #„M` - # +€B H M tm®M; ç½ #B M K'i F

G•K G¢+ +kM; F?¬M; /€K Î ç•v H•m- /M b Q ç•v +?QM? H` ç` T?QÆM; + Q ;B B K
L;•M >mv i æ` GQM; s` H` K°i M; Q¢B H - M?QM; +kM; F?¬M; i?B m :B€+ oB- i?"
K½M? i?9- ?„M; †T imv i ç®B H` /[ M?B m H`M? Qi5

*kM; K v K°i çQÌM; `ìB çB +kM; F?¬M; +| ;†T T?ªB K½M? i?9 HÊB ?¢B ;b- G•K G¢+
iQM? iQ€M ,M i`QÊ+ j F?Ä hY .QÆM; EBK h•K GB M Hmv M ?| `²B M|B b mX

@ G Q t Q +?B5

JÊB H'v iBK b2M` - L;•M J M; HB M F?¬M; M?`M çQÊ+ Îi` M p B +O ?„M pmB bQ
EBM? >²M; F?¬M; ,M #° /¢M; ç€M; i?QÆM; +O M| - #ªM i?•M H¢B H` F?Q i`M; F
iB m ç¬M; i•v H` +U+ F€ #m²M #U+- K¶B M; `v ç m M; Q M M; Q½M +| i?W - ?B M i
K'i- +€B ,M ?`M; M`v H¢B #„i ç-m b®M; ç°M; H MX

G•K G¢+ +QìB ? ? - H'v` K°i ?¢i HB M iY ç€M? [m - L;•M J M; H`T iS+ /MM; KB M
M; Q`B #„i ç-m ,MX

a€+?- iB m ;B ?Ä M`v +ÁM `i i?¬M; KBM?5

G•K G¢+ T?QM; # ç°M; F?~m- +`M; i`B m u m L;mv i F?¬B H¶B çB ` ?° T?€T- Kb
.QÆM; EBK h•K GB M- b m F?B #Ä pÄ M; Q`B HB M Mm®i p`QX

>¢i b2M KMB i?ÆK M; €i M; QM KB M; - iQÆB MQM p¬ +MM; - pW p`Q KB M; HB M ?
K„ p`- iW v i ?-m p`Q #KM; - 'K €T i?QªB K€B p¬ +MM; 5

E?¬M; /€K H½M; T?Q /QÊ+ HU+- ?„M p°B p`M; M; ²B tm®M; - /MM; >¶M æ°M .mM; (

hY .QÆM; EBK h•K GB M p¢M M,K b) i?`M? i?K+- +°M; /K+ i`,K ?¢i HB M iY- iQÆM
ç m +| i`,K M,K +¬M; HU+5 ``i [m€ HBM? i?ªQ imv i?¼M; mv M /`B /`M; /†+ ç M H`
#ªM i?•M H¢B F?¬M; i? im Hmv M +?B ç¢Q- imv HBM? i?ªQ F?€+ ?ŠM pÈB i?U+ p
i?B M iBM? ?Q bM? /MM; - M?QM; i®+ ç° M`v H¢B iQÆM; ç®B +?“K5

æ•v +kM; H` pb +€B ;b HBM? i?ªQ ç°M; K°i +?9i T?ªB K'v i`,K ?ÆM K°i M; `M M,K
F?¬M; +| #B M T?€T- F?¬M; +| i?ìB ;B M H•m M?Q p`v- b Q +| i? bBM? ` çO /QÊ

GBM? i?ªQ b®M; i` M K°i p¢M M,K- i?b iQÆM; çQÆM; pÈB K°i M; QìB #bM? i?QìM;
K°i p¢M M,K K` i?¬B- /¢M; M`v iQM? H M- K°i ?¢i HB M iY M`v iQÆM; çQÆM; pÈB
F?` im i`,K M,K5

hmv +QìM; ç¢B- M?QM; +kM; F?¬M; i`Îi?`M? [m€ KS+ M; ?`+? i?B MX

``i [m€ +¬M; ?B m HÈM M?`i+O hY .QÆM; EBK h•K GB M +kM; F?¬M; T?ªB i,M; ir
T?~K ;B B EBK i?m°+ iQM? HBM? +,M5

L?QM; K` L;k ?`M? HBM? +,M +O G•K G¢+ H¢B ;B®M; M?Q #`M i?¢+? #B M i?`M?
EBK h•K GB M iY #` ?„M Hmv M ?| - M?QM; EBK HBM? +,M H¢B +Æ ?² F?¬M; +| #B
H`K +?Q M; QìB T?€i ;?ûi5

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB iU ;B m +QìB +QìB- HBM? +,M M?Q p`v +kM; F?¬M; T?ªB K¶
+kM; +| i? iU M; ¢Q H` ç M?`i 5

"i [m€ ? „M +kM; F?¬M; +| ç î i`QM; HÁM;- >¶M æ°M .mM; G¬ [mv i ç`M? im Hmv i?QÌM; M?•M #'i ç²M;- HBM? +,M + Q i?'T ç®B pÈB ? „M K¬ M|B +kM; F?¬M; +| ;b F a m F?B # F?Ä hY .QÆM; EBK h•K GB M #` Hmv M ?| iQ`M #°- L;k >`M? +¬M; T? ç²M; i?ÌB T?€ i M h`mM; h?W *aM?- iB M p`Q JBM? .QÆM; iS i`¼M; i?B M5 æ€M; iB + +?QM? H¬- K°i M; QÌB +?d +| i? /MM; # F?Ä HB M iY- b m i K F?Ä L F?€M; /QÊ+ iQM? +QÌM; ç¢B- F?B M +?Q ?B m [mª HB M iY #` i`B i iB m i?"i HÈM KQÌB +¬M; ?B mX

G•K G¢+ +kM; F?¬M; Km®M H½M; T?Q HQ¢B #ªQ p"i M¬v- ? „M K°i K†i M M pb M; F?€+ b m M¬v i?'v #ªQ p"i; b +kM; +| i? /MM; i` Q ç´B- i|K H¢B bQ pÈB ? „M M; Qm i®i ?ÆM M?B m H„KX

L;•M J M; +?QM? H¬ S? EBK h?Y- M m +kM; +| HBM? +,M K¬ M|B- ?ŠM +?QM? H¬ EBK h•K GB M M¬v ç®B pÈB M| ?B m [mª F?ŠM; ç`M? `i ?[m ?B mX " M;¬v b m ç| pB M HB M iY i?S M?'i- H"TiS+ H¢B M?ªv H M ç-m p B G•K G¢+ pmB bQÈM;- +? HB M iY i?S ? B- M| KÈB i?Qª K½M #|+ çB HB M v Mm®i p`Q- M^K çB K°i # M iU M E?¬M; b B- H¬ iB m ?| K¬ F?¬M; T?ªB Hmv M ?| - +| i? i?'v çQÊ+ iB m ç¬M; i•v M G•K G¢+ v M; mv M /MM; ?mv i M?K+ L;•M >mv i æ` GQM; s` ç M /K #„i K½M? i?9- .QÆM; \*aM? +kM; F?¬M; T?ªB +ªB i`„M;- Km®M # Q M?B m i?b +| #'v M?B m- p` çB M +m²M; b„M #„i- ç½ b¢+? ç M F?¬M; +ÁM K°i +QMX

>B M M?B M MÆB M¬v +kM; F?¬M; +| ;B€ i` HQm H¢BX

"i [m€- î +?¶ b•m i`QM; h?B M G¢+ bÆM K¢+? G•K G¢+ +kM; F?¬M; /€K çB p`Q- JBM? *aM? ? „M +?d +| +?¢vX J` ;†T;Ð :B€+ oB *aM? K¬ M|B- ? „M iU #ªQ p KbM? H Km®M b„M #„i ç®B T?QÆM; +kM; H¬K F?¬M; çQÊ+X

.M b Q u m L; mv i F?¬B H¶B î /QÈB iB M? ?m®M; +MM; +ªM? ;BÈB- i®+ ç° /B ç°M; +?¢v M| +,M #ªM çm´B F?¬M; F`T5

kkdX *?QÆM; kkd, GB M h?`M?X UkV

> „M i`QÈ+ ? i`ÌB çB h?B M G¢+ bÆM K¢+?- çB çQÌM; M iQ`M ç M h`mM; L; mv M [+ªM? MÆB M¬v iB M p`Q h?B M G¢+ bÆM K¢+? ç®B SM;- iB TiK+ b„M #„i K½M? Hm~M [m~M- M?QM; B #ªQ i?U+ HU+ +O ? „M +ÁM +?Q çO ç ?Q`M? ?`M? h?B M G•K G¢+ M; ?o M; ?o- pW p†M +kM; +| K°i i?ÌB ;B M M; „M +?Q ;†T [m h?€B E o ç²M; /¢M; H¬ h`mM; L; mv M [m®+X

*?O w [mv i ç`M?- ? „M HB M `ÌB h?B M G¢+ bÆM K¢+?- i` Q MQM H°B bm®B- tmv #ªv M;¬v b m iB M M?"T h? M? u M [m®+- +kM; `i M? M? çB iÈB L; mv i S?M aÆM E?¬M; ;B®M; >mv i .QÆM; [m®+ i¬M; K¬M M?'i i?®M;- h? M? u M [m®+ H¬ i¬M; K¬M HÈM M?Ä +?WM; ?ÆM K°i M;¬MX h?m-M h?9 h¬M; M; mv M #ªM +kM; +?d +| /ÁM;- M?QM; #îB pb î T?O ç +O •K >mv i J Zm•M pšM H¢+ i'i +ª :B€+ oB *aM? +O M v i?Q€M; +€B HQm H¢+ H¬K i K HQm- +?d +| p`B JBM? .QÆM; \*aM? h`QÌM; H½Q i?U+ HU+ +MM; i`QÈ+ FB bQ pÈB H¬ K°i i`ÌB K°i pU+X

L?QM; h?m-M h?9 h¬M; #îB pb +| i? T?K+ iMM; K½M? i?9 i`Ê ;B9T +?B M ç'm- K bQ b€M? M?•M HQ¢B HU+ HQÈM; +QÌM; ç¢B ?ÆM- K½M? i?9 JBM? .QÆM; \*aM? a HQ¢B +QÌM; ;Bª :B€+ oB M?'i i`¼M; i?B M i?"K +?Q M?' i`¼M; i?B M- #îB p`v h?m +| i? /€M î K¬M T?€B +m®B +MM; i`QM; i`mM; çŠM;X

L; mv i S?M aÆM +?d p M p M +| # M; ¼M M9B- ç m H¬ i?m°+ p T?¢K pBi? HU+ G¢+ pW KÈB çB ç M /QÈB bÆM ç¢Q hª S?QM;- H"TiS+ HB M +| ? B ç iY h?m-M @ L; QÌB FB /WM; #QÈ+- ç•v H¬ H½M? ç` +O h?m-M h?9 h¬M; i - F?¬M; çQÊ+ iU

J°i M;QìB [m€iX

s2K i?U+ HU+ K°i i¬M; K¬M ?Q†+ H°i? ;B - i?O p i¬M; +Y H°iB m +?m~M; b HB M?Q i K çB ;B i°+ +O "ç+? .QÆM; i°M ç m H° pã ;B^>´ GU+ *aM? i?O p - ç M ç´B i?°M? >"m h?B M i?"T M?`i¬M; çdM? T?QM; - "€+? S?QM; h¬M; H° hB M h?B

> B M; QìB M°v +kM; ç²M; /çM; H° im pB hB M h?B M *aM?- F?¬M; i? F?¬M; F?B ?¼+?çv iÈB HQçB ç` T?QÆM; "ç+? .QÆM; i°M K° M|B- /o M?B M i?°M? M?•M p ?QîM; i?K pBM? ?Q T?9 [mw5

L?QM; K°i F?B #QÊ+ i` M +QM çQîM; pã ççQ M°v- #B i`ä T?Q i`QÊ+ +| i? i?¬M Qi M; QìB M?°M çQÊ+ F?¬M; çB H2Q5 J°Î # M i`QM; K°i çB i¬M; K¬M- +?Q /M H° ç°i T?€+kM; t t + Q ?ÆM H°K i?´ ?Q°M; ç Î K°i M; | + M; €+?X

G9+ i`QÊ+ "ç+? o•M h¬M; +| KQìB hB M h?B M \*aM? + Q i?O- M?QM; M; QìB KçM? iS i`¼M; i?B M5 E?¬M; +| çB i¬M; K¬M HB M iK+ F?¬M; M; WM; +mM; +'T i`B M i?•M im Hmv M H° F?¬M; çO5

G•K Gç+ KdK +QìB- +?„T i v M|B,

@ hçB ?ç G•K Gç+- H° #^M; ?[m +O h?€B E ok [mw i¬M; - çQîM; t K° ç M- ç†+ #B

@ L; mv M H B H° #^M; ?[m +O h?€B bQ i?9+5

> B ;½ i?O p ç m H° i?¬M b„+ #m¬M; HÄM; - imv G•K Gç+ M?bM p T?Q i` M K•v i K°i HQçB mv €T M|B F?¬M; `ä- H°K +?Q #¼M ?„M F?¬M; iU +?O çQÊ+ i`QM; HÄM T?QÆM; H° ç`+? F?¬M; T?aB #çM K° M|B- #¼M ?¼+ kM; F?¬M; #B i +ÁM +| /kM; F

@ E?€+? [mw çÊB K°i +?9i- ç iY b) çB KìB h?€B bQ i?9+ ` 5

> B ;½ i?O p ç m F?¬M; /€K +?"K i` - K°i M; QìB p°B p°M; çB KìB h?€B E ok- K°i M p +O h?m¬M h?9 h¬M; +kM; +| mv iQM / M? /U- b Q +| i? #ÎB pb +•m M|B iMv i ?„M çB p°QX

J°i H9+ b m- +?d i?°v h?€B E ok # v p¼i iÈB- +?SM; FB M G•K Gç+ ?„M F?¬M; F?

@ G•K ?mvM? ç - #aM çB bQ€B M?È Km®M +? i5

>„M i?Q€M; [m K°i +€B HB M +?Q G•K Gç+ K°i +€B ¬K M?B i HB i- H°K +?Q G•K M?B i iB M? +O ?„MX

@ æB- +?9M; i çB m®M; p°B +?ûM5

h?€B E ok K M; i?2Q G•K Gç+ iB M M?"T i`QM; M9B- F€i?"i h?m¬M h?9 h¬M; M° i?QîM; +kM; F?¬M; +| +€B; b F?€+ M? m- i`QM; M9B iYm H•m- bÁM; #ç+ +€B; b + i? M? H•m +kM; +|5

*€B >Q >Q çB bQ€B M°v K M; i?2Q G•K Gç+ çB K°i K°i ç` T?QÆM; i M H° h9v ;? H¬- F m H M ? B M[iY im´B i` /mM; KçQ tBM? ç T- ç|M; +Y HçB m®M; `QÊm

> B M[iY FB ç m H° >"m h?B M i?"T M?`i¬M; çdM? + Q- M?QM; `ä`°M; HQm Hç H°T iS+ H°K +?Q G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB FBM? M; ç+X

h?€B E ok +QìB M|B,

@ *€+ M°M; ç m H° #€M M;? F?¬M; #€M i?•M- #°i [m€- M m M; QÆB +| HBM? ç M H M iÈB hB M h?B M *aM?- iBM iQîM; L?B K *?B +MM; o, M >BM? ç m M; mv M w p

> B i?B m M[FB HB M F?¬M; i?m°M i?2Q- ç®B pÈB h?€B E ok ç€M? M? F?¬M; Gç+ HB M iB T MûK` M; Q°B K` M?½MX

@ *€+ M°M; ç m H° +QM +?€m pã ççQ i? ;B #bM? i?QîM; - /U p°Q HU+ HQÊM; +O M, M; ç°i T?€ hB M h?B M *aM?- #ÎB p°v- `°i M?B m M; QìB ç m çB +€+ çB i¬M; K¬M + F„5

h?€B E ok ;B^aB i?Q+? M|B,

@ LÆB M^v ç m H[°] /MM; h?B M iBM? i?ç+? iB m T?Q- +€+ M[°]M; i v H[°]K ?[°]K M? B-
Hmv MX h i?|B çB K H-M ç-m iB M ;†T çQÊ+ L?B K *?B +MM; o,M >BM?- +€+ M[°]
i-M;- M?QM; #•v ;B| K¶B M;Q|B ç m ç M >"m h?B M i?"T M?" i-M; çdM? T?QM;5

@ *ÁM T?^aB +^aK iç ççB bQ€B K¶B H-M ç m +[°]ç[°]M; +?Q i, Km[°]B +?9M; i - ;B9T çÐ
i?ç+?- i, Km[°]B +?9M; i KÊB +| i? impB iBM? iB M5

L?B K *?B `i #B i M|B +?mv M- M•M; h?€B E ok H M K[°]i T?2MX

h?€B E ok +Q|B ? ? ,

@ "'i [m€- hB M h?B M *^aM? H[°] K[°]i #bM? +^aM?- /U p[°]Q #^aM i?•M iQ+? b9+- +-M i
+•m i?¬M; i?B M ç` X "'i [m€- M m +| i?B M i<sup>°</sup>B ç` #^aQ ;b K[°] M|B- M|B F?¬M; +?V
T?€5

>„M p¶i` M p B G•K Gç+ M|B,

@ o` ?mvM? ç M^v+O i H[°] F€ M?•M- +€+ M;QÆB +?d +-M çQÊ+ ?„M i?QÎM; i?S+
M? M;|M i v- +€+ M;QÆB b) +?ÊT K„i i?“M? iUm hB M h?B M *^aM? + Q i?O5

G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB H„+ ç-m #[°]i +Q|B- h?€B E ok M^vi?“i ç9M; H[°] i?QÆM; ?QÆ
M^v H[°] /KM; i•K FQM ç€Q5 h` M M;Q|B ?„M [m^a i?“i +| p¬ b® #^aQ p[°]i- >mv M ok Zr
çÆM ;B^aM ç[°]i T?€ JBM? .QÆM; *^aM?- hY .QÆM; EBK h•K GB M ?[°]T i?m i?B M ç`
M?[M; +| i? i,M; i`QÎM; impB- +ÁM +| ?B m [m^a +^aB i?B M EBK ? HBM? +,MX

GQçB HBM? [m^a ?[°]T i?K i?B M ç` iBM? ?Q i`QÎM; i?“M? M^v- #^aM i?•M +?QM? H
/MM; +€B M^v ç M ç[°]i T?€ hB M h?B M *^aM? K[°] M|B iU M?B M H[°]K Qi +-M; iQ5 L?C
K[°]m +?®i ç[°]i T?€ JBM? .QÆM; *^aM?- hY .QÆM; EBK h•K GB M +kM; ç²M; /çM; p¬
H[°] H[°]v ç M ç[°]i T?€ hB M h?B M *^aM? K[°] M|B- i?“i bU H[°] i?B M ççB H½M; T?Q5

kk3X *?QÆM; kk3, h?m-M h?9 h¬M;X

L m ç[°]B i?“M? i?•M M?•M +O KbM?- G•K Gç+ ç•m i? K +€B ;b H½M; T?Q ? v F?¬M
iB T /MM; #^aQ p[°]i i`QÊ+ +?²M; +?“i H M hB M h?B M \*<sup>a</sup>M?- M?B m ?ÆM i`,K M,K i
ibK ç M +[°]M; M?B m HBM? /QÊ+X

L?QM; L?B K *?B +MM; o,M >BM? +MM; ?„M #[°]i [m€ H[°] ;†T K†i K[°]i H-M- ?„M +| ?[°]
iMv iB M ç2K #^aQ p[°]i i`•M [mw M?Q p<sup>°</sup>v çQ ` M;Q[°]BX

L?B K *?B +MM; o,M >BM? Î HQçB ç` T?QÆM; T?QM; ?Q imv i M;mv i M^v M?B
+MM; b„+ #ûM- HB + K„i +| i? #B i`ä B H[°] i?U+ bU i?•K i[°]M; #[°]i H[°]- B H[°] KçQ tç

G•K Gç+ F?Q ç`M? i?¬M M?“M- F?Q i? i?QM; /QM; H[°] imv i F?¬M; T?^aB ;B^a p| - K
+^aM? ;BÈB iQÆM; SM;- +ÁM T?^aB +| çO iU iBM- KÊB +| i? +| T?QM; i?€B K M;Q|

> B M[iY M^v ? B K†i M?bM M? m- ç m [m€ ;®B tm®M; M|B,

@ EQM? tBM G•K i?B m +?B m +® M?B m ?ÆM5

*€+ M[°]M; ,M K†+ ç m H[°] [m-M €Q `°M; i?MM; i?bM?- +€B K[°]i +9B ç-m M^v- +| i?
? B Hm²M; / i?“i- imv F?¬M; b| i[°]M i v- M?QM; HQ€M; i?Q€M; F€ i?“i +| ç¬B F?B
+kM; K ?B m ççQ Hw M^v- ç2K HQçB ?[°]T /šM M?Q ~M M?Q ?B M M^v T?€i ?mv ç M

L?QM; G•K Gç+ HçB M?Q F?¬M; i?“v- ?„M ;†T [m K„ M[ç m H[°] HQçB i?B M FB m
h¬J`- G,M; EBM? >²M;- +?ŠM; M?[M; +| iQÈM; KçQ- +[°]M; +| F?Q +?“i ?ÆM M;Q|B
K`HU+ FBM? M;Q|B- +kM; F?¬M; T?^aB M?[M; M[M?•M T?QM; ?Q imv i M;mv i M

>„M +kM; F?¬M; T?^aB t2K i?Q`M; ? B M[ M"v- +?d H" ? B M[ M"v M m +?Q`^M; +|
+MM; i?•M i? /K /¶ çQÊ+ ?„M K" M|B- F?¬M; F?ÄB +kM; [m€ M;•v i?Æ`²BX
G•K G¢+ M? M?"M; tQ v +?mv M +?O ç - i`Á +?mv M H M ibM? ?bM? ;¬M ç•v +O
ç m H" K°i ?²B i?¬M b„+ B Q€MX
@ h?€B ?mvM?- M?Q i? M"Q F?¬M; i?'v oB M Km°B +O M;QÆB\
L;?o ç M *U oB M- G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB H°` K°i pÁM; KdK +Q`BX
h?€B E ok H"TiS+ H°` K°i p ;B"M /[- M?QM; ``i M? M? i?m p"Q M|B,
@ æWM; M|B M[- K'i ?SM;¬ +?9M; i iB TiK+ m®M;5
@ h?€B ?mvM?
G•K G¢+ i`¬K ;B¼M; M|B` - +| +´ F?Q +?'i F?¬M; ;B"M iU mvX
h?€B E ok H„+ ç¬m- pšM H" M|B,
@ h K M; i?2Q oB M Km°B i`Î H¢B i`QM; i¬M;¬ M?QM; i K°i h? M? >mv M *ªM? iB
ç¬m i?9 bOM; LB i •K æ¢B oB M J½M *ªM?- iU M?B M +| M;Q`B çÄ K„i5 • +| h`QÎ

@ h¢B ?¢ G•K G¢+5

@ L;mv M H B H" G•K i?B m5

>¢ J°M; L?Q ?QÈM; G•K G¢+ pSi +€B K` M?½M- H¢B ¢®B pÈB ¢¢B ¢°M; i` M p€+? i
;B®M; M?Q +,M #ªM F?¬M; #B i pW `²B T?€i bBM? bU FB M ~m ¢ªX

@ G•K i?B m H" ¢ iY +O i? ;B M"Q- i¢B b Q i`QÈ+ FB i F?¬M; +! ;†T [m \
L[M?•M M"v H" iÈB ¢B m i` 5

G9+ M"v h?€B E ok +kM; idM? M;° H¢B- imv ? B +QM K„i v M;mv M [mûi iÈB [mûi
M?QM; ¢½ F?¬M; +! i?¬M ?²M ¢B M ¢ªQ bB K X >„M iÈB ;¬M G•K G¢+- /MM; i? M?

@ L[M?•M M"v M;QÆB M;¬M p¢M H¬M F?¬M; M M i` m +?¼+5 ob i` M? ¢Q¢i M" M;-
i¬M; +?9M; i ¢ m +? i K'v +€B- ª +?QM? H" K°i F ;•v i B ?Q¢5 >B M i¢B +?¶ /U
H½Q- H" h`QÎM; H½Q i? HU+ HÈM M?'i +O #´M i¬M; i`QÈ+ K„i5

G•K G¢+ KdK +QìB M¡B,

@ h +kM; F?¬M; TªB M;QìB h? M? u M Zm®+- >¢ H½Q #ªM i`QÈ+ FB +?Q iWM;

@ •M- +€B ;b >¢ H½Q #ªM- F?€+? F?Q M?Q p"v- ;¼B i i, i, H" ¢QÈ+5

kjyX *?QÆM; kjy, h? *?¶ _ J†iX Ukv

>¢ J°M; L?Q H„+ H„+ ¢¬m F?¬M; i?m" M i?2Q M¡B- #° M;U+ H¢B / Q ¢°M; M?Q b¡M
H„M; b) iW i`QM; [m¬M €Q ?ÆB KÄM; M?ªv `X

L" M; +QìB F? M? F?€+? H¢B M¡B,

@ L;mv M H B G•K i?B m H" GQM; [m€ ;B M;- ¢ M K°i H¬M HB M i?m i?"T ¢` ¢¬m
h? M; i?B m imv F?¬M; ¢O bÈ- M?QM; T?K i?•M ?„M H" h?'i i`QÎM; H½Q i`QM; i¬M
i?B m M;¬M p¢M H¬M TªB +¬M i?"M 5

G•K G¢+ +kM; F?¬M; #B i M" M; H" ?ªQ i•K M?„+ M?Î- ? v H" +® w i? m / i +?mv M-
K°i M;KK `QÈm- K°i #° F?¬M; ¢ w iÈBX

@ hB m iY î ¢•m ` /€K iÈB #´M i¬M; M?€Q bU\

æ M; F?B M¡B +?mv M- K°i i? M? •K H¢M? HMM; iW /QÈB i`mv M iÈB- G•K G¢+ +M
T?€ pÐ i` M p€+? iQìM; M?bM tm®M; T?Q /QÈB t2K tûi- M;QìB iÈB H" K°i H½Q ;B
;B"MX

@ >„M +?QM? H" H½Q iY +O h? M; aB m EB i- h? M; >²M; æ²M;- H" h?'i i`QÎM; H
h?€B h?QÈM; h`QÎM; H½Q +MM; h¬M; +?O ¢ m +? i ÎT?O ¢ +O •K >mv i J Zm•M
H" K°i i?"M? pB M ¢¢B H½Q i`QM; i¬M;5 h`QÈ+ K„i GB m æ¢B h`QÎM; H½Q- J½ h
h`QÎM; H½Q ¢ M; i` M? ¢Q¢i h¬M; +?O p`- ¢ m KÆ iQÎM; i?„M; ¢QÈ+ OM; ?° ?„M-
¢ M `i M?B m M;QìB5

h?€B E ok ?QÈM; G•K G¢+ ;BªB i?Q+? M¡BX

G9+ i`QÈ+ h? M; aB m EB i #` G•K G¢+ iW i` M H¬m ¢€M? `Èi tm®M;- ¢½ ;•v M M
+¬M; +! M;QìB ;¼B #^M; ?[m ;¼B iÈB t2K M€Q M?B iX .M b Q M;QìB /€K î h9v sm•
¢ÆM ;BªM- M?'i ¢`M? b) +! i`Á ? v t2K5

Zmª M?B M- ¢ M H9+ M"v +?QM? H" ¢¢B M?•M p"i5

G•K G¢+ KdK +QìB M¡B,

@ *?QM? +?O ç½ iÈB- h?€B ?mvM?- +?9M; i çB ç2K oB M Km°B +O M;QÆB H'v i
 h?€B E ok F?¬M; F?ÄB +QÌB F?´- M?QM; iW K°i F?„+ G•K Gç+ ` i v- F i [mª M¨v H
 bÈK F?¬M; +| çQÌM; [m v p +| i? çBX >„M +kM; H¨ M;QÌB Hç+ [m M- M M¨`i çÆM
 @ G•K ?mvM? ç - #ªM ççB bQ€B i?2Q M;QÆB M€Q K°i ?²B5
 hW b m F?B bQ T?K ?„M +? i- h?€B E ok +kM; M?šM M?`M K°i #KM; Q€M F?Q- F?
 G•K Gç+ ?QÈM; >ç J°M; L?Q +?„T i v M|B,
 @ >ç H½Q #ªM- içK i?ÌB +€Q iWX
 >„M HçB M?bM p T?Q h?€B E ok M|B,
 @ h?€B ?mvM?- çWM; [m M iQM? iB M- +ÁM M[- #²B p€+? iQÌM; #` ç€M? ?ÄM; FE
 @ >W- `ä¨¨M; H¨ M;QÆB ç€M? ?ÄM;- içB b Q T?ªB H¨ #ªM ççB bQ€B tm'i iB Mi9E
 h?€B E ok M;?B M¨,M;- M?QM; pšM H¨ iW i`QM; HÁM; M;U+ K|+ ` K'v F?®B ?ç
 p`Q i` M¨MX
 G•K Gç+ +QÌB ? ? - i?2Q ç°M; F?~m T?€ pĐ M?ªv tm®M;- çSM; Î i`QÈ+ M;QÌB h?
 @ L;QÆB +?QM? H¨ M;QÌB çª i?QÆM; +QM i \
 h? M; >²M; æ²M; M?QÈM; K¨v- im pB ç®B T?QÆM; M?bM p T?Q i` M +kM; +?d +
 F?¬M; +| F?ª M,M; çª i?QÆM; +QM +O ?„MX¨¨i [m€- i` M çÌB M¨v +| K°i HQçB -
 h?m"i- K†+ /M F?¬M; +| i`¼M; /KM; ;b- M?QM; +| M;QÌB v m K M;Bª i`Q ,M i?`i ?
 /¼ M;QÌB M?ªv /UM;X
 G•K Gç+ KdK +QÌB M|B,
 @ hçB ?ç G•K Gç+- H¨ #^M; ?[m +O h?€B E ok- Km®M KÌB h? M; h`QÎM; H½Q i`ª
 KQM; `^M; h? M; h`QÎM; H½Q i?¨M? iQ¨M5
 æª i?QÆM; +QM +O KbM?- +ÁM /€K çQ ` v m +¬m M?Q p"v\
 a„+ K†i h? M; >²M; æ²M; •K i`-K M|B,
 @ L;QÌB im´B i` - M;QÆB H¨ M;QÌB i¬M; K¬M M¨Q\
 h?m¬M h?9 h¬M; p®M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ççB i¬M; K¬M +O h? M? u M Zm®+- b
 h?QÈM; h`QÎM; H½Q +? i- ?¬K M v H¨¨`i bmv i?Q€B- M m M?Q ç®B T?QÆM; +| #
 M|B i`QÈ+ +kM; +?d ?ªQ M?`M- /M b Q M?B iY +kM; +?d H¨ #` i?QÆM;X
 æQÆM; M?B M- M m ç®B T?QÆM; F?¬M; +| ?"m i`QÌM; +QÌM; ççB ;b- ?„M b) #½Q
 + Q- iBM? ?Q iQ¨M i?•M HçB +¨M; M;QM; Hmv M- imv +| i? bBM? ?Qç i pÊ +?²M;-
 i?K i? B b)¨¨i i?'TX
 >„M imv¨¨i ?€Q b„+- M?QM; h? M; aB m EB iHçB H¨ ?"m /m /mv M?'i- iU M?B M b
 *?•M i`mv M ç iY HçB i?•M- HçB ?€ +| i? i?•M i?B i [m çQÊ+ +QM `m°i\
 h`QM; H9+ M|B +?mv M- h?€B E ok +MM; >ç J°M; L?Q +kM; iW i` M H¬m çB tm®M
 G•K Gç+ tQ v +?mv M €M? K„i M|B,
 @ h +?QM? H¨ ççB ç iY +O a€i *~m i¬M;- M;QÆB bÊ F?¬M;\
 @ E? M? F?€+?5
 >ç J°M; L?Q H"TiS+ +QÌB ç M`mM¨¨v ? i +ª M;QÌB- H¨K +?Q M KiY T?K +¨M ç n
 H MX
 h? M; >²M; æ²M; H¨K b Q M;?2 F?¬M; ` G•K Gç+ H¨ +® w i` m KbM?- M?QM; +?SM
 tQÆM; +O >ç J°M; L?Q- i`QM; HÁM; ?„M F?¬M; F?ÄB `mM; ç°M;- +•M M?„+ M m
 p`GB m h`QÎM; H½Q- #Ä K°i +€B ;B€ HÈM +kM; T?ªB +?B K M[M?•M M¨v5

L`M; M`v iU w /U p`Q [mv M i? - i`QÊ+ FB H` \*?m h?€B h?QÊM; h`QÎM; H½Q ç°+
[m, +kM; H` ? Q i®M K°i +€B ;B€i?"i HÈM- i?"K +?Q +ÁM +MM; pÈB p`B h?€B h?Q
KÈB i`Îi?"M? M?"T K`M +?B i•M +O M`M; M`vX

hmv ?„M pšM i?–K i? K Km®M >¢ J°M; L?Q- M?QM; H¢B +?Q ?„M K°i p¢M H€ ; M
i v- M?QM; ?B M i¢B F?¬M; ;B®M; pÈB H9+ i`QÊ+- [mv M HU+ tm'i ?B M +?•M F?
M K i?Y iQ p`M [ M?•M v m K`M`v- ?Q`M i?"M? i•K M; mv MX

L; ?o ç M i?ìB ¢B K ?Q M; çQÌM; - ?„M F?¬M; F?ÄB K°i ?²B M?B i?mv i b¬B i`Q- p
h? M; >²M; æ²M; H¢M? HMM; M?bM p T?Q G•K G¢+- +€B M`v i`QÊ+ +¬M; +?9M
M?Q i? - M m HU +?¼M`M M?šM K`M¡B- p`v b m M`v ?„M +ÁM +¡i? /B M ;b\

@ hB m iY- ?¼ H` iW KB M; K` - H½Q T?m HB M /¢v M; QÆB ¢¢Q Hw H`K M; QÌB

>„M ç€M? ` K°i +?QÎM; - M?QM; H¢B +¡ HQm çQÌM; b®M; - iMv i?ìB +¡i? i?m ?²B
i?QÆM; G•K G¢+ K`i?¬BX

*€B M`v iU M?B M F?¬M; T?ªB ?„M HÁM; K M; M?•M iW- K`H` +® F} b m HQM; G
+ªM? +QÌM; ¢¢B ? v F?¬M; X

G•K G¢+ ?[m [mv M ;BÆ H M- F?¬M; +?9i M`Q v m i? K°i [mv M M; ? M? iB TX
"MK5

EBK b„+ M„K i v +MM; +?QÎM; FbM? ¢®B T?QÆM; ?Q F?¬M; iB T t9+- i` M K†i h?
b„+- i?•M ?bM? `mM H M- HmB p T?Q b m ? B #QÊ+X

hQ`M i`QÌM; t¬M t Q5

h? M; >²M; æ²M; H` JBM? .QÆM; HK+ i`¼M; i?B M + Q i?O- +Q M?B M #` G•K G¢+
+€B F?€B MB K ;b\

h?€B E ok H¢B pW KWM; pW bÊ M¡B,

@ G•K ?mvM? ¢ - M; QÆB H¢B ¢°i T?€\ B- M; QÆB ¢2K #ªM ¢¢B bQ€B +`M; #Ä +`M

Lûi K†i; B` Mm +O h? M; >²M; æ²M; çÄ H M- H9+ M`v ?ûi; B`M /[K°i iB M; - pmM;
+¬M; [m - ç½ H` iQ`M HU+ SM; T?¡X

@ >`M aQÆM; *?QÎM; 5

>„M ç`v ` K°i +?QÎM; - F?¬M; F?Q #®M T?Q H`T iS+ H v ç°M; - T?ªM; T?'i ¢B p`Q
+?QÎM; +O h? M; >²M; æ²M; H¢B i`ÎM M i`QM; bm®i M?Q #,M; - S ` bÈB bÈB ?`

æ•v +?QM? H`imv i ?¼+ ç°+ K¬M +O ?„M- H9+ im´B +ÁM i` ¢¢i ¢QÊ+ [m K°i H¬M
¢¢i ¢QÊ+X *?d +¬M #` +?QÎM; FbM? +O ?„M [mûi ¢ M- i?•M i? pã ;Bª +MM; +ªM
F?¬M; ? +¡ HU+ ?Q`M i?O5

G•K G¢+ +QìB ? ? - L; k >`M? +¬M; T?€T i +?mv M- +MM; h? M; >²M; æ²M; i`B M

kjRX *?QÆM; kjR, *?B M v *?B Zmv MX URV

Gm`M +ªM? ;BÈB- G•K G¢+ M,K ? +¬M; T?€T iQ`M #° ¢¢i ¢ M JBM? .QÆM; iS i`
+?mv M K`M¡B +?B M HU+ i?šM; #S+ JBM? .QÆM; +Ym i`¼M; i?B M- ?ÆM M [+¡
?„M M; v +ª JBM? .QÆM; æ¢B oB M J½M +kM; +¡i? bBM? bBM? Q M? ?¢5

>„M i`B M F? B >Ä ? +¬M; T?€T ?°i?•M- h?Ov ? +¬M; T?€T ?'T i?m ?`M F?Q- +
Hmv M ?¡ - ?`M F?Q +O h? M; >²M; æ²M; pW t•K M?"T i`QM; +Æ i? +O ?„M ç½ #
#ªM F?¬M; i? ¢®B pÈB ?„M i¢Q i?"M? K°i +?9iªM? ?QÎM; X

i`QM; i¬M; 5 "i [m€- +kM; K v K„M ?„M F?¬M; +| #QÊ+ ` K°i #QÊ+ M¬v- M m F?¬
h?€B h?QÊM; h`QÎM; H½Q F?€+ +? i ÎT?O ç •K >mv i J Zm•MX

@ GB m h`QÎM; H½Q- ;B9T i ;B i F M¬v- i iQ`M HU+ /mv i`b M; QÆB H2Q H M h¬

kjjX *?QÆM; kjj, h?QÊM; *´ G¬B Zm M; "€Q

h? M; >²M; æ²M; ç½ H` +MM; G•K Gç+ F i tm®M; ?mv i +WmX

GB m h`B M .m KWM; `Ð- ?B M içB h K ççB i`QÎM; H½Q +°M; ç²M; i` M? çQç i h¬
KçM? M?`i- M?QM; +kM; F?¬M; i? HU+ €T ? B M; QÎB F?€+X "ÎB p"v +ÁM HçB # +
+?O p`- +?¶ çSM; +O +€+ h`QÎM; H½Q i`ÎM M i?"T T?¬M i`¼M; v m- +| i? +| çQÊ
?„M M?`i ç`M? +| i? çç i çQÊ+ QÊ+ Km®MX

L?QM; imv i`QM; M°B i•K ?„M ç½ [mv i ç`M? +?O w- M?QM; +Q M?B M M; v +ª h?
iB + K†i KkB ?QÊM; ?„M tBM ;B9T çÐ- iB m iY G•K Gç+ M¬v i`i M?B M F?¬M; / b
T?€i` iQM ?B m- ç2K i?9 bOM; +O KbM? ;¼B iÈB- K°i # M M? M?`M; +QÎB M?b

@ hB m ?[m tQM; ?¬ M?Q i? M`Q\

@ G•K i?B m- H½Q #`i iY M¬v +| / M? M? K ?B K- ?„M +`M; H` i` M K†i ?B M H`M?
€+ ç°+5

>ç J°M; L?Q ç°i M?B M +?2M HÎB M†B,

@ >„M ç•v H` ç M; FûQ /`B i?ÎB ;B M- çÊB i?9 bOM; +O KbM? iÈB5

•M\

>ç J°M; L?Q F?¬M; T?ªB M?•M ibM? +O GB m h`B M .m Q- M?Q i? M`Q HçB ç°i
h?m¬M h?9 h¬M; +?mM; [m M? ç m ?² ç²X

GB m h`B M .m +kM; i?"i F?¬M; M; Ì- F?¬M; F?ÄB iS+ ç M KS+ çÄ #WM; - ?QÊM; >
HçB- [m€i,

@ hB M M?•M- /€K T?ªM #°B H½Q T?m\

>ç J°M; L?Q HçB M?Q +k +QÎB M`M? M¼i- iU ?² +,M #ªM F?¬M; +| ç2K mv ?B T +O
HÁM;X

L`M; H` ç M; ç€M? +m°+5

G•K Gç+ F?¬M; +QB i`¼M; b„+ ç T- M`M; Km¬M ¬K i` M ç®B T?QÆM; çMB- /MM;
F?¬M; +| i€+ /KM; - çQÆM; M?B M- M`M; +kM; F?¬M; +| ?Q`M iQ`M #m¬M; i? +?O
b Q +kM; T?ªB i`QÊ+ iB T +`M ?„M KÈB çQÊ+X

hW G•K Gç+ +| i? pb h?€B E ok €+ +?B M h? M; >²M; æ²M; +| i? M?bM ` - ?„M H
i`¼M; M; ?o F?Q5 \*MM; M; QÎB M?Q p"v HB M ? - +?d +¬M i`ª; B€ +?•M i•K i?"i v
?Qç+? ç M ç®B tY iY i tSM; ç€M; 5

Zmª M?B M- G•K Gç+ +?ûK ` K°i [mv M Q M? ?QÊM; GB m h`B M .m - HçM? HMM

@ G½Q i?'i T?m- i? M [m€ ?Q€ ;B" M `²B b Q\

GB m h`B M .m iS+ ;B" M ç M iQ`M i?•M `mM H M- M; v H9+ M¬v- t t K°i >„+ "€Q
i?•M `M `M +| çB M [m M; +?ÈT ç°M; 5 >„M H" T iS+ #bM? ioM? HçB M†B,

@ æ•v H` H½Q T?m i?9 bOM; - h?QÊM; +´ G¬B Zm M; "€Q- +| i? b B F?B M K°i iB

>„M i`QM; H9+ M†B +?mv M K M; i?2Q K°i +´ M; çQ F?QX

*€B M¬v +kM; F?¶ i`€+?- G¬B Zm M; "€Q +?QM? H` h?QÊM; +´ /` +?OM; - ?„M Î H
/mv M- iW i`QM; K°i ?mv i ç°M; +?B K çQÊ+ i`SM; G¬B Zm M; "€QX hmv i`ªB [m p
G¬B Zm M; "€Q M¬v ç½ bÈK i`ÎM M i?"T T?¬M KÄM; K M?- M?QM; mv M,M; pšM H

h?QÊM; +´ /` i?9 M"v t€+ i?U+ +QÌM; ç¢B- +| i? ?'T i?m H¬B çB M +?B HU+ im Hm
 HU+ iB M ?"M? +¬M; FQ+?- +| çQÊ+ i?U+ HU+ pQÊi + 'T F?B m +?B M +?QM? i?S
 *?d iW i` M HU+ HQÊM; K" M|B- G¬B Zm M; "€Q ç½ ç¢i ç M JBM? .QÆM; æ¢B oB
 HQÊM; #ªM i?•M K½M? i?9 +QÌM; ?Q" M?- ç½ M; ?B M €T pä ;Bª +MM; +ªM? ;BÊB5
 F?B M iB +?ÊT- ç•v KÊB H" ç` T?QÆM; FBM? F?OM; M?'i5
 ob +€B ;b pä ;Bª- K½M? i?9 iB M p"Q hB M h?B M T?ªB i?W M?"M H¬B FB T K" F
 pšM i?¢+? FB T\
 *?QM? H" #ÎB pb H¬B çB M ç¢B #B m +?Q HU+ HQÊM; i?B M ç` - ç°+ H" T # M M; Q
 K½M? i?9 ç€M? +„T- +?mv M i?m°+ p i?B M ç` 5 G¬B Zm M; "€Q M"v T?€i` H¬B
 K½M? i?9 :B€+ oB *ªM? hB m h?W *ªM? +kM; ,M F?¬M; iB m- +?QM? i?S+ +| i? p
 +?B M- K" pšM +ÁM +| i? i?„M; 5
 æ•v +kM; H" M; mv M M?•M GB m h`B M .m +| i? i`Î i?"M? æ¢B h`QÎM; H½Q5
 L m F?¬M; T?ªB G¬B Zm M; "€Q iW F?B +ÁM #û +MM; GB m h`B M .m bBM? ?Q¢i
 i?9 #U+ M"v +,M #ªM F?¬M; T?ªB GB m h`B M .m +| i? i?m¬M T?K+5
 G•K G¢+ +ªK SM; çQÊ+ K½M? i?9 M"v +QÌM; ç¢B- H°` K°i iB i?"M i`¼M; X
 @ Pi +MM; ?„M M|B M?ªK- ;B i?„M çB5
 h? M; >²M; æ²M; Î K°i # M ?ûi HÈMX
 @ h? M; h`QÎM; H½Q- ç®B T?| HQ¢B iB m i®i M"v- +¬M ;b i p" M; QÆB` i v- G¬B
 H" çO`²B5
 GB m h`B M .m K†i KkB i`"M ç¬v iB m /mM; ?B M H" M?- F?¬M; ?´ +| / M? tQM; M
 ;Bª JBM? .QÆM; *ªM?- b m F?B ?mv i M?K+ #` G¬B Zm M; "€Q i?¬M T? - +?„+ +?
 p¬ +MM; ?[m Q+?- M|B F?¬M; +?WM; +| i? H"K +?Q M| #QÊ+ ` K°i #QÊ+ K'm +?®
 *ÁM +| iB M M?•M >¢ J°M; L?Q FB - /€K H•K i`"M ç"Q M; k- M?'i ç`M? T?ªB bBM? k
 >„M` H M? K°i iB M; - G¬B Zm M; "€Q H" T iS+ M?ªv H M ç M i`QÊ+ K†i G•K G¢+
 iQ" M i?•M H¢B çB M [m M; HQ¢M`U+- # # # `mM; ç°M; 5
 G•K G¢+ F?¬M; /€K F?BM? i?QÌM; - M?QM; i`QM; M°B i•K F?¬M; +| bÊ ?½B- L; k >
 *?B M h?B M Zmv i i`QM; M; QÌB #®+ H MX
 o Q5
 G¬B Zm M; "€Q i`B M F? B +¬M; FQ+?5
 Zm€ M? M?5
 Zmª i?U+ iU M?Q K°i ç¢Q i?B K çB M- M? M? ç M M; v +ª G•K G¢+ i`B M F? B S?
 S?QM; L; Q ç m i?2Q F?¬M; F`T i®+ ç° +O M|5
 sQ¢i5 sQ¢i5 sQ¢i5
 G¬B Zm M; "€Q HB M iB T` i`ªQ- ç¬v i`B i'i +ª ç m H" i`ªQªM? b„+ #ûM +O M|5
 G•K G¢+ bQM; [mv M +´ ç°M; - +MM; ç¬m h?QÊM; +´ K½M? i?9 M"v i`B M F? B b®
 Í i` M HU+ HQÊM; - G•K G¢+ M, K? +¬M; T?€T i +?mv M i mv i ç®B H" +MM; ;B B p
 Zm M; "€Q i` M ?„M p" B i`¼M; i?B M- M?QM; T?®B ?ÊT *?B M h?B M Zmv i?„M H
 L?QM; Î i` M i®+ ç° H¢B G¬B Zm M; "€Q +?B K Qm i? `ä`"M; - M? M? M? Q S?M Z
 +,M #ªM ç€M? F?¬M; i`9M; M| - M; QÊ+ H¢B H" #` ç¬m K½M? i?9 M"v i`€B K°i i`ªQ
 tm'i ?B M iWM; KB M; p i i?QÆM; - K€m iQÆB im¬M` - +| i? iBM? iQÌM; +?SM; F
 p" M; |M; €M?5
 @ æ¢B #´5 æ¢B #´5

GB m h`B M .m +Q`B ? ? - G•K G¢+ M`v F?ŠM; ¢`M? im Hmv M F€ +-M;- i?¬M T
Zm M; "€Q M?'i ¢`M? +| i? ¢°i T?€5

h?€B E ok +MM; >¢ J°M; L?Q i?b F?¬M; F?ÄB F?~M i`QÆM;- ? B M;Q`B K°i +€B
ibM? i?•K- K°i +€B i?b ¢2K iB M ¢² i?•M ;B iQ`M #° ¢†i î` M M;Q`B G•K G¢+- +,L

G•K G¢+ ?W H¢M? K°i iB M;- *?B M h?B M Zmv i i`QM; ¢ M ¢B M ?bM? i?`M? M„
?B M` - ¢®B pÈB G¬B Zm M; "€Q ?mM; ?,M; ¢"T [m X

L m G¬B Zm M; "€Q M`v F?¬M; T?ªB H` i?9 bOM;- /MM; h?QÊM; +´ /` +?OM; +Q`M
+?WM; b) iB M ?| ` w +?Q +O KbM?- +| i? +?®M; +U +?B M w +O *?B M h?B M
K'i ¢B /½ iQM?- K°i M¬ H ibM? M;mv M +?Q M;Q`B bY /KM; H¢B +| i? +| w +?Q ;b

L„Ki v FBK b„+ pW ` - +?B M w FBM? i?B M H"TiS+ M; ,M +?†M G¬B Zm M; "€Q- i
b Q +| i? i`€M? [m K°i [mv M M`v5

"MK5

J½M? i?9 M`v #` ¢€M? i`î KbM? #ªv i€K pÁM;- ¢ÊB ¢ M H9+ M| #Á /"v- i`QM; ? B K„
?B M M?B M H` i?"i bU M´B ;B"MX

GB m h`B M .m +kM; F?¬M; HQ H„M;- +?¶ +Q`M; ¢¢B +O G¬B Zm M; "€Q î +?¶ H
+kM; H` M,M; HU+ i?B M T?9 +O M|5 \*?d +-M H¬B ¢B M pW ` - +?Q /M pä ;Bª-
ªªM? +kM; +9B ¢-m tQM; i?¬M5

kj9X *?QÆM; kj9, h?B K æB M h°+ L?•MX URV

>QM; T?'M bBM? b¬B5

*?¶ KBi•K +O G¬B Zm M; "€Q ¢°i M?B M ?°B iK K°i ¢Q`M ¢B M [m M;- iW HÈM M?
+?|M; i?`M? HÈM M?Q M;Q`B ¢-m- iB b€M; i`„M; HQ¢M `U+X

h'i +ª K¼B M;Q`B ¢bM? i` ?¬ ?'T- M?•M bBM? bÊ ?½B H¬B ¢B M- +€B M`v H` #ªM
Q B- F?¬M; ¢ +?Q T?`K M?•M F?BM? M?ìM- +?d +| i? /MM; FQM? bÊ +?B i•K M?

>Qm5

G¬B Zm M; "€Q ?'i ¢-m H M- ¢B M +-m H"TiS+ ?QÈM; G•K G¢+ # v ¢B5

h®+ ¢° iB +?ÈTH` +U+ M? M?- H`K +?Q M;Q`B i M; v +ª i?ìB ;B M T?ªM SM; +kM
¢½ M M p`Q i` M M;Q`B G•K G¢+X

aBM? b¬B5

æB M [m M; i` M M;Q`B Q M? FQ+? G•K G¢+- +ª M;Q`B ¢ m #` # Q T?O i`QM; #¢+
M;Q`B i +,M #ªM i?'v F?¬M; `ä i`QM; ¢| ¢ M i°i +MM; tªv ` +?mv M ;bX

G¬B Zm M; "€Q K°i FQ+? ¢„+ i?O- M?QM; H¢B HB MiB T Q M? ` H¬B ¢B M- ¢2K i
¢€M? [m - i¢Q i?`M? K°i ¢B M ¢Q`M HÈM +?WM; ? B i-M; H-m5 " Mi`QM; M;•M t`
M?Q i`M i? - /ÁM; ¢B M i`M ¢B +kM; +| i? ¢2K K°i iÁ M?" MSi pÐ- ¢2K ¢Q`M; ¢€
F?¬M; #B i K'v ¢¢Q p i`€+?5

GB m h`B M .m i?b +Q`B ? ? - T?"K H` #` G¬B Zm M; "€Q /MM; H¬B ¢B M +?B H
F`Ti?ìB ?| ;BªB iB +?ÈTi /¢B- p`v i?b b) /mv i`b HB MiK+ F?¬M; M;WM; #` +¬
?| i?`M? i`Q i`M KÈB i?¬B5

h? M; >²M; æ²M; i?'v i? - +kM; ¢²M; /¢M; ?„+ ?„+ +Q`B H¢M? H MX

Í /QÈB +¬M; FQ+? F?OM; #® M?Q p"v- F?¬M; B iBM iQÎM; G•K G¢+ +ÁM +| i? K
M?"M ç`M? ?„M ?ŠM T?ªB +? i F?¬M; i? M; ?B M; ì5

J" h?€B E ok +MM; >¢ J°M; L?Q i?b H" b„+ K†i M?Q i`Q i`M- M?Q i? M"Q +kM; F
G•K G¢+ `ä`M; M; v +ª ;B½v /K i?Q€M; +€B +kM; H"K F?¬M; çQÊ+5

a m F?B Q M? ` ?ÆM KQÌB ç¢Q çB M K M; - G¬B Zm M; "€Q KÈB çbM? +?d tm®M
M?QM; /M b Q +ÁM F?¬M; +| ç¢i ç M ç¢B i?"M?- HB M iK+ i?¬B T?€i ?ÆM KQÌB iE

aBM? b¬B- bBM? b¬B- bBM? b¬B5

G¬B çB M /¬M /¬M #B M K'i- ?B M ` i`QM; ç| K°i M K M?•M çdM? i?B M H" T ç` - ?
+kM; [m'M [m M? H'v /ÁM; çB M M?Q G¬B Zm M; "€Q5

æ9M; H" G•K G¢+5

>„M `ä`M; i?K iB +?ÈT +?B HU+ M?Q i? +ÁM F?¬M; +| K°i +?9i p i i?QÆM;5

G"K b Q +| i? 5

GB m h`B M .m +MM; h? M; >²M; æ²M; ç m H" Km®M ç2K i`ÁM; K„i i`WM; çB ` - K
KB M; KÎ` - ;B"i KbM? ç M F?¬M; M|B çQÊ+ iB M; M"Q 5

hbM? ?m®M; M"Q- M?•M HQ¢B H"K b Q +| i? FB M ç`M? i?K H¬B çB M Q B\

*¬M; FQ+? ç¬m iB M +O G¬B Zm M; "€Q- G•K G¢+ t€+ i?U+ F?¬M; +| i? Mû i`€M

o®M /o H'v i?U+ HU+ +O ?„M- Km®M K¢M? K) iW i`QM; çB M çQ`M i`€M? ` pšM
?„M i ` hY ædM? K" M|B- ç²M; /¢M; +kM; +| i? ?| ;BªBX L?QM; +ÁM F?¬M; +| ç
K„i +€ +?•M +O ?„M ç°i M?B M M|M; H M- T?€i ` K°i ç¢Q /šM /„i +?B HU+ +QÌM; ç
HU+ ç€M? p"Q i` M M; QÌB ?„M iQ`M #° ?'T i?m- M; ¢M? b M? H¬B p"Q ç M çB M-
b€m5

G¬B çB M +?B ?¢+?5

oä ;Bª im ?"M?- EBK- J°+- h?Ov- >Ä - h?´ H" L;k ?"M?- K†B K°i ? ç m ç®B SM; K
+¬M; T?€T +MM; im- i?b H" ?bM? i?"M? M,K ç M ?¢+?- +kM; H" +U+ ?¢M +O M?•

h?9 >| æ M +?d H" Î i`QM; ç M çB M pä ;Bª +QĐM; +? i¢Q K°i u m ?¢+?- +kM; F?
+QÌM; ?| 5

L?QM; G•K G¢+ `ä`M; T?€ pĐ H +k pä ç¢Q M"v- i¢Q i?"M? F?Ä ç M ?¢+? i?S b€
+?B ?¢+? ç¢B #B m +?Q i?B M ç` Q B5

h?2Q G¬B Zm M; "€Q F?¬M; M; WM; ç€M? ` H¬B çB M +¬M; FQ+?- H¬B çB M +?B ?
HÈM K¢M?- iW >"m h?B M M?'i i¬M; ç°i iB M ç M >"m h?B M M?'i i¬M; - i K i¬M; - i
FQ+? i?S M?'i F i i?9+- H¬B çB M +?B ?¢+? `ä`M; K°i H¬M ?"M? ç°M; ç°i iB M ç
çdM? T?QM;5

h?B K æB M i°+ M?•M5

G•K G¢+ ç°i M?B M M; ?o ç M H9+ i`QÈ+ Î i`QM; i?Q Hmv M +?B ç` +O h?B M E?
M|B [m ?„M H" ?"m /m h?B K æB M i°+ +O iS ç¢B i°+- KÈB +| i? #` i`"M T?€T i
+?B ç` +?QM? i?S+X

h`QÈ+ FB ?„M +?d +?Q H" h?B K æB M i°+ p M p M H" K°i HQ¢B / M? iU iQÊM; i
æ iU +?Q H" *?•M GQM; - M?QM; ?B M i¢B t2K ` - +€B M"v ?Q`M iQ`M tSM; ç€M; -

J„i +€ +?•M +O ?„M +| K°i +€B #Èi iB +?ÈT- M?QM; +€B #Èi M"v `ä`M; +| i? ?'

æ•v +?QM? H" +?SM; +S ?„M i?•M H" h?B K æB M i°+ M?•M `ä`M;5

L,K ? +¬M; T?€T +MM; im- G•K G¢+ +kM; ç½ +MM; ;B B p¬ ç`+?- +ÁM +| H¬B çB M
HU+ +O ?„M H¢B i,M; H M iÈB i`bM? ç° p¬ +MM; F?OM; #®\

G¬B Zm M; "€Q`Qi; "Q- M| + "M; iS+ ;B" M ?ÆM- M; ?d M; ÆB K°i H€i- M| +kM; F?¬E
 H"TiS+ î KB i•K M; QM; iK K°i çQ" M çB M [m M; - ?QÊM; p G•K Gç+ ç€M? iÊB5
 h iS+ H" çSM; ç-m H¬B çB M5
 h`QM; ?mv i Kç+? iU ?² +| K°i i? M? •K ?Á ?ûi- ? B K„i G•K Gç+ KÎ` - ç°i M?B M ç
 aBM? b¬B5
 æQ" M çB M + -m FQ+? tç K" ç M +Q M?B M #` ?„M HÆ HYM; M„K i`QM; HÁM; # "M
 G•K Gç+ +QìB M; çQ M; ? - M, K M; | M i v tB i +?†i- çQ" M çB M K M; M"v H"TiS+ ?|
 i?"i M?Ä- i?2Q +€M? i v +O ?„M i M` p"Q i`QM; +Æi? +O ?„M- ç½ i`îi?"M? +?"
 +?B ?ç+?5
 >„M- +?ŠM; M?[M; F?¬M; +| bÊ ?½B iB +?ÊT- +ÁM +| i? ?'Ti?m iB +?ÊT +?B HU
 E?¬M; +?d M?Q i? - +€B #Êi +?¶ K„i +€ +?•M FB iU ?² #` FQ+? ?Qç i- `ä`"M; iU
 +?B HU+ #®M T?Q - /mM; ?ÊT iB M p"Q i`QM; H¬B çB M +?B ?ç+?X h®+ ç° M"v p¬
 /MM; +U+ T?~K h?B M iBM? i?ç+? im Hmv M +ÁM M? M? ?ÆM5
 * "M; K'm +?®i +?QM? H"- ç•v H" iU ç°M; p" M +?mv M- HçB iU i?"M? K°i ? - iQÆM
 F?€+ i•M i•M F?´ F?´ Hmv M ?| HU+ HQÊM; - b m ç| iQ" M #° çQ i†M; +?Q ?„M5
 h?B K æB M i°+ M?•M5
 G¬B Zm M; "€Q ;B®M; M?Q ç°i M?B M KÎ` i`Q M?È h?QÊM; +´ - i`QM; ç¬B K„i ?B M
 bÊ- i?•M i? ;K+ tm®M; - H"K` iQ i? +mM; FQM? M?'i- `ä`"M; ?QÊM; G•K Gç+ +S
 æ•v H" K½M? i?9 ;†T çQÊ+ K½M? i?9 +| ?mv i Kç+? t t + Q ?ÆM KbM? KÊB +| i
 ççB #B m +?Q imv i ç®B T?K+ iMM; 5 G9+ M"v G•K Gç+ HB M iQM? K°i +?QîM; #´
 +?d M?„K K„i +?î +? i- M; v +ª TªM F?€M; +kM; F?¬M; /€K5
 >mv i Kç+? €T +? - i?"i ;B®M; M?Q >Q" M; æ p" #bM? /•M- +| [mv M b M? b€i i`QM
 GB m h`B M .m bÊ M; •v M; QìB5 h? M; >²M; æ²M; bÊ M; •v M; QìB5 h?€B E ok bÊ M
 bÊ M; •v M; QìB5 h'i +ª K¼B M; QìB bÊ M; •v M; QìB5
 " 'i +?B M K" F?m' i5
 *?ŠM; H) ?„M H" h?B M FB m +?B iY- M; v +ª h?QÊM; +´ /` i?9 +kM; ?QÊM; ?„M i?
 >ç J°M; L?Q i?b H" i`QM; M°B i•K ççB ?d- pb KbM? H"K` HU +?¼M K" pmB KWM
 L" M; ç€M? +m°+ i?„M; 5
 G•K Gç+ T?'i T?'i i v- G¬B Zm M; "€Q M?Q çQÊ+ ççB t€- F T H'v +€B çm¬B çSM; H
 ?mM; €+ M?bM +?^K +?^K p"Q GB m h`B M .m - iU ?² T?ŠM M° pb M; QìB M"v /€K
 Gç+5

kj8X *?QÆM; kj8, h?B K æB M h°+ L?•MX UkV

h`Q M?È ç M iW i`QM; oB M +´ ?mv i Kç+?- H"K +?Q G¬B Zm M; "€Q M"v T?€ i M
 h¬M; - `ä`"M; TªM GB m h`B M .m 5 æ•v imv i ç®B H" ;?B HçB ç-m iB M h?m-M H
 içQ TªM- GB m h`B M .m ?„M +kM; +| i? ;?B p"Q bY b€+?- # 'i [m€ H" ?bM? iQÊM
 GB m h`B M .m K†i M?Q K"m ç'i5

$G \rightarrow B Z m M$; "€Q H" + "v p" Q HÈM M? 'i + O ? „M- +MM; i' i +^a M; QÌB h?m – M h?9 h→M; +?ŠM; F?€+ M" Q K' i çB + €M? i v5 *?Q /M i`QM; M°B i•K ? „M ?" M F?→M; i? ; B i + F?→M; T?ªB ç®B i?O + O G•K Gç+ - +?d H" M; mv M #ªM G→B Zm M; "€Q T?K i?m°+ > „M KB M + QĐM; #`B i`W çB ` K°i + €B iB m /mM; M|B,
 @ hB m ?[m- Q M ; B M M ; BªB F?→M; M M F i- +?9M; i M „K i v ; BªM; ?Á M?Q i? i`ª HçB H½Q T?m- b m M"v #´M i→M; +? „+ +? „M t2K M; QÆB H" F?€+? [mw5
 G•K Gç+ + QÌB ? ? - +?d +?d G→B Zm M; "€Q M|B,
 @ *?d + – M M| ç€T SM; - i F?→M; +| w FB M5
 G→B Zm M; "€Q i?b `Qi ; "Q K°i iB M; - ?mM; ?½M KQÌB T?–M M?bM +?^K +?^K p" C +kM; +| i? T?€i ç°M; +→M; FQ+?X
 "Q i?m" i h?m – M h?9 h→M; M"v M|B i` „M; ` +?QM? H" K°i HQçB K ?mv M i?m" i- î b•m ; B2Q tm®M; MB K i?m" i i?B i?m" i ; Bª +?QM? H" +? K - #ÎB p"v K½M? i?9 +ª +?O M?•MX
 L?QM; K°i F?B #Q i?m" i ; BªB i`W- +?Q /M HBM? i`Q K½M? i?9 HçB i? 'T +kM; b) # ç®B pÈB M; QÌB ç½ iWM; M→ / +? - HW ; çi KbM? F?→M; +| ?ªQ +ªK ; b- b Q + K +?` h?QÈM; +´ /` i?9 M"v +| i? #` GB m h`B M .m i?m – M T?K+ - +kM; H" #ÎB pb F?B + KÈB +| i? #` GB m h`B M .m €T +? - M m GB m h`B M .m +ÁM Km®M HçB i?B i`B iB T #` H→B çB M ç€M? +? i5
 G•K Gç+ HçM? HMM; F?) ?W M|B,
 @ Pi M|B HÌB p→ Q+? - ç2K oB M Km°B ; B Q ` ç•v5
 G→B Zm M; "€Q i?b ÎK°i # M F?) F m- H→B çB M ÎKB i•K ~M ç°M; - iMv i?ÌB +| F?ªM hmv GB m h`B M .m ?"M ç M T?ªB +? i- M?QM; bQ b€M? pÈB i€M? KçM; +O KbM +| K M? p"v i?b F?→M; +–M M|B ç M + €B ; bX > „M ?QÈM; h? M; >²M; æ²M; çQ €M? ç b€i iBM? M"v i` M? i?O i?ÌB ; B M `ÌB çBX
 > „M +kM; ç2K h? M; >²M; æ²M; ?"M H M- M m F?→M; H" #ÎB pb ? „M- G→B Zm M; "€ F?→M; +| G→B Zm M; "€Q- i?U+ HU+ +O ? „M i´M ? Q M?B m- +, M #ªM F?→M; +| iQ h→M; h→M; +?O p` M[5
 L; v +ª i?9 bOM; +kM; T?ªM #°B- M m +ÁM +| i? H M H`K h→M; +?O h?m – M h?9 M; QÌB + QÌB +? i b Q\
 Í /QÈB bU /šM / „i + O h? M; >²M; æ²M; - çQ`M M; QÌB çB iÈB +?¶ Î + O ? „MX
 h? M; aB m EB i #` çm´B p ; B i`QÈ+ - H9+ M"v ç½ idM? HçB- ç M; çSM; Î i`QM; ç i +MM; H½Q iY KbM? iÈB- +ÁM iQÎM; `^M; G•K Gç+ H" #` H½Q iY ; B K KbM? ; B[tm M|B,
 @ h?®B iB m iY- i Km®M H`K +?Q M; QÆB #B i`ä + €B ; b ; ¼B H" b®M; F?→M; #^M
 @ hB m pQÆM; #€i çªM- +9i b M; K°i # M5
 h? M; >²M; æ²M; ; B" M /[- K°i + €B i€i ç€M? [m - M m F?→M; T?ªB iB m iY M"v ; •v +? K' i çB i?9 bOM; +O KbM?X L?Q i? M"Q KbM? HçB bBM? K°i M?B iY F?→M; +| iB ; B M; QÌB i - +, M #ªM bQ b€M? F?→M; çQÈ+5
 *U oB M #` ; B K Î i`QM; K°i H²M; i?9 ç†+ +? X h?m – M h?9 h→M; H`K K†i ?"M; M"v ççQ + K T?QÆM; /B M FB - \*U oB M pW M?bM i?`v h?€B E ok- H" T iS+ H M?Q b →K h?€B E ok +?QM? H" → → → F?|+ HÈMX
 Í i`QM; €M? K „i T?šM ?"M + O h? M; >²M; æ²M; - GB m h`B M .m - h? M; aB m EB Hv F? B +?¶ Î h? M; >²M; æ²M; - p iÈB h9v sm•M G•mX

>¢ J°M; L?Q K°i H-M M[#® i`Q #`M`QÊm p`i?S+ ,M- iU KbM? M;²B +MM;- o,M >
 ?-m?¢Î? B# M- K`oB M Km°B- G¬B Zm M; "€Q i?b M;Q M M;Q½M ;?û p`Q K°i #
 T?K+ ?mv i K¢+? h?B K æB M i°+ + Q [mw +O G•K G¢+ - oB M Km°B i?b H` #` F?C
 +? - +~M i?O çŠM; +'T +? ç° b•K M;?B K i`QM; K½M? i?9X
 *?d +| L;•M J M; H` M;Q¢B H - î i` M #`M +ÆK ;¼B iÈB ;¼B HmB- i`M H'v i?S+ ,M
 G•K G¢+ M;?B K b„+ K†i- M?bM p T?Q >¢ J°M; L?Q M|B,
 @ h¢B b Q >¢ H½Q #ªM T?ªB H`K M?Q p"v\
 >¢ J°M; L?Q +kM; F?¬M; +| +MM; G•K G¢+ çM ;BĐM +€B ;b- i`U+ iB T M|B,
 @ h +ªK i?'v çB i?2Q G•K i?B m +`M; +| iB M ç²5
 G•K G¢+ KdK +Q|B M|B,
 @ h i?b F?¬M; Km®M M?B m i? K K°i T?B M T?S+\
 >¢ J°M; L?Q +Q|B F? M? F?€+? - #° M;U+ b[HQ¢M +?B M- b|M; b[K M;Q|BX L`
 T?QM; ibM? M|B,
 @ G•K i?B m +kM; F?¬M; T?ªB p"i i`QM; Q- i? i' i b) GQM; æ^M; *Ym hB m5 L?Q
 +MM; +| ?¢M- imv i +kM; F?¬M; +| HU+ HQÊM; ;b- M?QM; +| i? i? v G•K i?B m
 ;B M iYm çB K- i`mv M H¢B ibM? #€Q +MM; iBM iS+5 S?ªB #B i`^M;- i`QM; pä ;E
 M K M?•M H¢B Qm i?Q+? m®M; `QÊm- m®M; M?B m [m€ b) M|B F?Q€+ - +,M #ªM F
 #¼M M| ç m ç2K #Q K"i M?ª` K°i M,K K°i KQ|B5
 æ9M; M? - B H¢B ç®B pÈB + F„i?` M[ i`QM; iYm H•m +| +ªM? ;B€+ ;b- M?[M; M[
 *ªM? +kM; F?¬M; ç¢i iÈB- î i`QM; K„i+ Q i?O +MM; M[ iY M?Q M?QÊ+ i`|B ;` F?¬
 F?€+ M? m- H¢B ?€ +| i? ç T?ÁM; +€+ M`M;\
 G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB w ç°M;- ?„M T?€i i`B M +—M ç¢B HQÊM; L;k ?`M? iBM? ?Q -
 M?Q p"v- p¬ Hm`M MÆB M`Q +| #ªQ p"i- /B iQ+? tm'i ?B M- +kM; +| i? i`QÊ+ iB M
 @ >¢ H½Q #ªM ç®B pÈB i i?U+ bU iBM iQÎM; HÈM M?Q p"v b Q\
 >¢ J°M; L?Q M;?B K b„+ K†i M|B,
 @ *?d M?bM +?mv M ?¬K M v- HB M #B i`ä G•K i?B m +?QM? H` M;Q|B `i i`¼M;
 +ÁM i` ç½ +| im pB M?Q i? - b m M`v iB M ç² #`i F?ª ?¢M HQÊM;5 L m çÈB H9+
 +?'M ç¢B HK+ - i H¢B ç-m M?"T p`Q G•K i?B m- i'i M?B M F?¬M; +?B K çQÊ+ i`¼
 +| i-K K„i H•m /¬B- i ç•v H` bÈK ?¢ iB M ç†i +QÊ+5
 h?€B E ok +Q|B iQ- ?QÈM; G•K G¢+ çQ €M? K„i ? M K¼M #d´B M|B,
 @ hBM iQÎM; /MM; çB m FB M +O >¢ H½Q #ªM- M?'i ç`M? b) çQÊ+ G•K ?mvM? ç
 >„M M|B iW i`¼M; /KM; + Q i?'T i`¼M; •K- ?B M M?B M w ÎM;Q`B HÌB- >¢ J°M; L?
 H,M çB- H`K b Q M;?2 F?¬M; ?B m- M?QM; H¢B F?¬M; +| bBM? F?Q +?9i M`Q- +?
 .M b Q G•K G¢+ pšM H` i?B m MB M KQ|B +?QM im´B- +ÁM M;?2 F?¬M; ` w iS i`Q
 >„M H`K pB + [mv i çQ€M- MÆB M`v ç m H` M;Q|B K°i M?`- i v ?„M M?Q€M; K°i +
 K°i F?®B HÈM i?`i F?¬L;•M >mv i æ` GQM; s`- +Q|B M|B,
 @ h K|B K¼B M;Q|B ,M i?`i MQÈM;5
 æ•v +?QM? H` K½M? i?9 æ` L;mv M +ªM?- h?QÊM; +´ /` i?9- i`QM; +Æ i? +| H¢
 ?mv i- p¬ Hm`M ç®B pÈB pä ;Bª ? v H` K½M? i?9 K` M|B- ç m H` p"i i?"T iQ`M ç¢B

kjeX *?QÆM; kje, GB M S?€ hB M h?B MX URV

oB M Km°B +MM; G¬B Zm M; "€Q ç m F?¬M; iU +?O çQÊ+ çSM; H M- ;„i; Q M?b
i`QM; i v G•K Gç+- MQÊ+ KB M; +?av `ÁM;X L m F?¬M; T?ªB +| F?Q iS+ G•K Gç+
#´ M?`Q [m +QÊT çQç i 5

*?Q /M #®M M;Q`B h?€B E ok->ç J°M; L?Q i`QÊ+ F?¬M; #B i L;•M >mv i æ` GQM
içB +kM; +| i? çQ€M çQÊ+- F?¬M; F?ÄB +MM; H9+ Mm®i MQÊ+ KB M;X

G•K Gç+ i`B M F? B >Ä GQM; Zmv M- `i M? M? ç2K K°i F?®B i?`i F?¬ L;•M >mv
ç M i?ÆK MS+ #®M T?Q X

>mv i M?K+ h?QÊM; +´ F€ i?9 #U+ M`v p®M H` i? ;B M F€ i`•M- +,M #ªM F?¬M;
i?ÆK Hç HMM; +kM; t¬M; p`Q KkB- H` K„ p` i? ;B M5 hmv L;•M J M; ç½, M `i M?B
F?¬M; çQÊ+ MQÊ+ KB M; +?av `ÁM;X

J` M?[M; M;Q`B F?€+ +kM; F?¬M; F?€ ?ÆM +?9i M`Q- K¶B M;Q`B ç m H` bQM; M?
i`QM; i v G•K Gç+- G¬B Zm M; "€Q +MM; oB M Km°B HçB F?¬M; M;WM; ;-K M? X

_®i +K+ ç2K F?®B i?`i MQÊM; +?QM- G•K Gç+ i`QÊ+ FûQ tm®M; K°i F?®B MûK -
M`v H`K -K o M?`i- F?¬M; i`QÊ+ +?Q M| K` M|B- M| b) çQç i5 a m ç| iWM; +€B T?•M
L?Q- L?B K *?B +MM; o,M >BM?- M; v +ª G¬B Zm M; "€Q +MM; oB M Km°B +kM; ç

J¼B M;Q`B M`Q +ÁM M?šM MçB çQÊ+- ç m ?û KB M; #„i ç-m ,M- K°i M;KK +„M tm
?Q ~M +?S i`QM; i?`i `„M H`T iS+ ?| i?`M? iWM; ççQ M?B i HQm- +?av p`Q iS+

@ >QÆM; p` i?`i M;QM5

@ h`QM; i?`i M`v ~M +?S M,M; HQÊM; +U ççB- +| i? bQ pÈB HBM? /QÊ+5

@ hm pB +O i p`v K` i,M; i`QÎM;5

"®M M;Q`B ç m H` MY KWM; MY HQ- ç†+ #B i L?B K *?B +MM; o,M >BM?- ? B M
M?` i-M; çdM? T?QM; - +kM; +?d H` FûK +Y ªB ?B m çQÊ+ i?B M ç` +m®B +MM;
M`v H` K½M? i?9 æ` L;mv M +ªM?- HçB H` h?QÊM; +´ F€ i?9- +| K°i iB *?•M GQ
i? bQ pÈB HBM? /QÊ+5

a m F?B ? B M;Q`B #¼M ?¼, M i?`i `„M- HB M i`U+ iB T M;²B i` M K†i ç`i #„i ç-m ç
ç M F?¬M; M`v / - HoM? M;° i?B M ç` iU M?B M- ç€M? b•m p`Q hB M h?B M *ªM?

>ç J°M; L?Q p¬ +MM; FBM? ?d- #B i `ä iB M ç†i +QÊ+ M`v €T imv i ç®B H` +?QM?

L?B K *?B +MM; o,M >BM? ç½ Î >"m h?B M i?"T M?` i-M; /WM; HçB M?B m M,K-
HBM? /QÊ+ +MM; T?K i€; b K` M|B- F?ª M,M; +ÁM T?ªB ?ÆM ? B KQÆB M,K KÈB -
iW ç| iB M;B B hB M h?B MX

L?QM; M`M; çB iÈB #QÊ+ M`v /U p`Q +?QM? H` /MM; b„+ bU M;Q`B- ?B M içB H`
i®i- M?QM; ?ÆM ? B KQÆB M,K b m +€+ M`M; ç m i`Î i?`M? H½Q MQÆM; #®M KQ
K` M?Q i`QÊ+- HçB +| K`v M;Q`B i?QÎM; i?S+\\

L?QM; M m M?Q ?B M içB +€+ M`M; +| i? iB M;B B hB M h?B M- /mM; M? M ç| +
i`b ? B KQÆB M,K- KÈB +| i? +?"K `½B #„i ç-m H½Q ?| - i®+ ç° +kM; b) +?"K ?Æ
pk;BªX

GmB K°i #QÊ+ K` M|B- +?Q /M M`M; Km®M ?Q`M HQÆM; K†+ F - M?QM; +| M[M
i? M? tm•M i?QÎM; i`9\\

J`v M,K M`v- M;QÊ+ HçB +| p`B ç iY h?m-M h?9 h¬M; M|B +| i? i`Ê +€+ M`M; M?
FB M H` Km®M +€+ M`M; ç2K i`K i?•M tY M[ /•M; H MX >ç J°M; L?Q #B i `ä M?[M;
Km®M HW ;ç i i?•M i? ? B M[K` i?¬B- i`QÊ+ ç½ +| F?¬M; Qi M[iY #` K„+ HW - i`
K°i +QÊ+ ççT çB- +?QM? H` K°i + F„ +?ŠM; H) i?"i +| i? +MM; ç iY h?m-M h?9 h

J" G•K G¢+ F?¬M; +| v m +—m ;b +^a- pW ` i v +?QM? H" i?`i i?9 [mw #€m- M; v +
M" M; +kM; `K+ ``+? - +?d +—M [m v ¢—m H¢B Hmv M ?| i?Q€M; +€B- M?`i ¢`M? +| i
L; Q`B i`¼M; M; ?o F?^aM; F?€B M?Q p"v- KÊB ¢€M; ;B€ ¢B i?2Q5
"B i`ä L; •M >mv i æ` GQM; s" M"v H" i?S i®i- h?€B E ok +MM; >¢ J°M; L?Q ¢ m F
+„M ,M- imv G¬B Zm M; "€Q +MM; oB M Km°B `i FQ+? ¢°M; - M?QM; +kM; F?¬M; /
T?—M KbM? +kM; +?d H" Î K°i # M i?'T ;B¼M; `Qi ;"Q- MQÊ+ KB M; +?av `ÁM; X
G•K G¢+ +Q`B ? ? - H¢B T?•M #B i +„i tm®M; ? B F?®B i?`i `„M ¢€M? [m - oB M
#„i H'v- H¢B #` G¬B Zm M; "€Q K°i +€B i€i +?KT ¢QÊ+ - Ov F?m'i ¢ M KS+ M| +?d
M?bM t2K h?€B E ok i bK FB K i`Ê ;B9TX
h?€B E ok H¢B €+ ?ÆM M|B,
@ G•K ?mvM? ¢ - +?Q +?9M; M| K°i F?®B H" ¢O `²B- #^aM ¢¢B bQ€B +ÁM F?¬M; +|
@ h?€B ?mvM? - M; QÆB M; v +^a F?~m T?—M HQÆM; i?U+ +O K½M? i?9 +kM; Km
M; QÆB H" +—K i?9 ?mvM? `²B\
G•K G¢+ +Q`B iQX
L; •M >mv i æ` GQM; s" /"B +?WM; i€K KQÆB i`QÊM; - M m H" p" B M; Q`B ,M K" M
+„M #^aM F?¬M; +—M HQ H„M; F?¬M; ¢O5
æ M; i`QM; H9+ M|B +?mv M- i` M M; Q`B o, M >BM? +MM; L?B K *?B ¢°i M?B M +|
i? K p" B T?—M /B K H X
@ *€+ M" M; HoM? M; ° ¢ M #Q K" i hB M h?B M- b„T ¢°i T?€5
>¢ J°M; L?Q FBM? ?d M|BX
L" M; #B i`ä i?`i `„M M"v ;B€ i`` +U+ + Q- M?QM; ?B m [m^a +Q`M; ¢ M ?Q" M +^aM?
FB M- H" K +?Q M" M; M?" M i?S+ H" ¢€M? ;B€ i?'T i?`i i?9 M"v i`•M [mwX
@ G•K ?mvM? ¢ - ¢•v i°i +MM; H" i?`i i?9 ;b- H¢B +| F€ ?B m M?Q i? \
h?€B E ok M?`M F?¬M; ¢QÊ+ ?ÄBX
@ L; •M >mv i æ` GQM; s"- i`QM; +Æ i? HQm +| K°i iB *?•M GQM; +?B ?mv i- K
+kM; ¢¢i iÊB æ` L; mv M +<sup>a</sup>M? - imv iBM? ?Q K½M? i?9 Î # M i`QM; u m ?¢+? - M?
M"v- +?Q /M ?mv i M?K+ +kM; ~M +?S HU+ HQÊM; F?OM; #®- H" i?m®+ #´ p¬ +M
G•K G¢+ ;B^aB i?Q+? M|BX
@ o"v M?`i ¢`M? T?^aB ,M M?B m K'v F?®B- +| i? i`€M; /QÆM; 5
h?€B E ok pMB ¢—m ,M M; 'm M; ?B MX
G•K G¢+ ¢—m ¢—v ?„+ imv M- H„+ H„+ ¢—m M|B,
@ *| +?WM; +| KU+ - /M b Q ¢•v H" i?`i i?9 æ` L; mv M +^aM? - M m ,M M?B m- M; Q
HQÊM; i`QM; ¢| - b) ¢2K i?•M i? +O M; QÆB bBM? bBM? +?'M #¢Q5
h?€B E ok F?¬M; F?ÄB b„+ K†i i®B b—K- p°B p" M; M; WM; H¢B- K°i #° pW bÊ- pW
@ h ¢°i T?€5
L?B K *?B ¢SM; H M ¢—m iB M- i` M K†i ¢ T i`" M ¢—v FBM? ?d- +kM; F?¬M; F`T M
+?QÎM; Q M? ¢´ iQÎM; #Q+? - i?ŠM; i„TM?^av ` # M M; Q" BX L" M; F?¬M; i? F?¬M;
h?B M H¬B FB T ¢½ +m²M +m°M K" ¢ MX
*€B H¬B FB T M"v H" #'i Hm" M F M"Q +kM; F?¬M; i? M?9M; i v- # M; Q`B +kM; +
>¢ J°M; L?Q +^aK F?€B M|B,

@ L?B K *?B ç½ Î >"m h?B M i?"T M?` i-M; çdM? T?QM; /WM; HçB M?B m M,K- H`²B- +?d H" FûK HoM? M;° +m®B +MM;- ?¬K M v çQÊ+ G•K i?B m i`Ê ;B9T- M? M? +MM;5

hB M h?B M +MM; >"m h?B M- ç•v +?QM? H" ? B F?€B MB K ?Q"MiQ"M #'i ç²M;5

>"m h?B M i?"T M?` i-M; +?d + -M /U p"Q ç M /QÊ+ KB M +QÐM; +| i?"M? i?"M?- ?¼+ +'T i®+X o¬ Hm"M [m®+ ;B M"Q- b® HQÊM; >"m h?B M pk;Bª ç m +?B K + +ÁM HçB ; -M K°i i?"M? H" iB m ?"B iY +ÁM F?¬M; +| im pk5

kjdX *?QÆM; kjd, GB M S?€ hB M h?B MX UkV

o T?-M ç†i +?•M hB M h?B M *aM? ?Q†+ i`Î H M- i?b H" M; v +ª id H K°i T?-M p çQÊ+- +| i? i?'v çQÊ+ hB M h?B M \*aM? ç®B pÊB pä ;Bª K" M|B +| w M;?o i`¼M;

oW p"Q hB M h?B M- w M;?o i?Q€i Hv T?"K iK+- Qi M?'i H" i` M pçM M;Q`B- +| i T?QÆM;5 L m F?¬M; Km®M H2Q H M pä ççQ çdM? T?QM;- ççB F?€B +| i? çB K >Q" M; æ - ?QÎM; i?K M?•M bBM? ? B i`,K M,K /"B /^M; /†+5

a m F?B L?B K *?B iB M p"Q hB M h?B M *aM?- i?•M T?"M iU M?B M T?|M; ççB- + T?Q M?'i ç`M? +| i? ;'T i`,K H-M5

hB M h?B M *aM? H" +| i? i`Î i?"M? i?' >Q" M; æ K°i T?QÆM;- ?B M içB `ä`"M; /M F?¬M; +?Q M?B m +?9i Qi h?B M iBM? i?ç+?- B F?¬M; #B i t'm ?´ ;¼B iÊB\

P M?5

h` M #-m i`lB H¬B p•M +m²M +m°M- +?QM ççQ hB M h?B M H¬B FB T #„i ç-m ç€M

Mã Chấn Viễn lau miệng nói:

- Tuy Lão đầu tử cũng không thích Liễu Triễn Duệ, Thang Hồng Đồng, nhưng các người ở trong tông náo ra động tĩnh lớn như vậy, Lão đầu tử thân là Tam trưởng lão, như thế nào cũng không thể ngồi nhìn không trông nom, dù sao cũng phải đến làm ra vẻ thoảng cái!

Theo Hạ Mộng Như nói, Liễu Triễn Duệ, Mã Chấn Viễn còn có một vị Thân tứ Trưởng lão đang cạnh tranh Thuần Thú Tông Tông chủ vị, hiện tại thú sủng của Liễu Triễn Duệ bị Lâm Lạc lấy đi, hiển nhiên mất đi tư cách cạnh tranh, Lâm Lạc bằng giúp Mã Chấn Viễn một cái thiên đại nhân tình.

Nhưng xác thực như hần nói, thân là Tam trưởng lão trong tông, nếu đối với người đến trong tông nháo sự không trông nom không hỏi, cho dù hần làm tới Tông chủ cũng sẽ uy tín không còn, nên hần cho dù làm ra vẻ cũng phải đi một chuyến.

Nhưng hần cũng không muốn cùng Lâm Lạc xung đột, nếu ngay cả thú sủng của mình cũng bị lấy đi hoặc là chém giết mà nói, vậy thì muốn khóc cũng khóc không ra nước mắt !

Cũng may Thái Kế Vũ cùng Lâm Lạc quan hệ rất tốt, mà trước đây hần cũng rất quan tâm Thái Kế Vũ, kể từ đó, chẳng những bình an tới nơi này một lần, lại lừa gạt đến một bữa thịt Ngân Huyết Địa Long Xà, làm cho hần kiếm được đại thu hoạch!

Lâm Lạc không khỏi cười nói:

- Đã như vậy, ngày mai ta liền rời đi!

Kỳ thật Mã Chấn Viễn chỉ là muốn một câu trả lời như vậy, nguyên bản hần còn có năm ba ngày chuẩn bị, nhưng nghe Lâm Lạc bảo ngày mai sẽ đi, không khỏi lòng đầy vui mừng, liền nói ngay:

- Sắc trời cũng đã chậm, Lão đầu tử sẽ không quấy rầy người nghỉ ngơi!

Hần đi ra Túy Xuân Lâu, đột nhiên dắt cuống họng hô:

- Bồn tọa đã nói lợi hại trong đó, hạn người trong ngày mai rời khỏi bồn tông, nếu không bồn tọa chắc chắn sẽ ra tay!

Vút xuống dưới một câu như vậy, hần nghênh ngang rời đi.

- Không hổ là Tam trưởng lão, kiên cường!

- Rõ ràng ngay cả Đại Trưởng lão cũng bị đánh bại, hần còn dám cường ngạnh như thế!

- Nhân vật như vậy mới có thể thống lĩnh bồn tông!

- Nếu ngày mai tên kia thực sự rút đi mà nói, ta liền duy trì Tam trưởng lão lên làm Tông chủ!

Lời này của Mã Chấn Viễn nói đúng là cho đệ tử trong tông ở chung quanh nghe, mà hần hiển nhiên cũng đạt tới mục đích, lúc này không biết cười trộm thành bộ dáng gì nữa .

- Lão nhân này thật đúng là biết mượn thế!

Thái Kế Vũ gãi gãi đầu.

Lâm Lạc cười lắc đầu nói:

- Thái huynh, ta xem người ở Thuần Thú Tông trôi qua cũng không tự tại, không bằng cùng ta ra bên ngoài xông xáo?

- Chính hợp tâm ý cầu bản đại soái!

Sau khi ném qua bữa tối, Hạ Mộng Như liền thu thập một gian phòng ốc cho Lâm Lạc ở lại. Mà Thái Kế Vũ cũng muốn trở về thu thập chuẩn bị một chút, hần không có không gian pháp khí, từ phủ đệ Âm Huyết Ma Quân có được bảo bối đều bị hần đào động dấu lại, hiện tại người phải đi, tự nhiên muốn đem vật gì đó móc ra.

Văn Hình cùng Nhiễm Chi hàm tình mạch mạch muốn hầu hạ nhằm báo đại ân của Lâm Lạc, lại bị Lâm Lạc đuổi đi ra ngoài. Cái lấy thân báo đáp này, kỳ thật cũng không phải một loại báo ân, mà là một loại biến tướng chiếm tiện nghi.

Nói ví dụ, Hoàng tử cứu một mỹ nữ nghèo khó, nàng kia thân không có vật gì, chỉ có thể dùng thân tương báo. Sau này hoàng tử kia thân treo lên đại bảo, nàng kia liền trở thành Hoàng hậu, đây tốt cùng là nữ tử báo ân, hay là đang mượn cơ hội thượng vị?

Lâm Lạc không cho rằng hai người các nàng là chiếm tiện nghi, nhưng đối với loại phương thức báo đáp này là xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Sau khi hai nữ rời đi, Hạ Mộng Như thì thay hắc lấy ra chặn mền, một bên cùng hắc thương lượng thành lập cơ cấu tình báo sau này. Cái này nan đề chủ yếu nhất dĩ nhiên là tiền, muốn ở dân gian thành lập Hoa Lầu, tự nhiên không thiếu được tiền tài đầu nhập.

Hiện tại Hạ Mộng Như chỉ có một chút Thiên tinh thạch tích súc, nếu cầm chúng nó đi đổi vàng bạc mà nói, thật sự quá không có lời.

Cũng may Lâm Lạc biết luyện đan, chỉ cần cung cấp đại lượng Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan, cái kế hoạch khởi bước này cũng không bởi vì thiếu tiền tài mà chết non. Hạ Mộng Như ở phương diện điều giáo ca kỹ có kinh nghiệm phong phú, chẳng cần Lâm Lạc quan tâm, chỉ cần cung cấp tiền tài là đủ rồi.

Hai người nói xong chính sự, Hạ Mộng Như nhích lại gần, dùng thanh âm có thể mê chết người nói:

- Lâm thiếu gia, đêm cũng khuya rồi, thiếp hầu hạ chàng ngủ nhé!

Lâm Lạc một hồi mặt hắc, liền tranh thủ đẩy Hạ Mộng Như đi ra.

Hạ Mộng Như cười khanh khách nói:

- Lâm thiếu, ngươi còn không có nhăm nháp qua tư vị giữa nam nữ a? Cái này thật là đáng tiếc, nam nữ hoan ái, dục tiên dục tử, là hưởng thụ cao nhất mà thượng thiên ban cho, ta có thể dẫn dắt Lâm thiếu nhập ‘môn’ ! Hơn nữa, việc này nam nhân lại không có tổn thất, Lâm thiếu còn sợ thiếu miếng thịt sao?

Trầm mê chuyện nam nữ, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến chuyên chú võ đạo! Tuy Lâm Lạc tin tưởng ý chí của mình, nhưng vẫn là không muốn đơn giản thử nghiệm.

Hơn nữa, lúc làm chuyện nam nữ, song phương xích lõa ở một bên, chính là hành vi thân mật nhất. Hắc rất không nguyện cùng một nữ nhân lạ lẫm như thế thân mật, nếu đổi lại là Tô Mị mà nói...

239. Chương 239: Đối Chọi Gay Gắt. (1)

Mặt Lâm Lạc càng thêm đen, thật muốn cùng Tô Mị nhắc lên quan hệ, ngày sau không bị Yêu Tinh kia phiền chết sao?

Quý nhập vào người, rõ ràng lại nghĩ tới nữ nhân kia!

...

Ngày hôm sau, Lâm Lạc cùng Thái Kế Vũ, Hạ Mộng Như cùng với một nhóm lớn ca kỹ Túy Xuân Lâu ly khai Thuần Thú Tông, làm cho đệ tử trong tông cảm thấy kinh ngạc, mà Mã Chấn Viễn thì tràn đầy kính sợ!

Nhìn xem, Đại Trưởng lão không làm gì được, Tam trưởng lão nói vài câu liền đem người đuổi đi, không mang theo một chút cò kè mặc cả!

Chỉ là Lâm Lạc này chẳng lẽ là Sắc Quỷ đầu thai, vậy mà đến Thuần Thú Tông bọn họ hủy đi một Hoa Lầu! Thoáng cái, tranh đấu của Liễu Triển Duệ cùng Lâm Lạc cũng trở thành là vì Hạ Mộng Như tranh giành tình nhân.

Nghĩ đến Hạ Mộng Như phong tao tận xương, mị thái lỏng lơ phong tình, những người kia đều là nuốt ngụm nước miếng, sau đó oán hận mắng:

- Sắc Quỷ!

Ghen ghét ý oán đến tận trời xanh!

Lâm Lạc cùng Thái Kế Vũ cũng không có lập tức tiến vào Thiên Lạc sơn mạch tiến hành săn bắn, mà là trước luyện chế ra một đồng lớn Trú Nhan Đan cùng Tú Nghiên Đan giao cho Hạ Mộng Như, làm cho nàng cầm lấy đi đầu giá hội đổi tiền, thu hoạch tiền vốn khởi bước.

Mặt khác, hắn còn để lại ba hạt Tử Dương Kim Tâm Liên cùng một khối lớn thịt khô Ngân Huyết Địa Long Xà, làm Hạ Mộng Như mừng đến loạn vút mị nhãn, thiếu chút nữa nhào vào trong ngực của hắn đưa lên môi thơm.

Về phần thành lập tửu điểm thì hoàn toàn không cần Lâm Lạc quan tâm, tự nhiên do Hạ Mộng Như toàn bộ phụ trách, mười ngày sau, Lâm Lạc luyện chế ra đủ đan dược, liền cùng Thái Kế Vũ lên đường rời đi.

Một đường đi ra hơn trăm dặm, lúc này Lâm Lạc mới như trút được gánh nặng.

Tô Mị tuy là Yêu Tinh, nhưng dù sao vẫn là hoàng hoa khuê nữ, hơn nữa thân phận cao quý, nói là quyến rũ nhưng không tục, hơn nữa là một loại hấp dẫn trên phong tình. Mà Hạ Mộng Như thì không đồng dạng, nàng là một mực lẫn lộn trong phong trần, chẳng những nói chuyện rõ ràng, thành linh miêu tả cho Lâm Lạc bộ dáng nam nữ hoan hảo thoáng một cái, lại quần áo bạo lộ, căn bản không ngại bị Lâm Lạc chứng kiến xuân quang mê người.

Dù nói thế nào, Lâm Lạc thủy chung là thiếu niên huyết khí phương cương, cũng không phải lão tăng khám phá hết thấy, thời gian dài nói không chừng sẽ gặp chuyện không may, vẫn là sớm rời đi mới tốt!

Hai người đi vội ngàn dặm, sau bốn năm ngày chạy đi, liền tiến nhập Thiên Lạc sơn mạch tương ứng Thanh Yển Quốc.

Những ngày này mỗi ngày Thái Kế Vũ ăn thịt Ngân Huyết Địa Long Xà, hơn nữa ba khóa liên tử Tử Dương Kim Tâm Liên, tu vi đã thăng bức Thanh Huyền Đại Viên Mãn. Nhưng tu vi đột tiến mang đến hậu quả chính là đối với lực lượng khống chế không ổn, phải ở trong thực chiến chậm rãi thích ứng lực lượng đột nhiên tăng lên!

Bởi vậy, đối với Thái Kế Vũ mà nói, trọng điểm trước mắt không phải tăng tu vi, mà là phải vững chắc cảnh giới đã có được. Nếu không, hắn cường chế trùng kích vào Niết Âm Cảnh mà nói, thế tất sẽ làm cho không cách nào điều khiển lực lượng, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, tu vi tổn hao nhiều, nghiêm trọng thậm chí sẽ trực tiếp bạo thể mà chết!

Bọn họ bắt đầu hành trình săn bắn.

Thái Kế Vũ đem Viên muối lưu lại bên người Hạ Mộng Như, kỳ danh là bảo vệ đối phương, kỳ thật chính là suy nghĩ vứt bỏ Viên muối.

Người này chính là kỳ quái như vậy, lúc trước Thang Hồng Đồng có chức quyền Trưởng lão cướp đi Viên muối, Thái Kế Vũ vì thế tức giận bất bình, nhưng khi có trở về, hắn lại ngại Viên muối quấy rầy hắn!

Lâm Lạc cười trên lưng Lôi Quang Báo, mà Ngân Mang thì đứng ở trên đỉnh đầu của nó, thỉnh thoảng đứng người lên lèo xèo gọi bầy, một bộ cáo mượn oai hùm. Mãnh thú tuân thủ chế độ đẳng cấp một cách nghiêm ngặt, nếu không phải Ngân Mang có Lâm Lạc làm chỗ dựa, đó là quả quyết không cách nào ngồi được trên đầu Lôi Quang Báo “làm mưa làm gió”.

Đáng thương Thái Kế Vũ, chỉ có thể dựa vào hai chân đi đường, chứng kiến bộ dáng nhàn nhã của Lâm Lạc, không khỏi liên tục buồn bã thở dài.

Bọn họ tung hoành ngang dọc, đánh đâu thắng đó.

Chỉ là Lôi Quang Báo có thể nghiền áp bất luận mãnh thú dưới Giác Vi Cảnh gì, mà dị thú đồng dạng có huyết thống Thượng cổ, bởi vì vừa mới thoát ly nhân loại nô dịch, cũng thập phần khát vọng máu tươi, mãnh thú phụ cận lập tức bị nó tàn sát không còn.

Tuy cuối cùng Yêu hạch đều bị Lâm Lạc thu đi, nhưng Lôi Quang Báo cũng không dám có bất luận “câu oán hận” gì, uy áp trên huyết mạch khiến nó lựa chọn thần phục tuyệt đối. Bất quá kỳ thật nó chẳng hề thiệt thòi, những ngày này nó là mỗi ngày có thể ăn thịt Ngân Huyết Địa Long Xà, khiến nó đạt được chỗ tốt thậm chí còn lớn hơn thôn phệ Yêu hạch!

Bởi vì trong cơ thể Ngân Huyết Địa Long Xà có một tia Chân Long chi huyết, đối với Lôi Quang Báo huyết thống càng ngày càng mỏng manh mà nói, đây chính là có thể làm cho huyết mạch thăng cấp! Mãnh thú tu

- Ha ha ha, đây chính là Thiên Cương Hàn Tinh Chủ, đợi ba mươi sáu kiếm đều xuất hiện, nhìn người ngăn cản như thế nào!

Hồ Khải cuồng tiếu một tiếng, hai tay vung lên, ba mươi sáu thanh chủ thủ chớp động lên hàn quang làm cho người ta sợ hãi, dùng góc độ bất đồng đồng thời hướng Lâm Lạc bay đi.

Đây quả thật là không phải Lâm Lạc có thể ngăn cản!

Nhưng nói lúc đó chặt vật mà chạy, lại là không thấy, dù sao không phải mình Hồ Khải hẳn mới có pháp khí!

Tử Đỉnh hiện!

Ông!

Nghìn vạn đạo tử khí rủ xuống, thân đỉnh nhẹ chuyển, phóng xuất ra uy thế như có thể trấn áp cửu thiên thập địa, khí thế cực kỳ bàng bạc.

Đỉnh đỉnh đỉnh leng keng!

Ba mươi sáu thanh chủ thủ đánh vào phía trên tử khí, thập thành lực lượng lập tức mất đi chín thành, còn lại một thành lực lượng bất quá so sánh với Niết Âm Đại Viên Mãn Cảnh, Lâm Lạc căn bản không cần vận công chống đỡ, chỉ là kim thân sau tứ biến liền có thể miễn cưỡng chống đỡ!

Hồ Khải quát một tiếng chói tai, hai tay huy động liên tục, ba mươi sáu đạo chủ thủ này giống như người cá, không ngừng tìm kiếm lấy khe hở, tùy thời hướng Lâm Lạc phát động công kích.

Chỉ là Tử Đỉnh rủ xuống tử khí giống như một thác nước, căn bản không có lưu lại một lỗ hổng, đối phương đem ba mươi sáu chủ thủ múa đến xoay quanh, căn bản tìm không thấy chỗ đột phá.

Mà lực lượng trong pháp khí có hạn, ở Hồ Khải toàn lực thôi phát, bất quá một nén hương thời gian, lực lượng tích súc trong bộ Thiên Cương Hàn Tinh Chủ này liền tiêu hao được thất thất bát bát, nguyên bản chủ thân hàn quang bức nhân đã hiện ra ảm đạm về.

- Không có khả năng!

Đừng nói Hồ Khải không tiếp thụ được, dù là gia thần cùng lão giả Giác Vi Cảnh của hắn cũng là mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin về. Bọn họ là biết đến ranh mạch, một khi bộ pháp khí này toàn lực thôi phát, ngay cả Giác Vi nhất trọng thiên cường giả cũng có thể đối chiến, nhưng cư nhiên bị Lâm Lạc động cũng không động thoáng cái ngăn cản xuống, làm cho lực lượng ẩn chứa trong bộ pháp khí này hao tổn không còn!

- Tuyệt đỉnh phòng ngự pháp khí!

Hai mắt Giác Vi Cảnh lão giả sinh quang, vô cùng lửa nóng nhìn chằm chằm vào Tử Đỉnh trên đầu Lâm Lạc.

Thiên Cương Hàn Tinh Chủ này là một kiện bảo vật của Hồ gia, nên Hồ Khải mới có nguyên nhân tự tin như vậy. Ba mươi sáu kiếm đồng xuất, tương đương với nhiều hơn ba mươi sáu cái phân thân, sao mà khủng bố!

Tử Đỉnh của Lâm Lạc rõ ràng có thể ngạnh sanh đem lực lượng trong Thiên Cương Hàn Tinh Chủ hao hết sạch, cái này chẳng phải là càng thêm nghịch thiên?

Đây chính là chỗ thần kỳ của Tử Đỉnh.

Phàm là pháp khí, đều yêu cầu rút ra lực lượng vô giả đến ôn dưỡng, pháp khí công kích ở sau khi đánh ra toàn bộ lực lượng liền mất đi tác dụng, phòng ngự pháp khí bắn ra hết lực lượng tích lũy cũng là thùng rỗng kêu to.

Pháp khí tuy mạnh, lại không phải là không có chừng mực, nếu không hai võ giả thực lực giống nhau tể ra pháp khí phẩm giai tương đương, há không phải có thể đấu đến dài đằng đẳng sao?

Nhưng Tử Đỉnh lại chưa từng có hấp thụ qua lực lượng của Lâm Lạc, chỉ cần Lâm Lạc dùng chút ít lực lượng đem nó tể ra cũng duy trì là được, cái này rất giống một người cầm đao, mà đao là có phân lượng, nhưng chỉ cần cầm lên là có thể sử dụng.

Thế công của Thiên Cương Hàn Tinh Chủ càng ngày càng yếu, từ Minh Dương lực trọng thiên ngã xuống đến ngũ trọng thiên, tứ trọng thiên, nhất trọng thiên, thậm chí rơi xuống Niết Âm Cảnh! Hồ Khải phát ra rống giận không cam lòng, muốn đem bộ pháp khí này thu hồi trong cơ thể một lần nữa ôn dưỡng sức tích lực lượng.

Nhưng Lâm Lạc há có thể cho hắn như mong muốn!

Hắn tâm niệm vừa động, Tử Đỉnh lập tức nhanh chóng phóng đại, từ trên không trung chúi xuống, đem ba mươi sáu thanh chủ thủ toàn bộ bao phủ ở trong đó, hoàn toàn ngăn cách tinh thần liên lạc của Hồ Khải, làm cho đối phương không cách nào thu hồi.

Bành bạch!

Lực lượng trong những pháp khí này tuyên cáo hao hết, đều từ giữa không trung ngã xuống, chủ thủ ảm đạm vô quang, tựa như bị trọng thương.

242. Chương 242: Thu Pháp Khí. (2)

Lâm Lạc thân thủ chụp tới, đem ba mươi sáu thanh chủ thủ toàn bộ nắm trong tay. Hắn tốt xấu gì cũng là Luyện Khí Sư, rất nhanh liền tìm ra trận văn của bộ pháp khí này, đơn giản liền xóa đi tinh thần lạc ấn của Hồ Khải, sau đó đánh lên ấn ký chính mình, bộ pháp khí này coi như đổi tên đổi họ, có tân chủ nhân!

Hắn tâm niệm vừa động, ba mươi sáu đạo chủ thủ lập tức thu vào trong cơ thể của hắn. Nhưng chủ thủ vừa vào trong cơ thể, Lâm Lạc liền biến sắc, nguyên lai ba mươi sáu thanh chủ thủ này lại cùng một thời gian bắt đầu điên cuồng hấp thụ lực lượng của hắn, giống như hài nhi kêu than đòi ăn.

Trách không được Thiên Cương Hàn Tinh Chủ này lợi hại như thế, cái này muốn ôn dưỡng chúng nó đúng là chuyện phiến toái!

Từ trên lý luận mà nói, trong cơ thể một võ giả có thể dung nạp pháp khí vô hạn. Tuy mỗi một kiện đều yêu cầu võ giả ôn dưỡng, nhưng một kiện “này” thỏa mãn rồi lại thu một kiện tiến vào trong cơ thể, nếu có một vạn kiện mà nói, một ít kiện kiện tể ra tuyệt đối có thể hao tổn chết bất luận võ giả gì cùng cảnh giới.

Nhưng muốn đồng thời tể ra vài món pháp khí triển khai công kích, lại yêu cầu hao phí tinh thần to lớn của võ giả đi tiến hành điều tiết khống chế, chỉ huy, phối hợp, cũng không phải là mỗi người đều có thể điều khiển được!

Chớ nói chi là ba mươi sáu thanh !

Bộ Thiên Cương Hàn Tinh Chủ này trân quý ở chỗ ngay ở trong đó có trận văn liên kết, chỉ cần thao túng một thanh trong đó, có thể khiến cho ba mươi sáu thanh chủ thủ dựa theo trận văn đặt ra, tự động triển khai công kích, tương đương với điều khiển một kiện pháp khí!

Đương nhiên, điều khiển có thể đơn giản hoá, nhưng lực lượng ôn dưỡng lại không có biện pháp ăn bớt ăn xén!

Nếu không phải Lâm Lạc là Ngũ Hành công pháp cùng tu, khóa lời diện đan hạch thứ sáu cũng dần dần phát triển, thật là có khả năng thoắt cái bị ba mươi sáu thanh chủ thủ này hấp thành người khô, lực lượng lập tức khô kiệt!

Dù là như thế, hắn cũng biến sắc, kiên cường dè xuống Thiên Cương Hàn Tinh Chủ, cái chiến đấu này còn chưa chấm dứt, hắn cũng không thể lãng phí lực lượng.

Hồ Khải là sắc mặt đại biến!

Hắn không có ngăn cản Lâm Lạc thu Thiên Cương Hàn Tinh Chủ, tự nhiên là bởi vì hắn tự mình biết rõ đồng thời đem ba mươi sáu thanh chủ thủ lực lượng hao hết này thu vào trong cơ thể sẽ là một chuyện kinh khủng cỡ nào!

Nhớ ngày đó hắn đột phá Minh Dương Cảnh, gia tộc đem bảo vật này ban thưởng, hắn lần đầu tiên đem ba mươi sáu thanh chủ thủ này thu vào trong cơ thể, trực tiếp bị hút hết lực lượng hôn mê suốt ba ngày ba đêm!

Đối với cái này, hắn lòng còn sợ hãi, cũng không sợ động tác thu của Lâm Lạc chút nào, ngược lại ước gì như thế. Bởi vì người bình thường chỉ cho là ba mươi sáu thanh chủ thủ này là “một kiện” pháp khí, trong nháy mắt đó bị ba mươi sáu thanh chủ thủ đồng thời rút ra lực lượng, bất luận võ giả gì dưới Giác Vi Cảnh đều sinh sinh hôn mê!

Nhưng Lâm Lạc chỉ là biến sắc, thân hình run lên liền khôi phục bình thường, tiểu tử này. . . chẳng lẽ là quái vật hình người sao?

Sắc mặt Hồ Khải đột nhiên biến đổi nói:

- Hồn dẫn, đem pháp khí trả lại cho ta!

Lâm Lạc cười ha ha:

- Người muốn đoạt thú sủng của ta, ta đây liền đoạt pháp khí của ngươi, coi như là công bình!

Nguyên bản Lâm Lạc cũng không phải thiếu pháp khí như thế nào, nhưng bộ Thiên Cương Hàn Tinh Chủ này lại thoáng cái làm hắn hiếu kỳ, biết rõ nguyên lai pháp khí còn có thể như thế! Như vậy xem ra, lúc trước hắn là đánh giá thấp pháp khí oai!

Hắn Ngũ Hành công pháp cùng tu, nếu đạt tới Minh Dương Đại Viên Mãn, bộ pháp khí này tể ra, đã có thể tương đương với ba mươi sáu hắn đồng thời công kích, đừng nói vượt qua Giác Vi nhất trọng thiên, dù là Giác Vi Trung Thừa Cảnh cũng có thể chiến một trận!

Bảo vật như vậy, lọt vào trong tay hắn chính là của hắn, đương nhiên sẽ không chấp tay nhường cho!

Hơn nữa hắn cũng nói rất có lý, nếu không phải thực lực của hắn cao, người bị đoạt liền đổi lại là hắn! Đã dám làm cường đạo, liền phải có giác ngộ bị đoạt ngược lại!

Hồ Khải tức giận đến toàn thân phát run, nhưng cây vào lớn nhất của hắn đã mất đi, căn bản không thể nào là đối thủ của Lâm Lạc, vội vàng hướng lão giả Giác Vi Cảnh quăng đi mục quang xin giúp đỡ.

- Vị tiểu hữu này, Thiên Cương Hàn Tinh Chủ chính là Bách Nguyên quốc Hồ gia chí bảo, kính xin tiểu hữu trả lại!

Lão giả kia cũng không có như Hồ Khải lỗ mãng như vậy, đi lên chính là hô đánh kêu giết, mà là trước động khẩu.

Lâm Lạc cũng không phải ếch ngồi đáy giếng ở Bạch Dương trấn ngày xưa, Bách Nguyên quốc là một trong những Thượng Nguyên quốc phụ thuộc Càn Nguyên quốc, thế lực ở chư đại Thượng Nguyên quốc thuộc về trung hạ, về phần cái gì Hồ gia, hắn cũng không rõ ràng.

Tuy lão nhân nhìn như khách khí, nhưng lại dùng danh hào Thượng Nguyên quốc tiến hành uy hiếp, cái này để cho Lâm Lạc sinh ác cảm nhất.

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng nói:

- Thời điểm cướp vật gì đó một bộ sắc mặt, bị người đoạt lại là một sắc mặt khác, chẳng lẽ các ngươi từ nhỏ có hai mặt, có thể tùy ý đổi tới đổi lui sao?

- Người tuổi trẻ, coi chừng họa là từ ở miệng mà ra!

Lão giả kia sắc mặt lạnh lẽo, hắn là gặp Tử Đỉnh của Lâm Lạc thần diệu, phỏng chừng sau lưng Lâm Lạc cũng có bối cảnh cường đại, dù sao cũng không phải ở Bách Nguyên quốc, hắn mới không có trực tiếp ra tay.

Bất quá, thái độ của Lâm Lạc lại chọc giận hắn.

Dù sao võ giả nặng nhất thực lực, cảnh giới võ giả bất đồng có khoảng cách cực lớn, Giác Vi Cảnh là hoàn toàn nghiền áp Minh Dương Cảnh, coi như là võ giả Minh Dương Đại Viên Mãn Cảnh ở trước mặt võ giả Giác Vi nhất trọng thiên cũng phải cung kính, miệng nói tiền bối!

Trong ánh mắt lão giả hiện lên một đạo sát khí, khí thế của Giác Vi Cảnh tràn trề rung động.

Nếu như Lâm Lạc đạt đến Minh Dương Đại Viên Mãn Cảnh, như vậy lực hệ công pháp tề chuyển, lại phối hợp Minh Nguyệt Quyền Sáo, Tử Đỉnh, dùng áo nghĩa Chiến Thiên Quyết vẫn có thể chiến cao thủ Giác Vi Tiểu Thừa Cảnh một trận.

Nhưng Lâm Lạc còn chỉ là Minh Dương tứ trọng thiên, mà lão giả kia lại là Giác Vi tứ trọng thiên, cái chênh lệch này thật sự quá lớn!

Lâm Lạc một tay vung lên, Yêu Nguyệt khôi lỗi đã triệu đi ra, mà mi tâm của Lôi Quang Báo cũng ngưng tụ tia chớp, tùy thời có thể phát ra sét đánh làm cho cao thủ Giác Vi Cảnh cũng đau đầu! Mà Lâm Lạc còn có lá bài tẩy càng lớn, là Vạn Tái Hàn Ngọc Tâm, đây chính là có thể phóng xuất ra nhiệt độ thấp ngay cả cường giả Địa Nguyên Cảnh cũng đau đầu, Giác Vi Cảnh lại tính cái gì, lập tức đông thành tượng băng!

Nhưng Vạn Tái Hàn Ngọc Tâm đã mất đi Thủy tinh hoa, hiệu quả dùng một lần yếu bớt một lần, Lâm Lạc cũng không muốn ở trên người một Giác Vi Cảnh lãng phí!

Nếu lão giả kia biết rõ suy nghĩ lúc này của Lâm Lạc, nói không chừng sẽ tức giận phun ra một búng máu!

243. Chương 243: Vạn Vương Chi Vương. (1)

Nhưng chứng kiến một khôi lỗi Giác Vi Cảnh, đặc biệt khôi lỗi này là trống rỗng xuất hiện, sắc mặt lão giả kia lập tức đại biến!

Không gian pháp khí!

Chỉ có đệ tử thế gia Thần quốc mới có thể có được không gian pháp khí! Cũng chỉ có đệ tử thế gia Thần quốc mới có thể có được thần vật như Tử Đỉnh, khôi lỗi Giác Vi Cảnh, Minh Dương đại viên mãn, thậm chí còn có thể sai khiến mãnh thú lôi điện!

Chọc không được!

Hắn vội vàng hướng Hồ Khải nhìn đi qua, mà vị nhị thế tử kia tuy kiêu ngạo, lại không phải là ngu ngốc, cũng lập tức nghĩ tới “Đạo lý” trong đó, sắc mặt lập tức trắng bệch, vội vàng hướng lão giả kia nhẹ gật đầu.

Lão giả kia miễn cưỡng bài trừ đi ra một cái tiểu dung nói:

- Nguyên lai tiểu ca là đệ tử thế gia của Thần quốc! Thứ cho lão phu ánh mắt vụng về, không có trước tiên nhận ra được! Không nghĩ tới ngay cả đệ tử Thần quốc cũng tới tham gia Vạn Vương Chi Vương, lão phu đi đầu cáo từ, ở Hổ Tinh thành xin đợi hai vị đại giá!

Nói xong liền xám xịt dẫn dắt bọn người Hồ Khải chạy đi, về phần chuyện tình Thiên Cương Hàn Tinh Chủ lại nói cũng không dám nói.

- Ha ha, Lâm huynh đệ, người thật là biết dọa người, nếu không phải ta biết rõ Yêu Nguyệt khôi lỗi này cùng lai lịch Lôi Quang Báo, không sai biệt lắm cũng tin tưởng người là đệ tử thế gia của Thần quốc!

Đội đám người Hồ Khải đi xa, Thái Kế Vũ không khỏi cười ha hả.

Lâm Lạc cũng thật không ngờ những cái này hợp cùng một chỗ sẽ cho người sinh ra hiểu lầm như thế, nhưng như vậy cũng tốt, lá bài tẩy này luôn luôn dùng một tấm thiếu một tấm, không tới thời điểm máu chốt vẫn là không nên lãng phí!

Hắn nghĩ lại nói:

- Thái huynh, người biết Vạn Vương Chi Vương là chuyện gì không?

- Đại khái là chút ít mảnh lời dọa người a!

Thái Kế Vũ suy đoán nói.

Tròng mắt Lâm Lạc hơi híp, Hồ Khải là người Thượng Nguyên quốc, ngay cả thể gia như vậy cũng phải người tham gia, có thể thấy được Vạn Vương Chi Vương này khẳng định không chỉ mảnh lời đơn giản như vậy! Hắn nghĩ nghĩ nói:

- Chúng ta cũng đi Hồ Tinh thành!

Yêu hạch cuối cùng so sánh không được Ngũ hành tinh hoa cùng linh đan diệu dược, tuy Hỗn Độn Dung Lô có thể luyện hóa lực lượng trong đó, nhưng lưu lại ý thức mãnh thú hấp thụ quá nhiều vẫn sẽ có ảnh hưởng, tuy Lâm Lạc thủ vững bản tâm, nhưng sợ nhất đúng là không nhận thức được, thay đổi rất nhỏ căn bản không dễ phát giác, bất tri bất giác đã là tính tình đại biến!

Hai người cũng không có đi quá mau, y nguyên một đường sẵn bắt mãnh thú, cuối cùng gần nửa tháng sau, mới rút cục dọc theo Thiên Lạc sơn mạch đi tới Cam Vũ quốc... Hồ Tinh thành, cũng là quốc Đế đô.

Theo Tô Mị nói, Càn Nguyên quốc có tất cả mười bảy Thượng Nguyên quốc phụ thuộc, bắt quá đồng dạng là Thượng Nguyên quốc, thực lực cũng có chênh lệch rất lớn. Bởi vì chỉ cần có Khuy Linh Cảnh cường giả có thể đem quốc gia thăng cấp thành Thượng Nguyên quốc, mà hiển nhiên Thượng Nguyên quốc chỉ có được Khuy Linh Cảnh cùng có được Địa Nguyên Cảnh, Thiên Hợp Cảnh là có chênh lệch rất lớn.

Cam Vũ quốc cùng Bách Nguyên quốc đồng dạng, đều thuộc về Thượng Nguyên quốc thực lực tương đối yếu kém, người mạnh nhất quốc nội là tu vi Khuy Linh Cảnh, cũng bởi vậy, Cam Vũ quốc, Bách Nguyên quốc cùng với ba Thượng Nguyên quốc đồng dạng thực lực yếu kém khác hợp thành liên minh, đối kháng mấy Thượng Nguyên quốc còn lại có được Địa Nguyên Cảnh, Thiên Hợp Cảnh kia.

Ngoài ra, ngũ đại quốc này còn có một đặc điểm cộng đồng, chính là quốc gia là bị đại gia tộc khống chế, không giống Huyết Dương quốc là do tông môn khống chế, ở phương diện lực ngưng tụ muốn càng mạnh hơn.

Hai người Lâm Lạc tiến vào Cam Vũ quốc, mới rút cuộc biết Vạn Vương Chi Vương là chuyện gì xảy ra.

Vì chọn lựa anh tài trong một đời tuổi trẻ, ngũ đại liên minh quốc này cách mỗi mười năm đều tổ chức một lần giải thi đấu săn bắn, người dự thi đạt được trước mười đầu có thể được đến ban thưởng mê người.

Ngũ đại quốc đương nhiên sẽ không ăn nó không có việc gì làm đi ném tiền ra ngoài, mà là lợi dụng loại phương thức này tuyển ra thanh niên có tiềm lực, mời chào đến dưới trướng đại lực bồi dưỡng, để một ngày kia có thể xuất hiện Địa Nguyên Cảnh, thậm chí Thiên Hợp Cảnh cường giả, tăng cường thực lực của một nước.

Tuy chiến tranh cả nước nhờ là thực lực chính thể, nhưng ở thời điểm tranh đoạt như là Thiên tinh thạch quáng, quyền khống chế di tích, thì là do chiến lực cao đoan đến quyết định. Không có Thiên Hợp Cảnh cường giả, ý nghĩa rất nhiều Thượng cổ di tích liền tính phát hiện ở trong biên giới của mình cũng không bị mình khống chế, đây là vô cùng bi ai?

Nhưng vô luận là quyết sách gì, ngay từ đầu là ý nghĩa như thế nào, nhưng theo thời gian trôi qua đều chậm rãi biến chất! Giải thi đấu săn bắn Vạn Vương Chi Vương xác thực chuyển vận cho ngũ đại quốc không ít nhân tài, nhưng theo đệ tử những đại gia tộc trong quốc nội này cũng gia nhập, đã từ từ biến thành thể gia ngũ đại quốc so đấu, cùng là vì gia tộc của chính mình tích lũy nhân tài.

Bởi vì có đệ tử thể gia trời sinh có được tài nguyên tu luyện phong phú, dưới tình huống thiên phú không sai biệt lắm, những đệ tử thể gia này khẳng định tu vi rất cao, mười bài danh trước căn bản là rơi vào trong tay của bọn hắn. Mà vô giả “vân nghèo” tuy cũng có thể được đến những thể gia này mời chào, nhưng đã từ lúc trước cầu hiền biến thành hôm nay tuyển nhận gia thần, tính chất sớm đã thay đổi.

Bất quá, có một chút lại không có thay đổi, chính là ban thưởng cho Vạn Vương Chi Vương y nguyên phong phú! Hơn nữa, còn một lần so sánh một lần mê người! Những ban thưởng này đều là do thể gia ngũ đại quốc cộng đồng cung cấp, thập đại thể gia phân biệt cung cấp một kiện ban thưởng, cung ứng đệ nhất đến thứ mười theo thứ tự chọn lựa.

Mà trình tự ban thưởng bị chọn lấy trước sau cũng liền trở thành căn cứ bình phán bảo vật ưu khuyết, bởi vậy, vì mặt mũi, thập đại thể gia này xuất ra bảo vật mới có thể một lần so sánh một lần quý trọng.

May mắn là, ước nguyện ban đầu của giải thi đấu săn bắn Vạn Vương Chi Vương là lựa chọn người tuổi trẻ, hạn định chỉ có võ giả dưới trăm tuổi mới có thể tham gia, bởi vậy thông thường mà nói cái thực lực này cao nhất cũng sẽ không vượt qua Minh Dương Cảnh, thập đại gia tộc xuất ra bảo vật cũng kém không nhiều lắm chính là chỗ tầng thứ này, còn không đến mức bởi vậy thương gân động cốt, bị thương nội tình gia tộc!

Nhưng bảo vật y nguyên động lòng người, bởi vậy bọn họ cũng sẽ tận khiến tộc nhân thiên tài trong gia tộc tham gia, bình thường có thể ôm được trước mười, bảo vật này liền biến tướng trở thành gia tộc thưởng xuống.

Bất quá cho dù trong gia tộc đồng nhất cũng sẽ tràn đầy cạnh tranh, bởi vậy mỗi lần giải thi đấu săn bắn Vạn Vương Chi Vương vẫn là rất kịch liệt.

Lần này giải thi đấu săn bắn Vạn Vương Chi Vương còn có nửa tháng nữa sẽ cử hành, mà thập đại gia tộc cung cấp ban thưởng cũng công bố từng cái, trong đó có nhiều thứ cho dù Giác Vi Cảnh cường giả cũng sẽ động tâm.

244. Chương 244: Vạn Vương Chi Vương. (2)

Mà hấp dẫn người ta nhất là ba danh ngạch tiến vào Hóa Long Trì!

Hóa Long Trì là một di tích Thượng cổ lưu truyền tới nay, niên đại chính thức như thế nào đã không thể khảo cứu. Mỗi một lần mở ra đều hao phí vô số tài nguyên trân quý, cũng chính bởi vì vậy, giải thi đấu săn bắn Vạn Vương Chi Vương mới có thể vài chục năm mới cử hành một lần, nếu mỗi năm đều như vậy mà nói, ngũ đại quốc đã sớm nghèo kiệt xác!

Đây cũng không phải là Hóa Cốt Trì chỉ dựa vào thiết bài thần bí ngưng tụ linh khí hình thành ao nhỏ, chỉ có thể rèn luyện gân cốt huyết mạch võ giả thoáng cái, Hóa Long Trì có thể ngưng sinh đề thăng thực lực võ giả, cụ thể có thể đạt tới trình độ nào, thì còn phải xem có thể ở trong ao bao lâu, lại có thể tiến vào bao sâu!

Nhưng Hóa Long Trì tăng thực lực lên cũng có hạn mức cao nhất, đối với Giác Vi hoặc cường giả trở lên là không có hiệu quả!

Mà mở ra một lần Hóa Long Trì tiêu hao lại vô cùng khủng bố! Nói cách khác, một lần mở ra Hóa Long Trì có thể làm cho ba người từ Minh Dương nhất trọng thiên tăng lên tới Minh Dương tam trọng thiên mà nói, như vậy đem những tài nguyên này phân phát đi ra ngoài, đủ để ột ngàn người từ Minh Dương nhất trọng thiên tăng lên tới Minh Dương tam trọng thiên!

Vậy tại sao Hóa Long Trì còn trân quý như vậy?

Nguyên nhân rất đơn giản, những tài nguyên này khả năng phải mười năm, ba mươi năm mới có thể để ột ngàn người đạt tới hiệu quả, nhưng Hóa Long Trì lại chỉ cần một hai ngày!

Đây là tốc độ dùng số lượng để đổi lấy! Tuy từ toàn cục mà xem là giảm nhiều thiệt thòi, nhưng đối với ba người may mắn mà nói, lại là cơ hội rất khó được, gọt nhọn đầu cũng muốn chen đi vào, cho dù ở trong giải thi đấu tàn khốc vẫn lạc cũng sẽ không tiếc!

Cũng chính bởi vì hai nguyên nhân này, Hóa Long Trì mới một mực có thể giữ lại ở trong Cam Vũ quốc, nếu không nói không chừng những thế gia Càn Nguyên quốc kia đã ra tay, đem Hóa Long Trì đến Thần quốc rồi!

Dùng năng lực của Thích Biến Cảnh cường giả, nói không chừng thật có thể đem trọn cái Hóa Long Trì còn nguyên đi qua!

Chỉ là dùng thực lực Cam Vũ quốc còn chưa đủ nhiều tài nguyên mở ra Hóa Long Trì như vậy, đây cũng là một trong những nguyên nhân ngũ quốc liên minh có thể thành lập. Bởi vì Hóa Long Trì chỉ có thể tiến

vào ba người, nhưng thế gia đỉnh cấp của ngũ đại quốc lại đạt đến thập gia, danh ngạch này căn bản phân không hết, trước kia còn là thay phiên, hiện tại cứ thẳng thắn lấy ra làm ban thưởng, hậu bối nhà ai kiệt xuất có thể được đến danh ngạch!

Cũng bởi vì như thế, mới có đệ tử thập đại thế gia gia nhập tranh đoạt, khiến ột hồi vốn là chuyện tốt của ngũ đại quốc chọn lựa nhân tài biến thành công cụ giải quyết tranh cãi bên trong.

Lâm Lạc cùng Thái Kế Vũ lập tức gia tăng cước trình về Hồ Tinh thành, không có vài ngày thời gian liền tiến vào tòa thành cổ có được trên vạn năm lịch sử này.

Lâm Lạc phát hiện một hiện tượng rất thú vị, một quốc gia đẳng cấp càng cao, như vậy lịch sử của nó lại càng lâu! Xem Cam Vũ quốc chỉ ít có trên vạn năm lịch sử, mà Huyết Dương quốc thì rút ngắn đến mấy ngàn năm, Đại Thông quốc lại chỉ có không tới ngàn năm!

Dùng cái này suy tính mà nói, như vậy Tam đại Thần quốc lại có bao lâu?

Mười vạn năm?

Lâm Lạc không khỏi trong lòng khẽ động, thời đại Thiểm Điện tộc, Thiên Khí tộc tứ đại tộc thống trị Ngân Nguyệt đại lục chính là hơn mười vạn năm trước, rồi sau đó biến mất trong sông dài lịch sử, nếu lịch sử Tam đại Thần quốc có thể nối tiếp mà nói, có phải là lúc trước tứ đại tộc thống trị chính là bị Tam đại Thần quốc đả đảo hay không?

Tuy hấn đã khẳng định mình là Thiểm Điện tộc nhân, nhưng hấn căn bản không biết lịch sử chủng tộc này, huống hồ đã qua hơn mười vạn năm, cho dù lúc trước xác thực là Tam đại Thần quốc hủy diệt tứ đại tộc, đương sự giả cũng đã sớm mất vô số năm, làm sao có thể đi báo thù.

Nhưng hấn phi thường tò mò, huống hồ hấn cũng nhận lời Trần Kim Ngọc, phải tìm hiểu nguyên nhân tứ đại tộc biến mất, nói không chừng ở trong lịch sử Hoàng gia của Tam đại Thần quốc có ghi lại.

Hồ Tinh thành chính là Đế đô của Thượng Nguyên quốc, tự nhiên là khí thế đường đường, cổ thành có được vạn niên lịch sử tràn đầy dấu vết thời đại biến thiên, có thể chứng kiến các loại kiến trúc phong cách khác lạ.

Có chút kiến trúc thậm chí còn bảo lưu lại tạo hình hơn vạn năm trước, đi ở trên đường cái cổ xưa này, có một loại cảm khái như xem thời gian vạn năm biến thiên.

Mà càng kinh ngạc chính là cả thành thị đều ở vào một trận pháp siêu đại hình bao vây, tụ lại linh khí ngàn dặm phụ cận, ngạnh sanh đem đại đô thị thế tục này biến thành Thánh địa tu luyện.

Lâm Lạc cùng Thái Kế Vũ tìm khách điểm ở lại.

Cũng may Hồ Tinh thành này vô cùng to lớn, nếu không dung nạp vô giả bốn phương tám hướng chạy tới, chỉ sợ cùng với Thanh Hoa trấn lúc trước đồng dạng, kín người hết chỗ, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có.

Dù là như thế, Hồ Tinh thành này cũng vô cùng náo nhiệt, trên đường cái tùy ý có thể thấy được cao thủ tuổi trẻ, chỉ ít đều là Niết Âm Cảnh, xem loại “kém cỏi” Thanh Huyền Cảnh như Thái Kế Vũ này sự là không có mấy người.

- Nếu tiếp qua hai mươi năm, bản đại soái cũng sẽ là cao thủ!

Đối với Thái Kế Vũ này có vẻ tức giận bất bình, lại hối tiếc đem Viên muối nhét ở chỗ Hạ Mộng Như, bằng không hấn như thế nào cũng có chiến lực của Niết Âm Cảnh Đại Viên Mãn !

Lâm Lạc không khỏi mỉm cười, mấy ngày nay xuống, bọn họ đối với giải thi đấu săn bắn Vạn Vương Chi Vương này có càng nhiều hiểu rõ.

Địa điểm giải thi đấu ở trong một chỗ Thượng cổ bí cảnh, bên trong là một địa hình phức tạp, có núi cao, có sa mạc, có ao đầm,... đầy đầy đại lượng mãnh thú. Bất quá, những thú dữ này đều là trận pháp bí cảnh biến ảo mà đến, giết cũng không tới chỗ tốt gì từ mãnh thú, nhưng vạn nhất đánh không lại mãnh thú, lại có nguy hiểm chết người!

Thời gian trận đấu duy trì liên tục hai tháng, bí cảnh sẽ tự động ghi lại thành tích liệt yêu giả.

Nhưng đi Thiên Lạc sơn mạch săn bắn đồng dạng, nguy hiểm nhất cũng không phải mãnh thú, mà là võ giả nhân loại! Ở trong bí cảnh, cho phép cướp đoạt thành tích của người khác vất vả đoạt được.

Mà muốn đoạt lấy thành quả của người khác chỉ có một phương pháp... giết đối phương! Bởi vậy, tham dự Vạn Vương Chi Vương này cũng ý nghĩa nguy hiểm cực đại, rất nhiều người không có gì cả lao đến, lại uống mạng trong bí cảnh.

Bất quá, người tham gia trận đấu hạn định là dưới trăm tuổi, hơn nữa phải là ngũ đại quốc, hoặc Trung Nguyên quốc, Hạ Nguyên quốc phụ thuộc ngũ đại quốc. Đây chính là tuyển nhân tài cho quốc gia mình, nếu chạy tới một thiên tài của Thượng Nguyên quốc bên ngoài đoạt được tiền tam danh, cái này chẳng phải là dốc ngũ quốc chi lực bồi dưỡng nhân tài miễn phí cho địch quốc sao?

Nhưng đối với Càn Nguyên quốc thì không có hạn định.

245. Chương 245: Yêu Nữ Lại Xuất Hiện

Bọn họ cũng không dám! Ngũ đại quốc là nước phụ thuộc Càn Nguyên quốc, là hạ thần, nếu thật dám làm ra hạn định như vậy, chẳng phải là bằng ngang nhiên phản bội sao? Người ta tùy tiện xuất động vài Thịch Biễn Cảnh cường giả có thể san bằng thập đại gia tộc, mà gia tộc nhìn chằm chằm vào vị trí của bọn hắn lại có bao nhiêu, tùy tiện đến đỡ vài cái lên có thể ổn định thế cục ngũ quốc.

Mà Càn Nguyên quốc tựa hồ cũng không có đem Hóa Long Trì để vào mắt, chỉ ít trong giải thi đấu Vạn Vương Chi Vương trước chưa từng có phái ra nhân viên tham gia.

Theo giải thi đấu ngày càng tới gần, càng ngày càng nhiều võ giả tràn vào Hồ Tinh thành, đại bộ phận đều là thanh niên nam nữ nhìn về phía trên hơn hai mươi tuổi, nhưng đến tột cùng có bao nhiêu tuổi thì phải kiểm tra cốt linh mới có thể biết rõ.

Lâm Lạc cùng Thái Kế Vũ thừa dịp mấy ngày thời gian này, đầy đủ lãnh hội phong tình tòa thành cổ vạn năm một phen.

Bất quá nơi này chính là Đế đô Thượng Nguyên quốc, Khuy Linh Cảnh, Thông Minh Cảnh cao thủ một đồng lớn, hai người đều là dị thường an phận, chỉ là bốn phía dạo chơi nhìn xem. Nhưng những võ giả từ bên ngoài đến như bọn hắn làm việc an phận, còn thổ hào thân sĩ bản địa vô đức lại y nguyên làm việc vô ky, khó tránh khỏi sẽ gây ra việc bất bình.

Hai người vượt qua một đường phố, liền chứng kiến hành vi khi nam bá nữ. Một thanh niên mặc cảm y đang ở trước mặt mọi người đùa giỡn một tiểu phụ nhân, bên cạnh thì nằm một trung niên nam tử, nhìn về phía trên hẳn là trượng phu của tiểu phụ nhân.

Diễn hình thiếu niên hư hỏng lần nam bá nữ, tiểu thương, người qua đường chung quanh đều bực mình chẳng dám nói ra, bởi vì bọn họ đều nhận ra thanh niên này là Ngải gia tứ thiếu gia Ngải Ngạn Toàn, tuy hẳn là bao cỗ tiêu chuẩn, nhưng ca ca hẳn lại là thiên tài, năm nay ba mươi liền có tu vi Niết Âm Đại Viên Mãn Cảnh, là người được xem trọng nhất của một đời tuổi trẻ trong Ngải gia.

Mà bởi vì Ngải Ngạn Toàn khi còn bé thụ qua tổn thương, làm cho không cách nào tu luyện, ca ca hẳn sủng ái tiểu đệ này không thôi, mặc hắn làm xằng làm bậy đều ủng hộ, làm cho Ngải Ngạn Toàn cũng thành một ác bá Đế đô, nhưng cũng chỉ có thể xem như tiểu ác bá, làm hại hàng xóm láng giềng.

- Quá ghê tởm!

Nhưng Thái Kế Vũ lại là người nhiệt tình vì lợi ích chung, lập tức đem tay áo xoắn lên, liền muốn xông đi lên đánh nhau.

Pằng!

Chỉ là còn không có đợi hắn lao ra, chỉ thấy một đạo nhân ảnh đã đoạt trước mặt của hắn, một bả liền đem Ngải Ngạn Toàn dâng lên, tiện tay ném qua một bên.

- Là Bùi đại thiếu gia!

- Tứ kiệt trong Đế đô, Bùi đại thiếu gia nhân nghĩa hào hiệp, có hấn ở đây thì không ai dám hoành hành ngang ngược!

- Cũng chỉ có Bùi Đại thiếu gia mới có bốn sự thu thập những tạp chủng này!

Quần chúng vây xem đều nghị luận tới tấp, hoan hô thanh niên trượng nghĩa trừ ác kia.

Lâm Lạc ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy người nọ là thanh niên anh tuấn nhìn về phía trên chỉ hai mươi mấy tuổi, mặc một thân quần áo màu xanh nhạt, trên mặt anh khí bình bình, thật sự là rất có phong độ!

Mà thực lực người này đúng là bất phàm, đã đạt đến Minh Dương lục trọng thiên, vầng sáng toàn thân mãnh liệt như hỏa lò, tuy chung quanh cũng có võ giả khác, nhưng ở trước mặt của hắn lại ảm đạm thất sắc!

- Bùi thiếu!

Ngải Ngạn Toàn nói chuyện cũng cà lăm, tuy Ngải gia cũng có thể xem như thế gia, nhưng so sánh với Bùi gia lại cách nhau xa. Đừng nói hắn thấy Bùi gia Đại thiếu gia phải cung kính, dù là ca ca hắn đến đây cũng đồng dạng không dám thở mạnh!

- Cút, sau này nếu còn dám làm loại ác sự này, đừng trách ta ra tay vô tình!

Bùi gia Đại thiếu gia chán ghét nói.

- Vâng, vâng!

Ngải Ngạn Toàn té chạy đi.

- Không hổ là Bùi thiếu có tên nhân nghĩa!

- Đối với loại người này cũng còn mở một mặt lưới!

Nhưng Bùi gia Đại thiếu gia lại không có đem đám đông nói khoác để ở trong lòng, mà xoay người nhìn về phía trong đám người nói:

- Thật khiến Tô cô nương chê cười!

Một nữ tử thiên kiều bá mị, lấy tư thế cực kỳ uyển chuyển đi ra, mỹ lệ tựa như thiên tiên, yêu mị như hồ ly tinh, làm cho đám người phụ cận thoáng cái yên tĩnh trở lại. Mà nàng lại đột nhiên hướng phương hướng Lâm Lạc, Thái Kế Vũ thản nhiên cười nói:

- Hai người các ngươi còn không lăn ra đây cho bản cô nương!

Lâm Lạc một hồi đầu đầu, mỹ nữ giống như Tiên này thành linh đúng là Tô Mị!

Nàng làm sao tới nơi này rồi?

Bất quá, tu vi của nữ nhân này tăng cao thật đúng là khủng bố, từ lúc trước nàng đột phá Tiên Thiên đến hiện tại mới bao lâu, lại rõ ràng đạt đến Niết Âm nhị trọng thiên, đem Thái Kế Vũ bỏ ở đằng sau!

Lâm Lạc cùng Thái Kế Vũ đi tới, mà Bùi gia Đại thiếu gia thì liếc nhìn hai người, lộ ra một dáng cười ôn hòa nói:

- Tại hạ Bùi Nghĩa Hiên, không biết hai vị xưng hô như thế nào?

Hắn cũng không có hướng Tô Mị hỏi thăm, mà là trực tiếp hỏi thăm hai người, cho thấy hắn hàm dưỡng, cũng không có bởi vì Lâm Lạc, Thái Kế Vũ tu vi thấp kém mà không để ý. Lâm Lạc đem tu vi của mình biểu hiện là Thanh Huyền Đại Viên Mãn Cảnh, cùng Thái Kế Vũ ngang hàng.

Bởi vì võ giả coi trọng thực lực, võ giả cảnh giới bất đồng đẳng cấp sâm nghiêm, Bùi Nghĩa Hiên thân là Minh Dương Cảnh cường giả có thể đối hai Thanh Huyền Cảnh “tiểu bối” khách khí như thế, nếu không phải hắn thật sự rất khiêm tốn, thì phải là xem trên mặt mũi Tô Mị.

- Lâm Lạc!

- Thái Kế Vũ!

Hai người Lâm Lạc đều báo ra tính danh, mà lúc này Thái Kế Vũ cũng không còn dám đùa bảo tự xưng “Đại soái” .

- Làm sao ngươi đến nơi này?

Lâm Lạc nhin không được hướng Tô Mị hỏi.

- Bản cô nương không thể có sao?

Tô Mị không đáp hỏi lại, bản sắc ma nữ dần dần hiện ra.

Trong mắt Bùi Nghĩa Hiền hiện lên một tia lo lắng không dễ phát giác, tuy lời nói của Tô Mị nhìn như rất

247. Chương 247: Bể Quan Ba Ngày. (2)

- Nhanh ăn đi, ta thay người chuyển hóa, vừa vặn mấy ngày nữa chính là kỳ hạn bắt đầu Vạn Vương Chi Vương!

Lâm Lạc trầm giọng nói ra.

- Hung ba ba!

Tô Mị quẹt miệng, nhưng vẫn lấy ra một hạt Tử Dương Kim Tâm Liên, liền muốn bỏ vào trong miệng, nhưng tay mới ngả vào một nửa đã bị Lâm Lạc nắm lại, nàng tuy trời sinh vũ vật, nhưng chỉ là bày ở trên mặt, lập tức khuôn mặt đỏ bừng, càng thêm xinh đẹp:

- Thối tiểu tử, ngươi dám vô lễ với bản cô nương?

- Ngu ngốc, bóc liên y (vỏ sen) ra!

Lâm Lạc thu tay về, một bộ như nhìn ngu ngốc.

Tô Mị nguyên bản trong lòng có chút thủy mị mật ý, nhưng bây giờ chỉ còn lại đầy ngập hỏa khí, oán hận cắn răng, vận đủ kinh khí đem liên y mở mạnh, một ngụm nuốt vào, bộ dáng giống như cùng liên tử có thâm cừu đại hận.

- Bảo nguyên thủ nhất, dốc lòng tĩnh thần, vận chuyển công pháp!

Lâm Lạc ở trên ót của nàng nhẹ nhàng gõ xuống.

- Thối tiểu tử, ngươi chờ cho bản cô nương!

Tô Mị âm thầm cắn răng, theo lời ngồi xếp bằng xuống dưới, vận chuyển công pháp bắt đầu luyện hóa chỗ tốt của Tử Dương Kim Tâm Liên.

Lâm Lạc đã ngồi xuống ở sau lưng Tô Mị, duỗi ra tay phải đặt trên lưng của nàng, đem Tiên Thiên chi lực bản thân chậm rãi đánh tiến vào trong cơ thể Tô Mị, trợ giúp nàng gia tốc luyện hóa, hấp thu được lực.

Nguyên bản Tô Mị mình cũng không phải không có thể luyện hóa được lực Tử Dương Kim Tâm Liên, nhưng thời gian này lại phải thật lâu, căn bản không kịp ngày Vạn Vương Chi Vương bắt đầu. Mà trên người yêu nữ mặc dù có một đồng lớn cấm khí, nhưng cấm khí dùng một lần sẽ ít đi một lần, có thể nâng ột chút thực lực, tiết kiệm thoáng cái cũng là tốt.

Lâm Lạc rất nhanh thử đi ra, Kim hệ công pháp của hắn đối với Tô Mị trợ giúp lớn nhất, bởi vì tính chất tương hợp, không giống tứ hệ công pháp khác sẽ có Ngũ hành bài xích. Về phần lôi điện chi lực hắn căn bản không dám vận dụng, đây chính là Thiên phạt chi lực, nói không chừng trực tiếp liền đem Tô Mị đánh thành than cốc mỹ nhân!

Mặc dù là giúp người hành công, hiệu quả của Hỗn Độn Dung Lô cực kỳ kém, nhưng cuối cùng cũng là có một chút tác dụng, một ngày một đêm sau, hạt Tử Dương Kim Tâm Liên đầu tiên bị luyện hóa. Nhưng hai người cũng không có dừng lại, mà là tiếp tục luyện hóa hạt thứ hai.

Trong lúc này Bùi Nghĩa Hiên đến đây một chuyến, lại bị Thái Kế Vũ ngăn cản, tên kia tự nhiên không che đậy miệng, nói Lâm Lạc cùng Tô Mị cửu biệt tương phùng, đang “để tức dạ đàm”, làm Bùi Nghĩa Hiên tức giận đến mức toàn thân phát run.

Bất quá Bùi Nghĩa Hiên tuy nhìn về phía trên tuổi trẻ, nhưng dù sao cũng là hơn năm mươi, cho dù lúc trước đại bộ phận phần thời gian là bế quan khổ tu, ở nhân sinh thể ngộ bất quá cùng người hai ba mươi tuổi tương đương, cuối cùng lòng dạ sâu đậm, rất nhanh tỉnh ngộ đến Thái Kế Vũ chỉ là ăn nói lung tung.

Nhưng Lâm Lạc cùng Tô Mị ở chung một phòng lại là sự thật, Bùi Nghĩa Hiên nghiêm mặt rời đi, ngay cả lòng dạ như hắn cũng không thể làm được thông dong tự nhiên, có thể thấy được Tô Mị trong lòng của hắn chiếm vị trí rất trọng yếu.

Tuy Tô Mị là một đỉnh cấp mỹ nữ, nhưng mấu chốt chính là thân phận của nàng! Tô gia Đại tiểu thư, đỉnh cấp thể gia của Càn Nguyên quốc một trong Tam đại Thần quốc, còn không phải là tộc nhân chi hệ, mà là

thiên kim dòng chính rất được sủng ái, xem nàng ở sinh nhật mười sáu tuổi Tô gia vì nàng đại yến thiên hạ liền biết!

Nếu có thể cưới được nàng, đối với bất luận nam nhân gì mà nói cũng có thể nhất phi trùng thiên !

...

Ba ngày sau, Tô Mị rốt cục ở dưới sự trợ giúp của Lâm Lạc luyện hóa xong ba hạt Tử Dương Kim Tâm Liên, tu vi cũng từ Niết Âm trọng thiên tăng lên đến Niết Âm thất trọng thiên sơ kỳ, một lần hành động bước vào Đại Thừa Cảnh!

Càng mấu chốt chính là, linh căn Kim thuộc tính của nàng cũng đạt tới Lục phẩm, có thể tính vào hàng ngũ thượng thừa!

- Thối tiểu tử, còn muốn chiếm tiện nghi của bản cô nương tới khi nào, mau đem bàn tay bẩn thỉu của ngươi lấy về!

Tô Mị nũng nịu nói.

Lâm Lạc nhanh thu tay về, cau mày nói:

- Không biết phải rửa tay mấy ngày mới có thể rửa đi hồ ly vị trên mặt!

- Tức chết bản cô nương !

Tô Mị cực kỳ buồn bực, lao tới muốn cùng Lâm Lạc liều mạng.

Nhưng hiện tại Lâm Lạc là lục hệ công pháp cùng tu, chỉ là đuổi ra một tay liền đề đầu của nàng xuống, làm nàng hai tay cuồng loạn nhảy múa đều là vung vào không khí.

Bùm!

Cửa phòng đẩy ra, vẻ mặt Thái Kế Vũ cười mờ ám, nhìn xem hai người nói:

- Vợ chồng hiền còn không có thân mật đủ sao?

- Tiểu tử, nếu ngươi còn muốn sống thêm vài ngày, thì ít nói chuyện một chút!

Tô Mị đằng đằng sát khí.

Thái Kế Vũ không khỏi đầu mát lạnh, trước kia hắn một ngón tay có thể bóp chết Tô Mị, nhưng bây giờ là trái ngược, một ngón tay đối phương có thể bóp chết hắn! Hơn nữa, thời điểm nữ nhân nóng giận cũng không có lý trí đáng nói, yêu nữ này vẫn là ném cho Lâm Lạc đi ứng phó a.

Hắn vội vàng nói:

- Hai ngày này Bùi Nghĩa Hiền như là bị đội nón xanh, mỗi ngày khuôn mặt âm trầm, nếu các người không ra, hắn sẽ giết người!

Đang khi nói chuyện, chỉ thấy Bùi Nghĩa Hiền đã bước đi đến, lúc chứng kiến Tô Mị, hắn đầu tiên là như trút được gánh nặng, tiện đà hai mắt trợn lên, lộ ra vẻ khó tin! Hắn là Minh Dương Cảnh, tự nhiên có thể nhìn ra được tu vi Tô Mị tăng vọt ngũ trọng thiên!

- Chúc mừng Tô cô nương tu vi phóng đại!

Hắn vội vàng ôm quyền chúc mừng, hơn nữa không tự chủ liếc nhìn Lâm Lạc.

Hiển nhiên, ba ngày nay Tô Mị cùng Lâm Lạc là bế quan tu luyện. Mà Lâm Lạc ở ẩn ẩn trong ba ngày thời gian có thể làm ột võ giả Niết Âm Cảnh đề cao ngũ trọng thiên, đây là vô cùng nghịch thiên?

Kỳ thật cái này cũng không tất cả đều là công hiệu của Tử Dương Kim Tâm Liên, trong cơ thể Tô Mị còn có một chút thiên tài địa bảo trước kia ăn vào không có tiêu hóa xong, cũng bị Hỗn Độn Dung Lô kích phát, hiệu lực cuối cùng toàn bộ phát huy ra, mới có thể làm cho nàng liên thăng ngũ trọng thiên!

Nhưng cái này cũng đem tích súc của Tô Mị hóa tận, sau này tốc độ tự nhiên không có khả năng tinh tiến nhanh chóng như thế nữa.

Nhưng Bùi Nghĩa Hiên lại không biết, tự nhiên đem hết thầy về đến trên đầu Lâm Lạc, chỉ cảm thấy tiểu tử này nhìn về phía trên chỉ vịn vịn có tu vi Thanh Huyền Cảnh càng ngày càng thần bí, bắt đầu đoán không ra.

Bùi Nghĩa Hiên vẫn là rất có phong độ, sau khi chứng kiến Tô Mị lập tức đã không có vẻ lo lắng trước kia, hóa thành một hình tượng trong sáng.

Ở hân tha thiết mời mọc, bốn người tới từ điểm xa hoa nhất trong thành, điểm lên một bàn món ngon, bắt đầu chậm rãi nhấm nháp. Nơi này ngược lại không có giống Liên thành, không phải quy định ai có thể tiến ai không có thể đi vào, nhưng đừng tưởng rằng như vậy là cánh cửa thấp, trên thực tế dù là Liên thành tứ đại gia tộc cũng không nhất định dám bước vào!

248. Chương 248: Kén Ăn. (1)

Bởi vì nơi này là dùng Thiên tinh thạch trải tiền!

Tuy sang trọng là sang trọng đến không có giới hạn, nhưng cung cấp thực vật cũng không phải không duyên cớ gạt tiền tài người. Như các loại thịt cá đều ít nhất là mảnh thú Thanh Huyền Cảnh trở lên, càng có linh được trân quý trăm năm, nếu võ giả có thể mỗi ngày ăn được loại bữa tiệc lớn này, tu vi chắc chắn có thể tiến cảnh rất nhanh chóng!

Cho dù dùng thân phận tôn quý của Bùi Nghĩa Hiên thân là Bùi gia Đại thiếu gia, cũng chỉ điểm bảy tám món xào, một bát súp, tuy bốn người ăn vậy là đủ rồi, nhưng từ quy cách đi lên àm nói, lại chỉ có thể nói giản lược.

- Lèo xèo chi!

Ngân Mang lớn tiếng kháng nghị, nó những ngày này ăn đều là thịt rắn Địa Nguyên Cảnh, hơn nữa còn là Ngân Huyết Địa Long Xà huyết mạch cao quý, khẩu vị dường thành hư, cần bản đối với thịt mấy mảnh thú Niết Âm, Minh Dương Cảnh này không hề hứng thú.

Tô Mị lấy làm kỳ, còn tưởng rằng đầu tiểu chuột này nổi tính tình, rõ ràng không muốn ăn hàng !

Lâm Lạc cười cười, một bả xách cổ Ngân Mang lên nói:

- Tiểu tử kia, có ăn là không tệ rồi, còn chọn tam lấy tứ!

Ngân Mang lập tức phun nước đấng, chia chia thịt trên bàn, lại đối với bụng nhỏ của mình khoa tay múa chân một phen, sau đó liên tục thè lưỡi, khinh thường không thôi.

Cho dù lòng dạ Bùi Nghĩa Hiên cực thâm, lúc này ánh mắt mang theo hàn mang. Hắn tự nhiên không có khả năng biết rõ Tử Đình của Lâm Lạc còn có một con Địa Nguyên Cảnh Ngân Huyết Địa Long Xà, còn tưởng rằng Lâm Lạc cùng tiểu tử này là một tung một hứng cố ý tổn hại mặt mũi của hắn, sao có thể không giận.

Đối lại là đệ tử thế gia khác, lúc này không sai biệt lắm đã muốn đập bàn. Nhưng Bùi Nghĩa Hiên có tên nhân hiệp, tự nhiên quý trọng thanh danh, càng mấu chốt là hắn còn không biết rằng Lâm Lạc đến tột cùng là thân phận gì, có thể cùng Tô Mị hoà mình, càng là thần diệu thủ đoạn trong ba ngày làm võ giả Niết Âm Cảnh tăng ngũ trọng thiên, nói không chừng cũng là đệ tử thế gia Thần quốc!

Mặc dù nói tu vi Lâm Lạc thấp một chút, nhưng trên đời này không thiếu công pháp như Ẩn Tức Thuật, nói không chừng đối phương là giả trừ ăn thịt hổ?

Hắn không thể khẳng định, bởi vậy cũng chỉ là bài trừ đi ra một vòng cười gượng, nhưng trong lòng thì thâm nghĩ yêu cầu mau chóng tra ra chi tiết của Lâm Lạc cùng Thái Kế Vũ, để làm ra phương án ứng đối.

Nhưng hắn không có phát tác, nhưng không đại biểu những người khác cũng như thế!

Nơi này tiêu phí sang trọng đến thái quá, tuy thịt mảnh thú, linh thảo xác thực đối với võ giả có điểm chỗ tốt, nhưng nếu là đem Thiên tinh thạch đồng dạng trực tiếp lấy ra tu luyện mà nói, tự nhiên càng thêm có lời.

Ở nơi này ăn, đó là một loại chứng minh thân phận!

Thật giống như kẻ có tiền một bữa phải ăn hơn mười vạn ngân lượng, nhưng mà giá trị thực sự những cái này nhiều tiền như vậy sao? Không phải là ăn thân phận sao, ta ăn được, người ăn không nổi, đây là một loại cảm giác về sự ưu việt của người giàu có!

Phóng tới trong võ giả cũng đồng dạng, võ giả nâng cao chỉ là thực lực, nhân tính vĩnh viễn đều là giống nhau.

Một thanh niên nhìn về phía trên hơn hai mươi tuổi hướng tới bên Lâm Lạc nhìn lướt qua, khẽ nói:

- Xem xét cũng biết là đồ nhà quê chưa thấy qua đại trảm diện, Thiên Bảo Lâu mọi thứ gì đó đều là cực phẩm, còn chọn tam lấy tứ!

Tô Mị lập tức buồn bực, vỗ bàn nói:

- Chúng ta chọn tam lấy tứ quả người chuyện gì, đâu phải như người, như con ruồi ở đằng kia ông ông gọi bậy!

Thanh niên kia lập tức biến sắc.

Hắn lại đột nhiên ngừng lời, lúc này chẳng phải là vì chứng kiến Tô Mị đẹp như Tiên, diễm như yêu, muốn biểu hiện một chút, gây nên mỹ nhân chú ý. Nhưng Tô Mị là ma nữ hóa thân, lúc này cho hắn một bồng kích vào đầu.

Trên bàn còn có ba đồng bạn, đều là thanh niên xem không hơn hai mươi tuổi, thấy hắn kinh ngạc đều cười lên ha hả. Bọn họ bốn người này chính là từ nước khác chạy đến tham gia giải thi đấu Vạn Vương Chi

Cho dù “Lâm” gia không có thế lực lớn giống Tô gia, đây cũng là có thể xác định, bởi vì Càn Nguyên quốc xác thực có Lâm thị gia tộc, tuy không có được Thích Biến Cảnh cường giả, nhưng người ta có thể chém giết mãnh thú Địa Nguyên Cảnh, chỉ ít cũng phải có cường giả Thiên Hợp Cảnh, phóng tới Thượng Nguyên quốc đồng dạng cũng là đỉnh cấp gia tộc!

Mà đệ tử trọng yếu những gia tộc này khẳng định đều tu hữu Huyết Sát chú, căn bản không thể nào làm được thần không biết quỷ không hay giết chết, một khi sự tình bại lộ, lửa giận của Thiên Hợp Cảnh cường giả là ai có thể thừa nhận?

Nên tuy Lâm Lạc lộ ra ngoài vài món bảo vật, nhưng ở an toàn của hắn lại nâng cao thật lớn, ngược lại sẽ không bởi vậy đưa tới họa sát thân.

Tô Mị vô cùng thông minh, xoay chuyển ánh mắt đã nghĩ thông suốt khúc chiết trong đó, lập tức đối với Lâm Lạc quăng qua một ánh mắt tán thưởng.

Tuy danh tiếng toàn bộ bị Lâm Lạc đoạt mất, nhưng không ai dám có bất luận bất mãn gì, người ta là đệ tử thế gia Thần quốc, có tư cách này!

Đặng đặng đặng...

Thanh âm lên lầu truyền đến, lại có ba người tuổi trẻ hai nam một nữ. Bọn họ nguyên bản nói cười vui vẻ, nhưng trong đó một thanh y nam tử sau khi nhìn đến Lâm Lạc, đột nhiên lộ ra sát khí lạnh lạnh, không nói một tiếng liền tung người một chưởng bổ về phía Lâm Lạc.

- Nhậm Hoa, người điên rồi!

Không cần Lâm Lạc ra tay, Hồ Khải đã quát chói tai một tiếng, cũng một chưởng đánh ra, nghênh hướng chưởng phong của đối phương. Mà Bùi Nghĩa Hiền cũng một tay giơ lên, khuôn mặt lạnh nhạt, một bộ tùy thời có khả năng ra tay.

Bùm!

Hồ Khải cùng thanh y nam tử chống lại một chưởng, lập tức chấn đắc cả tửu điểm một hồi run rẩy dữ dội. Hai người này tu vi tương đương, đều là thân hình nhoáng một cái! Thanh y nam tử lạnh lùng nhìn xem Hồ Khải, sát khí đặc hơn.

- Nhậm Hoa, chớ có ở trước mặt Tô cô nương làm càn!

Hồ Khải là không nể mặt chút nào.

Đối phương là tuần kiệt một đời tuổi trẻ của Nhậm gia trong Bách Nguyên quốc, cùng hắn xuất thân một quốc gia. Nhậm, Hồ hai nhà cộng đồng chấp chưởng xã tắc Bách Nguyên quốc, hai nhà bình khởi bình tọa.

Cái này cũng ý nghĩa Hồ Khải là căn bản không cần e ngại đối phương, hai người vốn là đối thủ cạnh tranh của Vạn Vương Chi Vương lần này.

- Nhậm Hoa, có chuyện gì từ từ nói, hà tất phải như thế?

Bùi Nghĩa Hiền cũng lạnh lùng nói ra.

Nhậm Hoa gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, như muốn phóng hỏa:

- Người giết muội muội của ta!

Lâm Lạc đầu đầy sương mù nói:

- Tại sao nói vậy?

251. Chương 251: Vạn Vương Chi Vương. (1)

Hừ, trên người của ngươi có Huyết Sát chú của muội muội ta, còn muốn chống chế sao?

Nhậm Hoa chỉ tay quát chói tai.

Lâm Lạc lập tức nghĩ ra! truyện copy từ

Lúc trước hần và Lăng Kinh Hồng thu hồi Tử Dương Kim Tâm Liên, đã từng gặp được qua một lớp thanh niên nam nữ, cầm đầu đúng vậy một nữ tử, bởi vì sử dụng Vạn Độc Huyết Sa ác độc bị Lăng Kinh Hồng đánh chết, lại bị nàng trước khi chết đánh lên Huyết Sát chú.

Hần nguyên bản còn không biết thân phận của nữ tử kia, tình huống bây giờ đã sáng tỏ... Bách Nguyên quốc, Nhậm gia!

Gia tộc này luyện chế vật ác độc như thế, đều đáng chết một vạn lần!

Bùi Nghĩa Hiên, Hồ Khải đều lộ ra vẻ làm khó, nếu những tranh cãi khác, bọn họ tự nhiên có thể thay Lâm Lạc đẩy lầy, bán hần một cái giao tình. Nhưng muối muối Nhậm Hoa là đệ tử dòng chính Nhậm gia, đây chính là thâm cừu đại hận, nếu bọn họ lại tham gia, tiếp theo sẽ làm gia tộc của mình cùng Nhậm gia đối lập.

Ngũ đại quốc chính là liên minh, tuy bình thường giúp nhau cạnh tranh, nhưng ở thời điểm mấu chốt vẫn là sẽ chăm chú đoàn kết lại, tuyệt không khiến cho đỉnh cấp gia tộc ở giữa đối lập!

Bọn họ lựa chọn trầm mặc, giao cho Lâm Lạc tự mình đến ứng phó.

Lâm Lạc mục quang thoáng cái trở nên thâm lãnh lên:

- Vậy người cũng nên biết rõ, muối muối của người chết chưa hết tội!

- Lớn mặt!

Nhậm Hoa lại quát một tiếng, một quyền nhanh hướng Lâm Lạc oanh qua.

- Dừng tay!

Lại có người đi ra can thiệp, một lão giả áo xám nhanh thiểm mà tới, một tay thò ra dễ dàng bắt lấy cổ tay của Nhậm Hoa.

- Thiên Bảo Lâu nghiêm cấm sinh sự đánh nhau, bất luận kẻ nào cũng không được phá hư quy củ!

Một cổ khí thế cường đại lập tức tập cuốn toàn trường, tất cả mọi người là trong nội tâm lo sợ, giống như đến ngày tận thế.

Thông Minh Cảnh!

Tuy Nhậm gia có Khuy Linh Cảnh cường giả, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, lão giả áo xám trước mắt này tuyệt đối là tồn tại vô thượng trong tửu lâu, căn bản không người nào có thể đối kháng!

Nhậm Hoa oán hận trừng mắt liếc nhìn Lâm Lạc, trong tửu lâu không thể đánh, nhưng trong giải thi đấu Vạn Vương Chi Vương lại không ai có thể ngăn cản hần!

Vô luận là thay muối muối báo thù, hay là bảo thủ bí mật Vạn Độc Huyết Sa, Lâm Lạc đều phải chết!

Lão giả áo xám trong tửu điểm công tham tạo hóa, một ngón tay có thể nghiền nát san bằng tất cả mọi người nơi này, hần nói không thể ở trong tửu lâu đánh nhau, vô luận là Lâm Lạc hay Nhậm Hoa sát khí kinh thiên như thế nào cũng chỉ có thể tạm thời để xuống, nếu không dẫn tới Thông Minh Cảnh cường giả giện dữ, đây chính là muốn máu chảy thành sông!

Nhậm Hoa cùng hai người đồng bạn của hần đầu tiên ly khai tửu điểm, còn lại những người kia thì thường tò mò nhìn Lâm Lạc, Bùi Nghĩa Hiên hỏi:

- Lâm huynh, người như thế nào cùng Nhậm Giảo Giảo kết thù?

Nhậm Giảo Giảo là nữ tử sử dụng Vạn Độc Huyết Sa, bị lăng Kinh Hồng Nhất Kiếm giết chết.

Tô Mị mục quang lưu chuyển, hừ nhẹ một tiếng nói:

- Có phải là ngốc tử người cường dân không thành, nên hạ sát thủ?

Lâm Lạc trên mặt tối sầm, ở trong nội tâm yêu nữ hấn chính là hình tượng này sao? Hấn nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định đem chuyện tình Vạn Độc Huyết Sa nói ra:

- Ta cùng với nữ nhân kia có chút xung đột nhỏ, nhưng nàng đột nhiên té ra một vật ác độc, bức bách ta không thể không ra sức hạ sát thủ!

Hồ Khải nhin không được hỏi tới:

- Là vật ác độc gì?

- Vạn Độc Huyết Sa!

Hí!

Ngoại trừ Thái Kế Vũ ra, những người khác là đến từ thế gia Thượng Nguyên quốc thậm chí Thần quốc, cái nào lại không biết Vạn Độc Huyết Sa là vật gì! Đây chính là cấm khí táng tận thiên lương, tuyệt diệt nhân tính, cường giả đại lục đã sớm liên hợp tuyên bố thanh minh, bất luận người nào luyện chế, sử dụng Vạn Độc Huyết Sa, chỉ có một kết cục... chết!

Nếu Nhậm Giáo Giáo chính xác sử dụng Vạn Độc Huyết Sa, là khó trách Lâm Lạc muốn ra sức hạ sát thủ !

Sắc mặt Hồ Khải lại càng khó coi, Nhậm gia cùng Hồ gia là đỉnh cấp thế gia Bách Nguyên quốc, nhưng căn bản không biết Nhậm gia đang bí mật luyện chế cấm khí ác độc mà lực sát thương cự đại như vậy, nếu có một ngày Nhậm gia đột nhiên làm khó dễ Hồ gia thì sao?

Hấn không khỏi gian nan nuốt nước miếng nói:

- Lâm huynh, người có thể xác định?

- Thiên chân vạn xác!

Lâm Lạc bằng sức một mình căn bản không có khả năng hủy diệt một đỉnh cấp thế gia Thượng Nguyên quốc, nhưng chỉ cần đem tin tức tản đi ra ngoài. Đây chính là chuột qua phổ, người người kêu giết!

Tuy Nhậm gia có thể một mực nói đây là oan uổng, nhưng mục đích thực sự của Lâm Lạc chỉ là muốn cho tin tức này truyền tới trong tai Lăng Kinh Hồng! Nữ nhân này là tu vi Địa Nguyên Cảnh. Mà Nhậm gia Lão tổ cũng bắt quá là Khuy Linh Cảnh, nàng một người có thể nghiền áp!

Nếu Lăng Kinh Hồng còn có thể mang đi vài Thích Biến Cảnh cường giả, lại lật tay trong lúc đó có thể trấn áp Tam Sơn Ngũ Nhạc! Trừ khi cường giả hai đại Thần quốc khác ra tay, nếu không chính là chiến lực cường đại nhất dưới đời này!

Hồ Khải là không dám chậm trễ, vội vàng phân phó lão giả Giác Vi Cảnh trở về gia tộc một chuyến. Dem tin tức truyền trở về, vừa hướng Lâm Lạc thiên ân vạn tạ. Nếu không phải Lâm Lạc vạch trần bí mật Nhậm gia có được Vạn Độc Huyết Sa. Nói không chừng ngày nào đó Hồ gia sẽ bị Nhậm gia hủy diệt rồi!

Hấn đối với Lâm Lạc tận lực nịnh bợ, một mặt Lâm Lạc là đệ tử thế gia “Thần quốc”, về phương diện khác cũng không thiếu muốn lôi kéo tình cảm. Dem ba mươi sáu thanh Thiên Cương Hàn Tinh Chủy muốn trở về!

Đương nhiên, đây căn bản là không thể nào, gì đó vào túi Lâm Lạc thì nào có dễ dàng móc ra như vậy!

Hơn nữa, những người này cũng lừa gạt đến thịt Ngân Huyết Địa Long Xà của hấn, đây chính là thịt có bao nhiêu Thiên tinh thạch cũng đổi không tới, nào có đạo lý ăn không!

Đợi mọi người cơm rượu no nê, liền cả thầy trở về Bùi gia. Hồ Khải là da mặt quá dày, hướng Bùi Nghĩa Hiền muốn một gian biệt viện ở lại, tự nhiên là suy nghĩ thân cận Lâm Lạc cùng Tô Mị thoáng một cái.

Một hai ngày sau, tin tức Nhậm gia có được Vạn Độc Huyết Sa ở Đế đô truyền được xôn xao, làm cho Nhậm Hoa thiếu chút nữa đem ngón tay bóp nát! Hấn đã quyết định, chỉ cần giết chết Lâm Lạc, vậy thì chết không đổi chất, Nhậm gia chỉ cần một mực nói là Lâm Lạc ăn nói lung tung, chẳng lẽ còn có ai thực có can đảm tiến Nhậm gia điều tra sao?

Lại là hai ngày sau đó, Vạn Vương Chi Vương làm cho võ giả ngũ đại Thượng Nguyên quốc cùng các Trung Nguyên quốc, Hạ Nguyên quốc phụ thuộc chờ đợi rốt cục bắt đầu rồi, tất cả người tham dự đều đi tới Hoàng gia sân bắn trường, mới liếc mắt nhìn đi liền có hơn mười vạn chi chúng, thậm chí còn có tiểu Vũ giả Tiên Thiên Cảnh!

Hoàng Đế Cam Vũ quốc là Bùi gia, Vạn gia thay phiên đảm nhiệm, mỗi một nhà đều thống trị trăm năm, Hoàng Đế đương triều là Bùi gia Gia chủ Bùi Nguyên Thành, tu vi Thông Minh Cảnh ngũ trọng thiên, chỉ có thể nói là cao thủ, cách tuyệt đỉnh cường giả còn có chênh lệch rất lớn.

252. Chương 252: Vạn Vương Chi Vương. (2)

Nhưng Gia chủ, Hoàng Đế, loại người thống trị bên ngoài này từ trước đến nay không cần thực lực quá mạnh mẽ, chỉ là một cái chiêu bài mà thôi. Bất quá Hoàng Đế đích thân tới, có thể thấy được đối với giải thi đấu sân bắn Vạn Vương Chi Vương lần này là cực kỳ trọng thị, mà có vài đạo thần niệm tối nghĩa cường đại thỉnh thoảng đảo qua, kia đã vượt qua trình tự Thông Minh Cảnh!

Đó là có Khuy Linh Cảnh cường giả đang tọa trấn, phòng ngừa có người quấy rối!

Bùi Nguyên Thành chủ trì khai mạc giải thi đấu, nói một phen lời nói cố gắng, liền tuyên bố giải thi đấu lần này bắt đầu, lập tức, lòng đất vỡ ra, hiện ra một cái động khẩu tối như mực, ầm ầm có quang hoa lưu chuyển.

Đây chính là lối nhập khẩu của Thượng cổ di tích.

Mấy trăm võ giả cung đình cầm công cụ nghiệm Cốt linh, để cho tất cả mọi người xếp thành hàng, lục tục tiến hành khảo thí Cốt linh trước, chỉ có võ giả dưới trăm tuổi mới có tư cách đi vào! Đây cũng là miễn cho lão quái vật gia tộc nào đó hỗn tạp mà vào, trợ giúp tiểu bối của gia tộc mình đạt được bài danh tiền tam, cái này chẳng phải là mất đi ý nghĩa giải thi đấu sao?

Mặc dù có mấy vạn người, nhưng mà có mấy trăm nhân viên trắc Cốt linh, mỗi đội ngũ bất quá trăm người mà thôi, mọi người lại nắm chặt thời gian, chủ động mở ra ngón tay, đại khái hai ba cái thời gian hô hấp có thể hoàn thành một lần khảo thí, toàn bộ kiểm tra hết thì khoảng một nén hương thời gian.

Người thông qua khảo thí có thể tiến vào di tích, Thái Kế Vũ không muốn trở thành gánh nặng cho Lâm Lạc, cố ý muốn tách ra mà đi. Nói giải thi đấu Vạn Vương Chi Vương lần này chỉ là cho hắn đạt được một ít rèn luyện, cũng không có trông cậy vào đạt được thứ tự gì. Hắn gần đây tu vi nâng cao quá nhanh, hiện tại cần có nhất chính là ổn định cảnh giới, sau đó trùng kích vào Niết Âm Cảnh, danh ngạch Hóa Long Trì đối với hắn ý nghĩa không lớn.

Bất quá, Lâm Lạc vẫn để cho Lôi Quang Báo đi theo hắn, mãnh thú này có được chiến lược Giác Vi Cảnh, muốn bảo vệ hắn an toàn vẫn là không có vấn đề gì cả.

Thái Kế Vũ con vẹt chết mạnh miệng, nói không muốn chen chân Lâm Lạc cùng Tô Mị khanh khanh ta ta, nhưng Bùi Nghĩa Hiền cùng Hồ Khải là lại mặt dạn mày dày đi theo phía sau bọn họ, bốn người cùng đi vào lối nhập khẩu dưới mặt đất.

- Đây là một Truyền Tống Trận, thời điểm truyền tống sẽ có lực lượng dẫn dắt, không nên chống cự, nếu không có khả năng bị thương!

Bùi Nghĩa Hiền đã là lần thứ ba tham gia giải thi đấu, chỉ là hai lần trước tu vi của hắn quá thấp, chỉ là đi vào biết một chút mà thôi.

Đi bất quá hơn mười bước, bọn họ đứng ở phía trên một cái pháp trận, bên cạnh còn có những người dự thi khác, cái pháp trận truyền tống này một lần phải tiêu hao rất nhiều Thiên tinh thạch, bởi vậy mỗi lần đều phải tụ đủ người, đại khái phải hơn hai trăm mới có thể mở ra, miễn cho lãng phí.

Mặt trên khảo thí Cốt linh rất nhanh, chỉ chớp lát một lớp người này đã gom đầy, một võ giả cung đình khởi động Truyền Tống Trận, trong bạch quang tràn động, hơn hai trăm người trong pháp trận trong nháy mắt biến mất.

Hô!

Lâm Lạc chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, đã đi tới một mảnh sa mạc, cát vàng đầy trời, chung quanh thì là hơn hai trăm người bị truyền tống vào.

Chỉ cần đi vào trong đó, di tích đại trận sẽ ghi lại khí tức một người, nơi này giết chết một con mãnh thú, trận pháp sẽ tự động ghi lại, cũng căn cứ thực lực mãnh thú cho điểm tương ứng.

Mà ở nơi này, võ giả cũng bị đại trận đối xử như nhau, đánh chết võ giả đồng dạng có thể đạt được điểm, cùng với điểm bản thân hắn có được. Bởi vậy, nơi này nguy hiểm nhất thật ra là người cạnh tranh!

Sau khi pháp trận mở ra, có thể duy trì hai tháng, thời gian vừa đến, tất cả mọi người trong đó sẽ bị đá ra di tích.

Mà lúc truyền tống tiến vào, đây là một tùy cơ hội, nơi này ngoại khu vực trừ sa mạc ra còn có vùng núi, ao đầm.

Tuy trong giải thi đấu không cấm võ giả trong lúc đó giúp nhau chém giết, nhưng bởi vì đây mới vừa bắt đầu, không ai sẽ vào lúc đó gây hấn. Bởi vậy, hơn hai trăm người này cũng không có vội vã tấn ra, đại đa số mọi người là mang theo mục quang tâm kỳ nhìn xem tả hữu.

Nhưng tiếp qua hơn một tháng lời nói, cái cạnh tranh này sẽ vô cùng kịch liệt, võ giả ở giữa cướp đoạt sẽ đạt tới đỉnh phong.

Bởi vì cho phép cướp đoạt cạnh tranh, võ giả Tiên Thiên Cảnh cũng không phải là không có cơ hội thắng được. Tuy bọn họ sẵn bắt không tới mãnh thú quá cường đại, nhưng võ giả Tiên Thiên Cảnh thắng ở số lượng nhiều, nếu có thể đem thu hoạch của tất cả mọi người tập hợp lên, nói không chừng có thể so sánh cùng Minh Dương Cảnh cao thủ!

Nhưng dù sao lẫn nhau trong lúc đó đều là đối thủ cạnh tranh, hơn hai trăm người cũng không dám ở lâu, đều tản ra, rất nhanh liền theo phương hướng bất đồng biến mất.

Không lâu, nơi đây cũng chỉ còn lại có bốn người Lâm Lạc.

Dùng nguyên ý của Lâm Lạc, là muốn cùng Bùi Nghĩa Hiên và Hồ Khải là tách ra, nhưng hai người này không chút nào giác ngộ phương diện này, mặt dạn mày dày dính lên bọn hắn, loạn không có tiết tháo, cũng chỉ có thể tùy ý bọn họ.

Hai tháng kỳ hạn tuy không ngắn, nhưng mà không phải dài, hơn nữa trong di tích này cũng không phải khắp nơi đều có mãnh thú cao giai cho bọn hắn giết, không nắm chặt thời gian mà nói, nói không chừng còn có thể không bằng võ giả Tiên Thiên Cảnh, cái này chẳng phải là dọa người sao .

- A

~~Bọn họ vẫn chưa ra khỏi thạch lâm bao xa, chỉ nghe phương xa truyền đến một tiếng lệ gọi, rất nhanh im bật mà dừng, giống như yết hầu người nọ đột nhiên bị người cắt bỏ.

- Đi xem!

Tổ bốn người bọn họ phi thường cường đại, chỉ là Minh Dương Cảnh cao thủ đã có ba cái.

Một hồi bay vút, bọn họ đi đến địa phương phát ra tiếng kêu thảm thiết, chỉ thấy trên mặt đất là một thi thể nhân loại, rơi lả tả thành từng mảnh, nếu không phải trước nghe đến có người kêu thảm thiết, như thế nào cũng không có biện pháp đem một ít thịt nát cốt mảnh kia cùng nhân loại liên lạc chung một chỗ.

Địa phương quá hung tàn!

Hí!

Dị thanh vang lên, sa địa lay động, tạo thành một đạo cát tuyến, từ nơi không xa hướng bốn người bọn họ ép tới.

- Chú ý, mãnh thú ẩn núp dưới cát!

Bùi Nghĩa Hiền quát khẽ.

Cái gọi là tiến công chính là phòng thủ tốt nhất, lúc trước hấn qua lại mấy lần, lập tức song chưởng xê dịch, chủ động giết đi ra ngoài, nhắm địa phương trung tâm một chưởng chụp xuống.

Bùm!

Đầy trời cát vàng bay múa, hiện ra một con bò cạp cự đại, toàn thân thổ hoàng sắc, lớn nhỏ gần bằng con trâu, một đôi mâu kim có thể so với xẻng sắt, đuôi dài cao cao nhếch lên, vĩ châm tản ra hàn mang kinh người.

Tuy đây là đại trận huyền hóa ra, nhưng thấy thế nào cũng vô cùng chân thật! Khá tốt thực lực không mạnh, chỉ có Niết Âm Cảnh.

Dùng tu vi Minh Dương lực trọng thiên của Bùi Nghĩa Hiền, muốn thu thập một mãnh thú Niết Âm Cảnh tự nhiên là dễ như trở bàn tay, hai ba chiêu liền trấn giết con bò cạp sa mạc này, thu hoạch đến số điểm đầu tiên.

253. Chương 253: Sa Mạc Địa Long. (1)

Ngân Mang cái ăn hàng này bỗng sự khác không có, nhưng công phu lấy chỗ tốt lại hạng nhất, lập tức từ trong lòng Tô Mị chạy trốn ra ngoài, cắn phá bụng bò cạp sa mạc, đem Yêu hạch kéo đi ra.

Bất quá, mãnh thú trong di tích này đều là trận pháp biến ảo, căn bản không phải thực vật. Yêu hạch chỉ ở trong miệng Ngân Mang tồn tại bất quá hai ba hơi thời gian liền trở nên ảm đạm xuống, cuối cùng hư không tiêu thất, gấp đến độ tiểu tử kia dậm chân, rồi lại không thể làm gì được.

Nơi này cả ngày lẫn đêm, thiên không thủy chung là một mảnh mù sương, nhìn không ra ở đâu phát ra ánh sáng, nếu không phải võ giả cao giai đối với thời gian tương đối miễn cảm, chỉ cần một lúc sau, người trong đó căn bản không biết bọn họ ở nơi này chờ đợi bao lâu.

Năng lực kháng mệt nhọc của võ giả tuy thập phần cường đại, bất quá ở loại hiểm địa này lại không người nào dám chính thức mệt đến không được mới đi nghỉ ngơi, chẳng khác gì là tự tìm đường chết! Bởi vậy, nửa ngày sau, bốn người đều ngừng lại, nhóm lửa nấu nướng thực vật.

Bùm!

Đột nhiên một tiếng vang thật lớn, ở cách bọn họ không xa, một đạo lưu sa đột nhiên phóng lên trời, phẳng phát tựa như suối phun, bay thẳng mười trượng ới rơi vài xuống. Lập tức, một nhuyễn trùng cự đại từ trong cát đất chui ra, tuy còn không có hoàn toàn hiển lộ ra, nhưng thân dài đã đạt đến vài chục trượng, toàn thân là thổ hoàng sắc, cùng cát vàng thập phần tiếp cận, có thể che dấu rất tốt.

Nhuyễn trùng này cùng con giun không sai biệt lắm, trên người có từng vòng đường vân, bao lấy một tầng xác ngoài cứng rắn, trên mặt còn hiện đầy nhục thứ (* cây gai nhọn bằng thịt), nhìn về phía trên rất chán ghét. Hơn nữa, đầu của nó mọc lên một cái miệng cự đại, hình tròn, một vòng răng nhọn đều dài hơn trước.

Đây là Sa Mạc Địa Long, lại đạt đến Minh Dương cảnh đại viên mãn!

- Ngang!

Đầu quái vật khổng lồ này phát ra tiếng quát kinh thiên. Miệng rộng mở ra, răng nhọn giống như đao phiến cuốn động, hiện ra một cái động lớn, hướng về Bùi Nghĩa Hiền cách nó gần nhất cắn đi qua.

Mãnh thú so sánh với võ giả cùng giai thì càng thêm cường hoành, huống chi đây là mãnh thú Minh Dương cảnh đại viên mãn. So với Bùi Nghĩa Hiền cường đại há chỉ dừng lại một đoạn!

Bùi Nghĩa Hiên nào dám tay không liều mạng, liền tranh thủ sử dụng pháp khí đi ra. Là một thanh trường kiếm dài ba thước, kiếm khí tung hoành, đón nhận miệng rộng của Sa Mạc Địa Long. Bùm.... hấn bị ngành sanh đánh bay ra ngoài.

Hồ Khải vội vàng lấy ra một cây trường cung, đáp lên mũi tên, thoảng cái bắn đi ra ngoài, giống như một đạo lưu tinh ánh sáng lấp lánh.

Này hiển nhiên cũng là một kiện pháp khí, mũi tên nhọn có thể đâm rách xác ngoài cứng rắn của Sa Mạc Địa Long, trọn vẹn gia nhập sâu nửa thước! Đáng tiếc, thể tích mãnh thú này thật sự to lớn, gia nhập sâu nửa thước khả năng ngay cả vỏ cứng cũng không có xuyên qua. Đối cái mãnh thú này mà nói căn bản không đến nơi đến chốn!

Bất quá tên này ở Hồ gia cũng xác thực rất được sủng ái, bị Lâm Lạc “tịch thu” một bộ Thiên Cương Hàn Tinh Chủy, cư nhiên còn có một pháp khí cực kỳ lợi hại!

Mà một mũi tên lại chọc giận mãnh thú này, thân thể từ trong cát đất hoàn toàn chui ra, dài chừng hơn hai mươi trượng, thô như xe ngựa, mà kinh khủng hơn chính là, phần đuôi này lại cũng có một miệng to như chậu máu, răng sắc như đao, làm cho người ta sợ hãi!

Nếu Thái Kế Vũ ở đây mà nói, lúc này nhất định phải hô to con này ngay cả cái móng cũng mọc ra miệng, chẳng lẽ vừa ăn vừa bài tiết sao?

Nhưng bốn người trước mắt cũng không có hào hứng đùa giỡn loại này, đều triển khai công kích, hướng mãnh thú cường đại này phát động công kích.

Sa Mạc Địa Long này vô cùng cường đại, Minh Dương cảnh đại viên mãn cũng có thể cùng võ giả Giác Vi Cảnh đánh một trận, rõ ràng ở dưới bốn người vây công chẳng những không có rơi vào hạ phong, ngược lại còn đè nặng bốn người đánh.

Nhưng mãnh thú này hiển nhiên chẳng hề thoả mãn chiến quả như vậy, đột nhiên xoay thân, mấy trăm cây nhục thứ giống như mũi tên nhọn bay về phía bốn người.

Lâm Lạc một cái lắc mình ngăn ở trước người Tô Mị, thành thịch bùm, thiết quyền huy động liên tục, đem những nhục thứ này oanh vỡ.

Tuy hấn ngăn cản được thoải mái, nhưng không phải đại biểu Bùi Nghĩa Hiên cùng Hồ Khải cũng có thể như thế, hai người luống cuống tay chân mới trốn tránh được những nhục thứ này, nhưng đều là chặt vật không chịu nổi.

- Nhục thứ trên người nó có hạn, công kích như vậy phát động không được mấy lần!

Bùi Nghĩa Hiên lớn tiếng nói.

Nhưng mà, kể tiếp Sa Mạc Địa Long đem thân thể ưỡn một cái, nguyên bản địa phương nhục thứ đánh đi ra đột nhiên lại dài ra một cây rét lạnh, trực tiếp tát cho Bùi Nghĩa Hiên một bạt tai.

Hưu hưu hưu!

Thân thể Sa Mạc Địa Long lại rung lên, lần này, hơn một ngàn cây nhục thứ cả thảy đánh đi ra!

Lâm Lạc vội vàng một bả quơ lấy Tô Mị nói:

- Mọi người chia nhau chạy!

Tuy Bùi Nghĩa Hiên cùng Hồ Khải không muốn cùng Tô Mị tách ra, nhưng đối mặt trường hợp như vậy bọn họ cũng vô kế khả thi, chỉ có thể riêng phần mình tản ra, phân hai phương hướng khác chạy thực mạng.

Sa Mạc Địa Long do dự một lúc, cả người hướng dưới mặt đất chui xuống, nhanh hướng hai người Lâm Lạc đuổi theo. Bên kia là có hai con mồi, đương nhiên là hướng tới hướng kia đuổi theo rồi, nó cũng không có ngốc.

Một đường đi vội ra chừng hơn trăm dặm, Hồ Khải cùng Bùi Nghĩa Hiên sớm đã bị dọa chạy đến không biết cái góc nào. Lâm Lạc lộ ra một vòng cười lạnh, đem Tô Mị để xuống, thẳng nghênh Sa Mạc Địa Long đuổi sát mà đến.

Đồng dạng là Minh Dương cảnh đại viên mãn Lôi Quang Báo hẳn cũng đã bại qua, thì sao lại sợ Sa Mạc Địa Long?

Sở dĩ chuẩn bị, đó là bởi vì có thể cùng Bùi Nghĩa Hiền và Hồ Khải tách ra, sau lưng treo hai cái đuôi, hẳn có chút lá bài tẩy không tốt lấy ra dùng! Cái gọi là nắm tay không đánh mặt tươi cười, hẳn tốt xấu gì cũng ở Bùi gia nhiều ngày, trực tiếp đánh đuổi người đi có chút ái ngại, vừa vận nường theo Sa Mạc Địa Long đến ” chia tay hòa bình ” .

Xôn xao!

Sa Mạc Địa Long truy đến, sau khi phun ra một đạo sa tuyến, thân thể cự đại lại lần nữa chui ra, mở ra miệng khổng lồ hình tròn liền hướng Lâm Lạc tấp tới.

- Súc sinh, thực cho rằng sợ người sao?

Lâm Lạc chiến ý dâng tràn, Chiến Thiên Quyết trong lòng chuyển động, Ngũ Hành công pháp vận chuyển tới cực hạn, Minh Nguyệt Quyền Sáo cũng hiện trên tay phải, mãnh liệt bạo tiểu một tiếng, thân hình nhảy lên đã hiện ra ở trên đầu Sa Mạc Địa Long, chính là một quyền oanh đi.

Bùm!

Một quyền này của hắn uy lực tuyệt bá vô song, liền đem thân hình Sa Mạc Địa Long này trực tiếp oanh úp sập trên mặt đất, nâng lên cát vàng đầy trời.

Bùm!

Sa Mạc Địa Long bị kết kết thật thật đánh ngã trên mặt cát, cho dù dùng thể chất mạnh mẽ của nó cũng nhất thời bán hội không có thể nhúc nhích!

Ngón tay Lâm Lạc keng keng rung động, cười to nói:

- Con giun, bị đánh thoải mái hay không?

254. Chương 254: Sa Mạc Địa Long. (2)

- Ngang!

Sa Mạc Địa Long này rốt cục trèo lên, hai ánh mắt như chậu rửa mặt chớp động lên thần sắc tràn ngập cừu hận nhưng lại kiêng kị. Mãnh thú tự nhiên trời sinh tính tàn nhẫn, nhưng một quyền kia của Lâm Lạc quả thực đem nó đánh không nhẹ, ngay cả vật hung hãn như nó cũng không khỏi không chú ý.

Thân thể nó căng lên, ngàn vạn cây nhục thứ lập tức kích xạ mà ra, tạo thành vũ tiễn đầy trời, hướng về Lâm Lạc bay đi.

Nếu là phát ra nhục thứ dưới mười cây, uy lực mỗi một cây nhục thứ đều có thể so với một kích toàn lực của cường giả Minh Dương cảnh đại viên mãn, nhưng số lượng tuy nhiều uy lực càng cường đại hơn, nhưng trên thực tế lại không thể làm ối một cây nhục thứ đạt tới uy lực nguyên bản!

Nếu không, vạn thứ bắn một lượt chẳng khác nào một vạn võ giả Minh Dương cảnh đại viên mãn phát động công kích, cái này cho dù là Thông Minh Cảnh cường giả cũng phải đau đầu!

Thời điểm đối phó bị vây công, một chiêu này rất hữu hiệu, nhưng dùng trên người Lâm Lạc mà nói...

Tử Đỉnh ra!

Ngàn vạn đạo tử khí rủ xuống, đem Lâm Lạc bao quanh bảo vệ, nhục thứ phóng tới đụng đến tử khí đều rơi xuống, căn bản không có biện pháp đối với Lâm Lạc tạo thành một chút uy hiếp.

Ngang!

Sa Mạc Địa Long rống lên một tiếng, hiện ra vẻ uể oải, một lần đem toàn bộ nhục thứ đánh ra đi, cái này đối với nó mà nói là một tiêu hao không nhỏ. Nó dè dặt thường hung ác nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, nhưng không có lập tức phát động công kích, hiển nhiên đối với Lâm Lạc đã tràn đầy đề phòng.

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Còn có chiêu gì không?

Hắn chủ động xuất kích, một quyền chém ra, bóng dáng kim sắc di động, như thần linh đến thế gian, tràn đầy chiến ý bá đạo tuyệt luân.

Sa Mạc Địa Long lập tức phát ra một tiếng rít gào phẫn nộ, mãnh thú trong lúc đó chú trọng cùng bậc, Lâm Lạc rõ ràng thực lực không bằng nó, lại đối với nó nhiều lần khiêu khích, cái này hoàn toàn khơi dậy hung tính của nó!

Quái vật khổng lồ này uốn éo thân, chui vào trong cát vàng, tốc độ cực nhanh, làm cho Lâm Lạc một quyền vung vào hư không.

Nó cũng không phải là muốn chạy trốn!

Chỉ là một tức sau, Sa Mạc Địa Long phá cát mà ra, mở ra miệng tròn hướng Lâm Lạc bắt đầu rơi cắn đi qua.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Lâm Lạc vùng quyền như mưa, từng quyền đều đánh vào trên người Sa Mạc Địa Long, đem mãnh thú này đánh đến kêu đau liên tục, không hề có lực hoàn thủ.

Nếu để cho người khác chứng kiến một võ giả Minh Dương tứ trọng thiên có thể đem một mãnh thú Minh Dương cảnh đại viên mãn đánh đến răng rơi đầy đất mà nói, nhất định sẽ kinh ngạc đến mức mắt trừng đi ra, làm cho người ta nghĩ hắn hoàn toàn là một mãnh thú hình người!

Quá hung tàn !

- Tiểu tử này, đến tột cùng đồng thời tu hành nhiều ít hệ công pháp, mới có thể ngay cả mãnh thú cũng bạo đánh như vậy?

Tô Mị thấy mà trợn mắt, đáng tiếc, song linh căn, tam linh căn thậm chí ngũ linh căn đó là vừa sinh ra liền quyết định, không phải muốn tu là có thể tu.

Bất quá, người này đến tột cùng là tu luyện như thế nào, cùng tu công pháp số lượng càng nhiều, tốc độ tiến cảnh dĩ nhiên là càng chậm. Nhưng nàng là tận mắt chứng kiến Lâm Lạc từ Tiên Thiên Cảnh bắt đầu phát triển, cho đến hiện tại là Minh Dương Cảnh, thời gian là hai năm cũng không đến, tốc độ tu hành như vậy cho dù là nàng có Tô gia Lão tổ tự mình quán đỉnh truyền công cũng không có thể đạt tới!

Huống chi là vài hệ công pháp cùng tu?

Cái quái vật này!

Lâm Lạc chiến đến cao hứng, ba mươi sáu thanh Thiên Cương Hàn Tinh Chủy cũng sử dụng đi ra, những chủy thủ này trước mắt đã hấp đủ lực lượng, ở trước người của hắn tạo thành một kiếm trận, chìm nổi dao động.

Hừ hừ hừ!

Từng nhánh chủy thủ cuồng vũ cuốn động, hướng về đôi mắt mềm mại của Sa Mạc Địa Long vọt tới.

Bộ pháp khí này cùng những pháp khí trước kia Lâm Lạc tiếp xúc cũng không đồng dạng. Người sử dụng có được bao nhiêu lực lượng, mỗi một cây chủy thủ có thể phát huy ra bao nhiêu chiến lực, nhưng cái này có một hạn mức cao nhất, chính là Minh Dương Cảnh đỉnh phong.

Hắn Ngũ Hành công pháp cùng chuyển không sai biệt lắm có thể đạt tới Minh Dương Đại Thừa Cảnh đỉnh phong, cách Minh Dương thập trọng thiên cũng bất quá là một bước ngắn, không sai biệt lắm có thể phát huy cực hạn bộ pháp khí này.

Thanh niên đeo kiếm của Lao gia mục quang phát lạnh, hiển nhiên cũng nghĩ đến khả năng bị người theo dõi này, trong lòng của hắn phần nộ, nhưng hai sòng người Tinh gia, La gia cùng bọn họ thực lực tương đương, cục diện người này cũng không thể làm gì được người kia.

256. Chương 256: Băng Phách Hàn Thứ. (1)

Hắn lập tức đem tức khí vùng đến trên người Lâm Lạc, quát:

- Các ngươi lỗ tai điếc sao, nhanh thả gì đó trong tay ra, cút!

Ở trên điểm này, Tinh gia cùng La gia cũng giữ vững nhất trí, đều hướng hai người Lâm Lạc nhìn lại.

- Mau cút, có thể tha các ngươi bắt tử!

- Mè neho làm cái gì, ngại mệnh dài sao?

Tô Mị sinh giận nói:

- Sự tình gì đều có thứ tự trước sau, hiện tại vật gì đó bị chúng ta bắt được, muốn cầm trở về thì quỳ xuống gọi tiếng bà cô, ai bảo được dễ nghe, nói không chừng bản cô nương cao hứng liền đem thư tịch rách nát gì kia cho hắn!

Nàng là thiên kim Tô gia, có thần công bí pháp gì chưa từng gặp qua, căn bản không có đem Băng Phách Tâm Kinh để vào mắt.

- Kỹ nữ, muốn chết!

Trong mắt thanh niên đeo kiếm lóe lên lệ mang, cách không chính là một quyền hướng Tô Mị đánh tới. Tuy Tô Mị lớn là quốc sắc thiên hương, yêu mị động lòng người, nhưng ở trước mặt trọng bảo, nữ sắc lại bị cho là cái gì, chỉ cần tu thành bất thể thần công, còn sợ không chiếm được mỹ nữ sao?

Lâm Lạc biết rõ trên người Tô Mị có cấm khí, đừng nói tu vi đối phương chỉ là Minh Dương nhất trọng thiên, dù là Địa Nguyên Cảnh nói không chừng cũng một chiêu tức sát! Nhưng cấm khí đều là có số lần sử dụng hạn chế, lãng phí ở trên người một tên “kém cỏi” như vậy, thật sự quá không đáng!

Hắn nhẹ nhàng nhảy lên, chắn ở trước người Tô Mị, một quyền oanh ra, đem kinh khí đối phương đánh tới đánh tan.

- Ân?

Thanh niên đeo kiếm mục quang ngưng tụ, tuy hắn sử dụng một thành lực đạo, nhưng dùng để trấn giết Tô Mị chỉ là tu vi Niết Âm Cảnh lại vậy là đủ rồi.

Lâm Lạc có thể ngăn lại một kích của hắn, hơn nữa thần thái thoải mái, cái này cho dù Niết Âm Cảnh Đại Viên Mãn cũng làm không được, hắn là Minh Dương Cảnh!

Bản thân hắn cũng chỉ có tu vi Minh Dương nhất trọng thiên, nếu ngang hàng đối chiến mà nói, phần thắng quả thực không lớn, tâm niệm vừa động, thanh trường kiếm trên lưng kia cấp khiêu mà dậy, rơi vào trong lòng bàn tay của hắn, liền muốn cạy vào pháp khí oai.

- Hừ, nói nhiều làm gì, giết hai người này xong, tam gia chúng ta lại quyết chiến sinh tử, ai có thể được đến Băng Phách Tâm Kinh thì phải nhìn tạo hóa !

Thanh niên La gia rất không bình tĩnh nói.

- Lời ấy hữu lý, trước hết giết hai người chẳng dính dáng này đi!

Người Tinh gia cũng gật đầu đồng ý.

Thanh niên đeo kiếm hừ lạnh một tiếng, nhưng hai nhà này đã đạt thành nhận thức chung, nếu hắn cố ý đi một mình mà nói, rất có thể trở thành hai nhà cộng địch, bị bọn họ liên thủ nhằm vào, vậy thì quá tệ !

Tô Mị rất buồn bực, nàng tự phụ yêu tình tuyệt sắc, có thể làm loạn nhân gian, nhưng ba nhóm người này rõ ràng không có xem mị lực của nàng, điều này làm cho nàng sao có thể nhẫn!

- Ngốc tử, giết những hồn đản này cho bản cô nương, quá ghê tởm!

Nàng tức giận phần nói.

- Bớt la lối om sòm đi, cùng Ngân Mang ngoan ngoãn ở một bên nhìn xem!

Trong nội tâm Lâm Lạc thở dài, cái này phàm là thời điểm liên quan đến bảo vật, võ giả sẽ đánh cho đầu rơi máu chảy, ở trước khi không có thất bại, ai cũng không chịu lùi bước.

Võ đạo là tàn khốc, cường giả tuyệt thế leo lên võ đạo đỉnh phong không phải một đường giết đi lên sao?

Lâm Lạc song quyền vung lên, đã như vậy, vậy hắn vẫn là dùng song quyền một đường đánh tới võ đạo đỉnh phong, cần quét thương khung!

- Giết!

Mười một người đối phương cả thấy động thủ, hướng Lâm Lạc công đi qua. Trọng bảo động nhân tâm, cái gì đơn đả độc đấu, vinh quang võ giả đều gặp quỷ đi thôi!

Lâm Lạc ha ha cười dài một tiếng, song quyền triển khai, Chiến Thiên Quyết khí phách ngút trời, hắn chiến ý như điên, tràn đầy nhuệ khí bách chiến bách thắng, không chút nào yếu thế đón đi lên.

Thình thịch thình thịch!

Liên tục tứ quyền chém ra, đối phương liền có bốn người bị sinh sinh đánh bay, giống như điều đứt dây văng đi ra ngoài.

- Gặp phải cường địch!

Một cái đối mặt đã bị Lâm Lạc giải quyết bốn người, cái này một mặt tuy là bởi vì bọn hắn nhiều người có lòng khinh thị, nhưng về phương diện khác cũng là bởi vì Lâm Lạc thật sự quá mạnh mẽ!

Chiến ý cường đại của Lâm Lạc xông thẳng lên trời, khí tức cuộn cuộn rung động, tuy tu vi của hắn mới chỉ có Minh Dương tứ trọng thiên, nhưng ở trên chiến ý hắn đã là cấp bậc tuyệt thế cường giả, tràn đầy tự tin không gì không thắng.

Có thể chiến thiên, có thể chiến địa, ngay cả thần linh cũng có thể chiến, đúng là Chiến Thiên Quyết!

- Đi tìm chết!

Thanh niên đeo kiếm kêu to một tiếng, trường kiếm chém ra, người như điện mang kinh hồng, nhắm hướng Lâm Lạc mà đi.

- Gian ngoan mất linh!

Lâm Lạc khẽ quát một tiếng, chiến ý chỉ quyền hiển hiện, kim quang sáng chói, đánh lên trường kiếm của đối phương.

Đình!

Trường kiếm phát ra một tiếng gào thét, đúng là xuất hiện một đạo đứt gãy uốn lượn mà mắt thường có thể thấy được, hổ khẩu của thanh niên đeo kiếm bạo liệt, một đoàn huyết hoa phun tung toé, trường kiếm rời tay bay ra, mà nắm tay kim sắc cũng trực tiếp nghiền qua thân thể thanh niên đeo kiếm!

Bùm...

Một đoàn máu tươi giống như pháo hoa tung tóe trong không khí, thê mỹ và huyết tinh, kinh tâm động phách!

Sáu người khác đều là hai đùi run rẩy, bọn họ đều đồng dạng là tu vi Minh Dương nhất trọng thiên, lưỡng trọng thiên, khác biệt cũng không lớn. Lâm Lạc đã có thể một quyền thoải mái oanh nát thanh niên Lao gia, cũng đồng dạng có thể một quyền trấn giết bọn hắn!

Gặp quỷ, tiểu tử này rõ ràng cực kỳ lạ mặt, như thế nào sẽ lợi hại như vậy?

Tĩnh, Lao, La tam gia đều là thế gia nhị lưu mà Cam Vũ quốc, trong gia tộc mặc dù không có Khuy Linh Cảnh cường giả, nhưng có Thông Minh Cảnh Lão tổ tọa trấn. Lần này bọn họ tiến vào di tích, trên thực tế chính là vì Băng Phách Tâm Kinh, về phần bài danh trước mười bọn họ ngược lại không có bao nhiêu hy vọng xa vời, đó là thập đại thế gia ở giữa cạnh tranh.

Trước khi bọn họ tiến vào di tích, sớm tìm hiểu rõ ràng người nào có thể dẫn đến, người nào không thể dẫn đến, nhưng như thế nào lại đột nhiên nhảy ra một thanh niên lạ lẫm cường đại như vậy?

Kỳ thật cũng là do gia tộc bọn họ địa vị không cao lắm, lúc trước không có tư cách được đến sinh nhật yến của Tô Mị, nếu không bọn họ biết rõ thân phận Tô Mị, ngay từ đầu nói không chừng sẽ lựa chọn lùi bước. Cùng thế gia Thần quốc là địch, đây không phải là tự tìm đường chết sao? Không những mình muốn hồng bát, còn có thể liên lụy gia tộc của mình cũng không may đi theo.

Lâm Lạc lạnh lùng quét mọi người quát:

- Cút!

Sáu người kia đều là sắc mặt phát lạnh, như được đại xá, vội vàng nắm lên bốn người đã bị đánh bất tỉnh trên mặt đất, quay đầu bước đi. Lâm Lạc vốn có thể giết chết hết bọn họ, lại hạ thủ lưu tình, bọn họ tự nhiên không có yêu cầu xa vời khác.

Tàn sát kẻ yếu, đây cũng không phải là cách làm của Lâm Lạc, đối với người đui mù, một quyền đánh có thể, nhưng không nên quyết tuyệt đến cùng, vì cũng không phải thực sự thâm cừu đại hận gì.

257. Chương 257: Băng Phách Hàn Thứ. (2)

- Cái này là bí quyết rách nát gì, lại làm cho bọn hần tranh được đồ mất như thế?

Tô Mị một tay đoạt mất Băng Phách Tâm Kinh trong tay Lâm Lạc, tiện đà đọc lướt qua.

- Di cái này thật đúng là một bản pháp quyết không tệ!

Nàng lật ra một lúc, liền lộ ra một vẻ khiếp sợ nói.

- Như thế nào?

Tương đối mà nói Lâm Lạc càng không có đem cái gọi là bí pháp để vào mắt, Hồn Động Dung Lô có thể nói là tổ sư gia của bất luận công pháp gì, bất quá nếu có bí thuật như Chiến Thiên Quyết, hần vẫn còn thật là cảm thấy hứng thú.

- Tốc độ tu luyện công pháp không đề cập tới, môn công pháp này nếu luyện thành, có thể ở bên trong thân thể dưỡng ra năm cây Băng Phách Hàn Thứ đả thương địch thủ, rất là huyền diệu!

Tô Mị động dung nói ra, nhưng lập tức lại hiện ra vẻ tiếc hận:

- Đáng tiếc, đây chỉ có võ giả Thủy linh căn mới có thể tu luyện!

- Vậy thì tương đương với pháp khí rồi?

- Không sai, hơn nữa còn là pháp khí có thể liên tục tiến giai, nếu bản thân võ giả có thể đạt tới Thích Biến Cảnh mà nói, uy lực năm cây Băng Phách Hàn Thứ cũng có thể địch nổi Thích Biến Cảnh cường giả, đột nhiên phát động mà nói, nói không chừng ngay cả Thích Biến Cảnh cường giả cũng trúng chiêu!

Lâm Lạc không khỏi lộ ra sắc mặt vui mừng, như thế không tệ, tuy hần không cần công pháp, nhưng nếu nhiều ra năm cây Băng Phách Hàn Thứ, vậy hần lại nhiều một lá bài tẩy.

Cái này rất giống Thập Biến Kim Thân Quyết, bản thân công pháp Lâm Lạc cũng không thèm để ý, nhưng mang vào hiệu quả cường kiện khí lực lại vô cùng tốt.

Hần đem Băng Phách Tâm Kinh cầm tới, bắt đầu đọc qua.

- Ngốc tử, người còn có Thủy linh căn?

Tô Mị chán ngán lên tiếng nói.

- Này, người dùng thanh âm bình thường nói chuyện sẽ chết sao?

Lâm Lạc ngẩng đầu lên:

- Bản thân ta Ngũ hành linh căn đầy đủ, hài lòng chưa!

Quả nhiên!

Tô Mị cũng suy đoán như thế, nếu không Lâm Lạc vẹn vẹn là tu vi Minh Dương tứ trọng thiên lại há có thể bộc phát ra chiến lực cường đại như thế! Bất quá, Ngũ hành cùng tu còn có thể bảo trì tốc độ tinh tiến như vậy, thật sự là một chuyện tình làm cho người ta sợ hãi, tư chất tiểu tử này nói không chừng Liên gia cũng tán thưởng!

Có phải mang về cho gia gia xem qua, cho tiểu tử này một hồi tạo hóa?

Lâm Lạc vội vàng nắm cổ tay Tô Mị lên, dưới chân phát lực, Tật Phong Ngoa cùng Phù Ảnh Thuật đồng thời phát động, thân hình của hắn lập tức gia tốc, giống như cơn gió thổi qua, nhanh chóng đi xa.

- Thối chết người!

Tô Mị che cái mũi.

- So với gốc tử người còn muốn làm cho người ta chán ghét!

Ngân Mang cũng là một bộ đầu óc choáng váng, nằm sấp dán ở trên đầu vai Lâm Lạc, đem đầu lưỡi màu hồng phấn nhả ra thật dài.

Hai người chạy vội ra một khoảng cách, liền đứng ở trên một mảnh đất màu vàng. Nhưng cũng không phải nói mảnh đầm lầy này chỉ có chút như vậy, mà là mảnh đất này giống như một hòn đảo, bốn phía đều là bùn, một mảnh thế giới màu xám đen.

- Nếu địa phương quỷ quái này cũng phải đi hơn mười ngày mà nói, bốn cô nương sẽ nổi điên đấy!

Tô Mị phiền muộn nói.

- Chẳng lẽ người bây giờ cũng xem như người bình thường?

Lâm Lạc cười nói.

- Thối tiểu tử!

Tô Mị đối với hắn bày ra đôi bàn tay trắng như phấn.

- Vậy hãy để cho người ném thử điên quyền của bốn cô nương!

Lâm Lạc há miệng muốn nói, nhưng ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, quay đầu nhìn về phía xa xa nói:

- Cái nắm đầm này của người giống như có đất dụng võ khác rồi!

Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy một đạo nhân ảnh đã như mũi tên điện xạ mà ra, tốc độ cực nhanh, tuy quái vật trong bùn nhiều lần phát khởi công kích nhưng đều là chụp không.

Mấy cái thời gian hô hấp, người này đã tới mảnh đất nơi này, thành linh đúng là Nhậm Hoa.

Ánh mắt Nhậm Hoa âm trầm, lạnh lùng bắn thẳng đến Lâm Lạc nói:

- Rốt cuộc tìm được người rồi!

Hắn cũng không có cùng Lâm Lạc chung một chỗ tiến vào di tích, mà là truyền tống tùy cơ hội, lại xuất hiện ở bên trong vùng núi xa xôi, nếu không phải Nhậm Hoa có bí pháp truy tung phương vị của Lâm Lạc, hắn căn bản không có khả năng ở địa phương lớn như vậy tìm được một người.

Lâm Lạc mỉm cười nói:

- Thế nhưng mà ta lại tuyệt không muốn nhìn thấy người!

- Có muốn nhìn đến ta hay không, cũng không phải do người quyết định! Từ một khắc người giết muội muội ta, người đã định trước kết cục hôm nay!

Nhậm Hoa đằng đằng sát khí, bất kể là vì thay muội muội báo thù, hay là vì bảo trụ bí mật Vạn Độc Huyết Sa, Lâm Lạc đều phải chết! Chỉ cần hắn chết, cái kia chết không đối chứng, hoài nghi liền vĩnh viễn chẳng qua là hoài nghi.

- Ta tò mò đúng là, người là thế nào tìm được ta sao?

Lâm Lạc hỏi.

- Hừ, coi như thỏa mãn nguyện vọng cuối cùng của người trước khi chết, ta tu một bí thuật, có thể ở trong phạm vi ngàn dặm cảm ứng được khí tức người nào đó!

Nhậm Hoa giơ tay phải lên, chính là một chưởng hướng Lâm Lạc bổ tới.

- Lần này xem còn có ai thay người ngăn cản hay không!

- Nhậm gia tiểu tử, ngươi không khỏi quá đề ỉnh rồi!

Lâm Lạc ha ha cười cười, một quyền chém ra đón đánh.

Bành!

Quyền chương tấn công, tiếng va đập cực lớn như là sấm sét, chấn động nguyên một đám bùn đất sôi trào không thôi!

Nhậm Hoa giơ tay lên, một cây trường côn liền xuất hiện ở trong tay của hắn, hai tay của hắn giơ lên, nhắm Lâm Lạc hung hăng đập tới.

- Đi!

Lâm Lạc khẽ quát một tiếng, trong tay cũng thêm một bao tay, không tránh không né mà đón nhận trường côn.

Oanh!

Vận dụng pháp khí, lúc này đây hai bên giao phong sinh ra động tĩnh càng lớn, một đạo nhân ảnh xẹt qua, Nhậm Hoa bị Lâm Lạc một quyền oanh lui, giống như sao băng xẹt qua một đường cong, rơi vào bên trong bùn đất, tóe lên bùn nhão ngút trời.

Trong vũng bùn này không biết có bao nhiêu cá sấu tám chân quái dị, Nhậm Hoa vừa rụng đi vào chẳng khác gì là chọc tổ ong vò vẽ, lập tức chỉ thấy bùn nhão quay cuồng, mùi hôi lại thẳng thiên khung.

Bùm!

Chỉ một hơi thời gian, Nhậm Hoa liền từ trong vũng bùn phóng lên trời, trên không trung bay qua một cái bồ nhào, đã rơi vào trên mặt đất hoang thổ. Bất quá, hiện tại hắn đã là toàn thân dính nước bùn, chẳng những bộ dáng chật vật không chịu nổi, lại tản mát ra mùi hôi chán ghét, làm cho Tô Mị không khỏi liên tục che mũi, gấp lui ra đằng sau.

Nhậm Hoa chưa bao giờ thụ qua ủy khuất như vậy, hắn là Nhậm gia Đại thiếu gia, đệ nhất nhân trong một đời tuổi trẻ, ở Bách Nguyên quốc chính là tồn tại như Thái tử, nữ nhân nào không đối với hắn thần hồn điên đảo, nằm mộng cũng muốn nhào vào trong ngực của hắn, từ đó về sau bay lên đầu cành, đại phú đại quý?

Nhưng Tô Mị rõ ràng đối với hắn lộ ra biểu lộ chán ghét, điều này làm cho hắn bị thương không thôi, hơn nữa hắn thụ đại nhục này, vốn là tức giận ngút trời, lần này sao còn kiềm chế được, lúc này lấy ra một túi da, trên tay cũng nhiều một bộ bao tay mỏng như cánh ve.

- Ân, Vạn Độc Huyết Sa?

Mục quang Lâm Lạc phát lạnh.

Lúc trước hắn còn hoài nghi khả năng Vạn Độc Huyết Sa là Nhậm Giáo Giáo trong lúc vô tình nhặt được, nhưng chứng kiến Nhậm Hoa cũng có phối trí như vậy, điều này hiển nhiên là Nhậm gia đang luyện chế cấm khí vô cùng ác độc này!

Mọi người gia tộc này đáng chết!

Lâm Lạc tức giận xông thiên, sát khí bốn phía, hắn trực tiếp đem Tử Đỉnh sử dụng đi ra, liền muốn trấn giết Nhậm Hoa!

- Đi!

Nhậm Hoa giương tay phải lên, mấy trăm hạt Vạn Độc Huyết Sa giống như hạt mưa hướng Lâm Lạc cuồng cuộn mà đi.

- Chẳng lẽ ngươi không biết mọi người đã đối với ta dùng qua một chiêu này sao?

Lâm Lạc lạnh lạnh nói ra, nhanh chóng hướng Nhậm Hoa bức đi, loại người này căn bản không nên sống trên đời, sớm chết sớm một chút sẽ bớt đi tai họa!

Tử khí rủ xuống, tất cả độc sa vút tới đều bị tử khí ngăn cản, xào xạc rút xuống.

- Ngốc tử, Vạn Độc Huyết Sa là cấm khí thiên hạ không dung, người người gặp sẽ giết, đúng là công địch đại lục! Giết hẳn đi!

260. Chương 260: Kịch Chiến Nhậm Hoa

Tô Mị cũng khó được mặt lạnh như sương, xác định Nhậm Hoa có được Vạn Độc Huyết Sa, nàng cũng động sát cơ!

Tuy võ giả xa xa không giống thường nhân theo khuôn phép cũ như vậy, nhưng mỗi người đều có giới hạn thấp nhất, mà hiển nhiên độ ác độc của Vạn Độc Huyết Sa đã đột phá giới hạn của đại bộ phận người trong thiên hạ!

- Ha ha ha, muốn giết ta, chỉ bằng các ngươi sao?

Nhậm Hoa bị Lâm Lạc một quyền lần nữa oanh lui hơn mười trượng, dùng tay áo lau máu tươi trên khóe miệng, nhưng huyết không có lau sạch, ngược lại đem bùn nhão trên tay áo dính hết khóe miệng.

Hắn xì một tiếng khinh miệt, sát khí càng tăng lên quát:

- Lâm Lạc, ta cho ngươi xem thực lực chân chánh của bản thiếu gia, làm cho ngươi biết rõ cái gì gọi là cường đại!

- A...

Nhậm Hoa ngửa mặt lên trời rống giận, thanh âm rõ ràng giống như thú ngâm, cốt cách toàn thân bành bạch loạn hưởng, đang không ngừng chấp tay động lên.

Thân thể của hắn nhanh chóng tăng lớn, toàn thân cũng dài ra bộ lông đen nhánh, đôi mắt từ đen kịt biến sắc thành lục sắc, mười ngón tay ngược lại biến ngắn, móng tay vừa nhọn vừa dài, biến thành giống như thú trảo!

Cái mũi lõm xuống, khóe miệng toét ra, một đôi răng nanh sắc bén xông ra môi dưới, hai lỗ tai cao cao nhô lên, thân dài đạt đến hơn bảy xích!

Giờ khắc này Nhậm Hoa đã không thể nói là người, mà là một con hung lang!

Giác Vi Cảnh! Hơn nữa còn là Giác Vi nhị trọng thiên!

- Thú Hóa Đan!

Lâm Lạc lập tức kinh hô một tiếng, minh bạch tại sao Nhậm Hoa sẽ xuất hiện biến hóa như này.

- Cạc cạc cạc!

Lúc này thanh âm của Nhậm Hoa thô to, hắn cười quái dị.

- Không thể tưởng được ngươi còn biết Thú Hóa Đan, đã như vậy, ngươi cũng có thể an tâm lên đường!

Dưới chân hắn bắn ra, cả người đã giống như ánh sáng bắn về phía Lâm Lạc, hai móng hiện lên mười đạo tàn ảnh hắc u, đối với trên mặt Lâm Lạc bắt đi qua.

Không hổ là đệ tử đại thế gia, quả nhiên là có lá bài tẩy hộ thân! Chỉ là không biết lúc trước Nhậm Giáo Giáo có phải cũng có thể biến thân hóa thú hay không, nhưng không trông nom có thể hay không, ở dưới kiếm của Địa Nguyên Cảnh Lăng Kinh Hồng, Minh Dương Cảnh cùng Giác Vi Cảnh có khác nhau sao? Đều là một kiếm tức sát!

Lâm Lạc chiến ý nổi lên, đánh cùng đối thủ so với mình nhược hơn thật sự không có kịch tính gì, mà thực lực của Nhậm Hoa so với hắn mạnh hơn một mảng lớn, cùng người như vậy đánh mới có cơ hội làm cho hắn lý giải sâu sắc hơn đối với Chiến Thiên Quyết!

- Chết!

Nhậm Hoa nâng cuồng hống hét lớn, pháp khí lại lần nữa xuất hiện, hướng về Lâm Lạc đập xuống đầu!

Lâm Lạc cũng không dám có bất luận chủ quan gì, dù sao thực lực đối phương cũng là Giác Vi Cảnh, cho dù đó cũng không phải lực lượng chính thức của hắn, nhưng phát huy ra đến lại là thật, ánh mắt của hắn không có khả năng lừa gạt hắn!

Ba mươi sáu thanh Thiên Cương Hàn Tinh Chủy, ra!

Lâm Lạc một cái bắn người, đúng là thẳng nghênh trường côn của đối phương!

- Hồ gia Thiên Cương Hàn Tinh Chủy? Đáng chết!

Mục quang Nhậm Hoa lập loè:

- Ngay cả Hồ gia cũng muốn theo Nhậm gia ta đối địch, đều phải chết!

Trước ở trong tửu lâu, hắn là tận mắt thấy Hồ Khải che chở Lâm Lạc, tự nhiên sẽ không hoài nghi là Lâm Lạc cường đoạt Thiên Cương Hàn Tinh Chủy này, chỉ cho là Hồ Khải cùng Lâm Lạc quan hệ quá tốt, ngay cả pháp khí trọng yếu như vậy cũng đưa đi ra ngoài!

Có thể thấy được Hồ gia lòng muông dạ thú, không phải muốn cùng Nhậm gia hắn đối địch sao!

Nếu để cho Hồ Khải biết rõ suy nghĩ lúc này của Nhậm Hoa, tuyệt đối là một ngụm máu tươi cũng phun được đi ra, cái này thật sự là thiên đại oan uổng, hắn là mỗi ngày đều nghĩ làm sao có thể lấy Thiên Cương Hàn Tinh Chủy về đây này!

Bùm!

Quyền, côn tấn công, Lâm Lạc chỉ cảm thấy cả cánh tay phải một mảnh chết lặng, hồ khẩu bạo liệt, máu tươi vẩy ra! May mắn, dư lực cường thế của Nhậm Hoa bị Tử Đỉnh ngăn cản, một kích này tuy Lâm Lạc bị tổn thất nặng, nhưng cũng không có bị thương thế quá nặng, một khi Vạn Mộc Chi Xuân lưu chuyển, loại bị thương ngoài da này tự nhiên là lập tức khép lại.

Trái lại Nhậm Hoa bị ba mươi sáu thanh Thiên Cương Hàn Tinh Chủy vây công, có vẻ có chút luống cuống tay chân! Dù sao đây chính là tương đương với ba mươi sáu cao thủ Minh Dương cửu trọng thiên, miễn cưỡng cũng có thể bằng nửa Giác Vi Cảnh, hắn chỉ nghĩ công kích Lâm Lạc, phương diện phòng ngự tự nhiên hơi có vẻ không đủ.

Nhưng Giác Vi Cảnh dù sao cũng là Giác Vi Cảnh, hắn sau khi một côn đánh lui Lâm Lạc, lập tức thu côn quét qua, đinh đinh đinh, liên tiếp giòn vang, bảy chuôi hàn tinh chủy lập tức bị đánh bay ra chừng hơn mười trượng xa.

Lâm Lạc thét dài một tiếng, lại lao thân nghênh tiếp, cắt đến trước người Nhậm Hoa, tâm niệm vừa động trong lúc đó, một cây Băng Phách Hàn Thứ đã lặng yên xuất hiện, hướng về Nhậm Hoa bay đi.

Trong nháy mắt, nhiệt độ chợt giảm xuống, cho dù dùng thực lực của Nhậm Hoa lúc này cũng cảm giác giống như người trần truồng đi vào hầm băng, lạnh đến mức toàn thân hắn muốn run rẩy!

Ánh mắt của hắn phát lạnh, dưới chân lập tức đạp một cái, thời khắc quyết xảy ra tai nạn hiểm hiểm nhảy đi, làm cho Băng Phách Hàn Thứ đâm không trúng!

Nhưng tâm niệm Lâm Lạc lập tức khê động, đem cây Băng Phách Hàn Thứ này thu hồi vào trong thân thể. Đồ chơi này cho dù có Tử Đỉnh trợ giúp cũng cần cả đêm thời gian mới có thể ngưng luyện hoàn thành, hắn cũng không muốn tùy ý lãng phí!

- Đây là vật gì?

Nhậm Hoa lòng còn sợ hãi, hắn ảm ảm cảm giác được Băng Hàn chi vật đối với hắn có uy hiếp cự đại!

- Muốn biết, đuổi cổ ra chịu chết, thời điểm đưa người đi tự nhiên sẽ nói cho người biết!

Lâm Lạc cười to, tuy hắn không có tiếp tục sử dụng Băng Phách Hàn Thứ, nhưng đối phương biết hắn có được đại sát khí bức này, trong lúc động thủ đó nhất định sẽ có bần khoản.

Cao thủ giao chiến, nguy hiểm nhất đúng là ra tay không có quả quyết, như vậy thập thành công lực cũng phát huy không ra một thành!

Nhậm Hoa giận dữ, dùng tay phải vung côn, lay động ra từng đạo côn ảnh, mà tay trái thì hóa thảo, chém ra vô số bóng thảo tối tăm, hướng về Lâm Lạc phô thiên cái địa đánh tới.

Ông!

Hai cây Băng Phách Hàn Thứ đồng thời xuất hiện, phân ra từ hai bên trái phải hướng về Nhậm Hoa bay đi.

Nhậm Hoa vừa giận vừa sợ, vội vàng thu hồi thế công, dưới chân bắn ra, lại lần nữa rút lui.

Lâm Lạc thành thịch chém ra hai quyền, hơn nữa Tử Đỉnh phòng ngự, rất nhẹ nhàng liền thoải mái hóa giải công kích của đối phương.

Cũng vào lúc này, ba mươi sáu thanh Thiên Cương Hàn Tinh Chủy đã bay trở lại, ưu điểm lớn nhất của kiện pháp khí này chính là không yêu cầu Lâm Lạc hao tâm tổn trí khổng lồ, làm cho hắn có thể chuyên chú chiến đấu.

Nhậm Hoa không thể không chém ra một vòng côn ảnh, ngăn cản Thiên Cương Hàn Tinh Chủy kích bắn tới, tuy có thể thoải mái phòng thủ, nhưng đối với Lâm Lạc truy kích lại không thể không lui ra sau, làm cho đối phương có đầy đủ thời gian nghỉ ngơi!

261. Chương 261: Phản Kích. (1)

Hắn hiện tại thực lực là Giác Vi Cảnh, nhưng sống sót không làm gì được đối thủ Minh Dương Cảnh, điều này làm cho hắn làm sao có thể không thẹn quá hoá giận?

Lâm Lạc lần nữa chủ động nghênh tiếp, đối thủ tốt như vậy cũng không phải là mỗi ngày đều có thể miễn phí cùng mình so chiêu!

Trong nội tâm Nhậm Hoa giận dữ, nhưng hắn biết rõ nhất định phải trước giải quyết hàn châm của Lâm Lạc đối với hắn có uy hiếp, nếu không sẽ luôn bị vật kia kiềm chế, hắn đời này đừng mơ tưởng giết được Lâm Lạc!

- Ngao!

Hắn phát ra một tiếng sói tru, tay trái vung lên, lay động ra năm đạo tàn ảnh tối tăm sắc, hướng về Lâm Lạc bắt đi qua.

Áo nghĩa Chiến Thiên Quyết ở trong lòng hùng hực thiêu đốt, Lâm Lạc không chút nào yếu thế, cùng đối phương đả khởi đối công. Tuy lực lượng Nhậm Hoa vượt xa hắn, mỗi một lần quyền thảo tấn công đều làm cho hắn khí huyết sôi trào khó chịu, nhưng có Tử Đỉnh bảo hộ, hơn nữa Nhậm Hoa không thể không lưu lực ứng đối Băng Phách Hàn Thứ của hắn, cho nên ở phương diện lực lượng cũng không phải là không có cách nào ứng phó!

Đây chính là Minh Dương tứ trọng thiên đối chiến Giác Vi nhị trọng thiên cường giả a!

Nếu là tình huống bình thường, chỉ cần Nhậm Hoa đánh ra một chiêu có thể nghiền áp Lâm Lạc thành mảnh vỡ, nhưng một loạt nhân tố cộng lại, đúng là làm cho hắn thủy chung không có cách nào chấm dứt chiến đấu!

Lâm Lạc cảm giác được áo nghĩa của Chiến Thiên Quyết ẩn ẩn có dấu hiệu buông lỏng, tựa hồ lại có linh ngộ mới, hần thét dài liên tục, song quyền huy động, huyết khí bên trong thân thể sôi trào, từ trong lỗ chân lông tràn ra, làm cho hần như một Hoàng Kim Chiến Thần, khí phách oai hùng!

So sánh xuống dưới, Nhậm Hoa một thân lông màu đen, bộ dáng cầm thú quả thực chính là bại hoại!

Tô Mị nhìn thấy mà hai mắt tỏa ánh sáng, xuân tâm yêu nữ có chút lay động .

- Hồn dẫn, đi chết cho ta!

Nhậm Hoa quá biệt khuất, cuối cùng nhịn không được chém ra một côn, tập trung toàn bộ lực lượng, côn ảnh chém ra, liền diễn hóa ra một bộ dáng chiến lang, đối với Lâm Lạc há mồm rít gào.

Hưu!

Băng Phách Hàn Thứ bay ra, hướng về Nhậm Hoa bay đi.

- Cút!

Nhậm Hoa rống to, trường côn lui về, thẳng nghênh Băng Phách Hàn Thứ, hần đây là dẫn xà xuất động, một côn này nhìn như uy mãnh bá tuyệt, nhưng chỉ là muốn dụ Lâm Lạc ra tuyệt chiêu.

Pằng!

Băng Phách Hàn Thứ chỉ là do Thủy hệ linh lực ngưng luyện mà thành, sao có thể chống lại một kích toàn lực của Giác Vi Cảnh cường giả, lập tức vỡ thành vô số vụn bằng thật nhỏ. Nhưng Băng Phách Hàn Thứ cường đại căn bản không ở lực lượng của nó, mà là nhiệt độ thấp kinh khủng kia!

Trong nháy mắt, một đạo sương trắng dọc theo trường côn hướng về cánh tay Nhậm Hoa kéo dài đi qua, tốc độ nhanh cực kỳ!

Nhậm Hoa quyết định thật nhanh, lập tức đem tay phải hất lên, trường côn rời tay bay ra.

Chỉ là trong nháy mắt như vậy, trường côn này kết thành một cây nước đá, hàn băng ngưng tụ lại một vòng chừng một xích! Vô luận là vật gì, ở địa phương càng là hàn băng, tính bền chắc lại càng kém, mà Băng Phách Hàn Thứ ngay cả Giác Vi Cảnh cường giả cũng đau đầu, cái nhiệt độ thấp này có thể nghĩ !

Bành bành!

Phía trên tầng băng xuất hiện vài kẽ nứt, sau đó ầm ầm vỡ vụn, hợp với trường côn trong đó đều là bể bầy tám đoạn, uy lực mạnh mẽ có thể thấy được lổm đổm!

Nhậm Hoa vừa giận vừa sợ, liền tranh thủ thu hồi mảnh vỡ trường côn vào bên trong cơ thể, pháp khí này chỉ cần pháp trận không hỏng, cho dù vỡ thành bột phấn cũng có thể được thân thể võ giả chậm rãi ôn dưỡng phục hồi như cũ. Khá tốt, pháp trận pháp khí này xác thực không có hủy hoại, nhưng không có hơn hai mươi ngày ôn dưỡng, là mơ tưởng dùng lại!

Đáng giận, tuy cũng phế bỏ một cây Băng Phách Hàn Thứ của Lâm Lạc, nhưng cái giá này cũng quá lớn đi!

Chiến đấu vẫn còn tiếp tục.

Tuy Nhậm Hoa tạm thời bị hủy pháp khí, nhưng chiến lực cũng không có bị ảnh hưởng quá lớn, dù sao hần hiện tại chiến lực là Giác Vi Cảnh, chỉ cần lực lượng trong Yêu hạch không có hao hết, hần liền có thể có được thực lực như vậy.

Hần huy động song trảo hướng Lâm Lạc quét tới, bóng trảo màu đen mẩn thiên vũ động, thanh thể mênh mông cuộn cuộn.

Đây chính là uy áp của Giác Vi Cảnh cao thủ!

Lâm Lạc toàn lực chống đỡ, chỉ cần Nhậm Hoa còn lòng có cố kỵ, thì thủy chung không có khả năng toàn lực ứng phó, hần cũng không phải không có lực đánh một trận.

Nhưng Nhậm Hoa dù sao cũng là có chiến lược Giác Vi Cảnh, cho dù có lưu dư lực, nhưng mỗi lần công kích qua đi, Lâm Lạc sẽ bị một ít thương thế, một lúc sau, tích lũy dâng lên sẽ là vết thương nhỏ thành tổn thương lớn!

Cứ kéo dài như vậy, cuối cùng sẽ là Nhậm Hoa chiến thắng.

- Tiểu tử, nhìn ngươi còn có năng lực gì!

Nhậm Hoa cũng biết điểm ấy, mỗi lần cũng chỉ sử dụng lực lượng so sánh với Lâm Lạc cường đại hơn một ít, một bên có thể tùy thời ứng đối khả năng Băng Phách Hàn Thứ xuất hiện, một bên y nguyên có thể mang đến áp lực cường đại cho Lâm Lạc, làm cho hắn bị thương liên tục, làn da cũng ở chỗ kích cự đại xảy ra rạn nứt, chảy ra máu tươi!

Đây là Lâm Lạc tu luyện Thập Biến Kim Thân Quyết, nếu không hiện tại đã sớm da tróc thịt bong! Dù sao, hiện tại Nhậm Hoa là có chiến lược Giác Vi Cảnh, giờ tay nhắc chân trong lúc đó cũng có thể giết cường giả Minh Dương Đại Viên Mãn Cảnh, Lâm Lạc có thể có biểu hiện như thế, đã đủ chấn kinh mọi người rồi!

Mặc dù có ba mươi sáu thanh Thiên Cương Hàn Tinh Chủy, còn có Băng Phách Hàn Thứ uy hiếp làm như kiềm chế, nhưng kém một đại cảnh giới, Lâm Lạc vẫn là hoàn toàn rơi vào hạ phong. Nhưng hắn vẫn chiến đến phát cuồng, song quyền vũ động, chiến ý ngút trời, áp lực cường đại như vậy làm hắn chạm vào lĩnh ngộ đối với Chiến Thiên Quyết, với hắn mà nói là một chuyện tình vô cùng hữu ích.

Bởi vậy, Lâm Lạc cũng không có sử dụng lá bài tẩy còn lại là Vạn Niên Hàn Ngọc Tâm và Yêu Nguyệt khôi lỗi!

Chiến, chiến đến tinh bì lực tẫn, chiến đến không có lực vùng quyền!

Nhậm Hoa dần dần tăng lớn lực lượng, nếu như không thể bức cây Băng Phách Hàn Thứ còn lại của Lâm Lạc đi ra, hắn cuối cùng không cách nào yên tâm.

Hưu! Hưu!

Hai đạo hàn quang hiện ra, ở dưới áp lực cường đại của Nhậm Hoa, Lâm Lạc cũng không thể không lại tể ra hai cây Băng Phách Hàn Thứ, từ tả hữu hai phương hướng kịch bắn đi, để hóa giải bản thân bị áp lực.

Nhậm Hoa một cái bật lên, hai cái lang chân cự đại phát huy ra co dãn kinh người, trong nháy mắt lui ra một trượng cự ly.

Lâm Lạc tâm niệm vừa động, liền muốn thu hồi hai cây Băng Phách Hàn Thứ, nhưng Nhậm Hoa lại cười lạnh, song thảo một vòng, phát ra hai hấp lực cường đại, đem hai cây Băng Phách Hàn Thứ đánh rơi xuống mặt đất!

- Ha ha ha, sớm chờ đợi một chiêu này của ngươi!

Nhậm Hoa cười to, người có thể tu luyện tới Minh Dương Cảnh khẳng định không phải ngu ngốc, thời gian lâu như vậy xuống hắn cuối cùng cũng nhìn ra nhược điểm của Băng Phách Hàn Thứ.

262. Chương 262: Phản Kích. (2)

Chỉ cần vọt tới mặt đất, hoặc là chạm bất kỳ vật gì, đều có thể phá hủy!

Pằng! Pằng!

Nhậm Hoa ở trên lực lượng chiếm cứ thượng phong tuyệt đối, ở dưới hắn dẫn dắt, hai cây Băng Phách Hàn Thứ đồng thời rơi xuống đất, tạo thành hai mảnh băng sương chi địa, cũng phác thảo liền cùng một chỗ, tạo thành một vùng cấm rét lạnh rộng lớn.

- Ngươi còn có mấy cây băng thứ như vậy?

Nhậm Hoa cười lạnh, Băng Phách Hàn Thứ uy lực quá mạnh mẽ, hắn tuyệt không tin tưởng đối phương có được số lượng quá nhiều!

- Ngốc tử, còn cùng hắn nói nhảm cái gì, nhanh đóng cửa thả chó, cắn chết tên hỗn đản này!

Tô Mị ở một bên kêu to, nàng là biết rõ Lâm Lạc một khôi lỗi Giác Vi Cảnh.

Trong lục nhân của Nhậm Hoa sát khí bắn ra bốn phía, đối với Tô Mị lạnh lùng nhìn lướt qua, nữ nhân này cho dù là Thần quốc quý nữ thì như thế nào, tại nơi này giết căn bản không người nào biết! Cùng lắm thì hấn đi chỗ nào đó trốn hai ba năm, Huyết Sát chú có cường thịnh trở lại cũng tự động biến mất!

Bất quá, trực tiếp giết không khỏi đáng tiếc, nữ nhân thiên kiều bá mị như vậy, trước khi giết chết nên hảo hảo hưởng thụ một phen!

Hắn ở trạng thái hóa thú, phương thức suy nghĩ cũng bị ảnh hưởng lớn, trở nên càng thêm thị sát hoang dã, đem hắc ám trong nội tâm khuếch trương mười lần, thậm chí gấp trăm lần bạo phát đi ra, ánh mắt đậm tà làm Tô Mị một hồi ác hàn.

Lâm Lạc giận dữ, một tay một chiêu, Yêu Nguyệt khôi lỗi rốt cục hiện thân, ầm ầm rơi vào trước người Nhậm Hoa.

Yêu Nguyệt khôi lỗi không có một tia tình cảm, vừa xuất hiện liền tuân theo của ý chí của Lâm Lạc, hướng Nhậm Hoa giết đi qua.

Bùm!

Song phương tiến hành lần đầu tiên giao phong.

- Khôi lỗi Giác Vi Cảnh?

Nhậm Hoa kinh hô một tiếng. Hắn nguyên lai tưởng rằng Băng Phách Hàn Thứ chính là lá bài tẩy của Lâm Lạc, lại không nghĩ rằng Lâm Lạc ẩn giấu xa xa so với hắn tưởng tượng, còn có một khôi lỗi Giác Vi Cảnh, lực lượng so với hắn vậy mà mạnh hơn một bậc!

Càng máu chốt chính là, khôi lỗi không đau nhức không cảm giác, không sợ tử vong, mà hắn chỉ là lực lượng cùng ngoại hình hóa thú, luận thể chất cường hoành, hắn căn bản không có biện pháp so sánh với mãnh thú cùng giai!

Nói cách khác, hắn và Yêu Nguyệt khôi lỗi liều mạng mà nói, hắn nhất định sẽ chết!

Vốn biện pháp đơn giản nhất chính là trực tiếp oanh giết Lâm Lạc, vậy hắn có thể nhẹ nhàng rời đi, sau khi mất đi ý chí chủ nhân, khôi lỗi sẽ lâm vào trạng thái hoảng loạn, sẽ không sinh ra một tia uy hiếp đối với hắn!

Nhưng tình hình chiến đấu lúc trước đã nói rõ Lâm Lạc có được năng lực tự bảo vệ mình cường đại, muốn chém giết hắn căn bản không thực tế!

Khó làm !

Hắn khó làm, Lâm Lạc sẽ không khó làm, cùng Yêu Nguyệt khôi lỗi một tả một hữu, hướng Nhậm Hoa cuốn cuộn mà đi.

Thình thịch thình thịch bùm!

Trong đối binh kịch liệt liên tiếp, Yêu Nguyệt khôi lỗi cùng Nhậm Hoa chiến đấu đến vô cùng kịch liệt, mà Lâm Lạc thì thừa dịp ke hở mà vào, thiết quyền động liên tục, đưa cho Nhậm Hoa uy hiếp lớn lao, ba mươi sáu thanh Thiên Cương Hàn Tinh Chủy cuốn vũ rung động, đồng dạng phân đi không ít lực chú ý của Nhậm Hoa.

Nhậm Hoa thoáng cái lâm vào trạng thái hoàn toàn bị động, hắn phải toàn lực ứng phó Yêu Nguyệt khôi lỗi, khôi lỗi Giác Vi Cảnh này thật sự quá kinh khủng, lực lớn vô cùng, lại không sợ tàn tật, chỉ là ứng phó đại gia hỏa này đã khiến cho hắn tâm thần mỗi mảy, mà Lâm Lạc lại không ngừng quấy rối, bây giờ Băng Phách Hàn Thứ uy hiếp đối với hắn càng lớn!

Chỉ cần hắn bị băng phong dù chỉ là một phần trăm, một phần ngàn thời gian nháy mắt, dùng lực lượng cuồng bạo của Yêu Nguyệt khôi lỗi có thể oanh hấn thành cặn bã! Đối với cái này, Nhậm Hoa là không chút nghi ngờ!

Cái kiềng kỳ này, làm cho hắn càng ngày càng biểu hiện bị động, đã hoàn toàn chỉ còn lực chống đỡ, căn bản vô lực xuất kích!

Bùm!

Lâm Lạc đánh ra một quyền, thừa dịp khe hở Nhậm Hoa cùng Yêu Nguyệt khôi lỗi trao đổi một kích, nắm tay hung hăng đập vào trên mặt của đối phương, lực lượng cự đại đem Nhậm Hoa sinh sinh đánh bay!

Một quyền này, nếu Nhậm Hoa thật sự muốn tách khỏi vốn là có thể tránh được, nhưng ở dưới Yêu Nguyệt khôi lỗi bức bách, hắn chỉ có một lần cơ hội né tránh, nếu đem cơ hội này dùng xong, đến lúc đó Lâm Lạc thả ra Băng Phách Hàn Thứ, Yêu Nguyệt khôi lỗi lại từ bên cạnh đánh tới, hắn chỉ có một con đường chết!

Bởi vậy, dưới tình huống xác định một quyền này của Lâm Lạc không có mang theo Băng Phách Hàn Thứ, hắn lựa chọn miễn cưỡng ăn vào!

Nhưng nắm tay của Lâm Lạc là ăn ngon như vậy sao?

Nửa bên mặt trái của Nhậm Hoa lập tức sưng phồng lên, làm cho đầu của hắn thoáng cái phồng lớn một vòng, trở nên vô cùng dữ tợn.

Không đợi hắn gầm lên, Yêu Nguyệt khôi lỗi dĩ nhiên phát khởi công kích mới, nó cũng không có dương dương đắc ý gì, tiêu diệt địch nhân là sứ mạng duy nhất của nó!

Bùm! Bùm! Bùm!

Ở dưới Yêu Nguyệt khôi lỗi kiềm chế, Nhậm Hoa không ngừng bị đánh! Có chút công kích hắn vốn dĩ có thể tránh, nhưng bởi vì không biết lúc nào Lâm Lạc đánh ra Băng Phách Hàn Thứ, nên hắn chỉ có thể lựa chọn miễn cưỡng ăn.

Nhưng cho dù hắn có chiến lực Giác Vi Cảnh, nhưng bản thân thân thể chỉ là Minh Dương Cảnh, chỉ là tạm thời có thể rút ra lực lượng trong Yêu hạch mà thôi. Lúc này bị Lâm Lạc coi như bao cát đánh, Nhậm Hoa là sao chịu nổi?

Hắn toàn thân máu tươi đầm đìa, khuôn mặt sớm bị đánh đến ngay cả mục mục cũng không nhận ra, chỉ còn lại có đôi mắt còn đang phun ra lửa giận.

- Lâm Lạc, ta muốn ngươi chết!

Nhậm Hoa điên cuồng gào thét, tiếp tục như vậy là không được, hắn sẽ bị Lâm Lạc sinh sinh đánh chết!

Một Giác Vi Cảnh cao thủ bị một tiểu tử Minh Dương Cảnh sống sờ sờ đánh chết, cái này chết rồi cũng sẽ bị tức đến thổ huyết chết lại một lần!

Yêu Nguyệt khôi lỗi không phản nộ không kinh hãi, chém ra bàn tay khổng lồ hướng Nhậm Hoa đánh ra.

- Chết!

Hắn kêu to một tiếng, lòng bàn tay đột nhiên bùng ra một đạo bạch quang chói mắt, bùm thoáng cái, Yêu Nguyệt khôi lỗi bị sinh sinh đánh bay đi ra ngoài, sau đó lọt vào bên trong vũng bùn, trực tiếp chìm xuống dưới!

Lâm Lạc cảm giác được, hắn và khôi lỗi trong lúc đó một ít tia tinh thần liên tiếp trở nên như ẩn như hiện! Hiển nhiên, một kích kia của Nhậm Hoa cơ hồ phá hủy Yêu Nguyệt khôi lỗi!

Đến tận cùng là một kích khủng bố như thế nào!

Mục quang của Lâm Lạc bắn phá đi qua, chỉ thấy hai tay của Nhậm Hoa đã bị nổ tung, lộ ra bạch cốt um tùm, mà bên cạnh chân của hắn còn có một chút mảnh vụn kim loại. Tuy trước mặt bạch quang chói mắt, nhưng Lâm Lạc vẫn là chứng kiến hắn lấy ra pháp khí trường côn đứt gãy, ở trong nháy mắt làm nổ mới sinh ra lực phá hoại khủng bố như thế.

Phải biết rằng, chỉ có rót máu tươi vào pháp khí mới có thể làm cho pháp khí tự bạo, chẳng lẽ Luyện Khí Sư sau khi đúc thành kiện pháp khí này là cố ý lưu lại trình tự cuối cùng cho hắn sao?

263. Chương 263: Dụ Sát. (1)

Hoặc là, trong tay hắc nắm giữ bí pháp gì, chỉ cần là pháp khí của mình liền có thể tự bạo?

- Lâm Lạc, kế tiếp sẽ đến lượt ngươi!

Mặt Nhậm Hoa bị đánh như cái bí đồ còn lớn hơn, hai tay lại bởi vì pháp khí tự bạo cơ hồ tạc không còn, bộ dáng đã là vô cùng thê thảm. Hắc kêu to một tiếng, duỗi tay phải hướng Lâm Lạc đánh ra, nắm căn bạch cốt, máu tươi đầm đìa!

Lâm Lạc đau lòng, hắc một mực không bỏ được dùng Yêu Nguyệt khôi lỗi, chính là sợ lực lượng Yêu hạch trong đó kiệt quệ, nhưng mà còn không có đợi đến ngày này rõ ràng thiếu chút nữa bị Nhậm Hoa tạc hư!

Hắc cũng quát nhẹ một tiếng, Tử Đỉnh vận chuyển, đột nhiên một hạt châu trong suốt chỉ vện vện lớn bằng trứng gà bay ra, hàn khí trong nháy mắt cuốn sạch không gian mười trượng phụ cận!

Trong nháy mắt Nhậm Hoa lại bị đóng băng, đã trở thành một băng điêu, ngũ quan còn bảo trì sát khí dữ tợn, ở dưới kỳ hàn xâm nhập rõ ràng ngay cả biểu lộ hoảng sợ cũng không thể triển lộ ra đến liền bị kết băng!

Đây chính là Vạn Niên Hàn Ngọc Tâm, ở trong vòng mười trượng đừng nói hắc chỉ là chiến lực Giác Vi Cảnh, dù là Thông Minh Cảnh Lão tổ cũng sinh sinh đông cứng!

- Nói ngươi là ngốc tử, ngươi thật đúng là ngốc tử, rõ ràng có thể thoải mái đánh bại hắc, cần gì phải đánh cho khổ cực như vậy!

Tuy Lâm Lạc thắng lợi, nhưng cũng là toàn thân đầm máu, Tô Mị nhìn thấy mà có chút đau lòng.

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Nếu cậy vào ngoại vật thủ thắng, ta đây liền không thể hoàn toàn phát huy ra lực lượng của mình, nếu một ngày kia không có ngoại vật có thể cậy vào, ta đây chẳng phải là ai cũng đánh không lại rồi sao?

Tô Mị lập tức hừ một tiếng:

- Thối tiểu tử, ngươi là đang nói bản cô nương sao?

Nàng hiển nhiên là nhân vật đại biểu cậy vào ngoại vật thủ thắng, trên người cảm khí không biết giấu bao nhiêu.

Lâm Lạc ngửa mặt lên trời cười ha ha, không để ý tới nàng, đem Vạn Niên Hàn Ngọc Tâm thu vào bên trong Tử Đỉnh, sau đó đánh ra một chưởng, trong kinh khí cuộn cuộn, thân thể Nhậm Hoa lập tức hóa thành một mảnh bã vụn, phiêu tán trong không trung.

- Loại người đại gian đại ác như thế, đáng chết không toàn thây!

Tô Mị oán hận nói.

Ngẫm lại quá trình luyện chế Vạn Độc Huyết Sa, có thể thống khoái mà chết như vậy thật đúng là quá tiện nghi hắc.

Yêu Nguyệt khôi lỗi cuối cùng từ trong vũng bùn bò đi ra, một quyền đem một cá sấu quái dị đánh thành mảnh vỡ, đi tới trên bờ. Nó ở khoảng cách gần ngạnh sanh ăn uy năng tự bạo của một pháp khí, toàn thân đều xuất hiện nguyên một đám lỗ động, cánh tay trái không có, chân phải thiếu một đoạn, đi lên khắp khiêng, nếu đổi lại là nhân loại mà nói, cái này đã sớm chết nhiều lần!

Nhưng khôi lỗi chỉ cần pháp trận cùng Yêu hạch còn, liền như cũ còn có thể vận hành và thao tác, Yêu Nguyệt khôi lỗi không đau nhức không cảm giác, trung thành và tận tâm đứng ở sau lưng Lâm Lạc, yên lặng thủ vệ.

Lâm Lạc dùng Tử Đỉnh thu Yêu Nguyệt khôi lỗi vào, đợi ly khai di tích, hắc tự nhiên phải tìm kiếm tài liệu đem khôi lỗi này tu bổ. Sau này cho dù hắc tiến cảnh đột phá, không dùng đến, cũng có thể để Yêu Nguyệt khôi lỗi ở lại Bạch Dương trấn tọa trấn Lâm gia.

khôi

Một mũi tên này mang theo lực phá hoại tính hủy diệt, sau khi tên xuyên qua, người nọ lập tức ngã quỵ, một mũi tên liền bị giết chết ngay lập tức!

Nhưng mà uy lực mũi tên này còn không có biến mất, tiếp tục hướng người thứ hai vọt tới, hưu hưu hưu, uy lực mũi tên vô cùng cường đại, liên tục bắn chết ba người hiệu quả mới biến mất, trở lại trong tay Tô Mị.

Uy lực mũi tên này quá kinh khủng, đến nỗi bốn người còn lại đều là sắc mặt trắng bệch.

Phía trước có Thiên Cương Hàn Tinh Chủ, đằng sau lại có tồn tại có thể giết chết Minh Dương Cảnh cao thủ ngay lập tức, cái này phải trốn đi đâu?

Trên mặt bốn người mồ hôi lạnh tầng tầng nhỏ giọt, sớm biết như thế này, bọn họ như thế nào cũng sẽ không trêu chọc hai người kia, hoàn toàn là tự tìm đường chết!

Tô Mị đã ra tay liền không lưu tình chút nào, tay phải giương lên, mũi tên lục sắc lại lần nữa bắn ra, như tàn sát gà làm thịt cừu, đem bốn người còn lại chém giết! Tuy tu vi của nàng chỉ là Niết Âm Cảnh, nhưng ý vào của cải thâm hậu, luận chiến lực chính thức so sánh với Lâm Lạc còn muốn khủng bố hơn!

Nội tình, đây chính là nội tình thế gia a!

Xem Nhậm Hoa có Thú Hóa Đan, làm cho hắc ở Minh Dương Cảnh có thể bộc phát ra chiến lực Giác Vi Cảnh! Dùng cái này suy ra mà nói, như vậy Bùi Nghĩa Hiền, Hồ Khải thân là thế gia thực lực giống nhau, chiến lực chính thức hẳn là cũng không dừng lại ở biểu hiện ra ngoài đơn giản như vậy!

Ngay từ đầu chứng kiến Minh Dương Đại Viên Mãn Cảnh Sa Mạc Địa Long liền quay đầu tứ tán, chỉ sợ cũng là bọn họ cố ý muốn ẩn dấu thực lực. Nói không chừng lại muốn mượn cái này cùng bọn họ phân ra, dù sao hai người đều biểu hiện ra ý tứ muốn truy cầu Tô Mị, nhưng cùng bọn họ đồng hành cũng sẽ không như nguyện, hơn nữa Tô Mị lại há có thể tin tưởng thành ý của bọn hắn, cứ việc Tô đại ma nữ hiện tại tình lực đều phí ở dụ hoặc trên người Lâm Lạc liền biết.

Thế gia đệ tử, không có một người nào, không có một cái nào là đơn giản!

Hơn nữa, những người này đừng xem bên ngoài chỉ có hơn hai mươi tuổi, nhưng tuổi thật mỗi người ở bốn mươi năm mươi tuổi, thậm chí tám chín mươi tuổi cũng có thể, đặt ở nhân gian chính là hạng người lão hồ ly!

Đương nhiên, có ít người sống lại lâu cũng không cải biến được tật xấu ngang ngược càn rỡ, nhưng có chút sau khi trải qua còn trẻ hết sức lông bông, sẽ trở nên nội liêm lên! Xem Bùi Nghĩa Hiền âm trầm, cái này phải có kinh nghiệm nhân sinh phong phú mới có thể thâm trầm như vậy!

265. Chương 265: Chém Giết Hung Thú Thông Minh Cảnh. (1)

- Ân?

Trong nội tâm Lâm Lạc vừa động, Bách Phong Tông Tề Thiên nói qua sẽ trong vòng nửa năm đem Cốc Phi Tuyền tăng lên tới Giác Vi Cảnh, sẽ không phải là dùng Thú Hóa Đan đến để thăng chứ? Bất quá, nếu là như vậy mà nói, còn cần phải sáu tháng thời gian sao?

Nhưng Lâm Lạc đối với Thú Hóa Đan hiểu rõ cũng không nhiều lắm, nói không chừng dung hợp được lực yêu cầu thời gian thật lâu, dù sao đây chính là muốn ở trong đan điền võ giả tạo một Yêu hạch mãnh thú, cái công trình này ngẫm lại cũng sẽ không đơn giản!

Không quản hắc nữa, hắc hiện tại đã là Minh Dương tứ trọng thiên, nếu như có thể được đến danh ngạch vào Thăng Long Trì, nói không chừng có thể trực tiếp đột phá đến Minh Dương thất trọng thiên, bát trọng thiên, chạy về Bách Phong Tông trộm Hắc Chi Ngọc Liên cùng Mặc Long Lý, làm thành Hắc Liên Long Tâm Đan, xông thẳng lên Giác Vi Cảnh!

Đến lúc đó, Cốc Phi Tuyền ăn Thú Hóa Đan có thể biến thân làm hung vật Giác Vi Cảnh thì như thế nào, có thể giảm bớt!

Hắn hiện tại đã có gia sản rất thâm hậu, Lâm Nguyệt Lộ cũng không cần ở lại Bách Phong Tông, đến lúc đó hướng sự phụ nàng lên tiếng hỏi bí ẩn cha mẹ năm đó, liền cho Lâm Nguyệt Lộ về Bạch Dương trấn cùng Lâm Hành Nam tổ tôn đoàn tụ!

- Ngốc tử, hiện tại chiến tích của bản cô nương nói không chừng đã vượt qua ngươi!

Lâm Lạc gật gật đầu, bảy người này bản thân đều là tu vi Minh Dương Cảnh, hơn nữa võ giả bị bọn họ lừa gạt giết cùng với một ít mãnh thú có thể săn đến, những thứ này toàn bộ tính đến trong chiến tích của Tô Mị.

Cho nên nói, cùng với tân tân khổ khổ săn bắt mãnh thú, không bằng trực tiếp săn bắt võ giả dự thi, cái hiệu quả này sẽ nhanh hơn rất nhiều.

- Ta đây phải càng thêm cố gắng Lâm Lạc không dám khinh thường, Bùi Nghĩa Hiên, Hồ Khải làm đệ tử thế gia đều có lá bài tẩy, tuyệt không có thể bởi vì bọn họ biểu hiện tu vi ra ngoài mà xem thường bọn họ!

Bất quá ở trong di tích săn bắn, khó khăn lớn nhất cũng không phải mãnh thú khó giết, mà là khó tìm!

Cho dù nơi này mãnh thú đều là trận pháp hư ảo ra tới, nhưng không có giống bầy cừu một dạng khắp nơi đều thấy, tùy tiện có thể đánh giết. Cũng bởi vậy, có chút người thực lực mạnh chiến tích cuối cùng vẫn còn không bằng người thực lực yếu, cái này chỉ có thể là vấn đề vận khí!

Hai người ở trong núi hoang càn quét mãnh thú, lại là hơn mười ngày xuống, tuy rất có thu hoạch, nhưng cũng chỉ là một chút ít mãnh thú Niết Âm, Thanh Huyền Cảnh. Trong lúc đó cũng có võ giả khác trải qua, sau khi nhìn thấy hai người, lại cơ bản không có ra tay.

Theo thời gian trận đấu chuyển dời, còn có thể sống sót cũng không phải hạng người đơn giản, hai người Lâm Lạc nhìn về phía trên thần thái thông dong, nếu không phải giả trang, thì phải là thực lực vô cùng cường đại!

Người càng là tu vi cao thâm, thái độ làm người lại càng cẩn thận, tự nhiên không dám cầm tánh mạng của mình đi mạo hiểm. Đương nhiên cũng có không sợ chết, nhưng chỉ là gia tăng chiến tích cho Lâm Lạc cùng Tô Mị mà thôi.

Tuy hai người sẽ không đi săn bắt võ giả, nhưng ai dám đem chủ ý đánh tới trên đầu bọn họ, vậy cũng chớ trách hai người không khách khí.

Bọn họ vốn là có chút ít quan hệ mập mờ không rõ, tình cảm nhân nhật khả năng ngay cả hai người cũng không rõ ràng lắm. Một người là muốn mê đảo đối phương, cái khác thì đem đối phương coi là yêu nữ, ma nữ, nhưng sớm chiều ở chung, ánh mắt hai người ngẫu nhiên đụng vào nhau, đều có một loại cảm giác tê tê đại đại, trong nội tâm có điểm ngọt ngào, lại có chút khẩn trương, kỳ quái nói không nên lời.

Đến thời điểm ngày thứ bốn mươi bảy, hai người đang hành tẩu ở trong sơn mạch, đột nhiên chứng kiến phía trước có một người thất tha thất thểu chạy vội tới, lúc chứng kiến hai người Lâm Lạc, lập tức lộ ra vẻ bối rối, vội vàng quay đầu bước đi, nhưng không có đi ra hai bước liền âm âm ngả quỵ.

- Ha ha, hiện tại lừa đảo ngay cả khổ nhục kế cũng dùng rồi?

Tô Mị bĩu môi tỏ vẻ khinh thường.

Lâm Lạc đi tới, người nọ xác thực bị trọng thương, lực lượng vàng sáng trên người gần như biến mất, sinh mệnh chỉ hỏa sắp dập tắt!

Hắn đem xoay người người nọ lại, chỉ thấy đối phương máu me đầy mặt, căn bản thấy không rõ tướng mạo, mà ánh mắt người nọ cũng bắt đầu tan rã, lẩm bẩm nói:

- Thông Minh Cảnh mãnh thú! Thông Minh Cảnh mãnh thú!

Tô Mị hừ nhẹ một tiếng nói:

- Lại muốn dùng một chiêu này, đáng chết!

- Yêu nữ...

- Làm gì vậy?

- Người gặp qua ai diễn trò gạt người, đem mình cũng diễn chết sao?

- Ân?

- Hắn đã chết!

Lâm Lạc thở dài, vì tranh đoạt vị trí trước mười cướp lấy ban thưởng, càng là vị trí tiền tam có thể nhập Hóa Long Trì, có bao nhiêu võ giả bởi vậy mà chết? Nhưng võ đạo chi lộ là rất tàn khốc, cơ duyên nhiều như vậy, phải xem có thể lấy được hay không!

Ngược lại, nếu có thể trở hết tài năng, tiến vào Hóa Long trì mà nói, chỗ tốt đúng là không cách nào nói rõ, cho dù dùng thực lực ngũ đại Thượng Nguyên quốc cũng chỉ có thể vài chục năm mới mở ra một lần, có thể biết cơ duyên này là nghịch thiên như thế nào!

Lúc này Tô Mị mới nghiêm sắc, ngược lại lộ ra vẻ hưng phấn nói:

- Tên ngốc, nếu chúng ta săn giết được một mãnh thú Thông Minh Cảnh mà nói, tuyệt đối có thể đỗ Trạng nguyên !

Chiến tích như vậy nếu vẫn không thể trở thành thứ nhất, thật sự là không có thiên lý!

- Bất quá, mãnh thú Thông Minh Cảnh dễ giết như vậy sao?

Lâm Lạc nhíu mày.

- Người không phải có Băng Cầu kia ư, ném ra đến trực tiếp đông chết nó!

Tô Mị giật giây nói.

Lâm Lạc lắc đầu:

- Nào có đơn giản như vậy, muốn cho Vạn Niên Hàn Ngọc Tâm khởi hiệu quả đối với mãnh thú Thông Minh Cảnh, ta phải tiếp cận nó trong vòng mười trượng. Nhưng người cảm thấy ta có thể làm được đến sao?

- Ân, khả năng người bị một cái tát chụp chết càng lớn hơn chút ít!

Tô Mị gật đầu nói.

- Vậy người còn để cho ta đi chịu chết sao?

Sắc mặt Lâm Lạc tối sầm.

- Bản cô nương muốn nhìn người đến tột cùng ngu xuẩn tới trình độ nào một chút a, ngạc nhiên sao!

Tô Mị không cho là đúng, chứng kiến sắc mặt Lâm Lạc càng thêm đen, nàng vội vàng cười, lấy ra một kiện khôi giáp công kênh nói:

- Đây là Sát Qua Chiến Giáp, cấm khí, sau khi khởi động có thể chống đỡ bất luận công kích gì dưới Địa Nguyên Cảnh, nhưng thời gian chỉ có mười tức!

Nếu dùng cái này và Vạn Niên Hàn Ngọc Tâm phối hợp, ngược lại quả thật có khả năng trực tiếp trấn giết đầu mãnh thú Minh Dương Cảnh kia!

Bất quá, Sát Qua Chiến Giáp?

- Người yêu nữ, lừa đảo uốn cong mắng ta là đồ ngốc?

Lâm Lạc hiểu được nói.

- Ha ha ha!

Tô Mị cười đến ôm bụng.

Nói là nói như thế, nhưng Lâm Lạc vẫn là đem “Sát Qua Chiến Giáp” mặc lên, toàn thân kim quang lờ lờ tựa như một cái bao lớn, nếu đi ở ngoại giới mà nói, thật xa có thể phản xạ ra kim quang chói mắt, làm cho vô số người nhào lên tranh đoạt.

266. Chương 266: Chém Giết Hung Thú Thông Minh Cảnh. (2)

Vào!

Tô Mị đi theo sau lưng Lâm Lạc, nhìn xem tư thế Lâm Lạc uốn éo cái mông không được tự nhiên lúc đi đường, nàng nhìn thật lâu lại cuối cùng không nhìn được, cười đến nước mắt chảy ra.

- Thối tiểu tử, không cần phải khiến cho ta cười, trang điểm sẽ phai!

Tô Mị kêu thảm thiết.

Lâm Lạc toàn thân mồ hôi lạnh nói:

- Ở loại địa phương này người còn có tâm tư tô son trét phấn? Chẳng lẽ còn muốn câu dẫn mãnh thú sao?

- Chẳng muốn nói cùng đồ ngốc người không hiểu phong tình này!

Tô Mị lấy ra một cái gương, một cái hộp trang điểm, vừa đi vừa bỏ trang ỳnh, thần sắc cẩn thận tỉ mỉ, như lâm đại địch.

Trách không được yêu nữ này mỗi ngày ở trên giường đều muốn kéo dài hơn một canh giờ, nguyên lai toàn bộ lãng phí đến phía trên cái này rồi!

Bởi vì mãnh thú nơi này là do đại trận biến ảo, bởi vậy cũng cảm ứng không tới uy áp mãnh thú, hai người đi thẳng đến bên cạnh một hồ nước, đột nhiên chứng kiến một bãi tha ma giết chóc, chỉ thấy bên cạnh bờ hồ khắp nơi là hài cốt vỡ giã, lúc trước nơi này chỉ ít có chừng trăm người.

- Bọn họ đại khái là suy nghĩ liên thủ đối phó đầu mãnh thú kia, bất quá, ngay từ đầu bọn họ đại khái cho rằng đầu mãnh thú kia chỉ có Giác Vi Cảnh, sau khi đánh mới phát hiện không đúng, bỏ chạy tứ tán!

Mục quang Lâm Lạc xẹt qua, càng là tới gần hồ nước, số lượng thi hài càng nhiều, mà căn bản không có mấy cỗ thi hài có thể chạy ra trăm trượng xa.

Người nọ có thể chạy ra khỏi mãnh thú đuổi giết, một là bản thân thực lực bất phàm, hai là vận khí a, nhân

Mọi người đều là sắc mặt biến thành màu đen, làm bữa cũng hiển nhiên, quang minh chính đại như này, đại khái cũng chỉ có Tô đại cô nương mới có thể làm được ra chuyện như vậy a.

Tuy khí tràng của Tô Mị rất mạnh, hơn nữa cổ tình gây sự cũng thăng lên đến một loại cảnh giới, nhưng thành tích cuối cùng vẫn duy trì nguyên phán.

Đương nhiên, nếu Tô gia đột nhiên đi lên một Thích Biến Cảnh cường giả ở bên cạnh nhìn chăm chăm vào, nói không chừng tất cả mọi người sẽ mở to mắt nói lời bịa đặt .

Lâm Lạc đi đến trước, một tay đặt đến trên tấm bia đá nói:

- Lâm Lạc!

Tô Mị đã sắp xếp cho hần “Bối cảnh” xong xuôi, vậy hần chỉ cần trực tiếp thông báo danh tự là được.

Chín ngàn một trăm bốn mươi chín!

Trong nháy mắt trào lên đỉnh!

Hần sẵn giết một mảnh thú Thông Minh Cảnh, chính là cái này kéo ra chênh lệch cùng những người khác, làm cho hần thoải mái nắm bắt đệ nhất danh.

Tựa như Tô Mị không có cách nào làm bữa leo lên vị trí thứ nhất, nhưng Lâm Lạc lại là ván đã đóng thuyền leo lên thứ nhất, không có cách nào xoạt thành tích của hần xuống dưới!

Lần này giải thi đấu Vạn Vương Chi Vương hết thấy đều kết thúc, tiền tam danh theo thứ tự là Lâm Lạc, Hồ Chấn Vũ, Bùi Nghĩa Hiền.

. . .

- Đáng giận, dám đem bản cô nương xoạt xuống dưới!

Tô Mị tức giận vỗ bàn.

Đây đã là ngày thứ tư rời khỏi di tích, Tô đại cô nương tức giận vẫn không có tiêu tan, cả ngày mượn bàn ghế hả giận, Ngân Mang sợ đến mức cũng không dám ở bên cạnh của nàng, lui về trên vai Lâm Lạc.

Thái Kế Vũ sau khi trải qua luân phiên khổ chiến, rốt cục đánh xuống trụ cột, hiện tại đang bế quan trùng kích Niết Âm Cảnh.

Lâm Lạc không khỏi ai thán, vì cái gì phải là hần đến thừa nhận oán khí của yêu nữ này.

- Tên gốc, người nói cái này công bình hay không công bình?

Tô Mị dùng mục quang đằng đằng sát khí theo dõi hần, nếu Lâm Lạc dám gạt đầu một cái mà nói, nàng chắc chắn sẽ nhắm vào Lâm Lạc lải nhải cả buổi sáng.

Thật sự là đáng tiếc, không có thể trước tiên trốn vào Hóa Long Trì, nghe nói phải có ba ngày thời gian nghỉ ngơi đầy đủ, mới có thể ở trình độ lớn nhất hấp thu chỗ tốt của Hóa Long Trì, nếu không cũng không cần bị yêu nữ này lải nhải.

Cũng may đây đã là ngày thứ tư, nên có nhân viên tới đón hần tiến vào Hoàng cung Hóa Long Trì, tiếp nhận tạo hóa làm cho vô số võ giả tha thiết ước mơ.

- Lâm huynh...

Bùi Nghĩa Hiền đi đến nói:

- Tiếp dẫn Sứ giả trong nội cung đã đến, chúng ta lên đường đi!

- Chú ý đừng chết chìm ở bên trong!

Tô Mị hung dữ nguyên rủa nói.

Biết rõ yêu nữ này tâm tình khó chịu, ngay cả Bùi Nghĩa Hiền cũng không dám nói chuyện, lúc này hai người ly khai Bùi gia, leo lên một cỗ xe ngựa hoa lệ, một đường hướng Hoàng cung xuất phát.

Trăm năm này là đến phiên Bùi gia làm Hoàng Đế, đối với Bùi Nghĩa Hiên mà nói, Hoàng cung tự nhiên như nhà của mình. Trên xe ngựa kia thêu lên ấn ký Bùi gia gia tộc, ở trong hoàng cung thông hành không trở ngại, căn bản không có thị vệ tiến lên nghi vấn.

Thăng qua hơn nửa canh giờ, xe ngựa mới ngừng lại, hai người xuống xe, được người dẫn đi vào một gian thư phòng.

Hồ Chấn Vũ so với bọn hắn tới nhanh một bước, giờ phút này đang ở trong thư phòng uống trà, sau khi chứng kiến hai người, liền buông chén trà trong tay xuống, đứng người lên ôm quyền nói:

- Bùi huynh, Lâm huynh!

- Hồ huynh tới sớm!

Bùi Nghĩa Hiên cũng ôm quyền đáp lễ lại, sau này bọn họ đều có khả năng tiếp nhận gia chủ chi chức, lẫn nhau trong lúc đó tự nhiên phải khách khí, miễn ắt phong độ làm cho người ta xem thấp.

Lâm Lạc thì cười nhạt một tiếng, ôm quyền xem như đáp lễ lại.

Hồ Chấn Vũ thật cũng không có trách móc, dù sao Lâm Lạc là đệ tử thế gia “Thần quốc”, nếu quá khách khí ngược lại sẽ làm hắn sợ!

- Không nghĩ tới cuối cùng là Hồ huynh sẽ trở hết tài năng!

Bùi Nghĩa Hiên có vẻ có chút cảm thán, trên võ đạo cho lộ thật sự là ai cũng không thể xem nhẹ, ai có thể nghĩ đến Hồ Chấn Vũ hơn ba mươi tuổi mới đột phá Tiên Thiên Cảnh sẽ tuần kiết kiết xuất nhất của ngũ đại quốc!

Hồ Chấn Vũ lộ ra một tia mỉm cười rụt rè, tuy hắn không có thể bắt được thành tích đệ nhất, nhưng bại bởi đệ tử thế gia “Thần quốc” như Lâm Lạc lại không dọa người. Mà sau khi hắn được Hóa Long Trì tạo hóa, tu vi tiến cảnh càng thêm không người có thể so sánh!

Hắn suy nghĩ đã không phải là Tộc trưởng gia tộc, mà là muốn trở thành Địa Nguyên, Thiên Hợp cường giả, dẫn đầu gia tộc của mình, quốc gia của mình trở thành Thượng Nguyên quốc cường đại nhất!

Hơn nữa, nói không chừng còn có thể trở thành Thần quốc thứ tư!

- Bệ hạ giá lâm!

Trong một tiếng hô to, Cam Vũ quốc đương triều Hoàng Đế, cũng là Bùi gia Gia chủ Bùi Nguyên Thành long hành hổ bộ đi đến, sau lưng là hai thị vệ.

- Gặp qua Bệ hạ!

Ba người đồng thời hành lễ, nhưng thân phận của bọn hắn cũng không bình thường, không cần quỳ lạy, chỉ cần dùng lễ văn bái là được.

- Ân!

Bùi Nguyên Thành khoát tay áo.

- Ba người các ngươi dùng thực lực của mình thắng được tư cách tiến vào Hóa Long Trì, hy vọng các ngươi quý trọng cơ hội lần này, có thể có bao lớn tạo hóa, còn phải xem ý chí của các ngươi! Trăm lúc trước cũng có tiến nhập qua Hóa Long Trì, bất quá chỉ đợi bảy canh giờ đã chịu không được rời đi, bây giờ nghĩ lại, dù là lại khó nhịn cũng phải kiên trì mãn ba ngày a!

Hồ Chấn Vũ không nhịn được nói:

- Xin hỏi Bệ hạ, lúc trước là tu vi cảnh giới gì?

Bùi Nguyên Thành cười cười nói:

- Minh Dương ngũ trọng thiên!

Hồ Chấn Vũ không khỏi biến sắc, hắn mặc dù có tu vi Minh Dương lục trọng thiên, chênh lệch cũng không phải quá lớn! Mà có thể trở thành Bùi gia Gia chủ, Bùi Nguyên Thành nhất định là người tâm chí vô cùng

kiên nghị, ngay cả hần cũng chỉ có thể ở Hóa Long Trì nghỉ ngơi bảy canh giờ, đến tột cùng là khó chịu như thế nào?

- Các người nhớ kỹ, có thể ở trong Hóa Long Trì chờ lâu dù chỉ là một hơi thời gian, đều có thể cho các người một con đường tương lai rộng rãi, nên các người phải dùng nghị lực lớn nhất đi chịu đựng a!

Bùi Nguyên Thành đem tay áo hất lên.

269. Chương 269: Hóa Long Trì. (2)

- Theo trăm đến, đi Hóa Long Trì!

Ba người theo lời đi theo sau lưng Bùi Nguyên Thành, lại lên một cỗ xe ngựa xa hoa, tiến về một địa phương khác.

Một đường chừng hơn nửa canh giờ, xe ngựa rốt cục ngừng lại, Bùi Nguyên Thành là cái thứ nhất đi xuống, đợi ba người cũng xuống xe ngựa, hần nói:

- Đi theo đằng sau trăm, giẫm lên dấu chân trăm lưu lại, không thể sai nửa bước, nếu không, ai cũng không thể nào cứu được người!

Lâm Lạc đánh giá thoáng cái, đây là một hoa viên tinh mỹ, đình đài hòn non bộ, nhiều loại hoa cỏ, nhìn về phía trên là một mảnh an bình. Nhưng Bùi Nguyên Thành đã nói như vậy, hoa này viên khẳng định không đơn giản, hần là như phủ đệ của Âm Huyết Ma Quân đồng dạng, khắp nơi là cấm chế đáng sợ, có thể đơn giản gạt bỏ võ giả Minh Dương Cảnh thậm chí phía trên!

Ba người đều lo lắng theo sau.

Đi theo sau lưng Bùi Nguyên Thành, ba người đều đạp lên tiến độ đồng dạng, nhắm mắt theo đuôi, không dám có chút sai lầm. Tuy lộ trình không dài, gần kề đi nửa nén hương thời gian bọn họ đã đi tới trước một cái hồ nhỏ trong hoa viên, nhưng áp lực trăm trọng làm cho ba người đều có loại cảm giác phía sau lưng ầm ưốt.

Cái hồ nước này cũng không lớn, chính giữa có một hòn non bộ, trên giả sơn có một cái cửa động, tối như mực không biết thông hướng nơi nào.

Bùi Nguyên Thành chỉ chỉ cái động khẩu trên hòn non bộ nói:

- Đó chính là lối nhập khẩu Hóa Long Trì, tự các người đi qua đi!

Đây cũng chỉ là nhập khẩu của Hóa Long Trì?

Ba người đều có loại cảm giác không thể tin, nguyên lai tưởng rằng nhập khẩu tất nhiên là trọng binh canh gác, nhưng nhìn bộ dáng nơi này nhưng lại rất bình thường, hoa viên, hồ nước, hòn non bộ, cho dù không thiết đặt cấm chế, ai có thể nghĩ đến Hóa Long Trì trọng yếu như vậy sẽ ở nơi này!

Cho dù Bùi Nghĩa Hiên thân là đệ nhất nhân một đời tuổi trẻ trong Bùi gia, nhưng nơi này cũng là lần đầu tiên tiến đến, hiện ra kinh ngạc đồng dạng như Lâm Lạc, Hồ Chấn Vũ.

Ba người hai mặt nhìn nhau một hồi, đều là thả người nhảy tới, xuôi theo động khẩu của hòn non bộ đi vào.

- Cho các người một lời khuyên cuối cùng, đi được càng sâu, lấy được chỗ tốt cũng càng lớn! Bất quá, Hóa Long Trì cũng không phải là không có nguy hiểm, trước khi đạt tới cực hạn của mình phải rời khỏi, nếu không vô cùng có khả năng vẫn lạc!

Thanh âm của Bùi Nguyên Thành từ phía sau truyền tới.

Đạp đạp đạp...

Ba người xuôi theo bậc thang đi xuống dưới, tuy bên trong là càng ngày càng đen, nhưng tu vi ba người đều là Minh Dương Cảnh, có thể nhẹ nhõm chứng kiến địa phương hơn hai mươi trượng xa, cũng không cần lo lắng lại đột nhiên một cước đạp nơi không đúng.

Bậc thang này dùng loại hình đỉnh ốc xuống phía dưới, một đường đi chỉ ít trăm trượng sâu, trước mắt ba người rộng mở trong sáng, hiện ra một huyết động đại khái lớn nhỏ bốn năm trượng, trong huyết động này tràn đầy giọt nước, nhưng lại bày biện ra lục sắc, lại có vị thuốc vô cùng đậm đặc.

- Lâm huynh, ta với người giới thiệu thoáng cái, đầm nước này chính là Hóa Long Trì, nhưng chỉ là một bộ phận. Ở phía dưới thủy đầm có một thông đạo, thông hướng một cái huyết động khác, như thể tổng cộng có sáu cái, càng là chỗ sâu, lấy được chỗ tốt cũng càng lớn, nhưng đồng thời yêu cầu đối với võ giả cũng càng cao, nếu không có đủ thực lực cùng ý chí, sẽ chết ở bên trong!

Thần sắc Bùi Nghĩa Hiên nghiêm túc nói.

- Không sai, ta cũng nghe trưởng bối trong tộc nói qua, trong Hóa Long Trì có vô số thiên tài địa bảo, để cho đại trận mở ra, dùng trăm vạn thượng phẩm Thiên tinh thạch tính toán thúc dục, đem được lực hóa mở, ngành sanh rót vào trong cơ thể của chúng ta, sai khiến chúng ta ở trong mấy hơi liền có thể đạt được thường nhân một năm khổ tu!

Hồ Chấn Vũ tiếp lời nói ra.

- Ước định vào lúc giữa trưa mở ra đại trận, đại khái còn có nửa khắc thời gian, chúng ta không bằng điều tức dưỡng nguyên thoáng cái, dùng trạng thái tốt nhất tiến vào trong đó!

Bùi Nghĩa Hiên lại nói.

- Phải!

Ba người đều khoanh chân ngồi xuống, đem tinh khí thần bản thân điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

Một hồi thời gian sau, ba người đồng thời mở hai mắt ra, mà mặt nước nguyên bản bình tĩnh cũng đột nhiên giống như đun sôi dao động.

- Là lúc này!

Ba người đồng thời rảo bước tiến vào trong hồ, tiếp nhận Hóa Long Trì cường hóa nâng cao!

Một cảm giác chói bỏng mãnh liệt từ trong thủy dịch truyền đến, muốn đem thân thể sinh sinh đốt cháy lên! Lâm Lạc vội vàng triển khai Thủy hệ công pháp, trấn áp cổ kỳ nhiệt này, một bên đi nhanh về phía trước.

Đây chỉ là bên ngoài của Hóa Long Trì, ở nơi này tu luyện mà nói, lấy được chỗ tốt tất nhiên cực kỳ bé nhỏ!

Bùi Nghĩa Hiên, Hồ Chấn Vũ hiển nhiên cùng hắn có ý nghĩ giống nhau, đều không có dừng bước lại.

Sau khi đi vài chục bước, cả người bọn họ đều chìm vào trong nước hồ, cảm giác tổn thương tự nhiên càng thêm mãnh liệt! Cái này ít nhất phải là tu vi Niết Âm Cảnh mới có thể miễn cưỡng chịu đựng được, nếu là võ giả Thanh Huyền Cảnh tiến đến, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ bị nấu thành tôm chín!

Ba người lặn xuống dưới nước, quả nhiên thấy một thông đạo đi càng sâu, bọn họ lập tức bơi đi vào. Cái thông đạo này không dài, chỉ bảy tám trượng mà thôi, rất nhanh ba người liền tiến vào huyết động thứ hai.

Lạnh!

Mới vừa rồi là bỏng đến có thể làm cho người rơi lớp da, nhưng nơi này lại lạnh đến làm cho huyết dịch người trong nháy mắt cứng lại!

- Hai vị, còn tính tiếp tục đi tới sao?

Sắc mặt Bùi Nghĩa Hiên tái nhợt đến kinh người, có chút mang theo run rẩy nói ra.

- Đó là tự nhiên, đây mới là huyết động thứ hai, xa xa không thể đạt tới hiệu quả hấp thu tốt nhất!

Hồ Chấn Vũ lập tức tiếp lời.

Ba người tiếp tục lặn xuống, tìm được thông đạo tầng thứ hai, hướng về huyết động thứ ba đi tới.

Nóng nóng nóng!

Trong huyết động thứ ba, nước ao lại trở nên vô cùng nóng hổi, hơn nữa vượt xa huyết động đầu tiên!

- Hừ!

Bùi Nghĩa Hiền nhin không được phát ra một tiếng rên rỉ, hần miễn cưỡng cười nói.

- Ta nghĩ ta chỉ có thể ở lại nơi này !

Lâm Lạc cùng Hồ Chấn Vũ đều là toàn lực vận chuyển công pháp hộ thân, hướng Bùi Nghĩa Hiền nhẹ gật đầu, sau đó tiếp tục đi huyết động thứ tư.

Bùi Nghĩa Hiền bơi tới chỗ nước cạn, khoanh chân ngồi xuống, nhìn xem địa phương Lâm Lạc cùng Hồ Chấn Vũ biến mất lộ ra một vòng hầm mộ. Hóa Long Trì càng đi ở chỗ sâu, võ giả lấy được chỗ tốt lại càng lớn, điểm ấy hần cũng biết, nhưng mà thật sự là lực bất tòng tâm, đã đạt đến cực hạn!

Nói không chừng hần ngay cả ở nơi này cũng đợi không được thời gian quá dài, không thể không thối lui đến huyết động thứ hai, huyết động thứ nhất, không tới ba ngày liền lui ra ngoài.

Hần lúc này cũng hoàn toàn lý giải bảy canh giờ theo như lời của Bùi Nguyên Thành là được không dễ dàng như thế nào!

Trước kia người gia tộc chưa nói cho hần biết, chỉ là không muốn làm cho hần lo lắng vô vị, không duyên có sinh ình một tâm ma!

270. Chương 270: Vạn Năm Được Lực. (1)

Chỗ này không thể sử dụng pháp khí tính phòng ngự, nếu không, hoặc là pháp khí hủy diệt, hoặc là đem nghiêm hàn khốc nhiệt cùng với được lực toàn bộ ngấm ở bên ngoài cơ thể!

Chỉ có thể bồng vào thực lực cùng ý chí của mình hấp thụ cơ duyên!

Lâm Lạc cùng Hồ Chấn Vũ còn có thể tiếp tục hướng trước, nói rõ thực lực của bọn hần còn ở phía trên hần, điểm này làm cho Bùi Nghĩa Hiền ghen ghét, hơn nữa đối phương so với hần đi vào càng sâu, tự nhiên có thể đạt được chỗ tốt càng lớn, làm cho hần trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhưng lại không thể không tiếp nhận sự thật.

Lâm Lạc cùng Hồ Chấn Vũ một trước một sau bơi vào huyết động thứ tư, không ra ngoài dự kiến, nơi này lại biến thành thế giới băng hàn.

Tuy Hồ Chấn Vũ lộ ra vẻ kích động, nhưng cuối cùng là ngừng động tác nói:

- Lâm huynh, xem ra đây chính là giới hạn cao nhất của ta, người còn tính tiếp tục đi tới sao?

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng nói:

- Tổng yếu nên thử một lần!

Hồ Chấn Vũ cũng không biết hần là có thừa lực, hay là con vịt chết mạnh miệng. Hần là người có đại cơ duyên, tuy Hóa Long Trì lần này đối với hần thập phần trọng yếu, nhưng hần cũng không cần liều mạng, hần đạt được cơ duyên lúc trước cũng đủ duy trì hần tiếp tục hướng trước đi nhanh tới, nếu vẫn lạc ở nơi này, kia mới gọi là thiệt thòi!

Hần chỉ cười cười, bơi tới khu nước cạn khoanh chân ngồi xuống nói:

- Chúc Lâm huynh may mắn!

So với Bùi Nghĩa Hiền, hần càng thêm tự tin, cho dù Lâm Lạc có thể so với hần đi được xa cũng không có dao động tất thắng chỉ tâm của hần. Bởi vì hần có tài nhưng thành đạt muộn, cho rằng hiện tại mọi người mạnh hơn hần chỉ là so với hần khởi bước sớm mà thôi, chỉ cần bị hần đuổi theo, vậy thì sẽ vĩnh viễn đề lại đằng sau!

Đây là một loại vương giả tự tin!

Bất quá, hắn làm sao có thể ngờ tới, Lâm Lạc gần kề sinh ra ở một gia tộc ngay cả cao thủ Tiên Thiên Cảnh cũng không có, chính thức tu luyện bất quá hai năm thời gian, lại nhất phi trùng thiên, nghiêm nhiên đặt ở trên đầu của hắn!

Người bị Lâm Lạc đuổi theo càng thảm hại hơn, nếu tâm tính không thể buông lỏng mà nói, đây chính là sẽ tức đến thổ huyết, không có một chút ý chí chiến đấu! Thật giống như bọn người Lâm Thiên Vũ, Ngô Tử Phi, nếu như vẫn ôm tâm tính muốn cùng Lâm Lạc so sánh thoáng cái, biết rõ tu vi của hắn lúc này đã là Minh Dương Cảnh, có phải là sẽ trực tiếp thổ huyết mà chết hay không?

Trong nội tâm Lâm Lạc thủ vững mình, tiến nhập huyết động thứ năm, cảm giác bị bóng lập tức thay thế bằng hàn.

Cư nhiên nơi này chỉ có một mình hắn, Lâm Lạc té ra Tử Đỉnh, nhưng hắn lập tức phát hiện, cái khốc nhiệt này cố nhiên là bị che ở đỉnh ngoài, nhưng được lực trong hồ nước cũng bị bài xích đi ra ngoài.

Tuy Tử Đỉnh có thể hộ thân, nhưng sẽ làm cho hắn mất đi ý nghĩa tiến vào Hóa Long Trì.

Chỉ có thể dựa vào mình!

Lâm Lạc thu hồi Tử Đỉnh, đem Ngũ Hành công pháp vận chuyển tới cực hạn, ngay cả lôi điện chi lực còn không có đại thành cũng gia nhập tiến đến, Chiến Thiên Quyết trong lòng lưu chuyển, hắn tràn đầy tin tưởng cường đại chiến diệt hết thảy.

Tiếp tục đi tới!

Lâm Lạc bơi vào thông đạo đi thông huyết động thứ sáu.

Pằng! Pằng! Pằng!

Làn da toàn thân Lâm Lạc vỡ vụn từng cái, mỗi khi hắn du động thoáng cái, nước này giống như lưỡi dao sắc bén, đem làn da của hắn cắt đến máu tươi đầm đìa!

Trong nháy mắt đó, Lâm Lạc quả thật muốn quay đầu trở về, hoặc là đem Tử Đỉnh té ra đến hộ thân! Nhưng hai mắt hắn ngưng tụ, cường chế khắc chế xuống, trên mặt hiện ra vẻ kiên nghị, tiếp tục đi tới.

Chính thức tiến nhập huyết động thứ sáu này, Lâm Lạc bơi tới bên cạnh chỗ nước cạn khoanh chân ngồi xuống, vừa kháng nhiệt độ thấp này, một bên hấp thu chỗ tốt của Hóa Long Trì!

Kỳ quái chính là, nước này tuy thấp đến mức có thể làm cho người trong nháy mắt đông thành băng đá, nhưng rõ ràng không có một dấu hiệu kết băng. Cũng không biết là tác dụng được vật trong đó, hay là đại trận ảnh hưởng.

Nhưng Lâm Lạc không quan tâm những cái này, hắn chỉ cần có thể đạt được chỗ tốt của Hóa Long Trì là được!

- Di?

Hắn phát ra một tiếng hô nhẹ nhàng, nguyên lai cái huyết động này cùng vài cái phía trước hơi có bất đồng, tuy nước ao như cũ màu bích lục, nhưng lại du động từng đạo tơ máu, giống như có sinh mệnh!

Lâm Lạc có thể tinh tường chứng kiến, trong những tơ máu này ẩn chứa lực lượng cường đại, hắn đưa tay quấy, những tơ máu này lập tức hóa mỡ, nhưng không có qua mấy hơi thời gian, lại chậm rãi ngưng kết cả thảy.

- Mỗi lần pháp trận vận chuyển, cũng không phải được lực quăng vào đều có thể bị võ giả hấp thu!

- Mà càng đi vào trong chỗ sâu, đạt được chỗ tốt càng nhiều, nói cách khác, đại bộ phận phần được lực là tụ hợp ở trong huyết động thứ sáu!

- Sau khi Hóa Long Trì mở ra chấm dứt, được lực lưu lại đều sẽ tụ đến huyết động thứ sáu, cũng làm cho người ngũ đại quốc thủy chung không có phát hiện! Bởi vì không ai có thể tiến vào huyết động thứ sáu!

- Tuy Hóa Long Trì vài chục năm mới có thể mở ra một lần, nhưng vạn năm đến lại không biết mở ra mấy lần, cho dù mỗi lần chỉ có thể lưu lại một thành được lực, mà theo thời gian lâu dài, lại có hơn phân nửa được lực bị phát huy, tích lũy thâm hậu như vậy đúng là cực kỳ khủng bố!

- Được lực vậy mà ngưng biến thành tơ máu, có thực hình, có thể thấy được nơi này đến tột cùng ẩn chứa nhiều ít thiên tài địa bảo!

- Ha ha, đã như vậy, ta đây cũng không thể lãng phí!

- Đại tạo hóa! Đại kỳ ngộ!

Lâm Lạc một bên vận chuyển Chiến Thiên Quyết, một bên triển khai Hỗn Độn Dung Lô, hấp thu chỗ tốt của Hóa Long Trì. Ngũ Hành công pháp cùng chuyển, lực lượng vô tận lập tức bị Hỗn Độn Dung Lô luyện hóa, trở thành chất dinh dưỡng của Ngũ Hành công pháp.

Bất quá, nơi này vạn năm qua có thể làm cho tất cả thiên tài, đại cơ duyên giả chùn bước, tự nhiên không phải đơn giản như vậy, Lâm Lạc rất nhanh liền như lấy trứng chọi đá, Ngũ Hành công pháp cho dù tăng thêm Chiến Thiên Quyết, ở trước mặt nhiệt độ thấp như vậy cũng liên tiếp bại lui.

Trên người của hắn, dĩ nhiên kết lên một tầng băng sương, nếu hắn cố gắng kéo xuống mà nói, tuyệt đối sẽ kéo xuống một lớp da!

Trên nhục thể lập tức truyền đến đau đớn không thể nói rõ, đau nhức triệt nội tâm, đau nhức đến tận xương tủy, ngay cả linh hồn tựa hồ cũng rên rỉ!

Lâm Lạc suy tưởng ba Cẩm Tự, đem ý thức của mình vùi đầu vào chính giữa ba Cẩm Tự, dùng cái này đến đối kháng thân thể thống khổ, thậm chí không nhìn thẳng.

Hỗn Độn Dung Lô mở rộng ra, hắn điên cuồng hấp thụ lấy chỗ tốt của Hóa Long Trì.

Thân thể Lâm Lạc đã nhận lấy tổn thương khủng bố, nhưng tu vi của hắn cũng nhanh chóng kéo lên! Dùng tu vi Minh Dương Cảnh của hắn, chỉ cần đầu không rơi xuống, trái tim không xấu, thụ tổn thương nặng hơn nữa cũng có thể dùng Tiên Thiên chi lực khép lại!

271. Chương 271: Vạn Năm Được Lực. (2)

Ngũ hành đan hạch đều điên cuồng xoay tròn, ở dưới đại lượng Tiên Thiên chi lực nhanh chóng khuếch trương, mỗi một khóa đều sáng quắc sinh quang, trong suốt sáng long lanh!

Nhưng được đến chỗ tốt lớn nhất, lại là lôi điện chi hạch!

Lâm Lạc nguyên bản có thể thông qua bất hình tia chớp ở chỗ mắt cá chân tự động hấp thụ lôi điện chi lực chung quanh, tốc độ thậm chí so với Thái Kế Vũ vất vả tu luyện còn nhanh hơn, chớ nói chi là ở dạng địa phương này!

Một mặt, lôi điện chi hạch có thể đạt được lực lượng mà Hỗn Độn Dung Lô luyện hóa đến, một phần sáu công bằng, về phương diện khác, bất hình tia chớp còn đang điên cuồng hấp thụ lực lượng trong thủy dịch, chuyên môn cung cấp cho lôi điện chi hạch!

Cái này hai bút cùng vẽ, tốc độ phát triển của lôi điện chi hạch so sánh với đan hạch khác nhanh gấp năm sáu lần!

Niết Âm tam trọng thiên, Niết Âm tứ trọng thiên. . . Niết Âm thập trọng thiên!

Đột phá!

Minh Dương nhất trọng thiên!

Ngắn ngủn sáu canh giờ, lôi điện chi hạch của Lâm Lạc liền từ Niết Âm Cảnh thẳng phá Minh Dương Cảnh! Chiều trình độ như vậy xuống dưới, ba ngày sau đại trận đình chỉ vận chuyển, lôi điện công pháp sẽ không nhiều lắm có thể cùng Ngũ Hành công pháp chạy song song.

Đến lúc đó lục hệ công pháp cùng chuyển, chiến lực của Lâm Lạc lại được đến tăng lên khủng bố! Đặc biệt tia chớp đại biểu cho Thiên phạt, so sánh những võ giả cùng cảnh giới khác sẽ càng khủng bố, đến lúc đó Lâm Lạc chỉ là lục hệ công pháp cùng thi, tuyệt đối có được năng lực vượt qua đại cảnh giới tác chiến!

. . .

Bùi Nghĩa Hiền ở huyết động thứ ba chờ đợi một canh giờ cũng không đến liền lùi đến huyết động thứ hai, sau đó ở canh giờ thứ tư thối lui đến huyết động thứ nhất, về sau ở bảy canh giờ không đến liền rời khỏi thủy đàm, canh giữ ở một bên.

Tuy chỉ có sáu canh giờ, nhưng hắn đạt được chỗ tốt lại rất lớn, chỉ là hiệu quả trực tiếp mà nói, hắn đã tăng lên nhất trọng thiên, mà càng nhiều được lực thì bị đại trận ngạnh sanh “nhét” ở trong huyết nhục, cốt cách của hắn, sau này chậm rãi luyện hóa, có thể làm cho hắn ở trong một năm thời gian lại phá tam trọng thiên!

Hắn có tự tin như vậy.

Bất quá, hắn chỉ là sáu canh giờ đã có được chỗ tốt lớn như thế, hơn nữa hắn vẫn là ở trong huyết động thứ ba, như vậy Lâm Lạc cùng Hồ Chấn Vũ đạt được chỗ tốt khẳng định càng lớn!

Trong lòng của hắn tuy có không cam lòng, nhưng thứ nhất thực lực của hắn hữu hạn, thứ hai lực ý chí cũng sắp đến biên giới hồng mất, thực là không có cách nào ở trong Hóa Long Trì đợi xuống dưới, chỉ có thể giận chính mình.

Hai canh giờ sau, nước trong đầm vang lên thanh âm ào ào xôn xao, mục quang của Bùi Nghĩa Hiền lập tức sáng ngời, trong nội tâm thầm nghĩ cái thứ hai rồi đi này, không biết là Lâm Lạc hay là Hồ Chấn Vũ!

Rất nhanh, dưới mặt nước trời lên một người, là một trung niên hơn ba mươi tuổi... Hồ Chấn Vũ.

bộ dáng Hồ Chấn Vũ này vô cùng chặt chẽ, toàn thân đều là máu tươi, có vài địa phương là ngay cả thịt cũng rút xuống, lộ ra bạch cốt um tùm. Nhưng ánh mắt của hắn lại cực kỳ sung sướng, hiển nhiên ở trong ao lấy được chỗ tốt rất lớn.

- Hồ huynh, chúc mừng! Chúc mừng!

Bùi Nghĩa Hiền ôm quyền nói ra.

Hắn cười ra thật tình như thế, là vì từ nay về sau Hồ Chấn Vũ chắc chắn sẽ nhất phi trùng thiên, cho dù hắn không thể trở thành bằng hữu của đối phương, nhưng có thể làm quan hệ thoảng cái vẫn là tốt.

- Cùng vui! Cùng vui!

Hồ Chấn Vũ cũng không có tiếp tục tu luyện trong nước, mà là trực tiếp bò tới trên bờ, lấy ra một viên đan dược nuốt vào, lập tức khoan chân tiến hành chữa thương.

Trong lòng Bùi Nghĩa Hiền không khỏi thở dài, hắn vẫn là thiếu nghị lực như Hồ Chấn Vũ, nhìn xem thương thế hai người sẽ biết, hắn chỉ là mạch máu toàn thân bạo liệt mà thôi, nhưng Hồ Chấn Vũ có bao nhiêu thâm?

Quả nhiên, trả giá càng nhiều, thu hoạch sẽ càng nhiều!

Nhưng không biết Lâm Lạc còn phải bao lâu mới có thể xuất hiện?

Ba canh giờ sau, Hồ Chấn Vũ mở hai mắt ra, hắn nhìn thoảng qua Bùi Nghĩa Hiền, con người bỗng nhiên xiết chặt nói:

- Lâm huynh còn không có đi ra?

Bùi Nghĩa Hiền gật gật đầu nói:

- Đã mười một canh giờ !

Hí!

Hồ Chấn Vũ ngược lại hít một hơi lạnh khí, hắn chỉ ở trong Hóa Long Trì chờ đợi tám canh giờ đã lấy được chỗ tốt khó có thể tưởng tượng! Mà Lâm Lạc còn trong huyết động càng sâu, hơn nữa chỉ ít đã so với hắn nhiều hơn ba canh giờ, cái này đạt được chỗ tốt sẽ lớn bao nhiêu?

Bùi Nghĩa Hiền cũng thở dài, trong nội tâm không khỏi cảm khái Lâm Lạc không hổ là đệ tử thế gia Thần quốc, thực lực cùng nội tình này thật sự quá thâm hậu!

Nhưng mà, bọn họ nằm mơ cũng không ngờ rằng, lần chờ này vậy mà lại là hai ngày hai đêm!

Cho đến khi ba ngày sau đại trận tiêu hao dùng trăm vạn Thiên tinh thạch tính toán tự động đình chỉ vận chuyển, bọn họ mới nhìn thấy một huyết nhân từ đáy nước hiện ra trước mặt của bọn hắn.

Tứ chi huyết nhân này, thậm chí ngực bụng lưng đều tràn đầy vết thương, bạch cốt um tùm rõ ràng có thể thấy được, nhưng đôi mắt lại cực kỳ sáng ngời, ẩn ẩn có điện mang lập loè trong đó, mà khí tức tràn ra ngoài lại giống như sóng triều mãnh liệt!

Minh Dương Cảnh Đại Viên Mãn!

Lâm Lạc đúng là từ Minh Dương tứ trọng thiên trực tiếp nhảy tới Minh Dương Cảnh Đại Viên Mãn, một hơi phá lục trọng thiên, thậm chí còn kể cả hai tiểu cảnh giới! Hơn nữa bên trong cơ thể hắn khẳng định ẩn chứa càng nhiều được lực, chỉ cần có thể bước qua bình cảnh Giác Vi Cảnh, những chỗ tốt này sẽ ở trong một năm tương lai nhanh chóng triển lộ ra, làm cho hắn tiếp tục tu vi tiến cảnh rất nhanh!

Bởi vì Lâm Lạc vừa mới đột phá, khí tức còn rất không ổn định, làm cho hai người có thể rành mạch cảm giác đến cảnh giới của hắn. Bất quá, bọn họ ngược lại nghĩ đến quá nhẹ, Hỗn Độn Dung Lô mở ra, lực lượng nào cũng bị luyện hóa, căn bản không có khả năng còn bảo tồn bên trong cơ thể hắn.

Chính là nói Lâm Lạc từ Hóa Long Trì lấy được chỗ tốt cũng vẹn vẹn dùng lại như thế!

Nhưng mà, khủng bố nhất chính là, Lâm Lạc cũng không phải là một hệ công pháp đạt đến Minh Dương Cảnh Đại Viên Mãn, mà là lục hệ công pháp toàn bộ treo đến độ cao này! Hiện tại, hắn lục hệ công pháp cùng chuyển, hơn nữa tính đặc thù của lôi điện chi hạch, cho dù Giác Vi nhất trọng thiên cũng có sức đánh một trận, nếu lại vận chuyển Chiến Thiên Quyết, Giác Vi Tiểu Thừa Cảnh cũng có thể chiến thắng!

Ngũ Hành công pháp từ Minh Dương tứ trọng thiên vọt tới Minh Dương Đại Viên Mãn, tương đương với tất cả thăng lục trọng thiên, mà lôi điện chi hạch lại từ Niết Âm Cảnh vọt tới Minh Dương Đại Viên Mãn, cũng là tính thập trọng thiên, nói cách khác, thay đổi một vũ giả đơn tu, đủ để đạt được thăng cấp Minh Dương Cảnh bốn mươi trọng thiên!

Như vậy tính toán, có thể thấy được Lâm Lạc đã lấy được bao nhiêu chỗ tốt!

272. Chương 272: Minh Dương Đại Viên Mãn.

Tinh khí thần của Lâm Lạc đạt đến độ cao trước nay chưa có, nhưng thân thể bị thương đúng là rất nặng, hắn lập tức lấy ra đan dược ăn vào, lại vận chuyển Vạn Mộc Chi Xuân chữa thương ỉnh. Tuy hiệu quả của Vạn Mộc Chi Xuân đã cực kỳ yếu ớt, nhưng hiện tại hắn thụ kỳ thật cũng chỉ là tổn thương da thịt, Tiên Thiên chi lực lưu chuyển, lập tức huyết nhục trọng sinh.

Đây là đang tiêu hao công lực bản thân đến đề cao da thịt, chỉ là một nén hương thời gian sau, nhục thân của Lâm Lạc liền gần như đầy đủ, nhưng máu tươi xói mòn cũng không phải là dễ dàng bổ trở về như vậy, cần phải có thời gian.

- Chúc mừng Lâm huynh!

Bùi Nghĩa Hiền cùng Hồ Chấn Vũ đều ôm quyền, trên mặt tràn đầy kính sợ.

Người như vậy quá kinh khủng, tiền đồ tất nhiên là một mảnh quang minh, cho dù sau lưng hắn không có một người nào, không có một thế gia thần quốc nào làm chỗ dựa, chỉ là bản thân hắn cũng đã đáng đầu tư! Hai người này cũng không phải đồ ngốc, lập tức ý thức được chỉ có thể cùng Lâm Lạc giao hảo, mà không có thể cùng hắn là địch!

Lâm Lạc mỉm cười, hướng hai người đồng dạng ôm quyền đáp lễ.

Lần này từ Hóa Long Trì lấy được chỗ tốt, vượt xa Lâm Lạc mong muốn! Hẳn nguyên bản chỉ cầu đạt tới Minh Dương thất trọng thiên là có thể, sau đó ăn trọng Hắc Chi Ngọc Liên cùng Mặc Long Lý của Nam Cung Lăng, xông thẳng lên Giác Vi Cảnh.

Hiện tại cái trọng này vẫn là muốn trọng, nhưng Hắc Liên Long Tâm Đan chỉ có công hiệu đối với võ giả dưới Giác Vi Cảnh, hẳn chỉ cần ăn một khẩu là được, còn lại có thể cho Lâm Hành Nam, Lâm Nguyệt Lộ, Tô Mị. . .

- Đáng chết, ta tại sao lại nghĩ đến yêu nữ kia !

Sắc mặt Lâm Lạc tối sầm, không có chú ý tới cái gọi là yêu nữ kia đã in thật sâu vào trong lòng của hắn, có được địa vị giống như Lâm Hành Nam, Lâm Nguyệt Lộ.

Ba người ra khỏi hòn non bộ, Bùi Nguyên Thành đã ở bên hồ chờ đợi, tiếp dẫn trước ba người rời đi hoa viên. Vị Bùi gia Gia chủ, Cam Vũ quốc quốc chủ này đối với Lâm Lạc nhìn thật sâu mấy lần, trong ánh mắt tràn đầy phức tạp, nhưng vẫn còn không nói gì thêm, chỉ nói là buổi tối có một yến hội, lần này mười mọi tiến vào trước mười cửa giải thi đấu Vạn Vương Chi Vương đều tham gia.

Đây là mặt tiền cửa hàng của ngũ đại quốc, cư nhiên bày ra trận chiến lớn như vậy, cái công việc kết thúc này tự nhiên không thể sơ sài.

Lâm Lạc ngẫm lại được chỗ tốt từ người ta lớn như vậy, liền đồng ý buổi tối đi dự thính.

Cùng Bùi Nghĩa Hiên trở lại Bùi gia, Lâm Lạc trước tắm rửa một phen, lúc này mới cùng Tô Mị, Thái Kế Vũ tương kiến.

Thái Kế Vũ đã thành công sứ j

Tử Đỉnh chấn động, lập tức đem uy năng Cẩm Tự khống chế, ở trước khi còn không có đối với Lâm Lạc tạo thành tổn thương thực tế đã xóa đi lực phá hoại của Cẩm Tự.

Nguy hiểm thật!

Lâm Lạc không khỏi một trận hoảng sợ!

Hắn ở trong Băng Phách Hàn Thứ in thần thức lạc ấn có Cẩm Tự, tự nhiên là dùng để đối phó địch nhân, lại không nghĩ rằng hắn vậy mà là người thứ nhất ném đến lợi hại! Nếu không phải Tử Đỉnh phát uy, nói không chừng đan điền của hắn sẽ sinh sinh nổ tung, bất tử cũng phải công lực tổn hao nhiều!

Quá lỗ mãng !

Dù nói thế nào, hắn cũng chỉ là một người trẻ tuổi không đến hai mươi, nhưng ngã một lần khôn hơn một chút, sau đó tự nhiên sẽ không tái phạm sai lầm đồng dạng.

Hắn liền tranh thủ triệu cây Băng Phách Hàn Thứ thứ hai ra bên ngoài cơ thể, nhiệt độ bốn phía lập tức biến thấp, trên mặt đất thậm chí kết nổi lên một tầng sương trắng. Dem thần thức tiến vào Băng Phách Hàn Thứ, Lâm Lạc lần nữa in dấu một tia thần thức có Cẩm Tự.

Làm xong một bước này, hắn lập tức đem Băng Phách Hàn Thứ đánh đi ra ngoài, còn chưa đi đến trong khối nham thạch, xoạt, hàn băng trong nháy mắt hiện đầy cả khối đá, Lâm Lạc hợp thời đem tia thần thức kia hiện hóa, ở trong Băng Phách Hàn Thứ in ra một đồ hình Cẩm Tự.

Oanh!

Cả tảng đá như gặp phải thiên địa ghen ghét, trong nháy mắt bị một cổ lực lượng vô cùng cường đại đè ép, hóa thành vô số mảnh vụn thật nhỏ!

Lâm Lạc thoả mãn cười, hắn muốn đúng là cái hiệu quả này!

Vô luận là Băng Phách Hàn Thứ hay là Cẩm Tự, đều có thể đơn giản đem tảng đá nổ nát, nhưng chỉ dùng một mà nói, là không cách nào đem tảng đá oanh được nhỏ vụn như vậy, lực phá hoại xâm nhập khắp ngõ ngách, đó là một loại phá hư toàn bộ phương vị!

- Nếu như có thể ở trong Băng Phách Hàn Thứ lưu lại ba thần thức Cẩm Tự mà nói, uy lực kia chẳng phải là càng lớn sao?

Lâm Lạc mục quang sáng ngời, bắt đầu tiến thêm một bước thử nghiệm.

Bất quá, cái khó khăn này quá lớn, căn bản không dễ khống chế, Lâm Lạc rất nhanh liền đem ba cây Băng Phách Hàn Thứ còn lại nổ thành mảnh vỡ, không thể không trước đem năm cây Băng Phách Hàn Thứ bổ cứu, mới có thể tiếp tục nghiên cứu như vậy.

Lực lượng của hắn phóng đại, uy lực của Băng Phách Hàn Thứ tự nhiên cũng đi theo nước lên thì thuyền lên, nhưng tương ứng, cái thời gian luyện chế này cũng dài một ít, cho đến ngày hôm sau sắp tới buổi trưa, Lâm Lạc mới luyện chế ra cây Băng Phách Hàn Thứ đầu tiên.

274. Chương 274: Tự Rước Lấy Nhục. (2)

- Lâm huynh đệ

~~Thái Kế Vũ ở bên ngoài lớn tiếng kêu lên.

- Có người muốn gặp người!

Lâm Lạc đi ra biệt viện nói:

- Ai?

Nếu là khách nhân bình thường, Thái Kế Vũ tự nhiên đã thay hắn từ chối, bọn họ đã quyết định mấy ngày gần đây sẽ rời khỏi Hồ Tinh thành về Bách Phong Tông, Hắc Chi Ngọc Liên cùng Mặc Long Lý sắp thành

thực, Lâm Lạc cũng không muốn để hai kiện bảo vật này cho lão thất phu Nam Cung Lăng cầm lấy đi chà đạp!

- Vạn gia Đại tiểu thư!

Thái Kế Vũ lấy tay ngăn trước miệng, hạ giọng nói ra, tựa hồ sợ bị ai nghe được.

- Làm gì nói như vậy?

- Ta nói huynh đệ, chẳng lẽ người ăn vụng còn dám cạy ngay không sợ chết đứng sao?

Thái Kế Vũ chấp tay vái Lâm Lạc, mặt mũi tràn đầy tiểu dung mạo mờ.

- Ta nói người cũng quá không đủ nghĩa khí, khi nào thì cấu kết một đại mỹ nữ như vậy, ngay cả huynh đệ cũng muốn gạt!

Lâm Lạc lắc đầu liên tục, thời điểm người này không đứng đắn luôn luôn nhiều hơn thời điểm đứng đắn.

Sau khi hắn đi đến phòng khách, chỉ thấy một đại mỹ nữ quả nhiên đang ngồi ở trong ghế chờ đợi, đúng là Vạn gia đại tiểu thư Vạn Tuyết Quyên. Bất quá, nữ nhân này mặc dù là cùng Tô Mị đồng dạng đều là mỹ nữ, nhưng Tô Mị là nóng bỏng, nàng kia thì là có phong trần vị, cách điệu thấp hơn rất nhiều.

Chứng kiến Lâm Lạc tới, nàng cười nói:

- Lâm huynh!

Lâm Lạc ôm quyền đáp lễ lại nói:

- Vạn cô nương, không biết có gì chỉ giáo?

- Sách sách sách, Lâm huynh như thế nào khách khí như thế!

Vạn Tuyết Quyên vũ mị cười nói:

- Gia tổ muốn gặp người vị tuần kiệt tuổi trẻ này, nên đặc biệt lệnh tiểu nữ tử đi tương thỉnh, hi vọng Lâm huynh không để cho ta một mình quay về!

Lại nói tiếp, Lâm Lạc dùng Hóa Long Trì của người ta, như thế nào cũng thiếu Vạn, Búi hai nhà một cái nhân tình. Hắn gật gật đầu nói:

- Trưởng giả tương thỉnh không dám từ, mời Vạn cô nương dẫn đường!

Hai người ra sân, lên một cỗ xe ngựa hoa lệ, một đường nhẹ nhàng chấp chờn, đi tới một ngọn núi bích thủy.

Lâm Lạc cũng không có kỳ quái, xem Bách Phong Tông, Bạch Vân Tông đều là thành lập trong núi sâu, Vạn gia Lão tổ thích thanh tịnh cũng có thể lý giải. Sơn đạo gấp ghềnh, hai người xuống xe ngựa, tản bộ mà đi.

Nhưng Vạn Tuyết Quyên cũng không có triển khai thân pháp, mà là như thường người bình thường đi bộ, điều này không khỏi làm Lâm Lạc có chút không kiên nhẫn. Nhưng ngấm lại trong núi này có vị Khuy Linh Cảnh Lão tổ tọa trấn, cái chậm rãi mà đi này đại khái là từ tôn trọng đối với cường giả, nên hắn nhịn xuống.

Một đường đi tới chỗ có thanh tuyến, Vạn Tuyết Quyên đột nhiên ngừng lại nói:

- Đi mệt rồi, nghỉ chân một chút!

Đừng nói nàng là cao thủ Minh Dương Cảnh, dù là Hậu Thiên vũ giả tầm thường cũng không có thể đi vài bước như vậy sẽ mệt!

Lâm Lạc bất động thanh sắc, cũng muốn nhìn xem trong hồ lô của nàng đến tột cùng là bán thuốc gì.

Vạn Tuyết Quyên bỏ đi giày bó, tất chân, lộ ra hai chân trắng như tuyết. Nàng ngồi ở trên mặt đá bên cạnh nước suối, đem hai chân bỏ vào nước suối nhẹ giã, có một loại phong tình khác thường.

Vô giả tuy không giống người thường chú trọng nam nữ chi phòng, nhưng Ngân Nguyệt đại lục dân phong bảo thủ, cử động như vậy vẫn có vẻ vô cùng khác người!

Vạn Tuyết Quyên nghiêng đầu lại, khẽ cắn cặp môi đỏ mọng, sóng mắt như nước, bộ dáng cực kỳ mê người.

Cái này tính cái gì?

Khóe miệng Lâm Lạc có chút nhếch lên, nữ nhân này muốn làm gì? Sắc dụ hử? Cái này bày ra tư thế xác thực là như thế, nhưng tại sao nàng phải làm như vậy? Chẳng lẽ vì trở thành dâu của thế gia Thần quốc?

- Thật là xấu, làm gì mà nhìn chằm chằm vào người ta vậy!

Vạn Tuyết Quyên giống như xấu hổ lại như phần nộ, duỗi lưng một cái.

- Thủy như thanh băng, người ta muốn tắm rửa!

Nàng thật đúng là không biết xấu hổ, cứ như vậy cởi áo nới dây lưng, ở trước mặt Lâm Lạc thoát y đến trần truồng. Bất quá, thân hình của nàng thật đúng là không tệ, cái mông đầy đặn, bầu vú căng tròn, hai chân tiêm trường thẳng tắp, làn da bóng loáng nhẵn nhụi, hiện lên hương thơm mê người.

Đặc biệt là một cặp Ngọc Phong chắc nịch, nặng trĩu, tuyệt đối một bàn tay khó có thể nắm giữ, cùng eo thon tạo thành công khai đối lập rõ ràng. Giữa hai chân kia một khu vực đen kịt thần bí, thì không biết có thể làm cho nhiều ít anh hùng hảo hán khom lưng.

- Còn thất thần làm gì vậy?

Vạn Tuyết Quyên một tay ngăn ở trước ngực, tay kia thì hộ ở dưới bụng.

- Người ta rất muốn, người tốt, mau tới đi!

Nàng nằm ngửa ở trên mặt đá, dùng tư thế uyển chuyển mê người mở hai chân ra, trong miệng phát ra rên rỉ, trong ánh mắt thì chớp động lên một tia dục ý.

Tô Mị cư nhiên để ý người nam nhân này như vậy, nàng liền đem Lâm Lạc túm đi, xem nữ nhân dám đoạt danh tiếng của nàng có thể lấy nước mắt rửa mặt hay không! Hơn nữa, nàng còn tu luyện Xá Âm Quyết, có thể ở trong lúc nam nữ hoan hảo cướp lấy công lực của đối phương ình dùng, quả thực là hại người ích ta!

Nàng ở Đế đô là vô cùng có diễm danh, kỹ nam ba nghìn. Nhưng bởi vì Xá Âm Quyết có thể làm cho nam tử ở trong lúc hoan hảo hưởng thụ niềm vui thú vô thượng, bởi vậy cho dù biết rõ nàng là mẫu Tri Chu (* con nhện cái), nhưng vẫn có thật nhiều võ giả bởi vì nàng mà thần hồn điên đảo.

Lâm Lạc không phải mới từ Hóa Long Trì được chỗ tốt sao? Vậy thì hút khô hử, hóa thành vận mệnh của nàng!

Đây chính là một mũi tên trúng ba đích, chẳng những đồng thời đả kích đến hai người Lâm Lạc cùng Tô Mị, hơn nữa nàng còn có thể từ đó lấy được lợi ích!

Về phần sau đó Lâm Lạc có thể thẹn quá hoá giận tiến hành trả thù hay không?

Ha ha, loại chuyện tình mắt mặt này hử không biết xấu hổ cùng trưởng bối gia tộc nói sao? Đây không phải tự rước lấy nhục, tuyệt đối sẽ ảnh hưởng địa vị của hử trong gia tộc, đối với cái này Vạn Tuyết Quyên là không sợ chút nào, về phần Tô Mị. . . Hai người lại không có kết hôn, càng không có đối ngoại tuyên bố là quan hệ người yêu, nàng hoành đao đoạt ái thì thế nào?

Vạn Tuyết Quyên khẽ cắn hàm răng, bày ra tư thế nàng tự nhận là có đủ sức hấp dẫn nhất, ánh mắt lửa nóng. Từ khi nàng tu luyện Xá Âm Quyết, đối với nam nữ hoan ái rất khát khao, nhìn xem Lâm Lạc, da thịt toàn thân nàng nổi lên một tầng ửng đỏ, trên mặt đá thậm chí xuất hiện một chút nước đọng rõ ràng.

Lâm Lạc đưa tay phóng tới trước ngực, đang lúc Vạn Tuyết Quyên cho là hử muốn cởi quần áo, đã thấy Lâm Lạc từ trên người lấy ra một tấm ngân phiếu, tiện tay hướng nàng ném tới nói:

- Ta nghe nói Đế đô không chỉ có kỹ viện, còn có đình phường (*kỹ viện nam) cung ứng nữ nhân chơi, ân, tấm ngân phiếu này coi như là miễn phí dâng tặng, đi vào trong đó giải quyết mùi khai toàn thân của người a!

Hử vùng tay bước đi, chỉ có tờ ngân phiếu rơi xuống trên người Vạn Tuyết Quyên, trên mặt thình lình ghi hai chữ “năm lượng” làm cho sắc mặt Vạn Tuyết Quyên trở nên vô cùng dữ tợn.

275. Chương 275: Kẻ Truy Sát Đến. (1)

Nhục nhã!

Vô cùng nhục nhã!

Chưa từng có người nam nhân nào sẽ không đếm xỉa mị lực của nàng! Vạn Tuyết Quyên cũng không phải là không có gặp phải qua cái gọi là chính nhân quân tử, nhưng chỉ cần nàng ngoắc ngoắc ngón tay, còn không phải đem quần cởi ra nhanh chóng sao!

Nam nhân đều đồng dạng, thú tính chẳng phải là khoái hoạt dưới rốn ba tấc sao?

Vì cái gì hết lần này tới lần khác Lâm Lạc này dám không đếm xỉa nàng? Còn ném một tấm ngân phiếu cho nàng, làm cho nàng đi tìm kỹ nam giải quyết “vấn đề”, đây là trần trụi nhục nhã a!

Nàng là thiên chi quý nữ, cho dù tu luyện Xá Âm Công diễm danh lan xa, hoặc là nàng trời sinh chính là kỹ năng bơi dương hoa, nhưng ai có thể dám ở trước mặt nàng, còn trần trụi như thế! Đây chính là một thế giới chỉ nhìn thực lực, dựa vào cái gì nam nhân có thể đùa bỡn nữ nhân, nữ nhân thì không thể chơi nam nhân?

277. Chương 277: Trêu Chọc

- Đây mới gọi là trộm gà không được còn mất năm gạo!

Trong một tiếng hừ lạnh, một nhóm năm người khác bay vút mà đến, cũng là trên mặt che miếng vải đen.

Xem ra, đội ngũ tam gia là đến đông đủ .

Mục quang Lâm Lạc xẹt qua, mười lăm người này mỗi người đều là cao thủ Giác Vi Cảnh, không có một người nào, không có một cái nào là dễ đối phó! Hơn nữa, cái này khả năng còn không phải toàn bộ truy binh của tam đại gia tộc, bởi vì Thông Minh Cảnh cao thủ không có khả năng trông coi chuyện tình không có thân phận, bình thường một mực tu luyện, cho đến khi có lúc cần thiết mới ra tay.

Bằng Phách Tâm Kinh quan hệ trọng đại, cho dù những Lão tổ cấp nhân vật kia cũng sẽ tự mình xuất động để ngừa vạn nhất, đặc biệt tam đại gia tộc trong lúc đó tràn đầy cạnh tranh, vạn nhất không có xuất động Lão tổ, lại bị Lão tổ của đối phương đem pháp quyết đoạt đi thì sao?

Nhưng từ thông tri đến xuất phát, khẳng định yêu cầu một thời gian ngắn, bởi vậy, những người này khả năng chỉ là tiên phong, còn có đội hình càng lớn còn không có xuất hiện!

Lâm Lạc mỉm cười, một tay mở ra, một bản sách hơi mỏng đã hiện ra ở trong tay của hắn, hắn giương lên nói:

- Được rồi, ta đầu hàng, Bằng Phách Tâm Kinh ở chỗ này, bắt quá, cho ai mới tốt nhỉ?

- Cho chúng ta!

Tam phương đội ngũ đồng thời kêu lên.

- Tùy tiện a!

Lâm Lạc dùng sức ném quyển sách lên bầu trời, hướng lui về phía sau mấy bước, dùng bày ra ý tứ không có tranh đoạt.

Tuy tam phương đội ngũ cũng biết Lâm Lạc là muốn bọn họ nội đấu, nhưng thập phẩm pháp quyết hấp dẫn thật sự quá lớn, nếu không ra tay bị người khác đoạt đi thì làm sao bây giờ? Vì thập phẩm pháp quyết, lại đại cừu hận cũng có thể để xuống, mà đối thủ có cường thịnh trở lại bọn họ cũng dám đi trêu chọc!

Hừ hừ hừ...

Mười lăm người đồng thời bay vọt mà dậy, hướng về Bằng Phách Tâm Kinh ở giữa không trung rơi xuống đoạt mất.

Bùm! Bùm! Bùm!

Bọn họ một bên cướp đoạt, một bên ngăn cản những người khác cướp đoạt, càng đấu càng kịch liệt vô cùng. Cũng may bọn họ tuy che mặt, lại mặc quần áo màu sắc bất đồng, nói cách khác, dưới tình huống hỗn loạn như vậy, bọn họ khả năng ngay cả người mình cũng sẽ liều mạng.

- Những người này tựa như một đám cẩu điên khùng, ném cho bọn họ một cục xương, bọn họ sẽ chạy theo cướp đoạt, lẫn nhau mở ra răng nhọn, chém ra móng vuốt!

Tô Mị có chút cảm khái nói.

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Nhỏ giọng một chút, đừng cho bọn họ nghe được!

Tam phương đội ngũ ban đầu chỉ là vì tranh đoạt pháp quyết, nhưng đánh nhau đánh ra chân hỏa, lẫn nhau trong lúc đó đã không phải là vì ngăn cản đối phương cướp được pháp quyết, mà là muốn thương tổn địch nhân, thậm chí giết địch.

Theo chiến đấu thăng cấp, máu tươi vẩy ra, bắt đầu xuất hiện nhân viên thương vong. Mà bản Bằng Phách Tâm Kinh lại thủy chung không có chính thức rơi xuống trong tay người nào, vẫn ở giữa không trung khiêu vũ.

- Dừng tay!

Đang thời điểm ba người Lâm Lạc xem cuộc vui náo nhiệt nhất, một thanh âm lạnh lùng đột nhiên vang lên, một đạo nhân ảnh bay vút tới, khí tức cường đại lập tức làm cho tất cả mọi người ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn!

Thông Minh Cảnh lão quái!

Người nọ vươn tay, hướng Bằng Phách Tâm Kinh bắt đi qua.

- Vi Quyền lão quái, ngươi cũng dừng tay cho lão phu a!

Một tiếng thét dài, lại một đạo nhân ảnh bay vút tới, khí thế chiến hỏa cuốn sạch toàn trường, làm ọi người cảm giác càng thêm bị đè nén.

- Hắc hắc, náo nhiệt như vậy lão phu cũng không muốn bỏ qua!

Thông Minh Cảnh lão quái thứ ba xuất hiện, gia nhập bên trong tranh đoạt.

Bùm! Bùm! Bùm!

Thông Minh Cảnh lão quái này uy năng sao mà khủng bố, cho dù tràn đi một tia lực lượng đều có thể đem mặt đất oanh ra nguyên một đám lỗ thủng khổng lồ, mặt đất hai ba dặm phụ cận rung động lắc lư không thôi, giống như địa chấn!

- Dừng tay, nghe lão phu một lời!

Thông Minh Cảnh thứ nhất đến nơi lớn tiếng nói, hắn cũng không có che mặt, hiển nhiên là tự trọng thân phận, là một lão nhân nhìn về phía trên hơn 70 tuổi, đầu đầy tóc trắng, nhưng ánh mắt cực kỳ sáng ngời, bị hắn nhìn lên một cái phảng phất thấy được tia chớp xẹt qua bầu trời, làm cho người ta kim lòng không được muốn tránh né.

- Chúng ta tranh chấp, không có ba bốn ngày thì mơ tưởng quyết ra thắng bại, đến lúc đó người nào cũng bị kinh động! Hai vị cho là chúng ta còn có cơ hội đoạt được này bản pháp quyết này sao?

Hai người khác cũng đồng dạng không có che mặt, đều là lão giả bảy tám chục tuổi, bọn họ liếc mắt nhìn lẫn nhau, đều nói:

- Theo ý kiến của ngươi?

- Tam gia chúng ta cộng đồng nghiên cứu bản pháp quyết này! Hai vị không ngại cân nhắc thoả cái, vô luận trong chúng ta có một nhà thắng, hai nhà còn lại chịu cam tâm ư, tất nhiên sẽ đem tin tức tiết lộ ra ngoài, trước không nói đâu xa, chỉ là hai nhà Bùi, Vạn chúng ta cũng không cách nào chống cự!

- Cùng với như thế, không bằng tam gia chúng ta hợp tác, tất cả sao chép một phần đi ra, cộng thủ bí mật này!

Hai người khác đều là lộ ra vẻ ý động.

Để tay lên ngực tự hỏi, bọn họ cướp đoạt không tới pháp quyết, xác thực sẽ đem tin tức tiết lộ ra ngoài, cư nhiên mình không chiếm được, người khác cũng đừng lấy được!

Một lão quái rất nhanh hạ quyết định nói:

- Hảo, lão phu đồng ý!

Hai người đồng thời hướng người cuối cùng nhìn lại, mà hiển nhiên, nếu như người nọ không chịu đáp ứng mà nói, gặp phải đúng là hai đại Thông Minh Cảnh lão quái liền thủ cùng đánh!

Lão quái Thông Minh Cảnh thứ ba cũng nhẹ gật đầu nói:

- Đã như vậy, chúng ta liền đồng thời thu tay lại!

Ba người cả tay rút lực lượng về, pằng pằng thoả cái, bản Bằng Phách Tâm Kinh ở giữa không trung nhẹ nhàng nửa ngày cũng không có rơi xuống đất rốt cục rơi xuống, gió nhẹ lướt qua, thổi mở phong bì, hiện ra nội dung trong đó.

- Các Lão quý, các người tiến lên rồi sao?
- Lâu như vậy mới nhìn đến cái này, các người cũng thật là ngu xuẩn!
- Ha ha ha, nhìn tới nhìn lui vẫn là bản đại soái chữ tốt nhất!

Mỗi một trang đều chỉ có ba hàng chữ, còn có mùi mực, hiển nhiên là trong vòng vài ngày gần đây mới viết xuống.

Ba lão quái một người đọc một câu, sắc mặt thoáng cái toàn bộ trở nên tái nhợt!

Bản Bạng Phách Tâm Kinh này là giả!

Bọn họ đều là nhân vật gia tộc cấp Lão tổ, dưới tay không chế vận mệnh hàng tỉ người, chưa từng bị lừa dối qua như vậy? Cả đám đều là hai mắt bốc hỏa, hướng về những người gia tộc của mình kia phần nộ trùng đi qua, đám ngu xuẩn này, ngay cả pháp quyết là thật hay giả cũng không biết rõ ràng đã đầu người chết ta sống, còn làm bọn họ bị liên lụy!

Mà những người kia cũng thật sự là oan uổng, lúc ấy dưới tình huống đó, ai dám ra tay chậm hơn một phần? Cái này một chậm đã bị người khác đoạt đi, vạn nhất là thật, chẳng phải là khóc không ra nước mắt sao?

Nhưng rất nhanh, tất cả ánh mắt phần nộ đều hướng ba người Lâm Lạc nhìn lại.

Chữ viết ở các trang giấy đều không có giống nhau, tự nhiên ba người này đều có phần tham dự!

278. Chương 278: Vứt Bỏ. (1)

Ba Minh Dương, Niết Âm Cảnh tiểu bối cũng dám lừa bịp Thông Minh Cảnh Lão tổ, thật sự là ăn tim gấu gan báo, chán sống!

Nhưng mà trên thực tế, không trông nom Lâm Lạc lừa dối hay không lừa dối bọn họ, giao ra hay không giao Bạng Phách Tâm Kinh chính thức, tam đại gia tộc này đều sẽ giết người diệt khẩu, vậy hắn cần gì phải khách khí?

- Tiểu bối, người sẽ vì người ngu xuẩn mà hối hận!

Tiếng nói của La gia Thông Minh Cảnh lão quái lạnh lạnh, tràn đầy sát khí.

- Mang về, làm cho hắn thụ đủ cực hình ba năm, tuyệt không có thể làm cho hắn đơn giản chết rơi!

Lao gia lão quái cũng đồng dạng ánh mắt lạnh như băng.

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Các người mấy cái gia hỏa này, tin bản thiếu gia tể ra một kiện bảo vật liền khiến cho các người kẹp lấy cái đuôi bỏ chạy hay không?

- Lớn mật!

Tĩnh gia lão quái tính tình nóng nảy nhất, căn bản chẳng muốn cùng Lâm Lạc nhiều lời, trực tiếp thò ra một chương bắt tới.

Lâm Lạc tâm niệm vừa động, Vạn Niên Hàn Ngọc Tâm lập tức từ trong Tử Đỉnh bay ra, nhiệt độ thấp có thể đóng băng hết thủy lập tức bao phủ toàn trường!

- Hừ!

Ba lão quái đồng thời kinh hô một tiếng, vội vàng lùi lại, trên mặt khó nén vẻ kinh hãi.

Cách Vạn Niên Hàn Ngọc Tâm cự ly mười trượng là ngay cả Khuy Linh Cảnh cường giả cũng có thể bằng cường, huống chi là bọn họ? Bọn họ một mực thối lui đến hơn hai mươi trượng, mới có thể chống lại hàn khí như vậy, mà những người khác lại thối lui đến ba ngoài mười trượng mới sắc mặt chuyển biến tốt đẹp chút ít!

- Ha ha ha!

Lâm Lạc cười to.

- Đám lão gia hỏa này, có bản lĩnh thì đi lên a!

- Không được cũng không phải là nam nhân!

Thái Kế Vũ cũng hô to nói:

- Bất quá, các người đều bó lớn tuổi như vậy, sao lại mất mặt như thế!

Người này miệng quá độc, lập tức làm cho ba lão quái tức giận đến phẫn nộ.

Nhưng kỳ hàn như vậy ngay cả bọn họ cũng ăn không tiêu, hơn nữa, cho dù ở bên ngoài hai mươi trượng, bọn họ cũng phải toàn lực vận công chống đỡ kỳ hàn, căn bản phát huy không ra chiến lực. Bọn họ chỉ có thể lui lui nữa, đi tới bên ngoài ba mươi trượng, mới đều đẩy ra một luồng, oanh hướng ba người Lâm Lạc.

Thông Minh Cảnh cường giả xác thực cường đại, nhưng lực lượng từ ba mươi trượng xa còn có thể phát huy ra nhiều ít uy lực? Trải qua Tử Đỉnh hấp thu, Lâm Lạc rất nhẹ nhàng hóa giải dư lực.

- Các Lão quỷ, có bản lĩnh cùng đi theo a!

Lâm Lạc dùng Tử Đỉnh thu lấy Vạn Niên Hàn Ngọc Tâm trên mặt đất, tiếp tục chạy đi. Mà một khi ba cái lão quái này tới gần, hắn liền đem Vạn Niên Hàn Ngọc Tâm ném ra, chờ bọn hắn lui ra phía sau lại thu vào, huyền não đến ba Thông Minh Cảnh cường giả này rõ ràng một điểm tính tình cũng không có, chỉ có thể bỗng nhiên sinh hồn đổi.

Ngay cả như vậy, lại có ai cam tâm bỏ qua một bản thập phẩm pháp quyết, ba lão quái mang theo những Giác Vi Cảnh cao thủ kia một đường đi theo sau lưng Lâm Lạc, người không biết còn cho bọn họ là bảo tiêu!

Bọn họ cũng không có đoạn qua ý niệm đánh lên trong đầu, nhưng có một lần Lâm Lạc dùng thân thử hiểm, cho đến khi nguy hiểm tới trước mắt mới ném Vạn Niên Hàn Ngọc Tâm ra, đồng thời một cây Băng Phách Hàn Thứ đánh ra, nhanh bắn Tỉnh gia lão quái!

Lão quái coi như là quyết định thật nhanh, ý thức được nguy hiểm tiến đến liền đem một Giác Vi Cảnh cao thủ bên cạnh ngăn ở trước người!

Trước mắt bao người, Giác Vi Cảnh cao thủ trong nháy mắt bị băng phong, sau đó Cẩm Tự phát uy, đem người nọ sinh sinh chen chúc thành mảnh vụn, một tia bột phấn xương cốt cũng nhìn không tới!

Đừng nói những Giác Vi Cảnh cao thủ kia, dù là ba lão quái cũng là một hồi lòng còn sợ hãi!

Bất quá, Tỉnh gia lão quái dùng Giác Vi Cảnh cao thủ để làm lá chắn lại là người La gia, thiếu chút nữa làm cho Tỉnh, La hai lão quái tại chỗ trở mặt!

Một Giác Vi Cảnh cao thủ cho dù ở thế gia của bọn họ cũng là tài phú cực kỳ trân quý, tổn thất không nổi a! Muốn bồi dưỡng một Giác Vi Cảnh cao thủ đi ra, chẳng những phải đầu nhập đại lượng tài nguyên, còn phải có thời gian dài dòng buồn chán, từng cao thủ Giác Vi Cảnh đều chết không nổi!

Nhưng những cái này như cũ không thể ngăn cản bọn họ tiếp tục theo đuôi!

Cuối cùng, Tô Mị không nhịn được nói:

- Các người còn dám đi theo sau lưng bản cô nương, bản cô nương sẽ trở về cáo trạng gia gia, nói các người muốn giết bản cô nương, các người tự nhìn xem xử lý a!

Một câu nói kia vừa ra, sau nửa canh giờ Tỉnh gia đầu tiên di tản, tiếp theo là La gia, cuối cùng là Lao gia!

Nếu có thể đánh chết ba người Lâm Lạc, giết người diệt khẩu, Tô Mị là thiên kim thể gia Thần quốc thì như thế nào, người chết là không mở miệng được! Nhưng hiện tại vấn đề là, cho dù ba lão quái ra tay cũng không làm gì được mấy người Lâm Lạc, cái này lại chọc giận Tô Mị, làm cho nàng gọi Tô gia cao thủ tới mà nói, vậy cũng thật sự là thịt không đến, ngược lại đưa tới họa diệt tộc!

Cũng được! Cũng được!

Pháp quyết rơi vào tay Tô gia, đó cũng là thiên ý, bọn họ không buông bỏ cũng phải bỏ!

Tất cả mọi người đều biết Tô gia có Thích Biến Cảnh cao thủ tọa trấn, khẳng định có thập phẩm pháp quyết, nhưng nhiều năm như vậy nghe nói qua có người trên tay Tô gia cướp đoạt pháp quyết sao? Không có! Đây là tự nhiên, ai dám đi vuốt râu hổ?

Hiện tại cũng đồng dạng, bọn họ làm không được giết người diệt khẩu, quái vật khổng lồ như Tô gia căn bản không phải bọn họ có thể trêu chọc được, vẫn là thừa dịp hiện tại không có chính thức đắc tội Tô Mị, tranh thủ thời gian thu tay lại a!

Nói không chừng, còn muốn di dời cả tộc, đi tới hai đại Thần quốc khác hoặc là nước phụ thuộc đối ứng, để tránh Tô gia có khả năng trả thù!

Thấy bọn họ cuối cùng biến mất, Thái Kế Vũ không khỏi phóng lên mã hậu pháo nói:

- Ai, làm gì vội vã dọa chạy bọn họ như vậy, có bọn họ làm bảo tiêu miễn phí sẽ nhiều uy phong bao nhiêu!

Lâm Lạc lắc đầu nói:

- Công hiệu của Vạn Niên Hàn Ngọc Tâm nhiều lắm là nửa nén hương thời gian!

Thái Kế Vũ lập tức sắc mặt đại biến nói:

- Nói cách khác, nếu bọn họ lại căn cứ kiên trì thoát cái, không may chính là chúng ta rồi?

- Bao thức ăn, người biết rõ rồi sao?

Tô Mị cười to.

Lâm Lạc ngược lại không có lo lắng phương diện này, trên người Tô Mị có cấm khí, lúc trước ngay cả Âm Huyết Ma Quân cũng trực tiếp tàn phá! Bọn họ nhiều lắm là gặp nạn, nguy hiểm đến tính mạng ngược lại rất không có khả năng.

Bởi vì Hắc Chi Ngọc Liên cùng Mặc Long Lý sắp thành thực, ba người ngày đêm kiêm trình, mười ngày sau liền vào cương vực của Huyết Dương quốc.

Lại có Âm Thi làm loạn!

Thời điểm ba người tiến vào tòa thành thị thứ nhất, liền nghe được trên đường cái cơ hồ người người đều nghị luận lại một lần Thi triều bộc phát.

Lần này, Thi triều tới càng thêm mãnh liệt, phạm vi bị ảnh hưởng càng thêm rộng lớn, dân chúng gặp tai họa lại dùng ức tính toán!

279. Chương 279: Vứt Bỏ. (2)

Ở trong tửu lâu nghỉ ngơi cũng ăn uống, thần sắc Lâm Lạc nghiêm túc hướng Tô Mị hỏi:

- Người có biết trên đời này có Âm Thi tu luyện ra thần trí không?

Tô Mị sững sờ nói:

- Vì cái gì hỏi như vậy?

Lâm Lạc liền đem chuyện tình ở Ngân Sương thành La gia gặp được Âm Thi Giác Vi Cảnh nói một lần, cuối cùng bổ sung nói:

- Nếu như người nọ thật sự là Âm Thi, khẳng định không chỉ là làm loạn nhân gian đơn giản như vậy, tất có mục đích thực sự của hắn!

Thần sắc của Tô Mị cũng trở nên nghiêm nghị lên nói:

- Tại thời kỳ thượng cổ, đã từng có một tông môn cơ hồ quét sạch Cổ thị hoàng triều của Tam đại Thần quốc đời trước, một đoạn thời kì cũng bị xưng là niên đại hắc ám!

Lâm Lạc biết rõ nàng chắc chắn sẽ không đột nhiên nói lời nói râu ria liên hồi:

- Cùng Âm Thi có quan hệ?

- Cái tông môn kia, tên gọi là Âm Thi Tông!

Tô Mị lắc đầu, giống như một người sử học, bắt đầu nhớ lại lịch sử.

- Âm Thi Tông, dùng thân hóa thi, có thể trực tiếp hấp thu Thi hạch chi lực, tốc độ tu hành nhanh hiếm thấy! Âm Thi Tông thật giống như châu chấu quá cảnh, đầu tiên dùng thi độc lây nhiễm một thành thị, đem người chỗ đó toàn bộ biến thành Âm Thi, lúc sau đệ tử trong tông luyện hóa những Âm Thi Thi hạch này, rất nhanh tăng tiến tu vi!

- Tại niên đại hắc ám đó, vô số cao thủ vẫn lạc, tuy Âm Thi Tông cuối cùng bị tiêu diệt, nhưng mà đưa đến Cổ thị hoàng triều xuống dốc, về sau quốc gia phân liệt, tạo thành Tam đại Thần quốc hôm nay!

Mục quang Lâm Lạc xiết chặt nói:

- Kia chính là nói, Thi triều bộc phát ở Huyết Dương quốc, rất có khả năng là Âm Thi Tông từ trong đồng tro tàn trọng sinh?

- Đệ tử Âm Thi Tông bởi vì dựa vào luyện hóa Thi hạch đột phá, nên toàn thân tràn đầy thi khí, nhìn về phía trên cùng Âm Thi giống như đúc! Nên người xem đến lão giả kia, tám chín phần mười là đệ tử Âm Thi Tông!

Tô Mị thập phần khẳng định nói.

Lâm Lạc nhú mày:

- Nói như vậy, lúc này thỉnh thoảng bộc phát Thi triều hoàn toàn chính là nhân họa, chính là đệ tử Âm Thi Tông tản thi độc, đem nguyên một đám thành thị biến thành chỗ tu luyện của bọn hắn!

- Những súc sinh không nhân tính này!

Thái Kế Vũ hung hăng vung nắm tay.

Lâm Lạc vẫn là có một chuyện không nghĩ ra nói:

- Nhưng vì cái gì lúc trước lão nhân kia không có đại khai sát giới nhỉ?

- Có lẽ không muốn cùng Bách Phong Tông kết xuống thù hận quá sâu a!

Tô Mị suy đoán nói.

Đáp án này cũng không thể làm cho Lâm Lạc tin phục, dù sao lão giả kia vừa ra tay chính là giết hơn ba mươi người, nếu là đối với Bách Phong Tông có điều cố kỵ mà nói, chỉ cần giết một hai người tiến hành đe dọa là được, cần gì phải một hơi giết nhiều người như vậy, đến cuối cùng vẫn là làm cho các đại lão Bách Phong Tông đều xuất động, chỉ là không có tìm được người mà thôi!

- Hay hoặc là, lão nhân kia xem tướng mạo Lâm huynh đệ đường đường, sinh lòng ưa thích ái mộ, cố ý bán nhân tình?

Thái Kế Vũ nói tiếp.

- Tiểu Hắc!

Lâm Lạc kêu một tiếng.

Pằng!

Lôi Quang Báo vươn tay vỗ xuống, trực tiếp đem Thái Kế Vũ đánh ngã trên mặt đất, nghe răng nhếch miệng, vô cùng cam tâm tình nguyện ở trên cổ đệ tử Thuần Thú Tông này cắn một ngụm!

- Ta phải đem tin tức này truyền quay lại gia tộc, nếu thật là Âm Thi Tông lại xuất hiện, kia đối với thiên hạ bá tánh mà nói là một hồi đại tai nạn, thậm chí còn có thể tái hiện niên đại hắc ám lúc trước!

Tô Mị lập tức đứng lên.

Nơi này thành thị nào cũng có Tô gia đấu giá hội, nàng chỉ cần lộ ra tín vật thân phận, dĩ nhiên là có thể động dụng công cụ đưa tin chỗ đó, mau chóng đem tin tức này truyền quay lại Tô gia.

Đội nàng từ trong đấu giá hội đi ra, ba người tiếp tục hướng về Bách Phong Tông.

Tô Mị cũng không có hỏi Lâm Lạc tại sao phải đi Bách Phong Tông, mà Lâm Lạc cũng không có hỏi Tô Mị vì cái gì nguyện ý ở bên cạnh mình, hai người tựa hồ cũng ở trước mặt một lớp giấy kia bồi hồi, không có ý thức được cảm giác của nhau.

Cái này là Hoàng Đế không vội nhưng lại gấp chết thái giám, Thái Kế Vũ nhìn xem hai người luôn đấu võ mồm, không khỏi lắc đầu, hận không thể đem hai người cỡi hết ném lên một cái giường, nhanh thành toàn chuyện tốt, miễn cho luôn gấp đến độ hấn nhảy nhót lung tung!

Đi đến cách Vân Vụ Sơn ngoài trăm dặm, Lâm Lạc liền ngừng lại nói:

- Trước ở chỗ này chờ một chút , đợi buổi tối ta muốn đi trộm một đồ vật!

Đội bóng đêm hàng lâm, Lâm Lạc đem khuya đi vội. Dùng cước trình của hắn lúc này, khoảng cách trăm dặm chỉ cần nửa nén hương thời gian là có thể đuổi tới, hắn triển khai thân pháp, như là quỷ mỵ, thần không biết, quỷ không hay tới Liệt Dương Phong, tiến nhập biệt viện của Nam Cung Lăng.

Bất quá, khi mục quang hắn đảo qua, đã thấy Hắc Chi Ngọc Liên cùng bốn con Mặc Long Lý trong hồ nước đã không thấy bóng dáng!

Chẳng lẽ đến chậm?

Lâm Lạc không khỏi nhướn mày, nhưng ngay lúc này, trong phòng lại truyền đến tiếng nói nhỏ, hắn vội vàng tiềm đi qua, chỉ nghe thanh âm Nam Cung Lăng nói:

- . . . Phiên toái Lý đại sư !

- Yên tâm, bao ở trên người lão phu!

Thanh âm một người lại vang lên, thanh âm vô cùng già nua nói:

- Nam Cung, chuyện tình ngươi đáp ứng lão phu cũng chớ quên!

- Lý đại sư cũng xin yên tâm, bốn tọa chắc chắn dâng mười xử nữ Thanh Huyền Cảnh, trợ giúp đại sư đột phá Minh Dương Cảnh, thêm trăm năm thọ nguyên nữa!

Thanh âm Nam Cung Lăng lại vang lên.

- Cạc cạc, ngươi cần nhờ lão phu thay ngươi luyện chế Hắc Liên Long Tâm Đan, lão phu cũng cần đỉnh lô đến đột phá Minh Dương Cảnh, vừa vặn bổ sung!

Lão giả kia quái dị vừa cười vừa nói.

Lúc này tu vi của Lâm Lạc là Minh Dương Đại Viên Mãn Cảnh, lại là lục hệ công pháp cùng tu, không biết so sánh với Nam Cung Lăng cường hơn bao nhiêu lần, hắn chỉ cần đem khí tức thu vào, Nam Cung Lăng căn bản không có khả năng phát giác đến sự hiện hữu của hắn, mà một người kia ngay cả Minh Dương Cảnh cũng không có thể đột phá, càng là không thể nào phát hiện.

- Nam Cung Lăng không biết luyện đan, phải tìm đan sư thay hắn luyện chế Hắc Liên Long Tâm Đan! Bất quá, cái đan dược này quá mức trân quý, hắn cũng không dám tùy tiện giao cho đan sư nào trong tông đến luyện chế, mà là tìm một cái có cầu ở hắn! Bất quá. . . vì tư dục bản thân, Nam Cung Lăng vậy mà cầm tánh mạng mười nữ tử đi làm trao đổi, người này quả nhiên đáng chết, đan sư kia càng không phải vật gì tốt!

Cái gọi là đỉnh lô, chính là nữ nhân bị Thái Âm Bồ Dương! Đối với nữ tử mà nói là một việc cực kỳ tàn nhẫn, chẳng những bị người cưỡng hiếp, ngay cả tu vi, sinh mệnh lực cũng sẽ bị đoạt đi, trở thành nguyên khí cho người thái bổ!

Chính là bởi vì song phương lẫn nhau có chỗ cầu, một cái mới yên tâm đem Hắc Chi Ngọc Liên cùng Mặc Long Lý giao cho đối phương luyện thành đan dược, mà đổi thành một cái cũng không sợ đối phương dám

quýt nợ.

280. Chương 280: Đột Phá Giác Vi Cảnh! (1)

Hai người trong phòng còn nói một ít lời, Nam Cung Lăng mới đưa cái gọi là Lý đại sư này rời đi, cửa phòng mở ra, chỉ thấy đó là một lão nhân thân cao không đủ năm thước, trên mặt nếp nhăn tràn đầy, đã là thọ nguyên khô cạn, mệnh không lâu dài.

Nam Cung Lăng đưa đối phương đến cửa ra vào, lúc này mới trở về trong phòng.

Lâm Lạc giống như U Linh phiêu nhiên bay đi, đi theo sau lưng lão giả kia, đối phương chỉ có tu vi Niết Âm Cảnh Đại Viên Mãn, càng không có khả năng phát hiện hắn theo dõi.

Hai người tới Linh Dược Phong, Phong này là chuyên môn nghiên cứu luyện đan, tuy đệ tử trong phong không có tu vi cao gì, nhưng ở bên trong Bách Phong Tông lại có được địa vị cực kỳ đặc thù, người ở Phong nào thấy bọn họ đều rất khách khí!

Dù sao, võ giả vô luận là tu luyện hay là chữa thương, ở đâu thiếu được đan dược duy trì!

Tuy Lão giả này chỉ có tu vi Niết Âm Cảnh, nhưng ở Linh Dược Phong cũng đã có thể được xưng tụng cao thủ.

Không có biện pháp, luyện đan yêu cầu Mộc, Hỏa song tu, cái này ý nghĩa đồng dạng luyện đến Niết Âm Cảnh, đan sư yêu cầu trả giá gấp đôi tài nguyên cùng thời gian! Mà sinh mệnh võ giả hữu hạn, trừ khi thiên phú dị bẩm, nói cách khác cùng tu hai hệ công pháp chủ định rồi kể vô tích sự!

Lão giả hiển nhiên ở Linh Dược Phong có được địa vị tương đối, chỗ ở của hắn là tiếp cận vị trí đỉnh núi, chiếm diện tích chừng gần mẫu, trong nội viện lại có mười mấy thị nữ, tuy đều có tu vi Bạo Khí Cảnh trở lên, nhưng dưới chân mỗi người phù phiếm, ánh mắt hăm sâu, nhưng sắc mặt lại bày biện ra hồng nhuận không bình thường.

Thể hư, đó là bởi vì liên tục bị lão giả thái bổ, mà sắc mặt dị thường hồng nhuận tất nhiên là ăn đan dược tiêu hao sinh mệnh lực gì đó, đến một ngày không có sinh mệnh lực để tiêu hao, chính là thời điểm các nàng hồn quy Địa phủ!

Mục quang của Lâm Lạc phát lạnh, nghe người ta nói là một chuyện, nhưng tận mắt nhìn đến, đây chính là nhìn thấy mà giết mình!

Lão nhân này, đáng chết!

Lão giả tiến nhập biệt viện, tuy triệu hai thị nữ vào nhà, nhưng rất nhanh lại bị hắn đuổi đi ra ngoài, chỉ nghe hắn lẩm bẩm nói:

- Phải nhanh luyện chế Hắc Liên Long Tâm Đan đi ra, đến lúc đó được đến mười đỉnh lô thượng phẩm, lão phu liền có thể thông qua giao hợp nhìn được âm dương bí mật, tiến quân Minh Dương Cảnh, lại lấy được trăm năm thọ nguyên!

- Nhịn một chút, trong vòng 3 ngày nhất định phải đem đan dược luyện chế đi ra!

Linh Dược Phong tự nhiên có đan phòng, lão giả thay một thân quần áo sạch sẽ, mang theo một cái giỏ tiến nhập đan phòng, bắt đầu nhóm lửa khai lò, cũng phân phó thị nữ bên ngoài trong vòng 3 ngày không được tiến đến quấy rầy.

Lâm Lạc có chút do dự thoáng một cái, có phải là phải đợi lão nhân này đem Hắc Liên Long Tâm Đan luyện thành lại ra tay hay không? Nhưng nhất niệm nghĩ tới, hắn liền chối bỏ cái ý nghĩ này, bởi vì nghe lão giả kia tự nói hắn phải luyện chế suốt ba ngày mới có thể luyện ra Hắc Liên Long Tâm Đan!

Từ khi hắc hạ quyết tâm phải trộm hai dạng đồ vật này, một mực lật xem Luyện Đan Thủ Trát của Ngô Bạch Thạch, trên cơ bản cũng có một chút đại khái. Hơn nữa hắc còn có được lò đan từ phủ đệ của Âm Huyết Ma Quân cùng Bảo Nguyên Mộc, tốc độ thành đan cùng xác xuất thành công sẽ nâng cao thật lớn!

Bởi vậy, còn không bằng tự mình luyện chế!

Chủ ý quyết định, Lâm Lạc ở trước khi đối phương đem cửa đá đan phòng phong bế đã lao ra, tiện tay một chưởng đánh ra, lão giả kia ngay cả cơ hội rên rỉ cũng không có đã bị hắc đánh tan thủ cấp.

Hành vi Lão giả này đáng chết, một chưởng này chụp chết hắc vẫn là rất tiện nghi!

Lâm Lạc nghĩ nghĩ, đem thi thể của lão giả thu vào bên trong Tử Đỉnh, sau đó từ trong đan phòng tìm được Hắc Chi Ngọc Liên cùng bốn con Mặc Long Lý còn đang vui vẻ.

Mặc dù trong Tử Đỉnh không có không khí, bỏ vào một lúc sau vật gì đó đều chết ngạt, nhưng mà có tác dụng “giữ tươi”, mà luyện chế Hắc Liên Long Tâm Đan lại không cần Mặc Long Lý sống mới có thể làm thuốc, chỉ cần tươi là được.

Bởi vậy, hắc đánh ra một tia lực lượng phân thành bốn nhánh giết chết Mặc Long Lý, tính cả hắc liên cùng nhau thu vào trong Tử Đỉnh.

Làm xong hết thảy, hắc thối lui ra khỏi đan phòng, đem cửa đá khép lại. Bởi vì “Lý đại sư” này nói qua muốn luyện chế ba ngày mới có thể thành đan, trong lúc này sẽ không có người quấy rầy, phải tới ba ngày sau mới có thể bị người phát hiện “mất tích”.

Lâm Lạc bay nhanh mà dậy, trăm dặm tung hoành, trên đường đem thi thể Lý đại sư ném vào một cái khe núi, trở lại chỗ Tô Mị cùng Thái dừng chân trước đó.

Hai người cũng biết Lâm Lạc biết luyện đan, nhưng không biết lần này hắc muốn luyện ra vật gì, đều là nguyên một đám đỏ mắt chờ mong nhìn xem.

Nhưng trong quá trình luyện đan đồng dạng không thể bị người quấy rầy, hai người này một cái nói nhiều, một cái lại ưu thích vung tay múa chân, Lâm Lạc đầu chịu cho hai người quan sát, một tay cầm lên một cái, đem hai người toàn bộ ném ra ngoài cửa, cũng đem Ngân Mang nhét vào trong lòng Tô Mị nói:

- Trong chừng nó, đừng cho nó vụng trộm tiến vào!

- Hừ, ai thêm xem!

Tô Mị cắn răng, ôm Ngân Mang nghênh ngang rời đi.

Lâm Lạc trở lại trong phòng, dùng Bảo Nguyên Mộc phát lên lò lửa hùng hực, dựa theo Luyện Đan Thủ Trát, bắt đầu luyện chế Hắc Liên Long Tâm Đan.

Luyện đan, kinh nghiệm chỉ là quen tay hay việc, nhưng mấu chốt lại là thiên phú, nắm giữ đối với hỏa diễm, khi nào thì ấm lên, khi nào thì hạ nhiệt độ, khi nào thì bảo trì ôn hòa, trong lúc này không thể có một tia sai lầm.

Tuy căn cốt Lâm Lạc không tốt, khó coi, nhưng năng lực lĩnh ngộ lại trác tuyệt bất phàm, cũng có thể xưng là tuyệt đỉnh thiên tài, ở không chế hỏa diễm có thiên phú kiệt xuất, cái này ở thời điểm trước kia luyện chế Tú Nghiên Đan cùng Trú Nhan Đan đã thể hiện đi ra.

Bởi vậy hắc muốn làm, gần kề chỉ là nhớ kỹ trình tự luyện chế Hắc Liên Long Tâm Đan này, trước đem bốn nhánh Mặc Long Lý ném vào lò đan, lúc luyện chế đến hỏa hậu nhất định, lập tức đem tinh hoa trong Hắc Chi Ngọc Liên dùng Mộc linh lực rèn luyện đi ra, hóa thành hơn mười giọt chất lỏng hắc sắc, bị đại thủ hắc thu lại, đưa vào trong lò đan.

Ba canh giờ sau, hương khí thơm ngát say lòng người bắt đầu phát tán đi ra, đan được sắp thành.

Lại là sau nửa canh giờ, mục quang của Lâm Lạc sáng ngời, mãnh liệt vỡ nắp lò, hưu hưu hưu, bốn khối đan được toàn thân đen nhánh từ trong lò bắn ra, bị tay phải của Lâm Lạc chụp tới thu vào.

Vật này chỉ có bốn khối, nhưng làm sao phân phối?

Mình một khóa, gia gia một khóa, tỷ tỷ một khóa, một khóa cuối cùng cho ai nhỉ?

Lâm Lạc có chút khó khăn, nhưng trước mặt kẻ, ăn trước một khóa đem tu vi tăng lên tới Giác Vi Cảnh nói sau!

Hắn lúc này ăn một khóa Hắc Liên Long Tâm Đan, khoan chân ngồi xuống, mở ra Hỗn Độn Dung Lô luyện hóa được lực.

Ông!

Toàn thân hắn run lên, đúng là tiến nhập giác ngộ chi cảnh!

281. Chương 281: Đột Phá Giác Vi Cảnh! (2)

Trách không được nói Hắc Liên Long Tâm Đan có thể tùy ý nâng cao thực lực võ giả dưới Giác Vi Cảnh nhất trọng thiên, nguyên lai có thể làm cho võ giả tiến vào trong giác ngộ quý giá! Ở trạng thái giác ngộ, tốc độ võ giả hấp thu linh khí sẽ dùng trăm ngàn lần tính toán, mà tinh thần càng có thể câu thông thiên địa, đạt được cảm ngộ đối với thiên địa chí lý.

Đây là từng võ giả đều tha thiết ước mơ.

Nhưng mà, đối với Lâm Lạc mà nói, cho dù trạng thái giác ngộ có thể gia tăng trăm ngàn lần tốc độ hấp thu linh khí cũng không bằng Hỗn Độn Dung Lô luyện hóa! Giác ngộ ba ngày vẫn còn không bằng cho hắn một khối Ngũ hành tinh hoa cung ứng hắn luyện hóa nửa ngày!

Bất quá trạng thái giác ngộ này đối với lôi điện công pháp của hắn lại là một đại cơ duyên!

Phải biết rằng tốc độ Đồ Đằng hình tia chớp kia hấp thu lôi điện chỉ lực vốn so sánh với luyện hóa cực

Lâm Lạc mỉm cười, trách không được ba người này dám cùng Tề Thiên đối địch, nguyên lai sau lưng là có Thái Thượng Trưởng lão duy trì! Nếu không, dùng ba người chỉ là tu vi Minh Dương Đại Viên Mãn Cảnh, lại há có thể cùng Tề Thiên đối địch, đối phương là nhân vật hung ác ngay cả Thông Minh Cảnh cường giả cũng phải kiêng kỵ!

Hiển nhiên, bên trong Bách Phong Tông cũng không phải bền chắc như thép, cũng không phải ai cũng nguyện ý chứng kiến Tề Thiên quật khởi!

- Lâm sư đệ, lời mời của chúng ta một mực hữu hiệu, người muốn thay đổi chủ ý mà nói, có thể tùy thời gia nhập chúng ta!

Đơn Hội Thành hướng hai người khác cho ánh mắt, ba người đều cáo từ rời đi.

Như thế xem ra, chọn trúng tiềm lực của Lâm Lạc cũng không phải ba người Địa Minh này, mà là Thái Thượng Trưởng lão sau lưng bọn họ!

Lâm Lạc lộ ra một vòng tiểu dung, hẳn sẽ không đầu nhập vào bất luận kẻ nào, lòng tự tin trở thành cường giả không cho phép hắn cúi đầu trước bất kỳ ai, đây là một loại tự tin vô địch!

Hắn mỗi ngày đều ở trong khách sạn giấu tài, thể ngộ huyền bí của Chiến Thiên Quyết, cũng đem Thập Biến Kim Thân Quyết hoàn thành biến thứ năm, đem năm cây Băng Phách Hàn Thứ một lần nữa luyện hóa, đạt đến lực sát thương của Giác Vi Cảnh.

Đáng tiếc chính là, ba mươi sáu thanh Thiên Cương Hàn Tinh Chủy cực hạn chính là Minh Dương Đại Viên Mãn, cho dù hắn đạt đến Giác Vi Cảnh cũng vô pháp đem uy lực lại thôi phát thêm! Ấn vào vô vị, vứt lại đáng tiếc, không bằng lưu cho thân nhân của mình.

Lâm Lạc đem linh dịch mà thiết bài thần bí ngưng tụ thành phân ra một nửa cho Lâm Nguyệt Lộ, lại phân cho nàng ba hạt Tử Dương Kim Tâm Liên, khối lớn thịt Ngân Huyết Địa Long Xà, tin tưởng có những cái này duy trì, Lâm Nguyệt Lộ rất nhanh có thể đột phá đến Niết Âm Cảnh!

Tuy hắn không muốn ngăn cản tình cảm lưu luyến giữa Lâm Nguyệt Lộ cùng Thái Kế Vũ, nhưng có thể làm cho thực lực Lâm Nguyệt Lộ áp qua Thái Kế Vũ, vạn nhất hai người cãi nhau, Lâm Nguyệt Lộ cũng không bị Thái Kế Vũ khi dễ.

283. Chương 283: Tái Chiến Cốc Phi Tuyền. (2)

Bất quá, nghĩ đến bộ dáng Thái Kế Vũ bị Lâm Nguyệt Lộ đánh, Lâm Lạc không khỏi hắc hắc hắc nở nụ cười, thật sự là rất khi dễ a!

Lâm Nguyệt Lộ chứng kiến nhiều bảo vật như vậy, lập tức giương mắt cứng lưỡi nói:

- Tiểu đệ, lần này ngươi đi ra ngoài chẳng lẽ cướp sạch bảo khố mấy quốc gia sao?

Những cái này vô luận cái nào đều có thể bị người đoạt phá đầu, hiện tại rõ ràng thoáng cái xuất hiện ba dạng, tự nhiên làm cho Lâm Nguyệt Lộ khiếp sợ không thôi.

Bởi vì có một lão giả đệ tử Âm Thi Tông hư hư thực thực xuất hiện, hơn nữa tựa hồ cùng Bách Phong Tông có chút quan hệ, Lâm Lạc tính toán đợi sau khi cộc sự tình này chấm dứt, liền mang theo Lâm Nguyệt Lộ về Bạch Dương trấn, hiện tại hắn không thiếu tài nguyên tu luyện, chỉ là thiết bài thần bí này đã là chí bảo!

Ba ngày thời gian thoáng một đi qua, đã đến thời khắc Cốc Phi Tuyền cùng Lâm Lạc giao phong lần thứ hai.

Có người mở ván bài, áp Lâm Lạc cùng Cốc Phi Tuyền thắng bại.

Tỉ lệ đặt cược của Lâm Lạc là một bồi bảy, mà Cốc Phi Tuyền lại chỉ vụn vụn có mười bồi ba, hiển nhiên, chỉ ít chín thành người xem trọng Cốc Phi Tuyền có thể thắng được. Sau khi Thái Kế Vũ biết rõ lập tức đem hết tích súc của mình cùng Lâm Nguyệt Lộ, đem tất cả hạ phẩm Thiên tinh thạch cùng trung phẩm Thiên tinh thạch bắt lên.

Nếu không phải cực phẩm Thiên tinh thạch hãn không dám lấy ra, người này chắc chắn sẽ không vứt bỏ cơ hội tốt vợ vết của cải như thế.

Lâm Lạc đương trước mà đi, sau lưng là ba người Tô Mị, Lâm Nguyệt Lộ, Thái Kế Vũ, cộng thêm Lôi Quang Báo cùng Ngân Mang ngồi xổm trên đầu nó.

Trên bình nguyên dưới chân núi đáp lên một đài cao, coi như lôi đài đại chiến lần này.

Cốc Phi Tuyền đã ngồi ở trên lôi đài, hai tay ôm ngực, trên mặt mang sát khí um tùm, khí tức toàn thân cuộn cuộn rung động, hiển nhiên là vừa mới đột phá, vẫn không thể khống chế lực lượng bản thân.

Giác Vi Cảnh!

Thực sự là Giác Vi Cảnh!

Mục quang Lâm Lạc ngưng tụ, Cốc Phi Tuyền rõ ràng thực sự đột phá đến Giác Vi Cảnh! Tề Thiên này quả nhiên lợi hại, có thể ở trong nửa năm đem một người vừa mới đột phá Minh Dương Cảnh ngạnh sinh tăng lên tới Giác Vi Cảnh, đây là thủ đoạn vô cùng nghịch thiên?

Suy nghĩ hãn cũng dựa vào đại lượng Yêu hạch Minh Dương Cảnh, Tử Dương Kim Tâm Liên, còn có cơ duyên Hóa Long Trì mới đột phá đến Giác Vi Cảnh, Tề Thiên là dùng biện pháp gì?

Khó trách ngay cả rất nhiều Thái Thượng Trưởng lão cũng đều nhập vào dưới trướng hãn, thủ đoạn như thế xác thực kinh người!

Cốc Phi Tuyền cũng phát hiện Lâm Lạc, lập tức lộ ra cười lạnh, giọng nói:

- Lâm Lạc, đi lên chịu chết đi!

Lâm Lạc cười ha ha:

- Chúng ta cũng coi như quen biết đã lâu, hà tất mới mở miệng chính là đánh đánh giết giết, tổn thương hòa khí!

Sắc mặt Cốc Phi Tuyền tối sầm, lập tức nhớ lại tình cảnh trước đó lần thứ nhất bị Lâm Lạc đứng lên trên đầu, đây là sự tình vô cùng nhục nhã! Hãn khó nén vẻ giận dữ quát:

- Bớt khoe khoang miệng lưỡi lợi hại, dùng thực lực chứng minh mạnh yếu a!

Lâm Lạc mục quang quét qua, xa xa có hơn mười đạo khí tức cường hoành như ẩn như hiện, hiển nhiên trận chiến đấu này tác động không ít cường giả chú ý.

Hãn chậm rãi leo lên lôi đài, dưới đài đã tụ tập chỉ ít mấy ngàn người, đều là đệ tử Bách Phong Tông, chờ đợi xem trận đại chiến nửa năm trước ước chiến này, đến tận cùng Cốc Phi Tuyền có thể báo thù hay không, hoặc là tiếp tục bị Lâm Lạc giẫm!

Mà Nam Cung Lăng đã ở trong hàng ngũ đám người, sắc mặt cực kỳ khó coi! Hãn cùng với Lý đại sư ước định kỳ hạn ba ngày luyện đan đã đến, nhưng thời điểm hãn tới lấy đan, lại bị cho hay Lý đại sư mất tích!

Hãn tự nhiên cho rằng đối phương là mang theo linh dược của hãn chạy trốn, sắc mặt đâu có thể nào dễ nhìn.

- Tề thiếu nói, chỉ cần ngươi có thể ngăn ta mười chiêu, sẽ đưa ngươi một hồi đại tạo hóa!

Tuy tu vi Cốc Phi Tuyền tiến cảnh rất nhanh chóng, nhưng sắc mặt lại tái nhợt vô cùng, làm cho người ta nhìn xem đều có loại cảm giác hàn khí ứa ra, hãn đem mười ngón siết chặt đùi đùi rung động.

- Ngươi yên tâm, ta sẽ nhường ngươi sống qua chín chiêu, sau đó ở trong nháy mắt ngươi nhìn đến hi vọng, đem ngươi triệt để xóa đi!

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Làm sao ngươi vẫn cùng trước kia đồng dạng, thích nói giỡn như thế!

Sắc mặt Cốc Phi Tuyền lập tức tối sầm, khí thể toàn thân đột nhiên tăng vọt, thân là Giác Vi Cảnh, khí tức trong nháy mắt tập cuốn toàn trường, làm cho tất cả Minh Dương, Niết Âm Cảnh cảm thấy một hồi hít thở không thông, mà người Thanh Huyền, Tiên Thiên Cảnh lại máu tươi cuồn phun!

Cường đại! Khủng bố!

Trên mặt hắn cũng không có dán ba chữ “Giác Vi Cảnh”, nhưng lúc này khí thể tràn ra, lại làm cho tất cả mọi người biết rõ, Cốc Phi Tuyền xác thực tiến nhập Giác Vi Cảnh!

Tề Thiên sáng tạo một kỳ tích!

Cái này cho dù là thể gia Thần quốc cũng không cách nào làm được!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người là mắt tròn lửa nóng, nếu có thể được đến Tề Thiên coi trọng, chẳng phải là cũng có thể được đến tạo hóa nghịch thiên như vậy sao? Một màn kỳ tích sống sờ sờ này, trực tiếp khiến cho tất cả mọi người hạ quyết tâm muốn gia nhập Thiên Minh, cho dù là nhân viên Địa Minh cũng muốn phá mình rời đi!

Tề Thiên, nhất định là một nam nhân trở thành Thần!

Cái gọi là một người đắc đạo, gà chó lên trời! Hiện tại nếu có thể ôm đến đùi Tề Thiên, cho dù dấn thân vào ác ma lại có làm sao, đây là một thể giới thực lực vi tôn, lực lượng quyết định hết thảy!

- Chiêu thứ nhất!

Cốc Phi Tuyền hừ nhẹ một tiếng, một ngón tay theo ra, một cổ kinh khí màu đen như mực bùng lên, hóa thành một đầu lâu rít gào, hướng về Lâm Lạc hung hăng cắn đi qua.

Bùm!

Lâm Lạc ra quyền, đem cái đầu lâu này oanh tán, dư kinh tràn mở, lập tức làm cho trên lôi đài xuất hiện từng đạo rạn nứt, giống như mạng nhện kéo dài về bốn phương tám hướng.

- Độ nhị chiêu!

Cốc Phi Tuyền hừ một tiếng, lại là một ngón tay điểm ra, lần này, hắc sắc đầu lâu nhìn về phía trên càng biểu hiện ngưng thực.

Bùm!

Lâm Lạc như cũ một quyền oanh tán cái đầu lâu này, thần sắc cực kỳ khinh thường.

Cốc Phi Tuyền cạc cạc cười quái dị, bành bạch, hắn tiếp tục oanh ra chỉ thứ ba, chỉ thứ bốn, chỉ thứ năm, từ Minh Dương nhất trọng thiên bắt đầu, hắn mỗi nhất kích đều tăng lên lực lượng nhất trọng thiên, đây là muốn chậm rãi nhục nhã Lâm Lạc.

- Lâm Lạc muốn nguy rồi, tuy hắn thiên phú dị bẩm, có được thực lực vượt cấp khiêu chiến, nhưng mà giới hạn trong tiểu cảnh giới!

- Chỉ cần Cốc Phi Tuyền đem lực lượng thôi phát đến Minh Dương Đại Thừa Cảnh trở lên, Lâm Lạc tất bại

*

Bộ dạng này của Cốc Phi Tuyền đã không thể xưng là người, chỉ có thể nói là Âm Thi có được thần trí, cùng Giác Vi Cảnh lão giả ban đầu ở Ngân Sương thành La gia gặp được đồng dạng!

Cái Âm Thi Tông này, chẳng những dưỡng Âm Thi, “ăn” Âm Thi, ngay cả mình cũng biến thành Âm Thi không sai biệt lắm! Bộ dạng này, cho dù có thể chinh phục thiên hạ, hóa phàm thành Thần thì như thế nào?

Nửa đêm soi gương, ngay cả mình cũng có thể đang sống dọa chết!

- Lâm Lạc!

Cốc Phi Tuyền hét giận dữ, thanh âm thô ách, tay phải của hắn mở ra, đã nhiều hơn một cây đại bồng bạch cốt.

- Chết!

Hắn vội xông tới, bạch cốt đại bồng vung lên, khói đen mịt mù, hóa ra từng cái đầu lâu rít gào, hướng về Lâm Lạc cuộn cuộn đi qua.

- Yêu ma quỷ quái, phá cho ta!

Lâm Lạc hét lớn một tiếng, chiến ý chi quyền bay lên, hướng về chút ít đầu lâu kia oanh đi qua.

Bùm!

Một quyền trấn sơn nhạc!

Kim sắc chiến ý chi quyền oanh mở khói đen, mà hữu quyền của Lâm Lạc thì là thể không ngăn cản đánh vào trên cằm Cốc Phi Tuyền, đem cả người hắn oanh bay lên cao trăm trượng!

Hưu!

Cốc Phi Tuyền từ trên bầu trời té rớt xuống, bùm thoảng cái, cả người lập tức ngã chia năm xẻ bảy, một tay, một chân cùng đầu đều bị đánh bay đi ra ngoài, tán lạc ở phương hướng bất đồng.

Hí!

Mọi người đang xem cuộc chiến đều bị kinh hãi không hiểu! Đây là chiến lực vô cùng bá đạo!

286. Chương 286: Âm Thi Thân. (2)

Chẳng lẽ, Lâm Lạc là người so sánh với Tề Thiên cơ duyên càng lớn? Phải biết rằng Tề Thiên tuy truyền thuyết đã bước vào Thông Minh Cảnh, nhưng tuổi của hắn cũng có hơn bốn mươi, mà Lâm Lạc lại vừa mới hai mươi tuổi, dùng tốc độ tiến cảnh yêu nghiệt như vậy của hắn, nói không chừng trong vòng mười năm có thể xông lên Thông Minh Cảnh !

Mười năm đột phá một đại cảnh giới, cái này ở tuyệt đại mọi người xem ra là chuyện cười! Đừng nói một đại cảnh giới, chỉ là nhất trọng thiên cũng rất khó, nếu không mà nói, chẳng phải là đại bộ phận phần mọi người có thể ở trước khi thọ nguyên khô cạn đột phá sao?

Nhưng đối với những người thiên phú trắc tuyệt, có được đại cơ duyên mà nói, đó cũng không phải một cái thần thoại! Không thấy Lâm Lạc cùng Cốc Phi Tuyền đều ở trong vòng nửa năm tăng lên một đại cảnh giới sao?

Chì, chút chút chút!

Thanh âm quỷ dị vang lên, đây cũng không phải là Ngân Mang kêu, mà là thi thể không đầu, mất đi một tay một cước của Cốc Phi Tuyền rõ ràng treo lên!

Cái gì, xác chết vùng dậy?

Tất cả mọi người đều là lông mao dựng đứng, cái này con mẹ nó thật là quỷ dị, mỗi người đều là sau lưng phát lên một tầng mồ hôi lạnh, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập lên.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Tàn thể của Cốc Phi Tuyền nhảy lên, hai ba cái lên xuống đã đi tới bên cạnh đùi phải của hắn, dùng một tay nhặt lên, pằng pằng thoảng cái rập vào chỗ cũ, đập đập đập, cái chân này rõ ràng cứ như vậy an bài đi lên!

Hắn triển khai hai chân, lại lấp tay trái, nhặt đầu lên!

Trong cả quá trình, mấy ngàn người đều là lặng ngắt như tờ, chỉ còn lại có vô số thanh âm nuốt nước miếng vang lên.

Cái này thật sự là quỷ dị!

Cốc Phi Tuyền dùng hai tay nắm chặt lấy đầu dùng sức uốn éo, tạp tạp tạp... tiếng khớp xương vang lên, quả thực là xoay người, đem đầu gắn vào nguyên vẹn ! Mà cử động kia, càng làm cho vô số người kim lòng không được lùi lại một bước, càng có không ít người đã cúi người bắt đầu ói ra.

Âm Thi, chỉ cần Thi hạch còn sẽ không chết!

Cốc Phi Tuyền thành tựu thân thể Âm Thi, cũng có được đặc tính như vậy, chỉ cần Thi hạch không mất, hắn chính là bất diệt chi thân!

Khó trách lúc trước Âm Thi Tông thiếu chút nữa thống trị toàn bộ đại lục, tà vật như vậy thật sự rất khó đối phó!

- Cạc cạc cạc, Lâm Lạc, ta là bất tử chi thân, cho dù ngươi ‘giết’ ta một trăm lần, ta có thể một trăm lễ một lần đứng lên, mà ngươi chỉ cần bị ta giết một lần, liền vĩnh viễn nhìn không tới mặt trời ngày mai!

Biểu lộ của Cốc Phi Tuyền đã không thể dùng người bình thường để hình dung, phẳng phát như ác quỷ từ trong Địa phủ bò ra!

Pằng! Pằng! Pằng!

Trên lưng của hắn đột nhiên xuyên ra ba cây gai xương như cánh tay, chiều dài hơn một xích, bén nhọn vô cùng! Ngay sau đó, cánh tay của hắn, đùi, trên thân thể cũng dài ra một cây gai xương, bất quá không có dài như ba cây sau lưng, chỉ có hơn tấc.

Cái này đã hoàn toàn không thể dùng người để hình dung, chính là quái vật!

Nguyên bản rất nhiều người hạ quyết tâm muốn gia nhập Thiên Minh, hiện tại liền chặt đứt ý niệm trong đầu! Thực lực cường đại tuy tốt, nhưng trở thành loại người không người, quỷ không quỷ chán ghét này, còn sống có ý nghĩa gì sao?

Đối với đại bộ phận nam nhân mà nói, đạt được thực lực không phải là vì nắm giữ đại quyền, mỹ nhân phủ phục trên giường sao? Trở thành chính là hình thức quái vật, có thể “cố gắng” làm chuyện đó được hay không cũng là vấn đề!

Mà nữ tử lại thích đẹp, nếu trở thành quái vật như vậy, so với giết các nàng còn muốn không cách nào tiếp nhận!

Tề Thiên hẳn là nghiêm lệnh cấm Cốc Phi Tuyền ở trước mặt người khác lộ ra hình thái như vậy, chỉ là bị Lâm Lạc bức đến tuyệt lộ, Cốc Phi Tuyền đã liều lĩnh ! Có thể nói, Lâm Lạc trong lúc vô tình phá hủy kế hoạch tạo thế mà Tề Thiên một tay bày ra, chứng kiến bộ dạng này của Cốc Phi Tuyền, ngoại trừ kẻ điên, ai sẽ nguyện ý trở thành vật như vậy?

Nếu không phải Cốc Phi Tuyền bị Lâm Lạc nhục nhã, dùng ý chí của hắn, cần gì phải đi đến trên con đường không thể quay đầu kia?

Chứng kiến bộ dáng Cốc Phi Tuyền dữ tợn khủng bố như thế, cho dù là các Lão tổ âm thầm đang xem cuộc chiến cũng nhăn mày lại. Bọn họ chỉ biết là Tề Thiên thủ đoạn nghịch thiên, nhưng thật không ngờ lại quỷ dị như thế, như vậy cho dù bọn họ trở thành Thượng Nguyên quốc, lại còn có thể diện gì?

Đệ tử trong tông đều là quái vật như vậy? Trực tiếp bị người chê cười chết !

Bọn họ cũng không biết thời Thượng cổ Âm Thi Tông làm loạn thiên hạ, nếu không cũng không chỉ có ý nghĩ bị người chế giễu! Đây chính là bị Tam đại Thần quốc liên thủ giết chết!

Nguyên bản rất nhiều Lão tổ đã có khuynh hướng ủng hộ Tề Thiên, hiện tại cũng bắt đầu thay đổi chủ ý. Nếu Tề Thiên biết rõ hắn làm cho Cốc Phi Tuyền cùng Lâm Lạc tái chiến ngược lại hủy mình tạo thế trước kia tâm tâm khổ khổ bày ra, nhất định sẽ hối hận đến chết!

Cốc Phi Tuyền một bước đạp ra, bùm... cả lôi đài đều chấn động, vậy mà trầm xuống phía dưới nửa tấc!

Phải biết rằng lôi đài này là có hơn mười trượng, cao tới ba trượng, những tảng đá này cộng lại sẽ nặng bao nhiêu? Hắn dậm một chân có thể đem lôi đài này đạp xuống nửa tấc, có thể thấy được lực lượng của hắn đạt đến loại trình độ nào!

Hưu!

Cốc Phi Tuyền nương theo cổ lực lượng mãnh liệt này nhào ra, hướng về Lâm Lạc đụng tới!

Hắn hiện tại toàn thân gai xương, đây chính là vũ khí tốt nhất của hắn, trên mỗi một cây cốt thứ đều có Âm Thi chi độc, thường nhân chỉ cần bị trúng phải, không cần nhất thời nửa khắc sẽ bị thi độc lây nhiễm, trở thành một cái xác không hồn chỉ biết giết chóc.

Lâm Lạc cười lạnh, cánh tay phải đuổi ra, lôi điện chỉ hạch vận chuyển, trên nắm tay lập tức xuất hiện dòng điện sí bạch quần quanh!

Lôi điện, đại biểu cho Thiên phạt, càng là vật tà ác lại càng e ngại! Âm Thi chính là chỗ tuyệt âm sinh ra, là vật tà ác nhất, hỏa diễm là lợi khí đối phó tà vật này, nhưng tia chớp chỉ lực lại càng thêm hữu hiệu!

Tia chớp oai vừa hiện, trên mặt Cốc Phi Tuyền lập tức hiện ra vẻ sợ hãi! Nhưng mà thể xông của hắn thật sự quá nhanh, nhanh đến ngay cả chính hắn cũng không ngừng được, chỉ có thể trở mắt nhìn mình hướng nắm tay của Lâm Lạc đánh tới.

Oanh!

Sức lực chạm vào nhau, lần nữa chấn vỡ lên vô số mảnh đá, giương khắp bầu trời. Cuồng phong cuốn qua, mảnh đá cũng lập tức biến mất, chỉ thấy Cốc Phi Tuyền đã nằm ngã trên mặt đất, biến thành một cục tiêu thi!

Lúc này, Cốc Phi Tuyền là như thế nào cũng không có thể lại bò lên được!

Tia chớp chỉ lực của Lâm Lạc trực tiếp chấn nổ Thi hạch của hắn. Nhân loại võ giả nếu là đan hạch bị hủy chỉ là mất đi công lực, không nguy hiểm cho tánh mạng, nếu được linh dược chữa tốt thương thế, thậm chí còn có thể trọng tu.

Nhưng Âm Thi không giống, Thi hạch chính là tánh mạng của bọn hắn! Thân thể, trái tim, đầu bọn họ lọt vào phá hư cũng sẽ không chết, đây là ưu thế của bọn hắn, nhưng nhược điểm chính là Thi hạch.

287. Chương 287: Kịch Biến. (1)

Toàn trường vắng lặng không tiếng động.

Có thể trở thành võ giả Tiên Thiên Cảnh, chỉ ít không có mấy người là ngu ngốc, chứng kiến bộ dáng thi hóa của Cốc Phi Tuyền, nhất định sẽ đưa hắn cùng các nơi xuất hiện Thi triều liên lạc cùng một chỗ. Mà chỉ cần người không phải giết chóc thành tánh, ai có thể không phản nộ?

- Ha ha ha, Lâm Lạc, ta quả nhiên không có nhìn lầm người!

Một tiếng cười dài vang lên, ở trên lôi đài cũng nhiều một thanh niên dáng người khôi ngô cao lớn, tóc đen nhánh nồng đậm, hai mắt sáng quắc sinh huy, cả người tản ra khí tức cường đại, tràn đầy khí thế không giận mà uy.

Người như vậy, không phải nhân kiệt chính là kiêu hùng!

- Tề Thiên?

Con người Lâm Lạc xiết chặt, lực lượng của đối phương vô cùng khủng bố, so sánh với Cốc Phi Tuyền không biết mạnh hơn ra mấy trăm lần, tuyệt đối là Thông Minh Cảnh cường giả!

- Ta nói rồi, chỉ cần người sống qua mười chiêu của Cốc Phi Tuyền, sẽ đưa người một hồi đại tạo hóa!

Tề Thiên dừng thoáng cái nói:

- Người chẳng những sống quá mười chiêu, mà còn đánh chết Cốc Phi Tuyền, điều này làm cho ta cũng có chút kinh hãi! Lâm Lạc, ta liền thu người làm chân truyền đệ tử, truyền ta y bát!

Hắn mục nhìn Lâm Lạc, uy áp cường đại lập tức tràn ra, làm ối người dưới Thông Minh Cảnh đều là tâm linh lo sợ bất an, như tận thế trước mắt, tràn đầy kính sợ.

Uy áp của Tề Thiên càng lợi hại, có thể cùng Cẩm Tự so sánh sao? Hơn nữa, Lâm Lạc có Chiến Thiên Quyết, tu đúng là một cổ chiến thiên chiến địa, là không khuất chi tâm, đâu có thể nào bất chiến mà đầu hàng!

Luận khí thế, cho dù Thích Biến Cảnh cường giả cũng mơ tưởng muốn cho Lâm Lạc cúi đầu, chớ nói chi là Tề Thiên còn chỉ có Thông Minh Cảnh !

Bất quá, làm cho Lâm Lạc khó hiểu chính là, Tề Thiên rõ ràng đã lấy được Âm Thi Tông truyền thừa, vì cái gì nhìn về phía trên lại thần khí mười phần, không hề giống thi? Chẳng lẽ sau khi tu vi cao thâm, có thể che dấu bí mật Âm Thi thân?

Cũng có khả năng, nếu không phải Cốc Phi Tuyền lộ ra một mặt dữ tợn, ai có thể nghĩ đến hắn dĩ nhiên là Âm Thi thân?

- Tề Thiên, có phải người thiếu chúng ta một lời giải thích hay không?

Lâm Lạc còn không có đáp, chỉ thấy bảy bóng người đã vô thanh vô tức nhảy lên lôi đài, đều là vàng sáng bức người, có được địa vị cùng tư cách ngang với Tề Thiên!

Bọn họ, tự nhiên là vài Thái Thượng Trưởng lão của các chủ phong!

Lâm Lạc nghĩ đến ba người Địa Minh Đơn Hội Thành kia, trước kia tất cả mọi người cho rằng ba người liên thủ có thể cùng Tề Thiên đấu một trận, hiện tại xem ra quả thực chính là trò cười!

Tề Thiên thần sắc tự nhiên, đem hai tay chấp sau lưng, vẫn ung dung nói:

- A, vài vị Thái Thượng Trưởng lão cho rằng ta nên giải thích cái gì?

- Trong biên giới khắp nơi lan tràn Thi triều, có phải là cùng người có liên quan hay không?

Một Thái Thượng Trưởng lão chỉ tay quát lên.

Tề Thiên có chút do dự một hồi, liền sáng khoái gật đầu nói:

- Không sai, là ta cho người ta đi phát tán thi độc!

- Vì cái gì?

Lại một Thái Thượng Trưởng lão chất vấn.

- Bọn họ đều là con dân Huyết Dương quốc ta, tại sao người phải làm như vậy? Tự hủy căn cơ, tàn sát quốc dân, đối với người lại có chỗ tốt gì?

Tề Thiên cười ha ha nói:

- Bạch Lão tổ, ánh mắt của người quá thấp! Chỉ là Huyết Dương quốc, dân đen có hơn tỷ, chết mấy ngàn vạn thì như thế nào! Hơn nữa, cái chết của bọn hắn không phải uống phí, mỗi khi chết một ngàn vạn người, có thể tạo ra được một cao thủ Giác Vi Cảnh! Bọn họ thân là con dân Huyết Dương quốc, đương nhiên có giác ngộ vì quốc vong thân, đợi cho sau này thời điểm Huyết Dương quốc bình lâm thiên hạ, thống trị toàn bộ đại lục, tất cả mọi người sẽ nhớ rõ bọn họ hi sinh!

- Người cái tên điên này!

Lại có vài tên Thái Thượng Trưởng lão nhảy lên lôi đài, gia nhập hàng ngũ đòi phạt Tề Thiên.

Trong ánh mắt Tề Thiên lóe lên hàn mang nói:

- Phàm nhân chết một ngàn tổn thương một vạn thì như thế nào? Chỉ cần có thể thành tựu ta leo lên đỉnh phong, khắp thiên hạ cũng có thể chết!

- Người cái tên điên này, nếu người trong thiên hạ đều chết hết, người cho dù hóa phàm thành Thần thì như thế nào, ở trên đám mây bao quát mảnh hoang vu chi địa này sao?

- Éch ngồi đấy giềng!

Tề Thiên khề hừ một tiếng nói:

- Các người cho rằng, chỉ có Ngân Nguyệt đại lục mới có sinh linh sao? Thiên Địa Huyền Hoàng, vũ trụ Hồng hoang, bên trong trời xanh mênh mông, có vô số thế giới cùng Ngân Nguyệt đại lục đồng dạng, ta chỉ cần đặt chân đỉnh phong, có thể thoát khỏi thế giới này trói buộc, tiến vào thế giới cao hơn, thống trị Ngân Nguyệt đại lục thứ hai, Ngân Nguyệt đại lục thứ ba!

Tất cả mọi người sợ ngây người!

Mặc dù Tề Thiên là người điên, nhưng tuyệt đối là một kẻ điên có được dã tâm rất lớn! Trong khi người khác còn đang cố gắng đem Huyết Dương quốc thăng cấp Thượng Nguyên quốc, ánh mắt của Tề Thiên thậm chí đã nhảy ra khỏi Thần quốc hạn chế, phóng nhãn đến cả vũ trụ vô minh!

Cổ lão tương truyền, những vì sao trên bầu trời thật ra là nguyên một đám thế giới cùng Ngân Nguyệt đại lục đồng dạng, có chút thậm chí còn có sinh linh sinh sống! Nhưng chỉ có Thần linh mới có thể thoát khỏi thiên địa trói buộc, đi địa phương vô cùng xa xôi kia!

Tề Thiên, rõ ràng muốn trở thành chủ nhân sở hữu thế giới này!

Cái dã tâm to lớn này, người bình thường ngẫm lại cũng muốn hôn mê!

- Tề Thiên, chúng ta không thể lại dễ dàng tha thứ người làm xằng làm bậy, Huyết Dương quốc là căn cơ Bách Phong Tông chúng ta, chúng ta không thể trơ mắt nhìn người tàn sát chúng sinh.

Thái Thượng Trưởng lão được xưng là Bạch lão tổ đứng dậy, trong tay đã nhiều hơn một thanh trường kiếm màu xanh biếc.

Đây là muốn sử dụng bạo lực !

Không chỉ là hắn, Lão tổ khác cũng nguyên một đám té ra pháp khí, rõ ràng là muốn vây công!

Cho dù trong tay Tề Thiên có cấm khí có thể diệt sát Thông Minh Cảnh cường giả, chỉ là chứng kiến Cốc Phi Tuyền biểu hiện sẽ biết, Âm Thi thân chẳng những chiến lực cường đại, lại rất khó giết chết, cùng loại hung vật này đơn đả độc đấu đây không phải là muốn chết sao?

Đạt tới cấp bậc Lão tổ như bọn họ, cái quy tắc gì đều là giả tạo, cư nhiên có thể hai người liên thủ, cần gì phải một mình phạm hiểm? Mặt mũi đối với bọn hắn mà nói hoàn toàn không có ý nghĩa, cho dù bọn họ mười người liên thủ đánh chết một võ giả Tiên Thiên Cảnh, lại có ai dám chỉ trích bọn họ?

Tại Huyết Dương quốc, những Lão tổ này chính là tồn tại có thể phá hư quy tắc, chế định quy tắc!

Đem so với những Lão tổ này như lâm đại địch, Tề Thiên lại có vẻ thông dong hơn nhiều, hắn mỉm cười, vỗ tay phát ra tiếng nói:

- Đã như vậy, hôm nay Bách Phong Tông liền phải thay trời !

Khuôn mặt của hắn bỗng dưng lạnh lẽo, sát khí mười phần nói:

- Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Sưu sưu sưu...

Hơn mười thân ảnh chớp động, ở sau lưng Tề Thiên xuất hiện mười bốn lão giả tóc trắng xoá, mỗi người khí tức cường đại, có vài cái thậm chí đều sắp đạt tới Thông Minh Cảnh Đại Viên Mãn!

288. Chương 288: Kịch Biến. (2)

Bọn người Bạch lão tổ sắc mặt xiết chặt, những người này tự nhiên cũng đều là Thái Thượng Trưởng lão Bách Phong Tông, chỉ là bình thường tu vi của bọn hắn kém không xa, nhưng trong lúc bất tri bất giác bọn họ vậy mà tiến bộ nhiều như vậy!

Hiển nhiên, bọn họ đều triệt để đầu phục Tề Thiên, tu luyện bí thuật nham hiểm, mới có thể tu vi đột tiến!

- Ngải Chiêu Quang, Mã Hội Vân, còn không dừng cương trước bờ vực!

Một tiếng gào to, lại có mười mấy người lao lên lôi đài, khí tức mỗi người cường đại, đều là cùng một cảnh giới! Cầm đầu chính là một lão giả gầy còm, khí tức Thông Minh thất trọng thiên rung động cuộn cuộn, ở trong đám người không phải nhất phái Tề Thiên, dùng thực lực của hắn mạnh nhất.

Đúng vậy Bách Phong Tông Tông chủ Đơn Vi Gia, nguyên bản hắn một mực ẩn vào phía sau màn, nhưng trước mắt Bách Phong Tông nghiêm nhiên có xu thế sụp đổ, hắn tự nhiên rất cuộc ngồi không yên! Cho dù Bách Phong Tông không thể trong tay hắn phát dương quang đại, nhưng mà không thể trong tay hắn tuyệt diệt truyền thừa, trở thành thiên cổ chê cười!

Trong một thời gian ngắn gần đây, linh khí Hóa Cốt Trì không tụ, Băng Tinh Động không còn hiệu quả kỳ hàn luyện thể, chẳng lẽ chính là thượng thiên cảnh báo lần đột biến này?

Đơn Vi Gia không thể không có hoài nghi như vậy, những chuyện này thật sự xuất hiện quá xảo hợp !

Ngải Chiêu Quang, Mã Hội Vân chính là hai Lão tổ thực lực mạnh nhất đầu nhập vào Tề Thiên, tu vi hiện tại của bọn họ đã đạt đến Thông Minh Cảnh Đại Viên Mãn, cách Khuy Linh cũng bất quá một bước ngắn!

Cái gọi là bất giác phải bắt vua trước, nếu có thể tranh thủ hai người này lại đây, khuyên Thái Thượng Trưởng lão khác sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

- Đơn Vi Gia, hướng Tề thiếu thần phục, tuyên cáo thuận phục, chỉ có ở dưới Tề thiếu lãnh đạo, bản Tông mới khai sáng sự thống trị muôn đời!

Ngải Chiêu Quang trái lại du thuyết Đơn Vi Gia.

- Các ngươi đã tẩu hỏa nhập ma, còn không mau tỉnh lại!

Đơn Vi Gia quát chói tai một tiếng, trong không khí lập tức hiện ra từng đạo gợn sóng, như hoàng chung đại lũ, khiến người tỉnh ngộ.

- Không nên đối với chúng ta thi triển một bộ này, chúng ta cũng không phải là bị mê loạn tâm trí, đều vô cùng bình thường!

Mã Hội Vân lạnh lùng nói, hai tay mở ra, đã nhiều hơn một chuỗi trường mâu.

- Đầu hàng còn có một con đường sống, nếu không, giết không tha!

Theo thực lực đối lập mà nói, chính thống phái Đơn Vi Gia có chừng ba mươi tên Thái Thượng Trưởng lão, mà bên Tề Thiên kia lại chỉ có mười bốn người, kém thập phần cách xa! Nhưng nếu thực sự khai chiến, nhân vật Lão tổ cấp bậc ít nhất cũng phải chết mất một nửa, thực lực Bách Phong Tông cũng tổn hao nhiều, một lần hành động từ đỉnh cấp Trung Nguyên quốc ngã xuống đến trung bình!

Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì Đơn Vi Gia không muốn lập tức ra tay, mà muốn tiến hành thuyết phục.

- Dừng nói nhảm, ai không theo giết không tha! Bách Phong Tông kể từ hôm nay biến mất, dùng Thiên Minh chuyển biến thành, nhập Thiên Minh giả có thể bảo vệ tánh mạng, càng có thiên đại tạo hóa!

Tề Thiên lạnh lùng khế hừ.

- Giết!

- Giết!

Hơn mười tên Lão tổ đầu nhập vào Tề Thiên đều té ra pháp khí, bắt đầu một hồi đại chiến huyết tinh!

Một trận chiến lần này, nếu một phương Tề Thiên thắng được, Bách Phong Tông chắc chắn truyền thừa đoạn tuyệt, mà cho dù là một phương Đơn Vi Gia thắng lợi, cái tổn thất này đúng là lớn đến làm cho Bách Phong Tông thương gân động cốt, ít nhất phải mấy trăm năm mới có thể khôi phục nguyên khí!

Đơn Vi Gia tự nhiên đại hận, sau vài cái lên xuống, bỏ qua những người khác ngăn chặn, đánh thẳng Tề Thiên!

Cho dù là đồng quy vu tận, hắn cũng muốn diệt sát Tề Thiên!

- Lão bất tử!

Tề Thiên hừ nhẹ một tiếng, tay phải duỗi ra, hóa thành một đại thủ bạch cốt ngập trời, hướng cái cổ Đơn Vi Gia Chop tới.

Mắt thấy đại thủ bạch cốt này Chop tới, trong ánh mắt Đơn Vi Gia rõ ràng xuất hiện một vẻ mờ mịt, rõ ràng không biết né tránh, lập tức bị bắt được. Mà lúc này hắn mới kịp phản ứng, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc nói:

- Tề Thiên, ngươi làm gì...

Đơn Vi Gia còn không có nói xong, Tề Thiên vẫn lạnh lùng xiết tay, đại thủ bạch cốt lập tức xiết chặt, pằng pằng, cái cổ của Đơn Vi Gia lập tức bị vụn gãy!

Vô giả cũng không phải Âm Thi, chỉ cần có Thi hạch có thể sống như gián! Đơn Vi Gia bị vụn gãy cổ tự nhiên là đi đời nhà ma, chỉ là khí tức vô giả rất dài, ánh mắt của hắn không cam lòng nhìn chăm chăm vào Tề Thiên, mới dần dần ảm đạm xuống dưới!

Toàn trường sợ hãi!

Đơn Vi Gia là đệ nhất cao thủ của Bách Phong Tông, nhưng một tuyệt thế cường giả như vậy rõ ràng một chiêu không ra đã bị Tề Thiên dễ dàng vụn gãy cổ, đây là chiến lực như thế nào?

Nguyên bản tất cả mọi người cho rằng Lâm Lạc so với Tề Thiên càng thêm nghịch thiên, nhưng hiện tại có không ít người đã cải biến chủ ý, tuyệt thế hung nhân như vậy, sẽ thành nhất đại kiêu hùng! Không thấy ngay cả Tông chủ đại nhân cũng không phải đối thủ, cùng Tề Thiên là địch đây không phải là tự tìm đường chết ư, vẫn là vào Thiên Minh a, chí ít còn có thể bảo trụ tánh mạng!

Pằng...

Tề Thiên tiện tay hất lên, thi thể Đơn Vi Gia liền bị ném qua một bên, như đồ hồng vút bỏ.

Nhất đại cường giả một phương, sau khi chết lại rơi vào kết quả như vậy!

Mà đổi thành những Lão tổ cấp chiến đấu kia cũng tiến hành dị thường kịch liệt, tuy Lão tổ cường giả bên Tề Thiên kém hơn gấp đôi, nhưng chính thể thực lực của bọn hắn lại cường đại hơn rất nhiều! Đặc biệt bọn họ đều luyện thành thi thể, chỉ cần Thi hạch không hủy, cho dù đầu rơi cũng có thể ráp trở về, điều này làm cho người làm sao giết được?

Lão tổ bên Đơn Vi Gia thương vong thảm trọng!

Cường giả như Mã Hội Vân, Ngải Chiêu Quang vốn là Thông Minh Cảnh Đại Viên Mãn, thân thể Âm Thi lại để cho lực lượng bọn họ tăng nhiều, chiến lực vô cùng, giết cường giả Thông Minh Tiểu Thừa Cảnh như giết gà làm thịt cầu, chỉ một nén hương thời gian đã có bảy Thông Minh Cảnh cường giả vẫn lạc!

Đơn Vi Gia chết rồi cũng tốt, nếu không thấy một màn như vậy tám phần là sẽ phun ra máu! Một Thông Minh Cảnh cường giả cần hao phí bao nhiêu tài nguyên mới có thể nuôi dưỡng ra? Mà vẫn còn không phải có thiên phú, có tài nguyên là được, còn cần thời gian dài dòng buồn chán!

Mà thời gian chính là địch nhân lớn nhất, nhiều ít thiên tài ở trên con đường phát triển chết đi, hoặc là ở một bình cảnh chính là vài chục trên trăm năm, trực tiếp chết già đi!

Tề Thiên hai tay chấp sau lưng, nhìn như nhàn nhã dạo chơi, nhưng tốc độ lại nhanh hiem thấy, chỉ là hai ba bước trong lúc đó đã đến trước mặt Lâm Lạc, ngạo nghễ nói:

- Bái nhập chúng ta, ta truyền thừa vô thượng thần công!

Lâm Lạc cười lạnh, Tề Thiên này tự phụ kiêu ngạo, duy ngã độc tôn, sẽ để ý một đệ tử truyền thừa như vậy sao? Muốn thu hắn là đồ đệ, tám phần là đối với bí mật trên người hắn nổi lên hứng thú, dù sao hắn cũng đồng dạng ở trong vòng nửa năm từ Minh Dương Cảnh đột phá đến Giác Vi Cảnh!

289. Chương 289: Tạm Lui

Nếu có thể đoạt cơ duyên của Lâm Lạc, kết hợp Âm Thi Tông truyền thừa, tốc độ tiến cảnh của Tề Thiên hẳn càng thêm nghịch thiên!

Tô Mị đoạt bước mà ra, chắn ở trước người Lâm Lạc, dùng thái độ càng thêm ngạo mạn nói:

- Người vật gì đó nửa người nửa quỷ chán ghét, xách giày cho chúng ta cũng ngại mất mặt, còn muốn thu nhận đồ đệ?

Tề Thiên cười lạnh, dùng thân thể cùng kiêu ngạo của hắn, tự nhiên sẽ không cùng một nữ tử tranh luận, người không phục trực tiếp một chưởng chụp chết, không nên nói nhảm nhiều như vậy! Bất quá, ánh mắt của hắn ở trên cổ Tô Mị xoay chuyển, đột nhiên con ngươi xiết chặt, hừ nhẹ nói:

- Linh khí!

Lâm Lạc đã không chỉ một lần nghe được hai chữ linh khí, lúc trước Âm Huyết Ma Quân chính là kinh hô một tiếng linh khí, sau đó sẽ không có câu sau ! Nhưng Tề Thiên tựa hồ so sánh với Âm Huyết Ma Quân còn muốn có kiến thức hơn, rõ ràng sớm nhận ra trên cổ Tô Mị có linh khí, không mạo mạo ra tay, bằng không mà nói, hắn hiện tại sẽ cùng Âm Huyết Ma Quân đồng dạng không có sau đó .

Bốn phía, giết chóc đang tiến hành hừng hực khí thế, sau khi tu luyện công pháp Âm Thi Tông, võ giả tựa hồ trở nên đặc biệt thị sát, những Thái Thượng Trưởng lão đã từng là Lão tổ của Bách Phong Tông kia chẳng những cùng Lão tổ khác giao chiến, còn không thèm để ý chút nào đem chiến hỏa tùy ý tàn sát đệ tử Bách Phong Tông.

Tề Thiên nhìn lại, có chút do dự một lúc, cũng không có tiến hành ngăn cản.

Trong suy nghĩ của hắn, tự nhiên là muốn nhét tất cả võ giả Bách Phong Tông vào Thiên Minh của hắn, lại dùng dân chúng Huyết Dương quốc làm huyết thực, bồi dưỡng được một đoàn cao thủ, vì hắn đặt nền móng cần quét thiên hạ.

Nhưng đại khai sát giới cũng tốt, chỉ ít khuất phục một đồng lớn người, dù sao ai có thể không sợ hãi tử vong? Đặc biệt cao thủ, có được hai trăm, ba trăm thậm chí năm sáu trăm năm thọ nguyên, có thể còn sống ai nguyện ý chết!

Thanh âm đầu hàng liên tiếp vang lên, càng ngày càng nhiều đệ tử Bách Phong Tông quy trên mặt đất, hướng Thiên Minh biểu thị thuần phục công khai.

Không phục như cũ lọt vào tàn sát, nhưng sóng triều phản kháng đã càng ngày càng yếu ớt .

- Sư phụ

Lâm Nguyệt Lộ đột nhiên kinh hô một tiếng, chỉ vào phía trước nói.

- Tiểu Lạc tử, đó là sư phụ ta, nhanh cứu bà ấy!

Một mỹ phụ nhìn về phía trên hơn 40 tuổi đang gặp hai võ giả Minh Dương Cảnh công kích, tình hình tràn đầy nguy cơ, trong Thiên Minh đương nhiên không chỉ là Thông Minh Cảnh cường giả, còn có đại lượng Giác Vi, Minh Dương võ giả.

Lâm Lạc thả người nhảy ra, song quyền hợp lại, bùm, bùm hai cái, đem hai người kia oanh bay, cứu mỹ phụ này, che chở nàng lui trở về.

Tề Thiên chỉ là chấp hai tay sau lưng, đối với cái này cũng không có ngăn cản, mà hai người Thiên Minh kia chứng kiến Tề Thiên đang đứng ở bên cạnh, đều là khom người thi lễ một cái, hướng địa phương khác giết qua.

Mỹ phụ này chính là sư phụ của Lâm Nguyệt Lộ Quan Kỳ Anh, tuổi chỉ hơn hai trăm, có được tu vi Minh Dương nhị trọng thiên, được xưng tụng là người có thiên phú kiệt xuất, nhưng cùng loại người như Lâm Lạc, Tề Thiên có được cơ duyên nghịch thiên thì không cách nào so sánh!

Không đề cập tới Lâm Nguyệt Lộ cùng Quan Kỳ Anh lặng lẽ nói chuyện, mục quang của Tề Thiên thủy chung dừng lại ở trên người Tô Mị, thẳng qua thật lâu sau mới nói:

- Người là người Thần quốc?

Hắn ngược lại thông minh, biết rõ cho dù là người Thượng Nguyên quốc cũng không có nội tình như vậy, chỉ có thể xuất từ thế gia Thần quốc.

Con người hắn xiết chặt, chìa tay vẫy vẫy, lập tức liền có ba Minh Dương Cảnh cao thủ bay vọt tới.

- Giết nàng!

Tề Thiên chỉ Tô Mị.

Ba cao thủ Minh Dương Cảnh căn bản không chút do dự, lập tức hướng Tô Mị giết đi qua.

Cấm khí có hạn chế số lần sử dụng, phải thêm vài pháp hồi đến hao hết uy năng cấm khí, tự nhiên không đủ gây sợ !

Lâm Lạc sao có thể cho hắn thực hiện được, lập tức kéo dài qua một bước ngăn cản, nhưng hắn vừa động, Tề Thiên cũng xuất thủ, năm ngón tay giơ lên, đem Lâm Lạc ngạnh sinh đánh trở về tại chỗ.

Phốc!

Lâm Lạc bị lực lượng cường đại phản chấn, lập tức một ngụm máu tươi phun tới.

Hắn không cách nào bảo hộ Tô Mị, ba cao thủ Minh Dương Cảnh tự nhiên không bị ngăn trở chút nào giết đến trước mặt Tô Mị, nhưng Tô Mị lại tế ra một mũi tên lục sắc, trong Lục Ảnh chớp động, ba cao thủ Minh Dương Cảnh đều bị ngạnh sinh xuyên thủng!

Chỗ thủng kia là vị trí đan điền, nếu như ba người kia luyện thành thân thể Âm Thi, như vậy Thi hạch vừa hủy tự nhiên chết ngay lập tức, nếu như không có luyện thành, như vậy đan hạch vừa hủy, đồng dạng sẽ mất đi chiến lực!

Bùm! Bùm! Bùm.

Ba người này đồng thời thân thể bạo liệt, hóa thành huyết nhục đầy trời!

Tề Thiên không đau lòng chút nào, vẫy vẫy tay, lại là ba cao thủ Minh Dương Cảnh hiện ra ở phía sau của hắn:

- Giết nàng!

Hắn như cũ lạnh lùng nói ra, đúng là muốn dùng nhân mạng đem cấm khí của Tô Mị hao tổn toàn bộ không còn.

Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên nhảy đến sau lưng Tô Mị, chiến ý chi quyền bay lên, đối với ba người kia chính là hung hăng oanh kích đi qua.

Nếu Tề Thiên ra tay, liền sẽ công kích được Tô Mị, do đó kích phát linh khí oai trên người nàng, đưa hắn diệt sát! Còn nếu hắn không ra tay, Lâm Lạc có thể thoải mái trấn giết ba cao thủ Minh Dương Cảnh!

Oanh!

Tề Thiên cuối cùng không có ra tay, chiến ý chỉ quyền oanh xuống, dùng chiến lực lúc này của Lâm Lạc có thể so với Giác Vi Cảnh Đại Viên Mãn, một quyền này xuống dưới, ba võ giả Minh Dương Cảnh lập tức bị oanh thành thịt nát!

- Chúng ta đi!

Thần sắc Tô Mị nghiêm nghị.

Lâm Lạc gật đầu, quyền chủ động chiến đấu nắm giữ ở trong tay Tề Thiên, nếu như hắn không ra tay, cho dù là Tô Mị cũng không làm gì được hắn! Mà mấy người bọn họ chỉ cần hơi không cẩn thận, tiếp theo sẽ bị Tề Thiên tùy thời diệt sát, cục diện này quá bị động !

Nhất định phải đợi Tô gia phái cao thủ đến, mới có thể bắt đầu phản công!

Năm người tụ lại, đều là cẩn thận xoay người, lui về hướng ngoài núi. Mà Tề Thiên thì một mực hai tay bắt chéo sau lưng, không lo không vội theo sát ở phía sau bọn họ, cho năm người áp lực lớn lao.

Kỳ thật, hắn có thể xuất động cường giả Thông Minh Cảnh, Lâm Lạc cũng chỉ có thể giương mắt nhìn! Bất quá, Tề Thiên cũng không có mấy thủ hạ như vậy, mà lúc này lại là thời khắc Thiên Minh quật khởi, hao tổn như vậy hắn cũng chịu không nổi!

Bởi vậy, mãi cho đến vùng núi bên ngoài, Tề Thiên cũng không có triệu người đi tới, nhưng ở thời điểm năm người Lâm Lạc cho là hắn sẽ không ra tay, Tề Thiên lại đột nhiên một chưởng đánh ra, hóa thành một bàn tay trấn thiên khổng lồ, hướng về năm người đè ép đi qua.

- Tạch!

Kim quang ở cổ của Tô Mị lóe lên, một Thần Long nhanh chóng diễn hóa, một móng vuốt đập tẩn bàn tay của Tề Thiên, sau đó nhanh chóng đánh về phía hắn.

Thần Long rống giận, hướng về Tề Thiên cuộn cuộn mà đi!

Ông!

Đúng lúc Thần Long tập đến, trên người Tề Thiên đột nhiên tuôn ra một đoàn hắc vụ, nhanh chóng bao quanh lấy hắn!

290. Chương 290: Thâm Cừ Đại Hận. (1)

Mà đoàn hắc vụ kia tựa hồ có lực hấp dẫn cường đại, đúng là đem Thần Long ngạnh sanh cuốn đi vào, chỉ

Lâm Lạc gật gật đầu, như vậy việc này phải hảo hảo tìm cách thoát cái, bên cạnh của hắn còn có Lâm Nguyệt Lộ, Lâm Hành Nam những thân nhân này, tuyệt không có thể bởi vì hắn làm cái gì mà khiến cho bọn họ lâm vào hiểm cảnh.

- Tạm thời ở đây, chờ đợi viện thủ gia tộc của người tới!

Lâm Lạc xếp bằng ở trong khách điểm, đỉnh đầu một cây đại thụ, bên cạnh thì là một hồ nước, dụng tâm thể ngộ Chiến Thiên Quyết.

Môn pháp quyết này bao la cao thâm, cho dù Lâm Lạc tu tập lâu như vậy lại chỉ cảm giác gần kề một ít da lông! Nhưng hắn nghiên cứu được càng sâu, lại cảm thấy Chiến Thiên Quyết này không có thể lĩnh ngộ, chỉ sợ hắn lấy được bản pháp quyết này cũng không đầy đủ!

Thật giống như nhân vật nhị lưu nào đó tu luyện Chiến Thiên Quyết đầy đủ, dựa theo lý giải của mình sao ra một bản tâm đắc. Có một tia huyền ảo chính thức của Chiến Thiên Quyết, lại căn bản không có được đến chân tủy, như người mù sờ voi, chỉ là miêu tả một cái hình dáng mơ hồ đi ra mà thôi!

Nhưng cho dù là một cái hình dáng như vậy cũng làm cho chiến lực Lâm Lạc tiêu thăng, nếu thật có thể được đến Chiến Thiên Quyết không sút mẻ, cái này chỉ sợ cũng không phải ý chí kiên định chiến thiên chiến địa, mà là chính thức có được chiến lực tuyệt thế!

Nhưng có thể có được bản Chiến Thiên Quyết này cũng đã là thiên đại cơ duyên, mà chuyện cơ duyên lại không thể cưỡng cầu, nếu hắn cùng với Chiến Thiên Quyết hữu duyên, nói không chừng sau này còn có cơ hội được đến bản hoàn chỉnh!

Cái này cũng chỉ có thể nghĩ như vậy .

Chi!

Cửa đại môn mở ra, một cỗ khí tức cường đại vọt tới, lập tức làm cho lông mao của Lâm Lạc dựng đứng!

Đoàn người bọn họ đã đem cả biệt viện bao hết xuống, mà khí tức người đến thì vượt xa bất luận kẻ nào trong bọn họ! Chẳng lẽ là Tề Thiên phái người hành thích, Lâm Lạc không nói hai lời, đã là cổ quyền thoát ra, đồng thời thét dài một tiếng, dùng để cảnh giác mọi người.

Chỉ cần Tô Mị xuất hiện, nàng kia tay cầm Cẩm Khí, có thể đơn giản diệt sát Thông Minh Cảnh cường giả.

Ông!

Lâm Lạc mới xoay người, liền cảm giác cổ họng lạnh lẽo, có một mũi nhọn dài ba thước đặt ở đó, mà lúc này quả đấm của hắn mới giờ lên một nửa mà thôi!

Người đánh lên này, thực lực cường đại đến làm cho người ta tuyệt vọng!

- Là người.

Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng như băng vang lên, ở trước mắt Lâm Lạc cũng hiện ra một nữ tử tuyệt sắc mặc hoàng y, tay cầm trường kiếm sáng loáng, như tiên tử hạ phàm, đẹp tuyệt nhân gian.

Lâm Lạc cũng sửng sốt, tuyệt sắc mỹ nữ này rõ ràng là Lăng Kinh Hồng!

- Ta nói rồi, đừng cho ta nhìn thấy người lần nữa, người đây là tự tìm đường chết!

Trên gương mặt như ngọc của Lăng Kinh Hồng hiện lên một vòng đỏ bừng, trong ánh mắt lại là sát khí đại thịnh, lấy thực lực Địa Nguyên Cảnh khủng bố của nàng, chỉ cần mũi kiếm nhẹ nhàng lướt qua, đủ để đem Lâm Lạc trấn giết vài trăm lần!

- Tiểu di!

Chỉ nghe Tô Mị thét kinh hãi một tiếng, yêu nữ này đã bay vọt mà ra.

- Đừng động thủ, đều là người một nhà!

Người một nhà?

Sắc mặt Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đồng thời tối sầm, đánh chết hai người bọn họ cũng sẽ không thành người một nhà!

- Mị nhi, ngươi nhận thức hần?

Lăng Kinh Hồng cũng không có thu kiếm, chỉ là quay đầu nhìn về phía Tô Mị, tiếng nói như cũ lạnh như băng, hiển nhiên nàng lạnh nhạt là trời sinh, đối với người mình cũng như vậy.

- Hần là bằng hữu của ta!

Tô Mị có chút sợ tiểu di này, lúc phần nộ ngay cả nàng cũng đánh, tự nhiên có chút cây già lên mặt.

Lăng Kinh Hồng lạnh lùng mà nhìn Lâm Lạc, thật lâu sau, mới thoáng cái thu hồi trường kiếm.

Lăng Kinh Hồng lại là di nương của Tô Mị?

Lâm Lạc nghe xong có cảm giác như thiên phương dạ đàm, nhưng cũng làm Lâm Lạc sâu sắc nhận thức đến, các quốc gia khác cùng thần quốc trong đó có chênh lệch thật lớn!

Nói như Thượng nguyên quốc Bùi Nghĩa Hiên, Hồ Chấn Vũ cũng không quá là tu vi Minh dương cảnh, bọn họ đều là những người nổi bật một đời “tuổi trẻ”, nhưng bị Lâm Lạc hung hăng bỏ rơi ở phía sau!

Vậy nếu như so với Tề Thiên một thoáng, những người này căn bản càng giống như phế vật.

292. Chương 292: Trở Lên Vân Vụ Sơn. (1)

Hơn nữa Điền Kỷ Dũng cũng bất quá là tu vi Niết Âm cảnh, phải biết rằng hần cũng như Tô Mị xuất thân thế gia đỉnh cấp Thần quốc, bởi vậy, Lâm Lạc cũng lệch lạc cho rằng tuổi trẻ tuần kiệt của Thần quốc cũng chỉ thường thôi!

Nhưng Lăng Kinh Hồng vậy mà mới có hai mươi bảy tuổi! So sánh xuống dưới, cho dù Tề Thiên được thượng cổ Âm Thi tông truyền thừa, nhưng ngay cả hần xách giày cho Lăng Kinh Hồng cũng không xứng!

Lâm Lạc nguyên bản phỏng chừng Lăng Kinh Hồng thế nào cũng khoảng tầm ba trăm tuổi, nhưng tình huống thực tế đã cảnh báo hần rõ ràng: không được xem thường tuổi trẻ tuần kiệt của Thần quốc!

- Nàng ấy thật là di nương của ngươi?

Lâm Lạc tay gãi gãi đầu, thấy thế nào thì Lăng Kinh Hồng cũng không có tư thế trưởng bối.

- Ngốc tử, cảnh cáo ngươi không nên đối với tiểu di của ta có ý niệm không đứng đắn gì, bằng không, cô ta sẽ một kiếm lấy đầu ngươi. Mấy năm trước một đệ tử thế gia ở đệ độ đối với tiểu di nhất kiến chung tình, mỗi ngày quần quýt lấy xum xoe, kết quả bị tiểu di một cước thiếu chút nữa chặt đứt tiểu đệ đệ!

Tô Mị chăm chú giảng giải, liền biến Lăng Kinh Hồng thành mãnh hổ không thể tới gần.

Lăng Kinh Hồng quả nhiên tàn bạo a, hạ thủ, à không hạ chân cũng đủ ngoan độc!

Người ta chỉ là theo đuổi nàng đã bị thảm như vậy, mà hần không chỉ ôm qua Lăng Kinh Hồng, còn xem qua thân thể của nàng, vậy mà còn có thể vui vẻ sống đến bây giờ, không thể không nói là kỳ tích!

- Tiểu di thiên phú kiệt xuất, hơn nữa cha mẹ ta chết sớm, ta lại không có khả năng luyện võ. Gia gia coi tiểu di trở thành như tôn nữ thương yêu, không tiếc tu vi thay tiểu di phạt mao tẩy tủy, đề thăng tiềm chất, tu luyện làm ít công to! Mà tiểu di lại là người may mắn gặp được đại phúc duyên, lấy được truyền thừa thượng cổ, hôm nay đã là Địa Nguyên cảnh cường giả!

- Tiểu tử ngươi tuy rằng cũng rất không tệ, nhưng so sánh với tiểu di của ta, hừ hừ hừ... Một kiếm là có thể lấy đầu ngốc tử ngươi!

Tô Mị có vẻ rất đắc ý.

Lâm Lạc mỉm cười, hần cùng Lăng Kinh Hồng kém nhau bảy tuổi, tu vi kém Thông Minh, Khuy Linh, Địa Nguyên ba đại cảnh giới, tổng cộng ba mươi sáu trọng thiên! Tuy rằng chênh lệch rất lớn, nhưng hần chân chính khởi bước cũng bắt quá hơn hai năm mà thôi, trong vòng bảy năm đuổi theo Lăng Kinh Hồng cũng không phải việc khó!

Lăng Kinh Hồng hết sức ghê tởm, mỗi lần đều là tuốt kiếm đặt trên cổ hần! Lâm lạc âm thầm nghĩ, đợi đến một ngày thực lực vượt lên trước cô ta, tất nhiên phải đánh cô ta bò trên mặt đất, đoạt trường kiếm của nàng đánh hông nàng!

Nghĩ nghĩ, hần không khỏi lộ ra một tiểu ý khoái trá.

- Yêu, người đây là cái biểu tình gì?

Đột nhiên Tô Mị chỉ vào hần nói:

- Người không phải là đối với ta nổi lên ý xấu gì chứ? Bản cô nương cảnh cáo người nha, nếu như người dám xằng bậy, ta sẽ la lên đó!

- Các người nói xong chưa vậy?

Thanh âm của Lăng Kinh Hồng từ ngoài cửa truyền đến, lộ ra ý tứ một chút cũng không nhịn được.

Nàng sợ Lâm Lạc đem chuyện trong sơn động nói ra, nếu là như vậy mà nói, nàng sẽ không mặt mũi gặp người nữa! Nếu như sớm một chút khẩu diệt Lâm Lạc thì tốt rồi, Lăng Kinh Hồng không khỏi hối hận.

Nhưng nếu thời gian thật có thể đảo ngược, Lăng Kinh Hồng hạ thủ được sao?

Tuy rằng Lăng Kinh Hồng lạnh lùng đã có trứ danh, nhưng những chuyện vong ân phụ nghĩa, trái với đạo lý như vậy nàng còn không làm được! Tư tưởng cấu giận như thế, chỉ là tự nàng an ủi nàng mà thôi.

- Mị nhi, đưa Thiên Long Trụ cho ta, các người ở lại chỗ này, ta đi Bách Phong tông diệt trừ Tề Thiên, tuyệt không thể để Âm Thi tông tro tàn lại cháy!

Lăng Kinh Hồng căn bản không nhìn qua Lâm Lạc, rất sợ mình sẽ không chế không được sát khí.

Tô Mị gật đầu, lấy Thiên Long Trụ trên cổ xuống đưa cho Lăng Kinh Hồng.

Nếu Tề Thiên được Âm Thi tông truyền thừa, tự nhiên đầy đủ bí bảo, cho dù Lăng Kinh Hồng thân là Địa Nguyên cảnh cao thủ cũng phải đề phòng! Dù sao, linh khí không thể đùa được, ngay cả Âm Huyết Ma Quân đương thời cũng là một kích tức sát!

Lâm Lạc đứng lên nói:

- Ta và người cùng đi!

Lăng Kinh Hồng mí mắt khẽ nháy, thiếu chút nữa không nhịn được một kiếm rút ra:

- Người đi làm gì?

- Người nhận thức Tề Thiên sao?

Lâm Lạc cũng lạnh lùng nói, đối với Lăng Kinh Hồng cũng không cần phải hoà nhã, không phải chính nàng cũng đối với mình như vậy sao.

Lăng Kinh Hồng sửng sốt một chút, xoay người về phía trước đi vài bước, nhưng không thấy Lâm Lạc nói gì, nhất thời hừ một tiếng nói:

- Đừng lãng phí thời gian!

Lâm Lạc là tu vi Giác Vi cảnh, chiến lực càng có thể so với Giác Vi đại viên mãn, cũng chỉ có hần sẽ không làm chậm trễ Lăng Kinh Hồng. Bởi vậy hai người cùng nhau hành động, bọn người Tô Mị cũng không có dị nghị, nhưng ai có thể ngờ tới, hai người bọn họ trong lúc đó sớm đã thành sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Dọc theo đường đi hai người đều trầm mặc không lên tiếng, thẳng đến thời điểm sắp đi vào Vân Vụ sơn, Lăng Kinh Hồng đột nhiên ngừng lại nói:

- Nếu người đem chuyện tình chúng ta nói cho Mị nhi, ta sẽ giết người!

Lâm Lạc không khỏi cười nói:

- Chúng ta trong lúc đó có chuyện gì?

Bọn họ trong lúc không kiểm soát, ôm nhau... môi hôn... Môi hôn? Lăng Kinh Hồng nagy cả chính mình cũng nhớ không rõ lắm, vừa nghĩ đến dáng dấp hai người lúc đó, đã sớm mặt ngọc đỏ bừng, làm gì còn nhớ rõ chuyện tình phát sinh phía sau.

Tên hỗn đản này!

Lăng Kinh Hồng nhìn chằm chằm Lâm Lạc một hồi nói:

- Người biết không có phát sinh chuyện gì là tốt rồi!

Lăng Kinh Hồng một lần nữa đi về phía trước.

Lâm Lạc nhìn cái mông yêu kiều của Lăng Kinh Hồng, không khỏi nổi lên một chút thú vị tà ác, thầm nghĩ đừng cho ta ngày nào đó thực lực vượt lên trước người, bằng không khẳng định đánh bốn mươi roi!

Hai người bắt một đệ tử thủ hộ sơn môn hỏi tình huống, biết được hiện nay Tề Thiên ở ngọn núi cao nhất,

- Ân?

Mục quang của Tề Thiên ngưng tụ, cái Tử Đỉnh này là thần vật bậc nào, thậm chí ngay cả uy năng của Thần linh chi vực cũng có thể chống cự? Phải biết rằng ở trong Thần linh chi vực, hấn tức là Thần, tuy chỉ là mượn nhờ Thi hạc của Thượng cổ cường giả còn sót lại, cũng không phải chính thức thuộc về mình, nhưng uy lực lại là thật!

Pằng...

Hấn đánh ra một chưởng, đánh vào phía trên tử khí!

Toàn thân Lâm Lạc run lên, Tử Đỉnh chỉ có thể triệt tiêu chín thành lực lượng, nhưng lực lượng của Tề Thiên không chỉ cao hơn hấn mười lần, lập tức một ngụm máu tươi phun tới.

- Ha ha, nguyên lai bảo vật này không trọn vẹn, mặc dù có thể ngăn cản Linh Vực oai, nhưng không cách nào hóa giải lực lượng!

Tề Thiên lập tức nhìn ra sơ hở trong đó, cười lạnh một tiếng, lại là một chưởng vỗ tới.

- Để cho ta đi vào!

Lăng Kinh Hồng bay vút tới, hướng về tử khí giống như như thác nước đi lên.

Lâm Lạc vội vàng tâm niệm khê động, làm cho tử khí xuyên thấu một lỗ hổng, để Lăng Kinh Hồng tiến đến.

Lăng Kinh Hồng lập tức một liệu chém ra, chém về phía bàn tay Tề Thiên.

Xoạt!

Kiểm khí đảo qua, hữu chưởng của Tề Thiên đã bị kiếm khí gạt rơi, pằng pằng rơi xuống đất.

295. Chương 295: Lịch Sử Gián Đoạn. (1)

- Đáng giận!

Tề Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, tay trái vươn lên, đem hữu chưởng hút trở về, hướng tới trên vết thương tiếp xúc với, tay phải xoay chuyển, đã một lần nữa dính lại với nhau! Đây chính là chỗ khủng bố của Âm Thi thân thể, chỉ cần Thi hạc bất diệt, trước khi thọ nguyên khô cạn liền vĩnh viễn không chết!

- Cùng đi!

Lâm Lạc đè xuống huyết khí sôi trào trong ngực, hấn có Tử Đỉnh có thể chống đỡ uy năng Linh Vực của Tề Thiên, nhưng ở trên lực lượng lại kém hơn Tề Thiên, mà Lăng Kinh Hồng đối với Linh Vực bất lực, nhưng ở trên lực lượng lại ổn áp Tề Thiên.

Hai người tách ra, chỉ biết bị Tề Thiên đánh bại từng cái, nhưng hai người liên thủ, lại có thể ngăn chặn Tề Thiên!

- A...

Tề Thiên phát ra gầm lên giận dữ, hai người đối phương liên thủ vừa vặn gắt gao khắc chế hấn, khiến cho hấn chỉ có thể không ngừng lùi lại tránh né!

Từ khi hấn được Âm Thi Tông truyền thừa, cảnh giới đột nhiên tăng mạnh, hướng tới thông thuận, còn chưa từng có chật vật qua như hiện tại.

Cùng lúc trước vừa vặn ngược lại, lúc trước là Tề Thiên đuổi theo Lăng Kinh Hồng đánh, nhưng Lăng Kinh Hồng thắng ở tốc độ nhanh, Tề Thiên căn bản đuổi không được! Mà bây giờ là tốc độ Lâm Lạc theo không kịp Tề Thiên, Lăng Kinh Hồng lại không thể một mình đuổi theo đi ra, nên không có cách nào cầm Tề Thiên!

Bất quá, Tử Đỉnh của Lâm Lạc có thể một mực đẩy lấy, lực lượng của Lăng Kinh Hồng cũng hoàn toàn thuộc về mình! Nhưng Tề Thiên lại bất đồng, Thần linh chi vực của hấn chính là mượn, không có khả năng duy trì liên tục thời gian quá dài.

Tình huống như vậy duy trì liên tục xuống dưới, kết cuộc kia sẽ là Thần linh chi vực của Tề Thiên sụp đổ, bị Lăng Kinh Hồng Nhất Kiếm oanh bạo Thi hạc, chấm dứt dã tâm cùng khát vọng mà hắn còn chưa có bắt đầu.

Tuy Tề Thiên tự phụ, nhưng cũng không phải ngu xuẩn, mắt thấy cứ như vậy chỉ biết đem mình sinh sinh hao tổn chết, hắn phát ra một tiếng thét dài phần nộ, đột nhiên quay đầu bỏ chạy, hừ hừ hừ, thân hình lên xuống, chỉ là trong nháy mắt liền không thấy bóng dáng.

Tuy Lăng Kinh Hồng truy kích mà ra, nhưng nàng chẳng hề quen thuộc địa hình nơi này, lại không thể đuổi đến quá thân cận, rất nhanh liền lắc đầu trở về, nàng sợ Tề Thiên dùng kế diệu hổ ly sơn, đem nàng dẫn đi rồi phái người oanh giết Lâm Lạc.

Bất quá, tuy Tề Thiên đào tẩu, nhưng nơi này chính là nơi ở của hắn, phá huỷ mà nói, tương đương với chặt đứt hai tay của hắn, có thể thật lớn ngăn chặn dã tâm của hắn!

Lăng Kinh Hồng cường thế ra tay, tuyên bố giải tán Bách Phong Tông, Thiên Minh, tông phái truyền thừa mấy ngàn năm này một khi hủy diệt, Huyết Dương quốc cũng sẽ tiến vào niên đại quần hùng tranh giành hỗn loạn!

Lâm Lạc đương nhiên sẽ không bỏ qua bảo khố của Bách Phong Tông, tích lũy mấy ngàn năm như vậy, bảo bối trong tông tự nhiên không phải ít!

Tuy chỉ là đại lượng đan dược, pháp khí cho Tiên Thiên, Thanh Huyền, Niết Âm Cảnh võ giả sử dụng, đối với Lâm Lạc căn bản không có cái gì dùng, nhưng hắn nên suy nghĩ vì Lâm Hành Nam cùng Lâm Nguyệt Lộ, mà Bạch Dương trấn Lâm gia vẫn còn có hơn bốn trăm người, những cái này thật tình là chên ít a!

Dù sao Lăng Kinh Hồng cũng biết Tử Đỉnh phi phạm, hưởng hồ nàng cùng Tô Mị là thân thích, Lâm Lạc liền đem tất cả đan dược pháp khí cùng công pháp toàn bộ thu vào trong Tử Đỉnh. Hắn hiện tại biết rõ người có Ngũ hành thuộc tính chi phân, yêu cầu tu luyện công pháp đối ứng mới được, nên vô luận công pháp gì hắn đều là ai đến cũng không cự tuyệt, còn lấy một ít công cụ khảo thí linh căn, như vậy có thể đúng bệnh hốt thuốc, căn cứ thuộc tính tới chọn công pháp.

Chứng kiến Tử Đỉnh của Lâm Lạc thần kỳ như thế, Lăng Kinh Hồng không khỏi nhẹ kêu một tiếng!

Lâm Lạc có lẽ không biết chỗ khủng bố chính thức của Thần linh chi vực, nhưng Lăng Kinh Hồng rất rõ ràng! Có thể đối kháng Linh Vực, ngoại trừ Linh Vực ra, vậy cũng chỉ có linh khí, mà vẫn còn phải là linh khí tương đương cường đại mới được!

Nhưng vấn đề đến đây, tựa như cao giai pháp khí yêu cầu thực lực đối ứng mới có thể khống chế, cho dù Thích Biến Cảnh cường giả cũng chỉ có thể miễn cưỡng thôi phát ra một hai phần uy năng của linh khí, Lâm Lạc bằng cái gì có thể sử dụng linh khí?

Hơn nữa, cái Tử Đỉnh này ở trạng thái tàn phá đã có uy năng lớn như thế, như vậy nó ở hình thái đầy đủ sẽ kinh khủng bậc nào?

Trong nội tâm Lăng Kinh Hồng nho nhỏ kích động thoáng cái, nhưng không có sinh ra tham niệm.

Đầu tiên bản thân nàng không phải loại người như vậy! Thứ hai tự nhiên là bởi vì Tô Mị, cô nàng kia tựa hồ đối với tiểu tặc đáng chết này có chút tình cảm mập mờ, nàng cũng không muốn bị Tô Mị oán trách, dù sao hai nữ bởi vì tuổi tác không kém nhiều, danh tuy là di chất, nhưng thực thân như tỷ muội!

Cái Tử Đỉnh này chẳng những có thể dùng chống đỡ Linh Vực oai, còn có thể dùng như không gian pháp khí, thật là làm cho người hoài nghi nó còn có tác dụng khác hay không!

Bất quá, chứng kiến Lâm Lạc giống như cường đạo đem cả bảo khố của Bách Phong Tông chuyển không, Lăng Kinh Hồng không khỏi lộ ra vẻ hèn mọn! Cái này bị sao vậy, tu vi đã là Giác Vi Cảnh, ngay cả những cái này cũng đoạt, còn mất tỏa ánh sáng!

Cái này cũng may là Ngân Mang bị lưu ở bên người Tô Mị, nếu không một người một thử bốn mất tỏa ánh sáng, càng sẽ bị Lăng Kinh Hồng khinh bỉ không thôi!

- Cái không gian pháp khí này của người đến tột cùng có bao lớn?

Nhưng chúng kiến Tử Đỉnh giống như không đáy đem tất cả gì đó sắp xếp, về mặt Lăng Kinh Hồng không khỏi biến đổi, cho dù dùng không gian pháp khí của nàng cũng nhiều lắm là chứa một phần mười gì đó ở nơi này.

Mỗi khi Lâm Lạc nâng ột đại cảnh giới, không gian bên trong Tử Đỉnh cũng sẽ tùy theo phóng đại, trước mắt đã đạt đến hơn mười dặm không gian lập thể, đừng nói cái bảo khố này, dù là cả Vân Vụ Sơn cũng có thể nhét vào hơn phân nửa!

- So sánh không gian giới chỉ của ngươi thì lớn hơn vài lần!

Hắn hơi hột nói.

Trên mặt đẹp của Lăng Kinh Hồng lập tức hiện lên một ý nổi giận, điều này làm cho nàng nhớ tới sự tình “bí ẩn” của mình toàn bộ lộ ra trước mặt Lâm Lạc, hai tay nắm chặt, thậm chí gân xanh cũng nhảy dựng lên, có thể thấy được nàng lúc này là kích động như thế nào.

Lâm Lạc rõ ràng ở trong một đồng lớn công pháp tìm được Thập Biến Kim Thân Quyết “đầy đủ”! Sở dĩ phải đánh cái dấu ngoặc kép, bởi vì đầy đủ này chỉ là đối với Bách Phong Tông mà thôi, trước kia Lâm Lạc chỉ học đến công pháp tầng năm, nơi này có sáu tầng đầu tiên, có thể tu luyện tới biến thứ sáu, đối ứng Thông Minh Cảnh.

- Cái gọi là Thượng Nguyên quốc, Hạ Nguyên quốc có phải đều là ba Thần quốc một tay bày ra không?

Lâm Lạc không khỏi quay đầu lại hỏi.

- Vì cái gì nói như vậy?

Lăng Kinh Hồng ngồi xếp bằng trên đất, mắt xem mũi, mũi hướng tâm, không nhìn tới thân ảnh Lâm Lạc làm cho nàng tâm phiền.

296. Chương 296: Lịch Sử Gián Đoạn. (2)

- Những công pháp này rõ ràng đều có mười tầng, nhưng đều không ngoại lệ, nhiều nhất chỉ có sáu tầng pháp quyết đầu tiên, thời điểm ta ở Đại Thông quốc, lấy được công pháp cũng chỉ có ba tầng trước, Niết Âm, Thông Minh, Thiên Hợp, những cảnh giới này tựa hồ là Tam đại Thần quốc cố ý không chế võ giả nước khác!

Lâm Lạc nói ra hoài nghi trong nội tâm.

- Đúng, cũng không đúng!

Lăng Kinh Hồng nói một câu làm cho Lâm Lạc nghiêng rằng, cũng may nàng lập tức bỏ cứu.

- Chỉ là ngươi làm quan hệ nhân quả! Ở vô số năm trước, trên đại lục này chỉ có Tam đại Thần quốc, đương nhiên, khi đó cũng không gọi Tam đại Thần quốc, mà là Càn Nguyên quốc, Lạc Thủy quốc, Đại Việt quốc!

- Thế gian tang thương, võ đạo công pháp ở trong quá trình truyền thừa có thiếu thốn, có hoàn toàn thất truyền, tạo thành gia tộc bất đồng, thế lực ở giữa chênh lệch. Mà khi đó Tam đại Thần quốc vì mở rộng cương vực, cho phép một ít gia tộc thực lực tương đối nhược tiểu trong quốc nội đi khai hoang mở cõi, thành lập địa bàn của mình, chỉ cần thuần phục Tam đại Thần quốc là được!

- Mấy ngàn năm thời gian sau, vô số quốc gia xuất hiện, thế lực lớn nhỏ bất đồng, thường xuyên xuất hiện chinh chiến! Vì vậy, Tam đại Thần quốc thành lập Thượng Nguyên quốc, Hạ Nguyên quốc này, từ trên xuống dưới xuyên suốt thống trị.

- Bởi như vậy, Thượng Nguyên quốc sẽ không đi xâm lược Trung Nguyên quốc, Hạ Nguyên quốc, bởi vì đây vốn là nước phụ thuộc nó, phải hướng nó tiến cống xưng thần. Vô luận là phía dưới phạm thượng, hoặc là phía trên càn rỡ, đều là Tam đại Thần quốc nghiêm lệnh cấm!

- Vì vậy, cho dù là hơn mười vạn năm sau, như cũ có quốc gia mới sinh ra!

Lâm Lạc nghĩ nghĩ nói:

- Mở nhiều quốc thổ như vậy có ý nghĩa sao? Tuy ta còn chưa từng đi Càn Nguyên quốc, nhưng chỉ là Huyết Dương quốc này đã có cương vực vạn dặm, sau khi quyền hạn đạt tới trình độ nhất định, thống trị một tỷ người cùng mười tỷ người có khác biệt sao?

Lăng Kinh Hồng không khỏi ngẩng đầu lên liếc nhìn Lâm Lạc, lộ ra một vẻ kinh ngạc nói:

- Mục đích mở rộng cương vực không phải là vì quốc thổ, mà là tìm kiếm di tích thời kỳ thượng cổ!

Lâm Lạc lập tức giật mình, nhưng hần lại khó hiểu nói:

- Những Thượng cổ di tích này tồn tại, cho thấy những địa phương chúng ta ở này sớm đã có nhân loại, vì cái gì lại thành hoang vu chi địa, yêu cầu một lần nữa khai khẩn phát hiện?

- Đây là câu đố Thượng cổ !

Lăng Kinh Hồng lắc đầu.

- Hơn mười vạn năm trước, không biết xảy ra đại sự kinh thiên động địa gì, mới có thể xuất hiện biến hóa như thế! Đây là một thời gian gián đoạn, không có sử học gì ghi lại bảo tồn xuống!

Nhưng trong nội tâm Lâm Lạc lại khê động, hơn mười vạn năm trước, không phải là niên đại Thiểm Điện tộc trong tứ đại tộc chôn vùi trong lịch sử sao? Chẳng lẽ nói, trận đại sự kiện kia làm cho tứ đại tộc thống trị Ngân Nguyệt đại lục cơ hồ diệt tộc, chỉ có số ít tộc nhân còn sống, cũng ở trong thời gian dài dòng buồn chán mất đi trí nhớ vinh quang đối với ngày xưa, chỉ như nhân loại bình thường vậy?

Nhưng nếu như không phải Tam đại Thần quốc đẩy ngã tứ đại tộc thống trị, vậy là lực lượng gì đưa đến hết thảy?

Lâm Lạc cảm giác mình tựa hồ đụng phải cấm kỵ gì, có một loại cảm giác hàn khí đại sinh, nhưng loại cảm giác này lại làm cho ý chí chiến đấu của hần sục sôi, càng phát ra ý muốn đem sự tình tra ra manh mối!

Có ít người gặp được nguy hiểm, nan đề, chỉ biết sợ hãi, trốn tránh, nhưng có ít người lại sẽ nghênh đón, càng là lâm vào khốn cảnh lại càng là ý chí kiên định, không chịu vứt bỏ.

Hai người, xác thực chỉ là Lâm Lạc quét sạch tích lũy không biết bao nhiêu năm của Bách Phong Tông, liền rời đi Vân Vụ Sơn, chạy trở về cùng bọn người Tô Mị tụ hợp. Mặc dù nói hành tung của bọn hần vô cùng bí ẩn, không bị Tề Thiên phát hiện, nhưng cẩn thận một chút luôn luôn tốt.

Tề Thiên người này nắm giữ Linh Vực, đây cũng không phải là võ giả tầm thường có thể đánh chết, phải mời được Lão tổ chính thức của gia tộc mới có thể đánh chết tên này!

Không đề cập tới Lăng Kinh Hồng, Tô Mị phát động lực lượng gia tộc tìm hiểu tin tức Tề Thiên, Lâm Lạc kéo Lâm Nguyệt Lộ đến trong phòng mình, đem chân phải giơ lên, xoay ống quần, hiện ra tia chớp hình bớt của hần nói:

- Tỷ, trên người của ngươi có cái bớt này không?

Lâm Nguyệt Lộ không khỏi cười ha ha nói:

- Cha cùng nương cũng không cho ta một cái bớt cổ quái như vậy, tỷ ngươi là băng cơ ngọc cốt, nào có gì đó khó coi như vậy!

Nếu nàng biết rõ tác dụng cái bớt này, chỉ sợ cũng sẽ không cười to, mà là sẽ khóc lóc kể lể cha mẹ vì cái gì “bất công” như vậy, đem kỳ ngộ như vậy chỉ cấp ột người Lâm Lạc!

Lâm Lạc nhú mày, hần nguyên lai tưởng rằng một mẹ sinh ra, Lâm Nguyệt Lộ hần cũng có Đồ Đằng tia chớp, liền chứng minh nàng có huyết mạch Thiểm Điện tộc, chỉ cần kích hoạt, liền có thể hấp thu lôi điện chi lực trong thiên địa tự hành tu luyện, chỉ là nằm một chỗ trên trăm năm cũng có thể trở thành tuyệt đỉnh cao thủ!

Chẳng lẽ cái di truyền này còn có cơ duyên, Lâm Nguyệt Lộ không có thể truyền thừa đến huyết mạch Thiểm Điện tộc?

Lâm Lạc không khỏi tiếc hận, cái đại tạo hóa này Lâm Nguyệt Lộ là không có phúc hưởng thụ!

Sáu người ở trong thành mấy ngày, Tô gia ít ngày nữa liền phái ra tộc nhân đi trấn thủ Huyết Dương quốc, một là tiểu sát Âm Thi làm loạn, thứ hai là phòng ngừa các đại thế lực vì tranh đoạt quốc chủ vị mà sinh linh đồ thán, thứ ba là vì đối phó Tề Thiên.

Sau khi thu được tin tức xác thực, đoàn người Lâm Lạc ly khai Huyết Dương quốc, quay lại Bạch Dương trấn. Trên đường gặp được thành thị có Âm Thi làm loạn liền đại khai sát giới, hơn mười ngày sau liền ly khai Huyết Dương quốc, tiến nhập lãnh thổ Đại Thông quốc.

Bách Phong Tông đã không tồn tại, Quan Kỳ Anh tỏ vẻ tạm thời cũng không có chỗ có thể đi, liền muốn đi Bạch Dương trấn Lâm gia ở một thời gian ngắn, tiếp tục dạy bảo Lâm Nguyệt Lộ.

Đối với cái này Lâm Lạc đương nhiên là rất hoan nghênh!

Bạch Dương trấn là nhà chính thức của Lâm Lạc, hiện tại có một cao thủ Minh Dương Cảnh tọa trấn, cái này ở bên trong Đại Thông quốc tuyệt đối là có thể đi ngang, mà hắn cũng có thể phóng tâm đi xa lưu lạc, không cần lo lắng về sau.

Bất quá, Lăng Kinh Hồng vì cái gì cũng muốn cùng đi theo? Lâm Lạc rất đau đầu mà nhìn xem nàng, nữ nhân này luôn luôn đối với hắn sát tâm bất diệt, bị nàng biết “hang ổ” của mình ở đâu, cái này không phải càng phiền toái sao?

Đối với cái này, Lăng Kinh Hồng nói như thế này:

- Tề Thiên nói không chừng cùng ở đằng sau các ngươi, chỉ cần ta vừa ly khai, hắn sẽ ra sức hạ sát thủ! Người chết tốt nhất, nhưng Mị nhi há có thể theo người chôn cùng?

Cái này lập tức làm cho Lâm Lạc ngứa răng, muốn lập tức hóa thân Thích Biện Cảnh cường giả, đem cái móng bà nương này đánh đủ kiếu!

297. Chương 297: Lại Trở Về Bạch Dương Trấn. (1)

Bất quá, Lăng Kinh Hồng đoán cũng không phải là không có thể, nếu như quang minh chính đại mà “mang theo” Tề Thiên về nhà, sau đó hắn và Lăng Kinh Hồng vừa ly khai, khó bảo toàn Tề Thiên sẽ hạ độc thủ, trước báo một mũi tên chi thù!

Nhưng tu vì Lăng Kinh Hồng ở phía trên Tề Thiên, nếu bọn ta không có phát hiện Tề Thiên, Tề Thiên lại há có thể bám theo một đoạn? Hơn nữa, tên kia hiện tại cũng thành chim sợ cành cong, không chừng trốn ở nơi nào đó, nào dám đi ra gặp người!

Cái tưởng tượng này, làm Lâm Lạc an tâm.

Sáu người đi tới Bạch Dương trấn.

So với lần trước hắn rời đi, quy mô cả Bạch Dương trấn đúng là tăng thêm một phần ba. Hơn nữa, nguyên bản võ giả hành tẩu ở trên trấn chỉ là Hổ Lực Cảnh mà thôi, Bạo Khí Cảnh là rất ít gặp!

Nhưng hiện tại chẳng những Cương Khí Cảnh đỉnh phong tùy ý có thể thấy được, lại không thiếu Tiên Thiên Cảnh cao thủ!

Lâm Lạc cùng Lâm Nguyệt Lộ đều là sinh lòng kỳ quái, lúc đi đến cửa ra vào Lâm phủ, bốn thủ vệ lập tức nhận ra được Lâm Lạc cùng Lâm Nguyệt Lộ, đồng thời hét lớn:

- Gặp qua đại thiếu gia, đại tiểu thư!

Tô Mị không khỏi buột miệng cười nói:

- Thổ Hoàng Đế!

Lâm Lạc khoát tay áo nói:

- Gia gia của ta đâu?

- Gia chủ đang ở trong Thanh Cúc Viện!

Lâm Lạc gật gật đầu, vội vàng mang theo Lâm Nguyệt Lộ cùng mọi người vào phủ, một đường đi tới Thanh Cúc Viện. Đây là một biệt viện thanh nhã, không hiện xa hoa, lại có một cổ tiêu sái siêu thoát thể ngoại, cho thấy tâm tính tu vi của Lâm Hành Nam.

- Gia gia!

Lâm Lạc thở nhẹ một tiếng, hướng Lâm Hành Nam đang ngồi ở dưới một cây cổ thụ chạy vội đi qua.

- Ha ha, Lạc nhi, Nguyệt Lộ, các người đã trở lại!

Chứng kiến đây là cháu yêu, Lâm Hành Nam tự nhiên đại hỷ. Lão nhân gia được Lâm Lạc lưu lại rất nhiều tài nguyên tu luyện, hơn nữa thiên phú bất phàm, giờ phút này đã là cảnh giới Tiên Thiên tam trọng thiên.

- Di, Quan tiền bối!

Lâm Hành Nam nhận ra Quan Kỳ Anh, vốn dĩ trước kia hắn chỉ cho rằng đối phương là Tiên Thiên Cảnh vô thượng cường giả, hiện tại tự nhiên biết được rất nhiều, cảm nhận được khí tức cường đại của đối phương, liền hành lễ văn bái.

Luận tuổi cùng tu vi, Quan Kỳ Anh đều xứng với hai chữ tiền bối. Nhưng nàng là sư phụ của Lâm Nguyệt Lộ, nếu từ tầng quan hệ này tính toán mà nói, nàng còn phải gọi Lâm Hành Nam là tiền bối! Bất quá, vô giả trong lúc đó rất khó tính bối phận, vậy thì lấy tu vi nói chuyện.

Quan Kỳ Anh hướng hắn cười cười, vô luận là hướng về phía cha mẹ Lâm Lạc, hay là mặt mũi bản thân Lâm Lạc, nàng là không dám ở trước mặt Lâm Hành Nam tự cao tự đại.

- Ba vị này là...

Lâm Hành Nam đem ánh mắt nhìn về phía ba người Tô Mị.

Cái yêu nữ Tô Mị này chẳng những công phu mị hoặc hạng nhất, công phu vuốt mông ngựa lại càng lợi hại, lập tức đoạt đi ra ngoài, vịn một cánh tay của Lâm Hành Nam nói:

- Ta gọi là Tô Mị, là bằng hữu của Lâm Lạc cùng Nguyệt Lộ, sau này ta cũng gọi ngài là gia gia được không?

- Được! Được!

Lâm Hành Nam như có điều suy nghĩ liếc nhìn Lâm Lạc, lập tức lộ ra tiểu dung vui vẻ.

- Nàng gọi là Lăng Kinh Hồng, là yêu. . . di nương của Tô Mị!

Lâm Lạc thiếu chút nữa đem hai chữ yêu nữ thốt ra, tuy kịp thời thu nhỏ miệng lại, lại vẫn bị Tô Mị hung hăng trừng mắt.

Di nương! Lâm Hành Nam không khỏi tiếc hận lắc đầu, cô nương này mặc dù không có biết điều như Tô Mị, nhưng hai hàng lông mày chặt chẽ, cái mông vểnh lên, chẳng những sinh đẻ tốt, còn vượng phu! Đáng tiếc là trưởng bối của Tô nha đầu, bằng không Lạc nhi cưới hai cái, đời sau của Lâm gia sẽ con cái thịnh vượng!

Nếu Lăng Kinh Hồng biết rõ suy nghĩ trong nội tâm Lâm Hành Nam, sợ là sẽ thẹn quá hoá giận, một kiếm san bằng Lâm phủ!

- Còn có cái này...

Lâm Lạc chỉ chỉ Thái Kế Vũ, lộ ra một vòng tiểu dung không có hảo ý.

- Hắn gọi là Thái Kế Vũ, hình như đối với tỷ tỷ rất có ý tứ!

- Ân?

Gương mặt Lâm Hành Nam lập tức nghiêm túc, chưa nói thực lực Thái Kế Vũ như thế nào, muốn truy cầu cháu gái của hắn trước hết phải qua cửa ải này của hắn, nếu lão nhân gia ông ta không hài lòng, cho dù Thích Biến Cảnh cường giả hắn cũng dám vuốt tay áo lên.

Mặt mũi Thái Kế Vũ tràn đầy tươi cười nói:

- Gia gia...

- Ai là gia gia của ngươi!

Lâm Hành Nam mắt hỏ trừng lên:

- Lão phu ghét nhất là loại người chỉ biết nịnh nọt như ngươi!

Thái Kế Vũ không khỏi muốn khóc, rõ ràng Tô Mị nịnh nọt trước, nhưng vì cái gì nàng có thể được lão nhân gia vui vẻ, hắn một chiêu này lại đi không thông?

- Gia gia!

Lâm Nguyệt Lộ rất không đành lòng, nàng trước đối với Lâm Lạc giá giá quả đấm, vội vàng lôi kéo tay Lâm Hành Nam tỏ vẻ không nghe theo.

Lâm Hành Nam lập tức phẫn nộ, thực sự không thể đối với Thái Kế Vũ nói cái gì nữa, chỉ có thể ở trong nội tâm thầm than nữ sinh hướng ngoại!

Nếu như Thái Kế Vũ là bằng hữu Lâm Lạc, như vậy Lâm Hành Nam nhất định sẽ ôn nhu có thừa, nhưng bây giờ là bằng hữu của Lâm Nguyệt Lộ, ý nghĩa hoàn toàn không giống với lúc trước! Lâm Hành Nam cùng Lâm Lạc đồng dạng, theo bản năng đối với nam nhân muốn bắt cóc cháu gái nhà mình đều dùng cảnh giác mười hai vạn lần!

Nhưng còn nhiều thời gian, đây chính là một trận đánh lâu dài, cũng không cần ở một thời gian bính ra cao thấp. Lâm Hành Nam phân phó người đem bốn vị khách nhân dần xếp xuống, tự nhiên lôi kéo Lâm Lạc, Lâm Nguyệt Lộ thân mật nói chuyện.

Biết được chân tướng nhi tử cùng con dâu tử vong, Lâm Hành Nam kích động đến song quyền nắm chặt, toàn thân phát run, hắn nhìn xem Lâm Lạc nói:

- Lạc nhi, gia gia vô dụng, chuyện tình thay cha mẹ con báo thù chỉ có thể dựa vào con!

Lâm Lạc thần sắc nghiêm nghị nói:

- Sát phụ vong mẫu thù bất cộng đái thiên, Lâm Lạc tại đây thề, chắc chắn sẽ tự tay giết Chu Ánh Khiết, dùng an ủi cha mẹ trên trời có linh thiêng!

- Người tuy tuổi không lớn lắm, nhưng làm việc tỉnh táo, có chừng mực, nhớ kỹ, thù tuy phải báo, nhưng ngàn vạn lần không thể đem tánh mạng của mình đáp đi lên, Lâm gia chỉ có người một nam đỉnh ! Ai, Nguyệt Lộ cũng đã lớn rồi, cuối cùng cũng bị nam nhân nào đó lừa đi!

Lâm Hành Nam thở dài, lại bắt đầu sầu lên.

- Gia gia...

Lâm Nguyệt Lộ đóng đưa cánh tay Lâm Hành Nam, khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng dời đi mũi tên.

- Tô gia muội tử tựa hồ đối với tiểu đệ rất có tình ý, không bằng thừa dịp trong khoảng thời gian này cho bọn hắn thành hôn, sau này cho dù Tiểu Lạc tử đi Thần quốc, lão nhân gia ngài cũng có thể hàm di dưỡng tôn!

Lâm Hành Nam đối với chuyện này là gật đầu không ngớt, hắn muốn bế chất trai đã muốn điên rồi.

Lâm Lạc thì là sắc mặt biến thành màu đen, lấy Tô Mị? Nói đùa gì vậy, hắn còn muốn sinh hoạt như người bình thường, sao có thể tìm hãm đem mình chôn vào!

Hắn cũng bẽ bộn nói sang chuyện khác, tể ra Tử Đình, đem tài phú từ Bách Phong Tông vợ vét tới toàn bộ đổ ra, chẳng những chất đầy gian khách sảnh này của Lâm Hành Nam, thậm chí còn phủ kín phòng ngủ,

thư phòng, lại sinh sinh chen đến trong sân vườn.

298. Chương 298: Lại Trở Về Bạch Dương Trấn. (2)

Lâm Hành Nam cùng Lâm Nguyệt Lộ đều là trọn mắt há hốc mồm, người này cũng quá hung ác, rõ ràng đem mấy ngàn năm tích lũy của Bách Phong Tông đều chuyển không! Phải biết rằng Huyết Dương quốc là Trung Nguyên quốc, Bách Phong Tông lại là tông phái duy nhất trong Huyết Dương quốc, mấy ngàn năm tích lũy này là kinh khủng cỡ nào?

- Gia gia, những cái này cũng không phải trọng bảo!

Lâm Lạc lấy ra linh dịch của thiết bài thần bí, toàn bộ giao cho Lâm Hành Nam. Dù sao thiết bài mang theo ở bên cạnh của hắn, mỗi ngày đều có thể sinh ra một giọt linh dịch, đủ để giúp hắn khôi phục nguyên khí, tích lũy nhiều sẽ đưa trở về một chuyến, tuyệt sẽ không lãng phí.

Nghe Lâm Lạc nói lên linh dịch này trân quý, vẻ mặt Lâm Hành Nam không khỏi biến đổi, nhưng hắn cũng biết Lâm Lạc phúc duyên nghịch thiên, căn bản không quan tâm cái này, liền không có chối từ trực tiếp thu xuống.

- Đúng rồi, Lạc nhi, vài bằng hữu của người ở Liên thành tới thăm người !

Lâm Hành Nam đột nhiên nói ra.

Lâm Lạc sững sờ, Liên thành bằng hữu? Chẳng lẽ là vài người ở Đằng Long Viện sao?

- Mấy tháng này đến, Liên thành tứ đại gia tộc không ngừng phái người tới, bảo là muốn thay người thủ vệ, hiện tại Bạch Dương trấn cũng sắp trở thành Thánh địa võ đạo của Đại Thông quốc rồi!

Lâm Hành Nam cười ha ha, cháu trai có tiền đồ, không có cái gì so với cái này càng làm cho hắn vui vẻ .

Trách không được Bạch Dương trấn nhiều hơn nhiều “cao thủ” như vậy, nguyên lai là tứ đại gia tộc ở sau lưng tham khảo.

Hắn gật gật đầu nói:

- Gia gia, mấy bằng hữu của ta ở đâu?

- Lục Liễu Viện!

Lâm Lạc tạm thời cáo lui, đi tới Lục Liễu Viện, lập tức thấy được vài thân ảnh quen thuộc, Lâm Thiên Vũ, Ngô Tử Phi, Tôn Đông Dương, Lâm Hải Nguyên.

- Lâm Lạc!

Chứng kiến Lâm Lạc hiện thân, bốn người trẻ tuổi lập tức hiện ra vẻ kích động, đều xông tới.

- Lâm Lạc, nghe nói người đi Huyết Dương quốc Bách Phong Tông, dùng tính cách của người, khẳng định đem chỗ đó quấy đến long trời lở đất đi!

Ngô Tử Phi cười ha ha, tựa hồ rất chờ đợi Lâm Lạc đại náo một hồi.

- Đúng vậy a, nói người đem Bách Phong Tông lăn qua lăn lại thành cái dạng gì rồi?

Lâm Thiên Vũ cũng không chịu cô đơn.

Chẳng lẽ trong mắt của bọn hắn, mình là cường nhân phá hư sao? Lâm Lạc không khỏi lắc đầu, nhưng không thể phủ nhận chính là, Bạch Vân Tông bởi vì hắn mà hủy diệt, Liên thành Mộ Dung gia cũng bởi vì hắn mà suy bại, Bách Phong Tông lại đứt khoát hủy ngàn năm cơ nghiệp!

Nếu như không phải Lâm Lạc xuất hiện, bí mật Âm Thi Tông truyền thừa nói không chừng còn phải vượt qua rất nhiều năm mới có thể vạch trần, đến lúc đó sẽ có một đồng lớn Âm Thi Thích Biến Cảnh hoành hành, mang đến thế kỷ hắc ám mới cho đại lục!

Nói như vậy lên, hắc xác thực rất có tiềm chất tai tinh!

Mà qua ít ngày nữa hắc muốn đi Càn Nguyên quốc, tìm kiếm cơ hội báo sát phụ vong mẫu chi thù, vô cùng có khả năng cùng Điền gia kết thù! Nếu là như vậy mà nói, thế tất lại là một hồi thiên đại tai nạn!

Lâm Lạc lắc đầu liên tục, nhìn về phía Lâm Hải Nguyên, lộ ra một vòng tiểu dung nói:

- Hải Nguyên tộc huynh rất cực trèo lên Tiên Thiên Cảnh !

Lâm Hải Nguyên lập tức vui sướng, thời điểm hắc ở Bạch Dương trấn là chưa từng có nghĩ tới có một ngày hắc cũng trở thành Tiên Thiên Cảnh cường giả! Đừng nói Tiên Thiên Cảnh, chỉ là Hậu Thiên thập nhị tầng đỉnh phong cũng đã là mục tiêu lớn nhất của hắc!

Hắc biết rõ đây hết thảy đều là Lâm Lạc ban cho, lúc này thực lòng thi lễ một cái nói:

- Cái này đều là Lâm Lạc tộc đệ chiếu cố, Hải Nguyên cả đời cảm kích!

Ngô Tử Phi thì thở dài nói:

- Hải Nguyên đột phá, đáng thương chúng ta còn dậm chân tại chỗ!

Lâm Thiên Vũ cùng Tôn Đông Dương cũng đồng thời thở dài, lắc đầu liên tục.

Điều này hiển nhiên là cố ý! Nhưng Lâm Lạc nghĩ đến lúc trước tứ quốc quặng mỏ chi tranh, bọn họ không tiếc làm trái trường bối gia tộc chi mệnh, lựa chọn đứng ở một bên hắc, tuy Lâm Lạc không quan tâm lực lượng của bọn hắc, nhưng phần tâm ý này vẫn là đáng giá!

Cũng được, lúc trước đã từng suy nghĩ cho bọn hắc một chút tạo hóa, lúc này cũng là thời điểm thành toàn bọn họ!

Lúc này, Lâm Lạc đem người thân cận hắc chiêu tập đến cả thảy, lấy ra một khối lớn thịt Ngân Huyết Địa Long Xà, bày đi lên dạ yến. Lập tức, mùi thơm lạ lùng tràn ra, làm cho tất cả mọi người là cái mũi hít hít, thèm nhỏ dãi.

Lăng Kinh Hồng thì là khoe miệng không ngừng run rẩy, Ngân Huyết Địa Long Xà này vốn là bị nàng chém giết, nhưng giờ phút này lại bị Lâm Lạc lấy ra làm người tốt, mà vẫn còn giả bộ như cùng nàng không có một chút quan hệ, nhưng vì miễn cho điểm xấu hổ này bị Tô Mị biết rõ, nên nàng phải làm ngơ, điều này làm cho nàng vô cùng khó chịu.

Dùng tu vi của nàng, có ăn thịt Ngân Huyết Địa Long Xà này hay không đã không quan hệ, lúc này mặt lạnh lòng rời đi.

Những người khác tuy khó hiểu, nhưng không có công phu trông nom, hai mắt đều nhìn chăm chăm vào thịt Ngân Huyết Địa Long Xà!

Đừng nói mấy người Ngô Tử Phi hầu kết đứng đưa, dù là Quan Kỳ Anh cũng thần sắc chấn động, chỉ là mùi thơm lạ lùng cũng làm cho lực lượng toàn thân nàng dao động, có xu thế tăng trưởng, cái này nếu ăn vào trong bụng sẽ có bao nhiêu công hiệu?

Đợi đến thịt rán nướng chín, Lâm Lạc phân thịt khô đi ra ngoài.

- Chớ có lòng tham, đây là thịt thú Địa Nguyên Cảnh, ăn nhiều sẽ chịu không nổi lực lượng bạo thể mà chết!

Lâm Lạc cười cảnh cáo nói.

Nhưng cái ăn hàng Ngân Mang này lại không có cái gọi là, nhận được một khối lại một khối thịt rán, ăn đến bụng nhỏ tròn vo, chỉ có thể ở trên mặt đất lăn lộn. Mà Lôi Quang Báo cũng nhân cơ hội ăn no bụng, điện mang toàn thân ẩn ẩn rung động lại mãnh liệt chút ít.

Những người khác thì dùng Quan Kỳ Anh lấy được chỗ tốt nhiều nhất. Nàng vốn là Minh Dương Cảnh, tự nhiên ăn được có thể so với người khác nhiều hơn.

Ba người Ngô Tử Phi lại trầm nghĩ trong lòng lần này là đến đúng rồi, bọn họ đã cảm giác được lực lượng bên trong cơ thể rục rịch, không sai biệt lắm có thể đánh sâu vào Tiên Thiên Đại Cảnh Viên Mãn! Bữa tiệc lớn thịt rắn ăn xong, những người này cũng không kịp trở về phòng, đều khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu vận công luyện hóa tinh hoa trong thịt rắn. Thứ này đối với võ giả đệ giai mà nói giống như thập toàn đại bổ hoàn, so sánh Xà Huyết Dịch Cốt Hoàn gì đó là hiệu quả cường đại gấp mấy trăm lần!

Bảy nam nhân này đều là trên mặt sát khí, vô cùng có khả năng là sơn tặc hoặc là cường đạo địa phương, thời điểm đi ra làm “mua bán” lại gặp phải bạch y tiểu cô nương.

Chứng kiến tiểu cô nương kia, cho dù dùng Tô Mị tự phụ đệ nhất thiên hạ đại mỹ nữ cũng không khỏi một hồi kinh hãi! Tiểu cô nương này bất quá mười sáu mười bảy tuổi, tuyệt mỹ vô cùng, da như tuyết trắng, tóc đen như thắc, dưới chân rõ ràng chân trần, một đôi chân ngọc khéo léo lung linh!

Cô nương này mắt rất to, hồn nhiên thật giống như một ao nước trong, mặt mũi tràn đầy vẻ vô tội, có chút ngây ngốc mà nhìn xem những người vây quanh mình này:

- Người, các người, vậy... vậy vậy vây quanh ta ta ta làm... cái gì?

Tiểu cô nương này cũng không biết là trời sinh cà lăm, hay là bị những người kia hù đến, nên nói chuyện cũng có chút cà lăm!

Bộ dáng thanh thuần như nước kia của nàng lại khởi xướng thú tính gấp trăm lần cho những cùng hung cực ác chi nhân kia, cả đám đều là hầu kết khê nhún, cười dâm dăng liên tục.

Lâm Lạc lập tức hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên đã nhảy tới, khí thế hơi phát, bảy người kia bất quá là tu vi trình tự Hậu Thiên, ở đâu có thể chống cự được, lập tức trái tim bị ngạnh sanh đập vụn, bành bạch ngã lăn trên đất.

Cô nương kia kinh hô một tiếng, đem mắt to nhìn về phía Lâm Lạc nói:

- Người người người, là, cái cái gì muốn giết giết giết người?

Lâm Lạc không khỏi đau đầu, nha đầu kia chẳng lẽ không biết cái gì gọi là nhân tâm hiểm ác sao? Cư nhiên còn một bộ nghi vấn, xem hấn thành đại ác nhân! Hấn chỉ có thể giải thích nói:

- Bọn họ muốn làm chuyện xấu với người!

- Chuyện xấu gì?

Bạch y cô nương đem hai mắt vô tội mở tròn vo, bộ dáng mờ mịt cùng Ngân Mang giống như đúc.

Lúc này Tô Mị cũng đã đi tới, chứng kiến tiểu cô nương này đơn thuần cũng vô lực lắc đầu, liền tranh thủ kéo nàng đến một bên, nhỏ giọng nói.

- Cái, cái gì!

Hai người nói với nhau vài câu, bạch y cô nương kia đột nhiên mặt mũi tràn đầy phẫn nộ, bùm thoáng cái, một đám đập vào trên một cây đại thụ bên cạnh.

Oanh!

Gốc đại thụ này cư nhiên bị nàng một quyền đánh cho trực tiếp nện đứt ! Không chỉ như thế, cả thân cây ngã xuống rõ ràng vỡ thành bột phấn, gió núi thổi qua, toàn bộ bay múa đến trong không khí!

Trên mặt Lâm Lạc cùng Tô Mị đồng thời động dung!

Một quyền này uy lực tuy không kém, nhưng mà nhiều nhất là tiêu chuẩn Hậu Thiên Cương Khí Cảnh. Nhưng tiểu cô nương này rõ ràng không có nửa điểm tu vi, sao có thể bộc phát ra lực lượng cường đại như thế?

Đặc biệt là Lâm Lạc, cặp mắt của hấn có thể chứng kiến hết thấy vàng sáng lực lượng, lại căn bản không có từ trên người tiểu cô nương chứng kiến bất luận dấu hiệu gì, rõ ràng chính là một người bình thường đến không thể lại bình thường!

Rất là quái dị!

Khả năng cùng Bành Tiểu Kỳ đồng dạng, thuộc về loại hình trời sinh cường lực! Bất quá, cây mạnh cũng chỉ có thể oanh ngã thân cây, muốn đem cả gốc đại thụ chấn vỡ thành bột phấn, cái này có điểm giống Cẩm Tụ của Lâm Lạc!

Chẳng lẽ nàng cũng nắm giữ đến bí mật thiên địa nào đó, bởi vậy tuy không tu võ đạo, lại như cũ có được lực phá hoại khủng bố! Tựa như lúc trước thời điểm Lâm Lạc vẫn là Hậu Thiên nhị tạng, có thể dùng Cẩm Tụ đem một tảng đá hóa thành mảnh vụn!

Lâm Lạc thở dài nói:

- Nhà của người ở đâu, chúng ta đưa người trở về!

Tuy nha đầu kia có chút cật mạnh, thậm chí còn có chút thủ đoạn thần bí, nhưng chỉ cần gặp gỡ vài Tiên Thiên Cảnh liên thủ, nàng tất nhiên sẽ ăn thiệt thòi! Xem bộ dáng nàng đơn thuần như nước, Lâm Lạc thật sự không đành lòng để nàng lọt vào những cảnh ngộ không chịu nổi kia.

301. Chương 301: Đường Điềm

- Sơn sơn sơn sơn, bên trong!

Bạch y cô nương lại cà lăm ba nói.

Lâm Lạc cùng Tô Mị liếc mắt nhìn nhau, lại là thở dài, Thiên Lạc sơn mạch này là từ phía nam đại lục một mực kéo dài đến bắc, một câu trong núi vô cùng đơn giản này có thể làm cho bọn họ tìm đến chết!

- Ừc!

Tiếng bụng kêu vang lên, bạch y cô nương hai tay ôm bụng cười, dùng ánh mắt đáng thương nhìn về phía Lâm Lạc cùng Tô Mị nói:

- Ta đói bụng!

Hai người một hồi nhức đầu, khi không lại lấy cái đại phiền toái!

Lâm Lạc lắc đầu, nhặt được mấy nhánh cây, dùng Hỏa Long Quyền đốt lên đồng lửa, Tô Mị thì từ trong không gian pháp khí lấy ra một chút thịt và lương khô, thậm chí hoa quả, còn lấy ra mấy khối đệp tinh mỹ, làm cho này giống như đi nấu cơm dã ngoại.

- Oa, hảo hảo hảo, chuột thật to!

Bạch y cô nương hai mắt tỏa ánh sáng, thấy được Ngân Mang ở trong lòng Lâm Lạc tỉnh ngủ, nghe được mùi thơm thịt nướng nhảy ra, lập tức chạy vội đi qua.

- Nướng nướng nướng, chuột chuột đồng!

Lâm Lạc đang nướng thịt, liền thấy bạch y cô nương cũng ngồi xổm tới, trong tay rõ ràng cầm hai nhánh cây, chính giữa thì kẹp lấy thân thể béo mập của Ngân Mang, đúng là muốn bắt tiểu tử kia nướng chín, mà Ngân Mang cũng không biết, cho rằng bạch y cô nương trêu chọc nó chơi, nên thành thành thật thật không có phản kháng!

- Người làm gì?

Lâm Lạc vội vàng chìa tay đoạt lại, đem Ngân Mang bắt trở về, lúc này tiểu tử kia mới nhanh như chớp chạy đến trên vai Lâm Lạc, cả người lạnh run.

- Nướng nướng chuột chuột đồng ha ha!

Bạch y cô nương một bộ thèm nhỏ dãi, hai mắt thì ba ba nhìn xem Ngân Mang.

- Có thứ khác để ăn, đây là thú sủng của ta!

Bạch y cô nương không khỏi cúi đầu xuống, nhưng nhẩn nhẹn nửa ngày sau, nàng lại đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt đau khổ nói:

- Không thể ăn? Ha ha ăn, rõ ràng là có thể ăn?

Lâm Lạc còn tưởng rằng nàng đã tỉnh lại, ai ngờ nàng căn bản không có một chút giác ngộ, đúng là quần quýt không thể thiêu nướng Ngân Mang! Nha đầu kia đến tột cùng là từ trong góc nào chạy đến, đúng là nửa điểm cũng không hiểu nhân tình thế thái sao?

Cũng may thịt nướng cũng đã chín, Tô Mị lấy ra bàn ăn, đưa qua cho nàng một khối.

- Hảo hảo ăn ngon!

Bạch y cô nương cắn một cái, miệng đầy chảy mỡ, lập tức hai mắt tỏa sáng.

- Ta ta ta ta ở trong trong núi ăn cái gì cũng không bằng!

Nha đầu đáng thương!

Tô Mị nói:

- Ta gọi là Tô Mị, cái tên gốc kia tên Lâm Lạc, người tên gì?

- Đường Đường Diềm Diềm!

Bạch y cô nương thật vất vả mới trả lời một câu, lại vội vàng vội đầu găm lấy găm để.

Cái này, đến tột cùng là gọi Đường Diềm, hay là Đường Diềm Diềm?

- Đợi nàng ăn xong, liền đưa nàng về nhà!

Lâm Lạc đối với Tô Mị nhỏ giọng nói ra.

- Người đi hỏi nàng đến tột cùng ở nơi nào!

Tô Mị đầu đầy hắc tuyến nói:

- Tại sao phải ta đến hỏi, chính người đi!

- Các người đều là nữ nhân, đương nhiên là người hỏi!

Lâm Lạc vội vàng trốn tránh, nghe Đường Diềm hay là Đường Diềm Diềm nói chuyện quả thực chính là một loại chịu đựng đau khổ.

- Cả thầy hỏi!

Hai người bắt đầu hướng bạch y cô nương nói lời khách sáo, nhưng hỏi nửa ngày, chỉ biết là nàng cùng nãi nãi hai người sống nướng tựa lẫn nhau, hôm nay nãi nãi đã qua đời, nàng một người thiếu chút nữa chết đói, đành phải từ trong núi đi ra.

Cái này thật là phiền toái, đem nàng đưa trở về mà nói, nàng tám phần sẽ chết đói! Nhưng đem nàng đưa đến trong trấn mà nói, nàng kia khả năng hai ngày nữa sẽ bị bán vào thanh lâu!

Bất quá, hai người phát hiện bạch y cô nương này cũng không phải trời sinh cà lăm, mà là số lần nói chuyện thật sự quá ít mới có vẻ mồm miệng không rõ, chỉ một bữa cơm công phu, lời nói của nàng trở nên tinh tường lên, mà tên của nàng là Đường Diềm mà không phải Đường Diềm Diềm.

- Ăn no rồi!

Đường Diềm sờ lên bụng nhỏ tròn vo, một bộ cảm thấy mỹ mãn, cùng Ngân Mang thật sự như hai chị em ruột!

Mà lúc này Ngân Mang mới như được đại xá, từ trên vai Lâm Lạc nhảy xuống, lấy chút ít thịt khô bắt đầu ăn. Tiểu đồng tây này vốn miệng rất kén ăn, không có thịt Ngân Huyết Địa Long Xà liền không vui, nhưng bây giờ là thành thành thật thật gặm thịt khô tầm thường, ngoan đến khác thường!

- Chuột béo, tới!

Đường Diềm nhìn Ngân Mang ra lệnh, mà tiểu gia hỏa kia đúng là nửa điểm tôn nghiêm cũng không có hấp tấp chạy tới.

- Lăn lộn! Liếm tay! Lộn ngược ra sau!

Ổ trong ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của Lâm Lạc cùng Tô Mị, Ngân Mang nghe lời giống như một chú cún!

Tô Mị bị phần, đem Ngân Mang đoạt trở về, liên tục dùng ngón tay gõ đầu tiểu đông tây, phần nộ thay nó nói:

- Người là mãnh thú Thanh Huyền Cảnh a, phải có tôn nghiêm! Tôn nghiêm biết không!

Trong nội tâm Lâm Lạc không khỏi khẽ động, Đường Diềm này tựa hồ được bao trong một tầng sương mù thần bí, không có một tia vàng sáng lực lượng, lại có thể đơn giản nổ nát một cây đại thụ! Mà trước kia Ngân Mang thiếu chút nữa bị nướng chín, chỉ sợ cũng không phải tiểu đông tây cho rằng Đường Diềm trên chọc nó chơi, mà là bị hù sợ, ngay cả ý phản kháng cũng không có!

Nàng đến tột cùng là ai?

Đường Diễm nhếch lên cái miệng nhỏ nhắn nói ra, ngay cả nàng cũng chịu không được Phương Bảo Thăng dây dưa, liền thừa dịp Lâm Lạc cùng Tô Mị không có chú ý, quay đầu lại đối với năm con Ban Giác Mã kia hung hăng trừng mắt.

Cái nhìn này trừng ra, năm đầu Ban Giác Mã kia đồng thời bốn chân như nhũn ra, chúng nó nguyên bản đang chạy gấp, chân mềm nhũn lập tức thành thạch bùm té trên mặt đất!

- Đã xảy ra chuyện gì!

- Như thế nào Ban Giác Mã cũng sợ đến toàn thân phát run!

- Thiếu gia, người không sao chứ?

Đằng sau lập tức loạn thành một đoàn, mà ba người Lâm Lạc nhân cơ hội rời đi, đem nhóm người Phương Bảo Thăng bỏ xa.

Vứt bỏ nhóm người Phương Bảo Thăng, tâm tình Đường Diễm lập tức thật tốt, nhẹ nhàng ngâm nga ca hát, một bộ vô ưu vô lự.

Lâm Lạc cùng Tô Mị cũng không có phát hiện là nàng giả trò quỷ, tuy kỳ quái năm con Ban Giác Mã tập thể lở chân, nhưng không có một người nào, không có một cái nào thích quỷ đi chán ghét theo, bọn họ cũng vui vẻ được thanh tịnh. Bất quá Tô Mị lại chẳng muốn đi bộ nữa, muốn dùng xe ngựa thay đi bộ, Lâm Lạc không lay chuyển được nàng, sau khi đi tới một tòa thành thị gần nhất, Tô Mị tìm được Dịch Thuận đầu giá hội ở địa phương, lộ ra thân phận Đại tiểu thư của nàng, lập tức chiếm được một cỗ xe ngựa tinh mỹ.

304. Chương 304: Tới Thần Quốc. (1)

Tuy chỉ là Bạch Bối Tê trình tự Hậu Thiên, căn bản so sánh không được thần tuần cùng tốc độ của Ban Giác Mã, nhưng mà phải cân nhắc đến đây chỉ là một tiểu cử điểm của Tô gia, muốn bọn họ xuất ra Ban Giác Mã, kia là đang làm khó.

Hai người để Đường Diễm ở lại đầu giá hội, sai người phụ trách đem nàng dàn xếp thích đáng, bọn họ liền xuất phát ra đi, đuổi hướng Đế đô Càn Nguyên quốc Linh Sương Thành.

Lúc này Lâm Lạc mới biết được cái gọi là Thần quốc đến tột cùng có bao lớn!

Nếu theo như tốc độ tiến lên như vậy của xe ngựa, bọn họ không sai biệt lắm phải nửa năm mới có thể từ nơi này đuổi tới Linh Sương Thành! Hơn nữa, Linh Sương Thành là tọa lạc ở vị trí trung ương Càn Nguyên quốc, nói cách khác, từ biên giới bên này đến bên kia biên giới phải đi suốt một năm!

Mặc dù nói tốc độ Bạch Bối Tê xa xa không thể so sánh với võ giả Tiên Thiên Cảnh, nhưng so với ngựa bình thường lại ít nhất phải nhanh gấp ba bốn lần, như vậy tính toán, có thể thấy được Càn Nguyên quốc đến tột cùng có bao lớn !

Lâm Lạc mang địa đồ tới, mở ra xem xét, chỉ thấy Tam đại Thần quốc đúng là phân chiếm gần một nửa khu vực toàn bộ đại lục, còn lại mới bị quốc gia khác chia cắt!

- Ưc...

Hai người xuất phát nửa ngày sau, đột nhiên một tiếng bụng kêu từ trên nóc xe ngựa truyền đến, Lâm Lạc vội vàng ghìm tọa kỵ, nhảy đến trần xe xem xét, chỉ thấy Đường Diễm đang đáng thương ôm bụng, nhìn hắn nói:

- Ta đói bụng!

Trong nội tâm Lâm Lạc kinh hãi, dùng thần thức của hắn là không có chút nào phát giác đến Đường Diễm tồn tại!

Nữ tử thần bí này xuất hiện, có được năng lực vượt xa hắn dự đoán!

- Các người rất xấu, vụng trộm trốn đi, có phải là tính toán gạt ta ăn vật gì đó không?

Cư nhiên bị phát hiện, Đường Diêm liền thoải mái nhảy xuống, không chút khách khí tiến vào xe ngựa, cùng Tô Mị chia xẻ đồ ăn vật.

Trong cảm nhận của nàng, chẳng lẽ ăn chính là toàn bộ ý nghĩa của nhân sinh sao?

Ở một thành thị khác, hai người Lâm Lạc lập lại chiêu cũ, đem Đường Diêm để lại Dịch Thuận đấu giá hội địa phương, hơn nữa trước khi đi Lâm Lạc cẩn thận kiểm tra xe ngựa, nhưng chạy ra cự ly trăm dặm, Đường Diêm lại xuất hiện ở trên xe.

Sau ba phen mấy bận, Lâm Lạc cùng Tô Mị không thể không tiếp nhận một sự thật: Đường Diêm thực sự dính lên bọn họ, muốn bỏ cũng không xong!

Ban đầu cho rằng nha đầu kia đơn thuần, thanh thuần, trên thực chất nha đầu kia quả thực là tổ tông giả heo ăn thịt hổ! Khi đó sở dĩ đơn thuần, là vì nàng từ trước đến nay cùng nãi nãi sống trong núi, cái gì cũng đều không hiểu!

Không thấy thời điểm nàng mới xuất hiện ngay cả nói chuyện cũng cà lăm sao? Nhưng không hiểu thế sự cùng tính cách hoàn toàn chính là hai việc khác nhau, hiện tại tiếng người nói lưu loát, lại biết rõ thế giới bên ngoài đặc sắc như thế, cũng biết trên đời còn có loại vật “người xấu” này, lúc này liền bẻ lên đùi Lâm Lạc cùng Tô Mị.

Nhưng muốn một người ở vài ngày ngắn ngủn thích ứng tân thế giới, căn bản chính là chuyện không thể nào!

Buổi tối bọn hắn dừng chân ở một gian khách sạn nghỉ ngơi, một giây cũng không ngừng lại, Đường Diêm liền trượt xuống đi ra ngoài, lúc trở lại thì phía sau đi theo một đoàn người bán hàng rong, đều nói Đường Diêm ăn đồ của bọn họ lại không trả tiền.

Lâm Lạc đành phải lấy ra ngân phiếu mệnh giá trăm lượng đặt ở chỗ chướng quỹ khách điểm, bảo hắn dùng bạc vụn tiền đồng thanh toán sổ sách.

- Người...

Lâm Lạc cảm thấy không thể lại dung túng tiểu nha đầu này, nếu không sau này tất nhiên sẽ trở thành tiểu ma nữ vô pháp vô thiên! Hắn nghiêm nét mặt nói:

- Người phải biết rằng, trên đời này không có không làm mà hưởng, người muốn ăn vật gì đó, nhất định phải đi kiếm tiền, không thể muốn ăn liền ăn, muốn lấy liền lấy, hành vi như vậy cùng cường đạo có gì khác nhau đâu?

- Tiền?

Đường Diêm mở to hai mắt, mặt mũi tràn đầy mờ mịt.

Lâm Lạc tay lấy ra ngân phiếu nói:

- Đây chính là tiền!

Đường Diêm đối với ngân phiếu từ trên xuống dưới, tả tả hữu hữu nhìn một trận, thập phần thận trọng gật đầu nói:

- Minh bạch!

Nàng thực sự minh bạch?

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, chỉ thấy nha đầu kia hai tay quơ hơn mười tấm ngân phiếu, dương dương đắc ý nhìn Lâm Lạc nói:

- Xem, ta có tiền!

Lâm Lạc đoạt lấy đến xem xét, không khỏi một hồi đen mặt!

Nguyên lai nha đầu kia rõ ràng đem giấy trắng cắt thành loại lớn nhỏ như ngân phiếu, lại ở trên mặt bôi vẽ vẽ, nguy tạo một số lớn “Tiền” như vậy đến.

Tô Mị lập tức cười ha ha!

Lần này điều giáo đối với Đường Diềm về tiền dùng hoàn toàn thất bại mà chấm dứt!

- Không đúng, người ở Càn Nguyên quốc tới tới lui lui nhiều lần, nếu như mỗi lần đều muốn lâu nửa năm, lại làm sao có thể?

Ba người lại lần nữa xuất phát ra đi, Lâm Lạc đột nhiên toát ra nghi vấn.

- Di, ta còn tưởng rằng ngọc tử người vĩnh viễn sẽ không hỏi vấn đề này !

Tô Mị làm một động tác lắc đầu bất đắc dĩ.

- Chỉ cần lại đuổi tới thành thị kế tiếp, chúng ta có thể thông qua Truyền Tống Pháp Trận trực tiếp đến Đế đô!

Thì ra là thế.

Quả nhiên, hai ngày sau bọn họ đi tới một tòa đại thành, tuy đây vẫn chỉ là trấn nhỏ biên thủy của Càn Nguyên quốc, nhưng so sánh với Hồ Tinh thành còn muốn tráng lệ phồn hoa hơn, sau khi bọn họ đi đến Dịch Thuận đấu giá hội trong thành, lập tức được cung kính đón đi vào, đi thẳng tới trung tâm một tòa pháp trận trong hư không, ba người lên trên vừa đứng, người ở phía ngoài liền mở ra pháp trận.

Bạch quang tuôn ra, Lâm Lạc chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, tựa hồ có cảm giác bị xé nát thành từng mảnh, nhưng sau khi thân thể chấn động, hắn liền hiện ra ở trong một tòa điện đường cự đại. Điện đường này đều to đến giống như một trấn nhỏ, mười hai cột đá thô to quay chung quanh, căn cứ giống như sơn bích!

Quá tráng lệ !

- Gặp qua Đại tiểu thư!

Bốn trung niên hán tử chạy vội tới, lập tức hướng Tô Mị cung kính hành lễ, từng cái thỉnh linh đều là tu vi Khuy Linh Cảnh!

Đủ xa xỉ!

Khuy Linh Cảnh cường giả cho dù ở Thượng Nguyên quốc đều là nhân vật Lão tổ cấp, xem ở Cam Vũ quốc, Bách Nguyên quốc là tồn tại cao cấp nhất! Nhưng ở nơi này rõ ràng chỉ là gia đình chi lưu, đủ thấy thế gia Thần quốc đến tột cùng nội tình thâm hậu đến cỡ nào!

- Ân!

Tô Mị rất tùy ý gật đầu, cùng Lâm Lạc, Đường Diềm ra khỏi gian điện phủ này, bên ngoài là một tòa hoa viên, đồng dạng vô cùng cự đại, liếc mắt nhìn cũng không thấy nơi cuối cùng!

Bên ngoài Điện phủ có xếp xe ngựa, tất cả đồng dạng là mãnh thú Khuy Linh Cảnh, toàn thân xanh lam, giống như ngựa nhưng cổ lại dài hơn hai xích, toàn thân cũng bao trùm lấy một tầng lân phiến.

- Đi lên!

Tô Mị nhảy lên xe ngựa, hướng Lâm Lạc cùng Đường Diềm hô.

Đường Diềm cũng không biết cái gì gọi là khách khí, huống hồ người không biết không sợ, lúc này liền nhảy lên, chuyện thứ nhất chính là tìm thức ăn trong xe ngựa. Mà trong nội tâm Lâm Lạc thì cảm khái, chính hắn cũng không có đặt tới Khuy Linh Cảnh, nhưng rõ ràng có thể ngồi trên xe ngựa do mãnh thú Khuy Linh Cảnh kéo!

305. Chương 305: Tới Thần Quốc. (2)

Trước đó, hắn đã đem Tô gia tướng tượng đủ khoa trương, nhưng chính thức đi đến Tô gia hắn mới biết được đây tốt cùng là quái vật khổng lồ như thế nào!

Ba người lên xe ngựa, bốn mãnh thú lập tức phát lực, xe ngựa nhanh như điện chớp, tốc độ so sánh với Lâm Lạc toàn lực đi vội còn nhanh hơn! Hơn nữa, cái này chẳng những nhanh, còn không có xóc nảy chút nào, cho thấy bốn mãnh thú này kéo xe rất tiêu chuẩn.

Phải biết rằng đây chính là mãnh thú a, có thể bị thuần dưỡng được nghe lời như thế!

Ra hoa viên, chính là từng mảnh biệt viện, mỗi một biệt viện đều vô cùng hoa lệ, có được hoa viên độc lập, hồ nước, căn bản không kém hơn Bạch Dương trấn Lâm gia! Hơn nữa, nơi này thiên địa linh khí nồng đậm, so sánh với Hồ Tinh thành thì hơn không chỉ một bậc!

Tô Mị đem Lâm Lạc cùng Đường Diễm dần xếp xuống, liền đi gặp gia gia của nàng, để cho hai người tùy tiện đi dạo, chỉ cần không lạc đường là được.

Đó cũng không phải một câu nói vui đùa, cả Tô phủ so với Hồ Tinh thành còn muốn cự đại hơn, nếu như trí nhớ thiếu chút mà nói, thực sự có khả năng lạc đường! Bởi vì bộ dáng biệt viện nơi này đều không sai biệt lắm, thực sự rất khó nhận ra được.

Ngân Mang đối với Đường Diễm có một loại bản năng sợ hãi, chỉ cần có nàng, tiểu tử kia sẽ ngoan đến thái quá, căn bản không dám xuất ra bộ dáng khốc lóc om sòm khoe mẽ kia của nó, khiến Lâm Lạc thán than một vật khác một vật.

Mà Đường Diễm lại trời sinh có ác tính, Ngân Mang càng sợ nàng, nàng lại càng ưa thích trêu chọc tiểu gia hỏa kia.

Lúc này Ngân Mang đã bị Đường Diễm chà xát thành kẹo đường, trên mặt đất không những lăn qua lăn lại.

Đối với cái này Lâm Lạc cũng rất bất đắc dĩ, Đường Diễm có năng lực trời sinh xuất quỷ nhập thần, trừ khi hắn lao thẳng đến Ngân Mang mang theo trên người, nếu không căn bản không thể ngăn cản Đường Diễm làm việc ác. Hắn cũng chỉ có thể nghiêm trọng cảnh cáo Đường Diễm: tuyệt đối không thể đem tiểu tử kia nướng ăn!

Đạp đạp đạp...

Thời điểm Đường Diễm nhàm chán đùa với Ngân Mang, chờ đợi đến lúc ăn cơm tối, chỉ thấy một thiếu phụ xinh đẹp dắt một tỷ nữ chậm chạp cái môn đầy đặn chậm rãi đi tới, nàng nhìn Ngân Mang quỳ rạp trên mặt đất cùng Đường Diễm đang đùa hăng say, lập tức khinh miệt lắc đầu, sau đó đem ánh mắt nhìn về phía Lâm Lạc.

- Người là ai?

Lâm Lạc khẽ nhíu mày, tuy hắn và Đường Diễm là khách nhân, nhưng thiếu phụ này không mời tự nhập, lại làm cho hắn đã không có ấn tượng tốt.

- Người chính là bằng hữu của Mị nhi?

Nhưng thiếu phụ này lại không đáp hồi lại, từ trên xuống dưới đánh giá hắn, một bên sách sách sách lắc đầu liên tục.

Lâm Lạc đem hai tay ôm ở trước ngực, nếu như đối phương là cái thái độ này, hắn cũng lười nói chuyện.

- O, còn tự cao tự đại!

Thiếu phụ khinh miệt hừ một tiếng.

Nàng gọi Tôn Trúc Thanh, là phu nhân thứ sáu của tam nhi tử của đệ đệ của gia gia Tô Mị (* ôi trời), lời này nói đến không thuận miệng, nhưng dù sao cũng phải nói là thân thích với Tô Mị. Tô gia là một đại gia tộc, sinh sôi nảy nở hơn mười vạn năm, tộc nhân ngoại trừ đều họ Tô ra, quan hệ đã không thể nào nói đến.

Bởi vậy, nàng có thể cùng Tô Mị nhắc lên quan hệ thân thích, đã có thể nói là thân nhân của Tô Mị.

Bởi vì gia gia Tô Mị là một trong vài nhân vật cực kỳ có quyền hạn của Tô gia, mà Tô Mị lại là cháu gái duy nhất của hắn, rất được sủng ái, bởi vậy vị lục phu nhân này tự động tiểu tâm tư, muốn đem Tô Mị gả cho cháu của nàng, cái này gọi là nước phù sa không chảy ruộng người ngoài!

Chỉ cần cưới Tô Mị, khẳng định có thể có được gia gia Tô Mị đại lực tài bồi, đơn giản trở thành nhân vật hết sức quan trọng của Tô gia!

Ở trong suy nghĩ của Tôn Trúc Thanh, Tô Mị đã là hoa có chủ, nghe nàng lần này trở về lại mang theo một nam nhân, vị lục phu nhân này lập tức giơ chân, mang theo nha hoàn giết tới đây, muốn đem Lâm Lạc đuổi đi ra!

- Phu nhân hỏi chuyện người đây, người đây là cái thái độ gì?

Tỳ nữ của Tôn Trúc Thanh vênh tay chỉ hướng Lâm Lạc, bộ dáng nổi giận dùm dùm.

Tôn Trúc Thanh thì phát nói:

- Chính là sơn dã dân đen, không hiểu lễ tiết cũng không kỳ quái, Tiểu Đào, không được cùng loại người này chấp nhặt, như vậy sẽ tự hạ thấp thân phận!

- Vâng, phu nhân!

Tiểu Đào vội vàng khom mình hành lễ.

Đây là chủ tớ một đấng một đương, hết sức mỉa mai. Nếu không phải đây là địa phương người khác, lại xem mặt mũi Tô Mị, Lâm Lạc đã sớm ném hai người này ra bên ngoài.

Bất quá, dùng tu vi tâm tính của hắn, chỉ cần ngưng thần dưỡng khí, liền có thể tự động xem nhẹ thanh âm hai người này.

- Đi, ăn cơm tối !

Lâm Lạc nhìn Đường Diễm cường ép ngồi trên người Ngân Mang nói, tuy tiểu đồng tây mập mạp, nhưng cũng chỉ bằng con mèo, cho dù nó xác thực lực lớn, nhưng trên người tiểu gia hỏa này ngồi một đại cô nương, thấy thế nào cũng là một chuyện tình rất không được tự nhiên.

- Ăn cơm! Ăn cơm! Ăn cơm!

Đường Diễm lập tức hai mắt tỏa sáng, tiện tay ném Ngân Mang qua một bên, vừa vịn nện vào trong lòng Tôn Trúc Thanh.

- Má ơi!

Mặc dù Tôn Trúc Thanh có tu vi Tiên Thiên Cảnh, nhưng tựa hồ là dùng đan dược ngành sanh rút ra tới, không hề có kinh nghiệm thực chiến, đối với cái ném này rõ ràng không biết tránh né, chỉ biết phát ra một tiếng hoảng sợ.

- Phu nhân!

Tiểu Đào vội vàng đi bắt Ngân Mang, nhưng tiểu tử kia mập là mập, nhưng tốc độ có thể không chậm chút nào, ở trên ngực Tôn Trúc Thanh vò thoáng cái, hừ hừ chạy thoát trở về, lên đến trên đầu vai Lâm Lạc.

Chỉ thấy gò má Tôn Trúc Thanh trắng bệch, ánh mắt đờ đẫn, đúng là bị dọa đến không nhẹ, ngay cả ngực cũng bị Ngân Mang mở ra một cái lỗ hổng lớn, lộ ra một bầu vú nhỏ lên cũng không có phát hiện.

Tiểu Đào vội vàng lấy áo xuống choàng cho Tôn Trúc Thanh, dùng che xuân quang, quay đầu trốn mất nói:

- Phu nhân nhà ta sợ nhất loại vật mèo chó này, người lại lấy ra đe dọa phu nhân nhà ta, ta nhất định phải nói cho lão gia, hung hăng sửa trị các người!

- Ta muốn ăn Linh Lung Trân Bảo Nhục! Bách Hương Thập Cẩm Kê! Còn có Phù Dung Áp, Huyết Tâm Quả. . . .

Đường Diễm không hề tự giác, cái miệng nhỏ nhắn oa oa, đối với Lâm Lạc cuồng oanh loạn tạc.

- Chỉ có Đào Ngưu Nhục, thích ăn hay không!

- Vậy cũng được!

Hai người căn bản không có để ý tới Tôn Trúc Thanh cùng Tiểu Đào, đi thẳng tới trong sân, tìm địa phương có ghế đá nhóm lửa, lấy ra thịt khô bắt đầu nướng.

- Các người

Một lát sau, Tôn Trúc Thanh lại giết tới đây, sắc mặt đã tái nhợt, chỉ vào Lâm Lạc cùng Đường Diễm, ngón tay đều run rẩy.

Đường Diễm lộ ra loại tiểu dung như tiểu ác ma, từ trên đầu vai Lâm Lạc đoạt lấy Ngân Mang, nghiêng đầu nhìn về phía Tôn Trúc Thanh, làm cho đối phương không tự chủ được liên tiếp lui về phía sau, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

- Ha ha ha!

Đường Diễm lập tức cười to, còn kém lẫn lộn đầy đất.

Nha đầu kia thật là xấu! Tuy vẫn là bộ dáng vô cùng thanh thuần như trước kia, nhưng chỉ cần ai tin tưởng lời của nàng, cái này thật là sẽ bị nàng hại chết!

306. Chương 306: Người Đàn Bà Chanh Chua.

- Lâm Lạc...

Tôn Trúc Thanh dè xuống tức giận, nàng là đến đuổi Lâm Lạc rồi đi, cũng không phải là đến nôn khỉ! Nàng là cái thân phận gì, đáng giá cùng hai dân đen này chấp nhận sao?

- A, nguyên lai phu nhân biết rõ ta là ai, còn hỏi tên của ta, thật sự là vinh hạnh.

Lâm Lạc lắc đầu nói.

- Vinh hạnh làm gì, làm điều thừa!

Muốn ột nữ hài tử mới vừa tiến vào thế tục biết rõ cái gì gọi là rứt rề, căn bản là chuyện không thể nào, Đường Diễm lập tức đón khẩu, còn vẽ mặt dương dương đắc ý, trước đó vài ngày nàng là ngay cả nói chuyện cũng cà lăm!

Sắc mặt Tôn Trúc Thanh đã như đít khỉ, nàng tức giận đến ngực thở nặng, thét to:

- Lâm Lạc, Mị nhi không phải loại người dân đen như ngươi có thể suy nghĩ, lập tức rút khỏi Tô gia cho ta, ân, ngươi chẳng phải là muốn những cái này ư, cầm rồi rút nhanh lên!

Tay phải của nàng nhoáng một cái, một đồng lớn Thiên tinh thạch vậy mà trống rỗng xuất hiện, nhìn nhan sắc cùng độ tinh khiết, tuyệt đối là trình tự cực phẩm!

Nói nửa ngày, nguyên lai chính là vì cái này!

Lâm Lạc không khỏi thảm than một tiếng, hắn còn không có muốn kết hôn Tô Mị đã gặp được lực cản lớn như thế, nếu thật sự nổi lên ý niệm đối với yêu nữ trong đầu, không phải nửa cái Tô gia đều muốn cùng hắn liều mạng sao?

Bất quá vừa nghĩ tới lấy Tô Mị, toàn thân hắn không khỏi rung mình một cái.

- Lực phu nhân, nếu Mị nhi biết rõ ngươi đối đãi bằng hữu của nàng như vậy, là sẽ không cao hứng!

Thanh âm âm nhu vang lên, mới vừa nghe lại là nam nữ cũng chia không rõ ràng lắm, chỉ thấy một thân ảnh thon dài từ ngoài cửa bước đi tới, rất có vẻ mỗi bước đi sen nở.

Nhưng mà, lúc thấy rõ tướng mạo người này, lại mặc cho ai cũng sẽ cảm thấy kinh ngạc !

Đây là một thanh niên vô cùng tuấn mỹ, làn da toàn thân trắng đến ngay cả nữ nhân cũng muốn ghen ghét, đôi mắt hoa đào, nhìn quanh trong lúc đó mị ý lan tràn. Nếu không phải nhìn cổ hắn có vết hằn, thật đúng là sẽ cho rằng hắn là đại cô nương giả nam trang.

Nam nhân ảo là mười phần này dùng tư thái so sánh với Tôn Trúc Thanh càng uyển chuyển đi tới, đối với Lâm Lạc xem xét, lập tức mắt hoa đào lờ lờ tỏa sáng, chấp tay nói:

- Tại hạ Tô Ngọc Lai, cùng Mị nhi có chút quan hệ huyết thống, huynh đài chính là người Mị nhi chọn trúng?

- Nói hươu nói vượn, Mị nhi làm sao có thể nhìn trúng loại người hạ tiện này!

Tôn Trúc Thanh lập tức khiển trách.

Tô Ngọc Lai vểnh tay hoa lên lắc đầu liên tục nói:

- Lâm huynh đáng vẽ đường đường, hùng phong chấn chấn, chính là đàn ông trong đàn ông! Lục phu nhân, người cũng có chừng có mực, bằng không ta đem việc này nói cho Mị nhi, nhìn người xong việc như thế nào!

Tôn Trúc Thanh lập tức trì trệ.

Loại đại gia tộc như Tô gia này, tộc nhân dùng trăm vạn tính toán, trong đó có thể nói là một Vương quốc tiểu hình, bối phận căn bản không thể khảo cứu! Như vậy, ngoại trừ đều là họ Tô, cảm giác vinh dự đưa bọn họ buộc chặt cùng một chỗ, còn lại sẽ là thực lực vi tôn!

Gia gia Tô Mị là một trong những nhân vật cực kỳ có quyền hạn ở Tô gia, chính là bởi vì hắn tồn tại, tộc nhân Tô thị cùng hắn có quan hệ họ hàng cũng địa vị tiêu thăng. Mặc dù mọi người đều là thân thích, nhưng Tô Mị lại là cháu gái ruột duy nhất của lão nhân, cái nào phân lượng nặng tự nhiên là rõ ràng!

Thật muốn chọc giận Tô Mị, căn bản không cần lão nhân ra mặt, nam nhân của Tôn Trúc Thanh cũng sẽ trước tiên trừng trị nằng!

Nàng hết sức ô nhục, chẳng phải là muốn làm Lâm Lạc ngạo khí, làm cho hắn tức giận rồi đi sao? Nhưng Lâm Lạc hoàn toàn không đếm xỉa tới nằng! Nàng đành phải sử dụng kế sách lợi dụ, nhưng Lâm Lạc như cũ thờ ơ.

Tiểu tử này, thật đúng là bảo trì bình thần, biết rõ chỉ cần cưới được Tô Mị có thể có được hết thảy! Tôn Trúc Thanh dùng bụng ta suy bụng người nghĩ:

- Hừ, đừng tưởng rằng đơn giản như vậy, ta liền mời cao thủ nhà mẹ đẻ ra mặt, nắm bắt tiểu tử này, phóng tới gian phòng của Tiểu Đào, làm hắn động sắc tâm, muốn làm việc cường bạo vô lễ! Cho dù không giết hắn, cũng phải đuổi ra Tô gia, tuyệt si tâm vọng tưởng của hắn!

Nàng một kế không thành lại sinh một kế, lúc này cũng thu hồi mặt mẹ kế, nhưng nếu nàng muốn làm ác nhân, tự nhiên không thể lập tức bước đi, quá đột ngột sẽ khiến người hoài nghi.

Tô Ngọc Lai thì là vô cùng nhiệt tình, lôi kéo tay Lâm Lạc hỏi han ân cần, một đôi mắt hoa đào đưa tình ẩn tình, trừ khi biết rõ hắn là nam nhân, nếu không thật đúng là tưởng đại cô nương nào động xuân tâm.

- Di, náo nhiệt như vậy!

Tô Mị rốt cục trở về, thay đổi một thân váy dài đỏ thắm hoa lệ, châu quang bảo khí, cả người giống như bị từng đạo hào quang quấn quanh, càng thêm rực rỡ vũ mị.

Dưới gầm trời này không thiếu mỹ nữ, muốn nói mỹ nữ so sánh với Tô Mị đẹp hơn cũng không phải không có, nhưng vô luận nam nữ có thể ở trong đám người tỏa sáng, tất nhiên là có thêm mị lực đặc biệt của nó.

Xem Tô Mị chính là mị lực bắn ra bốn phía, gơ tay nhắc chân đều làm cho người ta có một loại cảm giác vũ mị tận xương, cảnh đẹp ý vui. Mà Tôn Trúc Thanh thì như người đàn bà chanh chua trên phố phường, đã gặp qua bộ dáng vừa rồi của nàng, liền có thể cùng người đàn bà đánh đá, mặt mũi tràn đầy dữ tợn sánh ngang bằng, liền rơi xuống hạ tiện.

Loại nữ nhân này chỉ có một tầng vỏ mỹ lệ, sau khi lột sạch tầng này, liền không có một chút tư bản !

Ở trước mặt Tô Mị, Tôn Trúc Thanh lập tức tự ti mặc cảm, miễn cưỡng nói vài câu, vội vàng mang theo tiểu tỳ rời đi giống như trốn.

- Ngọc Lai tộc huynh...

Tô Mị nhìn về phía Tô Ngọc Lai, người này còn đang cùng Lâm Lạc lôi kéo tình cảm.

Tô Ngọc Lai vỗ vỗ tay Lâm Lạc nói:

- Lâm huynh, ta trước đem người giao cho Mị nhi, chúng ta quay đầu lại sẽ trò chuyện!

Lâm Lạc bị hắn nói mà một hồi buồn nôn, bề bộn tiền đưa hắn cất bước, người này nhiệt tình đến mức làm cho người ta chịu không được!

Tô Mị cười thần bí nói:

- Thoạt nhìn, vị tộc huynh kia của ta tựa hồ rất thích người!

- Có lẽ quá mức nhiệt tình rồi!

Lâm Lạc ăn ngay nói thật.

Tô Mị nhìn hai bên một chút, vẻ mặt thần bí, gom góp qua thấp giọng nói:

- Hắn thích nam nhân!

Lâm Lạc không khỏi toàn thân khê run rẩy, nghĩ đến ánh mắt Tô Ngọc Lai nhìn hắn, quả nhiên là lạ! Còn nghĩ đến bị hắn kéo tay, Lâm Lạc vội vàng chạy vội tới hồ nước bên cạnh, hung hăng rửa tay thật sạch.

- Ngốc tử, Ngọc Lai tộc huynh này của ta ánh mắt rất cao, nam nhân bình thường hắn không để vào mắt!

Tô Mị truy ở phía sau tiếp tục trêu Lâm Lạc.

- Vậy ta hắn là cảm thấy cao hứng?

Lâm Lạc cắn răng.

Hắn tự chủ từ trước đến nay rất tốt, nhưng bị một nam nhân thích, này làm cho hắn vừa nghĩ tới liền run rẩy không thôi.

- Ha ha, không nói trước cái này, gia gia của ta muốn gặp người!

Tô Mị đổi lại một bộ nghiêm nghị.

307. Chương 307: Tô Quảng Khai. (1)

Lâm Lạc không khỏi giật mình, gia gia của nàng là Thích Biến Cảnh cường giả, cao thủ cao cấp nhất dưới đời này. Hắn tuy không có sợ hãi, nhưng sẽ khó thoát có áp lực, đây cũng là phản ứng rất bình thường.

- Đừng lo lắng, gia gia của ta cực kỳ hòa ái!

Tô Mị an ủi hắn nói.

Lâm Lạc không khỏi cười cười, gia gia của nàng ở trước mặt nàng tự nhiên là hòa ái hiền lành, nhưng một cường giả có thể tu đến Thích Biến Cảnh lại có thể thực sự hòa ái sao?

Đường Diễm cũng không có đi theo, nàng đang ôm bảy tám cái chén đĩa ăn rất vui sướng, không có Lâm Lạc và Tô Mị cùng nàng đoạt, nàng cao hứng còn chưa kịp, lại đầu chịu để xuống mỹ thực tới tay.

Tô Mị mang theo Lâm Lạc ngồi trên xe do mãnh thú Khuy Linh Cảnh kéo, một đường đi vội chừng nửa nén hương thời gian, xe ngựa liền ngừng lại, cửa xe bị người từ bên ngoài mở ra, làm cho hai người xuống.

Đây là một tọa biệt viện tĩnh mịch, căn bản không giống biệt viện khác chiếm diện tích trăm mẫu, mà chỉ là bảy tám gian nhà trệt, cũng không có xây dựng quá cao, có một cái lầu các xem như có hai tầng cao, những thứ khác đều là nhà trệt, có vẻ vô cùng bình thường.

Cửa ra vào không có thủ vệ, Tô Mị đẩy cửa ra dẫn Lâm Lạc đi vào, chỉ thấy trong đình viện trồng một loạt cây xanh, dựa vào địa phương phía đông là một hồ nước, bên cạnh thì là một tòa đình nghỉ mát, trong đình có một tấm bàn đá, vây quanh bốn cái ghế đá, một lão giả gầy đang ngồi ở trên ghế đá thưởng thức trà.

Làm cho Lâm Lạc ngạc nhiên chính là, hần căn bản nhìn không tới trên người lão giả có bất luận một tia lực lượng dao động gì, tựa như một người bình thường đến không thể lại bình thường hơn!

- Gia gia...

Tô Mị giống như nhũ yển đầu lâm, vung chân chạy tới, ngồi xổm bên người lão giả, sau đó quay đầu lại chỉ về Lâm Lạc nói:

- Người ta mang đến cho ngài! Nhưng đầu tiên nói trước, ngài cũng không thể dùng già bắt nạt nhỏ!

Lão giả kia không khỏi cười ha ha, ngẩng đầu lên liếc nhìn Lâm Lạc.

Cái nhìn này, tựa hồ có thể nhìn thấu Lâm Lạc, ngay cả linh hồn của hần cũng bị thấy rõ hoàn toàn! Lâm Lạc không khỏi toàn thân phát lạnh, tựa hồ bất luận bí mật gì ở dưới cái nhìn này cũng không có chỗ che giấu!

Lão giả này không phải là không có lực lượng, mà là trở lại nguyên trạng, hoặc là cảnh giới thật sự quá cao, đã không phải là phạm nhân như Lâm Lạc có thể thẩm nhuần bí mật của nó!

- Người tuổi trẻ, tới ngồi!

Lão giả hướng Lâm Lạc vẫy vẫy tay, thanh âm không cao, lại cực kỳ chấn tĩnh người, phảng phất có thể thẳng xuyên tim linh, in dấu trước mắt.

Lâm Lạc ôm quyền thi lễ một cái nói:

- Văn bối Lâm Lạc, gặp qua tiền bối!

Lúc này mới đi đến trước một ghế đá ngồi xuống.

Không kiêu ngạo không siểm nịnh, có ngông nghênh, có tự tin, rồi lại không hiện tự mãn, người trẻ tuổi kia phẩm tính không sai!

Trong lòng Lão giả trước cho Lâm Lạc cái ấn tượng, mỉm cười nói:

- Lão phu là Tô Quảng Khai, ngươi cũng biết, là gia gia của Tô Mị!

Trong lòng Lâm Lạc có nghi vấn, nhin không được hỏi:

- Tiền bối, có phải người đã bước ra Thích Biến, tiến vào Thần linh chi vực rồi hay không?

Tô Quảng Khai không khỏi nhẹ kêu một tiếng, lộ ra một tia nghi hoặc, quay đầu liếc nhìn Tô Mị.

Tô Mị vội vàng lắc đầu, nhưng trong lòng vui vẻ, thâm nghĩ ngốc tử này lại có thể làm cho gia gia nàng biến sắc, đây chính là chuyện tình mà vô số cao thủ cả đời cũng làm không được! Hừ, tại sao bản cô nương vì ngốc tử này cao hứng?

Tô Quảng Khai tự nhiên tin tưởng Tô Mị, hiển nhiên không phải Tô Mị trước đó an bài lí do thoái thác cho Lâm Lạc, mà là Lâm Lạc xem ra đầu mối gì đó! Hần không khỏi nổi lên một tia hứng thú nói:

- Tại sao nói vậy?

Lâm Lạc khó mà nói hần tu Hồn Độn Dung Lô, có thể thấy rõ hết thấy trình tự lực lượng, đành phải nói:

- Đây chỉ là một loại cảm giác của văn bối, tiền bối cho ta cảm giác chính là đại đạo đến gần, phản phác quy chân!

Tô Quảng Khai liếc nhìn Lâm Lạc thật sâu nói:

- Có thể nói ra tám chữ “đại đạo đến giản, phản phác quy chân” này, cũng đủ thấy người rất có tuệ căn!
- Tiên bối, đột phá Thích Biến Cảnh, có thể hóa phàm thành Thần hay không?

Lâm Lạc hỏi.

Nhưng Tô Quảng Khai lại không đáp hỏi lại:

- Trong lòng của người, Thần là cái dạng gì?
- Ân. . .

Lâm Lạc hơi sững sờ, trong truyền thuyết Thần linh cao cao tại thượng, không gì làm không được, nhưng cái tiêu chuẩn này là cái gì?

- Nếu như nói, Thần linh chỉ là có được lực lượng vô thượng, như vậy Tiên Thiên Cảnh đối với người bình thường mà nói chính là Thần, tựa như Niết Âm đối với Thanh Huyền, Khuy Linh đối với Thông Minh!

Tô Quảng Khai nhàn nhạt nói ra.

Lời nói của Lão nhân như hoàng chung đại lũ, mỗi một chữ đều tựa hồ bao hàm lý giải đối với thiên địa tự nhiên, làm cho Lâm Lạc tựa hồ có cảm giác chạm đến bên bờ đại đạo. Đó cũng không phải Tô Quảng Khai nói công pháp bí thuật gì đó, mà là cảnh giới của lão nhân rất cao, trong mỗi một thanh âm đều bao hàm lý giải siêu nhiên đối với thế giới!

Cái này trừ khi đạt tới cảnh giới tương đương, nếu không căn bản nhận thức không tới, nhưng tuy tu vi Lâm Lạc không cao, nhưng bởi vì luyện hóa vô số Ngũ hành tinh hoa, ở cảnh giới lý giải lại có khả năng đã đạt tới trình tự Thích Biến Cảnh, lập tức tràn đầy thể ngộ, lực lượng thể nội tự hành vận chuyển, tia chớp hình bóng ở chỗ mắt cá chân hấp thu lôi điện chi lực tốc độ nhanh chỉ ít gấp đôi!

Tô Quảng Khai không khỏi lại nhẹ kêu một tiếng, dùng nhãn lực của hắn tự nhiên nhìn ra được Lâm Lạc

có thể chứa hết số người lớn như vậy. Nhưng trong thành cũng không phải chỉ có mỗi Phạm gia, mà còn có những gia tộc với quy mô vừa và nhỏ khác, tựa như Chu gia là một trong số đó.

Tại khu vực xung quanh địa phận Chu gia, Lâm Lạc qua điều tra sơ bộ đã có kết quả sơ lược đối với gia tộc này. Tuy rằng Chu gia không phải nhà giàu có đỉnh cấp, nhưng cao thủ trong gia tộc cũng là nhiều như mây.

Các cao thủ cấp bậc lão tổ như Địa Nguyên, Khuy Linh, Thông Minh cũng nhiều không đếm hết. Hơn nữa Chu Ảnh Khiết trong gia tộc cũng rất có danh tiếng, nghe nói người này từ rất nhiều năm trước có được một đại cơ duyên, nhảy vọt từ Minh Dương cảnh lên đến Thông Minh cảnh, sau đó kết hôn với một cao thủ rất nổi tiếng của Điền gia, hiện nay cũng đã có một đứa con.

Lông mày Lâm Lạc khẽ nhíu lại, dù sao hiện tại Chu Ảnh Khiết đã là con dâu của Điền gia, nên muốn đánh lên ả là không thực tế, hơn nữa thực lực hiện nay của Lâm Lạc cũng thua xa, nên việc chính yếu trước mắt của Lâm Lạc là nhanh chóng nâng cao thực lực bản thân mình.

Lâm Lạc buộc lòng phải kiên nhẫn.

Khi Lâm Lạc về lại Tô gia, còn chưa kịp trở về phòng thì đã gặp phải Điền Kỷ Dững vẻ mặt ngạo mạn đứng chắn ngang đường. Lúc trước sau khi bị Lâm Lạc đánh bại thì người này một mực quyết tâm khắc khổ tu luyện, chỉ trong vòng một năm đã đột phá đến Minh Dương cảnh. Từ đó có thể thấy được khả năng của thể gia Thần quốc quả thật rất đáng sợ, chỉ cần có đủ cố gắng thì tu vi của thành viên trong gia tộc sẽ tiến mạnh, tất nhiên phải là con cháu dòng chính hoặc là phải có thiên phú thật tốt.

- Lâm Lạc, ta cảnh cáo một lần nữa, người tốt nhất tránh xa Mị nhi, nếu còn không biết xấu hổ thì ta sẽ trực tiếp phế bỏ người.

Điền Kỷ Dững chưa nói xong đã hướng tới trước người Lâm Lạc đánh qua.

Lâm Lạc cười thầm trong bụng, Hồn Độn dung lô giúp ình thăng cấp nhanh không ai có thể bằng được. Mặc dù Điền Kỷ Dững là công tử thể gia đỉnh cấp, một năm có thể thăng một cảnh giới, dựa vào lượng lớn tài nguyên cũng không thể nào so sánh với mình được, không chỉ vậy còn bị mình bỏ lại rất xa. Chính vì vậy, Điền Kỷ Dững trước mặt Lâm Lạc chẳng khác nào một thằng hề, nhưng “cao nhân” như Lâm Lạc cũng sẽ không chấp nhất với “tiểu bối” như Điền Kỷ Dững, nên hắn chỉ nhẹ nhàng giơ lên một đấm.

- Không thể nào!

Lúc này Điền Kỷ Dững quả thật đáng thương, từ sau khi bị Lâm Lạc đánh bại hắn khắc khổ tu luyện, thậm chí không ăn không ngủ, chịu biết bao gian lao mới có thể tiến đến Minh Dương cảnh trong vòng một năm. Tưởng rằng có thể dễ dàng áp chế Lâm Lạc, nhưng ai ngờ một chiêu cũng đỡ không nổi.

Chênh lệch chẳng những không thu nhỏ lại mà ngày càng mở rộng đến mức không thể nào vượt qua được, điều này gần như làm cho Điền thiếu gia đau khổ gần như tuyệt vọng.

- ẦMMMM

Ngay lúc này một người đá tung cửa lớn đi vào, vẻ mặt vô cùng ngạo mạn hát hàm hỏi:

- Người là Lâm Lạc?

Quả thật là hết sức náo nhiệt rồi, chẳng lẽ hắn bây giờ là người nổi tiếng, ở Tô gia ai ai cũng muốn xem mặt.

- Người là ai?

Tuy Lâm Lạc khó chịu, nhưng cũng thâm hiểu đây là những người theo đuổi Tô Mị, bọn họ đã xem Lâm Lạc là đối thủ nặng ký, ngày nào chưa đuổi được cái gai trong mắt ra khỏi Tô phủ là còn chưa yên lòng.

Gã thanh niên lạnh giọng:

- Công tử ta tên là Tôn Kính Chí, nghe xong thì rút ngay ra khỏi Tô gia, bằng không chó trách ta nặng tay.

- Tôn Kính Chí, người đừng có mà mơ, Tô Mị không có để ý đến loại gia tộc nhỏ như người.

Lâm Lạc còn chưa kịp nói đã nghe Điền Kỷ Dũng lên tiếng, mặc dù hắn đánh không lại Lâm Lạc, nhưng còn chưa bao giờ ngán Tôn Kính Chí.

- Ha ha ha, Điền Kỷ Dũng, người mới là hết hy vọng, biểu miếu của ta không có để ý tới người.

Tôn Kính Chí gay gắt phản kích.

Điền Kỷ Dũng cười nhạt:

- Biểu miếu? Người thật là không biết xấu hổ tự nâng giá bản thân, chỉ có một nữ nhân được làm thiếp ở Tô gia thì đã cho là bà con thân thích sao?

Lâm Lạc cũng không muốn đếm xỉa đến tiếp tục tranh giành tình nhân này, hắn đi về phía gian phòng của mình, bỏ mặc hai người đứng tại chỗ trừng mắt khiêu khích. Nhưng mới đi được vài bước Lâm Lạc liền dừng lại, trước mắt hắn là Tô Ngọc Lai, người mà hắn “hãi” nhất.

- Mấy tên thô bạo các người đến chỗ ở Lâm huynh của ta làm cái gì, còn không cút ngay đi.

Tô Ngọc Lai bắt chéo hai tay sau lưng, nhìn thấy mười phần âm nhu.

310. Chương 310: Kim Đan Đại Hội. (2)

Sau đó ba người mặc kệ chính chủ, làm âm ỉ hỗn loạn trong biệt viện của Lâm Lạc.

Vốn Lâm Lạc còn muốn mặc kệ ba người bọn họ, nhưng sau đó ba người trực tiếp đánh nhau loạn xạ, hơn nữa thực lực của bọn họ tương đương nhau, đánh đến không phân cao thấp. Lúc này Lâm Lạc cũng hết chịu đựng nổi, hắn xông lên một tay túm cổ ba người đánh cho hôn mê. Chỉ riêng Tô Ngọc Lai cho dù hôn mê nhưng trên mặt cũng mang theo vẻ mờ mịt, hắn như muốn hỏi Lâm Lạc:

- Sao ta giúp người mà cả ta người cũng đánh...

Sau khi đem ba người quăng ra bên ngoài thì biệt viện mới có thể yên tĩnh như trước.

Tô Mị vài ngày sau tới đến chỗ hắn :

- Đi với ta một chút, ta mang đồ nhà quê người đi mở mang kiến thức.

- Đi đâu?

- Kim Đan Đại Hội.

- Kim Đan Đại Hội là cái gì?

- Là như thế này, lúc đầu Kim Đan đại hội do các đan sư tổ chức lên để bọn họ có nơi giao lưu tâm đắc, dần dà trở thành nơi mọi người trao đổi dược liệu cũng như đan dược, số lượng người tham gia cũng ngày càng nhiều, chủng loại ngày càng đa dạng, cuối cùng biến thành khu chợ trao đổi lớn nhất của tam đại Thần quốc, ở nơi này người có thể mua bất cứ thứ gì người muốn.

Tô Mị vỗ vai Lâm Lạc:

- Có phải rất hứng thú hay không hả?

- Oh thích thật.

Đường Diễm gật đầu liên tục.

- Ta muốn mua thật nhiều đồ ăn ngon, quần áo đẹp.

Ặc ặc, tiểu yêu tinh này bây giờ còn biết mua đồ đẹp, quả là một tiến bộ lớn.

- Người có tiền không?

Lâm Lạc nhìn nàng.

Đường Điềm như gặp phải vấn đề khó khăn liên tục lắc đầu, nhưng lập tức con mắt sáng lên nói:

- Nhưng các người có mà.

Sắc mặt Lâm lạc cùng với Tô Mị đều tối sầm, tiểu yêu tinh này thật đúng là muốn ăn nhờ ở đậu bọn họ, lại còn ra vẻ vô cùng chính nghĩa.

Lâm Lạc thật sự cũng rất hứng thú, đây chính là hội chợ giao dịch của tam đại Thần quốc, tất nhiên sẽ có vô số thứ tốt. Trừ Thiên tinh thạch hẳn còn có linh dịch được sản xuất từ thiết bài thần bí, qua nhiều ngày gom góp, hiện giờ hẳn đã có hơn ba mươi bình, đây quả thật là một số tiền khổng lồ.

Ba người rời khỏi phủ đi vào trong Linh Thương thành, sau một lúc ngồi xe ngựa liền tới trước cửa một tòa nhà.

- Đây là nơi cử hành Kim Đan đại hội?

Lâm Lạc không thể hiểu nổi, một ngôi nhà nhỏ như thế thì có thể chứa được bao nhiêu người...

Tô Mị liếc hẳn:

- Tên gốc quá thiếu hiểu biết, vào xem sẽ biết...

Bởi vì xe ngựa có ký hiệu của Tô gia nên đi qua rất thuận lợi, sau khi qua cửa chính Lâm Lạc thấy trên mặt đất có một tòa truyền tống trận. Lúc này hẳn đã biết địa điểm giao dịch đại hội có lẽ ở bên kia tòa pháp trận, chỉ cần truyền tống là sẽ đến. Một quang sáng ngay lập tức bao phủ khi ba người bước lên pháp trận.

Lâm Lạc cảm thấy toàn thân chấn động, sau đó áp lực vô hình nháy mắt tiêu tan, vầng sáng cũng biến mất, bọn họ đã xuất hiện bên trong một khu chợ thật lớn.

Khắp nơi đều là người cùng gian hàng, dạo quanh một chút còn náo nhiệt hơn nhiều so với chợ bán thức ăn. Ở đây đẳng cấp nào cũng có, thậm chí Địa Nguyên Cảnh trở lên cũng nhiều không kể hết, làm cho Giác Vi cảnh Lâm Lạc trở thành “tiểu bối” không dám hó hé. Ba người bọn họ đột nhiên trở nên khẩn trương.

Quả thật có rất nhiều thứ tốt tại đây, nào là dược liệu, đan dược, pháp khí trân quý, thậm chí ngay cả công pháp đặc biệt cũng có người lấy ra trao đổi. Đây chính là điều mà Trung nguyên quốc, Hạ nguyên quốc không có.

Nhưng đáng tiếc là nơi này không phải ai cũng có thể đi vào, người đi vào phải có địa vị tương xứng, bởi vậy Trung nguyên quốc, Hạ nguyên quốc cũng không có cách nào đạt được công pháp đẳng cấp cao qua con đường này.

- Ồ...

Đi được một đoạn Lâm Lạc đột nhiên dừng chân, quay đầu nhìn về phía một tảng đá màu hồng thẫm.

Trong mắt hắn, hòn đá hồng sắc này tràn đầy Hỏa diễm tinh hoa thuần khiết, giống như mỹ thực tốt nhất trong thiên địa hấp dẫn lấy ánh mắt của hắn, hận không thể lập tức vươn tay đem nó đoạt xuống.

- Ân, đây là Thần Huyết Hỏa Vân Thạch!

Đường Điềm xuôi theo mục quang Lâm Lạc cũng nhìn thấy tảng đá, lập tức gật đầu nói ra.

- Thần Huyết Hỏa Vân Thạch?

Tuy Tô Mị bác học uyên thâm, nhưng chưa từng nghe qua cái danh tự này.

- Truyền thuyết là thời kỳ thượng cổ, Thần linh đại chiến, Thần huyết phun ra, có chút đá bởi vì thừa nhận

Đường Điềm còn hai tay bày ra, làm tư thế không thể làm gì được.

Cái tiểu ma nữ này có tư cách nói lời như vậy sao?

Lâm Lạc cắn răng, nhưng Không Linh Thạch Nhũ quan hệ trọng đại, lúc trước Trương Tiểu Bạch bởi vì chiếm được ba giọt Không Linh Thạch Nhũ mà dẫn đến họa sát thân, hẳn không thể không chú ý. Đi qua làm ra vẻ cầm lấy cây Không Linh Thảo, hướng sạp chủ nói:

- Tiền bối, đây là linh thảo sao?

Đối phương là một lão giả áo xanh khoảng thất tuần, tu vi Thông Minh Cảnh, nhưng ở nơi đây phần thực lực này thật không thể xem cao thủ. Tuy lão giả này thấy tu vi Lâm Lạc kém hẳn, nhưng lại không có đắn đo cái giá tiền bối chút nào, dù sao có thể đến nơi đây đều là người có thân phận, hẳn chỉ là một tán tu rất không nguyện ý đắc tội thế gia nào!

- Lão phu cũng không rõ lắm đây tốt cùng là cái gì, nhưng hương có hiệu quả trấn định tâm thần, nói không chừng có thể làm thuốc, lão phu liền lấy ra bán xem, có thể có đan sư nhận ra được hay không!

Lão giả áo xanh lãnh đạm vừa cười vừa nói.

Lâm Lạc nhẹ gật đầu nói:

- Ta lại có chút hứng thú, tiền bối nói cái giá đi!

- Mười khối cực phẩm Thiên tinh thạch, tiểu ca cảm thấy như thế nào?

Áo xanh lão giả cũng không biết cây Không Linh Thảo này đến tốt cùng có đáng giá tiền này hay không, báo ra một cái giá đại khái.

Mười khối cực phẩm Thiên tinh thạch, cái này đặt ở Thượng Nguyên quốc cũng là một cái giá trên trời, bởi vì Thượng Nguyên quốc căn bản không có cực phẩm Thiên tinh thạch quảng, chỉ có thể ngẫu nhiên mới có thể từ Thần quốc chảy đến một ít, thuộc về có gì đó tiền mà không mua được!

Tô Mị gật gật đầu, vung tay lên, lấy ra 10 khối cực phẩm Thiên tinh thạch, lúc này Lâm Lạc mới giả bộ như lơ đãng hỏi thăm:

- Tiền bối, gốc linh thảo này ngươi là từ đâu ngắt tới?

- Di, Không Linh Thảo!

Áo xanh lão giả vẫn không trả lời, chỉ thấy một huyền y lão giả lại thần sắc kích động lao đến, vàng sáng trên người người này bức người, ít nhất là tu vi Thiên Hợp Cảnh!

- Cái gì, Không Linh Thảo!

- Nơi đó có Không Linh Thảo!

- Ân?

Thần niệm vô cùng cường hoành đảo qua, lập tức có mười lão giả thất tuần hiện ra ở chung quanh Lâm Lạc, đều bị dùng ánh mắt sáng quắc nhìn Không Linh Thảo trong tay hắn.

Áo xanh lão giả đột nhiên có cảm giác hồi tiếc, chẳng lẽ hắn bán thiệt thòi rồi?

- Ngươi là từ đâu đào tới Không Linh Thảo?

Những người kia sau khi xác nhận Không Linh Thảo thật giả, đều đem ánh mắt nhìn về phía lão giả áo xanh. Bọn họ tu vi không dưới Thiên Hợp Cảnh, chỉ là ánh mắt kia đã bao hàm uy áp lớn lao, làm cho lão giả áo xanh thiếu chút nữa hai chân mềm nhũn.

Những người này cư nhiên có thể gọi ra được danh tự Không Linh Thảo, tự nhiên biết rõ lai lịch Không Linh Thảo này, cũng biết bản thân Không Linh Thảo này không giá trị, mấu chốt là nó sinh trưởng ở đâu!

Áo xanh lão giả ngay cả hô hấp cũng thập phần khó khăn, hẳn ban đầu còn muốn bán tin tức này kiếm chút tiền tài, nhưng bị mười lão quái vật Thiên Hợp Cảnh bao vây lại, lại làm cho hắn tim đập chân run, nào còn dám cò kè mặc cả, lập tức chân thật nói:

- Vãn bối là ở dưới vách núi đá ở Phi Lai Sơn, trong lúc vô tình phát hiện cây dị thảo này.

- Chỗ kia ở đâu, mau dẫn chúng ta đi!

Không Linh Thạch Nhũ chính là thiên hạ kỳ trân, cho dù những lão quái vật Thiên Hợp Cảnh này cũng động tâm, một người nhấc tới lưng lão giả áo xanh, mười mấy người thân hình lập tức bắn lên, hướng phương hướng Truyền Tống Trận chạy tới.

313. Chương 313: Không Linh Thảo. (2)

Lẽ ra ở trong chợ tuyệt không cho phép xuất hiện loại tình huống bắt cóc này, nhưng trong mười mấy người này thậm chí có hai cường giả là tọa trấn khu giao dịch này, ngay cả bọn nó cũng trái với quy củ, còn có ai dám nói lời vô ích?

Hướng hồ, trong mọi người ở đây, có kiến thức có khối người, vãn vãn vài cái thời gian hô hấp, tất cả mọi người biết rõ tin tức Không Linh Thảo, cũng biết địa phương có Không Linh Thảo tất nhiên có Không Linh Thạch Nhũ!

Đại chấn động!

Trong khoảng thời gian ngắn, còn có người nào có tâm tư đi dạo cái chợ này, đều một loạt mà ra, hồi gia tộc bảo bảo tình huống, đều chỉ huy trước Phi Lai Sơn!

Không Linh Thạch Nhũ a, đây chính là tinh túy của thiên địa linh khí, chẳng những có thể trợ giúp võ giả nâng cao tu vi, còn có mảnh vỡ đại đạo, có thể làm cho cường giả rất nhiều năm cũng không thể đột phá đạt được một tia cơ duyên linh ngộ, bước ra một bước mấu chốt!

Có thể nói, cho dù Thích Biến Cảnh Đại Viên Mãn cường giả cũng động tâm, nói không chừng có thể đột phá đến trình tự rất cao!

Tin tức tuyệt đối là gì đó truyền bá được nhanh nhất trên đời này, không cần đến nửa ngày, cả Linh Tương Thành đều biết về tin tức Không Linh Thảo, Phi Lai Sơn, hơn nữa, bởi vì có Truyền Tống Trận tồn tại, nhiều lắm là hai ba ngày thời gian, cường giả cả Càn Nguyên quốc đều nhận được tin tức, thậm chí ngay cả hai đại Thần quốc khác cũng rục rịch!

- Thực đáng giận, rõ ràng là ta phát hiện trước!

Đường Diêm nhẹ nhàng nói.

- Gì đó ăn ngon như vậy, cũng không thể cho nhiều người đoạt đi!

Ở trong mắt ma nữ, Không Linh Thạch Nhũ là gì đó ăn ngon!

Lâm Lạc nhân tình sáng lên nói:

- Người ném qua Không Linh Thạch Nhũ?

- Đó là đương nhiên, ta trước kia thời điểm ở trong núi liền phát hiện một cây Không Linh Thảo, kết quả ở dưới mặt khe đá liền tìm được 13 giọt Không Linh Thạch Nhũ, hương vị, ô ô ô, tham chết ta!

Đường Diêm lộ ra biểu lộ thèm nhỏ dãi.

Tiểu ma nữ này quả nhiên không đơn giản! Cho dù một người trình tự Hậu Thiên ăn một giọt Không Linh Thạch Nhũ, cũng có thể trực tiếp tấn thăng đến trình tự Tiên Thiên, huống chi là 13 giọt?

- Gia gia của người nói như thế nào?

Lâm Lạc nhìn về phía Tô Mị.

- Gia gia nói, những chuyện nhỏ nhặt này để cho người khác cướp đi a!

Về mặt Tô Mị đau khổ nói.

Sau khi nàng nhận được tin tức lập tức đi tìm Tô Quảng Khai, nếu có thể được hấn ra tay, người nào có thể chống đỡ?

Lâm Lạc âm thầm gật đầu, Không Linh Thạch Nhũ được xưng Thích Biến Cảnh cường giả cũng động tâm, nhưng Tô Quảng Khai lại ngay cả hứng thú ra tay cũng không có, chẳng phải là nói rõ hấn đã bước ra Thích Biến Cảnh, mới có thể không thèm ra tay?

- Bất quá, tuy gia gia sẽ không xuất thủ, nhưng tiểu di đã trở lại!

Tô Mị vỗ ngực nói, chần chừ hai luồng chưởng mắt gì đó loạn chiến một hồi.

Lâm Lạc không khỏi nhướng mày, hấn và Lăng Kinh Hồng ở trong sơn động thiếu chút nữa thành tựu chuyện tốt, vĩnh viễn không có khả năng khôi phục đến quan hệ bằng hữu bình thường, lẫn nhau trong lúc đó đều có cảm giác xấu hổ.

- Nàng trở về cũng không có bao nhiêu dùng a, dù sao chúng ta biết đến đã có rất nhiều cao thủ Thiên Hợp Cảnh!

Lâm Lạc nói ra.

- Ngốc tử, đoạt bảo tàng nói là cơ duyên, cũng không phải có thực lực là được! Như nói cách khác, bảo vật trên đời này chẳng phải đều rơi vào trong tay Thích Biến Cảnh cường giả sao?

Lời này cũng có vài phần đạo lý, xem phủ đệ Âm Huyết Ma Quân, chính là hấn cùng Tô Mị, Thái Kế Vũ ba người cơ duyên rất tốt, một đường vượt lên đầu, cuối cùng chỉ có ba người bọn họ còn sống ly khai phủ đệ.

Không bao lâu, Lăng Kinh Hồng quả nhiên nhẹ nhàng mà đến, như cũ một thân hoàng y, lạnh lùng, diêm như đào lý.

Nàng xem đến Đường Diễm, ánh mắt đột nhiên xiết chặt, lập tức lại lộ ra vẻ nghi hoặc, nhưng lúc mục quang miết đến Lâm Lạc, sắc mặt không khỏi tối sầm.

Lâm Lạc phát giác đến biểu lộ nàng này biến hóa vi diệu. Nàng cũng là người có đại cơ duyên, khả năng phát hiện chỗ bất phạm của Đường Diễm, rồi lại không thể khẳng định, nhưng điểm này đối với Lâm Lạc mà nói đã đủ rồi, Đường Diễm khẳng định không chỉ như nàng biểu hiện ra ngoài đơn giản như vậy!

Bất quá có thể khẳng định chính là, Đường Diễm hấn là không có ác ý, mà thật sự là một tiểu nha đầu mới vào trần thế, chỉ là ở trên thực lực có chỗ giấu diếm! Nhưng nàng thực có thể là cường giả cấp bậc như Tô Quảng Khai?

Vừa vặn cầm Không Linh Thạch Nhũ lần này tới thử nàng, tiểu ma nữ này đã thêm ăn như vậy, chứng kiến Không Linh Thạch Nhũ rơi vào trong tay Thiên Hợp, thậm chí Thích Biến Cảnh cao thủ, nói không chừng cũng sẽ ngang nhiên ra tay, đến lúc đó có thể biết rõ nàng có phải là tuyệt đỉnh cao thủ hay không!

Bốn người xuất phát đi ra, đi Phi Lai Sơn có Không Linh Thảo.

Phi Lai Sơn ở địa phương mặt bắc Linh Thương Thành, đại khái năm trăm dặm, truyền thuyết nói chỗ đó cũng không có sơn mạch, nhưng một ngày nào đó thiên động địa rung, sau đó nhiều ra một ngọn núi lớn, bởi vậy được xưng là Phi Lai Sơn.

- Oa, thật sự là thần kỳ nhỉ!

Đường Diễm một bên nhai lấy đồ ăn vặt, một bên nghe Tô Mị giảng thuật, cho là đang nghe một chuyện xưa.

Lâm Lạc lắc đầu nói:

- Có thể là một trận động đất, tầng nham thạch dưới mặt đất đẩy lên, mới tạo thành ngọn núi lớn này!

Bọn họ đã đứng ở dưới Phi Lai Sơn, đây là một tòa sơn mạch liên tục vài trăm dặm, phong đầu vô số, một mảnh xanh um tươi tốt. Tuy vùng núi này vô cùng lớn, nhưng bốn người cũng không cần lo lắng sẽ tìm không tới địa phương, bởi vì lúc này đã có vô số người nghe tin chạy đến, chạy về phía ngọn núi có Không Linh Thảo sinh trưởng, chỉ cần đi theo dòng người là đến nơi.

Bốn người đi theo đám người, rất nhanh xâm nhập trong rừng núi.

Người nơi này chỉ ít cũng là tu vi Niết Âm Cảnh, muốn vượt qua một sơn mạch gần kề mấy trăm dặm lại yêu cầu bao lâu? Bất quá một canh giờ thời gian, bọn họ đã đi tới trên một cái sơn cốc, trong này hiện tại chỉ ít có hai ba vạn người, đều phân tán ở bốn phía, như là dân trồng rau ở trên mặt đất lựa chọn.

Không Linh Thảo hẳn là sinh trưởng trong tòa sơn cốc này, bởi vì Lâm Lạc đã nhận ra lão giả áo xanh nửa ngày trước ở giữa chợ bị cưỡng chế mang đi cùng vài Thiên Hợp Cảnh cao thủ. Bất quá, bọn họ hiển nhiên còn không có tìm được Không Linh Thạch Nhũ, cả đám đều đang tìm hăng say.

Cũng có khả năng người nào đó đã tìm được, lại đánh chú ý phát tài một mình, cố ý giả bộ như không có tìm được, miễn cho còn phải lấy ra chia đều! Dù sao nơi này chính là có mười Thiên Hợp Cảnh cường giả, một khi công khai còn có thể độc chiếm sao?

Nhưng mà Lâm Lạc cũng không có chứng kiến Thích Biến Cảnh cường giả, những đại nhân vật này không biết là không hề động tâm đâu, hay là giấu ở chỗ tối tính toán làm Hoàng Tước bắt Đường Lang.

Tuy sơn cốc rất lớn, nhưng trải qua nhiều người như vậy tìm kiếm, rất nhanh đã bị đào sâu ba thước.

- Ta tìm được rồi! Ta tìm được rồi!

Một người đột nhiên kinh hô lên, vung tay lên kêu to.

314. Chương 314: Dục Cốc

Lâm Lạc không khỏi thán một tiếng, người này bất quá là tu vi Minh Dương Cảnh, tìm được bảo vật không tranh thủ thời gian ẩn núp chạy trốn đi, cư nhiên còn lớn tiếng kêu đi ra, không phải muốn chết sao?

- Giao ra đây!

Tiếng hét lớn vang lên, chỉ ít chừng trăm người đồng thời hướng người nọ vọt tới.

Lúc này, người nọ mới biết mình làm một chuyện tình ngu xuẩn cỡ nào. Nhưng lúc này hối hận cũng đã chậm, dùng thực lực của hắn có thể nào giữ được gì đó trong tay, chỉ thấy hơn mười giọt chất lỏng sáng lấp lánh hiện lên trên không trung, lập tức tất cả mọi người vì những gì đó mùi thơm lạ lùng xông vào mũi kia triển khai tranh đoạt.

Chiến đấu nhanh chóng leo thang, Thông Minh Cảnh, Khuy Linh Cảnh cao thủ đã không xen tay vào được, rất nhanh võ giả Địa Nguyên Cảnh cũng chỉ có thể thối lui đến một bên, biến thành hai mươi mấy Thiên Hợp Cảnh cường giả tranh đoạt.

Bùm! Bùm! Bùm!

Thiên động địa rung, Thiên Hợp cường giả cũng có thể một chương băng sơn, hai mươi mấy cường giả này đánh nhau như vậy há lại đùa giỡn, lập tức đá vụn, hố sâu lần lượt hiện lên, giống như thiên thạch đập xuống.

Soạt rào rào !

Ở trong chiến đấu kịch liệt này, một chỗ Cự Nham bị đột nhiên oanh phá, hiện ra một cái sơn động sâu u, cũng không biết thông hướng nơi nào.

Biến cố bất thành linh này làm cho hai mươi mấy Thiên Hợp Cảnh cường giả đột nhiên dừng tay, một người nói:

- Nơi đây đột nhiên hiện ra một cái sơn động, tất có huyền diệu! Nói không chừng phía sau còn có dị bảo khác, không bằng chúng ta đi vào trước tìm tòi đến tột cùng!

Mọi người liếc mắt nhìn lẫn nhau, sau đó đều là gật đầu.

Bọn họ là cao thủ mạnh nhất ở đây, không người nào dám đoạt trước bọn họ. Hơn nữa, trong sơn động này cũng không biết có nguy hiểm hay không, cứ để cho những đại lão này đi ở phía trước là tốt nhất.

Sau khi những Thiên Hợp Cảnh cường giả kia đi vào, tự nhiên đến phiên Địa Nguyên Cảnh cao thủ, sau đó là cao thủ Khuy Linh Cảnh, có vẻ đẳng cấp thâm nghiêm.

Bọn người Lâm Lạc cũng không có đoạt đi trước, mà là xen lẫn trong cấp bậc Thông Minh Cảnh tiến nhập trong sơn động, ở bên trong đi đại khái nửa canh giờ, trước mắt lập tức rộng mở trong sáng, bọn họ hiện ra ở trong một tòa sơn cốc mới.

Bởi vì trong sơn động không thể dùng thân pháp, tuy đi lâu như vậy, bọn họ hẳn là cũng không có rời khỏi phạm vi Phi Lai Sơn.

Những người tới trước kia giờ phút này đều hóa thân thành nông dân chuyên trồng hoa, rõ ràng đều làm lấy chuyện tình bạt thảo đào đất, còn nguyên một đám làm rất hăng say!

- Linh thảo!

Mục quang Lâm Lạc sáng ngời, hẳn xem qua Luyện Đan Thủ Trát, đối với bộ dáng rất nhiều linh thảo đều không lạ lẫm.

- Nơi này đều là linh thảo?’

Tô Mị nói ra, tuy nàng học thức uyên thâm, nhưng không có dốc lòng một đạo như Lâm Lạc.

- Phải!

Lâm Lạc gật đầu, mà còn có thật nhiều linh thảo dị thường trân quý!

Đây quả thực là một Dược Viên cự đại, cũng không biết có bao nhiêu năm, linh thảo sống vô cùng dài, hơn nữa còn có một đặc điểm là theo mọi người xâm nhập, đẳng cấp linh thảo này cũng càng cao!

Sau khi phát hiện điểm ấy, mọi người đều là không có tâm tư ở ngoại vi tìm kiếm, đều hướng về ở chỗ sâu trong sơn cốc xuất phát.

Ngao...

Một tiếng rống to, một đầu mãnh thú toàn thân màu xanh biếc nhảy ra, sáu chân, trên đầu có hai cây xúc tu thật dài, mà trên đỉnh xúc tu lại mọc lên một con mắt, nhìn về phía trên quỹ dị vô cùng.

Mãnh thú này ột trượng, thân dài đạt đến năm trượng, sáu chân căn căn có thể so với cột đá!

Thông Minh Cảnh mãnh thú!

Lâm Lạc từ vàng sáng lực lượng mà quái thú này phát ra, liền đoán được thực lực mãnh thú này, mà xem Thiên Hợp, Địa Nguyên, Khuy Linh Cảnh cao thủ chỉ cần liếc qua liền có thể kết luận tu vi của nó.

Một Thiên Hợp Cảnh cường giả hừ nhẹ một tiếng, một chưởng đánh ra, lập tức hóa thành một huyết đại thủ hồng sắc, đối với mãnh thú chụp đến!

Pằng...

Một đoàn huyết hoa vẩy ra, mãnh thú này căn bản ngay cả tư cách trốn tránh chống cự cũng không có, dĩ nhiên bị đập thành một đồng bùn thịt! Thiên Hợp Cảnh đối với Thông Minh Cảnh, đây chính là tuyệt đối nghiền áp, cho dù thể chất mãnh thú cường hoành cũng không đền bù được chút nào.

Ngao!

Ngang!

Nhưng mà tiếng thú hô lại liên tiếp vang lên, chỉ thấy chỉ ít hơn mười đầu mãnh thú chạy như điên mà đến, đều là đồng dạng quái vật sáu chân, nhưng trong đó thực lực mạnh nhất rõ ràng đạt đến Địa Nguyên Cảnh!

Cái này dĩ nhiên là một đàn mãnh thú.

Cũng may cũng chỉ có thực lực Địa Nguyên Cảnh mà thôi, Thiên Hợp Cảnh cao thủ cũng ra tay, vài cái liền đem những thú dữ này giết sạch sẽ.

Ngao!

Nhưng cái này lại giống như chọc mở một tổ ong vò vẽ, chỉ nghe khắp núi là thanh âm thú rống, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, mặt đất run rẩy dữ dội, lại là hơn trăm đầu mãnh thú chạy tới, từng con đều là rít gào rống giận, hiển nhiên đối với những người từ ngoài đến như Lâm Lạc vô cùng bất mãn.

Lúc này, ngay cả Thiên Hợp Cảnh cao thủ cũng không dám khinh thường, bởi vì trong số mãnh thú này vậy mà đồng dạng có tồn tại Thiên Hợp Cảnh siêu cấp!

Chứng kiến huyết nhục đồng loại, những quái vật này lập tức nổi giận, hướng về nhân loại phát khởi trùng kích mãnh liệt.

Bùm! Bùm! Bùm!

Trong sơn cốc còn không ngừng có tiếng thú truyền đến, hiển nhiên loại mãnh thú này còn có rất nhiều, cũng không biết mãnh thú Thiên Hợp Cảnh còn có mấy cái, thậm chí còn có Thích Biến Cảnh tồn tại hay không!

Vô số mãnh thú đánh úp, tuy đội hình nhân loại võ giả có thể nói xa hoa, Thiên Hợp Cảnh cường giả cũng có hai mươi mấy người, nhưng đồng dạng là Thiên Hợp Cảnh, mãnh thú lại càng muốn hung hãn, hoàn toàn có thể một cái đánh hai cái, sau khi số mãnh thú thứ ba đến nơi, một phương nhân loại này liền lộ ra xu hướng suy tàn, không thể không tạm thời lui về phía sau, tại tiến vào địa phương trong sơn cốc lập phòng tuyến.

Nơi này linh thảo thật sự nhiều lắm, hơn nữa trong đó còn có rất nhiều linh thảo giá trị liên thành, có thể tăng cường nội tình gia tộc, cho dù những Thiên Hợp Cảnh cường giả này cũng không cam tâm lúc đó vứt bỏ, một bên ở đây đóng giữ, một bên phái người về điều đến càng nhiều nhân thủ, muốn đem tòa bảo cốc giá trị không thể đo lường này nắm bắt!

Đương nhiên, nếu như có thể mời được Thích Biến Cảnh cường giả xuất mã mà nói, lẽ loi một mình có thể càn quét cả tòa sơn cốc.

- Đi một chút đi, chúng ta đi vào!

Ở chỗ ngõ ngách, Đường Diễm thúc giục ba người nói.

- Thừa dịp hiện tại không ai theo chúng ta đoạt, chúng ta đem gì đó ăn ngon trong sơn cốc đều chuyển sạch!

- Chít chít chít!

Ngân Mang cũng vui sướng nhảy nhót tỏ vẻ nhận đồng, vật gì đó không có tim không có phổi, những ngày này đối với Đường Diễm cũng không có sợ hãi như từ đầu nữa.

- Không thấy vạn thú lao nhanh sao, cho dù đem người đẩy vào chỗ chúng nó, dựa vào bộ dạng người ngay cả cho chúng nó nhét kẻ răng cũng không đủ!

Lâm Lạc lắc đầu, tiểu ma nữ này đối với ăn si mê đã không thể được cứu!

315. Chương 315: Tinh Thần Thụ. (1)

- Thực ngốc, đó là Thanh Sương Thiên Ngưu, chỉ ăn linh thảo, không thích ăn thịt! Ai, không ăn thịt sống thì nguy hiểm thế nào được!

Đường Diễm thở dài.

- Đây cũng là nãi nãi của người nói cho người?

Mặc dù Đường Diễm đối với nhân tình thường thức là cực kỳ ngây thơ, nhưng đối với một ít gì đó lại biết quá tường tận, ngay cả Tô Mị cũng không thể bằng được.

Đường Diễm vội vàng gật đầu như giả vờ nói:

- Đúng vậy đúng a!

- Cho dù những con trâu kia không ăn thịt, nhưng mà không phải dễ trêu, ta không muốn bị giẫm thành thịt nát!

Lâm Lạc lắc đầu, đối với đề nghị hoang đường này của nàng tự nhiên là địa cự tuyệt.

- Ta có biện pháp có thể thần không biết quỷ không hay tiến vào!

Đường Diềm dương dương đắc ý nói.

- Thật sự?

Ngay cả Lăng Kinh Hồng cũng có chút động dung.

- Đó là đương nhiên, ta chưa bao giờ gạt người!

Đường Diềm nói.

- A, biện pháp gì?

Lâm Lạc vẫn là bán tín bán nghi, tiểu ma nữ này khó được có thời điểm đứng đắn.

- Khi dễ Thiên Ẩn thần công!

Đường Diềm rất thần khí nói.

- Người mới biên soạn ra?

- Ha ha, đừng để ý những râu ria gì đó này, xem ta thay hình đổi dạng cho các người!

Đường Diềm duỗi ngón tay ra, hướng cái trán của Tô Mị điểm tới.

- Đùng đùng đùng, trước làm phép đối với hắc!

Tô Mị liền tranh thủ đẩy ngón tay Đường Diềm ra.

Lâm Lạc sắc mặt tối sầm nói:

- Tại sao là ta?

- Người là nam nhân mà!

Tô Mị cây ngay không sợ chết đứng nói.

Lâm Lạc kéo ra khoe miệng, không nói gì thêm, nếu không sẽ bị nghi vấn hắc không phải là nam nhân! Bất quá, Đường Diềm làm cho người ta cảm giác thật sự là không tín nhiệm, Lâm Lạc nhìn xem ngón tay ngọc của nàng điểm tới, luôn luôn có loại cảm giác bị nàng trêu đùa.

Chỉ về điểm qua, Lâm Lạc không hề cảm giác, hắc đang muốn quát tháo Đường Diềm hồ đồ, lại nghe Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mị đột nhiên kinh dị kêu một tiếng, hắc không khỏi nói:

- Làm sao vậy?

- Ha ha ha, người hiện tại cùng những thú dữ bên ngoài kia giống như đực, chỉ có điều còn có thể nói chuyện, ăn, có thể cân nhắc thoáng cái dường như thú sủng !

Tô Mị cười to.

Lâm Lạc không khỏi xoa xoa mặt, không chút nào cảm giác được khác thường.

Đường Diềm lại hướng Lăng Kinh Hồng điểm đi qua, lúc này Lâm Lạc có thể thấy được đến, chỉ thấy sau khi điểm qua, Lăng Kinh Hồng rõ ràng biến thành một con Thanh Sương Thiên Ngưu! Chẳng những là ngoại hình, ngay cả khí tức cũng giống như đực, nếu không phải tận mắt thấy biến hóa như thế, Lâm Lạc tuyệt đối đã một chưởng bổ đi ra ngoài.

Ngay sau đó, Tô Mị cũng trở thành “Thanh Sương Thiên Ngưu”, cuối cùng thì là Đường Diềm.

Bốn “Thanh Sương Thiên Ngưu” liền ngông nghênh đi vào sâu trong sơn cốc. Bởi vì bọn họ nguyên bản ở một địa phương so sánh vắng vẻ, lúc đi ra này cũng không có gặp được võ giả nhân loại, rất thuận lợi đi tới phạm vi thế lực của mãnh thú.

Nhìn về phía Thanh Sương Thiên Ngưu nhiều không sao đếm hết, trong nội tâm Lâm Lạc, Tô Mị, Lăng Kinh Hồng đều có chút lo sợ, dù sao trong mãnh thú này là có đại lượng Thiên Hợp Cảnh tồn tại, chỉ cần bị chúng nó phát hiện không đúng, chính là một chữ chết!

- Sợ cái gì, đi thôi!

Đường Diễm hiển nhiên đối với bí thuật này của mình tràn đầy tin tưởng, đi trước hướng về phía đàn mãnh thú.

Ba người Lâm Lạc hai mắt nhìn nhau, cũng đi theo đi về phía trước. Ngay cả Đường Diễm còn không sợ, bọn họ lại há có thể yếu thế! Nói sau, tuy Đường Diễm không tín nhiệm thế nào, nhưng cũng không phải loại người điên ngay cả tính mạng của mình cũng không cần.

Nhưng ba người vẫn là cẩn cẩn dục dục, uy áp của một ít mãnh thú Thiên Hợp Cảnh là thật sự, đủ để cho người ý chí không kiên định té xỉu!

Đường Diễm thì tùy tiện nhiều hơn, thân hình đã gia nhập vào trong đàn mãnh thú, nhưng không có một con nào đi ra ngăn cản. Ba người vội vàng gia tăng cước bộ, ở trong mắt người khác, hai người kia đều là lắc lắc cái miệng lớn, quả thực làm cho người ta muốn bật cười.

Nhưng lúc này ai dám bật cười, ba người đều là cố nén, một bên còn phải đề phòng mãnh thú phụ cận, loại cảm giác này vô cùng quái dị.

Nhưng đàn mãnh thú mặc dù có mấy trăm con, cũng nhiều lắm là hình thành “thú tường” vài chục trượng, ba người rất nhanh xuyên thủng đi qua, chỉ thấy một đầu Thanh Sương Thiên Ngưu đang lẻ loi địa đứng.

Bất quá, nó là Đường Diễm sao?

Ba người đi tới, đầu thiên ngưu kia lại đột nhiên mở miệng:

- Các người như thế nào chậm như vậy, bụng ta đói rồi

Cho dù Thanh Sương Thiên Ngưu tu thành tinh có thể nói, ba người cũng tuyệt đối tin tưởng nàng chính là Đường Diễm! Bởi vì ngoại trừ nàng ra, thì chỉ có Ngân Mang ăn hàng mới có thể đạt tới cấp bậc tham ăn này!

Sau khi xuyên qua đàn mãnh thú, đằng sau tự nhiên là vùng đất bằng phẳng, mặc cho bọn hắn tung hoành!

Lâm Lạc không khỏi nói:

- Người đã có loại bí thuật này, sao không tự mình tiến đến, tất cả thứ tốt này không phải đều là của người sao?

- Chúng ta không phải là bằng hữu sao!

Đường Diễm không cần nghĩ ngợi nói.

Ba người Lâm Lạc đồng thời khẽ giật mình, mặc dù tiểu ma nữ này có một đồng lớn khuyết điểm, lại còn bảo lưu lấy một tấm lòng son! Một võ giả sau khi tiến vào thế giới tàn khốc, không thể không cẩn cẩn dục dục bảo hộ mình, một thời gian sau, đại môn tâm linh sẽ đóng kín, chỉ biết tiếp nhận số ít vài người.

Một võ giả trong cả đời có thể có mấy tri giao chính thức? Trừ khi cộng đồng trải qua sinh tử khó khăn, ai có thể tin người khác thành thật với nhau, họa phúc cùng hưởng?

Lâm Lạc, Tô Mị, Lăng Kinh Hồng cùng Đường Diễm nhận thức không có bao nhiêu ngày, nhưng tiểu ma nữ lại không chút do dự cùng bọn họ chia sẻ bí thuật! Phải biết rằng thiên tài địa bảo nơi này là ngay cả Thiên Hợp Cảnh cường giả cũng động tâm!

Tại thời khắc này, ba người Lâm Lạc đều triệt để tiếp nạp Đường Diễm.

- Đi a, còn thất thần làm gì vậy!

Đường Diễm lại đoạt trước mà chạy, ở dưới ảo thuật, cái mông bò của nàng uốn éo uốn éo thật sự rất bắt mắt.

Cho dù trong trẻo nhưng lạnh lùng như Lăng Kinh Hồng, cũng nhìn không được lộ ra một vòng tiểu dung, đáng tiếc tất cả mọi người ở dưới biển ảo, tiểu dung tuyệt mỹ của nàng cũng không có người có thể thấy được.

Bọn họ một đường đi về phía trước, dược liệu gặp được là càng ngày càng cao cấp, rất nhiều linh thảo ngay cả Lâm Lạc cũng không nhận biết, nhưng Đường Diễm lại thuộc như lòng bàn tay, cái gì Bích Liên Hoa, Lan Tâm quả, Bách Sương Hoa, nàng từng cái nói ra không gì không biết.

- Lại là nãi nãi người nói cho người?

Tô Mị cười nói.

- Ủ ầu!

Đường Diễm vội vàng gạt đầu, dù sao bất kể là cái gì, ta là hướng tới trên người nãi nãi chết mất kia đây.

Tiểu nha đầu này cũng là người có đại bí mật!

Bất quá, ba người khác lại có ai không có bí mật? Lâm Lạc có Tử Đỉnh bí mật, Lăng Kinh Hồng cũng có được bí tàng từ Thượng cổ di tích, Tô Mị cũng không thấy được đơn giản!

316. Chương 316: Tinh Thần Thụ. (2)

Một đường đi tới, một đường thu hoạch, Lâm Lạc, Lăng Kinh Hồng, Tô Mị tự nhiên đều có không gian pháp khí, lại không nghĩ rằng Đường Diễm rõ ràng cũng có! Bất quá nàng chọn vật gì đó cũng mặc kệ giá trị như thế nào, chỉ là thuần túy là ăn ngon, có chút linh thảo ngay cả Thiên Hợp Cảnh cao thủ cũng tâm động, nàng lại vứt bỏ như rác, nguyên nhân chỉ là hương vị không tốt làm cho người ta không biết nên khóc hay cười!

Cái sơn cốc này càng đi vào chỗ sâu, linh thảo thu hoạch lại càng cao cấp, năm cũng càng cao! Nhưng số ít những linh thảo này có dấu hiệu bị gặm ăn, hiển nhiên là những Thanh Sương Thiên Ngưu kia coi đây là lương thực, chính xác là trâu nhai hoa mẫu đơn a !

Bị ăn vụn vụn chỉ có số ít linh thảo ăn vào liền có thể hấp thu dược lực, nên ba người Lâm Lạc đều là thập phần đáng tiếc những dược liệu trân quý bị Thanh Sương Thiên Ngưu gặm kia, chỉ có Đường Diễm là không thèm để ý chút nào, nàng đang cần một trái Hồng Long Ngọc quả, đem chất lỏng như sữa tươi văng khắp nơi!

Hồng Long ngọc quả này là phụ liệu tốt nhất, vô luận luyện chế đan dược gì, gia nhập cái này luyện chế có thể nâng ột thành đến hai thành hiệu quả đan dược, có thể nói là cực kỳ thần kỳ! Nhưng mà rơi xuống trong tay Đường Diễm liền biến thành đồ ăn vặt, gần kề thỏa mãn ý tham ăn của nàng!

Bất quá những linh thảo này cũng không phải bọn họ trồng xuống, hoàn toàn chính là thu hoạch ngoài ý muốn, thu thập đến một gốc chính là may mắn, cần gì phải đi phiền não?

Ba người đều là tiêu sái chi nhân, lập tức điều chỉnh tâm tính, một đường đi tới nơi cuối cùng sơn cốc.

Một cây đại thụ chọc trời hiện ra ở trước mặt bọn họ!

Cái này thực sự là một cây đại thụ! Cao mấy trăm trượng sắp đạt tới hai phần ba của vách núi! Mà thân cây lại thô đạt hơn ba mươi trượng, vỏ cây đen nhánh như sắt, lá của nó cũng như từng miếng thiết bạc, ở dưới gió núi gợi lên đùng vào, phát ra thanh âm leng keng!

Dùng thị lực hiện tại của Lâm Lạc, sự việc bên ngoài ngàn trượng cũng có thể chứng kiến rõ ràng, hẳn ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đại thụ, không khỏi nhẹ kêu một tiếng nói:

- Cái cây này còn kết một trái cây!

Đó là một quả ngân quang chớp động, tuy chỉ có lớn nhỏ như nắm tay, nhưng ở dưới thân cây đen nhánh liền nổi bật, có vẻ vô cùng đáng chú ý.

- Đây là Tinh Thần Thụ, kết xuất tới trái cây gọi Tinh Thần Quả!

Đường Điềm như cũ thể hiện ra một mặt bác học của nàng.

- Tinh Thần Thụ rất cứng rắn, là tài liệu chế tác lợi khí tốt nhất! Mà Tinh Thần Quả, hắc hắc, có thể nâng cao đẳng cấp huyết mạch của mãnh thú!

- Nâng cao đẳng cấp huyết mạch?

- Không sai!

Đường Điềm gật gật đầu.

- Mãnh thú không giống nhân loại, có thể tu luyện đủ loại công pháp, chúng nó chỉ có thể y theo bí pháp tương truyền trong huyết mạch nuốt chửng thiên địa linh khí, phát triển cực hạn của nó cũng thụ huyết mạch khổng chế! Mà một mãnh thú tăng lên huyết mạch, nó sinh hạ hậu duệ cũng đồng dạng có thể đạt tới độ cao của nó, loại nâng cao này là các đời tương truyền!

- Nói cách khác, vì khóa Tinh Thần Quả này, tất cả mãnh thú đều điên cuồng?

- Đáp đúng!

Đường Điềm vỗ tay, nhưng vội vàng lại nói.

- Đây cũng là nãi nãi ta nói cho ta biết!

Tiểu ma nữ đã học được cướp lời !

Lâm Lạc cùng Tô Mị không khỏi cười ha ha, bộ dáng Lăng Kinh Hồng cũng có chút buồn cười, bọn họ đều đã tiếp nạp Đường Điềm, tự nhiên sẽ không để ý nàng có chút bí mật, trên sự tình có chỗ giấu diếm.

- Tiểu tử kia, người thật có phúc!

Lâm Lạc nhảy lên, nhanh chóng hướng trên đỉnh cây leo lên.

Ngân Mang thì ở trên đầu vai Tô Mị nhảy loạn, một bộ tâm hỉ vô cùng.

Tinh Thần Thụ tuy cao, nhưng lấy thực lực của Lâm Lạc cũng không cần bao lâu, chỉ là một lát công phu hắn đã trở lại mặt đất, trên tay cầm thêm một quả màu ngân bạch, cư nhiên còn thật có thể chứng kiến chính giữa quả có dấu hiệu tinh thần vận chuyển mỹ lệ!

- Tinh Thần Quả phải ăn tươi trong thời gian một khắc sau khi hái xuống, nếu không sẽ tự động tan biến bên trong thiên địa!

Đường Điềm nhắc nhở.

Lâm Lạc không dám chậm trễ, liền tranh thủ ném Tinh Thần Quả cho Ngân Mang.

Tiểu tử kia lập tức mặt mày hớn hở, song trảo ôm Tinh Thần Quả, dùng răng nhọn gặm ra một cái động, đem cái đầu nhỏ chui vào gặm lấy gặm để.

Đường Điềm nhìn xem Ngân Mang, trên mặt lộ ra biểu lộ thèm thuồng, lẩm bẩm nói:

- Huyết mạch con chuột đồng này đẳng cấp nâng cao, hương vị nướng ăn hắc là tốt hơn!

Nàng quả nhiên còn không có chặt đứt ý niệm thiêu nướng Ngân Mang trong đầu!

Tinh Thần Quả bắt quả bằng nắm tay, gặp gỡ Ngân Mang ăn hàng này lại có thể kiên trì bao lâu, rất nhanh đã bị nó ăn sạch, ngay cả vỏ cũng không còn lại một mảnh.

Lâm Lạc vỗ vỗ Tinh Thần Thụ, phát ra thanh âm chập cheng chập cheng, hắc nói:

- Nếu có thể chém đứt cây này mang đi, chúng ta sẽ được lợi lớn!

Lăng Kinh Hồng đi đến phía trước đánh ra một chưởng, liền lắc đầu nói:

- Cái thân cây này vô cùng cứng rắn, hơn nữa lại thô như vậy, cho dù ta toàn lực làm, không có mười ngày nửa tháng công phu ch y

Đột nhiên một tiếng hét to vang lên, như Thần linh thiên địa mở miệng, trong thanh âm tràn đầy uy áp mệnh mông cuồn cuộn, tựa như cửu thiên thập địa ở trước mặt hắn cũng phải xưng thần!

Hao!

Một đạo nhân ảnh hiện lên, chém ra một quyền nghênh hướng Kim Quan Điều, trong va đập cự đại, một người một điều này liều mạng cái tám lạng nửa cân, đều lùi lại hơn trăm trượng, đem núi đá cây cối sau lưng đâm cho nấu nhừ!

Người này là ai, có thể có lực lượng cùng mãnh thú Thích Biến Cảnh đỉnh phong liều mạng, quả thực chính là hình người mãnh thú!

- Là. . . Vô Song Chiến Thần Phạm Thương Vũ!

- Càn Nguyên quốc đệ nhất cường giả!

- Đệ nhất thiên tài năm trăm năm tới, tiến vào Thích Biến Cảnh mới năm mươi năm đã được công nhận tồn tại cường đại nhất trong Thích Biến Cảnh Lão tổ!

- Chúng ta được cứu rồi!

Đám người lập tức phát ra tiếng hoan hô, giống như biển gầm.

Xích!

Kim Quan Điều vỗ cánh bay lên, dùng nhục thân cường hãn của nó, loại trình độ va đập này căn bản không có khả năng lưu lại bất luận thương thế gì, nó mất lộ ra hung quang, chăm chú nhìn chăm chăm vào nam tử bất quá là trung niên bốn mươi trước mặt, tràn đầy phòng bị!

Nó cảm thấy trong cơ thể nhân loại này có được lực lượng cùng nó chống lại!

Nhưng thọ nguyên của nó gần hết, hi vọng duy nhất đều đặt ở trên người con nối dòng, không giết sạch vô giả nơi này nó tuyệt sẽ không bỏ qua!

Nó lại kêu to lần nữa, hướng trung niên nam tử giết đi qua.

Bùm! Bùm! Bùm!

Trung niên nam tử kia khởi quyền đánh trả, hai đại Thích Biến Cảnh đỉnh phong cường giả giao chiến, thanh thế vô cùng mệnh mông cuồn cuộn, núi đá cũng như đậu hũ, dù chỉ là bị một đám kinh khí đảo qua cũng lập tức nứt vỡ!

- Phạm Thương Vũ, chẳng lẽ hắn là cao thủ của Phạm thị Hoàng tộc?

Lâm Lạc quay đầu nhìn về phía Tô Mị.

- Được xưng là Hoàng tộc đệ nhất cao thủ!

Tô Mị nghiêm nghị nói ra.

- Thiên tài kiệt xuất nhất năm trăm năm qua, Thích Biến Cảnh Đại Viên Mãn, danh hiệu Vô Song Chiến Thần, ý là chiến lực vô song!

Mục quang Lâm Lạc ngưng tụ, tuy vàng sáng toàn thân Phạm Thương Vũ bức người, nhưng cho hắn cảm giác cũng không phải Hải Nạp Bách Xuyên như Tô Quảng Khai, đương nhiên, đây cũng chỉ là cảm giác thuần túy của hắn mà thôi.

Cái này một người một ưng đại chiến, sơn động địa rung, đá vụn băng thiên, cả thiên không cũng bị bọn họ đại chiến nâng lên tro bụi bao phủ, tạo thành một đoàn mây hình nấm cự đại!

- Không biết ai sẽ thắng lợi!

Tô Mị nói ra.

- Kim Quan Điều, chiến lực của nó càng mạnh, còn có ưu thế phi hành!

Trong ánh mắt Lăng Kinh Hồng chiến ý sôi trào, hiển nhiên vị đại mỹ nữ này cũng là cường nhân chiến đấu, loại chiến đấu cấp bậc này chẳng những không có đả kích nàng, ngược lại làm cho ý chí chiến đấu của nàng càng mạnh.

Đường Diễm lắc đầu nói:

- Là người kia, hẳn rất lợi hại, có hai lĩnh vực!

- Lĩnh Vực?

Về mặt Lâm Lạc biến đổi, hẳn tận mắt thấy qua Tề Thiên mượn Thần Linh Chi Vực sinh ra uy năng, đây chính là tồn tại khủng bố ngay cả Cẩm Khí oai cũng có thể thôn phệ! Bất quá, tiểu ma nữ này sao có thể nhìn ra Phạm Thương Vũ có được Linh Vực?

- Người lần này sẽ không nói, là nãi nãi người nói cho người biết người nọ có hai cái Linh Vực chứ?

- Sai rồi, không phải Linh Vực, là lĩnh vực!

Nhưng Đường Diễm lại thoáng cái quay về chủ đề.

- Lĩnh vực?

Ngay cả Tô Mị cùng Lăng Kinh Hồng cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

- Cứ xem đi!

Nhưng Đường Diễm lại làm ra vẻ thần bí nói.

Kim Quan Điều cùng Phạm Thương Vũ chiến đấu đã tiến nhập trình độ gay cấn, ở trên lực lượng, hai người là sà sà nhau, tuy thể chất mãnh thú cường hoành, nhưng Phạm Thương Vũ tựa hồ cũng tu bí thuật, thương thế có thể lập tức khỏi hẳn.

Xích!

Kim Quan Điều hét giận dữ liên tục, đột nhiên cánh chim vung lên, khu vực mười trượng bốn phía hình thành một mảnh thế giới kim sắc, vô số đạo Kim Vũ trong đó xẹt qua!

- Thần Linh Chi Vực!

Không chỉ là Lâm Lạc, Lăng Kinh Hồng, Tô Mị, cùng những người đang xem cuộc chiến khác đều kinh hô lên!

Thần Linh Chi Vực truyền thuyết là bí thuật Thần linh, ở trong khu vực này, chủ nhân Linh Vực chính là Thần, có thể khống chế hết thảy! Lúc trước Tề Thiên đã chứng minh sáng tỏ, cho dù Lăng Kinh Hồng so với hắn cao hơn hai đại cảnh giới, lại như cũ chỉ có phần chạy trốn chết!

Bất quá, Kim Quan Điều này không phải Thích Biến cảnh đỉnh cao ư, như thế nào có thể vận dụng Thần Linh Chi Vực?

Cái này muốn nguy rồi!

Có Thần Linh Chi Vực này, hơn nữa Kim Quan Điều ở tốc độ chiếm ưu thế, Phạm Thương Vũ căn bản né tránh không được, mà chỉ cần bị cuốn vào Thần Linh Chi Vực, cho dù Thích Biến Cảnh cường giả cũng phải chết! Bởi vì, đây là lực sát thương thuộc về Thần linh!

Hừ hừ hừ!

Hơn mười đạo Kim Vũ ở trên người Phạm Thương Vũ xẹt qua, nam nhân trắng lè như thiên thần này lập tức trên người phun huyết, xuất hiện từng đạo vết thương sâu tới xương!

Mọi người đều là một hồi tuyệt vọng, ngay cả võ giả cường đại nhất Càn Nguyên quốc cũng không phải đối thủ của Kim Quan Điều, còn có ai có thể đánh bại vương giả mãnh thú này? Tất cả mọi người khó thoát khỏi cái chết!

- Súc sinh khá lắm, không ngờ người có thể tạo thành Linh Vực!

Phạm Thương Vũ hét lớn một tiếng, một đạo hỏa diễm hùng hực đột nhiên từ trên người hắn phún dũng mà ra. Đây cũng không phải là thuyên chuyển Hỏa linh khí sinh ra công kích đơn giản, mà là tạo thành một mảnh biển lửa bất diệt, có thể cùng kim sắc thế giới của Kim Quan Điều địa vị ngang nhau!

Thần Linh Chi Vực thứ hai!

Chỉ có Linh Vực mới có thể đối kháng Linh Vực!

Kim Vũ như mũi tên, Liệt Hỏa Phần Thiên, đây là Linh Vực Kim thuộc tính cùng Linh Vực Hỏa thuộc tính đối kháng!

Từ Linh Vực lớn nhỏ đến xem, Linh Vực của Kim Quan Điều đạt đến phương viên mười trượng, nhưng hỏa diễm thế giới cũng chỉ có tám trượng tả hữu! Nếu như Linh Vực lớn nhỏ có thể đại biểu uy lực Linh Vực, hiển nhiên Kim Quan Điều giữ lấy ưu thế.

Xích!

Kim Quan Điều hét giận dữ, hai cánh chấn động, vô số đạo Kim Vũ phô thiên cái địa hướng Phạm Thương Vũ quyền tịch mà đi.

Phạm Thương Vũ cao giọng cười to, song quyền huy động, kéo ra vô số liệt diễm, khởi xướng phản kích sắc bén.

Kim Vũ cùng liệt diễm giúp nhau va đập, chỗ Linh Vực qua, hết thảy hóa thành phế tích! Dạng cấp bậc chiến đấu này đã vượt qua Thích Biến Cảnh, lực phá hoại của Linh Vực thậm chí ngay cả Thích Biến Cảnh cường giả cũng phải nuốt hận!

319. Chương 319: Linh Vực Quyết Đấu. (1)

Lâm Lạc không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc!

Linh Vực của Tề Thiên là mượn tới, mà Linh Vực của Phạm Thương Vũ là hoàn toàn thuộc về chính hắn! So sánh xuống dưới, linh vực của Tề Thiên chỉ có thể kéo dài tới hơn trượng, mà Phạm Thương Vũ lại đạt đến bát trượng, căn bản không phải một tầng thứ!

Người này không hổ danh xưng là năm trăm năm đến đệ nhất thiên tài!

- Tiểu ma nữ, vì cái gì ngươi nói là linh vực mà không phải là Linh Vực?

Một người một điều lại lần nữa lâm vào trạng thái kịch chiến, tuy Phạm Thương Vũ hơi lạc hạ phong. Nhưng song phương ở phương diện “tính chất” cũng không có gì khác biệt, cũng không phải nhất thời bán hội có thể phân ra thắng bại. Lâm Lạc lập tức nghĩ tới lời nói lúc trước của Đường Diễm.

- Cái Linh Vực kia... ừ. Nãi nãi ta nói, cái gọi là Thần Linh Chi Vực căn bản chính là võ giả tự mình phán đoán đi ra! Kỳ thật, cái này gọi là linh vực, bởi vì linh cùng linh phát âm gần giống. Nên về sau bị gọi là Linh Vực, rồi đến về sau thành Thần Linh Chi Vực, căn bản chính là xằng bậy!

Đường Diễm buông tay ra, còn nhún vai.

- Ngươi mới vừa nói, Phạm Thương Vũ có hai linh vực?

Tô Mị cũng nghĩ tới.

- Ừ.... Một cái hỏa, còn có một là...

Đường Diễm vẫn chưa nói xong, chỉ nghe Phạm Thương Vũ hét to một tiếng, lại một cái linh vực từ trên người của hắn hiện lên, là một mảnh sơn linh, vô số cột đá liên tục từ lòng đất xuyên ra, như có thể đâm rách vân tiêu!

- Thổ hệ Linh Vực.

- Song Linh Vực!

Tất cả mọi người đều kinh hô!

Hình thành một Linh Vực cũng đã làm cho người ta không thể tưởng tượng. Phạm Thương Vũ này rõ ràng đồng thời tạo thành hai Linh Vực, đây là vô cùng làm cho người ta sợ hãi?

Thổ linh vực này cũng đồng dạng lớn nhỏ bất trượng. Một Linh vực không phải đối thủ của Kim Quan Điều, nhưng hai linh vực đồng xuất một người, lại có thể giúp nhau chất chồng, rõ ràng tạo thành từng tòa đá lửa, dung nham phun dững, hỏa diễm tiêm thạch xuyên không, hai đại linh vực hoàn mỹ kết hợp lại với nhau!

Uy lực bạo tăng, hoàn toàn áp chế thế giới kim sắc!

- Linh vực, đến tột cùng là cái gì?

Lâm Lạc lẩm bẩm nói.

- Đạt tới Thích Biến Cảnh đỉnh phong, nếu như có thể lấy ý chí dẫn động linh căn đối ứng thiên địa linh khí, liền có thể hình thành linh vực! Bởi vậy ở trong linh vực, chưởng khống giả không gì làm không được, có thể coi là Thần linh!

Đường Diêm nói ra.

- Bất quá, vô luận là con chim kia hay là người này, linh vực đều không đầy đủ, chỉ có thể nói là hư vực!

- Hư vực?

Ở trên vô đạo tri thức, Lâm Lạc hoàn toàn chính là nhập môn cấp.

- Nếu như hình thành đầy đủ Linh Vực, vậy thì nhảy ra khỏi cấp bậc Thích Biến Cảnh, trở thành Linh giả rồi!

Tô Mị gật đầu nói, nàng vẫn là thói quen nói linh vực xưng là Linh Vực.

Lâm Lạc đột nhiên nhớ lại, lúc trước Âm Huyết Ma Quân bị Tô Mị xưng là nửa bước Linh giả, chỉ là ngay lúc đó Âm Huyết Ma Quân mới sống lại, ngay cả hình thức ban đầu của linh vực cũng không hoàn toàn, bị Cầm Khí biến thành Thần Long trực tiếp chụp chết !

Hư vực cùng linh vực đầy đủ uy lực căn bản không phải một cấp bậc, cho dù Tề Thiên chỉ là mượn linh vực, nhưng có thể ngăn lại Lăng Kinh Hồng cùng với Cầm Khí oai!

- Càn Nguyên quốc, có Linh giả tồn tại không?

- Không biết!

Tô Mị lắc đầu.

- Về chuyện tình Linh giả, gia gia chưa bao giờ chịu nhiều lời!

Lâm Lạc hít vào một hơi thật sâu, cấp bậc Linh giả còn xa xa không phải hần trước mắt có thể tiếp xúc đến! Hần hiện tại muốn làm, chính là mau chóng nâng cao tu vi, trước tiên báo thù cho cha mẹ, nếu không liền uống công làm người !

Mà đối thành một bên, Phạm Thương Vũ cùng Kim Quan Điều chiến đấu cũng đạt tới gay cấn, trong linh vực va chạm, hết thấy đều chôn vùi, làm cho tất cả mọi người đều lui về phía sau, sợ bị vạ lây.

Mặc dù Kim Quan Điều ở trên cảnh giới hơi chiếm thượng phong, đối với khống chế cùng lý giải linh vực mạnh hơn Phạm Thương Vũ một ít, nhưng Phạm Thương Vũ lại có được song linh vực, Hỏa, Thổ linh vực chất chồng, rất nhanh liền ngăn chặn kim sắc thế giới!

Dung nham phun dững, đá lửa xuyên không trung, toàn thân Kim Quan Điều vết thương chồng chất, kim sắc huyết dịch rơi lả tả vô số!

Lâm Lạc không khỏi thán than đáng tiếc, đây chính là mãnh thú Thích Biến Cảnh đỉnh phong, lại đạt tới cảnh giới nửa bước Linh giả, cho dù đẳng cấp huyết mạch so ra kém Ngân Huyết Địa Long Xà, nhưng cảnh giới lại cao hơn rất nhiều, máu của nó tuyệt đối là cấp bậc trân bảo!

Xích!

Kim Quan Điều phát ra một tiếng lệ gọi, đột nhiên vỗ cánh mà dậy, đúng là bại lui !

- Muốn trốn!

Phạm Thương Vũ như bá chủ trong thiên địa, thân hình bắn lên, trèo lên vách núi như giẫm trên đất bằng, không chút nào rơi xuống đất thẳng truy mà đi.

Một người một chim một cái truy một cái trốn, thoáng qua trong lúc đó đã biến mất vô tung!

Lúc này mọi người mới ở dưới uy áp của hai tuyệt thế cường giả nhẹ nhàng thở ra, mà bầy Thanh Sương Thiên Ngưu gặp Kim Quan Điều cũng bị nhân loại võ giả đuổi đi, lập tức ý chí chiến đấu đại giảm, đều quay đầu bỏ chạy, chủ động triệt hồi phòng tuyến!

Mọi người mừng rỡ, vội vàng thừa dịp thắng truy kích, xông về ở chỗ sâu trong sơn cốc. Nhưng linh thảo quý trọng trong sơn cốc bị bốn người Lâm Lạc sớm hể quét là sạch, tuy còn có một chút lưu lại, nhưng ở trên giá trị lại hoàn toàn không thể bằng được, làm những người này tức giận đến mức oa oa kêu to, hô là ai làm.

Chẳng lẽ có người thừa dịp bọn họ cùng mãnh thú giằng co, vụng trộm chạy tới trong sơn cốc, đem linh thảo cướp sạch rồi?

Mọi người đều là vừa giận vừa vội, vội vàng hướng ở chỗ sâu trong trong cốc phi nước đại mà đi, chỉ có thể trông cậy vào “kẻ trộm cắp” còn ở đó, có thể cho bọn hắn bắt hiện hình, bức ra thu hoạch!

Nhưng bọn hắn tự nhiên là phải thất vọng, bốn người Lâm Lạc đều là làm ra vẻ, cùng theo một lúc xông vào ở chỗ sâu trong sơn cốc, đi tới phía trước cây Tinh Thần Thụ cự đại.

- Đây là. . . Tinh Thần Thụ!

Cây cối khổng lồ như vậy không thể nào không làm cho chúng nhân chú ý, mà trong đám người cũng không thiếu người kiến thức uyên bác, lập tức kinh hô lên.

Rất nhanh, tin tức về Tinh Thần Thụ liền truyền bá ra.

Trừ khi là đệ tử Thuần Thú Tông, còn mọi người kỳ thật đối với Tinh Thần Quả cũng không thêm để ý, dù sao cũng không có mấy người là dựa vào thú sủng chiến thiên hạ. Bởi vậy, Tinh Thần Quả đến tột cùng là còn không có uẩn dục đi ra, hoặc là bị mãnh thú thu thập đi, thậm chí bị võ giả trộm đi, bọn họ căn bản không quan tâm.

Mọi người xem trọng, là bản thân Tinh Thần Thụ!

Phải biết rằng càng là pháp khí cao giai lại càng yêu cầu tài liệu cứng rắn mới có thể chế thành! Cao giai pháp khí hi hữu, một mặt cố nhiên là bởi vì trận văn phức tạp khó khắc, còn mặt đúng là không có nhiều tài liệu cao cấp như vậy!

Mà Tinh Thần Mộc vô cùng cứng rắn, có thể so với kim loại cứng rắn nhất thế gian, chỉ là một nhánh cây cũng có thể luyện chế thành bát phẩm, cửu phẩm pháp khí, mà bộ phận trụ cột thì có thể làm thành thập phẩm pháp khí!

320. Chương 320: Lĩnh Vực Quyết Đấu. (2)

Cái này, đừng nói là Thiên Hợp Cảnh cường giả, dù là Thích Biến Cảnh cường giả cũng động tâm!

Trong nháy mắt, tất cả võ giả đều đỏ mắt!

Nhưng Tô, Phạm, Dịch, Điền tứ đại gia tộc lập tức liên thủ, đem Tinh Thần Thụ bao quanh vây lại. Càn Nguyên quốc này chính là thiên hạ của bọn hắn, đã có trọng bảo như thế hiện thế, tự nhiên cũng chỉ có thể do bọn họ chia xẻ, gia tộc khác còn muốn nhúng chàm sao?

Cái này cho dù là Thiên Hợp Cảnh cường giả cũng không dám miễn cưỡng đến, tuy tứ đại gia tộc đều không có Thích Biến Cảnh cường giả ở đây, nhưng Phạm Thương Vũ đã hiện thân, lại thể hiện ra thực lực chiến diệt thiên hạ, cái này ai dám không phục?

Đương nhiên, tứ đại gia tộc cũng không thể có thể làm được quá tuyệt, bộ phận trụ cột Tinh Thần Mộc tự nhiên phải về tứ đại gia tộc phân chiếm, bất quá những thân cảnh kia lại có thể phân ra một ít cho những Thiên Hợp Cảnh cao thủ kia, dù sao đây cũng là có thể luyện chế thành bát phẩm, cửu phẩm pháp khí, rất khó gặp!

Bởi vậy, được tứ đại gia tộc hứa hẹn như vậy, cho dù cường giả Thiên Hợp Cảnh không phải của tứ đại gia tộc cũng hỗ trợ tọa trấn, căn bản không cần xuất động Lão tổ của tứ đại gia tộc liền đem vấn đề giải quyết viên mãn.

Tất cả võ giả không quan hệ đều chỉ có thể thất vọng trở ra, nhưng bọn hắn đều chịu cam tâm, không thể nhúng chàm Tinh Thần Thụ, liền ở trong cốc đào ba thước đất, đào móc linh thảo còn lại.

Đây là một thế giới thực lực quyết định hết thảy, nếu như quả đấm của người đủ rồi, vậy thì có thể đánh ra người khác kính sợ! Nếu đến đây một võ giả tán tu Thích Biến Cảnh, căn bản cái gì cũng không cần làm, đợi đón ngã Tinh Thần Thụ, tứ đại gia tộc tự nhiên sẽ dâng một đoạn trụ cột!

Có ít người bởi vậy mà nản lòng thoái chí, có ít người lại đốt lên ý chí chiến đấu hừng hực.

Có Tô Mị cùng Lăng Kinh Hồng ở đây, Lâm Lạc cùng Đường Diêm tự nhiên sẽ không bị thanh trường, bốn người đều lưu lại trong sơn cốc. Sơn cốc này khắp nơi là bảo, ai có thể khẳng định ngoại trừ Tinh Thần Thụ, đây đất là linh thảo ra, sẽ không có bảo vật khác rồi?

Tinh Thần Mộc cư nhiên có thể luyện chế pháp khí thượng đẳng nhất, tính chất của nó tự nhiên là vô cùng cứng rắn! Võ giả dưới Địa Nguyên Cảnh cho dù toàn lực oanh kích cũng không thể làm bị thương một chút vỏ cây!

Mười Thiên Hợp Cảnh cường giả tự mình ra tay, mỗi người đều chiếm một góc, liên tục chặt cây ba ngày ba đêm, lúc này mới đem cây đại thụ này tận gốc phạt đoạn!

Lập tức, Tinh Thần Thụ ngã xuống, giống như trụ trời sụp đổ, lại giống như Thần linh vung lên cự côn đập xuống, thành thạch bùm ầm ầm nổ vang, phía tây sơn cốc bị ngạnh sanh ném ra một cái lỗ thủng!

Tứ đại gia tộc phân biệt tìm một đội thân cây, bắt đầu chia cắt, sau đó đưa về gia tộc, sau này thời điểm muốn chế tác pháp khí, chỉ cần ở trên cành cây cắt xuống một đoạn là được!

- Tới! Tới!

Đường Diêm dùng cái mũi ngửi ngửi, chỉ vào gốc Tinh Thần Thụ nói.

- Dem rễ cây đào ra, ta ngửi thấy được phía dưới có mùi thơm gì đó.

Lâm Lạc không khỏi lắc đầu nói:

- Người biết một thân cây dài bao nhiêu, phía dưới cũng sẽ dài bao nhiêu chứ? Muốn đem cái này móc ra, so sánh với từ phía trên cắt đứt còn khó nhiều hơn!

- Ngụ ngốc, Tinh Thần Thụ chỉ cần thân cây bị chặt đứt, bộ rễ sẽ rất nhanh tự động hư thối!

Đường Diêm một bộ rất xem thường người.

Thực nếu như thế mà nói, vẫn là có thể đem Tinh Thần Thụ đào lên. Lâm Lạc nghĩ đến liền làm, hai tay như xúc, mỗi một chưởng vung xuống, đều có thể xúc khởi bùn đất nặng mấy ngàn cân, trong khoảng thời gian ngắn là bụi đất tung bay.

Mặc dù có người chứng kiến cử động của hắn, nhưng nơi này chỉ có người tứ đại gia tộc, mà lực chú ý của bọn hắn lại đặt ở trên cắt xẻ thân cây, đối với loại “tiểu đầu” này tự nhiên là không thèm để ý chút nào, nhưng mà vẫn có số ít người lưu ý đến.

Tuy thực lực của Lâm Lạc còn chưa đủ để dùng toái đoạn Tinh Thần Mộc, nhưng muốn dùng để đào bùn đất lại quá dễ dàng, ngay cả nửa nén hương thời gian cũng không có đến, hắn dọc theo rễ cây khoét ra một rãnh sâu đạt ba trượng, chỉ thấy bộ rễ cây này quả nhiên xuất hiện vô số đứt gãy, cùng nhất cây chi hệ hoàn toàn gãy ra .

Hai tay của hắn bắt lấy rễ cây cuối cùng, dùng sức nắm lên, sinh sinh đem rễ cây to lớn này đẩy lên! Tinh Thần Mộc này dính kết chặt chẽ, đồng dạng thể tích nhưng so sánh với vàng bạc còn muốn nặng hơn, đây cũng là đường kính hơn ba mươi trượng, độ cao ba trượng, phân lượng sao mà nặng!

Lâm Lạc quát lên một tiếng lớn, lực hệ công pháp đồng thời vận chuyển, hai tay đẩy mạnh, bùm thoảng cái, cọc gỗ này bị hắn ngạnh sanh rút lên vút qua một bên, chấn đất mặt đất một hồi run rẩy, làm cho thân thể Tô Mị cùng Đường Diễm đồng thời run lên, đặt móng ngồi xuống trên tảng đá!

- Xem!

Ngọc thủ Đường Diễm chỉ về phía dưới.

Chỉ thấy ở nơi nguyên lai là gốc cây, hiện ra một khối Ngọc thạch bạch sắc lớn nhỏ như viên gạch, hiện lên trạng thái hơi mờ, trong đó chỉ ít có mấy trăm giọt dịch châu trong suốt, từng giọt chỉ có to nhỏ như hạt đậu nành, nhưng lại lẫn nhau kính vị rõ ràng, thủy chung không có dung hợp đến.

- Không... Không Linh Thạch Nhũ!

Có mấy người đang ở một bên xem náo nhiệt, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh hãi, đều cấp tháo chạy mà ra, hướng về khối Ngọc thạch kia vọt tới.

Lâm Lạc đương nhiên sẽ không rút lại phía sau, đây chính là hắn khổ lực đối lấy, sao có thể để cho người khác đoạt! Hắn một bên bay ra, một bên còn đối với Đường Diễm trừng liếc mắt, hắn vốn tưởng rằng chỉ là Nhân sâm hay các loại linh vật gì, làm cho tiểu ma nữ động tham niệm, không nghĩ tới là Không Linh Thạch Nhũ!

Hao! Bùm! Bùm!

Mấy người triển khai cướp đoạt, lập tức khởi xướng vô số dư kinh, trong bọn họ thậm chí có một cao thủ Thông Minh Cảnh, lập tức lực áp mọi người, cướp được khối Ngọc thạch. Nhưng còn không có đợi hắn cười to, vài đạo uy áp làm cho người ta hồng mắt quết tới, là Thiên Hợp Cảnh cao thủ đến!

Ban đầu vì hơn mười giọt Không Linh Thạch Nhũ mà những cao thủ này đánh cái người chết ta sống, huống chi số lượng là mấy trăm giọt? Nếu như nói hơn mười giọt Không Linh Thạch Nhũ vẫn chỉ là làm cho Thiên Hợp Cảnh cao thủ vung tay, như vậy mấy trăm giọt Không Linh Thạch Nhũ này lại có thể làm cho Thích Biến Cảnh cường giả cũng không để ý thân phận ra tay cướp đoạt!

Những người bắt đầu tranh đoạt kia đều hối hận muốn khóc! Sớm biết như thế mà nói, bọn họ nên nói lý phân ra!

Tuy nước phù sa này chảy như thế nào cũng sẽ chảy tới bên trong tay tứ đại gia tộc, nhưng trong gia tộc sao mà nhiều người, có thể phân đến một hai giọt cũng đã là nhân vật trọng yếu trong gia tộc, cái đó sao bằng mọi người ở đây chia đều?

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, bọn họ lại không có tư cách chen chân, chỉ có Thiên Hợp Cảnh cao thủ mới có thực lực nói chuyện!

321. Chương 321: Bất Khuất

Tuy Tinh Thần Mộc trân quý, nhưng mà phải chế thành pháp khí mới được! Hơn nữa đầu năm nay bát phẩm Luyện Khí Sư trở lên cơ hồ chết hết, muốn luyện chế ra bát phẩm pháp khí trở lên lại nói dễ vậy sao?

Nhưng Không Linh Thạch Nhũ lại là dựng sào thấy bóng, so sánh xuống dưới, cái gì nhẹ cái gì nặng căn bản không cần nghĩ!

Lập tức lại có vài đạo thân ảnh gia nhập chiến đoàn, cuối cùng mười cái Thiên Hợp Cảnh cường giả ở đây đều gia nhập tranh đấu. Nhiều Không Linh Thạch Nhũ như vậy, nói không chừng có thể làm cho nhiều Thiên Hợp Cảnh cao thủ lập tức tung người đến Thích Biến Cảnh, thiên đại cơ duyên như thế tự nhiên là muốn cướp phá đầu !

Pằng!

Tuy chư đại cao thủ đều đã trải qua thập phần cẩn cẩn dực dực, nhưng lực lượng của bọn hắn thật sự quá mạnh mẽ, dư kinh tràn ra, khối Ngọc thạch này liền vỡ vụn, mấy trăm giọt Không Linh Thạch Nhũ trong đó lập tức giống như mưa rơi từ không trung rơi vãi.

- Hừ!

Mười Thiên Hợp Cảnh cao thủ đồng thời nổi giận gầm lên một tiếng, nhưng sự đã như thế, lại muốn truy cứu là ai “không cẩn thận” như vậy cũng vô dụng. Bọn họ cái đó còn lo lắng đầu tiếp, đều chia nhau bay ra, đi cướp đoạt Không Linh Thạch Nhũ rơi vãi đầy trời.

Đừng nói bọn họ đoạt được vui sướng, dù là những người cảnh giới thấp kém khác cũng ra tay cướp đoạt, cái này nếu có thể cướp được một giọt cũng là đại tạo hóa!

Trong khoảng thời gian ngắn, tràng diện vô cùng hỗn loạn, hơn nữa nhanh chóng lan tràn, cuối cùng cuốn sạch cả sơn cốc! Tất cả mọi người đánh đến đỏ mắt, cũng không trông nom trong tay đối phương có phải là thật có Không Linh Thạch Nhũ hay không, chính là thấy liền... giết giết giết!

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng vội vàng che chở Tô Mị cùng Đường Diễm thối lui đến ngõ ngách, nơi này cao thủ thật sự quá nhiều, trước mắt tự bảo vệ mình mới là trọng yếu nhất!

Máu tươi vẩy ra, bạch cốt khắp nơi!

Thế giới vô giả tàn khốc, vì cái gọi là bảo vật cũng không tiếc ném tánh mạng của mình!

- Dừng tay!

Một tiếng hét lớn truyền đến, như Thần uy trấn áp cửu thiên thập địa đến thế gian, Phạm Thương Vũ xuất hiện trong sơn cốc, trong đám người hoàng giả khí thế cuốn sạch toàn trường, làm ối người đều là tâm thần băng hàn, mất đi hết thấy ý chí chiến đấu.

- Từ giờ khắc này, nếu ai lại ra tay, chính là hướng ta tuyên chiến!

Phạm Thương Vũ thần mục như điện, trong cốc quét qua một vòng, vô luận là ai, chỉ cần bị cặp mắt của hắn đảo qua đều kim lòng không được cúi đầu, cho dù Thiên Hợp Cảnh cao thủ cũng không ngoại lệ!

Khi ánh mắt của hắn quét tới, Chiến Thiên Quyết của Lâm Lạc bỗng nhiên vận chuyển, chiến ý hùng hực xông thẳng lên thiên không, làm cho trong lòng của hắn không có sợ hãi, cùng tầm mắt của Phạm Thương Vũ đan lại với nhau, bất khuất chống cự lại.

- Ân?

Phạm Thương Vũ nhẹ kêu một tiếng, hắn sớm mấy trăm năm trước thì đến được Thích Biến Cảnh Đại Viên Mãn, giờ phút này lại là nửa bước Linh giả, căn bản không cần ra tay, chỉ là uy áp cũng đủ làm cho Thích Biến Tiểu Thừa Cảnh tuyệt thế cường giả hồng mất!

Ánh mắt của hắn tự nhiên có một tia tinh thần của hắn, mặc dù ngay cả một phần vạn cũng không đạt được, nhưng không phải là một Giác Vi nhị trọng thiên tiểu vũ giả có thể chống cự!

Có thể làm cho tuyệt thế cường giả như Phạm Thương Vũ cảm thấy hứng thú đã không nhiều lắm, nhưng giờ phút này hẳn lại có một tia ý tò mò, bỗng nhiên gia tăng một phần uy áp, hướng về Lâm Lạc cuốn sạch mà đi.

Tuy hẳn chỉ là gia tăng một phần, nhưng đối với Lâm Lạc mà nói là long trời lở đất, chỉ cảm thấy áp lực đột ngột tăng cao, mục quang của đối phương giống như núi cao đè xuống, làm cho hai chân của hắn run rẩy, nhịn không được muốn quỳ đi xuống.

Nhưng Chiến Thiên Quyết tu chính là một cổ chiến ý vĩnh viễn không khuất phục!

Có thể bại, nhưng tuyệt không có thể khuất phục!

Song quyền của Lâm Lạc nắm chặt, y phục trên người không gió mà bay, giống như thổi khí phòng lên, trên trán mồ hôi tăng tăng bốc lên.

Những người khác cũng xuôi theo ánh mắt của Phạm Thương Vũ nhìn hướng về phía Lâm Lạc, chứng kiến Lâm Lạc có thể chống cự uy áp của Phạm Thương Vũ, lập tức lộ ra biểu lộ kinh dị.

Tuy đây chỉ là uy áp trên tinh thần, cùng lực lượng không quan hệ! Nhưng Phạm Thương Vũ là cái tu vi gì, không thấy ngay cả Thiên Hợp Cảnh cường giả cũng ở dưới ánh mắt của hắn cúi đầu xưng thần sao?

Tiểu tử Lâm Lạc này vậy mà có thể lực kháng áp lực như vậy, ý chí chiến đấu của người này thật sự là quá cường đại!

Cái này mỗi khi kiên trì nhiều hơn một hơi thời gian, đối với Lâm Lạc mà nói cũng là khảo nghiệm to lớn.

Mười tức, hai mươi tức, ba mươi tức!

Lâm Lạc rõ ràng rất nhanh đi tới, hai mắt sáng quắc sinh huy, một cổ chiến ý xông thẳng lên trời, ở trên khí thể dĩ nhiên là không rơi vào thế hạ phong chút nào!

Cái này ai dám tin tưởng?

Một Giác Vi Cảnh tiểu vũ giả vậy mà có thể ở trên khí thể cùng Thích Biến Cảnh đỉnh phong, thậm chí hình thành địa vị ngang nhau với tuyệt thế cường giả Hư vực!

Không ít Thiên Hợp Cảnh cường giả mục quang nhìn về phía Lâm Lạc đã mang theo thâm ý, còn trẻ như vậy, tuy không phải tộc nhân của bọn hắn, nhưng không có vấn đề gì, chiêu vào nhà tộc làm rể, chẳng phải thành người một nhà sao?

Dùng thế lực của bọn hắn muốn đem chi tiết của Lâm Lạc tìm hiểu đi ra tự nhiên là dễ dàng, rất nhanh liền biết rõ Lâm Lạc cũng không phải người Cần Nguyên quốc, mà là do Tô gia tiểu bối mang đến!

Tô gia có thể sử dụng mỹ nhân kế, vậy thì tại sao bọn họ không được? Xem tuổi trẻ kiệt xuất như Lâm Lạc, giá trị tuyệt đối đáng lời kéo!

Phạm Thương Vũ không khỏi mỉm cười, tuyệt thế cường giả như hắn tự nhiên sẽ không đối với một tiểu bối sinh ra lòng ganh tỵ gì.

Hắn cảm thấy hứng thú chính là, Lâm Lạc đến tột cùng có thể làm tới trình độ nào!

Hắn lại tăng lên một phần uy áp, hướng về Lâm Lạc ép đi qua.

Pằng! Pằng! Pằng!

Xương cốt toàn thân Lâm Lạc một hồi bạo vang lên!

Cái tinh thần uy áp này tuy không chút nào liên quan đến lực lượng, nhưng lại có cảm ngộ của bản thân Phạm Thương Vũ đối với võ đạo! Mà loại uy áp này ngược lại càng thêm nguy hiểm, bởi vì thân thể võ giả bị thương có thể được linh dược trị hết, nhưng một khi ý chí bị phá hủy mà nói, liền mất đi khả năng tái tiến một bước!

Thậm chí còn sẽ không ngừng lùi lại!

Có nhiều ít thiên tài đã từng phong quang vô hạn, lại gặp thiên tài càng mạnh mẽ vào thảm bại, từ đó về sau nản lòng thoái chí, như phù dung sớm nở tối tàn?

Lâm Lạc mồ hôi như mưa chảy ra, quần áo trên người đã giống như từ trong nước đi ra, hoàn toàn dính vào trên người của hắn! Hô hấp của hắn nặng nề giống như ông thổi gió, vù vù hô, ngay cả mọi người ở phía xa vài chục trượng cũng có thể nghe được đến!

Hắn toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng bệch, chỉ có đôi mắt còn sáng như tia chớp, sáng quắc sinh huy.

Không ai sẽ cười Lâm Lạc, có thể ở trước mặt Phạm Thương Vũ chống được một bước này, Lâm Lạc biểu hiện đã đầy đủ kinh hãi !

322. Chương 322: Thiết Môn Hiện. (1)

Phạm Thương Vũ khẽ chau mày, hắn chỉ cần toàn lực thôi phát, ý chí của Lâm Lạc nhất định sẽ ở trong nháy mắt bị phá hủy. Bất quá, hắn cũng động ý miễn tài, người còn trẻ như vậy rất có tiền đồ !

Nhưng mà đúng lúc này, hắn chỉ cảm thấy mắt hơi có chút đau đớn, đúng là Lâm Lạc phát khởi phản kích!

Hắn không khỏi nhẹ kêu một tiếng, cái này giống như một đầu Cự Long đang ngủ say nhận lấy hổ lang quấy rầy, lập tức kịch nổi phản kích mãnh liệt của hắn! Đây là một loại phản ứng bản năng của cường giả, hoàn toàn là tự động vận chuyển!

Oanh!

Đây chính là Thích Biến Cảnh cường giả gần như toàn lực dùng tinh thần uy áp, khí thế cuốn qua, cho dù Thiên Hợp Cảnh cường giả cũng là hai đuôi phát run, sắc mặt trắng bệch!

Lâm Lạc lấy cái gì để ngăn cản?

Nếu Tinh thần uy áp oanh trúng, cho dù Lâm Lạc không trực tiếp mất đi ý thức, cũng sẽ lọt vào điên dại!

Tinh thần bị thương, đó cũng không phải là y dược có thể cứu, mà là phải thông qua thời gian dài dòng buồn chán mới có thể khép lại.

Tất cả mọi người là trong nội tâm thở dài, một người tuổi trẻ rất có tiền đồ như vậy liền muốn vẫn lạc như thế!

Ông!

Tử Đỉnh ở trong thức hải nhẹ nhàng chấn động, lập tức đem tinh thần của Phạm Thương Vũ trùng kích tới toàn bộ hóa giải! Phải biết rằng Tử Đỉnh là ngay cả ba Cẩm Tự cũng có thể trấn áp, tinh thần của Phạm Thương Vũ trùng kích vào càng lợi hại, có thể cùng Cẩm Tự oai đánh đồng sao?

Tất cả mọi người chỉ thấy trên người Lâm Lạc ầm ầm có một đạo tử quang lưu chuyển, rõ ràng ngăn lại một đạo tinh thần trùng kích này của Phạm Thương Vũ!

Phạm Thương Vũ không khỏi cười nói:

- Người tuổi trẻ, quả nhiên không tệ!

Thân hình hắn bắn ra, đã biến mất vô tung.

Tuy Phạm Thương Vũ đi, nhưng dư uy vẫn còn, tất cả mọi người không dám tái tranh chấp, bất quá danh tự người trẻ tuổi Lâm Lạc kia lại khắc vào trong nội tâm mỗi người thật sâu.

Phạm Thương Vũ là ai? Hắn là Càn Nguyên quốc đệ nhất cao thủ, có mỹ danh Vô Song Chiến Thần, lại tạo thành Hư vực, người tuổi trẻ có thể được hắn tán dương, cái này vô luận là ai cũng để ở trong lòng!

Xác thực, tuy Lâm Lạc cuối cùng như là dùng pháp khí phòng ngự tính ngăn lại tinh thần trùng kích của Phạm Thương Vũ, nhưng phía trước hắn biểu hiện kinh hãi, mọi người đều là nhìn ở trong mắt!

Bất quá tuy bí bảo trên người Lâm Lạc có thể ngăn lại tinh thần trùng kích của Phạm Thương Vũ, lại không có cao thủ ngấp nghé. Bởi vì gặp được người so với mình cảnh giới thấp hơn, căn bản không sợ tinh

thần đối phương trùng kích, còn nếu cảnh giới của đối phương so với mình cao hơn mà nói, có thể ngăn cản được tinh thần trùng kích lại có làm được cái gì, người ta vừa ra tay còn không phải muốn treo sao?

Đương nhiên còn có một bộ phận nguyên nhân rất lớn là bởi vì Lâm Lạc bây giờ là khách nhân của Tô gia, ngang nhiên đối với hắc cẩu đoạt mà nói chẳng khác gì là không để cho Tô gia mặt mũi. Vì một kiện pháp khí không thực dụng thế nào lại muốn đắc tội Tô gia, chuyện ngu xuẩn như vậy không có vài người nguyện ý đi làm!

Bởi vì Phạm Thương Vũ cường thế trấn áp, mọi người đều không dám bởi vì Không Linh Thạch Nhũ mà gây hấn nữa, nhưng trong cốc này cư nhiên xuất hiện một khối Ngọc thạch chứa Không Linh Thạch Nhũ, nói không chừng còn có khối thứ hai, khối thứ ba!

Tất cả mọi người đều là đào ba thước đất, đem sơn cốc này lật ra một lần.

Lâm Lạc hít và một hơi thật sâu, lộ ra một nụ cười hài lòng.

Hắn đối kháng tinh thần uy áp của Phạm Thương Vũ, thu hoạch được không dừng lại là mọi người chú ý, mà là quả thật chiếm được chỗ tốt! Phạm Thương Vũ là Thích Biến Cảnh đỉnh phong cường giả, cùng hắc đối kháng, tinh thần của Lâm Lạc chiếm được rèn luyện thật lớn, trở nên càng thêm cứng cỏi!

- Không có phát hiện cái mũi của người rõ ràng so với cầu còn thính hơn a!

Lâm Lạc nhìn về phía Đường Diễm nói.

- Hừ hừ, người mới là cầu ấy!

Đường Diễm phản ứng rất không chậm.

- Chúng ta là trở về, hay là cũng ở nơi đây tìm xem?

Tô Mị hỏi.

- Chúng ta cũng tới thử thời vận a, có gia hỏa mũi so với cầu thính hơn này, nói không chừng còn sẽ có chỗ thu hoạch!

Lâm Lạc chỉ chỉ Đường Diễm.

Mà Đường Diễm thì đối với Lâm Lạc nhe răng nhếch miệng nói:

- Còn dám nói ta là cầu, coi chừng ta cắn chết người!

Cái này vừa nói, không phải tự đem mình đánh đồng cùng cầu sao, dẫn tới Lâm Lạc cùng Tô Mị cười ha ha, ngay cả Lăng Kinh Hồng cũng lộ ra một vòng có chút vui vẻ.

Tuy đào sâu ba thước, nhưng tựa hồ nơi này thực sự không có bảo vật gì, theo ngày thứ tư bắt đầu, lần lượt có người ly khai sơn cốc, thời điểm tới ngày thứ mười, không sai biệt lắm đã không có người lưu lại trong sơn cốc... ngoại trừ bốn người Lâm Lạc.

Bởi vì Lâm Lạc muốn bắt đầu trùng kích Giác Vi tam trọng thiên!

Lôi điện công pháp của hắn vốn là đạt tới Giác Vi nhị trọng thiên đỉnh phong, mà hình bốt ở chỗ mất cá chân lại thời khắc không ngừng hấp thu lôi điện chi lực, vào lúc đó đạt đến điểm tới hạn!

Nếu là đổi thành Ngũ Hành công pháp, vậy hắn còn có thể áp chế xuống, đợi trở lại Tô gia lại tiến hành trùng kích. Nhưng lôi điện công pháp lại bất đồng, hình bốt ở mất cá chân thủy chung liên tục không ngừng chuyển vận lực lượng, làm cho thân thể hắn tưởng muốn nứt, không thể không lập tức bắt đầu trùng kích, nếu không thân thể cũng có thể bị lực lượng khủng bố sinh sinh chấn nổ!

Mà vừa trùng kích chính là năm ngày năm đêm!

Bởi vì lần này là dựa vào hấp thu lôi điện chi lực chung quanh, tuy tốc độ tích lũy rất nhanh, nhưng cuối cùng không thể so sánh với luyện hóa Ngũ hành tinh hoa hoặc là Yêu hạch, đan dược, trùng kích bình cảnh tự nhiên yêu cầu dựa vào thời gian đến tiến hành tích lũy.

Nhưng hình bát của Lâm Lạc hấp thu lôi điện chi lực, tốc độ so sánh với ôm cực phẩm Thiên tinh thạch tu luyện còn nhanh hơn, mới có thể ở trong vòng năm ngày đột phá đến Giác Vi tam trọng thiên! Nếu không từ Niết Âm Cảnh bắt đầu, võ giả trùng kích vào nhất trọng thiên ít nhất phải bế quan một tháng thời gian!

Mà ở thời điểm trùng kích vào đại cảnh giới lại phải thường xuyên bế tử quan, thời gian động một chút là năm tính toán, chỉ là ngẫu nhiên mới có thể dừng lại ăn một chút gì.

Sinh sôi! Sinh sôi! Sinh sôi!

Trong nháy mắt hần đột phá, toàn thân lập tức quay quanh từng đạo tia chớp, mà không xảo chính là, lúc này vừa vận mây đen cuộn cuộn, mưa to trút xuống, cái này vậy mà đưa tới thiên địa giao cảm, loảng xoảng thoảng cái, một đạo thiểm điện nhằm thẳng vào đầu hần bổ xuống!

Cái này thật đúng là tai ương oan uổng!

Lâm Lạc vội vàng khởi động Tử Đỉnh, hướng tiền phương nhảy đi ra ngoài. Nếu ở lại tại chỗ mà nói, nói không chừng sẽ làm phiền hà Tô Mị cùng Đường Diễm, thậm chí Lăng Kinh Hồng cũng không nhất định có thể đối kháng được thiên uy.

Nhưng Đường Diễm lại mừng rỡ vỗ tay cười to nói:

- Người này hại ta ở đây chờ đợi năm ngày, hiện tại ngay cả lão thiên gia cũng xem không vừa mắt, muốn cho hần bị sét đánh, thật sự là đại khoái nhân tâm!

323. Chương 323: Thiết Môn Hiện. (2)

Loảng xoảng! Loảng xoảng! Loảng xoảng!

Tia chớp này từng cái đánh xuống, uy lực so với lúc trước nhập Tiên Thiên lôi kiếp hoàn toàn không thể so sánh, thật sự là cường đại nhiều lắm! Bất quá, cũng bởi vì tia chớp này cũng không phải vì thiên kiếp mà sinh, Lâm Lạc chỉ là nhận lấy tia chớp chi lực ảnh hưởng, sinh ra hiệu quả cộng minh cùng loại, bởi vậy độ chính xác này đúng là thập phần kém, tám chín phần mười là bổ không, số ít tuy trúng mục tiêu, cũng bị Tử Đỉnh đơn giản hóa giải, dư lực lại bị hình bát tia chớp tự động hấp thu.

Thẳng qua gần nửa nén hương thời gian, thiên địa oai này mới tiêu tán, mưa to tầm tã xuống dưới, hạt mưa to như đậu nành, nếu là người thường mà nói, đánh vào trên mặt giống như bị cục đá đập trúng!

- Đi?

Lâm Lạc dừng thân hình, ở phía sau của hần liên tiếp bị tia chớp bổ ra từng cái hố sâu, trong một cái hố rõ ràng còn có chớp động lên kim loại sáng bóng!

Hần không khỏi hiếu kỳ, xoay người nhảy tới, chỉ thấy rõ ràng là một khối hắc sắc thiết bản lớn bằng chậu rửa mặt, hơn nữa lộ ra cũng chỉ là tảng băng ngầm, càng nhiều bộ phận còn giấu ở dưới bùn đất.

Lăng Kinh Hồng tam nữ cũng đi tới, chứng kiến khối kim loại này cũng không khỏi hiếu kỳ lên.

- Đây là cái gì?

- Bối ra đi ra nhìn xem chẳng phải sẽ biết sao!

Lâm Lạc hai tay như xúc, lập tức đem bùn đất xúc lên, mà khối thiết bản kim loại kia cũng chậm chậm hiện ra toàn cảnh, đúng là một đại môn chiều ười trượng, chiều rộng năm trượng!

Theo mưa cọ rửa, chi tiết phiến cửa sắt này cũng từng cái hiển lộ, trên cửa sắt còn điêu khắc đồ án tranh hoa điệu dã thú, cũng không có bất luận chỗ nào có thể cắm vào chìa khóa, ở chỗ chính giữa vền vền có một cái lỗ, lớn bằng bàn tay, sâu không quá nửa tấc.

- Oa, bị thiên lôi đánh xuống lại vẫn có thể bổ ra một cái đại môn thần bí, tên gốc người quả nhiên là người rất có cơ duyên!

Tô Mị không khỏi sách sách thở dài.

Đường Điềm cười ha ha nói:

- Nói không chừng sau cánh cửa sắt này là một tòa bảo khố a!

Nếu như sau cái cửa sắt này thực sự có bảo tàng gì mà nói, xác thực chỉ có thể nói cơ duyên Lâm Lạc nghịch thiên ! Bởi vì địa phương này mấy ngày hôm trước bị đào ba thước đất, vị trí cửa sắt này cũng đồng dạng bị đào móc, chỉ là lệch không tới một thước cự ly mới không có thể phát hiện!

Còn nếu là Lâm Lạc không có lựa chọn ở đây đột phá, không có trận mưa to này hợp thời xuất hiện, hẳn lúc trước chạy trốn không có trải qua trên cửa sắt này, tia chớp cũng không có thể bổ tới, cuối cùng làm cho phiến cửa sắt này thấy ánh mặt trời!

Cái liên tiếp trùng hợp này cộng cùng một chỗ, mới có kết quả hiện tại này!

Cho nên nói, đây chính là cơ duyên!

- Trước đừng nói những chuyện này, thử mở cửa sắt ra xem!

Bởi vì trên cửa sắt không có móc kéo, Lâm Lạc lựa chọn phương pháp càng thêm dã man, vung lên một quyền oanh đi lên.

Bùm!

Trên cửa sắt lập tức hiện lên một đạo hào quang, phẳng phất bị một tầng hào quang vô hình bảo hộ lấy, đem Lâm Lạc sinh sinh bắn ngược trở về.

Oa!

Lâm Lạc há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Bốn người giật mình, phiến cửa sắt này thật sự cổ quái, vậy mà đem lực lượng của Lâm Lạc phản chấn trở về! Cái này tương đương với Lâm Lạc tự mình đánh mình một quyền, tất nhiên là rất không dễ chịu.

- Ta tới!

Lăng Kinh Hồng tế ra trường kiếm, bảo ba người thoáng lui ra phía sau một ít, đột nhiên một kiếm xẹt qua, chỉ thấy trên cửa sắt lần nữa hiện lên một đạo hào quang, như cũ đem một kiếm này bắn ngược trở về.

Có vết xe đổ, Lăng Kinh Hồng tự nhiên sẽ có chuẩn bị, thân hình gấp lại, một cái lắc mình liền tránh đạo kiếm khí kia.

Oanh!

Kiếm khí bắn ngược phách lên một ngọn núi, lập tức gọt xuống một khối cự thạch nặng trăm vạn cân, lúc đập xuống đến trên mặt đất, cả sơn cốc đều là run rẩy một lần.

- Làm sao bây giờ?

Tô Mị có chút tròn tròn mắt.

Cái “Bảo khố” này ở trước mắt, nhưng bọn họ lại không cách nào tiến vào, chẳng phải là làm cho trong nội tâm bọn họ ngứa sao?

Hai mắt Lâm Lạc nhìn chăm chú vào vết lõm trên cửa sắt kia, hẳn cảm thấy cái hình kia có chút quen mắt. Hẳn đi tới, ở trên vết lõm lục lọi một hồi, đột nhiên “A” một chút, như nghĩ tới cái gì đó!

Cái hình lõm này rõ ràng cùng khối thiết bài thần bí giống như đúc!

Chẳng lẽ nói, khối thiết bài thần bí có thể hấp thu linh khí, sinh ra linh dịch chính là chìa khóa?

Hắn lập tức nói:

- Các người ở chỗ này chờ ta, ta lập tức quay lại!

Không chờ tam nữ trả lời, Lâm Lạc đã phi thân lên, hướng về Tô gia điện xạ mà đi.

Bởi vì trong Tử Đỉnh, thiết bài thần bí không có hiệu quả, Lâm Lạc liền đem nó đặt ở dưới giường trong gian phòng Tô gia, để nó tự động hình thành linh dịch để tránh lãng phí, nên giờ phút này cũng không có mang theo trên thân.

Tuy Tô gia cách Phi Lai Sơn này vài trăm dặm lộ trình, nhưng lấy cước trình của Lâm Lạc, chỉ là nén hương thời gian cũng không hết liền đi tới Tô gia. Bảo vệ cửa đã nhận ra hắn vô cùng có khả năng trở thành hiền tế của Tô gia, đều là cười cùng hắn lên tiếng chào hỏi, cho hắn đi vào.

Lấy được thiết bài thần bí, Lâm Lạc rời Tô gia, lại lần nữa như một trận gió trở lại chỗ Tô Mị tam nữ.

Mà giờ phút này, trong Linh Sương Thành, các đại thế lực vì mấy trăm giọt Không Linh Thạch Nhũ mà huyên náo tới tấp! Nào có dư lực mà đi để ý tới những chuyện khác.

Lâm Lạc trở lại trước thiết môn, cũng không trả lời, lập tức lấy thiết bài đi ra, hướng tới trong lồm nhồm một cái, kín kẽ, không có một chút khác biệt.

- Ân, đây là cái chìa khóa?

Tô Mị không khỏi lấy làm kỳ.

- Chỉ hy vọng như thế!

Tập tập tập!

Thần bí thiết bài bị tự động hấp thụ đi vào, thiết môn lập tức phát ra một hồi dị vang, sau đó lại đem thiết bài phun ra, bị Lâm Lạc thu trở về. Nhưng thiết môn dị vang vẫn còn tiếp tục, lại qua ngắn ngủn ba tức thời gian, thiết môn nguyên bản một thể kia, rõ ràng từ trung gian một phân thành hai, hướng hai bên co rút đi qua, hiện ra một cái động khẩu sâu kín, giống như có thể hấp thụ ánh sáng đồng dạng, cái gì cũng nhìn không tới.

- Hai người các người lui ra phía sau một chút!

Lâm Lạc hướng Tô Mị cùng Đường Diễm nói ra, chính hắn cũng không dám chậm trễ, đã đem Tử Đỉnh sử dụng đi ra.

Trời mới biết sau cánh cửa sắt này đến tột cùng là cơ duyên lớn lao hay là cơ quan nguy hiểm gì!

Nhưng Lăng Kinh Hồng lại tiến lên một bước, cùng Lâm Lạc song song đứng chung một chỗ, thực lực của nàng so với Lâm Lạc cường ra vài đoạn, tự nhiên càng không có sợ hãi.

- Bên trong là cái gì?

Tô Mị lui ra phía sau vài chục bước, chăm chú cầm lấy góc áo của Đường Diễm, có chút khẩn trương hỏi thăm.

- Không biết.

- Ân!

Lâm Lạc vẫn không trả lời, chỉ cảm thấy một cỗ hấp lực vô cùng cường đại đột nhiên từ trong thiết môn truyền ra, làm cho hắn ngay cả nửa điểm chống cự cũng không có, trực tiếp bị hút vào.

324. Chương 324: Bị Nhốt. (1)

Mà Lăng Kinh Hồng cũng đồng dạng nhận lấy lực dẫn dắt này, tuy lực lượng của nàng xa xa ở phía trên Lâm Lạc, nhưng đối mặt cỗ lực lượng này quỵn tịc lại nửa điểm chống cự chi lực cũng không có, gần kề kiên trì nhiều hơn một tia thời gian, cũng đồng dạng bị hút vào.

Thiết môn lập tức khép kín!

Oanh!

Thời điểm cái thiết môn này mở ra rất chậm, nhưng thời điểm đóng lại nhanh đến dọa người, Tô Mị ngay cả phản ứng cũng không có, Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng trước mắt đã biến mất bóng dáng, chỉ còn lại có phiến thiết môn tối như mực chặn tầm mắt.

- Ngốc tử, tiểu di!

Tô Mị vội vàng kêu to, nhưng căn bản không chiếm được trả lời, chỉ có trong sơn cốc hồi âm đang không ngừng rung động.

Ánh mắt của Đường Diễm lại không ngừng chớp động, trên mặt hiện ra biểu lộ kích động, rồi lại có chút do dự, hiển nhiên chủ ý bất định. Nhưng Tô Mị tâm hoảng ý loạn, lại căn bản không có phát giác.

- Đi, chúng ta trở về tìm gia gia!

Tô Mị thất thố cũng chỉ là chuyện tình trong nháy mắt, nàng là người rất có đầu óc, sau khi tỉnh táo lại liền biết không có chìa khóa mà nói, dùng năng lực của nàng căn bản không làm gì được cánh cửa sắt này, chỉ có thể đi tìm viện binh!

Tin tưởng chỉ cần mời Tô Quảng Khai ra, cái nan đề gì cũng có thể giải quyết dễ dàng.

Nghe được nàng nói, Đường Diễm đành phải bất đắc dĩ nhún vai, buông tha cho ý nghĩ trong lòng, hai nữ lập tức chạy về Tô gia.

Lâm Lạc thân bất do kỷ, bị cổ sức lực này kéo vào bên trong thiết môn, đang ở hư không, không hề có nơi đặt chân, nhưng cũng may chỉ là trong nháy mắt công phu, hắn liền phẳng phẳng thoáng cái đập lấy trên vách tường, ngạnh sanh rốt xuống mặt đất.

Chỉ là còn không có đợi hắn đứng vững gót chân, chỉ thấy trên lưng chợt nặng, một vật hung hăng đập tới, lực trùng kích to lớn làm ật của hắn lại một lần nữa cùng vách tường tiếp xúc thân mật.

Nhưng mùi thơm đánh úp, hơn nữa “Ấm khí” đập trúng mình cũng trở nên mềm mại lên, Lâm Lạc lập tức kịp phản ứng đập trúng mình hắn là Tuyết Nữ Lăng Kinh Hồng này! Hắn xoay người lại, chỉ thấy phía trước một mảnh đen kịt, hiển nhiên lúc này thông đạo đã đóng cửa!

Hai người đều là cao thủ, tâm tính tu vi vô cùng trầm ổn, gặp được loại tình huống này cũng không biểu hiện bối rối, cũng không vội trước quay đầu nhìn lại thông lộ, mà là đánh giá hoàn cảnh nơi này.

Đây là một gian “Thiết” thất, vách tường bốn phía cùng trên đỉnh dưới chân đều là đồng dạng hắc sắc thiết bản, không lớn, nhiều nhất ba trượng vuông, trong phòng có một cái bàn đá, trên mặt bày đặt một cái hộp sắt, trừ lẫn đó ra liền không có vật gì.

Cả mật thất này thật giống như một cái hộp, Lâm Lạc đi đến chỗ vách tường, nhưng trên tường cũng không có lỗm có thể cắm thiết bài vào. Hắn tỉ mỉ ở tứ phía trên vách tường nhìn một lần, nhưng thủy chung không có phát hiện có lỗm tồn tại.

Lăng Kinh Hồng cũng tìm tòi một lần, ánh mắt hai người đồng thời nhìn về phía hộp sắt trên bàn đá, trong này hắn là có máu chốt để bọn họ rời đi.

Hai người tới trước bàn đá, Lăng Kinh Hồng mở hộp sắt ra, chỉ thấy trong đó chỉ có một bản thư tịch, một tấm giấy ghi chép. Nàng trước cầm thư tịch lên, chỉ thấy trên đó viết Đại Âm Dương Song Tu Công Pháp.

Song tu?

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đồng thời chuyển qua, đem tầm mắt bỏ vào trên tờ giấy ghi chép, hai người đều đối với song tu không hề hứng thú.

- Lão phu Âm Dương Tán Nhân, từng được mười tám trái thiên ngoại Thần quả, bởi vì quả này có thể giúp võ giả song tu cùng tiến, lão phu liền xưng là Song Tu Quả, cùng cái này sáng lập môn song tu công pháp! Nam nữ ăn Song Tu Quả nếu giao hợp tu luyện, một phương tu vi yếu kém có thể đạt được tốc độ tu luyện của một phương càng mạnh, cho dù tư chất lại kém chỉ cần song tu bầu bạn cũng đủ cường đại, liền có thể đạt được tốc độ tiến cảnh giống nhau!

Hai người cầm lấy giấy ghi chép đọc lên, một đoạn này khiến cho thần sắc bọn họ khiếp sợ!

Nói cách khác, một Thích Biến Cảnh cường giả cùng một người bình thường ăn Song Tu Quả, sau đó hợp hỗn song tu, như vậy người thường kia có thể vượt qua hết thủy chướng ngại, phi tốc đạt tới Thích Biến Cảnh!

Đương nhiên, nếu hai người bình thường ăn Song Tu Quả, dù tu thể nào cũng không có tiền đồ!

Nhưng từ song tu này thấy thể nào đều là ám muội như vậy, hai người đều không nói gì, lại nhìn xuống.

- Nếu người ăn Song Tu Quả cùng người không ăn Song Tu Quả song tu, thì người không ăn Song Tu Quả cũng có thể được đến tốc độ tu luyện của người ăn Song Tu Quả, nhưng quá trình này sẽ trái ngược!

Ý này là, nếu như một người ăn Song Tu Quả, bản thân hắn là tu vi Niết Âm Cảnh, như vậy võ giả dưới Niết Âm Cảnh cùng hắn song tu liền có thể đạt được chỗ tốt, nhưng phía trên Niết Âm Cảnh cùng hắn song tu mà nói, hắn lại không thể trái lại đạt được chỗ tốt.

- Lão phu lúc còn trẻ có chút phong lưu, cưới thê thiếp hơn trăm, lại thu chín đồ đệ, cộng đồng ăn mười sáu Song Tu Quả, còn lấy cái này sáng lập Âm Dương Thánh Giáo, phát triển song tu phương pháp! Nhưng lão phu không ngờ rằng chính là, Thánh giáo ở trong quá trình truyền bá lại bóp méo giáo lý nghiêm trọng, biến thành truy cầu đối với tham dục thuần túy! Hơn nữa, lão phu còn lọt vào đệ tử cùng thê thiếp ám toán, bản thân bị trọng thương, không thể không che dấu tung tích, đào thoát lưu vong!

- Trăm năm ẩn cư, trên người lão phu mang theo hai Song Tu Quả, cũng không nhẫn tâm đem tâm huyết cả đời sáng chế song tu công pháp mang vào phần mộ, liền xây thiết thất này, người tiến vào đem công pháp song tu tu thành, âm dương hợp lực cùng tế, liền có thể được đến phương pháp rồi đi cùng một ít di sản mà lão phu cất kỹ, tuy đã không có bao nhiêu món bảo vật, nhưng Song Tu Quả đã ở trong đó, còn có một Hỗn Nguyên Lệnh của Âm Dương Thánh Giáo!

- Hợp ba miếng Hỗn Nguyên Lệnh có thể hình thành bí đồ, chỉ hướng bảo khố của Âm Dương Thánh Giáo, nghĩ những đồ đệ phản bội kia cũng sẽ không biết lão phu trước đó đã có chỗ phát giác, vạn năm bí tàng không đến mức bị những người kia được đến! Mặt khác, đây cũng là biện pháp duy nhất có thể rời đi nơi này, người không cần truyền thừa đạo thống của lão phu, lão phu tự nhiên cũng không cần quản hắn chết sống khi gió như thế nào!

Ánh mắt hai người đồng thời ngừng lại, lẫn nhau nhìn thoáng qua, bởi vì bọn họ đều phát hiện địa phương không đúng.

- Theo như Âm Dương Tán Nhân thuyết pháp, là hắn sáng lập Âm Dương Thánh Giáo, chẳng lẽ hắn có thể sống trên vạn năm, mới có vạn năm bí tàng nói đến?

Lâm Lạc nói ra.

- Cho dù Thích Biến Cảnh cường giả cũng chỉ vẹn vẹn có ngàn năm thọ nguyên, chẳng lẽ, Âm Dương Tán Nhân này là Linh giả?

Lăng Kinh Hồng cũng làm trước suy đoán.

- Bất quá, theo như thuyết pháp của lão đầu tử này, chỉ có luyện thành song tu pháp gì mới có thể rời đi!

Lâm Lạc bắt đầu nhúc nhích.

- Người mơ tưởng!

Lăng Kinh Hồng lạnh lùng nói ra.

- Người cũng quá tự tác đa tình rồi!

Lâm Lạc đồng dạng không chịu yếu thế.

325. Chương 325: Bị Nhốt. (2)

Hai người đồng thời hừ một tiếng, đối với biện pháp luyện thành Đại Âm Dương Song Tu Công Pháp mới có thể rời đi bị bọn họ quyết đoán không đếm xỉa.

- Nhưng nói thật, lúc này đến tột cùng là rời đi như thế nào?

Lâm Lạc nhăn mày lại, tuy Tử Đỉnh có thật nhiều Ích Cốc Đan, còn có thịt Ngân Huyết Địa Long Xà, nhưng một trăm năm, hai trăm năm sau thì sao?

Hơn nữa, hắn có thể ở địa phương nhỏ nhỏ này nghỉ ngơi trăm năm thời gian sao?

Hắn không bỏ nổi thân nhân, bằng hữu, lại há có thể ở nơi này mấy trăm năm thời gian! Mặt khác, hắn cần các loại Ngũ hành tinh hoa mới có thể tu luyện, hiện tại trong Tử Đỉnh có một khối Thần Huyết Hỏa Vân Thạch cùng một khóa yêu hạch Địa Nguyên Cảnh, lại có thể chèo chống tu luyện của hắn?

Nhất định phải rời đi!

- Kiên nhẫn một chút, Mị nhi biết rõ chúng ta bị vây ở chỗ này, chỉ cần nàng mời đến Tô lão gia tử, chúng ta nhất định có thể thoát khỏi!

Lăng Kinh Hồng thì có vẻ vô cùng bình tĩnh.

Lâm Lạc lắc đầu nói:

- Nếu như Âm Dương Tán Nhân này không có khoắc lác mà nói, cảnh giới lúc trước của hắn hẳn là còn xa xa ở phía trên Tô lão gia tử, chỉ sợ. . .

Lăng Kinh Hồng nhướn mày, cũng lâm vào trong trầm mặc.

Nếu Âm Dương Tán Nhân thật sự sống trên vạn năm, vậy hắn thật là được xưng tụng vũ nội đệ nhất cao thủ, hắn có tự tin người ở bên trong không tu luyện công pháp của hắn là không cách nào thoát khỏi, như vậy Tô Quảng Khai cũng thực chưa hẳn có biện pháp!

Lâm Lạc lấy lại bình tĩnh, từ trong Tử Đỉnh lấy ra bút mực, sau khi nghiền nát ra, cầm bút ở trên tường sắt viết lên.

- Người bây giờ còn có cái tâm tình này?

Lăng Kinh Hồng thật sự là không biết nên nói cái gì cho phải.

Lâm Lạc tự nhiên không phải đột nhiên đến đây có hứng thú Phong Nhã, mà là muốn viết ra Cẩm Tự, trực tiếp đổ tường mà ra!

Nhưng mà, Cẩm Tự vừa thành, trên vách tường lập tức nổi lên một tầng hào quang, đúng là không hư hao chút nào!

Không có hiệu quả!

Đây chính là cây vào lớn nhất của hắn, ngay cả cái này cũng không thể oanh phá tường sắt mà nói, vậy hắn thật sự là không có cách nào! Ngân Mang bởi vì một mực bị Tô Mị ôm, cũng không có cả thấy theo vào đến, muốn cản cũng chỉ có thể ở bên ngoài hạ khẩu!

Bất quá ngay cả Địa Nguyên Cảnh Lăng Kinh Hồng cũng oanh không động tường sắt này, chỉ sợ Ngân Mang cũng không thể tránh được!

- Vậy liền chờ một chút!

Hai người đều tĩnh hạ tâm lại, ngồi xếp bằng xuống dưới, tiến nhập trạng thái tu luyện.

Lâm Lạc từ trong Tử Đỉnh lấy ra Thần Huyết Hỏa Vân Thạch, sau khi hắn được vẫn một mực không có luyện hóa.

Hai tay cầm lấy Hỏa Vân Thạch, Lâm Lạc mở ra Hỗn Độn Dung Lô, trong Tử Đỉnh vận chuyển, lập tức bắt đầu rút ra Hỏa diễm tinh hoa trong đó, liên tục không ngừng chảy đến bên trong cơ thể hắn, chuyển hóa thành hỏa lực tinh khiết.

Hỏa hệ công pháp lập tức bắt đầu tiêu thăng!

Cũng không biết trôi qua bao lâu, hắn chấn động toàn thân, vô số đạo hỏa diễm từ trên người của hắn lóe lên rồi biến mất, Hỏa hệ công pháp đột phá đến Giác Vi nhị trọng thiên.

Lăng Kinh Hồng nguyên bản đang nhắm mắt tu luyện, cảm ứng được động tĩnh này, không khỏi mở hai mắt ra, tràn đầy biểu lộ không thể tưởng tượng nổi!

Người này, chỉ trong chốc lát như vậy Hỏa hệ công pháp đã đột phá?

Thật là một quái thai!

Tô Quảng Khai một chưởng đẩy ra, đánh vào trên cửa sắt, một đạo quang mang chớp qua, lực lượng này bị bắn ngược trở về! Nhưng hắn là Thích Biến Cảnh cường giả, lập tức lại đập một chưởng, đem cổ lực lượng phản chấn trở về này oanh tán.

- Di?

Khuôn mặt của hắn không khỏi có chút rung động, vừa rồi một chưởng kia tuy hắn chỉ sử dụng hai thành lực đạo, nhưng mà đủ để đem chín thành kim loại cứng rắn sinh sinh đánh nát!

- Gia gia, như thế nào?

Tô Mị vội vã nói ra.

Lâm Lạc là “bằng hữu” của nàng, Lăng Kinh Hồng lại nàng di nương, hai người đều không có thể mất!

Tô Quảng Khai không có trả lời, chỉ là tay phải phát một cái, một cổ lực lượng nhu hòa liền đưa nàng ra bên ngoài trăm trượng. Lão nhân kia đột nhiên mục quang sáng rõ, khí thế cả người ở trong nháy mắt trở nên vô cùng cường đại, giống như trong thân thể triết phục một thần minh, hiện tại vừa mới sống lại!

Hắc!

Hắn nhắc tới một chưởng, lại lần nữa oanh kích thiết môn!

Oanh!

Chưởng lực đè lên, nhưng trên cửa sắt lại chớp động quang mang càng thêm mãnh liệt, rõ ràng ngay cả một kích toàn lực của Thích Biến Cảnh cường giả cũng có thể bắn ngược trở về!

Oanh! Oanh! Oanh!

Lực lượng cuồng bạo như sơn băng hải tiểu, bên trong cuốn động mặt đất ngạnh sanh bị xúc lên, đại địa khóc thảm, đủ thấy Thích Biến Cảnh cường giả là không thể xem thường!

Nhưng Tô Quảng Khai lại không né tránh, cũng không có ra tay chống đỡ, cổ lực lượng khủng bố này lập tức từ trên người của hắn nghiền áp mà qua.

Giống như bị vạn kiếm đảo qua, trên người Tô Quảng Khai lập tức xuất hiện vô số vết nứt, từ sau lưng hắn thậm chí cũng có thể đơn giản chứng kiến cảnh tượng phía trước! Nhưng mà, kỳ quái chính là trong bất kỳ một miệng vết thương nào đều không có chảy ra cho dù là một giọt máu.

Ở quanh người Tô Quảng Khai đã tạo thành một mảnh kim sắc thế giới, từng thanh kim sắc trường kiếm đang ở trong đó bốc lên huy vũ, thân thể Tô Quảng Khai cũng hoàn toàn biến thành xích kim sắc, mà vẫn còn không chỉ là nhan sắc, mà là chính thức biến thành kim loại, mới khiến cho trong vết thương căn bản không có chảy ra huyết!

Cái kim sắc thế giới này có đủ hai trăm trượng lớn nhỏ, cho dù ngay cả Tô Mị cũng bị bao vây ở trong đó, nhưng kim sắc lợi kiếm lại ngay cả nửa điểm cũng không có làm bị thương nàng, giống như có được ý thức của mình vậy.

Lĩnh vực! Lĩnh vực hoàn toàn!

Nếu có ngoại nhân thấy một màn như vậy, tuyệt đối sẽ mắng chửi tên hỗn đản nào nói Phạm Thương Vũ là Càn Nguyên quốc đệ nhất cao thủ, ở trước mặt Tô Quảng Khai hắn ngay cả rách giày cũng không xứng!

- Cái thiết môn này có trận pháp cấm chế phòng ngự, có thể bắn ngược hết thủy công kích!

Tô Quảng Khai hướng cháu gái giải thích một câu, hắn tế ra lĩnh vực là muốn toàn lực ứng phó!

Trong lĩnh vực, võ giả tức là Thần!

Kim sắc thể giới của Tô Quảng Khai đã hoàn toàn bao quần lấy thiết môn, khi hấn tâm niệm vừa động, vô số đạo Hoàng Kim lợi kiếm lập tức hướng về thiết môn bay đi.

Đinh! Đinh! Đinh!

Nhưng mà, kết quả lại làm cho người ta không thể tưởng tượng, từng nhánh Hoàng Kim lợi kiếm này rõ ràng cũng toàn bộ bị phản xạ quay về!

Nhưng ở trong lĩnh vực của Tô Quảng Khai, hấn tức là Thần, những Hoàng Kim lợi kiếm này mới ngược bắn trở về lập tức chôn vùi. Tuy như thế, nhưng đối với thiết môn lại không có biện pháp nào, giống như cái thiết môn này chính là lĩnh vực khác!

Thử gần mười tức thời gian, Tô Quảng Khai lắc đầu, thu hồi kim kiếm lĩnh vực làm cho người ta lú lẫm, khí thể toàn thân cũng hoàn toàn thu liễm, biến thành một lão nhân bình thường đến không thể bình thường hơn.

- Gia gia, ngay cả người cũng không có cách nào sao?

Tô Mị hoa dung thất sắc.

326. Chương 326: Hiệp Nghị

Tô Quảng Khai lắc đầu nói:

- Cái phòng ngự trận pháp này hấn là thời kỳ thượng cổ lưu truyền tới nay, uy lực quá mạnh mẽ!

- Tiểu di cùng Lâm Lạc làm sao bây giờ?

Tô Mị gấp đến độ dậm chân.

- Đừng nóng vội! Người đã nói trong tay tiểu tử Lâm Lạc kia có chìa khóa mở ra cái thiết môn này, như vậy lần này bọn họ bị hút đi vào, nói không chừng là một chuyện tốt, có thể được đến thiên đại cơ duyên!

Tô Quảng Khai so sánh với Tô Mị thì trấn định hơn nhiều, lão nhân kia cũng không biết sống bao nhiêu năm tháng, cho dù ngày nào đó thọ nguyên khô cạn, hấn nói không chừng cũng sẽ không nhăn lông mày một cái.

- Vậy hiện tại chỉ có thể chờ rồi?

- Phải có kiên nhẫn!

...

Thần Huyết Hỏa Vân Thạch chỉ là một ngày một đêm thời gian đã bị Lâm Lạc luyện hóa, hấn mở hai mắt ra nói:

- Sự tình có chút không như mong muốn!

Lăng Kinh Hồng cũng nhẹ nhăn lông mày, nhưng không nói lời nào.

Bọn họ bị nhốt trong này đã có một ngày một đêm, Tô Mị đã sớm có thể đưa đến cứu binh, nhưng bọn họ ngay cả thanh âm tường sắt bị va đập cũng không có nghe được! Cái này nói rõ không phải cứu binh còn chưa tới, mà là người ở phía ngoài căn bản không làm gì được gian mật thất này, ngay cả thanh âm va đập cũng bị hoàn toàn bắt ngược!

- Chúng ta không thể ngồi chờ chết!

Lâm Lạc đi về hướng bàn đá.

- Ta là tuyệt sẽ không cùng người luyện song tu gì kia!

Lăng Kinh Hồng lãnh đạm nói.

Lâm Lạc cũng hừ một tiếng nói:

- Người trước dùng nóng vội phản đối, nói không chừng thuật song tu này chỉ cần hai tay tương đắc, tới nhìn xem!

Lăng Kinh Hồng cũng biết cùng với dựa vào người ở phía ngoài cứu, còn không bằng tự cứu! Nàng đi đến bên cạnh bàn đá, cùng Lâm Lạc cả thầy đọc qua Đại Âm Dương Song Tu Công Pháp.

- Nam nữ hoan hảo, bổ âm tròn dương, làm ít công to!

Mới nhìn câu đầu tiên, Lăng Kinh Hồng đã nặng nề mà hừ một tiếng, mang theo ý xấu hổ thối lui đến một bên. Mà Lâm Lạc lại cẩn thận lật ra, nếu như người ở phía ngoài không có cách nào đưa bọn họ đi ra mà nói, đây chính là hi vọng duy nhất của bọn họ.

Hắn qua loa đem bản công pháp này đọc lướt qua một lần, không khỏi đối với Âm Dương Tán Nhân tràn đầy kính nể.

Môn công pháp này có thể làm cho nam nữ ở lúc hoan hảo viện trợ âm dương, từ đó khiến cho tốc độ tu luyện nâng cao gấp bội, cho dù không phục dụng Song Tu quả, võ giả dùng pháp tu luyện này cũng có thể được đến chỗ tốt.

Bất quá, nam nữ rất khát khao nhục dục, có vài nam nữ ở trong hoan hảo nào còn có thể tỉnh táo tiến hành tu luyện? Cũng khó trách Âm Dương Thánh Giáo gì kia truyền thừa vài ngàn năm liền lệch vị, thành tông môn thỏa mãn dục vọng dâm tà thuần túy!

- Lăng Kinh Hồng!

Lâm Lạc nghiêm nghị hướng nữ tử bằng như băng sương nhìn lại.

- Một tháng! Chúng ta có một tháng thời gian, nếu như vẫn là thoát khỏi vô vọng, sẽ phải tu luyện môn công pháp này!

- Người dựa vào cái gì ra lệnh cho ta?

Lăng Kinh Hồng đằng đằng sát khí mà nhìn xem Lâm Lạc, nàng là Địa Nguyên Cảnh cao thủ, Lâm Lạc dám uy hiếp nàng sao?

Lâm Lạc nói:

- Vậy người liền định cả đời bị vây ở chỗ này sao? Không sai, không gian pháp khí của ta còn có rất nhiều Ích Cốc Đan, còn có đại lượng thịt Ngân Huyết Địa Long Xà, cũng đủ ăn được một hai trăm năm! Nhưng sau này thì sao, còn không phải cũng bị chết đói?

- Bớt một bước giải thích, người thực cam tâm ở nơi không có ánh nắng này, không có không khí mới mẻ, chỉ có trong thế giới hắc ám vượt qua một hai trăm năm sao?

- Nơi này không có bất kỳ tài nguyên tu luyện, chúng ta căn bản không có khả năng ở nơi này tu luyện đến cảnh giới vượt qua Âm Dương Tán Nhân, sau đó ngạnh sinh đánh đi ra!

- Chẳng lẽ người không có tâm nguyện, cứ như vậy vây chết ở chỗ này, người sẽ không có tiếc nuối?

Lăng Kinh Hồng giữ im lặng, thật lâu sau, đang lúc Lâm Lạc cho rằng nàng tình nguyện chết cũng không nguyện luyện song tu công pháp kia, nàng lại nhàn nhạt nói ra:

- Một tháng!

Một tháng!

Một tháng nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn! Đối với người bị nhốt trong đó mà nói, một tháng cùng một năm đồng dạng dài đằng dặc, càng mấu chốt chính là, hoàn cảnh tĩnh đến có thể nghe được tiếng hít thở lẫn nhau, làm cho hai người đều rõ ràng, người ở phía ngoài căn bản không có biện pháp làm gì được mặt tường này !

Bọn họ, sẽ thực sự bị vây hãm chết ở nơi này, trừ khi tu luyện công pháp của Âm Dương Tán Nhân, bằng không thực sự không có cách nào thoát khỏi!

Cũng may hai người đều là hạng người tâm tính kiên nghị, mỗi ngày đều là tĩnh tâm tu luyện, không biểu hiện lo nghĩ chút nào.

Lâm Lạc dựa vào hấp thu thiên địa linh khí tu luyện, hiệu quả thật sự là kém vô cùng, nhưng tia chớp công pháp lại là ngoại tộc, một mực tự động hấp thu lôi điện chi lực, một tháng này xuống, chẳng những cảnh giới Giác Vi tam trọng thiên vô cùng vững chắc, thậm chí đã đạt đến tam trọng thiên đỉnh phong!

Tốc độ cảnh giới như vậy làm cho Lâm Lạc cũng trở mắt!

Nhiều lắm là bốn mươi ngày nữa, lôi điện công pháp của hắn có thể thăng cấp nhất trọng thiên! Nói cách khác, cho dù cả ngày hắn nằm sấp ngủ, nhiều nhất bốn trăm ngày hắn có thể đạt tới Giác Vi thập trọng thiên, đánh sâu vào Thông Minh Cảnh !

Điều này làm cho vô số người tân tân khổ khổ tu luyện làm sao chịu nổi?

Đây chính là nguyên nhân mà Thiểm Điện tộc nhân lúc trước có thể xưng bá cả Ngân Nguyệt đại lục sao? Nhưng Thiểm Điện tộc nhân có ưu thế tu luyện giống như vậy, lại là như thế nào hủy diệt? Lực lượng phải cường đại như thế nào mới có thể phá hủy một chủng tộc như vậy?

Hơn nữa, Thiểm Điện tộc, Thiên Khí tộc, Âm Diệt tộc, Thủy tộc đặt song song, Thiểm Điện tộc đã có thiên phú uy năng cường đại như thế, tam tộc khác lại há có thể thua kém, nếu không tại sao có thể tứ tộc đặt song song?

Muốn đem tứ đại tộc này hủy diệt, thời kỳ thượng cổ đến tột cùng xảy ra chuyện gì, ngay cả tứ đại tộc này cũng chịu khổ tai họa ngập đầu?

Lâm Lạc suy nghĩ rất nhiều, càng nghĩ càng cảm thấy khủng bố!

Một tháng thời gian cuối cùng đã tới.

Hai người ai cũng không có mở miệng, cho dù là Lâm Lạc đưa ra muốn tu luyện công pháp kia, ở vào lúc này cũng có chút do dự! Dù sao, nhìn công pháp ghi lại, nam nữ lúc tu luyện phải ở vào trạng thái hoan ái!

Lâm Lạc cũng không phải người yêu thích nữ sắc, hơn nữa Lăng Kinh Hồng luận bối phận là di nương của Tô Mị, bọn họ “hảo” lên mà nói, luôn luôn có loại cảm giác thẹn với Tô Mị.

Lăng Kinh Hồng ngẫm thử dài, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Lâm Lạc, nghĩ thầm đây chẳng lẽ là thiên ý sao? Ngày xưa nàng trúng rắn độc, bởi vì Lâm Lạc ý chí kiên nghị, nàng tránh được một kiếp, nhưng mà lúc này bị vây ở chỗ này, là muốn đem đoạn nghiệt duyên chưa thành kia tiếp nối?

Vô giả trôi qua là thời gian vết đao liếm máu, nàng không muốn chết, lại cũng không sợ hãi tử vong.

327. Chương 327: Linh Thạch. (1)

Nhưng mà, cái chết này cũng phải chết có giá trị, nàng có thể tiếp nhận trong chiến đấu tử vong, nhưng bị chôn sống đối chết ở chỗ này mà nói, nàng không cam lòng!

Bất tri bất giác, hai người đồng thời hướng đối phương nhìn thoáng qua, nhưng đều lập tức quay mặt lại.

- Nơi này chuyện đã xảy ra, chờ sau khi chúng ta ra ngoài, chưa từng có phát sinh qua!

Lăng Kinh Hồng đột nhiên nói ra.

Lâm Lạc gật gù đầu, hai người lại lần nữa mở ra Đại Âm Dương Song Tu Công Pháp, cẩn thận đọc lên. Nếu đã quyết định, dùng tâm chí quả quyết của hai người đều dứt bỏ do dự, chuyên tâm ghi nhớ cũng suy tư chỗ huyền diệu của môn công pháp này.

Non nửa canh giờ sau, hai người đồng thời ngừng lại.

Công pháp này đã nghiên cứu được không sai biệt lắm, còn lại chính là thực tiễn .

Hai người hai mặt nhìn nhau, Lăng Kinh Hồng nói:

- Nhắm mắt lại!

Nhưng Lâm Lạc lại không để ý tới nói:

- Ta lại không phải là không có nhìn qua!

Trên mặt Lăng Kinh Hồng lập tức tối sầm, nhưng sự thật xác thực như thế, thời điểm trong sơn động, Lâm Lạc xác thực đã xem nàng thông thấu, còn có cái gì bí ẩn đáng nói?

- Vậy người xoay người sang chỗ khác!

Bị xem trống trơn là một chuyện, nhưng muốn trước mặt một nam nhân cởi áo nới dây lưng lại là một chuyện, mặc dù nàng là Địa Nguyên Cảnh cao thủ, nhưng cái tu vi này cao tới đâu cũng không có dùng a!

Lâm Lạc theo lời xoay người, sau nửa ngày mới vang lên thanh âm quần áo ma sát.

- Quay sang đây!

Sau lưng truyền đến thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lung, bên trong còn mang theo ngưng ngưng của Lăng Kinh Hồng, Lâm Lạc xoay người lại, đã thấy thân trên của Lăng Kinh Hồng như cũ quần áo đầy đủ, nhưng trên mặt đất lại nằm một cái váy dài hoàng sắc, còn có một chiếc quần lót màu vàng nhạt.

Nữ tử tuyệt sắc này hai gò má đỏ bừng, trong mắt tinh quang chớp động lên ngưng ngưng, lại làm cho nàng tăng thêm vài phần vũ mị.

Càng là nữ tử lạnh như băng, nếu lộ ra thái độ kiều sấp, càng là động lòng người! Cho dù Lâm Lạc không tham nữ sắc, cũng không khỏi trong lòng rung động.

- Bắt đầu đi!

Lâm Lạc cũng cởi quần, hai người đều là vô cùng xấu hổ, nhưng cuối cùng vẫn kết hợp lại với nhau.

Đây là lần đầu tiên của Lâm Lạc, hẳn trước kia tuy trong lúc vô tình xem qua Thượng Quan Nguyệt cùng Quách Dương vụng trộm giao hoan, nhưng xem người khác “làm” là một chuyện, mình muốn đích thân ra trận lại là một chuyện khác.

Đặc biệt tâm tính hẳn tỉnh táo, tiểu Lâm Lạc ở bên dưới cũng đồng dạng tỉnh táo dị thường, căn bản không có nửa điểm dâng trào kích động, cái này thì như thế nào có thể công thành phạt tội, thăng đảo Hoàng Long?

Đối với cái này, Lăng Kinh Hồng là vừa thẹn vừa giận!

Nàng dù lạnh như băng thế nào cũng là một nữ nhân, hơn nữa còn là một đại mỹ nữ tuyệt đỉnh! Mặc dù không phải là người dùng sắc kiều ngạo, nhưng Lăng Kinh Hồng vẫn là vô cùng tự đắc, lúc đầu xem trong không gian pháp khí của nàng một đồng lớn quần áo đã biết, kỳ thật nàng cũng là người thích đẹp.

Có thể ôm một mỹ nữ như thế, cư nhiên còn không động tâm, điều này làm cho Lăng Kinh Hồng há có thể không giận?

Đây chính là địa phương kỳ quái của nữ nhân! Tuy trước kia như thế nào cũng không nguyện cùng Lâm Lạc song tu, nhưng sau khi đến nơi này, lại ngấm bực bội Lâm Lạc “do dự” !

Nhưng cũng không thể hao tổn như vậy a?

Dù sao đã khóa thân tương đối, thiên đại xấu hổ cũng có thể để qua một bên, Lâm Lạc đem hai tay thò vào trong quần áo của đối phương, xoa bầu ngực của nàng đang cố gắng kiều ngạo hờ ra, tuy không kiên cố bằng Tô Mị như sóng trần bờ, nhưng vô cùng co dãn, trắng nõn vô cùng.

Lăng Kinh Hồng không khỏi mặt đỏ như gấc, một đôi tinh mâu cũng trở nên vũ mị lên, da thịt nổi lên một vòng diễm quang, như muốn chảy ra nước, ngực lập tức một hồi pháp phỏng kịch liệt.

- Hôn ta!

Nàng lẩm bẩm nói.

Lâm Lạc dò xét xuống dưới, tìm kiếm cặp môi đỏ mọng của nàng, ngọt tân nhập khẩu, đầu lưỡi hai người bắt đầu “đánh nhau”, lẫn nhau hô hấp cũng bắt đầu dồn dập lên.

Đã rơi vào cảnh đẹp, sự tình phía sau tự nhiên nước chảy thành sông, tiểu Lâm Lạc rốt cục ngẩng đầu ưỡn ngực, triển khai hung uy mấy lần làm càn đụng chạm, rốt cục tiến nhập địa phương một mảnh lầy lội mà ẩm áp chặt khít, đưa tới Lăng Kinh Hồng yêu kiều khóc một tiếng.

- Bắt đầu hành công!

Nếu là thay đổi một nam nhân khác, trong ngực ôm vưu vật như thế, nào còn tỉnh được quyết tâm đi tu luyện cái gì? Nam nữ hoan ái, kia là nhân tính trời sinh, bất quá nam nữ ở đây là hạng người ý chí kiên định, lúc này âm dương câu thông, lập tức dựa theo pháp quyết của Đại Âm Dương Song Tu Công Pháp bắt đầu tu luyện.

Nơi này tuy vô quang âm đậm, nhưng cũng không có ngăn cách không khí lưu thông, cũng đồng dạng có thể hấp thu linh khí chung quanh đến tiến hành luyện hóa, hai người vừa hành công, thiên địa linh khí lập tức giống như khát mã ẩm tuyền, điên cuồng cuốn tới.

Tốc độ nhanh đến đáng sợ, so với hần một mình tu luyện mà nói, ít nhất phải nhanh gấp năm lần!

Lăng Kinh Hồng từ trong không gian pháp khí lấy ra một ít cực phẩm Thiên tinh thạch bố trí ở bốn phía bọn hần, kể từ đó, tốc độ tu luyện của bọn hần lại càng nhanh!

Đáng tiếc chính là, bởi vì cái bốt hình tia chớp ở mắt cá chân của Lâm Lạc là tự động vận hành, lại không bị song tu công pháp này ảnh hưởng, vẫn duy trì ở tốc độ nguyên lai! Mà hần dựa vào hấp thu thiên địa linh khí, hoặc là Thiên tinh thạch tu luyện hiệu quả vốn là không tốt, khó coi, cái này cho dù là tăng lên gấp năm lần lại có thể thế nào, vẫn là giống như ốc sên bò!

Nhưng Lăng Kinh Hồng lại chiếm được chỗ tốt rất lớn, nàng là kỳ tài ngút trời chính thức, không có công pháp nghịch thiên như Hỗn Độn Dung Lô cũng có thể dùng hơn hai mươi tuổi tiến quân Địa Nguyên quân, tuy trong đó có cơ duyên của nàng, nhưng bản thân cũng phải có tư chất vô cùng tốt mới được!

Bất quá sau khi nàng tiến vào Địa Nguyên Cảnh, tiến cảnh liền chậm lại, mỗi khi đột phá nhất trọng thiên ít nhất phải hai mươi đến ba mươi năm thời gian! Nhưng nếu có thể một mực dùng thuật song tu tu luyện mà nói, vèn vèn chỉ cần bốn đến sáu năm có thể đột phá nhất trọng thiên!

Năm mươi năm sau, nàng có vọng đánh sâu vào Thiên Hợp Cảnh, cũng ở hai trăm tuổi trước tiến giai Thích Biến!

Thích Biến Cảnh võ giả có thể có được ngàn năm thọ nguyên, hai trăm tuổi chỉ tương đương với thường nhân hai mươi tuổi, chính là thời điểm phong quang vô hạn! Trong thời gian dài đến ngàn năm, bọn họ có thể sừng sững ở võ giả đỉnh phong, thậm chí còn rất có hi vọng đánh sâu vào tiên cảnh, hóa phàm thành Thần!

Nhưng đây đều là sự tình từ nay về sau hai người chân tâm thân mật, tư thế khấn mật nhất kết hợp cùng một chỗ, giống như hai tòa thạch điêu, không ngừng vận chuyển Đại Âm Dương Song Tu Công Pháp.

Bọn họ vẫn chỉ là sơ khuy môn đạo, theo công pháp tăng lên, hiệu quả song tu còn có thể lấy được nâng cao!

Âm Dương Tán Nhân nhấn lại, khi bọn hần đem môn công pháp này luyện tới trình độ nhất định, pháp trận sẽ tự động cảm ứng và làm ra biến hóa.

328. Chương 328: Linh Thạch. (2)

Lúc này trong mật thất không hề có dị vang phát sinh, hiển nhiên còn chưa tới hỏa hậu.

Bản thân Công pháp này có hiệu quả hấp thu linh khí, căn bản không cần lại vận chuyển pháp quyết đối ứng, mà là sẽ như linh căn thuộc tính bản thân võ giả rút ra Ngũ hành linh khí đối ứng. Nói cách khác, cho dù một người cho tới bây giờ không có tu luyện qua võ đạo, cũng có thể trở thành một phương cường giả!

Bất quá cùng công pháp bình thường chia làm mười tầng bất đồng, Đại Âm Dương Song Tu Công Pháp này không có phức tạp như vậy, tổng cộng cũng chỉ có hơn vạn chữ khẩu quyết và ba mươi sáu tập tranh ảnh tư liệu. Tập tranh ảnh tư liệu này hoàn toàn có thể trở thành Xuân Cung đồ đến xem, trên mặt vẽ lấy hai nam nữ dùng tư thế bất đồng tiến hành giao hoan, đủ để cho đạo đức quân tử khiển trách là đồi phong bại tục.

Sau nửa canh giờ, tốc độ hấp thu linh khí của hai người đột nhiên biến chậm!

Theo như trong công pháp thuật lại, đây là muốn đổi một loại tư thế mới.

Ba mươi sáu loại tư thế, đối ứng ba mươi sáu chu thiên, một cái tuần hoàn là số lượng tinh thần viên mãn!

Hai người đối đến tư thế thứ hai trong tập tranh ảnh tư liệu, nhưng mà bên trong ma sát, khoái cảm trên nhục thể lập tức như sơn băng hải tiêu đánh úp, làm cho bọn hắn thiếu chút nữa chỉ đi ham muốn cảm thụ tuyệt diệu không cách nào nói rõ kia.

Từ thứ ba, từ thứ tư, từ thứ năm. . . Thời gian ở trong bọn hắn tiếp xúc thân mật lặng yên vượt qua, đói bụng thì ăn một cái Ích Cốc Đan. Sau khi Võ giả tiến vào Tiên Thiên, tạp chất có thể thông qua lỗ chân lông trực tiếp bài tiết đi ra ngoài, căn bản không có phiền toái “đi vệ sinh” gì đó.

Dưới tình huống như thế, hai người cũng không biết đến tột cùng qua bao lâu, ba mươi sáu tập tranh ảnh tư liệu rốt cục bị bọn họ từng cái diễn luyện hoàn thành!

Nói cách khác, Đại Âm Dương Song Tu Công Pháp đã luyện thành !

Tập, tập tập tập...

Trên bàn đá đột nhiên xuất hiện một cái động lôm, hiện ra vài vật phẩm, chính giữa còn có một lệnh bài hình lôm, lẳng lẳng nằm ở trên bàn đá.

Theo lý, hai người cũng có thể thu công ! Nhưng sau khi Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng lẫn nhau liếc mắt nhìn, lại khơi gợi lên một phen Thiên Lôi Địa Hỏa chính thức!

Bọn họ bảo trì ở trạng thái thân mật nhất cũng không biết có bao lâu, nhưng vì luyện công, ở cả trong quá trình chỉ có thời điểm đổi “tư thế” mới động, cái này xem như thạch nữ thiết nam, lâu như vậy xuống cũng sẽ nghẹn ra bệnh, huống chi hai người đều là thanh niên nam nữ bình thường đến không thể bình thường hơn!

Cái gọi là ý chí kiên định, bất quá là năng lực điều khiển của bọn họ cường đại mà thôi, cũng không phải thật sự là biến thái, làm sao đối với nam nữ chi dục có thể làm thờ ơ được!

Cư nhiên công pháp đã tu luyện hoàn thành, vậy bọn họ sẽ khó được hoang đường một hồi!

Lăng Kinh Hồng bớt rụt rè, ngâm khẽ như ca, uyển chuyển như khóc thút thít, giống như một xà mỹ nữ ở thân dưới Lâm Lạc vận vẹo, thời điểm đạt tới sung sướng cực đỉnh, lại một ngụm cắn lấy trên vai của hắn!

Tuy Lâm Lạc tu Thập Biến Kim Thân Quyết, thân thể cường hoành có thể nói biến thái, nhưng Lăng Kinh Hồng lại Địa Nguyên Cảnh cao thủ, cái này một ngụm cắn xuống quả thực là cắn hắn máu tươi đầm đìa!

Làm đáp lễ, Lâm Lạc đối với cái miệng của nàng liền đánh bành bạch vài chục cái!

Nói tới cái miệng nữ nhân này, hắn đã sớm muốn hung hăng đánh lên một hồi, nhưng thật không ngờ là dưới tình huống như thế!

Trong một hồi kịch liệt run rẩy, động tĩnh kịch liệt như chiến đột nhiên biến mất, hai người đều là hô hấp nặng nhọc, toàn thân mồ hôi đầm đìa.

Hai người đều không nói gì, cũng không có rời lẫn nhau, đây là “lần đầu tiên” bọn hắn tiếp xúc thân mật, cũng có thể là một lần cuối cùng.

Qua một hồi lâu, hai người rất có ăn ý cùng lúc trèo lên, đem quần áo cởi ra mặc vào.

- Người để lại bên trong thân thể của ta thứ gì đó, ta sẽ vận công bức đi ra!

Lăng Kinh Hồng khôi phục trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Lâm Lạc im lặng không nói gì, nếu như đây là nàng muốn, vậy hẳn cũng sẽ không cưỡng cầu như thế nào, miễn cho còn bị nàng nghĩ mình trèo cao! Nhưng bọn hắn phát sinh hết thấy, thực sự có thể sau khi rời đi coi như không có gì phát sinh qua sao?

Bọn họ đi đến bên cạnh bàn đá, chỉ thấy trên mặt nhiều hơn mấy vật gì đó, theo thứ tự là năm khối Ngọc thạch giống như gạch xanh, một cây ngọc như ý huyết hồng sắc, hai quả cây màu xanh nhạt.

- Ân?

Ánh mắt hai người đồng thời hướng năm khối Ngọc thạch nhìn lại.

Những Ngọc thạch này ẩn chứa linh khí cường đại, cho bọn hắn cảm giác cùng Không Linh Thạch Nhũ không sai biệt lắm, nhưng cường đại hơn gấp trăm lần cũng không dừng lại!

Về mặt Lâm Lạc biến đổi nói:

- Đây là Không Linh Thạch Nhũ cổ hóa, chính thức thành linh thạch!

Không Linh Thạch Nhũ chính là thiên địa linh khí quá mức nồng đậm, biểu hiện hóa thành chất lỏng, tạo thành từng khối dịch tích! Quá trình này là vô cùng dài đằng dặc, cũng bởi vậy trong tuế nguyệt trôi qua, có dấu vết đại đạo, vô giả ăn vào chẳng những có thể lực lượng tăng nhiều, còn có thể đạt được linh ngộ đối với thiên địa đại đạo!

Mà năm khối Ngọc thạch thì là càng tiến một bước, đúng là làm cho Không Linh Thạch Nhũ trạng thái dịch ngưng hóa thành thể rắn, trong đó đến tột cùng ẩn chứa thiên địa linh khí nồng hậu cỡ nào? Dù chỉ là đánh xuống một ít như đậu nành, cho Thích Biến Cảnh cường giả ăn vào, cũng sẽ làm hắn sinh sinh chống đỡ nổi đi!

Cái này, đối với Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng mà nói, là thiên đại thu hoạch!

Trước đó vài ngày những Thiên Hợp Cảnh cường giả kia vì mấy trăm giọt Không Linh Thạch Nhũ đều đấu người chết ta sống, giết đến đỏ mắt, nếu để cho bọn họ biết rõ trong tay Lâm Lạc có năm khối linh thạch này mà nói, cần phải điên cuồng không thôi!

Không, năm khối linh thạch này coi như là Thích Biến Cảnh cường giả cũng tìm đập thành thịch, chỉ cần tin tức tiết ra ngoài, Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng sẽ bị vô giả khắp thiên hạ đuổi giết!

- Các vị, đấu giá lập tức sẽ bắt đầu!

Thời điểm Lâm Lạc cùng Tô Mị đấu võ mồm, một trung niên nam nhân hơn 40 tuổi đi lên bàn đấu giá, hắn vỗ vỗ hai tay.

- Lần này đại quân để quốc phá được trọng trấn Hoa Nguyên trấn của Lạc Thủy quốc, cướp bóc được rất nhiều nữ nhân, trong đó cũng có không ít là thê thất của tướng lĩnh cao cấp, các vị, các vị, đây chính là cơ hội khó được, tuy chúng ta không thể trên sa trường vì nước cống hiến, nhưng cưới thê thất đại tướng địch quốc dưới hông, đó cũng là vì nước tranh quang!

Bên dưới lập tức truyền đến một mảnh tiếng cười, đem vì nước tranh quang tăng lên tới trình độ đầy đủ, tự nhiên làm cho những người kia nguyên một đám cười ha hả.

- Hừ!

Tô Mị thì là phui miệng, có vẻ thập phần khinh thường.

- Đi thôi!

Lâm Lạc đối với loại hành vi mua bán nhân khẩu này thập phần không vui, tự nhiên không muốn lại đợi xuống dưới, vừa vặn Điền Phi Thành cũng sẽ bị đấu giá kế tiếp hấp dẫn lực chú ý, lúc này rời đi cũng sẽ không khiến hắn theo kịp.

Chương 328.2: Thoát Khốn. (1)

Hai người liếc mắt nhìn lẫn nhau, đồng thời nhẹ gật đầu, đối với chuyện tình linh thạch phải tuyệt đối giữ bí mật, trừ khi người tuyệt đối tín nhiệm được, thì tuyệt không có thể khiến người khác biết rõ!

Lâm Lạc cầm lấy một khối linh thạch, Hỗn Độn Dung Lô mở ra, thử luyện hóa xuống.

Lập tức, lực lượng cường đại giống như nước biển mãnh liệt đánh úp, hắc “Oa” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt vẻ khiếp sợ! Nếu không có Tử Đỉnh kịp thời vận chuyển, hẳn cũng có thể trực tiếp bị lực lượng trong linh thạch này cho chống đỡ bạo!

Lăng Kinh Hồng cũng thử giống như Thiên tinh thạch nắm trong tay trợ giúp tu luyện, nhưng lập tức như tị xạ hạt ném linh thạch đi, sắc mặt một hồi trắng một hồi hồng.

Một giọt Không Linh Thạch Nhũ đã ẩn chứa linh khí tinh hoa vô cùng cường đại, hướng chi là trạng thái cố định càng thêm ngưng hóa!

Lâm Lạc nghĩ lại, từ trong Tử Đỉnh lấy ra một bình ngọc không, trong đó đổ đầy nước, lại đem linh thạch cắt xuống chỉ vụn vụn có to như hạt đậu nành thả vào. Tuy linh thạch này chắc chắn, nhưng lại gặp thủy tức hóa, chỉ là một lát sau đã bắt đầu tan chảy, mà nước trong bình ngọc cũng trở thành từng giọt linh dịch, cùng Không Linh Thạch Nhũ giống như đúc!

Hắn đem cái chai hướng tới trên bàn đá đổ ngược lại, mấy trăm giọt linh dịch tựa như ngọc châu, ở trên bàn đá nhấp nhô, cho dù lẫn nhau trong lúc đó va chạm cũng không có vỡ vụn, hoặc là dung hợp cùng một chỗ, cho thấy lực ngưng tụ kinh người.

Hơn nữa, cho dù tan thành mấy trăm giọt Không Linh Thạch Nhũ như vậy, cư nhiên vẫn còn có một chút cặn còn thừa! Lâm Lạc lại gia nhập một ít nước trong, lúc này mới đem chút linh thạch như vậy toàn bộ tan chảy.

Tiểu linh thạch to như hạt đậu nành, lại có thể tan ra nhiều Không Linh Thạch Nhũ như vậy, bảo thủ phỏng chừng, năm khối linh thạch này đủ để tan chảy ra trăm vạn giọt Không Linh Thạch Nhũ!

Tiền của phi nghĩa!

Cái này thật đúng là thiên đại tiền của phi nghĩa!

Nếu nói là lúc trước, Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng khó tránh khỏi đối với Âm Dương Tán Nhân có chút ngứa răng, nhưng hiện tại thu phần đại lễ này, bọn họ lại không có ý tứ tái sinh giận.

- Ta chỉ muốn một khối, dùng hết rồi sẽ tìm người lấy!

Lăng Kinh Hồng rất dứt khoát, đem một khối linh thạch thu vào trong không gian pháp khí của nàng.

Lâm Lạc cũng không có khách khí, Hỗn Độn Dung Lô của hắn là đại dạ dày Vương, luyện hóa bảo vật như loại Không Linh Thạch Nhũ này là rất nhanh, nói không chừng bốn khối linh thạch của hắn toàn bộ luyện hóa xong rồi, Lăng Kinh Hồng còn không có dùng xong một phần mười!

- Song Tu Quả, mỗi người một trái!

Lâm Lạc đem hai quả tách ra.

Có năm khối linh thạch này, trừ khi là Ngũ hành tinh hoa, nếu không rất khó có cái gì so sánh với nó càng có giá trị. Nhưng Song Tu Quả vẫn là rất có tác dụng, một ngày nào đó hắn sẽ lấy thê tử, Song Tu Quả có thể làm cho tu vi của người yêu tăng nhanh như mình, miễn cho hắn còn có mấy trăm năm có thể sống, người yêu lại sớm thọ nguyên khô kiệt rồi biến mất, lưu lại tiếc nuối.

Lăng Kinh Hồng có chút do dự thoáng cái, vẫn là đem trái Song Tu Quả này thu vào.

Cuối cùng là thanh ngọc như ý hồng sắc, đây chính là Hỗn Nguyên Lệnh theo lời của Âm Dương Tán Nhân, tập hợp đủ ba cây có thể tìm được cùng mở ra vạn năm tích lũy của Âm Dương Thánh Giáo!

- Bất quá, vị Âm Dương Tán Nhân này nhìn như hào phóng, cũng không có muốn kẻ đến sau thay hắn báo thù, nhưng nếu như muốn mở ra bảo tàng, nhất định phải lần nữa lấy được hai Hồn Nguyên Lệnh khác, vậy thì không thể tránh né cùng thê thiếp, đồ đệ của hắn triển khai sinh tử ác chiến!

Lâm Lạc lắc đầu, từ Âm Dương Tán Nhân bày cục thế cường bức Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng phải tu luyện công pháp của hắn mới có thể thoát khỏi liên có thể nhìn ra, người này vẫn là có một cỗ tà khí!

- Hắn cũng không biết chết bao nhiêu năm, hơn nữa ta cũng chưa từng có nghe nói qua danh tự Âm Dương Thánh Giáo, khả năng là nhân vật thời kỳ thượng cổ!

Lăng Kinh Hồng nhàn nhạt nói ra.

Nếu thật sự là như thế mà nói, chỉ sợ hai Hồn Nguyên Lệnh khác cũng vĩnh viễn không có khả năng tìm được, mà bảo tàng của Âm Dương Thánh Giáo cũng vĩnh viễn không có ngày xuất hiện dưới ánh mặt trời.

- Vô giả Thời kỳ thượng cổ, đến tận cùng cường đại đến cỡ nào?

Lâm Lạc không khỏi cảm khái lên, lúc trước hắn đi qua rất nhiều di tích từ thời kỳ thượng cổ lưu lại, đã có thể nói là thần tích, mà Âm Dương Tán Nhân chỉ là lưu lại một chút bảo vật như vậy đã trân quý như thế, thật sự rất khó tưởng tượng niên đại kia có phải là Linh giả đầy đất chạy, Thích Biến Cảnh vô giả không bằng cầu hay không!

Cái này thực sự có khả năng!

Bởi vì một khối linh thạch này nói không chừng có thể nuôi dưỡng được một Thích Biến Cảnh cao thủ, mà một chút linh thạch lại căn bản không có bị Âm Dương Tán Nhân nhắc tới qua, hiển nhiên trong suy nghĩ của hắn khi đó, cái linh thạch này không được coi như hàng ngũ bảo vật!

Đủ thấy thời đại kia biến thái đến cỡ nào!

Nhưng mà, võ đạo thịnh thế huy hoàng như vậy, là đến tận cùng như thế nào suy sụp? Hôm nay có được Thích Biến Cảnh cường giả chỉ vven vven có ở Tam đại Thần quốc, hơn nữa số lượng bên ngoài cộng cùng một chỗ cũng không vượt qua bốn mươi người!

Cùng tứ đại tộc hủy diệt có quan hệ sao?

Lâm Lạc không khỏi lâm vào trầm tư, nếu quả thật có một cỗ lực lượng đưa đến võ đạo thời kỳ thượng cổ điêu tàn, kia là vô cùng cường đại?

Sau nửa ngày, hắn mới hồi phục tinh thần lại, từ trong Tủ Đỉnh lấy ra thiết bài, muốn theo như chỉ dẫn rời khỏi nơi này.

- Nhớ kỹ, nơi này hết thảy cho tới bây giờ đều không có phát sinh qua!

Lăng Kinh Hồng lạnh như băng cường điệu một câu.

Lâm Lạc không khỏi buồn bực, Lăng Kinh Hồng xác thực là Địa Nguyên Cảnh cao thủ không sai, nhưng hắn cũng không muốn trèo lên cây to này! Thiên hạ của hắn, con đường của hắn, hắn sẽ dùng quả đấm của mình đánh ra, căn bản không muốn ôm đùi của ai!

Dù nói thế nào, Lâm Lạc cũng chỉ là một người vừa tròn hai mươi tuổi, tính táo cùng lòng dạ thâm hậu đây chính là hai việc khác nhau, khó tránh khỏi sẽ có một chút buồn bực.

Hắn khẽ hừ một tiếng, đem thiết bài trong tay bỏ vào trong “Khóa” động.

Lập tức, thanh âm tạp tạp tạp vang lên, cái tường sắt này hiện ra một lối đi, hơn nữa, ở trong quá trình mở ra, cả mặt thất đều xào xạc rơi xuống mảnh vụn, đúng là đang nhanh chóng tự hủy!

Đúng vậy, công pháp đã có truyền nhân, Song Tu Quả cũng đưa đi ra ngoài, cái mặt thất này đã không có tất yếu tồn tại.

Lâm Lạc vội vàng thu hồi thiết bài, đồ chơi này ở trong mắt Âm Dương Tán Nhân tuy chỉ là một cái chìa khóa, nhưng đối với Lâm Lạc mà nói, lại là một kiện bảo vật, linh dịch sinh ra tuy không thể so sánh với Không Linh Thạch Nhũ, nhưng cũng là thứ tốt hiếm có!

Vèo! Vèo!

Hai người cơ hồ đồng thời tung người mà ra, lúc này đúng vậy tinh quang chi dạ, ánh trăng chiếu rọi, mặc dù hai người không có tắm rửa đến ánh nắng, nhưng thực sự có cảm giác lại thấy ánh mặt trời.

Chương 328.3: Thoát Khốn. (2)

- Tiểu di! Ngốc tử!

Tiếng kêu tràn ngập kinh hỉ của Tô Mị vang lên, nàng vội vàng nhào tới trong lòng Lăng Kinh Hồng nói:

- Tiểu di, các người rốt cục đi ra, làm ta sốt ruột muốn chết!

Lăng Kinh Hồng khó được hiện ra một vòng tiểu dung, vỗ vỗ vai Tô Mị nói:

- Chúng ta làm sao có thể có việc gì chứ!

Mà Ngân Mang thì là từ trong lòng Tô Mị nhảy tới trên vai Lâm Lạc, phát ra tiếng kêu “Chít chít chít”, cầm cái đầu nhỏ không ngừng cọ vào trước mặt Lâm Lạc, một bộ thân mật vô cùng.

- Tiểu di, các người đến tột cùng ở bên trong gặp sự tình gì, như thế nào quán các người hai tháng thời gian?

- Trong này có một mê cung to lớn, chúng ta chuyển lâu như vậy mới tìm được đường ra, bất quá, chúng ta ở trong đó chiếm được thứ tốt, trước trở về rồi hãy nói!

Lăng Kinh Hồng vội vàng biên lý do.

Ba người trở lại Tô gia, sau khi vào mật thất, Lâm Lạc đem bình ngọc lấy ra, ném cho Tô Mị.

- Nhiều Không Linh Thạch Nhũ như vậy?

Cho dù Tô Mị là thiên kim đại tiểu thư của thế gia Thần quốc, nhìn quen cái gọi là bảo vật, lúc này cũng bị một lọ mấy trăm giọt linh dịch này khiếp sợ đến cặp môi đỏ mọng hé mở, bộ dáng mê người vô cùng.

- Đây vẫn chỉ là không đáng kể!

Lâm Lạc lấy ra một khối linh thạch, chỉ chỉ cái lọ trong tay nàng nói:

- Ân, cái bình Không Linh Thạch Nhũ này chính là một góc chỗ này tan chảy ra!

Tô Mị mất hạnh trọn lên, không thể tin nổi mà nhìn xem Lâm Lạc, còn kém nhào lên đập vài mặt Lâm Lạc, sau đó hỏi hần có đau hay không, để xem mình có phải nằm mộng hay không!

Ngân Mang thì là nước miếng chảy ròng, cái ăn hàng này nghe thấy được mùi thơm lạ lùng của Không Linh Thạch Nhũ, sao còn có thể nhịn được!

- Thơm quá! Thơm quá! Thơm quá!

Nhắc đến ăn hàng, lại đâu thiếu được Đường Diễm, tiểu ma nữ này tuyệt đối xứng với bốn chữ xuất quỷ nhập thần này, rõ ràng ở dưới tình huống Lăng Kinh Hồng cũng không có phát giác xuất hiện ở trong phòng, hai mắt hiện quang nhìn chăm chăm vào linh thạch trong tay Lâm Lạc!

Lâm Lạc liền tranh thủ thu linh thạch vào trong Tử Đỉnh, tiểu ma nữ này tuyệt đối có rất nhiều thủ đoạn hiểm hại lừa gạt!

- Keo kiệt!

Đường Diễm đại buồn bực, chỉ về Lâm Lạc nói:

- Thiệt thòi ta còn thay các người lo lắng!

Lâm Lạc đem tay của nàng đẩy ra nói:

- Sao ta không thấy người lo lắng nhỉ?

Tiểu ma nữ này một tay cầm lấy đùi gà, tay kia thì là một chân giò heo, trên miệng nhỏ lại ăn đến mỡ dính bóng bẩy, hiển nhiên là loại không có tim không có phổi!

- Ta đây mỗi lần bị phần là muốn ăn!

Đường Điềm cây ngay không sợ chết đứng nói.

Sắc mặt Lâm Lạc không khỏi tối sầm:

- Chúng ta lại không chết!

- Chẳng phải đã qua rồi sao, bày ra một bộ mặt thối làm gì vậy, aii!

Đường Điềm mở ra hai tay, nhún vai, một bộ Lâm Lạc là cổ tình gây sự.

- Bất quá, nhiều Không Linh Thạch Nhũ như vậy, nếu để cho những người bên ngoài kia biết đến mà nói, không biết sẽ làm ầm ĩ đến cái dạng gì !

Tô Mị lắc đầu.

- Hai tháng trước, vì tranh đoạt mấy trăm giọt Không Linh Thạch Nhũ, Đế đô này là huyên náo túi bụi, cuối cùng ngay cả Thích Biến Cảnh cường giả cũng không thể không ra mặt tiến hành trấn áp!

- A, cuối cùng là ai rơi xuống chỗ tốt lớn nhất?

- Dương nhiên là tứ đại gia tộc chúng ta!

Tô Mị cười cười, móc ra một bình ngọc ở trước mặt Lâm Lạc quơ quơ.

- Tô gia chiếm được năm mươi giọt Không Linh Thạch Nhũ, ta phân đến hai giọt, vốn nghĩ ở trước mặt người cùng tiểu di khoe khoang thoáng cái, ai biết sẽ như vậy!

Tứ đại gia tộc thực lực tương đương, tứ gia bọn họ cứ như vậy liền phân đi hai trăm giọt Không Linh Thạch Nhũ, mà trong Ngọc thạch ẩn chứa Không Linh Thạch Nhũ bất quá ba trăm giọt, chỉ vụn vụn có một trăm giọt bị gia tộc khác cùng với võ giả tán tu chia cắt.

Tuy thực lực của Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng xa xa không thể cùng những Thiên Hợp Cảnh, Thích Biến Cảnh cường giả kia đánh đồng, nhưng ai bảo bọn hắn phúc duyên thâm hậu, thu hoạch năm khối linh thạch, đủ hóa ra trăm vạn giọt Không Linh Thạch Nhũ!

- Kim Đan đại hội thì sao?

- Qua loa xong việc, nghe được có bảo vật như Không Linh Thạch Nhũ, Tinh Thần Mộc, còn có người nào hứng thú đi Kim Đan đại hội!

Bốn người nói một hồi, Lăng Kinh Hồng liền dẫn đầu cáo lui, nàng bây giờ nhìn đến Lâm Lạc đã khó chịu, tự nhiên không muốn cùng hắn ở chung một phòng, ngược lại Tô Mị cùng Đường Điềm lại lú lú không chịu bỏ đi, một người là hiếu kỳ tào ngộ hai tháng này của hắn, cái khác thì là nhắm vào Không Linh Thạch Nhũ.

Tô Mị bởi vì lo lắng Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng, hai tháng xuống rõ ràng gầy đi một vòng, eo thon càng thấy nhỏ hẹp, nhưng đôi ngọc phong lại không có rút lại chút nào, ngược lại ở eo thon đối lập càng thấy hùng vĩ, rung động đến làm cho người hít thở không thông.

Hiện tại Lâm Lạc đã là một nam nhân chân chính, sau khi lãnh hội qua phong tình, thời điểm hắn nhìn Tô Mị liền mang theo một tia mục quang nam nhân thưởng thức đối với nữ nhân, chỉ cảm thấy yêu nữ này quả thật có tư bản làm cho người ta thần hồn điên đảo.

Bất quá hắn cuối cùng là người ý chí kiên định, cũng chỉ là thưởng thức thoáng cái, cũng không có trâm mê đi vào, ở trong suy nghĩ của hắn, truy cầu võ đạo đỉnh phong mới là mục tiêu vĩnh viễn sẽ không thay đổi của hắn.

Chỉ có trở thành mạnh nhất, mới có thể thủ hộ người mình quý trọng!

- Đi, bản cô nương mang người đi ra ngoài dạo chơi!

Tô Mị không khỏi phân trần, lời kéo áo bào của Lâm Lạc, mà Đường Điềm thì là cười hì hì không mời tự theo, vừa đi còn vừa ăn, miệng đầy chảy沫.

So sánh xuống dưới, tiểu ma nữ này liền muốn không có tim không có phổi nhiều hơn, nhưng nàng này sao có thể ăn hoài lại không béo nhỉ?

Tô Mị kéo Lâm Lạc lên xe ngựa, xa phu lập tức cho xe chạy, ba con hung thú liền vung ra bốn vó bắt đầu chạy trốn. Ba con Bạch Kiếm Mã này tuy cũng có Thanh Huyền Cảnh, nhưng cùng bốn đầu mãnh thú Khuy Linh Cảnh lúc trước là không thể so sánh.

Bọn họ đây chính là du lịch, nếu bốn đầu mãnh thú Khuy Linh Cảnh hiện ra ở trong phố lớn ngõ nhỏ mà nói, chỉ sợ sẽ khiến cho khủng hoảng.

Xe ngựa một đường chạy vội, tuy Bạch Kiếm Mã không thể so sánh với mãnh thú Khuy Linh Cảnh, nhưng tốc độ như cũ cực nhanh, rất nhanh liền tiến vào Linh Thương Thành, dừng ở trước một gian phường thị to lớn.

- Đây là địa phương gì?

Lâm Lạc hỏi.

- Thị trường nô lệ!

Tô Mị thuận miệng hồi đáp.

- Ân, lại vẫn có nô lệ?

Lâm Lạc không khỏi kỳ quái, cái này ở Đại Thông quốc là chuyện tình chưa từng có. Xem bên trong gia đình đại gia tộc, tạp dịch nhà hoàn đều là dùng tiền tuyển tới, chẳng lẽ Càn Nguyên quốc thân là Thần quốc ngược lại ở phương diện này càng thêm dã man?

- Phàm là con dân Càn Nguyên quốc, hoặc là con dân nước phụ thuộc của nó tự nhiên đều khó có khả năng trở thành nô lệ, bất quá, đừng quên còn có hai đại Thần quốc khác! Trên biên cảnh một mực khai chiến, thỉnh thoảng người xâm lược ta một trấn, ta cướp đoạt người một thôn, người bắt được chính là chiến lợi phẩm!

Tô Mị giải thích nói.

Chương 328.4: Cừ Nhân Chi Tử.

- Tam đại Thần quốc còn đang giao chiến?

Lâm Lạc kỳ quái nói, trước xem mọi người Tam đại Thần quốc có thể tham gia Kim Đan đại hội hán còn tưởng rằng Tam đại Thần quốc trong lúc đó chỉ là sóng ngầm bắt đầu khởi động, thật không ngờ rõ ràng một mực chiến hỏa!

- Đó là tự nhiên, Tam đại Thần quốc đều có một mơ ước, kia chính là xuất hiện hoàng triều đại nhất thống ngày xưa! Trên biên cảnh từ trước là trọng binh gác, xung đột có lúc phát sinh, bất quá chỉ cần lực lượng cao nhất của Tam đại Thần quốc không vãn lạc, cái nghiêng quốc đại chiến này cuối cùng sẽ không phát sinh!

Tô Mị nghiêm nhiên biến thành người sử học.

Chiến tranh vô luận ai thua ai thắng, chịu khổ cuối cùng là dân chúng tầng dưới chót nhất.

Lâm Lạc từ trong cửa sổ xe hướng ra phía ngoài nhìn lại, đám người hồi hã tựa hồ cùng hán càng đi càng xa! Theo võ đạo của hán ngày càng tiến, đã có bao nhiêu ngày không có giống như người thường ở trên đường cái đi bộ qua?

- Giá!

Thời điểm hán rất có cảm khái, xe ngựa đột nhiên nhận lấy trùng kích, lập tức kịch liệt lay động xuống.

Đường Diêm đang gặm đùi gà, thụ cả kinh này rõ ràng làm đùi gà rơi xuống đất. Tiểu ma nữ nhìn chăm chăm vào đùi gà trên mặt thảm, không khỏi lộ ra vẻ do dự là nên vứt, hay là nhặt lên một lần nữa gặm ăn.

Nhưng trong nháy mắt sau, nàng liền giận tím mặt, mở cửa xe liền xông ra ngoài quát:

- Là ai dám đánh rơi đùi gà của ta?

Có thể bởi vì thực vật mà sinh khí lớn như thế, chỉ sợ cũng chỉ có nàng!

- Sách sách sách, tiểu cô nương hảo tiêu chuẩn, ta nhìn thấy cũng có chút cứng ngắc!

Ngôn ngữ hạ lưu vang lên, trong một chiếc xe ngựa bên cạnh cũng đi tới một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, trong tay nắm một sợi thừng dây thừng, đầu dây là một nữ tử quy bò, trên người chỉ ven ven có vài miếng vải bó, lộ ra mảng lớn da thịt trắng như tuyết.

Thiếu niên này cực kỳ hạ lưu, một bên dùng ánh mắt dâm tà nhìn Đường Diễm, một bên còn dùng tay ở trên đũng quần xoa nhẹ xuống.

- Thiếu gia, đây là xe ngựa của Tô gia!

Trong xe ngựa đi tới một lão giả lục tuần, đối với thiếu niên kia nhắc nhở một câu.

Nhưng khoe miệng thiếu niên kia lại nhếch lên, lộ ra một thần sắc cao ngạo nói:

- Tô gia thì như thế nào!

Hắn mê đắm nhìn xem Đường Diễm nói:

- Người đừng phải xe ngựa của bản thiếu gia, nên bồi thường như thế nào?

Xe ngựa của bọn người Lâm Lạc đã sớm ngừng lại, đâu có thể nào xông tới xe ngựa của hắn? Thiếu niên này cũng rất kiêu ngạo, biết rất rõ ràng đây là xe ngựa của Tô gia cũng dám gây vào!

Đường Diễm tức giận tới mức cắn răng, vung đùi heo trong tay lên ném đi qua thiếu niên kia, pằng pằng thoảng cái, thiếu niên kia rõ ràng không thể tránh né, mà lão giả kia cũng rõ ràng không thể ngăn trở được, lập tức một chân giò heo vỗ vào trước mặt của thiếu niên kia, mặt mũi tràn đầy dầu mỡ.

- Đáng giận!

Thiếu niên kia nổi giận, nhưng lão giả lại mắt lộ ra kinh sắc!

Hắn là Địa Nguyên Cảnh cao thủ! Tuy trên đầu còn có Thích Biến, Thiên Hợp hai tòa núi lớn, nhưng Thích Biến Cảnh cường giả cả Càn Nguyên quốc bất quá mười mấy người, cái nào không phải bệ quan khổ tu, hi vọng có thể tái tiến một bước, tiến quân Linh giả chi cảnh vô thượng!

Thiên Hợp Cảnh cao thủ tuy nhiều hơn, nhưng nhiều lắm chỉ hai trăm cái a, đồng dạng thời gian bệ quan so sánh ra ngoài càng thêm nhiều! Càng máu chốt chính là, Thiên Hợp Cảnh cao thủ hắn cơ bản đều biết, trong đó căn bản không có Đường Diễm!

Nhưng tiểu cô nương này đánh ra “Ám khí” rõ ràng ngay cả hắn cũng không có phản ứng, cứ như vậy trực tiếp đập tới! Nếu như đây không phải là chân giò heo, mà là lợi khí chính thức thì sao?

- Diễm Phi Thành, người chán sống sao, dám xông tới xe ngựa của bản cô nương, cư nhiên còn muốn bản cô nương đến bồi thường người?

Tô Mị nhảy đi ra, nàng cũng không phải là người dễ trêu!

Nhưng Lâm Lạc lại sững sờ!

Diễm Phi Thành? Nhi tử của Chu Ánh Khiết!

Tuy hắn sẽ không bởi vì Chu Ánh Khiết sát phụ vong mẫu chỉ thù mà giận chó đánh mèo đến trên người Diễm Phi Thành, nhưng khẳng định cũng sẽ không vui khi nhìn thấy người này! Đặc biệt hắn ngay từ đầu biểu hiện ra ngoài kiêu ngạo đến xem, người này chính là kẻ ăn chơi trác táng, cũng không biết ý vào quyền thế gia tộc làm nhiều ít việc ác!

Loại người này, thuận tay giết cũng sẽ không tạo sát nghiệp, nói không chừng lão thiên gia cũng muốn một tia chớp đánh chết hắn kia!

- Nguyên lai là Tô gia Đại tiểu thư!

Điền Phi Thành đem ánh mắt mê đắm nhìn hướng Tô Mị, đặc biệt bộ ngực sữa ngạo nhân của nàng, thiếu niên này cứ nhiên còn chìa tay hư bắt thoảng cái, sau đó liếm liếm môi, một bộ rất thèm thuồng.

Tô Mị chán ghét, vội vàng lôi kéo Lâm Lạc cùng Đường Diễm rời đi, mắt không thấy tâm không phiền.

Nhưng Điền Phi Thành lại theo dõi bọn họ, nhắm mắt theo đuôi theo sát ở phía sau bọn hắn, đặc biệt Điền Phi Thành còn nắm một nữ tử giống như cầu, vậy thì càng có hiệu quả oanh động! Một đường đi qua, trong phường thị không người nào không nhìn bọn họ chăm chú.

- Đi vào!

Tô Mị buông lỏng, Lâm Lạc cùng Đường Diễm tiến nhập một đấu giá hội, một đường do nhân viên cửa hàng dẫn tới lầu hai, mà Điền Phi Thành tuy vào không được nơi đây, nhưng lại muốn một gian ghé lô liên nhau.

- Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ dùng Cẩm Khí trực tiếp oanh giết hắn thành cặn bã chứ!

Lâm Lạc không khỏi cười nói.

- Hừ, giết hắn dễ dàng, nhưng lão tử của tiểu tử này là nhân vật rất nổi danh trong Điền gia, được Lão tổ gia tộc coi là nhân tài mới cực kỳ có hi vọng đột phá Thích Biến Cảnh, sủng ái vô cùng! Mà lão tử hắn mặc dù có hơn hai mươi thê thiếp, lại chỉ có một con nối dòng như vậy, nếu giết hắn đi, Tô, Điền hai nhà nói không chừng sẽ toàn diện trở mặt !

Tô Mị hầm hừ nói.

- Hơn hai mươi cái thê thiếp?

Lâm Lạc có chút nhảy dựng, lão tử Điền Phi Thành hắn cho dù không tu luyện, một thê thiếp một tháng cũng chỉ vẹn vẹn có một hai ngày có thể nhìn thấy vị phu quân này, hắn luân chuyển được sao?

- Ân, là có chút ít, đó là bởi vì chính thất của hắn vô cùng lợi hại!

Tô Mị gật đầu nói.

Dĩ nhiên là Chu Ánh Khiết, nghe nói tu vi là Thông Minh Cảnh! Vô luận là thực lực của bản thân nàng hay là tiềm chất tương lai, đều là đáng giá coi trọng, dĩ nhiên là có vẻ cường thế .

Nhưng Lâm Lạc cũng không phải là thán phục con số quá ít này, mà là quá nhiều!

- Hơn hai mươi cái còn ít?

- Ân, tự nhiên rất ít a!

Tô Mị đương nhiên nói:

- Bình thường võ giả chỉ ít có trên trăm thê thiếp, giống gia gia ta cũng có hơn hai trăm, đáng tiếc cũng chỉ sinh ra cha ta một người con!

Lập tức, hình tượng cao lớn, tôn kính của Tô Quảng Khai ở trong suy nghĩ của Lâm Lạc hổng mất!

Hơn nữa nghe ý tứ của Tô Mị, những cường giả võ đạo thế gia này đều là động một chút lại có chừng trăm thê thiếp! Cái này, toàn bộ con mẹ nó là lão Sắc Quỷ, thượng bất chính, hạ tất loạn, trách không được Điền Phi Thành một bộ sắc quỷ!

- Tên gốc, ngươi cho rằng một võ giả coi trọng nhất chính là cái gì?

Tô Mị thấy Lâm Lạc không cho là đúng, không khỏi thần nhiên cười, hỏi lại lên.

- Tự nhiên là thực lực!

Lâm Lạc không chút do dự trả lời, đây cũng là hắn truy cầu.

- Sai rồi, đối với đại bộ phận phân võ giả mà nói, truyền thừa huyết mạch mới là trọng yếu nhất!

Tô Mị nghiêm nghị nói ra.

- Một gia tộc có thể hưng thịnh không suy hay không, yêu cầu một thế hệ lại một thế hệ hiện ra tộc nhân kiệt xuất! Mà võ đạo sao mà tàn khốc, cho dù có đại lượng tài nguyên đi bồi dưỡng, cũng không phải mỗi người đều có thể phát triển đến Thích Biến Cảnh, Thiên Hợp Cảnh! Nếu như con cái nhiều mà nói, khả năng xuất hiện thiên tài cũng lớn hơn rất nhiều!

Lời nói này, càng chứng minh võ đạo tàn khốc.

Đừng xem hiện tại Tô gia, Điền gia cao cao tại thượng, nhưng âm thầm nhìn chằm chằm vào vị trí gia tộc bọn hắn lại có bao nhiêu? Chỉ cần tứ đại gia tộc này xuất hiện gián đoạn đỉnh cấp cường giả, tùy thời cũng có thể bị kéo xuống ngựa!

Bọn họ thật giống như đi ở trên vách núi, hơi chút vô ý liền có nguy hiểm cửa nát nhà tan!

Ở dưới áp lực này, cho dù Thích Biến Cảnh cường giả cũng sa vào “lợn giống”, không thể không thê thiếp thành đàn, cái này sinh hạ một trăm con cái, tổng có thể trông cậy vào một hai cái sẽ có tiền đồ a?

Lâm Lạc cười cười, nhưng đối với phương thức truyền thừa như vậy, hắn cũng không có một tia cảm giác nhận đồng. Cái này xem nữ nhân trở thành cái gì, công cụ dùng để sinh con sao?

- Tên gốc, có phải là nghe động tâm, cũng muốn thê thiếp thành đàn không?

Tô Mị dùng khuỷu tay thúc thúc hắn, một bộ giết giây hắn nói lời nói thật tình.

- Thê thiếp thành đàn ta là không gì lạ, bất quá ta còn thật sự thiếu một nha hoàn rót nước trải giường, không bằng tuyển người a!

- Thối tiểu tử, nghĩ hay quá nhỉ!

- Các vị, đấu giá lập tức sẽ bắt đầu!

Thời điểm Lâm Lạc cùng Tô Mị đấu võ mồm, một trung niên nam nhân hơn 40 tuổi đi lên bàn đấu giá, hắn vỗ vỗ hai tay.

- Lần này đại quân để quốc phá được trọng trấn Hoa Nguyên trấn của Lạc Thủy quốc, cướp bóc được rất nhiều nữ nhân, trong đó cũng có không ít là thê thất của tướng lĩnh cao cấp, các vị, các vị, đây chính là cơ hội khó được, tuy chúng ta không thể trên sa trường vì nước cống hiến, nhưng cưới thê thất đại tướng địch quốc dưới hông, đó cũng là vì nước tranh quang!

Bên dưới lập tức truyền đến một mảnh tiếng cười, đem vì nước tranh quang tăng lên tới trình độ đầy đủ, tự nhiên làm cho những người kia nguyên một đám cười ha hả.

- Hừ!

Tô Mị thì là phui miệng, có vẻ thập phần khinh thường.

- Đi thôi!

Lâm Lạc đối với loại hành vi mua bán nhân khẩu này thập phần không vui, tự nhiên không muốn lại đợi xuống dưới, vừa vặn Điền Phi Thành cũng sẽ bị đấu giá kế tiếp hấp dẫn lực chú ý, lúc này rời đi cũng sẽ không khiến hắn theo kịp.

329. Chương 329: Mua Bán Nhân Khẩu. (1)

- Nhìn xem, bản cô nương cũng muốn nhìn xem có tuyệt sắc mỹ nữ gì!

Tô Mị ngược lại không theo .

Lâm Lạc không khỏi lắc đầu, nhưng cũng không có khuyên nữa.

Bên dưới đấu giá rất nhanh bắt đầu, nữ nhân tuổi trẻ dung mạo xinh đẹp lần lượt bị đưa lên đài, đều có một chút nền tảng võ đạo, kém cũng có tu vi Hậu Thiên đỉnh cao, cao thậm chí đạt đến Thanh Huyền Cảnh.

Nhưng không trông nom thực lực như thế nào, những cô gái này đều là quần áo thống nhất, chính là cái gọi là nô trang.

Trên thân là áo khoác rộng thùng thình, trong đó cũng không nội y, cổ áo rất to, vô luận là từ phía trên lột bỏ, hay là từ bên hông kéo xuống đi tìm u cốc đều là cực kỳ thuận tiện. Xuống hạ thân chính là hai mảnh vải vóc, chỉ có thể che phía trước và sau, chỉ cần đem một tấm vải nhấc lên, đây không phải là lộ ra cái mông rõ ràng chính là bãi cỏ thần bí phía trước.

Một câu, cái nô trang này chính là thuận tiện nam nhân, chỉ cần chủ nhân có yêu cầu, hất lên liền có thể tranh quang cho đất nước.

Những nữ tử này bị bắt làm tù binh, nguyên một đám mặt xám như tro, không trông nom trước các nàng có thân phận cao quý gì, nhưng bây giờ là sa vào hạng nô lệ dẽ tiện nhất, nếu vận khí tốt gặp được một chủ nhân “ôn nhu”, nói không chừng nửa đời sau còn có thể sống an phận, nhưng gặp gỡ biến thái như Điền Phi Thành, quỳ trên mặt đất bò như cẩu, chắc hẳn sẽ sống tới cuối đời không được!

Căn cứ tướng mạo, tu vi cao thấp của “hàng”, cái giá cả đấu giá này cũng không giống nhau, có chỉ có thể bán hơn mấy khối hạ phẩm Thiên tinh thạch, có chút lại cao tới mấy trăm khối cực phẩm Thiên tinh thạch.

Lâm Lạc không khỏi thở dài, dã thú trong lúc đó tuy cũng sẽ giết chóc đồng loại, nhưng đem đồng loại mang lên khung bán, chỉ sợ cũng chỉ có nhân loại !

- Kế tiếp là số thứ ba mươi bảy, giá tiền khởi điểm là ân...

Mục quang Đấu giá sư nhìn đến nữ tử vừa mới được đẩy lên đài, không khỏi lập tức ghen hòng nhìn trân trối.

Cô gái này đại khái hai mươi bốn hai mươi lăm, dáng người đầy đặn, ngực tấn công mông phòng thủ, eo ong thắt chặt, quả nhiên là trời sinh vật. Mà khuôn mặt thì hấp dẫn vô cùng, lúc này còn mang theo vài phần hoảng sợ, càng làm cho nhân sinh thương tiếc, hoặc là ngược lại khởi xướng dục vọng dã thú, càng muốn chà đạp tàn phá nàng.

Đầu đầy mái tóc như dòng thác, đen nhánh tỏa sáng, cặp môi đỏ mọng như liệt diễm, làn da như tuyết, tạo thành công khai đối lập rõ ràng, làm cho nàng xinh đẹp càng biểu hiện kinh tâm động phách!

Thoáng cái, nàng liền bỏ xa tất cả nữ nhân phía trước!

Cực phẩm như vậy, lẽ ra nên để áp trực! Không, cho dù dĩ vãng bất luận “Áp trực phẩm” gì cũng không có mặt hàng như vậy! Móa nó, đây tốt cùng là tên hỗn đản nào nghiệm “hàng”. Vậy mà sai lọt cực phẩm như vậy, còn yết giá năm mươi thượng phẩm Thiên tinh thạch?

Cái này một ngàn cực phẩm Thiên tinh thạch cũng sẽ đoạt lấy!

Mục quang Đấu giá sư đảo qua tuyệt sắc thiếu phụ chín mọng này, trong nội tâm hồi hận a! Cực phẩm như vậy nếu bị hắn sớm một chút phát hiện, cho dù không thể nạp thiếp, cũng có thể cậy vào thân phận ăn trộm! Nhưng bây giờ đã đưa lên trên bàn đấu giá, hết thủy cũng đã muộn!

- Cực phẩm! Thật sự là cực phẩm!

- Không nghĩ tới còn có loại mặt hàng này!

- Ha ha, đem y phục của nàng cởi ra, làm cho bản thiếu gia nhìn xem nàng có bao lớn!

- Nhanh đấu giá, sau khi lão tử lấy tới tay, kéo vào ghế lô xào khô một lát! Quá dụ người rồi!

Bên dưới lập tức truyền đến một mảnh rối loạn, thật nhiều người đã là dâm thanh rống to lên.

Đấu giá sư cũng không dám quát tháo, người tới nơi này đều là thiếu gia tất cả gia tộc lớn nhỏ ở Đế đô, cái nào hắn cũng đắc tội không nổi. Hắn vội vàng tạm thời tăng giá nói:

- Giá khởi điểm, năm trăm cực phẩm Thiên tinh thạch!

- Một ngàn!
- Một ngàn tám!
- Hai ngàn!

Cái này tuyệt sắc diêm dúa loè loẹt hiển nhiên kịch nổi lên trong lòng mỗi người muốn vọng, đều bị đỏ mặt gọi lên giá đến, thế phải đem cái này vươ vật thu được giường của mình, vì thế không tiếc đại tiện hầu bao.

- Một vạn!

Thanh âm kiêu ngạo của Điền Phi Thành vang lên.

- Ai tranh được qua bản thiếu gia?

Hắn là tộc nhân của thế gia Càn Nguyên quốc, hơn nữa còn là loại địa vị hiển hách, người nơi này có thể cùng hắn liều mạng cao thấp, chỉ có Tô Mị mà thôi.

Một là hắn ra giá cũng quá cao, thứ hai cũng không có mấy người nguyện ý đắc tội vị nhị thế tử này! Dù sao tất cả mọi người là xuất thân đại gia tộc, hoàn khổ chẳng hề đại biểu ngu xuẩn, biết rõ người nào có thể trêu, người nào không thể trêu.

Những người khác dù thế nào cũng không liên quan tới Lâm Lạc, nhưng Điền Phi Thành lại không đồng dạng, hắn là cửu nhân chi tử! Mắt thấy đấu giá sư liên muốn tam chùy định giá, Lâm Lạc đột nhiên ngắt lời nói:

- Một giọt Không Linh Thạch Nhũ!

Toàn trường lập tức một mảnh tĩnh mịch!

Đối với một võ giả bình thường mà nói, một giọt Không Linh Thạch Nhũ khẳng định không lớn bằng một vạn khối cực phẩm Thiên tinh thạch! Nhưng mà, đối với võ giả đang ở bình cảnh mà nói, giá trị Không Linh Thạch Nhũ lại là mười vạn, trăm vạn cực phẩm Thiên tinh thạch cũng so sánh không được!

Bảo vật như vậy đã không thể dùng giá trị nhiều ít đến cân nhắc, bởi vì không có ngọc tử nào sẽ lấy ra đem bán!

Tất nhiên cho đến khi hiện tại!

Một lão giả đột nhiên từ phía sau đài bay vọt mà ra, hướng về ghế lô Lâm Lạc nhìn lại, người này tu vi cực kỳ khủng bố, mục quang như thực chất, uy áp mười phần nói:

Quả nhiên?

- Vị này chính là cung phụng của bốn viện, Chu Tẩy Chu tiền bối!

Đấu giá sư vội vàng làm giới thiệu.

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng, một tay vung lên, một bình ngọc đã hướng Chu Tẩy ném đi qua.

Ở bên trong Thần quốc, hắn thật cũng không cần phải che giấu chuyện tình hắn có không gian pháp khí, chỉ cần đừng làm cho người biết rõ cái không gian pháp khí này là phòng ngự cực phẩm!

Chu Tẩy mở nắp bình, một mùi thơm lạ lùng thấm người lập tức phiêu tán ra, làm cho lỗ chân lông người ta đại trương, như có thể vũ hóa thành tiên!

- Thật sự là Không Linh Thạch Nhũ!

Hắn vô cùng chấn động nói.

Tiểu tử này. . . Đến tột cùng là thân phận gì, vậy mà hào khí đến mức dùng Không Linh Thạch Nhũ làm tiền tiêu! Cái này đã không thể dùng hào khí để hình dung, mà là phá sản, bại gia đến không thể lại bại!

Hắn cũng sợ Lâm Lạc đổi ý, vội vàng nói:

- Từ hiện tại bắt đầu, chỉ tiếp thụ báo giá Không Linh Thạch Nhũ, còn có người nào nguyện ý tăng giá hay không?

Trong nội tâm tất cả mọi người đều thầm mắng!

Không Linh Thạch Nhũ cũng không phải rau cải trắng, còn có thể xếp thành chồng chất lấy ra sao? Tuy sau lưng mỗi người bọn họ đều có nhà quyền thế làm chỗ dựa, nhưng sao dám đến địa phương bậc này làm rối loạn. Hậu bối lại có được gia tộc coi trọng, đại bộ phận phần có thể xuất ra mấy trăm khối cực phẩm Thiên tinh thạch đến tiêu xài cũng đã là cực kỳ được sung ái, còn muốn dùng Không Linh Thạch Nhũ?

330. Chương 330: Mua Bán Nhân Khẩu. (2)

Ngay cả tứ đại thế gia đỉnh cấp cũng chỉ phân đến năm mươi giọt Không Linh Thạch Nhũ, trong gia tộc chỉ có niên đại đồng lứa được coi trọng nhất mới có thể may mắn ban ột hai giọt! Cho dù người đó đến nơi này, sẽ lấy ra mua sắm một nữ nô sao?

Nói đùa gì vậy!

- Một lần!

- Hai lần!

- Ba lần!

- Thành giao!

Chu Tảo vội vàng hướng đầu giá sư sai khiến ánh mắt, đối phương cũng tranh thủ thời gian giải quyết dứt khoát, hoàn thành lần giao dịch này. Đây chính là giao dịch công bình người tình ta nguyện, cho dù sau lưng Lâm Lạc có Thích Biến cảnh cường giả cũng không thể đổi ý?

- Hồn trưởng!

Cách vách truyền đến động tĩnh đá ghế gỗ bàn, chỉ một lúc sau, chỉ nghe “Bùm”! Điền Phi Thành đã đập cửa vọt lên, sắc mặt âm trầm, chỉ vào Lâm Lạc nói:

- Tiểu tử, ngươi là ăn gan báo, dám theo ta đấu?

Tô Mị nguyên bản sẽ không hướng Lâm Lạc ra tay, Điền Phi Thành này xâm nhập lập tức làm nổ phát nạng, yêu nữ này mục quang trừng lớn nói:

- Ngươi lại là vật gì, ngay cả gian phòng của bản cô nương cũng dám xông, nếu không cho bản cô nương một cách nói, đừng nghĩ bỏ qua!

Điền Phi Thành chỉ là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, đúng là tuổi dễ dàng xung động nhất, bình thường lại quen kiêu ngạo, nào nhịn được cơn tức này, lập tức nhìn lão giả bên người nói:

- Bất toàn bộ bọn họ cho bản thiếu gia!

Lâm Lạc biến sắc, lão giả kia là tu vi Địa Nguyên Cảnh! Hắn vội vàng tới trước người Tô Mị, Cẩm Khí ngọc bài đã đem ra, nếu lão giả này thật muốn động thủ, liền lập tức bóp nát đào tẩu.

- Thiếu gia!

Nhưng Lão giả kia lại không có động thủ, mà là hướng Điền Phi Thành lắc đầu.

- Đừng quên phụ thân ngươi nhắc nhở đối với ngươi!

Điền Phi Thành mục quang âm hàn, hung hăng nhìn Lâm Lạc một lúc, mãnh liệt vung tay bước đi.

- Hừ, coi lời nói của bản cô nương trở thành gió thoảng bên tai sao!

Tô Mị thần sắc lạnh lùng, gương giọng nói.

- Điền Phi Thành, trong vòng 3 ngày, ngươi tất sẽ tự động đến xin lỗi bản cô nương!

- Người đi mà nằm mơ!

Điền Phi Thành rất nhanh tự biến mất tại ngoài cửa.

- Sách, nhìn không ra người còn biết thương hương tiếc ngọc!

Người này vừa đi, Tô Mị liền đem đầu mâu nhắm ngay Lâm Lạc, bắt đầu ôn hoà châm chọc lên.

Nguyên bản đây là chuyện của Lâm Lạc, hắn cũng muốn hưởng đối phương giải thích, nhưng ma xui quỷ khiến, hắn vẫn là nói:

- Mẫu thân của Điền Phi Thành giết cha mẹ của ta!

Một câu nói kia là đủ rồi, Lâm Lạc cùng Điền Phi Thành trong lúc đó là huyết cừu!

Tô Mị lập tức đánh tan sắc mặt giận dữ, nhưng vẫn còn có chút khó chịu nói:

- Vậy cũng không cần phải xuất ra Không Linh Thạch Nhũ, cực phẩm Thiên tinh thạch bản cô nương còn nhiều, rất nhiều, người sẽ không hỏi ta có không?

Trong lúc nói chuyện, nô lệ tuyệt sắc vưu vật kia đã được người đưa tới, hai gã hán tử trước khi ra cửa vẫn không quên quay đầu lại, trong ánh mắt tràn đầy dục hỏa.

- Ta tên Ninh Tú Nhi, gặp qua chủ nhân!

Nô lệ nơi này đều trải qua huấn luyện nhất định, không trông nom trước có được thân phận địa vị hiển hách cỡ nào, đến nơi này chính là nô lệ đề tiện nhất, mà nữ nhân cũng nhận thức đến điểm này, vừa vào liền đối với Lâm Lạc cung kính quỳ gối.

Nô trang này vốn là rộng thùng thình, nàng này vừa quỳ xuống, Bộ ngực trắng như tuyết cơ bản có thể xuyên thấu qua cổ tròn xem bóng loáng, kể cả song phong chắc nịch tròn chắc, thậm chí nụ hoa màu hồng phấn ở đỉnh.

Tô Mị lập tức hừ một tiếng, tuy nàng xuất thân nhà quyền thế, đối với nam nhân thể thiếp thành đàn đã sớm nhìn quen lắm rồi, nhưng chứng kiến một mỹ phụ có thể ở mỹ mạo cùng phong tình cùng nàng tương đương, ở trước mặt Lâm Lạc hiện ra tư thế dung nhan, liền làm cho nàng cực kỳ không thoải mái!

Lâm Lạc phát phát tay nói:

- Đứng lên đi!

Ninh Tú Nhi theo lời đứng lên, nữ nhân này có vẻ vô cùng trấn định, không có chút khấn trương cùng bối rối như xâm nhập hổ lang chi huyết nào, hiện ra tâm lý tố chất tốt đẹp. Loại người này nếu không phải trời sinh ý chí kiên định, chính là sống địa vị cao, dưỡng thành trấn định mà sơn băng địa liệt ở trước mắt cũng bất động thanh sắc.

Lâm Lạc ngược lại không sao cả nàng đến tốt cùng là thân phận gì, dù sao nàng chỉ là tù binh địch quốc, thân phận cao tới đâu đó cũng là ở Lạc Thủy quốc! Hắn chặn ngang một tay chỉ là nhằm vào Điền Phi Thành, về phần nữ nhân này. . . chờ thời điểm hắn rời Tô gia, sẽ cho Tô Mị an bài thoát cái, cho nàng tìm nam nhân đáng tin cậy đi.

Bất quá, loại nữ nhân gây tai hoạ cấp này, nam nhân bình thường hàng phục được sao?

- Tĩnh ngủ!

Lâm Lạc ở bên tai Đường Diễm kêu lên.

- Người ồn ào quá!

Đường Diễm mở ra cặp mắt buồn ngủ mông lung, phát hiện trong phòng nhiều ra Ninh Tú Nhi, không khỏi trợn mắt nói:

- Hồ... hồ ly tinh!

- Đi!

Bốn người ra khỏi phòng đấu giá hội, lên xe ngựa nghênh ngang rời đi.

Mà sự tình Lâm Lạc làm một đại phú hào ném một giọt Không Linh Thạch Nhũ phá sản cũng rất nhanh truyền khắp Đế đô, người người cũng biết, vị “rẻ hiền” Tô gia kia tính hảo sắc cũng được dựng lên! Hắn

vậy mà ở thời điểm liệp diễm còn mang theo Tô Mị, có thể thấy được hấn ở ngự nữ thuật có tạo nghệ rất cao, bằng không Tô Mị có thể nhin được sao?

Nguyên bản Tô Mị muốn mang Lâm Lạc ở các địa phương ở Đế đô hảo hảo đi dạo một phen, nhưng sau khi nhiều hơn một Ninh Tú Nhi, hào hứng của Tô đại tiểu thư tự nhiên đại giảm, liền trực tiếp trở về Tô gia.

Nàng oán khí vung đến trên đầu Điền Phi Thành, lập tức đi tìm Tô Quảng Khai làm nũng, dùng thủ đoạn của yêu nữ này, chỉ sợ Tô Quảng Khai thật có khả năng vì nàng ra mặt.

Lâm Lạc thì mang theo Ninh Tú Nhi cùng Đường Diễm trở về biệt viện của mình, Đường Diễm lập tức nhanh như chớp chạy đi, đại khái lại muốn đi vào phòng bếp nhà ai đó.

Ninh Tú Nhi thì dịu dàng ngoan ngoãn đứng ở bên người Lâm Lạc, một bộ thẹn thùng tùy ý vua thu thập, trên người hương khí sâu kín, làm cho tâm thần người say mê, cũng không biết là mùi phấn sáp, hay là nàng trời sinh có mùi thơm cơ thể.

- Chính người tìm phòng ở lại, đừng chạy loạn khắp nơi, bởi vì ta cũng chỉ là khách nhân nơi này!

Lâm Lạc thuận miệng đối với Ninh Tú Nhi phân phó nói, phất phất tay bảo nàng có thể ly khai.

- Vâng!

Ninh Tú Nhi quỳ gối hành lễ, bộ ngực trắng bóng kia quả thực hấp dẫn Lâm Lạc một bả.

Dù sao, hấn hiện tại là nam nhân chân chính, lại ở tuổi huyết khí phương cương, sẽ có ham muốn phương diện này cũng bình thường! Bất quá một là hấn càng say mê võ đạo, thứ hai hấn cũng không nguyện cùng nữ nhân không có cảm tình phát sinh quan hệ, rất nhanh phân tán lực chú ý.

Lâm Lạc trở lại gian phòng của mình, lấy ra một bình thuốc, đổ ra một giọt Không Linh Thạch Nhũ nuốt vào trong miệng, bắt đầu luyện hóa.

Hỗn Độn Dung Lô vận chuyển, đại lượng linh khí tinh khiết trong Không Linh Thạch Nhũ liên tục không ngừng chuyển hóa làm linh lực, bị lực đại đan hạch chia đều, thôi động lực đại công pháp đồng thời tiến triển.

331. Chương 331: Ước Đầu

Nhưng mà, chỗ cường đại của Hỗn Độn Dung Lô ở chỗ luyện hóa Ngũ hành tinh hoa, ở “lực” đồng dạng, tốc độ luyện hóa Ngũ hành tinh hoa chỉ ít có thể nhanh gấp mười lần!

Một giọt Không Linh Thạch Nhũ này Lâm Lạc dùng suốt nửa ngày thời gian mới luyện hóa hấp thu mất, lực hệ công pháp đều có chút tiến bộ, bất quá nếu dựa theo tiến cảnh như vậy, đại khái hấn phải mất hai tháng mới có thể đột phá nhất trọng thiên.

Đừng tưởng rằng tốc độ này chậm! Bởi vì một giọt Không Linh Thạch Nhũ là bị lực hệ công pháp chia sẽ, nếu là đơn tu một hệ mà nói, đột phá nhất trọng thiên gần kề yêu cầu mười ngày!

Mười ngày nhất trọng thiên, đây là tốc độ tu hành vô cùng khủng bố!

Cái này cũng chỉ Lâm Lạc có được Hỗn Độn Dung Lô mới có thể làm được, nếu không cho dù là Lăng Kinh Hồng luyện hóa một giọt Không Linh Thạch Nhũ, cũng ít nhất phải mười ngày thời gian, đột phá nhất trọng thiên phải cần hai trăm ngày!

Đương nhiên, không tới một năm đột phá nhất trọng thiên, cái này đối với tất cả võ giả mà nói cũng giống như nằm mơ! Nhưng này cũng phải cần đại lượng Không Linh Thạch Nhũ chèo chống mới được, ngoại trừ phát tiền của phi nghĩa như Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng, ai có thể đủ xa xỉ như vậy?

Bất quá, đối với tốc độ như vậy, Lâm Lạc như cũ không thể thoả mãn.

Thực lực Chu Ánh Khiết chính là Thông Minh Cảnh, Lâm Lạc nhất định phải đồng dạng đạt tới Thông Minh Cảnh mới có thể giết nàng! Nhưng mà chỉ cần Thông Minh nhất trọng thiên, hấn lực hệ công pháp

cùng chuyển, hơn nữa Chiến Thiên Quyết đủ để cùng võ giả Thông Minh Cảnh Đại Viên Mãn chiến một trận!

Hắn hiện tại ngay cả lôi điện công pháp cũng mới là Giác Vi tam trọng thiên, Hỏa hệ công pháp Giác Vi nhị trọng thiên, tứ hệ công pháp khác còn đang ở Giác Vi nhất trọng thiên, cho dù mỗi ngày luyện hóa Không Linh Thạch Nhũ, cái này cũng phải một năm rưỡi sau mới có thể đạt tới Thông Minh Cảnh!

Quá chậm !

Cừu nhân ở trong một thành thị, còn muốn hắn đợi một năm rưỡi? Nói sau, Chu Ánh Khiết làm dâu Điền gia, đây chính là có Thích Biện Cảnh cường giả, thậm chí siêu cấp cường giả nữa bước Linh giả tọa trấn, cho dù hắn đạt tới Thông Minh Cảnh cũng khó có khả năng trực tiếp giết đi vào!

Một mặt phải luyện hóa Không Linh Thạch Nhũ, về phương diện khác vẫn là phải tìm kiếm Ngũ hành tinh hoa, hai bút cùng vẽ!

Trong nội tâm Lâm Lạc suy nghĩ rất nhiều, mà hắn cũng phát hiện, đồng dạng là Không Linh Thạch Nhũ, cái này kỳ thật cũng có khác nhau, tựa như Thiên tinh thạch có thượng trung hạ cực phẩm chi phân.

Hắn đã từng ăn một giọt Không Linh Thạch Nhũ mà Trương Tiểu Bạch còn sót lại, nhưng nếu như đem giọt Không Linh Thạch Nhũ kia so sánh là hạ phẩm mà nói, như vậy Không Linh Thạch Nhũ do linh thạch tan chảy tới này sẽ đạt đến thượng phẩm, chỉ ít kém mười lần độ tinh khiết!

Hai ngày sau đó, Tô Mị đột nhiên tìm đến Lâm Lạc, đưa hắn kéo đi ra, dương dương đắc ý nói:

- Đi theo ta!

Hai người tới biệt viện của Tô Mị, chỉ thấy Điền Phi Thành đứng ở nơi đó, mặt mũi tràn đầy không vui.

Tô Mị hai tay chống eo nói:

- Tốt lắm, người có thể xin lỗi !

Lâm Lạc không khỏi đỏ mặt, yêu nữ này thật đúng là được có biện pháp làm cho Điền Phi Thành chủ động đăng môn xin lỗi, nhưng yêu nữ dù sao cũng là yêu nữ, chiếm thượng phong không tính, nàng còn muốn đánh rần giáp đầu, đem Lâm Lạc cũng kéo tới làm người xem!

Mặt Điền Phi Thành thoáng cái biến thành màu gan heo!

Hắn tuy vô pháp vô thiên, nhưng đây hết thảy đều là lão tử hắn ban cho! Hiện tại lão tử hắn muốn hắn tự động đến tìm Tô Mị xin lỗi, cho hắn gan lớn như trời cũng không dám nói không!

Nhưng cái này hắn khế cắn môi cũng nhận biết, thật không nghĩ đến yêu nữ Tô Mị này cư nhiên quá mức như thế, còn kéo tới một người hắn đồng dạng căm hận đến xem náo nhiệt, điều này làm cho hắn kém chút nữa trực tiếp quay đầu bước đi!

Nhưng vừa nghĩ tới lão tử hắn uy nghiêm, Điền Phi Thành lập tức bỏ đi ý nghĩ này.

- Hai ngày trước đắc tội Tô cô nương, tiểu đệ đặc biệt đến xin lỗi!

Hắn cắn răng nói ra, cả khuôn mặt đỏ bừng, ngay cả nước mắt cũng sắp muốn chảy ra .

Một hắn dù sao chỉ là thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, đối với hắn mà nói, đây là vô cùng nhục nhã!

Tô Mị hừ một tiếng, phỉ phỉ tay nói:

- Lần này coi như xong, sau này chứng kiến bản cô nương tự giác đi vòng qua, bằng không lần sau người sẽ một đường quỳ tới!

Nàng thật đúng là được tiện nghi còn khỏe mẽ! Bất quá ngẫm lại bởi vì Điền Phi Thành bình thường cũng không biết có bao nhiêu ngang ngược kiêu ngạo, làm nhiều ít ác sự, gặp gỡ yêu nữ này coi như là ác nhân tự có ác nhân trị!

Điền Phi Thành mục quang miết hướng Lâm Lạc, trong ánh mắt tràn đầy oán độc, hắn hừ một tiếng nói:

- Lâm huynh, nghe nói người chính là võ đạo cao thủ, ta có vài vị bằng hữu đối với cái này không chịu phục lắm, có dám tới đấu võ trường khoa tay múa chân một chút hay không?

Không đợi Lâm Lạc mở miệng, hắn lấy ra một tảng đá thổ hoàng sắc nói:

- Ta lấy khối Tinh Huy Thạch này làm tiền cá cược!

- Ân!

Lâm Lạc mục quang sáng ngời, tảng đá này ẩn chứa Thổ tinh hoa cường đại! Cái này thật đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, hắn đang lo tu vi tiến cảnh chậm, không nghĩ tới người này đưa bảo đến!

Bất quá, Điền Phi Thành kiêu ngạo thì kiêu ngạo, nhưng không phải người ngu, biết rất rõ Lâm Lạc có tu vi Giác Vi Cảnh còn dám xuất ra bảo bối như Tinh Huy Thạch làm tiền đặt cược, nhất định là muốn Lâm Lạc nhảy vào hố!

Lúc này Tô Mị hừ một tiếng nói:

- Người nếu gọi “bằng hữu” Thông Minh Cảnh đến, kia còn so cái gì!

- Ha ha, làm sao có thể, Lâm huynh là Giác Vi Cảnh, bằng hữu của ta tự nhiên cũng là Giác Vi Cảnh!

Điền Phi Thành nhìn xem Lâm Lạc.

- Như thế nào, có dám đánh cược hay không, nếu là người thua, liền đem nữ nô mấy ngày hôm trước mua xuống kia nhường lại!

Còn tưởng rằng người này có bao nhiêu tiền đồ, suy nghĩ cả nửa ngày cũng là vì một nữ nhân! Nếu như là vì người yêu, được kêu là vĩ đại, nhưng hắn chỉ là ham muốn sắc đẹp của Ninh Tú Nhi, cái này thật sự là phế vật !

Cũng khó trách những cường giả kia muốn cưới nhiều thê thiếp sinh nhi tử, nếu như chỉ có loại con nôi dòng khinh thường này, đang sống tức chết cũng có thể!

- Đánh cược !

Lâm Lạc gật gật đầu, hắn đối với khối Tinh Huy Thạch kia là tình thế bất buộc. Mọi người vừa vặn không biết hắn lực hệ công pháp cùng tu, hơn nữa tia chớp công pháp tính đặc thù, cùng Chiến Thiên Quyết huyền ảo, ngay cả Giác Vi Cảnh Đại Viên Mãn hắn cũng có thể chiến một trận, dĩ nhiên đứng ở thế bất bại!

Song phương đều đồng ý chiến một trận, bọn họ lập tức đón xe đi tới đại đấu võ trường trong Linh Sương Thành.

Đây là đấu võ trường lớn nhất trong Linh Sương Thành, trên danh nghĩa thuộc về Hoàng thất Phạm gia, bình thường có các loại võ giả chiến đấu trong đó, cung ứng người đánh bạc. Tới thời điểm ngày lễ long trọng, nơi này còn có thể tiến hành giải thi đấu chính thức, dùng phát huy võ đạo.

332. Chương 332: Thất Phẩm Chiến Tướng. (1)

Bởi vậy, nơi này một năm tứ quý đều vô cùng náo nhiệt.

Không ít võ giả đều ở võ đài nơi đây, bởi vì mỗi khi thắng một hồi đều có Thiên tinh thạch ban thưởng, căn cứ thực lực võ giả quyết định cái tỉ lệ ban thưởng này, từ hạ phẩm đến cực phẩm Thiên tinh thạch đều có.

Xem Tiên Thiên cấp bậc, thắng một hồi chỉ có thể bắt được một khối hạ phẩm Thiên tinh thạch, nhưng thua, khả năng ngay cả tính mệnh cũng khó giữ được!

Nhưng đối với vô số tán tu không có gia tộc mà nói, nơi này là địa phương bọn họ kiếm lấy Thiên tinh thạch nhanh nhất, cho dù mỗi ngày đều có người lúc đến đi tới, khi ra được khiêng, nhưng như cũ vô cùng tấp nập!

Mà diễn võ trường cũng sẽ không bởi vậy có hại, bởi vì bọn họ là người mở sòng bạc!

Tại nơi này, thắng liền 10 trận có thể đạt được danh xưng chiến tướng, thắng liền trăm trận có thể bị xưng là Chiến Vương, ngàn trận là Chiến Thần! Cái danh xưng này cũng không phải là cho không, xem có danh xưng chiến tướng mà nói, như vậy đồng dạng thắng một hồi có thể đạt được mười lần Thiên tinh thạch!

Bất quá, từ đấu võ trường kiến thành đến hiện tại, cũng chỉ vụn vụn có một người đạt được qua danh xưng Chiến Thần, đó chính là Vô Song Chiến Thần Phạm Thương Vũ hiện tại!

Năm đó hắn che dấu thân phận tiến vào đấu võ trường tìm kiếm đối thủ, ngay từ đầu vẫn chỉ là tu vi Minh Dương Cảnh, nhưng suốt hai mươi tám năm hắn khó một bại, tu vi cũng tăng lên tới Thông Minh Cảnh, sáng tạo một đoạn truyền kỳ.

Cuối cùng có một đệ tử đại gia tộc thua không nổi, rõ ràng mời cường giả gia tộc đến uy hiếp Phạm Thương Vũ đang cùng hắn thi đấu lần thứ hai cố ý nhận thua, kết quả tạo ngộ đến tuyệt thế cường giả của Phạm gia, bị sinh sinh phế bỏ!

Lúc này thân phận của Phạm Thương Vũ mới rốt cục hấp thụ ánh sáng, bởi vậy, khi hắn thăng cấp Thích Biến Cảnh, cũng bị tôn xưng là Vô Song Chiến Thần!

Thắng liền tiếp ngàn trận là Chiến Thần cũng chỉ có một cái Phạm Thương Vũ, mà người thắng liền tiếp trăm trận tuy không đến mức như phượng mao lân giác, nhưng dạng cường giả chiến đấu này trong trăm năm cũng nhiều lắm là ra một cái, ngược lại người thắng liền tiếp 10 trường thì rất nhiều.

Nhưng chiến đấu ở đại đấu võ trường là hạn định trình tự cảnh giới, Niết Âm Cảnh chỉ có thể lấy Niết Âm Cảnh làm đối thủ.

Khi một “Chiến tướng” Niết Âm Cảnh đột phá đến Minh Dương Cảnh, khả năng trận chiến đấu tiếp theo chính là lúc hắn hồn về Hoàng Tuyền!

Cái này trôi qua chính là sinh hoạt sinh tử một đường, tự nhiên mỗi một ngày đều có khả năng vẫn lạc!

Mà đồng dạng là chiến tướng, thắng liền thập trường cùng liền chín mươi trường, cái này căn bản không phải một trình tự chiến lược, bởi vậy về sau lại có phân chia mới, xem thắng liền thập trường, thì là nhất phẩm chiến tướng, thắng liền chín mươi trường, là cửu phẩm chiến tướng.

Chiến Vương cũng đồng dạng, thắng liền hai trăm trường là nhị phẩm Chiến Vương, chín trăm trận là cửu phẩm Chiến Vương.

Tuy nơi này cạnh tranh tàn khốc, nhưng chỉ cần bắt được danh xưng chiến tướng, chẳng những có tiền thưởng phong hậu có thể cầm, thậm chí còn có cơ hội được người đại gia tộc chọn trúng, mang về làm gia thần, nếu biểu hiện ra xuất sắc mà nói, thậm chí còn có thể thành lập thế lực của mình, trở thành gia tộc phụ thuộc đại thế gia.

Mà chiến tích càng tốt, cho dù nhập nhà quyền thế, cũng có thể đạt được đãi ngộ rất cao. Đại đấu võ trường mỗi ngày đều là sát khí ngút trời, máu chảy thành sông, liên tục trình diễn sinh tử ác chiến.

Cái chiến đấu này ngoại trừ có thể đánh bạc ra, còn có thể cung ứng người xem tiêu khiển, trong đó không thiếu phu nhân thiên kim đại gia tộc, nếu bị các nàng chọn trúng mà nói, nói không chừng có thể cá chép nhảy Long Môn!

Đương nhiên cũng có bị bắt gian tại trận, bị sinh sinh đánh chết!

Ngoại trừ loại sinh tử ác chiến này ra, kể có tiền cũng có thể dùng tiền mời người nơi này bồi luyện, vô luận là làm bao cát hay là đối thủ, chỉ cần trả giá Thiên tinh thạch tương ứng, từ Tiên Thiên đến Thông Minh Cảnh, cao thủ như vậy đều có thể tìm được.

Về phần Khuy Linh Cảnh trở lên, ở Thần quốc cũng là tồn tại vô cùng có địa vị, căn bản không cần tới nơi này liều sống liều chết, tự nhiên có gia tộc giành giật mời chào.

Ba người Lâm Lạc đi tới đại đấu võ trường này, một đường xuyên qua vài tiểu hình đấu võ trường, rốt cục đi đến một tòa đại hình đấu võ trường hùng vĩ, cái này đủ để dung nạp xuống vạn người đối chiến !

Ngoài đấu võ trường còn thành lập lên một vòng đài cao, chỉ ít có mười vạn vị trí, bất quá lúc này bởi vì trong đó không có trận đấu, nơi này tự nhiên cũng trống rỗng, chỉ có vài người ngồi ở trên ghế ngồi gần đấu võ trường.

- Lâm huynh?

Vài người bên kia nghe được động tĩnh, đều quay đầu lại tương vọng, đã thấy cầm đầu lại là Cửu hoàng tử, bên người hắn còn có vài mưu thần hộ vệ.

- Điện hạ!

Lâm Lạc ôm quyền làm lễ.

- Mấy tháng trước ở Kim Đan đại hội gặp mặt Lâm huynh, bốn Hoàng tử liền cảm giác Lâm huynh chính là nhân trung long phượng, tiền đồ bất khả hạn lượng! Mà trong Phi Lai Sơn Lâm huynh lại được Thương Vũ tộc thúc xuất khẩu khen tặng, quả nhiên không phải vật trong ao!

Cửu hoàng tử cười ha ha, rất có ý lung lạc Lâm Lạc.

Cái này có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Đại khái cũng chỉ có Lâm Lạc cùng Tô Mị không có phát giác, dù sao người khác đều cho rằng nàng coi trọng Lâm Lạc, mà Lâm Lạc cũng sắp trở thành rể hiền Tô gia, bởi vậy nếu như có thể lung lạc đến Lâm Lạc mà nói, dùng địa vị của Tô Mị ở trong lòng Tô Quảng Khai, bằng đã lấy được một nửa trợ lực của Tô gia!

Phải biết rằng ba huynh đệ bọn họ tranh đoạt ngôi vị Hoàng Đế, phải giao hảo cùng tam đại gia tộc khác như thế nào chính là một khâu cực kỳ trọng yếu trong đó, nếu như hắn mời chào đến Lâm Lạc, vậy thì sẽ vượt lên TOP 3 Ngũ hoàng tử, ở trong cạnh tranh ngôi vị Hoàng Đế chiếm được thượng phong!

Huống chi bản thân Lâm Lạc cũng biểu hiện ra tiềm lực rất lớn, ngay cả Phạm Thương Vũ cũng nhận không được mở miệng khen ngợi! Tuy hiện tại tu vi Lâm Lạc bất quá là Giác Vi tam trọng thiên, căn bản nhập không được pháp nhãn của Cửu hoàng tử, nhưng cho Lâm Lạc trăm năm thời gian, nói không chừng chính là Vô Song Chiến Thần thứ hai!

Nhân tài như vậy, tự nhiên phải thừa dịp lúc hắn còn nhỏ yếu ném ra cạnh ô-liu, như vậy người ta mới có thể càng thêm cảm kích! Sau này nếu Lâm Lạc có thể trở thành Thích Biến Cảnh cường giả, hắn chính là như hổ thêm cánh, cả Càn Nguyên quốc, Thích Biến Cảnh cường giả có mấy người a!

Lâm Lạc cùng hắn không cừu không oán, thấy hắn khách khí, tự nhiên cũng là khuôn mặt tươi cười đón chào, cùng đối phương thuận miệng nói chuyện phiếm.

Hai người này giống như bạn cũ tri kỷ, hoàn toàn đem Điền Phi Thành bỏ qua, tức giận đến nhị thể tổ này toàn thân phát run! Cửu hoàng tử là Hoàng tử không sai, nhưng tứ đại gia tộc từ trước đến nay bình khởi bình tọa, Điền Phi Thành địa vị cũng không thấp hơn Cửu hoàng tử!

333. Chương 333: Thất Phẩm Chiến Tướng. (2)

Đương nhiên, cái này chỉ là hắn một bên tình nguyện, tộc nhân của tứ đại gia tộc đều là có trăm vạn, có thể được người coi trọng chỉ là vài người thiên phú kiệt xuất, còn loại tầm thường, có thể hưởng hết một thể tôn vinh đó là không có vấn đề, nhưng muốn cho Cửu hoàng tử, loại nhân vật có thực quyền này coi trọng? Điền Phi Thành căn bản không có tư cách này, thay đổi là lão tử hắn còn kém không nhiều lắm!

Điền Phi Thành quen nhị thể tổ, căn bản giấu không được hỏa khí, lập tức nói:

- Lâm Lạc, chúng ta cũng nên vào việc chính đi?

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng nói:

- Người đi gọi người đến đi!

- Hừ, người chờ đó!

Điền Phi Thành hung hăng liếc nhìn Lâm Lạc, kết cục đắc tội Tô Mị hẳn biết rõ, Cửu hoàng tử cũng một thân khí phách hẳn không dám trêu chọc, duy nhất không có bối cảnh tự nhiên chỉ có Lâm Lạc, hẳn không trừng Lâm Lạc thì trừng ai?

- Lâm huynh, người cùng tiểu bối Điền gia này có chút hiềm khích sao?

Cửu hoàng tử mỉm cười, cái này đối với hắn mà nói, là chuyện tốt.

Làm người đứng đầu, tối kỵ nhất đúng là thuộc hạ kết thành tiểu đoàn thể, đây cũng không phải là chuyện tốt gì! Không thấy Cổ thị hoàng triều lúc trước chính là vì chuyện này mà hủy diệt sao, cuối cùng bị Tam đại Thần quốc thay thế, tứ đại gia tộc bọn họ chính là tiểu đoàn thể như vậy!

Cửu hoàng tử là người rất có dã tâm, hẳn rất không thỏa mãn chỉ là leo lên ngôi vị Hoàng Đế, hẳn còn muốn chiếm đoạt hạ hai đại Thần quốc khác, tái hiện Cổ thị hoàng triều ngày xưa, thiên hạ đại nhất thống, sự nghiệp to lớn!

Mà muốn làm đến một bước này, đầu tiên phải làm cho tam đại gia tộc khác đối với hắn cúi đầu xưng thần! Nhưng xưng thần thì xưng thần, cũng phải để tam đại gia tộc bảo trì quan hệ cạnh tranh căm thù thích hợp, hẳn có thể trung tâm điều đình, như cá gặp nước, đơn giản không chế tam đại gia tộc.

Lâm Lạc cùng Điền Phi Thành không hợp, tương đương với Tô Mị cùng Điền Phi Thành không hợp, nếu có tâm trợ giúp mà nói, còn có thể biến thành Tô gia cùng Điền gia không hợp! Cửu hoàng tử tự nhiên cao hứng.

Lâm Lạc cũng cười nói:

- Thăng hê nhảy nhót mà thôi!

Trong lúc nói chuyện, Điền Phi Thành đã mang theo một nam tử chừng ba mươi tuổi đi tới, mắt hung dữ nhìn chằm chằm vào Lâm Lạc, tựa hồ muốn dùng mục quang trừng chết Lâm Lạc.

Ở hắn xem ra, Lâm Lạc đồng dạng hạo sắc tự nhiên sẽ không bỏ qua tuyệt sắc vưu vật như Ninh Tú Nhi, hai ngày này không biết bị Lâm Lạc đùa bao nhiêu lần! Hẳn cho dù đem Ninh Tú Nhi thắng tới, nhưng cũng là Lâm Lạc dùng qua, điều này làm cho hắn tự nhiên vô cùng khó chịu!

- Giới thiệu thoáng cái, vị này chính là Âu Dương Cường, chính là thất phẩm võ tướng của đại đấu võ trường!

Điền Phi Thành dương dương đắc ý nói.

Nam tử gọi Âu Dương Cường này toàn thân sát khí ngút trời, cũng sắp muốn ngưng tụ thành thực chất, người nhất gan một chút bị hắn nhìn chằm chằm vào mà nói, tim và mật cũng hàn không có ý chí chiến đấu! Người này có danh xưng thất phẩm chiến tướng, đó chính là chỉ ít thắng liền bảy mươi trường, thực lực tuyệt đối cường hãn!

Tuy dáng người Âu Dương Cường không cao lớn lắm, nhưng cả người giống như một đầu báo săn tùy thời xuất kích, tràn đầy lực bộc phát, khi mắt hổ hắn nhìn chung quanh, tất cả mọi người có cảm giác trở thành con mồi của hắn!

Giác Vi thất trọng thiên!

Hắn cũng không có bất kỳ lời vô ích, ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn Lâm Lạc, trực tiếp một cái thả người, nhảy vào trong đấu võ trường, cứ như vậy vừa đứng, trầm ổn như núi cao, như lợi kiếm ra khỏi vỏ, tràn đầy khí tức khắc nghiệt!

- Lâm huynh, người này ngược lại không thể khinh thường!

Cửu hoàng tử lộ ra một tia thưởng thức.

- Người này vốn có cơ hội trừng kích vào Chiến Vương, đáng tiếc thời điểm năm mươi ba năm trước, hắn gặp võ đạo thiên tài khác, bảy mươi trận thắng là kết cuộc lúc đó! Nhưng hắn có thể ở trong trận đại chiến kia giữ được tánh mạng, cái này vốn là không đơn giản, mà hắn cũng không có bối vận dao động chiến ý, như tuyệt thế bảo kiếm càng mài càng sắc, hiện tại lại thắng hơn bảy mươi trận!

- Điện hạ, cái này cũng rất xảo, trước mắt Âu Dương Cường cũng thắng bảy mươi trận!

Một mưu sĩ của Cửu hoàng tử chen lời nói.

- Ha ha, xác thực xảo, không biết Lâm huynh có thể đồng dạng cho hần bại lần nữa, kết cuộc chiến thắng của hần ở Giác Vi Cảnh hay không!

Cửu hoàng tử không khỏi cười to.

Tô Mị đột nhiên mục quang sáng ngời nói:

- Người năm mươi ba năm trước hần thua kia, có phải là Dịch gia thiên tài Dịch Hưng Ba không?

- Không sai, đúng là Dịch Hưng Ba!

Lúc này, ngay cả Cửu hoàng tử cũng lộ ra một vẻ coi trọng.

Tô Mị biết rõ Lâm Lạc không có khả năng hiểu được, lập tức giải thích nói:

- Dịch Hưng Ba là công nhận kế sau Phạm Thương Vũ, đệ nhất thiên tài sau năm trăm năm của Càn Nguyên quốc, năm nay bất quá chín mươi hai tuổi, đã là Thiên Hợp Cảnh cửu trọng thiên, nói không chừng còn đạt tới Đại Viên Mãn!

Theo như tốc độ tu luyện bình thường, chín mươi hai tuổi có thể đến Niết Âm sẽ không sai rồi! Dù sao, vô đạo càng đến chỗ cao, mỗi nâng cao nhất trọng thiên này cần có thời gian càng dài, tăng một đại cảnh giới cũng càng khó khăn!

Nhưng trên thế giới này đã có một cái gọi là cơ duyên, kỳ ngộ gì đó, nếu không Lâm Lạc đâu có thể nào tu luyện bất quá ba năm thì đến được Giác Vi Cảnh? Cái này nếu sau khi vài vị Lão tổ đã chết của Đại Thông quốc kia biết, không tức giận đến sống lại để chết một lần nữa?

Cái gọi là vô đạo thiên tài, nói trắng ra là căn bản không phải thực sự tư chất tốt, mà là có thể đạt được bao nhiêu kỳ ngộ!

Dù sao phúc trạch tiền nhân, dưới gầm trời này có bao nhiêu Thượng cổ di tích, có đại lượng bảo vật, công pháp, đan dược đang chờ đợi người hữu duyên! Đạt được một lần đại cơ duyên, so sánh thập phẩm linh căn còn càng hữu dụng!

Xem Tề Thiên nuốt Thi hạch của cường giả Thượng cổ Âm Thi Tông, cho dù ở Trung Nguyên quốc, một ngày kia cũng có thể trở thành cơn ác mộng của cường giả Thần quốc! Tuy Tô gia phái ra đại lượng cao thủ đuổi giết Tề Thiên, nhưng đến hiện tại cũng không có tin tức đánh chết người này truyền đến!

Nếu ngày nào đó bị hần chính thức dung hợp Thi hạch, có thể không hạn chế sử dụng linh vực, cho dù Phạm Thương Vũ nửa bước linh giả như vậy cũng phải nuốt hận, Hư vực làm sao có thể cùng linh vực chính thức so sánh!

Tề Thiên bắt tử, một cây gai cuối cùng trong lòng Lâm Lạc vẫn còn, làm cho hần sinh ra cảm giác áp bách mãnh liệt!

- Đây, các người nói xong chưa?

Điền Phi Thành chỉ cảm thấy mình như kẻ ngu bị người gạt qua một bên, điều này làm cho hần càng thêm sinh giận.

Lâm Lạc mỉm cười nói:

- Đem bảo vật của người chuẩn bị cho tốt a!

- Hừ, mỹ nhân của người mới có thể trở thành đồ chơi của ta!

Điền Phi Thành không cam lòng yếu thế đáp lễ nói.

Lâm Lạc rút cục lên tràng, cùng Âu Dương Cường xa xa giằng co.

Hắc!

Âu Dương Cường sát khí ngút trời, căn bản không có bất luận lời vô ích gì, trực tiếp dốc sức giết tới.

334. Chương 334: Thiên Ma Thập Bát Trảm. (1)

Đây chính là chiến trường giết chóc không có bất kỳ quy tắc nào khác, còn có người nào sẽ đi nói lời nói trâng diện gì, giúp nhau nói một tiếng “thỉnh”, sau đó lại ra tay? Nếu là làm như vậy mà nói, không biết đã bị người giết bao nhiêu lần!

Lâm Lạc ra quyền đón chào.

Bùm!

Một sóng xung kích mà mắt thường có thể thấy được từ chỗ hai người giao thủ phát ra, hướng về bốn phương tám hướng bức bắn đi, may mắn trong đấu võ trường này có cấm chế phòng ngự, nếu không kinh khí tràn đi này cũng có thể phá hư đấu võ trường thành một đồng bừa bộn !

Đây cũng phải, đấu võ trường mỗi ngày đều có nhiều trường chiến như vậy, nếu không có cấm chế phòng ngự, kai không biết phải xây dựng mấy lần.

Hai người đồng thời lui về phía sau ba trượng, lẫn nhau nhìn đối phương, trên mặt đấu điểm một chút thanh sắc.

Âu Dương Cường giơ tay phải, hóa thành lợi trảo, nguyên bản cánh tay bình thường rõ ràng biến thành xanh ngọc, quỷ dị nói không nên lời.

- Ngọc Điều Thủ!

Cửu hoàng tử vỗ tay thở dài.

- Quả nhiên, người ở nơi này chiến đấu truy cầu đúng là thắng lợi, vừa ra tay chính là tuyệt chiêu, nhanh nhất đánh ngã địch nhân mới là trọng yếu nhất, không nói bất luận sức tưởng tượng gì!

- Ngọc Điều Thủ?

Tô Mị sợ hãi cả kinh, đây chính là một môn kỳ học, nghe nói chỉ cần bị Ngọc Điều Thủ làm bị thương, thân thể sẽ ngọc hóa, thậm chí có thể xảy ra sinh hóa Ngọc thạch, rất là quỷ dị, là Thiên môn cực kỳ huyền ảo trong Thổ hệ công pháp, vô cùng khó luyện, khi nào luyện thành thì uy lực vô cùng!

Điền Phi Thành thì lộ ra một tia cười lạnh, e ngại mặt mũi Tô Mị, tuy hấn không dám cho Âu Dương Cường hạ sát thủ, nhưng nếu là “không cẩn thận” ngọc hóa bộ phận máu chốt nào đó của Lâm Lạc, làm cho hấn không cách nào làm nam nhân nữa, Lâm Lạc còn có thể trở thành con rể Tô gia sao?

Đến lúc đó tùy tiện thỉnh cường giả gia tộc ra tay liền có thể đánh chết Lâm Lạc, rửa khuất nhục hấn ở nô lệ phường thị đã bị!

- Giết!

Âu Dương Cường học ra chữ thứ nhất, hai tay chém ra, bóng ngọc lập lòe, hướng về Lâm Lạc loạn đả mà đi.

Tuy Lâm Lạc không biết đối phương dùng là công pháp gì, nhưng hấn đã có thể tu thành kỳ học như Băng Phách Hàn Thứ, thiên hạ to lớn, sao có thể không có tuyệt học sánh vai? Hấn không dám chủ quan chút nào, lục hệ công pháp vận chuyển, một quyền oanh ra, trên nắm tay chớp động lên dòng điện sí bạch!

- Ân!

Cửu hoàng tử lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, Lôi điện chi lực? Một võ giả sao có thể vận dụng lôi điện chi lực, đây chính là lực lượng đặc biệt thuộc về thiên địa, đại biểu cho Thiên phạt, há có thể cho người sử dụng?

Bùm!

Lâm Lạc lục hệ công pháp cùng chuyển, hơn nữa Chiến Thiên Quyết tăng phúc, chiến lực gần so với Giác Vi Cảnh Đại Viên Mãn, mặc dù đối phương ở trên cảnh giới so với hấn cao hơn, nhưng vụn vụn chỉ có Giác Vi thất trọng thiên, trái lại bị hấn áp chế!

Âu Dương Cường lập tức bị Lâm Lạc một quyền oanh lui, trên người còn quần quanh lấy dòng điện sí bạch, làm cho toàn thân hắn run rẩy liên tục!

Lúc này chỉ cần Lâm Lạc thừa cơ công kích, bởi vì đã bị lôi điện chi lực tê dại, Âu Dương Cường căn bản không có sức hoàn thủ, tuyệt đối là bị Lâm Lạc tùy ý đánh!

Pằng...

Âu Dương Cường nặng nề ngã trên mặt đất, chấn đắc hắn mãnh liệt phun ra một ngụm máu tươi, trong không khí tạo thành một đạo máu tươi thê lương!

Thất phẩm chiến tướng, cái này cơ hồ ý nghĩa cùng giai vô địch, nhưng rõ ràng không phải một chiêu chi địch của Lâm Lạc? Chẳng những Điền Phi Thành không ngờ, ngay cả Cửu hoàng tử cũng là mắt lộ ra dị sắc, tâm mờ chào Lâm Lạc càng cường liệt .

- Người rất mạnh!

Thần sắc Âu Dương Cường lạnh lùng treo lên, trong ánh mắt chiến ý càng đậm.

- Rốt cục gặp được một đối thủ đáng giá xem trọng!

Trước đó, hắn giống như một cái máy móc giết chóc, không có một tia tình cảm! Mà giờ khắc này chiến ý ngút trời, rốt cục thức tỉnh tôn nghiêm võ giả của hắn, là vì truy cầu càng mạnh!

Hắn thét dài một tiếng, tiếng gầm cuộn cuộn, khí thế rõ ràng một hồi tăng vọt, từ Giác Vi thất trọng thiên tăng lên tới bát trọng thiên, cửu trọng thiên, thập trọng thiên!

Giác Vi Cảnh Đại Viên Mãn!

- Ta liền dùng toàn lực đả bại ngươi, dùng bày tỏ kính ý đối với ngươi!

Âu Dương Cường hét lớn một tiếng, lại lần nữa giết tới.

Bùm! Bùm! Bùm!

Lâm Lạc khởi quyền đánh trả, không dám có lưu dư lực chút nào, mỗi một quyền đều là toàn lực ứng phó!

Hai người chiến đấu không hề hoa xảo, chất phác tự nhiên, từng quyền đến thật, chỉ cần bị đánh trúng, kết cục tất nhiên là cuồng phun máu tươi!

Lượn lực lượng, Giác Vi thập trọng thiên Âu Dương Cường khẳng định chiếm thượng phong! Nhưng Lâm Lạc bởi vì có Lôi điện chi lực, nhưng lại đền bù một điểm lực lượng chênh lệch, mà ở trên thể chất, Lâm Lạc tu Thập Biến Kim Thân Quyết, đối phương cũng có một môn Thổ hệ công pháp cổ quái, thân thể cứng rắn như ngọc thạch, chẳng hề thua kém Lâm Lạc chỗ nhiều ít!

Trong thời gian ngắn, bọn họ cũng chia không ra thắng bại, đánh cho kịch liệt vô cùng.

Con người Cửu hoàng tử không khỏi siết chặt, Lâm Lạc chỉ có cảnh giới Giác Vi tam trọng thiên, nhưng có thể cùng Giác Vi thập trọng thiên cao thủ đối chiến, thậm chí còn tu Lôi điện chi lực, người như vậy có thể được hắn phò tá mà nói, sẽ trở thành cánh tay trái phải bờ vai phải của hắn, nếu không. . .

- Lâm Lạc a Lâm Lạc, ngươi ngàn vạn lần đừng cho bốn Hoàng tử thất vọng! Không thể được Hoàng tử sử dụng, vậy cũng chỉ có một đường hủy diệt!

Tuy Vạn Niên Hàn Ngọc Tâm đã hoàn toàn hóa thành mảnh vỡ, nhưng Lâm Lạc như cũ còn có sát khí lớn như Băng Phách Hàn Thứ, loại lực phòng ngự siêu cường như Tử Đỉnh, nhưng hắn đều không có tế ra, mà là dùng khối kiên thạch khó được như Âu Dương Cường đến ma luyện phong mang của hắn.

Hai người đều là chiến đến phát cuồng, tuyệt chiêu liên tục xuất hiện, mặc dù là Giác Vi Cảnh chiến đấu, nhưng dù Thông Minh Cảnh cao thủ thấy được cũng động dung!

- Lại đến!

Âu Dương Cường rống to, trên tay lập tức nhiều hơn một Đại Quan Dao dài hơn trượng, thân đao xanh đậm sắc, sáng loáng như nước. Hắn vung đao chém ra, giống như một Thượng cổ Ma Tôn, sau lưng lượn lờ

từng đạo hắc khí, tạo thành một loại ảo ảnh như Lệ quỷ, đồng dạng khua tay múa Dao, hung thần ác sát hướng Lâm Lạc cuốn cuộn đi.

- Thiên Ma Thập Bát Trảm!

Hắn kêu to.

- Đệ nhất trảm!

Hắn đem Đại Quan Dao giơ lên cao cao, nhắm ngay đầu Lâm Lạc chém xuống.

Bùm...

Lâm Lạc té ra Tử Đỉnh, ngàn vạn tử khí rủ xuống, đem đạo này ngăn cản xuống, hắn thừa cơ chém ra một quyền, đem Âu Dương Cường sinh sinh đánh bay.

Thân hình Âu Dương Cường rơi xuống đất, nhưng lại không tức giận chút nào, lại vung đạo bổ tới.

- Đệ nhị trảm!

Hắn huy động Đại Quan Dao bổ tới, mà một đạo hắc sắc ảo ảnh cũng cùng thân thể của hắn kết hợp chung một chỗ, trong nháy mắt khiến cho thân thể của hắn cấp tốc bành trướng, cơ nhục toàn thân nổi lên, mạch máu bay bổng, giống như một con giun dài hẹp, chán ghét dị thường.

Nhưng lực lượng của Âu Dương Cường lại đề ột mảng lớn!

335. Chương 335: Thiên Ma Thập Bát Trảm. (2)

Nha!

Tử Đỉnh lưu chuyển, như cũ đem thể công đơn giản hóa giải. Chỉ cần lực lượng của Âu Dương Cường không có vượt qua Lâm Lạc một đại cảnh giới, như vậy sau khi Tử Đỉnh đánh tan chín thành lực lượng, dư kinh đối với Lâm Lạc liền không tạo thành được uy hiếp!

Âu Dương Cường lại bị Lâm Lạc một quyền đánh bay, ở giữa không trung cuồng phun một ngụm máu tươi, nhưng hắn vẫn là mắt sáng như đao, không có làm chút dừng lại nào, lần nữa giết trở về.

- Đệ tam trảm!

Đạo hắc sắc ảo ảnh thứ hai tan ra vào trong cơ thể hắn, lực lượng Âu Dương Cường rõ ràng lần nữa xuất hiện tiêu thăng, bành bạch, khớp xương toàn thân hắn bạo vang lên, hiển nhiên lực lượng kịch tăng này đối với bản thân hắn chính là một loại phụ tải to lớn!

Đại Quan Dao, lại chém!

Lúc này, Lâm Lạc cũng có một chút động dung, mỗi khi Âu Dương Cường chém ra một kích đều có thể gia tăng gấp đôi lực lượng, nếu như vậy liên tục chất chồng xuống dưới, thời điểm trảm thứ mười, lực lượng của đối phương có thể đột phá trình tự Giác Vi Cảnh, đạt tới Thông Minh Cảnh!

Khi đó, Lâm Lạc cũng có nguy hiểm trực tiếp bị chém rụng!

Quả nhiên, người có thể bắt được danh xưng thất phẩm chiến tướng, làm sao có thể không có chút tài năng, luôn luôn ẩn giấu tuyệt kỹ!

Đệ tứ trảm! Đệ ngũ trảm! Đệ lục trảm!

Lực lượng Âu Dương Cường bạo tăng, hình thể đã từ dáng người trung đẳng nguyên bản biến thành Cự Nhân chiều cao hơn một trượng, làn da toàn thân lại đen nhánh, trong hai mắt cũng hiện động lên dạ mang, như ác ma từ trong địa ngục bò ra!

Một màn này, Tô Mị cùng Cửu hoàng tử nhìn thấy cũng vô cùng khiếp sợ.

- Tô thế muội, có từng nghe nói Thiên Ma Bá Quân hơn nghìn năm trước tung hoành thiên hạ không?

Cửu hoàng tử quay đầu nhìn về phía Tô Mị.

Tô Mị đang thần tình khấn trương, rất có vẻ lo lắng, chẳng một lát sau nàng mới kịp phản ứng, cau mày nói:

- Thiên Ma Bá Quân dùng thân phận võ giả tán tu xông lên Thích Biển Cảnh, được xưng cao thủ đệ nhất thiên hạ, lại thả ra hào ngôn muốn đem Tam đại Thần quốc toàn bộ đả đảo, trở thành đứng đầu đại lục! Nghe nói có nhiều Thích Biển Cảnh cường giả đều chết ở dưới đao của hắn, nhưng đột nhiên lại mai danh ẩn tích, thật nhiều người đoán hắn bị Tiên cảnh cường giả ra tay, chém giết cường nhân này! Đao. . . Chẳng lẽ Thiên Ma Thập Bát Trảm chính là truyền thừa từ Thiên Ma Bá Quân?

- Không sai, bởi vì đánh chết Thiên Ma Bá Quân, chính là tổ tiên Phạm gia ta!

Thời điểm Cửu hoàng tử nói những lời này, trên mặt có vài phần ngạo khí, dù sao đây chính là Tiên cảnh cường giả!

- Không nghĩ tới môn công pháp này của hắn lại vẫn có truyền nhân!

Trên mặt Tô Mị càng âm trầm, đây chính là truyền thừa công pháp Thiên Ma Bá Quân, năm đó Thiên Ma Bá Quân là một đường từ Tiên Thiên Cảnh giết đến Thích Biển Cảnh, môn công pháp này cường đại tự nhiên không nói chơi!

Lâm Lạc chống đỡ được sao?

Diên Phi Thành chỉ biết ăn uống vui đùa, nhưng nghe Tô Mị cùng Cửu hoàng tử đối thoại, hẳn như thế nào cũng có thể biết rõ môn đao pháp này của Âu Dương Cường uy lực vô cùng lớn, chẳng những có thể đả bại Lâm Lạc, thậm chí còn có thể tại chỗ chém giết hắn, lập tức ra sắc mặt vui mừng.

- Trảm thứ mười!

Âu Dương Cường hét to, bành bạch, lúc này lực lượng của hắn thực sự quá cường đại, làn da toàn thân đều bị ngạnh sinh nứt vỡ, máu tươi phun dũng, giống như huyết nhân!

Hắn cứ như vậy máu chảy đầm đìa giết tới đây, mang theo một cỗ khí phách bá diệt thiên địa!

Lâm Lạc cũng là chiến ý tiêu thăng đến phát cuồng, chiến ý chi quyền kim sắc từ trong đan điền bay lên, Băng Phách Hàn Thứ ra, hắn hạo hạo đặng đặng vùng quyền nghênh đón!

Ba nắm tay, năm cây băng thứ, tử khí lưu chuyển, Lâm Lạc không còn có lưu thủ, cũng không thể lưu thủ! Bùm!

Đao khí cuốn qua, năm cây Băng Phách Hàn Thứ đều bị đánh rớt xuống, nhưng hàn khí lan tràn, lại đem trọn Đại Quan Đao đóng băng thành băng côn, về sau Cẩm Tự phát uy, quả thực đem thanh pháp khí này sinh sinh nứt vỡ, hóa thành vô số vụn băng thật nhỏ, mạn thiên phi vũ!

Đây chính là Thiên Ma Thập Bát Trảm, không có vũ khí còn chém thế nào?

Mục quang của Âu Dương Cường âm lệ, đúng là đem cánh tay phải hóa đao, như cũ hướng Lâm Lạc bổ tới!

Chiến ý chi quyền cộng với hai nắm tay của Lâm Lạc đồng thời nghênh tiếp cánh tay phải của Âu Dương Cường, ba nắm tay đều hiện ra kim hoàng sắc chói lọi, khí thế như thiên thần hàng lâm, cùng Lệ quý của Âu Dương Cường có thể nói là hoàn toàn bất đồng!

Oanh!

Một tiếng rung trời nổ, thân hình của Lâm Lạc cùng Âu Dương Cường đồng thời run lên, đều lùi lại hơn mười trượng.

- Oa!

Lâm Lạc há mồm phun ra một ngụm máu tươi, lực lượng của đối phương tăng lên mười lần, đã nhảy lên đến Thông Minh Cảnh, cho dù hắn có Tử Đỉnh bảo vệ, cũng như cũ bị trọng thương!

Hắn lau máu tươi khoe miệng, chú mục nhìn Âu Dương Cường, trầm giọng nói:

- Người còn có tâm nguyện gì chưa xong không?

Di, nghe khẩu khí của Lâm Lạc, giống như hắn đã thắng được trận chiến đấu này!

Tuy Tô Mị học thức uyên bác, nhưng dù sao có hạn ở cảnh giới không đủ cao, không khỏi hướng Cửu hoàng tử nhìn đi qua, bên ngoài vị Cửu hoàng tử này là tu vi Địa Nguyên Cảnh, như thế nào cũng có thể nhìn ra đến tột cùng. . .

Cửu hoàng tử gật gật đầu nói:

- Dùng thực lực của Âu Dương Cường, trước mắt vẫn không thể sử dụng cửu trảm trở lên, hắn cường chế sử dụng, bằng thân thể của mình dùng thập trảm, không cần Lâm huynh ra tay kỳ thật đã chết rồi!

Âu Dương Cường mất lộ ra vẻ khổ sở, người tuổi trẻ trước mặt này tựa hồ cùng thân ảnh tuổi trẻ vài thập niên trước kia đồng dạng trùng hợp lại với nhau!

Lúc trước, cảnh giới người nọ cũng so với hắn thấp, lại như cũ đánh bại hắn ở thời kì đỉnh phong nhất, để cho hắn cả đời khó có thể xóa đi sỉ nhục! Tuy hắn lần nữa khích lệ, lại đứng lên, nhưng trận bại kia lại như một cây gai trong lòng của hắn, cho dù lúc này Dịch Hưng Ba đã được công nhận đệ nhất thiên tài sau năm trăm năm, lại như cũ khó có thể xóa đi khuất nhục trong lòng của hắn!

Hơn năm mươi năm trôi qua, Thiên Ma Thập Bát Trảm của hắn cũng từ tứ trảm tăng lên tới cửu trảm! Âu Dương Cường có tự tin, nếu có cùng giai với Dịch Hưng Ba chiến một trận, đối phương cho dù lại kỳ tài ngút trời cũng sẽ không phải là đối thủ của hắn!

Nhưng mà, Lâm Lạc lại dùng song quyền ngành sanh đánh nát ảo tưởng của hắn!

Đồng dạng ở thời điểm bảy mươi bốn trận thắng liên tiếp, hắn gặp một thiên tài càng thêm tuổi trẻ, hơn nữa, lúc trước Dịch Hưng Ba chỉ là so với hắn thấp hơn lưỡng trọng thiên, nhưng Lâm Lạc lại so với hắn thua tứ trọng thiên, còn vượt qua hai tiểu cảnh giới!

Lịch sử tái diễn, nhưng Âu Dương Cường không cách nào tiếp nhận thất bại đồng dạng, sỉ nhục đồng dạng, hắn liều lĩnh sử xuất Thiên Ma thập trảm vượt qua cực hạn thực lực của hắn, kết quả, chém rụng lại là tánh mạng của mình!

Hắn nhìn xem Lâm Lạc, tuy hắn bởi vì Lâm Lạc mà chết, trên thực tế lại là lựa chọn của mình! Lúc trước bại, tựa như một độc xà sinh sôi trong lòng của hắn, hôm nay rốt cục cắn hắn một ngụm!

336. Chương 336: Phó Thác.

Nghiêm khắc mà nói, là Lâm Lạc cùng Dịch Hưng Ba cách xa nhau hơn năm mươi năm, hai bại triệt để phá hủy hi vọng sinh tồn của hắn!

Pằng! Pằng! Pằng!

Từng khối cơ nhục trên người Âu Dương Cường đều tự động tróc ra rớt xuống, máu tươi dưới chân của hắn tạo thành một cái vòng lớn, hắn chậm rãi nhắm mắt lại nói:

- Pháp quyết Thiên Ma Thập Bát Trảm ta giấu ở dưới giả sơn hoa viên trong nhà, hy vọng người lấy ra giao cho con của ta!

Không đợi Lâm Lạc đáp ứng, cả người hắn dĩ nhiên nứt vỡ, hóa thành xương gãy thịt nát trên đất!

Hắn tương đương với thừa nhận một kích toàn lực của Thông Minh Cảnh cường giả, lập tức rơi xuống kết cục chết không toàn thây.

Lâm Lạc gật gật đầu, tuy Thiên Ma Thập Bát Trảm lợi hại, tựa hồ so sánh với Chiến Thiên Quyết còn cường đại hơn rất nhiều! Bởi vì Chiến Thiên Quyết trước mắt chỉ có thể thôi phát gấp năm lần lực lượng của Lâm Lạc, mà Thiên Ma Thập Bát Trảm ở thập trảm thì đến được mười lần lực lượng chất chồng!

Nhưng thứ nhất, Chiến Thiên Quyết chẳng hề đầy đủ, nếu có thể được bản Chiến Thiên Quyết toàn bộ, cái này lại không biết sẽ cường đại hơn bao nhiêu! Thứ hai, Thiên Ma Thập Bát Trảm tựa hồ có một quá trình tự lực, phải từ trình tự đệ nhất trảm, đệ nhị trảm, đệ tam trảm như vậy mà đến, ở tính thực dụng giảm bớt đi nhiều!

Dù sao, cao thủ so chiêu, trong nháy mắt có thể quyết định sinh tử, nào có công phu làm cho người nhất thức đem lực lượng chất chồng dâng lên như vậy?

Âu Dương Cường tin tưởng Lâm Lạc sẽ không khởi tham lam chi niệm, bởi vì từ phong cách chiến đấu của Lâm Lạc có thể nhìn ra, rầm rộ, yên tĩnh không uốn cong, cũng không phải tiểu nhân ham muốn bí pháp của hắn!

Nên hắn không chờ Lâm Lạc đáp ứng đã an tâm thoải mái ra đi.

Lâm Lạc khe khẽ thở dài, Âu Dương Cường căn bản không cần chết, nhưng hắn vẫn lựa chọn tử chiến, cái này đáng giá hắn kính nể!

- Đứng lại!

Đột nhiên Tô Mị mở miệng, mục quang quét về phía Diên Phi Thành đang muốn chuẩn đi.

- Diên đại thiếu gia, tựa hồ đã quên vật gì đó a?

Diên Phi Thành lộ ra vẻ cầu xin tha thứ nói:

- Tinh Huy Thạch này là phụ thân ta đưa ột vị trưởng bối trong tộc, nếu ta cho các người, cha ta sẽ đánh chết ta!

- Hừ, bản cô nương quản người chết sống, nguyện đánh cược chịu thua, vật gì đó lấy ra!

Tô Mị đuổi ngọc thủ trắng nõn ra, chê cười, thua không trả đó là đặc quyền của nàng, nào có người có thể ở trước mặt nàng chơi xấu?

Lúc này, Lâm Lạc phi thân ly khai đấu võ trường, mục quang lạnh lạnh, nhìn về phía Diên Phi Thành.

Hắn cùng với Âu Dương Cường không cừu không oán, đối phương lại bởi vì hắn mà chết, điều này làm cho Lâm Lạc vô cùng khó chịu, hơn nữa Diên Phi Thành vốn là cừu nhân chi tử, hắn không che dấu sát khí trong mắt chút nào, rét lạnh như đao!

Diên Phi Thành không khỏi hai đùi run rẩy, thiếu chút nữa tiểu cả ra quần, vội vàng từ không gian pháp khí lấy Tinh Huy Thạch ném đi ra, sau đó cướp đường mà chạy.

Tinh Huy Thạch tới tay, đang ở trước mặt Cửu hoàng tử Lâm Lạc không tốt trực tiếp thu vào Tử Đỉnh, liền nhét vào trong ngực.

- Ha ha, chúc mừng Lâm huynh đệ kỳ khai đắc thắng, quả nhiên là tiền đồ vô lượng, Thương Vũ tộc thúc quả nhiên ánh mắt độc đáo!

Cửu hoàng tử cười to.

- Lâm huynh đệ, hôm nay bốn Hoàng tử còn có chuyện quan trọng, ngày khác tương thỉnh, Lâm huynh đệ ngàn vạn lần không thể chối từ!

Dùng tu vi Thiên Hợp Cảnh của hắn đối với Lâm Lạc chỉ là võ giả Giác Vi Cảnh khách khí như thế, có thể nói là rất khiêm tốn! Tuy thái độ làm người của Lâm Lạc là quyết không làm thuộc hạ, nhưng đối phương khách khí như vậy, hắn cũng không có ý tứ cự tuyệt, nhân tiện nói:

- Điện hạ khách khí!

Cửu hoàng tử gật gật đầu, mang theo thuộc hạ mưu thần của hắn nghênh ngang rời đi.

Trên đường, mấy người ra đại đấu võ trường, lên một cỗ xe ngựa xa hoa, lúc này một đạo ngân quang đột nhiên bay vụt đến nói:

- Điện hạ, chi tiết Lâm Lạc này thuộc hạ đã tìm hiểu rõ ràng!

Từ Bạch Dương trấn bắt đầu, mãi cho đến Liên thành, phủ đệ Thổ Điện quốc Âm Huyết Ma Quân, Bách Phong Tông, Cam Vũ quốc, hành tung của Lâm Lạc bị dò xét rành mạch, đủ thấy vị Cửu hoàng tử này có hệ thống tình báo cường đại.

Bất quá, chuyện tình liên quan đến ẩn mật thì không có thăm dò được. Như Lâm Lạc kỳ thật tiến nhập phủ đệ Âm Huyết Ma Quân, cùng Chu Ánh Khiết có sát phụ vong mẫu chi thù, Thiểm Điện tộc nhân...

Cửu hoàng tử không khỏi lộ ra một vòng tiểu dung nói:

- - Người này xác thực thiên phú tuyệt luân, hơn nữa hẳn là có thiên đại cơ duyên, ngăn ngừa không tới ba năm có thể từ trình tự Hậu Thiên trực tiếp nhảy lên đến Giác Vi Cảnh, hơn nữa còn là cùng giai vô địch, nhân tài như thế, là thượng thiên ban lương tướng cho ta!

- Nếu như Điện hạ được người này phụ tá, sau này nhất định có thể trợ giúp điện hạ càn quét Lạc Thủy, Đại Việt hai nước, nhất thống thiên hạ, trở thành danh truyền sử sách, muôn đời đệ nhất Đế!

Những hộ vệ mưu sĩ kia đều nịnh nọt.

Nhưng Cửu hoàng tử lại không hề có vẻ đắc ý, hắn nhìn như hơn ba mươi tuổi, nhưng thực tế tuổi đã hơn ba trăm, lại là sinh ra ở trong hoàng cung người lừa ta gạt, lòng dạ há có thể không sâu, đâu có thể nào hỉ nộ ra ngoài?

- Tìm hiểu tiếp, bốn Hoàng tử phải biết tất cả chi tiết của hắn, cho dù là thích ăn món ăn gì cũng phải biết rõ ràng!

Hắn uy nghiêm mười phần nói.

- Vâng!

Thi thể Âu Dương Cường tự nhiên có người phụ trách đại đầu võ trường xử lý, Lâm Lạc cùng Tô Mị trở về Tô gia, hắn lập tức bắt đầu bế quan luyện hóa Tinh Huy Thạch.

Tảng đá này nhìn như bình thường, nhưng trong đó ẩn chứa Thổ tinh hoa lại kinh người, hao phí hắn một ngày một đêm công phu mới hoàn toàn luyện hóa, mà Thổ hệ công pháp của hắn cũng nhảy lên đến Giác Vi tứ trọng thiên!

Quả nhiên vẫn là Ngũ hành tinh hoa đối với hắn có ích lớn nhất! Nếu không, coi như là đơn tu một hệ, hắn thời khắc càng không ngừng luyện hóa Không Linh Thạch Nhũ cũng phải mười ngày mới có thể nâng cao nhất trọng thiên, kém đến nhiều lắm!

Lúc hắn xuất quan vừa hay nhìn thấy Đường Diễm đang ghé vào trên mặt bàn đại khoái căn ăn, tiểu ma nữ này tựa hồ tám đời không có ăn no, có cơ hội là ăn.

- Di? Người lại đột phá?

Đường Diễm mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

- Người hai tháng trước Hỏa hệ công pháp bất quá là nhất trọng thiên, hiện tại tăng lên tới nhị trọng thiên, Thổ hệ công pháp một ngày trước vẫn là nhất trọng thiên, hiện tại đạt đến tứ trọng thiên! Ân, bản cô nương vô cùng hoài nghi người đến cùng có phải là người hay không!

Nhưng Lâm Lạc lại cả kinh, cho dù Lăng Kinh Hồng, Cửu hoàng tử cũng chỉ có thể cảm ứng được một môn công pháp cường đại nhất của hắn. Nhưng tiểu ma nữ này tuy chỉ nói hắn có hai môn công pháp, nhưng hắn tin tưởng bí mật mình lục hệ công pháp cùng tu ở trước mặt đối phương căn bản không chỗ nào che giấu!

Tiểu ma nữ này đến tột cùng là ai?

- Cái này sẽ không phải là nãi nãi của người nói cho người chứ!

337. Chương 337: Tiểu Nhân. (1)

Lâm Lạc hung dữ nhìn chằm chằm vào Đường Diễm, đối phương cứ nhiên biết rõ nhiều bí mật của hắn như vậy, hẳn chỉ ít cũng phải ép đối phương một điểm.

Đường Diễm đem hai mắt chuyển động một hồi, đột nhiên chỉ vào Lâm Lạc nói:

- Người khăng định không phải người, ta hoài nghi người có huyết mạch thần thú, mới có thể tiến cảnh nhanh như vậy!

Tiểu ma nữ này quả nhiên rất biết chú ý lời nói, rất am hiểu chuyển chủ đề.

Bất quá, Thần thú?

- Thần thú chính là mãnh thú như Ngân Huyết Địa Long Xà sao?

Ở phương diện tri thức mãnh thú, Đường Diễm xứng với tên đại sư, Lâm Lạc mở miệng nói ra.

- Ngân Huyết Địa Long Xà?

Đường Diễm lập tức lộ ra thần sắc khinh thường.

- Loại bò sát này chỉ có một tia huyết mạch Chân Long, nó cũng xứng với tên thần thú! Chỉ có Thần Long, Phượng Hoàng, Kỳ lân, Kim Cương Thần Viên, loại dị thú thiên địa sinh dưỡng này mới xứng với tên thần thú!

Lâm Lạc cũng không có hỏi tới nàng là làm thế nào biết, dù sao nàng muốn nói cũng đã sớm nói, không chịu nói mà nói, hoặc là nói sang chuyện khác, hoặc là đẩy đến trên người nãi nãi kia của nàng, bằng hỏi không.

- Nếu người không có huyết mạch thần thú mà nói, làm sao có thể tu vi tiến bộ nhanh như vậy?

Đường Diễm cấp cho hắn một thú danh.

- Đúng vậy a, ta chính là Thần thú ngự trang thành nhân loại, người cẩn thận một chút, đừng làm cho ta một ngụm đem người cắn ăn!

Lâm Lạc nghĩ đến còn có Âu Dương Cường làm chung nhắc nhở chưa có hoàn thành, liền rời đi Tô gia, tiến nhập Linh Thương thành, sau khi hướng người nghe ngóng, liền đi gia viên của Âu Dương Cường.

Bởi vì Âu Dương Cường có danh xưng thất phẩm võ tướng, trong thành còn có chút danh tiếng, chỗ ở của hắn cũng không khó tìm. Người này vốn là võ giả Trung Nguyên quốc, lúc còn trẻ liền đến Linh Thương thành, phải dựa vào đại đấu võ trường chiến đấu mà sống.

Hắn chỉ có một thê tử cùng hai đứa con trai, một cái hơn 40 tuổi, một cái mới hai mươi.

Bởi vì Âu Dương Cường cũng coi như thu vào xa xỉ, tuy chèo chống không dậy nổi một gia tộc, nhưng trạch địa coi như rộng rãi, thời điểm Lâm Lạc đến, chỉ thấy trong đó có vài người phúng viếng, tiếng buồn bã thê lương.

Lâm Lạc giẫm chân tại chỗ đi vào, chỉ thấy một phụ nhân áo tơ trắng đang quỳ gối trước linh đường, trước người là hai nam tử trẻ tuổi mặc đồ tang, hiển nhiên đây chính là vợ góa con coi của Âu Dương Cường.

- Âu Dương tẩu tẩu, xin nén bi thương!

Một nam tử hơn bốn mươi tuổi tiến lên đáp lời.

- Âu Dương lão huynh ra đi, các người cô nhi quả mẫu tự nhiên có chúng ta những lão bằng hữu này chăm sóc! Bất quá, nhất mã quy nhất mã, trước đó vài ngày Âu Dương lão huynh hướng ta mượn Thiên tinh thạch, kính xin chị dâu thay trả lại!

Âu Dương thị không khỏi sửng sờ nói:

- Tiền lão ca, phu quân nhà của ta khi nào thì hướng người mượn qua Thiên tinh thạch?

- Ân, chị dâu, Âu Dương huynh không có cùng người nói sao?

Nam tử kia có vẻ vô cùng kinh ngạc.

Tiểu nhi tử của Âu Dương Cường là Âu Dương Văn tuổi trẻ thiếu kiên nhẫn, lập tức đứng lên nói:

- Tiền thúc thúc, cha ta một mực ở đầu võ trường dùng tánh mạng vật lộn độ sức lấy Thiên tinh thạch, tự cấp tự túc, còn cần hướng người mượn Thiên tinh thạch sao? Ngược lại Tiền thúc thúc ba ngày hai lần hướng cha ta muốn chỗ tốt, hừ hừ!

Người chung quanh cho dù ngay từ đầu không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng nghe đến đó cũng minh bạch: nam tử họ Tiền kia không phải đồ tốt, thời điểm Âu Dương Cường còn sống rõ ràng lợi dụng người ta gì đó, hiện tại Âu Dương Cường chết rồi, hẳn lại còn muốn vu cáo ngược một ngum!

Bất quá, những người kia đều nhận ra nam tử họ Tiền này, chính là tiểu đầu mục của một bang phái địa phương, cũng không phải là ai cũng có thể đắc tội được!

Bởi vậy, cho dù Âu Dương Cường khi còn sống có chút bằng hữu, lúc này cả đám đều lâm vào trầm mặc, bọn họ đều không có lực lượng đủ mức cùng lực lượng sau lưng nam tử họ Tiền đối nghịch, cường chế xuất đầu chỉ biết đem mình hại chết.

Nam tử họ Tiền hừ lạnh một tiếng nói:

- Thế chất, lời nói cũng không thể nói lung tung! Chị dâu, nhanh chóng đem nợ nần trả xong, ta còn có việc phải ly khai!

Âu Dương thị cũng biết rõ nam nhân của mình vừa chết, trong nhà không có trụ cột, hai đứa con trai tu vi lại thấp, xa xa không có đạt tới cảnh giới như phụ thân bọn họ, không cách nào thay cái nhà này che gió che mưa, lúc này có ý niệm dần xếp ổn thỏa trong đầu nói:

- Tiền lão ca, phu quân nhà của ta thiếu người nhiều ít Thiên tinh thạch?

- Hai vạn cực phẩm Thiên tinh thạch!

Nam tử họ Tiền nói.

- Cái gì!

Âu Dương thị quá sợ hãi, cái này cơ hồ chính là tất cả tài sản trong nhà bọn họ! Nếu thật sự giao ra nhiều Thiên tinh thạch như thế, hai đứa con trai của nàng căn bản không chiếm được tài nguyên tu luyện!

Xem bọn họ loại không quyền không thế này, nếu muốn đạt được đủ tài nguyên tu luyện, vậy cũng chỉ có đi đầu võ trường dùng mệnh vật lộn độ sức! Nhưng Âu Dương Cường liều mạng như vậy, còn không phải là vì cho nhi tử không cần giống như hắn liều sống liều chết sao?

Nam tử họ Tiền này là muốn đưa mẫu tử bọn họ vào chỗ chết !

- Tiền lão ca, ngươi còn có phiếu nợ không?

Âu Dương thị theo lý mà nói.

Sắc mặt nam tử họ Tiền lập tức âm trầm xuống nói:

- Chị dâu đây là không tín nhiệm ta?

- Tiền lão ca, hai vạn cực phẩm Thiên tinh thạch thật là tài phú lớn, nếu không có giấy vay nợ làm bằng chứng, thiếp thân thực khó làm ra quyết định!

Âu Dương thị nói ra.

Nam tử họ Tiền hừ một tiếng nói:

- Đã biết các ngươi sẽ lật lọng, nhìn, đây chính là giấy vay nợ người muốn!

Hắn vung ra một tờ giấy.

Âu Dương thị nhìn thoáng qua, lập tức nói:

- Tiền lão ca, cái này căn bản không phải bút tích phu quân nhà của ta!

- Chị dâu, người đây là ý gì, chẳng lẽ nói ta là làm giả sao?

Nam tử họ Tiền lớn tiếng nói.

- May mắn ta còn mời tới vài vị bằng hữu làm chứng, bọn họ là tận mắt thấy Âu Dương lão ca hướng ta mượn hai vạn cực phẩm Thiên tinh thạch!

Âu Dương thị nhìn nhìn mấy cái gọi là chứng nhân kia, căn bản cực kỳ lạ lẫm, hiển nhiên là đồng lõa của nam tử họ Tiền! Cái này nếu nàng chịu nhận nợ liền thôi, nếu không bọn họ sẽ cường đoạt!

Hai đứa con trai của nàng đều là tức sùi bọt mép, đều nói:

- Tiền Vô Đồng, người cái bạch nhãn lang này, lúc trước khi cha ta còn tại thế đối với người rất có quan tâm, hắn vừa mới chết, người vong ân phụ nghĩa, không biết là cùng súc sinh không hề khác nhau sao?

Tiền Vô Đồng cười lạnh nói:

- Hảo, các người đây là gian hoạt cô nhi quả mẫu, thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa! Đừng tưởng rằng người chết có thể quịt nợ, các vị huynh đệ, theo ta lục soát!

Bọn họ tổng cộng có năm người, đều là chỉ điểm nội viện đi đến.

- Ta và các người liều mạng!

Âu Dương Văn hét lớn một tiếng, liền hướng Tiền Vô Đồng nhào tới. Cái này bị bạch nhãn lang cản ngược lại một cái, tượng đất cũng có ba phần hỏa khí, huống chi hắn là tiểu tử tuổi trẻ khí thịnh.

338. Chương 338: Tiểu Nhân. (2)

- Muốn chết!

Tiền Vô Đồng hóa thủ thành trảo, giống như Ưng Chủy, ở trên cánh tay của Âu Dương Văn chính là một mỗ, Âu Dương Văn lập tức đau hừ một tiếng, một cánh tay lập tức thả xuống, giống như cắt đứt!

Hai người một người là tu vi Dương Minh cảnh, một cái mới là Thanh Huyền cảnh, thực lực căn bản không ở một tầng thứ!

Tiền Vô Đồng người này cực kỳ âm tàn, sau khi một chiêu bức lui Âu Dương Văn, trong mắt lóe lên lệ mang, lại lần nữa khi dễ bước lên trước, liền muốn trọng thương Âu Dương Văn! Cũng chỉ có như thế, quả phụ Âu Dương gia này mới có thể biết rõ cái gì gọi là sợ hãi!

- Dừng tay!

Âu Dương thị vội vàng nói.

Tiền Vô Đồng cũng không để ý tới chút nào, như cũ một trảo vung xuống, khoe miệng toét ra một nụ cười tàn nhẫn.

Nhưng chính lúc này, một đạo kinh phong tập qua, cổ tay của Tiền Vô Đồng bị một đại thủ cầm chặt, vững vàng dừng ở trước ngực Âu Dương Văn, cự ly đánh vào trên người hắn không quá nửa tấc!

Âu Dương Văn kinh ra một thân mồ hôi lạnh, vội vàng cảm kích nhìn về phía ân nhân đuổi ra viện thủ nhìn, lại chỉ thấy đối phương là một thanh niên nhìn về phía trên so với hắn còn muốn trẻ tuổi hơn!

Hắn không khỏi bội phục lại hâm mộ, nơi này tôn trọng lực lượng, ai không muốn trở thành cao thủ vô địch trên đời?

- Người là ai?

Tiền Vô Đồng giãy một chút, nhưng căn bản giãy không ra Lâm Lạc khổng chế, hắn vừa sợ vừa vội lại nói.

- Ta là Phục Nghĩa Bang Đà chủ, Bang chủ chúng ta chẳng những có tu vi Giác Vi Cảnh Đại Viên Mãn, còn nhận thức không ít đại nhân vật gia tộc đỉnh cấp, không phải người có thể nhắm trúng!

- Mau buông tay!

Bốn đồng loa của Tiền Vô Đồng cũng lớn thanh reo lên.

Ba người Âu Dương gia thì khẩn trương nhìn xem Lâm Lạc, tuy bọn họ không biết Lâm Lạc là ai, lại biết đây là cứu tinh duy nhất của bọn hắn, nếu Lâm Lạc cũng lùi bước mà nói, bọn họ cô nhi quả phụ thực sự chỉ có thể mặc người khi nhục !

Lâm Lạc mục quang phát lạnh nói:

- Âu Dương Cường khi còn sống đối đãi người không hẹp hòi, sau khi hắn chết người chẳng những không trông nom người nhà của hắn, còn muốn lấy mạng hiếp yếu, loại người như người, còn sống lại có ý nghĩa gì?

Hắn tay phải thắt chặt, chỉ nghe tạp tạp tạp... khớp xương bạo vang, Tiền Vô Đồng lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết giống như giết heo! Lâm Lạc một tay đẩy ra, Tiền Vô Đồng liền lão đảo, tay trái ôm lấy cánh tay phải, nhưng tay phải lại mềm nhũn thả xuống.

- Cùng tiến lên, làm thịt hắn!

Năm người Tiền Vô Đồng đều hét lớn một tiếng, tiến lên đem Lâm Lạc vây quanh. Đừng xem bọn họ mỗi người giống như phổ thường vô lại, lại chỉ ít có tu vi Niết Âm Cảnh, phóng tới Hạ Nguyên quốc mà nói, đều là Lão tổ cấp bậc!

Nhưng dù ở Thần quốc là cẩu, lấy được tài nguyên tu luyện cũng nhiều hơn Lão tổ Hạ Nguyên quốc, vì vô đạo tiến cảnh, bọn họ cũng cam tâm làm loại tiểu tốt này, kỳ thật sớm mất võ giả chi tâm.

Năm người đồng thời hét lớn, cả thấy thẳng hướng Lâm Lạc, mỗi người ra tay ngoan độc, chính là tồn tâm muốn phế Lâm Lạc.

- Tự tìm đường chết!

Trong hai mắt Lâm Lạc hàn quang lóe lên, chiến ý chi quyền từ bên trong cơ thể hiển hiện, chiến ý cường đại lập tức cuốn sạch toàn trường, không ít người ý chí kém cỏi lập tức bị sinh sinh chấn nát đi!

Bùm!

Chiến ý chi quyền kịch liệt bành trướng, giống như núi nhỏ áp xuống, đột nhiên từ không trung oanh rơi, một mảnh máu tươi vẩy ra, năm người Tiền Vô Đồng bị oanh giết thành cặn bã!

Người trẻ tuổi kia thật đúng là sát phạt quyết đoán, nói giết liền giết, đúng là không có chút nào cố kỵ Phục Nghĩa Bang sau lưng năm người kia! Chung quanh mấy người phúng viếng đều là trong nội tâm lo sợ, năm người này vừa chết, không bao lâu nữa càng nhiều cao thủ của Phục Nghĩa Bang nhất định sẽ giết qua, bọn họ ngay cả năm người kia cũng không dám đắc tội, nào còn dám lại đối xuống dưới, vội vàng đều rút đi, ngay cả bắt chuyện cũng không đánh một cái.

- Hừ!

Âu Dương Vũ nhỏ một bãi nước miếng.

- Những người này thời điểm phụ thân còn sống a dua nịnh hót, nói cái gì bằng hữu khí tiết, phụ thân vừa chết bọn họ liền lộ nguyên hình ra !

Âu Dương thị thì hướng Lâm Lạc thi lễ một cái nói:

- Đa tạ ân nhân tương trợ, nếu không hôm nay cô nhi quả mẫu chúng ta sẽ bị người khi dễ!

Lâm Lạc chìa tay hư diu, nói:

- Âu Dương phu nhân không cần đa lễ, ta cùng với Âu Dương huynh coi như là có chút quen biết, ra tay cũng là việc nên làm! Ta lần này tới, chính là thay Âu Dương huynh truyền một câu di ngôn, Thiên Ma Thập Bát Trảm giấu bên dưới hòn non bộ ở hậu viện!

Âu Dương huynh đệ liếc mắt nhìn lẫn nhau, đều là mặt lộ vẻ vui mừng. Bọn họ bởi vì thực lực không đủ, Âu Dương Cường thủy chung không có truyền thụ môn công pháp này cho bọn họ, nguyên lai tưởng rằng môn thân công này sẽ thất truyền, không nghĩ tới rõ ràng còn hi vọng!

Âu Dương thị tuy là phụ nhân, thực lực cũng chỉ ven ven có Thanh Huyền cảnh, nhưng thái độ làm người lại tự nhiên hào phóng, vội vàng hướng Lâm Lạc thì lễ một cái:

- Đa tạ ân nhân cho hay!

Phải biết rằng Thiên Ma Thập Bát Trảm chính là thần công cái thể, cho dù Thích Biến Cảnh cường giả nói không chừng đều có hứng thú, dùng thực lực của Lâm Lạc hoàn toàn có thể thừa dịp bọn họ không sẵn sàng vụng trộm lấy đi, nhưng mà hắn không có làm như vậy, hiện ra khí phách hơn người.

Lâm Lạc phát phát tay nói:

- Ta thấp nén hương cho Âu Dương huynh!

- Dĩ nhiên là được!

Âu Dương thị vội vàng cho hai đứa con trai đưa lên ba nén hương, Lâm Lạc ở trước linh vị của Âu Dương Cường hơ bái thoáng cái, đem hương cắm đi lên.

Mẫu tử ba người Âu Dương cũng không có tâm tư báo thù cho Âu Dương Cường, ở đấu võ trường kiếm ăn, ai cũng không biết trận chiến đấu tiếp theo có thể là một trận chiến cuối cùng trong đời mình hay không. Mỗi ngày đều có nhiều người chết đi như vậy, nếu đều muốn báo thù mà nói, Để đồ sớm đã lộn xộn !

Cái này cũng thật quái dị, chỉ có thể trách đấu võ trường, ai bảo bọn họ làm một bộ như vậy, làm cho hai võ giả vốn không quen biết ác chiến đến chết?

Lâm Lạc cũng không có vội vã rời đi, Phục Nghĩa Bang tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ, không lâu sẽ ngóc đầu trở lại, hắn cứ nhiên ra tay, sẽ không có đạo lý nữa chừng bỏ dỡ.

Quả nhiên, mới nửa canh giờ cũng không đến, mười mấy người đã xông vào, cả đám đều quắc mắt nhìn trừng trừng, xem xét liên không phải hạng người lương thiện.

Hoàn cảnh cho phép, những người này phóng tới Hạ Nguyên quốc mà nói, thực lực mỗi người đều là nhân vật Lão tổ cấp, nhưng khí chất toát ra lại một trời một vực, một bộ lưu manh.

- Người chính là người đánh chết vài vị huynh đệ Phục Nghĩa Bang chúng ta?

Một đại hán áo xanh đứng đầu mà ra, khí tức phi thường cường đại, đã tiến nhập Giác Vi Cảnh, tu vi đạt đến nhị trọng thiên.

Lâm Lạc bất động thanh sắc, thần nhiên nói:

- Người là ai?

- Lão tử là Phục Nghĩa Bang nhị Bang chủ Ngô Bất Đạt!

Đại hán áo xanh mang theo vài phần ngạo mạn nói ra.

339. Chương 339: Kỳ Thạch. (1)

Lâm Lạc phui phui tay nói:

- Biến, đi gọi Bang chủ các ngươi đến, ta không có hứng thú đem một đoạn lời nói nói lên hai lần!

- Ngươi muốn chết!

Ngô Bất Đạt giận dữ, phi thân lên liền hướng Lâm Lạc đánh tới.

- Bất Đạt, dừng tay!

Một tiếng hét lớn truyền đến, nhưng đã quá muộn, Ngô Bất Đạt đã nhào tới trước người Lâm Lạc.

Lâm Lạc rất đơn giản chém ra một quyền, thẳng đập tới trước mặt Ngô Bất Đạt, một chuỗi huyết hoa vẩy ra, Ngô Bất Đạt dùng tốc độ còn nhanh hơn bay trở về.

Bùm!

Ngô Bất Đạt nặng nề đâm vào trên gạch đá xanh, nganh sanh đem mặt đất ném ra một cái hố nhỏ lớn gần trượng, sâu hai thước, hấn lung la lung lay treo lên, mũi miệng là một mảnh máu tươi.

- Ca, giúp ta giết hấn đi, ta muốn hấn chết!

Ngô Bất Đạt quý nhất đúng là khuôn mặt “anh tuấn” kia, giờ phút này bị Lâm Lạc đánh cho cái mũi lệch ra, hàm răng cũng rơi một loạt, làm sao có thể không cho hấn hỗn hển?

- Câm miệng!

Một đại hán cùng Ngô Bất Đạt tương mạo có chút tương tự đi tới, hướng về Lâm Lạc ôm quyền làm lễ.

- Vị này chính là Lâm Lạc Lâm thiếu a?

Lâm Lạc hơi sững sờ, hấn khi nào thì có danh khí lớn như vậy, ngay cả loại phổ phường vô lại này rõ ràng cũng biết tên của hấn? Hấn thần nhiên nói:

- Ta là Lâm Lạc!

Đại hán kia cười ha ha nói:

- Tệ nhân tên Ngô Tử Đạt, then là Phục Nghĩa Bang Bang chủ, xá đệ không biết đại danh Lâm thiếu, mới có thể lỗ mãng ra tay, kính xin Lâm thiếu chớ trách!

Trong lòng của hấn thầm đồ mồ hôi lạnh, Lâm Lạc là ngay cả Vô Song Chiến Thần Phạm Thương Vũ cũng chính miệng tán thưởng, lại là rể hiền Tô gia, tuyệt đối là một trong những nhân vật danh tiếng trước mắt của Đế đô, không phải Phục Nghĩa Bang hấn đắc tội nổi, người ta tùy tiện xuất động mấy cao thủ liền có thể đem Phục Nghĩa Bang nhỏ cho tận gốc!

Lâm Lạc tưởng tượng, đại khái cũng chỉ có tầng quan hệ Tô gia này mới có thể làm cho đối phương khách khí như vậy, dù sao hấn một mực ở tại Tô gia, có thể coi là khách quý của Tô gia.

Nếu đối phương cố tình cầu hoà, Lâm Lạc cũng không phải là người cố chấp nói:

- Âu Dương gia cùng ta có một chút quan hệ!

Ngô Tử Đạt là loại người nhìn mặt đoán tâm, lập tức lĩnh hội ý tứ của Lâm Lạc, lúc này vỗ vỗ ngực nói:

- Bằng hữu của Lâm thiếu chính là bằng hữu của Phục Nghĩa Bang chúng ta, nơi này chúng ta bảo hộ, nếu ai dám đến cản trở, phải trước qua cửa Phục Nghĩa Bang chúng ta này!

Lâm Lạc mỉm cười nói:

- Vậy thì tốt rồi!

Ngô Tử Đạt hướng đệ đệ vẫy vẫy tay quát:

- Còn không qua đây nhận lỗi với Lâm thiếu?

Ngô Bất Đạt thật đúng là oan, nhưng hấn cũng nghe qua tên Lâm Lạc, trong nội tâm lại không cam cũng không dám trái lời, lúc này thì lễ cho Lâm Lạc một cái nói:

- Vừa rồi có chỗ đắc tội, Lâm thiếu đại nhân có đại lượng, coi như ta là cái rắm thả đi!

Hấn bị Lâm Lạc xoá sạch một hàm răng, nói chuyện cũng hơi hở.

Lâm Lạc phát phát tay nói:

- Việc này bỏ qua, sau này không được tìm người Âu Dương gia gây phiền toái!

- Vâng!

Huynh đệ Ngô thị đều liên tục gật đầu.

- Chúng ta cáo lui! Cáo lui!

Phục Nghĩa Bang tới hùng hổ, lúc lui thì như chó nhà có tang, làm cho những người còn muốn xem náo nhiệt bên ngoài kia đều mở rộng tầm mắt! Nhưng thấy một màn như vậy, người nguyên bản xa cách Âu

Dương gia đều hồi hận muốn khóc, tuy Âu Dương gia này mất trụ cột, lại trèo lên người nổi danh nhất Đế đô trước mắt, chạm tay có thể bỏng, tiền đồ càng thêm quang minh?

Nếu là cùng Âu Dương gia giao hảo, chẳng khác nào cùng Lâm Lạc, cùng Tô gia nhắc lên quan hệ! Tô gia là tồn tại gì? Người ta là Cần Nguyên quốc đỉnh cấp thế gia, thống trị đại quốc cùng tất cả nước phụ thuộc, quyền thế ngập trời a!

Hai đứa con trai của Âu Dương gia đều mang theo biểu lộ sùng kính nhìn xem Lâm Lạc, Âu Dương Văn tuổi trẻ, càng dấu không được chuyện nói:

- Lâm thiếu, ngươi có thể thu ta làm đồ đệ được hay không?

Hắn sớm bị Lâm Lạc uy phong một quyền oanh giết năm người Tiền Bất Đồng chinh phục!

Lâm Lạc khẽ lắc đầu nói:

- Chính mình còn đang ở trên võ đạo chậm rãi lực luyện, nào có tư cách làm gương cho người khác!

Âu Dương thị cũng nói:

- Văn nhi, chớ có thêm phiền cho ân nhân!

Lâm Lạc cười nói:

- Sau này Phục Nghĩa Bang sẽ lại đến tìm phiền toái, các người có thể yên tâm ! Nếu thật sự gặp được chuyện tình gì khó có thể giải quyết, liền đến Tô gia tìm ta, ta hẳn là còn có thể ở lại một thời gian ngắn!

- Lâm thiếu, xin chờ một chút!

Âu Dương thị gọi Lâm Lạc, xoay người trở lại nội thất, lúc đi ra trong tay lại nhiều hơn một địa đồ, hướng Lâm Lạc đưa tới:

- Đây là phu quân nhà ta lúc tuổi còn trẻ cùng Thiên Ma Thập Bát Trảm cả thấy lấy được, bất quá địa đồ chẳng hề đầy đủ, nếu ân nhân có cơ hội tìm được toàn bộ bản đồ mà nói, liền có cơ hội tìm được bảo tàng lưu lại!

Lâm Lạc khoát tay áo nói:

- Vật đã quý trọng bậc này, vẫn là truyền thừa xuống đi!

- Ân nhân, phu quân nhà của ta nói vật này quan hệ trọng đại, dùng tu vi của hắn cũng không dám tìm kiếm dư đồ hạ lạc, người phúc duyên không đủ, cầm chỉ có tai ương! Ân nhân xác nhận là người có đại phúc duyên, xin hãy nhận lấy, trừ lần đó ra, thiếp thân thực không có gì có thể báo ân người!

Âu Dương thị mang theo một loại quyết tâm không cho cự tuyệt.

Lâm Lạc nghĩ nghĩ, liền nhận lấy địa đồ nói:

- Một ngày kia địa đồ có thể toàn bộ, ta sẽ trở về một chuyến, nếu thực lực hai vị Âu Dương huynh đủ, liền cả thấy tiến đến tìm kiếm bảo tàng!

Đây là noi theo phương pháp của Nam Nhục Hoa, chỉ là đến lúc này Lâm Lạc cũng không biết thực lực theo lời của Nam Nhục Hoa đến tột cùng phải đạt tới cảnh giới gì!

- Như vậy đa tạ ân nhân!

Lâm Lạc ly khai Âu Dương gia, trở lại Tô gia, hắn triển khai địa đồ không trọn vẹn này, chỉ thấy trên bản đồ này miêu tả đồ án có đạo đạo kim ti y thành, hắn thử kéo một cái, lại căn bản kéo bất động!

- Ân?

Lâm Lạc mục quang sáng ngời, mặc dù hắn không có dùng bao nhiêu kinh đạo, nhưng hắn là lực hệ công pháp đều đạt tu vi Giác Vi Cảnh, cái này tùy tiện kéo cũng có thể làm cho sắt luyện vỡ vụn, huống chi kim tuyến mảnh như sợi tóc này?

Trách không được có thể được Âu Dương Cường cắt kỹ, bản đồ này chỉ là bản thân của nó đã kỳ lạ quý hiếm.

Bất quá, đồ án trên bản đồ này hoàn toàn nhìn không ra vẽ cái gì, giống như tiểu nhi viết nguệch ngoạc, không có quy luật chút nào đáng nói. Hơn nữa, bản đồ này cũng không hoàn chỉnh, hẳn là chỉ có một phần tư, cũng không biết sau khi gom góp có thể thành cái gì.

Lâm Lạc thu địa đồ vào Tử Đỉnh, lấy ra Không Linh Thạch Nhũ ăn vào bắt đầu luyện hóa, thiên địa trên bảo này đối với hắn mặc dù không có trân quý như Ngũ hành tinh hoa, nhưng đồng dạng là bảo vật hiếm có.

Về phương diện khác, Lâm Lạc cũng nhờ Tô Mị thay thu mua Ngũ hành tinh hoa. Tô gia đấu giá hội tuy không có thể chạy đến hai đại Thần quốc khác.

340. Chương 340: Kỳ Thạch. (2)

Nhưng chỉ là Càn Nguyên quốc cùng với nước phụ thuộc đã chiếm cứ một phần ba thổ địa toàn bộ đại lục, mỗi ngày đấu giá hội lưu thông bảo vật là vô số kể.

Ở trong tay người khác, Ngũ hành tinh hoa chỉ có thể dùng để làm thuốc, luyện chế pháp khí, mà đối với Lâm Lạc mà nói, Ngũ hành tinh hoa chẳng khác nào tu vi! Hắn hoàn toàn không ngại cầm Không Linh Thạch Nhũ để đổi lấy Ngũ hành tinh hoa, chỉ cần ra giá hợp lý, công phu sư tử ngoạm coi như xong, dù sao hắn cũng không phải coi tiền như rác!

Dịch Thuận đấu giá hội có thể nói là đấu giá hội duy nhất trong cảnh nội Càn Nguyên quốc, mà Dịch gia nắm giữ tất cả đan dược điểm, Điền gia thì lũng đoạn pháp khí, mà Hoàng thất Phạm gia thì khống chế mạch khoáng Thiên tinh thạch, tứ đại gia tộc có thể nói chiếm cứ bốn nghề có giá trị nhất Càn Nguyên quốc.

Nhưng muốn thu mua, trước hết phải có tiền mới được, hơn nữa Lâm Lạc vẫn không thể trực tiếp dùng Không Linh Thạch Nhũ mua, cái này chỉ cần tin tức truyền ra, mặc cho ai cũng sẽ hoài nghi hắn vì sao có nhiều bảo vật như vậy?

Vì vậy, Lâm Lạc trước lấy ra ba mươi giọt Không Linh Thạch Nhũ cho Tô Mị tiến hành nặc danh đấu giá, thời gian an bài ở buổi tối.

Tin tức truyền ra, dừng nói khắp nơi chấn động, ngay cả cao tăng Tô gia cũng kinh động, đều hướng Tô Mị hỏi thăm vị tài đại khí thô này đến tột cùng là ai, muốn sớm đem bảo vật mua xuống, độc chiếm chỗ tốt, đối với từng cao thủ mà nói, giá trị của Không Linh Thạch Nhũ là không cách nào dùng Thiên tinh thạch đến cân nhắc!

Nhưng Tô Mị lại há có thể bán đứng Lâm Lạc, mặc cho ai đến đây đều không nói, mà cao tăng Tô gia hết lần này tới lần khác còn không dám đối với nàng lời lẽ nghiêm khắc bức bách! Tuy tu vi Tô Mị thấp, nhưng gia gia của nàng Tô Quảng Khai là Tô gia đệ nhất cường giả, tuy đã có mấy trăm năm không có ra tay, nhưng căn bản không có người dám đi thử tu vi vị tuyệt thế cường giả này có phải là lui bước hay không!

Buổi tối, Lâm Lạc cùng Tô Mị, Đường Diễm ngồi lên xe ngựa, đi tới Tô gia đấu giá hội ở Đế đô.

Đây là tổng bộ của Dịch Thuận đấu giá hội, lại là ở bên trong Đế đô, quy mô của nó tự nhiên vô cùng to lớn, so với đại đấu võ trường cũng sẽ không chỗ thua kém! Phòng đấu giá chọn dùng xếp đặt hình rồng, lầu hai trở lên mọi người có thể ở trên lầu trực tiếp chứng kiến tình huống bên dưới, có tất cả năm tầng.

Bất quá, ghế lô trên lầu chỉ cung cấp cho người có thân phận, người thường cho dù cống tui cực phẩm Thiên tinh thạch tới cũng chỉ có thể hạ mình ở tầng dưới cùng.

Bởi vì Không Linh Thạch Nhũ quá mức quý trọng, ngày này chẳng những đại gia tộc Đế đô đều tới, ngay cả Tô, Dịch, Phạm, Điền tứ đại thế gia đỉnh cấp đều xuất động nhân vật trọng yếu tới.

Trong đó người Tô gia oan nhất, rõ ràng là bọn họ đấu giá hội, lại còn muốn cùng gia tộc khác cạnh tranh! Từng cái nếu là bị Tô gia trực tiếp thu mua, cái giá tiền này tự nhiên không có khả năng đưa lên quá cao, Tô Mị há sẽ làm cho Lâm Lạc có hại ! Cái này gọi là nữ sinh hướng ngoại!

Đêm nay, có thể chứng kiến rất nhiều đại nhân vật bình thường nhìn không tới, xem Hoàng thất xuất động tam, ngũ, cửu Tam đại Hoàng tử, đây chính là ba người tương lai có khả năng kế thừa đế vị nhất, mà Điền gia thì là nhân vật xuất sắc trong gia tộc một đời tuổi trẻ Điền Uyên Long, cũng là phụ thân của Điền Phi Thành!

Người này uyên đình nhạc trì, chỉ là đứng đó liền có loại xu thế làm cho thiên địa ở trước mặt hẩn sụp đổ, tu vi cũng đạt tới Thiên Hợp bát trọng thiên, thời điểm hẩn chứng kiến Dịch gia tuyệt đỉnh thiên tài Dịch Hưng Ba, sau lưng thậm chí có ảo ảnh đao kiếm chớp động, đúng là sinh ra dị tượng!

Dịch Hưng Ba là kế sau Phạm Thương Vũ được xưng là đệ nhất võ đạo thiên tài sau năm trăm năm, năm nay chỉ có hơn chín mươi tuổi, cảnh giới cũng đã là Thiên Hợp cửu trọng thiên, một thân bạch y bông bông, nhìn về phía trên chỉ ven ven có nhược quán chi linh, phong thần tuấn lãng, một đường đi qua không biết làm cho bao nhiêu nữ tử phát ra tiếng hô yêu kiều.

Thời điểm ba người Đường Lâm Lạc đến, vừa vặn chứng kiến Dịch Hưng Ba cùng Điền Uyên Long ở cửa ra vào đấu giá hội, mục quang của hai đại Thiên Hợp Cảnh cường giả vừa chạm vào, đều đốt lên chiến ý hừng hực, khí thế tràn trề phát ra, làm cho người chung quanh đều bị tâm kinh đảm hàn.

Bọn họ tất cả là nhân vật trọng yếu nhất trong gia tộc một đời tuổi trẻ, sau này tất sẽ trở thành là Lão tổ gia tộc, là đối thủ cả đời! Nếu có thể ở lúc tuổi còn trẻ lực áp đối phương, sau này giằng co tự nhiên có thể ở trên khí thế chiếm cứ thượng phong.

Hai người chỉ kém nhất trọng thiên tu vi, cùng một tiểu cảnh giới, hơn nữa lại có lá bài tẩy, cái nhất trọng thiên chênh lệch này cũng không quá lớn! Bất quá Dịch Hưng Ba so với Điền Uyên Long nhỏ hơn nửa tuổi, đủ thấy hẩn xác thực được danh xưng đệ nhất thiên tài sau năm trăm năm.

Đương nhiên, mười năm sau lại nhìn Lâm Lạc có thể đạt tới dạng độ cao gì, không thể nói trước liền sẽ cho hẩn cái danh xưng năm nghìn năm, năm vạn năm đệ nhất thiên tài!

Tuy mục quang hai người Điền, Dịch như kiếm, nhưng cuối cùng còn không có đánh nhau, mà là rất có ăn ý đi về hướng ghế lô ở tầng năm của bọn hẩn. Nhưng bọn hẩn một đường đi qua, hành lang do Hoàng Long thạch trải thành này rõ ràng nhiều hơn hai hàng dấu chân, sâu nhất đạt hơn tấc, đi ra hơn mười bước mới trở nên không dấu vết!

Phải biết rằng Hoàng Long thạch là vật liệu đá cứng rắn nhất dưới đời này, làm thành gạch cho dù ngàn năm cũng sẽ không mài mòn, mà hai người chỉ là khí cơ lẫn nhau giao đụng, căn bản không có dùng sức giẫm mạnh, chỉ là một đường đi qua có thể đem Hoàng Long thạch này giẫm ra dấu vết như thế, đủ thấy thực lực của bọn hẩn kinh khủng bậc nào !

Lâm Lạc tự nghĩ, muốn hẩn đồng dạng đi qua mà nói, ở trên mặt lưu lại một vết chân cũng làm không được!

Cái này cũng không có đả kích đến hẩn, ngược lại làm cho hẩn bốc cháy lên ý chí chiến đấu vô tận, đây là gặp càng cường đại, ý chí chiến đấu của hẩn lại càng cường đại! Chỉ cần cho hẩn thời gian, hẩn sẽ đem tất cả những cái gọi là thiên tài này toàn bộ đạp xuống dưới!

- Đi!

Tô Mị mang theo Lâm Lạc, Đường Diễm vào một gian ghế lô trang sức hoa lệ.

Tầng năm này có tất cả một trăm gian ghế lô, trong đó bốn gian ghế lô loại siêu đại hình là phân cho tứ đại gia tộc, chỉ cần là người tứ đại gia tộc, đều có thể tiến vào ghế lô đối ứng. Mà ghế lô còn lại thì đồng dạng thuộc về tứ đại gia tộc, nhưng mà đối ứng với người cụ thể, ví dụ như Tô Quảng Khai, chính là nơi hiện tại bọn người Lâm Lạc ngồi.

Có thể ở tầng năm có được một gian phòng chuyên thuộc về mình, kia đối với một đời tuổi trẻ của tứ đại gia tộc mà nói là một loại vinh quang vô thượng! Bất quá, cũng chỉ ven ven có Dịch Hưng Ba, Điền Uyên Long, Tam, Ngũ, Cửu hoàng tử rải rác mấy người có thể đạt được vinh hạnh đặc biệt như vậy!

341. Chương 341: Người Trong Ngọc (1)

Tuy nơi này là tầng năm, cách bàn đấu giá dưới đáy chỉ ít có cự ly năm mươi trượng, nhưng chỉ cần là võ giả Tiên Thiên Cảnh đều là thị lực bén nhọn, ngoài một dặm cũng có thể phân rõ kiến trên lá, huống chi là võ giả Niết Âm Cảnh trở lên.

Đường Diễm không quên đóng gói rất nhiều đùi gà thịt bò, lúc này đặt trên bàn lấy đi ra, rất nhanh bày đầy một bàn, vui thích bắt đầu ăn. Tiểu ma nữ này ngay cả không gian pháp khí cũng có, đâu có thể nào thật sự là thôn nữ trong núi, nhưng vừa hỏi lên, nàng liền nói sang chuyện khác, chỉ có thể làm cho người vứt bỏ.

- Hôm nay ngoại trừ có đấu giá Không Linh Thạch Nhũ ra, còn có rất nhiều bảo vật!

Tô Mị hướng Lâm Lạc giải thích nói, đây cũng là nguyên nhân tại sao phải kéo hẳn tới.

Tuy đây là ghế lô của bọn hắn, nhưng tầng này tuyệt đỉnh cao thủ là nhiều không kể xiết, Tô Mị cũng không dám lộ ra ý, bằng không thì có thể làm cho lời nói truyền ra bên ngoài, đến lúc đó Lâm Lạc sẽ có thiên đại phiền toái.

Rất nhanh, đấu giá bắt đầu, lần đầu đấu giá đúng là một giọt Không Linh Thạch Nhũ, ba mươi giọt Không Linh Thạch Nhũ sẽ xen kẽ trong quá trình đấu giá, sẽ không duy nhất lấy ra toàn bộ.

- Giá khởi điểm một vạn cực phẩm Thiên tinh thạch, mỗi lần tăng giá không được ít hơn một ngàn!

Theo tiếng nói của đấu giá sư rơi xuống, tiếng gọi giá lập tức liên tiếp, cuối cùng dùng bảy vạn cực phẩm Thiên tinh thạch thành giao.

Lâm Lạc không khỏi cảm khái, Âu Dương Cường đồng dạng là Giác Vi Cảnh, nhưng hắn dùng tánh mạng kiếm tiền, cả đời chỉ kiếm được vạn cực phẩm Thiên tinh thạch, mà hắn chỉ bị nhốt hai tháng thời gian, liền thu lấy được năm khối linh thạch, có thể hóa ra trăm vạn giọt Không Linh Thạch Nhũ, mà một giọt trong đó có thể bán đi bảy vạn cực phẩm Thiên tinh thạch!

Mà Âu Dương Cường đã là cường giả trong cùng giai, Thiên Ma Thập Bát Trảm là cường đại cỡ nào! Nhưng cao thủ như vậy, một cái mạng cũng chỉ giá trị vạn cực phẩm Thiên tinh thạch, võ giả Giác Vi Cảnh khác thì sao, cả đời có thể lấy tới nhiều ít Thiên tinh thạch?

Đây chính là cơ duyên!

- Kế tiếp, là một khối Ngọc thạch kỳ phẩm, lão phu cũng không biết dùng ngôn ngữ như thế nào hình dung, vẫn là mời mọi người xem đi!

Hai tráng hán mang một khối Ngọc thạch cao hơn một trượng đưa lên bàn đấu giá, toàn thân Ngọc thạch này tinh vàng, ánh sáng dị thường tinh khiết! Mà ở chính giữa Ngọc thạch, cư nhiên còn có một nữ tử mặc quần trắng!

Phải biết rằng một khối Ngọc thạch hình thành cũng không phải là trăm năm ngàn năm có thể đạt tới, ít nhất phải trên vạn năm, thậm chí hơn mười vạn năm, mấy trăm vạn năm! Nếu như khối ngọc thạch này là tự nhiên hình thành không có trải qua gia công mà nói, vậy nữ nhân trong Ngọc thạch như thế nào cũng có trên vạn năm lịch sử!

Bất quá, khi hai tráng hán đem Ngọc thạch xoay lại, tất cả mọi người là đem hai mắt trừng đi ra!

Nguyên lai sau lưng nàng kia lại mọc một đôi cánh!

Người mọc ra cánh?

- Đây là một người thám hiểm sau một lần địa chấn, ở trong núi sâu phát hiện, ủy thác chúng ta tiến hành đấu giá. Chúng ta cố ý mời vài vị ngọc khí sư làm giám định, có thể xác định khối ngọc thạch này chỉ ít có mười vạn năm! Mà để cho người kinh dị nhất chính là, nữ tử trong Ngọc thạch này còn có sinh mệnh dao động!

Đấu giá sư thập phần hưng phấn nói, chuyện như vậy, cho dù hắn ở trong kiếp sống đấu giá hơn ba trăm năm cũng chưa từng gặp!

Mọi người đều bị kinh ngạc vạn phần!

Coi như là Thích Biển Cảnh tuyệt thế cường giả cũng chỉ có thể sống hơn nghìn năm, còn nữ tử kia lại ở trong Ngọc thạch niệm phong chỉ ít mười vạn năm còn có khí tức sinh mệnh, đây là cái khái niệm gì? Chẳng lẽ là bị Ngọc thạch phong bế không có hao tổn, sinh mệnh lực mới có thể một mực duy trì sao?

Vô luận như thế nào, khối ngọc thạch này cùng nữ tử niệm phong trong đó đều đưa tới mọi người hứng thú.

- Khởi điểm năm nghìn cực phẩm Thiên tinh thạch, mỗi lần tăng giá không được ít hơn năm trăm!

Đấu giá sư tuyên bố vật phẩm đấu giá đặc thù này.

- Sáu ngàn!

- Bảy ngàn!

- Chín ngàn!

Trong khoảng thời gian ngắn, người ra giá nối liền không dứt, rất nhanh liền đem giá cả đẩy lên tương đối cao.

Lâm Lạc cũng thập phần hứng thú!

Thứ nhất, khối ngọc thạch này bản thân có Thủy tinh hoa rất lớn, chỉ là không tuyệt hàn giống như Vạn Niên Hàn Ngọc Tâm, đây là một khối ôn ngọc. Bất quá thể tích ngọc thạch này cực kỳ lớn, nhưng trong đó chứa Thủy tinh hoa cũng không có nhiều hơn Vạn Niên Hàn Ngọc Tâm bao nhiêu.

Thứ hai, nếu như nữ tử trong ngọc thạch này thực còn sống mà nói, nói không chừng còn có thể khôi phục bình thường!

Đây chính là nhân vật chỉ ít mười vạn năm trước, nói không chừng còn ở trước Tam đại Thần quốc sáng lập, trải qua đoạn lịch sử biến mất!

Tại Tô gia, đại lục có ghi lại lịch sử chỉ vẹn vẹn dừng ở Cổ thị hoàng triều, về phần thời đại trước, thì căn bản không có một chút tư liệu lịch sử! Mà tứ đại tộc như Thiểm Điện tộc thống trị Ngân Nguyệt đại lục thời gian khẳng định còn trước Cổ thị hoàng triều, nhưng trong đó đến tột cùng có xuất hiện gián đoạn hay không, thì không một người biết rõ!

Theo như Tô Mị thuyết pháp, sau khi Cổ thị hoàng triều trải qua Âm Thi Tông chi loạn, thực lực đại tổn, bởi vậy hơn mười thế gia trong nước khởi nghĩa, chia cắt đất nước, đem đại lục phân ba phần, đã trở thành Tam đại Thần quốc hôm nay.

Nhưng cho dù đem tất cả cao thủ của Tam đại Thần quốc cộng lại cũng bất quá khoảng bốn mươi Thích Biển Cảnh cường giả, hơn nữa cho dù còn có tuyệt đại cao thủ không xuất thế, thì nhiều lắm cũng không mãn một trăm!

Mà nếu như tộc nhân của Thiểm Điện tộc đều có được cái bút có thể tự động hấp thụ lôi điện chi lực luyện hóa, lại sẽ sinh ra nhiều ít Thích Biển Cảnh cường giả? Nói một ngàn, một vạn cũng là ít!

Đây vẫn chỉ là một tộc của Thiểm Điện tộc! Lúc trước là tứ đại tộc cùng trị, lại có được chiến lực cường đại như thế nào?

Muốn nói Cổ thị hoàng triều có thể đả đảo tứ đại tộc thống trị, Lâm Lạc như thế nào cũng không thể tin tưởng! Bởi vậy, từ tứ đại tộc hủy diệt đến Cổ thị hoàng triều thành lập trong lúc đó, cái lịch sử gián đoạn này tồn tại, đúng là mấu chốt quan hệ đến tứ đại tộc tiêu vong!

Nếu muốn biết một đoạn thời kì kia đến tột cùng xảy ra chuyện gì, chỉ có tìm “người” lúc đó mới có thể biết rõ! Mà cho dù vô giả Thích Biển Cảnh mệnh lại dài, mười vạn năm cũng đủ chết trên hơn một trăm lần, nhưng đột nhiên hiện ra một cổ nhân chỉ ít mười vạn năm trước, liền ột chìa khóa có khả năng mở ra lịch sử phủ đầy bụi kia!

Bởi vậy, vô luận là vì bản thân khối Ngọc thạch, hay là bí ẩn hơn mười vạn năm trước, Lâm Lạc đều muốn được đến vật phẩm đấu giá đặc thù này.

...

- Mười vạn!

- Mười một vạn!

Sau khi đạt tới số lượng mười vạn, bên dưới tốc độ tăng giá càng ngày càng chậm, dù sao nữ tử mọc ra cánh thì như thế nào, cũng không phải tất cả mọi người đối với lịch sử chôn vùi có hứng thú.

342. Chương 342: Người Trong Ngọc. (2)

- Mười một vạn lần thứ nhất!

- Mười một vạn lần thứ hai!

- Mười hai vạn!

Lâm Lạc rốt cục mở miệng, gia nhập hàng ngũ cạnh tranh.

- Thối tiểu tử, có phải là chứng kiến mỹ nữ lại tâm động không?

Lần trước chuyện tình cạnh tranh Ninh Tú Nhi, Tô Mị đến bây giờ còn là có chút vương mắc, hiện tại Lâm Lạc rõ ràng lại xuất thủ, nàng không khỏi có chút xung động muốn cắn trên tay Lâm Lạc một ngụm.

Lâm Lạc lắc đầu nói:

- Trong Ngọc thạch có Thủy tinh hoa, đối với ta phi thường trọng yếu!

Tô Mị là biết rõ Lâm Lạc yêu cầu Ngũ hành tinh hoa đến tiến hành tu luyện, về phần tại sao, nàng không hỏi. Bất quá, cùng nữ nhân nhắc lên quan hệ, nàng liền không thể khẳng định, lúc này dùng một loại ánh mắt hoài nghi đánh giá Lâm Lạc từ trên xuống dưới.

Đường Diễm thì nhiều hứng thú mà nhìn xem hai người, ước gì hai người đánh nhau.

- Mười hai vạn lần thứ nhất!

- Mười hai vạn lần thứ hai!

- Mười hai vạn lần thứ ba! Thành giao!

Giải quyết dứt khoát, khối Ngọc thạch kỳ lạ này cũng chính thức về Lâm Lạc sở hữu, tuy hiện tại hắn không có nhiều cực phẩm Thiên tinh thạch như vậy để thanh toán, nhưng chỉ cần lại đấu giá ra vài giọt Không Linh Thạch Nhũ thì có, đương nhiên, “tiền” đều là đặt ở Tô Mị, cũng không thể lộ ra ngoài hắn chính là người thần bí đem bán.

Bởi vì chuyện tình lúc trước Lâm Lạc dùng nhiều tiền mua sắm mỹ nữ đã ở bên trong Đế đô lưu truyền rộng rãi, không ít người còn tưởng rằng Lâm Lạc lúc này lại động sắc tâm, chỉ là tiểu tử này thật đúng là có sở thích đặc biệt, người sống cũng muốn mà người chết cũng không tha, hơn nữa còn là cổ nhân hơn mười vạn năm trước, khẩu vị đặc thù a!

Vật gì đó không có lập tức đưa tới, cái này phải ở sau khi toàn bộ đấu giá kết thúc mới có thể thống nhất tính tiền. Mà có thể tới nơi này đều là người có uy tín danh dự ở Đế đô, Tô gia lại là thế gia đỉnh cấp, còn là chủ nhân của phòng đấu giá, thì càng không sợ có người dám sau khi ra giá còn không thanh toán tiền.

Sau đó Không Linh Thạch Nhũ lại lục tục cầm lên đài đấu giá, cao nhất đánh ra chín vạn, thấp nhất cũng đạt tới 6 vạn, ba mươi giọt tổng cộng bán ra hai trăm mười lăm vạn cực phẩm Thiên tinh thạch, khấu trừ Tô gia lấy đi một thành tiền thuê, như cũ có tiếp cận hai trăm vạn!

Vì tranh đoạt ba mươi giọt Không Linh Thạch Nhũ này, tất cả đại gia tộc đều chuẩn bị sung túc, nhưng muốn nói tài lực hùng hậu, lại có cái nào vượt qua tứ đại thế gia đỉnh cấp! Cuối cùng, Phạm gia cùng Dịch gia tất cả được đến tám giọt, Tô gia cùng Điền gia đều cướp được bảy giọt, chia cắt tất cả Không Linh Thạch Nhũ.

Kết quả như vậy tự nhiên làm cho gia tộc khác ử rữ. tứ đại gia tộc thì là vui mừng hơn hử, mà Tô Mị thì cười đến bụng đều đau, trong tay Lâm Lạc là có trăm vạn giọt Không Linh Thạch Nhũ, cho dù theo như một giọt một vạn cực phẩm Thiên tinh thạch tiền lời, phỏng chừng đem Càn Nguyên quốc chuyển không cũng gom góp không ra nhiều tài phú như vậy!

Trở lại Tô gia, tiến vào mật thất tu luyện, Lâm Lạc từ trong Tử Đỉnh lấy ra Ngọc thạch có “Điều nhân”, dù sao Ngọc thạch vốn là bí mật kín gió, trong Tử Đỉnh mặc dù không có không khí, nhưng điều nữ này muốn ngộp chết mà nói cũng sớm treo mấy vạn năm trước rồi.

Hai tay đặt ở trên Ngọc thạch, Lâm Lạc vận chuyển Hỗn Độn Dung Lô, bắt đầu rút ra Thủy tinh hoa trong đó.

Gần kề bốn canh giờ sau, trong ngọc thạch này còn kém không nhiều lắm có một phần ba Thủy tinh hoa bị Lâm Lạc rút đi, cả khối Ngọc thạch cũng trở nên phai nhạt rất nhiều, cả bóng người trong đó cũng trở nên bắt đầu mờ hồ. . .

Nhưng thân thể Lâm Lạc lại run lên, Thủy lực toàn thân một hồi run rẩy, thời khắc hai mắt mở ra, xẹt qua một đạo vàng sáng thủy nhuận, Thủy hệ công pháp đột phá đến Giác Vi nhị trọng thiên.

Lại là sáu canh giờ sau, Thủy hệ công pháp làm tiếp đột phá, đạt đến Giác Vi tam trọng thiên, cuối cùng dừng lại ở Giác Vi tam trọng thiên trung kỳ. Lúc này, Thủy tinh hoa trong cả khối Ngọc thạch đã bị hoàn toàn rút đi, mà Ngọc thạch vô luận là mặt ngoài hay là bên trong, đều tràn đầy từng vết rách, giống như mạng nhện.

Lâm Lạc dùng ngón tay ở trên Ngọc thạch nhẹ nhàng gõ, tạp tạp tạp, thanh âm vỡ tan truyền đến, cả khối Ngọc thạch này lập tức hóa thành bột phấn, păng păng, nữ tử trong đó cũng ngã trên mặt đất.

Hắn đem cô gái này bế lên, đi ra mật thất, cũng gọi Ninh Tú Nhi tới nói:

- An bài cho nàng một gian phòng, chiếu cố tốt, nếu tỉnh lại liền tới gọi ta!

Ninh Tú Nhi chứng kiến đôi cánh sau lưng nàng kia, không khỏi đem mắt trừng được rất tròn, trên mặt biểu hiện vẻ e ngại, đúng là không dám đi tiếp nhận quái nhân mọc ra cánh này.

Lâm Lạc bắt đắc dĩ, đành phải ôm nữ nhân này tìm một gian phòng, đem nàng bỏ vào trên giường.

Tuy Tô gia đấu giá hội nói trên người nàng này còn có sinh mệnh dao động, nhưng đến tột cùng còn có thể sống lại hay không lại ai cũng không thể cam đoan. Bất quá, nghe được tin tức Lâm Lạc xuất quan, Đường Diễm cùng Tô Mị đều chạy tới, muốn tận mắt nhìn xem quái thai mọc ra cánh.

- Đường Diễm, nữ nhân này có phải là mãnh thú biến thành không?

Mọc ra cánh, nói không chừng là nhân loại cùng mãnh thú tạp giao ra tới, Lâm Lạc ôm hi vọng thỉnh giáo vị “chuyên gia” mãnh thú này.

Đường Diễm liền tranh thủ đầu rung giống như trống bỏi, nhưng lập tức nói:

- Bất quá ta có thể khẳng định, nàng tuyệt đối không phải mãnh thú!

- Chớ có chen chúc ở nơi này, nàng cũng không biết khi nào thì mới có thể tỉnh lại, đi ra ngoài trước a!

Lâm Lạc cũng không có để ở trong lòng.

- Lâm Lạc...

Tô Mị đột nhiên kêu lên.

- Làm sao vậy?

- Người xem lồng ngực của nàng!

Lâm Lạc mãnh liệt xoay người lại, chỉ thấy ngực của nữ tử thần bí trên giường rõ ràng ẩn ẩn có hình dạng pháp phong, chỉ là không quá rõ ràng. Nhưng ở dưới ba người nhìn chăm chú, cái tần suất pháp phong này là càng lúc càng nhanh, từ vừa mới bắt đầu phải một nén hương thời gian mới có thể pháp phong một lần, đến cuối cùng cùng thường nhân tương đương!

Hừ, nàng mở hai mắt ra!

Lâm Lạc, Đường Diễm, Tô Mị đều giật mình đến nhảy dựng!

Cái này nói tỉnh liền tỉnh, cũng quá dọa người đi! Dù sao người này là ở trong Ngọc thạch “ngủ” hơn mười vạn năm, một dấu hiệu cũng không có liền tỉnh lại, mà vẫn còn đơn giản trực tiếp như vậy!

Hơn nữa, biết rõ nàng có khí tức sinh mệnh là một chuyện, nhưng mà chứng kiến vị cổ nhân này chính thức mở hai mắt ra, cái này mặc cho ai cũng có loại cảm giác sờn tóc gáy!

Nữ nhân này chẳng những mở hai mắt ra, còn đứng lên, đầu đầy tóc che dung nhan của nàng, thấy không rõ đến tận cùng là có tướng mạo gì. Hai cánh sau lưng nàng đột nhiên mở ra hướng hai bên, lại chậm rãi thu nạp, giống như thường nhân duỗi lưng một cái.

Ba người Lâm Lạc đều là một tia thanh âm cũng không có, chỉ biết ngơ ngác nhìn vị nữ tử thần bí đủ để trở thành tổ tông bọn họ này.

343. Chương 343: Lý Tưởng Chinh Chiến. (1)

Nàng rút cục ngẩng đầu lên, mái tóc tách ra hai bên, hiện ra một khuôn mặt tuyệt mỹ, chỉ là mặt mũi nàng đều là vẻ mờ mịt, kinh ngạc nhìn xem ba người Lâm Lạc nói:

- Các người là ai. . . , ta, ta là ai?

Xong rồi, ngay cả mình là ai cũng không biết, cái này còn làm sao có thể nhớ rõ chuyện đã xảy ra năm đó?

Cái này rõ ràng mất trí nhớ, vui đùa quá trớn đi!

Điều nữ ở trên người Tô Mị, Đường Diễm đều là chợt lóe lên, bất quá khi chuyển qua trên người Lâm Lạc, trong ánh mắt hiện lên một tia mê hoặc, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, đột nhiên cung kính quỳ gối nói:

- Bạch Vũ Nhu bái kiến thượng chủ!

Đây còn là một động tác bản năng, nàng bái là đã bái, nhưng lập tức lại trèo lên, giật mình nói:

- Người là ai, vì cái gì ta phải quỳ lạy người?

Ba người Lâm Lạc, Đường Diễm, Tô Mị đồng thời không nói gì!

Nếu không phải có thể xác nhận nàng chính là nữ tử nguyên bản từ trong Ngọc thạch kia, bọn họ đều muốn hoài nghi vị này có phải là hát hí khúc hay không, sao có thể diễn như thế được!

- Ta gọi là Lâm Lạc, các nàng là Tô Mị, Đường Diễm!

Lâm Lạc trước làm thoáng cái tự giới thiệu, Ngân Mang đối với cái này liền ở trên đầu vai hấn chít chít chít gọi, kháng nghị không có tác dụng.

- Người không nhớ rõ mình là ai sao?

Điều nữ lại biểu hiện mờ mịt, lẩm bẩm nói:

- Ta là ai? Ta là ai?

Lâm Lạc kiên nhẫn dẫn đạo nói:

- Người gọi là Bạch Vũ Nhu, có cảm giác quen thuộc hay không?

- Bạch Vũ Nhu? Ta gọi là Bạch Vũ Nhu?

Điều nữ nhú chặt lông mày, bộ dáng nhu nhược có khí phách làm cho lòng người đau nhức.

Lâm Lạc thử dẫn đạo xem nàng có thể nhớ lại cái gì hay không, nhưng nàng ngoại trừ lúc vừa nhìn thấy Lâm Lạc có chút gần như phản ứng bản năng, lúc khác thì như người bình thường mất trí nhớ không khác nhau, dẫn đạo như thế nào đều là không có kết quả.

Lâm Lạc vô cùng bất đắc dĩ, nhưng hắn lại không thể tiến vào trong đầu đối phương dò xét trí nhớ của nàng, chỉ có thể bất đắc dĩ cùng Đường Diễm, Tô Mị lui ra ngoài.

Nhưng Diễm nữ này chí ít vẫn là để lộ ra hai tin tức.

Thứ nhất, nàng tự xưng là Bạch Vũ Nhu, tốt xấu coi như là biết quý báu, gọi hắn là “thượng chủ”, cái này ý vị như thế nào?

Thiểm Điện tộc, Thiên Khí tộc tứ đại tộc chính là thống trị cái đại lục này hơn mười vạn năm trước, được xưng là “Thượng chủ” cũng là bình thường! Như thế suy đoán mà nói, Bạch Vũ Nhu tất nhiên là sinh ở niên đại kia, bởi vậy mới có tư tưởng Thiểm Điện tộc nhân là thượng chủ thâm căn cố đế, cơ hồ khắc đến tận xương tủy!

Bất quá, nàng đến tột cùng là thấy thế nào ra Lâm Lạc có huyết mạch Thiểm Điện tộc? Trên mặt hắn vừa rồi không có khắc ba chữ Thiểm Điện tộc, hơn nữa cho dù khắc ba chữ kia, lại có gốc tử nào sẽ tin tưởng?

Ở trong mắt Lâm Lạc, Bạch Vũ Nhu tay trái gà không chặt, cùng Đường Diễm đồng dạng... không đúng, Đường Diễm là giả heo ăn thịt hổ chính thức, Lâm Lạc đến hiện tại cũng không cách nào xác định tiểu ma nữ kia đến tột cùng là thực sự không có tu vi, hay là cảnh giới rất cao, cao đến mức ngay cả hắn đều nhìn không ra đầu mối!

Cho dù nhìn tuyệt đại cường giả nửa bước tiến vào Tiên cảnh như Phạm Thương Vũ, lực lượng vàng sáng trên người cũng không thể gạt được mắt Lâm Lạc! Nếu Đường Diễm thật sự có thể che dấu cảnh giới bản thân, thực lực kia tuyệt đối còn muốn trên Phạm Thương Vũ!

Chẳng lẽ tiểu ma nữ kia là Linh giả?

Theo kiến thức lịch duyệt mà nói, Đường Diễm thật có thể là cấp bậc này! Nhưng mà có loại Linh giả như nàng sao? Lần đầu gặp nàng thiếu chút nữa bị vài Hậu Thiên võ giả cướp sắc, nói chuyện lấp bắp, loại sơ vượt nhân thế kia cũng không phải giả vờ!

Muốn nói người võ giả nào đột phá đến Tiên cảnh còn ngây thơ như trẻ con lúc ban đầu, cái này đánh chết Lâm Lạc cũng không thể tin tưởng!

Hơn nữa tiểu ma nữ kia hết ăn lại nằm, thấy thế nào cũng không như là cao nhân!

Bởi vậy, Lâm Lạc một mực không cách nào phán đoán Đường Diễm là thật cao nhân hay là giả cao thủ.

Lâm Lạc suy nghĩ một hồi liền đau đầu, đơn giản sẽ không đi lo nghĩ vấn đề này.

Tô Mị cũng không có nghỉ ngơi bao nhiêu thời gian, nàng cùng Lâm Lạc kể khổ một phen, nói là Tô Quảng Khai buộc nàng tu luyện, yêu cầu bế quan một thời gian ngắn. Bất quá, đợi lúc nàng bế quan đi ra, sẽ cho Lâm Lạc một kinh hỉ!

Nàng nguyên bản ở buổi sáng nên bắt đầu bế quan, nhưng trong phòng Lâm Lạc lại thêm một nữ nhân, nàng đâu yên tâm được, dù sao cũng phải tới trước chuyển một vòng, hưởng hồ còn không có cùng Lâm Lạc cáo biệt, tuy cái gọi là bế quan khổ tu của nàng kỳ thật chỉ có mười ngày mà thôi!

Muốn Tô đại tiểu thư nàng bế quan một ngày cũng là khổ sự, huống chi muốn mười ngày lâu!

Lâm Lạc cười ha ha, chí ít có thể có mười ngày không cần bị yêu nữ dây dưa, rốt cục có thể thoải mái, cái này tự nhiên nhắm trúng Tô Mị tổn hơi thừa lời liên tục!

Hắn nguyên bản cũng muốn bế quan, gia tăng luyện hóa Không Linh Thạch Nhũ, nhưng không đợi hắn bắt đầu, lại tiếp đãi một vị khách nhân, một thị vệ của Cửu hoàng tử, nói là Cửu hoàng tử ời.

Lâm Lạc trước đã từng đáp ứng, bởi vậy sau khi cân nhắc một lúc liền vui vẻ tiếp nhận.

Hắn lên xe ngựa Cửu hoàng tử chuẩn bị, thị vệ kia liền cho xa phu khởi hành, một đường chạy vội, rất nhanh liền tiến vào Linh Thương thành, dừng ở trước một tòa tửu điểm trang sức hoa lệ. Tửu lâu này rất giống Hoa lâu như Hạ Mộng Như mở, trong lầu bồi rượu đều là nguyên một đám mỹ nữ, hoặc thanh xuân động lòng người, hoặc diễm dứa vũ mị, hoặc đầy đặn thành thực, loại hình gì đều có.

Lâm Lạc ở dưới thị vệ dẫn dắt, đi tới lầu cao nhất, hoàn cảnh nơi này càng thấy ưu nhã, chung quanh im ắng. Thị vệ kia đi đến trước cửa một gian ghế lô, nhẹ nhàng gõ thoáng cái nói:

- Điện hạ, khách quý đã đến!

- Cho mời!

Thị vệ kia liền tranh thủ đẩy cửa phòng ra, mời Lâm Lạc đi vào, sau đó lại đem cửa phòng đóng lại.

Lâm Lạc đi vào trong đó, chỉ thấy Cửu hoàng tử đang ngồi uống rượu, trừ hấn ra, trong phòng này liền không có người khác, căn bản không có hộ vệ gì.

Bất quá, dùng tu vi Thiên Hợp cảnh của Cửu hoàng tử, có thể đối với hấn tạo thành uy hiếp chỉ có Thích Biện Cảnh. Nhưng Thích Biện Cảnh cường giả ở Càn Nguyên quốc chỉ có khoảng mười cái, huống hồ đều là người tứ đại gia tộc, đâu có thể nào đối với hấn ra tay!

- Đến đến, mau mời ngồi!

Cửu hoàng tử có vẻ vô cùng nhiệt tình.

Lâm Lạc theo lời ngồi xuống, Cửu hoàng tử hiển nhiên rất coi trọng hấn, tự mình rót rượu cho hấn, nếu như thay đổi một người khác, đã sớm muốn thụ sủng nhược kinh mà thất thổ !

Vô luận là Hoàng tử hấn, hay là thân phận Thiên Hợp cảnh cường giả, đối đãi Lâm Lạc như vậy hiển nhiên là cho đủ mặt mũi.

Lâm Lạc mỉm cười, nhưng trong lòng thì vinh sủng không sợ hãi.

- Ha ha, có rượu ngon, như thế nào thiếu được mỹ nhân tương bồi!

344. Chương 344: Lý Tường Chinh Chiến. (2)

Cửu hoàng tử cười to, hai tay vỗ nhẹ nhẹ hai cái, chỉ thấy bức rèm câu thông bên trong phòng nhẹ cuốn, lập tức đi tới tám mỹ nữ tuyệt sắc, mỗi người trên người vẹn vẹn khoác một tầng lụa mỏng bó như cánh ve sâu, tư thái uyển chuyển có thể thấy được, dù là song phong hay thần bí suối cốc cũng như ẩn như hiện.

Loại phong tình bán già bán lộ này kỳ thật so sánh với trần trường càng biểu hiện dụ hoặc, làm cho người ta kim lòng không được đem ánh mắt nhìn chăm chăm lên, muốn xem thông thấu.

Bên trong phòng vang lên thanh âm nhạc khí tấu minh, tám mỹ nữ này cũng bắt đầu nhảy múa, bên trong ngọc thể chuyển động, cái này thật là xuân quang vô hạn! Đặc biệt nhảy lên trong lúc đó, hai luồng ngực đi theo rung động không ngừng, hương diễm vô hạn.

- Lâm Lạc, lý tưởng của ngươi là cái gì?

Cửu hoàng tử một bên thưởng thức mỹ nữ ca vũ, nhưng ánh mắt lại vô cùng thanh tịnh, không có đợi Lâm Lạc trả lời lại nói.

- Lý tưởng của ta, là đem Tam đại Thần quốc thống nhất một lần nữa, xuất hiện lại Cổ thị hoàng triều ngày xưa, hiệu lệnh thiên hạ, vô thượng thần uy!

Đây là một người có dã tâm, bất quá chiến tranh vô luận ai thua ai thắng, chịu khổ chỉ là dân chúng! Ở trong mắt của những người này, nhìn qua chỉ là chữ số thương vong, nhưng trên thực tế lại một mảnh nhân mạng bỏ mình!

Lâm Lạc không có trả lời ngay, nhưng biểu lộ trên mặt hấn cũng đã biểu lộ ý nghĩ trong lòng hấn.

Cửu hoàng tử dung sắc nghiêm nghị nói:

- Hôm nay trên biên quan mỗi ngày đánh một ít, mười ngày đấu một trận, một năm cộng lại chết đều là dùng ngàn vạn tính toán! Tuy muốn thống nhất hai đại Thần quốc khả năng phải chết hai ba tỷ người, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, Tam đại Thần quốc thành lập đến nay, hơn mười vạn năm cộng lại này đã chết nhiều ít người?

- Muôn đời thống trị, nếu ở trong tay ta và người thực hiện, cho dù ngàn năm sau chúng ta thân vùi hoàng thổ, nhưng công tích vĩ đại sẽ vĩnh viễn truyền lưu, tựa như Cổ thị hoàng triều lúc trước!

- Chỉ cần Tam đại Thần quốc nhất thống, cái này sẽ không còn có nội đấu! Mà ánh mắt của chúng ta, có thể phóng tới trời đất càng rộng rộng rãi hơn! Ngân Nguyệt đại lục bị đại dương mệnh mông bao vây, mà cuối cùng của đại dương mệnh mông là cái gì? Người chưa từng nghĩ đi gặp thoảng cái sao?

Hắn hiển nhiên là thuyết khách rất tốt, trong giọng nói tràn đầy sức hấp dẫn, nếu Lâm Lạc đầu óc nóng lên, nói không chừng sẽ viết văn tự bán mình lên trên thuyền của hắn .

Bất quá, người này không khỏi cũng quá lý tưởng chủ nghĩa đi!

Mười vạn năm qua, chẳng lẽ Tam đại Thần quốc không có sinh ra kỳ tài ngút trời sao? Chẳng lẽ có dã tâm cũng chỉ có hắn một cái sao? Nhưng Tam đại Thần quốc như cũ vẫn là Tam đại Thần quốc, thủy chung không có thống nhất qua, có thể thấy được mỗi Thần quốc đều có được nội tình cường đại, cũng không phải nói diệt liền có thể diệt!

Hơn nữa Tam đại quốc lẫn nhau kiềm chế, chỉ cần cái cân bằng này không đánh vỡ, như vậy một khi hai nước khai chiến, kết quả duy nhất chính là lưỡng bại câu thương, tiện nghi nước thứ ba!

Lâm Lạc thứ nhất không dám nhận đồng lý tưởng của hắn, thứ hai là đối với tranh bá thiên hạ không có hứng thú, hắn truy cầu, là võ đạo cực hạn thuần túy, thủ hộ người thân của mình! Hắn không có cự tuyệt, nhưng ánh mắt lại bỏ vào trên người tám mỹ nữ vừa múa vừa hát.

Cái ý cự tuyệt uyển chuyển này Cửu hoàng tử tự nhiên sẽ không nhìn ra, nhưng hắn vẫn là nghĩ sai ý tứ của Lâm Lạc!

Mọi người đều biết Lâm Lạc là “Sắc Quỷ”, ban đầu đã ném ra một giọt Không Linh Thạch Nhũ, mua một nữ nô xinh đẹp vô cùng, còn vì thế cùng tiểu bối Điền gia kết thù! Sau lại mua một khối Ngọc thạch phong bế Thượng cổ Điều nữ, sống chết không kị, làm cho lòng người kinh hãi!

Tuy loại tính háo sắc này làm cho Cửu hoàng tử có chút khinh thường, nhưng càng làm cho trong lòng của hắn sinh hỉ.

Bởi vì, một háo sắc chi nhân so sánh với một người có được lý tưởng vĩ đại càng dễ khống chế!

Người có lý tưởng khó tránh khỏi sẽ có dã tâm, nói không chừng khi nào sẽ nghĩ tự lập làm Vương ! Mà háo sắc chi nhân chỉ cần thỏa mãn dục vọng của hắn là đủ rồi!

Cửu hoàng tử nhìn trúng, không phải là tiềm lực phát triển tương lai của Lâm Lạc sao? Hắn muốn chỉ là một cao thủ, mà không phải mưu sĩ mãnh tướng, cái này hắn đã không thiếu !

Đương nhiên, mà trọng yếu hơn thân phận của Lâm Lạc là “rể hiền” Tô gia, đưa hắn kéo lên thuyền, chẳng khác gì là đem Tô gia cùng hắn buộc chặt chung một chỗ, đối với hắn cướp lấy ngôi vị Hoàng Đế có lợi ích rất lớn!

Cái này chí ít cũng phải hai ba trăm năm mới có thể quyết ra ngôi vị Hoàng Đế thuộc, đến lúc đó Lâm Lạc cũng kém không nhiều lắm có thể trưởng thành đỉnh cấp cao thủ. Mà hai nước đối chiến, chiến lực cao nhất nổi lên tác dụng tính quyết định, chỉ cần giết sạch cao thủ đối phương, có thể nhất cổ tác khí toàn diệt quân địch, giành được chiến thắng!

Như vậy liên tiếp nghĩ xuống, Cửu hoàng tử lại không giận ngược lại hỉ, cười nói:

- Tiết mục kế tiếp, ta cam đoan người chưa từng gặp qua!

Cửu hoàng tử lại lần nữa phỉ tay, tám vũ nữ tuyệt sắc lập tức đình chỉ vũ đạo, giảm bước uyển chuyển liên tục phân biệt đi tới bên cạnh hai người, hoặc là thay bọn họ rót rượu, hoặc là tựa ở bên chân bọn họ, mềm mại vô cùng.

Nhưng đây đều là thứ yếu.

Chỉ nghe một hồi ngọc bội đình đương, một nữ tử dùng tư thái nằm mọp từ buồng trong bò đi ra.

Nàng toàn thân gần như trần truồng, lại đeo vài kiện đồ trang sức châu báu hoa lệ, ở dưới ngọn minh đăng chiếu rọi phản xạ về mờ mịt. Nhưng làm cho người ta thán phục, chính là trên cái mông trơn bóng của nàng rõ ràng cắm một bó to Khổng Tước vũ!

Rõ ràng, trên mông nàng có thể cố định vũ mao!

Lâm Lạc ghen hòng nhìn trần trối!

Hắn biết rõ trong thế gia sinh hoạt xa hoa bại tục, nhưng đạt tới loại trình độ này, vẫn là xa xa vượt ra khỏi hần tưởng tượng! Quay đầu ngẫm lại, Bạch Dương trấn tam đại gia tộc sinh hoạt xa xỉ so sánh với cái này hoàn toàn có thể xưng là tăng khổ hạnh!

Cửu hoàng tử cười ha ha, vỗ tay nói:

- Đây chính là tuyệt kỹ độc môn của Xuân Nguyệt Lâu, cũng là chiêu bài kỹ của Thủy Nguyệt tiên tử mới có thể có, gọi Khổng Tước xòe đuôi!

Thủy Nguyệt tiên tử tự nhiên là tên nàng kia, nếu thật là tiên nhân trên trời đọa lạc như thế mà nói, cái này thật là trời xanh cũng muốn học máu! Bất quá nàng kia xác thực điểm mỹ vô cùng, so với tám vũ nữ càng trắng một bậc, trên mặt nàng có cổ điểm lệ mông lung, mỗi đi một “bước”, đều là một hồi nhũ lắc mông bày, hết sức khiêu khích.

Nhưng mấy lần vắn vẹo cái mông, hơn mười cây Khổng Tước mao rõ ràng thực sự chậm rãi mở ra !

Lâm Lạc không khỏi kỳ lạ, thiếu chút nữa kinh dị đi ra!

Nhưng hắn cũng chỉ là đem cái này coi như một chuyện lý thú, lại không hướng tới ở trong chỗ sâu suy nghĩ! Phải biết rằng những Khổng Tước vũ kia là cắm ở trong thịt, có thể làm cho hơn mười căn tước vũ mở ra, cái này phải cần bao nhiêu “lực khổng chế” !

345. Chương 345: Ngộ Thương. (1)

Kỳ diệu nữ, tuyệt đối có thể làm cho nam nhân ném tận vưu vật cực phẩm !

Bất quá ai bảo Lâm Lạc chỉ là cùng Lăng Kinh Hồng từng có lần thứ nhất hoan hảo. Ở phương diện này là non đến không thể lại non, sao biết ẩn ý khi làm đến một bước này, cũng chỉ là coi như xiếc ảo thuật mà xem, đúng là đàn gảy tai trâu.

Nhưng hắn cùng Cửu hoàng tử không có ân oán, người ta tha thiết mời, hắn cũng không thể quá không để ặt mũi, lúc này chính là chè chén rượu ngon, tận lực ít nói chuyện.

Cửu hoàng tử còn tưởng rằng hắn là bởi vì nhiều người nên ngại. Dù sao căn cứ tư liệu, Lâm Lạc mới gần kề hai mươi tuổi! Mao đầu tiểu tử như thế, da mặt mỏng đúng là chuyện tình trong dự liệu, hạo sắc cũng có thể lý giải, ai không có thời điểm còn trẻ hoang đường!

Nhớ ngày đó thời điểm hắn mới quen chuyện nam nữ, còn không phải mỗi đêm không nữ không vui. Thậm chí ban ngày tuyên dâm. Cho đến khi hơn 40 tuổi, mới có truy cầu rất cao, nữ sắc thành chuyện ngoài lề.

Một lúc lâu sau, Lâm Lạc cũng chỉ là uống rượu !

Cái rượu này tự nhiên không có khả năng cùng thường nhân uống đồng dạng, mà là chuyên cung ứng võ giả cảnh giới cao thâm uống. Cửu hoàng tử thân phận tôn quý, trong tửu lâu tự nhiên lấy ra mặt hàng tốt nhất, dùng tu vi của Lâm Lạc còn chỉ có Giác Vi Cảnh, uống rượu ngon một canh giờ, sao có thể không say!

Cũng may hắn còn lại có một tia thần trí, kiên quyết cự tuyệt “ý tốt” ngủ lại của Cửu hoàng tử, ngồi lên xe ngựa trở lại Tô gia.

Ninh Tú Nhi thấy hắn say đến rồi tỉnh rồi mù, liền tranh thủ nâng hắn trở về phòng ngủ. Nàng có tu vi Thanh Huyền cảnh, mặc dù ở Đế đô chỉ có thể coi là cửu lưu kém cỏi, nhưng dùng để dìu, giúp đỡ lại không có vấn đề gì.

Lâm Lạc mơ mơ màng màng, thời điểm mở hai mắt ra, chỉ cảm thấy khuôn mặt người trước mắt mờ ảo. Hắn quơ quơ đầu, đã thấy là Lăng Kinh Hồng đang mớm nước cho hắn. Trên người người ngọc chớp động lên mùi thơm của cơ thể yếu ớt. Làm cho lòng người đâm dao động, dục hỏa dần dần sinh.

Hắn không khỏi kỳ quái, cái tuyệt nữ này không phải cùng với hắn phân rõ quan hệ ư, như thế nào không tránh hiềm nghi một mình đến trong phòng của hắn, lại châm trà mớm nước cho hắn, cái ôn nhu này quả thực không giống nàng a!

Nghe mùi thơm cơ thể của đối phương, Lâm Lạc không khỏi nghĩ tới cảnh xuân trong tửu lâu kia, hương diễm làm cho huyết mạch người ta sôi sục, trong lòng không khỏi kích động. Hắn là lại tiểu tử tuổi trẻ bình thường, huyết khí phương cương, lại sơ phẩm nam nữ kỳ diệu, muốn nói một chút ham muốn cũng không có căn bản là không có khả năng, chỉ là có thể áp chế được mà thôi.

Nhưng chắn không bằng sơ, một mặt áp chế là sẽ gặp chuyện không may!

Nguyên bản dùng lý trí của hắn có thể tỉnh táo xử lý, nhưng uống rượu hỏng việc, một người say, nào còn có năng lực điều khiển gì?

Lâm Lạc không khỏi vòng tay ôm lấy hông, đem Lăng Kinh Hồng ôm vào trong lòng, một cái nghiêng người liền đem nàng đặt ở dưới thân, bắt đầu ở trên người của nàng tìm nơi thần bí.

- Lăng Kinh Hồng, đây chính là nàng đưa tới cửa tới!

Hắn mơ mơ màng màng nói.

Đối phương vừa muốn chống cự vừa muốn nghênh đón, quần áo rất nhanh bị cởi sạch, lộ ra một thân da thịt tuyết trắng, hương thơm trí trí, làm cho người ta tim đập thành thịch. Tuy Lâm Lạc tựa hồ cảm thấy đối phương có chút bộ phận trọng yếu lớn nhỏ bất đồng, nhưng dưới men say lại nơi nào sẽ để ở trong lòng, linh hoạt tiến dần từng bước, thẳng nhập vùng đất lầy lội ẩm áp của phương.

Theo bản năng vận động, trong phòng lập tức một mảnh xuân quang sáng lạn.

...

Ninh Tú Nhi tuyệt không thể ngờ Lâm Lạc lại đột nhiên đem nàng ôm lấy, mà tay chân vẫn còn vụng về cởi quần áo của nàng ra!

Vài ngày như vậy xuống, Lâm Lạc ngay cả con mắt cũng không có xem qua nàng, so sánh với đạo đức quân tử còn muốn không hao nữ sắc hơn! Ban đầu nàng còn có chút không cam lòng, tốt xấu gì nàng cũng là tuyệt thế vũ vật, những quan lại quyền quý Đế đô kia cái nào thấy nàng không phải mê đắm nghĩ muốn nhào lên, nếu không kiêng kị. . .

Lâm Lạc không đếm xỉa, làm cho tâm tự ái của nàng bị nhục nhã thật to! Nhưng càng nhiều là nàng nhưng lại vui mừng, dù sao không có một người nào, không có một nữ nhân nào nguyện ý bị một nam nhân lạ lẫm giữ lấy, không có một màn chà đạp mà trước kia nàng nghĩ xuất hiện.

Không có ngờ tới, Lâm Lạc này lại lộ ra nguyên hình!

Ngụy quân tử khá lắm!

Nhưng nàng rất nhanh liền phát hiện không đúng, Lâm Lạc ánh mắt mê mang, vẻ say rượu cũng không phải giả vờ! Hơn nữa hắn còn gọi danh tự một nữ nhân khác, cái này. . . Ninh Tú Nhi khóc không ra nước mắt, nàng rõ ràng thành vật hi sinh sau khi Lâm Lạc say rượu, bị hắn tưởng lầm là một nữ nhân khác!

Nàng căn bản đánh không lại lực lớn của Lâm Lạc, rất nhanh đã bị cởi ra thành đơn dương, không hề có kháng lực chịu khổ cường bạo.

Phá thân đau nhức đối với nữ tử tầm thường mà nói khả năng đau đớn vô cùng, nhưng đối với võ giả mà nói lại không có ý nghĩa, ai không có thụ qua tổn thương, chảy qua huyết, đặc biệt nàng có tu vi Thanh Huyền cảnh, Tiên Thiên chi lực lưu động, miệng vết thương lập tức lành lại thối thối bát bát.

Nàng vô cùng bị phần, nhưng mà đột nhiên phát hiện Tiên Thiên chi lực trong cơ thể rõ ràng không bị khổng chế lưu chuyển lên, tự hành tiến nhập trạng thái tu luyện! Hơn nữa cái này rất không bình thường, tốc độ hấp thu linh khí ít nhất là trăm vạn lần trước kia!

Ngắn ngủn vài chục lần thời gian hô hấp, nàng rõ ràng đã đột phá. Từ Thanh Huyền bát trọng thiên đạt đến Thanh Huyền cửu trọng thiên!

Hơn nữa, cái trạng thái tu luyện khủng bố này còn đang duy trì liên tục, lại là hai mươi lần thời gian hô hấp, nàng tiến vào Thanh Huyền Đại Viên Mãn cảnh!

Sau đó xông thẳng lên Niết Âm!

Đây là công hiệu của Song Tu Quả!

Dựa theo công hiệu Song Tu Quả, bởi vì Ninh Tú Nhi không có cảnh giới như Lâm Lạc, bởi vậy ở thời điểm hoan hảo, nàng có thể đạt được tốc độ hấp thu linh khí của Lâm Lạc đến tiến hành tu luyện! Giác Vi tứ trọng thiên cùng Thanh Huyền cảnh ở giữa thực lực sai biệt đâu chỉ trăm vạn lần. Bởi vậy Ninh Tú Nhi cũng có thể dùng tốc độ tu luyện so sánh bình thường vượt qua trăm vạn lần!

Phải biết rằng cực phẩm Thiên tinh thạch đều chỉ có thể làm cho võ giả tăng mười lần tốc độ tu luyện, cái này đã đủ làm cho võ giả điên cuồng! Mà Ninh Tú Nhi là trăm vạn lần tốc độ tu hành nguyên lai, cái này nếu truyền đi tuyệt đối không ai tin tưởng!

Ở trong mắt Âm Dương Tán Nhân, năm khối linh thạch căn bản không có ý nghĩa, nhưng Song Tu Quả lại bị hắn coi là chí bảo, đủ thấy cái này trân quý cùng thần kỳ đến cỡ nào!

Tuy Ninh Tú Nhi thất thân cho Lâm Lạc, lại lấy được tiến bộ võ đạo khủng bố. Ở thế giới dùng thực lực xưng Vương này, không biết bao nhiêu mỹ nữ muốn cầu Lâm Lạc “sủng ái”, cũng không biết nàng là ý nghĩ gì!

346. Chương 346: Ngộ Thương. (2)

- Hồn dẫn chết tiết!

Ninh Tú Nhi lấy quần áo rơi lả tả trên đất mặc vào, quay đầu nhìn xem một ít hoa mai bày ra trên giường nhìn thấy mà giật mình, trong lòng không khỏi đau xót, hận không thể cầm cái kéo cắt tiểu đệ đệ của Lâm Lạc đi!

- Phải về Lạc Thủy quốc, nếu không còn phải rơi vào trên người tên hồn dẫn này!

Ninh Tú Nhi đem ga giường rút ra đổi đi. Bởi vì động tĩnh quá lớn, còn làm cho Lâm Lạc tỉnh lại, nhưng hắn tuy thoáng có chút thanh tỉnh, lại vẫn là men say đậm đặc, chỉ là hỏi câu “Làm sao ngươi ở đây” liền ngủ tiếp.

- Tức chết ta!

Ninh Tú Nhi hận đến ngứa răng.

- Không có chuyện tình dễ dàng như vậy, cứ nhiên đùa bốn phu nhân, bốn phu nhân liền đem người ép sạch!

Nàng chỉ cho rằng tốc độ tăng lên điên cuồng chính là cùng loại với công phu tà môn lấy dương bổ âm. Tất nhiên đối với Lâm Lạc có hại thật to, cái này còn không rõ ràng ư, ta tăng lên tới cảnh giới Niết Âm tam trọng thiên. Có thể thấy được Lâm Lạc tất nhiên “nguyên khí tổn hao nhiều”!

Ninh Tú Nhi cười ha hả tự an ủi mình, nhưng ôm ra giường bị nhuộm hoa mai lại một hồi chua xót:

- Coi như là bị chó cắn. Dù sao bốn phu nhân cũng hưởng thụ đến, còn tu vi tiến nhanh, có hại cũng không phải là ta!

Tỉnh lại, Lâm Lạc chỉ cảm thấy sáng khoái tinh thần, có một loại đem áp lực trong thân thể tận tình phóng thích.

Hắn đối với chuyện tình sau khi say rượu đã toàn bộ không nhớ rõ, chỉ là loáng thoáng giống như đêm qua làm một mộng xuân, đúng là cùng Lăng Kinh Hồng tiếp tục tiền duyên, một phen đánh nhau kịch liệt! Hắn không khỏi lắc đầu liên tục, xem ra cái đồ chơi rượu này vẫn là ít dùng mới tốt, rõ ràng làm cho hắn phát ra xuân mộng!

Lâm Lạc đứng dậy đi đến trong sân, đã thấy Ninh Tú Nhi đang giặt ra giường, sau khi ánh mắt xẹt qua, hắn không khỏi kinh dị một tiếng, lập tức lại quay trở về.

Hắn tình tường nhớ rõ, lúc “mua” Ninh Tú Nhi trở lại chỉ có tu vi Thanh Huyền bát trọng thiên, hơn nữa những ngày này giống như cũng không có tiến bộ gì, như thế nào thoáng cái nhảy lên đến Niết Âm tam trọng thiên!

Chẳng lẽ nữ nhân này cũng có thần công cùng loại như Hồn Độn Dung Lô, ngăn ngừa trong vòng một đêm nâng cao được khủng bố như thế!

Mà lúc Ninh Tú Nhi chứng kiến Lâm Lạc, không khỏi hừ một tiếng, mặt mũi tràn đầy tức giận ôm ra giường bước đi.

Lâm Lạc không khỏi sờ không được đầu óc, nữ nhân này hung dữ cái gì? Tuy hắn chưa từng có coi mình là chủ nhân mà làm càn, nhưng Ninh Tú Nhi cũng phải có chút tự mình hiểu lấy chứ, rõ ràng cho hắn sắc mặt như vậy?

Hắn cũng không có tâm tư để ý tới, sau khi ném qua bữa sáng, hắn ăn Không Linh Thạch Nhũ bắt đầu tu luyện.

Cửu hoàng tử lại mời hắn nhiều lần, nhưng đều bị hắn lấy cớ tu luyện thoái thác, hắn cũng không muốn lại trải qua một phen say rượu.

Mười ngày thời gian thoáng một cái đã qua, Tô Mị biến mất lâu như vậy rốt cục phá quan mà ra, mang theo biểu tình vô cùng đắc ý tìm đến Lâm Lạc:

- Tên ngốc, bản cô nương là Minh Dương Cảnh nhá!

Nàng chữa trị linh căn, lại mỗi ngày ăn Ngân Huyết Địa Long Xà, Không Linh Thạch Nhũ, có Tô Quảng Khai không tiếc hao tổn nguyên khí bản thân thay nàng phạt cân tẩy tủy, cái tiến cảnh này tự nhiên nhanh đến kinh người! Hơn nữa, Lâm Lạc lưu lại cho nàng một khóa Huyền Vũ Quả, làm cho nàng có thể ngộ âm dương, căn bản không có ở cảnh giới bị bắt luận cái ước thúc gì!

Đây chính là cơ duyên của nàng!

Nhưng mà nàng không biết, Lâm Lạc có ăn Song Tu Quả, nếu cùng hắn hợp thể giao hoan mà nói, tu vi tình tiến sẽ càng thêm rất nhanh chóng, cho đến khi tu vi truy gần, tốc độ này mới có thể chậm lại!

Lâm Lạc cười ha ha, chỉ chỉ Ngân Mang trên vai:

- So sánh với nó mạnh hơn một chút!

Ngân Mang thì là chút chút chút gọi bậy, vô cùng bất mãn Lâm Lạc đem nó so sánh như vậy!

Tô Mị một hồi nhe răng nhếch miệng, nàng nguyên bản hơn mười ngày không gặp Lâm Lạc, khó tránh khỏi trong nội tâm nhớ mong, sau khi xuất quan chuyện thứ nhất tự nhiên là tắm rửa trang điểm, đem cách ăn mặc của mình đến yêu mị thực cốt, lúc này mới tới gặp Lâm Lạc, không nghĩ tới Lâm Lạc vẫn là đáng giận như vậy, lập tức đem thùy mị mật ý trong nội tâm nàng toàn bộ xua không còn.

- Thối tiểu tử, còn dám dă kích bản cô nương, chú ý bản cô nương nhờ gia gia đến đánh người!

Lâm Lạc cười nói:

- Người nói khi ra sẽ cho ta một kinh hỉ, chính là chỗ này sao? Ai, đã không kinh lại không có hỉ!

- Hừm hừ!

Tô Mị vĩnh khước miệng lên.

- Ngốc tử, không có kiến thức! Chẳng lẽ ngươi chưa từng có nghĩ đến, tiểu di năm nay chưa tới ba mươi, nhưng tu vi đã đạt đến Địa Nguyên Cảnh sao?

Lâm Lạc lập tức nhàn tỉnh sáng lên, hẳn biết rõ đây là nội tình của thế gia Thần quốc, nhưng đến tột cùng là cái gì, hẳn tự nhiên cũng không đo lường được! Chẳng lẽ kinh hỉ theo như lời của Tô Mị cùng này có quan hệ?

- Tứ đại gia tộc chúng ta cộng đồng có được một kiện bảo vật! Ân, nói là bảo vật cũng không thỏa đáng, phải nói là bảo địa a!

Tô Mị cũng không có thừa nước đục thả câu Lâm Lạc, rất nhanh liền đem kinh hỉ công bố.

- Tên là Viêm Diễm Tháp, trong đó nóng rực vô cùng, không phải Minh Dương Cảnh vào không được trong đó, mà ở trong đó nếu như cầm Thiên tinh thạch tu luyện mà nói, tốc độ còn có thể nâng ười lần! Trong đó tu luyện một năm tương đương với ở bên ngoài mười năm! Bất quá, Địa Nguyên Cảnh chính là cực hạn, Thiên Hợp cảnh cao thủ đi vào không có giúp ích gì!

- Tiểu di trước kia thường xuyên ở trong Viêm Diễm Tháp tu luyện, mới có thể trong thời gian ngắn như vậy vọt tới Địa Nguyên Cảnh!

Về mặt Lâm Lạc không khỏi biến đổi, cái này chẳng phải là cùng với Hóa Long Trì của Cam Vũ quốc đồng dạng sao? Chỉ là Hóa Long Trì hiệu quả nhanh hơn, nhưng chỉ đối với võ giả dưới Giác Vi Cảnh hữu hiệu, hơn nữa võ giả chỉ có thể vào Hóa Long Trì một lần, lần sau không hiệu quả tiếp tục.

Mà bản thân Viêm Diễm Tháp không thể gia tốc võ giả tu hành, nhưng có thể xúc tiến tốc độ luyện hóa Thiên tinh thạch, cái này có điểm giống Hỗn Độn Dung Lô, khó trách tu vi của Lăng Kinh Hồng tiến cảnh khủng bố như thế!

Còn có Cửu hoàng tử, Dịch Hưng Ba, Điền Uyên Long, hẳn là đều ở trong đó được chỗ tốt!

- Những ngày này Tuyết nữ không có lộ mặt qua, đó là đi Viêm Diễm Tháp tu luyện?

Lâm Lạc đổi qua ý niệm trong đầu.

- Đương nhiên!

Tô Mị gật đầu.

- Tiểu di được nhiều Không Linh Thạch Nhũ như vậy, hơn nữa có Viêm Diễm Tháp trợ giúp, nói không chừng không cần năm năm có thể đột phá đến Thích Biến Cảnh, trở thành Thích Biến Cảnh cường giả trẻ tuổi nhất từ trước tới nay!

- Vậy ngươi nói kinh hỉ, là ta cũng có thể tiến vào Viêm Diễm Tháp tu luyện?

Nếu nói như vậy, đây thật là một cái kinh hỉ lớn!

- Đúng mà cũng không đúng!

Tô Mị nói làm cho người ta mê hoặc.

- Bản cô nương là tính toán mang ngươi đi Tứ Phong Cốc kiến thức, bất quá, có thể tiến Viêm Diễm Tháp tu hành hay không, còn phải nhìn thực lực của bản thân ngươi!

347. Chương 347: Tứ Phong Cốc. (1)

Tô Mị rất nhanh liền đem nguyên nhân trong đó nói tình tường.

Viêm Diễm Tháp đặt ở trong Tứ Phong Cốc, đây cũng là địa phương tứ đại gia tộc coi trọng nhất ngoại trừ tổ địa, thậm chí còn xuất động một Thích Biến cảnh cường giả tọa trấn, mỗi mười năm thay phiên một lần!

Đối với người thường mà nói, đạt tới Minh Dương cảnh giống như lên trời, nhưng đối với tộc nhân tứ đại gia tộc mà nói, bọn họ có pháp quyết thượng thừa nhất, tài nguyên tu luyện vô số, chỉ cần có thiên tư, hơn nữa chịu khó tích tụ khổ tu, đạt tới Khuy Linh cảnh là không khó chút nào!

Bởi vậy, cho dù tiến vào Viêm Diễm Tháp có điều kiện cơ bản là Minh Dương cảnh, nhưng vẫn là người nhiều lắm!

Viêm Diễm Tháp cho dù nhồi vào, cũng chỉ có thể dung nạp ba mươi người, tất cả mọi người muốn đi vào tu luyện, làm sao bây giờ?

Đầu tiên, có thể tiến vào Tứ Phong Cốc, phải là đệ tử của tứ đại gia tộc, hơn nữa tiềm lực phát triển vô hạn, thiên tư phải tuyệt đối thượng thừa, bốn trăm tuổi là một đường ranh giới!

Không gian Hỏa diễm tháp cố định, chỉ có thể đồng thời dung nạp ba mươi người, mỗi lần tiến vào thời gian ngắn nhất là một canh giờ, như vậy một tháng ba mươi ngày, tổng cộng là một vạn lẻ sáu trăm giờ.

Nếu như trong cốc có một ngàn người, chia đều xuống mà nói, mỗi tháng mỗi người vãn vãn chỉ có thể ở trong đó mười canh giờ.

Nhưng trên đời này không có chuyện tình công bình tuyệt đối, công bình tuyệt đối vốn là một loại không công bình! Đâu có thể nào đối xử như nhau, mọi người chia đều chút thời gian như vậy?

Bởi vậy, trong cốc có thực lực bài danh.

Vô luận ở nơi nào, thực lực đều là mấu chốt quyết định hết thảy! Người bài danh TOP 3, có thể không hạn chế ở trên Viêm Diễm Tháp tu luyện, TOP 10 mỗi tháng có thể được 250 canh giờ, TOP 20 thì chỉ có hai trăm canh giờ, TOP 30 một trăm năm mươi canh giờ.

Càng xuống dưới, có thể phân đến thời gian tu luyện lại càng thiếu, sau trăm tên, căn bản ngay cả một canh giờ cũng chia không tới!

Mà Tứ Phong Cốc có bao nhiêu người trẻ tuổi của tứ đại gia tộc? Theo Tô Mị phỏng chừng, chỉ ít ở một ngàn năm trăm trở lên! Căn bản chính là tăng nhiều chao thiếu, rất nhiều người là như Thái tử đọc sách.

Nhưng cạnh tranh càng kịch liệt, mọi người lại càng biết liều mạng tu luyện, bởi vậy, số lượng nhân viên ở Tứ Phong Cốc cũng một mực duy trì hơn ngàn, chưa từng có giảm bớt qua.

Đương nhiên, vài siêu cấp cường giả vẫn là có được đặc quyền, ví dụ như Tô Quảng Khai! Tô Mị nói, chỉ cần nàng đi Tứ Phong Cốc, Viêm Diễm Tháp sẽ rộng mở đại môn đối với nàng, căn bản không cần so bài danh, trực tiếp như TOP 3!

Cái này từng gia tộc đều có được một cái đặc quyền như vậy, bởi vì Tô Quảng Khai là Tô gia đệ nhất cao thủ, cái danh ngạch này tự nhiên là do hắn đến chỉ định!

Trước kia bởi vì linh căn của Tô Mị bị thương, ngay cả Tiên Thiên cũng không thể đột phá, tự nhiên không có khả năng đi Tứ Phong Cốc tu luyện, nhưng sau khi linh căn chữa trị, Tô Quảng Khai liền buộc nàng luyện công, dùng sớm ngày đạt tới Minh Dương cảnh, có thể tiến vào Viêm Diễm Tháp!

Sau khi nghe xong, Lâm Lạc khẽ nhíu mày nói:

- Đây là mật địa của tứ đại gia tộc, người xác định ta sẽ không bị đuổi ra?

- Gia gia nói người có thể đi vào, ai dám không cho?

Tô Mị rất ngao khí nói:

- Bất quá, người muốn vào Viêm Diễm Tháp mà nói, cũng chỉ có thể dựa vào chính mình đi tranh bài danh !

- Ta cũng muốn đi, hai người các người đừng nghĩ bỏ qua ta, tự mình ăn được vật gì đó!

Đường Diễm không biết từ nơi nào bật đi ra, xuất quỷ nhập thần.

- Chỉ có hai cái danh ngạch, người ngoan ngoãn đợi ở đây a!

Tô Mị lắc đầu.

Đường Diễm đem nhân châu xoay động, hiển nhiên sẽ không ở lúc đó bỏ qua, nhưng vì suy nghĩ cho tánh mạng tiểu ma nữ, Lâm Lạc vẫn là thận trọng cảnh cáo nàng chờ đi đến, miễn cho bị Thích Biến cảnh cường giả một chương chụp chết!

Tô Quảng Khai đối với tiền đồ của cháu gái duy nhất này tự nhiên cực kỳ quan tâm, ngày hôm sau liền thúc giục bọn họ lên đường, Lâm Lạc cùng Tô Mị cũng ly khai Tô gia, lên xe ngựa một đường lung la lung lay, bảy ngày sau, bọn người tiến nhập một thâm sơn to lớn, sau đó ở dưới một đại hán áo đen dẫn dắt, đi bộ mà tới, trèo đèo lội suối hai ngày mới tới một cái sơn cốc.

Trong sơn cốc thành lập từng dãy phòng ở liên miên, quay chung quanh một cái đầu võ trường trong cốc, tạo thành một thôn xóm, nhưng Lâm Lạc không có chứng kiến cái gọi là tháp.

- Nơi này chính là Tứ Phong Cốc?

Lâm Lạc nghi hoặc nói.

- Ân!

Tô Mị gật gật đầu, nàng tự nhiên biết rõ Lâm Lạc nghi hoặc, giải thích nói.

- Viêm Diễm Tháp là ở trong lòng đất!

Cái này không phải tháp, rõ ràng là tầng hầm ngầm a!

Hai người tiến vào trong cốc, lập tức có một đội đại hán áo đen đi lên kiểm tra thân thể của bọn hắn, trải qua một phen kiểm tra, hai người được dẫn tới chỗ người phụ trách sơn cốc.

Cái Tứ Phong Cốc này do Tô, Dịch, Điền, Phạm tứ đại gia tộc cộng đồng quản lý, người phụ trách tự nhiên là cường giả tứ đại gia tộc, có tất cả tám người, tu vi đều là Thiên Hợp cảnh, ở nơi này đều bị xưng là Trưởng lão, dùng biểu hiện đối xử như nhau, sẽ không thiên vị bất luận một phương nào.

Bất quá tứ đại gia tộc dò xét lẫn nhau, cũng rất khó có khả năng làm bừa.

Tô Mị là cháu gái duy nhất của Tô gia đệ nhất cường giả Tô Quảng Khai, sẽ không như tộc nhân tứ đại gia tộc bình thường, thân phận cao quý, tuy Trưởng lão tam đại gia tộc khác không quan tâm, nhưng hai gã Trưởng lão Tô gia lại tự mình ra mặt tiếp đãi, hỏi han ân cần, ngay cả Lâm Lạc cũng nhận được ưu đãi đặc thù.

Như thế một phen, hai người được an bài ở lại, bởi vì Tô Mị muốn, chỗ ở của hai người là tiếp giáp nhau.

Phòng trong sơn cốc này tự nhiên không có khả năng hoa lệ, tất cả mọi người là tới nơi này khổ tu, cũng không phải đến hưởng phúc, nếu ngay cả những kham khổ này cũng nhận không được, căn bản không có tiền đồ bồi dưỡng.

Bất quá cái này cũng không thắng được Tô Mị, trong không gian pháp khí của nàng tất cả đều là gì đó hưởng lạc, rất nhanh liền đem phòng của mình bài bố giống như tẩm cung Hoàng thất, ngay cả gian phòng của Lâm Lạc cũng bị nàng một lần nữa bố trí một phen, cách điệu hồng nhạt hiển thị rõ nữ nhân vị!

Tô gia Đại tiểu thư giá lâm, trong cốc vẫn là đưa tới oanh động nho nhỏ, đặc biệt tiểu hỏa tuổi trẻ của Tô gia đều đi bái phỏng.

Tuy cùng là tộc nhân Tô thị, nhưng huyết mạch đã sớm lãnh đạm, chẳng hề cảm người đồng tộc trong lúc đó thông hôn, bởi vậy không ít người đều ôm mục đích đặc thù tới.

Lâm Lạc tự nhiên biến thành cái đinh trong mắt đại bộ phận người, chỉ vụn vụn có bộ phận ít người cảm giác được Tô Mị ngay cả địa phương trọng yếu như vậy cũng mang theo Lâm Lạc tới, nhất định là tình cảnh thâm chủng, cũng không phải ai cũng có thể đào được góc tường, ngược lại là cùng Lâm Lạc thân thiện giao tình.

348. Chương 348: Tứ Phong Cốc. (2)

Giao hảo Lâm Lạc chính là giao hảo Tô Mị, mà có thể cùng Tô Mị mặc lên giao tình, sau lưng là có một tôn đại phật! Tô Quảng Khai là gia tộc đệ nhất cao thủ, nếu lão nhân gia ông ta chịu chỉ điểm một chút mà nói, vậy cũng sẽ được lợi cả đời!

Sau khi một đêm đi qua, Lâm Lạc cùng Tô Mị trước tiên hành cảnh giới bình luận trắc, một người là Giác Vi tam trọng thiên, một người là Minh Dương nhất trọng thiên, phân biệt bài danh là bảy trăm hai mươi tám cùng 1566.

Bởi vì Minh Dương nhất trọng thiên chính là lót đáy, cũng nói rõ tộc nhân tứ đại gia tộc trong cốc tổng cộng chính là 1566 người!

Loại bài danh cứng nhắc này chỉ là xếp hạng lần thứ nhất, sau đó bài danh là lên hay giảm, toàn bộ bằng thực lực của mình đi chiến! Ở nơi này, chỉ có thể hướng lên khiêu chiến mà không có thể khiêu chiến xuống phía dưới, một khi thắng lợi, có thể cùng đối thủ trao đổi bài danh.

Không thể cự tuyệt khiêu chiến, nếu không lập tức bị coi là thất bại! Bất quá, mỗi người mỗi ngày chỉ cần tiếp nhận một lần khiêu chiến là được, kế tiếp khiêu chiến có thể tiếp nhận, cũng có thể cự tuyệt, phải xem tâm tình.

Hai người mới gia nhập, bài danh trong cốc cũng có biến hóa tương ứng. Nhưng một hồi thắng bại liền muốn một lần nữa thay đổi bài danh quả thực phiền toái, bởi vậy trong cốc có một khối bia đá, rậm rạp chằng chịt, từ cao xuống thấp có dán thiết bài khắc danh tự mỗi người, đến lúc đó bài danh lên xuống chỉ cần đem thiết bài di động thoáng cái là được.

Bất quá, trên mặt tấm bia đá này dù là ngang nhiên đặt ở bên ngoài, nhưng ai cũng không dám đi tự tiện sửa đổi, một khi tra xét ra là ai liền sẽ bị nghiêm trị! Hơn nữa, ai bài danh như thế nào, thực lực trình tự này mọi người biết được rành mạch, cho dù đem tên của mình đi nâng lên trước một tên cũng lập tức bị phát hiện!

Bài danh TOP 10 tự nhiên được chú ý nhất, cũng để cho người hướng tới nhất, Lâm Lạc cùng Tô Mị tự nhiên trước tiên đem ánh mắt quét đi qua. Trong đó, danh tự của Lăng Kinh Hồng thành linh xếp hạng thứ ba, nhưng như cũ có hai người so sánh với nàng lợi hại hơn!

Sắp xếp đệ nhất chính là người Phạm gia, tên là Phạm Trang Quân, cái thứ hai là Điền gia Điền Ôn Luân, bất quá thực lực cụ thể như thế nào chỉ dựa vào mắt khả năng nhìn không ra. Mỗi tháng bài danh vô luận biến hóa như thế nào, đều sẽ ở đầu tháng tháng sau có hiệu lực, đến lúc đó có thể phân phối đến thời gian tiến vào Viêm Diễm Tháp tu luyện, cho dù bị lập tức đánh ra bài danh nguyên bản, thời gian này vẫn là sẽ không khấu trừ mất, cho đến khi qua đầu tháng sau sẽ tính toán mới.

Mà Lâm Lạc cư nhiên còn ở trong đó thấy được một danh tự quen thuộc... Điền Kỷ Dững! Trách không được nhiều ngày như vậy cũng không có chứng kiến hắn đến đây đưa Tô Mị, nguyên lai là đến nơi này!

Tô Mị bởi vì có thể nổi thẳng Viêm Diễm Tháp, tự nhiên không cần đi đánh bài danh, nàng xem hướng Lâm Lạc nói:

- Người tính toán trước khiêu chiến ai?

Lâm Lạc không khỏi địa cười nói:

- Ít nhất phải đánh tiến trước trăm mới có thể tiến nhập trong tháp, vậy thì từ một trăm bắt đầu đi!

Hắn chỉ một ngón tay, chỗ chỉ hướng là một người tên Điền Bình Vũ.

- Điền Bình Vũ?

Tô Mị thì thào, đột nhiên nhân tình sáng lên, đã nhớ lại tư liệu người này nói:

- Điền Bình Vũ có chừng hơn một trăm ba mươi tuổi, nghe nói là Giác Vi tứ trọng thiên tu vi, nhưng chiến lực có thể so với Giác Vi Đại Thừa Cảnh, tuy không phải nhân vật kiệt xuất nhất trong Điền gia một đời tuổi trẻ, nhưng thực sự rất có tiền đồ!

Có thể vượt qua nhất trọng thiên chiến đấu, được xưng là bất phàm, vượt qua tiểu cảnh giới là thiên tài, về phần đại cảnh giới. . . Chỉ ít ngoại trừ quái thai Lâm Lạc loại lực hệ công pháp cùng tu này ra, thật đúng là không có loại người kia!

Đương nhiên, Tề Thiên có thể mượn lực lượng Thi hạc trong cơ thể mở ra lĩnh vực, chẳng những có thể vượt qua đại cảnh giới, thậm chí có thể vượt qua vài đại cảnh giới, cái này thuộc về tình huống ngoài ý muốn.

Bất quá tuy Lâm Lạc nhắm ngay Điền Bình Vũ, nhưng trước phải tìm được người rồi nói sau.

Trong cốc quy định, mỗi ngày giữa trưa là thời gian khiêu chiến, ngoại trừ còn đang ở bên trong Viêm Diễm Tháp, những người khác yêu cầu đến đấu võ trường trong sơn cốc tập hợp, dùng tiến hành khiêu chiến hoặc nghênh đón khiêu chiến.

Nhưng vì phòng ngừa có người cố ý ở khoảng thời gian này vào trong tháp tu luyện, dùng lẫn tránh khiêu chiến bài danh. Bởi vậy lại có quy định, mỗi người mỗi tháng ở khoảng thời gian này nhất định phải có năm ngày xuất hiện, nếu không bài danh liền giảm xuống mười vị.

Đương nhiên lấy việc luôn luôn ngoại lệ, xem người bài danh TOP 3 sẽ không yêu cầu tiếp nhận hạn chế như vậy, bọn họ chỉ cần mỗi nửa năm tiếp nhận một lần khiêu chiến, dù sao càng là cảnh giới cao, thực lực này lại càng chênh lệch khó kéo ra, đừng nói nửa năm, dù là hai ba năm thực lực cũng sẽ không biến hóa như thế nào.

Địa phương có người thì có thể lực, cho dù là sơn cốc nhỏ nhỏ cũng không ngoại lệ.

Tứ đại gia tộc đương nhiên phân biệt trở thành phân chia căn cứ, mọi người trong sơn cốc chia làm bốn phái, Dịch gia dùng Dịch Vọng Hoài cầm đầu, Điền gia dùng Điền Ôn Luân là chủ, Phạm gia dùng Phạm Trang Quân vi tôn.

Mà Lăng Kinh Hồng mặc dù là thực lực cường đại nhất một phương Tô thị, nhưng bởi vì nàng không phải người Tô gia chân chánh, này đây Tô gia dùng Tô Chấn Hạo là sai đâu đánh đó.

Phạm Trang Quân trước mắt là đệ nhất cao thủ trong cốc, có được tu vi Địa Nguyên tứ trọng thiên, Điền Ôn Luân tuy chiến lực hơi kém, nhưng cảnh giới cũng đồng dạng là Địa Nguyên tứ trọng thiên, chênh lệch cực nhỏ.

Dịch Vọng Hoài là Địa Nguyên tam trọng thiên, trong cốc đành phải bài danh đệ tứ.

Lâm Lạc không khỏi sửng sốt, hẳn biết rõ Lăng Kinh Hồng chỉ là tu vi Địa Nguyên nhất trọng thiên, lại rõ ràng có thể lực áp Dịch Vọng Hoài! Cái này hoặc là nàng trời sinh tinh thông chiến đấu, hoặc chính là nàng có được song linh căn, thậm chí tam linh căn, hơn nữa đều đạt đến Địa Nguyên cảnh, mới có thể chiến thắng người cảnh giới so với mình cao hơn! Thời điểm khiêu chiến trong cốc, là cấm dùng hết thủy pháp khí!

- Đi, chúng ta đi xem tiểu di!

Tô Mị lôi kéo Lâm Lạc đi tìm Lăng Kinh Hồng.

Lâm Lạc là vô cùng không muốn gặp Lăng Kinh Hồng, hai người từng có một lần phong lưu, bởi vì là tình thế bất đắc dĩ, đều đồng ý sau này tận lực không được tái kiến, miễn cho xấu hổ! Nhưng hẳn lại không thể làm được quá rõ ràng, nếu bị Yêu Tinh Tô Mị này nhìn ra cái gì mà nói, vậy thì càng xấu hổ.

Vì vậy, hai người tới phòng của Lăng Kinh Hồng.

Ở phương diện này, trong cốc ngược lại thật sự là làm được đối xử như nhau, căn phòng của Lăng Kinh Hồng cùng chỗ ở bọn họ giống như đúc, cũng không có bởi vì nàng là TOP 3 mà có chỗ ưu đãi.

Bất quá Lăng Kinh Hồng không có trong phòng.

- Nàng khẳng định ở trong Viêm Diễm Tháp tu luyện, nếu không người đã đến rồi nàng làm sao có thể không đến gặp người!

349. Chương 349: Thế Lực Trong Cốc.

Lâm Lạc tranh thủ thời gian lôi kéo nàng ly khai, miễn cho Lăng Kinh Hồng đột nhiên trở về đụng mặt.

- Đúng vậy!

Tô Mị gật đầu, nhưng hai người còn chưa có rời đi, đã thấy phía trước hiện ra một thân ảnh uyển chuyển thanh lệ, giống như tiên tử trên trời, đang bay vọt mà đến, tay áo bông bành, dụ hoặc nói không nên lời.

- Lăng Kinh Hồng!

Một tiếng hét lớn vang lên, một đạo nhân ảnh lại tung hoành giết ra, ngăn chặn đường đi của Lăng Kinh Hồng, người này dáng người khôi ngô, chỉ là đứng ở đó liền có loại cảm giác núi cao chất ngất, khí thế đoạt người, không giận tự uy!

- Tránh ra!

Lăng Kinh Hồng khuôn mặt quanh quẽ.

- Lăng Kinh Hồng, tâm ý của ta đối với ngươi ngươi cũng có thể rõ ràng! Nhưng ngươi lần này vừa đi ra ngoài, ngươi đến tột cùng cùng nam nhân nào phát sinh quan hệ!

Trong đôi mắt nam nhân kia phun ra lửa giận, xích hồng như máu, làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Sắc mặt Lăng Kinh Hồng lạnh lẽo, đột nhiên sinh ra sát khí vô tận quát:

- Cút ngay!

- Ngươi cái nữ nhân không biết xấu hổ này, có gan làm, còn sợ ta nói ra sao?

Nam tử kia ngửa mặt lên trời hét giận dữ một tiếng, liền hướng Lăng Kinh Hồng phách đi qua, vung lên một quyền oanh ra, lập tức Hỏa linh khí bốn phía một hồi dao động, hóa thành một biển lửa.

- Cố tình gây sự!

Lăng Kinh Hồng quát nhẹ, trường kiếm đã hiện ra trong tay, chính là một kiếm chém ra, đây cũng không phải là khiêu chiến, tự nhiên không cấm dùng vũ khí!

Hai người thành thịch bùm kịch liệt giao chiến, kiếm khí bắt đầu khởi động, quyền sóng menh mông cuộn cuộn, phòng ốc phụ cận xem như ngã hồngбет, đều bị bẻ gãy nghiền nát. Trong phòng không có người thì thôi, có người thì là oa oa kêu to chạy đi ra.

Cái phân phối nhà ở này cũng không phải theo như thực lực phân chia, phụ qua không thiếu võ giả Minh Dương, Giác Vi Cảnh, chỉ là kiếm khí, quyền kinh thoáng cái tràn đi, đều khó chịu đến thổ huyết, bốn phía đều là một mảnh tiếng phun máu.

Chỉ là hai người trong chiến đấu này thật sự quá mạnh mẽ, người thổ huyết này cũng chỉ có thể giận mà không dám nói gì.

- Dừng tay!

Động tĩnh lớn như vậy tự nhiên kinh động Trưởng lão trong cốc, một người bắn ra, khí thế Thiên Hợp cảnh càng mạnh, mỗi người đều giống như đến ngày tận thế, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Nhưng nam tử này thật sự là cường đại, cho dù ở dưới khí tức giống như thực chất của Thiên Hợp cảnh cường giả như cũ còn muốn ra tay, chỉ là thân thể phẳng phất ở bên trong bùn nhão, chậm vô cùng!

- Đủ rồi!

Vị Trưởng lão kia điem đi qua, lập tức đem nam tử kia áp quỳ rạp trên mặt đất.

Vô luận nam tử kia thiên phú đến cỡ nào, nhưng Thiên Hợp cảnh cùng Địa Nguyên cảnh lại là một cái hào rộng không thể vượt qua, căn bản không có khả năng so với! Cho dù Lâm Lạc có thể vượt qua đại cảnh giới tác chiến, vậy cũng phải trước đạt tới Đại Viên Mãn cảnh, mới có thể nghịch phạt võ giả Tiểu Thừa Cảnh!

- Phạm Trang Quân, ngươi bất tuân quy tắc trong cốc, làm càn ra tay, phạt ngươi tiến vào Viêm Diễm Tháp khổ tu ba tháng, trong khoảng thời gian này không được đi ra, nếu không tính toán lại từ đầu!

Trưởng lão lạnh lùng tuyên án xử phạt.

Đây là xử phạt sao?

Bọn họ tới nơi này chẳng phải là muốn vào Viêm Diễm Tháp tu luyện, liên tục trong đó ba tháng đây chính là chuyện tình ai cũng cầu không đến! Cái này có thể coi là xử phạt mà nói, tất cả mọi người muốn đoạt lấy bị phạt !

- Nhiệt độ trong Viêm Diễm Tháp cao bức người, bình thường nghỉ ngơi mười ngày nhất định phải đi ra hít thở không khí, liên tục nghỉ ngơi ba tháng xác thực xem như xử phạt! Bất quá, Phạm Trang Quân là Địa Nguyên tứ trọng thiên, hẳn ở trong tháp coi như là nghỉ ngơi nửa năm cũng không sẽ như thế nào !

Tô Mị phi thường tức giận.

Nhưng tên trưởng lão kia là người Phạm gia, làm sao thực sự xử phạt Phạm Trang Quân, chỉ là không phạt lại không thể phục chúng, bởi vậy mới có xử phạt thế kia. Cũng may Phạm Trang Quân vốn có thể không hạn chế ở trong Viêm Diễm Tháp tu luyện, nếu không thực sự sẽ đưa tới nhiều người tức giận.

Phạm Trang Quân oán hận liếc nhìn Lăng Kinh Hồng nói:

- Việc này ta sẽ không để yên!

Thân hình hắn một lướt, đã hướng trong sơn cốc chạy đi, rất nhanh thân ảnh liền biến mất.

Tên Trưởng lão kia cũng không có nói cái gì với Lăng Kinh Hồng, đem tay áo nhất quynh, sau đó lướt người bay đi!

Không có biện pháp, thiên phú của Lăng Kinh Hồng lại kiệt xuất thì thế nào, cuối cùng không phải người Tô gia chính thức! Không thấy ngay cả mọi người Tô gia cũng không lấy nàng cảm đầu sao? Đối với người khác họ, tên Trưởng lão kia tự nhiên sẽ không để ở trong lòng, nói vài câu an ủi cũng không muốn!

Tô Mị giận dữ thầm nói:

- Lão già này, bản cô nương nhất định phải nói cho gia gia, đánh cho hắn đẹp mắt!

Ở trong suy nghĩ của Tô Quảng Khai, cháu gái tự nhiên là sắp xếp ở vị trí thứ nhất, nhưng Lăng Kinh Hồng trước gánh chịu hi vọng võ đạo truyền thừa của Tô Quảng Khai, tuyệt đối có thể xếp hạng thứ hai, lão già này dám thiên vị Phạm Trang Quân, Tô Quảng Khai biết rõ tuyệt đối sẽ bộc phát giận dữ lôi đình!

Phòng của Lăng Kinh Hồng tự nhiên ở trong chiến đấu bị phá hủy, nàng tổng không có khả năng ngủ ngoài trời dã ngoại, chỉ có thể cùng Tô Mị đi ngủ lan mấy đêm, đợi phòng ốc một lần nữa tu sửa lại sẽ chuyển đi. Cũng may nàng có không gian pháp khí, vật gì đó đều thu ở bên trong, thật cũng không từ trong phế tích kiếm đồ gì đó, chỉ cần đi tới ở là được.

- Tiểu di, tên hôn đản Phạm gia kia nói hưu nói vượn cái gì?

Ba người trở lại chỗ ở của Tô Mị, nhưng yêu nữ này lại đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đồng thời sửng sờ, Lăng Kinh Hồng vội vàng nói:

- Không được để ý tới hắn nói hưu nói vượn!

Thiếu nữ cùng nữ nhân trong lúc đó, vẫn còn có chút khác nhau! Tuy chỉ là một lần vụng trộm giao hoan, nhưng nếu như tính luôn thời gian “tiền hí” dài dòng buồn chán lại dài đến một tháng, Lăng Kinh Hồng thừa nhận mưa móc, hôm nay càng phát ra nữ nhân vị, làn da càng biểu hiện nhẵn nhụi, bộ ngực tựa hồ lớn hơn, cái mông cũng càng ngạo nghễ ưỡn lên, trên mặt có loại diễm quang lau không đi, ở trong trong trẻo nhưng lạnh lùng càng thêm mê người, câu hồn đoạt phách!

Biến hóa như thế, chỉ cần là người từng trải đều rất dễ dàng nhìn ra, Phạm Trang Quân thân là đệ tử thế gia đỉnh cấp, lúc “tuổi trẻ” khẳng định hoang đường qua, nữ nhân qua tay khả năng còn nhiều hơn Lâm Lạc nhận thức, lại làm sao nhìn không ra?

Ngược lại là Tô Mị, yêu là yêu, nhưng dù sao vẫn là nha đầu chưa trải đời, bị Lăng Kinh Hồng nói qua loa ứng phó được.

Lâm Lạc cũng có loại cảm giác như trút được gánh nặng, nhưng hắn lập tức lại nghĩ nói:

- Ta tại sao phải khấn trương chứ? Đây là ta chuyện giữa cùng Lăng Kinh Hồng, cùng người khác có liên quan gì? Chẳng lẽ ta thích yêu nữ này?

Hắn phản ứng đầu tiên chính là hoang đường, nhưng lại tinh tế ngấm lại, rồi lại cảm thấy giống như có chuyện như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, hắn lại có loại cảm giác mê mang.

350. Chương 350: Cùng Giai Đại Chiến. (1)

Cái chuyện tình cảm này, từ trước đến nay cắt bỏ liên tục, nói lý còn loạn!

Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mị tự nhiên có lời muốn nói, Lâm Lạc ly khai phòng Tô Mị, tại chỗ ở của mình nhàm chán đùa với Ngân Mang, trong nội tâm suy nghĩ ngàn vạn.

Một đêm đi qua, Lâm Lạc lại đem cảm tình không rõ này đặt ở đáy lòng, mục tiêu của hắn là võ đạo đỉnh phong, về phần chuyện tình cảm, vậy thì thuận theo tự nhiên a.

Bất quá, ngày hôm sau Lăng Kinh Hồng dẫn Tô Mị đi Viêm Diễm Tháp, nói đây là mệnh lệnh của Tô Quảng Khai, muốn nàng nghiêm khắc đốc thúc Tô Mị tu luyện. Tô yêu nữ vô cùng chán ghét khổ tu, cùng Ngân Mang hai mắt đầm lệ lưng trông nói lời từ biệt, một bộ sanh ly tử biệt!

Nếu cho người khác thấy được, tâm muốn đập đầu chết cũng có a!

Bọn họ chen phá đầu cũng vào không được Viêm Diễm Tháp, mà yêu nữ lại giống như lên đoạn đầu đài, điều này làm cho nhân tình làm sao chịu nổi? Nhưng cáo biệt nửa ngày, Tô Mị lại đem Ngân Mang cũng mang đến Viêm Diễm Tháp, nói là nàng một người chịu khổ không làm được, phải mang theo ăn hàng cùng đi!

Hai nữ vừa đi, Lâm Lạc dựa vào nguyên bản tính toán, ở thời gian giữa trưa đi tới đấu võ trường trong cốc, tính toán nâng cao bài danh, tranh thủ ở tháng sau tiến vào trong tháp tu luyện.

- Khiêu chiến bắt đầu!

Vì phòng ngừa tình huống ngoài ý muốn, lúc khiêu chiến này bát Đại Trưởng lão là cùng lúc xuất hiện, tám đạo khí tức cường hoành như ẩn như hiện.

Xung quanh đấu võ trường này có một vòng ghế đá, trên mặt ngồi đầy người. Đây cũng là có phân chia, từ phía đông bắt đầu, đó là người xếp hàng thứ nhất, theo thứ tự xuống, một vòng là năm trăm người, sau đó vòng thứ hai đối ứng bài danh trước năm trăm lẻ một đến một ngàn người, theo thứ tự sắp xếp.

Cái này vừa biểu tượng địa vị, lại có thể lúc khiêu chiến thuận tiện tìm đối thủ, ai cũng sẽ không ngồi sai vị trí.

Bất quá cũng không phải tất cả mọi người sẽ ở cùng một ngày xuất hiện, hôm nay người trình diện chỉ vẹn vẹn có một phần ba, làm cho đại bộ phận chỗ ngồi có vẻ thừa thớt.

Lâm Lạc đem ánh mắt quét qua, lại phát hiện Điền Bình Vũ không có xuất hiện, nhưng mặt trên ghế đá lại ngồi một hán tử trắng niên, khôi ngô giống như một tòa núi nhỏ, lớn như ba người cộng lại, ngồi cũng so với bình thường người cao hơn một cái đầu, người ngồi ở phía sau hắn căn bản không thể nhìn đến phía trước!

Bởi vì lúc khiêu chiến tất cả mọi người sẽ ở trước ngực mang theo tên, thân phận người nọ cũng lộ hoàn toàn, Phạm Trác Hi.

Rất xảo, lại là người Phạm gia!

Lúc này Lâm Lạc tung người ra, đi đến trước mặt Phạm Trác Hi, chỉ một ngón tay nói:

- Ta muốn khiêu chiến ngươi!

- Cạc cạc, tiểu tử, ngươi đây là đang muốn chết sao?

Phạm Trác Hi cười quái dị, hắn đứng lên, thân cao vậy mà đạt đến hơn một trượng, hình thể giống như một tảng đá lớn, bước về phía trước một bước, bùm, mặt đất cũng một hồi rung động lắc lư.

Đây cũng không phải là hấn vận công bố trí, mà là thuần túy do thể trọng của hấn dẫn phát!

- Mau nhìn, có người khiêu chiến quái thú Phạm Trác Hi !

- Mới tới, trước kia chưa từng gặp qua hấn!

- Xác thực là mới tới, vị hôn phu của Tô gia Đại tiểu thư!

- Không phải chứ, cho rằng bế lên đùi Tô gia có thể coi trời bằng vung sao? Tuy Phạm Trác Hi một mực bị nhốt ở Giác Vi cảnh Đại Viên Mãn, nhưng hấn vẫn là thiên phú dị bẩm, thể như bàn thạch, lực lượng thân thể vô cùng cường hoành, sắp có thể cùng cao thủ Thông Minh nhất trọng thiên đối chiến !

- Ha ha, chờ đợi xem tiểu tử này bị đánh mặt mũi bầm dập a!

- Đừng tưởng rằng kẻ trên một thiên chi quý nữ, thế giới này sẽ vây quanh hấn!

Chung quanh không ít người nghị luận tới tấp, đương nhiên đều là đổ mắt, Lâm Lạc ở bên hấn xem ra chính là một tiểu tử ở nông thôn đi vận cứt chó.

- Bắt đầu đi!

Một Trưởng lão hướng bên bọn họ liếc qua, ra hiệu có thể tiến hành chiến đấu. Dùng tu vi Thiên Hợp cảnh của bọn họ, hoàn toàn có thể nhất tâm đa dụng, đồng thời phân thân tiến hành giám sát mấy trận đấu.

- Lâm Lạc phải không?

Phạm Trác Hi quét mắt nhìn bằng tên trước ngực Lâm Lạc, lại là một chuỗi cười quái dị.

- Mới tới, dũng khí không tệ, dám hướng ta khiêu chiến! Ta sẽ cho ngươi một giáo huấn khắc sâu, cho ngươi biết rõ quy củ nơi này!

Hấn mãnh liệt thả người nhảy lên, đừng xem hấn nặng như một tảng đá, nhưng tung người lại rất cao, giống như một mảnh mây đen hướng Lâm Lạc đè ép đi qua.

- Loạn Chùy Kịch!

Song quyền của Phạm Trác Hi huy động liên tục, thỉnh thoảng bùng oanh ra giống như hạt mưa, trọng quyền liên tiếp.

Nơi này khiêu chiến, một mặt là vì tăng bài danh, về phương diện khác cũng có dụng ý ma luyện tài nghệ, dù sao không phải có cảnh giới là đủ rồi! Xem như Tô Mị loại thủy hóa này, cho dù đạt tới Minh Dương Đại Viên Mãn cũng có thể bị Minh Dương nhất trọng thiên đánh bại, kia là vì kinh nghiệm không đủ, một lần đánh liền luống cuống tay chân !

Lâm Lạc tự nhiên cũng muốn cùng người thực lực cường đại so chiêu, ma luyện bản thân, như loại đối thủ Giác Vi cảnh Đại Viên Mãn này là phù hợp nhất.

Hấn không chút nào yếu thế ra quyền, cùng đối phương oanh kích!

- Tiểu tử này điên rồi, vậy mà cùng Phạm Trác Hi liều mạng !

- Nếu cảnh giới của hấn ở phía trên Phạm Trác Hi còn chưa tính, nhưng hấn rõ ràng chỉ có Giác Vi tam trọng thiên tu vi!

- Nhìn hấn có thể chống đỡ mấy chiêu!

Đang lúc mọi người nghị luận, Lâm Lạc lại tiếp nhận mỗi một quyền của Phạm Trác Hi, mà dưới chân lại ngay cả nửa phân cũng không có lui ra phía sau!

Khiếp sợ!

Khi nào thì tiểu tử Giác Vi tam trọng thiên cũng có thể cùng võ giả Giác Vi cảnh Đại Viên Mãn liều mạng rồi? Hơn nữa còn là cùng Phạm Trác Hi nổi tiếng cật mạnh!

Phải biết rằng cảnh giới của Lâm Lạc là do vài vị Thiên Hợp cảnh cường giả tự mình trắc định, muốn nói hẳn có thể che dấu tu vi lừa gạt những cường giả kia mà nói, ai cũng sẽ không tin tưởng! Đây mới gọi là thiên phú dị bẩm chính thức, muốn nói cậy mạnh vô song chỉ sợ chính là Lâm Lạc!

- Di?

Cả tên Trưởng lão lược trần kia cũng nhận không được phát ra một tiếng thán phục, tuy tu vi của Lâm Lạc trong mắt hẳn là yếu ớt đến không đáng giá nhắc tới, nhưng có thể dùng Giác Vi tam trọng thiên đối chiến cùng Giác Vi thập trọng thiên vẫn là làm cho hẳn không khỏi động dung, nhận không được phân ra một ít lực chú ý đi quan sát.

- Tiểu tử, ngươi rất lợi hại!

Tâm tư của Phạm Trác Hi xa xa không giống tướng mạo của hẳn thô kệch như vậy, xuất thân thế gia lại có kẻ nào là ngu ngốc chính thức, cho dù có, cũng sớm bị người đá đến một bên, nào có tư cách vào Tứ Phong Cốc?

Cho dù là theo Thái tử đọc sách cũng tốt, người từ Tứ Phong Cốc đi ra ngoài, sau này hẳn là trụ cột vững vàng trong tứ đại gia tộc, đây là do hơn mười vạn năm lịch sử chứng minh!

- Ta đây sẽ lấy ra toàn bộ lực lượng cùng ngươi chiến một trận.

Phạm Trác Hi song quyền va chạm, đúng là bùng lên hỏa hoa, giống như ngoan thạch!

351. Chương 351: Cùng Giai Đại Chiến. (2)

Hắn ngửa mặt lên trời bạo rống, cơ nhục toàn thân giống như chuột, từng khối lay động, nhanh chóng bành trướng!

Hắn nguyên bản đáng người chỉ là cự phách, lại bởi như vậy, hình thể chỉ ít lại tăng lên một phần tư, hơn nữa từng khối cơ nhục rõ ràng biến thành tảng đá!

Tảng đá, chính là tảng đá!

Cả người Phạm Trác Hi hóa thành một tảng đá lớn, chỉ có đôi mắt còn bảo trì linh động của nhân loại!

- A, Phạm Trác Hi chuyên tu Nham Hóa thuật!

- Môn kỳ công này cũng chỉ có hẳn luyện thành, đem thân thể hóa thành nham thạch, không đau nhức không cảm giác, sẽ không đổ máu, kiên cố vô cùng!

- Lần này là đánh thật !

Hai con người Lâm Lạc siết chặt, Phạm Trác Hi làm cho hẳn nhớ tới Bành Tiểu Kỳ! Đó cũng là một nữ nhân cự phách, ở Tiên Thiên Tiểu Thừa Cảnh có thể chiến trở mình đối thủ Tiên Thiên Đại Viên Mãn, dựa vào chính là lực lượng vô song!

Trên đời này có Thiểm Điện tộc, Thiên Khí tộc, thậm chí còn có “Điều nhân”, như vậy có Thạch Nhân tộc, Cự Nhân tộc cũng không kỳ lạ quý hiếm !

Trong thần thoại Thượng cổ, trên đại lục có đủ loại chủng tộc, như Nhân Ngư tộc sinh hoạt ở trong nước cá, Thần tộc ăn kim loại, Hỏa tộc ăn hỏa! Lâm Lạc vốn cho rằng đều là Thượng cổ bịa đặt ra tới, nhưng nói không chừng lúc trước thực sự có nhiều chủng tộc như vậy, chỉ là cùng Thiểm Điện tộc, Thiên Khí tộc, đều đã biến mất trong sông dài lịch sử.

Tuy Lâm Lạc trong nháy mắt trong lòng suy nghĩ rất nhiều chuyện tình, nhưng lực chú ý cũng không có phân tán, lập tức song quyền huy động, nghênh hướng song quyền của Phạm Trác Hi quả thực so sánh với nắp nồi còn lớn hơn.

Hình thể của song phương giống như hoàn toàn không có quan hệ trực tiếp, một tráng hán cùng một tiểu hài tử năm sáu tuổi đánh nhau, nhưng tứ quyền chạm nhau, trong hai người đều lui ra phía sau bảy bước, tràng diện bất phân thắng phụ!

Lập tức, tiếng kinh dị vang lên không ngừng, cho dù người ban đầu không có chú ý nơi này cũng đều đem ánh mắt quăng tới.

Trong nội tâm Lâm Lạc càng cảnh giác, hấn lực hệ công pháp cùng chuyển, hơn nữa Chiến Thiên Quyết tăng phúc, lực lượng đã vượt qua võ giả Giác Vi Đại Viên Mãn đơn tu! Nhưng Phạm Trác Hi ở trên lực lượng không bại bởi hấn chút nào, cái này nói rõ lực lượng cơ thể của đối phương xác thực vô cùng cường hoành!

Nhưng mà, Phạm Trác Hi so với hấn càng thêm kinh ngạc!

Hấn tự nhiên tinh tường mình sau khi hóa đá có thể bộc phát ra lực lượng kinh khủng bậc nào, đây chính là có thể đưa tu vi cùng lực lượng thân thể hấn hoàn mỹ kết hợp lại với nhau, tuy không đạt được tu vi Thông Minh Cảnh, nhưng cũng tuyệt không phải võ giả Giác Vi cảnh Đại Viên Mãn bình thường có thể đối kháng!

Hấn là quái vật không sai, nhưng Lâm Lạc so với hấn còn muốn quái vật hơn!

- Ha ha ha, thống khoái! Thống khoái!

Phạm Trác Hi cười to, song quyền huy động, thành thịch bùm... không hề hoa xảo chính là từng quyền đánh ra!

Từng đạo dư kinh nảy ra bốn phía, nếu không phải đấu võ trường này có trận pháp bảo vệ, chỉ sợ từ lúc hai cái “phi nhân loại” này chiến đấu đã hủy đến không còn !

Lâm Lạc cũng chiến đến phát cuồng, thân pháp cùng tốc độ ra quyền của hấn so sánh với Phạm Trác Hi càng nhanh, nếu song phương là đối bính lẫn nhau 10 quyền, vậy hấn có thể nhiều ra một quyền, mà một quyền kia căn bản không phải Phạm Trác Hi có thể trốn tránh được!

Bùm!

Lâm Lạc một quyền đánh vào ngực Phạm Trác Hi, người kia lập tức đằng đằng đằng liên lùi lại bốn bước, nhưng hấn chỉ là như không có việc gì phát ngực một cái, tựa như phủi rơi tro bụi!

Phạm Trác Hi đối với Lâm Lạc nhếch miệng cười, lập tức lại giết trở về.

- Phòng ngự thân thể người này ngay cả quyền lực của ta cũng không thể oanh phá!

Lâm Lạc không khỏi kinh ngạc, càng ngày càng cảm thấy người này cùng Bành Tiểu Kỳ tương tự, chỉ là Bành Tiểu Kỳ tu vi quá yếu, nhưng ở bên trong Tiên Thiên Cảnh, đúng là mặc người đánh như thế nào đều là không tổn thương!

Này làm sao đánh? Phạm Trác Hi ở trên Tiên Thiên đứng ở thế bất bại, chỉ có hấn đánh Lâm Lạc, mà nắm tay của Lâm Lạc căn bản đánh bất động hấn!

Lâm Lạc phi thân lên, một quyền oanh hướng mắt Cự Nhân này!

- Hắc hắc!

Phạm Trác Hi phát ra một tiếng cười quái dị, dùng tay trái bảo hộ trên mặt. Quả đấm của hấn có thể so với nấp nổi, cái bàn tay này lại giống như cây dù, bảo vệ mặt của hấn.

Bùm!

Lâm Lạc một quyền oanh trên bàn tay của hấn, mà Phạm Trác Hi nhân cơ hội một quyền chém ra, thẳng đến ngực Lâm Lạc.

Bùm! Bùm! Bùm! Hai người lại lần nữa chiến thành một đoàn.

Phạm Trác Hi chẳng những thể chất cường hoành, kinh khủng hơn chính là hấn trường lực liên tục, tựa hồ toàn thân có kinh lực dùng không hết! Mà lực lượng bản thân Lâm Lạc kỳ thật chỉ có Giác Vi lực trọng thiên, có thể cùng Phạm Trác Hi khí lực va chạm đó là bởi vì Chiến Thiên Quyết.

Loại phương thức thôi phát lực lượng này cuối cùng là không thể duy trì liên tục quá lâu, chiến đến sau nửa canh giờ, Lâm Lạc lập tức cảm nhận được từng đợt kiệt lực.

- Lực lượng tiểu tử này theo không kịp!
- Bất quá, hấn cũng là quái vật, có thể cùng Phạm Trác Hi đánh lâu như vậy!
- Nếu không phải thể chất Phạm Trác Hi cường hoành đến kinh người, một trận chiến này ai thắng ai thua thật đúng là khó mà nói!
- Hơn nữa tiểu tử này ở Giác Vi tam trọng thiên đã lợi hại như vậy, nếu đạt tới Giác Vi Đại Viên Mãn mà nói, chẳng phải là ngay cả Thông Minh Tiểu Thừa Cảnh cũng có thể chiến một trận sao?

Tuy Lâm Lạc nhất định chiến bại, nhưng hấn biểu hiện kinh hãi cũng thành công đưa tới mọi người chú ý. Nhưng Lâm Lạc lại không cam lòng thất bại, đối phương thể chất cường hoành, lực lượng thuần túy không cách nào xé rách phòng ngự của hấn, như vậy tia chớp chi lực sợ là không sao!

Hấn ngay từ đầu chỉ là sử dụng lực lượng của tia chớp chi hạch, cũng không có phát huy uy lực đặc biệt của tia chớp chi lực, giờ phút này lại hoàn toàn thả ra, lập tức toàn thân tia sáng trắng loạn rực, phát ra thanh âm bành bạch.

Có Tô gia ở sau lưng chống đỡ, hấn không cần phải lo lắng thể hiện ra tiềm chất hơn người mà bị gạt bỏ, có thể yên tâm lớn mật toàn lực ra hết! Đây là một địa phương tôn trọng cường giả, hấn biểu hiện được càng cường thế, người tìm hấn gây phiền toái lại càng thiếu!

- Ân!

Tất cả mọi người là khiếp sợ vạn phần, bọn họ cái nào không có trải qua lôi kiếp? Tuy có thể ngồi ở chỗ này đại biểu cho bọn họ sống qua lôi kiếp, nhưng lôi kiếp oai lại là bọn họ cả đời khó quên, mà Lâm Lạc cho bọn hấn một loại cảm giác đại thiên hành phạt, theo bản năng cảm giác được một tia sợ hãi!

Đây không phải sợ hãi bản thân Lâm Lạc, mà là lôi điện chi lực đại biểu thiên địa ý chí!

Phạm Trác Hi đem mắt trừng giống như chuông đồng, cho dù trên mặt nham thạch hóa cũng lộ ra biểu lộ vô cùng thận trọng, lần đầu tiên không có chủ động tiến công, mà là chọn lựa thủ thế.

Lâm Lạc thanh tiểu một tiếng, thân hình ra lại, tia chớp chi lực toàn diện phát huy, tốc độ của hấn nhanh hiếm thấy, chính xác như một đạo thiểm điện, nhanh hướng về phía Phạm Trác Hi, cũng một quyền oanh ra!

352. Chương 352: Ba Cổng Tò Vò. (1)

- A!

Phạm Trác Hi hét lớn, miễn cưỡng tìm được quỹ tích của Lâm Lạc, chém ra tay phải nghênh hướng Lâm Lạc.

Oanh!

Vô số tia ánh sáng trắng loạn rực, như quần xà nhảy múa, quần quanh ở trên người Phạm Trác Hi, toàn thân hấn run rẩy, thân thể nham thạch hóa lập tức hồng mất, không cách nào duy trì trạng thái này nữa!

Lâm Lạc lại là một quyền chém ra, bùm, Phạm Trác Hi bị hấn không có căn cứ đánh bay, ở giữa không trung phun ra một ngụm máu tươi, pằng pằng... nặng nề ngã rơi trên mặt đất, toàn thân như cũ có điện mang loạn rực, làm cho hấn không ngừng run rẩy!

Quá hung tàn !

Thể chất mạnh mẽ như Phạm Trác Hi cũng nhìn không được một quyền tia chớp chi lực, tiểu tử Lâm Lạc này tuyệt đối là tồn tại cùng giai vô địch! Nếu một ngày kia hấn có thể đạt tới Thích Biến cảnh mà nói, dù là Vô Song Chiến Thần Phạm Thương Vũ cũng sẽ là đối thủ của hấn sao?

Tuy Phạm Thương Vũ kiên tu Hỏa, Thổ hai hệ công pháp, nhưng cái này đều thuộc về công pháp thông thường, tia chớp chi lực đại biểu cho Thiên phạt, nếu ngày nào đó Lâm Lạc cũng tạo thành Linh Vực tia chớp, đây không phải là ngàn vạn tia chớp oanh xuống, đi vào chính là thừa nhận Thiên phạt, ai chịu nổi?

Nhân tài như vậy, đáng giá giao hảo!

- Trận chiến này, Lâm Lạc thắng, song phương trao đổi bài danh!

Trưởng lão phụ trách giám sát trầm giọng nói ra, mang theo một tia tiểu dung cổ vũ liếc nhìn Lâm Lạc, hẳn là người Tô gia, trong nội tâm tự nhiên thiên hướng Lâm Lạc. Kể từ đó, Lâm Lạc trực tiếp từ bảy trăm hai mươi tám nhảy lên tới chín mươi bốn! Nhưng cái này cũng không sai biệt lắm là cực hạn trước mắt của Lâm Lạc, bởi vì thứ chín mươi chính là cao thủ Thông Minh Cảnh! Đại cảnh giới áp chế quá mức khủng bố, hẳn cần đạt tới Giác Vi Đại Viên Mãn mới có tư bản vượt qua đại cảnh giới chiến thắng.

Hơn nữa, bài danh chín mươi một cùng một trăm cũng không có khác nhau trên thực chất, mỗi tháng có thể phân phối thời gian tiến vào Viêm Diễm Tháp đều là 40 canh giờ.

Cái này mỗi mười tên chính là một bậc thang, tám mươi một đến chín mươi mà nói, thời gian này liền đến được năm mươi canh giờ! Nhưng chín mươi danh vừa vặn chính là cao thủ Thông Minh Cảnh tọa trấn, ngăn chặn khả năng Lâm Lạc tái tiến một bước.

Tuy cái này ở Lâm Lạc xem ra vô cùng đáng tiếc, nhưng hẳn vẫn thật sự là nhất chiến thành danh, trong cốc cũng biết mới tới một thiên tài, dùng cảnh giới Giác Vi tam trọng thiên đánh bại Giác Vi thập trọng thiên Phạm Trác Hi, chẳng những lực lượng cường đại, mà còn tuôi điện chi lực, tiền đồ bất khả hạn lượng!

Sau khi khiêu chiến buổi trưa chấm dứt, lập tức có thật nhiều người tới bái phỏng, mỗi người đều nhiệt tình tựa như Lâm Lạc là thân huynh đệ, thân tỷ muội thất lạc nhiều năm, làm cho Lâm Lạc cũng có loại cảm giác ăn không tiêu.

Hắn không khỏi hoài niệm thời điểm có Tô Mị, cái yêu nữ này chỉ cần chống nạnh giận dữ, cam đoan có chín thành người sẽ bị dọa đi!

Tuy một tháng 40 canh giờ có chút thiếu, nhưng Lâm Lạc lại đối với bản thân Viêm Diễm Tháp có ý nghĩ!

Có thể làm ột tòa tháp trở nên kỳ nhiệt vô cùng, có được hiệu quả gia tốc tu luyện, đây cũng không phải là địa hỏa có thể làm được! Nói không chừng, phía dưới có bảo vật hỏa tinh hoa thì sao?

Có thể làm cho võ giả Địa Nguyên cảnh cũng được lợi, Hỏa chi tinh hoa này khẳng định vô cùng to lớn, nếu như bị hắn luyện hóa, nói không chừng liền trực tiếp tháo chạy lên tới Địa Nguyên cảnh! Bất quá, kể từ đó, Viêm Diễm Tháp cũng mất đi tác dụng!

Nếu đổi thành ở Bách Phong Tông, Lâm Lạc khẳng định không hề chần chờ, cái này cầm thì cầm, dù sao cũng không phải Bách Phong Tông xây! Nhưng Tô gia lại đối với hắn không hẹp hòi, hơn nữa Tô Mị, Lăng Kinh Hồng hiện tại cũng dùng được Viêm Diễm Tháp, nếu bị phá hủy mà nói, đối với các nàng đúng là tổn thất thật lớn!

Hai nữ nhân này, Lâm Lạc vẫn là rất quan tâm!

Hơn nữa, Tô Mị cho hắn tới nơi này, khẳng định phải thừa nhận rất nhiều áp lực, hẳn lại lang tâm cầu phước làm hồng Viêm Diễm Tháp, này làm sao cũng không thể nào nói nổi!

- Thôi, tuy ta không coi là người tốt, nhưng không thể làm tiểu nhân vong ân phụ nghĩa! Bất quá, Viêm Diễm Tháp đến tốt cùng là cầu thành như thế nào, ta lại thật muốn biết, nếu như khả thi, ở Bạch Dương trấn cũng xây một cái, gia gia cùng tỷ tỷ có thể tu vi tiến !

Hiện tại là đầu tháng, còn có hai mươi mấy ngày nữa là Lâm Lạc có thể tiến nhập Viêm Diễm tháp, tuy hắn thập phần hiếu kỳ, nhưng hiện nay cũng chỉ có tạm thời nhẫn nại.

Hắn đã quyết tâm mỗi ngày luyện hóa một chút Không Linh Thạch Nhũ, duy trì tốc độ tu vi tiến cảnh tương đối. Phạm Trác Hy sau ba ngày dưỡng tốt thương thế, lại cùng Lâm Lạc đánh một hồi, nhưng vẫn như cũ chỉ có thể ở dưới Thiểm Điện lực cúi đầu xưng thần.

Tuy rằng Phạm Trác Hy nhìn như thô nhân, nhưng không có một mực cùng Lâm Lạc đánh nhau đi lên, hắn đánh trở về bài danh chín mươi lăm, lúc này mới siêng năng cùng Lâm Lạc khiêu chiến, mỗi lần đều không ngoại lệ bị người khiêng về trong phòng.

Nhưng hần đánh trở về, ý tứ sẽ có một người phải ra ngoài một trăm tên, kết quả một phen tranh đấu, Điền Binh Vũ nguyên bản xếp hạng một trăm tự nhiên chỉ có thể buồn bã bị nốc ao. Đừng xem một trăm và một trăm linh một kém một thứ tự, nhưng ý nghĩa cách biệt một trời!

Ngoài một trăm tên là không có biện pháp tiến nhập Viêm Diễm tháp!

Điền Binh Vũ không biết phải nỗ lực bao lâu mới có cơ hội tiến nhập trăm tên, tuy chỉ có thể đứng danh ngạch cuối cùng, nhưng có 40 canh giờ thời gian gia tốc tu hành là tương đối khả quan! Hần không oán thực lực của mình không được, lai đi hận Lâm Lạc, nếu không phải Lâm Lạc ngang trời giết ra, sẽ biến thành như vậy sao?

Đáng tiếc, thực lực của hần không đủ, căn bản đánh không lại Lâm Lạc, cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, hận ở trong lòng, như là độc xà, có cơ hội sẽ lại cắn lên một ngụm!

Vài ngày sau, Phạm Trác Hy tìm tới Lâm Lạc. Bất quá, lần này không có thể như ở đấu võ tràng, mà là đi tới nơi ở của Lâm Lạc.

- Thương thế dường tốt rồi sao?

Lâm Lạc đầu cũng không có nhìn lên, vẫn như cũ ngồi ngay ngắn tu luyện. Đối với bước tiến nặng như Thái sơn của Phạm Trác Hy, hần đã rất tinh tường.

- Hắc hắc!

Phạm Trác Hy cười cười, đặt mông ngồi ở bên cạnh Lâm Lạc, thể trọng hồn hậu đúng là chấn đắc mặt đất run lên, cho thấy trọng tải kinh khủng của hần!

- Có chuyện gì sao?

Lâm Lạc không khỏi kỳ quái, đại hán này cao lớn thô kệch, như cao sơn dĩ nhiên có thể im lặng ngồi xuống sao!

Phạm Trác Hy nhếch miệng, đưa ra ngón tay so với củ cải còn xù xì hơn chỉ hướng Lâm Lạc nói:

- Có một chỗ không biết người có hứng thú hay không?

- Nói nghe thử xem!

Tuy hai người đại chiến vài lần, nhưng ấn tượng của Lâm Lạc đối với Phạm Trác Hy là không sai, dù sao có thể nhảm vào người so với mình cường hơn nhiều lần, khiêu chiến trăm thua mà không nản thì bản thân đã xứng được kính nể.

353. Chương 353: Ba Cổng Tò Vò. (2)

- Ở đây ngoại trừ Viêm Diễm tháp, còn có địa phương được xưng là tam cổng tò vò!

Phạm Trác Hy nhìn Lâm Lạc.

Lâm lạc cũng không giải thích được, lý giải của hần đối với nơi này toàn bộ đến từ Tô Mị. Mà Tô Mị lại bị Lăng Kinh Hồng trói đi, hần cũng chỉ có thể đưa mắt nhìn Phạm Trác Hy chờ hần giải thích.

- Tam cổng tò vò, hần là cũng là di tích từ thời kì Thượng cổ lưu truyền tới nay, có tất cả ba chỗ, nhưng mỗi một huyết động đều có hạn chế tiến nhập, phân biệt tiền môn, trung môn và hạ môn, hạ môn chỉ có thể vào võ giả dưới Giác Vi cảnh, trung môn thì chỉ có võ giả Thông Minh cảnh tới Thiên Hợp cảnh mới có thể đi qua, tiền môn chỉ có Thích Biến cảnh cường giả mới có thể tiến nhập!

Khó có đại hán nào còn có thể nói chuyện trật tự rõ ràng như vậy. Làm Lâm Lạc không khỏi nhìn hần với cặp mắt khác xưa.

- Uy uy, không nên dùng loại ánh mắt này nhìn ta!

Phạm Trác Hy lắc đầu:

- Ta tuy rằng lớn lên cao to thô kệch, nhưng học phú ngũ xa, thật muốn vào triều mà nói, làm tể tướng cũng dư dả!

Người này không chỉ thể chất mạnh mẽ, da mặt dày xem ra cũng là đao chém không rách!

Lâm Lạc không khỏi cười to:

- Vậy tam công tò vò thì làm sao?

- Tam công tò vò nếu là thượng cổ di tích, trong đó tự nhiên là có bảo vật! Viêm Diễm tháp chỉ có chút ít danh ngạch như vậy, ở đây đã có trên ngàn người, người cho là tất cả mọi người là tới đùa sao?

Phạm Trác Hy cư nhiên dùng một loại ánh mắt khinh bỉ trừng hướng Lâm Lạc.

Lâm Lạc theo ý hấn nói:

- Vậy người là tới rủ ta đi tam công tò vò gì kia?

- Không sai!

Phạm Trác Hy thành thật không khách khí gạt đầu.

- Tam công tò vò hàng năm chỉ mở ra một lần, thời gian còn lại tiến vào trong đó không được, ngay cả lão tổ của tứ đại gia tộc chúng ta cũng không thể tránh được, có thể thấy được võ giả thượng cổ có bao nhiêu bất khả tư nghị!

- Nói trọng điểm.

Trước cùng hấn đánh nhau thật không có phát hiện người này kỳ thực rất dài dòng.

- Vài chục năm trước, chúng ta ở bên trong công tò vò phát hiện một động phủ, bất quá động phủ chi môn quá nặng, chúng ta chỉ có thể hơi động, nhưng vô lực mở ra!

Phạm Trác Hy xua tay chỉ chỉ, hươ hươ ngón tay xù xì như củ cải ở trước mặt Lâm Lạc nói:

- Tuy rằng mấy người chúng ta mấy năm nay tu vi đều tiến rất xa, nhưng thủy chung kém một đường như vậy, hơn nữa, cửa đá cũng không lớn, chỉ có thể dung ba người song song dùng lực, nhiều người hơn nữa cũng không có tác dụng!

Hấn cười ha ha nói:

- Nguyên lai chúng ta cho rằng cùng bảo vật trong động phủ vô duyên, không nghĩ tới có người như người giết đi ra, một thân lực lượng so với ta còn muốn mạnh mẽ! Chỉ cần người, ta còn có Thiết Ngưu, ba người đi tới, nhất định có thể đi vào trong đó!

Lâm Lạc không khỏi có chút động tâm, thời kì thượng cổ xác thực vô đạo phồn vinh viễn siêu lúc này, mà càng làm cho hấn quan tâm chính là động phủ nọ có lưu lại đoạn lịch sử biến mất kia hay không.

- Hảo, đến lúc đó cùng nhau đi!

Hấn cũng không sợ Phạm Trác Hy chơi xỏ hấn, dù sao địa phương thần kỳ như tam công tò vò khẳng định mọi người đều nhân biết, hạn chế đặc thù tự nhiên sẽ không là bí mật gì, thoáng hỏi thăm một chút liền biết.

Về phần nhiều người vây công? Vậy Lâm Lạc lại càng không sợ, chỉ cần tồn tại hạn chế cảnh giới đi vào, hấn chỉ cần tề ra tử đỉnh, dưới Giác Vi cảnh lại có thể làm gì được hấn?

Phạm Trác Hy đạt được ý đồ đến, tự nhiên thoả mãn rời đi, Lâm Lạc cũng cố ý giao hảo vài người điều tra một chút tin tức về tam công tò vò, chứng minh Phạm Trác Hy xác thực nói không giả. Kỳ thực cho dù Phạm Trác Hy không tới, trong cốc cũng sắp tuyên bố tin tức tam công tò vò lần này gần mở ra.

Trong Tam công tò vò có cơ duyên, đến lúc đó cho dù Thích Biến cảnh cường giả cũng phải động tâm, có thể thấy được cơ duyên trong đó lớn cỡ nào!

Mà tam cổng tò vò đều là tháng sáu hàng năm mở ra, duy trì liên tục mười ngày, nếu như không thể ở mười ngày kỳ hạn đi ra, cũng chỉ có chờ một năm sau! Theo lý mà nói, đây thị cơ duyên mới đúng, chỉ cần mang theo đủ thực vật, ở bên trong đợi một đoạn thời gian không phải sẽ tìm được càng nhiều bảo vật sao?

Trên thực tế, xác thực có người làm như vậy, mà người làm như thế toàn bộ đều đã chết! Một lần thử một lần chết, sau này liền không người nào dám làm như thế, thẳng đến có một vị tổ tiên của Dịch gia không tin tà, lần thứ hai lưu lại trong đó, tuy một năm sau hắn cũng đã chết, nhưng lưu lại vài tờ nhật ký trên quý, ghi lại chuyện đã xảy ra lúc đó.

Nguyên lai, lúc tam cổng tò vò đóng lại sẽ có một tuyệt thể hung vật xuất hiện! Mười ngày kia dường như là ngày tuyệt thể hung vật ngủ đông, bỏ qua khoảng thời gian này, hung vật kai sẽ tác ngược!

Về phần đầu tuyệt thể hung vật kia là cái gì, người nọ cũng không rõ ràng lắm, chỉ nói hung vật kia toàn thân đen thui, hình thể to lớn. Hắn ở bên trong tránh né bảy ngày thì bị hung vật đánh chết, bởi vậy nhật ký chỉ có ghi lại trong bảy ngày.

Lúc sau lại có một vị Thích Biến cảnh đích cường giả mang theo cảm khí lưu lại bên trong, mà một năm sau, hắn vẫn như cũ khó thoát khỏi cái chết!

Tuy rằng không có chứng cứ, nhưng tất cả mọi người nhận thức trong ba cổng tò vò đều có mãnh thú cường đại như thế. Vì thế từ nay về sau, không có người dám qua mười ngày lưu ở trong đó, kia chính là muốn chết!

Ngày Tam cổng tò vò mở ra này rất nhanh đã đến, không chỉ Tứ Phong cốc tới đại bộ phận người, mà ngay cả mọi người như Cửu hoàng tử, Diên Uyên Long, Dịch Hưng Ba cũng nhất tề xuất hiện, đội hình có thể nói hoa lệ, mặt khác, có người nói Thích Biến cảnh cường giả cũng tới vài vị, chỉ là không có lộ diện mà thôi!

Tam cổng tò vò kỳ thật là có chút xứng đáng cái tên, là ba cái động khẩu liền nhau, nhưng thời gian chưa tới, phía trước sẽ có một tầng bình chướng vô hình ngăn cản, muốn vào cũng vào không được.

Cửu hoàng tử nhìn thấy Lâm Lạc, đối với hắn gật đầu ý bảo làm cho Tam hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử chú ý, ánh mắt nhìn về phía Lâm Lạc có chút thâm ý.

Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mị cũng không có trình diện. Các nàng đều có đủ Không Linh thạch nhũ, ở trong Viêm Diễm tháp có thể gia tốc luyện hóa gấp mười lần, kia đã là cơ duyên siêu cấp nghịch thiên, căn bản không cần phải vào tam cổng tò vò.

Lúc chính Ngọ, tam cổng tò vò song song mở ra, mọi người nối đuôi nhau đi vào.

Lâm Lạc đi theo phía sau Phạm Phạm Trác Hy tiến vào hạ môn.

Bên trong động đường gồ ghề đưa tay không chỗ bám, người thường tiến đến chỉ đi lên hai bước cũng sẽ có mấy cái ổ nhào, nhưng ở đây thực lực thấp nhất cũng là Minh dương cảnh, liền như giẫm trên đất bằng.

Sơn động không dài, rất nhanh đã hiện ra một mảnh sơn cốc lục sắc như thế ngoại đào nguyên.

354. Chương 354: Phá Cửa. (1)

Lâm Lạc cũng không có cảm giác được bất luận cảm giác truyền tống gì, nói cách khác, sơn cốc này cũng không phải là không gian độc lập, vẫn như cũ ở phụ cận Tứ Phong cốc. Nhưng kỳ quái chính là, đã như vậy ngay cả Tiên Thiên cảnh cũng có thể từ vách núi bốn phía nhảy xuống, hà tất đau khổ đi vào cổng?

- Có phải là rất kỳ quái hay không?

Phạm Trác Hy so với bề ngoài của hắn thì rất tinh tế, nhìn ra nghi hoặc trong lòng Lâm Lạc nói:

- Mọi người ở bên ngoài căn bản nhìn không thấy sơn cốc này!

- Ảo trận?

- Ân, hơn nữa người nhảy lên thử xem!

Phạm Trác Hy lại nói.

Lâm Lạc thử nhảy, khi thân thể đạt được ba trọng cao, nhất thời cảm giác được nhất cổ lực lượng cường đại áp bách! Hơn nữa, càng là lên cao, lực áp bách lại càng lớn, Lâm Lạc nguyên bản nhảy chỉ ít đạt được ba bốn mươi trọng, nhưng mới nhảy đến mười trọng đã bị ngạnh sanh đè ép trở lại.

- Ha ha ha!

Phạm Trác Hy cười rộ lên.

Tiến nhập trong đó, tất cả mọi người liền phân tán ra, mỗi người tìm mỗi cơ duyên. Mà trong nhóm của Lâm Lạc, ngoại trừ hắn và Phạm Trác Hy ra còn có năm tên nam nữ khác, tu vi bọn họ đều là Giác Vi cảnh đại viên mãn, trước cùng nhau phát hiện động phủ thượng cổ này. Bọn họ đều cùng Lâm Lạc gật đầu mỉm cười ý bảo.

Kỳ thực trong sơn cốc phi thường cần cỗi, linh khí so với ngoại giới rất loãng, hầu như cảm ứng không được! Ở đây căn bản không có linh dược sinh trưởng, tuy rằng đủ thực vật, động vật, nhưng đều là cực kỳ bình thường, cho dù có thể thấy một hai con mãnh thú, kia cũng chỉ là trình tự Hậu Thiên.

Nếu không có Linh Thảo với mãnh thú cường đại để lập sát, vì sao còn nói có cơ duyên? Nguyên nhân ở chỗ này có thể nhất được một thứ được xưng là “Hắc Nguyên châu”, đại khái như viên bi, trong đó chứa linh lực, thậm chí mãnh vỡ của thiên địa chí lý, hiệu quả so với Không Linh Thạch Nhũ xấp xỉ, chỉ là thua kém một chút mà thôi!

Trong ba cái sơn cốc đều có Hắc Nguyên Châu, nhưng hiệu quả lại có khác nhau rất lớn.

Đương nhiên, tự nhiên là Hắc Nguyên Châu trong tiền động hiệu quả tốt nhất, hạ động thấp nhất.

- Bất quá, nơi này cơ hồ không có linh khí, căn bản không thích hợp tu luyện, tại sao lại có người ở nơi này xây dựng phủ huyết?

Lâm Lạc không khỏi kỳ quái.

Bọn họ một nhóm bảy người, ngoại trừ Lâm Lạc cùng Phạm Trác Hy ra, năm người khác theo thứ tự là Tô Kỷ Khải, Dịch Khải Sùng, Dịch Oánh Tổ, Điền Tín Liên cùng Phạm Thu Thư. Nghe được Lâm Lạc nghi vấn, nữ tính duy nhất Dịch Oánh Tổ nói:

- Có thể thời điểm vị tiền bối kia ở đây thành lập huyết động, nơi này linh khí còn không có khô kiệt như thế, vô cùng thích hợp tu luyện!

Như thế cũng có khả năng.

Bảy người khởi bước đi về phía trước, một đường cố ý vòng vo một hồi, để ngừa lại có người ở sau lưng theo dõi. Nơi này tất cả mọi người là người một nhà, nếu bị người phát hiện, lại không thể hạ sát thủ, đương nhiên chỉ có thể ở trên hành trình che dấu nhiều hơn.

Nếu không phải sáu người này thật sự không có năng lực mở ra cửa phủ, bọn họ ngay cả Lâm Lạc cũng sẽ không mời, cái cơ duyên này tựa như một miếng bánh ngọt, nhiều một người, mình sẽ thiếu phần đến một phần!

Nhưng sáu người khác cũng không phải là Lâm Lạc, trên người Không Linh Thạch Nhũ là trăm vạn tính toán, trong gia tộc tuy bọn họ coi như là kiệt xuất, nhưng một gia tộc phân đến năm mươi giọt Không Linh Thạch Nhũ, bọn họ còn chưa có tư cách được đến bảo vật như vậy!

Bởi vậy, Hắc Nguyên Châu cũng thành mục tiêu tìm tòi trên đường đi của bọn hắn, có một lần mọi người còn xem chút đánh nhau, nếu không phải đều nhớ đến Thượng cổ động phủ, thật là có khả năng trở mặt thành thù!

Bất quá, trong động phủ Thượng cổ đến tột cùng có bảo vật hay không, cái này ai cũng không thể khẳng định, tự nhiên không thể đem tất cả hi vọng đều ký thác vào nó, gặp được Hắc Nguyên Châu mà nói tự nhiên phải tranh thống khoái, nếu không trong động phủ không có vật gì, vậy bọn họ không phải lãng phí cơ hội một cách vô ích sao!

Dù sao sơn cốc này vô cùng lớn, lại có trận pháp cổ quái áp chế, bọn họ cũng đi không nhanh, vừa vặn vừa đi vừa tìm.

Tuy hiệu quả Hắc Nguyên Châu kém hơn Không Linh Thạch Nhũ, thế nhưng cũng không phải rau cải trắng trên phố phường, nào có đạo lý dễ dàng tìm được như vậy, ba ngày xuống, bọn họ tổng cộng chỉ phát hiện hai khối Hắc Nguyên Châu, phân biệt bị Phạm Trác Hi cùng Dịch Oánh Tổ đắc thủ.

Bởi vì Lâm Lạc không có ra tay, như vậy hai người này chính là hai cái chiến lực mạnh nhất, mới có thể cuối cùng đắc thủ.

Ba ngày sau, bọn họ rốt cục đi đến dưới một vách núi đá, đến cái gọi là Thượng cổ động phủ ở phía trước.

- Thiết Ngưu, Lâm huynh, ba chúng ta cái cùng đi!

Phạm Trác Hi hướng Lâm Lạc cùng Điền Tín Liên nói ra, tuy hình thể của Điền Tín Liên so sánh không được Phạm Trác Hi, nhưng mà mạnh như man ngưu, gọi hắn Thiết Ngưu thật cũng không tính oan hắn.

- Phạm Trác Hi, ta trình trọng cảnh cáo ngươi lần cuối cùng, không cho phép lại gọi ta là Thiết Ngưu, nếu không ta liều mạng với ngươi!

Điền Tín Liên trừng mắt nói ra.

- Ngươi đây là lần cảnh cáo cuối cùng thứ mấy rồi? Năm mươi lần hay là tám mươi lần?

Phạm Trác Hi cười to.

Điền Tín Liên giận dữ, vuốt vuốt tay áo liền muốn khai chiến.

- Được rồi được rồi, trước đem đại môn động phủ mở ra, tìm được bảo vật rồi nói sau! Cũng đã qua ba ngày, chúng ta còn phải dùng thời gian giống nhau đi ra ngoài, trên thực tế chỉ có bốn ngày thời gian tiến vào trong đó thăm dò!

Dịch Oánh Tổ vội vàng đi ra khuyên can.

Lúc này Điền Tín Liên mới phần nộ đến trước cửa đá, còn đối với Phạm Trác Hi trừng mắt.

Lâm Lạc cùng Phạm Trác Hi cũng đi đến trước, ba người đuổi ra lục chưởng đặt trên cửa đá, sau khi đếm một hai ba, đồng thời phát lực, cái cửa đá này lập tức phát ra thanh âm tạp tạp tạp, rõ ràng rung động lên, chỉ có thiếu một đường liền có thể đẩy ra!

Ba người há sẽ cam vứt bỏ, đều đề khí vận lực, sau khi hét lớn, liều mạng đẩy ra.

Nhưng đẩy không mở chính là đẩy không mở, mặc cho bọn hắn gân xanh lại nhảy cũng không có dùng, cuối cùng đều lui ra phía sau vài bước vù vù thở nặng.

- Như thế nào vẫn không được?

Dịch Oánh Tổ nhú mày không thôi.

Phạm Trác Hi là người có lực lượng mạnh nhất trong bọn hắn, tuy cảnh giới Lâm Lạc chỉ có Giác Vi tam trọng thiên, nhưng có thể cùng Phạm Trác Hi liều mạng, lực lượng thậm chí còn mạnh hơn ra một đường, lực lượng của hắn mạnh mẽ tự nhiên đã đạt đến cực hạn!

Tuy chiến lực của Điền Tín Liên không phải mạnh nhất, nhưng dùng lực lượng mà nói lại gần với Phạm Trác Hi, ngay cả ba người bọn họ hợp lực cũng không có cách nào, vậy cũng thật là làm cho người tuyệt vọng! Chẳng lẽ, phải chờ tới Lâm Lạc đạt tới Giác Vi cảnh Đại Viên Mãn, mọi người mới liên thủ thử một lần?

Nhưng này không biết còn muốn bao lâu, mà đến lúc đó bọn họ tám phần đã đạt đến Thông Minh Cảnh, căn bản không thể lại tiến vào cổng tò vò này! Động phủ mở ra thì như thế nào, cơ duyên đã cùng bọn họ không quan hệ!

355. Chương 355: Phá Cửa. (2)

Lâm Lạc nghĩ nghĩ nói:

- Các ngươi lui ra phía sau, ta dùng bí pháp thử một lần!

Cái này mọi người cũng không có cách nào, đành phải ngựa chết đương ngựa sống đều lui ra phía sau, để cho Lâm Lạc làm.

Lâm Lạc tâm niệm sử dụng một cây Băng Phách Hàn Thứ đi ra, hàn khí lan tràn, bốn phía lập tức một mảnh kỳ hàn.

Sáu người Phạm Trác Hi đồng thời biến sắc, bởi vì cho dù bọn họ thối lui ra hơn mười trượng cũng cảm giác được huyết dịch toàn thân tựa hồ muốn đông lại! Phạm Trác Hi nguyên bản còn thật là không phục, cho rằng mọi người đồng dạng sử dụng pháp khí mà nói, hẳn còn có thể dựa nhà nội tình thế gia đánh bại Lâm Lạc hoàn toàn.

Nhưng nhìn đến cây Băng Phách Hàn Thứ, hẳn không khỏi trong lòng sinh run sợ, biết rõ thật muốn liều mạng mà nói, Lâm Lạc cũng không yếu hơn hẳn!

Nhưng bọn hắn như thế nào cũng sẽ không nghĩ tới, Băng Phách Hàn Thứ này kỳ thật cũng không phải pháp khí, mà là Lâm Lạc thông qua Băng Phách Tâm Kinh ngưng luyện ra, càng thêm vào một tia Cẩm Tự oai, lực phá hoại vượt xa bọn họ tưởng tượng!

- Đi!

Lâm Lạc quát một tiếng, Băng Phách Hàn Thứ lập tức bay nhanh mà ra, bắn tới phía trên cửa đá.

Tap, tap tap!

Lập tức, trên cửa đá hiện đầy băng sương, mà vào lúc này, Cẩm Tự hiện hóa, lực lượng thiên không không dung hiện ra, bùm... một tiếng vang thật lớn, cửa đá bị ngạnh sanh oanh ra một cái lỗ hổng lớn!

- Thực sự hữu hiệu!

- Trời ạ, đây là lực phá hoại khủng bố như thế nào?

Phạm Trác Hi cười khở một tiếng nói:

- Ta đây xem như thực sự chịu phục ! Chúng ta trước kia cũng không phải là không có thử qua dùng pháp khí vùng chém, nhưng cái cửa đá này ngay cả khe hở cũng không có xuất hiện!

- Lâm huynh, Cẩm Khí của ngươi còn có thể lại dùng sao?

Phạm Thu Thư thì là biểu lộ khẩn trương nhìn xem Lâm Lạc, nếu là không thể mà nói, cái này thật là vừa mới chứng kiến hi vọng lại bị tuyệt vọng!

Bị hắn nhắc nhở như vậy, năm người khác cũng đồng thời dùng biểu lộ khẩn trương nhìn xem Lâm Lạc, thực sợ hắn nói một chữ không.

Lâm Lạc mỉm cười nói:

- Còn có thể lại dùng mấy lần!

Hắn lại tế ra một cây Băng Phách Hàn Thứ, pằng, oanh ở phía trên cửa đá, lại là băng sương gấn đầy, Cẩm Tự phát uy, cửa đá phá vỡ lại thâm sâu hơn rất nhiều, nhưng vẫn không có đến cùng!

Đệ tam cây, đệ tứ cây, đệ ngũ cây!

Lâm Lạc đem năm cây Băng Phách Hàn Thứ toàn bộ sử dụng đi ra, nhưng trên cửa đá mặc dù nhiều một cái động sâu đạt hơn một trượng, nhưng vẫn không có đả thông!

Thấy Lâm Lạc không có lại tế ra đệ cây Băng Phách Hàn Thứ thứ sáu, dùng trí tuệ sáu người này tự nhiên đoán được số lần sử dụng “Cẩm Khí” của Lâm Lạc chấm dứt! Đây cũng là rất bình thường, nếu Cẩm Khí không có số lần hạn chế sử dụng, còn gọi là Cẩm Khí sao?

Nếu như nói Lâm Lạc có thể không hạn chế phát ra loại công kích này mà nói, vậy bọn họ mới thật muốn sợ hãi!

Nhưng mắt thấy có hi vọng phá cửa, nhưng lại vướng ở nơi này, sáu người đều là không cam lòng, Dịch Oánh Tổ nói:

- Lâm huynh, Cẩm Khí không thể lại dùng sao?

Lâm Lạc đồng dạng không cam lòng dừng lại ở đây nói:

- Năng lượng hao hết, ta cần dùng lực lượng bản thân đi bổ sung, ít nhất phải một ngày thời gian mới có thể tái phát ra công kích!

Kỳ thật, hắn là muốn dùng một ngày thời gian ngưng luyện Băng Phách Hàn Thứ, nhưng đây chính là lá bài tẩy của hắn, nếu đối phương cho rằng đó là Cẩm Khí, hắn đơn giản xuôi theo lời của đối phương nói tiếp là được.

Sáu người Phạm Trác Hi hai mặt nhìn nhau, Dịch Oánh Tổ nói:

- Lâm huynh trả giá, chúng ta nhìn ở trong mắt, mọi người cũng đừng keo kiệt, đều đem đan dược khôi phục linh lực lấy ra cho Lâm huynh!

Ngưng luyện Băng Phách Hàn Thứ tiêu hao cũng không phải lực lượng, mà là thời gian! Bất quá, những người này cứ nhiên chịu cầm đan dược đi ra, hắn cũng vui vẻ nhận, dù sao nếu cửa đá có thể mở ra, xác thực là công lao một mình hắn, lấy cũng không thẹn!

Hơn nữa, đan dược hắn không cần dùng, nhưng còn có gia gia cùng tỷ tỷ ở Bạch Dương trấn!

Lâm Lạc khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu ngưng luyện Băng Phách Hàn Thứ, mà sáu người Phạm Trác Hi thì ở chung quanh hộ pháp hắn. Kỳ thật nơi này ngay cả mãnh thú Tiên Thiên Cảnh cũng không có, mãnh thú bình thường cảm ứng được khí tức sáu người bọn họ ngay cả tới gần cũng không dám, lại làm sao đến quấy nhiễu Lâm Lạc?

Nhưng đây là vấn đề thái độ, không trông nom trong lòng là nghĩ như thế nào, dù sao biểu hiện ra cũng phải làm.

Một ngày sau, cây Băng Phách Hàn Thứ đầu tiên luyện thành, đem động trên cửa đá oanh sâu một chút, nhưng vẫn không có đá thông!

- Lâm huynh, tốc độ không thể nhanh lên nữa sao?

Sáu người đều lo lắng, tiếp tục như vậy, thời gian khả năng không đủ, dù sao bọn họ còn phải lưu vài ngày chạy về động khẩu.

Lâm Lạc lắc đầu nói:

- Mỗi ngày chỉ có thể bổ sung một lần sử dụng, không cách nào nhanh hơn nữa!

Cái này còn là bởi vì hắn có quan hệ Tử Đinh, nói cách khác, ngưng luyện một cây Băng Phách Hàn Thứ ít cũng phải năm sáu ngày công phu!

- Lâm huynh cứ an tâm bổ sung năng lực Cẩm Khí, chúng ta trễ nhất đợi đến ngày thứ tám, nếu tám ngày sau như cũ không thể phá vỡ cửa đá, chúng ta chỉ có thể tạm thời rời đi, đợi sang năm lại đến!

Có Lâm Lạc, tin tưởng sang năm khẳng định có thể phá vỡ cửa đá! Bọn họ là Giác Vi Cảnh cao thủ đã có được sáu trăm năm thọ nguyên, một năm thời gian chỉ chớp mắt là qua!

Vấn đề duy nhất chính là Lâm Lạc đừng đem Cẩm Khí hư hao !

Ngày thứ năm, ngày thứ sáu!

Theo mười ngày kỳ hạn càng ngày càng gần, sáu người cũng trở nên càng ngày càng nôn nóng, thường thường vì một chút chuyện nhỏ mà trừng mắt phẫn nộ, nếu không phải không thể quấy nhiễu Lâm Lạc, bọn họ đều muốn đánh đập tàn nhẫn .

Bùm!

Ngày thứ bảy, Lâm Lạc đem Băng Phách Hàn Thứ mới ngưng luyện ra đánh tới, đại động trên cửa đá lại thâm sâu rất nhiều, mà vẫn còn phát ra một tiếng vang khác lạ!

- Thông !

Bảy người đồng thời mừng rỡ, đều là mặt mũi tràn đầy vui mừng.

- Lâm huynh, không trông nom chúng ta ở trong động phủ có thu hoạch hay không, phần nhân tình này của người ta nhớ kỹ!

Phạm Thu Thư nghiêm nghị nói ra.

Năm người khác cũng đều tỏ thái độ, dù sao Lâm Lạc là liên tục sử dụng chín lần “Cấm Khí”, không sai biệt lắm cũng muốn hư hao ! Cái “Cấm Khí” này uy lực như thế nào, tất cả mọi người nhìn ở trong mắt, trong động phủ có bảo vật còn tốt, nếu là không có, hoặc là bảo vật quý trọng kém xa Băng Phách Hàn Thứ, Lâm Lạc chẳng phải là thiệt thòi sao?

Đây là sớm an ổn tâm tình của Lâm Lạc, đương nhiên, bọn họ cũng xác thực thừa nhận nhân tình của Lâm Lạc.

- Chúng ta chỉ có hai ngày thời gian, đến lúc đó bất kể như thế nào, chúng ta đều phải rời đi!

- Uhm!

Đây là một thạch phủ đại khái ba trượng vuông, bố trí rất đơn giản, chính giữa có một tấm bàn đá, bên cạnh bày biện vài bộ ghế đá, ở bên phải trên thạch bích mở ra một cánh cửa, không biết thông hướng nơi nào.

356. Chương 356: Bảo Bảo Đại Tiên. (1)

Thoạt nhìn, cái này như đại đường của nhà người thường, yêu cầu “tiến dần từng bước” mới có thể tiến nhập địa phương trọng yếu.

Bảy người đồng thời gật đầu, đi vào trong đạo môn hộ kia.

Đây là một thông đạo thật dài, hai bên trái phải đều có đường, tất cả thông hướng một chỗ.

- Bên trái!

- Bên phải!

Bảy người vừa vặn có sai lệch, sau khi biểu quyết, cả bảy bọn họ trước đi phía bên trái, tiến nhập một thạch thất đồng dạng chỉ có ba trượng vuông. Bất đồng chính là, trong thạch thất này đổ đầy binh khí, trên tường viết một chữ “Khí” to lớn.

- Pháp khí?

Bảy người đồng thời kinh hô một tiếng.

- Chậm đã!

Phạm Trác Hi duỗi ra hai tay thô to ngăn lại, dùng lực lượng của hắn, ngoại trừ Lâm Lạc ra thật đúng là không ai có thể càng hơn một bước. Hắn rất nhanh giải thích, miễn cho trở thành công địch.

- Chúng ta trước xác định phương pháp phân chia một chút, miễn cho gà nhà đá nhau!

- Có lý!

Bọn họ còn không biết rằng binh khí nơi này đến cùng đúng là pháp khí hay không, nếu như là pháp khí mà nói, lại là mấy phẩm, nếu mơ hồ bộc phát ác chiến, đây không phải là cực kỳ oan uổng sao.

Cuối cùng, bọn họ thương lượng xuống, quyết định chọn dùng thay phiên.

Chính là lúc lấy ra một kiện binh khí, người nào đó có quyền ưu tiên lựa chọn, nhưng nếu hắn vứt bỏ, người còn lại có thể dùng đồ xúc sắc lớn nhỏ đến quyết định. Hơn nữa, người bắt được vật gì đó càng ít, độ ưu tiên lại càng cao, cuối cùng lấy được cân bằng.

Từ trái đến phải, tất cả binh khí thay nhau mang lên. Bởi vì trước đó tất cả mọi người không được thử qua, cũng không biết một kiện nào là tốt, cũng là miễn cưỡng có thể xem như công bình.

Đệ nhất kiện mang lên chính là một thanh kiếm dài ba thước, mặc dù ở nơi này bị long đong nhiều năm, nhưng thân kiếm như cũ bóng lưỡng như nước, hiện lên vàng sáng kim sắc.

So với những người khác mà nói, tuy Lâm Lạc cũng không thể sớm biết rõ vũ khí này phẩm giai như thế nào, nhưng hẳn vẫn có thể xác định kiện binh khí nào là có tài liệu Ngũ hành tinh hoa chế thành!

Vừa đưa mắt trong lúc đó, hẳn đã có kết luận.

- Lâm huynh là công thần lớn nhất mở ra động phủ này, hẳn trước được quyền lựa chọn, mọi người không có ý kiến chứ?

Dịch Oánh Tổ nhìn những người khác.

- Ta không có ý kiến!

- Ta cũng không có ý kiến!

- Ta đồng ý!

Năm người khác đều gật đầu, kỳ thật ai cầm quyền lựa chọn trước cũng không có ý nghĩa gì quá lớn, bởi vì ai cũng không biết kiện vũ khí nào càng thêm trân quý. Hơn nữa, chỉ cần Lâm Lạc quyết định nắm bắt kiện binh khí đó, quyền lựa chọn sau sẽ chuyển tới trên đầu người khác, hẳn liền rơi xuống chót nhất, sau một cái tuần hoàn mới có thể lại đến phiên hẳn.

Lâm Lạc mỉm cười, làm ra vẻ đem thanh trường kiếm kia cầm lên, nhẹ nhàng vung lên nói:

- Thất phẩm pháp khí!

Hắn đem trường kiếm để xuống, lại nói:

- Ta bỏ qua!

Phạm Trác Hi, Dịch Oánh Tổ cũng đồng dạng lựa chọn bỏ qua, buông tha cho đến tiếp sau, cuối cùng bị Điền Tín Liên nắm bắt.

Dịch Oánh Tổ ở dưới danh tự của Điền Tín Liên gạch một gạch, ý là hẳn đã cầm một kiện vật phẩm.

Vật phẩm thứ cầm đi lên, là một cây trường thương đen nhánh, đầu thương vẫn còn nhuộm một đạo máu tươi. Bởi vì Lâm Lạc cũng không có dùng xong quyền lựa chọn đệ nhất, nên vẫn là do hẳn trước làm chọn lựa.

- Ta bỏ qua!

- Ta bỏ qua!

. . .

Liên tục buông tha cho sáu lần sau, Lâm Lạc rốt cục ra tay, nắm bắt một kiện Lục phẩm pháp khí, là một mặt thuẫn thổ hoàng sắc, trong đó có đại lượng Thổ tinh hoa.

Sáu người khác đối với chuyện này là vô cùng kỳ quái, phía trước rõ ràng có thất phẩm thậm chí bát phẩm pháp khí xuất hiện, vì cái gì hẳn hết lần này tới lần khác chọn lấy cái thuẫn chỉ vện vện có Lục phẩm này? Chẳng lẽ hẳn là thiếu khuyết pháp khí tính phòng ngự?

Cũng có khả năng, dù sao Lâm Lạc chỉ là xuất thân Hạ Nguyên quốc, không thể có bao nhiêu nội tình thâm hậu.

Như vậy tưởng tượng, bọn họ liền bình thường trở lại.

Pháp khí từng kiện từng kiện rơi xuống trong tay bảy người, bởi vì số lần Lâm Lạc ra tay ít nhất, đại bộ phận quyền lựa chọn đệ nhất là ở trong tay của hẳn. Nếu hẳn cố ý giữ lại quyền lựa chọn đệ nhất lấy bát phẩm pháp khí mà nói, sáu người kia nhất định sẽ bất mãn, nhưng tuy Lâm Lạc cũng cầm một kiện bát phẩm pháp khí, nhưng càng nhiều hơn là ngũ phẩm, Lục phẩm pháp khí, làm cho bọn hẳn đều không có lên tiếng phản đối.

Cái này người khác có hại chính là mình chiếm tiện nghi, đương nhiên không ai lên tiếng !

Trong thạch thất có chừng chừng trăm kiện pháp khí, mọi người bởi vì thời gian nóng vội, tốc độ phân phối rất nhanh, tất cả mọi người không có dây dợ dài dòng, do dự. Rất nhanh thì có tám mươi thanh vũ khí bị phân phối đi ra ngoài.

- Cữu phẩm pháp khí!

Khi Lâm Lạc cầm lấy một thanh đao hình cung rút vào một tia lực đạo, thân đao lập tức tản mát ra quang mang màu xanh biếc, lại ở trong tay Lâm Lạc không có căn cứ lay động, tựa như có ý thức của mình, dẫn tới sáu người khác đều kinh hô.

Lâm Lạc không khỏi hiếu kỳ nói:

- Cữu phẩm pháp khí đã vượt qua cực hạn chúng ta có thể sử dụng, các người lại là làm sao biết được?

Sáu người kia đều là dùng ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào pháp khí trong tay Lâm Lạc, chính xác lo lắng hẳn trực tiếp nói một câu “ta muốn” rồi thu lại.

Phạm Trác Hi giải thích nói:

- Cữu phẩm, thập phẩm pháp khí trước mắt đã không có Luyện khí sư có thể luyện chế, nhưng thời kỳ thượng cổ là lưu truyền tới một ít, đặc điểm phân biệt chính là cữu phẩm pháp khí phát ra thanh quang, thập phẩm pháp khí phát tử quang, hơn nữa giống như có được ý thức của mình!

Lâm Lạc giờ mới hiểu được, Hạ Phẩm Chế Khí Phổ chỉ dạy hẳn như thế nào luyện chế pháp khí, về phần bản thân pháp khí lại khuyết thiếu miêu tả.

Hắn tiện tay đem thanh cữu phẩm pháp khí trân quý này ném tới trên mặt đất nói:

- Ta bỏ qua!

Tuy sáu người kia đều mong mỏi Lâm Lạc nói những lời này, nhưng khi Lâm Lạc thật sự nói ra, bọn họ lại có chút không thể tưởng tượng nổi, giống như nhìn quái vật xem Lâm Lạc.

Phải biết rằng đây chính là cữu phẩm pháp khí a, ngay cả Thích Biến cảnh cường giả cũng động tâm, cho dù mình trước mắt còn tạm thời không cách nào sử dụng, nhưng có thể hiến cho trưởng bối gia tộc, đây chính là thiên đại công lao!

Quái nhân, thật là quái nhân!

Nhưng Lâm Lạc không cần, tự nhiên tiện nghi sáu người khác, cũng may tất cả mọi người vẫn để ý trí thanh tĩnh, không có vì cái này mà đánh đập tàn nhẫn, như cũ chọn dùng phương pháp đồ xúc sắc quyết định kiện pháp khí này thuộc sở hữu của ai, cuối cùng bị Phạm Trác Hi may mắn chiếm được.

Nhưng Lâm Lạc chủ động buông tha cho cữu phẩm pháp khí trân quý như vậy, cho dù mọi người không có được cũng cảm thấy thiếu Lâm Lạc một cái nhân tình.

Bất quá, kể tiếp thời điểm một kiện bát phẩm pháp khí cầm đến, Lâm Lạc không chút khách khí cầm xuống, trong kiện pháp khí này là ẩn chứa đại lượng Hỏa tinh hoa!

357. Chương 357: Bảo Bảo Đại Tiên. (2)

Tuy bọn họ đã phân phối cực kỳ nhanh, nhưng dù sao mỗi một kiện pháp khí đều là chí bảo, vẫn là hao tổn hai canh giờ, lúc này mới đem vật gì đó phân xong. Theo số lượng đi lên mà nói, ai cũng không có hại, nhưng từ chất lượng đi lên mà nói, Lâm Lạc vô cùng “có hại” nhất.

Nhưng thiệt thòi vẫn là được lợi, đều là tương đối mà nói, Lâm Lạc bắt được mười lăm kiện pháp khí, có chín kiện là có Ngũ hành tinh hoa, chỉ cần sau khi luyện hóa, thực lực của hắn nhất định có thể lấy được đột nhiên tăng mạnh!

- Đây là khí thất, như vậy, đối diện vô cùng có khả năng là đan thất !

- Trong Khí thất có cữu phẩm pháp khí xuất hiện, trong đan phòng có thể cũng có cữu phẩm Thần đan hay không?

- Ha ha, chúng ta được lợi lớn a !

Bảy người vội vàng đi thông đạo bên kia.

Cái đi vào này, liền có thể chứng kiến trên tường đối diện cửa ra vào quả nhiên viết một chữ “Đan thật to” , hơn nữa, bốn phía vách tường xác thực bày đặt từng tử đan. Nhưng mà làm cho bọn hắn ghen hòng nhìn trần trối chính là, tất cả tử đan đều bị lật tung, bình thuốc bị ném đến khắp nơi, giống như gặp kẻ trộm!

Mà càng làm cho bọn họ ngạc nhiên chính là, trên mặt đất trong gian thạch thất này rõ ràng nằm một tiểu oa nhi bất quá hai ba tuổi, thân hình mập mạp, trên đầu kết hai bím tóc sừng dê, mặc trên người cái yếm đỏ thẫm.

Tiểu hài tử như vậy địa phương nào cũng có, nhưng xuất hiện ở nơi này lại lộ ra cực kỳ quý dị, làm cho bảy người đồng thời biến sắc, không tự kìm hãm được bày ra tư thế phòng ngự.

- Hô! Hô!

Tiểu hài này lại đang ngủ say, còn trở mình, vuốt bụng nhỏ, bên khóe miệng nước miếng chảy ròng.

- Linh được trong đan phòng này có thể đều bị nó ăn hết hay không?

Dịch Oánh Tổ run giọng nói ra.

- Nhiều đan được như vậy, cho dù chỉ có ngũ phẩm, Lục phẩm, ăn đi cũng tuyệt đối sẽ bạo thể mà chết!

- Nó đến tột cùng là lúc nào đi vào? Là xuôi theo chúng ta mở ra động khẩu cùng theo, hay là rất sớm đã ở chỗ này?

- Nói giỡn sao, động này phủ đóng cửa đã bao nhiêu năm, nếu nó sớm ở chỗ này, có thể sống lâu như vậy sao?

- Ở địa phương này xuất hiện tiểu hài tử kỳ quái như vậy, cái này vốn chính là chuyện tình bất khả tư nghị, lại phát sinh chuyện gì cũng có thể!

- Nơi này vốn lộ ra quý dị!

Lâm Lạc toàn bộ tinh thần đề phòng, hướng về tiểu hài tử kia đi tới, nhưng tiểu hài này lại không hề cảnh giác, như cũ đang ngủ say, bị Lâm Lạc dùng ngón tay ở bên hông gãi ngứa vài cái cũng chỉ là lắc lắc thân thể phát ra tiếng cười khanh khách.

Hắc!

Phạm Trác Hi miệng như sấm mùa xuân, phát ra một tiếng hét to.

Hắn vốn là giọng lời công, vừa rống đúng như gió nổi mây tuân, lại thực sự đem tiểu oa nhi chấn tỉnh!

Tiểu hài lười biếng trèo lên, mắt to bóng bẩy ở trên người bảy người quét một vòng, thanh âm non nớt nói:

- Bảo Bảo ngủ đã bao lâu?

Bảy người đều là đầu đầy mồ hôi lạnh, tiểu hài này thật đúng là một chút cũng không sợ! Nhưng ở nơi này xuất hiện một tiểu oa nhi, vốn là chuyện tình quý dị đến không thể lại quý dị, tiểu hài này đến tột cùng là thân phận gì!

- Người tên là gì?

Dịch Oánh Tổ thân là nữ tính, tự nhiên so sánh với sáu đại nam nhân khác nhiều hơn một ít kinh nghiệm câu thông cùng tiểu hài tử.

- Bảo Bảo gọi Bảo Bảo đại tiên!

Tiểu hài này non nớt như cũ nói.

Bảo Bảo đại tiên? Vậy cũng là danh tự sao?

- Bảo Bảo, cha mẹ người đâu?

Dịch Oánh Tổ cố gắng cùng tiểu hài câu thông.

- Thăng thiên !

Tiểu béo hài hì hì cười.

Phạm nhân cho tiểu hài tử thời điểm nói đến người chết, bình thường sẽ dùng thăng thiên đến miêu tả, bởi vì không có cách nào giải thích cho tiểu hài tử “chết” là chuyện gì xảy ra. Nói như vậy, cha mẹ tiểu hài này đều đã chết rồi.

- Bảo Bảo, ngươi là làm sao tới nơi này?

Lâm Lạc khoanh chân ngồi xuống, tiểu hài này thật sự quá nhỏ.

Tiểu hài cắn ngón tay nghĩ nghĩ nói:

- Bảo Bảo nghe thấy được nơi này có hương vị, liền vào được! Sau đó ăn mấy thứ vừa ngọt vừa đắng, liền ngủ một giấc!

Quả nhiên, đan dược nơi này đều là tiểu hài này ăn tươi!

Nhưng tiểu hài tử này nói chuyện mơ hồ không rõ, mọi người còn không có tinh tường đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, đều có một chút không biết nên xử lý tiểu oa nhi này như thế nào. Tiểu oa nhi này lai lịch thật sự thần bí, nhưng mà lộ ra tương đối quỷ dị, trước không nói, chỉ là một hơi có thể ăn tươi nhiều đan dược như vậy, cái này cũng không phải là thường nhân có thể làm!

Cho dù Lâm Lạc cũng có chút hoài nghi, nếu đổi lại là hắn một hơi ăn nhiều đan dược như vậy, nói không chừng Hỗn Độn Dung Lô cũng không kịp luyện hóa, trực tiếp bạo thể mà chết!

Tiểu oa nhi này cắn đầu ngón tay chảy nước miếng, úp sấp trên đùi Lâm Lạc, lẩm bẩm nói:

- Bảo Bảo lại muốn ngủ!

Nó nói ngủ liền ngủ, lập tức phát ra thanh âm khò khò.

Phạm Trác Hi chưa từ bỏ ý định, ở trong phòng cẩn thận tìm một vòng, nhưng hắn rất nhanh oán hận đá chân nói:

- Cây cải đỏ này thật đúng là tinh mắt, đem đan dược nơi này ăn đến một hạt không dư thừa!

Lòng của hắn đều nhỏ máu, cái đan thất này cùng khí thất đặt song song, trong đó tất nhiên cũng có tuyệt thế Thần đan, lại bị tiểu oa nhi này giống như ngưu nhai mẩu đơn ăn bóng loáng, thật sự là lãng phí a!

- Đi thôi, thừa dịp còn có một chút thời gian, chúng ta đi lấy nhiều một chút Hắc Nguyên Châu!

Nhưng bất kể như thế nào, bọn họ lần này hành trình đi động phủ vẫn là được lợi lớn! Mỗi người đều thu hoạch mười mấy món pháp khí cao giai, chỉ là cái này đã làm cho bọn hắn kiếm được đầy bát, đến lúc đó chỉ cần hiến cho gia tộc vài món, địa vị nhất định là nước lên thì thuyền lên!

Mọi người đều không nghĩ cùng “Bảo Bảo đại tiên” thần bí quỷ dị kia nhắc lên quan hệ, đều quay đầu bước đi, trong nội tâm Lâm Lạc thầm mắng những người này không giảng nghĩa khí, đành phải đem tiểu oa nhi này bế lên, sau khi ra động phủ, hướng về phương hướng lúc đến đi tới.

Ở Lâm Lạc xem ra, trên người tiểu oa nhi này cũng không có nửa điểm vàng sáng lực lượng, tựa hồ bình thường đến không thể lại bình thường!

Nơi này cơ hồ không có linh khí, tiểu oa nhi tử nếu như là “Dân bản xứ” mà nói không có lực lượng ngược lại hợp lý, nhưng tiểu oa nhi nào không có tu vi có thể một hơi ăn nhiều đan dược như vậy, ngay cả Thích Biến cảnh cường giả nói không chừng sắc mặt cũng biến thành màu đen!

Tuy rằng là cao thủ, tốc độ già yếu này lại càng chậm, nếu như Lâm Lạc có thể ở trong mười năm đạt tới Thích Biến cảnh, vậy hắn có thể ở rất lâu duy trì bộ dạng hiện tại này.

Nhưng mà chỉ giới hạn ở như thế, không có khả năng phản lão hoàn đồng, biến thành một tiểu thí hài!

Nếu tiểu oa nhi này chính là Thích Biến cảnh, hoặc là võ giả trình tự rất cao, cái này đánh chết Lâm Lạc cũng không thể tin tưởng!

358. Chương 358: Diên Cuồng Luyện Hóa. (1)

Nhưng một tiểu hài tử bình thường lại là sống thể nào xuống, muốn nói cha mẹ của nó lúc trước còn không có “thăng thiên” có thể chiếu cố, nhưng lại ứng phó hung vật trong cốc tuyệt này như thế nào?

Mê mang, hoàn toàn chính là một cái khó hiểu!

Trong nội tâm Lâm Lạc suy nghĩ miên mang, một đường đi theo mọi người ra ngoài.

Vài ngày xuống, bọn họ lại nhật được ba khóa Hắc Nguyên Châu, nhưng cách mười ngày kỳ hạn chỉ còn có nửa ngày thời gian .

Không người nào dám ở trước thời gian đi ra, nếu cái pháp trận này là đột nhiên sớm đóng thì sao? Dù sao lúc trước, còn chưa từng có người nào có thể ở trong này gắng gượng qua một năm.

Chứng kiến Lâm Lạc lưng công một tiểu oa nhi đi ra, mọi người ra sớm một bước đều trợn mắt há hốc mồm, trong nội tâm lật lên vô số suy nghĩ rảnh việc, nhìn xem Lâm Lạc, lại nhìn xem Dịch Oánh Tổ, tựa hồ đã hiểu!

Nhưng mà không đúng!

Cho dù tiểu oa tử này là Lâm Lạc cùng Dịch Oánh Tổ sinh, nhưng lúc đi vào bụng của Dịch Oánh Tổ vẫn thường thường, chẳng lẽ mười ngày thời gian có thể tạo tiểu hài tử đi ra, cũng nuôi lớn đến bộ dáng hai ba tuổi?

Cổ quái!

Bởi vì tam môn động là cùng một thời gian mở ra, tự nhiên cùng một thời gian đóng cửa, lúc này đám người Cửu hoàng tử cũng lần lượt đi ra, cuối cùng là bảy lão giả thực lực thâm bất khả trắc, bọn họ là từ trong tiền động ra tới, hiển nhiên tu vi đều là Thích Biến cảnh!

Bất quá, những người này cũng không có Phạm Thương Vũ, cũng không có Tô Quảng Khai, hiển nhiên đối với bọn hắn mà nói, lực dụ hoặc của Hắc Nguyên Châu cũng không lớn, bởi vậy mới có thể lựa chọn không đếm xỉa.

Lúc chứng kiến “Bảo Bảo đại tiên”, đừng nói bọn người Cửu hoàng tử là giệt mình không nhỏ, cho dù mấy Thích Biến cảnh cường giả cũng vô cùng khiếp sợ. Ở bọn hắn hỏi thăm, bọn người Phạm Trác Hi nào dám có bất luận cái gì giấu diếm, đem trải qua trong động phủ rõ ràng rành mạch nói một lần.

Mọi người đều là lấy làm kỳ! Bên ngoài tam môn động này một mực có cao thủ tọa trấn, căn bản không có khả năng có người ngoài tiến vào, hiển nhiên tiểu oa này là ở trong sơn cốc lớn lên! Nhưng vấn đề đến đây, trong đó là có tuyệt thể hung vật hoành hành, tiểu oa này dựa vào cái gì sống được hảo hảo?

Hơn nữa, ăn nhiều đan dược như vậy rõ ràng không có bạo thể, đây là vô cùng quái thai?

Vừa lúc Bảo Bảo đại tiên cũng tỉnh lại, từ trên lưng Lâm Lạc bò xuống, thanh âm non nớt nói:

- Bảo Bảo đối bụng!

Bộ dáng mập mạp đáng yêu của nó làm người ta rất ưa thích, không ít nữ tính đã là tình thương mẩu tử tràn lan, nhưng vài Thích Biến cảnh cường giả có thể một đường đi đến nơi này, tự nhiên cuộn sống gì đều đã trải qua, làm sao bị bộ dạng của nó ảnh hưởng, đều là vậy tới, đối với nó tình tế cân nhắc lên.

- Lão đầu tử, chòm râu của ngươi thật thú vị!

Bảo Bảo đại tiên nâng hai tay lên, muốn đi trảo chòm râu dê của một Thích Biến cảnh cường giả.

Nhưng vài Thích Biến cảnh cường giả này nhìn như thế nào, đều là không có phát hiện Bảo Bảo đại tiên này có địa phương gì cổ quái, bình thường đến không thể lại bình thường!

Nghiên cứu một phen không có kết quả, cái phiền toái nhỏ này vẫn là ném cho Lâm Lạc, ai bảo người mang nó đi ra!

- Bảo Bảo đói bụng!

Tiểu tử kia cắn ngón tay nhìn Lâm Lạc nói.

Lâm Lạc thở dài, đang yên ổn ai bảo hắn đi mang một tiểu hài tử ra chăm sóc? Hắn từ trong Tử Đỉnh lấy ra một ít hoa quả tươi nhét ở trong tay tiểu tử kia, cái “Đại tiên” này lập tức bắt đầu ăn, nước trái cây chảy đầy miệng, loạn không có hình tượng.

Tiểu gia hỏa này rất kiên nhẫn, không đụng thức ăn mặn đầy mỡ, chỉ ăn hoa quả tươi, mặt khác đan dược cũng tùy tiện nhai. May mắn không gian Tử Đỉnh cũng đủ lớn, Lâm Lạc ở bên trong cất một đồng lớn thực phẩm, nếu không dùng tiểu tử kia kén chọn, mấy ngày trong cốc phải gặm Ích Cốc Đan.

Tuy tạm thời nhìn không ra Bảo Bảo đại tiên có địa phương khác thường gì, nhưng kể cả vài vị Thích Biến cảnh cường giả ở bên trong đều không có vứt bỏ tiếp tục quan sát tiểu tử kia, dù sao người ở bên trong Tứ Phong Cốc, chỉ cần cho người cẩn thận quan sát nhất cử nhất động là được.

Cái trách nhiệm này tự nhiên rơi xuống trên vai Lâm Lạc!

Đối với cái này, Lâm Lạc cũng rất bất đắc dĩ, đành phải quyết định đợi sau khi Tô Mị xuất quan, hai người về Tô gia một chuyến, đem tiểu tử kia ném cho Ninh Tú Nhi chiếu khán, xuất nhập Tứ Phong Cốc đều yêu cầu thông qua thẩm tra nghiêm khắc, Lâm Lạc một người căn bản ra không được!

Trở lại Tứ Phong Cốc, Lâm Lạc lập tức bắt đầu luyện hóa những pháp khí có chứa Ngũ hành tinh hoa kia.

Có tất cả chín kiện, trong đó năm kiện có chứa Kim hệ tinh hoa, tam kiện có chứa Thổ hệ tinh hoa, cuối cùng một kiện là Hỏa tinh hoa.

Hắn trước chuẩn bị cho Bảo Bảo đại tiên một đồng lớn hoa quả tươi, dù sao tiểu gia hỏa này ngày cả bên trong kia cũng sống được hảo hảo, ở nơi này lại càng không có việc. Sau đó Lâm Lạc bắt đầu bế quan luyện hóa.

Đầu tiên là kiện pháp khí có chứa Hỏa tinh hoa, đây là một thanh trường kích, toàn thân hồng sắc, sờ lên chính là nóng hổi vô cùng, giống như cầm từ trong lò lửa ra, người bình thường ngay cả cận thân cũng không được!

Tuy chỉ có một kiện pháp khí này có chứa Hỏa tinh hoa, nhưng bản thân pháp khí đạt đến bát phẩm, trong đó chất chứa Hỏa hệ tinh hoa cũng cực kỳ cường đại, viễn siêu Kim, Thổ hai hệ tinh hoa trong vài món pháp khí khác.

Bất quá đơn kiện so ra kém, cộng cùng một chỗ lại bất đồng, luận tổng số lượng, vẫn là Kim hệ tinh hoa nhiều hơn nữa, tiếp theo là Thổ hệ, cuối cùng là Hỏa hệ.

Hỗn Độn Dung Lô mở rộng ra, luyện luyện luyện luyện!

Môn công pháp này đối với luyện hóa Ngũ hành tinh hoa hiệu quả tốt nhất, mới gần nửa ngày thời gian, hỏa hệ công pháp của Lâm Lạc liền từ Giác Vi nhị trọng thiên hưu hưu hưu tăng lên tới tam trọng thiên đỉnh phong.

Bình chương của Tiểu cảnh giới căn bản không cách nào đối với hắn hình thành bất luận ảnh hưởng gì, chỉ là hơi chút sức tích lực lượng thoáng cái, đại môn tứ trọng thiên đối với hắn rộng mở!

Đó cũng không phải cực hạn!

Tứ trọng thiên đỉnh phong! Ngũ trọng thiên!

Cuối cùng, Hỏa hệ công pháp đình trệ ở Giác Vi ngũ trọng thiên trung kỳ, Hỏa tinh hoa trong thanh trường kích cũng bị hắn hoàn toàn luyện hóa, cũng may pháp trận không tổn hao gì, còn có thể tiếp tục sử dụng, chỉ là không thể phát ra hỏa diễm nóng rực.

Lâm Lạc một bên ăn Ích Cốc Đan, một bên không chút nào dừng lại tiếp tục luyện hóa!

Cao thủ trong Tứ Phong Cốc này thật sự quá nhiều, hấn tuy chen vào trước trăm, nhưng cách những người phía trước kia còn có một khoảng cách rất lớn. Mà chỉ có tiến vào TOP 3, hấn có thể không hạn chế tiến vào Viêm Diễm Tháp, đầy đủ phát huy diệu dụng của Không Linh Thạch Nhũ!

Lấy ra cái thuẫn có chứa Thổ hệ tinh hoa, Thổ hệ công pháp của Lâm Lạc bắt đầu nâng cao.

359. Chương 359: Diên Cuồng Luyện Hóa. (2)

Tuy Thổ hệ công pháp còn dừng lại ở Giác Vi nhất trọng thiên, nhưng số lượng này càng nhiều, rất nhanh đã đột phá đến tam trọng thiên đỉnh phong, cũng chỉ trệ ngưng thoáng một cái, sau đó giống như hồng thủy quá cảnh giải khai cửa khẩu, đạt đến tứ trọng thiên!

Ngũ trọng thiên! Lục trọng thiên!

Rốt cục, ba kiện pháp khí này cũng bị Lâm Lạc luyện hóa xong Thổ tinh hoa trong đó, cuối cùng là năm kiện pháp khí có chứa Kim hệ tinh hoa.

Lâm Lạc giống như một người đói bụng vài ngày, tham lam hấp thu Ngũ hành tinh hoa chỉ lực trong pháp khí, lớn mạnh bản thân. Tốc độ tu luyện như vậy, tuyệt đối không phải ăn đan dược, Không Linh Thạch Nhũ có thể so sánh.

Kim hệ công pháp cũng bắt đầu đột nhiên tăng mạnh!

Giác Vi nhị trọng thiên, tam trọng thiên, tứ trọng thiên. . . , mãi cho đến thời điểm Giác Vi bát trọng thiên, cái này mới ngừng lại.

Đáng tiếc, nếu thu hoạch lớn hơn chút nữa mà nói, hấn là có thể thẳng phá Thông Minh Cảnh !

Lâm Lạc hấp một ngụm lương khí, có chút tiếc hận.

Nếu để cho người biết rõ suy nghĩ lúc này của hấn, tuyệt đối có tâm đâm đầu chết! Mới gần gần bảy ngày a, hấn ở tam hệ công pháp cộng lại tổng cộng tăng lên mười lăm trọng thiên, chia đều mỗi ngày hai trọng thiên!

Tốc độ tiến như vậy đã không thể dùng bất luận ngôn ngữ gì để hình dung!

Trước mắt, Kim hệ công pháp cao nhất của Lâm Lạc đạt đến Giác Vi bát trọng thiên, Thổ hệ công pháp thứ hai, lục trọng thiên, sau đó Hỏa hệ công pháp ngũ trọng thiên, Thủy hệ công pháp cùng lôi điện công pháp tắc đều là tam trọng thiên, thấp nhất là Mộc hệ công pháp, như cũ dừng lại ở nhất trọng thiên.

Bất quá đối với tiến bộ như vậy, Lâm Lạc còn có thể không hài lòng sao?

Hấn mặt đầy vui vẻ đi ra khỏi phòng, thời điểm đi đến bên ngoài phơi nắng, không ngờ phát hiện nơi cửa nhiều hơn một đồng lớn mãnh thú, lại giống như mèo chó nuôi trong nhà, đang giúp nhau chơi đùa.

Những thú dữ này thực lực sai biệt rất lớn, cảnh giới cao nhất đạt đến Minh Dương cảnh, thấp nhất mới Tiên Thiên Cảnh. Theo lý mà nói, mãnh thú trong lúc đó đẳng cấp sâm nghiêm, trừ khi là người một nhà, bằng không không có khả năng xuất hiện thực lực sai biệt lớn như thế còn có thể ở chung hòa thuận.

Nhưng Lâm Lạc rất nhanh đã biết đây hết thảy là tại sao, bởi vì Bảo Bảo đại tiên đang ngồi xổm trên người một đầu Minh Dương cảnh, một bên gặm hoa quả, một bên thanh âm non nớt chỉ huy những thú dữ này chạy qua chạy lại, trêu chọc nó cười vui.

Quả nhiên là quái thai a, rõ ràng có thể khống chế mãnh thú!

Tuy cái này cao nhất mới chỉ có mãnh thú Minh Dương cảnh, nhưng tiềm lực tiểu tử kia là kinh người bậc nào, chờ sau khi nó lớn lên, loại năng lực này lại cường đại đến trình độ nào?

Có lẽ, đây chính là nguyên nhân nó có thể ở Hạ môn tồn tại!

Nhưng làm cho Lâm Lạc kỳ quái chính là, cư nhiên năng lực tiểu gia hỏa này cường đại như thế, vì cái gì còn ở chỗ này không có bị người tứ đại gia tộc mang đi? Phải biết rằng gia tộc nào có được “Bảo Bảo đại tiên” này, bằng có được vô số nô bộc mãnh thú, thực lực gia tộc thế bạo tăng.

- Tiểu ca ca, đến cùng Bảo Bảo chơi đùa!

Tiểu tử kia ở trên người mãnh thú nhảy nhảy, thật làm cho người lo lắng mãnh thú bên dưới có thể dưới sự giận dữ đem nó nuốt sống hay không.

Cũng may Cửu Mục thú lại cực kỳ dịu dàng ngoan ngoãn, mặc tiểu gia hỏa này lần qua lần lại như thế nào đều là một bộ hảo tỷ khí, làm cho người ta hoàn toàn không cách nào tưởng tượng.

- Lâm Lạc!

Một người đã đi tới, là một trung niên hán tử ba mươi tuổi, tu vi ở Minh Dương cửu trọng thiên, hẳn trước tiên ở trên người Bảo Bảo đại tiên nhìn thoáng qua, ánh mắt mang theo vài phần hâm mộ, mới chuyển hướng Lâm Lạc.

- Người rốt cục xuất quan!

- Người là...

Lâm Lạc không nhận thức người này.

- Tô Hữu Hỉ!

Trung niên nhân này mang theo một tia ngạo khí nói ra.

Nếu không phải lực nhẫn nại của Lâm Lạc coi như rất được, quả nhiên nên vì danh tự của người này mà bật cười! Hắn cố gắng đứng thẳng nói:

- Có chuyện gì không?

- Tô Chấn Hạo đại nhân muốn gặp người!

Tô Hữu Hỉ rất có bộ dáng cáo mượn oai hùm.

Nếu nói là mời, Lâm Lạc cũng không phải để ý đi gặp vị đương kim tuổi trẻ kiệt xuất nhất Tô gia này, nhưng khẩu khí của đối phương như vậy, hẳn hứng thú thiếu đi rất nhiều! Hắn xác thực thiếu nhân tình của Tô gia, nhưng đó là đối với Tô Mị, chứ không phải là Tô Chấn Hạo kia, dựa vào một câu nói liền muốn triệu hắn đi qua?

- A, nếu muốn gặp ta, thì gọi hắn tự mình đến!

Lâm Lạc lười biếng nói.

- Người...

Tô Hữu Hỉ biến sắc.

- Lâm Lạc, đừng tưởng rằng đáp trên Đại tiểu thư có thể không coi ai ra gì!

Nhưng không biết ai mới thực sự là không coi ai ra gì!

Lâm Lạc mặc kệ hắn, mà Bảo Bảo đại tiên lại là quỷ Linh tinh, lập tức đem nhân châu xoay động, vỗ nhẹ Cửu Mục thú ngồi xuống, mãnh thú này đang dịu dàng ngoan ngoãn, bỗng nhiên đối với Tô Hữu Hỉ bạo rống một tiếng, còn vung lên hai cái càng to lớn, bộc lộ bộ mặt hung ác.

Mãnh thú cùng giai vượt qua xa võ giả có thể địch nổi, điểm này đối với tuyệt đại bộ phận người đều có hiệu quả, Tô Hữu Hỉ cũng không ngoại lệ, lập tức kinh hãi lùi lại vài bước.

- Ha ha ha!

Bảo Bảo đại tiên vỗ hai tay cười ha hả, vẫn không quên hát một bài thiếu nhi trợ hứng, làm ặt Tô Hữu Hỉ biến thành đen .

- Lâm Lạc, người hãy đợi đấy!

Hắn phần nộ trừng Lâm Lạc, gặp Cửu Mục thú lại có xu thế tấn công, vội vàng quay đầu bỏ chạy, chặt vật vô cùng.

Lâm Lạc rốt cuộc biết vì cái gì Bảo Bảo đại tiên có được năng lực cường đại như vậy, nhưng không có bị tứ đại gia tộc mang đi!

Từ lúc tiểu gia hỏa này biểu hiện ra năng lực như thế, thì có người Dịch gia mang hấn về gia tộc, nhưng tiểu gia hỏa này lại đem Dịch gia nháo long trời lở đất, đem đan dược trong bảo khố gia tộc bọn họ hể quết là sạch!

Tiểu tử kia hiển nhiên có năng lực đặc thù, Dịch gia không có khả năng không phái người trông coi hấn, hơn nữa bên ngoài bảo khố đâu có thể nào không ai thủ vệ, lại sững sốt bị tiểu tử kia tiềm đi vào, ngày hôm sau người Dịch gia không phát hiện tiểu tử kia ở trong phòng của hấn, đang không biết làm sao, nhưng lại có tin trong kho ngủ một hài nhi. . .

Xuất quỷ nhập thần, cùng tiểu tử kia đem đan dược trong động phủ Hạ môn găm bóng loáng đồng dạng, tựa hồ bất luận phòng ngự gì đều đối với tiểu tử kia không có tác dụng!

Tuy Dịch gia lại đem tiểu tử kia nhốt lại, nhưng lại là một ngày sau đó, Bảo Bảo đại tiên tiêu diệt đan dược của Dịch gia xong tựa hồ cảm thấy ở lại Dịch gia cũng không có ý tứ, quyết đoán dụ dỗ một đầu Ngự Phong Thú của Dịch gia, ngông nghênh trở lại Tứ Phong Cốc.

Dịch gia tự nhiên không chịu bỏ qua, nhưng Lão tổ gia tộc lại đột nhiên lên tiếng, muốn bọn họ không được tự tiện hành động, lưu ý quan sát có thể, lúc này mới gió êm sóng lặng.

360. Chương 360: Tô Chấn Hạo

Mà đối thành tam đại gia tộc khác thấy Dịch gia ăn thiệt thòi lớn như thế, nào còn có thể mang phiền toái này về gia tộc, đều cẩn thận lưu tâm, đào móc càng nhiều bí mật của tiểu tử kia.

Tiểu gia hỏa này là càng ngày càng thần bí !

Lâm Lạc cùng Bảo Bảo đại tiên đùa một lúc, liền trở lại trong phòng tiếp tục tu luyện, tuy hiệu quả của Không Linh Thạch Nhũ so sánh không được Ngũ hành tinh hoa, nhưng hấn phải nắm chặt mỗi một phần thời gian, cha mẹ đại thù như một cây gai nhọn, lúc nào cũng đâm vào tâm linh của hấn!

Thân là nhi tử, biết rõ cừu nhân ở phụ cận, lại chỉ có thể cưỡng chế nhẫn nại, đây là một loại khoan tim đau nhức!

Cũng may còn có ba ngày nữa là qua tháng sau, hấn có thể tiến vào Viêm Diễm Tháp tu luyện, cái này có thể thật to gia tốc hấn luyện hóa Không Linh Thạch Nhũ, tu vi cảnh giới nhất định có thể lần nữa nhảy vọt tiến bộ.

Bất quá hấn vừa mới đắc tội một tiểu nhân, rất nhanh cái tiểu nhân này đã chuyển cứu binh tới... Tô Chấn Hạo, cũng là người đứng đầu thế lực Tô gia trong cốc. Đương nhiên, loại đứng đầu này cũng chỉ giới hạn trong Tứ Phong Cốc.

Nhưng sau này hấn từ trong cốc đi ra ngoài trên căn bản là tu vi Thiên Hợp cảnh, ở trong tứ đại gia tộc đều là nhân vật trọng yếu trụ cột vững vàng, cũng khó trách người này phô trương lớn như vậy.

Bộ dáng Tô Chấn Hạo nhìn về phía trên hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mà số tuổi thật sự là hai trăm, tu vi Địa Nguyên nhị trọng thiên, thực lực đó là tuyệt đối cường hấn! Hấn vừa xuất hiện liền dùng một đôi con ngươi cao ngạo nhìn chằm chằm vào Lâm Lạc, uy áp Địa Nguyên cảnh toả ra, liền muốn cho Lâm Lạc một hạ mã uy!

Nhưng hấn cũng không đi suy nghĩ, lúc trước cho dù Phạm Thương Vũ cũng không có thể ở khí thế áp đảo được Lâm Lạc, tuy lúc ấy Phạm Thương Vũ chỉ là dùng một phần vạn tinh thần uy áp! Nhưng người ta là ai, Thích Biến cảnh đỉnh phong cường giả, nửa bước bước vào Linh giả chi cảnh!

Lâm Lạc dù khó chịu nhưng vẫn ung dung ngược lại nhìn xem hấn, thân hình như mai vàng trong trời đông giá rét, cao ngạo, đứng thẳng, bất khuất không đổi!

Tô Chấn Hạo không có thể ở trên khí thế áp đảo Lâm Lạc, không khỏi sắc mặt khó coi, hấn khề hừ một tiếng nói:

- Lâm Lạc, ta sai người tới mời người, vì sao người chẳng những không theo, ngược lại còn nhục người của ta?

Lâm Lạc muốn cười phá lên, quay đầu liếc nhìn Bảo Bảo đại tiên, tiểu gia hỏa này lại chơi một mỗi đang ghé vào trên người Cửu Mục thú ngủ, khoe miệng nước miếng chảy ròng, còn đang thổi một cái bọt khí, một hồi to một hồi nhỏ.

Tô Hữu Hỉ không có ý tứ nói mình là bị tọa kỵ của một đứa bé dọa chạy, liền đem tất cả đổ trên đầu Lâm Lạc, thật sự là một cái tiểu nhân!

Hắn đối với Tô Hữu Hỉ nhìn thoáng qua, thản nhiên nói:

- Ta không có quen làm chó săn, mặc người hô tức đến, vùng tức đi!

Tô Hữu Hỉ giận dữ nói:

- Người dám mắng ta là chó?

- Người không phải chó săn là cái gì?

- Người...

- Đủ rồi !

Tô Chấn Hạo duỗi tay ra, ngăn trở trận tranh luận không có ý nghĩa này:

- Lâm Lạc, người là bởi vì Tô Mị quan hệ mới tiến nhập nơi này, đoạt được hết thấy đều là Tô gia ta ban tặng!

Thời điểm nói đến Tô gia, trong mắt của hắn sáng lên, mặt hiện lên cuồng nhiệt, hiển nhiên cảm giác vinh dự gia tộc mười phần, càng lộ ra một loại từ trên cao nhìn xuống, tựa như Lâm Lạc có thể đi đến một bước hôm nay đều là Tô gia hắn ban cho.

Lâm Lạc xác thực đối với Tô gia rất có hảo cảm, nhưng mà giới hạn ở Tô Mị, Tô Quảng Khai, về phần những người khác coi như xong! Hắn lông mày càng nhăn nói:

- Ta còn muốn tu luyện, người đến tốt cùng muốn nói cái gì?

Sắc mặt Tô Chấn Hạo âm trầm!

Cho dù ở Tô gia, hắn cũng là một vì tinh tú, chỉ ít ở trước hắn hai trăm năm, Tô gia không có nhân vật nào có thể so với hắn càng thêm kiệt xuất

Cho dù hiện tại cũng không có, bởi vì Lăng Kinh Hồng nghiêm khắc mà nói cũng không phải người Tô gia!

Hắn một thiên tài như vậy, có thể tự mình đến gặp Lâm Lạc đã rất nể tình, hắn lựa chọn tính quên trước cho Tô Hữu Hỉ gọi Lâm Lạc đi gặp hắn, thay đổi người Tô gia nào không thụ sủng ngược kinh, nhưng tiểu tử này cư nhiên còn vẻ mặt không kiên nhẫn!

Cái này còn không có trở thành người Tô gia đã kiêu ngạo như thế, sau này thực ở rể Tô gia, không phải ngay cả Gia chủ cũng không để vào mắt rồi sao? Bất quá, tiểu tử này bướng bỉnh bất tuân, đã tâm quá nhiều, nói không chừng còn có thể nhìn chằm chằm vào vị trí gia chủ!

Nếu Tô Quảng Khai thương yêu tôn nữ, liền lĩnh ủng hộ Lâm Lạc thượng vị mà nói, thật là có khả năng làm cho hắn thực hiện được! Bởi vì Tô Quảng Khai là Tô gia đệ nhất cao thủ, nếu vài vị Lão tổ trong lúc đó sinh ra hiềm khích mà nói, Tô gia thậm chí có khả năng bởi vậy sụp đổ!

Người này, là đại uy hiếp!

Không thể không nói, sức tưởng tượng của Tô Chấn Hạo thật sự quá phong phú, quả thực có chút bệnh tâm thần! Nhưng hắn chính là suy nghĩ như vậy, hai mắt lập tức lạnh hơn nói:

- Người vốn có hết thấy đều là Tô gia ban cho! Lần này người ở trong phủ đệ Hạ môn đã lấy được nhiều pháp khí như vậy, chẳng lẽ muốn một người độc chiếm, mà không nộp lên gia tộc?

Lâm Lạc không khỏi cười ha ha, người này thật đúng là lý luận cường đạo, rõ ràng là sinh lòng tham niệm, đồ mất những pháp khí kia, cư nhiên còn đường hoàng lấy một cái danh nghĩa “Gia tộc”, thật sự là không biết xấu hổ!

Tô Chấn Hạo nặng nề hừ một tiếng nói:

- Lâm Lạc, ngươi đây là ý gì? Cánh cứng cáp, liền dám không để Tô gia vào mắt rồi sao?

Người này cố tình gây sự đã đến một loại cảnh giới!

Lâm Lạc chẳng muốn cùng hắn nhiều lời, dù sao trong cốc cấm này ngoại trừ giao chiến ở đấu võ trường, thì không được phép đánh nhau, hắn cũng không sợ đối phương cường chế ra tay, hất tay lên đi đến bên trong phòng.

- Chột dạ rồi sao?

Tô Chấn Hạo cười lạnh, đột nhiên cánh tay kéo lê, đánh thẳng phía sau lưng Lâm Lạc.

Đây chính là công kích của Địa Nguyên cảnh cao thủ, hơn nữa còn là đánh lén, Lâm Lạc căn bản không hề phòng, chỉ cảm thấy sau lưng một hồi kịch liệt đau nhức, cổ họng ngồn ngọt, nhẹn không được phun tới một ngụm máu tươi.

- Đây là một cái giáo huấn nho nhỏ, nhớ kỹ thân phận của ngươi, chỉ là một ngoại thích của Tô gia!

Tô Chấn Hạo tính toán cho Lâm Lạc một bài học, miễn cho ngày sau cưới Tô Mị muốn cưới lên cả trên đầu Tô gia.

Lâm Lạc quay thân lại, trong mắt phóng xạ ra quang mang giống như lợi kiếm, tuy tu vi cùng Tô Chấn Hạo căn bản không có thể so sánh, nhưng chiến ý lại ngút trời mà sinh, làm cho Tô Chấn Hạo cũng có loại tim đập nhanh không hiểu.

Một mặt, thù lớn cha mẹ chưa trả, hắn còn chết không được, thứ hai dùng Giác Vi cảnh đối kháng Địa Nguyên cảnh, hắn dù cho thiên phú thể nào cũng đánh không lại! Lâm Lạc chìa tay lau đi máu tươi trên khóe miệng, lãnh đạm nói:

- Một quyền này của Tô huynh, Lâm Lạc nhớ kỹ!

- Ha ha, chẳng lẽ ngươi còn oan ức muốn đánh trở về?

361. Chương 361: Viêm Diễm Tháp. (1)

Tô Chấn Hạo như chứng kiến ngu ngốc nói:

- Cho dù ngươi thực sự một ngày có thể đạt tới Địa Nguyên cảnh, ta đã là Thích Biến cảnh ! Không, Thích Biến cảnh cũng không phải cực hạn của ta, ta sẽ trở thành người thứ nhất của tứ đại gia tộc tiến vào Linh giả chi cảnh, trở thành cường giả đệ nhất thiên hạ chính thức!

- Chấn Hạo đại nhân, lý tưởng của ngài quá vĩ đại, gia tộc nhất định sẽ ở ngài dẫn đầu mà phát dương quang đại!

Tô Hữu Hỉ vội vàng nịnh nọt.

Lâm Lạc cũng không phải là người thích ở ngoài miệng thổi, tốc độ tu vi tiến cảnh của hắn cũng không phải thường nhân có thể lý giải, chỉ cần cho hắn đủ Ngũ hành tinh hoa, hắn có thể trong thời gian ngắn nhất đạt tới Thích Biến cảnh!

Tuy Lôi điện công pháp sẽ chậm chút, nhưng Ngũ hành hợp lực, trên đời này căn bản không có người có thể cùng Lâm Lạc cùng giai chiến một trận!

Quân tử báo thù, mười năm không muộn! Hơn nữa, hắn cũng không cần mười năm lâu như vậy!

- Ôn ào quá, các ngươi đánh thức Bảo Bảo !

Bảo Bảo đại tiên bắt mỡ từ trên lưng Cửu Mục thú đứng dậy, nhưng chứng kiến khoe miệng Lâm Lạc còn có vết máu, không khỏi giận dữ nói:

- Tiểu ca ca, là ai đã thương người?

- Ngang, ngang xuy ngang ngang!

Cửu Mục thú phát ra thú ngâm liên tiếp, giống như biếu đạt cái gì.

Nhưng Bảo Bảo đại tiên lại liên tục gật đầu, sau đó đem ánh mắt nhìn về phía Tô Chấn Hạo:

- Mất tam giác, người dám đánh tiểu ca ca, hiện tại Bảo Bảo rất tức giận!

Mất tam giác?

Khoe miệng Tô Chấn Hạo co giật một chút, tướng mạo hắc xác thực có chút không tốt, nhưng đó là trời sinh! Hơn nữa từ khi hắc biểu hiện ra thiên phú kiệt xuất, đã không có ai dám ở trước mặt gọi hắc như vậy, tiểu mao hài này dám vạch trần vết sẹo của hắc, thực là đáng giận!

- Bảo Bảo tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

Bảo Bảo đại tiên đột nhiên từ trên người Cửu Mục thú nhảy lên mà dậy, giẫm hai cái chân hương Tô Chấn Hạo vọt tới.

- Xem Bảo Bảo đại tiên quyền!

- Tiểu hài tử xấu xa, cút ngay!

Nhưng Tô Hữu Hỉ lại là tiểu nhân có thù tất báo, bị tọa kỵ của Bảo Bảo đại tiên kinh hách, ngay cả tiểu gia hỏa này cũng hận lên, chính là một quyền đánh đi qua.

Tuy hắc không dùng vài phần lực đạo, nhưng hắc là tu vi Minh Dương cảnh, mất đi Cửu Mục thú bảo vệ, Bảo Bảo đại tiên tự nhiên sẽ thảm!

- Dừng tay!

Lâm Lạc mạnh mẽ bổ nhào ra, liền muốn ngăn cản, nhưng Tô Chấn Hạo lại hừ nhẹ một tiếng, phát ra một đạo âm ba công kích, Lâm Lạc lập tức ngực chấn động, một cỗ lực lượng không thể ngăn cản ngạnh sanh bức lui hắc mấy bước.

- Bảo Bảo đại tiên quyền!

Bùm!

Ở trong ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của Lâm Lạc cùng Tô Chấn Hạo, Bảo Bảo đại tiên rõ ràng xuyên qua chân của Tô Hữu Hỉ, sau đó một quyền oanh trên cái cằm của Tô Hữu Hỉ, phát ra một tiếng vang thanh thúy.

Lực lượng không lớn, ngay cả mặt của Tô Hữu Hỉ cũng không có đánh hồng, nhưng một màn này lại làm cho ba người toàn bộ bị chấn trụ !

Vừa rồi Bảo Bảo đại tiên cũng không phải tránh thoát chân của Tô Hữu Hỉ, mà là đi xuyên qua! Tự nhiên thân thể của hắc là không khí, chân kích của Tô Hữu Hỉ là hoàn toàn xuyên thấu thân thể của hắc, căn bản không có tạo thành một chút thương tổn!

Quá kinh người!

Lâm Lạc có chút rõ ràng vì cái gì tiểu gia hỏa này có thể ở Dịch gia như vào chỗ không người, chiêu thức ấy thật sự quá cường đại rồi! Trong Hạ môn, tiểu gia hỏa này đúng là bằng vào “Xuyên tường thuật” tiến nhập đan thất, cũng cướp sạch không còn!

Trên mặt Tô Hữu Hỉ một hồi xanh một hồi trắng!

Bảo Bảo đại tiên cũng không có lực lượng gì, đừng nói là hắc loại tu vi Minh Dương cảnh này, dù là người thường cũng sẽ không bị một đứa con nít đã thương. Nhưng mấu chốt là mặt mũi a, hắc cư nhiên bị một đứa bé ở trước mặt mọi người vẽ mặt!

Cái này dù ngày sau có thể đạt tới Thích Biến cảnh, cũng là sỉ nhục rửa không đi, nhất định đi theo hần cả đời !

Tô Chấn Hạo cũng có một chút thận trọng mà nhìn xem Bảo Bảo đại tiên, trách không được Dịch gia bị tiểu gia hỏa này thiếu chút nữa náo loạn lật trời, nhưng không có cầm hần như thế nào, cũng không phải Dịch gia không nghĩ giam tiểu tử kia, mà là căn bản giam không được!

Chiến lược của Tiểu tử kia là đến gần cận bã, nhưng ngay cả Dịch gia Lão tổ cũng lên tiếng không được tìm tiểu tử kia phiền toái, có thể thấy được tiểu tử kia ngay cả đại nhân vật cũng lưu ý!

Tô Chấn Hạo cũng không biết mình một chương vỡ xuống, tiểu gia hỏa này là hóa thành thịt nát, hay là kinh lực như cũ nhập vào cơ thể mà qua, hần không dám bốc lên phong hiểm như vậy! Bởi vì không động tiểu tử kia là Dịch gia Lão tổ chính miệng nói, tuy hần không phải người Dịch gia, nhưng cố ý đi thương tổn tiểu tử kia mà nói, chẳng khác gì là ngang nhiên cùng một Thích Biến cảnh Lão tổ đối nghịch!

Cái này hậu quả, ngay cả hần cũng không dám tưởng tượng!

Tô Chấn Hạo đè xuống Tô Hữu Hỉ sắp bạo tẩu, hướng Lâm Lạc nhìn lướt qua nói:

- Hạn ngươi ở trong vòng mười ngày đem pháp khí thu hoạch đến nộp lên, nếu không, ngươi chính là địch nhân của tất cả tộc nhân của Tô gia trong cốc!

Hần nhắc tới Tô Hữu Hỉ ở phía sau lưng, thân hình tung bay, đã biến mất không thấy gì nữa.

Thực lực a!

Phía sau lưng Lâm Lạc còn đang ẩn ẩn đau nhức, hần nhìn địa phương Tô Chấn Hạo biến mất, ánh mắt kiên định.

Từ khi ở Đại Thông quốc bị Điền Kỷ Dững oanh một chương, hần còn không có ở trong “một đời tuổi trẻ” ném qua thiệt thòi gì, làm một người tuổi còn trẻ, hần khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo. Nhưng Tô Chấn Hạo lại hung hăng đánh tỉnh hần, đây là một thế giới tàn khốc, người khác cũng sẽ không cùng hần giải thích công bình!

Tô Chấn Hạo cường thế ở chỗ thực lực của hần, tu vi Địa Nguyên cảnh có thể nghiền áp Lâm Lạc, hần không phục thì thế nào?

Thời gian!

Lâm Lạc cần có nhất chính là thời gian, hần bức thiết phải phát triển, sau đó đem Tô Chấn Hạo hung hăng đạp ở dưới chân, đem sỉ nhục hôm nay hết tẩy rửa lại cho hần!

- Bảo Bảo đối bụng!

Bảo Bảo đại tiên mắt ba ba nhìn xem Lâm Lạc.

Tiểu oa tử này đến tốt cùng là ai, chẳng lẽ là Dị tộc thời kỳ thượng cổ may mắn còn tồn tại xuống sao? Thiểm Điện tộc có thể hấp thu lôi điện chi lực trong thiên địa, về sau hần cũng nhìn thấy “Điều nhân.” Hôm nay nhiều hơn một “Xuyên tường tộc” cũng không phải không thể tiếp nhận rồi!

Nói không chừng, Đường Diễm tiểu ma nữ kia cũng là dị tộc!

Bất quá, nghĩ đến Đường Diễm, tiểu ma nữ này thực sẽ nghe lời như vậy, không cùng đến Tứ Phong Cốc?

Ba ngày thời gian rất nhanh mà qua, một tháng mới lặng yên đi tới, đây cũng là rất nhiều người tha thiết hy vọng, bởi vì bọn họ lại có thể được cơ hội tiến vào Viêm Diễm Tháp.

Lâm Lạc cũng không ngoại lệ, hần cầm thiết bài đi tới đấu võ trường, Viêm Diễm Tháp này ở phía dưới đấu võ trường!

Từ bên cạnh một cái suối phun tiến nhập một lối đi, một đường kéo dài xuống vài chục trượng, liền tới trước một cái cửa đá.

362. Chương 362: Viêm Diễm Tháp. (2)

Lúc này đã có bốn người ở đằng kia chờ đợi, cả đám đều là vô cùng cung kính, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Làm cho bọn hán ngoan như vậy, là lão giả đang ngồi ở trên một cái ghế nhắm mắt dưỡng thần, tu vi Thiên Hợp cảnh, chỉ là có chút khí tức toát ra cũng làm cho nhân sinh xuất phát từ nội tâm sợ hãi.

Đây là một loại áp bách trên khí thể, cũng là một loại rèn luyện rất tốt, bởi vì muốn trở thành một cường giả, đầu tiên phải có một khóa vô địch chi tâm.

- Danh tự!

Lão giả Thiên Hợp cảnh cũng không mở mắt, nhàn nhạt nói ra.

Mặc dù đối phương không có nhìn qua, nhưng Lâm Lạc biết là đang cùng mình nói chuyện, vội nói:

- Lâm Lạc!

- Tháng trước bài danh chín mươi bốn, tháng này có thể ở trong Viêm Diễm Tháp bốn mươi canh giờ, lần này tiến vào, người muốn đợi bao lâu?

Lão giả tiếp tục hỏi.

Lâm Lạc nghĩ nghĩ nói:

- Mười hai canh giờ!

Lão giả lấy ra một khối lệnh bài, ở phía trên cũng không biết chữ như gà bới gì, sau đó ném cho Lâm Lạc nói:

- Mang theo trên người, không thể đặt ở trong không gian pháp khí, thời gian vừa đến thì sẽ bị đại trận trong tháp tổng xuất!

Lâm Lạc tiếp nhận lệnh bài, đây là một khối kim loại màu ngân bạch, đại khái lớn bằng bàn tay, trên mặt khắc phù văn phức tạp.

Hắn đồng dạng kiên nhẫn chờ, qua nửa canh giờ sau, lại có hai người gia nhập tiến đến, rốt cục, lão giả kia nói:

- Viêm Diễm Tháp mở, tất cả mọi người theo thứ tự tiến vào, nhớ kỹ, trong tháp nghiêm cấm đánh nhau, vô luận là ai, phá hư quy tắc này lập tức đuổi ra khỏi sơn cốc!

Chập cheng chập cheng...

Cửa đá chậm rãi mở ra, lúc này mới mở một cái lỗ hổng, một cỗ nhiệt lưu bùng lên, nóng rực vô cùng, mà vẫn còn có thể chứng kiến trong đó một mảnh hồng quang!

Sau khi cửa đá hoàn toàn mở ra, mọi người đều tiến nhập, đợi người cuối cùng cũng tiến vào, “Bùm” thoáng cái, cửa đá lại khép lại.

Trong này là một gian thạch thất, cũng không lớn, bị chia làm sáu gian nhà nhỏ hẹp, trong đó có bốn gian cửa đá là đóng, hai gian thì là rộng mở, tỏ vẻ trong đó đang có người đang tu luyện, mà cửa đá mở ra thì tỏ vẻ không người chiếm dụng.

Viêm Diễm Tháp có tất cả năm tầng, mỗi tầng đều là sáu gian nhà, tổng cộng cũng chỉ có thể dung nạp ba mươi người.

Mặc dù có năm tầng, nhưng mỗi một tầng hiệu quả đều giống nhau, cũng không phải nói trên mặt so sánh phía dưới hiệu quả hảo hoặc là kém. Bởi vậy, hai gian thạch thất không này lập tức bị người chiếm dụng, những người còn lại đành phải tiếp tục đi xuống dưới.

Chỉ cần tiến đến nơi đây, là lập tức bắt đầu cài thời gian, tự nhiên là càng nhanh tìm được địa phương bắt đầu tu luyện càng tốt.

Lâm Lạc một đường đi tới tầng dưới chót nhất, vừa vặn chỉ còn lại một gian thạch thất cuối cùng cho hắn. Bất quá Tô Mị cùng Lăng Kinh Hồng ở nơi nào tu luyện hắn lại không biết, nhưng hắn ở chỗ này thời gian hữu hạn, cho dù gặp cũng không phải địa phương thuật lời nói chuyện!

Hắn vào thạch thất, đóng cửa lại, lấy ra một giọt Không Linh Thạch Nhũ nuốt vào, bắt đầu luyện hóa.

Hiệu quả. . . thực kém!

Không phải nói không có tác dụng, nhưng nếu như đem tốc độ luyện hóa trước kia của Lâm Lạc so sánh một trăm mà nói, hiện tại nhiều lắm là đạt đến một trăm lẻ một, một trăm lẻ hai. Cái này kỳ thật cũng có thể lý giải, Hỗn Độn Dung Lô đã đem tốc độ luyện hóa lực lượng của hắn đề cao đến dị thường khủng bố, Viêm Diễm Tháp này tác dụng tăng phúc liền trở nên vô cùng hữu hạn .

Nhưng tia chớp hình bát hấp thu lôi điện chi lực là không bị Hỗn Độn Dung Lô ảnh hưởng, bởi vậy duy nhất được lợi đúng là lôi điện công pháp của Lâm Lạc, tia chớp hình bát luyện hóa lôi điện chi lực lập tức nâng ười lần!

Chiếu cái tốc độ này, hắn trong hai ba ngày có thể đem lôi điện công pháp tăng lên tới Giác Vi tứ trọng thiên.

Viêm Diễm Tháp đối với tu luyện của hắn cũng không có hiệu quả gì, Lâm Lạc liền đem ý niệm trong đầu đánh tới trên bản thân Viêm Diễm Tháp.

Xem ở trên mặt mũi Tô Mị, hắn cho dù nghiên cứu ra cái gì cũng sẽ không phá hư tòa bảo tháp này, nhưng nếu có thể phục chế, hắn cũng muốn rập khuôn làm một cái ở Bạch Dương trấn.

Có Viêm Diễm Tháp, hơn nữa trên người hắn trăm vạn giọt Không Linh Thạch Nhũ, Lâm Hành Nam cùng Lâm Nguyệt tuyệt đối có hi vọng trong trăm năm đột phá đến Thích Biến cảnh!

Như vậy tưởng tượng, hắn lập tức lại đứng lên, lặng lẽ rời thạch thất, bất quá, đây đã là một tầng cuối cùng, không có thang lầu xuống nữa .

Lâm Lạc tĩnh hạ tâm lai, âm thầm nhận thức nhiệt lưu khởi động trong tháp, hắn đối với lực lượng cực kỳ mẫn cảm, có thể kết luận tất cả nhiệt lưu là từ phía dưới thấu đi lên!

Hắn trở lại trong thạch thất, đem cửa khóa chặt, bắt đầu ở trên gạch lục lợi lên.

Không có trận vân!

Lâm Lạc có thể khẳng định, trên vách tường bốn phía đều có trận vân, nhưng trên mặt đất lại không có. Hắn huy chưởng như đao, kinh khí tràn ra, ở mặt đất kéo lê một cái ô hình vuông.

Tay phải khẽ hấp, khối gạch đá này liền dẫn một đồng lớn bùn đất bị hắn bắt được trong tay. Lâm Lạc cẩn thận đem khối gạch đá này để qua một bên, hai tay như xúc, thẳng tắp đào xuống phía dưới.

Tu vi của hắn là Giác Vi cảnh, việc này đối với hắn mà nói là quá đơn giản, không tới một nén hương thời gian đã đào sâu mười trượng, còn không có phát ra một điểm dị vang.

Kỳ thật cho dù phát ra chút thanh âm cũng không có ai sẽ để ý, tất cả mọi người rất bận rộn cầm lấy thời gian tu luyện.

Bất quá, xuống chút nữa chính là một tầng nham thạch, Lâm Lạc đem một khối lớn không gian phụ cận đào ra, phát hiện trên tầng nham thạch này có khắc trận vân vô cùng phức tạp, đang tản phát ra sáng bóng xích kim sắc, uyển chuyển lưu chuyển như thần tích!

Điều này chẳng lẽ chính là bí mật của Viêm Diễm Tháp?

Hắn thử oanh ra một quyền, cũng đem lực lượng khổng lồ chế ở Tiên Thiên Cảnh, nhưng thời điểm quyền kinh oanh trên nham thạch, trận vân kim quang đại tác, đem lực lượng của hắn từng chút một không dư thừa hoàn toàn hấp thu.

- Ân?

Lâm Lạc bắt đầu tăng lực, từ Thanh Huyền tăng lên tới Niết Âm, Minh Dương, cuối cùng đạt đến Giác Vi cảnh, nhưng nham thạch như cũ lông tóc không tổn hao gì, do trận vân hấp thu tất cả lực lượng.

Quả nhiên có chỗ thần dị, nếu không như thế, tứ đại gia tộc có được tháp này đã lâu như thế, lại há có thể không dò xét đến tột cùng? Khả năng ngay cả Thích Biến cảnh cường giả cũng đối với trận vân này không thể làm gì được, hoặc là lo lắng cường chế phá hư sẽ hủy cả Viêm Diễm Tháp, vậy thì được không bù nổi mất!

Lâm Lạc thay đổi một ý nghĩ, theo góc độ trận vân xuất phát, tìm kiếm đường đột phá.

Tuy hắn chỉ học được trận vân luyện khí, nhưng hai người trong lúc đó có chỗ chung, cũng không phải hoàn toàn không có liên quan gì.

Nhưng cái trận vân này thật sự quá nhiều, hắn nhìn hồi lâu chỉ cảm thấy choáng váng đầu óc, đúng là không có đầu mối! Một ngày này, hắn đành phải trước lui đến trên mặt đất, đem gạch đá đắp lên, tuy tránh không được có chút dấu vết, nhưng chỉ cần ở phía trên trải lên một tấm bồ đoàn liền có thể che lấp, dù sao ngoại trừ Lâm Lạc ra ai lại ở chỗ này nghiên cứu, một lòng tu luyện cũng không kịp!

363. Chương 363: Hỏa Diễm Cự Nhân. (1)

Thời gian vừa đến, hắn quả nhiên bị Viêm Diễm Tháp tự động đuổi ra ngoài, hiện ra ở vị trí lối vào, trả lệnh bài cho lão giả, Lâm Lạc trở lại chỗ ở.

Hắn tính toán trước lấy ra Hạ Phẩm Chế Khí Phổ nghiên cứu một phen, làm sâu sắc lý giải, có nắm chắc tương đương lại đi Viêm Diễm Tháp tìm tòi.

Lâm Lạc nhất tâm lưỡng dụng, một bên ăn vào Không Linh Thạch Nhũ, dùng Hỗn Động Dung Lô luyện hóa, một bên ở trong đầu tìm hiểu đủ loại trận vân trong Hạ Phẩm Chế Khí Phổ, cũng không gánh lắm tu luyện, lại có thể nghiên cứu trận vân.

Cái này thay đổi một người khác khẳng định không được, dám ở lúc tu luyện phân thần, đây không phải là tự tìm đường chết sao, không phải tẩu hỏa nhập ma là không thể! Nhưng Lâm Lạc có Hỗn Động Dung Lô, chỉ cần thói quen mở ra, lục đại công pháp đều tự động vận chuyển.

Chỉ có thời điểm đánh sâu vào bình cảnh, hắn mới yêu cầu hết sức chăm chú, lúc này lại muốn phân tâm mà nói, cho dù là hắn cũng tuyệt đối không dễ chịu.

Mười ngày thời gian, hắn cơ hồ ngay cả lúc ăn cơm cũng nghiên cứu trận vân, toàn tâm vui đầu vào. Đây cũng là thói quen của hắn, một khi chuyên chú sự tình nào đó, ở trước khi không có lấy được thỏa mãn là tuyệt đối không buông tha.

Tuy muốn tinh thông luyện khí không phải mười ngày nửa tháng thời gian là có thể làm được, nhưng chỉ là hướng về một phương hướng nghiên cứu, nhiều thời giờ như vậy lại đủ để cho hắn phát hiện một chút huyền diệu.

Trận vân của Viêm Diễm Tháp cùng trận vân của một kiện pháp khí tên là Khốn Thú Lung có chút tương tự!

Khốn Thú Lung là thập phẩm pháp khí, hiệu quả vô cùng đặc biệt, có thể vây khốn mãnh thú Thích Biến cảnh! Đương nhiên, ngay cả mãnh thú cũng có thể vây khốn, võ giả lại không nói chơi.

Đây là một đại phương hướng, cho Lâm Lạc một ít đoán rằng, là dưới Viêm Diễm Tháp có phải là trấn áp vật gì đó hay không! Bất quá, Càn Nguyên quốc đã có hơn mười vạn năm lịch sử, không trông nom phía dưới trấn áp cái gì, đã sớm chết đến hóa thành tro a!

Nhưng Lâm Lạc cũng không thể khẳng định, dù sao tam môn động có tuyệt thể hung vật, cũng không đồng dạng hơn mười vạn năm rồi sao? Mà tứ đại gia tộc ngay cả Thích Biến cảnh cường giả cũng vẫn lạc trong đó, lại không ai dám dùng thân thử hiểm, ai biết hung vật còn ở đó hay không!

Cho dù có người suy đoán hung vật chết rồi, lại có ai dám ở bên trong đi chứng thực sao?

Lâm Lạc vẫn là quyết định đột phá hạn chế trận pháp, muốn đi phía dưới tìm tòi.

Nhưng hai cái trận vân chỉ là hơi có tương tự, hơn nữa trận vân dưới Viêm Diễm Tháp xa xa phức tạp cao thâm hơn, cần bản không phải Lâm Lạc có thể ở trong khoảng thời gian ngắn có thể tinh tường!

Hơn mười ngày sau, Lâm Lạc lại tiến nhập Viêm Diễm Tháp lần thứ hai, vận khí phi thường tốt, gian thạch thất lúc trước hẳn ở rõ ràng vẫn là không, làm cho hẳn không cần lại đào móc nữa, đi thẳng tới trên mặt đá, đem những trận vân này từng cái khắc xuống.

Lần này hẳn chỉ đợi bốn canh giờ, mà những thời gian này cũng đủ hẳn đem trận vân thác ẩn xuống, trở lại chỗ ở, hẳn phục hồi trận pháp này như cũ, bắt đầu cẩn thận nghiên cứu. Đương nhiên, trận vân cũng không phải là có hình liên có thể phát huy tác dụng, còn phải phối hợp tài liệu, đặc biệt khắc trận vân, đều yêu cầu máu tươi của cao giai mãnh thú hoặc là võ giả, như vậy mới có thể dẫn động thiên địa linh khí, hình thành trận pháp.

Hắn mê mẩn, bất tri bất giác ở phía trên phí hai tháng thời gian!

Mà trong lúc này, Dịch Thuận đấu giá hội cũng vì hẳn mua đến một ít Ngũ hành tinh hoa, tuy trong đó ẩn chứa lực lượng không phải rất nhiều, nhưng phối hợp Không Linh Thạch Nhũ, Lâm Lạc vẫn là lấy được tiến bộ tương đối, cũng đủ để chèo chống hẳn lấy được đột phá.

Nhưng Lô điện công pháp lại ngoại lệ, nguyên bản có thể tự động vận hành, hơn nữa hai tháng này Không Linh Thạch Nhũ ủng hộ, cảnh giới từ Giác Vi tứ trọng thiên tăng lên tới Giác Vi lục trọng thiên đỉnh phong, mắt thấy liền muốn đột phá đến thất trọng thiên!

Nhưng càng làm cho Lâm Lạc mừng rỡ chính là, hẳn ở nghiên cứu trên trận vân rốt cục lấy được đột phá!

Hai tháng thời gian này, Tô Chấn Hạo cũng không có làm cho Lâm Lạc nhàn rỗi, thường xuyên phái ra thủ hạ tìm Lâm Lạc khiêu chiến. Bởi vì trong cốc quy định không thể khiêu chiến xuống phía dưới, vì cho Lâm Lạc một điểm nhan sắc, hẳn còn ột Thông Minh Cảnh thủ hạ cố ý thua đến hơn trăm tên, lại khiêu chiến Lâm Lạc!

Nếu không phải Lâm Lạc thông qua lực lượng vàng sáng nhìn ra manh mối, sớm bỏ quyền, hẳn tất nhiên sẽ ăn đến thiệt thòi lớn.

Ở Tô Chấn Hạo xem ra, những này bất quá là cho Lâm Lạc một cái giáo huấn nho nhỏ, Lâm Lạc điểm thực lực này còn không có tư cách được hẳn để ở trong lòng! Nhưng mà Lâm Lạc lại âm thầm thề, Tô Chấn Hạo nhất định vì thế phải trả một cái giá cực đắt!

Lâm Lạc lần nữa tiến vào Viêm Diễm Tháp, bất quá lần này hẳn sẽ không có vận khí tốt như vậy, gian thạch thất trước đã bị người chiếm cứ. May mắn cái tầng thứ năm này còn có một gian thạch thất không, không đến mức đi một chuyến uống công.

Bất quá động này phải đào một lần nữa, nhưng chút khó khăn ấy tự nhiên không đáng để lo, rất nhanh Lâm Lạc đã thông đến trong động lúc trước hẳn khoét ra, rơi vào trên mặt đá to lớn.

Hắn ở phía trên đi một vòng, sau đó đem ánh mắt tập trung trên trận vân, không chút do dự cắt trên cổ tay, lập tức phun ra một đạo máu tươi.

Lâm Lạc lấy tay hư không, đem máu tươi phun ra treo ở trước người, dùng tay kia làm bút, ở trên trận vân vẽ lên.

Ông!

Trận vân lập tức cảm ứng được Lâm Lạc xâm lấn, vô số kim quang hội tụ, đúng là tạo thành một kim giáp chiến sĩ, bộ dáng hơn một trượng cao, tay cầm một thanh chiến kích do kim quang biến thành, hướng về Lâm Lạc giết đi qua.

Cái kim giáp chiến sĩ này lực lượng ngập trời, không biết so sánh Lâm Lạc cường hơn bao nhiêu cấp, hẳn không khỏi cả kinh, liền tranh thủ tể ra Tử Đỉnh, một bên gia tốc giảm đoạn trận vân. Chỉ cần trận vân vừa đứt, hẳn bị công kích tự nhiên tự giải.

Ông ông ông!

Kim quang đại thịnh, tựa như gợn sóng bắt đầu khởi động lên.

Kim giáp chiến sĩ bổ đến!

Chính lúc này, một đạo “gợn sóng” đánh vào trên chân Lâm Lạc, lập tức vây quanh mắt cá chân của hắn xoay tròn, mà hình bớt trên mắt cá chân của Lâm Lạc hoàn toàn phóng thích ra tia chớp chỉ lực, cùng đại trận lấy được cộng minh!

Hutu!

Chiến kích của Kim giáp chiến sĩ lập tức ngừng lại, cách Tử Đỉnh hình thành thác nước tử khí gần kề nửa tắc cự ly cũng chưa tới!

Oanh...

Kim giáp chiến sĩ một lần nữa hóa thành một đoàn kim quang, sáp nhập vào trong đại trận này, mà trên mặt đá lại vô thanh vô tức gian nứt ra một thông đạo chỉ ột người thông qua.

Lâm Lạc tim đập thành thịch, hắn vừa rồi thật sự là ở trước quỷ môn quan đi một lần, lực lượng của kim giáp chiến sĩ thật sự quá mạnh mẽ, cho dù có Tử Đỉnh thủ hộ, nhưng chỉ cần có một tí lực lượng tràn qua, hắn tám chín phần mười chính là kết cục vẫn lạc!

364. Chương 364: Hỏa Diễm Cự Nhân. (2)

Cho đến lúc này, hắn mới đưa khối Cẩm Khí ngọc bội thu vào Tử Đỉnh, cái này có thể chống cự công kích của võ giả Địa Nguyên cảnh, nhưng chỉ có thể sử dụng một lần, cho dù ngăn lại công kích đầu tiên của kim giáp chiến sĩ, lần thứ hai, lần thứ ba thì sao?

Nhưng mà, đây bất quá là một cái trận “vây hãm”, lại có công kích cường đại như thế, thật là ra khỏi Lâm Lạc dự kiến! Nếu như sớm biết như thế mà nói, ở trước khi hắn đạt tới Thích Biến cảnh là tuyệt không khả năng tới nơi này!

Nhưng tia chớp hình bớt của hắn rõ ràng cùng đại trận lấy được liên lạc, giống như một cái chìa khóa mở ra trận pháp, rõ ràng hiện ra một cái thông đạo, đây càng làm cho Lâm Lạc trở mắt.

Cái chỗ này cùng Thiểm Điện tộc hơn mười vạn năm trước có quan hệ?

Chẳng lẽ nói, nơi này là bảo tàng chi địa của Thiểm Điện tộc?

Lâm Lạc không khỏi tim đập rộn lên, lúc trước Thiểm Điện tộc là thống ngự thiên hạ, cái này nếu là bảo tàng của bọn họ, lại sẽ có bao nhiêu thứ tốt?

Hắn đi vào trong thông đạo, mà sau khi hắn đi vào, thông đạo lập tức khép kín, kim quang trên mặt đá chớp động, không chút vết tích.

Đây là một thông đạo thật dài, nhưng bên trong chẳng hề đen kịt, mà là một mảnh ánh sáng xích hồng sắc, bốn phía lại tràn đầy Hỏa linh khí cuồng bạo, phảng phất nơi này chính là thiên địa hỏa diễm, ngoại trừ hỏa diễm ra, không thể chấp nhận bất kỳ vật gì!

Lâm Lạc tràn ngập tinh thần mạo hiểm, đối mặt tình huống không biết này, hắn đi nhanh về phía trước.

Thông đạo rất lâu, có chừng bốn trăm trượng, bất quá cân nhắc đến là đi xéo xuống phía dưới, hắn hắn là lại xuống phía dưới cự ly hai trăm trượng.

Phía trước, hiện ra ánh sáng mãnh liệt.

Trong nháy mắt Lâm Lạc đi ra thông đạo, dùng hắn tinh táo bình tĩnh cũng không khỏi há hốc miệng, lộ ra vẻ không thể tin được.

Đây là một không gian dưới mặt đất to lớn, chiều cao hai trăm trượng, vượt qua bên trong ngược lại nhỏ hơn một ít, chỉ có trăm trượng vuông. Ở trên vách tường tứ phía hiện đầy trận vân lòe lòe kim quang, thỉnh thoảng diễn hóa thành nguyên một đám kim giáp chiến sĩ cầm vũ khí trong tay, không tiếng động rỗng giậm.

Mà mỗi một mặt trên vách tường đều huyền một cây xiềng xích thật dài, thông hướng chính giữa, đem một quái vật to lớn một mực khóa lại!

Ngoại trừ quái vật ra, Lâm Lạc không biết nên dùng cái gì để hình dung!

Quái vật kia chiều cao trăm trượng, tựa như một Cự Nhân thời đại Thần Thoại, nhưng toàn thân lại là do vô số hỏa diễm tạo thành, ngọn lửa kia cho dù chỉ là một đoàn như bàn tay, cũng ẩn chứa Hỏa tinh hoa khủng bố!

Cái quái vật này hoàn toàn chính là do Hỏa diễm tinh hoa hình thành thân hình!

Càng làm cho Lâm Lạc ngạc nhiên chính là, quái vật kia còn sống!

- Bốn Vương ngữ được mùi sinh linh!

Hỏa Diễm cự nhân này phát ra thanh âm giống như long trời lở đất, hắt mở hai mắt ra, trong mắt cũng nhấp nhô liệt diễm hùng hực!

Hỏa nhân có thể nói?

Lâm Lạc có cảm giác thế giới đột nhiên sụp đổ!

- Di, rõ ràng còn có Thiểm Điện tộc nhân còn sống?

Hỏa Diễm cự nhân chấn kinh một lúc, đột nhiên phát ra cười to, hỏa diễm toàn thân nhấp nhô, uy thế vô song.

- Các người đem bốn Vương cầm tù hơn mười vạn năm, không nghĩ tới lại rơi vào kết cục diệt tộc a! Bốn Vương vẫn muốn trước mặt cười nhạo một phen, vốn cho là các người đều chết hết, không nghĩ tới còn có người còn sống!

Lâm Lạc mặt ngoài bất động thanh sắc, nhưng trong lòng thực đã tựa như trời sập, chấn động vô cùng!

Hỏa Diễm cự nhân này lại vẫn còn sống! Hơn nữa, còn không phải như Trần Kim Ngọc chỉ là một đám linh hồn còn sống, mà là thực trên ý nghĩa còn sống!

Hơn mười vạn năm trước, hắn bị Thiểm Điện tộc cầm tù, rõ ràng một mực sống đến hiện tại! Cái này, đến tột cùng là quái vật như thế nào? Thời gian lâu như vậy, ngay cả Thích Biến cảnh cường giả cũng phải chết hơn mấy trăm lần!

Hơn nữa, lực lượng của Hỏa Diễm cự nhân này cường đại đến kinh thiên động địa, mà ngay cả toàn thân mỗi một chỗ “cơ nhục” đều là Hỏa diễm tinh hoa thuần túy, Lâm Lạc căn bản không cách nào dùng bất luận cảnh giới gì đã biết đến cân nhắc!

Linh giả cấp?

Nhưng cho dù Linh giả có lực lượng cường đại như thế, nhưng có thể sống thời gian lâu như vậy sao? Hơn mười vạn năm a, hơn nữa còn là bị cầm tù vây ở chỗ này, thay đổi vô giả mà nói, đã sớm chết đói!

Bất quá Lâm Lạc còn không có chính thức gặp qua Linh giả, căn bản không biết vô giả Linh giả chỉ cảnh có thể có được dị năng cường đại như thế nào, nói không chừng thật có thể không ăn không uống, thọ nguyên vô hạn thì sao?

Cái đại trận này hiển nhiên là vì vây khốn Hỏa Diễm cự nhân cường đại vô cùng này, bốn căn khóa sắt cũng không biết là chất liệu gì làm thành, ngay cả hình thái hỏa diễm cũng có thể khóa lại! Không chỉ như thế, ổ khóa này còn đang liên tục không ngừng rút ra lực lượng của Hỏa Diễm cự nhân, chuyển hóa làm lực lượng đại trận, trái lại tiếp tục trấn áp hắn!

Đây là dùng lực lượng của Hỏa Diễm cự nhân đến vây khốn hắn, nói đến có chút châm chọc!

Viêm Diễm Tháp có thể có hiệu quả gia tốc tu hành, đúng vậy dựa vào cái pháp trận này tràn ra tới một tia lực lượng. Như thế cũng có thể tưởng tượng, Hỏa Diễm cự nhân này có được lực lượng đạt đến trình độ vô cùng nghịch thiên!

Lúc trước, Thiểm Điện tộc cầm tù hần ở nơi này, đến tột cùng là vì để cho hần phát huy “công sức”, hay là căn bản giết không chết dị vật như vậy, chỉ có thể cầm tù vây hãm?

Hỏa Diễm cự nhân này cười to một phen, đột nhiên ngừng lại nói:

- Người tuổi trẻ, thả bốn Vương đi ra, bốn Vương có thể cho ngươi trở thành người có quyền lực lớn nhất dưới đời này!

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng, trước không quản hần khi gió có năng lực như thế hay không, nếu thật sự phóng Hỏa Diễm cự nhân này đi ra, chỉ sợ hần là người thứ nhất bị chụp chết! Hần giương giọng nói:

- Năm đó Thiểm Điện tộc bị diệt tộc như thế nào?

- Chỉ là tiểu tử Giác Vi cảnh dám xử nghịch ý bốn Vương?

Hỏa Diễm cự nhân hừ một tiếng, hai mắt trợn lên, tinh thần lực rõ ràng hóa thành một đạo thiểm điện, hướng về Lâm Lạc bổ tới.

Ông!

Tử Đỉnh tự động vận chuyển, từ trong thức hải của Lâm Lạc hiển hiện, rủ xuống nghìn vạn đạo tử khí.

Pằng!

Đạo tinh thần lực hóa thành tia chớp kia tuyên cáo chôn vùi!

Tuy Tử Đỉnh không hoàn chỉnh, ở phương diện hóa giải lực lượng có chỗ thiếu hụt, nhưng đối với các loại công kích như tinh thần, độc, tà khí... lại có sức chống cự siêu cường, ngay cả tinh thần công kích của Hỏa Diễm cự nhân này cường thế như thế cũng có thể hóa giải.

- Ân?

Hỏa Diễm cự nhân lộ ra vẻ mặt thận trọng, hai mắt nhìn chăm chăm vào Tử Đỉnh trên đỉnh đầu Lâm Lạc, trong ánh mắt lại có nhạt nguyệt tinh thần biến hóa, uy nghiêm như thiên thần hàng lâm, khủng bố không cùng!

Nhưng hần tứ chi bị trói, chỉ cần vận lực sẽ bị khóa sắt đem lực lượng cuốn đi, duy nhất có thể sử dụng đúng là tinh thần công kích!

365. Chương 365: Lam Hỏa Tinh Hoa. (1)

Nguyên bản dùng sự cường đại của hần, đủ để chấn ngốc Lâm Lạc, đơn giản đem người này biến thành khôi lỗi của hần, nghe hần bài bố, có hi vọng thoát khỏi cái nhà tù hơn mười vạn năm này, nhưng không có ngờ tới Tử Đỉnh của Lâm Lạc lại hóa giải thế công duy nhất có thể phát động của hần.

Quái vật kia sống chỉ ít hơn mười vạn năm, lập tức thu hồi uy áp nói:

- Người tuổi trẻ, suy nghĩ một chút, chỉ cần ngươi thả bốn Vương đi ra, ngươi có thể trở thành người cường đại nhất dưới đời này! Chẳng lẽ ngươi sẽ không có cừu gia, bốn Vương có thể thay ngươi một tay diệt hần!

Lại cải chính đi lộ tuyến dụ dỗ?

Lâm Lạc không nhịn được cười một tiếng nói:

- Ngươi vẫn là trả lời vấn đề ta hỏi trước đã, đến cho thấy thành ý của ngươi a!

Hỏa Diễm cự nhân không khỏi giận dữ, một loài bò sát Giác Vi cảnh nho nhỏ cũng dám ở trước mặt hần cò kè mặc cả, đặt ở năm đó, hần một ánh mắt có thể làm cho cường giả cường đại hơn Lâm Lạc không biết bao nhiêu lần phân thân toái cốt, cái này là hồ lạc bình dương a!

- Nghe nói là bị Văn Thần tiêu diệt!

Hỏa Diễm cự nhân buồn bực cuống họng nói ra.

Văn Thần?

- Văn Thần là cái gì?

Lâm Lạc hỏi tới, chẳng lẽ là Thần linh văn lạc? Nếu thật là như vậy, thế thì có thể lý giải, tứ đại tộc năm đó vô cùng cường thế, liên tưởng đến cái bốt hình tia chớp trên chân Lâm Lạc có thể biết rõ, tứ đại tộc tuyệt đối cường giả như rồng, nhưng gặp gỡ Thần chính thức. . .

- Đây là vấn đề thứ hai !

Nhưng Hỏa Diễm cự nhân lại không đáp.

- Người nên xuất ra thành ý của người!

Lâm Lạc cười to nói:

- Hỏa diễm đầu, người trả lời một vấn đề đã muốn đào thoát tìm đường sống, không khỏi cũng quá tiện nghi a?

- Khốn kiếp!

Hỏa Diễm cự nhân hai tay huy vũ, rung đến khóa sắt một hồi đình đưng rung động, trong không gian lực lượng dao động, giống như cuồng phong sóng cồn, nhưng vô luận hấn lặn qua lặn lại như thế nào, tất cả lực lượng đều bị trận pháp thông qua xiềng xích hấp thu, căn bản trở mình không ra bọt nước gì.

Hắn nhìn xem Lâm Lạc nói:

- Đã như vậy, người cũng mơ tưởng lại từ trong miệng bốn Vương biết rõ bất luận tin tức gì!

Lâm Lạc khoanh chân ngồi xuống nói:

- Hỏa diễm đầu, đại khái người có lẽ nhiều năm không có tái kiến qua những người khác a, chẳng lẽ không muốn biết hiện tại ở cái thế giới này trở nên thế nào?

- Ha ha ha, tiểu nhi người còn muốn dùng cái này dụ dỗ bốn Vương sao? Thần tức của Bốn Vương có thể bao trùm ục vạn dặm, có chuyện gì là bốn Vương không biết?

Hỏa Diễm cự nhân đối với chuyện này là cười nhạt.

Cái lão quái này rõ ràng không mắc mưu!

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Người một mình một người lại cũng tự xưng bốn Vương, không biết thủ hạ của người có mấy cái lính tôm tướng của?

Hỏa Diễm cự nhân lập tức bị đâm chột chỗ đau, không khỏi giận dữ, lại là đem khóa sắt rung động một hồi, bốn phía trên vách tường kim quang cuộn cuộn, hình thành nguyên một đám kim giáp chiến sĩ, đối với Hỏa Diễm cự nhân trọn mắt nhìn.

- Tiểu tử, năm đó thời điểm bốn Vương thống ngự thiên hạ, tổ tông của người cũng còn không có sinh ra đâu! Bốn Vương chính là đứng đầu hỏa diễm thiên hạ, năm đó nhân loại các người cái nào không bị bốn Vương thống trị nơm nớp lo sợ, mỗi ngày dùng tộc nhân huyết tế hiến cho bốn Vương!

Hỏa Diễm cự nhân gầm hét lên.

Cự Nhân này thực lực mạnh là mạnh, nhưng mạnh đến nỗi quá mức, không khỏi vô cùng tự phụ, chịu không nổi bị kích, thoáng cái lại để lộ ra bí ẩn năm đó.

Nếu lời nói của quái vật kia không giả, lúc trước toàn bộ thế giới bị ngoại tộc khống chế, cho đến khi tứ đại tộc cường thế quật khởi, đem những ngoại tộc này giết được thì giết, trấn được thì trấn, mới có nhân loại cường thế xuất đầu, nhưng về sau lại tới cái gì Văn Thần, tiêu diệt tứ đại tộc!

Bất quá, thực nếu như thế mà nói, cái này như cũ không cách nào giải thích đoạn lịch sử gián đoạn.

Tô, Dịch, Điền, Phạm tứ đại gia tộc cất kỹ tư liệu trong lịch sử là chưa từng có đề cập tới Văn Thần, rất không có khả năng là Văn Thần hậu duệ, hơn nữa thực lực tứ đại gia tộc mạnh là mạnh, nhưng nếu nói có thể đủ hủy diệt Thiểm Điện tộc lúc ấy thống ngự thiên hạ, Lâm Lạc thật đúng là không tin.

Đầy đủ mọi thứ giải thích, hẳn đều ở trong đoạn lịch sử gián đoạn. Cũng chính là sau khi Văn Thần hủy diệt tứ đại tộc, tồn tại một đoạn thời gian trống, sau đó chính là Cổ thị hoàng triều một lần nữa nhất thống thiên hạ, tiếp theo Âm Thi Tông làm loạn, Tam đại Thần quốc quật khởi.

Thấy Lâm Lạc lâm vào bên trong trầm tư, Hỏa Diễm cự nhân cũng rõ ràng hẳn là bị Lâm Lạc đùa, tuy cái này cũng không quan hệ đau khổ, nhưng cái “đứng đầu hỏa diễm” này lại giận tím mặt gầm thét, khởi xướng giấy dựa kịch liệt, cả người hướng Lâm Lạc dốc sức áp đi qua, kéo tới tứ căn khóa sắt đều thẳng tắp xiết nứt toác!

Cái này nếu có một cây chạt đứt mà nói, là sẽ gây nên phản ứng dây chuyền, mà một khi Hỏa Diễm cự nhân thoát khỏi, Lâm Lạc nhất định là bị một chưởng chụp chết, mà một lão quái bị trấn áp hơn mười vạn năm cũng không có chết, dưới đời này thực sự có người có thể giết chết được nó sao?

Đến lúc đó, toàn bộ thế giới sẽ chìm đắm vào thống trị hắc ám!

Cũng may cái khóa sắt này đủ cứng rắn, mặc Hỏa Diễm cự nhân giấy dựa như thế nào, lại thủy chung không thể thoát ra, những kim giáp chiến sĩ trên thạch bích bốn phía kia cũng từng cái nhào ra, nâng chiến nhận hướng hẳn chém đi qua.

- Đáng giận!

Lúc này Hỏa Diễm cự nhân lại cực kỳ tỉnh táo, rõ ràng ngạnh sanh đình chỉ giấy dựa, những kim giáp chiến sĩ kia ở trên người của mình Hoàn Trảm thẳng cắt, trong ánh mắt phún dũng viêm diễm, hiển nhiên là phần nộ tới cực điểm!

Lâm Lạc tự nhiên không biết, những kim giáp chiến sĩ này kỳ thật chính là lực lượng khóa sắt rút lấy của Hỏa Diễm cự nhân hình thành, hẳn càng dùng sức giấy dựa, lực lượng bị rút đi lại càng nhiều, mà số lượng kim giáp chiến sĩ cũng sẽ càng ngày càng nhiều, do đó hình thành tuần hoàn ác tính, cuối cùng đưa hẳn sinh sinh trấn chết!

Chỉ có nhãn nhục chịu đựng, chống cự khóa sắt rút ra lực lượng bản thân hẳn, không có lực lượng bổ sung, năng lượng của kim giáp chiến sĩ này cuối cùng khô kiệt tự động biến mất.

Xoạt xoạt xoạt...

Ở dưới kim giáp chiến sĩ trảm kích, những hỏa diễm bề ngoài kia của Hỏa Diễm cự nhân bị sinh sinh thổi mở, hiện ra lam hỏa diễm mệnh môn bên trong! Thật giống như tầng xích hỏa kia là làn da bên ngoài, mà lam hỏa là huyết nhục của hẳn!

- A...

Bị chém đến tầng này, Hỏa Diễm cự nhân cũng nhận không được nữa phát ra tiếng kêu thảm thiết, toàn thân một hồi phát run, run đến khóa sắt đình đình đình loạn hưởng.

Pằng!

Một đoàn lam hỏa bị ngạnh sanh chém rơi xuống dưới, Hỏa Diễm cự nhân lập tức lộ ra ánh mắt đau lòng, đây chính là lực lượng tinh hoa của hẳn, tuy không bằng bốn mạng hỏa diễm nơi tim, nhưng dù sao là hẳn đau khổ tu luyện mà thành!

366. Chương 366: Lam Hỏa Tinh Hoa. (2)

Nhưng lam hỏa còn không có rơi xuống đất, Lâm Lạc lại hắc một tiếng, đem Tử Đình sử dụng đi ra ngoài, đúng là muốn thu lấy đoàn hỏa diễm này!

Hỏa Diễm cự nhân này toàn thân đều là hỏa diễm tinh hoa cường đại đến khủng bố, cho dù hẳn rơi xuống cọng tóc, đối với Lâm Lạc mà nói cũng là một bút thiên đại tài phú, huống chi bây giờ không phải là tóc, mà là một khối “thịt” lớn!

Hỏa Diễm cự nhân không khỏi cười lạnh, lực lượng của hắn sao mà cường đại, cho dù đoàn lam hỏa cùng thân thể khổng lồ của hắn so sánh với ngay cả một phần vạn cũng không đến, nhưng mà không phải tiểu nhi Giác Vi cảnh nhỏ này có thể cưỡng chế thu!

Chờ đợi nhìn hắn bị đốt thành tro bụi a! Cảnh đẹp như vậy, hắn đã có hơn mười vạn năm không được thấy!

Nhưng mà, Lâm Lạc khả năng không có chỗ thần kỳ gì, nhưng Tử Đỉnh tuyệt đối là thần vật!

Xoạt, đoàn lam hỏa liền bị Tử Đỉnh thu vào, căn bản không gặp Tử Đỉnh vì vậy mà thiêu hủy!

- Làm sao có thể!

Hỏa Diễm cự nhân đem hai mắt nguyên bản như nắp giếng trũng được càng lớn, một cái chớp mắt không nháy nhìn chăm chăm vào Tử Đỉnh xoay quanh trên đầu Lâm Lạc, trong nội tâm khiếp sợ không thôi.

Lâm Lạc cũng mặc kệ nhiều như vậy, tuy đoàn lam hỏa chỉ có lớn bằng bàn tay, nhưng ẩn chứa Hỏa tinh hoa lại so với tất cả hỏa tinh hoa hắn luyện hóa qua cộng lại còn phải nhiều hơn mấy lần!

Chỉ cần hắn luyện hóa đoàn lam hỏa này, Hỏa hệ công pháp tuyệt đối sẽ tiêu thăng, cho dù thăng phá Thông Minh cảnh cũng không nói chơi!

Lúc này kim giáp chiến sĩ đều đã biến mất, cũng không có lam hỏa rơi xuống. Lâm Lạc không khỏi cười to, hướng Hỏa Diễm cự nhân phát phát tay nói:

- Hỏa lão quái, ta đi trước một bước, mấy ngày nữa trở lại thăm ngươi!

Hắn là hạ quyết tâm muốn đem Hỏa Diễm cự nhân này thành phiếu cơm lâu dài!

- Hừ, tạm thời đặc ý a, chỉ cần tiếp qua trăm năm, bốn Vương nhất định có thể tìm tới biện pháp phá giải cái pháp trận chết tiệt này, đến lúc đó, bốn Vương muốn đem tất cả nhân loại giết chết!

Hỏa Diễm cự nhân này nhìn chăm chăm vào bóng lưng Lâm Lạc, sát khí ngút trời.

Lâm Lạc trở lại cửa thông đạo, nham thạch tự động nứt ra, mở cửa khẩu, thuận tiện cực kỳ.

- Trận vận thật đúng là một loại thần kỳ, phải hảo hảo nghiên cứu thoáng cái!

Lâm Lạc không khỏi trầm nghĩ, nếu là ở Bạch Dương trấn cũng có thể xây dựng trận pháp cường đại như thế, đến địch nhân nhiều hơn nữa cũng không sợ!

Há dừng lại như thế, trận pháp này ngay cả Hỏa Diễm cự nhân cũng có thể trấn áp vậy hãm, nếu hắn có thể học được mà nói, cho dù Thích Biến cảnh cao thủ cũng không có sợ hãi!

Chỉ điểm Chu Ánh Khiết báo thù, tất yếu cùng Diền gia là địch, cùng Thích Biến cảnh cường giả là địch! Bình thường mà nói, hắn yêu cầu đến Thích Biến cảnh mới có thể xông vào Diền gia, đánh chết Chu Ánh Khiết, đến lúc đó cho dù Diền gia Lão tổ bảo nổi hắn cũng không sợ.

Nhưng cái này yêu cầu bao lâu? Lâm Lạc cũng không biết, tuy hắn tin tưởng mình tuyệt đối có thể đi đến một bước kia, nhưng mười năm, hai mươi năm, hay là một trăm năm?

Cha mẹ chi thù, bất cộng đái thiên, hắn đợi không được lâu như vậy!

Nhất định phải học được bộ trận vận kia!

Trở lại tầng thứ năm Viêm Diễm Tháp, Lâm Lạc đem gạch đá trả về vị trí cũ, trải lên bồ đoàn, lẳng lặng chờ đợi thời gian ra tháp đến. Nhưng vượt qua dự liệu của hắn, thời gian này so với trong nội tâm hắn tính chậm không sai biệt lắm có nửa canh giờ!

- Chẳng lẽ, ta tiến vào cầm tù chi địa, Viêm Diễm Tháp mất đi cùng lệnh bài này cảm ứng, chờ ta trở lại trên mặt mới một lần nữa bắt đầu tính thời gian?

Lâm Lạc suy đoán đến, bởi vì hắn không sai biệt lắm ở chỗ của Hỏa Diễm cự nhân chờ đợi nửa canh giờ.

Nếu là như vậy mà nói, chỉ sợ cái Viêm Diễm Tháp này cũng không phải Thiểm Điện tộc xây, mà là về sau người phát hiện nơi đây thần diệu, mới ở đây thành lập Viêm Diễm Tháp.

Trở lại chỗ ở, Lâm Lạc tiến nhập phòng tu luyện, chuẩn bị luyện hóa đoàn lam hỏa.

Lâm Lạc cũng không biết Hỏa Diễm cự nhân đến tột cùng là tồn tại cảnh giới gì, nhưng hắn vẫn biết rõ một đoàn lam hỏa nho nhỏ này tràn đầy năng lượng khủng bố, hắn không thể không cực kỳ thận trọng từ trong Tử Đỉnh trước tiến hành cất lam hỏa, tách ra một chút rất nhỏ, mới từ trong Tử Đỉnh thích phóng đi ra.

Lập tức, trong thạch thất tràn đầy nhiệt độ cao có thể làm cho kiên thiết cũng trong nháy mắt nóng chảy, không khí xuất hiện từng đạo nếp gấp rõ ràng, quần áo, tóc, mao của Lâm Lạc đều trở nên khô héo, làn da hỏa hồng, tựa hồ có thể mở ra hỏa diễm.

Tử Đỉnh vận chuyển, tử khí rủ xuống, đem cái nhiệt độ cao nóng bỏng này ngăn cách ra, Lâm Lạc vận chuyển Hỗn Độn Dung Lô, bắt đầu rút ra hỏa diễm tinh hoa trong đó tiến hành luyện hóa.

Hỏa hệ công pháp của hắn lập tức bắt đầu tiêu thăng.

Cảnh giới của Hỏa Diễm cự nhân thật sự quá cao, Lâm Lạc ở trong quá trình luyện hóa, thấy được nhật nguyệt tinh thần hình thành, thấy được đại địa khô vinh hưng suy, thấy được bản chất hỏa diễm!

Nhất diệt tri thu (*nhìn lá rụng biết mùa thu đến)!

Ở trong quá trình luyện hóa, Lâm Lạc cũng biết Hỏa Diễm cự nhân đến tột cùng là tồn tại như thế nào!

Thiên địa có linh, Hỏa Diễm cự nhân là từ chỗ sâu nhất trong núi lửa hình thành, ở trong quá trình trăm triệu năm chậm rãi tạo thành linh trí, mở ra đường tu hành!

Tựa như linh thảo đồng dạng, những kỳ vật được thiên địa sinh dưỡng này tuy có được thọ nguyên dài dòng buồn chán, nhưng ở trên đường tu luyện lại khảm hà vô cùng, yêu cầu vô số năm mới có thể hình thành linh trí.

Mà ở trong quá trình này, loại linh vật này rất dễ dàng vẫn lạc.

Giống như Ngũ hành tinh hoa bị Lâm Lạc luyện hóa, nếu để cho chúng nó thời gian ức vạn năm, nói không chừng cũng có thể mở ra linh trí, hình thành một sinh mệnh đặc thù!

Loại linh vật này rất khó hình thành, nhưng một khi mở ra linh trí, đường tu hành sẽ trở nên một mảnh bằng phẳng! Hơn nữa bởi vì chúng nó trời sinh đất đất, thọ nguyên gần như vô hạn, thực lực tự nhiên có thể phát triển đến làm cho không người nào có thể tưởng tượng!

Tuy Hỏa Diễm cự nhân được “Đạo” bắt quá hơn trăm vạn năm, nhưng trước đó hắn lại trải qua trăm triệu năm sinh trưởng, như thế có thể tưởng tượng trên người hắn cho dù một khối “huyết nhục” cũng có chứa Hỏa tinh hoa cường đại cỡ nào!

Một ngày một đêm sau đó, Hỏa hệ công pháp của Lâm Lạc từ Giác Vi ngũ trọng thiên tăng lên tới lục trọng thiên, mà diên cuồng tấn giai của hắn chỉ là vừa mới bắt đầu!

Thất trọng thiên, bát trọng thiên!

Hỏa hệ công pháp rất nhanh vượt qua Kim hệ công pháp, trong đan điền một Kim một Hỏa hai đại đan hạch đều là ánh sáng lấp lánh, tràn ngập các loại màu sắc, so sánh tứ khả đan hạch khác muốn lớn hơn rất nhiều, đặc biệt Mộc hệ công pháp mới Giác Vi nhất trọng thiên, cùng đan hạch khác vừa so sánh tự nhiên như tiểu tử phát dục không bình thường!

Không hề đình trệ, ngày thứ tư Hỏa hệ công pháp của Lâm Lạc đột phá đến Giác Vi cửu trọng thiên!

367. Chương 367: Thông Minh Cảnh. (1)

Tiểu cảnh giới hạn chế căn bản không thể đối với Lâm Lạc hình thành một chút trở ngại, chỉ là thoáng đình trệ một chút, liền thẳng phá Đại Viên Mãn cảnh!

Mà lúc này, lam hỏa còn có gần một phần ba không có luyện hóa hết!

Đạt tới Giác Vi thập trọng thiên đỉnh phong, Lâm Lạc bắt đầu đánh sâu vào Thông Minh cảnh!

Giác Vi cảnh, là thể ngộ âm dương chi lực chênh lệch rất nhỏ, mà Thông Minh thì là âm dương thông suốt, minh ngộ tịnh tâm.

Đừng nói lúc trước hần luyện hóa Ngũ hành tinh hoa, ở phương diện lĩnh ngộ này đạt đến thậm chí siêu việt Thích Biện cảnh, chỉ là trong lam hỏa lấy được lĩnh ngộ cũng đủ để cho Lâm Lạc vượt qua tất cả bình chương!

Trong đoàn lam hỏa, ẩn chứa trăm triệu năm sinh mệnh của Hỏa Diễm cự nhân quan sát đối với thiên địa tự nhiên!

Loại linh vật này muốn hình thành sinh mệnh rất khó, cần phải có trăm triệu năm tích lũy. Nhưng đúng là vô số năm tích lũy này, khiến linh vật đó chỉ cần hình thành linh trí liền có thể tiến cảnh như bay, bởi vì bọn nó sẽ không gặp được bất luận bình chương gì, ở trên cảnh giới lĩnh ngộ, những linh vật này sớm đạt đến thể gian đỉnh phong, thiếu được chỉ là lực lượng tích lũy.

Cái đó và Lâm Lạc rất giống, thời điểm hần luyện hóa Ngũ hành tinh hoa có thể thấm nhuần thiên địa bí mật, bình chương cảnh giới đối với hần mà nói căn bản chính là không tồn tại! Hơn nữa, Lâm Lạc càng nghịch thiên ở mình có Hỗn Độn Dung Lô, có thể rất nhanh tích lũy lực lượng, đây là linh vật cũng vô pháp bằng được!

Có được lĩnh ngộ cảnh giới của linh vật hậu kỳ, lại có lực lượng tích lũy nghịch thiên, tu vi tốc độ của Lâm Lạc có thể không nhanh sao?

Thông Minh cảnh! Bắt đầu trùng kích!

Đối với võ giả bình thường mà nói, yêu cầu trước đạt tới Giác Vi cảnh đỉnh phong, sau đó phí hơn mười hai mươi năm thông suốt âm dương chi lực, đạt được đủ thể ngộ mới có thể bắt đầu trùng kích vào Thông Minh cảnh.

Nhưng đối với Lâm Lạc mà nói, cái này chỉ cần đơn giản hoá thành lực lượng tích lũy, trùng kích vào là đến nơi.

Lực lượng tích lũy hần chẳng hề thiếu, trong lam hỏa hỏa tinh hoa còn có rất nhiều, cũng đủ duy trì hần trùng quan!

Lần đầu tiên trùng kích vào!

Lực lượng mãnh liệt không có thể phá vỡ đạo bình chương vô hình kia, nước biển ngược lại tuôn trở về, nhưng năm hệ công pháp khác hợp lực cùng chuyển, lập tức đem cổ lực lượng cản trở này hóa giải, làm cho Lâm Lạc có thể ngựa không dừng vó tiếp tục trùng kích vào.

Chỉ là điểm này cũng đủ để làm cho chín thành võ giả trở lên hăm mộ đến chết!

Đơn tu vũ giả một khi trùng kích thất bại, như thế nào cũng thụ chút nội thương, không đem thương thể dưỡng tốt, ai dám tiếp tục trùng kích? Không phải mình muốn chết sao! Cái này thường xuyên qua lại, không biết lại là bao nhiêu thời gian bị lãng phí!

Lần thứ hai! Lần thứ ba! Lần thứ tư!

Lực lượng Hỏa hệ càng ngày càng cường thịnh, đạt đến một điểm tới hạn, hoặc là giải khai bình chương, tiến vào Thông Minh cảnh, hoặc là thất bại, thân thể bị lực lượng khủng bố sinh sinh chen bạo!

Hai mắt của Lâm Lạc bỗng nhiên mở ra, phun ra một đạo hỏa diễm xích hồng sắc, toàn thân run lên bần bật!

Ở trong lúc run lên này, đạo bình chương vô hình kia bỗng nhiên thông suốt, Lâm Lạc toàn thân khớp xương một hồi bạo vang lên, giống như xào cây đậu bình thường, nói không nên lời sung sướng thoải mái!

Thông Minh cảnh!

Trong nháy mắt đột phá đó, Lâm Lạc căn bản không cách nào khống chế được khí tức bản thân, cổ uy áp này lập tức cuốn sạch cả sơn cốc.

Tuy Thông Minh cảnh trong cốc căn bản không coi là cao thủ đứng đầu, nhưng võ giả như vậy vô luận đặt ở gia tộc nào cũng sẽ không còn là râu ria nữa, dù sao võ giả Tiên Thiên Cảnh cả Thần quốc cũng trên trăm vạn, mà mỗi lên một cảnh giới, nhân số đều dùng gấp bội giảm mạnh!

Thông Minh cảnh cao thủ, cả Thần quốc tuyệt sẽ không vượt qua số lượng một vạn!

Lập tức, trong sơn cốc nghị luận tới tấp, đây cũng không phải là người Thông Minh cảnh nào ăn no rồi không có chuyện gì, cố ý thả ra khí tức, mà là có người vừa mới đột phá, khí tức còn không ổn định!

Đang lúc mọi người đều phỏng đoán là ai đột phá, Lâm Lạc cũng đã đem khí tức thu liễm, không còn nửa điểm lực lượng đặc thù dao động. Nhưng đây cũng chỉ là giới hạn bên ngoài thạch thất, nếu người nào ở trong thạch thất mà nói, liền có thể chứng kiến Lâm Lạc giống như hải nhi vừa mới học đi đường, một cất một bước sẽ đánh lên vách tường đối diện, vô cùng chật vật.

Cái này cũng bình thường, hần nguyên bản chỉ có Giác Vi bát trọng thiên, hiện tại thoảng cái đột phá đến Thông Minh cảnh, lực lượng gia tăng đâu chỉ hai ba mươi lần, đâu có thể nào thu phát tự nhiên!

Cũng may lam hỏa cũng bị hần luyện hóa xong, Lâm Lạc lại bế quan ba ngày, triệt để vững chắc cảnh giới, cũng tốt thích ứng lực lượng trước mắt.

Hiện tại, hần rốt cục đuổi theo cảnh giới của Tề Thiên!

Bất quá, cách chiến dịch Bách Phong Tông cũng có nửa năm, tuy chút thời gian như vậy đối với đệ tử ưu tú của thế gia Thần quốc mà nói cũng không có khả năng xuất hiện tu vi tăng nhiều, nhưng Tề Thiên không giống, hần cũng là người có đại cơ duyên!

Thôn phệ Thi hạch nâng cao lực lượng, theo tính chất đi lên giải thích cùng Lâm Lạc không sai biệt lắm. Hơn nữa bên trong cơ thể Tề Thiên có một khóa Thi hạch của Thượng cổ Âm Thi Tông Tông chủ, ở trên cảnh giới linh ngộ đồng dạng không thiếu, chỉ cần có đủ Thi hạch có thể thôn phệ, tu vi tiến cảnh của hần là khó có thể tưởng tượng!

Cho dù hần không có đột phá đến Khuy Linh cảnh, nhưng thân thể Âm Thi khủng bố, chỉ sợ cũng là tồn tại cùng giai vô địch, vẫn là cường địch của Lâm Lạc!

Áp lực như cũ to lớn, Lâm Lạc thu hồi tâm tình cuồng hỉ, một lần nữa khôi phục tỉnh táo cùng thông dong nguyên bản.

Không thể không nói, có một cường địch uy hiếp, ở mặt nào đó nói đi lên cũng là một chuyện tốt, ít nhất làm cho Lâm Lạc sẽ không bởi vậy đắc ý quên hình.

Hần đi đến bên ngoài, chỉ thấy quân đoàn sủng vật của Bảo Bảo đại tiên lại tăng thêm đội hình, hơn nữa tọa kỵ bên dưới cũng đổi thành một mãnh thú Giác Vi cảnh Thanh Phỉ Báo!

Tiểu gia hỏa này năng lực đủ để cho người Thuần Thú Tông xấu hổ đến một đầu đâm chết!

Mới vài ngày như vậy thì có mãnh thú Giác Vi cảnh thành sủng vật của hần, cái này nếu tiếp qua một hai năm chẳng phải ngay cả mãnh thú Thích Biến cảnh cũng vì hần sử dụng sao? Dùng mãnh thú trời sinh thể chất cường hoành, đến lúc đó còn quét thiên hạ, ai có thể ngăn cản?

Trách không được bốn phía luôn có người dùng ánh mắt sáng quắc nhìn Bảo Bảo đại tiên, nếu có thể được đến tiểu tử kia ưu ái, tương đương với nắm giữ một chỉ đại quân khủng bố!

Nhưng vị chủ soái của đại quân khủng bố này lại không hề có hình tượng, một bên mút ngón tay, một bên nước miếng chảy ròng, dính đến trên lưng Thanh Phỉ Báo đều ẩm ướt. Nhưng Thanh Phỉ Báo này chẳng những không thêm để ý vương giả oai bị mạo phạm, còn quay đầu dùng đầu lưỡi thật dài liếm láp nước miếng của tiểu tử kia.

368. Chương 368: Thông Minh Cảnh. (2)

Lâm Lạc chú ý tới, những mãnh thú khác vậy mà đối với cái này lộ ra ánh mắt vô cùng khủng bố hâm mộ, chỉ là ngại khí tức đầu mãnh thú này nên không dám tiến lên phân một chén canh!

Tuy mãnh thú đạt tới Tiên Thiên Cảnh liền mở ra linh trí, nhưng mà không cao đi nơi nào, có thể làm cho chúng nó lộ ra ánh mắt hăm dọa rõ ràng như thế, có thể thấy được chúng nó gặp bao nhiêu hấp dẫn!

Cái này xem huyết nhục Ngân Huyết Địa Long Xà đối với dê giai mãnh thú hấp dẫn, đó là một loại nhu cầu phát ra từ bản năng huyết mạch, căn bản không cách nào chống cự!

Chẳng lẽ, nước miếng của tiểu gia hỏa này còn có công hiệu như thế?

Nhưng muốn Lâm Lạc đi dính một miếng nước miếng của tiểu gia hỏa đến “nhắm nháp” thoáng cái mà nói, cái này thật là giết Lâm Lạc cũng không duy trì! Nói sau, cho dù nước miếng tiểu tử kia là linh dịch thì như thế nào, hắn còn có một đồng lớn Không Linh Thạch Nhũ không có luyện hóa đây này!

- Tiểu ca ca, đến chơi a!

Bảo Bảo đại tiên này giống như lại mập vài phần, hai tay giống như củ sen, thanh âm vô cùng non nớt.

Lâm Lạc không nhịn được cười một tiếng, cùng tiểu tử kia chơi đùa một lúc liền trở lại trong phòng.

Vô đạo gian nan, con đường phía trước từ từ, hắn lại bắt đầu nuốt chửng Không Linh Thạch Nhũ khổ tu.

Hiện tại hắn đột phá đến Thông Minh cảnh, tuy chỉ có Hỏa hệ công pháp, nhưng kết hợp Chiến Thiên Quyết, chiến lực của hắn có thể nghiền áp Thông Minh ngũ trọng thiên, bài danh có thể thật to về phía trước chuyển một mảng lớn!

Tháng sau, hắn đem nhiều thời gian hơn đi cùng Hỏa Diễm cự nhân dây dưa, như thế nào cũng phải nghĩ biện pháp chọc lão quái kia giận dữ, lại bị kim giáp chiến sĩ cắt rơi một ít lam hỏa cung ứng hắn luyện hóa.

Giữa trưa ngày thứ hai, Lâm Lạc theo thường lệ đi đến trong sơn cốc, tiến hành khiêu chiến cùng bị khiêu chiến.

- Ta muốn khiêu chiến hắn!

Một người trung niên hán tử chỉ vào Lâm Lạc, trong ánh mắt đờ đờ sát khí.

- Lâm Lạc, là tiếp nhận khiêu chiến hay là bỏ quyền nhận thua?

Một Trưởng lão phụ trách giám sát, ánh mắt xẹt qua Lâm Lạc, không khỏi nhẹ kêu một tiếng, trên mặt biểu hiện vẻ kinh hãi. Tuy Lâm Lạc đem khí tức như cũ khống chế ở Giác Vi cảnh, nhưng cái này không thể gạt được Thiên Hợp cảnh lão quái! Hắn tinh tường nhớ rõ, thời điểm Lâm Lạc mới vào sơn cốc bắt quá Giác Vi tam trọng thiên, nhưng lúc này mới ngắn ngủn ba tháng thời gian, hắn rõ ràng đã đột phá đến Thông Minh cảnh!

Ngày hôm qua đột phá Thông Minh cảnh nguyên lai là Lâm Lạc!

Viêm Diễm Thập có hiệu quả tốt như vậy sao? Ba tháng thời gian khiến cho hắn liên tục đột phá bát trọng thiên? Mà vẫn còn vượt qua một đại cảnh giới? Cho dù thiên tài trước năm trăm năm Phạm Thương Vũ, thiên tài sau năm trăm năm Dịch Hưng Ba, năm đó ở cảnh giới này có tốc độ đột phá khủng bố như vậy sao?

Ánh mắt Lâm Lạc lướt qua, khí tức hán tử này đồng dạng ở Giác Vi cảnh, nhưng tu vi chân thực của hắn lại căn bản không thể gạt được Hỗn Độn Dung Lô của Lâm Lạc, lực lượng vàng sáng biểu hiện thực lực của đối phương thật ra là Thông Minh tam trọng thiên!

Xem ra, đây cũng là Tô Chấn Hạo lên lút làm!

Trước đó lần thứ nhất, bởi vì người khiêu chiến kia không có che dấu khí tức bản thân, Tô Chấn Hạo chỉ cho là vấn đề ở đây, làm cho Lâm Lạc nhìn ra đầu mối, bởi vậy lúc này đi học khôn ngoan, để cho thủ hạ đem khí tức ẩn dấu đi, đến lúc Lâm Lạc phát hiện đã trễ!

Thông Minh cảnh đối chiến Giác Vi cảnh đây chính là tuyệt đối nghiền áp, Lâm Lạc căn bản không phải một chiêu chi địch, trực tiếp bị đánh bay chính là kết cục.

Đáng tiếc! Đầu tiên, đây căn bản lừa gạt không qua ánh mắt của Lâm Lạc, thứ hai, hắn hiện tại căn bản không có sợ võ giả Thông Minh Tiểu Thừa cảnh!

Đã đưa tới cửa, tự nhiên không có đạo lý buông tha!

Lâm Lạc đứng lên nói:

- Ứng chiến!

- Ha ha!

Trung niên hán tử kia cười to, khí tức toàn thân bỗng nhiên thả ra, trong nháy mắt tăng lên tới Thông Minh cảnh, hần quát chói tai một tiếng, căn bản không để cho Lâm Lạc có cơ hội đầu hàng, chính là một chưởng bổ tới.

- Nhớ kỹ, lão tử gọi Tô Biến, Tô Hữu Hỉ là thân đệ đệ của ta!

- Thật có lỗi, ta không có thói quen nhớ danh tự miêu mào chó cẩu!

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng, một quyền oanh ra, nghênh hướng đối phương.

Bùm!

Quyền chưởng đụng vào nhau, kinh khí tràn đi giống như gió lốc hò hét, may mắn đấu võ trường này có pháp trận gia trì, có thể hấp thu lực lượng tràn đi, nếu không đã sớm muốn sụp đổ.

Đằng đằng đằng!

Tô Biến lùi lại hơn mười bước, sắc mặt một mảnh trắng bệch, hiển nhiên là ở trên một kích này chịu thiệt thòi!

Làm sao có thể!

Tô Chấn Hạo vì có thể khi dễ Lâm Lạc mà tới, tuy nơi đây có hơn ngàn người, nhưng chính thức có thể uy hiếp đến Lâm Lạc là không hơn trăm người, chỉ cần một lúc sau nhất định có thể đủ đem tướng mạo những người này nhớ kỹ, cũng không phải mỗi ngày những người này đều sẽ xuất ở hiện tại đấu võ trường.

Mà những người khác đều nhận thức Tô Biến, biết rõ tu vi người này là Thông Minh tam trọng thiên, trong cốc bài danh tám mươi hai. Bọn họ nguyên lai tưởng rằng Lâm Lạc sẽ ăn thiệt thòi, nhưng thật không ngờ lại là Tô Biến được kinh hỉ.

Lâm Lạc, lại có thể cùng Thông Minh cảnh cao thủ liều mạng rồi?

Tuy Tô Biến chỉ là Thông Minh tam trọng thiên, nhưng Thông Minh cảnh chính là Thông Minh cảnh, cho dù nhất trọng thiên cũng có thể nghiền áp Giác Vi Đại Viên Mãn, chênh lệch không thể dùng lẽ thường để tính!

Một kích này trao đổi, khí tức cường đại của Lâm Lạc tự nhiên rút cuộc không cách nào che giấu, uy áp của Thông Minh cảnh cuộn cuộn rung động!

Thông Minh cảnh!

Bọn người Phạm Trác Hi đều trợn mắt há hốc mồm, bọn họ nguyên bản cùng Lâm Lạc hơi có chênh lệch, nhưng ở cảnh giới vẫn là có thể ỷ áp Lâm Lạc, chỉ là chiến lực hơi kém. Nhưng hiện tại Lâm Lạc cũng ở trên cảnh giới bỏ qua bọn họ một đại cảnh giới, đây là tốc độ tu hành vô cùng khủng bố?

- Hảo người tiểu tử, giấu được thật đủ sâu!”

- Tô Biến tuyệt không tin tưởng Lâm Lạc có thể ở trong vòng ba tháng ngắn ngủn từ Giác Vi tam trọng thiên tăng lên tới Thông Minh cảnh! Đừng nói ba tháng, chính là ba mươi năm cũng tuyệt đối là kỳ tài ngút trời, hơn nữa cơ duyên nghịch thiên mới có thể làm được!

Bởi vậy, Lâm Lạc tuyệt đối là đã sớm đạt đến Thông Minh cảnh, cố ý che giấu thực lực!

Tiểu tử giáo hoạt khá lắm!

Tô Biến đầu chịu ăn thiệt thòi lớn như vậy, khí tức đối phương bắt quá là Thông Minh nhất trọng thiên, so với hần yếu đi hai trình tự, vừa rồi chỉ là hần khinh địch, thật muốn đánh lên, Lâm Lạc sao có thể là đối thủ của hần!

Hắn hét lớn một tiếng, song chưởng xê dịch, lại hướng Lâm Lạc đánh ra, lần này, hắn là toàn lực ứng phó. Tuy Lâm Lạc chỉ là Hỏa hệ công pháp đạt đến Thông Minh cảnh, năm hệ công pháp khác cho dù cùng chuyển cũng gia tăng không được bao nhiêu lực lượng, nhưng Chiến Thiên Quyết có thể nâng cao gấp năm lần lực lượng, đủ để chiến Thông Minh tứ trọng thiên, lại có sợ gì!

369. Chương 369: Lĩnh Vực. (1)

Hắn đồng dạng quát một tiếng, cùng Tô Biến cứng đối cứng chiến lên.

Trong cốc tuy không thiếu Thông Minh, Khuy Linh thậm chí Địa Nguyên cảnh cao thủ, sau khi đạt đến loại cảnh giới này, đơn giản sẽ không khai chiến, ít nhất phải tu vi đột phá mới có thể hướng lên khiêu chiến, bình thường đều quý trọng mặt mũi vô cùng, bởi vậy hai người đại chiến lập tức đưa tới rất nhiều người chú ý.

Đặc biệt mấy Trưởng lão khảo thí qua tu vi của Lâm Lạc, đều là khiếp sợ không thôi, bọn họ là rành mạch cảnh giới chính thức của Lâm Lạc ở ba tháng trước, cũng chính là bởi vậy như thế, bọn họ càng thêm giật mình!

Tiểu tử này muốn nghịch thiên sao!

Lâm Lạc đại khai đại hợp, mỗi một quyền đều là không nói hoa văn, từng quyền đến thật!

Cảnh giới của Hỏa Diễm cự nhân thật sự rất cao, Lâm Lạc ở lúc luyện hóa đoàn lam hỏa, cũng chạm đến một ít lực lượng huyền bí của Hỏa Diễm cự nhân, rất có cảm ngộ, theo chiến đấu tiến hành, hắn đột nhiên có cảm giác phức tạp tâm linh, nương theo Tô Biến đến ma luyện con đường hắn còn không có thành hình.

Bùm! Bùm! Bùm!

Hai người giao chiến kịch liệt, tuy lực lượng của Tô Biến thoáng thua kém, nhưng người có thể tới nơi này đều là hạng người thiên phú bất phàm, Tô Biến cũng có năng lực vượt cấp khiêu chiến nhất định, tuy xa xa không nghịch thiên bằng Lâm Lạc, nhưng thực sự có thực lực cùng Thông Minh tứ trọng thiên chiến một trận, không đến mức quá lạc hạ phong.

Cái này cũng vừa vặn, đối thủ quá yếu cũng không biện pháp làm Lâm Lạc nâng ý chí chiến đấu!

Trong mắt kỳ Lâm Lạc thật đã không có đối thủ tồn tại, mà là đắm chìm ở bên trong lĩnh ngộ khó được.

Đây là một loại cảm giác gần như giác ngộ, linh cảm trôi qua tức thì, hắn cũng không muốn hối hận, một bên theo bản năng ra quyền, một bên trong lòng lặng yên nghĩ vô tận biến hóa.

Cao thủ đánh nhau, sao có thể có nửa điểm phân tâm, kể từ đó, Tô Biến dần dần chiếm thượng phong, hoàn toàn ngăn chặn Lâm Lạc.

- Quả nhiên, Lâm Lạc vừa mới tấn giai, ngay cả cảnh giới cũng không có vững chắc, căn bản không thể nào là đối thủ của Tô Biến!

- Người ta dù sao cũng là lão Thông Minh cảnh cao thủ, hai mươi mấy năm trước đã vào Thông Minh cảnh!

- Không có biện pháp, cảnh giới chênh lệch rõ ràng!

Mọi người nghị luận tới tấp, đều cho rằng Lâm Lạc là tất bại không thể nghi ngờ.

Bùm!

Lâm Lạc bị một chưởng bổ trúng, lập tức thân hình liền lùi lại, nhưng mà, một chỗ hắn khổ tư khó hiểu lại bỗng nhiên thông suốt!

- Ha ha ha, Lâm Lạc, ngươi còn quá non !

Tô Biến cuồng tiếu, hắn đã chứng kiến thắng lợi hướng hắn vẫy tay, tuy quá trình có không hoàn toàn như dự đoán của hắn, nhưng cuối cùng là trở lại quỹ đạo xứng đáng.

Hắn kêu to một tiếng, lại hướng Lâm Lạc nhào tới, cái này cũng lần hắn muốn triệt để đánh tan Lâm Lạc, còn muốn ở trong lòng Lâm Lạc lưu lại bóng ma thất bại, hung hăng nhục nhã hắn!

Tốc độ tu hành của Lâm Lạc quả thật làm cho người kinh hãi, ngắn ngủn mấy tháng lại có thể lấy được tinh tiến khủng bố như thế! Nhưng mà vẫn vện dừng ở này, dù sao hắn chỉ có mới vừa tiến vào Thông Minh cảnh, có thể cùng Tô Biến chống lại lâu như vậy cũng đã rất là khó được.

Mọi người đều cho rằng một chưởng này bỏ xuống, Lâm Lạc tất bại không thể nghi ngờ.

Giống như má hồ quán đỉnh, Lâm Lạc bị Tô Biến đánh một chưởng, phảng phất trong nháy mắt ở trước mắt mở ra một đại môn võ đạo trước đây chưa từng gặp, một thiên địa hoàn toàn mới bỗng nhiên hiện ra ở trước mắt của hắn!

Oanh!

Trên hữu quyền của Lâm Lạc mãnh liệt bốc cháy lên một đoàn lam sắc hỏa diễm, đây cũng không phải là Hỏa Long Quyền có thể so sánh, vừa xuất hiện liền mang theo uy nghiêm chí cao, phảng phất Thái Dương Thần Hỏa, tràn đầy làm cho người ta kính sợ!

- Linh... Linh vực!

Bốn Trưởng lão giám trận kia đồng thời hai mắt đột trùng, dùng trình tự thực lực của bọn hắn đã có thể tiếp xúc đến một ít bí mật chí cao của võ đạo, lam hỏa này tuyệt đối không phải là phạm vật, mà là một Linh vực phi thường nhỏ!

Hỏa Linh vực!

Mặc dù nhỏ, nhưng uy lực lại không thể xem thường!

Trong Linh vực, võ giả tức là thần! Nếu như bị Lâm Lạc oanh một quyền như vậy mà nói, Thích Biến cảnh cường giả cũng phải chết!

Có thể đối kháng Linh vực, chỉ có Linh vực!

Tô gia Trưởng lão vội vàng phi thân mà ra, một tay kéo lấy Tô Biến, thân hình trở mình lảng tránh, ở thời khắc suýt xảy ra tai nạn đem Tô Biến ném ra khỏi phạm vi công kích của quyền thế Lâm Lạc. Cự ly cách Linh vực thiếu chút nữa tiếp xúc, phía sau lưng lão nhân này đã nổi lên một tầng mồ hôi lạnh, nếu không phải công phu dưỡng tâm của hắn tốt, lúc này trên mặt đều muốn biến sắc !

Linh vực, tại sao có thể là Linh vực?

Võ giả chỉ có đạt tới Thích Biến cảnh đỉnh phong, mới có tư cách đi chạm đến cảnh giới Linh vực này, đó là Thần Linh Chi Vực, không thuộc về phạm nhân! Nhưng Lâm Lạc rõ ràng chỉ có Thông Minh cảnh, vì cái gì lại có thể phóng xuất ra Linh vực?

Tuy chỉ có lớn bằng đầu quyền, nhưng bản chất lại không hề khác biệt, ngay cả Thích Biến cảnh cường giả đều có thể oanh giết! Cái này như là một hạt giống, có chồi mầm, một ngày nào đó sẽ trở thành đại thụ che trời!

Nhưng Lâm Lạc rõ ràng chỉ có Thông Minh cảnh a!

Cái này tạo thành một hiện tượng cổ quái, hiện tại võ giả Thông Minh Đại Thừa Cảnh trở lên đều có năng lực giết chết Lâm Lạc, nhưng Lâm Lạc cũng đồng dạng có lực lượng đánh chết bọn hắn, chỉ cần bị quả đấm của hắn nện vào, quần người Thiên Hợp Địa Nguyên, thậm chí Thích Biến cảnh đều phải chết!

Đương nhiên, cái này Lâm Lạc vẫn ở vào hoàn cảnh xấu, bởi vì võ giả Khuy Linh trở lên chỉ cần hư không đập một chưởng, cần bản không cần cùng Lâm Lạc phát sinh tiếp xúc có thể trực tiếp oanh giết hắn! Hoặc là dựa vào tốc độ thân pháp nhanh hơn, ở Lâm Lạc còn không có phản ứng trước đem giết hắn!

Tổng thể mà nói, lực phòng ngự của Lâm Lạc chính là điểm yếu, nhưng có Hỏa Linh vực, mặc dù là hơi nhỏ, nhưng chỉ cần bị hắn cận thân, Thích Biến cảnh cường giả cũng bị giết chết ngay lập tức!

Mà để cho người quần quýt nhất chính là, Lâm Lạc mới chỉ có Thông Minh cảnh, cái này nếu sau này cảnh giới nâng cao, Linh vực dần dần mở rộng đến có thể đem cả người hắc bao vây, đến lúc đó có thể đánh bại, đánh chết Lâm Lạc, thì chỉ có người nắm giữ Linh vực như Phạm Thương Vũ.

Thiếu niên này thật là nghịch thiên!

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn trường một mảnh tĩnh lặng, cho dù đại bộ phận phần người không biết Linh vực là bộ dáng gì, nhưng nghe đến bốn vị kinh hô, lại xem vẻ mặt bọn hắc thân trọng, cũng biết cái này tuyệt sẽ không tệ.

Cái này đã không biết nên dùng ngôn ngữ gì để hình dung, chỉ còn lại có rung động! Thật sâu rung động!

Lâm Lạc đến lúc này, mới biết mình ở trong vô tình ý mở ra một cánh cửa như thế nào!

Dĩ nhiên là linh vực!

Đây là bởi vì cảnh giới của Hỏa Diễm cự nhân thật sự quá cao, Lâm Lạc luyện hóa một phần lực lượng vốn thuộc về hắc, đụng chạm đến một tia ảo diệu cảnh giới Vũ Đạo của đối phương, dĩ nhiên lại tạo thành linh vực!

370. Chương 370: Linh Vực. (2)

Đây là một kỳ tích không cách nào phục chế!

Thay đổi một người khác, cho dù là Thích Biến cảnh cường giả cũng không được, sớm bị lam hỏa của Hỏa Diễm cự nhân trực tiếp thiêu thành tro tàn! Chỉ có Tử Đinh mới có thể trấn áp lực phá hoại của lam hỏa, cũng do Hỗn Độn Dung Lô luyện hóa, hình thành lực lượng của Lâm Lạc!

Nhưng cũng chính là như thế, cái linh vực này ở Lâm Lạc không có chính thức đặt chân Linh giả chi cảnh chắc là không biết tăng trưởng! Muốn mở rộng, chỉ có hai biện pháp, thứ nhất, mình tiến vào Linh vực, tự nhiên nước chảy thành sông; thứ hai, chính là tiếp tục đi chỗ Hỏa Diễm cự nhân lửa gạt lực lượng tinh hoa.

Lâm Lạc ngạo nhiên đứng thẳng, bốn phía một mảnh im ắng, chỉ còn lại có tiếng hít thở liên tục!

Tiền đồ vô lượng!

Tuy Dịch Hưng Ba được xưng là sau năm trăm năm đệ nhất thiên tài, nhưng hiện tại mới là Thiên Hợp cảnh đỉnh phong, ngay cả Thích Biến cảnh cũng không có thể đột phá, càng không nói đến là hình thành Linh vực! Càng dễ cho người khiếp sợ nhất chính là tuổi của Lâm Lạc, mới gần kề hai mươi tuổi!

Thời điểm hắc đặt chân Thích Biến cảnh, vậy cũng chỉ có Phạm Thương Vũ mới có thể trấn áp hắc!

Mà hiện nay đang biết, gần kề chỉ có Phạm Thương Vũ tạo thành Linh vực, hơn nữa còn là song Linh vực!

Nhưng Phạm Thương Vũ dù sao đã năm sáu trăm tuổi, nhiều lắm là năm sáu trăm tuổi nữa sẽ rời khỏi sân khấu lịch sử, khi đó ai có thể cùng Lâm Lạc chống đỡ? Một Thích Biến cảnh cường giả hình thành Linh vực, cường giả đồng dạng hình thành Linh vực mới có thể chống đỡ!

Nói cách khác, tương lai năm trăm năm sẽ là thời đại của Lâm Lạc!

Nhưng bọn hắc làm sao có thể nghĩ đến, Lâm Lạc không phải người Hỏa tu, mà là lục hệ cùng tu!

Có một ngày thời điểm hắc hình thành sáu lĩnh vực, cho dù Phạm Thương Vũ thì như thế nào?

- Lâm Lạc...

Tô gia Trưởng lão lại kích động lại khiếp sợ, ở thời khắc này, hắc thật sự là quá bội phục ánh mắt của Tô Mị, vậy mà ở lúc Lâm Lạc còn không có biểu hiện sơn thủy sớm đem hắc kéo vào Tô gia, làm cho gia tộc khác muốn nhúng tay cũng không có tư cách!

Tô Biến thì là mặt mũi trắng bệch, Linh vực a, đây chính là Linh vực a, nếu như bị Lâm Lạc nện vào thoáng cái, đây tuyệt đối là lập tức rơi rụng, căn bản không có một tia đạo lý có thể giải thích! Hắc tuy suy nghĩ cho đệ đệ hắc giận, cũng tuyệt đối không có vì cái này mà muốn đem mạng nhỏ của mình cũng đáp đi lên!

- Nhanh chóng cùng lão phu hồi gia tộc!

Vị Trưởng lão này nóng vội, đại sự như thế, cả Tô gia cũng vì thế khiếp sợ, mà hắn “phát hiện” anh tài Lâm Lạc này, cũng tuyệt đối sẽ có công rất lớn, có hi vọng tiến vào trung tâm quyền hạn chính thức của Tô gia!

Hắn cũng không muốn ột vị Trưởng lão khác của Tô gia gánh vác công lao, vội vàng kéo Lâm Lạc bước đi, trong nháy mắt liền rời đi sơn cốc, lưu lại một đám người vẫn còn đắm chìm trong khiếp sợ không nói nên lời.

Trưởng lão Tô gia này mang theo Lâm Lạc trở lại Tô gia, lập tức bẩm báo Đại lão thượng tầng của gia tộc.

Cái này phản ứng đầu tiên tự nhiên là hoang đường!

Chê cười, một Thông Minh cảnh tiểu vũ giả có thể hình thành Linh vực? Còn không bằng nói heo mẹ leo cây! Nhưng lại tưởng tượng, Tô gia Trưởng lão này cho dù ở gia tộc cũng là nhân vật hết sức quan trọng, không dám đem loại chuyện này đùa dỡn, khi tin tức truyền tới Tô Quảng Khai, vị Tô gia đệ nhất cao thủ này lần thứ hai cho Lâm Lạc tới biệt viện của hắn.

Vị lão nhân này như cũ không màng danh lợi ngồi ở trong đình uống trà, chứng kiến Lâm Lạc đến nơi, hắn vẫy tay Tô gia Trưởng lão đưa Lâm Lạc tới lui ra, lộ ra một vòng mỉm cười nói:

- Ngồi đi!

Lâm Lạc đối với Tô Quảng Khai mang kính ý thật sâu, đầu tiên là hành một lễ văn bái, lúc này mới ngồi ngay ngắn xuống.

Tiểu dung trên mặt Tô Quảng Khai không khỏi đậm hơn một phần, tiểu tử này cũng không có bởi vì tạo thành Linh vực mà trở nên kiêu căng, chỉ là tinh táo cùng tự chế này đã rất giỏi! Dù sao Lâm Lạc vẫn chỉ là hai mươi tuổi, khó tránh khỏi sẽ kiêu ngạo, tự đại, huống hồ hắn lấy được thành tựu xác thực có thể xưng là chưa từng có, có thể nói đệ nhất thiên tài từ xưa đến nay.

- Để cho lão phu nhìn xem Linh vực của ngươi!

Tô Quảng Khai dùng ngữ khí nhẹ nhàng nói ra, cũng không có khẩu khí từ trên cao nhìn xuống.

- Thỉnh tiền bối chỉ điểm!

Lâm Lạc đem tay phải nắm tay, oanh thoáng cái, trên nắm tay lập tức tạo thành một đoàn lam hỏa, tản ra uy áp làm cho lòng người sợ hãi.

- Không sai, đã tạo thành hư vực, tuy chỉ là hình thức ban đầu, nhưng hạt giống đã gieo xuống, một ngày nào đó sẽ trở thành đại thụ che trời!

Tô Quảng Khai gật đầu.

Đường Diêm nói qua, hư vực chính là lĩnh vực của võ giả còn không có tiến vào Linh giả hình thành, bởi vì không có chính thức tiến vào Linh vực, nên chỉ có thể xưng là hư vực, uy lực không thể cùng lĩnh vực chính thức đánh đồng.

Dù sao, lĩnh vực chuyên thuộc về Linh giả, chính thức nắm giữ lĩnh vực, vậy thì nhảy ra trình tự Tiên Thiên, tiến nhập Tiên cảnh!

Tô Quảng Khai lại không biết Lâm Lạc đã đối với lĩnh vực có chỗ hiểu rõ, giải thích nói:

- Ở trước khi không có bước ra Thích Biến cảnh, cái Linh vực này chỉ có thể xưng là hư vực! Chỉ có vượt qua Linh kiếp, mới có thể hình thành Linh vực chính thức!

- Lão phu mặc dù biết ngươi rất có tiềm chất, nhưng mà tuyệt đối thật không ngờ, ngươi có thể ở Thông Minh cảnh hình thành Linh vực, cái này thật trái với lẽ thường võ đạo!

Tô Quảng Khai không khỏi lắc đầu, ngay cả hắn cũng cảm nhận được không thể tưởng tượng nổi.

Đặc biệt lúc trước Lâm Lạc ở hắn chỉ điểm một chút tiến nhập giác ngộ, một lần hành động từ Giác Vi nhất trọng thiên tiến vào nhị trọng thiên, chuyện tình không quá nửa năm trước, hôm nay tiểu tử này rõ

ràng đạt đến Thông Minh cảnh, chỉ là tốc độ tu hành khủng bố này cũng đủ làm cho Tô Quảng Khai động dung, huống chi Lâm Lạc còn tạo thành Linh vực?

Thiên tài, thiên tài nghịch thiên!

Mị nhi gả cho hần, cũng không tính là ủy khuất!

Lão nhân có cái ý nghĩ này, lập tức càng xem Lâm Lạc càng cảm thấy thuận mắt.

Lâm Lạc bị Tô Quảng Khai nhìn có cảm giác trong nội tâm sợ hãi, vội vàng nói:

- Tiền bối, người có thể nói cho vãn bối một ít về chuyện tình linh vực không?
- Cũng được!

Tô Quảng Khai có chút do dự một lúc, sau đó gật đầu:

- Người đã tạo thành Linh vực, xác thực có tư cách cùng tất yếu biết rõ một ít về Linh vực!
- Trong Linh vực, tức là nơi võ giả tuyệt đối thống ngự, có thể đơn giản hóa giải bất luận công kích gì, cũng có thể phá hủy bất luận tồn tại gì ở trong Linh vực! Cảnh giới càng cao, phạm vi Linh vực lại càng lớn, có thể đối kháng Linh vực cũng chỉ có Linh vực!

Tô Quảng Khai chậm rãi nói, bất quá những điều này Lâm Lạc đã biết.

- Nhưng mà, Linh vực chỉ là một loại thủ đoạn biểu hiện của võ giả, Linh giả chính thức.

Tô Quảng Khai mỉm cười nói:

- Sử dụng toàn lực của người đánh tới!

Hần chỉ chỉ vị trí ngực.

371. Chương 371: Tề Tụ. (1)

- Tiền bối.
- Bảo người đánh liền đánh, sợ bị thương lão phu sao?

Lâm Lạc hít và một hơi thật sâu, Tô Quảng Khai đã nói như vậy, tự nhiên có đạo lý của hần, hần lập tức vận chuyển toàn lực, một quyền oanh ở trên ngực Tô Quảng Khai, đương nhiên, không có phát động linh vực.

Bùm!

Quyền lực của Lâm Lạc là vô cùng bá đạo, mà vừa rồi Tô Quảng Khai không có mở ra nửa điểm phòng ngự, ngực này lập tức bị Lâm Lạc oanh ra một cái động lớn! Nhưng còn không có đợi Lâm Lạc kinh hoảng, hần không ngờ phát hiện, miệng vết thương của lão nhân rõ ràng ngay cả nửa điểm máu tươi cũng không có chảy ra, theo miệng vết thương phá vỡ mà xem, huyết nhục của Tô Quảng Khai biến thành thể rắn kim sắc, thật giống như cả người là do Hoàng Kim đúc thành!

- Tiến vào Linh vực, thân tức bất hủ!

Tô Quảng Khai nhàn nhạt nói ra, thân thể lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khép lại, trong nháy mắt miệng vết thương không còn, đầy đủ không sót mẻ! Nếu không phải lỗ hổng của quần áo phá vỡ còn đó, Lâm Lạc cũng muốn hoài nghi mình một quyền kia đến tột cùng có đánh trúng đối phương hay không.

- Cho dù là đồng dạng linh căn, hình thành Linh vực cũng không giống nhau, lão phu hình thành là kiếm vực!

Tô Quảng Khai ở bốn phía thân thể mở ra một kiếm thể giới, bốn phía tất cả đều là từng nhánh kim kiếm, mà đỉnh đầu của lão nhân thì là một thanh cự kiếm dài gần trượng, tản ra uy áp khủng bố!

Bất đồng! Hoàn toàn bất đồng!

Đem so với hư vực của Phạm Thương Vũ cùng Kim Quan Điều, cái lĩnh vực này của Tô Quảng Khai xa xa muốn cường đại hơn!

Đây là lĩnh vực đầy đủ, cũng không phải hư vực gà mờ!

Tô Quảng Khai, đúng là Lĩnh vực cường giả!

Khó trách hắn có thể ổn thỏa Tô gia Đại Trưởng lão vị, muốn đưa cháu gái tiến vào Viêm Diễm Tháp chỉ cần nhàn nhạt phân phó một câu, mà Điền Phi Thành đắc tội Tô Mị, mấy ngày sau liền đăng môn nhận lỗi, hiển thị rõ khiêm tốn!

Người ta là Lĩnh vực cường giả chính thức, ngay cả được xưng Càn Nguyên quốc đệ nhất cao thủ Phạm Thương Vũ cũng ở trước mặt hắn cúi đầu!

- Trong Lĩnh vực, chỉ cần ý chí bất diệt, võ giả sẽ sinh sôi không ngừng!

Tô Quảng Khai nói ra:

- Người sử dụng Lĩnh vực đến đánh!

Lâm Lạc cũng tới hứng thú, lúc này đuổi ra hữu quyền, lam hỏa thoáng cái bốc cháy lên, nhưng quả đấm của hắn còn không có đánh ra đi, lam hỏa cũng đã dập tắt. Hắn tái diễn động lĩnh vực, lại như cũ là kết quả giống nhau.

- Lĩnh vực của ngươi còn chưa đủ cường đại, bởi vậy ở bên trong Lĩnh vực của lão phu lập tức phá diệt!

Tô Quảng Khai nhìn xem Lâm Lạc.

- Tiến vào Tiên cảnh, võ giả tu đúng là Lĩnh vực! Lĩnh vực càng mạnh, võ giả cũng càng cường đại!

Lão nhân này cường đại đến làm cho người giận sôi!

- Tạm thời ngươi cũng không cần về Tứ Phong Cốc tử, mấy ngày nữa chính là quốc khánh mười ba vạn năm nghìn năm của đế quốc, làm một phen chuẩn bị, lão phu cũng sẽ cho các nàng Mị nhi trở về!

Tô Quảng Khai lại nói một câu.

Lâm Lạc gật gật đầu, lão nhân này tựa hồ đem hắn trở thành người trong nhà, nói chuyện lộ ra một cổ thân thiết, điều này làm cho hắn không khỏi kỳ quái, chẳng lẽ Tô Quảng Khai đúng như Tô Mị nói, nhân từ đến nước này rồi?

Hắn lại không biết, Tô Quảng Khai đã đem hắn trở thành tôn nữ tể tương lai, không xem hắn trở thành người trong nhà, chẳng lẽ còn trở thành cừu nhân sao!

Trở lại chỗ ở của mình, đã thấy Đường Diễm, Ninh Tú Nhi, Bạch Vũ Nhu rõ ràng đánh trúc bài. Đừng xem Bạch Vũ Nhu là nhân sĩ mất trí nhớ, nhưng bài kỹ lại vô cùng tốt, vật cá cược trên bàn trước người là chồng chất nổi lên cao, mà Đường Diễm cùng Ninh Tú Nhi đều là một bộ đen mặt, chẳng những trước bàn trống trơn, trên mặt còn dán lần lượt từng tờ giấy, hiển nhiên là thua sạch đến đành phải ở trên mặt dán giấy ghi nợ.

Ba người này cũng tự có niềm vui của mình!

- Không đùa nữa!

Ninh Tú Nhi chứng kiến Lâm Lạc trở về, vội vàng đem bài trong tay quăng ra, một đường chạy tới, mang theo tiểu dung nịnh nọt:

- Chủ nhân, ngài đã trở lại!

Lâm Lạc bị nàng ân cần lại càng hoảng sợ, mà Đường Diễm thì da mặt muốn dày nhiều lắm, đối với hắn liếc qua đánh cái chào hỏi, Bạch Vũ Nhu thì có chút sợ hãi mà nhìn xem hắn, còn không tự chủ lui về phía sau.

Hắn tùy tiện gật đầu, liền trở lại buồng trong, tiếp tục quen thuộc năng lực mới được này của hắn.

Bất quá, cái lĩnh vực này của hắn thật đúng là đủ nhỏ, xem Tề Thiên lúc trước mượn đến lĩnh vực cũng lớn gần tương, mà hắn cái này mới dài một xích, thực sự có cảm giác lấy ra dọa người!

Lĩnh vực, cũng không phải loại hình công kích đơn thuần, mà là một tiểu thế giới, là thể hiện ý chí của võ giả. Dịch nhân ở trong đó sẽ gặp đến công kích, mà người một nhà chẳng những sẽ không bị uy hiếp, còn có thể đạt được lĩnh vực bảo vệ, tất cả một ý niệm.

Trước mắt Lâm Lạc còn làm không được những thứ này, ý chí của hắn chính là chiến đấu, đây là cùng Chiến Thiên Quyết tương quan, bởi vậy lam hỏa lĩnh vực này của hắn là tràn đầy lực công kích, chỗ quyền đi qua, không chỗ nào không công, không chỗ nào không phá!

Còn đối với sau khi nắm giữ lĩnh vực thuần thực, một quyền này đánh đi ra, đã có thể tạo thành thương tổn khủng bố, lại có thể làm cho người ta hào phát vô thương.

Lâm Lạc phải nắm giữ!

Nếu không, hắn một quyền oanh ra chính là cục diện cùng đối phương không chết không ngớt, cũng không phải người người đều là Tô Quảng Khai, có thể dùng lĩnh vực hóa giải lĩnh vực!

Toàn bộ tâm thần của Lâm Lạc dung nhập đến trên lý giải lĩnh vực, từng giọt từng giọt tinh tế thưởng thức ở trong đó biến hóa, mà cảm ngộ chính là ba ngày, mới rốt cục có chút mặt mũi, tuy vẫn không thể làm được tùy tâm sở dục, nhưng ít ra cái lam hỏa này chắc là không biết cháy đến chính hắn.

Ra mật thất, lại phát hiện Tô Mị cũng trở về, cái yêu nữ này rõ ràng đạt đến Minh Dương ngũ trọng thiên, tu vi tiến cảnh quả nhiên là rất khủng bố! Cái này cũng có thể thấy được diệu dụng của Không Linh Thạch Nhũ, kết hợp hiệu quả của Viêm Diễm Tháp, làm cho Tô yêu nữ công lực tinh tiến như bay!

- Ai, người cũng quá đả kích người!

Tô Mị mặt ủ mày chau.

- Bản cô nương bế quan ba tháng, mỗi ngày luyện công cũng nhanh muốn luyện được choáng váng, mới đạt tới Minh Dương ngũ trọng thiên, làm sao người đã tiến vào Thông Minh cảnh!

- Chít chít chít!

Ngân Mang từ trong lòng Tô Mị nhảy tới trên vai Lâm Lạc, dùng cái đầu nhỏ cọ gò má Lâm Lạc, tiểu tử kia đi theo Tô Mị cả thấy ở Viêm Diễm Tháp tu luyện ba tháng, đối với Lâm Lạc là thực tưởng niệm, mà thực lực tiểu tử kia vậy mà cũng đột phá đến Niết Âm Cảnh!

- Ha ha, xem ra tất cả mọi người đều có tiến bộ!

Lâm Lạc cười to, không những tu vi của mình tăng tiến làm cho người ta cao hứng, bằng hữu có thể đột phá cũng là một cục đại hỷ sự.

- Tiểu ca ca, người rất xấu, vô thanh vô tức chạy đi, cũng không cùng Bảo Bảo chơi!

372. Chương 372: Tề Tụ. (2)

Thanh âm non nớt vang lên, Bảo Bảo đại tiên cũng giá lâm ngồi trên Thanh Phỉ Báo hiện ra ở trong đại sảnh, khá tốt, quân đoàn sủng vật của hắn cũng không có toàn bộ đến, nếu không nơi này sẽ thật muốn náo nhiệt.

- Ân?

Đường Diễm là cái thứ nhất đứng lên, không chớp mắt nhìn chằm chằm vào Bảo Bảo đại tiên, đúng là sáng quắc lên, cái miệng nhỏ nhắn hé mở, không ngừng dùng đầu lưỡi liếm môi. Lâm Lạc nhận ra dáng dấp nàng này, đó là biểu lộ cực kỳ tham lam, nhưng tiểu ma nữ này rõ ràng đối với một tiểu oa tử lộ ra vẻ mặt như thế, cái này có chút khủng bố!

Chứng kiến Đường Diễm, thần sắc của Bảo Bảo đại tiên rung mình, Thanh Phỉ Báo thì là gầm nhẹ rít gào, một bộ như lâm đại địch.

- Câm miệng, bằng không nướng người!

Đường Diễm đối với Thanh Phỉ Báo trừng mắt, sợ đến mức đầu Thanh Phỉ Báo này phát ra tiếng kêu ô ô, kẹp lấy cái đuôi úp sấp trên mặt đất, hiện ra vô cùng thần phục!

Cái này một lớn một nhỏ đều là phi nhân loại a!

Một cái có thể thu phục mãnh thú ình dưng, cái khác thì có thể khuất phục mãnh thú, hai người có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu! Lâm Lạc tin tưởng, nếu Đường Diễm nguyện ý mà nói, đồng dạng có thể thu phục một đồng lớn quân đoàn mãnh thú!

Trách không được Ngân Mang đối với nàng sợ thành như vậy, lúc trước ngay cả bị cột lên dàn nướng cũng không dám phản kháng! Mà trong Phi Lai Sơn, nàng mang theo ba người Lâm Lạc đơn giản thông qua đàn thú phong tỏa, cũng hiện ra nàng đối với mãnh thú có được lực khuất phục tuyệt đối!

Đường Diễm cùng Bảo Bảo đại tiên giằng co, song phương đều là hỏa lực mười phần, nhưng sau một hồi liều mạng ánh mắt, hai người đồng thời nghiêng nghiêng đầu, đứng là lẫn nhau không thèm nhìn .

- Chuột ú, tới đây!

Đường Diễm không có thể đạt được ước muốn, tâm tình đang không tốt, lúc này bắt Ngân Mang đi qua, đem tiểu tử kia một hồi chà đạp.

Đường Diễm, Bảo Bảo đại tiên, cũng không xem bọn họ thoát nhìn đơn giản như vậy, khẳng định đều có được đại bí mật! Bất quá, chỉ cần đối với Lâm Lạc không có ác ý, Lâm Lạc ngược lại không sao cả bọn họ có chuyện gì, mỗi người đều có bí mật của mình, thời điểm nguyện ý thẳng thắn không cần hỏi cũng chủ động nói.

- Ngốc tử, nghe nói người đã hình thành lĩnh vực rồi?

Tô Mị kéo Lâm Lạc ra đại sảnh, hai người mấy tháng không có gặp nhau, tự nhiên tưởng niệm muốn một mình ở chung.

Đối với Tô Mị hẳn là không có gì giấu diếm, Lâm Lạc đem chuyện tình dưới Viêm Diễm Tháp trấn áp Hỏa Diễm cự nhân nói ra.

Tô Mị không khỏi ghen hờn nhìn trần trời nói:

- Người rõ ràng có thể tiến vào trong cấm địa?

- Tô gia biết rõ địa phương đó?

- Đương nhiên biết rõ, tuy Viêm Diễm Tháp không phải tứ đại gia tộc chúng ta xây, nhưng gia tộc nào không nghĩ hàng nhái ở trên địa bàn của mình xây dựng một cái, từ lúc hơn mười vạn năm trước liền phát hiện dưới tháp có một khối tảng đá to lớn, trên mặt hiện đầy trận vân, đáng tiếc, mấy vạn năm xuống không có bất cứ người nào có thể phá giải trận pháp! Về sau, mọi người đoạn tuyệt ý niệm bắt chước trùng kiến Viêm Diễm Tháp trong đầu, cho rằng đây là Thượng cổ cường giả bố trí, tuyệt không phải chúng ta có khả năng phỏng chế!

Tô Mị êm tai nói, dùng ánh mắt chứng kiến quái dị nhìn chằm chằm vào Lâm Lạc:

- Người người này đến cùng có đúng là người hay không, chuyện tình người khác hơn mười vạn năm cũng không có thể làm thành, người mấy tháng liền làm đến!

- Không thể giả được, ngược lại người, có phải là hồ ly tinh biến thành không?

Lâm Lạc vội vàng phản kích.

Đối với cái này, Tô Mị là vui vẻ tiếp nhận, còn xếp đặt một cái tư thế vũ mị, mị hoặc ngàn vạn, làm cho Lâm Lạc không khỏi đỏ mặt lên. Tô yêu nữ lập tức đắc ý cười nịnh nọt lên nói:

- Bất quá, người cái cơ duyên này thật đúng là làm cho người ta hâm mộ, gặp gỡ một quái vật như vậy vậy mà còn có thể sống được trốn đi ra, còn bởi vậy tạo thành lĩnh vực!

Lâm Lạc có thể tiến vào trong đó, cũng không phải hẳn thực sự nghiên cứu thấu trận pháp, mà bởi vì hẳn thân là huyết mạch của Thiểm Điện tộc nhân! Hẳn chuyển chủ đề nói:

- Gia gia của người nói, mấy ngày nữa chính là quốc khánh mười ba vạn năm nghìn năm lập quốc của Càn Nguyên quốc!

- Đúng vậy, đây chính là đại sự!

Tô Mị liên tục gật đầu.

- Trăm năm quốc khánh đều vô cùng long trọng, huống chi đây là ngàn năm quốc khánh, năm nghìn năm quốc khánh!

- Chẳng phải là vui chơi giải trí, nhìn xem nào nhiệt sao?

Lâm Lạc thì không có hứng thú gì, hẳn cũng không phải người Càn Nguyên quốc, nghiêm khắc mà nói, hẳn chính thức quan tâm chỉ có Bạch Dương trấn mà thôi.

Đó là địa phương hẳn sinh trưởng vài chục năm, mà địa phương khác như Liên thành, Bách Phong Tông, Hồ Tinh thành cũng chỉ là địa phương hẳn tạm thời đi qua, không có khả năng lưu lại quá nhiều lo lắng.

- Đồ nhà quê!

Tô Mị liếc mắt nhìn hẳn một cái, nhưng phong tình vạn chủng, làm cho Lâm Lạc không khỏi một hồi huyết lưu gia tốc.

- Mỗi mười năm quốc khánh đại điển đều có rất nhiều hoạt động, huống chi là năm nghìn năm quốc khánh? Vì lần đại điển này, Hoàng Đế Bệ hạ đã sớm mệnh lệnh vạn quốc đến châu, còn có thể cử hành giải thi đấu săn bắn, phần thưởng rất lớn!

- A, có phần thưởng gì?

Lâm Lạc hơi có chút tâm động.

- Đã biết người sẽ hỏi!

Tô Mị kiều tiếu.

- Đệ nhất danh ban thưởng trân quý nhất, chính là một lọ Thần huyết được tề!

- Thần huyết được tề, là vật gì?

Lâm Lạc không khỏi kỳ quái.

- Trong truyền thuyết, thời đại Thần linh đại chiến, Thần huyết rơi vãi, có chút bị phong bế tồn tại trong đá, được xưng là Thần huyết thạch!

Cái này chẳng phải là Thần Huyết Hỏa Vân Thạch sao!

- Ngốc tử, lại dùng loại ánh mắt khinh bỉ đó xem bản cô nương, chú ý bản cô nương coi hết ý phục của người mang người đi dạo phố! Thần Huyết Hỏa Vân Thạch chỉ là lấy dính một ít Thần huyết, hơn nữa đây cũng chỉ là truyền thuyết, căn bản không biết là thật hay giả, nhưng Thần huyết thạch là xác xác thực thực ở trong viên đá bảo tồn xuống máu tươi của thần linh, Thần huyết được tề chính là lấy máu tươi trong Thần huyết thạch, lại thêm vào nhiều loại linh dược luyện chế thành!

- Thì tính sao?

Lâm Lạc vẫn không hề động tâm.

- Thần huyết được tề có thể nâng cao huyết mạch của võ giả! Còn hơn cả Tinh Thần Quả đối với mãnh thú, người ngấm lại xem, nếu ngày nào đó trong thân thể người chảy lưu tất cả đều là Thần linh chi huyết, người chẳng phải thành Thần sao!

Tô Mị giải thích nói.

- Thành thần?

Dùng thần linh chi huyết để đạt tới mục đích hóa phàm thành Thần, cái này không thể không nói là một loại ý nghĩ điên cuồng.

- Có thể thực thành Thần hay không tạm thời không nói, nhưng Thần linh chi huyết đối với võ giả chỗ tốt là khẳng định!

Tô Mị nghiêm nghị nói ra.

- Lần này là năm nghìn năm quốc khánh, nói cách khác, thật đúng là không có khả năng xuất ra Thần huyết được tề để làm ban thưởng!

Lâm Lạc nghĩ nghĩ nói:

- Giải thi đấu săn bắn tính toán thành tích như thế nào?

373. Chương 373: Lại Tiếp Nói Tiền Duyên. (1)

- Ha ha, ngốc tử động tâm sao?

Tô Mị nở nụ cười:

- Thần huyết được tề trọng yếu như vậy, tự nhiên các lộ cao thủ đều ra tay! Đây cũng không phải là chọn lựa tuổi trẻ tuần kiệt, có hạn chế đặc thù gì, người có thể một người tham gia, cũng có thể mang theo một đám người tham gia, không trông nom ai cuối cùng có thể thắng được, cái này rõ ràng biểu hiện đều là để quốc võ phong!

- Thành tích tự nhiên là xem thu hoạch của người, săn đến mãnh thú càng cường đại, cái thành tích này tự nhiên cũng càng cao!

Lâm Lạc nhướng mày, cái này không hạn chế tu vi mà nói, hẳn chỉ là tu vi Thông Minh cảnh như thế nào tranh được qua Khuy Linh, Địa Nguyên, Thiên Hợp cảnh cao thủ? Nói sau, nếu như Thần huyết được tề thực hiệu quả kinh người như vậy, chỉ sợ ngay cả Thích Biến cảnh cường giả cũng động tâm, hẳn còn tham gia cái rắm?

Nhưng cảnh giới hẳn nâng cao quá nhanh, cũng đúng lúc yêu cầu thông qua chiến đấu chân chính đến ma luyện bản thân, chỉ là loại khiêu chiến không đến nơi đến chốn, căn bản kích không dậy nổi ý chí chiến đấu.

Còn nữa, Chu Ánh Khiết nói không chừng cũng sẽ tham gia đại hội săn bắn, hẳn hiện tại cũng đạt tới Thông Minh cảnh, lại nắm giữ lĩnh vực oai có thể tìm một cơ hội làm thịt cừu nhân này hay không?

Hành động lập quốc mười ba vạn năm nghìn năm của Càn Nguyên quốc, cái này vô luận là đối với dân chúng của Càn Nguyên quốc hay là nước phụ thuộc của nó mà nói đều là một kiện đại sự, những ngày này đã có vô số thế gia nước phụ thuộc phái người tới triều bái, dùng bày tỏ tôn trọng với Thiên triều.

Đương nhiên, triều cống chỉ là một phương diện, bọn họ không thiếu muốn mượn cơ hội này đầu nhập vào dưới trướng thế gia chính thức, nâng cao địa vị cùng thực lực của gia tộc mình. Vô luận là Thượng Nguyên quốc, Trung Nguyên quốc hay là Hạ Nguyên quốc, bọn họ có được công pháp võ học đều là không hoàn chỉnh, chỉ có thể gia Thần quốc mới chính thức có công pháp tu hành đầy đủ.

Tô gia là một trong tứ đại gia tộc lớn nhất Càn Nguyên quốc, mỗi ngày thế gia nước phụ thuộc triều bái là nối liền không dứt, có thể tiến vào Tô gia như thế nào cũng phải là thế gia Thượng Nguyên quốc, thế gia Trung Nguyên quốc căn bản ngay cả tư cách tiến vào Tô gia cũng không có, càng khỏi phải nói là gia tộc Hạ Nguyên quốc.

Có chút đại biểu gia tộc bị Tô gia giữ lại an bài ở trong khách phòng, có chút thì là cùng ngày đã bị mời đi.

Làm cho Lâm Lạc ngạc nhiên chính là, trong những gia tộc thượng khách này thỉnh linh có Cam Vũ quốc Bùi gia, Bách Nguyên quốc Hồ gia, hơn nữa hai đại gia tộc này còn có người hẳn quen biết, là Bùi Nghĩa Hiên, Hồ Chấn Vũ.

Cũng không phải Lâm Lạc cố ý quan tâm cái này, mà là hai người này tự mình đến trước biệt viện của Lâm Lạc bái phỏng.

- Lâm huynh, rốt cục lại gặp mặt!

- Chúc mừng Lâm huynh, ít ngày nữa thành rể cưng của Tô gia!

Hai người này là dắt tay nhau mà đến, đều là vẻ mặt tươi cười, giống như cùng Lâm Lạc thực sự là lão giao tình vài thập niên.

Thời gian dài như thế, hai người cũng kém không nhiều lắm tiêu hóa chỗ tốt được đến từ Hóa Long Trì. Bất quá, lúc này có thể rõ ràng nhìn ra hai người khác nhau, Bùi Nghĩa Hiên bất quá là Minh Dương cảnh Đại Viên Mãn, mà Hồ Chấn Vũ đã đột phá đến Giác Vi!

Đừng xem đây chỉ là một đường không khớp, nhưng nếu không có tạo hóa nghịch thiên, cái này có thể kéo ra hai người vài chục năm, thậm chí hai mươi ba mươi năm chênh lệch cũng có thể!

Bởi vậy, trên mặt Bùi Nghĩa Hiên biểu lộ có chút xấu hổ, mà Hồ Chấn Vũ thì là xuân phong đắc ý, tạo thành đối lập rõ ràng.

Nhưng lúc chứng kiến Lâm Lạc, hai người đều là mặt lộ vẻ kinh ngạc, dùng tu vi của bọn hắn đã không cách nào đo lường được cảnh giới của Lâm Lạc, chỉ cảm thấy khí tức của Lâm Lạc sâu như biển rộng, bàng bạc vô cùng, căn bản không phải bọn họ có thể so sánh!

Lúc này bọn họ mới tin tưởng truyền ngôn nói, Lâm Lạc bước chân vào Thông Minh cảnh, lại tạo thành Linh vực!

Từng cái bất quá, giới hạn trong trình tự lịch duyệt của bọn họ, cái gọi là Linh vực ở bọn hắn xem ra chỉ là một môn công pháp lợi hại mà thôi, căn bản không biết đại biểu chính là cái gì. Nhưng cái này cũng đủ rồi, Thông Minh cảnh a, ngay cả Lão tổ của bọn họ cũng chẳng qua là Khuy Linh cảnh, chỉ có thể áp chế Lâm Lạc một đại cảnh giới!

Lúc trước trong giải thi đấu Vạn Vương Chi Vương, Lâm Lạc bất quá là tu vi Minh Dương cảnh, cùng bọn họ bình khởi bình tọa, nhưng thoảng chớp mắt công phu như vậy, hắn đã nhảy lên đến độ à hai người chỉ có thể nhìn lên, điều này có thể không cho người thổn thức cảm thán sao?

Mà người này nghịch thiên, nói không chừng hai năm nữa chính là Địa Nguyên cảnh, Thiên Hợp cảnh siêu cấp cường giả, đến lúc đó ngay cả Lão tổ của gia tộc bọn họ ở trước mặt Lâm Lạc cũng tất cung tất kính!

Nhất niệm đến tận đây, thần sắc hai người càng phát ra kính sợ, hạ quyết tâm muốn giao hảo Lâm Lạc, bất kể là hướng về phía Tô gia hay là bản thân Lâm Lạc, cái này đều đáng giá đầu tư! Hơn nữa, ưu thế của bọn hắn ở chỗ cùng Lâm Lạc có chút giao tình.

Bất kể nói thế nào, hai người này đều cùng mình có chút uyên duyên, không tính là bằng hữu, nhưng ít ra cũng là cố nhân. Chỉ là, vì cái gì tất cả mọi người cảm thấy hắn sẽ là con rể Tô gia chứ?

Lâm Lạc không khỏi kỳ quái, Tô Mị là chưa từng có tỏ vẻ qua coi trọng hắn, mà hắn cũng không có ý tứ phương diện này, như thế nào những người khác lại muốn đem hai người kết lại?

Trong lòng của hắn lắc đầu, thầm than lời đồn đãi đã thương người, vừa hướng hai người mỉm cười ra hiệu nói:

- Bùi huynh, Hồ huynh, từ biệt nhiều ngày, hai vị phong thái như trước!

- Ai, đâu so ra vượt Lâm huynh tu vi tinh tiến!

Bùi Nghĩa Hiên là nói thật, lúc trước gặp nhau, cảnh giới của hắn vẫn còn cao hơn Lâm Lạc một ít, nhưng Lâm Lạc từ Hóa Long Trì đi ra thì đến được Minh Dương Đại Viên Mãn, mà hiện tại lại sinh sinh hoá khỏi hắn hai đại cảnh giới!

Trừ khi Lâm Lạc từ bây giờ tu vi không hề nâng cao, nói cách khác, Bùi Nghĩa Hiên đời này cũng chỉ có thể nhìn lên bóng lưng!

- Sau này nhờ Lâm huynh điều dắt nhiều hơn!

Hồ Chấn Vũ cũng buông xuống kiêu ngạo, tuy hắn cũng là người có đại cơ duyên, nhưng hiển nhiên không thể cùng Lâm Lạc so sánh với! Nếu hắn như cũ tự giữ mà nói, nói không chừng Bùi Nghĩ Hiên được chỗ tốt của Lâm Lạc còn có thể siêu việt hắn!

Lâm Lạc mỉm cười, cùng hai người tùy tiện hàn huyên, hắn tự nhiên sẽ không bởi vì mấy câu của đối phương mà xuất phát từ nội tâm đem bảo vật trên người phân cho bọn họ, hơn nữa hắn cũng chỉ là Thông Minh cảnh mà thôi, ở Đế đô ngạo hồ tàng long ngay cả cao thủ cũng không tính, nào dám nói điều gì ai.

Trong lúc nói chuyện, Ninh Tú Nhi đi lên bưng trà đưa nước, dung mạo xinh đẹp lập tức làm cho Bùi, Hồ hai người đối với Lâm Lạc gợn ngón tay cái, thầm khen Lâm Lạc có thuật ngữ nữ, chẳng những lừa gạt đến Tô gia đại tiểu thư, còn cấu kết nha hoàn như hoa, quả nhiên là ao ước chết người.

374. Chương 374: Lại Tiếp Nói Tiền Duyên. (2)

Cũng không lâu lắm, Đường Diễm cùng Bảo Bảo đại tiên mất to trường đôi mắt nhỏ đi tới, hai người một cái kéo da mặt của đối phương, một cái thì là cầm lấy tóc của đối phương, đều không chịu buông tay.

- Hừ hừ, ta mới dùng bảy phần lực!

- Bảo Bảo mới dùng sáu phần lực!

- Năm phần!

- Bốn phần!

Một lớn một nhỏ đều không ngừng cãi cọ, ai cũng không chịu buông tay.

Lâm Lạc không biết hai người này là chuyện gì xảy ra, luôn luôn suốt ngày náo không ngừng! Đáng thương nhất phải là Thanh Phỉ Báo của Bảo Bảo đại tiên, suốt ngày kinh sợ, căn bản không có phong thái của Bách Thú Chi Vương.

Bùi Nghĩ Hiên cùng Hồ Chấn Vũ thì là hai mắt bạo đột!

Cái này cái này cái này, tiểu oa tử này cười mãnh thú rõ ràng là Giác Vi cảnh!

May mắn Bạch Vũ Nhu không có lộ diện, bằng không bọn họ chứng kiến một người sau lưng mọc ra cánh không biết sẽ khiếp sợ đến loại trình độ nào!

Lâm Lạc cùng hai người này cũng chưa nói tới cái gì giao tình, ứng phó vài câu liền uyển chuyển hạ lệnh trục khách, mà hai người cũng rõ ràng còn nhiều thời gian, không vội mà một sớm một chiều cùng Lâm Lạc trở thành tri giao hảo hữu, đều rất thức thời đứng dậy cáo từ.

- Hai người các ngươi suốt ngày rớt cuộc náo cái gì!

Lâm Lạc nhìn chằm chằm vào hai người vẫn đang đánh nhau nói.

- Tiểu ca ca, cái hồ ly tinh này muốn ăn Bảo Bảo!

Bảo Bảo đại tiên bị nắm bắt khóe miệng, hai mắt rưng rưng tội nghiệp nói ra.

- Ngươi cây cải đỏ này, sinh ra chẳng phải là cho người ta ăn sao?

Đường Diễm cũng không có tốt hơn chỗ nào, tóc bị Bảo Bảo đại tiên kéo, con vịt chết còn mạnh miệng.

- Đừng làm rộn, ăn cái gì!

Lâm Lạc cũng không có cách nào cầm hai người này, đành phải lấy ra hai cái bình ngọc, trong đó có mười giọt Không Linh Nhũ.

Đường Diễm cùng Bảo Bảo đại tiên đối liếc mắt nhìn, thậm chí nghĩ tạm thời dừng tay.

- Ngươi buông tay trước!

- Tại sao phải Bảo Bảo buông tay trước, ngươi buông ra trước!

- Người trước!

- Người trước!

Lâm Lạc thở dài nói:

- Hai người các người lại nào, ai cũng đừng nghĩ được ăn!

Cái uy hiếp này vừa ra, hai người mới tạm thời nắm tay giảng hòa, đều nhào tới trước mặt Lâm Lạc, cả đám đều như cún con nhìn xem Lâm Lạc, chỉ thiếu chút nữa nhổ ra đầu lưỡi .

Hai kẻ dở hơi này!

Lâm Lạc lắc đầu, đem hai bình ngọc phân biệt ném đi qua. Bảo Bảo đại tiên còn chưa tính, mới chỉ là tiểu hài tử hai ba tuổi, nhưng Đường Diễm cũng tựa như chưa trưởng thành, đi cùng hần nào chứ?

Hơn nữa, Đường Diễm nói muốn ăn Bảo Bảo đại tiên cũng không giống là ngoài miệng nói chơi, đó là bắt được cơ hội thực sự sẽ hành động, tựa như lúc trước muốn nướng ăn Ngân Mang đồng dạng, tiểu ma nữ này cũng không có cái gọi là ước thúc đạo đức gì.

Nhưng tiểu ma nữ tuy mang theo chữ Ma, nhưng dù sao không phải quái thú ăn thịt người, trước kia chưa từng có gặp qua nàng muốn ăn tiểu hài tử nhà ai, làm sao lại nhìn chăm chăm vào Bảo Bảo đại tiên?

Lâm Lạc mãnh liệt nghĩ đến, trước mãnh thú đều là đối với nước miếng của Bảo Bảo đại tiên cực kỳ đỏ mắt, chẳng lẽ nói Bảo Bảo đại tiên này là Thần linh thân thể, không trông nom đối với mãnh thú hay là nhân loại đều là thập toàn đại bổ?

Nhưng bất kể là phải hay không, muốn Lâm Lạc ăn thịt người đến tăng tiến tu vi mà nói, hoàn toàn vượt qua giới hạn thấp nhất của hần, vĩnh viễn không có khả năng tiếp nhận!

Đuổi một lớn một nhỏ đi, Lâm Lạc tiếp tục tu luyện, đến thời gian nửa đêm, hần đang muốn lên giường nghỉ ngơi, cửa phòng lại vang lên tiếng đập cửa, hần mở cửa xem xét, chỉ thấy Ninh Tú Nhi đang bưng một chén trà đứng ở ngoài cửa.

- Lâm thiếu, ta chuẩn bị trà an thần cho ngươi, đây chính là bí phương tổ truyền nhà của ta, có thể an tâm tĩnh thần, vô cùng trân quý!

Ninh Tú Nhi đi vào trong phòng, đem chén trà đặt trên bàn.

Lâm Lạc mở chén trà, lập tức liền có mùi thơm ngát truyền ra, tựa hồ có thể tiến vào trong lòng, làm cho tinh thần hần chấn động. Ninh Tú Nhi cũng không có khuyếch đại, trà này xác thực vô cùng có hiệu quả!

Hần hướng đối phương cười cười, nâng lên uống hai ngụm, nhưng Ninh Tú Nhi lại đứng ở một bên không có đi ra ngoài, hiển nhiên là muốn thu thập chén trà hần uống xong, Lâm Lạc đành phải hớp mấy cái, đem trọn chén trà thoáng cái uống sạch sẽ.

Hần chẳng hề thói quen có người ở một bên phục thị, vài năm khắp nơi lưu động, hần càng thích ứng một người.

Ninh Tú Nhi thu lại chén trà ra khỏi phòng, mà Lâm Lạc thoáng điều tức một hồi, cũng lên giường nghỉ ngơi.

Nhưng chỉ vèn vèn một lát sau, cửa phòng lại đột nhiên đẩy ra, Ninh Tú Nhi rón ra rón rén đi đến, đầu tiên là “Lâm thiếu Lâm thiếu” kêu vài tiếng, không gặp Lâm Lạc trả lời, lập tức hừm hừ đắc ý.

- Người người này, thật đúng là biết chạy, như vậy hai ba tháng không có trở về, có phải là lại đi tai họa nữ nhân không!

Ninh Tú Nhi lăm bầm lâu bầu, đi tới trước giường, trên mặt đẹp hiện ra vài phần ngượng ngùng.

- Ninh Kiều Nguyệt a Ninh Kiều Nguyệt, ngươi còn do dự cái gì, diệt tộc chi thù bất cộng đái thiên, ngươi đã gả vào nhà cừu nhân, sớm đã có quyết tâm dùng thân thể, hướng hồ đã thất thân cho tên khốn kiếp này, lần thứ nhất cùng lần thứ hai có cái gì khác nhau chứ!

Nàng tăng dưng khí ình, đánh bạo tuột quần áo của Lâm Lạc.

Tuy nàng bồn thủ bồn cước, nhưng Lâm Lạc lại như là lợn chết, đúng là lặn qua lặn lại như thế nào cũng không có nhúc nhích, hiển nhiên lúc trước hắn uống xong kia trà chén có vấn đề!

Dù chậm thế nào, Lâm Lạc cuối cùng cũng bị lật bóng loáng, nhìn xem vật đại biểu cho nam quyền, sắc mặt Ninh Tú Nhi đỏ bừng, cắn răng, đem quần áo của mình bỏ đi, xoay người cười lên trên người Lâm Lạc.

Bất quá...

- Như thế nào không đúng?

Nàng xem thấy vật kia mềm nhũn, rốt cục ý thức được cùng lần trước không đồng dạng. Lần kia Lâm Lạc là say rượu, lại bị kích thích, chính là một phương chủ động, tự nhiên khí thể hung hổ, nhưng bây giờ là ở vào trạng thái đang ngủ say, vậy sao còn có “tinh thần” ?

Ninh Tú Nhi tròn tròn mắt, nàng tuy tự xưng bồn phu nhân, nhưng lại ở ba tháng trước mới vừa vận thất thân cho Lâm Lạc, đối với chuyện giữa nam nữ đúng là không biết quá nhiều. Nhưng tốt xấu thời điểm nàng ở Đại Việt quốc cũng cùng một tốp phụ nhân thân phận tương đương đánh qua quan hệ, lơ mơ nghe các nàng nói qua một ít chủ đề làm cho nàng cảm thấy thẹn.

- Phải dùng miệng sao?

Ninh Tú Nhi tưởng tượng thì có loại cảm giác chán ghét, nhưng Lâm Lạc không để cho “mặt mũi” mà nói, cái này không có sau đó !

- Ninh Kiều Nguyệt, người không nghĩ báo thù cho thân nhân sao? Cho dù người có thể lấy thân hầu hạ, vốn dĩ thực lực bây giờ, có thể giết được lão vương bát đản kia sao?

Ninh Tú Nhi cố gắng thuyết phục mình.

- Người chết không quan trọng, nhưng Ninh gia cũng chỉ có người còn sống, người chết, Ninh gia đại thù ai tới báo?

- Người ngay cả chết còn không sợ, thì sợ gì?

375. Chương 375: U Âm Sâm Lâm. (1)

Nàng do dự nửa ngày, cuối cùng hạ quyết tâm, cúi đầu xuống đem vật nào đó trên người Lâm Lạc ngậm vào trong miệng nhỏ nhắn, lạnh nhạt đưa lên, không cần một lát, Lâm Lạc đã tới “tinh thần” .

- Khốn kiếp, cuối cùng có một ngày, bồn phu nhân muốn cất vật gì đó hại người của người!

Ninh Tú Nhi để xuống lều vải, ngăn lại cảnh xuân mê người phát sinh kế tiếp, chỉ có rên rỉ nhàn nhạt trong phòng phiêu phiêu.

Lâm Lạc tỉnh lại, chỉ thấy tinh thần sảng khoái, suy nghĩ càng thêm rõ ràng, có thể đơn giản nhớ tới một ít chi tiết bình thường không có chú ý tới.

Tuy cái này cũng không có thể gia tăng tu vi, nhưng võ giả tu luyện tới kỳ nhất đúng là tâm phù khí táo, loại trà có thể bình tâm tĩnh thần này vô cùng hữu ích! Như vậy xem ra, ngược lại có thể mang Ninh Tú Nhi về Lâm gia, tìm đối tượng tương xứng cho nàng, cách điều chế trà sau đó sẽ về Lâm gia, tất cả mọi người có thể hưởng thụ đến.

Chỉ là tối hôm qua hắn lại phát một hồi mộng xuân, làm cho Lâm Lạc đối với mình có chút bất mãn, chẳng lẽ thân thể của hắn thực sự rất muốn nữ nhân sao?

Cần Nguyên quốc năm nghìn năm quốc khánh sẽ duy trì liên tục suốt hai tháng, trong lúc có rất nhiều hoạt động, ngày này chạng vạng, Tô Mị cùng hắn đi Hoàng cung Linh Sương thành, một loạt hoạt động chúc mừng theo yến hội buổi tối bắt đầu.

Lần dạ yến này, các gia tộc có chút thanh danh trong Càn Nguyên quốc đều nhận được thiệp mời, rất nhiều thế gia của Thượng Nguyên quốc cũng đồng dạng lấy được thiệp mời, trong hoàng cung Linh Sương thành cường giả tụ tập, hiển thị rõ nội tình cường đại của Thần quốc.

Hồ gia, Bùi gia cũng ở trong hàng ngũ được mời, vốn dĩ địa vị gia tộc bọn họ là rách giầy cho Tô gia cũng không xứng, chỗ ghế ngồi là cách khá xa!

Mặc dù Phạm gia là chủ nhân trên danh nghĩa của Càn Nguyên quốc, nhưng trên thực tế lại tứ đại gia tộc cộng trị, lần dạ yến này, cộng thiết ba mươi sáu cung ghế. Trong đó, chủ yến thiết lập ở Triều Dương cung, đó là Hoàng gia chủ điện, do Gia chủ tứ đại gia tộc tự mình chủ trì.

Bốn người này đều là tu vi Thích Biến cảnh, ngay cả bọn họ cũng tự mình ra mặt, có thể thấy được đối với Thần quốc quốc khánh diễn lần này vẫn là tương đối coi trọng. Mà đối thành ba mươi lăm cung ngoài đều có nhân vật trọng yếu của tứ đại gia tộc tiếp đãi, chỉ ít cũng là tu vi Thiên Hợp cảnh.

Bất quá, địa phương có người thì có địa vị chênh lệch, gia tộc nào có thể được mời đến cung nào, đây chính là có chú ý, đại biểu cho địa vị các gia tộc ở Càn Nguyên quốc.

Như Triều Nguyên cung cũng chỉ có mười sáu gia tộc, phân biệt các thế gia Càn Nguyên quốc cùng ba Thượng Nguyên quốc cường đại nhất, bọn họ là thế lực cường đại nhất cả Thần quốc, nếu có thể đem toàn bộ người một cung này xử lý, thực lực Càn Nguyên quốc sẽ trong nháy mắt suy yếu đến tiêu chuẩn giữa dòng Thượng Nguyên quốc!

Đương nhiên, mỗi gia tộc đều có nhân vật cấp Lão tổ tọa trấn trong nhà, không phải sống chết trước mắt sẽ không xuất hiện, đây chỉ là nói ở mặt ngoài.

Tô Mị là cháu gái duy nhất của Tô Quảng Khai, tuy Tô Quảng Khai không có dự thính, nhưng Tô Mị lại có thể ở trong Triều Dương cung dự thính, Lâm Lạc cũng dính quang Tô Mị, cùng nàng ngồi chung hàng.

Đương nhiên, bọn họ là không thể nào cùng bốn vị Thích Biến cảnh cường giả đặt song song một tịch, nhưng có thể ở trong Triều Dương cung ngồi xuống, cái này vốn là một loại biểu tượng thân phận cùng địa vị.

Lâm Lạc ngược lại không có hứng thú gì, nhưng Tô Mị lại thích thú, cái yêu nữ này không thích tu luyện, nhưng đối với loại yến hội ngộp trong vàng son này lại rất đầu nhập. Nàng địa vị tôn sùng, tự nhiên không thể thiếu người đi tới hàn huyên, đều bị nàng khéo đưa đẩy ứng đối, cho thấy thủ đoạn xử sự hơn người.

Chỉ một lúc sau, Bùi Nghĩ Hiên cùng Hồ Chấn Vũ kết bạn mà đến, nhưng đừng nói bọn họ, coi như là Lão tổ của gia tộc bọn họ cũng không có tư cách tiến đến, chỉ có thể ở ngoài điện chờ đợi, do thị vệ tiến đến thông truyền.

Tô Mị rất cho Lâm Lạc mặt mũi, lúc này cho thị vệ nhường đường, để hai người Hồ, Bùi tiến đến, làm hai người thở mạnh cũng không dám, nơi này cái nào không phải nhân vật Lão tổ cấp chân chánh, không thể trách bọn họ nơm nớp lo sợ.

Bọn họ cũng rất thức thời, kính Lâm Lạc cùng Tô Mị một chén rượu liền cáo từ rời khỏi.

Đừng xem bọn họ chỉ là tới Triều Dương cung một chuyến liền đi như vậy, thay đổi người khác có thể đi vào sao? Hiện tại ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm vào Triều Dương cung, hai người bọn họ có thể đi vào, người khác lại không biết nguyên nhân chân chính, chỉ cho là bọn họ cùng thế gia cao nhất của Thần quốc dựng lên quan hệ, mới có thể lẫn lộn đi vào.

Đây là một loại tư cách, một cái tín hiệu, có tầng quan hệ này, ai còn dám đối với hai đại gia tộc bọn họ động ý niệm trong đầu? Trước hết suy nghĩ đến có thể chịu nổi chỗ dựa sau lưng bọn họ hay không!

Trải qua lần này, địa vị của Bùi Nghĩ Hiên cùng Hồ Chấn Vũ trong gia tộc xem như triệt để vững chắc, mặc cho ai cũng động quyền kế thừa của bọn họ không được. Trong nội tâm bọn họ tự nhiên đối với Lâm Lạc thập phần cảm kích, nếu không phải Lâm Lạc nhớ tình cũ cho bọn họ hắt đi vào, bọn họ ăn bẽ mặt mà nói, đây chính là muốn ở trước mặt trưởng bối mất hết điểm!

Lúc này, Lão tổ gia tộc cũng dùng bộ dáng cười tủm tỉm nhìn xem bọn họ, hoàn toàn là thiên địa khác biệt!

Kỳ thật, loại yến hội này vui chơi giải trí đều là thứ yếu, mà chân chính là một loại biểu hiện thực lực rõ ràng, cung ứng mọi người mượn cơ hội này kéo cảm tình. Mà cung khác khá tốt, vừa múa vừa hát, vô cùng náo nhiệt, Triệu Dương cung bởi vì là Lão tổ cấp cường giả chính thức hội tụ, tự nhiên không có những hoa văn này, bầu không khí yến hội dị thường ngưng trọng, khí tức cường hoành thỉnh thoảng di động mà sinh, làm cho người ta muốn thoải mái cũng thoải mái không nổi.

- Các vị, tiếp qua một năm chính là kỳ hạn U Âm Sâm Lâm mở ra, không biết mọi người chuẩn bị được thể nào?

Dịch gia Lão tổ đột nhiên nói ra.

- Lý gia đã hoàn thành nhiệm vụ, một ngàn miếng Hỏa Diễm Quả đã thành thực, bất kỳ lúc nào cũng có thể ngắt lấy!

- Mã gia cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, Thiên Minh Tịnh Thủy thu hai mươi tám bình!

- Đồ gia cũng hoàn thành nhiệm vụ, đã thu thập đến bốn trăm cân Tử Văn Kim!

Từng vị Gia chủ đều đứng lên đáp lời, mỗi người đều là tu vi Thiên Hợp cảnh, mà vẫn còn không phải mới vào Thiên Hợp cảnh, đều đạt đến Thiên Hợp cảnh đỉnh phong, còn kém một cước là có thể bước vào Thích Biến!

Lâm Lạc không khỏi quay đầu hướng Tô Mị nói:

- U Âm Sâm Lâm là cái gì?

- Liên quan đến bí mật đột phá Linh giả cảnh!

Tô Mị tiến đến bên tai Lâm Lạc nói ra, đây là cơ mật tuyệt đối, bởi vậy nàng cũng đem thanh âm ép tới rất thấp. Nhưng trên thực tế trong nội cung có nhiều cao thủ như vậy tọa trấn, sớm bị bọn họ bày ra khí tràng, bất kỳ thanh âm gì đều khó có khả năng truyền đi ra ngoài.

376. Chương 376: U Âm Sâm Lâm. (2)

Lâm Lạc cả kinh, liền nhanh quay đầu, nhưng thật không ngờ Tô Mị gom góp được quá thân cận, vừa quay đầu lập tức làm ôi của hắn ở trên má lúm đồng tiền của Tô Mị hôn thoáng cái!

Kinh!

Kinh hoàng!

Trong nháy mắt, hai người như tượng điêu khắc, chỉ biết ngây ngốc nhìn đối phương, hoàn toàn không biết làm sao.

Một hồi công phu sau đó, trên mặt Tô Mị của hiện lên hai luồng đỏ ửng kiêu diễm, hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Lạc, biểu lộ giống như quả trách giống như phẫn nộ, cũng không biết nàng đến tột cùng là cái ý nghĩ gì.

Mà Lâm Lạc lại tim đập thình thịch vang lên, giống như đánh một cái đại cổ, làm cho hắn nhiệt huyết xung đầu, có cảm giác mạch máu toàn thân đều muốn tạc liệt. Giữa hai người đã sớm tình cảm thâm sinh, nhưng hết lần này tới lần khác bọn họ đều không có phát giác, nhưng một cái không chú ý tiếp xúc thân mật này, lại rốt cục chọc thủng một lớp giấy kia.

Lâm Lạc nhìn xem Tô Mị, chỉ thấy đối phương má lúm đồng tiền như ngọc, mang theo một tầng đỏ ửng, quyến rũ động lòng người nói không nên lời! Hắn không khỏi có loại cảm giác si mê, ngàn vạn tâm tình bay lên trong lòng, một hồi trong lúc đó căn bản tìm không ra đầu mối.

- Ngốc tử, còn muốn ngắm tới khi nào!

Trong nội tâm Tô Mị vừa mừng vừa sợ, rõ ràng nàng cần phải tức giận, nhưng hết lần này tới lần khác lại phần nộ không dậy nổi, ngược lại có loại mừng thầm, hận không thể đứng lên hát vang, mới có thể đem vui sướng trong lòng phóng thích đi ra.

Lúc này Lâm Lạc thật đúng là thành ngọc tử, mơ mơ hồ hồ nở nụ cười.

Hai người đều có một chút không có ý tứ, không khỏi ngoảnh mặt đi, nhưng một lúc sau lại quay sang đây nhìn lẫn nhau, trong ánh mắt đều lộ ra một chút ngọt ngào.

Cái liếc mắt nhìn này, vui sướng, tê tê đại đại, lại có một chút không có ý tứ, lập tức cúi đầu, nhưng một lát nữa lại giơ lên, lại liếc mắt nhìn, lại cúi đầu xuống.

Ở dưới tâm tình này, hai người nào còn nghe được đến những người khác đang nói cái gì, giống như cả đại điện đều trống trải lên, trong mắt chỉ còn lại có lẫn nhau tồn tại.

Không tốt!

Khi Lâm Lạc thấy rõ tình cảm của mình, lập tức phát hiện một chuyện tình rất không xong! Đó chính là hắn cùng Lăng Kinh Hồng còn có một đoạn nghiệp duyên.

Tuy nam nhân quyền thế có thể thê thiếp thành đàn, thậm chí Tô Mị cũng nói, vô giả vì cam đoan huyết mạch truyền thừa, sẽ lấy vô số thê thiếp, chỉ vì sinh hạ một con nối dòng có thể kế thừa y bát của mình.

Nhưng Lăng Kinh Hồng là tiểu di của Tô Mị, có tầng quan hệ này, nghĩ như thế nào cũng làm cho Lâm Lạc cảm thấy không được tự nhiên!

Tuy Lăng Kinh Hồng nói việc này chưa từng có phát sinh qua, nhưng hai người đều có thể tự lừa dối mình như vậy sao? Hơn nữa, Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mị quan hệ phi thường tốt, không có khả năng trong lúc đó lạnh nhạt xuống, nếu như Lâm Lạc cùng Tô Mị xác định quan hệ, vậy hắn cùng Lăng Kinh Hồng trong lúc đó sẽ càng nhiều xấu hổ?

Đều là Âm Dương Tán Nhân kia! Càng muốn cố xách huyền hư, dù sao lưu lại bảo không phải là để dành cho hậu nhân, còn xách nhiều hoa văn như vậy làm gì!

Hiện tại đã xảy ra chuyện a!

Lâm Lạc không khỏi có chút mặt ủ mày chau, nhưng sự thật đã sớm bày ở đằng kia, có nghĩ cũng là vô ích. Hắn đành phải tạm thời đem cái phiền lòng này vứt qua một bên nói:

- U Âm Sâm Lâm là gì.

Lời vừa ra miệng, liền làm Tô Mị trợn mắt! Hai người này hàm tình mạch mạch, đột nhiên xuất hiện một câu như vậy, thật sát cảm tình a!

Tô yêu nữ nhắc chân ở trên chân Lâm Lạc hung hăng giẫm một chút, mới cắn răng nói:

- Tại đại lục bất kỳ một địa phương nào, cũng không đủ linh khí làm cho võ giả Thích Biến cảnh đánh sâu vào Tiên cảnh, mà U Âm Sâm Lâm chính là một chỗ thần kỳ, linh khí dư thừa, có thể làm cho võ giả bước ra một bước cuối cùng!

- U Âm Sâm Lâm là một chỗ cấm địa sinh mệnh, tràn đầy độc chương, nếu là ở thời gian bình thường tiến vào mà nói, mặc cho ai cũng đừng nghĩ còn sống đi ra, chỉ có mỗi cách ba trăm năm, mới có một thời gian ngắn uy lực độc chương yếu bớt, đến lúc đó võ giả Thiên Hợp cảnh trở lên có thể tiến vào!

Như thế nói đến, Phạm Thương Vũ còn không có tiến vào Tiên cảnh, không phải là bởi vì hắn thiên phú không đủ cao, mà là thời gian không đúng, ba trăm năm trước thời điểm U Âm Sâm Lâm mở ra, hắn còn không có đạt tới Thích Biến cảnh đỉnh phong, mà khi hắn đi tới điểm cực hạn này, lại còn phải khổ đợi U Âm Sâm Lâm mở ra lần nữa.

- Tuy U Âm Sâm Lâm nguy hiểm tầng tầng lớp lớp, nhưng thứ nhất có thể làm cho võ giả Thích Biến cảnh bước ra một bước cuối cùng, thứ hai trong đó cũng có chứa bảo vật, sinh trưởng rất nhiều linh thảo có thể kéo dài sinh mệnh!

Lâm Lạc lập tức nghĩ đến, Tô gia có một gốc cây Tiểu Bàn Đào Thụ, ăn một quả có thể được trăm năm thọ nguyên!

- Ngốc tử ngươi đoán được rồi à!

Tô Mị gật gật đầu nói:

- Tiểu Bàn Đào Thụ nhà của ta chính là vài vạn năm trước, một vị tiên bối gia tộc tiến vào U Âm Sâm Lâm được một cái Bàn Đào, hiện tại cây Tiểu Bàn Đào Thụ trong gia tộc chính là hạt giống của quả kia mọc ra!

- Đáng tiếc, bởi vì hoàn cảnh không đúng, quả của Tiểu Bàn Đào Thụ hiệu quả cũng không có cách nào cùng Tiểu Bàn Đào Thụ chính thức so sánh, chỉ có thể gia tăng một trăm năm thọ nguyên, còn Bàn đào chân chính có thể tăng thọ năm trăm năm!

Cái này khó trách những cường giả kia đều là mỗi người động tâm!

Đến trình tự như bọn họ, có thể đả động bọn họ cũng chỉ có hai cái: thứ nhất, tu vi tăng lên, thứ hai, thọ nguyên gia tăng!

Tuy Tiểu Bàn Đào chỉ có thể gia tăng trăm năm thọ nguyên, lại tương đương với võ giả tăng lên một đại cảnh giới, cái này đã đủ làm cho người ta trở mắt! Nhưng Bàn Đào chính thức lại có thể tăng thọ năm trăm năm, cái này cho dù đồng dạng chỉ có thể ăn ba trái, vậy cũng có thể tăng thọ 1500 năm, so với Thích Biến cảnh cường giả còn muốn sống được lâu hơn!

Người nào không muốn trường sinh?

Tuy 1500 năm không coi là trường sinh, nhưng Thích Biến cảnh có một ngàn một trăm năm thọ nguyên, cả hai cộng lại gần ba ngàn năm thọ nguyên, quả thực so với rùa đen còn muốn sống lâu hơn!

Huống chi, nói không chừng trong này không chỉ có loại thần vật như Bàn Đào Thụ, còn có thần vật đồng dạng, thậm chí càng thêm nghịch thiên?

Chỉ là U Âm Sâm Lâm ít nhất phải Thiên Hợp cảnh mới có thể tiến nhập, hơn nữa một năm sau mới mở ra, chút thời gian như vậy hẳn chỉ sợ là vô vọng đột phá đến cảnh giới cao như vậy, ngược lại Lăng Kinh Hồng còn có thể.

Dù sao, Không Linh Thạch Nhũ cộng với Viêm Diễm Tháp, hai người này liên hợp lại hiệu quả thật sự là rất tốt, nhìn xem Tô Mị liền biết!

Bất quá nếu hẳn có thể từ trên người Hỏa Diễm cự nhân lấy nhiều nhỡ tốt, tuy không có khả năng lục hệ công pháp toàn bộ đột phá Thiên Hợp cảnh, nhưng Hỏa hệ công pháp lại có một tia khả năng!

377. Chương 377: Cảm Tình Quan Hệ. (1)

Nhưng mà lão quái vật kia đã trải qua lần thứ nhất, ném qua thiệt thòi, muốn lại dụ hẳn bão nổi đã rất khó khăn!

Lúc này, thanh âm chu vi mới một lần nữa tiến vào trong tai Lâm Lạc, tất cả đều là những chuyện tình các đại gia tộc bố cục tiến vào U Âm Sâm Lâm. Tuy phải một năm sau mới có thể chính thức mở ra, nhưng bố trí cụ thể lại từ lúc trước đó sau khi hành trình U Âm Sâm Lâm kết thúc đã bắt đầu.

Cho dù là ba trăm năm độc chương tan một lần, nhưng U Âm Sâm Lâm như cũ nguy hiểm tầng tầng lớp lớp, không làm tốt chuẩn bị ngay cả Thích Biến cảnh cường giả cũng có thể vẫn lạc trong đó!

Cái này mặc dù là khánh quốc đại yến, nhưng trên thực tế là tổng động viên trước khi chiến đấu, mà gia tộc có thể dự họp ở Triều Dương cung mới là có tư cách một năm sau tiến vào U Âm Sâm Lâm, làm lấy một lần bố trí cuối cùng.

Bởi vậy, thời gian bọn họ giải tán cũng trễ nhất, không sai biệt lắm đã đến rạng sáng, cũng may võ giả Tiên Thiên Cảnh trở lên không bởi vì ngủ trễ vài giờ mà cảm thấy buồn ngủ mòng lung, chỉ có Tô Mị liên tục xuất ra gương đồng soi mình, ý là phàn nàn thức đêm quá lâu sẽ có nếp nhăn làm cho Lâm Lạc một hồi không nói gì.

Nhưng thiên hạ không có buổi tiệc không tan, hai người cuối cùng trở lại trên xe ngựa, một đường quay lại Tô gia.

Tô Mị Mị mắt như tơ, thanh âm ôn nhu nói:

- Tên ngốc người thật to gan, ngay cả bản cô nương cũng dám vô lễ?

- Đây chỉ là một cái ngoài ý muốn!

Lâm Lạc nghĩa chánh từ nghiêm.

- Bản cô nương không trông nom, người hôn bản cô nương, sau này sẽ là người của bản cô nương!

Tô Mị chỉ chỉ gò má bên kia.

- Có muôn hôn luôn bên này không!

Cái yêu nữ này thật sự là gan lớn, cư nhiên còn trêu đùa hấn!

Lâm Lạc một hồi tim đập rộn lên, nhưng lại nghĩ tới lúc phóng đăng cùng Lăng Kinh Hồng, liền lập tức bình tĩnh lại. Đây chính là một đại phiền toái, không giải quyết hấn sao có thể an tâm cùng Tô Mị “hảo” lên.

Nhưng Tô Mị lại là người dám yêu dám hận, đã nhận rõ tình cảm của mình, tự nhiên không chỗ nào cố kị, nàng gom góp qua, ở trên khóe miệng của Lâm Lạc hôn thoáng cái, lúc ngẩng đầu lên, má lúm đồng tiền đỏ hây hây:

- Ngốc tử, nếu người dám không thích ta, bản cô nương sẽ đưa người tiến cung làm thái giám!

Yêu nữ chính là yêu nữ, cái này còn ép mua ép bán!

Lâm Lạc không khỏi cười cười, đem ngọc thủ của Tô Mị nắm chặt, hai người liếc mắt nhìn lẫn nhau, trong nội tâm đều là ngọt ngào, xe ngựa lắc lắc đung đưa, nhưng bọn họ lại mong chờ con đường phía trước này vĩnh viễn không có cuối cùng.

Nhưng đường có dài cũng phải hết, sau khi trở lại Tô gia, Tô Mị dặn dò Lâm Lạc nói:

- Thời điểm nằm mơ nhất định phải mơ tới ta, nếu không có, người nhất định phải chết!

Lâm Lạc thật đúng là mơ tới Tô Mị, nhưng cảnh tượng này như thế nào hấn lại vĩnh viễn không có khả năng nói cho nàng biết!

Đang ở trong mộng, Tô Mị giống như một hồ ly tinh, đối với hấn mọi cách hấp dẫn, hai người cuối cùng mây mưa thất thường, đại chiến ba trăm hiệp, Tô Mị ngâm khẽ thiển hát, khi thì điên cuồng, khi thì nhu nhược, hết sức vũ mị.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Lạc bừng tỉnh, trên người cư nhiên còn có một tia mùi thơm cơ thể của nữ tử. Đây là ngày hôm qua quá muộn, trở về đi nằm ngủ, mùi thơm cơ thể của yêu nữ còn lưu lại trên người của hấn.

Từ một ngày này bắt đầu, Càn Nguyên quốc liền bắt đầu duy trì liên tục hai tháng quốc khánh, mà trong đó trọng yếu nhất, chính là mười ngày sau bắt đầu thi đấu săn bắn giải.

Cái giải thi đấu săn bắn này không phải là vì chọn lựa nhân tài, mà là biểu hiện vũ lực của Thần quốc, bởi vậy đều là dùng hình thức gia tộc tham gia cũng được, tán tu cũng được, nhưng trừ khi là tán tu Thích Biến cảnh, bằng không cái thành tích này thật đúng là không thể so sánh!

Lâm Lạc, Lăng Kinh Hồng, Tô Mị hợp thành một tiểu đội, nhưng thượng vàng hạ cám, đội viên ngồi ăn rồi chờ chết tự nhiên còn kể cả Đường Diêm, Bảo Bảo đại tiên, thậm chí Bùi Nghĩa Hiền cùng Hồ Chấn Vũ cũng muốn gia nhập đội ngũ của Lâm Lạc!

Bọn họ tự nhiên không có trông cậy vào có thể bắt được cái thú tự gì, nhưng đây chính là cơ hội tốt cùng Lâm Lạc tiếp cận quan hệ, hơn nữa đây cũng là được trưởng bối gia Tộc bày mưu đặt kế.

Hai người mở miệng một tiếng Lâm huynh, dùng công phu nhõng nhẽo như yêu nữ, khiến cho Lâm Lạc cũng không có ý tứ, đành phải thu bọn họ vào đội ngũ.

Luận tu vi võ đạo, tiểu đội bọn họ thật đúng là không mạnh, một Địa Nguyên cảnh, một Thông Minh cảnh, còn lại tất cả đều là sức chiến đấu cận bã! Lại muốn tính cả Đường Diễm cùng Bảo Bảo đại tiên cả ngày cắn lẫn nhau, lực chiến đấu của bọn hắn ngược lại còn muốn giảm một bậc!

Nhưng bởi vì Lâm Lạc tạo thành lĩnh vực, tuy chỉ là hình thức ban đầu, nhưng chỉ cần bị hắn oanh trúng, coi như là Thích Biến cảnh cường giả cũng vẫn lạc! Chỉ cần ở chiến đấu do Lăng Kinh Hồng kiểm chế, Lâm Lạc có thể hoàn toàn phát huy chiến lực, mãnh thú Địa Nguyên cảnh cùng với phía dưới toàn bộ không nói chơi!

Bởi vậy, bọn họ thật đúng là có khả năng thắng được, chỉ là đối với đội ngũ có Thích Biến cảnh cường giả áp trận, thì phần thắng không cao bao nhiêu.

Nhưng nói đi thì nói lại, Thiên Hợp cảnh, Thích Biến cảnh mãnh thú cũng không phải củ cải trắng, có thể có rất nhiều sao? Bởi vậy, cơ hội của đám người Lâm Lạc còn là rất lớn!

Mười ngày này, Lâm Lạc, Tô Mị, Lăng Kinh Hồng đều không có về Tứ Phong Cốc, mà là lẳng lặng chờ đợi thời gian giải thi đấu sắp bắt đầu. Lâm Lạc cùng Tô Mị cảm tình tăng dần, ngẫu nhiên còn có thể hôn hai cái, ôm ôm bé bé, nhưng tái tiến một bước mà nói, một cái cuối cùng là khiếp đảm, cái khác lại nghĩ tới Lăng Kinh Hồng, liền không có tiếp tục nữa.

Cũng không biết có phải bị yêu nữ ảnh hưởng hay không, mỗi ngày buổi tối Lâm Lạc đều phát mộng xuân, có đôi khi mơ tới Tô Mị, có đôi khi lại Lăng Kinh Hồng, làm hết sức chuyện ái ân.

Nhưng Lâm Lạc thỉnh thoảng phát hiện một võ đạo thiên tài khác, tu vi của Ninh Tú Nhi rõ ràng tăng vọt, rõ ràng đạt đến Niết Âm Cảnh đỉnh phong, chỉ kém hiểu ra âm dương liền có thể phá vỡ Minh Dương cảnh!

Hắn không khỏi kỳ lạ, nhện không được trêu chọc nói:

- Người tu vi đột tiến như thế, còn có bí quyết gì chỉ điểm một chút không?

Một câu nói kia làm Ninh Tú Nhi sợ tới mức chạy trốn chết, làm cho Lâm Lạc sờ không được đầu óc, hắn cũng không phải đồ kị chi nhân, cũng sẽ không bởi vì người khác quá thiên tài mà đi bóp chết đối phương, tiểu phụ nhân này chạy cái gì chứ?

Hắn trăm mối vẫn không có cách giải, lắc đầu đi tu luyện, cái này lâm trận mới mài gươm, không bén thì cũng sáng, cho dù chỉ có hai ba ngày cũng không thể lãng phí!

Tự hạn chế, là tố chất cơ bản nhất của một cao thủ.

Mà đối thành một bên, Ninh Tú Nhi chạy về buồng trong bụi lấy bộ ngực cao ngất thở gấp không ngừng:

- Vương bát đản này, còn tưởng rằng hắn phát hiện cái gì, thiếu chút nữa đem bốn phu nhân hù chết!

378. Chương 378: Cảm Tình Quan Hệ. (2)

Mười ngày thời gian xê dịch mà qua, cuối cùng đã tới giải thi đấu sắp bắt đầu.

Cái giải thi đấu sắp bắt đầu này cũng không phải là tiến hành trong tiểu thế giới, di tích gì, mà là ở bên trong Thiên Lạc sơn mạch! Là chân chân chính chính cùng mãnh thú sống sờ sờ chém giết! Nơi này thuộc về sân bắn trường của Hoàng thất, bốn phía có pháp trận cường đại trấn áp, cam đoan mãnh thú sẽ không xông qua giao giới, cũng đồng dạng làm cho võ giả không cách nào vượt biên đi săn bắn.

Phương pháp thống kê chiến tích rất đơn giản, mãnh thú Tiên Thiên Cảnh đến Minh Dương cảnh, giết một con được một điểm. Mà từ Minh Dương trở lên, cao hơn một cảnh giới, điểm số tăng mười lần, mãi cho đến Thích Biến cảnh là 100 vạn điểm!

Đương nhiên, cho dù là Thích Biện cảnh cường giả cũng không có khả năng đánh chết mãnh thú Thích Biện cảnh, võ giả cùng cảnh giới đã rất khó giết chết đối phương, huống chi mãnh thú là thân thể càng thêm ngang ngược?

Giết ngược còn kém không nhiều lắm!

Mà mãnh thú vùng chủng loại rất hi hữu và đặc biệt, bởi vậy cũng đừng suy nghĩ trước đó ở trong không gian pháp khí đấu thì thể mãnh thú, đến lúc đó lại lấy ra cho đủ số. Lui một bước giải thích, đại bộ phận người không gian pháp khí lớn nhỏ hữu hạn, cũng chứa không nổi mấy con.

Ngày bắt đầu săn bắn, tất cả mọi người ở Hoàng gia săn bắn trường tập hợp, đương kim Hoàng đế của Thần quốc Phạm Tinh Nguyên ở trên đài cao khảng khái kích ngang, nói lịch sử Càn Nguyên quốc,... làm cho người ta ngán đến tận óc.

Tuy như thế, nhưng bên dưới lại lặng ngắt như tờ, ai cũng không dám ở trước mặt vị đứng đầu Thần quốc này càn rỡ! Không nói trước thân phận của hắn, chỉ là bản thân hắn tu vi Thích Biện tam trọng thiên cũng đủ để trấn áp chúng sinh!

Sau lời dạo đầu, Phạm Tinh Nguyên tuyên bố giải thi đấu săn bắn lần này bắt đầu, tổng cộng duy trì liên tục mười ngày, người quá hạn không trở về, thành tích tự động trở thành phế thải.

Một nhóm Lâm Lạc còn không có xuất phát, đại hán Phạm Trác Hi đã đi tới, muốn gia nhập đội ngũ của bọn hắn.

Cái này ngay cả Bùi Nghĩa Hiên cùng Hồ Chấn Vũ cũng gia nhập tiến đến, không có đạo lý cự tuyệt người Phạm gia, huống hồ Lâm Lạc cùng Phạm Trác Hi coi như là quan hệ hợp tác, càng có từng là lão đối thủ của nhau.

Tuy vẫn là Phạm Trác Hi bị đánh mà thôi.

Mọi người tiến nhập Thiên Lạc sơn mạch, chính thức mở ra săn bắn lần này.

Bởi vì có Lăng Kinh Hồng, vô luận là Bùi Nghĩa Hiên, Hồ Chấn Vũ đều không dám nhiều lời, ngay cả Phạm Trác Hi cũng ít thấy thành thật lên, dù sao vị này là Địa Nguyên cảnh cường giả, ai cũng trong nội tâm lo sợ.

Ngược lại hai người Đường Diêm cùng Bảo Bảo đại tiên như cũ làm theo ý mình, một đường đấu võ mồm, khi thì đánh đập tàn nhẫn. Đương nhiên, Đường Diêm lấy lớn hiếp nhỏ, tự nhiên là khiến mọi người nổi giận, thường xuyên trốn đi qua một bên, lại lấy ra người rơm, trong miệng niệm chú không ngừng.

Trải qua nửa ngày hành trình, bọn họ đã xâm nhập Thiên Lạc sơn mạch, bốn phía thanh âm hổ gầm báo ngâm liên miên không dứt.

Bùm!

Một đầu Đại Hổ đột nhiên từ sau loạn thạch nhảy ra, sau lưng rõ ràng mọc một đôi cánh chim, đáng tiếc chính là thực lực Minh Dương Đại Viên Mãn cảnh, ở trước mặt đoàn người bọn hắn căn bản không đủ xem.

- Để cho ta tới thử xem!

Bùi Nghĩa Hiên thấy liền tới trước, đây chính là cơ hội rèn luyện khó được, hắn nhảy lên mà ra, hướng đầu Đại Hổ kia công đi qua.

Bùi Nghĩa Hiên quả thật có tiến bộ nhảy vọt, hơn nữa người này tu luyện kỳ pháp, cùng con mãnh thú này đấu rõ ràng không rơi vào thế hạ phong!

Phải biết rằng thời điểm võ giả cùng cảnh giới cùng mãnh thú giao chiến bình thường luôn ở vào yếu thế, trừ khi là thiên tài chiến lực viễn siêu cùng thể hệ mới có thể lực kháng mãnh thú! Bùi Nghĩa Hiên có thể từ trong một đời tuổi trẻ của ngũ đại Thượng Nguyên quốc trở hết tài năng, thiên tư lại há có thể đơn giản!

Chỉ là trước kia hắn một mực thâm tàng bất lộ, nhưng hiện tại cũng không tất yếu, ngược lại muốn ở trước mặt Lâm Lạc biểu hiện một phen, tranh thủ nhận động, mới có thể đạt được Lâm Lạc coi trọng! Mà chiếm

được Lâm Lạc coi trọng, chẳng khác nào chiếm được Tô gia coi trọng, địa vị gia tộc của bọn hắn cũng nước lên thì thuyền lên!

Ở dưới ý nghĩ như vậy, Bùi Nghĩa Hiên càng đánh càng hăng, ở trên mặt một mực chiếm cứ thượng phong. Nhưng chiếm thượng phong là một chuyện, muốn đem mãnh thú đánh chết là một chuyện khác !

Đại Hồ gặp chỉ là một mình Bùi Nghĩa Hiên đã khó ngăn cản như thế, hơn nữa địch nhân cũng không chỉ có một, có hai cái khí tức thậm chí làm cho hung vật không có trí tuệ gì như nó cũng cảm nhận được kinh hãi, lúc này hư không một trảo, đúng là muốn chuồn đi.

- Chạy đi đâu!

Hồ Chấn Vũ hét lớn một tiếng, đột nhiên bổ nhào đi ra ngoài, tựa như tia chớp đuổi theo mãnh hổ, một chưởng đập rơi, đúng là đem đầu mãnh thú này sinh sinh trấn giết!

Bùi Nghĩa Hiên không khỏi lộ ra một tia không vui vẻ nói:

- Hồ huynh ngược lại cố gắng tiết kiệm thời gian!

- Ha ha, tất cả mọi người là cùng đội, ai ra tay không phải đồng dạng, như vậy cũng có thể tiết kiệm chút thời gian không phải sao?

Hồ Chấn Vũ vừa cười vừa nói.

Sắc mặt Bùi Nghĩa Hiên khó coi, càng thêm không vui . Mặc dù Hồ Chấn Vũ nói dễ nghe, nhưng kỳ thật là châm chọc thực lực của hắn không đủ, lãng phí thời gian của mọi người.

Hai người giúp nhau nhìn xem, trong ánh mắt sáng ngời bắt đầu khởi động.

Lâm Lạc đem chiến lợi phẩm thu vào Tử Đỉnh, trong mấy người không gian pháp khí của hắn lớn nhất, cái này tự nhiên là do hắn bảo quản chiến lợi phẩm, kỳ thật không gian pháp khí của Lăng Kinh Hồng và Tô Mị đều rất lớn, nhưng bởi vì không gian pháp khí của hai vị mỹ nữ đều là sư tầm quần áo đủ loại kiểu dáng, đâu có thể nào đem thi thể mãnh thú máu chảy đầm đìa bỏ vào?

Mọi người tiếp tục đi tới, ở trong rừng núi khắp nơi săn bắn.

Mảnh Hoàng gia săn bắn trường này vô cùng cường đại, phạm vi dùng ngàn dặm tính toán, nghe nói ở trong chỗ sâu của sơn mạch thậm chí có mãnh thú Thích Biến cảnh tồn tại! Đương nhiên, cho dù là Thích Biến cảnh cường giả cũng không muốn đi trêu chọc một đầu mãnh thú cùng cảnh giới.

Hai ba ngày xuống, bọn người Lâm Lạc cũng săn giết rất nhiều mãnh thú, nhưng tối đa cũng chỉ là cảnh giới Thông Minh cảnh, bị Lăng Kinh Hồng trực tiếp một kiếm bắn giết! Mà Bùi Nghĩa Hiên, Hồ Chấn Vũ chứng kiến Lăng Kinh Hồng cường thế như thế, đều là trong nội tâm khiếp sợ.

Hai người này rõ ràng đối với Lăng Kinh Hồng đánh lên chủ ý.

Lâm Lạc cư nhiên cùng Tô Mị là một đôi, mà Tô Mị lại là chất nữ của Lăng Kinh Hồng, tự nhiên sẽ không cùng Lâm Lạc “thông đồng”. Nếu bọn họ có thể thắng được tâm hồn thiếu nữ của Lăng Kinh Hồng. . .

Tuy Lăng gia không thể cường thế so với Tô gia, nhưng cũng là nhà quyền thế không kém trong Càn Nguyên quốc, mà Lăng Kinh Hồng lại là thiên tài trong thiên tài, tiến quân Thiên Hợp cảnh đây tuyệt đối là vấn đề đáng suy nghĩ, cho dù Thích Biến cảnh cũng không phải là không có khả năng!

379. Chương 379: Săn Bắn Bắt Đầu. (1)

Chỉ là giá trị một người nàng đã vượt qua một Thượng Nguyên quốc!

Bởi vậy, hai người đều đối với Lăng Kinh Hồng ân cần hiến hảo, hi vọng đả động trái tim của nàng.

Phạm Trác Hi không khỏi cười vỡ bụng!

Lăng Kinh Hồng là nỗi danh lạnh nhạt ở Tứ Phong Cốc, chẳng những lạnh nhạt, hơn nữa tính tình vui giận thất thường, hận nhất nam nhân đối với nàng dây dưa, đây chính là trực tiếp vung kiếm chém chết! Hắn cũng không phải là không có đối với Lăng Kinh Hồng đánh qua ý niệm trong đầu, nhưng đã sớm tự động bóp chết .

Nếu không xem trên mặt mũi của Lâm Lạc, Lăng Kinh Hồng xác thực đã một kiếm chém hai quỷ đầu chán ghét này, nhưng nàng vẫn không khỏi nghĩ đến tại sao phải cho Lâm Lạc mặt mũi, vương bát đản này ở trong mắt nàng có mặt mũi sao?

Nàng không khỏi nghĩ đến hai người ở trong mật thất triển miên, trên mặt lập tức nổi lên đỏ hây hây, tâm loạn như ma.

Lại là hai ngày sau đó, bọn họ rốt cục gặp một mãnh thú Địa Nguyên Đại Thừa Cảnh!

Đây là một con Đường Lang, dài không quá một trượng, toàn thân tử sắc, hai cánh mỏng như cánh ve sầu, toàn thân tỏa ra khí tức làm cho lòng người kinh hãi!

Bùi Nghĩa Hiên cùng Hồ Chấn Vũ đều là miệng đầy nước đắng, bọn họ thật không ngờ gặp được mãnh thú cường đại như vậy, cái này ngay cả Lão tổ gia tộc bọn họ đến cũng phải nuốt hận! Lăng Kinh Hồng là cường, nhưng mà chỉ có Địa Nguyên tứ trọng thiên, hơn nữa mãnh thú ở Tiên Thiên chiếm ưu thế, bọn họ một nhóm người này là lành ít dữ nhiều!

Nhưng mà đến lúc này bọn họ cũng không có đường lui có thể đi, hai người đều là trong lòng khẩn cầu Lâm Lạc đừng đem bọn họ trở thành mồi đến kéo dài thời gian!

Nhưng Lâm Lạc lại không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, cười ha ha nói:

- Rốt cuộc đã tới một gia hỏa có phân lượng!

Hồ, Bùi hai người đều là trong nội tâm mừng thầm, người tu vi kinh người là sự thật, nhưng mà phải xem tình huống a, đồ chơi trước mặt này là mãnh thú Địa Nguyên Đại Thừa Cảnh, sắp đứng ở thế giới đỉnh !

Đáng tiếc, vô luận là bọn họ hay là gia tộc sau lưng bọn họ, giới hạn trong trình tự thực lực đều là không biết lĩnh vực lợi hại, nếu không cũng không có nhiều ý nghĩ như vậy.

Nhưng Phạm Trác Hi là tận mắt thấy Lâm Lạc thi triển lĩnh vực, cũng biết lĩnh vực đại biểu cho cái gì, lúc này cười to nói:

- Lâm huynh, bây giờ nhìn người a!

Điên rồi! Đều điên rồi!

Hồ, Bùi hai người chỉ cảm thấy những người này đều không thể nói lý, lúc nào Thông Minh cảnh có thể giết chết Địa Nguyên cảnh rồi? Xem bọn họ tuy là đệ tử thế gia Thượng Nguyên quốc, nhưng cũng không có kiêu ngạo đến loại trình độ này!

Lăng Kinh Hồng lộ ra trường kiếm, tuy Lâm Lạc có được thực lực đánh chết mãnh thú Thích Biến cảnh, nhưng phải có người ở phía trước kiềm chế, nếu như hắn trực tiếp tùy tiện xông lên mà nói, lĩnh vực còn không có triển khai đã bị một cái tát chụp chết !

Hưu!

Nàng phi thân mà ra, trường kiếm như cầu vòng, thoải mái đánh ra từng đạo kiếm khí, như thiên ngoại phi tiên, thanh lệ, lãnh diêm, tuyết mỹ vô song.

Ngang!

Tuy hình thể của Tử Đường Lang nhỏ, nhưng phát ra thanh âm lại nặng nề như sấm, oanh truyền trăm dặm, đúng là có một ti hương vị Long ngâm.

Oanh!

Một người một thú triển khai kịch chiến, kinh khí bốn phía, băng sơn liệt địa, khủng bố vô cùng!

Lâm Lạc đầu huyền Tử Đỉnh, cũng hướng về chiến đoàn vọt tới.

Đây chính là chiến đấu cấp bậc Địa Nguyên cảnh, cho dù chỉ là tràn ra một tia kinh khí cũng có thể so với một kích toàn lực của Thông Minh cảnh đỉnh phong cao thủ, mặc dù Lâm Lạc có Tử Đỉnh đánh tan chín thành lực lượng, nhưng cũ không dễ chịu, chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp phẳng phất bị người oanh kích mấy trăm quyền, khó chịu muốn thổ huyết!

Nhưng lúc này sao có thể lùi bước, Lâm Lạc rất nhanh hướng Tử Đường Lang tiếp cận, khí tức của hắn quá yếu, cho dù Tử Đường Lang đã sớm phát hiện hắn tiếp cận cũng vẫn không có làm ra phản ứng gì, ở mãnh thú bậc này xem ra, dù là bị Lâm Lạc đánh lên một ngàn quyền cũng không tổn thương tới nó chút nào, ngược lại sẽ bị lực lượng phòng ngự của nó đánh chết!

Lâm Lạc tiếp cận, hữu quyền ngưng tụ, mãnh liệt oanh đi ra ngoài!

Cho đến khi sắp oanh đến Tử Đường Lang, hắn mới phát động lực lượng linh vực, một đoàn lam hỏa lập tức ở trên quả đấm của hắn rực đỏ, khí tức khủng bố lan tràn bốn phía, đây là lực lượng ngay cả Thích Biến cảnh cường giả cũng phải kinh hãi!

Chi...

Tử Đường Lang cũng phát hiện không đúng, nhưng Lâm Lạc là ở một khắc cuối cùng mới phát động linh vực, chính là phòng ngừa nó sinh lòng cảnh giác né ra, căn bản không có cơ hội giãy dụa, ngay cả tự bạo Yêu hạch cũng là không thể nào!

Bùm, nắm tay đập xuống!

Chỗ Lam hỏa qua cho dù mãnh thú Địa Nguyên cảnh thì như thế nào, căn bản ngăn không được nắm tay của Lâm Lạc, đầu mãnh thú bị Lâm Lạc trực tiếp oanh xuyên, lực phá hoại khủng bố của linh vực tuôn qua, Tử Đường Lang bị trực tiếp chặt đứt tất cả sinh cơ!

Nguyên bản khí tức loại hung vật này rất dài, cho dù đầu bị chặt xuống cũng có thể nhúc nhích thật lâu, nhưng gặp gỡ linh vực liền trực tiếp oanh giết, không nói một điểm đạo lý.

Bùi Nghĩa Hiền cùng Hồ Chấn Vũ lập tức không nói nên lời, hoàn toàn nói không nên lời bất luận cái gì!

Một quyền oanh giết mãnh thú Địa Nguyên cảnh, đây là lực sát thương vô cùng cường bạo? Trách không được mấy ngày nay Đế đô xôn xao danh tự của Lâm Lạc, nguyên lai Linh vực là khủng bố như thế!

Đây là muốn nghịch thiên a!

Thông Minh cảnh có thể oanh giết mãnh thú Địa Nguyên cảnh, Lâm Lạc ở thời điểm Địa Nguyên cảnh chẳng phải có thể làm thịt Thích Biến cảnh cường giả sao?

Giới hạn trong kiến thức của hai người này, chỉ biết là Linh vực khủng bố, nhưng không biết đến tột cùng khủng bố ở nơi nào, chỉ là theo như bọn họ lý giải làm lấy suy đoán.

Lâm Lạc tự nhiên sẽ không theo bọn họ đi giải thích cái gì, trực tiếp đem Yêu hạch đào ra. Bất quá hắn hiện tại có đại lượng Không Linh Thạch Nhũ, cái Yêu hạch này kỳ thật đối với hắn đã không có ý nghĩa gì.

Hắn là muốn cải tạo Yêu Nguyệt khôi lỗi, thoáng cái tăng lên tới trình độ Địa Nguyên cảnh, sau đó phối hợp hai khóa Yêu hạch Địa Nguyên cảnh trong tay, lực phòng ngự của Lâm gia sẽ tăng lên tới một trình độ khủng bố!

Một trấn nhỏ biên thủy của Hạ Nguyên quốc thì có chiến lực cấp bậc Địa Nguyên cảnh, cái này không phải sẽ dọa một đám Thượng Nguyên quốc tề ra quần sao !

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng liếc mắt nhìn lẫn nhau, liền vội vàng quay đầu đi, cái gọi là nhất dạ phu thê bách nhật ân, lâu ngày sinh tình, huống chi bọn họ trọn vẹn làm một tháng, cái này không có cảm tình đều có thể sinh ra cảm tình.

Cũng may hai người đều là năng lực tự chế rất mạnh, không có làm cho Tô Mị nhìn ra cái gì khác thường, nhưng Đường Diễm lại là quý Linh tinh, tròn mắt một hồi loạn chuyển, tựa hồ phát hiện cái gì.

- Ha ha, tới sớm không bằng tới xảo!"

Trong một tiếng cười to, hơn mười đạo thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện, nữ có nam có, tuổi nhìn về phía trên từ hai mươi tuổi đến hơn 40 tuổi bất đồng.

380. Chương 380: Săn Bắn Bắt Đầu. (2)

- Hai lựa chọn, một, đem mãnh thú săn bắt đến giao ra đây, hai, ta đánh ngã toàn bộ bọn người, lại đem thi thể mãnh thú nắm bắt tới tay!

Một thanh niên vươn người mà đứng, khí thế cường đại đến kinh người.

- Điền Ôn Luân, ngươi muốn làm cái gì?

Lăng Kinh Hồng đón đánh mà ra, thanh âm lạnh lùng.

- Chẳng lẽ ta nói còn chưa đủ tỉnh táo sao?

Điền Ôn Luân nhú lấy lông mày.

- Ta nhất định phải trở thành đứng đầu giải thi đấu săn bắn lần này!

Ánh mắt Lâm Lạc quét qua, trong mười mấy người này thật là có hai người quen biết: Điền Kỳ Dũng, Điền Phi Thành, người thứ ba thì làm cho hắn có chút ngoài ý muốn... Vạn Tuyết Quyên!

Quý nữ phóng dang của Cam Vũ quốc này một thân hắc sắc bó sát người, đem dáng người đầy đặn của nàng che phủ rõ ràng rãnh mạch, eo thon nhỏ nhắn một nắm, nhưng bộ ngực lại như muốn lộ quần áo mà ra, vừa đi hai luồng nhục phong chính là một hồi loạn chiến, đủ để cho nam nhân thần hồn điên đảo.

Mà nữ nhân này cũng đang dùng một ánh mắt cừu hận nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, nàng là ở trong tay Lâm Lạc bị thiên đại sỉ nhục! Mặc dù là nàng tự tìm, nhưng nàng sẽ có giác ngộ như vậy sao?

Nhưng tu vi nàng này tinh tiến tốc độ lại kinh người, trước chỉ có Minh Dương năm lục trọng thiên, nhưng bây giờ cùng Hồ Chấn Vũ đồng dạng đạt đến Giác Vi nhất trọng thiên!

- Lập tức biến, nếu không đừng trách kiếm ta vô tình!

Lăng Kinh Hồng lạnh lùng nói ra.

- Ha ha ha, chẳng lẽ ngươi đã quên không phải là đối thủ của ta!

Điền Ôn Luân ngạo nhiên nói ra.

Nhưng Lăng Kinh Hồng lại không hề trả lời, mà là đem trường kiếm đặt ngang trước ngực. Trước kia nàng ở trên cảnh giới xác thực thấp hơn Điền Ôn Luân rất nhiều, nhưng từ khi được Không Linh Thạch Nhũ nàng một mực ở trong Viêm Diễm Tháp khổ tu, cảnh giới đã tăng lên tới Địa Nguyên tứ trọng thiên, cùng Điền Ôn Luân bình khởi bình tọa, lại có sợ gì?

Nàng không thích lời vô ích, lúc này chính là một kiếm chém đi qua.

- Hắc!

Điền Ôn Luân hét to một tiếng, một quyền oanh ra nghênh hướng trường kiếm.

Oanh!

Một đạo sóng xung kích mà mắt thường có thể thấy được từ chỗ hai người giao kích tràn ra, lập tức hướng bốn phương tám hướng kích bắn mà ra, kinh khí cuốn qua, núi đá cũng bị nghiền áp thành bột phấn!

Càn sức ngang tài!

Ánh mắt của Điền Ôn Luân siết chặt, không khỏi lộ ra một tia kinh dị:

- Ngươi vậy mà cũng đạt tới tứ trọng thiên!

- Cút!

Lăng Kinh Hồng lạnh lùng nói ra.

- Cho dù tứ trọng thiên thì như thế nào, vẫn là bại tướng dưới tay của ta!

Điền Ôn Luân thét dài một tiếng, song quyền tụ lại, hướng về Lăng Kinh Hồng phát khởi công kích mãnh liệt.

Hai đại Địa Nguyên cảnh cao thủ giao chiến, trận kia là thảm thiết bậc nào, tảng đá lớn nhỏ hơn mười trượng bị kinh khí bọn họ phát ra, vừa chạm vào liền hóa thành tro bụi!

Đây là chiến lực cao nhất của song phương so đấu, ai thua đều đại biểu cho bại cục, chỉ có thể ngoan ngoãn đem chiến lợi phẩm giao ra! Đương nhiên, tứ đại gia tộc đồng khí liên chi, là tuyệt sẽ không tử chiến.

Mà Lâm Lạc thì là một biến số!

Tuy cảnh giới của hắn không cao, nhưng lại có lĩnh vực đánh chết Thích Biến cảnh cường giả! Nhưng mấu chốt lúc này hắn chỉ là Thông Minh cảnh mà thôi, hướng hồ lĩnh vực lại chỉ có một đoàn lớn nhỏ như vậy, loại cao thủ như Điền Ôn Luân này chỉ cần xa xa một chưởng, cách không bỏ tới liền có thể chụp chết hắn!

Người cùng mãnh thú là có khác nhau rất lớn!

Tử Đường Lang tự cho phòng ngự mạnh, căn bản không tránh né công kích của Lâm Lạc. Nhưng người không giống, có thể trở thành Địa Nguyên cảnh cao thủ lại há có thể không thể nghĩ được một tiểu tử Thông Minh cảnh bỏ nhào qua không có chỗ dựa sao?

Hơn nữa, thế gian này không thiếu Cầm Khí, nói không chừng Lâm Lạc chính là chạy đến ném Cầm Khí?

Thân là một cao thủ, là tuyệt đối sẽ không cho địch nhân có cơ hội cận thân đánh tới mình! Đừng nói Điền Ôn Luân biết rõ Lâm Lạc tạo thành lĩnh vực, dù là thay đổi một người không biết chuyện cũng không có thể cho Lâm Lạc đơn giản tiếp cận!

Lực sát thương của Lĩnh vực là hung ác, nhưng đánh không đến người đây còn không phải là bỏ đi sao!

- Lăng Kinh Hồng, cho người biết một chút về thực lực chân chính của ta!

Lâu công không được, Điền Ôn Luân kêu to một tiếng, khí thế cả người đột nhiên tăng vọt!

Bùm! Bùm! Bùm!

Hắn xuất liên tục bảy quyền, tuy cảnh giới không có biến hóa, nhưng lực lượng lại chỉ ít mạnh gấp đôi!

- Kim Thủy song hệ cùng tu!

Lăng Kinh Hồng liên tục bại lui mấy trăm trượng, lúc này mới ổn định thân hình, hộc ra một câu.

- Không sai, các người thực cho rằng có thể cùng ta đặt song song sao? Hừ, chỉ là trước kia ta một mực ỷ nể mà thôi, nhưng vì được đến Thần huyết được tề, ta sẽ không làm tiếp che dấu! Yên tâm, ta sẽ không đánh chết các người, sẽ chỉ làm các người ở bên trong mười ngày kỳ hạn mất đi năng lực chiến đấu!

Điền Ôn Luân ngạo nhiên nói ra, khí thế như có thể thôn thiên thực địa.

Hắn lần nữa đập ra, nhanh như tia chớp, ở sau người để lại tầng tầng không khí rung động.

- Tự cho là đúng!

Lăng Kinh Hồng hừ nhẹ một tiếng, trường kiếm lại vung.

Lăng Kinh Hồng một kiếm nghênh đón, cùng thiết quyền của Điền Ôn Luân xảy ra va chạm kịch liệt lần nữa.

Tất cả mọi người cho rằng Lăng Kinh Hồng không khôn ngoan, rõ ràng ở trên lực lượng thua kém, lại còn muốn cùng đối phương liều mạng, đây không phải tự tìm khổ ăn, ngại bị bại không đủ khó coi sao?

Bùm!

Kiểm, quyền lại một lần nữa xảy ra va chạm kịch liệt.

Một đạo sóng xung kích so với trước cường đại hơn mấy lần đẩy ra, lập tức cuốn sạch toàn trường, cho dù mọi người đã lui về phía sau một khoảng cách rất xa, nhưng vẫn bị cổ sóng xung kích này chấn khai, xem Bùi Nghĩa Hiền, Hồ Chấn Vũ thực lực kém một chút đều đã thổ huyết liên tục!

Ngược lại là Đường Diêm cùng Bảo Bảo đại tiên lại diêm nhiên như không, mà Tô Mị thì là ỷ vào Cẩm Khí thủ hộ, toàn thân ngân quang chớp động, tạo thành một cái quang hoàn hình tròn đem nàng bao quanh bảo vệ.

Bảo Bảo đại tiên bởi vì có năng lực “xuyên thấu”, còn có thể lý giải là lực lượng trực tiếp nhập vào cơ thể mà qua, nhưng Đường Diêm lại là dựa vào cái gì?

Ánh mắt Lâm Lạc siết chặt, một lớn một nhỏ này cả ngày cãi nhau, nếu như hai cái đều là người thường, còn có thể lý giải là tính trẻ con, nhưng hai người đều có chỗ phi phạm, vậy thì hiển nhiên không phải có chuyện như vậy !

Nhưng trước mắt hắn còn không có tâm tư đặt ở trên người hai người này, mà là chú mục nhìn Lăng Kinh Hồng cùng Diên Ôn Luân.

Đầy trời tro bụi tán đi, hiện ra hai người giằng co mà đứng, khuôn mặt đều là tỉnh táo, lẫn nhau nhìn xem.

- Lực lượng của ngươi, không có khả năng mạnh như vậy!

Diên Ôn Luân hiện ra biểu lộ vô cùng khiếp sợ.

- Đừng tưởng rằng chỉ có ngươi mới có song linh căn!

Lăng Kinh Hồng vượt qua một kiếm, trên mặt đất chém ra một dấu vết thật sâu.

Thần sắc kiêu ngạo của Diên Ôn Luân chậm rãi thu vào, đối phương luận cảnh giới không thấp hơn hắn, hơn nữa đồng dạng có song linh căn, song hệ công pháp đồng dạng đạt đến Địa Nguyên tứ trọng thiên, ngược lại thật sự là lực lượng ngang nhau.

381. Chương 381: Thú Triều

Bất quá, Lăng Kinh Hồng cường đại cũng không có làm cho hắn đau đầu, ngược lại hiện ra một vòng tiêu dung:

- Không sai, không sai, đây chính là đối thủ ta cần!

- Nhưng ngươi như cũ không phải đối thủ của ta!

Hắn thét dài một tiếng, lại hướng Lăng Kinh Hồng giết đi qua.

Hai người này cảnh giới tương đương, hơn nữa đều là song linh căn, rõ ràng lại chiến ngang tay, đánh cho kịch liệt vô cùng, nhưng trên thực tế người này cũng không thể làm gì được người kia!

Sắc mặt bọn người Diên Phi Thành đều trở nên khó coi.

Bọn họ nguyên lai tưởng rằng Diên Ôn Luân tất thắng, dù sao hắn ở Tứ Phong Cốc xếp hàng thứ nhất có vài chục năm, ngoại trừ sau năm trăm năm đệ nhất thiên tài Dịch Hưng Ba ra, hắn ở trong một đời tuổi trẻ là chứng minh vô địch!

Nhưng Lăng Kinh Hồng rõ ràng có thể cái sau vượt cái trước, hơn nữa ở Diên Ôn Luân vạch trần lá bài tẩy, nàng cũng đồng dạng có hậu chiêu, song linh căn đối song linh căn, hoàn toàn không kém!

Nhất là Diên Phi Thành đối với Lâm Lạc hận đến phải chết, đi theo mà đến nguyên là muốn nhìn Lâm Lạc chê cười, lại không nghĩ rằng ỷ vào Diên Ôn Luân như trường thành rõ ràng không có thể thu thập đệ nhất cao thủ của đối phương, cái này có chút khó làm !

- Tướng đối tướng, binh đối binh, chúng ta cùng tiến lên!

Diên Phi Thành ỷ vào bọn họ nhiều người, vô cùng kiêu ngạo gào lên.

Vạn Tuyết Quyên đối với cái này tự nhiên là vui vẻ đồng ý, dẫn đầu hướng Bùi Nghĩa Hiên nhào tới. Những người khác nàng không biết nền tảng, vạn nhất đắc tội nhà quyền thế của Thần quốc thì làm sao bây giờ? Mà Bùi Nghĩa Hiên nàng là hiểu rõ, song phương đều là thế gia Cam Vũ quốc, lẫn nhau cạnh tranh vài thập niên, tự nhiên không có sợ hãi.

Nàng thanh tiểu một tiếng, khí tức Giác Vi cảnh cuộn cuộn mà động, hoàn toàn ngăn chặn Bùi Nghĩa Hiên.

- Vạn Tuyết Quyên, khi dễ hạng người nhỏ yếu có ý tứ gì, ta tới cùng ngươi giao thủ!

Hồ Chấn Vũ cười to, đón nhận công kích của Vạn Tuyết Quyên.

Tuy tránh khỏi một hồi thảm bại, nhưng sắc mặt Bùi Nghĩa Hiên lại vô cùng khó coi, cái này cần nhờ Hồ Chấn Vũ xuất thủ tương trợ mới có thể tránh thoát một kiếp, bảo hấn làm sao có mặt mũi nhìn người?

Song phương vốn là hết sức căng thẳng, Vạn Tuyết Quyên ra tay lập tức thành đạo hỏa tác, đốt trận hỗn chiến này.

- Đến truy Bảo Bảo a!

Bảo Bảo đại tiên võ võ Thanh Phỉ Báo, đùa với một cao thủ của Điền gia. Tuy người nọ cực không muốn cùng một tiểu thí hài là địch, nhưng mãnh thú của Bảo Bảo đại tiên lại không ngừng cắn móng hấn, làm cho người này tức giận đến oa oa kêu to, đuổi theo Thanh Phỉ Báo chém loạn xạ.

Đường Diêm thì tại một bên gặm trái cây, kỳ quái chính là, những người Điền gia kia đều tự động xem nhẹ nàng, làm cho nàng giống như một người xem, một bên xem một bên còn đang thay bọn người Lâm Lạc cố gắng trợ uy.

Cái tiểu ma nữ này!

Không nghĩ tới cái này cũng không có bức ra lá bài tẩy của nàng!

Ban đầu ở Phi Lai Sơn, Đường Diêm là dùng một chiêu lừa dối làm cho đàn mãnh thú không dám xía bọn hấn. Mà hiện tại cũng có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, vậy mà giống như ẩn hình, điều này không khỏi làm cho Lâm Lạc thần phục.

Nhưng lúc này hỗn chiến đánh đến kịch liệt, hấn cũng không có công phu đi thần phục những cái này, song quyền huy động liên tục, chiến lực kinh người.

Mọi người đều biết hấn có được lĩnh vực, lam hỏa vừa ra ngay cả Thích Biến cảnh cường giả cũng không dám cho hấn đánh trúng! Bởi vậy, trong bọn họ có một cái đồng dạng Thông Minh cảnh cao thủ phụ trách kiểm chế Lâm Lạc, chỉ là cùng hấn du đấu, căn bản không dám cùng hấn chính diện giao phong.

Đây cũng là bọn họ không có Khuy Linh cảnh cao thủ, nếu không dùng Lâm Lạc vừa mới đạt tới Thông Minh cảnh, mà vẫn chỉ có một hệ công pháp, Khuy Linh cảnh cao thủ hoàn toàn có thể ngăn cách thật xa triển khai công kích, hoặc là ỷ vào tốc độ thành linh đến cận thân cho Lâm Lạc trọng thương!

Đừng xem Điền gia nhiều người, nhưng như Điền Kỷ Dững chỉ có thể coi là pháo hôi, căn bản không hình thành nên chiến lực gì! Nhưng bên Lâm Lạc cũng không có mạnh bao nhiêu, ngoại trừ Tô Mị có Cẩm Khí có thể tự bảo vệ mình ra, cũng chỉ có thể ở một bên giương mắt nhìn, cũng không thể tể ra Cẩm Khí tính sát thương gạt bỏ đối phương a?

Hơn nữa, Tô, Điền hai nhà nội tình không sai biệt lắm, không thể nào chỉ có Tô Mị có Cẩm Khí! Đồ chơi này là người không cần ta không cần, dùng một cái cả thấy dùng, vậy cũng chính là tánh mạng tương bát, gặp người chết!

Cái hậu quả này, song phương ai cũng chịu không nổi, bởi vậy đều rất khắc chế không có đem chiến đấu thăng cấp.

Ngao...

Đột nhiên một tiếng thú rống chấn liệt thiên địa truyền đến, trong thanh âm mang theo uy áp vô thượng, bành bạch, Điền Phi Thành vậy mà bị chấn đến hôn mê ngã quỵ! Thanh Phỉ Báo thì phủ phục xuống đất, toàn thân phát run, tựa như gặp thú trung chi Vương, hoàn toàn mất đi ý chống cự.

Đây là tu vi cường đại cỡ nào!

Tuy bọn người Điền Phi Thành xác thực thực lực không được tốt lắm, nhưng dầu gì cũng là Niết Âm, Minh Dương cảnh a, hơn nữa thanh âm kia ít nhất là từ vài trăm dặm truyền tới, nhưng cư nhiên còn có uy thế như thế, cái này không thể không giật mình.

Sau tiếng thú rống này, trong sơn mạch hồi âm không dứt, lại có vài tiếng hô bất đồng liên tiếp, từng cái đều có khí thế không kém tiếng đầu, trong khoảng thời gian ngắn, tiếng thú rống kinh thiên động địa, tựa hồ cả Thiên Lạc sơn mạch đều rối loạn!

- Đến tột cùng xảy ra chuyện gì!

Hai bên mọi người không thể không ngừng đánh nhau.

- Tiểu ca ca, chạy mau, sắp bộc phát Thú triều!

Bảo Bảo đại tiên ở trên đầu Thanh Phỉ Báo vỗ vỗ, đầu mãnh thú này nguyên bản sắp giật mình phá đảm rõ ràng trèo lên, tuy còn đang lạnh run, nhưng chỉ ít có thể đi đi lại lại.

- Thú triều?

Lâm Lạc không khỏi trong lòng cả kinh, lúc trước Huyết Dương quốc bộc phát Thi triều, tạo thành đại lượng sinh linh đồ sát. Khi đó Âm Thi cao nhất là Giác Vi a, tuyệt đại bộ phận đều là người thường chuyển hóa, thực lực nhiều lắm là ở trình tự Hậu Thiên.

Nhưng Thiên Lạc sơn mạch hoàn toàn không giống với lúc trước, nơi này còn là Thiên Lạc sơn mạch bên trong Thần quốc, là có mãnh thú Thích Biến cảnh, cái này muốn bộc phát Thú triều, tạo thành nguy hại không biết so với Huyết Dương quốc Thi triều khủng bố hơn nhiều ít!

- Không sai, mãnh thú chỉ ít ngàn dặm phụ cận đều đối với tất cả nhân loại phát động công kích, chúng ta vẫn là tranh thủ thời gian chuẩn bị, đây cũng không phải là đùa giỡn!

Đường Diêm cũng liên tục gật đầu.

Hai người này đều có thối cảnh ẩn bí, Lâm Lạc chẳng hề cảm thấy bọn họ là suy đoán khoa trương, bởi vì càng ngày càng nhiều thú rống gia nhập tiến đến, tuy không phải uy thế từng tiếng thú hô đều có thể đánh đồng vài đạo lúc trước, nhưng thập phần cường đại, hơn nữa số lượng này rất khủng bố!

Trong vòng ngàn dặm mãnh thú thực sự toàn bộ sôi trào!

382. Chương 382: Nhân Thú Đại Chiến. (1)

- Đi!

Lăng Kinh Hồng đã vút xuống Điền Ôn Luân, lúc này còn muốn tranh đấu mà nói, thì là tự tìm đường chết! Trong sơn mạch, thanh âm thú chạy nổ vang, đại địa chấn như sóng triều, giống như cả Thiên Lạc sơn mạch đều muốn sụp đổ!

Lúc này người Điền gia cũng chật vật mà chạy, ai dám cậy mạnh lưu lại? Cái này chưa nói có mãnh thú Thích Biến cảnh, chỉ là mấy trăm mãnh thú Thông Minh cảnh đồng thời xuất hiện cũng đủ làm cho người ta chết mấy lần.

Song phương đều triển khai thân pháp chạy như điên, lúc này hiện ra thực lực mỗi người, Lâm Lạc bên này, Bùi Nghĩa Hiền cùng Tô Mị tốc độ chậm nhất, thành cản trở người nghiêm trọng, nhưng Tô Mị có Lăng Kinh Hồng mang theo, ngược lại thành xông vào phía trước nhất, nhưng Bùi Nghĩa Hiền thì thảm, càng chạy rơi vào càng sau.

Lâm Lạc nghĩ coi như là quen biết một hồi, liền đưa tay nhắc lên lưng của hắn, giống như Lão Ưng trảo gà con mang theo hắn chạy.

Tuy Bùi Nghĩa Hiền mắc cỡ mặt đến phát đỏ, nhưng trước mắt sống còn, căn bản không dám cậy mạnh nói cái gì “Thả ta xuống”.

Bảo Bảo đại tiên có Thanh Phỉ Báo thay đi bộ, Đường Diễm thì là thiên phú dị bẩm, nàng xuất quỷ nhập thần đã sớm từ trong Tô gia bị trộm vô số thực vật trân quý chứng minh, nếu không nàng đã sớm bị bắt ném ra khỏi nhà!

Lâm Lạc bên này coi như thoải mái, nhưng bên Điền gia kia người mặc dù nhiều, nhưng thực lực không đồng đều thật sự quá nhiều, Điền Ôn Luân hai tay mang theo hai người, nhưng vẫn không thể hoàn toàn giải quyết vấn đề, rất nhanh cùng bọn người Lâm Lạc càng rơi càng xa.

Mà ở phía sau bọn họ, mãnh thú đen nghịt đã xuất hiện, đại thụ chọc trời ở dưới đàn mãnh thú trùng kích ầm ầm ngã lặn, ở phía xa nhìn tới mà nói, có thể chứng kiến thành từng mảnh cây cối giống như thu hoạch lúa mạch khuyên đảo, tốc độ nhanh hiếm thấy, như biển gầm chạy tiến.

Đàn mãnh thú này thật sự nhiều lắm, hơn nữa mãnh thú cường đại đếm không hết!

Mất thấy càng đuổi càng gần, Điền Ôn Luân phát ra một tiếng hét giận dữ, thân hình đột nhiên gia tốc, đúng là không hề đợi những người cản trở kia!

Vén vện chỉ có mấy người Vạn Tuyết Quyên cùng theo bước tiến của hắn, mà những người Điền gia khác thì mang theo mặt mũi tràn đầy sợ hãi, bị đàn mãnh thú sau lưng vượt qua, trong nháy mắt gia nhập trong đó. Tuy nhìn không tới cảnh tượng trong đó, nhưng thấy một màn như vậy mọi người có thể xác định, những người kia tuyệt đối là bị đập thành thịt nát !

Điền Phi Thành cùng Điền Kỷ Dững bởi vì thân phận coi như tương đối trọng yếu, đã trở thành người may mắn được Điền Ôn Luân dẫn theo, bọn họ nhìn xem đàn mãnh thú sau lưng giống như thủy triều, sắc mặt đã sớm trở nên trắng bệch.

Cái Thú triều vô cùng khủng bố này, cuối cùng triệt để bạo phát!

Tiếng thú rống kinh thiên động địa, nếu không phải bọn người Lâm Lạc đều là cao thủ đứng đầu, đối thành người thường căn bản ngay cả đứng cũng không yên, còn có thể chạy trốn sao?

Mọi người chạy như điên, tuy những thú dữ sau lưng kia thực lực chính thể còn không tính quá mạnh mẽ, nhưng thắng ở số lượng nhiều, trong bọn họ ngoại trừ Lăng Kinh Hồng cùng Điền Ôn Luân, những người khác một khi lâm vào đàn thú vây công, như vậy chắc chắn bị nhiều mãnh thú như vậy sống sờ sờ hao tổn chết!

Mấy canh giờ sau, bọn họ lại gặp vài đội ngũ chạy trốn, tuy chiến lực tăng nhiều, nhưng cùng đàn mãnh thú đằng sau vừa so sánh lại căn bản không đủ xem! Hơn nữa, vài sóng người này bị đàn thú khác bức về, hiện tại đàn mãnh thú này cũng tụ hợp lại với nhau, hình thành một đàn mãnh thú càng thêm khủng bố, cái này rậm rạp chằng chịt giống như con kiến, khắp núi khắp đồng!

Chỉ thấy đàn mãnh thú quần, cây cối đánh ngã, đá vụn thành tro, một cảnh tượng hủy thế!

Trốn trốn trốn!

Lúc này ai còn dám cậy mạnh, cho dù như Địa Nguyên cảnh, Thiên Hợp cảnh cao thủ cũng chỉ có thể kẹp chặt cái đuôi làm người, bởi vì hiện tại trong đàn mãnh thú đã không thiếu cấp bậc Địa Nguyên cảnh, cái gọi là kiến nhiều cắn chết voi, mãnh thú Địa Nguyên cảnh càng nhiều, Thiên Hợp cảnh cao thủ cũng phải chạy!

Lại là nửa ngày, nhân loại trốn chết liên tục tụ hợp, nhưng đàn mãnh thú cũng càng cường đại hơn, có trên trăm vạn, đầy khắp núi đồi, xu thế làm cho người ta xem xét mà đáy lòng phát lạnh.

Rốt cục, bên nhân loại thối lui đến địa phương tiến vào sơn mạch, nơi này có đại trận phong khóa, chỉ cần vượt qua sẽ an toàn!

- Hừ, mãnh thú lớn mật, dám phạm quốc gia của ta!

Phạm Tinh Nguyên phi thân mà ra, chắn trước mặt mọi người, tuy lẻ loi một mình, nhưng phát ra khí thế hùng vĩ lại vượt qua trăm vạn mãnh thú đối diện.

Ngang...

Đàn mãnh thú rống to, nhưng đối mặt lực lượng đỉnh cấp như Thích Biến cảnh, tất cả mãnh thú cũng hiện ra vẻ chán chường, chỉ dám tại nguyên chỗ hư vung móng vuốt, thấp giọng rít gào, không có một con nào dám thực sự xông lên.

Trăm vạn thú quân ở trước mặt một người ngừng cước bộ như thủy triều!

Thích Biến cảnh cường giả quả nhiên lợi hại!

Nhưng mà, trong đàn mãnh thú lại chậm rãi đi ra bốn đầu mãnh thú vàng sáng vô cùng cường đại, một đầu là Tử Quy lớn như núi nhỏ, một đầu đại xà hai đuôi, một đầu sư tử bạch sắc mạnh mẽ, một đầu kim sắc cự lang!

Ánh mắt Phạm Tinh Nguyên không khỏi ngừng tụ, lập tức nói:

- Tất cả mọi người thối lui đến bên ngoài trận pháp!

Lâm Lạc ngược lại hít một hơi lãnh khí, bốn đầu mãnh thú này thành linh đều là cấp bậc Thích Biến cảnh, hơn nữa không có con nào cảnh giới dưới Phạm Tinh Nguyên, chỉ ít cũng phải là Thích Biến ngũ trọng thiên, trách không được Phạm Tinh Nguyên cũng biến sắc !

Trừ khi là vương giả trong đám người, không có một người nào, không có một võ giả nào có thể cùng mãnh thú cùng giai giao chiến thủ thắng!

Ngao! Ngao! Ngao!

Đàn Mãnh thú lại bắt đầu trùng kích, nhưng mà pháp trận rốt cục phát huy tác dụng, tất cả mãnh thú đều bị một đạo bình chướng vô hình ngăn cản, không cách nào vượt qua một bước!

Mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, nếu những thú dữ này lao tới, cái này thật là vọt tới đâu, nơi đó sẽ trở thành một mảnh phế tích, lực phá hoại này thật sự quá cường đại!

Nhưng mà còn không có đợi bọn họ cao hứng quá lâu, bốn đầu mãnh thú Thích Biến cảnh đã sắp xếp mà ra, đối với bình chướng vô hình phát khởi trùng kích!

Thích Biến cảnh chính là lợi hại như vậy, mãnh thú khác đều là trực tiếp bắn trở về, mà bốn đầu mãnh thú đụng qua, trong không khí lại thành linh hiện hóa ra hào quang vàng nhạt, ở trong va đập phát ra một hồi run run, quang hoa loạn thiểm.

Bùm! Bùm! Bùm!

Bốn đầu thú trung vương giả vậy mà không ngại hao tổn mệnh lực, duy trì liên tục không ngừng phát động đánh sâu vào thành lũy, cho dù bị đâm cho toàn thân máu tươi đầm đìa vẫn như cũ mục hung sáng quắc!

Đây là cục diện không chết không ngớt a!

Lâm Lạc không khỏi kỳ quái, những thú dữ này vì cái gì không hề dấu hiệu khởi xướng trùng kích, muốn nói nhân loại săn bắt mãnh thú cũng không phải chuyện tình một năm nửa năm, hơn nữa mãnh thú cũng đồng dạng săn bắt nhân loại, chưa nói tới ai thiệt thòi ai được lợi, như thế nào hôm nay lại đột nhiên nổi điên?

383. Chương 383: Nhân Thú Đại Chiến. (2)

- Không tốt!

Ánh mắt của Lăng Kinh Hồng ngưng ở phía trên màn hào quang, một chút thời gian như vậy, trên màn hào quang đã xuất hiện vô số vết nứt tựa như mạng nhện, tùy thời cũng có thể nứt vỡ.

- Góc trận vân này sắp hủy!

Cái đại trận này kéo dài nghìn vạn dặm, cũng không biết hao phí nhiều ít tâm huyết của các thế hệ mới xây dựng thành, tự nhiên không phải bốn đầu mãnh thú Thích Biến cảnh nói hủy có thể hủy! Nhưng chỉ là phá hư trận vân một khu vực, đối với bốn đầu thú trung vương giả này mà nói lại không khó!

- Tử Viễn, cầm thủ dụ của trẫm, đi tứ đại gia tộc mời Thích Biến cảnh cường giả tới đây trấn áp mãnh thú làm loạn!

Phạm Tinh Nguyên khẽ quát một tiếng, ném ra một khối lệnh bài.

- Lĩnh thánh dụ!

Một trung niên tướng sĩ gấp nhảy ra, tiếp nhận lệnh bài, thân hình lóe lên, đã chạy về phía Truyền Tống Trận.

Cái Truyền Tống Trận này mở ra chỉ có thể di chuyển chừng trăm người, mà người ở chỗ này lại há chỉ có mười vạn, căn bản không có khả năng toàn bộ tới lui lại! Mà mọi người thấy Phạm Tinh Nguyên thân là đứng đầu Thần quốc cũng tọa trấn nguy cảnh, liền không có vì tranh đoạt tiến vào Truyền Tống Trận mà tự giết lẫn nhau!

Nói sau, chỉ cần Lão tổ của tứ đại gia tộc tới tiếp viện, trấn áp Thú triều liền dễ như trở bàn tay !

Loảng xoảng!

Ở bốn đầu thú trung vương giả không ngừng trùng kích, màn hào quang cuối cùng ầm ầm nghiền nát, hóa thành vô số mảnh vỡ! Nhưng bốn đầu mãnh thú này đúng bị thương không nhẹ, đều là máu tươi đầm đìa!

Phải biết rằng có thể đạt tới Thích Biến cảnh, cái này toàn thân tinh huyết đều là bảo vật! Bốn đầu mãnh thú này trời mất nhiều máu huyết như vậy, nếu không có linh thảo bổ sung, ít nhất phải nhiều năm tĩnh dưỡng mới có thể khôi phục!

Lần này, mãnh thú thật là động lõi đình chân hỏa !

Tuy Phạm Tinh Nguyên thân là hoàng giả đế quốc, vào lúc đó lại biểu hiện ra khí tiết của võ giả, vượt qua thân vệ ngăn ở phía trước nhất, nổi lên một tác dụng hoà hoãn, cũng hô lớn nói:

- Thần quốc dũng sĩ, theo trẫm kháng địch, bảo vệ gia viên!

- Vâng!

Hơn vạn tên quân sĩ cùng kêu lên hưởng ứng, thanh thế ngập trời, bọn họ đồng loạt vùng trường thương, cùng Phạm Tinh Nguyên cả tay tạo thành một đạo nhân tường.

Tuy những người này thực lực cao nhất bất quá là Niết Âm Cảnh, nhưng chiến ý phóng lên trời lại làm ra tác dụng khích lệ thật lớn, rất nhiều người đều là tự phát chạy vội đi lên, gia nhập bên trong bức tường người.

Chỉ mấy hơi thời gian, tất cả mọi người đều gia nhập tiến đến.

Mặc dù có chút người cũng không phải cam tâm tình nguyện, nhưng ai bảo tất cả mọi người lên rồi? Lúc này ánh mắt của mọi người đều nhìn xem, ai dám vào lúc đó làm rùa đen rút đầu, không sợ sau này lọt vào khinh bỉ sao?

Nói sau Hoàng đế Thần quốc cũng còn không có rời khỏi, nếu bọn họ đi trước mà nói, chẳng phải là bất trung sao, đến lúc đó thu về tính sổ, ngay cả gia tộc của bọn hắn cũng bị liên quan đến!

Bởi vậy, bất kể là cam tâm cũng tốt, không cam lòng cũng được, cái này không muốn cũng phải lên!

Bùm! Bùm! Bùm!

Đại lượng mãnh thú đã lao đến, một hồi sinh tử huyết chiến không thể tránh né phát sinh!

Tứ đại vương giả mãnh thú vây công Phạm Tinh Nguyên!

Luận thực lực bình thường, tứ đại vương giả mãnh thú chỉ cần kéo một cái đi ra cũng có thể lực áp Phạm Tinh Nguyên, nhưng chúng nó đều ở lúc trước trùng kích vào bình chương trận pháp bị thương, chiến lực tổn hao nhiều, bốn đánh một cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì ngang tay.

Trái lại Phạm Tinh Nguyên, hần thân là người có quyền lực lớn nhất bên ngoài của Càn Nguyên quốc, tu vi lại là Thích Biến cảnh, trên người sao có thể không có bảo vật gì, một cây trường thương tể vũ, làm cho tứ đại mãnh thú liên tiếp phát ra rít gào phẫn nộ, máu tươi văng khắp nơi!

Nếu không phải thể chất của bọn nó càng thêm cường hoành, cũng có thể bị Phạm Tinh Nguyên trực tiếp trấn giết!

Ngao...

Chúng nó đều ngửa mặt lên trời hét giận dữ, thanh âm cuộn cuộn, truyền khắp bốn phương tám hướng.

Ngang!

Gần kề qua trong nháy mắt, lập tức có vài đạo thú rống xa xa đáp lại, tuy cách chỉ ít mấy trăm dặm, nhưng uy áp trong thanh âm lại cuộn cuộn mà động, hiển nhiên cũng là Thích Biến cảnh!

Mà mấy trăm dặm lộ trình đối với Thích Biến cảnh mãnh thú mà nói, lại chỉ cần đi bao lâu?

Gần kề chỉ trong chớp lát, lại gặp bảy đầu mãnh thú long hành hổ bộ từ trong sơn mạch đi ra, nguyên một đám thể tích to lớn kinh người, tu vi đều là Thích Biến cảnh, hơn nữa cảnh giới còn muốn cao hơn bốn đầu thú trung vương giả lúc trước cường đại hơn vài trọng thiên!

Cái này đâu chỉ là mãnh thú trong vòng ngàn dặm bạo động, chỉ sợ hơn phân nửa mãnh thú đỉnh cấp trong Thiên Lạc sơn mạch đều đã tới!

Tất cả mọi người đều là hai đùi run rẩy, cái này là 11 con mãnh thú Thích Biến cảnh a, cho dù Phạm Tinh Nguyên là Thích Biến cảnh Đại Viên Mãn cũng không địch nổi, huống chi hần cũng chỉ có Thích Biến tứ trọng thiên, căn bản không đủ cho những thú dữ này nhét răng, liệu mạng? Con mẹ nó, chỉ là 11 con mãnh thú vương giả này cũng có thể đồ diệt tất cả mọi người, còn liệu mạng cái rắm!

Ở trong một mảnh tuyệt vọng này, Truyền Tống Pháp Trận đột nhiên phát sáng lên, vài đạo thần niệm cường hoành vô cùng đảo qua, khí tức khủng bố tịch cuộn toàn trường!

Viện binh của tứ đại gia tộc đến!

Mà trong đó còn có được xưng trước năm trăm năm đệ nhất thiên tài, Càn Nguyên quốc đệ nhất cao thủ Vô Song Chiến Thần Phạm Thương Vũ!

Ổn định!

Phạm Thương Vũ có song Linh vực, cho dù chống lại mãnh thú Thích Biến cảnh đỉnh phong cũng là thuận sát, chỉ là một mình hần cũng có thể áp chế tất cả mãnh thú Thích Biến cảnh!

- Mãnh thú như thế nào lại đột nhiên bạo động?

Phạm Thương Vũ nhướng mày, ở trong tình thế Thích Biến cảnh này, hần đã là tuyệt đối đứng đầu, ngay cả Phạm Tinh Nguyên cũng ở trước mặt của hần tất cung tất kính.

- Trẫm cũng không biết!”

Phạm Tinh Nguyên lắc đầu, cần quét một thương, đem bốn mãnh thú Thích Biến cảnh bức lui, song phương tạm thời tiến nhập trạng thái giằng co.

Mười một mãnh thú vương giả song song mà đứng, sau lưng là hơn một ngàn vạn đại quân mãnh thú, khí thế như có thể thôn thiên thực địa!

Mà đối thành một bên, nhân loại cũng có chín Thích Biến cảnh cường giả, tản ra khí tức không kém mãnh thú vương giả chút nào.

Nhất là Phạm Thương Vũ, bạch y bông bông, chẳng những phong thần tuần lãng, khí thế lại như có thể trấn áp cửu nhạc thập ngục, cao cao tại thượng như thần minh bầu trời, ngay cả mãnh thú vương giả cũng đối với hần lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Cái phong thái của bạch y chí cường giả này làm vô số nữ tính ở đây đều mục phóng dị sắc, hận không thể đối với hần yêu thương nhưng nhớ.

Ngay cả Tô Mị cũng cảm khái nói:

- Nếu hần sinh sau năm trăm năm mà nói, bản cô nương cũng có thể cân nhắc thoả cái gả cho hần!

Cái yêu nữ này rất biết xấu hổ, hơn nữa cái tự kỷ này cũng vượt quá đầu rồi!

Lâm Lạc nhẹ nhàng khê hừ, Phạm Thương Vũ làm cho hần sinh ra chiến ý mãnh liệt, một ngày nào đó hần muốn cùng vị bạch y cường giả này chiến một trận, không trông nom thắng bại, chỉ cầu oanh oanh liệt liệt chiến một trận!

384. Chương 384: Dốc Sức Chiến Thiên Hợp. (1)

Ngắn ngủi giằng co, nhưng chỉ là bình tĩnh cuối cùng trước khi bão tố tiến đến. Làm một phương nhân loại mà nói, tự nhiên hi vọng mãnh thú tàn đi, cái này tính đem mãnh thú toàn diệt bọn họ cũng không tới quá nhiều chỗ tốt, có thể mình cũng phải thương gân động cốt, thậm chí tự hủy căn cơ!

Nhưng cái quyền lựa chọn này lại ở bên mãnh thú!

Ngắn ngủn mấy hơi sau đó, tất cả mãnh thú đều phát ra một tiếng gào tựa như liệt thiên, lập tức, đại chiến không thể tránh né khai hỏa !

Giết giết giết!

Lúc này ai cũng không dám lưu thủ, mãnh thú đầy khắp giết đến, nếu không ra sức chiến một trận, chết đúng là mình!

Phạm Thương Vũ hét giận dữ một tiếng, dốc sức mà ra, linh vực thả ra, Hỏa, Thổ song linh vực cùng hiện, đây là muốn tốc chiến tốc thắng, nếu không cho dù có thể thắng, nhân loại bên này cũng sẽ chết thảm trọng!

Nơi này chính là tụ tập đại lượng tuổi trẻ anh tài của các nước phụ thuộc Càn Nguyên quốc, nếu ở đây lọt vào tổn thất, đối với thực lực Càn Nguyên quốc sẽ sinh ra ảnh hưởng to lớn, chỉ ít trong vòng hai ba trăm năm sẽ ở trong Tam đại Thần quốc cạnh tranh ở vào hoàn cảnh xấu!

Nhưng mà, chỉ nghe một tiếng ưng gáy, một đầu Cự Đê đột nhiên nhào tới, kim sắc thế giới tạo ra, ngành sanh chặn tiến độ của Phạm Thương Vũ!

Là Kim Quan Điều ban đầu ở Phi Lai Sơn hiện thân qua lần thứ nhất!

Khi đó thấy Phạm Thương Vũ trở về, nguyên lai tưởng rằng hần đã chém giết mãnh thú này, nhưng hiển nhiên mãnh thú đạt tới loại cấp bậc này thật sự là rất khó chém giết!

Kim Quan Điều này ở trong tay Phạm Thương Vũ ném qua thiệt thòi, trong hai mắt bắn ra phần nộ, nhìn thấy mà khủng bố! Mà phạm vi linh vực của nó cũng khuếch trương đến 11 trượng lớn nhỏ, tuy chỉ là so với trước nhiều hơn một trượng, nhưng thực lực tăng cường cũng không thể tính bằng lẽ thường!

Một người một điều lại lần nữa ác chiến, đúng là chẳng phân biệt được sà sà nhau!

Ở trên chiến lực đỉnh phong, song phương là bình khởi bình tọa, vậy thì không cách nào xuất hiện một cường giả đồ sát bên kia, người, thú tăng thấp lập tức lâm vào ác chiến!

- Chúng ta liên thủ!

Lâm Lạc hướng Lăng Kinh Hồng kêu một tiếng.

Hai người một cái thực lực cường hoành, cái khác thì có lực sát thương khủng bố, ngoại trừ Phạm Thương Vũ cùng Kim Quan Điều ra, nơi đây trong mấy trăm vạn người, thú cũng chỉ có Lâm Lạc còn có được linh vực!

Lăng Kinh Hồng gật gật đầu, lúc sống còn này, nàng tự nhiên sẽ không lại cùng Lâm Lạc nôn khí.

Hai người từng song tu qua, như thế nào cũng có vài phần tâm hữu linh tề, phối hợp trong lúc đó có thể nói là không chê vào đâu được. Nơi bọn họ đi qua, chỉ cần là mãnh thú dưới Thiên Hợp cảnh đều là một đường giống như thu hoạch, căn bản không gặp được một tia ngăn trở!

Lâm Lạc một bên giết, một bên vẫn không quên thu thập thi thể mãnh thú, tuy không biết giải thi đấu sắp bắt này cuối cùng còn có thể bình luận thứ tự hay không, nhưng thi thể mãnh thú vốn là tài phú to lớn, hơn nữa lại là tự tay của hắn đánh chết, tự nhiên không có đạo lý bỏ qua.

Trong tay hắn mặc dù có nhiều Không Linh Thạch Nhũ, nhưng nếu là không có tìm kiếm tài phú khác mà nói, nhiều Không Linh Thạch Nhũ hơn nữa cũng tiêu hao hết! Năm khối linh thạch nhiều lắm là tạo ra được năm Thích Biến cảnh cường giả, vậy cho dù trừu hắn ra, Lăng Kinh Hồng, Tô Mị, Lâm Hành Nam, Lâm Nguyệt Lộ đã là bốn người !

Hơn nữa cái tỷ phụ tiện nghi Thái Kế Vũ này, năm khối linh thạch đều có đầu người !

Cho nên nói, Yêu hạch thú huyết các loại bảo vật hắn căn bản sẽ không ngại nhiều, huống hồ không gian Tử Đỉnh lớn như vậy, lại không sợ chứa không nổi, tại sao phải lãng phí?

Giết giết giết!

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng tổ hợp vô cùng cường đại, ngăn ngừa một canh giờ xuống, chỉ ít có mấy trăm đầu mãnh thú táng thân ở trong tay của bọn hắn, hơn nữa trong đó mãnh thú Địa Nguyên cảnh thì có một phần ba!

Nhưng cường độ giết chóc như vậy thật sự quá lớn, hai người không thể không tạm thời lui trở về, cùng bọn người Tô Mị tụ hợp, lập tức nuốt vào Không Linh Thạch Nhũ để khôi phục lực lượng.

- Yêu nữ, như thế nào gia gia của ngươi còn chưa tới?

Lâm Lạc không khỏi kỳ quái.

Nếu là vị cường giả đã đặt chân Tiên cảnh này ra mặt, chỉ cần linh vực thả ra, ở trong bầy thú đánh qua lại, cái Thú triều này sẽ hoàn toàn hồng mất!

- Không biết!

Tô Mị lắc đầu, đúng vậy tràn đầy khó hiểu.

Bảo Bảo đại tiên cùng Đường Diễm trao đổi một ánh mắt, nhưng lập tức lại đều hừ một tiếng, quay đầu đi, còn đang giằng dỗi.

Không Linh Thạch Nhũ xác thực cường đại, nguyên bản Thông Minh cảnh võ giả kiệt lực, muốn một lần nữa khôi phục nguyên khí như thế nào cũng phải điều tức mười canh giờ, nhưng hiện tại gần kề nửa nén hương thời gian cũng không có đến, Lâm Lạc lại sinh long hoạt hổ!

Thiên tài địa bảo như thế xác thực là vật cứu mạng!

Bọn họ một đồng người này nhìn như có thật nhiều con ghê, nhưng vô luận là Đường Diễm hay là Bảo Bảo đại tiên đều có được thủ đoạn thần bí, thời điểm mãnh thú xông đến đây, đều tự động tránh ra, giống như hoàn toàn không có chứng kiến bọn họ!

Bởi vậy, cho dù bọn người Tô Mị, Bùi Nghĩa Hiên thực lực thấp kém, lại thủy chung hữu kinh vô hiểm, cũng không có bị bất luận mãnh thú gì công kích.

Nhưng bọn hắn an toàn, chẳng hề đại biểu cho người khác cũng giống như thế, chỉ thấy máu tươi văng khắp nơi, tàn chi bay múa, vô luận là nhân loại hay là mãnh thú, đều là nhận lấy trọng thương to lớn!

Truyền tống môn còn đang thỉnh thoảng lóe lên, lại có viện quân từ Đế đô đuổi tới, gia nhập chiến trường.

Tuy nơi này chỉ là biên cảnh đế quốc, cách Đế đô có ức vạn dặm lộ trình, nhưng đế quốc oai há lại cho khinh nhờn, nếu bọn họ từ Truyền Tống Trận lui lại, thành trấn phụ cận nhất định sẽ lọt vào mãnh thú tàn sát bừa bãi!

Nên bọn họ lui không được!

Mà mãnh thú bên này cũng được đến bổ sung liên tục không ngừng, mặc dù ở trên số lượng cùng lúc trước hoàn toàn không thể so sánh với, nhưng ở chất lượng lại cao hơn ra quá nhiều, chỉ ít cũng là cấp bậc Khuy Linh cảnh, chiến lực hung hãn!

Càng máu chốt chính là, những thú dữ này cả đám đều hung hãn không sợ chết, hoàn toàn không giống mãnh thú dã ngoại một mình gặp được, đánh không lại sẽ trốn! Hiện tại những hung vật này cho dù đánh không lại cũng sẽ dùng tánh mạng đi trao đổi, hoặc là liều mạng một ngүm cắn rơi tay chân của đối phương, hoặc là trực tiếp từ bạo Yêu hạch, tạo thành phạm vi thương tổn khủng bố không cách nào đo lường.

Thảm, ngoài dự đoán thảm vô cùng!

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng lại lần nữa gia nhập chiến đoàn, nhưng lần này vận khí của bọn hắn không có tốt như vậy, không có giết bao lâu liền đưa tới một đầu mãnh thú Thiên Hợp cảnh chú ý, trong một tiếng thú rống, con Thiềm Thừ cao to gần ba trượng này nhảy đến trước mặt của bọn hắn, một đầu lưỡi huyết hồng phun ra, giống như dải lụa bắn ra, cuốn thẳng tới cổ của Lăng Kinh Hồng.

385. Chương 385: Đốc Sức Chiến Thiên Hợp. (2)

Thiên Hợp cảnh mãnh thú đột nhiên ra tay, căn bản không phải Lăng Kinh Hồng có thể né tránh được! Bất quá, khi đầu lưỡi tới người, trên người của nàng lại bùng lên một đạo quang mang thanh sắc, đúng là đem lưỡi máu ngăn cản xuống!

Cấm Khí phòng ngự!

Lâm Lạc hét lớn một tiếng, một cái nhảy cao, vung hữu quyền lên hướng Thiềm Thừ này oanh đi qua.

Hưu!

Con Thiềm Thừ này nhảy lên, trong nháy mắt đã nhảy ra hơn mười trượng, “Ộp”, nó kêu một tiếng, trên thân thể đen nhánh hiện ra một lỗ thủng, bảo tố bắn ra một đạo hắc tiễn!

Đó cũng không phải mũi tên chính thức, mà là một đạo thủy dịch vừa đen lại tanh hôi hình thành!

Mãnh thú có thể tu luyện tới Thiên Hợp cảnh sớm có thần trí, đã đặc biệt tìm đến Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng phiền toái, há lại không biết lĩnh vực oai của Lâm Lạc, căn bản không để cho Lâm Lạc có cơ hội cận thân, mà là trực tiếp phát động công kích từ xa!

Dùng lực sát thương mà nói, công kích từ xa khẳng định không sánh bằng cận thân vật lộn, nhưng Thiềm Thừ này thắng ở cảnh giới thật sự quá mạnh mẽ, so với Lâm Lạc cao hơn ba đại cảnh giới, cái này cho dù là công kích từ xa cũng có được uy năng đơn giản gạt bỏ Lâm Lạc!

Đạo hắc thủy này bảo tố bay đến, coi như là núi đá cũng sẽ bị oanh ra một cái động lớn! Mà vẫn còn có chứa kịch độc, dù là Địa Nguyên cảnh cao thủ bị dính vào thoáng cái cũng lập tức hư thối, chết không toàn thây!

Mà cái này cũng cho thấy Thiềm Thừ này coi trọng đối với Lâm Lạc! Nếu như thê nhân loại mà nói, người chết cũng sẽ cảm thấy vinh dự.

Đây chính là mãnh thú Thiên Hợp cảnh phát ra công kích, ngay cả Lăng Kinh Hồng cũng không khả năng tránh thoát, lại hướng chỉ là Lâm Lạc? May mắn Tử Đỉnh đã sớm ở đỉnh đầu của hắn chìm nổi, tự động rú xuống nghìn vạn đạo tử khí, thành công ngăn lại đạo hắc tiễn này!

Bùm!

Nhưng công kích của mãnh thú Thiên Hợp cảnh phát ra há lại dễ ngăn cản như vậy?

Cho dù là công kích từ xa không cách nào hoàn toàn phát huy ra uy lực của Thiên Hợp cảnh, bị Tử Đỉnh hóa đi chín thành lực lượng, nhưng còn lại một thành oanh kích này như cũ vô cùng khủng bố!

Pằng! Pằng! Pằng!

Toàn thân Lâm Lạc vết thương chồng chất, giống như một cái túi nước bị chọc ra nhiều lỗ hổng, mấy chục đạo máu tươi lập tức cuồn bắn, trong nháy mắt biến thành một huyết nhân, thậm chí vô cùng! Nhưng mà, hắn vẫn một mực đứng ngay tại chỗ, trong hai mắt chiến ý ngút trời!

Ôp! Ôp!

Thiêm Thừ này kêu lớn hai tiếng, cũng không biết là thân phục Lâm Lạc bắt phạm, hay là biểu đạt không có thể một kích giết chết ngay lập tức mà phần nộ, hưu hưu hưu, lại là ba đạo hắc tiễn xì ra!

- Lâm Lạc!

Lăng Kinh Hồng thở nhẹ một tiếng, Lâm Lạc lập tức đem tử khí mở ra một lỗ hổng, cho đối phương tiến đến, “Hách!” hai mắt Lăng Kinh Hồng tràn đầy sát khí, một đạo kiếm khí cuồn cuộn oanh ra.

Bùm! Bùm! Bùm!

Hắc tiễn trải qua tử khí ngăn cản, phương diện độc chất này tự nhiên là một chút cũng không còn, mà lực lượng sau khi đánh tan chín thành, Lăng Kinh Hồng miễn cưỡng có thể ngăn lại! Nhưng cho dù như thế, hai người vẫn là đằng đằng đẳng liên tiếp lui về phía sau!

Thiêm Thừ này thật sự quá mạnh mẽ!

Hiện tại mỗi người đều lâm vào khổ chiến, căn bản không có cường giả nào có thể thu tay tới cứu viện bọn họ, chỉ có thể dựa vào tự cứu!

Lăng Kinh Hồng chìa tay ở cổ kéo ra, đem một cái khuyên tai ngọc ném cho Lâm Lạc nói:

- Đeo vào, trước khi lực lượng ở bên trong tiêu hao hết, có thể ngăn lại bất luận công kích gì!

Lâm Lạc đẩy ra một chương, đem khuyên tai ngọc đánh trở về nói:

- Giữ lại chính ngươi dùng đi!

- Bảo ngươi đeo thì đeo đi!

Lăng Kinh Hồng đột nhiên quay đầu, trong ánh mắt lộ ra vô cùng kiên trì!

Trong nội tâm Lâm Lạc cả kinh, ánh mắt của Lăng Kinh Hồng tựa hồ có thể xuyên thấu đến đáy lòng của hắn, làm cho hắn cảm thấy quyết tâm không thể dao động của đối phương! Vì cái gì nàng muốn như thế, không để ý an nguy của mình mà muốn bảo vệ tánh mạng hắn?

Ánh mắt kia, làm cho Lâm Lạc rung động!

Hắn tiếp nhận khuyên tai ngọc nói:

- Chúng ta lại liên thủ cùng Thiêm Thừ này đấu một trận!

Lăng Kinh Hồng thấy Lâm Lạc tiếp nhận khuyên tai ngọc, thần sắc không khỏi buông lỏng, một bên vung kiếm ngăn cản công kích, một bên nói:

- Ngươi có biện pháp nào?

- Ta theo không kịp tốc độ của nó, ngươi mang ta lên, xem đúng thời cơ ném ta ra bên ngoài, ta tới hoàn thành một kích cuối cùng!

Lâm Lạc nghiêm nét mặt nói.

Lăng Kinh Hồng tưởng tượng, Lâm Lạc mang theo Cẩm Khí khuyên tai ngọc, cho dù thoát ly nàng bảo vệ cũng sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, lúc này nhẹ gật đầu nói:

- Ngươi ôm eo của ta!

Nàng bận đối địch, căn bản không còn tay!

Lúc này Lâm Lạc cũng bất chấp gì khác, đi đến sau lưng Lăng Kinh Hồng, duỗi ra hai tay ôm ấp ở vòng eo mảnh khảnh của nàng, tuy giai nhân như ngọc, nhưng hần toàn thân đều là tổn thương, vừa chạm vào là đau nhức nhập nội tâm, căn bản không thể nào hưởng thụ cái ướt át này.

Nhưng toàn thân Lăng Kinh Hồng lại run lên, thiếu chút nữa đôi chân như nhũn ra ngã vào trong lòng Lâm Lạc.

Này hữu lực ôm ấp, khí tức nam tử quen thuộc, cũng làm cho nàng nhớ tới lúc trước bị nhốt ở trong mật thất, hoang đường một tháng. Nhưng nàng lập tức trấn định tâm thần, hiện tại không phải thời điểm phân tâm, ngại chết không đủ nhanh sao?

Mắt thấy Thiềm Thừ lại là một đạo hắc tiễn đánh úp, thân hình Lăng Kinh Hồng bắn lên, hướng về đối phương ngược lại giết đi qua.

Nhưng mà một mãnh thú Thiên Hợp cảnh oanh kích, Lăng Kinh Hồng lại há có thể có cơ hội như vậy, tuy có thể ngẫu nhiên né qua một hai đạo hắc tiễn oanh kích, nhưng càng nhiều là bị hắc tiễn oanh đến liên tiếp lui về phía sau!

Cũng may có Tử Đỉnh hóa đi đại bộ phận lực lượng, dùng thực lực của Lăng Kinh Hồng vẫn là có thể miễn cưỡng chèo chống.

Tuy nhiên hai người là khó khăn lắm mới có chống đỡ chi lực, nhưng Thiềm Thừ lại không nhịn được!

Nếu đổi thành một võ giả nhân loại khác, nếu như có thể tiến vào Thiên Hợp cảnh, kiên nhẫn của nó tất nhiên tốt đến kinh người! Đặc biệt biết rõ Lâm Lạc có chỗ bất phạm, tuyệt đối là có tâm tư mài chết, bằng không vạn nhất vẫn lạc, đây chính là mấy trăm năm khổ tu đều biến thành bọt nước, không đáng?

Nhưng mãnh thú sở dĩ tên là mãnh thú, trí tuệ quả thực hữu hạn, dù là mãnh thú Thiên Hợp cảnh cũng không ngoại lệ! Huống hồ chúng nó đều là bị lực lượng nào đó xua đuổi mà đến, giết sạch những nhân loại này là nhiệm vụ của bọn nó, cũng làm cho nó không có tính nhẫn nại dằng dài như vậy!

Thiềm Thừ mãnh liệt thả người một cái, hướng về Lăng Kinh Hồng nhảy tới, một lần nữa hộc ra lưỡi máu của nó!

Đây là công kích mạnh nhất của nó, lưỡi máu tiếp xúc, dù là mãnh thú Địa Nguyên cảnh đỉnh phong cũng bị sinh sinh rút toái, cam đoan ngay cả cây cốt cũng tìm không tới!

Ông!

Lưỡi máu đâm vào trên tử khí, lập tức chấn đắc Tử Đỉnh một hồi loạn chiến, Lăng Kinh Hồng cũng vô pháp hóa giải công kích cận chiến của Thiềm Thừ, lập tức thân thể run lên, một ngụm máu tươi mãnh liệt phun tới.

386. Chương 386: Quát Lui. (1)

- Chính là hiện tại!

Lâm Lạc hét lớn một tiếng.

Lăng Kinh Hồng cắn răng, không để ý khí huyết toàn thân cuộn cuộn, trở tay bắt lấy phía sau lưng Lâm Lạc ném hần ra ngoài.

Nhưng mà đầu lưỡi của Thiềm Thừ đã co rút lại, lần nữa hướng nàng phát khởi công kích! Mắt đi Tử Đỉnh bảo vệ, lại không có Cẩm Khí phòng ngự, nàng căn bản không có khả năng ở dưới một kích này sống sót!

Oanh!

Lưỡi máu nhả đến, Lăng Kinh Hồng đang muốn nhắm mắt chờ chết, nhưng trên người lại nhấp nhোáng một đạo thanh sắc quang hoa, đúng là đem lưỡi máu bắn ngược trở về.

Rõ ràng là khuyên tai ngọc mà nàng kín đáo đưa cho Lâm Lạc!

Lâm Lạc lại thừa dịp nàng đối địch, đem khuyên tai ngọc vung trộm mang trở lại trên người của nàng! Bất quá, Lâm Lạc đã không có Cẩm Khí phòng thân, chỉ cần bị Thiềm Thừ trực tiếp đánh trúng thoáng cái, lực lượng kia hoàn toàn không phải hắc tiễn có khả năng bằng được, cho dù Lâm Lạc có Tử Đỉnh bảo vệ cũng sẽ sinh sinh chấn thành huyết nhục!

Nàng không khỏi lo lắng lên, nhìn xem bóng người bị nàng tự tay ném ra bên ngoài kia, trong nội tâm đồng thời lại có loại mừng thầm nói không rõ, là Lâm Lạc nghĩ ình mà cảm thấy vui vẻ.

- Thiềm Thừ, đi tìm chết!

Lâm Lạc bay nhanh như mũi tên, hẳn là bị Địa Nguyên cảnh cao thủ vút bắn tới, tốc độ so với bản thân cao thủ Địa Nguyên cảnh còn nhanh hơn gấp bội, lóe lên đã đến đỉnh đầu Thiềm Thừ, vung lên một quyền, lam hỏa rực đốt, đối với mắt trái của Thiềm Thừ hung hăng oanh đi qua.

Thiềm Thừ theo bản năng cảm thấy nguy cơ, nhưng lúc này nó cũng không có không gian né tránh, chỉ có thể giơ lên hữu mang chắn trước mặt, chỉ cần bảo vệ chỗ hiểm, thân thể bị tổn thương nặng hơn nữa cũng có thể khép lại!

Bùm... bùm!

Nắm tay của Lâm Lạc huy động liên tục, linh vực oai không thể ngăn cản, đúng là trong nháy mắt đem hữu mang của đầu mãnh thú Thiên Hợp cảnh này sinh sinh đánh ra một cái động lớn, thân hình cơ hồ không có ngừng, lại lần nữa bay vút hướng ánh mắt của Thiềm Thừ!

Hắn hét giận dữ một tiếng, hữu quyền lại giương, lam hỏa thiêu đốt, hung hăng oanh vào ánh mắt Thiềm Thừ!

Phốc, mắt trái của Thiềm Thừ lập tức nổ tung, vô số nước sữa bay ra, phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, cao tung hoành nhảy, nhưng chỉ vùn vụt một hơi thời gian, đầu quái vật cường đại này sinh cơ đoạn tuyệt, đình chỉ rống giận nhảy về phía trước, thân thể như núi nhỏ ầm ầm ngã xuống!

Nhưng còn không có ngã xuống đất, chỉ thấy cái ót của nó ngạnh sanh phá khai một mối đại động, Lâm Lạc kẹp lấy lam hỏa cùng với chiến ý ngút trời phẫn nộ bắn ra!

Bùm!

Thiềm Thừ rơi xuống đất, chết không thể chết lại!

Thông Minh cảnh vô giả lực chém mãnh thú Thiên Hợp cảnh!

Đây tuyệt đối có thể ghi vào sử sách, tuy không nhất định hậu vô lai giả, nhưng tuyệt đối là chưa từng có ai!

Linh vực oai, không thể ngăn cản!

Xem Điền Ôn Luân, Dịch Vọng Hoài, Phạm Trang Quân ở trong Tứ Phong Cốc làm tuần kiệt, kỳ thật đều lưu ý đến chiến đấu bên này. Khi thấy hai người bị một đầu mãnh thú Thiên Hợp cảnh nhìn chằm chằm, bọn họ là nhìn có chút há hê!

Bọn họ đều là người nổi bật trong một đời tuổi trẻ, có hi vọng trở thành nhân vật Chí Tôn, tự nhiên không hi vọng con đường phía trước xuất hiện người cạnh tranh như Lâm Lạc! Tuy thực lực bây giờ của Lâm Lạc còn chưa đủ cùng bọn họ đánh đồng, nhưng Thông Minh cảnh đã có được linh vực, đây là chuyện tình nghịch thiên cỡ nào!

Hơn nữa, thời điểm Lâm Lạc mới vào trong cốc bất quá là tu vi Giác Vi tam trọng thiên, nhưng ngần ngừ ba tháng tăng lên tới Thông Minh cảnh, tốc độ tiến như vậy làm cho người ta kinh hãi, cho dù loại thiên tài như bọn họ cũng đổ kị phải chết!

Nếu như Lâm Lạc bị mãnh thú oanh giết, bọn họ chẳng những sẽ không xuất thủ tương trợ, ngược lại có thể vui mừng thiếu đi một đại địch!

Một Lâm Lạc rõ ràng là con rể Tô gia, bọn họ không có khả năng tự mình ra tay đối phó Lâm Lạc, nhưng nương theo mãnh thú diệt trừ Lâm Lạc, người đó cũng trách không tới trên đầu của bọn hắn! Dù sao, hiện

tại người người cảm thấy bất an, sao có thể thu tay đi đến, nói sau bọn họ đồng dạng là tu vi Địa Nguyên cảnh, lại thể nào là đối thủ của mãnh thú Thiên Hợp cảnh!

Nhưng mà vượt quá bọn họ tưởng tượng, Lâm Lạc vậy mà chém giết đầu hung vật Thiên Hợp cảnh kia!

Lĩnh vực! Đây chính là lĩnh vực oai!

Mỗi người tuổi trẻ tuần kiệt đều là hai mắt lộ ra vô cùng đổ kị, tuy bọn họ đều là thiên chi sủng nhi, chẳng những xuất thân ở gia tộc tốt nhất, mà vẫn còn từ trong trăm vạn tộc nhân trở hết tài năng, đó là tụ tập ngàn vạn phúc duyên trên một thân!

Nhưng bọn họ lại nghịch thiên, có thể lúc ở Thông Minh cảnh làm thịt một đầu mãnh thú Thiên Hợp cảnh sao? Đừng nói Thông Minh cảnh không được, chính là bọn họ hiện tại đạt đến Địa Nguyên cảnh cũng không thể nào làm được!

Cho dù Dịch Hưng Ba có danh hiệu sau năm trăm năm đệ nhất thiên tài cũng không được!

Bọn họ nguyên một đám đổ kị công tâm, đồng thời không ngừng mà âm thầm cười lạnh, sẽ có người so với bọn hắn càng muốn diệt trừ Lâm Lạc a!

Vài đạo ánh mắt đồng thời nhìn về phía Dịch Hưng Ba trong tràng đang cùng một đầu mãnh thú Thiên Hợp cảnh ác chiến, người tuổi trẻ này có danh xưng sau năm trăm năm đệ nhất thiên tài, bất quá hơn chín mươi tuổi, đối đến thường nhân mà nói, chỉ có thể coi là thiếu niên mười mấy tuổi, là lúc hào hoa phong nhã!

Dịch Hưng Ba hiển nhiên là dùng Phạm Thương Vũ làm mục tiêu nhân sinh, đồng dạng một thân bạch y, phong thần tuấn lãng, ngay cả thần sắc cùng hành động tư thế đều gần giống như đúc! Cái này cũng không phải trùng hợp, mà là tận lực bắt chước Phạm Thương Vũ!

Nếu thay đổi Lâm Lạc, hẳn tuyệt đối sẽ không đi bắt chước bất luận kẻ nào! Bắt chước được giống như trước thì như thế nào, cái này đã đem mình hạn chết ở dưới trình tự đối phương, vĩnh viễn không cách nào siêu việt!

Mà vị sau năm trăm năm đệ nhất thiên tài này hiển nhiên cũng lưu ý đến biểu hiện kinh hãi của Lâm Lạc, trên mặt hiện ra một thần sắc khó phân biệt được ý nghĩa.

Một sơn khó chứa nhị hổ, Dịch Hưng Ba chịu quá nhiều người hi vọng, hẳn là tuyệt không có khả năng đem danh xưng sau năm trăm năm đệ nhất thiên tài chấp tay dâng cho người ta, nếu thật là nói như vậy, hẳn còn có thể diện gì gặp người?

Nhưng Lâm Lạc lại căn bản không rảnh so đo, vừa rồi hắn không toàn lực ứng phó chẳng khác nào tự tìm đường chết, nào còn chú ý được có thể làm cho người ta sinh đổ kị hay không? Hắn vốn là bị trọng thương, chỉ là bởi vì một niềm tin, một cổ chiến ý mới có thể để cho hắn miễn cưỡng cheo chống, lúc này đại địch vừa đi, hắn lập tức ngay cả lực lượng đứng cũng không có, trực tiếp rơi xuống dưới.

Bất quá, thân thể của hắn còn không có té ngã liền bị Lăng Kinh Hồng tiếp được, mang theo hắn vài cái lên xuống trở lại trong đội hình của Tô Mị bên kia.

Thấy Lâm Lạc bị tổn thương nặng như vậy, Tô Mị ngay cả nước mắt cũng chảy ra, vội vàng lấy ra Không Linh Thạch Nhũ cùng Liệu Thương Đan cho Lâm Lạc phục dụng.

387. Chương 387: Quát Lui. (2)

Lăng Kinh Hồng cũng lập tức khoanh chân ngồi xuống, lấy ra Không Linh Thạch Nhũ uống vào trị liệu thương thế, trước thụ oanh kích của Thiềm Thừ, vẫn là tạo thành thương thế không nhẹ cho nàng.

- Củ cải đỏ!

Đường Diễm nhìn về phía Bảo Bảo đại tiên.

Bảo Bảo đại tiên thì là vẻ mặt khổ sắc, đối với Lâm Lạc nhả lên nước miếng.

- Người làm gì!

Tô Mị vội vàng kêu lên, nhưng nàng lập tức giật mình, bởi vì nước miếng của Bảo Bảo đại tiên nhả qua, da thịt phá vỡ của Lâm Lạc lập tức bằng tốc độ kinh người khép lại, sinh tử cơ, nhục bạch cốt, thần diệu vô cùng!

Mặc dù Lâm Lạc trọng thương, nhưng thần trí không mất, lập tức nghĩ đến những thú sủng kia của Bảo Bảo đại tiên đều coi nước miếng của hắn tôn sùng là thần vật, hiện tại xem ra quả nhiên có hiệu quả thần kỳ! Hắn chỉ cảm thấy toàn thân một hồi tê tê, nội thương đang dùng tốc độ khủng bố khép lại.

Chỉ có điều bị một tiểu hài tử nhỏ nước miếng, này làm sao suy nghĩ cũng làm cho người ta cảm thấy không được tự nhiên! Bất quá xem ở phân lượng hiệu quả chữa thương, Lâm Lạc nhin!

Cái này cơ hồ có thể nói là dựng sào thấy bóng, chỉ là một nén hương thời gian cũng không đến, Lâm Lạc đã có thể đứng lên, hoạt động thủ cước thoáng cái, chỉ cảm thấy thương thế khỏi hẳn không sai biệt lắm.

Lăng Kinh Hồng uống vào Không Linh Thạch Nhũ, trải qua điều tức đơn giản, thương thế cũng tốt được thất thất bát bát.

- Đi, chúng ta quay lại giết hung thú!

Lâm Lạc hào hứng đại sinh.

- Tiểu ca ca, ngàn vạn lần đừng có lại bị thương, Bảo Bảo không còn nước miếng !

Bảo Bảo đại tiên thì là mặt mũi tràn đầy khổ sáp.

Lâm Lạc cười ha ha, cùng Lăng Kinh Hồng lần nữa giết đi ra ngoài.

Ác chiến không thôi, một phương nhân loại tuy thương vong thảm trọng, mà bên mãnh thú kia cũng phục thi vô số, song phương ai cũng không chắc là buôn bán lời!

Lâm Lạc tự nhiên trước đem thi thể Thiềm Thừ thu vào trong Tử Đỉnh, đây chính là mãnh thú Thiên Hợp cảnh, toàn thân là bảo, chỉ là viên Yêu hạch đã là vật báu vô giá! Mãnh thú đạt tới loại cấp số này, căn bản sẽ không đơn giản hiện thế, nếu không phải Thú triều lần này, rất nhiều người cả đời cũng không thể nhìn thấy mãnh thú Thiên Hợp cảnh, huống chi là đánh chết!

Nhoáng một cái, bốn ngày trôi qua, bốn phía thi thể có thể nói là đầy khắp núi đồi! Mà trong đó cũng không có thiếu thi thể mãnh thú là bị võ giả nhân loại thu vào không gian pháp khí, trên thực tế cái mãnh thú tử vong này còn muốn càng nhiều.

Giết chóc tàn khốc làm ảnh hưởng cùng nhân loại đều chỉ ít chết một phần ba, đối với Càn Nguyên quốc mà nói đây chính là một đả kích to lớn, chẳng những chết rất nhiều tuấn kiệt, lại có ba Thiên Hợp cảnh cường giả cũng vẫn lạc!

- Dừng tay!

Chỉ nghe một thanh âm uy nghiêm vang lên, Tô Quảng Khai rốt cục hiện thân, khí tức khủng bố tỏa ra, vô luận là thú hay người, đều ở dưới cổ khí thế này thấp thỏm lo âu, nào còn có thể tiếp tục ra tay.

Ngao...

Trong Thiên Lạc sơn mạch, cũng truyền đến một đạo thú rống, ở trên khí thế không kém Tô Quảng Khai chút nào.

Đàn thú đều hướng ứng, đều lấy tư thế cực kỳ cẩn thận lui về phía sau co lại, cho đến khi lui ra phía sau gần dặm, lúc này mới quay đầu, hướng về Thiên Lạc sơn mạch chạy đi.

Cái đại chiến giằng co bốn ngày này, làm cho vô số võ giả, mãnh thú ác chiến vứt bỏ tánh mạng, cứ như vậy ở một người một thú quất chối tai hạ màn! Cái này nói đến là châm chọc bậc nào!

Đại chiến chấm dứt, mọi người đều là thể xác và tinh thần mỗi mệt, cũng chẳng quan tâm hàn huyên lẫn nhau, đều dùng Truyền Tống Trận quay lại Đế đô.

Bọn người Lâm Lạc tự nhiên theo sát Tô Quảng Khai mà đi, một đường mọi người đều là vô tâm nói chuyện, cho đến khi tiến nhập phạm vi thể lực Tô gia, bọn họ mới rốt cục đánh lên tinh thần.

Đi đến biệt viện của Tô Quảng Khai, mọi người đều ngồi xuống, Tô Quảng Khai mỉm cười nói:

- Chắc hẳn các ngươi có rất nhiều nghi vấn a?
- Gia gia, vì cái gì ngươi không sớm hiện ra một chút?

Tô Mị không khỏi hỏi thăm.

Nếu Tô Quảng Khai sớm hiện thân một chút, Thú Vương chính thức kia sẽ lui binh, căn bản là không có chiến lớn như thế, cũng sẽ không có nhiều người bị chết như vậy.

- Đây là hạn chế trước đây thật lâu truyền đến, một khi tiến vào Tiên cảnh, thì không thể ra tay đối với mãnh thú!

Tô Quảng Khai chậm rãi nói ra.

- Tại sao phải có hạn chế như vậy, ai đặt cái qui tắc này?

Tô Mị hỏi tới.

- Tiên bối hơn mười vạn trước, bọn họ cùng tổ tiên mãnh thú cộng đồng chế định quy tắc như vậy!

Tô Quảng Khai chậm rãi nói ra.

- Nhân loại Linh giả không được giết giết mãnh thú bình thường, mà mãnh thú Tiên cảnh cũng không thể tàn sát nhân loại bình thường!

Lâm Lạc không khỏi chấn kinh nói:

- Như thế nào chế định, chẳng lẽ mãnh thú còn có thể cùng người câu thông?
- Không sai!

Tô Quảng Khai gật đầu.

- Mãnh thú đạt tới Tiên cảnh, trí tuệ đã cùng người không sai biệt, có thể học được nhân ngôn.

Mọi người đều khiếp sợ không thôi, cái này giống như trong nhà dưỡng mèo chó đột nhiên nói chuyện, mặc cho ai cũng kinh ngạc vô cùng!

- Mấy ngày nay lão phu chính là đi Thiên Lạc sơn mạch tìm kiếm mãnh thú phát động Thú triều, cùng nó câu thông một chút!

Tô Quảng Khai lộ ra một vòng tiểu dung nhàn nhạt:

- Hao phí chút thủ cước, mới rốt cục khiến nó đồng ý đình chỉ trận chiến đấu này!

Cái gọi là hao phí chút thủ cước, đại khái là cùng đầu mãnh thú chi Vương kia chiến một hồi! Tuy Thượng cổ quy định Linh giả nhân loại không được giết mãnh thú bình thường, nhưng cũng không có nói không thể cùng mãnh thú Tiên cảnh giao chiến.

Bốn ngày này, Tô Quảng Khai cũng là một hồi ác chiến, nhưng cuối cùng là hắn thắng, làm cho đầu mãnh thú còn không có lộ mặt kia thỏa hiệp.

- Bất quá gia gia, vì cái gì con mãnh thú kia muốn phát động Thú triều?

Tô Mị vẫn là khó hiểu.

- Bởi vì giải thi đấu săn thú lần này, có người giết chết con nối dõi của nó, con nối dõi duy nhất!

Tô Quảng Khai nhẹ nhàng thở dài.

Cái này trách không được, mượn Tô Quảng Khai làm thí dụ, nếu mãnh thú nào ăn Tô Mị, chỉ sợ vị Lão tổ này cũng muốn lôi đình giận dữ, phát động lực lượng Tô gia đối với mãnh thú triển khai tính trả thù hủy diệt!

Mà con mãnh thú Vương kia còn có thể ghi nhớ ước định Thượng cổ không có tự mình ra tay, đây đã là phi thường tốt !

Nói cách khác, một mãnh thú có được lĩnh vực chính thức xuất thế, lúc ấy người ở chỗ này không có một người nào, không có một cái nào có thể còn sống rời khỏi!

Từ điểm đó mà nói, mãnh thú giữ chữ tín còn hơn xa nhân loại! Bởi vì Tô Quảng Khai cũng không thể cam đoan đổi lại lập trường, hắn còn có thể làm được điểm này!

Về phần là ai giết con nôi dôi của mãnh thú chi Vương kia, đã không có tất yếu quay lại truy cứu, bởi vì trước đó ai cũng khó có khả năng ngờ tới! Nếu bởi vậy mà phần nộ người nọ, hoặc đám người này, không khỏi cũng quá vô lý .

- Các người cũng mệt mỏi, đều xuống dưới nghỉ ngơi thật tốt a!

Tô Quảng Khai phát phát tay.

388. Chương 388: Được Ban Thưởng. (1)

Mọi người đều gật đầu, ly khai biệt viện của Tô Quảng Khai, trở lại chỗ ở của mình, ác chiến ba ngày, mỗi người bọn họ đều là thể xác và tinh thần mệt mỏi.

Ngày hôm sau, Hoàng cung phái người đi ra thông tri, tuy nhận lấy Thú triều ảnh hưởng, nhưng lời nói của Hoàng gia há có thể thay đổi, như cũ muốn thống kê thành tích của mỗi đội ngũ dự thi, quyết ra quán quân giải thi đấu sắp bắt đầu lần này.

Đây cũng là xem như ình một bậc thang .

Lời nói của Tô Quảng Khai đối với Lâm Lạc vẫn là tạo thành xung kích rất lớn!

Hung Thú tu đến Tiên cảnh vậy mà có thể nói tiếng người? Đây không phải thành tinh sao! Nếu ngày nào đó Ngân Mang đột nhiên đối với hắn mới một câu mà nói, Lâm Lạc không vạch miệng nó ra nghiền cứu mấy năm là không thể nào!

Hắn và bọn người Lăng Kinh Hồng, Tô Mị đi Hoàng cung, dự họp nghị thức kết thúc đại hội sắp bắt đầu lần này.

Ở cửa cung điện, có đại lượng đội ngũ chuyên phụ trách thống kê các thu hoạch, hôm nay trên quảng trường đã là các loại xác thú chất thành từng tòa núi nhỏ, phụ cận cũng không có thiếu người nhìn xem, miễn cho sai sót thành tích.

Bởi vì đột nhiên bộc phát Thú triều, không có không gian pháp khí, hoặc là không gian pháp khí không đủ lớn, vậy thì nhất định là thành tích thảm đạm, bởi vì không trông nom giết nhiều ít, nơi này là yêu cầu có thi thể hung thú mới có thể đưa vào thành tích, chỉ có Yêu hạch đó là không tính điểm.

Lúc ấy tất cả mọi người chỉ lo chạy trốn chết, về sau lại là đánh sống đánh chết, còn có người nào thừa hơi đi lấy thi thể hung thú? Không có không gian pháp khí, nhất định hai tay trống trơn, mà không gian pháp khí không đủ lớn mà nói, tự nhiên cũng chứa không nổi nhiều thi thể hung thú, chỉ có thể tận lực lấy thi thể hung thú bậc cao.

Lâm Lạc đi đến một địa phương đặc biệt trống trải, mới đưa triệu tới Hoàng cung thị vệ thống kê thi thể hung thú. Thị vệ kia tuy khó hiểu Lâm Lạc muốn chạy xa như thế, lại nhận ra hắn là cô gia tương lai của Tô gia, vậy thì tương đương với phò mã đế quốc, không phải hắn có thể đắc tội, vội vàng hấp tấp chạy tới.

Lâm Lạc tâm niệm vừa động, đám lớn thi thể hung thú từ trong Tử Đỉnh vút đi ra, rất nhanh ở sau lưng chồng chất nổi lên núi thịt cao hơn mười trượng! Hơn nữa, đây vẫn chỉ là một cái bắt đầu!

Đừng nói thị vệ kia thấy mà không nói nên lời, người ở phụ cận cũng là hai mắt tròn lên!

Mặc dù có chút người đã từng lưu ý đến Lâm Lạc dùng lĩnh vực trắng trợn tàn sát hung thú, nhưng ai có tâm tư đi nhặt từng con như hần, lại thời khắc chú ý hần! Chỉ biết là Lâm Lạc giết rất nhiều hung thú, nhưng cụ thể là bao nhiêu lại không có người biết rõ!

Coi như là Lăng Kinh Hồng cùng Lâm Lạc liên thủ hợp tác cũng hết sức kinh ngạc, nhưng lập tức trong lòng nổi lên một loại kiêu ngạo nói không nên lời, làm cho nàng có cảm giác dung quang toả sáng.

Thi thể Thiêm Thù Thiên Hợp cảnh cũng bị ném ra đến, mọi người hoàn toàn sợ ngây người!

Trong chiến dịch Thú triều, tổng cộng chỉ chết bốn đầu hung thú Thiên Hợp cảnh, nhưng Lâm Lạc lại chiếm một con, chỉ là cái này không sai biệt lắm có thể làm cho hần tiến vào TOP 10! Hơn nữa trên mặt đất nhiều hung thú Địa Nguyên cảnh, Khuy Linh cảnh như vậy, phỏng chừng không cần thống kê cũng có thể trực tiếp cho hần đệ nhất!

Kính người a!

Không hổ là nhân vật đoạn thời gian trước oanh động Đế đô, cái Lĩnh vực gì kia thực sự lợi hại như vậy, có thể giết nhiều siêu cấp hung thú như vậy sao? Lĩnh vực đến tột cùng là pháp khí, hay là Cẩm Khí gì, quá kinh khủng!

Đại bộ phận người giới hạn trong trình tự, đối với Lĩnh vực hiểu rõ hoàn toàn chỉ ở bề ngoài, gần kề chỉ là nghe nói vật kia rất lợi hại, chỉ ít Lĩnh vực đến tột cùng là cái gì lại hoàn toàn không rõ ràng lắm.

Hoàng cung thị vệ một người đã bận không qua nổi, vội vàng gọi tới thị vệ khác, hơn trăm người cả thầy kiểm kê, cái này như cũ hao phí hơn nửa canh giờ mới hoàn toàn điểm xong, mà những thi thể này đổi thành điểm, lại so với tên thứ hai cao hơn suốt ba lần!

Mà hết lần này tới lần khác tên thứ hai lại là Dịch Hưng Ba, có mỹ danh sau năm trăm năm đệ nhất thiên tài!

Từ sau khi Lâm Lạc tu thành lĩnh vực, mọi người vẫn đem hần cùng Dịch Hưng Ba so sánh, hai người đều là trong trăm tuổi, nhưng coi như là người đồng nhất bối phận, một cái đã đạt đến Thiên Hợp cảnh đỉnh phong, cái khác lại ở Thông Minh cảnh tự tu thành lĩnh vực, có thể nói đều là thiên tư hơn người, trăm năm khó gặp!

Thiên tài như vậy ra một cái thì là thượng thiên ban ân, nhưng hiện tại rõ ràng đến hai cái, vậy thì chú định phải có một người ra đi.

Mà theo thời gian trôi qua, cái so sánh này cuối cùng có một ngày sẽ thành định luận, vô luận là ai thắng, một người khác nhất định là bị kịch, trở thành đá đặt chân cho người thắng, sau này lúc nói đến hần, cái thứ nhất nghĩ đến đúng là đã từng làm người cạnh tranh, đáng tiếc... đáng tiếc...

Ở giải thi đấu sắp bắt đầu này, hiển nhiên Lâm Lạc là hoàn toàn chiếm thượng phong!

Tuy cái này không thể nói Lâm Lạc áp qua Dịch Hưng Ba, nhưng một hồi thắng lợi cũng là thắng lợi, cho rất nhiều người chủ đề sau khi ăn xong nói chuyện phiếm.

- Đi, chúng ta đi vào!

Ba người Lâm Lạc tiến nhập Hoàng cung, Bùi Nghĩa Hiên, Hồ Chấn Vũ lần này là cùng trường bối của bọn hần một đường, bọn họ chỉ là muốn cùng Lâm Lạc trao đổi cảm tình thoáng cái, tự nhiên sẽ không đi gánh vác cái thành tích gì, điểm tự mình hiểu lấy bọn họ vẫn phải có.

Hơn vạn người tiến nhập một tòa đại điện của Hoàng cung, từng cái theo như vị trí chỉ định ngồi xuống, Phạm Tinh Nguyên rất nhanh hiện thân ở trên ngôi vị Hoàng Đế, nói một phen lời nói cổ găng, liền trở lại chính đề.

Trên thực tế, ngoại trừ một bộ phận nhân vật có thực quyền chính thức, đại bộ phận người cũng không biết nguyên nhân lần Thú triều này bộc phát là cái gì, dẫn đến u mê đánh vài ngày, chết rất nhiều đồng bạn, thân nhân, nhưng từng người còn sống sót đều vui mừng, nào còn có nhiều nghi vấn như vậy!

Thú triều bộc phát như thế nào? Đi hỏi ai đây, hung thú có thể nói sao?

Cho dù Lâm Lạc chạy tới nói cho bọn hắn biết hung thú thật đúng là được có thể nói, còn có người tin tưởng sao? Trừ khi loại cấp bậc như Tô Quảng Khai, những người khác nói lời này chỉ biết bị người nói kẻ điên?

Nếu không, người bảo chó nuôi nhà ta nói mấy câu nghe một chút?

Thành tích TOP 10 được công bố, sắc mặt Dịch Hưng Ba một hồi khó coi, thân ảnh không thể che dấu run rẩy, hiển nhiên vị thiên tài tự so với Phạm Thương Vũ này không cách nào tiếp nhận mình phải đứng thứ hai!

Hắn sinh ra chính là thiên tài, nhận hết ngàn vạn chiều cố, thiên phú cao tuyệt, lại có đại cơ duyên, gần gần chín mươi hai năm liền đi tới chỗ cao vô đạo, chỉ cần tái tiến một bước có thể chính thức tiến vào trình tự tuyệt thế cao thủ!

Nhưng một thiên tài như hắn, vậy mà bại bởi một tiểu tử mới Thông Minh cảnh?

Sỉ nhục! Đây là vô cùng nhục nhã!

389. Chương 389: Được Ban Thưởng. (2)

Ánh mắt Dịch Hưng Ba âm trầm, chậm rãi xoay người, đúng là một câu cũng không nói trực tiếp ly khai Hoàng cung, ngay cả ban thưởng cũng không cần!

Với hắn mà nói, lấy không được đệ nhất chính là mất mặt, nào còn có tâm tư lưu lại?

- Thật không có phong độ!

Tô Mị phủ miệng, nhưng lập tức mặt mày hớn hở, Lâm Lạc cảm thứ nhất, nàng tự nhiên vui vẻ .

- Hắn thiếu niên đắc chí, thuận buồm xuôi gió đã quen, chưa từng có thụ qua ngăn trở, một mực tự cho là Phạm Thương Vũ thứ hai, còn noi theo hắn tiến vào đấu võ trường khiêu chiến, đáng tiếc sớm lộ ra ngoài thân phận, ngay cả danh xưng Chiến Vương cũng không có bắt được!

Lăng Kinh Hồng cũng rất bất mãn, dựa vào cái gì cho Lâm Lạc sắc mặt xem, gia hỏa thua không nổi!

- Người như vậy rất phiền toái a!

Lâm Lạc thở dài.

- Nếu là trong nội tâm tươi sáng, còn có thể quang minh cạnh tranh, nếu là tâm lý đả kích mà nói, không chừng làm ra ám chiêu gì!

Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mị đồng thời gật đầu, các nàng cũng đều là con cháu nhà quyền thế, gặp loại người này rất nhiều, chỉ không biết vị sau năm trăm năm thiên tài này có thể điều chỉnh tâm tính hay không! Nếu hắn ngay cả cửa ải này cũng qua không được, lại có tư cách gì dùng danh xưng kia?

Sau một phen lời nói tràng diện nhàm chán, rốt cục tiến hành nghi thức ban thưởng, Lâm Lạc đại biểu bọn người Lăng Kinh Hồng, Tô Mị, tiến lên lấy được một lọ tử sắc dược tề.

Đây là Thần huyết dược tề?

Thần linh huyết là. . . Tử sắc!

Lâm Lạc không khỏi liên tưởng đến Tử Đỉnh, rủ xuống tử khí, trong này có liên hệ gì sao?

Trước khi rời khỏi Hoàng cung, Lâm Lạc thu hồi thi thể hung thú bày ở bên ngoài, nhưng cái này đều là bảo bối giá trị liên thành, tự nhiên không thể bỏ! Ba người một đường trở lại Tô gia, vì bình Thần huyết dược tề này thuộc sở hữu mà phát sinh thảo luận lên.

- Tu vi của ta quá thấp, gia gia nói hiện tại ăn Thần huyết được tề có hại vô ích, nên hai người các người quyết định đi!

Tô Mị là cái thứ nhất thối lui ra khỏi hàng ngũ.

Lâm Lạc đem Thần huyết được tề đẩy hướng Lăng Kinh Hồng nói:

- Người tu vi cao nhất, uống vào đối với người hữu dụng nhất!

Lăng Kinh Hồng quét mắt nhìn hắn một cái, trong lòng có chút ngọt ngào, nhưng lại có chút không chắc. Lâm Lạc đến cùng là xuất phát từ tâm tính “đền bù tổn thất”, lại có chút tức giận, lúc này lại đem bình thuốc đẩy trở về nói:

- Người lực hệ công pháp cùng tu, tia chớp chỉ lực lại đại biểu cho thiên địa oai, thần huyết đối với người càng có ích!

- Ta ngay cả lĩnh vực cũng tạo thành, chỉ cần lực lượng nâng cao, hoàn toàn có thể phá vỡ mà vào Tiên cảnh, vẫn là cho người a, mau chóng đột phá đến Thích Biến cảnh!

Lâm Lạc đem bình thuốc lại đẩy đi qua lần nữa.

- Cho người!

- Người dùng!

Hai người đem bình thuốc đẩy tới đẩy đi, tựa hồ đầu ngón tay có một loại mập mờ sinh sôi, làm cho sóng mắt của Lăng Kinh Hồng cũng trở nên ôn nhu lên. Đáng tiếc Đường Diễm không biết đã đi nơi nào, bằng không khẳng định một tay đã đuổi:

- Các người không được, cho ta nha!

Tiểu ma nữ kia là làm ra được loại chuyện tình da mặt dày này!

- Di, tiểu di người khi nào thì cùng ngốc tử đều tôn trọng nhau rồi?

Tô Mị không khỏi kinh ngạc, trước kia Lăng Kinh Hồng là động một chút lại cầm kiếm hướng tới trên cổ Lâm Lạc!

Hai người tất cả giật mình, Lăng Kinh Hồng lập tức hừ một tiếng, mặt bộ nghiêm sương nói:

- Bảo người cầm liền cầm, cái này coi là lễ vật ta đưa người cùng Mị nhi sau này thành thân!

Khuôn mặt Tô Mị lập tức đỏ lên, nào còn có tâm tư đi nghĩ giữa hai người là không thích hợp nữa, nhăn nhó nói:

- Tiểu di, ai, ai ai cần gả cho ngốc tử kia!

Thân hình Lăng Kinh Hồng lóe lên, đã ly khai khỏi phòng, lấy tu vi Địa Nguyên cảnh của nàng, Lâm Lạc cùng Tô Mị lại đâu ngăn được.

- Ngốc tử, đều là người, làm cho bản cô nương bị tiểu di chê cười!

Tô Mị liên tục dậm chân, chấn đắc bộ ngực sữa loạn chiến, thật không biết nàng là đang làm nũng, hay là cố ý khiêu khích Lâm Lạc.

Yêu nữ chính là yêu nữ, không thể theo lễ thường cân nhắc!

Lâm Lạc thở dài nói:

- Nàng cũng đừng quá tự cao, ta chưa từng có nói qua muốn cưới nàng!

- Cái gì...

Tô Mị giận dữ, thoáng cái đánh tới, thò tay phải đi bóp cái cổ Lâm Lạc:

- Ngốc tử, người dám nói lời bội tình bạc nghĩa với cô nương, bản cô nương muốn bóp chết người!

Nhu hương trong ngực, Lâm Lạc tìm lòng không được đưa hai tay ôm vòng eo mảnh khảnh của Tô Mị, trong nội tâm một mảnh kích động phóng dâng.

Cái yêu nữ này tuyệt đối là cố ý!

Trước khi không thể giải quyết quan hệ với Lăng Kinh Hồng, Lâm Lạc không muốn cùng Tô Mị có tiếp xúc “chiều sâu”, hẩn nhẹ nhàng đẩy Tô Mị ra, đem Thần huyết được tề cất đi nói:

- Hiện tại tu vi không đủ để lại trước, đợi sau này lại dùng!

- Ngốc tử, chính ngươi dùng, đừng quên ngươi còn có thù lớn chưa báo!

Tô Mị nhẹ nhàng nói ra.

Toàn thân Lâm Lạc run lên, hẩn muốn giết Chu Ánh Khiết, khó tránh khỏi cùng với Điền gia là địch! Trừ khi thực lực của hẩn cường đại đến trình tự nhất định, có thể hoàn toàn kinh sợ Điền gia, nếu không bọn họ chẳng những sẽ ra tay với hẩn, còn muốn uy hiếp đến thân nhân, bằng hữu ở Bạch Dương trấn!

Nghĩ vậy, Lâm Lạc liền không hề chối từ, thận trọng nhẹ gật đầu.

Tô Mị lá gan lại lớn, cũng không dám lưu ở trong phòng Lâm Lạc qua đêm, rất nhanh cũng rời đi.

Lâm Lạc tiến nhập phòng tu luyện, đem cửa đá phong bế, lấy ra Thần huyết được tề.

Thần huyết được tề này trên danh nghĩa là Hoàng thất Phạm gia ban cho, nhưng thực tế lại là thể hiện cộng đồng ý chí của tứ đại gia tộc! Theo Tô Mị nói, chỉ là tìm nguyên thạch có chứa Thần huyết, tứ đại gia tộc hàng năm đều phải phái ra vô số tử sĩ, xâm nhập các loại tuyệt địa, tử địa tiến hành đào móc tìm kiếm, không biết bởi vậy chết nhiều ít người!

Có thể nói, muốn sưu tập ra nguyên liệu một lọ Thần huyết được tề như vậy, ít nhất phải trăm vạn người tiêu tốn hai ba trăm năm thời gian mới có thể được đến!

Chỉ là một bút chi tiêu như vậy cũng đủ để làm cho bất kỳ một Thượng Nguyên quốc nào hồng mắt!

Nhưng mà đủ để chứng minh Thần huyết được tề này trân quý !

Nhưng nói đi thì nói lại, được tề này đã trân quý như vậy, cho ai dùng mới tốt đấy? Hai ba trăm năm mới có thể ra một lọ, ngàn năm thời gian mới có thể ở tứ đại gia tộc luân chuyển một vòng, ai cũng không có tính nhẫn nại tốt như vậy.

Bởi vậy, mỗi lần vì tranh đoạt Thần huyết được tề, tứ đại gia tộc đều chọn lựa phương thức luận võ tiến hành. Bất quá lần này tình huống đặc thù, liền bỏ vào trên giải thi đấu săn bắn, cái này dù thế nào, Thần huyết được tề cũng sẽ không rơi xuống trong tay người bên ngoài tứ đại gia tộc!

Một phải biết rằng không gian pháp khí chỉ có tứ đại thể gia mới có, không có không gian pháp khí lại có thể mang về nhiều ít con mồi?

390. Chương 390: Thần Huyết Được Tề. (1)

Nguyên bản cái Thần huyết được tề này tám chín phần mười sẽ rơi vào trong tay Dịch Hưng Ba, nhưng một hồi Thú triều lại hoàn toàn cải biến hết thảy, Lâm Lạc ngang trời xuất thế, dùng linh vực oai trắng trợn sát phạt, ngạnh sanh đem Dịch Hưng Ba chen đến thứ hai!

Cũng may Lâm Lạc cũng coi như nửa người Tô gia, Thần huyết được tề cho hẩn cũng không tính oan uổng, huống chi sau lưng còn có một Tô Quảng Khai, tứ đại gia tộc tự nhiên không có làm khó dễ, nếu không, Lâm Lạc căn bản không có khả năng mang theo Thần huyết được tề còn sống rời khỏi Hoàng cung!

Được tề này thật sự quá trân quý!

Lâm Lạc vệt nắp bình ra, nhưng không có trong tưởng tượng mùi thơm ngát bốn phía, ngược lại có mùi máu tươi mãnh liệt! Cái này cũng tự nhiên, nếu là máu tươi không có mùi máu tươi, còn gọi huyết sao?

Vốn tưởng rằng thần linh chi huyết có chút bất đồng, xem ra ngoại trừ nhan sắc có chút cổ quái ra, cũng không có cái gì đặc biệt!

Lâm Lạc hơi ngửa đầu, đem Thần huyết rót vào trong miệng.

Kỳ nhiệt!

Lâm Lạc trừng mắt, thiếu chút nữa đem gì đó trong miệng toàn bộ nhả ra! Cũng may hần tự chủ cường đại, mới ngạnh sanh nhẫn nại xuống, liền tranh thủ nuốt Thần huyết vào trong bụng, chỉ cảm thấy một đạo sóng nhiệt từ cổ họng một đường xuống dưới, tựa hồ muốn ở trong cơ thể của hần đốt ra một dấu vết!

Trách không được Tô Quảng Khai nói Tô Mị hiện tại dùng có hại vô ích, xác thực, dùng tu vi của nàng uống vào Thần huyết được tề mà nói, nói không chừng cả người sẽ lập tức bị Thần huyết thiêu hủy!

Cho dù là Lâm Lạc cũng không chịu nổi, làn da toàn thân vậy mà bốc hơi nước bạch sắc, làn da trở nên xích hồng vô cùng, miệng khô nóng, đúng là sinh sinh học ra một đạo hỏa diễm!

Đây cũng không phải là Lâm Lạc vận chuyển hỏa hệ công pháp, mà là Thần huyết như rực, ngạnh sanh đốt ra tới!

Khó chịu! Quá khó tiếp thu rồi!

Cái này giống người thường nuốt chừng một nắm lửa, muốn đem lục phủ ngũ tạng đốt cho cháy khét!

Ông!

Tử Đỉnh đột nhiên run lên, Hỗn Độn Dung Lô tự động vận chuyển, bắt đầu luyện hóa Thần huyết!

Nhưng cái này cũng không có thể giảm đau nhức trên người Lâm Lạc, nóng bỏng, hần nổi giận gầm lên một tiếng, trong miệng nhả ra một ngọn lửa thật dài, phụt lên trên vách tường đối diện.

Bùm! bùm! Bùm!

Hần toàn thân khó chịu, hai tay liên tục đánh lên thạch bích, phát ra từng tiếng kêu tựa như thú rống.

Rốt cục, dùng ý chí của hần cũng không thể thừa nhận xung kích như vậy, sinh sinh đau ngất!

Đây cũng không phải Tô Mị không có nhắc nhở Lâm Lạc, mà cùng Thiên tinh thạch có phẩm giai chi phân đồng dạng, Thần huyết cũng có độ tinh khiết phân biệt, trước kia tứ đại thế gia thu thập đến, cũng có thể dùng hạ phẩm Thần huyết để hình dung, hết lần này tới lần khác bọn họ lấy được lại là thượng phẩm, thậm chí là cực phẩm, cái này đồng dạng một lọ Thần huyết được tề, hiệu quả lại gấp mười lần dĩ vãng, gấp hai mươi, thậm chí gấp trăm lần!

Nếu không phải Lâm Lạc thân có Tử Đỉnh, tu Hỗn Độn Dung Lô, đã sớm bị đốt cháy thành tro bụi!

Đừng nói cấp bậc Thông Minh cảnh, dù là Thích Biến cảnh Lão tổ cũng ăn không tiêu! Lại nói tiếp, Dịch Hưng Ba còn phải cảm kích Lâm Lạc, nếu như không có Lâm Lạc ngang trời giết ra, hần uống vào bình Thần huyết này, chờ đợi hần không phải là một hồi phúc duyên, mà là sát khí tuyệt thế!

Đương nhiên, lời này nói ra không có người tin tưởng, Dịch Hưng Ba càng cho rằng Lâm Lạc được tiện nghi còn khoe mẽ, còn muốn ta cảm kích người? Đây không phải bị người bán còn đếm tiền cho đối phương sao?

Mà Lâm Lạc cũng không biết, chỉ cho là Thần huyết được tề chính là như thế, cái tiểu bí mật này vĩnh viễn sẽ không công bố.

Tuy Lâm Lạc hôn mê, nhưng Hỗn Độn Dung Lô như cũ vận chuyển, Tử Đỉnh ở trong thức hải chìm chìm nổi nổi, ba Cẩm Tự phát ra ánh sáng hiển hách, lại bị Tử Đỉnh dùng tử khí thâm hậu ngạnh sanh trấn áp, một lần nữa quy về yên tĩnh.

Thần huyết bắt đầu chậm rãi phân giải, hòa tan vào trong huyết mạch của Lâm Lạc, từng giọt từng giọt cải tạo thân thể Lâm Lạc.

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Lạc tỉnh lại, vừa mới động, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, tựa như mỗi một căn cốt đều bị chặt đứt một vạn lần, làm cho hắn cũng nhận không được phát ra một tiếng rên rỉ.

Nhưng mà, tinh thần của hắn lại cực kỳ tốt, tựa hồ có thể vượt qua gian mật thất này, chứng kiến tất cả bên ngoài!

Tinh thần của hắn, giống như ngưng tụ thành thực chất, có thể duỗi ra từng cái xúc tua, vô luận cái gì chỉ cần bị “xúc tua” đụng qua, Lâm Lạc liền có thể biết được tất cả, kể cả thanh âm, ánh sáng, hương vị, tất cả tất cả!

Loại cảm giác này quá mỹ diệu, tựa hồ hắn thành chủ nhân cả thiên địa, có thể khống chế tất cả!

- Ân!

Nhưng Lâm Lạc nghĩ đến Hỏa Diễm cự nhân bị cầm tù ở dưới Viêm Diễm Tháp đã từng nói qua, thần thức của hắn có thể bao trùm ức vạn dặm, biết bên ngoài phát sinh tất cả sự tình, lúc trước hắn chỉ cho là lão quái vật kia nói khoác, bây giờ nghĩ lại khả năng thực sự như thế!

Hắn chỉ là luyện hóa một lọ Thần huyết đã lấy được thần dị như thế, huống chi tu vi đối phương thâm bất khả trắc?

Nhưng, Hỏa Diễm cự nhân là Thần linh sao?

Khả năng sao?

Lâm Lạc cũng không biết, bởi vì rốt cuộc cái gì là Thần linh, hắn còn không có một người nào, không có một cái nào định nghĩa tinh tường, thì sao có thể bình phán!

Nhưng những cái này Lâm Lạc cũng không có để ở trong lòng, hắn quan tâm là thực lực của mình! Hắn yêu cầu đủ thực lực báo thù cho cha mẹ, làm cho hắn không cần lo lắng bị người đuổi giết, không cần sống ở sau lưng bất luận kẻ nào!

Hắn vận công lưu chuyển một chu thiên, lại phát hiện tu vi không có một chút biến hóa, nhưng cốt cách, máu tươi lại nhiễm lên một tầng tử sắc! Mà ở trong trái tim, lại tạo thành ba giọt huyết dịch hoàn toàn tử sắc!

Cái Tử Huyết này có làm được cái gì?

Lâm Lạc khó hiểu, nghĩ đến cũng chỉ có đến hỏi Tô Quảng Khai .

Hắn miễn cưỡng trèo lên, nhưng toàn thân đau xót, lại ngã xuống, bùm thoảng cái, đúng là đem mặt đất ngạch sanh ném ra một cái hố!

Đây là tình huống gì!

Lâm Lạc không khỏi trở mắt, hắn vừa rồi căn bản không có vận chuyển công pháp, nhưng rõ ràng liền đem mặt đất ném ra một cái hố sâu, phải biết rằng đây chính là gạch đá a, không phải là bùn nhão gì!

Chẳng lẽ là thể trọng của hắn đạt đến trình độ kinh khủng, mới khiến cho gạch đá cứng rắn cũng chúm xuống tức toái? Lâm Lạc lần nữa chống tay đứng lên, miễn cưỡng ngăn chặn toàn thân đau đớn, đi về phía trước một bước, phẳng, trên mặt đất lập tức bị hắn giẫm ra một dấu chân thật sâu! Hắn lại đối với vách tường đánh ra một quyền, bùm, trên vách tường lập tức nhiều hơn một cái động!

Mà hết thấy cái này, đều là dưới tình huống hắn không có vận chuyển bất luận công pháp gì phát sinh! Thân thể của hắn hiện tại cường đại đến tình trạng không cách nào hình dung!

So sánh xuống dưới, hắn tu luyện Thập Biến Kim Thân Quyết quả thực chính là cặn bã, căn bản không cách nào đánh đồng!

391. Chương 391: Thần Huyết Được Tề. (2)

Cho dù có thể có được Thập Biến Kim Thân Quyết không sút mẻ, luyện đến thập biến, cái này cũng không khả năng có thân thể mạnh mẽ như thế!

Có thể nói, cho dù là hung thú cũng khó có khả năng cùng Lâm Lạc so thể chất cường hoành! Lâm Lạc cuồng hỉ, nhưng tránh không được lại có một chút lo lắng nhỏ, hấn như vậy đi ra ngoài như một Cự Nhân áp súc, đi tới chỗ nào, chỗ đó sẽ bị phá hư hoàn toàn, hơn nữa, sau này nếu hấn cười thê tử, bị hấn đè một cái không phải. . . , hấn vội vàng ngồi xếp bằng xuống, muốn lập tức thích ứng, cũng thu hồi dị tượng như vậy, nếu không chẳng những đi tới chỗ nào cũng bị người vây xem, sau này cùng người thân gặp nhau, vạn nhất không cẩn thận đánh ra một cái tát, vậy thì sẽ thành bị kịch. Hấn hiện tại đồng dạng như liên tục đột phá quá nhanh, cần bản không cách nào thích ứng lực lượng mới, nhất định phải quen thuộc, khống chế.

Cảm ngộ chính là ba ngày đi qua, Lâm Lạc ở trong mật thất đi tới, toàn thân đau nhức đã tốt hơn phân nửa, không đến mức đi hai bước khiến cho hấn đau đến mức khoe miệng run rẩy, mà dấu vết dưới chân cũng càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng không hề có lưu mảy may.

- Rốt cục xem như có vài phần nắm giữ!

Lâm Lạc nhẹ nhàng thở ra, hấn dần dần thích ứng lực lượng cơ thể khủng bố của mình, không còn động một chút sẽ tạo thành phá hư tính hủy diệt.

- Nên ra ngoài thôi! Đã qua vài ngày, nên đi nhìn xem Hỏa Diễm cự nhân kia, lại thuận tiện kiểm chút Hỏa tinh hoa !

Lâm Lạc không khỏi cười cười, hiện tại Hỏa Diễm cự nhân này chính là phiếu cơm dài hạn của hấn.

Ra thạch thất, Đường Diễm là cái thứ nhất phát hiện hấn, đột nhiên cầm cái mũi ngửi ngửi, lập tức một tay chỉ điểm Lâm Lạc nói:

- Người xấu, người vụng trộm trốn đi ăn vật gì tốt?

Cái này, coi như mình thực sự ăn trộm cái gì, tiểu ma nữ này có tư cách trách hấn sao?

- Qua một bên hóng gió đi!

Đối với tiểu ma nữ không thể có bất luận khách khí gì, Lâm Lạc trực tiếp đi ra sân, trước đi tìm Tô Mị, bảo nàng thay hấn dẫn kiến Tô Quảng Khai, không có làm tình huống ba giọt huyết dịch tử sắc trong trái tim đại biểu cho cái gì, Lâm Lạc luôn luôn không yên lòng, dù sao đây chính là ở trong trái tim của hấn a, nếu nó tự bạo, hấn sẽ trực tiếp xong đời!

Đường Diễm nhìn xem bóng lưng Lâm Lạc, đem đầu nhỏ lệch qua một bên, lẩm bẩm nói:

- Kỳ quái, trên người người này như thế nào có hương vị của Đế, không có khả năng nha! Chẳng lẽ là ta nghĩ sai rồi? Ân, tìm củ cải đỏ cùng đi xem xem!

Tô Mị đối với chuyện tình của Lâm Lạc tự nhiên là để bụng, lập tức đem hấn dẫn tới biệt viện của Tô Quảng Khai, quần quít lấy Tô lão đầu xuất quan tới gặp Lâm Lạc.

- Tiểu tử, ngươi lại có chuyện gì?

Tô Quảng Khai tương đối khó chịu, tiểu tử thói này lừa dối cháu gái của hấn, còn muốn quấy rầy hấn bế quan! Lâm Lạc vội vàng cười, không hướng về phía thân phận đối phương là Linh giả, người ta vẫn là gia gia của Tô Mị! Hấn đem chuyện tình uống vào Thần huyết được tề, thân thể trở nên vô cùng cường hoành, trong trái tim lại thêm ba giọt tử sắc huyết dịch nói một lần.

Tô Quảng Khai cũng không khỏi có chút kỳ quái, chìa tay hư chiêu, một tảng đá lập tức huyền phù ở trước mặt Lâm Lạc:

- Không dùng công pháp, dùng lực lượng thân thể đi oanh kích xem!

Lâm Lạc gật gật đầu, một quyền oanh ra, pằng pằng thoáng cái, tảng đá này lập tức bị oanh chia năm xẻ bảy.

Dùng tu vi của Tô Quảng Khai, tự nhiên phát giác được vừa rồi Lâm Lạc có không có sử dụng linh lực, hấn không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc. Muốn nói một quyền oanh bạo một tảng đá như vậy, vô giả Hậu Thiên Bạo Khí Cảnh có thể làm được.

Nhưng chỉ bằng vào lực lượng thân thể làm được điểm này, vậy thì không giống với lúc trước, hơn nữa nhìn bộ dạng Lâm Lạc hơi hệt, cái này căn bản không có sử dụng quá nhiều kinh lực!

Tô Quảng Khai cũng không biết sống bao nhiêu năm, có chuyện tình cổ quái gì chưa từng gặp qua, đã sớm có thể làm được thay đổi bất ngờ mà không động sắc, nhưng hết lần này tới lần khác Lâm Lạc vài lần ba phen làm cho hắn kinh hãi! Hắn đuổi ra một chưởng, vỗ vào trên người Lâm Lạc, lập tức, một cổ đại lực tuôn ra, Lâm Lạc trực tiếp bị oanh bay đi ra ngoài.

- Gia gia...

Tô Mị lập tức đại phát hờn dỗi, đối với Tô Quảng Khai trợn mắt nhìn.

Nữ sinh hướng ngoại a!

Tô Quảng Khai một bên trong lòng cảm khái, một bên chỉ chỉ Lâm Lạc nói:

- Tiểu tử kia không phải hảo hảo sao!

Ý đồ dùng cái này đến dẹp loạn lửa giận của cháu gái, bắt quá trong lòng lại bắt mẫn vì Lâm Lạc cướp mất cháu của mình.

Một chưởng này, Lâm Lạc là bị đại lực chấn đi ra ngoài, nhưng thân thể lại vững sőt không có bị một điểm tổn thương.

- Vừa rồi, ta chỉ sử dụng lực lượng trình tự Thông Minh cảnh, hiện tại, Khuy Linh cảnh!

Tô Quảng Khai lại là một chưởng vỗ ra, lần nữa đánh bay Lâm Lạc.

- Khuy Linh cảnh đỉnh phong!

- Địa Nguyên cảnh!

Pằng! Pằng! Pằng!

Lâm Lạc liên tiếp đập bay đi ra ngoài, hắn cũng hoài nghi lão nhân này có phải là quan báo tư thù, cố ý mượn cái này báo thù hắn bắt cóc Tô Mị!

Quả nhiên, nụ cười trên mặt Tô Quảng Khai tươi như hoa, tâm tình giống như vui sướng vô cùng! Hắn gật gật đầu nói:

- Lực phòng ngự của thân thể ngươi đến được Khuy Linh cảnh đỉnh phong!

Hơn nữa Tử Đinh phòng ngự, hiện tại nếu muốn đánh chết Lâm Lạc đã có thể khó càng thêm khó !

Hơn nữa, người này nắm giữ linh vực, nguyên bản cảnh giới thấp kém là vấn đề lớn, nhưng theo lực phòng ngự tăng lên, ngoại trừ cảnh giới như cũ ở Thông Minh cảnh ra, hắn tổng hợp lại chiến lực tuyệt đối đạt đến Địa Nguyên cảnh!

Đáng tiếc chính là, linh vực trước mắt hắn không cách nào tu luyện, mà cường độ thể chất trừ khi có Thần huyết được tề lần nữa, nếu không cũng sẽ không được đến biến hóa, có chút cùng loại với mua bán duy nhất, tính phát triển cực kém!

Nhưng không biết có bao nhiêu người nguyện ý cùng Lâm Lạc trao đổi thoág cái! Linh vực, đây chính là chỉ ít phải võ giả Thích Biến cảnh đỉnh phong mới có thể tu luyện! Mà lực lượng cùng phòng ngự kinh khủng kia của nhục thân, quả thực chính là một binh khí hình người, ai không hâm mộ?

- Về phần ba giọt Tử Huyết, lão phu cũng không rõ ràng!

Tô Quảng Khai lắc đầu.

- Lão phu năm đó cũng phục qua một lọ Thần huyết được tề, tuy cũng có hiệu quả cường kiện thân thể, nhưng lại xa xa không có kinh người như thế, càng không có hình thành Tử Huyết!

Liền Tô Quảng Khai cũng không biết, Lâm Lạc cũng không có cách nào.

- Ngươi thử kích phát một giọt Tử Huyết trong đó thử xem!

Tô Quảng Khai nghĩ một lát mới lên tiếng, không trông nom sẽ có hậu quả gì, tin tưởng có vị Tiên cảnh cường giả này cũng có thể khống chế được nổi! Lâm Lạc gật gật đầu, hắn cũng không nguyên ý ở trong thân thể cất giấu tam giọt gì đó không biết là gì, vạn nhất ngày nào đó đột nhiên tạo phản, không biết sẽ sinh ra hậu quả nghiêm trọng cỡ nào. Pằng! Hắn bóp vỡ một giọt Tử Huyết!

392. Chương 392: Nói Dối Như Cuội. (1)

Tử Huyết nghiền nát, đột nhiên phóng xuất ra lực lượng vô cùng, toàn bộ thân thể Lâm Lạc đều bao phủ ở bên trong tử quang.

Lúc trước ăn vài chương của Tô Quảng Khai, mấy chương đầu không có khả năng đối với Lâm Lạc tạo thành thương tổn gì, nhưng một chương cuối cùng cũng để lại cho hắn thương thế nhất định. Vậy mà ở dưới tử quang bắt đầu khởi động, cái thương thế này lập tức khởi hẳn.

Lâm lạc có cảm giác thần huyết này chính là thánh vật chữa thương.

Thẳng qua vài lần hô hấp thời gian, tử quang dần ảm đạm, nhưng ba người Lâm Lạc nhìn quanh bốn phía cũng thành linh sợ run.

Nguyên lai hoa cỏ phụ cận cư nhiên ở trong thời gian ngắn lại phát triển rậm rạp một mảng lớn. Hiển nhiên là bên trong tử quang này khí tức sinh mệnh cường đại không gì sánh được. Không chỉ có thể đối với Lâm Lạc tiến hành trị liệu, cho dù là tràn ra một tia quang vừng cũng có thể làm cho hoa cỏ sinh trưởng tốt.

Lâm Lạc không khỏi đau lòng.

Tổng cộng chỉ có ba giọt tử huyết a.

Ây, cái này lãng phí một giọt bằng thiếu một lần cứu mạng. Nhưng suy nghĩ tích cực một chút, nếu không thử một lần, như thế nào biết công hiệu của tử huyết?

- Thần kỳ như vậy!

Tô Quảng Khai không khỏi cười to, liên tục lắc đầu.

- Tiểu tử ngươi phúc duyên thật đúng là cao ngất, nhiều năm qua như vậy, chưa từng có người có cảnh ngộ cùng loại, lại bị người giành hết a!

Tô Mị càng dào dạt đắc ý, khen Lâm Lạc chính là so với khen nàng còn muốn vui vẻ hơn.

Nhưng câu nói kế tiếp của Tô Quảng Khai lại làm nàng lập tức ủ rũ:

- Các ngươi cũng không sai biệt lắm có thể quay về Tứ Phong cốc, thừa dịp tuổi còn trẻ mau mau tu luyện!

Nói tới nói lui Tô Mị vẫn năn nỉ ba ngày thời gian, đến lúc đó mới quay về Tứ Phong cốc tiếp tục tiến hành quá trình tu luyện khổ hạnh.

Này ba ngày, Tô tiểu thư tự nhiên kéo Lâm Lạc nơi nơi du sơn ngoạn thủy, nắm chặt thời gian hưởng lạc. Mà Lâm Lạc cũng kinh hỉ không gì sánh được phát hiện trong trái tim lại có một giọt tử huyết mới hình thành.

Quá trình nói nhanh không nhanh, nói chậm cũng không đúng, đại khái là hai ngày thời gian. Nhưng sau khi giọt tử huyết này hình thành lại không có giọt thứ tư tiếp tục sản sinh.

Đây cũng là cùng Lâm Lạc ăn xong một lọ Thần huyết có quan hệ, dù sao có chút máu thần linh như vậy, có thể sản sinh ba giọt tử huyết đã không sai rồi. Nếu như còn có thể lại dùng mười lọ tám bình, thì đối với thể chất của Lâm Lạc khẳng định hiệu quả càng thêm mạnh mẽ, còn có thể hình thành càng nhiều tử huyết.

Mà thử nghĩ một chút, cả người thần linh khẳng định đều là loại tử huyết này, tùy tiện rút xuống một chút thì có thần hiệu như vậy. Trách không được có thể được tôn xưng là Thần.

Ở bên ngoài chơi đùa ba ngày, Lâm Lạc cùng Tô Mị về tới Tô gia. Qua đêm nay, sáng sớm ngày mai bọn họ sẽ xuất phát đi Tứ Phong cốc liễu.

Sau khi Tô Mị rời đi, Ninh Tú Nhi theo thường lệ đưa tới trà thơm, Lâm Lạc đối với trà này rất là thưởng thức, có thể nâng cao tinh thần! Hắn dự định mang một ít theo đến Tứ Phong cốc.

Hắn vừa mới nằm trên giường thì cửa phòng liền bị đẩy ra, Ninh Tú Nhi giống như cưỡi xe nhẹ đi đường quen.

Lúc trước nàng này còn muốn kêu vài tiếng xem thử, nhưng số lần cũng là ngày càng giảm dần, lập tức bỏ đi quần áo và đồ dùng hàng ngày của Lâm Lạc, kế tiếp là hoạt động tà ác tiếp tục “hút khô” Lâm Lạc của nàng ta.

Nàng ta cũng là đang bức bối, Tô Mị đem Lâm Lạc kéo ra ngoài chơi ba ngày. Một chút cơ hội cũng không cho nàng, mà ngày mai Lâm Lạc sẽ quay lại Tứ Phong cốc, cũng chỉ để lại một đêm cho nàng ta.

Không hung hăng hút khô Lâm Lạc không được, mỹ phụ thâm nghĩ như vậy.

Nhưng sau khi Lâm Lạc dùng thần huyết thì sức chống cự cũng tăng nhiều, cũng không có như trước vừa uống đã ngủ mà là rất tỉnh táo.

Khi Ninh Tú Nhi vào, hắn phản ứng đầu tiên là muốn hô to, nhưng ma xui quỷ khiến như thế nào hắn nghĩ tới một ít chuyện tình làm sắc mặt hắn biến thành màu đen liền nhịn xuống. Quả nhiên chuyện đã xảy ra kế tiếp đúng như hắn đoán.

Ninh Tú Nhi đang muốn ký mã giờ roi, cũng không ngờ Lâm Lạc đột nhiên mở mắt, sát khí bốn phía nhìn nàng, không khỏi làm nàng toàn thân cứng đờ.

Lâm Lạc đã hoàn toàn minh bạch.

Trách không được mấy hôm trước hắn luôn phát mộng xuân, nguyên lai cũng không phải năng lực điều khiển của hắn kém mà là chân chính bị Ninh Tú Nhi giở trò. Cũng khó trách nữ nhân này tu vi tinh tiến kinh khủng, chính là nương theo Song Tu Quả hắn ăn phát huy kỳ hiệu.

Hắn là tu vi Thông Minh cảnh, tuy mặt trên còn có vài tầng cảnh giới, nhưng so với Ninh Tú Nhi thì cường đại gấp mấy trăm lần. Đối phương có thể lấy tốc độ hấp thu linh khí của hắn tiến hành tu luyện, vậy thì cảnh giới đề thăng có thể không nhanh sao?

Làm lúc đầu hắn còn tưởng rằng đối phương là thiên tài gì, con mẹ nó thì ra là nữ sắc lang.

Chỉ là nữ nhân này hạ được cho hắn thật đúng là lợi hại, ngay cả tu vi Thông Minh cảnh cũng không thể chống lại.

- Người còn có cái gì muốn nói?

Lâm Lạc điềm nhiên nói, tuy rằng hắn cũng không phải đạo đức quân tử, nhưng bị người liên tục thật nhiều đêm “hấp diễm”, thì nghĩ như thế nào cũng làm sắc mặt hắn biến thành màu đen, sát khí bốn phía.

- Ta, ta...

Ninh Tú Nhi cảm giác được sát khí của Lâm Lạc, cái này không phải là đùa giỡn mà là chuẩn bị hạ thủ, nàng lập tức nói dối như cuội.

- Ta đã mang cốt nhục của người!

Ông!

Lâm Lạc chỉ cảm thấy đầu nặng trĩu, thiếu chút nữa ngất đi.

Hắn, hắn phải làm cha sao?

Đây là một loại cảm giác thập phần cổ quái, muốn cười như điên nhưng cũng tràn ngập khẩn trương, không biết nên đối mặt một tân sinh mệnh thể nào.

Ninh Tú Nhi thì thở phào nhẹ nhõm, biết một cửa này nàng tạm thời vượt qua.

- Vì sao phải làm như vậy?

Ngữ khí của Lâm Lạc hơi chút nhu hòa một ít.

- Là hồn dẫn người ngày đó say rượu, cường bức ta...

Ninh Tú Nhi nói đến cũng tức giận, thực cho rằng nàng phong tình như vậy, sẽ nhịn không được bò lên trên giường của hắn sao?

Lâm Lạc nghĩ tới ngày đó Cửu hoàng tử thỉnh yến, hắn xác thực uống rượu say mềm, hơn nữa ở trong lúc bị kích thích, quay đầu lại có ôn hương ôm ấp trong ngực, sự việc cứ như vậy xảy ra. Mà sự tình phía sau cũng rất dễ tưởng tượng, Ninh Tú Nhi phát hiện cùng hắn làm việc kia có thể tăng tiến tu vi, liền ở bên trong trà thơm kê đơn đưa hắn mê chết. Phá bình phá suất, vân vân đều cho hắn lăn qua lăn lại, lăn qua lăn lại a.

Ở trên chuyện này hắn cũng thật không có trách cứ lập trường của đối phương. Nhưng cái này rốt cuộc là một việc rất hồ đồ.

Chuyện tình của Lăng Kinh Hồng còn không có giải quyết, sao lại toát ra thêm một gốc rễ nữa không biết.

- Người làm gì?

Lâm Lạc đột nhiên chấn kinh hỏi, bởi vì Ninh Tú Nhi lại có động tác nỗ lực để hai người liên kết cùng một chỗ.

- Đã làm hơn mười lần rồi, người xấu hổ cái gì?

Ninh Tú Nhi giống như một đại sắc lang.

393. Chương 393: Nói Dối Như Cuội. (2)

Lâm Lạc tính sơ nói:

- Nào có hơn mười lần, ta từ Tứ Phong cốc trở về cũng chỉ khoảng mười ngày.

- Cả đêm vài lần, hơn mười ngày không phải hơn mười lần sao?

Ninh Tú Nhi vút mị nhãn thoáng nhìn.

Lâm Lạc sững sốt, tiểu huynh đệ lập tức thất thủ, lâm vào trọng trọng vây quanh của địch quân, Ninh Tú Nhi đã ở trên người hắn ngâm khê, đem thân hình như rắn nước có thể khiến một người vui vẻ.

Lâm Lạc cũng không cho rằng mị lực của mình lớn đến vài lần đi nữa, thì Ninh Tú Nhi sẽ đối hắn thích sát đất, mỗi ngày buổi tối kê đơn để cùng hắn thâm hoan. Cái này nói rõ nữ nhân này xem hắn thành công cụ luyện công sao.

Xem ở phân lượng hài nhi, Lâm Lạc còn không có một chương đem nàng đẩy ra. Hắn là một đại nam nhân sinh lý bình thường, khi hắn mê man thì không nói, lúc này hắn nhanh chóng lật người lên phía trên, đem Ninh Tú Nhi đè ở bên dưới.

Ninh Tú Nhi rốt cục biết một nam nhân mê man cùng một nam nhân thanh tỉnh có bao nhiêu khác biệt.

Lúc trước nàng muốn xxx là xxx, muốn dừng là dừng, nhưng hiện tại là Lâm Lạc nắm giữ thế chủ động, lần đầu tiên lăn qua lăn lại với nàng một canh giờ. Sau đó là tiếp tục lần thứ hai, lần thứ ba thẳng đến sáng sớm ngày hôm sau mới buông tha cho nàng.

Nàng lúc đầu là kêu lên vui sướng, vui mừng tiếp nhận nhưng cuối cùng là khóc cầu xin tha thứ, đau nhức xen lẫn vui sướng.

Ngày thứ hai, Lâm Lạc cùng Tô Mị, Lăng Kinh Hồng trở về Tứ Phong cốc.

Ninh Tú Nhi cũng không có ở trong lòng lưu lại nhiều vết tích lắm, nếu không phải đối phương mang thai hài tử của hắn, sớm bị hắn đá đi ra ngoài. Nếu như nói lần đầu tiên là Lâm Lạc cường bức nàng, thì lúc sau hắn đồng dạng cũng là người “bị hại”, hắn cũng không phải người ham mê nữ sắc.

Xe ngựa một đường lung lay, rất nhanh liền về tới Tứ Phong cốc. Lúc này rất nhiều người cũng đã trở lại, đã được bảy tám phần, dù sao ánh mắt mọi người đều đặt ở võ đạo đỉnh cao, cũng sẽ không ở trong gia tộc an nhàn bao lâu.

Tô Mị còn muốn cùng Lâm Lạc nhiều lời hội thoại, lại bị Lăng Kinh Hồng mạnh mẽ mang đi, nói là đã lãng phí quá nhiều thời giờ, lập tức muốn đi vào tháp tu luyện!

Lâm Lạc hoài nghi Lăng Kinh Hồng có phải là ghen hay không, bởi vì lúc nữ nhân này nói còn dùng ánh mắt như kiếm quét qua Lâm Lạc một chút, biểu tình có một ít u oán.

So với việc của Ninh Tú Nhi thì Lăng Kinh Hồng lúc này mới chân chính làm Lâm Lạc nhức đầu.

Thế giới này nam tử chỉ cần có thực lực, liền có thể thiếp thành đàn, ngay cả quý nữ như Tô Mị cũng công nhận. Ở trong lòng Tô Mị, đại khái cũng chỉ có trở thành chính thê của Lâm Lạc, tọa trấn hậu viện, chứ cũng chưa từng nghĩ Lâm Lạc sẽ phải một vợ một chồng với nàng.

Bởi vì giữa các quốc gia một mực bạo phát chiến tranh, tỉ lệ nam nhân tử vong cực cao. Hơn nữa võ giả cũng là nam tính phần đông, thực lực vi tôn cũng làm cho cả Ngân Nguyệt đại lục đều là nữ tử nhiều hơn nam tử, cái này tạo nên nam tử đa thê trở thành hiện tượng đại chúng tán thành.

Cái này không quan hệ ái tình, chỉ là hiện thực xã hội.

Nhưng ba vợ bốn nàng hầu là một chuyện, tiểu di, chất nữ đồng thời hầu hạ một người lại là chuyện khác.

Lâm Lạc suy nghĩ một trận, liền đem chuyện này nhét vào một bên, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Hắn vào Viêm Diễm tháp, đi tới tầng dưới chót, lần thứ hai đi tới phía trước khối phong ấn chi thạch nọ.

Thiểm Điện lực trong cơ thể lại làm đại trận nhận đồng hắn, bí môn lần thứ hai mở ra, Lâm Lạc tiến nhập nơi thần bí, gặp được Hỏa Diễm cự nhân như núi cao kia.

- Tiểu hỏa, đã lâu không gặp a!

Lâm Lạc cười đánh một cái bắt chuyện, quay về với mục đích chính nghĩa của hắn, làm lão quái vật này tức giận, tự nhiên phải hồ ngôn loạn ngữ.

Tiểu hỏa?

Hỏa Diễm cự nhân nếu có thể xem sắc mặt mà nói thì hiện tại chắc là màu đen. Hắn là Hỏa Diễm vương, thân phận tôn sùng hạng nào, mà Lâm Lạc bắt quả chỉ là vừa nói tới Thông Minh cảnh... hả?

Thông Minh cảnh? Lúc đầu tiểu tử này bắt quả là Giác Vi bát trọng thiên, sao nhanh như vậy đã đạt đến Thông Minh cảnh?

Sai, trong cơ thể tiểu tử này dĩ nhiên có...

- Tiểu tử, vận khí không tệ, dĩ nhiên cho ngươi được vài giọt Đế huyết!

Hỏa Diễm cự nhân phát ra thanh âm âm âm.

Đế huyết?

Lâm Lạc lập tức nghĩ đến, Đế huyết mà đối phương nói hắn là Thần huyết, chỉ là thời gian khác nhau, xuất hiện cách gọi cũng khác nhau. Hắn bất động thanh sắc nói:

- Vận khí của ta từ trước đến nay luôn không sai!

Hắn đối với Thần huyết, Đế huyết lý giải cũng chỉ nghe kể lại, nếu có thể dụ Hỏa Diễm cự nhân nói thì tốt rồi, dù sao đây chính là lão quái sống trăm vạn năm, từng trải đã không thể dùng đạo lý thường so sánh.

- Ha ha ha, tiểu oa nhi, còn muốn dụ bản vương nói sao? Hừ, thời gian bản vương tung hoành thiên hạ, lão tổ tông của ngươi còn không có sinh ra đâu!

Hỏa Diễm cự nhân phát sinh âm âm cười to.

Thật sự nếu bàn về niên kỷ, trên thế giới này sợ rằng thật đúng là không ai có thể so với lão ô quy này sống được càng lâu !

Lâm Lạc mỉm cười nói:

- Tiểu hỏa, không muốn biết ta là thế nào lấy được Đế huyết hay sao?

- Hừ, bản vương đối với chuyện của loại tiểu tử như ngươi có cái gì hiếu kỳ chứ, ngươi mơ tưởng từ trong miệng bản vương trao đổi tin tức!

Cái quái vật này bị giam lâu như vậy, quả nhiên đầu óc mất linh hết!

Lâm Lạc cười to nói:

- Ngươi không phải nói khoác chuyện đã xảy trong triệu dặm đều tránh không khỏi thân thức của ngươi sao? Đã như vậy, tại sao lại không biết ta là làm sao có Đế huyết! Ai, quả nhiên là một tên bịp bợm chính hiệu!

- Tiểu nhi!

Hỏa Diễm cự nhân giận dữ, nhưng thật không nghĩ tới Lâm Lạc lại dụ hắn nói, hắn cao cao tại thượng như vậy, hận nhất chính là người phía dưới bất kính đối với hắn, mà thực lực của Lâm Lạc so với hắn không biết thấp hơn mấy trăm vạn lần, nhưng năm lần bảy lượt khiêu khích uy nghiêm của hắn, như vậy có thể không làm hắn nổi giận sao?

Nhưng lão quái vật chung quy là lão quái vật, rất nhanh liền dề xuống tâm tình, dùng một đôi ánh mắt như sát nhân hung hăng nhìn chằm chằm vào Lâm Lạc.

Hắn cũng không biết là lão bất tử cảnh giới gì, chỉ là uy áp của hai mắt cũng đủ để cho Thích Biến cảnh cường giả hóa thành huyết bọt, nhưng gặp gỡ Lâm Lạc cũng một điểm không có tác dụng, Tử đỉnh nhẹ nhàng vừa chuyển, tinh thần trùng kích của hắn liền vô dụng.

Lão quái làm sao có thể chịu đích!

Lâm Lạc tâm niệm khẽ động, tay phải dâng lên, nắm thành nắm tay, oanh một chút, lam hỏa thiêu đốt, linh vực thành linh phóng xuất:

- Tiểu hỏa, xem!

- Ân!

Hỏa Diễm cự nhân đối với lực lượng của mình tự nhiên sẽ không xa lạ, lập tức cảm ứng được lực lượng ba động trong hỏa diễm giống mình như đúc! Hơn nữa, lấy nhãn lực của hắn tự nhiên sẽ không nhìn không ra, đây là linh vực!

Một tiểu tử Thông Minh cảnh nhỏ nhỏ dĩ nhiên có thể có linh vực của mình, đây là chuyện tình nghịch thiên hạng gì?

394. Chương 394: Lời Mời

- Tiểu hỏa, này còn phải đa tạ ngươi, lần trước ngươi tặng ta một khối thịt, kết quả ta luyện hóa được, mặc danh kỳ diệu có cái này!

Lâm Lạc nhún vai, vẻ mặt mỉm cười, nhìn xem tư thế của hắn, nếu không phải Hỏa Diễm cự nhân quá mức cao to, hắn chắc chắn sẽ vỗ vỗ vai hắn. Hỏa Diễm cự nhân triệt để bị chọc giận.

Lâm Lạc là hậu nhân của Thiểm Điện tộc, chính là tiền bối của hắn giam mình ở cái địa phương quỷ quái này hơn mười vạn năm! Mà hiện tại, Lâm Lạc cứ nhiên mượn dùng lực lượng của hắn hình thành linh ngộ, ở Thông Minh cảnh hình thành linh vực, có thể nói cực kỳ nghịch thiên!

Hắn cứ nhiên trợ giúp cừu nhân hoàn thành chuyện tốt, điều này làm cho hắn làm sao có thể không giận?

Trước hắn đã bị Lâm Lạc làm tức giận đến không nhẹ, đều là mạnh mẽ nhẫn nại xuống dưới, nhưng mà từng giọt từng giọt tức giận tích lũy đã đến sát biên giới bạo phát, lúc này chính là cây rơm rạ cuối cùng đè chết lạc đà.

Hỏa Diễm cự nhân biết rõ nổi giận là vô bổ, nhưng hắn nhẫn không được, miệng rống to, thanh âm như sóng biển mà mắt thường có thể thấy được, ở trong không gian này không ngừng phiêu lãng!

Xoát! Xoát! Xoát!

Hơn mười một kim giáp chiến sĩ lập tức từ trong trận văn hiện lên, đều nhắm Hỏa Diễm cự nhân giết tới.

Tuy rằng Hỏa Diễm cự nhân uy năng ngập trời, tuyệt đối là Đại ma vương có thể trấn áp cửu thiên thập địa, nhưng hôm nay bị nhốt, một chút lực hoàn thủ cũng không có, chỉ có thể tùy ý bị kim giáp chiến sĩ cắt thịt, một vài cái công phu hỏa diễm bề ngoài đã bị mở ra, lộ ra lam hỏa bên trong!

Ba!

Một gã kim giáp chiến sĩ huy đao tiếp theo, lập tức có một đoàn lam hỏa từ trên người Hỏa Diễm cự nhân rút ra, Lâm Lạc chỉ chờ giờ khắc này, vội vã mở Tử đỉnh nghênh đón, đem đoàn lam hỏa thu vào.

- Bọn chuột nhắt các ngươi!

Hỏa Diễm cự nhân tức giận đến oa oa kêu to, nhưng không thể không thu bạo động, dẹp loạn pháp trận công kích. Pháp trận này hoàn toàn lấy lực lượng của hắn mà thôi động, tương đương với chính hắn ra quyền đánh mình, càng cố sức, càng làm mình bị thương nặng.

- Tiểu hỏa, đa tạ nhé.

Lâm Lạc cười nói, Hỏa Diễm cự nhân này thật đúng là đồng tử tổng tiền của hắn, sau này còn phải giao lưu nhiều hơn.

- Nhân loại các ngươi chỉ biết đùa giỡn âm mưu quỷ kế, cũng không dám cùng bản vương chính diện là địch.

Hỏa Diễm cự nhân lộ ra vẻ cao ngạo.

- Tiểu nhi, cho ngươi đặc ý một hồi, không quá trăm năm, bản vương nhất định có thể đột phá trận này, đến lúc đó, bản vương muốn cho ngươi sống không bằng chết!

Thiệt hay giả, lão quái này có thể đi ra?

Con ngươi của Lâm Lạc căng thẳng, hiện tại cũng không phải thời kì thượng cổ cường giả như mây, hôm nay võ đạo điêu linh, ngay cả Thích Biến cảnh cường giả cũng như lông phượng sừng lân, lấy cái gì đối kháng yêu nghiệt như thế này?

Tô Quảng Khai là rất mạnh, nhưng cho Lâm Lạc cảm giác cũng xa xa không bằng Hỏa Diễm cự nhân này.

Đừng quên, đây chính là lão bất tử sống trên trăm vạn năm!

Nếu Hỏa Diễm cự nhân này thoát khỏi, thì trên đại lục sợ rằng thật không có người cản nổi hắn, đến lúc đó, tất cả đều không thể tránh khỏi bị Hỏa Diễm cự nhân tàn sát.

Tuyệt không có khả năng để hắn thực hiện được!

Lâm Lạc trong lòng thầm nghĩ, xem ra phải nhiều ép lấy tinh hoa của Hỏa Diễm cự nhân một chút! Hắn cường hóa, làm Hỏa Diễm cự nhân suy yếu! Chỉ là Hỏa diễm cự nhân này hình thể thực sự quá lớn, hắn phải mười ngày nửa tháng mới luyện hóa đoàn lam hỏa như nắm tay, vậy đừng nói một trăm năm, một vạn năm cũng không chắc đào rỗng Hỏa Diễm cự nhân!

- Ha ha ha, nhân loại, ở trước mặt bản vương run sợ sao?

Hỏa Diễm cự nhân phát sinh âm âm cười to.

Lâm Lạc lại không có cùng hắn nói lời vô ích, lần này mục đích đã đạt thành, mà Hỏa Diễm cự nhân vừa mới ăn thiệt thòi, hiển nhiên không có khả năng bị lừa tiếp, phải cho hắn một chút thời gian “quên lãng”, lần sau lại tiếp tục.

Hắn xoay người đi ra, một bên phát tay giờ giờ lên nói:

- Tiểu hỏa, ta đi ra ngoài dạo, có muốn hô hấp không khí mới mẻ không?

Ngang...

Phía sau, truyền đến trầm hanh mà Hỏa Diễm cự nhân tự áp chế tức giận xuống dưới.

Lâm Lạc trở lại nơi ở của mình, lập tức tiến nhập thạch thất tu luyện, bắt đầu bế quan luyện hóa đoàn lam hỏa.

Có kinh nghiệm lần đầu tiên, lần thứ hai tự nhiên cưỡi xe nhẹ đi đường quen, rất nhanh đã đem từng sợi lam hỏa biến thành hỏa lực thuần túy không gì sánh được, dễ thắng Hỏa hệ công pháp của hắn.

Thông Minh nhị trọng thiên! Tam trọng thiên! Tứ trọng thiên!

Tuy đoàn lam hỏa này cùng trước lượng không sai biệt lắm, nhưng lần đầu tiên là Lâm Lạc từ Giác Vi ngũ trọng thiên dễ thắng tới Thông Minh nhất trọng thiên, vượt qua sáu bậc thang! Nhưng võ đạo càng là về sau, đột phá một lần cần tích lũy cũng càng nhiều, đồng dạng một đoàn lam hỏa tinh hoa, lần này chỉ là làm Lâm Lạc nâng cao tam trọng thiên.

Nhưng cũng không có thể quá mức lòng tham, ngoại trừ Lâm Lạc ra, còn có ai có thể ở giai đoạn Thông Minh cảnh có thể một lần đột phá liên tục tam trọng thiên?

Hắn tay phải giờ lên, oanh ra một chút, nắm tay đẩy lên một đoàn lam hỏa, nhưng thể tích so với trước đây có một chút biến hóa. Hắn lại duỗi tay trái ra, oanh, đồng dạng bốc cháy lên một đoàn lam hỏa!

Kích thước Linh vực mở rộng gấp đôi.

So với hình thể khổng lồ của Hỏa Diễm cự nhân, Lâm Lạc hai lần lấy được lam hỏa tinh hoa như muối bỏ biển, căn bản vô pháp so sánh. Hơn nữa, tựa như ba giọt tử huyết ở trong trái tim Lâm Lạc, Tử đỉnh trong thức hải, đan hạch, pháp khí ở đan điền, lam hỏa tinh hoa cũng là từ bộ vị không quá quan trọng trên người Hỏa diễm cự nhân lấy xuống!

Tin tưởng ở chỗ sâu trong thân thể hắn, chứa hỏa diễm tinh hoa càng mạnh hơn nữa!

Nhưng Lâm Lạc lý giải đối với Hỏa diễm cự nhân cường đại được càng nhiều, nội tâm cũng càng lo lắng, một lão bất tử như thế nếu có thể thoát khỏi, hậu quả là vô pháp tưởng tượng!

Nếu như Hỏa diễm cự nhân nói thật, vậy Lâm Lạc ở trong vòng trăm năm có thể lớn mạnh mà đối kháng Hỏa diễm cự nhân sao?

Tấn giai Thích Biến cảnh, thậm chí phá vỡ vào Tiên cảnh, Lâm Lạc cũng không có lòng tin! Hỏa Diễm cự nhân thực sự quá cường đại, trăm năm thời gian tuy rằng dài đằng dặc, nhưng Lâm Lạc vẫn là trong lòng lo sợ.

Nhưng lập tức ý chí chiến đấu của hắn kiên định, cường thịnh trở lại thì làm sao, thân là võ giả làm sao sợ sệt chiến một trận?

Hắn thích ứng cảnh giới mới, sau đó liền ly khai thạch thất, lại hướng Viêm Diễm tháp “khiêu khích” Hỏa Diễm cự nhân một chút. Nhưng lão bất tử dù sao cũng là lão bất tử, tuy thân là ngoại tộc, xa xa không có cự hoạt, lòng dạ thâm hậu như nhân loại, nhưng tổng không đến mức nhiều lần mắc mưu của Lâm Lạc, lúc này Hỏa Diễm cự nhân khiếp sợ thì khiếp sợ, phần nộ thì phần nộ, nhưng vẫn không chế được, không có phát tác đi ra.

Lâm Lạc không công lãng phí hai canh giờ, cuối cùng vô công trở về.

Hắn đang trở lại nơi ở của mình, xa xa liền thấy trước cửa đứng một người, một trung niên nam tử khoảng ba mươi tuổi, cầm y hoa phục, hai tay bồi tiên, rất có một cảm giác cường giả.

395. Chương 395: Sát Trận. (1)

Thông Minh thất trọng thiên!

- Lâm huynh!

Người nọ cũng thấy được Lâm Lạc, lập tức chấp tay, vẻ mặt đáng tươi cười nói:

- Tại hạ Dịch Túc Đạo, mạo muội đến đây, xin Lâm huynh chớ trách!

Tuy đối phương nhìn như tuổi còn trẻ, nhưng ít ra cũng là lão gia hỏa sống hai ba trăm năm! Một người niên kỷ so với gia gia mình còn lớn hơn cùng mình xưng huynh gọi đệ, cái này thật đúng là làm Lâm Lạc có chút không quen, nhưng dù sao đây là thế giới thực lực vi tôn, hai người cảnh giới tương đồng, Dịch Túc Đạo làm sao dám tự ỉnh là tiền bối?

- Dịch huynh!

Lâm Lạc cũng chấp tay, hẳn không thích sinh sự, nếu đối phương khách khí, hẳn cũng không làm ra vẻ.

- Có chuyện gì sao?

Dịch Túc Đạo trái phải nhìn xem một chút:

- Có thể vào nhà nói chuyện không?

Lâm Lạc không biết trong hồ lô đối phương bán thuốc gì, gật đầu đẩy cửa ra mời Dịch Túc Đạo đi vào.

- Lâm huynh, ta cùng với mấy đồng bạn ở mấy tháng trước trong Thiên Lạc sơn mạch lịch lãm, đã từng phát hiện một sơn động, bên trong có bảo vật, đáng tiếc có một mãnh thú tọa trấn, chúng ta chỉ có thể lực bất tòng tâm, vô công trở về! Lâm huynh tu luyện ra linh vực, chiến lực vô song, nên ta đặc biệt tới mời Lâm huynh trợ lực, đến lúc đó chia đều bảo vật, như thế nào?

Dịch Túc Đạo vừa lên liền đi thẳng vào vấn đề, không chút nào dài dòng.

Trên đời này có chuyện tốt như vậy sao?

Lâm Lạc không khỏi cười nói:

- Nếu đã đánh không lại, các người đại khả có thể đi mời trưởng bối gia tộc xuất thủ, làm sao lại đi tìm ta?

- Lâm huynh có điều chẳng biết!

Dịch Túc Đạo lắc đầu.

- Thỉnh trưởng bối gia tộc cố nhiên có thể giải quyết vấn đề, nhưng ta ở trong gia tộc địa vị không cao, nhiều lắm là được vài câu khen ngợi, bảo vật cũng cùng ta vô duyên!

Cái này xác thực có vài phần đạo lý, dù sao ở Tứ Phong cốc chỉ có thể thuộc về một đời trẻ trẻ, cách chấp chưởng gia tộc còn có một khoảng cách rất dài.

Lâm Lạc suy nghĩ một chút nói:

- Đến tột cùng là bảo vật gì?

Dịch Túc Đạo giống như biết rõ Lâm Lạc sẽ hỏi, lúc này lấy ra một chút đá vụn màu xanh biếc, hiện lên trạng thái hơi mờ, bên trong lại có nước gợn bắt đầu khởi động! Mà khối đá vụn hiển nhiên là gần đây mới từ trên hòn đá nào đó đánh xuống, vết cắt vô cùng mới.

- Tuy mấy người chúng ta không địch lại con mãnh thú kia, nhưng cũng nhân cơ hội đánh xuống một mảnh vỡ, Lâm huynh, hãy nhìn xem?

Dịch Túc Đạo rất sáng khoái đem lục thạch đưa cho Lâm Lạc.

Trong khối lục thạch này có chứa cường đại Thủy tinh hoa, tuy không thể so với lam hỏa khủng bố như vậy, nhưng đối với Lâm Lạc mà nói đúng là kỳ trân!

Lâm Lạc mỉm cười, đem lục thạch ném trở về nói:

- Nói xem, hung thú kia là trình tự thực lực gì?

- Khuy Linh cảnh, nhưng sẽ không vượt qua nhị trọng thiên, nếu không mấy người chúng ta cho dù có Cẩm Khí phòng ngự cũng rất khó chạy trốn!

Dịch Túc Đạo mặt mũi tràn đầy nghĩ mà sợ, nhưng lập tức lại nở nụ cười.

- Lâm huynh có được Linh vực, chiến lực vô song, chúng ta sẽ kéo ra không gian cho người, để cho Lâm huynh một kích đắc thủ!

Trên lý luận hoàn toàn khả thi, hung thú lại không biết Lâm Lạc có được linh vực, chỉ cần bị hấn cận thân, đừng nói Khuy Linh cảnh, không thấy hung thú Thiên Hợp cảnh cũng bị Lâm Lạc giết chết một đầu sao?

Bất quá, cái gọi là vô sự ân cần, không gian tức đạo! Thực sự có chuyện tình trùng hợp như vậy sao, hấn đang cần Ngũ hành tinh hoa nâng cao tu vi, cái này buồn ngủ mà gặp chiếu manh rồi?

Nhưng nên có tâm phòng bị người a!

Đây chính là võ đạo thế gia tàn khốc, trong Tứ Phong Cốc không người nào dám ra tay, nhưng Thiên Lạc sơn mạch? Coi như là loại nhân vật như Tô Mị, Dịch Hưng Ba ở bên trong chết rồi, ai có thể tra ra đến tột cùng là nhân loại hay là hung thú hạ thủ?

Nếu thay đổi ở lúc trước luyện hóa Thần huyết, Lâm Lạc nói không chừng sẽ bỏ qua, không đi phạm hiểm, dù sao hấn còn có Hỏa Diễm cự nhân có thể vơ vét. Nhưng hiện tại hấn lại thực lực tăng vọt, chỉ là lực phòng ngự thân thể thì đến được trình độ Khuy Linh cảnh, lại phối hợp Tử Đỉnh, chỉ sợ Địa Nguyên cảnh cao thủ cũng rất khó làm bị thương hấn!

Hơn nữa còn có ba giọt Tử Huyết bảo vệ tánh mạng, Lâm Lạc có thể nói là dũng khí đại phát!

Hỏa Diễm cự nhân đối với Lâm Lạc cũng có cảnh giác mãnh liệt, chỉ ít ở trong ngắn hạn rất khó lại khích được hấn bạo nổi, cùng với không công lãng phí thời gian, chẳng thà đi ra ngoài xông xáo một lần!

Lâm Lạc suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định theo nhóm người Dịch Túc Đạo:

- Dịch huynh lúc nào có thể xuất phát?

- Ha ha, mọi sự đã chuẩn bị, chỉ kém Lâm huynh gặt đầu! Nếu như Lâm huynh nguyện ý, lập tức có thể xuất phát!

Dịch Túc Đạo cười nói.

Bất quá, mặc dù nói là lập tức có thể xuất phát, nhưng trên thực tế ra vào Tứ Phong Cốc có hạn định nghiêm khắc, đoàn người Lâm Lạc tới chỗ Trưởng lão trong cốc tiến hành báo cáo, đạt được phê chuẩn mới có thể đi ra.

Này vừa đến vừa đi chính là hai ngày thời gian, cho đến khi ngày thứ ba bọn họ mới có thể rời khỏi Tứ Phong Cốc.

Không tính Lâm Lạc mà nói bọn họ Dịch Túc Đạo có tất cả năm người, tu vi đều là Thông Minh cảnh, cao nhất đạt đến Thông Minh bát trọng thiên, thấp nhất là Thông Minh tam trọng thiên, bốn nam một nữ, tuy nhìn về phía trên tuổi đều chẳng qua bốn mươi, nhưng ai biết bọn họ đến tột cùng có bao lớn.

Nhất là nữ tử tên gọi Dịch Thủy Liên kia, luôn đối với Lâm Lạc chuẩn bị tư thế dung nhan, tựa hồ chỉ cần Lâm Lạc gặt đầu, nàng sẽ nguyện ý nằm ở trên giường Lâm Lạc phóng dăng còn không được.

Bất quá, nữ nhân này xác thực cũng có chút tư bản, thân thể có lỗi có lỗ, song phong trêu người như chen vào vân tiêu, đặc biệt thời điểm đi đường thân hình như rắn nước uốn éo, đúng là một cái lãng lơ.

Thiên Lạc sơn mạch ở bên ngoài ức vạn dặm, bọn họ tự nhiên không có khả năng đi bộ chạy tới. Tuy cước trình của bọn họ so với xe ngựa bình thường còn nhanh hơn, nhưng mau nữa cũng phải mười ngày nửa tháng thời gian, đến đến đi đi, thời gian tu luyện tháng này trong Viêm Diễm Tháp sẽ lãng phí!

Bọn họ sử dụng Truyền Tống Trận, đi thẳng tới khu vực bên ngoài Thiên Lạc sơn mạch, trong nháy mắt chính là bay qua hàng tỉ sơn thủy, rất là thuận tiện!

Bởi vì một nhóm bọn họ đều có đánh dấu rõ ràng, Lâm Lạc cũng không sợ trên đường gặp được nguy hiểm gì, nhưng ở trong Thiên Lạc sơn mạch thì không thể cam đoan ! Hơn nữa trước đó vài ngày vừa mới bộc phát qua Thú triều, cho dù gặp được nhân họa cũng có thể giá họa cho hung thú.

Tuy năm người kia đều biểu hiện ra thành ý lớn lao, nhưng ai sẽ đem ác ý ghi ở trên mặt, nhiều cẩn thận một chút luôn sẽ không sai.

Sáu người ở trong Thiên Lạc sơn mạch xuyên toa, nơi này cũng không phải là khu vực Hoàng gia săn bắn trường, mà là rời đi chỉ ít hai vạn dặm lộ trình! Nhưng Thiên Lạc sơn mạch là phân cách cả Ngân Nguyệt đại lục, bên trong hai vạn đối với cả sơn mạch mà nói chính là một đoạn ngắn ngủn mà thôi.

396. Chương 396: Sát Trận. (2)

Bọn họ một đường đi qua, vẫn là gặp một ít hung thú cường đại, nhưng hung thú Thông Minh cảnh năm người Dịch Túc Đạo có thể thu thập, mà hung thú Khuy Linh cảnh thì cần năm người khác kiểm chế, Lâm Lạc liền có thể dùng lĩnh vực hoàn thành một kích giết chết, làm cho năm người Dịch Túc Đạo thán phục cùng vui mừng lần này nhất định có thể lấy được bảo vật.

Lâm Lạc đem thực lực khổng lồ ở Thông Minh nhất trọng thiên, hơn nữa cũng chỉ có tay phải mở ra lĩnh vực, không có sử dụng lực lượng mới, mà vậy cũng là đủ rồi.

Lại là năm ngày sau, bọn họ rốt cục đi tới địa đầu, phía trước gần dặm xa chính là một sơn động, cái động khẩu này có đủ mười trượng cao, u ám không biết sâu bao nhiêu.

- Để cho ta vào sơn động dẫn động hung thú xuất hiện, bốn người Thủy Liên tộc muội thì phụ trách dắt đợt công kích thứ nhất của hung thú, sáng tạo cho Lâm huynh cơ hội một kích oanh giết!

Dịch Túc Đạo có chút hưng phấn nói.

Bảo vật này gần trong gang tấc, tự nhiên người người phấn chấn, những người khác là nhẹ gật đầu.

Sáu người cẩn cẩn dục dục, buông lỏng cước bộ hướng sơn động cấp nhảy mà đi, ở trước động khẩu tạo thành một tiền trận, mà Dịch Túc Đạo thì hít và một hơi thật sâu, đi vào sơn động.

Đây cũng thật là cần chút dũng khí, mặc dù có Cẩm Khí hộ thân, nhưng nếu bị hung thú vây khốn, hao hết sạch lực lượng Cẩm Khí, vẫn là chỉ có một con đường chết!

Ánh mắt Lâm Lạc bình tĩnh, nhưng tinh khí thần đã đạt đến trạng thái đỉnh phong, tùy thời có thể oanh ra một kích lôi đình!

Qua ngắn ngủn mấy hơi thời gian, chỉ thấy Dịch Túc Đạo đã từ trong động bắn ra, một bên hét lớn:

- Mọi người chuẩn bị!

Hưu!

Ở phía sau của hắn, theo sát lấy đạo thân ảnh thứ hai, vừa mới xuất hiện, chính là một chưởng đẩy ra, hư không đối với Lâm Lạc đập tới.

Mà cùng lúc đó, bọn người Dịch Thủy Liên cũng đồng thời làm khó dễ, nguyên bản tiền trận đối phó hung thú lại ngược lại vây Lâm Lạc ở trong đó, đều hư không xuất chưởng, muốn đem Lâm Lạc vây ở tại chỗ!

Bùm!

Năm đạo kinh lực tuôn qua, Lâm Lạc lập tức bị đánh bay, miễn cưỡng một cái xoay người rơi xuống trên mặt đất, “Oa” phun ra một đạo máu tươi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, thân hình lão đảo muốn ngã.

Hắn hai mắt phóng hỏa quát:

- Đây là vì sao?

Người nọ mới xuất hiện thành linh có được tu vi Khuy Linh thất trọng thiên! Mà vào lúc này, trong sơn động lại đi tới hai người, tu vi đồng dạng là Khuy Linh cảnh, nhưng nếu so với người nọ thì cảnh giới hơi thấp.

Tuy Lâm Lạc không biết ba người này tên gì, lại nhớ rõ bọn họ đồng dạng là người Dịch gia ở Tứ Phong Cốc.

- Tiểu tử, ngươi không nên quá làm náo động !

Một trung niên nam tử Khuy Linh cảnh đối với Lâm Lạc lại ra một chưởng, hư không tấn công, căn bản không để cho Lâm Lạc cơ hội cận thân.

Phốc!

Lâm Lạc miễn cưỡng ra quyền đón chào, nhưng lập tức lại là một ngụm máu tươi phun ra, thối lui hơn mười trượng.

Tám người kia thì lập tức theo vào, thủy chung tạo thành một vòng vây.

- Ân?

Lâm Lạc mắt hồ trợn trừng nói:

- Ta đoạt danh tiếng của ai sao?

- Đương nhiên là Dịch Hưng Ba Đại thiếu gia!

Dịch Thủy Liên lắc lắc cặp mông nói ra.

Lâm Lạc lập tức hiểu được, ở trong mắt Dịch Hưng Ba, là hắn đoạt Thần huyết được tề của đối phương, lại ở trên thanh danh đối với Dịch Hưng Ba sinh ra xung kích, bởi vậy vị thiên tài lập chí muốn trở thành Phạm Thương Vũ thứ hai này nhện không được đối với hắn nổi lên sát ý!

Nhưng tứ đại gia tộc tuy đồng khí liên chi, nhưng bí mật cũng tràn đầy cạnh tranh, vô luận là Dịch Hưng Ba, Điền Uyên Long, thậm chí Lăng Kinh Hồng, Phạm Trang Quân loại Địa Nguyên cảnh cao thủ này đều có người giám thị, vô luận đi nơi nào đều có nhân tuyến biết rõ, trong đó đã kể người gia tộc của mình đến bảo đảm an toàn của bọn hắn, lại có người của tam gia khác.

Có thể nói, thực lực càng cao, lại càng bị chú mục, bởi vì mỗi tiếng nói cử động của bọn họ cũng có thể sinh ra hậu quả không cách nào đánh giá!

Lâm Lạc nhất định phải chết, nhưng không thể làm được quá rõ ràng, nếu không Tô, Dịch hai nhà sẽ thập phần có khả năng trở mặt, hậu quả như vậy cho dù là Dịch Hưng Ba cũng gánh chịu không nổi, trừ khi tiếp qua mấy trăm năm, hắn tiến vào Thích Biển cảnh, trở thành người cầm quyền chính thức của Dịch gia mới được.

Bởi vậy, biện pháp tốt nhất chính là vụng trộm làm thịt Lâm Lạc! Mà Càn Nguyên quốc đâu đâu đều có nhân tuyến của tứ đại gia tộc, căn bản không có khả năng làm được cẩn thận, vậy cũng chỉ có Thiên Lạc sơn mạch, đổ tất cả lên trên người hung thú, hủy thi diệt chủng, vô tích có thể phát giác!

Dịch Hưng Ba, thậm chí Dịch Vọng Hoài đều không thể ra tay, đành phải lui xuống dưới, xuất động ba gã cao thủ Khuy Linh cảnh! Tuy Lâm Lạc có Linh vực, nhưng dù sao cảnh giới thấp kém, ba gã Khuy Linh cảnh cao thủ cách không hư đánh hao tổn cũng có thể mài chết Lâm Lạc !

Không nghĩ tới a, mặc dù Dịch Hưng Ba có tên thiên tài, lại căn bản không có dung lượng, người như vậy thành tựu tuyệt đối hữu hạn! Dem hắn cùng Phạm Thương Vũ đặt song song thật đúng là ô nhục Phạm Thương Vũ, người ta khí phách hiên ngang, có một phong thái Tông Sư!

Trong lòng Lâm Lạc phán quyết tử hình cho Dịch Hưng Ba, hắn lau máu tươi trên khóe miệng, lộ ra một tia tiêu dung nhàn nhạt nói:

- Các ngươi thật đúng là hạ một phen công phu, biết rõ ta cần Ngũ hành tinh hoa, liền ném ra một khối mồi dụ ta đi!

- Không sai, đừng tưởng rằng chuyện tình người cho Tô gia thay người thu thập Ngũ hành tinh hoa rất bí ẩn! Hừ, trong tứ đại gia tộc, thật đúng là không có mấy chuyện có thể giấu được!

Một Khuy Linh cảnh cao thủ hừ một tiếng, lại là một chương đánh tới Lâm Lạc.

- Người hiện tại cũng có thể chết minh bạch!

Lâm Lạc hừ nhẹ một tiếng, không né không tránh, ngược lại hướng tên Khuy Linh cảnh cao thủ kia vọt tới.

- Khốn Thú Chi Đầu!

Người nọ lạnh lùng khê hừ, trên bầu trời đại thủ đã là đánh xuống.

Bùm!

Trong bụi mù dày đặc, nhưng Lâm Lạc lại không ngừng vọt ra, thân hình giống như một Bạo Long, nâng quyền liên hướng người nọ oanh tới!

Điều này sao có thể!

Ngay cả pháp khí cũng không có tể ra, liền ăn trọng kích của Khuy Linh cảnh cao thủ rõ ràng giống như không có việc gì, người bình thường còn có thể tiếp tục ra tay sao? Lúc trước tiểu tử này không phải là bị oanh đến thổ huyết liên tục ư, như thế nào thoáng cái trở nên sinh long hoạt hổ như thế?

Đáng giận! Nhất định là tiểu tử này cố ý yếu thế, muốn nghe lời tự thú của bọn hắn!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, đã tiếp cận đối phương, hưu hưu hưu, năm cây Băng Phách Hàn Thử của hắn đồng thời sử dụng đi ra, phân bắn năm góc, đây không phải muốn đả thương địch, mà là muốn đem đường lui của đối phương phong bế, làm cho hắn có cơ hội oanh trúng một quyền!

Người nọ khiếp sợ thì khiếp sợ, nhưng phản ứng lại không chậm chút nào, biết rõ tuyệt không có thể cho Lâm Lạc dính vào, nếu không dưới lĩnh vực bị chết là không thể tránh khỏi!

397. Chương 397: Thiên Ma Diệu Vũ. (1)

Vọt!

Hắn dưới chân dùng sức một điểm, nhanh lui về phía sau, bởi vì phương hướng của hắn đã bị Băng Phách Hàn Thử phong tỏa, tuy hắn không biết uy lực kia như thế nào, nhưng lại không dám dùng thân thử hiểm

Lâm Lạc ngay cả Linh vực cũng có, quý mới biết hắn còn có bao nhiêu thủ đoạn nghịch thiên!

Trên thực tế, bởi vì Thủy hệ công pháp của Lâm Lạc còn dừng lại ở Giác Vi tam trọng thiên, uy lực của Băng Phách Hàn Thử cũng có hạn, tuyệt đối không thể uy hiếp đến Khuy Linh cảnh cao thủ, nhưng lại hù đối phương sợ tới mức ngay cả chống đỡ cũng không dám!

Nhưng hắn vừa lui, chẳng khác gì là ở trên vòng vây thoát ra! Tuy lui được, nhưng đồng thời cũng làm ỉn rơi vào hoàn cảnh đơn độc!

Lâm Lạc biết mình so với đối phương yếu đi một đại cảnh giới, ở trên tốc độ không biết thua bao nhiêu, cho dù một cái lùi lại một cái thẳng truy, cũng không có thể kéo gần cự ly cùng đối phương. Hắn tâm niệm vừa động, Tử Đỉnh lập tức sử dụng đi ra, nhưng cũng không phải hộ thân, mà là trực tiếp chụp xuống đối phương.

Một chiêu này, lúc hắn mới vào Tiên Thiên là cùng Tiên Thiên cao thủ của Bạch Vân Tông đánh nhau dùng qua. Về sau, gặp được đối thủ thực lực thấp không cần, gặp được cao thì cần Tử Đỉnh phòng ngự, ngược lại một mực không có dùng lại.

Mà hiện tại sau khi hắn dùng Thần huyết được tể, thể chất trở nên vô cùng cường hoành, có thể nói binh khí hình người, ngay cả Khuy Linh cảnh đỉnh phong cao thủ cũng chỉ có thể gây tổn thương cho hắn mà thôi, lại đâu cần Tử Đỉnh tương hộ, trực tiếp tể ra chơi trò bắt ba ba trong hồ!

Hiện tại cái Tử Đỉnh này lớn nhất có thể khuếch trương đến ngàn dặm, ở dưới nó chụm xuống, đối phương căn bản không chỗ có thể trốn! Tử Đỉnh co lại một cái, đối phương đã bị ngạnh sanh sanh vây ở trong Tử Đỉnh.

Nhưng Tử Đỉnh chẳng hề đầy đủ, còn có một lỗ hổng có thể chạy ra, người nọ lập tức tháo chạy hướng chỗ lỗ hổng, nhưng Lâm Lạc cũng đã như sát thần xông đến, chặn đường chạy trốn của hắn.

Bùm! Bùm! Bùm!

Người nọ ở trên Tử Đỉnh liên tục oanh kích, nhưng chỉ là tạo nên một tầng vàng sáng tử sắc, căn bản oanh không phá Tử Đỉnh!

- Muốn giết người phải có giác ngộ bị người giết!

Lâm Lạc hữu quyền oanh ra, lam hỏa rực đỏ, đã phát động lĩnh vực oai.

- Lão tử chết cũng muốn kéo người đệm lưng!

Ánh mắt người nọ đỏ lên, đồng dạng một quyền oanh hướng Lâm Lạc, nếu Lâm Lạc tránh ra tự nhiên là tốt nhất, hắn có thể sống sót, nếu không, liền đồng quy vu tận a!

Bùm!

Lâm Lạc một quyền oanh xuyên tay trái của đối phương, đánh vào trên đầu người nọ, lam hỏa đi qua, tất cả đều thành tro tàn! Còn hữu quyền của đối phương cũng đánh vào tay trái che ở trước ngực Lâm Lạc, nhưng lại một đạo lam hỏa nhóm lên, đem kinh đạo của người nọ chôn vùi! Trong Lĩnh vực, võ giả tức là Thần!

Tuy lĩnh vực của Lâm Lạc nhỏ đến thương cảm, nhưng có nhỏ đi nữa đó cũng là lĩnh vực, oanh vào bất luận lực lượng gì đều chỉ có phần chôn vùi! Thật giống như lúc trước Tề Thiên giao tranh với Lăng Kinh Hồng, đối phương có tu vi Địa Nguyên cảnh, nhưng bất luận công kích gì đánh vào lĩnh vực của Tề Thiên đều bị vô số âm hồn sinh sinh thôn phệ, lĩnh vực oai đủ thấy cũng không phải lẽ thường có thể lý giải!

Đáng thương người nọ cho rằng có thể cùng Lâm Lạc đồng quy vu tận, nhưng căn bản ngay cả da lông của Lâm Lạc cũng tổn thương không tới!

Cận thân đánh nhau, Lâm Lạc có được lĩnh vực ở dưới Tiên cảnh tuyệt đối là tồn tại đỉnh phong!

Oanh!

Lam hỏa cuốn qua, người nọ trong nháy mắt hóa thành tro tàn, chết không toàn thây!

Lâm Lạc xoay người lại, bảy người khác của đối phương lúc này mới vừa truy đến, chứng kiến ánh mắt sát khí mười phần của Lâm Lạc, đều là trong nội tâm phát lạnh, kim lòng không được dừng bước, có một loại sợ hãi muốn lập tức quay đầu mà chạy.

Bảy người Dịch gia này tự nhiên nghe nói qua uy năng lĩnh vực, nhưng nghe trưởng bối nói là một chuyện, thấy tận mắt chứng nhận lại là một chuyện khác, đặc biệt là mình cũng có “may mắn” tự nghiệm lấy, đây càng là một chuyện khác!

- Tiểu tử này bắt đầu cố ý giả bộ như không địch lại, là muốn chúng ta xem thường!

- Đáng giận!

- Làm sao bây giờ?

- Chẳng lẽ, người tiến vào Khuy Linh cảnh rồi hả?

Dịch Túc Đạo run giọng nói ra, nói cách khác, làm sao có thể thuần túy dùng thân thể cứng rắn ăn một kích của Khuy Linh cảnh cao thủ? Hơn nữa nhìn bộ dáng điềm nhiên như không có việc gì kia, thậm chí cũng có thể là Địa Nguyên cảnh!

Bảy người kia tất cả đều hai đùi phát run, nếu Lâm Lạc thực sự tiến vào Địa Nguyên cảnh, không cần lĩnh vực cũng có thể đơn giản trấn giết bọn hắn!

- Không, hắc hắc định vẫn là Thông Minh cảnh, nếu không sẽ không đuổi không kịp người chúng ta!

Lại một tên Khuy Linh cảnh cao thủ nói ra, hắc chú mục nhìn Lâm Lạc.

- Thân thể của hắc mạnh mẽ như thế, hắc là từ bên trong Thần huyết được tề lấy được chỗ tốt!

Như thế lại để cho hắc đoán tám chín phần mười!

- Vậy làm sao bây giờ, thân thể hắc mạnh mẽ như thế, căn bản không gây thương tổn được hắc, mà bị hắc đánh trúng mà nói...

Bảy người kia tất cả đều mặt lộ sầu khổ.

Đây không phải lừa người sao?

Rõ ràng chỉ là tu vi Thông Minh cảnh, nhưng có lĩnh vực, có thể giết Thích Biến cảnh! Trước kia còn có thể dùng lực lượng cao hơn một đoạn cách không trực tiếp đánh chết hắc, nhưng bây giờ thể chất lại mạnh mẽ đến không bố, ngay cả công kích của Khuy Linh cảnh cũng có thể bỏ qua, điều này làm cho người đánh như thế nào?

Hiển nhiên nhiệm vụ chặn giết Lâm Lạc đã không thể hoàn thành, bọn hắc không quay lại thân bỏ chạy mà nói, cái kia chỉ có đường chết!

Bảy người kia đồng thời lui về phía sau co lại, nguyên một đám mặt lộ vẻ sợ hãi.

Nếu như đối phương muốn giết hắc, vậy Lâm Lạc lại há có thể cho phép bọn hắc đào tẩu, thiên hạ cũng không có sự tình tốt như vậy!

Lâm Lạc đem Tử đỉnh tế ra lần nữa, hóa thành một cự đỉnh lớn nhỏ chừng gần dặm, từ không trung mạnh mẽ rơi xuống, đem tất cả mọi người lao lung ở trong đó! Đây là một loại phương thức công kích rất mạo hiểm, tuy có thể vây khốn địch nhân, nhưng Lâm Lạc cũng đã mất đi Tử đỉnh phòng hộ, chỉ có ở trên chiến lực toàn diện chiếm ưu mới có thể sử dụng.

Bành! Bành! Bành!

Bảy người kia đều đối với Tử đỉnh này mãnh liệt đánh ra, nhưng Tử đỉnh là chắc chắn bậc nào, bọn hắc cũng không phải "Thần minh" ức trước làm hỏng Tử đỉnh, đâu có thể nào di chuyển được Tử đỉnh mấy may, tự nhiên là hoàn toàn vô công!

Xoát!

Một người ý niệm trong đầu di chuyển được nhanh chóng, đúng là hai tay như xúc, ở biên giới vách tường đào móc, đều muốn từ phía dưới đào động đi ra ngoài!

Ý nghĩ này tuy đơn giản, nhưng có đôi khi thời điểm đang khẩn trương rất nhiều người là ngay cả biện pháp đơn giản nhất cũng bỏ qua! Tuy vách đỉnh chắc chắn, nhưng đại địa này vẫn là đại địa nguyên lai, bùn đất xấp đối với những cao thủ này hoàn toàn như là bông!

Những người khác nhao nhao noi theo, bảy đại cao thủ trong nháy mắt như bảy lão nông, nguyên một đám bắt đầu đào đất.

398. Chương 398: Thiên Ma Diệu Vũ. (2)

Lâm Lạc không khỏi cười cười, tâm niệm vừa động tâm đó, Tử đỉnh không để lại dấu vết nói rộng ra 30 trượng!

Hai gã Khuy Linh cảnh cao thủ là lực lượng bậc nào, mấy cái thời gian hô hấp như vậy cũng đã ở trong lòng đất đánh ra vài chục trượng sâu, nhao nhao chui từ dưới đất lên, cho rằng có thể thoát ly phạm vi Tử đỉnh, nhưng chờ bọn hắc nhảy ra vừa nhìn, lại như cũ là ở trong Tử đỉnh, hơn nữa, vách đỉnh ngược lại cách bọn họ xa hơn.

Vén vén là thời gian vài cái hô hấp, năm người khác cũng nhao nhao chui từ dưới đất lên, chứng kiến tình cảnh này, ai cũng mặt xám như tro.

Trách không được Lâm Lạc không có ngăn cản hành động của bọn hắn chút nào, đây là cầm bọn hắn đùa nghịch như khi!

- Liều mạng với người!

Một gã Khuy Linh cảnh cao thủ liều lĩnh phi thân đánh tới, trong tay đã tế ra một thanh trường kiếm chém ra từng đạo kiếm khí, hướng Lâm Lạc trăm tới.

Lâm Lạc tiện tay ra quyền đón đánh, lam hỏa bùng cháy, chỉ cần bị quả đấm của hắn đụng phải, như vậy tất cả kiếm khí đều tiêu diệt. Nhưng lúc này dù sao cũng là Khuy Linh cảnh, hắn tối đa chỉ có thể ngăn lại một nửa công kích, kiếm khí còn lại nhao nhao ở trên người của hắn xẹt qua, cắt quần áo hắn ra từng lỗ hổng, lập tức trở nên nẫu nhừ, nhưng trên người Lâm Lạc lại vẹn vẹn là để lại mấy ấn ký bạch sắc, ngay cả trầy da hắn cũng làm không được!

Dùng thân thể mạnh mẽ của hắn lúc này, chỉ có một kích toàn lực của Khuy Linh cảnh đỉnh phong cao thủ mới có thể đối với hắn tạo thành tổn thương, người nọ bất quá là Khuy Linh cảnh ngũ trọng thiên, huống chi đây chỉ là lăng không chém ra kiếm khí, ở trên lực lượng còn muốn thua kém kìa.

Nhưng mấy kiếm này cũng không phải toàn bộ vô dụng, ít nhất đem Lâm Lạc oanh lui ít nhất vài chục trượng.

Hai gã Khuy Linh cảnh cao thủ liếc mắt nhìn lẫn nhau, lập tức đã có kế hoạch chạy trốn, phân theo hai bên hướng Lâm Lạc cách không bỏ ra đạo đạo kinh khí, đem Lâm Lạc cứng rắn oanh mở, sau đó gấp hướng miệng tàn phá bay nhào mà ra.

- Vòng!

Lâm Lạc khẽ quát một tiếng, chân vạc lập tức vòng vo nửa vòng, cái miệng tàn phá kia tự nhiên đổi hướng đến bên kia.

Kỳ thật vận chuyển Tử đỉnh chỉ ở một ý niệm của hắn, căn bản không cần kêu ra tiếng, nhưng trong miệng gọi như vậy, đối với bảy người kia là một loại tâm lý đã kích trầm trọng!

Quả nhiên, thấy con đường này cũng bị phong kín, bảy người kia đều là lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Cái này ngoan cố chống cự, con chó nóng nảy nhảy tường, nếu như Lâm Lạc không cho bọn hắn đường sống, vậy bọn họ cũng muốn phải liều mạng rồi!

Bảy người nhao nhao tế ra pháp khí, đều dùng phương thức hư không đã kích hướng Lâm Lạc phát động công kích, ý đồ dùng xa luân chiến để cho Lâm Lạc hao hết thể lực, nói không chừng bọn hắn có thể chém giết Lâm Lạc, ít nhất cũng có thể chạy ra tìm đường sống.

Nhưng bảy người này ở bên trong, cũng chỉ có hai Khuy Linh cảnh cao thủ có thể đối với Lâm Lạc tạo thành trở ngại, dù sao Lâm Lạc chẳng qua là Thông Minh cảnh, mỗi lần ăn vào oanh kích loại cấp độ này thân hình cũng là run rẩy dữ dội, liên tiếp lui về phía sau.

Nhưng cũng chỉ như thế mà thôi!

Lâm Lạc triển khai đuổi giết, Tử đỉnh ở dưới sự khống chế của ý niệm hắn hoặc lớn hoặc nhỏ, co rút tự nhiên, nhưng đồng dạng chịu lực lượng của hắn ảnh hưởng, nếu gặp được Khuy Linh cảnh cường giả chặn vách đỉnh co rút lại, như vậy Tử đỉnh biến hóa cũng chỉ có bỏ dỡ, còn võ giả Thông Minh cảnh chống cự, cũng chỉ có bị Tử đỉnh văng về tròn phân, thậm chí cũng có thể sau khi co lại trực tiếp đè ép mà chết!

Tuy không thể dựa vào Tử đỉnh trực tiếp trấn giết bảy người này, nhưng loại biến hóa lớn nhỏ như ý này lại cho bảy người bọn hắn ảnh hưởng thật lớn, khiến cho không gian hoạt động của bọn họ càng ngày càng nhỏ.

BA~!

Du đầu qua một nén hương thời gian, Lâm Lạc rốt cục gạt hái được tánh mạng thứ hai, một gã võ giả Thông Minh cảnh của Dịch gia bị hắn một quyền đuổi giết, lập tức hóa thành tro tàn!

Đây là kết quả sau khi hai đại Khuy Linh cảnh cao thủ tận lực can thiệp, bằng không thì ở trong Tử đỉnh, năm võ giả Thông Minh cảnh này sớm bị Lâm Lạc như thái thịt chém dưa đuổi giết rồi! Sáu người còn lại cũng là sắc mặt khó coi đến cực điểm, đông dài như vậy mà nói, lực lượng của Lâm Lạc còn không có dùng hết, bọn hắn trước hết bị giết sạch rồi.

- Không nên, ta có thể quy hàng người!

Dịch Thủy Liên đột nhiên thét to.

- Ta có thể làm nữ nhân của người, bỏ qua cho ta!

Thân thể nàng xoay chuyển, váy dài hơi mỏng kia lập tức thoát ly thân thể, phiêu rơi trên mặt đất. Cô gái này tương đối phóng khoáng, dưới váy dài thậm chí ngay cả kiện nội y cũng không có mặc, liền trơn bóng như vậy mà đứng ở trước mặt sáu đại nam nhân.

Dịch Thủy Liên mị nhãn như tơ, cặp môi đỏ mọng như diễm, dùng mị thái mỗi bước sinh liên hướng Lâm Lạc chậm rãi đi tới, trong miệng ngậm khẽ lấy một tiếng ca không cách nào dùng ngôn ngữ miêu tả. Trong không khí lập tức tỏa khắp lấy một cỗ hương vị hoan ca, cái nà phảng phất như thiên nữ ma vũ, có mị hoặc chi lực mãnh liệt, làm cho đám người nhao nhao phát ra tiếng hít thở ồ ồ, coi như là hai Khuy Linh cảnh kia cũng là ánh mắt phiếm hồng, hiện ra ý loạn tình mê.

Lâm Lạc cảm thụ ngược lại không có sâu như vậy, hắn phục qua Song Tu quả, lại luyện Đại Âm Dương song tu công pháp, đối với loại công pháp tà môn mê hoặc lòng người này có sức chống cự cường đại, chẳng qua là tâm thủ thần, thần thủ ý, thất tình bất động, ánh mắt thanh tịnh.

Nhưng hắn nhìn được, cũng không có nghĩa là những người khác cũng như thế!

Môn công pháp này của Dịch Thủy Liên xác thực bá đạo, hơn nữa là chẳng phân biệt được bằng hữu địch nhân, toàn bộ ảnh hưởng đến, dễ dàng làm đám người công lực tụt xuống, rất nhanh hai mắt đỏ thẫm, hướng về Dịch Thủy Liên nhào tới, nguyên một đám như là công thú động dục, tranh đoạt lấy cùng Dịch Thủy Liên dán lại cùng một chỗ.

Nhưng mà, sau đuôi ong vàng chính là nọc độc, độc nhất là lòng dạ đàn bà, môn công pháp này của Dịch Thủy Liên có thể nói cực kỳ tà môn, ba người kia ở trên người nàng rất không động dục qua vài cái, rõ ràng liền biến thành một cổ cây khô, mà Dịch Thủy Liên là làn da toàn thân càng thấy ngọc nhuận, trên mặt diễm quang càng tăng lên.

Mà khí thể của nàng đúng là trong nháy mắt này đã lấy được tăng vọt, giống như tinh khí thần của ba người kia toàn bộ bị nàng hấp khô!

NGAO!

Hai Khuy Linh cảnh cường giả kia cũng không thể nhẫn nại, một trước một sau nhào tới, ba người lách vào đã thành một đoàn, sau vài cái đâm thanh lay động, hai gã Khuy Linh cảnh cường giả đồng dạng không có thể may mắn thoát khỏi, bị hấp thành cây khô nằm ngã trên mặt đất, trên mặt lại vẫn mang theo dáng tươi cười vui sướng vô hạn, nhìn qua cực kỳ quỷ dị!

Dịch Thủy Liên cũng không có biện pháp!

Môn công pháp này một khi phát động không thể dừng lại, nếu không chính cô ta sẽ lọt vào cản trở!

399. Chương 399: Có Một Không Hai. (1)

Cái này thật con mẹ nó quỷ dị, Lâm Lạc mới làm thịt hai người Dịch gia, Dịch Thủy Liên ngược lại là tự tay giết chết năm cái!

Cũng tốt, tất cả bọn hắn vừa chết, trước khi chết còn có thể làm quỷ phong lưu, tổng so với bị Lâm Lạc một quyền hóa thành tro tàn tốt hơn rất nhiều!

Dịch Thủy Liên vũ động như yêu xà, làm nhẹ nhàng huy vũ, sau lưng có từng đạo ảo ảnh phát ra, cố gắng hết sức hóa thành một tuyệt sắc mỹ nữ, hướng về Lâm Lạc chuẩn bị tư thế dung nhan, hết sức khiêu khích dục vọng nam nhân.

Hấp thu tinh khí của hai Khuy Linh cảnh cường giả, cảnh giới của nàng tạm thời tăng lên tới trình độ Khuy Linh cảnh đỉnh phong kinh khủng! Nàng từng bước một hướng Lâm Lạc đi tới, tay phải ở bên trong giường nhẹ, một cái nhẫn trên ngón tay dài ra một cây châm mảnh như sợi tóc, toàn thân xanh lam.

Bất kể là bộ công pháp Thiên Ma Mị Vũ này, hay là cây ngân châm kia đều là nàng từ trong một tòa cổ mộ đoạt được, Thiên Ma Mị Vũ có thể mê loạn thần trí, mà phối hợp với bộ tâm pháp, có thể đem tinh khí toàn thân của nam tử giao hợp cùng nàng lập tức hút khô sạch!

Tuy nàng không chiếm được quá nhiều chỗ tốt, nhưng những lực lượng này có thể tạm thời tăng lên cảnh giới của nàng, làm cho nàng phát huy ra chiến lực khủng bố! Hơn nữa, cây ngân châm kia có tẩm kịch độc, chỉ cần đụng phải thoáng một phát, căn bản không cần thấy máu, dù là Thích Biến cảnh cường giả cũng mơ tưởng sống sót!

Cái này, chính là nàng cây vào!

Nếu Lâm Lạc bị Thiên Ma Mị Vũ của nàng ảnh hưởng, nàng liền thừa cơ hút khô Lâm Lạc, mà nếu không được, lúc này lực lượng của nàng tăng vọt, chỉ cần có thể dùng ngân châm ở trên người Lâm Lạc đụng phải thoáng một phát, cái kia Lâm Lạc vẫn là phải chết!

Tuy lần này gia tộc thương vong vô cùng nghiêm trọng, nhưng chỉ cần có thể giết chết Lâm Lạc, Dịch thiếu gia có thể thay nàng ngăn lại tất cả trách phạt!

Cho nên, Lâm Lạc phải chết.

Dịch Thủy Liên càng múa càng nhanh, thân hình bỗng nhiên gia tốc, giống như đầy trời đều là bóng ảnh của nàng, ở ngâm khẽ thiển hát, phát ra thanh âm làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

CHÍU...U...U!!

Nàng xuất hiện ở sau lưng Lâm Lạc, nắm tay phải chém ra, đánh thẳng cái ót của Lâm Lạc, cây kim tản ra hàn mang để ắt thường rất khó bắt được. Cái này chỉ cần bị nàng dính trúng, dù cho thể chất của Lâm Lạc mạnh hơn nữa cũng chỉ có hóa thành máu loãng!

Đỉnh!

Một tiếng giòn vang cực kỳ nhỏ phát ra, Dịch Thủy Liên thành linh phát hiện nàng một quyền đánh vào tử khí của Tử đỉnh rủ xuống, cây kim bị đụng gãy, lúc này đây công kích hoàn toàn vô dụng!

Lâm Lạc lập tức thu hồi Tử đỉnh, lại đem ra chống đỡ trên đỉnh đầu, hình thành xu thế phòng ngự.

Tuy động tác của Dịch Thủy Liên rất che giấu, nhưng cũng không có giấu diếm được con mắt của Lâm Lạc, nhưng nữ nhân này lực lượng đột nhiên phóng đại, tốc độ đã vượt xa Lâm Lạc, hấn căn bản không có khả năng tiến hành tránh né hữu hiệu, chỉ có thể dùng Tử đỉnh đến ngăn cản.

Bất quá, ngân châm đã hủy, Dịch Thủy Liên đã mất đi chỗ dựa lớn nhất, tuy hiện tại nàng có thể phát huy ra lực lượng của Khuy Linh cảnh đỉnh phong, nhưng tối đa chỉ có thể làm bị thương Lâm Lạc, muốn đánh chết căn bản không có khả năng!

Dịch Thủy Liên ngừng huy vũ, ánh mắt đã có khiếp sợ lại tràn đầy khó hiểu:

- Người không là nam nhân, nếu không người tuyệt đối không có khả năng không bị ta khống chế!

Đây là cái lý luận gì, theo nói như thế, nàng nên làm nữ vương đệ nhất thiên hạ rồi, ai cũng phải quỳ gối ở dưới chân của nàng!

Lâm Lạc hai mắt huy động, liền hướng đối phương truy kích mà đi, hấn không có công phu đi theo đối phương giải thích mình ăn Song Tu quả, lại luyện công pháp của Âm Dương Thánh giáo, sẽ không dễ dàng chịu ngoại vật ảnh hưởng... gì đó.

Tuy ngân châm uy hiếp không còn tồn tại, nhưng Dịch Thủy Liên vẫn như cũ còn có lực lượng Khuy Linh cảnh đỉnh phong, dưới chân nhẹ nhẹ một chút, nàng liền bay ra phạm vi nắm đấm của Lâm Lạc bao trùm, nhưng còn không có đợi nàng bỏ chạy, Tử đỉnh lại chụp xuống dưới, chặn đường đi của nàng.

Dù cho không có Tử đỉnh phòng ngự, dùng thân thể mạnh mẽ của Lâm Lạc lúc này, Dịch Thủy Liên tối đa cũng có thể cho hắn thêm mấy đạo vết thương mà thôi.

Bành! Bành! Bành!

Quả nhiên, Dịch Thủy Liên vận chuyển như bay, liên tiếp ở trên người Lâm Lạc oanh kích, tốc độ của nàng ở phía trên Lâm Lạc, cái này căn bản không phải Lâm Lạc có thể tránh né, căn bản không để cho Lâm Lạc có cơ hội vùng vẫy oanh ra.

Nhưng đánh cho nhiều chuyển như vậy, quần áo của Lâm Lạc vì trúng chuyển mà bể tan thành từng mảnh, lộ ra cơ bắp bên trong, nhưng cũng chỉ là trên lưng nhiều hơn vài đạo chuyển ẩn, sắc mặt có chút trắng bệch, khoe miệng dẫn theo chút vết máu, nhưng tinh khí thần lại không có bị hao tổn chút nào!

Cái này tựa như đâm lưng cho Lâm Lạc, chẳng qua là dùng lực đạo hơi chút lớn, nhưng muốn lấy cái này chụp chết Lâm Lạc là căn bản không thực tế!

Dịch Thủy Liên lâm vào đại phiền toái!

Tuy bây giờ nàng nhìn giống như chiếm hết thượng phong, nhưng những lực lượng này cũng không phải chân chánh thuộc về nàng, chẳng qua là tạm thời mượn đến! Tuy cái thời gian này có thể đạt tới một canh giờ, nhưng Lâm Lạc hoàn toàn có thể dùng đại đỉnh thần bí kia đem nàng vây khốn thời gian lâu như vậy, đến lúc đó nàng mất đi những lực lượng này, vậy cũng chỉ có phần bị Lâm Lạc sinh sôi đánh gục!

Cái đại đỉnh chết tiệt này! Lúc trước tại sao không có điều tra đến thứ này có thần uy như thế, bảo vật như vậy chỉ sợ lão tổ gia tộc bọn họ cũng động tâm, nếu là loại đại nhân vật này ra mặt, dù cho Lâm Lạc có được Linh Vực thì như thế nào, còn không phải một cái tát đã bị chụp chết sao!

Dịch Thủy Liên càng đánh càng loạn, càng đánh càng gấp, nàng cũng không muốn chết, không muốn chết a...!

Lâm Lạc bình tĩnh, tốc độ của đối phương ở phía trên hắn, dù cho có Tử đỉnh tương trợ, hắn cũng không có khả năng xông đi lên một quyền đuổi giết, nhưng lực lượng không thuộc về mình cuối cùng là có hạn chế, đợi đến lúc cảnh giới đối phương ngã xuống, chính là thời điểm hoàn tất việc này!

- Ta thực sự nguyện ý quy hàng ngươi!

Ba phen mấy bận đột phá không có kết quả, Dịch Thủy Liên lần nữa sử dụng ra sách lược đầu hàng.

- Dây leo trên tường, ai dám dùng ngươi!

Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng, hai đấm không lưu tình chút nào mà đuổi cùng giết tận, thế muốn chém giết nàng.

- Ngươi không nên khinh người quá đáng, ta liều mạng với ngươi!

Khuôn mặt Dịch Thủy Liên phát xanh, mạnh mẽ hướng lên trời gào thét một tiếng, thanh âm như mặc đá nứt kim, chấn động đến Lâm Lạc cũng là một hồi khí huyết sôi trào, rất không dễ chịu.

Nàng liên tục kêu to ba tiếng, như là ba cái dao nhọn, thẳng xuyên thấu qua thân thể Lâm Lạc, ở trong cơ thể của hắn liên tục tạo thành trọng thương. Nhưng Lâm Lạc tuy không dễ chịu, Dịch Thủy Liên cũng không thấy được đã kiếm được tiện nghi gì, đồng dạng nôn ra máu liên tục.

400. Chương 400: Có Một Không Hai. (2)

Loại sóng âm công kích này có thể ở trình độ rất lớn bỏ qua thân thể mạnh mẽ của Lâm Lạc, trực tiếp tạo thành trọng thương đối với nội tạng của hắn, nhưng đây chính là kích phát máu huyết bản thân nàng mà phát ra, chẳng khác gì là đang thiêu đốt tánh mạng tinh hoa của nàng, như là một thanh kiếm hai lưỡi, đâm bị thương Lâm Lạc đồng thời cũng tạo thành tổn thương đối với bản thân nàng.

Nhưng nếu không phải là như thế mà nói, cái này cũng không gọi liều mạng!

Dịch Thủy Liên tiếng rít không ngừng, sóng âm hóa kiếm, có hóa thành hình, hướng về Lâm Lạc trầm tới.

Ba ba ba, bề ngoài Lâm Lạc không thấy chút vết thương nào, nhưng bên trong là vết thương chồng chất, lục phủ ngũ tạng cũng nhận lấy trọng thương, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu đen, bên trong lại vẫn có mấy khối thịt nát.

Mà trái lại Dịch Thủy Liên, đầu đầy tóc xanh rõ ràng biến thành màu xám, vốn là như thủy quang mềm mại tỏa sáng, giờ phút này là khô nóng nhếch lên, trên mặt càng là hiện ra từng đạo nếp nhăn, giống như một bà lão già bảy tám mươi tuổi.

Đây là nàng cưỡng ép thiêu đốt tánh mạng, tán phát ra công kích siêu cường, công kích này số lần càng nhiều, thiêu đốt tánh mạng của nàng cũng càng nhanh, già yếu quá trình chỉ là một loại thể hiện, khi tánh mạng tinh hoa của nàng hoàn toàn hao hết, cái kia chính là thời điểm nàng tự mình hủy diệt.

Nhưng nàng không liều không được, mắt thấy lực lượng muốn suy yếu, hiện tại liều thoáng một phát còn có một đường hy vọng, thật muốn đợi lực lượng suy yếu rồi, như vậy nhất định chết không thể nghi ngờ!

- A... A... Một a... Một...

Dịch Thủy Liên lại rít vài tiếng, đầu đầy tóc xanh đã hoàn toàn thành tóc trắng, mặt mũi tràn đầy nếp nhăn, bộ ngực vốn cao vút càng là rũ xuống, cũng nhìn không ra tư thái quyến rũ động lòng người trước kia của nàng.

Mà Lâm Lạc cũng không chịu nổi, trong ngũ quan đều rịn ra máu tươi, thân hình lão đảo muốn ngã.

Dịch Thủy Liên hiện ra một nụ cười hung ác, xem ra nàng là muốn thắng rồi!

Chẳng qua là nàng cũng chính là thắng thảm, đây chính là nàng thiêu đốt máu huyết tánh mạng đổi lấy, vốn là lấy tu vi Thông Minh cảnh ít nhất có thể sống trên sáu bảy trăm năm, hiện tại tối đa còn có hơn mười năm thọ nguyên, dù ay miễn đột phá Khuy Linh cảnh, cái kia nhiều lắm là lại tăng ba bốn mươi năm tuổi thọ, không có biện pháp, tánh mạng bốn nguyên thật sự bị thương quá nặng đi!

Hơn nữa nữ nhân, đặc biệt là mỹ nữ coi trọng nhất là dung mạo của mình, hiện tại bộ dạng này ngay cả chính nàng soi gương nhìn cũng bị hù sợ! Nàng hận chết Lâm Lạc, đem nàng ép lên tuyệt lộ, hôm nay thắng lợi trong tầm mắt, nàng không khỏi lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Nàng tin tưởng, chỉ cần lại phát ba lần rít gào, Lâm Lạc hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- A...

- A...

- Oa!

Lâm Lạc phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt cũng trở nên cực kỳ uể oải, nhưng kế tiếp, hắn thiêu đốt một giọt Tử Huyết, lập tức, một cỗ sinh cơ cường đại ở trong cơ thể của hắn lan tràn, nội thương dùng tốc độ khủng khiếp bắt đầu khép lại, ánh mắt lập tức trở nên bén nhọn sáng ngời, thần thái sáng láng.

- Không... không có khả năng!

Dịch Thủy Liên run rẩy nói ra, nàng tuyệt vọng, vốn là Lâm Lạc trọng thương gần chết, lúc này như đánh áu gà, tinh khí toàn thân bồng bồng, giống như một lò lửa lớn, tản ra Liệt Diễm ngút trời, sinh cơ mãnh liệt kia ngay cả người đời cũng có thể chiếu sáng!

Nói cách khác, nàng không công thiêu đốt tánh mạng, chỉ là đưa mình vào tuyệt cảnh!

- A... từng cái a... Một a...

Nàng phát ra một lần cuối cùng, nhưng thân thể Lâm Lạc ở dưới Tử Huyết trị liệu xong đã nhanh chóng khỏi hẳn, đây chỉ là một kích sắp chết, căn bản chỉ có thể tạo thành cho hắn một chút vết thương nhẹ.

Thân hình Dịch Thủy Liên lộ còng xuống, mặt mũi tràn đầy nếp nhăn, tựa hồ cũng có thể lách vào thành một đoàn rôi! Nàng phát ra tiếng thở giống như trâu nước, chẳng qua là dùng ánh mắt hung dữ nhìn xem Lâm Lạc, không tiếp tục phát động âm ba công kích.

Không cần Lâm Lạc ra tay, lão hủ như nàng đã không thể vận hồi, thậm chí xương cốt cũng phát ra thanh âm cắc cắc cắc, rõ ràng không thể thừa nhận sức nặng thân thể, ba ba ba, huyết hoa tràn ra toàn thân, nàng không cam lòng mà nhắm hai mắt lại.

Tuy Dịch Hưng Ba phái ra tám người đến đây đánh lén Lâm Lạc, kỳ thật chỉ có hai người là chết ở trong tay Lâm Lạc, năm người khác thì là bị Dịch Thủy Liên hút khô mà chết, mà Dịch Thủy Liên là chết trong tay mình, nói đến cũng là rất châm chọc.

Tám người này ngược lại là có một nửa người mang theo không gian pháp khí, bên trong tuy không có vật gì tốt, nhưng khối lực thạch dùng để dụ Lâm Lạc mắc câu kia có thể xem như giải thưởng an ủi, bất quá, chủ thể của lực thạch có lẽ vẫn còn ở trong tay Dịch Hưng Ba, muốn từ trong tay hắn lấy được mà nói, vậy cơ hồ là chuyện không thể nào!

Lâm Lạc trở về, một bên suy nghĩ giải thích tám người Dịch gia này tử vong thế nào.

Mặc dù là Dịch gia đối với hắn hạ sát thủ, nhưng chết không có đối chứng, chỉ cần Dịch Hưng Ba thề thốt phủ nhận, vấn đề này thật đúng là khó mà nói! Hoàn toàn có thể quỷ biện nói là Lâm Lạc nổi lên lòng tham, hạ sát thủ, dù sao chỉ có hắn là người sống đi ra.

Nhưng Lâm Lạc thật không ngờ, cái được xưng là sau năm trăm năm đệ nhất thiên tài này sẽ khí lượng nhỏ hẹp như thế, trái lại Phạm Thương Vũ mới là cường giả chân chính, Dịch Hưng Ba bất quá là đã học được một cái hình, không có được thần!

Thù này xem như kết!

Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rễ!

Ban đầu thời điểm ở Đại Thông quốc, hắn cũng bởi vì biểu hiện ra tiềm lực nghịch thiên mà đưa tới tam đại gia tộc khác sát cơ. Mới tới Càn Nguyên quốc, bởi vì hắn mới chỉ có Giác Vi cảnh, tự nhiên sẽ không khiến cho ai chú ý.

Chẳng qua là ở trong Phi Vân Sơn hắn vốn là được Phạm Thương Vũ tán thưởng, ngay sau đó lại nhanh chóng đột phá đến Thông Minh cảnh, càng là tạo thành linh vực, thành tựu hành động vĩ đại tuyệt đối nghịch thiên, cho nên khiến Dịch Hưng Ba đối với hắn sinh ra ghen ghét.

Có trời mới biết còn có bao nhiêu người đang âm thầm nhìn chằm chằm phía sau lưng của hắn!

Cũng may hắn được Thần huyết được tề, hôm nay thể chất mạnh mẽ đến đáng sợ, hơn nữa Tử đỉnh phòng ngự, ngay cả Địa Nguyên tiểu thừa cảnh, trung thừa cảnh cường giả cũng không nhất định bị thương hắn! Mà linh vực lại là tiếp cận tồn tại vô địch, một cái không khéo ngay cả Thiên Hợp cảnh cường giả cũng có thể ở trong tay của hắn vẫn lạc!

Bởi vậy, con đường phía trước tuy chông gai, nhưng Lâm Lạc cũng không sợ, hắn hiện tại cần có nhất chính là thời gian!

Nếu toàn bộ dùng Thông Linh Thạch Nhũ đến luyện hóa mà nói, lạc quan đoán chừng hắn cũng phải mười năm mới có thể đạt tới Thích Biến cảnh đỉnh phong, có cơ hội trùng kích Tiên cảnh, đem hư vực hóa thành linh vực chính thức!

Nhưng mười năm thực sự quá dài.

Lâm Lạc đang nghĩ nhập thần, đột nhiên sau lưng có một loại cảm giác đau đớn, như đứng ngồi không yên, khó chịu vô cùng!

401. Chương 401: Truy Sát. (1)

Đó cũng không phải một loại công kích, mà là một loại áp lực cường đại!

Lâm Lạc chậm rãi xoay người lại, chỉ thấy ở sau lưng hắn bên ngoài mười trượng, một thanh niên áo lam đang đứng chấp tay, dáng người thon dài, có một loại khí thế cường giả một tay trấn áp tam sơn ngũ nhạc.

Đây là một loại tự tin, một loại tin tưởng đối với thực lực của mình tràn ngập!

Dịch Vọng Hoài, đệ nhất cao thủ của Dịch gia tại Tứ Phong Cốc!

Trách không được chỉ là ánh mắt có thể làm cho Lâm Lạc áp lực cường đại như thế, nhưng hắn là Địa Nguyên tam trọng thiên cao thủ, so với Lâm Lạc cao hai đại cảnh giới, đã tiếp cận với tồn tại cao tầng của thế giới này.

Bành bạch...

Dịch Vọng Hoài vỗ tay lên, trên mặt cũng hiện lên một vòng cười lạnh:

- Linh vực oai quả nhiên cường đại, ta chỉ bắt quá vì thoát khỏi giám thị đến chậm vài canh giờ, ngươi cũng đã thoát thân, thật là làm cho ta lau mắt mà nhìn!

Xem cao thủ loại cảnh giới như hắn, tam đại gia tộc khác đều bố trí nhân tuyến giám thị, nghĩ muốn vô thanh vô tức làm chuyện tình gì cũng không phải dễ dàng, hơn nữa một là không có thể cùng Tô gia cương trên, thứ hai hạ sát Lâm Lạc cũng chỉ là ý chí cá nhân của Dịch Hưng Ba, bởi vậy tự nhiên phải làm được lặng yên không một tiếng động.

Chỉ là hắn thoát khỏi nhân tuyến sau lưng, quân tiên phong đã bị Lâm Lạc tàn sát không còn! Nguyên bản hắn theo đi ra cũng chỉ là một biện pháp bảo hiểm, bởi vì tập kích là ba Khuy Linh cảnh cao thủ, cho dù Lâm Lạc có được linh vực cũng chỉ có một con đường chết, lại thật không ngờ Lâm Lạc được Thần huyết được tể đúng là tu thành cơ hồ bắt diệt chi thể, ngược lại giết phương mình ném binh bỏ giáp!

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Mấy a miêu a cầu này, không chịu nổi một kích!

Tuy Dịch Hoài Vọng cũng không đem bọn người Dịch Túc Đạo để ở trong lòng, nhưng những người này lại như thế nào cũng là người Dịch gia, Lâm Lạc nhục mạ bọn họ cùng nhục mạ Dịch gia không có khác gì, cặp mắt của hắn lập tức phát lạnh:

- Hưng Ba tộc đệ sâu lo là đúng, người người này quá nguy hiểm, phải sớm diệt trừ!

- Nguyên lai lại là thủ hạ gà đất chó kiểng của Dịch Hưng Ba!

Lâm Lạc nho nhỏ châm chọc xuống.

Cái này lập tức đâm tới chỗ đau của Dịch Vọng Hoài!

Gia tộc ra một thiên tài, ở trường bồi xem ra đây là gia tộc may mắn, nhưng mà đối với cùng thế hệ mà nói lại là một cái áp lực cực lớn! Dịch Vọng Hoài trên thực tế còn lớn hơn Dịch Hưng Ba một trăm tuổi, nhưng từ khi Dịch Hưng Ba bộc lộ tài năng, hắn vẫn bị Dịch Hưng Ba áp chế, sống ở dưới quang hoàn của đối phương.

Nếu không có Dịch Hưng Ba, hắn là Dịch gia thiên tài, chỉ ít ở trong trăm năm thời gian hắn sinh ra không có một người nào, không có một tộc nhân nào có thể cùng hắn sánh vai! Nhưng Dịch Hưng B lại cái sau vượt cái trước, vài thập niên trước ở trong Tứ Phong Cốc đem hắn một mực áp chế, hiện tại mặc dù Dịch Hưng Ba rời Tứ Phong Cốc, nhưng vẫn là tinh thần trụ cột của người Dịch gia trong cốc!

Dịch Vọng Hoài hắn chỉ là một khôi lỗi, Dịch Hưng Ba chỉ cần ban xuống một câu, sẽ không thể không hấp tấp làm theo!

Không có biện pháp, Dịch Hưng Ba nhất định sẽ trở thành người quyền hạn cao nhất trong gia tộc, hơn nữa, còn có hi vọng trở thành đệ nhất cao thủ của Càn Nguyên quốc, tộc nhân như vậy hắn chỉ có tư cách nhìn lên, căn bản vô lực tranh phong.

Nhưng hắn lại có chịu cam tâm, ghét nhất đúng là người khác đem hắn so với Dịch Hưng Ba, còn có đem hắn nói là tay sai của Dịch Hưng Ba, tuy sự thật đúng là như thế. Nghe được lời nói của Lâm Lạc hắn giận tím mặt, lập tức một cái thả người hướng Lâm Lạc nhào tới, vung lên một chưởng bổ xuống.

Ông!

Tử Đỉnh hiển hiện, ngàn vạn tử khí lưu chuyển, ngạnh sanh ngăn lại một kích này! Nhưng lực lượng của Dịch Vọng Hoài thật sự quá mạnh mẽ, Lâm Lạc lập tức bị đánh bay ra ba bốn trượng, oa phun ra một ngụm máu tươi.

Nếu không phải hiện tại thể chất của hắn cường hoành đến kinh người, lại có Tử Đỉnh đánh tan chín thành lực lượng của đối phương, một kích kia tuyệt đối có thể muốn mệnh Lâm Lạc!

Dịch Vọng Hoài không khỏi lộ ra vẻ khiếp sợ, một chớp kia đừng nói chỉ là võ giả Thông Minh cảnh, coi như là Khuy Linh cảnh Đại Viên Mãn cao thủ cũng chỉ có nuốt hận! Đại cảnh giới áp chế giống như một cái hào rộng không thể vượt qua, trừ khi Cầm Khí, thì căn bản không có khả năng ngăn cản!

Cái Tử Đỉnh này chẳng lẽ là Cầm Khí?

Dịch Vọng Hoài nhìn xem Tử Đỉnh tản ra khí tức cổ xưa, trong ánh mắt không khỏi lộ ra vài phần tham lam, loại tồn tại phảng phất từ thời Thượng cổ tới nay kia, coi như là ngốc tử cũng có thể nhìn ra bất phàm trong đó!

- Ha ha đây chính là bí mật mà tu vi người có thể nhanh chóng tăng trưởng sao?

Dịch Vọng Hoài đột nhiên hiện ra vẻ cuồng nhiệt, Lâm Lạc có thể ở trong thời gian ngắn công lực đột nhiên tăng mạnh, cảnh giới cực nhanh vượt qua bất luận kẻ nào tưởng tượng, nếu hắn cũng có thể như thế, ở trên cảnh giới đuổi theo, thậm chí vượt qua Dịch Hưng Ba cũng có thể!

Đến lúc đó, hắn có thể tóm lấy tên gia tộc đệ nhất thiên tài của Dịch Hưng Ba, đem đối phương hung hăng đứng ở dưới chân, làm cho hắn cũng ném thử tư vị sinh hoạt ở dưới bóng tối của người khác.

Phần đại cơ duyên này, hắn là muốn định rồi!

Dịch Vọng Hoài cười dài, tung người mà ra, lần nữa phát động công kích.

Hắn là Địa Nguyên cảnh cao thủ, vừa phát lực thân hình nhanh hiếm thấy, căn bản không phải Lâm Lạc có thể bắt đến, lập tức chỉ nghe thanh âm thình thịch bùm vang lên, thân hình Lâm Lạc lão đảo, bị oanh ngã trái ngã phải.

Tuy Lâm Lạc có được linh vực, nhưng Dịch Vọng Hoài căn bản không để cho hắn cơ hội ra quyền, lập tức thành bia ngắm chỉ có thể bị đánh!

Trước kia Dịch Thủy Liên dung hợp lực lượng ngũ đại cao thủ, tăng lên tới Khuy Linh cảnh Đại Viên Mãn đã không phải là Lâm Lạc có thể truy kích được, huống chi là Địa Nguyên cảnh Dịch Vọng Hoài? Càng máu chó chính là, lực lượng của Dịch Vọng Hoài là hoàn toàn thuộc về mình, trường lực liên tục, căn bản không sợ hao tổn!

Lâm Lạc quyết định thật nhanh, lập tức quay đầu bỏ chạy!

Đây chính là có hai đại cảnh giới áp chế, không chạy mới là ngốc tử.

- Muốn đi?

Dịch Vọng Hoài lập tức triển khai truy kích, nhưng thân hình mới lên, chỉ thấy Tử Đỉnh đã vào đầu bao phủ xuống, đem hắn vây ở trong đó. Tuy trên Tử Đỉnh có một cái đại khẩu có thể đi ra ngoài, nhưng lại cùng phương hướng Lâm Lạc chạy ra vừa vặn ngược lại!

- Hừ!

Sắc mặt hắn phát lạnh, song chưởng đánh ra, oanh ở trên Tử Đỉnh, đúng là muốn dùng lực đem Tử Đỉnh ngạnh sanh đập bay!

Ông!

Bàn tay của hắn vỗ vào trên Tử Đỉnh, nhưng chỉ là tạo nên một tầng tử sắc rung động, Tử Đỉnh không chút sút mẻ!

Buồn cười, Tử Đỉnh là tồn tại có thể trấn áp ba Cẩm Tự, đối kháng lĩnh vực, há là hấn một Địa Nguyên cảnh có thể phá hư!

402. Chương 402: Truy Sát. (2)

- Oa...

Nhưng ở bên ngoài hơn mười trượng, Lâm Lạc lại một ngụm máu tươi cuồn cuộn bắn ra, Tử Đỉnh cùng thức hải của hấn tương liên, cái công kích này đánh vào trên Tử Đỉnh cũng mang đến cho Lâm Lạc xung kích to lớn, chân đất đầu hấn choáng váng, thiếu chút nữa trực tiếp ngất đi!

Cũng may đây là một loại đả kích trên tinh thần, mà không hề giống lúc trước lực lượng xuyên thấu qua tử khí suy yếu, sau đó đánh tới trên người của hấn, nếu không, chỉ cần Dịch Vọng Hoài đối với Tử Đỉnh mạnh mẽ oanh kích, chẳng khác nào chưởng chưởng vỗ vào trên người Lâm Lạc.

Lâm Lạc kiên cường định thần, dưới chân ngừng cũng không ngừng, tiếp tục hướng trước chạy vội.

Dịch Vọng Hoài bị nhốt ở trong Tử Đỉnh cũng không có chứng kiến Lâm Lạc bởi vì một kích kia của hấn mà thổ huyết, lúc này thu chưởng quay người, từ chỗ miệng vỡ của Tử Đỉnh vọt ra, lại lần nữa hướng Lâm Lạc truy kích mà đi.

Hấn đối với Tử Đỉnh càng thêm tràn đầy dã tâm!

Đây tuyệt đối là thần vật, rơi vào trong tay Lâm Lạc thật sự quá xuống dốc, chỉ có Dịch Vọng Hoài hấn mới có thể đem uy năng thần vật phát huy đến lớn nhất! Lão thiên gia cho hấn hôm nay đuổi giết Lâm Lạc, chẳng phải là muốn ban thưởng hấn một hồi thiên đại cơ duyên sao?

Nhưng hấn vừa ra khỏi Tử Đỉnh, liền chứng kiến trên lộ tuyến Lâm Lạc chạy có một vết máu! Hấn lập tức giật mình, thâm nghĩ thần vật như thế lại há có thể thực sự không hề trả giá đi sử dụng, lúc này mới phù hợp đạo lý!

Dùng tốc độ của Dịch Vọng Hoài, tuy Lâm Lạc khởi bước trước, nhưng rất nhanh lại bị hấn truy gần.

Lâm Lạc lập lại chiêu cũ, Tử Đỉnh tể ra, đem Dịch Vọng Hoài chụp vào.

Nhưng lần này Dịch Vọng Hoài chỉ là cười lạnh, cầm chưởng đối với Tử Đỉnh chính là một hồi mạnh mẽ đập. Lâm Lạc lập tức đầu đau xót, như bị ngàn vạn cây ngàn châm đâm vào, cực kỳ thống khổ! Hấn thất tha thất thểu, ngay cả lộ tuyến cũng lệch ra.

Kiên cường trấn áp tra tấn như vậy, Lâm Lạc chạy đi hơn mười dặm, mới đưa Tử Đỉnh thu trở về, tiếp tục đoạt mệnh chạy như điên.

Sau lưng, Dịch Vọng Hoài dù bận vẫn ung dung, hấn đã nắm giữ đến nhược điểm của Lâm Lạc, phát ra một tiếng cười dài đắc ý.

Hấn lại đuổi theo lần nữa.

Cái này tạo thành một tuần hoàn, khi Dịch Vọng Hoài truy gần, Lâm Lạc tể ra Tử Đỉnh đem hấn tạm thời vây khốn, mà Dịch Vọng Hoài cũng không gấp thoát khốn, chính là oanh kích Tử Đỉnh, làm cho thương thế của Lâm Lạc càng ngày càng nặng.

Một cái truy, một cái trốn, rất nhanh chính là một ngày một đêm đi qua. Lúc này Lâm Lạc đã là toàn thân vết thương chồng chất, Tử Đỉnh bị oanh kích truyền lại dư lực, đứng mũi chịu sào tự nhiên là thức hải của hấn, mà thân thể của hấn cũng đồng dạng nhận lấy thương thế không nhẹ, chỉ là không có nghiêm trọng như vậy!

Quá trình này đối với Lâm Lạc mà nói quả thực là thống khổ!

Này tựa như một người bình thường bị ngàn châm trát não, đau nhức đến mức tận cùng, ý nghĩ duy nhất chính là muốn chết, chấm dứt cái tra tấn vĩnh viễn không chừng mực này!

Mà ý chí của Lâm Lạc kiên định, hắn có quá nhiều ràng buộc không bỏ xuống được, Lâm Hành Nam, Lâm Nguyệt Lộ, Tô Mị, Lăng Kinh Hồng. . . Còn có “hài tử” chưa xuất thế của hắn, đều kích phát ra ý chí kiên cố như kim của hắn, thủy chung không hề rung động qua.

Hắn toàn thân đầm máu, cơ hồ nhìn không tới một khối thịt nguyên vẹn, nhưng ánh mắt lại vô cùng sáng ngời, thật giống như liệt dương trên bầu trời, đủ để tổn thương người!

Nếu Lâm Lạc có thể gắng gượng qua cửa ải này, cái này đối với hắn mà nói ngược lại là một chuyện tốt, cực đoan mà luyện ý chí của hắn.

- Lâm Lạc, buông tha đi, vô luận ngươi chạy trốn tới đâu, cuối cùng cũng khó thoát khỏi cái chết!

Thanh âm của Dịch Vọng Hoài từ phía sau lưng nhẹ nhàng bay tới.

Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng, trong nội tâm chiến ý bão táp, nếu tu vi hắn đại thành, chắc chắn sẽ chính tay đâm người này!

- Hà tất lại thụ tra tấn như vậy, duỗi đầu một đao, co đầu lại một đao, còn không bằng chết tốt!

Dịch Vọng Hoài cũng không thể không bội phục Lâm Lạc ý chí kiên định, đây cũng không phải là mỗi người đều có ý chí muốn sống như vậy!

- Vậy ngươi tìm một tảng đá đem mình đâm chết đi, miễn cho sau này bị ta vạn đao phanh thây!

Lâm Lạc nhanh đến cực hạn, hô hấp nặng nhọc như gió, nhưng ở chiến lại không chút nào chịu thua.

- Hừ, nhìn ngươi còn có thể mạnh miệng bao lâu!

Dịch Vọng Hoài cũng không biết là lần thứ mấy truy kích tới, bắt buộc Lâm Lạc lại té ra Tử Đỉnh.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Dịch Vọng Hoài đối với Tử Đỉnh liên tiếp xuất chiêu, trên mặt lại mang theo nụ cười tàn nhẫn, mặc dù đánh vào trên Tử Đỉnh này không có hữu hiệu như trực tiếp oanh kích tới Lâm Lạc, nhưng mà đồng dạng có thể đạt tới mục đích, chỉ là thoáng có điểm phiền toái cùng khúc chiết mà thôi!

- Oa...

Lâm Lạc cuồng phun máu tươi, lực lượng toàn thân phẳng phát bị rút ra hết, một cái tung người đứng là không có thể lên, trực tiếp ngã trên mặt đất.

Tử Huyết thứ hai giọt, thiêu đốt!

Oanh!

Phẳng phát bị thần quang đảo qua, thương thế của Lâm Lạc lập tức dùng tốc độ khủng khiếp bắt đầu khép lại, ngay cả lực lượng cũng hoàn toàn khôi phục tới trạng thái đỉnh phong, hắn lập tức chống đỡ đi lên, tiếp tục chạy như điên.

- Ân?

Khi Lâm Lạc lấy Tử Đỉnh đi, Dịch Vọng Hoài không khỏi lộ ra vẻ nghi hoặc, thân thể Lâm Lạc vậy mà trở lại trạng thái đỉnh phong, đây là có chuyện gì?

Trên người tiểu tử này đến tột cùng cất giấu nhiều ít bí mật!

Tử Đỉnh lực phòng ngự kinh người, tu vi cảnh giới nhanh đến kinh người, lĩnh vực nghịch thiên! Hiện tại lại thêm một năng lực có thể rất nhanh khép lại thương thế, đây quả thực là một Thượng cổ bảo tàng a!

- Đều là của ta! Đều là của ta!

Hai mắt Dịch Vọng Hoài sáng quắc lên, cái này càng phát ra kiên định hắn muốn chém giết Lâm Lạc, quyết tâm nghịch đoạt cơ duyên của đối phương! Hắn tin tưởng vững chắc, đây là thượng thiên ban cơ duyên cho hắn, nếu không lấy, được kêu là nghịch thiên hành sự, sẽ gặp Thiên khiển (*trời phạt)!

Trốn trốn trốn, truy truy truy!

Hai người tung hoành ở trong Thiên Lạc sơn mạch, một đường cũng không biết kinh động nhiều ít hung thú! Chỉ là thực lực hai người quá mức cường hoành, hung thú bình thường cảm ứng được khí tức của bọn họ căn bản không dám nhúc nhích!

Mà hung thú thực lực cường đại cũng không phải rau cải trắng có thể tùy ý nhìn qua, chỉ ít bọn họ một chạy một đuổi gần hai ngày này, lại còn không có gặp được một hung thú Khuy Linh cảnh trở lên.

Nhưng rất khó gặp được, chẳng hề đại biểu cho tuyệt sẽ không gặp được!

Lâm Lạc một đường chạy như điên, tiến nhập một cái sơn cốc, mà Dịch Vọng Hoài lại một lần nữa đến gần. Nhưng lần này hẳn còn không có tể ra Tử Đỉnh ngăn cản, phía trước lại hiện ra một khí tức cường đại, tuyệt không dưới Dịch Vọng Hoài!

Ngang...

Một tiếng thú ngâm, một hắc sắc Cự Hổ dài mười trượng, cao ba trượng hiện ra ở trước mặt Lâm Lạc, lông mao toàn thân đã là căn căn thẳng lên, hiển nhiên rất tức giận !

Một hung thú có ý thức lãnh địa mãnh liệt, Lâm Lạc cùng Dịch Vọng Hoài tiến nhập phạm vi lãnh địa của nó, cái này tương đương với hướng nó khiêu khích!

403. Chương 403: Bao Thức Lễ. (1)

Hung thú này đạt tới Địa Nguyên nhị trọng thiên, căn bản không có ý nhắm vào Lâm Lạc, mà là dùng mắt hồ nhìn chăm chú vào Dịch Vọng Hoài, trên người đối phương có lực lượng khiến nó tim đập nhanh!

Ngao!

Nó lại lần nữa gầm nhẹ một tiếng, đạt tới trình tự Địa Nguyên cảnh, cho dù hung thú cũng sẽ không dễ dàng mở ra chiến tranh, không dám phạm nguy hiểm vẫn lạc đi đón đánh đối thủ cùng cảnh giới, có thể làm cho đối phương không đánh mà lui đó là tốt nhất.

Lâm Lạc không khỏi vui vẻ, cái này đúng lúc là lấy độc trị độc!

Hắn không chút nào dừng lại, tiếp tục hướng trước chạy đi, mà Dịch Vọng Hoài lại không thể không truy, thật muốn bắt đi tung tích của Lâm Lạc, sau này tiểu tử kia chỉ cần núp ở Tô gia hoặc là Tứ Phong Cốc, hẳn là không có cơ hội hạ thủ nữa!

Con mãnh thú kia giận dữ, tuy nó kiêng kỵ Dịch Vọng Hoài, lại cũng không phải là sợ đối phương! Ở trong hung thú mắt, Lâm Lạc cùng Dịch Vọng Hoài chính là đồng loại, tự nhiên bị nó quy về một nhóm, mà thực lực Lâm Lạc quá thấp, căn bản không đáng nó để vào mắt, như vậy địch thủ duy nhất chính là Dịch Vọng Hoài !

Nó phát ra một tiếng rống to tựa như liệt thiên, hướng về Dịch Vọng Hoài hung hăng nhào tới.

Cái này thật đúng là tai ương!

Nhưng Dịch Vọng Hoài lại không thể không ứng chiến, tuy cảnh giới hung thú so với hắn thấp hơn nhất trọng thiên, nhưng hung thú cũng không phải là võ giả, thua một tiểu cảnh giới là không có sợ hãi, huống chi chỉ là một trọng thiên, không phải là không có lực ứng phó Dịch Vọng Hoài.

Cái này giành được cho Lâm Lạc thời gian quý giá.

Nhưng mà, Địa Nguyên cảnh cao thủ dù sao cũng là Địa Nguyên cảnh, ngắn ngủn nửa ngày trời sau, Dịch Vọng Hoài lại lần nữa đuổi theo!

Hắn tự nhiên sẽ không theo đầu hung thú kia liều chết, vừa đánh vừa lui. Vừa ly khai phạm vi lãnh địa của hung thú, đầu hung thú kia ở trên “mặt mũi” không có trở ngại, tự nhiên cũng sẽ không cùng Dịch Vọng Hoài liều mạng, dù sao cũng không đáng.

Tuy Lâm Lạc đã đủ cẩn thận, nhưng Dịch Vọng Hoài tựa hồ nắm giữ lấy một môn bí thuật truy tung, gần kề kéo dài nửa ngày thời gian mà thôi.

Đáng tiếc, nửa ngày thời gian chẳng hề đủ cho Lâm Lạc ngưng tụ thành một giọt Tử Huyết, thời điểm hần cùng Dịch Thủy Liên ác chiến dùng qua một giọt, trước cũng dùng xong giọt thứ hai, hiện tại còn sót lại một giọt cuối cùng!

Nếu giọt Tử Huyết này cũng dùng xong, Lâm Lạc sẽ thực sự không có thủ đoạn bảo vệ tánh mạng!

- Lâm Lạc, tuy thân là địch nhân, nhưng ta cũng không thể không bội phục người!

Dịch Vọng Hoài ở vào địa vị cường thế, tự nhiên không sao cả nói tốt lời dễ nghe, bình tĩnh, có vẻ dù bạn vẫn ung dung, dùng cái này gây áp lực cho Lâm Lạc.

- Đáng tiếc, ta đối với người lại nửa điểm thương thức cũng không có, người đừng muốn làm thủ hạ của ta!

Lâm Lạc cười lớn nói.

Dịch Vọng Hoài không khỏi sắc mặt tối sầm, không thể tưởng được Lâm Lạc cho dù ở tình trạng sơn cùng thủy tận như vậy cũng còn có ý chí chiến đấu mãnh liệt, người như vậy thật sự là đáng sợ! Bất luận là vì được đến cơ duyên trên người Lâm Lạc, hay là sợ tiềm lực phát triển tương lai của Lâm Lạc, hần đều phải chết!

Hai người một lần nữa trình diễn quá trình hai ngày trước, truy trốn, truy trốn, nhưng Lâm Lạc đem một giọt Tử Huyết cuối cùng cũng thiêu đốt, hần thực sự tiến nhập tuyệt cảnh!

- Bình sinh ta tự say, tiêu dao toàn thiên hạ!

Một thanh âm tang thương đột nhiên từ tiền phương truyền đến, ở trên một tảng đá lớn, một trung niên hán tử đang uống rượu vô thạch, một bên lớn tiếng hát ca.

- Hồng trần mười vạn trượng Thanh Sơn, lục bích thủy dao, duyên thù khó đoán!

Tốc độ của Lâm Lạc cùng Dịch Vọng Hoài là cực nhanh, thoáng chớp mắt công phu như vậy, Lâm Lạc cũng đã bay vọt đến phía trên nam tử cuồng ca, ngừng cũng không ngừng gấp nhảy mà qua.

- Tiểu huynh đệ, nhân sinh khổ đoản hà tất vội vàng? Tạm thời lưu lại cùng ta đối ẩm một ly!

Trung niên hán tử kia đột nhiên vẫy tay, thân hình nhảy lên của Lâm Lạc lập tức bị một cổ đại lực dẫn dắt, đúng là không hề có chống cự chi lực bị ngạnh sanh kéo rơi xuống.

Lâm Lạc muốn chạy cũng chạy không được, khí tức của đối phương đem hần chăm chú quán quanh, giống như một tấm lưới cá, mặc hần giãy dụa như thế nào cũng uống phí!

Cao thủ, tuyệt đỉnh cao thủ!

Lâm Lạc căn bản nhìn không ra trình tự lực lượng của đối phương, cái này cũng không phải Thích Biến cảnh, mà là đột phá đến Tiên cảnh cường giả! Cao thủ như vậy nếu muốn giết hần, chỉ cần một cái ý niệm trong đầu là đủ rồi!

Nếu đối phương không có ý giết mình, vậy thì tất cả đều có khả năng, Lâm Lạc ngừng giãy dụa, cười nói:

- Tiền bối tương thỉnh, văn bối tự nhiên phụng bồi!

Dịch Vọng Hoài đã truy đến, cũng không có lập tức ra tay.

Lúc này hán tử xuất hiện thật sự đột ngột, hơn nữa ngay cả hần cũng nhìn không ra chi tiết của đối phương, cũng không biết thực lực đến tột cùng như thế nào! Hần ôm quyền nói:

- Tại hạ Càn Nguyên quốc Dịch gia Dịch Vọng Hoài, xin hỏi huynh đài xưng hô như thế nào!

- Chớ cùng Bao đại gia ta nói thể gia chó má gì đó, muốn nói gì thì nói, Bao đại gia ghét nhất là gia hỏa ẻo lả!

Hán tử này chân trước còn tràn đầy phong thái của tuyệt thế cao thủ, nhưng chân sau lại miệng đầy thô tục, thật sự khó có thể đem hần cùng Tiên cảnh chí cường giả liên lạc chung một chỗ.

Dịch Vọng Hoài không khỏi sắc mặt biến thành màu đen, nhưng hắn là người nổi bật trong một đời tuổi trẻ Dịch gia, tuy không bằng Dịch Hưng Ba quang mang vạn trượng, nhưng sau này cũng sẽ trở thành nhân vật quyền hạn trung tâm Dịch gia, nào chịu được nhục mạ như vậy!

Nhưng hắn dù sao còn có mấy phần lòng dạ, lúc này cố nén tức giận nói:

- Vị bằng hữu kia, ta cùng với người nọ có chút ân oán, kính xin bằng hữu chớ nhúng tay, sau này Dịch gia tất có thâm tạ!

Hắn chú mục nhìn Lâm Lạc, một bàn tay đã vỗ ra.

Pằng!

Trung niên hán tử tiện tay phát một cái, một kích này của Dịch Vọng Hoài ngưng cáo hóa giải, nam tử thô lỗ này uống một ngụm rượu nói:

- Biết rõ Bao đại gia vì cái gì gọi là Bao Thức Lễ không? Đó chính là Bao đại gia ghét nhất gia hỏa không biết lễ phép! Người bảo Bao đại gia cho người mặt mũi, Bao đại gia hết lần này tới lần khác không để cho!

Dịch Vọng Hoài sắp giận điên lên, dưới gầm trời này tại sao có thể có người như vậy, đúng là không giảng đạo lý!

Hắn đối với cơ duyên trên người Lâm Lạc là quyết phải có, sắc mặt càng thêm âm trầm nói:

- Bằng hữu, người đây là muốn cùng Dịch gia là địch rồi?

- Tiểu huynh đệ, gặp lại chính là hữu duyên, chúng ta hôm nay liền kết bái huynh đệ, sau này của người liền là của ta, của ta cũng là của người!

Bao Thức Lễ này tuyệt đối là cổ quái chi nhân, lôi kéo Lâm Lạc quỳ xuống, nhắm phía nam bái ba bái.

- Hảo, từ hiện tại bắt đầu, người chính là huynh đệ của Bao Thức Lễ, ai dám khi dễ huynh đệ của ta, chính là cùng Bao đại gia gây khó dễ!

404. Chương 404: Bao Thức Lễ. (2)

Lâm Lạc căn bản không có lực lượng chống lại đối phương, cái này dần dần u mê liền trở thành huynh đệ kết bái của người nào đó! Tuy tính tình của Bao Thức Lễ tựa hồ thẳng thắn, nhưng trên đời này thực sự có chuyện tình trùng hợp như vậy sao?

Dịch Vọng Hoài tự nhiên cũng không tin tưởng, hắn âm trầm mà nhìn xem Bao Thức Lễ nói:

- Người đây là đang tự tìm đường chết!

Hưu...

Hắn tế ra một thanh đại đao, nắm trong tay, trong một tiếng quát chói tai, hướng về Bao Thức Lễ giết đi qua.

Bao Thức Lễ thật sự thâm bất khả trắc, Dịch Vọng Hoài căn bản không dám có bất luận chủ quan gì, trực tiếp tế ra pháp khí phát huy ra chiến lực mạnh nhất của hắn.

- Cái gì đồng nát sắt vụn cũng dám ở trước mặt Bao đại gia khoe khoang!

Bao Thức Lễ tay phải duỗi ra, trực tiếp bắt lấy đại đao của Dịch Vọng Hoài, sau đó nắm ngón tay một niết, chuôi đại đao này trong nháy mắt đã trở thành một mảnh bột phấn!

Dịch Vọng Hoài không khỏi tròng tròng hai mắt!

Đây chính là bất phẩm pháp khí a, tính chất của nó vô cùng kiên cố, cho dù bị Thích Biến Tiểu Thừa cảnh cường giả phách lên mấy trăm lần cũng không nhất định sẽ rơi xuống dấu vết! Nhưng đối phương chỉ là nắm như vậy, pháp khí này liền nát, đây là lực lượng gì?

Ít nhất là Thích Biến cảnh Đại Viên Mãn tuyệt đỉnh cao thủ, thậm chí còn có thể là Tiên cảnh chí cường giả!

Như vậy tưởng tượng, chân của Dịch Vọng Hoài cũng có chút run rẩy !

- Lão tiểu tử, ý vào tuổi so với huynh đệ ta lớn hơn một mảng lớn, già mà không kính, cũng không biết xấu hổ!

Bao Thúc Lễ thò tay hướng cái cổ của Dịch Vọng Hoài bắt đi qua, tuy động tác của hắn nhìn như không nhanh, nhưng Dịch Vọng Hoài lại không có biện pháp né tránh, bị chộp lên.

Pằng! Pằng! Pằng!

Tay trái của Bao Thúc Lễ huy động liên tục, bùm bùm... cho Dịch Vọng Hoài mười bảy mười tám cái tát tai, đánh cho Dịch Vọng Hoài là nhân mạo kim tinh (* mắt đầy sao), tựa hồ công lực toàn thân đều bị phong chế, căn bản vô lực chống cự, khuôn mặt lập tức giống như đầu heo sưng phồng lên.

- Con mẹ nó, lớn lên xấu như vậy còn dám đi ra gặp người!

Bao Thúc Lễ gắt một cái, đem Dịch Vọng Hoài ném đến trên mặt đất, bành bạch, lại là liên tục hơn mười chân đạp xuống dưới, lại hướng Lâm Lạc nhìn lại.

- Huynh đệ, có cần tới giẫm mấy cái không?

Dịch Vọng Hoài thiếu chút nữa tức chết!

Hắn là Địa Nguyên cảnh cao thủ, hiện tại cư nhiên bị người liên tục đánh nhiều cái tát như vậy, còn bị vút lên mặt đất loạn giẫm, điều này làm cho hắn làm sao có thể không xấu hổ và giận dữ muốn chết?

- Dịch gia ta là có Tiên cảnh cường giả tọa trấn, ngươi nhất định phải chết! Chết chắc rồi!

Dịch Vọng Hoài chưa từng có bị nhục nhã qua như thế, giờ khắc này hắn cũng có bi phần lên tiếng khóc lớn.

- Dám uy hiếp Bao đại gia ngươi?

Bao Thúc Lễ bành bạch lại là hơn mười chân đạp xuống dưới, giẫm đến Dịch Vọng Hoài chỉ còn lại phần hừ hừ.

- Dám khi dễ huynh đệ của Bao đại gia, giẫm, lão tử giẫm bạo trứng chim của ngươi!

Đây tuyệt đối là cao thủ không có phong độ nhất mà Lâm Lạc gặp qua!

Nhưng cái này còn không phải giới hạn thấp nhất của Bao Thúc Lễ, nam tử thô lỗ này cởi áo choàng ra, đúng là nắm Dịch Vọng Hoài đá xuống.

- A a...

Nước tiểu xối đầu, Dịch Vọng Hoài như ác quỷ phần nộ gào thét vài tiếng, sau đó sinh sinh giận ngất .

- Di, nhanh như vậy đã cố gắng không qua rồi? Bao đại gia còn có chín thành thủ đoạn không có thì triển a!

Bao Thúc Lễ có vẻ có chút mất hứng, thân thể run rẩy, đem dây lưng buộc chặt lên.

Dịch Vọng Hoài dầu gì cũng là Địa Nguyên cảnh cao thủ, lại là anh tài được Dịch gia trọng thị, thân phận xem như tương đối cao. Nhục nhã như vậy đừng nói hắn ăn không tiêu, coi như là người thường cũng thừa nhận không được.

- Đa tạ tiền bồi viện thủ!

Lâm Lạc ôm quyền đáp tạ.

Hắn không thích nói bốc nói phét, nếu có năng lực hồi báo, hắn tự nhiên sẽ hồi báo, trước đó liền đem ân tình ghi nhớ.

Nhưng Bao Thúc Lễ lại lấy ánh mắt bất mãn nói:

- Ta là đại ca kết nghĩa của ngươi, ngươi nói như vậy chính là không để cho ta mặt mũi!

Mặc dù người này có thực lực cường đại đến khủng bố, nhưng làm việc đúng là quái dị tới cực điểm!

Lâm Lạc tuyệt không tin tưởng đối phương sẽ trùng hợp như vậy vừa vặn xuất hiện ở trên đường hắn cùng Dịch Vọng Hoài trải qua, lại hết lần này tới lần khác nhìn hắn thuận mắt, xem Dịch Vọng Hoài không vừa mắt mà xuất thủ tương trợ, một tuyệt đỉnh cao thủ như vậy sao có thể vô duyên vô cớ hiện ra ở nơi đây?

Nhưng muốn nói Bao Thức Lễ là vì cứu hắn mà đến, cái này lại có vẻ có chút không tín nhiệm, hắn lại không có bối cảnh gì, có siêu cấp cao thủ Tiên cảnh nào sẽ vì hắn bỏ ba một hồi?

Hắn cười cười nói:

- Tiền bối, không nên trêu vãn bối !

Bao Thức Lễ cất tiếng cười to nói:

- Huynh đệ, người cho rằng lão Bao là trêu ngươi? Không phải không phải, vừa rồi cái kia mới gọi là giỡn cợt, còn như huynh đệ ngươi, lão Bao thề với trời, đời này kiếp này cũng sẽ không trêu ngươi!

Hắn đối với Dịch Vọng Hoài đáp một cước, gia hỏa này lại xui xẻo.

Bất quá, cao thủ như Bao Thức Lễ vậy mà sẽ vì chuyện này phát ra lời thề, đây chính là không thể coi như không quan trọng ! Dù sao thực lực của hắn quá mạnh mẽ, cho dù là trêu chọc Lâm Lạc cũng không cần nghiêm túc như vậy.

Lâm Lạc chút ít nhú mày nói:

- Bao đại ca, vì cái gì ngươi để mắt ta như vậy?

- Ha ha, nếu là nói vừa thấy hợp ý, huynh đệ ngươi nhất định không chịu tin tưởng.

Bao Thức Lễ cười to, vỗ vỗ bả vai Lâm Lạc nói:

- Đi, hai huynh đệ chúng ta đổi địa phương nói chuyện, lão tiểu tử này toàn thân đều là tao vị!

Cho dù thân là đối thủ, nhưng Lâm Lạc vẫn là thay Dịch Vọng Hoài than thở xuống.

Hai người leo núi mà lên, sau khi đi đến đỉnh, Bao Thức Lễ ngồi trên mặt đất, tính tình thẳng thắn hoàn toàn không mang theo một tia tuyệt đỉnh cao thủ gì, không có căn cứ lấy ra một Hồ Lô rượu, hắn mở miệng trút vài cái, mới đưa Hồ Lô rượu tới Lâm Lạc.

Lâm Lạc nhìn hắn phóng khoáng, cũng đem Hồ Lô nhất chuyển, đại khẩu uống lên, rượu ngon vào bụng, lập tức bay lên một cổ nhiệt khí ấm áp, lưu chuyển tứ chi bát mạch, đúng là trong nháy mắt khiến cho thương thể toàn thân tốt thật thật bát bát!

Lợi hại, cái rượu ngon này lại có thần hiệu như thế!

Không có vô duyên vô cớ hận, cũng không có vô duyên vô cớ thích. Lâm Lạc nhìn đối phương, chờ đợi đối phương giải thích.

Đương nhiên, Bao Thức Lễ cũng có thể không cần giải thích, Lâm Lạc cũng không có bất mãn gì, bởi vì đối phương cứu cái mạng nhỏ của hắn, đây đã là thiên đại ân tình, hắn cũng sẽ không quên điểm này.

Bao Thức Lễ nhếch miệng cười nói:

- Một người thân nhất của ngươi, là đại ân nhân của ta! Ta lần này là vì cố ý trả nhân tình mà đến!

Lâm Lạc sững sờ, có thể được xưng tụng người thân nhất của hắn, vậy cũng chỉ có cha mẹ, gia gia nãi nãi, ngoại công, lại thêm một tỷ tỷ. Cha mẹ chết sớm, hưởng hồ đều chỉ có tu vi trình tự Hậu Thiên, không có khả năng nhận thức cao thủ như Bao Thức Lễ.

405. Chương 405: Lôi Điện Chi Địa. (1)

Lâm Hành Nam đời này phỏng chừng cũng không có rời khỏi qua Bạch Dương trấn, đồng dạng không thể. Còn như Lâm Nguyệt Lộ, đồng dạng thực lực quá yếu, không có khả năng cùng cao thủ như vậy sinh ra

quan hệ.

Chẳng lẽ, là phương diện ngoại công của hần kia?

Ở trong ấn tượng của hần, ngoại công chưa từng có xuất hiện qua, ngay cả tên gọi là gì cũng không biết, Lâm Hành Nam cho tới bây giờ chưa nói với hần.

Bao Thức Lễ không có nói thẳng là ai, hiển nhiên là không muốn lộ ra bí ẩn, Lâm Lạc tự nhiên sẽ không truy vấn, có thể nói mà nói Bao Thức Lễ khẳng định đã nói. Ánh mắt của hần ngưng tụ nói:

- Bao đại ca, người sẽ không phải ở thời điểm ta vừa tiến vào Thiên Lạc sơn mạch đã tới chứ?
- Ha ha, đoán không sai, từ khi tám cái ngu xuẩn kia bắt đầu phục kích người, ta liền ở bên cạnh nhìn xem !

Bao Thức Lễ vỗ vỗ vai Lâm Lạc:

- Sẽ không trách ta không có ra tay chứ?

Lâm Lạc mỉm cười, cử động này của Bao Thức Lễ đại khái là muốn ma lịch hần thoáng cái, mà hần xác thực cũng nhận được rèn luyện thật lớn, tinh thần chiếm được tăng lên to lớn. Cái này tương đương với Bao Thức Lễ áp trận cho hần, âm thầm ẩn mình ba ngày, nếu không trực tiếp nhảy ra chụp chết bọn người Dịch Vọng Hoài vô cùng đơn giản!

Có thể làm ột vị Linh cảnh (*Tiên cảnh) cường giả áp trận cho hần nhiều ngày như vậy, cái này cũng đã là một loại đại ân tình !

Lâm Lạc cũng không phải là người không biết tốt xấu, vội vàng nói:

- Đa tạ Bao đại ca quan tâm!
- Mặt khác, lão tiểu tử họ Dịch kia sau này sẽ là đá mài dao của người!

Bao Thức Lễ cười hắc hắc.

Lâm Lạc gật đầu, đây cũng là nguyên nhân vì cái gì Bao Thức Lễ không có giết Dịch Vọng Hoài, cũng không phải là sợ Dịch gia phía sau hần! Theo ngôn hành cử chỉ của Bao Thức Lễ mà xem, hần là một võ giả tán tu, cũng chính là hình thức võ giả mà các đại gia tộc không muốn nhìn qua nhất.

Thực lực thấp ngược lại không sao cả, trở mình không ra cái sóng gió gì, nhưng sau khi đạt tới Linh cảnh, vậy cơ hồ là tồn tại vô địch, cho dù Dịch gia đồng dạng có Linh cảnh cường giả tọa trấn thì thế nào, đại khái có thể ra tay đối với những người khác.

Tán tu võ giả vô câu vô thúc, muốn giết cứ giết, muốn đi thì đi, qua lại tự do, hoàn toàn có thể mài một đại gia tộc hao tổn đến diệt vong!

Bởi vậy, chỉ có Dịch gia kiêng kỵ Bao Thức Lễ, không có đạo lý trái lại!

Cho dù Bao Thức Lễ thực làm thịt Dịch Vọng Hoài thì như thế nào, cho dù Dịch gia biết là ai đã hạ thủ, chẳng lẽ còn thật có thể phái ra Lão tổ gia tộc đến đuổi giết hần sao? Bị loại tán tu chí cường giả này làm thịt, cho dù cường như Dịch gia cũng nhắm mắt nhắm mũi làm ngơ.

- Bất quá, lão Bao chỉ ra tay một lần như vậy, người cũng dừng từ đó về sau cho rằng có thể vô tư !

Bao Thức Lễ nghiêm nét mặt nói.

Đó là tự nhiên, siêu cấp cao thủ bậc này lại há có thể làm bảo mẫu cho hần, mỗi ngày không có chuyện gì thủ ở bên cạnh của hần? Nếu như Lâm Lạc cho rằng sau lưng luôn luôn có người nhìn xem, có thể không chỗ nào cố kỵ, cái này đối với Lâm Lạc phát triển sẽ cực kỳ bất lợi.

Lâm Lạc gật đầu nói:

- Tiểu đệ tuyệt sẽ không ỷ vào danh đầu của đại ca làm càn!

Bao Thức Lễ cười ha ha nói:

- Vậy là tốt rồi! Bất quá, thực lực bây giờ của huynh đệ ngươi cũng chút thấp, đại ca liền đưa ngươi một cơ duyên!

Hán tử này tuy làm việc thô lỗ, nhưng lại bằng phẳng phóng đãng, thuộc về loại người nói một là một, nói hai là hai, hẳn cứ nhiên nói muốn đưa Lâm Lạc một hồi cơ duyên, Lâm Lạc cũng chỉ có phần tiếp nhận, nếu không ngược lại sẽ khiến cho hắn tức giận!

Lâm Lạc không nhịn được cười một tiếng nói:

- Không biết cái gọi là cơ duyên của đại ca là gì?

- Cơ duyên chỉ có ngươi mới có thể đạt được!

Bao Thúc Lễ cất bình rượu nói.

- Đi theo ta!

Hắn vươn người đứng dậy, hai người lao nhanh xuống núi, cũng không để ý đến Dịch Vọng Hoài, thẳng hướng bắc mà đi.

Một chuyến này lại là bốn ngày, thậm chí đã ly khai Thiên Lạc sơn mạch, đi tới bên cạnh một cái hồ lớn.

- Xuống nước!

Bao Thúc Lễ nói ra, một cái tung người trước nhảy vào trong hồ lớn, Lâm Lạc tự nhiên cũng theo sát phía sau.

Cái hồ này sâu vô cùng, địa phương sâu nhất đúng là giống như biển rộng, hoàn toàn nhìn không thấy đáy, chỉ có thể nhìn đến một mảnh đen kịt! Hai người một đường lặn xuống phía dưới mấy trăm trượng, nếu không phải bọn họ tu vi cao thâm, một hơi có thể nện hơn mấy canh giờ, cái này thật đúng là không dám bơi sâu như vậy!

Nhưng mà, hồ bích đột nhiên hiện ra một cái động lớn, phẳng phất như miệng của ác ma, có thể thôn phệ bất cứ vật gì đó!

Bao Thúc Lễ hướng Lâm Lạc đánh thủ thế, bảo hắn bơi đi vào.

Cái bơi này thậm chí có hai ba canh giờ, nếu như lúc này quay đầu lại mà nói, Lâm Lạc tuyệt đối cũng bị sinh sinh ngộp thở mà chết! Hẳn nhiên lắm là còn có thể lại kiên trì một nén hương thời gian.

Nhưng vào lúc này, phía trước đột nhiên hiện ra một vòng ánh sáng, tiếp theo càng ngày càng sáng, xôn xao, Lâm Lạc mãnh liệt nổi lên mặt nước, lập tức từng ngụm từng ngụm hô hấp lên. Cái thở gấp đủ khí này xong, hắn mới có cơ hội xem xét hoàn cảnh chung quanh.

Đây là một cái động rộng rãi to lớn dưới mặt đất, nhưng làm cho Lâm Lạc ngạc nhiên chính là, cái này phẳng phất chính là một mảnh lõi điện chi khu, khắp nơi là từng tia chớp sí bạch tung vũ, phẳng phất hàng tỉ ngàn xà đang điên cuồng bay múa, khủng bố vô cùng!

- Huynh đệ, cái này sẽ là cơ duyên của ngươi, nhưng có thể có bao nhiêu thu hoạch, thì phải xem vận mệnh của ngươi !

Bao Thúc Lễ đập trên mặt nước, hàng tỉ ngàn xà tung vũ nhưng lại không có một đạo nào có thể tiếp cận hắn, giống như hướng hắn biểu đạt kính sợ.

Lâm Lạc gật gật đầu, hiển nhiên đối phương biết rõ hắn có được tia chớp chi lực, mà cái địa phương này tràn ngập tia chớp, sẽ vô cùng hữu ích đối với hắn!

- Huynh đệ, đại ca còn có chuyện quan trọng, đi trước một bước, kế tiếp đều xem chính ngươi ! Nhớ kỹ, tiến thủ chi tâm tuy trọng yếu, nhưng mà phải làm theo khả năng!

Bao Thúc Lễ nghiêm nghị nói ra.

- Đa tạ đại ca, sau này lại đoàn tụ!

Lâm Lạc cũng không phải người lè mề, lúc này hướng đối phương chấp tay.

Bao Thức Lễ gật gật đầu, thân hình lóe lên, đã là gia nhập trong nước, cứ như vậy nháy mắt công phu liền biến mất không thấy gì nữa.

Lâm Lạc hít và một hơi thật sâu, từ trong nước bò lên đi ra, nếu không phải một đường lặn mà đến, mặc cho ai cũng cho rằng đây chỉ là một cái ao nhỏ.

Loảng xoảng!

Tia chớp đại tác, ngân xà tung hoành, hiển thị rõ thiên địa oai!

Hình bớt tia chớp ở mắt cá chân của Lâm Lạc phảng phất cảm ứng được, tựa như có sinh mệnh, đúng là phát ra một cỗ nhiệt lưu, làm cho Lâm Lạc cũng cảm thấy như bị phỏng! Nhưng tia chớp phụ cận đều bị hấp thụ đi qua, hình thành lực lượng bản thân của Lâm Lạc, nhanh chóng nâng cao lôi điện công pháp của hắn.

406. Chương 406: Lôi Điện Chi Địa. (2)

- Xích!

Một tiếng quái dị vang lên, ở trong ngàn vạn lôi điện xuất hiện một đầu quái vật, giống như một con Linh Viên, nhưng lại hoàn toàn do tia chớp hình thành. Cái Điện Viên này vừa xuất hiện, chính là một tiếng khiển trách, sau đó hướng về Lâm Lạc nhào tới, song trào huy động, tia chớp bốn phía đều bị nó kéo lên, hướng về Lâm Lạc đánh xuống dưới!

Con Điện Viên này là cảnh giới Giác Vi lực trọng thiên, vừa vận trình tự cùng tia chớp công pháp của Lâm Lạc giống nhau.

Bùm!

Lâm Lạc một quyền oanh ra, dùng lực lượng Thông Minh tứ trọng thiên của hắn, cái này hoàn toàn là đại cảnh giới nghiền áp, căn bản không cần vận dụng Chiến Thiên Quyết, tiện tay một kích là oanh giết!

Xích!

Một hồi điện mang cuồng loạn nhảy múa, Điện Viên này ngưng cáo tiêu tán, dòng điện toàn thân giảm đi, pằng pằng... tiếp theo rơi xuống một tinh hạch đại khái lớn bằng nắm tay, toàn thân xanh lam, có thể chứng kiến trong đó có điện mang lưu động.

Điện Viên này hiển nhiên không phải sinh linh chân chánh, mà là do tinh hạch này hấp thụ tia chớp chi lực chung quanh hình thành tồn tại đặc thù, có điểm cùng loại với khôi lỗi, bản thân cũng không linh trí, chỉ có ý thức đối kháng kẻ thù bên ngoài.

Lâm Lạc đem tinh hạch lấy lên, trong thứ này tràn đầy tia chớp chi lực, có thể nói là tinh hoa của Điện Viên.

Hắn chỉ biết là có Ngũ hành tinh hoa, lại không nghĩ rằng lôi điện vô hình vô chất lại cũng có thể dùng hình thức tinh hoa xuất hiện. Trách không được Bao Thức Lễ nói nơi này đem có đại cơ duyên của hắn, đây quả thật là có thể xem như bảo địa của hắn!

Đầy trời lôi điện căn bản không thể đối với hắn tạo thành một chút thương tổn, ngược lại có cảm giác thân thiết, giống như Ngân Mang ở trong thân thể của hắn làm nũng. Lâm Lạc khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu luyện hóa lôi điện chi hạch này.

Ồng...

Tử Đỉnh vận chuyển, Hỗn Độn Dung Lô mở ra, mà hình bớt tia chớp ở mắt cá chân cũng không cam chịu yếu thế, đúng là phân đoạn đi một bộ phận tia chớp chi lực tiến hành hấp thụ.

Hai bút cùng vẽ, lôi điện chi hạch chỉ có Giác Vi cảnh này cũng không có tổn hao thời gian quá dài của Lâm Lạc đến luyện hóa, gần kề nửa canh giờ sau, hắn nhảy lên mà dậy, tia chớp công pháp có chút tiến bộ.

Hắn tiếp tục đi tới, đối với đại cơ duyên theo lời của Bao Thức Lễ nói, đây chỉ có thể coi là chút thức ăn khai vị a!

- Sát!

Lại là một Điện Viên từ trong tia chớp thoát ra, hướng về Lâm Lạc phát khởi công kích.

Cái này đồng dạng là một quái vật Giác Vi cảnh, tự nhiên bị Lâm Lạc dễ dàng oanh giết, thu hoạch đến khối tia chớp chi hạch thứ hai.

Luyện hóa, đi tới, đi tới, luyện hóa.

Bất quá nửa ngày thời gian, lôi điện công pháp của Lâm Lạc đã tăng lên nhất trọng thiên, đạt đến Giác Vi thất trọng thiên. Nhưng sau đó, xuất hiện Điện Viên vậy mà cũng tùy theo trở nên mạnh mẽ một đoạn, cũng đồng dạng đạt đến Giác Vi thất trọng thiên!

Cái chỗ này, tựa hồ là chuyên môn vì người có được tia chớp chi lực mà thiết kế, theo thực lực trong người nâng à làm ra thay đổi tương ứng, làm cho võ giả có thể tiến hành theo chất lượng, từng bước đi tới.

Tuy không phải mọi người đều có Tử Đỉnh cùng Hỗn Độn Dung Lô, nhưng hình bát tia chớp hẳn là tiêu chí của Thiểm Điện tộc thời kỳ thượng cổ, bởi vậy, Thiểm Điện tộc nhân cũng có năng lực luyện hóa tia chớp chi hạch.

Chẳng lẽ nơi này là địa phương của Thiểm Điện tộc nhân thời kỳ thượng cổ còn sót lại?

Đáng tiếc, Bao Thức Lễ cũng không có nhiều lời, cứ như vậy hất tay lên bỏ chạy, để lại cho Lâm Lạc quá nhiều nghi vấn.

Liên tiếp ba ngày, lôi điện công pháp của Lâm Lạc tăng vọt, rất nhanh đã đột phá Thông Minh cảnh!

Tuy tùy theo xuất hiện Điện Viên cũng đạt tới Thông Minh cảnh, nhưng Lâm Lạc là có hai hệ công pháp đạt đến Thông Minh cảnh, tuy không thể lại một kích giết chết ngay lập tức, nhưng chiếm cứ lấy ưu thế áp đảo, trừ khi lôi điện công pháp đột phá đến Khuy Linh cảnh, khi đó ưu thế của Lâm Lạc ở trên lực lượng sẽ không còn tồn tại.

Nơi này không ngày không đêm, Lâm Lạc không có ý niệm khác trong đầu, chỉ là không ngừng đánh chết Điện Viên thực lực càng ngày càng cường, mà thực lực của hắn cũng đi theo một đường tiêu thẳng, tu vi tiến cảnh nhanh đến làm cho không người nào có thể tưởng tượng!

Thay đổi người khác, bởi vì không có huyết mạch của Thiểm Điện tộc, chỉ là tia chớp bốn phía điên cuồng tàn sát bờ bãi này, có thể làm cho hắn sợ đầu sợ đuôi, thập thành công lực phát huy không ra một nửa, căn bản không thể nào là địch thủ của Điện Viên cùng giai!

Phải biết rằng tia chớp là đại biểu cho Thiên phạt chi lực, lực lượng giống nhau đối bình, tuyệt đối là tia chớp chi lực càng chiếm ưu thế!

Thông Minh ngũ trọng thiên! Thông Minh lục trọng thiên! Thông Minh thất trọng thiên!

Hiện tại tốc độ Lâm Lạc đánh chết Điện Viên đã càng ngày càng chậm, bởi vì lôi điện công pháp đã trở thành tồn tại mạnh nhất trong lực hệ công pháp của hắn, mà ở trong lôi điện hình thành Điện Viên lại là dùng tia chớp công pháp của hắn làm căn cứ, khiến cho năm hệ công pháp khác của Lâm Lạc hiệu quả giảm mạnh.

Sau đạt tới Tiên Thiên cảnh, cho dù võ giả bị chôn ở dưới đất cũng có thể chính xác tính ra thời gian trôi qua, nhưng Lâm Lạc bởi vì đem tất cả tinh lực toàn bộ đặt ở trên chiến đấu, đúng là hoàn toàn không nhớ rõ ở nơi này chờ đợi bao lâu thời gian, chỉ biết lôi điện công pháp của mình điên cuồng đột phá!

Rốt cục, ở lúc hắn oanh giết Điện Viên Thông Minh thập trọng thiên thứ hai mươi bảy, cũng luyện hóa tia chớp chi hạch của nó, Lâm Lạc bắt đầu xung kích bình chương Khuy Linh cảnh!

Đây tuyệt đối là một tốc độ tiến giai làm cho người ta hồng mắt!

Từ khi hấn đột phá Thông Minh cảnh đến hiện tại mới bao lâu, nhưng rõ ràng đã bắt đầu xung kích Khuy Linh cảnh ! Cái này nếu cho Dịch Hưng Ba cái gọi là sau năm trăm năm đệ nhất thiên tài biết, tuyệt đối sẽ xấu hổ đến một đầu đâm chết!

Có lẽ, Dịch Hưng Ba xác thực đáng với danh xưng sau năm trăm năm đệ nhất thiên tài, nhưng Lâm Lạc có thể đi cạnh tranh danh hiệu sau mười vạn năm đệ nhất thiên tài!

Khuy Linh cảnh, đó là muốn nhìn trộm đến một tia bí mật của thiên địa linh khí, có một chút cơ hội sớm chứng kiến uy năng Linh cảnh! Cái này đối với chín thành chín vô giả mà nói, là một cửa khẩu tuyệt khó vượt qua, ai có thể sớm được bí mật của Khuy Linh cảnh?

Cửa ải kia, vậy chết ngàn vạn cao thủ trên đời này!

Xem cường thế như Trung Nguyên quốc cũng không thiếu Lão tổ Thông Minh Đại Viên Mãn cảnh, nhưng vì cái gì một mực không thể đột phá Khuy Linh? Rất đơn giản, cái Linh cảnh huyền bí này há là ai cũng có thể chạm đến sao?

Cũng chỉ có thể gia như Thần quốc, tộc nhân của bọn hấn mới có thể tiếp xúc đến Linh cảnh chí cường giả, có thể sớm cảm thụ Linh giả oai thoáng cái, thời điểm bọn hấn xung kích Khuy Linh có chỗ tốt lớn lao!

Bởi vậy, Thần quốc chẳng hề thiếu Khuy Linh cảnh cao thủ, xem những thiên tài như Lăng Kinh Hồng, Dịch Hưng Ba, không quá trăm tuổi chỉ linh liền tiến vào Địa Nguyên, Thiên Hợp cảnh, chính là bởi vì bọn hấn có được ưu thế!

407. Chương 407: Khuy Linh Thập Trọng Thiên. (1)

Đây là nội tình cường đại của Thần quốc, cũng không phải vài Thượng Nguyên quốc liên hợp lại có thể bằng được.

Nhưng Lâm Lạc lại là quái thai, hấn từ Thông Minh cảnh đã tạo thành linh vực, cái này căn bản không phải được một tia huyền bí của Khuy Linh cảnh, mà như là lột sạch quần áo của tiểu cô nương Linh cảnh này, nhìn toàn bộ không sót một thứ!

Cho dù không có nói trước hình thành linh vực, Lâm Lạc thông qua Ngũ hành tinh hoa cũng nhìn vô số huyền bí của thiên địa. Trước đó tuy lời điện công pháp là nhược hạng của hấn, nhưng nơi đây lại tràn đầy tia chớp tinh hoa, cũng không biết tạo thành bao nhiêu năm, trong đó ẩn chứa vô số mảnh vỡ huyền bí, làm cho Lâm Lạc lý giải ở lời điện công pháp cũng tiến triển cực nhanh!

Ở dưới điều kiện tiên quyết này, cửa khẩu Khuy Linh cảnh còn làm khó được Lâm Lạc sao?

Nếu linh vực cảnh giới không là vấn đề, vậy chỉ còn yêu cầu là lực lượng tích lũy. Nguyên bản quá trình này khả năng phải nhiều năm chuẩn bị, nhưng có tia chớp chỉ hạch duy trì, đã rút ngắn đến còn nửa ngày!

Pằng! Pằng! Pằng!

Toàn thân Lâm Lạc chớp động lên tia ánh sáng trắng rừng rực, thời khắc hai mắt mở ra, hai đạo tia chớp trực tiếp bắn đi, chính xác giống như đại biểu Thiên đạo sử dụng lời phạt thần nhân!

Oanh!

Khí thể toàn thân hấn một hồi tăng vọt, ngạo nhiên đứng lên, như núi cao sừng sững, khí thể ngàn vạn!

Khuy Linh cảnh!

Dùng hai mươi tuổi chỉ linh tiến vào Khuy Linh cảnh, đạt tới trình tự Lão tổ của Thượng Nguyên quốc, cái này chỉ sợ là bất luận kẻ nào cũng khó tưởng tượng!

Xích!

Xích!

Hai tiếng rống giận, chỉ thấy lần này đúng là hai Điện Viên liên thủ cả thầy đập ra, tu vi cả hai cái đều là Khuy Linh nhị trọng thiên, hướng về Lâm Lạc phát khởi công kích mạnh mẽ.

Chiến đấu bắt đầu thắng cấp !

Lâm Lạc cười dài một tiếng, nâng quyền nghênh tiếp, không chút nào yếu thế cùng hai Điện Viên đánh nhau.

Tuy Điện Viên ở trên cảnh giới muốn thắng một bậc, nhưng Lâm Lạc có Chiến Thiên Quyết, đủ để bộc phát ra lực lượng gấp năm lần, cho dù chúng nó còn có ưu thế số lượng, lại như cũ không phải đối thủ của Lâm Lạc, rất nhanh đã bị Lâm Lạc trấn giết.

Tiếp tục luyện hóa, đi tới!

Pằng! Pằng! Pằng!

Phía trước xuất hiện ba Điện Viên, hơn nữa thực lực tăng lên tới Khuy Linh tam trọng thiên!

Hiển nhiên, theo Lâm Lạc đạt tới Khuy Linh cảnh bắt đầu, quy tắc nơi này cũng bắt đầu thay đổi, cứ theo đà này, thời điểm đến lớp thứ chín, sẽ xuất hiện mười Điện Viên Khuy Linh cảnh thập trọng thiên!

Cho dù có Chiến Thiên Quyết, Lâm Lạc cũng là hao phí một phen công phu mới đánh hạ ba Điện Viên này, hẳn cũng không có vội vã đi về phía trước, mà là trước đem trạng thái khôi phục đến tốt nhất, lúc này mới đứng dậy đi về phía trước.

Rống, rống, rống, rống!

Quả nhiên, lúc này đây bên trong tia chớp xuất hiện bốn đầu Điện Viên, Khuy Linh tứ trọng thiên!

Số lượng nhiều như vậy, đã có thể đền bù những quái vật này ở trên lực lượng thua Chiến Thiên Quyết của Lâm Lạc, tuy những Điện Viên này cũng không có linh trí gì, chỉ biết theo bản năng tiến hành công kích, tuy tạo thành phiền toái cực lớn cho Lâm Lạc, cận chiến đến mức toàn thân Lâm Lạc đầm máu, lúc này mới phá vỡ lỗ hổng, đem một Điện Viên đánh chết, như vậy còn lại ba con liền không đáng để lo !

Lấy ra Không Linh Thạch Nhũ, Lâm Lạc nhanh chóng chữa trị thương thế, cũng khôi phục sức khỏe.

Cảnh giới của hắn nâng cao quá nhanh, đang cần huyết chiến đến vững chắc cùng thích ứng, nếu không chỉ cần Lâm Lạc tế ra lam hỏa lĩnh vực, Khuy Linh cảnh thì như thế nào, trực tiếp oanh giết!

Lớp thứ tư, lớp thứ năm!

Điện Viên Khuy Linh lục trọng thiên ở trên lực lượng đã hoàn toàn không thua bởi Lâm Lạc vận chuyển Chiến Thiên Quyết, thậm chí còn tiểu áp qua một bậc, hơn nữa số lượng này lại đạt đến sáu con!

Đối mặt quái vật loại cảnh giới này, Băng Phách Hàn Thứ bởi vì còn dừng lại ở Giác Vi cảnh, căn bản phát huy không được tác dụng, chiến ý chỉ quyền ở trình độ càng lớn là một loại uy áp trên khí thế, nhưng những Điện Viên này lại không có thần trí, làm sao biết e ngại!

Lâm Lạc đầm máu chiến đấu hăng hái, thậm chí ngay cả Tử Huyết cũng liên tiếp thiêu đốt, liên tục khôi phục thương thế lần thứ ba, lúc này mới đem sáu con Điện Viên kể hết xử lý!

Bất quá, đây cũng là năng lực cực hạn của bản thân hắn!

Khuy Linh thất trọng thiên lại lần nữa vượt qua một tiểu cảnh giới, ở trên lực lượng là đè chết Lâm Lạc, cho dù hắn có nhiều Tử Huyết hơn nữa cũng không có dùng, lực lượng này sau khi chênh lệch đạt tới trình độ nhất định, thì phải là dốc hết sức phá vạn pháp, không có một tia đạo lý có thể giải thích!

Lúc này Lâm Lạc đã dừng lại sáu ngày, trước đem ba giọt Tử Huyết một lần nữa cô đọng đi ra, sau đó lại tiếp tục đi tới.

Đợt thứ sáu quả nhiên là bảy Điện Viên Khuy Linh thất trọng thiên!

Lâm Lạc không tiếp tục giữ lại, lam hỏa lĩnh vực tràn ra!

Nhưng mà, ở trong thế giới tia chớp này, lam hỏa lĩnh vực của hắn bị áp chế thập phần mãnh liệt, cái này cùng lúc trước hắn hãm thân trong kim kiếm lĩnh vực của Tô Quảng Khai không sai biệt lắm, lam hỏa như ở trong mưa gió phiêu diêu, gần như tổn hại!

Nhưng cho dù uy lực tổn hao nhiều, oanh giết quái vật Khuy Linh cảnh lại không nói chơi, nếu không cũng không nói là lĩnh vực !

Lâm Lạc dùng Tử Đỉnh làm thuẫn, dùng hỏa lĩnh vực làm mâu, cường thế đi tới, một đường căn bản không dừng lại.

Đợt thứ bảy, đợt thứ tám, đợt thứ chín!

Đến đợt thứ chín, mười Điện Viên Khuy Linh cảnh Đại Viên Mãn đồng thời hiện thân, lại tạo thành một loại trận pháp, lẫn nhau lực lượng có thể chất chồng, phát huy ra lực lượng Địa Nguyên cảnh khủng bố, nếu không phải Lâm Lạc có Tử Đỉnh hộ thân, cái này vừa lên đến cũng sẽ bị giết chết ngay lập tức!

Cho dù như thế, vẫn là khiến cho Lâm Lạc bắt buộc lại lần nữa thiêu đốt hai giọt Tử Huyết, lúc này mới giết chết một con Điện Viên!

Bất quá, một khi thiếu một Điện Viên, đối phương liên thủ chi lực lập tức ngã xuống một đoạn, tuy như cũ có thể hoàn toàn nghiền áp Lâm Lạc, lại không phải cấp độ Địa Nguyên cảnh! Mà chỉ cần lực lượng không cao hơn Lâm Lạc một đại cảnh giới, Tử Đỉnh liền có thể phát huy ra phòng ngự mạnh nhất!

Giết giết giết!

Trận ác chiến này giằng co suốt ba canh giờ, lúc này Lâm Lạc mới đem chín Điện Viên còn lại xử lý hết!

Hắn không khỏi thở dài, đây đã là cực hạn của hắn, phía dưới nếu xuất hiện mười Điện Viên Địa Nguyên cảnh, vậy hắn sẽ chạy trốn chết, ngay cả dục vọng ham chiến cũng không có! Cái này đã không gọi dũng cảm, mà thuần túy là ngu ngốc, đầu óc động kinh !

Nhưng bước ngoặt đã xuất hiện ở nơi này, khi mười Điện Viên này bị xử lý, tia chớp đầy trời rõ ràng bắt đầu co rút lại, hướng về một địa phương phía trước hội tụ đi qua, tốc độ nhanh vô cùng!

Nguyên bản trong đó tất cả đều là điện mang loạn rực, căn bản thấy không rõ phía trước bao xa, giờ phút này tia chớp toàn bộ thu hồi, chỉ còn lại chỗ trăm trượng phía trước, có một vùng nước lam sắc chập trùng.

408. Chương 408: Khuy Linh Thập Trọng Thiên. (2)

Lâm Lạc không khỏi hít và một hơi, cái này tất cả tia chớp dung hợp cùng một chỗ, lại sẽ sinh sôi ra quái vật cường đại như thế nào?

Thích Biến cảnh? Hoặc là dứt khoát nhảy lên tới Linh cảnh?

Làm bừa a, không phải từng bước một nâng cao ư, sao liền từ Khuy Linh trực nhảy Linh cảnh, con mẹ nó điên rồi!

Nhưng mà, lúc này đây thủy chung không có quái vật gì xuất hiện.

Cái gọi là hiếu kỳ hại chết miêu, lý trí của Lâm Lạc gọi hắn tranh thủ thời gian quay đầu lại bỏ chạy, nhưng lòng hiếu kỳ lại làm cho hắn về phía trước bước một bước.

Như cũ không có bất cứ động tĩnh gì.

Hai bước, ba bước, bốn bước. . . mười bước, hai mươi bước!

Lâm Lạc đi đến gần chỗ, không khỏi hít vào một hơi lạnh khí, nguyên lai cái nước ao này vậy mà hoàn toàn là do tia chớp hình thành! Nguyên lai tia chớp sí bạch bởi vì áp súc, đúng là hoá lỏng thành thủy trạng, biến thành lam sắc!

Lôi trì!

Đây là một Lôi trì!

Hình bóng tia chớp ở mắt cá nóng lên từng đợt, phảng phất thúc giục Lâm Lạc đi vào nhanh hơn, hấp thụ tia chớp chi lực khủng bố này! Nhưng Lâm Lạc lại có chút ít lo lắng, cái tia chớp chi lực này thật sự quá kinh khủng, nói không chừng hắn thoáng cái đi vào sẽ bị điện thành than cốc!

Nhưng đối với lực lượng khát khao vẫn để cho Lâm Lạc kiên định bước ra cước bộ, Bao Thức Lễ nói nơi đây có đại cơ duyên của hần, kia chính là chỉ cái Lôi trì này! Hần tuy cùng Bao Thức Lễ chỉ gặp lần đầu, lại tin tưởng đối phương tuyệt đối sẽ không hại hần.

Sinh sôi!

Trong nháy mắt Lâm Lạc bước vào Lôi trì mắt, vô số tia chớp giống như từng đạo linh xà xuôi theo chân của hần bò lên, ở trên người của hần bàn vũ rít gào. Tuy Lâm Lạc có được không chế tia chớp chỉ lực, nhưng lại có lượng cùng chất cực hạn, mà cái này hiển nhiên vượt ra khỏi cực hạn của Lâm Lạc!

- A...

Mạch máu toàn thân Lâm Lạc đều bạo liệt, máu tươi cuồn bắn ra, trong nháy mắt đem hần nhuộm thành một huyết nhân! Lực lượng này quá mức khủng bố, thật giống như lúc Lâm Lạc ở Hậu Thiên muốn luyện hóa Yêu hạch Tiên Thiên cảnh, căn bản vô lực chống cự sát ý còn sót lại của hung thú trong Yêu hạch.

Ông!

Tử Đỉnh tự động từ trong thức hải của Lâm Lạc hiển hiện, rủ xuống nghìn vạn đạo tử khí, đem hần bao quanh bảo vệ, trấn hưng tàn bạo ý bên trong áp tia chớp.

- Phản bội. . . Không cam lòng. . . , Tổ Lôi Trì. . . Tìm kiếm tộc nhân. . . . Báo thù...

Trong tia chớp chỉ lực này thậm chí có từng đạo mảnh vỡ ý thức, Lâm Lạc nguyên bản không có khả năng chia ra, nhưng có Tử Đỉnh trấn áp, những sát ý trong ý thức này bị xóa đi, có thể bị Lâm Lạc đọc hiểu.

Những ý thức này cũng không biết là bao nhiêu năm trước bảo tồn xuống, đã sớm không hoàn chỉnh. Nhưng thông qua chút từ ngữ này, Lâm Lạc vẫn là có suy đoán cùng ý nghĩ của hần.

Cái Lôi trì này là thuộc về Thiểm Điện tộc, tên là Tổ Lôi Trì, đối với Thiểm Điện tộc nhân có chỗ rất tốt. Nhưng hơn mười vạn năm trước, Thiểm Điện tộc đột nhiên mai danh ẩn tích, theo Hỏa Diễm cự nhân nói đó là bị vãn thần diệt tộc, mà hiện tại xem ra, trong đó còn có nội loạn!

Còn như là ai phản bội, bằng vào những tin tức này là không có cách nào dự đoán! Nhưng nghĩ đến khi đó tiền bối Thiểm Điện tộc trốn đến nơi này, buồn bực mà chết, nhưng bởi vì trong nội tâm không cam lòng, sau khi chết oán hận chất chứa cùng Tổ Điện Trì dung hợp lại với nhau, tạo thành sát khí khủng bố!

Nếu không phải Tử Đỉnh thần dị, chỉ sợ ý thức của Lâm Lạc sẽ bị xóa đi trong nháy mắt, cho dù thân thể còn sống cũng sẽ biến thành ngu ngốc!

Mà vị tiền bối kia chỉ sợ là người hơn mười vạn năm trước, cho dù Bao Thức Lễ cũng không có thể biết trong Lôi trì này sẽ có biến hóa như thế, nếu không hần tuyệt đối sẽ không cho Lâm Lạc đi vào trong này.

Bất kể nói thế nào, cửa ải này xem như trôi qua!

Lâm Lạc đắm chìm trong tia chớp chỉ lực như đại dương mênh mông, hình bóng tia chớp ở mắt cá chân điên cuồng hấp thụ lấy lôi điện chỉ lực khủng bố này, mà Lâm Lạc vận chuyển Hỗn Độn Dung Lô, gia tốc luyện hóa chỗ tốt vô tận này!

Tu vi đột phá khủng bố bắt đầu lần nữa!

Khuy Linh nhất trọng thiên, nhị trọng thiên, tam trọng thiên. . . thập trọng thiên!

Khi Lôi trì này bị Lâm Lạc hấp thụ sạch sẽ, lôi điện công pháp của hần cũng tăng lên tới Khuy Linh thập trọng thiên trung kỳ, dùng tia chớp hình bóng thời khắc không ngừng tự động tu luyện, sợ là bất quá hai ba tháng, Lâm Lạc có thể bắt đầu xung kích Địa Nguyên cảnh !

Bao Thức Lễ nói không sai, đây tuyệt đối là một hồi đại tạo hóa!

Chỗ trân quý của Lôi trì này kỳ thật cũng không phải tia chớp chỉ lực trong đó, mà là bản thân của nó! Lâm Lạc tinh tế quan sát liền phát hiện phía dưới Lôi trì này khắc đầy trận pháp, khiến cho Lôi trì này giống như cái bót ở mắt cá chân của hần, có hiệu quả tự động hấp thụ lôi điện chỉ lực, sau đó hòa tan trong đó.

Nhưng muốn hình thành một Lôi trì, cái này ít nhất phải trăm năm, thậm chí ngàn năm mới có thể hoàn thành! Bất quá, nơi đây cần phải hơn mười vạn năm không ai tới, mà dung lượng của Lôi trì lại hữu hạn, không biết lãng phí nhiều ít!

Đáng tiếc, thật là đáng tiếc!

Nếu có thể đem tia chớp chỉ lực tích lũy hơn mười vạn năm toàn bộ hấp thu, tin tưởng Lâm Lạc có thể trực tiếp nhảy lên đến Linh cảnh !

Bất quá làm người cũng không thể quá tham lam !

Lâm Lạc không khỏi cười cười, tu vi hiện tại của hắn tiến cảnh đã đủ khủng bố, lại không biết đủ sẽ bị thiên lôi đánh xuống!

Nhưng mà đối với Thiểm Điện tộc hiểu rõ được càng nhiều, Lâm Lạc đối với thời kỳ thượng cổ lại càng tràn đầy kính sợ cùng ước mơ, tin tưởng ở thời kỳ Thiểm Điện tộc toàn thịnh, Lôi trì giống như vậy sẽ không chỉ một chỗ, vô số năm trôi qua Thiểm Điện tộc sẽ xuất hiện nhiều ít chí cường giả?

Một đại tộc như vậy cũng tiêu vong, niên đại Thượng cổ đến tận cùng là vô đạo thịnh thế như thế nào?

Cuối cùng thì Lâm Lạc cũng rời khỏi nơi đây.

Cái Lôi Trì này nếu lại muốn tràn ngập lần nữa, không có hơn trăm năm đó là mơ tưởng. Mà nhiều thời gian trôi qua như thế, Lâm Lạc là thế nào cũng đã tu đến Tiên Cảnh, đã không thể nào cần cái Lôi Trì này nữa.

Một đường lặn vào tuy thiếu chút nữa làm hắn ngộp chết, nhưng lúc này tu vi lại có đột phá, thời gian nín thở cũng tăng lên gấp bội. Cũng không có cảm giác có cái gì không khỏe, hắn đã từ một đầu khác trong hồ lớn đi ra, đập sóng lên bờ, quay lại Tứ Phong Cốc.

Lần này không có người Dịch gia đi theo, bản thân hắn cũng không có tín vật của Tô gia, cũng không có khả năng dùng truyền tống trận. Lâm Lạc chỉ có thể một đường dựa vào hai chân đi bộ, nhưng lôi điện công pháp của hắn gần như đại thành, tốc độ cực nhanh, hơn trước cả chục lần.

Gần bảy ngày sau Lâm Lạc về tới đế đô, trở lại ngoại giới Tứ Phong Cốc, hắn tự nhiên cũng biết đã qua bao nhiêu ngày, lần này xuất hành tổng cộng dùng hai tháng thời gian.

409. Chương 409: Bị Cản Ngược Một Cái

- Lâm Lạc? Là Lâm Lạc...

Một đội hắc y đại hán tuần tra ngoài cốc phát hiện ra Lâm Lạc, lập tức phát ra kinh hô, có người đã phản hồi trong cốc thông bẩm.

Lâm Lạc không khỏi kỳ quái là có chuyện gì xảy ra?

Lẽ nào sau khi Dịch Vọng Hoài trở về lại quay ngược cản hắn một ngụm?

Chốc lát sau bát đại trưởng lão trong cốc đều xuất hiện, một gã trưởng lão Dịch gia dẫn đầu làm khó dễ quát lên:

- Lâm Lạc, ngươi lòng muông dạ thú, muốn độc chiếm bảo vật, hại chết tám gã tộc nhân của Dịch gia ta, còn không chịu chết.

Hắn tựa hồ tức giận ngập trời, trực tiếp đánh tới một chưởng về phía đỉnh đầu Lâm Lạc.

Này sát nhân diệt khẩu không đối chứng, tự nhiên không có khả năng có người biết sự thực như thế nào.

- Dịch Khang Thành, ngươi lá gan cũng quá lớn, dám hạ sát thủ đối với người Tô gia ta.

Một gã trưởng lão của Tô gia cũng lao ra cản lại đối phương.

- Tiểu tử này lúc nào thành người Tô gia người?

Dịch Khang Hành bị ép thu tay lại, trong ánh mắt hàn quang chớp động.

- Hừ, hần là vị hôn phu tương lai của Mị nhi, tự nhiên là người Tô gia ta.

Tô gia trưởng lão hai tay như tiền, sắc mặt đầy sương lạnh.

- Chê cười, nếu còn không có kết hôn, lời ấy còn quá sớm. Tiểu tử này giết người Dịch gia ta, cho dù dựa theo quy củ trong cốc cũng là lập trảm vô xá.

Dịch Khang Hành lạnh lùng nói.

- Các vị trưởng lão, ta lúc nào thừa nhận qua mưu hại mấy tộc nhân Dịch gia, các người ngay cả nhân chứng, vật chứng cũng không có lấy ra đã muốn định tội ta sao?

Lâm Lạc đồng dạng ánh mắt phát lạnh, hần ghét nhất là bị người oan uổng.

- Hừ, lão phu nói sao là vậy, người không phục sao?

Dịch Khang Hành đang nói trong tức giận.

- Ha ha...

Lâm Lạc cười nhạt, chỉ hướng Dịch gia trưởng lão lớn tiếng quát.

- Ta còn nói người lão gia hỏa này già mà không kính, đến kỷ viện mua dâm, người nhận hay không nhận?

Dịch Khang Hành thoáng cái mặt đen lên, mà bảy trưởng lão còn lại cũng hơi lộ ra vẻ châm biếm.

Nguyên lai lúc Dịch Khang Hành tuổi còn trẻ xác thực hoang đường qua một đoạn năm tháng, lưu luyện thanh lâu, ngay cả tu luyện cũng hạ xuống. Dịch gia vì để cho tộc nhân thiên phú cực tốt này đi lên chính đạo, liền chặt đứt nguồn cung ứng kinh tế của hần, mà hần cũng không chút nào giác ngộ. Cho đến khi cạn túi, phải ở trong thanh lâu giặt quần áo và đồ dùng hàng ngày nửa tháng trừ nợ.

Từ đó về sau Dịch Khang Hành hoàn toàn tỉnh ngộ, nhất tâm tu luyện rời xa sắc giới, rốt cục đạt được Thiên Hợp cảnh, có thể quan sát chúng sinh, nhưng mà ngày tháng ở thanh lâu giặt quần áo với hần là vô cùng nhục nhã, hận nhất bị người đề cập.

Tuy rằng Lâm Lạc không có chỉ rõ việc này, nhưng thanh lâu là cấm kỵ của hần, nhất thời xúc động nghịch lân, cho rằng Lâm Lạc là cố ý như vậy, làm sao không tức giận đến sôi lên.

- Hảo người một tiểu tử lẻo mép, hôm nay lão phu thề phải giết người.

Dịch Khang Hành hét giận dữ một tiếng, thanh âm cuộn cuộn như sấm, mọi người Địa Nguyên cảnh cũng bị chấn cả người huyết quản bạo liệt.

Lâm Lạc đã tể ra Tử Đỉnh, tử vân lưu chuyển đem âm ba công kích hoàn toàn ngăn trở.

- Được rồi, Dịch Khang Hành, chớ có cố tình gây sự.

Tô gia trưởng lão lấy chỉ thay kiếm, ở dưới chân Dịch Khang Hành cắt một vạch sâu:

- Nếu vượt qua là cùng Tô gia ta tuyên chiến.

Dịch Khang Hành đảo mắt vài cái, cuối cùng không có xuất thủ, chỉ là nhìn chằm chằm vào Lâm Lạc nảy sinh ác độc, đã lâu mới nói:

- Người Dịch gia bị giết chính là sự thực, này án theo quy củ trong cốc, tám vị trưởng lão cộng thẩm.

- Đi gọi Dịch Vọng Hoài.

- Vâng.

Một gã hắc y đại hán lập tức quay đầu đi, không bao lâu, Dịch Vọng Hoài liền vội vã tới, mà lúc này không ít người trong cốc bị Dịch Khang Hành hét giận dữ khiếp sợ, chỉ là kính nể bát đại trưởng lão, cũng không dám tới gần quá mức.

- Vọng Hoài, đem chuyện tình người phát hiện hướng mấy vị trưởng lão khác nói lại lần nữa xem.

Dịch Khang Hành tay khoanh trước ngực lạnh lùng nói.

- Vọng Hoài tuân mệnh.

Dịch Vọng Hoài quét mắt nhìn Lâm Lạc, khóe miệng hơi cười, lộ ra một tia sát khí:

- Hai tháng trước, mấy tộc nhân Túc Đạo, Thủy Liên nói là phát hiện một chỗ bí bảo, nhưng bí bảo có mãnh thú trấn sát, bọn họ vô pháp dùng lực, liền mời Lâm Lạc đi cùng.

- Đã là người Dịch gia phát hiện, sao lại cho Lâm Lạc biết?

Tô gia trưởng lão nhíu mày hỏi.

- Đó là tu vi bọn người Túc Đạo cũng không quá Thông Minh cảnh, nếu mới tộc nhân Khuy Linh cảnh xuất thủ, bọn họ phân không được vài món bảo vật, cũng là bởi vì bọn họ nhất thời tham niệm mà chuốc lấy họa sát thân.

Dịch Vọng Hoài lắc đầu thở dài, một bộ tiếc hận.

Hắn thẳng thắn đem tư tâm bọn người Dịch Túc Đạo nói ra, ngược lại có thể tin, bởi vì thay đổi những người khác xác thực cũng làm như vậy. Đây là thế giới hiện thực, Thông Minh cảnh ở trước mặt Khuy Linh cảnh căn bản không có tư cách nói chuyện, đến lúc đó bảo vật toàn bộ bị Khuy Linh cảnh cầm đi, bọn họ cũng không dám hó hé một tiếng.

Đồng nhất một gia tộc thì thế nào, chỉ cường đại mới là trọng yếu nhất.

Dịch Vọng Hoài trầm ngâm quan sát, biết lời nói dối đã đi qua phân nửa, tiếp tục nói:

- Vọng Hoài biết Lâm Lạc có linh vực, cùng giai vô địch, để ngừa vạn nhất, Vọng Hoài phái ra ba vị tộc nhân Khuy Linh cảnh một đường đi theo, âm thầm bảo hộ bọn họ. Ai ngờ khi bảo khổ tìm ra, Lâm Lạc quả nhiên lộ ra chân diện mục, đối với mấy người Túc Đạo hạ sát thủ, tuy ba vị Khuy Linh cảnh tộc nhân lập tức hiện thân ngăn cản, nhưng Lâm Lạc ỷ vào bí bảo hộ thân, đúng là dùng linh vực đem ba vị tộc nhân Khuy Linh cảnh tàn nhẫn sát hại.

Tô gia trưởng lão hừ một tiếng nói:

- Vậy ngươi làm sao mà biết được?

- Vọng Hoài vẫn không yên lòng, quyết định tự mình đi lên một chuyến, nhưng không nghĩ lúc chạy tới, thấy được chỉ là tám cụ thi thể máu chảy đầm đìa.

Dịch Vọng Hoài vẻ mặt đau khổ, xem bộ vô cùng tiếc hận.

- Sau đó như thế nào?

Tô gia trưởng lão lại hỏi.

- Vọng Hoài bắt đầu khắp nơi tìm kiếm hung thủ sát nhân này, nhưng Lâm Lạc tựa hồ cần luyện hóa bí bảo nên đã mai danh ẩn tích. Tuy rằng Vọng Hoài tìm mấy ngày nhưng Thiên Lạc sơn mạch rộng như vậy, căn bản vô pháp kiếm ra, không thể làm gì khác hơn là trước tiên trở về, hồi bẩm tội ác của Lâm Lạc này.

Dịch Vọng Hoài phẫn nộ chỉ Lâm Lạc, sát khí tận trời, đáng đáp không một chút nào là giả vờ.

Đây là tự nhiên.

Hắn bị Bao Thức Lễ cho ăn đòn hiểm, lại bị tiểu lên trên đầu, tuy kia là “Thần dịch” của Tiên Cảnh cường giả, thay đổi người bình thường căn bản không có tư cách “hưởng thụ” tới, nhưng đối với hắn mà nói đây chính là vô cùng nhục nhã.

Hắn căn bản không phải đối thủ của Bao Thức Lễ, bởi vậy mang tất cả cừu hận đều đổ lên đầu Lâm Lạc, nếu không phải bởi vì Lâm Lạc, hắn sao bị đại nhục mạ như vậy?

- Lâm Lạc, ngươi có gì nói thì cứ nói?

Tô gia trưởng lão nhìn về phía Lâm Lạc, hắn tự nhiên là nghiêng về Lâm Lạc.

410. Chương 410: Cố Gắng. (1)

- Trên thực tế là người Dịch gia muốn thiết cục giết ta, lại bị ta tiện tay làm thịt.

Lâm Lạc nhún vai trông hết sức hời hợt:

- Ta cuối cùng không bị người làm hại.

- Lâm Lạc, người nghĩ một câu đã muốn chối sạch tội hay sao?

Dịch Vọng Hoài quát to.

Lâm Lạc cười tà một tiếng nói:

- Người cũng không phải là lời một phía sao?

Hắn nguyên tưởng rằng Dịch gia sẽ không dám sinh sự, dù sao Bao Thức Lễ là tiên cảnh chí cường giả, lại là tán tu không hề chịu quản chế, Dịch gia đối Lâm Lạc khai đao, vậy thì chờ bị Bao Thức Lễ quây cho long trời lở đất.

Nhưng thật không ngờ Dịch Vọng Hoài bị cừu hận che mờ hai mắt, không có cùng trưởng trong tộc bối thẳng thắn nói về sự tồn tại của Bao Thức Lễ. Chính là muốn chém giết Lâm Lạc, dẫn Bao Thức Lễ đứng ra, dùng lực lượng gia tộc thay hắn báo thù.

Thế này cũng khó trách, Dịch Vọng Hoài chưa từng có thụ qua vô cùng nhục nhã như vậy, hắn đã bệnh tâm thần rồi.

Ông nói ông có lý, bà nói bà chính đạo, người nào cũng chỉ trích đối phương, lại không có nhân chứng, đúng là đau đầu.

Tám trưởng lão hai mặt nhìn nhau, Dịch gia, Tô gia bốn gã trưởng lão tự nhiên đều là mỗi bên thiên vị, nhưng Điền cùng Phạm hai nhà bởi vì không có quan hệ lợi hại, ý kiến của bọn họ cũng mang tính quyết định.

Dịch Khang Hành hướng hai Điền gia trưởng lão cười cười nói:

- Phong Quang huynh tu luyện chính là Thổ hệ công pháp, lão phu không lâu vừa vặn thu hoạch một khối Bát Bảo linh thạch, cùng linh căn của Phong Quang huynh tương hợp, nói không chừng đối với Phong Quang huynh trùng kích thất trọng thiên có chút bang trợ.

Hai người Điền gia nhất thời ánh mắt sáng ngời, mà Dịch Khang Hành lại chuyển hướng hai người Phạm gia trưởng lão nhìn lại nói:

- Nghe nói Phạm gia có vị thể huynh lúc tu luyện vô ý tẩu hỏa nhập ma, hàn gia có một khối Bích Liên ôn ngọc, nói không chừng có thể mang lại tác dụng.

Lời vừa nói ra, hai người Phạm gia đồng dạng lộ ra ý động.

Đây là giao dịch trần như nhộng, nếu Tô gia không thể cho ra chỗ tốt tương ứng thậm chí nhiều hơn, vậy thì hai nhà Phạm Điền ở quan điểm này đã khá rõ ràng.

Hai gã trưởng lão Tô gia đều phẫn nộ, đều không ngờ tới Dịch gia đối phó Lâm Lạc quyết tâm kiên định như vậy. Vô luận là Bát Bảo linh thạch hay Bích Liên Ôn Ngọc đều là cấp bậc bảo bối, từ ý nghĩa nào đó so với Không Linh Thạch Nhũ còn muốn trân quý hơn.

Muốn xuất ra bảo vật như vậy, tuyệt không phải hai người Dịch Khang Hành có thể làm chủ, mà là qua cao tầng Dịch gia làm ra quyết định.

Này hiển nhiên đã cân nhắc thật kỹ, quyết không phải đột nhiên mà làm ra.

Mặc dù Tô gia đang ở trên thực lực lấn qua Dịch gia, thế nhưng hai người Tô gia này cũng không phải nhân vật quyền lực trung tâm của gia tộc, căn bản không có khả năng tự ý làm chủ, đem ra bảo vật tương xứng.

Kể từ đó, lập trường của Điền Phạm bốn vị trưởng lão tự nhiên là không nói cũng hiểu.

- Trải qua bản trường lão suy nghĩ sâu xa, cho rằng Lâm Lạc có hiềm nghi rất lớn, kiến nghị đưa hắn tạm thời giam giữ tiến hành thẩm vấn.

- Tán thành.

- Tán thành.

- Tán thành.

- Vọng Hoài, hắn bắt lại.

Dịch Khang Hành lạnh lùng ra lệnh.

- Tuân mệnh.

Dịch Vọng Hoài nhìn về phía Lâm Lạc, trong ánh mắt tràn ngập sát khí, hắn là hận chết Lâm Lạc. Tuy rằng gia tộc muốn từ trên người Lâm Lạc lấy được bí mật, tuyệt không cho phép hắn đánh chết Lâm Lạc, nhưng thiếu cánh tay gãy chân cũng không có gì. Dù sao bọn họ chỉ cần bí mật của Lâm Lạc chứ không phải là con người Lâm Lạc.

Hắn vốn có dã tâm độc chiếm cơ duyên của Lâm Lạc, nhưng lúc gặp Bao Thức Lễ, hắn chỉ biết cái này đã là vô vọng. Vì vậy hắn đem bí mật của Lâm Lạc báo cho gia tộc, rất nhanh thượng tầng gia tộc liền quyết định nhất định phải bắt giữ Lâm Lạc.

Đương nhiên hắn hoàn toàn che giấu tin tức của Bao Thức Lễ. Nếu nói khác đi thì gia tộc chắc chắn phải cân nhắc có nên mạo hiểm đắc tội một tán tu Tiên Cảnh chí cường cường giả hay không.

Dịch Vọng Hoài khẽ quát một tiếng, bàn tay to lộ ra, hư phách về phía Lâm Lạc.

Cho dù là Thích Biến Cảnh cao thủ ở trước khi không có hình thành lĩnh vực, tuyệt không ai dám cùng Lâm Lạc chính diện tấn công. Lĩnh vực tồn tại quyết định dù Lâm Lạc chỉ có “Thông Minh cảnh”, nhưng lực sát thương thực tế có thể uy hiếp một võ giả dưới Tiên cảnh.

Lâm Lạc cười nhạt, hắn đại khái cũng đoán được cách nghĩ của Dịch Vọng Hoài, hơn nữa Dịch Vọng Hoài cũng không sợ Lâm Lạc đem Bao Thức Lễ nói ra, dù vậy cũng chỉ là lời nói ở tuyệt cảnh cứu vớt mà thôi. Hơn nữa, Tiên Cảnh chí cường giả chẳng lẽ nhiều như củ cải, bọn họ thường là Thần Long thấy đầu không thấy đuôi.

Hắn song quyền hợp lại, ra sức một kích.

Thành thịnh!

Một đạo lực lượng gọn sóng mắt thường có thể thấy được nhất thời nhộn nhạo tuôn ra, đem người hiểu kỳ vây xem trong cốc đều chấn nghiêng ngã.

Bụi mù qua đi, chỉ thấy Lâm Lạc ngạo nghễ đứng thẳng, thân hình như trường thương.

Tiểu tử này cư nhiên đón đỡ một kích của Dịch Vọng Hoài?

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, cả người Lâm Lạc quần quanh thiểm điện lam sắc, điện lưu cuồng quyền. Không ngừng phát sinh thanh âm ba ba ba.

Khuy Linh thập trọng thiên.

Lão thiên gia!

Mọi người trong thoáng cái hoàn toàn lâm vào khiếp sợ. Nhất là tám vị trưởng lão, càng ghen hống nhìn trần trối.

Bọn họ là tự mình chứng thực Lâm Lạc ở thời điểm tiến nhập sơn cốc chỉ là Giác Vi tam trọng thiên, nhưng qua mấy tháng, hắn liền sù sù sù nhảy tới Thông Minh cảnh. Mà lúc này mới có qua hai tháng, tiểu tử này cư nhiên tới Khuy Linh cảnh đỉnh phong.

Bình cảnh Võ đạo ở trước mặt Lâm Lạc căn bản là không hề tồn tại.

Tốc độ tu vi tiến cảnh như vậy không nói sau này người hay không, nhưng trước tuyệt đối chưa từng có ai. Chỉ ít ở hơn mười vạn năm lịch sử của tam đại Thần Quốc chưa từng xuất hiện qua. Ai có tư cách so thiên tài với Lâm Lạc. Tất cả đều chẳng là gì cả, một điểm tư cách cũng không xứng.

Thấy tốc độ tinh tiến kinh khủng như vậy của Lâm Lạc, Tô gia hai đại trưởng lão cũng có chút ít tin vào Lâm Lạc giết những người Dịch gia kia độc chiếm cơ duyên, mới có tiến cảnh kinh khủng như vậy.

Nhưng mà giạt mình hơn còn là hai tên trưởng lão Dịch gia cùng Dịch Vọng Hoài. Bọn họ đều biết Lâm Lạc cũng không có được bí bảo gì, mà tất cả tự nhiên là cơ duyên thuộc về bản thân Lâm Lạc.

Mà hết thấy những thứ này sẽ thành cơ duyên của Dịch gia bọn họ.

Mới nghĩ tới đây, ánh mắt bọn họ trở nên nóng rực lên. Hận không thể lập tức cướp giạt cơ duyên của Lâm Lạc.

- Lâm Lạc, ngươi còn dám phản kháng.

Dịch Vọng Hoài hét lớn một tiếng. Hai tay liên tục huy động, không ngừng hư không xuất kích.

Nhưng giờ đã không giống như xưa.

Dịch Vọng Hoài tuy rằng vẫn là Dịch Vọng Hoài. Nhưng Lâm Lạc cũng đã không phải Lâm Lạc trước kia.

Lâm Lạc hiện tại đã là Khuy Linh cảnh đại viên mãn, thể chất lại được Thần huyết rèn luyện biến thái. Dịch Vọng Hoài cố nhiên lực lượng hơn xa hẳn, nhưng muốn từ xa đả thương Lâm Lạc là đang nằm mơ nói mộng!

411. Chương 411: Cố Gắng. (2)

- Dịch Vọng Hoài...

Lâm Lạc hét lớn một tiếng, thân hình phóng lên phát động phản kích.

Hắn hiện tại lôi điện công pháp là chủ công, tốc độ nhanh không gì sánh được, có thể bù đắp cảnh giới chênh lệch cùng Dịch Vọng Hoài, một quyền oanh qua đầu lâu của đối phương.

- Ân!

Dịch Vọng Hoài cả kinh, đúng là không dám chống đỡ, trực tiếp phi thân độn khai.

Đây hiển nhiên là cử chỉ sáng suốt, Lâm Lạc có lĩnh vực oai, cùng hắn liều mạng không phải muốn chết sao?

Bất quá Lâm Lạc không có ý dùng lĩnh vực chút nào, hắn còn không thể hoàn toàn khống chế lĩnh vực. Đây vừa ra sẽ là đả kích hủy diệt. Mà một vị Tô gia trưởng lão lặng lẽ truyền lời cho hắn, đã đem tin tức trở lại Tô gia, muốn hắn tận lực kéo dài thời gian.

Nếu Dịch gia quyết tâm đối phó Lâm Lạc, chỉ bằng vào lực lượng một người Lâm Lạc căn bản vô lực chống cự, hắn cũng không có cuồng ngạo dám cùng thế gia Thần quốc truyền thừa hơn mười vạn năm một mình chống lại.

Bởi vậy nhất thiết cần phải có sự bảo vệ của Tô gia.

Hưu!

Lâm Lạc khởi bước mau chóng đuổi theo, tốc độ của hắn không chậm hơn đối phương chút nào, đúng là như bóng với hình, nhanh như thiểm điện.

Hai người một người truy, một người đuổi tạo thành vòng tròn trong sân.

Nói đến thật đúng là châm chọc, hai thặng trước Dịch Vọng Hoài phong quang vô hạn, một đường truy sát Lâm Lạc. Nhưng thời gian biến thiên, tình huống cũng theo đó mà nghịch chuyển. Dịch Vọng Hoài khẳng

định phi thường không cam lòng, nếu không phải Lâm Lạc hình thành lĩnh vực thì hẳn làm sao phải như vậy?

Như thế trước mắt bao người, hẳn bị một người cảnh giới thấp một tầng thứ truy theo như chuột chạy qua đường, làm hẳn làm sao chịu nổi?

- Lâm Lạc, đừng cho là ta sợ ngươi!

Dịch Vọng Hoài hét lớn một tiếng, rốt cục không thể chịu đựng được nhục nhã như vậy, xoay người quay phía Lâm Lạc đánh ra một chiêu.

Như thế mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng tin tưởng Lâm Lạc cũng không dám ở trước mặt tám trưởng lão vận dụng lĩnh vực hạ sát thủ. Nếu thế thì là tử tội, không thể thoái thác.

Lâm Lạc dĩ nhiên không làm vậy, Chiến Thiên Quyết vận chuyển, cùng đối phương hoàn toàn cứng đối cứng.

Từng đạo lực lượng kinh khủng ba động tràn ra, chu vi tất cả mọi người như ở bên trong sóng biển, người xem cảnh giới hơi yếu liền ngả rạp.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Hai người kịch liệt giao phong, đều là đem hết toàn lực.

Hơn mười chiêu qua đi, hai người đều rút lui hơn mười trượng, khóe miệng Lâm Lạc chảy máu. Nhưng Dịch Vọng Hoài cũng không chịu nổi, cả người điện mang nhảy lên làm hẳn không ngừng run rẩy, mồm mép co giật.

Ở trên lực lượng, Lâm Lạc không có cách nào cùng đối phương chính diện là địch. Này liều mạng tự nhiên thiệt thòi lớn, nhưng Thiểm Điện lực của hẳn cũng không phải dễ chọc, bằng không sao có thể xưng là Thiên phạt oai?

Nhìn như Lâm Lạc rơi vào thế hạ phong, nhưng Dịch Vọng Hoài cũng phải cẩn rằng chịu khổ. Lâm Lạc kia thể chất mạnh mẽ quá đáng sợ, tuy nôn ra máu nhưng thương thế không nặng. Trái lại hẳn cả người tê rần, mười thành công lực dĩ nhiên phát huy không ra ba thành.

Thật là đáng sợ! Lôi điện lực không hổ là đại biểu cho Thiên phạt, cho dù kém một đại cảnh giới vẫn như cũ còn có uy năng như vậy.

Thấy một màn như vậy, da mặt Tô Chấn Hạo cũng bắt đầu co quắp lên.

Luận thực lực, hẳn so với Dịch Vọng Hoài thua kém một ít. Từ bài danh cũng có thể nhìn ra, hẳn thứ 5, mà Dịch Vọng Hoài đứng thứ 4, là mục tiêu hẳn trước giờ hướng đến mà chưa được. Nếu như ngay cả Dịch Vọng Hoài cũng thua ở trong tay Lâm Lạc, vậy thì hẳn đồng dạng cũng chỉ có nuốt hận.

Nghĩ đến trước đó vài ngày cùng Lâm Lạc trở mặt, hẳn không khỏi cảm thấy chột dạ, thầm hy vọng Lâm Lạc bị Dịch gia bắt, tiêu trừ tai hoạ ngầm này. Nếu Lâm Lạc bình an vượt qua kiếp nạn này, vậy thì nên cùng hẳn kết giao một chút.

Dù sao Lâm Lạc cũng đạt được Khuy Linh cảnh đỉnh cao, ở cảnh giới đã cách hẳn không xa. Luận chiến lực chân thực càng kinh khủng không gì sánh được. Mà then chốt nhất chính là Lâm Lạc sẽ trở thành tôn tể của Tô Quảng Khai, đây mới là lý do để cho người kiêng kỵ.

Sắc mặt đồng dạng ngưng trọng kể cả Điền Ôn Luân cùng Phạm Trang Quân, tuy rằng bọn họ so với Dịch Vọng Hoài cao hơn một tiểu cảnh giới, nhưng xem tốc độ đề thăng như yêu quái của Lâm Lạc, này thật tình không biết còn trụ bao nhiêu thời gian.

Thân hình Lâm Lạc chớp động, lần thứ hai khởi xướng công kích.

Dịch Vọng Hoài tự nhiên phần khởi phản kích, nếu như ở trước công chúng bại bởi Lâm Lạc, hẳn sẽ mất hết mặt mũi.

Hai người kịch liệt giao chiến, từng đạo sóng xung kích không ngừng hướng ra phía ngoài tuôn ra, mặt đất bị duy trì phá hư liên tục, mảnh nhỏ tận trời, bụi đất tràn ngập, nếu không phải trong sơn cốc có trận pháp bảo hộ, đã sớm bị phá hư không còn hình dạng.

Lâm Lạc huyết sáo dài một tiếng, đúng là đối với công kích của Dịch Vọng Hoài không tránh không né, áp dụng lấy chiến thuật đòn đối đòn, lấy máu kinh sợ đối thủ. Thành thịnh thành thịnh thành thịnh, hắn ở ngực bị Dịch Vọng Hoài đánh liên ba chưởng, nhưng hắn cũng ở trên mặt Dịch Vọng Hoài hung hăng đập ba cái.

- Họ Dịch kia, vết thương trên mặt lành nhanh quá ha.

Lâm Lạc cố ý nhìn vết sẹo trên mặt Dịch Vọng Hoài.

Dịch Vọng Hoài nhất thời xanh cả mặt, nhớ tới tràng diện ở trong Thiên Lạc sơn mạch bị Bao Thúc Lễ hung hăng nhục nhã, tức giận đến hai mắt bốc khói. Hắn tấn công như điên, quát lên:

- Khinh người quá đáng, ta muốn giết người!

- Người si nói mộng!

Lâm Lạc càng đánh càng hăng, hắn tuy rằng kém một đại cảnh giới, nhưng được Thần huyết rèn luyện qua, thân thể còn mạnh hơn nhiều Dịch Vọng Hoài. Kết quả liều mạng chỉ có Dịch Vọng Hoài ăn khổ.

Hai tên trưởng lão Dịch gia đều là sắc mặt xanh mét, tuy đó là thương thế của Dịch Vọng Hoài, nhưng cũng là mặt mũi Dịch gia.

Thành thịnh! Thành thịnh! Thành thịnh!

Ở dưới Thiểm Điện lực oanh kích, Dịch Vọng Hoài căn bản vô pháp phát huy ra thực lực tương xứng, bị bắn trúng liên tiếp. Mà ghê tởm hơn chính là, Lâm Lạc chuyên bắn vào mặt hắn, rất nhanh liền đưa hắn đánh thành đầu heo, liên tục rút răng ra ngoài.

Toàn trường một mảnh ồ lên.

Mấy tháng trước Lâm Lạc chỉ có thể cùng Giác Vi cảnh Phạm Trác Hi đánh một trận, lúc đó gây kinh diễm toàn trường. Nhưng này mới qua bao lâu, hắn cư nhiên có thể đè nặng Dịch Vọng Hoài đánh, đây là hạng tiến bộ kinh người gì?

Tuy Dịch Vọng Hoài chỉ là đệ tứ cao thủ trong cốc, nhưng nhìn bộ dáng hắn chặt vật bất kham, Lâm Lạc nói không chừng còn có năng lực khiêu chiến càng cao cấp hơn.

Thiên tài, thiên tài chân chính!

Dù là Dịch Hưng Ba lại làm sao, ở lúc bằng tuổi Lâm Lạc hắn có thể vượt qua đại cảnh giới chiến thắng đối thủ sao? Ở trong vòng nửa năm từ Giác Vi cảnh lên tới Khuy Linh cảnh sao? Có thể ở Thông Minh cảnh hình thành lĩnh vực sao?

Từ cổ chí kim đệ nhất thiên tài!

Thành thịnh thành thịnh thành thịnh thành thịnh thành thịnh!

Dịch Vọng Hoài đã bị thiểm điện lực đánh cho toàn thân tê dại, hoàn toàn không còn cảm giác đau đớn. Hắn bị Lâm Lạc đánh thành bao cát, ngay cả ý thức cũng bắt đầu không rõ lên.

412. Chương 412: Phản Kích. (1)

- Đủ rồi!

Một thanh âm tràn ngập uy nghiêm vang lên, một lão giả áo xám vô thanh vô tức xuất hiện ở bên cạnh Lâm Lạc cùng Dịch Vọng Hoài. Hắn một chưởng đẩy đi, một cỗ kinh khí cường đại không gì sánh được nhất thời hướng hai bên kéo dài, đem Lâm Lạc và Dịch Vọng Hoài chấn ra xa nhau.

Hắn hiển nhiên vô cùng bất công, Dịch Vọng Hoài chỉ là lui ra phía sau bảy bước, nhưng Lâm Lạc là lui hơn mười bước. Oa một tiếng, phun ra ba ngụm máu tươi.

Đây là Dịch gia Thích Biến cảnh tuyệt thế cường giả

Vì một Lâm Lạc nho nhỏ, ngay cả Thích Biến cảnh cường giả cũng không tiếc tự thân xuất mã?

Tất cả mọi người có chút chóng mặt, mà trưởng lão Phạm, Điền hai nhà cũng bắt đầu hoài nghi nguyên nhân chính thức của Dịch gia làm như vậy.

Dù cho Dịch Vọng Hoài nói đúng sự thực, thế nhưng cũng chỉ là tiểu võ giả cấp độ Thông Minh, Khuy Linh, cần lao động đến Thích Biến cảnh cường giả đại giá sao! Liên tưởng đến tu vi Lâm Lạc đột nhiên tăng mạnh, chỉ sợ là Dịch gia phát hiện đại bí mật của Lâm Lạc, muốn nghịch đoạt cơ duyên của Lâm Lạc!

Như vậy tưởng tượng, tâm tư của bọn hắn cũng lập tức sinh động, nhao nhao cùng trưởng lão nhà mình trao đổi một cái ánh mắt, liền tranh thủ vụng trộm phát tin tức ban bố đi ra ngoài, hôm nay có Thích Biến cảnh cường giả xuất hiện, bọn hắn đã không có tư cách chen chân.

Lâm Lạc lau đi máu tươi khoe miệng, trong hai mắt chiến ý ngút trời, cười lạnh nói:

- Không hổ là Thích Biến cảnh cao thủ, uy phong thật to!

Đây chính là trần trụi trào phúng, Dịch gia Thích Biến cảnh cường giả kia không khỏi lộ ra một vẻ không vui, nếu không phải Lâm Lạc quan hệ thật lớn, ở trước khi không có được cơ duyên của hắn phải lưu người sống, hắn đã sớm một cái tát trực tiếp chụp chết Lâm Lạc rồi!

Mà đối với Lâm Lạc mà nói, người Dịch gia là quyết tâm muốn đoạt bảo vật trên người hắn, cái này đuổi đầu một đao, co đầu lại cũng là một đao, cần gì phải khách khí? Hắn cười ha ha, không coi ai ra gì, đúng là không có đem Thích Biến cảnh cường giả để vào mắt chút nào.

Phần hào khí này làm mọi người chung quanh đều âm thầm sợ hãi, dưới gầm trời này đến tột cùng có mấy người có thể ở trước mặt Thích Biến cảnh cường giả bình tĩnh như thế? Người bình thường sớm bị dọa đến hai chân như nhũn ra, động thoáng một phát cũng là xa xỉ, huống chi trấn định như thế!

Dịch gia Thích Biến cảnh cường giả kia tên là Dịch Tam Thông, hôm nay đã có hơn tám trăm tuổi, dùng tính tình nóng nảy trừ danh, lão gia hỏa này không có lòng dạ gì, bị Lâm Lạc miệt thị như thế không khỏi bắt đầu phẫn nộ, có xúc động liều lĩnh đem Lâm Lạc chụp chết.

- Tiểu tử, họa là từ miệng mà ra, thành thành thật thật mà nói, ngươi còn có một đường sinh cơ!

Lão nhân này nghiêm mặt nói ra.

- Phì, tên hỗn đản nào dám động hắn, bốn cô nương cùng hắn không để yên!

Một tiếng quát truyền đến, chỉ thấy Tô Mị cùng Lăng Kinh Hồng lướt chúng mà ra, đã là gấp chạy vội tới. Tô đại cô nương bá đạo trước sau như một, ngay cả Thích Biến cảnh cường giả cũng dám mắng.

Sắc mặt Dịch Tam Thông không khỏi càng thêm đen!

Một cái Lâm Lạc dám cùng hắn tranh luận còn chưa tính, dù sao Dịch gia bọn hắn là muốn nghịch đoạt cơ duyên của hắn, thay đổi ai cũng có vài phần nóng tính! Nhưng tiểu nha đầu này vậy mà cũng dám rống với hắn, thật không đem Thích Biến cảnh cường giả để vào mắt sao?

Phải biết rõ cái thế giới này, võ đạo cao tầng nhất chính là Thích Biến cảnh, mặc dù Dịch Tam Thông mới chỉ có Thích Biến tứ trọng thiên, cách Đại viên mãn còn có một đoạn lớn khoảng cách, so không được tuyệt thế anh tài như Phạm Thương Vũ, nhưng Thích Biến cảnh chính là Thích Biến cảnh, chỉ cần Phạm Thương Vũ một ngày không đột phá Tiên cảnh, như vậy hai bên chính là địa vị ngang nhau!

Ngay cả Càn Nguyên Quốc đệ nhất cao thủ cũng chỉ có thể cùng hắn địa vị ngang nhau, một tiểu nha đầu Minh Dương cảnh dám cùng hắn rống sao?

Dịch Tam Thông rất không thoải mái, đạt tới loại cảnh giới như hắn này hoặc là lòng dạ sâu đến đáng sợ, hoặc là một điểm lòng dạ cũng không có, không quen nhìn trực tiếp một chương đập đi qua đánh chết, ai dám nói hắn cái gì?

Thích Biến cảnh liền đại biểu cho chiến lực đỉnh phong nhất của thế gian này, hắn muốn giết ai thì giết!

- Tiểu nha đầu, người dám trách cứ lão phu?

Dịch Tam Thông sát ý sinh sôi, nếu như đổi thành lúc còn trẻ, hẳn còn sẽ có vài phần thương hương tiếc ngọc, nhưng đã đến tuổi của hắn hiện tại, nữ sắc đã sớm không đánh động tâm linh của hắn, chỉ còn lại có truy cầu đối với Vô Thượng võ đạo, ở trước lúc thọ nguyên khô cạn có thể lần nữa đột phá, đạt được trường sinh!

- Có cái gì không dám, người lão thất phu này lấy lớn hiếp nhỏ, có bản lĩnh đi cùng gia gia của ta rống, già không chết còn làm tặc, còn sống cũng là lãng phí lương thực!

Tô Mị ở tạo nghệ miệng lưỡi có thể hoàn toàn không so sánh với lực chiến đấu của nàng, cái này liên tiếp nói ra vừa nhanh vừa vang, lại rõ ràng vô cùng, để ối người trong cốc đều nghe được rành mạch.

Mọi người không khỏi có xúc động muốn cười trộm, chẳng qua là Dịch Tam Thông là Thích Biến cảnh tuyệt thế cường giả, bọn hắn cũng không phải sau lưng mỗi cái đều có gia gia như Tô Quảng Khai, cái này nếu bị Dịch Tam Thông nhớ lên đã có thể gặp không may!

Lăng Kinh Hồng thì bay vọt đến bên cạnh Lâm Lạc, lấy ra một viên đan dược cho Lâm Lạc ăn vào, trong ánh mắt lộ ra một tia ân cần cùng loại bằng hàn sát khí.

Ánh mắt hai người tiếp xúc, tự có một loại ám muội, người khác là nhìn không ra, nhưng Phạm Trang Quân nhìn chằm chằm vào Lăng Kinh Hồng, thấy một màn như vậy không khỏi đem hai nắm siết chặt, trực giác cho rằng Lâm Lạc chính là nam tử chiếm tám thân trong trắng của Lăng Kinh Hồng!

Ánh mắt của Dịch Tam Thông đại hàn, mạnh mẽ nâng chưởng quát:

- Mặc kệ gia gia của ngươi là ai, hôm nay lão phu tất phải trừng phạt với ngươi, thay trưởng bối ngươi quản giáo!

Nhưng hắn là Thích Biến cảnh cường giả, bị người chỉ vào cái mũi mắng còn muốn nuốt vào mà nói, ngày sau còn có thể diện gì đáng nói?

- Tránh ra!

Lâm Lạc khẩn trương, liền tranh thủ tể Tử Đỉnh ra, bảo hộ đến trên đầu Tô Mị, tuy yêu nữ có cấm khí hộ thân, nhưng có thể ngăn cản công kích của Thích Biến cảnh cường giả hay không thật đúng là nói không chính xác!

Bành!

Một chưởng này đánh vào phía trên tử khí, tuy bị Tử Đỉnh hóa đi chín thành lực lượng, lại như cũ đối với Lâm Lạc không thể ngăn cản, ba ba ba, mạch máu toàn thân hắn hoàn toàn bạo liệt, từng khối huyết nhục từ trên người tạc rời, ở trên thân có thể thấy được xương trắng um tùm!

Ý thức của hắn bỗng nhiên mơ hồ, lập tức ngã quỵ, may mắn được Lăng Kinh Hồng ở sau lưng đỡ lấy mới không có ngã trên mặt đất. Mà Tử Đỉnh đã mất đi ý thức của Lâm Lạc điều khiển, lập tức CHÍU...U...U... thoáng một phát chui vào trong thức hải của hắn.

- Lâm Lạc...

Tô Mị hét lên một tiếng, vội vàng hướng Lâm Lạc nhào tới, nước mắt cuộn cuộn tuôn rơi.

413. Chương 413: Phản Kích. (2)

- Hừ, trận ồn ào này cũng nên xong rồi!

Dịch Tam Thông đưa tay phải ra, hóa thành một bàn tay ngập trời màu xanh, hướng về ba người Lâm Lạc trào tới.

- Lão phu ngược lại muốn nhìn, là ai dám động đến tôn nữ của lão phu!

Một tiếng hừ nhẹ, bàn tay lớn của Dịch Tam Thông đánh ra như gặp phải độc xà, lập tức gấp co lại mà quay về, một đạo nhân ảnh hiện lên, Tô Quảng Khai đã xuất hiện ở trước mặt Tô Mị, trên mặt tràn đầy sát khí.

Sự tình có thể làm cho vị lão tổ tông này tức giận đã không nhiều lắm, nhưng vừa vặn Tô Mị chính là nghịch lân của hắn!

- Gia gia, người mau nhìn xem cái gốc tử này, ô ô...

Tô Mị lệ rơi đầy mặt.

Tô Quảng Khai chứng kiến bộ dạng kia của Lâm Lạc, cũng không khỏi nhướn mày, thò tay ở trên người Lâm Lạc hư phật thoáng một phát, lông mày khóa càng chặt hơn:

- Thương thế của hắn vô cùng nặng!

- Gia gia nhanh cứu hắn!

Tô Mị khóc không ra tiếng, mà Lăng Kinh Hồng mặc dù không có nói chuyện, nhưng đồng dạng dùng một đôi ánh mắt hi vọng nhìn Tô Quảng Khai.

Tô Quảng Khai đột nhiên nhãn tình sáng lên nói:

- Không sao, tiểu tử này có ba giọt Tử Huyết, có thể khép lại tất cả thương thế, chỉ cần đem ý thức của hắn tỉnh lại, hắn liền có thể tự cứu!

Hắn lập tức điểm vào đầu Lâm Lạc một cái, một đạo khí lưu kim sắc chui vào thân thể Lâm Lạc, chỉ thấy Lâm Lạc chấn động mạnh một cái, đúng là đã tỉnh lại.

Nhưng huyết nhục toàn thân bị sinh sôi tạc rời, cái này là đau khổ bậc nào, thiếu chút nữa lại để cho Lâm Lạc trực tiếp kêu lên. Nhưng ý chí của hắn cứng cỏi đã bị mài đến trình độ đáng sợ, đúng là cứng rắn nhịn được, tuy trên trán không ngừng chảy ra mồ hôi lạnh như đậu nành, hắn lại thủy chung không nói tiếng nào, mà lập tức thiêu đốt một giọt Tử Huyết trong trái tim.

Tô Mị nhìn ở trong mắt đau trong lòng, mắt thấy hiệu quả của Tử Huyết, trên người Lâm Lạc vậy mà nhanh chóng sinh ra thịt mới, hiển nhiên có thể tự lành, ân cần chi tâm của nàng lập tức biến thành phần nộ vô tận, mạnh mẽ quay đầu một ngón tay chỉ Dịch Tam Thông nói:

- Gia gia, chính là lão già chết tiệt này muốn giết ta, kết quả gốc tử thay ta ngăn cản một chương, bằng không hiện tại nằm trên mặt đất chính là ta!

Ánh mắt Tô Quảng Khai kỳ hàn, tu vi của Lâm Lạc là Khuy Linh cảnh đỉnh cao, hơn nữa thể chất mạnh mẽ đến đáng sợ, nhưng cũng trọng thương đến thiếu chút nữa trực tiếp quả đật, cái này nếu đổi lại là cháu gái mình bị thụ một kích kia, còn có mệnh giữ lại sao?

Nhi tử cùng con dâu chết sớm, dưới gối cũng chỉ có một cái quan hệ huyết thống như vậy, ai muốn đoạn tử tôn của hắn, cái kia chính là muốn cái mạng già của hắn! Không, Tô Mị là thịt trong lòng của hắn, so với cái mạng già của hắn còn trọng yếu hơn!

Nhưng mà Dịch Tam Thông không sợ Tô Quảng Khai, mọi người không đều là “Thích Biến cảnh” ư, địa vị ngang nhau, ai cũng đừng nghĩ áp qua ai, dựa vào cái gì cháu gái của người có thể nhục mạ ta? Hắn chấp tay nói:

- Tô huynh, đem tiểu tử Lâm Lạc kia giao cho lão phu, hôm nào lão phu mở tiệc rượu hướng người tạ lễ!

Hắn tự nhận thức đây đã là cho đủ Tô Quảng Khai mặt mũi.

- Hừ, vậy lấy đầu người trên cổ người xuống làm thức nhắm a!

Tô Quảng Khai đã không còn nén được nữa, khí tức chất phác tự nhiên bắt đầu điên cuồng lan tràn, lập tức tràn ngập toàn bộ Tứ Phong Cốc, tất cả mọi người như tận thể đến trước mắt, tràn đầy sợ hãi.

- Tô Quảng Khai, không nên hiếp người quá đáng!

Dịch Tam Thông cũng là nóng tính rất lớn!

Nhưng hẳn là Thích Biễn cảnh cường giả, tôn nghiêm há lại phớt lờ, Tô Quảng Khai này không hảo hảo quần giáo cháu gái, lại muốn động võ đối với hắn, cái này con mẹ nó còn xem hắn là Thích Biễn cảnh cường giả sao?

Hắn lấy nóng tính trừ danh, hỏa khí vừa lên đến đầu còn nhìn được, lập tức rít gào một tiếng, xách chưởng hướng Tô Quảng Khai đánh ra.

- PHÁ...!

Tô Quảng Khai tay trái chém ra một đạo kinh khí, bỗng nhiên hóa thành một đạo thánh kiếm hoàng kim, lập tức liền oanh phá kinh khí của Dịch Tam Thông, đánh thẳng bộ ngực của hắn.

Dịch Tam Thông kinh hãi, vội vàng một cái trở mình, thân hình nhanh như điện, CHÍU...U...U... thoáng một phát, chớp động hơn mười trượng, nhưng một tia mũi nhọn của Kim Sắc kiếm khí vẫn là sát đến hắn thoáng một phát, lão gia hỏa này đột nhiên sắc mặt một mảnh đỏ thẫm, mạnh mẽ há mồm chính là một ngụm máu đen phun ra, trong đó thậm chí còn có mấy khối thịt nát!

Cái này rõ ràng là nội tạng của hắn cũng nhận lấy phá hư nghiêm trọng!

Quá kinh khủng, đồng dạng là Thích Biễn cảnh cường giả, một kích của Tô Quảng Khai liền khiến cho Dịch Tam Thông bị trọng thương, cái này là uy lực bậc nào? Dù cho thay đổi Phạm Thương Vũ có danh xưng là Càn Nguyên Quốc đệ nhất cao thủ, có thể đồng dạng làm được một kích này sao?

Nếu Dịch Tam Thông biết rõ ý tưởng của mọi người chung quanh, tuyệt đối có xúc động thổ huyết ba lít, cái này con mẹ nó, bị Tô Quảng Khai đấu võ không tính, còn muốn đổi Phạm Thương Vũ tới một lần?

Nhưng một kích này của Tô Quảng Khai nhưng là long trời lở đất, để ọi người ý thức được, dù cho Thích Biễn cảnh được xưng là võ đạo đỉnh phong, nhưng đồng dạng có cao thấp mạnh yếu khác nhau rất lớn!

Đương nhiên, ngoại trừ mấy người có hạn như Tô Mị, ai cũng không biết Tô Quảng Khai đã sớm đặt chân Tiên cảnh, căn bản không phải Thích Biễn cảnh gì! Cái này rất giống Tiên Thiên cảnh đối với Hậu Thiên, một đầu ngón tay trấn áp mấy trăm!

Sắc mặt Dịch Tam Thông lúc đỏ lúc trắng, hắn nguyên lai tưởng rằng dù cho không bằng Tô Quảng Khai, nhưng chênh lệch cũng sẽ không quá lớn, nhưng không nghĩ tới lại căn bản không phải một chiêu chi địch, đây đối với hắn đã kích thật sự quá lớn.

- Tô huynh, cho ta một cái mặt mũi, chuyện hôm nay như vậy thôi, như thế nào?

Một thanh âm hư vô phiêu miểu đột nhiên truyền tới, tựa hồ xa cuối chân trời, lại tựa hồ gần ngay trước mắt, làm cho người ta căn bản không cách nào nắm lấy.

Tô Quảng Khai đứng chấp tay sau lưng nói:

Tặc tử này muốn giết cháu gái lão phu, nếu không phải có người thay nàng ngăn cản xuống, lúc này nàng đã bị chết! Dịch Toàn Kinh, ngươi nên cảm thấy may mắn, nếu không lão phu sẽ đem cả nhà Dịch gia người giết sạch sẽ!

Mẹ kiếp, lão nhân này quá khí phách rồi! Dám nói thẳng muốn tàn sát một đỉnh cấp thể gia của Thần quốc, điều này có thể ở trước mặt mọi người nói ra là một loại biểu hiện tuyệt đối cường thế.

- Hừ, Tô huynh không khỏi quá xem thường Dịch gia ta không người a!

Lời còn chưa dứt, ở trước mặt Dịch Tam Thông đã xuất hiện một Thanh y lão giả, nhìn qua thanh tích vô cùng, có một loại tiêu sái phiêu nhiên ở bên ngoài trần thế.

- Lão tổ, cứu ta!

Dịch Tam Thông chứng kiến Thanh y lão giả này, liền biết mình sai đến không hợp thói thường cỡ nào rồi!

Thanh y lão giả này chính là trụ cột chính thức của Dịch gia Dịch Toàn Kinh, Tiên cảnh chí cường giả! Mà ngay cả Dịch lão tổ cũng gọi Tô Quảng Khai là Tô huynh, điều này đại biểu lấy Tô Quảng Khai tự nhiên

cũng là Tiên cảnh chí cường giả, nếu không lại há có tư cách cùng hần xưng huynh gọi đệ!

414. Chương 414: Chấn Giết. (1)

Khó trách Tô Quảng Khai căn bản không để cho hần mặt mũi, Tiên cảnh cường giả cần cho võ giả Thích Biến cảnh mặt mũi sao? Cái này cùng võ giả Hậu Thiên đỉnh phong cùng Tiên Thiên cảnh cao thủ giống nhau, ngấm lại cũng có chút xấu hổ a...

Đều do Tô Quảng Khai này không tốt, người là Tiên cảnh cường giả, cái kia cứ việc nói thẳng ra, hoặc là như Dịch gia lão tổ giống nhau, dứt khoát ẩn sâu, vốn không có ai biết sự hiện hữu của hần! Nhưng Tô Quảng Khai này hết lần này tới lần khác lại rất lên giọng, đỡ đòn tên tuổi Tô gia đệ nhất cao thủ, rồi lại đem danh hiệu Càn Nguyên Quốc đệ nhất cao thủ chấp tay nhường cho người khác, điều này có thể không cho người hiểu lầm sao?

Nếu sớm biết Tô Mị là cháu gái của Linh cảnh cường giả như vậy, Dịch Tam Thông như thế nào cũng nhịn xuống khẩu khí này, không có biện pháp, ai bảo phía sau người ta cứng rắn đây này? Nhưng họa này đã chọc, duy nhất có thể cứu hần tự nhiên chỉ có Dịch gia lão tổ rồi!

Tô Quảng Khai đứng chấp tay nói:

- Hiện tại Lão phu chỉ cần một mình hần chết, sau còn dây dưa thì chưa biết chừng!
- Tô huynh, Dịch gia cũng không phải là dễ lần như vậy, ngược lại muốn nhìn Tô huynh ngàn năm qua lại có tiến bộ gì!

Dịch Toàn Kinh nhàn nhạt nói ra, sau lưng đột nhiên hiện ra một mảnh biển lớn mênh mông, sóng dữ cuộn cuộn, pháp hải không giới hạn!

Linh vực!

Đây là Thủy linh vực, vừa ra chính là bảy mươi trượng, đã đem Tô Quảng Khai bao vây đi vào.

Mọi người đang xem cuộc chiến, kể cả tám Thiên Hợp cảnh trưởng lão kia cũng nhao nhao nhanh chóng thối lui, linh vực vừa khai, đừng nói bọn hần, dù là sinh tử của Thích Biến cảnh cường giả cũng ở một ý niệm!

Một mảnh kim quang chớp động, Tô Quảng Khai cũng mở ra hoàng kim thánh kiếm linh vực của hần, Kim Sắc thể giới cùng đại dương mênh mông thể giới đối lập nhau, trong khoảng thời gian ngắn đúng là người này cũng không thể làm gì được người kia.

Mà những người khác thì là hoàn toàn mê hoặc!

Bọn họ cấp độ không đủ, còn không có cách nào tiếp xúc đến cơ mật cao tầng của gia tộc, bởi vậy cũng chỉ là nghe nói qua có linh vực tồn tại, nhưng lại không biết Thần quốc đến tột cùng có ai tiến nhập cấp độ này!

Phạm Thương Vũ xem như nửa cái, nhưng cùng hai người trước mắt này vừa so sánh, lại không biết kém bao xa!

Linh vực hoàn toàn, Tiên cảnh chí cường giả!

Cái này mẹ nó đến tột cùng là ai đem Phạm Thương Vũ phong làm Càn Nguyên Quốc đệ nhất cao thủ?

- Tô huynh, đừng ở đây, như thế nào?

Dịch Toàn Kinh vẫn là ôm thái độ dàn xếp ổn thỏa, dù sao Dịch Tam Thông thiếu chút nữa đánh chết Tô Mị đúng là sự thật.

- Nếu như người không biết tốt xấu, lão phu không ngại lại làm thịt một Tiên cảnh cường giả!

Tô Quảng Khai lạnh lạnh nói ra, hoàng kim thánh kiếm lĩnh vực đột nhiên kịch liệt khuếch trương, lại là vượt qua phạm vi bảy mươi trượng, khuếch trương đã đến tám mươi trượng, chín mươi trượng, 100 trượng!

- Người, người...

Dịch Toàn Kinh tựa hồ nhận lấy đả kích cực lớn, đúng là nói chuyện cũng có chút run rẩy.

- Người vậy mà bước ra một bước kia!

- Cút!

Tâm tình của Tô Quảng Khai hiển nhiên thật không tốt.

Tuy bị mắng chó huyết xối đầu, nhưng Dịch Toàn Kinh đúng là thần kỳ ngay cả cái rắm cũng không dám thả, trực tiếp thu hồi lĩnh vực, lui về phía sau hơn trăm trượng, trên mặt vẫn như cũ khó nén kinh sợ.

- Lão tổ, cứu ta! Cứu ta!

Dịch Tam Thông tràn ngập sợ hãi mà kinh hô, cái này càng là sống càng lâu lại càng sợ chết, đặc biệt hắn vẫn là tay cầm quyền cao, một câu nói có thể làm cho 1 tỷ, 10 tỷ con dân vì hắn liều chết liều sống, ai cam tâm buông tha cho cuộc sống như thế?

- Tự tìm đường chết!

Tô Quảng Khai hừ lạnh một tiếng, vô số đạo hoàng kim thánh kiếm hướng Dịch Tam Thông bay đi, XIU....XIU... CHÍU...U...U!, Dịch Tam Thông lập tức bị Vạn Kiếm xuyên tim, đường đường Thích Biến cảnh cường giả lại ngay cả tư cách chống đỡ tránh né cũng không có, trực tiếp hóa thành một đám huyết nhục!

Tô Quảng Khai đây là đang cố ý thị uy, cho tất cả mọi người một cái cảnh cáo, cháu gái của hắn là tuyệt đối không thể trêu chọc!

Cái hiệu quả này hiển nhiên vô cùng tốt, mọi người thấy hắn vì cháu gái ngay cả Thích Biến cảnh cường giả cũng nói giết liền giết, cái này ai có thể nói mình vượt qua một Thích Biến cảnh cường giả? Ai chọc Tô Mị, Dịch Tam Thông là kết quả của bọn hắn, hơn nữa nếu không phải Dịch Toàn Kinh rời khỏi, chỉ sợ ngay cả Tiên cảnh chí cường giả cũng có thể vẫn lạc một cái!

Cái này không phải giết gà dọa khỉ, hoàn toàn là giết Thần Long đến kinh sợ rần nước a...!

Lúc này đây Lâm Lạc bị thương thật sự quá nặng, liên tục thiêu đốt ba giọt Tử Huyết, hắn vẫn không có hoàn toàn phục hồi như cũ, nhưng đã không có nguy hiểm tánh mạng! Có thể thấy được, Tử Huyết cũng không phải không gì làm không được, nhưng có thể giúp hắn ở dưới một kích của Thích Biến cảnh cường giả, cứng rắn từ trong Quỷ Môn quan kéo trở về, thực sự đủ thấy cường đại rồi.

- Ngốc tử, ngươi còn tốt đó chứ?

Tô Mị thấy hắn mở hai mắt ra liền vội vàng hỏi, mà Lăng Kinh Hồng tuy ra vẻ đứng ngoài quan sát, nhưng ánh mắt lại không tự chủ được mà ngấm đi qua.

- Không chết được!

Lâm Lạc mỉm cười.

Tô Quảng Khai đã đi tới, ở trên người Lâm Lạc nhìn lướt qua, đột nhiên kinh dị một tiếng, duỗi ngón tay ở lồng ngực của hắn nhẹ nhàng chạm vào, chỉ thấy một đạo quang mang bắn ra, đúng là ở trước người Lâm Lạc tạo thành một mảnh hư ảnh.

Đại hán Bao Thức Lễ gãi lấy chân, gãi còn không tính, còn muốn đưa tay lên trên mũi người hơn mấy lần, lập tức lại để cho vô số người bốn phía rùng mình, đặc biệt là những nữ tử kia, càng là như muốn buồn nôn.

Nhưng một màn kỳ lạ này đã áp qua mọi người buồn nôn, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm đoàn hư ảnh kia, cái kia tất cả đều quá chân thực rồi, thật giống như hai cái thể giới gia điệp lại với nhau.

- Linh Vực hư ảnh!

Dịch Toàn Kinh cũng đã đi tới, trên mặt lại hiện ra vẻ khiếp sợ.

Người khác không biết, nhưng hắc là Tiên cảnh chí cường giả, tự nhiên biết rõ loại thủ đoạn này chỉ có võ giả tiến vào Linh Vực mới có thể làm được!

- Nếu như có thể chứng kiến cái này, đã nói lên người là Tiên cảnh cao thủ!

Sau khi Bao Thức Lễ giải tỏa mãn rồi, rốt cục mở miệng nói chuyện.

- Người trẻ tuổi này là huynh đệ kết nghĩa của lão Bao, ai dám lấy lớn hiếp nhỏ, lão Bao quay đầu lại khẳng định giết hắc cả nhà!

- Nam toàn bộ làm thịt, muội tử tuổi trẻ xinh đẹp làm ấm giường cho lão Bao, xấu lão cũng làm thịt!

- Lão Bao rất bận rộn, cô nương ở Hạnh Xuân lâu còn đang chờ lão Bao, cứ như vậy đi!

Hư ảnh biến mất, tất cả yên tĩnh trở lại.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh!

Cao thủ tất cả mọi người bái kiến qua, nhưng cao thủ không có phẩm hạnh như thế thật đúng là hiếm thấy! Nhưng hết lần này tới lần khác cao thủ như vậy là Tiên cảnh chí cường giả, cái này thực sự làm cho người ta có chút khó có thể tiếp nhận.

415. Chương 415: Chấn Giết. (2)

- Ở bên trong Tam đại Thần quốc, cũng không có thể gia họ Bao họ!

Dịch Toàn Kinh giống như có lẽ đã quên vừa rồi cùng Tô Quảng Khai giao chiến, càng đã quên gia tộc có một gã Thích Biến cảnh cường giả bị chết ở trong tay đối phương, ngược lại cùng Tô Quảng Khai dàn xếp đàm phán.

Biểu lộ của Tô Quảng Khai lại nhìn có chút hắc hê, cười nói:

- Xem ra, lão phu còn thay các người ngăn cản một kiếp!

Sắc mặt của Dịch Toàn Kinh có chút trầm xuống, nhưng cũng biết Tô Quảng Khai nói có lý.

Cái “Lão Bao” này là một võ giả tán tu, không có gánh nặng trên người, thật muốn làm thịt Lâm Lạc, “Lão Bao” này khởi xướng bão tố đến, Dịch gia thực có khả năng cứ như vậy tàn lụi! Nghĩ tới đây, hắc không khỏi đem ánh mắt bỏ vào trên người Dịch Vọng Hoài, hiển nhiên hắc ý thức được Dịch Vọng Hoài ở Thiên Lạc sơn mạch đuổi giết Lâm Lạc cũng không có nói thực!

Nhưng trước mặt mọi người, hắc cũng không tiện thăm vấn, lúc này hướng Tô Quảng Khai miễn cưỡng cười, thân hình nhảy động, liền bắt Dịch Vọng Hoài, lập tức chạy xa biến mất.

Trận tranh chấp này cuối cùng rốt cục kết thúc, nhưng mọi người vẫn chưa thỏa mãn, vốn là Lâm Lạc không mình bạch đạt đến Khuy Linh cảnh, lại không dựa vào lĩnh vực đánh bại Dịch Vọng Hoài, tiếp theo Thích Biến cảnh cường giả xuất hiện, lại dẫn xuất hai Tiên cảnh cường giả đại chiến, chuyện đã xảy ra ngăn ngừng trong vòng một canh giờ này, có thể nói là vô cùng đặc sắc!

Ánh mắt mọi người nhìn Lâm Lạc không khỏi mang theo hâm mộ mãnh liệt!

Tiểu tử này chẳng những dính vào Tô Mị, đã thành cháu rể của một gã Tiên cảnh chí cường giả, càng là cùng một vị Tiên cảnh chí cường giả kết bái huynh đệ, cái này là vận khí để cho người đồ kỵ bức nào? Hiện tại, ai muốn đối phó Lâm Lạc đều phải trước tiên nghĩ một chút, có thể đắc tội được với hai Đại Phật kia hay không! Đặc biệt “Lão Bao” kia chính là tán tu, không có nỗi lo về sau, gia tộc nào chọc tới hắc đều sẽ chịu không nổi!

Có Tô Quảng Khai ở đây, ai còn dám nói sự tình Lâm Lạc trái với quy củ Tứ Phong Cốc? Đạt tới loại cảnh giới như Tô Quảng Khai này, đã có thể bỏ qua quy tắc, thậm chí sáng tạo quy tắc, ai cùng Lâm Lạc gây khó dễ, đây không phải tự làm mất mặt sao?

Tô Mị tâm chỉ đặt ở trên người Lâm Lạc, lập tức đưa hắn trở về trong nhà, một bên bưng trà đưa nước, giống như nha đầu thông phòng, điều này làm cho Tô Quảng Khai không khỏi phẫn nộ, bởi vì Tô Mị cũng không có hiểu thuận với hắn như vậy!

Nữ sinh hướng ngoại a...

Lão đầu tuy chiến lược khủng bố, hầu như không gì làm không được, nhưng tâm cháu gái muốn bay đi, hẳn năng lực lớn hơn nữa cũng không dùng được!

Hắn hỏi một ít sự tình về Bao Thức Lễ, sau đó liền nhìn không được cảnh Tô Mị chăm sóc Lâm Lạc, phát tay áo rời đi. Nhưng hết lần này tới lần khác Tô Mị ngay cả tiền cũng không có tiền hắn, một lòng toàn bộ động ở trên người Lâm Lạc, để cho lão đầu thiếu chút nữa một đầu đập lấy trên cửa chính.

Đã có lấy có chiếu cố thương thế của Lâm Lạc này, Tô Mị tự nhiên lễ thắng khí hùng cự tuyệt tiến vào Viêm Diễm tháp tu luyện, mỗi ngày liền cùng Lâm Lạc quán triển miên, cố gắng hết sức bù đắp nỗi khổ tương tự ly biệt về sau.

Nàng ở trên mặt cảm tình tuyệt đối là chủ động, nếu như đã yêu Lâm Lạc, cái kia liền không che dấu chút nào, chẳng qua là hỏa hầu của yêu nữ dù sao còn không có đủ, cũng chỉ là dùng ánh mắt, ngôn ngữ thêm chút khiêu khích, nhưng thực chứng kiến Lâm Lạc muốn động thủ động cước, nàng tuyệt đối là chạy trốn chết.

Hai ngày sau đó, Lâm Lạc một lần nữa ngưng ra một giọt Tử Huyết, sau khi thiêu đốt rồi cục đem thương thế khép lại.

Đây cũng là một lần Lâm Lạc bị thương nặng nhất, dù sao một kích xuất từ Thích Biến cảnh cường giả, thay đổi một người khác đã sớm chết mấy lần rồi!

Lâm Lạc tổn thương vừa tốt, Tô Mị cũng sẽ không có lấy cớ làm tiếp dây dưa, đành phải khổ sở theo Lăng Kinh Hồng tiến nhập Viêm Diễm tháp. Bất quá, nếu như Hỏa diễm cự nhân nói là thực, hắn ở trong trăm năm sẽ thoát khỏi, vậy thì phải sớm chuẩn bị sẵn sàng, nếu không một khi hắn xuất hiện, cái thứ nhất xui xẻo dĩ nhiên là người trong Viêm Diễm tháp, ai bảo bọn họ mượn lấy lực lượng của Hỏa diễm cự nhân gia tốc tu luyện?

Bởi vì Viêm Diễm tháp đối với Lâm Lạc trợ giúp không lớn, hắn hiện tại một tháng có thể tiến vào trong đó bốn mươi canh giờ đã đầy đủ rồi, căn bản không cần phải lại đem bài danh đi phía trước, tuy hiện tại hắn đã được công nhận là cao thủ trước Top 5 trong cốc!

Tuy hắn hạ mình ở vị trí chín mươi mấy, nhưng ai dám dui mũi hướng về phía hắn khiêu chiến, đây không phải tìm đánh sao? Cho dù người hiểu chiến như Phạm Trác Hi cũng không dám lần nữa hướng Lâm Lạc khiêu chiến, trước kia gọi là ma luyện, hiện tại chính là tìm tai vạ rồi!

Lâm Lạc lần nữa tiến nhập Viêm Diễm tháp, thông qua cấm chế phía dưới, đi tới tù thất của Hỏa diễm cự nhân.

- Ồ?

Hỏa Diễm cự nhân mạnh mẽ mở mắt, cho dù khuôn mặt là hỏa diễm hình thành cũng có thể cảm giác được hắn ngạc nhiên.

- Lôi điện chi lực đang thức tỉnh sao?

Ở trước mặt cự nhân vô cùng cường đại này, thực lực của Lâm Lạc căn bản không chỗ nào che dấu!

Lâm Lạc cùng Hỏa diễm cự nhân này nói chuyện phiếm, một bên muốn dụ hắn nói ra đoạn lịch sử gián đoạn kia, mặt khác sẽ không để ý kích hắn phẫn nộ, lại kiểm chút Lam Hỏa tinh hoa.

Nhưng sự tình bất quá tam, Hỏa diễm cự nhân này dù ười mấy vạn năm không cùng người quen biết, nhưng dù sao cũng là lão quái chính thức sống trăm vạn năm, tuyệt đối không có thể bị Lâm Lạc lừa lần thứ ba,

chẳng qua là cười lạnh, uy hiếp nói chỉ cần hấn thành công thoát khỏi, chính là thời điểm Lâm Lạc nhắm mắt!

Lãng phí nước miếng nửa ngày, Hỏa diễm cự nhân là không chút sứt mẻ, Lâm Lạc đành phải bắt đắc dĩ rời khỏi, xem ra, nếu muốn từ trên người Hỏa diễm cự nhân moi ra bí mật gì đó, hoặc là kiếm chút Lam Hỏa tinh hoa đã rất không có khả năng.

Lâm Lạc trở lại trong phòng, nếu như không có Ngũ Hành tinh hoa luyện hóa, hấn sẽ dùng Không Linh Thạch Nhũ tu luyện, cũng không thể lãng phí thời gian.

Hấn bế quan ba ngày, mới ra ngoài hít thở không khí, liền gặp một đại hán áo đen canh giữ ở cửa ra vào, nhìn hấn đi ra, lập tức cung kính nói:

- Lâm thiếu gia, có ngài thư tín!

Hiện tại Lâm Lạc có thể xem như đại nhân vật trong cốc, bất kể là thân phận con rể Tô gia hay là huynh đệ kết nghĩa của Tiên cảnh cường giả, đều làm cho người ta không thể không kính nể!

Đại hán áo đen hai tay dâng một phong thư, sau khi Lâm Lạc tiếp nhận, người nọ liền cáo lui rời đi.

Bởi vì Tứ Phong Cốc đề phòng nghiêm ngặt, bất luận kẻ nào cũng không thể tùy tiện xuất nhập, như loại thư tín này chỉ có thể đưa đến miệng hang, sau đó do thủ vệ trong cốc thay truyền lại.

Trên phong thư này chỉ viết lấy là gửi Lâm Lạc, cũng không có kí tên, nhưng chữ viết tương đối mà đẹp đẽ, có lẽ xuất từ tay nữ tử.

Lâm Lạc mở thư ra vừa nhìn, nguyên lai đây là Hạ Mộng Như gửi đến.

416. Chương 416: Di Tích Đáy Hồ. (1)

Cái vụ vật này đã đem Hoa Lầu lái đến Linh Thương thành, nhưng lần này sự tình báo cho Lâm Lạc là cùng Thần quốc không quan hệ, mà là phát sinh ở Bách Nguyên Quốc. Nguyên lai chỗ đó gần đây phát hiện một Thượng Cổ di tích, nhưng bởi vì cấm chế tồn tại, lão tổ của ngũ đại quốc đang liên thủ nghiên cứu cách phá giải.

Nhưng việc này chẳng những năm Thượng Nguyên quốc kia biết, mấy Thượng Nguyên quốc tương đối mạnh chung quanh kia cũng đã nhận được tin tức, đang tức tốc chạy tới kiếm một chén canh. Sau khi Hạ Mộng Như biết được việc này, lập tức đi Tô gia tìm Lâm Lạc, lại được cho biết Lâm Lạc “bất tiện” gặp nàng, nàng chỉ có thể lưu lại phong thư này.

Lâm Lạc không khỏi ý động.

Hỏa diễm cự nhân là hấn đã rất khó lấy được chỗ tốt, kỳ thật đã không có tất yếu ở lại Tứ Phong Cốc, ngược lại là có thể đi chỗ Thượng Cổ di tích đó tìm tòi. Hiện tại bản thân hấn đến được Khuy Linh cảnh đỉnh phong, trên cái thế giới này đã có rất ít người có thể cấu thành uy hiếp đối với hấn, hơn nữa sau khi bị Bao Thức Lễ cảnh cáo, tin tưởng tứ đại gia tộc cũng không dám lại ra tay đối với hấn!

Hấn nghĩ đến liền làm, lập tức hướng trưởng lão trong cốc đưa ra ý muốn rời cốc một thời gian ngắn, nói là có việc tư.

Vốn là điều này cần một hai ngày thời gian mới có thể phê chuẩn, nhưng mặt mũi của Tô Quảng Khai cùng Bao Thức Lễ là to lớn bậc nào, tự nhiên phải có đặc cách, không nói hai lời liền phê chuẩn cho Lâm Lạc xuất cốc.

Lâm Lạc cũng không có về Tô gia, mà là trực tiếp đi Linh Thương thành tìm Hạ Mộng Như.

Nữ nhân này thật đúng là thần thông quảng đại, bất quá chỉ là mấy năm thời gian cũng đã đem Hoa Lầu lái đến đế đô Thần quốc, mặc dù có Lâm Lạc cung cấp tài chính cùng Tô Mị quan hệ, nhưng cái này cũng không có thể che dấu thiên phú của nàng ở phương diện này.

Hạ Mộng Như ở Linh Tương thành mở Hoa Lầu tên là Hoa Xuân Các, cấp bậc vô cùng cao, thu phí tuyệt đối là làm cho người ta sợ. Hơn nữa, cái này còn không phải thanh lâu chân chính, con gái người ta là bán nghệ không bán thân, bởi tửu không cùng ngủ.

Đương nhiên, nếu là cô nương trong Hoa Lầu cũng có ý, ngược lại là không có quy định không thể thành chuyện tốt.

Cái gọi là vợ không bằng thiệp, thiệp không bằng trộm, loại nửa che nửa đây này, muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào, để cho vô số nam nhân chạy theo như vịt, sinh ý cực tốt.

- Lâm thiếu gia của ta, người tốt cực có thể cam lòng đến xem ta rồi sao!

Hạ Mộng Như đón Lâm Lạc vào một gian ghế lô không người, lập tức phát ra thanh âm ồm ồm.

Lâm Lạc cười cười nói:

- Nói sự tình chỗ di tích Bách Nguyên Quốc kia một chút a!

Nhưng mà Hạ Mộng Như không có để ý, đối với Lâm Lạc nhìn một hồi, đột nhiên chắc chắn nói:

- Lâm thiếu gia, nhìn người mặt mày hồng hào, nhất định là đã làm chuyện này đi à nha! Thật đáng tiếc, ta còn muốn làm người dẫn đạo Lâm thiếu gia nhập môn!

Nữ nhân này! Lâm Lạc lắc đầu liên tục, từ trong Tủ Đỉnh lấy ra một cái bình thuốc đánh qua nói:

- Trong lúc này có mười giọt Không Linh Thạch Nhũ!

Hạ Mộng Như là thay hấn làm việc, mà hấn đối với người của mình từ trước đến nay luôn hào phóng.

Mười giọt Không Linh Thạch Nhũ!

Tuy Hạ Mộng Như đến đế đô không có bao nhiêu ngày, nhưng trước đó vài ngày bộc phát sự kiện cướp đoạt Không Linh Thạch Nhũ nàng cũng biết. Ngay cả Tứ đại thế gia của Thần quốc cũng không quá đáng phân đến 50 giọt Không Linh Thạch Nhũ, mà Lâm Lạc vừa ra tay chính là mười giọt, đây quả thực là không thể tin nổi!

Cái vưu vật này lập tức trên mặt sáng lên, trong mị nhãn xuân ý mười phần, hướng về Lâm Lạc liền ngả tới, thanh âm nũng nịu nói:

- Lâm thiếu gia hào phóng như vậy, ta không có gì báo đáp, xin Lâm thiếu gia thỏa thích hưởng thụ ta đi!

Sắc mặt Lâm Lạc không khỏi tối sầm, hấn cho Hạ Mộng Như mười giọt Không Linh Thạch Nhũ, thứ nhất là ngợi khen nàng làm việc, thứ hai cũng là muốn cho nàng đừng dây dưa ở trên chuyện nam nữ nữa. Nhưng hấn hiển nhiên đánh giá thấp cố chấp của Hạ Mộng Như ở phương diện này, có chỗ cong liên muốn câu hấn trên giường.

- Nói chính sự đi!

Sắc mặt Lâm Lạc nghiêm túc nói.

Hấn tuy tuổi còn trẻ, nhưng đã có phong phạm của tuyệt đại cường giả, vừa nghiêm túc lên, làm cho Hạ Mộng Như đã quen lặn lội chốn phong nguyệt cũng không khỏi thần sắc xiết chặt, đem tin tức biết được từ đầu chí cuối nói ra.

Nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, đợi sau khi chính sự nói xong, nàng liền hí mị nhãn nói:

- Lâm thiếu gia đã tiến vào chuyện nam nữ, cũng biết trong đó có bao nhiêu biến hóa? Ta đánh cuộc Lâm thiếu gia khẳng định chỉ dùng một loại tư thế đến chấm dứt a!

Lâm Lạc chạy trời chết.

Hắn lên đường chạy tới Bách Nguyên Quốc, lộ trình mặc dù xa, vốn lấy cước trình của hắn cũng bất quá bảy tám ngày đã đi đến, tiến nhập quốc gia cổ có được trên vạn năm lịch sử.

Bách Nguyên Quốc vốn là có hai đại thế gia đỉnh cấp, theo thứ tự là Hồ gia cùng Nhâm gia.

Nhưng Nhâm gia bởi vì luyện chế cấm khí Vạn Độc Huyết Sa, sau khi bị Lâm Lạc cho hấp thụ ánh sáng, sớm bị lãng Kinh Hồng nhất kiếm tiêu diệt, hôm nay là Hồ gia độc tôn.

Nhưng Hồ gia tuy mặt ngoài phong quang vô hạn, nhưng thiếu đi Nhâm gia liên thủ, tình thế Bách Nguyên Quốc cũng không lạc quan, Thượng Nguyên quốc chung quanh đều có ý xâm chiếm. Nếu không phải có kiêng kỵ ngũ đại quốc liên minh, chỉ sợ Hồ gia sớm đã bị diệt, sau đó đại quân tiếp cận rồi.

Mà ngay lúc này lại đột nhiên có một tòa Thượng Cổ di tích hiện thế, hấp dẫn đến tất cả cao thủ đứng đầu đại quốc, đây đối với Hồ gia đến tột cùng là phúc hay họa thật đúng là khó mà nói.

Chỗ di tích này là phát hiện ở dưới một hồ lớn phía Tây Bộ của Bách Nguyên Quốc, nhưng bởi vì cấm chế tồn tại, trước mắt còn không có cách nào tiến vào, tất cả mọi người chỉ có thể ở bên ngoài ngồi chờ, đợi chúng đại sư trận pháp phá giải cấm chế mới có thể tiến nhập.

Thời điểm Lâm Lạc đến, bên cạnh cái hồ lớn này đã mọc lên rất nhiều lều vải, vốn là nơi đây hoang vắng không có dấu chân người, nhưng bây giờ náo nhiệt giống như cái chợ bán thức ăn, chỉ thấy đầu người di chuyển, đông nghịt một mảng lớn.

- Lâm huynh? Lâm huynh.

Tiếng gọi vang lên, Hồ Chấn Vũ xuất hiện ở trước mặt Lâm Lạc, mang trên mặt kính hỉ.

- Quả nhiên là Lâm huynh!

Lâm Lạc cười cười nói:

- Hồ huynh!

- Lâm huynh cũng là vì Thượng Cổ di tích mà đến?

Hồ Chấn Vũ hỏi.

Lâm Lạc gật gật đầu nói:

- Không sai!

- Lâm huynh tin tức thật đúng là linh thông, tin tức có quan hệ di tích chúng ta đã nghiêm khắc phong tỏa, không nghĩ tới chẳng những Thượng Nguyên quốc chung quanh phái người tới đây, ngay cả Lâm huynh ở Thần quốc cũng chiếm được tin tức!

Hồ Chấn Vũ không khỏi thở dài.

Thượng Nguyên quốc chung quanh nhận được tin tức, đó là bởi vì bọn hắn đều muốn chiếm đoạt Bách Nguyên Quốc, một mực đang giám thị Hồ gia.

417. Chương 417: Di Tích Đáy Hồ. (2)

Mà Lâm Lạc nhận được tin tức, là vì Hạ Mộng Như, ngược lại là Tứ đại thế gia của Càn Nguyên Quốc là đối với cái này không chút nào biết, bởi vì bọn họ cao cao tại thượng, há lại sẽ ở trong “hạ nhân” chôn ánh mắt?

Lâm Lạc đương nhiên sẽ không cùng hắn giải thích cái gì, nhếch miệng mỉm cười.

- Lâm huynh có lẽ còn không có chỗ nghỉ chân a, nếu không chê, có thể tới nơi trú quân của Hồ gia ta tạm thời nghỉ ngơi một chút!

Hồ Chấn Vũ phát ra lời mời.

Lâm Lạc vui vẻ đáp ứng nói:

- Vậy thì quây rầy!

Theo Hồ Chấn Vũ đi vào nơi trú quân của Hồ gia, bởi vì thân phận Lâm Lạc đặc thù, ngay cả Hồ gia lão tổ Hồ Tuyết Lâm ở chỗ này cũng tự mình ra mặt chiêu đãi.

Kỳ thật Lâm Lạc cũng quả thật có tư cách này, bởi vì Hồ Tuyết Lâm cũng không quá đáng là Khuy Linh cảnh Đại viên mãn, cảnh giới cùng Lâm Lạc tương đối, mà nói đến chiến lực chân thật, mười cái Hồ Tuyết Lâm cộng lại cũng không đủ Lâm Lạc đánh!

Đến tốt cùng ai cho ai mặt mũi thật đúng là khó mà nói!

Vì Lâm Lạc đem cảnh giới áp đến Thông Minh cảnh, nên Hồ Tuyết Lâm cho Lâm Lạc mặt mũi, đó cũng là hướng về Tô gia phía sau hắn, khó tránh khỏi có một tia tiền bối tự ngạo, dù sao đây là một thế giới dùng thực lực vi tôn.

Lâm Lạc cũng không ngang ngược, cái này cũng chính là bản ý của hắn, ít xuất hiện làm việc, âm thầm phát tài!

Bởi vì ngũ đại quốc cử đại gia tộc đồng khí liên chi, lẫn nhau tầm đó tự nhiên sẽ có đi đi lại lại, chỉ một lúc sau, Bùi Nghĩa Hiền cũng xuất hiện ở trước mặt Lâm Lạc, sau một phen khách sáo kéo kéo cảm tình, lúc này mới cáo từ ly khai.

Lâm Lạc lộ ra vô cùng ít xuất hiện, mỗi ngày chỉ ở trong doanh trường luyện hóa Không Linh Thạch Nhũ, vừa vận lần này từ Càn Nguyên Quốc ly khai, sau khi hành trình di tích kết thúc, hắn liền muốn quay về Bạch Dương trấn một chuyến, lưu lại chút ít Không Linh Thạch Nhũ cho Lâm Hành Nam cùng Lâm Nguyệt Lộ.

Nhoáng một cái tầm đó, nửa tháng lặng yên mà qua, càng ngày càng nhiều thế gia đi tới nơi đây, ngoại trừ ngũ đại quốc cử đại gia tộc ra, mặt khác còn có bốn quốc gia thực lực càng mạnh hơn nữa, tổng cộng bảy thế gia.

Không giống ngũ đại quốc chỉ có Khuy Linh cảnh cao thủ, trong bốn đại quốc cường thế này là có Địa Nguyên cảnh cường giả trấn giữ, ở trong Thượng Nguyên quốc thuộc về trình độ giữa dòng. Dù sao Thượng Nguyên quốc có được Thiên Hợp cảnh lão tổ cũng không nhiều.

Cái này mặc dù là lãnh địa Bách Nguyên Quốc, nhưng thực lực không bằng người ta, cử đại gia tộc cũng cường ngạnh không nổi, muốn cho bảy đại thế gia kia xéo đi, chỉ có thể cắn răng nhận biết! Bọn hắn tuy có thể phụ thuộc thế gia Thần quốc đến cam đoan quốc thổ không bị xâm lược, nhưng loại đoạt bảo cấp độ cao đoan này, thế gia Thần quốc là căn bản sẽ không nhúng tay.

Mà ngày hôm nay, những đại sư nghiên cứu trận pháp kia cũng rốt cục phá giải cấm chế di tích.

Kỳ thật, nói là phá giải cũng không thỏa đáng, chẳng qua là ở trên cấm chế mở ra một lối đi! Cái này rất giống muốn mạnh mẽ tiến vào một tòa hoa viên, cũng không cần đem tất cả tường vây dỡ xuống, chỉ cần đánh ra một cái động có thể chui vào là được.

Nhưng mà này còn là vì cấm chế đã mất đi điều khiển, nếu như là một số năm trước trong di tích này có người còn sống, chỉ cần tu bổ thoáng một phát, thì cái này là tường đồng vách sắt, căn bản ngay cả con ruồi cũng không thể đi vào.

Bởi vậy có thể thấy được nhân tài thời kỳ thượng cổ mạnh như thế nào, hôm nay là tàn lụi đến hư không tường nổi rồi!

Mọi người một bên cảm khái, một bên là đối với bảo vật trong di tích là tràn đầy khát vọng, nếu có thể đạt được di bảo thời kỳ thượng cổ, cái kia nói không chừng có thể đạt tới độ cao của thời kỳ kia!

Cái cấm chế này nếu như mở ra, mọi người tự nhiên cũng không có khách khí nói lý, nhao nhao xuất phát, ngũ đại quốc bởi vì thực lực yếu nhất, cử đại gia tộc liên hợp hành động, mà đối thành bảy đại thế gia bên ngoài lại mỗi cái có Địa Nguyên cảnh cao thủ áp trận, đều là một mình hành động.

Thực lực yếu, ngay cả trình tự tiến vào di tích cũng có hại chịu thiệt, đợi đến lúc bảy đại thể gia kia sau khi tiến vào, lúc này mới tới lượt cửu đại gia tộc.

Cái này vẫn là bởi vì ở cảnh nội Bách Nguyên quốc, người ta cho thêm vài phần mặt mũi, bằng không thì ngay cả tư cách đi vào cũng không có!

Cửu đại gia tộc tổng cộng xuất động không đến bốn mươi người, không sai biệt lắm mỗi nhà đều là bốn người, chọn dùng tam lão một trẻ. Tam lão dĩ nhiên là ba cao thủ cấp bậc lão tổ, một trẻ thì là tuần kiệt trong một đời tuổi trẻ, đây là mang đi ra lịch lãm rèn luyện, cũng là phát ra một cái tín hiệu, cái này là người thừa kế gia tộc tương lai.

Lâm Lạc đã thành thượng khách, tuy “thực lực” hẳn không bị cửu đại gia tộc xem trọng, nhưng thân phận là cực cao, vị hôn phu của Tô gia đại tiểu thư, đây chính là một biển chữ vàng, dù cho bảy đại thể gia kia cũng phải nể tình, ở thời điểm mấu chốt là có thể phát ra tác dụng đấy!

Theo mọi người mà đi, mọi người cùng nhau lên vào hồ lớn, hồ này sâu đậm, phải bơi hơn hai canh giờ mới đi đến được đáy hồ, tuy phía dưới là một mảnh đen kịt, nhưng lấy nhãn lực mọi người vẫn có thể mơ hồ chứng kiến một tòa cổ thành bình tĩnh nằm ở trong đáy hồ!

Nhưng ở phía trên thành cổ này, mơ hồ chớp động lên một đạo gợn sóng, ngăn trở nước gợn tiến vào, cũng đồng dạng ngăn trở mọi người tiến bước. Cũng may có một cái góc nhỏ, là một đoàn quang ảnh màu xanh biếc, đây chính là thông đạo những trận pháp đại sư kia tạm thời phá giải đi ra!

Gần bốn mươi nhân ngư phá quan mà vào, BA... sau khi Lâm Lạc tiến vào, đột nhiên một cái mất trọng lượng, mạnh mẽ từ giữa không trung ngã xuống, hẳn vội vàng một cái lộn nhào, vững vàng đứng trên mặt đất, chỉ thấy lúc này đã ở bên trong thành cổ, không có chút thủy lưu nào xâm nhập, thậm chí có loại cảm giác khô ráo.

Đây là một thành cổ khổng lồ, đường đi bốn phương thông suốt, phòng ốc san sát nối tiếp nhau, xung quanh không có một bóng người, yên tĩnh đến đáng sợ, như là ở trong đêm khuya tiến nhập một trấn nhỏ nào đó.

Phía trước mấy sóng người đã riêng phần mình đi xa, bởi vì mọi người cũng không biết bảo tàng nơi này ở nơi nào, chỉ có thể là đường ai nấy đi, toàn bộ bằng vận khí!

- Chúng ta kế tiếp đi đâu?

Nhóm Cửu đại gia tộc lão tổ sau một phen thương lượng, quyết định hướng đông nam tiến lên. Bởi vì những phương hướng khác đều mơ hồ có thể thấy được một ít dấu chân, hiển nhiên đã có người đi ở đằng trước, mà bọn hắn lại là một phương thế lực yếu nhất, dù cho chứng kiến bảo vật cũng không tranh nổi.

Oanh!

Một đoàn người không có đi bao xa, liền nghe được xa xa truyền đến thanh âm kịch chiến, thanh thế rất lớn, chấn động mặt đất một hồi rung động mạnh. Chẳng lẽ đã phát hiện bảo vật, nhanh như vậy liền đã đánh nhau?

418. Chương 418: Âm Thi Lại Hiện Ra. (1)

Cửu đại gia tộc đối với bảy đại thể gia kia là không có một chút xíu hảo cảm, ước gì bọn hắn tự giết lẫn nhau, tốt nhất là toàn bộ chết sạch sẽ!

Oanh! Oanh! Oanh!

Ngắn ngủn một chút thời gian, mấy phương hướng khác đồng dạng phát ra giao chiến kịch liệt, tuy không thể mắt thấy, nhưng chỉ cần nghe thanh âm này, cảm giác mặt đất rung rung liền có thể biết đây tuyệt đối là triển khai chân hỏa, mà không phải tính công kích thăm dò!

Tất cả mọi người nhìn có chút há hê, nhiều người có xúc động quay đầu lại đi xem náo nhiệt rồi.

Cát, sa sa sa!

Âm thanh lạ rất nhỏ truyền đến, nhưng ác chiến ở phương xa che dấu xuống, cái này lộ ra vô cùng khó có thể làm người chú ý. Nhưng cảnh giới bản thân Lâm Lạc đã không kém gì lão tổ ở đây, hơn nữa tia chớp chỉ lực càng là dùng nhảy cảm tăng trưởng, hẳn không khỏi dùng bước lại, lộ ra bộ dáng lắng nghe.

- Lâm huynh, làm sao vậy?

Hồ Chấn Vũ đi ở bên cạnh Lâm Lạc, lập tức hỏi.

- Giống như có địa phương gì đó không đúng!

Lâm Lạc nghiêm nghị nói ra.

Có lẽ, nơi xa đại chiến cũng không phải bảy đại thế gia phát hiện bảo vật, mà là đánh với “quái vật” thì sao?

- Hừ, giả thần giả quỷ!

Vạn Tuyết Quyên không khỏi hừ nhẹ một tiếng, mấy tháng không gặp, ngực mông của nàng càng thấy đầy đặn, mị ý giống như có thể thấu xương mà sinh.

Bọn hắn những người tuổi trẻ này đến một lần không có tư cách đặt song song cùng mấy lão tổ, thứ hai đi ở phía sau cũng an toàn chút ít, dù sao ai cũng không biết nơi này đến tột cùng có nguy hiểm hay không. Tuy Lâm Lạc là con rể Tô gia, nhưng Vạn gia đầu nhập vào là Càn Nguyên Quốc Điền gia, cùng Tô gia vừa lúc là quan hệ cạnh tranh, bởi vậy Vạn Tuyết Quyên cũng không cần quá kính sợ Lâm Lạc.

- Vạn Tuyết Quyên, chú ý lời nói của người!

Bùi Nghĩa Hiên lạnh lùng nói.

- Một trái một phải, hai cái tay sai!

Vạn Tuyết Quyên khinh thường nói, dẫn tới vài người khác không khỏi che miệng cười trộm.

Đoạn đường này tới đây, Bùi Nghĩa Hiên cùng Hồ Chấn Vũ xác thực đối với Lâm Lạc quá mức ân cần rồi.

Hồ Chấn Vũ bởi vì trước kia không đặc ý, thường cùng phổ phường vô lại pha trộn, cái này há miệng cũng là cực kỳ tổn hại nói:

- Tổng so với người nào đó mạnh mẽ, cũng không biết bị bao nhiêu người xài qua rồi, thật không biết là thế gia thiên kim hay là thanh lâu kỹ nữ!

Cái này nếu thay đổi một người, nói không chừng đã nổi trận lôi đình, nhưng Vạn Tuyết Quyên lại là lông mày cũng không có nhăn xuống nói:

- Đáng tiếc, bốn tiểu thư lại chứng mất hai người các ngươi, nên không có cho hai người các ngươi chơi!

Nàng không hổ là người tu luyện mị công, cái này đã không gọi phóng dăng, mà là không biết liêm sỉ đến cảnh giới nhất định rồi.

Hồ Chấn Vũ cũng không khỏi không bại trận, sắc mặt trưởng đến một mảnh đỏ bừng, hận không thể xông đi lên cùng nàng đánh nhau một trận.

- Đợi một chút!

Lâm Lạc đột nhiên nói ra, sự chú ý của hắn căn bản không có đặt ở trên ba người này đấu vô mồm, mà là thần sắc nghiêm nghị nhìn về phía một thông đạo vô cùng u ám, đuổi ngón tay đi qua.

- Bên kia có cái gì đó!

- Đừng ra vẻ cao thâm, nơi đây cũng không biết bị phong ấn bao nhiêu năm, đâu có thể nào còn có vật còn sống!

Vạn Tuyết Quyên đối với Lâm Lạc có thể nói là oán hận chất chứa rất sâu.

Cát, sần sật, sa sa sa!

Lúc này chẳng những Lâm Lạc đã nghe được âm thanh lạ, ngay cả mấy vị lão tổ cũng lộ ra vẻ nghi hoặc, trong cùng một lúc dừng bước.

Vạn Tuyết Quyên vẫn không biết xấu mặt nói:

- Lão tổ, như thế nào ngay cả người cũng đã tin tưởng hồn dân này nói hưu nói vượn!

- Câm miệng!

Vạn gia lão tổ quát, trong con ngươi thần quang lóe lên, trên mặt tràn đầy nghiêm nghị.

Vạn Tuyết Quyên trước mặt mọi người ăn quát tháo, khuôn mặt lập tức đỏ một hồi xanh một hồi, nàng không dám oán trách lão tổ nhà mình, nhưng mà đem toàn bộ nộ khí vung đến trên đầu Lâm Lạc, đối với hắn phần nộ càng sâu.

Cát! Cát! Cát!

Âm thanh lạ càng ngày càng gần, chỉ thấy trong thông đạo bên trái đi tới một cổ cây khô, quần áo trên người đều cùng huyết nhục dính lại với nhau, một đôi mắt hiện ra tử bạch, làm cho người ta nhìn liền toàn thân nổi da gà.

Cái cây khô này một chân cà nhấc, thời điểm đi đi lại lại cặp chân kia bị ma sát chạm đất mặt, mới có thể phát ra âm thanh lạ sa sa sa.

- Cái này, đây là cái gì?

Một đời tuổi trẻ đều là thần sắc khẩn trương, bọn hắn không có kiến thức rộng rãi như người thế hệ trước, lòng dạ càng là không có thâm trầm như vậy, lộ ra rất là kinh hoàng.

Mà cổ cây khô này hiển nhiên cũng phát hiện bọn hắn, trong ánh mắt tử bạch đột nhiên phát ra một mảnh tanh đỏ, miệng mở ra, lộ ra hai hàm răng bén nhọn, đầu lưỡi nhỏ ra lại có thước dài, như là linh xà giãy dụa.

- Âm Thi!

Lâm Lạc không khỏi thở nhẹ một tiếng!

Chẳng lẽ đây là căn cứ của Âm Thi tông?

- Âm Thi!

Những lão tổ kia cũng nhao nhao phát ra kinh hô, nhưng giới hạn trong cấp độ bọn hắn chỉ biết là Âm Thi lợi hại, mà không biết lúc trước Âm Thi tông đã từng nhắc lên gió tanh mưa máu.

- Sát!

Một vị lão tổ Triệu gia đã giết đi ra ngoài, thân hình chớp động, một chưởng bổ ra, hóa thành một bàn tay lớn ngập trời, hung hăng vỗ vào trên Âm Thi kia.

BA...

Âm Thi kia bị sinh sôi đập dẹp, nhưng bởi vì thân thể sớm bị hong gió, tự nhiên không có khả năng có huyết dịch gì chảy ra. Nhưng làm cho người ta ngạc nhiên chính là, Âm Thi vậy mà lại lung la lung lay bò lên, tuy xương cốt hai tay đã vỡ vụn, chỉ có thể vô lực mà rũ xuống, nhưng hai mắt huyết hồng cho thấy nó còn sống!

Âm Thi này thực là đồ vật sinh mệnh lực ương ngạnh đến khủng bố, chỉ cần thi hạch bắt diệt, vậy thì xấp xỉ tồn tại không chết! Không thể trách thời kỳ thượng cổ ngay cả người sống cũng muốn gia nhập Âm Thi tông, đem mình trở nên không người không quỷ, cái này vì truy cầu thực lực cường đại, có ít người thực sự là tẩu hỏa nhập ma.

- Ôi!

Đầu Âm Thi này phát ra rống to, dưới chân bắn ra, tuy chỉ có một chân có thể dùng lực, nhưng mà không chút nào ảnh hưởng tốc độ của nó, như mũi tên nhanh chóng bắn tới vị Triệu gia lão tổ kia, một đầu lưỡi huyết hồng nhỏ ra, thẳng quần cổ của Triệu gia lão tổ!

- Ánh sáng đom đóm!

Triệu gia lão tổ hừ nhẹ một tiếng, lại ra một chưởng đem Âm Thi chấn lui trở về, đánh thẳng tới bên trên một gian phòng.

Nhưng không nghĩ tới chính là, cái phòng này đúng là chắc chắn đến khủng bố, rõ ràng không có bị Âm Thi đụng vỡ, mà là cứng rắn đem nó phản chấn trở về.

BA~!

Hai tay Âm Thi này vốn là lung lay sắp đổ, hiện tại lập tức rút xuống, ngay cả cổ cũng uốn éo gãy rời, có thể chứng kiến một cây xương sống ở sau cổ của nó lòi đi ra! Nhưng chỉ có như thế, nó còn chưa chết, vẫn phát ra ô ô kêu lên, giấy dựa lấy muốn đứng lên.

- Còn muốn đến?

Vị Triệu gia lão tổ này là loại âm trầm chi nhân, xoát xoát xoát, cổ tay chặt chém ra, cứng rắn đem hai chân Âm Thi cắt xuống dưới, chỉ còn lại có cái thân thể vẫn còn ương ngạnh ngo nguậy.

419. Chương 419: Âm Thi Lại Hiện Ra. (2)

- Ha ha ha!

Hắn cất tiếng cười to.

Ở Lâm Lạc xem ra, Triệu gia lão tổ này cũng không có kém Âm Thi bao nhiêu, một cái là chỉ còn bản năng tàn sát, cái khác là bộc lộ ra bản tính hành hạ người!

Bành! Bành! Bành!

Nhưng vào lúc này, giữa ngã tư đường tối tăm đột nhiên bay vụt ra ít nhất hai mươi Âm Thi, mỗi một cái đều là mục đầy huyết quang, như là chứng kiến con mồi, chăm chú nhìn chăm chăm vào mọi người. Quả nhiên, đánh tiểu nhân liền đi ra lão đại rồi!

Âm Thi lúc trước kia bắt quá Giác Vi cảnh tu vi, tự nhiên bị Khuy Linh cảnh lão tổ tùy ý chà đạp, nhưng mà trong hơn hai mươi Âm Thi này cũng không thiếu tồn tại Thông Minh cảnh!

Hơn nữa, hiện tại cũng có thể xác định, lúc trước xa xa truyền đến âm thanh kịch chiến chính là bảy đại thế gia gặp phải Âm Thi, mà bảy đội ngũ kia đều có Địa Nguyên cảnh lão tổ áp trận, ngay cả bọn hắn đều đánh cho kịch liệt như thế, chẳng phải là nói rõ trong Âm Thi còn có tồn tại kinh khủng?

Nghĩ đến đây, trong nội tâm mọi người đều lo sợ, chỉ có thể kỳ vọng nhóm bọn hắn tiến vào trễ nhất, Âm Thi cường đại đều bị bảy đoàn người phía trước hấp dẫn đi, nếu không thực chạy ra một Âm Thi Địa Nguyên cảnh đến, cái kia là tàn sát mọi người như giết gà làm thịt chó!

Lâm Lạc tự nhiên sẽ không kinh hoảng, bất kể là Lam Hỏa linh vực hay là tia chớp chi lực, đều là khắc tinh tuyệt đối của Âm Thi. Hắn suy nghĩ chính là, cái này đến cùng có phải là một chỗ bí của Âm Thi tông hay không!

- Ôi...

Những Âm Thi kia phát ra tiếng kêu kì quái, nhao nhao phát khởi công kích, một hồi hỗn chiến cứ như vậy triển khai.

Tuy Âm Thi rất nhiều, hơn nữa thực lực không tầm thường, nhưng dù sao cao nhất chỉ có Thông Minh cảnh, vẫn như cũ không phải đối thủ của một đám Khuy Linh cảnh lão tổ, tuy chiến cuộc kịch liệt, lại là vì Âm Thi rất khó bị giết chết, nên mới không thể nhanh chóng giải quyết chiến đấu.

Lâm Lạc nhìn một hồi, có thể khẳng định những Âm Thi này là võ giả sau khi chết biến thành, mà cũng không phải người sống tu luyện công pháp Âm Thi tông mà thành Âm Thi thân. Như thế, nơi đây liền không nhất định là căn cứ của Âm Thi tông, bởi vì nơi này cũng có thể xem như Tuyệt Âm chi địa, lại đặc biệt khô ráo, ngàn năm, vạn năm chịu âm khí tắm bổ, hình thành nhiều Âm Thi như vậy ngược lại cũng chẳng có gì lạ.

Chẳng qua là một tòa cổ thành êm đẹp này, lại là thế nào hội chìm vào đáy hồ?

Lâm Lạc ý tưởng đột phát, có thể nào ở lúc đương thời, một tuyệt thế cường giả hư không đối với mảnh thành cổ này một chưởng chụp xuống, mà bởi vì thành cổ này có trận pháp thủ hộ, lực lượng tràn đi, để cho cả khu vực phụ cận trầm luân, tạo thành một cái hố trời, rồi sau đó mà nước tuôn vào, tạo thành cái hồ lớn hôm nay?

Mà người trong thành mặc dù không có bị một chưởng kia đập thành bụi phấn, lại bị lực phản chấn gạt bỏ toàn bộ! Cái này rất giống như Lâm Lạc dùng Tử Đỉnh hộ thân, dù cho có thể hóa đi đại bộ phận lực lượng, nhưng vẫn như cũ sẽ có một thành lực lượng tiến hành phản chấn, đạt tới cường độ nhất định sẽ trực tiếp đánh chết hẳn cũng có thể!

Bởi vậy, tất cả mọi người để lại toàn thân, lại không ai còn sống, mà nơi đây cũng bị hồ nước che dấu, thoáng chớp mắt chính là vô số năm đi qua, Tuyệt Âm địa khí đem tử thi trong thành biến thành Âm Thi.

Vốn là chúng một mực yên lặng, nhưng theo “khách tới thăm” đến, chúng cũng bắt đầu hoạt động.

Có thể để Lâm Lạc sinh ra ý nghĩ này, là vì những Âm Thi kia đều không có miệng vết thương rõ ràng, như trái tim, cổ, đầu,... những chỗ yếu hại này hoàn toàn không có bị thương tổn, khả năng bị sức lực lớn trực tiếp đánh chết là lớn nhất.

Thời điểm trong lòng hắn suy nghĩ, chiến đấu rốt cục cũng hạ màn, tất cả Âm Thi đều bị oanh bạo thi hạc, tự nhiên là bị chết không thể chết lại.

- Chúng ta là tiếp tục đi tới, hay là trước rời khỏi?

Cửu đại gia tộc bắt đầu thương lượng, ở đây cái gì cũng còn không có mò được đã trước hết đại chiến một hồi, tuy bây giờ còn không có bị tổn thất gì, nhưng có trời mới biết còn có Âm Thi càng cường đại hơn hay không, nếu bọn họ toàn bộ chết ở chỗ này, kia đối với thực lực gia tộc là một đả kích khổng lồ!

Đặc biệt là Hồ gia, vốn là một cây chông chống vững nhà, nếu là đem ba vị lão tổ đều chết ở nơi đây, vậy Bách Nguyên quốc cũng xem như kết thúc!

Đây là một vấn đề không thể coi thường, cuối cùng, cửu đại gia tộc quyết định phái ra chín tên lão tổ tiếp tục đi tới, mà những người khác thì lập tức trở về.

Lâm Lạc tự nhiên sẽ không trở về, hắn chỉ là bị Hồ Chấn Vũ mời đi chung đường, cũng không phải muốn dùng những lão tổ này như Thiên Lô sai đâu đánh đó.

Nhưng cửu đại gia tộc cũng không dám để cho Lâm Lạc mạo hiểm, người ta là con rể Tô gia, nếu xảy ra sự tình, cái kia Tô gia là sẽ trách đến trên đầu của bọn hắn! Mà nơi đây nguy cơ trùng trùng, coi như là mấy vị lão tổ cũng không dám nói có thể tiến thối tự nhiên, lại phải mang theo Lâm Lạc con ghẻ kí sinh này, đây không phải muốn chết sao?

Tuy Lâm Lạc có được lĩnh vực xác thực chiến lực cường đại, nhưng che dấu không được nhược điểm cảnh giới bản thân thấp, thật muốn đến hai ba Âm Thi Địa Nguyên cảnh, kia là một chiêu đánh chết, ngay cả cơ hội phát ra lĩnh vực cũng không có!

Nhưng Lâm Lạc quyết tâm, lão tổ cửu đại gia tộc này lại không thể đánh hắn, đành phải để cho hắn đi theo.

Hai sóng người hướng về phương hướng ngược lại bước đi, Vạn Tuyệt Quyên không quên quay đầu lại liếc nhìn bóng lưng Lâm Lạc, trên mặt đẹp một mảnh sát cơ, mong Lâm Lạc vĩnh viễn đừng trở ra.

Chín lão tổ tăng thêm Lâm Lạc, tổng cộng mười người tiếp tục đi tới, tuy nhân số so với vừa rồi ít đi rất nhiều, nhưng sức chiến đấu lại càng cường đại hơn, bởi vì không cần lại đi hao tâm tổn trí bảo vệ mấy tiểu bối, có thể tiến, thối lui, tính linh hoạt ít nhất phải mạnh gấp bội!

Cư dân trong tòa cổ thành này hiển nhiên cũng không có thể chạy đi, khắp nơi đều có Âm Thi tồn tại, thực lực cao thấp không đều, nhưng cao nhất là Thông Minh cảnh. Mười người Lâm Lạc đều tận lực che dấu tung tích, bọn họ là tới tìm bảo, cũng không phải là đến đánh Âm Thi.

Một đường đi về phía trước, bọn hắn đi tới trước mặt một tòa nhà lớn, trên cửa biển viết bốn chữ “Thiên Ma vô tràng”.

Thiên Ma?

Lâm Lạc không khỏi nghĩ tới Âu Dương Cường tu luyện Thiên Ma Thập Bát Trảm, sẽ không phải trùng hợp như vậy, cả hai tâm đó có liên hệ gì? Nhưng hắn lập tức biến sắc, lúc trước không có đụng phải Âm Thi lợi hại, là vì những cái kia đều chẳng qua là cư dân “bình thường”, nhưng ở trong võ trường mà nói...

Chi...

Vạn gia lão tổ đã đẩy ra hai miếng đại môn màu đỏ thẫm, làm chấn động rút xuống vô số bụi bặm, trước mặt chính là một cái đấu võ trường cực lớn! Nhưng mà, bên trên cái đấu võ trường này cũng nằm ít nhất 30 Âm Thi, bị thanh âm đại môn đẩy ra này quấy nhiễu, nhao nhao bò lên.

420. Chương 420: Thiên Ma Giải Thế. (1)

Khuy Linh cảnh! Khuy Linh cảnh! Khuy Linh cảnh!

Ở bên trong những Âm Thi này, đạt tới Khuy Linh cảnh lại có nửa số, còn dư lại cũng là Âm Thi Thông Minh cảnh! Cái đội hình này, có thể nói hoa lệ đến phát nổ!

- Đi!

Chín lão tổ sắc mặt đại biến, nhao nhao thối lui về phía sau, nhưng đã quá muộn, những Âm Thi này đã vây đi qua.

Đã xong! Đã xong!

Cho dù chỉ có một Âm Thi Khuy Linh cảnh, này cũng đủ cho bọn hắn bằm dập, huống chi Âm Thi như vậy đạt đến hơn mười con?

- Lâm thế chất, hiện tại chỉ có dựa vào người rồi!

Hồ gia lão tổ đột nhiên nhìn về phía Lâm Lạc.

Tám lão tổ khác đồng thời lộ ra tỉnh ngộ chi sắc, không sai, tuy cảnh giới của Lâm Lạc thấp, nhưng Lam Hỏa linh vực là chiến lực vô song, lúc trước ở Thiên Lạc Sơn Mạch hung thú bạo động, là ngay cả hung thú Thiên Hợp cảnh cũng bị chết ở trong tay của hắn, Âm Thi kia chỉ là Khuy Linh Cảnh lại có sợ gì?

Chỉ cần bọn hắn phụ trách kiềm chế, Lâm Lạc chủ công, tuyệt đối là nhẹ nhõm!

- Đến rồi!

Trong lúc bọn hắn nói chuyện, những Âm Thi kia đã giết tới đây, mỗi một cái đều là phát ra gầm nhẹ, như là dã thú cực đói, nhao nhao phun hai đầu lưỡi dài cả thước, có một Âm Thi tiếp cận Khuy Linh Cảnh đỉnh phong thậm chí đầu lưỡi mở xiên, giống như lưỡi rắn!

- Sát!

Chín lão tổ ngay ngắn nghênh tiếp, lúc này ai cũng không dám giấu dốt, nếu không chính là kết cục vẫn lạc rồi!

Lâm Lạc như là nhàn nhã dạo chơi, tu vi bản thân hắn chính là Khuy Linh Cảnh đỉnh cao, hơn nữa tia chớp chỉ lực khiến cho tốc độ của hắn nhanh hơn, chính xác như tia chớp xẹt qua, hắn đã xuất hiện ở một phía trên Âm Thi, vươn tay phải ra, Lam Hỏa thiêu đốt, chính là một quyền oanh rơi.

Oanh!

Không hề có một chút xíu lo lắng, một quyền của Lâm Lạc rơi xuống, đầu Âm Thi này hoàn toàn bị thiêu thành tro tàn, ngay cả một chút di hài cũng không có!

Cái này là lĩnh vực chi uy!

Không có lĩnh vực chống lại, đừng nói chỉ là Khuy Linh Cảnh, dù là Thích Biến cảnh cũng chỉ có nuốt hận!

- Tốt!

Chín lão tổ cùng kêu lên khen ngợi, đây chính là Âm Thi Khuy Linh Cảnh, trừ khi chín người bọn hắn liên thủ đối phó một cái, mới có thể oanh mở phòng ngự của Âm Thi, đem thi hạch của nó phá hủy. Nhưng Lâm Lạc lại căn bản không cần tìm chỗ hiểm gì, trực tiếp một quyền xuống dưới liền dứt khoát gọn gàng giết chết, cái này làm cho bọn hắn mừng rỡ, lại để cho bọn họ khiếp sợ, hâm mộ!

Nếu bọn họ cũng có thể có được “công pháp” cường đại như thế, cái kia hoàn toàn chính là cùng giai vô địch, thậm chí ngay cả Địa Nguyên cảnh cường giả cũng phải kiêng kị đối với bọn họ....

Đây cũng là cấp độ bọn hắn xa xa không đủ, căn bản không biết lĩnh vực đại biểu đến tột cùng là cái gì, chỉ biết là rất lợi hại! Bọn hắn không thể giải thích vì sao, dĩ nhiên là đem nó hóa thành một loại công pháp, khả năng phải có điều kiện vô cùng hà khắc mới có thể đạt tới yêu cầu, cho nên ngay cả Thần quốc cũng chỉ ven ven có Phạm Thương Vũ một người tu thành!

Lâm Lạc cũng không có tâm giải thích cho bọn hắn, hai đám ở bên trong cổ động, hắn đại khai sát giới. Đối với Âm Thi, hắn không hề thương cảm, những hung vật này đã hoàn toàn không có nhân tính, chẳng qua là cái xác không hồn, giết sạch, đúng thay trời hành đạo.

Mà tuy thân thể Âm Thi mạnh mẽ đến làm cho người ta tức lộn ruột, gần như tồn tại bất diệt, nhưng chỉ số thông minh là vấn đề lớn, căn bản không biết cái gì gọi là né tránh. Ở thời điểm đối phó võ giả bình thường, đây quả thật là không có tất yếu né tránh, thân thể của bọn hắn có thể thừa nhận bất luận đả kích gì, nhưng gặp đến Lâm Lạc Lam Hỏa lĩnh vực là không còn có tốt như vậy, toàn bộ bị đốt thành tro tàn.

Gần kề một nén hương thời gian, tất cả Âm Thi đều bị chém giết!

Chín vị lão tổ hai mặt nhìn nhau, đều là khó nén vẻ khiếp sợ, vì chiến lực của Lâm Lạc làm cho kinh ngạc. Bất luận cảnh giới, chỉ nói chiến lực mà nói, chín người bọn hắn cộng lại cũng không sánh bằng một quyền của Lâm Lạc!

Điều này làm ấy lão quái vật kia chẳng phải là xấu hổ chết sao!

- Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, chúng ta đều già rồi!

Hồ gia lão tổ cảm khái nói, đặc biệt là Lâm Lạc cũng chỉ có hai mươi tuổi, con đường phía trước quang minh đến mức người ta hâm mộ! Thời điểm bọn hắn có niên kỷ như Lâm Lạc, có tu vi Niết Âm cảnh liền coi là không tệ, mà cái chiến lực này...

Người so với người, tức chết người!

Tuy bên trong võ tròng khả năng nguy hiểm càng lớn, nhưng đã có đại sát khí như Lâm Lạc này, chín lão tổ cũng là tin tưởng tăng vọt, đều đồng ý tiếp tục xâm nhập. Ngay cả Khuy Linh Cảnh cao thủ ở chỗ này cũng chỉ có thể coi là tồn tại giống như học đồ, cái thành cổ này năm đó đến tột cùng phồn thịnh đến cỡ nào?

Bọn hắn đi qua đấu võ trường, tiến nhập một gian đại sảnh, bên trong tuy sắp xếp lấy bốn hàng ghế, nhưng không có một người đang ngồi, trống rỗng một mảnh. Phần cuối của đại sảnh là một cánh cửa, liên thông lấy một thông lộ thật dài.

Tuy binh chia làm hai đường có thể nhanh hơn tìm tới nơi này, nhưng nơi đây nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, hơn nữa Lâm Lạc chỉ có một, không có hắc viện thủ, bọn hắn gặp được Khuy Linh Cảnh Âm Thi là xong đời!

Bởi vậy bọn hắn cùng một chỗ hướng về thông đạo bên trái tiến lên.

Lối đi này rất dài, bốn phía một mảnh yên tĩnh, tuy mười người đều thả bước nhẹ vô cùng, nhưng tiếng tim đập là khó có thể che dấu, ở trong tai cao thủ bậc này là bành bành bành tựa như tiếng pháo nổ.

Cũng may trên đường đi đều không có gặp được Âm Thi, không lâu về sau, bọn hắn tiến nhập một gian thư phòng rất lớn, bên trong tất cả đều là từng dãy giá sách, phía trên đổ đầy sách.

- Tử Dương tâm kinh...

- Thập Chiến Cuồng Tâm Quyết...

- Thiên Âm pháp quyết...

Trong tàng thư này rõ ràng đều là công pháp võ đạo!

Lập tức, chín lão tổ đều đứng không yên, nhao nhao chụp một cái đi ra ngoài, đem một quyển công pháp cầm lên. Nhưng mà, những sách này sách cũng không biết có bao nhiêu năm lịch sử, hơn nữa nơi đây không khí khô ráo, trang giấy này đã sớm bị tuế nguyệt mài mòn, vừa cầm lên, trang sách liền biến thành tro bụi, rơi lả tả đầy đất.

- Không, không, không!

Những lão tổ này đều là nhao nhao kêu đau.

Tuy còn không biết những công pháp này là cấp độ gì, nhưng chỉ xem những “Học đồ” bên ngoài kia đều có tu vi Khuy Linh Cảnh, cái công pháp này ít nhất cũng phải là Bát phẩm, tự nhiên để cho bọn họ đau lòng không thôi.

Bọn hắn liền không dám lộn xộn, mà là dùng lực lượng nhu hòa đem sách từng tờ một mở ra, dùng Tiên Thiên chi lực cứng rắn cố định mỗi một trang giấy, chậm rãi lật xem.

- Là... là thập phẩm pháp quyết!

Dùng công phu dưỡng tâm mấy trăm năm của những lão tổ kia, lúc này đều là không nhìn được trên mặt nóng lên, phát nhiệt, tim đập như trống. Thập phẩm pháp quyết tuy không nhất định có thể làm cho bọn hắn vọt tới Thích Biến cảnh, nhưng gia tộc nhiều người như vậy, chỉ cần bồi dưỡng mấy đời người, cuối cùng có một ngày gia tộc sẽ xuất hiện một tuyệt đỉnh cường giả!

421. Chương 421: Thiên Ma Giải Thể. (2)

Cũng không có chuyện gì khiến những lão tổ kia để tâm bằng gia tộc cường đại, giờ khắc này, bọn hắn đều cảm thấy lúc trước trải qua nguy hiểm đều đáng giá!

Bởi vì những quyển sách này khẳng định không thích hợp vận chuyển, những lão tổ kia đành phải toàn bộ bằng trí nhớ đầu óc, cũng may có thể đạt tới loại cảnh giới này, trí nhớ kia là tuyệt đối siêu quần, như thế không làm khó được bọn hắn.

Chín lão đầu râu tóc bạc trắng đều hóa thành nguyên một đám thư sinh chăm học khổ đọc, đại khí cũng không dám ra ngoài, đem tinh lực cùng trí nhớ đặt hết vào nó.

Lâm Lạc đối với công pháp là không quá cần thiết, Hỗn Độn Dung Lô có thể nói là công pháp cường đại nhất trong thiên hạ, có công pháp này trong tay, là áp chế gian nạn pháp, hoàn toàn không cần phải đi để ý những đồ chơi tầm thường kia.

Hắn cười ngửa xem hoa, một đường chẳng qua là ở trên bìa sách đảo qua, nhìn danh tự liền trực tiếp bỏ đi. Đương nhiên, loại công pháp như Bằng Phách Tâm Kinh, Thập Biến Kim Thân Quyết này vẫn rất có ý nghĩa, đáng tiếc hắn không có nhiều thời giờ như vậy đi đọc qua từng cái, nơi đây công pháp thật sự nhiều lắm.

Một đường quét đến phần cuối thư phòng, trên giá sách cuối cùng này vậy mà chỉ để một quyển sách, mà quyển sách này cũng không phải do trang giấy bình thường chế tạo, mà là chỉ bảo tơ lụa Tử Tầm!

Tử Tầm trăm năm mới có thể nhả tơ, hơn nữa vô cùng khó nuôi dưỡng, nhưng sợi tơ mềm nhẵn mỹ quan, dệt thành vải bố càng có được lực phòng ngự cường đại, lại thủy hỏa bất xâm, vạn năm không hỏng!

Cái đồ chơi này dị thường trân quý, Lâm Lạc không chỉ một lần nghe Tô Mị phàn nàn không có tơ Tử Tầm cho nàng làm váy!

Đừng nhìn sách này sách không lớn, nhưng bởi vì tơ Tử Tầm dệt thành vải bố vốn là bố, cái này dài chừng một xích, Tử Tầm tơ lụa mở ra hợp lại mà nói, đủ để cho Tô Mị làm vài chiếc váy tốt nhất cũng còn thừa!

Sách này ngay cả tài liệu cũng trân quý như thế, như vậy đến tột cùng là phải có nội dung gì mới xứng đôi?

Bởi vì đặc tính của Tử Tầm tơ, Lâm Lạc trực tiếp đem quyển sách này cầm lên, cũng không sợ nó như những cuốn sách kia bởi vì phong hoá mà lập tức tiêu tán.

Hắn mở ra tờ thứ nhất, chỉ thấy bốn chữ “Thiên Ma Giải Thể” lập tức khắc sâu vào tầm mắt, mà bốn chữ này đúng là do tơ vàng ở bên trên Tử Tầm vải tơ thêu đi ra!

Thiên Ma, lại thấy tên Thiên Ma!

Cái đó và Âu Dương Cường lấy được công pháp Thiên Ma Thập Bát Trảm đến tột cùng có quan hệ hay không?

Lâm Lạc lật đến tờ thứ hai, bắt đầu cẩn thận nghiên cứu.

Đây cũng không phải một pháp quyết tu luyện, cũng không giống vũ kỹ, mà là tồn tại cùng Chiến Thiên Quyết không sai biệt lắm. Nhưng cái đồ chơi này là dốc sức liều mạng, liều mạng bản thân tổn hại, kích phát ra tiềm lực bản thân, ở trong thời gian ngắn đạt được lực lượng cường đại, nhưng thời gian còn tương đối có hạn!

Nhưng chỉ cần đả thương địch thủ, đối với thương thế của mình có hại thì đã làm sao, công pháp này là tốt! Cũng tỷ như gặp được một đối thủ so với mình lợi hại hơn một điểm, bình thường đánh tất nhiên là chỉ còn đường chết, nhưng sử dụng Thiên Ma Giải Thể tạm thời tăng lên lực lượng, nhưng có thể phản tổn thương đối thủ, mặc dù mình cũng sẽ chịu trọng thương, nhưng so với vốn là chết trận, cái kết quả này lại là ngày đêm khác biệt rồi!

Đáng giá học!

Đặc biệt là Lâm Lạc có ba giọt Tử Huyết, có được sự khôi phục cường đại, dù cho sử dụng Thiên Ma Giải Thể cũng có thể nhanh chóng khôi phục, nhưng rốt cuộc là phá hư mạnh hơn trị liệu, hay là trị liệu mạnh hơn phá hư, vậy thì phải thử qua mới biết.

Hắn không khỏi đem tâm thần chăm chú nhìn đến môn công pháp này, kỹ càng đọc đến, chỉ thấy người sáng tạo môn công pháp này tuyệt đối là quái tài, cũng là loại người hung ác, mới có thể sáng tạo ra loại công pháp đả thương địch thủ đả thương mình này.

Lâm Lạc càng xem càng kinh hãi, nguyên lai công pháp này thật đúng là đối với mình hung ác tới cực điểm, bộ vị “giải thể” thậm chí có thể chỉ định, có thể là một tay, một chân, cũng có thể quyết định trình độ “giải thể”, đến tột cùng là gãy xương thịt nát, hay là trực tiếp bạo thành bột máu!

Trình độ Giải Thể bất đồng, lấy được lực lượng cũng không giống nhau. Nhưng nói tóm lại, đối với chính mình tàn nhẫn càng hung ác, đạt được lực lượng lại càng lớn!

Người sáng tạo công pháp này hẳn là nhận hết cực khổ, hoặc là có một cừu nhân vô cùng cường đại, bắt buộc hắn không thể không đi lối tắt, sáng tạo ra công pháp tự làm khổ mình này.

Loại người hung ác! Hung nhân!

- Lâm thế chất, mời thả đồ vật trong tay ra!

Thanh âm sâu kín vang lên, Vạn gia lão tổ đã đi tới sau lưng Lâm Lạc. Không chỉ có hắn, nhưng lão tổ khác cũng đều đã tới, cả đám đều cầm ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm quyển sách trên tay Lâm Lạc.

Lúc này Lâm Lạc mới “tỉnh” đi qua, chợt cảm thấy bụng đói vô cùng! Dùng tu vi cảnh giới của hắn lúc này, xem như mười ngày nửa tháng không ăn cái gì cũng có thể chèo chống, đói bụng đến cái trình độ này, hắn đến tột cùng đứng tại nguyên chỗ bao lâu?

Trách không được chín lão đầu này đều đã tới, nghĩ đến thời gian lâu như vậy cũng đủ bọn hắn ghi nhớ rất nhiều pháp quyết rồi.

Những lão tổ này đều là nhân lực người inh, tự nhiên sẽ không nhận thức không ra quyển sách trên tay Lâm Lạc là do Tử Tầm tạc dẹt thành! Dù cho không biết, xem sách khác toàn bộ phong hoá mà hư, còn cuốn này có thể lấy lên được, đã biết rõ quyển sách này tuyệt đối không đơn giản.

Lâm Lạc xoay chuyển ánh mắt, thần nhiên nói:

- Ở chỗ này có thể phát hiện cái gì, tất cả bằng cơ duyên, Vạn lão tổ lại có tư cách gì yêu cầu tại hạ?

- Người trẻ tuổi, lòng tham cùng tự phụ nhiều khi là sẽ hại người vứt bỏ tánh mạng đấy!

Vạn gia lão tổ mắt lộ ra hung quang.

Nếu thay đổi lúc trước, bọn hắn tự nhiên không muốn cũng không dám đắc tội Lâm Lạc, bởi vì không thể trêu vào Tô gia, cái này rất tự nhiên.

Nhưng lúc này bọn hắn đã lấy được nhiều thập phẩm pháp quyết như vậy, chỉ cần cả tộc ẩn nấp để tiêu hóa phần chỗ tốt này, lại là cái gì cũng không sợ.

Thập phẩm pháp quyết quá mức trân quý, chín người ở đây ai cũng không có thể cam đoan ai sẽ tiết lộ ra ngoài, cũng không thể tin được! Mà chỉ cần tin tức vừa lộ ra, gia tộc tự nhiên sẽ lọt vào vô số thế gia Thượng Nguyên nước cường bực, thẳng đến khi bọn hắn giao ra pháp quyết mới thôi!

Bởi vậy, bọn hắn đã hạ quyết tâm vừa đi ra ngoài liền cả tộc ẩn nấp! Gia tộc bọn họ đều là vạn năm kinh doanh, đã sớm ở các nơi sắp đặt cứ điểm bí mật, cũng sớm đem đại lượng tài nguyên tu luyện phân dấu ở các nơi, tuy muốn tạm thời buông tha cho quyền khống chế đối với quốc gia, nhưng chỉ cần mấy trăm năm ẩn nhẫn, trong gia tộc nhất định có thể dẫn sinh ra Thích Biến cảnh tuyệt thế cường giả, đến lúc đó có thể dục hỏa trùng sinh, có được tư cách địa vị như thế gia Thần quốc!

422. Chương 422: Phản Bội. (1)

Vì vậy, bọn hắn tự nhiên sẽ không lại đem một con rể nhỏ nhỏ của Tô gia để vào mắt.

Lâm Lạc xác thực lực sát thương kinh người, nhưng cảnh giới bản thân quá thấp, như thế nào là đối thủ của những lão tổ bọn hắn! Mỗi người đánh ra một cái tát cũng có thể nghiền hắn thành thịt nát rồi, lĩnh vực càng lợi hại lại có cái rắm dùng!

Cái này càng là đứng được cao, lại càng vô sỉ a...

Trong nội tâm Lâm Lạc không khỏi cảm khái, thời điểm đối phương cần hắn, mở miệng một tiếng Lâm thể chất có bao nhiêu thân mật, nhưng bây giờ lợi ích vào đầu, lại không chút do dự đem Lâm Lạc vứt qua một bên.

Đạt tới loại cấp bậc lão tổ này, vô sỉ cùng tùy thời trở mặt cũng là một loại học vấn! Bất quá Lâm Lạc tuyệt đối làm không được.

Đáng tiếc chính là, bọn hắn thật không ngờ Lâm Lạc chẳng những cảnh giới không so với bọn hắn thấp, thậm chí còn mạnh hơn ra một đoạn! Dù sao lão tổ nơi đây cũng không phải là mỗi cái đều là Khuy Linh đỉnh phong, có bốn người còn dừng lại ở Khuy Linh Cửu Trọng Thiên.

Nhưng cân nhắc đến tính đặc thù của Lôi Điện Công Pháp, Lâm Lạc là ở vào trạng thái hoàn toàn nghiền ép, hơn nữa Lam Hỏa lĩnh vực, thật nghĩ không ra chín người này làm sao có khả năng thủ thắng!

Nhưng chín lão đầu kia không biết a, mà bọn hắc cũng căn bản không cách nào tưởng tượng một tiểu tử Thông Minh tứ trọng thiên làm sao có thể ở hai ba tháng liền đột phá đến Khuy Linh cảnh Đại viên mãn!

- Thả đồ vật trong tay ra, chớ tự tìm khổ ăn!

Hồ gia lão tổ cũng nói, trong mắt bọn họ, chỉ có tám lão tổ khác mới có tư cách cùng mình chia đều bảo vật, Lâm Lạc ở đâu xứng?

Lâm Lạc lắc đầu liên tục nói:

- Ta xem như nhìn thấu các ngươi, những này cái gọi là lão tổ này, nguyên một đám tuy khoác lên da người, mọc ra giương mắt người, nhưng làm người lại ngay cả chó cũng không bằng!

- Tiểu tử lớn mật!

Vạn gia lão tổ giận dữ, nếu như đã hạ quyết tâm muốn giết người diệt khẩu, cái kia tự nhiên không cố kỵ nữa, lúc này thân hình lóe lên, gấp nhảy đến sau lưng Lâm Lạc, một quyền liền đánh về phía hậu tâm của hắn!

Thật ác độc, đây là muốn một kích lấy mạng, không để cho Lâm Lạc bất cứ cơ hội nào!

Bởi vì Lam Hỏa lĩnh vực của Lâm Lạc quá mức khủng bố, cái này một khi ra tay, tự nhiên phải vừa nhanh lại hung ác, không để cho Lâm Lạc có bất kỳ cơ hội phản kháng, nếu không lĩnh vực vừa hiện, đó cũng không phải là đùa giỡn!

BA~!

Lâm Lạc lại giống như quỷ mỵ xoay người, đoạt nắm đấm của đối phương oanh đến, đem cổ tay của Vạn gia lão tổ một mực cầm chặt, cứng rắn ngăn một quyền này của đối phương!

Làm sao có thể?

Trong khoảng thời gian ngắn chín lão tổ kia đều ngơ ngẩn, thẳng một lát sau, Vạn gia lão tổ mới ý thức tới cổ tay của mình là giữ ở trong tay người có được lĩnh vực! Hắn không khỏi toàn thân run lên, hoảng sợ nói:

- Mau buông lão phu ra!

- Đến thời điểm này còn muốn ra lệnh?

Lâm Lạc cười lạnh, oanh thoáng một phát, Lam Hỏa trong tay đốt lên, dọc theo cánh tay của Vạn gia lão tổ, nhanh chóng hướng bộ ngực hắn lan tràn.

- A...

Vạn gia lão tổ phát ra một tiếng hét thảm, nhưng người này có thể trở thành người quyền thế lớn nhất Vạn gia, cũng là làm việc quyết đoán, mạnh mẽ chặt cánh tay phải của mình xuống, máu tươi phun tung toé, cánh tay đứt nhanh chóng bị Lam Hỏa thôn phệ, hóa thành tro tàn!

Nếu không phải hắn kịp thời tráng sĩ chặt tay, cái này có thể cũng không phải là một cánh tay, mà là tánh mạng của hắn rồi!

Nhưng cứ như vậy thiếu đi một cánh tay, sắc mặt Vạn gia lão tổ đã là một mảnh trắng bệch, trong đôi mắt kích bắn ra lửa giận ngập trời, giống như hung thú muốn nhắm người mà cắn.

Hai tay Lâm Lạc chấp sau lưng nói:

- Một đám bạch nhãn lang!

Chín người này là lão tổ gia tộc riêng phần mình, điều khiển lấy một quốc gia khổng lồ, một câu xuống dưới có hàng tỉ người vì bọn họ mà bôn ba cống hiến, quyền thế hạng gì, nào có thể cho Lâm Lạc nhục mạ, tuy bọn hắc đúng là bạch nhãn lang không sai, nhưng có ít người làm được, nhưng không cho người nói ra ngoài được!

- Tiểu tử, ngươi cái này là muốn chết!

Triệu gia lão tổ nóng tính rất bạo, không tin tà phát khởi công kích.

- Đâm trúng chỗ đau sao?

Lâm Lạc cười lạnh, thân hình lóe lên, đứng là trực tiếp xuất hiện ở trước người đối phương, một quyền oanh tới ngực.

Tốc độ của hắn nhanh bậc nào, thậm chí có thể cùng Địa Nguyên cảnh Dịch Vọng Hoài liệu cao thấp, huống hồ là Khuy Linh Cảnh Triệu gia lão tổ! Vốn là điểm ấy ưu thế tốc độ ngược lại cũng không sao, đồng dạng ra quyền chưởng chống đỡ là được, nhưng Lâm Lạc là người có được lĩnh vực. Bị hắn cận thân công kích đây tuyệt đối là sẽ tai nạn chết người.

Lâm Hỏa đốt cháy, Lâm Lạc đã xuyên qua thân thể Triệu gia lão tổ, phẳng phất người này căn bản cũng không có tồn tại qua.

Khuy Linh Cảnh lão tổ thì như thế nào, còn không phải một kích tức sát!

Lâm Lạc vừa xuất kích, khí tức Khuy Linh Cảnh đỉnh phong lập tức không hề che dấu mà động cuộn cuộn, toàn thân điện mang loạn rực, như là trời giáng thần nhân, muốn thay thế Thiên Địa trừng phạt!

- Khuy... Khuy Linh Cảnh!

Tám lão tổ đều là sắc mặt khó coi.

Lâm Lạc chẳng những đột phá đến Khuy Linh Cảnh, hơn nữa còn là Khuy Linh Cảnh đỉnh phong, cảnh giới không dưới bọn hắn chút nào! Hơn nữa lĩnh vực chi uy, tám cái bọn hắn chung vào một chỗ cũng chưa hẳn có khả năng thủ thắng!

Có lẽ, liệu mạng chết mất ba người vẫn có hi vọng chém giết Lâm Lạc, nhưng ai chịu làm người chết? Bọn hắn đều là vừa vận chiếm được thập phẩm pháp quyết, cái này vừa chết, pháp quyết ghi nhớ liền theo bọn hắn tiến vào phần mộ!

- Ha ha, tiểu huynh đệ quả nhiên thiên tư ngút trời, tuổi còn trẻ thì đến được Khuy Linh Đại viên mãn, tiến quân vô đạo đỉnh phong ở trong tầm tay! Tất cả mọi người là một hồi hiểu lầm, lúc này ngưng chiến như thế nào?

Hồ gia lão tổ đi ra hoà giải.

Bảy người khác đều là không lên tiếng, hiển nhiên là chấp nhận cách làm của Hồ gia lão tổ.

- Thật không biết da mặt của các ngươi dày như thế nào, đánh không lại đã nghĩ dừng tay, không khỏi cũng quá tự cho là đúng đi?

Lâm Lạc cười lạnh, những người này cao cao tại thượng quá lâu, đã đem vô sỉ bay lên đến một loại cảnh giới.

- Lâm Lạc, lão phu thừa nhận ngươi chiến lực kinh người, nhưng tám người lão phu đồng dạng là Khuy Linh Cảnh đỉnh phong, thật muốn sinh tử chém giết, cuối cùng người chết nhất định là ngươi!

Hồ gia lão tổ trầm giọng nói ra.

- Éch ngồi đấy giằng!

Lâm Lạc chẳng muốn cùng những người này nói nhảm, thân hình nhảy lên, lần nữa phát động công kích.

- Cùng tiến lên, đừng cho hắn có cơ hội cận thân!

Tám lão tổ cũng biết một chọi một không phải đối thủ của Lâm Lạc, tự nhiên muốn cũng nhanh liên thủ.

- Sát!

Lâm Lạc khẽ quát một tiếng, đã như thiểm điện tới trước người Triệu gia lão tổ, một quyền oanh ra, Lâm Hỏa thiêu đốt, Triệu gia lão tổ chỉ kịp phát ra một tiếng hét thảm, liền trực tiếp hóa thành tro tàn.

423. Chương 423: Phản Bội. (2)

Nhưng tám người liên thủ xu thế đã thành, Lâm Lạc tùy tiện tiến công, cũng đem mình lộ ra trong phạm vi công kích của bảy lão tổ khác!

Bảy lão tổ kia đều đại hỉ, nguyên lai tưởng rằng phải chết ba bốn người mới có thể tìm được cơ hội đuổi giết Lâm Lạc, không nghĩ tới tiểu tử này thật không ngờ thiếu kiên nhẫn, y vào có được linh vực lại dám lớn mật như thế, hoàn toàn không đưa bọn chúng để vào mắt!

Cái cuồng ngạo này là sẽ hại chết chính mình đấy!

Bảy lão tổ đồng thời xuất kích, ngay cả pháp khí cũng thanh toán đi ra, dùng gia tăng lực sát thương.

Bành bành bành bành bành bành bành!

Bảy đạo công kích này hầu như đồng thời đánh trúng vào Lâm Lạc, phát ra tiếng giong vang liên tiếp, như là nổi trống.

Nhưng để cho bảy đại lão tổ lông tóc dựng đứng chính là, Lâm Lạc rõ ràng giống như không có việc gì mà quay đầu, đối với bọn hắn lộ ra một dáng tươi cười! Nụ cười này, cười đến bảy người này sợ muốn chết!

Trời ạ, đây chính là bảy đại Khuy Linh Cảnh cường giả công kích, hơn nữa còn là dùng pháp khí đánh lên, người cho dù không chết cũng phẫu thuật ra huyết chứ...

CHÍU...U...U!!

Thân hình Lâm Lạc cử động lần nữa, nhắm Vạn gia lão tổ giết tới.

Khi hắn không có phát động công kích, bảy đại lão tổ căn bản không biết hắn sẽ ra tay đối với ai, hơn nữa vì phòng ngừa bị Lâm Lạc tiêu diệt từng bộ phận chỉ có thể chọn dùng trận tròn tương hộ lẫn nhau, căn bản không tốt né tránh, thẳng đến khi Lâm Lạc vọt đến trước mặt Vạn gia lão tổ, mọi người mới biết rõ hắn muốn công kích ai.

Muốn cứu căn bản là chuyện không thể nào, chỉ có thể dùng tánh mạng của Vạn gia lão tổ để đổi lấy một lần cơ hội công kích Lâm Lạc.

- Không...

Vạn gia lão tổ cũng không muốn hi sinh mình thành toàn người khác, hưởng hồ thể chất của Lâm Lạc mạnh mẽ đến làm cho người ta tan vỡ, cho dù hắn chịu hi sinh cũng tám chín phần mười giết không chết Lâm Lạc!

Oanh!

Lam Hỏa rực đốt, Vạn gia lão tổ lập tức hóa thành tro tàn, đương nhiên Lâm Lạc cũng bị sáu lão tổ kia lần nữa oanh trúng một cái. Vốn hắn được Thần huyết được tề cường hóa qua thân thể, đó căn bản không thể đối với hắn tạo thành ảnh hưởng gì!

- Còn có sáu tên.

Lâm Lạc lạnh lạnh nói ra, hắn bây giờ đối với những cái gọi là lão tổ thế gia này thật sự là không có một chút hảo cảm.

Sáu lão tổ kia đều là sắc mặt khó coi, cảm tình đối phương là coi bọn chúng trở thành gia súc, đây cũng quá khinh người đi à nha!

Nhưng ai bảo tình thế đảo lộn, Lâm Lạc đã có được lực công kích siêu cường, lại đồng thời có được lực phòng ngự khủng bố, điều này bảo người làm sao bây giờ?

- Chạy!

Sáu lão gia hỏa đồng thời quyết định ý niệm lui lại trong đầu, nhao nhao quay đầu bỏ chạy.

- Hừ!

Thân hình Lâm Lạc chớp động, tốc độ của hắn ở phía xa sáu người này, chẳng qua là hai cái lên xuống liền đuổi theo Hồ gia lão tổ, một đám xuất ra, lão tổ diệt!

Năm cái, bốn cái, ba cái, hai cái, một cái!

Nhưng mà, còn không có đợi Lâm Lạc đuổi theo Trương gia lão tổ cuối cùng, hai tấm lụa màu đỏ như máu đột nhiên âm thầm bắn ra, một cái quấn lấy cổ Trương gia lão tổ, một cái khác thì quấn lấy bụng của hắn, Xùy~~ siết chặt, Khuy Linh Cảnh lão tổ này rõ ràng bị sống sờ siết thành ba đoạn!

PHỐC...

Máu tươi phun ra, một bóng người màu đen cũng xuất hiện, hai tấm lụa kia đúng là đầu lưỡi của hắn!

Âm Thi Địa Nguyên cảnh!

Này là Âm Thi đã thoát ly hình người, hình thể to lớn, cơ nhục vốn nên hong gió khô quắc, nhưng lại là từng khối cao cao cổ lầy, đúng là hiện ra từng đoàn từng đoàn hư thối, làm cho người ta nhìn đã cảm thấy chán ghét.

Nhưng kinh khủng nhất là đầu lưỡi của hắn, hoàn toàn phân nhánh thành hai cái tựa như trường xà, không ngừng cuộn động lên, xích hồng như máu, so với thân thể của hắn còn muốn dài hơn!

Hai đầu lưỡi này dẻo dai tuyệt đối cường đại, có thể đem một võ giả Khuy Linh cảnh sinh sinh tạc thành ba đoạn, cho dù dùng khí lực biến thái của Lâm Lạc, trong nội tâm cũng có một chút lo sợ, không biết cái nào càng lớn đại hơn một ít.

Âm Thi này dùng hai mắt xích hồng nhìn chằm chằm vào Lâm Lạc, thậm chí có loại ý ác độc âm trầm, phảng phất như có linh trí!

Đê giai Âm Thi giống như cái xác không hồn, chỉ biết thỏa mãn dục vọng giết chóc nguyên thủy, chẳng lẽ Âm Thi cũng như hung thú, khi thực lực cường đại đến cảnh giới nhất định, liền có thể một lần nữa tạo thành linh trí sao!

Lâm Lạc không dám có chút chủ quan, song quyền chấn động, lam hỏa lĩnh vực đã triển khai, ở trên hai tay của hắn bốc cháy lên.

- Chi...

Đầu Âm Thi kia phát ra tiếng vang bén nhọn, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào nắm tay Lâm Lạc, đúng là lộ ra vẻ kiêng kỵ mãnh liệt.

Nếu là trước kia Lâm Lạc chỉ là có chỗ hoài nghi, nhưng hiện tại có thể khẳng định, Âm Thi này xác thực có thần trí, có một lần nữa hướng xu thế “con người” phát triển. Nhưng bản tính Âm Thi chính là giết chóc, cho dù có linh trí, cũng chỉ là làm cho sát hại được càng có thêm hiệu suất, hơn nữa năng lực tự bảo vệ mình tăng nhiều!

Cái này quá nguy hiểm!

Thân hình Lâm Lạc nhảy vọt, hướng Âm Thi nhào tới, tay phải giương lên, một đạo tia chớp sí bạch đã bổ tới.

Lĩnh vực của hắn còn không có đại thành, không cách nào thoát ly phạm vi nắm tay, nhưng tia chớp chỉ lực lại trời sinh khắc chế tất cả vật tà ác, không sạch.

Hưu!

Sí bạch tia chớp hóa thành một đạo trường mâu, nhắm Âm Thi chính là hung hăng đánh qua.

Nhưng Âm Thi này thật đúng là cường đại, rõ ràng ở trước khi tia chớp bổ tới kịp thời tránh ra, nhảy lên đến sau lưng Lâm Lạc, vung lên hai cái lưỡi máu liền hướng Lâm Lạc cuốn đi qua.

Dù sao, đây chính là Âm Thi Địa Nguyên cảnh!

Cận thân đánh xáp lá cà Lâm Lạc chẳng sợ, lúc này nhô lên nắm tay cùng Âm Thi liều mạng. Nhưng Âm Thi này tựa hồ biết rõ lam hỏa lĩnh vực của Lâm Lạc không dễ chọc, đúng là không dễ cho nắm tay của

Lâm Lạc có cơ hội cận thân, nhất nhất tránh thoát, ỷ vào lực lượng càng cao hơn, đem Lâm Lạc liên tiếp đẩy lui.

Âm Thi vốn là lực lớn vô cùng, Địa Nguyên nhị trọng thiên Âm Thi này chỉ ít có thể so sánh với võ giả Địa Nguyên Đại Thừa Cảnh, tuy chỉ là cách không hư kích, nhưng cho dù dùng khí lực của Lâm Lạc cũng không dễ chịu.

Hơn nữa lưỡi máu của Âm Thi này vô cùng linh hoạt, thỉnh thoảng chính là nhắm bên hông, ngực Lâm Lạc rút lên thoáng cái, đánh cho xương cốt của Lâm Lạc cũng tạp tạp rung động, nếu không phải thân thể của hắn được Thần huyết được tề rèn luyện qua, một “roi” xuống dưới, xương cốt toàn thân hắn sẽ bị đánh nát.

Lâm Lạc liền tranh thủ sử dụng Tử Đỉnh đi ra, cảnh giới song phương vốn không cùng một tầng thứ, huống hồ đây càng là lực lượng cơ thể tiếp cận vô địch, được xưng quái vật Bất Tử Bất Diệt, hắn muốn dựa vào lực lượng bản thân đánh bại đối phương căn bản không thực tế.

Tử Đỉnh vừa ra, song phương không sai biệt lắm trở lại trạng thái cân bằng, tuy lực lượng Âm Thi cường hoành, nhưng trải qua Tử Đỉnh hóa giải, lực đả kích hoàn toàn ở trong phạm vi Lâm Lạc có thể thừa nhận, mà Âm Thi cũng không thể không phòng bị lam hỏa lĩnh vực của Lâm Lạc, cũng không dám toàn lực ứng phó.

424. Chương 424: Liều Mạng Đánh Một Trận. (1)

Nếu Âm Thi này không có thần trí, nhất định sẽ bất chấp tất cả trực tiếp tiến lên, cho dù bị lam hỏa lĩnh vực đốt cháy cũng vậy, lúc đó cho dù Lâm Lạc không chết, ít nhất cũng phải trọng thương!

Nhưng có được linh trí, cái này đã là một loại ưu thế, đồng thời cũng sinh ra nhược điểm sợ chết!

Cho nên nói, kẻ điên đáng sợ nhất!

Nhưng Âm Thi này cũng chỉ là hơi có linh trí, mặc dù nhiều hơn một chút dự vọng sinh tồn, nhưng bản chất dù sao cũng là quái vật khát máu giết chóc, lâu công không được, Âm Thi này lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, tựa đầu hất lên, hai cái lưỡi máu giống như trường thương thẳng tắp, hướng về Lâm Lạc càn quét mà đi.

- Di?

Lâm Lạc hơi sững sờ, có cảm giác giống như đã từng quen biết.

Bùm!

Lưỡi máu đánh vào trên tử khí, chấn đắc Tử Đỉnh khẽ run lên, nhưng Âm Thi lập tức lại là một cái hất đầu, hai cái lưỡi máu lần nữa oanh kích tới.

Bùm!

Lúc này đây, uy lực đúng là lật ra một lần, dư lực tuôn qua, Lâm Lạc lập tức một hồi khí huyết cuộn cuộn, khó chịu vô cùng!

- Thiên Ma Thập Bát Trảm!

Lâm Lạc rốt cục nghĩ tới, tuy Âm Thi này sử dụng chính là “lưỡi thương”, nhưng vô luận là tư thế hay là hiệu quả, đều cùng Thiên Ma Thập Bát Trảm giống như đúc! Tuy bộ vũ kỹ kia được xưng là “trảm”, nhưng ai cũng không có quy định nhất định phải dùng đao kiếm búa rìu mới có thể chém!

Cái này không thấy sao, ngay cả lưỡi máu cũng có thể!

Thiên Ma Thập Bát Trảm, mỗi một trảm đều có thể gia tăng gấp đôi lực lượng. Lúc trước Âu Dương Cường chỉ là Giác Vi cảnh đỉnh phong ở thời điểm thời phát đến bát trảm, lực lượng đã nhảy lên đến Thông Minh cảnh, thiếu chút nữa ngay cả Lâm Lạc cũng có thể chém rụng!

Chỉ là Âu Dương Cường giới hạn trong cảnh giới, thời điểm đến trăm thứ mười không đã thương địch thủ trước tổn thương mình, không trông nom trăm hay không trăm được Lâm Lạc, chính hắn là không sống nổi, bởi vậy cũng không có trăm thứ mười một, trăm mười hai, thậm chí thập bát trăm!

Nhưng Âm Thi này vốn chính là Địa Nguyên cảnh, hơn nữa Âm Thi lực lớn vô cùng, thân thể gần như bất diệt, tuyệt đối có thể đánh ra đầy đủ thập bát trăm!

Thời điểm Âm Thi Địa Nguyên nhị trọng thiên này đánh tới trăm thứ mười tám, lực lượng này sẽ cường đến loại trình độ nào? Sợ là ngay cả võ giả Thiên Hợp cảnh cũng có thể chém giết a!

Trong nháy mắt này, Lâm Lạc suy nghĩ rất nhiều vấn đề.

Âm Thi này có thể sử dụng Thiên Ma Thập Bát Trảm, nói rõ Thiên Ma Thập Bát Trảm xác thực là Vô Đạo tông môn này lưu truyền ra đi, mà cũng không phải Thiên Ma Bá Quân sáng chế. Nhưng mà, Âm Thi cư nhiên còn có thể sử dụng vũ kỹ khi còn sống?

Âm Thi vốn cũng đã đủ phiên toái, cái này còn có thể sử dụng vũ kỹ, ưu thế của võ giả nhân loại sẽ tiến thêm một bước giảm bớt! Hơn nữa Âm Thi cao giai sẽ mở ra thần trí, hoàn toàn có thể nói là làm “Người” lần thứ ba, cùng đệ tử Âm Thi Tông kỳ thật đã không có khác nhau !

Hơn nữa, đệ tử Âm Thi Tông dù sao thọ nguyên hữu hạn, mà Âm Thi thì sao, tương đương với trải qua hai đời tu luyện, đây không phải càng thêm khủng bố sao?

Trong nội tâm Lâm Lạc chấn kinh, đồng thời cũng tận lực triển khai thân pháp, toàn lực né tránh.

Đối phó Thiên Ma Thập Bát Trảm này có ba biện pháp.

Thứ nhất, trực tiếp chém người thi pháp, vậy thì mọi sự đại cát. Nhưng mà, yêu cầu lực lượng này so với đối phương cao hơn rất nhiều, Lâm Lạc hiển nhiên làm không được.

Thứ hai, nghĩ biện pháp gián đoạn bộ công pháp này, bởi vì Thiên Ma Thập Bát Trảm là nhất trảm nhất trảm tăng lên, sau khi gián đoạn chỉ có thể từ đầu lại đến, cái uy hiếp này dĩ nhiên là nhỏ. Nhưng Lâm Lạc đối với môn công pháp này căn bản không biết, cũng chưa nói tới gián đoạn .

Thứ ba, đây là đơn giản nhất, chạy!

Uy lực cường thịnh trở lại lại có làm được cái gì, cũng phải đánh tới người mới có thể phát huy đi ra!

Lâm Lạc chọn tự nhiên biện pháp thứ ba, trong thư phòng tận tình di chuyển, mà Âm Thi sau lưng tự nhiên là theo đuổi không bỏ. Nhưng ban đầu vài cái Lâm Lạc còn có thể tránh thoát, nhưng khủng bố chính là, Thiên Ma Thập Bát Trảm gia tăng không chỉ có lực sát thương, ngay cả tốc độ cũng sẽ gia tăng!

Lúc trước Lâm Lạc cùng Âu Dương Cường là liều mạng, bởi vậy hắn cũng không có cơ hội hiểu rõ môn công pháp này dĩ nhiên là một loại toàn diện tăng cường!

Bùm! Bùm! Bùm!

Lưỡi thương lần lượt đánh vào trên tử khí, dư lực bắt đầu khởi động, cốt cách toàn thân Lâm Lạc đều là tạp tạp tạp rung động, tựa hồ tùy thời cũng có thể nhện không được sức lực này mà hóa thành bột phấn!

Tiếp tục như vậy là không làm được, không cần chờ đến thập bát trăm, thời điểm trăm thứ chín, trăm thứ mười Lâm Lạc sẽ trực tiếp bị oanh chết rồi!

Liều mạng!

Trong nội tâm Lâm Lạc mãnh liệt hiện lên công pháp Thiên Ma Giải Thể, trước hắn trăm mê không sai biệt lắm có nửa tháng thời gian, tuy không thể nói là quen tay dễ làm, nhưng như thế nào cũng là có vài phần thể ngộ, nhưng muốn dùng đến đối địch thật đúng là có chút nguy hiểm, đặc biệt lực lượng còn không có tăng lên tới, trước tiên đem mình làm tàn!

Tế!

Trong nội tâm Lâm Lạc bạo rống, bành bạch, lực phủ ngũ tạng giống như bị một thanh đao nhọn tới tới lui cắt vài hồi, lập tức hư toái nát hơn phân nửa, nhưng tới tương ứng, lực lượng của hắn bỗng nhiên tăng vọt!

Bùm!

Song phương lại lần nữa giao phong, nhưng lúc này đây lực lượng của Lâm Lạc tiến nhanh, còn có Tử Đỉnh phòng ngự, đúng là không mất một cọng tóc ngăn cản xuống. Thân hình hắn nhảy vọt, hướng về Âm Thi chạy trốn đi qua, lam hỏa trên song quyền rực cháy, thể muốn một lần hành động oanh giết đối thủ!

Thiên Ma Giải Thể tuy khiến cho lực lượng của hắn tăng vọt, nhưng cũng không thể duy trì thời gian quá dài, đặc biệt hắn lần đầu tiên sử dụng, căn bản không biết sẽ sinh ra nhiều ít di chứng đáng sợ.

Thân hình Âm Thi lật qua lật lại, nhưng lưỡi thương lại vung, đánh ra thất trăm!

Bát trăm, cửu trăm, thập trăm!

Lực lượng Âm Thi càng ngày càng lớn mạnh, cho dù Lâm Lạc sử dụng Thiên Ma Giải Thể, lại có Tử Đỉnh phòng ngự, nhưng như cũ bị từng đạo dư lực chấn đến mạch máu toàn thân bạo liệt, có thể nói là loạn trong giặc ngoài.

Lâm Lạc chiến ý ngút trời, càng là gặp phải tuyệt cảnh, hắn càng là bình tĩnh tỉnh táo, giọt Tử Huyết thứ nhất thiêu đốt!

Lập tức, một cỗ nhiệt lưu ấm áp chảy khắp toàn thân, hắn vừa mới bị trọng thương lập tức dùng tốc độ khủng khiếp khép lại!

Thiên Ma Giải Thể, lại đến!

Ba giọt Tử Huyết chỉ có thể giúp hắn ba lần, mà Âm Thi lại còn có bát trăm không có ra, cái này mỗi một chém đều có uy lực đánh chết Lâm Lạc, phòng ngự thuần túy cũng không phải chuyện hay! Hơn nữa, sau khi thập bát trăm này, đối phương đại khái có thể lại đến thập bát trăm lần thứ hai!

Tiến công, chỉ có tiến công mới là thủ đoạn phòng ngự tốt nhất!

Công hiệu Thiên Ma Giải Thể lần đầu tiên của Lâm Lạc còn không có đi qua, lúc này lại đến, lực lượng cũng bắt đầu bão táp, tuy xa xa không thể so sánh với Âm Thi, nhưng ở dưới Tử Đỉnh phòng ngự, bảo trụ bản thân lại vấn đề không lớn.

425. Chương 425: Liều Mạng Đánh Một Trận. (2)

Mà hắn muốn làm, chính là tiến công, tiến công, tiến công!

Thập nhất trăm! Thập nhị trăm! Thập tam trăm!

Lâm Lạc nổi giận gầm lên một tiếng, giọt Tử Huyết thứ hai thiêu đốt, Thiên Ma Giải Thể mở lại!

Thập tứ trăm! Thập ngũ trăm! Thập lục trăm!

Giọt Tử Huyết thứ ba cũng cuối cùng thiêu đốt, Lâm Lạc dùng xong thủ đoạn bảo vệ tánh mạng cuối cùng, mở lại Thiên Ma Giải Thể!

Thập thất trăm!

Lâm Lạc cuồng phun máu tươi, liền lùi lại mười bảy trượng, đập lấy vách tường thư phòng, bởi vì nơi này có cấm chế tồn tại, đúng là không có dụng xuyên tường, trực tiếp bắn ngược trở về.

Thập bát trăm!

Lâm Lạc lần nữa bị đánh bay, bành bạch, khớp xương ngực bạo vang lên, chỉ ít có bảy cây xương sườn bị cắt đứt!

Nhưng mà, thập bát trăm chấm dứt, lực lượng của Âm Thi cũng nhanh chóng hạ xuống, thậm chí xuất hiện lùi lại ngắn ngủi, đang từ Khuy Linh cảnh đỉnh phong chậm rãi tăng trở lại!

- Giết!

Tuy toàn thân cực kỳ đau nhức, làm cho Lâm Lạc quả thật muốn lúc đó ngủ chết qua đi, nhưng ý chí cứng cỏi lại làm cho hắn chiến ý càng rực, công hiệu bốn lần Thiên Ma Giải Thể còn chưa kết thúc, ở trên lực lượng hắn ngược lại đã siêu việt Âm Thi, thân hình lóe lên, xuất hiện ở trước mặt Âm Thi.

Ở trong ánh mắt mang theo vô cùng sợ hãi của Âm Thi, Lâm Lạc một quyền oanh tới!

Oanh!

Lam hỏa bốc cháy, Âm Thi cường đại này đã ở trong nháy mắt bị đốt thành tro tàn, cái gì thể chất cường hoành, bất diệt thể, ở trước mặt linh vực chính là cặn bã!

Pằng...

Âm Thi vừa chết, Lâm Lạc đã không có dự vọng chiến đấu tiếp, trực tiếp hướng tới trên mặt đất ngã lăn, bất tỉnh nhân sự.

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Lạc chậm rãi tỉnh lại, chỉ cảm thấy tứ chi một mảnh cứng ngắc, ngay cả hô hấp thoáng cái cũng rất khó khăn, lại đắm vào ngực từng đợt đau nhức!

Lần này thật đúng là bị thương quá nặng!

Không chỉ là bị Âm Thi oanh kích, Thiên Ma Giải Thể vốn là một loại tự mình hại mình, Lâm Lạc lại liên tục sử dụng bốn lần, tuy mỗi lần đều dùng Tử Huyết khép lại, nhưng luôn luôn lưu lại một ít ám thương, tổn thương càng thêm tổn thương, bệnh nhẹ cũng muốn thành bệnh nặng!

Miễn cưỡng khoanh chân ngồi dậy, Lâm Lạc lấy ra một bình thuốc, rót ỉnh một giọt Không Linh Thạch Nhũ, lập tức bắt đầu luyện hóa, không ngừng chuyển hóa làm lực lượng bản thân.

Hắn chẳng những bị thương nghiêm trọng, ngay cả công lực cũng tổn hại rất lớn, nhất định phải đem lực lượng khôi phục, lại ngưng luyện ra Tử Huyết, dùng Tử Huyết tiến hành trị liệu.

Tuy Tử Huyết thần hiệu, bất quá lần này Lâm Lạc bị thương thật sự quá nặng, hắn tổng cộng ở trong thư phòng chờ đợi mười ngày, ngưng luyện ra năm giọt Tử Huyết toàn bộ dùng để trị liệu thương thể, lúc này mới cuối cùng khỏi hẳn.

Nơi đây nguy cơ trùng trùng, Lâm Lạc cũng không dám lập tức đi ra ngoài, mà là một lần nữa đem ba giọt Tử Huyết ngưng luyện đi ra, lúc này mới đứng dậy mà đi.

Dọc theo hành lang đi đến đối diện, chỉ thấy đây là một gian đan phòng, chỉ là tuy trên kệ bày rất nhiều bình thuốc, nhưng đan dược bên trong đã sớm mất đi dược tính, không có biện pháp, ở địa phương không có chút bảo vệ nào này, sao có thể tồn tại quá lâu?

Lâm Lạc không khỏi có chút tiếc nuối, nhưng võ tròng này cũng chỉ là một bộ phận trong cổ thành, cũng không biết trôi qua bao ngày, nơi này có bị chuyển không hay không.

Nhưng ngẫm lại cũng rất không có khả năng, bởi vì Lâm Lạc không có phát hiện có người tiến nhập võ trường, không có đạo lý liền đi vào nhìn một chút cũng lười. Cái này nói rõ nơi đây nguy cơ trùng trùng, Âm Thi quá mức lợi hại, làm cho thất đại thế gia khác cũng cất bước duy gian.

Tuy chỉ lấy được môn công pháp Thiên Ma Giải Thể này, nhưng bản thân tài liệu cũng là chí bảo, sau này Lâm Lạc đem công pháp chép lại một bản, hoàn toàn có thể đem Tử Tâm giao cho người giỏi tay nghề, một lần nữa bện lại, đại khái có thể làm ra vài bộ vậy dài.

Đến lúc đó Tô Mị một kiện, Lâm Nguyệt Lộ một kiện. . . Lăng Kinh Hồng một kiện, đã duyên dáng, lại có tác dụng phòng ngự to lớn, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện!

Nhảy đến chỗ cao, Lâm Lạc đôi mắt trông về phía xa, tuy nơi đây một mảnh đen kịt, vốn dĩ lấy nhãn lực trước mắt của hắn vẫn là có thể chứng kiến địa phương gần dặm, rất nhanh đã xác định mục tiêu, một lần nữa tới trạch viện lớn nhất trong thành.

Cái này chắc hẳn phải vậy, người có quyền lực lớn nhất ở phòng ở tốt nhất lớn nhất, trong đó cần cũng có thể được đến thu hoạch lớn nhất.

Thân hình hần bay lên, hướng về hướng kia nhảy vọt mà đi.

Tuy trên đường đi vẫn gặp mấy Âm Thi, nhưng vô luận là lam hỏa lĩnh vực hay là tia chớp chi lực, đều là khắc tinh của Âm Thi, hơi chút trì hoãn sau đó, hần liền đến trước cửa đại dinh thự này.

- Di, lại vẫn có một tiểu tử!

Một tiếng hừ nhẹ, chỉ thấy cửa ra vào dinh thự này rõ ràng đã có người tới trước, là Tướng gia trong thất đại thế gia.

- Nguyên lai là Lâm thế chất!

Một lão giả chòm râu hoa râm chậm rãi đi ra, chính là Tướng gia lão tổ, khí tức Địa Nguyên ngũ trọng thiên cuộn cuộn, vô cùng cường đại.

Hần đã từng đáp ứng lời mời tham gia quốc khánh Càn Nguyên Quốc, tuy địa vị của hần căn bản vào không được chủ điện, nhưng cũng không ngại hần biết rõ người nào là tân quý của Thần quốc, nên cần giao hảo kết bạn, mà có thể ở chỗ này nhìn thấy một đời tuổi trẻ như Lâm Lạc, lão đầu này cũng lộ ra hết sức kinh ngạc.

Lâm Lạc từ trước đến nay là người kính ta một trượng, ta mời người một trượng, hần ôm quyền nói:

- Bái kiến tiền bối!

Bất kể là niên kỷ hay tu vi của đối phương, cũng làm được rất tốt xưng hô “tiền bối” này,

- Thái tổ công, người kia là ai?

Một tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi lôi kéo cánh tay Tướng gia lão tổ nói ra, cô nương này chỉ vẹn có tu vi Niết Âm cảnh, theo lý mà nói là một siêu cấp vương vếu, nhưng những người khác lại một cái cũng không có lộ ra vẻ không vui, hiển nhiên Tướng gia lão tổ vô cùng sủng ái nàng.

- Vị tiểu huynh đệ này là rể hiền của Thần quốc Tô gia!

Quả nhiên, Tướng gia lão tổ biểu lộ hòa ái nói, chỉ xem bộ dạng này của hần căn bản không giống lão tổ uy trấn một phương, mà chẳng qua là một vị gia gia hòa ái bình thường đến không thể lại bình thường.

Cái gọi là hổ dữ không ăn thịt con, người lại hung tàn cũng có một mặt ôn nhu.

Tiểu cô nương kia nháy đôi hắc mắt to mấy cái, đối với Lâm Lạc từ trên xuống dưới mà nhìn, tựa hồ muốn tìm ra hần có địa phương kỳ lạ quý hiếm đặc biệt gì khác, rõ ràng có thể trở thành con rể Tô gia.

Lâm Lạc không khỏi cười khổ, hần và Tô Mị cũng là cách đây không lâu mới ý thức tới cảm tình lẫn nhau, nhưng mà cách đàm hôn luận gả tựa hồ còn có một đoạn khoảng cách, như thế nào những ngoại nhân này ngược lại là trước sắp xếp cho bọn hần.

- Lâm thế chất, nơi đây nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, không bằng gia nhập nhóm lão phu, cũng tốt chiếu ứng lẫn nhau!

426. Chương 426: Tam Gia Đều Tới

Tướng gia lão tổ hướng Lâm Lạc phát ra lời mời, đây cũng là bán cho Lâm Lạc một cái nhân tình. Huống hồ, Lâm Lạc có được lĩnh vực, lúc trước ngay cả hung thú Thiên Hợp cảnh cũng có thể chém giết, có sự gia nhập của hần, chiến lực của đội ngũ mình sẽ sâu sắc tăng lên.

Lâm Lạc mỉm cười, tuy chiến lực của hần cường đại, nhưng cảnh giới bản thân không cao, đây là nhược điểm, nếu có người có thể cùng hần phối hợp kiểm chế, chém giết Địa Nguyên cảnh Âm Thi kia quả nhiên là dễ như trở bàn tay.

Tuy tri nhân tri diện bất tri tâm, nhưng trước khi không có lợi ích xung đột trọng đại, đối phương hướng về phía biển chữ vàng của Tô gia, tự nhiên sẽ không cùng Lâm Lạc cãi nhau mà trở mặt, ngược lại có thể dắt tay cùng ăn.

Về phần về sau Lâm Lạc có Thiên Ma Giải Thể, Chiến Thiên Quyết thôi phát lực lượng, Địa Nguyên cảnh cao thủ thật đúng là không kinh sợ, không thấy ngay cả Âm Thi Địa Nguyên cảnh cũng chết trong tay của hắn sao, tuy Lâm Lạc cũng thiếu chút nữa xong đời.

Hai bên lẫn nhau có chỗ cầu, tự nhiên là ăn nhip với nhau.

Tuy người của Tướng gia đi vào Bách Nguyên quốc rất nhiều, nhưng chính thức tiến vào di tích này lại là năm người, ngoại trừ Tướng gia lão tổ và tiểu cô nương này ra, ba cái khác đều là lão đầu, mỗi cái đạt đến Khuy Linh cảnh đỉnh phong.

Cái này đồng dạng là Thượng Nguyên quốc, thực lực sai biệt cũng là thật lớn, chỉ là Tướng gia này đã có thể đối phó cứu đại gia tộc lúc trước liên thủ rồi.

Tiểu cô nương đối với Lâm Lạc rất có hứng thú, đối với hắn dò xét đến dò xét lui nói:

- Ta là Tướng Tâm Lan, người gọi Lâm cái gì?

- Lâm Lạc!

Tướng Tâm Lan đem cái miệng nhỏ nhắn héch lên nói:

- Danh tự thật sự là không uy phong, nếu không ta đổi cho người một cái a!

Nàng sinh ra hứng thú, giống như nhìn xem một sủng vật, con mắt cũng bắt đầu tỏa ánh sáng rồi.

Tiểu cô nương này ở trong thế gia lớn lên, lại có thể gây thương đến loại trình độ này.

Lâm Lạc không khỏi bật cười nói:

- Không cần, ta cảm thấy danh tự này vẫn là rất dễ nghe!

Tướng Tâm Lan cắn môi, trong ánh mắt rõ ràng châu quang mơ hồ, ủy khuất nói:

- Người ta rõ ràng một phen hảo tâm, người lại cự tuyệt người ta, rất xấu rồi!

Lâm Lạc không khỏi đỏ mặt, nha đầu kia hẳn là bị Tướng gia lão tổ làm hư rồi, chịu không nổi một chút ủy khuất. Cũng may cô nương này bản tính không xấu, khờ khạo ngây ngô, bằng không thì chính là một nữ ăn chơi tiểu thư.

Đầu năm nay đã khó được nhìn thấy võ giả đơn thuần như vậy, tuyệt đại bộ phận mọi người bị lợi ích làm mờ mắt, vì truy cầu thực lực càng mạnh hơn nữa mà không từ thủ đoạn, người lừa ta gạt, điều này làm cho Lâm Lạc không khỏi trong nội tâm sinh ưa thích, tiện tay lấy ra một cái bình ngọc đưa tới, cười nói:

- Đừng khóc, ân, cái này cho người!

Tiểu cô nương cũng không biết khách khí, thở phì phì trừng mắt liếc nhìn Lâm Lạc, lúc này mới nhận lấy bình thuốc nói:

- Người ta vẫn là ghét người!

Lâm Lạc không khỏi bật cười.

Tướng Tâm Lan vệt nắp bình ra, trong này là một giọt Thông Linh Thạch Nhũ, mùi thơm lạ lùng lập tức xông vào mũi, thẳng thấu phổi, làm cho tinh thần người ta đại chấn.

Tướng gia lão tổ lập tức quay đầu, vọt đến trước người Tướng Tâm Lan, tiếp nhận cái chai vừa nhìn, trên mặt lập tức lộ vẻ xúc động, hướng Lâm Lạc nhìn lại nói:

- Thế chất, lễ vật này quá trân quý! Tâm Lan, còn không đem vật trả lại cho người ta!

- Không sao, cầm đi!

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng.

Tướng gia lão tổ cũng chỉ là làm bộ dáng, mặc dù hắn không có ăn qua Thông Linh Thạch Nhũ, nhưng trước đó vài ngày Linh Sương thành bởi vì Thông Linh Thạch Nhũ mà huyền náo lật trời, hắn tự nhiên cũng biết này là chí bảo.

Hắn đau lòng nhất chính là dòng chính hậu đại, tự nhiên hi vọng Tưởng Tâm Lan đạt được tài nguyên tu luyện tốt nhất, phía trước chẳng qua là giả khách khí, Lâm Lạc vừa nói như vậy, hắn cũng thuận thể để cho Tưởng Tâm Lan thu vật vào.

Tuy Tưởng Tâm Lan khờ khạo ngây ngô, nhưng cái đó và đây là hai việc khác nhau, làm người tự nhiên là thông minh nhu thuận, nếu không cũng sẽ không đạt được Tưởng gia lão tổ thiên vị. Nàng lúc này thu hồi bình thuốc, cho Lâm Lạc một cái liếc mắt nói:

- Coi như ngươi biết điều, người ta lần này tha thứ ngươi rồi!

Thời điểm bên này nói chuyện, trên đường nơi xa đã bay vọt mà đến một đoàn người, đồng dạng nhân số không nhiều, chỉ có sáu cái, là đội ngũ Cam gia, cầm đầu là một lão bà bà, trong tay dựng một cây ngoặt trụ màu đỏ thẫm, nhìn qua tuổi già sức yếu, nhưng mơ hồ lại toát ra khí tức vô cùng cường hãn.

Địa Nguyên lục trọng thiên!

Cam gia lão tổ này so với Tưởng gia lão tổ còn mạnh hơn một bậc!

Bất quá, ở trong đại cảnh giới, tiểu cảnh giới giống nhau, đặc biệt là bên trong tiểu cảnh giới khác biệt cũng không phải ảnh hưởng quá lớn, rất nhiều người đều có bí pháp có thể vượt qua một hai trọng thiên đối chiến, chút khác biệt này thật đúng là khó mà nói ai chiến lực càng mạnh hơn nữa.

Cam gia lão tổ này gật đầu với Tưởng gia lão tổ, đem một đôi lão nhãn lướt qua đám người Lâm Lạc, rõ ràng thấy được Lâm Lạc lại cũng không có biểu lộ khác thường gì, tựa hồ khinh thường cùng vị tân quý Thần quốc này trào giao tình.

- Cam đại tỷ đến thật nhanh!

Tưởng gia lão tổ mang theo vẻ tươi cười.

Cam gia lão tổ vẫn không có biểu lộ gì nói:

- Tưởng lão tứ, ngươi không phải so với lão thân còn nhanh hơn một bước sao!

- Nơi đây nguy cơ bốn phía, dù cho dùng tu vi của ngươi ta cũng có nguy hiểm vẫn lạc, không bằng liên thủ tìm tòi Quân Lệnh phủ này, như thế nào?

Tưởng gia lão tổ đề nghị.

Bên trong tòa thành này, phủ đệ lớn nhất gọi là Quân Lệnh phủ, bên trên cửa biển ba chữ to rồng bay phượng múa, lộ ra một cổ đại khí.

- Ha ha, hai vị có hoan nghênh Tiền gia ta tham gia hay không?

Một tiếng cười dài, nhóm người thứ ba cũng xuất hiện, nhóm người này số lượng ít nhất, chỉ vện vện có bốn người, cầm đầu là một lão giả gầy lùn cao chưa đủ năm thước, tu vi lại đồng dạng là Địa Nguyên lục trọng thiên, cùng Cam gia lão tổ tương tự.

Tưởng, Cam, Tiền tam gia đi đến, còn lại Tứ gia lại không biết ở nơi nào!

- Ở trước khi không có tìm được bảo vật, vậy liền tạm thời liên thủ!

Cam gia lão tổ cũng đồng ý, chậm rãi nhẹ gật đầu.

Ba người cộng đồng dùng Tâm Ma thê, ở trước khi không có tìm được bảo vật không được ra tay với đối phương, nếu không chính là cộng địch của hai người khác, thê tất tru sát. Tuy người càng là thực lực cường đại lại càng không đem cái gọi là lời thê để ở trong lòng, chỉ cần có đủ thực lực, cái kia liền có thể chà đạp tất cả, ai dám chỉ trích bọn hắn trái với điều ước?

Nhưng Tâm Ma chi thê lại là từ thời đại Thượng Cổ lưu truyền xuống, cực kỳ trang trọng, nếu ai vi phạm với Tâm Ma chi thê sẽ bị vô giả thiên hạ cộng đồng phỉ nhổ, bởi vậy cái Tâm Ma chi thê này vẫn có được lực ước thúc nhất định.

Nếu như đồng minh kết thành, ba lão tổ liền quyết định lập tức tiến vào phủ đệ, liên thủ tác chiến.

427. Chương 427: Hợp Ý (1)

Lúc trước bọn hắn cũng chém giết mấy Âm Thi Vọng Linh cảnh, tuy đều là hữu kinh vô hiểm, lại gõ cảnh báo cho bọn hắn. Mà phủ đệ này chính là kiến trúc lớn nhất trong thành cổ, khả năng cất giấu bảo vật có giá trị nhất trong thành, nhưng đồng dạng cũng có thể cất giấu nguy cơ lớn nhất!

Mạo hiểm cùng thu hoạch từ trước đến nay đúng là có quan hệ trực tiếp đấy!

Bọn hắn coi như là đường đường chính chính chi sư, cũng không có leo tường mà vào, mà là đẩy cửa phủ, muốn từ đại môn tiến vào.

Cẩn cẩn cẩn...

Hai miếng đại môn này cũng không biết bao nhiêu năm không có bị mở ra, lập tức phát ra âm thanh chói tai, không ngừng có bụi bặm rơi xuống, có một loại cảm giác hồi lâu thiếu tu sửa.

Đại môn mở ra, mười mấy người nhao nhao đi vào.

Sa sa sa!

Chỉ thấy một cỗ Âm Thi không đầu đang ở trong sân quét dọn, trong tay nắm lấy một cái chổi, mà rác rưởi ở dưới cái chổi của hắn là một cái đầu người! Liên tưởng đến nó không đầu, tám phần mười cái đầu lâu dưới mặt đất kia chính là của nó!

Dù ấy vị lão tổ và các cao thủ coi như là kinh nghiệm chiến trận, nhưng thấy một màn như vậy cũng có một loại cảm giác lạnh sống lưng.

Âm Thi này đại khái khi còn sống chính là tạp dịch trong phủ viện, một mực ở trong sân quét dọn, về sau hóa thành Âm Thi cũng theo bản năng làm hoạt động nguyên lai, lại không biết đầu của nó là lúc nào rơi xuống.

Số tuổi của Tưởng Tâm Lan thật sự chính như bề ngoài của nàng, cũng chỉ có 17 tuổi mà thôi, nào có bái kiến tình cảnh khủng bố như vậy, không khỏi A... miệng phát ra một tiếng hừ nhẹ, trốn ở sau lưng Lâm Lạc, hai cánh tay nhỏ bé cầm lấy vạt áo của Lâm Lạc, mặt trắng bệch, hiển nhiên bị dọa đến không nhẹ.

Âm Thi kia rốt cục cảm giác được cái gì, thân thể vòng đi qua, mặc dù không có đầu, lại cho người cảm giác được nó đang nhìn chăm chú lên bên này. CHỊU...U...U! thân hình nó mạnh mẽ bắn ra, hướng về Tưởng Tâm Lan tạt bắn đi.

Mặc dù không có đầu lâu, nhưng Âm Thi có thể thông qua sinh cơ cảm ứng được vật còn sống, mà Tưởng Tâm Lan này rất “tươi sốt” rất “trắng nõn”, tự nhiên đã thành lựa chọn công kích đầu tiên của nó.

- Tà vật lớn mật, người dám!

Tưởng gia lão tổ quát một tiếng chói tai, mạnh mẽ oanh ra một quyền, kinh lực khổng lồ tuôn qua, Âm Thi này bất quá là Giác Vi cảnh, lập tức bị chấn động chia năm xẻ bảy, ngay cả thi hạc cũng bể thành bột phấn, tự nhiên không có khả năng sống lại!

Mọi người hai mắt nhìn nhau, nhưng đều là có một loại cảm giác trong nội tâm bồn chồn, bởi vì nô bộc canh cổng đã có tu vi Giác Vi cảnh, chủ nhân nơi đây lại có tu vi gì? Cường giả như vậy sau khi chết hóa thành Âm Thi, lại kinh khủng tới bậc nào!

Đội ngũ tiếp tục đi tới, ai cũng không dám có bất luận chủ quan gì. Nơi này quả thực chính là hang ổ Âm Thi, hơn nữa mỗi người thực lực cường hoành!

Xuyên qua thông đạo thật dài, mọi người tiến nhập trong đại sảnh.

Trong phòng tuy tràn đầy tro bụi, nhưng chẳng hề dấu vết vẻ trang sức hoa lệ, từng dãy bàn vậy mà đều là dùng Tịnh Thủy Mộc làm thành! Đây chính là vật liệu gỗ cực kỳ trân quý, nếu võ giả ngồi ở trên tu luyện, có tinh tâm yên thần chi hiệu, cũng có thể xem như một kiện bảo vật.

Nhưng ở chỗ này rõ ràng một hàng như vậy, có thể thấy được lúc trước Quân Chủ Phủ này là khí phách bậc nào!

Chúng kiến những cái bàn này, ngay cả ba Lão tổ cũng tâm động, thiếu chút nữa không để ý hình tượng lập tức xét nhà! Nhưng bọn hắc cũng không có không gian pháp khí, nếu trên người cũng những cái này ở khắp nơi đi bộ mà nói, vậy thì thực sự một chút hình tượng cũng không có !

Bởi vậy bọn họ cường chế nhẫn nại xuống, nhưng Lâm Lạc lại nhếch miệng cười nói:

- Mấy vị tiền bối cư nhiên không có hứng thú, vậy văn bối không khách khí!

Hắn đại thủ một chớp, vài cái bàn phụ cận lập tức bị hắn cuốn đi, thu vào trong Tử Đỉnh.

Mặc dù đối với ba vị Lão tổ này cảnh giới ở phía trên hắn, nhưng thật muốn đánh lên, ai sống ai chết còn khó nói. Huống hồ Lâm Lạc lẻ loi một mình, không hề lo lắng, muốn đánh thì đánh, muốn đi thì đi, căn bản không cần kinh sợ ba người kia.

Không có hứng thú?

Ba Lão tổ đều là sắc mặt tối sầm, nhưng bọn hắc lại không có không gian pháp khí, chẳng lẽ muốn bọn họ khổ lực lưng công vài cái bàn khắp nơi đi loạn sao? Hơn nữa, bọn họ người ở đây hữu hạn, mặc dù da mặt dày ra tay, lại có thể mang đi nhiều ít?

Ba người này đều biết rõ thân phận con rể Tô gia của Lâm Lạc, đối với hắn có được không gian pháp khí cũng không tính ngạc nhiên. Xem ở tầng thân phận này, bọn họ đều lựa chọn cẩn trọng nhận biết, nhưng trong nội tâm đều bị hấp huyệt!

Đây chính là Tịnh Thủy Mộc a, gia tộc nào không muốn?

Mặc dù Lâm Lạc không dùng đến, nhưng Bạch Dương trấn Lâm gia lại vừa mới khởi bước, tự nhiên là có vật gì tốt liền thu lên, dù sao không gian Tử Đỉnh cũng đủ lớn, căn bản không cần sợ chứa không nổi.

Tuy Tưởng Tâm Lan cũng có thể xem như thiên chi kiêu nữ, nhưng còn không có được chứng kiến không gian pháp khí thần kỳ, chứng kiến lần lượt từng cái bàn một ở trong tay Lâm Lạc hư không tiêu thất, không khỏi tròng lớn hai mắt, không nhịn được nói:

- Người đem vật gì đó đều cho chạy đi đâu rồi?

Nàng còn tưởng rằng Lâm Lạc làm ảo thuật.

Lâm Lạc không nhịn được cười một tiếng, thoáng giảng thuật cho nàng không gian pháp khí một chút.

Tưởng Tâm Lan lập tức cực kỳ hâm mộ nói:

- Có thể đưa ta một cái hay không?

Nàng khờ dại rực rỡ, không hề lòng dạ, căn bản không biết quanh co lòng vòng, khó được một tấm lòng son.

Lâm Lạc chỉ có một hung ác tỷ tỷ, đã từng hi vọng qua có một muội muội để thương yêu, đáng tiếc cha mẹ chết sớm, nguyện vọng này là vĩnh viễn không thể thực hiện. Mà người với người trong lúc đó nói là duyên phận, có ít người cộng ẩm ngàn chén lại không hài lòng, có ít người lại mới quen đã thân.

Hắn ngược lại cố gắng thích Tưởng Tâm Lan hồn nhiên, cái này hoàn toàn là một loại ca ca cứng chiều đối với muội muội, không chút nào vượt tình yêu nam nữ. Lúc trước đã đưa ra ngoài một giọt Không Linh Thạch Nhũ, hắn ngược lại sẽ không để ý cho thiếu nữ này một hồi tạo hóa, lúc này lấy ra một ngọc bội đưa tới.

Ở trong Thiên Lạc sơn mạch Lâm Lạc đánh chết tám gã tộc nhân của Dịch gia, thu hoạch bốn kiện không gian pháp khí, đây là một trong số đó, cũng là dung lượng lớn nhất, có chừng hai trượng vuông lớn nhỏ.

Tuy không thể so sánh với Tử Đỉnh, nhưng đối với tất cả gia tộc bên ngoài Thần quốc tứ đại thế gia mà nói, đều là vô cùng trân quý!

Mặc dù Tưởng Tâm Lan không có được qua không gian pháp khí, nhưng thân là nhà quyền thế Thượng Nguyên quốc, lại là thiên kim được sủng ái, tự nhiên sẽ không lạ lẫm đối với pháp khí, mà không gian pháp khí theo bản chất mà nói cùng pháp khí bình thường cũng không có phân biệt quá lớn, hoàn thành tinh thần lạc ẩn, tiểu nha đầu rất nhanh phi thường cao hứng đùa nghịch.

428. Chương 428: Hợp Ý. (2)

Nàng học bộ dạng của Lâm Lạc, đem từng cái bàn thu vào không gian ngọc bội, chỉ là nàng này không gian pháp khí dung lượng tự hạn, mới thu hơn hai mươi cái bàn đã bày đầy không gian.

Tướng Tâm Lan lại không biết những cái bàn này trân quý, lúc này liền ném đi ra, trong lòng của nàng có vài vật tư mật, có không gian thuận tiện tự nhiên phải dùng để cất kỹ vật bí mật của thiếu nữ, chần hạp như... (DG: tướng tượng đi các vị... ha ha, ta dám cá là tên nào cũng nghĩ tới vật hung ác haha)

Hai người ngay từ đầu mặc dù xì xào bàn tán, nhưng Tướng Tâm Lan bắt đầu thu bàn tự nhiên người người đều nhìn tình huống, đừng nói những người khác, dù là ba Lão tổ đều là phát ngốc!

Lâm Lạc không khỏi cũng quá hào phóng đi!

Ngay cả không gian pháp khí cũng tùy tiện tặng người?

Ánh mắt Cam gia, Tiền gia lão tổ nhìn về phía Tướng gia Lão tổ lại mang theo thâm ý, không ngờ lão nhân này lợi hại như vậy, vậy mà dùng mỹ nhân kế kéo đến Lâm Lạc! Bởi vì thế giới này nam tôn nữ ti, nam nhân có thực lực hoàn toàn có thể thê thiếp thành đàn, cái này càng là đại gia tộc lại càng nhìn quen lắm rồi, Tiền gia cùng Tướng gia lão tổ cũng là như vậy.

Tuy Lâm Lạc đã là con rể Tô gia, nhưng hẳn chỉ cần có thực lực, hoàn toàn có thể lấy hơn mấy cái!

Ngay cả Tướng gia Lão tổ cũng hoài nghi Lâm Lạc dụng tâm, bởi vì trên đời này nào có vô duyên vô cớ tặng người chỗ tốt? Lâm Lạc trước đã tống xuất một giọt Không Linh Thạch Nhũ, hiện tại lại là không gian pháp khí, khoan hãy nói, nếu như Lâm Lạc không phải con rể Tô gia, chỉ là hai dạng đồ vật này làm sinh lễ vậy là đủ rồi!

Điều này làm cho hẳn cũng có chút do dự, có hay không muốn tiếp nhận “sính lễ” của Lâm Lạc, dù sao Tướng Tâm Lan là hậu nhân hãn sủng nịch nhất, nhưng mà là làm thiếp cho Lâm Lạc, có phải là có chút ủy khuất hay không!

Nhưng hai người trong cuộc lại không hề tự biết, một cái phi thường cao hứng vui chơi, một cái thì nắm chặt thời gian đem toàn bộ bảo bối nơi này thu hết.

Lâm Lạc đi tới cuối cùng đại sảnh này, chỉ thấy một bàn triển lớn, bốn phía là bảy cái ghế, trên mỗi mặt ghế đều ngồi một cụ khô lâu, nghĩ đến lúc trước công kích cuốn sạch toàn thành, những người này đang ngồi ở đây nói chuyện thương lượng, cũng cùng một thời gian bị đánh ngã!

Kỳ quái chính là, bảy người này không có biến thành Âm Thi, xem ra, bên trong thành này cũng không phải tất cả thi thể cuối cùng đều biến thành Âm Thi, còn phải có điều kiện gì khác nữa.

Lâm Lạc đi tới tuy nhiên chỉ là mang theo một cổ có chút không khí an động, nhưng chính là như vậy một cổ dao động, làm cho Thất Cụ khô lâu đồng thời biến thành bột phấn.

- Tòa thành cổ này năm đó đến tột cùng gặp cái tai nạn gì!

Cam gia Lão tổ chống quải trượng đi tới, nhíu mày nói:

- Năm đó trong thành này khẳng định không thiếu cao thủ, nhưng xem tử trạng của những người này, căn bản không có lộ ra dáng dấp chống cự, thậm chí cũng không có cảm giác được nguy hiểm tiến đến, đều là trong nháy mắt lập tức bị mất mạng!

- Là gặp kỳ độc?

- Có kỳ độc lợi hại như vậy sao?

- Hoặc là chí cường giả nào đó phát ra tuyệt thế sát khí, khiến người đang này trong nháy mắt bị mất mạng?

Mọi người thấy những thi thể này, không khỏi miên man bất định, thời kỳ thượng cổ đến tột cùng có vô đạo cao thủ kinh khủng bậc nào, nếu có một cái có thể sống đến hiện thế mà nói, chỉ bằng vào một người có thể càn quét Hoang vũ, xưng bá đương thời!

Nhưng Lâm Lạc lại nghĩ tới Hỏa Diễm cự nhân ở Viêm Diễm Tháp, lão quái vật này chính là trải qua thời kỳ thượng cổ, thậm chí từ trước thời kỳ thượng cổ cũng đã là nhất bá đại lục, cái niên đại kia ó thể xưng là thời kỳ viễn cổ.

Sau một phen cảm thán, mọi người tiếp tục đi tới, sau cái đại sảnh này, là một hoa viên to lớn, lúc này tất cả thực vật đều đã trải qua điêu linh, không có một cây còn sống, một tràng cảnh thương hải tang điền.

Nhưng ở giữa hoa viên nhất lại ngồi một lão giả tóc trắng, bởi vì thời đại đã lâu, quần áo toàn thân hắn đã sớm hư thối rơi xuống, hiện ra một cụ thân thể khô quắt, toàn thân xương cốt cần cần rõ ràng có thể thấy được.

Mọi người giống như có chút kinh nghiệm, không có chuyển biến thành Âm Thi đã sớm hoại chỉ còn xương cốt, chỉ có Âm Thi mới bảo vệ lưu lại túi da. Bởi vậy, lão giả này hẳn là Âm Thi không thể nghi ngờ!

Quả nhiên, cảm ứng được khí tức, lão giả này thỉnh linh đứng lên, móng tay dài nhọn, mỗi một mảnh đều có đủ năm thước dài, giống như từng đạo lợi kiếm, một đôi huyết nhãn tràn đầy sát khí.

Nó phảng phất từ trong mộng vừa mới thức tỉnh, có vẻ có chút mờ mịt, nhưng đây chỉ là chuyện tình trong nháy mắt, lão giả lập tức thét dài một tiếng, hướng về Tượng Tâm Lan phát khởi công kích.

Nha đầu kia thật giống như thịt Đường Tăng, tất cả Âm Thi đều ưu tiên lựa chọn công kích nàng.

Tượng gia lão tổ cũng không có biện pháp, nha đầu kia quần quít lấy hắn muốn xuất môn chơi, không lay chuyển được nàng đành phải thuận nàng ý, nhưng nơi đây một bước kinh tâm, hẳn là rất đau đầu !

Bùm! Bùm! Bùm!

Tượng gia Lão tổ cố gắng nghênh chiến, lão giả này tuy nhìn như người làm vườn, nhưng một thân tu vi lại đạt đến Địa Nguyên tứ trọng thiên, hơn nữa thân thể Âm Thi cường hoành, lực lượng chân thật chỉ sợ muốn đạt tới Địa Nguyên thất trọng thiên trở lên!

- Thế chất, trợ lão phu giúp một tay!

Tượng gia Lão tổ lớn tiếng nói, đạt tới loại này cấp bọn họ, cái gọi là mặt mũi căn bản chính là gì đó hư vô phiêu miểu, tuyệt sẽ không vì cái gọi là tự tôn mà mạo hiểm chính mình, tự nhiên là như thế nào ổn mới tốt, ai lại dám thực sự cười bọn họ?

Lúc này tự nhiên là phải đồng tâm hiệp lực, Lâm Lạc lên tiếng, thân hình thoát ra, Lôi điện công pháp phát động, hắn nhanh như ánh sáng, ngay cả Cam gia Lão tổ cùng Tiên gia Lão tổ cũng đồng loạt lộ ra vẻ ghé mắt.

Mặc dù Âm Thi có chút thần trí, nhưng dù sao không thể so với người bình thường, trước khi Lâm Lạc không có lộ ra lam hỏa linh vực lại há có thể nghĩ tới người này thật ra là uy hiếp lớn nhất trong mọi người, chính diện bị Tượng gia Lão tổ dây dưa, nó cũng lười để ý tới Lâm Lạc, dù sao dùng thân thể cường hoành của nó, hoàn toàn có thể không đếm xỉa công kích của Lâm Lạc.

Lâm Lạc bay vút tới, một quyền oanh ra, lam hỏa linh vực trong nháy mắt mở ra, khí tức khủng bố bỗng nhiên hiện ra.

Âm Thi lập tức lộ ra biểu lộ hoảng sợ, lúc này tay trái chấn động, năm chỉ kiếm thật dài ngược lại đâm ngực tới Lâm Lạc. Đây là vây Ngụy cứu Triệu, chỉ cần Lâm Lạc xoay tay lại phòng ngự, vậy nó có thể đạt được một cơ hội thở dốc.

Còn như sẽ bị Tượng gia Lão tổ đánh trúng nó ngược lại không có để ở trong lòng, cái này nhiều nhất chỉ có thể đem nó làm bị thương, mà không khả năng tạo thành thương tổn trí mạng.

Nhưng loại người đa mưu túc trí như Tượng gia Lão tổ há có thể khiến nó thực hiện được, lập tức dương tay phát một cái, đánh vào trên thân chỉ kiếm của Âm Thi.

429. Chương 429: Thích Biến Cảnh Âm Thi. (1)

Tuy lực lượng song phương tương đối chênh lệch, nhưng Tướng gia Lão tổ chỉ là muốn trở ngại đối phương thoáng cái lại dư dả.

Xoạt...

Âm Thi chỉ kiểm lập tức nghiêng đi vài tấc, chỉ là vài tấc này, lại kém xa ngàn dặm, lập tức không thể đối với Lâm Lạc tạo thành bất luận uy hiếp gì.

Lam hỏa linh vực oanh đến!

Coi như là Địa Nguyên cảnh Âm Thi thì như thế nào, lam hỏa cuốn động, đầu Âm Thi cường đại này lập tức thành tro tàn.

Cho dù ba Lão tổ sớm biết linh vực của Lâm Lạc cường đại, nhưng tận mắt nhìn thấy, vẫn là để cho bọn họ vô cùng rung động, lẫn nhau trong nội tâm đều tình tiết phức tạp, trong nháy mắt bay lượn qua vô số ý niệm trong đầu.

Nơi đây nguy cơ trùng trùng, ngay cả Địa Nguyên cảnh Âm Thi cũng xuất hiện, thật sự khó mà nói còn có những nguy hiểm khác hay không. Đối với Tam đại Lão tổ mà nói, gặp được Âm Thi Địa Nguyên cảnh tuy bọn họ không đến mức có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đồng dạng cũng không có thể đối với Âm Thi tạo thành thương tổn hữu hiệu.

Nếu như có thể cùng Lâm Lạc chung sức hợp tác, chính như Thụ triều ở Thiên Lạc sơn mạch đồng dạng, chỉ cần thay hấn kiểm chế thoáng cái, cho dù hung thú Thiên Hợp cảnh cũng bị Lâm Lạc chém giết, cái này tự nhiên cũng có thể áp dụng ở đây!

Tam đại Lão tổ đều là người tinh anh, trong mắt bọn họ cái gọi là mặt mũi căn bản chính là vô giả đề giai mới có thể coi trọng, bọn họ nặng nhất chính là ích lợi thực tế, dù sao thực lực bày ở đằng kia, ai dám nói bọn họ cái gì?

Hơn nữa, thực lực của bản thân Lâm Lạc cũng đạt tới Khuy Linh cảnh đỉnh phong, lại là con rể Tô gia, tuyệt đối có được tư cách cùng bọn họ bình khởi bình tọa.

Như vậy tưởng tượng, thái độ của ba Lão tổ này đối với Lâm Lạc lại càng thân thiết lên, người không biết còn cho là bọn họ đều muốn gả nữ nhi!

Bọn họ tiếp tục đi tới, điều tra mỗi địa phương trong phủ. Nếu gặp được Âm Thi thực lực thấp kém, tự nhiên có Tam đại Lão tổ tiện tay diệt, mà gặp được Âm Thi thực lực cường đại, thì là do Tam đại Lão tổ phụ trách kiểm chế, Lâm Lạc hoàn thành một kích trí mạng.

Hơn nữa, trong phủ này tuy trước kia rất nhiều người, nhưng chính thức chuyển hóa làm Âm Thi lại không nhiều lắm, hơn nữa thực lực mạnh nhất chỉ là Địa Nguyên cảnh, cũng không thể tạo thành uy hiếp quá lớn ọi người.

Bất quá phủ đệ quá lớn, nơi này tuy nhìn không ra ngày đêm biến hóa, nhưng đạt tới cảnh giới như bọn họ tự nhiên đối với thời gian biến hóa cực kỳ mẫn cảm, đại khái liên tục tìm tòi hai ngày, bọn họ dừng lại nghỉ ngơi, để khôi phục đến trạng thái tốt nhất.

- Có một việc lão thân một mực khó có thể giải thích?

Bên cạnh lửa trại, Cam gia Lão tổ hiện ra một tia ngưng trọng.

Tướng gia Lão tổ nhẹ gật đầu nói:

- Chúng ta đã ở nơi này sưu tầm hai ngày, nhưng đội ngũ tứ gia khác thủy chung không có xuất hiện!

- Bọn họ cùng chúng ta thực lực tương tự, tuy nơi này có Âm Thi Địa Nguyên cảnh, nhưng mà không đủ để diệt sát bọn họ, sao thật lâu không có xuất hiện?

Ba người bọn họ không hẹn mà cùng tới đây, tự nhiên là muốn bảo vật trong đó, tòa phủ đệ này là lớn nhất, khi còn sống chủ nhân cũng có thể là người quyền thế lớn nhất trong cổ thành, ở nơi này có thể tìm được chỗ tốt tự nhiên cũng nhiều nhất!

Bọn họ nghĩ đến điểm này, Lão tổ tứ gia khác không có khả năng không nghĩ! Mặc dù có Âm Thi hoành hành, nhưng không có đạo lý tứ gia toàn bộ bị ngăn cản, hơn nữa cho dù bị trì hoãn, hai ngày thời gian trôi qua, như thế nào còn không có gặp người xuất hiện.

Chẳng lẽ nơi đây còn có nguy cơ to lớn nào khác?

Tam đại Lão tổ đều trầm mặc xuống, nhưng nghĩ đến còn có đại sát khí Lâm Lạc kia, sắc mặt liền hơi chút trì hoãn.

Cam gia Lão tổ nhìn lướt qua Lâm Lạc cùng Tưởng Tâm Lan đang nói chuyện phiếm, không khỏi chuyển đề nói chuyện nói:

- Tưởng lão nhân, hậu nhân này của ngươi xem ra là giữ không được rồi!

Tưởng gia Lão tổ nở nụ cười hờn hờ, tuy hậu duệ sùng nịch nhất này làm thiếp cho người ta có vẻ có chút ủy khuất, nhưng nữ tử luôn phải lập gia đình, gả ai mà không gả! Huống hồ, trên đời này lại có vài thiên tài như Lâm Lạc sao?

Nhưng mà, Lâm Lạc đem Tưởng Tâm Lan trở thành tiểu muội tử, mà Tưởng Tâm Lan cũng đem Lâm Lạc trở thành huynh trưởng, căn bản không có tồn tại tư tình nhi nữ, nhưng lại làm cho vài lão nhân lão thái này đoán mò nửa ngày.

Bởi vì lo lắng nguy hiểm không biết, mọi người đều cẩn cẩn dực dực, ngày hôm sau bọn họ tiếp tục tìm kiếm trong tòa phủ đệ này, rốt cuộc tìm được một thông đạo bí mật.

Nhưng mà, bởi vì không biết cơ quan mở ra như thế nào, bọn họ cẩn thận nghiên cứu nửa ngày mới tìm được đường giải quyết. Đương nhiên, nếu không nơi đây có trận pháp bảo vệ, tùy tiện vài chưởng đập đi qua có thể nghiền nát mở ra một thông đạo.

Dù sao nơi này khắp nơi đen kịt, tuy đi vào dưới mặt đất thật dài, nhưng tình huống này cũng sẽ không trở nên càng hồngбет, mà khi bọn họ đi ra trong nháy mắt, trước mắt lập tức một mảnh sắc sở loá mắt!

Nguyên lai bọn họ đi tới một bảo tàng, lớn nhỏ đủ trăm trượng vuông, khắp nơi là tràn ngập các loại vật phẩm màu sắc, có từng khối san hô tựa như huyết ngọc, có từng dãy khung bình khí đặt song song, có Thiên tinh thạch chồng chất tựa như núi nhỏ. . .

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đồng thời lộ ra vẻ mừng như điên, đây chẳng phải là cơ duyên bọn họ muốn tìm kiếm sao?

- Cực... cực phẩm Thiên tinh thạch!

Tiền gia Lão tổ cầm lấy một khối Thiên tinh thạch, sau khi nhìn thoáng qua, cho dù dùng sự trấn định của hắn cũng nhịn không được thất thố .

Đây cũng không phải là một khối hai khối cực phẩm Thiên tinh thạch, mà là chồng chất giống như núi nhỏ, cả phòng bảo tàng chiếm hơn phân nửa không gian, chỉ ít cũng có mấy trăm vạn khối a!

Đừng nói cảnh nội Thượng Nguyên quốc không có cực phẩm Thiên tinh thạch quảng, nhiều cực phẩm Thiên tinh thạch như vậy đặt ở Thần quốc cũng là một báu vật cùng tài nguyên tu luyện to lớn!

Phát... phát đạt !

Nhưng vấn đề lại tới nữa rồi, bọn họ hai tay hai chân, nhiều bảo vật như vậy làm như thế nào mang đi ra ngoài?

Tưởng gia Lão tổ lập tức đem Tưởng Tâm Lan kéo đi qua, bảo nàng dùng không gian pháp khí thu cực phẩm Thiên tinh thạch nơi này, tuy cũng chỉ có ba trượng vuông không gian, nhưng so với những người khác có thể mang theo gì đó chạy đi cũng không phải là có thể giống nhau mà nói!

Lão nhân cười đến như hoa.

Lúc này Cam, Tiền hai nhà Lão tổ ngược lại tỉnh táo lại, tuy cực phẩm Thiên tinh thạch trân quý, nhưng ở đây chỉ sợ là thứ không đáng giá nhất! Bọn họ mọi nơi tản ra, bắt đầu tìm kiếm bảo vật khác, chủ yếu là vũ khí trên kệ binh khí, nếu là pháp khí mà nói, liền có thể trực tiếp thu vào bên trong cơ thể mang đi.

Lâm Lạc ngay cả Không Linh Thạch Nhũ cũng không thể nào coi trọng, huống chi là những Thiên tinh thạch này, chỉ là nhìn lướt qua liền dời ánh mắt, bắt đầu ở trong bảo khố triển khai đại càn quét.

430. Chương 430: Thích Biến Cảnh Âm Thi. (2)

Nơi này không thiếu kỳ trân có chứa Ngũ hành tinh hoa, có chút làm thành vũ khí, có chút là nguyên liệu, đều bị lẳng lặng nằm trên mặt đất, chờ đợi hẩn thu!

Hẩn nào có đạo lý khách khí, lập tức mở ra Tử Đỉnh bắt đầu thu lấy.

Vì không thứ những người khác, hẩn lựa lấy kỳ trân có chứa Ngũ hành tinh hoa, miễn cho những người khác thấy đỏ mắt, xem cửu đại gia tộc Lão tổ đồng dạng đối với hẩn triển khai tập sát.

Hẩn tuy không sợ, nhưng bản thân giết chóc cũng không phải một chuyện tình làm cho người ta sung sướng.

Hẩn một đường đảo qua, tốc độ cực nhanh, hơn nữa Ngũ hành tinh hoa chính là kỳ trân trời sinh đất nuôi, số lượng cũng sẽ không quá nhiều, Lâm Lạc một vòng chuyển xuống, cơ bản đã là mò toàn bộ.

Lần này thật đúng là đại thu hoạch, hẩn được lợi lớn!

- Di, lại có một cái bí đạo!

Tướng Tâm Lan đem không gian pháp khí thu tràn đầy, liền bắt đầu khắp nơi đi dạo lên, nàng còn không có nhận thức chính thức đối với bảo vật, dù sao muốn cái gì chỉ cần mở miệng, dù là sao trên bầu trời Tướng gia Lão tổ cũng nghĩ biện pháp thay nàng hái xuống, căn bản không có cái khái niệm gọi là trân quý.

Bởi vậy, cũng dùng tâm tình của nàng bình thản nhất, căn bản không có đi tìm kiếm những cái gọi là bảo vật kia, mà là đi lại khắp nơi, cứ nhiên bị nàng phát hiện bí mật mới.

Mọi người đều chạy tới.

Cái này vốn là phòng bảo tàng, nếu trong phòng bảo tàng còn có một mật thất, trong đó lại cất giấu bảo vật trân quý cỡ nào?

Nghĩ tới đây, mọi người đều là trong nội tâm lửa nóng.

Bọn họ ở chung quanh cẩn thận tìm kiếm, rất nhanh liền tìm một cơ quan, nhẹ nhàng xoay chuyển, chỉ nghe thanh âm tạt tạt tạt, cửa ngầm tự động mở ra, hiện ra một cái thông đạo đen nhánh.

Hưu!

Còn không có đợi mọi người tiến vào, chỉ thấy huyết quang lóe lên, đầu người trên cổ một người Tiền gia đã rớt xuống, máu tươi bắn ra, giống như một đạo suối phun!

Cao thủ bậc này sinh mệnh lực rất dài, nhất thời còn chưa chết tuyệt, thân thể không đầu còn ở đằng kia hoa chân múa tay vui sướng, nhìn xem làm cho lòng người phát lạnh.

- Cạc cạc cạc!

Tiếng cười quái dị vang lên, phía trong cũng đi tới một cụ Âm Thi, mặc trên người một kiện áo choàng hỏa hồng sắc, cứ nhiên còn không có hư thối! Mà hai tay Âm Thi vậy mà hóa thành hai nhục đao, thật dài kéo đến mắt cá chân, giống như Đường Lang.

Thích Biến cảnh!

Dĩ nhiên là Âm Thi Thích Biến cảnh!

Mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy trên lưng mồ hôi lạnh bão tố, thiếu chút nữa ở dưới khí tức Âm Thi tuyệt cường kia sợ đến vỡ mật!

Nếu như nói là Âm Thi Thiên Hợp cảnh, Tam đại Lão tổ còn có thể miễn cưỡng ngăn cản hai chiêu, sáng tạo cơ hội ra tay cho Lâm Lạc, nhưng Âm Thi Thích Biến cảnh một chiêu đập tới không trông nom nhiều ít người, cả thầy hóa thành huyết nhục, căn bản chính là chịu chết!

Hơn nữa, đầu Âm Thi này rõ ràng còn có mấy phần nhân vị, đúng là không có lập tức khởi xướng công kích, mà là dùng một đôi mắt huyết hồng nhìn chăm chăm bọn hắn, một bên đem đầu chậm rãi nghiêng đi qua, tựa như tại nhớ lại chuyện tình “kiếp trước”.

- A...

Tuy dùng chung một cái thân thể, nhưng Âm Thi cùng người khi còn sống đây chính là hai cái khác nhau, đầu có thể nào nghĩ đến cái gì, Âm Thi này lập tức phát ra gào thét thống khổ, tiếng gầm như đao như kiếm, hướng về mọi người tập cuốn mà đi.

Mọi người vội vàng mở ra phòng ngự, nhưng Thích Biến cảnh cường giả là khủng bố bậc nào, âm đao sóng kiếm tuôn qua, người dưới Địa Nguyên cảnh căn bản không có một tia chống cự chi lực, chỉ thấy cơ nhục trên người bị từng khối nhỏ xuống, vừa nhìn tuyệt đối là khủng bố và chán ghét.

Tam đại Lão tổ còn có thể miễn cưỡng cheo chống, tuy trên thân thể cũng xuất hiện từng đạo vết thương, nhưng chỉ là giống như bị mèo quào, có máu tươi chảy ra, lại không đến nỗi ngay cả thịt cũng cắt đứt xuống.

Tướng Tâm Lan bị Tướng gia Lão tổ che chở, tạm bảo vệ không ngại, Lâm Lạc tế ra Tử Đỉnh, ngược lại là trong mọi người ứng đối thoải mái nhất!

Nhưng người khác là không còn may mắn như vậy, đều phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, nhưng căn bản vô lực chống cự vận mệnh huyết nhục trên người bị từng khối cắt rơi, vài cái công phu như vậy, bọn họ đã bị gọt thành khô lâu!

Bành bạch!

Âm ba tuôn qua, những khô lâu này cũng tùy theo hóa thành cốt phấn, chết không toàn thây, vô cùng thê thảm!

Âm Thi thu hồi gào thét, linh trí bị bản năng thị huyết thay thế, nó nhìn xem năm người sống sót, giờ lên hai thủ đao, cái này ở dưới vung lên, chỉ sợ Lâm Lạc có Tử Đỉnh phòng ngự cũng là đồng dạng bị giết!

- Ha ha ha, quả nhiên là ở đây!

Đúng ngay lúc này, sau lưng năm người đột nhiên vang lên một tiếng cười, tràn đầy đắc chí vừa lòng.

Bởi vì trước mặt chính là một Âm Thi Thích Biến cảnh, ngoại trừ Tướng Tâm Lan ra, bốn người khác căn bản không dám quay đầu lại, nhưng Lâm Lạc đã có loại cảm giác mơ hồ nghe qua thanh âm người này. Hắn hơi sững sờ, sau đó lập tức nghĩ tới Tề Thiên!

Hắn như thế nào sẽ đến nơi này?

Nhưng không quản hắn khi gió là tại sao đến, Lâm Lạc hiện tại ngược lại hi vọng tràng diện là càng loạn càng tốt, tốt nhất lại đến trăm tám mươi người, như vậy mới có thể xuất hiện bước ngoặt!

Ánh mắt Âm Thi lướt qua năm người Lâm Lạc, quăng đến trên người Tề Thiên, trong ánh mắt rõ ràng toát ra một tia đề phòng!

Nó là Âm Thi Thích Biến cảnh, có thể làm cho nó lộ ra vẻ kiêng kỵ, Tề Thiên này đạt tới cảnh giới gì? Chẳng lẽ đã hoàn toàn luyện hóa khóa Thi hạch của Thượng cổ Âm Thi Tông Tông chủ, đặt chân vào Linh cảnh?

Thừa dịp tất cả lực chú ý của Âm Thi ở trên người Tề Thiên, năm người Lâm Lạc chậm rãi lui về phía sau, cũng không dám có động tác quá lớn, miễn cho kích nổi giận Âm Thi này, lọt vào lời đỉnh đả kích.

Mà Âm Thi hiển nhiên cũng không có đem vài tiểu nhân vật bọn họ để vào trong mắt, căn bản không có phản ứng gì, chỉ là đem ánh mắt nhìn chăm chú vào trên người Tề Thiên, trong ánh mắt rõ ràng toát ra quang mang huyết hồng sắc, có thể thấy được đối với Tề Thiên là kiêng kỵ đến cỡ nào.

Năm người Lâm Lạc rời khỏi thật xa, lúc này mới hướng tới bên cạnh tránh ra, có cơ hội hướng sau lưng nhìn lại.

Chỉ thấy Tề Thiên một thân áo lam, như cũ phong thần tuấn lãng, thân hình cao lớn, có một khí thế cường giả vững như Thái Sơn. Mà nhiều ngày như vậy không gặp, người này rõ ràng cũng đạt tới Khuy Linh cảnh đỉnh phong, cách Địa Nguyên cảnh chỉ một bước!

Tuy tiến cảnh như vậy có thể nói khủng bố, nhưng Lâm Lạc lại nhẹ nhàng thở ra, bởi vì cảnh giới song phương giống nhau, Lâm Lạc tự nhiên không có sợ hãi!

Mà ba người Cam gia Lão tổ thì vô cùng kỳ quái, bởi vì Tề Thiên cũng chỉ có Khuy Linh cảnh, lại có tư cách gì làm cho Thích Biến cảnh Âm Thi lộ ra vẻ cảnh giới như thế? Nhưng Lâm Lạc lại ẩn ẩn đoán được, Tề Thiên được Âm Thi Tông truyền thừa, ở trên đối phó Âm Thi khẳng định có bí pháp gì đó.

Lúc này, Tề Thiên cũng nhìn thấy Lâm Lạc, ánh mắt của hắn không khỏi siết chặt, hiện lên một đạo sát khí!

431. Chương 431: Cân Sức Ngang Tài. (1)

Hắn bị ép vạn dặm chạy trốn, có thể nói có một nửa là được Lâm Lạc ban tặng, tự nhiên đối với Lâm Lạc tràn đầy sát ý. Nhưng không nghĩ tới chính là, thân xui quỷ khiến đúng là cứu Lâm Lạc một mạng, nếu không chỉ cần hắn đến chậm một khắc, năm người này tất nhiên đã bị Âm Thi giết chết!

Điều này làm cho hắn vô cùng khó chịu!

Nhưng giờ khắc này, hắn cũng không ra tay đối phó Lâm Lạc, bởi vì Âm Thi đối diện đang nhìn chăm chăm hắn.

Dù sao Lâm Lạc cũng trốn không thoát, trước tiên đem Âm Thi này thu phục đã!

Tề Thiên là quyết đoán chi nhân, lập tức hạ quyết định, không hề do dự ở trên người Lâm Lạc, mà là đem lực chú ý toàn bộ bỏ vào phía trên Âm Thi, hét to nói:

- Ta là chủ nhân của ngươi, còn không mau mau bái kiến!

Âm Thi đứng là ở trên mặt hiện lên vẻ giãy dụa rõ ràng, đôi chân rung động, một bộ muốn quỳ gối xuống dưới lại không cam lòng.

Ba người Cam gia Lão tổ cũng giật mình, không nghĩ tới Tề Thiên lại có phương pháp thu phục Âm Thi! Mà cùng Âm Thi nhắc lên quan hệ, đây đã là công địch đại lục, Tề Thiên vì bảo trụ bí mật, tất nhiên sẽ giết bọn hắn diệt khẩu!

Nhưng mà vấn đề đến đây, hiện tại Tề Thiên chặn đường đi của bọn hắn, nếu muốn chạy đi, thế tất phải trước đánh chết Tề Thiên. Nhưng Tề Thiên tuy chỉ có Khuy Linh cảnh, nhưng hắn vừa chết mà nói, Thích Biến cảnh Âm Thi ai còn có thể ngăn?

Trong khoảng thời gian ngắn, ba Lão tổ trải qua vô số mưa gió cũng không biết nên làm sao bây giờ .

Nhưng Lâm Lạc lại biết rõ Tề Thiên có thể mượn linh vực, đừng nói ba người bọn hắn, coi như là lại đến một tập Thích Biến cảnh cường giả đều không có dùng! Muốn giết Tề Thiên, cũng chỉ có thừa dịp hắn không sẵn sàng khởi xướng một kích lôi đình, không để cho hắn có cơ hội mượn linh vực!

Kỳ thật, cái này cùng đối phó Lâm Lạc không sai biệt lắm, hai người đều xem như công cường thủ nhược, đương nhiên cái thủ nhược này chỉ là tương đối, còn xem đối thủ là ai .

Trước mắt, chỉ có yên lặng theo dõi kỳ biến !

- Còn không quỳ xuống!

Tề Thiên quát chói tai một tiếng, tuy năm người Lâm Lạc cảm ứng không tới, hắn đã phát ra từng đạo Âm Văn đặc biệt của Âm Thi Tông, triển khai áp chế Âm Thi Thích Biến cảnh.

Âm Thi ở Âm Thi Tông, giống như hung thú ở Thuần Thú Tông, tuy đệ tử Âm Thi Tông có thủ đoạn đối phó Âm Thi, thế nhưng phải xem thực lực bản thân cùng Âm Thi sai biệt.

Bên trong cơ thể Tề Thiên có Thi hạch của Thượng cổ Âm Thi Tông Tông chủ, đủ để cho hắn ở Khuy Linh cảnh thu phục Âm Thi Địa Nguyên thậm chí Thiên Hợp cảnh, nhưng Thích Biến cảnh. . . thật sự là có chút miễn cưỡng!

Âm Thi bản tính thị sát, há cam chịu bị người quản thúc, Âm Thi này thậm chí thoáng mở ra thần trí, có một tia ý chí thuộc về mình, vậy thì lại càng không nguyện khuất phục người!

Quyết đấu khác loại như vậy gần kề giảng co vài thời gian hô hấp, nhưng đối với năm người Lâm Lạc mà nói như qua một năm dài đằng đẵng! Bởi vì, bất kể là Tề Thiên thành công thu phục Âm Thi, hay là Âm Thi một đao diệt Tề Thiên, cái này đối với bọn hắn mà nói cũng không phải là một chuyện tốt.

- Ngang...

Âm Thi một hồi giây dựa, đột nhiên phát ra gầm lên giận dữ, hướng về Tề Thiên nhảy vọt mà đi, thủ đao chém ra, kinh phong hò hét.

Coi như là năm người Lâm Lạc căn bản cũng không phải mục tiêu chủ yếu của Âm Thi, nhưng kinh khí thổi qua lại chấn bọn họ liên tiếp lui về phía sau, thậm chí đem huyết nhục của bọn hắn sinh sinh xé xuống, có thể thấy được chỗ khủng bố của Thích Biến cảnh cường giả.

Thất bại!

Tề Thiên thất vọng thở dài, hắn vẫn là tới quá muộn, đầu Âm Thi này sinh ra linh trí, đã không cách nào thu phục.

Đáng tiếc a, Âm Thi cường đại như vậy, lại trải qua hắn điều giáo đủ để phát triển đến tồn tại tiếp cận Linh cảnh, hiện tại chỉ có thể cướp lấy Thi hạch của nó đến tăng tiến tu vi của hắn .

Oanh!

Quanh người Tề Thiên đột nhiên hiện ra một lĩnh vực hắc sắc, vô số Âm Thi trong đó rít gào, khủng bố khôn cùng.

Âm Thi tập đến, hắc sắc lĩnh vực bỗng nhiên mở ra, giống như một quái vật mở ra miệng khổng lồ đem Âm Thi sinh sinh nuốt đi vào, vô số Âm Thi hư ảo đem Thích Biến cảnh Âm Thi gắt gao cuốn lấy, nguyên một đám đều mở ra răng nhọn cắn đi qua.

Xuy lạp, xuy lạp, thực lực Thích Biến cảnh Âm Thi cường đại, nhưng song quyền nan địch tứ thủ, đúng là bị vô số Âm Thi từng ngụm đem khối thịt trên người cắn xuống, ngay cả xương cốt cũng sinh sinh nhai nát, cơ hồ là nháy mắt công phu, Thích Biến cảnh Âm Thi này rõ ràng đã bị xé thành mảnh nhỏ, chỉ còn lại một khóa Thi hạch tồn tại.

Đây chính là lĩnh vực oai, mặc người thực lực có mạnh hơn nữa cũng không có dùng, chỉ cần không có hình thành lĩnh vực, cho dù là Thích Biến cảnh cường giả cũng chỉ có một đường nuốt hận!

Lại một người không có đạt tới Thích Biến cảnh đỉnh phong hình thành lĩnh vực!

Ba Lão tổ thấy là nói không nên lời, thế giới này ra một nghịch thiên như Lâm Lạc còn không tính, rõ ràng lại tuôn ra một người càng thêm nghịch thiên? Nhìn xem lĩnh vực của Lâm Lạc chỉ có thể đốt ở trên quyền, mà lĩnh vực của Tề Thiên lại khuếch trương đến lớn gần trạng, cái này căn bản không phải một cấp bậc!

Tề Thiên lấy Thi hạch, một đôi mắt uy thế mười phần đã nhìn về phía Lâm Lạc.

Lâm Lạc không yếu thế chút nào, đồng dạng khí phách vô cùng nhìn lại hắn, trên đường vương giả, trong hai người bọn họ nhất định chỉ có một người có thể đi đến đỉnh phong.

- Ta rất hiếu kỳ ngươi là làm sao tới nơi này?

Lâm Lạc nhàn nhạt nói ra, một bộ dù bạn vẫn ung dung.

Tề Thiên cười cười, cũng không vội khai chiến nói:

- Người biết tòa thành cổ này là chìm ngấm như thế nào không? Thời kỳ Thượng cổ, chính là đại năng của Âm Thi Tông ta cùng người thủ hộ thành này đại chiến, cuối cùng gian nan thắng được, dùng thần uy đem tất cả mọi người trong thành đồng nhất trong nháy mắt chấn giết, lại một chưởng đem phụ cận thành này đánh vào dưới mặt đất, tạo thành hồ nước hôm nay!

Năm người Lâm Lạc đồng thời cả kinh, cái hồ nước này diện tích cùng chiều sâu là rõ như ban ngày, lại là bị một chưởng đánh ra tới, cường giả thời kỳ thượng cổ đến tột cùng có kinh khủng bậc nào?

- Cái này vốn là đạo tràng của Thiên Ma Tông, nhưng bọn hắc cũng không nên được một khối thần liệu có thể luyện chế linh khí, lại không muốn chủ động giao ra, mới dẫn tới cường giả Âm Thi Tông ta ra tay, kết quả toàn bộ tông đều diệt, thần liệu cũng như cũ rơi xuống trong tay Âm Thi Tông ta.

- Nơi này chính là tuyệt âm chi địa, cường giả Âm Thi Tông ta liền cố ý đánh thành trì chìm ngấm, ngàn vạn năm sau, thụ âm khí tẩm bổ, những tử thi này còn có thể trở thành Âm Thi, cung ứng Âm Thi Tông ta sử dụng!

- Tuy ta đạt được trong tư liệu từng có ghi lại nơi này, nhưng thời đại đã lâu, địa mạo cải biến rất nhiều, nếu không phải vài ngày trước truyền ra tin tức Thượng cổ di tích này, ta còn tìm không thấy!

432. Chương 432: Cân Sức Ngang Tài. (2)

Tề Thiên tựa hồ đem Lâm Lạc trở thành hảo hữu tri giao, đúng là êm tai mà nói, đem tiền căn hậu quả nói rành mạch.

Ánh mắt Lâm Lạc ngưng tụ nói:

- Người ở bên ngoài đã giết rất nhiều người đi?

- Không sai, dám ngăn cản đường của ta, tự nhiên chỉ có một con đường chết!

Tề Thiên sáng khoái thừa nhận.

Trách không được tứ đại gia tộc khác thủy chung không có hiện thân, nguyên lai đúng là bị Tề Thiên tàn sát !

- Còn có di ngôn gì muốn nói không?

Tề Thiên mỉm cười mà nhìn xem Lâm Lạc, một bộ sinh sát đều khống chế ở trong tay.

Ban đầu nghe Lâm Lạc cùng Tề Thiên nói chuyện với nhau, làm cho người ta còn cho là bọn họ có giao tình, chỉ là Tam đại Lão tổ còn chưa có bắt đầu vui mừng, liền lập tức như gặp phải trọng kích, lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Lâm Lạc đồng dạng mỉm cười nói:

- Muốn giết ta, cũng phải nhìn người đến tột cùng có bản lĩnh hay không!

Tề Thiên hừ nhẹ một tiếng, lại thu lĩnh vực vào, hướng về Lâm Lạc tấn công mà đi, vung lên một quyền vào đầu đập tới. Hắc đối với Lâm Lạc là không phải hận bình thường, tuyệt không suy nghĩ làm gọn gàng oanh giết Lâm Lạc như vậy, mà là muốn hảo hảo tra tấn hắc một phen.

Bùm! Bùm!

Lâm Lạc không chút nào yếu thế đáp lễ, song phương đối oanh ba chưởng, đều là đằng đằng đằng liền lùi lại ba bước.

Ở trên cảnh giới, hai người chênh lệch cực nhỏ, nhưng Tề Thiên thắng ở thân thể Âm Thi, lực lượng cơ thể cường đại, mà Lâm Lạc thì được Thần huyết rèn luyện, cơ hồ có thể sánh vai cùng Tề Thiên, hơn nữa tia chớp chỉ lực trời sinh khắc chế vật âm độc, cuối cùng là Lâm Lạc chiếm thượng phong.

Sắc mặt Tề Thiên lập tức trở nên có chút khó coi.

Hắn hết sức tự phụ, cũng xác thực, tốc độ tu vi tiến cảnh của hắn thì ngay cả Dịch Hưng Ba loại sau năm trăm năm đệ nhất thiên tài này cũng không có thể so sánh, trong khoảng thời gian ngắn liền từ Thông Minh cảnh tăng lên tới Khuy Linh cảnh đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa có thể tiến giai Địa Nguyên, nguyên lai tưởng rằng có thể thoải mái nghiền áp Lâm Lạc, lại không nghĩ rằng lại là hắn lạc hạ phong!

Phải biết rằng trước đó hắn là so với Lâm Lạc cao hơn suốt một đại cảnh giới!

Thân là thiên tài, lại bị một người càng thêm tuổi trẻ đuổi theo, cái này tương đương với cho Tề Thiên một bạt tai, trên mặt nóng bỏng.

- Như thế nào, không có làm cho người thất vọng chứ?

Lâm Lạc cười cười, nhớ ngày đó Tề Thiên vô cùng bá đạo, ở Bách Phong Tông có thể nói là hoành hành vô kị, không đếm xỉa bất luận quy tắc gì, nhưng hiện tại hắn cũng ở trên cảnh giới đạt đến trình độ cùng đối phương!

- Không sai, cảnh giới nâng cao rất nhanh, bắt quá, cùng ta là địch, nhất định chỉ có một con đường chết!

Tề Thiên lạnh lùng nói ra, sát ý đại sinh, tuy rất muốn tra tấn Lâm Lạc một phen, nhưng người làm đại sự chưa bao giờ sẽ bị cảm tình che mất lý trí, đại địch như thế chỉ có nhanh chóng diệt trừ mới là lựa chọn tốt nhất.

Âm Thi lĩnh vực, ra!

Lập tức, ở quanh người Tề Thiên, trong phạm vi gần trượng, vô số Âm Thi từ lòng đất chui lên, phát ra kêu thảm rít gào, như nhân gian Luyện ngục.

Lâm Lạc tất nhiên không sợ, Tử Đỉnh tế ra, ngàn vạn tử khí rủ xuống, đem Âm Thi đánh giết tới hoàn toàn ngăn cách bên ngoài.

Một màn này từ lúc một năm trước đã phát sinh qua, chỉ là lúc ấy Lâm Lạc bắt quá mới vào Giác Vi, nhưng Tề Thiên cũng đã là Thông Minh cảnh cao cao tại thượng. Lúc ấy Tử Đỉnh tuy chống đỡ được lĩnh vực của Tề Thiên, lại vô lực chống cự lực lượng công kích của Tề Thiên.

Nhưng lịch sử tái diễn, hai người ở trên cảnh giới lại chẳng phân biệt được cao thấp, Tề Thiên không thể nào ỷ vào cảnh giới à miễn cưỡng áp chế Lâm Lạc.

Bùm! Bùm! Bùm!

Hai người lần nữa giao phong kịch liệt, một cái có lĩnh vực thanh thế lớn mạnh, một cái có Tử Đỉnh phòng ngự, như cũ khó phân cao thấp!

Lâm Lạc trường thanh cười to, hắn đã không có sợ hãi Tề Thiên, có tư cách chính diện đối kháng!

Mà vẫn chỉ là lôi điện công pháp đột phá đến Khuy Linh cảnh, đợi tiêu hóa chỗ tốt đạt được lúc này đây, năm hệ công pháp khác của hắn thế tất đột nhiên tăng mạnh, đến lúc đó lực hệ công pháp cùng chuyển, ở cùng cảnh giới so lực lượng, căn bản không có người có thể là đối thủ của hắn!

- A...

Tề Thiên vô cùng biệt khuất, nguyên bản hắn có được cơ hội đơn giản gạt bỏ Lâm Lạc, nhưng cũng là bởi vì trước kia không có đem Lâm Lạc đặt ở trong mắt, đến nỗi làm cho người này lấy được cơ hội phát triển, hôm nay lại có thể cùng hắn trực tiếp liều mạng!

Nhưng Tề Thiên dù sao cũng là Tề Thiên, sẽ không bởi vì nhất thời đầu óc nóng lên mà làm ra chuyện tình không lý trí, dù sao mục đích chuyển đi này của hắn đã đạt tới, trước đó vài ngày ở đây đã lấy được đại lượng Thi hạch cao giai, vừa rồi lại chiếm được một khóa cấp bậc Thích Biến cảnh, chỉ cần tiêu hóa hết những chỗ tốt này, thế tất ở cảnh giới đạt được nâng cao rất lớn!

Còn nhiều thời gian, không đáng lúc này cùng Lâm Lạc chết đập đầu!

Hắn hạ quyết tâm, lập tức kêu to một tiếng, quay đầu bỏ chạy, trong nháy mắt đã biến mất đi xa.

Lâm Lạc cũng không có truy kích, đối phương đã lấy được Thượng cổ Âm Thi Tông truyền thừa, khẳng định còn có lá bài tẩy, hắn cũng không cần dùng thân phạm hiểm.

Hai người đánh chủ ý đều không sai biệt lắm, đều là muốn tiêu hóa chỗ tốt lấy được lần này, tranh thủ ngày sau tái chiến.

Tề Thiên vừa đi, Tam đại Lão tổ đều có loại cảm giác như trút được gánh nặng, nếu không phải Lâm Lạc mà nói, bọn họ khó tránh khỏi muốn theo vết xe đổ của tứ đại gia tộc khác, bị Tề Thiên đánh chết. Khuy Linh giết Địa Nguyên, cái này nghe có chút điên cuồng, nhưng ở trên người hai nghịch thiên Lâm Lạc cùng Tề Thiên này lại không là kỳ tích!

Lâm Lạc lắc đầu, quay đầu hướng bọn người Tưởng gia Lão tổ ôm quyền nói:

- Tại hạ còn có chút việc tư, đi trước một bước!

Tam đại Lão tổ vội vàng ôm quyền đáp lễ, được chứng kiến Lâm Lạc cùng Tề Thiên nghịch thiên, bọn họ lại không dám tự mình là tiền bối! Tuy Lâm Lạc cùng Tề Thiên ở trên cảnh giới còn muốn kém bọn hắn, nhưng sức chiến đấu lại hoàn toàn không thể dùng cảnh giới đến cân nhắc, hơn nữa không cần bao lâu bọn họ có thể phát triển cùng mình cảnh giới giống nhau, làm cho bọn hắn muốn tự cao tự đại cũng bày không dậy nổi.

- Lạc ca ca, nhớ tới thăm ta a!

Tưởng Tâm Lan thì huy động hay tay nhỏ bé trắng như tuyết, như hoa xuân rực rỡ.

Tưởng gia Lão tổ không khỏi lộ ra một vòng tiểu dung, nghĩ thầm việc hôn nhân này là tuyệt trốn không thoát !

Lâm Lạc thân hình như gió, hắn thắng lợi trở về, cần có nhất chính là một chỗ yên tĩnh tiêu hóa những chỗ tốt này. Đây chính là tích lũy không biết bao nhiêu năm của Thiên Ma Tông!

Hắn theo đường cũ phản hồi, thông qua xé mở cấm chế mà ra, một đường trời lên mặt nước, nhưng một mùi máu tanh lại lập tức bay vào trong mũi, chỉ thấy doanh địa bên hồ nguyên bản phi thường náo nhiệt vậy mà thành một bãi tha ma, khắp nơi là tử thi không trọn vẹn!

433. Chương 433: Mộ Dung Gia Tập Kích Ngược. (1)

Tề Thiên! Là Tề Thiên hạ sát thủ!

Không...

Xem trình độ huyết dịch ngưng kết, cái này đã có một thời gian ngắn, hắn là trước khi Tề Thiên tiến vào, đã có một hồi đại tàn sát, sau đó mới tiến nhập thành cổ dưới đáy hồ.

Người này đã lấy được Âm Thi Tông truyền thừa, thái độ làm người rất thị sát tàn nhẫn, làm cho người ta phẫn nộ!

Tuy Bùi Nghĩa Hiên, Hồ Chấn Vũ chỉ là cùng hắn có chút giao tình, không thể coi là bằng hữu, nhưng ít ra không phải địch nhân, nghĩ đến bọn hắn, Lâm Lạc cũng không thoát có chút cảm khái, chỉ có thể hi vọng bọn họ có thể kịp thời lui lại, không có lọt vào độc thủ của Tề Thiên.

Hắn không có nhiều công phu đi cảm khái như vậy, chỉ là hơi chút dừng lại, liền đạp sóng mà đi, đã phiêu nhiên đi xa.

Tìm một cái sơn động sạch sẽ, Lâm Lạc đem động khẩu phong bế, sau đó đem Ngũ hành tinh hoa thu hoạch trong Tử Đình từng cái lấy ra tiến hành luyện hóa, bắt đầu một lần đại đột phá!

Hắn trước đem những Ngũ hành tinh hoa này phân loại, sau đó từ Kim hệ tinh hoa bắt đầu, điên cuồng nâng cao!

Lâm Lạc hoàn toàn đắm chìm ở bên trong luyện hóa, hoàn toàn quên mất thời gian trôi qua, chỉ biết là Ngũ Hành công pháp của hắn bắt đầu đột nhiên tăng mạnh!

Khi luyện hóa một nửa Kim hệ tinh hoa sau, Kim hệ công pháp của Lâm Lạc thành linh tăng lên tới Khuy Linh cảnh Đại Viên Mãn, trực chỉ Địa Nguyên cảnh!

Đại cảnh giới linh ngộ, Lâm Lạc căn bản không thiếu, ở thời điểm luyện hóa Ngũ hành tinh hoa, hắn thấy được tinh thần hình thành, nhật nguyệt biến ảo, biển rộng sinh ra, núi cao biến ảo, rõ ràng thiên địa bí mật.

Tích lũy, tích lũy, tích lũy!

Lâm Lạc bắt đầu xung kích đại cảnh giới, lần đầu tiên đột phá đương nhiên thất bại, nhưng lực cản trả lại bị tia chớp chi lực thoải mái hóa giải, làm cho hắn có thể tiếp tục luyện hóa Kim tinh hoa, gia tăng tích lũy tiếp tục đột phá.

Lần thứ hai, thứ ba, lần thứ tư!

Điểm tới hạn rất nhanh bị công phá, toàn thân Lâm Lạc run lên, khí tức bỗng nhiên tăng vọt, thành thịnh bùm, tảng đá trong sơn động cũng bị khí kinh hắn tiết ra ngoài sinh sinh chấn thành bột phấn!

Oanh...

Cổ khí tức này nhanh chóng hướng khắp bát phương tập cuốn mà đi, hung thú ở phụ cận bốn chân như nhũn ra, từng cái phủ phục đầy đất, tim và mật đều hàn, có chút thậm chí trái tim trực tiếp bạo liệt mà chết!

Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì Lâm Lạc muốn ở núi hoang dã ngoại lựa chọn đột phá.

Trong nháy mắt hắn đột phá, căn bản không có khả năng khống chế khí tức tràn ra ngoài, có đủ lực sát thương khủng bố. Cái này ở Tứ Phong Cốc khá tốt, tu vi yếu nhất đều là Minh Dương cảnh, nhưng nếu là ở Bạch Dương trấn Lâm gia đột phá mà nói, ngay cả Lâm Hành Nam, Lâm Nguyệt Lộ cũng có thể bị hắn sinh sinh đánh chết!

Mà ở trong thành thị nhân loại đột phá, vậy cũng sẽ ngộ thương vô số bình dân, thực không phải Lâm Lạc nguyện ý.

Hắn đi đến võ đạo cũng không phải là vì làm mưa làm gió, mà chỉ là vì truy cầu tự do, bảo vệ thân nhân, thỏa mãn hai điểm này, đối với hắn mà nói đã đầy đủ.

Chỉ mấy hơi thở, Lâm Lạc đã có thể khống chế được lực lượng của mình, đem khí tức che dấu, tuy chỉ có thể ước thúc đến trong vòng năm trượng quanh người, nhưng cái này cũng đã rất tốt rồi. Hắn ngựa không dừng vó, Hồn Độn Dung Lô mở rộng ra, tiếp tục luyện hóa.

Địa Nguyên nhị trọng thiên, tam trọng thiên, tứ trọng thiên!

Lâm Lạc ngừng lại, bởi vì Kim hệ tinh hoa đã hao hết!

Hiện tại, hắn chính thức đạt đến độ cao của Lăng Kinh Hồng, không cần lại ở trước mặt đối phương thấp một đầu! Bởi vì thiên tính, nam tử càng rất thích tranh đấu tàn nhẫn, toàn bộ đại lực, nam tính vô giả vượt xa nữ tính vô giả rất nhiều, tự nhiên tạo thành hiện tượng nam tôn nữ ti, tuy Lâm Lạc sẽ không xem thường nữ tính, nhưng thực sự không muốn bị Lăng Kinh Hồng ngồi ở trên đầu!

Thay đổi những nữ nhân khác, quần hắn khi gió là Tiên Thiên hay là Linh cảnh, Lâm Lạc đều sẽ không để ý, nhưng ai bảo hai người đã từng phát sinh qua quan hệ thân mật, Lâm Lạc không khả năng đối xử lạnh nhạt.

Mà cái này còn chỉ là một cái bắt đầu!

Lâm Lạc lấy ra pháp khí, tài liệu tràn ngập Thủy tinh hoa, bắt đầu đột điên cuồng luyện hóa thứ hai.

Thấm thoát không biết bao nhiêu ngày đi qua, Thủy hệ công pháp đồng dạng đột phá tiến nhập Địa Nguyên cảnh, cũng đình chỉ ở Địa Nguyên nhị trọng thiên.

Mà lúc này lại đã xảy ra một chuyện tình rất xấu hổ, lỗi điện công pháp của Lâm Lạc cũng đạt tới điểm tới hạn, phải xung kích Địa Nguyên cảnh !

Đây là chuyện tốt, công pháp đột phá tự nhiên làm cho người ta vui vẻ, nhưng đồng dạng cũng là một chuyện xấu, bởi vì nơi này không có tia chớp tinh hoa cung ứng hần luyện hóa, chỉ có thể dựa vào hấp thu lỗi điện chi lực từ từ tích lũy.

Thăng qua năm ngày, Lâm Lạc mới hoàn thành quá trình này, một lần là xong!

Hắn mỉm cười, bắt đầu luyện hóa Hỏa hệ tinh hoa, tiếp theo là Thổ hệ, cuối cùng là Mộc hệ.

Khi Lâm Lạc oanh phá cửa đông, lại thấy ánh mặt trời, hắn Hỏa hệ công pháp đạt đến Địa Nguyên tứ trọng thiên, Thổ hệ công pháp cùng Mộc hệ công pháp thì đều là Địa Nguyên nhất trọng thiên.

Lúc này liệt dương treo cao, Lâm Lạc nhìn thẳng viên hỏa cầu to lớn này, nháy mắt một cái cũng không có.

Hắn sống sờ một lúc, lúc này thân hình nhảy vọt, hướng về phương hướng Đại Thông quốc xuất phát.

Cho dù chỉ là lỗi điện công pháp đột phá đến Địa Nguyên cảnh, tốc độ của Lâm Lạc có thể đạt được bốn năm lần tăng lên, hướng chỉ hiện tại lực hệ công pháp toàn bộ đạt đến Địa Nguyên cảnh! Gần kề năm ngày sau đó, hắn liền tiến vào địa giới Đại Thông quốc, lại là nửa ngày thời gian, hắn trở lại Bạch Dương trấn.

Nhưng mà, lần này Bạch Dương trấn lại bao phủ một bầu không khí quý dị, tựa hồ thập phần bị đè nén.

Lâm Lạc đi tới Lâm phủ, chỉ thấy hai miếng đại môn bị oanh phá, một cái đã không có tung tích, một cái khác thì chỉ còn lại một nửa, bốn hộ vệ ở cửa ra vào đều không có tinh thần.

Hắn nhướng mày, đi lên phía trước nói:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Lâm... Lâm Lạc đại nhân!

Bốn người kia chứng kiến là Lâm Lạc, lập tức lộ ra thần sắc vô cùng kinh hãi nói:

- Ngài đã trở lại!

- Năm ngày trước, Hoang Lâm Quốc Lạc gia đến đây gây hấn, tuyên bố muốn hủy Lâm phủ, mấy vị đại nhân không cam lòng cùng bọn họ giao thủ, lại đều địch không lại!

- Bọn họ định ra mười ngày kỳ hạn, trước lệnh người Lâm gia phải dời ra Bạch Dương trấn, rút ra khỏi Đại Thông quốc, nếu không liền muốn huyết tẩy Lâm gia!

- Hôm nay lòng người bàng hoàng, không chịu nổi một ngày!

Bốn người này tuy người một lời ta một câu, nói rất không rõ, nhưng ý tứ lại rõ ràng, Lâm Lạc lập tức lửa giận ngút trời, liền hỏi bọn người Lâm Hành Nam hiện tại ở địa phương nào, sau đó cấp cấp nhảy vọt mà đi.

- Gia gia...

Thân hình Lâm Lạc như tia chớp xẹt qua trời cao, sau một khắc đã hiện ra ở trong biệt viện Lâm Hành Nam, chỉ thấy sắc mặt lão nhân tái nhợt, một tay rũ lầy, hiển nhiên là bị tổn thương.

434. Chương 434: Mộ Dung Gia Tập Kích Ngược. (2)

Mà trong sân còn có bốn người Lâm Nguyệt Lộ, Tôn Đông Dương, Quan Kỳ Anh, mỗi người đều là trên người mang thương tích, không có một người nào, không có một cái nào là hoàn hảo.

- Lâm Lạc!

Chứng kiến Lâm Lạc xuất hiện, những người kia đều lộ ra vẻ mừng như điên, phảng phất hắn vừa đến thì có người tâm phúc, có thể giải quyết tất cả sự tình.

- Lạc nhi, người trở lại!

Lâm Hành Nam lộ ra vẻ vui mừng, nhưng vừa nói một câu, trên mặt một mảnh đỏ hồng.

Lâm Lạc cũng không hỏi gì, tâm niệm vừa động, một giọt Tử Huyết lập tức từ trong trái tim tuôn ra, di động đến đầu ngón tay của hắn, hắn vung chỉ như đao, nhẹ nhàng vẽ một cái, ngón tay lập tức phá vỡ, giọt Tử Huyết lập tức rỉ ra.

- Mọi người khoanh chân ngồi xuống, ta giúp các người khôi phục thương thế!

Tuy mọi người đều bị thương không nhẹ, nhưng lấy hiệu quả trị liệu cường đại của Tử Huyết, muốn trị liệu những người cao nhất bất quá Minh Dương cảnh này lại không nói chơi.

Một giọt Tử Huyết bị Lâm Lạc chia làm vài phần, phân biệt tiến nhập bên trong cơ thể bọn người Lâm Hành Nam, Lâm Nguyệt Lộ, Thái Kế Vũ, Lâm Hải Nguyên, lúc sau Lâm Lạc kích phát, lập tức toả sáng ra sinh cơ cường đại, trong nháy mắt tuôn ra toàn thân của bọn hắn, thương thế lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khép lại.

- Thương thế của ta tốt rồi!

- Quá thần kỳ!

- Lạc nhi, ngươi không việc gì chứ?

Lâm Hành Nam thà rằng tự mình bị thương, cũng không nguyện chứng kiến Lâm Lạc bởi vì cứu nhóm người mình mà đại thương thân thể, dù sao một giọt Tử Huyết kia là từ trên người Lâm Lạc chảy ra.

- Không sao!

Lâm Lạc mỉm cười, chỉ là chuyện tình hai ngày cô động một lần nữa mà thôi.

- Lâm huynh, một năm không gặp, ngươi khẳng định tu vi lại tinh tiến như bay !

Đám người tuổi trẻ Tôn Đông Dương đều hướng Lâm Lạc nói ra.

Lâm Lạc cũng không nói ra đã kích bọn họ, lập tức chuyển đề nói chuyện nói:

- Gia gia, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

- Còn không phải dư nghiệt Mộ Dung gia!

Nhưng Ngô Tử Phi lại đoạt lấy câu chuyện.

- Cao thủ Mộ Dung gia không sai biệt lắm chết hết, tuy trên danh nghĩa vẫn là quốc chủ Đại Thông quốc, cũng đã tồn tại trên danh nghĩa! Bọn họ đâu chịu cam tâm, rõ ràng vụng trộm cấu kết Hoang Lâm Quốc Lạc gia, mới tới rất nhiều cao thủ, muốn tìm tam đại gia tộc chúng ta báo thù!

- Mấy ngày hôm trước nếu không phải Lôi Quang Báo liều mạng, nơi này đã máu chảy thành sông !

Lâm Lạc không khỏi mặt bố sượng lạnh, ở thế giới tàn khốc này, hắn không có chém tận giết tuyệt Mộ Dung gia, đối lấy là hậu quả như vậy sao?

- Nghe nói Mộ Dung Tiêm Tiêm đem Lạc gia Đại thiếu gia mê hoặc, tự mình mang theo cao thủ tới làm khó dễ! Tuy trước đó lần thứ nhất bị Lôi Quang Báo bức lui, nhưng tiếp theo lại đến, chỉ sợ cũng điều động cao thủ càng mạnh trong tộc!

- Hơn nữa, lần đầu tiên bọn họ không có ra sức hạ sát thủ, cũng hẳn là kiêng kỵ Lâm huynh!

Không sai, dưỡng thú sủng cũng cường đại như thế, lại huống chi chủ nhân? Bởi vậy Lạc gia lưu lại một đường, nếu không không có khả năng người người đều là tổn thương mà không chết.

- Năm ngày sau bọn họ còn có thể lại đến không?

Lâm Lạc đem sát ý giấu đến đáy lòng.

- Lạc nhi, bọn họ lần trước đến là Giác Vi cảnh cao thủ, tiếp theo chỉ ít sẽ là Giác Vi Đại Viên Mãn, thậm chí Thông Minh cảnh tuyệt đỉnh cường giả, nếu không có nắm chắc mà nói, chúng ta vẫn là nên rời Đại Thông quốc, từ từ tìm kế hoạch!

Ở trong nội tâm Lâm Hành Nam, Lâm gia cái nào trọng yếu vượt qua an nguy của cháu trai.

Lâm Lạc không khỏi cười cười, Hoang Lâm Quốc đồng dạng là Trung Nguyên quốc, cùng Huyết Dương quốc thực lực kém không nhiều lắm. Mà sau khi Bách Phong Tông hủy diệt, mặc dù có người Tô gia thay thế ổn định cục diện, nhưng Tô gia sẽ đem một Trung Nguyên quốc nho nhỏ để vào mắt sao, cũng chỉ là trấn không cho có bạo động khác, cái khác thì không quan.

Bởi vậy, Mộ Dung gia mới có thể đường cong cứu quốc, dựng lên Hoang Lâm Quốc Lạc gia.

Mà đối với Lạc gia mà nói, có thể có nhiều Hạ Nguyên quốc phụ thuộc, tự nhiên cũng vui vẻ được quốc thổ khuếch trương. Chỉ tiếc, đối tượng bọn họ lựa chọn, lại trêu chọc đến trên đầu Lâm Lạc!

Mà mặc dù Lâm Lạc ở Càn Nguyên quốc thanh danh đại chấn, nhưng Hoang Lâm Quốc lại giới hạn trong trình tự, căn bản không đủ tư cách hiểu rõ đến những chuyện này! Huống hồ cho dù bọn họ biết có một Lâm Lạc như mặt trời ban trưa, lại há có thể đem hắn cùng Lâm gia ở biên thủy trấn nhỏ của Hạ Nguyên quốc liên lạc chung một chỗ sao?

Cái này giống trống khua chiêng không được, quá vô danh lại không được, thật đúng là có một chút khó làm!

Bất quá, hắn đã trở lại, lần này liền đem cái đuôi thu thập được sạch sẽ một ít, sau này tuyệt không có thể phát sinh sự tình đồng dạng lần nữa!

Lôi Quang Báo bị thương rất nặng, giờ phút này đang ở trên núi chuyên môn giành cho nó tĩnh dưỡng.

Nếu không phải nó phấn đấu quên mình, liều mạng đánh nhau, nói không chừng Lâm gia cũng chống đỡ không tới Lâm Lạc trở về! Trong lòng Lâm Lạc có chút cảm kích, lúc này dùng Tử Huyết thay nó trị liệu thương thế, cũng cho nó mười giọt Không Linh Thạch Nhũ, đủ cho đầu Thượng cổ dị thú này xung kích đến Giác Vi cảnh !

Đầu kỳ thú này cảm ứng được tia chớp chi lực bàng bạc tràn trề trong cơ thể Lâm Lạc, liền ôn nhu tựa như đại miêu, dùng đầu ở mắt cá chân của Lâm Lạc cọ cọ, hiển thị rõ thân mật nịnh nọt.

Lâm Lạc đương nhiên sẽ không bạc đãi người có công, ngay ở lúc này không có vứt bỏ Lâm gia, đều là bằng hữu của hắn!

Lấy ra Không Linh Thạch Nhũ, Lâm Lạc muốn ỏi người ở trong năm ngày này đều lấy được đột phá điên cuồng!

Lạc Thành Ngôn, Hoang Lâm quốc Lạc gia Đại thiếu gia, năm ấy chín mươi bảy đã đạt đến Minh Dương tam trọng thiên, được vinh dự là gia tộc ngàn năm qua đệ nhất thiên tài, sớm đã bị chỉ định là người nối nghiệp gia tộc kế tiếp.

Mà Lạc gia lại là Hoang Lâm quốc đệ nhất võ đạo thế gia, có thể trở thành người cầm quyền tương lai của đại gia tộc này, Lạc Thành Ngôn tự nhiên phong quang vô hạn, đi tới chỗ nào đều là một mảnh thanh âm thừa nhận.

Trước đó vài ngày Đại Thông quốc Mộ Dung gia mang theo ngọc tỷ tìm đến, muốn phụ thuộc vào Hoang Lâm quốc trở thành phụ thuộc, Lạc gia tự nhiên mừng rỡ, đối với từng người cầm quyền mà nói, khuếch trương lãnh thổ đều là một chuyện tình làm cho người ta cao hứng, ý nghĩa quyền hạn sẽ tăng vài phần!

Tuy Đại Thông quốc là phụ thuộc của Huyết Dương quốc, nhưng đại cường quốc Huyết Dương quốc Tô gia ngay cả Thượng Nguyên quốc cũng không để bụng như thế nào, lại há có thể để ý một Hạ Nguyên quốc nho nhỏ? Bởi vậy, Hoang Lâm quốc cũng vui vẻ tiếp nhận Mộ Dung gia quy hàng.

Mà Mộ Dung Tiêm Tiêm xinh đẹp kiều mỹ, thi triển hết mị lực, rất nhanh đem Lạc Thành Ngôn mê hoặc ! Hơn nữa Mộ Dung Tiêm Tiêm Hỏa, Mộc song linh căn, bản thân lại thiên tư thông minh, lập tức nhận lấy Lạc gia ưu ái, được Lạc Thành Ngôn thu vào hậu cung, thành thị thiếp của hắn.

435. Chương 435: Trêu Đùa. (1)

Tuy Lạc Thành Ngôn tuổi còn “trẻ”, chính thể vị hư không, nhưng Mộ Dung gia chỉ là thể gia suy tàn của Hạ Nguyên quốc, tự nhiên không có tư cách cùng Lạc gia thông gia, một thân phận thị thiếp coi như là quá tốt rồi.

Nhưng ai cũng không ngờ rằng Mộ Dung Tiêm Tiêm lại đem Lạc Thành Ngôn chết mê chết mệt, mặc dù không có chính thức tuyên bố, nhưng lại cố động được Lạc Thành Ngôn tự thân xuất mã, mang theo cao thủ gia tộc đi tới Đại Thông quốc, thay Mộ Dung Tiêm Tiêm báo thù giết cha.

Ở Lạc Thành Ngôn nghĩ đến, chỉ là một gia tộc Hạ Nguyên quốc lại có thể có thực lực gì, tùy tiện phái cao thủ đi ra liền có thể đem nó diệt môn, chỉ là vì xuất mã.

Nhưng thật không ngờ chính là, Lâm gia mặc dù là gia tộc Hạ Nguyên quốc không sai, mà vẫn còn ở biên thủy tiểu trấn, nhưng trong gia tộc lại thành linh có Minh Dương cảnh cao thủ tọa trấn, lại chạy đến một đầu hung thú Minh Dương Đại Viên Mãn cảnh, sai khiến lôi điện chi lực, thực lực rất mạnh!

Tuy hẳn có mang theo cao thủ Giác Vi cảnh của gia tộc, nhưng bất quá Giác Vi nhị trọng thiên, chỉ là cùng Lôi Quang Báo liều mạng lưỡng bại câu thương!

Một mặt, hẳn không muốn cao thủ gia tộc bị hao tổn, thứ hai đúng là kiêng kỵ chủ nhân có được hung vật như thế, mới lưu lời nói mười ngày tái chiến tạm thời lui lại. Hẳn lúc này bắt đầu điều tra bối cảnh Lâm gia, cũng từ gia tộc mời được một vị Thông Minh cảnh cường giả tới áp trận.

Nhân tuyến của hẳn cũng rất rộng, rất nhanh điều tra đến, Lâm gia thiên tài thiếu gia Lâm Lạc từng ở Bách Phong Tông học nghệ, mà Lôi Quang Báo thì là từ Thuần Thú Tông mang về.

Biết rõ những chuyện này, trong nội tâm Lạc Thành Ngôn rất nhẹ lòng, đầu tiên, Bách Phong Tông đã không tồn tại, tiếp theo, Thuần Thú Tông bất quá là tông môn giữa dòng ở Thanh Yên Quốc, căn bản không có biện pháp cùng Lạc gia chống lại!

Không có sợ hãi, lần sau đi Lâm gia, chính là thời điểm huyết nhuộm thành sông!

Mười ngày kỳ hạn vừa đến, Lạc Thành Ngôn liền mang theo Mộ Dung Tiêm Tiêm cùng với phần đông cao thủ gia tộc hạo hạo đặng đặng lao tới Lâm gia, tự nhiên muốn bao nhiêu kiêu ngạo thì có bấy nhiêu kiêu ngạo!

Bùm!

Lạc Thành Ngôn một cước đá nát đại môn vừa mới làm lại của Lâm gia, giương giọng nói:

- Người Lâm gia ra đây cho bản thiếu gia phán quyết, cả đám đều xách đầu đi ra nhận lấy cái chết!

Mộ Dung Tiêm Tiêm mỉm cười mà đứng, thủy mị đưa tình mà nhìn xem Lạc Thành Ngôn, nhưng trong lòng thì một mảnh sát khí.

Một Lâm Lạc giết phụ thân, ca ca của nàng, tuy tiểu tử kia tạm thời không biết tung tích, nhưng vừa vặn, nàng cũng sẽ giết gia gia, tỷ tỷ của hắn, làm cho hắn cũng ném thử tư vị đau khổ mất thân nhân!

- Tỷ, người đi theo hắn so chiêu!

Lâm Lạc vỗ vỗ vai Lâm Nguyệt Lộ, trên mặt mang tiểu dung cổ vũ:

- Yên tâm, ta sẽ âm thầm lực trận cho ngươi!

Lâm Nguyệt Lộ tự nhiên hận thấu những kẻ xâm lược này, chỉ là giới hạn trong thực lực không đủ, lúc này mới có thể cường chế nhẫn nại, nhưng Lâm Lạc lại nhìn ra tâm tư của nàng, cho nàng cơ hội có phát tiết lửa giận. Có lão đệ ở sau lưng làm chỗ dựa, Lâm Nguyệt Lộ tự nhiên không chỗ nào sợ hãi, lúc này từ trong đại sảnh nhảy lên mà ra, quát nói:

- Lạc gia lão đầu, bót ở trước mặt bản cô nương ồn ào đi!

Kỳ thật Lạc Thành Ngôn nhìn về phía trên bất quá hơn hai mươi tuổi, nhưng hắn vừa sinh có dị tượng, mặt mũi tràn đầy râu quai nón, nhìn về phía trên ngược lại cùng đại thúc ba bốn mươi tuổi bình thường.

Bị Lâm Nguyệt Lộ khiển trách là lão cẩu, trong nội hấn tự nhiên tâm khó chịu, nhưng một cổ kinh ngạc lại vượt xa hấn tức giận.

Hấn tự nhiên nhìn ra được tu vi của Lâm Nguyệt Lộ, mười ngày trước bất quá là Niết Âm nhị trọng thiên sơ kỳ, nhưng lúc này lại đạt đến Niết Âm nhị trọng thiên hậu kỳ, cái tiến bộ này không khỏi cũng quá nhanh đi?

Chẳng lẽ tiểu cô nương này là kỳ tài ngút trời?

Ánh mắt Lạc Thành Ngôn lưu chuyển, trong nội tâm đã hạ quyết định, nữ nhân này không giết, mang về gia tộc chuyên môn dùng để sinh con, nếu may mắn có thể được đến một hậu duệ kế thừa thiên phú của nàng, đó chính là Lạc gia may mắn!

Lâm Nguyệt Lộ sao biết ý niệm của Lạc Thành Ngôn này, đối với nàng đã động ý niệm ác độc trong đầu, chỉ cho là quát đối phương thẹn quá hoá giận, ngay cả lời nói cũng nói không nên lời, không khỏi dương dương đắc ý, lập tức phi thân mà ra, một chưởng chém thẳng vào ngực đối phương.

Một “người kém cỏi” Niết Âm Cảnh như vậy tự nhiên không phải đối thủ của Lạc Thành Ngôn, bởi vậy mọi người Lạc gia không có gấp gáp ra tay, mà là để cho Lạc Thành Ngôn tự mình đối phó.

- Nữ nhân thật dũng mãnh, xem ra muốn bản thiếu gia hảo hảo “thu thập” một phen !

Lạc Thành Ngôn cười nhẹ một tiếng, tay phải thò ra, thẳng trào cổ họng của Lâm Nguyệt Lộ. Chỉ là cánh tay của hấn mới nâng lên đến lại đột nhiên tê rần, rõ ràng giống như nhuyễn xà thả xuống.

Hấn không khỏi kinh hãi, nhưng lúc này vô luận làm cái gì đều đã chậm, Lâm Nguyệt Lộ một chưởng bổ tới, bùng thoáng cái, Lạc Thành Ngôn lập tức bị đánh lui hơn một trượng. Chỉ là hai người dù sao không khớp một đại cảnh giới, một chưởng này của Lâm Nguyệt Lộ lại không cách nào đối với hấn tạo thành bao nhiêu thương tổn, chỉ là chấn bộ ngực hấn có chút nhộn nhạo mà thôi.

Nhưng mọi người bên Lạc gia là kinh dị một tiếng, lộ ra thần sắc vừa khó hiểu vừa khẩn trương.

Cho dù vị Thông Minh cảnh cao thủ kia cũng không có phát giác đến Lạc Thành Ngôn là bị ám toán như thế nào, mà muốn giấu diếm được cao thủ như hấn, chẳng phải là tu vi cảnh giới còn phải mạnh hơn hấn vài cấp bậc mới được sao?

Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Nhưng Lâm Nguyệt Lộ lại người ít suy nghĩ, đi đâu trông nom những người này khiếp sợ, theo nàng nàng nói, tốt nhất là hết thấy bị nàng giết mình chết, cũng đỡ phải nàng thân tự động thủ ! Mắt thấy một chiêu có hiệu quả, nàng lập tức lại triển khai công kích, từng chiêu liên tiếp đả thủ, oanh đến Lạc Thành Ngôn liên tiếp lui về phía sau.

Tuy hai người kém một đại cảnh giới, nhưng mà không chịu nổi liên tiếp bị đánh hơn mười chưởng như vậy, Lạc Thành Ngôn cuối cùng “Oa” một tiếng, học ra một ngụm máu tươi.

Đây là cái tình huống gì!

Một Niết Âm Cảnh tiểu nha đầu đánh cho Minh Dương cảnh cao thủ không hề có lực hoàn thủ, ngay cả huyết cũng phun ra! Cái này nếu truyền đi, làm cho thể diện của Lạc Đại thiếu gia còn đâu?

Lúc này Lạc Thành Ngôn thật đúng là thẹn quá hoá giận quát:

- Giết cho ta, tàn sát san bằng cái gia tộc này!

Hấn cũng không tin chỉ là mười ngày thời gian, người nơi này mỗi người đều trở nên cổ quái như vậy !

Đám người tuổi trẻ Lâm Thiên Vũ, Tôn Đông Dương đều là kích động hướng về Lâm Lạc nhìn đi qua, tự nhiên cũng ngửa tay .

Lâm Lạc cười cười nói:

- Các người lên một lượt a, ta sẽ thay các người áp trận!

Mấy người kia hoan hô một tiếng, đều nhảy đi ra ngoài, nguyên một đám sinh long hoạt hổ.

436. Chương 436: Trêu Đùa. (2)

- Di!

Người Lạc gia phổ biến đều có tu vi Niết Âm Cảnh trở lên, tự nhiên nhìn ra được tu vi của bọn người Lâm Thiên Vũ sâu cạn, nhưng chỉ là mười ngày không thấy, cảnh giới của bọn hắn như thế nào đều có tiến bộ nhảy vọt?

Bất quá, tiến bộ thì thế nào, ngay cả nhất trọng thiên cũng không tới, cùng bọn họ chênh lệch như cũ là một đại cảnh giới trở lên, chỉ có phần bị tàn sát!

Bọn họ mang theo thần sắc khinh thường đón đi lên.

Nhưng mà, nét mặt của bọn hắn rất nhanh thay đổi! Bởi vì mỗi khi bọn hắn muốn ra quyền bổ chưởng, hai tay đều vô lực rũ xuống, nếu là ra cước mà nói thì thảm hại hơn, trực tiếp ngã sấp xuống!

Trên tràng, lập tức biến thành một phương người Lâm gia cuồng dẹp người Lạc gia, lúc tát lúc đá mông, đánh có thể nói là thảm!

Lạc Thành Ngôn kinh hãi không hiểu, mọi người Lâm gia này làm sao vậy, cả đám đều tựa như đánh máu gà mạnh như vậy! Không phải người Lâm gia mãnh liệt, mà là người Lạc gia bọn họ quá kém, ngoại trừ thân thể cường hoành chính là tiêu chuẩn, còn sức chiến đấu so với tiểu hài tử ba tuổi cũng không bằng!

Này làm sao đánh? Cho dù một quyền đánh trúng không tổn thương, nhưng mười quyền, hai mươi quyền thì sao?

- Vị cao nhân nào tọa trấn Lâm gia, xin thứ cho Lạc Huyền Anh mất vụng về không có nhận ra!

Thông Minh cảnh cao thủ Lạc gia kia rốt cục ngồi không yên, hướng về bốn phía ôm quyền nói:

- Mời đi ra nói một lát!

- Muốn gặp đệ đệ ta, ngươi còn chưa có tư cách!

Lâm Nguyệt Lộ tùy tiện quát.

Lâm Lạc, Lâm Hành Nam, Thái Kế Vũ đồng thời lấy tay lau mồ hôi, đối với Lâm Nguyệt Lộ hoàn toàn là hết chỗ nói rồi!

Nhưng mà, lời nói này của Lâm Nguyệt Lộ ở trong tai Lạc Huyền Anh lại giả đến không thể lại giả! Thử nghĩ, Lâm Nguyệt Lộ cũng bất quá hơn hai mươi tuổi, đệ đệ của nàng có thể có bao nhiêu, chẳng lẽ một mao đầu tiểu tử hai mươi tuổi có thể có được tu vi so sánh, thậm chí vượt qua hắn sao?

Cái này còn không phải thiên đại nói dối sao?

- Bằng hữu, lại không hiện thân mà nói, đừng trách ta không để ặt mũi!

Lạc Huyền Anh lạnh lùng nói ra, mặc dù tu vi đối phương đến tột cùng như thế nào không thể biết, nhưng mặt mũi Lạc gia cũng không phải không đáng tiền như vậy!

- Đệ, lão quỷ này miệng quá thối, ta muốn đánh hắn!

Lâm Nguyệt Lộ đánh đủ Lạc Thành Ngôn rồi, lập tức có mục tiêu truy cầu rất cao.

Nàng đối với Lâm Lạc là tràn đầy tin tưởng, đầu thềm ba bảy hai một, lập tức hướng về Lạc Huyền Anh vọt tới, một cái tát thẳng phiến mặt của đối phương.

Lạc Huyền Anh sắp khí bạo, một tiểu nha đầu dám đánh mặt của hắn? Cũng không muốn suy nghĩ hắn đã trải qua mấy trăm năm mưa gió mới có thể đi đến một bước này, địa vị vô cùng tôn sùng, ở Hoang Lâm quốc một lời ra, hàng tỉ người vì hắn vứt đầu lâu rơi vải nhiệt huyết, thậm chí có người muốn vẽ mặt hắn?

Chết!

Trong ánh mắt hấn sát ý sinh sôi, lập tức một chưởng vỗ ra, tồn tâm muốn đem Lâm Nguyệt Lộ đập thành thịt nát, cấp cho người giết dây một cái cảnh cáo.

Chỉ là cánh tay của hấn vừa mới nâng lên liền tê rần, lập tức vô lực rũ xuống xuống dưới, mặc hấn vận công như thế nào đều là không dậy nổi!

Hấn không khỏi hoảng hốt, nhưng bàn tay trắng nõn của Lâm Nguyệt Lộ đã bổ tới!

Pằng!

Trên mặt Lạc Huyền Anh bị hung hăng quất một bạt tai!

Nét mặt già nua của Lạc Huyền Anh trong nháy mắt huyết hồng, đó cũng không phải là bị đánh, mà là tức giận ra tới! Hấn vô cùng có thân phận, địa vị, nhưng cư nhiên bị một tiểu cô nương ở trước mặt mọi người tát mặt, điều này làm cho hấn gần muốn một đầu đâm chết!

- Ôi!

Nhưng Lâm Nguyệt Lộ lại ôm tay nói:

- Đệ, da mặt lão gia hỏa này so với tảng đá còn cứng hơn, bàn tay của ta đã đánh đau rồi!

Đó là tự nhiên, Lạc Huyền Anh là Thông Minh cảnh cao thủ, dưới tình huống bình thường Lâm Nguyệt Lộ tuyệt đối là bị kinh lực hộ thân của hấn trực tiếp đánh chết! Nhưng có Lâm Lạc trực tiếp phá vỡ phòng ngự của đối phương, cái hộ thân chi lực này tự nhiên tiêu mất, nhưng Thông Minh cảnh là đột phá sáu lần, nhận lấy sáu lần lực lượng thiên địa rèn luyện, tự nhiên thể chất cường hoành vượt qua xa vô giả Niết Âm Cảnh có thể gây tổn thương.

- Lão phu liều mạng với các người!

Lạc Huyền Anh xấu hổ như máu, vung lên song chưởng liền hướng Lâm Nguyệt Lộ đánh tới.

- Lão quái chết tiệt, bản cô nương đau tay cũng còn không có tức giận, người phát bảo tố cái gì?

Lâm Nguyệt Lộ đồng dạng thở phì phì.

Pằng! Pằng! Pằng!

Tuy Lạc Huyền Anh suy nghĩ liều mạng, nhưng căn bản lấy không ra một chút lực lượng, lập tức lại bị Lâm Nguyệt Lộ liên tục tát mặt, tuy ngược lại đau đến Lâm Nguyệt Lộ oa oa kêu to, nhưng mặt của Lạc Huyền Anh đã thành hắc sắc!

- Tiểu đệ, lão quái vật này sử dụng công phu gì thế, như thế nào mặt đen thành như vậy?

Hết lần này tới lần khác Lâm Nguyệt Lộ còn quay đầu lại hỏi một câu.

- Phốc...

Lạc Huyền Anh đè nén tới cực điểm, lập tức một ngụm máu tươi cuồn cuộn bắn ra.

- Đây là khí xuyên ngút trời, huyết phun trăm dặm thần công!

Lâm Lạc còn làm ra vẻ cùng nàng bịa chuyện một câu.

Lạc Huyền Anh nào chịu được nhục nhã như vậy, lại lần nữa thổ huyết liên tục, có xu thế đang sống mà phun máu đến chết.

Trên tràng, mọi người Lạc gia cùng một màu bị đánh, căn bản không có một cái nào có thể may mắn thoát khỏi! Trước đó vài ngày bọn người Lâm Hải Nguyên là bị tổn thất nặng, có thể nói là khổ không thể tả, hiện tại có Lâm Lạc làm chỗ dựa, nào có đạo lý không báo thù, đều là nhắm mắt của đối phương đánh!

Người đến muốn diệt môn, cũng không thể trông cậy vào Lâm gia còn nhiệt tình hoan nghênh a?

Chỉ chốc lát, đầy đất đều là nằm người Lạc gia kêu rên thảm thiết, hoàn toàn là một hồi thảm bại! Hơn nữa, thật đáng buồn nhất chính là người làm cho bọn hấn thảm bại như vậy từ đầu tới đuôi đều không có

lộ mặt qua, đây là tuyệt thế cường giả! Lâm gia này nước chảy cũng quá thâm, sớm biết như vậy chết cũng sẽ không đến trêu chọc a!

Mộ Dung Tiêm Tiêm cũng run lên, đem so với Lạc gia mà nói, nàng đối với Lâm Lạc càng thêm hiểu rõ, lúc trước ở trong thời gian thật ngắn từ Tiên Thiên cảnh tăng lên tới Niết Âm Đại Viên Mãn! Hiện tại lần nữa tu vi tăng trưởng nàng cũng sẽ không cảm thấy khó có thể tiếp nhận!

Nhưng ngay cả Lạc gia Thông Minh cảnh tuyệt đỉnh cao thủ cũng không phải đối thủ của Lâm Lạc, cái này căn bản không phải một hồi chiến đấu, Lâm Lạc hoàn toàn không hiện thân qua, nương theo tay Lâm Nguyệt Lộ thu thập Lạc Huyền Anh, đôi phương chênh lệch đến tột cùng đạt đến dạng trình độ gì?

Nàng không cam lòng!

Phụ thân, ca ca đại thù còn không có báo, nàng tuyệt không cam tâm!

Thoáng qua trong lúc đó, người Lạc gia toàn bộ bị bắt, Lâm Lạc cũng không có đại khai sát giới, mà là chỉ giết đầu đẳng tội ác là Lạc Thành Ngôn cùng Mộ Dung Tiêm Tiêm, những người khác thì phế bỏ tu vi, thành người thường trời gà không chết!

Đối với võ giả mà nói, tu vi chính là mệnh căn của bọn hắn, cái này bị đánh thành phạm nhân, bằng thoáng cái từ cao cao tại thượng ngã xuống phạm trần, thành người thường mà người người có thể khi dễ, chênh lệch như vậy so với giết bọn họ còn muốn khó chịu hơn.

437. Chương 437: Thái Gia. (1)

Nhưng chết tử tế không bằng lại sống, tuy những người này đều bị đá ra Lâm phủ, đã lấy được thân tự do, nhưng mỗi người đều không có thất cổ tự sát! Người ở trước khi không có tuyệt vọng, như thế nào chịu đi đến tử lộ kia?

Bọn họ tự nhiên muốn về Lạc gia, nhìn xem gia tộc có biện pháp thay bọn họ khôi phục công lực hay không.

Bất quá, đan hạch của bọn họ là bị Lâm Lạc tự tay phế bỏ, muốn khôi phục đó là mơ mộng hão huyền! Nếu có nghị lực mà nói, ngược lại có thể bắt đầu lại từ đầu, nhưng muốn lại đuổi theo cước bộ của người Lâm gia là hoàn toàn không thực tế.

Lâm Lạc vẫn là cảm thấy lòng của mình quá mềm yếu, nhưng Lâm Hành Nam lại đối với cái này cực kỳ tán thưởng nói:

- Lạc nhi, gia gia thật cao hứng vì ngươi không có bởi vì thực lực cường đại mà trở nên thị sát thành ma! Tuy cái này khả năng có lưu hậu hoạn, nhưng gia gia lại càng không nguyện ý gặp người mất đi nhân tính!

Thế giới này cũng không phải ngươi muốn dàn xếp ổn thỏa có thể hưởng thụ sinh hoạt yên lặng, cho dù Lâm Lạc đem đám người Lạc gia này giết sạch thì đã có sao, chỉ cần có một hai người đào thoát, sau này sẽ trở thành Mộ Dung Tiêm Tiêm thứ hai, thứ ba, làm cho trận ân oán này trở nên không dứt.

Bởi vậy, còn không bằng trực tiếp đánh ra uy thế của Lâm gia, để cho người khác không dám tới khiêu khích. Tựa như tứ đại thế gia Thần quốc, có thấy ai dám hướng bọn họ tìm phiền toái sao?

Nhưng Lâm Lạc lòng có cố kỵ, dù sao hắn còn có cừu nhân Tề Thiên này!

Hiện tại Tề Thiên là người cô đơn, lại ẩn từ một nơi bí mật gần đó, nếu cho hắn biết Bạch Dương trấn Lâm gia chính là đại bản doanh của Lâm Lạc, chỉ cần thừa dịp Lâm Lạc không có mặt tới giết sạch, cũng đủ cho Lâm Lạc tiếc nuối cả đời.

Chỉ ít, ở trước khi Tề Thiên không có diệt trừ, Lâm Lạc cùng Bạch Dương trấn Lâm gia có quan hệ là không thể công khai!

Lâm Lạc thừa dịp mấy ngày nay công phu, hảo hảo cường hóa ọi người trong gia tộc một chút.

Không Linh Thạch Nhũ là trân quý bậc nào, ngay cả Càn Nguyên quốc tứ đại thế gia cũng vì thế đoạt phá đầu, hiện tại bị Lâm Lạc trực tiếp như rau cải trắng tặng cho người tin được, cái này tự nhiên làm cho thực lực mọi người ở trong thời gian ngắn lấy được đột nhiên tăng mạnh.

Trong đó, Lâm Lạc tự nhiên đối với Lâm Hành Nam cùng Lâm Nguyệt Lộ dụng tâm nhất, hơn mười ngày xuống, hai người đều đạt đến Niết Âm Cảnh đỉnh phong, chỉ kém hiểu ra âm dương có thể tiến vào Minh Dương cảnh !

Đối với cái này, Quan Kỳ Anh là thốn thức không thôi, nàng có thể đi đến một bước này là mất không sai biệt lắm hai trăm năm thời gian, nhưng nương theo trong tay Lâm Lạc, bọn người Lâm Nguyệt Lộ lại ngắn ngủn trong vòng một hai năm thì đến được, như thế nào không cho nàng ao ước.

Cũng may Lâm Lạc vô cùng hào phóng, lần này chỉ cần lưu ở Lâm gia, chỉ ít đều đã lấy được mười giọt Không Linh Thạch Nhũ, cũng đủ bọn họ nâng ột đoạn thật lớn!

Sau khi Lâm Hành Nam cùng Lâm Nguyệt Lộ ổn định cảnh giới, liền bắt đầu dùng Huyền Vũ Quả xung kích Minh Dương cảnh, trở thành cao thủ chân chính.

Bất quá, đột phá nhanh nhất lại là Lôi Quang Báo.

Nó vốn là Thượng cổ dị thú, tuy huyết mạch phai nhạt, nhưng sau khi ăn được thịt Ngân Huyết Địa Long Xà, lại đã lấy được tăng cường thật lớn. Huống hồ Lâm Lạc đối với nó không keo kiệt chút nào, Không Linh Thạch Nhũ vô hạn cung ứng, làm cho đầu dị thú này rất nhanh đã đột phá đến Giác Vi cảnh!

Lôi Quang Báo ở Minh Dương Đại Viên Mãn cảnh dừng lại rất lâu thời gian, cái này một khi đột phá, ở dưới sự trợ giúp của Không Linh Thạch Nhũ đã lấy được đại nâng cao tựa như giếng phun, một hơi tăng lên tới Giác Vi tứ trọng thiên!

Lâm Lạc lấy ra Yêu Nguyệt khôi lỗi, bắt đầu quá trình cải tạo.

Hắn ở Càn Nguyên quốc thông qua Tô gia đấu giá hội đã lấy được đủ tài liệu, trong tay lại có rất nhiều Yêu hạch Địa Nguyên cảnh, có thể thử cường hóa khôi lỗi này thoáng cái, tăng lên tới Địa Nguyên cảnh!

Đến lúc đó hắn thực sự có thể yên tâm rồi đi, không cần phải lo lắng gia tộc lại lọt vào quấy rầy như Lạc gia!

Có thể áp chế Địa Nguyên cảnh khôi lỗi chỉ ít cũng phải là Địa Nguyên cảnh đỉnh phong, mà đạt tới loại cảnh giới này, tuyệt sẽ không ăn no rồi việc tới nơi này, hơn nữa cũng không phải không biết uy danh Lâm Lạc, trước phải xem có thể đắc tội được Tô gia hoặc là đối kháng được lĩnh vực của Lâm Lạc rồi nói sau!

Tài liệu đủ rồi, Yêu hạch Địa Nguyên cảnh cũng có một đồng lớn, hiện tại kém đúng là Lâm Lạc lý giải đối với trận vân cao cấp.

Cũng may Lâm Lạc có Hạ Phẩm Chế Khí Phổ, hơn nữa trước kia hắn đã có cái ý nghĩ này, cũng không có thiếu nghiên cứu qua, cái này lần qua lần lại nửa tháng thời gian, thật đúng là bị hắn nghiên cứu đi ra!

Nhưng Yêu Nguyệt khôi lỗi lúc này kỳ thật cùng trước có thể nói là hoàn toàn bất đồng, tài liệu cơ bản thay đổi mấy lần, trận vân cũng vứt đi khắc lại, sở dĩ dùng Yêu Nguyệt khôi lỗi làm bản gốc, hoàn toàn là bởi vì Lâm Lạc đối với lý giải mỹ học quá kém.

Ở phương diện chiến đấu, hắn có loại ngộ tính thiên tài, nhưng ở hình thể miêu tả, hắn chính là cấp bậc ngu ngốc nhất, thật muốn làm cho hắn không có căn cứ chế tạo, cái khôi lỗi làm ra kia nói không chừng chính là một chân dài một chân ngắn!

Tuy cái này còn gọi là Yêu Nguyệt khôi lỗi, nhưng mà chỉ có ngoại hình tương tự mà thôi, Lâm Lạc dùng máu tươi của mình kích phát trận vân, thậm chí còn không tiếc bỏ vào ba giọt Tử Huyết, làm cho Yêu Nguyệt khôi lỗi mới càng cường đại hơn!

Tử Huyết này cùng Yêu hạch trong cơ thể khôi lỗi kết hợp, nếu mặt ngoài khôi lỗi bị gây thương tích, có thể tự động kích phát Tử Huyết tiến hành chữa trị, cho đến khi Tử Huyết hoàn toàn hao hết sạch mới thôi!

Mà trình tự in tinh thần lạc ấn thì giao cho Lâm Hành Nam, Lâm gia hiện tại có đầu Địa Nguyên cảnh khôi lỗi này tọa trấn, thực sự có thể ngạo thị một phương !

Lâm Lạc tính toán về Tứ Phong Cốc, mà Thái Kế Vũ tỏ vẻ muốn đi theo, bởi vì hắn phải về nhà một chuyến.

Điều này không khỏi làm Lâm Lạc lấy làm kỳ nói:

- Thái điều, người vẫn có cha mẹ?

Sắc mặt Thái Kế Vũ tối sầm:

- Không có cha mẹ chẳng lẽ ta còn là trong hòn đá bỗng nhiên xuất hiện sao?

Lâm Lạc tự nhiên không phải ý tứ này, chỉ là thấy Thái Kế Vũ là đệ tử Thuần Thú Tông, cũng chưa từng có nghe hắn nói qua chuyện trong nhà, còn tưởng rằng hắn là cô nhi, từ nhỏ bị sư phụ thu vào Thuần Thú Tông.

- Như thế nào đột nhiên phải về nhà rồi?

- Ta đây là trở về chuẩn bị hôn sự, hắc hắc, người đợi đến hô tỳ phu a!

Thái Kế Vũ có vẻ dương dương đắc ý.

Cảnh giới của hắn đời này chỉ sợ là đuổi không kịp Lâm Lạc, nhưng cái này không có vấn đề gì, Lâm Lạc vẫn không thể không gọi hắn là tỳ phu!

Lâm Lạc nhướng mày, mặc dù biết lão tỳ một ngày nào đó sẽ gả cho Thái Kế Vũ, nhưng thật không ngờ nhanh như thế này!

438. Chương 438: Thái Gia. (2)

Nhìn xem dáng dấp đặc ý của Thái Kế Vũ, Lâm Lạc cũng không khỏi bật cười nói:

- Gia gia gặt đầu chưa?

- Hắc hắc, đây cũng là ta tìm người hỗ trợ !

Thái Kế Vũ cùng Lâm Lạc kề vai sát cánh:

- Thay ta nói giúp với lão nhân gia, người là người hắn yêu thương nhất, chỉ cần người xuất mã là nhất định được!

- Đi, ta mới chẳng muốn giúp người!

- Ta nói cậu em vợ này, người không nên không có suy nghĩ như vậy, coi chừng sau này con ta không gọi người là cứu cứu!

- Người cái gia hỏa vô sỉ này!

- Rất tốt, vậy thì xin nhờ người!

Sau khi vào Tiên Thiên, thọ nguyên của võ giả rất dài, xem bọn người Lâm Nguyệt Lộ có cây to như Lâm Lạc này có thể dựa vào, có lẽ không đạt đến tu vi Thích Biến, Thiên Hợp cảnh, nhưng Khuy Linh, Địa Nguyên lại không khó, vậy thì có thể sống trên tám chín trăm năm, Lâm Hành Nam tự nhiên không hi vọng nhanh như vậy liền đem cháu gái gả đi ra ngoài.

Cái này theo như tiêu chuẩn ít nhất phải đến hai trăm tuổi mới tính như “thanh niên”, như thế nào cũng phải đem Lâm Nguyệt Lộ giấu ở bên người trăm tám mươi năm mới được!

Khó trách Thái Kế Vũ phải đường cong cứu quốc, hai người tình đầu ý hợp, tự nhiên muốn sớm một chút thành thân, miễn cho danh bất chính, ngôn bất thuận.

Phút cuối cùng, Thái Kế Vũ lại cho Lâm Lạc một câu ngoan thoại:

- Cậu em vợ, cái bụng của chị người là tùy thời sẽ nổi lên đó!

Cái đồ vô lại này!

Lâm Lạc cũng chỉ có thể thỏa hiệp, quả nhiên thanh niên nam nữ mỗi ngày ở cùng một chỗ sẽ xảy ra chuyện a, hai người vậy mà vụng trộm ăn trái cấm! Tuy hắn cũng không muốn nhanh như vậy khiến cho tỷ tỷ xuất giá, nhưng thực đội Lâm Nguyệt Lộ bụng lớn mới gả đi, vậy thì càng nguy rồi.

Cùng Lâm Hành Nam nhắc lên hôn sự của Lâm Nguyệt Lộ và Thái Kế Vũ, Lâm Lạc vô cùng uyển chuyển nhắc nhở một chút, làm cho lão nhân tức giận đến giận sôi lên, thiếu chút nữa cầm lên Sương Long Thương đi thiến Thái Kế Vũ!

Cũng may Thái Kế Vũ biết rõ đốt trứng thuốc súng, đã sớm trốn ra khỏi Bạch Dương trấn, chỉ chờ Lâm Lạc đưa tới tin tức tốt.

Cái này ván đã đóng thuyền, bị tiểu tử kia gạo nấu thành cơm, Lâm Hành Nam cũng chỉ có thể mặt đen lên nhận biết, Lâm Lạc nói cho Thái Kế Vũ nhanh đem việc hôn nhân định xuống!

Lâm Lạc để lại đại lượng tài nguyên tu luyện, pháp khí, sau đó lần nữa ly khai Bạch Dương trấn, mục tiêu của hắn trực chỉ U Âm Sâm Lâm còn có hơn nửa năm mở ra! Hắn chỉ có thể ở trong đoạn thời gian này tăng lên tới Thiên Hợp cảnh, có được tư cách tiến vào U Âm Sâm Lâm.

Ở trước khi không có đạt tới Thích Biến cảnh đỉnh phong, Lâm Lạc cũng không biết hắn có thể ở trong hoàn cảnh bình thường tăng lên tới Linh giả cảnh hay không, bởi vậy cơ duyên ba trăm năm một lần này hắn phải bắt lấy!

Chu Ánh Khiết một mực ru rú ở trong nhà Điền gia, Lâm Lạc muốn báo thù, biện pháp duy nhất chính là xông vào Điền gia.

Cái này ý nghĩa cùng với Điền gia chính diện là địch!

Tuy trước mắt chỉ có Tô, Dịch hai nhà xuất hiện Linh cảnh chí cường giả, nhưng tứ đại thế gia đặt song song, Điền, Phạm hai nhà khẳng định đồng dạng có tuyệt đỉnh cường giả như vậy! Nếu như Lâm Lạc không có thực lực tương ứng, căn bản ngay cả đại môn của Điền gia cũng không xông vào được, làm sao nói báo thù?

Ở bên ngoài trấn hội hợp Thái Kế Vũ, hai người đi về phía trước.

Thái Kế Vũ là tộc nhân của một tiểu Hào môn ở Trung Nguyên quốc. Ở Nguyệt quốc, ở trong Trung Nguyên quốc chỉ có thể coi là tiêu chuẩn hạ du. Lúc trước thời điểm lão tử hắn ở Thanh Yển Quốc du lịch, nhận thức một nữ đệ tử của Thuần Thú Tông, rất nhanh liền nặn Thái Kế Vũ đi ra.

Ở thời điểm hắn năm tuổi, vì cho hắn không gian phát triển, đã bị đưa đi Thuần Thú Tông, lại phúc duyên rất tốt, bị một Thái Thượng Trưởng lão nhìn trúng thu làm chân truyền đệ tử, coi như là xuôi gió xuôi nước, không có bị qua ngăn trở gì.

Lâm Lạc khẳng định phải đi Thái gia nhìn xem, bằng không hắn cũng không yên lòng.

Dùng cước trình của hai người, không tới năm ngày liền tiến vào cảnh nội Ô Nguyệt quốc, đi tới Dã Mã thành, đây chính là chỗ của Thái gia.

Tuy Dã Mã thành không nhỏ như Bạch Dương trấn, nhưng ở Ô Nguyệt quốc cũng chỉ có thể xem như biên thủy trấn nhỏ, nhân khẩu cũng không nhiều, mà Thái gia ở Dã Mã thành cố nhiên là đỉnh cấp gia tộc, nhưng phóng tới cả Ô Nguyệt quốc chỉ có thể ở hạng bét, Lão tổ gia tộc là tu vi Niết Âm đỉnh cao.

- Đại thiếu gia...

Chứng kiến Thái Kế Vũ trở về, vài người gác cửa đều kêu to lên.

Mặc dù Thái gia là đỉnh cấp gia tộc của Dã Mã thành, nhưng quy mô cùng đỉnh cấp thế gia như Tô gia là căn bản không thể so sánh.

Toàn cả gia tộc hơn ngàn người, trong đó chủ mạch chính là một chi Thái Kế Vũ, chỉ cần tu vi của Thái Kế Vũ không phải vô cùng thâm, vị trí gia chủ này nhất định là trốn không thoát.

Mà Thái Kế Vũ coi như là cơ duyên không sai, ở Thuần Thú Tông lẫn lộn đến Thanh Huyền cảnh, đã có thể bảo đảm tư cách kẻ nhiệm gia chủ, hiện tại lại đạt đến Niết Âm Đại Viên Mãn, nghiễm nhiên là cao thủ đứng đầu gia tộc, hoàn toàn có thể đi ngang.

Đại thiếu gia trở về, tự nhiên gia tộc oanh động. Bởi vì Thái Kế Vũ sớm đến được Thanh Huyền cảnh, địa vị người kế thừa của hắn tự nhiên cũng không thể động rung, cái này ngược lại làm cho bên trong Thái gia tương đương đoàn kết, chẳng hề vì tranh đoạt quyền hạn mà đem gia tộc huyền não đến chướng khí mù mịt.

Lâm Lạc trước tiên được an bài ở phòng khách quý, Thái Kế Vũ cũng không có quá nhiều thời gian cùng hắn, du tử trở về tự nhiên trước cùng người nhà nói chuyện một lát.

Nhưng sáng sớm ngày thứ hai, trong sân Lâm Lạc nghênh đón một vị khách nhân, Thái gia đương kim Gia chủ, gia gia Thái Kế Vũ Thái Kiện Vĩnh.

Đây là một lão nhân tóc trắng xoá, kỳ thật chỉ có 240 tuổi, bởi vì đột phá Tiên Thiên cảnh quá muộn, có vẻ thập phần lão thái, trên thực tế đối với hắn chỉ ít còn bốn trăm năm thọ nguyên mà nói, hắn mới đang lúc tráng niên!

- Lâm Lạc phải không?

Thái Kiện Vĩnh hai tay bắt chéo sau lưng, có một cổ khoan dung từ trên cao nhìn xuống.

- Đến đây, ngồi xuống nói chuyện!

Xem phân lượng đối phương là trưởng bối của Thái Kế Vũ, Lâm Lạc theo lời mà đi, nhưng trong lòng thì khó hiểu mục đích đến của lão nhân này nói:

- Thái gia gia muốn gặp Lâm Lạc, chỉ cần phân phó một tiếng, nào có đạo lý làm cho trưởng bối tự mình bái phỏng!

- Tiểu tử rất dẻo miệng!

Thái Kiện Vĩnh mỉm cười.

- Ngày hôm qua Tiểu Vũ cùng lão phu nói muốn cùng lệnh tỷ lập gia đình.

Lão nhân này nói chuyện rất chán, mỗi một lần đều thích thừa nước đục thả câu.

Lâm Lạc chỉ là mỉm cười, không biết nên tiếp được câu chuyện như thế nào, yên lặng đợi Thái Kiện Vĩnh nói.

- Người phải biết rằng, Lâm gia các người chỉ là một tiểu gia tộc của Đại Thông quốc, Bạch Dương trấn lại là biên thủy trấn nhỏ, chỉ có một Bạch Vân Tông mới có vài võ giả Tiên Thiên cảnh! Người tuổi trẻ, người quan trọng nhất là có tự mình hiểu lấy đúng hay không?

439. Chương 439: Vị Hôn Thê

Thái Kiện Vĩnh thấy sắc mặt Lâm Lạc cổ quái, lại nói tiếp:

- Lão phu không ngại tiểu Vũ nhiều lấy vài thị thiếp, nhưng nhân tuyển chính thê, lão phu đã thay hắn lập thành !

Nói đến cuối cùng, chính là làm cho Lâm Lạc trở về nói cùng Lâm Nguyệt Lộ, vị trí Chủ mẫu Thái gia này nàng là tuyệt đối đừng suy nghĩ!

Sắc mặt Lâm Lạc cổ quái, là vì đối phương đối với Bạch Dương trấn hiểu rõ còn dừng lại ở ba năm trước!

Cái này cũng khó trách, lão nhân này đâu có thể nào phái người đi Bạch Dương trấn tìm hiểu đến tột cùng, cũng chỉ hỏi người trong gia tộc biết rõ Bạch Dương trấn một chút, hiểu rõ đến tin tức tự nhiên còn dừng lại ở thật lâu trước.

Ở trong tưởng tượng của Thái Kiện Vĩnh, Lâm gia chính là một gia tộc trình tự Hậu Thiên, ra tới nữ tử có thể làm thiếp cho Thái Kế Vũ chính là rất may mắn, còn muốn trở thành chính thê? Quá trào cao rồi!

Đặc biệt Thái Kế Vũ hôm nay lại đạt đến Niết Âm Đại Viên Mãn, cách Minh Dương cảnh chẳng qua là một bước ngắn, tiền đồ vô lượng!

Đương nhiên, nếu lão nhân này có thể hiểu rõ đến thực lực chân chánh trước mắt của Lâm gia mà nói, phỏng chừng liền muốn trực tiếp dọa chết!

Tuy Lâm Lạc rất muốn cho đối phương một tát tai, nhưng cân nhắc đến Lâm Nguyệt Lộ cùng Thái Kế Vũ, hẳn kiên cường nhịn xuống nói:

- Lâm gia tuy không phải là võ đạo thế gia gì, nhưng gia tỷ cũng không phải có thể mặc người nhục nhã, nếu Thái huynh không muốn lấy gia tỷ làm thê, việc hôn sự này cũng không cần nhắc lại !

Đối với Lâm Lạc trả lời, Thái Kiện Vĩnh có vẻ rất không hài lòng, ở trong tưởng tượng của lão nhân, Lâm Lạc cần phải mừng rỡ như điên mới đúng, dù sao có Thái gia kết thân gia, Lâm gia cũng không phải không có hi vọng xuất hiện võ giả cấp bậc Tiên Thiên cảnh, thế lực gia tộc bảo tố tăng trưởng, bước trên võ đạo chính thức.

Lão nhân nhướng mày nói:

- Tiểu Vũ tựa hồ quyết tâm, muốn tháo chuông cần người buộc gỡ, lão phu muốn người đi cùng tiểu Vũ du thuyết, làm cho hẳn cải biến tâm ý!

Lâm Lạc càng thêm không vui nói:

- Đã như vậy, liền bỏ đi, nữ tử Lâm gia ta chẳng lẽ còn không người muốn?

Lần hội đàm này tự nhiên là tan rã trong không vui.

Cũng trách Thái Kế Vũ không có đem tình huống hiện tại của Lâm gia cùng lão nhân nói rõ, bằng không cũng sẽ không có nhiều chuyện tình như vậy. Nhưng người này bây giờ là bị tình yêu làm cho hôn mê đầu, chỉ biết ý vị khen ngợi Lâm Nguyệt Lộ, Thái Kiện Vĩnh vừa nghe là tiểu gia tộc Hạ Nguyên quốc đã sinh lòng không vui, tự nhiên càng sẽ không truy nguyên, cái này tạo thành cục diện như thế.

Ngày thứ ba lúc buổi chiều, Thái Kế Vũ rốt cục rút ra rảnh rỗi đến thăm Lâm Lạc, nhưng hai người còn không có nói lên vài câu, chỉ nghe bùm thoảng cái, đại môn bị người cường chế đá ra, xông tới một nữ tử mặc hồng y.

Vóc người rất tiêu chuẩn, ngực tấn công xông phòng thủ, hẳn là tìm Thái Kế Vũ, nhưng vẻ mặt kiêu ngạo tự mãn, lỗ mũi cũng sắp ngưỡng lên trời!

- Tiểu Vũ ca ca...

Cô gái này nhìn thấy Thái Kế Vũ, lập tức nắm lấy tay hẳn giường lên, sau đó giống như nhũ yển về rừng quảng tới:

- Trở về nhiều ngày như vậy cũng không đến xem người ta!

- Người là ai ?

Thái Kế Vũ thấy sắc mặt Lâm Lạc có chút biến thành màu đen, vội vàng muốn bày lập trường chính trực, miễn cho bị Lâm Lạc hiểu lầm, nếu Lâm Lạc hỏa dăng lên trực tiếp một quyền oanh qua, hẳn sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này !

- Tiểu Vũ ca ca, người là muốn giận điên người ta sao?

Hồng y nữ tử làm giận dữ dậm chân, lắc ngực, phóng đằng ra một mảnh sóng sửa.

- Người ta là Tinh Tinh, vị hôn thê của người!

Thấy sắc mặt Lâm Lạc càng thêm đen, Thái Kế Vũ đem hai tay bày ra nói:

- Người không nên nói lung tung, ta khi nào thì cùng người đính hôn!

- Ba năm trước đây, gia gia của người cầu phụ thân của ta thật lâu, phụ thân của ta mới đáp ứng đem tâm can bảo bối của hân, cũng chính là người ta gả cho người, khi đó người còn đang ở Thuần Thú Tông học nghệ, tự nhiên không biết! Hiện tại người trở lại, chúng ta có thể thành hôn !

Hồng y nữ tử mỗi một câu nói đều đậm chân một cái, sau đó uốn éo ngực rung, vô cùng làm ra vẻ.

Nhưng Thái Kế Vũ lại nhẹ nhàng thở ra, đây coi như là trả hân một cái trong sạch, nếu không cậu em vợ của mình liền muốn trực tiếp đánh trả mình hân.

Hồng y nữ tử này là Dã Mã thành Chu gia Đại tiểu thư, tên là Chu Tinh Tinh, chính như nàng nói, hai người là trưởng bối lập thành hôn ước. Hai đại gia tộc này đều là gia tộc hạng nhất Dã Mã thành, nhưng so với Lưu gia, ở số lượng cao thủ thì kém hơn một chút.

Bởi vậy, vì đối kháng người Lưu gia gây sự, song phương lập thành hôn sự. Ngay từ đầu Chu Đại tiểu thư còn đối với cái này không tình nguyện, đối với gã ột nam tử cho tới bây giờ không có gặp mặt tương đối bất mãn, nhưng Thái Kiện Vĩnh biết rõ cháu trai đạt tới Niết Âm Đại Viên Mãn, nào còn quản được miệng của mình, đương nhiên là toàn thành tuyên dương.

Mà sau khi thực lực của Thái Kế Vũ được chứng thực, Chu Tinh Tinh đối với việc hôn nhân này nào còn có nửa điểm bất mãn, hơn nữa lại bị Thái Kiện Vĩnh phái người thông tri chuyện tình Lâm Nguyệt Lộ, Đại tiểu thư này tự nhiên lời đình giận dữ, lúc này liền giết đến thăm, muốn đem Lâm gia muốn trèo lên cành cây ắt trở về.

Nàng xem hướng Lâm Lạc, lập tức tức giận, hai tay ôm ngực nói:

- Người chính là đệ đệ của nữ nhân đệ tiện kia? Trở về nói cho nha đầu muốn trèo lên cành cây cao ka biết, nàng căn bản không xứng!

Pằng!

Một tiếng giòn vang, Thái Kế Vũ đã là một bạt tai quất đi lên, trên mặt đầy lửa giận nói:

- Cút cho ta!

- Tiểu Vũ ca ca. . . Người đánh ta?

Chu Tinh Tinh một tay che mặt, một bộ ủy khuất vô cùng.

- Không có đem miệng người đập nát cũng đã tiện nghi người rồi!

Thái Kế Vũ phần nộ quá.

- Ô...

Đại tiểu thư này hai chân đập mạnh, bỏ chạy trở ra.

- Ta nói cậu em vợ, vấn đề này có thể ngàn vạn lần chớ nói với chị người, ta cũng là hiện tại mới biết được có chuyện như vậy!

Thái Kế Vũ quay đầu.

Nhưng chuyện này hiển nhiên không có dễ dàng bỏ qua như vậy, Thái Kế Vũ rời khỏi bất quá hơn một canh giờ, chỉ nghe tiếng người huyền náo, đại môn của Lâm Lạc lần nữa bị người đá vỡ ra, lần này người xông tới nhiều hơn, già trẻ lớn bé cộng lại chỉ ít có mười cái.

- Người cái đồ vô lại này, cũng dám giật giây muội phu đánh muội muội của ta, xem lão tử bỏ sống người!

Một thanh niên hung dữ lao đến, trực tiếp song quyền xê dịch liền hướng đầu Lâm Lạc oanh đi qua.

Đôi quyền quán nhật này vừa nhanh vừa ngoan, thay đổi một người thực lực không bằng hân, hai quyền này xuống dưới bất tử cũng sẽ tàn!

Lâm Lạc không khỏi nổi giận, tùy ý duỗi ra ngón tay điểm tới, một cỗ kinh khí gia nhập trong cơ thể hân, trực tiếp đập tan đan hạch của người nọ. Cái này mặc dù không có lấy tánh mạng đối phương, lại trực tiếp phế bỏ tu vi của hân, làm cho hân sau này rất cuộc không cách nào hoành hành vô kị.

440. Chương 440: Lưu Gia Xuất Hiện. (1)

- A...

Thanh niên kia lập tức hét thẳm lên, mất đi một thân tu vi, giống như từ đám mây cao cao tại thượng ngã xuống phàm trần, căn bản không phải hắn có thể thừa nhận.

- Hảo tiểu tử, làm ác trước còn muốn hành hung, tha cho ngươi không được!

Một trung niên nam tử cũng tùy theo nhảy đi ra, đồng dạng một quyền hung dữ đánh tới Lâm Lạc.

Những người này đều quen làm mưa làm gió, tựa hồ toàn bộ thế giới đều phải vây quanh bọn hắn, người bên ngoài chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng, không được phép một tia phản kháng.

- Cút!

Lâm Lạc lại ra chỉ, đồng dạng phế bỏ tu vi người nọ.

Hai kích vừa ra, đám người xông tới kia rốt cục hoảng sợ, không có người còn dám xông lên phía trước công kích, mà là mỗi người đều dùng ánh mắt hung dữ trừng hắn.

- Tiểu tử, ngươi đừng đắc ý, chờ trưởng bối chúng ta vừa đến, ngươi sẽ thảm !

Những người này tay không dám động, nhưng ngoài miệng lại không chịu bỏ qua.

- Thúc thời nhanh quỳ xuống chịu tội, có thể tha cho ngươi một cái mạng nhỏ!

Lâm Lạc hừ nhẹ một tiếng, khí thế hơi phát, những người này đều là tim và mật đều hàn, bành bạch ngã trên đất, sắc mặt mỗi người tái nhợt như tờ giấy, ánh mắt mờ mịt giống như ngu ngốc.

Đạp đạp đạp...

Phía trước lại có mười mấy người đi tới, là mấy người Thái Kiện Vĩnh, Thái Kế Vũ cùng với Chu Tinh Tinh. Xem ra sau khi Chu Tinh Tinh trở về cáo trạng, đại nhân vật trong nhà lập tức đến thăm làm cho cái công đạo, nhân vật thế hệ trước đi gặp Thái Kiện Vĩnh, mà một đời tuổi trẻ lại tới tìm Lâm Lạc gây phiền toái.

- Lão tổ...

Những người trên mặt đất kia nhìn thấy người tới, giống như tìm được người tâm phúc, đều tổ khổ lên, tự nhiên là chỉ trích Lâm Lạc bá đạo như thế nào như thế nào, vừa thấy bọn họ là ra tay hung ác, phế đi tu vi hai người, còn đánh ngã bọn họ.

Có thể nói đối đến loại cảnh giới này, Lâm Lạc cũng xác thực bội phục.

- Chớ có nói hươu nói vượn, cậu em vợ ta thật muốn đối phó các ngươi, cả Dã Mã thành cũng có thể một quyền toái diệt!

Thái Kế Vũ tự nhiên không tin Lâm Lạc sẽ thấp kém như thế, hướng chi Lâm Lạc thật muốn bão nổi mà nói, vậy thì tuyệt không dừng lại chút động tĩnh ấy.

Đây là đang cho shẩn mặt mũi.

Bọn người Thái Kiện Vĩnh sững sờ, sau đó đồng thời cười lên ha hả, phảng phất nghe được một chuyện tình bất khả tư nghị.

- Hiền chất, tuy cảnh giới ngươi tiến nhanh, chính là bất thế kỳ tài, nhưng thế gian có một thiên tài như ngươi cũng đã là thiên ban kỳ duyên, làm sao có thể sẽ phát ra kỳ tích đồng dạng!

Một trung niên nam tử hướng Thái Kế Vũ nói ra, mà Chu Tinh Tinh thì ôm lấy cánh tay của hắn, có thể ở trước công chúng thân mật như thế, nhất định là phụ thân của nàng .

Không sai, người này chính là Chu gia đương đại Gia chủ Chu Lễ Duyên, đừng xem hắn bộ dáng hắc so với Thái Kiện Vĩnh muốn tuổi trẻ rất nhiều, nhưng tuổi thực lại cùng Thái Kiện Vĩnh không kém hơn vài tuổi, Chu Tinh Tinh là nữ nhi nhỏ nhất của hắn.

Hắn nếu như là thiên tài mà nói, Lâm Lạc chính là yêu nghiệt trong thiên tài! Thái Kế Vũ không khỏi lắc đầu cười khổ, đầu năm nay nói thật cũng bị người trở thành là khiêm tốn, điều này làm cho hắn sao có thể không khổ sáp.

- Người tuổi trẻ, tuy ở xa tới là khách, nhưng người tự đứng ra tay, không hề tuân quy củ làm khách nhân! Xem ở phân lượng tiểu Vũ, người đi đi, vĩnh viễn đừng tái xuất hiện!

Thái Kiện Vĩnh lạnh lùng hạ lệnh trục khách.

- Gia gia...

Thái Kế Vũ khấn trương, nếu Lâm Lạc bị đuổi ra khỏi Thái gia, sau khi trở về Lâm Nguyệt Lộ không lột một lớp da của hắn mới là lạ! Dám để cho đệ đệ yêu mến của nàng bị ủy khuất, nữ bạo quân sẽ động lôi đình giận dữ!

- Đủ rồi, đây đã là giới hạn thấp nhất của lão phu!

Thái Kiện Vĩnh lạnh lùng nói ra.

- Ha ha ha, nơi này rất náo nhiệt!

Một tiếng cười dài vang lên, một lão nhân chòm râu hoa râm dắt một người tuổi còn trẻ bỗng nhiên xuất hiện.

- Lưu Trường Sinh, nơi này không chào đón người!

Sắc mặt Thái Kiện Vĩnh lập tức biến đổi, lộ ra vẻ đề phòng, ngay cả Chu Lễ Duyên cũng là như thế, đối với lão giả cùng người tuổi trẻ mới tới kia rất khó chịu.

Hai người này, tự nhiên chính là người Lưu gia thế lực cường đại nhất trong thành, lão giả là Lưu gia gia chủ hiện tại Lưu Trường Sinh, Niết Âm Cảnh cường giả, đã sớm đạt đến Đại Viên Mãn, chỉ là không có thể hiểu ra một bước âm dương cuối cùng, tiến vào Minh Dương cảnh, khiến cho cục diện tam gia tranh phách trong thành thủy chung không có thay đổi.

Lưu Trường Sinh hai tay chấp sau lưng, tựa hồ căn bản không đem người đối diện để vào trong mắt nói:

- Nghe nói Thái gia thế chất trở về, lão phu đặc biệt đến thăm hậu bối thoáng cái. Mặt khác, cháu trai không nên thân này của lão phu cũng vừa học nghệ có chỗ tiểu thành, từ sư môn về nhà thăm viếng, không bằng mọi người luận bàn thoáng cái?

Ân?

Thái Kiện Vĩnh kinh ngạc, hiện tại mọi người trong thành biết rõ Thái gia Đại thiếu gia đạt đến Niết Âm Cảnh đỉnh phong, nhưng Lưu Trường Sinh lại như cũ đưa ra muốn cho hắn hậu bối cùng Thái Kế Vũ giao chiến, điều này đại biểu cái gì?

Không có khả năng cố ý chạy đến Thái gia bị đánh a!

Nhưng muốn nói Lưu gia hậu bối này cũng đạt tới Niết Âm Cảnh, cái này ai có thể tin tưởng? Trên đời này mặc dù có thiên tài, nhưng nào có nhiều như vậy, hơn nữa trùng hợp toàn bộ gom góp cùng một chỗ như vậy?

Cái này tự nhiên là tính cực hạn của gia tộc võ đạo Trung Nguyên quốc, phóng tới Thần quốc mà nói, hơn hai mươi tuổi đạt tới Niết Âm Cảnh có gì kỳ lạ quý hiếm, xem cơ duyên nghịch thiên như Lăng Kinh Hồng, đã là Địa Nguyên cảnh siêu cấp cao thủ, cái này nếu nói cho bọn họ nghe, chẳng phải là muốn đem bọn họ dọa chết sao?

Người tuổi trẻ kia phong thần tuấn lãng, một thân áo xanh, dáng người thon dài, quả nhiên một bộ hảo bại hoại. Hắn mỉm cười, hướng Thái Kế Vũ ôm quyền nói:

- Tại hạ Lưu Kế Đào, thỉnh Thái huynh chỉ giáo!

Bất quá, mặc dù hắn nói là chỉ giáo rất khách khí, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một cỗ ngạo khí, tựa hồ căn bản không có đem Thái Kế Vũ để vào trong mắt.

Hắn quả thật có tư bản như vậy!

Người khác nhìn không ra hắn sâu cạn, nhưng ở trong mắt Lâm Lạc lại há có thể che dấu!

Minh Dương nhị trọng thiên!

Nghĩ đến hắn báii nhập tông môn chí ít cũng là Thượng Nguyên quốc, nếu không rất khó ở cái tuổi này điều giáo ra tu vi cao như thế! Mà Lưu Kế Đào chiến một trận này, là muốn giẫm Thái Kế Vũ thượng vị, một lần hành động định Lưu gia hắn độc tôn ở Dã Mã thành.

Dù sao, nếu hắn trực tiếp chạy ra đi ồn ào mình là Minh Dương cảnh cao thủ mà nói, ai sẽ tin tưởng? Cái nói vang lên này cũng không bằng trực tiếp đánh một hồi, sau khi đánh gục Thái Kế Vũ, vậy hắn tự nhiên nhất phi trùng thiên, ngay cả tuyên truyền cũng bỏ qua.

Tuy Thái Kế Vũ nhìn không ra thực lực của đối phương sâu cạn, nhưng ý có Lâm Lạc làm chỗ dựa, lại còn gì phải sợ? Hắn cũng cười nói:

- Chỉ giáo thì không dám nhận, mọi người luận bàn một chút!

441. Chương 441: Lưu Gia Xuất Hiện. (2)

- Tiểu Vũ ca ca, đánh bại người này!

Chu Tinh Tinh đang đưa cánh tay cố gắng trợ uy cho Thái Kế Vũ.

Thái gia bên này nhiều người, hơn nữa Chu gia tự nhiên có khuynh hướng về vị chuẩn con rể này, tự nhiên đều thay Thái Kế Vũ phát cỡ hò reo, trên tràng diện ngược lại rất náo nhiệt. Bởi vì tam đại gia tộc có mối thù truyền kiếp cực sâu, lúc này ngược lại đều là xem nhẹ Lâm Lạc.

- Tại hạ là khách nhân, để tỏ lòng tôn trọng, liền nhường Thái huynh ba chiêu!

Lưu Kế Đào đem một tay phóng tới sau lưng, chỉ là dùng bày tay trái nghênh hướng Thái Kế Vũ, dùng ngón tay ngoéo một cái.

Thái Kế Vũ không khỏi có chút sinh phần nộ, đây là tỏ vẻ tôn trọng ư, rõ ràng là không đem hắn để vào trong mắt!

Hắn khẽ quát một tiếng, thân hình đập ra, một chưởng bổ tới.

Lưu Kế Đào một cái chiết thân, thập phần thoải mái đem thế công của Thái Kế Vũ nhường qua, thản nhiên nói:

- Chiêu thứ nhất!

Thái Kế Vũ nhu thân lại lên, song chưởng tung bay, liên tiếp đẩy ra hơn mười chưởng, lập tức kinh phong bốn phía, thanh thế cực lớn.

- Hảo!

Thái gia cùng Chu gia không người nào không lớn thanh gọi, thế công mãnh mẽ cuộn cuộn như thế hiển thị rõ uy thế của Niết Âm Cảnh cường giả.

- Chút tài mọn!

Thân hình Lưu Kế Đào lại lóe lên, lại một lần thoải mái tránh thoát.

- Thái huynh, đây là đệ nhị chiêu!

- Uống!

Thái Kế Vũ bạo rống một tiếng, đối phương cực đoan khinh thị làm hắn cũng nảy chân hỏa! Hắn cũng tu tập qua Chiến Thiên Quyết, lúc này vận chuyển môn kỳ công này, cả người lập tức trở nên giống như một thanh lợi kiếm, chiến ý hiên ngang, tựa hồ có thể đập tan tất cả!

Lưu Kế Đào rút cục lộ ra một vòng nghiêm nghị, cười nói:

- Cái này còn có chút ý tứ!

- Đi!

Thái Kế Vũ vỗ thân mà ra, song chưởng chém ra, ầm ầm có kim sắc quang hoa tràn chuyển.

Đáng tiếc, hắn ở võ đạo lĩnh ngộ xa xa không thể so sánh với Lâm Lạc, Chiến Thiên Quyết này ở trong tay của hắn nhiều nhất chỉ có thể phát huy ra hiệu quả gấp ba lần lực lượng. Tuy đây đã là tăng lên to lớn, nhưng hắn cùng Lưu Kế Đào là kém một đại cảnh giới, lại thêm nhất trọng thiên, căn bản không phải gấp ba lực lượng có thể đền bù!

Lưu Kế Đào lần thứ ba tung người bay vút, nhượng qua một kích khủng bố này của Thái Kế Vũ.

- Đệ tam chiêu!

Hắn nhẹ nhàng nói ra.

Bốn phía lập tức một mảnh yên tĩnh!

Kích thứ ba của Thái Kế Vũ là cường đại cỡ nào, ngay cả Thái Kiện Vĩnh cùng Chu Lễ Duyên cũng là trong nội tâm lo sợ, thầm nghĩ cho dù đổi thành mình cũng không cách nào trốn tránh, càng vô lực chống đỡ công kích cường đại như thế!

Nhưng Lưu Kế Đào lại làm được, hơn nữa còn là thoải mái như vậy, thật giống như chìa tay ở trên quần áo phủi một chút bụi, không có ý nghĩa.

- Thái huynh, tại hạ cho ngươi một tay, nếu như ngươi có thể làm cho ta dùng hai tay, ngươi thắng!

Lưu Kế Đào mỉm cười, tay phải như cũ chấp ở sau lưng, lần nữa dùng tay trái hướng Thái Kế Vũ ngoéo một cái.

Nhục nhả! Đây là trần trụi nhục nhả!

Đem Thái Kế Vũ giẫm càng sâu, vậy Lưu Kế Đào hắn sẽ càng lên cao.

Người hai nhà Chu, Thái đã lặng ngắt như tờ, không thể không tự hỏi một khả năng cực kỳ nghiêm trọng, Lưu Kế Đào đã nhảy ra Niết Âm Cảnh, đạt đến Minh Dương cảnh nghiền áp tất cả cao thủ của Dã Mã thành!

Tuy Thái Kế Vũ một mực bị Lâm Lạc đùa giỡn xưng là bao thức ăn, nhưng tượng đất cũng có ba phần hỏa khí, thực khi hắn là bao thức ăn có thể mặc người bắt chẹt sao? Hắn lúc này rống to liên tục, hướng về Lưu Kế Đào nhào tới, triển khai công kích điên cuồng.

Nhưng kỹ kém một bậc cũng nuốt hận, huống chi hai người kém đến còn không phải một bậc, tới thiếu là tám bậc !

Chỉ thấy Lưu Kế Đào một tay đón chỉ ra, mỗi lần đều có thể thoải mái hóa giải công kích của Thái Kế Vũ, thanh sam bông bênh, giống như Thần Tiên, lộ ra một cổ tiêu sái.

Trăm chiêu qua đi, đừng nói làm cho Lưu Kế Đào ra tay thứ hai, chính là nửa bước cũng không có đem hắn bức lui!

- Thái huynh, người nên có tự mình hiểu lấy, đủ rồi!

Lưu Kế Đào cảm thấy cũng không xé xích gì nhiều, nên một kích định Càn Khôn, đem mình đưa lên thần đàn !

Bùm, hắn xông ra một quyền, thẳng tới ngực Thái Kế Vũ!

Một quyền này vừa nhanh vừa độc ác, Thái Kế Vũ căn bản vô lực tránh né, lập tức bị sinh sinh đánh bay, người đang ở không trung, một đạo máu tươi lại cuồn cuộn bắn ra, phẳng, hấn nặng nề ngã ở bên chân Lâm Lạc.

Thái Kế Vũ u oán liếc nhìn Lâm Lạc, ý tứ tự nhiên là nhìn thấy tỷ phu bị đánh, còn không hỗ trợ!

Nhưng Lâm Lạc lại tức giận điệu bộ của Thái gia, hạ quyết tâm muốn cho Thái Kế Vũ chịu chút đau khổ, trừ khi muốn đánh chết hoặc tàn phế Thái Kế Vũ, nếu không hấn là sẽ không xuất thủ!

Mà đổi thành một bên, Lưu Kế Đào quả nhiên một trận chiến lập uy, giống như thiên thần đứng sừng sững, cung ứng thể nhân cúng bái.

- Minh... Minh Dương cảnh!

Khuôn mặt Thái Kiện Vinh khổ sáp nói.

Xong rồi, tất cả đều xong rồi! Nguyên bản tam đại gia tộc tuy thực lực có khác biệt, nhưng đều là Niết Âm Cảnh đỉnh phong cao thủ, cho dù Lưu gia thể lực mạnh nhất, nhưng mà ăn không vô Thái, Chu hai nhà liên thủ.

Nhưng một Minh Dương cảnh cao thủ lại hoàn toàn cải biến hết thấy, cao thủ hai đại gia tộc toàn bộ liên hợp lại cũng không đủ Lưu Kế Đào đánh!

Dã Mã thành này, muốn trở thành thiên hạ Lưu gia!

Vận khí tốt, bọn họ còn có thể kéo dài hơi tàn, vận khí kém, bị đuổi ra Dã Mã thành, cả tộc bị diệt cũng có thể!

Trong nháy mắt, bốn phía tĩnh mịch vô cùng, chỉ có tiếng cười ha ha ha của Lưu Trường Sinh tung bay.

Lão nhân này tự nhiên đặc ý, mấy trăm năm tranh phách, hấn rốt cục thấy được một màn Chu, Thái hai nhà muốn ở trước mặt hấn cúi đầu xưng thần.

- Chu huynh, lệnh ái xinh đẹp, mà cháu trai ta tuần tú lịch sự, không bằng kết nhi nữ thân gia, đưa cho cháu trai ta làm thiếp như thế nào?

Lưu Trường Sinh cười mỉm nhìn Chu Lễ Duyên nói ra.

- Được! Được! Được!

Chu Lễ Duyên nguyên bản còn lo lắng có thể bị Lưu gia diệt tộc hay không, nhưng cái thân gia này một kết, gia tộc tự nhiên là bảo vệ! Tuy từ nay về sau khẳng định phải trở thành phụ thuộc Lưu gia, nhưng tổng so với bị diệt tộc thì tốt hơn!

Lúc này đừng nói đem nữ nhi gả ra đi làm thiếp cho người ta, chính là mẹ của hấn cũng có thể bán!

Chu Thiển Thiển đối với Thái Kế Vũ không có cảm tình gì đáng nói, coi trọng cũng chỉ là thực lực cùng tiềm chất của hấn, hôm nay xuất hiện một người mới thực lực càng mạnh, tiềm lực rất cao, muốn nâng “đi tình biệt luyện” tự nhiên cũng là chuyện dễ dàng.

Căn bản không cần Chu Lễ Duyên phân phó, nàng đã chạy về phía Lưu Kế Đào, nhõng nha nhõng nhèo nói:

- Lưu ca ca!

Mặc dù Thái Kế Vũ không có đem nàng này để vào trong mắt, nhưng ở trên danh nghĩa nữ nhân này dù sao cũng là vị hôn thê của hấn, mắt thấy mình vừa bị người thăm bại, vị hôn thê lại lập tức quăng vào vào cừu nhân ôm ấp, cái này lập tức tức giận đến hấn nôn ra một ngụm máu tươi.

442. Chương 442: Kinh Hãi. (1)

Lưu Kế Đào chìa tay ở trên cái cằm của Chu Thiển Thiển nhẹ nhàng phác họa một chút, trên mặt hiện lên một nụ cười tàn nhẫn, hấn tự nhiên không thèm để ý loại dong chi tục phần như Chu Thiển Thiển, làm như vậy chỉ là vì nhục nhã Thái Kế Vũ mà thôi.

Lưu Trường Sinh cười ha ha nói:

- Thái Kiện Vĩnh, cho người ba ngày thời gian, nếu ba ngày sau lão phu còn ở trong thành nhìn thấy người Thái gia, vậy đừng trách lão phu tâm ngoan thủ lạt !

Đây là muốn khu trục Thái gia !

Khá tốt, dù sao người bất tử, luôn luôn có hi vọng quật khởi một lần nữa! Thái Kế Vũ là Niết Âm Cảnh tu vi đỉnh cao, chỉ cần bước ra một bước cuối cùng sẽ không thua Lưu Kế Đào!

- Bất quá, tiểu tử này phải chết!

Lưu Trường Sinh đằng đằng sát khí nhìn chăm chăm vào Thái Kế Vũ.

Trong nội tâm Thái Kiện Vĩnh rĩ máu, đối phương nói rõ ràng muốn chém đoạn hi vọng của Thái gia hắn! Nhưng hắn có phản kháng tư cách sao? Nhấn nhục chịu đựng, chỉ biết chết một cái Thái Kế Vũ, nhưng phản kháng mà nói, Thái gia thế tất sẽ toàn bộ chết hết!

Làm một người gia gia, hắn hận không thể chết thay Thái Kế Vũ, nhưng làm một người lãnh đạo gia tộc, hắn phải theo đại cục mà làm!

Ở cái thế giới này, kẻ yếu sẽ không được đến nửa điểm đồng tình, Chu Tinh Tinh nhẹ nhàng cười mà nhìn xem nam nhân ở một lát trước vẫn là vị hôn phu của nàng, trong ánh mắt không thiếu ác độc!

Nàng bị Thái Kế Vũ tát một bạt tai, bởi vì tu vi của Thái Kế Vũ là Niết Âm Cảnh cùng vô lượng tiền đồ, nàng căn bản không dám suy nghĩ trả thù, chỉ có thể giút giây người nhà ra tay đối với Lâm Lạc, nhưng hôm nay không cần lại nhìn sắc mặt Thái Kế Vũ, nàng tự nhiên hi vọng nhìn thấy Thái Kế Vũ đổ máu!

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, đều đang đợi Thái Kiện Vĩnh làm ra quyết định.

- Đủ rồi!

Lâm Lạc động thân mà ra, hắn tuy rất có ý cho Thái Kế Vũ một chút khổ, nhưng càng không muốn nhìn thấy Thái Kiện Vĩnh nói ra lời nói thương tâm giết Thái Kế Vũ.

- Người tuổi trẻ, người có tư cách gì đứng ra nói chuyện?

Trên mặt tuy Lưu Trường Sinh mang theo tiểu dung, nhưng thanh âm lại vô cùng lạnh lung.

- Chu huynh, cho hắn một ít giáo huấn, cho hắn biết làm hậu bối cần phải có quy củ!

- Ân!

Chu Lễ Duyên rất nhanh thích ứng nhân vật mới, thành tay sai nghe lời Lưu gia. Hắn hò hét một tiếng, hướng về Lâm Lạc nhào tới, thậm chí còn té ra pháp khí Hồng Tinh kiếm của hắn, dùng bày tỏ nịnh nọt.

Lưu Trường Sinh vuốt râu cười to, đắc chí vừa lòng, đem Gia chủ hai đại gia tộc khác như con chó quát tháo, hắn không biết ở trong mộng suy nghĩ nhiều ít rồi, hôm nay rốt cục thực hiện!

Chu Lễ Duyên bổ nhào vào, Lâm Lạc tiện tay một chưởng vỗ đi qua, pằng pằng một tiếng giòn vang, Chu Lễ Duyên lập tức bị rút đi về, khuôn mặt cao cao sưng lên, ngay cả hàm răng cũng phun ra một loạt.

- Cha...

Chu Tinh Tinh bất chấp ở trước mặt Lưu Kế Đào làm dáng, vội vàng hướng Chu Lễ Duyên nhào tới.

- Nói không giữ lời, bợ dút tiểu nhân!

Lâm Lạc lạnh lùng nói ra.

Cái tình huống gì!

Nhân phẩm của Chu Lễ Duyên như thế nào là một chuyện khác, nhưng hắn lại là Niết Âm Cảnh đỉnh phong cường giả hàng thật giá thật, rõ ràng cứ như vậy bị Lâm Lạc một cái tát tùy tiện phiến bay, người này đến tột cùng là tu vi gì a!

Thái Kiện Vĩnh lại lấy ánh mắt nhìn về phía Thái Kế Vũ, phát hiện mình tựa hồ phạm vào một thiên đại sai lầm.

Minh Dương cảnh!

Tiểu tử này vậy mà cũng là Minh Dương cảnh cao thủ! Nếu không, tuyệt không khả năng hời hợt địa đem một Niết Âm Cảnh Đại Viên Mãn cao thủ một bạt tai rút bay!

Thế giới điên cuồng, cao thủ trẻ tuổi như vậy rõ ràng xuất hiện hai cái!

Lưu Kế Đào cũng đổi lại một bộ nghiêm nghị, hướng Lâm Lạc chấp tay nói:

- Vị huynh đài này xưng hô như thế nào, là truyền nhân gia tộc hoặc là tông môn nào?

- Bạch Dương trấn Lâm gia, Lâm Lạc!

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng.

Bạch Dương trấn? Có một danh môn vọng tộc như vậy sao?

- A, Bạch Dương trấn là một biên thủy trấn nhỏ của Đại Thông quốc, ta thời điểm tuổi trẻ đã từng đi ngang qua một hồi!

Một người Chu gia đột nhiên vỗ mạnh đầu kêu lên.

Đại Thông quốc? Đây không phải là Hạ Nguyên quốc sao? Hơn nữa, vẫn là biên thủy trấn nhỏ của Hạ Nguyên quốc, Lâm gia này có thể có bao nhiêu thực lực? Xem ra, Lâm Lạc hẳn là cùng Lưu Kế Đào đồng dạng, là bá đại tông môn nào đó.

Nghĩ tới điểm ấy, Lưu Kế Đào hoàn toàn không có chỗ sợ .

Hắn là đệ tử của Thượng Nguyên quốc Tinh Hoa Tông, lại cấu kết ái nữ Tông chủ, vinh dự trở thành chân truyền đệ tử, mới có thể được đến tài nguyên tu luyện tốt nhất, không tới ba mươi tuổi liền tiến vào Minh Dương cảnh!

Tinh Hoa Tông là siêu cấp môn phái có Địa Nguyên cảnh Lão tổ tọa trấn, có địch nhân nào là hắn trêu chọc không nổi?

Lưu Kế Đào tiểu dung mang theo lạnh nhạt nói:

- Lâm huynh chẳng lẽ là muốn nhúng tay trông nom chuyện này?

- Cái bao thức ăn này tuy không nên thân, lại có khả năng trở thành tỷ phu của ta, Lưu gia các người muốn mạng của hắn?

Lâm Lạc cũng dung sắc lạnh lẽo.

- Hạn các người trong vòng 3 ngày rút ra khỏi Dã Mã thành, nếu không ta sẽ không khách khí!

Đây là cầm lời nói nguyên bản của Lưu Trường Sinh bất động đưa trở về.

Thái Kế Vũ lập tức rơi lệ đầy mặt, cậu em vợ này tuy “bất nhân bất nghĩa”, nhưng cuối cùng không có thấy chết mà không cứu!

Lưu Kế Đào cười ha ha, nhưng nở nụ cười vài tiếng lại kết một tiếng dừng lại, trên mặt sương lạnh rậm rạp:

- Lâm huynh, người đây là quyết tâm cùng với ta đối địch rồi?

- Lời vô ích!

Lâm Lạc không kiên nhẫn nói:

- Ta đứng ở nơi này bất động, cũng không hoàn thủ, chỉ cần người có thể đánh trúng ta thoáng là người thắng !

Cuồng, thật ngông cuồng kiêu ngạo !

Trước kia tuy Lưu Kế Đào so với Thái Kế Vũ cao hơn một đại cảnh giới, nhưng tốt xấu gì cũng chỉ là nhượng Thái Kế Vũ một tay! Nhưng Lâm Lạc chẳng những muốn cho hai tay mà còn muốn đứng bất động, cùng cộc gỗ có gì khác nhau?

Đừng nói loại cao thủ như Lưu Kế Đào, chính là tiểu hài tử ba tuổi cũng có thể đánh trúng hần!

Chẳng lẽ, Lâm Lạc muốn thay Thái gia xuất đầu chỉ là ứng phó thoáng cái, đây không phải nói rõ ràng muốn thua sao?

Lưu Kế Đào lại bị tức giận đến giận sôi lên, hần liên tục cười lạnh nói:

- Hảo hảo hảo Lâm huynh thật sự là tài ật lớn, tại hạ cũng không thể nghịch tâm ý của Lâm huynh, xem quyền!

Hần hét lớn một tiếng, tung người mà ra, hướng về Lâm Lạc cuộn cuộn mà đi.

Nhưng thân hình của hần vừa mới đập ra, cả người phảng phất lâm vào một mảnh vùng lầy, tốc độ lập tức đại giảm, động tác kia chậm như con rùa đen bò! Rõ ràng cách Lâm Lạc bắt quá ba thước xa, chỉ cần một cái cất bước có thể vung quyền đánh tới, nhưng ba thước này lại giống như thiên nhai!

Tại sao có thể như vậy!

Mọi người lại một lần nữa bị hung hăng chấn kinh một bữa!

Lưu Kế Đào mặt đều nghẹn đỏ, hần không phải là không muốn tái tiến một bước, nhưng trên chân phảng phất có ngàn cân chi lực dẫn dắt làm hần căn bản nâng không nổi!

443. Chương 443: Kinh Hãi. (2)

- A...

Hần quát lên một tiếng lớn, đem lực lượng toàn bộ tụ ở chân phải, tận lực muốn phóng ra một bước này!

Tap, tap tap tap!

Một hồi khớp xương bạo vang lên, đùi phải của Lưu Kế Đào đúng là đỡ không nổi hai cổ đại lực, ngành sanh bị chấn đoạn thành hơn mười khối toái cốt!

- A ...

Lưu Kế Đào lần nữa kêu to, lúc này cũng không phải là phát lực hết lớn, mà là đau nhức!

Con người của Lâm Lạc có chút nhú lại, một đạo sóng xung kích mà mắt thường có thể thấy được lập tức đẩy ra, hừ, Lưu Kế Đào lập tức bị sinh sinh đánh bay, thành thạch bùm, liên tục đụng sập hơn mười tường vây, cái này mới ngừng lại được, trực tiếp một đầu ngã quỵ, cũng không biết là chết hay sống.

- Ha ha ha, thiên ngoại phi tiên !

Thái Kế Vũ vẫn là người miệng rộng, một bên cười to một bên nôn ra máu, cơn tức này xem như nhả ra!

Mọi người đều bị hoảng hốt!

Đây là cái khái niệm gì? Tay không động, người không chuyển, có thể vậy khốn một Minh Dương cảnh cao thủ, mà một ánh mắt oai liên trực tiếp đem một Minh Dương cảnh cao thủ trở thành mũi tên bắn đi ra ngoài!

Là cảnh giới gì mới có thể làm được điểm này!

- Gia gia, cậu em vợ của ta là tu vi Địa Nguyên cảnh, người còn ghét bỏ Lâm gia, chẳng lẽ người cho rằng cháu trai người cần phải lấy muội tử của một Thích Biến cảnh cường giả mới không tính trào cao sao?

Thái Kế Vũ vội vàng nói ra.

Trước Chu gia đến đòi “công đạo”, Thái Kế Vũ cũng biết chuyện tình Thái Kiện Vĩnh bí mật đi tìm Lâm Lạc, còn ghét bỏ Lâm Nguyệt Lộ xuất thân hèn mọn, không xứng với hần!

Địa... Địa Nguyên cảnh?

Tất cả mọi người bị kinh hãi ngây người, đừng nói Địa Nguyên cảnh, chỉ là Minh Dương cảnh cũng là tồn tại cao nhất trong mắt bọn họ! Mà Địa Nguyên cảnh? Tính toán a, trên Minh Dương cảnh còn có Giác Vi, Thông Minh, Khuy Linh ba đại cảnh giới mới có thể tới Địa Nguyên cảnh!

Cái này, cái này cái này cái này quá kinh khủng a! Nói giỡn sao! Không phải thật sao!

Muốn nói Lâm Lạc là Giác Vi, Thông Minh cảnh, này cũng vẫn còn có thể tiếp nhận, nhưng Địa Nguyên cảnh thật sự quá cao, không thể trách bọn họ nghi ngờ Thái Kế Vũ là nói mê sảng.

Nhưng không trông nom Lâm Lạc đến tốt cùng là cảnh giới gì, tóm lại so với bọn hắn mạnh hơn ra một mảng lớn là thiên chân vạn xác, lúc này Thái Kiện Vĩnh hận không thể đào cái động đem mình vùi xuống. Nhưng mà, hắn chỉ là xấu hổ, Lưu Trường Sinh lại bị dọa tiểu trong quần!

Không phải xui xẻo như vậy chứ!

Cháu yêu thành tài trở về, nguyên lai tưởng rằng là càn quét Dã Mã thành, lại không nghĩ rằng đột nhiên xuất hiện một Lâm Lạc, giơ tay nhắc chân, không, thủ cước cũng không có nhúc nhích liền đem cháu yêu đánh thành như vậy, điều này làm cho hắn làm sao có thể đủ tiếp thụ.

- Ba ngày!

Lâm Lạc đuổi ra ba ngón tay dùng bày tỏ cường điệu.

Lưu Trường Sinh vội vàng gạt đầu như mổ thóc, chạy tới bế Lưu trường chặt vật mà chạy, căn bản không dám nói một chữ không.

Tuy Chu Lễ Duyên bị Lâm Lạc một cái tát đánh bay, lúc này vội vàng hướng nữ nhi lần nữa đưa ánh mắt.

- Tiểu Vũ ca ca, thương thế của ngươi có nặng hay không?

Chu Tình Tình cũng là một nhân tài, rõ ràng mặt không đỏ, tim không nhảy lại chạy trở về bên người Thái Kế Vũ, một bộ quan tâm đầy đủ, làm Lâm Lạc cũng nổi lên một tầng da gà.

Đây là việc tư của Thái Kế Vũ, Lâm Lạc sẽ không nhúng tay, đương nhiên nếu như Thái Kế Vũ xử lý không tốt mà nói, cũng khỏi phải nghĩ đến cưới được Lâm Nguyệt Lộ !

Thân hình Lâm Lạc nhảy lên, đã ly khai Thái gia, trong thành tùy tiện tìm một khách điểm, hắn cũng không muốn nhìn gia hỏa chỉ biết thế lực kia. Còn đám người như Chu gia kia tự nhiên chỉ có thể đánh rớt rằng cùng nuốt huyết, chẳng lẽ còn dám hướng Lâm Lạc trả thù sao?

Nửa ngày sau, Thái Kiện Vĩnh tự mình đến thăm nói lời cảm tạ, nếu không phải Lâm Lạc ra tay, Thái gia sẽ bị đuổi ra khỏi Dã Mã thành !

Hắn nét mặt già nua đỏ bừng, còn nói Lâm gia trèo cao, trên thực tế trèo cao là Thái gia bọn họ, Lâm Lạc là tu vi Địa Nguyên cảnh, trong gia tộc càng có khôi lỗi Địa Nguyên cảnh, Giác Vi cảnh Thượng cổ kỳ thú, Minh Dương cảnh cao thủ, không biết so với Thái gia cao hơn nhiều ít cấp bậc!

Thậm chí Thái Kế Vũ có thể nhanh đạt tới Niết Âm Cảnh như vậy đều là bởi vì quan hệ với Lâm Lạc, nhiều như vậy cộng lại, chẳng phải làm lão nhân kinh sợ, sợ Lâm Lạc đột nhiên hủy bỏ hôn ước, mắt thấy Thái gia liền muốn quật khởi lập tức bị đánh rơi phàm trần sao.

Thái Kiện Vĩnh căn bản không dám dùng thân phận trưởng bối, ăn nói khép nép cùng Lâm Lạc trao đổi hôn sự của Thái Kế Vũ cùng Lâm Nguyệt Lộ, tuy lão nhân căn bản chưa từng gặp qua Lâm Nguyệt Lộ, nhưng lại đem nàng khen ngợi như hân hữu trên trời dưới đất, rất có ý tứ ngày mai phái ra kiệu hoa nghênh tiễn Lâm Nguyệt Lộ về Thái gia.

Lâm Lạc dựa vào ý tứ của Lâm Hành Nam, đem hôn kỳ định ở một năm sau, Lâm Hành Nam tự nhiên không thể đem cháu gái nhanh như vậy gả đi ra ngoài, có thể kéo một năm là một năm.

Đối với kết quả này Thái Kiện Vĩnh tự nhiên không hài lòng lắm, nhưng hắn nào dám phản đối, lúc này đã định xuống, chỉ đợi một năm sau đó, Thái gia đưa kiệu hoa đi rước tân nương. Đương nhiên, một năm thời gian này hắn cũng sẽ không nhàn rỗi, tự nhiên phải đi Lâm gia liên lạc cảm tình thoág cái, sợ nhất đúng

là Lâm gia Đại tiểu thư cải biến tâm ý, lập tức đem Thái Kế Vũ nhét trở về, miễn cho bị người nào thừa dịp hù mà vào .

Ba ngày sau, Lưu gia hoàn toàn rút ra khỏi Dã Mã thành, Chu gia cúi đầu xưng thần Thái gia, thế lực Dã Mã thành đã xảy ra kịch biến, Thái gia độc tôn, thành toàn tâm nguyện mấy trăm năm của gia tộc.

Mà Lưu Trường Sinh liền muốn thất ý nhiều hơn, tuy hắn thực hiện được mộng tưởng bá chủ Dã Mã thành, nhưng lại không đủ mấy lần thời gian hô hấp, giống như một hồi mộng đẹp, lập tức đánh thức.

Cũng may cháu yêu chỉ là bị thương, sau khi dưỡng tốt vẫn như cũ là Minh Dương cảnh cao thủ, đại khái có thể ở địa phương khác bắt đầu lại từ đầu! Còn như báo thù, lão nhân thở dài, từ trong miệng cháu yêu có thể xác định Lâm Lạc ít nhất là Khuy Linh cảnh, cái này căn bản không phải bọn họ nhắm trúng nổi!

Xử lý xong hôn sự của tỷ tỷ, Lâm Lạc một lần nữa quay lại Tứ Phong Cốc.

Tuy Thái Kế Vũ cũng muốn cùng hắn đi lưu lạc, nhưng Thái Kiện Vĩnh lại ép hắn đi Bạch Dương trấn, bảo hắn giám sát chặt chẽ vị hôn thê của mình, tuyệt đối không thể sai sót trận nhân duyên này.

Mười ngày sau, Lâm Lạc trở lại Tứ Phong Cốc.

- Địa... Địa Nguyên cảnh!

Thông qua cốc khẩu, một Tô gia Trưởng lão nhìn xem Lâm Lạc, thiếu chút nữa đem tròng mắt trừng đi ra.

Tiểu tử này hoàn toàn không phải người!

Đi ra ngoài vòng vo hơn hai tháng, rõ ràng liền từ Khuy Linh cảnh nhảy vọt đến Địa Nguyên cảnh! Điều này làm cho hắn tu luyện mấy trăm năm mới đạt tới Thiên Hợp cảnh cũng có tâm tình một đầu đâm chết!

Thiên tài, thiên tài nghịch thiên tuyệt đối a!

444. Chương 444: Trị Bệnh. (1)

Bất luận lời khen gì dùng ở trên người Lâm Lạc đều chẳng qua là râu ria, tiểu tử này thậm chí siêu việt lịch đại thiên tài của Tứ Phong Cốc, xa một chút như Dịch Hưng Ba, gần thì là Lăng Kinh Hồng, thậm chí ngay cả Phạm Thương Vũ ở cái tuổi này cũng kém hắn!

Lâm Lạc tiến vào trong cốc, lại ngoài ý muốn phát hiện Tô Mị, yêu nữ này mặt mũi tràn đầy u sầu ở trong sơn tới tới lui lui, ngay cả Lâm Lạc đến gần bên người cũng không có phát hiện.

- Đây...

Lâm Lạc ở trước người của nàng đứng một hồi lâu, rốt cục nhịn không được kêu một tiếng.

Tô Mị lập tức sợ hãi kêu lên một cái, nhưng nhìn thấy là Lâm Lạc, không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh hỉ nói:

- Ngốc tử, ngươi trở về thật rồi!

- Làm sao vậy?

Lâm Lạc nhíu mày, khó được thấy nàng mặt ủ mày chau như thế.

- Tiểu di bị bệnh!

Tô Mị giận dữ nói.

Sinh bệnh?

Lâm Lạc không khỏi kỳ quái, đạt tới Tiên Thiên cảnh, võ giả liền bệnh tật bất xâm, Lăng Kinh Hồng lại đạt đến Địa Nguyên cảnh, lại há có thể sinh bệnh.

- Tiểu di mắc phải quái bệnh, ngay cả gia gia cũng không có một điểm đầu mối!

Tô Mị có vẻ rất sốt ruột, nàng cùng Lăng Kinh Hồng là di chất, nhưng bởi vì tuổi gần, kỳ thật như tỷ muội thân mật.

Ngay cả Linh cảnh chí cường giả cũng không có một điểm đầu mối?

Lâm Lạc nhướn mày nói:

- Nàng hiện tại ở đâu?

- Ở trong phòng!

Tô Mị quay người chỉ về.

Lâm Lạc gật gật đầu, cùng Tô Mị cả thấy vào nhà. Tuy hắn cũng không phải đại phu, nhưng cùng Lăng Kinh Hồng lại tồn tại một tầng ràng buộc đặc thù, hơn nữa, hai người coi như là cộng đồng qua hoạn nạn, tổng yếu nên nhìn một chút.

Tiến vào nội thất, chỉ thấy Lăng Kinh Hồng đang nằm ở trên giường, một bộ gầy yếu vô cùng, làm cho nàng nhiều hơn một loại phong vị khiến người yêu. Nàng nhìn thấy Lâm Lạc đi vào, lập tức có chút buồn bực xấu hổ quá:

- Người đi vào làm gì! Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!

Trong cơ thể Lâm Lạc đột nhiên lực lượng cuốn động, sinh ra một cổ dục vọng mãnh liệt, tưởng muốn đem Lăng Kinh Hồng ôm vào trong ngực, cùng nàng phát sinh tiếp xúc thân mật nhất! Hắn không khỏi nhẹ kêu một tiếng, Tử Đinh cũng hợp thời ở trong thức hải chấn động, cổ dục vọng này lập tức bị đánh sạch sẽ.

Mà vào lúc đó, Lâm Lạc ngược lại đối với “bệnh” của Lăng Kinh Hồng có vài phần rất có suy đoán nắm chắc.

Lăng Kinh Hồng cũng không phải bệnh, mà là Âm Dương Song Tu Đại Pháp “tạo phản” !

Môn công pháp này yêu cầu nam nữ song tu, nhưng từ khi Lâm Lạc cùng nàng giao hợp, đến nay đã có bảy tám tháng. Môn công pháp này vô cùng bá đạo, hai người chỉ tu tập qua lần thứ nhất, cũng đã là sâu tận xương tủy, bởi vì thật lâu không có hỗn hợp song tu, môn công phu này lại bắt đầu “kháng nghị” .

Tuy Lăng Kinh Hồng là tu vi Địa Nguyên cảnh, đối với cái này cũng không có cách nào. Bởi vì môn công phu này là ở trong cơ thể nàng, trấn áp công pháp tương đương với trấn áp chính nàng, khó trách nàng sẽ gây thành như vậy, một bộ thần sắc uể oải.

Ngược lại là Lâm Lạc, bởi vì có Tử Đinh thủ hộ, hoặc là bị Ninh Tú Nhi “ăn vụng” mấy lần, giảm bớt áp lực phương diện này, nên không có phát bệnh.

Cái này muốn trị ngược lại rất đơn giản, kia chính là tiếp tục vận hành Âm Dương Song Tu Đại Pháp.

Bất quá, đây chính là Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng tận lực tránh đi!

Nhưng mà, tình huống của Lăng Kinh Hồng lại vô cùng không xong, vì trấn áp dục vọng trong cơ thể, nàng thậm chí đem tánh mạng bốn nguyên của mình làm bị thương, cứ theo đà này, nhiều lắm là nửa năm nàng sẽ hương tiêu ngọc chết!

Hoặc là, nàng áp chế không được lửa tình, ngược lại bị dục vọng thao túng trở thành một kỹ nữ thấy nam nhân sẽ chảy nước miếng!

Vô luận kết quả như thế nào, cũng không phải Lâm Lạc muốn nhìn đến.

Hắn không khỏi lâm vào bên trong khó xử, cái này có cứu hay không, thành một vấn đề khó khăn không nhỏ.

- Tiểu di, người nhanh nằm xuống!

Tô Mị vội vàng chạy vội đi qua, bởi vì Lăng Kinh Hồng đã té ra trường kiếm muốn đánh đập tàn nhẫn. Mà lúc này Lăng Kinh Hồng đúng là suy yếu đến ngay cả Tô Mị cũng có thể cường chế đè xuống, chỉ có thể bất đắc dĩ nằm lại trên giường.

Trên mặt Lăng Kinh Hồng hiện lên một đạo long lanh đỏ tươi, đó là Âm Dương Song Tu Đại Pháp trong cơ thể nàng cảm ứng được đối tượng song tu, hướng nàng phát ra tín hiệu càng thêm mãnh liệt. Nàng tận lực khắc chế, nếu vào lúc đó lộ ra một điểm khác thường, nàng sẽ thực sự không muốn làm người!

Lâm Lạc hít và một hơi thật sâu, đã hạ quyết tâm hướng Tô Mị nói ra:

- Người đi ra ngoài, ta có biện pháp cứu nàng!

- Ta không cần người cứu!

Lăng Kinh Hồng thốt ra, nàng tự nhiên cũng biết Lâm Lạc có thể “trị” hết ệnh, nhưng cái quá trình trị liệu này là cơn ác mộng của nàng.

- Thật sự?

Tuy Tô Mị không rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng xem bộ dạng của Lâm Lạc rất có nắm chắc, mà Lăng Kinh Hồng tựa hồ cũng có thể xác định điểm ấy, nhưng vì cái gì biểu lộ hai người đều cổ quái như vậy?

Lâm Lạc gật gật đầu nói:

- Người trước đi ra ngoài, đợi sau này ta sẽ kể lại cho người!

- Không, đừng!

Lăng Kinh Hồng liền vội vàng kéo tay Tô Mị, liều mạng lắc đầu.

- Mị nhi... hần... hần...

- Tiểu di, gia gia nói, bệnh này của người không trị liệu mà nói, nhiều nhất một năm người sẽ chống đỡ không nổi! Ta biết rõ người chán ghét ngốc tử, nhưng mà sinh mệnh quan trọng hơn, để cho hần trị cho người a!

Tô Mị còn ở đằng kia khuyên Lăng Kinh Hồng.

Lăng Kinh Hồng gắt gao cầm lấy tay Tô Mị, nhưng nàng nghĩ tới chân tướng, cái này so với giết ta còn khó hơn!

- Tiểu di, ngoan!

Tô Mị cảm thấy hết sức buồn cười, tiểu di này từ trước đến nay quanh quẽ cao ngạo, khó được nàng có thể dùng loại giọng điệu này nói với nàng. Trước bởi vì lo lắng Lăng Kinh Hồng, hiện tại biết được có phương pháp trị hết, nàng tự nhiên tâm tình thật tốt.

Tránh thoát tay của Lăng Kinh Hồng, Tô Mị ra khỏi gian phòng, còn làm cho người đứng tới quầy rầy Lâm Lạc chữa bệnh cho Lăng Kinh Hồng.

- Người... người...

Cửa phòng vừa đóng, Lăng Kinh Hồng giống như một tiểu bạch dương lâm vào hang sói, có vẻ kinh hoảng lại không biết làm sao, nàng cắn răng nói:

- Ta thà rằng chết cũng...

- Ngủ ngốc!

Lâm Lạc giận dữ, đi qua đem Lăng Kinh Hồng một bả chộp lên, ngược lại đặt ở trên đùi, bành bạch, chính là liên tiếp đánh vào mông.

- Cha mẹ nàng sinh nàng ra, chính là muốn nàng tìm chết sao?

Lăng Kinh Hồng xấu hổ muốn chết, nàng lớn như vậy, nào bị người đối đãi qua như vậy, nhưng theo hai người thân thể tiếp xúc, Âm Dương Song Tu Đại Pháp “âm hiểm” trong cơ thể nàng lại càng thêm sống động, cơ hồ khiến nàng mê say ở trong lòng Lâm Lạc.

Pằng! Pằng! Pằng!

Kiểu đòn của Lăng Kinh Hồng co dần mười phần, Lâm Lạc tựa hồ đánh đã nghiện, lại là hơn mười bàn tay vỗ xuống, lại không có thanh âm chống cự của Lăng Kinh Hồng. Hần không khỏi ngạc nhiên, liền nâng mặt của đối phương xem xét, đã thấy nữ nhân này hai mắt nhắm nghiền, nhưng khuôn mặt lại như là hoa

đào kiều diễm, hai đóa mây đỏ hây hây nổi ở trên gương mặt, ngay cả cổ trắng như ngọc cũng ửng đỏ một mảnh!

445. Chương 445: Trị Bệnh. (2)

Cho dù Lâm Lạc không có kinh nghiệm gì, nhưng cũng biết cô gái này là tình dục đại động, chỉ là kiên cường nhẫn nại mà thôi!

Lâm Lạc lay lay vai Lăng Kinh Hồng, nhưng đối phương lại không phản ứng chút nào, cái này nói rõ ràng chính là một loại ngâm đồng ý: Bản cô nương đồng ý, trèo lên đi!

Đây là cứu người!

Trong lòng Lâm Lạc nói ra, bắt đầu cởi áo nới dây lưng ình cùng Lăng Kinh Hồng.

- Người thực sự chỉ vì cứu người?

Lăng Kinh Hồng đột nhiên trợn mắt.

- Nói nhảm!

- Vậy người còn cởi áo ta ra?

Lừa gạt Lăng Kinh Hồng nàng không biết sao, hai người trước lại không phải là không có song tu qua!

- Câm miệng!

Lâm Lạc ở trên cái mông ngạo nghễ ưỡn lên của nàng lại là một cái tát, đánh cho cô gái này hừ nhẹ một tiếng, hai mắt như nhiễm yên hà, trong ánh trăng lộ ra hấp dẫn.

Hai người kết hợp cùng một chỗ, Đại Âm Dương Song Tu Công Pháp tự động vận chuyển, bọn họ kìm lòng không được chiều theo tập tranh ảnh của công pháp diễn luyện lần lượt tư thế. Đại Âm Dương Song Tu Công Pháp này có thể làm cho hai người dùng tốc độ tu luyện cùng hiệu suất của song phương tu luyện, trước kia tu vi của Lâm Lạc quá thấp, đối với Lăng Kinh Hồng mà nói cũng không có quá lớn chỗ tốt, nhưng hiện tại Lâm Lạc lại đạt đến Địa Nguyên tứ trọng thiên, cùng nàng tương đương, giúp ích nàng trở nên hết sức rõ ràng.

Liều chết triền miên, Lăng Kinh Hồng đối với tốc độ tu luyện nghịch thiên của Lâm Lạc đã chấn kinh đến hết chỗ nói rồi!

Lần đầu lúc gặp Lâm Lạc, đối phương bắt quá là Minh Dương cảnh, nàng một ngón tay có thể nghiền chết! Nhưng hiện tại Lâm Lạc đã có thể cùng nàng chạy song song, sau này càng đem nàng rất xa phát ở đằng sau!

Đối với cái này, nàng đúng là nửa điểm đồ kị cũng không có, ngược lại có loại ả ả vui sướng.

Vài lần lên đỉnh vu sơn, gió êm sóng lặng.

- Sau này chúng ta làm sao bây giờ?

Đại Âm Dương Song Tu Công Pháp này chính là một cái không đường về, trừ khi Lăng Kinh Hồng muốn chết, bằng không chỉ có thể cùng tu luyện Lâm Lạc! Cho dù nàng chịu gả, nhưng chính giữa lại kẹp lấy một Tô Mị, thành một đạo lạch trời.

Khó trách Âm Dương Thánh Giáo truyền trước truyền sau liền biến thành tà giáo, công pháp này cùng ma túy đồng dạng, dính vào liền không xong! Cái này càng nhiều, khó tránh khỏi ngư long hỗn tạp, lâu dần thành ma môn, người người đều muốn hô đánh!

Lâm Lạc nghĩ nghĩ, rất chân thành nói:

- Đều cưới hết!

- Người điên rồi, ta là tiểu di của Mị nhi, người ngang nhiên lấy hai người chúng ta, Mị nhi sẽ phải chịu bao nhiêu áp lực?

Lăng Kinh Hồng mãnh liệt ngồi thẳng lên.

- Chỉ cần có một ngày ta đứng ở đỉnh thế giới này, ai lại dám nói các người?

Lâm Lạc từ một khắc quyết định cứu người, đã làm tốt tư tưởng chuẩn bị.

Lăng Kinh Hồng nhìn vẻ mặt kiên định của Lâm Lạc, đối với lời nói của hắn không có nửa điểm hoài nghi.

Dùng tốc độ tinh tiến nghịch thiên của Lâm Lạc, tuyệt đối có thể leo lên đỉnh phong vô đạo! Tựa như Hoàng Đế trong thế tục, cho dù mẹ con cùng nặn, người trong thiên hạ cũng chỉ có thể ở trong đáy lòng nói, ai lại dám đảm đương ra mặt chỉ trích Hoàng Đế trái luân thường?

Trong nội tâm nàng cũng tiếp nhận Lâm Lạc rồi, mới có thể hướng tới phương hướng này suy nghĩ.

Ở thế giới này nam tử thê thiếp thành đàn, cho dù là thiên chi kiêu nữ như Tô Mị, Lăng Kinh Hồng cũng chưa từng có nghĩ tới muốn trượng phu của mình chỉ có mình, đây cũng là do hoàn cảnh các nàng từ nhỏ sinh trưởng quyết định.

Vì được đến một hậu duệ vĩ đại, trường bối của các nàng cái nào không phải thê thiếp vô số? Bấy tám căn bản cầm không được gập người, nói ít cũng phải mười mấy, hơn trăm cũng không kỳ lạ quý hiếm.

Ngược lại là loại địa phương nhỏ như Bạch Dương trấn này lại không có nghiêm trọng như vậy. Thông thường mà nói nhiều lắm là một chính thê cộng thêm ba thị thiếp, rất nhiều võ giả lại chỉ có một chính thê, nguyên nhân rất đơn giản, thực lực bản thân bọn họ không mạnh, không cần phải vì sinh hạ một hậu duệ vĩ đại mà gieo giống khắp nơi.

Cái này kỳ thật rất dễ lý giải, người nghèo ngay cả ăn cơm đã thành vấn đề, có thể lấy thê đã không sai rồi, nào có mơ mộng dưỡng thị thiếp?

Hai người nói một hồi, ở dưới Lăng Kinh Hồng kiên trì, quyết định đem việc này tiếp tục giấu diếm Tô Mị, cho đến khi ngày nào đó Lâm Lạc leo lên vô đạo đỉnh phong, có thể bao quát toàn bộ thiên hạ, lại đem quan hệ của bọn hắn công khai.

Nhưng ở trong lúc này, Lâm Lạc phải chịu trách nhiệm “chữa bệnh” cho Lăng Kinh Hồng!

Hai người dọn dẹp một chút, hai vợ chồng son mới mở cửa đi ra ngoài gặp người .

- Tiểu di, bệnh của người thật tốt rồi?

Tô Mị không khỏi vừa mừng vừa sợ, hôm nay Lăng Kinh Hồng chẳng những bệnh trạng diệt hết, lại dung quang tỏa sáng, giống như da thịt sáng lên, thủy nộn đến tựa hồ đựng một cái sẽ nổi trên tầng nước!

Nàng có chút khen ngợi nhìn Lâm Lạc thoáng cái, lại nói:

- Ngốc tử, không thể tưởng được người thật đúng là biết chữa bệnh! Bất quá tiểu di đây tốt cùng là bệnh gì, ngay cả gia gia cũng trị không hết!

- Đây là một loại bệnh truyền lưu từ thời kỳ thượng cổ, gọi là phệ cốt chứng, ta cũng là cơ duyên nhìn một phân phương thuốc cổ truyền mới biết được!

Lâm Lạc liền nói dối như cuội.

Bất quá, Âm Dương Song Tu Đại Pháp nói không chừng chính là Thượng cổ lưu truyền tới nay, cái này vừa tu luyện liền ăn sâu tận xương tủy, gọi nó là phệ cốt chứng thật cũng không tính oan uống.

Tô Mị a thoáng cái, xem như ứng phó, bắt đầu hỏi Lâm Lạc mấy tháng này trải qua như thế nào.

Biết được Lâm Lạc tiến giai Địa Nguyên cảnh, hai nữ đều là vì hắn cao hứng, mà Lâm Lạc nhìn xem hai người sau sẽ trở thành kiều thê của hắn kia, đột nhiên có loại nhân sinh như thế, sao còn chưa thỏa mãn.

Đương đương đương, nhưng vào lúc này, trong cốc đột nhiên vang lên một thanh âm cảnh báo.

Đây là chỉ lệnh truyền đạt tất cả mọi người trong cốc tập kết, cho dù tu luyện ở trong Viêm Diễm Tháp cũng phải đi ra tập hợp, chỉ có ở thời điểm cấp tốc mới có thể dùng.

Ba người hai mặt nhìn nhau, đều ly khai khỏi phòng, hướng về quảng trường trong cốc chạy đi.

Cũng may “bệnh” của Lăng Kinh Hồng tốt rồi, nếu không lúc này ngay cả đứng dậy cũng khó khăn, lại bị gió núi thổi, phỏng chừng sẽ bệnh càng thêm bệnh.

Một đường chạy qua, chỉ thấy trong cốc hơn ngàn người giống như thủy triều đều hướng đầu võ trường mạnh mẽ vọt qua, đen nghịt một mảnh.

Bát Đại Trưởng lão đồng thời xuất động, đều đứng chấp tay, thần sắc trong lúc đó vô cùng nghiêm túc. Đợi hơn mười tức sau lại không người chạy đến, Điền gia Trưởng lão gương giọng nói:

- Mấy tháng trước, quân đội đế quốc đại thắng, công hãm trọng trấn biên cảnh của Lạc Thủy quốc, cướp bóc vô số, đại giương oai của đế quốc ta! Lạc Thủy quốc một mực tổ chức quân đội phản công, lại bị dừng sĩ biên cảnh của ta đơn giản hóa giải, nhưng tại vài ngày trước, Lạc Thủy quốc vậy mà xuất động chiến lực siêu việt trình tự Minh Dương cảnh, một lần hành động công phá Thiên Linh quan, tiến quân thần tốc, phạm ranh giới nước ta!

446. Chương 446: Cả Nước Đại Chiến. (1)

Mặc dù Tam đại Thần quốc có Thiên Lạc sơn mạch làm bình chướng tự nhiên, nhưng cái bình chướng này lại có “thô” có “mảnh.” Ở khu vực mảnh nhất, vùng núi này bất quá hơn trăm dặm, đại quân rất dễ dàng vượt qua.

Bởi vậy những địa phương này liền trở thành trọng điểm bố trí canh phòng, dùng đại quân trấn đóng, mà giới tuyến một khi bị đột phá, thì ý nghĩa địch nhân có thể tiến quân thần tốc!

Loại chuyện như chiến tranh này, rất khó nói ai có đại nghĩa chính thức. Tam đại Thần quốc lẫn nhau chinh chiến đã có hơn mười vạn năm lịch sử, người chiếm ta một ít tiện nghi, ta cho người ăn một chút thiệt thòi, chỉ cần chiến lực cao nhất của tam phương vẫn tồn tại, cái này đều chỉ có thể xem như tiểu đả tiểu nháo, chết chỉ là người tăng dưới chót nhất.

Tựa như lần trước Càn Nguyên quốc chiếm trọng trấn Lạc Thủy quốc, khiến cho Lạc Thủy quốc hiện tại thẹn quá hoá giận liên tiếp phát binh phản công, đó cũng là chuyện tình trong dự liệu. Bất quá, động lực lượng thượng tầng đến trực tiếp công thành, cái động tĩnh này là huyền não cũng có chút lớn!

Một cái không tốt, đây chính là cả nước đại chiến!

Trên Võ đấu trường một mảnh nghị luận tới tấp, đều là vì hành động “lỗ mãng” lần này của Lạc Thủy quốc mà cảm động ngạc nhiên, nếu hai nước bộc phát đại chiến, cái này cuối cùng không phải tiện nghi Đại Việt quốc sao?

- Lần này địch nhân thế tới cuộn cuộn, rất có xu thế diệt Càn Nguyên quốc ta! Các vị, nói nghiêm trọng một chút, đây đã là quốc không chịu nổi đầu, không cần lão phu nhắc nhở, nếu Càn Nguyên quốc ngã xuống, tứ đại gia tộc chúng ta liền đứng mũi chịu sào, các người chẳng những mất tất cả địa vị hôm nay, còn muốn ở trong quảng đời còn lại gặp đuổi giết!

Dịch gia Trưởng lão tiếp lời nói ra.

- Nên trải qua mấy vị Lão tổ thương nghị, quyết định từ ngày hôm nay, tất cả nhân viên của Tứ Phong Cốc đều phải tham chiến, dùng đón đánh kẻ xâm nhập, bảo vệ gia viên!

Tô gia Trưởng lão cũng đi theo nói ra.

- Giết địch vệ quốc, nước còn nhà còn!

Phạm gia Trưởng lão hét lớn.

- Nước còn thì nhà còn, giết!

Bên dưới lập tức một mảnh hò hét, những người này tuy tuổi không nhỏ, nhưng thời gian tu luyện chiếm đa số, theo tâm trí đi lên mà nói, xác thực bất quá hai ba mươi tuổi, rất dễ dàng bị cổ động mà dâng nhiệt huyết.

Lúc này, tất cả mọi người trong cốc thu thập thoáng cái, đều quay lại Đế đô, dùng Truyền Tống Trận chạy tới tiền tuyến.

Lần này chẳng những anh tài của Tứ Phong Cốc xuất chiến, Càn Nguyên quốc chỉ cần gia tộc có thể lực đều tiến hành tổng động viên gia nhập chiến đoàn.

Mà ở chiến lực trên cao nhất, ngay cả Thiên Hợp cảnh Lão tổ cũng xuất động, còn kém Thích Biến cảnh cùng Linh cảnh cường giả.

Tin tưởng đây là kết quả hai nước cố ý khống chế, nếu không hai cấp bậc cường giả này cũng gia nhập chiến đoàn, thì phải là không chết không ngớt, muốn kết cục là một phương vong quốc!

Đây là song phương tận lực tránh cho, nếu không không trông nom ai thắng ai bại, đều là tiện nghi Đại Việt quốc.

Truyền Tống Trận thời thời khắc khắc không ngừng chớp động lên quang hoa, càng ngày càng nhiều cao giai võ giả đi tới Việt Tú thành nơi hai quân đối chọi, phía trước trăm dặm chính là nơi đại quân Càn Nguyên quốc đóng quân, mà xa hơn chính là quân đội của Lạc Thủy quốc.

Càng là võ giả tuổi trẻ lại càng là khí thịnh, đều có ngạo khí lão tử đệ nhất thiên hạ, lúc này ồn ào muốn phát động tập kích bất ngờ, cho địch nhân một hạ mã uy. Cái này đương lúc còn ở vào hội tụ nhân viên, các phương diện quản lý đều khuyết thiếu độ mạnh yếu, mặc dù có người phản đối, nhưng màn đêm buông xuống vẫn là có gần ngàn người hợp thành tiểu đội tập kích bất ngờ giết đi qua.

Kết quả, sáng ngày thứ hai trước đại quân Càn Nguyên quốc lại xuất hiện đầu người chồng chất, tất cả đều là võ giả tối hôm qua đi tập kích Thủy Lạc quốc!

Lần này, võ giả trong Việt Tú thành tuy giận dữ, nhưng đồng thời đối với chiến lực của Lạc Thủy quốc không dám coi thường chút nào, đây chính là trả hơn ngàn sinh mệnh làm đại giá! Trong đó lại không thiếu tộc nhân của tứ đại thế gia, thực lực cao nhất lại đạt đến Thông Minh cảnh!

Hiển nhiên, lần này Lạc Thủy quốc là động thật sự!

Lâm Lạc không khỏi kỳ quái nói:

- Tam đại quốc ở giữa chiến tranh cũng không phải chuyện tình một ngày hai ngày, hơn nữa trước kia tròng diện cướp bóc càng lớn cũng xuất hiện qua, như thế nào lần này Lạc Thủy quốc sẽ phản ứng lớn như vậy?

Tô Mị cùng Lăng Kinh Hồng cũng khó hiểu, xuất động cao thủ như thế tham chiến, cái này ở trong hơn mười vạn năm lịch sử của Tam đại Thần quốc cũng hiện qua năm lần, nhưng này đều là xảy ra đại sự, không phải Thích Biến cảnh Lão tổ vẫn lạc, chính là một đời tuổi trẻ tiềm lực lớn nhất lọt vào bóp chết!

Xa không nói, bốn trăm năm trước tu vi của Phạm Thương Vũ còn không có đại thành, hắn ở Lạc Thủy quốc ẩn danh khiêu chiến cao thủ khắp nơi, cũng là bị vạch trần thân phận, lọt vào cao thủ đỉnh cấp của đối phương đuổi giết, tuy cuối cùng trốn về Càn Nguyên quốc, nhưng vẫn bị trọng thương, còn kém một tia liền vẫn lạc!

Nếu như Phạm Thương Vũ thực sự bị cao thủ Lạc Thủy quốc đánh chết, hai nước tất nhiên tránh không được một phen đại chiến!

Chẳng lẽ lần này Lạc Thủy quốc có cao thủ trẻ tuổi ẩn danh bị cường giả Càn Nguyên quốc làm thịt?

Ba người giúp nhau nhìn xem, đều nhìn không ra nguyên do.

Ngắn ngủn hai ngày sau, Việt Tú thành đã là cao thủ tụ tập, ngay cả Dịch Hưng Ba sau năm trăm năm đệ nhất thiên tài cũng hiện thân. Tuy địa vị thiên tài bị của hắn Lâm Lạc cường lực xung kích, nhưng chỉ cần Lâm Lạc một ngày không có ở trên cảnh giới vượt qua hắn, hắn vẫn là sau năm trăm năm đệ nhất thiên tài trong suy nghĩ của mọi người, vừa hiện thân liền đưa tới oanh động cực lớn.

Người trẻ tuổi này cũng vô cùng hưởng thụ mọi người ủng hộ, cũng tỏ vẻ thụ Lão tổ tứ đại gia tộc cộng đồng chỉ thị, nhận chức tổng chỉ huy của hành động lần này.

Ngày hôm sau, Dịch Hưng Ba tổ chức võ giả toàn thành, liên hợp đại quân của Càn Nguyên quốc phát động công kích mãnh liệt lần thứ nhất.

Một trận chiến này, giết đến quỷ khóc thần sầu, tiếng kêu than dậy khắp trời đất, ba ngày sau đó song phương thu binh, để lại vô số thi thể trên đất, đại địa thậm chí không kịp hút khô máu tươi, một mảnh thổ địa hoàn toàn biến thành tinh hồng sắc, tất cả đều là máu!

Thống nhất tính toán, lần đại chiến này phương Càn Nguyên quốc chết hơn bảy mươi vạn người, cao giai võ giả cũng vượt qua mười vạn!

Có thể ở nơi này được xưng là cao giai võ giả, như thế nào cũng phải là cấp bậc Minh Dương cảnh, võ giả như vậy có được năm trăm năm thọ nguyên, nhưng ở trên chiến trường như cối xay thịt này, ngay cả Thích Biến cảnh cũng có thể vẫn lạc, lại huống chi là Minh Dương cảnh!

Sau huyết chiến, nguyên bản còn hào hứng bừng bừng muốn lập nhiều chiến công, trở về khoe khoang mọi người là không có thanh âm, cả Việt Tú thành đều là một mảnh tĩnh mịch, từng gia tộc đều có tộc nhân chết trận ở trên sa trường, đều đang tiến hành cúng điệu.

447. Chương 447: Cả Nước Đại Chiến. (2)

Nhưng đây chính là chiến tranh, người chết là chuyện tình bình thường, ở mấy ngày kế tiếp, song quân lần nữa kịch liệt giao hỏa, lại là vô số võ giả táng thân, người may mắn còn sống sót cũng trở nên nghiêm nghị lạnh lùng, cái này ai cũng không thể cam đoan trận chiến đấu tiếp theo mình còn có thể sống.

Tuy Càn Nguyên quốc nhân khẩu phần đông, võ giả lại đầy đất bò, nhưng ở trên chiến trường như cối xay thịt này, ngắn ngủn nửa tháng thời gian cũng chết gần trăm vạn người! Đây chính là võ giả, cũng không phải quân đội chiến sĩ, thương vong trăm vạn, cho dù Lão tổ của tứ đại gia tộc thấy được cũng sẽ động dung!

Bất quá tuy Càn Nguyên quốc tổn thất to lớn, nhưng Lạc Thủy quốc cũng không thấy chiếm tiện nghi! Mà tất cả mọi người không lý giải nhất đúng là điểm ấy, rõ ràng đây là kết quả lưỡng bại câu thương, vì cái gì Lạc Thủy Quốc biết điểm ấy còn muốn phát động chiến tranh quy mô bực này?

Đáp án không có tìm được, nhưng Lạc Thủy quốc lại phát tới một tấm chiến thư, muốn tiến hành cao thủ quyết đấu, nếu Càn Nguyên quốc thắng, Lạc Thủy quốc võ mông lập tức khai hoàn hồi triều. Nhưng Càn Nguyên quốc thất bại, Lạc Thủy quốc cũng sẽ rút quân, nhưng yêu cầu Càn Nguyên quốc bồi thường tổn thất chiến tranh lần này.

Hiển nhiên, Lạc Thủy quốc cũng không muốn tiêu hao chiến tiếp tục như vậy nữa, quy mô chiến đấu như vậy chỉ cần đánh lên mấy tháng, lực lượng trung kiên của hai nước liền muốn hao tổn hết!

Càn Nguyên quốc cũng không ý đánh lâu dài, rất nhanh liền đồng ý xuống, nhưng gia tăng một cái yêu cầu, nếu Càn Nguyên quốc thắng, Lạc Thủy quốc phải bồi thường tổn thất chiến tranh lần này, không có đạo lý người thắng ta phải thường tiền, ta thắng người võ mông rời đi!

Song phương đã định, ba ngày sau ở giữa hai quân triển khai quyết đấu.

Quyết đấu chọn dùng thể chế lôi đài, song phương tất cả ra mười người, thắng có thể tái chiến, cho đến khi mười người đối phương toàn bộ bại trận, kia là thua.

Dịch Hưng Ba lòng mang ác độc, vậy mà đem Lâm Lạc an bài xuất hiện thứ nhất.

Hắn đối với thực lực của Lâm Lạc hiểu rõ còn dừng lại ở Khuy Linh cảnh, đây là muốn mượn tay địch nhân đến quan báo tử thù! Mà nếu như Lâm Lạc e sợ không chiến mà nói, nơi này có ngàn vạn ánh mắt đang nhìn, ở trường hợp này nhận thua, cái này còn có tư cách gì cùng Dịch Hưng Ba tranh đoạt danh xưng sau năm trăm năm đệ nhất thiên tài?

Thậm chí ngay cả võ đạo chi tâm cũng sẽ chịu đến ảnh hưởng, tu vi không tiến, rất nhanh bị người quên mất, biến mất trong sông dài lịch sử.

Trên danh sách phải giết của Lâm Lạc lại thêm một người, nếu không phải hắn hiện tại tu vi có đại đột phá, chẳng phải là thật muốn bị Dịch Hưng Ba hại thảm sao!

Dù là như thế, Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mị đều là phần nộ, Tô Mị mắng Dịch Hưng Ba lòng dạ hẹp hòi, không thành được châu báu.

Đây chính là vì nước chiến một trận, trên người mang vô cùng kỳ vọng và áp lực! Ở dưới ngàn vạn ánh mắt nhìn chăm chú, Lâm Lạc chậm rãi ra khỏi hàng, nhưng lại như là nhàn nhã dạo chơi, không chút nào bối rối khẩn trương.

Cái gọi là nghìn người điều điểm chỉ, tự nhiên mà chết! Cái này bị người nhìn chăm chú vốn là một loại áp lực, dưới ngàn vạn ánh mắt nhìn chăm chú này, trừ khi tâm chí kiên định, nếu không chỉ là áp lực cũng đủ làm cho người ta toàn thân không được tự nhiên!

Nhưng Lâm Lạc tu chính là Chiến Thiên Quyết, ngay cả thiên địa cũng có thể chiến một trận, thì sao lại sợ ánh mắt nhìn chăm chú?

Đạp! Đạp! Đạp!

Trong trận doanh Lạc Thủy quốc, đi tới một hán tử thân hình vô cùng cao lớn, nhìn về phía trên hơn ba mươi tuổi, dưới hàm giữ lại một chòm râu ngắn, căn cứ giống như cương trát, thân cao năm trượng, quả thực chính là một hung thú hình người!

Cảnh giới đại hán này càng đến Địa Nguyên cảnh đỉnh phong, lực lượng vàng sáng toàn thân cường đại đến bức người!

Lâm Lạc cũng không là lần đầu tiên gặp phải qua Cự Nhân như vậy, xem Phạm Trác Hi, Bành Tiểu Kỳ, đều là thuộc về người thiên phú dị bẩm, lực lượng cơ thể khủng bố kinh người! Hơn nữa thân hình bọn họ tựa hồ cùng tu vi là có quan hệ trực tiếp, cái tu vi này càng cao, thân thể lại càng lớn!

Ở trước mặt quái vật năm trượng này, Lâm Lạc quả thực tựa như một đứa bé, hình thể kém đến thật sự nhiều lắm.

- Tiểu tử, ta sẽ nghiền nát ngươi!

Cự Nhân này cũng không xưng tên báo họ, đi lên chính là một quyền thẳng đảo, căn bản không nói một lời khách sáo, mà là muốn dùng lực vật lộn độ sức, nhanh chóng chấm dứt chiến đấu.

Lâm Lạc thét dài một tiếng, Chiến Thiên Quyết vận chuyển, đồng dạng một quyền oanh ra.

Bùm!

Một đạo sóng xung mất thường có thể thấy được kích tuôn qua, đại địa giống như thảm dao động nhảy múa, lập tức loạn thạch xuyên không, toái thổ nát trời! Nơi này không có trận pháp gì bảo vệ, hai Địa Nguyên cảnh cường giả toàn lực giao chiến, đây cũng không phải là đùa giỡn!

- Ha ha, thống khoái!

Cự Nhân bị Lâm Lạc đẩy lui vài chục trượng, nhưng lại không giận ngược lại hỉ, dưới chân dùng sức giẫm, cả người bắn ra, trên mặt đất lại nhiều hơn một cái hố sâu mười trượng vuông!

Làm nghìn vạn người kinh ngạc chính là, Lâm Lạc rõ ràng chỉ lui ba trượng liền vững vàng đứng lại, đúng là ở trên lực lượng đối bình chiếm cứ thượng phong!

Hí!

Có lẽ võ giả Càn Nguyên quốc không biết, nhưng người Lạc Thủy quốc đều là tinh tường vị Hoa gia tộc nhân này chính là nhân vật đại biểu cây mạnh vô song trong nước! Hoa Thiên Hùng, lại được xưng là Kim Cương Hùng, gia hỏa này tuy nhìn về phía trên là người thô kệch, nhưng lại là võ đạo thiên tài, hiện tại cũng chỉ có hơn chín mươi tuổi, lại đạt đến Địa Nguyên cảnh đỉnh phong!

Đáng sợ hơn chính là, hắn toàn thân cây mạnh cũng đồng dạng có thể phát huy ra tiêu chuẩn Địa Nguyên cảnh đỉnh phong, hai người kết hợp, hắn tương đương với song hệ cùng tu!

Nhưng song hệ cùng tu cần hao phí gấp đôi thời gian, tài nguyên mới có thể đạt tới cảnh giới giống nhau, mà hần lại bất đồng, chỉ cần đơn tu một hệ, nhục thể sẽ theo tu vi tăng lên mà tự động gia tăng, có thể nói là cực kỳ nghịch thiên!

Một gia hỏa dùng lực lượng trừu tượng như vậy, rõ ràng ở lĩnh vực hần am hiểu nhất chịu thiệt thòi, cũng khó trách người Lạc Thủy quốc kinh hô liên tục !

Nếu như nói Hoa Thiên Hùng là hung thú hình người, như vậy Lâm Lạc chính là hình người quái thú, càng thêm khủng bố!

Bùm! Bùm! Bùm!

Hai người kịch liệt giao phong, hoàn toàn không nói thân pháp, chiêu thức gì, chính là người một quyền ta một quyền liều mạng, ai lực lượng lớn, ai thân thể càng có thể chịu đòn, thì người đó có thể đạt được thắng lợi của trận chiến đấu này!

Chừng trăm quyền qua đi, song phương đều tạm thời ngưng chiến, bởi vì bọn họ đều phát hiện thân thể đối phương quá cường hoành, cứ như vậy ra quyền đánh tới ngày mai cũng không gây thương tổn được đối phương!

Cái này một cái trời sinh dị bẩm, cái khác thì là lực hệ công pháp cùng tu, người khác đột phá đại cảnh giới, thân thể chỉ bị thiên địa linh khí rèn luyện một lần, mà hần lại sáu lần, hơn nữa càng được Thần huyết được tể cường hóa, khí lực đồng dạng khủng bố!

448. Chương 448: Liên Chiến Liên Thắng. (1)

Nhìn thấy hai người này đối oanh lẫn nhau chừng trăm quyền, như không có việc gì uốn éo cổ nhún nhún vai, điều này không khỏi làm nghìn vạn người ở đây đều há miệng giương mắt nhìn!

Có thể dừng quái thai như vậy hay không!

- Tiểu tử, không tệ!

Hoa Thiên Hùng đối với Lâm Lạc gơ ngón tay cái, người này là người chân chất, không che giấu yêu ghét của mình chút nào. Nhưng bội phục là bội phục, đánh vẫn là phải đánh, hần tử kia hét lớn một tiếng, cơ nhục toàn thân từng khối phồng lên, giống như từng khối nham thạch!

Lâm Lạc thật muốn đem Phạm Trác Hi kéo đến, để hai người tại chỗ nhận thân!

Hai người này chẳng những hình thể, ngay cả vận công bạo phát cũng giống như đúc! Lâm Lạc tinh tường nhớ rõ, Phạm Trác Hi ở thời điểm phát động toàn lực, cũng đồng dạng là bộ dáng này, cơ nhục toàn thân bạo đột, cả người giống như hóa đá!

Ở dưới trạng thái này, đối phương vô luận là lực lượng hay là kháng đánh năng lực đều lần nữa xuất hiện nhảy vọt, thậm chí có thể vượt qua đại cảnh giới cùng Thiên Hợp nhất trọng thiên cao thủ so đấu!

Bất quá, Lâm Lạc cũng đồng dạng không có ra tuyệt chiêu!

Lam hỏa lĩnh vực, Thiên Ma Giải Thể, hiệu quả công kích đặc thù của lôi điện, vô luận cái nào cũng có thể làm cho của chiến lực Lâm Lạc tăng lên khủng bố! Mặt khác, năm cây Băng Phách Hàn Thứ hôm nay cũng bị cường hóa đến cấp bậc Địa Nguyên cảnh, phối hợp ba Cẩm Tự, uy lực đồng dạng kinh người!

Nhưng mà Lâm Lạc còn không cách nào khống chế lĩnh vực, lam hỏa vừa ra đại hán này nhất định phải chết! Thiên Ma Giải Thể là kỹ xảo lưỡng bại câu thương, còn không cần phải dùng ở trên người của đối phương! Mà Băng Phách Hàn Thứ cũng là lực sát thương quá lớn, nếu bị trúng mục tiêu, Cẩm Tự tạc nổ chỉ sợ thể chất đại hán này có mạnh mẽ hơn nữa cũng trực tiếp vỡ thành vụn bầy!

Tuy song phương là quan hệ địch quốc, nhưng ở trong nội tâm Lâm Lạc, hần chưa từng có đem mình trở thành người Càn Nguyên quốc, bên này không có lòng trung thành, tự nhiên đối với người Lạc Thủy quốc cũng chưa nói tới phản cảm, chỉ là bởi vì Tô gia quan hệ mới có thể xuất chiến.

Đã như thế, liền dùng tia chớp chỉ lực a!

Ở trong Tứ Phong Cốc, chính là tia chớp chi lực này đã thu thập Phạm Trác Hi đến dễ bảo, phảng phất tia chớp chi lực này trời sinh chính là khắc tinh của hạng người thiên phú dị bẩm này!

Hoa Thiên Hùng giống như một tòa núi cao đánh tới, chân to giẫm đất, cả mặt đất đều ầm ầm run lên, cho dù Việt Tú thành ở phía xa ngoài trăm dặm cũng tùy theo chấn động, giống như đã xảy ra địa chấn, có thể thấy được lực lượng người này kinh khủng bậc nào!

- Ăn ta một quyền!

Hoa Thiên Hùng hét lớn một tiếng, hữu quyền chém ra, đen ngịt giống như trời sập, ầm ầm đánh vào đầu Lâm Lạc!

- Đi!

Lâm Lạc đồng dạng hét lớn, tia chớp chi lực trên hữu quyền cuộn cuộn, tia ánh sáng trắng cuốn rục, giống như thiên thần hạ phàm!

Bắt đầu!

Nắm tay song phương va chạm lẫn nhau!

Từ hình thể đối lập mà xem, song phương căn bản không ở một đẳng cấp, tựa hồ một quyền nhẹ nhàng của Hoa Thiên Hùng có thể đánh tan Lâm Lạc, nhưng sự thật ngược lại, khi song phương tiếp xúc trong nháy mắt, Hoa Thiên Hùng đã bị trực tiếp oanh bay ra ngoài, toàn thân điện mang cuốn động, thậm chí bắp đùi còn có mùi khét truyền ra!

- Lợi... lợi hại!

Hoa Thiên Hùng miễn cưỡng trèo lên, rung đùi nói một câu, lập tức lại ầm ầm té ngã, điện mang còn đang ở trên toàn thân cuốn loạn, làm hắn thỉnh thoảng run rẩy thoáng cái!

Ban đầu hành hung mấy trăm quyền cũng không có phân ra thắng bại, nhưng sau khi Hoa Thiên Hùng phát động thể công mạnh nhất, một quyền liên định giang sơn rồi?

Nghìn vạn người lặng ngắt như tờ, cho dù là Thiên Hợp cảnh cường giả nhìn thấy hai người chiến đấu cũng có loại cảm giác động dung, huống chi là những người khác!

- Một trận chiến này chúng ta bại!

Một trung niên hán tử của Lạc Thủy quốc nói ra, tu vi thăng đến Thiên Hợp cảnh đỉnh phong, tuy chỉ là nhân nhạ nói chuyện, thanh âm lại giống như tiếng sấm liên tục truyền khắp bát phương, mang theo một cỗ uy nghiêm vô thượng.

Người này chính là võ giả thống soái lần xuất chinh này của Lạc Thủy quốc, một đời tuổi trẻ đệ nhất nhân của Lạc Thủy quốc, một trong tứ đại thể gia Tiểu gia, tên là Tiểu Nguyên, địa vị cùng với Càn Nguyên quốc Dịch Hưng Ba, đồng dạng gánh chịu lấy vô số người hi vọng.

- Đệ nhị chiến, liên thỉnh Lâu huynh xuất mã!

Hắn thuận miệng nói ra.

- Ha ha, Lâu mỗ đang có một chút ngứa tay, bất quá, khi dễ một tiểu bối, Lâu mỗ đứng vậy trên mặt không vẻ vang a!

Một thanh sam văn sĩ đang đưa quạt xếp chậm rãi mà ra, nhìn về phía trên đại khái hơn ba mươi tuổi, tu vi đạt đến Thiên Hợp tam trọng thiên, đã tiếp cận với tồn tại mạnh nhất đương thời!

Đạt tới Tiên Thiên cảnh có thể nóng lạnh bất xâm, người này cư nhiên còn đang đưa quạt xếp, hiển nhiên là cố ý trang bức.

- Lâu mỗ tên gọi Trang Đằng, người tuổi trẻ, tuy người tuổi trẻ bất phàm, nhưng so với Lâu mỗ vẫn là kém một đại cảnh giới, vẫn là tự động nhận thua, gọi đại nhân nhà của người tới a!

Người này tựa hồ cảm giác mình rất ẩn dấu, không khỏi cười phá lên.

Đem so với Hoa Thiên Hùng trước kia, Lâm Lạc đối với người này là ác cảm đại sinh, hấn song quyền vung lên nói:

- Thỉnh chỉ giáo!

Hắn sau khi tu vi phóng đại còn không có chính thức đại chiến qua, vừa vặn mượn những cao thủ này đến ma luyện bản thân! Trận chiến đấu này, hắn tuyệt sẽ không lùi bước, mà là muốn huyết chiến đến cùng, nhìn xem cực hạn của mình đến tốt cùng ở nơi nào!

Lâu Trang Đằng đối với Lâm Lạc không thức thời cảm thấy vô cùng khó chịu, tuy quạt xếp như cũ rung rung, nhưng trong ánh mắt lại sát khí sinh sôi:

- Đã như vậy, vậy thì cẩn thận đừng đem mạng nhỏ nhét ở nơi này!

- Người cũng vậy!

Lâm Lạc cười lạnh, dám đối với mình sinh sát khí, liền nhìn xem đến tốt cùng là ai giết ai!

Không giống với trước, Lâm Lạc cùng Hoa Thiên Hùng truy cầu chính là chiến một trận, cũng không có sát ý, nhưng một trận chiến này song phương tuy đến lúc này vẫn chỉ là trên miệng giao phong, nhưng lại sát khí phát sinh, tràn đầy hàn ý làm cho người ta sợ hãi!

Cao thủ có thể để ý cảnh ảnh hưởng người khác, nghìn vạn người đều có loại cảm giác toàn thân phát lạnh, toàn thân lạnh nhạt, thậm chí lui đi xa xa, đừng có lại nhìn thấy hai người này.

Vào!

Thân hình của Lâu Trang Đằng lóe lên, hướng về Lâm Lạc bắn đi, quạt xếp trong tay nhoáng một cái, thẳng cắt tới cổ Lâm Lạc.

Đạt tới cảnh giới như bọn họ, Phi Hoa Lạc Diệp cũng có thể làm lợi khí, Tiên Thiên chi lực quán chú, cái này cùng tự tay đánh tới đã không có bao nhiêu khác biệt!

Lâm Lạc lục hệ công pháp vận chuyển, Chiến Thiên Quyết thiêu đốt, tia chớp oai toàn bộ triển khai, cùng đối phương triển khai đối công.

Bùm! Bùm! Bùm!

Mỗi đón đỡ một đòn, Lâm Lạc cũng sẽ bị đẩy lui hơn mười trượng, cái này qua hơn mười chiêu, hắn đã bị ép lui về phía sau chừng trăm trượng.

Lợi hại!

Mọi người bội phục cũng không phải là Lâu Trang Đằng, mà là Lâm Lạc!

449. Chương 449: Liền Chiến Liền Thắng. (2)

Võ giả không thể vượt qua đại cảnh giới đòi chiến, đây là chân lý không phá của võ đạo, nhưng Lâm Lạc rõ ràng chỉ có Địa Nguyên tứ trọng thiên lại có thể khí lực va chạm Thiên Hợp cảnh cao thủ, tuy rơi vào hạ phong, nhưng tràng diện cũng không phải rất khó coi, đây là biểu hiện vô cùng nghịch thiên!

Lâu Trang Đằng hiển nhiên cũng nghe đến vô số người xì xào bàn tán, trong hai mắt không khỏi hàn khí sống lại, hắn tâm tính hẹp hòi, há cam tâm trở thành đá đặt chân cho Lâm Lạc dương danh, ý niệm đánh chết Lâm Lạc càng thêm mãnh liệt.

Hắn tay phải chấn động, quạt xếp đã là hư không tiêu thất, đại khái là bị hắn thu vào bên trong không gian pháp khí. Lâu Trang Đằng nâng tay phải, tầng tầng lần phiên rõ ràng hiển hiện, đem cánh tay của hắn hoàn toàn bao vây lại, giống như một xuyên sơn thú!

- Hắc Lân Đoạt Mệnh Thủ!

Xa xa, Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mị đồng thời thở nhẹ một tiếng, trên mặt khó ngăn được kinh sắc.

Hắc Lân Đoạt Mệnh Thủ này xứng đáng cái tên, chỉ cần bị hắc trảo này sờ lên thoáng cái, đó chính là kết cục lập tức ngã lẩn! Bất quá, môn kỳ công này tuy uy lực cường đại, nhưng vô cùng khó luyện, trong quá trình tu luyện cũng bị vô số độc trùng phệ giảo cánh tay kia, thống khổ vượt qua xa thường nhân có thể tưởng tượng, có thể cố gắng tới căn bản không có vài cái!

Còn nữa, môn công pháp này nghe nói đã sớm thất truyền, hiện tại mọi người cũng chỉ là biết một cái tên, không nghĩ tới Lâu Trang Đằng lại có thể sử dụng ra, có thể thấy được người đạt tới Thiên Hợp cảnh không có một người là tài trí bình thường, đều là thiên tư ngút trời!

Khó trách người này tính cách bốp méo, muốn tu luyện Hắc Lân Đoạt Mệnh Thủ này vốn là không dễ thương người trước tổn thương mình, trong quá trình tu luyện liên tục khiến cho biến thái.

Bất quá, Hắc Lân Đoạt Mệnh Thủ này tuy uy lực cường đại, nhưng cùng lam hỏa lĩnh vực của Lâm Lạc vừa so sánh lại không biết kém mấy ngã tư, bởi vậy tuy hai nữ kinh hô, nhưng lại không có lo lắng cho Lâm Lạc chút nào.

Mà bọn người Tô Chấn Hạo, Phạm Trang Quân thì là khuôn mặt khổ sấp, cái này chính là một năm thời gian cũng không có đến, Lâm Lạc đã ở trên cảnh giới vượt qua bọn hắn, mà nói chiến lực, bọn họ lại thúc ngựa cũng so không được, có thể không ủ rũ sao?

- Tiểu tử, dừng ở đây thôi!

Lâu Trang Đằng nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình lại bổ nhào tới, tay phải thò ra, hắc sắc lân phiến chớp động lên khí lưu quỷ dị, tựa hồ ngay cả không khí cũng có thể bốp méo.

Tuy Lâm Lạc không biết môn công pháp này của hắn là cái gì, lại từ bản năng cảm thấy nguy cơ, lại thật sâu cảm nhận được sát ý của đối phương. Hắn đồng dạng cũng bốc lên sát ý, bạo rống một tiếng, một quyền nghênh tới.

Lâu Trang Đằng không khỏi lộ ra nụ cười tàn nhẫn, chỉ cần bị Hắc Lân Đoạt Mệnh Thủ của hắn chạm được, cho dù Thiên Hợp cảnh đỉnh phong cao thủ cũng lập tức bị chết, ngay cả Thích Biến cảnh cường giả cũng đau đầu!

Lâm Lạc không biết tốt xấu vậy mà muốn cùng hắn đối chiến, cái này hoàn toàn là tự tìm đường chết!

Một quyền một trảo bỗng nhiên chạm nhau!

Ở trong khoảnh khắc đó, một đoàn lam hỏa lại ở trên hữu quyền của Lâm Lạc đốt lên, trong nháy mắt, uy áp khủng bố cuốn sạch toàn trường, mỗi người đều cảm thấy tim đập nhanh!

- Không...

Sắc mặt Lâu Trang Đằng kịch biến, nhưng lúc này còn muốn biến chiêu căn bản là không thể nào, song phương tiếp xúc, lam hỏa giống như một thú thôn quái dị thôn phệ cánh tay của hắn, trực tiếp đem mỗi một tác huyết nhục xương cốt của hắn đốt thành tro tàn, một đường xuôi theo cánh tay của hắn hướng ngực lan tràn!

Hắn bạo rống một tiếng, tay trái vung lên, đối với vai phải chính là một chưởng đánh xuống!

Xoạt...

Máu tươi tung tóe, Lâu Trang Đằng liên tục nhảy lùi lại, thoát ly phạm vi công kích của Lâm Lạc, nhưng mà, một cánh tay phải đã là hư không tiêu thất, chỗ vỡ máu tươi bốn phía, đem hắn nhuộm thành một huyết nhân!

Đây là hắn xem thời cơ nhanh, tráng sĩ chặt tay, nếu không cũng không phải là thiếu một cánh tay, mà là ngay cả tính mệnh cũng góp đi vào !

Tuy năng lực tự lành của Tiên Thiên cảnh võ giả cường đại, nhưng còn không có đạt tới trình độ tự sinh tứ chi! Hắn sau này liền muốn trở thành độc thủ đại hiệp, trừ phi có thể phá vỡ bước vào Linh cảnh, khi đó chỉ cần ý thức bất diệt, đan hạch không hủy, hóa thành tro tàn cũng có thể nhất niệm sống lại, huống chi chỉ là một cánh tay !

Nhưng mà, Linh cảnh là dễ dàng đạt tới như vậy sao? Cái độc thủ đại hiệp này hẳn là phải làm thật lâu!

- Linh... Linh vực!

Lâu Trang Đằng vừa giận vừa sợ, vừa rồi chỉ cần hấn phản ứng hơi chậm một chút, hiện tại cả người đều sẽ bị đốt thành tro tàn. Điều này làm cho hấn hiện tại cũng là nghĩ mà sợ.

Làm sao có thể! Làm sao có thể! Tiểu tử này rõ ràng chỉ có Địa Nguyên cảnh, làm sao có thể có được Linh vực! Cái này hoàn toàn không có một điểm đạo lý a!

- Lâu huynh, lui xuống trước đường thương đi!

Tiểu Nguyên giậm chân tại chỗ mà ra, trên mặt tràn đầy vẻ thận trọng.

- Trận thứ ba, do ta tự mình xuất chiến!

Tiểu Nguyên là võ giả thống soái xuất chinh của Lạc Thủy quốc lần này, theo đạo lý cần phải ở trận cuối cùng, đúng là chủ tướng! Nhưng mắt thấy tu vi Lâm Lạc tuy “thấp kém”, nhưng chiến lực cường đại kinh người, nếu lại phái vài Thiên Hợp Tiểu Thừa cảnh, Trung Thừa Cảnh đi đánh cùng hấn, rất có khả năng thêm vài cái tàn phế nữa, thậm chí có người chết!

Tuy nói võ giả sau khi tiến vào Linh cảnh tổn thương lại tàn cũng có thể phục hồi như cũ, nhưng đến tận cùng có mấy người cuối cùng có thể đi đến một bước này?

Trong kế hoạch, bọn họ không cần phải có tổn thất lớn như vậy!

Nên Tiểu Nguyên đi ra.

Đây chính là Thiên Hợp cảnh đỉnh phong cao thủ, cũng không phải là Lâu Trang Đằng có thể so sánh, chỉ là một cổ khí phách trấn thiên áp địa đã làm người bên ngoài cả đời cũng học không được!

Nếu Dịch Hưng Ba đủ hào khí, lúc này nên quyết đoán xuất chiến, đến một hồi Vương đối Vương! Đáng tiếc người này khí lượng nhỏ hẹp, càng muốn mượn tay Tiểu Nguyên giết Lâm Lạc, cái rắm cũng không phóng một cái.

Lâm Lạc chiến ý dâng cao, đối thủ cường đại như thế khó được, hấn song quyền vung lên, lam hỏa hùng hực thiêu đốt. Đối mặt địch nhân mạnh như vậy, hấn không có khả năng còn có giấu dốt gì!

Tiểu Nguyên khẽ quát một tiếng, tiện tay một chưởng đánh ra, lại giống như thiên băng địa hãm, khủng bố khôn cùng!

Lâm Lạc căn bản không dám có một tia may mắn, Tử Đỉnh té ra, rũ xuống nghìn vạn đạo tử khí, đem một chưởng này hóa giải, nhưng dư lực tuôn ra, hấn vẫn là toàn thân run rẩy dữ dội, gần muốn té xỉu.

- Dịch huynh, còn không tiến lên chiến một trận sao?

Ánh mắt Tiểu Nguyên lướt qua đám người, nhìn thẳng Dịch Hưng Ba. Tuy linh vực có lực sát thương cường đại, nhưng mà phải đánh trúng người mới được, Lâm Lạc giới hạn trong cảnh giới. Cũng chỉ là có đủ năng lực uy hiếp Thiên Hợp cảnh cường giả, thật muốn nói làm Thiên Hợp cảnh đỉnh phong cường giả cũng thúc thủ vô sách, vậy là không thể nào!

450. Chương 450: Tuyệt Quang Thất Kim

Nhưng Dịch Hưng Ba lại cười nhạt một tiếng nói:

- Người vẫn là trước đánh thắng tiên phong tiểu tướng của chúng ta rồi nói sau!

Đây là hạ quyết tâm muốn đem Lâm Lạc gác ở trên lửa nướng!

Tiểu Nguyên chú mục nhìn Lâm Lạc nói:

- Không thể tưởng được Tiểu mỗ hơn mười năm không tới Càn Nguyên quốc du lịch, không ngờ xuất hiện thiên tài như ngươi! Tiểu mỗ thừa nhận, thời điểm ở tuổi như ngươi, tuyệt đối không phải là đối thủ của ngươi! Bất quá, ngươi dù sao còn thiếu vài thập niên khổ tu, không thể nào là đối thủ của Tiểu mỗ!

Thần sắc hần lạnh lùng, tay phải nhoáng một cái, đã nhiều hơn một thanh mũi nhọn ba thước.

Nguyên bản dùng thực lực của hần đối phó Lâm Lạc chẳng cần vận dụng pháp khí, nhưng cư nhiên ngay cả pháp khí cũng sử dụng đi ra, cái này nói rõ hần muốn tốc chiến tốc thắng, thậm chí có ý niệm dùng xu thế lôi đình vạn quân chém rụng Lâm Lạc trong đầu.

Dù sao, thiên tài như vậy thật sự quá nguy hiểm, bỏ mặc phát triển mà nói, chắc chắn trở thành họa lớn của Lạc Thủy quốc.

Lâm Lạc dung sắc bất động, nhưng Thiên Ma Giải Thể đã vận chuyển, bành bạch... mạch máu toàn thân hần một hồi bạo liệt. Nội phủ bát mạch đều thụ trọng thương, nhưng lực lượng lại xuất hiện tăng vọt!

- Ân?

Tiểu Nguyên miễn cảm phát giác đến lực lượng của Lâm Lạc biến hóa, không khỏi lộ ra một vòng ngạc nhiên!

Lâm Lạc chỉ có Địa Nguyên tứ trọng thiên, nhưng hiện tại khí tức mạnh mẽ này thậm chí có thể so sánh với Thiên Hợp nhất trọng thiên! Đây cũng không phải là lam hỏa lĩnh vực cho hần chiến lực địch nổi Thiên Hợp cảnh, mà là lực lượng này xác xác thực thực đạt đến trình tự Thiên Hợp nhất trọng thiên!

Đây là vô cùng nghịch thiên!

Hần không khỏi sát khí cuồng rực, nếu Lâm Lạc thân là người Lạc Thủy quốc. Hần tất nhiên sẽ yêu quý có thừa, nhưng sanh ở Càn Nguyên quốc, vậy thì chỉ có một con đường chết!

Hưu!

Tiểu Nguyên bay vọt mà ra, trường kiếm vung chém, một đạo kiếm quang như Ngân Long cuồng vũ, tràn đầy khí thế phách tuyền thiên hạ!

Bùm!

Kiếm khí xuyên qua phòng ngự tử khí, cùng quyền kinh của Lâm Lạc đụng vào, dư lực chấn Lâm Lạc lui lại ba mươi trượng! Bất quá, hiện tại lực lượng của Lâm Lạc cũng đạt tới trình tự Thiên Hợp cảnh, hơn nữa Tử Đinh phòng ngự, thể chất bản thân phi nhân loại, một kiếm này chỉ là đem hần quét lui, cũng không có tạo thành bao nhiêu thương tổn.

Con ngươi Tiểu Nguyên siết chặt quắc khê:

- Tuyệt Quang Thất Kiếm!

Vèo!

Kiếm khí bay lên, hóa thành bảy đại kiếm cao tới trăm trượng, chiều rộng hơn trượng, hướng về Lâm Lạc cuồng oanh mà đi.

Lâm Lạc dẻo dai càng mạnh, tiềm lực càng cao, lại càng nổi lên ý quyết giết của hần.

Này hiển nhiên là Tiểu Nguyên phát động tuyệt chiêu, uy năng trừ thiên, dù là Lăng Kinh Hồng cũng là sắc mặt đại biến!

Tử Huyết, toái! Thiên Ma Giải Thể!

Lâm Lạc chất chồng một lần Thiên Ma Giải Thể, lực lượng lần nữa tăng vọt, song quyền lật qua lật lại, hướng về bảy đại kiếm oanh tới đón đánh mà đi.

Bảy đạo kiếm quang này đã phong khóa tất cả lộ tuyến của hần, làm hần chỉ có thể đón đỡ mà không có khả năng trốn tránh chút nào.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Mỗi tiếp được một đạo kiếm quang, Lâm Lạc đều là thân hình run rẩy dữ dội, đằng đằng đằng... dưới chân liền lúi lại liên tục, nhưng sau bảy đạo kiếm quang, hắn lại như cũ ngạo nhiên đứng thẳng!

Ở đây nghìn vạn người, tất cả đều kinh hãi, ngay cả Thiên Hợp cảnh cao thủ cũng là da đầu run lên!

Tuyệt Quang Thất Kiếm này uy thế bá đạo, đã có lực sát thương Thích Biến cảnh, đừng nói Địa Nguyên cảnh, dù là Thiên Hợp cảnh đỉnh phong cao thủ cũng có thể bị gạt bỏ trực tiếp! Nhưng Lâm Lạc lại ngạnh sanh chống đỡ, đây là vô cùng kỳ tích!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, tuy toàn thân đầm máu, nhưng khí thế lại bạo cuốn như nước thủy triều, hắn dưới chân mãnh liệt đạp một cái, đúng là hướng đối phương nhào tới, thổi lên kèn phản công!

Tiểu tử này muốn nghịch thiên a!

Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mị hai tay nắm lẫn nhau, đều là trong nội tâm tràn đầy kích động! Kia là nam nhân của mình.

Tiểu Nguyên phát ra cười to nói:

- Không sai, không sai, lại có biểu hiện bậc này! Bất quá, người càng xuất sắc, lại càng lưu người không được!

Hắn đã không che dấu quyết tâm muốn xóa đi một thiên tài chút nào, thanh âm thâm lãnh vô tình! Cái này không quan hệ đồ kị, chỉ là lập trường song phương bất đồng, vì Lạc Thủy quốc, hắn phải chém giết Lâm Lạc!

- Phong ấn, phá!

Tiểu Nguyên ngửa mặt lên trời hét giận dữ, lực lượng toàn thân rõ ràng một hồi tăng vọt, không khí bốn phía lại bị khí thế tăng vọt của hắn ngạnh sanh đẩy ra, tạo thành vòng xoáy lần lượt, giống như gió lốc hò hét không thôi!

Quá cường đại!

Con người của Lăng Kinh Hồng đột nhiên co rút lại, thất thanh nói:

- Song linh căn!

Nàng chính là song hệ công pháp cùng tu, tự nhiên đối với cái này hết sức quen thuộc, đó là kết quả vận dụng song hệ công pháp!

Đạo công pháp thứ hai bắt đầu vận chuyển, lực lượng của Tiểu Nguyên lập tức tăng lên gấp đôi, trường kiếm ra lại, lại là một Tuyệt Quang Thất Kiếm chém ra! Lần này bởi vì lực lượng tăng vọt, bảy kiếm quang vậy mà đạt đến chiều dài ba trăm trượng!

Cái này cũng không phải một cộng một đơn giản chất chồng, mà là gần như tăng lũy thừa cấp!

Trong nháy mắt, Lâm Lạc lại lần nữa gặp phải hiểm quan sinh tử!

Giọt Tử Huyết thứ hai, bạo!

Thiên Ma Giải Thể mở lại!

Lâm Lạc song quyền oanh ra lần nữa, bành bạch, toàn thân máu tươi bão táp mà ra, nhưng thế công lúc này đây lại một lần nữa gần gần xuống!

Cái này. . . hai người đều là quá kinh khủng!

Tất cả mọi người là đồng dạng cảm khái, hai người này cũng có thể ở thời điểm người khác cho rằng bọn họ đã đạt tới cực hạn, lần nữa bộc phát ra chiến lực càng cường đại hơn, đây mới là địa phương kinh khủng nhất của bọn họ.

Lâm Lạc vù vù hô thở ra trọc khí, Thiên Ma Giải Thể quá tổn thương bản thân, tuy hắn có Tử Huyết nhanh chóng khép lại, nhưng cuối cùng là không thể hoàn toàn khôi phục, cái này nếu lần thứ ba Thiên Ma

Giải Thử, mỗi một mạch máu của hắn sẽ bạo liệt, chỉ còn lại chiến ý ngút trời, ngay cả đỉnh đầu cũng hình thành một nắm tay kim sắc to lớn.

- Nhìn ngươi còn có thể chống đỡ bao lâu!

Tiểu Nguyên hừ lạnh một tiếng, trường kiếm lại vung, bảy đạo kiếm quang khùng bổ lại xuất hiện.

Lâm Lạc lạnh lùng không nói gì, một bên oanh ra quyền kinh, một bên đem năm cây Băng Phách Hàn Thứ sử dụng đi ra, bị động bị đánh tổng không phải chuyện hay!

Hắn Thủy hệ công pháp đạt đến Địa Nguyên nhị trọng thiên, uy lực của Băng Phách Hàn Thứ này tự nhiên cũng tăng lên rất nhiều, bất quá Tiểu Nguyên là Thiên Hợp cảnh cao thủ, lực sát thương của Băng Phách Hàn Thứ đối với hắn cũng không cao lắm.

Nhưng nếu Tiểu Nguyên thực nghĩ như vậy mà nói liền muốn nguy rồi, bởi vì Băng Phách Hàn Thứ chỉ là một cái nguy trang, sát chiêu chính thức là Cẩm Tự ở trong đó!

Tiểu Nguyên đối với nguy cơ vẫn là có trực giác tương đối, theo bản năng phát giác đến chỗ không ổn trong đó, xa xa chém ra vài đạo kiếm khí, không để cho Băng Phách Hàn Thứ có cơ hội tiếp cận!

451. Chương 451: Nguy Cơ Mất Nước. (1)

Lâm Lạc tâm niệm nhất chuyển, năm đạo Băng Phách Hàn Thứ nhanh chóng hướng về cơ rút lại, nhưng thực lực của Tiểu Nguyên dù sao cũng mạnh hơn một đại cảnh giới, tuy Lâm Lạc thu hồi bốn băng thứ, nhưng cây thứ năm vẫn bị kiếm khí quét trúng, lập tức vỡ vụn.

Tập tập tập!

Băng thứ vỡ ra, không khí chung quanh lập tức ngưng kết, sau đó Cẩm Tự phát uy, cả không gian bỗng nhiên sụp đổ, tạo thành vô số động nhỏ, giống như pháo hoa tách ra, không ngừng chớp động!

Chỉ là pháo hoa đủ mọi màu sắc, mà đây chỉ là một mảnh đen kịt, rét lạnh đến đáng sợ!

Tiểu Nguyên không khỏi biến sắc, hắn thân là Thiên Hợp cảnh cao thủ càng có thể cảm giác được trong băng thứ ẩn chứa lực lượng đáng sợ! May mắn hắn không có tự đại, nếu là đợi băng thứ gần đến lại ra quyền oanh tấn mà nói, nói không chừng thân thể của hắn cũng muốn trong nháy mắt bị những hắc động thật nhỏ kia cuốn ra vô số miệng vết thương!

Người này, thật đúng là hậu chiêu vô số!

Nhất định phải nhanh chóng chém giết, trời mới biết hắn còn có càng nhiều chiêu số hay không!

- Phong ấn thứ hai, mở!

Tiểu Nguyên lại quát một tiếng, lực lượng trên người rõ ràng lại một lần không thể tưởng tượng nổi điên cuồng phát ra!

Tam linh căn!

Người này lại là tam hệ công pháp cùng tu!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người là tràn đầy khiếp sợ!

Thiên tài a, rõ ràng tam hệ công pháp cùng tu còn có thể hơn hai trăm tuổi đồng thời đạt đến Thiên Hợp cảnh đỉnh phong!

Trước đó, đại bộ phận mọi người là xem trọng Dịch Hưng Ba càng hơn Tiểu Nguyên, bởi vì Dịch Hưng Ba chỉ có hơn chín mươi tuổi, nếu so với Tiểu Nguyên nhỏ hơn một trăm tuổi, nhưng cảnh giới song phương lại giống nhau, cái này ai mạnh ai yếu vừa xem hiểu ngay!

Khi thấy Tiểu Nguyên chính là hai hệ công pháp cùng tu, mọi người mới giật mình, trách không được Tiểu Nguyên mặc dù có tên thiên tài, tu vi cảnh giới lại không có kinh người như Dịch Hưng Ba, nguyên lai là đồng thời tu luyện hai môn công pháp, cái cảnh giới này dĩ nhiên là chậm!

Nhưng cân nhắc xuống dưới, còn là Dịch Hưng Ba thiên tư tốt hơn một điểm, nhưng Tiểu Nguyên thắng ở tiềm lực càng lớn, chỉ cần song hệ công pháp đạt tới Thích Biến cảnh đỉnh phong, vậy hẳn chính là Vô Song Chiến Thần thứ hai!

Nhưng mà, Tiểu Nguyên căn bản không phải song tu, mà là tam tu, lập tức đem Dịch Hưng Ba xa xa bỏ xuống dưới!

Cái này con mẹ nó mới là thiên tài!

- Lúc này đây, nhìn người còn ngăn cản như thế nào!

Tiểu Nguyên bạo rống một tiếng, tam hệ công pháp cùng chuyển, Tuyệt Quang Thất Kiếm ra lại!

Hưu hưu hưu...

Bảy đạo kiếm quang dài năm trăm trượng xuất hiện, hạo hạo dâng dâng kích bắn về phía Lâm Lạc đi! Chỗ kiếm quang tuôn qua, không gian đều bị xé rách, hiện ra nguyên một đám hắc động, so với vừa rồi Lâm Lạc oanh ra còn muốn lớn hơn!

Mọi người đều bị hoảng sợ, Tiểu Nguyên này quá kinh khủng, cái uy thế này ngay cả Thích Biến Tiểu Thừa cảnh cũng có thể chém giết!

Ở Tiểu Nguyên thể hiện ra linh căn thứ hai, sắc mặt Dịch Hưng Ba đã khó coi, nhưng lúc nhìn thấy linh căn thứ ba, vậy thì càng thêm đen!

Trước đó, hẳn một mực tương đối tự phụ, đối với người khác đem hẳn cùng Tiểu Nguyên đặt song song mà cảm thấy trơ trẽn! Tuy hai người cùng là Thiên Hợp cảnh đỉnh phong, nhưng hẳn trẻ hơn một trăm tuổi, há là Tiểu Nguyên có thể sánh vai!

Nhưng mà bây giờ nhìn đến Tiểu Nguyên lại có tam linh căn, Dịch Hưng Ba lập tức ý thức được mình mới là người cần phải tự ti mặc cảm kia, cái này vừa giận vừa thẹn lại đổ kị, hẳn há có thể không đen mặt!

Bất quá, Tiểu Nguyên cư nhiên tình nguyện làm cho người ta xem nhẹ cũng thủy chung không có tiết lộ qua mình có được song linh căn, thậm chí tam linh căn, hiển nhiên là có mưu đồ, nhưng vì cái gì muốn vào lúc đó lộ ra ngoài?

Muốn nói bỗng nhiên nổi tiếng vậy cũng không có khả năng, đầu tiên Tiểu Nguyên vốn là thiên tài trong một đời tuổi trẻ, danh chấn Lạc Thủy, ngay cả rất nhiều nhà quyền thế của Càn Nguyên quốc đều nghe nói qua tên của hắn, đồng dạng như thế gia Lạc Thủy quốc cũng biết Dịch Hưng Ba hắn vậy! Hơn nữa, Lâm Lạc bất quá Địa Nguyên cảnh, dù thiên tài nghịch thiên thể nào, dùng tu vi Thiên Hợp cảnh đỉnh cao đánh bại hắn cũng sẽ không cho Tiểu Nguyên thêm vinh dự, cần gì phải vậy?

Trong cái này, chẳng lẽ còn có bí ẩn?

Lâm Lạc lại không rảnh tự hỏi những cái này, một giọt Tử Huyết cuối cùng cũng lập tức thiêu đốt, hắn lần nữa thúc dục Thiên Ma Giải Thể, đây cũng là sức mạnh cực hạn của hắn.

Thình thịch thình thịch thình thịch!

Lâm Lạc liên tục ra quyền, mỗi ra một quyền tựa hồ ngay cả đại địa cũng muốn bị hắn nhắc lên, giương lên tro bụi đầy trời, tạo thành một mảnh bụi mù dài hẹp, hướng về bảy đạo kiếm đón đánh mà đi.

Tà quang biến mất, Lâm Lạc ngạo nhiên sừng sững, trong hai mắt chiến ý ngút trời, hắn kêu to một tiếng, hướng về Tiểu Nguyên phản công mà đi.

Thiên Ma Giải Thể cũng chỉ có thể duy trì liên tục một nén hương thời gian, đến lúc đó không trông nom thắng bại như thế nào hẳn cũng phải rời khỏi chiến trường. Cho dù thua cũng không có cái gì gọi là, dù sao đối phương vừa là Thiên Hợp cảnh đỉnh phong, lại tam tu công pháp khủng bố, không ai sẽ chỉ trích hắn sợ chiến!

Trên thực tế, Lâm Lạc cùng Tiểu Nguyên đánh đến mức này, đã đầy đủ làm cho người ta kinh hãi, đối với hắn chỉ có thừa nhận mà không có bất luận chỉ trích gì! Chiến dịch này đi qua, thanh danh của Lâm Lạc tất nhiên sẽ ở Càn Nguyên, Lạc Thủy hai nước được tán dương!

Trên mặt Tiểu Nguyên lộ ra kinh ngạc không gì ngăn được.

Lâm Lạc có thể dùng Địa Nguyên cảnh đối chiến Thiên Hợp, nhất định là võ giả nhiều linh căn, nhưng theo hắn vận chuyển thứ hai, thứ ba hệ công pháp, Lâm Lạc rõ ràng cũng có thể miễn cưỡng cùng theo tiến độ, cái này nói rõ Lâm Lạc tất nhiên tu một môn kỳ công, có thể kích phát tiềm lực!

Loại công pháp này kỳ thật không kỳ lạ quý hiếm thế nào, các đại gia tộc đều có tồn tại cùng loại, dưới tình huống nguy cấp nhất sẽ sử dụng, nhưng Lâm Lạc có thể ba lần kích phát môn công pháp này, đem lực lượng không ngừng tăng lên, đây mới là địa phương làm hắn giật mình.

Bất quá, dù thế nào, cái này cũng không phải thực lực bình thường của Lâm Lạc thể hiện, kích phát tiềm lực có được lực lượng cuối cùng không thể bền bỉ!

Tiểu Nguyên hừ lạnh một tiếng, trường kiếm run lên, lại là đại kiếm hiện liên tiếp, đối với Lâm Lạc triển khai tấn công mạnh mẽ.

Thiên Ma Giải Thể, Chiến Thiên Quyết, cường độ thân thể khủng bố, Tử Đỉnh phòng ngự, những cái này gia cùng một chỗ mới có thể để cho Lâm Lạc miễn cưỡng cùng một Thiên Hợp cảnh tam tu cường giả chèo chống.

Đau khổ chống đỡ, nhưng chỉ là chống đỡ cũng không thể lấy được thắng lợi, dù sao Thiên Ma Giải Thể duy trì liên tục thời gian có hạn!

Lâm Lạc té ra bốn cây Băng Phách Hàn Thứ, triển khai phản công.

Đối với băng thứ này, Tiểu Nguyên là tương đối kiêng kỵ, trường kiếm vung lên, đánh ra bốn đạo kiếm khí, muốn đem những băng thứ này vỡ vụn ở bên ngoài mười trượng.

Lâm Lạc ý niệm vận chuyển, khống chế bốn căn băng thứ liên tục xoay quanh, né tránh đồng thời như cũ đối với Tiểu Nguyên tạo thành một loại xu thế bao bọc.

452. Chương 452: Nguy Cơ Mất Nước. (2)

Hắc!

Tứ căn băng thứ đột nhiên từ phương hướng bất đồng đồng thời kích bắn xuống, phong tất cả khóa lộ tuyến tránh né của Tiểu Nguyên.

- Chút tài mọn!

Tiểu Nguyên hừ lạnh một tiếng, trường kiếm chém ra, trực tiếp đem căn băng thứ phía đông chém rụng, phá vòng vây mà ra!

Nhưng chính lúc này, Lâm Lạc cũng đã bỏ nhào vào, trong một tiếng hét lớn, hữu quyền hạo hạo dang dang oanh đi qua, lam hóa cháy rừng rực, cái này nếu bị hắn oanh trúng, cho dù Tiểu Nguyên cũng ôm hận!

Thực coi hắn là đối thủ thực lực ngang hàng sao?

Tiểu Nguyên cười lạnh, thế đi đã hết, trường kiếm gọt đến, đi sau mà tới trước, Lâm Lạc chưa kịp oanh đến liền có thể trước chém hắn thành hai đoạn!

Ông!

Đỉnh đầu Lâm Lạc đột nhiên hiện ra chiến ý chi quyền kim sắc, chiến ý mãnh liệt kinh sợ nhân tâm âm âm tràn ra, lập tức cuốn sạch khắp bát phương, bành bạch, trong phạm vi ba mươi dặm cho dù là võ giả Niết Âm Cảnh cũng bị sinh sinh chấn hôn mê bất tỉnh!

Dù là Tiểu Nguyên cũng hiện ra một tia kinh ngạc!

Tuy cái này cũng chỉ có thể đối với hắn tạo thành một chút ảnh hưởng như vậy, nhưng cao thủ so chiêu, một nhân tố nhỏ cũng đã có thể quyết định sinh tử!

Kiểm thế của Tiểu Nguyên chậm nửa nhịp, hữu quyền của Lâm Lạc thừa cơ oanh đi qua, lam hỏa thẳng đến ngực đối phương!

- Khái!

Tiểu Nguyên bạo rống một tiếng, bày tay trái mãnh liệt đánh trả, đoạt trước khi hữu quyền của Lâm Lạc oanh đến, ở lồng ngực của mình oanh một chưởng, lập tức, cả người hắn giống như mũi tên gia tốc, trực tiếp bị oanh bay ra ngoài ba bốn trăm trượng, nhanh chóng thoát ly lĩnh vực lam hỏa của Lâm Lạc!

Người này cũng là một ngoan nhân, cái này có thể nói là tráng sĩ chặt tay, quyết đoán vô cùng!

- Phốc!

Thân hình Tiểu Nguyên rơi xuống đất, vũng vàng đứng lại, nhưng sắc mặt một hồi ửng hồng, một ngụm máu tươi đã kích bắn ra, trong máu còn mang theo mấy khối thịt nát, đúng là mảnh vỡ nội tạng của hắn, thân hình một hồi run rẩy!

Vừa rồi một chưởng kia hắn không sai biệt lắm là toàn lực ra hết, bằng bị một người cảnh giới giống nhau miễn cưỡng oanh một chưởng, cái này cho dù là hắn cũng là bị trọng thương! Càng làm cho hắn nổi giận chính là, cái này con mẹ nó còn là bị chính bản thân hắn đánh!

Phụ cận nghìn vạn người tuy bị chiến ý chi quyền của Lâm Lạc chấn bất tỉnh một mảng lớn, nhưng thanh tỉnh lại càng nhiều, thấy một màn như vậy đều là trong nội tâm kinh hãi!

Dùng bốn căn băng thứ bố cục, lại tế ra nắm tay kim sắc thần bí kia kinh sợ, vì chính mình thắng được một tia cơ hội xuất thủ, Lâm Lạc người này thật đúng là thiên tài chiến đấu trời sinh! Nhưng Tiểu Nguyên cũng quả quyết vô cùng, thông qua tự mình hại mình tránh thoát kết quả cơ hồ là phải chết này, đồng dạng làm cho người ta thán phục!

Nhưng Lâm Lạc chỉ có tu vi Địa Nguyên cảnh, rõ ràng đem Tiểu Nguyên làm cho thảm như vậy, thật sự quá nghịch thiên !

Tiểu Nguyên phần uất vô cùng, luận tu vi, hắn một đầu ngón tay có thể nghiền chết Lâm Lạc vài trăm lần, nhưng tiểu tử kia lại mảnh khỏe vô số, chẳng những làm hắn không có rất nhanh chấm dứt chiến đấu, còn thiếu chút nữa lật ngược lại oanh giết hắn!

- Chết!

Trước hắn chỉ là bắt đầu sinh sát ý, nhưng bây giờ là động chân hỏa, về công về tư, hắn đều muốn đánh chết Lâm Lạc.

- Đủ rồi!

Một thanh âm tràn ngập uy áp vang lên, trong tròng đã nhiều hơn một lão giả áo xám, khí tức trên thân nhấp nhô như nước thủy triều, cường đại làm cho người ta phát run!

Một Thích Biến cảnh! Hơn nữa còn là Thích Biến cảnh đỉnh phong!

- Hoa Viễn Phong, người vẫn là xuất hiện!

Lại là một thanh âm uy thế mười phần vang lên, thân ảnh của Phạm Thương Vũ cũng hiện ra ở trong tròng, bảo hộ ở trước người Lâm Lạc, trước đối với Lâm Lạc nói một câu:

- Nhanh chóng lui về trị thương.

Lại nhìn về phía tên lão giả kia.

- Thật muốn đem trận chiến tranh này trở nên không thể vãn hồi sao?

- Ha ha ha đây chính là lão phu chờ đợi!

Hoa Viễn Phong cười to, ánh mắt ở trên người Lâm Lạc đi xa quét thoáng một cái, ngăn không được sát khí lan tràn.

- Hừ, Phạm mỗ cũng đang muốn lại lĩnh giáo thực lực Hoa huynh thoáng cái, dù sao ba trăm năm trước, Phạm mỗ là nhận được ân huệ thật lớn của Hoa huynh!

Phạm Thương Vũ lạnh lạnh nói ra.

Hắn ba trăm năm trước đã từng đến Lạc Thủy quốc du lịch, nhưng sau khi thân phận lộ ra ngoài, bị Hoa Viễn Phong đuổi giết cực kỳ thảm, thiếu chút nữa vẫn lạc trong tay của đối phương, hai người có thể nói là mối thù truyền kiếp.

Hoa Viễn Phong cười nhạt một tiếng nói:

- Cao thủ Càn Nguyên quốc các người đều tới sao, nếu không sẽ không đủ đánh!

Trong nội tâm Phạm Thương Vũ run lên:

- Các người thật muốn dẫn phát đại chiến, không sợ Đại Việt quốc ngư ông đắc lợi sao?

- Được rồi, chúng ta là liên thủ hợp tác!

Lại là một thanh âm vang lên, trong tràng xuất hiện ba Thích Biến cảnh đỉnh phong cường giả, một mỹ phụ trung niên, con mắt sáng như nước, phong vận vẫn còn.

- Đại Việt quốc Cảnh gia, Cảnh Vũ Phi!

Thanh âm Phạm Thương Vũ cũng run lên.

Vậy mà Lạc Thủy quốc cùng Đại Việt quốc liên thủ ! Điều này sao có thể! Tam đại Thần quốc trong lúc đó tồn tại xung đột lợi ích thật lớn, lẫn nhau trong lúc đó có hơn mười vạn năm ân oán há lại nói phóng có thể dễ xuống!

- Phạm huynh có phải là vô cùng khó hiểu đúng không?

Hoa Viễn Phong tựa hồ một chút cũng không gấp, thản nhiên nói:

- Nhưng phải biết rằng, bốn gia tộc thống trị một Thần quốc, so với bát đại gia tộc thống trị ba Thần quốc, phép tính đơn giản như vậy nên nào hơn kém không cần lão phu tính cho người a?

- Hừ thực sự đơn giản như thế, Tam đại Thần quốc đã sớm xác nhập, có thể đợi đến hôm nay sao?

Phạm Thương Vũ lạnh lùng nói.

- Có đôi khi sự tình chính là đơn giản như vậy!

Mỹ phụ Cảnh Vũ Phi tiếp lời nói ra:

- Công chúa Hoàng thất của Đại Việt quốc ta gả cho Hoàng tử của Lạc Thủy quốc, hai người bọn họ sinh hậu duệ, chính là cộng chủ của Tam đại Thần quốc!

- Cảnh gia muội tử, sau này liền không có Tam đại Thần quốc, mà là một lần nữa liên hợp trở thành một Thần quốc, Đại Kim quốc!

Hoa Viễn Phong cười to nói.

Ngày xưa là Cổ thị hoàng triều, mà Thần quốc quốc hiệu là “Kim”, cái này nói rõ ý đồ xưng bá của bọn hắn rồi.

Ba người bọn họ đều không có hạ giọng, đặc biệt Hoa Viễn Phong cùng Cảnh Vũ Phi, hướng chỉ đem thanh âm truyền khắp bát phương, đây là muốn dao động ý chí chiến đấu của quân sĩ, võ giả Càn Nguyên quốc!

- Trách không được các ngươi muốn làm như vậy, nguyên lai là muốn đem võ giả Càn Nguyên quốc ta một mẻ hết gọn!

Sắc mặt Phạm Thương Vũ tái nhợt, song quyền nắm chặt, bành bạch, không khí quanh người hắn đúng là tạo thành nguyên một đám vòng xoáy, cho thấy tâm tình cuồng nộ của hắn.

- Trảm thảo trừ căn, vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn! Từ bây giờ, thiên hạ không còn Phạm, Dịch, Tô, Điền tứ đại gia tộc!

Hoa Viễn Phong sát khí bốn phía.

- Đã muốn đánh, liền phụng bồi đến cùng, đều ra đây đi!

Phạm Thương Vũ không hổ có khí phách Tông Sư của một thế hệ, dĩ nhiên không chế được tâm tình, đem tức giận chuyển hóa làm ý chí chiến đấu hừng hực, chiến ý kích ngang ngút trời.

453. Chương 453: Một Người Trấn Áp. (1)

- Phạm huynh thiên tư như thế, phải diệt người đi, thực có chút tiếc nuối a!

Hoa Viễn Phong còn có chút cảm khái nói một câu.

- Hãy bớt sàm ngôn đi, nhanh chóng đến chiến!

Phạm Thương Vũ phóng khoáng cười lớn một tiếng, song lĩnh độc thủ đại hiệp vực mở ra, tạo thành kỳ cảnh dung nham đổ, thạch xuyên không. Hắn sớm đã đạt đến nửa bước Linh giả, chỉ là không có hoàn cảnh để hắn bước ra một bước cuối cùng, thủy chung chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới này, nói cách khác, hắn dĩ nhiên là Linh cảnh chí cường giả !

Mà Đại Việt quốc cùng Lạc Thủy quốc khởi xướng đại chiến, chỉ sợ cũng là vì tránh đi nửa năm sau U Âm Sâm Lâm mở ra. Nếu không Phạm Thương Vũ nhất định có thể tiến vào Linh cảnh, một Linh cảnh chí cường giả có được song lĩnh vực thật là đáng sợ!

Cảnh Vũ Phủ cùng Hoa Viễn Phong cũng đồng thời mở ra lĩnh vực, nếu bọn họ còn không có trở thành nửa bước Linh giả, sẽ không dám nghênh chiến Phạm Thương Vũ!

Lĩnh vực của Cảnh Vũ Phủ so sánh bình thường, là một mảnh thế giới Băng Tuyết, vô số Tuyết Hoa ở quanh người nàng, phiêu động trong phạm vi chín trượng, trên mặt đất tuyết trắng như tuyết. Mà lĩnh vực của Hoa Viễn Phong thì muốn cổ quái nhiều hơn, hắn hiển nhiên là Kim hệ linh căn, trong lĩnh vực một mảnh kim sắc, cũng không như Tô Quảng Khai kiếm thế giới như vậy, mà là từng kim sắc hung thú, mỗi con rít gào rống giận.

- Tất cả hiện thân, giết sạch võ giả Càn Nguyên quốc nơi đây, từ đó về sau, Càn Nguyên quốc chỉ có thể trở thành lịch sử!

Hoa Viễn Phong hét lớn.

Hưu hưu hưu...

Lại là hai mươi mấy đạo thân ảnh hiển hiện, thành linh đều là tu vi Thích Biến cảnh, tuy không phải mỗi người đều đạt đến Thích Biến cảnh đỉnh phong, nhưng cổ lực lượng này đã đầy đủ đem võ giả Càn Nguyên quốc nơi này giết hơn mấy trăm lần!

- Ai, nhân loại vì sao cuối cùng phải tự giết lẫn nhau!

Thanh âm yếu ớt của Tô Quảng Khai vang lên, thân ảnh đột nhiên hiện ra ở trên không chiến trường, dưới chân không hề có gì, đúng là như vậy lơ lửng!

Cái này không khỏi làm tất cả mọi người không nói nên lời!

Võ giả theo tu vi tăng cường, có thể chạy trốn nhanh hơn, nhảy được rất cao, nhưng nhảy được cao tới đâu đều phải rơi xuống, cũng không thể như chim chóc thủy chung bay lượn trên không trung! Nhưng Tô Quảng Khai lại vi phạm lẽ thường võ đạo, lại xuất hiện một kỳ tích!

Đây cũng là uy năng của Linh cảnh chí cường giả sao?

Có thể như chim chóc đồng dạng ở trên không trung bay lượn, như cá ở đáy nước du lịch, cái này chỉ sợ là ảo tưởng của mỗi người từ nhỏ, nhưng không nghĩ tới vậy mà thực sự có thời điểm thực hiện!

Tô Quảng Khai cứ như vậy ở trên trời lơ lửng, tự có một cỗ uy thế lớn lao trấn áp thiên địa, phẳng phất hẳn chính là Chân Thần trong thiên địa, mỗi người đều muốn đối với hắn quỳ bái, không thể có một tia bất kính!

Chiến đấu hết sức căng thẳng bên dưới bị ngạnh sanh áp chế, nghìn vạn người đồng thời bị Tô Quảng Khai trấn áp, vậy mà không có một người nào, không có một cái nào có thể sinh ý niệm ra tay!

Đây chính là uy năng Linh giả!

Trách không được nói thực lực quốc gia kỳ thật chính là quyết định bởi chiến lược đỉnh phong, quân đội, chỉ là dùng để chiếm lĩnh thành thị, giữ gìn trật tự, chưa bao giờ là chủ lực chính thức của chiến tranh!

- Tô huynh, ta và người lần trước giao thủ là chuyện tình bao nhiêu năm trước rồi nhỉ?

Một tiếng cười sang sảng, trên bầu trời lần nữa xuất hiện một lão giả chòm râu hoa râm, đồng dạng phù phiếm ở trên hư không, giống như phi ngư!

- Tiêu huynh, một trận chiến này nếu khai hỏa, vô luận kết quả như thế nào, nhân loại đều sẽ tổn hao nguyên khí, nếu vừa vận bộc phát Thú triều, toàn bộ thiên hạ sẽ sa vào thế giới hung thú, mong rằng nghĩ lại!

Tô Quảng Khai nói ra.

- Ha ha ha, còn không đơn giản sao, chỉ cần mấy vị như Tô huynh, Điền huynh cất cổ tự vận, cái này chẳng phải không có việc gì sao!

Ô Nha Tang cuống hòng vang lên, Linh cảnh chí cường giả thứ ba từ phương xa bay nhanh tới, cùng lão giả họ Tiểu tạo thành xu thế vây kín Tô Quảng Khai.

- Kính xin Tô huynh từ đại nghĩa, vì cả nhân loại tự vận a!

Cho dù dùng hàm dưỡng của Tô Quảng Khai cũng tức giận bắt đầu khởi động, trong mắt thình lình bắn ra hai đạo kim quang dài ba xích, hắn cũng không phải thiện nam tín nữ, là ngoan nhân trong tay giết chóc vô số, đã như vậy, vậy cũng chỉ có bằng thực lực nói chuyện!

Tô Quảng Khai hừ nhẹ một tiếng, Kim sắc thể giới bỗng nhiên mở ra, hướng về hai địch thủ bao phủ qua.

Hai người song song hét lớn, phân biệt mở ra lĩnh vực Hoàng sắc cùng Hắc sắc của mỗi người. Hoàng sắc lĩnh vực là một mảnh cát vàng khắp bầu trời, mà Hắc sắc lĩnh vực là một hải dương hắc sắc, cùng Kim kiếm lĩnh vực của Tô Quảng Khai tiến hành đối kháng.

- Lão phu nhiều năm không động thủ, các người đều cho rằng lão phu tuổi già sức yếu rồi hay sao?

Tô Quảng Khai hét lớn một tiếng, thân hình hướng về Ô Nha Tang đánh tới, cả người hóa thành một đạo kim sắc lưu quang, kéo theo Kim sắc thể giới của hắn mạnh mẽ xâm nhập lĩnh vực cát vàng.

Kim kiếm ngang dọc, đem một mảnh cát vàng nghiền nát, mà Tô Quảng Khai càng là tiến quân thần tốc, trực tiếp đứng ở trước người Ô Nha Tang, tay phải vươn thẳng bóp vào cổ họng đối phương.

- Tô lão nhi, ngươi quá coi thường lão phu rồi đấy!

Ô Nha Tang phản nộ quát một tiếng, ra quyền hướng Tô lão đánh qua.

- Phá!

Tô Quảng Khai hừ lạnh, kim quang trên tay chớp động, đúng là đem hữu quyền của Ô Nha Tang sinh sôi tước xuống, không chút nào trở ngại hướng về Ô Nha Tang cái cổ tiếp tục chớp tới.

- Thế nào lại như vậy?

Trong ánh mắt Ô Nha Tang hiện lên một đạo thất kinh, toàn bộ thân thể đột nhiên hóa thành vô số hạt cát, đúng là tùy theo gió phiêu tán.

- Muốn chạy trốn sao?

Âm thanh của Tô Quảng Khai tràn đầy sát khí, kim sắc thể giới vận chuyển, thân hình của Ô Nha Tang dĩ nhiên lần thứ hai thực hóa, hiện ra chân thân. Bàn tay của Tô Quảng Khai tìm tòi, trực tiếp nắm cái cổ của đối phương.

- Không nên giết...

Ô Nha Tang chữ “ta” còn không kịp nói ra, cái cổ đã bị bẻ gãy. Cát vàng linh vực trong nháy mắt bị kim sắc thể giới thôn phệ, mà thân thể của Ô Nha Tang cũng bị Tô Quảng Khai thả rơi xuống mặt đất, làm nổi lên bụi mù.

Đường đường một gã Tiên cảnh chí cường người, cư nhiên bị thoải mái giết chết như vậy.

Coi như là Thích Biến cảnh cường giả cũng là trụ cột một quốc gia, chết một người cũng phải cử quốc tang, nhưng vừa chết trận lại là một Tiên cảnh chí cường giả, tổn thất lại lớn như thế nào?

Mà thật sự kinh khủng là Tô Quảng Khai, đồng dạng Tiên cảnh chí cường giả, như thế nào sẽ chênh lệch lớn như vậy, có thể trong một cái đối mặt oanh giết Tiên cảnh chí cường giả, cái này muốn cho người làm sao tiếp thu?

- Người... người... người bước ra tầng thứ hai rồi hay sao?

Tiểu gia Tiên cảnh chí cường giả ngay cả thanh âm cũng run run, tràn ngập một loại sợ hãi không gì sánh được.

- Phải là lão phu giết gà dọa khỉ mới bằng lòng nghe lời sao?

454. Chương 454: Một Người Trán Ấp. (2)

Tô Quảng Khai không hề bảo lưu linh vực của hắn, Kim sắc thể giới chừng hai trăm trượng lan tràn, xa xa áp qua Hắc sắc hải dương của lão giả Tiểu họ bất quá hơn trăm trượng.

- Nếu sớm biết Tô tiên bối đã đặt chân tới tầng thứ hai, bọn văn bối làm sao dám có bất luận dị niệm gì, kính xin tiền bối thứ tội!

Xa xa lại có sáu đạo nhân ảnh lẳng không mà đứng, đây là Tiên cảnh chí cường giả còn lại của sáu đại gia tộc Đại Việt quốc cùng Lạc Thủy quốc.

Bọn họ nguyên bản xưng huynh gọi đệ, nhưng sau khi Tô Quảng Khai bày ra lực lượng xa xa siêu việt bọn họ, lập tức tự giác miệng nói văn bối, không dám có bất luận cái gì bất kính chút nào.

Tại thế giới này, thực lực đại biểu cho tất cả!

- Nếu không phải còn có Bách niên thú triều, lão phu ngay lập tức muốn đại khai sát giới. Nhưng tử tội có thể miễn, nhưng tội sống khó tha, nếu các ngươi phát động xâm lược đối với Càn Nguyên quốc ta, vậy xuất ra bồi thường đến đây đi!

Tô Quảng Khai nhàn nhạt nói.

Đây là dùng tài tiêu tai, nghĩ không ra Tô lão đầu cũng tránh không được tục.

Bất quá, hắn vợ vét tài sản thế là của bảy đại Tiên cảnh chí cường giả, bị bọn họ cất kỹ coi trọng có thể là bảo vật tầm thường sao?

Tuy trong lòng bảy người này không cam lòng, nhưng căn bản không phải đối thủ của Tô Quảng Khai, nếu phản kháng chỉ là tự tìm tử lộ! Tô Quảng Khai vừa lên là sấm sét đánh chết Ô gia Tiên cảnh chí cường giả. Cho dù bọn họ không vui cũng chỉ có thể áp ở trong lòng.

Hừ hừ hừ...

Bọn họ đều lấy ra một vật hướng về Tô Quảng Khai đưa qua, sau đó quay đầu đi, nháy mắt đã phi hành tuyệt tích.

Tô Quảng Khai đưa tay, vật gì đó đều bị hắn thu lên, mà thân hình của hắn cũng hạ xuống đứng ở bên cạnh Tô Mị. Nguyên bản khí thế trấn áp cửu thiên thập địa lập tức thu lại, trở thành một lão đầu bình thường trên đường cái có thể tùy ý thấy được.

Nhưng hiện tại có ai dám xem thường lão đầu này, không gặp hắn ngay cả Tiên cảnh chí cường giả cũng làm thịt sao, cổ ai còn cứng hơn cổ của Tiên cảnh cường giả kia chứ?

Đại quân Lạc Thủy quốc bắt đầu chậm rãi triệt thoái về phía sau, chỉ cần Tô Quảng Khai còn tại thế một ngày, hai đại quốc mơ tưởng công chiếm Càn Nguyên quốc, trừ khi chí cường giả của bọn họ cũng có thể xuất hiện người bước ra bước thứ hai, mới có lực chiến với Tô Quảng Khai, lúc này mới có thể lại nói tới chiến tranh.

Một hồi chiến tranh tàn khốc đã bị Tô Quảng Khai một người trấn áp biến mất.

Mọi người ào ào dùng Truyền Tống Trận quay lại Đế đô, hoặc là thành trấn khác, tất nhiên là khó tránh khỏi nhiều một phen thảo luận. Mà vô số người cũng là lúc này mới biết được, Thích Biến Cảnh còn không phải võ đạo đỉnh phong, ở phía trên còn có Linh cảnh chí cường giả!

Thậm chí Linh cảnh chí cường giả cũng có cấp bậc chi phân, chỉ là cái này muốn phân chia như thế nào lại không phải bọn họ có thể biết.

Lâm Lạc bởi vì lọt vào thiệt hại nặng, bị Tô Mị cùng Lăng Kinh Hồng mang về Tô gia tạm làm điều dưỡng, cũng không có trực tiếp đi Tứ Phong Cốc. Hai ngày sau, hắn lại lần nữa ngưng luyện ra một giọt Tử Huyết, lập tức thiêu đốt trị thương thể, thương thể rất nhanh khỏi thất thất bát bát!

Nhưng Thiên Ma Giải Thể thật sự bá đạo, cho dù Tử Huyết có thể trị trị liệu phần lớn thương thể, nhưng một ít nội thương lại là cần phải có thời gian, thậm chí linh dược ôn tính khác mới có thể chữa khỏi. Bởi vậy, hắn còn phải ở Tô gia nghỉ ngơi vài ngày.

Chẳng qua hắn ở trong Tứ Phong Cốc cũng không có chuyện gì cần làm, Lam Hỏa tinh hoa của Hỏa Diễm cự nhân hiển nhiên là rất khó lại đạt được, chậm vài ngày cùng sớm vài ngày về Tứ Phong Cốc cũng không có khác biệt gì. Vì trị thương cho Lâm Lạc, Tô Mị còn đem Bảo Bảo đại tiên trời đi qua, chỉ vào Lâm Lạc nói:

- Quai bảo bảo, nhỏ nước miếng cho hắn!

Khuôn mặt Bảo Bảo đại tiên khổ sáp nói:

- Thương thể của Tiểu ca ca đã tốt không sai biệt lắm! Đừng bắt Bảo Bảo nhỏ nước miếng !

Lâm Lạc không khỏi cười to nói:

- Được rồi, đừng làm khó dễ tiểu gia hỏa này!

- Đúng đúng, Bảo Bảo không ảnh hưởng các người hôn môi nữa!

Bảo Bảo đại tiên vội vàng chuồn đi, thân thể trực tiếp xuyên tường qua, chạy mất tăm. Tiểu gia hỏa này xuất quỷ nhập thần cùng Đường Diễm là một cấp bậc, bọn họ không muốn cho người khác bắt đến, trừ khi là mở ra linh vực, nếu không thật không biết như thế nào mới có thể ngăn cản.

- Thôi tiểu quỷ!

Tô Mị cũng là cấp bậc yêu nữ, loại hôn miệng này là không chút nào để ý.

- Lần này gia gia lừa gạt đến không ít thứ tốt, chẳng qua đều bị ta lấy đi qua!

Nàng giống như hiến vật quý đem từng kiện vật phẩm từ trong không gian pháp khí thả đi ra, tổng cộng là bảy dạng, chính là bảy Linh cảnh chí cường giả của Lạc Thủy, Đại Việt Quốc dùng tới bảo vật “mua mệnh”.

Yêu nữ này cũng ngoan độc, cư nhiên một kiện không thiếu toàn bộ lấy đi qua, đoán chừng lúc này Tô Quảng Khai khẳng định ở trong tâm rơi lệ, cảm thán nữ sinh hướng ngoại đi.

- Biết người cần Ngũ hành tinh hoa, nhìn nhìn, đây là Kỳ Nguyên Băng Tinh, ngay cả Linh cảnh chí cường giả cũng bên thân thu giữ, nhất định là thứ tốt đi!

Tô Mị đem một khối tinh thạch chẳng qua lớn bằng lòng bàn tay ném cho Lâm Lạc, một bộ không để ở trong lòng. Ở trong lòng yêu nữ, Lâm Lạc trở nên mạnh mẽ kia có thể là đại sự hạng nhất, bởi vậy không tiếc từ chỗ Tô Quảng Khai lấy sạch đi qua. Lâm Lạc không khỏi cười khổ, bản lĩnh của Tô Quảng Khai lớn hơn nữa cũng đánh không lại cháu gái a!

Hắn cùng Tô Mị không có khách khí gì, đem Kỳ Nguyên Băng Tinh thu lên, chỉ chờ trạng thái vừa khôi phục liền tiến hành luyện hóa.

- Ân?

Lâm Lạc đột nhiên chỉ hướng một tấm bản đồ:

- Đó là cái gì?

- Gia gia cũng không biết, chẳng qua, hắn nói tài liệu về địa đồ này cực kì đặc thù, cho dù hắn vận dụng lực lượng linh vực cũng rất khó phá hư. Chẳng qua, đồ vật phía trên này về hoàn toàn chẳng biết nói cái gì, cũng không biết là địa đồ thật hay không, hay là vị tiên bối nào đó ở thời kỳ thượng cổ vui đùa!

Tô Mị nhún vai.

- Hắn không phải là vui đùa!

Lâm Lạc từ trong Tử Đinh lấy ra tàn đồ mà thê tử của Âu Dương Cường đưa kia, cùng địa đồ này ghép nối cùng một chỗ, chỉ thấy một đạo hào quang chớp qua, hai tấm địa đồ nối tiếp lại cùng một chỗ. Chẳng qua, mỗi một góc địa đồ đều chỉ có thể coi là một phần tư, đây chỉ là hợp lại trên nửa bộ phận, còn có hai góc tàn khuyết.

- Ha ha, ngốc tử, cái đó và người thật đúng là có duyên!

Tô Mị vỗ tay cười nói.

Lâm Lạc cũng không nhịn được cười một tiếng, không nghĩ tới địa đồ này vậy mà còn có khả năng gom góp, cực kì không thể tưởng tượng nổi. Có thể bị Linh cảnh chí cường giả cất kỹ, năm kiện đồ vật còn lại này tự nhiên cũng sẽ không đơn giản, cái gì Lục Tinh Kim, Lệ nhân Liên, nghe nói đều là bảo vật mà Linh cảnh cao thủ cũng phải dùng tới!

455. Chương 455: Tin Tức Địa Đồ. (1)

Đáng tiếc, không phải Ngũ hành tinh hoa đối với Lâm Lạc mà nói đến gần như đồ bỏ, hắn cũng chỉ nhận lấy Kỳ Nguyên Băng Tinh cùng địa đồ kia, cái khác đều giao Tô Mị trả lại cho Tô Quảng Khai. Chắc chắn thời điểm Tô Quảng Khai cầm lại năm kiện đồ vật này khẳng định phải lệ rơi đầy mặt, sẽ không ngừng cảm kích Lâm Lạc, cái này vừa nghĩ cũng cảm thấy bị ai a!

Hai người mới nói một hồi, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, Tô Mị đi ra ngoài mở cửa nhìn xem, lại là Phạm Thương Vũ! Vị Đại Tông Sư này đi vào trong phòng, đầu tiên là hỏi thương thế của Lâm Lạc, rất nhanh liền thẳng vào chính đề nói:

- Phạm mỗ vừa rồi bái kiến qua Tô lão, biết được Tô lão đem bảo vật lấy từ bảy đại Linh cảnh cường giả của Lạc Thủy, Đại Việt đều giao cho Tô nha đầu!

Tô Mị vội vàng sắc mặt căng thẳng nói:

- Đây chính là gia cho ta, người đừng nghĩ cướp!

Phạm Thương Vũ không khỏi cười ha ha nói:

- Yên tâm, Phạm mỗ sẽ không như thế! Chẳng qua, Phạm mỗ nơi này có một kiện đồ vật, người nhìn xem phải chăng quen mắt!

Hắn từ trong không gian pháp khí lấy ra một góc địa đồ, vô luận là lớn nhỏ, chất liệu, là cùng hai góc địa đồ lúc trước kia đồng dạng!

- Ân?

Lâm Lạc cùng Tô Mị đồng thời kinh hô một tiếng, liếc mắt nhìn sau, Lâm Lạc từ trong Tứ Đỉnh lấy ra địa đồ hợp lại kia, cùng miếng địa đồ này sát lại, chỉ thấy hào quang lại lóe lên, ghép thành một tấm đại địa đồ chỉ kém một góc!

- Ân?

Lúc này đến phiên Phạm Thương Vũ giật mình, hắn rõ ràng chỉ thấy một góc địa đồ, vì cái gì trong tay Lâm Lạc lại sẽ xuất hiện hai góc? Chẳng lẽ, tiểu tử này cơ duyên thực sự nghịch thiên như thế!

- Phạm bá bá, địa đồ này rốt cuộc có bí mật gì?

Tô Mị nhin không được hỏi.

Phạm Thương Vũ lộ ra một ít hồi ức nói:

- Thời điểm ta còn trẻ, đã từng tiến vào động phủ của một vị cao nhân tiền bối khi còn sống lưu lại, nhận được góc địa đồ này. Vị tiền bối kia chỉ để lại lác đác vài lời, nói không tỉ mỉ, đại ý là Thượng Thiên đỉnh, Linh cảnh mật bảo!

Trách không được Phạm Thương Vũ cũng tâm động, khi nhìn thấy một góc địa đồ liền bị kích động chạy tới. Tuy hắn xác thực còn không có đạt được Tiên Cảnh, nhưng cũng không còn xa. Đặc biệt sau hành trình U Âm Sâm Lâm, hắn tất nhiên có thể tiến vào Tiên Cảnh, trở thành Tiên Cảnh chí cường giả thứ năm của Càn Nguyên quốc.

Bất quá tuy rằng bốn đã có ba, nhưng địa đồ này thiếu một góc cũng nhìn không ra bất luận manh mối gì. Nếu không phải trò đùa dai củathượng cổ tiền bối, như vậy tất nhiên cần bốn góc địa đồ toàn bộ trở về mới có thể phát huy công hiệu.

Phạm Thương Vũ thấp phần hào phóng, nếu tấm địa đồ này đã dung hợp cùng một chỗ, hắn cũng thoải mái đem địa đồ “tổng” cho Lâm Lạc. Sau này khi toàn bộ địa đồ hợp lại, lần nữa cùng nhau tiến hành tâm bảo, cũng cho thấy được thành ý hợp tác chân thành.

Bất quá ba góc địa đồ này nhìn như ở trong vòng một ngày quy tụ, nhưng biến người mệnh mông, nếu một góc địa đồ cuối cùng vẫn như cũ thất lạc ở trong phần mộ của một vị tiền bối nào đó. Vậy thì cho dù tiếp qua một nghìn năm, một vạn năm cũng không có khả năng đem địa đồ kết hợp.

Tô, Phạm hai đại gia tộc liên hợp tuyên bố treo giải thưởng, ở Càn Nguyên quốc cùng với nước phụ thuộc tìm kiếm một góc địa đồ cuối cùng hạ lạc, mong muốn có thể tập trung lực lượng mọi người đạt thành mục tiêu.

Trong lúc này, sau khi Lâm Lạc tỉnh dương tốt thân thể liền bắt đầu luyện hóa khối Kỳ Nguyên Băng Tinh.

Ngắn ngủn một ngày một đêm, Thủy hệ công pháp liền có đại nhảy vọt. Một phát từ Địa Nguyên nhị trọng thiên đề thăng tới Địa Nguyên lục trọng thiên. Tuy rằng từ trên cảnh giới tiến triển rất khả quan, nhưng Lâm Lạc cũng không có bởi vậy hình thành Thủy chi linh vực làm hắn cảm thấy đáng tiếc.

Lam hỏa đó là bởi vì được từ Hỏa Diễm cự nhân, bên trong có cảnh giới thể ngộ bản thân của lão quái vật tuyệt thế, lúc này mới có thể giúp Lâm Lạc sớm hình thành linh vực của mình. Nếu muốn phục chế kỳ tích này, trừ khi có một Thanh Thủy cự nhân, Kim Chúc cự nhân cho hắn luyện hóa tinh hoa mới được.

Nhưng có một việc ngoài ý muốn cũng xảy ra.

Ninh Tú Nhi đi.

Nguyên bản Lâm Lạc đối với nàng cũng không cho là đúng, nhưng tốt xấu gì nữ nhân này cũng mang cốt nhục của hắn, dù sao cũng phải đi xem. Nhưng không nghĩ tới sau khi đẩy cửa phòng của nàng ra lại phát hiện một phong thư, không biết lưu lại bao nhiêu ngày, mặt trên đã phủ lên một lớp bụi.

Đem thư mở ra nhìn, chỉ thấy mặt trên viết nói:

- Tên hỗn đản nghe cho rõ, bản phu nhân đi, đừng tới tìm ta. Người chiếm thân thể ta, ta lấy công lực của người. Chúng ta rốt cuộc huề nhau.

Huề nhau?

Lâm Lạc cắn răng, nữ nhân này đem bụng bầu chạy đi, mang theo cả con của hắn cùng mất tăm, như vậy cũng có thể huề nhau sao?

Trách không được mấy ngày nay không gặp nàng, thì ra là đã sớm đi rồi.

Này cũng trách không được Ninh Tú Nhi, nàng thật không có mang thai, cái bụng này chậm chạp không to lên, Lâm Lạc có thể không nghi ngờ sao? Nàng cũng không cho rằng đã không có nhân tố “hài tử” này, Lâm Lạc còn có thể khách khí đối với nàng. Dù sao nàng là liên tục “hấp diễm” Lâm Lạc hơn mười ngày.

Nhưng ác ở chỗ nàng không có nhấn lại nói rõ chuyện tình mang thai. Bằng không Lâm Lạc nhiều lắm là tức giận một hồi, cũng sẽ không để ở trong lòng. Dù sao hai người trong lúc đó cũng không tồn tại cảm tình. Lâm Lạc cũng sẽ không bởi vì hai người từng có quan hệ sẽ đem nàng giữ ở bên người.

Hiện tại Lâm Lạc cho rằng Ninh Tú Nhi mang bụng tròn vo chạy mất tích. Nàng thì hắn có thể mặc kệ, nhưng hài tử của mình sao có thể gọi người khác bằng cha?

Nhưng việc này cũng không biết xảy ra bao lâu. Ninh Tú Nhi phỏng chừng đã sớm chạy về Lạc Thủy quốc, hắn hiện tại đã đuổi không kịp. Vả lại biến người mệnh mông biết đi nơi nào tìm kiếm, dù sao Lạc Thủy quốc cùng Càn Nguyên quốc rộng lớn không sai biệt lắm.

Thứ hai hắn danh tiếng quá thịnh, lúc này vào Lạc Thủy quốc chỉ cần bị người phát hiện, kia tất nhiên sẽ lọt vào cường giả Lạc Thủy quốc truy sát. Tất nhiên sẽ không để người nghịch thiên như hắn thành công lớn lên.

Hắn dù sao cũng không phải là người tứ cố vô thân không việc gì cần làm, thù lớn phụ mẫu chưa trả. Lại có thân nhân ở Bạch Dương trấn, còn có Tô Mị, Lăng Kinh Hồng hai hồng nhan, thực sự không có đạo lý tự tìm tử lộ.

Thực lực, thiếu chính là thực lực a.

Ánh mắt Lâm Lạc sáng quắc, mục tiêu của hắn sớm đã không phải Thích Biến Cảnh, mà là trùng kích Tiên cảnh.

Mà Bạch Vũ Như cũng tự dưng biến mất, nàng này quá mức thẳng thắn, ngay cả một lời nhấn cũng không có lưu lại, phảng phất nhân gian chưa hề tồn tại nàng. Bất quá Lâm Lạc đối với nàng thật ra không thêm để ý, bỏ đi thì thôi, trong bụng nàng cũng không có hài tử của hắn, quan tâm cái rắm.

Hắn lại đi Viêm Diễm tháp một lần, nhưng Hỏa Diễm cự nhân ăn hai lần khổ, đối với hắn đã nổi lên ý đề phòng. Khiêu khích cỡ nào cũng không thể chiếm được một chút thịt vụn để tu luyện.

456. Chương 456: Tin Tức Địa Đò. (2)

Cùng Tiểu Nguyên đánh một trận, Lâm Lạc triệt để trở thành Tứ Phong cốc đệ nhất cao thủ. Vô luận Dịch Vọng Hoài hay Điền Ôn Luân, Phạm Trang Quân đều chỉ có thể ở trước mặt hắn cúi đầu xưng thần. Tô Chấn Hạo càng là cả ngày ỉn núp Lâm Lạc, rất sợ bị Lâm Lạc lôi ra hành hung làm trò cười trước mặt mọi người.

Đáng tiếc, trong cốc ngay cả trọng thương người khác cũng là nghiêm lệnh cấm, huống chi là giết người. Tuy Lâm Lạc rất muốn một quyền oanh giết Dịch Vọng Hoài, nhưng mà không có khả năng ở trong cốc quang minh chính đại hạ thủ.

Như Dịch Hưng Ba muốn giết Lâm Lạc chỉ có thể dụ hắn vào Thiên Lạc sơn mạch tái hạ độc thủ như nhau, hạn chế như vậy cũng đồng dạng áp dụng với Lâm Lạc. Bất quá, nếu ngày nào đó hắn tiến vào Tiên Cảnh mà nói, có thể không nhìn quy tắc rồi!

Bởi vì hiện nay quy tắc vẫn là do Tiên Cảnh chỉ cường giả sở định, nếu hắn đạt được cảnh giới này, là có thể không nhìn, phá hư, thậm chí chế định quy tắc mới.

Thoáng qua một tháng thời gian lặng yên mà qua, trong lúc này Lâm Lạc chỉ có Lôi điện công pháp từ Địa Nguyên nhất trọng thiên đề thăng tới nhị trọng thiên, ngũ hệ công pháp khác bởi vì không chiếm được tinh hoa luyện hóa, cũng không có một tia đề thăng.

Nhưng mà, lúc này cũng truyền đến một tin tức tốt, mảnh địa đồ thứ tư có tung tích.

Lúc này Lâm Lạc xuất phát, Tô Mị cùng Lăng Kinh Hồng cũng muốn đi theo. Hắn thoái thác không xong, không thể làm gì khác hơn là tới một hương diễm ba người đi.

Vừa lúc hắn từ cổ thành Thiên Ma tông tìm thấy quyển trục ghi chép công pháp Thiên Ma Giải Thể làm từ Tử Tầm ti cũng sớm bị hắn đưa đi đại sư may mặc trong Tô gia bên một lần nữa. Nhiều ngày trôi qua như vậy, rốt cục may thành ba bộ váy dài.

Đây chính là xuất từ tay đại sư danh môn, hình thức tự nhiên không có khả năng như Lâm Lạc làm ra xấu xí như vậy. Mỗi một kiện đều chọn dùng phong cách bất đồng, thể hiện rõ tiêu chuẩn cấp đại sư.

Lâm Lạc lấy ra một bộ váy dài đỏ thắm đưa cho Tô Mị nói:

- Đây là lễ vật tặng cho nàng.

Tô Mị mở ra vừa nhìn, nhất thời vui vẻ hiện lên trên mặt, quay người lại trực tiếp vào phòng thay đồ. Đợi cho nàng một lần nữa xuất hiện, Lâm Lạc thiếu chút nữa một ngụm máu mũi cũng phun đi ra.

Tử Tầm ti này dệt thành quần áo quả là đơn giản, gần như bán trong suốt. Bên trong yêu nữ này có một bộ nội y, tứ chi trắng mịn như tuyết như ẩn như hiện, đem vóc người xinh đẹp ngạo nhân của nàng hoàn toàn thể hiện ra ngoài.

Thấy nhân thân của Lâm Lạc sáng ngời, Tô Mị không khỏi địa càng thêm đắc ý, đi tới trước người Lâm Lạc, gần đến mức như cắn vào lỗ tai hắn nói:

- Ân, kỳ thực ngươi nên gọi người đem nó làm thành nội y.

Lâm Lạc không tự chủ được ở trong đầu hiện lên tràng diện yêu nữ này ăn mặc nội y Tử Tầm ti nóng bỏng. Dưới sa mỏng, hai vú ngạo nhân, rừng rậm thần bí... Hắn cả người một trận khô nóng.

- Ngươi cái yêu nữ này, cũng không biết xấu hổ!

Lâm Lạc buồn bực cầu nhàu, nếu không phải hắn định lực rất cao, nói không chừng sẽ bị này yêu nữ mê đến suốt ngày chìm đắm trong ôn nhu hương liệu.

- Khanh khách... ta là yêu nữ chuyên môn mê hoặc ngươi, không phục sao?

Tô Mị cười to.

Lâm Lạc không dám lại cùng nàng hồ đồ xuống dưới, nói không chừng hắn thật nhịn không được đè nàng xuống xyz. Hắn lấy ra bộ váy Tử Tầm ti thứ hai được nhuộm thành nhũ hoàng sắc, cùng với cái trên người Tô Mị hình thành đối lập cường liệt:

- Đây, đây là cho tiểu di nàng, nàng đi đưa cho nàng ấy.

Nếu như hắn không qua Tô Mị, trực tiếp giao cho Lăng Kinh Hồng, ngày sau nếu Tô Mị phát hiện thì tất nhiên một hồi tai nạn. Nhưng làm như thế này thì vấn đề gì cũng không có.

Quả nhiên, chỉ nghe Tô Mị nói:

- Ngươi cùng tiểu di thế nào tựa như trời sinh thích đối đầu, vì sao không thể ở chung? Luôn làm bản cô nương ở chính giữa khó xử. Ài, được rồi, bản cô nương thay ngươi tặng đồ, hy vọng sau đó tiểu di có thể nhìn ngươi thuận mắt một chút.

Lâm Lạc không khỏi trong tâm sợ hãi, đến một ngày mọi việc bại lộ, không biết yêu nữ này sẽ bạo phát thành cái dạng gì. Hắn cũng muốn sớm một chút đem sự tình nói thực, nhưng nếu nói cần phải đứng ở vô

đạo đỉnh cao công khai, làm cho Tô Mị không đến mức trở thành đối tượng cho người khác chê cười, hẳn cũng chỉ có mau chóng đề thăng tu vi.

Theo tin tức nhận được, chủ nhân của mảnh địa đồ thứ tư ở Lam Tinh thành. Đây là một cường hào, tu vi Thanh Huyền cảnh đặt ở đề đô tuy không ai liếc mắt xem một chút, nhưng ở thành nhỏ hẻo lánh như Lam Tinh thành lại là cao thủ số một số hai.

Người này họ Triệu, tên một chữ Khang, chính là ba năm trước đây ở một lần đấu giá hội mua đến địa đồ nọ. Nói đến cũng buồn cười chính là, này chính là qua tay Tô gia bán đấu giá mà ra.

Bởi vì tiểu địa phương không người biết hàng, Triệu Khang mua xuống địa đồ này cũng chỉ là hiếu kỳ hơn nữa phô bày giàu sang, căn bản không biết địa đồ này trân quý. Mà ngay lúc đó giao dịch thậm chí cũng không dùng tinh thạch làm tiền thanh toán, mà là dùng một trăm vạn lượng bạc mua xuống.

Thương cảm a, một góc địa đồ có khả năng quan hệ đến Tiên Cảnh chí bảo gì đó dĩ nhiên lại bán một trăm vạn lượng bạc. Phải biết rằng ở Trung Nguyên quốc, vàng bạc không có bất cứ ý nghĩa nào đối với võ giả. Một trăm vạn lượng bạc cùng một tảng đá phổ thông tuyệt không có một điểm khác biệt.

Nếu không phải Tô gia tiểu thư tự mình phát ra treo giải thưởng, loại chuyện cũ năm xưa cộng thêm vô cùng bé nhỏ này thật đúng là không ai nhớ lên. Nhưng đây là cơ duyên, vì sao địa đồ này ở trong tay Phạm Thương Vũ cũng không biết nhiều ít năm mà không đạt đến toàn bộ, mà tới trong tay Lâm Lạc thì chưa đầy một năm thời gian là có thể “đoàn viên” ?

Ba người Lâm Lạc lặng lẽ xuất phát, mười ngày sau bọn họ đi tới thành thị biên thủy của Càn Nguyên quốc, Lam Tinh thành.

Không có lãng phí thời gian, bọn họ trực tiếp tìm tới Triệu gia.

- Yêu, hai người này thật đúng là thanh tú!

Hai hộ vệ gác cửa ở trên người Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mị nhìn lướt qua, không khỏi bật thốt lên khen ngợi, trực tiếp lấy tay chỉ bên trong phủ nói:

- Mau vào đi thôi!

Ba người Lâm Lạc hai mặt nhìn nhau, đều có ý tứ ta không giải thích được. Có hộ vệ như vậy sao? Ngay cả hỏi cũng không hỏi trực tiếp thả người đi vào, điều này không phải chủ nhân cũng bị hãm hại chết sao.

Ba người đi vào bên trong phủ, còn không có đi bao xa, lại có một hộ vệ tiến lên trực tiếp bắt chuyện bọn họ, dẫn đi theo hần:

- Đến đến đến... bên này.

Lẽ nào Dịch Thuận đấu giá hội sớm cho tin tức, biết Tô gia tiểu thư ghé đến nên một đường đều là nhiệt tình chiêu đãi?

Ba người đều kỳ quái, theo người nọ quần lấy, đi tới một gian phòng khách. Này còn không có vào cửa đã có thể nghe được bên trong truyền đến âm thanh huyền ảo, hiển nhiên đang cử hành yến hội.

457. Chương 457: Cừu Nhân. (1)

Bọn họ tiến nhập phòng khách, nhưng căn bản không có được chủ nhân nhiệt tình nghênh tiếp, mà là nghe hộ vệ nọ thúc giục:

- Di, còn đứng đó làm cái gì, nhanh về phía sau thay quần áo chuẩn bị.

Nguyên lai, đem ba người bọn họ trở thành diễn viên gánh hát.

Trong đại sảnh khách quý chật nhà, chỉ ít xếp đặt hơn trăm bàn, mỗi bàn đều ngồi đầy người, có thể ăn uống nói chuyện, náo nhiệt vô cùng.

Mà trong đại sảnh, mười mỹ nữ trang phục lộng lẫy đang đi đôi với thanh âm ti trúc nhẹ nhàng nhảy múa, làm bốn phía thật nhiều người đều lộ ra ánh mắt mê đắm. Những người này thực lực đều tương đương yếu, đại bộ phận phần đều là trình tự Hậu Thiên đỉnh phong, ngay cả Tiên Thiên cảnh cao thủ cũng rất ít gặp.

Bất quá, khi Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mị hai đại cực phẩm mỹ nữ hiện ra ở cửa ra vào, lập tức đem tất cả nữ nhân kéo xuống dưới, giống như hai Minh Nguyệt, quang hoa sáng quắc, những thô chi tục phần này sao có thể so sánh.

- Thế gian vậy mà còn có mỹ nữ như thế!

Thoáng cái ngay cả thanh âm ti trúc cũng ngừng lại, tất cả mọi người nhận lấy hai nữ tuyệt lệ xung kích, lâm vào trạng thái hoàn toàn ngốc trệ.

- Hai vị tiểu mỹ nhân này là đến từ Hoa lầu nào?

Một nam nhân trung niên bụng phệ đi tới, miệng đầy mùi rượu, tu vi Thanh Huyền cảnh. Nguyên bản tiến vào Tiên Thiên là chính thức bước lên võ đạo, cùng thường nhân kéo ra cự ly một trời một vực, nhưng đáng chấp người này lại như du côn vô lại, không hề có phẩm cách cao thủ.

Tô Mị buồn bực trách mắng:

- Người chính là Triệu Khang?

- Mỹ nhân, cư nhiên biết ta là Triệu Khang, còn thất thần sững sờ làm gì, mau mau thay ta rót rượu, cùng ta vui vẻ!

Triệu Khang hoàn toàn không biết mình đối mặt là ai, còn đang không biết sống chết nói.

Lâm Lạc chìa tay một trao, xách cổ áo Triệu Khang đem hất nhấc lên:

- Mấy năm trước ngươi từ đấu giá hội mua một góc địa đồ, hiện tại ở đâu?

- Mau buông tay, ngươi biết rõ lão tử là ai không?

Triệu Khang quấy người một cái, lại đầu tránh thoát được, không khỏi sắc mặt đen lên, bắt đầu đe dọa. Nếu hắn không có uống đến say không còn biết gì như thế, chỉ sợ sớm đã ý thức được thực lực của Lâm Lạc ở phía trên xa hãn, nhưng mà một người uống say là ngay cả Thiên Vương lão tử cũng dám mắng!

Lâm Lạc hừ một tiếng đem Triệu Khang tiện tay ném ra, lại vẫy tay, một chậu nước dùng để rửa tay liền trực tiếp gọi tới, rơi vãi đầy mặt Triệu Khang. Lần này, Triệu Khang là có chút thanh tỉnh, nhưng càng nhiều hơn là lời đing giận dữ!

Cũng không suy nghĩ Triệu Khang hắn là nhất bá của Lam Tinh Thành, dù là Thành chủ cũng muốn cùng hắn khách khí, tiểu tử này rõ ràng dám cầm nước gọi hắn, đây không phải lật trời sao?

- Triệu lão tặc, chịu chết đi!

Vừa đúng lúc này, chỉ nghe “loảng xoảng” thoáng cái, nóc nhà đại sảnh đột nhiên phá vỡ một cái động lớn, một đạo hắc ảnh nhào xuống dưới, hàn mang hiện lên, một thanh lợi kiếm thẳng hướng Triệu Khang đâm tới.

Một kiếm này như trường hồng quán nhật, mang theo một cỗ liều chết chí tâm hướng tới không về! Triệu Khang như thần trí bị đoạt, đúng là không hề né tránh, chỉ có thể trở mắt nhìn lưỡi dao sắc bén đánh úp, trên mặt lộ ra biểu lộ cực kỳ hoảng sợ.

Lâm Lạc không thích chờ mồm vào, nhưng Triệu Khang là người duy nhất biết một góc địa đồ cuối cùng ở đâu, cái này buộc hắn không thể khoan tay đứng nhìn.

Hắn tiện tay một niết, hai cây đầu ngón tay liền đem thanh kiếm đánh xuống, thoải mái giống như tiện tay niết hoa. Hắn giương mắt hướng người đánh lên nhìn lại, chỉ thấy đó là một nam tử trên mặt che khăn đen, dáng người thon dài, một thân tu vi đạt đến Thanh Huyền cảnh đỉnh phong, trách không được một kiếm tập kích, Triệu Khang ngay cả cơ hội trốn cũng không có!

- Trợ Trụ vi ngược (* ở đây cũng có vua Trụ sao?), ngày khác nhất định phải lấy mạng chó của ngươi!

Nam tử kia cũng rất quả quyết, nhẹ buông tay ngay cả kiếm cũng không cần, một cái nhảy vọt đã theo nóc nhà phá vỡ lần nữa bay vụt mà ra.

- Trả kiếm lại cho người!

Tô Mị thập phần khó chịu, dám muốn mệnh của Lâm Lạc, đây không phải cùng nàng đối địch sao? Ông tay áo của Yêu nữ nhất quỷ, chuôi lợi kiếm này lập tức điều chỉnh mà quay về, theo bên tóc mai người nọ sát qua.

Vút!

Vài cọng tóc bị cắt đứt, cả cái khăn đen che trên mặt người kia cũng rớt xuống, hiện ra một khuôn mặt có chút trẻ tuổi, cũng có thể nói anh tuấn, chỉ là lúc này trên mặt lại tràn ngập kinh hãi.

Hắn tự nhiên biết, chỉ cần đối phương ném nghiêng một chút, vậy kết cục của hắn chính là máu tươi năm thước! Hắn vừa giận vừa sợ, nguyên muốn hướng Tô Mị cũng tới một câu “ngày sau lấy mạng chó của người”, nhưng nhìn thấy đôi mắt long lanh của Tô Mị, dáng dấp xinh đẹp tuyệt luân, trong nội tâm giống như hươu chạy, rốt cuộc phát không ra một điểm thanh âm.

Ở trong mắt hạ nhân, thân ảnh người đánh lén này chợt lóe lên rồi biến mất, trong nháy mắt biến mất, nhưng bên cạnh một chỗ rẽ, một mỹ phụ không đến bốn mươi lại lộ ra kích động, biểu lộ phức tạp.

Lâm Lạc hư không vậy tới, đã đem Triệu Khang đang ngồi trên đất túm lên. Cái này thật sự là rất kỳ quái, có thể đột phá Tiên Thiên tất nhiên phải kinh nghiệm tầng tầng lớp lớp hiểm quan, mặc dù nói sinh tử bất động sắc là có chút khoa trương, nhưng cũng không trở thành thất thố như hắn, nào có một chút khí tiết vô giả, chính xác giống như phổ phường vô lại!

- Nay, đừng có lại ngăn người, bức địa đồ kia đâu!

Lâm Lạc vỗ vỗ tay.

Triệu Khang cũng dần dần tỉnh hồn lại, tròn mắt nhất chuyển, lộ ra vẻ xảo trá nói: “Không sai, bức địa đồ kia đâu trong tay ta, bất quá, chỉ có ta một người biết ở đâu!”

Người này cư nhiên còn muốn cùng hắn cò kè mặc cả?

Lâm Lạc không khỏi có loại cảm giác muốn cười, người này thật đúng là vô lại, tốt xấu gì mình cũng vừa mới cứu hắn một mạng, người này vừa quay đầu liền quên mất, mà muốn dựa vào bức địa đồ kia đổi chỗ tốt, thiên tính như thế thật đúng là làm cho người ta phẫn nộ.

- Người muốn cái gì?

Lâm Lạc nhàn nhạt nói ra.

Ánh mắt của Triệu Khang ở trên người Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mị quét thoáng cái, cũng may hắn còn không có dục tâm đến nói muốn bắt hai nữ này để đổi, nếu không lúc này trái tim phải bị Tô Mị chọc hơn mấy trăm kiếm!

Hắn ho thoáng cái nói:

- Dem người vừa rồi muốn giết ta kia bắt được, dùng hắn đến trao đổi! Còn có, ở trong lúc này, các người phải chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn của ta!

Không ngu ngốc nha, rõ ràng biết tá lực đả lực!

Ánh mắt của Lâm Lạc quét qua sau đó nói:

- Đi!

Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mị đều kinh ngạc, cùng loại tiểu nhân này còn nói điều kiện gì, trực tiếp cầm kiếm ép đi, nhìn hắn dám không nói sao! Nhưng Lâm Lạc đã nói như vậy, các nàng tự nhiên sẽ không ở trước mặt phản đối hắn, cũng chỉ là đem nghi hoặc để ở trong lòng.

- An bài chúng ta ở lại a!

Lâm Lạc nhàn nhạt nói ra.

Đối với cái này Triệu Khang tự nhiên là vui tòng mệnh, đây chính là quan hệ lấy tánh mạng của hắn, liền vội vàng cho người an bài chỗ ở cho ba người Lâm Lạc.

458. Chương 458: Cừu Nhân. (2)

Đợi dàn xếp xuống sau đó, Tô Mị cuối cùng nhịn không được hỏi:

- Ngốc tử, tại sao chúng ta phải cùng người nọ khách khí, trực tiếp một phen nghiêm hình tra tấn, nhìn hắn dám không đem vật gì đó giao ra sao!

Lâm Lạc không khỏi cười nói:

- Người biết người này sợ nhất là cái gì không?

- Cái gì?

- Sợ chết!

Lâm Lạc cho Tô Mị một câu trả lời làm nàng nghiến răng, vội vàng tiếp tục nói:

- Loại phổ phượng vô lại này không phải sợ chết bình thường, vì sống, hắn có thể chịu được thống khổ to lớn chính là vì có thể còn sống!

Triệu Khang chính là đại biểu điển hình cho loại chết tử tế không bằng lại sống tốt, vì bảo vệ tánh mạng hắn có thể chịu được tất cả!

- Nếu bức bách đem địa đồ giao cho chúng ta, người đánh lén lại đến một lần, hắn khẳng định khó thoát khỏi cái chết, bởi vậy, hắn đã cảm thấy không bằng đánh bạc một lần, dùng chúng ta đi thay hắn quét dọn tai hoạ ngầm, chính là xem chúng ta đối với góc địa đồ kia coi trọng đến cỡ nào!

Lăng Kinh Hồng tiếp lời nói ra.

- Tuy vậy, chỉ cần lộ ra tên Tô gia chúng ta, đáp ứng bảo vệ tánh mạng hắn, bản cô nương cũng không tin hắn không hiến vật!

Tô Mị quyết miệng nói ra.

- Vì loại người này, đáng giá dựng lên danh dự Tô gia sao?

Lâm Lạc lắc đầu, cười nói:

- Hơn nữa, có người sẽ đến nói cho chúng ta biết địa đồ ở đâu!

- Ai?

- Chờ xem!

Lúc đã đến nửa đêm thời gian, chỗ biệt viện bọn họ đột nhiên vang lên tiếng đập cửa nhẹ nhàng.

Lâm Lạc mở cửa, đi vào một vị mỹ phụ năm nay gần bốn mươi, chỉ có tu vi trình tự Hậu Thiên.

- Thiếp thân Phó Tuyết Tinh, gặp qua ba vị!

Mỹ phụ này hướng về ba người có chút cúi đầu.

Ở trên thực lực, ba người Lâm Lạc hoàn toàn gánh chịu nổi, nhưng bọn họ đều là người tuổi trẻ chính thức, chẳng hề thói quen bị người lớn tuổi đối đãi như thế, lập tức đều hoàn lễ.

Mặc dù mỹ phụ này có nhan sắc chim sa cá lặn, nhưng tựa hồ có nỗi niềm, khóe mắt đã hiện ra nếp nhăn. Nàng ngồi ngay ngắn trên mặt ghế, trừu trừu một hồi mới nói:

- Ba vị, thiếp thân có thể chỉ chỗ góc địa đồ cho các người, nhưng các người phải giúp thiếp thân giết một người!

- Giết ai?

- Triệu Khang!

Ấn? Cái mỹ phụ này thoát nhìn hần là thê thất của Triệu Khang, làm sao lại đấu tranh nội bộ rồi?

Phó Tuyết Tinh thở dài, tựa hồ muốn ngàn vạn ưu sầu nương theo cái thở dài này bài xuất ra ngoài, trì hoãn một lúc mới nói:

- Có lẽ ở trong mắt ba vị thiếp thân chính là một nữ nhân lòng dạ rắn rết ác độc, để thiếp thân đem tiền căn hậu quả từ đầu nói tới!

- Thiếp thân cũng không phải nguyên phối của Triệu Khang, gia phụ họ Ngụy, tên Thiên Quân. Thiếp thân sinh có một con, người một nhà áo cơm không lo, hòa hòa thuận thuận! Triệu Khang vốn là một tên vô lại trong thành, đi là thủ đoạn trộm mộ, lại làm cho hần ở trong lúc vô tình đào được một phần mộ của võ đạo cường giả, chiếm được một lọ đan dược, sau khi uống vào tu vi tăng vọt, liền phá Tiên Thiên, Thanh Huyền, đã trở thành Lâm Tinh Thành đệ nhất cao thủ!

- Hần lòng muông dạ thú, đối với thiếp thân sớm suy nghĩ nhúng chàm, đúng là hạ độc thủ hại chết phu quân nhà của ta, dùng nhi tử thiếp thân làm con tin, bức thiếp thân tái giá! Tòa phủ đệ này, vốn là khu nhà cấp cao của Ngụy gia truyền thừa trăm năm. . .

- Nếu như không phải là vì hài tử, thiếp thân sớm đã đi theo tiên phu, nhưng thiếp thân lại ngay cả chết cũng không dám!

Khuôn mặt Phó Tuyết Tinh khổ sấp, cái này cũng khó trách, chồng của nàng bị người giết hại, nhưng nàng lại còn muốn dùng thân mình cho kẻ thù, tự nhiên sẽ tích tụ tại tâm.

Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mị làm nữ nhân, tự nhiên đối với chuyện này là vô cùng phẫn nộ, đều có xung động lập tức lao đi ra oanh giết Triệu Khang.

- Hôm nay người tuổi trẻ ám sát Triệu lão tặc. . . là nhi tử của thiếp thân!

Nhưng lời nói của Phó Tuyết Đào lại xoay chuyển.

- Không phải nói Triệu Khang nhốt lại sao?

- Lúc trước phát sinh trận thảm án kia, thiếp thân thẳng qua năm năm mới một lần nữa nhìn thấy nhi tử, mà lúc đó hần còn chỉ là một hài nhi, chắc hẳn hài tử thiếp thân đáng thương mới may mắn tránh được một kiếp, Triệu lão tặc lại dùng một hài tử giả lừa gạt thiếp thân nhiều năm như vậy!

Ba người Lâm Lạc không có hỏi nàng có nhận lầm hay không, dù sao tiểu hài tử khả năng còn nhìn không ra, nhưng sau trưởng thành, cái tướng mạo này giống ai vừa xem là hiểu ngay. Chỉ sợ Phó Tuyết Tinh cũng sớm có hoài nghi người bị cầm tù đến cùng đúng là con của nàng hay không, ngày hôm nay người đánh lên lộ ra chân dung, nàng có thể khẳng định .

- Chúng ta đây còn chờ cái gì, lập tức bắt lấy lão tặc kia!

Tô Mị đằng đằng sát khí nói.

- Cô nương chậm đã!

Phó Tuyết Tinh vội vàng ngăn cản:

- Nếu hiện tại giết Triệu lão tặc, nhi tử thiếp thân cho rằng đại thù được báo, nói không chừng sẽ đi xa tha hương, thiếp thân không có ngày gặp lại hần! Nên kính xin ba vị có thể giả bộ như tạm thời rời khỏi, đợi thiếp thân chỉ tử lại đến hành thích Triệu lão tặc, ba vị có thể hiện thân hỗ trợ!

Kỳ thật người đánh lên thực lực còn ở phía trên Triệu Khang, chỉ cần không có bọn người Lâm Lạc chặn ngang một tay, Ngụy gia này đại thù dĩ nhiên báo được.

Ba người Lâm Lạc hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy có chút băn khoăn, liền gạt đầu, nhận lời xuống tới.

Ngày hôm sau, ba người không chào mà đi, Triệu Khang lập tức sợ hãi, như thế nào cũng không có nghĩ đến rõ ràng ba người này đối với góc địa đồ kia vô cùng coi trọng, làm sao lại nói đi là đi rồi?

Nhưng mọi người rời đi, hẳn muốn tìm cũng không có địa phương, mà một người thực lực cường đại ám sát lại còn ẩn từ một nơi bí mật gần đó tùy thời cũng có thể đối với hắn khởi xướng một kích lôi đình!

Triệu Khang đối với tánh mạng của mình lo lắng vô cùng, vội vàng tăng mạnh lực lượng thủ vệ, không tiếc hạ tiền tài, thuê đại lượng “cao thủ”. Chỉ là “cao thủ” có thể dùng vàng bạc mời đến mà nói có thể thật cao đi nơi nào, chỉ là nhiều người để tâm lý an ủi mà thôi.

Bảy ngày sau, Ngụy gia chi tử rốt cục lần nữa hành động, ở trong tửu điểm phố xá sầm uất phát động tập kích!

Tuyển ở nơi này, đại khái là hắn lo lắng ba người Lâm Lạc lại đến quấy rối, hẳn một kiếm bay ra, nhanh bắn Triệu Khang.

- Phốc...

Triệu Khang không có sức hoàn thủ, trong nháy mắt bị trường kiếm xuyên thủng, dao găm đâm ra, ngực lập tức nhiều hơn một cái lỗ huyết, trực tiếp một đầu ngã quỵ.

- Ha ha ha, tiểu tử, ngươi rốt cục vẫn phải mắc lừa rồi!

Tiếng cuồng tiếu vang lên, rõ ràng lại có một Triệu Khang từ một sau đạo bình phong nhảy ra.

- Phóng ra!

Lập tức, vô số đạo cơ nổ phóng ra lợi tiễn, giống như châu chấu đầy trời hướng Ngụy gia chi tử bắn tới.

- Không...

Đó cũng không phải là chỉ có Ngụy gia chi tử, còn có rất nhiều tô tử của Triệu Khang cũng thành mồi, ở dưới mũi tên đầy trời oanh kích, nguyên một đám rõ ràng đều bị nổ huyết nhục mơ hồ, hiển thị rõ uy lực!

459. Chương 459: Địa Đồ Hoàn Chính. (1)

Ngụy gia chi tử vùng kiếm ngăn cản, nhưng tên nổ này tuyệt đối bất phàm, cơ hồ có uy lực của Cẩm Khí, người thường có thể thao tác, hoàn toàn dựa vào lò xo chỉ lực phóng ra, uy lực thậm chí vượt qua cực hạn Thanh Huyền cảnh, lập tức làm hắn trứng chọi đá, tuy còn có thể miễn cưỡng ngăn cản, nhưng rất nhanh sẽ đến cùng độ mạng lộ!

- Ha ha ha, trước đó lần thứ nhất lão tử không có chuẩn bị, thực cho rằng lão tử sợ ngươi hay sao? Hắc hắc, đáng tiếc hai nữ nhân kia chạy trốn quá nhanh, nếu không lão tử đến một mẻ hốt gọn, vậy thì có thể hưởng hết điểm phúc!

Triệu Khang cười to.

Ngụy gia chi tử trông mắt muốn nứt quát:

- Triệu lão tặc, ta làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi!

- Hừ, lời này lão tử nghe cũng không biết có bao nhiêu lần, nhưng vẫn là sống được yên lành, mỗi ngày ăn thịt tốt nhất, uống rượu ngon nhất, chơi nữ nhân xinh đẹp nhất, ai có thể làm gì được lão tử!

- Lão Sắc Quỷ, xem bản cô nương tới thu thập ngươi!

Tô Mị tiếng kêu vang lên, đã phá cửa sổ mà vào, hai tay vùng lên, mũi tên bay tới cư nhiên bị nàng ngạnh sanh lơ lửng xuống!

Một màn này, tất cả mọi người đều kinh hãi không nói nên lời!

Phải biết rằng cái này ngay cả Thanh Huyền cảnh đỉnh phong cao thủ cũng có thể bắn chết, muốn nói người tránh né, hoặc là chấn bay, cái này mọi người còn có thể tiếp nhận, nhưng dùng hai tay đem mũi tên hư không không chế, cái này. . . chẳng lẽ là Tiên thuật sao?

Nàng chẳng lẽ là Tiên nữ hay sao?

Tô Mị dương dương đắc ý, bởi vì từ khi linh căn bị hao tổn, nàng chỉ có tu vi Hậu Thiên đỉnh cao, tuy bên người có cao thủ bảo hộ, càng có Cẩm Khí phòng thân, nhưng này đều không phải là lực lượng của mình.

Lúc trước nàng cũng ước mơ trở thành một nữ hiệp khách, có thể khoái ý ân cừ! Về sau linh căn của nàng được Kim Linh Quả chữa trị, lại có vô số Không Linh Thạch Nhũ, tiến nhập Viêm Diễm Tháp tu luyện, tu vi có thể nói là tiến triển cực nhanh.

Nhưng nàng trời sinh lười nhác, khởi bước lại trễ, cái tu vi Minh Dương cửu trọng thiên này đặt ở trong tứ đại gia tộc căn bản chính là bất nhập lưu, làm cho nàng muốn uy phong cũng là không thể nào.

Nhưng ở đây thâm sơn cùng cốc, Thanh Huyền cảnh chính là cao thủ tuyệt đối, nàng ở trong núi không lão hổ, hầu tử Vương, tự nhiên muốn uy phong thống khoái .

Ánh mắt kinh ngạc của cả đám làm trong nội tâm cho nàng vui thích, thỏa mãn lòng hư vinh rất lớn, khoe khoang chí tâm của yêu nữ càng tăng lên, quát:

- Chuyển!

Hưu hưu hưu!

Những mũi tên kia rõ ràng đều quay đầu, bắn ngược mà về!

Bùm! Bùm! Bùm!

Mũi tên này tuyệt đối bất phàm, nơi đi qua cho dù có bàn chân cũng đều bạo liệt, lực phá hoại vô cùng cường đại! Nhưng tu vi của ma nữ này mạnh là mạnh thật, nhưng sức chiến đấu như cũ vẫn là cận bã trong cận bã, chính xác kém đến muốn chết, rõ ràng không có một mũi tên bắn trúng những người đằng sau kia, chỉ là đem tử lâu này bắn thành trăm ngàn lỗ thủng!

Nhưng người khác lại không biết, chỉ cho là nàng cố ý hù dọa, lập tức nguyên một đám sợ tới mức hai đùi run rẩy! Vừa rồi nếu không phải Tô Mị “thủ hạ lưu tình”, cả đám bọn họ đều muốn xuống Địa ngục !

Tô Mị khó tránh khỏi trên mặt có một chút xấu hổ, nhưng yêu nữ chính là yêu nữ, ngẩng đầu ưỡn ngực, làm cho người ta vững tin nàng tuyệt đối là cố ý như thế.

- Các người rõ ràng theo ta có ước định, tại sao lại cứu hần!

Triệu Khang hỗn hển, những tên nỏ này chính là hần được từ một cỗ mộ, chính là nơi mà hần được linh đan diệu dược tăng tu vi.

Những tên nỏ này là có hạn, nếu không phải tánh mạng hần bị uy hiếp, cái này chắc chắn sẽ không lấy ra, nhưng không nghĩ tới thế cục như vậy mà bị Tô Mị phá hủy!

- Bản cô nương muốn cứu ai thì cứu, người quản được ta sao!

Tô Mị hai tay chống eo, hiển thị rõ tư thái mê người, phong tình vô hạn.

- Nhanh, nhanh lấp lại tên cho lão tử, đem hai người này đều giết cho lão tử!

Triệu Khang rống to, mỹ nữ tuy tốt, nhưng đem so với tánh mạng của hần, vậy thì hoàn toàn không đáng giá nhắc tới .

- Đa tạ cô nương viện thủ!

Ngụy gia chi tử tràn ngập ái mộ liếc nhìn Tô Mị, sau đó nhảy vội mà ra.

- Triệu lão tặc, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!

- Tiểu tạp chủng, muốn giết lão tử cũng không đơn giản như vậy!

Triệu Khang rống to một tiếng, rõ ràng chủ động vọt ra, trong tay đã nhiều hơn một cự phủ hắc sắc, đối với Ngụy gia chi tử bố tới.

Đình!

Ngụy gia chi tử một kiếm đỡ lên cự phủ của đối phương, lợi kiếm đâm thẳng ngực Triệu Khang. Nhưng mũi kiếm không nhập một tấc, phảng phất gặp một lực chống cự rất mạnh, rõ ràng không thể lại tiến mấy may.

- Ha ha, tiểu tạp chủng, đi tìm chết!

Thừa dịp này, Triệu Khang vùng phủ phản kích, bóng đen cuốn động, ngược lại gọt tới cổ Ngụy gia chi tử.

Ngụy gia chi tử vội vàng tránh ra, cảnh giới của hắn nếu so với Triệu Khang cao hơn một tiểu cảnh giới, tuy thiếu chút nữa bị gọt trúng, nhưng lại hữu kinh vô hiểm. Hắn hét giận dữ một tiếng, lại lao lên, vài kiếm trăm qua, tuy không có thể làm bị thương Triệu Khang, nhưng đem áo ngoài của hắn chém đến thất linh bát lạc, cuối cùng hiện ra Càn Khôn bên trong!

Nguyên lai, trên người người này lại mặc một bộ nhuyễn giáp ngân sắc, lực phòng ngự cường đại kinh người, rõ ràng Ngụy gia chi tử bổ chém như thế nào cũng không phá!

- Tiểu tạp chủng, cái này hết hy vọng a!

Triệu Khang cuồng tiểu, trên thực tế mấy ngày hôm trước cho dù không có ba người Lâm Lạc ngăn cản, Ngụy gia chi tử cũng không nhất định giết được Triệu Khang. Chỉ là tiểu nhân vô lại này quá mức sợ chết, mới có thể lộ ra không chịu nổi mặt mũi như vậy.

- Lão tặc, ta liều mạng với ngươi!

Ngụy gia chi tử mắt cũng đỏ lên, cổ găng vùng kiếm mà ra.

- Một cái có phòng ngự pháp khí, cái khác không có, cái này không công bình!

Tô Mị hừ nhẹ một tiếng, thân hình lóe lên đã đi tới sau lưng Triệu Khang, tay phải một trảo, đúng là đem kiện ngân nhuyễn giáp kia trực tiếp giật xuống!

- Không, Ngân Lân Hung Giáp của ta!

Triệu Khang kêu thảm thiết, đây chính là vật hắn bảo vệ tánh mạng!

- Đa tạ cô nương tương trợ!

Ngụy gia chi tử thì mừng rỡ, một kiếm gọt qua, như Ngân Long vũ không, càng đánh càng hăng.

Luận tu vi chân thật, Ngụy gia chi tử so với Triệu Khang mạnh hơn một cấp bậc! Mà ở phương diện thực chiến, một cái quyết chí thề báo thù, dám đánh dám bính, cái khác lại thói quen an nhàn hưởng lạc, cái đó còn có ý chí chiến đấu gì đáng nói?

Cái phòng ngự pháp khí này vừa đi, Triệu Khang hoàn toàn tan tác, gần kề hơn mười chiêu sau đó đã bị Ngụy gia chi tử một kiếm chém đầu!

Phốc, cổ ác nhân này phun ra đại lượng máu tươi, rớt cục một đầu ngà quy, đã xong tội ác cả đời.

- Cha, nương, Bảo Minh rốt cục báo thù cho các người rồi!

Ngụy gia chi tử phủ phục trên mặt đất, nhìn trời gọi lớn.

Sau tam bái, hắn trào lên, đối với Tô Mị quì xuống nói:

- Ngụy Bảo Minh được cô nương trượng nghĩa cứu giúp, không có gì hồi báo, từ bây giờ nguyện làm trâu ngựa cho cô nương!

460. Chương 460: Địa Đồ Hoàn Chính. (2)

Hắn ánh mắt sáng quắc, ánh mắt nhìn xem Tô Mị không che dấu ưa thích chút nào.

Cái này mặc dù nói được dễ nghe, nhưng có chút ít gần thủy ban công, có ý niệm thắng tâm hồn thiếu nữ của Tô Mị ở trong đầu. Nói tóm lại, cái tâm tính báo ân này không phải tinh khiết.

- Bản cô nương mới không cần một xú nam nhân theo bên người!

Tô Mị lập tức lắc đầu cự tuyệt, cho Ngụy Bảo Minh một đả kích trầm trọng.

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng cũng tùy theo xuất hiện, mà Ngụy Bảo Minh đối với Lâm Lạc là có cảnh giác mãnh liệt, lập tức lộ ra vẻ phòng bị, đây cũng không chỉ là vì chuyện lần trước, mà vẫn còn có nguyên nhân là quan hệ tới Tô Mị.

Không chỉ nữ nhân miễn cảm, ngay cả nam nhân cũng giống như thế.

Bất quá hắn cũng thật sự là suy nghĩ nhiều, còn tưởng rằng Tô Mị đối với hắn có vài phần tình ý mới có thể nhiều lần cứu giúp, nhưng không biết chỉ là một bên tình nguyện của hắn mà thôi.

- Đi theo ta!

Lâm Lạc hướng hắn vỗ tay phát ra tiếng.

- Vì cái gì ta phải nghe lời người?

Ngụy Bảo Minh tự nhiên sẽ không ở trước mặt “tình địch” kinh sợ, cho dù thực lực của đối phương vượt xa hắn.

- Chẳng muốn nhiều lời với người!

Lâm Lạc pằng pằng một chưởng đánh Ngụy Bảo Minh ngất xỉu, giống như con gà con nhấc lên.

- Sách sách sách, ngốc tử, có phải người ghen hay không?

Tô Mị cười đến tựa như hồ ly.

- Ha ha, người đừng tự sướng nữa!

Ba người mang theo Ngụy Bảo Minh trở lại phủ đệ Triệu gia, tìm được Phó Tuyết Tinh.

- Bảo Minh, hài tử, con của ta!

Phó Tuyết Tinh kéo ống tay áo Ngụy Bảo Minh, nhìn thấy trên cánh tay phải có ba nốt ruồi, lập tức ôm Ngụy Bảo Minh khóc lớn lên, cũng đem Ngụy Bảo Minh rung tỉnh.

Hắn lúc này đem Phó Tuyết Tinh đẩy ra quát:

- Người là ai?

Hắn trực tiếp cho rằng Lâm Lạc đùa giỡn âm mưu, muốn dùng mỹ nhân kế để hắn làm ra việc khiến Tô Mị khinh bỉ, không khỏi đối với mỹ phụ trước này là vừa giận vừa hận.

- Hài tử, ta là mẹ của người!

Phó Tuyết Tinh vội vàng nói ra.

- Hừ, người giả mạo người khác đều được, nhưng không được giả mạo mẫu thân đã mất của ta, dám khinh nhờn người, ta muốn chém người!

Ngụy Bảo Minh giận dữ, lập tức đem trường kiếm sử dụng đi ra.

- Khốn kiếp, ngay cả mẹ người cũng không nhận biết!

Lâm Lạc pằng pằng lại là một cái tát quạt đi qua, đánh Ngụy Bảo Minh một hồi đầu vầng mắt hoa.

Tiểu tử này cũng có vài phần kiên cường, chỉ vào Phó Tuyết Tinh nói:

- Đừng cho là ta không biết, cái đề tiện này rõ ràng là thê thiếp của Triệu lão tặc, tại sao có thể là mẹ của ta!

Tô Mị cũng tức giận nói:

- Làm sao người biết mẹ của người đã chết?

Đối mặt Tô Mị, Ngụy Bảo Minh lập tức khí thế yếu đi nói:

- Rơi vào trong tay Triệu lão tặc, mẫu thân của ta làm sao có thể còn sống sót! Hơn nữa, mẫu thân của ta lại làm sao có thể tái giá làm thiếp cho Triệu lão tặc!

Sau khi Phó Tuyết Tinh nghe lập tức khóc thảm lên, nàng dùng thân hiến cho kẻ thù, chẳng phải là muốn bảo vệ tánh mạng nhi tử sao, không nghĩ tới Triệu Khang lừa gạt nàng, còn nhi tử chân chính lại hoàn toàn không biết nàng thụ ủy khuất, lập tức mất hết can đảm.

- Người cái gia hỏa hỗn trướng này, mẹ của ngươi vì ngươi, mới làm thiếp của Triệu Khang, nhẫn nhục sống tạm bợ!

Lâm Lạc làm nhiều việc cùng lúc, đối với Ngụy Bảo Minh liên tục đánh mười tát tai.

- Đừng tổn thương con rửa ta!

Phó Tuyết Tinh lại thương tâm, nhìn thấy nhi tử bị đánh như cũ đau lòng, vội vàng đi kéo tay Lâm Lạc.

- Ngươi không phải mẫu thân của ta, mẫu thân của ta sớm đã chết rồi, tuyệt sẽ không làm thiếp cho Triệu lão tặc! Người cái đề tiện này, tại sao phải giả mạo mẫu thân của ta, vì cái gì! Hai mươi năm trước ta bị lão bợc gia tộc vụng trộm giấu đến địa phương an toàn, căn bản không có bị Triệu lão tặc bắt lấy, nàng lại làm sao có thể vì cứu ta mà tái giá với Triệu lão tặc!

Ngụy Bảo Minh hô to.

- Đó là bởi vì Triệu Khang lừa gạt mẫu thân ngươi, dùng một đứa bé khác đánh tráo, làm mẫu thân ngươi phải một mực nhẫn nhục!

Tô Mị cũng nói.

Ánh mắt Ngụy Bảo Minh kinh ngạc, có vẻ có chút do dự, nhưng muốn cho hắn tiếp nhận mẫu thân còn sống, hơn nữa một mực làm thiếp thị của Triệu lão tặc, cái này có điểm khó khăn.

Ba người Lâm Lạc liếc mắt nhìn lẫn nhau, lén lút thối lui ra khỏi phòng, để mẫu tử hai người có cơ hội một mình ở chung, đem tất cả sự tình nói mở.

Qua chỉ ít một canh giờ, Phó Tuyết Tinh mới đi ra, trên mặt còn có vết nước mắt, nhưng lại tràn đầy giải thoát như trút được gánh nặng. Nàng hướng ba người khẽ chào nói:

- Đa tạ ba vị, mời đi theo thiếp thân!

Bốn người vào một gian thư phòng, Phó Tuyết Tinh dưới bàn không biết lay cơ quan gì, trên giá sách bên tường thình lình dờ đi chỗ khác, hiện ra một mật môn. Mở ra mật môn, đằng sau là một gian mật thất không lớn, bên trong đầy đủ loại châu báu, còn có một chút Thiên tinh thạch.

Phó Tuyết Tinh một hồi tìm kiếm, từ bên trong lấy ra một góc địa đồ, đưa cho Lâm Lạc.

Cái này vốn là phủ đệ Ngụy gia, chỉ là bị Triệu Khang thước chiếm cư sào, nàng thân là nữ chủ nhân ngày xưa của Ngụy gia, tự nhiên sẽ không đối với cái mật thất này lạ lẫm.

Lâm Lạc tiếp nhận địa đồ, lại từ trong Tủ Đỉnh lấy ra tàn đồ ba thiếu một, sau khi ghép lại cùng một chỗ, chỉ thấy hào quang lóe lên, cái góc địa đồ này cũng hoàn mỹ ráp lại, tạo thành một tấm địa đồ đầy đủ!

Lập tức, chỉ thấy một cây tơ vàng trên bản đồ phẳng phất sống lại, chính mình vắn vẹo, tạo thành đồ án mới tinh.

Hình thành một tấm địa đồ chính thức, mà không phải đồ án kỳ quái không có hình thức!

Ba người đều vui vẻ, Lâm Lạc đem địa đồ thu hồi nói:

- Ngụy phu nhân, mẹ con các ngươi sau này có tính toán gì không?

Ở trong phạm vi, Lâm Lạc có thể cho bọn hắn trợ giúp tương đối.

Phó Tuyết Tinh mỉm cười nói:

- Mẫu tử chúng ta tính toán lúc này rồi đi, ở một chỗ không ai nhận thức chúng ta bắt đầu một lần nữa!

Đúng vậy, tuy Phó Tuyết Tinh dụng tâm rất khổ, nhưng ở trong mắt ngoại nhân, nàng chính là kỹ nữ, mang một cái bêu danh như vậy, nàng tiếp tục ở lại chỗ này chỉ biết bị người khinh khỉnh.

Phó Tuyết Tinh cùng Ngụy Bảo Minh ngày hôm sau liền rời đi.

Thời điểm Ngụy Bảo Minh ra đi vẫn là vẻ mặt không sáng khoái, lúc đối mặt Lâm Lạc liếc nhìn hằm hằm, tựa hồ cho rằng không có Lâm Lạc tồn tại, hắn có thể thắng được tâm hồn thiếu nữ của Tô Mị.

Lâm Lạc tự nhiên sẽ không theo hắn chấp nhặt, mang theo hai nữ quay lại Đế đô, địa đồ đã đủ, vậy thì có thể gọi Phạm Thương Vũ cùng lúc xuất phát đi tìm cái gọi là Thiên Khung Đỉnh kia.

Bởi vì lo lắng bị Tô Quảng Khai lại nhốt vào Viêm Diễm Tháp, trên đường đi Tô Mị buông lỏng hai người du sơn ngoạn thủy, trì hoãn nửa tháng thời gian mới trở lại Đế đô.

Lâm Lạc cho người hướng Phạm Thương Vũ phát ra lời mời, một bên đi Tứ Phong Cốc một chuyến, lại đi cùng Hỏa Diễm cự nhân tiến hành một hồi môi thương khẩu chiến, đáng tiếc chính là, đầu quái vật này đã hoàn toàn nhìn thấu Lâm Lạc, căn bản không điểm xua tới hắn.

461. Chương 461: Cung Điện Hiện. (1)

Khi hắn trở lại Tô gia, Phạm Thương Vũ đã đến.

- Ha ha, thật là không ngờ, Phạm mỗi nhiều năm như vậy không có tìm được góc địa đồ thứ hai, người vài ngày đã thu tập toàn bộ, thật đúng là cơ duyên nghịch thiên!

Phạm Thương Vũ cười to.

- Tiền bối, chúng ta khi nào thì xuất phát?

Lâm Lạc hỏi.

- Cách U Âm Sâm Lâm mở ra bất quá bốn tháng thời gian, chúng ta phải ở trước đó trở về, nếu không bỏ lỡ phen cơ duyên kia, thì phải đợi đến ba trăm năm !

Phạm Thương Vũ suy nghĩ một chút nói.

- Vậy liền như thế!

Lâm Lạc cũng không phải người lè mề.

Hắn đã từng hứa hẹn qua góa phụ Âu Dương gia, khi địa đồ này gom góp đủ, sẽ xem tu vi của hai huynh đệ Âu Dương gia quyết định có nên mang bọn họ đồng hành hay không. Bởi vậy mặc dù không có khả năng gì, nhưng hắn vẫn là đi Âu Dương gia một chuyến xác nhận tu vi hai người một chút.

Đáng tiếc, chút thời gian như vậy, hai người lại có thể đạt được bao nhiêu tiến bộ?

Sau khi làm tốt chuẩn bị, Lâm Lạc, Lăng Kinh Hồng, Phạm Thương Vũ liền xuất phát ra đi, tìm kiếm Thiên Khung Đỉnh mà bản đồ này bày tỏ chỉ.

Tuy Tô Mị cũng muốn đi theo lại bị Tô Quảng Khai ấn chặt, nói là tu vi nàng quá thấp, đi là cản trở, phải ở lại Viêm Diễm Tháp tiếp tục cường hóa tu luyện. Tuy Yêu nữ hướng Tô Quảng Khai nịnh hót không thôi, nhưng loại chuyện tình liên quan đến nguyên tắc này, Tô Quảng Khai là quyết không cho.

Nàng hai mắt đầm lệ lưng tròn tống biệt Lâm Lạc, tựa như sanh ly tử biệt.

Bất quá ba người xuất phát không quá nửa ngày, thành linh thấy được một cái theo đuôi... Đường Điềm!

- Các người rất xấu rồi, lại muốn bỏ người ta qua một bên đi ăn vật gì đó!

Đường Điềm còn một bộ cây ngay không sợ chết đứng nói:

- Lần này mơ tưởng bỏ qua ta một bên!

Quả nhiên, nàng căn bản không biết cái gì gọi là trọng điểm.

- Mau trở về, chúng ta cũng không phải là đi chỗ nào ăn vật gì đó!

- Lại muốn gạt người ta, các người những bại hoại này!

Đường Diềm chống eo nói ra.

Nhưng Phạm Thương Vũ lại nhú mày nhìn xem Đường Diềm, ánh mắt tràn đầy khó hiểu. Bởi vì Đường Diềm có bốn sự che dấu khí tức bản thân, nếu nàng không muốn bị người nhìn thấy, cho dù là cao thủ như Phạm Thương Vũ cũng phát hiện không được sự hiện hữu của nàng!

Đối với Phạm Thương Vũ mà nói, lần này là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Đường Diềm.

Trên đời người làm cho cao thủ như hắn nhìn không thấu đã rất hiếm, nhưng Đường Diềm lại làm được. Phạm Thương Vũ ngay cả đối phương có phải là võ giả hay không cũng không thể khẳng định, cảm giác như vậy làm hắn quái dị vô cùng.

- Vị cô nương này xưng hô như thế nào?

Phạm Thương Vũ có chút lúng túng hỏi.

Nhưng Đường Diềm lại xa cách, duỗi ra hai tay ở trên người Lâm Lạc không ngừng bối ra:

- Đại phu dẫn, người đem món ăn ngon gì đó giấu rồi sao?

Lâm Lạc vội vàng ẩn lấy đầu của nàng đẩy ra, cười nói:

- Nàng gọi Đường Diềm, suốt ngày không có đứng đắn đoan trang!

Sau khi Phạm Thương Vũ suy nghĩ một chút nói:

- Nàng đã muốn đi, thì cùng đi a!

Lâm Lạc ngẩng lại tiểu ma nữ này xuất quỷ nhập thần, nếu nàng hạ quyết tâm muốn đi, người khác căn bản không ngăn cản được. Cùng với bị nàng đột nhiên xuất hiện làm giật mình, thậm chí chuyện xấu mà nói, còn không bằng mang nàng theo trên người, chí ít còn có thể nhìn chăm chăm vào nàng.

Kết quả là một nhóm bốn người một lần nữa ra đi, theo như chỉ dẫn, trải qua nửa tháng thời gian, bọn họ đi tới một tòa thâm sơn.

Tuy trong tay có địa đồ, nhưng thế giới này là to lớn bậc nào? Hơn nữa bản đồ này chỉ có địa mạo, lại không có đánh dấu là địa phận quốc gia nào, hướng hồ cũng không biết là bản đồ cũ bao nhiêu năm trước, hiện tại địa hình này cũng đã có thay đổi rất lớn, cùng địa đồ hiện tại đối lập, tìm kiếm vị trí ngược lại phí rất nhiều thời gian, thời gian chính thức chạy đi lại không nhiều lắm.

Hiện tại sơn mạch bọn họ đang đi được xưng là Hắc Nha Sơn, tuy không giống Thiên Lạc sơn mạch là địa phương nổi danh có hung thú ẩn hiện, nhưng ở địa phương này cũng là rất có hung danh, nghe nói tháng ba hàng năm đều có đại lượng hắc nha tụ tập tới, nếu lúc này vào núi mà nói, người thường căn bản là có tiến không ra.

Nhưng trong bốn người này lại có hai cái có được linh vực, sau khi mở ra, hung thú đến nhiều hơn nữa cũng là tự đưa mình, tự nhiên hoàn toàn không có chỗ sợ.

Mà làm bốn người ngạc nhiên chính là, bản đồ này ở sau khi bọn họ đến đây rõ ràng phát sinh biến hóa, một cây tơ vàng phẳng phất có sinh mệnh ngộ nguậy, tạo thành một tấm địa đồ mới, rõ ràng địa hình cụ thể của Hắc Nha Sơn!

Nguyên bản nếu như nói lúc đầu là tỷ lệ là một so với một trăm vạn, lúc này đã đến một ngàn so với một, độ chính xác nâng cao thật lớn.

Bốn người đều là sách sách xưng kỳ, Đường Diềm lại hai mắt sáng lên, rất có ý tứ đoạt lấy để làm đồ chơi. Có cái định vị chính xác này, bọn họ dĩ nhiên là sẽ không đi nhầm đường, xuôi theo sơn mạch nửa ngày, đi tới địa phương đánh dấu trên bản đồ.

Đây là đỉnh núi Hắc Nha Sơn, cách dưới chân núi có đủ vạn trượng xa, tuyệt đối được xưng với bốn chữ Thiên Khung Đỉnh, nhưng đỉnh núi này một mảnh trụi lủi, ngoại trừ tảng đá chính là tuyết đọng.

- Khắp nơi tìm xem, có các loại như huyết động hay không!

Phạm Thương Vũ mở ra Hỏa Diễm Lĩnh vực, một đường chỗ qua, tuyết động đều hòa tan, hóa thành vô số dòng suối chảy xuống dưới. Tuy đỉnh núi rất lớn, nhưng vị đại cao thủ này ở bốn phía chuyển thoáng cái cũng phí không mất bao nhiêu thời gian, rất nhanh liền đem cả đỉnh núi cho rõ ràng đi ra, chỉ là muốn nói các loại gì đó như huyết động, lại hoàn toàn không có phát hiện.

- Ai!

Phạm Thương Vũ đột nhiên ánh mắt rừng mình, quét về một phía ngõ ngách quát.

- Đi ra!

- Ha ha, Phạm huynh quả nhiên lợi hại, lão phu đã sử dụng bí bảo ẩn tức này lại vẫn không thể nào giấu diếm được thần thức của Phạm huynh!

Một tiếng cười to, chỉ thấy trong không khí không lý do đuổi ra một tay, vừa mở lại nhắc lên một cái lều vải, trong đó thình lình còn có bốn người.

Ánh mắt Lâm Lạc phát lạnh, trong bốn người này có hai cái là hoa giáp lão giả, tu vi đều là Thích Biến cảnh đỉnh cao, mà đổi thành hai cái khác thì đều là hấn nhận thức!

Dịch Hưng Ba, Điền Uyên Long!

Sắc mặt Phạm Thương Vũ trầm xuống nói:

- Các người một đường theo dõi tới, là muốn cùng Phạm mỗ so chiêu sao?

Nếu không phải như thế, bốn người này lại há có thể chạy đến địa phương vô cùng vắng vẻ này, vừa vặn cùng bọn người Lâm Lạc va chạm sao? Mặc dù nói cao thủ tứ đại gia tộc đều bị giám thị, nhưng thông thường mà nói cũng chỉ là xác nhận hành tung thoáng cái, cũng sẽ không phái ra cao thủ đi theo dõi.

Một lão giả vội vàng cười to nói:

- Phạm huynh, xin bớt giận! Mấy ngày hôm trước nghe nói Phạm gia cùng Tô gia phát ra liên hợp treo giải thưởng, chúng ta cũng làm điều tra nhỏ nhỏ, biết được mấy vị nguyên lai là đang tìm kiếm một góc địa đồ, nên chúng ta liền cùng tới nhìn xem!

462. Chương 462: Cung Điện Hiện. (2)

Nhìn xem? Là muốn phân một chén canh a!

Phạm Thương Vũ hừ một tiếng nói:

- Nhìn rồi, có thể lăn!

Hắn mặc dù rất có khí độ, nhưng cảm giác bị người theo dõi vẫn làm hắn vô cùng khó chịu, tự nhiên sẽ không cho bốn người này sắc mặt tốt.

- Phạm huynh, cái này cần gì phải vậy? Lão phu xem các người tìm lâu như vậy cũng không có đầu mối gì, không bằng mọi người cùng nhau tìm như thế nào?

Nhưng Lão giả kia lại da mặt rất dày, đặt tới loại cảnh giới như hắn, duy nhất có thể làm cho bọn hắn để ý chỉ là cảnh giới tăng lên.

Hai người này theo thứ tự chính là nhân vật Lão tổ cấp bậc của Điền, Dịch hai nhà, ngoại trừ Linh giả ra, trên đời này bọn họ là mạnh nhất. Tuy trong nội tâm Phạm Thương Vũ không vui, nhưng cũng không có thể thực ra tay đối với hai người này.

Bởi vì bọn họ phân biệt đại biểu cho tam đại gia tộc, bọn họ trở mặt sẽ đại biểu cho tam đại gia tộc quyết liệt, do đó quốc gia sẽ nội loạn!

Phạm Thương Vũ hừ một tiếng, xem như chấp nhận sự hiện hữu của bọn hắn, dù sao hắn đại biểu không đơn thuần là chính hắn, còn có cả Phạm gia, phải từ đại cục xuất phát! Trừ khi có một ngày hắn có thể tiến vào Linh cảnh, liền có thể để xuống tất cả, ngũ hồ tứ hải tùy ý tiêu dao!

Gia nhập bốn người, phạm vi bọn họ tìm tòi tự nhiên càng lớn, đáng tiếc nửa ngày sau, vẫn là không thu hoạch được gì.

Lâm Lạc không khỏi hoài nghi đây không phải là trò đùa dai của vị tiên bối Thượng cổ nào đó chứ, liền tranh thủ lấy địa đồ đi ra, nhưng mà, cái này mới từ trong Tử Đỉnh xuất hiện lại bắn ra hàng tỉ đạo hào quang, tự động từ trong tay Lâm Lạc hiện lên, phiêu hướng góc nào đó trên đỉnh núi.

Mọi người đều là vừa sợ lại kỳ, vội vàng đi qua, bám theo một đoạn.

Tấm bản đồ này dừng lại ở bên cạnh đỉnh núi phía tây, cách mặt đất có chừng năm mươi trượng, kim quang càng uy, ở trên bầu trời đúng là xé mở ra một thông đạo, hiện ra nhập khẩu của thế giới kia!

Quá thần kỳ!

Cái Tuyệt Sơn này vốn là trụi lủi, nhưng mọi người theo lỗ hổng nhìn vào, trong đó lại có một tòa cung điện to lớn, bảo thạch làm nền, cùng cái này hoàn toàn là hai thế giới.

Rất nhanh, cái lỗ hổng này mở lớn đến cực hạn, đại khái là một không môn có trăm trượng cao, năm mươi trượng rộng, mà bức địa đồ kia cũng bỗng bành lung lay bay xuống, bị Lâm Lạc tiếp được trong tay.

Nhập khẩu di tích đã hiện ra, tự nhiên không ai lại chú ý tấm bản đồ này, bọn người Phạm Thương Vũ chỉ dùng ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào nhập khẩu thần bí này.

- Tiến!

Hừ hừ hừ, mọi người từng cái nhảy đi vào, ba người Lâm Lạc đã rơi vào cuối cùng, không có biện pháp, đám người bọn họ này tuy nhiều nhất, nhưng thực lực lại yếu nhất.

Oanh!

Khi tất cả mọi người tiến vào trong đó, cái không môn này đại khái lại duy trì vài chục lần thời gian hô hấp, sau đó ngưng cáo chôn vùi.

Mà mọi người thân ở trong tòa cung điện to lớn này, căn bản cũng tìm không thấy nhập khẩu mà bọn họ tiến vào trong này.

Bất quá, lúc này bọn họ cũng không có để ý, mà là bắt đầu đánh giá đến tòa cung điện này.

Đại điện Truyền Tống Trận của Tô gia xem như to lớn tráng lệ, nhưng so sánh cái này lại như tiểu Vu gặp Đại Vu, kém xa ! Cái này mỗi một căn cột đá đều có trăm trượng thô, đỉnh cung điện đạt đến cao ngàn trượng, cái này nếu là cao thủ Tiên Thiên cảnh cũng không nhất định có thể nhìn tới trên nóc đại điện!

Nhưng cái đại điện này kiến tạo cực kỳ không có bố cục đáng nói, ngoại trừ tổng trải chính là tổng trải, mà Đông Nam Tây Bắc bốn phương tám hướng đều có một cái thông đạo kéo dài tới hướng phương xa, không biết cuối cùng thông hướng nơi nào.

- Tổng cộng có bốn phương tám hướng, chúng ta đúng lúc là tứ đại gia tộc, mỗi nhà một bên như thế nào?

Điền gia Lão tổ nói ra.

- Lão phu không có ý kiến!

Dịch gia Lão tổ nói ra, cũng không chờ những người khác trả lời, đã mang theo Dịch Hưng Ba dẫn đầu nhắm hướng đông nhảy tới, vài cái lên xuống liền biến mất trong bóng tối.

Điền gia Lão tổ không cam lòng rút lại phía sau, đồng dạng nắm lên Điền Uyên Long, thân hình bắn lên, nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Phạm Thương Vũ nhìn Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng nói:

- Nơi đây cũng không biết có nguy hiểm hay không, các người có thể lựa chọn cùng Phạm mỗ đồng hành, cũng có thể một mình ra đi!

Vị Đại Tông Sư này xác thực khí thế đường đường, xa xa không phải những người khác có thể so sánh.

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng liếc mắt nhìn lẫn nhau, cùng kêu lên nói:

- Vãn bối nguyện một mình mà đi!

- Đã như vậy, liền tùy các người!

Phạm Thương Vũ nghĩ nghĩ, không có căn cứ lấy ra ba hạt châu hỏa hồng sắc, đưa về phía Lâm Lạc:

- Đây là Thiên Hỏa Lôi Bạo Tử, mỗi một khóa có thể tạo thành lực sát thương Thích Biến cảnh, cho các người phòng thân!

- Đa tạ tiền bối!

Lâm Lạc tiếp nhận, sau đó cung kính nói ra, người này đối với bọn họ tốt, hẳn tự nhiên cũng không thể không cảm ơn.

Phạm Thương Vũ gật gật đầu, thân hình phiêu phiêu, lựa chọn hướng bắc biến mất mà đi.

Từ góc độ an toàn mà nói, mọi người cả thấy hành động mới là tính toán tốt nhất, nhưng nếu thật sự phát hiện chí bảo, khó tránh khỏi sẽ đổ mắt tranh chấp.

Nhưng mỗi người bọn họ đều là nhân vật cấp bậc Lão tổ của gia tộc mình, vạn nhất vẫn lạc ở nơi này, tuyệt đối sẽ dẫn phát tứ đại gia tộc nội chiến, đến lúc đó ngay cả căn cơ đế quốc cũng sẽ dao động.

Cư nhiên nơi đây có bốn phương tám hướng, vậy thì thật là tốt chia nhau hành động, có thể được kỳ ngộ gì thì xem tạo hóa của mọi người.

Hiện tại bốn phương tám hướng cũng chỉ có phía nam không ai đi, ba người Lâm Lạc cũng chỉ có thể đi phương hướng này .

Rời đi một đoạn đường, Đường Diềm đột nhiên nói:

- Giống như có người ngăm nhìn trộm chúng ta, ân, thật buồn nôn!

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đồng thời cả kinh nói, không chừng Lão tổ hai nhà Diềm, Dịch cố ý giả bộ như đi xa, kì thực là muốn thành linh xử lý ba người Lâm Lạc! Ở loại địa phương thần bí khó lường này, cho dù chết rồi cũng có thể trách ở đây nguy hiểm, Tô Quảng Khai cũng không thể trách bọn họ không có giống như bảo mẫu đồng dạng luôn vây quanh bọn họ a?

Nhưng Phạm Thương Vũ đã đi xa, lúc này quay đầu lại đã là không còn kịp rồi, bọn họ cũng chỉ có kiên trì đi lên phía trước.

Bất quá một đường lại đi về phía trước thật lâu, lại thủy chung không thấy có người xuất hiện, làm Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng không thể không hoài nghi tiểu ma nữ Đường Diềm này có phải là đang nói dối gạt người hay không, nha đầu kia ở phương diện này thật là một chút cũng không nghi ngờ.

Đối với cái này, Đường Diềm là vô cùng ủy khuất, từ trong lòng lấy ra một người rơm, cầm một cây ngân châm đâm đi lên:

- Xù phôi dẫn đâm chết người!

Sắc mặt Lâm Lạc không khỏi tối sầm, bởi vì sau lưng người rơm còn dán một tờ giấy, trên đó viết năm chữ “Lâm Lạc đại phôi dẫn”, tiểu ma nữ này rõ ràng tùy thân mang theo người rơm mang tên hân để trút giận!

463. Chương 463: Quân Đoàn Khôi Lỗi. (1)

Đối với cái này, Lăng Kinh Hồng từ trước đến nay quanh quẩn cũng không khỏi lộ ra một vòng mỉm cười, bị tiểu ma nữ chọc cười .

Tiểu ma nữ này ngồi xổm bên dưới đại trụ đâm người rơm, không chịu đứng dậy đi tiếp, Lâm Lạc không có biện pháp, đành phải lấy ra mười giọt Không Linh Thạch Nhũ đưa nàng, nhằm tiêu trừ tức giận của tiểu ma nữ.

Quả nhiên, ăn hàng chính là ăn hàng, Đường Diêm tiếp nhận bình thuốc, sau đó lập tức mặt mày hớn hở đem chuyện tình trước kia hoàn toàn ném đến sau đầu.

- Có phát hiện hay không, tốc độ của chúng ta ở nơi này nhận lấy hạn chế rất lớn!

Lâm Lạc đột nhiên nói ra.

- Ân?

Lăng Kinh Hồng nhìn nhìn một chút mới nói:

- Không sai, đây là tốc độ trong lúc vô tình chậm lại, rất khó phát hiện!

- Hơn nữa, thần thức ở trong cung điện cũng mở rộng không được!

Lâm Lạc nhíu mày, thần thức của hắn phóng ra ngoài có thể thay thế mắt, tai, đối với tất cả sự việc trong phạm vi trăm trượng rõ như lòng bàn tay, nhưng ở nơi này thần thức ngay từ đầu còn có thể khuếch trương ra cự ly tám mươi trượng, nhưng theo bọn họ đi về phía trước, cứ nhiên bị trói buộc đến hai trượng quanh người!

Loại biến hóa này là theo bọn họ xâm nhập cung điện chậm rãi tăng mạnh, dưới tình huống bọn họ hẳn đều không có chú ý tới trở nên càng ngày càng nghiêm trọng.

Quả nhiên cổ quái!

Lâm Lạc nhin không được lấy ra bức địa đồ kia. Tuy những người khác cho rằng tiến nhập di tích bản đồ này sẽ không còn dùng nữa, nhưng Lâm Lạc lại cảm thấy bản đồ này có thể theo địa điểm bất đồng mà tự động biến ảo, tiến nhập di tích nói không chừng cũng sẽ có thay đổi.

Thời điểm Địa đồ từ trong Tử Đỉnh xuất hiện, đạo đạo kim ti kia như kim xà vặn vẹo lên, còn lần này thì càng khoa trương, tơ vàng sáng lên, rõ ràng cấu thành một kiến trúc lập thể.

Ba người Lâm Lạc đều là sách sách xưng kỳ, cái kiến trúc này giống như một đấu trường, chính giữa tối đen, sau đó bốn góc Đông Nam Tây Bắc riêng phần mình kéo dài tới đi ra ngoài, nhưng bốn nhánh thông đạo này đến tận cùng kéo dài đi đâu lại không có kết quả, bởi vì địa đồ này biểu hiện ra có hạn địa phương.

Mà ở trong bốn nhánh thông đạo này, có vài Tiểu Hồng điểm. Xem phương hướng phía nam này có ba Tiểu Hồng điểm, phía bắc chỉ có một, đông, tây hai bên thì có hai cái.

- Tiểu Hồng điểm này đại biểu cho người tiến vào nơi này, chúng ta ba cái ở đây, Phạm tiền bối ở đây, người hai nhà Điền, Dịch ở đây!

Lâm Lạc đối chiếu sau đó nói ra.

Không thể tưởng được bản đồ này còn có công dụng như thế, tương đương với nắm giữ hành tung của người khác, lại biết rõ vị trí địa phương của bọn họ, có trợ giúp phi thường lớn!

Hơn nữa, hiện tại có thể xác định Lão tổ hai nhà Điền, Dịch cũng không có lặng lẽ đi vòng vèo đối với bọn họ hạ độc thủ, điều này cũng làm cho Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng nhẹ nhàng thở ra, mà Đường Diêm lại phối hợp lấy ra một cái đùi gà gặm lên, không hề có một chút cảm giác chịu tội cùng khẩn trương.

Bọn họ dọc theo thông đạo đại điện này tiếp tục đi tới, bởi vì tốc độ bị hạn chế nghiêm trọng, thẳng qua một ngày một đêm bọn họ mới rốt cục đi ra lối đi này, tiến nhập một địa phương cùng loại với sân vườn.

Nơi này tương đối lớn, có chừng hơn mười trượng vuông, mà trong đó đứng sừng sững từng dãy thạch tượng, phân hắc bạch hai màu, giống như hai quân giao tranh. Nhìn kỹ, pho tượng hắc bạch hai màu này cứ nhiên còn là đồng dạng, mỗi bên số lượng cũng ngang nhau.

Lâm Lạc lấy ra địa đồ, chỉ thấy tơ vàng này lại du động lên, biến thành một chỗ tứ tứ phương phương, còn có thể nhìn thấy trong đó rậm rạp chằng chịt thạch tượng, nhưng hồng điểm đại biểu bọn người Phạm Thương Vũ đã biến mất, chỉ còn lại ba người bọn họ tồn tại.

Xem ra, chỉ có ở trong cùng một cái khu vực, lúc này mới cho thấy tất cả mọi người trong đó.

Những thạch tượng này xếp đặt chỉnh tề, mỗi một tôn đều điêu khắc giống như chân nhân, nếu không phải xúc giác lạnh như băng và cứng ngắc, thì thật có thể sẽ nhìn lầm !

Trên mặt đất, đại bộ phận cũng bị phân chia thành hắc bạch hai màu, giống như bàn cờ cờ vây dùng xu thế một đen một trắng bày đầy, tương đối quỷ dị.

- Hắc quân động!

Một thanh âm lạ lắm không biết từ nơi nào vang lên!

Tạp tạp tạp...

Hắc sắc thạch tượng đột nhiên từ trên người xào xạc rơi xuống tro bụi, nguyên một đám hai mắt chuyển động, trở nên sáng quắc hữu thần lên!

Còn sống!

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng không khỏi đều có loại cảm giác lông mao dựng đứng, nhưng vào lúc này, những chuyện lật vạt kia không thể không ném qua một bên, bởi vì thạch tượng đột nhiên quắc mắt nhìn trừng trừng, cả đám đều hướng Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng nhìn đi qua, hưu hưu hưu, bọn họ đều bắt ra, hoặc là huy động quyền chưởng, hoặc là vũ động binh khí, hướng về hai người phát khởi công kích!

Những người này thực lực cao có thấp có, nhưng thấp nhất đã ở Khuy Linh cảnh, cao nhất đúng là Thích Biến cảnh!

Lâm Lạc không khỏi trong lòng cả kinh, vội vàng hét lớn:

- Chạy mau!

Hắn đã đem Tử Đinh sử dụng đi ra, ba khóa Thiên Hỏa Lô Bạo Tử cũng tùy thời có thể ném ra, nhưng nhất định là phải dùng để đối phó mấy cái “tượng đá” Thích Biến cảnh!

Sắp quỷ rồi, như thế nào tượng đá sẽ sống lại!

Bùm! Bùm! Bùm!

Những tượng đá này cư nhiên còn chú ý binh tướng phân cấp, xông lên phía trước nhất chỉ là thạch tượng Khuy Linh cảnh, bị Lâm Lạc vài quyền oanh nát, đều vỡ vụn thành mảnh đá đầy trời, nhưng kế tiếp chính là thạch tượng cấp bậc Địa Nguyên cảnh lao đến!

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng tụ hợp cùng một chỗ, mà Đường Diêm lại phát huy ra bản lĩnh cường đại của nàng, khiến thạch tượng này hoàn toàn bỏ qua sự hiện hữu của nàng!

Nhưng mà ở địa phương này, lực lượng của bọn hắn tuy có thể phát huy ra trăm phần trăm, nhưng tốc độ lại nhiều nhất chỉ có thể đạt tới một phần trăm nguyên lai, căn bản không có biện pháp nhảy vọt bỏ chạy, đúng là bị những thạch tượng này đoàn đoàn bao vây lên.

Đánh!

Vĩnh viễn không buông bỏ là niềm tin của Lâm Lạc, tuy nơi này thậm chí có thạch tượng Thích Biến cảnh tồn tại, nhưng Lâm Lạc không có vứt bỏ hy vọng muốn sống, song quyền huy động liên tục, đem từng thạch tượng Địa Nguyên cảnh nổ nát.

Tuy Lâm Lạc cũng liên tiếp trúng chiêu, nhưng có Tử Đinh phòng ngự, bản thân hắn thể chất cường hoành lại căn bản không tổn thương, đem Lăng Kinh Hồng chăm chú bảo vệ.

Nhưng mà, kế tiếp chính là thạch tượng Thiên Hợp cảnh ra tay!

Bất luận Lâm Lạc lại nghịch thiên, cái này không khớp một đại cảnh giới, ở trên số lượng lại là mấy trăm đánh một cái, hẳn chịu đựng được mới là lạ, lập tức bị đánh liên tục thổ huyết, thiên hôn địa ám gần muốn té xỉu.

Sau một lớp này, thạch tượng Thiên Hợp cảnh lui ra, đổi lại cấp bậc Thích Biến cảnh!

Móa nó, Lâm Lạc nguyên bản còn muốn cùng thạch tượng Địa Nguyên cảnh một mực dây dưa, dùng kéo dài thời gian nghĩ biện pháp trốn về đại điện, thật không nghĩ đến những thạch tượng này căn bản không phải tiêu diệt một tốp lại lên một tốp, mà là đúng giờ sẽ tới!

464. Chương 464: Quân Đoàn Khôi Lỗi. (2)

Thích Biến cảnh a, Lâm Lạc lại nghịch thiên cũng khó có khả năng ngăn cản!

Chỉ thấy hai mươi thạch tượng Thích Biến cảnh đồng thời đánh ra đại thủ, hướng về hai người Lâm Lạc oanh kích xuống! Cái này đừng nói đánh trúng, chỉ cần sát đến một chút, hai người cũng sẽ bị chấn thành huyết nhục!

Nhưng Lăng Kinh Hồng lại rất bình tĩnh, nếu như thời điểm chết còn có thể chết ở bên người nam nhân của mình, nàng đã thấy đủ !

Lâm Lạc cũng không khỏi hiện ra vẻ tuyệt vọng, nhưng lúc này, Đường Diễm lại nhào tới, dùng thân thể của mình chắn phía trước hai người.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Liên tiếp muện hưởng truyền lai, Đường Diễm thừa nhận tất cả công kích, lập tức bay ngược lại.

- Tiểu ma nữ!

Lâm Lạc thét một tiếng kinh hãi, hẳn tuyệt đối không ngờ nha đầu kia vậy mà sẽ phản dấu quên mình thay bọn họ ngăn lại một kích này, lập tức phản nộ lại cảm động, nhin không được đối thiên hét một tiếng giận dữ.

Pằng! Pằng! Pằng!

Nhưng Đường Diễm lại đột nhiên trèo lên, quỳ rạp trên mặt đất, một bên dùng tay trái vỗ mặt đất, một mặt cười đến nước mắt cũng sắp muốn chảy ra:

- Đại phiêu đản, đáng đáp mới vừa rồi bị đánh quá buồn cười, ha ha ha, chết cười ta!

Không có... không chết?

Ở dưới hai mươi Thích Biến cảnh cao thủ oanh kích nhưng không chết? Tiểu ma nữ này quả nhiên không phải phàm nhân!

Nhưng Lâm Lạc vừa mới bay lên cảm động lập tức tan thành mây khói, tiểu ma nữ này rõ ràng trốn ở một bên xem cuộc vui, cho đến khi hắn và Lăng Kinh Hồng nhin không được muốn treo mới chạy đến thay bọn họ ngăn cản thoáng cái, đây quả thực quá ghê tởm!

Thay đổi một người khác, cái ân cứu mạng này Lâm Lạc sẽ nhớ ở trong lòng, nhưng đáng đáp Đường Diễm vẫn là ăn quyết uống quyết, không có phẩm không có chất, Lâm Lạc như thế nào cũng vô pháp đối với nàng sinh ra tâm cảm ơn.

Nhưng thạch tượng công kích lại không dừng lại, sau Thích Biến cảnh, lại là một lớp thạch tượng Khuy Linh cảnh công tới.

- Tiểu ma nữ, thu thập những quái vật này đi!

Đã có một đại cao thủ như vậy, Lâm Lạc cũng lười ra tay .

Đường Diễm nhún vai, buông tay ra, làm ra bộ dạng bất đắc dĩ:

- Aii, ai bảo người ta ăn hắn uống hắn, dù sao cũng phải làm chút chuyện a!

- Bụi về với bụi, đất về với đất, Không Loạn Nhận, toái!

Tiểu ma nữ khó được đứng đắn một hồi, tay phải bình thân, từng đạo khí nhận theo lòng bàn tay của nàng phát ra, bành bạch, nơi khí nhận đi qua, tất cả thạch tượng đều hóa thành mảnh đá, cho dù cấp bậc Thích Biến cảnh cũng không ngoại lệ!

Linh cảnh chí cường giả!

Tiểu ma nữ này tuyệt đối là Linh cảnh chí cường giả, nếu không tuyệt đối không có khả năng đem Thích Biến cảnh cao thủ như giết gà làm thịt cừu đơn giản gạt bỏ! Mặc dù thái độ làm người của tiểu ma nữ là cổ quái một chút, nhưng Lâm Lạc gặp qua Bao Thức Lễ, Linh cảnh chí cường giả tính cách lại cổ quái hẳn cũng có thể tiếp nhận.

Pằng! Pằng! Pằng!

Chẳng những thạch tượng “sống” lại bị phá hủy, ngay cả một nửa thạch tượng khác không có sống lại cũng đồng dạng bị tai hoạ ngập đầu, trong nháy mắt sau đó, nơi này tràn đầy thạch phấn, chồng chất lên đủ tắc!

- Các người phá hủy quy tắc, meo meo, không được đến phần thưởng!

Thanh âm lả lẩm kia lại lần nữa vang lên.

- Người là ai?

Lâm Lạc lớn tiếng nói, nhưng chỉ có dư âm quanh quẩn, lại không có được thần bí nhân kia trả lời.

- Đại phiêu dân, cái này gọi là Hắc Bạch Quân Trận, cung ứng hai người thao túng những tượng đá này tiến hành đối chiến, bên nào bị tiêu diệt trước, như vậy là thất bại!

Đường Diêm lấy ra túi nước uống một ngụm, vừa nói chuyện một bên đem nước phun ra.

- Người sớm biết nơi này là đang làm gì như vậy, lại không có nhắc nhở chúng ta?

Lâm Lạc nhin không được tức giận, căn bản không thêm để ý tiểu ma nữ này là Linh cảnh chí cường giả! Không có biện pháp, phẩm cách của tiểu ma nữ này thật sự làm hắn không sinh ra kính sợ chi tâm.

- Cái này...

Đường Diêm dùng hai ngón trỏ đụng đụng, đại nhãn châu một hồi loạn chuyển, đột nhiên nói:

- Ôi, ăn nhiều đau bụng!

Lâm Lạc thở dài, không thể tưởng được ngoại trừ Bao Thức Lễ ra, trên thế giới này còn có một Linh cảnh chí cường giả không có phẩm chất như vậy, hắn muốn tức giận cũng tức giận không nổi!

Tiểu ma nữ này từ trước đến nay cùng Bảo Bảo đại tiên pha trộn chung một chỗ, chẳng lẽ tiểu gia hỏa kia cũng là Linh cảnh chí cường giả?

Đường Diêm là Linh cảnh chí cường giả, cái này Lâm Lạc còn có thể tiếp nhận, nhưng một tiểu hài tử nhìn về phía trên mới hai ba tuổi, cái này vừa nghĩ cũng làm Lâm Lạc muốn chóng mặt! Chẳng lẽ dưới gầm trời này thực sự có thiên tài, hai ba tuổi có thể trở thành Linh cảnh chí cường giả?

- Tiểu ma nữ, Bảo Bảo đại tiên cũng là Linh cảnh chí cường giả sao?

Lâm Lạc hỏi.

- Củ cải đỏ?

Đường Diêm nhin không được lè lưỡi ở trên môi liếm liếm, một bộ nước miếng chảy ròng.

- Thật muốn ăn nó! Đáng tiếc, bốn sự chạy trốn của củ cải đỏ thật lợi hại, ngay cả ta cũng bắt không được nó!

Tuy Đường Diêm không có trực tiếp khẳng định, nhưng cư nhiên ngay cả nàng cũng không làm gì được Bảo Bảo đại tiên, phỏng chừng tiểu gia hỏa này xác thực cùng Đường Diêm là tồn tại một tầng thứ!

Trách không được hấn thủy chung nhìn không ra hai người sâu cạn, Linh cảnh chí cường giả này đã vượt ra khỏi giới hạn phạm tục, tồn tại gần như Thần linh, cho dù hấn tu Hỗn Độn Dung Lô cũng không thể xem thấu, cái này chênh lệch quá xa!

Lâm Lạc không khỏi nghĩ tới Nam Nhược Hoa, hấn cũng thủy chung không có thể nhìn ra nàng này sâu cạn, chẳng lẽ nói nàng cũng là Linh cảnh chí cường giả!

Hảo nha, Linh cảnh cao thủ này phải mấy trăm năm mới ra một cái, nhưng này vừa ra tới chính là một đồng! Đặc biệt Đường Diềm cùng Bảo Bảo đại tiên, đều cùng hấn ở chung nhiều ngày như vậy!

- Tiểu ma nữ, ngươi biết rõ đây là địa phương gì không?

Lâm Lạc quyết định tạm thời vứt bỏ vấn đề này.

Đường Diềm đem đầu lắc lắc nói:

- Không biết!

Bất quá không biết cũng không có vấn đề gì, hiện tại tổ của hấn là có Linh cảnh chí cường giả tọa trấn, trong bốn tổ tuyệt đối là thuộc về cường đại nhất! Nhưng nhìn xem đáng dấp Đường Diềm loạn nhai đồ ăn vật, thật đúng là không biết đáng tin hay không.

Lâm Lạc không khỏi thở dài, Linh cảnh cao thủ bên cạnh hấn làm sao lại không tín nhiệm như vậy chứ?

Vừa đúng lúc này, một đạo quang môn đột nhiên hiện ra, trong đó rõ ràng là một khối linh thạch!

Đường Diềm lập tức hai mắt tỏa ánh sáng, trực tiếp nhào tới, xoạt thoáng cái, cả người nàng gia nhập bên trong quang môn, hữu, quang môn lập tức đóng cửa, tiểu ma nữ này cũng không có bóng dáng.

- Ha ha ha, hiện tại gia hỏa phá hư quy tắc trận đấu đã mất, trận đấu một lần nữa bắt đầu!

Thanh âm kia lại vang lên, còn mang theo vài phần đắc ý.

Lâm Lạc vừa giận vừa sợ nói:

- Ngươi kéo Đường Diềm đến nơi nào rồi?

- Đừng lo lắng, ta chỉ là làm cho nàng tạm thời không giúp được các ngươi thôi!

Thanh âm kia lại vang lên:

- Được rồi, các ngươi đã không biết Hắc Bạch Quân Trận này là chơi như thế nào, ta liền trước giải thích cho các ngươi thoáng cái!

465. Chương 465: Hành Quân Bố Trận

Trong lúc nói chuyện, trong tràng đột nhiên nổi lên một hồi gió lốc, đem thạch phần trên mặt đất tất cả chà xát dâng lên, sau đó nhanh chóng dung hợp nặn thành thạch tượng lần nữa.

- Đầu tiên, lựa chọn một phương hắc bạch, sau đó, mười khối đá bên trái giẫm thoáng cái có thể khống chế quân đội đối ứng, bên phải cao thấp tả hữu bốn khối đá là khống chế hướng đi của quân đội.

- Thời điểm quân đội di chuyển, cho dù gặp phải công kích cũng sẽ không tiến hành phản kích, chỉ có đi tới địa điểm chỉ định sau đó mới có thể công kích quân đội đối phương!

- Quân đội một phương toàn bộ chết hết, coi như là thất bại!

Lâm Lạc nghe xong lập tức nói:

- Thất bại sẽ như thế nào ?

Thanh âm kia dừng thoáng cái nói:

- Các ngươi mang theo tín vật mới có thể mở ra khảo nghiệm đặc thù, thất bại tín vật của các ngươi sẽ bị cướp đoạt, sau này khảo nghiệm cũng không có !

Tín vật, chính là địa đồ a, không thể tưởng được còn có thể có một ưu đãi như vậy.

Mặc dù biết quy tắc của cái gọi là Hắc Bạch Quân Trận này, nhưng Lâm Lạc căn bản không am hiểu làm chỉ huy! Muốn hấn lên sân khấu đánh, vậy được, cho dù gặp gỡ Thiên Hợp cảnh cường giả hấn cũng có thể buông tay đánh cược một lần, nhưng bảo hấn chỉ huy người khác chiến đấu, vậy hấn sẽ đau đầu chết mất.

- Ta tới!

Lăng Kinh Hồng đoạt sĩ tiến đến, hướng về không trung nói:

- Ta có thể nhường người đi đầu ba bước!

- Ha ha ha tiểu nha đầu khẩu khí thật lớn, bất quá bản đại nhân sẽ không cùng người khách khí!

Thanh âm kia lại vang lên:

- Vậy đối chiến bắt đầu!

Pằng! Pằng! Pằng!

Khối đá hắc sắc đột nhiên liên tiếp sống lại, mà một hắc sắc tượng đá thì bắt đầu di động lên, hướng về tượng đá bạch sắc giết đi qua.

Lăng Kinh Hồng quả nhiên tuân thủ ước định nhượng đủ đối phương ba bước, lúc này mới bắt đầu chỉ huy “Quân đội” của mình hành động.

Cái này kỳ thật cùng cờ tướng có bản chất không khác biệt, đi trước vài bước cũng không có ý nghĩa thực chất quá lớn, bởi vì quân đội mỗi một phương cũng sẽ không khoan tay chịu chết, chỉ cần có “Quân cờ” tiến vào phạm vi công kích của bọn nó sẽ chủ động phát động công kích!

Đương nhiên, bởi vì “Quân cờ” có mạnh có yếu, nếu có thể dùng binh lực cường thế ăn rơi quân đội yếu thế của đối thủ, vậy thì có thể chiếm được ưu thế trên số lượng, cho dù lúc cường cường đối chiến song song chôn vùi, vậy cũng có thể bằng quân đội yếu thế đạt được thắng lợi.

Dạng chiến đấu này, không cần cân nhắc trả một cái giá lớn bao nhiêu, chỉ cần thắng là được.

Lăng Kinh Hồng cũng bắt đầu động tác, không ngừng đưa chân ở trên từng khối Bạch Thạch giẫm đạp, một hồi giẫm bên trái một hồi giẫm bên phải, đem quân đội của nàng hoàn toàn điều động lên, hướng về đại quân hắc sắc vọt tới.

Quân đội song phương bắt đầu sơ bộ giao phong, mà cái trò chơi này vô cùng công bình, nếu binh lực song phương thực lực ngang bằng, số lượng giống nhau mà nói, tất nhiên là đồng quy vu tận, sẽ không xuất hiện một phương có tình huống binh lực tồn dư ngoài ý muốn.

Cái này cho dù là Linh cảnh cường giả cũng không thể dựa vào lực lượng bản thân đi khống chế chiến cuộc, hoàn toàn chính là xem nghệ thuật chỉ huy.

Tuy Lăng Kinh Hồng mới là lần đầu chơi cái trò chơi này, nhưng vẫn là đầu ra đấy, rất có tiêu chuẩn. Cũng không biết là thực lực không đủ hay là không quen thuộc, nàng vẫn là nhiều lần có hại, quân đội bị ăn từng đợt rồi lại từng đợt, dẫn tới hắc quân tiến quân thần tốc.

- Ha ha, tiểu cô nương, người phải thua!

Thần bí nhân nói.

- Chưa hấn!

Lăng Kinh Hồng lạnh lùng nói ra, thân hình chớp động, dưới chân giẫm càng cấp.

Tình hình trong tràng đột nhiên chuyển biến đột ngột, tuy hắc quân có xu thế thắng đảo Hoàng Long, nhưng bạch quân lại mở ra một cái trận túi tiên, tạo thành xu thế vây kín, ở trên trận hình chiếm cứ chủ động tuyệt đối, mà hắc quân bởi vì muốn điều chỉnh trận hình, trong quá trình di động lại không thể tiến hành phản kích, lập tức lọt vào trọng thương.

Đợi lúc hắc quân điều chỉnh trận hình trở lại, đã bị bạch quân đánh rất nhiều hạ, chính diện giao phong bắt quá ba bốn hiệp liền toàn diện sụp đổ, quân đội to lớn trong nháy mắt bị ăn sạch, một lần nữa biến thành thạch phần đầy đất!

- Người thua!

Khi một pho tượng hắc sắc cuối cùng cũng bị tiêu diệt, Lăng Kinh Hồng nhàn nhạt nói ra.

Thần bí nhân kia một hồi trầm mặc, một lát sau mới mang theo vài phần tức giận nói:

- Coi như các người thắng, thực đáng giận! Ân, đây là phần thưởng của các người, ân, gọi. . . Thần Tiên Đan!

Bành bạch, không trung hiện ra một cái quang môn, rơi xuống hai cái bình ngọc.

- Đây, cứ nhiên mỗi người đều có một phần ban thưởng, người không biết là cần phải cho chúng ta ba phần sao?

- Lâm Lạc lập tức nói ra:

- Bị người lừa gạt đi kia là đồng bạn của chúng ta!

- Được rồi!

Thần bí nhân đồng ý, chỉ thấy quang môn xuất hiện, lại có một bình ngọc rớt xuống.

- Hừ hừ, khảo nghiệm đằng sau ta sẽ đối với các người vô cùng “chiếu cố”!

Nói xong, thần bí nhân này không tiếp tục phát ra thanh âm, mặc Lâm Lạc gọi như thế nào cũng không có trả lời.

- Người thấy thế nào?

Lâm Lạc hướng Lăng Kinh Hồng nhìn lại.

- Người này giống như có chút tính trẻ con, chỉ là thua ‘cờ’ đã có chút thẹn quá hoá giận!

- Hơn nữa, cái ‘Thần Tiên Đan’ này giống như cũng là hẩn thuận miệng an bài danh tự!

- Hẩn có thể đem Đường Diễm lừa gạt đi, chỉ sợ cũng không yếu hơn thực lực của nàng a?

- Không sai, hơn nữa, tuy vừa rồi ta gây sự, nhưng hẩn chỉ là nói sẽ ở khảo nghiệm đằng sau tăng lớn khó khăn, hiển nhiên hẩn cũng không đối với chúng ta tự mình ra tay!

Hai người lợi dụng một chút tin tức đạt được bắt đầu phân tích lên.

- Bất quá, dù sao cùng lừa gạt hơn một lọ đan dược!

Lâm Lạc nở nụ cười, đem bình thuốc mở ra, nhưng trong đó chỉ có một viên đan dược, hiện lên hỏa hồng sắc, tản ra một mùi thơm ngát thấm nhân tâm.

- Tuyệt đối là linh dược!

Ánh mắt của Lâm Lạc sáng ngời, hẩn thấy được trong đan dược ẩn chứa năng lượng cường đại.

- Nàng hai khóa!

Hẩn đem hai bình thuốc ném cho Lăng Kinh Hồng.

Lăng Kinh Hồng lắc đầu, đem một bình thuốc ném trở về:

- Người lực hệ công pháp cùng tu, so với ta càng thêm cần! Đừng có lại lè mè, nếu không ta sẽ ném đi!

Nàng nếu đã chọn người, vậy thì cũng sẽ như nữ nhân bình thường, hết lòng vì phu quân của mình!

Trong nội tâm Lâm Lạc nhu tình vừa động, nhưng lại không có cùng nàng tranh luận, mà là gật gật đầu trực tiếp thu hồi bình thuốc.

- Thần bí nhân kia nói muốn ở phía sau khó xử chúng ta, chúng ta vẫn là lập tức dùng đan dược, cho dù chỉ là nâng ột chút cũng tốt!

Lăng Kinh Hồng làm việc rất trực tiếp, mở bình thuốc lấy ra một viên đan dược nuốt vào, sau đó khoan chân ngồi xuống.

Lâm Lạc nhún vai, đồng dạng cũng ngồi xuống, ăn cái gọi là “Thần Tiên Đan” này, bắt đầu luyện hóa.

Hiệu quả đan dược này thập phần cường đại, sau khi tiến vào trong bụng liền biến thành từng đạo hỏa tuyến, phóng xuất ra linh lực cường đại, nếu không nhanh chóng luyện hóa mà nói, rất nhanh liền sẽ phát ra bên ngoài cơ thể mà lãng phí.

466. Chương 466: Qua Sông. (1)

Hỗn Độn Dung Lô mở ra, Lâm Lạc toàn lực luyện hóa đan dược này, lực hệ công pháp đồng thời vận chuyển.

Chỉ là đan dược vốn hiệu quả phi thường cường đại, nhưng bị lực hệ công pháp phân chia như vậy, rõ ràng hai khóa xuống dưới mới đưa lực hệ công pháp đồng thời tăng lên nhất trọng thiên.

Nếu là đơn tu một hệ mà nói, hai khóa đan dược này thậm chí có thể làm cho võ giả trực tiếp từ Địa Nguyên nhất trọng thiên nhảy lên đến Địa Nguyên thất trọng thiên.

Đây tốt cùng là thần dược gì, lại có thần hiệu như thế, cái này nếu cho người tứ đại gia tộc biết rõ, còn không phải muốn đổ mắt đến không có giới hạn sao! Nhưng mà ở trong mắt thần bí nhân kia, cái này tự hồ chỉ là hàng vỉa hè như thuốc tăng lực, ngay cả danh tự đứng đắn cũng lười đặt.

Lăng Kinh Hồng không giống với Lâm Lạc, nàng cũng không có Hỗn Độn Dung Lô, hao hết mười ngày thời gian mới luyện hóa được viên đan dược này. Nàng cùng tu Hỏa, Thổ hai hệ công pháp, một khóa đan dược này cũng chỉ là làm cho hai hệ công pháp của nàng đều tăng lên lưỡng trọng thiên, đạt đến Địa Nguyên lục trọng thiên.

Nhưng cái này cũng đủ khủng bố !

- Sớm biết như thế mà nói, cần phải cùng tên kia chơi thêm vài ván, dù sao đan dược này hẳn cũng không quan tâm, có thể thắng nhiều một chút!

Lâm Lạc có chút ít tiếc nuối nói.

Hai người lại đi tới, sau khi xuyên qua sân vườn to lớn này, phía trước là một bậc thang đá thật dài, xuôi theo mà đi, trước mắt đột nhiên rộng mở trong sáng, hiện ra một sơn cốc!

Tập!

Khi bọn hắn bước lên trên mặt đất, nhập khẩu bỗng nhiên khép lại biến mất, bốn phía chỉ còn lại một mảnh đất đen mênh mông, nhìn lại phía sau, vậy mà dãy núi vây quanh, căn bản không có đường lui.

- Phải ly khai sơn cốc này, chỉ có thể dọc theo dòng suối phía trước đi đến phần cuối, bên kia có một sơn động, liên tiếp với ngoại giới. Các người có một tháng thời gian, nếu không các người sẽ bị khu trục đi ra ngoài! Mặt khác, vì tăng mạnh một chút tính khiêu chiến cho các người, ta thoảng điều chỉnh thực lực hung vật nơi này một chút, nhưng bản đại nhân cũng không phải là quan báo tư thù. . . meo meo, để quái vật nhiều nhất chỉ có thể tương đương với đại cảnh giới của người thí luyện! Chúc các người may mắn!

Thanh âm thần bí vang lên lần nữa. . .

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đều là sắc mặt tối sầm, như thế mà còn không gọi là quan báo tư thù?

Chẳng phải là thắng hẳn một lần ư, rõ ràng không có phong độ, quá keo kiệt !

Hai người Lâm Lạc liếc nhau, cũng chỉ có thể tiếp nhận kết quả này. Lâm Lạc còn không hết hy vọng, đem địa đồ lấy ra xem xét, chỉ thấy quang ảnh tung hoành, hợp thành hình nổi của sơn cốc này, xuôi theo dòng suối phía trước, nơi cuối cùng quả thật có một sơn động.

Nhưng dòng suối này lại một mảnh đen nhánh, còn tản ra mùi tanh hôi mãnh liệt!

Hai người khởi bước đi về phía trước, nhưng vừa mới về phía trước chưa được vài bước, chỉ nghe oanh một tiếng, mặt đất phá vỡ, một con bò cạp to lớn từ dưới bùn đất chui ra, thân dài có đủ mười trượng, toàn thân đen nhánh, hai cái càng to lớn vung vẩy, mà cái đuôi bò cạp thì là cao cao nhếch lên, vĩ tiêm có đủ trượng dài, tản ra mùi tanh tưởi.

Vật kịch độc!

Đại bò cạp này vừa xuất hiện, liền hướng về phía Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng phát động công kích, hai kim lớn huy vũ tới, kinh phong gào thét, đây chính là hung thú Địa Nguyên cảnh đỉnh phong!

Đối với võ giả Địa Nguyên cảnh bình thường mà nói, hung thú Địa Nguyên cảnh đỉnh phong tuyệt đối là tồn tại không thể chiến thắng, nhưng gặp gỡ Lâm Lạc vậy thì là trái ngược!

Hắn cười dài một tiếng, cũng không cần lam hỏa linh vực, lục hệ công pháp cùng chuyển, đã là siêu việt Địa Nguyên cửu trọng thiên, lại vận chuyển Chiến Thiên Quyết, tuy cùng Thiên Hợp cảnh còn có một mảng lớn cự ly, cũng đã có thể hoàn toàn nghiền áp Địa Nguyên đỉnh phong !

Bùm! Bùm! Bùm!

Song quyền của Lâm Lạc huy động liên tục, đúng là đánh hung thú này liên tiếp lui về phía sau, rõ ràng ngay cả nửa điểm hoàn thủ cũng không có!

Có thể đè nặng hung thú cảnh giới so với mình còn cao hơn đánh, cái này chỉ sợ cũng chỉ có Lâm Lạc !

Lăng Kinh Hồng không khỏi lộ ra một tia kiêu ngạo, sau khi hai người giải khai tâm kết, cảm tình của nàng cùng Lâm Lạc liền kịch liệt ấm lên, nhìn thấy Lâm Lạc biểu hiện kinh diễm như thế, nàng cảm thấy vô cùng kiêu ngạo.

- Ngang ngang ngang...

Đại bò cạp phát ra tiếng hô phẫn nộ, vĩ tiêm cao cao nhếch lên, mãnh liệt thẳng xâu xuống dưới!

- Toái!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, hữu quyền oanh ra, đỉnh thoáng cái, vĩ châm lại bị hắn sinh sinh nổ nát thành hơn vạn khối mảnh vỡ!

Kỳ thật cái vĩ châm này là bộ vị cứng rắn nhất của bò cạp, nếu thật sự bị nó đâm trúng, cho dù Địa Nguyên cảnh đỉnh phong cao thủ cũng trực tiếp bị xuyên thấu! Nhưng thân thể Lâm Lạc trải qua Thần huyết được tể rèn luyện, thật sự quá biến thái, nhất là quả đấm của hắn, đồng dạng có thể nói là bộ vị cứng rắn nhất trên người hắn.

Hai đại kiên mâu đối oanh, dùng Lâm Lạc toàn thắng mà chấm dứt!

- Chi chi chi...

Đại bò cạp này bị đau phát ra tiếng rít, đem hai cái kim giờ lên cao cao, hướng về Lâm Lạc đâm tới.

- Chết đi!

Lâm Lạc lại rống một tiếng, liên tục huy động hai quyền đỡ lên song kim của đại bò cạp này, thân hình thẳng nhảy đến đỉnh đầu đại bò cạp, thành thục bùm liên tục hơn mười quyền oanh xuống, ngạnh sanh làm bể vỏ bên ngoài cứng rắn của đại bò cạp, trực tiếp oanh bạo đầu của nó.

Bùm, đầu đại bò cạp này chấn nắn ngã quy.

- Di, đây không phải trận pháp biến ảo, mà là tồn tại chân thật!

Lâm Lạc đột nhiên nói ra.

Nguyên bản hung vật trong tiểu thế giới một khi bị giết chết sẽ biến mất, lực lượng bị trận pháp thu về, nhưng đại bò cạp này lại thủy chung không có dấu hiệu biến mất. Lâm Lạc thậm chí còn đào Yêu hạch của nó ném vào trong Tử Đỉnh, cái này chỉ cần vào Tử Đỉnh sẽ cùng tất cả ngăn cách, nhưng khóa Yêu hạch này lại còn tồn tại.

- Vậy muốn vượt sông này có chút khó đối phó !

Đại trận biến ảo hung thú không hề có thần trí đáng nói, chỉ biết là đơn thuần công kích. Nhưng hung thú chân thật lại có được kinh nghiệm tác chiến cường đại, sẽ khó đối phó nhiều hơn.

Nhưng cho dù biết điểm này, hai người cũng không có đường lui, sơn cốc này cùng tam môn động đồng dạng, giữa không trung có áp lực cực lớn tồn tại, căn bản không có khả năng trực tiếp nhảy lên vách núi rời khỏi.

Đi đến bên cạnh khe suối, hai người xuôi dòng xuống dưới, nhưng trong này liên tục tràn ra mùi tanh tưởi lại làm cho bọn hắn che mũi. Đây tuyệt đối là vật kịch độc, làm hai người đều cũng có cảm giác đầu vầng mắt hoa.

Lâm Lạc liền tranh thủ sử dụng Tử Đỉnh đi ra, đem hai người bảo hộ trong tử khí, lúc này mới không bị nó hại.

Nhưng dòng suối này càng bơi hướng xuống nước này càng rộng, rất nhanh thì không thể xưng là suối mà là sông ! Hơn nữa đường sông còn đang liên tục tăng rộng, có xu thế hình thành trường giang đại hà.

- Quay lại đường cũ, sơn động ở sông đối diện, ta nhớ nàng chắc chắn sẽ không nguyện ý đi qua nước bẩn như vậy!

467. Chương 467: Qua Sông. (2)

Lâm Lạc lấy ra địa đồ, chỉ thấy dọc theo con sông này tiếp tục đi về phía trước mà nói, cái này sẽ càng rộng.

Lăng Kinh Hồng gật gật đầu, đã xoay người lại.

Nhưng hai người vừa quay đầu, nhưng đều là vô cùng kinh ngạc! Ở trước mắt của bọn hắn căn bản không có sơn cốc, sông tồn tại, mà chính là một mảnh hư không nghiền nát, vô số những vì sao trên không trung vẫn lạc, mà dưới chân của bọn hắn là không không đang đang một mảnh hư không!

Bọn họ vội vàng quay đầu lại, phía trước lại hiện ra sơn cốc, hắc thủy như cũ hiện lên bọt nước tanh hôi.

Đây là không có đường quay về !

Lâm Lạc không tin tà nói:

- Nàng đừng động!

Hắn quay người lại, lúc này đi về phía trước một bước!

Lập tức, trời đất quay cuồng, Lâm Lạc chỉ cảm thấy một cỗ đại lực không thể ngăn cản kéo dắt lấy hắn, đợi hắn một lần nữa đứng lại, lại cùng Lăng Kinh Hồng cách chỉ ít trăm trượng xa! Ở tiền phương của hắn, vẫn là sơn cốc, nhưng đằng sau thì là hư không vô tận!

Lần này một bước thiên nhai, nhưng lại làm Lâm Lạc lại tiến về phía trước trăm trượng, Lăng Kinh Hồng không thể không tiếp tục đi tới, mới cùng Lâm Lạc một lần nữa đứng lại với nhau, cái này Lâm Lạc hiển nhiên là không thể nào quay đầu lại, nếu không không biết sẽ bị truyền tống đi nơi nào .

- Cả sơn cốc này hình như là do vô số Truyền Tống Trận hình thành, chỉ cần nghịch hướng hành tẩu sẽ xuất hiện truyền tống!

Lâm Lạc nói ra dự đoán của mình.

- Qua sông!

Lăng Kinh Hồng từ trước đến nay ít nói, chỉ là học ra hai chữ.

Lâm Lạc gật gật đầu, cái này cứ nhiên không thể quay đầu lại, lại muốn đi phía trước chỉ làm sông trở nên càng rộng, tự nhiên là càng nhanh vượt qua càng tốt.

- Ta công nàng!

Lăng Kinh Hồng nguyên bản trong trẻo lạnh lùng như sương, nhưng nghe đến những lời này của Lâm Lạc không khỏi đỏ hồng hai má, có vẻ vô cùng kiêu diễm. Nàng nhìn Lâm Lạc khinh khỉnh nói:

- Ta có chân!

- Điều lão phu lão thê cả rồi, sợ gì xấu hổ! Đến đây đi, hai người cả thấy bị làm bẩn, còn không bằng chỉ có một mình ta, nàng cũng đừng nói nàng không quan tâm mùi hôi như vậy!

Lâm Lạc cười nói.

Lăng Kinh Hồng lộ ra một tia do dự, nhưng không đợi nàng tiếp nhận hoặc là cự tuyệt, đã bị Lâm Lạc một bả túm đến trên lưng, làm cho nàng lập tức phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Nữ nhân này lạnh nhạt là lạnh nhạt, nhưng chỉ là bề ngoài của nàng mà thôi, hiện tại dán ở trên lưng Lâm Lạc, toàn thân đều là từng đợt kỳ nhiệt! Xem cao thủ như bọn họ xúc cảm là nhạy cảm bậc nào, cho dù cách hai tầng quần áo, Lâm Lạc cũng có thể rõ ràng cảm giác được trên lưng có hai điểm nhỏ bắt đầu chậm rãi cứng lên.

Hắn và Lăng Kinh Hồng chưa từng có ngay ngay thẳng thẳng nói qua lời tình tứ, nói qua ưa thích, cái này không khỏi làm hắn nổi lên một tia trò đùa dai, nâng Lăng Kinh Hồng lên một chút, hai hạt tiểu anh đào lập tức ở trên lưng của hắn xẹt qua.

- Ân...

Lăng Kinh Hồng phát ra một tiếng hừ yêu kiều, người bề ngoài trong trẻo nhưng lạnh lùng, tám chín phần mười là trong nội tâm cất giấu một đoàn hỏa, chỉ nhìn có người có thể thích hợp thích phóng đi ra hay không. Mà Lăng Kinh Hồng đúng là điển hình trong nóng ngoài lạnh, đã bị người yêu khiêu khích, lập tức bị đốt cháy xuân tâm!

Lâm Lạc không khỏi cười xấu xa nói:

- Khó chịu!

Lăng Kinh Hồng vừa thẹn vừa giận, mở ra cái miệng nhỏ nhắn nhắm ngay bả vai Lâm Lạc cắn xuống.

Tuy thể chất của Lâm Lạc cường hoành, nhưng Lăng Kinh Hồng cũng là Địa Nguyên cảnh cao thủ, huống chi hàm răng vốn là vũ khí sắc bén trên người, cái này khê cắn xuống dưới, Lâm Lạc lập tức đau xót.

- A, nàng là cẩu a!

Lâm Lạc không khỏi nhe răng nhếch miệng, nữ nhân này thật đúng là có thể hạ khẩu!

- Ai bảo ngươi nói lung tung!

Lăng Kinh Hồng như cũ có chút xấu hổ.

Lâm Lạc đem đại thủ giơ lên, đối với tiểu kiều đồn của Lăng Kinh Hồng chính là một cái vỗ tới:

- Dám đối với phu quân hạ khẩu, phạt nàng ba trăm đại bản!

Lăng Kinh Hồng lập tức ư..m..m một tiếng, hai mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng một mảnh mị thái mông lung, song hà đỏ tươi giống như có thể chảy ra nước, kiều mỹ vô hạn. Khá tốt Lâm Lạc nhìn không tới, bọn họ đều là tu Đại Âm Dương Song Tu Công Pháp, một khi động tình vậy cũng chính là thiên lôi động đến địa hỏa, dừng chân không được!

Lâm Lạc nghiêm nghị, một cước bước vào dòng sông hắc sắc.

Sông nước này chảy xuôi cực kỳ xiết, nhưng đối với đại cao thủ như Lâm Lạc mà nói, lại căn bản không thể dao động hắn mấy may.

Nhưng làm Lâm Lạc ngạc nhiên chính là, võ giả Tiên Thiên cảnh đã có được năng lực Lăng Ba Vi Bộ, nhưng hắc thủy này rõ ràng không hề có sức co giãn, làm hắn mượn không được nửa điểm lực, tựa như ngoan thạch vào nước, trực tiếp chìm tới đáy!

Lạnh! Lạnh không bình thường!

Mặc dù có Tử Đỉnh tương hộ, nhưng Lâm Lạc bây giờ là tự mình giẫm vào trong hắc thủy, điều này làm cho Tử Đỉnh cũng không có cách nào!

Kỳ hàn xuôi theo hai chân Lâm Lạc hướng toàn thân của hắn lan tràn, tựa hồ có thể ở trong nháy mắt làm cho hắn đóng băng chết! Nhưng cổ quái đúng là hắc thủy này kỳ hàn như thế lại không có ngưng kết!

- Minh Hà Hắc Thủy!

Lăng Kinh Hồng đột nhiên thần sắc siết chặt, học ra bốn chữ.

- Đây, nói nửa câu là ghét nhất!”

Lâm Lạc vận chuyển lực hệ công pháp, chống cự hàn khí này, một bên qua sông đi tới, tin tức tốt duy nhất chính là chỗ sông này rộng là rộng, lại một chút cũng không sâu, nhiều nhất chỉ có thể dẫu đến Lâm Lạc ngực, hắn nâng Lăng Kinh Hồng lên cao, để nâng ngồi trên cổ của mình.

- Từ xưa truyền đến thần thoại, truyền thuyết Minh Hà Hắc Thủy đi thông Địa phủ, trong nước sông có một...

Rào rào!

Lời nói của Lăng Kinh Hồng vẫn còn chưa hết, chỉ thấy hắc thủy ngập trời, một ngư quái mọc lên hai chân từ trong nước sông phá sóng mà ra, đầu giống như xà dài nhọn, miệng chỉ ít chiếm cứ ba phần tư chiều dài, vừa mở ra, hai hàm răng rậm rạp sậm sậm sáng lên, hướng về phần eo của Lâm Lạc tựa cắn đi qua.

Ngư quái này cũng không phải rất to, cùng nhân loại không sai biệt lắm, nhưng cái miệng này lại vô cùng lớn, đủ để đem phần eo Lâm Lạc cắn toàn bộ!

Lâm Lạc hừ nhẹ một tiếng, song quyền một vỗ, liền hướng Ngư quái này đánh tới.

Bùm!

Quyền răng chạm vào nhau, Ngư quái lập tức bị Lâm Lạc sinh sinh đập nát, nhưng trên song quyền của Lâm Lạc lại để lại vô số dấu răng, làn da rách ra, máu tươi cuộn cuộn, nhỏ vào trong nước sông!

- Nguy rồi, nhanh bơi hướng bờ bên kia, Hắc Minh Ngư đối với mùi máu tươi vô cùng mẫn cảm, rất nhanh sẽ có đại lượng vọt tới!

Lăng Kinh Hồng đập trên đầu vai Lâm Lạc, tràn đầy vẻ khẩn trương.

Lâm Lạc không khỏi lại càng hoảng sợ, Ngư quái này cũng bất quá thực lực Tiểu Thừa cảnh, cũng không phải rất cường đại, nhưng hàm răng này lại có thể so với cửu phẩm, thập phẩm pháp khí, đúng là ngay cả quả đấm của hắn cũng có thể cắn tổn thương!

Một Ngư quái hắn có thể đập chết, nhưng nếu đồng thời đi lên hơn mười hai mươi con mà nói, chỉ sợ hắn cùng Lăng Kinh Hồng cũng muốn trở thành bữa ăn ngon của quái thú!

468. Chương 468: Băng Động (1)

Lâm Lạc vội vàng gia tốc trôi về phía bờ bên kia.

Nhưng dòng Hắc Thủy này dù không hề có sức nổi nhưng lực cản lại cường đại đến khủng bố! Lâm Lạc giống như hãm thân vào trong vùng lầy, mỗi lần đi một bước đều vô cùng gian nan, ý muốn gia tốc cũng chỉ là tự hòng hết trong lòng mà thôi.

Phía trước, hơn mười đợt sóng tung bay, ẩn ẩn có thể thấy được một con Hắc Minh ngư cực dài đang lao tới. Trong dòng sông này, dù hai người Lâm Lạc quay đầu lại sẽ thấy cảnh vật cũng sẽ không thay đổi, đồng dạng là hơn mười con sóng đang lao nhanh tới!

Ít nhất trong dòng Hắc Thủy này cũng không có bố trí Truyền Tống Trận chết tiệt! Cũng thế, đây vốn là chỗ trùng trùng nguy cơ, nếu quay đầu lại có thể khởi động Truyền Tống, chẳng phải là nguy hiểm gì cũng biến mất!

Ào ào ào!

Hắc Thủy đối với Lâm Lạc mà nói có lực cản vô cùng nhưng đối với Hắc Minh ngư mà nói lại thật sự là “như cá gặp nước”, bơi với tốc độ cực nhanh! Gần như trong nháy mắt, Hắc Minh Ngư ập tới hai bên.

Nhưng chúng cũng không lập tức phát động công kích đối với hai người Lâm Lạc mà đầu tiên ăn sạch đám đồng loại bị hai người đánh chết, còn vì tranh giành nhau mà khuấy lên sóng nước mù mịt!

Lâm Lạc thừa cơ lại trôi đi vài bước về phía trước, nhưng một đầu Hắc Minh Ngư sao đủ cho đám hung vật này. Cả đám ăn được lưng bụng lại càng thêm điên cuồng công kích!

Tuy bọn chúng tàn nhẫn xé xác ăn thịt đồng loại nhưng là đối với những con đã chết, còn như còn sống thì không tự giết hại lẫn nhau! Gần đây 30 đầu Hắc Minh Ngư bao vây hai người Lâm Lạc, tựa hồ cũng kiêng kỵ thực lực của hắn.

Điều này là chỗ khác nhau giữa Hung Vật chân chính và Đại Trận huyền hóa ra. Nếu như là Đại Trận huyền hóa ra thì đã sớm trực tiếp phát động, dù là Tiên Thiên Cảnh cũng dám động đao đối với thích biến cảnh!

Bất quá đám Hung Vật này hiển nhiên cũng không có tính nhẫn nại cao. Trong sóng đen ngập trời, một đầu Hắc Minh Ngư dẫn đầu đã phát động ra công kích.

Lâm Lạc lúc này vẫn còn có dư lực của hoàn cảm lưu hữu, Lam Hỏa Linh Vực lập tức sử ra một quyền công tới.

Con Hắc Minh Ngư cũng không ngốc, bản năng cảm giác được Lam Hỏa hết sức khủng bố nên quấy đuôi quay đi. Hung Vật này trong nước thật sự quá linh hoạt, một quyền của Lâm Lạc chỉ đánh vào khoảng không.

Một lần công kích mang tính thăm dò này lại dẫn phát công kích tập thể của đám Hắc Minh Ngư, gần 30 đầu Hung Vật đồng thời lao vào Lâm Lạc.

- Hách!

Lăng Kinh Hồng đã là tể ra trường kiếm. Đứng ở trên đầu vai Lâm Lạc giống như tiên tử tán hoa, từng đạo kiếm khí đánh vào đám Hắc Minh Ngư, giảm bớt áp lực cho Lâm Lạc.

Lâm Lạc thét dài một tiếng, hai quyền vung lên, dưới sự thiêu đốt của Lam Hỏa, không một đầu Hắc Minh Ngư nào có can đảm đến gần, chỉ có thể lẩn trốn bên ngoài. Nhưng đám Hung Vật này dĩ nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, có một số đã lặn xuống dưới đáy, men theo đường thượng hạ đột tập.

Xoạt!

Sau một phen giằng co, đám Hung Vật lại ngang nhiên phát khởi lần công kích thứ hai.

Tuy đám Hắc Minh Ngư này hung tàn nhưng am hiểu sâu đạo hợp công. Đám phía trước Lâm Lạc chỉ phụ trách hấp dẫn sự chú ý của hắn, còn đám sau lưng và đáy nước thì thừa cơ phát động tiến công, phối hợp có thể nói là thiên y vô phùng.

Dù nói thế nào, chúng vẫn là hung thú cấp Địa Nguyên Cảnh. Với gần 30 con hung thú đủ để khiến ột cao thủ cấp Địa Nguyên cảnh trực tiếp sụp đổ! Tuy Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng phối hợp cũng xem là tốt, nhưng song quyền nan địch tứ thủ, huống hồ số lượng so sánh hai bên quá chênh lệch!

Xoẹt! Xoẹt!

Đùi của Lâm Lạc đã bị rút ra mấy miếng. Với sự mạnh mẽ của hân mà cũng có thể thụ thương thì có thể thấy hàm răng của đám Hắc Minh Ngư sắc bén cỡ nào! Mà đám Hung Vật nếm được mùi máu tươi thì hai mắt đều đỏ rực, càng trở nên thêm tham lam.

Phải biết rằng Lâm Lạc đã được Thần Huyết Được Tề rèn luyện qua, tuy trong trái tim chỉ mới tạo ra ba giọt tử huyết hoàn toàn nhưng huyết dịch toàn thân đều ẩn tàng vị đạo của “thần”, chỉ là không đậm đặc như vậy mà thôi.

Hung Thú có một loại truy cầu gần như cuồng nhiệt đối với huyết mạch cao đẳng! Chúng vốn bị hạn chế ở huyết mạch, khi đạt đến cực hạn, muốn đột phá cần thôn phệ huyết mạch cao giai!

Mà huyết nhục của Lâm Lạc trong mắt bọn chúng chính là kỳ trân!

Nỗi khao khát điên cuồng như vậy thậm chí có thể khiến chúng vượt qua nỗi sợ hãi tử vong, tựa như vô số võ giả dù biết trong các Thượng Cổ Di Tích, động phủ của Tiên Bối luôn hàm chứa sát cơ nhưng vẫn lao đầu như thiêu thân lao đầu vào lửa. Điều này cũng chẳng phải vì truy cầu lực lượng cường đại hơn, đồng thời cũng hy vọng xa vời là mình chính là người có cơ duyên!

Bầy Hắc Minh Ngư sôi trào, khát vọng tăng lên đẳng cấp Huyết Mạch khiến chúng phát khởi công kích càng thêm hung hãn.

- Thực đem làm ta là bệnh miêu sao?

Lâm Lạc nổi giận gầm lên một tiếng, chiến ý chi quyền bắt đầu bộc phát, một luồng chiến ý Chiến Thiên Chiến Địa lập tức tung hoành trong phạm vi một dặm, chiến ý cường đại chấn nhiếp khiến đám Hung Vật trong nháy mắt đều trở nên trì độn!

Lâm Lạc thừa cơ giết ra, trong vòng song quyền vũ động, Lam Hỏa rừng rực lập tức thiêu đốt bảy đầu Hắc Minh Ngư thành tro!

Đến tận lúc này, đám Hắc Minh Ngư còn lại mới tỉnh táo lại, nhao nhao tránh ra mấy trượng để tránh phong mang của Lâm Lạc.

Nhưng chúng dĩ nhiên cũng không thể nào buông tha miếng thịt béo này, chỉ là giãn bớt vòng vây hơn một chút. Mà theo dấu máu tươi loang ra trong dòng Hắc Thủy từ miệng vết thương của Lâm Lạc khiến những con Hắc Minh Ngư ở xa cũng ngửi thấy được mùi máu tươi chạy tới. Hàng trăm đợt sóng ngập trời tạo nên một tràng diện có thể nói là kinh tâm động phách!

Lâm Lạc và Lăng Kinh Hồng đều hoảng sợ, bị mấy trăm đầu Hung Vật cấp bậc Địa Nguyên cảnh Cấp Bậc vây quanh, dù cho Lâm Lạc có được Lam Hỏa Linh Vực cũng vô dụng! Tuy hân có thể giết hơn mười hai mươi đầu, nhưng cuối cùng cũng bị đám Hung Vật hải dương này bao phủ!

- Liều mạng!

Lâm Lạc tiến nhanh về phía trước, gia tốc hướng sang bờ bên kia. Đám Hắc Minh Ngư dĩ nhiên sẽ không trở mặt buông tha con mồi, lập tức phát khởi công kích. Tuy Tử Đỉnh có thể bảo vệ bộ phận trên mặt nước của Lâm Lạc, nhưng Tử Khí lại không thể xuyên thấu qua mặt nước để hình thành lớp bảo hộ dưới lòng ngực của hân.

Cái này cũng là bộ vị tấn công trọng điểm của Hắc Minh Ngư!

Lâm Lạc lại hoàn toàn không chống đỡ hay né tránh, chỉ huy động song quyền đánh bay từng con Hắc Minh Ngư phía trước hân. Hân cũng không thể để đám Hung Vật này giữ chân, nếu không một khi bị đám Hắc Minh Ngư phía sau bao vây thì hân và Lăng Kinh Hồng hoàn toàn không có khả năng chạy trốn!

Thậm chí, trong đám Hắc Minh Ngư phía sau còn có cả tồn tại Thiên Hợp cảnh. Nếu như bị loại siêu cấp Hung Vật này tập kích đến thì khả năng thoát thân của hai người Lâm Lạc sẽ giảm xuống đến vô hạn!

Xoẹt! Xoẹt!

Trên người Lâm Lạc không ngừng tăng thêm miệng vết thương, nhuộm hồng cả hắc thủy chung quanh. Từng con Hắc Minh Ngư dài thượt cũng bị hân trực tiếp đui giết, nổi dập dềnh bên cạnh.

Đây cũng là do thể chất của Lâm Lạc biến thái, bằng không ngay cả xương cốt cũng bị trực tiếp cắn đứt!

Vào thời khắc sinh tử, nếu như bị đuối kịp thì hai người Lâm Lạc chỉ có một chữ chết! Lâm Lạc chạy trốn chết, hai quyền vung lên điên loạn, tử huyết liên tiếp vỡ ra hồi phục thương thể cho hắn để có thể tiếp tục đi tới.

Lăng Kinh Hồng cũng không có nhàn rỗi. Tay phải dùng kiếm, tay trái dùng chưởng phát huy chiến lực đến tận cùng, giảm thiểu huy hiếp phí sau cho Lâm Lạc.

Chiến Chiến Chiến!

469. Chương 469: Băng Động (2)

Lâm Lạc tiếp tục tiến nhanh về phía trước, dù thương thể trên người đau nhức nhưng hắn vẫn không một chút nhúu mày.

Ào ào ào!

Đám Hắc Minh Ngư phía xa đã càng ngày càng gần!

Mà bờ bên kia cách Lâm Lạc cũng đồng dạng càng ngày càng gần, 30 trượng! Hai mươi trượng! Mười trượng! Năm trượng!

- Ào.

Toàn bộ đám Hắc Minh Ngư đã tập kích đến!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, Chiến Ý chỉ quyền tái xuất, chiến ý mãnh liệt cuộn lên! Lần này trong Chiến Ý chỉ quyền dung hợp cả ý niệm cầu sinh mãnh liệt của hắn. Quyền đầu kim sắc vừa hiện, dù cho Hung Thú Thiên Hợp cảnh cũng bị ngưng trệ!

Đã tới rồi!

Lâm Lạc bước ra một bước cuối cùng, lên tới trên bờ. Nhưng hai đùi của hắn đã gần như rách bươm, cơ hồ nhìn không ra một chỗ lành lặn!

Nhất tới cũng kỳ quái, đám Hắc Minh Ngư tuy có hai chân nhưng cũng không dám lên bờ, chỉ là xếp thành một hàng ven bờ, trong mắt hiện lên hàn mang khát máu. Nhưng cả đám cũng chỉ nhìn chòng chọc hai người thật lâu sau rồi lộn xộn lui đi, chui vào biển mất trong dòng nước.

Hai người lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng Lăng Kinh Hồng thấy hai chân của Lâm Lạc đầm đìa máu tươi thì bất giác đau lòng, vội vàng lấy ra đan dược cho hắn tiến hành trị liệu.

Thời gian qua sông dù chỉ ngắn ngủi hơn mười nhịp thở nhưng đã khiến cho Lâm Lạc trải qua vài lần sinh tử, ba giọt tử huyết càng thiếu đốt toàn bộ mới có thể làm cho hắn trụ vững. Nếu muốn ngưng tụ ra một giọt Tử Huyết cần thời gian hai ngày.

Nếu võ giả phổ thông bị thương thể như vậy thì ít nhất cũng phải qua mười ngày nửa tháng tĩnh dưỡng, nhưng Lâm Lạc chỉ cần lại ngưng ra một giọt Tử Huyết thì có thể nhanh chóng khép lại.

Dừng lại bên cạnh bờ hai ngày, Lâm Lạc mới cô đọng ra một giọt Tử Huyết mới, miệng vết thương rất nhanh đã khép lại, kinh mạch lần cơ nhục lại trọng sinh, trong mắt phàm nhân tuyệt đối có thể xưng là kỳ tích.

Chỉ là vượt qua đầu Hắc Hà này đều là nguy hiểm như thế, Lâm Lạc nào dám liều lĩnh. Tuy thương thể hắn đã tốt nhưng vẫn dành ra sáu ngày để cô đọng ra ba giọt Tử Huyết bổ sung rồi mới tiếp tục khởi hành với Lăng Kinh Hồng.

Dọc theo con đường này tựa hồ đã không có nguy hiểm gì, qua nửa ngày thì bọn họ cũng tới Hà Lưu cuối cùng, thấy được một cái cửa vào sơn động cực lớn.

Động Khẩu cao chừng mười trượng, u tối như miệng một con dã thú có thể thôn phệ hết thấy vật gì! Thỉnh thoảng lại có gió núi lửa ra lạnh thấu xương.

- Cẩn thận một chút!

Thấy Lâm Lạc chuẩn bị đi về phía trước, Lăng Kinh Hồng không tự chủ được dặn dò một câu.

Lâm Lạc mỉm cười, nói:

- Ta biết rồi!

Hai người một trước một sau tiến vào sơn động, tràng cảnh âm u cũng không duy trì được bao lâu, rất nhanh ngay tại trước mặt của bọn họ đã hiện ra một trời băng tuyết. Vô số đạo băng lăng rủ xuống từ đỉnh động, dày chừng nửa trượng, dài đến vài chục trượng, phẳng phất như từng thanh cự kiếm hay trường mâu.

Mà trên mặt đất cũng hiện đầy băng sương, tuyết trắng phủ dày, phẳng phất đây không phải là sơn động mà là Tuyết Sơn băng lĩnh.

Hô!

Gió lạnh gào thét, động phong tạo thành từng đạo băng nhận bắn về phía hai người.

Đinh đinh đinh!

Hai người phân biệt xuất quyền huy kiếm đánh tan những băng nhận này. Điều kinh khủng là trên trường kiếm của Lăng Kinh Hồng hiện ra mấy vết nứt, có xu thế đứt gãy!

Bọn họ không khỏi địa kinh ngạc, phải biết rằng kiện pháp khí này của Lăng Kinh Hồng là do Tô Quảng Khai tự tay ban thưởng, là Bát Phẩm Pháp Khí chính tông, cực kỳ cứng rắn. Hàn nhận này lại có uy lực như thế không khỏi khiến bọn họ động dung!

Cũng may Lâm Lạc có được Lam Hỏa Linh Vực, bất kể là vật gì, chỉ cần bị hấn đánh trúng thì đều hóa thành tro bụi!

Tiếp đó chỉ do một mình Lâm Lạc ra tay, trong vòng song quyền, từng đạo phong nhận đều nhanh chóng bị đánh tan, không thể tạo thành uy hiếp cho hai người. Nhưng càng tiến về phía trước, uy lực của phong nhận càng cường đại, hàn khí dù còn rất xa nhưng cũng đủ để khiến huyết dịch trong người bọn họ như sắp ngưng kết.

Lâm Lạc vội vàng tể ra Tử Đỉnh, nhưng hàn khí tuy có thể kháng cự lại nhưng lực lượng của phong nhận hoàn toàn đánh vào bề mặt Tử Đỉnh gây cho hấn phản lực cực lớn.

Lúc ban đầu thì phản lực vẫn nằm trong phạm vi mà Lâm Lạc có thể thừa nhận nhưng khi hai người không ngừng tiến vào chỗ sâu thì càng ngày càng mạnh hơn, khiến ặt mũi hấn xanh xám.

Hấn lấy bản đồ ra, địa hình trong đó cũng đã biến đổi thành bản đồ lập thể của sơn động nhưng khiến hai người thất vọng chính là bọn họ mới chỉ đi tới không đến một phần ba đường! Đừng nói là càng đi về phía trước thì phong nhận còn có thể trở nên càng hàn càng mạnh hơn nữa, mà dù chỉ là bảo trì trạng thái hiện tại thì Lâm Lạc cũng không có khả năng chống đỡ đến được lúc cuối cùng.

- Lui xuống trước đã!

Lăng Kinh Hồng nói.

- Ủ!

Hai người bắt đầu lui về phía sau, lần này cũng không có cục diện nguy hiểm không có đường lui. Nhưng bọn họ còn lùi chưa được bao xa thì Lâm Lạc đột nhiên ngừng lại, phát tay, nói:

- Nghe!

- Ôi Ôi Ôi!

Hai người dừng bước lại, lập tức chợt nghe tiếng nổ khác thường truyền đến từ phía xa.

Oành!

Chỉ thấy một cây trụ bằng cực lớn bị đụng gãy, một Đại Tinh Tinh bạc sắc cũng bỗng nhiên nhảy ra, thân dài chừng một trượng, vừa rú lên mấy tiếng “ỒiỒiỒi”. Con Đại Gia Hỏa này vừa xuất hiện thì nhìn chòng chọc vào Lăng Kinh Hồng, vừa dùng cái mũi to ngửi ngửi.

- NGAO.

Đại Tinh Tinh rống lên, phảng phất như đang động dục.

Điều này không khỏi làm Lâm Lạc nhớ tới Cự Viên trong phủ đệ của Âm Huyết Ma Quân, chỉ có điều đó là một đầu mẫu vượn, nhìn trúng oan gia Thái Kế Vũ. Lần này lại đối lại là một con Tinh Tinh đực, thực lực càng đạt đến thiên hợp Tiểu Thừa cảnh!

- ÔiỒiỒi!

Con Đại Tinh Tinh hú hét một hồi liền tung người nhảy ra, vươn một tay tay về hướng Lăng Kinh Hồng, tay kia thì đâm thẳng vào huyệt Lâm Lạc, hiển nhiên là muốn một tay giết một tay bắt!

Lâm Lạc khởi thân nghênh tiếp, thực lực con hung thú này quá mạnh mẽ, Lăng Kinh Hồng cũng không có năng lực tác chiến vượt quá cảnh giới quá lớn như vậy.

Oanh, Lam Hỏa thiêu đốt, một quyền của hắn đánh thẳng tới!

Con Đại Tinh Tinh này cũng ý thức được đoàn Lam Hỏa không dễ chọc, chỉ có thể buông tha ý định cướp Lăng Kinh Hồng, thân thể nhảy dựng lên, tránh né công kích của Lâm Lạc.

- Ôi,Ồi,Ồi!

Bạch Tinh Tinh chiếu đôi mắt sáng quắc vào Lâm Lạc, hai chân trước vung lên, móng tay bén nhọn dài chừng nửa xích lập tức để lại trên vách động năm vết cào thật sâu!

Vách đá sơn động kiên cố vô cùng, Lâm Lạc trong điều kiện không sử dụng Lam Hỏa Linh Vực chắc chắn không thể nào phá hư. Vậy mà móng tay con hung thú có thể dễ dàng lưu lại dấu vết, từ đó có thể thấy được lực lượng của nó kinh hãi đến mức nào!

Véo!!

Con Đại Tinh Tinh lại lần nữa phi thân lao ra, triển khai đại chiến với Lâm Lạc. Thân hình nó vô cùng nhanh nhẹn, sơn động lại rất rộng lớn nên nó có không gian thoải mái để di chuyển, lúc trước lúc sau, cực kỳ linh động.

470. Chương 470: Sương Nhận Phủ

May mắn Lâm Lạc có Tử Đỉnh phòng ngự nên hung vật này căn bản không thể xâm nhập đến gần hắn. Nhưng lực lượng của đại gia hỏa này thật sự khủng bố, mỗi lần đánh trúng tử khí đều khiến Lâm Lạc tiếp nhận phản lực cường đại.

Hơn nữa, phong nhận bay loạn trong sơn động vẫn còn không ngừng mà trở Trục vi ngược, gia tăng thật lớn gánh nặng mà Lâm Lạc phải chịu đựng.

- Kỳ quái, phong nhận này làm sao chưa từng đánh trúng con bạch Tinh Tinh kia? Ánh mắt Lâm Lạc chợt lóe lên:

- Ta nghĩ chúng ta đại khái đã tìm được cách thông qua sơn động này rồi!

Lăng Kinh Hồng cũng không phải người ngu, nhưng lập tức hỏi:

- Đây chính là thiên hợp cảnh Hung Thú, người có nắm chắc đánh chết nó sao?

Lâm Lạc không khỏi cười khở, chẳng những lực lượng đại gia hỏa này khủng bố, thân hình càng vô cùng linh động. Tuy hắn có được năng lực nhất kích tất sát nhưng “nhất kích” này thủy chung không sử xuất được ra, còn chưa nói tới “tất sát” rồi.

Bành! Bành! Bành!

Trong lúc nói chuyện, đầu bạch Tinh Tinh kia lại đập hơn mười trảo vào tử đỉnh khiến Lâm Lạc rốt cục phun ra một búng máu. Bất quá, nếu cứ đánh như vậy thì cho dù ba ngày ba đêm cũng chưa hẳn có thể tạo thành thương thế không thể trị liệu đối với Lâm Lạc. Huống hồ hắn còn có ba giọt tử huyết có thể dùng, muốn nói đánh lâu dài thì hoàn toàn có thể ứng đối.

- Để ta làm mới!

Lăng Kinh Hồng đột nhiên nói ra.

- Nay, tuy giờ thực lực của ta không tính mạnh nhất, nhưng ngươi cũng không cần tạo tình cảm đối với một con bạch Tinh Tinh đời tình!

- Đừng nói giỡn, ta rất nghiêm túc!

Lăng Kinh Hồng nói giọng kiên định, nàng cũng không phải cần là người yếu đuối cần bảo hộ, càng có lòng tự trọng mãnh liệt. Trước kia chỉ có nàng bảo hộ người khác, hiện tại lại thành gánh nặng cho Lâm Lạc, điều này nàng không thể thừa nhận!

- Không được!

Lâm Lạc không chút nghi ngại, trực tiếp cự tuyệt!

- Ta cũng không phải trưng cầu ý kiến của ngươi. Mà chỉ là nói cho ngươi biết một tiếng!

Lăng Kinh Hồng lạnh lùng đáp rồi thân hình đột nhiên thân hình thoát ra khỏi sự bảo hộ của tử đỉnh, vừa né tránh công kích của phong nhận vừa phát động công kích về phía con Đại Tinh Tinh.

Tuy cảnh giới của nàng thấp hơn nó một tầng nhưng phối hợp với uy lực của pháp khí thì cũng không thể coi thường công kích của nàng. Con Đại Tinh Tinh bị nàng công kích một mực gào lên NGAO NGAO NGAO, cũng không biết là bị đau hay quá sung sướng.

Lâm Lạc mặc dù có chút bức mình với nữ nhân tự tiện chủ trương này nhưng chuyện đã xảy ra đến nước này thì trách cứ cũng không có ý nghĩa gì, chỉ có nhanh chóng giải quyết đầu Tinh Tinh này mới là chính đạo.

Cũng may tuy thực lực của Lăng Kinh Hồng tương đối yếu nhất, nhưng trên người có đeo cấm khí phòng ngự, có thể chịu được vài chục lần công kích của con bạch Tinh Tinh. Sau khi nàng thiếu chút nữa lưỡng bại câu thương với Huyết Địa Long xà liền trở nên cẩn thận hơn rất nhiều, nên Tô Quảng Khai ban cho nàng cấm khí. Nhưng Thiên Ý trên người, cuối cùng nàng vẫn hoàn thành chuyện tốt với Lâm Lạc.

Trong mắt Đại Tinh Tinh, nữ nhân này mới là trọng điểm của nó. Lâm Lạc tương đối mà nói căn bản không quan trọng gì, chỉ là bản năng khát máu của hung vật nổi lên mới muốn thuận tiện đánh gục, nhưng sau khi thấy Lâm Lạc khó giải quyết thì nó cũng cải biến chủ ý, chỉ cần có thể bắt được Lăng Kinh Hồng cũng đủ hài lòng.

Lăng Kinh Hồng chủ động rời khỏi sự bảo hộ của Lâm Lạc, điều này đối với nó mà nói chính là đại hỷ, lập tức chuyển trọng tâm công kích sang Lăng Kinh Hồng, chỉ cần bắt được nàng là lập tức viễn độn mà đi.

Nhưng Lăng Kinh Hồng có cấm khí hộ thân khiến mỗi lần Đại Tinh Tinh vung trảo qua chỉ để lại quanh người nàng từng đạo quang quyển. Con hung thú bất lực gầm lên phẫn nộ.

Nhưng cấm khí cũng chỉ có số lần sử dụng hạn chế, liên tục thừa nhận mấy lần công kích khủng bố của Đại Tinh Tinh thì quang thuẫn ngày càng ảm đạm muốn rơi xuống, xem chừng đã không còn chi trì được bao lâu!

Bành!

Một tiếng trầm đục vang lên, quang thuẫn đột nhiên vỡ vụn, Đại Tinh Tinh vui mừng quá đỗi, duỗi hai tay ra chộp vào Lăng Kinh Hồng. Lăng Kinh Hồng hét lên, trường kiếm vũ động đánh tới đâm thẳng vào hai mắt của con Đại Tinh Tinh, quát:

- Đến lúc rồi!

Nữ nhân ngu ngốc này!

Lâm Lạc thầm mắng to nhưng thân hình bỗng nhiên gia tốc bắn về con Đại Tinh Tinh.

- Đình!

Đại Tinh Tinh duỗi hữu thủ, một tay bắt lấy trường kiếm của Lăng Kinh Hồng, hai chân bắn ra, muốn mang theo mỹ nhân chạy trốn. Lăng Kinh Hồng lại quăng kiếm, thân hình nhoáng lên đá vào đầu con Đại Tinh Tinh.

Bành!

Song cước đá tới tuy không tạo thành thương tổn thực chất gì với con Đại Tinh Tinh nhưng cũng khiến tốc độ của nó giảm xuống! Mà Lâm Lạc cũng chỉ cần khoảnh khắc này, thân hình bắn lên, hữu quyền đột nhiên đánh ra, Lam Hỏa bùng cháy nhăm thẳng vào đầu của con Đại Tinh Tinh.

Lam Hỏa cuốn qua, con Đại Tinh Tinh không hề có chút kháng cự, thân thể lập tức mềm nhũn ngã lăn ra đất.

- Người điên rồi!

Lâm Lạc trừng mắt nhìn Lăng Kinh Hồng, thật muốn té vào miệng nàng một chầu.

- Hừ, sự thật chứng minh, đây là lựa chọn tốt nhất!

Lăng Kinh Hồng không có chút nào giác ngộ, đã huy kiếm lột da con Đại Tinh Tinh không đầu.

- Người đó, không giáo huấn người một phen xem ra là không được!

Lâm Lạc lấn tới đè nàng vào vách động, thân thể hai người ép cứng cùng một chỗ.

Khuôn mặt Lăng Kinh Hồng lập tức trở nên đỏ bừng:

- Khốn kiếp, mau rút đi!

- Biết được sai lầm của mình rồi sao?

- Hừ, ta cũng không có phạm sai lầm!

- Còn cãi hử!

Lâm Lạc đưa hay tay thám hiểm một đường từ cao đến thấp rồi đồng thời chiếm cứ hai trọng điểm của kẻ địch.

Khuôn mặt Lăng Kinh Hồng càng đỏ bừng:

- Đồ Tinh Tinh nhà người, tránh ra khỏi người ta!

471. Chương 471: Trục Phá Thiên Hợp

Lăng Kinh Hồng khoanh chân ngồi xuống, hộ pháp cho Lâm Lạc.

Kỳ thật chuyện này cũng không quá cần thiết, địa phương lạnh lẽo như vậy cho dù là cường giả Thích Biến cảnh tiến vào cũng chết ngay lập tức! Còn nếu là cường giả cấp bậc Linh cảnh thì có nàng thủ hộ hay không cũng không có gì khác biệt.

Quan tâm sẽ bị loạn, đây cũng là chuyện không có cách nào.

Nhưng Lăng Kinh Hồng rất nhanh liền ý thức được điểm này, không lãng phí thời gian, lấy Không Linh thạch ra phục hạ, bắt đầu tự mình tu luyện, lặng lẽ chờ đợi thời điểm Lâm Lạc công thành.

Bên tranh thanh trường đao này ẩn chứa Thủy tính hoa vô cùng cường đại, tuy về phương diện chất vẫn không thể so với Lam Hỏa của Hỏa Diễm cự nhân nhưng về lại vượt xa về lượng. Lâm Lạc như một con sư tử đói bụng mười ngày nửa tháng, dốc sức liều mạng hấp thu năng lượng tinh hoa trong thanh trường đao.

Thủy hệ công pháp của hắn vốn đạt đến nguyên thất trọng thiên, là tồn tại mạnh nhất trong sáu hệ công pháp của hắn. Theo địa lực lượng liên tục không ngừng quán chú vào, đại môn địa nguyên bát trọng thiên của hắn rất nhanh được khai mở.

Oanh, thân hình hắn chấn động, ánh mắt vừa vụt mở liền sáng quắc như một tia chớp.

Lăng Kinh Hồng còn tưởng rằng hắn muốn thu công nhưng không ngờ Lâm Lạc lập tức lại nhắm hai mắt lại, tiếp tục luyện hóa.

Địa nguyên Cửu Trọng Thiên!

Lăng Kinh Hồng bất giác ngừng tu luyện, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên thần sắc vui mừng, chăm chăm nhìn vào khuôn mặt cương nghị của Lâm Lạc, trong nội tâm tràn đầy tự hào. Ngoại trừ nam nhân của nàng, ai có thể trong vòng thời gian ngắn ngủi một ngày liên tục đột phá lưỡng trọng thiên?

Mà cái này vẫn chỉ là vừa mới bắt đầu, sự đột phá của Lâm Lạc còn lâu mới chấm dứt!

Nàng căn bản không hề hoài nghi chuyện Lâm Lạc có thể trực tiếp nhảy vọt tới Địa Nguyên cảnh đỉnh phong! Ước mơ hiện giờ của Lăng Kinh Hồng là Lâm Lạc có thể mượn kỳ ngộ lần này để hoàn thành đột phá đại cảnh giới!

Địa nguyên Cửu Trọng Thiên đỉnh phong!

Cảnh giới đại viên mãn này là một bình chướng, tuy không gian nan như bình chướng của đại cảnh giới nhưng vẫn là cửa khẩu khó vượt qua đối với người thường! Nhưng cảnh giới hiện tại của Lâm Lạc sớm đã đột phá qua hạn chế tu vi trước mắt của hắn, chỗ chênh lệch chỉ là tích lũy lực lượng, cái này đã nhận được thủy chi tinh hoa trong trường đao không ngừng bổ sung nên đối với hắn mà nói, đột phá tiểu cảnh giới này cũng dễ dàng như uống một ngụm nước.

Oanh!

Một đạo lực lượng tuôn ra, toàn thân Lâm Lạc run lên, nhện không được phát ra một tiếng thét dài rồi tiếp tục tiến vào Địa nguyên thập trọng thiên!

Lúc này lực lượng trong thanh trường đao mới chỉ bị rút cạn chỉ khoảng chừng một hai phần mười, còn rất nhiều năng lượng tinh hoa chưa luyện hóa, đầy đủ ủng hộ hắn trùng kích thiên hợp cảnh!

Điên rồi. Từ lúc hắn ở cấp độ hậu thiên bắt đầu chính thức tu luyện tới giờ chỉ mới vài năm đã muốn trùng kích thiên hợp cảnh xung yếu rồi? Cái này chẳng phải cho những kẻ vất vả tu luyện cả đời mà vẫn còn bị vây ở thông minh hay địa nguyên cảnh làm sao chịu nổi!

Luyện hóa! Luyện hóa! Luyện hóa!

Lâm Lạc tràn đầy khát vọng đối với sự cường đại. Trong mắt người khác, thiên hợp cảnh tuyệt đối là cấp bậc lão tổ chân chính, còn đối với hắn mà nói thì chẳng qua là một giai đoạn nhất định phải vượt qua, mục tiêu của hắn là Linh cảnh!

Phá nhập Linh cảnh, đánh chết Chu Ánh Khiết, báo thù cho cha mẹ!

Giết Tề Thiên, bảo vệ thân nhân cùng người trong thiên hạ an toàn!

Thủy hệ công pháp nhờ vào sự ủng hộ vô cùng vô tận của lực lượng, rất nhanh đã đến được địa nguyên cảnh đỉnh phong, công pháp đã không thể tiếp tục tăng lên. Nhất định phải đột phá cảnh giới, mới có thể ở mở rộng đan hạch, dung nạp càng nhiều lực lượng hơn nữa.

Hỗn Độn lô còn đang không ngừng luyện hóa lấy trường đao, thủy tinh hoa cũng một mực chuyển hóa thành thủy linh lực tràn ngập thân thể của hắn. Tuy nhìn bên ngoài thì biểu hiện của Lâm Lạc rất bình thường, không có biến hóa gì nhưng trên thực chất lại như một tên mập, chỉ khác là nếu như tên mập thì người đầy thịt mỡ còn người hắn lại tràn ngập thủy linh lực.

Vốn linh lực chỉ có thể tồn trữ bên trong đan hạch, nhưng lúc này thì thủy đan hạch đã đạt đến cực hạn, không cách nào dung nạp thêm lực lượng. Bởi vậy những thủy linh lực này liền tràn ngập trong kinh mạch, huyết nhục, cốt cách của hắn.

Đây cũng là nguyên nhân mà võ giả có thể đột phá lúc rèn luyện rèn luyện thân thể. Nhưng nếu như không thể nào đột phá thì những lực lượng tràn ra này cũng không thể nào thu hồi trở lại đan hạch, như vậy lại tạo thành phá hoại mang tính hủy diệt với thân thể võ giả!

Tẩu hỏa nhập ma chính là như thế. Thân thể trọng thương vẫn còn là chuyện nhỏ, nghiêm trọng hơn là trực tiếp diệt vong! Cái này cũng không phải âm thi. Thân thể tổn thương còn có thể tu bổ còn chết có nghĩa là hết!

Cũng may thân thể Lâm Lạc đủ cường hoành, có thể dung nạp lực lượng vượt xa so với thường nhân! Muốn trùng kích bình chương thì phải dựa vào nhiều nhất luồng lực lượng này, súc tích càng nhiều thì càng nâng cao xác suất khả năng giải khai bình chương.

Tích lũy! Tích lũy! Tích lũy!

Rốt cục, lực lượng trong thân thể Lâm Lạc đã tích súc đến cực hạn, toàn thân mạch máu sôi sục, dưới làn da như có một con chuột nhỏ chạy loạn.

Giờ lúc này hắn đã không thể tích lũy thêm lực lượng, nếu chỉ nhiều thêm một phần thì sẽ khiến cho hắn bạo thể mà vong!

Trùng kích!

Oanh!

Thủy linh lực mãnh liệt bắt đầu trùng kích bình chương vô hình của thiên hợp cảnh. Giờ phút này quả thực là nước chảy thành kênh mương, lực lượng tích lũy khủng bố lập tức chẳng những giải khai bình chương thiên hợp cảnh mà còn một lần nữa trùng kích cửa khẩu thiên hợp Nhị trọng thiên.

Một đạo lực lượng khủng bố từ thể nội Lâm Lạc, lực đạo mạnh tới mức dù là Lăng Kinh Hồng cũng không thể chống cự, trực tiếp bị chấn bay đập vào vách động!

“Thiên hợp cảnh!” Lăng Kinh Hồng không hề buồn bực, ngược lại tràn đầy kinh hỉ. Tuy nàng suy đoán Lâm Lạc có thể trùng kích đến thiên hợp cảnh, nhưng chính thức thấy một màn như vậy vẫn là làm cho nàng tràn đầy khiếp sợ, tiếp theo đó là vui mừng.

Nhưng kinh khủng hơn chính là Lâm Lạc vẫn chưa đứng dậy mà vẫn đang tiếp tục luyện hóa!

Lực lượng vừa rồi mà hắn tích lũy thật sự quá cường đại, thế cho nên một hơi giải khai thiên hợp cảnh không tính, còn thuận lợi phá tan tiểu cửa khẩu thiên hợp Nhị trọng thiên!

Thiên hợp Nhị trọng thiên trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong, đột phá!

Lâm Lạc thở hắt ra một hơi thật dài, đại đao trong tay đột nhiên hóa thành vô số đạo mảnh vỡ đỉnh đỉnh rơi xuống, rải đầy bên cạnh chân của hắn, hàn khí vô biên đã hoàn toàn tiêu tán, trong động bắt đầu nhanh chóng có độ ẩm.

Thiên hợp tam trọng thiên, trung kỳ!

Thanh đại đao này đã khiến cho thủy hệ công pháp của Lâm Lạc trực tiếp từ địa nguyên thất trọng thiên đột phá đến thiên hợp tam trọng thiên, chẳng những vượt qua lục trọng thiên, thậm chí còn bao quát cả một đại cảnh giới!

“Hô!” Hấn vừa nhảy dựng lên thì thoáng cái đụng đầu vào thành động, cứ thế bị bắn ngược xuống dưới. Đột phá quá nhanh khiến cho hấn khó có thể thích ứng với lực lượng mới, nhất định phải trải qua một thời gian ngắn mới có thể quen.

“Người rốt cục vượt qua ta rồi!” Lăng Kinh Hồng rất có cảm xúc, từ lần thứ hai gặp lại Lâm Lạc thì nàng đã có cảm giác như vậy, chỉ là không nghĩ ngày đó sẽ tới cực nhanh như vậy!

Lâm Lạc cười hắc hắc, là một nam nhân truy cầu võ đạo đỉnh phong, mặc dù hấn không có lòng khinh thị nữ tử nhưng bị nữ nhân của mình áp chế trên một tầng thực lực vẫn khiến hấn khó có thể tự nhiên!

Nhưng hấn là nhất gia chi chủ, nếu danh không xứng với thực thì đúng là có nhiều xấu hổ!

“Đợi ta vài ngày nữa!”

Lâm Lạc vừa thích ứng lực lượng mới vừa một lần nữa ngưng luyện năm cây Băng Phách hàn thứ. Thủy hệ công pháp của hấn đã đột phá đã đến thiên hợp cảnh, tự nhiên đem uy lực của Băng Phách hàn thứ cũng tăng lên, sát khí coi như không tệ!

Năm ngày sau đó, rốt cuộc cũng hoàn thành ngưng luyện năm cây Băng Phách hàn thứ, Lâm Lạc cũng thích ứng với lực lượng mới, không còn tiến một bước lại đụng vào vách đá, đánh ra ba chưởng chấn động cả sườn núi.

“Đáng tiếc cho thanh đại đao, tuyệt đối là pháp khí trên cửu phẩm!”

Lăng Kinh Hồng tiếc rẻ chép miệng.

Hiện tại Luyện Khí Sư trên bát phẩm cơ hồ chết hết rồi, cửu phẩm, thập phẩm pháp khí chỉ có thể lấy được từ trong Thượng Cổ di tích hay động phủ của tiên nhân, mỗi một kiện đều hết sức quý giá!

Lâm Lạc nghĩ nghĩ, lắc đầu, nói:

“Ta cho rằng cây đao kia đã vượt qua cấp độ pháp khí!”

“Linh Khí?” Lăng Kinh Hồng không khỏi cả kinh, tuy cảnh giới của nàng còn chưa phải đạt tới đỉnh phong nhưng quanh năm nghe Tô Quảng Khai dạy bảo, kiến thức lại há có thể nông cạn!

“Ta nghĩ hấn là như vậy!” Lâm Lạc nghiêm nghị gật đầu “Trận văn của cây đao này phức tạp vượt xa so với thập phẩm pháp khí, hơn nữa...có một loại lực cấm chế khó nói lên lời, chỉ có tài liệu cấp cao nhất mới có thể tuyên khắc những trận văn này! Bình thường mà nói, dù thủy tinh hoa trong đó đã bị ta rút ra thì thanh đao cùng lắm cũng mất đi sự cứng rắn còn bản thân cũng không bị hư hao! Nhưng thân đao bởi vì đã mất đi thủy tinh hoa biến thành sắt thường, lại nhận lấy cấm lực của trận văn mà vỡ vụn!”

Cái này cũng rất giống như ba cấm tự trên tử đỉnh, chỉ tử đỉnh mới có thể trấn áp.

Lăng Kinh Hồng càng thêm trố mắt, Linh Khí ah, đây chính là bảo vật so với thập phẩm pháp khí càng cao hơn không biết bao nhiêu, lại bị Lâm Lạc luyện hóa thành một đồng mảnh vụn!

Lâm Lạc cười ha ha, nói: “Linh Khí cũng chỉ có tiên cảnh cường giả mới có thể ngự sử, người ngấm lại uy năng của cây đao kia, chỉ riêng hàn khí cũng đủ để cho cường giả thích biến cảnh không thể cận thân, càng đừng nói đến sử dụng! Bảo vật dù cho tốt đến mấy nhưng nếu không thể sử dụng thì có ích gì, còn không bằng luyện hóa để tăng cường lực lượng của mình!”

Lăng Kinh Hồng cũng không phải là người không hiểu biết, chỉ là linh khí thật sự trân quý, không khỏi làm cho nàng có chút tiếc nuối. Hiện giờ bảo vật này không thể dùng nhưng sau khi Lâm Lạc tiến vào tiên cảnh thì lại khác!

Nàng hiện tại một lòng nghĩ đến Lâm Lạc, ngược lại hồ đồ không có cân nhắc đến chính mình.

“Đi, chúng ta hình như ở đây đã nhiều ngày!”

472. Chương 472: Đại Xà Thích Biến Cảnh (1)

Bành! Bành! Bành!

Sơn động đột nhiên xuất hiện chấn động mãnh liệt, một trụ băng còn chưa hoàn toàn hòa tan rầm rầm rớt xuống như lợi tiễn trường mâu.

- Grao.

Tiếng long ngâm vang lên, tựa hồ có khí thế chấn nhiếp thiên địa!

- Đại xà kia...

- Đã tỉnh lại rồi!

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng liếc sang nhau, không dám có nửa điểm chần chờ, đều sử xuất toàn lực chạy vội. Bởi vì cảnh giới của Lâm Lạc cao hơn, lại có lực thiểm điện nên tốc độ vượt xa Lăng Kinh Hồng. Hắn lập tức nắm chặt tay Lăng Kinh Hồng, kéo đối phương tăng tốc.

Bành!

Hai người đã chạy ra đường rẽ, bởi vì chạy quá nhanh nên Lâm Lạc dẫm một chân lên thành động triệt tiêu xung lực, phóng nhanh về hướng động khẩu.

Đây chính là lúc sống còn, một khi bị con đại xà Thích Biến cảnh kia truy đuổi thì bọn họ khẳng định khó tránh khỏi một kiếp!

XIU....XIU... XÍU...UU!

Hai người điên cuồng cầm đầu chạy, chỉ cần ra khỏi sơn động này thì cơ bản coi như là an toàn. Bọn họ càng đi về phía trước thì sơn động trở nên càng ngày càng hẹp. Nguyên bản có thể là một đấu trường thì bây giờ là nhiều lắm là rộng khoảng năm trượng.

Nhưng ở đời vốn sợ điều gì sẽ gặp điều đó, tiếng long ngâm làm sơn động run rẩy không ngớt lại tiếp tục truyền về hướng bọn họ.

- Hồngбет, con rắn xấu xa kia đã phát hiện ra chúng ta rồi!

Con người không thể vượt qua được khúu giác hung thú. Dù cho thần thức của võ giả tại đây bị hạn chế rất lớn thì bản năng thiên phú của con đại xà vẫn không hề bị ảnh hưởng chút nào. Trong hai người Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng thì một người là Thiên Hợp cảnh, một người là Địa Nguyên cảnh, đây chính là mỹ vị tuyệt đỉnh đối với hung thú!

Nhưng hai người đã đạt đến tốc độ cực hạn, không có khả năng nhanh hơn, chỉ có thể hi vọng đại xà kia ở trong băng đã rất lâu, lực lượn còn chưa khôi phục nên sẽ không đuổi theo.

Bọn họ chạy như điên qua hai canh giờ. Thanh âm sau lưng càng lúc càng lớn, một vòng thân ảnh trắng xóa bỗng nhiên hiện ra phía sau. Hai người nhìn lại thì thấy là một đầu bạch xà đang nhanh chóng chuyển động, toàn thân nó phủ đầy vẩy trắng, chỗ cổ họng có sáu sợi râu dài, đỉnh đầu có một cái u nhỏ giống như sừng hươu, chính là cự xà Thích Biến cảnh bị phong bế trong băng tuyết mà bọn họ đã từng thấy qua!

Tốc độ chuyển động của đại xà vượt xa hai người, chưa đến ba nhịp thở đã đuổi tới cách bọn họ chưa đầy ba trượng. Bọn họ thậm chí có thể ngửi thấy mùi tanh trong miệng của nó!

Lâm Lạc lấy bản đồ ra xem xét, cự ly đến động khẩu còn cách bọn họ chừng một phần mười quãng đường. Theo như tiến độ vừa rồi thì còn cần chừng một canh giờ nữa mới đến.

Mấu chốt là như thế nào sống sót được trong khoảng thời gian này!

Hí!

Con đại xà thè cái lưỡi đỏ hồng dài thượt cuốn về phía hai người Lâm Lạc.

- Hắc!

Lâm Lạc hét lớn một tiếng, hoành thân quay lại giữa không trung, hữu quyền nắm chặt, Lam Hỏa dấy lên chống đỡ.

- ngang –

Hai con mắt to như chén ẩm cơm của đại xà hiện lên một tia kiêu kị. Nó nhanh chóng rút lưỡi lại, uy lực của linh vực này có thể giết được cả hung thủ Thích Biến cảnh, nó cũng không muốn vừa mới thoát khỏi lại bị đuổi giết!

Lâm Lạc lộn một vòng, thân thể tiếp tục tiến về phía trước, không hề ngừng trệ kéo Lăng Kinh Hồng tiếp tục đi tới.

Tuy con cự xà kiêu kị Lam Hỏa Linh Vực của Lâm Lạc nhưng lại càng không muốn buông tha cái này hai con mồi ngon! Đại xà đạt tới loại cảnh giới này thì ít nhất cũng phải là huyết nhục của võ giả hoặc hung thú có thể dòm tới Linh Cảnh mới có thể thỏa mãn khẩu vị của nó.

Cũng không lâu lắm, đầu đại xà này lại xấp tới, thè lưỡi tiếp tục phát khởi công kích.

Nhưng loại công kích này nhất định không có hiệu quả, Lâm Lạc sử xuất Lam Hỏa Linh Vực lần nữa ép đại xà thối lui. Nó tức giận rống lên làm lồng ngực của Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đều sôi trào.

Lâm Lạc vội vàng tể ra Tử Đỉnh để tránh cho tiếng rống của đại xà làm hai người choáng váng.

Đại xà này có thể tu luyện đến Thích Biến cảnh, đã sớm khai hóa linh trí, nếu có thể tiến thêm một bước thì chính là tồn tại Linh Cảnh! Theo như Tô Quảng Khai nói thì hung thú cấp Linh Cảnh có thể nói tiếng người. Linh trí như vậy không khác với nhân loại!

Liên tục hai lần không công mà phản, con đại xà lập tức cải biến sách lược công kích, thân hình nhún một cái thì có bảy miếng lân phiến tách khỏi cổ nó bắn về Lâm Lạc và Lăng Kinh Hồng.

Bảy đạo miếng lân phiến này đối với cự xà mà nói thì không có ý nghĩa, nhưng đối với Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng mà nói lại như vũ khí hạng nặng. Mỗi miếng to như miệng nắp giếng, căn bản không cần nói cái gì chính xác, chỉ cần bị đụng vào thì lực lượng của Thích Biến cảnh đủ đánh chết bọn họ!

Bành! Bành! Bành!

Bảy miếng lân phiến toàn bộ oanh kích vào tử khí, phản lực khiến Lâm Lạc chấn động không thôi, máu tươi từ miệng điên cuồng bắn ra. Đây còn là hấn đã tiến nhập Thiên Hợp cảnh, nếu không sẽ trực tiếp bị chấn đứt kinh mạch mà chết!

- Xú xà, chờ ta đạt tới Thích Biến cảnh thì việc đầu tiên phải làm là sẽ làm thịt ngươi nấu canh rắn!

Lâm Lạc mắng một câu rồi tể ra tử đỉnh khỏi đầu, trở thành chướng ngại vật trên đường ngăn con đại xà.

Bành!

Tốc độ của con đại xà nhanh khủng khiếp, căn bản hãm không thể hãm được, đâm đầu vào Tử Đỉnh!

Trong tiếng chấn động ầm ầm, con đại xà cuối cùng cũng bị ngăn lại. Nhưng Tử Đỉnh tương liên với thức hải của Lâm Lạc, cú va chạm này tương đương với một trọng thương cho hấn. Hai mắt Lâm Lạc tối sầm, thiếu chút nữa trực tiếp hôn mê!

Dù chưa như vậy thì hai chân hấn cũng đã như nhũn ra, lão đảo ngã quỵ về phía trước.

Lăng Kinh Hồng vội vàng đưa tay chụp tới, gánh Lâm Lạc sau lưng chạy về phía trước.

Oành! Oành! Oành!

Đại xà không ngừng dùng đầu đụng vào lấy Tử Đỉnh, muốn hất văng nó đi để tiếp tục truy kích con mồi.

Tuy nó đánh vào Tử Đỉnh, nhưng Lâm Lạc đồng dạng không thể tránh né, phải chịu một ít thương tổn. Thân thể hấn như bị điện kích, không ngừng sau lưng Lăng Kinh Hồng.

- Đem Tử Đỉnh thu lại!

Lăng Kinh Hồng hét lớn.

- Không được, ta còn chịu đựng được, còn phải vây khốn nó một hồi!

Lâm Lạc cắn răng nói, nhưng lời vừa mới dứt thì hấn đã phun ra một bùm máu, nhuộm đỏ cả cái cổ trắng nõn của Lăng Kinh Hồng.

Lăng Kinh Hồng đau đớn muốn chết, chỉ có thể cắn chặt răng, phát lực chạy như điên.

Dưới sự va chạm không ngừng của đại xà, Lâm Lạc choáng váng sắp ngã! Hắn vội vàng gắng gượng thiêu đốt một giọt tử huyết trong tim, chuyển hóa thành sinh cơ cường đại điều trị thân thể.

Nhưng Đại xà là tồn tại Thích Biến cảnh, tuy Lâm Lạc có thể trong thời gian ngắn khôi phục gần như hoàn toàn vẫn không thể chịu đựng thêm vào chục lần va chạm với tử đỉnh của nó.

Giọt Tử Huyết thứ hai, thiêu đốt!

Cái này quá xa xỉ, trong khoảng thời gian ngắn mà thiêu đốt hai giọt Tử Huyết!

Nhưng vào lúc này. Tử Đỉnh đột nhiên bắn ngược trở về thức hải của Lâm Lạc, điều này là do cự ly giữa nó và chủ nhân đã quá xa!

Bành bành bành bành bành bành!

Con cự xà lập tức đuổi sát, tựa hồ nội khí đã bị Lâm Lạc chọc ra, một đường thẳng tiến khiến sơn động run rẩy! Nếu không nhờ có trận pháp bảo hộ thì chỉ sợ sơn động đã sụp đổ dưới trùng kích của đại xà!

Cũng không lâu lắm, sau lưng hai người lại lần nữa hiện ra thân ảnh của đầu cự xà!

- Chưa thấy qua xú xà tham ăn như vậy, mày là thân thích với Đường Diêm ư?

Lâm Lạc khẽ quát một tiếng, tiếp tục tể ra Tử Đỉnh ngăn cản đường đi của Đại xà.

Bành!

Va chạm lại tiếp tục, dĩ nhiên Lâm Lạc lại ọe máu tươi.

- Thôi nào, còn tiếp tục như vậy sẽ khiến cho người mất máu quá nhiều mà chết đấy! Lăng Kinh Hồng hoảng sợ nói.

Cao thủ Thiên Hợp cảnh lại chết vì mất máu, điều này cũng thật sự quá mất mặt rồi!

- Không có việc gì, phun máu cũng thành quen rồi!

Lâm Lạc vừa ho khục khục vừa cười nói, hắn cường ọe máu tươi như vậy cũng không phải lần một lần hai.

- Người còn cười!

- Một ngày nếu người không gằm mặt sẽ thấy khó chịu ư?

473. Chương 473: Đại Xà Thích Biến Cảnh (2)

Oành! Oành! Oành!

Đại xà bị ngăn cản dĩ nhiên sẽ không cho hai người có thời gian an ổn bỏ trốn, một lần nữa sử xuất thiết đầu công đụng vào Tử Đỉnh khiến Lâm Lạc phải thiêu đốt giọt tử huyết thứ ba, điều này cũng có ý nghĩa hai người sắp tiến vào tình trạng sơn cùng thủy tận!

Sau khi chạy được thêm một quãng đường, Tử Đỉnh một lần nữa tự động trở về trong thức hải của Lâm Lạc.

- Bành bành bành.

Cự xà lại một lần nữa đuổi tới rồi đập vào.

- Xú xà, xem chiêu!

Lâm Lạc đem mới năm cây Băng Phách hàn thứ vừa ngưng luyện ra cùng bắn về đại xà.

Sơn động đã càng ngày càng hẹp, thể tích cự xà lại khổng lồ, căn bản không có không gian né tránh! Nhưng đại xà lại vẩy cổ bắn ra năm miếng lân phiến phân biệt nghênh hướng năm cây Băng Phách hàn thứ.

Tap, Ka ka ka ka!

Năm miếng lân phiến trong nháy mắt bị năm cây băng phách đóng băng, tạo thành một tường băng!

Nhưng tường băng này không thể đánh đồng với tầng băng trước kia do thanh đại đao tạo ra. Đại xà không chút do dự đụng thẳng vào, tường băng không hề co một chút ngăn cản, trực tiếp vỡ tan thành ngàn vạn mảnh vụn!

- Bạo!

Lâm Lạc hừ nhẹ một tiếng, năm cấm tự nhất loạt hiển hóa!

- Grao

Đại xà vừa lúc xuyên qua tường băng liền lập tức nhận lấy toàn bộ uy lực trùng kích của cấm tự. Chỉ thấy từng đạo máu xanh phun tung toé, đầu đại xà bị đánh thủng lỗ chỗ, một con mắt bị nổ tung!

Đòn này đã tạo thành trọng thương với đại xà, nó không ngừng giãy dụa thân thể, quấy mình đụng loạn, đánh rớt mấy khối đá trong sơn động, lực lượng vô cùng khủng bố.

- Ta nói, ngươi còn có thể chạy trốn mau thêm một chút nữa không?

Lâm Lạc hữu khí vô lực nói, hấn bị thương thật sự quá nặng.

- Hừ, đem ngươi vứt bỏ thì ta còn có thể nhanh hơn gấp 10 lần!

Lăng Kinh Hồng tức giận nói.

- Ha ha, ta phát hiện ngươi thật ra rất có tiềm chất hài hước!

Lâm Lạc thêu thào đáp, qua đầu vai của Lăng Kinh Hồng, hấn thấy được phía trước đột nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng.

- Kiên trì thêm một lát nữa thì chúng ta có thể đi ra ngoài rồi!

- Grao!

Con đại xà sau lưng lại động nộ lôi đình, một lần nữa truy kích gắt gao, tiếng long ngâm liên miên bất tuyệt.

Ánh sáng càng lúc càng rõ, trước mắt hai người là một cửa ra!

Lâm Lạc lấy ra Thiên Hỏa Lôi Bạo tử mà Phạm Thiên Vũ đưa tặng, không chút nghĩ ném về phía sau!

Rầm rầm rầm!

Một hồi đất rung núi chuyển, Thiên Hỏa Lôi bạo tử hoàn toàn có lực sát thương được Thích Biến cảnh. Dù ba viên ném cùng một lúc vẫn không thể gây tử thương cho nó nhưng muốn ngăn cản một lúc vẫn không khó!

- Nhanh lên chút nữa!

Đại xà càng đuổi càng gần!

XÍU...UU!!

Lăng Kinh Hồng cuối cùng nhảy lên, thân hình uốn lượn đã thoát ra khỏi cửa động!

Bành!

Sau lưng, cự xà kia giống như một bình chương vô hình ngăn cản, không thể rời khỏi động khẩu, chỉ có thể giương một mắt oán độc nhìn chằm chằm vào Lâm Lạc.

Vào lúc cả hai đang đứng thở phào, cửa động nhanh chóng đóng kín, sau đó lý kỳ biến mất, giống như chưa từng xuất hiện qua. Chỗ bọn họ đang đứng trở thành một gian thạch thất, ba mặt đều là đá, mặt còn lại là một cánh cửa đá.

- Nha nha nha, thật sự là đáng tiếc, con rắn nhỏ kia lại không thể ăn sạch các người! Thanh âm thần bí đột ngột vang lên:

- Hai ta mong đợi không công một hồi, miêu...

Lâm Lạc gắng gượng lấy lại tinh thần, cười nói:

- Vậy cũng thật sự là xin lỗi! Vượt qua kiểm tra rồi phải có phần thưởng, đừng cất giấu nữa, lấy ra!

Thần bí nhân dường như có đôi chút trẻ con, càng khách khí với hắn thì càng ra vẻ, không bằng biểu hiện cường ngạnh.

- Hừ, các người có mười ngày nghỉ ngơi, nhất định phải tiếp tục đi tới, ta sẽ nhìn xem các người đấy!

Thần Bí Nhân hầm hừ nói, ánh sáng lóe lên giữa không trung rồi có ba bình đan dược rơi xuống, lần này đều không cần Lâm Lạc đi tranh thủ.

Lâm Lạc đem ba bình đan dược ném cả cho Lăng Kinh Hồng, nói:

- Hiện tại đến phiên người cần mau đề thăng cảnh giới!

Lăng Kinh Hồng gật gù đầu, Lâm Lạc đã phá nhập Thiên Hợp cảnh, còn nàng lại vẫn là Địa Nguyên Lục Trọng Thiên, khoảng cách bị bỏ quá xa.

- Bất quá, ta luyện hóa một viên đan dược cần thời gian mười ngày.

Lăng Kinh Hồng nhìn chằm chằm vào Lâm Lạc, giống như một con sói lớn thấy dê non.

- Người muốn làm gì!

- Song tu! Nhanh hơn luyện hóa!

Nàng nhào về phía Lâm Lạc.

Lâm Lạc lúc này trọng thương chưa lành, sao có thể chống cựدام uy, chỉ có thể mặc cho do Lăng Kinh Hồng bài bố.

Nói thêm, Đại Âm dương Song Tu Công Pháp này chẳng những có thể dùng gia tốc tốc độ hấp thụ linh khí mà còn có điểm rất tốt cho luyện hóa đan dược. Lâm Lạc thì vốn ăn vào Không Linh thạch mà Lăng Kinh Hồng thì nuốt vào cái gọi là Thần Tiên đan, hai người quán lấy một chỗ, dùng đại Âm dương Song Tu Công Pháp gia tốc tu hành.

Lâm Lạc lúc này đã là Thiên Hợp cảnh, Lăng Kinh Hồng có thể dùng hai người cộng hưởng tốc độ luyện hóa linh dược, nhanh hơn gấp đôi so với bình thường nàng luyện hóa! Lại thêm Hỗn Động Lô của Lâm Lạc cũng có thể phát ra chút tác dụng, qua gần chín ngày thì Lăng Kinh Hồng đã luyện hóa hoàn toàn ba viên Thần Tiên đan, cảnh giới lập tức đột phá lên đến Địa Nguyên đại viên mãn cảnh!

Tốc độ này tuy không nghịch thiên bằng Lâm Lạc nhưng cũng đã là cực kì khủng bố.

Thương thế Lâm Lạc cũng đã khép lại toàn bộ, tại luyện lại ba giọt Tử Huyết cùng năm cây Băng Phách hàn thứ, khôi phục đến trạng thái tốt nhất.

-Đâm nữ, phải đi rồi!

BOANG...

Trường kiếm của Lăng Kinh Hồng lập tức chìa vào cổ Lâm Lạc:

- Còn dám nói như vậy, ta nạo đầu của người!

Tính cách của nữ nhân này lúc mặc quần áo cùng cõi sạch hoàn toàn khác biệt, Lâm Lạc đẩy thanh trường kiếm ra, lắc đầu:

- Thật sự là bá đạo!

Mở ra cửa đá thì thấy phía trước là một vùng tối đen. Bọn họ đi tới thì dần thấy kim quang chớp động. Kim quang này rất nhanh càng lúc càng sáng, cuối cùng bọn họ đi vào một thế giới kim sắc.

Đây là một vùng bình nguyên hoang dã nhưng toàn bộ hoa cỏ đã thú đều điêu khắc từ vàng, mệnh mệnh bát ngát. Ở xa có một ngọn núi cao, mây mù lượn lờ, không biết đến tột cùng cao đến cỡ nào, xa đến cỡ nào.

Nếu là người thường đến chỗ này mà nói thì khẳng định vui mà chết! Nhiều vàng như vậy, lấy một sọt trở về chẳng phải thành cự phú rồi!

- Thời gian một tháng phải thông qua đây, dù không qua thì vẫn bị khu trục ra ngoài, coi chừng muộn ah!

Thanh âm thần bí ại vang lên.

Lâm Lạc lấy bản đồ ra, chỉ thấy tơ vàng vắn vẹo rồi hình thành bản đồ lập thể. Vị trí chính giữa là một ngọn núi, chiếm cứ một phần năm diện tích bản đồ, bốn phía đều là bình nguyên, lối ra thì tại vị trí đối diện.

- Đi!

Hai người xuất phát tiến lên, nhưng một đường đi qua căn bản không gặp hung vật nào. Bốn phía yên tĩnh đến đáng sợ, giống như một vùng đất chết, không hề có một tia sinh khí.

474. Chương 474: Bảo Kính Thần Bí

“Thần bí nhân kia nói, cẩn thận buổi tối!”

“Chẳng lẽ, nguy hiểm ở buổi tối mới có thể xuất hiện?”

Nơi này bất đồng tiểu thế giới của hắc, quả thật là có khác biệt giữa ban ngày và đêm tối nhưng cũng chỉ là khác biệt về ánh sáng, cũng không phải thật sự có thể nhìn đến thái dương, ánh trăng cùng sao.

Bởi vì tốc độ ở trong này bị hạn chế thật lớn, cho dù đến “Buổi tối” thì hai người cũng chỉ là đi trên bình nguyên, phía trước chính là tòa núi cao đồ sộ, cao ít nhất có tới nghìn trượng.

Nhưng hai người một đường đi chưa hề thấy qua vật gì còn sống, cũng không biết nơi này hình thành như thế nào. Vô luận là cây cối hoa cỏ, dã thú bò sát đều điêu khắc gần như chân thật. Nếu không phải toàn bộ làm từ vàng óng ánh lại cứng rắn vô cùng thì sẽ khiến cho người ta tưởng là hoa cỏ kim sắc, ngư dương kim sắc.

Ngay vào lúc một đạo ánh sáng cuối cùng biến mất, trên ngọn núi kia đột nhiên phát ra từng đạo kim quang, chiếu sáng bát phương.

Luồng ánh sáng kia hết sức quý dị, lại nghe kia thần bí nhân nói “Cẩn thận buổi tối.” Lâm Lạc nào dám có chút chủ quan, lập tức đem tử đỉnh tế ra, treo cao trên đỉnh đầu.

Luồng kim quang cực kỳ mãnh liệt, cho dù chiếu ngoài trăm dặm cũng không giảm độ sáng, có thể nhìn rõ ràng quang trụ hạ xuống trên bầu trời. Bởi vì bắt đầu ánh sáng đều chiếu từ xa nên hai người cũng không có thấy cái gì khác thường, nhưng đến khi một đạo ánh sáng chiếu trước bọn họ chừng năm trượng thì kỳ tích đột nhiên xuất hiện!

Phiến cỏ kim sắc trong nháy mắt khôi phục sinh cơ, biến thành cỏ xanh xanh biếc, tựa hồ còn có thể cảm giác được sự xao động dưới cơn gió nhẹ. Kim quang hiện lên cũng làm một con báo kim sắc đang trong trạng thái đi săn trong nháy mắt biến thành tối đen, hai ánh mắt như hai tia chớp, tán ra ánh sáng lấp lánh!

Hưu!

Đầu Báo tử này nháy mắt gia tốc, phát ra một tiếng rít gào, hướng về hai người Lâm Lạc lao thẳng tới.

Thế giới “Điêu khắc” vốn trầm lặng trong nháy mắt trở lại như cũ thành một mảnh nguyên dã sinh cơ bừng bừng!

“Hắc!” Lăng Kinh Hồng khẽ quát một tiếng, hai ngón tay vung lên đánh ra một đạo kiếm khí, đánh về đầu báo đen kia.

“Phụp”, trên đầu hắc báo lập tức hiện lên hơn một cái lỗ máu’. Nó kêu lên một tiếng ai oán rồi ngã lăn ra, chỉ một con báo ở cảnh giới Thông Minh cảnh thì có thể nào địch lại Lăng Kinh Hồng.

“Ngao”

“Ngang”

“Mâu”

Trong nguyên dã vang lên đủ loại tiếng thú gào, náo nhiệt vô cùng, tương phản mãnh liệt với tĩnh mịch trước kia.

“Gia hỏa kia nói đúng, nơi này buổi tối tương đối nguy hiểm!”

Lâm Lạc nghĩ nghĩ, lại nói: “Chúng ta lên núi!”

Hắn cực kỳ hứng thú với kim quang kỳ dị này.

Oành oành oành, mãnh thú chạy khắp nơi, điên cuồng gào thét, biến bình nguyên ban đêm thành một chỗ nguy hiểm mà lại náo nhiệt.

Nếu thần bí nhân kia đã nói cẩn thận ban đêm, vậy thì đám mãnh thú này đủ có thể tạo thành uy hiếp trí mạng đối với bọn họ. Mạo hiểm xông qua trong đêm tối chỉ bằng đợi đợi cho đến bình minh, tin tưởng chỗ này lại trở thành thế giới kim sắc như ban đầu.

Lăng Kinh Hồng gật gật đầu, năng cũng hết sức tò mò với đạo kim quang này

Vách núi cực dốc, người thường căn bản không có khả năng đi lên bởi vì căn bản không có đường có thể đi mà tất cả đều là vách đá xếp nhau lớp lớp! Hơn nữa, bởi vì sự áp chế của nơi này, hai người Lâm Lạc nhảy nhiều nhất cũng chỉ ba bốn trượng khiến lên núi càng thêm không dễ dàng.

Nhưng đã đến nước này thì hai người cũng chỉ còn cách như linh viên nhảy lên. Nếu nói trước kia chỉ cần thời gian nửa nén hương là có thể đi đến đỉnh núi vậy thì hiện tại cần hai cái canh giờ, đây là khác nhau duy nhất.

Một đường leo lên, bọn họ rất nhanh đã đến giữa sườn núi nhưng đành phải đứng lại vì trước mặt xuất hiện một đám sói xám!

Số lượng bầy sói này lên tới hơn hai mươi ba con, con đầu đàn lại càng đạt đến thiên hợp đại viên mãn cảnh, đám còn lại cũng ít nhất là Địa nguyên cảnh! Nếu lực lượng này có thể phóng tới bên ngoài thì đủ để quét ngang một Thượng Nguyên quốc !

Theo lý mà nói, trong một khu vực nội căn bản không có cũng đủ tài nguyên làm cho nhiều mãnh thú như vậy đạt tới trên Địa nguyên cảnh nhưng địa phương này thật sự cổ quái, xuất hiện chuyện như vậy cũng không ngạc nhiên!

Hai người Lâm Lạc càng quan tâm hơn chính là đám mãnh thú này hiển nhiên không hề có nửa điểm hoan nghênh đối với hai khách không mời mà đến, lại còn nhe ra những hàm răng trắng ớn!

“Ngao ô” Con sói đầu đàn phát ra một tiếng kêu to, đám sói xám còn lại đều hướng Lâm Lạc hai người khởi xướng công kích.

Từ đỉnh tế ra, Lâm Lạc cũng hét lớn một tiếng, hướng về bầy sói đón đánh. Lăng Kinh Hồng huy trăm trường kiếm, đánh ra từng đạo kiếm khí sắc bén.

Lam hỏa lĩnh vực xuất ra, Lâm Lạc tính toán tốc chiến tốc thắng, vừa đánh ra đã là chiến lực tối cường! Hắn vừa mới tấn thăng lên đến Thiên Hợp cảnh, còn chưa phát uy đã bị cự xà Thích Biến cảnh kia rượt chạy có cớ, trong lòng tràn đầy khó chịu, giờ rốt cục gặp được đối thủ đồng cảnh giới, tự nhiên muốn hung hăng xả giận !

Cũng xui xẻo cho bầy sói này là vào lúc này gặp phải Lâm Lạc!

Oanh! Oanh! Oanh!

Sau bảy quyền đánh ra, bảy con sói xám Địa nguyên cảnh lập tức bị đốt thành tro tàn! Lĩnh vực này quá cường đại, chỉ cần bị dính vào một chút sẽ nhanh chóng lan tràn ra thân thể, căn bản không cần đánh trúng yếu hại!

Uy thế vừa lập, đám sói xám còn lại đều cảnh giác, không dám bức quá sát tới Lâm Lạc mà chuyển trọng tâm công kích sang Lăng Kinh Hồng, còn đối với Lâm Lạc thì chỉ vây không công, chỉ để ba con sói xám Thiên Hợp cảnh kiềm chế.

Sói bình thường là dã thú quần cư, săn bắn là hành động tập thể, phối hợp thập phần ăn ý. Hung thú cũng đồng dạng kế thừa điểm này, phối hợp tinh diệu căn bản không kém gì võ giả nhân loại, thậm chí còn muốn tốt hơn!

Nhưng Lâm Lạc đã đem tử đỉnh gắn vào đỉnh đầu Lăng Kinh Hồng, ngàn vạn tử khí đổ xuống, sói xám căn bản không thể gần người, vô luận là trảo đánh hay cắn xé, đều bị tử khí hoàn toàn ngăn lại, toàn bộ dư lực công kích đều được Lâm Lạc thừa nhận.

Có thể nói, chỉ cần Lâm Lạc có thể kiên trì thì Lăng Kinh Hồng chính là tồn tại vô địch!

Lăng Kinh Hồng liền có thể không hề cố kỵ tiến hành công kích, trường kiếm vũ động giống như thiên ngoại phi tiên, chém ột con sói xám máu tươi đầm đìa.

Tuy rằng hung thú coi như vô địch trong cùng giai nhưng đó là đối với võ giả bình thường! Nhưng Lăng Kinh Hồng là song hệ đồng tu, đều đạt tới Địa nguyên cảnh đỉnh phong, tuyệt đối là tồn tại cấp bậc nhân vương!

Tuy công kích của nàng không thể tạo thành uy hiếp đối với hung thú Thiên Hợp cảnh nhưng đối với hung thú Địa nguyên cảnh tuyệt đối là trí mạng!

Trong từng đạo hàn quang chớp động, đám sói xám Địa nguyên cảnh bị nàng chém cho kêu rên liên tục, máu tươi không ngừng cuồng phun.

“Ngao” Con sói đầu đàn rốt cục ngồi không yên, tự mình nhào tới khởi xướng công kích đối với đối thủ yếu hơn là Lăng Kinh Hồng. Tuy nó chính là Thiên Hợp cảnh đỉnh phong, cố nhiên cường đại, nhưng gặp phải tử đỉnh cũng không có cách nào, bởi vì Lâm Lạc đồng dạng cũng là Thiên Hợp cảnh, chỉ uy yếu đi một thành lực lượng căn bản không thể tạo thành ảnh hưởng gì với hắn.

Lâm Lạc đại khai sát giới, trong lam hỏa lĩnh vực cuốn động lại thêm vào đầu sói xám táng thân, thậm chí còn bao gồm một đầu hung thú Thiên Hợp cảnh!

Tấn công lâu không thu được kết quả, đám hung vật rốt cục biết hai người này không dễ chọc, khát vọng sinh tồn mạnh hơn phần nộ lãnh địa bị xâm phạm. Con sói đầu đàn thét dài một tiếng, hơn mười con sói xám còn lại gào thét mà đi.

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng cũng không triển khai truy kích, dù sao chuyện này không đáng, bọn họ cũng không phải đến liệp sát mãnh thú.

Hai người tiếp tục đi lên đỉnh núi, trên đường đủ loại hung thú kỳ lạ ùn ùn kéo ra, tạo cho bọn họ phiền toái rất lớn, một đường đều là giết mà đi lên. Cũng may trên đỉnh này đều chỉ là cấp bậc Thiên Hợp cảnh, gặp phải Lâm Lạc có phòng ngự siêu cường, lực công kích khủng bố cũng chỉ có bại tử một đường.

Tuy nói như thế nhưng như vậy vẫn trì hoãn tốc độ của hai người. Lúc lên tới đỉnh, hai người chỉ thấy một bình đài cực lớn, ở giữa có một tảng đá, trên đó dựng một cái gương kim sắc.

Mặt gương xấp xỉ với một cái chậu rửa mặt, làm bằng vàng ròng, bóng láng như nước, soi rõ mặt hai người Lâm Lạc.

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ cột sáng kim sắc phía trước đỉnh núi là do mặt gương này vọng lại?

Ông!

Đúng lúc này, phía chân trời hiện ra một vùng sáng trắng. Nhất thời, kim kính đột nhiên bay lên không trung, sau đó bắn ra quang hoa mãnh liệt, từng đạo ánh sáng rực rỡ phóng ra hướng về bình nguyên.

Kim kính cùng lúc thu hồi cột sáng, đem toàn bộ bình nguyên lại lần nữa biến thành thế giới kim sắc!

Một vòng xoay tròn như vậy, kim kính tuy thu hồi cột sáng nhưng dường như có ý thức bình thường, theo dõi sát sao Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng. Tuy rằng đây là nhất kiện vật chết, nhưng Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đều cảm giác nó có sinh mệnh, đang nhìn chăm chú vào bọn họ.

Véo!

Kim quang lại lóe lên, bắn về Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng.

Tử đỉnh cũng vừa chuyển, tử khí tràn ra, kim quang không thể nào xuyên qua, tiêu thất không thấy!

Lâm Lạc trong lòng buông lỏng, ánh mắt nhìn về mặt kim kính đầy khao khát. Mặt kính tràn ngập Kim tinh hoa, không hề kém so với cây đại đao trước kia!

Linh khí, đây tuyệt đối lại là một kiện linh khí. Dưới cột sáng có thể đem vật thể cứ thế biến thành vàng, lại có thể tùy ý giải trừ, đây là uy lực khủng bố cỡ nào!

Công kích không thành, kim kính lại tiếp tục phóng ra quang mang, khởi xướng lần công kích thứ hai về phía Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng.

Đây chính là linh khí, luận uy lực công kích kỳ thật không kém gì linh vực! Cho dù là cường giả Thích Biến cảnh đến đây gặp phải kim quang này chiếu vào cũng chắc chắn bị ngưng tụ thành kim thân!

Có thể đối kháng linh vực chỉ có linh vực!

Nhưng tử đỉnh cũng là ngoại lệ, luận lực sát thương cơ bản là tồn tại Linh, cần phải nói tới lực phòng ngự cũng có thể đứng vững trước linh vực thiên tiên. Lúc ở sơn động cũng trấn trụ sự phản kháng của băng sương đại đao, lúc này mặt kim kính cũng không ngoại lệ, dù kim quang chiếu loạn thế nào căn bản không thể xâm nhập phòng ngự của tử đỉnh!

Lâm Lạc đi nhanh về phía trước, quang hoa của kim kính càng tăng lên, tựa hồ phải đem Lâm Lạc hóa thành kim thân. Nhưng hết thấy chỉ là vô ích, bị Lâm Lạc từng bước tới gần, kim kính không ngừng phát run, cũng không biết là giận hay kinh.

“Trấn!” Lâm Lạc hét lớn một tiếng, tử đỉnh bỗng nhiên phóng đại, bao lấy kim kính vào bên trong, cường thế trấn áp bảo vật tràn đầy Kim tinh hoa này!

475. Chương 475: Huyền Nhài.

“Linh khí thực quý hiếm sao?”

Lâm Lạc quay đầu hỏi Lăng Kinh Hồng.

“Thập phẩm pháp khí quý hiếm sao?”

Lăng Kinh Hồng cũng hỏi lại.

“Quý hiếm!”

Lăng Kinh Hồng không nói nữa, nhưng Lâm Lạc cũng biết ý tứ của nàng - Uy lực của Linh khí nếu so với thập phẩm pháp khí cường đại hơn không biết bao nhiêu lần, dĩ nhiên liền quý hiếm hơn.

Đáng tiếc là cũng giống như tiên thiên cảnh võ giả không thể sử dụng pháp khí ngoài tứ phẩm, cho dù Thích Biến cảnh võ giả đỉnh phong cũng không thể chế ngự linh khí, đây chính là vũ khí chỉ dành cho tiên cảnh tối cường giả !

Như vậy nếu đặt kim kính này móc meo trong tử đỉnh còn không bằng để cho hắc tăng cường thực lực!

Tâm niệm Lâm Lạc vừa chuyển, tử đỉnh đại phát thần uy, đem kim kính từ giữa không trung trực tiếp trấn rơi xuống tay hắn. Kim kính hãy còn muốn giãy dụa, vật vã kịch liệt trong tay Lâm Lạc.

“Tiêu tan!”

Ở trên kim kính có khắc hai văn tự phong cách cổ xưa, tựa hồ có thể xuyên thấu tuyên cổ, tràn ngập khí phách.

“Quần người diệt hay bắt diệt, gặp phải ta là xui rồi!”

Lâm Lạc mỉm cười, khoanh chân ngồi xuống, khai mở lò luyện Hỗn Độn, bắt đầu luyện hóa mặt kim kính này.

Nếu là Tô Quảng Khai ở đây lúc này thì chắc chắn sẽ đau lòng vô cùng, đây chính là linh khí a, liền bị luyện hóa như vậy, xú tiểu tử có biết uy lực linh khí lớn bao nhiêu?

Lâm Lạc cũng vô động vô kinh, linh khí dù tốt đến mấy thì cũng phải sử dụng được, uy lực cường thịnh mà không thể khống chế thì khác gì bảo đũa trẻ lên ba múa kiếm, chỉ tự mình làm bị thương mình!

Mà hẳn lúc này cũng biết, vì cái gì lại có [hạ phẩm chế khí phổ]. Ở trước mặt linh khí, quả thật pháp khí chỉ có thể xem như vật “Hạ phẩm”! Đáng tiếc, chưa thể có [thượng phẩm chế khí phổ], nếu không có thể thử xem cảm giác tự mình luyện chế linh khí.

Hắn bắt đầu điên cuồng đại luyện hóa, cứ qua chừng hai canh giờ thì trên người lại chớp động một đạo kim quang, hơi thở bỗng tăng cường nhất đoạn.

Kim hệ công pháp của hắn nguyên bản tại Địa nguyên lục trọng thiên, mà Kim tinh hoa trong mặt kim kính lại không thể so với Thủy tinh hoa trong sương nhận phủ, sau khi đưa hắn trực tiếp lên thiên hợp nhị trọng thiên thì mặt kim kính này liền phá toái, hóa thành từng mảnh kim chúc.

Tính thời gian, bất quá một ngày một đêm mà thôi!

“Đáng tiếc cho linh khí này!” Lăng Kinh Hồng thở dài.

“Đi!”

Hai người đi từ đỉnh núi xuống. Bởi vì toàn bộ hung thú đã lại bị kim kính hóa thành kim thân, một đường đi xuống tự nhiên sẽ không bị ngăn trở. Bình nguyên lại lần nữa biến thành thế giới kim sắc, kim sắc cỏ, kim sắc dã thú, kim sắc cây cối.

“Thật sự là đáng tiếc!”

Lâm Lạc cũng thở dài “Nếu có thể đem Huyền Diệt cảnh này trở thành gia bảo thì dù con cháu chúng ta sau này tu võ bất thành thì cũng không sợ thiếu ăn!”

Lăng Kinh Hồng không khỏi lườm hắn một cái, nhưng nghĩ đến nếu mình có thể tạo ra một sinh mệnh mới thì bất giác lại thấy ôn nhu, ngay cả ánh mắt cũng trở nên hiền hòa.

Tuy rằng đường đi khúc khuỷa nhưng không có nguy hiểm. Một đường đi tới không khác dạo chơi, lại có bản đồ chỉ dẫn, bọn họ dễ dàng đi tới phía cuối bình nguyên, thấy được một cửa vào sơn động thật lớn.

Nhưng khi bọn hắn đi tới thời thì lại thấy xuất hiện trước mặt một gian thạch thất, nhìn đi nhìn lại cũng không thấy sơn động tồn tại!

Truyền tống trận nơi này phi thường thần kỳ, biến hóa phát sinh rất nhanh, cho dù là cao thủ như Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng cũng không hề thấy được động tĩnh.

“Tên gia hỏa đáng giận này, lại cho các người xông qua một cửa!”

Thanh âm thần bí đột nhiên vang lên.

“Hãy bớt sàm ngôn đi, đem phần thưởng ra đây!”

Lâm Lạc không chút khách khí.

“Tiểu tử, Sa Sa đại nhân là người chỉ dẫn cho các người, phải có kính ý!”

Thần bí nhân cực kỳ khó chịu kêu lên.

“Đúng rồi, người ngay cả hai kiện linh khí cũng đều lấy ra tặng người. Thường lại quá keo kiệt, người cũng coi thần tiên đan không ra gì, cho thêm mấy viên đi!”

Lâm Lạc cùng đối phương cò kè mặc cả.

“Khốn kiếp, ba kiện linh khí kia là chiến lợi phẩm do chủ nhân khi còn sống đánh chết ba tiên cảnh tối cường giả đạt được, nguyên bản chỉ dùng để trấn áp nơi đây, chôn cùng chủ nhân, giờ đều bị đồ khốn kiếp nhà ngươi lấy đi. Ngươi dám khinh mạn Sa Sa đại nhân!”

Thần bí nhân nói xong liền kêu lên oa oa.

“Hồ ly tinh, ngươi nói đúng, tiểu tử này thật sự là rất giỏi hoạt !”

Thần bí nhân kia lại buông một câu, nhưng những lời này tuyệt đối không giống như là đang nói với Lâm Lạc, Lăng Kinh Hồng.

Quả nhiên, một thanh âm lập tức vang lên, cũng là mơ hồ không rõ, giống như ở đâu đó:

“Tử miêu, đã bảo đừng gọi ta là hồ ly tinh, nếu không ta sẽ trở mặt !”

Đây rõ ràng đúng là Đường Diễm!

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đều là nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng biết chuyện nàng là Linh cảnh tối cường giả cũng không quá có khả năng nhưng giờ được xác nhận mới khiến bọn họ chân chính như trút được gánh nặng. Bất quá, bọn họ ở trong này trải qua ngàn nan vạn hiểm, tiểu ma nữ lại chỉ ở đây ăn uống hát hò, cũng thật khiến người ta cảm hận đến nghiến răng.

“Được rồi, đây là thưởng cho các ngươi, bất quá, một cửa cuối cùng này cũng không phải dễ xông qua như vậy!”

Ánh sáng chợt lóe lên giữa không trung rồi có ba cái bình ngọc hạ xuống, đáng tiếc, phần thưởng cũng không có gia tăng.

“Các ngươi có mười ngày, không, miêu, ba ngày để chuẩn bị!”

Thần bí nhân nói một câu cuối cùng.

Tên hỗn đản này!

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đều thực khó chịu, người sau màn này đúng là lấy công trả thù tư.

“Ngươi có chú ý tới là vừa rồi tiểu ma nữ kêu thần bí nhân kia là ‘Tử miêu’?”

Lâm Lạc đột nhiên nói.

Lăng Kinh Hồng gật đầu, nói: “Bá bá nói qua, hung thú đạt tới tiên cảnh đã không khác với người, có thể nói ra tiếng!”

“Chẳng lẽ là vừa rồi chúng ta nói chuyện với một con mèo?”

Lâm Lạc không khỏi sửng sốt, hồi tưởng lúc thần bí nhân kia nói qua, rất nhiều thời điểm đều kêu theo một tiếng “Meo meo”!

“Hơn nữa, thần bí nhân kia xưng hô Đường Diễm là ‘Hồ ly tinh’!” Nếu đã bắt đầu đoán thì không ngại đoán thêm.

“Bảo bảo đại tiên cũng từng gọi Đường Diễm là hồ ly tinh, trước kia ta còn tưởng hần thuận miệng mà nói, nhưng hiện tại xem ra ...”

“Đường Diễm là hung thú?”

Hai người liếc nhau, trong mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ.

476. Chương 476: Lại Ở Cùng (1)

“Oa!”

Một tiếng rít quái gở vang lên, xa xa đột nhiên bay tới hơn trăm con hắc điểu. Hai cánh mở ra hơi ba trượng, hai mắt đỏ đậm, thiết trảo như câu, cánh chim bén nhọn giống như đao!

Mỗi một con hắc điểu ít nhất là cảnh giới Địa nguyên cảnh, có một nửa còn đạt tới Thiên Hợp cảnh! Nếu ở trên mặt đất, Lâm Lạc không hề e ngại, đến một con giết một con, đến hai con giết hai con!

Nhưng tại đây là trời cao vạn trượng, chỉ cần bước sai một bước thì hoặc là bị hắc điểu ném trúng đá, tuyệt đối sẽ rơi tan xương nát thịt !

Tử miêu kia cũng đủ độc ác, không hề nhắc tới là còn có hắc điểu này!

Tốc độ phi hành của loài chim này cực nhanh, qua vài lần vỗ cánh đã đến trước mặt hai người Lâm Lạc, khởi xương công kích.

“Đến!”

Lâm Lạc vội vàng cùng Lăng Kinh Hồng hội hợp một chỗ, tử đỉnh té lên đỉnh đầu, tiếp tục chạy về phía trước. Đoạn đường này cũng không có lục thạch, hắc bạch thạch dưới chân luôn có thể phát sinh chuyển hoá, một khi không nhảy ra đúng lúc thì sẽ rơi xuống vách núi!

Bầy hắc điểu hết sức thèm khát huyết nhục hai người Lâm Lạc, từng ron rít lên không ngừng, một con sau khi nhấp nhô vài nhịp đã không thể kiềm chế không được khởi xương công kích. Vũ linh rung lên, lập tức có bảy đạo hắc vũ phi về hai người Lâm Lạc.

Oành! Oành! Oành!

Không cần Lâm Lạc ra quyền, công kích đã bị tử đỉnh hóa giải, nhưng lực lượng này vẫn đánh ra đến! Nếu là ở bình nguyên, thân thể Lâm Lạc nhất định có thể đem lực đánh vào hóa giải, chỉ là hiện giờ hắn còn đang ở giữa không trung, bị đánh vào như vậy thì tốc độ phi hành lập tức gia tăng.

Cũng may là phương hướng của hắn lại không có biến hóa. Tốc độ tăng lên như vậy càng làm cho hắn tới được khối đá tiếp theo nhanh hơn!

Tuy nói như thế, Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đều toát ra một thân mồ hôi lạnh!

Đám hắc bạch thạch là ở không ngừng biến hóa, tuy rằng bọn họ tính toán phi thường chuẩn xác nhưng chỉ sai lệch một chút so với thời gian dự kiến thì đều có khả năng dẫn đến kết quả hoàn toàn bất đồng! Hơn nữa đây còn là công kích thẳng, nếu là công kích phát ra từ bên sườn làm bọn họ lệch đi phương hướng vậy thì coi như xong!

“Phía trước có lục thạch, chúng ta bước tới đó rồi sẽ đánh với bầy xú điểu này một hồi!”

Trong lòng Lâm Lạc phi thường khó chịu, đám hắc điểu này ỷ vào thiên thời địa lợi nhân hoà, làm cho hai người không có lực hoàn thủ, đánh cho bọn họ phi thường uất ức.

“Oa, oa!”

Hắc điểu rít dài. Có mấy con ngang nhiên phát động công kích gần người, lại bị lam hỏa của Lâm Lạc trực tiếp thiêu thành gà nướng, nhất thời kinh sợ không dám đánh tiếp mà chỉ phát huy ưu thế tiên thiên, không ngừng phi vũ tạo phiền toái thật lớn cho hai người.

Hai người cực kỳ nguy hiểm, có mấy lần thiếu chút nữa vạn kiếp bất phục, may mắn bọn họ phối hợp thuần thục. Sau khi một người đáp không tiến lên thì lập tức đem người còn lại ném về chỗ phù thạch an toàn, kéo người kia an toàn.

Trò chơi này quả thật thót tim, sau khi qua chừng trăm trượng thì hai người rốt cục đi tới một khối lục thạch, đều thở hồng hộc, cả người đầm đìa mồ hôi.

Cũng không phải bọn họ kiệt lực, mà là áp lực quá lớn!

Rốt cục chân đạp “Thực địa”. Lâm Lạc thét dài một tiếng, nói: “Xú điểu nhóm, con nào nhận lấy cái chết đầu tiên!”

“Oa!” Đám hắc điều tuy rằng không thông tiếng người nhưng có thể đạt tới Địa nguyên, Thiên Hợp cảnh thì thất khiếu ít nhất cũng mở lục khiếu, có thể cảm giác được sự miệt thị qua giọng của Lâm Lạc, đều rút lên, hai cánh võ liên hồi dấy lên từng cơn lốc, tu vi kém một chút sẽ bị đẩy khỏi khối đá!

Nhưng tức giận là một chuyện, hành động lại là một chuyện khác!

Đám hắc điều chẳng những không ngu ngốc, hơn nữa trí tuệ tương đối cao, biết Lâm Lạc lúc này đã đạp được vào mặt đất nên có uy lực tối cường, cũng không hề xông lên mà chỉ muốn tiêu hao sức lực hai người.

Mà Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng cũng không dám tùy ý rời đi lục thạch, bởi vì khối lục thạch tiếp theo ít nhất ở trăm trượng có hơn, đoạn giữa bọn họ cần chuyển qua ít nhất cần mười khối đá đổi chân an toàn. Chỉ cần bị đám hắc điều phá hư một lần vậy thì tuyệt đối vẫn lạc!

Kêu thì cứ kêu đi!

Tuy rằng lục thạch không lớn, nhưng cũng đủ cho hai người đồng thời ngồi xuống, chỉ là muốn nằm xuống ngủ cho lại sức thì không có khả năng! Bất quá, tiên thiên cảnh võ giả có thể duy trì mấy đêm không ngủ mà chút sẽ không ảnh hưởng chiến lực, huống chi hai người còn là Địa nguyên, Thiên Hợp cảnh siêu cấp cao thủ.

Sau khi đi khoảng trăm canh giờ thì chỉ cần thoảng điều tức sẽ có thể bảo trì ở trạng thái tốt nhất – dĩ nhiên nếu trải qua một hồi đại chiến thì ít nhất cần vài canh giờ mới có thể phục hồi như cũ.

Hai người lại có không gian pháp khí, đặc biệt là tử đỉnh của Lâm Lạc, không gian lớn, thực vật bên trong cũng đủ hai người ăn hơn mấy trăm năm, căn bản không sợ tiêu hao như vậy.

Người không nhường, ta không lùi, giằng co qua ba ngày thì đám hắc điều rốt cục không cam lòng tán đi, rút lên the thé chung quanh.

Hai người cũng không dám chủ quan, đám hung thú này đều sắp thành tinh, vô cùng có khả năng là một cái bẫy, dẫn bọn họ rời khỏi địa phương an toàn rồi tái triển khai công kích! Bọn họ lại đợi một ngày, không hề thấy tung tích của đám hắc điều mới quyết định tiếp tục đi tới.

Bọn họ không có khả năng ở mãi trong này, ngồi lâu như vậy trên một khối đá lạnh, không ai có cảm thấy thoải mái!

Bọn họ thận trọng phi ra, thoảng cái đã qua khoảng cách trăm trượng, lại đến khối lục thạch tiếp theo, trong lòng không khỏi vững tin.

Chẳng lẽ đám súc sinh biến dị này thực sự buông tha cho bọn họ?

Hai người lại triển khai thân pháp, ghi nhớ sự chuyển hoá của hắc bạch thạch, một đường bay vút thẳng tiến. Sau nửa canh giờ thì Lâm Lạc đối chiếu với bản đồ thấy đã đi hơn nửa đường!

Tiếp tục đi tới, nhưng qua hơn hai trăm hơn trượng vẫn không phát hiện thấy lục thạch, chỉ có hắc, bạch, hồng thạch!

“Oa!”

Đúng vào lúc này, tiếng chim lại rút lên, đám hắc điều biến mất một ngày lại xuất hiện, khởi xướng công kích tới hai người Lâm Lạc, đây trời tất cả đều là hắc vũ!

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng kinh hãi nhưng biến hắc điều đã hoàn toàn phong tỏa đường lui của bọn họ, chỉ có thể đi về phía trước!

Chạy như điên!

Tốc độ của nhân loại sao có thể so với tốc độ của loài chim phi hành, cho dù tốc độ đám hắc điều này cũng đã bị hạn chế thật lớn.

Chính qua thời gian vài nhịp thở, đám hắc điều cũng đã truy gần, hắc vũ giương lên, khởi xướng công kích sắc bén. Đám hung thú này nhất định là thành tinh rồi, cũng không cần gây thật nhiều thương tổn cho hai người Lâm Lạc mà chỉ gắng làm bọn họ lệch khỏi quỹ tích sẽ tự động rơi xuống!

Lâm Lạc ngay cả thời gian chửi một tiếng cũng không có. Hắn chẳng những phải né tránh công kích của hắc vũ mà còn phải tính toán chuẩn xác thời gian hắc bạch thạch chuyển hoá, không thể có một chút sai lầm!

Nhưng làm cho hai người thất vọng là tiền phương thủy chung không có lục thạch xuất hiện. Tựa hồ từ sau nửa đường thì loại đá có màu sắc như như đã hoàn toàn tiêu thất! Đám hắc điều cũng hiển nhiên biết điểm ấy, mới có thể vào thời điểm này ngang nhiên khởi xướng tiến công, đem hai người hãm vào tuyệt lộ!

477. Chương 477: Lại Ở Cùng (2)

“Cứ đi như vậy cũng không phải cách!” Lâm Lạc lớn tiếng nói.

“Người có chủ ý gì!”

“Một chủ ý phi thường nguy hiểm!”

“Người cảm thấy chúng ta bây giờ còn không đủ nguy hiểm sao?”

“Ha ha ha, lần này chúng ta lại liên hợp! Nắm chặt! lấy”

Lâm Lạc sau khi bước trên một khối bạch thạch thì thân hình đột nhiên gấp lại, không tiến mà nhảy lui về phía sau.

Hắn làm như vậy khiến đám hắc điều trở tay không kịp, tạm dừng một chút rồi mới tản ra bắn lông vũ, không cho Lâm Lạc có cơ hội tới gần người!

Thiên ma giải thể, khai! Tử huyết thiêu đốt. Thiên ma giải thể tái khai!

Lâm Lạc hét lớn một tiếng, mạch máu cả người trương lên rồi nhất tề bạo liệt, nháy mắt biến thành huyết nhân, nhưng tốc độ cũng là bạo tăng, lao thẳng tới con hắc điều có cánh giới Thiên Hợp cảnh đỉnh phong!

Cái gọi là bắt ngựa trước hết bắt ngựa đầu đàn, cầm tặc trước hết cầm vương, con hắc điều này chính là hung thú thủ lĩnh của đàn quái điều!

Lâm Lạc bay lên không, lệch khỏi quỹ đạo bình thường, lao thẳng tới lưng con hắc điều kia!

Đây là tử chiến đến cùng!

Nguyên bản con hắc điều kia có thể né tránh lần chụp này. Nhưng liên tục hai lần thiên ma giải thể cộng hưởng đã khiến cho tốc độ của Lâm Lạc tăng lên vài lần. Còn không chờ cho con hắc điều kia kịp vỗ cánh, Lâm Lạc đã mang theo Lăng Kinh Hồng nhảy lên lưng nó.

“Oa!”

Con hắc điều kia không ngừng vỗ cánh vừa không ngừng bay tròn vừa dùng mỏ công kích để hất hai người Lâm Lạc ra khỏi lưng.

Oành! Oành! Oành!

Lâm Lạc xuất liên tục ba quyền, đánh cho con hắc điều kêu lên ai oán. Hắn dẫn xuất lam hỏa trên tay, nói: “Xử điều, ta biết ngươi nghe hiểu được một ít tiếng người, giờ cho ngươi chọn, một là cùng chúng ta đồng quy vu tận hay là mang chúng ta bay về phía đối diện!”

“Oa oa oa!”

Con hắc điều phát ra tiếng rít dài bị phản nhưng cũng dừng giây dựa, hai cánh bằng phẳng, hướng về tiền phương bay nhanh.

Phía sau, đám hắc điều cũng rít lên rồi bay theo.

Thật đúng là đầu tiên đưa thân vào tử cảnh rồi sau đó sẽ sinh!

Nếu như con hắc điều này cương liệt, không chịu cúi đầu thì hai người Lâm Lạc coi như thảm rồi!

Hai người liếc nhau một cái, đều nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng mạo hiểm một lần nhưng cuối cùng cũng vượt qua cửa ải khó khăn này.

Bất quá hai người cũng không dám chủ quan, tuy rằng hiện tại hắc điều dưới thân thành thật, nhưng không chừng khi nào thì nó lại đột nhiên làm khó dễ!

Quả nhiên, con đại hắc điều cũng không cam lòng bị hai người áp chế, thành thật được một đoạn thời gian thì đột nhiên xoay người quay ngược trở lại, nếu không phải hai người sớm có chuẩn bị thì đã bị hất văng khỏi lưng rồi!

Lâm Lạc dùng quyền đầu hung hăng giáo huấn đại hắc điều vài cái, rốt cục làm cho nó thành thật trở lại.

Tốc độ phi hành của loài chim này cực nhanh, hai người Lâm Lạc vốn còn phải đi chừng nửa canh giờ thì chỉ qua vài lần vỗ cánh, chưa đến chừng một nén hương thì phía trước đã xuất hiện vách núi đen.

Càng về cuối cùng không dám chủ quan, lam hỏa trong tay Lâm Lạc đột nhiên dấy cao.

Con đại điều rốt cục không dám trở quở vào thời điểm cuối cùng, thành thành thật thật bay đi qua, Lâm Lạc kéo Lăng Kinh Hồng nhảy lên, đứng vững vàng trên vách núi đen.

“Oa –”

Con hắc điều lượn một vòng rồi cũng không thể làm gì, kêu to một tiếng rồi vỗ cánh mà đi.

Hai người Lâm Lạc giờ đứng trên một bình đài ở vách núi đen, phía trước có một sơn động, chính là thông lộ rồi đi nơi này. Hai người vội vàng chạy về hướng sơn động, không muốn ở thêm một khắc tại địa phương quỷ quái này.

Sau khi vào sơn động sau, cảnh vật trước mắt lập tức biến đổi, biến thành một gian thạch thất. Hai người nhìn mãi cũng thành quen, không hề cảm thấy kinh dị .

“Chúc mừng các người, lại xông qua một cửa, điều này làm cho Sa Sa đại nhân phi thường mất hứng!”

Âm thanh thần bí lại vang lên.

“Sao như thế nào lần này không có linh khí?”

Lâm Lạc cũng phi thường mất hứng.

“.....”

Phong chừng thần bí nhân kia bị Lâm Lạc làm tức giận đến không nhẹ, im lặng hồi lâu mới nói, “Đây là thưởng cho các người, các người cùng với những người khác một chỗ, có thể được truyền thừa chủ nhân hay không thì là do cơ duyên!”

“Những người khác?”

Lâm Lạc không khỏi sửng sốt, “Người chẳng phải nói, chỉ có hai chúng ta đã trải qua khảo nghiệm?”

“Đương nhiên, các người nắm giữ bản đồ, đây là tín vật chủ nhân giao cho. Đối với người cầm tín vật thì sẽ thêm vào khảo nghiệm!”

Thần bí nhân nở nụ cười.

Bất quá, tuy rằng bọn họ đã trải qua nhiều nguy hiểm, nhưng cũng chiếm được hồi báo thật lớn, tối trọng yếu là bọn họ đều bình an vô sự!

Thần bí nhân lại để lại tam viên đan dược, Lăng Kinh Hồng vẫn tặng cho Lâm Lạc.

Kỳ thật tu vi của nàng đã muốn tới Địa nguyên cảnh đỉnh phong, cho dù ăn đan dược này cũng sẽ không có cái gì bổ ích, điều thiếu chính là linh ngộ đại cảnh giới, mà không phải tích lũy lực lượng.

Lâm Lạc khoanh chân ngồi xuống, lập tức bắt đầu luyện hóa ba viên đan dược này.

Thủy, Kim hai hệ công pháp vẫn như cũ không có chút bổ ích, nhưng Hỏa hệ công pháp lại tăng lên tới nguyên thập trọng thiên, Mộc, Thổ hai hệ công pháp đều là lục trọng thiên, Lôi điện công pháp còn lại là thất trọng thiên, khoảng cách tới Tề Phá Thiên hợp lục hệ công pháp đã là càng ngày càng gần .

Hai người đẩy cửa đá ra, bước về phía ngoài thì thấy ở trong một tòa cung điện.

Lâm Lạc lấy ra bản đồ xem thì đây chính là tòa kiến trúc mà bọn họ tiến vào từ đầu, vòng vào một hồi coi như trở về chỗ cũ.

Bọn họ tiếp tục đi tới, rất nhanh phía trước liền xuất hiện ánh sáng.

Khi bọn họ bước tới đó thì thấy một tòa hoa viên, chung quanh nhiều loại hoa cỏ, hương thơm quyến rũ. Mà ở cách đó không xa, đang có năm người khoanh chân mà ngồi, cũng là đám người Phạm Thương Vũ.

“Các người gặp nguy hiểm hay sao mà lâu quá vậy!”

Phạm Thương Vũ đứng lên, ánh mắt chợt sáng lại.

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đều không che dấu tu vi tự thân, một người là khí tức Thiên Hợp cảnh, một người là khí tức Địa nguyên cảnh đỉnh phong, dĩ nhiên không thể nào qua mắt được đại ca thủ như hắn.

“Di?”

Hai lão tổ Điện, Dịch cũng ngẩn ra.

Mà Dịch Hưng và Điện Uyên Long thì lộ ra sát khí, hai quyền không khỏi xiết chặt. Thực lực Lâm Lạc tăng lên quá nhanh, với tốc độ như vậy thì rất có khả năng tiến vào Thích Biến cảnh trước bọn họ!

Mà sau khi đi qua U Âm sâm lâm, với đại cơ duyên của Lâm Lạc nói không chừng liền trực tiếp trở thành Tiên cảnh tối cường giả !

Bọn họ tuy rằng đều là kiệt xuất trong cùng thế hệ của gia tộc nhưng cũng không dám hy vọng xa vời qua lần đi qua U Âm sâm lâm này có thể đột phá tiên cảnh, chỉ cầu đạt được có thể phá nhập Thích Biến cảnh!

Về phần trở thành tiên cảnh chí cường giả, ít nhất còn phải tiếp qua ba trăm năm, bọn họ đạt tới Thích Biến cảnh đỉnh phong, cũng hình thành hư vực mới có hy vọng! Khả năng đạt tới Thích Biến cảnh đỉnh phong cùng hình thành hư vực cũng không phải đồng nhất mà đạt tới Thích Biến cảnh đỉnh phong chính là điều kiện tiên quyết hình thành hư vực - đương nhiên, không tính quái thai Lâm Lạc đánh vỡ định luật này.

Nói thực ra, sau ba trăm năm bọn họ cũng không tất yếu có thể hình thành hư vực, vậy thì phải sau sáu trăm năm mới chính thức có hi vọng tiến vào tiên cảnh!

Hơn kém chính là sáu trăm năm, ai chịu nổi.

478. Chương 478: Mở Cửa

“Các người ở trong cung điện đến tột cùng gặp cái gì?”

Điện gia lão tổ nhin không được hỏi.

Chỉ qua thời gian gần một tháng mà thực lực đều đề thăng như thế, điều này rất không hợp thường quy của võ đạo.

Lâm Lạc chỉ cười, hắn không có hảo cảm đối với hai nhà Điện, Dịch nên tự nhiên không có khả năng nói thật.

Điện gia lão tổ không khỏi trầm mặt, hắn nhưng là bán bộ linh giả, chỉ cần lần này đi qua U Âm sâm lâm thuận lợi thì có thể thăng phá tiên cảnh, trở thành người cường đại nhất trên đời!

Không nói điều này, chỉ riêng thân phận Điền gia lão tổ của hắn đã đủ để uy trấn thiên địa, tiểu tử này lại dám hờ hững với hắn như vậy, thật sự làm cho hắn thâm giận không thôi! Huống hồ, bọn họ ở tại trong hoa viên này không công đợi một tháng, cũng chỉ để Lâm Lạc hai người chiếm được thiên đại cơ duyên, bất công như vậy như thế nào có thể làm cho tâm lý hắn bình thản!

Vị lão tổ này nặng nề hừ một tiếng, nhưng sau lưng Lâm Lạc lại là hai đại thần Tô Quảng Khai cùng Bao Thức Lễ, cũng không phải để hắn dễ dàng đắc tội!

Lâm Lạc nhìn nhìn chung quanh, nói: “Phạm tiền bối, vì sao không xuất phát về phía trước?”

Phạm Thương Vũ phát tay chém ra một chưởng, nói: “Nơi này có cấm chế!”

Một đạo chưởng phong này lướt qua, mặt đất bị chém ra một vết sâu, thẳng kéo dài tới trăm trượng có hơn.

Nhưng Điền, Dịch hai nhà lão tổ bao gồm cả Điền Uyên Long, Dịch Hưng đều giật mình không thôi, hơn nữa hiển nhiên bọn họ không phải ở sợ hãi uy lực một chưởng này!

“Trước đó có một đạo cấm chế này khiến cho chúng ta không thể đi tới!” Phạm Thương Vũ nhíu mày nói, “Điều này chẳng lẽ cùng với chuyện các người ở cung điện trung đạt được cơ duyên có liên quan?”

Lại hoặc là cấm chế đó và bản đồ mà Lâm Lạc mang theo trên người có liên quan!

Bản đồ kia hiện tại bị Lâm Lạc giấu ở trên người, cũng không bị tử đỉnh ngăn cách khí tức, có thể tùy thời tiến hành câu thông cùng pháp trận nơi này! Từ đầu tới cuối, bản đồ này đều là một cái chìa khóa, cũng không bởi vì mở ra đại môn lúc ban đầu mà mất đi tác dụng.

Ngược lại, tác dụng bản đồ này vượt qua tưởng tượng những người khác!

“Mặc kệ như thế nào, nếu cấm chế đã khai, chúng ta tiếp tục đi tới!” Dịch gia lão tổ quét mắt liếc Lâm Lạc một cái, trong lòng càng thêm dã tâm với chỗ di tích tàng bảo này. Hắn tuy rằng đã muốn đạt tới độ cao bán bộ linh giả nhưng Dịch Hưng mới chỉ là Thiên Hợp cảnh đỉnh phong, có nhu cầu cấp bách với thiên tài địa bảo đột phá đến Thích Biến cảnh!

Lâm Lạc hai người ở “Bên ngoài” di tích đã có thể đạt được chỗ tốt lớn lao như thế, giờ bọn họ chân chính tiến vào trong đó thì Dịch Hưng nhất định có thể đạt được chỗ tốt càng lớn hơn, có cơ hội đột phá Thích Biến!

Đáng tiếc, vô luận là Thích Biến thập trọng thiên, hay là hư vực cũng không là nói đột phá có thể đột phá, nếu không có thể ở U Âm sâm lâm mở ra cánh cửa đạt tới Thích Biến cảnh đỉnh phong cũng hình thành hư vực mà nói thì Dịch gia còn có khả năng thêm nhiều tiên cảnh tối cường giả, không đến mức bị Tô Quảng Khai áp chế rất thảm!

Bảy người khởi hành, ánh mắt của Lâm Lạc nhìn sang Dịch Hưng không chút nào che dấu sát khí! Mà Dịch Hưng cũng đồng dạng hung tợn nhìn lại Lâm Lạc, cho dù không thể hạ sát thủ lần nữa đối với Lâm Lạc thì cũng sẽ tìm cơ hội đem Lâm Lạc phế bỏ!

Hoa viên này tuy rằng rất lớn, nhưng thực lực mọi người ở đây thấp nhất cũng đạt tới Địa nguyên cảnh đỉnh phong, tốc độ không có khả năng chậm, chỉ qua thời gian một nén hương thì bọn họ sẽ đến một khác tòa cung điện phía trước.

So sánh cung điện mà bọn họ vào trước đó thì tòa cung điện lần này có vẻ phi thường nhỏ, trụ điện ười trượng, bên trong trông rất quy củ.

Cửa điện bị đóng, Điền gia lão tổ hừ nhẹ một tiếng, nói: “Uyen Long, mở cửa!”

“Dạ!” Điền Uyên Long cung kính lên tiếng, đi ra phía trước, hai tay đặt tại cửa điện dùng sức đẩy nhưng không xao động mấy may. Mặt hắn đỏ bừng vì đang đứng trước mặt ba vị Thích Biến cảnh lão tổ, vậy mà ngay cả một phiến cửa cũng không thể đẩy ra vậy thì mặt mũi để đâu?

Hắn lập tức bạo rống một tiếng, đem lực lượng của mình thôi phát đến lớn nhất, lại dùng lực thôi động. Chỉ là cửa điện giống như mọc rễ, dù hắn đẩy thế nào cũng không thấy có dấu hiệu mở ra.

Rắc rắc rắc, trong thân thể Điền Uyên Long không ngừng phát ra thanh âm giống như xào dầu, đây là do hần mạnh mẽ dùng sức, ngay cả cốt cách cũng phải chống đỡ hết nổi mà gãy !

“Đủ rồi!” Điền gia lão tổ sầm mặt, không thể tưởng được này hành động vô tâm lại làm cho Điền Uyên Long bị đả kích nặng nề. Hần vậy lui Điền Uyên Long, một tay phát ra, vỗ vào phía trên cửa điện.

Loảng xoảng!

Một âm thanh trầm đục vang lên, chấn động cho Lâm Lạc, Lăng Kinh Hồng có cảnh giới tương đối yếu ớt bị một trận khí huyết sôi trào! Tuy rằng Điền gia lão tổ nhìn như tùy ý một chưởng, nhưng Điền Uyên Long đã gặp xấu hổ thì hần phải vãn hồi mặt mũi cho Điền gia, một chưởng này kỳ thật đã muốn động toàn lực!

Nhưng làm cho hần khiếp sợ là tuy rằng một chưởng này chấn động trong không khí, mắt thấy có thể thấy đánh sâu vào nhưng cửa điện vẫn như cũ không chút sứt mẻ, chỉ có con hùng sư điêu khắc trên mặt kia như cười nhạo hần.

Điền gia lão tổ cố nhiên mặt mày đỏ bừng, Phạm Thương Vũ vốn ôn hoà cũng nhíu mày.

Bọn họ tự nhiên biết Điền gia lão tổ đã sử xuất toàn lực nhưng vẫn như cũ vô công mà phản, chẳng phải làm cho bọn họ động dung!

Điền gia lão tổ không thể nhịn được, mâu quang hung lệ, một đạo quang ảnh màu đen lan tràn ra trên người, hình thành một đầm lầy chùng chín trượng, uy thế kỳ diệu như thiên thần hạ phàm!

Lĩnh vực!

Bất quá đây là lĩnh vực gì, Lạn Nê (bùn lầy) lĩnh vực?

Nhưng mà lĩnh vực chính là lĩnh vực, vô số đạo nê kiểm đều giơ lên, hướng về đại môn bắn qua.

Oành! Oành! Oành!

Tiếng gầm rú nối liền không dứt, nhưng vô luận Điền gia lão tổ oanh kích như thế nào, cửa điện vẫn lù lù bất động.

Điền gia lão tổ tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng không có cách, thu hồi lĩnh vực lui về phía sau vài bước, tránh khỏi vị trí trước cửa, nói:“Làm cho hai vị chê cười, lão phu đã gần như toàn lực mà làm, còn thỉnh hai vị lại đến thử xem!”

Dịch gia lão tổ lắc đầu, nói:“Lão phu cùng Điền huynh tu vi xấp xỉ, nếu Điền huynh không thể làm gì, lão phu tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ. Nhưng thật ra Phạm huynh thổ, hỏa song tu, nói không chừng còn có hy vọng!”

Phạm Thương Vũ đi ra phía trước, mở ra song lĩnh vực, không ngừng phát động, hai quyền liên tục huy động, oanh kích phiến cửa điện.

Nhưng sự kiên cố của cửa điện hoàn toàn tưởng tượng vượt qua bọn họ, cho dù lĩnh vực cũng vô pháp phá hư!

“Ba người chúng ta liên thủ thử một lần?” Dịch gia lão tổ đề nghị nói.

Mặc kệ bọn họ đấu đá như thế nào, nếu như không thể chân chính tiến nhập tàng bảo thất, vất vả một hồi chỉ uống phí tâm cơ! Việc cấp bách, tự nhiên là mở ra cửa điện, đạt được cơ duyên nơi đây!

Ba cao thủ Thích Biến cảnh đồng thời gật đầu, tứ đại lĩnh vực phát động, lại một lần nữa hướng cửa điện khởi xướng đánh sâu vào.

Đáng tiếc là vẫn như cũ vô ích!

Có thể cường chống công kích của ba cường giả bán bộ linh giả khiến mọi người có cảm giác nơi đây có dấu trọng bảo! Nhưng bảo sơn ngay tại trước mặt, bọn họ lại bất hạnh không thể bước ra bước cuối cùng, cái này không khác một quỷ đói ngắm mỹ vị ngoài nhà ngục, lại chỉ có thể phí công múa may hai tay.

“Ba vị, để ta thử một lần như thế nào?” Lâm Lạc đột nhiên nói.

“Lâm huynh, người chẳng lẽ cho rằng mình so với ba vị lão tổ còn muốn lợi hại sao?” Dịch Hưng lạnh lùng nói, vừa mở miệng đã khơi mào sự bất ổn của ba cường giả Thích Biến cảnh đối với Lâm Lạc.

Quả nhiên, hai lão tổ Dịch, Điền vốn đã xem Lâm Lạc không vừa mắt, không khỏi thêm tức giận. Mà Phạm Thương Vũ quả nhiên có phong phạm tông sư, ngược lại cười, nói: “Tiểu huynh đệ có thể có biện pháp gì?”

“Cũng không biết được không!” Lâm Lạc lấy ra bản đồ, nhất thời, một đạo kim quang từ bản đồ bắn thẳng ra, chiếu vào trên cửa điện.

Luồng ánh sáng này giống như chìa khóa, chỉ nghe “Tạp tạp tạp” vài cái rồi cánh cửa im lìm lại cứ thế tự động mở ra!

Dịch Hưng không khỏi xám mặt, không nghĩ tới Lâm Lạc thật đúng là thành công !

Mà hai lão tổ Dịch, Điền nhìn chăm chăm vào bản đồ trong tay Lâm Lạc. Bọn họ đều là hạng lão luyện, nhất thời liên tưởng đến Lâm Lạc hai người có nhiều cơ duyên như vậy, hơn nữa thực lực tăng vọt, khẳng định cùng này bản đồ có liên quan!

Nếu không phải kiêng kị hai đại nhân vật sau lưng Lâm Lạc, bọn họ thậm chí có ý manh động xuất thủ cướp đoạt!

Đại môn đã rộng mở, lực chú ý của bọn họ cũng tạm thời chuyển di, dù sao Lâm Lạc và Lăng Y Hồng có đề thăng đến mức nào cũng chỉ là giới hạn trong Địa nguyên, Thiên Hợp cảnh, còn xa mới có thể làm cho bọn họ chân chính động dung.

Chỉ là bất quá, nếu như bọn họ biết ở trong tay Lâm Lạc đã có hai kiện linh khí thì không biết là ghen tị đến phát cuồng hay là đau lòng đến nhỏ máu.

Bảy người giẫm lên bậc thềm, cùng nhau đi vào bên trong cung điện.

Nhưng ít nhất có đến trăm bức tượng đá chắn trước mặt bọn họ, mỗi một bức đều cao ba trượng, mặt mũi cực kỳ hung tợn bức người!

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đã nếm qua đau khổ, không khỏi lập tức dừng bước. Những người khác thì không hề ngần ngại cứ thế tiến lên, vì cung điện rõ ràng là một cái kho thật lớn, sau dãy tượng đá có đặt một loạt giá, mặt trên có rất nhiều binh khí cùng hộ giáp.

Dịch Hưng còn hồi đầu nhìn Lâm Lạc vẻ hèn mọn ánh mắt.

Tạp, tạp tạp tạp!

Lúc năm người tới gần, lập tức có năm tượng đá “Sống” lại, phân biệt nhào về năm người.

Đột biến làm cho đám Phạm Thương Vũ kinh ngạc dị thường, vội vàng xuất thủ đánh trả, năm người chiến đấu với năm pho tượng. Kỳ quái là mỗi người đều chỉ gặp công kích của một pho tượng đá.

“Ân, tượng đá này có thể tự động điều chỉnh thực lực, bảo trì cảnh giới cùng với đối thủ của mình!” Lâm Lạc ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, lập tức phát hiện huyền diệu trong đó.

“Hơn nữa tượng đá tuy rằng nhiều, lại chỉ có năm bức sống lại, vừa lúc một chọi một!” Lăng Kinh Hồng tiếp lời nói, hiển nhiên lúc này cũng không phải chơi trò đối trận mà khảo nghiệm thực lực đối với những người xâm nhập nên tượng đá này đem thực lực khống chế ở cùng mức độ với đối thủ.

Phạm Thương Vũ hét dài một tiếng, song hệ công pháp vận chuyển, lập tức uy thế đại chấn, hoàn toàn áp chế bức tượng đá kia, rất nhanh đã đánh tan nó thành bụi.

Nhưng bụi đá lại lập tức tụ lại, một lần nữa hình thành nguyên dạng nhưng không phát khởi công kích. Phạm Thương Vũ bước nhanh tới còn tượng đá đứng yên, dường như chỉ cần đánh bại đối thủ thì có thể được cung điện tán thành xuất nhập.

Bất quá, hần thông qua đơn giản, những người còn lại đều là đơn tu nhất hệ, đều lâm vào khổ chiến!.

479. Chương 479: Thập Phẩm Pháp Khí

Tượng đá loại này có đặc điểm lớn nhất là không sợ bị thương, nếu như có thể chất thì tuyệt đối là còn hơn hung thú! Tuy rằng hai lão tổ Dịch, Điền đều đạt tới tiên thiên thập cảnh đỉnh phong thì đối thủ bọn họ cũng không hề thua kém về lực lượng, lại không sợ bị thương, lại càng cảm thấy mất mặt.

Hai lão tổ Điền, Dịch đều rống to, đồng thời mở ra lĩnh vực, đem đối thủ của mình xử lý nhanh và gọn.

Nhưng Phạm Thương Vũ chỉ dùng tay trần đã có thể đánh tan tượng đá, còn bọn họ lại phải té ra lĩnh vực, điều này khiến hai lão cực kỳ mất mặt.

Điền Uyên Long và Dịch Hưng tuy rằng cũng là thiên kiêu nhưng gặp phải tượng đá mạnh mẽ như vậy cũng có cảm giác lão hồ gặp phải rùa rút đầu, dù chém loạn lung tung thế nào thì tượng đá này căn bản giống như không có việc gì, thật khiến cho người ta giận sôi!

Hai đại lão tổ đều tức giận gầm một tiếng, phát khởi công kích với hai tượng đá cuối cùng.

Bất quá, công kích của bọn họ còn chưa đến nơi thì nháy mắt đã thấy bốn tượng đá sống lại, phân biệt đánh về Dịch gia lão tổ và Điền gia lão tổ, không cho bọn họ có cơ hội tiếp viện.

Hai đại lão tổ tức giận dâng lên, nhất thời té ra lĩnh vực đem tượng đá oanh diệt.

Nhưng diệt được bốn bức lại có tám bức xuất hiện! Hơn nữa tượng đá này cho dù bị đánh thành tro cũng sẽ nháy mắt tụ hợp một lần nữa ngưng luyện, cũng giống như băng phách hàn thứ trong cơ thể Lâm Lạc, chỉ là tốc độ sẽ mau hơn nhiều.

Tuy rằng hai đại lão có lĩnh vực vô địch, quả thật có thể cường ngạnh mở một đường máu nhưng Phạm Thương Vũ đã sắp đi về phía giá vũ khí, hộ giáp rồi, nếu bọn họ còn dây dưa tại đây thì đồ vật sẽ bị Phạm Thương Vũ một người cầm hết!

“Các người trước tiên lui đi ra ngoài!” Dịch gia lão tổ quát.

Điền Uyên Long, Dịch Hưng chỉ phải bất đắc dĩ lui ra, trở lại vị trí cửa cung điện. Hai tượng đá kia cũng không hề đuổi theo mà lập tức quay đầu trở lại vị trí nguyên bản, nháy mắt lại biến thành hai thạch điêu bất động.

Dịch Hưng gặp phải cảnh xấu hổ như thế, nhất thời oán hận nhìn chằm chằm vào Lâm Lạc, nói: “Các người sớm biết rằng sẽ như vậy, có phải hay không?”

Nếu không phải như vậy thì hai người này sao lại có khả năng dừng lại không tiếp tục tiến về phía trước!

Lâm Lạc liếc hần khinh miệt, nói: “Đồ thằng hề nhảy nhót!”

Dịch Hưng giận đến khuôn mặt méo mó. Hắn là thiên tài đệ nhất trong vòng 500 năm nay, chưa đến trăm tuổi đã đạt tới Thiên Hợp cảnh đỉnh phong, sắp trở thành nhân vật chân chính cấp lão tổ, đây là sự kiêu ngạo cỡ nào, sao có thể để cho người ta bảo là thằng hề?

Lâm Lạc cũng không thèm để ý tới hắn, hướng Lăng Kinh Hồng nói: “Đi, chúng ta rời khỏi nơi này, ở với loại nhân vật hạ đẳng này cùng một chỗ đúng là làm chúng ta mất giá!”

“Lâm Lạc –” Dịch Hưng đỏ ngầu mắt, “Người không cần đắc ý vênh váo!”

“Dịch Hưng, chờ cho đến khi ta đột phá tiên cảnh cũng là lúc người bị mất mạng!” Lâm Lạc đột nhiên hồi đầu, giọng lạnh lạnh.

Dịch Hưng không khỏi toàn thân phát lạnh, nếu đối là một võ giả Thiên Hợp cảnh khác nói vậy thì hắn đã cười ha ha, bảo đối phương là một tên ngu ngốc! Thiên Hợp cảnh đã nghĩ trở thành tiên cảnh tối cường giả, đây không phải là thăng ngốc tử thì là cái gì?

Nhưng Lâm Lạc một đường đề thăng tới cảnh giới hiện tại chưa quá một năm, hơn nữa cũng đủ tư cách tiến nhập U Âm sâm lâm Có trời mới biết hắn đã gặp phải kỳ ngộ gì, đột phá đến tiên cảnh tựa hồ cũng không phải không có khả năng!

Lúc Lâm Lạc đột phá tiên cảnh thì đại địa đại căn bản không người nào có thể trói buộc hắn, bất cứ quy tắc gì ở trước mặt hắn đều cũng không có tác dụng ! Cho dù Lâm Lạc đem hắn làm thịt, gia tộc nói không chừng cũng chỉ ra vẻ kháng nghị một chút, sau đó sẽ chấp nhận, chết thì dù sao cũng đã chết rồi!

Dịch nhân cường đại không đáng sợ. Đáng sợ là còn có được tiềm lực tăng lên khủng bố!

Lâm Lạc không thể nghi ngờ chính là một người như vậy!

“Chúng ta đi!” sau khi nói một câu dọa cho Dịch Hưng chết điếng, Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng dắt tay qua cửa. Hai người nhìn hồi lâu dĩ nhiên cũng biết, tượng đá này chỉ biết phát huy ra lực lượng đồng dạng với người xâm nhập, đánh thắng liền có thể an toàn thông qua, mà cho dù đánh không lại rời khỏi cung điện cũng có thể giữ được an toàn.

Hưu! Hưu!

Hai tượng đá lập tức sống lại xông về Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng.

Đáng tiếc một người là song hệ đồng tu, một người khác càng khủng bố hơn là lục hệ đồng tu, oanh oanh oanh, chỉ qua vài lần công phu đã đập nát hai bức tượng đá về với cát bụi.

Nhìn Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đi xa, Dịch Hưng siết chặt quyền đầu, chỉ cảm thấy hai người này hung hăng giẫm lên thanh danh đệ nhất thiên tài sau năm trăm năm của hắn! Hai người này đều phải chết!

Đừng nhìn vũ khí và hộ giáp phơi trên giá thì tưởng là dễ dàng, mỗi một kiện đều thiết lập cấm chế. Ba người Phạm Thương Vũ loay hoay một hồi vẫn chưa thể hoàn toàn cởi bỏ.

Qua thời gian đại khái nửa nén hương, Phạm Thương Vũ mới nhẹ nhàng thở ra, khẽ quát một tiếng, tay hắn đã có thêm một kiện bối tâm bằng chỉ bạc.

“Thập phẩm pháp khí!” Cho dù lấy tu vi hàm dưỡng của Phạm Thương Vũ thì lúc này giọng nói cũng không nhận được run rẩy.

Thập phẩm pháp khí! Vào thời này đừng nói thập phẩm pháp khí, dù là bát phẩm pháp khí đều là vật hiếm có xa xỉ!

Hai lão tổ Điền, Dịch cũng đều vừa mừng vừa sợ vừa vội, vội vàng tranh thủ thời gian bài trừ cấm chế, thu hoạch chỉ bảo!

Phạm Thương Vũ dùng sức kéo mạnh tấm bối tâm, nào ngờ nhìn chỉ bạc mỏng manh như cánh ve nhưng bền chắc kinh người, cho dù chiến thần vô song như hắn toàn lực kéo cũng không mấy may làm biến hình!

“Lâm thế chất, Lăng nha đầu, các người cũng không thể tay không mà về, cái này sẽ đưa cho các người!” Hắn tùy tay ném cái bối tâm bằng chỉ bạc cho Lâm Lạc hai người.

Hành động này quả thật là đại thủ bút, phải biết rằng đây chính là thập phẩm pháp khí, lại còn mang tính phòng ngự. Sau khi mặc vào thì dù là công kích của Thích Biến cảnh cường giả cũng có thể thừa nhận vài lần!

Lăng Kinh Hồng tuy rằng không nghĩ lấy không chỗ tốt của người nhưng Lâm Lạc đã nhận lấy, không nói câu nào mà chụp bối tâm lên đầu Lăng Kinh Hồng. Hắn vốn có tử đỉnh hộ thân, còn cấm khí hộ thân của Lăng Kinh Hồng cũng đã hư hại, đúng lúc đang cần chỉ bảo phòng ngự như vậy!

Hành động này của hắn làm cho Lăng Kinh Hồng là vừa thẹn vừa mừng, vội vàng đẩy Lâm Lạc ra, nói:“Cái này cũng không phải quần áo thật sự, ta chỉ muốn sau khi nó nhận chủ thì có thể thu phát từ tâm!”

Nàng đem thần thức rót vào vào bối tâm, bảo vật này liền nhất thời tiêu thất trong hư không.

“Di, người thu hồi làm gì, nơi này nguy hiểm khó lường, nhanh mặc vào!” Lâm Lạc nói.

Lăng Kinh Hồng thập phần cáu giận, lườm Lâm Lạc một cái, thấp giọng nói:“Ta mặc ở bên trong !”

Lâm Lạc lúc này mới tỉnh ngộ, hắn đã xem nhẹ tính thích chưng diện của một nữ nhân, bối tâm này đeo bên ngoài thì có chút khó coi!

Ba người Phạm Thương Vũ tiếp tục phá giải cấm chế, Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng tuy rằng cũng thử một chút nhưng không thể không bất đắc dĩ buông tha. Bọn họ còn chưa đạt tới tầng thứ như vậy, chẳng những phá giải không được cấm chế, ngược lại còn bị cấm chế chấn thương.

Hai người xem một vòng cung điện, nhưng bên trong này trừ bỏ ra vũ khí và hộ giáp thì cũng không còn thứ gì khác. Chỉ có một cây cột đá là có vẻ kỳ lạ, chung quanh có vô số bích họa, trong đó vẽ các cổ sự về giao đấu với quái vật trong truyền thuyết.

“Đi?” Lâm Lạc đột nhiên ngừng lại, bởi vì trong bức bích họa trước mặt hắn rõ ràng là một hỏa diễm cự nhân khổng lồ, đang ác chiến với mười mấy nhân loại trên trán có dấu hiệu hình tia chớp!

Chẳng lẽ, đây đúng là chuyện hơn mười vạn tiền hỏa diễm cự nhân bị cường giả Thiểm Điện tộc trấn áp sao?

Nói như thế thì hình ảnh vẽ lại trên bích họa cũng không phải truyền thuyết thượng cổ, mà thật sự là chuyện đã phát sinh?

Nếu đúng như vậy thì quả thật khó giải thích!

Bởi vì thần long, phượng hoàng, cự quy, kỳ lân mà Lâm Lạc thấy được trong truyền thuyết thì trong này mỗi một con thần thú đều dài lẫn cao tới vạn trượng, sơn linh ở trước mặt chúng nó giống như gò đất, đại hải trước mặt chúng giống như sông nhỏ!

Mà cho dù là nhân loại cũng vô cùng giống nhau, có cánh dài, ba con mắt, hình thể thật lớn như phòng ốc!

Trăm tộc cộng sinh, phồn hoa vô cùng!

Đó cũng là thời kỳ mà võ đạo tới hưng thịnh, bởi vì Lâm Lạc thấy được vô số cấp bậc chiến đấu khổng lồ, động núi cao gãy, đại hải khô kiệt, đại địa nứt ra lạch trời mấy vạn dặm, nham thạch nóng chảy phóng lên ấy trăm trượng!

Sống ở niên đại võ giả như vậy, chỉ sợ thời khắc đều phải cùng dị tộc giao chiến, vì sinh tồn tộc nhân của mình mở ra một mảnh thiên không!

Tình cảnh này vừa thăm thiết lại làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào!

Một thời phồn hoa thịnh thế như thế, đến tận cùng là như thế nào điều tàn? Lâm Lạc hoàn toàn không thể tưởng tượng tuyệt thế cường giả liệt sơn đoạn hải trong bích họa kia cũng sẽ bị đánh chết! Mặt khác, nếu thực sự có lực lượng nào có thể giết hết cường giả khổng lồ như vậy thì nhân vật như vậy chẳng phải là càng cường đại hơn, sao có thể có thể thế gian không truyền lưu về truyền thuyết?

Chỗ trống đứt gãy trong lịch sử như vậy, đến tận cùng đã xảy ra chuyện tình kinh thiên động địa như thế nào!

Lâm Lạc không khỏi ngây ra, hận không thể xuyên qua vạn cổ thời quang, chính mắt chứng kiến một chút!

“Này, này, đó đều là tồn tại chân thật?” Lăng Kinh Hồng ngữ thanh run rẩy, nàng cũng thấy được hỏa diễm cự nhân.

“Có lẽ có một ngày, bọn họ đều tái hiện hậu thế!” Lâm Lạc nhìn vào thạch bích, trừ bỏ ra hỏa diễm thì rõ ràng còn có dạng băng sương, nham thạch, kim chúc cự nhân, phân biệt đại biểu cho ngũ hành tương ứng!

Nếu hỏa diễm cự nhân không thể bị trấn sát, vậy tin tưởng những ngũ hành linh vật còn lại cũng đồng dạng có thể vạn cổ trường tồn, giống như hỏa diễm cự nhân bị phong tỏa chỗ nào đó trên thế gian, cùng đợi đến lúc Đông Sơn tái khởi!

“Nếu bọn họ thực có thể tái hiện đương thời, có lực lượng nào có thể ngăn cản sao?” Lăng Kinh Hồng không khỏi nhăn mặt.

Hiện giờ võ đạo điêu linh, đừng nói đám quái vật đó đều xuất hiện, chỉ là một hỏa diễm cự nhân có thể tàn sát hết thấy!

Lâm Lạc siết chặt quyền đầu, nói: “Cầu người không bằng cầu mình, chúng ta mau chóng tăng lên lực lượng của chính mình mới là biện pháp tốt nhất!”

Lăng Kinh Hồng gật gật đầu, nàng tuy rằng không bằng Lâm Lạc có tạo hóa nghịch thiên như vậy, lại có thể cùng Lâm Lạc song tu, tu vi tiến cảnh tuyệt đối sẽ không hạ xuống! Cho nên đối với nàng mà nói, thành tựu của Lâm Lạc cũng là tạo hóa của nàng.

Hai người lâm vào chuyện xưa trong bất hạ, bất tri bất giác đã qua mấy thời thần. Ba người Phạm Thương Vũ rốt cục đem cấm chế toàn bộ giải trừ, thu hoạch rất nhiều thập phẩm pháp khí cực kỳ trân quý!

Bởi vì Phạm Thương Vũ thực lực tối cường, thu hoạch tự nhiên cũng là lớn nhất, độc chiếm một nửa trong ba mươi kiện pháp khí!

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đối với không có gì bất bình, bởi vì ngay cả linh khí cũng từng bị Lâm Lạc luyện hóa hai kiện!

480. Chương 480: Tà Dương Tâm Kinh

Hai lão tổ giận đến thiếu chút nữa méo mặt nhưng e ngại mặt mũi Tô Quảng Khai cùng Bao Thức Lễ nên đành cắn răng! Điền gia lão tổ nói: “Tiểu hữu, chúng ta lại muốn mượn ‘cái chìa khóa’ của ngươi!”

Ở trong mắt Lâm Lạc, hai lão tổ này chỉ gây phiền hà, tự nhiên không có hảo cảm gì đối với bọn họ.

Hắn lười biếng đi ra phía trước, chậm rãi xuất ra bản đồ, trong kim quang lóng lánh, phiến cửa cung lại tự động mở ra.

Lão tổ hai nhà Điền, Dịch tuy rằng hận không thể đoạt lấy bản đồ, nhưng Phạm Thương Vũ đang ở một bên nhìn cảnh cáo nên hai người không thể phát tác!

Ở trong này có Phạm Thương Vũ trấn áp, đi ra ngoài còn có chiêu bài Tô Quảng Khai cùng Bao Thức Lễ, tiểu tử Lâm Lạc này quả thật có thể đi nghênh ngang, cho dù bọn họ là tối cường giả của gia tộc tiên cảnh cũng không thể làm gì!

Ai bảo người ta có hậu trường cứng rắn!

Hai đại lão tổ đều là cắn chặt răng!

Chỉ cần bọn họ thuận lợi thông qua U Âm sâm lâm, thành công tiến vào tiên cảnh, thì chính là vương giả chân chính của thế giới này, có được thực lực không nhìn hết thấy quy tắc! Đến lúc đó xem Lâm Lạc không vừa mắt, cho dù có kỳ gia tộc không thể giết hắn, nhưng tùy tiện đánh vài cái, chẳng lẽ Bao Thức Lễ cùng Tô Quảng Khai sẽ vì thế cùng liều mạng với một tiên cảnh tối cường giả sao?

Cửa điện mở ra, năm người đều đứng ở cửa không có lập tức đi vào. Nhưng lần này không có trận thế mấy trăm tượng đá tiếp tục chặn đường, tựa hồ biết nếu phía trước chắn không được thì mặt cũng không có tất yếu làm lại điều thừa.

Cung điện này không lớn, bên trong tất cả đều bày những cái bàn cao gần một xích. Trên mỗi bàn đều để một quyển sách, nếu như muốn dùng đến bàn này thì chỉ sợ nhân sẽ phải khoanh chân ngồi xuống mới được, vô luận bỏ ghế gì cũng không được tự nhiên.

Có lẽ vì như thế mà nơi này dù có vô số cái bàn nhưng không hề có một cái ghế dựa.

Năm người chia làm bốn nhóm đi xem sách trên bàn.

Nhưng xem qua trên bìa lại không biết nội dung chân chính trong sách là gì. Cũng đừng nhìn tên mấy công pháp dọa người, cái gì mà [cửu thiên thập địa diệt tuyệt thần công], nói không chừng chính là công pháp trình tự hậu thiên!

Bởi vậy, Điền gia lão tổ là người đầu tiên nhin không được với lấy quyển sách trước mặt.

Nhưng ngay vào lúc ngón tay của hắn chạm được vào sách thì quyển sách đột nhiên hóa thành một đạo hắc quang, hướng về Điền gia lão tổ thủ cần nuốt.

Điền gia lão tổ kêu rên một tiếng, không thể tránh né, chỉ thấy máu tươi phun ra rồi bốn ngón tay của hắn cứ thế rơi ra, bàn tay phải chỉ còn một ngón cái, máu chảy đầm đìa!

“Linh vực!” Phạm Thương Vũ và hai lão tổ đồng thời kinh hô.

Phốc phốc phốc, tay phải Điền gia lão tổ đột nhiên phun ra một đám bọt bùn rồi bốn ngón tay bằng bùn mọc lên từ đó, giống với trẻ con đắp bùn đất.

Nhưng chuyện kỳ dị đã xảy ra, bốn ngón tay bằng bùn này nhanh chóng biến thành màu trắng rồi biến tiếp thành máu thịt! Nếu không phải còn bốn ngón tay còn rỉ máu nằm đó thì đúng là khiến cho người ta nghĩ ngón tay hắn chưa từng bị đứt!

Điền gia lão tổ khẽ duỗi mấy ngón tay, khuôn mặt tái nhợt, trong ánh mắt cũng lộ ra một tia mệt mỏi, tựa hồ việc làm ra bốn ngón tay này khiến hắn trả giá tương đối lớn!

“Bất tri bất giác lại thấy Điền huynh nguyên lai đã tiến bộ!” Dịch gia lão tổ ý vị thâm trường nói.

Điền gia lão tổ hừ nhẹ một tiếng, nói: “Dịch huynh chẳng lẽ còn làm không được điểm ấy sao?”

Lâm Lạc từng xem qua thân thể Tô Quảng Khai có thể biến ảo thành kim chúc. Cho dù trái tim phá vỡ một cái động lớn đều có thể khép lại! So ra thì tốc độ khép lại vết thương của Điền gia lão tổ còn chậm hơn nhiều lắm, hơn nữa cũng không thoải mái tự nhiên như Tô Quảng Khai.

Dù sao, Điền gia lão tổ mới chỉ là bán bộ linh giả, đừng nhìn chỉ kém nửa bước nhưng chung quy không phải chân chính tiên cảnh tối cường giả!

Có vết xe đổ, mọi người tự nhiên càng thêm thật cẩn thận, ba người Phạm Thương Vũ lúc cầm sách thì đều là trước tiên phát động linh vực! Lâm Lạc tuy rằng cũng có linh vực, nhưng lam hỏa linh vực của hắn căn bản không thể khống chế, tuy rằng có thể đối kháng linh vực, nhưng nếu đem sách hoàn toàn đốt hủy, căn bản không thể làm.

Hắn cùng Lăng Kinh Hồng đi đến một bên quan sát.

Trong đám sách này có mười quyển là giả, vừa chạm vào sẽ gây ra cấm chế, phát động công kích linh vực. Nhưng dù sao không phải tất cả đều là giả hóa, rốt cục, Phạm Thương Vũ thành công cầm lấy một quyển sách mà cũng không có gây ra công kích linh vực, cũng không có lập tức biến mất.

“[tà dương tâm kinh]?” Hắn mở trang sách ra, mà lão tổ hai nhà Dịch, Điền cũng chụm đầu vào.

“Linh nguyên bí quyết!”

Không thấy bao lâu, ba người đồng thời phát ra một tiếng hô nhỏ.

Tay chân Phạm Thương Vũ phi thường mau lẹ, đã muốn đem sách thu vào không gian pháp khí. Lão tổ hai nhà Điền, Dịch mặc dù có chút mong chờ nhưng chung quy không có làm khó dễ, mà là tiếp tục đi gỡ sổ sách còn lại.

“Linh nguyên bí quyết?” Lâm Lạc nhìn về phía Lăng Kinh Hồng.

“Cũng tựa như tầng thứ hậu thiên thì công pháp đến tiên thiên cảnh sẽ không dùng giống nhau, sau khi tiến vào tiên cảnh cũng chỉ có thể tu luyện công pháp đối ứng mới được. Công pháp cảnh giới này được gọi là linh nguyên bí quyết!” Lăng Kinh Hồng lập tức giải thích.

“Có như vậy sao?” Lâm Lạc không khỏi kỳ quái, tứ đại hào môn đều có hơn mười vạn năm lịch sử, tiên cảnh cường giả tuy rằng khó có nhưng tích lũy nhiều năm như vậy cũng sẽ không thiếu linh nguyên bí quyết. Chẳng lẽ một quyển linh nguyên bí quyết lại làm cho hai đại lão tổ thành như vậy sao!

“Gia tộc khác thì ta không biết, nhưng Tô gia cũng chỉ có linh nguyên bí quyết hai hệ kim, mộc. Nếu là võ giả ba hệ thủy, thổ, hỏa tiến vào tiên cảnh vậy chỉ có thể mò mẫm rồi!”

“Hơn nữa cũng như pháp quyết có thập phẩm, linh nguyên bí quyết cũng phân phẩm giai, chỉ là ta không biết phân chia như thế nào!”

Lâm Lạc chợt tỉnh ngộ, hẳn có lò luyện Hồn Độn, cũng không dùng công phu gì, chỉ cần có ngũ hành tinh hoa cung cấp luyện hóa thì tu vi có thể không ngừng tăng lên. Nhưng đồng dạng một khối ngũ hành tinh hoa thì trước đây khi hắn luyện hóa ở tiên thiên cảnh có thể tăng lên lưỡng trọng thiên, hiện giờ chỉ sợ không đủ giắt răng, căn bản không chút đề thăng!

Điều này kỳ thật cùng hiệu quả như phẩm giai của công pháp.

Lão tổ hai nhà Điền, Dịch lật hết một lượt sách trong cung điện nhưng ngoại trừ bản [tà dương tâm kinh] của Phạm Thương Vũ đạt được thì còn lại đều là hàng giả! Nếu bọn họ đều có thể thu hoạch một quyển nguyên linh bí quyết, tự nhiên là cực kỳ vui mừng. Chỉ là cục diện này khiến hai đại lão tổ đều nhìn chằm chằm vào Phạm Thương Vũ.

“Phạm huynh, hay là đem [tà dương tâm kinh] ra, chúng ta đều sao một phần!” Dịch gia lão tổ nói.

Phạm Thương Vũ cũng hừ nhẹ một tiếng, nói: “Chỉ bằng các ngươi một đường theo đuôi sao?”

Hắn nói vậy là châm chọc hai nhà này không ra nửa phần lực, lại còn muốn chia xẻ chỗ tốt? Không đem bọn họ đuổi ra đã là xem trọng mặt mũi tứ đại gia tộc cùng tồn tại, còn muốn vọng tưởng linh nguyên bí quyết? Đây không phải nằm mơ sao?

481. Chương 481: Tà Dương Tâm Kinh (2)

“Phạm huynh, [tà dương tâm kinh] kia chính là linh nguyên bí quyết vô chúc tính trân quý nhất, vô luận linh căn gì đều có thể tu luyện, chính là thể gian chí bảo! Người muốn một người độc chiếm không biết là khẩu vị quá lớn sao?” Điền gia lão tổ cũng âm trầm nói.

Vô chúc tính linh nguyên bí quyết!

Cái này cũng có chút tương tự như lò luyện Hồn Độn của Lâm Lạc. Không cần lo lắng linh căn của võ giả, công pháp sẽ tự động hấp thu linh căn của võ giả đối ứng linh khí thiên địa, có thể nói là tính áp dụng tối cường !

Cái này nếu như chỉ là công pháp cấp bậc bình thường thì cũng thôi, dù sao tứ đại gia tộc không thiếu ngũ hành công pháp, nhưng Tô gia chỉ có linh nguyên bí quyết của kim, một hệ, tin tưởng tam đại gia tộc khác cũng không sai biệt lắm, tuyệt đối không có khả năng đầy đủ hết ngũ hành, bởi vậy mà vô chúc tính linh nguyên bí quyết này có ý nghĩa trọng đại !

Phạm Thương Vũ phát tay áo, nói: “Việc này đừng có nhắc lại!”

“Sợ là không có đơn giản như vậy!” Điền gia lão tổ và Dịch gia lão tổ sau khi liếc mắt một cái, lập tức hình thành đồng minh công thủ. Phạm Thương Vũ có song lĩnh vực, tuyệt đối là đệ nhất nhân dưới linh cảnh, nếu đơn đấu thì bọn họ căn bản không có một tia phần thắng.

“Phạm huynh, còn thỉnh nghĩ lại!”

Phạm Thương Vũ cao giọng cười to, hai mắt tinh quang lóe lên, hào khí tận trời nói: “Phạm mỗ còn chưa từng có ủy khuất cầu toàn. Hai người các ngươi cũng không xứng!”

“Phạm Thương Vũ, đừng có ặt mũi rồi mà không cần!”

“Thật ngông cuồng rồi!”

Hai đại lão tổ Điền, Dịch đồng thời gầm lên rồi lao vào Phạm Thương Vũ khởi xướng công kích.

Đừng nhìn bọn họ nói dễ nghe, từ khi bắt đầu động thủ liền lập tức sóng vai, nào có cái gì phong độ cao thủ một chọi một! Đối với lão tổ bực này mà nói, đây đều là hư ảo, đạt tới mục đích mới là tối trọng yếu!

Phạm Thương Vũ đón đánh không chút nào yếu thế, tam đại Thích Biến cảnh cường giả đỉnh phong so chiêu, đó là uy thế cường đại loại nào, cho dù tràn ra một tia kinh khí cũng có thể giết chết Thiên Hợp cảnh cao thủ!

Lâm Lạc vội vàng đem tử đỉnh tế ra, nhưng như vậy vẫn không đủ bảo hiểm, hai người không ngừng triệt thoái phía sau, cho đến khi ly khai cung điện thì trùng kích mệnh môn như đại dương mới cáo dừng.

Loại cấp bậc chiến đấu này đã không phải lĩnh vực mà hai người Lâm Lạc, Lăng Kinh Hồng có thể nhúng tay, cho dù Lâm Lạc cũng có được lĩnh vực!

“Nhân vì tài tử, điều vì thực vọng, quả thế!” Lăng Kinh Hồng khe khẽ thở dài.

“Phạm tiên bối biết người đánh giá hẳn như thế khẳng định sẽ phi thường ủy khuất!” Lâm Lạc cười nói.

“Bất quá, vô chúc tính linh nguyên bí quyết thực phi thường trân quý, người lục hệ đồng tu, tối cần công pháp như vậy!” Lăng Kinh Hồng cũng chuyển đề tài.

Lâm Lạc lắc đầu, hẳn có lò luyện Hỗn Động có thể không cần nhìn tới bất kỳ công pháp nào trên đời, ngược lại là Lăng Kinh Hồng song hệ đồng tu, sau khi đột phá tiên cảnh mới cần pháp quyết! như vậy

“Chúng ta ở lại chỗ này cũng vô dụng, tiếp tục đi tới!”

Hai người xuất phát về phía trước, lại xuyên qua một tòa hoa viên thì xuất hiện ở trước mắt bọn họ là tòa cung điện thứ ba. Lâm Lạc lấy bản đồ mở cửa điện, hai người trước tiên quan sát một chút rồi mới đi vào.

Đây là một thế giới của tranh và chữ cổ, nhìn ra được chủ nhân nơi này cũng là người tao nhã. Nói như vậy, vô giả căn bản không có nhân tình nhã chí có thể lãng phí vào những thứ này, cái gọi là mê muội mất cả ý chí đại khái chính là chỉ như vậy.

Vô đạo gian nan, như đi ngược dòng nước, không tiến sẽ lui, nào có nhiều thời gian có thể như vậy lãng phí!

Hai người đều không hề nghiên cứu qua những thứ phong nhã này, sau khi cưỡi ngựa xem hoa một vòng thì đứng trước một bức họa. Cũng không phải bức tranh này tuyệt diệu không thể tả, mà là người trong bức họa là một nữ tử sau lưng có hai cánh!

Nếu không phải nữ tử có bộ dạng hoàn toàn khác với Bạch Vũ Nhu thì hai người đều phải hoài nghi có phải hay không từng gặp qua nàng!

Quả nhiên, nữ tử sau lưng sinh cánh không phải dị chủng xuất hiện ngẫu nhiên trong thiên địa, mà hẳn là một chủng tộc, chỉ là theo năm tháng tang thương mà biến mất ở trong con sông dài của lịch sử, cũng giống như Thiểm Điện tộc.

Nhưng bức họa này còn có một chỗ bất đồng.

Trên các bức họa hay tượng điêu khắc thường có ký tên nhưng Lâm Lạc hai người không hề có ấn tượng với những cái tên này. Nhưng có thể tưởng tượng những người này đều là xảo tượng đại sư xuất chúng. Duy chỉ có bức họa này không có ký tên, chính là để lại hai hàng chữ.

“Nói không hết tương tư, duyên tận khi lìa đời!”

Tựa hồ, chủ nhân của bức tranh này từng có một đoạn tình duyên với nữ tử có cánh kia, nhưng thiên ý trêu người, cuối cùng đôi yểu lìa xa, chỉ còn lại vô tận tưởng niệm.

Lăng Kinh Hồng đang lúc đắm chìm trong tình yêu, dễ dàng sâu não, không khỏi nảy ra đồng cảm mãnh liệt.

“Đi!”

Hai người ly khai khỏi cung điện này lại xuyên qua một chỗ hoa viên rồi tới tòa cung điện thứ tư.

Dùng phương pháp đồng dạng mở ra cửa điện, chỉ thấy trong đại điện đứng sừng sững một tượng bằng ngọc thạch cực lớn, điêu khắc một trung niên nam tử cực kỳ anh tuấn đang khoanh tay mà đứng, rất có khí thế ngạo thị thiên địa.

Chung quanh thân hắc có ba người đang quỳ sát, là hai nam một nữ, một người tay cầm đại đao, một người cầm gương đồng, người cuối cùng nâng linh lung bảo tháp.

“Đi?” Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đều giật mình, nguyên lai đại đao kia cùng gương đồng nhìn đặc biệt quen mắt, giống hai kiện linh khí bị Lâm Lạc luyện hóa trước kia như đúc. Nếu như chỉ nhìn bề ngoài thì không dám khẳng định nhưng đến khi nhìn đến trên đại đao có khắc chữ sương nhận, mà trên gương đồng có hai chữ huyền diệt thì tuyệt đối có thể khẳng định.

Thần bí nhân kia từng nói qua, chủ nhân hai kiện linh khí kia là bị chủ nhân của “Hắc” đánh bại, hơn nữa tổng cộng có ba người, xem ra chính là ba người quỳ gối nơi này!

“Nếu thấy được chủ nhân, liền thấp nén hương!” Lâm Lạc thoáng nhìn qua thấy trước người trung niên nam tử kia có một cái lư hương. Bên dưới lư hương có mấy thẻ hương, có thể khom người tế bái tưởng nhớ.

Bốn người này lúc sinh tiền đều là tiên cảnh tối cường giả, hơn nữa cũng không biết đã chết bao nhiêu năm, tuyệt đối là cổ nhân tiền bối, rất đáng để hai người dâng hương.

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đều cầm lấy một nén hương, sau khi châm xong thì phân biệt vái ba vái với mỗi pho tượng rồi cắm hương vào lư.

“Chúc mừng các người đã thông qua khảo nghiệm cuối cùng!” Thanh âm thần bí lại lần nữa vang lên. Một đạo quang hoa lóe lên trùm lấy hai người, sau đó bùng lên, trong cung điện không còn thấy bóng dáng Lâm Lạc hai người!

482. Chương 482: Kế Thừa

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên rồi đã xuất hiện ở trong một gian phòng xa lạ. Trước mặt bọn họ là một đài đá cao, trên đó có một đại miêu đen bóng đang ngồi, trên cổ nó có đeo một cái chuông kim sắc.

Con đại hắc miêu ôm một khối linh thạch, tựa hồ đang tu luyện, lúc nhìn đến hai người xuất hiện mới ngừng lại, mở miệng nói: “Chúc mừng các người thông qua khảo nghiệm cuối cùng, có thể kế thừa di bảo của chủ nhân!”

Miêu, miêu miêu đã mở miệng nói chuyện!

Cho dù hai người trước kia cũng đoán được lờ mờ nhưng đến khi tận mắt nhìn thấy con đại hắc miêu ở trước mắt nói chuyện, thì vẫn làm cho bọn họ quái dị đến cực điểm! Hơn nữa, con hắc miêu này còn ôm linh thạch tu luyện?

Lâm Lạc hai người cũng đã từng thử qua trực tiếp cầm linh thạch đến tu luyện nhưng lực lượng khủng bố thiếu chút nữa đem hai người đánh chết! Con đại hắc miêu dường như không việc gì, kia tuyệt đối không phải Thích Biến cảnh có thể làm được!

Tiên cảnh!

Đúng vậy, cũng chỉ có tiên cảnh hung thú, linh trí đại khai, mới có thể học được tiếng người!

Thấy hai người dường như nhìn mình có vẻ quái dị, con đại hắc miêu nhất thời có chút hờn giận, nói: “Các người nhìn gì vậy, Sa Sa đại nhân sắp tức giận!”

“Ồ ô, các người như thế nào chậm như vậy!” Thanh âm Đường Diễm vang lên ở sau lưng hai người, Lâm Lạc hai người nhìn lại, chỉ thấy tiểu ma nữ này ôm một khối linh thạch không hề có chút hình tượng, giống như đang ăn kẹo đường.

Đây rõ ràng là hai đại cường giả cấp bậc tiên cảnh nhưng sao lại gây cho người ta cảm giác tức cười như vậy!

Lâm Lạc sững sốt một chút, mới nói: “Chúng ta ở trước tượng đá xá một cái thì coi là thông qua khảo nghiệm?”

“Không sai. Chủ nhân tối thưởng thức người biết thủ lễ tiết, bởi vậy đây là quy tắc thông qua mà ngài lưu lại!” Đại hắc miêu dùng móng vuốt qua chòm râu, rất có dáng vẻ cao nhân.

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng hai mặt nhìn nhau, đều có một loại cảm giác thể giới sắp sụp đổ.

“Nói như vậy, chúng ta trước kia trải qua thiên tân vạn khổ, thiếu chút nữa đã chết vài lần, so ra đều kém lần cúi đầu nhẹ nhàng này?” Lâm Lạc nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Hắc, người bái một lần có thể bớt bao công cố gắng!” Đại hắc miêu lại gật đầu.

Lâm Lạc hai người hoàn toàn hết chỗ nói rồi, đây là khảo nghiệm gì chứ. Chủ nhân của đại hắc miêu này cũng quá tùy tiện !

“Chủ nhân của người đến tột cùng có thân phận gì?” Lâm Lạc hỏi, “Còn nữa, sao người còn chưa chết?”

Đại hắc miêu nhất thời không vui, nói: “Tiểu tử, người dám trù ẻo Sa Sa đại nhân?”

Kỳ thật ý tứ của Lâm Lạc là chủ nhân của nó thân là tiên cảnh cường giả cũng đã chết không biết bao nhiêu năm, sao sủng thú ở cùng thời kì còn sống hoàn hảo như thế. Hắc vội vàng cười ha ha, nói: “Ta chỉ là tò mò mà thôi, thọ nguyên hung thú dài như vậy sao?”

“Đương nhiên!” Đại hắc miêu nghển cổ, tựa hồ rất là tự hào, “Hung thú tuy rằng linh trí khai hóa chậm, nhưng thắng ở thọ nguyên dài lâu, ít nhất là gấp mười võ giả cùng giai! Lúc chủ nhân qua đời, Sa Sa đại nhân đã sống hai ngàn năm, nhưng phải qua năm trăm năm mới tiến nhập tiên cảnh!”

“Tiểu hắc. Người hiện tại bao nhiêu tuổi?” Đường Diễm không dễ dàng mới mở miệng.

“Ba ngàn bốn trăm hai mươi hai tuổi!” Đại hắc miêu nói.

“Hảo lão!” Đường Diễm rung mình một cái.

“Hồ ly tinh nhà người còn dám nói Sa Sa đại nhân?” Đại hắc miêu nhân đứng thẳng lên, một chân chống nạnh, một chân khác chỉ về Đường Diễm.

Bộ dáng này lại khiến Lâm Lạc hai người choáng váng.

Đường Diễm chỉ cười nhạt, chợt dạ ôm linh thạch trong tay, tựa hồ sợ đối phương đoạt lại.

Lâm Lạc nhất thời cũng không hạ để ý tới vấn đề thân phận của Đường Diễm, nói: “Tiểu hắc, nói về chuyện của chủ nhân người đi!”

“Không được gọi ta là tiểu hắc, phải xưng là Sa Sa đại nhân!” Đại hắc miêu thập phần đứng đắn, nghiêm túc nói.

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đều vô đầu, chủ nhân của đại hắc miêu cũng quá có lòng hư vinh, đã chết cũng phải cho ba đối thủ của hắn quỳ trước tượng của mình. Tật xấu này cũng đồng dạng di truyền cho đại hắc miêu.

Dù nói như thế nào, đây cũng là đại hắc miêu cấp bậc linh cảnh, xưng một tiếng đại nhân cũng là không đủ.

“Sa Sa đại nhân, nói chuyện chủ nhân của người đi, chúng ta thân là người thừa kế sao không thể biết chút gì về chủ nhân chứ?”

Đại hắc miêu lúc này mới vừa lòng, nói: “Chủ nhân tên là Trình Đông Huyền. Tính ra là người của..... sáu ngàn năm trước ! Chủ nhân thiên tư thông minh, lại thêm hồi còn trẻ có được có kỳ ngộ, cảnh ngộ thương khung này cũng không phải chủ nhân sáng tạo , mà là được ngài phát hiện !”

“Thương khung là thời kì thượng cổ do một tiên bối vô danh sáng chế, để lại một ít đan dược, pháp khí, linh khí cùng công pháp. Tuy rằng đại bộ phận đan dược đã đánh mất dược tính vì thời gian quá lâu, nhưng cho dù lưu lại đến một chút đan dược cũng làm cho tu vi chủ nhân đột nhiên tăng mạnh, ngăn ngừa trăm năm liền phá vỡ mà vào tiên cảnh! Đáng tiếc, này linh khí trong thiên địa quá mức loãng, võ giả trên tiên

cảnh đã rất khó tiến bộ, chủ nhân tuy rằng là kì tài ngút trời, nhưng cũng chỉ có thể dựa vào hấp thụ lực linh thạch đi đến bước thứ ba, cuối cùng thọ nguyên khô cạn, không thể chứng thượng cổ đại đạo!”

Người của sáu ngàn năm trước, đáng tiếc, vậy không có khả năng biết đoạt đứt gãy của lịch sử.

“Tiên cảnh, đến tột cùng chia làm bao nhiêu tầng thứ?” Lúc trước khi tối cường giả của ba đại thần quốc giao chiến, Tiểu gia lão tổ từng nói qua bước thứ hai, giờ lại nghe đại hắc miêu nói về bước thứ ba, không khỏi làm cho Lâm Lạc tò mò.

“Tiên thiên thập cảnh, linh vực cũng là thập cảnh!” Đại hắc miêu đứng nghiêm nói, “Đáng tiếc, với hoàn cảnh tu luyện hiện tại, có thể đạt tới bước đầu tiên cũng đã muôn vàn khó khăn, huống chi còn phải nghịch lưu mà vào, bước ra bước thứ hai, thậm chí bước thứ ba!”

Khó trách Tô Quảng Khai bước ra bước thứ hai thì dù là tối cường giả của hai đại thần quốc như Dịch gia lão tổ đều lập tức lui tán. Hiện giờ bán bộ linh giả cũng đã rất khó xuất hiện, huống chi là tối cường giả đã đi qua bước đầu tiên!

Cái này cũng giống như từ thanh huyền tới tiên thiên, vượt qua một đại cảnh giới liền có thể tiện tay tru sát!

“Tiên cảnh thập bước cũng phân mười trọng thiên?” Đến lượt Lăng Kinh Hồng đặt câu hỏi.

“Không có!” Đường Diêm tranh thủ lúc rảnh rỗi, vừa liếm linh thạch vừa nói, “Sau khi đạt tới tiên cảnh thì sẽ không tu theo đan hạch, mà là ba trăm sáu mươi khiếu thiên, ba mươi sáu khiếu thiên sẽ là một tiểu chu thiên!”

“Cái gọi là bước đầu tiên hay bước thứ hai chính là xem tu đầy bao nhiêu tiểu chu thiên!” Đại hắc miêu tiếp lời nói.

“Tu mãn mười cái tiểu chu thiên, tức hợp với số Chư Thiên tinh thần, sẽ có khả năng một bước lên trời, có được sinh mệnh vô chỉ vô tận, thân thể bất tử bất diệt!” Đường Diêm nói tiếp, sau đó lại bổ sung một câu, “..... Đây đều là ta nghe nói!”

Vô tận sinh mệnh, bất tử bất diệt!

Điều này hoàn toàn phù hợp với năng lực thần linh phải có! Chỉ là trước mắt ngay cả tiên cảnh tối cường giả bước ra bước thứ hai cũng chỉ có một, muốn ra bước cuối cùng có dễ đến thế! Hơn nữa cái gọi là bất tử bất diệt thực khả năng sao?

Thiểm diện tộc của thượng cổ là cường thế ra sao, cũng không tin không cường giả vượt qua mười bước, còn không phải bị cái gọi là “Vấn thần” tiêu diệt?

Dù sao, cái gọi là vô tận sinh mệnh cùng bất tử bất diệt chỉ là hậu nhân phỏng đoán. Cũng giống như vô giả tăng thứ hậu thiên suy nghĩ về uy lực của cao thủ tiên thiên cảnh, hoàn toàn là thầy bói xem voi!

Nhưng có thể khẳng định là, cứ bước ra một bước thì thực lực tăng vọt cùng thọ nguyên gia tăng.

Lâm Lạc đột nhiên rất muốn biết, Tô Quảng Khai đến tột cùng đã sống bao nhiêu năm! Bởi vì mọi người chỉ biết là đây là một vị lão cao thủ, nhưng sống một ngàn năm cùng hai ngàn năm tuyệt nhiên là chuyện bất đồng.

483. Chương 483: Oai Phong Của Đường Diêm (1)

“Cường giả Thích Biến cảnh có thể sống hơn một ngàn năm, mà tiên cảnh cường giả tiến thêm một bước thì có thể sống lâu ngàn năm!” Đường Diêm tựa hồ nhìn ra nghi vấn của Lâm Lạc.

Tiên thiên thập cảnh, mỗi một lần đột phá chỉ có thể gia tăng trăm năm thọ nguyên, còn mỗi bước của tiên cảnh chính là ngàn năm! Nếu là như thế, thập bộ linh giả chẳng phải là có thể có được vạn năm thọ nguyên, mà Tô Quảng Khai đã đạt tới bước thứ hai, ít nhất có thể sống ba ngàn năm!

Thêm vào duyên niên thần vật của tiểu bàn đào, sống trên bốn ngàn năm hẳn là không thành vấn đề!

Khốn kiếp, đây đúng là đại biểu của lão bất tử!

“Tốt lắm, nói xong chuyện xưa của chủ nhân, hiện tại Sa Sa đại nhân đem di vật chủ nhân chuyển giao cho người, từ nay về sau, Sa Sa đại nhân có thể buông hết tay, tận tình hưởng thụ miêu sinh!” Đại hắc miêu vung chân trước lên, ở trước hai người Lâm Lạc lập tức có thêm hai vật.

Một vật là sách, trên bìa viết mấy chữ [Thiên thượng địa hạ vãng thái dương vô địch pháp thể thần công], một vật khác là một cái cây, nhìn qua như một nhánh khô.

Nhìn đến hàng chữ kia, Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đều hơi nhếch miệng. Trình Đông Huyền quả nhiên không phải tự kỷ bình thường, tên của công pháp khí pháp dài dòng như thế, lại không biết đến tột cùng có thể đạt tới mấy phẩm mấy giai.

“Đây là chủ nhân thần công mà chủ nhân sáng tạo ra sau khi thấu hiểu [tà dương tâm kinh], đáng tiếc Sa Sa đại nhân là yêu tu, không thể tu luyện môn thần công này, chỉ có thể tiện nghi cho hai người các người!” Đại hắc miêu có chút tiếc hận nói, sau đó chỉ vào nhánh cây khô, “Đây là linh khí chủ nhân sử dụng lúc sinh tiền, tên là thanh mộc trượng, hiện tại cũng giao cho các người!”

Nếu là tham khảo từ [tà dương tâm kinh] vậy thì có đến tám phần cũng có thể là vô chúc tính công pháp, Lâm Lạc cầm lấy sách liền đưa cho Lăng Kinh Hồng, hẳn thiết tình không cần thứ đồ chơi này.

Về phần nhánh cây khô, không, là thanh mộc trượng thì bị Lâm Lạc thu vào tử đỉnh.

Thứ này tuy rằng bề ngoài không đẹp nhưng ư là mười phần bảo vật, tràn ngập mộc tinh hoa khủng bố!

Bất quá, Lâm Lạc nhìn đại hắc miêu, nói: “Sa Sa đại nhân, chủ nhân người không phải còn thu được một kiện linh khí sao, đưa ra cả đi!”

“Meo meo!” Đại hắc miêu dựng đứng lông lên, tựa hồ giận dữ, “Bích lân bảo tháp sớm đã là linh khí bản mạng của Sa Sa đại nhân, người ngay cả thứ của Sa Sa đại nhân cũng muốn sao?”

Biết thế sao không nói sớm!

“Vậy, còn có cái gì mà thần tiên đan linh tinh gì đó, đều lấy ra cả đi, dù sao người cũng muốn rời khỏi nơi này!” Lâm Lạc không hề nương nòng nói.

Tuy rằng đan dược này đối với hắn có tác dụng không phải rất lớn, nhưng còn có Tô Mị và một đám thân nhân của Bạch Dương trấn, đan dược càng nhiều càng tốt.

“Không có, không có, Sa Sa đại nhân sớm nói qua, đan dược nơi này đại đa số đều mất đi dược tính, còn lại đều đã cho các người! Được rồi, Sa Sa đại nhân muốn nghỉ ngơi, các người đều có thể ly khai!” Đại hắc miêu không kiên nhẫn nói.

“Ừ, tiểu hắc, cho ta thêm mấy khối linh thạch a!” Đường Diễm kêu lên.

“Sa Sa đại nhân cũng chỉ có bốn khối linh thạch, đã phân cho người một khối, không thể lại cho người!” Đại hắc miêu vội vàng lắc đầu, móng vuốt vung lên, Lâm Lạc, Lăng Kinh Hồng lẫn Đường Diễm đều cùng bị một đạo bạch quang bao phủ, nháy mắt bị truyền tống đến một vùng tuyết sơn trắng xóa!

Đây đúng là tuyết sơn mà bọn họ lúc trước tiến vào thương khùng đỉnh, mà ba người Phạm Thương Vũ kịch chiến lẫn hai người Dịch Hưng Ba, Diên Uyên Long đứng không cũng đều bị tống ra, tám người lại lần nữa xuất hiện ở cùng địa phương.

Ba người Phạm Thương Vũ nguyên bản đánh nhau vô cùng kịch liệt, nhưng biến hóa đột nhiên làm cho ba người lập tức dừng tay, nhìn nhau vẻ đề phòng.

So với cường đại ngày sau, hiển nhiên an toàn trước mắt càng thêm trọng yếu.

Lão tổ hai nhà Điền, Dịch xoay chuyển ánh mắt, rồi nhìn sững vào Đường Diêm, đúng ra là vào khối linh thạch mà tiểu ma nữ ôm trong lòng.

Bọn họ tuy rằng chưa thấy qua linh thạch, nhưng cũng từng ăn Không Linh thạch nhũ, vừa thấy khí tức này liền lập tức nhận biết!

Một khối linh thạch lớn như vậy, thể hòa tan ra bao nhiêu Không Linh thạch nhũ?

Trong nháy mắt, hai lão nhân đều có cảm giác hạnh phúc muốn ngất xỉu đi!

Linh nguyên bí quyết tuy rằng trân quý, nhưng còn phải đợi bọn họ tiến vào tiên cảnh mới có tác dụng. Huống hồ Phạm Thương Vũ thực lực quá mạnh mẽ, cho dù hai người bọn họ liên thủ cũng chỉ đánh ngang tay, muốn đoạt miếng ăn từ miệng hổ thật sự khó khăn, chỉ có thể mong đợi về đến gia tộc mời tiên cảnh cường giả ra mặt.

Nhưng ba người Lâm Lạc cũng là thể lực yếu nhất trong đám. Đường Diêm cũng không phải là người của Tô gia, dù cứng rắn cướp đoạt thì ngày sau Tô Quảng Khai cũng không có lý do tính sổ!

Trách không được thời gian thiếu nữ này mất tích rất lâu, nguyên tưởng rằng nàng đã gặp bất trắc, không nghĩ tới đúng là nghịch đoạt được bảo vật lớn nhất nơi đây!

Dịch gia lão tổ xuất thủ đầu tiên, tay phải xuất ra, trảo thủ dứ vào linh thạch trong lòng Đường Diêm, quát: “Mau đem thứ đó cho lão phu!”

Điền gia lão tổ cũng không cam lạc hậu, đồng dạng một chương thâm dò rồi chuyển thân qua, cười nói: “Dịch huynh, chỗ tốt cũng không thể một người độc chiếm!”

Lâm Lạc xem này hai người được gọi là lão tổ này mà phi thường khó chịu, lập tức nhả ra, chấn công kích hai người. Hắn có thân phận đặc thù, vô luận là con rể Tô gia hay là anh em kết nghĩa với Bao Thức Lễ, thì cũng khiến cho hai đại lão tổ không dám làm tổn thương hắn.

“Tiểu tử, tránh ra!” Lão tổ hai nhà Điền, Dịch đều bị bức thu tay. Tuy rằng ngày đó bọn họ không có mặt nhưng dĩ nhiên cũng biết mỗi chi tiết phát sinh, biết Bao Thức Lễ là người mạnh mẽ thế nào, người như thế cũng sẽ không nói đạo lý nên nếu thật sự đánh thương Lâm Lạc, không chừng lại khiến cho “Lão bao” phát điên!

Lâm Lạc cố ý trêu tức hai người, nói: “Hai vị lão tổ, tại hạ đây chính là suy nghĩ cho các người!”

Điền gia lão tổ tức sắp phát điên, nói: “Suy nghĩ cho chúng ta? Người sẽ không nói tiểu nha đầu này là tiên cảnh chí cường giả chứ!”

Hắn liếc mắt với Dịch gia lão tổ một cái rồi cười lên ha ha.

Đường Diêm tiểu ma nữ này vẫn chỉ ôm linh thạch làm kẹo đường liếm, nước miếng chảy ròng giống như tiểu cô nương sáu bảy tuổi, tiên cảnh tối cường giả sẽ không có hình tượng như thế chứ? Nếu tiểu nha đầu này là tiên cảnh tối cường giả thì mọi người trong thiên hạ đều là thập bộ linh giả!

“Tránh ra, không nên ép chúng ta động thủ!” Dịch gia lão tổ quát to, hắn tuy rằng cố kỵ thân phận Lâm Lạc, nhưng cũng không đại biểu hắn sẽ bỏ qua kì trân như thế!

Lâm Lạc cười to ba tiếng, vừa thối lui bên cạnh vừa nói: “Hai vị lão tổ, tại hạ đã khuyên quacác người, sau này cũng đừng hối hận!”

484. Chương 484: Oai Phong Của Đường Diêm (2)

“Uy, uy, đại phôi dẫn, người đừng chạy a!” Đường Diêm kêu to.

“Tiểu nha đầu, đem vật nọ giao ra đây!” Dịch gia lão tổ quát một tiếng, hư trảo lại chồm tới.

Tuy rằng khoảng cách vài chục trượng nhưng uy lực của bán bộ linh giả nào có thể xem thường, một luồng đại lực lập tức bắn về khối linh thạch.

“Oa, lão gia này không biết xấu hổ, dám cướp đồ của ta!” Đường Diêm kêu to oa oa, hai tay ôm chặt lấy khối linh thạch, giống như một quả cầu tròn đánh tới Dịch gia lão tổ.

Tay phải của Dịch gia lão tổ phát lên, muốn vùng thoát khỏi Đường Diêm, nhưng tiểu ma nữ giống như có si mê, cứ bám vòng quanh như con diều bay giữa không trung.

“Khanh khách!” Đường Diêm cười duyên dáng, đại khái cảm thấy trò bay tới bay lui này rất hay.

Dịch gia lão tổ cũng không nghĩ tới không thể thoát khỏi Đường Diêm. Hắn là loại thân phận như thế nào, dĩ nhiên không có khả năng dây dưa cướp đoạt linh thạch với Đường Diêm. Hơn nữa tiểu nha đầu này ở bên Lâm Lạc, hắn cũng có điều suy nghĩ, không dám một chưởng chụp chết Đường Diêm.

“Hưng Ba, đoạt lấy linh thạch!” Ở trước mặt Diêm gia lão tổ cùng Phạm Thương Vũ, hắn không thể hạ xuống thân phận, bởi vậy chuyện này chỉ có thể giao cho Dịch Hưng Ba đi làm.

“Dạ!” Dịch Hưng Ba lên tiếng, nhào về phía Đường Diêm.

“Lão mặt trắng, ngươi cũng tưởng cướp được đồ của người ta?”

Dịch Hưng Ba không khỏi sầm mặt, nhất thời đánh ra một đạo kinh khí về phía hai má của Đường Diêm, chẳng những muốn tát nàng mà còn muốn ngoan độc dả thương nàng!

“So với đại phiêu dân còn hư hơn!” Đường Diêm hờn dỗi một tiếng, một tay vung lên, một cây bồng chùy cực lớn bằng không xuất hiện, đập vào mặt Dịch Hưng Ba.

Cú đánh vừa nhanh vừa hiểm, Dịch Hưng Ba căn bản tránh né không kịp, nhất thời bị đập trúng, ngã vật ra đất, trên mặt máu tươi đầm đìa.

“Bảo người đó! Không nên thân! Đồ người ta có thể tùy tiện lấy chắc!” Đường Diêm một cước dẫm nát Dịch Hưng Ba rồi bằng không biến ra nào xằng, nổi, muôi ...tập vào hắn.

Tiểu ma nữ quả nhiên cổ quái, không gian pháp khí của Tô Mị cùng Lăng Kinh Hồng thì cất chứa toàn là quần áo trang sức, còn của nàng là những thứ quái lạ nhưng lại rất nhanh tập bên người như một ngọn núi nhỏ!

Dịch Hưng Ba coi như xui xẻo tám đời, căn bản không có sức phản kháng, chỉ nằm yên để cho Đường Diêm làm bao cát đánh.

“Ha ha ha, lại hóa trang cho người!” Đường Diêm vui vẻ, lấy ra bút mực vẽ vào mặt Dịch Hưng Ba.

“Đủ rồi!” Dịch gia lão tổ hừ lạnh một tiếng, lúc này ai cũng có thể thấy được Đường Diêm tuyệt không đơn giản, nhưng cao thủ như vậy thật sự chưa ai thấy qua, sao không có một chút hình tượng!

Đường Diêm căn bản không quan đến hắn, chỉ mê mải vẽ lên mặt Dịch Hưng Ba, bên trái vẽ một con rùa, bên phải là một con rắn nước.

“Ha ha, thần long diễn quy đồ, xem họa công của ta thế nào?” Nàng quay đầu nhìn về phía Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng, rất có ý chờ khen ngợi.

“Cái này mà như thần long, rõ ràng là cá chạch!” Lâm Lạc cũng bắt đầu ồn ào.

“Đại phiêu dân lại muốn dả kích người ta!” Đường Diêm tức giận đến nhe cả hai răng nanh.

“Lão phu nói, đủ rồi!” Dịch gia lão tổ quát lớn một tiếng. Dịch Hưng Ba có phẩm trạng như thế cũng là bởi vì hắn hạ mệnh lệnh, sao có thể dễ dàng để cho hậu bối có tiền đồ của gia tộc chịu khuất nhục như vậy, lập tức tiến lên.

Hắn lúc này đã cực kỳ coi trọng Đường Diêm, vừa ra tay đã vận dụng toàn lực, hoàn toàn xem đối phương là đối thủ chân chính!

“Xú lão đầu, ngươi cũng muốn vẽ lên mặt sao?” Khuôn mặt của Đường Diêm lại lộ ra nụ cười ác ma.

Nàng chụp ra một trảo, Dịch gia lão tổ lập tức giống như một con rối gỗ, bị nàng khống chế rồi rơi bịch xuống!

Nếu rơi xuống thì khả năng cũng không bị thương gì nhưng mấu chốt là mặt mũi! Ở đây còn có Diên gia lão tổ cùng Phạm Thương Vũ, nếu bị bọn họ thấy một màn như vậy, cho dù Dịch gia lão tổ ngày sau tiến vào tiên cảnh cũng tẩy không hết sỉ nhục!

Hắn lập tức mở ra lĩnh vực, vô số hắc quang di động, xuất ra một không gian chùng chín trượng, bên trong tất cả đều là đằng mạn màu đen, không ngừng huy vũ cành lá.

Trong vòng lĩnh vực, vô giả là thần!

Dịch gia lão tổ vừa xuất ra lĩnh vực, lập tức lấy lại tự do nhưng càng thêm coi trọng Đường Diêm hơn mười lần!

“Xem Toái không nhận của ta!” Tay phải của Đường Diêm lại phát lên, ba đạo không khí nhận lập tức hình thành, hưu hưu hưu, bắn về Dịch gia lão tổ.

“Hừ!” Dịch gia lão tổ cười lạnh, hắn là hoàn toàn là chúa tể bên trong lĩnh vực, trừ bỏ lĩnh vực, bất luận công kích nào cũng không có hiệu quả với hắn!

Ông! Ông! Ông!

Ba đạo không khí nhận đánh tới trong lĩnh vực màu đen. Toàn bộ đằng mạn lập tức vươn cành trườn tới nhưng không khí nhận cũng cường đại đến khủng bố, chặt nát toàn bộ đám đằng mạn, hoàn toàn không bị trở ngại!

Hơn nữa, không khí nhận vừa lướt qua thì lĩnh vực màu đen lập tức bị áp súc, giống như bị cắn nuốt!

“Tiên cảnh tối cường giả!” Ba người bao gồm lão tổ hai nhà Dịch, Diên và Phạm Thương Vũ đồng thời kinh hô.

Không khí nhận chính là một loại lĩnh vực nhỏ, chỉ là Đường Diêm đối việc khống chế lĩnh vực đã đạt tới trình độ ới có thể phân cách ra làm ám khí mà không phải chỉ thuần túy là một môi trường!

Cho dù bán bộ linh giả cũng không có khả năng làm được điểm này, chỉ có chân chính tiên cảnh tối cường giả mới có khả năng nắm trong tay như ý!

Tiểu nha đầu ôm linh thạch liếm nước miếng chảy ròng lại là Linh cảnh tối cường giả!

Oành! Oành! Oành!

Dịch gia lão tổ nhất thời bị ba đạo không khí nhận đánh bay.

Tiểu ma nữ hoan hô một tiếng rồi tung tăng chạy qua, tiếp tục lấy ra một đồng thứ linh tinh. Hơn nữa, lúc này nàng tế ra một tấm ván cửa thật lớn, còn thêm cả hai vòng đồng, tuyệt đối là lấy trộm từ cổng nhà người ta!

Bình bình bình, Đường Diêm không hề khách khí với Dịch gia lão tổ, đập loạn lên đầu hắn.

“Xú lão đầu, đã bảo ngươi không ngoan, từng này tuổi rồi còn muốn cướp đồ của người khác, không thấy xấu hổ?” Nàng vừa quở trách, vừa dạy Dịch gia lão tổ đạo lý làm người.

“Tiểu ma nữ, ngươi có tư cách giáo huấn người sao?” Lâm Lạc tức giận nói.

Nha đầu kia cả ngày trộm đồ lừa gạt, lại có thể đứng lý hợp tình giáo huấn người, thế đạo này thật sự là không có thiên lý.

“Đại phiêu dân!” Đường Diêm đánh đủ liền lấy từ trong lòng ra một người rơm có dán tên Lâm Lạc rồi hoa hoa bắt đầu nguyên rửa.

Nhưng lúc này cũng không ai dám giễu cợt nàng!

Người ta là chính tông tiên cảnh tối cường giả, cho dù có điên cũng không thể trêu vào, thực lực như vậy nhìn cả thiên hạ cũng là bậc vương giả! Không phục, cứ nhìn xem kết cục của Dịch Hưng Ba và Dịch gia lão tổ!

Điền gia lão tổ không khỏi thầm kêu trong lòng may mắn, chính là vừa rồi cảm thấy một tia bất an làm cho hắn không có lập tức xuất thủ, cũng tránh thoát một kiếp.

Phạm Thương Vũ cất tiếng cười to, nói: “Nguyên lai tiền bối đồng hành với ta nhiều ngày như vậy mà ta một chút cũng không biết!”

“Lâm thế chất, người có vị tiền bối này đi theo, tự nhiên thiên hạ tùy ý có thể đi, Phạm mỗ sẽ không bêu xấu, ngày khác tái kiến!” Thân hình bắn lên, nhấp nhô vài cái liền biến mất không thấy.

485. Chương 485: Luận Võ Chọn Rể (1)

“Tiểu ma nữ, nếu người là Linh cảnh tối cường giả thì sao còn không sớm nói?”

“Các người lại không hỏi!” Đường Điền có vẻ đúng lý hợp tình.

“Người rõ ràng là tiền bối cao nhân, như thế nào ...” Lâm Lạc không nói tiếp, cao thủ phạm ăn tục uống như vậy thật đúng là hiếm thấy.

“Người ta lại không có tiền, không đi theo các người, ta đói bụng làm sao bây giờ?” Đường Điền si mê liếc Lâm Lạc.

Đây coi như là lý do?

Không ăn quả nhiên là đói, cho dù thân là tiền cảnh tối cường giả cũng vẫn sẽ không ăn là chết!

“Người là không phải hồ ly tinh biến thành?”

Oành!

Hậu quả của việc Lâm Lạc hỏi ra những lời này chính là bị Đường Điền một quyền đánh ngập vào bùn, chỉ lộ ra một cái đầu ở bên ngoài.

“Còn dám bảo ta là hồ ly tinh, xem ta cho người thăm luôn!” Tiểu ma nữ hung tợn nói, tựa hồ hồ ly tinh nhất là từ cấm kỵ của nàng.

Ba người cũng không để ý người của hai nhà Điền, Dịch rất nhanh đã đi xuống núi, tiến về Càn Nguyên quốc.

Về phần hai nhà Điền, Dịch... Điền gia lão tổ may mắn, coi như là dừng cương trước bờ vực, không gây thành bi kịch, nhưng Dịch gia một già một trẻ đều bị dả kích nghiêm trọng, không biết mất bao nhiêu thiên tài địa bảo mới có thể khôi phục lại.

Lâm Lạc ba người một đường nói nói cười cười, mặc kệ Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng dỗ ngọt Đường Điền ra sao nhưng tiểu ma nữ vẫn thủ khẩu như bình về phương diện lai lịch của mình. Nếu cứ cố dụ nàng thì hoặc là nàng giả vờ ngu ngốc, hoặc đơn giản là đánh Lâm Lạc vào bùn!

Đại khái mà nói, Đường Điền đối với bọn họ mà nói vẫn là tồn tại thần bí.

Bất quá hai người chỉ cần biết rằng một điểm là đủ rồi, đó là Đường Điền đối với bọn họ cũng không có ác ý! Ngược lại, tiểu ma nữ đã giúp bọn họ vượt qua cửa ải khó khăn vài lần, cũng xuất thủ cứu bọn họ, coi như có ơn.

Nếu Đường Điền không muốn nói, hai người cũng không dây dưa thêm, để mặc nàng suốt ngày vùi vịnh đòi ăn, một đường mang về Tô gia.

Tuy rằng thời gian đi gần một tháng, nhưng đối với nam nữ đang cuồng nhiệt trong tình yêu mà nói, một ngày không gặp đã như cách ba thu, huống chi thời gian lại dài như vậy. Tô Mị tự nhiên có rất nhiều điều muốn nói với Lâm Lạc. Vào lúc Lăng Kinh Hồng kể lại hành trình cho Tô Quảng Khai thì nàng cũng kéo Lâm Lạc sang một bên nỉ non chانه chانه thiếp thiếp.

Tô Quảng Khai không khỏi phẫn nộ, lúc Lâm Lạc chưa trở về, cháu gái mỗi ngày quán quít lấy hắn, giờ thì tốt rồi, tình lang vừa đến sẽ không cần gia gia !

Buổi tối, Lâm Lạc, Lăng Kinh Hồng, Tô Mị, Tô Quảng Khai tề tụ một nhà, vừa uống rượu ngon, phẩm món ngon, vừa nghe Tô Quảng Khai nói về hành trình của U Âm sâm lâm sắp mở ra.

Lâm Lạc đã đột phá đến Thiên Hợp cảnh, liền có được tư cách tiến vào U Âm sâm lâm ! Đáng tiếc là, Lăng Kinh Hồng vẫn kém một đường! Đừng nhìn Địa nguyên cảnh đỉnh phong chỉ kém Thiên Hợp cảnh một tầng, từng đó chênh lệch đủ quyết định thành bại!

U Âm sâm lâm độc chương dày đặc, chỉ có tu vi Thiên Hợp cảnh mới có thể chống cự, đây là điều kiện cơ bản chuẩn nhập, thiếu một chút đều không được!

Mà U Âm sâm lâm tuy rằng nguy hiểm, nhưng cũng tràn ngập kỳ ngộ, bỏ qua một lần sẽ chờ ba trăm năm! Cho dù là võ giả Thích Biến cảnh thì cũng đâu có thể có được bao nhiêu thời gian ba trăm năm?

Tô Quảng Khai cũng sớm đem Lăng Kinh Hồng thành cháu gái, chỉ kém một đường như vậy lại đành thể bỏ qua nhất ngộ cơ duyên ba trăm năm này, không khỏi làm lão nhân phi thường thổn thức.

Nhưng Lăng Kinh Hồng cũng không vội, hiện giờ nàng chỉ còn kém về lĩnh ngộ cảnh giới!

Đối với võ giả mà nói, lĩnh ngộ cảnh giới không thể vội, muốn nhanh chóng thành công chỉ có một biện pháp là ăn vào linh quả đối ứng.

Cũng giống như Huyền Vũ quả có thể cho võ giả hiểu ra âm dương, Địa Sát quả có thể cho võ giả hình thành thể ngộ đại địa sơn xuyên, muốn đạt được lĩnh ngộ đối Thiên Hợp cảnh kỳ thật cũng có linh quả, tên là Thiên Cương hoa.

Đây là một loại hoa có hiệu quả gây tê mãnh liệt, người dưới Địa nguyên cảnh chỉ cần hít phải sẽ ít nhất yếu mê man một năm, không ai chăm sóc thì coi như trực tiếp đối chết, khát chết! Nhưng trong quá trình này thì võ giả có thể cùng trời tương hợp, hiểu ra huyền diệu của Thiên Hợp cảnh.

Đáng tiếc là Thiên Cương hoa cực kỳ hiếm thấy, một đóa cuối cùng trong kho tàng của Tô gia cũng đã dùng vào hơn hai trăm năm trước. Mà Lăng gia lại có tích lũy như vậy, phương diện này coi như bế tắc.

Nhưng thế gian chưa bao giờ là chỉ có một con đường có thể dẫn tới điểm cuối.

Lâm Lạc luyện hóa ngũ hành tinh hoa, trong quá trình này có thể dòm tới bí mật thiên địa! Tề thiên thể nội có thi hạch thượng cổ Âm Thi tông tông chủ, lại có được lý giải hoàn mỹ đối với tiên thiên thập cảnh!

Đối với người như thế mà nói, lĩnh ngộ cảnh giới tự nhiên, đơn giản như ăn cơm uống nước.

Lăng Kinh Hồng tuy rằng không nghịch thiên như vậy, nhưng nàng cũng cùng Lâm Lạc tu luyện đại âm dương song tu công pháp!

Hai người ở trong quá trình tu luyện có thể cho đối phương mượn lý giải đối với võ đạo. Điều này đối với người có cảnh giới cao không hề tác dụng nhưng đối với người có cảnh giới thấp hơn lại như bóng đèn trong đêm.

Có cơ như vậy, Lăng Kinh Hồng vào lúc ban đêm liền đến phòng Lâm Lạc, cùng hắn tu luyện cả đêm.

Hiệu quả tốt đến kinh người, ba bốn hôm sau, Lăng Kinh Hồng đã dòm thấy cánh cửa của Thiên Hợp cảnh, nhiều nhất một tháng thời gian nữa thì nàng có tự tin đánh sâu vào cảnh giới mới.

Về phương diện khác, tiên cảnh tối cường giả của hai nhà Điền, Dịch cũng hướng Phạm gia làm khó dễ, yêu cầu Phạm Thương Vũ đem [tà dương tâm kinh] đoạt được ra dùng chung! Bởi vì Linh Nguyên bí quyết khan hiếm, [tà dương tâm kinh] vô thuộc tính này đối với nhà ai cũng là chí bảo!

Sau khi nhận được tin tức, ngay cả Tô Quảng Khai cũng động dung, tỏ vẻ muốn xuất thủ.

Nhưng ba người Lâm Lạc, Lăng Kinh Hồng, Tô Mị gặp lại vị lão nhân này. Lâm Lạc đem bộ linh nguyên bí quyết có danh tự kinh nhân, khí phách đến cực điểm kia ra hiến cho Tô Quảng Khai, xem như sính lễ .

Tô Quảng Khai nhìn đến cái tên bên ngoài thì mặt mày sạm lại.

Công pháp trên đời này có tên vang dội thì phần lớn đều không ra gì, chẳng lẽ kêu [chí tôn độc bá] liền thực có thể xưng bá thiên hạ?

Nhưng lão nhân sau khi mở ra đọc qua mấy lần thì nét mặt già nua lập tức động dung, kinh hô: “Linh nguyên bí quyết!”

“Vô thuộc tính linh nguyên bí quyết!” Một lát sau sau, hắc vừa sợ vừa hô lên.

Có thể làm cho nhị bộ linh giả cũng động dung, trong lòng Lâm Lạc có cảm giác cực kỳ đặc chí, kể lại một lượt lai lịch bản linh nguyên bí quyết này.

Tô Quảng Khai không khỏi cười ha ha, nói: “Cũng là như thế, Tô gia cũng không phải nhúng vào vũng nước đục kia!”

Chuyện [tà dương tâm kinh] diễn ra rất ồn ào, tuy rằng Phạm Thương Vũ được xưng đệ nhất thần quốc, nhưng dù sao chỉ là trong tầng thứ tiên thiên thập cảnh, trước mặt hắc còn là tứ đại linh cảnh tối cường giả!

Phạm gia tuy rằng đứng đầu thần quốc tứ đại hào môn, lại thêm tay cầm xã tắc thần khí, nhưng ở trong mắt tiên cảnh tối cường giả cũng chỉ là hư ảo. Cuối cùng, ba nhà đạt thành hiệp nghị, cho phép hai nhà Điền, Dịch một phần bản sao, nhưng hai nhà cũng phải xuất ra chỗ tốt tương ứng để trao đổi, ít nhất cũng phải cho Phạm gia mặt mũi.

Lâm Lạc thì bắt đầu luyện hóa cây thanh mộc trượng kia để đề thăng mộc hệ công pháp.

486. Chương 486: Luận Võ Chọn Rể (1)

Sau gần một ngày một đêm, Mộc hệ công pháp của hắc cũng thuận lợi đột phá Thiên Hợp cảnh, đạt tới cảnh giới Thiên Hợp tam trọng thiên! Đến lúc này, hắc đã có ba hệ công pháp đạt tới Thiên Hợp cảnh, Hỏa hệ công pháp cũng là Địa nguyên cảnh đỉnh phong, khoảng cách đột phá không xa!

Đáng tiếc là, cảnh giới hắc càng cao, nhu cầu về ngũ hành tinh hoa cũng càng tinh thuần, vật ngũ hành tinh hoa bình thường đối với hắc mà nói chính là như muối bỏ biển, rất khó nhìn đến có cái gì hiệu quả.

Tô gia vì vị cô gia này tự nhiên không tiếc số tiền lớn thu mua ngũ hành tinh hoa trong phạm vi cả nước, nhưng loại bảo vật này lại thuộc loại khả ngộ không thể cầu, Lâm Lạc vẫn là đem ánh mắt phóng tới U Âm sâm lâm, nơi đó vốn tràn ngập kỳ ngộ!

Đừng nói cường giả Thích Biến cảnh có thể ở bên trong tấn chức tiên cảnh, ngay cả tiên cảnh tối cường giả cũng có thể ở trong đó đoạt được bảo vật làm cho bọn họ động tâm! Giống như một quả bần đào có thể gia tăng năm trăm năm thọ nguyên, vật như vậy thì có cao thủ tiên cảnh nào dám nói không động tâm?

Hiện giờ, toàn bộ các đại gia tộc đều đình chỉ hoạt động, kiên nhẫn chờ đợi lúc U Âm sâm lâm mở rac. Cho dù bình thường có ân oán cũng phải bỏ qua, không thể vì nhỏ mất lớn. Nếu bỏ lỡ cơ hội lần này sẽ phải đợi thêm ba trăm năm nữa!

Một tháng sau, Lăng Kinh Hồng bắt đầu đánh sâu vào Thiên Hợp cảnh!

Không giống loại biến thái như Lâm Lạc, lúc đánh sâu vào đại cảnh giới thậm chí tính toán đến canh giờ. Lăng Kinh Hồng tuy rằng cũng có thể xem như kì tài ngút trời, nhưng vẫn phải qua thời gian một tháng mới thuận lợi xuất quan!

Cho dù như thế, điều này vẫn khiến cho nhóm đại lão của Tô gia nghị luận náo nhiệt!

Vào thời điểm bọn họ đột phá năm xưa, có người nào không phải bế quan nhiều năm? Vậy mà Lăng Kinh Hồng lại chỉ tốn thời gian một tháng đã vượt qua, chẳng phải làm cho bọn họ vừa sợ vừa mừng!

Thiên tài như vậy tuyệt đối phải là người của Tô gia!

Lúc này, Tô gia còn có đại lão tổ Thích Biến cảnh cho con mình đến Lăng gia cầu thân, hứa sẽ dâng cho nàng vị trí chính thê, bằng mọi giá phải cưới.

– Lăng Kinh Hồng là Thiên Hợp cảnh, ai dám làm cho nữ cường nhân như vậy làm thiếp?

Nhưng chuyện đã xảy ra trong tứ đại gia tộc, sao có thể dấu giếm!

Tô gia nhìn trúng Lăng Kinh Hồng thì ba nhà Diên, Dịch, Phạm sao lại nhìn không tới!

Lúc này, ba đại hào môn cũng đồng thời xuất động lão tổ Thích Biến cảnh tự mình đến Lăng gia làm mối!

Đối với lăng gia mà nói, bọn họ tự nhiên cũng không hy vọng thiên tài như vậy gả đi ra ngoài, mà nên lưu lại trong gia tộc của mình, qua thời gian nhất định có thể tiến quân Thích Biến, trở thành vô thượng cường giả! Nhưng tứ đại gia tộc nhất tề tạo áp lực, Lăng gia lại nào dám cự tuyệt, nếu không chọc giận tứ đại hào môn này sẽ đem tới họa diệt môn.

Nhưng đến tột cùng đáp ứng nhà ai cầu thân nhưng cũng là một chuyện cực khó khăn. Bởi vì Lăng Kinh Hồng chỉ có một, dù hứa gả cho nhà nào thì cũng khiến cho ba nhà còn lại bất mãn!

Cuối cùng, vẫn là Lăng Kinh Hồng tự đưa ra chủ ý, lên tiếng nói muốn có thể kết hôn với nàng thì đánh thắng nàng trước rồi nói sau!

Nàng dám nói dám làm, dựng lên lời dãi ở đế đô, chỉ cần đáp ứng điều kiện phù hợp đều có thể lên đài, là dưới ba trăm tuổi và chưa có chính thất.

Trong khoảng thời gian ngắn, tin tức nữ thiên tài Lăng gia luận võ chọn rể lập tức oanh truyền thiên hạ.

Hai mươi chín tuổi, Thiên Hợp cảnh, hỏa thổ song tu!

Ba điều kiện này tách ra cũng không tính ngạc nhiên, nhưng tổng hợp lại cùng một chỗ, lại cơ hồ là tồn tại độc nhất vô nhị!

Cho dù thiên tài như Phạm Thương Vũ, Dịch Hưng Ba thì lúc bọn họ đạt tới Thiên Hợp cảnh cũng ít nhất là sau tuổi hoa giáp! Huống hồ, Lăng Kinh Hồng vẫn là song hệ đồng tu, hỏa thổ hai hệ công pháp toàn bộ đạt tới Thiên Hợp cảnh, nếu không phải ở phía trước nàng còn có một Lâm Lạc càng nghịch thiên hơn thì nàng tuyệt đối có thể đoạt lấy mỹ danh vạn năm đệ nhất thiên tài!

Nữ nhân như vậy, có gia tộc nào không muốn cưới về?

Đừng nói gia tộc lớn nhỏ trong U Âm sâm lâm chấn động, ngay cả Thượng Nguyên quốc phụ thuộc cũng thu được tin tức, phái ra đệ tử đặc ý của gia tộc tiến đến đánh lời dãi. Nhưng dù ai muốn lên đánh lời dãi cũng không thể vượt được đại thế của gia tộc lão tổ.

Người có đủ khả năng đạt tới Thiên Hợp cảnh có được bao nhiêu, cho dù là mỗi một trong ba đại thần quốc có thể xuất ra một trăm cũng đã là khó khăn!

Lần luận võ chọn rể này cũng nhất định trở thành chuyện tối kinh động nhất trước khi U Âm sâm lâm mở ra.

“Tiểu di cũng thật sự là cố chấp, chỉ cần gia gia đứng ra nói thì ai dám bức nàng lập gia đình!” Ngồi ở lời dãi dưới, Tô Mị hầy còn buồn bực.

Lâm Lạc mỉm cười, nói: “Nàng cảm thấy bây giờ còn có bao nhiêu người có thể đả bại tiểu di của nàng?”

“Dịch Hưng Ba, Diên Uyên Long..... Chàng!” Tô Mị đột nhiên cười, thúc khủy tay vào eo Lâm Lạc, “Thực thật không ngờ, nguyên lai chàng cũng có cơ hội!”

Lâm Lạc trong lòng giật thót: “Vậy chẳng phải nàng muốn gọi ta là di phụ?”

“Ngu ngốc, dám chiếm tiện nghi của bốn cô nương, để xem bốn cô nương cắn chết người!” Tô Mị mắt hạnh như sóng, còn cố ý liếc hạ thân của Lâm Lạc một cái.

Lâm Lạc không khỏi hai chân phát lạnh giữa hai chân, nói: “Mấy tháng này rốt cuộc nàng đang nói với Hạ Mộng cái gì?”

Tô Mị không khỏi cười ngặt nghẽo, lại lườm hắn một cái: “Sợ rồi?”

Yêu nữ này vốn cũng đã đủ ghê gớm, nếu lại được Hạ Mộng dạy dỗ một chút, chẳng phải là thật sẽ hại nước hại dân?

“Xem diễn! Xem diễn!” Lâm Lạc vội vàng bỏ qua đề tài này. Lôi dài đang có người lên khiêu chiến, thực lực cũng không yếu, có tu vi tứ trọng thiên, nhìn bộ dạng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, tuổi thật cũng tuyệt đối không vượt quá ba trăm, xứng với danh tuổi trẻ tuấn kiệt !

Người này cũng không phải võ giả của Càn Nguyên quốc mà là tuổi trẻ tuấn kiệt đến từ Thượng Nguyên quốc, có thực lực tương đương với Dịch Vọng Hoài, Phạm Trang Quân của Càn Nguyên quốc, có thể nói là kiệt xuất trong cùng thế hệ. Tuy rằng chưa đột phá Thiên Hợp thì còn có ưu thế về tuổi tác, chưa đến hai trăm tuổi.

Đương nhiên, Địa nguyên đấu với Thiên Hợp thì không hề có phần thắng ! Chỉ là mục đích của hắn cũng chỉ để ra mặt, nói không chừng khí phách như vậy sẽ làm cho Lăng Kinh Hồng khuất phục?

Nhưng Lăng Kinh Hồng sao có thể nhìn thuận mắt nam tử nào, không quá ba chiêu liền một cước đưa hắn đá bay, làm cho hắn vỡ tan giấc mộng.

Còn có rất nhiều người ôm giấc mộng tương tự, đều lên lời dài khiêu chiến. Lăng Kinh Hồng không ngại phiền hà, lấy thủ đoạn lời đình thủ, hạ nặng tay, nhất thời làm những kẻ sau tỉnh lại, không đem thân mình làm vật hy sinh vô ích!

Lăng Kinh Hồng cầm trường kiếm đứng đó, y phục màu vàng phất phơ trong gió, tràn ngập lãnh diễm, không nói thực lực của nàng, chỉ là phong thái như vậy cũng đủ khiến người sắt đá động tâm !

“Ha ha ha, để ta lên đánh một trận!” Một tràng cười lớn vang lên rồi một bạch y thanh niên xuất hiện trên lời dài, khí tức Thiên Hợp cảnh đỉnh phong cuộn cuộn mà động!

- Dịch Hưng Ba!

Người kia tuy rằng bị Đường Diễm giáo huấn một chầu nhưng hiện tại xem ra đã thoát khỏi bóng ma ! Điều này cũng coi như bình thường, bị một tiên cảnh tối cường giả dạy dỗ mà còn chưa chết, nói ra chỉ làm cho hắn rạng rỡ mà không phải sỉ nhục!

Hơn nữa, ngay cả lão gia tổ của hắn là bán bộ linh giả cũng đồng dạng khó thoát khỏi kiếp nạn này, hắn cần gì phải để ở trong lòng?

“Người ...” Lăng Kinh Hồng nhướng mắt, tuy rằng nàng là song hệ công pháp đồng tu, có được tiềm chất võ trung vương giả nhưng dù sao cũng mới vào Thiên Hợp cảnh, chênh lệch với đối phương vẫn thập phần to lớn!

“Như thế nào, ta không phù hợp quy định sao?” Dịch Hưng Ba cười cười, “Dịch mỗ không đủ trăm tuổi, vị trí chính thể cũng còn để trống, không biết Lăng cô nương cảm thấy Dịch mỗ có điểm nào không hợp?”

487. Chương 487: Người Lên Đi!

“Hừ, đánh thì đánh!” Lăng Kinh Hồng trường kiếm rung lên, chém ra một đạo kiếm khí, để lại trên mặt đất một vết cắt sâu kéo dài đến dưới chân Dịch Hưng Ba.

“Làm như một nữ nhân, vẫn là nên ở nhà giúp chồng dạy con mới tốt, võ giả không thích hợp với hạng người nữ lưu!” Dịch Hưng Ba cười dài một tiếng, triển khai thân pháp công về Lăng Kinh Hồng.

Hai người đều lấy mau đánh mau, chuyển hoá tiết tấu công kích nhanh đến kinh người, làm người xem hoa cả mắt, không thể theo dõi kịp.

“Nguy rồi, nguy rồi!” Tô Mị không ngừng nhíu mày, “Làm sao bây giờ, tiểu di khẳng định không phải đối thủ của tên hỗn đản Dịch gia! Đã sớm nói đừng có cậy mạnh, giờ làm thế nào bây giờ!”

Lâm Lạc cũng sầm mặt, hắn như thế nào cũng không để cho Lăng Kinh Hồng bị người ta cười đ, Dịch Hưng Ba lại càng không thể.

Dịch Hưng Ba dù sao cũng là Thiên Hợp cảnh đỉnh phong, chỉ kém một bước là có thể tiến vào tồn tại Thích Biến cảnh. Chỉ sau mấy chục chiêu đã áp chế gắt gao Lăng Kinh Hồng, cuối cùng một chiêu đẩy lui đối phương, giành được thắng lợi của trận chiến đấu này, dù sao đây cũng không phải giao tranh sinh tử, phân ra thắng bại là xong.

“Người thắng !” Lăng Kinh Hồng lạnh lùng nói.

“Ha ha, vậy từ nay về sau thì người chính là con dâu chưa qua cổng của Dịch gia ta!” Dịch Hưng Ba cười to.

“Người chỉ mới là thông qua vòng thứ nhất, mười ngày sau lại đến!”

“Lăng Kinh Hồng, người chơi trò gì vậy?” Dịch Hưng Ba sắc mặt trầm xuống.

“Có thể đả bại ta lại không chỉ là một mình ngươi. Vào mười ngày sau, người thông qua vòng thứ nhất sẽ tiến hành quyết chiến lại, ta sẽ gả cho người thắng cuối cùng!” Biểu tình Lăng Kinh Hồng vẫn như cũ lạnh lùng, “Hiện tại ngươi có thể rút đi!”

Điều này quả thật có lý, không thể nói là Lăng Kinh Hồng lật lọng.

Dịch Hưng Ba cười lạnh vài tiếng, nói: “Ta muốn nhìn xem, ai có thể đánh thắng Dịch mỗ!”

Hắn dẫm chân một cái, thân thể đằng không, nháy mắt đã biến mất.

Bất quá, thế gian này nào có nhiều cao thủ như vậy, qua một ngày căn bản không có người nào đả bại được Lăng Kinh Hồng. Buổi tối, ba người trở lại Tô gia.

“Tiểu di, ta đi nói gia gia ra mặt, cho hắn tuyên bố lần luận võ chọn rể này không tính!” Tô Mị nói. Tuy rằng Dịch Hưng Ba có mỹ danh đệ nhất thiên tài sau năm trăm năm, để đồ không biết bao nhiêu quý nữ danh môn tranh nhau phải gả cho hắn nhưng Tô Mị chính là nhìn hắn không vừa mắt.

“Những gì ta đã nói chưa bao giờ đổi ý!” Lăng Kinh Hồng cảnh cáo nói, “Không cần ngươi nhiều chuyện!”

“Nhưng là ”

“Không nhưng gì hết!” Lăng Kinh Hồng có vẻ chém đinh chặt sắt.

Không thuyết phục được Lăng Kinh Hồng, Tô Mị chỉ biết đem chủ ý đánh tới trên đầu Bảo Bảo đại tiên, kéo Lâm Lạc đi tìm tiểu tử kia.

“Bảo Bảo, có việc tìm ngươi hỗ trợ!” Tô Mị vô cùng lo lắng.

“Là Bảo Bảo đại tiên!” Bảo Bảo đại tiên nghiêm mặt nói, hiện tại thú sủng của nó lại lên cấp, đổi thành một đầu đại ô quy thích biến tiểu thừa cảnh. Nó đang mãi chơi với thú sủng, hò hét vang dội.

Bị Tô Mị giữ chặt lấy, tiểu tử kia có vẻ thực khó chịu.

“Bảo Bảo đại tiên, ngày mai ngươi đi đánh lôi đài!” Tô Mị vừa thốt ra lời này khiến cho Lâm Lạc há mồm, chuyện này vậy là sao!

“Đánh lôi đài cái gì?” Bảo Bảo đại tiên nổi hứng thú, tiểu tử kia thích nhất chính là chơi đùa.

“Luận võ chọn rể, tìm cho ngươi một cô vợ xinh đẹp!”

Bảo Bảo đại tiên lập tức sợ run cả người, vội vàng lắc đầu lia lịa: “Nữ nhân đều là lão hổ, Bảo Bảo không cần tìm vợ!”

Nói xong lời này, Bảo Bảo đại tiên nhìn qua Đường Diễm .

Quả nhiên, Đường Diễm lập tức giận, nói: “Củ cải đỏ, ngươi nhìn ta làm gì, có tin ta đem ngươi nấu ăn hay không!”

“Tin!” Bảo Bảo đại tiên quay đầu, còn ra vẻ cực kỳ người lớn, chấp tay đứng yên, ra vẻ ta đây gì cũng không nói sai.

Lâm Lạc không khỏi thở dài, nói: “Cho dù Bảo Bảo đại tiên khăng khái đáp ứng, ngươi cảm thấy hài tử chưa ráo máu đầu có thể lên đài luận võ chọn rể sao?”

“Không được cũng còn hơn gả tiểu di cho tên mặt trắng ghê tởm kia!” Tô Mị vẫn chưa buông tha, tiếp tục du thuyết Bảo Bảo đại tiên.

Đường Diễm chuyển ánh mắt, đang đưa nói:“Hắn không đi thì ta đi a!”

Tô Mị mặt tối sầm, nói:“Người là nữ !”

“Vậy thì làm sao?” Đường Diễm lấy ra một cái đùi gà bắt đầu ăn.

“Nữ nhân như thế nào có thể cưới nữ nhân?”

“Vì cái gì không thể?” Đường Diễm nghiêm trang hỏi, ánh mắt lóe sáng. .

“Đúng vậy, vì cái gì không thể?” Bảo Bảo đại tiên cũng nhảy vào giúp vui.

Xin các người, hai người các người đều là tiên cảnh tối cường giả, đừng có lưu manh như vậy được không? Tô Mị kích động đến muốn đập đầu vào tường.

“Không thể chính là không thể!”

Ba, Đường Diễm hôn lên miện Tô Mị:“Xem này, có thể nha!”

Tô Mị tuy rằng tinh nghịch nhưng bị một nữ nhân hôn lên mặt, nhất thời làm cho đầu nàng chấn động, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, mặt đỏ như ráng chiều, lắp bắp nói:“Người, người người...”

Đường Diễm cười phá lên, hô to thú vị, lại tiếp tục chu miệng.

Tô Mị sợ tới mức nổi da gà, vội vàng kéo Lâm Lạc bỏ chạy. Nếu như bị hôn thêm một lần nữa thì nàng thật sự muốn buồn nôn mà chết.

“Ai!” Nàng không có cách rồi, Bảo Bảo đại tiên không chịu hỗ trợ, Đường Diễm lại là nữ , trừ bỏ hai người kia thì còn có ai có thể đánh bại Dịch Hưng Ba sao? Ân, ánh mắt của nàng đột nhiên sáng ngời,“Ngốc tử, ngày mai người đi đánh lôi đài!”

Lâm Lạc trong lòng máy động, nói:“Người đùa cái gì vậy?”

“Không phải nói giỡn, hiện tại chỉ có người phù hợp điều kiện có năng lực đả bại tên mặt trắng của Dịch gia!” Tô Mị giống như vớ được phao cứu mạng.

“Nếu ta thực sự muốn thành con rể Lăng gia thì người làm sao bây giờ?”

Tô Mị bĩu môi, nói:“Về sau là chuyện về sau, tóm lại trước mắt ứng phó qua cửa ải khó khăn này rồi nói sau!”

Lâm Lạc cũng hoài nghi Lăng Kinh Hồng có phải hay không sớm biết rằng sẽ như vậy nên cố ý sử ra một chiêu luận võ chọn rể, làm cho quan hệ hai người trở nên danh chính ngôn thuận! Như vậy về sau lúc ngã bài thì Tô Mị cũng có thể có chút chuẩn bị tâm lý, không đến mức lập tức trở mặt.

Tô Mị sau khi định lấy chủ ý thì lại ra sức du thuyết Lâm Lạc, nhất định phải làm cho hắn ngày mai đi đánh lôi đài.

Lâm Lạc không khỏi nói:“Nếu đùa quá hoá thật, ta và tiểu di của nàng thành thân thì nàng coi như tiểu thiếp của ta sao?”

“Kỳ thật ta cùng tiểu di tên là di chất nhưng tình như tỷ muội, lấy cùng một chồng thì như thế nào?” Tô Mị ngửa ra nhìn người, ánh mắt lưu chuyển,“Ngốc tử, có phải trong lòng đắc ý hay không?”

Lâm Lạc ngẩn ngơ, không nghĩ tới Tô Mị có ý nghĩ như vậy, nhất thời nhẹ nhàng thở ra, tựa hồ đã nhìn đến kết cục ba người đại đoàn viên.

“Hay cho người, thoáng thử một lần thì người liền lộ ra giấu đầu lòi đuôi !” Tô Mị đột nhiên cầm lấy tay Lâm Lạc cắn một miếng,“Đại sắc quỷ, quả nhiên có ý đồ bắt lương với tiểu di!”

“Nàng đừng như chó con, cứ luôn cắn người!”

“Bỏ cô nương chuyên cắn sắc lang!”

Hai người một phen dây dưa rồi Tô Mị ngã vào trong lòng Lâm Lạc, mặt cười quỵn rũ có thể hòa tan sắt cứng: “Ngốc tử, có đúng người có ý tứ với tiểu di? Ta có thể dàn xếp một chút a!”

Lâm Lạc đâu dám nói thật, dĩ nhiên không thèm quan tâm nàng có ý hay không có ý, chỉ một mực vuốt vô eo thon của nàng khiến yêu nữ này mềm ra như nước.

488. Chương 488: Đại Chiến Dịch Hưng Ba (1)

Ngày hôm sau, Lâm Lạc theo yêu cầu của Tô Mị, đi lên lôi đài.

Nhìn thấy Lâm Lạc vậy mà cũng sẽ tham chiến, nhất thời khiến cho bên dưới một mảnh ồ lên.

Lâm Lạc là con rể Tô gia, chuyện này cũng không còn là mới ở đế đô, các gia tộc lớn nhỏ trong thần quốc đều biết đến ngôi sao mới này. Mà Tô Mị cùng Lăng Kinh Hồng lại có quan hệ chất di, chuyện này là sao?

Không phải không có chuyện mía ngọt đánh cả cụm, nhưng chuyện này cũng chỉ có thường nhân! Tô Mị là cháu gái của Tô Quảng Khai, Lăng Kinh Hồng lại là thiên tài Thiên Hợp cảnh, mỗi một người đều có thân phận tôn quý vô cùng, nếu như muốn ôm trọn các nàng thì gan to đến đâu?

Lăng Kinh Hồng cùng Lâm Lạc giằng co, đều không xuất thủ, qua một trận, Lăng Kinh Hồng liền lắc lắc đầu, nói: “Ta không phải đối thủ của ngươi!”

Cái này xong rồi?

Cho dù đối mặt Thiên Hợp cảnh đỉnh phong như Dịch Hưng Ba thì nàng đều dám một trận chiến, nhưng đối mặt Lâm Lạc lại trực tiếp nhận thua? Chẳng lẽ giữa hai người có bí mật gì không thể cho ai biết?

Điều này khiến mọi người không khỏi đoán già đoán non, đáng tiếc, Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đều là Thiên Hợp cảnh cao thủ, ai dám hướng bọn họ hỏi đông hỏi tây.

Tuy rằng còn có thời gian chín ngày, nhưng ở Càn Nguyên quốc đã thật sự không còn ai có thể đánh thắng Lăng Kinh Hồng, thậm chí thoát đã qua thời gian. Theo như quy tắc chọn rể mà Lăng Kinh Hồng đặt ra thì còn có một trận chiến cuối cùng giữa Lâm Lạc và Dịch Hưng Ba.

Bởi vì này quan hệ loạn thất bát tao trong đó, trận đại chiến này của Lâm Lạc và Dịch Hưng Ba nhất thời hấp dẫn hứng thú của vô số người. Hơn nữa, Dịch Hưng Ba từng được công nhận đệ nhất thiên tài năm trăm năm sau, mà Lâm Lạc cường thế quật khởi gần đây, thanh thế dọa người, nay lại đặt tới Thiên Hợp cảnh!

Vô số người đều chờ mong hai người có thể oanh oanh liệt liệt đánh một trận, nhìn xem đến tột cùng là Dịch Hưng Ba có thể tiếp tục bảo trụ danh hiệu đệ nhất thiên tài sau năm trăm năm của hắn hay là bị Lâm Lạc vô tình vượt qua, thành công đăng đỉnh!

Không nghĩ tới một hồi quyết đấu giữa hai kẻ tối cường của thế hệ tuổi trẻ lại bùng nổ vào lúc luận võ chọn rể.

Vào ngày này, trời trong nắng ấm, võ giả đế đô cơ bản toàn bộ xuất động, đi tới đấu trường, xem tuyệt thế đại chiến của hai người. Đứng nói võ giả bình thường cảm thấy hứng thú, chính là mấy lão tổ trong tứ đại gia tộc cũng xuất động, đều đến xem trận này.

Hai vương giả trẻ tuổi đứng cách xa nhau mười trượng, sát khí trong ánh mắt song phương đều rất nặng.

Bọn họ oán hận chất chứa có thể nói là thật lâu. Sau đại khánh Càn Nguyên quốc, Dịch Hưng Ba sinh lòng đố kỵ đối với Lâm Lạc, phái ra đám người Dịch Vọng Hoài triển khai đuổi giết, về sau lại thêm muôn vàn oán khích, giờ phút này rốt cục đến lúc bùng nổ.

“Ta sẽ tự tay đánh nát thần thoại của ngươi, thảo căn chung quy chính là thảo căn, ngươi vĩnh viễn chỉ có thể ngưỡng mộ ta!” Dịch Hưng Ba lạnh lùng nói.

Lâm Lạc cười ha ha, nói: “Ngươi tại sao tự tin như thế? Đầu bị lừa đá rồi!”

“Hừ, bớt sinh miệng lưỡi lợi hại đi!” Dịch Hưng Ba thét dài một tiếng, hướng Lâm Lạc khởi xướng công kích.

Rõ ràng là hấn khơi mào trước trong lời nói, giờ lại quả trách Lâm Lạc, thật không biết ăn phải cái gì!

Lâm Lạc cũng hừ nhẹ một tiếng, cử khởi hai quyền đón đánh.

Nhưng Dịch Hưng Ba ngang nhiên đối chiến quyền đầu Lâm Lạc, đúng là muốn dùng thương đối thương!

Sở dĩ như vậy là Dịch Hưng Ba do đã dự liệu Lâm Lạc không dám vận dụng lĩnh vực!

Bọn họ đây là đánh lôi đài mà không phải sinh tử ác chiến, Lâm Lạc còn chưa thể thu phát từ tâm lĩnh vực. Nếu hấn sử ra lĩnh vực thì coi như xác định sinh tử, mấy lão tổ của gia tộc đang ẩn thân quan sát tuyệt đối trước tiên xuất thủ ngăn cản.

Bởi vậy, Dịch Hưng Ba nhìn như đấu pháp hung hãn, kỳ thật là suy nghĩ sâu xa rồi mới quyết định, về mặt cảnh giới thì Lâm Lạc còn thua hấn xa!

Oành! Oành!

Hai người trao đổi một đòn, Lâm Lạc thối lui liên tục mười bảy bước, nhưng Dịch Hưng Ba không chút sút mẻ, giống như trụ cột vững vàng.

Trăm vạn người xem ở đây đều là náo động, nhao nhao bàn tán. Mà Tô Mị cũng khẩn trương, nếu Lâm Lạc bị đánh bại, Lăng Kinh Hồng chẳng phải là sẽ gả cho tên mặt trắng Dịch Hưng Ba kia!

“Pháp khí!” Lâm Lạc ánh mắt phát lạnh, y phục trước ngực đối phương bị quyền kinh của hấn nổ nát, lộ ra một khối màu đen bằng da bên trong, mặt trên ẩn ẩn có vô số văn lạc.

Chính là thứ này hấp thu đại lượng lực đạo của Lâm Lạc, nếu không cho dù là tu vi Dịch Hưng Ba cứng rắn, chịu một kích kia của Lâm Lạc ít nhất cũng phải lắc lư lui về phía sau mà tuyệt không vững vàng như hiện tại vậy!

“Đây là nội tình hào môn thần quốc, cũng không phải loại thảo căn như ngươi có thể tưởng tượng!” Dịch Hưng Ba cười ngạo nghễ, hấn chẳng những muốn đánh bại Lâm Lạc mà còn muốn trấn áp suy sụp đối phương về phương diện tinh thần.

Lâm Lạc hừ nhẹ một tiếng, nói: “Hy vọng trên mặt ngươi cũng có thể mặc bảo sơn”

Thân hình hấn lại nhoáng lên, phát động phản kích.

“Quả thật ngươi rất có tiềm lực, nhưng cũng chỉ là như thế mà thôi, bởi vì ta mới là thiên tài duy nhất!” Dịch Hưng Ba gầm nhẹ một tiếng, hai tay mở ra, sử xuất liên tiếp các loại vũ kỹ, tấn hiển hoa lệ.

Về mặt lực lượng, Dịch Hưng Ba quả thật mạnh hơn rất nhiều, mà về mặt phòng ngự, kiện hắc bì giáp trên người hấn chính là thập phẩm pháp khí lấy được gần đây ở thương khung đỉnh, có thể chịu được ngay cả công kích của cường giả Thích Biến cảnh, căn bản không có khả năng bị Lâm Lạc công phá!

Hấn chiếm được ưu thế tuyệt đối ở cả công kích lẫn phòng ngự, theo lẽ thường mà suy đoán thì Lâm Lạc nhất định phải bại!

Lâm Lạc hít vào một hơi thật sâu, hấn cũng không thể ẩn tàng thực lực thêm, nếu không cũng thật sự khả năng bị đánh bại!

Vậy thì cứ oanh oanh liệt liệt đại chiến một hồi!

Thiên ma giải thể, khai!

Mạch máu cả người Lâm Lạc bạo đột một trận, từng luồng cuộn lên như sóng thoát phá, nháy mắt khiến cho hấn nhuộm thành huyết nhân, nhưng khí tức bắt đầu căng vọt, chiến thiên bí quyết đã bị huyết tính cuồng nhiệt khí của Khải hàng thủy ấn kích động. Trên đầu của hấn hình thành một quyền đầu kim sắc, chiến ý mãnh liệt cuốn quan toàn trường, gần một nửa số người có mặt nhất thời bị chấn ngất xỉu đi.

Trong mấy chục vạn người, bất kể là cao thủ Niết âm, Minh dương cảnh, ở khoảng cách xa vẫn bị luồng chiến ý của Lâm Lạc chấn động, uy thế có thể tưởng tượng.

Toàn trường nhất thời vang lên tiếng hít một hơi khí lạnh, cho dù trước đó có người xem trọng Dịch Hưng Ba hơn nhưng giờ nhìn đến Lâm Lạc bắt đầu phát uy cũng không nhịn được hoài nghi phán đoán của mình có chính xác hay không.

Dịch Hưng Ba cũng không dám có chút sơ suất, Lâm Lạc trước kia còn ở Địa nguyên cảnh đã có thể đánh với Tiểu Nguyên. Đương nhiên khi đó Lâm Lạc là ỷ vào uy lực linh vực, nhưng hiện tại đã đề thăng lên tới Thiên Hợp cảnh, tuyệt đối không thể khinh thị!

Dù ngoài miệng hần miệt thị Lâm Lạc nhưng bên trong luôn coi Lâm Lạc là đại địch, nếu không vì Khải hàng thủy ấn cũng đã nhiều lần muốn đánh chết Lâm Lạc, còn không nghĩ tuyệt hậu hoạn này?

Dịch Hưng Ba cũng vận chuyển quanh thân, trước mắt bao người, hần căn bản không thể thua!

“Chiến!”

Lâm Lạc bắn lên, tốc độ trong nháy mắt bạo tăng, giống như lưu quang đánh sâu về Dịch Hưng Ba.

“Trấn!”

Dịch Hưng Ba cũng hét lớn một tiếng, lực lượng khủng bố thả ra, trong phạm vi ba trượng nhất thời tràn ngập lực lượng mệnh môn cuộn cuộn vô cùng của hần. Thân hình của Lâm Lạc nhào vào nhất thời giảm tốc, giống như hãm thân ở vào bên trong một vùng lầy!

489. Chương 489: Đại Chiến Dịch Hưng Ba (2)

“Ân?” Tô Quảng Khai neho mắt, “Tiểu tử cũng có vài phần thiên phú, còn không có tiến vào Thích Biến cảnh đã có thể thử dùng lực lượng bản thân bắt chức linh vực, cũng có vài phần uy lực! Đáng tiếc, vẫn chỉ là người mù sờ voi, không có hình dạng, cũng không có thần sắc!”

Tô Mị lập tức hừ một tiếng: “Ngốc tử ở Thông Minh cảnh đã có thể hình thành linh vực, so với hần mạnh hơn nhiều lắm!”

Nói đến Lâm Lạc, Tô Quảng Khai không khỏi bực bội, nói: “Nha đầu, ngươi rốt cuộc là nghĩ như thế nào mà cho hần đi vô đài? Đây nếu là thắng, chẳng phải tiểu di của con sẽ phải gả cho hần!”

“Con cũng không có biện pháp, tính tiểu di ương ngạnh, gia gia cũng không phải không biết, con cũng hông thể trợ mắt nhìn tiểu di gả cho tên mặt trắng của Dịch gia!” Tô Mị bất đắc dĩ nói.

Tô Quảng Khai lắc đầu, nói: “Dịch Hưng Ba người này thật ra phi phạm, gia gia từng muốn gả con cho hần. Bất quá phong thái khoáng đạt của hần chỉ là giả mạo, bị tiểu tử Lâm Lạc chọc vào liên lộ nguyên hình, đáng tiếc, đáng tiếc!”

Tô Mị vội vàng thè lưỡi, làm ra bộ dạng ghê tởm: “Gia gia, ngốc tử sẽ không thua?”

“Tiểu tử này có một môn công phu kích phát tiềm lực, lại có ba giọt tử huyết có thể khôi phục thương thế, trong thời gian ngắn sức bật phi thường khả quan, trận chiến này có bảy thành phần thắng!” Tô Quảng Khai lại có vẻ mặt khó chịu. Nếu thật sự là Lâm Lạc thắng, vậy quan hệ sau này với hần sẽ tính như thế nào?

“Bắt chức linh vực?”

“Rất thiên tài, có thể bắt chức ra linh vực, đây chính là chuyện mà cường giả Thích Biến cảnh đỉnh phong cũng chưa chắc làm được!”

“Không hổ là đệ nhất thiên tài sau năm trăm năm!”

“Lâm Lạc tuyệt đối không chịu nổi một kích!”

Trừ bỏ Tô Quảng Khai, tự nhiên còn có cao nhân khác nhìn ra được công pháp rất mang tính sáng tạo này của Dịch Hưng Ba. Sau lời này, toàn bộ đấu trường lại nhao nhao nghị luận, người ủng hộ Dịch Hưng Ba lại ra sức bảo vệ hần. Bất quá, có ủng hộ Dịch Hưng Ba thì tự nhiên cũng có ủng hộ Lâm Lạc.

“Thiên Hợp cảnh đỉnh phong cũng chỉ là có thể bắt chức linh vực mà thôi!”

“Lâm Lạc nghe nói lúc ở Thông Minh cảnh đã có được linh vực, ai thiên tài hơn vừa xem hiểu ngay!”

“Nếu hiện tại là sinh tử quyết đấu thì Dịch Hưng Ba căn bản không dám cùng Lâm Lạc đánh bừa!”

Hai bên đấu vô mồm vô cùng kịch liệt, tình thế trên lôi đài cũng thay đổi trong nháy mắt. Tuy rằng thiên ma giải thể dễ thắng thực lực Lâm Lạc lên rất cao nhưng lực lượng Thiên Hợp cảnh đỉnh phong thật sự quá cường đại, chỉ là một tầng thiên ma giải thể còn chưa thể bù lại chênh lệch lực lượng giữa hai người. Lâm Lạc liên tiếp trúng chiêu, học máu liên tục.

Tô Mị nhìn xem lại đau lòng, sốt ruột, thầm oán nói: “Ngốc tử này rõ ràng có tử đỉnh để làm chi không cần! Tên mặt trắng là Thiên Hợp cảnh đỉnh phong cũng dùng pháp khí, người còn ngu ngơngcs nha!”

Tô Quảng Khai cũng lộ ra một chút tán thưởng, nói: “Tiểu tử này trời sinh chính là người trong võ đạo, đối thủ cường đại như thế đúng là đá mài dao của hắn. Nếu là tể ra tử đỉnh kia liền mất đi ý nghĩa ma luyện võ giả!”

“Ngốc tử này, muốn ma luyện cũng nên tìm gia gia ma luyện, cùng tên mặt trắng có cái gì hảo ma !” Tô Mị liên tục dậm chân.

Thiên ma giải thể, mở lại! Mở lại! Mở lại!

Lâm Lạc liên tục dùng Khảm hàng thủy ấn thiêu đốt ba giọt tử huyết, thiên ma giải thể nháy mắt chồng đến bốn tầng, khí tức lại khủng bố tăng lên.

Chiến ý chi quyền trên đỉnh đầu của hắn cũng phủ lên một tầng bóng đen, giống như thiên thần hoàng kim tiếm nhiễm ma đạo. Bên trong chiến ý cuồng liệt lại có thêm một luồng sát khí. Rất nhiều người vừa tỉnh lại sau khi bị chiến ý chi quyền chấn động, nhất thời lại bị run rẩy!

Đây chính là tiên thiên, thanh huyền cảnh võ giả a. Chỉ một đạo quyền ảnh đã chấn động thất khiếu, đây là chuyện khủng bố cỡ nào!

Lâm Lạc hét lớn một tiếng, giống như một trận cơn lốc hướng Dịch Hưng Ba cuốn tập mà đi.

Dịch Hưng Ba còn muốn trò cù trọng thi, lấy linh vực bắt chước giảm tốc độ của Lâm Lạc nhưng giả vẫn chỉ là giả. Trong vòng linh vực thì võ giả là thần, câu nói này chỉ linh vực chân chính, loại linh vực chưa thành hình này bắt nạt người yếu hơn thì có thể, nhưng gặp phải Lâm Lạc bốn lần thiên ma giải thể thì lực lượng vượt qua rất nhiều, linh vực giả này như thế nào còn có thể vây được trụ hắn!

Lâm Lạc xuất hiện ở trên đỉnh đầu Dịch Hưng Ba, thiết quyền xuất ra đánh vào mặt đối phương.

Dịch Hưng Ba cũng không còn để ý hình tượng, bò ra đất để tránh né.

Phương thức né tránh này sẽ làm bản thân lấm lem, trên tiên thiên cảnh cơ bản không có võ giả dùng chiêu này, thật sự quá tổn hại thể diện. Nhưng so với việc bị Lâm Lạc đánh ột bạt tai thì điều này vẫn có thể chấp nhận được.

Lâm Lạc thét dài một tiếng, thế công một khi phát động liền liên miên không dứt.

Hắn vừa ở phía trước thì chớp mắt đã ở phía sau, thân hình giống như quỷ mỵ, ngay cả Dịch Hưng Ba cũng rất khó bắt giữ thân ảnh, chỉ có thể lăm vào phòng thủ tuyệt đối bị động .

Mà phòng thủ phương là tuyệt đối bất lợi , bởi vì cho dù người đỡ một trăm quyền, ăn phải một lần công kích kia cũng là đau khổ! Mà cẩn thận mấy cũng có sai sót, là người lại há có thể l không hề sơ hở?

Thế!

Lâm Lạc cuối cùng cũng đắc thủ, một quyền hung hăng đánh vào trên mặt Dịch Hưng Ba!

Oanh!

Lực lượng một quyền này cực kỳ cường đại, lúc ma sát với da mặt của Dịch Hưng Ba chớp động nổi lên vô số hỏa tinh. Đương nhiên điều này cũng nói lên da mặt của Dịch Hưng Ba còn cứng hơn sắt!

Dịch Hưng Ba lão đảo thối lui, nửa bên mặt sưng vù. Hắn há miệng phun ra một đạo máu tươi, trong đó còn hỗn tạp mấy cái răng.

Tuy rằng một quyền này đánh cho hấn rất đau, nhưng bị thương càng nghiêm trọng hơn là tôn nghiêm của hấn!

Người sống nhờ mặt mũi, cây sống nhờ vỏ ngoài, đánh người không vẽ mặt, vẽ mặt muốn kết cừu hận sinh tử!

Hấn nổi giận gầm lên một tiếng, tóc trên đầu dựng thẳng lên, ba ba ba, y phục trên người hấn cũng bị rách tan, hình thể đột nhiên tăng vọt! Thân hình vốn thon dài của hấn giờ đột nhiên cao lên hai trượng, bề ngang cũng theo đó tăng mạnh, eo lưng thô to giống như trâu!

Nguyên bản một tên mặt trắng lại cứ thế biến thành đại hán cường tráng vô cùng!

Không, đại hán cũng không phải là cự hán! Phạm Trác Hi tuy rằng cũng là to con nhưng gặp hấn còn phải kêu sư phụ !

Loại hình thể này xuất hiện một người thì còn có thể nói là thiên phú dị bẩm, nhưng liên tục xuất hiện như Phạm Trác Hi, Hoa Thiên Hùng, Dịch Hưng Ba, thêm cả Bành Tiểu Kỳ, tổng cộng là bốn !

Vậy không thể giải thích là thiên phú dị bẩm mà những người này đều đến từ một chủng tộc ở thời kỳ thượng cổ.

Cự nhân tộc!

490. Chương 490: Trước Ngày Tới U Âm Sâm Lâm (1)

Thực lực của chủng tộc này tuyệt đối đứng đầu!

Giống như Bành Tiểu Kỳ là cảnh giới thấp nhất, bởi vậy chỉ cao hơn người bình thường một cái đầu, nhưng bắt đầu từ Phạm Trác Hy thì đã đại tăng, đến Dịch Hưng Ba đã hoàn toàn thoát ly phạm trù người bình thường!

Cũng khó trách Dịch Hưng Ba bình thường muốn thu hồi trạng thái dị dạng như vậy, với thân thể cao tới hai trượng chạy ra ngoài thì người khác không đem hấn làm hung thú mới là lạ!

Nhưng muốn phát huy ra chiến lực tối cường, Dịch Hưng Ba nhất định phải tiến vào trạng thái bình thường, nếu không hấn nhất định phải hao phí thêm lực lượng đi kiểm chế hình thể, nhiều nhất chỉ có thể phát huy ra một nửa lực lượng.

Người này cực đoan tự phụ, giờ bị Lâm Lạc đánh mặt, nhất thời tức giận, liều lĩnh bạo lộ trước mặt mọi người!

Phải biết rằng đây chính là vũ khí bí mật của hấn, xem qua bộ dáng này của hấn thì dù là Dịch gia trưởng bối cũng kinh hãi gần chết!

Dịch Hưng Ba vừa lật ra con bài này thì khí thế cả người thế lập tức bạo tăng lên một cấp bậc! Hấn nổi giận gầm lên một tiếng với Lâm Lạc, hai tay đâm mạnh vào ngực, trừ ra kiện bì giáp pháp khí còn bám chặt lấy thân thể thì hấn gần như cởi truồng!

Bất quá hiện tại cơ thể bạo đột của hấn giống như một khối khối nham thạch, cho dù ngẫu nhiên tiết một chút “Cảnh xuân” thì chỉ sợ cũng không ai nhận được đó là cái gì.

Oành! Oành! Oành!

Dịch Hưng Ba đi nhanh về phía trước, mỗi một chân giẫm xuống mặt sàn đều gây nên một trận run rẩy. Hấn giống như đại ma thần hàng thế trong thần thoại, thân thể đen bóng tiến về hướng Lâm Lạc.

“Quá khủng bố rồi!”

“Không thể tưởng được Dịch Hưng Ba lại cũng giống như gia hỏa của Phạm gia, cũng là Cự Nhân!”

“Bất quá người có thiên phú dị bẩm như thế sẽ có man lực vô song, với tu vi vốn có của hấn Thiên Hợp cảnh đỉnh phong thì chỉ sợ có thể bộc phát ra chiến lực thích biến nhất trọng thiên!”

“Hắc hắc, lần này thì hay rồi!”

Dịch Hưng Ba hai chân giẫm mạnh một cái khiến mặt lôi đài lồm xồm xuống rồi lập tức nhào vào Lâm Lạc. Tốc độ không nhanh nhưng đến dưới chân Lâm Lạc thì một lực lượng từ dưới đất bắn lên, giống như một quái thú chần bay Lâm Lạc khỏi mặt đất.

“Sát!” Dịch Hưng Ba kêu to một tiếng, thân thể bay lên không, vọt về hướng Lâm Lạc.

Đừng nhìn hiện tại thân thể hắn lớn như một ngọn núi đá nhưng tốc độ hiện giờ còn nhanh hơn trước, như một như Thiểm Điện bắn về Lâm Lạc, hữu quyền giơ lên, lớn như cái bát lớn!

Oành!

Quyền đầu hai người va chạm giữa không gian, một đạo sóng xung kích mắt thường có thể thấy được lập tức đẩy ra, bắn về bốn phương tám hướng! May mắn chung quanh đấu trường có thiết lập cấm chế nên ngăn trở được sóng xung kích này. Bằng không người có tu vi yếu ớt tuyệt đối sẽ bị chấn động thổ máu!

Đánh xong một quyền, hai người đều bắn ra hai phía rơi xuống đất, nhưng chân mới chạm đất thì lập tức lại nhảy lên đánh về đối phương.

Oành! Oành! Oành!

Hai người vứt bỏ hết thấy kỹ xảo, chính là người một quyền ta một quyền đối chiến, xem ai không chống đỡ được trước!

Đánh nhau như vậy tuy rằng không đủ hoa lệ, nhưng tuyệt đối càng làm cho người xem sôi máu. Nhìn máu tươi tuôn trào, sóng xung kích không ngừng chần ra đủ để khiến mỗi người đều cuồng nhiệt.

“Liệt thiên quyền!” Sau khi đối chiến đến hơn trăm quyền, quyền đầu song phương đều rướm máu, lộ ra xương cốt trắng ớn. Ý chí của Dịch Hưng Ba kém xa Lâm Lạc, lúc này đành buông bỏ phương thức chiến đấu không có hàm lượng kỹ thuật như vậy, đánh ra một đạo quyền kinh uy lực càng mạnh mẽ!

Một quyền này vừa đánh ra thì chung quanh quyền đầu hình thành ba trường kích màu trắng bắn về Lâm Lạc!

Ánh mắt Lâm Lạc phát lạnh, phát động thiểm điện công pháp, băng phách hàn thứ theo một quyền của hắn đánh ra không chút nào yếu thế.

Tuy rằng không ai nói chuyện, nhưng tất cả mọi người đang xem cuộc chiến tựa hồ hiểu được lúc này chính là một quyền cuối cùng quyết định thắng bại của hai người!

Oành!

Hai người lại va chạm đến cùng nhau, một mảnh băng vụ đột nhiên chụp lên cả hai. Cũng chỉ có cường giả đạt tới ngoài Thách Biến mới có thể miễn cưỡng xuyên thấu qua băng vụ nhìn đến tình hình chiến đấu của hai người!

Ba đạo trường kích va chạm với ba cây băng phách hàn thứ, hình thành băng vụ đầy trời, uy lực của cấm tự trực tiếp đánh gãy ba cây trường kích còn chưa biết có tác dụng gì! Sau đó hai người quyền đầu mới va chạm đến cùng nhau!

Sóng xung kích khủng bố trào ra, lập tức đem băng vụ đầy trời đánh xơ xác. Một quyền vừa rồi của Dịch Hưng Ba cũng coi như lợi hại, đánh cho xương cốt của cánh tay phải Lâm Lạc tan nát! Nhưng đồng dạng, thiểm điện lực của Lâm Lạc cũng đánh cho thân thể của Dịch Hưng Ba cháy đen, không ngừng run rẩy!

Nếu chỉ là như thế thì hai người coi như là đánh ngang tay, thậm chí vẫn là Dịch Hưng Ba hơi chiếm thượng phong! Nhưng hai đạo băng phách hàn thứ cuối cùng cũng xuất ra tác dụng nghịch chuyển căn khôn, đánh vào thân thể Dịch Hưng Ba.

Ba ba hai tiếng, băng thứ nhảy mắt đem Dịch Hưng Ba đóng băng, sau đó cấm tự nổ tung, tạo thành hủy diệt mang tính đả kích với Dịch Hưng Ba!

Nhưng khủng bố là cho dù bị thương tổn đến như vậy nhưng Dịch Hưng Ba vẫn còn không có vỡ vụn đường trường dù gần nửa thân thể bị đánh cháy thì khí lực mạnh mẽ vẫn còn vượt xa hung thú, làm cho người ta trông mà phát lạnh!

Dịch Hưng Ba oán hận nhìn trừng trừng vào Lâm Lạc một chút rồi lập tức hôn mê. Còn thiên ma giải thể của Lâm Lạc cũng theo đó mất đi công hiệu, bắt đầu đã bị từng đợt phản phê!

Tuy rằng song phương đều trọng thương tiến vào trạng thái tử vong nhưng cuối cùng vẫn là Lâm Lạc thắng được!

Bất quá trong lòng Lâm Lạc cũng không có bao nhiêu vui sướng. Dịch Hưng Ba có thể có được danh hiệu đệ nhất thiên tài sau năm trăm năm quả thật có chút tài năng, hẳn trước kia thật sự là coi thường người này!

Hắn là hậu duệ Thiểm Điện tộc thượng cổ, nhưng đối phương cũng cực có thể khả năng là hậu đại của Cự Nhân tộc, nhưng huyết mạch tương đối thuần khiết, chưa đến trăm tuổi đã đạt tới Thiên Hợp cảnh đỉnh phong. Tuy rằng lò luyện Hỗn Độn thần kỳ, lại phải phối hợp tử đỉnh mới được, trên đời này còn có thể có thứ hai kiện thần vật như vậy sao?

Với suy nghĩ của Lâm Lạc, cho dù hắn không có lò luyện Hỗn Độn, nhưng chỉ cần kích hoạt huyết mạch Thiểm Điện tộc thì cái bớt chỗ mất cá chân đủ để cho hắn ở trong vòng trăm năm tăng lên tới Thích Biến cảnh. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn có thể không nhìn linh ngộ cảnh giới.

Chiếu theo như vậy thì nói không chừng Lăng Kinh Hồng cũng là có được huyết mạch của người thượng cổ mới có thể hơn hai mươi tuổi liền tiến nhập Địa nguyên cảnh.

Thời kì thượng cổ trăm tộc tranh diễm, sau đó lại đứt gãy khiến tất cả điều linh, nhưng ngẫu nhiên vẫn sẽ có người được di truyền huyết mạch thượng cổ xuất hiện, kinh diễm nhất thế, truyền lưu trăm đại! Nếu những gì trong bích họa ở thượng khung đỉnh đều là chân thật, thì vào thời thượng cổ cường giả như mây, hậu đại của bọn họ chính là huyết mạch phản cổ đã có biểu hiện cường đại như vậy. Từ đó có thể thấy được thời kì kia phồn thịnh cỡ nào!

491. Chương 491: Trước Ngày Tới U Âm Sâm Lâm (2)

Vào lúc Lâm Lạc đang suy nghĩ thì Dịch Hưng Ba cũng đã được người của Dịch gia khiêng ra khỏi đấu trường. Sau khi hắn nhìn thấy Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mị thì buông lỏng ý chí, lâm vào trạng thái hôn mê.

Tuy rằng đánh thắng Dịch Hưng Ba, nhưng đối với Lâm Lạc mà nói cũng là trả giá thật lớn, hôn mê qua bảy ngày mới tỉnh lại! Hơn nữa, vẫn là do Bảo Bảo đại tiên giúp trị liệu.

Hắn tỉnh lại thì tốt rồi làm, tiếp tục ngưng tụ lại tử huyết, sau khi thiêu đốt thì nhanh chóng phục hồi thân thể như cũ, nhưng cũng phải qua nửa tháng sau mới khỏi hẳn. Bất quá hắn bị thương dù nặng nhưng Dịch Hưng Ba còn thảm hại hơn nghe nói đến bây giờ vẫn chưa thoát ly khỏi trạng thái hôn mê, có chín phần khả năng là không thể theo kịp hành trình vào U Âm sâm lâm.

Mà Lâm Lạc những ngày này cũng hưởng thụ một phen nhu tình mật ý của Tô Mị, thật sự là cơm đến há mồm, được yêu nữ hầu hạ cẩn thận. Về phần hôn sự với Lăng Kinh Hồng thì không ai đề cập, tự nhiên cũng không có người nào tiến hành thúc giục. Theo như cách nói của Tô Mị thì qua chừng ba bốn năm sau sẽ không còn ai nhớ tới chuyện này.

Lâm Lạc nguyên muốn mượn cơ hội này nói với Tô Mị, giờ chỉ có thể nuốt trở vào.

Hành trình vào U Âm sâm lâm đã gần ngay trước mắt, các gia tộc đều đã làm xong công tác chuẩn bị cuối cùng. Đội ngũ Tô gia sẽ khởi hành vào mười ngày sau.

Lần này, Tô Quảng Khai tự thân xuất mã, đi theo còn có hai lão tổ có cảnh giới Thích Biến cảnh đỉnh phong. Hai vị lão tổ này đều đã hình thành hư vực vào trăm năm trước, chỉ thiếu một bước cuối cùng liền có thể đột phá tiên cảnh !

Ngoại trừ ra, Tô gia còn điều động năm cường giả Thích Biến cảnh, mười bảy cao thủ Thiên Hợp cảnh! U Âm sâm lâm tuy rằng nguy cơ thật mạnh nhưng cũng tràn ngập cơ duyên nghịch thiên, Tô gia coi như xuất động toàn bộ nội tình.

Lưu thủ Tô gia chỉ có một lão tổ Thích Biến cảnh đỉnh phong, đáng tiếc cũng không có hình thành hư vực, bởi vậy nên không đi theo. Bởi vì tu vi hắn đã muốn đạt tới cực hạn, cho dù tiến vào U Âm sâm lâm cũng không khả năng đột phá, còn không bằng thành thành thật thật thăm dò đạo hư vực, chờ ba trăm năm kế tiếp mới đột phá đến tiên cảnh, miễn cho vẫn lạc trong đó!

Ba đại gia tộc khác cũng đồng dạng xuất động toàn bộ cao thủ, có thể thấy được ý nghĩa U Âm sâm lâm trọng đại bao nhiêu. Nội tình tứ đại gia tộc dĩ nhiên vượt xa sự hiểu biết của bên ngoài, cao thủ nhiều đến kinh người.

Đầu tháng, nhân mã Tô gia xuất phát, ngoài ra còn có bốn họ khác: Lâm Lạc, Lăng Kinh Hồng, Đường Diêm cùng Bảo Bảo đại tiên.

Đoàn người đầu tiên thông qua truyền tống trận đi tới cực nam rồi tiếp tục đi về hướng phía nam.

Hướng này chính nam, nhiệt độ không khí cũng càng ngày càng thấp, nguyên bản để đồ vẫn là thời tiết giữa hè nhưng đến nơi này lại là băng thiên tuyết địa, cho dù là tiên thiên cảnh cao thủ cũng có thể đông lạnh!

Bất quá, cả đoàn cũng đều có tối thiểu tu vi Thiên Hợp cảnh nên không hề e ngại. Qua năm ngày hành trình, bọn họ đã đi tới bên ngoài một mảnh rừng rậm.

Điều cổ quái là tuy rằng nơi này là một mảnh băng thiên tuyết địa, nhưng sau khi tiếp cận rừng rậm thì nhiệt độ không khí lại tăng lên rất nhanh, giống như giữa mùa tháng ba.

Bọn họ cũng không phải nhóm đầu tiên đi vào nơi này, sớm đã có người của phân biệt của Hoa gia, Trần gia từ Lạc Thủy quốc, còn có Cảnh gia, Triệu gia của Đại Việt quốc, cuối cùng còn lại là Diêm gia của Càn Nguyên quốc.

Tuy rằng giữa ba đại thần quốc có hơn mười vạn năm ân oán, một đoạn thời gian trước thiếu chút nữa bạo phát đại chiến vong quốc nhưng trước cửa rừng không ai dẫn phát chiến tranh. Tuy rằng không đến mức thân thiết đến xưng huynh gọi đệ, nhưng gặp mặt nhiều lắm chỉ là lấy ánh mắt trừng một chút rồi vỗ mông chạy đi.

Mọi người hạ trại, tạm thời chỉnh đốn đội ngũ, lẳng lặng cùng đợi ngày U Âm sâm lâm mở ra.

Kỳ thật, cũng chưa nói tới mở ra hay không, chỉ cần đủ năng lực thì tùy thời đều có thể tiến vào trong đó. Chỉ là hiện tại trong U Âm sâm lâm độc chương đầy đặc, ngay cả tiên cảnh tối cường giả cũng khó có thể ngăn cản, đi vào chính là chịu chết, ai lại ngu ngốc như vậy?

Buổi tối, tất cả mọi người trở lại doanh trường của mình nghỉ ngơi, tuy rằng cường giả đạt tới cấp bậc như bọn họ thì dù có một tháng không ngủ cũng sẽ không quá ảnh hưởng chiến lực, nhưng trong U Âm sâm lâm thật sự nguy hiểm thật mạnh, lại có gia tộc đến cạnh tranh, tự nhiên phải thủy chung bảo trì ở trạng thái đỉnh phong.

Lâm Lạc nhắm mắt điều tức, một lát sau, đột nhiên có cảm giác. Hắn mở bừng mắt, đã thấy trong lều trại đã vô thanh vô tức hơn một người!

Hắn nhất thời kinh hãi, nhưng còn không có đứng dậy cũng đã thấy rõ bộ dáng người nọ chính là Bao Thúc Lễ!

“Ha ha, từ biệt mấy tháng, tu vi huynh đệ quả nhiên xuất hiện tiến bộ nhảy vọt, thật đáng mừng!” Bao Thúc Lễ vỗ tay cười to, bộ dạng vui mừng vô cùng.

Lâm Lạc cũng cười, nói: “Còn phải đa tạ đại ca đưa tặng đại cơ duyên!”

“Người và ta là huynh đệ, cũng không cần nói khách khí như vậy!” Bao Thức Lễ nghiêm mặt, “Ta biết huynh đệ ngươi muốn đi U Âm sâm lâm, liền vội vàng chạy lại đây!”

“Đại ca, ngươi cũng đi U Âm sâm lâm sao?” Lâm Lạc không khỏi tò mò.

“Ta không đi vào, bất quá sư phụ ta nhất nhất” Bao Thức Lễ dừng một chút, lại nói, “U Âm sâm lâm này nước rất sâu, bất quá trong đó quả thật cơ duyên thật nhiều, tin tưởng với phúc duyên của huynh đệ nhất định có thể có sở thu!”

“Đại ca, nếu ngươi không có tiền vào U Âm sâm lâm, sao như thế nào đột phá tiên cảnh ? Ta nghe Tô tiên bối nói, chỉ có U Âm sâm lâm mới có linh khí sung túc để duy trì võ giả tiến vào tiên cảnh!”

Bao Thức Lễ nhất thời lộ ra vẻ khinh bỉ: “Đám ếch ngồi đáy giếng có năng lực kiến thức bao nhiêu! Huynh đệ, chờ ngươi đạt tới Thích Biến cảnh đỉnh phong, đại ca liền mang ngươi đi một chỗ, cho ngươi biết giờ đến tốt cùng có bao nhiêu rộng lớn!”

Lâm Lạc không khỏi toát mồ hôi, Bao đại ca quả nhiên khẩu khí lớn, tiên cảnh cường giả giống như Tô Quảng Khai cũng đều bị hấn liệt vào ếch ngồi đáy giếng.

“Nhạ, đại ca tuy rằng không thể cùng ngươi tiến vào U Âm sâm lâm, nhưng cho ngươi con rối này, có thể bộc phát ra nhất kích so với nhị bộ linh giả. Bất quá, cần tiêu hao đại lượng linh thạch, trong tay đại ca cũng không nhiều, ngươi phải dùng cẩn thận!” Bao Thức Lễ tay phải vung lên, một trung niên nam tử liền bằng không xuất hiện, nhìn qua cùng thường nhân không khác, cũng không hề có khí tức sinh mệnh.

Lâm Lạc không khỏi đại chấn, hấn không phải không có gặp qua con rối, nhưng con rối cùng người khác biệt thì chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra. Nhưng con rối này nhìn vào không khác người thường.

Bao Thức Lễ mở áo con rối, lấy tay vẽ lên, bụng con rối liền tách ra thấy bên trong trống rỗng. Hấn lại lấy ra một viên linh thạch thả vào, một đạo bạch quang xẹt qua, bụng con rối tự động dung hợp, nhìn không ra một chút vết thương.

Đúng lúc này, con rối trợn hai mắt, cứ thế “Sống” lại, còn mở miệng nói: “Huynh đệ, tác dụng lớn nhất của con rối này vẫn là phòng ngự, tài liệu chế thành không thể phá vỡ, nhưng dùng để công kích thì một viên linh thạch nhiều lắm chỉ có thể thôi phát ra mười lần công kích!”

Như vậy cũng quá xa xỉ !

Linh thạch Bao Thức Lễ bỏ vào rõ ràng chính là Không Linh thạch nhũ lão tổ tông, lại chỉ có thể phát ra mười lần công kích , dùng nhiều chắc phá sản a!

“Người chỉ cần đem thần thức rót vào trong đó, có thể khống chế hết thủy hành động con rối, có thể xem thành là thân thể người kéo dài, người thừa dịp mấy ngày nay nhanh chóng nắm giữ! Đại ca phải đi rất xa gặp một người, con rối này hấn là có thể bảo vệ ngươi an toàn!”

Bao Thức Lễ xoa lên đầu con rối một chút, cuối cùng nói: “Ta đã xóa đi thần thức trong đó, huynh đệ, hãy bảo trọng!”

Hấn quay lại giống như một trận gió, không đợi Lâm Lạc nói lời từ biệt cũng đã phi thân rời đi.

492. Chương 492: Tiến Vào

Con rối cũng không khó nắm trong tay.

Lâm Lạc đem thần thức tiến vào trong đó, lập tức đạt được chủ quyền khống chế đối với con rối này. Hấn cảm giác cũng giống như khống chế thân thể của chính mình, tự nhiên không có chút khó khăn.

Chỉ là khi một lòng toàn lực khống chế con rối thì bản thân Lâm Lạc nhìn như hơi ngốc.

Bất quá, đây chính là con rối tiên cảnh, có thể bộc phát ra công kích so sánh được với nhị bộ linh giả, uy lực cực kỳ cường đại. Lâm Lạc khống chế được con rối rồi đánh nhẹ một quyền liền lập tức làm cho không gian chấn tán, hình thành một hắc động nhỏ, khủng bố vô cùng!

Đại ca thật sự là không nói suông, bảo vật như vậy nói đưa là đưa!

Chỉ là con rối tuy rằng cường đại, nhưng cũng siêu cấp phàm ăn, không mấy ai trên thế gian có thể đáp ứng tài nguyên linh thạch cho nó! Lâm Lạc trong tay có ba khối bán linh thạch, thêm cả viên đã nạp vào thì tổng cộng cũng chỉ có thể phát động bốn mươi lần công kích.

Cũng may tác dụng lớn nhất là phòng ngự, về phần công kích cũng chỉ là tác dụng chán nhiep, bằng không Lâm Lạc thật sự táng gia bại sản.

Gần qua ba ngày, mười hai đại hào môn của ba đại thần quốc coi như đến đông đủ, thêm vào mấy gia tộc có cao thủ Thiên Hợp cảnh, nơi đây tổng cộng có năm mươi bốn gia tộc, nhân số 786 người!

Có thể nói, toàn bộ lực lượng Ngân Nguyệt đại lục đỉnh phong đều tập trung đến nơi đây, nếu bị tận diệt thì võ đạo lại gặp phải một lần điêu linh mới.

Mà làm cho thế lực cao thấp Càn Nguyên quốc có chút khiếp sợ là, Lạc Thủy quốc lại xuất ra một thiên tài tuổi trẻ!

Đây là một tuyệt sắc mỹ nữ phong hoa tuyệt đại, dáng người thon dài, lồ lộ đầy đủ, mái tóc đen chảy dài như suối, khí phách vương giả không giận tự uy! Tuy nàng mới chỉ 24 tuổi nhưng thực lực lại đạt tới Thiên Hợp cảnh đỉnh phong!

Theo như võ giả Lạc Thủy quốc nói thì nàng này tên là Lâu Nguyệt Vũ, chính là quý nữ của Lâu gia thuộc về tứ đại hào môn của Lạc Thủy quốc. Trước kia mặc dù có nghe đồn nhưng hết sức trầm lắng, không ai biết nàng đến tột cùng như thế nào tới được bước này!

Nhưng lần này U Âm sâm lâm mở ra, nàng đột nhiên cường thế quật khởi, vừa mới đả bại đệ nhất nhân Tiểu Nguyên trong thế hệ trẻ tuổi của Lạc Thủy quốc, thành công đăng đỉnh, được tôn xưng làm “Thần nữ”.

Hai mươi tứ tuổi đã đạt tới Thiên Hợp cảnh đỉnh phong, lại có thể đả bại tam hệ đồng tu Tiểu Nguyên, thực lực này quả nhiên là khủng bố vô cùng! Lạc Thủy quốc đã coi nàng như là siêu cấp thiên tài, nhận định sau lần tiến vào U Âm sâm lâm lần này nhất định có thể tiến vào Thích Biến cảnh, trở thành cường giả Thích Biến cảnh trẻ tuổi nhất từ trước tới nay!

Mà Đại Việt quốc cũng không thua kém, có một thanh niên áo lam được võ giả Đại Việt quốc tôn xưng là “Thiên vương”, là niềm kiêu ngạo của bọn họ!

Người này là người của hào môn đỉnh phong từ Đại Việt quốc, tên là Cảnh Thiên Hoàn, hiện giờ cũng chưa quá sáu bảy mươi tuổi, trước kia vẫn sáng vai với Dịch Hưng Ba, Tiểu Nguyên, là nhân vật đại biểu cho thế hệ trẻ của ba đại thần quốc.

Nhưng người này rất khiêm tốn, thể nhân chỉ biết là tu vi rất cao, nhưng đến tột cùng cao tới trình độ nào thì cũng không ai biết.

Trong ba người này, ai mạnh hơn, ai thiên tài hơn vẫn là đề tài bàn tán của giới võ giả, bất quá hiện tại không cần đánh cũng có đáp án chính là Cảnh Thiên Hoàn vừa tiến nhập Thích Biến cảnh!

Tuy rằng Lâu Nguyệt Vũ cường thế quật khởi, coi như vương giả trong thế hệ trẻ. Nhưng theo trước mắt mà nói thì Cảnh Thiên Hoàn tuyệt đối là đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ! Hiện tại Cảnh Thiên Hoàn đột phá đến Thích Biến cảnh, rất nhiều bí mật cũng dần dần truyền lưu đi ra.

Nghe nói Cảnh Thiên Hoàn đồng dạng ở thời điểm hơn hai mươi tuổi đạt tới Thiên Hợp cảnh đỉnh phong, có thể thấy được thiên tư không hề dưới Lâu Nguyệt Vũ. Nhưng chân chính bước ra bước cuối cùng phải qua bốn mươi năm sau, có thể thấy được đạo quan ải này khó khăn cỡ nào!

Lâu Nguyệt Vũ tuyệt đối là may mắn, bởi vì nàng vừa đạt tới Thiên Hợp cảnh đỉnh phong thì vừa vặn có thể tiến vào U Âm sâm lâm, có khả năng thật lớn gặp được đại cơ duyên, do đó trực tiếp bước ra bước cuối cùng, tiến quân Thích Biến!

Thế giới này quả nhiên đủ loại thiên tài!

Nhưng với Lâm Lạc mà nói thì bọn họ cũng không phải thiên tài, mà là một dạng nghịch thiên tạo hóa! Tỷ như trong thân thể Tề Thiên có một viên thi hạc thượng cổ Âm Thi tông tông chủ, lại hoặc như Lâm Lạc, có thể dựa vào cái bốt ở mắt cá chân tự động tu luyện, nếu huyết mạch bọn họ thức tỉnh sớm, hơn nữa xuất thân hào môn đỉnh phong thần quốc, cũng chưa hẳn không có cảnh giới như vậy!

Hiện tại, vương giả thế hệ trẻ của Lạc Thủy quốc đã bị Lâu Nguyệt Vũ chiếm lấy, Càn Nguyên quốc là Lâm Lạc cường thế đăng cơ, Đại Việt quốc vẫn như cũ là Cảnh Thiên Hoàn độc tôn, hình thành một thế hệ vương giả mới.

Làm gì người tò mò là giữa Lâm Lạc cùng Lâu Nguyệt Vũ thì ai có thể tiến nhập Thích Biến cảnh trước, còn giữa ba người thì ai là người đầu tiên có thể đột phá tiên cảnh!

Ba người đều là tuyệt đỉnh thiên tài vạn năm tới nay, không ai hoài nghi bọn họ đột phá không được tiên cảnh, nhưng đến tột cùng là ai có thể đột phá đầu tiên? Trước mắt xem ra Cảnh Thiên Hoàn chiếm cứ ưu thế tương đối lớn, bởi vì hắn chỉ thiếu một đại cảnh giới cần vượt qua!

Mà Lâm Lạc lại nhất bất lợi bởi vì hắn trước mắt chỉ có thiên hợp tam trọng thiên, cho dù lần này đạt được cơ duyên lớn nhất cũng không quá có khả năng tiến vào Thích Biến cho nên ở đường vương giả bị vây vào hoàn cảnh xấu tuyệt đối.

Nhưng ai có thể biết tiềm lực chân chính của Lâm Lạc, chỉ cần cho hắn đủ ngũ hành tinh hoa, hắn không cần đến mười ngày đã có thể đạt tới Thích Biến cảnh đỉnh phong, bắt đầu đánh sâu vào tiên cảnh!

Cảnh Thiên Hoàn làm cho người ta cảm giác tương đối âm trầm, đứng gần hắn trong vòng mười trượng đều không nhìn được toàn thân nổi mồ hôi lạnh. Ánh mắt người này dài nhỏ, bị hắn liếc mắt một cái liền giống như bị độc xà nhìn vào chăm chăm!

So ra thì Lâu Nguyệt Vũ bình dị gần gũi hơn, trên mặt luôn mang theo nét tươi cười. Nhưng cũng không nên nghĩ đến nàng nhiệt tình, ở nàng trời sinh đã có một loại khí phách vương giả cao cao tại thượng, người thường đứng ở bên người nàng sẽ tự biết xấu hổ, cam tâm tình nguyện quỳ gối dưới chân của nàng, nghe theo mệnh lệnh của nàng.

Nhiều gia tộc như vậy hình thành ba trận doanh, tuy rằng trong đó không đến mức ra tay quá nặng, nhưng khẳng định sẽ không đi lại. Bởi vì tiên cảnh tối cường giả Mã gia Đại Việt quốc bị Tô Quảng Khai làm thịt, bởi vậy bọn họ dĩ nhiên thiếu đi một tiên cảnh tối cường giả, ở thế hạ phong về chiến lực cao nhất.

Kỳ thật, Càn Nguyên quốc nếu có thể đem Đường Diễm cùng Bảo Bảo đại tiên tính cả vào thì tổng cộng có sáu cường giả tiên cảnh, chiến lực tối cường.

Nhưng U Âm thâm lâm vừa mở ra một ngày thì đã có tới ba bốn thế lực hung thú kéo đến!

Số lượng không nhiều lắm, cũng chỉ có bảy chiếc.

Con đầu tiên là một con của cực lớn cứ thế ngang nhiên bò tới, sáu con khác đi sau, nhìn qua cũng biết nó là hung thú cường đại nhất trong cả đám.

“Quảng Khai huynh” Con của lớn này lại có thể nói tiếng người, hai cái càng lớn hươ hươ khiến mọi người nhìn vào toát mồ hôi lạnh.

Tô Quảng Khai cung tay, nói:“Xích Thủy huynh!”

Một người một của chào nhau đơn giản một tiếng rồi không nói thêm câu gì, con của lớn dẫn sáu con hung thú tránh sang một bên, im lặng nghỉ ngơi.

Đội Tô Quảng Khai trở về, Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng ra ngoài đón, đều hỏi:“Bảy con hung thú này đều là tồn tại linh mãnh cảnh?”

“Không sai!” Tô Quảng Khai gật gật đầu,“Hung thú đầu linh kia thuộc loài Xích Thủy Hồ Giải, là nhị bộ linh giả, tên là Đông Xích Thủy, chính là con của nó bị chém giết rồi dẫn phát thú triều!”

Trách không được có thể cùng Tô Quảng Khai xưng huynh gọi đệ, cũng khó trách lại đứng đầu sáu lão đại hung thú khác. Trong thiên địa hiện giờ có thể đạt tới nhị bộ linh cảnh e cũng chỉ có một người một thú này.

Nhưng không nghĩ tới là ngay cả hung thú cũng sẽ tham gia lần mạo hiểm này, có thể thấy được U Âm sâm lâm cực kỳ quan trọng dù đối với nhân loại hay là hung thú.

Thêm một ngày đi qua, đúng là thời điểm độc chướng của U Âm sâm lâm yếu nhất, sẽ kéo dài trong ba tháng!

“Đi!”

Nhân mã bốn phương nhất tề xuất động, hướng về trong rừng rậm xuất phát.

Ba trăm năm nay, rừng rậm mới có thể nghênh đón một lần “Khách nhân.” Cho dù trước kia trong rừng có một con đường nhưng qua thời gian lâu như vậy thì đã sớm khuất lối, cần tiếp tục mở lại.

Cũng may chuyện này đối với cao thủ mà nói, chặt đi mấy cây to là chuyện đơn giản, hoàn toàn không cần tốn nhiều sức.

Bốn phương thế lực cũng không theo chung một đường, theo như Tô Quảng Khai nói thì U Âm sâm lâm phi thường lớn, bởi vậy tứ phương hoàn toàn có thể đi vào các khu vực khác nhau, miễn cho sau khi đồng thời phát hiện bảo vật lại đại chiến một hồi.

U Âm sâm lâm chính là một cái đại bảo khố, rất nhiều các loại kì trân!

Hơn hai trăm cao thủ đứng đầu Càn Nguyên quốc hình thành một mũi tên đi tới, làm cho Lâm Lạc ngoài ý muốn là, Dịch Hưng Ba vậy mà cũng xuất hiện ở trong đội ngũ Dịch gia. Tuy rằng khuôn mặt hắc ám nhưng cũng không có nhiều thất vọng, chỉ là không còn duy trì được thân hình thư sinh trước kia mà xuất ra chân diện mục.

Đây coi như phản phác quy chân, cho thấy Dịch Hưng Ba đã buông hư vinh trong lòng, trở về chính mình!

Nguyên bản hắc luôn luôn ở dưới cái bóng Phạm Thương Vũ, thậm chí mạnh mẽ nguy trang ra áo trắng phiêu phiêu tiêu sái, trong lòng kỳ thật yếu đuối, tự đem mình ở dưới Phạm Thương Vũ.

Một võ giả muốn trở thành cao thủ đứng đầu, phải có được một ý chí không sợ, kiên định chính mình tới cường! Mà Dịch Hưng Ba sau khi bị Lâm Lạc đánh cho thảm bại, ngược lại yên tâm, một lần nữa trở về chính mình đường, đối hắc mà nói, thất bại vừa rồi ngược lại là một chuyện tốt!

U Âm sâm lâm đúng với tên gọi, âm trầm đáng sợ, chướng khí nồng đậm, thậm chí ngay cả cao thủ như bọn họ cũng bị hạn chế thật lớn, thị lực căn bản không thể nhìn xa.

“Nhớ kỹ, nơi này hết thấy đều trần ngập nguy hiểm, cho dù là một cây nhánh cây cũng khả năng lấy mạng của ngươi! Thời điểm nào cũng đều phải bảo trì vạn phần cảnh giác, tuyệt không dễ dàng làm cho thân thể đụng chạm gì vào vật nào khi chưa xác định an toàn hay không!”

Trước khi tiến vào rừng rậm, Tô Quảng Khai và bốn tiên cảnh tối cường giả đều dùng ngữ khí nghiêm túc nói.

Bọn họ ăn vào được vật kháng độc, xông vào chỗ nguy hiểm nhất của đại lục này.

Nhưng qua được một ngày, trừ bỏ cây cối rậm rạp, bọn họ căn bản không gặp được một con vật còn sống, cũng không gặp được nguy hiểm gì. Những người lần đầu tiên tới nơi này khó tránh khỏi có chút khinh thường, dần dần không hề toàn bộ tinh thần đề phòng như ngay từ đầu.

Buổi tối, mọi người dừng lại nghỉ ngơi, ăn chút thực vật, thoáng điều tức một lát. Cả ngày thần kinh căng thẳng, cho dù cao thủ cũng đã mệt chết.

“Ôi!” Một gã cao thủ Thiên Hợp cảnh của Phạm gia đột nhiên kinh hô. Một bàn tay vội vàng giơ lên, không biết bị cái gì mà đã có một vết thương.

493. Chương 493: Cung Điện Sâu Trong Rừng Rậm (1)

Lâm Lạc nghĩ nghĩ, lấy ra một khối linh thạch đưa cho Tô Quảng Khai, nói: “Lão gia tử, người xem thứ này đối với người hữu dụng không?”

“Linh, linh thạch!” Tô Quảng Khai không khỏi mở to hai mắt “Lão đại từ chỗ ghi chép của vị thượng cổ tiền bối kia mà biết được thứ này. Vào thời thượng cổ, tiên cảnh cường giả đều dùng nó để gia tốc tu hành, cũng giống như thiên tinh thạch dành cho tiên thiên thập cảnh võ giả!”

Trách không được đại hắc miêu cùng Đường Diễm cứ thế giữ lấy linh thạch, nguyên lai thứ này đúng là chuyên cung tiên cảnh cường giả tu luyện dùng là! Cũng khó trách hắn không có cách nào trực tiếp luyện hóa linh thạch, đây chính là bảo vật tầng thứ tiên cảnh, không có đánh chết hắn đã là mệnh lớn!

Bất quá, bảo vật trân quý như vậy mà Bao Thức Lễ trực tiếp đưa cho hắn cùng với con rối tiên cảnh, phong cách tài đại khí thô đến mức nào, cũng khẳng khái chiều cổ hắn đến mức nào?

Lâm Lạc không thích thiếu nhân tình của người khác, bất quá nhân tình này thật sự là quá lớn!

Tuy rằng Bao Thức Lễ nói là báo ơn của một người chí thân của Lâm Lạc nhưng một là một, hai là hai, dù gì Lâm Lạc cũng không nguyện không duyên có chiếm chỗ tốt của người ta! Hơn nữa, Lôi Trì, con rối linh cảnh, linh thạch, ân huệ như vậy cũng quá lớn!

“Lão gia tử, khối linh thạch này có thể duy trì người bao lâu?”

Tô Quảng Khai đem linh thạch vuốt ve một hồi, nói: “Đại khái có thể bổ sung lão phu toàn lực xuất thủ hơn mười lần!”

Như vậy cũng không nhiều a!

Khó trách một khối linh thạch cũng chỉ có thể duy trì con rối linh cảnh phát động mười lần công kích của nhị bộ linh giả, cấp bậc linh cảnh tiêu hao năng lượng hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của Lâm Lạc!

“Tiểu tử, người lấy linh thạch này từ đâu?” Tô Quảng Khai không khỏi tò mò, phúc duyên của Lâm Lạc cũng quá nghịch thiên, ngay cả vật này mà hắn cũng đoạt được đầu tiên.

“Năm trước không phải có bay tới tranh đoạt Không Linh thạch nhũ sao?” Lâm Lạc đem chuyện lấy được năm khối linh thạch nói một lần, nhưng về chuyện với Lăng Kinh Hồng thì tự nhiên giấu biệt, miễn cho Tô lão gia tử giận dữ ra tay.

Tô Quảng Khai liên tục cảm thán, cơ duyên như vậy thật sự là quá mức huyền diệu, người nhiều như vậy bay đến chỗ sơn cốc để tranh đoạt mấy trăm giọt Không Linh thạch nhũ, hơn nữa lúc ấy có bao nhiêu người thực lực còn vượt xa Lâm Lạc?

Những người khác cho dù phát hiện gian mật thất kia cũng chỉ vô dụng, không có chìa khóa căn bản vào không được! Tô Quảng Khai cũng đã tự mình thử qua, ngay cả linh vực của hắn cũng không có biện pháp xâm nhập trong đó!

Vận khí của một số người thật sự là tốt đến làm cho người ta ghen tị!

Tô Quảng Khai cũng không có khách khí với Lâm Lạc, vui vẻ nhận lấy khối linh thạch, nói cho là sinh lễ gả cháu gái.

Khối linh thạch tuy rằng không có khả năng làm cho tu vi Tô Quảng Khai tinh tiến nhưng có thể bổ sung tổn thất linh lực của hắn, làm cho hắn có thể không hề có kỵ là ra tay quá nặng! Tuy rằng chỉ có thể bổ sung mười lần công kích, nhưng tiên cảnh chí cường giả mười năm xuất thủ một lần cũng đã đủ khủng bố, không thấy đám tiên cảnh chí cường giả cứ cách mỗi ba trăm năm mới cần bổ sung một lần sao?

Bôn thể lực lớn lúc này đều dừng lại, tiên cảnh chí cường giả đều bắt đầu thổ nạp, bổ sung linh lực tiêu hao trong ba trăm năm qua, cũng hộ pháp bán bộ linh giả trong gia tộc của mình tiến hành đột phá, những người khác thì có thể tự do hành động, tìm kiếm cơ duyên của mình trong rừng rậm.

Nơi này nói nguy hiểm quả thật nơi nơi. Nhưng đám độc vật này chỉ đáng sợ ở độc tính, về mặt lực lượng thậm chí không bằng cả võ giả hậu thiên, chỉ cần cẩn thận thì có thể nói là phi thường an toàn.

Bởi vậy, mọi người cũng không cần tất yếu liên hợp xuất động, hoàn toàn có thể vài người, thậm chí một mình xuất phát, đỡ phải phát hiện bảo vật còn phải cùng người tranh đoạt! Dù sao U Âm sâm lâm lớn vô cùng, nơi nơi đều có cơ duyên, cần gì phải mạo hiểm vẫn lạc cùng người đại chiến?

Lâm Lạc xuất phát cùng Lăng Kinh Hồng, tuy rằng hai người nhìn như chỉ có thực lực Thiên Hợp cảnh nhưng Lâm Lạc nhưng có một con rối linh cảnh, một khi phóng thích uy lực nhị bộ linh giả thì dù là Tô Quảng Khai cũng phải đau đầu!

Về phần Đường Diễm cùng Bảo Bảo đại tiên đồng dạng ở lại bên hồ hấp thu linh lực, đối với linh cảnh chí cường giả mà nói, bổ sung tiêu hao trọng yếu hơn bất kỳ tìm được bảo vật nào!

Tuy rằng giờ trong tay Tô Quảng Khai cùng Đường Diễm đều có một khối linh thạch, nhưng dùng hết sẽ không còn, nếu nơi này có thể bổ sung, lại há có thể không công lãng phí?

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng một đường hướng tây, có thần thức Lâm Lạc hộ giá, hai người trên đường tự nhiên không hề nguy hiểm, nhưng lại tìm được không ít thiên tài địa bảo, tuy rằng đều là cấp bậc Minh Dương, Khuy Linh, vô dụng đối với bọn họ nhưng lại hữu dụng với đám Tô Mị, Lâm Hành Nam.

Hai người đi hết một ngày, cũng không quay lại bên hồ nghỉ ngơi, mà tiếp tục đi về phía trước.

Lâm Lạc tràn ngập tò mò đối với phiến rừng rậm này, muốn biết chính giữa rừng rậm là cái gì!

“Chưa từng có người xâm nhập vào đó, hoặc là nói những người vào đó đều đã chết!” Lăng Kinh Hồng nghiêm túc nói, không muốn Lâm Lạc bởi vì tò mò mà đánh mất tánh mạng.

“Không có việc gì, tử đỉnh có thể ngăn cách hết thầy độc khí, đối với người khác nguy hiểm nhưng với chúng ta sẽ vô sự!” Lâm Lạc cười nói, chướng khí nơi đây căn bản không thể đột phá tử khí để ảnh hưởng đến hắn. Hắn có thể không quan tâm đến thời hạn ba tháng, muốn ở trong này bao lâu thì bao lâu!

Đây chính là một bảo địa thiên nhiên, linh khí nồng đậm đạt tới cấp bậc linh cảnh, có thể nuôi dưỡng ra bao nhiêu thiên tài địa bảo? Nhiều năm như vậy không người ngắt lấy, tích lũy có hùng hậu có thể nghĩ được.

Nghĩ đến đây, Lâm Lạc cảm thấy nóng rực, có thể lấy được nhiều đồ như vậy đem về Lâm gia sẽ khiến cho Lâm gia trong khoảng thời gian ngắn nhanh chóng quật khởi! Tuy rằng hắn không có dã tâm làm cho Lâm gia trở thành hào môn đệ nhất thiên hạ nhưng gia tộc càng cường đại, hắn càng có thể phóng tâm đi xa.

Lăng Kinh Hồng cũng không khuyên nữa, quả thật, những người trước kia không phải là Lâm Lạc, không có thần vật nghịch thiên như tử đỉnh. Còn có một số người có khả năng tiến vào sâu, nếu như không trở ra đúng thời hạn ba tháng thì đều bị khí độc giết chết!

Bọn họ đi thẳng theo một hướng, dần dần, khí độc càng thêm nồng đậm, giống như hình thành một đạo bình chướng thiên nhiên, ngăn cản bọn họ tiếp tục đi tới.

Cho dù đây là thời điểm uy lực khí độc yếu nhất trong vòng ba trăm năm, nhưng vẫn như cũ ngay cả linh cảnh chí cường giả cũng không dám xâm nhập! Bất quá Lâm Lạc đem tử đỉnh tế ra, trong tử khí lưu chuyển không hề có chút chướng khí có thể xâm nhập, che chở hắn cùng Lăng Kinh Hồng đi tới, vượt qua phiến cấm địa này.

Khi bọn họ xông qua một loạt cây cối thì trước mắt nhất thời rộng mở trong sáng, hiện ra một mảnh phế tích!

Đây vốn hẳn là một tòa cung điện hoa lệ, cho dù hiện tại bị phá hủy thành mảnh nhỏ, cũng vẫn như cũ làm cho người ta cảm giác thấy hùng vĩ đồ sộ! Nhưng nơi này cũng không biết hoang phế bao nhiêu năm, chỉ còn lại tiêu điều khôn cùng.

Người lúc trước kiến tạo cung điện này tuyệt đối là đại thủ bút, kiến trúc liên miên tựa hồ không có giới hạn, liếc mắt một cái căn bản nhìn không tới đâu!

Hai người nhìn nhau rồi đi vào bên trong phiến phế tích.

Đây là một khối tuyệt địa trên đại lục, ngay cả linh cảnh chí cường giả cũng chỉ có thể thừa dịp cơ hội ba trăm năm một lần tiến vào ba tháng, ở trong di chỉ cung điện này!

Theo như suy nghĩ của Lâm Lạc, U Âm sâm lâm này kỳ thật là môn hộ của cung điện này, lấy khí độc vờn quanh, hình thành trận tuyến phòng ngự khủng bố! Trận tuyến này mạnh hơn bất kỳ trận pháp nào, ngay cả linh cảnh chí cường giả cũng đều phải đứng ngoài mà nhìn,, ít nhất phải là nhị bộ linh giả mới có thể đi vào!

Có thể bày ra trận tuyến phòng ngự như vậy, thế lực trước kia của tòa cung điện này là cường đại thế nào?

Nhìn cảnh tượng trước mắt thì cũng không phải kiến trúc tự hủy theo thời gian mà là một hồi tuyệt thế đại chiến giữa các cường giả mà nổ nát !

Lâm Lạc khê sờ vào trên một đoạn tường, nhất thời, một cỗ tuyệt thế sát khí trào ra, hóa thành một thanh cự kiếm chém vào đầu Lâm Lạc!

Ông, tử đỉnh đúng lúc vừa chuyển' ngàn vạn tử dòng khí tiêu hóa một kiếm này.

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng không khỏi một trận kinh hãi!

494. Chương 494: Cung Điện Sâu Trong Rừng Rậm (2)

Một kiếm này cũng không phải lực lượng ngưng tụ thành mà là kia chiến ý của cường giả vào niên đại thượng cổ lưu lại! Ý thức khủng bố cho dù cách không biết bao nhiêu năm vẫn không bị đánh tan, nổi lên công kích khi Lâm Lạc chạm vào!

Nếu không phải Lâm Lạc có tử đỉnh bảo hộ, lúc này chắc đã bị chặt đứt thần thức, trở thành một khối thân thể hoàn hảo, nhưng tinh thần tử vong!

Rất khủng bố !

Ít nhất từ lúc ba đại thần quốc phát hiện U Âm sâm lâm đã hơn mười vạn năm lịch sử, một trận chiến tuyệt thế này tất nhiên còn phát sinh ở thời điểm sớm hơn, uy lực một kiếm qua hơn mười vạn năm còn chưa bị đánh tan, đây là loại tồn tại khủng bố cỡ nào!

Lâm Lạc trước tiên nghĩ tới hỏa diễm cự nhân, cũng chỉ có này cấp bậc vô cùng giả mới có như thế thần uy đi!

Hỏa diễm cự nhân bị tia chớp tộc sở tù, mà diệt sạch này cung điện vô cùng giả đến tận cùng là theo năm tháng trôi qua đã muốn chết đi, vẫn là đồng dạng bị tù vây ở người nào góc? Trước mắt thế giới này tuy rằng gió êm sóng lặng, chỉ khi nào này đó khủng bố vô cùng giả xuất thế, lại sẽ cho thế giới mang đến cỡ nào thật lớn rung chuyển?

Có một số việc, càng nghĩ càng là làm cho người ta hoảng hốt!

Tuy rằng tử đỉnh thần kỳ, nhưng hai người cũng không dám lại có gì liều lĩnh, này vạn nhất tử đỉnh đột nhiên mất linh đâu?

Đi ở cung điện bên trong, nơi nơi là tàn lương đoạn trụ, nhưng tuy rằng trôi qua nhiều như vậy năm, nhưng này mặt trên bích hoạ lại vẫn như cũ trông rất sống động, chút không có nhất định điểm phai màu. Từ điểm đó mà nói, cũng đã được cho kì trân .

Lâm Lạc trước tiên nghĩ tới hỏa diễm cự nhân, cũng chỉ có đại năng giả cấp bậc này mới có thần uy như thế!

Hỏa diễm cự nhân bị Thiểm Điện tộc cầm tù, mà đại năng giả diệt tuyệt cung điện kia đến cuối cùng là chôn vùi theo năm tháng hay đồng dạng bị tù khốn ở một góc nào đó? Trước mắt thế giới này tuy rằng gió êm sóng lặng, chỉ khi nào đại năng giả khủng bố đó xuất hiện thì mới đem lại rung chuyển lớn lao đến mức nào?

Có một số việc, càng nghĩ càng làm cho người ta hoảng hốt!

Tuy rằng tử đỉnh thần kỳ, nhưng hai người cũng không dám có gì liều lĩnh, vạn nhất tử đỉnh đột nhiên mất linh thì sao?

Đi vào bên trong cung điện thấy toàn là bên trong, nơi nơi là tàn lương đoạn trụ, nhưng tuy rằng trôi qua nhiều như vậy năm, nhưng này mặt trên bích hoạ lại vẫn như cũ trông rất sống động, chút không có nhất đỉnh điểm phai màu. Từ điểm đó mà nói, cũng đã được cho kì trân .

Nếu không phải cố kỵ kiếm ý làm cho người ta sợ hãi kia thì Lâm Lạc thật sự muốn đem mấy thứ này đều thu vào cả vào tử đỉnh, không kể có ích hay không, dù sao không gian lớn, vất vào đó rồi nói sau.

Đi được một hồi, hai người cũng phát hiện phía trước bọn họ là một chỗ như là nơi ở của cung nữ, bởi vì càng đi thì kiến trúc lại càng hoa lệ. Đến lúc hai người nhìn đến một bức rèm hoàn chỉnh thì hoàn toàn ngây dại!

Đây là một bức rèm dệt thành từ tơ tằm, ít nhất rộng một trượng, cao ba trượng, nếu như để may y phục sẽ có thể may ra bao nhiêu bộ? Hơn nữa, đây chỉ mới là một cái, lúc bọn họ thấy được tơ tằm dệt thành sàng trưởng, thành...

Tơ tằm chỗ này giống như chỉ thô, muốn bao nhiêu còn có bao nhiêu, căn bản không đáng giá tiền!

Lâm Lạc cũng bắt chấp nơi này bảo tồn kiếm ý, đem tử đỉnh té ra, bắt đầu đại thu!

Nếu số tơ tằm này dệt thành y phục thì toàn bộ Lâm gia từ trên xuống dưới mỗi người đều có thể mặc vào một bộ! Đội hình này kéo ra ngoài phơi nắng một chút thì ngay cả Tô Quảng Khai đều phải dọa cho sốc!

Đáng tiếc là số vải tơ tằm ty nhiều nhưng tuyệt đại đa số đều chỉ hoàn hảo bên ngoài, thực tế đã sớm bị kiếm ý mạnh mẽ kia phá hư thành phần, vừa động liền lập tức hóa thành tro tàn.

Điều này không khỏi làm Lâm Lạc thầm mắng người xuất kiếm kia lãng phí thiên vật!

Bất quá nếu đã đạt tới tầng thứ này thì chắc là tơ tằm cũng không khác với rau cải trắng, không thấy ở đây chỉ có cung nữ mới mặc cao?

Càng đi sâu vào trong cung điện, cho dù là rèm cửa, ti trưởng hay bàn ghế thì vật liệu càng lúc càng cao, thậm chí rất nhiều thứ Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng cũng chưa từng gặp qua, nghe nói qua !

Nói cách khác, nơi này đã nhảy ra khỏi phạm trù tiên thiên thập cảnh phạm trù, đạt tới linh giả cảnh!

Nhưng làm cho Lâm Lạc thiếu chút nữa chửi ầm lên là bất cứ bảo vật gì cũng đều bị kiếm ý hủy phá thành mảnh nhỏ, căn bản không có cách nào dùng lại!

Hai người than thở, này bọn họ ý vào lực tử đỉnh tiến nhập vào khu vực thần bí mà chắc hơn mười vạn năm nay chưa có người đặt chân, hơn nữa cũng quả thật đầy đất là bảo vật, ai ngờ lại đều bị người ta phá hủy , có thể không làm cho người ta đau lòng sao?

Bọn họ một đường đi tới thấy một tòa cung điện thật lớn, nơi này cũng không phải chỗ ở mà là một cái bể thật lớn.

Bể này có phạm vi ít nhất mười trượng, bên trong cũng không khô kiệt, mà đại khái có chừng hai thước nước đỏ au.

Bất quá, cũng không phải là do nước có màu đỏ mà là do dưới đáy ao làm bằng ngọc thạch màu đỏ, bởi vậy chợt nhìn qua này nước ao cũng trở nên đỏ sẫm như máu.

Trên mặt nước sương mù bốc hơi, hợp thành từng đạo kỳ cảnh, như thần long, phượng hoàng, thậm chí vũ trụ tinh thần, có thể kỳ quan!

“Bảo trì!” Lâm Lạc thét lên một tiếng kinh hãi, sau đó cười ha ha, hướng Lăng Kinh Hồng nói “Rất cực chúng ta đã tìm được một chỗ bảo bối có thể dùng!”

Ao này tuyệt đối là thần kỳ, chỉ tính nước ao bốc hơi có thể hình thành đại đạo thần vật, nếu là có thể ở bên trong tu luyện, hấp thu thiên địa tinh hoa trong đó, kia tuyệt đối có thể cho tu vi đại đề thăng!

“Tận dụng thời cơ, mau tới!” Lâm Lạc nói xong liền thoát khỏi tinh quang, sau đó nhảy vào nước ao.

Hắn cùng Lăng Kinh Hồng đã song tu vài hồi, tự nhiên không sợ đột nhiên tiết ra cảnh xuân trước mặt đối phương.

Nước ao vọt tới, một luồng khí nóng như lửa lập tức tràn vào thân thể Lâm Lạc, rèn luyện huyết nhục da dẻ của hắn, hỏa hệ công pháp chuyển động, giống như đã bị lực lượng nào đó hấp dẫn.

“Trong này tuy rằng là nước nhưng tràn ngập Hỏa hệ năng lượng!” Lâm Lạc thở nhẹ “Nàng là thổ, hỏa song tu, nước này đối với hỏa hệ công pháp vô cùng hữu ích, xuống dưới nhanh lên!”

Lăng Kinh Hồng không chịu nổi dụ hoặc, sau khi cởi bỏ y phục cũng tiến vào bể, nhưng nàng dù sao cũng không cởi bỏ hoàn toàn mà vẫn giữ lại một mảnh nội y. Nhưng mảnh nội y này rất mỏng, sau khi dính nước thì cũng như không mặc, cảnh xuân nhất thời phô bày trước mặt Lâm Lạc.

Lâm Lạc nhìn xem hai mắt bốc hỏa, lập tức nhào tới Lăng Kinh Hồng.

“Người làm gì?”

“Nước ao này hàm chứa hỏa hệ tinh hoa cường đại vô cùng, vì phu đương nhiên là muốn cùng nàng tề tu Đại âm âm song tu công pháp, trợ giúp nàng một tay, tiêu hóa trận đại tạo hóa này!” Lâm Lạc một tay ôm lấy Lăng Kinh Hồng, hai thân hình nóng rực lập tức dính vào cùng nhau.

Nước ao bắt đầu dao động từng đợt có quy luật, cùng với Lăng Kinh Hồng như ca giống như khóc, xướng ra một khúc tình ca dào dạt.

Đại âm dương song tu công pháp bắt đầu phát uy, trợ giúp hai người hút vào hỏa diễm lực khổng lồ trong nước ao, nhanh chóng tăng lên hỏa hệ công pháp của hai người. Đặc biệt là Lâm Lạc, lò luyện Hỗn Độn, tốc độ luyện hóa hỏa diễm lực càng nhanh hơn Lăng Kinh Hồng vài lần.

Nước ao này cũng không phải hỏa hệ tinh hoa, mà là một loại tồn tại càng thích hợp hơn người thường hấp thu, không có hỏa chi tinh hoa tinh thuần, trong đó tự nhiên cũng sẽ không ẩn chứa mảnh nhỏ đại đạo, thiên địa chí lý, nhưng lại có số lượng quá lớn!

Hai người vừa hưởng thụ nam nữ cực lạc đồng thời hỏa hệ công pháp đột nhiên tăng mạnh.

495. Chương 495: Song Song Tấn Giai

Hỏa hệ công pháp Lâm Lạc chỉ có nguyên thập trọng thiên, còn so ra kém Lăng Kinh Hồng. Nhưng lò luyện Hỗn Độn cường đại ra sao, không đến một canh giờ, thân thể hắn run lên, phá nhập Thiên Hợp cảnh!

Nhưng nước ao cũng không biết là tích lũy qua bao nhiêu vạn năm, căn bản không phải để cho Lâm Lạc hai người có thể ở trong khoảng thời gian ngắn có thể hấp thu hoàn ! Mỗi lần bọn họ đem đại âm dương song tu công pháp luyện chuyển một lần thì cũng không không tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Đây là đặc tính của công pháp, sau khi trải qua ba mươi sáu loại tư thế, Lâm Lạc khẳng định sẽ “Giao thương”, hoàn thành một lần dung nạp. Mà võ giả tuy rằng nghịch thiên đoạt mệnh, nhưng có một số hiện tượng sinh lý là không thể thay đổi, cũng phải nghỉ ngơi mới có thể tiếp tục.

Lăng Kinh Hồng không khỏi giễu cợt: “Vừa rồi còn thần khí hiện ra như thật, hiện tại cũng là ủ rũ, thật đúng là bất nạt kẻ yếu!”

Lâm Lạc không khỏi buồn bực, đem nàng tựa vào trên vách đá, theo thức thứ mười bảy “Đưa gương vào vỏ” bắt đầu tái diễn đại âm dương song tu công pháp.

Thiên hợp nhị trọng thiên, tam trọng thiên, tứ trọng thiên..., Hỏa hệ công pháp của Lâm Lạc tăng vọt, mà nước ao dưới sự luyện hóa không ngừng của hai người chậm rãi giảm xuống, nhưng cho dù Lâm Lạc đạt tới Thiên Hợp cảnh đỉnh phong thì mực nước cũng chỉ hạ xuống chừng một hai phần mười.

Lăng Kinh Hồng tuy rằng không có lò luyện Hỗn Độn, nhưng nương theo sự trợ giúp của đại âm dương song tu công pháp thì đồng dạng cũng tăng lên rõ ràng, Hỏa hệ công pháp kích động tiến lên nhất trọng thiên. Đương nhiên, chuyện này Lâm Lạc là không có khả năng đánh đồng .

“Chàng đã đạt tới Thiên Hợp cảnh đỉnh phong !” Lăng Kinh Hồng tràn ngập kinh hỉ, mọi người đều nghị luận xem Lâm Lạc cùng Lâu Nguyệt Vũ ai có thể là người đầu tiên đột phá đến Thích Biến cảnh, mà kết quả chưa qua thời gian ngắn ngủi mười ngày đã có đáp án!

Lâm Lạc lập tức có thể đánh sâu vào Thích Biến cảnh !

Giờ khắc này, nàng cũng có cảm giác vinh quang, cảm thấy vô cùng kiêu ngạo, cũng làm cho nàng kích tình mênh mông, hận không thể cùng Lâm Lạc vĩnh viễn hòa hợp nhất thể.

“Ân, ta muốn đánh sâu vào Thích Biến cảnh, nàng cứ một mình tu luyện, miễn cho dư lực đánh sâu vào sẽ làm bị thương đến nàng!” Lâm Lạc nói xong liền muốn rời khỏi thân thể Lăng Kinh Hồng.

“Đừng....., ta muốn tự mình cảm thụ một khắc kia!” Lăng Kinh Hồng nỉ non nói, mắt hạnh quyến rũ lưu chuyển.

Lâm Lạc cũng không nghĩ bỏ dở nửa chừng, hai người tiếp tục tấu khúc cảm sát. Lâm Lạc còn thêm một lòng lưỡng dụng, bắt đầu đánh sâu vào một đạo bình chướng cuối cùng của tiên thiên thập cảnh!

Nếu là ở tình huống bình thường, võ giả phải thanh tâm tĩnh thần mới có thể đánh sâu vào đại cảnh giới này, hơi có chút sơ suất sẽ thân tử công tiêu ! Nhưng mà đại âm dương song tu công pháp cũng là thượng cổ kì công, khiến cho nam nữ có thể tu luyện vào thời điểm giao hoan!

Một khoái cảm bốc lên ở trong cơ thể Lâm Lạc, giống như chất xúc tác, làm cho lực lượng tích lũy của hắn càng phát ra rất nhanh, khởi xướng lần đầu tiên đánh sâu vào.

Oanh!

Lần này chưa thành công, lực lượng không khống chế được lập tức đổ cuốn mà quay về, ba hệ công pháp kim, thủy, mộc lập tức đồng thời vận chuyển, hóa giải lực phản phệ dị thường cường đại này.

Không có vấn đề gì' lại đến!

Lâm Lạc một lần lại một lần đánh sâu vào Thích Biến cảnh, Lăng Kinh Hồng dưới thân hắn cũng không ngừng mà khinh ngâm thiển xướng, phổ ra một khúc hoan ca.

Rốt cục, điểm tới hạn đã đến, toàn thân Lâm Lạc run rẩy, khí tức khủng bố nháy mắt cuồng quyển mà động, chấn đặc nước ao dao động như sóng, mà Lăng Kinh Hồng lại hét lên một tiếng, thân thể mềm mại không ngừng nghiêng ngã, vô lực ngã xuống trên vai Lâm Lạc.

Thích Biến cảnh!

Cường giả Thích Biến cảnh hai mươi một tuổi, tuyệt đối là kỳ tích chưa từng tồn tại trong lịch sử ba đại thần quốc!

Nhưng nước ao vẫn còn rất nhiều, hai người không ngừng mây mưa thất thường, tận hưởng nhân gian cực lạc, cũng nhanh chóng tăng lên tu vi.

Thích biến nhị trọng thiên, tam trọng thiên, tứ trọng thiên..., sự đề thăng khủng bố của Lâm Lạc vẫn còn tiếp tục!

“Hảo năng!” Lăng Kinh Hồng đột nhiên kinh hô một tiếng, “Lưng của ta hảo năng!”

Lâm Lạc đưa tay sờ qua, cũng thấy cả kinh, nguyên lai lưng của Lăng Kinh Hồng như đang bốc cháy, làm cho hắn cảm thấy phỏng tay!

Phải biết rằng Lâm Lạc hiện tại tu vi là Thích Biến cảnh, dù hắn có đưa tay vào lò lửa thì cũng không hề có cảm giác nóng. Hiện giờ lại chỉ thiếu chút nữa rút tay lại, có thể thấy được nhiệt độ cơ thể của Lăng Kinh Hồng đạt tới trình độ nào!

Hắn vội vàng ôm Lăng Kinh Hồng, chỉ thấy trên lưng ngọc của giai nhân một mảnh đỏ đậm, dường như bên dưới có một tầng hỏa diễm không ngừng bốc lên bắt đầu khởi động!

Đây là có chuyện gì?

“Nóng quá! Nóng quá!” Lăng Kinh Hồng kêu to, ngọc thể dấy ra thoát khỏi vòng tay của Lâm Lạc, lơ lửng giữa không trung, hai mắt nhắm nghiền, không một tiếng động, tựa hồ chết ngất.

Lúc này, nước ao đột nhiên sôi trào, một đoàn hỏa hoa từ trong ao dâng lên, bao lấy Lăng Kinh Hồng giống như một đoàn hỏa vân, khiến trông vào có một loại mỹ cảm kỳ dị.

“Ta không sao, đừng động đến ta!” Lăng Kinh Hồng đột nhiên mở hai mắt, ngăn trở Lâm Lạc đang muốn kéo nàng xuống dưới, “Tuy rằng không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng ta cảm thấy lần này đối với ta là một chuyện tốt!”

Vô số hỏa hoa không ngừng bay lên, còn nước ao cũng không ngừng giảm xuống nhanh chóng, toàn bộ hội tụ thành hỏa hoa, dung hợp vào trong thân thể Lăng Kinh Hồng.

Thiên hợp tam trọng thiên, tứ trọng thiên, ngũ trọng thiên!

Tu vi Lăng Kinh Hồng tăng cực nhanh, tuyệt đối có thể làm cho người ta đổ kỵ!

Lâm Lạc thấy vậy cũng buông lỏng, đây chính là kỳ ngộ của Lăng Kinh Hồng, sẽ không có hại cho nàng!

Thiên hợp lục trọng thiên, thất trọng thiên, bát trọng thiên! Tốc độ đề thăng tu vi của Lăng Kinh Hồng thậm chí vượt xa Lâm Lạc trước đó. Chỉ qua một canh giờ ngắn ngủi, tu vi của nàng đã sắp tiếp cận Thiên Hợp cảnh đỉnh phong, mực nước trong bể cũng chỉ còn lại không đến hai tấc!

Cửu trọng thiên! Thập trọng thiên!

Tuy rằng Lăng Kinh Hồng nói qua một câu rồi nhắm nghiền hai mắt, tựa hồ đang phối hợp với hỏa hoa đề thăng tu vi, nhưng Lâm Lạc từ khí tức của nàng phát ra có thể biết, Lăng Kinh Hồng đã đánh sâu vào Thích Biến cảnh !

Quái sự năm nay quả nhiên là nhiều!

Vào thời kỳ vô đạo điêu linh, vậy mà thiên tài lại mọc lan tràn như nấm sau mưa!

Như là Lâu Nguyệt Vũ, Cảnh Thiên Hoàn, thậm chí Dịch Hưng Ba, đều có tiềm chất nhân vương! Những người này một ngàn năm xuất hiện một người đều đã là kỳ tích, nhưng hiện tại lại cùng nhau xuất hiện!

Hơn nữa Lăng Kinh Hồng, Lâm Lạc, thậm chí còn có thể tính thêm Tề Thiên, cả một thế hệ thiên tài trẻ tuổi giống như trăm hoa đua nở, cạnh tranh khốc liệt!

Lâm Lạc tuyệt không tin tưởng người thường có thể có tạo hóa nghịch thiên như vậy!

Trừ phi mỗi người đều có tử đỉnh, có thể tu luyện lò luyện Hỗn Độn thì còn có khả năng! Nếu không, cũng chỉ có dùng tới khả năng thức tỉnh huyết mạch của thượng cổ bách tộc mới có thể giải thích, tựa như cái bớt chỗ mất cá chân của Lâm Lạc có thể tự động hấp thụ lôi điện lực để tu luyện, hơn nữa tốc độ quá nhanh, một ngày đã có thể vượt qua người khác ít nhất một tháng khổ tu!

Lăng Kinh Hồng xuất hiện biến hóa như vậy, phỏng chừng cũng là lực huyết mạch trong cơ thể hoàn toàn thức tỉnh rồi!

Nhưng nàng đánh sâu vào Thích Biến cảnh không thể nhanh như Lâm Lạc, lĩnh ngộ đại cảnh giới cũng không phải giống như tích lũy lực lượng, mà cần lắng đọng lại. Nhưng điều này cũng chỉ là nhiều lắm là thời gian một ngày.

Oanh!

Mái tóc của Lăng Kinh Hồng đột nhiên tung bay, một đạo sóng xung kích từ thân thể nàng bắn ra, chấn cho đá vụn bốn phía bay loạn!

Sau lưng nàng hiện lên một mảng như chiếc lá, giống như hình xăm. Cũng may diện tích cũng không lớn, nhiều lắm chỉ bằng bàn tay, nhưng Lâm Lạc lại không nhận ra được nó giống gì.

Thích Biến cảnh!

Qua hai ngày, bọn họ hai người trước sau từ Thiên Hợp cảnh lên tới Thích Biến cảnh, có thể nói kỳ tích tối cường!

Nước ao cũng đã hoàn toàn hao hết, mất đi hỏa hoa nâng đỡ, Lăng Kinh Hồng nhất thời ngã xuống nhưng nàng chỉ phiến thân một cái đã vững vàng đứng ở trên mặt đất.

Cho dù toàn thân nàng vẫn đang trần truồng nhưng lại khiến cho Lâm Lạc cảm giác tràn ngập thần thánh cùng cao quý!

“Thế nào?” Lâm Lạc hỏi.

“Sau lưng của ta” Bởi vì ở trên lưng nên Lăng Kinh Hồng nhìn không tới phiến lá đỏ kia, bắt quả của trong không gian pháp khí của nàng cũng không thiếu gương đồng, hai mắt vừa chiếu thì nàng thấy được, “Cái bốt này dường như có thể tự động hấp thụ Hỏa lực, hơn nữa này tốc độ còn nhanh hơn so với lúc trước ta dùng cực phẩm thiên tinh thạch luyện hóa!”

Điều này cũng giống như Lâm Lạc tia chớp hình bốt giống nhau!

Chỉ là cái bốt của Lâm Lạc là có từ nhỏ, cho đến khi bị lôi quang công kích mới rốt cục thức tỉnh. Lăng Kinh Hồng trước kia cũng không tồn tại cái bốt này mà hình thành trong tu luyện!

Hoặc là nói nguyên bản huyết mạch của nàng quá mức loãng nên mới không có hiển hóa cái bốt. Mà cái ao này phỏng chừng cũng không phải dùng để tắm mà là chuyên môn dùng để tăng cường huyết mạch, hoá tinh “Bốt” !

Bởi vì cung điện này thật sự quá lớn, lại chỉ có một cái ao trung gian, chuyên môn dùng để làm bể cũng không cần phải vậy!

“Đáng tiếc, đã bị ta phân đi một bộ phận lực lượng, nếu không hiện tại tu vi của nàng đã rất cao!” Lâm Lạc có chút tiếc hận nói. Hắn có lò luyện Hỗn Độn có thể luyện hóa ngũ hành tinh hoa, bỏ qua tạo hóa lần này cũng không quan hệ, nhưng Lăng Kinh Hồng cũng là không giống.

“Cửa chàng chính là của ta!” Lăng Kinh Hồng lộ ra thâm tình.

Lâm Lạc nhất thời trong lòng rung động, hắn hiểu được ý tứ của Lăng Kinh Hồng, đại âm dương song tu công pháp có thể chia xẻ cảnh giới của hai người lẫn nhau. Khi tiến hành tu luyện, thực lực của hắn càng cao, đối Lăng Kinh Hồng mà nói cũng càng có lợi.

Nhưng không đợi hắn có hành động, Lăng Kinh Hồng đã muốn lấy y phục mặc vào, che đi cảnh xuân, chỉ còn lại cặp chân dài trắng nõn.

Lâm Lạc đem về phỏng đoán thượng cổ bách tộc nói ra. Lăng Kinh Hồng cũng cho rằng mình vô cùng có khả năng có liên quan đến huyết mạch cổ tộc, nhưng có thể kích hoạt ở trong này, chẳng lẽ này cung điện thời thượng cổ thuộc về cổ tộc sao?

Hai người tiếp tục ở cung điện tìm kiếm, nếu đã xuất hiện cái ao bảo vật kia thì nói không chừng nơi này còn có này bảo vật khác không bị phá hủy.

Nhưng ung điện này thật sự quá lớn, cho dù Lâm Lạc có thể phô khai thần thức, nhưng tiến độ vẫn không thể nhanh. Thời gian một tháng trôi qua rất nhanh, bọn họ cũng chỉ tìm được một phần năm chỗ, thu hoạch lớn nhất là một hạt đào.

Tuy rằng không biết qua bao nhiêu năm, nhưng hạt đào vẫn là hàm chứa sinh cơ cường đại, Lâm Lạc thậm chí còn có thể từ trong đó nhìn đến mảnh nhỏ đại đạo!

Nghĩ đến lời của Tô Mị, Lâm Lạc có thể khẳng định, đây là quả hái xuống từ cây bàn đào!

Tuy rằng đã không còn thịt quả nhưng hạt đào này nếu trồng xuống thì vài năm sau cũng có thể thành một cây bàn đào nhỏ!

496. Chương 496: Bức Họa Quỷ Dị. (1)

Càng đi lên phía trước kiếm khí càng mãnh liệt, hai người giống như có thể chứng kiến ở bao nhiêu năm trước kia tuyệt thế cường giả xuất ra một kiếm trấn áp muôn đời, kinh diễm tuyệt luân, mãi mãi bất diệt!

- Hiển nhiên vị tuyệt thế cường giả kia chỉ công kích bộ phận chủ điện, nhưng kiếm khí tràn đầy cũng đem cả cung điện biến thành phá hủy!

- Linh cảnh cường giả bình thường tuyệt không có năng lực như vậy, chỉ có cửu bộ hoặc thập bộ linh giả mới có được thần uy như thế!

Thập bộ linh giả đã đạt tới thần minh vô hạn tồn tại, một kiếm có thể sinh ra oai lực như thế là điều có thể lý giải.

Xoát, xoát, xoát!

Hai người càng xâm nhập cung điện, kiếm ý càng tạo thành gợn sóng, thậm chí không cần động vào đã chủ động hóa thành từng nhánh tam xích thanh phong hướng hai người Lâm Lạc chém tới.

Tồn trữ vạn cổ, bất cứ lực lượng gì cũng phải tiêu tán, nhưng kiếm ý trăm thiên liệt địa cường đại lại xuyên thấu thiên cổ, nếu bị kiếm ý đánh trúng tuyệt đối thần trí bị hủy, trở thành cái xác không hồn!

Tử đỉnh chấn động, tử khí lưu chuyển bên trong, mặc cho kiếm ý cường đại bao nhiêu đều có thể nhẹ nhàng chống đỡ, biểu hiện ra một mặt cường hãn của nó.

- Tử Đỉnh của người tuyệt đối là bảo vật cường đại nhất trên đời này!

Lăng Kinh Hồng tán thán, hiện tại nàng đã biết công năng của Tử Đỉnh, tự nhiên là vô cùng thần phục, thậm chí còn có cảm giác kính sợ.

Đây cũng không phải vật phẩm mà người phàm có thể sáng tạo, chỉ có chúng thần trên bầu trời mới có được thủ đoạn nghịch thiên như thế!

Lâm Lạc khẽ cau mày, nói:

- Thần vật như Tử Đỉnh mà cũng bị nổ nát, như vậy là ai đã hạ thủ? Thọ nguyên của thần linh vô hạn, bất tử bất diệt, nói cách khác là người hoặc là vị đại năng nào đã đánh nát Tử Đỉnh vẫn còn sống, nếu để cho bọn hắn biết Tử Đỉnh đã rơi vào trong tay của ta...

Đây hẳn là một hồi tai họa ngập đầu không thể ngăn cản!

Hiện tại nhờ cậy lớn nhất của Lâm Lạc chính là Tử Đỉnh, nếu ngay cả Tử Đỉnh cũng bị người phá hủy, vậy hắn còn may mắn sống sót được sao?

Theo thực lực tăng cường, ánh mắt Lâm Lạc ngày càng rộng rãi, biết rõ mình nhỏ bé như thế nào! Tuy rằng Tử Đỉnh cho hắn cơ duyên thật lớn, nhưng cũng nương theo nguy cơ không thể đoán trước!

Nhưng nam tử hán đại trượng phu, luôn luôn sinh hoạt trong nhà ấm làm sao có thể trở thành hán tử đỉnh thiên lập địa!

Lâm Lạc siết chặt nắm tay, tràn ngập ý chí chiến đấu trào dâng!

Bởi vì sợ thời gian không đủ, bọn họ cũng không tiếp tục triển khai tìm tòi, mà trực tiếp hướng vào trong cung điện đi tới, nếu nơi này còn tồn tại cơ duyên nghịch thiên khác, vậy khả năng nằm bên trong sẽ rất cao.

Tốc độ đi vào càng nhanh hơn, chỉ nửa ngày sau họ đã đi tới khu vực trung ương của cả dãy cung điện.

Đây là một khu quảng trường do bạch ngọc tạo thành, liên tiếp với một tòa cung điện khổng lồ, nhưng từ phía đông quảng trường lại là một khe rãnh rộng chừng trăm trượng, luôn kéo dài mãi cho tới tận cung điện, đem cả cung điện một phần thành hai!

Bên trong khe rãnh từng đạo kiếm khí phóng lên cao, hai người Lâm Lạc vừa nhìn vào cảm giác tối đen sâu kín không thấy đáy!

Hiển nhiên lúc trước vị tuyệt thế cường giả vung một kiếm bổ ra nơi này, trực tiếp đem chủ điện tách rời hai nửa, sau đó dư kinh lưu lại đem cả dãy cung điện oanh thành đồng hoang tàn.

Trong lòng Lâm Lạc khiếp sợ, không khỏi ngây người mê mẩn, đây chính là võ đạo cực hạn mà hắn đang theo đuổi!

Một ngày nào đó hắn cũng sẽ đứng trên đỉnh cao như vậy, quan sát nhân gian trăm thái!

Hai người đi vào trong cung điện, chỉ thấy đồ vật nơi này toàn bộ bị kiếm khí trực tiếp phá hủy, chỉ còn lưu lại một ít đồ vật lẻ loi hiu quạnh cô đơn đặt bên trong.

- Di, người xem!

Lăng Kinh Hồng đột nhiên chỉ ngón tay.

Lâm Lạc nhìn theo tay nàng, chỉ thấy đó là một đoạn tường, nguyên bản cũng không có địa phương gì đáng ngạc nhiên, nhưng quỷ dị chính là trên vách tường có một bức tranh, lại có thể không hề bị chút tổn hại.

Bảo vật!

Trong lòng Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đồng thời nghĩ thầm, có thể ở dưới một chiêu kiếm tuyệt thế vẫn bảo trì nguyên vẹn, tuyệt đối không phải vật phàm!

Ánh mắt hai người nhìn qua, đó là chân dung một bức tranh, trong bức tranh là một nữ tử thanh xuân, mi như xuân sơn, mắt như thu thủy, mặc cung trang, áo trắng phiêu phiêu, có một loại hương vị phiêu nhiên như tiên.

- Lâm Lạc, Lâm Lạc!

Thanh âm Lăng Kinh Hồng có chút run rẩy.

- Làm sao vậy?

- Ta cảm giác như nàng đang nhìn chăm chăm vào ta!

- Ân?

Lâm Lạc đổi qua cùng Lăng Kinh Hồng đứng chung một vị trí, nhìn một lát:

- Có lẽ nàng đúng lúc là nhìn qua bên này đi! Người thử đổi một vị trí nhìn lại!

Hai người đồng thời từ bên trái chuyển qua bên phải, nhưng chuyện quỷ dị liền xuất hiện, ánh mắt của nữ tử trong bức tranh cũng đi theo xoay chuyển tới!

Trong nháy mắt sau lưng hai người đều có loại cảm giác như lạnh lẽo!

Quỷ dị chính là ánh mắt của nữ tử trong tranh chỉ di chuyển theo bước chân Lăng Kinh Hồng, nếu một mình Lâm Lạc đổi lại góc độ cũng không nhìn thấy cảnh tượng này!

Mà đây chính là địa phương kỳ quái!

Nếu hai người tùy tiện ở góc độ nào cũng có thể chứng kiến nữ tử trong tranh nhìn mình, chỉ có thể nói rõ công lực vẽ tranh của họa sĩ thật thâm hậu. Nhưng ánh mắt của người trong tranh chỉ chuyển theo bước chân của Lăng Kinh Hồng, điều này quỷ dị tới mức làm người dựng đứng tóc gáy.

- Trước tiên mặc kệ việc này, nếu bức họa có thể lưu lại dưới chiêu kiếm của tuyệt thế cường giả, vậy đã nói chất liệu của nó là cao cấp nhất, người mang theo trên người khi gặp công kích dùng nó đón đỡ, nói không chừng có thể thoát được một mạng!

Lăng Kinh Hồng lắc đầu:

- Ta cảm giác thứ này rất tà, người thu lại trong Tử Đỉnh trấn áp nó đi! Nói không chừng trấn áp vài năm có thể đem ác linh trong tranh trấn chết!

Lâm Lạc không khỏi bật cười, bức họa kia quái dị thì có thể, nhưng muốn nói đã sản sinh linh trí thì không khỏi quá mức. Nhưng nếu Lăng Kinh Hồng kiên quyết không chịu thu nhận, hẳn chỉ có thể dùng Tử Đỉnh thu lại bức tranh, dù sao không gian của Tử Đỉnh thật lớn, nói không chừng thật sự là bảo bối thì sao?

Tuy rằng bên trong cung điện còn có thật nhiều địa phương còn chưa tìm kiếm, nhưng hai người quyết định tiếp tục đi tới, dù sao Lâm Lạc có Tử Đỉnh ngăn cản chướng khí, không cần phải lưu lại quá lâu. Mà bọn họ nhất định phải quay về trong vòng ba tháng, nếu không những người khác cho rằng họ đã chết nơi đây, còn không làm Tô Mỹ thương tâm đến chết!

Còn nữa, nếu sau ba tháng bọn họ đi ra ngoài, người khác nhất định sẽ suy nghĩ họ làm sao sống sót trong ba tháng qua? Nếu không giải thích hoàn hảo, sẽ lộ ra bí mật của Tử Đỉnh!

Có thể tự do ra vào U Âm sâm lâm, hấp dẫn này cho dù là cường giả linh cảnh cũng phải kích động đến nổi điên, đến lúc đó ngay cả nhân loại, mãnh thú những cường giả linh cảnh đều cùng nhau giết tới cửa bức bách hẳn!

497. Chương 497: Bức Họa Quỷ Dị. (2)

Tuy rằng Tô Nghiễm Khai là nhị bộ linh giả, Lâm Lạc còn có được khôi lỗi tương đương nhị bộ linh giả, nhưng có câu nói người vì tiền tài mà chết, có chịu liều mạng hay không hoàn toàn phải xem lợi ích có đủ hay không! Mà giá trị của U Âm sâm lâm tuyệt đối khiến cho các cường giả linh cảnh đều phải liều mạng!

Bởi vậy hai người nhất định phải giữ vững kỳ hạn ba tháng, có thể tránh được rất nhiều chuyện phiền toái.

Hai người tiếp tục đi tới, sau một ngày bọn họ rốt cục rời khỏi khu vực của dãy cung điện.

Cùng nhau đi tới hai người cũng không hề nhàn rỗi, đều vừa đi vừa quan sát, nếu như có bảo vật cũng không để ý tới càn quét, đáng tiếc chính là chỉ nhìn thấy loại giường còn tính là khá hoàn chỉnh.

Loại giường này dùng Thanh Vũ Mộc chế thành, có tác dụng an ổn tinh thần, trị liệu thương thế, nếu võ giả luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, nằm lên có thể khôi phục. Thần mộc như thế chỉ ghi chép trong thời thượng cổ, không nghĩ tới trong này còn nhiều như vậy!

Đáng tiếc chính là đại bộ phận đã bị kiếm ý phá hủy, cho dù có vài chiếc giường bị Lâm Lạc thu đi cũng không còn đầy đủ, chỉ miễn cưỡng có thể phát huy ra được công hiệu mà thôi.

- Đợi một chút!

Lâm Lạc đột nhiên khựng lại, ánh mắt quét tới bụi cỏ cao chừng nửa người ở phía trước.

- Oa, thật sự là người!

Trong bụi cỏ lộ ra một cái đầu, là một tiểu cô nương chừng mười sáu mười bảy tuổi, tuy không xưng là hại nước hại dân, nhưng môi hồng răng trắng, tóc đen như mây, cũng xưng được là mỹ nhân.

Nàng tựa hồ vô cùng kinh ngạc, lại có thể ở trong này chứng kiến được hai “người”!

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng càng thêm kinh ngạc, U Âm sâm lâm là cấm địa tuyệt đối, là tử địa, bởi vì chướng vụ ngăn trở dày đặc, cho dù cường giả linh cảnh cũng chỉ có thể chờ đợi thời gian vụ chướng yếu nhất trong ba trăm năm một lần mới có thể tiến vào, hơn nữa cũng không cách nào đột phá vụ chướng tầng cuối cùng phong tỏa!

Trừ phi giống như Lâm Lạc có được thần vật như Tử Đỉnh hoặc là nơi này còn có pháp trận truyền tống bí mật nào?

Tiểu cô nương chỉ có tu vi nguyên cảnh, tuy rằng đi ra bên ngoài được xem là nhân vật thượng tầng, nhưng ở trong U Âm sâm lâm cho dù là độc chướng tầng ngoài cũng không ngăn cản được, nàng vào đây bằng cách nào?

Lâm Lạc mỉm cười, nói:

- Chẳng lẽ muối chưa từng gặp mặt những người khác sao?
- đương nhiên là có!

Tiểu cô nương nhảy ra khỏi bụi cỏ, điều chỉnh ngón tay đếm:

- Cha, nương, ca ca, Lưu bá bá, Lưu đại thẩm, Triệu bá bá, Triệu thẩm thẩm...

Tiểu cô nương có vẻ như chưa từng ra đời, đôi mắt vô cùng trong suốt, bộ dáng thuần chân tuyệt đối không chứa một tia tâm cơ.

Thời bây giờ có được tu vi như thế mà vẫn còn lưu lại được tâm linh trong trắng, đại khái cũng chỉ có một mình nàng đi. Rốt cục là hoàn cảnh như thế nào mới tạo cho nàng được một tâm linh đơn thuần như thế?

- Ta gọi là Lâm Lạc, nàng tên là Lăng Kinh Hồng, muối tên gọi là gì?
- Mã Thanh Huệ!

Tiểu cô nương không chút tâm cơ đáp, nói:

- Lâm ca ca, Lăng tỷ tỷ, hai người ở đâu vậy, sao muối chưa từng gặp qua hai người?

Lời này vừa nói ra, thân thể Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đồng thời run lên.

Lâm Lạc nói:

- Nhà muối ở nơi này?
- Phải đó, ở bên kia!

Mã Thanh Huệ chỉ vào một ngọn núi nhỏ xa xa, sau đó lập tức quay đầu làm động tác như dừng lên tiếng:

- Nhưng hai người ngàn vạn lần đừng nói cho cha nương là muối tới nơi này, nếu không bọn họ khẳng định sẽ quở mắng muối đó!

Thật sự là dân bản địa!

Chẳng thể trách tiểu cô nương ngây thơ rục rịch, đời đời luôn sinh hoạt tại nơi này, nhìn tới lui cũng chỉ có vài người!

- Thanh Huệ, muối chưa từng ra ngoài rừng rậm sao?

Lăng Kinh Hồng hỏi.

Mã Thanh Huệ lắc đầu, nói:

- Trong rừng rậm có độc chương, cho dù là gia gia cũng không đi được! Lâm ca ca, Lăng tỷ tỷ, hai người ở nơi nào?
- Chúng ta từ bên ngoài rừng rậm đi vào!

Lăng Kinh Hồng không đành lòng lừa gạt một tiểu cô nương ngây thơ như thế.

Mã Thanh Huệ nhất thời há hốc miệng, hàm răng trắng tuyết sáng ngời:

- Oa, hai người có thể đi xuyên qua rừng rậm? Chẳng thể trách trước kia chưa từng gặp hai người! Lâm ca ca, Lăng tỷ tỷ, hai người mang muối ra ngoài chơi một ngày được không?

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng tự nhiên không có khả năng mang theo Mã Thanh Huệ đi ra ngoài, nếu không với tính tình ngây thơ thuần khiết của tiểu cô nương sẽ bị người vét sạch tới đáy!

Vô luận là hai người Lâm Lạc có thể tự do ra vào rừng rậm, hay là Mã Thanh Huệ là dân bản địa nơi này, đây đều là chuyện tuyệt đối đủ làm chấn động cường giả đỉnh cấp, tuyệt đối không thể tiết lộ!

Lâm Lạc cười cười, nói:

- Nếu tới muối không về nhà, vậy cha mẹ của muối...

Còn chưa đợi hẳn nói xong, đáng vẻ Mã Thanh Huệ thật khẩn trương, đôi tay xua nhanh:

- Vậy cha mẹ khẳng định mắng chết muội mất!

Nàng chợt ủ rũ không còn tinh thần.

Lâm Lạc nói:

- Không bằng như vậy, chúng ta đi gặp cha mẹ của muội, thay muội van cầu, để họ đáp ứng uội đi ra ngoài?

- Tốt lắm!

Mã Thanh Huệ cao hứng trở lại, liên tục vỗ tay.

Ba người cất bước rời đi, Lăng Kinh Hồng hỏi:

- Thanh Huệ, muội đi qua nơi này làm chi?

- Nghe gia gia nói nơi này trước đây là nhà của chúng ta, đáng tiếc bị một tên xấu xa làm hỏng, cho nên chúng ta đành phải vào sơn cốc ở trong ngôi nhà rách rưới!

Mã Thanh Huệ căn bản không biết che giấu tình cảm của mình, lập tức giận dữ nói, nhưng lại biến thành nụ cười:

- Nhưng trong cung điện vẫn còn có chút đồ vật không bị hư hao, để cho hai người xem thử nha!

Trên ngón tay nàng thoáng lóe lên, lập tức lấy ra thật nhiều trang sức trân cẩu vòng cổ đủ loại.

Không gian pháp bảo!

Quả nhiên tiểu cô nương này cùng thân nhân của nàng đều là hậu nhân của chủ nhân cung điện thời thượng cổ này, có lẽ cao thủ cùng nhân vật thượng tầng đều đã chết, bọn họ lại không thể xông qua độc chướng cũng không biết cách giải trừ độc chướng, bởi vậy luôn bị vây khốn chỗ này.

Nếu như là hậu nhân của thế lực thượng cổ, cho dù cung điện bị hủy nhưng vẫn còn chút bảo vật bảo tồn xuống dưới, Mã Thanh Huệ có được không gian pháp bảo cũng không có gì lạ!

Đáng yêu chính là tiểu cô nương xem những cây trân cẩu bị vỡ thành vài đoạn đều xem là bảo bối, làm cho Lăng Kinh Hồng không khỏi hiện lên tình cảm mẫu tính, vội vàng từ trong không gian pháp bảo của mình lấy ra thật nhiều quần áo xinh đẹp, trang sức cùng đồ trang điểm cho nàng.

Hai mắt Mã Thanh Huệ nhất thời lóe sáng, không chịu đi tiếp, đem từng bộ quần áo mới thử vào, còn đem trang sức đeo đầy người, còn đem son phấn bôi đầy mặt, làm Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng không khỏi cười lớn.

Tiểu cô nương nói chuyện không cần dẫn dụ nàng, hỏi gì nàng nói đó, chỉ vài lời đã đem toàn bộ gốc gác của mình nói ra hết sạch sẽ.

Trong “thôn” của nàng có bốn gia đình, tổng cộng chừng hai mươi ba người, nhưng tu vi thì tiểu cô nương không hiểu được rõ, theo như tiêu chuẩn của nàng mà nói thực lực của nàng yếu phi thường, ca ca của nàng là bình thường, phụ thân rất mạnh, gia gia lợi hại nhất!

498. Chương 498: Văn Thần Chi Bí. (1)

Không có trình tự trực quan phân chia, hai người Lâm Lạc tự nhiên cũng không biết lợi hại bao nhiêu, lại không biết mạnh nhất là như thế nào.

Mã Thanh Huệ thực sự chỉ có mười sáu tuổi, ngây thơ thuần khiết, tuy rằng không có tâm cơ nhưng cũng không biết nhiều sự tình. Hai người Lâm Lạc nếu muốn biết thêm nhiều tin tức cũng chỉ có thể đi gặp trưởng bối của nàng.

Hai người đều quyết định đi một lần, có khôi lỗi linh cảnh tồn tại bọn họ cũng không cần quá lo lắng chuyện an toàn.

Sơn cốc nhỏ không bao xa, chỉ đi chừng nửa nén hương bọn họ đã đến. Sơn cốc thực sự rất nhỏ, cây xanh cỏ xanh, cây ăn quả nặng trĩu, nhìn qua thật có phong cảnh điền viên.

Trong sơn cốc có khoảng mười gian nhà, không phân chia gì quá mức nghiêm khắc, đã hình thành một thôn xóm nhỏ đến thương cảm.

- Cha, mẹ, ca ca, gia gia, cháu gặp mặt hai người, hai người nha!

Mã Thanh Huệ vừa đi vào sơn cốc đã thật hưng phấn kêu lên.

Sưu sưu sưu, nhất thời hơn mười thân ảnh bắn ra, xuất hiện ngay trước mặt Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng.

Những người này đều đã hơn hai mươi, người già cũng đã hoa râu, nhưng người tiến vào Tiên Thiên cảnh cũng không thể dùng tướng mạo hình dung tuổi thọ của một người, điều này thật không chuẩn xác. Nhưng trong bốn người Lâm Lạc nhìn không ra sâu cạn, giống như người thường, nhưng lại tựa hồ ẩn chứa lực lượng khủng bố đủ bằng thiên liệt địa!

Linh Cảnh chí cường giả!

Hơn nữa còn tới bốn người, những người khác mặc dù không khoa trương như vậy, nhưng nếu không tới Thích Biến cảnh thì là Thiên Hợp cảnh, quả nhiên thật mạnh, thật lợi hại!

Thật quá kinh khủng, chỉ bốn nhà trong sơn cốc nhỏ đã đủ so sánh với tứ đại gia tộc của Càn Nguyên quốc, nếu như bọn họ tái hiện nhân gian, nhất định có thể khiến cho toàn bộ vận mệnh thế lực trên đại lục phải phân chia lại lần nữa!

- Di, Vãn Thần chi hậu!

Một lão giả chòm râu hoa râu liếc mắt nhìn Lâm Lạc, đột nhiên trong mắt sát khí lan tràn, nguyên bản bộ dáng giản dị tự nhiên nhất thời đại biến, khí thế tăng lớn, tay phải vung lên đánh ra một đạo hắc ảnh, hóa thành một thanh hắc sắc thiết kiếm hướng Lâm Lạc bắn tới.

Linh vực!

Lâm Lạc không dám có chút chần chờ, tâm niệm vừa động, Tử Đỉnh nhất thời bay ra.

Ông!

Tử khí lưu chuyển, nhất thời đón đỡ thiết kiếm, hắc kiếm va chạm, một lần nữa hóa thành một đoàn hắc ảnh biến mất.

Vãn Thần chi hậu? Nói đùa gì vậy! Hắn chính là hậu duệ của Thiểm Điện tộc thượng cổ, mà theo Hỏa Diễm Cự Nhân nói tứ đại cổ tộc đều bị Vãn Thần tiêu diệt, nếu như nói Thiểm Điện tộc là Vãn Thần, còn không phải tự mình đem mình tiêu diệt?

- Gia gia...

Mã Thanh Huệ kinh hô một tiếng, như thế nào cũng không nghĩ ra vì sao lão nhân lại đột nhiên công kích.

- Tránh ra!

Lão nhân vung tay lên, Mã Thanh Huệ lập tức bị một cỗ lực lượng ôn nhu đổ sang một bên, lão nhân nhảy dựng hướng Lâm Lạc trực tiếp đánh tới.

Linh Cảnh chí cường giả cũng không chỉ có sát chiêu linh vực, lực lượng bản thân cao hơn Thích Biến cảnh cường giả không biết bao nhiêu lần! Nếu linh vực không có hiệu quả đối với Lâm Lạc, vậy thì dùng cây mạnh trực tiếp phá hủy!

Nhất lực phá vạn pháp!

Tử Đỉnh mặc dù ngăn cản được độc khí cùng tinh thần công kích, thậm chí cũng có được năng lực chống cự lĩnh vực, nhưng đối với lực công kích thuần túy cũng chỉ có tác dụng yếu nhất. Tuy rằng hiện tại Lâm Lạc đã lên tới tu vi Thích Biến cảnh, nhưng Linh Cảnh chí cường giả cùng Thích Biến cảnh chênh lệch cũng giống như hậu thiên vô giả cùng Tiên Thiên cảnh cao thủ, đủ một kích giết chết hẳn!

Linh Cảnh khôi lỗi, xuất!

Oanh!

ikienthuc.org

Lão giả kia đánh một chưởng trúng lên người khôi lỗi, nhưng khôi lỗi có được lực phòng ngự cường đại khủng bố, một quyền đánh trúng căn bản không tạo thành chút thương tổn!

- Linh Cảnh khôi lỗi?

Lão giả kia thở nhẹ một tiếng, không khỏi nhăn mày.

- Tiền bối không nói lời nào đã phát động công kích, không cảm thấy quá mức sao?

Lâm Lạc lạnh lùng nói, nếu không phải hẳn có được Tử Đỉnh cùng khôi lỗi, hiện tại hẳn cùng Lăng Kinh Hồng đã chết.

- Hừ, năm đó Vãn Thần giết vô số người của tộc ta, người là đời sau của bọn hắn chính là kẻ thù một mất một còn của chúng ta!

Lão giả kia giận quát một tiếng:

- Hồ huynh, người ngăn cản khôi lỗi kia, chờ lão phu diệt đi đại thù rồi nói sau!

Lâm Lạc tâm niệm vừa động, khí tức của khôi lỗi lập tức trường lớn, hữu quyền vung ngang người, lực lượng khủng bố bắt đầu tụ tập. Nếu như đối phương không chịu hòa bình nói chuyện, vậy chỉ có thể dùng vũ lực trấn nhiếp, một mặt phòng thủ chỉ có thể làm đối phương càng thêm hung hổ dọa người.

Khí tức lực lượng đệ nhị bộ cuộn cuộn tràn đến, lập tức làm hai lão nhân đều ngừng lại, lộ ra biểu tình khiếp sợ.

Nhị bộ linh giả, đây còn mạnh hơn bọn họ một bậc!

- Ta là hậu duệ Thiểm Điện tộc, các người vì cái gì cho rằng ta là hậu nhân Vãn Thần?

Lâm Lạc lớn tiếng nói, đây thực sự không có đạo lý.

- Ha ha, Thiểm Điện tộc không phải là Vãn Thần sao?

Lão giả kia lạnh lạnh nói.

Trong đầu Lâm Lạc nhất thời âm âm chấn động, đây là tình huống gì, Thiểm Điện tộc vì sao lại là Vãn Thần?

Nếu nói như thế cũng có thể giải thích vì sao chỉ một ấn ký hình thiểm điện còn có uy lực cường đại như thế, có thể tự động hấp thu lôi điện lực tiến hành tu luyện, bởi vì bọn họ là đời sau của thần linh, cho dù là thần linh “vãn lạc”. Nhưng như vậy cũng lưu động một ít thần huyết, có được một bộ phận thần uy.

Lâm Lạc đột nhiên nghĩ đến, ở Tổ Lôi Trì hắn từng tiếp thụ được một ít ý niệm tàn hồn, trong đó có từ “phản bội”. Chẳng lẽ lúc trước tứ đại cổ tộc bị hủy là bởi vì nội loạn?

Chẳng lẽ...ngày xưa đúng do tuyệt thế cường giả của Thiểm Điện tộc ra tay đem dây cung điện kia phá hủy sao?

Trong khoảnh khắc trong lòng Lâm Lạc gió giục mây vần, ngăn không được ý nghĩ trong lòng đã rối loạn.

- Đều đã qua bao nhiêu ngàn năm, các người vẫn còn muốn chém tận giết tuyệt đối với chúng ta sao?

Lão giả kia giận dữ hét.

Nếu năm đó thật sự do cường giả Thiểm Điện tộc tiêu diệt thế lực cung điện nơi này, những người này quả thật oán hận Lâm Lạc cũng có đạo lý, vừa nhận ra hắn là hậu nhân Thiểm Điện tộc liền phát động công kích.

Nhưng những người này luôn bị vây nơi đây, căn bản không biết bao vạn năm nay chuyện gì đã xảy ra, Thiểm Điện tộc đã sớm tan thành mây khói, hiện tại chỉ còn có một tộc nhân là Lâm Lạc, chẳng khác gì bị diệt tộc.

Hắn giương giọng nói:

- Chuyện đã xa xưa, đã qua nhiều năm như vậy, cừu hận lớn thế nào cũng nên buông xuống! Ta cũng không phải tới tìm các ngươi phiền toái, mà chỉ trùng hợp gặp được Thanh Huệ cô nương nên mới qua đây xem mà thôi!

- Lời nói bịp bợm!

Lại có một lão giả hừ nói.

Hiển nhiên thân phận hậu nhân “kẻ thù” làm lời hắn nói ra không ai chịu nghe.

- Di?

Lúc này ánh mắt một lão giả quét nhìn qua Lăng Kinh Hồng, nhất thời lộ ra ánh mắt vô cùng nghi hoặc.

- Mã huynh, Lưu huynh, Triệu huynh, các ngươi xem...

Bốn lão giả đều nhìn vào Lăng Kinh Hồng, thân thể run lên, ánh mắt từ nghi hoặc đến khẳng định, cuối cùng biến thành kích động.

499. Chương 499: Văn Thần Chi Bí. (2)

- Chúng lão nô bái kiến chủ thượng!

Bốn lão giả đều khom người bái Lăng Kinh Hồng, vẻ mặt vô cùng kích động.

Lăng Kinh Hồng kinh hãi, liền xua tay nói:

- Các ngươi nhận lầm người, ta không phải là chủ thượng gì của các ngươi...

- Trên người ngài có dòng máu cao quý của Hỏa Diệp tộc, chúng lão nô làm sao có thể nhận sai lầm?

Bốn lão giả đều kích động nói, còn quay nhìn con cháu khiêu trách, gọi họ quỳ xuống hành lễ.

Những người trẻ tuổi tuy không cam tâm nhưng ngại bốn lão giả cường thế đành quỳ xuống hành lễ.

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng liền nhớ tới Lăng Kinh Hồng ở trong hồ nước tại cung điện thu nhận được tạo hóa, tựa hồ mở ra thượng cổ huyết mạch, những người khác tuy rằng nhìn không được nhưng bốn cường giả kia đều cảm nhận được khí tức của nàng, cũng giống như bọn họ cảm nhận được huyết mạch Thiểm Điện tộc của hắn.

- Ta cũng chỉ mới thức tỉnh tổ huyết, căn bản không biết chuyện gì xảy ra, thậm chí không biết chuyện quan hệ tới Hỏa Diệp tộc!

Lăng Kinh Hồng đáp.

- Tổ tiên từng nói qua, một ngày nào đó chủ thượng sẽ xuất hiện, là ngày chúng lão nô thoát khỏi vây khốn quay về nhân gian!

Mã gia cường giả nói.

Chẳng thể trách họ để bụng như vậy, nguyên lai quan hệ tới việc họ thoát khốn, cũng không chỉ đơn giản vì trung tâm! Thế giới này rất thực tế, có lẽ bốn lão nhân hiện tại còn tuân thủ nghiêm ngặt tổ huấn, kính Lăng Kinh Hồng là chủ nhân, nhưng sau khi rời khỏi nơi này, phát hiện thiên hạ đã thay đổi, võ đạo điều linh, chỉ là bọn hắn đều có thể hoành hành thiên hạ thì bọn họ còn chịu tuân thủ thân phận người hầu sao?

Người hầu lần chủ, đây là chuyện vô cùng thực sự!

Thật giống như ngày trước mười hai đại gia tộc liên hợp làm phản thống trị của Cổ thị hoàng triều, còn không phải bởi vì Cổ thị hoàng triều bị Âm Thi Tông gây sức ép khiến lực lượng tổn hại lớn, không ép được những gia tộc dã tâm bưng bít sao?

Một khi những người này biết được tình huống võ đạo hiện tại, nói không chừng đầu tiên chính là giải quyết Lăng Kinh Hồng, sau đó trời ặc chim bay, thế giới mặc tung hoành!

Nhưng giờ khắc này cũng không nên trở mặt, bằng không Lâm Lạc làm sao biết được năm xưa là chuyện gì xảy ra?

Bởi vậy Lăng Kinh Hồng thật miễn cưỡng thừa nhận họ, lập tức trở thành siêu cấp vương giả có được bốn Linh Cảnh cường giả, mười hai Thích Biến cảnh cao thủ, cùng một số võ giả Thiên Hợp, Nguyên Cảnh!

Tương đương như đem lực lượng cao nhất của Tô, Dịch, Điền, Phạm tứ đại gia tộc dung hợp vào nhau, cường đại đáng sợ!

Xem thể diện của Lăng Kinh Hồng, đồng thời Lâm Lạc còn có một nhị bộ linh giả khôi lỗi, những người kia cũng không tiếp tục hô đánh hô giết, chỉ nghênh đón hai người vào một gian phòng, sau đó lấy ra rượu ngon tự nhường, bắt đầu khai thông lẫn nhau.

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng muốn biết bí ẩn phát sinh năm xưa, mà người trong cốc muốn biết tình huống bên ngoài, song phương đối đáp, nhìn không khí có vẻ phi thường thân thiện.

Theo Mã gia cường giả nói, đại khái ngày trước Hỏa Diệt tộc là tộc đàn thật cường đại trên Ngân Nguyệt đại lục, một ngày nào đó tứ đại cổ tộc - Thiểm Điện tộc, Thiên Khí tộc, Thủy tộc, Âm Diệt tộc đột nhiên xuất hiện, triển khai chinh chiến dã man, cuối cùng thống trị toàn bộ đại lục!

Nghe nói tứ đại cổ tộc đều là thần linh, nhưng không biết vì sao mất đi thần tính, vì vậy xưng là “Vấn Thần”.

- Thần linh không thể sinh tồn tại nhân gian!

Hồ gia cường giả nói ra một bí mật làm hai người Lâm Lạc khiếp sợ.

- Thần, phạm khác đường, thần linh chỉ có thể ở lại Thần giới, nếu mạnh mẽ tiến vào nhân gian chỉ có hai loại khả năng, thứ nhất bị thiên địa đại đạo áp chế, thực lực hạ xuống dưới thần cấp. Hoặc là thần linh cường đại khiến thiên địa áp chế không nổi, như vậy những nơi hắn đi qua đều sẽ biến thành hư vô!

- Nếu bị thiên địa đại đạo áp chế, thời gian dài sẽ mất đi thần tính, một lần nữa trở thành người phạm!

Bởi vậy tứ đại tộc trưởng cổ tộc tồn tại đại biểu bọn hắn đã mất đi thần tính, cho dù lưu động thần huyết nhưng chỉ xưng là Vấn Thần, không phải thần linh chân chính!

Lâm Lạc biết đỉnh phong võ đạo chính là hóa phạm thành thần, nhưng là người hay mãnh thú mục tiêu đều là thành tựu thần linh bất tử bất diệt! Nhưng tứ đại cổ tộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại phản bội Thần giới đi tới Ngân Nguyệt đại lục?

Mất đi thần tính thần linh sẽ chậm rãi biến thành người phạm, sẽ có ngày thọ nguyên chung kết, vì sao tứ đại cổ tộc bỏ qua sinh mệnh vĩnh hằng bất diệt?

Năm đó một vị tuyệt thế cường giả của Thiểm Điện tộc đột nhiên xuất hiện, một kiếm tiêu diệt Hỏa Diệt thần cung, toàn bộ thành viên hoàng tộc đều tử vong, chỉ còn vài cung nữ cùng thị vệ nhỏ bởi vì cách khá xa chiến trường nên mới tránh thoát một kiếp.

U Âm sâm lâm năm xưa do Hỏa Diệt tộc bố trí dùng để phòng ngự an toàn, nhưng căn bản không thể ngăn trở được vị siêu cấp cường giả của Thiểm Điện tộc, thật sự bị một kiếm của hắn phá hủy trung xu bên trong cung điện làm U Âm sâm lâm chẳng những để phòng bên ngoài còn phòng cả bên trong đi ra.

Thời gian trôi qua, bởi vì thiên địa đột biến không còn vô giả cường đại như ngày xưa xuất hiện, bởi vậy nơi này cũng trở thành tuyệt địa, người bên ngoài không vào được mà người bên trong cũng không ra được.

Bởi vì tiền bối trong cốc đã bị vây trong này thật nhiều năm, vì vậy bọn họ cũng không thể biết được nguyên nhân vì sao tứ đại cổ tộc bị hủy diệt.

Cuối cùng bọn họ đưa cho Lăng Kinh Hồng một không gian pháp bảo, bên trong có đại lượng bảo vật, đây đều do các đời tiền bối trong cốc tìm kiếm trong cung điện lưu lại, bởi vậy hai người Lâm Lạc không hề tìm được vật gì tốt lúc đi vào.

Nhưng kiếm ý bên trong khu vực cung điện bởi vì thật quá mạnh mẽ, cho dù tổ tiên trong cốc cũng không cách nào tiến vào được bên trong.

Nhưng điều này ảnh hưởng không lớn, bởi vì càng là khu vực trung tâm thì trình độ phá hư càng cao, cơ bản không thể nào tìm được vật gì đầy đủ, sớm đã bị một kiếm hủy thiên diệt địa phá hủy.

Bảo vật tới tay hiển nhiên không cần khách khí, hai người Lâm Lạc đều vui vẻ nhận lấy. Nhưng bao nhiêu năm tháng kéo dài, đan dược cũng đã bị người trong cốc dùng hết, thực sự cũng không có bao nhiêu đồ tốt để lại.

Nhưng Hỏa Diệt tộc còn một kiện đồ vật không bị phá hủy, chính là mẫu cây bàn đào mà tổ tiên Tô gia may mắn lấy được.

Nghe nói gốc cây này đã thành tinh, tuy rằng không thể tu luyện không có lực lượng nhưng có thể cảm ứng được nguy hiểm, nhờ “gốc” bỏ trốn.

Điều này làm Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đều choáng váng, gốc cây mà cũng có thể bỏ trốn?

Nhưng nếu ngay cả thần linh đều có thể tồn tại, có thụ tinh cũng chẳng phải chuyện gì lý kỳ, không nhìn thấy kể cả mãnh thú cũng có thể mở miệng nói tiếng người được sao?

Theo những người kia nói, mẫu cây bàn đào chẳng những kết xuất trái cây có thể tăng thêm thọ nguyên năm trăm năm, thân cành còn là tài liệu chế khí tuyệt hảo, có thể luyện chế linh khí!

500. Chương 500: Cây Bàn Đào

Nếu như nói chỉ là pháp bảo thập phẩm thì hai người Lâm Lạc còn chưa có gì quá hứng thú, nhưng phạm là tài liệu có thể luyện chế linh khí tất nhiên đã tràn ngập ngũ hành tinh hoa. Điểm ấy Tô Nghiễm Khai từng nói qua, mà những cường giả trong sơn cốc này cũng nhắc tới.

Cây đương nhiên là mộc thuộc tính, nói cách khác cây bàn đào hấp thu vô số mộc tinh hoa trong thiên địa mới sinh ra, trong quá trình sinh trưởng cũng không ngừng hấp thu mộc linh lực, vốn là thiên địa kỳ trân!

Thần vật như vậy không già không chết, chính là thể hiện thiên địa ý chí. Nhưng bởi vì vật ấy không cách nào tự mình hình thành linh trí chân chính, giống như Hỏa Diễm Cự Nhân, biến thành một thân thể độc lập!

Trong thiên địa tồn tại bất tử bất diệt chỉ có thần linh, muốn đạt được trường sinh nhất định phải biết bỏ qua.

Nếu có thể lấy vài đoạn cành cây để luyện hóa, mộc hệ công pháp của Lâm Lạc sẽ tăng lên, thậm chí có thể phá vỡ bước vào Linh Cảnh!

Vô số năm trôi qua người trong cốc cũng hiểu biết rất nhiều về cây bàn đào, ngay cả thời kỳ độc chướng yếu nhất cũng làm tính cảnh giác của bàn đào yếu nhất, là thời gian dễ bị người tìm thấy nhất!

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng quyết định thừa dịp này đi tìm thần thụ kia, nếu không bỏ qua lần sau phải đợi thêm ba trăm năm mới có cơ hội!

Hai người lập tức xuất phát, Mã Thanh Huệ tràn ngập tò mò đối với thế giới bên ngoài, liền trộm đuổi theo họ, chờ khi họ biết được đã muộn, đành phải mang theo nàng đồng hành.

Nhưng cây bàn đào không sợ độc chướng, có thể “tự do” ra vào rừng rậm, không ai biết được rốt cục nó đang ở đâu. Đây cũng là vì sao mà mấy cường giả trong cốc biết được mấy ngày này là thời điểm tính cảnh giác của nó yếu nhất nhưng không đi tìm, bởi vì bọn họ không khả năng xông qua độc chướng trong rừng rậm, nếu không cho dù chỉ hái vài quả đào cũng rất tốt.

Đem ra so sánh, Lâm Lạc có được ưu thế phi thường cường đại, đó chính là thần thức của hắn không bị ảnh hưởng bởi độc chướng, có thể trải rộng chừng trăm trượng, so với cường giả Linh Cảnh còn cường đại hơn.

Có được hiệu quả như vậy tự nhiên là có quan hệ tới Tử Đỉnh trong thức hải của hắn, nhưng vì sao như thế thì Lâm Lạc cũng không suy nghĩ, sự thần dị của Tử Đỉnh cũng không chỉ là một chút như vậy, nếu hắn luôn đi suy nghĩ thật sự là phiền chết người.

Lâm Lạc tế ra Tử Đỉnh, tử khí buông xuống, hình thành một đạo lá chắn bảo hộ an toàn của ba người, tiến vào sâu trong rừng rậm tối đen.

Mã Thanh Huệ lần đầu tiên đi tới nơi này, đối với việc gì cũng thấy tò mò, cho dù nơi này vô cùng âm u nhưng vẫn làm vẻ mặt tiểu cô nương phấn chấn, không ngừng nói chuyện, thanh âm thanh thúy dễ nghe như chim sơn ca.

Tuy rằng nàng chỉ đạt tới Nguyên Cảnh, nhưng Tử Đỉnh có thể ngăn chặn độc khí ra bên ngoài, cho dù tu vi của nàng thấp cũng không có gì đáng e ngại.

Nhưng U Âm thâm lâm thật lớn, muốn tìm một gốc cây thật sự chẳng khác gì đáy biển tìm kim, hướng hồ chính gốc cây còn tự mình chạy loạn khắp nơi. Liên tục ba ngày không thu hoạch được gì, mà Mã Thanh Huệ cũng đã giảm bớt lòng hiếu kỳ, đối mặt với hoàn cảnh âm u trước mắt nàng chỉ muốn quay về sơn cốc.

Hai người liền hộ tống nàng đi tới bìa rừng, chỉ cần đi qua nơi này tiểu cô nương đã có thể tự mình quay về.

Hoa lạp lạp!

Thanh âm lá cây xào xạc, chỉ thấy một gốc cây đầy lá xanh kết lên trái cây đỏ hồng đang nhanh chóng chạy vọt qua trước mặt họ.

Ba người Lâm Lạc trợn mắt há hốc mồm, sau một lúc lâu liền kịp phản ứng vội vàng đuổi theo.

Đi mòn giày sắt tìm không thấy, khi bọn họ không dự định tiếp tục tìm thì cây bàn đào lại tự mình chạy tới. Chỉ thấy cây bàn đào chỉ cao hơn trượng, tán cây chừng phạm vi hai trượng, trái cây không nhiều, đại khái khoảng hơn chục quả.

Một gốc cây chạy phía trước, phía sau có ba người đuổi theo, đúng là một kỳ cảnh!

Cây bàn đào cũng không có chân, rễ cây tự mình di động như chân con cua, tốc độ cực nhanh, cho dù cao thủ Thích Biến cảnh cũng chưa hẳn đuổi kịp.

Lăng Kinh Hồng vươn tay trái tới, đem Mã Thanh Huệ công lên trên lưng, cùng Lâm Lạc triển khai thân pháp đuổi theo gốc thần thụ kia.

Dù là như vậy hai người chỉ miễn cưỡng không làm nó lạc mất, một đường chạy nhanh trong rừng rậm.

Cây bàn đào cũng không có mắt, căn bản không biết ba người theo đuổi, ở thời gian đặc thù này nó bị ảnh hưởng rất lớn, hơn nữa Tử Đỉnh có công hiệu ngăn cản thần thức xâm lấn cho nên cây bàn đào căn bản không cảm ứng được khí tức của ba người.

Chạy một đoạn đường gốc thần thụ tựa hồ tìm được địa phương dừng lại, bộ rễ khổng lồ chui vào trong đất, không một chút ngăn trở, thật giống như cả một gốc cây đặt mông ngồi xuống, bộ rễ cắm sâu trầm ổn, lá cây nhẹ nhàng lay động, thật giống như vừa duỗi lưng.

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng tiến tới gần, bởi có Tử Đỉnh ngăn cách khí tức nên gốc thần thụ không hề phát hiện, thẳng tới khi Tử Đỉnh bao phủ lấy nó mới cảm ứng được khí tức của ba người, nhất thời lá cây chuyển loạn, tựa hồ biểu được nỗi sợ hãi cực kỳ.

Thượng thiên đúng thật là thần kỳ, lại có thể súc tích ra kỳ vật như thế!

Lâm Lạc mỉm cười nói:

- Thụ huynh, chúng ta sẽ không tổn hại người, chỉ cần hái vài quả cây cùng vài nhánh cây là được rồi, dù sao lão nhân gia tài đại khí thô, không để ý đi!

Nhưng cây bàn đào làm sao nghe được lời của hắn, vẫn không ngừng run rẩy, đột nhiên một quả đào rơi xuống, tựa hồ muốn dùng quả đào tới mua mạng.

Thực sự thành tinh!

Cho dù Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đã quen bản tính cướp đoạt của võ giả, nhưng nhìn thấy một gốc thần thụ dùng phương thức này diễn tả nỗi sợ hãi của nó cũng cảm thấy mềm lòng, không đành tâm thương tổn nó.

Ông!

Tử Đỉnh đột nhiên run lên, tử khí lưu chuyển, thần thức ba người chợt thanh tỉnh, nguyên lai bất tri bất giác họ đều bị ý thức của thần thụ làm ảnh hưởng.

Tuy rằng thần thụ không có năng lực thương tổn người khác, nhưng thần thức vô cùng cường đại, còn hợp lấy ý thức của Lâm Lạc bọn họ làm họ sinh ra ý nghĩ không đành lòng thương tổn nó, do đó cho nó cơ hội chạy trốn.

Cũng do cây bàn đào đang ở trong phạm vi khống chế của Tử Đỉnh nên mới ảnh hưởng được ba người, nếu không bị tử khí ngăn cản cũng không khả năng làm được đến.

Lâm Lạc cũng buông ra thần thức lấy tâm linh khai thông với cây bàn đào, tỏ vẻ chỉ cần vài nhánh cây cùng vài quả cây là được. Không bao lâu sau bàn đào lại đáp lại thật yếu ớt, cò kè mặc cả với hắn, có thể cấp thêm vài quả cây nhưng không thể đưa nhánh cây, bởi vì giống như bắt nó chặt đứt ngón tay đau đớn vô cùng, tuy rằng những ngón tay của nó phải có tới vài trăm ngón!

Lâm Lạc nghĩ nghĩ, lấy một bình dược trong Tử Đỉnh, mở ra, một hương thơm ngát tản ra ngoài, chính là hơn mười giọt Không Linh Thạch Nhũ.

Nhất thời cây bàn đào xao động, vươn một cành cây cuốn hương bình dược, hiển nhiên tràn ngập khát vọng với Không Linh Thạch Nhũ.

501. Chương 501: Đột Biến. (1)

Lâm Lạc tranh thủ thu hồi, dùng thần thức khai thông với đối phương, cần cây bàn đào dùng nhánh cây trao đổi.

Cây bàn đào xao động một trận, rốt cục đồng ý! Một đoạn thân cây rụng xuống, mà Lâm Lạc cũng đem Không Linh Thạch Nhũ rót vào địa phương bị gãy, mặt vỡ lập tức hấp thu Không Linh Thạch Nhũ, rất nhanh đã kết xuất thành vết sẹo.

Khi Lâm Lạc đổ ra mười bảy giọt Không Linh Thạch Nhũ, thần thụ lại rơi xuống một đoạn nhánh cây, hiển nhiên đây là giá cả mà nó trao đổi.

Cứ như vậy một bên không ngừng rót thạch nhũ, một bên thỉnh thoảng rụng nhánh cây. Nhưng thạch nhũ của Lâm Lạc có tới vô số giọt, nếu cứ trao đổi thế này thì đủ cho vị thần thụ biến thành thân cây trụ lủi.

Rụng xuống mười một nhánh cây, thần thụ không tiếp tục cho thêm, nhưng cũng không cự tuyệt thạch nhũ của Lâm Lạc rót xuống.

Kỳ thật Lâm Lạc cũng không để ý cấp thêm thạch nhũ cho nó, dù sao đối với linh thạch mà nói cấp ngàn giọt cũng bé nhỏ không đáng kể, nhưng giá trị của cây bàn đào thật quá lớn.

Giao dịch xong, thần thụ đã vội vàng bỏ chạy.

Chứng kiến cây bàn đào chạy mất dạng, ba người nhìn nhau bật cười.

Không nghĩ tới vận khí tốt như vậy, chỉ vài ngày ngắn ngủi đã tìm được cây bàn đào, chẳng những lấy được mười bốn quả cây còn có được mười một nhánh cây trần ngập một tinh hoa!

Gốc thần thụ kia không biết đã sống được bao nhiêu năm, nhánh cây ẩn chứa một tinh hoa vô cùng khủng bố.

Tuy rằng đó cũng không phải bộ phận thân cây, nhưng đối với Lâm Lạc mà nói nhánh cây cũng đủ giúp hắn tiến vào Linh Cảnh!

Lần này hành trình U Âm sâm lâm đối với Lâm Lạc mà nói thật sự thu hoạch thật lớn, hắn đã có chút không thể chờ đợi muốn tìm địa phương an toàn bắt đầu luyện hóa nhánh bàn đào, có thể giúp đỡ tu vi tăng mạnh.

Ba người quay về sơn cốc, dù sao cũng phải đưa tiểu cô nương quay về trước miễn cho người nhà nàng lo lắng.

Mã Thanh Huệ đương nhiên thừa nhận một trận khiển trách, nhưng có câu chỉ gà mắng chó, lão nhân Mã gia tuy rằng mắng Mã Thanh Huệ nhưng không phải không có ý thâm trách hai người Lâm Lạc không cáo từ lại rồi đi như vậy. Ở trong mắt bọn họ hai người này là hi vọng duy nhất dẫn dắt bọn hắn thoát ly biển khổ!

Quả nhiên đúng như Lâm Lạc lo lắng, tuy rằng những người này ngay từ đầu xem Lăng Kinh Hồng là chủ tử, nhưng chỉ do tổ huấn truyền xuống, có thể nói là nhiệt huyết nhất thời, rốt cục xem như để bọn họ chờ đợi được người đến đúng như lời tiên đoán!

Nhưng có lẽ mấy ngày qua bọn hắn nghe được Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng thoảng nhắc qua ở thế giới bên ngoài võ đạo điều linh, võ giả Linh Cảnh có thể xưng hùng, điều này không khỏi làm cho bọn hắn nảy sinh tâm tư khác.

Tuy rằng bọn hắn còn chưa đến mức trở mặt, nhưng đã không còn vẻ cung kính lễ độ với Lăng Kinh Hồng như lúc ban đầu, đã nảy sinh tiểu tâm tư khác.

Tổ tiên của bọn hắn là người hầu của Hỏa Diệp tộc, mà tín niệm lưu truyền nhiều đời tới hiện tại cũng là Hỏa Diệp tộc nhất định sẽ trở về cứu bọn hắn ra khỏi khổ cảnh, dẫn dắt bọn hắn tái hiện thịnh cảnh ngày xưa.

Thật không nghĩ tới người đến tu vi lại kém hơn bọn hắn, lòng trung thành dần dần bị dã tâm lật đổ địa vị.

Sau khi hai người Lâm Lạc thương lượng một phen, vẫn quyết định ngày mai mang theo mọi người cùng đi ra. Bất kể thế nào họ cũng được người ta chỉ điểm qua nên lấy được bảo vật, lại thêm Tô Nghiễm Khai từng nói mỗi cách trăm năm bùng nổ một lần thú triều, nếu nhân loại có thêm bốn Linh Cảnh cường giả có thể làm kinh sợ mãnh thú không ít.

Vào buổi tối, Lăng Kinh Hồng đột nhiên đi vào phòng Lâm Lạc nói:

- Ngày ấy trong cung điện người cầm theo bức họa, lấy ra cho ta xem!

Lâm Lạc không biết vì sao nàng lại nổi lên ý niệm này trong đầu, nhưng không hỏi nhiều, lập tức đem bức họa kia lấy ra khỏi Tủ Đỉnh.

- Xem!

Lăng Kinh Hồng lấy ra một vòng cổ, bên trên đeo bảo thạch màu đỏ, nàng chỉ vào cổ nữ tử trong bức tranh. Lâm Lạc nhìn vào chỉ thấy nữ tử trong tranh cũng có một vòng cổ như thế.

- Rất đẹp!

Hắn khen ngợi.

Trong lòng Lăng Kinh Hồng nhất thời ngọt lịm, đeo lại vòng cổ, nhưng đúng lúc này dị biến nổi lên, trong bức họa đột nhiên bắn ra một đạo quang mang thẳng lên bảo thạch màu đỏ trên vòng cổ của Lăng Kinh Hồng.

Nhất thời hồng quang chiếu sáng, bao vây toàn bộ thân thể nàng.

Lăng Kinh Hồng chỉ nháy mắt đã mất đi ý thức, ngã xuống!

Lâm Lạc vội vàng giơ tay đỡ lấy nàng, chỉ cảm giác thân thể người ngọc nóng lên, mà lực lượng trong cơ thể điên cuồng khởi động, đang dần dần tăng lên!

Hắn vội vàng để nàng nằm xuống, nhìn qua giống như đang tu luyện, nếu như động tĩnh quá lớn sẽ làm cho nàng bị tẩu hỏa nhập ma.

Bức họa quả nhiên bất phàm, Lâm Lạc nhìn lướt qua tựa hồ cảm giác được người trong bức họa còn nhìn hắn nở nụ cười quỷ dị, nhưng khi hắn nhìn lại cẩn thận thì thấy tất cả đều thật bình thường.

Cũng may Lâm Lạc có thể xác định tuy Lăng Kinh Hồng hôn mê nhưng tu vi đang nhanh chóng tăng trưởng, bởi vậy tuy rằng khó hiểu nhưng không hề khẩn trương, chỉ cho rằng đây là Hỏa Diệt tộc đang truyền kỳ ngộ cho nàng.

ikienthuc.org

Nhưng nguyên bản đã quyết định ngày mai phải rời khỏi nơi này cùng Tô Nghiễm Khai hội tụ cũng chỉ đành hủy bỏ, trạng thái của Lăng Kinh Hồng vốn không thể di chuyển, Lâm Lạc cũng không nguyên mạo hiểm như vậy.

Vài vị đại lão trong cốc tuy rằng thật vội vã muốn rời khỏi địa phương quỷ quái nơi đây, nhưng nói thế nào Lăng Kinh Hồng cũng mang danh chủ tử của bọn hắn, nếu bọn hắn thúc giục Lâm Lạc ra đi có vẻ như quá bạc tình quả nghĩa.

Một ngày, hai ngày...một tháng, hai tháng...bốn tháng!

Lăng Kinh Hồng luôn bị vây trong trạng thái hôn mê, nhưng tu vi của nàng vẫn đang tự động tăng trưởng, hơn nữa tốc độ nhanh đến khủng bố, chỉ tháng thứ nhất hỏa hệ công pháp đã lên thẳng tới Thích Biến cảnh đỉnh phong!

Trên thân thể nàng không ngừng có từng ngọn lửa tạo thành hoa tươi lẫn lá cây xuất hiện, tuy rằng thật xinh đẹp nhưng lại tràn ngập nguy hiểm!

Linh vực!

Lăng Kinh Hồng đang hình thành linh vực!

Lâm Lạc có được lam hỏa linh vực, đối với việc này cũng không xa lạ gì.

Nói cách khác, Lăng Kinh Hồng đang bước chân lên Linh Cảnh!

Không thể tưởng tượng, chẳng lẽ đợi khi nàng thanh tỉnh lại sẽ là cường giả Linh Cảnh sao?

Kỳ thật Lâm Lạc cũng không làm được chuyện gì, chỉ biết nhìn Lăng Kinh Hồng ngẩn người, hiện giờ nữ nhân này đang bước lên Linh Cảnh nhất thời khiến cho hắn nảy sinh cảm giác gấp gáp! Trước đó hắn chưa từng bị người vượt qua trong cảnh giới võ đạo, tuy rằng trong miệng hắn không nói nhưng trong lòng thật sự tự hào.

Hiện giờ mắt thấy Lăng Kinh Hồng sẽ bước vào Linh Cảnh trước hắn một bước, Lâm Lạc khó tránh khỏi nam tử chủ nghĩa, hơn nữa hắn quả thật cũng không giúp được Lăng Kinh Hồng chuyện gì, liền lấy Linh Cảnh khôi lỗi đem ra bảo hộ, hắn cũng bắt đầu luyện hóa nhánh cây bàn đào.

Mở ra Hỗn Động Dong Lô, hắn cầm một nhánh cây đào bắt đầu hành trình tu luyện của mình.

Thiên hợp tứ trọng thiên, ngũ trọng thiên, lục trọng thiên...Mộc hệ công pháp của hắn dần dần tăng lên.

502. Chương 502: Đột Biến. (2)

Tốc độ tăng tiến của Lăng Kinh Hồng mặc dù đã nhanh không sao tưởng tượng nổi, nhưng xa xa không thể so với Hỗn Động Dong Lô của Lâm Lạc, chỉ bốn ngày sau thân thể Lâm Lạc đã run lên, chân khí bạo tuôn, đem mộc hệ công pháp đẩy lên tới Thích Biến cảnh!

Khủng bố chính là ngay cả như vậy chỉ mới luyện hóa chưa tới nửa nhánh cây đào.

Với tu vi hiện tại của Lâm Lạc, cho dù là nửa tháng hay hai mươi ngày không ăn gì cũng không sao cả, hắn cũng không hề ngừng lại tiếp tục tăng nhanh cảnh giới.

Giống như hắn tính toán, chỉ cần có đủ ngũ hành tinh hoa cung cấp cho hắn luyện hóa, tốc độ tiến của hắn không hề có giới hạn.

Thích Biến nhất trọng thiên, nhị trọng thiên, tam trọng thiên!

Khi nhánh cây đầu tiên rốt cục bị luyện hóa hoàn toàn, mộc hệ công pháp của Lâm Lạc dừng lại ở Thích Biến tam trọng thiên!

Hắn xuất ra cành đào thứ hai tiếp tục luyện hóa.

Tứ trọng thiên, ngũ trọng thiên, lục trọng thiên...thập trọng thiên!

Sau khi luyện hóa xong ba cành đào, Lâm Lạc đạt tới tiên thiên thập cảnh đỉnh, mộc hệ đan hạch như một đại hỏa cầu màu xanh, phóng xuất ra quang mang dịu dàng, thể tích so với năm viên đan hạch khác còn lớn hơn nhiều.

Đem ra so sánh một hệ đan hạch như vàng nặng gắt, mà năm đan hạch khác như trắng sáng cùng ngôi sao, ở trước mặt nó ảm đạm thất sắc.

Lấy ra nhánh cây đào thứ tư, Lâm Lạc tiếp tục rút lấy mộc tinh hoa bên trong, bắt đầu hình thành mộc hệ linh vực của mình.

Một vạn người có một vạn linh vực – nếu quả thật có nhiều Linh Cảnh cường giả như vậy.

Cho dù đồng dạng là hỏa hệ võ giả, khi hình thành linh vực của mình cũng không hề tương đồng, giống như lam hỏa, nham tương, đủ loại kỳ cảnh, đều quyết định bởi sự lý giải của võ giả đối với hỏa hệ.

Loại kinh nghiệm này không thể truyền thụ, chỉ có thể dựa vào chính mình lĩnh ngộ.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ, giống như Lâm Lạc lấy được tinh hoa của Hỏa Diễm Cự Nhân, từ giữa đã rút ra được linh vực lam hỏa. Mà Lăng Kinh Hồng cũng từ trong vòng cổ lấy được cơ duyên nghịch thiên, hình thành linh vực của bản thân mình.

Điều này có điểm giống như huyết mạch truyền thừa, chỉ có thể hiểu ngầm mà không thể nói ra bằng lời.

Từ Thích Biến cảnh đến Linh Cảnh dù sao chênh lệch quá lớn, Lâm Lạc tĩnh tọa suốt nửa tháng, chẳng những không hề nhúc nhích mà thậm chí còn rơi vào cảnh giới như không mình.

Tới ngày thứ hai mươi, bốn phía chung quanh Lâm Lạc sinh cơ dạt dào, từng gốc thanh thảo chui ra khỏi khe đá, ương ngạnh sinh trưởng. Ngày thứ ba mươi những thanh thảo đã đẩy ra khỏi đá cứng rắn, hình thành từng gốc cây nho nhỏ.

Ngày thứ bốn mươi, những gốc cây nhỏ trưởng thành, đạt hơn trượng cao, cũng đã chạm tới nóc nhà.

Ngày thứ năm mươi, nơi này đã hình thành một mảnh rừng rậm nhỏ nhỏ, trong phạm vi ba trượng quanh người Lâm Lạc toàn bộ là những gốc cây đại thụ che trời, nếu không phải tận mắt nhìn thấy chỉ sợ tất cả mọi người sẽ cho rằng chúng đã trưởng thành cả trăm năm.

- Hồ huynh, tiểu gia hỏa này không ngờ sắp hình thành hư vực!

Mã gia cường giả tên Mã Bằng Thành, hắn từng trải qua kinh nghiệm này nên hiểu rõ trên người Lâm Lạc đang phát sinh chuyện gì.

- Quá kinh người, năm đó tuy rằng Tôn huynh là kỳ tài ngút trời, thiên tư vượt hẳn tổ tiên các thời đại nhưng cũng phải tìm năm mươi năm mới hình thành hư vực!

Tôn Phi Hà lộ ra nét cười khổ, lắc đầu nói:

- Mặc dù nói hôm nay hoàn cảnh đột biến, võ đạo điều linh, nhưng năm đó khi còn thời gian toàn thịnh cũng có yêu nghiệt như vậy sao?

- Hai người này đều là người có đại cơ duyên!

Ngoài phòng, bốn lão tổ họ Hồ, Mã, Lưu, Triệu đã quan sát tình cảnh này hơn một tháng, nhìn thấy tận mắt kỳ tích phát sinh đều không nhịn được liên tục kinh hô, trong bất tri bất giác địa vị hai người Lâm Lạc tăng nhanh trong lòng bọn họ, đạt tới trình độ xem trọng nhất định.

Sau năm mươi ngày, “rừng rậm” quanh người Lâm Lạc không ngừng hướng bốn phía khuếch trương, từ ba trượng đến bốn trượng, bốn đến năm trượng, đến ngày sáu mươi đã hình thành một mảnh rừng rậm tới phạm vi mười trượng.

Lâm Lạc đột nhiên mở mắt, khí tức khủng bố từ trong thân thể của hắn lan tràn, hắn nhảy dựng lên, đỉnh nhà gỗ đã sớm bị cây cối xuyên thủng, hắn vừa nhảy lên đã bay ra ngoài.

Kỳ dị chính là cánh rừng rậm cũng di động theo Lâm Lạc, thật giống như thân thể hắn kéo dài, hắn đi tới đâu thì nơi đó biến thành một mảnh xanh um tươi tốt.

Đây là linh vực!

Nhưng trước khi Lâm Lạc đột phá Linh Cảnh thì đây cũng chỉ có thể xem là hư vực, nhưng uy lực đủ so sánh với linh vực chân chính. Ở trong linh vực hết thấy đều là chân thật, bởi vậy đại thụ mới xuyên phá nóc nhà.

Nhưng linh vực lại là hư ảo, là thể hiện ý niệm võ giả, lại có thể theo Lâm Lạc di chuyển!

Oanh!

Trên bầu trời đột nhiên mây đen cuộn cuộn, lôi quang chớp động, từ sau khi Lâm Lạc vượt qua tiên thiên lôi kiếp đạo lôi kiếp thứ hai đã tới!

Lâm Lạc thật sự cảm ứng được lôi kiếp đến, bởi vậy rời khỏi phạm vi nhà gỗ, tránh để Lăng Kinh Hồng bị liên lụy tới, sẽ tạo thành nguy hại khó thể đánh giá đối với nàng.

Mây đen dày đặc tụ hợp, hình thành ba tầng lớn kiếp vân thật lớn, bắt đầu tích lũy lực lượng thiểm lôi khủng bố.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, lôi điện rốt cục đánh xuống, hóa thành một thanh cự kiếm lớn hơn trăm trượng hướng đầu Lâm Lạc oanh xuống.

Lâm Lạc vốn có thể té ra Tử Đỉnh đến chống cự lôi kiếp, nhưng hiện giờ thiểm điện huyết mạch của hắn thức tỉnh, cơ hội tốt như vậy không thể lãng phí, hắn hét dài một tiếng, chủ động nghênh đón thiểm điện đại kiếp khủng bố kia.

- Tư...

Điện quang tuôn loạn, quán quanh trên người Lâm Lạc, hàng vạn hàng ngàn điện quang thật nhỏ chẳng khác gì ngân xà đang không ngừng triển khai cắn nuốt hắc điện cuồng.

Ký hiệu hình tia chớp ngay cổ chân hắc nóng lên, điên cuồng hút lấy tia chớp khổng lồ, đem đạo thiên kiếp biến thành dinh dưỡng nuôi thiểm điện đan hạch.

Thiên địa hữu linh, tựa hồ đối với hành vi đánh cắp lực lượng của Lâm Lạc mà nảy sinh lửa giận, oanh oanh oanh oanh, từng đạo tia chớp liên tiếp phách xuống, diễn hóa thành một đạo lại một đạo cự kiếm thiểm điện cực lớn, điên cuồng chém xuống trên người hắn.

Nhưng Lâm Lạc cũng thích thú, tuy rằng làn da bị thiểm điện đánh xuống tê dại đau nhức, nhưng công pháp lôi điện của hắn lại đang tăng nhanh khủng bố.

Đây chính là lôi kiếp của Linh Cảnh cường giả, uy lực thiểm điện làm sao yếu ớt?

Nhưng oai lực thiên địa cũng không dễ dàng đánh cắp như thế, thân thể Lâm Lạc đã bắt đầu cháy đen, mùi khét bay ra, với khí lực mạnh mẽ như hắn cũng sắp bị nướng chín!

Thiên địa oai chỉ có thể chắn đỡ, không thể đối nghịch!

Lâm Lạc lại dám tranh đoạt lực lượng của thiên địa, tự nhiên phải đón nhận thiên địa trừng phạt.

Nhưng chịu tội cũng không uổng công, mỗi khi hấp thu một đạo thiểm điện lực công pháp lôi điện của hắn cũng điên cuồng tăng trưởng. Thai ký thiểm điện vốn có được năng lực hấp thu lôi điện luyện hóa, nhất thời đã phát huy ra tác dụng lớn nhất.

Bát trọng thiên! Cửu trọng thiên! Thập trọng thiên!

Đột phá thiên hợp!

Cả quá trình nhanh chóng chỉ trong vài lần hô hấp!

Lâm Lạc triển khai Thanh Mộc lĩnh vực vừa mới lĩnh ngộ.

503. Chương 503: Độ Kiếp. (1)

Mộc hệ công pháp vốn thiên về hướng trị liệu, trong ngũ hệ công pháp lực công kích yếu nhất, nhưng năng lực trị liệu thì mạnh vô cùng. Mà Lâm Lạc lĩnh ngộ Thanh Mộc lĩnh vực lại sinh cơ dạt dào, trong ý niệm của hắn thao tác, từng gốc Thanh Mộc khô héo điều linh, nhưng đồng thời thương thể của hắn có thể nhanh chóng khép lại với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Tuy rằng hiệu quả còn chưa đạt tới trình độ tử huyết, nhưng miễn cưỡng có thể triệt tiêu lôi kiếp thương tổn.

Thật giống như tổn thương bảy phần trị liệu sáu phần, tuy rằng không cách nào khỏi hẳn nhưng có thể gia tăng thời gian chống đỡ lôi kiếp thật lớn.

- Oanh! Oanh! Oanh!

Thiểm điện đánh xuống càng ngày càng nhanh, càng lúc càng dày, nguyên bản thanh điện kiếm chỉ lớn chừng trăm trượng hiện tại đã biến thành thương kích dài ba trăm trượng, liên tục đánh xuống người Lâm Lạc, uy lực nhanh chóng thăng lên.

Thiên hợp nhị trọng thiên! Tam trọng thiên! Tứ trọng thiên! Ngũ trọng thiên!

Công pháp lôi điện lấy tốc độ nhanh không tưởng tượng tăng lên, nhưng thân thể Lâm Lạc cũng ngày càng gần kề hồng mất, dù sao hắn còn chưa chân chính là Linh Cảnh cường giả có được khả năng hồi phục, bị đánh thương nặng nề cũng không sao!

Tử huyết, đốt!

Hai lợi khí chữa thương cùng xuất, trong thân thể giống như thịt nướng của Lâm Lạc nhất thời sinh cơ dạt dào. Thịt khét rơi xuống, dài ra một lớp da thịt mới, giống như hài tử mới sinh, hồng hào non nớt.

Lôi vân chỉ tạm dừng, nhưng không phải biến mất mà là cần sức tích lực lượng phát động công kích càng thêm cường hãn! Chín phiến lôi vân nhanh chóng tụ tập lại, nhìn qua chẳng khác gì ngày tận thế!

Lục trọng thiên! Thất trọng thiên! Bát trọng thiên!

Thiểm điện ẩn ký giống như cùng thiên địa tranh đoạt thiểm điện lực từ bốn phương tám hướng tụ tập tới.

Oanh!

Hành động này tựa hồ làm một cỗ lực lượng trong minh minh vô cùng thịnh nộ, không đợi lôi vân toàn bộ tụ hợp đã bắt đầu điên cuồng đánh xuống.

Thiểm điện dài chừng năm trăm trượng giống như đại đao điên cuồng đánh xuống, nếu Lâm Lạc còn dám cứng rắn đón nhận thanh thiểm điện đại đao kia nhất định có thể chém vỡ hẳn!

Thanh Mộc linh vực, trường!

Vô số cây xanh vươn ra cành lá thật dài, hướng đại đao thiểm điện triền tới, tuy rằng lực lượng thiểm điện vô cùng cường đại, cành lá vừa triền qua liền bị chém đứt, nhưng một hai cành lá không tác dụng nhưng ngàn vạn cành lá liền hình thành lực cản thật khủng bố.

Hướng chi đây là linh vực, chỉ cần nhất niệm sinh Lâm Lạc có thể thao túng hàng ngàn hàng vạn cây cối tiếp tục dài ra lần nữa!

Tốc độ của thiểm điện đại đao không chút khoan nhượng bị kéo chậm xuống.

Luyện hóa! Luyện hóa! Luyện hóa!

Thừa cơ hội này Lâm Lạc liều mạng hấp thu lực lượng trong thiểm điện đại đao, tuy rằng điện lực cuồng bạo oanh xuống khiến huyết nhục vừa dài ra của hắn bị da tróc thịt bong, nhưng Lâm Lạc giống như không hề hay biết!

Thân là một võ giả, chẳng những cần độc ác với kẻ địch mà đối với chính mình càng cần ác hơn!

Cửu trọng thiên! Thập trọng thiên!

Thích Biến cảnh, phá!

Một cỗ chân khí làm tinh thần hăng hái, không chút ngừng lại, công pháp lôi điện đã đạt được tới thập cảnh tiên thiên!

- Tiểu tử này thực sự là nhân loại sao?

Nhóm người Mã Băng Thành đều giật mình đến chết lặng. Bọn hắn từng trải qua lôi kiếp Linh Cảnh, người nào cũng vô cùng cẩn thận, nơm nớp lo sợ chỉ mong còn sống vượt qua lôi kiếp, trước thiên địa oai người phạm chỉ có thể phủ phục cúi đầu!

Nhưng Lâm Lạc lại dám khiêu chiến thiên uy, mạnh mẽ hấp thu lực lượng lôi kiếp!

- Yêu nghiệt Thiểm Điện tộc thực sự có thể sai khiến lôi điện lực, chẳng thể trách lúc trước tổ tiên không hề có chút lực phản kháng đã bị Thiểm Điện tộc giết chết, thật sự quá cường đại!

- Nhưng đại tộc như vậy cũng đã điêu linh, chỉ còn lưu lại một tộc nhân, rốt cục là loại lực lượng gì có thể làm được?

Bốn lão bất tử dùng thần thức trao đổi, đều có cảm giác xuất mồ hôi lạnh.

Lôi vân cuộn cuộn, lúc này mười tám phiến lôi kiếp tụ tập lại, uy thế kinh khủng ngay cả bốn người Mã Băng Thành cũng không nhìn được liên tiếp lui về phía sau, nếu không cẩn thận bị lôi kiếp dính lú, ngay cả bọn hắn cũng phải trải qua thêm một lần lôi kiếp!

Hơn nữa lôi kiếp của Lâm Lạc thực sự khủng bố, nếu như bọn hắn bị cuốn vào sẽ theo thực lực của bọn họ mà tăng lên cấp độ. Bọn họ không phải Thiểm Điện tộc nhân, không thể hấp thu thiểm điện lực như Lâm Lạc, làm vậy nếu không chết cũng phải trọng thương.

Lui lui lui!

Ở chung quanh Lâm Lạc hiện ra vô số hố sâu, thật giống như bị mưa vắn thạch oanh kích, một mảnh hoang tàn. Mà công pháp lôi điện của hắn cũng đã tăng lên tới Thích Biến cảnh đỉnh!

Một cỗ cảm giác kỳ dị từ trong đáy lòng Lâm Lạc dâng lên, thân hình huyết dịch sôi trào, giống như có vô số trí nhớ xông ra, cho hắn biết làm sao thao tác thiểm điện lực.

Tư tư tư!

Thân thể hắn bắt đầu hình thành một mảnh điện hải!

Đây không phải lôi kiếp mà là từ trong thân thể hắn phát tán.

Một trạng, hai trạng, ba trạng... phạm vi điện hải đang nhanh chóng khuếch trương.

Đệ nhị lĩnh vực! Thiểm Điện lĩnh vực!

Động tĩnh lớn như vậy khiến hơn hai mươi người trong sơn cốc đã bị kinh động, nhìn thấy một màn như thế đồng thời kinh ngạc, ngay cả hô hấp cũng như ngừng lại.

Điều này có thể sao?

Ở thời gian đang độ lôi kiếp không ngờ còn có thể hình thành đệ nhị lĩnh vực!

Người đang độ kiếp hay đang ăn tiên đan đây?

Oanh!

Tuy rằng thiên địa phản nộ, nhưng thời gian của lôi kiếp luôn bị cố định, vô luận mạnh bao nhiêu cũng cần có thời gian ngừng lại. Sau nửa canh giờ từ một đạo thiểm điện dài chừng ngàn trượng thật lớn đánh xuống, lôi vân đầy trời bắt đầu tiêu tán.

Lôi kiếp đáng sợ rốt cục đã trôi qua.

Nhưng không đợi mọi người buông lỏng một hơi, lôi vân còn chưa hoàn toàn tiêu tán lại lần nữa tụ hợp lại, không chỉ như thế, từ xa xa còn có càng nhiều lôi vân cuộn cuộn tràn đến.

Sao lại thế này, chẳng lẽ thiên địa cảm thấy được không đánh chết Lâm Lạc thật không cam lòng, đổi ý muốn thêm một lần?

Tư tư tư!

Lĩnh vực thiểm điện của Lâm Lạc đã khuếch trương ra tới mười trượng!

Công pháp thiểm điện của hắn đã đột phá Linh Cảnh, bởi vậy nghênh đón đệ nhị lôi kiếp!

Đạo lôi kiếp thứ hai chồng lên lôi kiếp thứ nhất còn chưa hoàn toàn tiêu tán, uy lực như bão táp, trực tiếp hình thành ba mươi sáu lôi vân khổng lồ, bắt đầu đánh xuống.

Tuy rằng uy lực của lôi vân cường đại hơn, nhưng bản thân Lâm Lạc cũng cường đại hơn nữa.

Khi đạo lôi kiếp đầu tiên chấm dứt, đã đánh dấu hiệu Lâm Lạc chân chính tiến nhập Linh Cảnh, Thanh Mộc lĩnh vực đã trở thành lĩnh vực chân chính mà không phải hư vực.

Linh Cảnh thập bộ cùng Tiên Thiên thập cảnh hoàn toàn khác nhau.

Khi Lâm Lạc vừa bước vào Linh Cảnh, một hệ đan hạch bỗng nhiên vỡ vụn, hóa thành ba trăm sáu mươi mảnh nhỏ tiến vào trong ba trăm sáu mươi khiếu huyết toàn thân, hình thành từng viên mầm móng.

Linh Cảnh thập bộ, mỗi ba mươi sáu khiếu huyết làm một tiểu chu thiên, khi đem ba mươi sáu mầm móng trong khiếu huyết trọng tâm tu luyện hoàn thành, có thể vượt qua một bước, mười tiểu chu thiên hình thành đại chu thiên, sẽ hóa phàm thành thần, phi thăng Thần giới – dựa theo cách nói của Đường Điềm

cùng Tô Nghiễm Khai.

504. Chương 504: Độ Kiếp. (2)

Mà Thanh Mộc lĩnh vực cũng trong nháy mắt mở rộng hơn ba mươi trượng, từng gốc đại thụ vô cùng mạnh khỏe, xanh tươi mát mắt!

Thiễm điện bổ xuống, lại bị gốc đại thụ dây dưa, đem thiễm điện gắt gao cuốn lấy, thậm chí phân cách đoạn gãy, sau đó do thiễm điện giống như tằm ăn lên nuốt xuống. Mà sau khi tiến vào Linh Cảnh, uy lực lĩnh vực liền chính thức, hoàn toàn phát huy đi ra.

Lâm Lạc có thể đem công kích chuyển dời lên mỗi thân cây trong Thanh Mộc lĩnh vực.

Bên trong lĩnh vực mỗi thân cây đều theo ý niệm của hắn sinh ra, có thể vô hạn, bởi vậy chỉ cần lĩnh vực bất diệt, võ giả tuyệt đối không thể bị giết chết.

Trừ phi bị người bạo lực đem lĩnh vực hoàn toàn phá hủy.

Lĩnh vực xâm nhập lĩnh vực, lĩnh vực cường đại hơn có thể đem lĩnh vực yếu ớt cắn nuốt, mất đi dựa vào. Hoặc là lực lượng cường đại đến mức đã hoàn toàn siêu việt cực hạn!

Tỷ như lúc này nếu trên bầu trời nện xuống một viên vãn thạch như ngọn núi cao, lực đánh đáng sợ trong nháy mắt đem Lâm Lạc cùng lĩnh vực của hắn sẽ hoàn toàn hủy diệt!

Cái gọi là nhất lực phá vạn pháp chính là đạo lý này.

Nhưng hiện tại lôi kiếp không phải lĩnh vực cường đại hơn, lực lượng cũng không đạt tới mức Lâm Lạc không thể chống cự, bởi vậy căn bản không uy hiếp được an toàn của hắn, chỉ nửa canh giờ lôi kiếp đã đi qua.

Lâm Lạc có thể không xem ra gì, nhưng nhóm người Mã Băng Thành vô cùng hoảng sợ, lôi kiếp như vậy còn cường đại hơn trước giờ bọn hắn được nhìn thấy, nhưng về mặt Lâm Lạc lại hiển lộ ngày càng thoải mái, đây còn có lẽ trời sao?

Lúc lôi vân đầy trời biến mất lần thứ hai, lôi điện đan hạch của Lâm Lạc cũng âm âm vỡ vụn, hóa thành ba trăm sáu mươi mảnh nhỏ nhập vào trong khiếu huyết toàn thân.

Nếu tiếp tục tính cả Lam Hỏa lĩnh vực, Lâm Lạc đã có được ba lĩnh vực.

Tâm niệm vừa động, thân hình hắn liền phiêu phù trong không khí.

Đây là uy lực lĩnh vực!

Trong phạm vi lĩnh vực võ giả là thần, tự nhiên có thể nhẹ nhàng phi hành, mà thân hình vừa động, lĩnh vực sẽ tùy theo mà động, có thể giống như chim chóc phi hành trên bầu trời, không giống như trong U Âm sâm lâm, võ giả bị trận pháp áp chế chỉ có thể đi lại trên mặt đất, nơi này không hề tồn tại cấm chế.

Mà Lâm Lạc phát hiện đan điền của hắn đã biến thành một mảnh không gian hư vô, giống như không gian bên trong Tử Đỉnh.

Sau khi đạt tới Linh Cảnh, bản thân võ giả cũng tương đương như một món đồ không gian pháp bảo.

Hắn mới vào Linh Cảnh, trong khoảng thời gian ngắn còn chưa thể hoàn toàn hiểu biết sự khác biệt giữa Linh Cảnh cùng Tiên Thiên thập cảnh, lúc này còn cần hắn bỏ ra thêm thời gian lĩnh ngộ.

Nhưng đúng lúc này Lăng Kinh Hồng đột nhiên tỉnh lại, lôi vân trên bầu trời lại thêm lần thứ ba tụ tập.

Nàng đã hình thành hư vực, cần độ lôi kiếp.

Đem lực chú ý đặt lên trên người Lăng Kinh Hồng, tuy rằng hần độ lôi kiếp có vẻ thật nhẹ nhàng, nhưng bởi vì có được huyết mạch Thiểm Điện tộc, trời sinh am hiểu thao túng thiểm điện, nhưng Lăng Kinh Hồng thì khác, nàng là Hỏa Diệp tộc tự nhiên là điều khiển hỏa năng, trong lôi kiếp tuyệt đối không được thoải mái như hần.

Oanh! Oanh! Oanh!

Thiểm điện mãnh liệt phách xuống!

May mắn chính là lôi vân trước đó đã biến mất, nếu không ba lượt lôi kiếp chồng lên xem như Lăng Kinh Hồng gặp xui lớn. Hơn nữa vừa rồi Lâm Lạc gây sức ép quá lợi hại, lôi điện lực chung quanh đã bị rút hết sạch sẽ, đạo lôi kiếp thứ ba đương nhiên bị yếu hơn rất nhiều.

Cho dù là như vậy Lăng Kinh Hồng cũng vết thương chồng chất, suýt chút muốn vẫn lạc.

Nhưng lôi kiếp vừa qua, nàng cũng chân chính tiến vào Linh Cảnh, chỉ thấy trên thân thể nàng bộc phát hỏa diễm tận trời, sau đó hóa thành hỏa diễm, nhanh chóng thực thể hóa, một lần nữa biến thành trong suốt như ngọc, giống như đang sáng lên, sắc sở lóa mắt, tràn đầy kinh diễm.

Nàng chậm rãi hướng Lâm Lạc đi tới, nhìn như uyển chuyển sinh tư, kỳ thật tốc độ cực nhanh, hỏa diễm đầy trời cũng thu liễm vào trong cơ thể của nàng.

Lâm Lạc nhìn nàng cùng mỉm cười, đều có cảm giác vui mừng lớn lao.

Lần này hành trình U Âm sâm lâm hai người bọn họ tuyệt đối đạt được lợi ích lớn nhất!

Trước đó bọn họ chỉ tới Thiên Hợp cảnh, nhưng nửa năm trôi qua lại nhảy lên tới Linh Cảnh! Rất nhiều Thích Biến cảnh lão tổ cho dù đạt tới đỉnh, nhưng bất hạnh không có cơ duyên hình thành hư vực, mặc dù có được ngàn năm thọ nguyên, nhưng cuối cùng vẫn phải buồn bực mà chết.

Mà Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, thọ nguyên tăng lên tới hai ngàn – bọn họ còn chưa ăn quả bàn đào – tiền cảnh sẽ tốt đẹp thế nào, tiền đồ quang minh ra sao?

Nhóm người Mã Băng Thành liền tiến lên chúc mừng, biểu đạt tình cảm, bởi vì bị tốc độ tiến cảnh của hai người làm hoảng sợ không nhỏ.

Mấy tháng trước hai người này chẳng qua chỉ có tu vi Thích Biến cảnh, trong thế tục tuy là cao thủ đứng đầu, nhưng trong mắt cường giả Linh Cảnh thì chỉ bình thường, thuộc loại tùy tay một chương có thể chụp chết.

Nhưng chỉ qua vài tháng hai người đã trưởng thành tới độ cao ngang hàng với họ, cho dù mới bước vào Linh Cảnh nhưng trình tự lại không hề khác biệt.

Ở thế giới lấy lực lượng vi tôn, người với người kết giao rất thực tế. Trước đó nhóm người Mã Băng Thành tuy xưng Lăng Kinh Hồng là chủ thượng, nhưng chỉ do di ngôn của tổ tông hơn nữa còn mong chờ hai người Lâm Lạc dẫn họ rời khỏi tuyệt địa, mà hiện tại Lăng Kinh Hồng đã có đủ tư cách cho họ nhìn thẳng vào.

Đương nhiên, muốn được họ chân chính thần phục vẫn còn khó khăn, ít nhất Lăng Kinh Hồng phải bước ra thêm bước thứ hai.

Sau khi tiến vào Linh Cảnh, Lâm Lạc đã nhìn ra sâu cạn của bốn người, tuy vô cùng cường đại nhưng lại ở chung một tầng thứ với Lăng Kinh Hồng. Nói cách khác bọn họ cũng chỉ là nhất bộ linh giả.

Nguyên bản sớm nên rời khỏi nơi này, nhưng bởi vì Lăng Kinh Hồng đột nhiên hôn mê nên mới kéo dài xuống. Hiện tại chẳng những Lăng Kinh Hồng tỉnh lại, tu vi tăng lên Linh Cảnh, tự nhiên không cần tiếp tục ở lại.

Ngày hôm sau mọi người xuất phát rời đi.

Đi tới ven rừng rậm Lâm Lạc tế ra Tử Đỉnh, bao vây quanh nhóm người, xông vào nơi này chính là địa phương cực kỳ nguy hiểm với cả Linh Cảnh cường giả. Bởi vì khu rừng rậm nơi đây có tác dụng áp chế cường đại đối với cả Linh Cảnh cường giả, căn bản không cách nào phi hành, hơn nữa cho dù có bay lên

cao cũng vô ích, bởi vì cả khu rừng đều bao phủ một tầng độc chướng hình cung tròn, căn bản không thể đi vòng qua.

Chỉ qua một ngày thời gian bọn họ đã rời khỏi rừng rậm, nhóm người Mã Băng Thành nhìn lại địa phương quỷ quái đã vây khốn họ không biết bao nhiêu thế hệ, về mặt kích động, ngay cả bốn cường giả Linh Cảnh cũng lão lệ tung hoành.

Nhưng lòng dạ thực tế lợi ích của võ giả luôn thật đáng sợ, vừa rời khỏi rừng rậm, nhóm người Mã Băng Thành liền tỏ vẻ muốn thay Lăng Kinh Hồng tạo ra cơ nghiệp Hỏa Diệt Cung lần nữa nên phải rời đi, ngụ ý chính là thực lực hiện tại của Lăng Kinh Hồng quá yếu, trừ phi đủ thể hiện ra sự cường thế ngày xưa của Hỏa Diệt tộc, nếu không cũng đừng tiếp tục làm chủ tử của bọn hắn.

505. Chương 505: Trở Về

Điều này không khỏi làm Lâm Lạc giận dữ.

Không ngờ bây giờ các người nhìn thấy Lăng Kinh Hồng chưa đủ lợi hại thì không chịu phục tùng, mà phải chờ khi nàng có thực lực cường đại thì chạy tới dựa dẫm vào sao? Trên đời này nào có chuyện tốt như vậy!

Vốn hai người Lâm Lạc cũng không nghĩ tới thu nhận bọn hắn, một khi đã như vậy xem như đôi bên thanh toán xong, không ai nợ ai.

Song phương tách ra, chỉ có tiểu cô nương Mã Thanh Huệ vì ra đời chưa sâu nên có vẻ phi thường thương tâm. Với nàng mà nói hai người Lâm Lạc là người ngoài đầu tiên mà nàng gặp được, những thiếu nữ luôn vô cùng để ý đối với những lần đầu tiên của chính mình.

Nhưng nàng làm sao xoay chuyển được đám người Mã Băng Thành, chỉ chảy nước mắt bị Mã Băng Thành kéo đi.

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng lập tức quay về Linh Sư thành.

Thời hạn ba tháng đã qua từ lâu, người khác khẳng định nghĩ rằng họ đã gặp bất trắc trong rừng rậm. Thật không biết Tô My sẽ lo lắng như thế nào! Yêu nữ kia tuy rằng mị hoặc vô cùng, nhưng trên mặt cảm tình cũng vô cùng quật cường, vạn nhất nàng luẩn quẩn trong lòng...

Tuy rằng Linh Cảnh cường giả có thể phi hành, nhưng trong tốc độ cũng không vượt hơn Thích Biến cảnh bao nhiêu, nhưng lo lắng phi hành trên không trung có thể vượt qua những địa hình trắc trở, cho nên tốc độ di chuyển vẫn nhanh hơn thật nhiều.

Hai người đều mới bước vào Linh Cảnh, vừa chạy đi vừa cố gắng tìm hiểu năng lực vốn có của Linh Cảnh cảnh giới.

Tỷ như phi hành, bọn họ có thể bay trên trời cao cách mặt đất chừng vạn trượng, nhưng nếu bay lên cao hơn sẽ gặp một khu vực cương phong, cho dù hai người mở ra lĩnh vực xông tới cũng sẽ lập tức bị thương.

Đúng như Lâm Lạc suy đoán, đây tương đương với lĩnh vực của thập bộ linh giả. Võ giả chỉ bước ra một bước cuối cùng mới xuyên qua đạo cương khí này, tiến vào Thần giới.

Nhưng địa phương cường đại nhất của Linh Cảnh cường giả là không cần hô hấp, không cần ăn uống, chỉ cần rút ra linh khí là vẫn sinh hoạt bình thường.

Sau khi đạt tới Linh Cảnh, hai người rõ ràng cảm thấy hoàn cảnh linh khí không đầy đủ, lo lắng tới mức không thể tu luyện, cũng chỉ có thể duy trì được cảnh giới, nếu dùng sức quá mức thật không biết cần có bao nhiêu năm mới có thể khôi phục lại.

Chẳng thể trách cơ hồ không nhìn thấy Linh Cảnh cường giả ra tay, thứ nhất bởi vì thân phận của họ rất cao, thứ hai mỗi lần ra tay phải trả giá quá lớn.

Như vậy chỉ có thể tiến vào U Âm sâm lâm tiến hành bổ sung một lần mỗi ba trăm năm, bình thường hoàn toàn chỉ có thể dựa vào đan dược.

Nhưng điều này đối với Lâm Lạc mà nói lại là một chuyện tốt.

Người khác không dám dễ dàng ra tay, nhưng hắn không sợ! Tử Đỉnh của hắn ở thời điểm nào đều có thể tùy ý ra vào U Âm sâm lâm, đi tới gần hồ lớn bổ sung nguyên khí. Hiện tại hắn đã có đầy đủ vốn liếng đi tìm Điền gia giải quyết!

Hai người cũng nhìn thấy được sau lưng bọn họ hiện ra hư ảnh của Thiểm Điện tộc cùng Hỏa Diệp tộc, đây là tiêu chí biểu lộ thân phận của bọn họ, chỉ là trước kia họ chưa tiến vào Linh Cảnh nên chưa thể nhìn thấy mà thôi.

...

Hai người một đường bay về Linh Thương thành, cũng nghe được một ít đại sự mới phát sinh vài hôm nay.

Đầu tiên, là Dịch Hưng Ba thành công đột phá Thích Biến cảnh, đã tẩy rửa sỉ nhục mà Lâm Lạc cấp cho hắn, một lần nữa xác lập thanh danh đệ nhất thiên tài sau năm trăm năm của Càn Nguyên quốc. Mặt khác, Lâu Nguyệt Vũ cũng thuận lợi tiến giai Thích Biến, lực áp Dịch Hưng Ba, Cảnh Thiên Hoành trở thành vương giả niên đại này của ba đại quốc.

Về phần Lâm Lạc lại bị người xem thường - ở trên đường võ đạo thiên tài chết yểu nửa chừng thật sự là quá nhiều, nếu Lâm Lạc tiến vào Thích Biến cảnh, cho dù trong một khắc đột phá cũng sẽ chết rụng, hắn có thể bị ghi nhớ vào trong lịch sử, hiện tại chỉ xem như làm nền cho những thiên tài khác.

Thứ hai, một tông môn thần bí đột nhiên quật khởi, đem Thiên Sư quốc phụ thuộc Lạc Thủy quốc công hãm, tục truyền trong tông môn cường giả vô số, thậm chí có cả cao thủ Thích Biến cảnh, mơ hồ uy hiếp địa vị của tông chúa Lạc Thủy quốc!

Đương nhiên, hai người Lâm Lạc nghe được là lời đồn dân gian, trong nhận thức của võ giả bình thường, Thích Biến cảnh là cường đại nhất thiên hạ, Thiên Sư quốc có được cường giả đủ chống lại Lạc Thủy quốc tự nhiên sẽ uy hiếp sự thống trị của Lạc Thủy quốc.

Cũng chính bởi vì như thế, đám người Phạm Thương Vũ có đột phá đến Linh Cảnh hay không cũng không biết. Người khác thì không rõ ràng, nhưng tin tưởng với thiên phú kỳ tài ngút trời của Phạm Thương Vũ, hơn nữa hắn tích lũy đã lâu, đột phá tuyệt không thành vấn đề.

Hai người đi tới phòng đấu giá Dịch Thuận thuộc biên cảnh Càn Nguyên quốc, lợi dụng truyền tống trận đi tới tổng bộ Tô gia.

Nghe tin hai người Lâm Lạc bình an trở về, Tô Nghiễm Khai vừa mừng vừa sợ, hắn đã sớm chấp nhận thân phận cháu rể của Lâm Lạc, lại xem Lăng Kinh Hồng như cháu gái, biết họ chưa chết đương nhiên thật cao hứng.

Nhưng tình huống của Tô Mỹ lại không khéo, tuy rằng yêu nữ không quá tin tưởng hai người đã chết, nhưng vì hai người thật lâu không quay về nên khiến nàng lo lắng đến nhiễm bệnh.

Lâm Lạc vội vàng đi thăm nàng, mà khi yêu nữ nhìn thấy Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đồng thời xuất hiện, nhất thời nước mắt chảy tràn, nhào vào trong lòng Lâm Lạc kêu lên:

- Ta đã biết hai người sẽ không có việc gì!

Ba người cảm thán một phen, thật lâu sau Tô Nghiễm Khai mới tiến vào, khi lão nhân phát hiện Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đều đã tiến vào Linh Cảnh, nhất thời giật mình trợn mắt há hốc mồm.

Dịch Hưng Ba, Lâu Nguyệt Vũ đã đủ đáng sợ, trước trăm tuổi đột phá tới Thích Biến cảnh! Nhất là Lâu Nguyệt Vũ chỉ mới hơn hai mươi tuổi, tiền đồ quang minh khó lường, ngay cả Tô Nghiễm Khai nhìn thấy nàng thành công đã nẩy sinh xúc động muốn giết chết nữ thiên tài kia tức khắc!

Mà Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng càng thêm nghịch thiên, rõ ràng mới là Thiên Hợp cảnh trực tiếp nhảy lên Linh cảnh, thật sự khiến Tô Nghiễm Khai vô cùng kích động.

- Đó là đương nhiên, cũng không nhìn xem nam nhân này là ai lựa chọn!

Tô Mỹ trải qua cảm xúc bộc phát, hoàn toàn không hề tránh né cảm tình đối với Lâm Lạc, hai tay ôm cánh tay hắn, tràn ngập hạnh phúc nói.

Tô Mỹ cùng Tô Nghiễm Khai đều là người có thể tin được, Lâm Lạc cũng không giấu diếm chuyện của Hỏa Diệp tộc, đem những chuyện họ gặp được trong mấy tháng nay nói ra. Đương nhiên, chuyện hắn cùng Lăng Kinh Hồng song tu phải giấu diếm lại một chút.

Biết bên trong U Âm sâm lâm còn có nhiều người thực lực cường đại ở lại chính Tô Nghiễm Khai cũng như may, may là bốn người Mã Băng Thành chỉ là nhất bộ linh giả, vì vậy hắn cũng không đến nỗi quá lo lắng.

- Kinh Hồng, Lạc nhi, hiện tại hai người đã tiến nhập Linh cảnh, lão phu cũng muốn nói cho hai đứa nghe một ít chuyện về Linh cảnh cảnh giới!

Tô Nghiễm Khai giải thích cho hai người nghe một chút về linh giả thập cảnh, cũng không khác biệt với lời nói của Đường Diêm, nhưng hắn nói càng thêm rõ ràng chi tiết.

506. Chương 506: Gặp Lại Dịch Hưng Ba. (1)

- Linh giả thập cảnh quả thực có thể xưng là đệ nhất bộ, đệ nhị bộ, nhưng kỳ thật mỗi một bộ đều có tên, theo thứ tự là Không Linh cảnh, Huyền Linh cảnh, Huyền Linh cảnh, Tịch Tiên cảnh, Diệt Tiên cảnh, Toái Linh cảnh, Tông Tiên cảnh, Tôn Tiên cảnh, Hạo Tiên cảnh cùng Chủ Tiên cảnh!

- Theo truyền thuyết đạt tới Chủ Tiên cảnh đỉnh, tu luyện ba trăm sáu mươi khiếu huyết hình thành đại chu thiên, như vậy có thể động tới chư thiên tinh thần, phi thăng Thần giới, từ đó về sau bất tử bất diệt!

Tuy rằng hai người Lâm Lạc đạt tới Linh cảnh, nhưng còn cần tự mình chậm rãi tìm hiểu, có được nhị bộ linh giả như Tô Nghiễm Khai dốc lòng truyền thụ, hai người đương nhiên lấy được tiến bộ nhảy vọt.

Theo tài liệu Tô gia ghi chép lại, lúc trước Cổ thị hoàng triều có cả tứ bộ linh giả, là Tịch Tiên cảnh tồn tại, đáng tiếc vô đạo điều linh, nếu không phải Tô Nghiễm Khai mở được di bảo của thượng cổ tiên bối, cũng phải chết già trong Không Linh cảnh, có thể thấy được hiện giờ hoàn cảnh tu luyện gian nan bao nhiêu.

Ở hoàn cảnh trước mắt, cường giả Linh cảnh có thể duy trì tu vi không bị ngã xuống đã là không tệ, chỉ dựa vào khổ tu căn bản không cách nào tiến bước.

Nhưng Lâm Lạc tạm thời không lo lắng chuyện này, nếu hắn đã thành công phá vỡ tiến vào Linh cảnh, nên tới thời gian báo thù cho cha mẹ!

Thù của cha mẹ không đội chung trời, Tô Nghiễm Khai cũng không ngăn cản Lâm Lạc đi báo thù, nhưng tỏ vẻ sẽ không ra tay giúp đỡ, dù sao tứ đại gia tộc không khả năng nhiệt náo quá lớn, bị hai đại thần quốc khác nhân cơ hội chiếm tiện nghi.

Đặc biệt hiện tại trong Thiên Sư quốc đột nhiên xuất hiện một tông môn thần bí, hơn nữa còn thêm bốn cường giả Linh cảnh từ trong U Âm sâm lâm chạy ra, đều sẽ mang tới biến số không biết trước, cũng không phải thời gian tứ đại gia tộc đấu tranh nội bộ.

Tuy rằng Tô Nghiễm Khai sẽ không nhúng tay, nhưng Lâm Lạc cũng hoàn toàn không có e ngại, hắn còn có Linh cảnh khôi lỗi đủ bộc phát ra uy lực Huyền Linh cảnh, đừng nói trấn nhiếp Diêm gia, chính là muốn trực tiếp giết chết cũng không khó làm!

Dù sao mỗi một bước Linh cảnh đều bay vọt rất cao!

Nghe được Lâm Lạc đã về, Đường Diêm cùng Bảo Bảo đại tiên đều đến thăm, phát hiện Lâm Lạc đã tiến vào Linh cảnh đều vô cùng kinh hãi.

- Đại xấu xa, người nhất định có được thần thú huyết mạch!

Đường Điềm một tay chống eo, một tay chỉ vào Lâm Lạc:

- Nói nhanh, rốt cục là thần thú gì, thần long, phượng hoàng hay huyền quy?

Nói xong nàng còn muốn chạy tới cắn một ngụm, giống như muốn thử xem vị thịt như thế nào.

- Người mới là rùa!

Tâm tình tốt đẹp của Lâm Lạc đều bị nàng hoàn toàn phá hỏng.

Hiện giờ đạt tới Linh cảnh, hẳn tự nhiên nhìn ra được thực lực của Đường Điềm cùng Bảo Bảo đại tiên, hai người đều đạt tới Không Linh cảnh trung kỳ, quang vầng cường đại đến khủng bố.

Trước kia hẳn nhìn không ra, không phải vì bọn họ che giấu thực lực mà là do lực lượng quá mạnh mẽ, mạnh tới mức khiến Lâm Lạc nhìn không thấu!

Vài ngày sau, Lâm Lạc một mình đánh tới Diềm gia, hẳn không muốn đem Tô gia cuốn vào – mặc dù trong mắt những người khác hẳn đã sớm là phần tử của Tô gia.

Rất nhiều tin tức người thường không cách nào biết đến.

Tỷ như lần này mười một cao thủ Thích Biến cảnh Càn Nguyên quốc tiến vào U Âm sâm lâm tìm kiếm đột phá, đã có bốn người chết bên trong lời kiếp! Nhưng cho dù chỉ còn lại bảy người cũng được ghi chép lại tốt nhất trong suốt bao nhiêu ngàn năm của Càn Nguyên quốc, trước đó mỗi lần có được một hai người đột phá xem như có thể thấp hương tạ ơn trời đất.

Thậm chí có thật nhiều thời gian, dù là một cường giả Linh cảnh cũng không thể nào đột phá.

Nhưng có bảy người đột phá đến Linh cảnh đối với Càn Nguyên quốc mà nói là một chuyện tốt, nhưng đối với Lâm Lạc mà nói thì là một tin tức xấu. Lần này trong bảy người đột phá, Phạm Thương Vũ chiếm một danh ngạch, hơn nữa hẳn còn đột phá song hệ công pháp, mặc dù mới bước vào Linh cảnh nhưng chiến lực mạnh mẽ chỉ kém Tô Nghiễm Khai, không kém gì tam đại lão tổ khác!

Nhưng Tô gia cũng chỉ có một người thành công đột phá, có được vị cường giả Linh cảnh thứ hai. Nhưng lần này Dịch gia có tới hai người đột phá tới Linh cảnh, mà Diềm gia lại có tới ba người!

Đây cũng là tin tức xấu đối với Lâm Lạc.

Thực lực tứ đại gia tộc vốn tương đương, sau khi Tô Nghiễm Khai bước vào nhị bộ linh giả thì thế lực được sắp xếp thứ tự Tô gia được công nhận là đệ nhất gia tộc. Nhưng sau hành trình U Âm sâm lâm lần này, số lượng cường giả Linh cảnh lập tức đạt được bốn người, còn gấp mấy lần Tô gia, điều này làm nghị luận ai sẽ thành đệ nhất gia tộc lại phát sinh biến hóa.

Nhưng người đạt tới trình tự Linh cảnh đều cũng biết, nhị bộ linh giả hoàn toàn nghiền áp Không Linh cảnh, đây là khác biệt về chất, cho dù là so số lượng cũng không cách so sánh mạnh yếu. Bởi vậy gần đây Diềm gia lui tới thân thiết với Dịch gia, muốn kết thành liên minh đối kháng Tô gia.

Tuy rằng Tô Nghiễm Khai chưa từng có ý đồ gạt bỏ tam đại gia tộc khác, nhưng tam đại gia tộc đều lo lắng hẳn có một ngày đột nhiên thay đổi chủ ý, đến lúc đó tam đại gia tộc chỉ có thể ngược nhìn Tô gia, điều này là điều mà bọn hắn không thể khoan dung!

Tô Nghiễm Khai cũng biết Lâm Lạc có được một khối lõi tương đương nhị bộ linh giả, bởi vậy cũng không ngăn cản hắn đơn độc hành động. Nhưng đối với thân phận của Bao Thức Lễ chẳng những là Tô Nghiễm Khai, ngay cả Lâm Lạc cũng nổi lên hứng thú thật lớn.

Theo lời Tô Nghiễm Khai nói chuyện, Bao Thức Lễ đồng dạng cũng là nhất bộ linh giả, nhưng hắn vừa ra tay lại tạo khối lõi tương đương nhị bộ linh giả, hơn nữa còn tặng kèm một khối linh thạch. Bút tích lớn tới mức không giống một Không Linh cảnh có thể làm được.

Linh thạch! Cho dù là Tô Nghiễm Khai cũng không có, Bao Thức Lễ lại không có chút đau lòng đem tặng ra ngoài, giống như trong người còn không ít. Phải biết rằng linh thạch ở trong hoàn cảnh linh khí loãng như hiện tại cũng có thể tiếp tục tu luyện đề thăng, mà Bao Thức Lễ vẫn mới là Không Linh cảnh, điều này đã nói rõ chuyện gì?

Nói rõ hẳn khẳng định đột phá Linh cảnh chưa được bao lâu, bởi vậy còn dừng bước ở bậc thứ nhất, rõ ràng nội tình thâm hậu, cường đại đến đáng sợ!

Nhưng Lâm Lạc chỉ mang làm cảm kích Bao Thức Lễ, mỗi người đều có bí mật riêng của mình, hẳn cần gì phải đi tìm hiểu cho được nguyên nhân.

Ngoài ra ở bên hoàng thất, tam ngũ cửu hoàng tử cũng đã lần lượt hiển lộ thực lực, cùng đột phá tới Thích Biến cảnh, không ngờ lại là cục diện ngang nhau, khiến việc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế trở nên càng ngày càng kịch liệt.

Sau thời gian bao vạn năm võ đạo điều linh, tựa hồ đã nghênh đón một thời thịnh nho nhỏ, một đời thiên tài trẻ tuổi đều tập trung cùng lúc xuất hiện, nguyên bản cần tốn thời gian muôn đời mới có thể xuất hiện nhiều thiên tài như vậy, hiện giờ chỉ trong năm trăm năm đã toàn bộ xuất hiện.

Nhưng sinh ra cùng thời đại với Lâm Lạc, bọn hắn nhất định biến thành phối hợp diễn cho Lâm Lạc truyền kỳ!

507. Chương 507: Gặp Lại Dịch Hưng Ba. (2)

Chỉ qua thời gian một nén hương, Lâm Lạc từ Tô gia đi tới trước Điện gia.

- Đứng lại, Điện gia phủ đệ, há cho xông loạn!

Cổng lớn Điện gia cao tới mười trượng, chỉ xem khí thế hùng vĩ đã đủ làm trong lòng người thường run sợ. Ở cổng lớn có mười sáu hộ vệ canh gác, đều có tu vi Minh Dương cảnh, vạm vỡ lực lưỡng.

Chỉ có tứ đại gia tộc mới có khả năng đem cao thủ Minh Dương cảnh làm người gác cổng, phải biết rằng nếu đặt tới Trung Nguyên quốc đều là tồn tại cấp bậc lão tổ.

Lâm Lạc không để ý có thể một đường đánh đi vào, nhưng thứ nhất Điện gia cũng không có thù hận gì quá sâu với hắn, thứ hai Tô Nghiễm Khai đã nhắc nhở hắn, để cho hắn tận lực đừng làm hao tổn căn cơ của Càn Nguyên quốc.

Bởi vậy hắn quyết định tiên lễ hậu binh.

Trận đánh nhất định cần phải đánh, không triển lộ một ít thực lực Điện gia đồng ý cho hắn mang Chu Ánh Khiết đi tể mộ phần sao? Về phần sẽ phải chết hay tổn thương bao nhiêu người, phải xem Điện gia coi trọng mặt mũi tới bao nhiêu.

- Lâm...Lâm Lạc!

Còn chưa đợi Lâm Lạc trả lời, trong đám hộ vệ có người nhận ra hắn, nhất thời thanh âm run rẩy, dù sao Lâm Lạc thanh danh vang lớn, tuy rằng đã vài tháng mai danh ẩn tích nhưng bức họa của Lâm Lạc đã sớm truyền khắp đế đô, những gia tộc lớn nhỏ đều từng phát qua cảnh cáo, đem Lâm Lạc liệt vào người tuyệt đối không thể đắc tội.

Nhưng không phải nghe nói người này đã chết rồi sao?

Lâm Lạc nhàn nhạt cười, nói:

- Ta muốn gặp Chu Ánh Khiết, đi thông báo đi!

Những hộ vệ kia đều sửng sốt, người này vì sao chạy tới Điện gia điểm danh đòi gặp một vị phu nhân của thượng tầng nhân viên, chẳng lẽ bên trong có bí mật đen tối? Đều nói Lâm Lạc háo sắc thành tánh, ở phường thị nô lệ vì tranh đoạt mỹ nữ không tiết ném ra một giọt Không Linh Thạch Nhũ, chẳng lẽ hắn trúng ý Chu Ánh Khiết sao?

To gan lớn mật!

Chu Ánh Khiết là phu nhân chính quy của Điền Uyên Long, mà Điền Uyên Long là ai? Mặc dù trong U Âm sâm lâm không đột phá tới Thích Biến cảnh, nhưng trở về bế quan một tháng cũng thành công tấn thăng tới cảnh giới đó, đã trở thành lão tổ chân chính, được nhận định là gia chủ đời tiếp theo.

Lâm Lạc lại dám nổi lên sắc tâm với gia chủ phu nhân đời tiếp theo, đây còn không phải to gan lớn mật thì là gì?

Nhưng mặc kệ Lâm Lạc sắc đảm che trời thế nào, cũng không phải bọn họ có thể ngăn cản, liền vội vàng nói:

- Thỉnh Lâm thiếu đợi một chút, dung tiểu nhân vào trong bẩm báo!

Lập tức có hai người tiến vào trong phủ báo tin, mà mười bốn người khác thật cẩn thận nói chuyện cùng Lâm Lạc, sợ vị này không kiên nhẫn đem bọn họ toàn bộ tiêu diệt.

Không qua bao lâu, chỉ thấy một đại hán khôi ngô đến khùng bổ đi nhanh ra phủ, thân cao thậm chí gần bốn trượng, thân thể chẳng khác gì những khối đá, nhưng cổ quái chính là bước chân của hắn lại không hề có chút thanh âm, giống như một con linh miêu làm cho người ta cực độ không thích ứng.

Hơn nữa sau lưng hắn còn có hư ảnh người khổng lồ di động, tựa như Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng, hắn có thượng cổ huyết mạch!

Lâm Lạc nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt, mục đích hiện tại của hắn chỉ có một, bắt giữ Chu Ánh Khiết, mang tới trước mộ phần cha mẹ huyết tể!

- Lâm...Lâm Lạc...

Người khổng lồ nhìn thấy được Lâm Lạc, nhất thời lộ ra biểu tình vừa mừng vừa sợ, không nhịn được lớn tiếng cười to:

- Tốt lắm! Tốt lắm! Người còn chưa chết!

Lâm Lạc quét mắt nhìn hắn nói:

- Người là ai?

Người khổng lồ nghe câu hỏi của hắn tức giận thiếu chút nữa hộc máu, ánh mắt lập tức lạnh xuống, nói:

- Ta là Dịch Hưng Ba, người đừng làm bộ như không biết, khó tránh khỏi hôm nay muốn đến ném đầu khổ!

Dịch Hưng Ba?

Lâm Lạc nghĩ nghĩ một chút, lại nhìn thoáng qua hắn, lúc này mới “nha” một tiếng xem như đã nhận thức.

Kỳ thật cũng không thể trách ánh mắt Lâm Lạc không tốt, trên thực tế Dịch Hưng Ba luôn lấy hình tượng bạch diện thư sinh xuất hiện trước mặt mọi người, mà hiện tại hình thể của hắn lại lớn hơn trước kia, ngay khuôn mặt cũng biến đổi, khó trách Lâm Lạc nhận không ra.

Nhưng người này ở trong U Âm sâm lâm thật sự nhận được ưu đãi, chẳng những đột phá Thích Biến cảnh, đạt được Thích Biến tam trọng thiên! Mà hắn còn có được thượng cổ huyết mạch, hình thể cùng tu vi đã thay đổi, bởi vậy ngày sau muốn đột phá càng thêm hi vọng.

Hắn cùng Lâm Lạc càng có thâm thù đại hận, danh hiệu đệ nhất thiên tài Càn Nguyên quốc bị Lâm Lạc cướp đi, huống chi còn đánh hắn thảm bại! May mắn ý chí của hắn kiên định, phá rồi lại lập, dục hỏa trùng sinh, một lần nữa nhát về ý chí chiến đấu, trong U Âm sâm lâm lấy được đột phá lớn!

Thực lực Dịch Hưng Ba tăng vọt chuyện đầu tiên muốn làm là muốn tiếp tục đánh với Lâm Lạc một trận, đem khuất nhục báo thù, một lần nữa lấy lại thanh danh thiên tài, nhưng đáng tiếc hắn nghĩ Lâm Lạc đã chết trong U Âm sâm lâm, làm cho hắn không có cơ hội tự tay đánh bại Lâm Lạc.

Nhưng hiện tại Lâm Lạc xuất hiện ngay trước mặt của hắn, điều này làm hắn mừng rỡ, căn bản không kịp tự hỏi Lâm Lạc vì sao có thể ở lâu hơn trong U Âm sâm lâm mấy tháng, có lẽ cho rằng Lâm Lạc đã sớm rời khỏi sâm lâm, chỉ là mấy ngày nay vẫn luôn một mực trốn tránh mà thôi.

Dịch Hưng Ba vươn tay, sau đó dùng lực, uy thế Thích Biến cảnh kích phát, trống rỗng đem không gian xé rách! Hắn cười ha ha, nói:

- Lâm Lạc, ta sẽ không giết ngươi, nhưng phé đi đan hạch của ngươi, làm cho ngươi đời này chỉ có thể nhìn lên thành tựu của ta!

Người này vốn nằm trong danh sách muốn giết chết của Lâm Lạc, nhưng Chu Ánh Khiết đứng hàng đầu tiên, độ ưu tiên của Dịch Hưng Ba còn chưa đủ, không nghĩ tới hắn tự mình đưa tới cửa, như vậy tiện tay giải quyết đi!

- Hắc!

Dịch Hưng Ba nhảy ra, hướng Lâm Lạc đánh tới, hữu quyền oanh ra, chỉ nhìn kinh phong cũng đủ hủy diệt hết thấy.

Ở trong mắt Lâm Lạc chẳng khác gì trò chơi hài tử, nhưng hai hộ vệ cũng chưa quay lại, hắn cũng không vội vã oanh giết Dịch Hưng Ba, cần phải lưu lại chút thời gian.

Hai chân hắn bất động, nửa thân trên hơi di chuyển, đã dễ dàng dời đi một kích của người kia.

Trong ánh mắt Dịch Hưng Ba hiện lên vẻ cẩn thận, lúc này hắn mới quan sát kỹ lưỡng Lâm Lạc, lại phát hiện hắn nhìn không thấu tu vi của Lâm Lạc.

Điều này chỉ có hai loại khả năng, thứ nhất cảnh giới của đối phương ngang với hắn, thứ hai cảnh giới của đối phương cao hơn!

Cao hơn Thích Biến cảnh, đó không phải Linh cảnh sao? Đây là chuyện không thể nào, nhưng mà...Lâm Lạc cũng đã lên tới Thích Biến cảnh sao?

Trong lòng Dịch Hưng Ba không khỏi sinh hận, hắn vốn cho rằng mình là một thiên tài, nhưng mỗi lần Lâm Lạc đều tạt vào mặt của hắn, điều này làm hắn thực sự không thể nhẫn nhịn!

Nhất định phải giết Lâm Lạc, nếu không người này nhất định thành tâm ma của hắn!

Sát ý nổi lên, khớp xương toàn thân Dịch Hưng Ba nhất thời bạo vang, từng khối cơ thể dựng đứng, lực lượng mạnh mẽ khởi động, hắn muốn phát động một kích cực mạnh, dùng thế lôi đình vạn quân oanh giết Lâm Lạc!

508. Chương 508: Xông Vào. (1)

Mười bốn thủ vệ ngay cửa nhìn không được thối lui, khí thế của Dịch Hưng Ba thật sự quá cường đại, nếu bọn họ còn muốn lưu nguyên tại chỗ tuyệt đối sẽ bị khí tức Thích Biến cảnh chấn áp nổ tung trái tim!

Bọn họ đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn Lâm Lạc, thầm nghĩ người này tuyệt đối không ngờ Dịch đại thiếu đã tấn thăng Thích Biến cảnh rồi đi? Tuy rằng nghe truyền thuyết Lâm đại thiếu có một loại Lam hỏa có thể diệt sát hết thấy, nhưng chỉ cần kém một cảnh giới ngay cả góc áo của đối phương cũng không thể chạm tới, làm sao có thể dả thương địch thủ!

Dịch Hưng Ba hét to một tiếng, thân hình cử động, vừa lao ra vẫn còn lưu lại tàn ảnh của hắn, có thể thấy được tốc độ của hắn cực nhanh!

Tuy rằng nhìn qua thấy Lâm Lạc giống như khoan tay mà đứng, nhưng thần ý trải rộng bao phủ phạm vi gần ngàn trượng chung quanh, đã “xem” tới Diên Uyên Long đang đi ra.

Nếu chính chủ đã đến, Lâm Lạc cũng không còn hứng thú dây dưa cùng Dịch Hưng Ba.

Oanh!

Một quyền oanh qua, Dịch Hưng Ba nhắm ngay ngực Lâm Lạc đánh tới.

Hắn không dám oanh kích Lâm Lạc ngay trước mặt, bởi vì hiện tại hắn còn chưa khả năng đối kháng Lam Hỏa lĩnh vực, cho nên từ sau lưng phát khởi tấn công. Nguyên bản hắn cũng không có tham vọng dùng một quyền giết chết Lâm Lạc, nhưng không ngờ Lâm Lạc không hề né tránh để cho hắn đánh trúng vừa vặn!

Bị hắn một quyền oanh xuyên tâm tạng, cho dù là cường giả Thích Biến cảnh diên phong cũng phải lập tức vẫn lạc, lòng tin này Dịch Hưng Ba vẫn có.

Tuy rằng không biết vì sao Lâm Lạc cố ý chịu chết, nhưng chuyện cho tới bây giờ có rối rắm cũng vô bổ, cần phải nghĩ làm sao giải quyết tốt hậu quả. Dù sao Lâm Lạc là con rể tương lai của Tô gia, còn có một vị đại ca kết bái cảnh giới Linh cảnh, không phải là một kẻ vô danh tiểu tốt.

Dịch Hưng Ba thu hồi nắm tay, nhưng làm lòng hắn cả kinh chính là Lâm Lạc không ngã xuống đất!

Không chỉ như thế, Lâm Lạc còn quay đầu lộ ra biểu tình như cười như nhìn hắn.

Thế nào...

Nếu đổi lại là người thường đã sớm hét to có chuyện ma quái, nhưng Dịch Hưng Ba cũng không phải người thường, hắn là thiên tài Dịch gia, là gia chủ kế nhiệm, tự nhiên đối với cường giả Linh cảnh sẽ không xa lạ, biết được năng lực đặc thù của linh giả.

Trong ánh mắt rung động của hắn, miệng vết thương bị phá vỡ trên ngực Lâm Lạc nhanh chóng khép lại. Nếu không phải trên quần áo còn lưu lại lỗ thủng, thật sự làm người ta cảm thấy chỉ là một giấc mộng.

- Linh cảnh!

Khuôn mặt Dịch Hưng Ba chưa xót, chỉ có cường giả Linh cảnh mới có thể làm được điểm này, nhất niệm trọng xuất, sinh sôi không ngừng!

Đừng nói hắn chỉ oanh nổ trái tim của Lâm Lạc, dù tháo thành tám khối Lâm Lạc vẫn có thể lập tức khép lại.

Đây là oai lực của lĩnh vực, đây là cường giả Linh cảnh đỉnh cấp!

- Không, ta không cam lòng! Ta không cam lòng!

Dịch Hưng Ba đột nhiên kêu to lên.

Hắn đương nhiên không cam lòng, hắn là thiên tài, cho tới bây giờ chỉ có người khác nhìn lên hắn, nhưng từ sau khi Lâm Lạc xuất hiện hắn đã bị khiêu chiến thật lớn, cuối cùng đã bị thay địa vị!

Mà khi hắn nghĩ mình đã quay lại đỉnh phong lần nữa, không ngờ liền phát hiện chênh lệch giữa mình cùng Lâm Lạc càng lớn.

Lớn tới mức hắn hoàn toàn không thể thừa nhận.

Cho dù hắn có thể thuận lợi hình thành lĩnh vực, cũng phải chờ sau ba trăm năm mới có thể đi vào U Âm sâm lâm đột phá đến Linh cảnh! Ba trăm năm, hắn đã rút lại sau Lâm Lạc ba trăm năm, điều này làm hắn nhất thời nản chí ngã lòng, tin tưởng hoàn toàn hỏng mất!

Vì sao ông trời sinh ra hắn còn sinh thêm một Lâm Lạc?

Những thiên tài cùng thời đại với Lâm Lạc đều nhất định gặp bi kịch!

- Nếu đã biết, có thể an tâm đi rồi chứ?

Trong giọng nói của Lâm Lạc không hề có chút châm chọc hay đắc ý, đạt tới cảnh giới của hắn, thật sự không cần phải khoe khoang trước mặt kẻ yếu hơn mình.

Khuôn mặt của Dịch Hưng Ba khổ sấp, đột nhiên hai mắt sáng ngời, lại oanh một quyền vào đầu Lâm Lạc – cho dù chết hắn cũng phải chết trận!

Lâm Lạc khẽ gật đầu, ít nhất Dịch Hưng Ba vẫn có chút cốt khí, không quỳ xuống cầu xin tha thứ. Nguyên bản với lĩnh vực oai của hắn chỉ cần nhất niệm động đã dễ dàng nghiền diệt Dịch Hưng Ba, nhưng hắn lại nổi lên một tia tôn trọng, liền oanh ra một quyền.

Oanh!

Lam Hỏa cuốn động, Dịch Hưng Ba bị thiêu thành tro tàn trong nháy mắt!

Một đời thiên tài cứ như vậy vẫn lạc!

Mà mười bốn thủ vệ đều há hốc mồm, kinh hãi tột đỉnh.

Dịch Hưng Ba tiến nhập Thích Biến cảnh, điều này mọi người trong đế đô đều biết rõ, nhưng không ngờ hắn bị một quyền của Lâm Lạc tiêu diệt! Hơn nữa vừa rồi ngực của Lâm Lạc bị một quyền đánh xuyên, nhưng vẫn không chết, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Quý...quý quá sao?

Cho dù là giữa ban ngày bọn hắn cũng cảm thấy sau lưng rét lạnh, nhịn không được hai chân phát run, thiếu chút nữa muốn hôn mê.

Khi Điền Uyên Long đến nơi, vừa lúc nhìn thấy mười bốn thủ vệ thất hồn lạc phách, sợ đến gần chết. Hắn không khỏi nhướn mày, tính theo thời gian Dịch Hưng Ba đi ra vừa lúc gặp được Lâm Lạc, vì sao hai người không giao đấu?

Bởi vì Điền gia cùng Dịch gia muốn liên thủ đối kháng Tô gia, bởi vậy Điền Uyên Long đi thật gần với Dịch Hưng Ba, bọn họ đều được chỉ định là gia chủ đời kế tiếp, có thể đại biểu gia tộc làm ra quyết sách trọng yếu.

Quan trọng nhất là cho dù hai người liên tiếp gặp gỡ nhau cũng sẽ không làm người chú ý.

Dù sao bọn hắn vẫn còn mang thân phận người thừa kế.

Nhưng khi hắn chứng kiến Lâm Lạc, ánh mắt nhất thời ngưng tụ, bởi vì hắn căn bản không nhìn ra sâu cạn, điều này ý nghĩa đối phương ít nhất cùng cảnh giới với hắn.

Yêu nghiệt nghịch thiên này chẳng những không chết trong U Âm sâm lâm, mà còn thăng lên Thích Biến cảnh!

Điền Uyên Long không thể không thận trọng ôm quyền nói:

- Lâm huynh đại giá quang lâm, không biết có gì chỉ giáo?

Trước đó hắn có thể xem thường Lâm Lạc, nhưng hiện giờ đối phương có tư cách ngang vai ngang vế với hắn, hắn không thể không buông cái giá. Ở thế giới này, thực lực đại biểu cho hết thảy!

Lâm Lạc mỉm cười, nói:

- Ta muốn mượn tôn phu nhân dùng một chút!

Nụ cười trên mặt Điền Uyên Long lập tức biến mất.

Lâm Lạc có ý gì? Tùy tiện chạy tới Điền gia, dám mở miệng đòi nữ nhân của hắn? Con mẹ nó người muốn nữ nhân muốn đến điền rồi, ngay cả phu nhân của Điền Uyên Long này cũng dám nhúng chàm?

Tại thượng tầng người ta lấy thị thiếp “chiêu đãi” người khác, nhưng đó chỉ là thị thiếp, Chu Ánh Khiết là phu nhân hắn cưới hồi đảng hoàng, có thể cho nam nhân khác ngủ sao?

Sắc mặt Điền Uyên Long âm lãnh, vung tay lên nói:

- Lâm huynh, nơi đây không chào đón người, người đi thôi!

Thật ngớ ngẩn thành con rể của Tô gia, có một đại ca kết bái Linh cảnh thì muốn làm gì thì làm sao? Phải biết rằng Điền gia cũng có bốn cường giả Linh cảnh!

Hắn quay đầu lại quét mắt nhìn những thủ vệ, hỏi:

- Dịch huynh đâu?

Ân oán giữa Dịch Hưng Ba cùng Lâm Lạc trong đế đô ai cũng biết, hai người gặp mặt lại không phát sinh xung đột, điều này thật sự làm Điền Uyên Long nghĩ không ra.

509. Chương 509: Xông Vào. (2)

- Dịch...Dịch thiếu đã chết!

Những thủ vệ kia lúc này mới khôi phục thần trí, lập tức kêu lên, trong tiếng nói vẫn còn run rẩy.

Đám người kia đang nói hươu nói vượn cái gì?

Đừng nói Dịch Hưng Ba là cường giả Thích Biến cảnh, muốn giết hắn cũng phải là siêu cấp cường giả Thích Biến cảnh đỉnh phong, mà Dịch Hưng Ba còn là Dịch gia đại thiếu, cường giả Thích Biến cảnh nào dám giết hắn, không sợ làm Dịch gia lôi đình phẫn nộ hay sao?

- Thật sự, đại thiếu, Dịch thiếu chính bị hắn giết chết, chỉ dùng một đoàn ngọn lửa đã bị thiêu thành tro tàn!

Vài tên hộ vệ đều nơm nớp lo sợ nói, nghĩ đến một màn quỷ dị khi thấy ngực của Lâm Lạc tự động khép lại, vẫn làm bọn hắn có cảm giác muốn hồng mắt.

Một hai người nói Điền Uyên Long còn cho rằng nói bậy, nhưng cả mười bốn người đều khẳng định Dịch Hưng Ba bị Lâm Lạc oanh sát, điều này không thể không khiến Điền Uyên Long xem trọng. Hắn vừa phái người đi liên hệ với Dịch gia, nhìn xem Dịch Hưng Ba có quay về Dịch gia hay không, đồng thời ánh mắt nhìn Lâm Lạc, trong ánh mắt âm tình bất định không chừng.

- Điền huynh, ta không muốn nói lần thứ hai, thứ nhất, người đem Chu Ánh Khiết giao ra đây, thứ hai, ta giết đi vào đem Chu Ánh Khiết mang đi!

Lâm Lạc bình tĩnh nói, trong tiếng nói mang vẻ vô cùng kiên định, không để dao động.

Cho dù Lâm Lạc là cường giả Thích Biến cảnh đỉnh phong thì như thế nào, dám lấn tới tận cửa Điền gia, điểm danh muốn dẫn đi phu nhân của hắn, hắn còn có thể lui nhường sao? Vừa lui, ngày sau hắn còn mặt mũi nào ngồi lên chức gia chủ Điền gia?

Ngay nữ nhân của mình cũng không giữ được, còn có tư cách dẫn dắt gia tộc đi hướng huy hoàng sao?

- Lâm Lạc, hiện tại lập tức rời đi. Ta có thể xem như chưa từng có chuyện gì phát sinh!

Điền Uyên Long biểu hiện quyết tâm không tiếc một cuộc chiến.

- Thật sự là đáng tiếc!

Lâm Lạc lắc lắc đầu, đi nhanh về phía trước.

- Ngăn hắn lại, Điền gia muốn tiến vào thì có thể vào hay sao!

Điền Uyên Long hét lớn một tiếng.

Nhất thời mười mấy đạo thân ảnh xông tới, đều có tu vi ngoài Thông Minh cảnh, dừng ngay phía sau Điền Uyên Long. Nhưng chút người như vậy muốn đối phó cường giả Thích Biến cảnh diên phong, Điền Uyên Long giơ tay lên, một đạo bạch quang phóng lên cao, sau đó tạc ra ánh sáng trên không trung, hình thành một chữ “Điền” thật lớn, cho dù giữa ban ngày cũng có thể rõ ràng thấy được.

Đây là tín hiệu tập kết thành viên của Điền gia, có bốn loại màu sắc, lục, vàng, trắng, đỏ. Màu lục tỏ vẻ địch nhân yếu nhất, sau đó theo thứ tự tăng cường. Nhưng mặc dù màu đỏ là tín hiệu nguy hiểm nhất, cũng chỉ khi nào Điền gia gặp phải cuộc chiến diệt tộc thực sự mới vận dụng, từ khi Điền gia thành lập tới nay chỉ thấy qua bảy lần!

Điền Uyên Long trực tiếp thả ra màu trắng tín hiệu đã xem như coi trọng Lâm Lạc cực cao!

Không có biện pháp, ai bảo Lâm Lạc giết chết được Dịch Hưng Ba, đây tuyệt đối đã đạt tới Thích Biến cảnh đỉnh, hơn nữa còn tu luyện Lam Hỏa linh vực, hoàn toàn là cấp bậc nửa bước linh giả, nhất định phải xuất động cao thủ chân chính trong gia tộc.

Đại lượng cao thủ của Điền gia lập tức tập trung tới cửa chính, mà những người xuất hiện từ đầu đều hiện ra trước mặt Lâm Lạc.

Với uy lực hiện tại của Lâm Lạc, chỉ cần một ý niệm liền đủ giết mọi người trong phạm vi hơn mười trượng chung quanh! Nhưng Tô Nghiễm Khai nói thật có lý, nếu hắn đại khái sát giới tại Điền gia, sẽ biến Điền gia cùng Lâm gia tại Bạch Dương trấn thành cục diện không chết không ngừng, bởi vì đối phương cũng sẽ đến Bạch Dương trấn Lâm gia đại khai sát giới!

Trong chuyện của Chu Ánh Khiết hắn chiếm đạo lý, phận làm con trả thù cho cha mẹ là việc thiên kinh địa nghĩa, nhưng nếu không chút kiêng nể tùy tiện giết người, trừ phi hắn có thể diệt sạch toàn bộ Điền gia!

Tuy rằng Lâm Lạc không sợ cường địch, nhưng muốn hắn một hơi giết hại quá nhiều người, điều này đã vượt qua cực hạn của hắn.

Bởi vậy hắn không chế một ít, chỉ chấn nhiếp cho người chấn ngang trước mặt té xỉu, cho dù là cao thủ Thông Minh cảnh cũng không ngoại lệ!

Sau khi đạt tới Không Linh cảnh, Chiến Ý quyền của Lâm Lạc thậm chí có Thích Biến cảnh cũng có thể chấn ngắt, huống chi là những người này!

Ba! Ba! Ba!

Lâm Lạc một đường đi qua không hề gặp được ngăn trở, mọi người còn chưa kịp vọt tới trước mặt hắn đã té xỉu, cho dù có vài người miễn cưỡng chống đỡ nhưng đều đổ mồ hôi lạnh, căn bản không có biện pháp tiếp tục đứng lên.

Thần uy như thế!

Điền Uyên Long không khỏi kinh hãi, tuy rằng hắn tiến vào Thích Biến cảnh nhưng tự nghĩ mình không làm được điểm này. Đừng nói hắn làm không được, dù là Thích Biến cảnh diên phong trong tộc cũng không làm được!

Chẳng lẽ...Lâm Lạc tiến nhập Linh cảnh?

Làm sao có thể! Tiến vào U Âm sâm lâm, Lâm Lạc chỉ đạt tới Thiên Hợp tứ trọng thiên, có thể tiến giai Thích Biến đã là đại cơ duyên, làm sao có thể xuyên lên Linh cảnh, thật nghĩ hắn là thần linh chuyển kiếp sao?

Hưu! Hưu!

Chỉ vài khoảnh khắc ngắn ngủi, cao thủ càng tụ càng nhiều, trong đó có cả Thiên Hợp cảnh, nhưng chỉ cần vọt tới trước người Lâm Lạc đều lập tức gục ngã, không sót người nào!

- Tiểu hữu, lập tức dừng lại, niệm tình người không thương tổn người khác, chuyện này coi như xong đi!

Một thanh âm hừ nhẹ hư vô phiêu miểu truyền đến, giống như mang theo ma lực cường đại, làm người ta không thể tự chủ lấy mình.

- Giả thần giả quỷ!

Lâm Lạc khẽ quát một tiếng, nhìn qua bên trái, ánh mắt sáng ngời, nhất thời một tiếng kêu đau đớn truyền đến, một thân ảnh lão đảo thối lui, là một lão giả tóc hoa râm, khóe môi mang theo vết máu.

- A, Thiên Mạc tộc thúc!

Điền Uyên Long chấn kinh, lão nhân kia tên Điền Thiên Mạc, từ trăm năm trước đã đạt tới Thích Biến cảnh đỉnh, đáng tiếc không hình thành linh vực, bằng không cũng đã có cơ hội tiến vào U Âm sâm lâm!

Ngay cả Điền Thiên Mạc cũng bị một ánh mắt của Lâm Lạc chấn nhiếp tổn thương, thật quá kinh khủng!

- Linh cảnh cường giả!

Điền Thiên Mạc bắt chắp lau đi máu tươi trên khóe miệng, trong ánh mắt tràn ngập vẻ không sao tưởng tượng nổi, ngăn người nhìn Lâm Lạc.

Toàn trường hít sâu một hơi lạnh.

Linh cảnh cường giả? Lâm Lạc là Linh cảnh cường giả? Điều này sao có thể!

Hắn mới bao nhiêu tuổi, hơn hai mươi đã đạt tới võ đạo đỉnh phong? Lại nói trước đó hắn bất quá chỉ là Thiên Hợp cảnh, chỉ nửa năm ngắn ngủi đã nhảy lên Linh cảnh? Người bảo làm cho những người khổ tu suốt mấy trăm năm làm sao mà sống?

Nhưng nếu Lâm Lạc không phải Linh cảnh cường giả, thì làm sao chỉ dùng ánh mắt đã làm Diên Thiên Mạc bị thương? Cho dù là nửa bước linh giả cũng không làm được, bởi vì nửa bước linh giả cũng nhiều hơn Thích Biến cảnh đỉnh một cái hư vực, lực lượng cũng không có khác biệt!

Không phải do chính Diên Thiên Mạc làm mình bị thương để diễn trò đi!

Linh cảnh cường giả!

Mọi người đều khó thở, nhưng không còn ai dám xông tới chỗ Lâm Lạc.

Diên Thiên Mạc hít sâu một hơi, hướng Lâm Lạc cung kính vái chào, nói:

- Tiền bối giá lâm hàn xá, tỳ nhân không từ xa tiếp đón, xin tiền bối thứ lỗi!

510. Chương 510: Nháo Lớn. (1)

Tiền bối!

Đây là một thế giới lấy thực lực vi tôn, nếu Lâm Lạc đã tiến vào Linh cảnh, không quan tâm tuổi tác bao nhiêu, cảnh giới kém hơn hắn cũng phải tôn hắn làm tiền bối!

Từ tiểu hữu lên tiền bối, thật sự là biến hóa quay ngược hoàn toàn!

- Ta muốn một người!

Lâm Lạc thần nhiên nói, mặc dù không cố ý bãi cái giá của tiền bối, nhưng đã nhập Linh cảnh, một ít khí tức không giận mà uy đã tự nhiên hình thành.

- Xin hỏi tiền bối, Diên gia có vị tộc nhân nào đã đắc tội tiền bối?

Diên Thiên Mạc hỏi, tuy rằng đã tự xưng hô mình là văn bối, nhưng cũng không cúi thấp, dù sao Diên gia có bốn vị Linh cảnh cường giả trấn thủ, trừ phi là Tô Nghiễm Khai, nếu không Diên gia còn gì phải sợ?

Lâm Lạc còn trẻ tuổi có thể tiến vào Linh cảnh đúng là nghịch thiên, nhưng Diên gia cũng có bốn gã cường giả Linh cảnh, không hề kém!

Lâm Lạc chấp hai tay sau lưng, nói:

- Chu Ánh Khiết!

- Chu Ánh Khiết?

Diên Thiên Mạc sửng sốt, Chu Ánh Khiết là chính thê của Diên Uyên Long, cũng là người rất có tiền đồ, hơn hai trăm tuổi đã đạt tới Thông Minh cảnh đỉnh, sắp bước vào Khuy Linh cảnh!

Nhưng Chu Ánh Khiết vì sao đắc tội Lâm Lạc, hai người căn bản không hề có gì quan hệ.

Hắn không khỏi đưa mắt nhìn qua Diên Uyên Long.

Tuy rằng Diên Uyên Long còn đang khiếp sợ sự thật Lâm Lạc đã là Linh cảnh cường giả, nhưng chứng kiến ánh mắt dò hỏi của Diên Thiên Mạc, hắn lập tức phản nộ nói:

- Thiên Mạc tộc thúc, tên háo sắc này có ý niệm dòm ngó phụ nhân của ta!

Mọi người đều biết Lâm Lạc là người cực độ háo sắc, chẳng những ở tại nô lệ phường thị vì mỹ nữ mà bỏ ra Không Linh Thạch Nhũ, còn tham gia chính buổi luận võ chọn rể của tiểu di hôn thê của mình, lần này còn đem chủ ý đánh lên trên người phu nhân gia chủ tương lai của Điền gia!

Điền Thiên Mạc cũng chợt “tĩnh ngộ”, không thể tưởng được một Linh cảnh cường giả như Lâm Lạc lại háo sắc tới mức như thế! Vốn Lâm Lạc có làm gì cũng không quan hệ tới Điền gia, nhưng nếu Lâm Lạc đem chủ ý đánh lên trên phu nhân gia chủ tương lai Điền gia, đương nhiên là không thể thỏa hiệp, nếu không Điền gia làm sao còn mặt mũi đứng trong tứ đại gia tộc?

- Tiền bối, thế gian làm sao không có mỹ nữ, làm gì đơn phương yêu mến chỉ một cảnh hoa! Điền gia có thể dâng tặng mười mỹ nữ cao cấp nhất!

Điền Thiên Mạc tuy gọi Lâm Lạc là tiền bối nhưng trong lòng đã tràn ngập xem thường. Đường đường Linh cảnh cao thủ lại xông vào nhà người ta đòi cướp nữ nhân, nói ra thật làm người chê cười!

Lâm Lạc lắc lắc đầu, nói:

- Chu Ánh Khiết ở hai mươi năm trước đã giết chết cha mẹ ta, hôm nay ta đến để báo thù!

Thì ra là thế!

Điền Thiên Mạc cũng cảm thấy được lý do này đáng tin hơn, dù sao tuy rằng Chu Ánh Khiết cũng là mỹ nữ, nhưng tuyệt đối còn chưa đẹp tới mức khiến một Linh cảnh cường giả phải xông vào Điền gia đòi cướp người! Nhưng đại thù cha mẹ thì khác hẳn, có cừu oán mà không báo thật uống làm người!

Nhưng bất kể như thế nào Lâm Lạc xông vào Điền gia yêu cầu bắt lấy phu nhân gia chủ tương lai, nếu Điền gia bị bức khuất phục thì thanh danh Điền gia sẽ bị đả kích cực lớn!

Nếu Lâm Lạc thực sự háo sắc còn có biện pháp khác, nhưng cừu nhân lại không thể tùy tiện tìm người thay thế!

Tay phải Điền Thiên Mạc chợt bắn ra, một đạo tín hiệu bắn lên, ở giữa không trung hình thành một chữ “Điền” màu đỏ cực lớn! Không chỉ như thế, nương theo sau còn có thanh âm tiếng hổ gầm sôi tru, cam đoan trong phạm vi ngàn dặm mỗi người đều có thể nghe thấy!

Đây là tín hiệu khi Điền gia gặp phải nguy cơ diệt tộc thì mới phát ra. Phạm là người của Điền gia, vô luận đang làm gì, chỉ cần nhìn thấy, nghe thấy tín hiệu này phải lập tức quay về bổn gia cùng chống cường địch!

Đương nhiên, nếu là liên tục phát ra hai tín hiệu màu đỏ chính là bỏ trốn, chạy được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, nhưng Điền gia chưa từng lâm vào tình huống như thế.

Tín hiệu kia chẳng những cả Điền gia đều nhìn thấy, nghe thấy, ngay cả trong Linh Thương thành xa xa cũng nghe được rõ ràng. Từng đạo thân ảnh tung lên trời cao, hướng Điền gia nhìn lại, đều cảm thấy buồn bực hiện tại Điền gia đã có tới bốn gã Linh cảnh cường giả, nhưng vì sao phải phát ra tín hiệu gia tộc gặp nguy cơ!

Tam đại gia tộc Phạm, Dịch, Tô đều có cao thủ hướng Điền gia chạy tới, nếu có cao thủ nước đối địch xâm phạm, bọn họ tuyệt đối sẽ không ngồi yên mà nhìn, tứ đại gia tộc phải cùng nhau đối phó!

- Lâm Lạc, Chu Ánh Khiết là phu nhân gia chủ tương lai của Điền gia, tuyệt không thể giao cho người!

Nếu đã quyết định dùng cứng đối cứng với Lâm Lạc, Điền Thiên Mạc cũng không cần cẩn thận:

- Nhưng nếu người nguyện ý buông tha ân oán, Điền gia có thể bồi thường, tuyệt đối làm cho người vừa lòng!

Đây cũng vì hiện tại Lâm Lạc đã là Linh cảnh cường giả, nếu đối lại là người bình thường, đừng nói là giết cha mẹ, dù tiêu diệt cả tộc lại có là gì đâu!

Ánh mắt Lâm Lạc lạnh lạnh, không ngăn được sát khí, nói:

- Ta cấp các người nửa canh giờ thời gian, đến lúc đó còn chưa giao ra Chu Ánh Khiết, Điền gia cũng không cần tiếp tục tồn tại!

Toàn trường ồ lên!

Quá kiêu ngạo, một người lại dám uy hiếp nói ra muốn tiêu diệt cả Điền gia! Cho dù hần là Linh cảnh cường giả thì thế nào, Điền gia còn bốn cao thủ Linh cảnh đâu!

- Ha ha, Lâm Lạc, lão phu thừa nhận thiên tư của ngươi nghịch thiên, nhưng nếu dám nói muốn hủy Điền gia ta, ngươi còn chưa đủ tư cách!

Điền Thiên Mặc mặc dù cười lớn nhưng thanh âm lạnh lẽo, không chút ý cười.

- Lão phu thật sự muốn nhìn ngươi làm sao tiêu diệt Điền gia ta!

Thanh âm thương lão vang lên, một lão nhân tay chân ngắn ngủn xuất hiện giữa sân, cùng Lâm Lạc đứng đối diện giằng co.

- Bái kiến Long Trạch lão tổ!

Người của Điền gia vội vàng cúi chào, lão nhân chính là một trong ba người đã đột phá đến Linh cảnh trong hành trình đi vào U Âm sâm lâm, bởi vì vừa mới tấn giai, khí tức còn chưa thể khống chế thành thạo, cuộn cuộn không ngừng, đủ làm người thường bị trực tiếp nổ vụn!

Lâm Lạc chỉ nhàn nhạt cười, khoanh tay mà đứng, nếu hần đã nói cho nửa canh giờ, vậy thì chờ nửa canh giờ.

Giải cho tên tiểu tử, dám bỏ mặc lời nói của hần!

Ánh mắt Điền Long Trạch phát lạnh, nguyên bản khí thế như sấm càn thêm cuồng bạo, tuy rằng không chiếm được linh khí bổ sung từ ngoại giới, mỗi cường giả Linh cảnh đều rất ít ra tay, tránh cảnh giới ngã xuống, nhưng hần vừa đột phá Linh cảnh, là thời gian khí phách nồng đậm, cũng muốn thử xem oai lực Linh cảnh một lần, cũng không giống như những Linh cảnh lâu đời quý trọng linh lực của chính mình.

Nhưng cùng cấp bậc Linh cảnh đối chiến gây ra lực phá hoại thật sự quá lớn, hơn nữa cũng không ai gánh nổi trách nhiệm, bởi vậy Điền Long Trạch mạnh mẽ dần xuống, chỉ cần Lâm Lạc biết điều rời khỏi, hần đương nhiên sẽ không động thủ.

Người của Điền gia bởi vì có Linh cảnh cường giả áp trận, tự nhiên dũng khí tăng cao, tuy rằng còn ba vị lão tổ Linh cảnh chưa hiện thân, nhưng tin tưởng họ đều đang ẩn trong một nơi bí mật.

511. Chương 511: Nháo Lớn. (2)

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Hưu!

Ba đại gia tộc Tô, Phạm, Dịch cùng một ít cao thủ các gia tộc trong đế đô đều bay tới, khi nhìn thấy người mà Điền gia giống trống khua chiêng muốn đối phó là Lâm Lạc đều tròn tròn mắt!

Tình huống nào, không phải Lâm Lạc đã chết rồi sao?

Cho dù không chết, nhưng có đáng để cho Điền gia phải bắn ra tín hiệu màu đỏ?

Hơn nữa lão nhân đang giằng co với Lâm Lạc là ai? Điền Long Trạch, đây chính là Linh cảnh cao thủ - những người khác trong lòng phát lạnh, bởi vì bọn họ biết Điền Long Trạch đã đột phá Linh cảnh.

Ngay cả cao thủ như Điền Long Trạch cũng phải đích thân ra mặt giằng co cùng Lâm Lạc, người này rốt cục đã cường đại tới mức độ nào?

Tuy rằng trong ngoài Điền gia đã có mấy vạn người tụ tập, nhưng đều lặng ngắt như tờ, không ai biết Lâm Lạc muốn làm gì, vì sao lại dám tới quấy rối Điền gia, hơn nữa Điền gia cũng giống như lâm đại địch!

Thật sự làm người nhìn không thấu!

Ánh mắt cửu hoàng tử ngưng tụ, hắn đã sớm xem Lâm Lạc như thủ hạ, trước kia vẫn luôn tặng lễ vật, có quan hệ không tệ với Lâm Lạc. Theo hắn xem ra, thiên tư của Lâm Lạc quả thật mạnh mẽ, nhưng cần đạt tới trình độ có thể giúp đỡ hắn cũng cần cả trăm năm.

Nhưng tiểu tử kia vì sao lại tìm tới Điền gia, ra vẻ còn nhiệt náo lớn, khiến Điền gia phải bắn ra tín hiệu màu đỏ!

Trong lòng hắn lập tức xoay chuyển, rất rõ ràng, Lâm Lạc dù cường thịnh bao nhiêu cũng phải bị gãy cánh tại Điền gia, nhưng nể tình Tô Nghiễm Khai cùng Bao Thức Lễ, Điền gia cũng sẽ không dám làm gì Lâm Lạc, nếu như hắn tranh thủ thời cơ ra mặt nói giúp cho Lâm Lạc vài lời, vậy Lâm Lạc nhất định sẽ cảm kích hắn, trở thành thủ hạ trung thành tận tâm của hắn!

Vừa nghĩ tới đây, cửu hoàng tử có cảm giác vui vẻ muốn vỗ tay cười to, cảm thấy được Lâm Lạc lần này làm thật là khéo!

- Đã nửa canh giờ!

Lâm Lạc nhìn Điền Long Trạch, trong tiếng nói tràn đầy sát khí:

- Giao ra Chu Ánh Khiết, hoặc cả Điền gia cùng bà ta chôn cùng!

Mẹ nó, tiểu tử này thật quá kiêu ngạo, lại dám uy hiếp đại gia tộc có tới bốn cường giả Linh cảnh?

Vừa rồi mọi người còn chưa hiểu rõ sự tình, chưa từng thấy qua Lâm Lạc ra tay, vô cùng kinh ngạc với sự cường thế của hắn.

- Cút, hoặc là lão phu cắt đứt hai chân ngươi, ném ngươi ra bên ngoài!

Điền Long Trạch tự nhiên cũng không yếu thế, việc này quan hệ tới mặt mũi của Điền gia.

- Vậy thì một trận chiến đi!

Lâm Lạc điềm nhiên nói.

- Theo lão phu!

Điền Long Trạch hừ lạnh một tiếng, sừ, cả người đã bay lên không, nháy mắt đứng trên trời cao năm trăm trượng, trôi nổi trên thiên không, giống như trên không trung có bậc thang ẩn hình.

Linh cảnh cường giả!

Lúc trước một cuộc chiến ngoài thành, Tô Nghiễm Khai cường thế diệt sát một gã Linh cảnh cường giả của Đại Việt quốc, từ đó có vô số người đều biết trên Thích Biển cảnh còn có Linh cảnh, mà uy lực cao thủ Linh cảnh chính là có thể phi hành trên bầu trời!

Không giao chiến trên mặt đất là vì cao thủ Linh cảnh quá cường đại, chỉ cần dư kinh tràn ra đủ hủy cả Điền gia – cho dù Điền gia có đại trận bảo hộ cũng chỉ vô dụng, chỉ có thể phòng ngự được công kích của cấp bậc tiên thiên thập cảnh!

Lâm Lạc cũng không muốn giết chóc quá nhiều người vô tội, tâm niệm vừa động, thân hình cấp tốc bay lên không, đứng đối diện Điền Long Trạch chừng trăm trượng.

Gặp...gặp quý rồi!

Lâm Lạc lại có thể phi hành? Hắn hắn hắn chẳng lẽ cũng là Linh cảnh cường giả?

Tuyệt đối là như vậy, nói cách khác, Điền Long Trạch cần gì phải thận trọng với hắn như thế, Điền gia cần gì phát ra tín hiệu màu đỏ?

Trời ạ, tên nào ngu ngốc nói Lâm Lạc đã chết, tên yêu nghiệt kia chẳng những chưa chết, còn một bước nhảy lên Linh cảnh, đã trở thành tồn tại đỉnh cấp trên đời này, làm cho người khác chỉ có thể đứng dưới mặt đất mà nhìn lên!

Tê!

Cường giả Linh cảnh hơn hai mươi!

Nếu như nói người khác vẫn chỉ là khiếp sợ, vậy cứu hoàng tử còn có nỗi xấu hổ muốn ình một bạt tai. Lâm Lạc đã là cường giả Linh cảnh, mà hắn còn muốn mời chào Lâm Lạc làm thủ hạ của hắn?

Đây không phải người si nói mộng sao?

Nhưng dù sao quan hệ giữa hắn cùng Lâm Lạc xem như không tệ, có thể giao kết với một cường giả Linh cảnh, đối với việc kế thừa ngôi vị hoàng đế của hắn cũng là một đại trợ lực, nói không chừng còn là một việc rất tốt.

Lâm Lạc cùng Điền Long Trạch đứng đối diện trên không, tuy rằng còn chưa khai chiến nhưng đều đã tràn ngập chiến ý.

Đây đều là cuộc chiến đầu tiên từ sau khi bọn họ tiến vào Linh cảnh, tin tưởng tràn đầy.

Điền Long Trạch dẫn đầu lộ ra lĩnh vực của hắn, đó là một mảnh thể giới mưa đen, hình thành một cầu thể bán kính bốn mươi trượng, nhìn vào còn khiến cho người có cảm giác bầu trời rơi xuống hạt mưa màu đen.

Lâm Lạc cũng không dám sơ sẩy, có thể đối kháng lĩnh vực chỉ có lĩnh vực, hắn cũng lập tức mở ra Thiểm Điện lĩnh vực của chính mình.

Một mảnh thiểm điện hải dương xuất hiện, điện mang trắng xóa, phạm vi tương đương với hắc vũ thể giới của Điền Long Trạch kia.

Trong lĩnh vực võ giả chính là thần! Nơi này cũng có thể được xưng là một tiểu thể giới, võ giả là người sáng tạo, nhất niệm sinh, vạn vật sinh, nhất niệm diệt, vạn vật diệt! Chỉ là một lĩnh vực cũng không thể diễn hóa ra thiên địa vạn vật, có vẻ phi thường đơn điệu.

Trong lĩnh vực của Lâm Lạc chỉ có thiểm điện, mà trong lĩnh vực của Điền Long Trạch chỉ có hắc vũ.

Đối mặt với lĩnh vực thiểm điện của Lâm Lạc, trên mặt Điền Long Trạch hiện lên vẻ kiêng kỵ, phải biết rằng Càn Nguyên quốc tổng cộng có mười một võ giả Thích Biến cảnh đột phá trong U Âm sâm lâm lần này, đã có bốn người chết dưới lời kiếp, đối mặt với lĩnh vực đại biểu cho thiên địa oai, hắn tự nhiên phải vô cùng xem trọng.

- Sát!

Nhưng chuyện cho tới bây giờ hắn cũng không còn đường lui, tâm niệm vừa động liền phóng về hướng Lâm Lạc, tay phải đánh ra, giống như cả thiên địa đều bị hắn lôi kéo hướng Lâm Lạc ập tới.

Lâm Lạc hạ quyết tâm cần lập uy!

Nếu đánh dây dưa kéo dài, không biết tới khi nào Điền gia mới chịu giao ra Chu Ánh Khiết! Vậy cứ giết gà dọa khỉ, làm thật lão gia hỏa này!

Hắn hét lớn một tiếng, hướng Điền Long Trạch bắn tới.

Chiến Thiên bí quyết vận chuyển, Lâm Lạc thúc đẩy chiến lực của hắn lên cực điểm.

Đúng như công pháp trình tự hậu thiên, vũ kỹ không thể vận dụng từ sau khi Tiên Thiên cảnh, giống như thiên ma giải thể vận chuyển, được đến tăng lên nhưng vẫn còn bốn loại công pháp còn chưa tiến vào Linh cảnh, điều này đối với chiến đấu không hề có chút trợ giúp, mà băng phách hàn thứ lại nằm trong trình tự Thiên Hợp, dùng đối phó Điền Long Trạch chỉ đáng để chê cười!

Nhưng giá trị của Chiến Thiên bí quyết đã vượt qua sự tưởng tượng của Lâm Lạc, ở Linh cảnh vẫn có thể bộc phát uy lực, cho hắn biết rõ thứ công pháp này còn uy lực hơn xa dự đoán của hắn.

Trong nháy mắt giữa hai người đã xảy ra va chạm kịch liệt.

Dẫn đầu tiếp xúc chính là lĩnh vực, chỉ thấy điện quang cùng hắc vũ đè ép lẫn nhau, bị ép tới biến dạng, từ một cầu thể biến thành phân nửa cầu thể, trong đối kháng lĩnh vực, hai người không phân trên dưới!

512. Chương 512: Một Mình Chiến Cường Địch

Đây đều là vì hai người mới tiến vào Linh cảnh, mà ở bên ngoài trừ phi có được linh thạch hoặc là đan dược cấp Linh cảnh, nếu không căn bản không thể lấy được tiến bộ, đều bị dừng lại trong giai đoạn ban đầu, tự nhiên rơi vào cục diện mỗi bên một nửa.

Hai người tiếp cận, quyền phong giao nhau.

Oanh! Oanh!

Điền Long Trạch một quyền đánh trúng ngực Lâm Lạc, nhất thời khiến lồng ngực hấn lõm vào, nhưng một kích của Lâm Lạc cũng đánh trúng ngực đối phương, trực tiếp đánh xuyên qua ngực hấn!

Lực phản chấn cường đại trùng kích, hai người bay ngược ra hơn trăm trượng, phiêu phù trên không.

Ngực Lâm Lạc lập tức khôi phục lại thật nhanh, sắc mặt thoáng chút trắng bệch đã nhanh chóng khôi phục bình thường. Nhưng trái lại vết thương xuyên suốt trên ngực Điền Long Trạch lại không lóe ra điện quang, tuy rằng thân thể liên tục thay đổi, nhưng tốc độ khép lại chậm tới kinh người!

Ở trong lĩnh vực Điền Long Trạch có thể đem thân thể biến thành hắc vũ, cho dù bị đá thương nặng cũng có thể hồi phục lại.

Vừa rồi Lâm Lạc oanh ra một quyền bao phủ lĩnh vực thiểm điện, một quyền mang theo chiến ý cùng lực phá hoại cường đại, Điền Long Trạch nhất định phải đuổi lĩnh vực thiểm điện ra ngoài mới có thể khôi phục lại thương thể.

Cuộc chiến ngoài Việt Tú thành, Linh cảnh cường giả Mã gia đánh không lại Tô Nghiễm Khai muốn bỏ chạy, nhưng lại bị Tô Nghiễm Khai nắm chặt bẻ gãy cổ, bởi vì hấn dùng lĩnh vực bản thân vây khốn đối phương chặt chẽ.

Đây là địa phương vô địch của lĩnh vực, nếu đã hình thành lĩnh vực, cho dù là vô số Thích Biến cảnh cao thủ cũng không phải đối thủ của Linh cảnh, tiến vào bao nhiêu chết bấy nhiêu, xem như mặc cho người đánh giết cũng sẽ không bị chút hao tổn gì.

Một kích giữa hai người nhìn qua như nhẹ nhàng, nhưng cao thủ ngoài Thiên Hợp cảnh còn có thể miễn cưỡng chứng kiến, bọn họ đều kinh hãi hoảng sợ, đồng dạng đều mới tiến vào Linh cảnh, vì sao chênh lệch giữa song phương lại lớn như thế?

Không có nguyên nhân nào khác, Lâm Lạc có được Chiến Thiên bí quyết, lực lượng tăng trưởng, vì vậy Điền Long Trạch tự nhiên không phải là đối thủ của hấn.

Sát khí Lâm Lạc bùng lên, hét dài một tiếng, hướng Điền Long Trạch đánh tới.

Điền Long Trạch mới bị đánh một kích, trong cơ thể còn bị điện quang làm loạn, làm sao còn dám đánh với Lâm Lạc, lập tức bay loạn trên không trung mà không chịu cùng Lâm Lạc chính diện giao phong.

Trong mắt Lâm Lạc tràn đầy sát khí, cừu nhân giết cha mẹ đang ở bên dưới, lão thất phu này còn muốn ngăn trở hấn, vậy thì cùng đi chết đi!

Thanh Mộc lĩnh vực, khai!

Một mảnh rừng rậm xanh biếc mở ra, trong rừng rậm lồi điện oanh phá, nhưng cho dù thiểm điện đánh phá thể nào, từng gốc đại thụ đều không chút tổn thương, tràn ngập sinh cơ dạt dào.

Đây là tự nhiên, hai đại lĩnh vực đều là ý niệm của Lâm Lạc hình thành, đương nhiên không khả năng tự công kích lấy mình.

- Song...song lĩnh vực!

Mọi người đang xem cuộc chiến bên dưới lập tức xôn xao!

Tuy rằng người tiến vào Linh cảnh chỉ ít ỏi vài người, nhưng người biết uy lực linh vực thật không ít. Song linh vực rốt cục kinh khủng tới bậc nào? Nhìn xem Phạm Thương Vũ, hắn cũng vừa tiến vào Linh cảnh, đã được xem là đệ nhị cao thủ chỉ sau Tô Nghiễm Khai!

Lâm Lạc chẳng những có linh vực, còn hình thành song linh vực! Không, không chỉ là song linh vực, lúc trước hắn đã có được Lam Hỏa linh vực, đây chẳng phải là tam linh vực hay sao?

Thật sự quá khó tin!

Bởi vì hỏa hệ công pháp của Lâm Lạc còn chưa đột phá, hắn tự nhiên không khả năng hình thành hỏa hệ linh vực, Lam Hỏa vẫn còn là Lam Hỏa trước kia, chỉ hai luồng như thế, hơn nữa cũng không phải chân chính thuộc về hắn, uy lực hoàn toàn không thể đánh đồng cùng linh vực chân chính.

- Tam linh vực!

- Người này thật đáng sợ!

- Phân phó đi xuống, trong gia tộc bất luận kẻ nào cũng không được nổi xung đột với Lâm Lạc!

Trong nháy mắt những lão tổ chư đại gia tộc vây xem đều phát ra chỉ thị, buồn cười, song linh vực của Phạm Thương Vũ cũng đã trở thành Càn Nguyên đệ nhị cao thủ, Lâm Lạc có được tam linh vực chẳng phải có thể kể vai cùng Tô Nghiễm Khai!

Lâm Lạc mở ra song linh vực, tốc độ phi hành lập tức tăng vọt, Điền Long Trạch không cách nào tránh né, tam đại linh vực dây dưa, thiểm điện đánh loạn, Thanh Mộc triển cuốn, Điền Long Trạch không ngừng kêu lên thảm thiết!

Nếu đổi lại bị hai Linh cảnh cường giả vây công, Điền Long Trạch còn chưa tới mức thảm như vậy, đánh không lại chẳng qua bỏ chạy. Nhưng Lâm Lạc nắm giữ Chiến Thiên bí quyết, lực lượng cường đại, song linh vực chồng lên tốc độ phi hành liên tăng lớn, Điền Long Trạch không cách nào trốn thoát!

Điền Long Trạch vừa tức giận vừa sợ hãi, không thể tưởng được sau khi tiến vào Linh cảnh chỉ cuộc chiến đầu tiên đã thê thảm như vậy! Mà hắn càng không nghĩ đến, Lâm Lạc lại hình thành được song linh vực, chiến lực nghiền ép hắn tới một cấp bậc!

Nếu còn đánh tiếp hắn sẽ vẫn lạc!

Hắn cũng không muốn chết, mới trở thành Linh cảnh cường giả còn chưa uy phong được vài ngày, nếu lúc này phải chết thật quá oan! Mặt mũi của Điền gia trọng yếu, nhưng tuyệt đối không trọng yếu bằng sinh mạng của Linh cảnh lão tổ!

- Dừng tay!

Lại thêm một đạo thân ảnh thẳng lên không, cũng là một lão giả tóc hoa râm, hắn chắn ngang trước mặt Lâm Lạc:

- Tiểu hữu, lão phu đến lĩnh giáo một chút!

- Tông Ngộ tộc huynh!

Điền Long Trạch như được đại xá, vội vàng lui sang một bên. Lão giả kia vốn là Linh cảnh cường giả lâu đời trong Điền gia, từ chín trăm năm trước đã tiến vào Linh cảnh, thực lực sâu không lường được, đáng tiếc không thể bước vào nhị bộ như Tô Nghiễm Khai.

Luận bối vị Điền Long Trạch phải xưng hắn là lão tổ, nhưng nếu song phương đều đã tiến nhập Linh cảnh, vậy là ngang vai ngang vế.

Lâm Lạc không chút sợ hãi, hắn đã thấy được quang vịnh lực lượng của Linh cảnh cấp bậc, lão nhân kia đúng là mạnh mẽ, nhưng chỉ tu luyện được tám khiêu huyết, ngay cả Không Linh cảnh trung kỳ còn chưa đạt tới.

- Lão nhân, giao ra Chu Ánh Khiết, nếu không hôm nay là ngày chết của Điền gia!

- Tiểu tử, cầu đảm thật lớn!

Điền Tông Ngô quát to một tiếng, mở ra lĩnh vực.

Đồng dạng là thủy hệ lĩnh vực, nhưng lĩnh vực của hắn băng tuyết ngập trời, bán kính lớn tới bảy mươi trượng, vô số bông tuyết bay xuống, giống như lập tức tiến vào mùa đông.

Lâm Lạc không chút nghi ngờ đây tuyết đối còn lạnh hơn linh khí Hàn Nhận Phủ, nhưng trước kia hắn cần phải mở Tử Đỉnh mới có thể chống cự, hiện tại hắn chỉ cần mở ra lĩnh vực của mình là có thể.

- Lão cầu, nhận lấy cái chết!

Thân hình Lâm Lạc chợt lóe, mạnh mẽ vọt vào lĩnh vực của Điền Tông Ngô.

Điền Tông Ngô giận dữ thành cười, hắn chưa từng gặp qua tiểu tử to gan lớn mật như thế, mặc dù đôi bên ngang cấp nhưng hắn đã tu được tám khiêu huyết, lực lượng mạnh hơn Lâm Lạc gấp tám lần, tiểu tử kia còn dám chủ động phát ra công kích, thật sự quá hiêu trương!

Hắn đánh ra một chưởng, va chạm cùng Lâm Lạc.

Oanh!

Trên bầu trời như bị xé nứt, hình thành hắc động, mà Lâm Lạc lẫn Điền Tông Ngô đều bị đánh bay ra bốn trăm trượng, song phương cân bằng!

513. Chương 513: Đại Thù Chung Báo. (1)

- Không hổ là song lĩnh vực, thật lợi hại!

- Vừa mới tiến vào Linh cảnh đã có thể đấu ngang tay với Linh cảnh lâu đời!

- Không biết hắn cùng vị kia của Phạm gia người nào mạnh hơn?

- Tuyệt đối là Lâm Lạc!

- Vậy thì chưa chắc, các người xem Lâm Lạc chỉ sử dụng hai lĩnh vực, có thể hắn chỉ có được hai hệ công pháp này mới tiến vào Linh cảnh!

- Không sai, hắn cùng vị kia của Phạm gia ai hơn ai thua thật không dám chắc!

Đám người bên dưới nghị luận sôi nổi, mà sắc mặt người của Điền gia thật khó xem, không nghĩ tới đã xuất động hai vị lão tổ tông cũng không thể đuổi đi Lâm Lạc! Sát tính chết tiệt kia hiện giờ lẽ ra là thời gian nhất phi trùng thiên của Điền gia, lại chạy tới khiêu khích ngay lúc này, rõ ràng là muốn đánh vào mặt Điền gia!

- Sự tình liên quan tới sinh tử tồn vong của Điền gia, mặt mũi có thể gác qua một bên, Phương Lâm tộc huynh, chúng ta cùng tiến lên!

Hưu! Hưu!

Thêm hai đại nhân ảnh bay lên thiên không, cùng Điền Long Trạch, Điền Tông Ngô hình thành xu thế vây quanh, đây chính là hai cường giả Linh cảnh còn lại của Điền gia.

Ánh mắt Điền Tông Ngô như đao, lạnh lùng nói:

- Lâm Lạc, niệm tình ngươi tuổi trẻ khinh cuồng, lập tức rút lui, lão phu có thể không tính chuyện hôm nay!

Hắn cũng tự lượng sức mình, tuy rằng bọn hắn có bốn người dựng thế, nhưng nếu Lâm Lạc khư khư cố chấp, cho dù có thể giết chết Lâm Lạc nhưng trong bốn người tuyệt đối sẽ có người bị kéo đi đệm lưng, thậm chí không chỉ một người.

Dù sao thực lực của Lâm Lạc bày rành rành ra đó!

Bởi vậy hấn tình nguyện mất mặt cũng không nguyện hao tổn chiến lực cao cấp nhất của gia tộc.

Lâm Lạc cười ha ha, điềm nhiên nói:

- Ta vẫn là câu nói kia, giao ra Chu Ánh Khiết, hoặc là các người cùng nhau bồi bà ta hạ huyết!
- Hồn dẫn, nếu người muốn chết, đừng trách lão phu không cho Tô gia mặt mũi!

Điền Tông Trạch hét lớn.

Lâm Lạc lạnh lùng:

- Việc này không liên quan gì tới Tô gia, thù của Lâm Lạc ta, chính mình báo!

Hắn vung tay lên, khôỉ lổ Linh cảnh trống rỗng xuất hiện, đồng dạng phiêu phù trên không.

- Ah...

Bốn lão tổ Điền gia đều rùng mình, bọn hấn cảm ứng được trong lòng rét lạnh, chỉ cảm thấy cổ khôỉ lổ kia có được uy lực khủng bố đủ sức diệt sát bọn hấn!

Đây là loại cảm giác rất thuần túy, nhưng sau khi tiến vào Linh cảnh bọn họ đã thoát khỏi phạm trù của nhân loại bình thường, loại cảm giác này khá linh nghiệm!

Lâm Lạc chỉ một ngón tay, nói:

- Giết hấn!

Khôỉ lổ Linh cảnh không hề lên tiếng, nhưng đôi mắt vô tình theo dõi Điền Long Trạch, khí tức khủng bố bắt đầu lưu chuyển quanh thân nó.

Kỳ thật Lâm Lạc có thể dùng thần thức trực tiếp hạ mệnh lệnh, không cần dùng miệng nói ra, nhưng vì muốn làm kinh sợ bốn người Điền gia, Lâm Lạc mở miệng ra lệnh, tràn đầy lực rung động.

Cho dù không trực tiếp nhìn chăm chú vào bọn hấn, nhưng ba người Điền Tông Ngộ đều có cảm giác kinh hoàng, tựa hồ như mình là tiểu hồ ly đối diện đầu mãnh hổ, chỉ khí tức kinh khủng đã khiến cho bọn hấn bị đoạt đi ý chí, mất hết sức phản kháng.

Khôỉ lổ Linh cảnh động, không ai bắt giữ được dấu vết của nó, khi nó lại xuất hiện trước tầm mắt mọi người lần nữa, nó đã đi tới sau lưng Điền Long Trạch, mà thân hình người kia đã lảo đảo rơi xuống giữa không trung.

- Long Trạch...

Ba người Điền Tông Ngộ đồng thời bay vút qua, tiếp lấy Điền Long Trạch. Nhưng ngay trong nháy mắt tiếp xúc với thân thể hấn, ngay lập tức thân thể kia đã hóa thành tro bụi!

Linh cảnh khôỉ lổ có thể phát ra công kích của nhị bộ linh giả, Điền Long Trạch mới bước vào Linh cảnh tự nhiên bị một kích chết ngay lập tức! Đây thật giống như cao thủ Thanh Huyền cảnh đánh chết Tiên Thiên cảnh, hoàn toàn nghiêng về một phía!

- Người...người...người...

Ba lão tổ Điền gia khổ đại thù thâm nhìn Lâm Lạc, bị giết chết một Linh cảnh cường giả mà suốt một hai ngàn năm mới xuất hiện một người, lần này Điền gia xuất hiện một lúc ba người, vốn tưởng rằng có thể lực áp những gia tộc khác, nhưng còn chưa kịp khởi động lên đã bị người giết chết mất một!

Đối với Điền gia mà nói tổn thất thật lớn!

Lâm Lạc chấp tay sau lưng, không kiên nhẫn nói:

- Giao người, hoặc là chôn cùng!
- Điền gia liều mạng với người!
- Thật không tin người có can đảm tiêu diệt cả Điền gia chúng ta!

Bên dưới có chút người cứng cổ kêu to, nhưng càng nhiều người chỉ cúi đầu, lặng lẽ không lên tiếng. Ngay cả bốn vị lão tổ cũng không có cách nào, còn bị vẫn lạc một người, chống cự có ích lợi gì?

Sau khi đạt tới Linh cảnh, cũng không phải nhiều người là hữu dụng!

Trên mặt Điền Tông Ngô âm tình bất định, cuối cùng chợt thở dài, quát:

- Uyên Long, đem tiện nhân kia giao ra đây!

Lúc này hắn cũng hận Chu Ánh Khiết, nếu không phải nàng ta năm xưa giết cha mẹ Lâm Lạc, vì sao lại có chuyện Điền Long Trạch vẫn lạc hôm nay! Càng làm cho hắn tức giận hơn nữa là tiện nhân kia nếu đã hạ thủ còn không chịu chém cổ tận gốc, lưu lại hậu hoạn cực lớn như Lâm Lạc!

Nhưng Chu Ánh Khiết làm sao biết ngày trước mình chỉ tiện tay giết chết một đôi vợ chồng hậu thiên vô giả nhưng lại xuất hiện một đứa con nghịch thiên như thế! Trên thực tế bây giờ nàng ta cũng không biết cha mẹ Lâm Lạc là ai, chỉ là một đôi vợ chồng hậu thiên vô giả, còn nhiều năm trôi qua như vậy, nàng đã sớm quên hết từ lâu.

Tuy rằng trong lòng Điền Uyên Long vô cùng uất hận, nhưng không dám cãi lời, đem một mỹ phụ khoảng ba mươi tuổi đẩy ra, đó chính là Chu Ánh Khiết, bởi vì chứng kiến tín hiệu màu đỏ nên nàng ta cũng lập tức chạy tới.

Lâm Lạc vẫy tay, Chu Ánh Khiết bị hút qua tay hắn, bị hắn chặn ngắt, lên tiếng:

- Cáo từ!

Thân hình hắn vừa chuyển, phi hành như cơn gió, nháy mắt đã đi xa, chỉ lưu lại một mảnh kinh ngạc.

Mấy ngày nay để đồ có thể nói là liên tục nảy sinh tin tức mới!

Đầu tiên là Dịch Hưng Ba, Điền Uyên Long, cửu hoàng tử đều đột phá Thích Biến cảnh, đây là lần đầu tiên có nhiều cao thủ đột phá trong suốt mấy vạn năm nay, giống như ở thời kỳ thượng cổ võ đạo hưng thịnh, bách hoa tề tụ, trăm kiệt đua tiếng.

Sau đó là bảy cao thủ Thích Biến cảnh tiến nhập Linh cảnh, Phạm Thương Vũ luyện ra song lĩnh vực trở thành đệ nhị cao thủ chỉ sau Tô Nghiễm Khai!

Nhưng những tin tức này cũng không kinh người như hôm nay!

Lâm Lạc chẳng những không chết trong U Âm sâm lâm, còn đột phá! Chẳng những đột phá Thích Biến cảnh, còn nhảy vào Linh cảnh, hơn nữa cũng có song lĩnh vực!

Người có trình tự ột chút đều biết, Lâm Lạc tu luyện sáu hệ, lần này tuy hắn chỉ thể hiện ra song lĩnh vực, nhưng còn có ba trăm năm thời gian, với tài năng nghịch thiên của hắn chỉ sợ đủ nắm giữ sáu lĩnh vực!

Song lĩnh vực đã có thể vô địch với người cùng giai, vậy sáu lĩnh vực đây?

Không chỉ như thế, người này còn có một khôi lỗi Linh cảnh, một kích đã thủ tiêu Điền Long Trạch! Mặc dù nói Điền Long Trạch chỉ mới bước vào Linh cảnh, nhưng trừ bỏ Tô Nghiễm Khai ai dám nói một kích có thể oanh giết hắn?

Nói cách khác, cỗ khôi lỗi Linh cảnh ít nhất có tu vi nhị bộ!

514. Chương 514: Đại Thù Chung Báo. (2)

Trong suy đoán của mọi người, Lâm Lạc nhất định ở trong U Âm sâm lâm gặp được kỳ ngộ lớn, không những bản thân đột nhiên tăng mạnh, còn lấy được cỗ khôi lỗi nhị bộ! Nếu tiếp tục tính thêm cả Tô Nghiễm Khai, Bao Thức Lễ, Lâm Lạc có thể vận dụng lực lượng cấp bậc Linh cảnh có tới bốn người, trong đó còn có hai người là nhị bộ!

Chiến lực khủng bố như vậy ai có thể chống đỡ?

Uất hận này Điền gia chỉ có thể ghen đi xuống, báo thù? Đây không phải muốn chết?

Nếu chỉ có Điền Tông Ngộ, Điền Phương Lâm bọn họ, có lẽ còn ôm tâm tư báo thù, nhưng bị Điền gia liên lụy, bọn hắn căn bản không dám lấy toàn gia tộc đi mạo hiểm, cơn tức không nhịn được cũng phải nuốt!

Trong khoảng thời gian ngắn uy thế của Lâm Lạc lại cất cao vô hạn, mỗi người đều đem hắn đặt song song với Phạm Thương Vũ, muốn biết hai cường giả đạt tới song lĩnh vực rồi cục người nào càng mạnh hơn!

...

Lâm Lạc trở lại Tô gia, lập tức mang theo Lăng Kinh Hồng cùng Tô My xuất phát quay về Bạch Dương trấn.

Thứ nhất hắn đương nhiên muốn mang cữu nhân về trước mộ phần cha mẹ huyết tể, thứ hai hôn lễ của Lâm Nguyệt Lộ cùng Thái Kế Vũ đã cử hành, hắn chậm chạp còn chưa quay về nhà, nhất định sẽ làm Lâm Hành Nam lo lắng, vì vậy phải nhanh chóng quay về.

Lăng Kinh Hồng cùng Tô My đều biết lần này quay về xem như có dụng ý bá kiến bài vị cha mẹ chồng, cũng biểu lộ ý tứ Lâm Lạc cần chính thức cưới hai nàng, đều vừa thẹn vừa mừng, nhưng Tô My còn chưa biết chuyện giữa Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng.

Nhưng hiện giờ Lâm Lạc đã xem như đứng trên đỉnh cao nhất của thiên hạ, hắn muốn đồng thời cưới Lăng Kinh Hồng cùng Tô My, ai dám nói xấu?

Phiền phức chân chính là Tô Nghiễm Khai, người kia là Tô My.

Nhưng chỉ cần giải quyết Tô My, vậy Tô Nghiễm Khai cũng không thành vấn đề.

Lâm Lạc tính toán tể bá xong cha mẹ sẽ thăng thần với Tô My, chuyện này giấu diếm càng lâu hắn cảm thấy càng có lỗi với Tô My.

Thông qua truyền tống trận Tô gia đi tới biên cảnh Càn Nguyên quốc, ba người mang theo Chu Ánh Khiết bay nhanh về Bạch Dương trấn.

- Lâm thiếu, trong chuyện này nhất định có hiểu lầm, thiếp thân sao lại có thể giết cha mẹ của ngài!

Sau khi Chu Ánh Khiết tỉnh lại, lập tức biện giải ỳnh.

Lâm Lạc cười lạnh, đem chuyện giữa nàng ta cùng Quan Kỳ Anh nói ra, mà sắc mặt Chu Ánh Khiết càng lúc càng trắng bệch, không thể tưởng được lúc trước mình chỉ tùy tay giết chết hai vợ chồng nhìn có vẻ chững mốt kia lại sinh ra được yêu nghiệt như Lâm Lạc hiện giờ.

Biết mình không khả năng thoát khỏi cái chết, nhất thời nàng ta cười như điên, ánh mắt ác độc nhìn Lâm Lạc nói:

- Hận chỉ hận năm đó ta không đến Lâm gia đem trên dưới cả nhà ngươi giết sạch!

Lâm Lạc không khỏi giận dữ, tiện nhân này chẳng những không hề có ý sám hối, còn ác độc như thế.

Hắn lại đánh Chu Ánh Khiết hôn mê, không cho nàng ta tiếp tục thốt ra những lời ác độc như vậy nữa.

Không qua mấy ngày, bọn họ đã về tới Bạch Dương trấn.

- Đại thiếu? Đại thiếu đã trở lại! Đại thiếu đã trở lại!

Hộ vệ gác cổng Lâm phủ nhận ra Lâm Lạc, lập tức hưng phấn kêu to lên, vừa nghênh đón Lâm Lạc đi vào, vừa phân ra một người chạy đi thông báo.

Chỉ một lúc sau Lâm Hành Nam, Thái Kế Vũ, Lâm Nguyệt Lộ đi nhanh ra đón, đều hoan hỉ mừng rỡ vô cùng.

Bởi vì đã qua ngày kết hôn của Lâm Nguyệt Lộ cùng Thái Kế Vũ tới một tháng, bọn họ không thấy Lâm Lạc quay về đều lo lắng hắn xảy ra chuyện, hiện giờ chứng kiến hắn về tới nhà liền vui mừng quá đỗi.

Nhưng làm Lâm Lạc áy náy chính là hôn lễ của hai người vì hắn đã hoãn lại.

- Tiểu tử thói người còn không về, tỷ tỷ tuyệt sẽ không lập gia đình!

Lâm Nguyệt Lộ vỗ vỗ vai Lâm Lạc, lại đẩy về thị uy nhìn Thái Kế Vũ, người kia bị trừng đến cúi gập đầu. Chuyện xảy ra ở Thái gia cũng không thể giấu diếm, Thái Kế Vũ mỗi khi thấy Lâm Nguyệt Lộ trừng mắt đều thật chột dạ.

- Cháu đã mang cừu nhân trở về!

Lâm Hành Nam cùng Lâm Nguyệt Lộ đều vừa mừng vừa giận, Quan Kỳ Anh nhìn Chu Ánh Khiết, oán thù dâng lên, hận không thể lập tức giết người.

Lấy ra hương nến, mang theo Chu Ánh Khiết đi tới trước mộ phần vợ chồng Lâm Hành Chi, Lâm Lạc hồi tỉnh Chu Ánh Khiết, lại tiếp tục một chương giết chết ngay trước mộ phần. Lâm Nguyệt Lộ khóc mãi không dứt, Thái Kế Vũ nhân cơ hội an ủi, hóa giải lửa giận tích tụ trong lòng Lâm Nguyệt Lộ.

Mặc dù đại thù được báo nhưng Lâm Lạc không có một tia vui sướng.

Cha mẹ dù sao đã chết, cho dù giết kẻ thù cũng không thể làm bọn họ sống lại!

Lăng Kinh Hồng cùng Tô My đều quỳ xuống hành đại lễ trước mộ vợ chồng Lâm Hành Chi, Lâm Hành Nam chấn động ngạc nhiên, đây là sao vậy, hai người không phải là di cháu sao, vì sao hành đại lễ lớn như thế?

Nhưng lời này thật không nên hỏi trước mặt mọi người, lão nhân chỉ đành đem nghi vấn bỏ vào trong lòng, chờ tìm cơ hội thích hợp hỏi lại.

Mọi người quay lại Lâm gia, buổi tối mời dự thịnh yến, Tôn Đông Dương cùng Lâm Thiên Vũ đều có mặt, ngay cả Lâm Dao Hương cũng đến. Ánh mắt nàng nhìn chăm chú Lâm Lạc như vầng trăng được những ngôi sao vây quanh, trong lòng không khỏi chua xót, trước kia nàng thật gần gũi với hắn, nếu nàng chịu chủ động một chút có khả năng hôm nay đã cùng hắn kết thành một đôi.

Đáng tiếc nàng chỉ chậm trễ một chút, bây giờ Lâm Lạc đã bước lên độ à nàng chỉ có thể ngược nhìn, bên người có thêm hai hồng nhan tri kỷ, nước mắt này cũng chỉ có nàng nuốt xuống.

Lâm Lạc lấy ra thịt của Ngân Huyết Địa Long Xà mời khách, lại đưa tặng mỗi người mười giọt Không Linh Thạch Nhũ, làm nhóm người Tôn Đông Dương phải thán phục kết giao với Lâm Lạc là chuyện làm chuẩn xác nhất cuộc đời này.

Ban đêm, Lâm Lạc cùng Tô My trở lại trong phòng, cũng tới thời gian nên thẳng thắn sự thật.

- Đồ ngốc, nhìn huynh muốn nói lại thôi, có phải đang làm chuyện xấu gì hay không?

Tô My mặt nhăn như tơ, hương thơm từng trận, cực kỳ mê người.

Lâm Lạc cười gượng, cắn chặt răng bắt đầu đem chuyện hắn cùng Lăng Kinh Hồng bị nhốt trong mật thất của Âm Dương Tán Nhân nói ra, không hề có nửa điểm giấu diếm.

Nụ cười trên mặt Tô My chậm rãi thu liễm, đôi tay nắm chặt, còn không ngừng run rẩy, cho thấy nội tâm nàng như sóng to gió lớn. Nhưng kỳ quái chính là nàng không lập tức phát tác mà lặng lẽ nghe Lâm Lạc đem mọi chuyện nói xong.

Nàng đột nhiên bật dậy, không nói câu nào xông ra ngoài, xông thẳng tới chỗ ở của Lăng Kinh Hồng.

Lâm Lạc không đi cùng, chỉ ở bên ngoài chờ đợi, với thần thức của hắn hiện tại có thể nhìn thấy hết tình cảnh bên trong.

Yên lặng không bao lâu, liền nghe Tô My hét lớn:

- Vì cái gì, vì cái gì trên đời này nhiều nam nhân như vậy mà ngươi lại tuyển người ta xem trọng! Lăng Kinh Hồng, ngươi thật sự không biết xấu hổ, cùng cháu gái của mình giành nam nhân!

Ba! Ba! Ba!

Lăng Kinh Hồng vốn đã giải thích nhưng rồi không nhịn được ném Tô My lên giường, cưỡi quần đánh vào mông, làm Tô My vừa thẹn vừa sợ lại giận, trước kia mỗi khi không nghe lời nàng bị Lăng Kinh Hồng giáo

huấn như vậy rất nhiều lần, bởi vậy nàng rất sợ vị tiểu di lạnh băng kia, không nghĩ tới lớn như thế vẫn bị đánh mông.

515. Chương 515: Xuất Phát Lạc Thủy

Tô My liên tục la hét, nhưng Lăng Kinh Hồng chợt nhìn thẳng vào mông nàng, nhớ lại tình cảnh bị Lâm Lạc khi dễ khi trước, nhất thời sơ sẩy bị Tô My chạy thoát ra ngoài.

- Đáng giận! Đều là kẻ xấu!

Tô My tức giận bỏ chạy, khi nhìn thấy Lâm Lạc không khỏi vô cùng ủy khuất, nước mắt nhất thời chảy xuống.

Lâm Lạc tự giác thấy thẹn với Tô My, liền vội vàng ôm nàng vào lòng quay về phòng nàng.

- Đều là tại đại hỗn đản người!

Tô My hung hăng cắn mạnh lên cánh tay Lâm Lạc, với thân thể được thần huyết rèn luyện của hắn, nếu bị cắn trúng sẽ làm hàm răng của Tô My rơi xuống.

Lâm Lạc chợt động ý niệm, làm cơ thể biến thành nới lỏng, đưa cho yêu nữ tiết hận.

- Ô ô ô, nữ nhân không biết xấu hổ kia còn nói cùng với ta gả cho người!

Tô My vừa cắn tay Lâm Lạc vừa khóc nói:

- Sao lại như vậy chứ, nàng là tiểu di của người ta, nếu cùng nhau gả cho người, đây là chuyện gì xảy ra?

Lâm Lạc nhướng mày, nói:

- Ta biết làm vậy đối với muội không công bình, nhưng bất kể như thế nào nàng cũng là tiểu di của muội, muội không thể mắng nàng như vậy!

Tô My quyết môi, tức giận, ánh mắt chuyển tới chuyển lui, đột nhiên nói:

- Hừ, muội không thua cho nàng! Nếu nàng muốn giành với muội, muội cũng không sợ!

Lâm Lạc không biết nàng hạ quyết định gì, chỉ gắt gao ôm chặt nàng.

Tô My vừa khóc vừa cắn răng, nhưng dù sao cũng không đến nỗi đuổi Lâm Lạc đi ra, tỏ vẻ hể thấy đều có thể thương lượng, cũng không đến nỗi hết cách cứu chữa.

Thẳng đến qua nửa đêm Tô My khóc mệt ngủ gật trong lòng Lâm Lạc, Lâm Lạc liền ôn nhu nói:

- Đêm đã khuya, muội ngủ trước đi, có chuyện gì ngày mai nói sau!

- Không, chờ đi, lưu lại với muội!

Tô My ngẩng đầu lên, ánh mắt nóng bỏng, có loại mị hoặc làm cho cả sắt thép cũng bị tiêu hủy, khiến trong lòng Lâm Lạc một mảnh khuấy động.

- My nhi, bất kể như thế nào ta cũng sẽ cưới muội, cho nên chúng ta đợi sau khi kết hôn...

Lâm Lạc còn chưa nói xong đã bị Tô My dùng môi ngăn chặn. Tiếp theo một thân thể lửa nóng mềm mại đùa nghịch trong ngực hắn, trêu đùa năng lực điều khiển của hắn.

- Yêu nữ, đừng chơi lửa!

- Hừ, tiểu di ăn vụng huynh lâu như vậy, bốn cô nương không thể tiếp tục chịu thiệt thòi!

Tô My biết Lâm Lạc từng ném quả song tu quả, dứt khoát đem nguyên nhân mà Lăng Kinh Hồng tình tiền tu vì đổ thừa vì nó, tuy rằng không quá chính xác nhưng tu vì Lăng Kinh Hồng tình tiền quả thật có chút quan hệ.

Yêu nữ chính là yêu nữ, nếu hạ quyết tâm nàng lập tức biến thành vô cùng nhiệt tình mà lớn mật, tuy rằng gương mặt cười đỏ hồng nhưng đôi tay mềm cũng đã bắt lấy tiểu huynh đệ của Lâm Lạc, khiêu khích không ngừng.

Nếu không có hành động này Lâm Lạc còn có thể bào trì bình tĩnh, nhưng giờ lửa đổ thêm dầu, hắn làm sao có thể nhịn được. Nữ nhân trong lòng là thê tử mà hắn đã nhận định, nhất thời bị dục hỏa phần thân.

Chỉ thoáng chốc quần áo trên thân hai người đã kéo xuống, thân thể khêu gợi của Tô Mỹ đã mở ra hoàn toàn trước mặt Lâm Lạc. Luận dáng người Tô Mỹ đều không kém Lăng Kinh Hồng lẫn Trữ Tú Nhi, nhưng so sánh bộ ngực thật sự không thể sánh với nàng!

- Ta muốn đi vào...

Lâm Lạc nhẹ giọng nói.

- ...đến đi...

Tô Mỹ phát ra tiếng than khẽ.

Khi Lâm Lạc tiến sâu vào thân thể của Tô Mỹ, cả hai đồng thời thở ra một hơi dài, tận tình hưởng thụ trong thế giới hoan ái của nam nữ.

Mà cùng lúc đó, song tu quả cũng phát uy, tu vi Tô Mỹ nhất thời đã tăng lên.

Nàng đã đạt tới Minh Dương cảnh đỉnh, chỉ kém một chút linh ngộ sẽ tiến vào Giác Vi cảnh, nhưng khi song tu nàng lại có thể được linh ngộ cảnh giới của Lâm Lạc, khi hai người đạt tới đỉnh Tô Mỹ đã bật khóc lên, khí tức của nàng bạo tuôn, đạt tới Giác Vi cảnh!

Hai người đồng thời phát ra tiếng thở kịch liệt, nhìn nhau, trong mắt tràn đầy tình yêu.

- Đừng đi ra, ở lại bên trong!

Tô Mỹ ôm lấy Lâm Lạc, không cho hắn rời đi.

Hai người ôm nhau, yêu nữ lại uốn éo, trêu đùa Lâm Lạc, miệng nói:

- Đồ ngốc, bốn cô nương đáp ứng cùng tiểu di giả cho huynh, nhưng huynh phải đáp ứng mọi một chuyện!

Lâm Lạc cũng không nghĩ tới chuyện này được dễ dàng giải quyết, vội nói:

- Mọi người nói đi!

- Sau này chuyện hậu cung do mọi người làm chủ!

Lâm Lạc không khỏi cười khổ nói:

- Mọi người thật sự nghĩ ta là hoàng đế sao? Được được được, mọi người muốn làm chủ thì làm chủ!

Hắn chỉ cho rằng Tô Mỹ muốn hạn chế số lượng nữ nhân của hắn, nói thật ra tuy Lâm Lạc không phải quân tử đạo đức, cũng không có dục vọng mở hậu cung, có Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mỹ hắn đã thỏa mãn, nga, phải rồi...

- Có chuyện ta cần nói với mọi người...

Hắn đem chuyện của Trữ Tú Nhi nói ra, đã qua nhiều ngày như vậy, nữ nhân kia có lẽ đã sinh con rồi đi!

Hiện giờ đại thù của cha mẹ đã báo, hắn nên đi tìm nữ nhân dám mang con của hắn bỏ chạy trốn kia!

- Hồn đản, bốn cô nương không phải người thứ nhất thì thôi, lại chỉ có thể làm tiểu tam, mọi người cần chết tên đáng giận như huynh!

Tô Mỹ không ngừng làm loạn trong lòng Lâm Lạc, nhưng nàng chỉ giận mình xếp hàng thứ ba mà không phải giận Lâm Lạc có thêm một nữ nhân.

Đối với Tô Mỹ mà nói, nàng sinh ra trong thượng đẳng gia tộc, đã nhìn quen thê thiếp hợp bầy, đừng nói Lâm Lạc cưới ba người, dù ba mươi nàng cũng không cảm thấy có gì kỳ quái.

Một đêm trôi qua, Tô My ngồi trước gương trang điểm, vẻ kiều my khiến Lâm Lạc lại trầm say vào ôn nhu hương.

Tuy rằng Tô My thỏa hiệp trong việc hôn sự, nhưng lại không nhanh chóng hòa hảo với Lăng Kinh Hồng như lúc ban đầu, khi nhìn thấy đối phương yêu nữ chỉ nặng nề hừ một tiếng, quay đầu sang chỗ khác.

Nếu Lâm Lạc đã trở lại, Thái Kế Vũ cùng Lâm Nguyệt Lộ cũng nên tổ chức kết hôn, ước định nửa năm sau do Lâm Lạc đưa tiền để hai người cử hành đại hôn. Mà Lâm Lạc cũng nói với Lâm Hành Nam chuyện giữa mình cùng Lăng Kinh Hồng và Tô My.

Theo Lâm Hành Nam xem ra Lâm Lạc tự nhiên cười càng nhiều thì tử càng tốt, nhất mạch của hắn chỉ có một mình Lâm Lạc là nam đinh, tự nhiên hi vọng Lâm Lạc có thể khai chi tán diệp nhiều hơn. Tuy rằng di cháu cùng gả có vẻ xấu hổ, nhưng chỉ cần Lăng Kinh Hồng cùng Tô My không có ý kiến, Lâm Hành Nam đương nhiên càng không để ý tới.

Bởi vì như thế, Lâm Lạc lại dẫn Lăng Kinh Hồng cùng Tô My quay về Tô gia, dự tính hướng Tô gia cùng Lăng gia cầu hôn, chính thức định ra quan hệ với hai nàng.

Qua lại cũng không dùng bao nhiêu ngày, sau khi trở lại Tô gia, Lâm Lạc mở miệng cầu thân với Tô Nghiễm Khai trước, lão nhân sớm biết không thể lưu được cháu gái, tuy rằng thở dài nhưng vẫn đáp ứng.

Nhưng khi lão nhân biết Lâm Lạc cũng dự tính cưới luôn cả Lăng Kinh Hồng, nhất thời phẫn nộ, nếu không phải Tô My lôi kéo lão nhân, e rằng hắn đã bỏ đời Lâm Lạc.

Nhưng hai nàng cũng không có ý kiến, Tô Nghiễm Khai cũng không có cách nào, đành bất đắc dĩ tiếp nhận kết quả như vậy.

516. Chương 516: Lâu Nguyệt Vũ. (1)

Đối với việc Lâm Lạc cầu hôn, Lăng gia đương nhiên vô cùng lo sợ, vừa cao hứng vì có thể đặt lên một cường giả Linh cảnh, lại e ngại Tô gia vì chuyện này phẫn nộ. Nhưng bọn họ còn chưa biết Lăng Kinh Hồng đã là Linh cảnh cường giả, bằng không họ sẽ càng thêm cao hứng lẫn nuôi tiếc.

Tin tức truyền ra, cả đế đô một mảnh xôn xao, nhưng Lâm Lạc là cường giả Linh cảnh, trong tay còn có khôi lỗi nhị bộ, ai dám lăm miệng? Điền Long Trạch lợi hại bao nhiêu, còn không phải bị khôi lỗi của Lâm Lạc oanh giết, muốn nói xấu, liền xem mình có lợi hại hơn Điền Long Trạch hay không!

Tuy rằng Tô My đối với Lăng Kinh Hồng còn chưa nguôi tức giận, nhưng mặt ngoài vẫn hòa hợp êm thấm, Lâm Lạc yên lòng đi tìm Hạ Mộng Như.

Từ sau khi hắn biết Trữ Tú Nhi rời khỏi đã nhờ Hạ Mộng Như tìm hiểu xem gần đây Lạc Thủy quốc có quý phụ nhân nào mất tích nhiều ngày sau đó quay về hay không. Nguyên bản hắn không ôm hi vọng gì quá lớn, bởi vì Hạ Mộng Như mới tiến vào Lạc Thủy quốc không lâu, Lạc Thủy quốc lại là thần quốc, địa vực lớn như vậy, cơ hồ chẳng khác gì biển rộng tìm kim.

Nhưng bất ngờ chính là Hạ Mộng Như thực sự điều tra ra manh mối.

Khoảng hai năm trước tể tướng phụ nhân Lạc Thủy quốc ly kỳ mất tích, nhưng sau một năm nàng đột nhiên xuất hiện tại đế đô Phương Hương thành, điều này tạo thành đề tài câu chuyện thật lớn trong thượng tầng xã hội Lạc Thủy quốc.

Nhưng vị tể tướng phụ nhân kia cũng không gọi là Trữ Tú Nhi mà gọi là La Tú Nhi.

Tuy nói như thế nhưng Lâm Lạc vẫn quyết định đi Phương Hương thành, dù sao chuyện này có quan hệ tới nhi đồng.

Trước kia còn lo sợ bị Lạc Thủy quốc đuổi giết, nhưng hiện tại hắn đã trở thành cao thủ đỉnh cấp trong thiên hạ, có thể gạt bỏ hắn chỉ sợ có mỗi Tô Nghiễm Khai cùng Bàng Giải Vương bên trong Thiên Lạc sơn mạch, theo Tô Nghiễm Khai nói nó cũng là Huyền Linh cảnh giới!

Nhưng cho dù thực sự gặp phải cường giả như thế hắn vẫn còn khôi lỗi nhị bộ!

Hắn có đủ dũng khí xông vào Lạc Thủy quốc!

Không để Lăng Kinh Hồng đi theo, một mình Lâm Lạc đi tới Lạc Thủy quốc.

Ban đầu có thể sử dụng truyền tống trận của Tô gia, nhưng kế tiếp phải do chính Lâm Lạc đi tới, tiến vào trong cảnh nội Lạc Thủy quốc. Tuy rằng địa thế Thiên Lạc sơn mạch hiểm trở, nhưng chỉ gần bốn ngày sau hắn đã đi qua sơn mạch, tiến nhập vào Lạc Thủy quốc.

Tuy rằng hiện tại hắn đã là đỉnh cấp cao thủ, nhưng vẫn không muốn sinh chuyện, điệu thấp đi tới đế đô Phương Hương thành.

Một đường đi qua, hắn nghe được tin tức xấu.

Thiên Sư quốc kịch biến càng ngày càng nghiêm trọng, cả quốc gia đều biến thành âm thi thiên hạ, mà tông môn thần bí kia cũng rốt cục nổi lên mặt nước – Thiên Thi Tông!

Tuy rằng Âm Thi Tông cùng Thiên Thi Tông chỉ khác nhau một chữ, nhưng chỉ cần liên tưởng một chút về âm thi đầy tràn trong Thiên Sư quốc thì có thể biết được do Tề Thiên làm quỷ!

Không thể tưởng được người này tiềm nhập vào phạm vi thế lực Lạc Thủy quốc, chẳng thể trách người của Tô gia không tìm được hắn. Nhưng thực lực Lạc Thủy quốc không kém Càn Nguyên quốc chút nào, hơn nữa cũng từ Cổ thị hoàng triều phân tách đến, tự nhiên không phải không biết sự lợi hại của Âm Thi Tông năm xưa, quả quyết sẽ không ngồi xem Tề Thiên nhấc lên gió tanh mưa máu!

Tề Thiên cũng không phải ngu ngốc, hắn dám trắng trợn hoành hành, nhất định có mười phần nắm chắc!

Đây cũng không phải là Thích Biến cảnh thì có thể giải quyết vấn đề.

Chẳng lẽ Tề Thiên cũng đã tiến vào Linh cảnh? Điều này cũng không phải là không thể nào, bởi vì trong thân thể hắn có thi hạch của thượng cổ Âm Thi Tông tông chủ, lại có thể không ngừng cắn nuốt thi hạch của âm thi tăng lên tu vi, thật giống như trong tay Lâm Lạc nắm lấy ngũ hành tinh hoa, cho dù ở trong hoàn cảnh linh khí cạn cỗi cũng có thể đột phá!

Thật sự là kẻ phiến toái!

Lâm Lạc nhướng mày, chờ sau khi giải quyết xong chuyện của Trữ Tú Nhi, hắn phải đến Thiên Sư quốc một lần đem hậu hoạn Tề Thiên vĩnh viễn giải trừ. Dã tâm của người kia lớn tới điên cuồng, thậm chí còn muốn đem toàn bộ nhân loại trên đại lục biến thành âm thi cung cấp cho hắn cắn nuốt, thành tựu bài vị vô thượng của hắn, đánh vỡ trói buộc của thiên địa, theo như lời hắn nói, muốn đi tới một thế giới cũng giống như Ngân Nguyệt thế giới trong tinh không, nô dịch nhân loại nơi đó.

Vài ngày sau Lâm Lạc đã đi tới Phương Hương thành của Lạc Thủy quốc. Tể tướng đại nhân Chu Tử Ứng, năm nay ba trăm bảy mươi hai tuổi, nắm giữ quyền vị trong tay thời gian đã thật lâu, ở trong mắt người thường là đại quan cao cao tại thượng, ở trong mắt cao thủ đó chẳng qua chỉ là một hư danh, căn bản không cần để vào trong mắt.

Khi Lâm Lạc đi tới, vừa lúc là thời gian vị đại nhân kia xuất quan, nghe nói vừa đột phá Thông Minh cảnh, muốn bãi ba ngày đại yến xem như chúc mừng. Tin tức này tại đế đô cũng không phải là bí mật, vị đại nhân kia phát thiệp mời khắp nơi, các đại tiểu gia tộc đều nhận được.

Nhưng tu vi của Chu Tử Ứng thật sự là quá thấp, ở địa phương tại đế đô mà cao thủ Thông Minh cảnh nhiều như mây, căn bản chẳng khác gì một con kiến, không có mấy người nhận lời, đến chúc mừng trên cơ bản đều là những thế gian tầng thấp nhất.

Vật họp theo loài, người lấy đàn phân, hắn là Thông Minh cảnh đương nhiên không khả năng mời được Thiên Hợp cảnh, thậm chí cả Khuy Linh cảnh cũn không đến. Đây là thực tế, thế giới này lấy thực lực vi tôn!

Với thân thủ của Lâm Lạc đương nhiên thật nhẹ nhàng thông qua kiểm soát của thủ vệ, tiến nhập vào đại sảnh, chỉ thấy có chừng gần trăm bàn tiệc, nhưng nhiều lắm chỉ có một phần ba người đang ngồi, thân phận ời không tới, thân phận thấp lại không muốn mời, bởi vậy có vẻ lạnh tanh.

Lâm Lạc tùy tiện tìm một chỗ trống ngồi xuống, thầm nghĩ nếu La Tú Nhi là Trữ Tú Nhi, nói không chừng lát nữa sẽ xuất hiện, hẳn không muốn gây náo nhiệt quá lớn. Tuy rằng hẳn không phải người câu nệ lễ tiết, nhưng lần này hẳn thật sự muốn đến cướp người, không muốn gây nháo cho cả thiên hạ đều hay biết.

Qua một lát lại có khách nhân đến, bởi vì những nơi khác xem như đã đầy người, có vài người ngồi xuống bàn chỗ Lâm Lạc, tận lực gom đầy một bàn. Những người này đừng nói là không biết Lâm Lạc, bản thân họ cũng không quá quen thuộc lẫn nhau, đều xưng tên báo họ, sau đó mới chào nhau.

Lâm Lạc tùy tiện bịa một cái tên cho qua, nhưng lại bị người khác tiếp tục nói một trận khách sáo.

Thời gian bắt đầu tiệc tối lúc giờ Dậu, tới thời điểm này hoặc là không có ai đến, nếu đến phải là đại nhân vật.

Một trận thanh âm đình dương vang lên, một nữ tử tuyệt sắc đi vào đại sảnh, không nói tới quần áo của nàng hoa lệ thế nào, chỉ nhìn vẻ đẹp của nàng cũng đủ làm người say mê không dời mắt. Nhưng nhìn nàng toàn thân tản ra vẻ tôn quý, làm người ta không dám nảy sinh chút lòng khinh nhờn, thầm nghĩ chỉ muốn khúm núm dưới chân của nàng, nghe theo mệnh lệnh nàng, cho dù lên núi đao xuống biển lửa cũng không tiếc!

Lâu Nguyệt Vũ!

517. Chương 517: Lâu Nguyệt Vũ. (2)

Con người Lâm Lạc co rụt lại, thiên chi kiêu nữ này quả nhiên đã tiến vào Thích Biến cảnh, khí tức khiến người trong thiên hạ đều phải thần phục càng thêm cường đại!

Có chút người trời sinh đã mang theo phong thái làm nhân vương, cho dù mặc một thân vải thô áo gai cũng không thay đổi được khí chất đoạt lòng người, không thể nghĩ ngờ Lâu Nguyệt Vũ chính là người như vậy, hơn nữa theo tu vi nàng tăng lên, lực ảnh hưởng càng lúc càng lớn.

Tin tưởng nếu như nàng tiến vào Linh cảnh, muốn công chiếm thành trì căn bản không cần tự mình ra tay, chỉ cần nhẹ nhàng hạ lệnh xuống quân đội thủ thành sẽ tự mình mở cửa cho nàng, đem trọn tòa thành trì dâng lên!

Thật giống như Lâm Lạc có được huyết mạch Thiểm Điện tộc, Lăng Kinh Hồng là tộc nhân Hỏa Diệt tộc, Lâu Nguyệt Vũ cũng có được huyết thống của thượng cổ đại tộc nào đó. Lâm Lạc từ sau lưng nàng mơ hồ chứng kiến hư ảnh một nữ tử có hai cánh, giống như là bạch vũ!

Một cao thủ Thích Biến cảnh như nàng ở đẳng cấp tuyệt đối là nhân vật đỉnh cấp, vì sao lại xuất hiện trong yến hội của một võ giả Thông Minh cảnh? Chẳng lẽ mình bị lộ hành tung, Lạc Thủy quốc dự định phái ra cao thủ tiến hành vây giết mình hay sao?

Những khách nhân khác thật không ngờ trong yến hội lại gặp được một đại nhân vật như thế, vừa kinh ngạc lại cảm thấy hưng phấn. Nguyên nhân vì sao không quan trọng, mấu chốt là bọn hắn có cơ hội cùng bàn với vị thiên chi kiêu nữ này, sau này mặt mũi sáng sủa thế nào!

Thích Biến cảnh chỉ mới hai mươi lăm tuổi, hơn nữa còn là Lâu gia đại tiểu thư, vô luận thân phận nào cũng làm Lâu Nguyệt Vũ biến thành tiêu điểm.

Trong khoảnh khắc toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, Lâu Nguyệt Vũ có tu vi Thích Biến cảnh, là nhân vật cấp lão tổ chân chính, ai dám thử mạnh trước mặt nàng?

Ánh mắt Lâu Nguyệt Vũ xoay chuyển, đột nhiên quét tới trên người Lâm Lạc, nguyên bản trên mặt hiện lên tia cười thản nhiên chợt biến thành khiếp sợ. Nàng không để ý tới người hầu dẫn đường phía trước, mà hướng chỗ Lâm Lạc đi tới.

Lấy thân phận của nàng hiển nhiên phải ngồi thượng tọa, lại nhìn thấy nàng đột nhiên đi qua chỗ Lâm Lạc tất cả mọi người đều khó hiểu, nhưng cao thủ Thích Biến cảnh làm việc có ai dám lăm miệng, nhiều lắm trong lòng nảy sinh bất quái mà thôi.

- Nguyên lai là Lâm huynh!

Thanh âm của Lâu Nguyệt Vũ giống như một dòng suối mát, mang theo hương vị linh hoạt kỳ ảo.

Lâm huynh!

Mọi người đều bị hoảng sợ, có thể được nàng dùng phương thức ngang hàng đối đãi, chẳng phải chứng minh người kia cũng là cao thủ Thích Biến cảnh!

Trời ạ! Đây là yến hội do võ giả Thông Minh cảnh cử hành sao, đừng nói xuất hiện hai cường giả, chỉ xuất hiện một Khuy Linh cảnh cao thủ cũng đủ khiến cho oanh động! Chẳng lẽ vị đại nhân kia lại là người thân của cường giả Thích Biến cảnh đó ư?

Lâm Lạc mỉm cười, nói:

- Nguyệt Vũ cô nương, ngồi!

Quả nhiên!

Thấy Lâm Lạc không hề yếu thế, mọi người đều khẳng định suy đoán của mình, người này tuyệt đối là cao thủ Thích Biến cảnh.

Lâu Nguyệt Vũ mỉm cười, thật tao nhã ngồi xuống.

Một bàn này có tới hai cao thủ Thích Biến cảnh, còn người nào dám ngồi nơi này, sáu người khác vội vàng đứng lên, vừa cúi đầu vừa chấp tay chào hai người, vô cùng cung kính lui sang một bên, mồ hôi lạnh ướt đầm.

- Lâm huynh đại giá quang lâm, không biết là cần làm gì?

Lâu Nguyệt Vũ thật sự tò mò, Lâm Lạc đến Lạc Nguyệt quốc còn hiểu được là đi lịch lãm, nhưng lại chạy tới nơi này cạo cơm, thật sự làm nàng vô cùng khó hiểu.

Nhìn thấy vẫn còn thời gian, Lâm Lạc cười nói:

- Đương nhiên là vì Nguyệt Vũ mà đến! Nửa năm trước được chiêm ngưỡng vẻ đẹp của cô nương, ta cơm nước không ngon, đành từ xa xôi vận lý tìm tới!

Thối đi!

Nếu thật sự động tâm với nàng, vậy phải tìm tới Lâu gia đi, làm gì chạy tới nơi này? Muốn nói Lâm Lạc đoán được hôm nay nàng sẽ tới đây, Lâu Nguyệt Vũ hoàn toàn không tin!

Nàng không tranh luận với Lâm Lạc, bởi vì chuyện này mà ai thắng bại thì vẫn làm thanh danh nàng tổn hại.

- Qua thời hạn ba tháng không thấy Lâm huynh xuất hiện, vốn tưởng rằng Lâm huynh gặp bất trắc, không nghĩ tới chẳng những không vắng lạc, còn đạt tới Thích Biến cảnh, thật sự là đáng mừng!

Lâu Nguyệt Vũ đưa tay tự mình rót rượu cho Lâm Lạc:

- Nguyệt Vũ kính Lâm huynh một chén!

Nàng nhìn không thấu tu vi của Lâm Lạc, nhưng cảm giác được sự cường đại của hắn, cho rằng hắn cũng đột phá Thích Biến cảnh, tự nhiên không nghĩ tới kỳ thật hắn đã là Linh cảnh!

Thật ra suy đoán như vậy của nàng mới phù hợp thực tế, dù sao từ Thiên Hợp tiến lên thẳng Linh cảnh là chuyện không sao tưởng tượng nổi! Đừng nói tiến vào tiên cảnh, dù đột phá tới Thích Biến cảnh cũng phải thăng lên lục trọng thiên, như vậy đã vô cùng khủng bố!

Lâm Lạc cầm chén rượu hướng đối phương như mời, uống cạn một hơi.

Sau khi đạt tới Linh cảnh, hắn đã có thể tự hóa thành thiểm điện, thanh mộc, có được thân thể bất tử, độc được bình thường căn bản không khả năng tạo thành thương tổn với hắn, nếu như nói Lâu Nguyệt Vũ dự đoán được hành tung của hắn, dùng độc vật của U Âm sâm lâm đối phó hắn, như vậy hắn chỉ đành nhận biết!

Trên thực tế đây chỉ là một chén rượu ngon.

Lâu Nguyệt Vũ không hào sảng được như Lâm Lạc, chỉ dùng đôi môi đỏ mọng nhấp nhẹ một hớp, tựa hồ không chịu nổi tửu lượng, hai má của nàng lập tức đỏ ửng, càng tăng thêm vẻ diễm lệ.

- Lâm huynh, người thật to gan, dám đơn thương độc mã đến Lạc Thủy quốc! Người không biết đầu của mình giá trị bao nhiêu sao? Mau quay về đi thôi!

Lâm Lạc chuyển nhẹ chén rượu:

- Chỉ cần Nguyệt Vũ không tiết lộ hành tung của ta, sẽ không ai biết ta tới nơi này!

Lâu Nguyệt Vũ thiếu chút nữa tức chết, người này thật sự nhập diễn, cho rằng mình tới gặp tình nhân sao? Nàng hừ một tiếng, nói:

- Ta và người thuộc hai quốc gia, ta tha cho người một mạng đã là hạ thủ lưu tình, người còn tham vọng quá đáng ta sẽ bao che người?

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Nguyên lai Nguyệt Vũ đối với ta cũng là một khối tình si, không phải chỉ một mình ta tình nguyện!

Trong con người Lâu Nguyệt Vũ không khởi hiện lên chiến ý điên cuồng, tuy rằng nàng tu dưỡng tốt, nhưng không chịu nổi bị Lâm Lạc liên tục trêu chọc. Nàng là một nữ nhân tầm mắt rộng lớn, hiện giờ có thể cùng nàng sánh vai chỉ có một mình Lâm Lạc.

Nàng không muốn giết Lâm Lạc, cũng không phải vì có tư tình với hắn mà là chỉ xem Lâm Lạc như đá mài đao, là đối thủ để bản thân mình không thể lơ là tiến bộ!

Nhưng Lâm Lạc nhiều lần trêu chọc làm sao không làm vị thiên chi kiêu nữ kia cảm thấy nổi giận?

- Lâm huynh, theo ta ra ngoài cùng một trận chiến, nếu Nguyệt Vũ thắng, người lập tức trở về Càn Nguyên! Nàng lạnh lùng nói.

Lâm Lạc mỉm cười, đáp:

- Với những lời này của người, ta sẽ tha cho người ba lần không chết!

Trong lúc nói chuyện, chỉ nghe thanh âm dần sáo vang lên, chủ nhân yến hội rốt cục xuất hiện.

Chu Tử Ứng có cảm giác vô cùng hài lòng, sáng khoái hào khí can vân.

Tuy rằng hắn là tể tướng đế quốc, ở người thường nhìn vào quyền cao chức trọng, nhưng thế giới này dùng thực lực phân chia địa vị, đừng nói là một tể tướng, dù làm tới hoàng đế vẫn còn là một con rối!

518. Chương 518: Trữ Tú Nhi. (1)

Kỳ thật hắn được xem như hoàng thân quốc thích.

Tỷ tỷ của hắn hơn hai mươi năm trước chẳng những diễm danh lan xa, thiên tư bất phàm, được một tộc nhân có địa vị của Lâu gia vừa ý, thu làm thị thiếp. Chính bởi vì như vậy hắn mới lấy được vị trí hôm nay.

Nhưng ngày vui chẳng được bao lâu, tỷ tỷ của hắn sinh ra nữ nhi liền buông tay rời đi, Chu gia xuống dốc không phanh, không dám tiếp tục xưng là tông gia của Lâu gia, Chu Tử Ứng cũng sống thật nơm nớp lo sợ, nhờ vậy mới bảo vệ được vị trí hiện tại.

Hiện giờ thời vận thay đổi, nữ nhi của tỷ tỷ hắn không nghĩ tới lại là một thiên tài võ đạo, trước đó vài ngày bỗng dưng nổi tiếng, đánh bại Tiểu Nguyên nổi danh Lạc Thủy quốc, sau hành trình U Âm sâm lâm đột phá Thích Biến cảnh, trở thành lão tổ trẻ tuổi nhất đế đô!

Tuy rằng thân phận làm cậu như hắn còn chưa được công khai, nhưng Lâu Nguyệt Vũ đã tặng cho hắn thật nhiều đan dược trân quý, để cho hắn đột phá được trạm kiểm soát quấy nhiễu mấy chục năm, tiến vào Thông Minh cảnh!

Mà đại yến hôm nay mặt ngoài là chúc mừng hần đột phá, trên thực chất là muốn công khai quan hệ giữa hần cùng Lâu Nguyệt Vũ! Có được cháu gái tu vi Thích Biến cảnh, xem còn ai dám không để hần vào trong mắt, không chịu cung kính đối với hần!

Càng máu chốt chính là, đột phá tới Thông Minh cảnh, củng cố xong cảnh giới, công pháp tu luyện yêu cầu thân đồng tử của hần rốt cục chấm dứt, có thể sử dụng ái ái thể của hần!

Nghĩ tới đây, ánh mắt hần nhìn thiếu phụ tuyệt sắc bên cạnh tràn đầy lửa nóng, nhiều nhất chỉ thêm ba ngày hần đã được hưởng trọn ước nguyện!

Chủ nhân vào bàn nhưng lại không gây náo động hiện trường, bởi vì lực chú ý của mọi người toàn bộ đều đặt trên người hai cao thủ Thích Biến cảnh.

Chu Tử Ứng cũng không nghĩ tới chuyện này, hần cần chính là hiệu quả khiếp sợ như vậy!

Nhưng kỳ quái chính là vì sao Lâu Nguyệt Vũ không ngồi lên thượng tọa, ngược lại cùng một tiểu tử ngồi chung với nhau? Chẳng lẽ là tình lang của nàng? Nếu nói không phải, còn ai dám cùng nàng ngồi chung một chỗ, còn có thể chậm rãi nói chuyện, mặt không biến sắc?

Hần càng nghĩ càng cảm thấy được có lý, lập tức đi tới.

Tuy rằng hần là cậu của Lâu Nguyệt Vũ nhưng cũng không dám bái cái giá, ngược lại thật cẩn thận lấy lòng cháu gái tiền đồ vô lượng, cười nói:

- Nguyệt Vũ, đây là vị hôn phu tương lai của cháu sao? Quả nhiên là nhất biểu nhân tài, nhân trung chi long, khí thế đường đường, tuổi trẻ tài cao!

Hần kỳ thật không biết Lâm Lạc là ai, nhưng lời khen đã liên tục tuôn ra.

Lâm Lạc cũng không hề nhìn hần, mà đã đem ánh mắt chăm chú lên trên người mỹ phụ tuyệt sắc, có cảm xúc nghiêng rằng muốn quát người lập tức.

Mỹ phụ kia chính là Trữ Tú Nhi, cũng chính là phu nhân tể tướng La Tú Nhi hiện tại, có trời mới biết đâu mới là tên thật của nàng!

Trữ Tú Nhi tự nhiên cũng nhìn thấy Lâm Lạc, thân thể mềm mại không khỏi run lên, nàng hiểu được Lâm Lạc vì nàng mà đến, xác thực mà nói là vì nhi đồng chưa từng tồn tại kia mà đến!

Nhưng nàng thật sự không ngờ lá gan của Lâm Lạc lớn như vậy, dám một mình xâm nhập nước đối địch!

Hiện tại nàng chỉ có một hi vọng, là Lâm Lạc ngàn vạn lần đừng nhận thức nàng, nếu không sự tình nháo lớn Lâm Lạc sẽ bị Lạc Thủy quốc đuổi giết! Tuy rằng có đôi khi nàng thực sự hờn giận hần nhưng càng không hi vọng hần bởi vì chính mình mà mất tính mạng!

Ấn? Tình huống gì vậy?

Chu Tử Ứng nhìn thấy Lâm Lạc dùng ánh mắt mê đắm nhìn ái ái thể của mình, trong lòng không khỏi tràn đầy khó chịu! Tiểu tử nào không khỏi quá háo sắc, lại dám ở ngay trước mặt Lâu Nguyệt Vũ nhìn trừng trừng ái ái thể của hần không chút kiêng nể!

Còn chưa kết hôn đã như vậy, sau này còn không phải nhìn thấy mỹ nữ trực tiếp cướp đoạt!

- Cùng ta rời đi!

Nếu Lâm Lạc đã đến cướp người, cũng không cần che giấu đi thẳng vào chính đề.

Trữ Tú Nhi còn chưa trả lời, Chu Tử Ứng đã giận điên lên.

Tiểu tử này đúng là sắc đảm che trời, ngay cả vợ của mình cũng không buông tha? Há sắc cũng phải có cực hạn, con thỏ cũng không ăn cỏ bên cạnh hang đâu!

- Lâm huynh, người đây là ý gì?

Lâu Nguyệt Vũ cũng không khả năng nghĩ tới giữa Lâm Lạc cùng Trữ Tú Nhi từng có một đoạn cảm tình “thông dâm”, chỉ cho rằng người này háo sắc tới mức độ này, tự nhiên trong lòng tràn đầy xem thường.

Lâm Lạc cường thế quật khởi, tin tức về hắn tự nhiên là không ít, cho dù ở Lạc Thủy cùng Đại Việt đều điều tra được thật rõ ràng.

Thật sự là kỳ quái, một kẻ háo sắc như vậy không ngờ trong võ đạo còn tinh tiến như bay, không khỏi làm cho những người khổ luyện muốn học máu mà chết!

Mà nàng càng thật không ngờ, nữ nhân mà hắn đánh chủ ý lại là vợ của nàng!

Lâm Lạc đưa tay chỉ chỉ Trữ Tú Nhi, nói:

- Nàng là người của ta!

Quả nhiên là tên háo sắc!

Lâu Nguyệt Vũ đã vô cùng giận dữ, ban đầu nàng còn tưởng rằng Lâm Lạc tới lịch lãm, nhưng theo tình huống hiện tại mà xem không phải lịch lãm mà là liệt diễm!

Thật không thể nhẫn nhịn!

Nàng quát một tiếng, nói:

- Lâm Lạc, theo ta đi ra!

Ít nhất nàng còn chưa mất lý trí, muốn khai chiến ngay trong đại sảnh, như vậy sẽ có vô số người đi theo tai ương.

Kỳ thật không cần Lâu Nguyệt Vũ khiển trách, những người khác nhìn thấy tình thế này đã cảm thấy không đúng! Nhưng những kẻ tới nơi đây vốn không có bao nhiêu địa vị, căn bản chưa từng nghe qua tên Lâm Lạc, nhưng có thể xác định Lâm Lạc cùng tầng cấp với Lâu Nguyệt Vũ, làm sao còn dám lưu lại chỗ này, đã vội vàng trốn khỏi đại sảnh.

- Lại đây!

Lâm Lạc nhìn Trữ Tú Nhi quát, nữ nhân này thật sự to gan lớn mật, dám rẽ vào hài tử của hắn bỏ trốn, không đánh mông nàng một trận thật sự không thể trút giận!

Khiếp sợ với “dâm uy” của Lâm Lạc, Trữ Tú Nhi không nhịn được đi về phía hắn, ngay chính nàng cũng không ý thức được là chuyện gì xảy ra.

- Khinh người quá đáng!

Chu Tử Ưng không nhịn được nữa, nếu thật để ái thê của mình bị người mang đi, hắn còn mặt mũi gì làm tể tướng, trực tiếp mua khối đậu hủ đâm chết cho xong! Hắn đưa tay kéo tay Trữ Tú Nhi.

- Lớn mật!

Lâm Lạc mặc kệ Trữ Tú Nhi là thê tử của ai, nếu đã mang thai hài tử của hắn, vậy là nữ nhân của hắn! Hơn nữa trước kia tuy hắn say rượu không nhớ rõ tình hình, nhưng sau khi tiến vào tiên cảnh hắn lại nhớ thật rõ ràng, tình tường biết rõ hắn là nam nhân đầu tiên của Trữ Tú Nhi!

Hắn cũng sẽ là nam nhân duy nhất của Trữ Tú Nhi!

Hắn phất tay hướng Chu Tử Ưng quét tới.

- Lâm Lạc, ngươi thật quá mức!

Lâu Nguyệt Vũ khẽ quát một tiếng, vươn tay điểm tới cổ tay Lâm Lạc.

Oanh! Oanh!

Tay của Lâu Nguyệt Vũ va chạm cổ tay Lâm Lạc, lập tức bị lực lượng hộ thể cường đại của hắn đánh bay, mà Chu Tử Ưng lại âm âm chấn động, trực tiếp mềm nhũn ngã trên mặt đất.

Nhưng một màn xảy ra kế tiếp lại làm mọi người không sao tưởng tượng!

Trữ Tú Nhi đột nhiên vùng tay lên, trên tay hiện thêm một thanh chủy thủ hướng cổ Chu Tử Ưng quét tới!

519. Chương 519: Trữ Tú Nhi. (2)

Đi!

Mặc dù người trong đại sảnh đã lui ra ngoài, nhưng không rời đi, đang xem cuộc chiến. Thấy một màn như thế bọn họ tựa hồ có chút hiểu ra, thì ra Lâm Lạc cùng Trữ Tú Nhi đã sớm thông đồng, hiện tại trắng trợn mưu sát trượng phu sao?

Chủ thủy xẹt qua cổ Chu Tử Ung, nhưng Trữ Tú Nhi chỉ là Minh Dương cảnh, còn kém hơn Chu Tử Ung hai cảnh giới, cho dù trong tay cầm pháp bảo cũng chưa chắc phá được phòng ngự của Chu Tử Ung, chỉ lưu lại một dấu vết qua tai đối phương.

- Lâm Lạc, giúp ta giết hắn!

Trữ Tú Nhi ngẩng đầu nhìn Lâm Lạc, trong ánh mắt tràn đầy khẩn cầu.

- Lý do?

Lâm Lạc không có thói quen vô duyên vô cớ giết người.

- Hắn giết toàn tộc của ta, ta vì báo thù phải thay đổi tên họ gả cho hắn, vì muốn ám sát hắn! Lâm Lạc, giúp ta! Giúp ta!

Trong mắt Trữ Tú Nhi đầy nước mắt, thanh âm bi thương như chim quên khắp huyết.

Đây quả thực là huyết hải thâm cừ, không tiếc dĩ thân báo hận, đáng tiếc thực lực đôi bên sai biệt thật quá lớn!

Lâm Lạc gật gật đầu, vung ngón tay, nói:

- Đan hạch của hắn đã bị ta phế đi, không khác gì người thường!

Huyết hải thâm cừ như vậy, tự nhiên phải do chính mình động thủ.

Trữ Tú Nhi cắn chặt răng vung chủ thủy, đầu của Chu Tử Ung đã bay ra, thi thể không đầu phun trào máu tươi, nhưng không cách nào dính tới người Lâm Lạc cùng Trữ Tú Nhi, giống như ở trước mặt hai người có một tầng bình chướng vô hình.

- Đi!

Lâm Lạc cần nói chuyện với nữ nhân không ngoan ngoãn này mới được.

- Người...người...

Ở sau lưng rốt cục Lâu Nguyệt Vũ đã hồi phục thần trí, khuôn mặt vô cùng khiếp sợ:

- Người tiến vào Linh cảnh?

Vừa rồi va chạm nàng cảm thấy lực lượng trong thân thể Lâm Lạc giống như biển rộng, ở phương diện chất lượng còn vượt qua nàng ít nhất trăm lần! Đây không phải Thích Biến cảnh đỉnh có thể làm được, chỉ có cường giả Linh cảnh mới có thể đạt tới!

- Đừng nản chí, chỉ sớm hơn người một bước!

Lâm Lạc không hề có chút xem thường thiên phú của nữ tử này, nếu như nàng cũng có được kỳ ngộ như Lăng Kinh Hồng, nói không chừng cũng có thể trong thời gian thật ngắn đột phá Linh cảnh!

Lâu Nguyệt Vũ đã ngây người, nàng làm sao dám nghĩ đến một kẻ háo sắc đáng ghét như thế có thể tiến vào Linh cảnh nhanh tới như vậy!

Nàng tuy rằng thiên tư tuyệt đỉnh, lại có đại cơ duyên, đại bí mật, nhưng muốn đạt tới Thích Biến thập trọng thiên nàng ít nhất cần tới mười năm mới có thể vượt qua, hơn nữa muốn lĩnh ngộ hư vực còn cần thêm mười năm, muốn đột phá cũng phải chờ tới năm mươi tuổi.

Đây đã là tốc độ nhanh nhất từ trước tới nay của Lạc Thủy quốc, tuyệt đối là chấn động quốc gia! Nhưng đem so sánh với Lâm Lạc, hoàn toàn chính là cặn bã!

Vì cái gì, dựa vào cái gì một tên háo sắc lại có thể ở võ đạo lấy được thành tựu như thế?

Lâm Lạc mang theo Trữ Tú Nhi nghênh ngang đi ra khỏi tướng phủ, một đường đi qua không người nào dám trở! ikienthuc.org

Chuyện cười, không thấy ngay cả Lâu Nguyệt Vũ cũng phải nếm thiệt thòi sao, ai tự nhận mình cường đại tới mức có thể kè vai với Lâu Nguyệt Vũ? Bọn họ đã nhẫn nhịn, những người khác càng thêm tránh né.

- Nói đi, rốt cục nàng đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Lạc đem Trữ Tú Ninh đưa tới một khách điếm, quyết định hỏi cho rõ ràng.

Trữ Tú Ninh thật sự sợ hãi Lâm Lạc, im lặng một lát mới nói:

- Tên thật của ta là Trữ Kiều Nguyệt, xuất thân từ một tiểu gia tộc, nhưng tốt xấu áo cơm không lo. Mười bảy năm trước Chu Tử Ứng dòm ngó một trương bí phương tổ truyền nhà ta, phái người giả dạng thành cường đạo đem trên dưới cả nhà đều giết chết, ngay cả hài tử mới sinh cũng không ngoại lệ! Bởi vì ngày đó ta đến nhà thân thích thăm viếng nên mới tránh thoát một kiếp!

- Nguyên bản ta cũng không biết là ai hạ độc thủ, nhưng bốn năm sau trong đế đô có loại trà mới được bán ra, lại có công hiệu tĩnh thần thanh tâm, ta vừa nếm thử liền biết là bí phương tổ truyền gia tộc của ta, rốt cục tìm được kẻ chủ mưu sát hại gia tộc ta chính là Chu Tử Ứng!

- Nhưng mà khi đó ta chỉ có tu vi Thanh Huyền cảnh, cừu nhân quá cường đại! Vì vậy ta đổi tên La Tú Nhi, tìm cách gả vào Chu gia, tìm cơ hội ám sát kẻ thù nhưng chờ mãi không có cơ hội!

- Sau đó ta đi ra ngoài giải sầu, cùng thương đội đến Hoa Nguyên trấn, không nghĩ tới quân đội Càn Nguyên quốc đột nhiên đánh tới cho nên trở thành tù binh.

Chuyện kể tiếp không cần phải nói Lâm Lạc cũng đã biết, dọc theo đường đi nàng che giấu dung mạo tuyệt thế, nhưng ở nô lệ phường thị vẫn bộc lộ kinh diễm, bị Lâm Lạc cùng Điền Phi Thành vì đấu khí nên mua xuống, cuối cùng kết thành nghiệt duyên.

Nàng vẫn chưa từng quên chuyện báo thù, chờ đợi kiếm đủ “ưu đãi” trên người Lâm Lạc liền lén lút quay về Phương Hương thành, tiếp tục làm tể tướng phu nhân, chờ cơ hội ám sát.

Nhắc tới nàng vẫn thật may mắn, nếu rơi xuống trong tay Điền Phi Thành, chẳng những cả đời vô vọng báo thù, còn phải luân vào đồ chơi, nếu không bị chà đạp tới chết thì không nhẫn nhịn được nổi nhục mà tự sát!

Lâm Lạc nhướng mày, hỏi:

- Nhi đồng đâu?

Hắn không phải người có tâm địa sắt đá, đối với những gì Trữ Kiều Nguyệt gặp được có vài phần đồng tình, nhưng còn chưa tới mức nảy sinh tình yêu. Đối với việc đối phương không đề cập tới nhi đồng cũng đã làm Lâm Lạc vô cùng tức giận.

Trữ Kiều Nguyệt không thực sự mang thai, tự nhiên đã sớm đem việc có nhi đồng ném ra sau đầu, nàng vì báo đại thù nhẫn nhục sống tạm bợ, nhưng thực tế lại là người thích hưởng thụ, hiện tại đại thù đã báo, nàng cũng không muốn bị Lâm Lạc giết chết.

Nàng nghĩ nghĩ, khóc ròng nói:

- Thực xin lỗi, nhi đồng sinh non, mất rồi!

Lâm Lạc giống như gặp sét đánh, dù đứa bé kia cũng không phải trong ý muốn của hắn, nhưng nếu đã mang thai hắn tự nhiên muốn làm tròn trách nhiệm làm cha, nhưng nghe được tin như sấm sét giữa trời quang, đứa bé đã mất, làm sao không để cho hắn thất thần.

Trữ Kiều Nguyệt từ trong kẽ tay trộm quan sát Lâm Lạc, trong lòng bồn chồn không biết ác nhân này sẽ làm gì nàng? Theo nàng nghĩ đến tốt nhất là cùng Lâm Lạc quay về Càn Nguyên quốc, làm thị thiếp cho Lâm Lạc cũng không sao, chỉ cần được yên tĩnh hưởng quãng đời còn lại là tốt nhất.

Dù sao Lâm Lạc cũng là võ đạo cường giả, rất nhanh đã khôi phục lại từ trong nỗi đau “mất con”, dù sao hắn chưa từng nhìn thấy Trữ Kiều Nguyệt mang thai, cũng chưa từng gặp qua “nhi đồng” lần nào.

- Theo ta trở về đi!

Lâm Lạc thở dài, hắn là một nam nhân luôn thừa nhận trách nhiệm.

Trữ Kiều Nguyệt vô cùng mừng rỡ, nhưng trên mặt không dám biểu lộ ra, nói:

- Vậy...có thể giúp ta cùng đi một chỗ, ta nghĩ muốn tế bái người nhà một chút!

Đây là có hiểu, Lâm Lạc gật gật đầu, tính ra hắn cũng xem là con rể Trữ gia.

Nhưng hai người vừa rời khỏi khách điểm, chỉ nghe vài tiếng dị động mỏng manh ma sát, trên bầu trời khách điểm xuất hiện năm đạo nhân ảnh, đều tản ra khí tức khủng bố không kém gì Lâm Lạc!

Những người này Lâm Lạc từng gặp qua bên trong U Âm sâm lâm, trong đó có hai người đã là Linh cảnh cường giả, ba người khác thì mới hoàn thành tấn giai.

520. Chương 520: Chiến Lạc Thủy Chư Cường. (1)

Lại có thể xuất động uy thế lớn như thế, có thể thấy được đã xem trọng Lâm Lạc thế nào!

Trong đế đô không có việc gì là việc nhỏ, chuyện xảy ra trong tướng phủ lập tức truyền khắp Phương Hương thành, Lâu gia lão tổ lập tức gọi Lâu Nguyệt Vũ đến hỏi chuyện, biết được Lâm Lạc đã trở thành Linh cảnh cường giả, nhất thời kinh hãi, vội vàng thương nghị cùng tam đại gia tộc khác, xuất động năm Linh cảnh cường giả đến vây sát Lâm Lạc.

Trong cuộc chiến Việt Tú thành, các đại lão Lạc Thủy quốc đối với sự yêu nghiệt của Lâm Lạc đã tràn ngập sát ý, nhưng vì lúc ấy không có cơ hội, càng không khả năng phái ra cao thủ trà trộn vào Càn Nguyên quốc tiến hành ám sát, nhưng hiện tại Lâm Lạc đã tự chạy tới cửa, vậy tuyệt không đạo lý buông tha!

Quả nhiên đúng như lời đồn đãi, khả năng là vị thiên tài kiệt xuất nhất từ trước tới nay luôn háo sắc thành tánh, lại có thể lập diễm chạy tới tận Lạc Thủy quốc, thật không biết nên nói là hắn muốn chết hay là sắc đảm bao thiên!

Nhưng người như vậy lại có thể trở thành cường giả Linh cảnh, còn vô cùng trẻ tuổi, thật làm vô số võ giả thậm chí đều muốn đi tự sát!

Năm người này đến từ tứ đại gia tộc Hoa, Tiểu, Lâu, Trần, trong đó Tiểu gia xuất động hai người, đều dùng ánh mắt đàng đàng sát khí nhìn chằm chằm Lâm Lạc. Tuy rằng sau khi bọn hắn ra tay ở bên ngoài địa phương linh khí quá loãng hiện tại chờ thêm trăm năm chưa chắc được khôi phục hoàn toàn, nhưng vì cần thu dọn một thiên tài tiềm lực vô hạn như thế vẫn là đáng giá!

Nếu không lấy năng lực nghịch thiên của Lâm Lạc không biết khi nào sẽ bước tới nhị bộ linh giả! Đến lúc này kẻ này sẽ càng thêm to gan lớn mật, chứng kiến nữ nhân xinh đẹp liền nhào lên đi!

Lạc Thủy quốc đúng thật là nhiều tai nạn, mới toát ra một Thiên Thi Tông, hiện tại lại xuất hiện thêm Lâm Lạc, vì sao phiền toái đều gom tới cùng nhau!

Đối mặt năm Linh cảnh cường giả vây quanh, Lâm Lạc chỉ nhàn nhạt cười, nói:

- Vài vị là đến mời khách từ phương xa đến dùng cơm tẩy trần sao? Không cần thiết đâu, ta chỉ ở lại một ngày nơi này là phải về!

Tiểu gia lão tổ oán hận Lâm Lạc nhiều nhất, lúc trước Tiểu Nguyên bị tổn thất nặng dưới tay Lâm Lạc, do đó làm ảnh hưởng tín niệm, vì vậy không thể đột phá Thích Biến cảnh trong U Âm sâm lâm lần này!

Hắn muốn đánh chết Lâm Lạc hơn bất kỳ kẻ nào, cũng chính vì vậy nên Tiểu gia xuất động tới hai Linh cảnh cường giả!

Lạnh lùng nhìn Lâm Lạc, Tiểu gia lão tổ hừ nói:

- Đến đây còn muốn trở về sao?

Lâm Lạc cười ha ha:

- Bằng mấy người các ngươi chỉ sợ còn chưa ngăn cản được!

Năm lão tổ đều nổi giận, tiểu tử này chẳng lẽ tự mình là nhị bộ linh giả, khẩu khí lớn như vậy?

- Tiểu tử, họa là từ miệng mà ra, nhớ kỹ!

- Đời này đã không còn cơ hội hấp thu kinh nghiệm, kiếp sau đừng nên càn rỡ!

Năm người lên tiếng trách mắng, cả đám người đều mở linh vực, bọn họ tự nhiên sẽ không tham vọng Lâm Lạc bó tay chịu trói, vừa lên lập tức toàn lực ứng phó, đem chiến lực cực mạnh hiển lộ đi ra.

Lâm Lạc phát phát tay, nhìn Trữ Kiều Nguyệt nói:

- Đi vào phòng chờ ta, đợi ta đuổi đi năm đầu ruồi bọ đáng ghét này, tiếp tục cùng nàng đi tế tổ!

Tuy rằng Trữ Kiều Nguyệt không biết đối phương cường đại bao nhiêu, nhưng nàng cũng không phải kẻ dần, đối phương dám giết tới cửa tự nhiên đã có nắm chắc giết chết Lâm Lạc. Mà ở trong lòng của nàng tuy Lâm Lạc là đại hôn đản, nhưng người này vẫn là nam nhân của nàng, nàng tự nhiên không hi vọng Lâm Lạc bị giết chết.

- Không có việc gì, ta cam đoan!

Lâm Lạc mỉm cười.

Trữ Kiều Nguyệt nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn nghe lời đi vào trong khách sạn, trong lòng nàng cũng không hề có ý phản kháng, càng thói quen với sự cường thế của hắn.

Lâm Lạc lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Các ngươi ai dám đối với nàng ra tay, Lâm Lạc này thề toàn lực phá vây, sau đó nhìn thấy bất kỳ người nào của tứ gia tộc thì giết một người, thẳng tới khi nào chỉ còn thừa lại mấy lão ô quy các ngươi!

Năm người vừa nghe liền nổi giận, nhưng lời của Lâm Lạc cũng là sự thật. Nếu một cường giả Linh cảnh hạ quyết tâm bỏ chạy, tuyệt đối có thể làm được! Muốn đem Lâm Lạc tuyệt đối vây chết, chỉ năm người vẫn chưa được, ít nhất phải mười thậm chí là hai mươi người.

Nhưng điều này cũng đã phản ánh Lâm Lạc háo sắc bao nhiêu, nữ nhân chính là nhược điểm lớn nhất của hắn!

Lão gia lão tổ vung tay nói:

- Lão phu khinh thường ra tay với một nữ lưu yếu đuối!

- Vây thì tốt nhất, nếu không ta nhất định cho các ngươi biết cái gì gọi là hối hận!

- Hãy bớt nói nhảm đi, tiến lên một trận chiến!

Hừ hừ hừ!

Năm lão tổ dùng xu thế như thiên nữ tán hoa tách ra, bay lên trời cao. Vẫn dùng xu thế hình thành vây kín, chỉ sợ Lâm Lạc sẽ bỏ lại Trữ Kiều Nguyệt một mình chạy trốn.

Lâm Lạc mỉm cười, thân hình cũng dựng lên bay lên không.

Thực sự là Linh cảnh!

Vài dặm bên ngoài, Lâu Nguyệt Vũ đứng trên một tòa tháp cao, nhìn về phong thần tuần lã của Lâm Lạc, trong lòng vô cùng rung động! Suy đoán Lâm Lạc là Linh cảnh cường giả thì là một chuyện, nhưng tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác!

Nhưng Trữ Kiều Nguyệt có thể làm một gã Linh cảnh cường giả ra tay cướp đoạt về, rốt cục lại có mị lực như thế nào?

Lâu Nguyệt Vũ không khỏi kỳ quái, luận tài sắc nàng tuyệt đối vượt hơn Trữ Kiều Nguyệt một bậc, luận khí chất nàng đẹp đẽ cao quý, như thiên tiên hạ phàm, Trữ Kiều Nguyệt không cách nào so sánh, vì sao Lâm Lạc trúng ý Trữ Kiều Nguyệt mà không phải là nàng?

Không phải, Lâm Lạc không phải luôn trêu chọc nàng hay sao, ban đầu nàng chỉ cho rằng hắn trêu đùa mà thôi, chẳng lẽ lại là thật sự?

Bị một tên côn đồ trêu chọc đó là nhục nhã, là sỉ nhục, nhưng nếu đổi lại là một Linh cảnh cường giả, vậy không gọi là trêu chọc, mà là giống như một vị hoàng đế, có thể xem là sủng ái!

Trong lòng Lâu Nguyệt Vũ không khỏi nhảy mạnh, nếu Lâm Lạc thật sự cường thế muốn bắt nàng hoàn thành ý nguyện, rốt cục nàng có theo hắn hay không?

...

Không nhắc tới Lâu Nguyệt Vũ đang suy nghĩ miên man, trên bầu trời sáu Linh cảnh cường giả đã bắt đầu lâm vào căng thẳng.

- Lâm Lạc, lão phu thừa nhận ngươi là ngút trời kỳ tài, vốn là mấy vạn năm ít thấy, nhưng hôm nay sẽ là ngày tận thế của ngươi!

Hoa gia lão tổ là người thứ nhất ra tay, linh vực của hắn là một mảnh sa mạc, cát vàng cuốn động, bao phủ trời đất.

Lâm Lạc cười ha ha, những người này còn chưa biết hắn có lá bài tẩy đã dám la hét đòi lấy tính mạng của hắn, nếu không cho bọn họ một chút giáo huấn, bọn họ sẽ ghi nhớ không lâu!

Tâm niệm của hắn vừa động, thiểm điện linh vực đã triển khai, một mảnh lôi điện chột hiện.

Hai linh vực nhất thời xảy ra va chạm kịch liệt!

Cho dù hiện tại bọn họ đang ở trên ngàn trượng cao, nhưng lực trùng kích khi va chạm vẫn làm người trong Phương Hương thành cảm thấy được bầu trời như nổ lên pháo hoa rực rỡ, còn có từng đạo không khí chấn động mãnh liệt, nếu không phải Phương Hương thành có trận pháp bảo hộ, chỉ nhìn sóng xung kích đủ làm một nửa phòng ốc trong thành sụp đổ!

521. Chương 521: Chiến Lạc Thủy Chư Cường. (2)

Thiểm điện linh vực đối kháng cát vàng linh vực!

Khi ở tiên thiên thập cảnh thì công pháp thiểm điện luôn có ưu thế tuyệt đối khi giao đấu với võ giả cùng cảnh giới, nhưng ở phương diện linh vực, hai công pháp không chia được trên dưới! Bởi vì linh vực là do ý chí của võ giả thể hiện, không quan hệ gì tới công pháp.

Nhưng nếu trực tiếp công kích, công pháp thiểm điện vẫn thật cường đại, dù sao đây là thể hiện đại uy lực của thiên địa!

Cường lực va chạm, hai linh vực đều bị đè ép thành nửa hình tròn, cát vàng cùng thiểm điện kích bay, tùy tiện một đạo lực lượng tràn đầy đủ oanh giết một cao thủ Thích Biến cảnh!

Oanh! Oanh! Oanh!

Linh vực công kích đồng thời hai người cũng triển khai đối công kịch liệt!

Ở trong mắt người bình thường, tựa hồ linh vực là vũ khí cường đại nhất của cao thủ Linh cảnh, sự thật đúng là như thế, nhưng nếu luận đến lực lượng, cho dù người mới bước vào Linh cảnh như Lâm Lạc cũng mạnh hơn Thích Biến cảnh cao thủ đỉnh phong gấp trăm lần!

Chính bởi vì như thế, thiên địa linh khí căn bản không đủ chống đỡ cho những cao thủ như bọn họ tiếp tục tiến bộ!

Chiến chiến chiến chiến chiến!

Hoa gia lão tổ cũng không phải cường giả Linh cảnh mới tấn thăng, mà đã lâu đời, ít nhất đã tu luyện trên sáu khiếu huyết, nguyên bản trên lực lượng hoàn toàn có thể nghiền áp Lâm Lạc. Nhưng Lâm Lạc có hai hệ công pháp tiến vào Linh cảnh, cũng có thượng cổ kỳ công như Chiến Thiên bí quyết, chẳng những không hề thiệt hại ngược lại còn chiếm thượng phong!

Điều này không khỏi làm tứ đại lão tổ khác cả kinh, tuyệt đối không ngờ Lâm Lạc nghịch thiên đến như thế.

- Kẻ này quá mức yêu nghiệt, chúng ta không cần tiếp tục bảo thủ, cùng nhau tiến lên, chém đi hậu hoạn!

Tiểu gia lão tổ quát.

- Phải nên như thế!

Bốn người kia không còn để ý tới mặt mũi, cùng nhau vây lên, thề muốn đem tân tinh tiềm lực vô hạn như Lâm Lạc chém giết, không cho hắn cơ hội phát triển! Nói không chừng qua một thời gian nữa Lâm Lạc đã tiến vào nhị bộ linh giả, hoặc là tam bộ linh giả, có thể so sánh với thượng cổ tổ tiên, vậy thì có thể xưng bá vũ nội, không ai đủ sức chống đỡ!

Có chút người trời sinh gặp được đối thủ càng mạnh thì chiến ý càng cường đại, mà Lâm Lạc chính là người như vậy, không hề có chút khiếp ý, cười dài một tiếng, hắn mở ra thanh mộc linh vực trực tiếp công kích đi lên.

- Song linh vực?

- Tiểu tử này quả nhiên được thượng thiên chiếu cố, tuyệt đối lưu hắn không được!

- Giết!

Năm lão tổ dốc hết toàn lực, cho dù liều thân trọng thương cũng muốn giết chết Lâm Lạc.

Sáu cường giả Linh cảnh chiến đấu kịch liệt, vô cùng kinh khủng, trên bầu trời không ngừng lóe sáng hào quang, từng đạo sấm rền chấn động Phương Hương thành, giống như bầu trời muốn sụp đổ!

Tuy Lâm Lạc mạnh mẽ, song hệ công pháp tiến nhập Linh cảnh, cộng thêm thần diệu của Chiến Thiên bí quyết, chiến lực đủ so sánh với cao thủ Không Linh cảnh trung kỳ, nhưng dù sao hai tay khó địch bốn tay, hơn nữa đối phương có tới năm người.

Tử Đỉnh, hiện!

Hàng vạn hàng ngàn tử khí hạ xuống, đem Lâm Lạc bao bọc lại, bất kỳ công kích gì oanh tới đều bị suy yếu tới chín thành, nhất thời không còn cách nào uy hiếp được hắn!

Theo lý mà nói cho dù là thập phẩm pháp bảo cũng không thể chống cự linh vực oai, mà Tử Đỉnh nếu là linh khí thì vì sao Lâm Lạc ở trong trình tự tiên thiên đã có thể sử dụng, điều này hoàn toàn không hợp đạo lý!

Nhưng bất kể nói như thế nào, Tử Đỉnh vừa ra, nguy cơ của Lâm Lạc liền hóa giải, chỉ còn lại hắn cuồng ẩu năm lão tổ, mà bản thân chỉ bị vết thương nhẹ mà thôi.

Hưu hưu hưu!

Lại thêm vài đạo nhân ảnh bay lên trời cao, những Linh cảnh cường giả của tứ đại gia tộc đều toàn bộ xuất động, với ánh mắt của bọn họ đứng dưới mặt đất cũng đã thấy rõ cuộc chiến kịch liệt trên không trung,

thấy năm Linh cảnh cường giả cũng không thể vây giết Lâm Lạc, vô cùng khiếp sợ, cũng tăng thêm sát ý đối với hắn càng thêm mãnh liệt!

Mười Linh cảnh cường giả đã vây kín hắn!

Toàn bộ Linh cảnh cường giả của Phương Hương thành đều đã xuất động!

Trước kia chỉ sợ còn chưa có ai có đãi ngộ cao như vậy, phải để mười Linh cảnh cường giả quần công, đủ thấy bọn họ kiêng kỵ Lâm Lạc đến cỡ nào, phải giết chết hắn mới có thể yên tâm.

- Lâm Lạc, hôm nay ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Những lão tổ kia đều rống to.

- Vậy thì chưa chắc!

Lâm Lạc vùng tay lên, khôi lỗi Linh cảnh đã xuất hiện bên cạnh hắn, mười phần sát khí nhìn chằm chằm mười người của đối phương.

Sau khi đạt tới Linh cảnh, võ giả đối với nguy hiểm cực kỳ miễn cảm, mười lão tổ theo bản năng đều cảm giác được trong cơ thể khôi lỗi kia chứa lực lượng cực lớn, tựa hồ có thể trong nháy mắt đem bọn hắn xé nát!

- Các ngươi muốn chiến, vậy liền chiến đi!

Lâm Lạc khoanh tay mà đứng, gió đêm thổi tung tay áo phiêu phiêu, vô cùng tiêu sái.

Trong lòng mười lão tổ đều kiêng kỵ, nhưng nếu rút lui như vậy không khỏi cũng quá uất ức! Bọn hắn đều lão tổ cấp bậc Linh cảnh, nếu chỉ câu nói đầu tiên đã bị hù dọa thối lui, vậy bọn họ còn mặt mũi gì nữa?

- Hừ, không phải chỉ là một bộ khôi lỗi thôi sao?

Tiểu gia lão tổ nặng nề hừ một tiếng, Tiểu gia cùng Lâm Lạc gây thù hận quá sâu, không phải chỉ dùng một bộ khôi lỗi thì có thể dọa lui hắn, lúc này lại phát khởi công kích.

Đạt tới cảnh giới như bọn hắn, bản thân đã có một cỗ tín niệm vô địch, đây là phong thái nên có của một cường giả. Nhưng tin tưởng cũng không có nghĩa là lỗ mãng, Tiểu gia lão tổ mở ra lĩnh vực, lực lượng toàn thân tụ tập, đáng tiếc pháp bảo ở Linh cảnh đã vô dụng, bằng không hắn còn muốn đem pháp bảo đều tể ra!

Đừng xem Lâm Lạc dùng một khẩu khí luyện hóa ba kiện linh khí, nhưng linh khí vốn đã hiếm thấy, ngay cả Tô Nghiễm Khai cũng chỉ lấy được một vật từ trong động phủ của thượng cổ tiên bối mà thôi.

Ánh mắt khôi lỗi Linh cảnh thật lợi hại tập trung vào Tiểu gia lão tổ, đột nhiên bắn ra. Giống như một đạo thiểm điện xẹt tới, nhanh tới mức cho dù là những lão tổ cũng không nhìn thấy được rõ ràng, nhưng chỉ trong nháy mắt khôi lỗi Linh cảnh đã xuất hiện ngay sau lưng Tiểu gia lão tổ, trên tay dính đầy máu tươi.

Về mặt Tiểu gia lão tổ tràn ngập vẻ khó thể tin, giữa ngực hiện lên một lỗ thủng xuyên thấu rõ ràng.

Nguyên bản lấy uy lực của Linh cảnh cường giả, chỉ cần ý thức bắt diệt, đan hạch không hủy cho dù bị đả thương nặng bao nhiêu cũng có thể lập tức khép lại! Nhưng miệng vết thương của Tiểu gia lão tổ chẳng những không khép lại, còn đang không ngừng mở rộng, đem cả người hắn đều cắn nuốt!

Tiểu gia lão tổ, cường giả Linh cảnh một đời, vẫn lạc!

Chín lão tổ còn lại đều hít sâu một hơi lạnh, trực giác sau lưng ướt đẫm, cảm giác này suốt mấy trăm năm qua bọn hắn chưa từng thấy!

Nhị bộ linh giả!

Chỉ có nhị bộ linh giả mới có thể thuần sát cường giả Linh cảnh nhất bộ, mới có thể lấy được lĩnh vực càng thêm cường đại áp chế lĩnh vực của Tiểu gia lão tổ, để cho hắn chẳng những không thể khép miệng vết thương, thậm chí còn không ngừng mở rộng, cuối cùng còn lấy cả mạng già của hắn!

522. Chương 522: Bạch Ngọc Sâm Vương

Thượng thiên thật sự là không có mắt!

Cần Nguyên quốc đã có một nhị bộ linh giả, hiện tại có thêm một nhị bộ linh giả khôi lỗi, mà tuy rằng Lâm Lạc mới đạt tới Không Linh cảnh, nhưng chiến lực lại cường đại thần kỳ.

Chỉ cần Tô Nghiễm Khai liên thủ với Lâm Lạc, cộng thêm khôi lỗi Linh cảnh, ba người đủ quét ngang lực lượng cao nhất của Lạc Thủy quốc cùng Đại Việt quốc, thực hiện nhất thống Ngân Nguyệt đại lục, hoàn thành giấc mộng bao nhiêu vạn năm của tam đại thần quốc cùng mười hai đại gia tộc!

Cảm xúc chua xót lấp đầy tâm linh của những lão tổ kia, nhưng bọn họ đều trải qua ngàn vạn hiểm trở mới đi tới một bước này, còn ai đã biết rõ lâm vào tình huống chỉ đi chịu chết mà còn xông lên liều mạng, đều đã bỏ qua sát ý.

- Tiểu hữu, chúng ta đã có nhiều đắc tội!

Chín lão tổ đều phóng thấp tư thế, bọn họ căn bản không có vốn liếng để cứng rắn!

Lâm Lạc không khỏi lắc đầu, những người này thật sự không đụng vách tường sẽ không chịu hồi đầu, phải ép buộc trên tay hấn dính máu mới chịu làm bọn họ cúi đầu! Hắn cũng không phải người hiểu sát, hơn nữa Tô Nghiễm Khai cũng đã nói hơn trăm năm sẽ bùng nổ một lần thú triều, thậm chí có cả mãnh thú Linh cảnh dẫn đầu, nếu trong nhân loại thiếu đi những Linh cảnh cường giả trấn thủ, tất nhiên sẽ biến thành trăm họ làm than!

Tuy rằng hắn chưa bao giờ tự cho rằng mình là người tốt, nhưng cũng sẽ không đem dân chúng vô tội đẩy vào dầu sôi lửa bỏng, cũng không hề có ý niệm chém tận giết tuyệt trong đầu. Nhưng người có thể không giết, ưu đãi không thể không lấy, cũng không thể để cho bọn họ muốn đánh liền đánh, muốn hòa thì hòa đi!

Mặt khác nếu không phải Lâm Lạc có Tử Đình cùng khôi lỗi Linh cảnh, nói không chừng người phơi thây nơi này chính là hắn, phí an ủi phải thu!

Lâm Lạc chỉ lộ chút ý tứ, những chuyện như vậy đám lão bất tử đương nhiên liền hiểu, liền thay nhau mời Lâm Lạc tới trong phủ làm khách, cũng đưa lên một ít lễ vật.

Một cuộc đại chiến liền hành quân lặng lẽ, đáng thương Tiểu gia lão tổ đã chết thật vô ích!

Cũng may lần này bên trong U Âm sâm lâm Tiểu gia là người thắng lớn, có hai người đột phá tới Linh cảnh, tuy rằng bị Linh cảnh khôi lỗi giết chết đi một người, nhưng tốt xấu còn có hai người sống sót, cũng không đến nỗi rơi xuống thực lực trong tứ đại gia tộc.

Lâm Lạc bay xuống dưới, Trữ Kiều Nguyệt lập tức ra đón, vội vàng đưa lên dáng tươi cười lấy lòng, chỉ sợ làm vị sát tinh kia không vui.

Nàng đã lừa Lâm Lạc hai lần, trong lòng vô cùng lo sợ, hơn nữa còn có tính khí mềm nắn rắn buông, Lâm Lạc càng cường thế nàng càng sợ hãi tìm cách lấy lòng hắn.

Theo Trữ Kiều Nguyệt chỉ dẫn, hai người đến tổ trạch Trữ gia, phủ đệ không lớn, lúc trước Trữ gia cũng chỉ có hai mươi mấy người, phát sinh cuộc thảm sát diệt môn bọn họ đều được chôn ở hậu hoa viên phủ đệ.

Nơi này luôn hoang phế như thế, Trữ Kiều Nguyệt lo sợ bị bộc lộ thân phận nên không dám tới tế mộ, chỉ thấy phủ đệ đã rách nát không chịu nổi, cỏ dại sinh sôi, nhìn như quỷ ốc.

Trong lòng Trữ Kiều Nguyệt bị thương, ở trước mộ phần khóc tới hơn nửa đêm, sau đó cùng Lâm Lạc đi tới trong sân vườn, hồi ức lại thuở còn bé.

Nàng chỉ vào một bàn đu dây trên cổ thụ, nói:

- Khi muội còn bảy tuổi phụ thân đã làm uôi, khi đó muội ngồi trên chân mẫu thân, đu đưa trên đó, đó là thời gian muội vui sướng nhất.

Nhìn bộ dáng tội nghiệp của nàng, Lâm Lạc không khỏi mềm lòng, ngồi lên bàn đu dây, vỗ vỗ chân mình nói:

- Lên đây đi!

Trữ Kiều Nguyệt nhất thời vui mừng, ngồi lên chân Lâm Lạc, nhoáng một cây bàn đu dây liền lay động.

Trữ Kiều Nguyệt nhịn không được thở gấp, đôi mắt như nước, quay đầu nhìn Lâm Lạc như gọi mời, nỉ non nói:

- Chủ nhân, lại chinh phục nô tì đi!

Hai người đã động tình, Trữ Kiều Nguyệt lập tức ngồi thẳng lên, vén áo, cởi quần lót, bờ mông tuyết trắng đầy đặn ở dưới ánh trăng tản ra hương thơm mê người. Khi nàng ngồi xuống lần nữa, hai người đã gắt gao dính chặt với nhau, theo bàn đu dây lay động, hai người đã bay lên đỉnh vu sơn.

Một đêm trôi qua, Trữ Kiều Nguyệt được làm dịu, chẳng những tu vi tiến mạnh tới Minh Dương ngũ trọng thiên, da thịt càng thêm tuyết trắng, lại mang theo vẻ sáng bóng, rung động lòng người.

Đây là hiệu quả ngoài định mức của Song Tu Quả, chẳng những giúp bạn lữ tăng lên tu vi, còn làm nữ tính càng thêm diễm lệ.

Dựa theo ước định, Lâm Lạc mang theo Trữ Kiều Nguyệt đến Hoa gia làm khách.

Ngày hôm qua còn binh khí đối chọi, hôm nay lại hòa hợp êm thấm, chỉ nhìn dáng tươi cười thân thiết của ba vị lão tổ Hoa gia, người không rõ tình huống còn tưởng rằng họ đang chiêu đãi con rể của mình.

Lâm Lạc cũng không hề tỏ ý xem thường, mọi người uống rượu vui vẻ nói chuyện, không ai đề cập cuộc đại chiến hôm qua.

Nhưng lễ vật mà Lâm Lạc chờ mong chưa thấy đưa lên, nhưng ba vị lão tổ Hoa gia cũng cực lực mời hấn ở lại một đêm, Lâm Lạc cho rằng họ muốn đưa ra chỗ tốt khi cầu hòa, miễn cưỡng đáp ứng.

Ban đêm, có tiếng gõ cửa phòng, Lâm Lạc mở cửa vừa nhìn, chỉ thấy có bốn mỹ nhân tuyết sắc đang đứng bên ngoài, trong tay nữ tử đứng đầu còn nâng một hộp ngọc tinh xảo.

- Bái kiến Lâm thiếu!

Bốn mỹ nữ liền khom người cúi chào, các nàng mặc quần áo rộng thùng thình, vừa cúi đầu liền lộ ra cảnh xuân, càng làm người ta phun máu mũi chính là các nàng hoàn toàn không mặc nội y, bộ ngực tròn trịa không hề che phủ, nhìn qua hoàn toàn thấy thật tinh tường.

Tuy rằng Lâm Lạc không tránh nữ sắc, nhưng còn chưa tới mức thấy mỹ nữ thì lập tức động dục, lực chú ý của hấn đã đặt lên trên hộp ngọc, nhưng không biết với nội tình muôn đời của Hoa gia sẽ lấy ra được thứ gì tốt?

Hấn khoát tay, ý bảo bốn nàng đứng dậy, mà bốn mỹ nữ mỉm cười, không đợi Lâm Lạc phân phó đã đi nhanh vào phòng của hấn.

Đem so sánh, mỹ nữ quả nhiên có ưu thế mọi mặt, nếu thay đổi thành nam nhân làm sao dám làm như thế, tuyệt đối đã bị Lâm Lạc một quyền đánh bay ra ngoài.

- Lão tổ phân phó thiếp thân đem hộp ngọc này hiến cho Lâm thiếu, lễ vật nho nhỏ, xem như kính ý!

Mỹ nữ ôm hộp ngọc nói, trong bốn nàng dáng vóc của nàng cao nhất, luận dáng người còn đẹp hơn Trữ Kiều Nguyệt một bậc.

Đây là ước định từ sớm, Lâm Lạc đương nhiên sẽ không khách khí, tiện tay tiếp nhận mở ra nhìn xem, bên trong là một gốc bạch ngọc nhân sâm, chừng một thước, to như tay trẻ con, đã có đủ hình người.

- Lâm thiếu, đây là vạn niên bạch ngọc nhân sâm, chính là thượng hạng trong dược viên!

Mỹ nữ cao gầy ghé sát lên người Lâm Lạc, trên người có hương thơm sâu kín, không phải nước hoa mà là hương thơm cơ thể nàng.

Vạn năm? Khoan khoan, được viên?

Lâm Lạc không khỏi quay đầu nhìn nàng hỏi:

- Đây là do Hoa gia được viên vun trồng ra tới?

- Dạ, mười mấy vạn năm trước tổ tiên có được mầm móng của Bạch Ngọc Nhân Sâm, liền trồng tại được viên, đáng tiếc thiên địa kỳ trân sinh trưởng quá chậm, lại khó khăn, mỗi cách vạn năm cũng chỉ thu được một gốc mà thôi!

523. Chương 523: Lễ Trọng Cùng Mời. (1)

- Bạch Ngọc Nhân Sâm này là sâm vương, có được sâm linh một vạn tám ngàn năm, sau khi ăn vào có thể tẩy trừ dơ bẩn, tăng lên phẩm cấp linh căn, còn diên thọ ba trăm năm!

Mỹ nữ cao gầy êm ái giải thích, thanh âm thanh thúy như chim hoàng anh, vừa ngọt lại mỹ!

Không hổ là đại tộc lưu truyền mười mấy vạn năm, thế nhưng có thể bỏ ra tâm huyết muôn đời chỉ vì vun trồng một gốc linh dược!

Phải biết rằng người vun trồng tuyệt đối không khả năng hưởng thụ được thành quả, hoàn toàn chỉ phục vụ cho hậu nhân đời sau, nhưng không phải chỉ một đời hai đời, cho dù là lão tổ Thích Biến cảnh cũng chỉ sống được ngàn năm, một vạn tám ngàn năm ít nhất phải kéo dài mười tám đời!

Ấn, mười tám đời tổ tông của Hoa gia...

Nhưng đồ chơi này Lâm Lạc lại không hề xem trọng.

Bởi vì công hiệu của nó xung đột với quả bàn đào!

Loại thần phạt tặc mệnh duyên niên xưa nay đều có được tính tương xung, Tô Mỹ cùng Lăng Kinh Hồng bởi vì đã sớm ăn qua quả bàn đào, Lâm Lạc từ trong U Âm sâm lâm mang về quả bàn đào chính tông cũng chỉ đem thọ nguyên bù đắp, khiến các nàng tăng lên một ngàn năm trăm năm tuổi thọ, mà không phải chồng lên một ngàn tám trăm năm!

Hắn có thể tự do ra vào U Âm sâm lâm, đại khái có thể chờ sau khi vị thần thụ bàn đào kia lại kết xuất trái cây thì tiếp tục dùng Không Linh Thạch Nhũ trao đổi với nó.

Càng tới cấp bậc lão tổ càng quan tâm thọ nguyên, bọn họ cao cao tại thượng, hưởng thụ khoái cảm quyền lực, làm gì chịu vui thân tác đất? Tựa như người làm hoàng đế đều mơ tưởng cầu trường sinh, ăn bậy đần được, kết quả khiến mình đoản mệnh.

Cho dù là ở trong mắt Tô Nghiễm Khai, Bạch Ngọc Nhân Sâm cũng vô cùng trân quý, thậm chí còn trân quý hơn cả linh khí, đây chính là sinh mạng! Hoa gia xuất ra bảo vật như vậy, quả thật không phải là qua loa qua mặt Lâm Lạc, thậm chí còn hết lòng tới quá mức!

Nhưng gặp phải quái thai như Lâm Lạc, Bạch Ngọc Nhân Sâm chỉ đáng giá hơn nhân sâm bình thường một chút, có cảm giác ăn vào thì vô vị, bỏ qua thì đáng tiếc.

Nhưng hắn đột nhiên chợt tỉnh ngộ lại, nói:

- Làm sao người biết điều này?

Đây có thể được xem là bí ẩn của Hoa gia, không phải tỷ nữ như các nàng có thể biết tới.

- Hi hi, Lâm thiếu, Vũ Hương tỷ là thiên chi kiều nữ của Hoa gia, chẳng những thiên tư tuyệt đỉnh, hơn nữa còn tinh thông cảm kỳ thi họa!

Một mỹ nữ khác liền trả lời, dáng người thật sự có thể so sánh được với Tô My.

- Các người không phải thị nữ?

Lâm Lạc thoáng lạng người, bốn mỹ nữ chỉ có tu vi Minh Dương cảnh, vì vậy hắn cũng không để ý tới thân phận của các nàng.

- Chúng ta đều là tộc nhân Hoa gia, nhưng từ giờ trở đi, chúng ta đều là thị nữ của Lâm thiếu!

Bốn mỹ nữ đều nửa quỳ bên chân Lâm Lạc, dùng ánh mắt mê mông lung ngẩng đầu nhìn hắn, đôi môi mọng khê hé ra, bộ dáng then thùng mặc cho quân ngất lầy.

Lâm Lạc đã hiểu được, Hoa gia không chỉ cầu hòa, còn muốn mượn sức hắn.

Cũng phải, bởi vì đủ loại hiểu lầm, hình ảnh Lâm Lạc trong mắt người khác là một kẻ vô cùng háo sắc, từ xa xô chạy tới Lạc Thủy quốc bởi vì muốn cưỡng đoạt một phụ nhân đã có chồng phu! Nếu Lâm Lạc đã thích mỹ nữ, vậy đưa lên mỹ nữ!

Hiện tại cao thủ Thích Biến cảnh đã rất ít, mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành thì nhiều vô số! Cho dù trong trăm vạn người chỉ có một tuyệt thế mỹ nữ, nhưng Lạc Thủy quốc lại có bao nhiêu người?

Nói một ngàn ức còn là ít, trong trăm vạn chọn một vậy cũng phải có mười vạn người, đều nhanh theo kịp số lượng võ giả Thanh Huyền cảnh.

Cho dù Lâm Lạc háo sắc bao nhiêu, một ngày ngủ mười người, cũng cần ngủ tới ba mươi năm. Có nhiều thời gian như vậy, cũng đủ cho tân một đời mỹ nữ trưởng thành! Bởi vậy dùng mỹ nữ mua lòng Lâm Lạc tuyệt đối là tiết kiệm nhất, cũng là biện pháp hữu hiệu nhất!

Đương nhiên, Hoa gia còn chưa tới mức đưa lên mỹ nữ chỉ có dung mạo, bốn nữ tử này tuy rằng cảnh giới không cao, nhưng chỉ mới mười mấy tuổi, hai thứ này kết hợp đã cho thấy được sự “trân quý” của các nàng.

Nếu đôi bên phụ mẫu đều là võ giả cảnh giới thật cao, như vậy sinh ra hài tử cũng có thể lấy được thành tựu nổi bật. Đây cũng giống như huyết mạch của mãnh thú, mặc dù nhân loại còn chưa rõ ràng như vậy, nhưng quả thật có quan hệ rất lớn.

Cho dù trong đại tộc như Hoa gia, bốn nữ tử tiềm lực thật lớn kia đều là của cải trân quý, càng khỏi nói mỗi người đều xinh đẹp như hoa.

- Lâm thiếu, đêm đã khuya, dung thiếp thân hầu hạ ngài nghỉ ngơi đi!

Bốn nữ tử đều then thùng, Lâm Lạc cũng không chút hoài nghi các nàng đều là xử nữ, vẻ then thùng kia cũng không hề có chút vẻ diễn kịch nào.

Với tâm tư của bốn nàng mà nói có thể trở thành thị thiếp của một cường giả Linh cảnh cũng đủ cho các nàng cảm thấy kiêu ngạo cùng hài lòng, dù sao đây là thế giới mà nam quyền tối thượng, chỉ có rất ít nữ tính kiệt xuất mới có thể đứng trên đỉnh quyền lực.

Lâm Lạc cảm thấy nhức đầu, xem ra hình tượng háo sắc của hắn đã xâm nhập lòng người, làm thế nào cũng không rửa sạch!

Không cần nói đâu xa, chỉ là hắn đem cả hai dì cháu Lăng Kinh Hồng cùng Tô My cưới về thì hình ảnh háo sắc bại hoại xem như sẽ dán trên mặt hắn cả đời.

Hắn không khỏi cười khổ một tiếng, chuyện nam nữ tuy dục tiên dục tử, nhưng phải nhìn là làm với ai, cùng Lăng Kinh Hồng và Tô My ân ái thì thể xác lẫn tinh thần đều được thỏa mãn vô cùng, mà cùng Trữ Kiều Nguyệt triển miên lại không hề có cảm giác nước sữa hòa nhau.

Đó là bởi vì hắn không yêu Trữ Kiều Nguyệt, chẳng qua bởi vì giữa hai người từng có quan hệ, còn có một “nhi đồng” ràng buộc, làm cho Lâm Lạc phải chấp nhận thân phận thị thiếp của nàng.

Làm một gã võ giả, Lâm Lạc có năng lực tự chủ rất dễ điều khiển, trên thân thể vui sướng cũng không thể khống chế lý trí của hắn, hắn càng ưa thích cảm giác dung hợp tuyệt vời khi ân ái cùng Tô My và Lăng Kinh Hồng.

Nhìn bốn mỹ nữ đang xấu hổ chờ mong nhìn hấn, Lâm Lạc hiện lên vẻ tươi cười, tùy tay đem hộp ngọc đưa qua:

- Gốc Bạch Ngọc Nhân Sâm này, các người phân ra đi!

Thân nhân Lâm gia đều ăn hàng cao cấp như quả bàn đào, thứ đồ chơi này Lâm Lạc thực sự không để vào trong mắt.

Nhưng hấn không để trong mắt cũng không có nghĩa là người khác cũng như thế, bốn mỹ nữ đều vừa mừng vừa sợ, thật không dám tin, mỹ nữ cao gầy Hoa Vũ Hương nói:

- Lâm thiếu, vật quý trọng như vậy chúng thiếp thân thật không dám nhận, chỉ cầu có thể hầu hạ đại nhân đã thấy thỏa mãn!

- Bảo các người ăn thì ăn, ngay lời của ta không nghe còn làm thị nữ cái gì!

Lâm Lạc không kiên nhẫn nói.

Bốn người Hoa Vũ Hương lúc này mới khẳng định Lâm Lạc không phải trêu chọc các nàng, đều chợt nảy sinh cảm kích. Đây chính là linh dược trân bảo mà ngay cả Linh cảnh lão tổ cũng xem trọng, nhưng Lâm Lạc lại không chút cau mày đưa cho các nàng!

Tuy rằng bên ngoài đều đồn đãi vị này háo sắc thành tánh, nhưng theo các nàng xem ra, rõ ràng là người đa tình!

524. Chương 524: Lễ Trọng Cùng Mời. (2)

Thiếu nữ hoài xuân, bộ dạng của Lâm Lạc lại anh tuấn, thiếu niên tài cao, hơn hai mươi tuổi đã là Linh cảnh cường giả, đủ làm bất cứ nữ tử nào ra đời chưa sâu phải động tâm, huống chi còn ban cho các nàng bảo vật quý trọng như thế.

Có đôi khi thu mua lòng người chỉ cần đơn giản như vậy.

Bốn nàng cũng không tiếp tục khách khí, bắt đầu chia nhau ăn Bạch Ngọc Nhân Sâm. Nhân sâm giống như tuyết lê thật nhiều nước, khe cắn còn có hương thơm vô cùng nồng nàn tỏa ra, bốn nàng làm sao dám lãng phí, đều vừa ăn vừa liếm, nhìn hình ảnh vô cùng ướt át.

Lâm Lạc nhìn thấy cũng có chút dục vọng, cũng may gốc nhân sâm tuy rằng không nhỏ nhưng cũng nhanh chóng bị ăn xong, các nàng lập tức khoanh chân ngồi xuống vận công luyện hóa được lực, hấp thu ưu đãi.

Ngày hôm sau, Lâm Lạc đã dẫn Trữ Kiều Nguyệt đi qua Trần gia, tiếp tục tìm lấy ưu đãi.

Mà chuyện phát sinh trong Hoa gia lại không thể giấu diếm, rất nhanh liền truyền ra Lâm Lạc đem bốn vị kiều nữ tuyệt sắc của Hoa gia đùa bỡn cả đêm, làm hại các nàng bây giờ còn nằm trên giường, mà người kia nhỏ lông sạch sẽ rồi lại không nhận người, vô vô mông bỏ đi!

Sau khi tới Trần gia, Lâm Lạc cũng nhận được đãi ngộ đồng dạng, chẳng những có bảo vật để lấy, buổi tối còn có mỹ nữ hầu hạ. Nhưng Trần gia cấp bảo vật là một gốc huyết sắc san hô, nghe nói được hình thành trong núi lửa nham tương, gọi là Hỏa Diễm San Hô, súc tích hỏa tinh hoa cường đại!

Ở trong mắt Lâm Lạc, gốc Hỏa Diễm San Hô còn tốt hơn trăm mỹ nữ cộng lại, lúc này vẫy lui năm mỹ nữ, bắt đầu luyện hóa bảo vật.

Bên trong U Âm sâm lâm, hỏa hệ công pháp của hấn đạt tới Thích Biến thất trọng thiên, mà lúc này hấn luyện hóa xong Hỏa Diễm San Hô, hỏa hệ công pháp lại thăng lên Thích Biến cảnh đỉnh, khoảng cách đập vào Linh cảnh chỉ còn thiếu chút nữa.

Đáng tiếc trừ phi có được hỏa tinh hoa sung túc, nếu không Lâm Lạc nhất định phải tiến vào U Âm sâm lâm mới có thể đem hỏa hệ công pháp tăng lên Linh cảnh, đương nhiên trước tiên hấn phải hình thành hỏa

hệ hư vực, nhưng đối với hắn đã có được Lam Hỏa linh vực mà nói muốn hình thành hỏa linh vực của riêng mình cũng không phải là việc khó.

Đối với lễ vật của Trần gia hắn phi thường hài lòng, cũng càng thêm chờ mong Tiểu gia cùng Lâu gia sẽ cầm ra bảo vật gì cho hắn.

Mà một đêm này trôi qua người trong đế đô lại khó hiểu!

Đại sắc ma kia đêm qua không để ý tới năm mỹ nữ của Trần gia!

Chẳng lẽ không lọt vào trong mắt? Không khả năng, năm mỹ nữ kia đều tuyệt sắc, không hề thua kém Hoa gia, làm sao có chênh lệch lớn như vậy? Chẳng lẽ chơi nhiều mỹ nữ, ánh mắt cũng càng cao?

Bởi vậy khi Lâm Lạc đi vào Lâu gia, là do quý nữ chân chính của Lâu gia Lâu Nguyệt Vũ tự mình tiếp khách.

- Tiền bối, đây là gia tổ dặn bảo Nguyệt Vũ thay mặt chuyển giao lễ vật!

Lâu Nguyệt Vũ đã khôi phục lại phong thái tự tin, mà tu vi Thích Biến cảnh cũng làm cho nàng có được đầy đủ lòng tin nói chuyện.

Đó là một hộp ngọc nhỏ cỡ bàn tay, Lâm Lạc vừa mở ra xem, bên trong là một con ngọc thiềm, thân thể trắng tuyết, hai mắt lại giống như đậu xanh, hoàn toàn không có cảm giác ghê tởm.

- Đây là Ngọc Linh Thiềm, có thể giải được thiên hạ vạn độc, hơn nữa nước bọt có công hiệu trị liệu thương thế, chỉ cần còn lưu hơi thở thì có thể giữ mạng!

Lâu Nguyệt Vũ thản nhiên nói, có một loại xem thường đầy khó hiểu.

Giải độc, chữa thương, không tệ, đồ chơi này mặc dù không tác dụng gì với Lâm Lạc, nhưng có thể mang về làm đồ gia truyền cho Lâm gia, loại bảo mệnh gì đó không ai chê ít bao giờ.

Lâu Nguyệt Vũ thấy Lâm Lạc thu vào hộp ngọc, lại nói:

- Gia tổ còn có chuyện muốn nhờ!

- Chuyện gì?

- Tiền bối hắn nghe nói qua gần đây có một Thiên Thi Tông làm lòng người bàng hoàng? Theo gia tổ phỏng đoán, Thiên Thi Tông chính là thượng cổ Âm Thi Tông dư nghiệt, hôm nay Thiên Sư quốc xem như đã không còn người sống, toàn bộ đều biến thành âm thi!

Lâu Nguyệt Vũ nói.

Lâm Lạc không khỏi cười, hỏi:

- Chẳng lẽ các người muốn mời ta ra tay giúp các người đối phó Thiên Thi Tông?

- Không sai!

Lâu Nguyệt Vũ gật gật đầu:

- Nghe đồn tông chủ Thiên Thi Tông đã nhập Linh cảnh, không phải nhị bộ linh giả không khả năng đánh chết hắn!

Âm thi là thân thể bất tử nhưng ở trước mặt linh vực chỉ là chuyện cười, nhưng nếu linh vực cùng linh vực đồng thời triệt tiêu, vậy thể chất mạnh mẽ của âm thi liền tạo được tác dụng có tính quyết định. Việc này rất giống với việc Lâm Lạc được Tử Đinh bảo vệ đồng thời có thể đối kháng được nhiều Linh cảnh cường giả vây công, rất khó khăn đánh chết.

Chỉ có nhị bộ linh giả mới có thể dùng cảnh giới ưu thế trực tiếp đem âm thi linh giả Không Linh cảnh oanh giết, nếu không đối phương vĩnh viễn bất tử.

Chẳng thể trách tứ đại gia tộc tổng xuất lễ vật đều vượt ngoài ý liệu của Lâm Lạc, nguyên lai bọn họ muốn nhờ vả khôi lỗi Linh cảnh của hắn. Nếu chỉ do chín lão tổ của tứ đại gia tộc đi đánh Tề Thiên, có lẽ có thể oanh giết Tề Thiên, nhưng bọn họ phải có phân nửa nhân số cùng theo chôn cùng.

Nói cách khác, nếu không phải do nguyên nhân đó thì thượng cổ Âm Thi Tông cũng sẽ không đem Cổ thị hoàng triều gây sức ép tới mức độ sụp đổ.

Kỳ thật mặc kệ bọn họ có thỉnh mời hay không, Lâm Lạc cũng sẽ không khoan tay coi thường, tên kia quả thật là một người điên, không đem trọn Ngân Nguyệt đại lục biến thành tuyệt địa hắc tuyệt sẽ không bỏ qua!

Cho dù là vì Lâm Hành Nam hay Lâm Nguyệt Lộ bọn họ, Lâm Lạc cũng nghĩa vô phản cố, bất quá nếu đám người này chủ động muốn tặng ưu đãi cho hắc, Lâm Lạc cũng không có đạo lý gì thoái thác.

Hắc gật gật đầu, nói:

- Âm Thi Tông làm hại quá nhiều, càng nhanh hành động càng tốt!

Lâm Nguyệt Vũ đạt tới ý muốn, liền đứng dậy muốn rời khỏi.

Lâm Lạc không khỏi ngạc nhiên, bật thốt lên hỏi:

- Người không có ý định lưu lại?

Trên mặt Lâm Nguyệt Vũ lập tức hiện lên vẻ xấu hổ, hung hăng liếc mắt lườm Lâm Lạc, lúc này mới quay đầu rời đi.

Kỳ thật Lâm Lạc cũng không nảy sinh ý niệm gì với nàng, chỉ là hai ngày nay Trần gia cùng Hoa gia đều dùng mỹ nữ hấp dẫn hắc, để cho hắc nghĩ Lâm gia cũng sẽ dùng chung kỹ xảo. Hắc vốn luôn nghĩ muốn xem Lâm Nguyệt Vũ sẽ làm gì, không nghĩ tới nàng đã đi mất.

Cười lắc đầu, cũng phải, Lâm Nguyệt Vũ còn trẻ tuổi như vậy đã là Thích Biến cảnh, tiền đồ cũng bất khả hạn lượng, Lâm gia đương nhiên luyện tiếu gả nàng đi ra ngoài.

Tiểu gia mặc dù bị Lâm Lạc giết chết một Linh cảnh cường giả, còn phải vô cùng uất ức tặng ra một bảo vật bình ổn lửa giận của hắc, đó là một khối băng tinh chi tâm tràn ngập thủy tinh hoa, sau khi bị Lâm Lạc luyện hóa, đã đẩy thủy hệ của hắc lên tới Thích Biến nhị trọng thiên.

Về phương diện khác, Thiên Thi Tông đã không còn kèm nén được dã tâm, đã đem xúc tu vươn về hướng Lạc Thủy quốc, thi triều tràn ra, đã có rất nhiều dân chúng Lạc Thủy quốc bị nhiễm độc, biến thành âm thi cung cấp cho tín đồ tà giáo luyện hóa.

525. Chương 525: Thi Trùng. (1)

Đây là hiệu ứng như quả cầu tuyết, người khác càng đánh binh lực càng ít, nhưng Thiên Thi Tông thì dùng chiến đường chiến, một đường đi qua nhân loại đều biến thành âm thi, cung cấp cho bọn hắc luyện hóa cường đại.

Càng thời gian dài, nguy hại của Thiên Thi Tông càng lớn.

Ngày thứ bảy, tứ đại gia tộc cùng nhau thỉnh Lâm Lạc ra tay, triển khai trấn áp Thiên Thi Tông.

Thông qua truyền tống trận đi tới biên cảnh tây bộ Lạc Thủy quốc, nhưng nơi này đã là thiên hạ âm thi, nguyên đường phố náo nhiệt đã biến thành thế giới của những cái xác không hồn. Hơn nữa những âm thi còn tự giết lẫn nhau, cướp đoạt thi hạch của đối phương để làm cường đại cho chính mình.

Nhóm người Lâm Lạc nhận thức về Thiên Thi Tông là xem văn hiến ghi chép lại, nhưng thông qua quan sát họ mới nhận ra địa phương khủng bố của tà vật bắt từ kia!

Cũng giống như yêu hạch có thể luyện thành đan dược tăng trưởng tu vi, thi hạch cũng có tác dụng tăng lên cảnh giới âm thi, hơn nữa càng thêm trực tiếp, căn bản không cần luyện thành đan dược, trực tiếp cắn nuốt là xong!

Cảnh giới càng thấp thì số lượng thi hạch cần tấn giai càng chất lượng càng ít, thành nhỏ biên thù vốn chỉ có võ giả Niết Âm cảnh, nhưng nhóm người Lâm Lạc lại nhìn thấy có một đầu âm thi Minh Dương cảnh sinh ra.

Tuy rằng âm thi Minh Dương cảnh căn bản không thể lọt vào ánh mắt của mọi người, nhưng đây rõ ràng chỉ là một tòa thành nhỏ không hề có cao thủ.

Bên trong Thiên Sư quốc, nơi kia là một nguyên quốc có được Thiên Hợp cảnh lão tổ, bên trong có bao nhiêu cao giai võ giả, nếu không ngừng dùng phương thức kim tự tháp mà sắp xếp cao thủ, vậy sẽ có năng lực đạt tới cảnh giới thế nào?

Thích Biến cảnh chỉ là phỏng chừng theo bảo thủ, thậm chí có thể sinh ra cả âm thi Linh cảnh!

Hiện giờ hoàn cảnh trong thiên địa quả thật không đủ chống đỡ Thích Biến cảnh tấn giai, nhưng âm thi không thể tu luyện, chúng chỉ cần cắn nuốt thi hạch đồng loại thì có thể không ngừng cường đại, đây là nhược điểm mà cũng là ưu điểm của chúng nó.

Mấy vị lão tổ liên tục mở ra lĩnh vực, một đường đi qua toàn bộ âm thi đều hóa thành tro tàn, nhưng phòng ốc cũng không bị phá hư, cho thấy uy lực cường đại của lĩnh vực.

Lần này Lạc Thủy quốc xuất động chín vị Linh cảnh lão tổ, có thêm Lâm Lạc là mười người, một đường đánh thẳng tới Thiên Sư quốc.

Nhưng Thiên Sư quốc đã chân chính biến thành địa ngục nhân gian, ven đường bọn họ chỉ nhìn thấy từng đống hoang tàn, vô luận là thành trấn thôn trang đều bị hóa thành mảnh đất khô cằn, nhưng làm mọi người nhú mày bởi vì nơi này không nhìn thấy được một âm thi!

Nói cách khác âm thi đề giai đã bị cắn nuốt hoàn toàn, chỉ còn lưu lại âm thi cao giai!

Một thượng nguyên quốc có vài tỷ người, không biết có thể tạo ra bao nhiêu Thích Biến cảnh, thậm chí là âm thi Linh cảnh! Thời gian càng lâu thì âm thi cao giai sẽ càng nhiều, mọi người đều hiểu rõ phải nhanh chóng giết chết nguồn gốc tạo âm thi.

Nhưng quốc thổ Thiên Sư quốc mặc dù còn không bằng Lạc Thủy quốc, nhưng dù sao cũng là thượng nguyên quốc, diện tích lớn thế nào? Bọn họ chỉ có mười người, muốn ở một quốc gia lớn như vậy tìm ra tổng bộ Thiên Thi Tông thật nói dễ hơn làm!

Suốt mấy ngày bọn họ không hề có thu hoạch, nhưng ở ngày thứ tám đã phát hiện một đội âm thi đang hướng bọn họ tới gần.

- Đứng ra tay!

Lâm Lạc vội vàng ngăn cản một vị lão tổ của Lâu gia, chỉ cần lĩnh vực của đối phương vừa mở ra, những âm thi Khuy Linh cảnh kia sẽ nháy mắt bị tiêu diệt.

- Sao vậy?

Lâu gia lão tổ phi thường khó hiểu.

- Bọn hấn sẽ dẫn đường chúng ta đến hang ổ của Thiên Thi Tông!

Hoa gia lão tổ kịp thời phản ứng.

Những người ở đây đương nhiên không có người nào là ngu ngốc, chỉ là có chút người một lòng nghiên cứu võ đạo, không kịp thời xoay chuyển ý nghĩ mà thôi.

Nghe lời nói của Hoa gia lão tổ, mọi người liền hiểu được.

Những âm thi này cũng giống như tài nguyên tu luyện, mục đích nhất là đến tổng bộ Thiên Thi Tông, cung cấp cho âm thi càng cao giai tăng lên cảnh giới. Như vậy chỉ cần đi theo đám âm thi kia để tìm hiểu nguồn gốc, sẽ không cần tốn sức đã tìm được hang ổ của Thiên Thi Tông.

Mười người đều đi theo đuôi đám âm thi về phía trước.

Tuy rằng trong đàn âm thi có Khuy Linh cảnh tồn tại, nhưng so sánh với mười người thật sự chênh lệch lớn, ở trong mắt nhóm người Lâm Lạc bọn chúng di chuyển thật chậm chạp như ốc sên, thăng qua hơn nửa tháng thời gian chúng nó mới đi vào một tòa thành thị, tiến nhập một trang viện cực lớn.

Nơi này tràn đầy thi thối, cả tòa thành thị đều bao phủ một tầng hắc khí, không khí trầm lắng như địa ngục nhân gian.

- Hẳn chính là chỗ này!

Chứng kiến đàn âm thi đi vào trang viện không trở ra, mười người đều gật đầu.

- Hừ, lão phu thật muốn nhìn xem rốt cục là kẻ nào phát rồ cam tâm mạo hiểm đối nghịch cùng thiên hạ mà kế thừa truyền thừa của Âm Thi Tông!

Hoa gia lão tổ bay ra, ở trên bầu trời chụp xuống một chớp.

Kình khí đánh xuống, hình thành từng thủ chớp cỡ chừng trăm trượng, liên tiếp chụp xuống trên trang viện.

Trang viện quá lớn, lĩnh vực căn bản không thể bao trùm hoàn toàn, lại nói tuy rằng lĩnh vực lợi hại, nhưng làm gì có kiểu trực tiếp oanh kích trút giận như thế.

Cường giả Linh cảnh cũng không chỉ trông vào lĩnh vực mà tung hoành, trên thực tế vô luận đã đạt tới cảnh giới nào lực lượng mới là căn bản chân chính, có câu nói nhất lực phá vạn pháp, đạt tới một điểm giới hạn lĩnh vực cũng sẽ bị lực lượng thuần túy đánh bại.

Oanh! Oanh! Oanh!

Lực lượng Linh cảnh cường giả thật sự quá cường đại, bởi vì thiên địa linh khí thật loãng, bọn họ thật khó bổ sung lực lượng, cho nên rất ít chứng kiến bọn họ ra tay. Nhưng vừa ra tay, thật giống như trời sụp đất nứt!

Từng thủ chớp hư ảo chụp xuống, cũng giống như từng viên vãn thạch oanh kích, cả trang viện trong nháy mắt hóa thành tro tàn, có thể chứng kiến tro bụi mù tung lên, hình thành từng vầng lốc xoáy.

- Kiệt kiệt, đang lo lắng không có thi hạch cường đại cung cấp cho lão phu luyện hóa, không thể tưởng được còn có mười tên tự đưa tới cửa!

Tiếng cười quái dị vang lên, một lão nhân áo xám bay lên bầu trời, dáng người thập phần gầy gò, nhưng hai tay rũ xuống tận mắt cá chân, thoát nhìn chẳng khác gì một con tinh tinh.

Linh cảnh âm thi!

Không, đây không phải âm thi, mà là võ giả nhân loại tu luyện công pháp Âm Thi Tông! Ngoại trừ đôi mắt hắc đỏ rực cùng đôi tay thật lớn, kỳ thật cũng không khác gì những nhân loại bình thường bao nhiêu.

Nhưng võ giả tu luyện công pháp Âm Thi Tông trừ bỏ có được thần trí, kỳ thật cũng không có gì bất đồng với âm thi, gọi hắn là âm thi cũng không sai.

Lâm Lạc không khỏi nhướng mày, Thiên Thi Tông có cấp bậc Linh cảnh tồn tại điều này vốn nằm trong dự đoán của hắn, nhưng không phải Tề Thiên! Tin tưởng với thủ đoạn kiêu hùng của Tề Thiên, tuyệt không đến mức để cho thủ hạ vượt qua cảnh giới của hắn, nếu xuất hiện Linh cảnh âm thi, đại biểu cho chính Tề Thiên cũng đạt tới Linh cảnh!

Nói cách khác, bọn họ cần đối mặt ít nhất là hai Linh cảnh âm thi!

526. Chương 526: Thi Trùng. (2)

- Người là...Tập Đông Quang!

Một vị lão tổ Trần gia đột nhiên thốt lên, trong tiếng nói tràn ngập vẻ không sao tưởng tượng nổi.

- Kiệt kiệt kiệt, nguyên lai là Trần gia Long Ngô lão tổ! Ba mươi năm trước lão phu tham gia thọ yến tám trăm tuổi của người, không thể tưởng được lúc trước người là nửa bộ linh giả cao cao tại thượng, lão phu chỉ mới bước vào Thiên Hợp, nhưng hiện tại lão phu đã đột phá tới Linh cảnh, chẳng những ngang vịn gang về với người trong cảnh giới, thậm chí còn có năng lực giết người!

Âm thi lão giả Tập Đông Quang cười to nói.

Hắn là một vị lão tổ của Tập gia Thiên Sư quốc, trước kia chỉ có tu vi Thiên Hợp cảnh, mà giờ khắc này đã đạt tới Linh cảnh, tiến cảnh nhanh tới mức làm không ai dám tin tưởng!

Cũng khó trách ở thời kỳ thượng cổ Âm Thi Tông gây ra náo động như vậy, vì đạt được thực lực rất nhiều võ giả căn bản không thèm để ý phải trả giá đắt như thế nào! Nhưng muốn tạo ra một âm thi cấp bậc Linh cảnh, lại không biết cần bao nhiêu đề giai âm thi mới đủ, cho dù dốc lực cả một quốc gia cũng không tìm được mấy người.

- Tập Đông Quang, người vì theo đuổi thực lực, lại đem chính mình biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, gia tộc của người, ngay cả người của gia tộc người cũng giết?

Trần Long Ngô lão tổ quát.

- Gia tộc? Vì sự cường đại của lão phu, bọn họ hi sinh là tuyệt đối giá trị! Nói cho các người biết một bí mật, nếu cắn nuốt thi hạch của người cùng huyết thống, lực lượng đạt được sẽ càng lớn!

Tập Đông Quang nâng lên hai tay, hai tay hắn biến thành hai thanh cốt nhận, đen thui tỏa sáng:

- Lão phu thật sự hâm mộ các người, có được trăm vạn tộc nhân, nếu đem toàn bộ ra luyện hóa nói không chừng có thể đạt tới nhị bộ linh giả!

Kẻ điên, kẻ điên tuyệt đối!

- Hắn đã tẩu hỏa nhập ma, không cần cùng hắn vô nghĩa, mau giết đi!

Một lão tổ khác của Trần gia phi thân bay ra, mở lĩnh vực, một mảnh ô quang chớp động, vô số mũi tên nhọn màu đen hướng Tập Đông Quang bắn tới.

- Kiệt kiệt kiệt, muốn giết lão phu các người còn chưa đủ tư cách! Chờ lão phu đem các người chuyển biến thành âm thi, tiếp tục cắn nuốt thi hạch của các người, tuyệt đối có thể tiến vào Không Linh cảnh trung kỳ!

Tập Đông Quang hú lên quái dị, âm thi lĩnh vực mở ra, trên bầu trời nhất thời hiện lên một mảnh tuyệt địa, vô số âm thi từ dưới bùn sinh bò lên, khóc thét, kêu thảm!

Hưu hưu hưu!

Những mũi tên đen đâm tới, từng khối âm thi gục xuống, nhưng lại có thật nhiều âm thi tiếp tục bò ra, dùng thân thể đỡ lấy mũi tên.

Đây là đối kháng lĩnh vực, nếu mũi tên đạt tới nhị bộ liền có thể đem toàn bộ âm thi bắn chết. Nhưng nếu song phương đều cùng cảnh giới, lĩnh vực người này không làm gì được người kia, còn lại phải so đấu lực lượng.

Nhưng nếu đấu lực lượng, đây tuyệt đối là bên âm thi cùng cảnh giới chiếm ưu thế, hơn nữa không chỉ chiếm ưu thế về lực lượng, năng lực kháng kích của thân thể cũng do âm thi chiếm cứ thượng phong tuyệt đối.

Chỉ là một cường giả Linh cảnh tuyệt không khả năng làm đối thủ của một âm thi Linh cảnh, ít nhất phải dùng ba bốn cường giả mới có thể hữu hiệu kiềm chế, ngoài mười người vậy công liều mạng chết hơn phân nửa nhân số mới có thể đem âm thi Linh cảnh chém giết.

Nếu không như thế lúc trước làm sao Cổ thị hoàng triều lại bị suy sụp?

- Lâm Lạc tiểu hữu, mau nhanh ra tay trấn giết tà vật kia đi!

Trần Long Ngô nhìn Lâm Lạc kêu lên.

Lâm Lạc thét dài một tiếng, thân hình bay ra, hai lĩnh vực đồng thời khai triển, vận chuyển Chiến Thiên bí quyết, vừa ra tay liền dùng chiến lực cực mạnh.

Hắn không tế ra khôi lỗi, uy lực của khôi lỗi cực lớn, nhưng tiêu hao linh thạch thật quá nhiều, trong tay hắn không còn đủ bốn viên! Linh thạch hắn còn dự tính cung cấp cho Lâm Hành Nam ngày sau sử dụng tấn giai, sao có thể tùy tiện lãng phí!

Lại nói âm thi Linh cảnh mới tấn giai, chỉ cần có thêm vài người phối hợp hắn nắm chắc có thể trấn giết!

Mở ra song lĩnh vực, mạnh mẽ tiến vào âm thi lĩnh vực, một ít âm thi gặp phải thiểm điện cùng thanh mộc không ngừng bị thiểm điện đánh nát, bị thanh mộc quần quanh đập vỡ vụn.

Đối kháng lĩnh vực, Lâm Lạc có được song lĩnh vực đương nhiên chiếm cứ thượng phong tuyệt đối.

Oanh!

Lâm Lạc chém ra một quyền, lĩnh vực thứ ba chợt hiện, quyền đầu cháy rực lam hỏa, oanh thẳng lên mặt Tập Đông Quang, lực lượng cuồng bạo không khoan nhượng oanh bay đầu hắn!

Nhưng lúc trước Cốc Phi Tuyền bị oanh bay đầu vẫn có thể hồi phục, huống chi là Tập Đông Quang đã tới Linh cảnh! Thi thể không đầu vấy tay, đầu bị oanh bay liền bay trở về, bị hai tay hắn nhấn mạnh một cái liền ráp lên trên cổ.

Hắc khí tràn ra, vừa chuyển một vòng đầu đã tiếp lên, nhìn không ra chút vết thương.

- Tiểu tử...

Trong ánh mắt đỏ rực của Tập Đông Quang bắn ra sát khí, đột nhiên hé miệng phun ra một đoàn khói đen, hướng Lâm Lạc cuốn tới!

Nhìn kỹ không phải khói đen gì, mà là vô số con trùng màu đen lúc nhúc!

Sau khi đạt tới Linh cảnh, đan điền võ giả sẽ diễn hóa thành một tiểu không gian, cũng tương tự như không gian pháp bảo, có thể chứa đựng vật phẩm.

Nhưng cũng giống như không gian pháp bảo, không gian này không có dưỡng khí, nếu đem sinh vật thu vào sẽ lập tức tử vong. Nhưng thi trùng thì ngoại lệ, cũng giống như âm thi, đồ vật này đã chết qua một lần, căn bản không cần dưỡng khí!

Thi trùng vừa ra, bao trùm khắp bầu trời.

Càng khủng bố chính là trên mình thi trùng còn bọc theo một tầng hắc quang, có thể xem thường lĩnh vực của Lâm Lạc.

Cũng không phải thực sự xem thường, mà hắc quang chính là mảnh nhỏ lĩnh vực của Tập Đông Quang, có thể lưu lại trong lĩnh vực của Lâm Lạc một lúc mới biến mất, khiến thi trùng có thể tiến đến gần người.

Công pháp Âm Thi Tông quả nhiên âm độc quỷ dị.

Lâm Lạc tế ra Tử Đỉnh, hàng vạn hàng ngàn tử khí tràn xuống, nhất thời đem toàn bộ thi trùng ngăn cách bên ngoài, Tử Đỉnh rung động, thi trùng đột nhiên toàn bộ nổ tung!

Ba ba ba ba!

Thi trùng bay tới bao nhiêu chết bấy nhiêu, căn bản không cho cò kè mặc cả!

Con người huyết sắc của Tập Đông Quang căng thẳng, thi trùng là do máu thịt của hắn tẩm bổ mà ra, chỉ cần bị thi trùng cắn trúng cho dù võ giả Thích Biến cảnh cũng lập tức tuyệt diệt sinh cơ, chuyển hóa thành một khối âm thi!

Tuy rằng đối với Linh cảnh cường giả không đủ hiệu quả, nhưng thắng ở số lượng quá nhiều, chỉ cần có trên trăm đầu thi trùng cắn trúng cao thủ Không Linh cảnh cũng khó thể trốn thoát chuyển hóa, sẽ biến thành khối âm thi nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Nhưng thi trùng tuy rằng cường đại, muốn bồi dưỡng lên tiêu hao thật lớn, bị tổn mất một phần ba trong tay Lâm Lạc, tâm tình Tập Đông Quang thật muốn vỡ!

Hắn giận quát một tiếng, hét:

- Tiểu tử, lão phu muốn cho ngươi sống không bằng chết!

Nếu thi trùng không có hiệu quả đối với Lâm Lạc, chỉ có thể hạ độc thủ giết hắn, đáng tiếc một đỉnh lô tốt như vậy, song hệ công pháp đều đạt tới Linh cảnh, đây là hai viên thi hạch!

527. Chương 527: Ấp Súc Linh Vực

Âm thi lĩnh vực của Tập Đông Quang bỗng dừng co rút lại, toàn bộ thu vào trong thân thể hắn, sau đó trên tay hiện ra hai cây roi tối đen dài chừng mười trượng, lớn như tay hải tử.

Quỷ dị chính là trên roi thậm chí có vô số âm thi co rút bên trong, không ngừng cuộn cuộn, tiếng gào thảm thiết!

Đây là...cây roi do lĩnh vực hình thành!

Ánh mắt Lâm Lạc cũng trở nên căng thẳng, nhưng đúng lúc này Tập Đông Quang đã vung tay lên, một luồng tàn ảnh mãnh liệt quát tới!

Ba!

Vừa bị quát tới một roi, song lĩnh vực của Lâm Lạc bị sinh sôi rút sạch một khối lớn, thật giống như phòng ốc, một mặt vách tường bị đánh vỡ, lộ ra một khoảng trống.

Lĩnh vực là ý chí của võ giả thể hiện, tự nhiên cùng thân thể võ giả chung một nhịp thở, bị đánh vỡ một khu vực lớn như vậy, Lâm Lạc chỉ cảm thấy trong đầu ầm ầm chấn động, đau đớn vô cùng.

Lực lượng tạo thành thương tổn thân thể võ giả, mà lĩnh vực bị công kích là đập vào ý thức võ giả.

Nếu không phải thần kinh Lâm Lạc đủ cứng cỏi, chỉ một kích không chừng đã làm hắn chấn ngất.

Quả nhiên chính hắn vẫn còn quá non!

Lâm Lạc hít sâu một hơi, hắn lý giải về lĩnh vực vẫn còn dừng ở trình độ mở ra thu vào. Nhưng Âm Thi Tông là một trong năm tà giáo thượng cổ, có vô số cao thủ đứng đầu, tự nhiên vận dụng lĩnh vực tới cực hạn!

Tuy rằng Tập Đông Quang chỉ mới bước vào Linh cảnh, nhưng hắn đã chiếm được Tề Thiên chỉ dạy, mặc dù không thể hoàn toàn phát huy ra đủ uy lực lĩnh vực, nhưng khẳng định phải mạnh hơn Lâm Lạc.

Hơn nữa địa phương cường đại nhất của Âm Thi Tông là vô luận trước kia võ giả có linh căn gì, nhưng chỉ cần chuyển hóa thành âm thi thân thể chỉ sẽ hình thành âm thi lĩnh vực.

Vì vậy trong phương diện truyền thừa cũng có ưu thế thật lớn.

Hiện tại Lâm Lạc có công pháp một hệ cùng lõi điện tiến vào Linh cảnh, nhưng Tô Nghiễm Khai lại chuyên tu kim hệ. Căn bản không thể chỉ dạy được gì cho Lâm Lạc, hướng hồ sau khi Lâm Lạc tiến vào Linh cảnh lại chạy ngược chạy xuôi, không thời gian nghe chỉ dạy, bởi vậy trong việc vận dụng lĩnh vực hắn thật sự quá non.

- Kiệt kiệt, lão phu phải quát xuống từng khối huyết nhục của ngươi, tuy rằng không thể đem ngươi chuyển hóa thành âm thi, nhưng huyết nhục nhân loại thật ngon, lão phu đã lâu không có hưởng qua!

Trong mắt Tập Đông Quang lóe sáng, tựa hồ xem Lâm Lạc giống như một bữa tiệc lớn đầy mỹ vị.

Lâm Lạc giống như không nghe thấy, vừa né tránh vừa thử bắt đầu co rút lại lĩnh vực của mình.

Cảnh giới giữa hắn cùng Tập Đông Quang tương đương, lĩnh vực thì không ai chiếm tiện nghi của ai, nhưng sau khi Tập Đông Quang nén lại lĩnh vực thì uy lực tăng vọt! Đây giống như hai thanh sắt thường đúc kiếm, thế nào cũng sắc bén, nhưng lấy một thanh đi tái tạo nấu lại, trừ đi cặn bã, bách luyện thành một thanh chủy thủ, có thể tước đoạn một thanh kiếm khác.

Người khác có thể làm được, hắn nhất định cũng có thể làm được!

Lĩnh vực, co rút lại, chèn ép, ngưng luyện!

Tử Đỉnh hộ thân, Lâm Lạc cũng không cần lo lắng bị đối phương trực tiếp đánh trúng thân thể, sẽ bị lĩnh vực đánh vỡ thành bốn năm mảnh, hơn nữa Tử Đỉnh có thể suy yếu chín thành lực lượng công kích, dù đánh trúng cũng chỉ làm cho hắn lay động vài cái mà thôi.

Lĩnh vực! Lĩnh vực! Lĩnh vực!

Ông!

Chỉ qua thời gian gần nửa nén hương, thiểm điện lĩnh vực của Lâm Lạc đột nhiên run lên, co rút lại nửa tấc!

Đối với bán kính bốn mươi trượng khổng lồ mà nói, nửa tấc biến hóa thật sự quá nhỏ, trong kích chiến có ai phát hiện được biến hóa? Nhưng Lâm Lạc lại lộ ra nét tươi cười thoáng hiện, bởi vì khó nhất chính là bước đầu tiên, nếu đã tiến nhập cánh cửa lúc sau sẽ như thế chẻ tre!

Chứng kiến Lâm Lạc đột nhiên lộ ra tươi cười, Tập Đông Quang mơ hồ có cảm giác kinh hãi, đây là trực giác của một Linh cảnh cường giả, nhưng hiện tại hắn đã chiếm cứ chủ động hoàn toàn, há lại chịu rút khỏi, sau khi hóa thân âm thi, sự kiên nhẫn của hắn đã thật kém cỏi.

Ông!

Thiểm điện lĩnh vực tiếp tục cấp tốc co rút lại một thước! Sau đó là một trượng! Mười trượng!

Chỉ vài lần thời gian hô hấp, cả thiểm điện lĩnh vực đã hoàn toàn co rút vào trong thân thể Lâm Lạc, đây không phải thu hồi lĩnh vực mà là hoàn toàn áp súc lại!

Uy uy uy, là thật hay giả vậy?

Chẳng những là Tập Đông Quang, ngay cả Trần Long Ngô cũng trợn trừng hai mắt, khiếp sợ tới mức há hốc miệng!

Chỉ qua một thoáng thời gian như thế, tiểu tử kia lại có thể nắm giữ bí thuật của Tập Đông Quang, yêu nghiệt thật quá mức!

Sau thời thượng cổ, võ đạo điêu linh, đạt tới Linh cảnh đã là thiên hạ vô địch! Hơn nữa bởi vì hoàn cảnh, sau khi tiến vào Linh cảnh có thể ra tay cũng chưa vượt qua mười lần!

Dưới điều kiện thế này, còn có Linh cảnh cường giả nào lại đi nghiên cứu lĩnh vực biến hóa?

Mười vạn năm tích lũy, võ giả nắm giữ lĩnh vực không tăng mà còn thối lui! Không phải Tô Nghiễm Khai không muốn chỉ đạo Lâm Lạc, mà là hắn chỉ lý giải trong việc thu phóng, làm sao làm lão sư cho Lâm Lạc?

Nhưng Âm Thi Tông thì khác, Tề Thiên chiếm được thi hạch của tông chủ Âm Thi Tông thượng cổ, có được toàn bộ lĩnh ngộ cảnh giới, tự nhiên không thiếu khuyết lý giải về lĩnh vực, trước kia hắn chưa tiến vào Linh cảnh chỉ đơn giản mượn chút uy lực của lĩnh vực, mà sau khi hắn bước ra bước này, nắm giữ lĩnh vực kỳ thật so với Tô Nghiễm Khai phải vượt qua vô số lần!

Lâm Lạc gặp gỡ Tập Đông Quang trước xem như tuyệt đối may mắn, theo trên người hắn đã biết được có thể sử dụng lĩnh vực như thế, nếu không đột nhiên gặp phải Tề Thiên, nói không chừng còn không có cơ hội xuất ra Tử Đỉnh đã bị giết chết!

Phải biết rằng Tề Thiên từng bị Tử Đỉnh cho ném thiệt thoi nhiều lần, tuyệt không cho Lâm Lạc cơ hội tể ra Tử Đỉnh!

Trần Long Ngô thấy được uy lực áp súc lĩnh vực, kỳ thật cũng đang cân nhắc, nhưng hắn còn chưa mò mẫm nguyên do, Lâm Lạc đã hoàn toàn áp súc xong lĩnh vực, đây là yêu nghiệt bậc nào ah!

Tuyệt đối là thiên tài chưa từng có suốt bao vạn năm nay, yêu nghiệt như vậy nói không chừng đủ bước ra thập bộ, thành tự thần linh nhân gian!

Đồng tử huyết sắc của Tập Đông Quang co rút lại thành mũi châm nhọn!

Cho dù hắn được Tề Thiên dốc lòng chỉ đạo, vẫn phải dùng hai tháng mới có thể áp súc lĩnh vực, phải sau một tháng mới đem lĩnh vực nắm tự nhiên trong tay, hình thành đủ loại vũ khí.

Bởi vì trước kia dùng roi, hắn đã đem lĩnh vực hóa thành roi, sử dụng tiện tay nhất.

- Tiểu tử, ngươi rất yêu nghiệt, càng không thể lưu ngươi!

Tập Đông Quang hét lớn, hai roi vũ động, trên bầu trời hiện lên hắc ảnh, vô số âm thi khóc thét, dường như không trung mở ra cánh cửa đi thông địa ngục, vô số quỷ quái đang bò đi ra.

Lôi điện cháy rực trong ánh mắt Lâm Lạc, người bình thường chứng kiến sẽ bị dọa hoảng sợ. Hắn vươn tay phải, một đoàn thiểm điện trắng xóa trống rỗng hiện ra, chậm rãi thành lớn, hình thành một quả cầu chừng ba xích.

Nhưng quả cầu lập tức biến dạng, hóa thành một quyền đầu thật lớn!

Lĩnh vực quyền!

Hắn, hắn lại có thể làm được!

528. Chương 528: Túc Mệnh Đối Quyết. (1)

Tập Đông Quang hít một hơi lạnh, không tự chủ được dừng công kích, trong lòng kinh hãi tới cực điểm!

Tiểu tử kia rốt cục là ai, chẳng lẽ là võ thần chuyển kiếp, thiên sinh cận đạo?

Lâm Lạc cũng không lập tức phản công, tâm niệm vừa động, thanh mộc lĩnh vực cũng bắt đầu co rút lại. Lần này càng nhanh hơn, nhiều nhất chỉ chừng bốn nhịp tim đập thanh mộc lĩnh vực đã hoàn toàn áp súc vào trong cơ thể hắn, sau đó ở trên tay trái hình thành một quyền đầu màu xanh.

Song lĩnh vực quyền!

- Lão quái vật, ta còn phải cảm ơn ngươi sao!

Lâm Lạc cười dài một tiếng.

Tập Đông Quang tức giận muốn học máu, yêu nghiệt ah, vừa nhìn qua tuyệt chiêu của người khác liền học được, điều này bảo người ta làm sao mà đánh?

- Tiểu bối, đừng vội hung hăng càn quấy!

Hắn càng quát mạnh hai roi tới trước.

Lâm Lạc phi thân bay ra, hai tay vươn lên, hai lĩnh vực quyền cũng giơ lên, hướng Tập Đông Quang nện xuống.

Tập Đông Quang tự nhiên không cam lòng yếu thế, vội vàng đem roi đón chào.

Oanh!

Lâm Lạc đánh ra quyền trái, dùng Thanh Mộc quyền nổ nát cây roi của đối phương, Thiểm Điện quyền chậm rãi nện xuống.

Oanh!

Tập Đông Quang bị một quyền đánh trúng, toàn thân bị ngâm trong Thiểm Điện quyền, giống như viên sao băng rơi xuống.

Oanh!

Thiểm Điện quyền đem Tập Đông Quang oanh thẳng xuống dưới không chút khoan nhượng, mặt đất run rẩy lên, hiện ra một hố to hình tròn ngàn trượng, sâu tới trăm trượng, nước ngầm tràn ra, nháy mắt hình thành một ao hồ!

Lâm Lạc thu lại tay phải, Thiểm Điện quyền cũng lập tức co rút trở về.

Ánh mắt của hắn lướt quanh, Trần Long Ngô chợt sợ hãi, không tự chủ được thối lui ra sau mười trượng.

Võ trung phách giả!

Sưu!

Hồ nước tung lên, một đạo nhân ảnh bay ra, chính là Tập Đông Quang vừa bị oanh rơi! Lúc này toàn thân hắn bị đập đến dập lẹp, chẳng khác gì giấy mỏng, thậm chí bị dập tới mức giống như một tấm bình phong!

- Tiểu bối, ngươi chọc giận ta!

Hắn hít sâu một hơi dài, thân thể trương lên như túi giấy, biến thành béo mập vô cùng. Nhưng sau đó hắn lại thở ra một hơi, cả người biến lại thành bộ dáng gầy yếu.

Lâm Lạc không khỏi cười ha ha, nói:

- Lão quái vật, ngươi thật giống con cóc, chẳng những thích khoác lác, hình thể cũng giống như vậy!

Tập Đông Quang làm sao chịu được Lâm Lạc trêu chọc như thế, lúc này hét lên một tiếng giận dữ, huy động roi hướng Lâm Lạc quát tới.

- Thật sự là không tiến bộ, vẫn dùng cùng một chiêu!

Lâm Lạc lắc lắc đầu, Thanh Mộc quyền cùng Thiểm Điện quyền tái hiện.

- Đi!

Tập Đông Quang hét lớn một tiếng, lại đem cây roi trong tay trái ném ra, chuyên tâm sử dụng cây roi trên tay phải.

Nhưng hắn cũng không phải lãng phí phân nửa lực lượng linh vực, cây roi kia tuy thoát khỏi thân thể Tập Đông Quang, nhưng lại giống như linh xà bay tới sau lưng Lâm Lạc, bỗng nhiên phát khởi công kích.

Lão quái vật học thông minh, thật đáng tiếc ngay mặt cũng không đối kháng được Lâm Lạc, còn muốn chia hai đường chơi gậy rối, đây không phải muốn chết sao?

Lâm Lạc không hề nhìn cây roi sau lưng, trực tiếp oanh thẳng về hướng Tập Đông Quang.

Oanh!

Lần này Tập Đông Quang càng thêm thảm hại, mất đi phân nửa lực lượng linh vực, hắn càng thêm không có lực chống cự, bị Lâm Lạc một quyền oanh xuống dưới lòng đất.

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Hai tay Lâm Lạc đâm xuống liên tục, Thanh Mộc quyền cùng Thiểm Điện quyền không ngừng thay nhau oanh xuống, trên mặt đất mở ra cái hố càng đập càng lớn, đem cả tòa thành thị đều cuốn đi vào, đã hình thành một ao hồ thật lớn!

Lúc trước Thiên Ma Tông bị cường giả Âm Thi Tông dùng một kích khiến cả tòa thành thị chìm nghỉm, hiện giờ uy thế của Lâm Lạc tuy còn chưa sánh bằng, nhưng đã xem như có được đại năng lực của tuyệt thế cường giả!

Âm thi tuy rằng chịu đánh, nhưng quyền đầu của Lâm Lạc cũng không phải tầm thường, mà là linh vực quyền, có được lực phá hoại tuyệt đối với âm thi!

Nếu như Tập Đông Quang không dùng tuyệt chiêu áp súc linh vực, Lâm Lạc cũng sẽ không được dẫn dắt, hình thành được linh vực quyền, cũng sẽ không có năng lực oanh sát hần! Tập Đông Quang xem như tự mình đào hố ỉn, đem mình chôn đi vào.

Tuy rằng thân thể âm thi mạnh mẽ tới đáng sợ, nhưng đây cũng chỉ là đối với tiên thiên thập cảnh mà nói, nếu gặp phải linh vực kỳ thật không khác gì giấy mỏng. Nguyên bản Tập Đông Quang cũng có linh vực chống đỡ, lại bị linh vực quyền oanh kích hoàn toàn tán loạn, nhất thời liền bị thương nặng.

Chờ Lâm Lạc thu tay lại, thẳng qua bảy tám lần thời gian hô hấp mới thấy Tập Đông Quang lão đảo bay lên giữa không trung. Nhưng thân thể hần lại bị gãy ngang gối, nửa thân dưới hoàn toàn mất hết, cánh tay phải gãy ngang vai, hai mắt đỏ đậm hiện ra vẻ âm đạm, nhưng tràn ngập vẻ e ngại.

Tính đả kích hủy diệt của linh vực khiến nửa thân thể của Tập Đông Quang cùng cánh tay phải đã hoàn toàn phá hủy, muốn ráp lại cũng không cách nào ráp được nữa.

Cũng may tu luyện công pháp Âm Thi Tông vốn là tuyệt tự, tuyệt dục, tuyệt tình, hần cũng không cần lo lắng nửa thân dưới bị phế hay không.

Hần thật sự là sợ hãi, âm thi vốn là tồn tại bất tử bất diệt, nhưng gặp được quái thai như Lâm Lạc cũng thật xui xẻo lớn! Nếu tiếp tục cùng Lâm Lạc đối chiến, hần thực sự phải vẫn lạc nơi này!

Lại nói tuy rằng Linh cảnh cường giả bị gãy chân tay đều có thể sống lại, nhưng lần này hần bị thương thật sự quá nặng, ít nhất trong vòng bốn tháng đừng hòng đem được nửa người dưới cùng cánh tay phải mọc ra lần nữa, ngay cả tư cách liều mạng cũng không có.

Chạy!

Tập Đông Quang lập tức thay đổi phương hướng, vội vàng rời xa đám người Lâm Lạc phóng nhanh. Có câu nói hảo hán không nếm thiệt thòi trước mắt, mặt mũi làm sao trọng yếu bằng mạng sống, hần đương nhiên phải đi thỉnh cứu binh!

Hơn nữa đối phương có mười tên Linh cảnh cường giả, cho dù hần chạy trốn cũng đầy đủ lý do.

- Muốn chạy?

Chuyện liều mạng thì đám người Trần Long Ngô né tránh, nhưng cần đánh chó rơi xuống nước thì họ mừng rỡ ra tay, vì vậy liền vây tới, cả đám người mở ra linh vực, cuồng oanh loạn tạc về hướng Tập Đông Quang.

- Mấy lão thất phu, vừa rồi không dám cùng lão phu một trận chiến, hiện tại lại tỏ uy phong!

Tập Đông Quang gầm lên giận dữ.

Linh cảnh cường giả đã là tồn tại đỉnh phong nhất trên thế gian này, bọn hần làm sao cần để ý tới lời nhục mạ của người khác. Chỉ cần xem không vừa mắt dùng một chiêu hủy diệt là được! Đám người Trần Long Ngô liền tục cười lạnh, thể công càng gấp, thề muốn chém giết Tập Đông Quang, tuyệt một đại hậu hoạn!

Chín Linh cảnh cường giả liên thủ vốn đã có năng lực diệt sát Tập Đông Quang, nhưng nếu động thủ lúc Tập Đông Quang toàn thịnh bọn hần khẳng định phải có phân nửa nhân số chôn cùng. Nhưng hiện tại Tập Đông Quang đã bị Lâm Lạc đánh trọng thương, nếu chín người ngay cả lúc này mà cũng không làm gì được Tập Đông Quang, thật uổng phí trở thành Linh cảnh cường giả!

Oanh! Oanh! Oanh!

Tập Đông Quang giống như bao cát bị chín lão tổ oanh tới oanh lui, căn bản không hề có chút lực đánh trả! Nếu không phải âm thi thân thể sinh mệnh lực mạnh mẽ, thay đổi là một người khác đã sớm chết từ lâu.

Chín Linh cảnh cường giả liên thủ không phải là chuyện đùa!

529. Chương 529: Túc Mệnh Đối Quyết. (2)

- Cho dù chết lão phu cũng phải kéo một tên đệm lưng!

Tập Đông Quang phát ra tiếng rít gào tuyệt vọng, đột nhiên hướng Hoa gia lão tổ đánh tới.

Lần này hẳn thật đã liều mạng, tốc độ cực nhanh, Hoa gia lão tổ không kịp trốn tránh liền bị Tập Đông Quang ôm cổ!

- Thi tế!

Tập Đông Quang rít gào, vô số hắc khí từ trên người hắn trào ra, chui vào trong thân thể Hoa gia lão tổ.

Ba!

Hắc khí trào ra khỏi thân thể Tập Đông Quang, lực lượng nhất thời hoàn toàn ngã xuống, từ không trung rơi nhanh, đánh lên một khối tảng đá ngay lập tức vỡ thành mảnh vụn, hiển nhiên đã chết không thể chết lại!

Nhưng tình huống của Hoa gia lão tổ cũng không tốt hơn chỗ nào, hắc khí không ngừng chui ra chui vào trong thân thể hắn, phảng phất như nhuyển trùng có được sinh mệnh. Trong ánh mắt hoảng sợ của tám lão tổ khác, làn da của hắn hoàn toàn biến thành màu đen, sau đó huyết nhục, xương cốt không ngừng tan chảy, cho dù hắn mở lĩnh vực cũng chỉ vô dụng.

Lâm Lạc nhướng mày, tế ra Tử Đỉnh chuyển tới đỉnh đầu đối phương, nhưng tuy rằng tử khí buông xuống cũng không hề có chút phản ứng.

Tuy rằng Tử Đỉnh tương liên với thức hải của hắn, tựa hồ chỉ “phụ trách” an toàn cho hắn, loại chuyện tình như vậy nó hoàn toàn mặc kệ!

Hoa gia lão tổ không ngừng biến đổi ngay trước mặt mọi người, cuối cùng biến thành vô số hắc thủy từ không trung rơi xuống, nhưng còn chưa rơi xuống đất đã hóa khí biến mất.

Công pháp của Âm Thi Tông thật sự quá quỷ dị!

Tập Đông Quang đã bị tổn thương nặng như vậy, nhưng trước khi chết vẫn kéo theo một Linh cảnh cường giả chôn cùng. Đương nhiên, đây là do bọn họ không cẩn thận xem trọng, không đem uy lực lĩnh vực phát huy tới lớn nhất.

Nếu có thể giống như Lâm Lạc cùng Tập Đông Quang, đem lĩnh vực ngưng luyện áp súc, khi ấy chỉ cần Hoa gia lão tổ oanh ra lĩnh vực, cho dù không tiêu diệt Tập Đông Quang nhưng đủ oanh bay hắn ra xa, tựa như hắn bị Lâm Lạc oanh bay như thế.

Tóm lại là vì thực lực bọn họ chưa đủ cường đại!

Nếu đổi lại nửa ngày trước có người nào dám nói thực lực họ chưa đủ mạnh nhất định sẽ bị bọn họ dè bủ, đánh không lại Lâm Lạc là vì hắn có song lĩnh vực, lại còn có cả Linh cảnh khôi lỗi nhị bộ!

Nhưng hiện tại bọn họ không dám tiếp tục kiêu ngạo, với uy lực lĩnh vực quyền hiện tại của Lâm Lạc, cho dù chỉ vận dụng một hệ công pháp cũng đủ trấn giết bọn họ, điểm ấy họ không chút nghi ngờ.

Vô đạo vô bến bờ, khoảng cách của họ đối với thời kỳ vô đạo hưng thịnh thượng cổ còn kém thật xa, không ngờ còn dám thỏa mãn với hiện trạng, thật sự là buồn cười.

Tuy rằng tiêu diệt đại họa hoạn, nhưng họ cũng chết một Linh cảnh cường giả, lòng tin nhận lấy đã kích thật lớn, sắc mặt của họ đều thật khó xem.

Nhưng hiển nhiên Tập Đông Quang cũng không phải tông chủ Thiên Thi Tông, chín người vẫn chưa thể khải hoàn quay về, phải tiếp tục càn quét Thiên Sư quốc dọn dẹp âm thi.

Bọn họ đã phát hiện bốn phương tám hướng Thiên Sư quốc đều có một âm thi Linh cảnh trấn thủ, như vậy tông chủ Thiên Thi Tông phải an vị tại trung ương Thiên Sư quốc.

Do Lâm Lạc chủ công, ba Linh cảnh âm thi khác chỉ một đường nuốt hận, tám lão tổ đều thật cẩn thận, không tiếp tục để cho đối thủ kéo theo bọn họ cùng nhau chôn cùng.

Một bên tám lão tổ nghiên cứu ảo diệu trong việc áp súc lĩnh vực, nhưng Tập Đông Quang có thể học được là bởi vì có Tề Thiên truyền thụ, nhưng dù vậy hắn cũng phải bỏ ra hai ba tháng mới luyện tập được huyền ảo, tám lão tổ chỉ dựa vào chính mình suy nghĩ thì làm sao có thể thu hoạch?

Bọn họ đành làm da mặt dày thỉnh giáo Lâm Lạc, nhưng Lâm Lạc không phải là một lão sư giỏi, hấn cảm ngộ, nhưng không biết nói ra cảm ngộ như thế nào, thật giống như đem nước trong ấm trà đổ ra, tự nhiên và đơn giản. Nhưng muốn hấn giải thích vì sao có thể đổ ra, thật sự là làm khó hấn.

Không phải Lâm Lạc ích kỷ không nói, mà với hấn đây chỉ có thể tự hiểu mà không thể nói ra bằng miệng. Có lẽ Lăng Kinh Hồng song tu với hấn thì có thể “chứng kiến” được huyền diệu bên trong, nhưng những người khác thì đừng mơ tưởng.

Tám vị lão tổ cũng không thể xác định là do Lâm Lạc không biết làm sao truyền thụ hay là hấn muốn giấu diếm, nhưng dù thế nào họ cũng không có tư cách cứng rắn đòi hỏi hấn, hướng hồ loại bí thuật như vậy chỉ có thể làm thành chí bảo ột gia tộc, thay đổi là ai cũng không dễ dàng truyền xuống.

Hơn mười ngày sau, bọn họ rốt cục dò theo tung tích của một đội ngũ âm thi tiến đến đế đô Thiên Sư quốc, đi tới bên cạnh một ao hồ xinh đẹp.

Chỉ nhìn bộ dáng phong cảnh tú lệ của nơi này, không ai sẽ đem địa phương như vậy liên hệ tới âm thi, mà trên thực tế nơi này là căn cứ của Thiên Thi Tông, bởi vì phía tây hồ nước là mộ viên, mà âm thi tiến vào trong khu vực mộ địa đó.

Nếu đối thủ là người thì Lâm Lạc còn bắn khoản thương tổn tới vô tội, nhưng đối phó âm thi thì căn bản không cần lo lắng nhiều như vậy, hấn té ra lĩnh vực quyền, oanh xuống, liên tục oanh rơi hơn mười quyền mộ viên biến thành những hố lớn, hồ nước bên cạnh lập tức chảy vào, hình thành hai hồ nước lớn nhỏ.

Hoa!

Một đạo nhân ảnh phá tan màn nước bay lên giữa không trung, dáng người cường tráng, mái tóc đen tung bay trong gió, hai tay chấp sau lưng, có một loại khí phách ngạo thị thiên địa, trấn áp chúng sinh!

Đây không phải chỉ có tu vi cùng thực lực liền có thể hình thành ra khí phách như thế, mà là thể hiện của một loại tin tưởng.

Tề Thiên!

- Nguyên lai là ngươi!

Ánh mắt Tề Thiên chỉ lướt qua trên người tám lão tổ một thoáng, liền chăm chú lên người Lâm Lạc, giống như tám lão tổ chỉ là gà đất chó kiểng, căn bản không có tư cách cho hấn xem trọng.

- Tề Thiên, ân oán giữa chúng ta hôm nay cũng nên kết thúc!

Lâm Lạc cất giọng nói.

- Ha ha ha, nếu như ngươi đã tự mình đưa tới cửa, cũng giảm cho ta một phen tìm kiếm, vậy chịu chết đi!

Tề Thiên làm việc tuyệt không dài dòng, nếu hạ sát tâm lập tức liền đánh về phía Lâm Lạc, một chưởng đánh ra, hình thành mười đạo cốt mâu đen sẫm.

Đây là lĩnh vực hình thành cốt mâu, khi gặp người không biết áp súc lĩnh vực trực tiếp đâm thủng lĩnh vực đối phương đem người cứng rắn đóng đinh!

So với Tập Đông Quang, Tề Thiên vận dụng lĩnh vực càng thêm xuất thần nhập hóa!

Điều này cũng tự nhiên, Tập Đông Quang vận dụng lĩnh vực đều do Tề Thiên truyền thụ, nếu hấn không vận dụng càng tinh thông thật không xứng gọi Tề Thiên.

Lâm Lạc thét dài một tiếng, oanh ra một quyền, lĩnh vực thiểm điện hình thành một quyền đầu lớn như miệng giếng, hướng cốt mâu đánh tới.

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Thiểm Điện quyền oanh kích, mười cây cốt mâu vỡ vụn, hóa thành vô số hắc khí tan trong không khí.

- Di?

Trên mặt Tề Thiên cũng thay đổi:

- Không thể tưởng được người cũng nắm giữ được đạo biến hóa linh vực!

- Ta còn phải đa tạ người đó!

Lâm Lạc cười lạnh nói.

Hắn nói là lời thật sự, nếu Tề Thiên không truyền thụ thuật biến hóa linh vực cho Tập Đông Quang, Lâm Lạc cũng không thể được dẫn dắt, tự mình suy nghĩ ra áp súc linh vực, nghĩ ra bí quyết biến hóa linh vực.

530. Chương 530: Đuổi Giết. (1)

Nhưng Tề Thiên lại cho rằng Lâm Lạc chậm chọc hẳn, khuôn mặt liền tức giận, trong mắt chợt lóe huyết quang, dưới chân lan tràn từng vòng ánh sáng đen thui, bảy cổ khô lâu từ hắc quang bò lên, đều nhìn lên không dám lên giận dữ.

Lúc này đến phiên Lâm Lạc chấn kinh, bảy bộ khô lâu cũng không phải do linh vực biến ảo, mà là tồn tại thực sự, hơn nữa quang vừng đều là Linh cảnh cấp bậc!

Chứng kiến vẻ mặt khiếp sợ của Lâm Lạc, Tề Thiên cười ha ha nói:

- Đây là nội tình của Âm Thi Tông, trước kia luôn bị phong ấn trong thi hạch, hiện giờ ta tiến nhập Linh cảnh, hết thấy đều về ta sử dụng!

- Người chính là tông chủ Thiên Thi Tông?

Tám lão tổ quát lên.

-Hừ, ở trước mặt bốn tọa làm gì có chỗ cho các người nói chuyện!

Tề Thiên khinh thường nói, đem ánh mắt nhìn Lâm Lạc:

- Người đại khái đã đoán được sự khủng bố của những bộ khô lâu kia đi? Đây chính là âm thi Linh cảnh do đích thân tông chủ Âm Thi Tông thượng cổ luyện hóa, chỉ có tông chủ mới nắm giữ bí thuật này – Thất Tuyệt Tử Ảnh!

- Đáng tiếc thời gian quá thật quá lâu, thi hạch chỉ giúp ta đạt tới Không Linh cảnh, nếu không tông chủ Âm Thi Tông ở thời toàn thịnh đã là tam bộ linh giả, bốn tọa cũng không cần hao hết tâm tư bồi dưỡng mấy Linh cảnh âm thi! Nhưng chờ sau khi bốn tọa cần nuốt bọn hắn, tất nhiên đạt tới Không Linh cảnh đỉnh, tiếp tục đem các người luyện hóa thành âm thi, giúp ta bước ra nhị bộ!

Tề Thiên có thật nhiều kế hoạch, mưu lược thật lớn, tựa hồ không tìm người chia sẻ thì cảm thấy khó chịu, ở trước mặt Lâm Lạc chậm rãi nói, giống như một lão hữu thật lâu chưa gặp mặt.

- Đáng tiếc hiện giờ võ đạo điêu linh, đem toàn bộ người trên đại lục biến thành âm thi luyện hóa chỉ sợ cũng không đủ cho ta đạt tới thập bộ, đánh vỡ trói buộc của thế giới này, tiến vào thế giới khác! Nhưng ta đã nghĩ kỹ, có thể lưu lại người của một quốc gia không giết, còn cung cấp tài nguyên tu luyện tốt nhất cho bọn hắn, chỉ cần đạt tới Linh cảnh vậy cầm ra luyện thành âm thi cần nuốt, chỉ cần qua mấy ngàn năm cũng đủ rồi!

Tề Thiên mỉm cười nhìn Lâm Lạc, nụ cười như ma quỷ!

Tề Thiên tuyệt đối là một người điên!

Nhưng hắn cũng là một kẻ điên thực lực cường đại, ý nghĩ phát đạt!

Nuôi nót người của một quốc gia biến thành đỉnh lô tu luyện của hắn, đây là chuyện điên cuồng tới bao nhiêu? Đây chẳng khác gì đem toàn bộ nhân loại biến thành gia súc nuôi trong lồng, cung cấp thực vật tốt nhất cho họ mập mạp thật nhanh, sau đó mới đem làm thịt.

Hắn tuyệt đối làm được chuyện như vậy, hơn nữa còn có đủ thực lực làm như thế!

Hiện tại mặc dù Tề Thiên còn chưa bước tới nhị bộ, nhưng cảnh giới đã tới Không Linh cảnh trung kỳ, ngoại trừ Tô Nghiễm Khai cùng đại bàng giải trong Thiên Lạc sơn mạch thật sự không còn kẻ nào đủ sức áp chế hắn.

Hơn nữa thể chất của âm thi thật cường đại, có được thêm bảy khô lâu Linh cảnh tương trợ, Tề Thiên thật sự đủ lực lượng thổi quét ngang thiên hạ!

Lâm Lạc siết chặt hai tay, lãnh đạm nói:

- Ta tuyệt sẽ không cho ngươi thực hiện được!

Vì Tô My, Lăng Kinh Hồng, Lâm Hành Nam cùng những người khác, hắn nhất định phải tiêu diệt tên điên phát rồ này! Người này vì theo đuổi cường đại, không tiếc chôn giết toàn bộ nhân loại trên đại lục, đã không thể chỉ dùng hai chữ kẻ điên mà hình dung.

- Lâm Lạc, tuy rằng ta thật tôn trọng ngươi, nhưng ngươi cũng không nên quá kiêu ngạo!

Tề Thiên hừ một tiếng, đôi mắt chuyển động, bảy bộ khô lâu đã hướng tám người Trần Long Ngô đánh tới, bản thân hắn bay về phía Lâm Lạc.

- Hãy bớt nói sàm đi, đánh qua thì biết!

Lâm Lạc hét lên một tiếng giận dữ, mở ra song lĩnh vực, vận chuyển Chiến Thiên bí quyết, Tử Đỉnh phủ trên đầu, hướng Tề Thiên đánh tới.

Tề Thiên oanh ra tay phải, lĩnh vực hóa thành mấy trăm cây cột mâu, tay trái che ngay trước người, lĩnh vực hình thành một tấm chắn, đã đem lĩnh vực biến hóa vận dụng tới cực hạn.

Lâm Lạc thật mở rộng tầm mắt, nhưng hắn đã có Tử Đỉnh hộ thân, căn bản không cần đem lĩnh vực biến thành phòng ngự, hai lĩnh vực biến thành hai quyền đầu thật lớn, hướng Tề Thiên oanh tới.

Oanh! Oanh! Oanh!

Hai người liên tục trao đổi hơn mười chiêu, trong phương diện lĩnh vực Lâm Lạc chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, nhưng ở phương diện lực lượng thì Tề Thiên chiếm ưu, dù sao hắn đã có tu vi Không Linh cảnh trung kỳ.

Hai bên không ngờ biến thành cục diện không phân thắng bại!

Tề Thiên không khỏi nhướng mày, nói:

- Mỗi lần ngươi đều có thể cho ta ngạc nhiên, đáng tiếc ta không thể không giết ngươi!

- Trả lại nguyên vẹn lời nói cho ngươi, người chết chỉ có thể là ngươi!

Lâm Lạc không hề yếu trên khí thế, ánh mắt đầy chiến ý.

Tuy rằng lấy bảy đối tám, nhưng Linh cảnh khô lâu đã luyện hóa tới mức đem lĩnh vực thu liễm vào trong xương cốt, thân thể chúng kỳ thật chính là lĩnh vực, chỉ là một thanh kiếm, một cây đao đã có thể dễ dàng phá vỡ lĩnh vực của tám lão tổ, khiến bọn họ bị thương nặng!

Chỉ một chút thời gian tám lão tổ đã bị tổn thương, hoàn toàn rơi vào hạ phong!

Lâm Lạc hiểu được vì sao cổ khô lồi Linh cảnh của hắn rõ ràng không cảm giác được lĩnh vực tồn tại, nhưng có thể dễ dàng oanh giết cường giả Linh cảnh, chính bởi vì thân thể của nó cũng là lĩnh vực, tương đương như một kiện linh khí!

Nếu còn tiếp tục như vậy, tám lão tổ một là bị toàn diệt, không thì chạy trốn chết, đến lúc đó hắn sẽ bị Tề Thiên cùng bảy bộ khô lâu vây công!

Lâm Lạc tranh thủ thời cơ tể ra Linh cảnh khô lồi, tâm niệm vừa động, khô lồi đã hướng bảy bộ khô lâu đánh tới.

- Ân, Linh cảnh khô lồi?

Tề Thiên không khỏi cả kinh.

Hắn đã lấy được truyền thừa của thượng cổ Âm Thi Tông, tự cho là nội tình của mình sâu nhất thiên hạ, chứng kiến Lâm Lạc cũng có thể tể ra một Linh cảnh khôi lỗi, tự nhiên là bị chấn động.

Cổ khôi lỗi có thể bộc phát ra một kích của nhị bộ linh giả, vừa ra tay như sấm vang chớp giật, một quyền oanh ra, trực tiếp nổ nát một bộ khô lâu, lực lượng khủng bố đẩy tới, đem sáu bộ khô lâu cùng nhóm người Trần Long Ngô toàn bộ chấn bay!

Lần này Tề Thiên không chỉ là khiếp sợ, mà chẳng khác gì ăn trúng phân, sắc mặt cực kỳ khó xem.

Hiện giờ võ đạo điều linh, một cường giả Linh cảnh đều thật khó thể nhìn thấy. Hơn nữa Linh cảnh khô lâu không phải nói có thể luyện hóa thì luyện ra được, cần hao phí thật nhiều tài liệu trân quý. Có chút tài liệu không còn tồn tại, chết một con khô lâu là một lần đứt ruột của hắn ah!

Hơn nữa Tề Thiên đã sớm xem Lâm Lạc là đối thủ cạnh tranh duy nhất, nhưng ở trong phương diện khôi lỗi lại thua một bậc, đây là sự đả kích đối với khí thế của hắn!

Nhưng đây chỉ là sự bắt đầu, Linh cảnh khôi lỗi đại phát thần uy, oanh ra mấy quyền, lại có ba bộ khô lâu liên tiếp oanh vỡ, chỉ trong vài lần hô hấp ngắn ngủi đã mất đi bốn khô lâu, chết hơn một nửa.

Tề Thiên vội vàng hô to một tiếng, ba bạch cốt khô lâu còn lại liền quay đầu hướng hắn chạy tới, dung nhập vào trong lĩnh vực của hắn, không còn xuất hiện.

531. Chương 531: Đuổi Giết. (2)

- Nhị bộ Linh cảnh khôi lỗi?

Sắc mặt Tề Thiên trắng bệch, có thể đem khô lâu của hắn nổ nát như gà đất chó kiểng, tất nhiên không phải Không Linh cảnh khôi lỗi đủ sức làm được.

Hắn đột nhiên quay người, không ngờ lại bỏ chạy!

Đó là tự nhiên, tới lúc này không chạy chẳng lẽ còn muốn đánh nhau với nhị bộ khôi lỗi, chẳng lẽ là muốn chịu chết sao!

- Trốn đi đâu!

Lúc này tám lão tổ lại thật dũng cảm, lập tức truy tới.

Tề Thiên là tông chủ Thiên Thi Tông, chỉ cần giết rụng hắn thì nguy cơ thi triều đã được giải quyết!

Lâm Lạc không đuổi theo, bởi vì Linh cảnh khôi lỗi đã tiêu hao hết linh thạch trong cơ thể.

Một khối linh thạch chỉ có thể duy trì khôi lỗi toàn lực oanh ra gần mười lần công kích, trước kia Lâm Lạc đã dùng qua ba lượt, cộng thêm vừa rồi đập vỡ bốn bộ khô lâu, linh thạch đã tiêu sạch sẽ.

Hắn vội vàng thay một khối linh thạch khác, sau đó thu hồi khôi lỗi đuổi theo sau đám người Trần Long Ngô.

Tuy cảnh giới của Tề Thiên mạnh mẽ hơn tám lão tổ kia không ít, nhưng trên tốc độ cũng không nhanh hơn bao nhiêu, hơn nữa phi hành trên không trung không được che giấu, không cách nào vùng thoát khỏi nhóm người đuổi theo phía sau.

Lâm Lạc vận chuyển song hệ công pháp, thiêu đốt Chiến Thiên bí quyết, thân hình bỗng nhiên gia tốc, chỉ sau nửa canh giờ đã đuổi theo tám lão tổ, hướng Tề Thiên tới gần.

- Đáng giận!

Tề Thiên giận quát một tiếng, vừa chạy vừa công kích ra phía sau, từng đạo cốt mâu vũ loạn, không cầu đả thương địch thủ chỉ cầu kéo chậm tốc độ của Lâm Lạc, nếu không bị Lâm Lạc đuổi theo là ngày tận thế của hắn.

Bởi vì khoảng cách quá xa Lâm Lạc cũng không dám thả ra Linh cảnh khôi lỗi, nếu không lực lượng bị tiêu hao mất trong lúc phi hành sẽ không thể tạo thành uy hiếp đối với Tề Thiên, nhất định phải đuổi tới gần mới được.

Truy trốn, truy trốn, nhoáng một cái đã đi qua ba ngày.

Khoảng cách giữa Lâm Lạc cùng Tề Thiên ngày càng kéo gần, mà tám lão tổ đã bị bỏ rơi không còn thấy thân ảnh.

- Tề Thiên, có dám một trận chiến!

Lâm Lạc quát lớn.

Chiến cái đầu ngươi!

Trong lòng Tề Thiên không biết đã đem Lâm Lạc mắng chửi bao nhiêu lần. Trong tay ngươi có nhị bộ khôi lỗi, ai chiến ai chết, cho hấn là kẻ ngu ngốc sao?

- Cho ngươi một cơ hội công bình một cuộc chiến, chỉ cần ngươi không dùng khô lâu Linh cảnh, ta cũng không dùng khôi lỗi!

Lâm Lạc lại nói. Hấn cũng không phải lừa gạt Tề Thiên, thứ nhất hấn có đầy đủ tự tin, thứ hai một đối thủ cường đại như vậy mới là đá mài dao tốt nhất của hấn.

Nhưng Tề Thiên làm sao chịu tin tưởng, tự nhiên nghĩ Lâm Lạc gài bẫy hấn.

Nếu như hấn mắc câu, bị Linh cảnh khôi lỗi chụp chết biết kiếm ai giải oan? Ở trong mắt mọi người hấn là đại ác nhân, đối ác nhân dùng quỷ kế không gì không ổn, người khác biết được sẽ không trách Lâm Lạc lật lọng, trái lại còn khen hấn lanh trí hơn người!

- Lâm Lạc tiểu nhi, đừng hòng dụ dỗ tọa mắc mưu!

Tề Thiên hừ một tiếng, càng trốn nhanh hơn.

Tuy Chiến Thiên bí quyết cường đại, nhưng lại khiến lực lượng Lâm Lạc tiêu hao cực nhanh. Tới ngày thứ năm hấn không thể không lấy ra linh thạch, vừa luyện hóa khôi phục lực lượng vừa phi hành.

Mà tám lão tổ không có được linh thạch nghịch thiên như vậy, đành ngừng lại, tiêu hao như thế mà không chiếm được bổ sung, ngay cảnh giới của bọn họ đều có thể bị ngã xuống!

Lâm Lạc cùng Tề Thiên chỉ cầm đầu bay nhanh, không nói gì thêm.

Bọn hấn đã sớm là đối thủ một mất một còn, bởi vậy Tề Thiên cũng không mở miệng cầu xin tha thứ yếu thế, chỉ biết bỏ chạy!

Mặc dù Tề Thiên chiếm được truyền thừa của thượng cổ Âm Thi Tông, nhưng lại không có được thần vật như linh thạch, chạy tới ngày thứ bảy rốt cục đã tới sơn cùng thủy tận! Hấn cắn chặt răng, đem ba bộ khôi lỗi còn lại triệu đi ra.

Căn bản không phải vì muốn đả thương địch thủ, mà chỉ cầu đủ bám trụ Lâm Lạc một hồi cho hấn thời gian chạy trốn!

Đương nhiên một khối Linh cảnh khô lâu vô cùng trân quý, nhưng cho dù trân quý cũng phải bảo trụ được mạng của hấn mới được. Nếu mạng cũng bị mất, có trân quý cũng không thể mang vào trong phần mộ.

Hưu! Hưu! Hưu!

Ba bộ khô lâu hướng Lâm Lạc đánh tới, chúng giống như khôi lỗi không hề có tình cảm, chỉ có bản năng giết chóc điên cuồng.

Lâm Lạc vung tay té ra Linh cảnh khôi lỗi, chỉ một quyền oanh tới bộ khô lâu bên trái.

- Bạo!

Xa xa, Tề Thiên đột nhiên hừ lạnh một tiếng, bộ khô lâu kia bỗng nhiên nổ tung, sóng xung kích khủng bố vấy ra trên không trung, hình thành một đạo năng lượng phong ba mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Đây chính là một khối khô lâu Linh cảnh tự bạo, uy lực thậm chí so sánh được một kích của nhị bộ linh giả. Linh cảnh khôi lỗi nhất thời bị ném ra xa, còn giống như bị cơn gió cuốn đi. Mà hai bộ khô lâu còn lại hướng Lâm Lạc bức tới, đôi mắt trống rỗng đỏ rực quang mang muốn cắn nuốt người.

Hiển nhiên, Tề Thiên cũng muốn làm hai bộ khô lâu này tự bạo, có thể nổ chết Lâm Lạc là tốt nhất, tặc không chết cũng đủ cho hắn có thời gian chạy trốn.

Lâm Lạc té ra Tử Đỉnh, hướng hai bộ khô lâu nghênh tới.

- Bạo!

- Bạo!

Tề Thiên quát to hai tiếng, hai bộ khô lâu cơ hồ cùng tự bạo, hai cỗ sóng xung kích cực lớn triệt tiêu lẫn nhau, lại tăng cường cho nhau, hướng bốn phương tám hướng quét tới.

Ông!

Sóng xung kích va chạm tới, Tử Đỉnh nhất thời rung động liên tục, từng đạo tử khí lan tràn trải rộng, dư ba vẫn cường đại hướng Lâm Lạc cuốn qua.

Hai tay Lâm Lạc liên tục oanh kích lên lực lượng còn sót lại, mỗi khi hóa giải một cỗ lực lượng cũng làm toàn thân hắn run lên, khớp xương bạo vang!

Qua hơn trăm quyền, dư kinh đầy trời mới biến mất, nhưng hai nắm tay Lâm Lạc máu chảy đầm đìa, xương ngón tay toàn bộ dập nát.

Trong vết thương còn chứa lực phá hoại của âm thi lĩnh vực, phải để thương thể khép lại, Lâm Lạc tìm một chỗ an tĩnh vận công điều tức đem âm thi lực bức ra ngoài cơ thể mới có thể tiến hành trị liệu hữu hiệu.

Nhưng hiện tại làm sao có thời gian cho hắn làm như vậy, tử huyết lập tức thiêu đốt, hóa thành một cỗ lực lượng cường đại trị liệu hướng hai tay hắn dũng mãnh lao tới. Nhưng tuy rằng tử huyết sinh cơ cường đại, chỉ một giọt cũng không đủ đuổi đi lực phá hoại của âm thi lĩnh vực.

Lâm Lạc lại ngoan tâm đem hai giọt tử huyết còn lại toàn bộ thiêu đốt, lúc này mới đem âm thi lực trên hai tay toàn bộ đuổi đi, miệng vết thương nhất thời lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được lập tức khép lại.

Lúc này Linh cảnh khôi lỗi đã đi trở lại, Lâm Lạc vùng tay thu vào Tử Đỉnh, tiếp tục hướng Tề Thiên đuổi theo.

Cho dù đuổi tới chân trời góc biển, hắn cũng phải đánh chết Tề Thiên!

Ba bộ khô lâu tự bạo cũng không cấp cho Tề Thiên được nhiều thời gian, chỉ thêm một canh giờ đã bị Lâm Lạc đuổi theo phía sau.

Tuy rằng khoảng cách này ném ra khôi lỗi Linh cảnh còn xa, nhưng tâm niệm Lâm Lạc chợt động, té ra Tử Đỉnh hướng Tề Thiên đánh tới.

Ông!

Tử Đỉnh xoay tròn nhanh chóng biến lớn, hình thành một cự đỉnh lớn chừng ngàn trượng, giống như thần phạt giáng xuống, ngay lập tức chụp Tề Thiên bao phủ vào, mang theo hắn chụp xuống mặt đất!

532. Chương 532: Giải Quyết. (1)

Tề Thiên mặc dù muốn từ miệng võ của Tử Đỉnh trốn ra, nhưng Tử Đỉnh vẫn một mực xoay tròn, hắn chỉ có thể phí công chuyển động bên trong Tử Đỉnh. Khi hắn rút cục có thể chạy thoát ra ngoài, Lâm Lạc đã đuổi tới trước người hắn còn chưa đủ mười trượng.

Khôi lỗi Linh cảnh xuất động!

Trong ánh mắt của Tề Thiên hồng quang đỏ rực, quát lên:

- Lâm Lạc, người đã muốn diệt sạch, ta cũng sẽ không cho người sống dễ chịu!

Hai tay của hắn giơ lên, trên tay xuất hiện một Tang Môn Chung, đồ vật tối đen, có một cổ tà khí khó nói nên lời, Lâm Lạc chỉ nhìn thoáng qua trái tim liền nảy mạnh, ý nghĩ khó chịu, giống như tận thể trước mắt, muốn ôm đầu mà khóc!

Đồ vật thật tà đạo!

Tề Thiên hít sâu một hơi, hét lớn một tiếng, Tang Môn Chung hắc khí lượn lờ, tản mát ra quang mang tối đen, khí tức kinh khủng ngày càng thêm cường đại, hình thành từng đạo hư ảnh lệ quỷ ngay sau lưng Tề Thiên.

Có khô lâu cao tới mười trượng, cương thi cao trăm trượng, quỷ dạ xoa cao ngàn trượng, đủ loại quỷ vật đều ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ.

Thân thể cường tráng của Tề Thiên gãy đi một vòng lớn, hơn nữa tình huống vẫn tiếp tục kéo dài. Nguyên bản hắn mang theo hình tượng của một thanh niên, nhưng hiện tại lại lấy tốc độ cực nhanh nhanh chóng biến chất, ngay cả lưng cũng khom xuống!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy sẽ không ai dám tin tưởng lão nhân đáng người gãy yếu lưng còng trước mặt chính là Tề Thiên uy phong bát diện, khí nuốt vạn lý vừa rồi!

Nhưng Tề Thiên càng suy nhược dữ dội thì Tang Môn Chung trong tay hắn càng thêm mạnh mẽ, hắc quang giống như độc dược trí mạng làm người ta vừa nhìn thấy liền cảm giác ánh mắt nhói đau!

- Đi!

Tề Thiên rống to, hai tay vung ra, đem Tang Môn Chung ném ra ngoài. Nhưng Tang Môn Chung giống như được sống lại, xoay tròn trên không trung, sau đó nhoáng một cái phát ra tiếng chuông.

Một đạo âm ba mà mắt thường có thể thấy được từ trên thân chuông phát ra, hướng Lâm Lạc lao tới.

Tất cả mọi chuyện nói ra thì chậm, nhưng thực tế chỉ phát sinh trong tích tắc. Từ lúc Lâm Lạc té ra Linh cảnh khôi lỗi cho tới lúc Tang Môn Chung phát động công kích chỉ thời gian nháy mắt mà thôi.

Lâm Lạc không có nửa điểm do dự, khôi lỗi Linh cảnh đã chắn ngang trước người hắn, hai tay mở ra, gắt gao bảo vệ hắn.

Âm ba oanh tới!

Oanh!

Lực lượng khủng bố đem Lâm Lạc cùng Linh cảnh khôi lỗi đều ném ra ít nhất trăm dặm xa, mà quần áo cùng huyết nhục trên người khôi lỗi đều rơi xuống, chỉ lưu lại bộ xương trắng, linh thạch ngay giữa khoang bụng đang phiêu phù lên.

Bao Thức Lễ nói rất đúng, tác dụng lớn nhất của Linh cảnh khôi lỗi chính là phòng ngự!

Một chiêu âm ba công vừa rồi đánh tới có thể so sánh được với tam bộ linh giả!

Linh khí!

Mặc dù ở trong tay Lâm Lạc đã có ba văn kiện linh khí, nhưng hắn chỉ hiểu biết về linh khí từ sau khi tâm sự với Tô Nghiễm Khai.

Linh khí cùng pháp bảo hoàn toàn bất đồng!

Lúc luyện thành linh khí, uy lực của nó đã được quyết định, tỷ như một món linh khí huyền linh trung kỳ, như vậy sau khi hoạt hóa nhiều nhất có thể phát huy ra lực sát thương của huyền linh trung kỳ.

Nếu như cảnh giới không đủ, võ giả không cách nào sử dụng pháp bảo cao giai, nhưng linh khí thì bất đồng, nó chỉ cần hấp thu đủ lực lượng thì có thể hoạt hóa.

Nhưng cần hấp thu bao nhiêu lực lượng thì phải xem uy lực của linh khí, nếu một võ giả Không Linh cảnh mạnh mẽ hoạt hóa linh khí Chủ Linh cảnh, như vậy hậu quả chỉ có một – trực tiếp bị hút thành thầy khó!

Thời kỳ thượng cổ còn có hơn trăm võ giả cảnh giới thấp liên thủ hoạt hóa linh khí cao giai chống cự cường địch, thậm chí hủy diệt một quốc gia. “Đồ tể” càng nhiều mỗi người chia sẻ áp lực sẽ càng ít, vừa có thể thúc đẩy oai lực linh khí, vừa có thể khiến chính mình không đến nỗi phải chết.

Mà Tang Môn Chung của Tề Thiên tuyệt đối là huyền linh, thậm chí cấp bậc tịch linh, muốn hoạt hóa linh khí cao cấp như vậy đương nhiên cần tiêu hao thật nhiều lực lượng, lớn tới mức đã lập tức hút khô nửa người của Tề Thiên!

Tin tưởng nếu không phải hắc có thể chất âm thi, hiện tại hắc đã chết rồi!

Ngay cả như vậy Tề Thiên cũng đã lâm vào giai đoạn hấp hối, ngay khả năng mở ra linh vực cũng không có, trực tiếp rơi xuống không trung, va chạm lên một tảng đá lớn phân thành bốn năm mảnh, lăn ra một viên trân châu màu đen cỡ nắm tay.

Đây là thi hạch của Tề Thiên, mặt trên phủ đầy vết rạn che kín như mạng nhện, ảm đạm không chút ánh sáng. Hiển nhiên hắc mạnh mẽ thúc đẩy Tang Môn Chung, cơ hồ đem chính mình hủy diệt, tuy rằng thi hạch còn chưa hoàn toàn vỡ vụn, nhưng cách cái chết đã không xa!

Nhưng sù sao hắc cũng có cấp bậc Linh cảnh, từng khối thịt nát phảng phất như có sinh mệnh, mấp mấp hướng thi hạch bò tới. Bởi vì âm thi chỉ cần thi hạch không hủy, sinh mệnh không diệt, còn có thể chấp vá sống lại!

Nhưng lúc này Lâm Lạc không thời gian giảm thêm một cước để hoàn toàn tặng Tề Thiên quy thiên, bởi vì Tang Môn Chung đã bị Tề Thiên hoạt hóa, bắt đầu tự động hướng Lâm Lạc khởi lên tiến công!

Đương! Đương! Đương!

Tang Môn Chung không ngừng run rẩy, phát ra âm ba khủng bố, tung hoành trên bầu trời, âm ba đi qua không khí hoàn toàn xé rách, hình thành từng cơn lốc, hướng bốn phương tám hướng khuếch tán.

May mắn hiện tại bọn họ đang ở ngoài biển lớn, cơn lốc cuốn tới cũng không gây thương tổn cho ai.

Linh cảnh khôi lỗi không chút dao động, chỉ mở hai tay hộ trước người Lâm Lạc, lấy thân thể mạnh mẽ nghênh đón từng đạo âm ba xung kích. Tuy rằng khôi lỗi chỉ bộc phát được nhị bộ linh giả lực lượng, nhưng lực phòng ngự ít nhất là cấp bậc tam bộ linh giả, một thân bạch cốt bị âm ba đập vào chỉ hiện ra vết rách nho nhỏ.

Tang Môn Chung không chút cảm xúc, sau khi bị hoạt hóa liền một mực tự động công kích, cho dù Tề Thiên bị ném ra ngoài ngàn trượng nó vẫn văng theo ý chí khi bị hoạt hóa – đánh chết Lâm Lạc.

Bản thân linh khí có thể hấp thu thiên địa linh khí duy trì lực lượng như võ giả, không cần giống pháp bảo dựa vào võ giả ôn dưỡng, nhưng điều này cũng không có nghĩa linh khí có thể oanh kích mãi không ngừng, lực lượng cũng sẽ bị hao tổn.

Đối mặt với sát khí lớn như vậy, Lâm Lạc cũng không dám thả ra Tử Đỉnh đi thu, nếu không bị va chạm vào hắc cùng Tử Đỉnh tương liên thức hải, nhất định sẽ gặp xui xẻo lớn.

Phía trước ở thương khùng tuy thu hoạch được ba kiện linh khí, nhưng hiện giờ còn chưa được hoạt hóa, mà sau khi “sống lại” linh khí thật sự quá kinh khủng, đây là oanh kích tương đương tam bộ linh giả, thay đổi là Tô Nghiễm Khai cũng phải nuốt hận.

Oanh! Oanh! Oanh!

Lâm Lạc bị đẩy lui, Tang Môn Chung truy kích tới, không ngừng phát ra âm ba khủng bố muốn đem Lâm Lạc oanh giết.

Linh cảnh khôi lỗi vẫn tận trung với nhiệm vụ của mình, nhưng vết rạn trên bạch cốt càng ngày càng nhiều, ba ba ba, cánh tay trái nó đột nhiên rút xuống, nháy mắt hóa thành cốt phấn!

Trong lòng Lâm Lạc cả kinh, linh khí đã hoàn toàn hoạt hóa thật quá mức kinh khủng, nếu còn tiếp tục như vậy Linh cảnh khôi lỗi sẽ bị hủy diệt hoàn toàn!

533. Chương 533: Giải Quyết. (2)

Mà đã không có khôi lỗi phòng ngự, chỉ dựa vào Tử Đỉnh, một tia dư kinh của âm ba cũng đủ chấn Lâm Lạc thành thịt nát!

Đây là lực lượng tam bộ linh giả!

Ở bên dưới, Tề Thiên cũng đã chậm chậm “lấp ráp” xong, hiện ra bộ dáng của một lão nhân đã sắp hấp hối, hần dùng ánh mắt âm đậm nhìn lên không trung.

Mặc dù không bị trực tiếp đánh chết, nhưng nguyên khí của Tề Thiên hao tổn thật lớn, hiện tại trạng thái của hắn ngay cả võ giả Tiên Thiên cảnh cũng không bằng! Nhưng chỉ cần người còn sống, thực lực còn có thể chậm rãi tu luyện trở về, hần đối với linh ngộ cảnh giới đều còn nguyên vẹn, chỉ cần có đủ thi hạch cung cấp cho hần cần nuốt, không qua năm mươi năm hần có thể trở lại Linh cảnh.

Nhưng điều kiện tiên quyết là Lâm Lạc phải chết! Nếu không đối phương bay xuống tùy tiện cho hần một quyền, ngay cả tro cốt của hần cũng không còn thừa!

Nhưng tuy rằng Tang Môn Chung bị hoạt hóa, lại không có hần thao tác cùng cung cấp lực lượng để duy trì, không bao lâu nữa khí linh sẽ lâm vào ngủ say, nếu không thể xử lý Lâm Lạc người chết sẽ là hần!

Mấu chốt quyết định thắng bại chính là thời gian kiên trì của khôi lỗi Linh cảnh cùng Tang Môn Chung bên nào lâu hơn!

Một nén hương, nửa canh giờ, hai canh giờ!

Ba ba ba!

Hai chân của khôi lỗi bị đánh tan, chỉ còn lại một cánh tay phải cùng thân thể và đầu lâu, nhưng một lát sau tay phải cũng bị âm âm chấn vỡ, đầu cùng thân thể đầy vết rạn, hiển nhiên cũng kiên trì không được bao lâu nữa!

Nhưng đúng lúc này, âm ba công bỗng dừng ngừng lại, hắc quang Tang Môn Chung tối sầm, tựa hồ lại lâm vào ngủ say lần nữa, rơi xuống không trung.

Rốt cục chống đỡ qua được!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, thân hình phóng ra, tay khê vẫy, đem Tang Môn Chung thu lại, kiện linh khí tựa hồ “ý thức” được nguy hiểm, lập tức run rẩy, nhưng khí linh đã yên lặng làm sao phản kháng được Tử Đỉnh trấn áp, lập tức bị thu vào trong đỉnh.

- Không...

Tề Thiên gào thét một tiếng, nhưng thanh âm khàn khàn như một lão ông.

- Người bại, ta thắng!

Lâm Lạc đơn giản nói một câu, đây chẳng qua là trần thuật một sự thật, không hề có chút đắc ý.

- Lão tặc thiên, đã ban thưởng cho ta bất thể cơ duyên, vì sao còn phải sinh người này!

Tề Thiên nhìn trời hét lên giận dữ, tràn ngập phẫn nộ.

Nếu không phải có Lâm Lạc tồn tại, cho dù là Tô Nghiễm Khai xuất thủ chưa hần có thể giết được hần! Tề Thiên hần đã là người được ơn trời chiếu cố, có đại cơ duyên, nhưng gặp phải Lâm Lạc càng thêm nghịch thiên, chỉ có thể trở thành kẻ làm nền cho Lâm Lạc bước lên đỉnh, há có thể làm cho hần chịu phục!

- Chết đi!

Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng, hữu quyền oanh ra, linh vực quyền nháy mắt hình thành oanh xuống Tề Thiên.

Oanh!

Lúc này Tề Thiên ngay cả linh vực cũng không mở được, sao có thể đối kháng được quyền thể, nháy mắt đã bị thiểm điện oanh thành bụi bặm, ngay cả chút cặn bã cũng không còn lưu lại.

Lâm Lạc nhẹ nhàng thở ra, kẻ diên gây tai họa cho thiên hạ rốt cục đã chết.

Nhưng cuộc chiến này phải trả giá quá lớn!

Khôi lỗi Linh cảnh hoàn toàn bị hủy, tuy rằng Tang Môn Chung đình chỉ công kích nhưng thân thể nó vẫn chậm rãi tan rã, cuối cùng chỉ còn lưu lại một viên linh thạch đã bị tiêu hao quá nửa.

Cũng may Tề Thiên đã chết, không còn địch nhân nào đủ uy hiếp được Lâm Lạc, không có khôi lỗi Linh cảnh cũng không đến nỗi nào. Chỉ cần hắn không đem chuyện khôi lỗi đã bị hủy nói ra, vẫn có thể uy hiếp được những Linh cảnh cường giả khác trong thiên hạ.

Lần này thật đúng là thiệt thòi lớn!

Nhưng có thể đánh chết được Tề Thiên, trả giá như vậy Lâm Lạc cũng thừa nhận, kẻ diên kia thật sự đáng sợ, nếu bỏ mặc cho hắn tung hoành thời gian càng lâu hắn càng lợi hại, mà người vô tội chết trong tay hắn cũng sẽ càng nhiều.

Lâm Lạc đi tới đế đô Thiên Sư quốc, đám người Trần Long Ngô đã ở nơi này chờ hắn, biết tin tức Tề Thiên đã bị đánh chết đều mừng rỡ, không ngừng mở lời cảm tạ Lâm Lạc, bày tỏ cảm kích.

Theo Lâm Lạc nghĩ, thay vì nói những lời thừa này không bằng cấp thêm nhiều ưu đãi cho hắn thì tốt hơn! Đáng tiếc những lão tổ kia đều đã thành tinh, nói hết lời hay nhưng ưu đãi thực tế cũng không chịu lấy ra thêm nữa.

Mỗi người đều mang ra khuôn mặt tươi cười khiến cho Lâm Lạc dù muốn phát tác cũng thấy ngượng ngùng.

Lắc đầu, Lâm Lạc không thèm tiếp tục để ý tới bọn hắn, một mình quay về Phương Hương thành mang theo Trữ Kiều Nguyệt xuất phát về Càn Nguyên quốc. Mà tứ đại mỹ nữ Hoa gia bởi vì đã là “người” của Lâm Lạc, tuy rằng Lâm Lạc không nói gì nhưng vài ngày sau Hoa gia vẫn đem các nàng tặng đến Càn Nguyên quốc.

Ngày kết hôn của Lâm Nguyệt Lộ cùng Thái Kế Vũ đã đến gần, Lâm Lạc cũng không muốn về muộn làm hại hôn sự của hai người kia lại kéo dài. Lâm Nguyệt Lộ tự nhiên sẽ không nói gì, nhưng Thái Kế Vũ sẽ nháo sự với hắn.

Đi tới Linh Sư thành, cùng Lăng Kinh Hồng và Tô Mỵ gặp lại, có thêm Đường Diễm cùng Bảo Bảo đại tiên, sáu người cùng nhau đến Bạch Dương trấn.

Tuy rằng trước kia Trữ Kiều Nguyệt là phu nhân tể tướng, nhưng cũng hiểu rõ đại gia tộc Tô gia có địa vị thế nào, làm sao dám cùng Tô Mỵ và Lăng Kinh Hồng tranh thủ tình cảm. Nhưng mâu thuẫn giữa Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mỵ ngày càng thêm nghiêm trọng, tuy rằng hai nàng ngồi cùng xe nhưng không thèm nói chuyện một tiếng nào.

Họ cũng không vội vã chạy đi, mà ngồi xe ngựa một đường nhàn nhã quan sát phong cảnh dọc đường.

Cho tới nay Lâm Lạc vẫn luôn không ngừng chiến đấu, thời gian này đột nhiên ngừng lại hưởng thụ cuộc sống yên lặng khiến cho hắn có cảm giác không được tự nhiên, vì vậy bị Tô Mỵ cười mắng hắn là mạng “bị coi thường”.

Đương nhiên, yêu nữ phải trả giá thật nhiều vì lời nói của nàng, không ngừng bị Lâm Lạc khi dễ ăn đậu hũ khiến cho thân thể nàng mềm nhũn động tình không thôi.

Tô yêu nữ trời sinh tính cách lười nhác, nàng chịu tu luyện là vì mỗi lần đột phá sẽ tăng tuổi thọ thêm trăm năm. Trên đời này có ai không muốn được trường sinh, mà người có cuộc sống ưu việt thì càng thêm lưu luyện sinh mệnh, Tô Mỵ là Tô gia đại tiểu thư, hiện giờ có trượng phu như Lâm Lạc tự nhiên càng thêm hi vọng mình có thể làm bạn hắn cả đời.

Phải biết Lâm Lạc đã đạt tu vi Linh cảnh, lại có thêm kỳ trân như quả bàn đào, xem như có thể sống trên bốn ngàn năm.

Trước kia nàng cắn răng ép buộc mình khổ luyện, nhưng từ khi biết Lâm Lạc ăn qua Song Tu Quả, nàng đã nếm được ngon ngọt, làm sao còn chịu khổ luyện tĩnh tọa, vừa có cơ hội liền câu dẫn Lâm Lạc lên giường, dùng danh nghĩa là “song tu”.

Lâm Lạc đã là cường giả Linh cảnh, Tô My có thể lấy cảnh giới của hắn hấp thu linh khí, có năng lực mượn cảnh giới của hắn lĩnh ngộ, tốc độ tu hành có thể nói là tiến triển cực nhanh, khi xe đi vào Bạch Dương trấn, nàng đã đạt tới Thông Minh cảnh.

Đương nhiên Lâm Lạc sẽ không quá mức nặng bên này nhẹ bên kia, Trữ Kiều Nguyệt cũng dính chút ích lợi, tu vi chỉ kém hơn Tô My một chút.

534. Chương 534: Lôi Đình Thú. (1)

Nhưng Lăng Kinh Hồng cho dù cùng Lâm Lạc song tu cũng không đạt hiệu quả gì thêm, bởi vì thiên địa linh khí rất loãng, bọn một mình tu luyện đều không đạt được cực hạn, cho dù song tu có thể gia tăng tốc độ luyện hóa linh khí cũng chỉ là uống phí.

Trở lại Bạch Dương trấn, Lâm Hành Nam tự nhiên thật mừng rỡ, đặc biệt là Bảo Bảo đại tiên, không biết làm cho bao nữ tử tràn ra tình thương mầu tử, tranh nhau ôm hắn. Mà tiểu gia hỏa cũng là kẻ dễ hời, đường đường cường giả Linh cảnh lại vui tươi hơn hử dựa vào trong lòng người ta giả vờ làm nũng!

Hôn sự của Thái Kế Vũ cùng Lâm Nguyệt Lộ đã đến gần, cả Lâm gia đều phi thường bận rộn. Hiện tại Lâm Lạc là cường giả Linh cảnh, mà trước sau còn đánh chết hai cao thủ Linh cảnh của Điện gia cùng Tiểu gia, tin tức đã rất nhanh truyền khắp thiên hạ, đem uy danh của hắn đẩy lên đỉnh ới.

Bởi vậy khi tin tức Lâm Lạc gả tỷ tỷ được truyền ra, các đại gia tộc các nước đều cùng đến chúc mừng, xuất động nhân vật cấp lão tổ tự mình tặng lễ vật. Nếu có thể mượn cơ hội này kết giao tốt quan hệ với Lâm Lạc, không còn gì tốt hơn, cho dù không được cũng không thể đắc tội Lâm Lạc, người đến tình nghĩa đến, ngày sau còn lưu lại một con đường lui.

Mấy ngày này Lâm Hành Nam vừa bận rộn vừa vui vẻ, đổi lại trước kia hắn làm sao dám nghĩ chỉ một Lâm gia nho nhỏ lại có được nhiều đại nhân vật đến viếng, hơn nữa cả đám người còn vô cùng cẩn thận. Cho dù là Thiên Hợp cùng Thích Biến cao thủ đều không dám tự xưng mình là tiền bối, ngược lại còn xưng hô hắn là tiền bối.

Đây là chuyện tự nhiên, tuy rằng tu vi của Lâm Hành Nam không cao, nhưng lại là gia gia của Lâm Lạc, ai dám để gia gia của Linh cảnh cường giả xưng hô mình là tiền bối?

Tiếp đãi khách nhân tuy làm Lâm Hành Nam bận rộn tới mất, nhưng hắn lại vô cùng vui vẻ, thật sự cảm thấy vô cùng tự hào kiêu ngạo vì cháu của mình.

Một Bạch Dương trấn nho nhỏ đã không tiếp đãi được nhiều khách nhân như thế, thậm chí buổi tiệc đều bố trí ngoài trấn, lâm thời dựng lên lều trại cung cấp cho khách nhân nghỉ ngơi. Hiện tại có thể tiến vào Bạch Dương trấn được xem như tượng trưng cho địa vị cao quý, bao nhiêu người vì tranh chấp thiếp mời tiến vào Lâm phủ mà vung tay, thậm chí không tiếc vung tiền như rác.

Bởi vì Thái gia cùng Lâm gia cách xa nhau vạn lý, đội ngũ đón dâu của Thái gia đã đến trước một tháng, đem tân nương tử đón về Thái gia cũng cần thời gian lâu như thế.

Lâm gia mở mười ngày yến tiệc chiêu đãi khách nhân, mà Lâm Lạc thì chịu trách nhiệm tiễn thân, cùng Lâm Nguyệt Lộ, Thái Kế Vũ đi tới Thái gia.

Lăng Kinh Hồng cùng Tô My đều đi theo tiễn đưa, trong đó có cả nhóm người Tôn Đông Dương, hiện tại bọn họ xem như bằng hữu cũ của Lâm Lạc, tuy rằng tu vi không cao nhưng khí lượng mười phần, căn bản không ai dám xem nhẹ bọn hắn.

Bởi vì rất nhiều gia tộc đi theo, đội ngũ đưa tiễn đạt tới cả vạn người, một đường chậm rãi xuất phát về Ô Nguyệt quốc.

Ô Nguyệt quốc chỉ là một trung nguyên quốc, có bao giờ từng gặp qua trận trận lớn như vậy, ven đường được các đại gia tộc tận tâm chiêu đãi. Trong đội ngũ không biết có bao nhiêu đại nhân vật, cho dù không thể kết giao ngày sau cũng có thể lấy ra mà khoa trương một chút.

Thái Kế Vũ làm tân lang thì vô cùng sung sướng, người đều sĩ diện, đoạn đường này thật uy phong làm cho hân hận không thể hàng năm đều cưới Lâm Nguyệt Lộ thêm một lần.

Hơn nữa tháng sau, bọn họ đi vào cảnh nội Ô Nguyệt quốc, nhưng ven đường lại nhìn thấy được thật nhiều nạn dân. Một hai người cũng không gì kỳ quái, nhưng trên đường đi tới lại gặp được ngàn vạn nạn dân, điều này làm Lâm Lạc liên lưu ý.

Ban đầu hắn còn tưởng rằng do dư nghiệt của Âm Thi Tông còn lưu lại lên tới nơi này làm loạn. Nhưng ngăn lại vài nạn dân hỏi thăm mới biết được không phải âm thi hoành hành, mà là một con mãnh thú ở chung quanh hành hung, đã phá hủy vài tòa thành thị.

Mãnh thú tuy rằng thị sát, nhưng từ trước tới nay chỉ hoạt động ở Thiên Lạc sơn mạch, trước kia chưa từng nghe nói qua có mãnh thú đến thành thị nhân loại quấy rối. Tuy rằng Lâm Lạc cảm thấy việc này có điểm cổ quái, nhưng lần này là tiền tỷ tỷ xuất giá, hắn cũng sẽ không xen vào tìm hiểu cho rõ ràng. Mà quyết định đợi sau khi làm xong hôn sự cho Lâm Nguyệt Lộ, tiếp tục đi tìm con mãnh thú kia.

Nhưng có đôi khi không đi tìm sự, sự tình trái lại sẽ tự tìm tới.

Khi đội ngũ đi vào Long Uyên thành, chỉ thấy tòa thành cổ mấy ngàn năm lịch sử đã biến thành một đồng hoang tàn, nơi nơi đều có thi hài của nhân loại, mỗi một cỗ thi thể đều có lỗ thủng giữa ngực, trái tim không cánh mà bay!

Cả tòa thành thị đã biến thành một bãi tha ma, hơn nữa cuộc chiến giết chóc này xảy ra chưa được bao lâu, rất nhiều thi thể còn chảy máu tươi, không ngửi thấy mùi thi thối, mùi máu tanh làm người buồn nôn.

Thân là võ giả có người nào chưa từng thấy máu, nhưng biến máu cộng thêm quỷ thành làm mọi người đều vẻ mặt khó xem, định lực kém cũng đã nôn mửa.

Nguyên bản đội ngũ phải ở tạm nơi này một đêm, nhưng hiện tại tình cảnh bi thảm như nhân gian địa ngục thế nào còn có người nguyện ý ở lại nơi này, liền vội vàng quay đầu rời khỏi thành thị, dựng lều trại ngoài thành, qua loa vượt qua một đêm, ngày mai tiếp tục vòng qua thành thị đi tới.

- Ha ha, ta đã nói đại phôi dẫn chuẩn bị lén lút chuẩn đi!

Khi mọi người dàn xếp xong, Lâm Lạc dự định chuẩn đi tìm con mãnh thú hành hung, chợt thấy Đường Diễm, Lăng Kinh Hồng đều đã canh giữ bên ngoài.

Hắn không khỏi cười nói:

- Chỉ là một con mãnh thú, tìm được liền trực tiếp làm thịt, cần nhiều người như vậy làm chi!

Lâm Lạc cũng không quản quy tắc Linh cảnh cường giả không thể động thủ với mãnh thú cấp dưới, con mãnh thú kia tạo ra sát nghiệt như thế, nếu hắn còn chậm chạp không ra tay, vậy sẽ có thêm vô số người vô tội phải chết!

- Cùng nhau chơi đùa! Cùng nhau chơi đùa!

Đường Diễm mặc kệ tất cả, lập tức ồn ào.

Lâm Lạc không cách nào đành cùng Đường Diễm, Lăng Kinh Hồng rời khỏi doanh trại, tiến vào trong Long Uyên thành.

Đây là một mảnh tử vực, vô luận là nhân loại hay súc vật không còn vật sống, tĩnh mịch như một tòa quỷ thành.

- Có động tĩnh!

Lâm Lạc nhìn qua hướng tây, hắn nghe được thanh âm tiếng nhai vang tới.

Thân hình ba người bay lên, đi tới trên bầu trời, chỉ thấy nơi này là một lò sát sinh, vô số nhân loại nằm chất chồng. Một con lục túc tích dịch (thần lằn sáu chân) đang đi tới đi lui, không ngừng cắn ra từng trái tim, nhai rồi nuốt xuống, khoe miệng toàn là máu tươi.

Con tích dịch không lớn, dài hơn trượng, cao chừng hai thước, toàn thân bao trùm vẩy màu bích lam, vô số lõi quang chớp động chung quanh.

Linh cảnh hung thú!

Con người Lâm Lạc co rụt lại, con hung vật này lại cấp bậc Linh cảnh, tuy rằng mới vào Linh cảnh nhưng thể chất mãnh thú trời sinh mạnh mẽ, lực lượng ở giai đoạn này thậm chí đủ so sánh Không Linh cảnh trung kỳ võ giả!

535. Chương 535: Lôi Đình Thú. (2)

Hơn nữa nhân loại cùng mãnh thú đã có ước định thời thượng cổ, sau khi đạt tới Linh cảnh sẽ không ra tay đối với kẻ yếu song phương, chẳng lẽ con mãnh thú này cũng giống như Lâm Lạc, là một kẻ vô pháp vô thiên?

- Lôi Đình thú!

Trên mặt Đường Diễm biến sắc, thay đổi thận trọng.

- Ngang...

Bọn họ thấy được con mãnh thú, mãnh thú cũng đã phát hiện được bọn họ, lập tức phát ra tiếng rít gào trầm trầm, trong ánh mắt chớp động vẻ cẩn thận, dù sao ba đối thủ đều là cấp bậc Linh cảnh!

- Lôi Đình thú thì thế nào?

Đường Diễm vẫn còn vẻ khiếp sợ, nói:

- Lôi Đình thú chính là viên cổ thần thú, huyết mạch vô cùng cao quý, sinh ra đã là Thích Biến cảnh, chỉ cần thành niên thì đạt tới Chủ Linh cảnh!

- Cái gì?

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đều kinh hô.

Chỉ cần thành niên thì đạt tới thập bộ Linh cảnh, đây chẳng phải chỉ cần tu luyện thêm một chút thì phá tan được bước cuối cùng, tiến vào Thần cảnh sao?

Hơn nữa mới sinh ra đã là Thích Biến cảnh, con mãnh thú này bất quá có tu vi Không Linh cảnh, chẳng phải nói nó mới sinh ra còn chưa bao lâu? Trời ạ, mãnh thú nghịch thiên như vậy, từ nhỏ phải chăng được thượng thiên sủng ái?

- Thần thú càng cường đại thì huyết mạch càng khó truyền thừa, truyền thuyết Lôi Đình thú đã sớm bị diệt sạch thời viễn cổ, không thể tưởng được hôm nay còn nhìn thấy một con!

Đường Diễm đã khôi phục vẻ nghịch ngợm của nàng, càng nói càng hưng phấn:

- Con Lôi Đình thú này tuyệt chưa vượt qua bốn tuổi, ta dám đánh cược!

Bốn tuổi?

Khi Lâm Lạc còn bốn tuổi thì còn đang chơi bùn, nhưng con mãnh thú này không ngờ đã trở thành tồn tại cường đại nhất trên đời này.

- Nhưng với hoàn cảnh thiên địa bây giờ, con mãnh thú kia làm sao tiến vào Linh cảnh?

Lâm Lạc nhướng mày.

- Đại phôi đản, người thật sự không có kiến thức!

Đường Diễm liên tục lắc đầu, thái độ như chỉ dạy:

- Người có biết Lôi Đình thú cần bao lâu mới có thể ấp trứng đi ra không? Ít nhất cần mười vạn năm! Ở trong quá trình này, vỏ trứng sẽ hấp thu thiên địa linh khí, đợi khi Lôi Đình thú ấp ra sẽ làm thối vỏ trứng, lập tức thành Thích Biến, thậm chí là Linh cảnh!

Vừa nói như thế trong lòng Lâm Lạc chợt cân bằng hơn rất nhiều, tuy rằng loại thú dữ này lớn dần tuyệt đối là nghịch thiên, nhưng cần nở trứng cũng tốn mười vạn năm! Nếu cho hẳn đủ mười vạn năm thời gian, hẳn đủ sức bước vào Chủ Linh cảnh, đập vào đỉnh phong võ đạo!

- Ngao...

Lôi Đình thú thấy ba người Lâm Lạc chỉ lo bàn tán, cực kỳ giận dữ, phát ra tiếng gầm nhẹ. Ý thức lãnh địa của mãnh thú rất nặng, đối với ba người Lâm Lạc xâm nhập con mãnh thú kia đã có vẻ rất khắc chế.

Đây là lần cảnh cáo cuối cùng.

Lâm Lạc không khỏi kỳ quái, hỏi:

- Mãnh thú không phải tiến vào Linh cảnh thì biết học tiếng người rồi sao?

- Ngu ngốc, có thể học nhưng không nhất định muốn học ah, ai quy định sau khi mãnh thú tiến vào Linh cảnh thì phải đi học tiếng người?

Đường Diêm lắc đầu liên tục, lui ra sau một chút:

- Con gia hỏa kia sắp bão nổi!

Quả nhiên thấy ba người Lâm Lạc không chịu thối lui, toàn thân Lôi Đình thú lóe đầy điện quang, trên trán hình thành một điện cầu thật lớn, vung đầu, điện cầu liền hướng ba người Lâm Lạc bay qua.

- Linh vực?

Lâm Lạc cả kinh, Lôi Đình thú đem thiểm điện linh vực áp súc mà thành, nếu không phải hẳn học xong chiêu này, bỗng nhiên gặp được không phải bị thiệt thòi lớn!

Hắn hừ nhẹ một tiếng, đồng dạng trên tay phải hình thành Thiểm Điện quyền, hướng điện cầu oanh tới.

Tư tư tư!

Điện mang nổ loạn, sau một trận giằng co ầm ầm vỡ vụn, lại biến thành cục diện không phân biệt trên dưới. Nhưng lúc này mới là công kích thăm dò của Lôi Đình thú, vẫn không thể suy đoán ai cường đại hơn.

- Mặc kệ nó nói được tiếng người hay không, tàn sát nhiều thành thị như vậy chỉ vì thỏa mãn miệng của nó, đáng chết!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, hướng Lôi Đình thú đánh tới.

- Ngao...

Đầu viễn cổ thần thú thấy Lâm Lạc dám khiêu chiến nó, phát ra một tiếng rống to, trong vòng ngàn dặm người hay thú đều kinh hãi hoảng sợ, lập tức phủ phục xuống dưới!

- Ân?

Lâm Lạc đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

Khi Lâm Lạc còn ở Liên thành Lâm gia, từng cùng nhóm người Lâm Thiên Vũ đến Thiên Lạc sơn mạch lịch lãm, sau một lần động đất Ngân Mang tìm được di phủ của Trương Tiểu Bạch, lấy được ba giọt Không Linh Thạch Nhũ.

Nhưng sau đó từng có một tiếng thú rống thông thiên vang lên, thiếu chút nữa đã đem Lâm Lạc, Lâm Dao Hương cùng Ngân Mang trực tiếp đánh chết! Lúc ấy Lâm Lạc cũng không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng tiếng thú rống kia hẳn luôn luôn ghi tạc trong đầu.

Giống nhau như đúc!

Đường Diêm nói Lôi Đình thú này bất quá mới bốn tuổi, vậy thì thật trùng hợp với tình huống lúc đó – sau khi động đất, trứng thần thú bị chôn giấu dưới đất không biết bao nhiêu năm rốt cục đã xuất hiện, ấu thú rất nhanh nở trứng, vừa ra đời thì rống to, thiếu chút nữa đem hai người Lâm Lạc cùng Ngân Mang đánh chết!

Tính ra Lâm Lạc cùng con viễn cổ thần thú kia đã sớm kết thù!

Có câu nói cừu nhân gặp mặt đặc biệt đỏ mắt, hướng hồ đầu thần thú kia không biết đã tàn sát bao nhiêu dân chúng vô tội, đã khơi dậy sát ý của Lâm Lạc tràn đầy! Đây là viễn cổ thần thú, thời kỳ kia bách tộc thịnh vượng, khẳng định còn chưa chế định ra hiệp ước không thể ra tay đối phó với kẻ thấp hơn mình!

Oanh! Oanh! Oanh!

Một người một thú triển khai chiến đấu kịch liệt, Lâm Lạc vô cùng phấn nộ, đã sớm mở ra song lĩnh vực, hình thành hai lĩnh vực quyền. Lĩnh căn của hắn tuy rằng không tốt, nhưng lĩnh ngộ trong võ đạo đã nổi tiếng, chỉ vài ngày đã có thể đem lĩnh vực áp súc tới mức tương đương Lam Hỏa lĩnh vực.

Đừng xem ở thể tích không sai biệt bao nhiêu, nhưng luận uy lực Thanh Mộc lĩnh vực quyền cùng Thiểm Điện quyền cường đại hơn Lam Hỏa lĩnh vực không biết bao nhiêu lần! Dù sao Lam Hỏa chỉ là hư vực, hướng hồ hỏa hệ công pháp của Lâm Lạc còn chưa đột phá tới Linh cảnh, uy lực không sao so sánh nổi.

Vận chuyển Chiến Thiên bí quyết, Lâm Lạc thiêu đốt toàn bộ chiến lực, thề cần tru diệt đầu hung vật tàn sát thật nhiều mạng người này!

Lôi Đình thú rất mạnh, sinh ra chưa được vài năm đã đạt tới Linh cảnh cấp bậc, hơn nữa trời sinh am hiểu sử dụng thiểm điện, cùng Lôi Quang Báo có quan hệ họ hàng xa, nhưng huyết mạch lại cao hơn không biết bao nhiêu!

Thay đổi là Linh cảnh cường giả khác gặp phải nó phỏng chừng đều đau đầu, nhưng Lâm Lạc lại là Thiểm Điện tộc nhân, chỉ cần lực lượng thiểm điện đừng vượt qua cực hạn của hắn thì đánh vào trên người hắn chẳng khác gì như gãi ngứa.

Đương nhiên Lôi Đình thú cũng thành thạo sử dụng thiểm điện, Thiểm Điện quyền của Lâm Lạc cũng chỉ uy hiếp có hạn đối với nó. Nhưng Lâm Lạc còn có một hệ công pháp đạt tới Linh cảnh, nhất thời chiếm cứ thượng phong, đem đầu mãnh thú cường đại đè nặng mà đánh.

- Ngao...ngao...ngao...

Lôi Đình thú liên tiếp bị đánh, không ngừng phát ra tiếng gầm giận dữ đau đớn, phản kích càng thêm hung hiểm. Nhưng uy lực của viễn cổ thần thú chỉ nằm trong phương diện thiểm điện, cơ bản không có hiệu quả gì đối với Lâm Lạc.

536. Chương 536: Đánh Chết Thần Thú

Hơn nữa nó chỉ là ấu thú, rất nhiều thần thông còn chưa thể vận dụng, như thế nào cũng không cách thay đổi cục diện hạ phong.

Hướng hồ còn có hai người khác có thể uy hiếp nó đang vây bên ngoài, tuy rằng Lôi Đình thú tuổi nhỏ nhưng không phải ngu ngốc, lúc này chỉ muốn thoái lui.

Lâm Lạc làm sao chịu thả cho nó rời đi, Lăng Kinh Hồng cùng Đường Diễm đều phân ra hai bên mà đứng, hình thành xu thế vây quanh, đem con mãnh thú vây giữa trung ương. Lôi Đình thú bị buộc vào tuyệt cảnh, càng thêm điên cuồng công kích.

Nhưng ba cường giả Linh cảnh liên thủ, Lôi Đình thú làm cách nào cũng không giãy thoát, sau cuộc đại chiến ba ngày ba đêm, con mãnh thú cường đại cuối cùng bị một quyền của Lâm Lạc oanh vỡ đầu, lĩnh vực cuồng quét, hoàn toàn diệt sát sinh mạng con mãnh thú.

- Oa ha ha ha...

Đường Diễm nhanh tay trực tiếp thu lại thi thể ấu thú, không biết là thu vào trong không gian pháp bảo hay trực tiếp thu vào không gian trong đan điền.

Mãnh thú Linh cảnh toàn thân đều là bảo bối, mà Lôi Đình thú còn là hậu duệ thần thú, huyết mạch vô cùng cao quý, huyết nhục gân cốt đều có thể so được với linh khí cấp bậc!

- Tiểu ma nữ, ngươi muốn độc chiếm?

Lâm Lạc cũng không khách khí với nàng.

- Ai ai ai, các người muốn cũng vô dụng, lại không giống người ta có thể tăng lên máu...

Đường Diêm xoay chuyển ánh mắt, tựa hồ ý thức được mình lỡ lời, vội vàng ngậm miệng lại:

- Ai, đau bụng, đi trước!

Nàng cất bước bỏ chạy, thoáng chốc không thấy.

Mặc dù tiểu ma nữ ngậm miệng thật nhanh, nhưng Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đều suy đoán được nàng muốn nói Lôi Đình thú có thể trợ giúp nàng tăng lên huyết mạch! Phải biết rằng chỉ có mãnh thú mới có thể tăng lên huyết mạch, tiểu ma nữ tuyệt đối có quan hệ với mãnh thú!

Chẳng lẽ là tạp giao giống? Nhưng một nhân loại vô giả đi phát sinh quan hệ với mãnh thú, vậy phải ăn bao nhiêu xuân dược mới đủ?

Nếu Đường Diêm biết được những ý tưởng linh tinh hiện tại của Lâm Lạc, phỏng chừng sẽ bạo đánh cho hắn một trận.

Cuộc chiến kéo dài suốt ba ngày, nhưng cuộc chiến của Linh cảnh cấp bậc vô cùng khủng bố, sau khi đánh xong cả Long Uyên thành cũng hoàn toàn bị hủy, biến thành một hồ sâu cực lớn, đợi một thời gian nơi này cũng bị biến thành một hồ nước lớn.

Đội ngũ đưa dâu tuy rằng biết Lâm Lạc bọn họ đang ác chiến với thứ tồn tại khủng bố nào đó, nhưng thực lực của họ không đủ, căn bản tư cách xem cuộc chiến cũng không có, chỉ đành ở xa xa nhìn thành thị tan vỡ mà kinh hồn táng đảm!

Có thể cùng Lâm Lạc đại chiến ba ngày ba đêm, đây tuyệt đối là tuyệt thế cường giả cấp bậc ngang hàng, lại nhớ tới một đường tàn sát huyết tinh, không khó nghĩ đến đối thủ của Lâm Lạc là một con mãnh thú!

Chứng kiến ba người Lâm Lạc bình an trở về tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, bất kể như thế nào bọn họ đều là nhân loại, tự nhiên không muốn chứng kiến mãnh thú thắng lợi.

Giải quyết xong hung vật, tâm tình Lâm Lạc cực kỳ vui mừng, đội ngũ tiếp tục khởi hành tiến vào Dã Mã thành.

Đội ngũ đón dâu của Thái gia đã sớm chờ đợi ngay cửa thành, nhìn thấy đội ngũ đưa dâu lập tức tiếng pháo rền vang, chiêng trống vang rền, dùng quy cách thật long trọng tiếp đãi nhóm người Lâm Lạc.

Người thường có thể không biết gì về Linh cảnh cường giả, nhưng cao thủ Thích Biến cảnh thì ai cũng biết, mà chuyện này trong đội ngũ có bảy Thích Biến cảnh cao thủ, người nào cũng phải lo lắng đề phòng, nơm nớp lo sợ, e sợ hầu hạ không tốt sẽ đưa tới nguy cơ diệt tộc.

Trên thực tế lo lắng của họ chỉ là dư thừa, ngày đại hôn của tỷ tỷ Lâm Lạc có ai dám gây chuyện làm hấn mất hứng, không phải ngại mạng mình sống quá dài sao?

- Tỷ, ngày sau tỷ là người của Thái gia, phải ôn lương thực đức, đừng hung hãn làm người ta từ hôn đuổi về!

Trong hôn lễ, Lâm Lạc cố ý nghiêm trang nói với Lâm Nguyệt Lộ.

- Tỷ tỷ người không phải luôn ôn nhu sẵn sàng, còn phải ôn lương thực nào?

Lâm Nguyệt Lộ không chút xấu hổ nói.

Một cho nàng dám nói!

- Tỷ, người thật sự không một chút khiêm tốn!

- Xú tiểu tử, người nói như vậy còn không phải suy nghĩ cho chính mình? Người cứ mơ mộng đi, cho dù ngày nào đó người có trở thành thần tiên thì vẫn là đệ đệ của ta, tỷ tỷ đại nhân ta muốn giáo huấn người thì cứ giáo huấn!

Lâm Nguyệt Lộ cười ha ha.

Lâm Lạc không khỏi cười khỏ, ai nói vị tỷ tỷ này không thông minh đây?

Đại yến bắt đầu, Lâm Nguyệt Lộ chính thức là tức phụ của Thái gia. Lâm Lạc xem thân phận của Lâm Nguyệt Lộ, cấp cho Thái Kiện Vĩnh thật nhiều tài nguyên tu luyện, khiến lão nhân mừng rỡ mặt mày hớn hở, thậm chí khen mình đã sinh được một đứa cháu ngoan.

Tiệc cưới tiến hành mười ngày, sau đó khách nhân mới lục tục cáo từ, nhưng bảo tàng thất Thái gia đều được bảo vệ nhồi đầy, không thể không dọn ra hai phòng lớn để đặt quà tặng, kiếm được đúng là tràn đầy chậu bát.

Theo ý tứ của Thái Kiện Vĩnh, nếu hắn sinh được nhiều cháu trai, mà Lâm gia sinh thêm vài khuê nữ, như vậy một năm cưới một người, nội tình Thái gia có thể trực tiếp trở thành đệ nhất gia tộc trên đại lục.

Không đề cập tới lão nhân kia mơ mộng hão huyền, Lâm Lạc ở lại Thái gia thêm nửa tháng, sau đó cùng Lăng Kinh Hồng rời đi, quay về Bạch Dương trấn, kế tiếp là tới lượt hắn cùng Lăng Kinh Hồng, Tô Mỵ lập gia đình.

Tuy rằng Tô Nghiễm Khai thật khó chịu, nhưng cháu gái đã nói không phải Lâm Lạc không xuất giá, hắn cũng không lay chuyển được, đành mặt đen đồng ý đem hôn lễ định vào tháng ba năm sau.

Nhưng trên đời này tìm một thanh niên kiệt xuất hơn Lâm Lạc quả thật khó khăn, hơn nữa Lâm Lạc có thể tự do ra vào U Âm sâm lâm, thật không cần lo sợ tiến cảnh khó khăn như những Linh cảnh cường giả khác.

Thanh niên này ngày sau tuyệt đối có hi vọng đập vào Chủ Linh cảnh giới!

Tô Mỵ có thể gả cho Lâm Lạc kỳ thật trong lòng Tô Nghiễm Khai cũng rất hài lòng, nhưng ở giữa còn kèm theo một Lăng Kinh Hồng làm Tô lão đầu rất rối rắm vấn đề bồi phạt. Cũng may Lâm Lạc chưa từng kêu hắn là gia gia, chỉ xưng hắn là Tô lão gia tử, xưng hô mơ hồ như vậy thật đủ ứng phó.

So với việc kết hôn của Lâm Nguyệt Lộ, đại hôn của Lâm Lạc khiến cho oanh động cực lớn, đây là quan hệ tới hai cường giả Linh cảnh, thậm chí là hai người cường đại nhất trên đại lục!

Đương nhiên, hiện tại ngoại trừ vài người, thân phận Lăng Kinh Hồng là cường giả Linh cảnh cũng không ai hay biết! Nói cách khác nếu lộ ra thì hôn sự này càng thêm náo động.

Tuy rằng Lăng gia kém hơn Tô gia, nhưng dù gì cũng lên được mặt bàn, phô trương đương nhiên không nhỏ, hơn nữa có thêm Tô gia cường đại, hôn lễ này nhất định trở thành một hồi thịnh đại nhất suốt mấy ngàn năm qua.

Lần này hôn lễ thậm chí kinh động những đại gia tộc của Lạc Thủy quốc cùng Đại Việt quốc!

Tám lão tổ Linh cảnh của tám đại gia tộc đều để hậu bối mang lễ vật tới chúc mừng, tỏ vẻ ngày đại hôn sẽ đích thân có mặt, cấp đủ mặt mũi cho Lâm Lạc.

537. Chương 537: Thú Triều Thối Quét Thiên Hạ. (1)

Trong khoảng thời gian ngắn Lâm Lạc đã trở thành nhân vật chạm tay có thể bỏng của đại lục, cho dù trước mắt có thật nhiều lão tổ có thể ngang vai ngang vế với hắn, nhưng Lâm Lạc không chỉ có một Linh cảnh khôi lỗi nhị bộ, bản thân thiên phú nghịch thiên, tuyệt đối có hi vọng trở thành nhân vật chỉ làm cho họ có thể nhìn lên!

Hậu bối Lâu gia đến mừng đương nhiên là Lâu Nguyệt Vũ, mà Cảnh gia là Cảnh Thiên Hoàn. Khi mọi người chứng kiến ba người đứng chung một chỗ chỉ thổn thức không thôi, nửa năm trước mọi người còn thảo luận trong ba người ai có tiền đồ nhất, nhưng hiện tại đã không còn ai nói ra lời ngu xuẩn như thế.

Không phải thiên phú của Cảnh Thiên Hoàn cùng Lâu Nguyệt Vũ không đủ cao, nhưng sinh cùng thời đại với Lâm Lạc, họ chỉ có thể ảm đạm thất sắc dưới quang sáng của hắn.

- Lâm Lạc, ta nhất định sẽ không thua cho người!

Nhưng đương sự không hề chán nản thất vọng, Lâu Nguyệt Vũ đưa lên lễ vật của gia tộc lại nói với Lâm Lạc như thế.

- Ta cũng không muốn buông tha danh hiệu một đời vương giả trẻ tuổi!

Cảnh Thiên Hoàn cũng tràn đầy ý chí chiến đấu, tựa hồ không hề bị đá kích chút nào.

Lâm Lạc không khỏi cười to, nói:

- Ta tùy thời chờ đợi các ngươi khiêu chiến!

Ngày nhân nhĩ của Lâm Lạc cũng không kéo dài được bao lâu, ba ngày sau hắn đang trò chuyện cùng Lăng Kinh Hồng, Tô My trong sân viện, đã thấy một đệ tử Tô gia gõ cửa đi vào, nói:

- Đại tiểu thư, cô gia, lão tổ có việc gấp tìm các vị!

Hắn nhắc lão tổ chính là Tô Nghiễm Khai, bởi vì Tô Nghiễm Khai là nhị bộ linh giả duy nhất, cho dù Tô gia còn một Linh cảnh cường giả cùng vài Thích Biến cảnh cao thủ nhưng không ai dám ở trước mặt hắn thừa nhận được danh xưng lão tổ.

Mấy người Lâm Lạc đưa mắt nhìn nhau, Tô My cười duyên rũ nói:

- Gia gia khẳng định sẽ lại giáo huấn huynh!

Từ sau khi quyết định hôn sự của Tô My, mỗi lần Tô Nghiễm Khai nhìn thấy Lâm Lạc đều cảm thấy khó chịu, thường gọi hắn tới gặp mặt lấy danh nghĩa là chỉ đạo hắn tu luyện, thực tế là muốn đánh cho hắn một trận.

Lâm Lạc đều sắp bị ám ảnh tâm lý, nhưng lần này Tô Nghiễm Khai gọi cả Lăng Kinh Hồng lẫn Tô My cùng đến, hẳn thật sự là có việc gấp.

Mọi người cùng đi vào biệt viện, chỉ thấy vị lão tổ kia đang ngồi nhũu mây, tựa hồ có tâm sự nặng nề.

- Lão gia tử, làm sao vậy, trời sắp xuống không phải còn có ngài chống đỡ được sao?

Lâm Lạc cười nói.

- Xú tiểu tử, chỉ biết ba hoa!

Tô Nghiễm Khai lắc lắc đầu, nghiêm nét mặt nói:

- mấy ngày hôm trước cả Thiên Lạc sơn mạch xảy ra thú triều, tình huống như vậy nhìn chung cả lịch sử chưa từng thấy xuất hiện!

Lại phát sinh thú triều sao? Chẳng lẽ đại bàng giải còn có đứa con riêng nào lại bị võ giả nhân loại làm thịt? Nếu nói cách khác mấy Linh cảnh mãnh thú cũng chưa có năng lực như thế!

Đây thật giống như muốn phát động toàn bộ võ giả đi tấn công Thiên Lạc sơn mạch, ngoại trừ Tô Nghiễm Khai là nhị bộ linh giả, mặc cho các lão tổ tam đại thần quốc mười hai đại gia tộc lên tiếng cũng chỉ là vô dụng!

- Lạc nhi, Kinh Hồng, cùng lão phu đến Thiên Lạc sơn mạch, nhìn xem rốt cục là chuyện gì xảy ra!

Tô Nghiễm Khai hạ quyết định.

Ba người cùng xuất phát, bọn họ đều là cường giả Linh cảnh, thông qua truyền tống trận của Tô gia đi tới ngoài ngàn dặm biên cảnh Cần Nguyên quốc, tiếp tục xuất phát về hướng Thiên Lạc sơn mạch. Cũng không phải họ không muốn trực tiếp truyền tống đến gần hơn nữa, nhưng truyền tống trận nơi đó đã bị phá hỏng, không thể sử dụng.

Cũng may ngàn dặm đối với cao thủ như họ cũng không thành vấn đề, không đến nửa canh giờ đã tới, nhưng dọc theo đường đi chỉ thấy mãnh thú tràn khắp núi đồi hướng thành thị đánh tới, cảnh giới từ Tiên Thiên đến Thiên Hợp đều có.

Tuy rằng tòa thành thị kia đã không thể xem như trấn nhỏ biên thù, nhưng cao thủ cũng không nhiều lắm, căn bản vô lực chống cự thú triều lần này. Lâm Lạc giận quát một tiếng, cũng không màng tới ước định võ

giả nhân loại hay mãnh thú không thể tự tiện chém giết lẫn nhau, mở ra Thiểm Điện linh vực, lôi điện tung hoành, toàn bộ mãnh thú đều bị phách thành tro bụi.

Tô Nghiễm Khai khê cau mày, nhưng không ngăn cản Lâm Lạc.

Lần này hẳn đặc biệt mang Lâm Lạc đi ra là vì có dụng tâm càng sâu hơn.

Nhân loại không thể so với mãnh thú, cho dù Tô Nghiễm Khai là nhị bộ linh giả hơn nữa đã ăn vào một ít linh vật kéo dài tuổi thọ, nhưng sống bốn ngàn năm cũng là nhiều nhất. Nhưng mãnh thú có được tuổi thọ gấp mười lần nhân loại, nói cách khác, con Xích Thủy Hổ Giải kia đã sống ba vạn năm trở lên!

Tuy rằng Tô Nghiễm Khai còn có thể sống được năm trăm năm, nhưng Xích Thủy Hổ Giải tuyệt đối có thể sống được càng lâu hơn hẳn. Hiện giờ hoàn cảnh của thiên địa này căn bản không đủ ủng hộ võ giả Linh cảnh tấn cấp, đến lúc đó nếu không có nhị bộ linh giả khác xuất hiện, vậy Xích Thủy Hổ Giải tuyệt đối sẽ vung cờ đem toàn bộ nhân loại biến thành lương thực nuôi nhốt của mãnh thú!

Mà Lâm Lạc là hi vọng của hắn, là người thừa kế của hắn!

Lâm Lạc có thể tự do ra vào U Âm sâm lâm, có được hi vọng đột phá Huyền Linh cảnh thật lớn. Với uy lực tu luyện lực hệ của Lâm Lạc, nếu có thể toàn bộ đột phá tới Huyền Linh cảnh, cho dù trình tự tu vi còn kém hơn Xích Thủy Hổ Giải, nhưng chiến lực chân thật có thể nghiền áp đầu mãnh thú kia!

Bởi vậy lần này Tô Nghiễm Khai mang Lâm Lạc đi gặp Xích Thủy Hổ Giải kỳ thật xem như muốn công khai thừa nhận hắn là người thừa kế đời tiếp theo, ý muốn kinh sợ, nếu cần thiết cho Lâm Lạc triển lộ một chút tiềm chất khủng bố, làm cho con mãnh thú kia cho dù Tô Nghiễm Khai qua đời cũng không dám có dị động.

Đương nhiên, đồng dạng mang theo Lăng Kinh Hồng là vì Tô Nghiễm Khai cho rằng nàng cũng có tiềm chất tiến vào Huyền Linh cảnh, hai người liên thủ sẽ càng làm Xích Thủy Hổ Giải kinh sợ hơn nữa.

Ba người tiến vào Thiên Lạc sơn mạch, Tô Nghiễm Khai từng đánh qua nhiều lần với đầu mãnh thú kia, tự nhiên biết nó đang ở đâu.

Càng xâm nhập vào trong Thiên Lạc sơn mạch, địa hình càng gấp ghe nhấp nhô, nhưng đối với Linh cảnh có thể phi hành mà nói không hề tạo thành ảnh hưởng. Sau một ngày đêm, họ đã tiến vào một sơn cốc mọc rất nhiều hoa tươi.

Linh khí nơi này nồng đậm, tuy rằng còn chưa bằng U Âm sâm lâm nhưng so sánh mà nói đã rất không tệ. Trong sơn cốc cũng có một ao hồ, tản ra linh khí kinh người, bốn phía mọc đầy linh thảo, đều là linh vật trân quý bên ngoài hiếm thấy.

Nhưng một mảnh cảnh đẹp như vậy lại bị chà đạp vô tình, linh thảo rũ rượi, thậm chí bị trực tiếp giẫm trong đất bùn, giống như từng có vạn đầu thanh ngư giẫm đạp tàn sát đi qua.

Ba người đồng thời nhíu mày.

Nơi này là hang ổ của Xích Thủy Hổ Giải, linh vật đương nhiên do nó gieo trồng, nhưng bây giờ cũng bị phá hủy, vậy chủ nhân thì sao?

Bọn họ tiếp tục đi tới, phía trước có một thành bảo bằng đá, chính là Xích Thủy Hổ Giải học theo nhân loại xây dựng, nhưng hiện tại thành bảo đã hoang tàn, còn có thể chứng kiến mãnh thú ngã chết trên mặt đất, ngực cùng đan điền bị phá vỡ, trái tim cùng yêu hạch đều bị lấy đi.

538. Chương 538: Thú Triều Thối Quét Thiên Hạ. (2)

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng nhìn nhau, mơ hồ cảm giác một màn này có vẻ quen thuộc.

Một đường đi qua, không còn một con mãnh thú nào còn sống, mà khi bọn họ đi tới một đại sảnh bị phá mở trần nhà thì rõ ràng nhìn thấy một đôi kiếm lớn như trường kích đỏ đậm, nhìn qua thật giống như bị nấu chín.

- Đây là...càng của Xích Thủy Hồ Giải!

Tô Nghiễm Khai thoáng chần chờ, sau đó dùng giọng nói thận trọng xác định.

Ba người đảo mắt nhìn qua, chỉ thấy trong đại sảnh còn chút mảnh nhỏ xác cua, thậm chí còn tìm được một mắt cua lớn cỡ đèn lồng!

- Xích Thủy huynh không ngờ...đã chết!

Tô Nghiễm Khai cơ hồ không thể tin được những gì mình đã nhìn qua.

Với thực lực của hắn cũng chỉ có thể áp chế Xích Thủy Hồ Giải, nhưng muốn oanh giết nhị bộ mãnh thú này thì đừng mơ tưởng! Nhưng cường giả thần bí lại dễ dàng tiêu diệt hung vật này, huống chi còn tàn nhẫn phân thây nó, đó là thực lực bậc nào?

Tuyệt đối càng mạnh hơn Tô Nghiễm Khai!

Có lẽ là Huyền Linh cảnh hậu kỳ, đỉnh phong, thậm chí...tam bộ!

Lâm Lạc do dự một thoáng, nói:

- Có lẽ...không chỉ có một con Lôi Đình thú!

Nơi này mỗi đầu mãnh thú bị giết đều mất đi trái tim, mà Lôi Đình ấu thú kia thích ăn trái tim của nhân loại, rất dễ dàng đem hai hình ảnh trùng lặp vào nhau.

- Các người gặp được con mãnh thú kia bất quá chỉ là Không Linh cảnh, mà thứ này lại có thể làm cả Xích Thủy huynh cũng không khả năng chạy trốn, ít nhất phải là Huyền Linh cảnh hậu kỳ, thậm chí là Huyền Linh cảnh mới có thể làm được!

Tô Nghiễm Khai chậm rãi nói.

Nếu trận động đất kia làm trứng của Lôi Đình thú xuất hiện mà không chỉ một con, thì hai con Lôi Đình thú phải có cảnh giới không sai biệt bao nhiêu, không thể là một đầu vừa tiến vào Không Linh cảnh, một đầu lại là Huyền Linh cảnh hậu kỳ, thậm chí là Huyền Linh cảnh!

Lâm Lạc đột nhiên nghĩ tới một khả năng, nói:

- Nếu...chúng ta gặp con Lôi Đình thú kia căn bản không phải bốn tuổi, mà là chỉ có một hai tuổi thì sao?

Có lẽ con Lôi Đình thú xuất thế đầu tiên sau đó mới đào ra thêm “huynh đệ tỷ muội” gì của nó, bởi vậy thực lực mới chênh lệch? Một hai năm đối với võ giả nhân loại mà nói thì tiến bộ thật nhỏ, nhưng Lôi Đình thú là thần thú chân chính, thời gian như vậy đủ cho chúng kéo ra chênh lệch thật lớn.

Ba người đồng thời trầm mặc xuống, nếu thật là như vậy, vậy lần này nhân loại phải đối mặt với một trường họa kiếp!

Sở dĩ có thú triều bùng nổ, chỉ sợ có liên quan tới đầu Lôi Đình ấu thú mà Lâm Lạc giết chết, đã chết “đệ đệ” hoặc là “muội muội”, vì vậy đầu Lôi Đình thú cường đại hơn đã bạo nổ, lấy thần thú oai tác động cả mãnh thú Thiên Lạc sơn mạch hướng nhân loại phát động công kích.

Mà Xích Thủy Hồ Giải muốn ngăn cản nó, hoặc là cánh chim của con Lôi Đình thú kia đã cứng rắn, muốn đoạt vị làm vương, dứt khoát đem Xích Thủy Hồ Giải xử lý, trở thành tân vương mãnh thú!

Cuộc chiến này chỉ sợ không thể tránh khỏi!

Kỳ thật nhân loại đã sớm muốn công hãm Thiên Lạc sơn mạch, tiêu diệt mãnh thú, đem bảo khổ nơi này làm của riêng. Mà mãnh thú cũng không nguyện luôn chôn vùi trong núi sâu, cũng hi vọng tiêu diệt nhân loại, chiếm cứ thiên địa rộng lớn hơn.

Chẳng qua chiến lược của người đứng đầu song phương luôn không có ưu thế áp đảo, mới có thể xảy ra tình trạng mỗi trăm năm bùng nổ một lần thú triều như thăm dò, nhưng chưa từng bùng nổ một lần chiến tranh toàn diện.

Nhưng lần này tuyệt đối là khác hẳn, nếu con Lôi Đình thú kia có thực lực đạt tới Huyền Linh cảnh, liền có được thực lực quét ngang thiên hạ, tự nhiên không cần cố kỵ mở ra chiến tranh, đem chiến tranh đốt cháy toàn bộ đại lục!

- Lập tức quay về, lần này nhất định phải đem toàn bộ cường giả Linh cảnh tam đại thần quốc tập hợp đến cùng nhau, như vậy mới có khả năng chiến thắng được đầu hung vật kia!

Tô Nghiễm Khai quyết định.

Nếu con Lôi Đình thú kia còn ở Huyền Linh cảnh thì dễ nói, nhưng nếu thực sự đã đặt chân tới tam bộ cho dù toàn bộ cường giả Linh cảnh cùng tiến lên kết cục tốt nhất chính là đồng quy vu tận!

Diễn cảm của ba người thật nghiêm túc, nhanh chóng chạy về Tô gia.

Lúc này thú triều đã toàn bộ bùng nổ, toàn bộ đại lục đều bị cuốn vào trong chiến loạn.

Nếu là do quốc gia khác xâm lược, đầu hàng còn có đường sống, nhưng hiện giờ địch nhân là mãnh thú, đầu hàng chỉ có con đường chết! Trong tình hình như thế, nhân loại phản kháng vô cùng mãnh liệt, đây là vì sinh mạng của mình mà chiến.

Số lượng nhân loại chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng mãnh thú thắng lợi ở thể chất mạnh mẽ, năng lực tác chiến đơn độc càng thêm cường đại, chiến tranh lâm vào giằng co, mỗi ngày số lượng mãnh thú lần nhân loại tử vong phải tính theo ngàn vạn lần!

Nếu tiếp tục như vậy, vô luận cuối cùng là nhân loại hay mãnh thú chiến thắng, đều sẽ bị đả kích đầy tính hủy diệt!

Sau khi Tô Nghiễm Khai phát ra thiệp mời, hai mươi tám vị lão tổ Linh cảnh của tam đại thần quốc mười hai đại gia tộc đều tề tụ một chỗ, cộng thêm Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng, toàn bộ ba mươi cường giả Linh cảnh cùng ngồi xuống thương nghị đối sách ứng phó thú triều lần này.

Nguyên bản những cường giả Linh cảnh còn chưa xem thú triều lần này có gì nghiêm trọng, nhiều lắm là bọn họ tự mình ra tay, đủ đem đàn thú dữ trấn áp trở về.

Lần này sau hành trình U Âm sâm lâm, mặc dù có hai cường giả Linh cảnh bị Lâm Lạc giết chết, một người chết trong tay Thiên Thi Tông, nhưng thể lực nhân loại tổng thể mà nói vẫn trưởng mạnh, số lượng cường giả Linh cảnh từ mười hai người đã lập tức tăng lên hai mươi chín người, trước đó Lăng Kinh Hồng đột phá nhưng người khác không hề hay biết.

Thực lực tăng vọt làm cho bọn họ đều nảy sinh dã tâm tấn công Thiên Lạc sơn mạch, nếu không phải trước đó bị Lâm Lạc đại náo một trận, còn có sự xuất hiện của Thiên Thi Tông, nói không chừng tam đại thần quốc đã kết thành đồng minh tiến công Thiên Lạc sơn mạch.

Nhưng lúc này nghe được Tô Nghiễm Khai nói có một đầu mãnh thú thần bí đã giết chết cả Xích Thủy Hồ Giải, toàn trường nhất thời tĩnh mịch!

Có thể đột phá Linh cảnh không có ai là kẻ ngu ngốc.

Ngay cả mãnh thú nhị bộ cũng có thể chém giết, đó là thực lực bậc nào? Đừng xem hiện tại bọn hắn có ba mươi Linh cảnh cường giả, nhưng nếu kẻ thần bí kia có thực lực đạt tới tam bộ, vậy bọn họ chỉ là đi chịu chết!

Ba mươi người tập thể tự bạo đều chưa hẳn có thể giết chết kẻ thần bí kia!

- Đều do Lâm Lạc! Nếu không phải hắn giết chết ấu thú, hiện tại làm sao có cục diện như thế?

Tiểu gia có một lão tổ chết trong tay Lâm Lạc, ngay lập tức liền làm khó dễ, đem trách nhiệm đổ lên đầu hắn.

Điền gia cũng có đại thù hận với Lâm Lạc, ba lão tổ Linh cảnh đồng thời ứng tiếng.

- Theo ý của lão phu, nên đem Lâm Lạc đưa ảnh thú, bình ổn lửa giận của đầu mãnh thú khổng bố kia!
- Một gã lão tổ Điền gia âm trầm nói.
- Được, bây giờ không phải thương nghị đối sách, căn bản chính là đấu tranh nội bộ!

539. Chương 539: Đối Sách. (1)

Lăng Kinh Hồng hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ánh mắt thiên cận!
- Tiểu nha đầu, ngươi nói cái gì?

Điền gia lão tổ xấu hổ, lập tức quát. Tiểu nha đầu kia lúc trước chỉ bắt quá là Thiên Hợp cảnh, nhưng lại nghịch thiên như tiểu tử Lâm Lạc, trong bất tri bất giác đã đột phá Linh cảnh.

Hai người này rốt cục ở bên trong U Âm sâm lâm đã chiếm được cơ duyên nghịch thiên như thế nào!

- Điền huynh, nếu ngươi là tam bộ linh giả, sẽ nhận mãnh thú cầu hòa sao?

Một gã lão tổ Hoa gia thần nhiên hỏi.

- Đương nhiên sẽ không, lão phu nếu có uy lực lớn như vậy, tự nhiên phải đem mãnh thú chém giết hết...

Điền gia lão tổ còn chưa dứt lời rốt cục ý thức được mình đã nói sai, nhất thời nặng nề hừ một tiếng quay đầu đi.

Một khi thực lực chiếm cứ thượng phong tuyệt đối, nhân loại sẽ đem mãnh thú chặt cổ tận gốc, mà mãnh thú đồng dạng cũng sẽ làm như thế.

Suốt mười mấy vạn năm, nhân loại cùng mãnh thú chém giết lẫn nhau, cướp lấy yêu hạch lẫn đan hạch, đã sớm lâm vào cục diện không chết không ngừng. Chỉ khi tình huống thực lực giống nhau mới có thể hòa bình ở chung, một khi cân bằng bị đánh phá, như vậy phải có một phương bị diệt sạch mà kết thúc!

Thời kỳ thượng cổ bách tộc tranh diễm, nhưng tứ đại cổ tộc hưng khởi, bách tộc toàn bộ bị trấn áp oanh sát, thực hiện vương giả đại nhất thống! Nhân loại còn tàn khốc như thế, huống chi là giữa nhân loại cùng mãnh thú!

- Tô tiền bối, nếu đầu mãnh thú kia thật sự là tam bộ, những người như chúng ta có thể tạo ra được tác dụng gì?

Cảnh gia lão tổ của Đại Việt quốc nói.

Đây không phải là mục đích mời mọi người đến thương lượng hay sao, tiếp thu ý kiến quần chúng, nghĩ ra một đối sách.

Trong khoảnh khắc mọi người trầm mặc, nếu đầu mãnh thú kia thật sự là tam bộ, vậy bọn họ không khả năng giết chết nó, chỉ nói lĩnh vực Huyền Linh cảnh cũng đã vô địch.

- Theo lão phu xem chúng ta nên buông tha Ngân Nguyệt đại lục, vượt biển đi xa, trong biển rộng mệnh mỏng có vô số hòn đảo đủ cho chúng ta sống yên!

Một gã lão tổ của Trần gia nói.

Lời vừa nói ra lại đạt được không ít người đồng ý.

Bốn phía Ngân Nguyệt đại lục là biển cả bao quanh, hơn nữa biển khơi còn lớn hơn cả đại lục, chưa từng có người nào đi tới tận cuối. Ở trong biển rộng rất nhiều hải đảo, cho dù một hòn đảo dân xép không đủ trăm vạn nhân khẩu của một gia tộc, nhưng mười đảo hay tám đảo cũng phải đủ rồi.

Nếu đầu mãnh thú kia thực sự đạt tới tam bộ, cho dù bọn họ chịu liều mạng cũng không thể giải quyết được nó! Nếu như không công chịu chết, chuyện ngu xuẩn như thế đương nhiên không ai nguyện ý làm!

Mà những đại tộc đều có pháp bảo không gian, muốn di dời toàn tộc thật sự cũng không phải phiền toái.

Người tu luyện rất thực tế, đừng nói là không công chịu chết, cho dù có thể ngọc đá cùng nát những lão tổ cũng không nguyện ý hi sinh chính mình tạo phúc cho toàn nhân loại – nói đi thì nói lại, nếu có thể ngọc đá cùng nát vậy chứng minh thực lực đôi bên không sai biệt nhau, cũng sẽ không có buổi hội nghị hôm nay.

- Chính diện giao phong chúng ta đương nhiên không có biện pháp!

Lâm Lạc chậm rãi nói.

- Vô nghĩa!

Điền gia cùng Tiểu gia xem Lâm Lạc không vừa mắt, không khỏi châm chọc, theo tình huống trước mắt họ cũng không sợ Lâm Lạc đột nhiên trở mặt.

Lâm Lạc không để ý tới bọn họ, tiếp tục nói:

- Nhưng nếu chúng ta có thể lợi dụng địa hình, thật không đến nỗi không khả năng thủ thắng!

- Chỉ giáo cho?

Lão gia lão tổ nói.

- U Âm sâm lâm!

Lâm Lạc mỉm cười.

- Tiểu tử kia chỉ ăn nói khùng điên, U Âm sâm lâm vừa qua kỳ hạn ba trăm năm, độc chương dày đặc, đây không phải muốn chúng ta đi chịu chết sao?

Không ít lão tổ ồ ồ.

Lâm Lạc đảo ánh mắt, nói:

- Nếu ta nói có biện pháp làm ọi người xem thường độc chương đây?

- Cái gì?

Toàn bộ lão tổ đều khiếp sợ.

Nếu có thể xem thường độc chương, đây chẳng phải đại biểu có thể tự do ra vào U Âm sâm lâm? Há không phải có thể một mực ở bên cạnh linh hồ tu luyện? Đây không phải có hi vọng có thể tiến giai nhị bộ sao?

Trong khoảng thời gian ngắn hơn hai mươi ánh mắt đều tập trung trên người Lâm Lạc, nếu không phải sợ hãi thực lực cùng khôi lỗi của hắn, bọn họ đều mơ tưởng bóp cổ cho hắn khai ra toàn bộ bí mật.

Lâm Lạc mỉm cười nói:

- Tóm lại ta có biện pháp khiến cho chư vị không bị độc chương thương tổn, như vậy khai chiến ngay trong U Âm sâm lâm chúng ta sẽ có biện pháp!

Không sai, độc chương của U Âm sâm lâm thật sự đáng sợ, cho dù là Tô Nghiễm Khai cũng không dám bị lây nhiễm, tin tưởng cũng tạo thành uy hiếp trí mạng đối với tam bộ linh giả.

- Vậy làm sao dẫn dụ kẻ thần bí kia đi vào U Âm sâm lâm?

Phạm Thương Vũ hỏi.

Đây cũng là một vấn đề phi thường thực tế, U Âm sâm lâm nằm ở cực nam, đóng băng vạn lý, căn bản ít người lui tới, cũng không có mãnh thú tồn tại. Nếu không có tình huống đặc thù, Lôi Đình thú vì sao phải chạy vào bên trong?

- Nhất định phải có người làm mồi đem đầu mãnh thú kia dẫn dụ đi qua!

Lâm Lạc trầm ngâm nói.

Mọi người lập tức trầm mặc, nếu mãnh thú kia thật sự là tam bộ linh giả, vậy người làm mỗi mười phần khó thoát, hơn nữa còn cần không chỉ một con mồi.

Ai cũng không muốn chịu chết!

- Có lẽ cũng không tệ hại như vậy!

Tô Nghiễm Khai ngẫm nghĩ một lát, nói:

- Trên thực tế ngoại trừ đầu mãnh thú còn chưa lộ mặt kia, chiến lực của những mãnh thú khác không mạnh lắm, chúng ta chỉ cần cường thế phóng ra, tạo thành tổn thương nặng một chút, đầu mãnh thú kia nhất định sẽ truy tung tới!

- Mà chúng ta chỉ cần tranh thủ thời gian, có thể dẫn dụ nó đi tới U Âm sâm lâm, như vậy chư vị cũng không cần làm mỗi chịu chết!

Mọi người đều nghĩ ngợi trong lòng, cảm thấy hành động này có thể thực hiện.

- Việc này không nên chậm trễ, chúng ta nhanh chóng hành động, nếu để cho đầu mãnh thú kia tiếp tục tấn giai, vậy...

Lời của Tô Nghiễm Khai chưa dứt nhưng tất cả mọi người đều biết ý tứ của hắn, nếu đầu mãnh thú kia đột phá bước thứ tư, vậy muốn oanh giết mọi người như lấy đồ trong túi, cả đời bọn họ chỉ có thể tránh bên trong U Âm sâm lâm.

Tuy nói như thế nhưng mọi người có mặt đều là cột trụ của các đại gia tộc, kế hoạch có bao nhiêu tình diệu cũng phải xuất hiện sơ suất. Tự nhiên cần quay về nhà làm an bài trước, vạn nhất chuyện không xong có thể lập tức rời khỏi đại lục.

Lại một phen bận rộn, thêm năm ngày trôi qua.

Lâm Lạc cũng không biết bọn họ có thể xử lý được đầu Lôi Đình thú khủng bố kia hay không, theo ý nghĩ của hắn đem Tô My, Lâm Hành Nam bọn họ đưa tới trong U Âm sâm lâm, tuy rằng nhìn qua giống như ngục giam nhưng cũng là chỗ che chở tốt nhất.

Hơn nữa Ngân Nguyệt đại lục vẫn còn một đại tai họa ngầm, không đầy trăm năm thời gian Hỏa Diễm Cự Nhân sẽ thoát khỏi chạy ra, đây tuyệt đối là một tồn tại còn cường đại hơn cả Huyền Linh cảnh!

540. Chương 540: Đối Sách. (2)

Độc chương của U Âm sâm lâm cũng không biết đủ sức chặn đỡ Hỏa Diễm Cự Nhân hay không, nhưng vạn nhất ngày hắn thoát khỏi mà Lâm Lạc còn chưa có đủ năng lực đối kháng, như vậy U Âm sâm lâm vẫn là điểm an toàn nhất mà Lâm Lạc nghĩ tới.

Nhưng tu vi đám người Lâm Hành Nam quá thấp, muốn di dời cả tộc đến U Âm sâm lâm không dùng tới một năm thời gian thì đừng mong hoàn thành! Mà thú triều mãnh liệt, nếu không đánh chết được Lôi Đình thú phát động chiến tranh lần này, nhiều lắm chỉ cần một năm thời gian toàn bộ nhân loại hoặc mãnh thú phải có một phương bị diệt sạch, người sống sót lại trọng thương, sinh hoạt trong kinh hoàng!

Lâm Lạc không còn đường lui, hắn nhất định phải tiêu diệt đầu Lôi Đình thú kia!

Năm ngày sau, ba mươi Linh cảnh cường giả cộng thêm Đường Diễm, Bảo Bảo đại tiên cùng nhau xuất động hướng phía nam xuất phát, bắt đầu oanh giết thú triều tràn đến!

Mỗi lần bọn họ chỉ lưu lại một ít mãnh thú chạy trốn đi mật báo, trên đường không hề ngừng lại, giống như một đạo lợi kiếm vung chém qua, tiến mạnh về phía nam.

Đầu Lôi Đình thú kia sau khi nhận được tin tức, nếu như có ý diệt sạch nhân loại tất nhiên sẽ một đường đuổi theo, tiêu diệt tồn tại cực mạnh trong nhân loại diệt hậu hoạn.

Nhóm người Lâm Lạc cũng không dám nắm chắc, lại không dám dừng chân, một khi dừng lại nói không chừng sẽ bị thứ kinh khủng kia đuổi kịp. Khai chiến trong hoàn cảnh bình thường bọn họ sẽ rơi vào kết quả chắc chắn tử vong!

Thừa dịp này Lâm Lạc để Lăng Kinh Hồng truyền thụ phương pháp áp súc linh vực cho các lão tổ.

Mặc dù Lăng Kinh Hồng không có được thiên tư như Lâm Lạc, nhưng khi song tu với hắn đã đạt được cảm ngộ của hắn, do đó nhanh chóng nắm giữ đạo biến hóa trong linh vực. Mà nàng lại là một lão sư rất giỏi, có thể dùng ngôn ngữ của mình đem linh ngộ miêu tả đi ra, đem bí thuật trân quý truyền ọi người.

Đừng nói là người mới tiến nhập Linh cảnh như Phạm Thương Vũ, ngay cả Tô Nghiễm Khai nghe được cũng có cảm giác như gặp được đại đạo!

Tuy rằng người chỉ dạy là Lăng Kinh Hồng, nhưng nhóm lão tổ Lạc Thủy quốc cũng biết thật ra là do Lâm Lạc cảm ngộ khi đối chiến cùng Thiên Thi Tông, lúc ấy Lâm Lạc nói không thể nói ra bằng lời, hiện giờ lại để Lăng Kinh Hồng giảng giải cho bọn họ, có thể thấy được lúc đó hắn nói là sự thật.

Nhưng vì sao hắn có thể dạy cho Lăng Kinh Hồng đây?

Hơn nữa nữ nhân bên cạnh Lâm Lạc tựa hồ tiến cảnh thật nhanh, giống như Tô Mỹ cùng Trữ Kiều Nguyệt một ngày một ngày đã biến hóa, hoàn toàn đánh vỡ lệ thường trong võ đạo.

Những lão tổ kia cũng không phải kẻ dần, lập tức có được suy đoán: Lâm Lạc có một loại bí thuật có thể làm cảnh giới người bên cạnh đột nhiên tăng mạnh! Hơn nữa những người được lợi đều là nữ tử, có thể thấy được đây là bí thuật có quan hệ tới song tu!

Cho nên Lăng Kinh Hồng học được đạo áp súc linh vực, thậm chí còn nhờ vậy mà đột phá Linh cảnh!

Nếu quả thật là như thế, vậy có thể đem nữ tử có tư chất cao thâm trong gia tộc cấp cho Lâm Lạc làm thiếp, không phải tu vi cũng sẽ đột nhiên tăng mạnh, thậm chí đột phá Linh cảnh sao? Đến lúc đó lại triệu hồi, vậy thực lực của gia tộc sẽ trưởng mạnh!

Ở trong mắt những lão tổ kia trình tiết có đáng là gì, nếu bị Lâm Lạc ngủ vài lần đạt tới tu vi Linh cảnh, bọn hắn ngay cả nữ nhi ruột thịt cũng có thể nguyện ý đưa ra ngoài!

Đương nhiên ở thời điểm hiện tại bọn họ chỉ đem ý tưởng đặt trong lòng, nếu có thể thuận lợi hóa giải nguy cơ lần này, bọn họ nhất định sẽ có hành động!

Một đường đánh chết mãnh thú, với thực lực cường hãn của bọn họ tự nhiên không gặp được lực chống cự, chỉ bảy ngày thời gian họ đã đi tới cực nam, mà mãnh thú ven đường chết đầy tràn, đã có thể xây thành núi thịt, hình thành biển máu.

Kế tiếp chính là băng nguyên hoang vu không bóng người, mọi người không hề dừng lại, chỉ nửa ngày sau đã cảm ứng được một cỗ khí tức cường đại làm người ngạt thở đang cấp tốc tới gần sau lưng!

Đã đến! Đầu mãnh thú khủng bố kia đã mắc câu!

Mọi người không dám dừng lại, dù chưa từng đối mặt với mãnh thú kia nhưng chỉ khí tức đã khiến cho bọn họ cảm thấy vô lực, thậm chí ngay cả Tô Nghiễm Khai cũng nói khí tức đã vượt qua khả năng lý giải của hắn!

Tuyệt đối là tam bộ!

Mọi người liều mạng bay nhanh về hướng U Âm sâm lâm.

Một canh giờ sau sau lưng họ xuất hiện một chấm đen nhỏ, dần dần phóng lớn, với ánh mắt của mọi người cũng có thể tinh tường chứng kiến là một mãnh thú toàn thân bao trùm lam sắc lân phiến, giống như thần lân, cả người bao phủ thiểm điện, giống như thần thú giáng xuống nhân gian, có thể trấn áp thiên hạ!

- Nhanh chút nữa!

Phía trước đã là U Âm sâm lâm, nhưng đầu mãnh thú khổng lồ đã càng ngày càng gần, sắp đạt tới khoảng cách có thể công kích!

- Ngao...

Đầu Lôi Đình thú nổi giận gầm lên một tiếng, miệng há ra, một viên điện cầu cỡ nắm tay hướng mọi người bắn tới.

Điện cầu vừa bay ra lập tức biến lớn trên không trung, hình thành một cự vật bán kính gần dặm, vô số thiểm điện rực thiểm, cách thật xa cũng làm mọi người cảm thấy nhịp tim đập nhanh!

- Mọi người dùng linh vực áp súc chống đỡ, tuyệt không thể dừng lại!

Lâm Lạc hét lớn.

Song linh vực đồng thời mở ra, co rút chùng nửa trượng, gắt gao bao vây lấy hắn, tay phải Lâm Lạc nắm chặt tay Lăng Kinh Hồng, tốc độ phi hành không hề giảm bớt.

Tất cả mọi người đều hiểu được nếu dừng lại chống đỡ, sẽ ảnh hưởng tốc độ phi hành, chỉ cần bị Lôi Đình thú đuổi kịp đó là một kích tử vong!

Bọn họ đều mở ra linh vực, tuy rằng được Lăng Kinh Hồng truyền thụ nhưng chỉ vài ngày còn chưa đạt được mức độ nghịch thiên như Lâm Lạc, chỉ có thể áp súc được một phần năm đã là thành tích tốt nhất!

Oanh!

Điện cầu bay qua, mọi người đều bị nổ bay tung lên, uy lực điện cầu vô cùng mạnh mẽ, tiếp tục oanh về phía trước, bay tới U Âm sâm lâm mới hao hết lực lượng, ven đường lưu lại một khe rãnh dài chừng trăm dặm, chiều rộng tới trăm trượng sâu thẳm!

Lực lượng tam bộ, thật sự quá mạnh mẽ!

Cỗ lực lượng đánh vào mọi người căn bản không khả năng phản kháng, đều bị ném dựng lên giống như thiên nữ tán hoa.

Đây đều là nhờ bọn họ sử dụng áp súc linh vực, nếu không cũng không chỉ đơn giản bị ném ra ngoài mà trực tiếp bị nghiền thành mảnh nhỏ.

Cho dù là như thế mọi người vẫn bị thương, nhưng vì Lâm Lạc linh ngộ sâu nhất nên bị thương nhẹ nhất, mà linh ngộ kém nhất là một lão tổ Trần gia liên tục nôn ra máu, thiếu chút nữa nghẹt thở!

Mọi người đều biến sắc, thực lực sai biệt thật sự quá lớn, cũng may Lâm Lạc có bí thuật hộ thân, đem áp súc linh vực truyền thụ mọi người, nếu không dưới một kích này phải có một nửa nhân số bị oanh sát!

- Dừng ngay người, tiếp tục chạy!

Lâm Lạc khẽ quát một tiếng, đổi lại tình huống khác hẳn tự nhiên không thềm để ý sự sống chết của bọn họ, nhưng Lôi Đình thú thật sự quá cường đại, mỗi người đều là lực lượng quý giá, tuyệt không thể dễ dàng hao tổn.

Mọi người toàn lực phi hành hướng U Âm sâm lâm phóng tới.

541. Chương 541: Độc Chương Hiển Uy

Lôi Đình thú ở sau lưng rống to một tiếng, sáu chân tung bay trên không trung gia tốc tới gần.

Mắt thấy rừng rậm trước mặt, Lâm Lạc tế ra Tử Đình biến thành trăm trượng, tử khí tuôn tràn, quát:

- Đều lại đây!

Mọi người nào dám chần chờ, vội vàng vọt vào phạm vi bao phủ của tử khí. Bọn họ tự nhiên có thể đoán được Lâm Lạc có thể tự do ra vào U Âm sâm lâm nhất định có quan hệ tới Tử Đỉnh kia, nhưng bảo vật này không biết là thuộc trình tự nào của “khí”, trước kia khi Lâm Lạc đạt tới Tiên Thiên thập cảnh từng dùng qua, nhưng sau khi đạt tới Linh cảnh không ngờ vẫn đầy đủ uy lực!

Phải biết rằng cho dù là cường giả Thích Biến cảnh cũng khó có khả năng sử dụng được linh khí, thậm chí đến gần cũng không được, sẽ bị linh khí trực tiếp oanh giết! Trước kia Lâm Lạc có thể sử dụng Tử Đỉnh, nói rõ đây chính là pháp bảo, nhưng loại pháp bảo nào có thể chống cự được độc chương của U Âm sâm lâm, bọn họ nghĩ đến đầu đầu cũng không thể nghĩ ra!

Tử Đỉnh có thể chống độc chương, ý nghĩa chỉ cần đạt tới Thích Biến cảnh, hình thành hư vực, bất luận kẻ nào tùy thời đều có thể tiến vào rừng rậm đột phá Linh cảnh! Mà cường giả Linh cảnh càng có thể tùy thời bổ sung lực lượng, thậm chí tăng tiến tu vi, đây quả thật còn quý giá hơn cả linh khí!

Nếu không phải mặt sau còn có Lôi Đình thú uy hiếp quá lớn, bọn hắn đều có ý niệm muốn ra tay cướp đoạt.

Tuy rằng Tử Đỉnh có thể khuếch trương tới ngàn dặm, nhưng đây chẳng qua là lớn hay nhỏ, tử khí có thể phòng ngự hữu hiệu cũng chỉ có trăm trượng! Nhưng bọn họ cũng chỉ có ba mươi người, trăm trượng không gian đã là đầy đủ.

Lui nhập vào trong U Âm sâm lâm, độc chương lập tức từ khắp bốn phương tám hướng bao vây tới, hướng mọi người xâm lấn. Nếu không phải Lâm Lạc đang ở trong Tử Đỉnh, những lão tổ kia thậm chí còn hoài nghi hẳn nhân cơ hội muốn bắt hết bọn họ, những khủng bố trong dĩ vãng làm trong lòng họ phát lạnh, nếu như Tử Đỉnh không có hiệu quả, vậy toàn bộ mọi người đều phải chết ở chỗ này!

Cũng may lo lắng của bọn họ tuyệt đối dư thừa, tử khí lưu chuyển bên trong, độc chương lập tức bắn trở về, đừng mong tiến đến gần người!

Quả nhiên thần kỳ!

Trong lòng các lão tổ lập tức phấn khởi.

- Ngao...

Lôi Đình thú ở phía xa điên cuồng hét lên, giống như phát điên, vọt vào bên trong rừng rậm.

U Âm sâm lâm có lực áp chế cường đại đối với võ giả, mọi người đều bị bức bách hạ xuống đất, chỉ có thể đi bộ, cho dù là tam bộ mãnh thú kia cũng không ngoại lệ, ngay lập tức liền bị lực lượng quỷ dị của rừng rậm không chút khoan nhượng kéo xuống.

Độc chương lập tức hướng đầu mãnh thú khủng bố cuốn tới.

Lôi Đình thú tựa hồ ý thức được độc chương đáng sợ, lại bất chấp tiếp tục đuổi giết đám người Lâm Lạc, muốn chạy ra khỏi rừng!

Lâm Lạc đã dự đoán được như thế, độc chương đáng sợ như vậy, không biết thì coi như xong, nếu đã biết rõ độc chương đáng sợ còn lưu luyến bên trong, Lôi Đình thú chẳng phải là rất choáng váng?

Khi Lôi Đình thú từ trên không trung bị kéo xuống đất, mọi người đã quay trở ra phương hướng lối thoát khỏi rừng, như vậy Lôi Đình thú nếu muốn thoát ra trước hết phải xông qua phong tỏa của bọn họ.

Tuy rằng độc chương lợi hại nhưng cường giả Linh cảnh vẫn có được lực chống cự một ít thời gian, cũng không đến nỗi trí mạng trong nháy mắt. Nhất là loại siêu cấp tồn tại cấp bậc như Lôi Đình thú, nó đem linh vực thiểm điện co rút lại gần một trượng, trong khoảnh khắc có thể chống cự độc chương ăn mòn.

Nhưng cho dù là tam bộ linh giả cũng chỉ có thể chống đỡ được một lát, chỉ cần Lâm Lạc bọn họ lôi kéo dây dưa được thời gian nhất định, Lôi Đình thú tất nhiên sẽ bị độc chương ăn mòn oanh giết!

Cơ hội chỉ có lần này, Lôi Đình thú đã ném qua đầu khổ, ngày sau tuyệt đối sẽ xem U Âm sâm lâm làm cấm địa, sẽ không tiếp tục bước vào nơi đây. Mà nhóm người Lâm Lạc có thể ở lại nơi này tu luyện, đột phá tới nhị bộ tam bộ, nhưng cần phải có bao nhiêu năm?

Chờ đến khi bọn họ có đủ thực lực chống cự Lôi Đình thú, toàn bộ nhân loại trên đại lục đã sớm bị mãnh thú tàn sát không còn, chỉ còn vài người bọn họ còn sống thì có ý nghĩa gì?

Nhất định phải ngăn cản nó bỏ chạy!

Mọi người cùng nhau triển khai công kích, trong khoảnh khắc vô số linh vực mở ra, hướng Lôi Đình thú oanh tới.

- Ngang...

Đầu mãnh thú phát ra tiếng gầm giận dữ, ở trong mắt nó những nhân loại võ giả bất quá chỉ là sinh vật mạnh hơn con kiến một chút mà thôi, là thực vật của nó! Mà thực vật lại dám dẫn dụ nó đi vào tuyệt địa, còn muốn vây chết nó, nhất thời khiến đầu mãnh thú viễn cổ giận dữ phát điên.

Tư tư tư!

Nó há mồm phun ra một thiểm điện cầu, hướng mọi người oanh kích tới.

Oanh!

Một trận vang rền, thiểm điện cầu oanh lên tử khí, nhất thời chấn động khiến tử khí âm âm vỡ vụn, dư kinh thổi quét về hướng mọi người lần nữa.

- Mọi người liên thủ!

Tô Nghiễm Khai hét lớn một tiếng, nghênh tới trước, song chưởng lật ra, linh vực hoàng kim thánh kiếm khai triển, vô số kim kiếm bay ra, chủ kiếm dài hơn trăm trượng hướng điện cầu vung chém tới.

Lúc này vận mệnh mọi người cùng một nhịp thở, ai cũng không dám tàng tư, toàn lực ứng phó.

Quả cầu thiểm điện đi qua, sắc mặt mọi người trắng bệch, thân hình run rẩy, có người liên tục học máu.

Đây đã được Tử Đỉnh đỡ bớt lực lượng công kích, lực lượng tam bộ thật quá cường đại!

Trong nháy mắt tử khí bị oanh vỡ, đại lượng độc chướng cũng nhân cơ hội dũng mãnh tiến vào, may mắn hóa giải xong một kích Tử Đỉnh lại buông rơi tử khí, mà mọi người vận chuyển lực lượng linh vực, độc chướng có hạn cũng còn có thể hóa giải.

U Âm sâm lâm có trận pháp bảo hộ, tuy rằng lực lượng tràn đầy đủ đem phạm vi ngàn dặm san thành bình địa, nhưng ở trong này lại bị vô số cây cối hấp thu, chỉ làm lá cây rơi xuống đầy trời.

Lực ăn mòn của độc chướng cường đại đến kinh người, ngoại trừ thần vật như Tử Đỉnh, cho dù tam bộ linh vực cũng không đủ ngăn cản! Chỉ một chút thời gian như thế linh vực quanh thân Lôi Đình thú đã bị độc chướng ăn mòn một phần ba!

Khi độc chướng ăn mòn linh vực hoàn toàn, chính là lúc Lôi Đình thú bị mất mạng!

Lôi Đình thú tuy là ấu thú, nhưng thân là thần thú há không cảm ứng được nguy cơ, nhất thời nóng nảy, sáu chân tung bay, bắt đầu va chạm đầy bạo lực, nhất định phải phá tan lực phòng ngự của nhóm người Lâm Lạc, nếu không nó sẽ chết trong địa phương quỷ quái này!

- Nhất định phải ngăn lại nó!

Mọi người hét lớn, đều lập tức triển khai linh vực dùng phòng ngự của Tử Đỉnh làm trụ cột, cùng đầu mãnh thú khùng bố cường đại du đấu. Bọn họ căn bản không mong đợi có thể thương tổn được mãnh thú, chỉ muốn kéo dài thời gian là chiến thắng!

- Ngao...

Lôi Đình thú bắt đầu phát điên, linh vực ngoài thân nó đã bị ăn mòn một nửa!

Tam bộ mãnh thú đã liều mạng cũng không phải là chuyện đùa giỡn, chẳng khác gì một đầu tê tê, toàn bộ thân hình hướng thẳng mọi người đụng tới.

542. Chương 542: Ý Tưởng Của Tô My. (1)

Oanh! Oanh! Oanh!

Tuy rằng mọi người liều mạng ngăn cản nhưng cho dù có Tử Đỉnh triệt tiêu chín thành lực lượng nhưng một thành lực lượng còn lại cũng vượt xa khả năng của bọn họ, đều bị chấn đến học máu không ngừng, có vài lão tổ thậm chí xương cốt toàn thân đều bị chấn gãy!

Tuy rằng cường giả Linh cảnh có thể nháy mắt khép lại thân thể, nhưng công kích của Lôi Đình thú mang theo uy lực linh vực, bị tổn thương căn bản không thể nhất thời thì có thể khỏi hẳn.

- A...

Điền gia lão tổ đột nhiên phát ra một tiếng hét thảm, hắn bị phần đuôi của Lôi Đình thú trực tiếp quét trúng, nhất thời bị đánh bay ra Tử Đỉnh!

Độc chương lập tức vây tới, triển khai ăn mòn! Nếu thay đổi là trước kia nhiều lắm là hai ba nhịp tim đập thì độc chương đã ăn mòn mất linh vực của hắn, đem cả người hắn nháy mắt hóa thành một đoàn máu loãng!

Nhưng hiện tại hắn học được áp súc linh vực, lại có thể kiên trì được thời gian dài gấp ba lần. Nhưng đây cũng chỉ thay đổi tình trạng “chết lập tức” thành “chết thật nhanh” mà thôi, độc chương lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được ăn mòn lên linh vực của hắn, công phá phòng ngự cũng chỉ dùng mười lần nhịp tim!

- Cứu hắn!

Hai gã Điền gia lão tổ khác hét lớn.

Tử Đỉnh trên đỉnh đầu Lâm Lạc bay tới, mà Điền gia lão tổ kia cũng hướng bọn họ bay qua.

Oanh!

Lôi Đình thú chụp tới một trảo, Điền gia lão tổ căn bản không hề có chút lực chống cự, lập tức bị nghiền thành thịt nát! Nó nổi giận gầm lên một tiếng, tựa hồ nhắc nhở mọi người đừng quên nó chính là tam bộ mãnh thú!

Mặc dù nó là thần thú, nhưng thứ nhất nhỏ tuổi, thứ hai chưa từng gặp qua sự thần dị của Tử Đỉnh, căn bản không biết rõ tác dụng của Tử Đỉnh! Nhưng sau một kích kia nó đột nhiên hiểu được, tựa hồ tìm được đối sách.

Một tiếng thú rống, nó xông tới lần thứ hai, vừa hung hăng đụng chạm tử khí, thừa dịp tử khí vỡ vụn dùng đuôi đem người bên trong quét ra ngoài, tiếp tục thoải mái nghiền giết bọn họ!

Chỉ ba bốn lần hô hấp đã có năm vị lão tổ bị giết chết, mà mất đi áp lực mà mấy người kia chia sẻ, mọi người không ngăn được Lôi Đình thú oanh kích, đều bị thương nghiêm trọng, không cần Lôi Đình thú quét họ văng ra, chỉ trực tiếp oanh kích tử khí đủ giết chết bọn họ!

Mà giờ khắc này, linh vực hộ thể của Lôi Đình thú không còn một phần mười!

Ai có thể kiên trì được thời gian dài thì người đó sống sót!

Lúc này ai cũng phải liều mạng, Lôi Đình thú đã giết đỏ cả mắt, mà mọi người cũng đang học máu kiên trì.

Oanh! Oanh! Oanh!

Liên tục bảy lần oanh kích, mọi người cũng không cách nào chịu nổi, toàn bộ mềm nhũn, thậm chí không nâng nổi một ngón tay!

Xong rồi!

- Ngao ngao...

Đúng lúc này Lôi Đình thú cũng phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, không tiếp tục phát động công kích mà chỉ va chạm những cây cối bụi rậm gần bên, huyết nhục toàn thân bắt đầu rơi xuống từng khối, nháy mắt chỉ còn lại bộ xương trắng!

Một đạo hắc vụ cuốn qua, bộ xương trắng lập tức hóa thành tro bụi, trần về trần, đất về đất!

Độc chương rốt cục phát uy!

Trận chiến này bên nhân loại trả một cái giá thật thảm trọng!

Mười một gã Linh cảnh cường giả vẫn lạc, bảy người trọng thương, hơn nữa vết thương không chỉ một năm nửa năm là có thể dưỡng lành. Trong công kích của Lôi Đình thú ẩn chứa lực lượng linh vực, cho dù chỉ là một tia nhưng tam bộ lực lượng làm sao có thể coi khinh, không dùng mấy chục năm thật đừng mong xua tan được lực lượng linh vực xâm nhập vào người!

Ngày nào chưa trừ diệt linh vực lực thì thương thể căn bản không khả năng dưỡng lành.

Nhưng ở trước mặt cường giả tam bộ, bọn họ kỳ thật chẳng khác gì những con kiến, nhưng bây giờ con kiến có thể đánh thắng hùng sư, làm người sống sót mừng rỡ như điên, sinh vật khủng bố vừa chết, nguy cơ nhân loại gặp phải lập tức được hóa giải.

Đáng tiếc thân vật như Lôi Đình thú lại bị độc chương ăn mòn tiêu sạch, không lưu lại được chút cặn nào. Cho dù không nói tới huyết thống thần thú của nó, chỉ nói tới tu vi tam bộ linh giả, cả người đều là chí bảo!

Tất cả mọi người đều bị tổn thương, chỉ là vết thương khác nhau, hơn nữa nếu nơi này không phải là U Âm sâm lâm, linh khí nồng đậm hơn bên ngoài, bọn họ vốn đừng hòng khôi phục được vài phần lực lượng, còn bị trực tiếp ngã xuống cảnh giới quay về Thích Biến cảnh!

Sự tình cần làm nhất lúc này là khôi phục lại lực lượng trước đó.

Lâm Lạc mang theo mọi người đi tới bên hồ nước, mọi người lập tức vận chuyển công pháp hấp thu linh khí bên cạnh, nhanh chóng khôi phục thương thể trên người. Nhoáng lên đã qua mười ngày, lúc này lực lượng mọi người mới được khôi phục, nhưng thương thể muốn dưỡng lành cũng không chỉ đợi chút thời gian liền hoàn thành.

Bởi vì tất cả mọi người đều có gia tộc ràng buộc, cho dù không bỏ được cũng phải rời đi. Nhưng khi chia tay ở lối ra rừng rậm, ánh mắt mọi người nhìn Lâm Lạc đều mang theo vẻ phức tạp.

Bọn họ đều nảy sinh ý niệm đối với Tử Đỉnh!

Nhưng Lâm Lạc thật quá mạnh mẽ, còn có một bộ khôi lỗi nhị bộ, lại có được Tô Nghiêm Khai làm chỗ dựa cho hắn, nên cường đoạt hay giao hảo để sau này còn “mượn” để dùng, thật sự nên suy nghĩ cho kỹ.

Tình huống tốt nhất là bọn họ cường đoạt thành công lấy được Tử Đỉnh, sau đó trốn vào trong U Âm sâm lâm, mặc Tô Nghiêm Khai có bao nhiêu bốn sự thì thế nào, có thể tiến được vào U Âm sâm lâm tìm bọn họ phiền toái hay sao?

Đợi thêm ba trăm năm, nói không chừng bọn họ đã trở thành nhị bộ linh giả!

Nhưng phiền toái chính là cỗ khôi lỗi nhị bộ làm sao mà đối phó, huống hồ thực lực bản thân Lâm Lạc cũng đã cường đại tới mức đáng sợ!

Nếu như con đường này đi không thông, vậy chỉ có thể kết giao với Lâm Lạc, dù sao hắn cũng cần đi tới nơi đây tu luyện, như vậy mang theo một người hay ít hơn một người hoàn toàn là xem tâm tình của chính hắn!

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là con đường thứ hai dễ đi hơn một ít, dù sao Lâm Lạc nổi tiếng háo sắc, hắn không khó kết giao, hơn nữa hắn tựa hồ có bí thuật làm nữ nhân có thể tăng tiến tu vi thật nhanh, dùng hắn cung cấp “bồi dưỡng” cao thủ cho gia tộc của mình cũng thật không tệ lắm.

Cứ quyết định như vậy!

Đáng thương cho những lão tổ Linh cảnh, hiện tại còn có thể biến thành tên ma cô!

Trở lại Linh Sương thành, nhìn thấy Tô My cùng Trữ Kiều Nguyệt, mọi người tự nhiên khó tránh khỏi cảm giác thốn thức, trước khi lên đường không ai nắm chắc tất thắng, thật sự không khác gì sinh ly tử biệt.

Tuy rằng mãnh thú bạo động còn chưa chấm dứt, nhưng mất đi Lôi Đình thú trấn thủ chỉ huy, đám mãnh thú biến thành năm bè bảy mảng, cho dù không có cường giả Linh cảnh gia nhập cũng có thể thu phục mãnh thú.

Sau một cuộc ác chiến sinh tử cùng Lôi Đình thú, Lâm Lạc muốn làm nhất là ôm nữ nhân mình yêu thích cùng nhau âu yếm triền miên.

Đáng tiếc giữa Lăng Kinh Hồng cùng Tô My vẫn mâu thuẫn, muốn đem hai nàng cùng nhau ôm trong lòng thật quá khó khăn. Không có biện pháp, Lâm Lạc chỉ đành gần gũi với từng người mà thôi.

543. Chương 543: Ý Tưởng Của Tô My. (2)

Ban đêm, hắn đi vào phòng Tô My, vừa vào cửa thần thức mẫn tuệ của hắn liền phát hiện ngoại trừ Tô My trong phòng còn một người khác, nhưng còn giấu kín trong đệm chăn trên giường.

Hắn đương nhiên không tin Tô My sẽ lén lút ngoại tình – lui một bước mà nói, cho dù yêu nữ muốn ngoại tình, cũng không cần cố ý lựa thời điểm hắn về phòng mà làm đi?

- Ngốc tử, cho huynh một sự vui mừng ngạc nhiên!

Tô My nâng má, làn da trắng như tuyết vô cùng xinh đẹp lúng liếng mắt nhìn hắn. Bởi vì lo lắng cho Lâm Lạc, mấy ngày nay nàng gầy hơn một ít, nhưng bộ ngực vẫn thật đầy đặn vun cao, tựa hồ muốn xé rách cả áo.

- Tiểu ma nữ, xuất hiện đi, đừng tưởng rằng làm như vậy sẽ làm ta hoảng sợ!

Lâm Lạc nhìn lên giường nói, thích chơi trò nhảm chán như vậy ngoại trừ Đường Diễm cũng không còn người thứ hai.

- Tên xấu xa, gọi ta để làm chi?

Đường Diễm cười một con bạch mã một sừng đi ngang qua cửa, là do nàng đổ mắt Bảo Bảo đại tiên có vật cưới thay chân nên cũng đi tìm một đầu mãnh thú – đương nhiên thú viên của Tô gia bởi vì vậy mà thiếu đi một đầu độc giác thú trân quý nhất.

Di?

Tuy rằng Đường Diễm xuất quỷ nhập thần, nhưng còn chưa tu thành thuật phân thân, nếu nàng ở bên ngoài thì người trốn tránh trên giường khẳng định không phải nàng!

- Không có chuyện của ngươi, tránh qua một bên đi!

Lâm Lạc đóng cửa sổ lẫn cửa phòng, đỡ phải bị tiểu ma nữ kia nảy sinh ý tưởng rình xem.

- Ngốc tử, nguyên lai huynh có ý tưởng với tiểu cô nương kia!

Tô My quần tới, đôi tay tuyết trắng ôm cổ Lâm Lạc, sóng mắt lúng liếng, kiều diễm ướt át.

Vậy cũng được sao? Đối với Đường Diễm chẳng những Lâm Lạc không hề có ý tưởng gì không thuần khiết, thậm chí vừa nghĩ tới thì cả người đổ mồ hôi lạnh, tiểu ma nữ kia ai cần người đó xui xẻo đi!

- Đừng loạn, còn có người khác đâu!

Lâm Lạc huyết khí phương cương, đối với nữ nhân của mình tự nhiên không có định lực gì đáng nói, nghe hương thơm cơ thể sâu kín trên người Tô My, trên lưng lại bị đôi gò ngực mềm mại cọ sát, nháy mắt liền khiến hắn có phản ứng.

- Hì hì, đêm nay bốn cô nương đang muốn làm xằng bậy đây...

Tô My lôi kéo Lâm Lạc đi tới giường.

Lâm Lạc hoảng sợ, chẳng lẽ yêu nữ hiện tại đã gan lớn tới mức dám can đảm ở trước mặt người khác cùng hân thân thiết sao? Cho dù nàng dám nhưng Lâm Lạc cũng không có hứng thú biểu diễn cho người lạ nhìn xem ah!

- Đây là vui mừng đưa cho huynh!

Tô My cười duyên, xốc lên chiếc mền lộ ra một nữ tử có mái tóc đen nhánh cùng làn da trắng như tuyết, cả người trần trụi, đôi gò ngực lộ ra như đại bạch thổ, dáng người vô cùng đầy đặn, mông tròn vun cao.

- Nô gia gặp qua Lâm thiếu!

Nữ tử bò lên, hướng Lâm Lạc bái xuống, nhưng ánh mắt lại nhìn hắn, khóe môi nở nụ cười quyến rũ làm người ta nhìn thấy liền nảy sinh dục vọng.

Chính là Hạ Mộng Như!

- Muội đang làm cái quỷ gì?

Lâm Lạc kéo lại mền, che kín thân thể đầy đặn của Hạ Mộng Như.

- Đưa ngạc nhiên cho huynh thôi!

Tô My cắn lỗ tai Lâm Lạc nói:

- Hạ tỷ giúp huynh làm nhiều chuyện như vậy, có phải huynh cũng nên ban thưởng cho nàng hay không?

- Ta không phải đã cho nàng rất nhiều Không Linh Thạch Nhũ sao?

- Tên xấu xa, huynh ăn Song Tu quả, song tu với huynh chẳng phải tốt hơn có Không Linh Thạch Nhũ hay sao, huynh thật là keo kiệt, không phải muốn huynh tốn chút sức thôi sao?

Tô My lườm hắn.

Trời ạ, có thể so sánh như vậy sao?

Lâm Lạc muốn hôn mê, nói:

- Muội có làm hay không, nào có ai giúp trượng phu của mình tìm những nữ nhân khác?

- Có cái gì không đúng?

Tô My mở to hai mắt, biểu tình khó hiểu không giống như đang giả vờ:

- Tượng trưng cho sự cường đại của một nam nhân chính là hắn chinh phục được bao nhiêu nữ nhân, mà bốn cô nương sẽ giúp huynh quản lý thật tốt hậu cung!

Lâm Lạc không nói gì, hắn cùng Tô My có sự chênh lệch thật lớn trong quan điểm.

Hắn đến từ Bạch Dương trấn, từ một tiểu gia tộc của một hạ nguyên quốc bé nhỏ không đáng kể, ngay tiến giai Tiên Thiên cũng là một tham vọng quá đáng, nhưng chỉ có trăm năm thọ nguyên, chẳng khác gì người thường, quan niệm tự nhiên cũng không khác biệt gì người thường.

Nhưng Tô My thì bất đồng, nàng xuất thân từ đại gia tộc thần quốc, mà võ giả đại gia tộc thần quốc có được mấy trăm năm thọ nguyên, mỗi người ít nhất có chừng trăm thê thiếp, luôn mong cầu có thể truyền thừa xuống một huyết mạch ưu tú nhất.

Bởi vì trước kia nàng không thể tu luyện, học được nhiều nhất là làm sao quản lý tốt hậu viện của trượng phu, làm một chủ mẫu xứng chức. Đối với Tô My mà nói truyền thừa huyết mạch Lâm gia mới là trọng yếu nhất.

Bởi vậy nàng thật tự nhiên muốn vợ vét những nữ nhân có dung mạo lẫn tư chất thượng thừa mở rộng hậu viện cho hắn, phạm vi càng rộng thì tự nhiên càng thêm có “thu hoạch”.

Đương nhiên, còn có trọng yếu hơn một chút, nàng nắm hậu viện Lâm gia trong tay, trở thành chủ mẫu của chúng nữ là có thể cô lập Lăng Kinh Hồng, làm cho vị tiểu di kia phải cúi đầu trước nàng.

- Đừng hồ nháo!

Lâm Lạc lắc lắc đầu:

- Hạ tỷ, đừng nghe nàng nói hươu nói vượn, ta đi trước!

- Đừng nghĩ chạy!

Tô My vội vàng ngăn cản hẳn, ôm chặt hai chân hẳn:

- Huynh đã đáp ứng muội chuyện hậu viện là do bốn cô nương quản, huynh muốn lật lọng sao?

Khi đó Lâm Lạc chỉ cho rằng nàng nổi ghen, muốn ngăn cản nữ nhân khác dựa tới, ai có thể nghĩ đến nàng ngược lại đi tìm nữ nhân cho hẳn?

Lâm Lạc không khỏi cười khở, nhưng Hạ Mộng Như cũng triền đi lên, nói:

- Lâm thiếu, từ sau khi ta đi theo ngài đã có vài năm không bị nam nhân chạm qua, ngài cần phải phụ trách đối với ta!

- Phải đó, gốc tử huynh phải phụ trách!

Tô My ở một bên thêm phiền.

Hai nữ nhân đều giống như bạch tuộc triền lên người hẳn, chỉ vài công phu đã cởi sạch sẽ quần áo hẳn.

Hạ Mộng Như thể hiện rõ công phu của hoa lâu nữ vương, rất nhanh đã làm Lâm Lạc không nhận được nữa, một cơn gió lốc liền nhấc lên, tứ chi dây dưa, mồ hôi đầm đìa, tiếng rên rỉ không ngừng vang vọng.

Lâm Lạc thật sự vượt qua một đêm hoang đường, một hồi cùng Tô My liều chết triền miên, một hồi lại rong ruổi trên thân thể đầy đặn của Hạ Mộng Như, vất vả miệt mài cả đêm.

Song Tu quả phát uy, tuy rằng Hạ Mộng Như đã bị giam tại Thanh Huyền cảnh đỉnh nhưng chỉ một lần giao hoan cùng hẳn đã đột phá tới Niết Âm cảnh. Mà cảnh giới Lâm Lạc rất cao, cảnh giới nàng lại quá thấp, tác dụng của Song Tu quả bị phóng đại tới lớn nhất, một đêm trôi qua Hạ Mộng Như đạt tới Niết Âm đại viên mãn, tiến cảnh cực nhanh làm chính nàng cũng không sao tin được.

Một người tu võ chú trọng nhất là tăng nhanh thực lực, cảnh giới đột phá có ý nghĩa thọ nguyên gia tăng, Hạ Mộng Như tự nhiên vô cùng kích động, tổ vẽ ngày sau muốn dùng càng nhiều “kỹ xảo” hồi báo Lâm Lạc.

Nàng nói tới “kỹ xảo” đương nhiên là quan hệ tới chuyện nam nữ, tối hôm qua Lâm Lạc thực sự được kiến thức qua, không nghĩ tới chuyện nam nữ còn có thể dùng được nhiều động tác như vậy, nghe qua có cảm giác như gặp được đại đạo ah!

544. Chương 544: Đầu Thứ Ba. (1)

Khó được cơ hội nhân rồi, mỗi ngày Lâm Lạc đều trà trộn tận hưởng trong ôn nhu hương. Nhưng Tô My thật sự có chút tài năng, đem Trữ Kiều Nguyệt cùng Hạ Mộng Như đều thu về dưới trướng, liên hợp nhau cô lập Lăng Kinh Hồng.

Đối với việc này việc này Lâm Lạc chỉ có thể lắc đầu cười khở!

- Có điểm gì là lạ!

Mấy ngày sau Tô Nghiễm Khai gọi Lâm Lạc tới, vẻ mặt lão nhân thật khó hiểu:

- Lôi Đình thú đã diệt, nhưng mãnh thú không hề có dấu hiệu lui bước!

Theo lý mà nói đại ca đi đầu đã treo, mãnh thú cũng không còn lực lượng tiếp tục hoành hành bờ bãi, vì sao còn chưa chịu rút về Thiên Lạc sơn mạch đây?

Lâm Lạc vô cùng khó hiểu, sự tình phát triển không nên như thế!

Nhưng bảy ngày sau, một tin tức nặng cân truyền đến, đế đô Phương Hương thành của Lạc Thủy quốc bị hủy, toàn bộ lão tổ Linh cảnh đều bị giết chết! Hung thủ là một đầu quái vật toàn thân xanh lam, thiểm điện quần quanh, giống như thần lằn!

Lôi Đình thú! Con Lôi Đình thú thứ ba!

Lâm Lạc thiếu chút nữa bạo tẩu, con mẹ nó đó chính là thần thú ah, như thế nào lại liên tiếp chạy tới như không đáng tiền đây?

Chẳng thể trách thú triều không hề lui tán, chính vì còn con Lôi Đình thú thứ ba tồn tại, vẫn uy hiếp được thiên hạ mãnh thú!

Bảy cường giả Linh cảnh của Càn Nguyên quốc còn sót lại đều tề tụ ở Tô gia, cùng Lăng Kinh Hồng và Lâm Lạc thương lượng đối sách.

- Con Lôi Đình thú thứ ba này ít nhất cũng là tam bộ hoặc thậm chí là tứ bộ, chúng ta không có tư cách chống đỡ, chỉ còn con đường rút lui ra biển!

Các lão tổ sôi nổi nói.

Tuy rằng U Âm sâm lâm cũng là cấm địa, nhưng Tử Đỉnh chỉ lớn như vậy, mỗi gia tộc đều có tới trăm vạn tộc nhân, chỉ một mình Tử Đỉnh căn bản không thể bảo hộ hết, toàn bộ đều phải chết bên trong rừng rậm.

Đương nhiên bọn hắn cũng không biết trung ương U Âm sâm lâm kỳ thật không có độc chướng, người có thể ở lại, nhưng bên trong cung điện của Hỏa Diệp tộc nơi nơi đều lưu lại kiếm ý không thể cư trú, chỉ tính khu vực bên ngoài cũng không chứa nổi nhiều người như thế.

Bởi vậy đi ra hải ngoại là biện pháp tốt nhất hiện tại.

Tuy rằng thực lực cụ thể của con Lôi Đình thú thứ ba còn chưa biết được rõ ràng, nhưng có thể giết sạch toàn bộ lão tổ của Lạc Thủy quốc ít nhất phải có cấp bậc Huyền Linh cảnh. Nếu chỉ là cấp độ như thế còn có hi vọng tiêu diệt nó, nhưng nếu là tam bộ thì lần này mọi người thật hết cách!

Lần trước có thể mượn dùng U Âm sâm lâm đem con thú hai độc chết, nhưng phải trả giá tới mười một người tử vong, bảy người trọng thương, hiện tại toàn bộ cường giả Linh cảnh Lạc Thủy quốc đều bị diệt sạch, lực lượng của họ đã không bằng lúc trước, căn bản không làm gì được con Lôi Đình thú thứ ba, chỉ sẽ bị vô tình tiêu diệt, mà Lôi Đình thú vẫn có thể thông dong rời đi.

Nếu như còn lại một tuyến hi vọng, vẫn có thể liều mạng một lần, nhưng nếu như chỉ thuần túy chịu chết, vậy ai nguyện ý chết vô ích? Nhất là những lão tổ đều là cường giả Linh cảnh, làm sao còn nguyện ý bị toi mạng như nhân loại bình thường?

Sau khi thương lượng, mọi người vừa chuẩn bị di chuyển gia tộc, về phương diện khác cần đi xác nhận thực lực của con Lôi Đình thú thứ ba, nếu là tam bộ thậm chí càng mạnh hơn, vậy không cần nói lời nào lập tức di chuyển!

Đương nhiên, nếu chỉ là nhị bộ thì phải đánh một trận!

Tu vi của Lâm Lạc cùng Tô Nghiễm Khai cực mạnh, chuyện xác nhận đương nhiên giao cho hai người. Hai người xuất phát trong đêm, bởi vì truyền tống trận của Lạc Thủy quốc đã bị phá hủy, thẳng tới ngày thứ mười hai người mới đến Phương Hương thành.

Tòa thành cổ tồn tại mười mấy vạn năm đã trở thành một đồng hoang tàn, cả mặt đất như bị cây xẻng khổng lồ xúc qua, nơi nơi đều là hố to sâu không thấy đáy, không chút sinh cơ.

Hai người Lâm Lạc đứng trên đỉnh một tòa tháp cao thấy được con Lôi Đình thú thứ ba, đang ngẩng mặt lên không thu liễm thiểm điện, hóa thành lực lượng bản thân!

Không hổ là thần thú, cho dù thiên địa linh khí đã tan loãng không còn cách nào hấp thu, nhưng vẫn có thể nghịch đoạt lực lượng thiên địa, mạnh mẽ lấy thiểm điện tăng tiến tu vi.

Hơn nữa con Lôi Đình thú này chẳng những đạt tới bước thứ ba, còn là hậu kỳ, chỉ còn cách đỉnh phong một bước.

Ngay cả tư cách liều mạng cũng không có!

Lâm Lạc cùng Tô Nghiễm Khai quay về Linh Sương thành, lần này lão tổ Đại Việt quốc cũng đến thương lượng đổi sách, sau khi nhận được tin tức sắc mặt đều xám như tro tàn.

Xong rồi, Ngân Nguyệt đại lục sắp biến thành chỗ vui chơi của mãnh thú.

Chuyện cho tới bây giờ không còn biện pháp nào khác, các lão tổ vội vàng quay về gia tộc của mình, việc di dời gia tộc không thể không nhanh chóng thực hiện.

Lâm Lạc cũng cần lập tức quay về Bạch Dương trấn, đem người của Lâm gia hội họp cùng Tô gia cùng nhau xuất phát hải ngoại.

Tuy rằng chuyện không thể làm nhưng Lâm Lạc phải tận hết khả năng hướng ra bên ngoài tuyên bố kế hoạch bỏ chạy ra hải ngoại. Hẳn hi vọng có càng nhiều nhân loại có thể chạy thoát ra ven biển, ngồi thuyền ra biển.

Đây nhất định là một trường họa kiếp của nhân loại!

Nguyên bản Lâm Lạc nghĩ chuyện này chỉ phát sinh sau khi Hỏa Diễm Cự Nhân thoát khỏi, nhưng không nghĩ tới lại sớm đến như thế.

Hắn đi gấp trong đêm, cùng Lăng Kinh Hồng quay về Bạch Dương trấn, tiến hành di chuyển toàn tộc.

Lần này là chạy nạn, vật gì cũng có thể bỏ qua, không gian pháp khí cũng không chứa đựng thiên tinh thạch mà là đại lượng lương thực cùng nước uống. Bọn họ lưu lạc trên biển, có trời mới biết khi nào tìm được hòn đảo thích hợp ở lại, thực vật cùng nước uống là vì bảo mệnh!

Hai cường giả Linh cảnh bắt đầu thành phu khuân vác, đem người của Lâm gia nhất nhất dời tới biên cảnh Càn Nguyên quốc, sau đó tiếp tục dùng truyền tống trận đi tới Tô gia, tụ tập lại Lăng gia cùng Tô gia cùng nhau tiến hành đại di chuyển.

Dù chỉ nói là tam đại gia tộc, nhưng gia tộc quan hệ thiên ti vạn lữ cùng họ cũng vô số, chỉ bản thân Lâm Lạc còn có những bằng hữu như Tôn Đông Dương, Ngô Tử Phi, nhưng muốn nói đem theo cả những gia tộc này thật sự không đủ thời gian.

Ngay cả Thái gia Lâm Lạc chỉ có thể mang theo Thái Kế Vũ cùng Lâm Nguyệt Lộ, những người khác chỉ có thể tự mình ra đi, chạy về hướng đường ven biển Ngân Nguyệt đại lục.

Khi Lâm Lạc đem toàn bộ tộc nhân Lâm gia đều đưa tới Tô gia, rốt cục nhẹ nhàng thở ra, nghỉ ngơi đêm nay ngày mai nhóm người cuối cùng cũng sẽ thông qua truyền tống trận đến ven biển đi thuyền rời đại lục.

Cả trăm vạn người đương nhiên không khả năng một lần thông qua truyền tống trận, cần phải xuất phát thành từng nhóm.

Nhìn lên trăng sáng, bầu trời sáng tỏ, ánh sao dày đặc, nhưng thiên hạ này sắp rơi vào trong tay mãnh thú, Lâm Lạc không khỏi thổn thức không thôi.

- Huynh đệ, nam tử hán đại trượng phu, trời sắp xuống cũng có thể xem là chắn mền, cần gì than thở sầu khổ đây?

Một tiếng cười to, Bao Thức Lễ từ trên trời giáng xuống.

- Đại ca...

Lâm Lạc mừng rỡ, nếu như không có vị đại ca này, hẳn cũng không thể trong thời gian ngắn đạt tới Linh cảnh!

545. Chương 545: Đầu Thứ Ba. (2)

- Ha ha, huynh đệ quả nhiên giỏi lắm, còn chưa đầy một năm đã đạt tới Linh cảnh, thật đáng mừng, không hổ là...

Bao Thức Lễ bỗng đứng ngừng lại, hỏi:

- Có phải huynh đệ đang ưu sầu vì chuyện mãnh thú hay không?

Lâm Lạc gật đầu, trước mặt vị đại ca này hắn cũng không có gì để che giấu, tuy Bao Thức Lễ thần bí khó lường, nhưng hiện tại Lâm Lạc đã có thể nhìn ra được thực lực của hắn. Chính là Không Linh cảnh hậu kỳ, ngay nhị bộ còn chưa đạt tới, cũng không thể nào là đối thủ của Lôi Đình thú.

- Đại ca thật ra có một biện pháp, nhưng tương đối mạo hiểm, nếu như bị thất bại chúng ta xem như đều chơi xong!

Bao Thức Lễ vẫn lời thôi nhếch nhác như trước, tựa hồ đang nói tới chuyện không hề liên quan tới sinh tử.

Nếu có một đường hi vọng thành công, Lâm Lạc cũng không muốn di chuyển gia tộc. Hắn càng không muốn đem ngàn ức nhân loại trên đại lục dâng vào miệng hung thú!

- Đại ca, huynh có biện pháp nào?

Hắn nhất thời mừng rỡ.

- Trước tiên đem toàn bộ võ giả Linh cảnh triệu tập lại, chỉ vài người chúng ta không thể thành đại sự!

Bao Thức Lễ cũng không trực tiếp trả lời.

Nhưng hiện giờ các lão tổ Linh cảnh đều đang hộ tống gia tộc của mình ra bờ biển, muốn liên lạc thật có chút khó khăn. Đem tin tức Bao Thức Lễ có thể giải quyết Lôi Đình thú báo cho Tô Nghiễm Khai cùng Lăng Kinh Hồng xong, ba người phân công nhau hành động, đi chặn đường thông tri những lão tổ khác.

Nếu như có thể xử lý con Lôi Đình thú kia, lại có gia tộc nào nguyện ý rời khỏi cố hương, đi ra biển rộng mệnh mông mà trôi giạt?

Lập tức có không ít lão tổ cho tộc nhân Thích Biến cảnh tiếp tục hộ tống gia tộc đi tới, chính mình chạy tới Linh Thương thành Tô gia, đến xem phương pháp kia có được hay không. Đối với những lão tổ mà nói chỉ cần không đụng chạm với Lôi Đình thú, cho dù mãnh thú tràn ngập khắp thiên hạ cũng không gì đáng sợ.

Mười ngày sau toàn bộ Linh cảnh lão tổ tụ tập tại Linh Thương thành, mà Bao Thức Lễ cũng mang tới ba cường giả Linh cảnh, hai nam một nữ. Hai nam từ một người là dáng vẻ đại thúc, lưu trữ râu quai nón, mà người kia là một thiếu niên áo lam, đôi mắt vô cùng lạnh khốc, chẳng khác gì thanh lợi kiếm.

Nữ tử chỉ khoảng hai mươi, ôn nhu điềm tĩnh, không hề có khí thế không giận mà uy của Linh cảnh cường giả, bình thường như một đại tỷ tỷ nhà bên.

- Các vị, giới thiệu một chút.

Bao Thức Lễ cũng không quá mức càn rỡ, cũng không phải e ngại nhóm người Tô Nghiễm Khai mà là trong ánh mắt nhìn vị nữ tử ôn nhu kia lại hiện lên tia sợ hãi:

- Ba vị này đều là sư huynh tỷ đồng môn của lão Bao này đây.

- Vị này là sư huynh của lão Bao, Địch Hội Nhiên, Huyền Linh cảnh đỉnh phong!

Hắn chỉ chỉ vị đại thúc râu quai nón, sau đó lại chỉ vào nữ tử ôn nhu:

- Đây là sư tỷ của lão Bao tên Bạch Uyển Hoa, bởi vì nhập sư môn trước lão Bao, tuy rằng chỉ mới hai mươi chín tuổi nhưng lão Bao vẫn phải gọi là sư tỷ, là Huyền Linh cảnh sơ kỳ!

- Đây là tiểu sư đệ của lão Bao, Tông Phủ, Không Linh cảnh trung kỳ!

Cuối cùng Bao Thức Lễ chỉ vào thiếu niên áo lam.

Mọi người đều bị hoảng sợ!

Một môn bốn Linh cảnh, là tông môn nào có thể dạy dỗ ra cao đệ như vậy? Hơn nữa đại đệ tử đã có tu vi nhị bộ Linh cảnh đỉnh phong, vậy sư phụ thì sao? Như thế nào cũng là tam bộ linh giả đi, đây tuyệt đối đã có tư cách đối kháng Lôi Đình thú!

Từ thời điểm nào trên đại lục xuất hiện một tông môn như vậy, thậm chí còn có thực lực cường đại đến như thế?

Nếu tính cả sư phụ, một môn ít nhất có năm cường giả Linh cảnh, thậm chí có được tuyệt đại cao thủ tam bộ linh giả, có thể dễ dàng thống nhất thiên hạ, vậy thì tại sao chưa từng thấy xuất hiện qua?

Hiện tại toàn bộ nhân loại trên đại lục gặp phải nguy cơ sớm tối, bọn họ lại dấn thân mà ra, chẳng lẽ trên đời này thực sự có người cam nguyện không cần chút tiếng tăm?

Tuy rằng được đánh giá là người tốt, nhưng Bao Thức Lễ cũng không hay biết, đẩy đại thúc râu xồm đi ra, nói:

- Kế tiếp do sư huynh lão Bao nói chuyện!

Địch Hội Nhiên nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói:

- Chư vị nhất định đang suy nghĩ chỉ cần có sư tôn của ta ra mặt thì có thể giải quyết vấn đề khó khăn trước mắt. Đáng tiếc hiện tại sư tôn ta khó thể phân thân, tuyệt không khả năng đích thân tới, bởi vậy chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình!

Lời vừa nói ra mọi người đều xôn xao, tuy rằng hiện tại có thêm hai nhị bộ linh giả, nhưng muốn nói có thể đối kháng Lôi Đình thú căn bản là lừa mình dối người!

- Yên tĩnh một chút, tuy rằng sư tôn đại nhân không thể có mặt, nhưng không có nghĩa chúng ta không cách nào giải quyết con hung thú kia, chỉ là Huyền Linh cảnh hung thú mà thôi!

Địch Hội Nhiên mang theo một tia ngạo nghễ nói.

Huyền Linh cảnh mà thôi?

Ngay cả tồn tại tam bộ mà cũng chỉ “mà thôi”, vậy những Không Linh cảnh như họ lại tính là gì? Để nhũn sao?

Nếu không phải Địch Hội Nhiên là nhị bộ cao thủ, bọn hắn thật muốn phẩy tay áo bỏ đi!

Địch Hội Nhiên cười nói:

- Sư tôn đại nhân từng truyền thụ chúng ta một bộ trận pháp, có thể đem lực lượng của mọi người tập hợp lên trên thân một người. Mặc dù mọi người tách ra không phải là đối thủ của hung thú, nhưng chỉ cần chung sức hợp tác nhất định có thể chém giết nó!

Nghe hắn nói thật khẳng định, mọi người không khỏi động tâm, chỉ cần có tia hi vọng thành công, bọn họ thật sự không muốn rời khỏi Ngân Nguyệt đại lục, lại càng không nguyện đem đại lục chấp tay tặng cho hung thú.

Người đều chết hết, quyền lực trong tay họ còn có ý nghĩa sao? Sống lâu có ý tứ gì!

Không ai lập tức lùi bước, đều muốn nhìn xem uy lực trận pháp được bao nhiêu, có phải thật sự có thể đối kháng được hung thú hay không.

Địch Hội Nhiên cũng không giấu diếm, lập tức đem trận pháp dạy ọi người.

Trận pháp cũng không phức tạp, một người làm trận nhãn, những người khác thông qua bí pháp đem lực lượng truyền lại cho người làm trận nhãn, hội tụ lực lượng mọi người có thể làm lực lượng người kia tăng lên thật nhanh, bộc phát ra cường kích tuyệt đối!

Người làm trận nhân sau khi phóng xuất ra lực lượng sẽ bị vây trong trạng thái suy yếu vô cùng, hơn nữa chỉ có thể phát ra ba lượt công kích, oanh không chết Lôi Đình thú thì toàn bộ sẽ xong!

Mà lực lượng của trận nhân có thể tăng lên tới trình độ nào phải quyết định bởi số lượng cùng chất lượng nhân số tham gia, cùng bản thân có thể cất chứa cực hạn là bao nhiêu.

Đơn giản mà nói nhân số càng nhiều thì trận nhân càng hút được nhiều lực lượng, nhưng nếu thân thể người kia chỉ thừa nhận được lực lượng tam bộ mà còn dững mãnh tràn vào tứ bộ thì sẽ trực tiếp nổ tan xác!

Cơ hội chỉ có một lần, một khi thúc giục trận pháp mọi người phải một tháng sau mới có thể khôi phục sức khỏe, nếu không thể một lần xử lý hung thú, vậy mọi người sẽ bị Lôi Đình thú giết chết sạch!

Điều này không khỏi làm toàn bộ lão tổ do dự.

546. Chương 546: Thuật Phong Tỏa Huyết Mạch. (1)

Bọn họ nguyên bản tiến lui tự nhiên, nếu thật sự cần thi triển trận pháp đúng là một cước thiên đường, một cước địa ngục! Cần lấy tính mạng của mình ra mạo hiểm, những người kia đều thấy do dự.

- Các vị, ta biết các người muốn đi ra hải ngoại, nhưng nói lời thật lòng, lấy thuyền của các người vốn không thể đi xa!

Địch Hội Nhiên lại ném ra một tin tức nặng cân:

- Trên biển có thiên uy xưng là Ma Quỷ Cự Phong, nếu thuyền gặp phải chẳng những bị phá tan thành từng mảnh, mà chỉ có cường giả Linh cảnh mới miễn cưỡng giữ được tính mạng! Nhưng trong biển càng nhiều hung thú cũng càng thêm cường đại, nếu các người ngay cả hung thú Huyền Linh cảnh cũng không thể đối phó, vậy đi ra biển là tự tìm cái chết!

Với tu vi Huyền Linh cảnh đỉnh phong của hần vốn không cần nói dối lừa bọn hần, hơn nữa trên đại lục chưa từng có người nào ra biển mà quay trở về, mọi người không hẹn đều lựa chọn tin tưởng Địch Hội Nhiên.

Nếu ngay cả tộc nhân đều chết hết, vậy còn lại vài lão tổ như họ có ý nghĩa gì?

Trong khoảnh khắc nhóm lão tổ đều quyết định, liều mạng!

Nếu ngay cả con đường cuối cùng cũng đi không thông, vậy thì liều mạng một trận tử chiến!

Vì khiến cho lực lượng trận pháp phát huy tới lớn nhất, Lâm Lạc tìm tới bốn lão tổ hậu nhân của Hỏa Diệp tộc, mời bọn hần cùng nhau đối phó Lôi Đình thú – bốn lão tổ Linh cảnh chỉ sau mấy tháng đã hồn rất tốt, đã có tư thế trở thành thần quốc thứ tư trên đại lục, thật không khó tìm.

Tuy rằng đám người Mã Băng Thành thật khó chịu, nhưng chuyện tới bây giờ bọn hần cũng không có lựa chọn!

Bọn họ cũng thật xui xẻo, vừa rời khỏi địa phương quỷ quái đã vây khốn gia tộc bọn họ muôn đời, thật vất vả tiến nhập nơi phồn hoa thì gặp hung thú bạo động, khiến bọn họ chỉ có thể liều một trận với bất cứ giá nào!

Bởi vì không có Lâm Lạc trợ giúp cho dù bọn họ muốn quay về U Âm sâm lâm cũng không làm được, vì thế không muốn liều mạng cũng không xong!

Trước đó truyền về tin tức Lôi Đình thú kia một mực hấp thu thiểm điện lực, khí tức ngày càng tăng. Mà đầu hung vật vốn đã tiếp cận đỉnh phong tam bộ, nếu còn để nó tiếp tục đột phá, vậy xem như đặt tới Tịch Tiên cảnh, lực lượng của tứ bộ cũng không phải những người tu vi Không Linh cảnh cùng Huyền Linh cảnh có thể lập trận giết chết!

Nhất định phải tranh thủ trước khi Lôi Đình thú đột phá giết chết nó, nếu không tiền cảnh của nhân loại sẽ biến thành một mảnh tối đen.

Nhưng cho dù hiện tại bọn họ có pháp trận có thể dựa dẫm, nhưng đây cũng là loại pháp trận như đánh cược, nếu thắng thì mọi sự tốt lành, nhưng nếu thất bại thì toàn bộ mọi người đều gặp phải tử vong!

Bởi vậy cho dù biết Lôi Đình thú sắp đột phá nhưng mọi người vẫn quyết định kéo dài hành động, dùng thời gian ít ỏi gần gũi với thân nhân, xem như giao phó chút di ngôn, vạn nhất thực sự thất bại thì sao?

Bởi vì như thế Tô Mỵ cũng không còn tâm tình đấu khí với Lăng Kinh Hồng, ban đêm mang theo Trữ Kiều Nguyệt, Hạ Mộng Như đến phòng của Lăng Kinh Hồng cùng Lâm Lạc bày ra một trận đại chiến.

Lâm Lạc không khỏi anh hùng khí đoản, nữ tử tình trường, càng thêm kiên định nhất định phải xử lý được hung thú, vì thân nhân hấn tuyệt không thể thất bại!

Thật cẩn thận thoát khỏi bốn nữ tử dây dưa, Lâm Lạc đi ra ngoài sân, lẳng lặng nhìn lên vầng trăng trên bầu trời, ngày mai bọn họ cần xuất phát đi Phương Hương thành, cùng đầu Lôi Đình thú kia quyết một trận tử chiến!

Gió đêm thổi qua, một thân ảnh uyển chuyển cũng xuất hiện trên tường vây, chính là sư tỷ của Bao Thúc Lễ tên Bạch Uyển Hoa, bộ bạch y bó sát đáng người vô cùng đầy đặn của nàng, nhìn vào làm trái tim người khác đập thình thịch.

- Bạch cô nương còn chưa ngủ sao?

Lâm Lạc nghĩ vì cuộc đại chiến sắp nên nên tâm tình nàng cũng không yên ổn, tuy rằng nàng là cường giả Linh cảnh, thậm chí còn là nhị bộ linh giả, nhưng dù sao chỉ mới hơn hai mươi tuổi, xấp xỉ với Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng.

Bạch Uyển Hoa lắc đầu nói:

- Người là huynh đệ kết nghĩa với Bao sư đệ, cũng gọi ta là sư tỷ đi...trừ phi người ghét bỏ!

Nàng đã nói như vậy, Lâm Lạc đành phải ôm quyền nói:

- Tiểu đệ gặp qua sư tỷ!

Bạch Uyển Hoa nhoẻn cười, nàng có vẻ rất vui vẻ, nói:

- Rất cục ta đã có được một sư đệ nhỏ tuổi hơn ta!

Lâm Lạc không khỏi ngạc nhiên, nói:

- Vị Tông sư đệ của sư tỷ nhìn qua chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi mà thôi...

- Lúc hán mười bảy tuổi từng ném qua Hồng Linh Chu Quả, cho dù tới chết thì gương mặt vẫn non nớt như thế!

Bạch Uyển Hoa không khỏi buột miệng cười:

- Nhưng Tông sư đệ cũng không lớn hơn ta bao nhiêu, chỉ mới ba mươi tám tuổi!

Lâm Lạc không khỏi đỏ mặt, môn phái của bọn họ thật sự quá lợi hại, bồi dưỡng được bốn cường giả Linh cảnh không nói, hơn nữa mỗi người đều chưa đầy trăm tuổi, cường đại tới mức có chút đáng sợ!

Thật khó trách Bao Thúc Lễ tặng cho hán nhị bộ khôi lỗi, còn tặng thêm linh thạch mà không thèm để ý chút nào, người ta quả thật có được nội tình này! Đương nhiên, đây cũng là do Bao Thúc Lễ muốn bảo hộ Lâm Lạc, nếu không cũng không phải vật rẻ tiền, ai sẽ đem tặng không cho người?

- Sư tỷ, sư phụ của các vị là ai, thật sự lợi hại!

Lâm Lạc khó tránh lòng tò mò.

- Sư phụ lão nhân gia tự nhiên lợi hại, hơn nữa đối với chúng ta ân trọng như núi!

Bạch Uyển Hoa lộ vẻ hồi ức:

- Bốn người chúng ta trước khi gặp được sư phụ không phải là người nghèo khó thất vọng thì bị người khi nhục, đều được sư tôn thu lưu nên mới có hôm nay!

Đó là một kỳ nhân thích du hí phong trần đi, có thể dạy dỗ ra bốn đệ tử Linh cảnh, hơn nữa thời gian vô cùng ngắn ngủi, đủ thấy thực lực của hắn cường đại như thế nào.

Lâm Lạc không khỏi ngẩn người mê mẩn nói:

- Ta thật muốn trông thấy vị kỳ nhân kia!

- Nhất định sẽ nhìn thấy!

Bạch Uyển Hoa có thâm ý nói, nhưng lại lập tức thay đổi sang chuyện khác, bàn tay xòe ra, trên tay hiện ra một tấm da dê hơi mỏng, mặt trên tràn ngập chữ viết rậm rạp.

- Đây là cái gì?

- Một loại bí thuật, có thể che giấu huyết mạch Thiểm Điện tộc của người!

Về mặt Bạch Uyển Hoa nghiêm túc nói.

- Vì sao?

Tuy rằng Lâm Lạc tiếp nhận tấm da dê nhưng trong lòng tràn đầy khó hiểu, Thiểm Điện tộc đã bị diệt tộc mười mấy vạn năm rồi đi, còn ai thêm để ý hắn là đời sau của Thiểm Điện tộc?

Chẳng lẽ vẫn còn hậu duệ của gia tộc tương tự như Hỏa Diệp tộc lưu truyền tới nay, vẫn mang trong lòng cừu hận thời thượng cổ sao?

- Lực lượng khiến Thiểm Điện tộc diệt vong...vẫn còn tồn tại!

Bạch Uyển Hoa nói ra một tin tức làm Lâm Lạc vô cùng khiếp sợ.

Mạnh mẽ như Thiểm Điện tộc cũng bị tiêu diệt, đây là thế lực kinh khủng bậc nào! Tuy rằng Lâm Lạc tiến nhập Linh cảnh, nhìn lại sự ưu tú của Thiểm Điện tộc, ngay cả Hỏa Diễm Cực Nhân cũng có thể trấn áp!

So sánh với thượng cổ Thiểm Điện tộc, tu vi của Lâm Lạc không biết kém bao nhiêu, nếu lực lượng tiêu diệt Thiểm Điện tộc còn tồn tại, chỉ cần nhẹ nhàng phẩy tay Lâm Lạc liền bị tan thành mây khói!

547. Chương 547: Thuật Phong Tỏa Huyết Mạch. (2)

Nhưng nếu như cỗ thế lực kia còn truyền lưu, vì sao lại ngồi yên nhìn xem hung thú hoành hành? Tam bộ linh giả ở trong mắt nhóm người Lâm Lạc là xa không thể chạm, nhưng ở trước mặt cỗ lực lượng kia chẳng khác gì những con kiến, vì sao bọn họ lại trở mắt nhìn nhân loại bị tàn sát?

Nếu nhân loại chết sạch hết, quyền lực còn ý nghĩa sao? Trong quốc thổ đã không còn thần dân, vậy mũ miện vương giả đội trên đầu còn có tác dụng gì? Không có kẻ yếu, cường giả dựa vào cái gì xưng mình là người mạnh?

- Sư tỷ, nếu đã có cỗ lực lượng cường đại như vậy, vì sao chưa từng tiết lộ qua?

Lâm Lạc hoàn toàn không hiểu được nguyên nhân, tất nhiên là có quan hệ tới khoảng trống của lịch sử, thật không biết khi đó đã xảy ra chuyện gì.

Bạch Uyển Hoa mỉm cười nói:

- Chờ sau khi tiêu diệt Lôi Đình thú, chúng ta tính toán mang người đi một chỗ, để cho người tự mình tìm kiếm đáp án. Nhưng trước đó người phải đem bí thuật này nắm giữ, nếu không...

Nếu không thân phận tộc nhân Thiểm Điện tộc của Lâm Lạc bại lộ ra ngoài, nhất định sẽ bị đánh chết!

- Nhưng nếu ta sử dụng lực lượng thiểm điện, chẳng phải vẫn sẽ lộ thân phận của mình?

- Tuy rằng Thiểm Điện tộc am hiểu thao túng thiểm điện, nhưng trên đời này không phải chỉ có Thiểm Điện tộc mới sử dụng được công pháp lôi điện, chỉ là rất hiếm có thôi!

Bạch Uyển Hoa giải thích.

Lâm Lạc gật đầu thu lại tấm da dê.

Hắn vốn có thể thu vào Tử Đinh hoặc là đan điền không gian, nhưng trực tiếp bỏ vào trong lòng, xem như là bản thân thật sự xem trọng.

Bạch Uyển Hoa gật đầu, đối với vẻ thận trọng của Lâm Lạc phi thường hài lòng.

Nhưng vô luận là Bao Thức Lễ hay Bạch Uyển Hoa đều đối xử thật tốt với hắn, có điểm như quá mức! Cũng không phải hư tình giả ý mà là chân thật, hắn mới gặp Bạch Uyển Hoa, nhưng thái độ của nàng lại vô cùng thân thiết, giống như huynh đệ tỷ muội thật sự của mình, không hề có chút tia giả tạo.

Nếu nói Bao Thức Lễ cảm giác được huyết thống của hắn, vậy Bạch Uyển Hoa vì sao phải làm như thế? Quan tâm như vậy đã vượt khỏi mức độ yêu ai yêu cả đường đi!

Nghĩ đến Bao Thức Lễ, Lâm Lạc không khỏi cười hỏi:

- Sư tỷ, Bao đại ca hình như có điểm sợ tỷ?

Bạch Uyển Hoa nghĩ nghĩ, nói:

- Có thể đôi khi ta quá dữ tợn đi!

Một nữ tử dịu dàng như nước lại phát hỏa? Hơn nữa còn hung hãn tới mức khiến người như Bao Thức Lễ cũng phải e ngại?

Thật là khó tin!

- Đêm đã khuya, sư đệ về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải xuất phát!

Bạch Uyển Hoa nói thêm.

...

Trở lại trong phòng, tâm sự của Lâm Lạc thật phức tạp khó ngủ, hắn dứt khoát lấy ra tấm da dê tu luyện bí thuật bên trong.

Đây cũng giống như Ẩn Tức thuật của Tiên Thiên cảnh, nhưng không phải che giấu tu vi mà là khí tức huyết mạch, tên là “Thuật phong tỏa huyết mạch”, có thể che giấu được khí tức, không chỉ hữu hiệu đối với Thiểm Điện tộc mà đều có thể áp dụng với bất kỳ cỗ tộc nào.

Loại bí thuật này cũng không phức tạp, mà với khả năng nhận thức của Lâm Lạc chỉ một nén hương thời gian đã nắm giữ, hư ảnh thiểm điện chớp động sau lưng cũng đã biến mất.

Nhưng dấu ấn ở dưới cổ chân hắn lại không thể che giấu, cũng may chỉ cần không cởi ra giày vớ thì sẽ không bị người chứng kiến, không cần quá mức lo lắng.

Ngày hôm sau toàn bộ cường giả Linh cảnh đều xuất động, cùng đến Phương Hương thành tiến hành trận chiến cuối cùng.

Mười ngày sau bọn họ đi tới tòa thành thị đã biến thành một đồng hoang tàn, kiến trúc duy nhất còn lưu lại là một tòa tháp cao, từng là nơi hoàng thất Lạc Thủy quốc dùng tế thiên, nhưng lúc này đã biến thành nơi tu luyện của Lôi Đình thú.

- Bãi trận!

Địch Hội Nhiên hét lớn một tiếng, mọi người lập tức bay ra, kết lên thủ ấn, triển khai bộ pháp, vận chuyển pháp trận.

Lực lượng khổng lồ bắt đầu tập kết, khi trận pháp vận chuyển tới cực hạn thì lực lượng mọi người sẽ đánh vào trong cơ thể Địch Hội Nhiên, đem lực lượng của hắn tăng lên trình độ tam bộ Linh cảnh, oanh ra được ba lượt công kích mạnh mẽ nhất!

Cũng chỉ có võ giả Huyền Linh cảnh đỉnh như hần mới miễn cưỡng chịu được lực lượng tứ bộ linh giả, thay đổi những người khác sẽ lập tức nổ tan xác mà chết, căn bản không có cơ hội xuất thủ!

- Ngang...

Đúng lúc này Lôi Đình thú đang hấp thu lôi điện lực đột ngột chuyển đầu nhìn bọn họ, ngay lập tức nó bắn tới, mục tiêu là Dịch Hội Nhiên!

Dịch Hội Nhiên phiêu phù giữa không trung, đợi lực lượng trận pháp rót vào. Đây là tai hại của trận pháp, một khi khởi động hần không thể rời khỏi trận nhãn, nếu không lực lượng không thể truyền vào trong người của hần.

Oanh!

Mãnh thú tam bộ quá cường đại, thoáng chốc đã vọt tới trước mặt Dịch Hội Nhiên, một đuôi quất ra, đem Dịch Hội Nhiên đánh bay, lưu lại một đạo huyết tuyến giữa không trung.

Xong!

Trận nhãn không người, lực lượng của mọi người không công mất sạch!

Trong khoảnh khắc không còn kịp suy nghĩ, thân hình Lâm Lạc đã thoát ra vọt tới vị trí của trận nhãn!

- Ngang...

Lôi Đình thú lại gầm lên giận dữ, quất đuôi bắn tới.

Ba!

Chỉ thấy bạch ảnh chợt lóe, Bạch Uyển Hoa đã chắn ngay trước người Lâm Lạc, dùng thân thể mình đỡ cho hần một kích!

Đuôi dài của Lôi Đình Thú quét tới!

Tuy hai tay của Bạch Uyển Hoa bảo hộ trước người, nhưng căn bản ngăn không được lực lượng kinh khủng của mãnh thú Huyền Linh cảnh, song chưởng nhất thời sóng vai mà đoạn, hóa thành hai luồng huyết vũ phiêu tán trong không khí. Mà đuôi của Lôi Đình Thú hầu như dừng lại một chút cũng không có, quất lấy trên người Bạch Uyển Hoa, đem nữ tử dịu dàng này nặng nề đánh bay!

- Không...

Hai mắt Lâm Lạc tròn tròn, phát sinh một tiếng bạo rống!

Hần thể nào cũng không có ngờ tới, nữ tử này hầu như có thể nói là vừa mới gặp gỡ dĩ nhiên liền mình thay hần đỡ một kích chí tử! Nhưng hần lại không có thời gian bi thống, bởi vì lực lượng kinh khủng của trận pháp đã truyền tống đến trong cơ thể hần!

Oanh!

Hần chỉ cảm thấy toàn thân đau đến muốn nứt, nhện không được phát sinh một tiếng hét lên điên cuồng.

Lấy lực lượng mọi người trong trận pháp, lực lượng của người trong mắt trận không sai biệt lắm đề thăng tới trình độ đệ tứ bộ, cũng chỉ có lực lượng đệ tứ bộ mới có thể oanh sát Lôi Đình Thú Huyền Linh cảnh.

Nhưng Lâm Lạc bất quá là tu vi Không Linh cảnh, lần này lực lượng cường đại quán thấu tiến đến đệ tứ bộ, lại có xu thế trong nháy mắt làm thân thể hần tạc liệt!

Ba! Ba! Ba!

Huyết quản, đầu khớp xương cả người hần đều trong nháy mắt gãy toái, mà cho dù linh vực của hần có thể trong nháy mắt khép lại, nhưng cổ lực lượng này thực sự quá cường đại, cường đại đến ngay cả linh vực cũng không thể tác dụng đến trên người chính hần!

Nếu không phải trước đây Lâm Lạc bình thường sử dụng Thiên Ma Giải Thể, đối với đau đớn như vậy có tính thích ứng rất mạnh, thì đau nhức này cũng có thể để hần lập tức ngất đi.

Nhưng này so với vận chuyển Thiên Ma giải thể thì mang đến đau đớn còn mạnh hơn gấp trăm lần!
Đau nhức đau nhức đau nhức đau nhức!

548. Chương 548: Cường Thế Oanh Sát

Lâm Lạc cắn răng.

Tập tập tập...

Hàm răng cũng bị hấn sinh sôi cắn vỡ, thân thể hấn kịch liệt bành trướng, lực lượng kinh khủng này sinh sôi chống đỡ!

- Tử đỉnh! Giúp ta! Giúp ta!

Hiện tại Lâm Lạc chỉ có tử đỉnh có thể dựa vào, trong lòng không ngừng phát sinh hò hét!

Hấn tuyệt không có thể chết, hấn nhất định phải chống đỡ xuống dưới, bằng không Tô Mị, Lăng Kinh Hồng, Lâm Hành Nam,... những người hấn quan tâm sẽ lọt vào mãnh thú vô tình tàn sát!

Ông!

Tử đỉnh chấn động, trong thức hải của hấn phóng xuất ra đạo đạo tử quang, nhất thời, thân thể bành trướng của Lâm Lạc lập tức bị áp súc trở lại! Đây là tử đỉnh dùng lực lượng bản thân trấn áp lực lượng ngoại lai, nhưng thời gian tuyệt đối sẽ không quá dài!

Bởi vì tử đỉnh cũng không phải hoàn chỉnh, vô pháp phát huy toàn bộ hiệu quả!

Nhưng vậy là đủ rồi.

Chỉ cần chút thời gian ấy, lực lượng mà mọi người đưa vào trận pháp đã toàn bộ chuyển dời đến trên người Lâm Lạc, để khí tức của hấn trong nháy mắt bão táp, đạt đến độ cao đệ tứ bộ kinh khủng!

- Sát!

Hấn bạo rống một tiếng, song quyền huy vũ, trên tay hình thành hai đại lĩnh vực chi quyền, hướng Lôi Đình Thú đánh đi.

Vô luận là vì tiêu diệt đầu mãnh thú này, hay là bảo trụ mạng nhỏ bản thân, Lâm Lạc phải mau chóng oanh ra lực lượng không thuộc về mình trong cơ thể. Tử đỉnh chỉ có thể trấn áp một thời gian ngắn, chỉ cần qua thời gian đó, hấn tất nhiên sẽ bị những lực lượng này sinh sôi nổ thành mảnh nhỏ, bị chết không thể chết lại!

Lôi Đình Thú rốt cục lộ ra thần sắc e ngại, nó đã cảm ứng được tồn tại nguyên bản ở trong mắt nó dường như con kiến hôi, hôm nay cư nhiên có được uy năng có thể diệt sát bản thân mình!

Tôn nghiêm so với sinh mệnh căn bản là bé nhỏ không đáng kể, cho dù là thần thú thì làm sao. Nó lập tức cụp chặt đuôi bỏ chạy!

Còn muốn trốn?

Lâm Lạc quát lên một tiếng lớn, lực lượng đệ tứ bộ triển khai, trong nháy mắt phi tới trên đầu Lôi Đình Thú, song quyền hung hăng đánh xuống phía dưới.

Oanh!

Phương viên chỉ ít năm trăm dặm nhất tề trầm xuống, hiện ra một cái ao thật lớn, mà một đoàn năm vạn thật lớn thì phóng lên cao, đạt cao vạn trượng!

Còn chưa có chết!

Trong ánh mắt Lâm Lạc hiện lên lệ khí, mạnh mẽ hướng về trong ao hàm bay vút xuống, chỉ thấy đầu Lôi Đình Thú kia quả nhiên miễn cưỡng bò lên, tuy cả người tràn đầy huyết. Nhưng một đôi thú mâu lại vẫn như cũ lóe sáng, có sát khí ngoan lệ!

Không hổ là Thần thú, lấy thực lực đệ tam bộ đỉnh dĩ nhiên có thể ngạnh kháng công kích của Tịch Linh cảnh mà không chết, thân thể cường hoành quả thực làm cho người ta giận sôi!

Lôi Đình Thú này tựa hồ cũng ý thức được trốn tránh là vô dụng, phát ra một tiếng thú ngâm kinh thiên động địa. Đúng là chủ động đón nhận Lâm Lạc, phun ra một quả cầu thiểm điện thật lớn!

Này không phải múa rìu trước cửa Lỗ Ban sao?

Trước đây Lâm Lạc không có cách nào đối kháng điện cầu của Lôi Đình Thú. Đó là bởi vì thực lực kém quá lớn, nhưng hiện tại lực lượng của hắn tạm thời là đệ tứ bộ, song quyền oanh lạc, những thiểm điện lực này nhất tề bị hút vào trong cơ thể, lại chuyển hóa thành lực lượng của chính mình oanh ra!

Oanh!

Lại một đạo nắm vân thật lớn bay lên, lần này uy thế càng mạnh, bởi vì trong một kích này hoàn bao hàm thiểm điện lực mà Lâm Lạc hấp thu của Lôi Đình Thú!

Một kích cuối cùng!

Lâm Lạc cảm giác lực lượng kinh khủng trong thân thể kia gần tiêu hao hầu như không còn, nếu kích thứ ba này vô pháp giết chết, kia chính là bọn họ sẽ thất bại thảm hại, cả nhân loại đều sẽ rơi vào trong tay giặc!

Cho nên, thiêu đốt tất cả lực lượng, tìm đường sống trong chỗ chết!

Hai mắt Lâm Lạc huyết hồng, không chỉ oanh ra tất cả lực lượng tạm thời được tới trong cơ thể, còn kịch liệt thiêu đốt sinh mệnh bản nguyên, Chiến Thiên Quyết của bản thân, vô hạn cường hóa một kích này!

Đệ tứ bộ trung kỳ! Đệ tứ bộ hậu kỳ! Đệ tứ bộ đỉnh!

Hắn ở thời khắc then chốt bộc phát ra tiềm lực một chút cũng không thể xem thường, phóng xuất ra một kích mạnh nhất từ trước tới nay của hắn.

Ở thời khắc này, Lâm Lạc siêu việt chính mình, đã không có khả năng lại đề thăng!

Đệ tứ bộ đỉnh!

Ngang!

Lôi Đình Thú kia tựa hồ cũng ý thức được ngày diệt vong phủ xuống, phát sinh một tiếng trường rống kinh khủng, nhưng chó cùng rứt giậu, không có ai sẽ khoanh tay chịu chết, đầu Thần thú này cũng phóng xuất ra một kích cường đại nhất của bản thân, nghênh hướng Lâm Lạc!

Oanh!

Đạo nắm vân thứ ba bốc lên, diện tích cái hồ này lần thứ hai mở rộng, đại địa đình trệ, lan tràn thẳng đến phạm vi tám trăm dặm, lúc này mới đình chỉ xuống!

Bành!

Trên bầu trời mây đen cuộn cuộn, lôi quang mơ hồ, một kích cuối cùng của một người một thú dĩ nhiên khiến cho thiên địa tự nhiên phản ứng!

Nước mưa rơi xuống, mà nước ngầm cũng tuôn ra, cái hồ này cấp tốc biến thành một hồ nước thật lớn!

Rốt cục... Giết chết rồi!

Lâm Lạc lung lay bay ra khỏi hồ, muốn nhanh chân đến xem Bạch Uyển Hoa vì cứu hắn mà không tiếc lấy thân bảo hộ, nhưng hắn cũng đạt đến cực hạn, vừa bay ra khỏi hồ sâu đã té ngã từ giữa không trung rơi xuống, trực tiếp chết ngất.

Lấy tu vi Không Linh cảnh của hần vốn là vô pháp thừa nhận được lực lượng đệ tứ bộ, huống chi cuối cùng hần còn thiêu đốt sinh mệnh bốn nguyên, mạnh mẽ vận chuyển Chiến Thiên Quyết, lực lượng đề thăng tới trình độ đệ tứ bộ đỉnh phong!

Ba ba ba!

Hai chân, song chưởng của hần đều gãy đoạn, phát sinh thanh âm khớp xương nát bấy liên tiếp, hoàn toàn thành một đồng thịt! Cho dù là ở trong hôn mê, Lâm Lạc cũng cảm giác được đau đớn không có khả năng đỡ, da mặt nhú càng chặt!

Tiêu tan thành mây khói, gió êm sóng lặng.

Lôi Đình Thú ở dưới một kích cuối cùng Lâm Lạc của tan thành mảnh vỡ, mà Lâm Lạc cũng đồng dạng lâm vào trạng thái chết giả nghiêm trọng! Một mặt khác, Dịch Hội Nhiên bị chấn bay, tuy rằng bị thương không nhẹ, nhưng cũng không trở ngại đi lại.

Nhưng thương thế của Bạch Uyển Hoa lại rất nặng, song chưởng nát toái, ngực cũng trúng một kích, như Lâm Lạc lâm vào trạng thái chết giả, cũng tùy thời có khả năng từ giả biến thành thật!

Những người khác bởi vì lực lượng bị trận pháp rút đi, hiện tại tu vi ngay cả Tiên Thiên cảnh cũng không bằng! Chỉ ít phải một tháng thời gian mới có thể khôi phục đến Thích Biến cảnh, mà Linh cảnh là mơ tưởng rồi, hiện tại linh khí cực loãng, chỉ ít phải mất ngàn năm mới chậm rãi lấy lực lượng trở về, còn không bằng chờ ba trăm năm U Âm Sâm Lâm mở ra!

Đương nhiên, nếu Lâm Lạc có thể sớm khôi phục thần trí, liền có thể mang theo mọi người cùng nhau tiến nhập U Âm Sâm Lâm.

Bất quá, tuy lực lượng của bọn họ rút lui đến tiêu chuẩn kiến hôi, nhưng linh vực vẫn còn, chỉ cần không đụng tới tồn tại đồng dạng là Linh cảnh, cho dù cao thủ Thích Biến cảnh đỉnh phong tới cũng mơ tưởng thương tới bọn họ, chỉ có phần bị bọn họ đơn giản gạt bỏ.

Ở chỗ cũ nghỉ ngơi gần nửa tháng, bọn họ mới có lực lượng đứng lên, đều tự quay trở về.

549. Chương 549: Nhất Mộng Tam Niên. (1)

Không ít lão tổ nguyên bản muốn nhân cơ hội cướp đoạt Tử đỉnh trên người Lâm Lạc, nhưng bị Dịch Hội Nhiên một chưởng phách chết một người, những người kia mới thành thật xuống dưới, người này là tồn tại đệ nhị bộ đỉnh phong, hơn nữa nguyên bản là mất trận, lực lượng cũng không có bị rút đi, chỉ là bị trọng thương, so với bọn hần mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Tin tức một trận chiến này truyền ra, khắp chốn mừng vui, võ giả nhân loại triển khai phản kích cường đại, mà trong mãnh thú cuối cùng không có Lôi Đình Thú nào xuất hiện nữa, sau khi miễn cưỡng chống lại một tháng, đều thối lui vào Thiên Lạc sơn mạch, đánh dấu lần thú triều kinh khủng này chấm dứt.

Tên của bọn người Lâm Lạc đã ở trong bách tính đại lục truyền như Thần thoại, tất cả mọi người biết là bởi vì hơn mười cá nhân kia nỗ lực, mới làm cho nhân loại thoát khỏi kết cục trở thành thực vật ảnh thú.

Không ít địa phương đã dựng lên tượng đá của bọn họ, ọi người chiêm ngưỡng.

Nhưng mà, thương thế của Lâm Lạc cũng nghiêm trọng không gì sánh được!

Trở lại Tô Gia, Bảo Bảo đại tiên không chỉ nước bọt thổ sạch, thậm chí còn cắt cổ tay phóng xuất ra vài giọt huyết như ngọc chất quyền tương, nhưng tuy thân thể của Lâm Lạc đã lành lại, nhưng người vẫn như cũ ở vào trạng thái chết giả nghiêm trọng, tim đập càng chậm tới mức một ngày đêm một lần!

Tô Mị chúng nữ tự nhiên đều là khóc đến con mắt đều đỏ, nhưng các nàng đều tin tưởng vững chắc Lâm Lạc nhất định sẽ tỉnh lại, mỗi ngày đều canh giữ ở bên người hần, thay hần lau thân thể, nói chuyện với hần, mong muốn hần có thể vì chúng nữ mà chiến thắng bản thân tỉnh lại!

Bọn người Lâm Hành Nam, Tôn Đông Dương cũng không có quay về Bạch Dương Trấn, đều ở trong Tô Gia, mỗi ngày đến xem Lâm Lạc. Lâm Hành Nam càng là nước mắt ngang dọc, nếu như có thể, hắn cam nguyện thay tôn tử thụ đau đớn hiện tại, thậm chí chết!

Một tháng, hai tháng, nửa năm... thời gian trôi qua như bay, Tuy Phương Hương thành bị hủy, nhưng trước đó có rất nhiều tộc nhân của tứ đại thế gia chạy thoát ra ngoài, trong đó bao quát Lâm Nguyệt Vũ.

Những thế gia này đều có nội tình thâm hậu của mình, tuy để đô bị hủy đối với bọn họ là đã kích cực đại, nhưng thú triều vừa lui, bọn họ ở bên cạnh đại hồ một lần nữa thành lập thành thị, vẫn như cũ tên là Phương Hương thành. nguồn

Đáng tiếc hiện thực tàn khốc, tuy Lạc Thủy Quốc không có vong quốc, nhưng đã mất đi tư cách làm Tam đại Thần quốc, không có Linh cảnh lão tổ tọa trấn, dựa vào cái gì cùng Càn Nguyên Quốc, Đại Việt Quốc đặt song song?

Nhưng cao thủ của Mã, Hồ, Lưu, Triệu tứ gia từ U Ám Sâm Lâm đi ra, cũng trở thành tân quý của Lạc Thủy Quốc, sửa quốc hiệu thành Dục Hỏa quốc, ý nói dục hỏa trùng sinh.

Tuy Phương Hương thành trùng kiến, nhưng thành một tòa thành thị phổ thông của Dục Hỏa quốc.

Dù sao Lâm Hành Nam cũng là đứng đầu một nhà, tổng không thể vẫn canh ở bên người Lâm Lạc, hơn nữa, có Tô Mị chúng nữ chăm sóc, hắn cũng có thể yên lòng. Nửa năm sau, hắn cùng bọn người Lâm Nguyệt Lộ, Thái Kế Vũ đều trở về Bạch Dương Trấn cùng Thái gia, chỉ là cách mỗi nửa năm mới có thể đến xem Lâm Lạc một lần.

Để tiện cho lão nhân, Tô Mị cố ý để Tô Gia ở Bạch Dương Trấn dựng một Truyền tông trận, tuy rằng kia cần tiêu hao tài nguyên kinh khủng.

Một năm, hai năm, ba năm!

Bất tri bất giác, ba năm thời gian thoáng cái đã qua.

Trên thế giới này, người bị quên nhanh nhất chính là thiên tài. Lâm Lạc đã từng kinh diễm tuyệt thế cỡ nào, nhưng ba năm sinh tử không biết, hắn đã từng huy hoàng cũng dần dần bị người lãnh quên.

Hiện tại đã rất ít có người nhắc tới Lâm Lạc, chỉ là thời điểm nói đến những thiên tài mới xuất hiện, mới có người vỗ vỗ đầu, nói đến vài năm trước có một thiên tài càng thêm kiệt xuất, đáng tiếc cùng mãnh thú quyết chiến vẫn lạc.

Đúng vậy, lời đồn đãi đáng sợ, Lâm Lạc ở ngoại giới đã “tử vong” rồi.

...

- Tiểu di, gốc tử thế nào còn không có tỉnh lại?

Ba năm xuống tới, Tô Mị gầy đi rất nhiều, duy nhất không có cải biến là bộ ngực của nàng, ở dưới thân hình mảnh khảnh đối lập càng thêm ngạo nhân, miêu tả sinh động, tăng thêm mị hoặc.

Sau khi trầm mặc một lúc, Lăng Kinh Hồng kiên định nói:

- Có chúng ta, hắn nhất định sẽ tỉnh lại!

Năm thứ nhất không ai nói cái gì, nhưng từ năm thứ hai bắt đầu, Tô Gia cùng Lăng gia đã có người đưa ra ý muốn Tô Mị cùng Lăng Kinh Hồng giải trừ hôn ước cùng Lâm Lạc. Lâm Lạc trước đây xác thực kỳ tài ngút trời, nhưng lâu như vậy không có tỉnh lại, khả năng đời này cũng sẽ không tỉnh lại, hà tất để hai thiên chi kiều nữ thủ tiết ột hoạt tử nhân?

Tô Mị là tôn nữ của Tô Nghiễm Khai, cho dù là tộc nhân Tô Gia đối với nàng có ý niệm trong đầu cũng có thể xếp thành mấy hàng dài! Mà thân phận Linh cảnh chí cường giả của Lăng Kinh Hồng đã cùng một trận chiến với Lôi Đình Thú quảng truyền thiên hạ. Ai không muốn trở thành nam nhân của tuyệt thế nữ vương?

Lăng Kinh Hồng mới ba mươi tuổi chưa đến, nếu có thể cưới được nàng, liền ý nghĩa gia tộc chỉ ít có hai nghìn năm có một gã chí cường giả tọa trấn, hai nghìn năm phồn vinh a!

Theo năm thứ ba bắt đầu, người hướng Tô Mị cùng Lăng Kinh Hồng cầu thân càng nói liền không dứt!

Để cho Lăng Kinh Hồng cầu giận chính là, ngay cả tứ đại gia tộc Mã, Hồ từ U Âm Sâm Lâm đi ra kia cũng đều tới cầu thân, tức giận đến nàng thiếu chút nữa nâng kiếm đi Dục Hỏa quốc chém toàn bộ đám người vong ân phụ nghĩa này!

Là Lâm Lạc mang bọn họ ra khỏi U Âm Sâm Lâm, Lâm Lạc lại cứu vớt bọn họ. Hôm nay Lâm Lạc ở vào trạng thái chết giả, những người bọn họ không chỉ không biết cảm ơn, còn muốn đối với thê quyến của hắn động suy nghĩ, thực sự là không bằng cầm thú!

- Ngốc tử, ta biết ngươi nhất định có thể nghe được ta nói! Ngươi nhanh tỉnh lại một chút, bản cô nương hướng Mộng Như tỷ học rất nhiều tư thế, ngươi còn không có thử qua, nhanh một chút mở mắt ra!

Tô Mị cầm tay Lâm Lạc phóng tới trên gương mặt, nước mắt rơi như mưa.

Lăng Kinh Hồng không khỏi tâm như đao cắt, nhưng nàng trời sinh không am hiểu biểu đạt cảm tình, chỉ là nắm tay niết chặt.

- Tiểu... tiểu di!

Tô Mị đột nhiên kinh hô lên.

- Ngốc tử, ngốc tử động tay rồi!

Trong lòng Lăng Kinh Hồng nhất thời mừng như điên, vội vã đi cầm lấy tay của Lâm Lạc, nhưng một chút biến hóa cũng không có. Nàng không khỏi thất vọng, biết đây là Tô Mị quá mức kỳ vọng mà sản sinh ảo giác, nhưng mà không đành lòng đánh nát huyền tưởng của Tô Mị, chỉ là âm thầm rơi lệ.

- Lại động rồi!

Tô Mị kinh hô kêu lên.

Lần này Lăng Kinh Hồng cũng cảm giác được, tay của Lâm Lạc hơi siết chặt một chút!

- Lâm Lạc, Lâm Lạc...

Tình cảm ba năm chất chứa của nàng nhất thời phát tiết đi ra, nhào vào ngực Lâm Lạc khóc lớn lên.

Tô Mị vội vã đi thông tri bọn người Tô Nghiễm Khai, không đến nửa ngày, những người quan tâm Lâm Lạc đều đi tới trong biệt viện của hắn, đợi Tô Nghiễm Khai chẩn đoán bệnh

550. Chương 550: Nhất Mộng Tam Niên. (2)

Không lâu sau, Tô Nghiễm Khai mang theo dáng tươi cười trấn an đi ra nói:

- Mệnh tiểu tử này còn mạnh hơn gián, trong vòng nửa năm hẳn nhất định có thể tỉnh lại!

Mọi người nhất thời một mảnh hoan hô, mà Lâm Hành Nam cùng Lâm Nguyệt Lộ đều là kích động khóc lớn.

...

Cùng lúc đó, trên biển rộng xa xôi, một chiếc thuyền hải tặc xông qua từng đạo lốc xoáy kinh khủng, tiến nhập khu vực biển tương đối yên tĩnh.

- Mẹ nó, điên bà tử kia dĩ nhiên cảm chúng ta bức tới hoàn cảnh này!

Một tráng hán nhìn qua bất quá hơn ba mươi tuổi xì một tiếng khinh miệt, hung hăng không gì sánh được nói.

- Ai ngờ đến lần này nàng dĩ nhiên không phải đùa giỡn, thật theo sau chúng ta truy đuổi, cũng đã hơn một năm rồi, vậy mà đuổi theo chúng ta không tha!

- Nếu không chúng ta vận khí tốt, không phải bị cơn lốc này đánh chìm thuyền rồi sao, sau đó bị hải thú ăn đến không thừa nửa điểm xương cốt!

- Nữ nhân điên kia, không nên rơi vào trong tay chúng ta, bằng không ta sẽ cưỡng gian nàng đến chết!

- Ha ha, nữ nhân điên kia ngực còn rất lớn, cái mông vừa to vừa đĩnh, thật là muốn làm nàng! Có thể làm một lần để lão tử giảm mười năm thọ nguyên cũng được!

- Con mẹ nó, lão tử cũng có một năm không có chạm qua nữ nhân, đừng nói là nữ nhân, ngay cả lợn mẹ lão tử cũng phải thượng!

- Quỷ Lão Thất, ngươi chỉ có chút tiền đồ này sao!

Trên boong tàu, mười mấy đại hán đang ô ngôn uế ngữ, bất quá chỉ cần có Linh cảnh cường giả tới đây mà nói, nhất định có thể nhìn ra mười mấy người này dĩ nhiên đều là tồn tại Không Linh cảnh!

Này tiến nhập Linh cảnh là tồn tại chí cường giả, lão tử cấp bậc, ở Thần quốc sẽ được cung phụng cao cao tại thượng, người nào điều không phải thân phận tôn quý không gì sánh được? Nhưng những người này dường như phổ phường vô lại, thổ phỉ chiếm núi làm vương, thật không có một chút phong thái cường giả.

- Báo...

Trên đài viễn vọng, một gã thủy thủ buông linh nhân cầu trong tay, hướng dưới kêu lên.

- Tiền phương phát hiện lục địa... không phải đảo nhỏ, mà là một mảnh đại lục!

- Cái gì!

- Dĩ nhiên là đại lục?

- Lẽ nào truyền thuyết lại là thật, ngoại trừ Đông châu chúng ta, dĩ nhiên thật là có Nam châu, Bắc châu cùng Tây châu?

- Di, ở đây thiên địa linh khí sao loãng như vậy?

- Mẹ nó, này ngay cả duy trì cảnh giới cũng rất gian nan!

- Ở dạng địa phương này, có thể có cao thủ gì chứ?

- Ha ha, chúng ta đây chẳng phải là xưng vương rồi sao?

- Còn phải đa tạ nữ nhân điên kia, cầm chúng ta bức tới đây! Hiện tại, lão tử tuyên bố tất cả mỹ nữ cùng tài phú ở đây đều về Hắc Lân hải tặc đoàn chúng ta!

Nửa ngày sau, đám hải tặc này lên đất liền, thành linh có năm mươi hai Linh cảnh chí cường giả, một trăm tám mươi ba Thích Biến cảnh cao thủ, Thiên Hợp cảnh chỉ có mười bốn người, ở dưới cảnh giới này là không có!

Một cỗ thế lực như vậy, cho dù là Tam đại thần quốc vừa từ trong U Âm Sâm Lâm đi ra cũng căn bản vô pháp địch nổi!

Ba ngày sau.

- Lão đại, ta tìm hiểu rõ ràng rồi, thế lực ở đây cường đại nhất là Tam đại Thần quốc, tu vi mạnh nhất bất quá là Huyền Linh cảnh, nhưng lại chỉ có một!

- Ba năm trước đây có một mãnh thú Huyền Linh cảnh làm loạn, kết quả tuy rằng bị tiêu diệt rồi, nhưng một phương nhân loại cũng thương vong thảm trọng, hiện tại vô giả Linh cảnh tàn dư ngay cả hai mươi cái cũng không đến!

- Lão đại, hạ mệnh lệnh đi, để chúng ta chiếm nơi này, làm thổ hoàng để một chút!

- Hắc hắc, hoàn cảnh ở đây tuy rằng không thích hợp tu luyện, nhưng nữ nhân xinh đẹp thật đúng là không ít! Làm ta thiếu chút nữa kiên nhẫn không được!

Sau một phen ồn ào, một gã đại hán tiếp cận Huyền Linh cảnh đỉnh gật đầu nói:

- Xuất phát, lão tử phải cho cớ hải tặc Hắc Lâm chúng ta cầm đầu khối đại lục này!

- Còn phải cầm đầu cái mông từng mỹ nữ!

- Ha ha ha!

- Xuất phát!

...

Tình huống của Lâm Lạc càng ngày càng tốt, tốc độ tim đập dần dần nhanh hơn, hai tháng sau, xung quanh thân thể hắn bắt đầu xuất hiện một gốc cây thanh mộc, đại biểu cho ý thức của hắn đã thức tỉnh, bắt đầu tự mình chữa thương.

Ba tháng sau, sinh cơ ảm đạm của hắn bắt đầu tăng cường, trái tim nhảy lên thanh như nổi trống, người trong mười dặm phụ cận đều có thể rõ ràng nghe được!

Đến tháng thứ tư, trong lĩnh vực thanh mộc dĩ nhiên nở rộ hoa tươi, một mảnh sinh cơ dạt dào!

Ở ngày cuối cùng của tháng, Lâm Lạc đột nhiên mở hai mắt!

- Ngốc tử!

- Lâm Lạc!

- Đại phiêu dân!

- Lạc nhi!

- Lâm huynh!

Thanh âm liên tiếp vang lên, trong phòng Lâm Lạc đã chật ních người, không chỉ có chúng hồng nhan Tô Mị, còn có bọn người Tô Nghiễm Khai, Lâm Hành Nam, Lâm Nguyệt Lộ, Thái Kế Vũ, Lâm Thiên Vũ.

- Để mọi người lo lắng rồi!

Lâm Lạc lộ ra một dáng tươi cười, chậm rãi đứng lên, khí tức cường đại cả người cuộn cuộn mà động, hầu như để bọn người Lâm Thiên Vũ trong nháy mắt tặc tử mà chết!

Tô Nghiễm Khai vội vàng mở lĩnh vực, bảo vệ xung quanh mọi người, đối kháng lực lượng không bị khống chế kia của Lâm Lạc.

- Lực lượng của ta... dĩ nhiên tiến bộ rồi!

Lâm Lạc tràn ngập bất khả tư nghị.

Lôi hệ, Mộc hệ công pháp dĩ nhiên song song đạt được Không Linh cảnh đỉnh phong, mà Kim, Thủy, Thổ, Hỏa tứ hệ công pháp cũng đạt đến Thích Biến cảnh đỉnh, còn kém hình thành hư vực là có thể trùng kích Linh cảnh rồi!

Hắn tu Hồn Độn Dung Lô, am hiểu nhất là luyện hóa lực lượng Ngũ hành, ngày ấy huyết chiến Lôi Đình Thú, hắn hấp thụ lực lượng mọi người tạm thời đạt được đệ tứ bộ, đây là vì có Tử đỉnh bảo vệ. Có một bộ phận lực lượng cũng ngưng ở trong cơ thể hắn, ba năm thời gian chậm rãi bị Hồn Độn Dung Lô luyện hóa, một thân tu vi đúng là không lùi mà tiến tới!

Bởi vậy, hắn mới vừa tỉnh lại căn bản không thể khống chế lực lượng đột nhiên tăng vọt, thiếu chút nữa trực tiếp oanh giết bọn người Lâm Hành Nam!

Hắn vội vã khống chế lực lượng vận chuyển, lấy thiên phú kỳ tài của hắn, này cũng chỉ là chuyện tình trong nháy mắt.

- Ngốc tử, ta biết ngươi nhất định hồi tỉnh!

Tô Mị nhào vào trong lòng Lâm Lạc, khóc đến rơi lệ đầy mặt.

Tuy tất cả mọi người rất muốn cùng Lâm Lạc nói chuyện, nhưng hiện tại Lâm Lạc hẳn là thuộc về thê tử của hắn, bởi vậy mọi người không hện mà cùng lui đi ra ngoài, chỉ còn lại có Lăng Kinh Hồng, Tô Mị, Trữ Kiều Nguyệt cùng Hạ Mộng Như tứ nữ.

Các nàng đều đau khổ chờ ba năm, sau khi cùng Lâm Lạc ôm nhau khóc rống, đều là tình cảm mãnh liệt, cũng chỉ có nam nữ hoan dục mới có thể thoả thích phát tiết lo lắng, ủy khuất, bất an trong lòng các nàng ba năm nay.

Năm người liều chết triển miên, triển khai một hồi kịch chiến.

Rốt cục, vũ thu vân tể, năm người ôm chặt cùng một chỗ, Lâm Lạc đột nhiên nghĩ tới Bạch Uyển Hoa nói:

- Máy người Bao đại ca sao rồi?

Hắn vừa rồi cũng không có thấy bốn người Bạch Uyển Hoa.

- Bạch tỷ tỷ bị trọng thương, giống như người vẫn chưa tỉnh lại, sau đó Bao đại ca nói muốn mời sư tôn bọn họ trị thương cho Bạch tỷ tỷ, hai năm trước đã rời đi, hiện tại vẫn không có tin tức!

Tô Mị ghé vào ngực Lâm Lạc nói.

551. Chương 551: Lâu Nguyệt Vũ Xin Giúp Đỡ. (1)

Lâm Lạc đối với Bạch Uyển Hoa là tràn ngập cảm kích, nếu không phải nàng phấn đấu quên mình thay hắn đỡ một kích, hẳn từ lúc ba năm trước đã thành một thi thể rồi!

Hắn đã sớm nghĩ bốn người Bao Thức Lễ đối với hắn rất ốt, tựa hồ coi hắn trở thành thân nhân chân chính, thậm chí không tiếc liều mình cứu hắn! Cái ân tình này, Lâm Lạc không biết nên hoàn lại như thế nào mới tốt!

- Ngốc tử, bản cô nương thay người cưới Bạch tỷ tỷ về, như vậy chúng ta có thời gian cả đời đi cảm kích nàng rồi!

Chúng nữ Tô Mị tự nhiên cũng vạn phần cảm kích Bạch Uyển Hoa.

Yêu nữ này lại muốn nói bậy rồi! Lâm Lạc ở đỉnh kiêu phong của nàng không ngừng hạ thủ, co dãn mười phần.

Này không khỏi khơi dậy nhiệt huyết của hắn, nhắc lên đợt vật lộn thứ hai.

Một ngày một đêm trôi qua, tứ nữ đều bị Lâm Lạc chăm sóc đến châu quang ngọc nhuận, ngoại trừ Lăng Kinh Hồng ra, tam nữ khác đều là tu vi tiến nhanh, làn da toàn thân càng ónh ónh sinh quang, minh tươi đẹp khí.

Người quan tâm Lâm Lạc có rất nhiều, tứ nữ đương nhiên không thể luôn kéo lấy Lâm Lạc, ngày thứ ba không thể làm gì khác hơn là thả người, để hắn cùng với mọi người gặp mặt.

Này tự nhiên là một trận hàn huyền rất lâu, nói tới thời điểm cùng Lôi Đình Thú liều mạng, tất cả mọi người là thay Lâm Lạc đổ mồ hôi, đối với Bạch Uyển Hoa chưa từng gặp mặt kia đều là tràn ngập cảm kích.

Ngô Tử Phi an ủi nói:

- Lâm huynh, sư phụ của Bạch cô nương thần thông quảng đại như vậy, tuyệt đối có thể chữa tốt cho nàng!

Thái Kế Vũ thì hắc hắc hắc cười nói:

- Thoạt nhìn cậu em vợ lại này của ta sẽ nhiều hơn một hồng nhan tri kỷ rồi!

Tất cả nam nhân đều phát sinh cười trộm hiểu ý.

Lâm Lạc cũng lắc đầu, Bạch Uyển Hoa đối với hắn xác thực rất có cảm tình, nhưng bọn họ cũng không phải nam nữ yêu thương, mà là một loại thân nhân quan ái! Chỉ là hắn thực sự không nghĩ ra, bởi vì Bao Thức Lễ nhận thức hắn làm anh em kết nghĩa, Bạch Uyển Hoa liền coi hắn là đệ đệ sao?

Mọi người nói chuyện cho tới đêm khuya, Hạ Mộng Như phải đi giục nhiều lần, lúc này mọi người mới thả Lâm Lạc đi bồi kiêu thê mỹ quyến của hắn.

Nơi ở của đoàn người cũng không cùng một chỗ, Lâm Lạc cùng Hạ Mộng Như đi qua một hàng lang thật dài, im ắng chỉ có tiếng bước chân của bọn họ.

Lâm Lạc còn đang suy nghĩ chuyện tình của Bạch Uyển Hoa, nên lạc mất nửa nhịp, chỉ thấy thân hình Hạ Mộng Như chập chờn như rắn nước, cái miệng tròn vo không ngừng lắc lư, mê hoặc nói không nên lời. Hắn không khỏi liên tưởng đến tình cảnh lần đầu tiên gặp Hạ Mộng Như, vưu vật này mặc quần dài xẻ tà, cước bộ vừa nhấc, liền lộ ra chân ngọc trắng mịn, thậm chí còn có thể mơ hồ thấy một mảnh đen kịt ở giữa hai chân.

Nhìn vưu vật trước mắt kia, cái miệng đầy ắp như mật đào, Lâm Lạc không khỏi kỉ niệm lan tràn, đưa tay xoa bóp qua.

- Ân...

Hạ Mộng Như cúi đầu hừ nhẹ, nàng quay đầu lại, đôi mắt quyến rũ như nước, cũng cố ý lộ ra vẻ kinh hoảng nói:

- Đại nhân, thanh thiên bạch nhật, người muốn làm cái gì?

Không thể không nói, Hạ Mộng Như đối với tâm lý của nam nhân hiểu rất rõ, rất am hiểu khiêu khích dục vọng của nam nhân, một ánh mắt, một biểu tình như thế, đã làm cho Lâm Lạc đốt thiên chi hỏa.

Hắn không phải chính nhân quân tử, hướng hồ đây là nữ nhân của mình, lúc này cũng không vội vã xâm lược, mà là dùng thân thể đè ép Hạ Mộng Như tới một cây đình trụ.

Hô hấp của hai người đều bắt đầu gấp lên.

Lâm Lạc một tay tiến áo của nàng, hướng tới bộ ngực đầy ắp của nàng vuốt ve. Tuy bộ ngực của vưu vật này không bằng Tô Mị, nhưng mà một chuồng không thể nắm hết, mềm mại lại không mất co dãn, hai hạt anh đào khỏe mạnh đứng thẳng.

Hạ Mộng Như tự mình biết xuất thân dè tiện, hơn nữa trước đây vì để thoát thân, cường đại, cũng theo qua không ít nam nhân, bởi vậy tuy rằng dung mạo vóc người đều là tốt nhất, nhưng cũng không hy vọng xa vời tranh thủ danh phận gì, chỉ cầu có thể ở bên người Lâm Lạc là đủ lắm rồi.

Nàng là một nữ nhân hiện thực, trước đây nhìn trúng tiềm lực của Lâm Lạc, không tiếc sắc dụ. Mà hiện tại càng biết Lâm Lạc có dùng Song Tu quả, cũng từ đó chiếm được chỗ tốt, tự nhiên càng đuổi cũng đuổi không đi rồi.

Lâm Lạc tuổi còn trẻ như vậy đã đạt được Linh cảnh, bên ngoài mỹ nữ nguyện ý làm thị thiếp của hắn tuyệt đối có thể vòng quanh Linh Sương Thành mấy vòng, ai không thích lang quân anh tuấn đầy hứa hẹn như vậy?

Hạ Mộng Như không giống Lăng Kinh Hồng, Tô Mị cùng Lâm Lạc có trải qua sinh tử, tự nhiên cũng sẽ không giống hai nàng yêu sâu như vậy, nhưng nàng cũng biết bất luận nữ nhân gì đều phải hiểu được cho nam nhân niềm vui, chỉ cần Lâm Lạc nguyện ý, đừng nói đây là hành lang đêm khuya nhân tĩnh, không có một bóng người, dù là trong phố xá sâm uất nàng cũng không sợ thoát thân trần truồng cùng Lâm Lạc “vật lộn”.

Này nếu thay đổi Trữ Kiều Nguyệt có lẽ còn có thể khuất phục trước “dâm uy” của Lâm Lạc, nhưng Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mị là đừng nghĩ rồi.

Hạ Mộng Như biết Lâm Lạc sẽ không yêu mình, nàng cũng không có yêu cầu nhiều như vậy, chỉ cần Lâm Lạc có thể chia xẻ một chút ân sủng nàng cũng cảm thấy mỹ mãn rồi. Mà khó có được cùng Lâm Lạc một mình ở chung, nàng tự nhiên muốn sử dụng thể vô cớ người, để Lâm Lạc tận hưởng.

Vưu vật đúng là vưu vật, cho dù được Lâm Lạc đặt ở trên thạch trụ, nhưng vẫn như cũ có thể ở trong lòng hần linh hoạt giãy dụa, hơn nữa tuyệt không làm Lâm Lạc khó chịu, mà là như liệt hỏa, mỗi một động tác đều có thể khiến Lâm Lạc dục hỏa thiêu thân.

Lâm Lạc nhin không được rồi, hai tay một xả, áo của Hạ Mộng Như trực tiếp rơi xuống bên hông, lộ ra bộ ngực đầy ắp rất tròn của nàng. Hai ngọn núi bạch ngọc run rẩy, đỉnh kiêu nhô cao.

Hạ Mộng Như cũng không có đưa tay cởi bớt quần áo và đồ dùng hàng ngày, nàng đoán được Lâm Lạc khẳng định thích tự tay xóa bỏ “phòng ngự” của nàng, cái này như một nam hài mở thùng lễ vật, toàn bộ quá trình đều là một loại chờ đợi cùng kinh hỉ, nếu người khác hủy đi, cái vui sướng này sẽ đại giảm.

Quả nhiên, Lâm Lạc không ngừng tước bỏ quần áo của nàng, vóc người gần như hoàn mỹ của nàng hoàn toàn hiện ra ở trước mặt Lâm Lạc.

Bạch như tượng ngọc, mềm như nhuyễn hương, hai chân thon dài thẳng tắp, khép lại đứng lên nhìn không thấy một chút dư thừa, dưới tiểu phúc là một vùng thần bí đầy lông tơ mềm mại, đen màu sắc tản ra thần bí mê hoặc, thậm chí còn có thể thấy vài giọt bọt nước.

Tham chỉ đi vào, một mảnh ướt át, trong lòng Lâm Lạc rung động, ý niệm động chỗ, đã mang theo Hạ Mộng Như bay cao lên nguyệt không.

Trên cao nghìn trượng, Lâm Lạc cường thế tiến nhập ngọc thể ấm áp của Hạ Mộng Như, mà Hạ Mộng Như cũng không kiêng nể gì cả kêu lên vui mừng, mây đen phủ kín, tựa hồ trăng sáng cũng xấu hổ rồi.

...

- Hảo oa, bảo người đi gọi ngọc tử, không ngờ người lại một mình ăn vụng!

Sáng sớm ngày thứ hai, khi Lâm Lạc mang theo Hạ Mộng Như thừa nhận một đêm mưa móc trở lại nơi ở, Tô Mị nhất thời bão nổi lên.

552. Chương 552: Lâu Nguyệt Vũ Xin Giúp Đỡ. (2)

Dám đình chỉ Tô tiểu thư tu luyện, quá ghê tởm rồi!

Lâm Lạc không khỏi bật cười, tuy năm người đồng giường rất kích thích, nhưng hần vẫn thích cùng các nàng một mình ở chung, dùng một dạ đi ân ái các nàng.

Nhưng chuyện tình hậu viện đã giao cho Tô Mị tác chủ, Lâm Lạc cũng lười nhúng tay, để chính hần suy nghĩ, kia sẽ như dầu chết mất.

Khẩu khẩu khẩu...

Đại môn biệt viện đột nhiên xao hưởng, Lâm Lạc không khỏi hiếu kỳ, thầm nghĩ mới sáng sớm ai sẽ đến quấy rối bọn họ, bọn người Lâm Thiên Vũ là tuyệt không có khả năng ghê tởm như thế.

Ngoại trừ Hạ Mộng Như ra, mấy người bọn họ đều là mới quen tư vị tình ái, một ánh mắt va chạm sẽ dục hỏa lan tràn, trong sân này tự nhiên không có người hầu. Thậm chí ngay cả Ngân Mang cũng bị ném cho Đường Diễm!

Mảnh thú sau khi tiến nhập Linh cảnh là linh thức mở rộng ra, có thể nói tiếng người, ngoại trừ hình dạng cùng nhân không giống ra, cái khác đã không có gì khác nhau. Nếu Ngân Mang thấy bọn họ khanh khanh ta ta, sau này có nên đem Ngân Mang diệt khẩu hay không?

Không có hạ nhân sai sử, Lâm Lạc tự nhiên không thể làm gì khác hơn là bản thân mở rộng cửa, chỉ thấy đó là một hạ nhân của Tô Gia, thấy hần ở đây, lập tức cung kính nói:

- Cô gia, có vị tiên bối tự xưng là Lâu Nguyệt Vũ cầu kiến!

Lâu Nguyệt Vũ? Nàng cư nhiên may mắn thoát qua một kiếp?

Lâm Lạc vừa từ trong hôn mê tỉnh lại, còn không biết chuyện tình Lâu Nguyệt Vũ trùng kiến Phương Hương thành, suy nghĩ một chút liền lệnh người nọ mời Lâu Nguyệt Vũ tiến đến, lại không biết thiên chi kiêu nữ Lạc Thủy Quốc này vì sao tới gặp hắn.

Không bao lâu, chỉ cảm thấy một mùi thơm truyền đến, Lâu Nguyệt Vũ đã xuất hiện ở trước mặt Lâm Lạc, nhưng phong thái như tiên nguyên bản của thiên chi kiêu nữ, hiện tại lại là vẻ mặt tiêu tụy, thậm chí quần áo còn không hoàn chỉnh, thần tình kích động.

- Xin tiền bối trợ giúp ta!

Lâu Nguyệt Vũ thấy Lâm Lạc liền quỳ gối xuống dưới, nước mắt cũng chảy ra.

Lâm Lạc nhướng mày, đưa tay hư không, Lâu Nguyệt Vũ đã bị nâng dậy:

- Có cái gì ngồi xuống chậm rãi nói, còn nữa, không nên lại gọi tiền bối!

Hắn hôn mê ba năm, hiện tại cũng chỉ có hai mươi sáu tuổi, căn bản không quen bị người xưng là tiền bối, làm hắn như rất già! Hắn tôn trọng chính là tự do, là võ đạo đỉnh phong, mà không phải tham luyện quyền bính, chỉ cần người khác không chọc tới trên đầu của hắn, hắn cũng tuyệt không dùng thân phận Linh cảnh chí cường giả đi cố ý áp người.

Lâu Nguyệt Vũ gật đầu, ngồi xuống một bên nói:

- Hai tháng trước, Dục Hỏa Quốc đột nhiên xuất hiện một nhóm lớn cao thủ, thiêu sát dân lược, vô ác không làm! Tuy rằng quốc....

- Dục Hỏa Quốc?

Lâm Lạc không khỏi sửng sốt, không có nghe nói qua cái quốc gia này a, hơn nữa cái này liên quan gì tới Lâu Nguyệt Vũ, đáng giá để nàng mình đầy bụi đất tới xin giúp đỡ như thế?

- Lâu, Tiểu, Hoa, Trần tứ gia cường giả đều bị mãnh thú tàn sát, từ lâu vô pháp nắm Lạc Thủy Quốc trong tay, bị tứ đại gia tộc Mã Băng Thành chèn ép, quốc hiệu cũng sửa thành Dục Hỏa!

Lâu Nguyệt Vũ bị phần nói.

Thì ra là thế, xem ra hắn hôn mê ba năm này, phát sinh rất nhiều sự tình a! Mấy lão gia hỏa Mã Băng Thành này thật đúng là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, cư nhiên nhất cử bất đắc Lạc Thủy Quốc, đã tâm rất lớn!

- Người tiếp tục nói!

Lâm Lạc gật đầu.

- Đám cao thủ thần bí kia rất nhanh không thỏa mãn với nữ nhân bắt được, mà là lao thẳng tới Tân đế đô Lưu Minh thành, giết sạch Mã Băng Thành tứ đại gia tộc, đánh cắp quốc khí! Bọn họ hoàn toàn là cường đạo, lệnh các nơi tiến cống mỹ nữ cung bọn họ dâm nhạc! Ta bị người bán đứng, được lệnh đi Lưu Minh thành, nhưng liều mạng mở một đường máu, chạy trốn tới Càn Nguyên quốc! Lâm huynh, những người đó tuyệt sẽ không thỏa mãn hiện trạng, nhất định sẽ nhúng chàm Càn Nguyên cùng Đại Việt, toàn bộ thiên hạ đều sẽ bị bọn họ đùa bỡn!

Đám người Mã Băng Thành... đã chết?

Lâm Lạc khẽ cau mày, tuy rằng tứ đại lão tổ kia cũng không tính toán cao thủ quá mạnh mẽ, nhưng đường đường Linh cảnh cao thủ ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, những cao thủ thần bí kia xác thực rất cường!

Đám người kia một là đệ nhị bộ, thậm chí đệ tam bộ tuyệt thế cường giả, nếu không phải là số lượng Không Linh cảnh cao thủ rất nhiều, rõ ràng khôn chết mấy người Mã Băng Thành!

Hắn tuy không thích những người này, nhưng tiểu cô nương Mã Thanh Huệ ngây thơ rực rỡ, nếu rơi xuống trong tay mấy người kia nhất định là lành ít dữ nhiều!

- Lâm huynh, người là kỳ nhân, nhất định có thể diệt sạch đám súc sinh này! Ta tận mắt đến một tòa thành thị mà bọn chúng trải qua, rất nhiều nữ tử rõ ràng bị cưỡng bạo chí tử, hung tàn còn hơn mãnh thú! Bọn chúng không phải người, hoàn toàn không phải người!

Lâu Nguyệt Vũ làm một thiên tài, ý chí tuyệt đối cứng cỏi, nhưng khi nói chuyện rơi lệ đầy mặt như vậy, có thể thấy được đám người kia hung tàn đạt tới trình độ gì rồi.

Lửa giận của Lâm Lạc đã hừng hực thiêu đốt, nhưng trên mặt lại một mảnh trấn định, thực lực đám người này đến tột cùng đạt tới trình độ gì, hẳn phải làm rõ ràng, mù quáng đi ứng chiến mà nói, kia chỉ là tự mình chịu diệt vong!

Lâu Nguyệt Vũ nhìn hắn do dự, chỉ cho rằng hắn là lòng có cố kỵ, do dự một chút liền cắn răng nói:

- Chỉ cần Lâm huynh nguyện ý xuất thủ, Nguyệt Vũ nguyện làm nô làm tỳ, cuộc đời này mặc cho Lâm... chủ nhân phân phó!

Tuy rằng thiên hạ vô số mỹ nữ, nhưng mỹ nữ thân phận cao quý lại không nhiều lắm, thật giống như có chút nam nhân nguyện ý vung tiền như rác đi Xuân Hoa Lâu của Hạ Mộng Như nghe nhạc, này không phải là nơi này có mảnh lối mỹ nữ bán nghệ không bán thân sao? Được mỹ nữ như vậy mới có thể đi đến trước mặt bằng hữu nói khoác, là vì mặt mũi.

Mà Lâu Nguyệt Vũ càng quý nữ trong quý nữ, xuất thân Lâu gia, nguyên là cấp bậc công chúa, tu vi Thích Biến cảnh, hơn hai mươi tuổi xuân xanh, có thiên tài, mỹ dự Thần nữ, người lớn lên càng kiều diễm, ai không muốn nữ nhân của mình như vậy, huống chi là làm nô tỳ!

Mặc dù Lâm Lạc đối với nàng không có ý đồ gì, nhưng trong lòng cũng không khỏi rung động, đây là thiếu niên phương cương. Bất quá, kia cũng chỉ là rung động mà thôi, nam nữ trong lúc đó, phát hồ tình, chỉ hồ lễ, tùy theo tự nhiên, nếu làm giao dịch, kia còn không bằng đi thanh lâu mua xuân, không chút gánh nặng.

Lâu Nguyệt Vũ lại nào biết đâu rằng, trong ấn tượng của nàng, Lâm Lạc là một bại hoại háo sắc, lúc trước ở Phương Hương thành đối với nàng xuất khẩu khinh bạc, hiển nhiên là có mang dã tâm với nàng.

Nàng hai lần cửa nát nhà tan, đã tâm lực tiêu tụy, lại không có lòng tin trọng chấn Lâu gia, nguyện ý bám vào bên người một cường giả. Mà so với lão ông tóc trắng xoá, hiển nhiên Lâm Lạc là một tuyển trạch rất tốt.

Nàng tâm tình quyết định, liền đưa tay phóng tới trước người, rất nhanh đã đem quần áo và đồ dùng hàng ngày trên người cởi sạch, hiện ra thân hình mỹ lệ mê người của nàng.

553. Chương 553: Hắc Lân Tông Khiến Người Giận Sôi. (1)

Ô phát như ngọc, da thịt tuyết trắng nõn nà, hắc cùng bạch đối lập hình thành trùng kích cường liệt. Nàng là nữ không hơn không kém, tuy thực nữ không lớn, nhưng kiên quyết đứng ngạo nghễ, eo thon nắm chặt, hai chân thẳng tắp thon dài, mắt cá chân thanh tú linh lung như mỹ chạm ngọc mài.

Càng ngạc nhiên chính là, phiến rừng rậm dưới tiểu phúc của nàng kia cư nhiên là kim hoàng sắc, thừa thốt rất nhiều.

Mùi thơm nữ yếu ớt truyền tới mũi Lâm Lạc, chỉ cần hắn đưa tay, là có thể đơn giản giữ lấy nữ trung thiên tài gần với Lăng Kinh Hồng này. Lâm Lạc không khỏi lắc đầu, bởi vì chuyện tình Trữ Kiều Nguyệt, Lăng Kinh Hồng, danh háo sắc của hắn rốt cuộc không thể chạy thoát!

Chỉ là người khác nhìn thế nào mà có nhận xét kia, hắn mới có bốn nữ nhân tri kỷ, như thế nào là háo sắc đến thiên hạ đều biết rồi?

Từ trong Tủ đỉnh lấy ra một bộ quần áo và đồ dùng hàng ngày ném hướng Lâu Nguyệt Vũ, Lâm Lạc nói:

- Chuyện này ta nhất định sẽ xử lý, nàng trước xuống phía dưới nghỉ ngơi đi!

Lâu Nguyệt Vũ cũng là nghĩ thông suốt rồi mới dám ở trước mặt một nam nhân thoát y, nếu Lâm Lạc thật muốn nàng còn chưa tính, lúc này chỉ cảm thấy xấu hổ không thôi, hận không thể lập tức kiếm cáo lỗi chui xuống.

Hai ngày sao, Lâm Lạc chiếm được rất nhiều tin tức về cổ thể lực thần bí Dục Hỏa Quốc kia.

Cũng không phải có cao thủ nào trốn chết tới, mà là thể lực thần bí kia tự xưng Hắc Lân Tông phát tới thiệp mời.

Trên danh nghĩa là tham gia thịnh yến Hắc Lân Quốc thành lập, thực chất là một phần thư chiêu hàng, yêu cầu tứ đại gia tộc mang bảo vật, mỹ nữ gia tộc quy phụ, bằng không, Hắc Lân Tông không ngại diệt bọn họ đến tể quốc.

Tin tưởng, thiệp mời như vậy cũng song song đưa đến tứ đại gia tộc của Đại Việt Quốc.

Đương nhiên để tiến hành uy hiếp, Hắc Lân Tông công bố một ít thực lực của bọn họ.

Tứ đại trưởng lão, tu vi đều là Huyền Linh cảnh sơ kỳ.

Mười vị Thượng hộ pháp, đều là Không Linh cảnh hậu kỳ đỉnh.

Ba mươi vị hộ pháp, Không Linh cảnh trung kỳ, sơ kỳ.

Ở ngoài còn có hơn một trăm Chân truyền đệ tử, phân biệt tu vi Thích Biến cùng Thiên Hợp cảnh!

Tuy rằng không có công bố thực lực tông chủ, có Thái thượng trưởng lão hay không, nhưng tin tưởng này tuyệt đối không phải toàn bộ lực lượng của Hắc Lân Tông.

Bất quá chỉ là những lực lượng hiển lộ ra tới này đã đủ để kinh sợ thiên hạ!

Tổng cộng có bốn mươi bốn Linh cảnh chí cường giả, đây là cái khái niệm gì? Coi như là tam đại Thần quốc thời kì toàn thịnh gia cộng lại cũng có thể xuất ra nhiều cao thủ như vậy, này hiện tại một Hắc Lân Tông đã cường như vậy, mà tam đại Thần quốc trải qua hai lần hưng thú chi kiếp, thực lực đã điều chỉnh đến mức thấp nhất, Lạc Thủy Quốc thậm chí đã tiêu vong, chỉ còn lại Đại Việt cùng Càn Nguyên hai đại Thần quốc, phải như thế nào đối kháng cổ lực lượng kinh khủng này ?

Tô Nghiễm Khai cũng là không giải thích được, như thế một cổ lực lượng kinh khủng thế kia lại toát ra đột ngột như vậy! Muốn nói bọn họ là phô trương thanh thế, này chỉ cần nhìn một chút liền biết, hoàn toàn không cần phải như vậy.

Hơn nữa bọn họ vừa lên liền diệt Dục Hỏa Quốc cũng biểu hiện ra thực lực đáng sợ, có đội hình như vậy cũng không khoa trương.

Nhưng nhiều chí cường giả như vậy, vì sao hành sự lại như thổ phỉ, há mồm chính là muốn mỹ nữ trên bảo, như là cùng khổ tám đời! Linh cảnh chí cường giả a, muốn mỹ nữ còn không giản đơn, chỉ cần thoáng lộ ra tin tức nạp thiệp, thì có vô số gia tộc vì lấy lòng mà cam tâm tình nguyện đưa mỹ nữ lên, tội gì làm đến không có thân phận như vậy, lại cường bạo nữ nhân chí tử?

Quả thực là một đám thổ phỉ!

Sau khi Lâm Lạc cùng Tô Nghiễm Khai thương lượng một chút, liền quyết định đi trước thám thính.

Hai người một cái là Linh giả bước thứ hai, cái khác cũng đạt được Không Linh cảnh đỉnh, càng là song hệ công pháp tiến vào Linh cảnh, trên đại lục này không còn có thám tử nào so với bọn hắn càng thích hợp rồi.

Hai người đi tới Lạc Thủy Quốc Lưu Minh thành nguyên lai, vừa tiến vào đã không khỏi giật mình kinh hãi!

Nơi là gãy chi hài cốt, nữ thi xích lõa tùy ý vứt bỏ, nơi riêng tư sưng đỏ biểu hiện lúc sống là bị cưỡng gian mà chết! Thậm chí còn có tiểu cô nương mới mười tuổi, đồng dạng bị số phận tàn nhẫn như thế!

Nữ thi tính toán hoàn chỉnh, nhưng thi thể nam tử đều là tứ phân ngũ liệt, nhìn khuôn mặt kinh hãi kia, hiển nhiên điều không phải sau khi giết chết lại bị phân thân, mà là rõ ràng xé rách thân thể mà chết!

Coi như là trẻ con vừa sinh ra cũng không buông tha, hai người thậm chí thấy một đầu trẻ con, trong miệng hoàn toàn cắn nát vú!

Lâm Lạc triệt để bạo nộ!

Người như vậy đã cùng súc vật không gì khác nhau, căn bản không nên sống trên đời!

Sát sát sát, những người này toàn bộ phải chết!

Toàn bộ Lưu Minh thành gần như tử thành, mà vương cung tân kiến thì thành nơi vui ca dân dục, chỉ thấy chỉ ít hơn vạn nữ nhân không mặc quần áo. Đường như cái xác không hồn du dương trong hoàng cung, tùy thời đều có khả năng được nam nhân bắt tới, đặt ở trên mặt đất làm thịt.

Nhân tính đã hoàn toàn đánh mất, còn lại chỉ là giết chóc cùng dục vọng nguyên thủy!

Lâm Lạc mở lĩnh vực, một đường đi tới các ác đại hán đều bị hóa thành tro tàn trong nháy mắt. Hai người cũng không có lộ ra hành tung, một vòng chuyển xuống tới, thành linh phát hiện Hắc Lâm Tông cũng không có khoa trương thanh thế, Linh cảnh chí cường giả của bọn họ là trên ba mươi người!

Lực lượng thật đáng sợ.

Hai người cũng không là hạng người huyết dũng, lập tức quay lại Linh Thương Thành, việc đầu tiên là mang bọn người Tô Mị đi U Âm Sâm Lâm.

Thế lực Hắc Lâm Tông quá mạnh mẽ, nếu như bọn người Lâm Lạc không muốn dựa vào làm nô, kia cũng hoàn toàn không có tư cách chính diện chống đỡ, chỉ có áp dụng chiến thuật phân hóa mà diệt. Lúc trước vì sao tứ đại gia tộc e ngại Bao Thức Lễ mà không dám cưỡng bức Lâm Lạc giao ra Tử đỉnh, không phải sợ Bao Thức Lễ ngạnh đến, mà là sợ hấn lén lút giết sạch đệ tử trong gia tộc bọn họ!

Một gia tộc mất đi huyết mạch tiếp sau, đã định trước chỉ có thể điều linh!

Tuy Hắc Lâm Tông cường, nhưng cũng không phải mỗi một cái đều là Linh giả bước thứ hai!

Lâm Lạc cùng Tô Nghiễm Khai muốn làm, là nhắm vào môn nhân tương đối yếu kém của Hắc Lâm Tông giết chết, lần lượt gạt bỏ lực lượng của bọn họ! Mà bọn họ trước hết muốn trở thành “tán tu” không lo, thì bọn người Tô Mị phải ở vào một địa phương tuyệt đối an toàn.

Này tự nhiên chỉ có U Âm Sâm Lâm rồi.

Muốn cả tộc di chuyển kia căn bản là chuyện tình không có khả năng. Hơn nữa Hắc Lâm Tông cũng sẽ không cho bọn họ cơ hội như vậy, chỉ có thể làm cho Lâm Lạc cùng Tô Quảng Khai sợ ném chuột vỡ bình mà ly khai.

Cũng may Bạch Dương Trấn đã thành lập lên truyền tông trấn, Lâm Lạc lập tức xuất phát, mang gia gia, tỷ tỷ cùng với bọn người Thái Kế Vũ toàn bộ ra đi, cùng một ít nhân vật trọng yếu của Tô Gia cuất phát, đêm tối đi U Âm Sâm Lâm.

554. Chương 554: Hắc Lâm Tông Khiến Người Giận Sôi. (2)

Bởi vì không thể bảo đảm Điền, Phạm, Dịch tam gia có thể khuất phục Hắc Lâm Tông hay không, tự nhiên phải bí mật hành sự, hơn mười ngày sau, gần nghìn người tới ngoại vi U Âm Sâm Lâm.

Lâm Lạc tể ra Tử đỉnh, chia mọi người làm ba đợt đưa đến sơn cốc mà bọn người Mã Bằng Thành ở trước kia, bất quá nơi này đã là cảnh còn người mất, làm cho Lâm Lạc không khỏi phát sinh vài phần cảm khái.

Giải quyết buồn phiền ở nhà, Lâm Lạc cũng không có trực tiếp xuất kích, mà là đi đến bên hồ trong U Âm Sâm Lâm kia, dự định để tứ hệ công pháp còn lại đề thăng tới Linh cảnh rồi hãy nói.

Tuy rằng Lô hệ, Mộc hệ công pháp cũng đạt được Không Linh cảnh đỉnh, nhưng thiếu khuyết tích lũy nên còn không thể đột phá, nhưng tứ hệ công pháp khác đều đạt đến Thích Biến cảnh đỉnh, lấy ngộ tính nghịch thiên của Lâm Lạc cũng rất nhanh phân biệt hình thành bốn hư vực, đột phá chỉ là chuyện tình đơn giản.

Ngồi ở bên hồ, bởi vì không có Ngũ hành tinh hoa, Lâm Lạc cần hấp thu linh khí ở đây đến tiến hành tấn giai, tốc độ tương đối mà nói là rất chậm.

Nhưng chỉ là tiêu hao mười ngày thời gian, Hỏa hệ công pháp dần dần đột phá, nghênh đón đạo lôi kiếp thứ nhất.

Lâm Lạc tất nhiên mạnh mẽ lấy lôi điện lực hóa thành mình dùng, rất nhẹ nhàng vượt qua lôi kiếp mà trong mắt người thường chính là đại biểu diệt vong.

Hỏa diễm linh vực, thành!

Hắn cũng không có rập khuôn lam hỏa linh vực, mà là dựa theo linh ngộ bản thân hình thành một mảnh nộ diễm hỏa hồng sắc, hơn nữa rất nhanh hoàn thành áp súc, đây là của bản thân hắn, phong cách không gì sánh được.

Về sau, Thủy hệ công pháp cũng nghênh đón đột phá, hình thành một mảnh cánh đồng tuyết, có thể trong nháy mắt đóng băng Thích Biến cảnh cao thủ!

Kim hệ công pháp cũng phá vỡ mà vào Linh cảnh, hình thành một mảnh kim quang lóng lánh. Đây là tham khảo kiện linh khí “Huyền Linh cảnh” kia, chỉ cần được kim quang phóng xạ đến, bất luận vật thể gì đều sẽ biến thành kim chúc!

Cối cùng còn lại là Thổ hệ công pháp, linh vực là trời giáng văn thạch, oanh diệt tất cả, tràn ngập tính công kích cực kỳ bá đạo!

Đáng tiếc chính là, tuy rằng độ bốn lần lôi kiếp, nhưng vẫn không đủ để duy trì lôi điện công pháp của Lâm Lạc đột phá đệ nhị bộ, bằng không hắn sẽ rất có nắm chắc! Tuy bớt hình lôi điện tự động thu lấy lôi điện lực tu luyện, nhưng thiên địa linh khí cũng quá loãng rồi, cho dù thiểm điện lực muốn nhanh hơn một ít, nhưng cũng không có nhanh đi nơi nào, đại khái phải mười năm tả hữu mới có hy vọng đột phá đệ nhị bộ!

Tuy nói như thế, nhưng nhìn lịch đại Linh cảnh lão tổ mấy vạn năm qua, đột phá đến đệ nhị bộ cũng chỉ có mấy người? Lâm Lạc có thể ở trong hai mươi năm tiến đệ nhị bộ, này tuyệt đối là đánh vỡ bất luận ghi lại gì.

Ngay cả Lăng Kinh Hồng cũng bị Lâm Lạc cưỡng lệnh không được đi theo, Lâm Lạc cùng Tô Nghiễm Khai rời đi U Âm Sâm Lâm, triển khai kế hoạch kiến cang lay cổ thụ của bọn họ.

Địch nhân quá cường đại, cho dù hiện tại Lâm Lạc lục hệ công pháp toàn bộ đạt đến Linh cảnh, nhưng chính diện là địch cũng vẫn như cũ không có một tia phần thắng, từng cái đánh bại chính là biện pháp duy nhất mà bọn họ có thể thắng.

Đi tới ngoại giới, hai người cũng được biết tin tức mới nhất.

Linh cảnh lão tổ bảy đại gia tộc của Đại Việt, Càn Nguyên hai đại quốc đã toàn bộ hướng về Hắc Lâm Tông, nhưng hồi báo bọn họ là tiên huyết, ngày Hắc Lâm Tông lập quốc, mười ba Linh cảnh lão tổ của bảy đại gia tộc bị diệt sát!

Đến tận đây, tất cả lực lượng phản kháng đều bị xóa đi, Hắc Lâm Tông trong ngắn ngủi mấy tháng hoàn thành mộng tưởng hơn mười vạn năm của tam đại Thần quốc ... thống nhất Ngân Nguyệt đại lục, tái hiện thịnh cảnh của Cổ thị hoàng triều.

Đáng tiếc hôm nay thiên hạ tất cả đều là nắm giữ trong tay một đám côn đồ, mỗi ngày đều có đại lượng mỹ nữ được đưa vào Lưu Minh thành, sau đó lôi ra là thi thể bị cường bạo chí tử, dân chúng tức giận nhưng không dám nói, sinh hoạt dưới chính sách tàn bạo không gì sánh được, không biết sống qua ngày hôm nay còn có thể nhìn đến thái dương ngày mai hay không.

Ngay cầu dưới tình huống như vậy, Lâm Lạc cùng Tô Nghiễm Khai vẫn tiến nhập Lưu Minh thành, triển khai hành động ám sát của bọn họ.

Để cho Hắc Lâm Tông tạo thành đả kích lớn nhất, hai người cách xa nhau hành sự, tu vi của Tô Nghiễm Khai là đệ nhị bộ, cho dù lọt vào vây công cũng có thể toàn thân trở ra. Mà Lâm Lạc cũng đạt được Không

Linh cảnh đỉnh, sáu lĩnh vực đột nhiên phát động đồng nhất mở nói, cho dù Không Linh cảnh đỉnh cũng sẽ bị thuấn sát!

Huyền Linh cảnh tuy rằng tạm thời Lâm Lạc còn đánh không lại, nhưng có Tử đỉnh bảo hộ, muốn chạy là không thành vấn đề.

Quan trọng nhất chính là, cho dù gặp phải tình huống sơn cùng thủy tận, bọn họ cũng có thể trốn vào U Âm Sâm Lâm tiến hành tiếp tế tiếp viện. Hắc Lâm Tông này tuy rằng Linh cảnh cao thủ nhiều kinh người, nhưng cho tới bây giờ chỉ ít còn không có thấy tồn tại đệ tam bộ, nhưng cho dù Huyền Linh cảnh cao thủ tiến nhập U Âm Sâm Lâm cũng là chịu chết!

Bởi vậy, bọn họ có cũng đủ lo lắng chu toàn!

Hưu! Hưu!

Hai người đều bay vút phương hướng bất đồng, Lâm Lạc thu liễm khí tức, từ phía đông tiến nhập hoàng cung Lưu Minh thành. Mấy ngày không gặp, ở đây cũng nhiều thêm một nhóm lớn thủ vệ, đều là võ giả nguyên lai của Lạc Thủy Quốc, cả đám mặc dù đang gác, nhưng cả người đều run rẩy.

Nguyên lai cách đó không xa có một đại hán cầm bầu rượu, trước ngực xích lõa, một bên uống rượu ngon, một bên tiện tay bắt qua một gã thị vệ, lệnh hắn cởi quần, sau đó một cước đá nát mệnh căn của người nọ!

Tuy rằng mệnh căn không có sẽ không chết, nhưng nam nhân nào nguyện ý bản thân trở thành phế nhân? Bất quá bọn họ lại càng không dám chạy trốn hoặc là phản kháng, so sánh xuống dưới, phế nhân luôn luôn tốt hơn mất mạng.

- Mẹ nó, lão tử bị tiện bà nương kia phế đi mệnh căn, đám các người cũng dám xem thường lão tử? Lão tử là đê không được nữ nhân, nhưng các người cũng đừng nghĩ nữa!

Đại hán này một cước đá ra, lại một gã thị vệ hạ thân toái bạo, đau đến người nọ ôm hạ thân lăn đầy đất.

Linh cảnh chí cường giả cho dù tứ chi đứt đoạn, đầu rớt cũng có thể một lần nữa tái sinh, mệnh căn bị phế muốn một lần nữa tái sinh cũng không phải việc khó! Đại hán rõ ràng là Không Linh cảnh trung kỳ, vì sao lại nói như vậy?

Trừ khi hắn là gần đây thụ thương, trong cơ thể có lĩnh vực chi lực của “Tiện bà nương” kia, mới có thể dùng hắn vô pháp đoạn “chi” tái sinh! Trừ khi lĩnh vực lực cuối cùng có thể đuổi ra khỏi cơ thể, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn tựa hồ là đời này cũng đừng nghĩ khỏi hắn, này là chuyện gì xảy ra?

Nếu như nói thực lực “Tiện bà nương” kia mạnh mẽ đến loại trình độ cửu bộ, thập bộ này, kia chỉ là một gã võ giả Không Linh cảnh xác thực không có khả năng khu trục lĩnh vực lực của đối phương, nhưng thật nếu có thực lực như vậy nói, cần gì phải phế đi mệnh căn của hắn, nhất niệm liền oanh sát, đối với loại côn đồ này chẳng lẽ còn cần hạ thủ lưu tình, trồng cây vào hắn cái tà quy chính sao?

555. Chương 555: Dung Hợp Lĩnh Vực. (1)

Lâm Lạc không khỏi nhướn mày, tuy rằng đối phương là cấp bậc chí cường giả, nhưng lại là đầy người phỉ khí, không có nửa phần khí thế cao thủ, này làm sao giải thích? Hơn nữa, tuy cảnh giới càng cao, niên kỷ của võ giả càng khó có thể suy đoán, nhưng theo dáng dấp đại hán này bất quá bốn mươi tuổi đến suy đoán, chỉ cần không có ăn qua dược vật trú nhan, kia hắn tối đa không quá tám trăm tuổi!

Tám trăm tuổi Không Linh cảnh, này phóng tới tam đại Thần quốc tuyệt đối là “tuổi trẻ” không gì sánh được! Phải biết rằng cho dù Phạm Thương Vũ có danh xưng trước năm trăm niên đệ nhất thiên tài, kia cũng là trên bảy trăm tuổi mới tiến vào Linh cảnh!

Khoang hầy nói, đại hán này cũng không phải mới vừa vào Không Linh cảnh, mà là Không Linh cảnh trung kỳ, thế nào cũng phải có chút ít thời gian rồi, vậy thời gian hắn tiến vào Linh cảnh còn muốn sớm hơn!

Hắc Lâm Tông này tùy tiện một đại hán cũng thiên tài như vậy, chẳng phải là kinh khủng tới cực điểm sao? Nhiều “thiên tài” cao thủ như vậy, thế nào sẽ không hề có dấu hiệu đột nhiên toát ra? Lẽ nào. . . bọn họ cùng Văn Thần có quan hệ?

Lâm Lạc phải lo lắng cái khả năng này, hẳn chính là huyết mạch Thiểm Điện tộc, cho dù không có thần khí nghịch thiên như Tử đỉnh, chỉ cần huyết mạch bị kích hoạt, trong vòng trăm năm tuyệt đối có thể đột phá đến Linh cảnh.

Mà Lăng Kinh Hồng hơn hai mươi tuổi đạt tới Địa Nguyên cảnh. Sau khi kích hoạt huyết mạch càng thăng phá Thích Biến, thậm chí đạt được một đồ vật không hiểu trợ giúp tiến vào Linh cảnh, có thể thấy được lực cường huyết mạch cường đại ra sao!

Bởi vậy, nếu như Hắc Lâm Tông cùng Văn Thần có quan hệ, vậy bọn họ cường đại như vậy cũng có thể tưởng tượng rồi!

Nhưng Lâm Lạc nhìn kỹ đi qua, lại nhìn không thấy phía sau đại hán kia có hư ảnh dị tượng gì. Đây sẽ không phải là đối phương cùng hắn như nhau, dùng bí thuật che lấp huyết mạch, hay căn bản là không có huyết mạch cổ tộc.

Nhưng bọn họ cũng không phải Lâm Lạc, “dư nghiệt” của Thiểm Điện tộc, hà tất tu luyện huyết mạch phong tỏa thuật? Bọn họ ngay cả Thiểm Điện tộc cũng diệt, nghiễm nhiên là thế gian độc tôn, lại có cái gì phải sợ?

Lâm Lạc trầm mặc không có lời giải, nhưng không nghĩ ra cũng không quan trọng, hắn có thể bắt người sống đến thăm vấn.

Vô thanh vô tức xuất hiện, Lâm Lạc hướng đại hán kia tới gần.

Nhưng đối phương có tu vi Không Linh trung kỳ cũng không phải dễ không, khi Lâm Lạc tiếp cận đến bên người mười trượng, hắn bỗng nhiên có cảm giác, mạnh mẽ xoay người lại, nhìn về phía Lâm Lạc.

- Di, dĩ nhiên còn có Linh cảnh dư nghiệt!

Ánh mắt đại hán kia phát lạnh.

- Bất quá, cường thịnh trở lại thì có làm sao, chỉ cần là Không Linh cảnh, lấy tiêu chuẩn võ đạo của các người ở đây, lão tử một tay là có thể đánh trở mình!

Xác thực, hôm nay võ đạo điều linh, cho dù chí cường giả như Tô Nghiễm Khai cũng là được Lâm Lạc truyền thụ phương pháp áp súc linh vực. Không có biện pháp, hiện tại Linh cảnh cao thủ chỉ cần mở linh vực là có thể nghiền áp tất cả, lại có ai còn sẽ đi nghiên cứu linh vực biến hóa thuật?

Hơn nữa thiên địa linh khí loãng, thứ nhất không thể đơn giản xuất thủ, thứ hai cho dù hao phí tinh lực ở đây tu luyện cũng khó có tiến bộ. Người đi đau khổ tu luyện không có kết quả, còn không bằng sống an nhàn sung sướng, tận hưởng quyền lực vô thượng.

Bởi vậy, lúc trước đồng dạng tu vi Linh cảnh sơ kỳ, Thiên Thi Tông Tập Đông Quang lại đề đánh tất cả lão tổ Lạc Thủy Quốc, đúng là đạo lý này.

Đại hán kia đã đích thân chém giết một lão tổ Phạm gia tu vi còn trên hắn, dễ dàng thoải mái không hề có áp lực, bởi vậy cũng tưởng Lâm Lạc thành miệng cộp gan thỏ, tâm tồn miệt thị.

Bất quá, Lâm Lạc bắt đến hắn nói lộ ra một tin tức...

- Các người điều không phải người Ngân Nguyệt đại lục?

Ánh mắt Lâm Lạc căng thẳng, lẽ nào, bọn họ đến từ trên biển? Định Hội Nhiên rõ ràng nói qua, trên biển có lỗ xoáy kinh khủng cùng linh thú cường đại, căn bản vô pháp đi xa!

- Vô tri tên, chúng ta đương nhiên là người Ngân Nguyệt đại lục, chỉ là các người đối với thế giới này lý giải quá nông cạn rồi!

Đại hán kia khinh miệt nói.

- Nga, vậy người đến từ nơi nào, người của tiểu đảo nào trên biển sao?

- Ha ha, muốn lão tử nói? Phi, cùng một người sắp chết có cái gì dài dòng, để ta tiễn người lên đường!

Đại hán kia bạo rống một tiếng, tay phải giương lên, trong tay đã hơn một thanh trường thương, hướng về Lâm Lạc đâm đi.

Ân?

Ánh mắt Lâm Lạc sáng ngời, trường thương trong tay đại hán kia rõ ràng là lĩnh vực biến ảo mà thành!

Oanh, một lưỡi lê đến!

Trên tay Lâm Lạc chớp động lĩnh vực lực, nhẹ nhàng một phiến đẩy lĩnh vực chi thương ra, nhưng lĩnh vực là ý thức của võ giả biến ảo mà đến, tuy trường thương được đẩy ra, lại như linh xà gấp lại, đầu thương bỗng sinh dài, tạt thứ đến ngực của Lâm Lạc.

Bang!

Lâm Lạc lập tức bị đẩy lui hơn ba mươi trượng, đâm phá mấy bức tường hoàng cung, cả người đều ngập ở trong tường động.

- Ha ha ha, quả nhiên vô dụng, võ giả ở đây đều quá yếu!

Đại hán kia phun một ngụm, lộ ra một vẻ dữ tợn, còn có đầu lưỡi liếm liếm môi.

- Phải?

Tiếng cười nhàn nhạt của Lâm Lạc vang lên, từ trong đoạn tường đi ra, thần thanh khí nhàn, dường như không có việc gì phải phỉ phỉ góc áo, tựa hồ không phải bị Linh cảnh chí cường giả đánh một cái, mà chỉ là người quen nào đó vỗ nhẹ một chút.

- Ân?

Ánh mắt đại hán kia ngưng tụ, ý thức được Lâm Lạc cũng không giản đơn, bởi vì hắn là thanh thanh sở sở biết một kích kia của bản thân có bao nhiêu kinh khủng, Lâm Lạc ăn một kích còn có thể dường như không có việc gì, nói rõ đối phương cùng Linh cảnh cường giả gà mờ mà trước kia hắn gặp phải hoàn toàn không thể so sánh.

Nhưng hắn cũng không lo lắng chút nào, trái lại lộ ra thần sắc hưng phấn hiếu chiến. Hai mắt trở nên huyết hồng, sát khí doanh nhiên.

Người này bị người phế bỏ mệnh căn, còn sót lại dục vọng là được sát nhân, gặp phải đối thủ cường lực một chút như Lâm Lạc cũng không sợ hãi mà vui, cả người đều hưng phấn lên, trên thân không ngừng có bùn nhão toát ra!

Hắn cũng không phải đơn tu võ giả, mà là Thủy, Thổ song tu, đây là lĩnh vực kết hợp Thổ Thủy hai hệ hỗn hợp.

Hơn nữa, cũng không phải giản đơn làm hai lĩnh vực chồng lên, mà là dung hợp, hoàn mỹ dung hợp, hình thành nhất thể! Đây không phải một cộng một tăng cường như vậy, uy lực gần như lũy thừa bạo tăng!

Lĩnh vực còn có thể dùng như vậy? Lâm Lạc không khỏi nổi lên ý học trộm, hắn vươn tay phải, sau đó dùng hai ngón tay ngoéo một cái, một bộ khinh miệt căn bản không để đối thủ vào mắt.

Đại hán kia nam căn bị phế, tính tình tự nhiên trở nên cực kỳ quái đản, nào chịu được Lâm Lạc khiêu khích như vậy, lập tức phi thân mà lên, hai tay huy động, lĩnh vực chi thương ngang dọc huy vũ, khi thì một phân thành hai, khi thì diễn hóa hàng nghìn hàng vạn, hết sức huyền diệu!

Bang! Bang! Bang!

Lâm Lạc như một cái bao cát, hắn không ngừng bị oanh phi loạn đả, hoàn toàn rơi vào hạ phong.

556. Chương 556: Dung Hợp Linh Vực. (2)

- Ha ha ha, võ giả ở đây là như vậy sao, làm như mèo mửa, chỉ biết chần trêu, căn bản không chịu nổi một kích!

Đại hán kia cười đến cuồng ngạo.

Bang! Bang! Bang! Bang!

Lâm Lạc tựa hồ hoàn toàn mất đi năng lực chống lại, đều bị đè nặng đánh, nhưng hắn là bị đánh thế nào cũng không chết, để đại hán kia cũng có loại cảm giác lông tóc dựng đứng.

Từ trước đến nay chỉ có người bị đánh lo lắng hãi hùng, nhưng đại hán kia lại càng đánh càng trái tim băng giá, đối phương đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Muốn nói hắn lợi hại, nhưng căn bản không có hoàn thủ lực, nhưng muốn nói hắn yếu, như thế nào đánh chết không được, thậm chí không thể gây thương tổn!

- Nguyên lai. . . là như vậy!

Lâm Lạc đột nhiên cúi đầu than một tiếng, tay phải huy động, vô số đạo thiểm điện lực thành linh hình thành một đạo trường mâu. Mà tay trái mở ra, lại hình thành một thanh hỏa diễm chi kiếm. Sau đó một kiếm một mâu này cư nhiên cấp tốc dung hợp, hình thành một thanh đại đao hỗn hợp!

Lúc trước trong tay Tập Đông Quang, Lâm Lạc học xong linh vực áp súc, có thể làm linh vực oai tăng nhiều, nhưng mà chỉ là như thế, ở trên người đại hán, Lâm Lạc vừa thấy được linh vực dung hợp bất đồng, đồng thời thành công vận dụng đi ra.

Áp súc linh vực, chỉ là cơ sở vận dụng linh vực, mà đại hán kia đối với linh vực vận dụng cùng lý giải, thì xa xa vượt ra Tập Đông Quang cùng Tề Thiên! Dù sao, Tập Đông Quang học theo Tề Thiên, mà Tề Thiên cũng chỉ là từ trong thi hạch của Thượng cổ Âm Thi tông Tông chủ biết vận dụng đối với linh vực.

Mà thời điểm Âm Thi tông tàn sát thiên hạ, vô đạo đã điều linh, tuy Tề Thiên lý giải đối với linh vực vượt lên Tô Nghiêm Khai mấy lần, nhưng cùng đại hán này lại là như trẻ con.

Đại hán kia không khỏi khắp cả người phát lạnh nói:

- Người để cho ta đánh, là học trộm ta vận dụng cùng dung hợp linh vực?

- Người cũng không phải ngu ngốc nha!

Lâm Lạc không chút nào keo kiệt tán dương đối phương một chút.

Nhưng lời này nghe vào trong tai đại hán kia lại dường như đao kiếm đâm vào tim!

Mẹ nó, người là quái vật sao, đây cùng cùng thủ đối giai cao đối chiến, còn có tâm tình học trộm bản lĩnh của đối phương? Nhưng hết lần này tới lần khác hoàn để hắn học xong, này đến tột cùng là ngộ tính như thế nào?

Ở đây vô đạo rõ ràng điều linh, ngay cả đối với vận dụng linh vực cơ sở nhất cũng không biết, như thế nào lại đột nhiên chạy đến một thiên tài kinh khủng như thế?

Đại hán kia vừa sợ vừa giận, bần nhảo trên người lại bắt đầu bốc lên, quát nói:

- Thì tính sao, xem lão tử có hủy được mệnh căn của ngươi hay không!

Linh vực của hắn mở ra, Lâm Lạc như hãm thân vũng bùn, đúng là cất bước khó khăn, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn linh vực chi thương của đối phương, thẳng oanh mi tâm của hắn!

Này là một cái vận dụng đối với linh vực!

Lâm Lạc như một tiểu hài tử gặp phải món đồ chơi yêu dấu, nhất thời mừng rỡ vô hạn, cật lực tránh khai đối phương ràng buộc, trên tay không ngừng có vũ khí linh vực hình thành, nhưng mà dung hợp, đây là thử dung hợp linh vực thứ ba!

Bất quá, đại hán này rõ ràng chỉ là một nhân vật không quan trọng của Hắc Lan Tông, cũng đã là tồn tại kinh khủng có song linh vực, này nếu là phóng tới tam đại Thần quốc mà nói, tuyệt đối là đệ nhất nhân!

Nhìn Phạm Thương Vũ sẽ biết, trước khi không có tiến vào Linh cảnh đã bị xưng là Vô Song Chiến Thần, mà vừa tiến nhập Linh cảnh là có thể lực áp Linh cảnh lão tổ lâu đời, gần với Tô Nghiễm Khai, uy năng mạnh có thể thấy được lóe lóe!

Lẽ nào ở Hắc Lâm Tông võ giả song hệ công pháp đồng tu căn bản không ngạc nhiên, còn có rất nhiều sao?

Kết luận như vậy làm cho Lâm Lạc không khỏi nội tâm rung mình, nếu là như vậy mà nói, Hắc Lâm Tông này đáng sợ hơn hẳn tưởng tượng rất nhiều!

Đại hán kia cuồng oanh vừa thông suốt, Lâm Lạc cũng như không có việc gì, tuy hắn là hiếu chiến thị huyết, nhưng cũng không có tới trình độ liều chết tới cùng, biết đối phương không dễ chọc, lúc này liền muốn đảo tẩu.

Hắn quát to một tiếng, nhưng căn bản truyền không ra trăm trượng!

Đại hán kia không khỏi hàn khí càng sâu, run giọng nói:

- Người... người dùng lĩnh vực phong trần khu vực phụ cận này? Không, không có khả năng, người lý giải đối với lĩnh vực căn bản không có đạt được cảnh giới như vậy!

- Trước đây là không có, nhưng hiện tại thì có.

Lâm Lạc thản nhiên cười cười, suy một ra ba, có chút đồ vật cũng không phải nhất định phải người dạy mới có thể!

Đáng sợ! Thật là đáng sợ!

Đại hán kia cũng là ngoan nhân, cho dù mệnh căn bị người phế bỏ cũng chỉ là phần nộ không e ngại, thế nhưng ở trước mặt Lâm Lạc, hắn cũng có một loại sợ hãi khắp cả người phát lạnh!

- Thời gian cùng người nói chuyện phiếm rất nhiều, theo ta ta đi thôi!

Lâm Lạc lộ ra tay phải, hướng đại hán kia bắt qua.

- Cho dù Lão tử không phải đối thủ của người, người cũng đừng mơ tưởng bắt được lão tử!

Đại hán kia cuồng tiếu nói, rốt cuộc đánh nát thân thể.

Lâm Lạc hừ nhẹ một tiếng, lĩnh vực lực chất chồng, tam lĩnh vực, tứ lĩnh vực, ngũ lĩnh vực, lục lĩnh vực!

Khi lục đại lĩnh vực lực của hắn hoàn toàn mở ra, đại hán kia cũng hoàn toàn bị cố định, thân thể rùng buốt, căn bản động một chút cũng làm không được!

- Tiểu thế giới. . . sao có khả năng!

Đại hán kia trợn tròn hai mắt, ngay cả nói cũng nói không rõ, run giọng hừ nói.

Lâm Lạc đầu quẩn hắn, kéo tay nắm cái cổ của hắn, thân hình lóe lên, trong nháy mắt đã bay nhanh đi.

Những thị vệ này, Lâm Lạc cũng lưỡi giết, cũng lưỡi giải cứu bọn họ, hắn không có nhiều công phu đi quan tâm chuyện người khác như vậy.

Qua một hồi lâu, những thị vệ này mới đều kinh hô lên, đại thống lĩnh thị vệ trong cung này dĩ nhiên bị người bắt đi rồi, đây chính là chuyện tình ngất trời, vội vã đi vào trong cung bẩm báo.

Dẫn theo tên đại hán kia, Lâm Lạc phi hành tuyệt tích, rất nhanh liền rời khỏi phạm vi hoàng cung. Mà sắc mặt tên đại hán kia cũng càng ngày càng khó coi, trong hoàng cung chậm chạp không ai đuổi theo ra, chỉ cần vượt lên trước khoảng cách nhất định, cho dù thủ lĩnh của hắn cũng căn bản không có khả năng tìm được Lâm Lạc.

Một câu nói, hắn hiện tại sinh tử thật nắm giữ ở trong tay Lâm Lạc!

Lâm Lạc đi tới địa phương cùng Tô Nghiễm Khai ước định, nhưng lúc này Tô Nghiễm Khai còn chưa có trở về, chắc là đang ám sát, bất quá chờ hoàng cung náo nhiệt lên, lấy tính tình của Tô lão đầu, tất có thể an toàn lui lại, cũng không cần hắn lo lắng.

- Nói đi, các người là từ đâu tới đây?

Lâm Lạc nhàn nhạt nói, ngữ khí rất bình thường, nhưng mà ngữ khí nhàn nhạt này cũng để đại hán kia cả người phát lạnh, một chút kiên cường cũng không có.

- Ta nói rồi, người sẽ bỏ qua ta sao?

Kia đại hán chỉ cảm thấy một tầng mồ hôi lạnh chảy xuống.

Lâm Lạc quét mắt nhìn hắn nói:

- Nếu người không nói, lập tức sẽ chết, ngược lại trong hoàng cung cũng không chỉ một mình người, cùng lắm thì ta đi mấy lần là được!

557. Chương 557: Đại Lục Ngân Nguyệt Phân Liệt. (1)

Đại hán kia cả người run lên, đúng là không dám cò kè mặc cả, cho dù chỉ là đổi lấy một lời cho sống từ trong miệng Lâm Lạc! Hắn run run một chút mới nói:

- Chúng ta nguyên bản là Hắc Lân hải tặc đoàn. . .

Hải tặc? Đây là chuyện vui đùa gì!

Hải tặc có thể có hơn mười vị Linh cảnh chí cường giả? Thực lực cường đại như thế đủ để quét ngang đại lục, hà tất khổ bức lên trên biển cướp bóc? Nhưng xem hành vi những người này, cũng xác thực cùng cường đạo sơn tặc không gì khác nhau, nói là hải tặc cũng phi thường phù hợp với bọn họ.

Nhưng hải tặc này chẳng lẽ là kẻ ngu si sao? Hơn nữa, thế nào khả năng nhiều Linh cảnh chí cường giả đều là kẻ ngu si như vậy, có thiên hạ hưởng lạc, lại đi ra biển làm cường đạo, cướp đoạt tài bảo thương cảm? Khiến cho dân hỏa tận trời, nên phải tìm nữ tử cường bạo chí tử?

Lâm Lạc cảm giác cái này hoàn toàn bất khả tư nghị, nhưng đối với đại hán kia nói lại thật không có nhiều hoài nghi, bộ dáng bọn họ xác thực không có nửa điểm phong phạm cao thủ, hoàn toàn là một đám thổ phỉ.

Nhưng Địch Hội Nhiên nói qua, lốc xoáy trên biển uy lực kinh người, còn có hung vật cấp bậc Linh cảnh trong biển, căn bản vô pháp rời bến đi xa, đâu có thương nhân nào dám rời bến mạo hiểm? Quả thật có thể dọc theo đường biển đi thủy lộ vận tải hàng hóa để tiết kiệm thành phẩm, kia cũng ý nghĩa nếu như muốn vào cướp giết mà nói, những hải tặc này cũng phải ở hoạt động trong phạm vi gần biển.

Bọn họ là không thể nào không biết hôm nay vô đạo điều linh đến đáng sợ, dĩ thực lực của bọn họ hoàn toàn có thể xưng vương xưng bá, cần gì phải ở trên biển?

Hơn nữa, nếu có nguyên nhân đặc thù, vậy thì cả đời nằm ở trên biển cũng đừng xuất hiện, sao bọn họ lại đột nhiên cường thế quật khởi, tới Ngân Nguyệt đại lục đâm dục kinh khủng không gì sánh được, này là cái nguyên nhân gì?

Này rõ ràng là nói dối như cuội, nhưng hành vi cử động cùng hình dạng của đối phương lại không giống như là đang nói dối, không khỏi làm Lâm Lạc khẽ cau mày nói:

- Các người... trước đây ở nơi nào hoạt động?

- Ha ha ha...

Đại hán kia tựa hồ tìm được một địa phương tia tự ngạo, nhưng vừa nhìn đến nhãn thần băng lãnh của Lâm Lạc lại lập tức sợ đến run lên. Thành thành thật thật địa nói:

- Ta nói rồi, chúng ta đến từ Ngân Nguyệt đại lục, nhưng các người những tộc đàn nhược tiểu này lại không biết chính là, Ngân Nguyệt đại lục sớm đã chia ra làm bốn, chúng ta đến từ Đông châu, mà các người nơi này án phương vị mà nói, hẳn là Nam châu!

Đầu óc Lâm Lạc âm âm chấn động!

Ngân Nguyệt đại lục cư nhiên chia ra làm bốn? Nguyên lai bọn họ cũng không phải nhân loại duy nhất trên đời này?

Nhưng hần lập tức nghĩ tới một khả năng, Hắc Lâm hải tặc đoàn này có nhiều Linh cảnh chí cường giả như vậy, cư nhiên chỉ có thể ở Đông châu làm hải tặc, như vậy võ đạo thế gia chân chính của Đông châu sẽ cường đại như thế nào?

Đệ tứ bộ? Đệ thất bộ? Thậm chí thập bộ tuyệt thế cường giả?

Trong đầu Lâm Lạc trong nháy mắt có một suy đoán, xỏ xuyên qua đoạn lịch sử khuyết thiếu kia.

Đại khái hai mươi mấy vạn năm trước, Ngân Nguyệt đại lục là một thế giới hoàn chỉnh, nhưng theo Thiểm Điện tộc và tứ đại cổ tộc bị diệt, Ngân Nguyệt đại lục lại không biết làm sao chia ra thành bốn, trong đó võ giả cường đại đều ở Đông châu, mà thế giới này của bọn họ chỉ có người già yếu.

Bởi vì đại lục chia ra làm bốn, thiên địa linh khí cũng sản sinh đột biến, võ đạo Nam châu càng ngày càng điêu linh, thậm chí võ giả đệ tam bộ, đệ tứ bộ cũng càng ngày càng khó xuất hiện.

Hơn mười vạn năm trước, Cổ thị hoàng triều nhân cơ hội quật khởi, thống nhất phiên thế giới này, khai sáng thời đại cận cổ.

Đây là khả năng duy nhất mà Lâm Lạc nghĩ đến.

Hơn nữa, lúc trước hần tiến nhập lăng mộ của Ngô Bạch Thạch, cũng từ trong di ngôn của hần biết được thiên địa kịch biến, linh khí tán loạn để hần canh cánh trong lòng, muốn cho người sau đến nếu biết nguyên nhân rõ ràng thì đốt giấy cho hần, an ủi vong hồn của hần dưới cửu tuyền.

Như vậy xem ra, Ngô Bạch Thạch kia chính là cổ nhân không sai biệt lắm ở hơn mười đến hai mươi vạn năm trước rồi!

Lâm Lạc dừng một hồi mới nói:

- Đã như vậy, vì sao các người sẽ ở lúc này mới đến đây?

Đại hán kia nhìn thấy Lâm Lạc trong nháy mắt tiêu hóa tin tức kinh người này, không khỏi càng thêm phát lạnh, người bình thường nghe được tin tức này, tuyệt đối sẽ kinh hãi không thôi, nắm hần trong tay sẽ suy yếu, để hần có cơ hội bỏ chạy.

Đáng tiếc, tâm chí của Lâm Lạc cường đại đến đáng sợ, trong nháy mắt liền khôi phục ý chí kiên thiết.

Hần không dám đối với Lâm Lạc có bất luận giấu diếm gì, thành thành thật thật nói:

- Chúng ta nguyên bản làm hải tặc rất tiêu dao, thế nhưng gặp phải diên bà nương của Lữ gia kia, nàng suất lĩnh thuyền truy kích chúng ta, chúng ta không thể đánh lại nên quay đầu bỏ chạy. Nhưng bà nương kia lại muốn chém tận giết tuyệt chúng ta, cư nhiên một đường truy sát không tha!

- Chúng ta không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là vượt vô tận chi hải. Tuy rằng dọc theo đường đi nguy cơ trùng trùng, nhưng tất cả điều hữu kinh vô hiểm vượt qua, sau đó mới tới nơi này!

- Trong truyền thuyết từ xưa ở chỗ chúng ta, thì có chuyện đại lục chia ra làm bốn, chỉ là trước đây không ai có thể sống mà độ hải trở về, bởi vậy cái thuật lại này cũng không có người tin tưởng, nhưng chúng ta làm được rồi!

Sắc mặt đại hán kia vui mừng cùng kiêu ngạo, hôm nay Nam châu võ đạo điêu linh, bọn họ những người này nguyên bản ở Đông châu chỉ có thể chán nản đến mức làm hải tặc, nhưng tới đây lại có thể xưng vương xưng bá, thống trị một mảnh đại lục, cai quản mấy chục tỷ thần dân, này chẳng phải để cho bọn họ hưng phấn đến hai mắt huyết hồng sao!

Lâm Lạc suy nghĩ một chút nói:

- Hoàn cảnh tu luyện ở Đông châu tốt hơn nơi này rất nhiều sao?

- Chỉ ít gấp một vạn lần!

Đại hán kia có chút tự hào nói rằng, cái này như quý tộc ở trước mặt hạ nhân tự hào, phát ra từ nội tâm nói:

- Nơi của chúng ta chỉ ít phải là Diệt Linh cảnh mới có tư cách thành lập một phương thế lực, tam đại gia tộc đứng đầu thậm chí còn có thập bộ Linh giả tồn tại!

Thập bộ linh giả! Chủ Linh cảnh.

Lâm Lạc không chỉ không kinh sợ, trái lại hai mắt đều bắt đầu tỏa ánh sáng rồi!

Ở chỗ này, bởi vì linh khí quá loãng, ngay cả linh dược hữu dụng cũng là rất thưa thớt, bảo vật có thể để Linh cảnh cường giả sử dụng có thể đếm được trên đầu ngón tay! Hẳn tuy có thể không theo linh khí tu luyện, nhưng bây giờ ngay cả Ngũ hành tinh hoa thích hợp cũng không có rồi, tốc độ tinh tiến của hắn tựa hồ gặp phải bình cảnh!

Nhưng hiện tại một phiến đại môn rộng lớn ở trước mặt hắn bỗng nhiên mở ra, Đông châu, có võ đạo đỉnh phong thập bộ Linh giả, thiên địa linh khí dư thừa, đối với hắn mà nói tuy rằng khắp nơi đều là khiêu chiến, nhưng mà khắp nơi trên đất là bảo!

558. Chương 558: Đại Lục Ngân Nguyệt Phân Liệt. (2)

Hắn nhất định phải đi Đông châu!

Mà bốn người Bao Thức Lễ cũng có thể đến từ Đông châu a, cũng chỉ có ở nơi đó mới có thể bồi dưỡng ra cao thủ tuổi còn trẻ như vậy, đời thứ ba cũng có được tứ đại Linh cảnh chí cường giả! Mà thế lực diệt sát Thiểm Điện tứ đại cổ tộc kia, khẳng định cũng ở Đông châu, lúc trước Bao Thức Lễ nói muốn dẫn hắn đi một tân thế giới, chỉ sợ cũng là Đông châu rồi, cho nên Bạch Uyển Hoa mới cho hắn một bộ bí thuật che lấp huyết mạch Thiểm Điện tộc hắn.

Nhưng vấn đề mới lại sinh nữa rồi!

Nếu Đông châu cùng nam Châu cách hải dương vô tận, hơn nữa nguy hiểm trùng trùng, Bao Thức Lễ là thế nào được người có quan hệ huyết thống với Lâm Lạc ban ân huệ? Tuy rằng Bao Thức Lễ vô câu vô thúc, nhưng mà không đến mức ăn no nhức nách đến mức mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng đi qua hải dương đến Nam châu chơi a?

Hơn nữa, nếu bốn người bọn họ đều là võ giả Đông châu mà nói, sao lại ở lúc Lôi Đình Thú tác loạn đột nhiên xuất hiện hỗ trợ? Nếu trên biển nguy hiểm trùng trùng, bọn họ làm sao có thể qua lại như thường, thời điểm Bao Thức Lễ nói mang Lâm Lạc đi tân thế giới, thần tình trấn định kia căn bản không giống như là sắp qua hải dương nguy hiểm!

Có chút mê hoặc giải khai, rồi lại sản sinh ra vấn đề mới không giải thích được!

Nhưng có một chuyện Lâm Lạc có thể khẳng định, đó chính là bốn người Bao Thức Lễ thật tâm tốt với hắn, hắn tuyệt không hoài nghi dụng tâm của bốn người kia, chỉ là hiếu kỳ thân phận của bọn họ.

- Đầu mục của các ngươi là tu vi gì?

Nếu không nghĩ ra, vậy không thèm nghĩ nữa, ngược lại chờ lúc tái kiến đám người Bao Thức Lễ sẽ hỏi.

- Huyền Linh cảnh hậu kỳ, tu đầy ba mươi bốn khiêu huyết!

Đại hán Kia hữu vấn tất đáp, ngược lại là không dám nói dối.

So với Tô Nghiễm Khai còn mạnh hơn, thậm chí chỉ cần lại tu mãn một cái khiêu huyết nữa là có thể đạt được đệ nhị bộ đỉnh rồi!

- Những người khác thì sao?

Lâm Lạc lại hỏi.

Đại hán kia nhất nhất nói ra không chút nào giấu diếm, tuy Linh cảnh chí cường giả của đối phương rất nhiều, nhưng lợi hại nhất là đầu mục bọn họ, đầu lĩnh hải tặc tên Vạn Đạt Quân, tuy còn có ba phó đầu mục đã ở Huyền Linh cảnh hậu kỳ, nhưng lực lượng lại kém hơn một ít.

Không Linh cảnh có tất cả bốn mươi bốn người, Huyền linh cảnh thì tổng cộng tám gã, tuy rằng đây là một cổ lực lượng có thể quét ngang toàn bộ Nam châu, nhưng ở Đông châu chỉ có thể làm hải tặc, lại là lực lượng bị tiêu diệt năm phần!

Đông châu, hẳn là bảo lưu võ đạo toàn thịnh của thời thượng cổ a.

Lâm Lạc hỏi cái gì, đại hán kia đáp cái đó, tựa hồ kỳ vọng biểu hiện tốt một chút có thể may mắn được Lâm Lạc buông tha hẳn.

Nhưng người này tuy bị “tặc bà nương” kia phế đi nam căn, không có giày xéo nữ nhân, nhưng cũng không tốt đi nơi nào, trên tay cũng dính rất nhiều máu tươi của người vô tội, Lâm Lạc tự nhiên không có khả năng buông tha hẳn.

Tâm niệm khẽ động, lĩnh vực phát uy, lực đại lĩnh vực cùng nhau thất cổ, đại hán kia căn bản không có sức phản kháng, nhất thời bị oanh sát thành huyết vụ.

Đối với người xâm lấn, tự nhiên không có thương hại đáng nói, Lâm Lạc oanh sát người này không hề có tâm lý áp lực, lẳng lặng chờ đợi Tô Nghiễm Khai trở về.

Qua nửa canh giờ, Tô Nghiễm Khai mới trở về, hẳn cũng đánh chết hai người, nhưng không có mạnh hơn của Lâm Lạc.

Tuy đối thủ của hắn đồng dạng là Không Linh cảnh, nhưng hải tặc này đối với lĩnh vực vận dụng xảo diệu xa xa trên Tô Nghiễm Khai, cho dù không địch lại cũng có thể chu toàn rồi đi, Tô Nghiễm Khai chính là ở dưới tình huống năm người tới cứu viện cường sát hai người, cũng may không có thụ thương, chỉ là lực lượng tiêu hao có chút lớn.

Ngoại giới rất khó khôi phục nguyên khí, Tô Nghiễm Khai cùng Lâm Lạc đều lấy ra linh thạch đến tiến hành khôi phục, bằng không muốn chạy về U Âm Sâm Lâm mà nói, thời gian sẽ kéo rất dài.

Đem khẩu cung của đại hán kia thuật lại cho Tô Nghiễm Khai, lão đầu biết còn có ba lục địa khác, không khỏi địa nghẹn họng nhìn trần trời, trách không được võ đạo điêu linh, nguyên lai cao thủ đều ở Đông châu, mà Nam châu bọn họ bởi vì thiên địa đột nhiên biến đổi làm linh khí loãng, lại vô pháp để võ giả cao giai xuất hiện.

Nói cách khác, cũng không phải bọn họ thiên phú không tốt hay thiếu nỗ lực, đây là đại hoàn cảnh cho phép, bằng không đã toát ra một đám thiên tài rồi.

Hai người dùng toàn bộ ban ngày để khôi phục sức khỏe, buổi tối thì xuất hành ám sát, mười ngày sau, Hắc Lâm hải tặc đoàn kia cũng có tám Linh cảnh cao thủ chết ở trong tay bọn họ. Đây là vì đối phương trở tay không kịp, nhưng lúc này bọn hải nghiêm cẩn đề phòng lên, đều là vài người cùng nhau hành động, ít có lạc đàn, nên số lượng hai người đánh chết giảm mạnh.

Chết tám Linh cảnh chí cường giả, cái này nếu đặt ở Nam châu trước kia là chuyện tình động trời, nhưng hiện tại lại rất bình thường.

Bất quá hiện tại còn muốn chém giết hải tặc cũng trở nên càng ngày càng trắc trở, mỗi lần bọn chúng xuất hành đều là do một gã Huyền Linh cảnh cao thủ mang đội, vẫn như cũ dâm chiếm đoạt nữ, tàn sát nam tử, trong phạm vi phụ cận bọn họ đóng quân đã không ai dám ở lại, bởi vì một ngày bị mang tiến vào hoàng cung, kia nếu không phải lập tức giết chết, là cường bạo chí tử!

Lâm Lạc cùng Tô Nghiễm Khai khổ thủ vài ngày, nhưng đều không có cơ hội hạ thủ mới.

- Lão gia tử, trong vòng ngắn hạn bọn họ khẳng định sẽ không lại một mình hành động, xem ra chúng ta cũng nên mạo hiểm một chút rồi!

Trong ánh mắt Lâm Lạc chiến ý bốc lên.

Mấy ngày này cũng không phải chờ không, Lâm Lạc ở trong khả năng giải thích biến hóa linh vực chi đạo, tuy không thể biểu đạt hết, nhưng phối hợp không ngừng biểu thị, để cho Tô Nghiễm Khai lấy được lợi ích rất lớn.

Tuy luận cảnh giới Tô Nghiễm Khai cao hơn Lâm Lạc một tầng thứ, nhưng học vô chừng mực, người giỏi làm thầy, hiện tại ở thời khắc mấu chốt, tự nhiên ai cũng sẽ không tính toán những chuyện này.

Có thể ở hoàn cảnh như thế này tu đến Linh cảnh, mỗi một cái đều là thiên tài, càng có đại cơ duyên, mấy ngày nay xuống dưới, Tô Nghiễm Khai đối với linh vực biến hóa chi đạo cũng càng ngày càng tinh thông, chiến lực so với lúc trước chỉ ít đề thăng ba thành!

Đáng tiếc chính là, Tô Nghiễm Khai chỉ là chuyên tu một hệ, Lâm Lạc vừa linh ngộ đến linh vực dung hợp thuật hấn cũng học không có dùng.

Sau khi chuẩn bị đủ, lá gan cùng dã tâm tự nhiên càng lớn, hai người đem mục tiêu săn bắn phóng tới tiểu đội đi ra ngoài gian dân bắt người cướp của.

Do một gã Huyền linh cảnh trung kỳ cường giả mang đội, dưới trướng còn lại là năm tên Không Linh cảnh cao thủ, bọn họ đang muốn xuất phát đi Lạc Vân thành.

Bởi vì mỹ nữ ở phụ cận đã cướp sạch chơi tàn, còn lại đều chạy, bọn họ chỉ có thể đi địa phương xa hơn chém giết. Tuy chiến lực đứng đầu của bọn họ cường đại không gì sánh được, nhưng muốn thống trị một quốc gia, trong tay không binh sao được, xúc tua thống trị của bọn họ cũng chỉ là bao phủ ở Lưu Minh thành.

559. Chương 559: Ngũ Hành Tiểu Thế Giới. (1)

Nhưng thấy qua bọn họ dân lược tàn sát, ai dám sống ở dưới thống trị của bọn họ, trước sau đều là chết, kia không bằng sống được kiên cường một chút. Có lẽ trốn đi thâm sơn cùng cốc, dù sao Hắc Lân hải tặc cũng chỉ hơn trăm người, thật có thể đi khắp toàn bộ thiên hạ sao!

Bởi vậy, tuy Hắc Lân hải tặc lệnh cưỡng chế mỹ nữ các nơi trong thiên hạ tới Lưu Minh thành, nhưng mệnh lệnh truyền ra lại không có ai đảm nhiệm chức vụ, trở thành gió thổi bên tai, căn bản không người để ý tới, chỉ có thể tự mình xuất động, trở lại hình thức hải tặc đánh cướp ban đầu là được rồi.

Dọc theo đường đi, sáu người không ngừng bàn luận, ồn ào lúc tới Lạc Vân thành cướp sạch mỹ nữ như thế nào, đem toàn bộ thành trấn đều diệt, nhất cử sát hại trăm vạn dân chúng!

Đội bọn hấn bay ra đủ xa, Lâm Lạc cùng Tô Nghiễm Khai nửa đường chặn giết đi ra.

- Hừ, là hai người các ngươi mấy ngày nay một mực ám sát người chúng ta? Thật to gan!

Đầu lĩnh cao thủ là một người nhìn qua khoảng bốn mươi tuổi, đôi mắt như độc xà, chớp động lục sắc quang mang.

- Lúc các ngươi sát nhân, lại không nghĩ tới có lúc sẽ bị người giết sao?

Lâm Lạc cười nhạt.

- Phi, các ngươi những dân bản xứ này, ở trong mắt chúng ta ngay cả con kiến hôi cũng không bằng, người gặp qua ai giẫm chết con kiến còn có thể nghĩ bị kiến cắn chết không?

Kia gầy người cũng cười nhạt.

- Vậy nhìn ai mới là con kiến hôi chân chính!

Lâm Lạc hướng Tô Nghiễm Khai nhìn lại:

- Lão gia tử, hấn giao cho ngươi, ta đi làm thịt năm tên dã cẩu kia!

- Tiểu tử cuồng ngạo!

Bọn họ đều hét lớn lên, tuy khí tức của Lâm Lạc rất mạnh, nhưng chỉ có tu vi Không Linh cảnh, cư nhiên dám ở trước mặt bọn họ kiêu ngạo!

- Sát!

Song phương lại nói đều là lời vô ích, đều hướng đối phương giết qua.

Này binh đối binh, tướng đối tướng, đối thủ của Tô Nghiễm Khai tự nhiên là người gây kia, mà Lâm Lạc lại là độc chiến năm Không Linh cảnh cao thủ.

- Tiểu tử thôi, đi tìm chết a!

Năm người kia đều mở lĩnh vực, hướng về Lâm Lạc khởi xướng thế tiến công sấm sét, hai hồn trưởng này mấy ngày nay giết tám huynh đệ của bọn họ, làm hại bọn họ cũng không dám một mình đi ra ngoài tiêu dao, thực là tội lớn tày trời!

Trong năm người, có hai cái đạt đến Không Linh cảnh đỉnh, hai cái Không Linh cảnh hậu kỳ, một cái là trung kỳ, hơn nữa có ba người dĩ nhiên là song lĩnh vực. Tựa hồ thiên tài thoáng cái trở nên không đáng tiền!

Lâm Lạc hét giận dữ một tiếng, Chiến Thiên Quyết vận chuyển, lục lĩnh vực mở ra, hình thành một cái lĩnh vực mới tinh... một thế giới hoàn chỉnh!

Ngũ hành sinh vạn vật, Ngũ hành lĩnh vực của Lâm Lạc là có thể diễn hóa làm một thế giới hoàn chỉnh, trong nháy mắt đã đem năm người kia bao vây trong thế giới bản thân, trong nháy mắt cách ly bọn họ, như đi tới một hoàn cảnh lạ lẫm.

Ở chỗ này, Lâm Lạc có thể diễn hóa thành mọi hoàn cảnh, ngũ hành tương sinh, không có gì không hiện!

- Đây... đây là Ngũ hành tiểu thế giới!

Một gã hải tặc Không Linh cảnh đỉnh đột nhiên run giọng nói, để bốn người khác cũng là thân thể run lên.

Trong truyền thuyết nói, nếu Ngũ hành đồng tu, lĩnh vực chồng chất, là có thể hình thành một tiểu thế giới hoàn chỉnh! Ở trong tiểu thế giới này, ngũ hành tương sinh, uy lực vô hạn chồng chất, chính là lĩnh vực chân chính!

Nhưng... chỉ có Ngũ hành linh căn chân chính mới có thể vận dụng Ngũ hành tiểu thế giới, lấy bọn họ chỉ dựa vào ăn Sinh Linh Đan hình thành giả linh căn, tuy có thể hình thành lĩnh vực, nhưng căn bản vô pháp làm được điểm này!

Trong truyền thuyết, Ngũ hành tiểu thế giới chính là bá chủ lĩnh vực, bất luận lĩnh vực cùng giai gì chỉ có thể ở trong phiên tiểu thế giới này cúi đầu xưng thần!

Càng kinh khủng chính là, trong tiểu thế giới này còn có lôi điện cuồng oanh, ý nghĩa Lâm Lạc còn có lĩnh vực thứ sáu... thiên địa chi phạt, lôi điện!

Mẹ nó, này còn là người sao?

Coi như là thiên tài của Đông châu cũng không có mấy người có Ngũ hành tiểu thế giới, huống chi còn có lôi điện lĩnh vực! Đây con mẹ nó chỉ là dân bản xứ võ đạo điều linh có thể xuất hiện sao?

Năm người sợ đến mức đều co rút lĩnh vực lại, trong Ngũ hành tiểu thế giới, bọn họ duy nhất có thể làm là co đầu rút cổ phòng ngự, muốn phản kích đó là mơ tưởng! Chỉ có đợi lão đại bọn họ giết chết Tô Nghiễm Khai, dùng lĩnh vực mạnh mẽ của Huyền Linh cảnh mới có thể phá Ngũ hành tiểu thế giới của Lâm Lạc, giải cứu bọn họ đi ra!

Lâm Lạc dưới chân phiên phiên, ở trong tiểu thế giới này, hắn là chân chính Thần!

Cuộn cuộn ra quyền, hấn oanh hướng tên hải tặc thực lực yếu nhất kia, này tự nhiên muốn lấy hồng mềm mà niết, từ địch nhân yếu nhất bắt đầu hạ thủ!

- Lão tử cũng không phải dễ chọc!

Hải tặc kia lệ khiêu một tiếng, thân là hải tặc vết đao liếm huyết, bọn họ người nào không phải từ trong đồng thi thể đi ra, nếu Lâm Lạc muốn mạng của hắn, hắn tự nhiên cũng sẽ không khoanh tay chịu chết!

Hắn hai tay vung lên, lĩnh vực hình thành một thanh kim sắc đại đao, hướng về Lâm Lạc chém đi, đúng là không nhìn công kích của Lâm Lạc, muốn lấy huyết đổi nhân viên, lấy mạng đổi mạng!

Này cũng không phải hắn thấy chết không sờn, ngược lại là bởi vì không muốn chết, mới dùng loại đấu pháp lưỡng bại câu thương này! Tất nhiên nếu trao đổi một kích này, hắn sẽ chết mà Lâm Lạc chỉ là trọng thương, nhưng đừng quên còn có bốn người khác, một khi Lâm Lạc trọng thương, hắn tất nhiên cũng là bị vây ấu chí tử!

Bởi vậy, này nhìn như đi hung hiểm, cũng phương pháp bảo mệnh hay nhất của hắn. Nếu Lâm Lạc không muốn chôn cùng, vậy chỉ có chủ động hoán chiêu!

- Như ngươi mong muốn!

Lâm Lạc song quyền chém ra, đúng là không hề thu tay lại, căn bản không nhìn lĩnh vực chi đao của đối phương bỏ tới!

Hải tặc kia vừa kinh vừa sợ, vừa không giải thích được, lẽ nào Lâm Lạc thật không sợ chết, muốn cùng hắn đồng quy vu tận? Hắn cũng không muốn chết a, thật vất vả đi tới đây làm thổ hoàng đế, cái dạng mỹ nữ gì cũng có thể thượng. Chơi tàn đùa chết rồi thì tùy tiện gọi tới là được, quả thực là nhân sinh khoái hoạt, hắn còn không có hưởng thụ đủ a!

Nhưng lúc này muốn biến chiêu đã muộn!

Bang!

Song quyền của Lâm Lạc trực tiếp oanh vào trong ngực người nọ, lại xả một cái, người nọ trực tiếp bị chém thành hai phần, vô số tiên huyết bay múa, rơi lả tả một mảnh.

- Lão Mã!

Bốn người khác song song kinh hô một tiếng, cũng căn bản không kịp gấp rút tiếp viện. Ở trong tiểu thế giới này, bọn họ thấy, nghe, cảm giác được, tất cả ở một ý niệm của Lâm Lạc, chỉ là thấy được một hải tặc chết thảm, lại căn bản nhìn không thấy hình bóng của Lâm Lạc.

Cũng chỉ có khi Lâm Lạc cách bọn họ đủ gần, lĩnh vực của bọn hắn mới có thể cảm ứng được Lâm Lạc tồn tại!

Ngũ hành tiểu thế giới, là bá đạo như vậy!

Tuy Lâm Lạc bị đối phương chém một đao, nhưng một đao này tạo thành thương tổn xa xa không có như tên hải tặc kia tưởng tượng, tuy xác thực ngực của Lâm Lạc gần như chặt đứt, nhưng lực quang phiến động, vết thương cũng lập tức khép lại.

560. Chương 560: Ngũ Hành Tiểu Thế Giới. (2)

Lực lĩnh vực của hắn đã đại thành, trong nháy mắt đã đem lĩnh vực lực của đối phương bài xích ra khỏi thể nội, nhất niệm vừa động, trong nháy mắt đã khép lại như lúc ban đầu.

Hắn dưới chân dẫm liên tục, một cái chớp động đã đi tới phía sau tên hải tặc thứ hai, một quyền oanh ra.

Ở trong tiểu thế giới của hắn, bốn người khác chỉ có thể co rút lĩnh vực lại tự bảo vệ mình, tự nhiên mất đi năng lực phi hành, chỉ có thể làm đến nơi đến chốn, nhưng Lâm Lạc lại có thể tiến thoái như bay, trong thế giới này hắn làm chủ.

Thăng đến Lâm Lạc xuất hiện ở sau lưng một người, đối phương mới cảm giác được nguy hiểm đã tới, vội vã vận chuyển linh vực ở sau người hình thành một mặt thuẫn, sau đó xoay người lại, nhăm Lâm Lạc một quyền oanh ra.

Đáng tiếc, ở trong tiểu thế giới này, Lâm Lạc mới là Thần!

Hắn tâm niệm khê động, thân hình vụt sáng. Trong nháy mắt lại chuyển dời đến phía sau đối phương, quyền thế hầu như không có dừng lại, lần thứ hai oanh ra!

- Không...

Người nọ phát sinh hô to, này cũng là việc duy nhất hắn có thể làm.

Bang!

Nắm tay của Lâm Lạc từ trước ngực hắn bay ra, lại run lên, thân thể người nọ trong nháy mắt vỡ vụn, hóa thành huyết vũ khắp bầu trời!

Thật là đáng sợ!

Đây là chính chỗ đáng sợ của tiểu thế giới, cùng giai vô địch, vô địch chân chính!

Còn lại ba người kia đều là sắc mặt trắng bệch, run rẩy không ngừng, có loại cảm giác muốn nôn mửa!

Bọn họ không phải không có gặp qua cao thủ, mạnh hơn Lâm Lạc ra một mảng lớn cũng là vô số, cũng không phải không có gặp qua tràng diện càng máu tanh, chỉ là mỹ nữ mấy ngày này bọn họ gian giết cũng là Lâm Lạc sống đến bây giờ chưa gặp phải qua!

Nhưng hiện tại Lâm Lạc tiện tay oanh giết đồng bạn của bọn họ, thỏ tử hồ bi, số phận đồng dạng cũng sẽ rơi xuống trên đầu bọn họ, cái này để cho bọn họ cảm giác được tử vong gần trong gang tấc!

Bọn họ đều hướng bốn phía né ra, linh vực của bọn họ bao vây bản thân có thể miễn cưỡng chống lại tiểu thế giới của Lâm Lạc áp chế bọn hắn, dù sao song phương đều là đồng nhất cảnh giới, nhưng mỗi người đều như hãm thân vùng lầy, tốc độ chậm thái quá, cùng ốc sên không gì khác nhau!

- Còn ba tên!

Lâm Lạc lạnh lùng nói, tuy thanh âm bình thản, lại để cho ba người kia cảm giác được sát ý lạnh lẽo, để cho bọn hắn trong nháy mắt phía sau phát lạnh, mồ hôi lạnh chảy ròng! Tuy bọn hắn chính là Linh cảnh cao thủ, ở chỗ này tuyệt đối là Lão tổ, nhưng ở Đông châu bọn họ chỉ là đám bất nhập lưu, tâm tính này tự nhiên cũng chỉ có thể sánh với lưu manh đầu đường xó chợ, căn bản không thể nói là có tôn nghiêm!

- Ta đầu hàng! Ta đầu hàng! Không nên giết ta!

Có một người lập tức buông tha chống cự, hướng Lâm Lạc cầu xin tha thứ.

- Lúc các ngươi tàn sát thường nhân, những người kia cũng từng hướng các ngươi cầu xin tha thứ, ngươi có bỏ qua cho bọn họ không?

Lâm Lạc bất vi sở động, thanh âm băng lãnh.

Người nọ lập tức cứng lại, bọn họ vốn là hải tặc, giết người phóng hỏa, cường gian phụ nữ đó là cơm bữa, tới nơi không hề hấn tử xưng vương này, bọn hắn chỉ có làm nặng thêm, đâu có thể nào nhân từ nương tay?

- Liều mạng với người!

Nếu đầu hàng không thông, lúc này cũng chỉ có thể hợp lại chơi cá chết lưới rách rồi!

Nếu như là cá mập hung mãnh, kia thật có thể làm cá chết lưới rách, nhưng chỉ là mấy con cá nhỏ này, bọt nước cũng trở mình không dậy nổi, làm sao nói cá chết lưới rách?

Mặc dù ba người kia có bao nhiêu không cam lòng, nhưng kỹ không bằng người, ngay cả tư cách liều mạng cũng không có, tuy áp dụng liên thủ chi thể, nhưng chỉ là để cho bọn họ kéo dài hơi tàn, cũng không thể hóa giải tình hình nguy hiểm, trừ khi Huyền Linh cảnh cao thủ kia có thể mau chóng giải quyết Tô Nghiễm Khai, lúc này mới có thể cứu ba người bọn họ.

Bất quá, tuy Tô Nghiễm Khai ở vận dụng lĩnh vực không cách nào đạt được trình độ xuất thần nhập hóa, cùng đối thủ của hắn sánh vai, nhưng ở cảnh giới hắn lại không kém, bởi vậy, tuy bị vây hạ phong, nhưng đủ để dây dưa kéo chết, không cho hắn có cơ hội xuất thủ cứu người.

Đối với ba người kia mà nói, này không thể nghi ngờ là thiên đại tin tức xấu, để cho bọn họ đều lộ ra biểu tình tuyệt vọng.

Người một khi đi tới tuyệt lộ, tự nhiên sẽ bí quá hoá liều, ba người bọn họ đều thông suốt đi ra ngoài, sử dụng đấu pháp liều mạng, dù chết cũng không có thể để Lâm Lạc sống khá giả.

Lâm Lạc một bên đánh, một bên quen thuộc tiểu thế giới của hắn, ngũ hành lĩnh vực chồng chất cùng nhau, sản sinh uy lực không phải một cộng một đơn giản như vậy, mà là gần như lũy thừa tăng trưởng, cần hắn không ngừng quen thuộc.

Này tuy rằng là đại sát khí, nhưng nếu không thể nắm trong tay như thường, đúng là vẫn còn không được.

Hắn cũng không vội vã giết chết ba người này, mà cầm mấy người này coi như đá mài dao, thoả thích diễn biến tiểu thế giới của hắn, không ngừng tăng tiến lý giải của hắn đối với tâm lĩnh vực này.

- A!

Một tiếng hét thảm, cánh tay phải của một gã hải tặc bị Lâm Lạc ngạnh sanh chém xuống, phát ra tiếng kêu thê thảm, chỗ cụt tay tiên huyết cuồng phun.

Lâm Lạc cũng không hề thương hại, hận không thể để những người này thụ khổ càng nhiều một ít!

Những cường đạo này diệt sạch nhân tính, lấy dần vật nam nhân, cường bạo nữ tử làm vui, chỉ cần nhìn những thi thể trong thành kia, tin tưởng cho dù là tượng đất cũng không phát lên đồng tình đối với những súc sinh này, hận không thể đem bọn hắn thiên đao vạn quả.

Kỳ thực những người này không muốn thụ khổ cũng có thể, dù sao Lâm Lạc còn không có mất nhân tính như bọn họ. Nhưng chết tử tế không bằng lại sống, này ba người vẫn như cũ mong chờ đầu mục của bọn họ có thể đẩy lùi Tô Nghiễm Khai đến viện thủ bọn họ, mặc dù vết thương chồng chất, nhưng còn đang đau khổ chống đỡ.

- A...

- A...

Tiếng kêu thảm thiết liên tục, trên người ba người kia có vô số miệng vết thương, đau đến mức bọn họ nước mũi nước mắt giàn giụa. Tuy bọn họ đạt tới Linh cảnh, nhưng tâm linh cứng cõi này lại xa xa theo không kịp!

Này cũng khó trách, bọn họ đến từ Đông châu, thiên địa linh khí dư thừa, điều kiện tu hành gấp vạn lần Nam châu, muốn đi vào Linh cảnh cực kỳ giản đơn, những lão ở đây tổ, người nào không phải gặp ghềnh, trải qua thiên tân vạn khổ mới đi đến một bước này, chỉ luận tâm chí, khí thế mà nói, kia hoàn toàn không phải một cấp bậc.

Bởi vì đây là ở trong lĩnh vực của Lâm Lạc, vết thương của ba người này mặc dù đang khép lại, nhưng tốc độ cũng chậm kinh người, để cho bọn họ khắc sâu cảm nhận được đau đớn trước khi phục sinh, này cũng không phải người bình thường có thể thừa nhận.

Mất thấy đầu mục của bọn họ gần muốn đột phá phong tỏa của Tô Nghiễm Khai chạy tới, nhưng cũng là lúc chết của những người này, Lâm Lạc há có thể để cho bọn họ chạy ra khỏi?

Bang! Bang! Bang!

Hắn trọng quyền liên tục, trong nháy mắt đối phương vọt tới đây, ngạnh sanh oanh giết ba người này, lưu lại ba bộ thi thể còn mang theo biểu tình không thể tin tưởng.

561. Chương 561: Con Tin. (1)

- Tiểu hồn dân, lưu người không được!

Gã hải tặc cuối cùng kia quát dài một tiếng, huy chương phách về phía Lâm Lạc.

- Lão phu mới là đối thủ của ngươi!

Tô Nghiễm Khai cũng kêu to một tiếng, từ phía sau bay tới, một đạo hoàng kim thánh kiếm chém ra, đâm thẳng tới ngực đối phương.

Đối thành Tô Nghiễm Khai trước kia, đối phương thật đúng là không cần để ý tới công kích lĩnh vực này, lĩnh vực công kích không áp súc căn bản không đủ sợ hãi, nhưng hiện tại a, cũng để hắn phải nghiêm nghị mà chống đỡ, bằng không cho dù có thể nhất cử oanh giết Lâm Lạc, hắn cũng sẽ lọt vào bị thương nặng, có thể sống trở lại hay không đã khó nói.

Hắn là hải tặc, tính cách tự nhiên là vì tư lợi, đã chết năm thủ hạ cũng chỉ là để hắn phần nộ, cũng sẽ không bởi vậy mà bởi tính mạng của hắn!

Lâm Lạc nhân cơ hội né ra cười nói:

- Lão gia tử, ta đi U Âm Sâm Lâm chờ ngươi!

- Đi thôi!

Tô Nghiễm Khai cũng dừng cảm cười to, kế hoạch ngày hôm nay đã thành công rồi, hạ sát năm Linh cảnh cường giả của đối phương, suy yếu thực lực của đối phương rất lớn.

Bọn họ không phải không muốn giết chết tên hải tặc thứ sáu này, nhưng luận cảnh giới hắn cùng với Tô Nghiễm Khai tương đồng, luận lý giải lĩnh vực còn muốn cao hơn Tô Nghiễm Khai mấy bậc, cho dù có Lâm Lạc nhúng tay cũng là giết không chết hắn!

Bởi vậy, không bằng lui về U Âm Sâm Lâm, thứ nhất bổ sung lực lượng, tiết kiệm linh thạch, hai cũng là muốn nhìn xem có thể nương theo độc chương của U Âm Sâm Lâm giết chết hắn hay không!

Tuy rằng Tô Nghiễm Khai lạc hạ phong, nhưng chỉ cần không có Huyền linh cảnh cường giả khác nhúng tay, hắn muốn thoát thân tuyệt không khó khăn, đối phương căn bản lưu hắn không được! Đợi Lâm Lạc triệt để biến mất trong thần thức của hắn, lão đầu phát sinh một chuỗi cười to, vỗ vỗ cái mông rời đi.

Tên hải tặc Huyền Linh cảnh kia đâu chịu bỏ qua, nếu để hai người này dễ dàng thoát thân, hắn trở lại nên bàn giao thế nào? Cho dù không thể oanh giết bọn hắn, chí ít cũng phải biết rõ điểm dừng chân của bọn họ, tương lai dẫn người tới báo thù.

Một cái trốn, một cái truy, mười ngày sau, bọn họ rốt cục đi tới ngoại vi của U Âm Sâm Lâm. Bất quá bọn họ đều là tu vi Huyền Linh cảnh, tuy Lâm Lạc xuất phát trước một hồi, nhưng thời gian đến lại sớm hơn Lâm Lạc rất nhiều.

Không có Tử đỉnh của Lâm Lạc bảo hộ, Tô Nghiễm Khai tự nhiên không dám tiến nhập U Âm Sâm Lâm, ở phụ cận cùng đối phương du đấu, cho dù hao một ít lực lượng của đối phương cũng tốt, bởi vì nơi này thiên địa linh khí căn bản không đủ để bọn họ khôi phục sức khỏe, không có linh thạch chỉ có thể đi vào U Âm Sâm Lâm!

Đầu mục của bọn họ cũng mới là Huyền Linh cảnh hậu kỳ, ở cảnh giới cùng Tô Nghiễm Khai là một cấp bậc, bởi vậy nếu có thể làm lực lượng của bọn họ xuống đến Không Linh cảnh, thậm chí dưới Linh cảnh, kia Tô Nghiễm Khai liền có thể đơn giản giải quyết bọn họ!

Lại qua một ngày một đêm, Lâm Lạc mới san san đến chậm, thấy Tô Nghiễm Khai, lập tức té ra Tử đỉnh, che chở hai người tiến nhập trong U Âm Sâm Lâm.

Hải tặc kia đã sớm nghĩ Tô Nghiễm Khai sao không tiến nhập trong rừng rậm mà cổ quái, lại thấy hai người Lâm Lạc té ra một Tử đỉnh mới vội đi vào, tự nhiên càng thêm cẩn thận, chỉ là tiến nhập một đoạn ngắn trong rừng rậm. Hắn liền phát hiện sát kiếp thật lớn, lập tức quay đầu bỏ chạy, không có dám đuổi theo hai người Lâm Lạc.

Ở ngoài rừng rậm, tên hải tặc này lộ ra vẻ nghi mà sợ, thật không ngờ ở nơi linh khí loãng này, địa phương vô đạo điều linh cư nhiên còn có hiểm địa như vậy, nếu không phải hẩn cẩn thận, lỗ mãng mạnh mẽ xông vào mà nói, nói không chừng ngay cả thời gian trốn trở về cũng không có!

Hai người này rất âm hiểm, thiếu chút nữa đã bị bọn họ hại chết rồi!

Bất quá, nói vậy này cũng là tổ chim của bọn họ, có lá chắn này, xác thực ở thể bất bại! Hải tặc kia oán hận nhìn thoáng qua rừng rậm, quyết định thật nhanh quay đầu lại bỏ chạy.

Nếu đã biết chỗ của đối phương, kế tiếp là nghĩ biện pháp bức bọn họ ra giết chết là được rồi.

Lâm Lạc cùng Tô Nghiễm Khai ở bên hồ hấp thu linh khí tu luyện, nửa ngày sau đã khôi phục như lúc ban đầu, bọn họ cũng không có vội vã đi ra ngoài. Mà trước ở trong cốc, cùng người khác nói vài câu, để cho bọn họ có thể yên tâm.

- Ta muốn cùng người đi ra đi!

Lâm Lạc cùng tứ nữ một chỗ, Lăng Kinh Hồng đột nhiên nói.

- Quá nguy hiểm, không được!

Lâm Lạc không chút nghĩ ngợi, lập tức cự tuyệt, nếu Lăng Kinh Hồng thất thủ bị bắt, đó là hẩn không cách nào chịu nổi.

- Ta sẽ cẩn thận, cũng nhất định có thể đến giúp người!

Bởi vì không có Tử đỉnh của Lâm Lạc là không thể ra rừng rậm, Lăng Kinh Hồng cũng không có thể hành động theo cảm tình, chỉ có thể cùng Lâm Lạc tận lực câu thông.

Lâm Lạc cười cười nói:

- Chừng nào nàng có thể cùng ta bất phân thắng bại, ta sẽ mang nàng đi ra ngoài!

Lăng Kinh Hồng cũng cười cười, nhưng cười đến làm cho Lâm Lạc có chút lo lắng, nàng hướng Lâm Lạc nói:

- Vậy người mau mau làm mình ta, để ta nhanh một chút đuổi theo người!

Lâm Lạc nhất thời trong lòng rung động, chỉ là làm trò ở trước mặt tam nữ Tô Mị mà nói, không sợ đưa tới các nàng nhiều người tức giận sao?

- Lần này quên đi, chúng ta cũng không yên tâm cho người một người ở bên ngoài, cho nên hạn người trong vòng mười ngày giúp tu vi tiểu di đề thăng, có nàng ở bên cạnh người, chúng ta cũng có thể yên tâm một chút!

Tô Mị quyết định tỏ thái độ đạo.

Nàng không phải là không ghen, mà là chỉ vì muốn tốt cho Lâm Lạc.

Tính cách Trữ Kiều Nguyệt là sợ chết, chỉ cầu ấm no. Nếu còn có thể đạt được Lâm Lạc ân sủng đó là hay nhất, cũng không dám đi cùng Tô Mị, Lăng Kinh Hồng tranh giành, mà Hạ Mộng Như bởi vì xuất thân đề tiện, tự nhiên ỉn là thị nữ, nên chưa nói tới tranh thủ tình cảm rồi.

Bởi vậy, chỉ cần Tô Mị đồng ý, chuyện này tự nhiên là quyết định rồi.

Nhưng Lâm Lạc cũng sẽ không quá vắng vẻ các nàng, ngày đầu tiên tự nhiên là năm người cùng sà, bỏ khuyết các nàng mấy ngày này lo lắng cùng trống rỗng, lúc này mới cùng Lăng Kinh Hồng bế quan song tu.

Đừng xem Lăng Kinh Hồng ở trước mặt người ngoài trong treo nhưng lạnh lùng như tuyết, cho dù cùng tam nữ Tô Mị bởi Lâm Lạc đồng sà, vẫn như cũ không thay đổi cao quý trong treo nhưng lạnh lùng, chỉ có cùng Lâm Lạc một mình ở chung, mới có thể phóng ra một mặt nóng bỏng mê người của nàng.

- Hành công!

Lâm Lạc tiến nhập khe suối của nàng, bắt đầu cường lực chinh phạt.

Một niệm lực của Linh cảnh cường giả cũng có thể bằng sơn liệt giang, uy năng cường đại hạng nào, thời gian cùng tam nữ Tô Mị yên tốt, Lâm Lạc phải thời thời khắc khắc chú ý lực lượng của mình, một cái hưng phấn không cẩn thận làm các nàng bị thương, thậm chí giết chết.

Nam nữ hoan ái vốn là tận tình sáng ý, phải chú ý này chú ý kia, Lâm Lạc kỳ thực cũng không thể hoàn toàn tận hứng, bất quá thời gian cùng Lăng Kinh Hồng sẽ không cố kỵ nhiều như vậy, song phương đều là tu vi Linh cảnh, Lăng Kinh Hồng hoàn toàn có thể thừa nhận Lâm Lạc điên cuồng trùng kích, để song phương đều đạt được vui sướng vô thượng.

562. Chương 562: Con Tin. (2)

Trong cực lạc, Lăng Kinh Hồng “thấy” linh ngộ đối với linh vực của Lâm Lạc, đây là một thế giới hoàn toàn mới!

Mà nơi này tuy không giống bên hồ linh khí dư thừa như vậy, nhưng so với ngoại giới thì tốt hơn rất nhiều, miễn cưỡng có thể tu luyện, nàng có thể hợp ưu thế của hai người tiến hành tu luyện, tự nhiên rất có ích, tuy rằng không phải dựng sào thấy bóng, nhưng luôn luôn có tiến bộ.

Kỳ thực thu hoạch lớn nhất chính là nắm giữ đối với linh vực, lúc trước thì mọi người chỉ biết là phóng xuất linh vực, sau lại học áp súc linh vực, hiện tại càng có thể dung hợp linh vực bất đồng, phối hợp lực lượng bản thân phát sinh công kích uy lực càng mạnh.

Nhưng mà, tuy Lâm Lạc hôn mê ba năm, nhưng bởi vì hoàn cảnh thiên địa hạn chế, cho dù Lăng Kinh Hồng có Hỏa Diệp ấn ký trên lưng có thể tự động hấp thu Hỏa linh lực, tiến bộ cũng là cực kỳ bé nhỏ, còn không bằng vài ngày tu luyện này!

Nhưng chỉ dựa vào song tu thuật, muốn tu mãi một cái khiêu huyết cũng là hết sức khó khăn, căn bản không có khả năng ngăn ngừa mười ngày đuổi theo Lâm Lạc! Mà Lăng Kinh Hồng cũng không có hy vọng xa vời như vậy, mà là để Thổ hệ công pháp thành công đột phá Linh cảnh!

Cái mục tiêu này cũng rất dễ đạt được, bởi vì Lâm Lạc đã hình thành Thổ chi linh vực, Lăng Kinh Hồng hoàn toàn có thể ở trong quá trình song tu thu được đại lượng linh ngộ, do đó hình thành hư vực!

Ở ngày thứ bảy, lúc Lăng Kinh Hồng đạt tới đỉnh vu sơn, đạt được điểm tới hạn, lập tức đưa tới thiên lôi cuốn cuộn... muốn độ kiếp rồi!

Nàng vội vàng mặc quần áo và đồ dùng hàng ngày vào, bằng không nếu lửa thể ở trên bầu trời đón đánh lôi kiếp, nàng đời này cũng không còn mặt mũi gặp người rồi!

Lăng Kinh Hồng đã từng có một lần vượt qua Linh cảnh lôi kiếp, hiện tại Hỏa hệ công pháp cũng sắp tu mãn một cái khiêu huyết, so với ba năm trước đây thì mạnh hơn nhiều lắm, lúc đó nàng có thể vượt qua lôi kiếp, hiện tại càng không là vấn đề rồi.

Sau nửa canh giờ, nàng liền thuận lợi vượt qua lôi kiếp, tuy rằng bụi đất đầy người, nhưng theo hỏa diễm cả người nàng xoay chuyển, lập tức khôi phục bằng cơ ngọc cốt, hơn nữa so với trước đây càng thêm lãnh diễm cao quý, da thịt óng ánh sinh quang!

Tô Mị không khỏi ước ao, quần quít lấy Lâm Lạc nói đợi tiêu diệt hải tặc cùng hung cực ác kia rồi, hẳn phải chuyện gì cũng không làm, giúp nàng đề thăng tới Linh cảnh!

Lâm Lạc không khỏi đỏ mặt hơi lạnh, này không phải muốn cho hắn trở thành lợn giống sao? Bất quá nghĩ đến phong tình nóng bỏng của Tô Mị ở dưới thân hắn, rồi lại là rục rịch.

Tuy hiện tại song hệ công pháp của Lăng Kinh Hồng đạt được Linh cảnh, nhưng trong hải tặc cũng có nhiều người như vậy, xa xa không đạt được trình độ có thể trợ giúp Lâm Lạc. Tuy không cam lòng, nhưng Lăng Kinh Hồng cũng không nguyện trở thành gánh vác của Lâm Lạc, bị người uy hiếp sẽ càng nguy hiểm, không thể làm gì khác hơn là ở trong cốc chờ hắn trở về.

Cùng người khác nói chuyện một hồi, Lâm Lạc cùng Tô Nghiễm Khai rời sơn cốc, về Lưu Minh thành tiếp tục mài chột hải tặc.

Nhưng bọn hắc tử từ trong rừng rậm đi ra đã thấy được một khối bài tử thật lớn, mặt trên viết:

- Tô Nghiễm Khai, tộc nhân của người hiện tại ở trong tay chúng ta, muốn bọn họ sống, lập tức đến địa phương lúc trước người thối nhập rừng rậm, bằng không, chúng ta một ngày sát một cái, mười ngày một ngày sát mười người, lúc trăm ngày toàn bộ giết sạch!

Tuy rằng sớm có tâm lý chuẩn bị, nhưng sau khi thu được uy hiếp như vậy, Tô Nghiễm Khai vẫn là nhướng mày.

Chân chính có thể uy hiếp đến hắc tử, cũng chỉ có sinh tử của Tô Mị, mà tộc nhân có tiềm lực của Tô Gia cũng đã chuyển dời đến trong rừng rậm, thậm chí Tô Nghiễm Khai từ lâu đã hạ lệnh giải tán Tô gia, chờ vượt qua một kiếp này lại trùng kiến, nhưng những người kia không chịu buông quyền thế trong tay, vẫn như cũ lưu tại Tô gia, ôm lấy danh vọng hư vô mờ ảo!

Tô Nghiễm Khai cùng Lâm Lạc cũng không khả năng sợ ném chuột vỡ đồ, bị người dùng thế lực bắt ép, bằng không không chỉ cứu không được nhân, còn có thể đưa tính mệnh bọn họ đáp đi vào.

Nhưng mà, nếu hải tặc này phát sinh uy hiếp như vậy, lại ước định địa phương gặp mặt, kia tự nhiên cho thấy bọn hắc tử đã tới, tới Lưu Minh thành chỉ sợ cũng không có ai.

Hai người liền hướng địa phương ngày ấy tiến vào U Âm Sâm Lâm bước đi, dọc theo đường đi mỗi cách vài dặm lại có một bài tử như vậy, viết lời đồng dạng, hiển nhiên đối phương không biết bọn họ từ nơi nào đi ra, sợ bọn họ nhìn không thấy, không biết rải nhiều ít bài tử như vậy.

Lấy cước trình của hai người bọn họ, này bất quá nửa canh giờ liền tới địa phương tiến nhập rừng rậm lúc trước, quả nhiên, chỉ thấy nơi này đã đáp lên rất nhiều trường bông, còn có chút mộc lan tựa như chuông lợn, nhưng bên trong giam giữ là người sống!

Toàn bộ doanh địa hình thành túi tiền trận, trung gian lưu ra một mảnh đất trống đối diện phương hướng rừng rậm phía trước, mà lúc này trong đó đang trình diễn giết chóc máu tanh, vài tên hải tặc đang dùng đao cắt thân thể một gã nam tử, làm huyết nhục, đầu khớp xương của hắc tử từng khối từng khối cắt xuống, đau đến người nọ kêu thảm thiết liên tục, nhưng chỉ có không chết!

Mà ở một bên, còn có bảy tên hải tặc đang gian dân phụ nữ, lực lượng Linh cảnh thường thường không khống chế được, làm nữ nhân dưới thân nổ thành một đoàn thịt nát. Nhưng bọn hắc tử ngược lại cười ha ha, tiện tay đưa tới một nữ tử khác, cởi sạch quần áo và đồ dùng hàng ngày đặt ở dưới thân, tiếp tục hành lạc.

Ở đây thành linh biến thành lò sát sinh cùng dân ngược, nhìn không thấy một tia nhân tính, chỉ có một mặt tàn ác nhất của nhân loại.

Lâm Lạc cùng Tô Nghiễm Khai cũng không có bộ dạng ẩn dấu, bọn họ ở cửa rừng rậm vừa xuất hiện, lập tức đưa tới bọn hải tặc chú ý.

Một trung niên nam tử mặc long bào đi ra, chỉ là tuy rằng khoác hoàng bào, nhưng một thân phỉ khí như thể nào cũng rửa không sạch, cổ áo nữ tử buông ra, lộ ra lồng ngực rậm rạp, khoe mắt có câu ba, canh tăng hung man khí.

- Tô lão đầu, người rốt cục cũng hiện thân rồi!

Hắc tử tiện nói, khí tức tiếp cận Huyền Linh cảnh đỉnh cuộn cuộn mà động, kinh khủng không gì sánh được.

- Người là đầu mục của hải tặc?

Tô Nghiễm Khai giương giọng nói.

- Trẫm, chớ chết, lão tử là Vạn Đạt Quân, đúng là thủ lĩnh của Hắc Lâm hải tặc đoàn!

Mặt theo kia quả nhiên là mặc long bào cũng không thành nhân loại, miệng đầy thô ngôn:

- Lời vô ích không nói nhiều, các người giết mấy huynh đệ của lão tử, hiện tại đi ra nhận lấy cái chết, bằng không trăm vạn tộc nhân của Tô gia người đều bởi vì lão cầu người mà chết!

Muốn đoán được thân phận của Lâm Lạc, Tô Nghiễm Khai cũng không khó, bởi vì lúc trước Hắc Lâm Tông phát thiệp mời đã biết bọn họ tồn tại, mà lúc đó chỉ có bọn họ không có trình diện, hơn nữa tu vi hai người bọn họ sâu nhất, rất dễ đã đem hình tượng một già một trẻ này cùng hai người trong truyền thuyết.

563. Chương 563: Bẫy Rập

Nếu Tô Nghiễm Khai đã quyết định làm, tự nhiên đã ngờ tới có kết quả ngày hôm nay, hắn đã đưa đi một nhóm tinh anh gia tộc, lại hạ lệnh tạm giải tán Tô gia, nhưng rất nhiều người tham luyện quyền thế trong tay, đều không muốn ly khai, kết quả rơi xuống trong tay hải tặc!

Muốn Tô Nghiễm Khai buông tha chống lại đó là căn bản không có khả năng, bằng không không chỉ bản thân phải chết, cũng căn bản cứu không được nhười.

Lâm Lạc lạnh lùng cười nói:

- Chó cùng rút giậu rồi sao?

- Người là Lâm Lạc có danh xưng thiên tài kia sao? Nghe nói mấy bà nương của người lớn lên như hoa như ngọc, chờ lão tử bắt được các nàng. Nhất định phải làm cái mộng của các nàng!

Vạn Đạt Quân miệng đầy lời xấu xa, không có phong thái cao thủ đứng đầu chút nào.

Lâm Lạc tự nhiên sẽ không để loại chó sữa này ở trong lòng, chỉ là sát khí bắt đầu khởi động, ánh mắt như đao.

- Lão tổ, cứu chúng ta!

- Người cứu mạng!

- Cứu chúng ta, lão tổ!

Mà ở trong chuồng lợn, tộc nhân còn lại của Tô gia chỉ có thể đợi làm thịt đều ai khiêu. Tuy rằng những người này cùng Tô Nghiễm Khai không phải quan hệ huyết thống, huyết mạch trải qua hơn mười vạn năm sinh sôi nảy nở không biết loãng tới trình độ nào, nhưng dù sao đều là người Tô gia, Tô Nghiễm Khai cũng không khỏi chau mày.

- Tô lão cầu, còn không ra?

Vạn Đạt Quân hét lớn.

- Lão đại, thoát nhìn Tô lão cầu rất sợ chết!

- Cấp cho hắn một điểm kích thích!

- Chờ ta đi bắt hai người đến!

Bọn hải tặc thấy Tô Nghiễm Khai chỉ là mặt âm trầm không hề động tĩnh, đều không khỏi mắng chửi, một gã hải tặc áp giải hai người ra, một cái là nữ tử xinh đẹp khoảng hai mươi, người còn lại là trung niên nam tử, hai người tướng mạo rất giống nhau.

Hải tặc kia đứng ở phía sau nữ tử, một tay theo vạt áo tiến vào đi cầm nhũ hoa của nàng nói:

- Nói cho Tô lão cầu biết, người tên là gì!

- Ta... ta là Tô Thanh Thanh...

Nàng kia không dám phản kháng, run giọng nói.

- Nói lớn một chút, lỗ tai của Tô lão cầu mắt linh, người nói như muỗi bảo Tô lão cầu nghe thấy như thế nào?

Hải tặc kia hét lớn.

- Ta là Tô Thanh Thanh!

Nàng kia rống thanh kêu lên.

- Hắn là ai? Tên gì, là gì của người?

Hải tặc kia chỉ vào một nam tử khác nói.

- Hắn gọi Tô Bình, là phụ thân ta!

- Tô lão cầu, có nghe hay không, đây chính là phụ nữ Tô gia. Người không nên bỏ qua một hồi trò hay!

Hải tặc kia cạc cạc cười quái dị, rút ra một thanh đao nhọn, ở cái móng của Tô Thanh Thanh vỗ vỗ.

- Cởi y phục ra!

Nguyên bản Linh cảnh cao thủ sát nhân cần gì dùng đao, lấy lợi khí đi ra cũng chỉ là nâng lên một hiệu quả đe dọa, mà hiệu quả này cũng tốt, mấy ngày nay Tô Thanh Thanh sớm đã sợ hãi phá hủy tinh thần, căn bản không dám kháng nghị đâm uy, run run cởi quần áo và đồ dùng hàng ngày của bản thân, lộ ra thân thể thanh xuân của nàng.

Tô Nghiễm Khai cùng Lâm Lạc đều quay mặt qua chỗ khác, trong ánh mắt sát khí càng tăng.

Hành vi như vậy cũng không kích được bọn họ hành động theo cảm tình, chỉ để cho bọn họ sát ý càng mạnh, âm thầm lập thế vô luận dùng cái dạng thủ đoạn gì cũng phải giết sạch những ác phi này.

- Tô Bình, nữ nhi lớn như vậy rồi, là lần đầu tiên thấy thân thể của nàng phải không?

Hải tặc kia cũng không có như người dự liệu tiến hành cường bạo Tô Thanh Thanh, mà là nhìn bên người Tô Bình.

- Ha ha ha, ai tới cùng lão tử đánh đố, người này có cứng hay không?

- Khẳng định cứng rồi, nữ nhi thủy nộn trơn bong ở trước mắt, cứng không đứng lên, đây không phải yếu sinh lý rồi sao!

- Người ngu ngốc a, nếu như yếu sinh lý mà nói, nữ nhi này là ai làm đi ra?

Bọn hải tặc nhất thời cười làm một đoàn.

- Cứng hay không cứng, cởi quần chẳng phải sẽ biết sao!

Một gã hải tặc lấy ra một con dao, kinh khí xẹt qua, quần của Tô Bình nhất thời hóa thành hồ điệp bay khắp bầu trời, lộ ra hạ thân của hắn.

- Thật là cứng rồi!

- Không có ý nghĩa!

Hải tặc ở cái móng của Tô Thanh Thanh vỗ vỗ, quát nói:

- Đi, giúp lão tử người liếm tiểu đệ đệ!

Đây là muốn cho phụ tử ở trước mặt mọi người loạn luân!

Tô Nghiễm Khai càng thêm căm hận, mặc dù hắn có tâm lý chuẩn bị, nhưng thủ đoạn của những hải tặc này ngoan độc cũng vượt qua giới hạn của hắn. Hắn quát chói tai một tiếng, thân hình đã từ sát biên giới trong rừng rậm chạy đi ra, hai tay kéo động, một thanh hoàng kim thánh kiếm bay qua.

- Tô lão cầu, đang chờ người đây!

Bên hải tặc kia nhất thời nhảy ra bảy người, đều là tu vi Huyền Linh cảnh, có ba người thậm chí còn là Huyền Linh cảnh hậu kỳ, đại khái tu đầy hai mươi ba, hai mươi bốn khiếu huyết, mỗi một cái đều vượt lên trước Tô Nghiễm Khai rồi.

Tô Nghiễm Khai đã sống hơn hai nghìn năm, cái mưa gió gì không có trải qua, hắn cũng biết dùng lực lượng của hắn cùng Lâm Lạc căn bản không có khả năng cứu người, mục đích đi ra này cũng không phải cứu người, mà là muốn đích thân giết hao phụ tử kia, để cho bọn họ chết sạch sẽ một chút!

Mà tuy rằng hắn không có khả năng là đối thủ của hải tặc, nhưng muốn lui lại đến sát biên giới rừng rậm cũng không khó, chỉ cần Lâm Lạc mở Tử đỉnh, bọn họ liền có thể lui vào trong rừng rậm, đặt chân ở thế bất bại.

Có thể nói, tuyển ở chỗ này khai chiến, hải tặc này quá thất sách rồi! Bất quá, nếu ở địa phương khác mà nói, Tô Nghiễm Khai cũng tuyệt không đơn giản hiện thân như vậy.

Hoàng kim thánh kiếm quyền qua, phụ tử Tô gia kia căn bản ngay cả cảm giác cũng không có đã bị trăm chết, Tô Nghiễm Khai không ham chiến chút nào, lập tức quay đầu chạy vội vào trong rừng rậm.

- Đi ra rồi còn muốn trở lại!

Kia bảy tên Huyền Linh cảnh hải tặc đều là cười nhạt, đều mở lĩnh vực, đối Tô Nghiễm Khai triển khai rồi điên cuồng công kích.

Bang! Bang! Bang!

Trong lực lượng cuồng quyền, trước rừng rậm mọc lên một cái nấm vân. Linh cảnh cường giả đối chiến đó là hạng gì kinh khủng, ngoại trừ sát biên giới rừng rậm có trận pháp bảo hộ, địa phương khác liền biến thành phế tích, chỉ là một đạo sóng xung kích đẩy ra, trên mặt đất kia đã xuất hiện một cái hố sâu phạm vi chỉ ít vài dặm.

Dư ba chiến đấu tùy ý đẩy ra, này không có ai bảo hộ, những tộc nhân của Tô gia bị nhốt trong lồng giống như gia súc kia, chỉ là bị kinh khí lây dính một chút, liền lập tức tạc thể mà chết.

Gần trăm vạn nhân khẩu ở trong mấy thời gian hô hấp chết hầu như không còn!

Tô Nghiễm Khai vừa giận vừa thương xót, tuy môi lửa của Tô gia còn giữ lại, nhưng muốn một lần nữa khôi phục thịnh cảnh trước đây lại không biết phải mất nhiều ít năm! Nhưng mục đích cũng coi như đạt được, hắn hét giận dữ một tiếng, hướng về sát biên giới rừng rậm gia tốc phóng đi.

- Lưu lại a!

Vạn Đạt Quân lộ ra dáng tươi cười hung ác, vung tay lên, một ánh roi hắc sắc nhất thời hướng Tô Nghiễm Khai đánh qua.

Hắc tiên cũng không phải lĩnh vực hình thành, mà là thực vật chân chính, giống như linh xà, có đại uy năng kinh khủng!

564. Chương 564: Cứu Binh. (1)

- Linh khí!

Tô Nghiễm Khai kêu lên một tiếng đau đớn, tay phải oanh ra một chưởng, chặn vừa đánh tới ba đạo kinh khí, tay trái nhoáng lên, cũng nhiều hơn một thanh kim sắc chủy thủ. Chỉ là trong nháy mắt công phu, chuỗi kim sắc chủy thủ này lập tức phóng xạ ra quang mang rừng rực, mà sắc mặt Tô Nghiễm Khai cũng mạnh mẽ tái nhợt lên.

Linh khí cùng pháp khí bất đồng.

Pháp khí bình thường là ở trong thân thể võ giả sẵn sóc ân cần, thời điểm dùng chỉ cần trực tiếp tế đi ra là được. Mà linh khí không cần võ giả sẵn sóc ân cần, có thể tự động hấp thụ thiên địa linh khí, thế nhưng muốn sử dụng mà nói, trước tiên phải kích hoạt khí linh.

Muốn phát huy toàn bộ uy lực của linh khí, nhất định phải có đủ lực lượng đi kích hoạt, bằng không cho dù là Chủ Linh khí rơi xuống trong tay võ giả Không Linh cảnh, có thể phát huy ra uy lực của Huyền Linh cảnh đã không sai rồi, mạnh hơn đi đề thăng tới đệ tam bộ, kia không sai biệt lắm có thể hút khô võ giả Không Linh cảnh rồi.

Chuôi linh khí này của Tô Nghiễm Khai được từ trong động phủ thượng cổ của tiền bối, đây là một thanh Huyền Linh khí, chỉ là Tô Nghiễm Khai căn bản không có khả năng hoàn toàn kích phát ra uy năng linh khí này, miễn cưỡng có thể đạt được Huyền Linh cảnh đỉnh.

Nhưng này cũng đủ rồi!

Bởi vì tuy cảnh giới của Vạn Đạt Quân so với hắn cao hơn, nhưng Linh khí là Huyền Linh khí, thôi phát đến mức tận cùng cũng chỉ là Huyền Linh đỉnh, cùng chuôi hoàng kim chủy thủ này uy năng tương xứng.

Linh khí này vừa kích hoạt, cho dù không có chủ nhân điều khiển cũng có thể tự chủ tiến hành công kích, sau khi Tô Nghiễm Khai tế ra chủy thủ, thân hình cũng liên tục, vẫn như cũ hướng về Lâm Lạc chạy đi.

- Di, dĩ nhiên còn có linh khí?

Vạn Đạt Quân lộ ra một tia kinh ngạc.

Linh khí không có thể như hàng ngoài đường, nói có thì có, cho dù ở Đông châu cũng là phi thường hiếm lạ! Sở dĩ hắn có thể đạt được linh khí này, chính là cướp sạch một thương thuyền, từ trên người một gã đệ tử thế gia đạt được.

Cũng chính bởi vì vậy, mới triệt để chọc giận “Diên bà nương” kia, đối với Hắc Lân hải tặc triển khai truy sát không tha, cuối cùng chạy trốn tới Nam châu đến.

Đáng tiếc chính là, thiên địa linh khí ở đây quá loãng rồi!

Tuy mấy năm nay Hắc Lân hải tặc dựa vào đánh cướp cũng tích lũy không ít linh thạch, nhưng tiêu hao cũng rất lớn a, tới đây càng không dám tùy ý tiêu xài! Ở đây hoàn cảnh cũng đồng dạng ảnh hưởng tới linh khí, chỉ có thể dựa vào linh thạch đến khôi phục sức khỏe, Vạn Đạt Quân bình thường căn bản luyện tiếu vận dụng linh khí.

Khi thấy Tô Nghiễm Khai cũng tế ra linh khí, Vạn Đạt Quân nhất thời vui vẻ, này biểu lộ cái gì, trong tay đối phương khẳng định có linh thạch, bằng không há có thể vận dụng linh khí? Thật giống như thiên tinh thạch chỉ với Tiên Thiên thập cảnh võ giả, linh thạch đối với võ giả Linh cảnh mà nói quá trọng yếu rồi!

Vạn Đạt Quân không khỏi cười ha ha, hắn không chỉ muốn cướp đoạt linh thạch của Tô Nghiễm Khai, còn đoạt linh khí mạnh hơn!

Tuy lúc này hắc tiên của hắn nhìn như cùng hoàng kim chủy thủ hợp lại tương xứng, nhưng Vạn Đạt Quân nhạy cảm tra giác đến, chuôi hoàng kim chủy thủ này còn không có phóng xuất ra uy lực chân chính!

Hắn tự nhiên động tham niệm.

- Tô lão cầu, chịu chết đi!

Vạn Đạt Quân đâu chịu để Tô Nghiễm Khai bỏ chạy, lập tức chặn lại.

Muốn thu linh khí chỉ có hai biện pháp: một, lấy lực lượng càng mạnh ngạnh sanh áp chế linh khí; hai, giết chết chủ nhân, linh khí kia vô chủ, lực lượng hao hết là có thể đơn giản thu lại, sửa họ đổi danh rồi.

Bất quá, thực lực của Vạn Đạt Quân cũng chỉ là Huyền Linh cảnh tiếp cận đỉnh, xa xa không đủ để trấn áp hoàng kim chủy thủ, mạnh mẽ thu nói không chừng còn có thể hoàn toàn kích phát linh khí uy, có thể đem hắn chém chết!

Bởi vậy với hắn mà nói lựa chọn tốt nhất tự nhiên là oanh sát Tô Nghiễm Khai, hoàng kim chủy thủ kia chính là của hắn rồi!

Bang! Bang! Bang!

Tô Nghiễm Khai cùng Vạn Đạt Quân kịch liệt giao phong, nhưng Tô Nghiễm Khai căn bản không có ý liều mạng, mỗi một chiêu đều là vừa chạm tức đi, tràng diện nhìn như kịch liệt không gì sánh được, nhưng thực chất cũng không đến nơi đến chốn.

Mặt khác bảy tên hải tặc Huyền Linh cảnh cũng vây quanh, muốn vây khốn Tô Nghiễm Khai.

Nhưng thật muốn khốn chết một gã võ giả Linh cảnh đồng cảnh giới, đây cũng thập phần miễn cưỡng, nếu muốn vây chết, hai mươi cái mới có tương đối nắm chắc! Tô Nghiễm Khai không ham chiến chút nào, sau mấy chiêu hư, đã tiếp cận sát biên giới rừng rậm.

- Hắc!

Bảy tên hải tặc kia đều rống to hơn, vung tay lên, đều đánh ra một dây thừng hắc sắc, hướng Tô Nghiễm Khai quyiến đi.

Này cũng không phải linh khí, mà là công cụ cướp bóc của bọn hải tặc sử dụng, kỳ thật tác dụng ở chỗ kéo dài thời gian mà thôi. Hơn nữa, bởi vì Linh cảnh cường giả sử dụng, dây thừng này tuy không có lực sát thương gì, nhưng độ cứng cỡ ngay cả đệ tam bộ Linh giả cũng không nhất định cắt đoạn được!

Bọn họ không biết làm hải tặc bao nhiêu năm, cướp bóc nhiều ít đội thuyền, phối hợp này tự nhiên cũng là ăn ý không gì sánh được. Bảy sợi dây thừng phân biệt triển hướng tứ chi, cổ... của Tô Nghiễm Khai.

Tuy Tô Nghiễm Khai hết sức né tránh, nhưng tránh được một hai sợi cũng không tránh được toàn bộ!

Ba! Ba!

Tay trái cùng chân phải của hắn phân biệt cuốn lấy một sợi dây thừng!

- Ha ha, Tô lão cẩu, ngươi chết định rồi!

Tám người đều lộ ra dáng tươi cười dữ tợn.

Tuy Tô Nghiễm Khai kiệt lực cởi dây thừng ra, nhưng điểm cự ly này đối với cao thủ mà nói tính toán cái gì. Chỉ cần đình lại trong nháy mắt, Vạn Đạt Quân liền có thể truy tới.

Lâm Lạc quyết định thật nhanh, lập tức động thân mà ra, muốn thay Tô Nghiễm Khai tranh thủ một chút thời gian.

- Đừng động lão phu, lui về!

Tô Nghiễm Khai quát to.

Những hải tặc này ở ngoại rừng cùng bọn họ can thiệp, kỳ thực là một kế sách. Để Lâm Lạc cùng Tô Nghiễm Khai cho rằng có thể đơn giản thoát thân, mới dám đi ra đánh một trận. Mà bọn hải đạo đã sớm chuẩn bị tốt công cụ kéo dài thời gian, chờ bọn họ mắc câu mà thôi!

Lâm Lạc đập ra, lực hệ lĩnh vực mở, cấp tốc co rút lại, chỉ ở trước người hắn hình thành một cái tiểu thể giới.

Đây nếu đánh với người đồng cảnh giới, Ngũ hành tiểu thể giới của Lâm Lạc tuyệt đối vô địch, căn bản không cần áp súc. Nhưng hiện tại hắn đối mặt là bát đại Huyền Linh cảnh cao thủ, này lấy yếu chống mạnh. Hắn căn bản không có hy vọng xa vời muốn chiến thắng đối thủ, chỉ là cho tiểu thể giới co rút lại bên người, nâng lên tác dụng phòng ngự.

Hắn không chỗ nào sợ hãi ngênh ra, song quyền oanh tới chống lại Vạn Đạt Quân.

- Tiểu tử muốn chết!

Vạn Đạt Quân chẳng đáng kêu lên, võ giả bát đồng cảnh giới trong lúc đó có một hào rộng khó có thể vượt qua, tuy Lâm Lạc đạt được Không Linh cảnh đỉnh, nhưng chỉ chưa qua Huyền Linh cảnh là hoàn toàn có thể nghiền áp!

Huống chi Vạn Đạt Quân đã tu đầy ba mươi bốn khiếu huyết, thiếu chút nữa đạt được Huyền Linh cảnh đỉnh, lực lượng không biết muốn cường đại hơn Lâm Lạc nhiều ít!

565. Chương 565: Cứu Binh. (2)

Bang!

Trong một cái đối oanh, lực lượng của Vạn Đạt Quân cũng oanh tới phía trên tử khí, lập tức bị suy yếu chín thành, lại đánh tới trước người Lâm Lạc, ngũ hành tiểu thể giới phát uy, đối kháng được lĩnh vực công kích cao hơn một đại cảnh giới.

Muốn nói sáu lĩnh vực của Lâm Lạc nếu đơn giản chồng chất mà nói, ở lĩnh vực của Huyền Linh cảnh trùng kích sẽ lập tức tán loạn! Thế nhưng Ngũ hành tương sinh, hình thành tiểu thể giới hoàn mỹ cũng chính là một cái thiên địa uy năng, này uy lực tự nhiên không phải năm lĩnh vực chất chồng đơn giản như vậy.

Tuy không địch lại, nhưng Lâm Lạc cũng không có bị thương thể quá nặng, một búng máu lập tức phun ra, sắc mặt trắng bệch, nhưng mà kháng được một kích này!

- Ngũ hành tiểu thể giới!

Vạn Đạt Quân ánh mắt lạnh lẽo, lộ ra một cổ kiêu kỳ. Nếu như đây là Đông châu mà nói, người như Lâm Lạc sẽ được thể lực lớn hấp thu, trọng điểm bồi dưỡng, hoặc sẽ lập tức bị đánh chết, không để cho cơ hội lớn lên!

Người như vậy quá nguy hiểm rồi!

Ở trong nháy mắt, Vạn Đạt Quân thậm chí muốn bỏ xuống mặc kệ Tô Nghiễm Khai mà trực tiếp đuổi theo giết Lâm Lạc, nhưng nghĩ đến Linh khí mê hoặc, hấn đề xuống sát tâm, lại hướng Tô Nghiễm Khai phóng đi.

Chỉ là hấn bị Lâm Lạc cản trở một nháy mắt, cũng cho Tô Nghiễm Khai thắng được thời gian quý giá, đã cỡi ra dây thừng trên chân, chỉ cần có thể đứng lúc lại cỡi ra dây thừng trên tay, vậy liền có thể Long du tứ hải!

Nhưng đúng lúc này, nắm dây thừng lần thứ hai quẫy tập tới!

Lâm Lạc bị đánh bay, Tô Nghiễm Khai còn đang cỡi ra sợi dây thừng cuối cùng, căn bản không thể nào né tránh! Này cho dù chỉ có một dây thừng trói lại, nhưng Vạn Đạt Quân là có thể đúng lúc chạy tới, Tô Nghiễm Khai cũng sẽ không có khả năng có cơ hội thoát thân nữa.

- Ha ha ha, xem ra lão nương tới đúng thời gian!

Một tiếng cười to vang lên, chỉ thấy một bóng người bắn ra, trong tay càng có một thanh khảm đao chùng trượng, sát khí thăm liệt như thực chất, cho dù võ giả Không Linh cảnh cũng là khắp cả người phát lạnh.

- Tặc bà nương!

Vạn Đạt Quân cả người run rẩy, lập tức thân thể lui nhanh, quát nói:

- Toàn thể lui lại!

Cư nhiên ngay cả dũng khí đánh một trận cũng không có trực tiếp lui lại, có thể thấy được đối với vị “tặc bà nương” này có bao nhiêu kinh sợ!

Bóng người thiểm điện, một nữ tử vóc người thon dài cũng xuất hiện ở trước mặt Tô Nghiễm Khai, Lâm Lạc.

Lâm Lạc đã tính toán cao rồi, nhưng nữ tử này không dưới Lâm Lạc chút nào, vóc người càng nóng bỏng mê người, đặc biệt bộ ngực của nàng cao cao hờ ra, vĩ đại đến có thể để Tô Mị cam bái hạ phong.

Mà khuôn mặt của nàng mỹ lệ không gì sánh được, anh khí bình bình, phong tư tuyệt đẹp!

Rõ ràng là siêu cấp mỹ nữ, nhưng trong tay lại cầm đại đao, để nàng xem đi tới có vẻ phi thường bưu hãn, rất có tư thế nữ bạo long.

- Hải tặc ghê tởm, dám để lão nương đuổi hơn một năm, còn muốn trốn!

Nàng gào thét một tiếng, lại có hơn mười người bỗng nhiên hiện ra, cũng thuần một sắc hắc y nam tử, trên mặt mỗi người mang theo vẻ xơ xác tiêu điều.

Không Linh cảnh, Không Linh cảnh, Không Linh cảnh!

Những người này dĩ nhiên toàn bộ là tu vi Không Linh cảnh, lại một cổ lực lượng kinh khủng có thể quét ngang Nam châu.

- Hắc Sát quân!

Bọn hải đạo đều kinh hô, ở trước mặt cổ tân lực lượng này, bọn hắn biểu hiện như đám ô hợp, căn bản không có phản kháng hữu hiệu, đều là mọi nơi chạy trốn, vội vàng như chó nhà có tang, nhìn không ra một tia phong thái của Linh cảnh chí cường giả.

- Sát!

- Sát!

- Sát!

Hắc y nam tử này song song vung tay, tuy người không nhiều lắm, nhưng có một loại sát khí như thiết huyết đại quân, chiến ý dung hợp, đúng là hình thành một đại đao lớn trăm trượng!

- Trăm!

Mỹ nữ cao gầy kia tay phải nhất chiêu, chiến ý đại đao này cũng ứng thể mà động, ở dưới huy vũ của nàng hướng về một phương hướng trấn xuống.

Bang!

Mặt đất lập tức bị bổ ra một hố sâu trăm trượng, tám đạo thân ảnh được bay ngược lên, ở giữa không trung đã hóa thành một đoàn huyết vũ, dĩ nhiên một kích tất sát!

Thật là lợi hại!

Kia là tám Không Linh cảnh chí cường giả a, dĩ nhiên một kích giết chết, này có điểm ngoan độc a!

Nhìn thấy cảnh này, đám hải tặc càng không dám liều mạng, chỉ lo thoát được nhanh hơn.

Đáng tiếc, những Hắc Sát quân kia cũng không phải là dễ nắm, đều triển khai trận hình vây đánh lên. So với việc hải tặc từng binh sĩ tác chiến, chỉ lo chặt vật mà chạy, Hắc Sát quân này thực sự là thể hiện ra tính kỷ luật nghiêm túc của quân đội, trận hình nghiêm cẩn, công thủ rõ ràng.

Mặc dù nhân số của Hắc Sát quân chỉ bằng một nửa đối phương, nhưng trận hình biến hóa, từng hải tặc đều cảm giác bản thân như được bảy tám người song song vây công, hoàn toàn chỉ có thể bị động chịu đòn.

Lê ra, cho dù tám người cũng rất khó vây khốn võ giả đồng cảnh giới, nhưng Hắc Sát quân cũng thông qua trận hình biến hóa, trận hình thọc sâu, hình thành tầng tầng vây quanh, để những hải tặc này thật vất vả phá vỡ một tầng phòng ngự, ở trước mặt lại xuất hiện tầng thứ hai, tầng thứ ba phòng ngự phong tỏa, căn bản nhìn không ra sinh lộ.

Tổ chất của nhân viên song phương, phối hợp căn bản không ở một đẳng cấp, nhất thời hình thành đơn phương tàn sát!

Này đại khái là diên bà nương Lữ gia cùng thuyền nàng suất lĩnh trong miệng hải tặc, tuy chậm rất nhiều ngày, nhưng rốt cục cũng chạy tới!

Nhưng lông mày Lâm Lạc hơi nhíu, nếu cổ lực lượng này cũng xem bọn hắn ở đây không có cao thủ gì, muốn như hải tặc ủng binh làm Vương mà nói, kia mang đến tai nạn càng hơn hải tặc.

Mà theo hiện tại đến xem, những người này cũng cứu Tô Nghiễm Khai một mạng, Lâm Lạc suy nghĩ một chút có nên gia nhập trong bao vây tiểu trừ hay không, những hải tặc này cùng hung cực ác, trên tay tạo nhiều ít sát nghiệt, một cái cũng lưu không được!

- Lâm huynh, Tô tiền bối!

Một tiếng cười lớn, thân ảnh của Phạm Thương Vũ cũng bắn ra.

- Phạm huynh, người không có chết?

Lâm Lạc không khỏi kinh hãi, đối với vị Vô Song Chiến Thần này hẳn là tràn ngập hảo cảm, sau khi biết Phạm, Điền, Dịch tam đại gia tộc toàn bộ bị diệt, hẳn cho rằng Phạm Thương Vũ cũng chết, không nghĩ tới dĩ nhiên có thể tái kiến hắn.

- Ta không đồng ý gia tộc hưởng đám hải tặc này khuất phục, bởi vậy cũng không có theo gia tộc đồng hành, mới may mắn tránh khỏi một kiếp!

Phạm Thương Vũ lộ ra một vẻ âm đạm, dù sao chết đều là tộc nhân của hắn.

- Ta lưu lạc hải ngoại, cũng ngoài ý muốn gặp những người tự xưng là Lữ gia này đang truy sát hải tặc, lại biết được tin tức của các người, liền lập tức dẫn bọn hắn tới!

- Ha ha, kia cần phải đa tạ Phạm huynh rồi!

Lâm Lạc cười to.

Nếu không phải Phạm Thương Vũ đứng lúc mang những Hắc Sát quân này đến đây, Tô Nghiễm Khai thật rất khó thoát thân, thậm chí có khả năng bỏ mạng ở nơi này!

- Lâm huynh, chúng ta liên thủ giết địch!

Phạm Thương Vũ dừng cảm nói.

Tuy rằng trước đây Lâm Lạc là hậu bối của hắn, nhưng võ đạo chi lộ, người giỏi làm thầy, nếu như Lâm Lạc dần dần đạt được đệ nhị bộ mà nói, hẳn còn phải trái lại gọi Lâm Lạc là tiền bối.

566. Chương 566: Chém Giết Hải Tặc. (1)

Hai người liên thủ giết ra, một cái song hệ đồng tu, một cái lĩnh vực hình thành tiểu thế giới, uy lực vô cùng lớn, chỉ cần không gặp Huyền Linh cảnh cao thủ, kia hoàn toàn là quét ngang vô địch.

Phạm Thương Vũ cũng không hổ danh thiên tài, trước đây qua Lăng Kinh Hồng học được áp súc lĩnh vực, hiện tại cũng từ những hải tặc này học được lĩnh vực dung hợp thuật, lĩnh vực hỗn hợp uy lực vô cùng lớn!

Đồng dạng là song lĩnh vực, lĩnh vực hỗn hợp của Phạm Thương Vũ rõ ràng uy lực càng mạnh, thậm chí có thể cùng tam lĩnh vực liều mạng mà không rơi hạ phong, để Lâm Lạc nghĩ rất là kỳ quái. Nhưng nếu hắn biết những hải tặc này sở dĩ có thể hình thành lĩnh vực thứ hai, thứ ba là ăn đan dược mà hình thành nguy hiểm căn, sẽ có thể đoán được là vì sao rồi.

Tuy hai người bọn họ dừng mãnh, nhưng mãnh cũng không bằng mỹ nữ khí phách kia!

Tuy tu vi nữ tử này cũng chỉ là Huyền Linh cảnh đỉnh, nhưng một thanh đại đao huy vũ, cũng phi thường dừng mãnh, hơn nữa so với Hắc Sát quân hình thành chiến ý chỉ đao cắt ngang loạn phách, một người giết hải tặc còn hơn tất cả những người còn lại!

Khí phách kinh người!

- Tặc bà nương, lão tử chắc chắn sẽ giết người!

Vạn Đạt Quân một bên huy động khai đao linh khí, một bên trong miệng không sạch sẽ nói, tựa hồ trên tay đánh không lại muốn từ trong miệng đòi lại thượng phong.

- Lão nương trước tiên phế đi vật hại người của người!

Khí phách mỹ nữ huy đao xông về phía trước, đại đao vũ động đánh ra một đạo trận phong. Ngưng luyện như thực chất, tuyệt đối so với một kích toàn lực của võ giả Không Linh cảnh còn muốn kinh khủng hơn.

Lâm Lạc không khỏi đỏ mồ hôi, nữ nhân này tu vi cao, người lớn lên rất đẹp, nhưng tính tình này lại mạnh mẽ tới cực điểm.

Tu vi của Vạn Đạt Quân cực cao, tay lại cầm linh khí, nhưng trận pháp của Hắc Sát quân cũng không phải bài biện, tuy không ai có thể ngạnh ăn công kích của hắn, nhưng có thể thông qua trận pháp xảo diệu phân chia những lực lượng này.

Một người ăn không tiêu, có thể mười người chia sẻ, mười người chia không được, vậy thì hai mươi người!

Tuy Vạn Đạt Quân nhất ý chạy trốn, cũng căn bản cũng vô pháp như nguyện, Hắc Sát quân ngạnh sanh vây khốn, chỉ có thể cùng khí phách mỹ nữ liều mạng.

- Lão nương giết người!

Khí phách mỹ nữ xoay chuyển đại đao, hướng về Vạn Đạt Quân cuồng phách mà đi.

Luận cảnh giới, Vạn Đạt Quân cũng chỉ là kém hơn khí phách mỹ nữ một chút, mọi người đều đồng dạng có linh khí, kém cũng không phải rất lớn. Nhưng ở trong Hắc Sát quân cùng khí phách mỹ nữ giao chiến, thực sự là tự tìm tử lộ!

Khí phách mỹ nữ không ngừng dẫn động Hắc Sát quân hình thành chiến ý chỉ nhận tiến hành điên cuồng phách khảm, tạo thành đả kích gần như hủy diệt cho Vạn Đạt Quân.

Này rất giống Dịch Hội Nhiên truyền xuống pháp trận đối kháng Lô Đình Thú, có thể dùng lực lượng trong trận hội tụ đến trên người ở trận nhãn. Bất quá, lực lượng này xa xa không có thái quá như vậy, nhưng thắng ở trường lực kéo dài, cũng không chỉ có thể sử dụng ba lần là cực hạn.

Ở dưới oanh kích dạng này, Vạn Đạt Quân tử vong chỉ là vấn đề thời gian.

- Xú bà nương, lão tử cho dù chết, thành quỷ cũng sẽ mỗi ngày ám người!

Vạn Đạt Quân ngoại trừ đùa giỡn khua môi múa mép ra, xác thực là không có cách nào rồi.

- Muốn ám lão nương cũng có nhiều người rồi, nhưng người nào điều không phải bị lão nương đá bạo mệnh căn!

Khí phách mỹ nữ huy vũ trường đao, thế tiến công không ngừng, một đao cuối cùng rơi xuống, thân thể của Vạn Đạt Quân nhất thời bị phân thành hai, huyết vũ bay đầy trời, âm âm từ không trung ngã xuống, bị chết triệt triệt để để.

Linh vực đã bị áp chế, thân thể căn bản không có khả năng khép lại!

Đầu lĩnh vừa chết, hạ nhân càng thêm không có ý chí chiến đấu. Không quá nửa canh giờ, hải tặc còn lại đều bị giết chết! Mà trái lại đội phương Hắc Sát quân, chỉ có bảy người bị thương nhẹ, nhiều lắm là một hai ngày có thể khu trục, khỏi hẳn không có vấn đề.

Chiến lực này mạnh yếu đối lập, thật giống như trên trời dưới đất!

- Tiểu bạch kiếm, người rất không tệ!

Sau khi chiến đấu chấm dứt, khí phách mỹ nữ thu đại đao vào trong cơ thể, đi tới trước người Lâm Lạc, nhìn hắn quan sát một trận.

- Lão nương tên Lữ Nguyệt Đồng, có hứng thú làm bộ hạ của lão nương hay không?

Nhìn một nữ tử đẹp như thiên tiên, niên kỷ còn trẻ một ngụm một cái lão nương, trong lòng Lâm Lạc có chút cảm giác buồn cười nói:

- Ta là Lâm Lạc, không phải tiểu bạch kiểm!

- Ân, tiểu bạch kiểm Lâm Lạc, suy nghĩ đề nghị của lão nương một chút a!

Lữ Nguyệt Đồng một bên cùng Lâm Lạc nói chuyện, một bên cũng quay đầu sang Hắc Sát quân hét lớn, để cho bọn họ chỉnh lý đội hình.

Lâm Lạc không khỏi cười khổ, nữ nhân này cũng quá tục tũn rồi, nhưng hấn lập tức nhàn tình sáng lên nói:

- Các người là đến từ võ đạo gia tộc ở Đông châu?

- Đương nhiên! Chúng ta là đến từ Lang Nguyệt Vực, Kỳ Vân tam Đình Lữ gia!

Một gã hắc y thanh niên đi tới, thần tình rất là kiêu căng, tu vi Huyền Linh cảnh sơ kỳ, cũng tương đối hách nhân.

Tên này ngu ngốc cho ai xem a!

Lâm Lạc cùng Phạm Thương Vũ đều là người Nam châu, vậy cái gì Lữ gia Mã gia, nói khoác như vậy có cái ý nghĩa gì sao?

Mà Lữ Nguyệt Đồng đại khái cũng có chút không thích thanh niên này, chán ghét liếc mắt nhìn hấn nói:

- Không sai, chúng ta đến từ Đông châu, tiểu bạch kiểm Lâm Lạc, làm thủ hạ của ta nha!

Ánh mắt nàng sáng quắc nhìn Lâm Lạc, thật giống như lão nam nhân háo sắc nhìn một tiểu cô nương chăm chăm, để Lâm Lạc toàn thân mơ hồ phát lạnh.

Bất quá, Nam châu thiên địa linh khí quá loãng, tuy Lâm Lạc có thể luyện hóa Ngũ hành tinh hoa dễ dàng, nhưng linh khí không đủ, Ngũ hành tinh hoa này cũng rất khó uẩn dục, hấn tu luyện cũng trở nên trắc trở không gì sánh được.

Từ khi biết có đông tây nam bắc tứ châu chi phân, Lâm Lạc liền có ý đi phiến tân thiên địa này xông vào một lần, cùng lúc dễ dàng bản thân, về phương diện khác cũng là muốn gặp bọn người Bạch Uyển Hoa.

Hấn thụ ân cứu mạng của Bạch Uyển Hoa, lúc này lại không biết nàng đến tột cùng sống hay chết, hấn phải đi gặp vị ân nhân thay hấn đỡ một kích chí tử này!

Hai nguyên nhân cộng cùng một chỗ, quyết định của Lâm Lạc cũng sẽ không khó đón.

- Ta cần chuẩn bị một chút!

Hấn suy nghĩ một chút nói, quyết định lớn như vậy cũng cần cùng các nàng Tô Mị câu thông một chút.

Lữ Nguyệt Đồng còn không có trả lời, thanh niên hắc y kia đã không nhịn được nói:

- Nguyệt Đồng chiêu người tiến nhập Hắc Sát quân là để mắt người, người còn suy nghĩ cái gì! Hừ, cái địa phương quỷ quái này linh khí quá loãng, ở chỗ này ngốc một ngày tu vi của chúng ta sẽ rơi xuống một chút. Người gánh chịu được hậu quả như vậy sao?

- Hàn Triết Thao, người lại lắm miệng, lão nương sẽ đánh nát miệng chó của người!

Lữ Nguyệt Đồng không lưu tình chút nào nói, khí phách mười phần.

567. Chương 567: Chém Giết Hải Tặc. (2)

Thanh niên hắc y được xưng là Hàn Triết Thao kia mặt lộ vẻ không cam lòng, cũng không có đi tranh luận, tựa hồ biết tác phong của Lữ Nguyệt Đồng, lại muốn lắm miệng thật đúng là có khả năng bị nàng trực tiếp tát gãy răng.

Lâm Lạc hướng Lữ Nguyệt Đồng hỏi sự tình Đông châu cùng Lữ gia, mà nữ tử khí phách này mười phần này cũng không có giấu diếm chút nào. Ngược lại cái này cũng là chuyện tình mọi người đều biết, cũng không phải huyền bí gì.

Phạm Thương Vũ cũng lẳng lẳng nghe, trên mặt có chút ý động, tự nhiên cũng có ý đi Đông châu. Mà Hàn Triết Thao kia tuy rằng vẻ mặt khó chịu, cũng không chịu bỏ đi, tựa hồ sợ tiểu bạch kiểm Lâm Lạc này câu Lữ Nguyệt Đồng đi, một bộ đề phòng cướp mất vật báu.

Võ đạo cảnh giới ở Đông châu quả nhiên mạnh hơn nơi đây một mảng lớn!

Có thể nói như thế này, Linh cảnh cường giả ở Đông châu tương đương với Tiên Thiên cảnh ở đây. Có thể thấy được võ đạo nơi này là phồn vinh cỡ nào rồi!

Đông châu có tất cả ba mươi sáu vực, diện tích mỗi một vực đều tương đương với một Thần quốc! Bất quá, lúc ban đầu Đông châu chỉ có ba vực, sau lại được một vị đại năng mở rộng, cuối cùng hình thành siêu cấp đại lục ba mươi sáu vực hôm nay!

Mà ba vực lúc đầu kia cũng bị xưng là nội tam vực, ba mươi ba lãnh thổ quốc gia còn lại thì được xưng là ngoại vực. Nội tam vực là Thánh địa võ đạo của Đông châu, Chủ Linh cảnh siêu cấp cường giả cũng có rất nhiều!

Đông châu không có quốc gia chi phân, chỉ có gia tộc cùng tông môn cường thế, thống trị lãnh thổ quốc gia. Từng lãnh thổ quốc gia chia làm vô số tiểu khu vực, xưng là Đình. Giống như gia tộc dòng họ đến phân chia, ví dụ như Trầm gia Đình là đại biểu khu vực kia là bị Trầm gia khống chế.

Kỳ Vân tam Đình là do Kỳ Vân tông khống chế, hơn nữa khu vực tổng cộng lớn như tam Đình. Lữ gia chỉ là một tiểu gia tộc thuộc về Kỳ Vân Tông, nhưng vẫn như cũ có Lão tổ đệ tứ bộ tọa trấn, có thể thấy được võ đạo Đông châu hưng thịnh.

Bất quá giới hạn trong trình tự thực lực, Lữ Nguyệt Đồng lý giải đối với Đông châu cũng không quá mức khắc sâu, rất nhiều cơ mật là trình tự của nàng không thể chạm đến, cái này giống như tứ đại gia tộc Đại Thông quốc há có thể biết bí ẩn của Thần quốc?

Thực lực Đông châu đấu đá còn muốn nghiêm trọng hơn nơi đây mấy trăm lần, Lâm Lạc cũng không dám hướng Lữ Nguyệt Đồng trực tiếp tìm hiểu tin tức của mấy người Bao Thức Lễ, ngay cả các loại chuyện tình về Thiểm Điện tộc cũng không có đề cập.

Lữ Nguyệt Đồng biểu thị có thể cho Lâm Lạc một tháng thời gian, đến lúc đó có thể đi hải cảng Tiên Lâm thành của Đại Việt Quốc tìm bọn họ, thuyền của bọn họ đậu ở chỗ này.

Lúc này bọn họ rời đi, phải về bổ sung nước và thực vật, tuy võ giả Linh cảnh chỉ dựa vào hấp thu linh khí sẽ không chết đói, nhưng ăn uống chỉ dục vốn là một loại hưởng thụ, mục đích tu võ cũng không phải để khổ thân?

Lâm Lạc mời Phạm Thương Vũ tiến nhập U Âm Sâm Lâm, sau khi bọn họ đại chiến một hồi, cũng cần dựa vào linh khí trong rừng rậm khôi phục.

Đi Đông châu, kia là một đại sự!

Có người nói bọn người Lữ Nguyệt Đồng ở trên biển phiêu bạt một năm rưỡi thời gian. Tuy lúc đó không có đường hàng hải chuẩn xác, nhưng căn cứ đường hàng hải ghi chép, lúc này bọn họ đi cũng cần ở trên biển một năm!

Hơn nữa trên biển có lốc xoáy kinh khủng, mãnh thú Linh cảnh ngũ bộ trở lên, tràn ngập nguy cơ trùng trùng, nếu không phải Lữ Nguyệt Đồng hạ tử lệnh nhất định phải giết chết hải tặc kia, bọn họ là tuyệt không vượt biển mà đến.

Nếu không phải linh khí ở đây không thể tu luyện, bọn họ thật sẽ ở lại Đông châu, có chút người thậm chí không muốn mạo hiểm lần thứ hai xuyên qua biển rộng, này quả thực là cầm tính mệnh bản thân mạo hiểm!

Nói cách khác, bọn người Lữ Nguyệt Đồng căn bản không có mười phần nắm chắc có thể an toàn trở lại Đông châu!

Bởi vậy, Lâm Lạc phải cùng tứ nữ câu thông một chút, thuyết phục các nàng lưu lại, hẩn đi Đông châu mở đường.

- Đi a, đi Đông châu, phải đi Đông châu!

Tô Mị rất sáng khoái đáp ứng xuống, Lâm Lạc nguyên bản cho rằng nàng ủng hộ mình, cũng không chờ đáng tươi cười của hẩn lộ ra, yêu nữ lại nói:

- Chúng ta cũng muốn đi đại khai nhân giới!

Lâm Lạc lập tức nhúc nhủ đầu, nếu chỉ có hẩn một người đó là đi hay lưu chỉ ở một ý niệm, nhưng tứ nữ đồng hành mà nói, hẩn sẽ khó tránh khỏi có chỗ cố kỵ.

- Chúng ta là phu thê, người đi tới đâu, chúng ta đi đến đó!

Tô Mị vừa nói một câu, sau đó nhìn Trữ Kiều Nguyệt một chút, nữ nhân kia vội vã gật đầu không ngừng, tựa như kẻ phụ hoạ.

- Lần này vô luận người nói như thế nào, đều phải mang ta đồng hành, bằng không, nếu người dám len lén ly khai, ta trực tiếp đi vào rừng rậm!

Lăng Kinh Hồng cũng đá một cước.

Nàng thần tình kiên định, để Lâm Lạc không chút nghi ngờ tính thực tiễn của nàng, tất nhiên là không phải dọa hẩn!

- Đúng vậy! Đúng vậy!

Trữ Kiều Nguyệt là kẻ phụ hoạ tiêu chuẩn, ở dưới hai nữ nhân cường thế chủ đạo, không ngừng gật đầu, nhưng bị Lâm Lạc trừng mắt, nàng lập tức chột dạ cúi thấp đầu, bắt đầu chơi ngón tay rồi.

Hai nàng này đều hạ quyết tâm, Lâm Lạc khuyên bảo vô hiệu, cũng chỉ bất đắc dĩ đáp ứng.

Nhưng chuyến Đông châu này tuy nguy cơ trùng trùng, nhưng cũng tràn ngập kỳ ngộ, hướng hồ Lâm Lạc phục dụng Song Tu quả, tứ nữ cũng chỉ có bồi ở bên người hẩn mới có thể duy trì tu vi tăng vọt.

Lâm Lạc gật đầu đồng ý, năm người đồng hành cũng thành chuyện tình vắn đã đóng thuyền.

Kỳ thực Trữ Kiều Nguyệt ham ăn biếng làm là rất không muốn đi Đông châu, một là nơi ở không quen, tất cả đều phải bắt đầu một lần nữa, hai là ở chỗ này làm phu nhân của Linh cảnh chí cường giả, không chỉ vô cùng hưởng thụ, càng được người người tôn kính, duy nhất khó chịu chính là phải xem mặt đen của sát tinh Lâm Lạc này.

Nhưng đi Đông châu, Linh cảnh cường giả đầy đất, nàng hưởng lạc là không có, nhưng còn phải chịu mặt đen của Lâm Lạc, này quá oan uổng rồi?

Nhưng hai nàng kia cường thế, nàng căn bản không dám phản kháng, đợi cho sau khi Lâm Lạc hạ quyết định, nàng muốn đổi ý cũng không còn kịp rồi. Cũng may nàng đã quen Lâm Lạc cường thế, nên cũng sẽ không có ủy khuất cỡ nào.

Đông châu là Thánh địa võ đạo, chuyến này chỉ cần sống, kia tất nhiên có thể ở võ đạo có thu hoạch rất lớn! Phạm Thương Vũ biểu thị muốn cùng Lâm Lạc đồng hành, nhưng Tô Nghiễm Khai phải ở lại chỗ này.

Trải qua hai đại kiếp của Lôi Đình Thú cùng Hắc Lân hải tặc, võ đạo Nam châu điều linh đã đạt đến mức thấp nhất trong lịch sử, Linh cảnh lão tổ chỉ còn hẩn, Lâm Lạc, Phạm Thương Vũ, Đường Diễm, Bảo Bảo đại tiên tổng cộng năm người, đương nhiên, còn có Đại Hắc Miêu San San đại nhân kia, nhưng không biết đi nơi nào.

Mà tam đại Thần quốc mười hai đại gia tộc hầu như toàn bộ bị diệt, võ đạo Nam châu không sai biệt lắm đã bị đả kích tính hủy diệt, Tô Nghiễm Khai lại muốn ly khai mà nói, vậy Nam châu thực sự là không có người lãnh đạo!

568. Chương 568: Giải Quyết Tốt Mọi Chuyện. (1)

Hắn biểu thị muốn tọa trấn Nam châu, sẽ không theo bọn người Lâm Lạc rời đi.

Thái Kế Vũ cũng rất muốn đi Đông châu kiến thức một chút, nhưng hắn mới vừa vào Minh Dương cảnh, đi Đông châu thực sự là làm kiến cũng không đủ, nên phải thành thành thật thật cùng Lâm Nguyệt Lộ ở lại!

Bọn người Tôn Đông Dương kỳ thực cũng muốn đi theo, nhưng khổ nỗi đều là lực bất tòng tâm, không dám cho Lâm Lạc thêm phiền phức, chỉ nói chờ Lâm Lạc đi Đông châu có căn cơ, lại hộ tống bọn họ đi tới.

Đối với Lâm Lạc có thể ở Đông châu đặt chân hay không, tất cả mọi người không có một tia hoài nghi!

Lúc trước Lâm Lạc từ Bạch Dương Trấn chạy đến, tu vi Tiên Thiên cảnh hoàn toàn không bị bất luận kẻ nào dễ trong mắt, thế nhưng gần gũi vài năm, hắn đã là Linh cảnh lão tổ, chỉ kém một bước nữa là có thể tiến nhập Huyền Linh cảnh!

Thiên tài như vậy, cho dù ở Đông châu vô đạo Thánh địa như vậy cũng có thể lập tức bộc lộ tài năng, dẫn động phong vân, như hắn ở chỗ này như nhau!

Tuy rằng hạ quyết định muốn đi Đông châu, nhưng Lâm Lạc còn có rất nhiều chuyện phải giải quyết, Lữ Nguyệt Đồng ột tháng kỳ hạn thật là có chút thiếu hụt.

Đi Đông châu, hắn chỉ mang Lăng Kinh Hồng, Tô Mị tứ nữ, hơn nữa vừa đi là không biết bao lâu, hắn phải làm tốt an bài thích đáng. Nhược điểm lớn nhất của Bạch Dương Trấn Lâm gia là không có cao thủ chân chính tọa trấn, nhưng hôm nay thế giới này trải qua Lôi Đình thú cùng hải tặc hai lần kiếp nạn, cao thủ cũng kém không nhiều lắm chết hết rồi, Địa Nguyên cảnh khôi lỗi cũng muốn trong núi không hổ, miễn cưỡng có thể làm hầu tử xưng vương. . .

Hơn nữa có Tô Nghiễm Khai bảo hộ, hắn là còn không có người to gan lớn mật đến mức đi Bạch Dương Trấn quấy rối. Lâm Lạc cũng không phải đi chịu chết, ai biết ngày nào đó đột nhiên trở về, lấy chiến lực vô thượng trấn áp tất cả!

Bọn người Lâm Thiên Vũ, Tôn Đông Dương cũng chia tới rất nhiều chỗ tốt, Lâm Lạc đối với bằng hữu không chút nào keo kiệt, tổng xuất bảo vật là không chút nào nương tay.

Lâm Hành Nam thật ra rất thích U Âm Sâm Lâm an tĩnh, hơn nữa ở đây linh khí dư thừa rất thích hợp tu luyện, hơn nữa tất cả tộc nhân đều ở đây. Đáng tiếc chỉ có Lâm Lạc mới có thể mang theo người xuất nhập U Âm Sâm Lâm, một ngày Lâm Lạc đi xa, người bên ngoài vào không được, người ở bên trong cũng ra không được.

Hắn trải qua tang thương có thể chịu nổi, nhưng Lâm gia dù sao còn có rất nhiều thanh niên, người nào không muốn đi ra ngoài xông xáo, sinh hoạt gần như ngục giam như vậy tự nhiên không ai thích. Huống hồ, không thể tự do ra vào, kia vô luận là thực vật, nước uống, tài nguyên tu luyện sẽ trở thành vấn đề lớn.

Trước đây Mã Bằng Thành chỉ có hai mươi mấy nhân khẩu, dựa vào trồng một ít ngũ cốc, cây ăn quả trong cốc là có thể sống sót, nhưng toàn bộ Lâm gia hiện tại đã bành trướng đến hơn tám trăm người, mỗi ngày muốn ăn đầy bụng cũng là một vấn đề rất lớn.

Bởi vậy, việc định cư ở U Âm Sâm Lâm là không giải quyết được gì.

Mọi người thương lượng một lúc, dự định ngày mai ly khai rừng rậm. Mà một chuyện phi thường trọng yếu khác là cử hành hôn lễ cho Lâm Lạc cùng Tô Mị, Lăng Kinh Hồng tứ nữ, này tổng không thể kéo dài tới ngày nào đó bọn họ từ Đông châu trở về lại tiến hành.

Lâm Lạc đang trong phòng chỉnh lý vật phẩm trong Tử đỉnh, cái gì nên lưu lại hắn toàn bộ đều đã lưu lại, ngược lại hắn là tài nguyên tu luyện tốt nhất của tứ nữ, mà bản thân hắn lại không cần linh thạch.

Khẩu khẩu khẩu...

Cửa phòng xao hưởng, tiến đến một mỹ nữ vóc người thon dài, trong tay bưng một chén trà. Đúng là một trong những mỹ nữ mà Hoa gia đưa cho hắn, Hoa Vũ Hương.

Bởi vì trên danh nghĩa là thị thiếp của Lâm Lạc, bốn người các nàng ở thời điểm Lâm Lạc chết giả ba năm đều một mực lưu lại Tô gia, nhưng thật ra không ai dám đối với các nàng động suy nghĩ gì, tuy tứ nữ này đều là tuổi dậy thì, khí tức thanh xuân mê người không gì sánh được.

Nhưng lúc Lâm Lạc tỉnh lại, không phải cùng các nàng Tô Mị thân thiết, chính là vội vàng chạy ngược chạy xuôi, cũng chỉ là biết các nàng tồn tại mà thôi.

Ba năm không thấy, Hoa Vũ Hương càng thành thực, bộ ngực theo cước bộ hơi run, mùi thơm xử nữ thấm nhân phế phủ, sóng mắt ôn nhu đa tình.

- Đại nhân...

Hoa Vũ Hương đưa chén trà lên, nhưng không có lập tức lui ra ngoài, mà là dùng một đôi mắt thương cảm nhìn Lâm Lạc.

- Làm sao vậy?

Lâm Lạc cầm lấy chén trà, nhưng nghĩ tới chuyện tình trước đây Trữ Kiều Nguyệt hạ được vật vào trà, nhân lúc hôn mê “cường bạo” hắn. Nữ nhân có đôi khi to gan lớn mật, độc thân nhập cừu gia tùy thời báo thù. Nhưng lúc này đại đa số thời gian là nhần nhục chịu mệnh, bị Tô Mị sai khiến xoay quanh.

Hắn không khỏi lộ ra dáng tươi cười.

- Đại nhân... đêm nay để ta lưu lại được không!

Hoa Vũ Hương tràn ngập chờ mong nhìn Lâm Lạc.

Lâm Lạc không khỏi thở dài, tứ nữ này không minh bạch làm thị thiếp của hắn ba năm, cũng là ủy khuất các nàng. Chỉ là tứ nữ này vừa đưa đến Tô gia chưa bao lâu, hắn lâm vào hôn mê ba năm, sau khi tỉnh lại thủy chung không có thời gian đi để ý tới chuyện tình của các nàng.

- Ta hiểu được, ngày mai ta sẽ an bài cho tỷ muội các nàng một chút, có người vừa ý có thể gả đi, nếu như không có, ta cũng sẽ lưu lại cho các nàng đủ tài nguyên tu luyện!

Hắn ngay từ đầu cũng không có dự định muốn các nàng.

- Người tỷ muội chúng ta thích chỉ có đại nhân!

Hoa Vũ Hương vội vã nắm lấy cơ hội tỏ thái độ khó có được.

- Lời khó nghe mà nói, dù tỷ muội chúng ta có thích nam nhân khác, ai có thể dám lấy chúng ta?

Này... xác thực có chút trắc trở!

Cho dù là bị Lâm Lạc bỏ, nhưng tứ nữ đều là khó tránh khỏi thân phận từng là người của Lâm Lạc, nữ nhân của Linh cảnh chí cường giả này ai dám động, coi như là bị chồng ruồng bỏ cũng không được! Này ai sẽ vì nửa người dưới khoái hoạt một hồi mà cầm tính mệnh bản thân, thậm chí toàn bộ gia tộc, tiền đồ đáp đi tới?

Ngoại trừ Lâm Lạc, tứ nữ này nhất định là cô đơn cả đời!

Lâm Lạc vừa thở dài, đây là một vấn đề rất hiện thực, dù hắn đưa tứ nữ cho Thái Kế Vũ làm thiếp, sợ rằng vị tỷ phụ tiện nghi này cũng không dám tiếp thu a, kia huống chi là những người khác.

- Tỷ muội chúng ta không cần có thể thủy chung đi theo đại nhân, nhưng cầu xin đại nhân cho chúng ta một hy vọng sống sót, chờ đợi tới ngày mình được mong muốn!

Hoa Vũ Hương ghé vào trên đùi Lâm Lạc, ánh mắt có chút mờ lung cùng khát vọng ngẩng đầu nhìn hắn.

- Các nàng mong muốn thế nào?

- Chỉ cầu có thể hầu hạ đại nhân một đêm, trở thành nữ nhân chân chính của đại nhân, sau đó sẽ không có ai dám hoài nghi chúng ta! Mà chúng ta cũng có thể im lặng chờ đợi đại nhân từ Đông châu trở về!

Hoa Vũ Hương mục phóng tia sáng kỳ dị, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, hiện ra hàm răng tuyết trắng.

569. Chương 569: Giải Quyết Tốt Mọi Chuyện. (2)

Các nàng trên danh nghĩa là thị thiếp của Lâm Lạc, nhưng thân là tằm thân xử nữ chỉ cần là người từng trải cơ bản có thể nhìn ra được, sau khi Lâm Lạc đi xa, tứ nữ các nàng sẽ bị người khác nhìn thế nào?

Trong lòng Lâm Lạc mềm nhũn, nam nhân đều có tâm tìm kiếm vật lạ, chỉ là hắn một lòng truy cầu võ đạo, đối với mở rộng hậu cung tịnh không có suy nghĩ nhiều. Nhưng một nữ tử như ngọc ở trước mặt hắn đau khổ cầu xin, mà hắn xác thực cũng có trách nhiệm nhất định, tự nhiên trăn truyến phòng ngự không thể kiên định.

Hoa Vũ Hương thấy được Lâm Lạc có chút ý động, lại nói:

- Ta tinh thông các loại linh thảo dược liệu, đại nhân có thể yên tâm giao dược viên cho ta để ý!

Đúng vậy, tứ nữ này không chỉ xinh đẹp như hoa, hơn nữa mỗi một cái đều tinh thông một môn tài nghệ.

Hoa Vũ Hương từ trong dược viên của Hoa gia lớn lên, vẫn cùng linh thảo dược liệu làm bạn, tự có một cổ khí chất u tĩnh, càng tinh thông linh thảo dược liệu. Trong tay Lâm Lạc có rất nhiều hạt của Bàn Đạo Thụ, chính cần một nhân sĩ “chuyên nghiệp” dốc lòng tài bồi!

Tuy bọn người Lâm Hành Nam cũng sẽ tận lực khấn hộ, nhưng lại đâu bằng được nhân sĩ tinh thông chuyên nghiệp, mà Bàn Đạo Thụ quý giá như vậy, giao cho ngoại nhân để ý thật đúng là làm Lâm Lạc lo lắng!

Vô luận là xuất phát từ trách nhiệm hay chỗ tốt, Lâm Lạc đều phải “lên ngựa” rồi!

Một nữ tử dịu dàng ghé vào trên đùi hắn, mùi thơm phác mũi, ý chí sắt đá cũng hóa thành bùn! Lâm Lạc đã hạ quyết định, liền nắm tay Hoa Vũ Hương đứng lên, làm nàng vừa thẹn vừa mừng, thân thể mềm nhũn, gục vào trong lòng Lâm Lạc.

Nàng mặt cười ửng đỏ, mang theo ba phần xấu hổ bảy phần kinh hãi, môi đỏ mọng như nhiễm, ôn như như mỹ ngọc, tản ra ánh sáng bóng.

- Đại nhân, ta hiện tại... thật vui vẻ!

Nếu chủ ý đi đến kết luận, Lâm Lạc cũng toàn tâm đầu nhập lên, cười xấu xa nói:

- Hiện tại chỉ sắp vui vẻ, ta sẽ làm cho nàng dực tiên dực tử!

Đôi mắt đẹp của Hoa Vũ Hương đảo qua, càng thêm ngượng ngùng, tựa đầu chôn ở trong lòng Lâm Lạc, hai người chỉ cách một lớp áo, hơi thở gấp gấp biểu hiện ra tâm tình khẩn trương của nàng lúc này.

Lâm Lạc không vội “ăn” nàng, một tay ôm lấy eo nhỏ mềm mại không xương của nàng, một tay thì chậm rãi lục lọi đến bộ ngực sữa của nàng, nắm lấy một gò ngực lớn bằng cả bàn tay.

Bộ ngực của Hoa Vũ Hương cũng không có lớn như Tô Mị, Lữ Nguyệt Đồng, nhưng mà tương đối ngạo nhân, một tay khó có thể nắm hết, trắng mịn kiên quyết, mềm mại co dãn, mịn như nồn nà, thực sự là để cho Lâm Lạc yêu thích không buông tay.

- Đại nhân! Đại nhân!

Hoa Vũ Hương đột nhiên run run, phát sinh một tiếng tiếng kêu cao vút, phát ra rên rỉ yếu đuối ở trong lòng Lâm Lạc.

Lâm Lạc nâng hai gò má của nàng lên vừa nhìn, chỉ thấy mặt nàng đỏ bừng, tinh mâu mê man, hô hấp gấp gấp, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, khoe miệng thậm chí có chút ngọc dịch. Không chỉ như thế, cổ ngọc của nàng cũng là một mảnh ửng đỏ, đã là rất động tình rồi.

Tình cảnh như vậy Lâm Lạc là nhìn thấy rất nhiều, thời điểm các nàng Tô Mị đạt được đỉnh vui sướng, đều là mê người như vậy!

Nghĩ không ra mỹ nữ này hẳn cảm không chịu nổi khiêu khích như vậy, chỉ là âu yếm bộ ngực một chút đã đạt được đỉnh vu sơn!

- Đại nhân, ta thật mất mặt!

Qua một lát sau, Hoa Vũ Hương mới phản ứng qua, vịn phần eo thẹn, rồi lại tràn ngập vui sướng.

Lâm Lạc cười to, đối với nàng cũng rất thương tiếc nói:

- Vậy ngày hôm nay đừng ở đây!

- Không! Đại nhân, ta còn muốn!

Hoa Vũ Hương nóng nảy, vội vã nắm chặt vạt áo của Lâm Lạc, tựa hồ rất sợ hắn sẽ đột nhiên ly khai, hoàn toàn buông bỏ rứt rề.

Nhìn dáng dấp nàng eo thẹn vô lực, hỏa dục trong lòng Lâm Lạc cũng chậm rãi thăng lên.

Nam nhân cùng nữ nhân không giống, nam nhân ở trên đường thấy một mỹ nữ xa lạ nói không chừng sẽ động tâm, chỉ là có vật như lý trí tồn tại, mới không như cầm thú ở bên đường dễ xuống làm thịt.

Này không quan hệ ái tình, là nhục dục thuần túy, một loại ham muốn trời sinh của giống đực đối với giống cái.

Lâm Lạc rút tay đang giữ lấy bộ ngực của Hoa Vũ Hương, theo quần dài của nàng tìm đi vào, theo vùng u cổ trơn truột của nàng trực tiếp đi tới chỗ sâu nhất, cũng tìm được một mảnh nước sông tràn lan.

Mỹ nữ này không có mặc nội y!

Trách không được bộ ngực cũng dễ nắm giữ như vậy, nguyên lai nàng là hạ quyết tâm mà đến.

Mỹ nữ hẳn cảm này ngay cả bộ ngực được âu yếm cũng đạt được cực lạc, huống chi là hiện tại, khi ngón tay của Lâm Lạc đi vào, nàng run run lên, hai chân chăm chú kẹp chặt bàn tay to của Lâm Lạc, tựa hồ muốn cắt đứt tay của hắn!

Hắn không khỏi nở nụ cười nói:

- Nàng siết chặt như thế, ta sao còn dám đi vào, này không phải muốn đoạn tử tuyệt tôn sao?

Hoa Vũ Hương cực kỳ xấu hổ, nàng cũng không biết thể chất bản thân hẳn cảm như vậy, chỉ là tựa đầu chôn ở trong ngực Lâm Lạc, trong lòng cũng tràn ngập vui sướng. Nam tử ưu tú như Lâm Lạc nữ nhân nào không thương, mộng đẹp mà nàng mong nhớ ngày đêm có thể trở thành sự thật, tự nhiên là vui sướng vô hạn.

Trong mơ mơ hồ hồ, nàng cảm giác được một vật cứng lửa nóng ở giữa hai chân của chàng, tuy chưa từng có trải qua sự tình này, nhưng nữ tử đại gia tộc người nào không có thụ qua “chỉ đạo” phương diện này, tuy một lát sau mới phản ứng, nhưng vẫn biết là chuyện đã xảy ra.

- Ân...

Nàng khẽ rên một tiếng, phá qua đau nhức đối với võ giả mà nói cũng không cường liệt, mà càng nhiều chính là cảm giác thỏa mãn không gì sánh được, cộng thêm thân thể hẳn cảm của nàng, làm nàng như vịn giá vũ, không ngừng rên rỉ mê người.

Lâm Lạc tự nhiên không thể bên trọng bên khinh, đêm nay ban mưa mát cho Hoa Vũ Hương, ba ngày kế tiếp phân biệt sủng hạnh Hoa Phượng Thanh, Hoa Nguyệt Hà cùng Hoa Như Vân, để hắn thiếu chút nữa say mê trong ôn nhu.

Hoa Vũ Hương thon dài thướt tha, tinh thông linh dục. Hoa Phượng Thanh vóc người đầy đặn, cấp bậc bộ ngực có thể cùng Tô Mị phân cao thấp, am hiểu trừ nghệ, cũng khó trách nàng đầy đặn như vậy, kia là vì rất biết chăm sóc bản thân!

Mà Hoa Nguyệt Hà là mỹ nữ băng cơ ngọc cốt, am hiểu khiêu vũ, như thiên tiên lạc trần, làm cho người xem thế là đủ rồi. Hoa Như Vân là ngây thơ không gì sánh được, am hiểu luyện đan, cũng là thiên tài được Mộc, Hỏa song linh căn khó có, luận tiềm lực võ đạo cũng là nàng có tiền đồ nhất.

Cho dù lúc trước các nàng ở Hoa gia cũng là tộc nhân cao cấp, có thể nói cần trăm năm thời gian mới có thể bồi dưỡng ra một cái, lúc trước một hơi toàn bộ đưa cho Lâm Lạc, thật sự là bởi vì bị Âm Thi tông dọa sợ!

Nhưng nếu như bọn họ không có hạ đại thủ bút như vậy, hiện tại tứ nữ này điều không phải chết ở trong tay Lôi Đình Thú là luân bạo chí tử trong tay Hắc Lân hải tặc, kết cục đều là thê thảm không gì sánh được.

570. Chương 570: Rời Đi. (1)

Hiện tại Hoa gia đã triệt để trở thành lịch sử, nếu không phải tứ nữ theo Lâm Lạc, lấy tu vi bất quá Minh Dương cảnh của các nàng, kia thực sự là tùy thời đều có khả năng bị người ăn!

Mười hai đại thế gia đỉnh cấp không sai biệt lắm bị diệt sạch rồi, Tô Gia bảo toàn xuống một ít tộc nhân tinh anh, Phạm gia thì còn có Phạm Thương Vũ là Linh cảnh chí cường giả, nhưng hiện tại hẳn một chút cũng không có lo lắng muốn đi Đông châu, không sai biệt lắm tuyên bố toàn bộ Phạm gia ở Nam châu tuyệt diệt.

Lâu gia còn có thiên tài Lâu Nguyệt Vũ, nhưng nàng chỉ là nữ lưu, cũng không có biện pháp thay Lâu gia khai chi tán diệp, Cảnh gia Cảnh Thiên Hoành cũng còn sống, hôm nay đang trùng kiến Cảnh gia.

Trải qua đại tai nạn như vậy, thế lực của toàn bộ đại lục bị trùng kích nghiêm trọng, rất nhiều đại gia tộc nhân cơ hội quật khởi, để Nam châu tiến nhập thời đại quần hùng tranh giành. Chỉ là mặc kệ nói như thế nào, tiêu chuẩn võ đạo của Nam châu chỉ ít rút lui một nghìn năm, đây là không thể tranh luận.

Tứ nữ Hoa Vũ Hương tựa hồ ở chỗ Tô Mị, Lăng Kinh Hồng chiếm được “cho phép”, bốn ngày này mỗi nữ đều có một đêm cùng Lâm Lạc, cùng hắn tận hưởng cá nước thân mật, cũng thu được tu vi đột nhiên tăng mạnh.

Đại khái là Tô Mị cùng Lăng Kinh Hồng đều biết Tứ nữ cũng chỉ có một ngày có thể cùng Lâm Lạc như thế, sau đó sẽ mỗi mất chờ mong, tự nhiên sẽ không cùng các nàng tranh đoạt.

Không sai biệt lắm an bài thỏa đáng tất cả sự tình, Lâm Lạc mang theo tứ nữ Tô Mị cùng với Đường Diễm đi tới chỗ Lữ Nguyệt Đồng, cáo biệt một phương cô thổ này, đi thế giới không biết kia.

Dùng tiểu ma nữ mà nói, là sợ Lâm Lạc mò chỗ tốt mà quên mất nàng, cho nên muốn đi theo. Mà Lâm Lạc cũng không có cách nào, dù sao nàng xuất quỷ nhập thần, muốn lưu cũng lưu không được.

- Tiểu bạch kiểm, các nàng đều là bà nương của người?

Lữ Nguyệt Đồng thấy mấy người Lâm Lạc lên thuyền, mỹ nữ vóc người nóng bỏng này liền hỏi.

Tứ nữ Tô Mị đều bị dọa rồi, chỉ là kinh ngạc nhìn đối phương. Mà Đường Diễm lại là hai mắt tỏa ánh sáng, tựa hồ nghĩ đối phương rất hợp khoái khẩu của nàng.

- Ha ha ha!

Lữ Nguyệt Đồng cười to.

- Lão nương không thích nữ nhân, như thế nào nhìn lão nương như vậy!

Tô Mị tứ nữ đều là chảy mồ hôi lạnh, các nàng cũng sẽ không thích nàng a, quá trang bức rồi!

Lâm Lạc quan sát chiến thuyền này một chút, có thể nói vô cùng to lớn, bất quá cư nhiên là do kim chúc không biết tên chế tạo, vật sắt thép tự nhiên có loại cảm giác áp bách, lực chấn nhiếp mười phần!

Nhưng hắn không khỏi ngạc nhiên nói:

- Kim chúc này làm thành thuyền sẽ không nặng sao?

- Sẽ không, hơn nữa cũng chỉ có Huyết Long Thiết này làm thành thân thuyền mới đủ kiên cố, chống lại sóng biển đánh phá, bằng không thoảng cái sẽ rời ra từng mảnh! Hơn nữa, nước biển có tính ăn mòn, cũng chỉ có Huyết Long Thiết mới có khả năng chống ăn mòn!

Lữ Nguyệt Đồng phất tay nói.

- Lâm huynh...

Phạm Thương Vũ tới trước Lâm Lạc một chút, nghe được Lâm Lạc tới, cũng từ trong khoang thuyền đi ra.

- Mọi người đều tới, kia không sai biệt lắm có thể lên đường rồi!

Lữ Nguyệt Đồng đột nhiên cao giọng hô tiếng.

- Trình Đông!

- Có thuộc hạ!

Một gã hắc y đại hán lập tức bay vút tới, ở trước người Lữ Nguyệt Đồng nửa quỳ xuống nói.

- Trước lệnh ọi nhân viên ở trong một canh giờ lên thuyền, xuất phát quay về Đông châu!

Lữ Nguyệt Đồng rất có phong thái đại tướng, vung tay lên, khí tràng mười phần.

- Tuân lệnh!

Tên hán tử gọi Trình Đông kia đứng lên, liền bay đi.

Lâm Lạc cùng Phạm Thương Vũ, tứ nữ bốn mắt dò xét, đều có cảm giác tập quán khác nhau.

Ở chỗ này, Linh cảnh cường giả là Lão tổ đỉnh thiên lập địa, cho dù Tô Nghiễm Khai mạnh hơn tất cả mọi người một bậc, nhưng Linh cảnh võ giả khác cũng nhiều lắm xưng một tiếng tiền bối, không có quỳ xuống hành lễ.

Nhưng ở Đông châu, tựa hồ trình tự càng thêm phân minh, Trình Đông kia quỳ xuống không hề có nửa điểm không tình nguyện. Mà bọn người Lâm Lạc bởi vì xuất thân Nam châu, tuyệt không thích ứng tập quán gặp người liền quỳ này.

- Tiểu bạch kiểm, đại hồ tử, còn có người...

Lữ Nguyệt Đồng phân biệt chỉ chỉ Lâm Lạc, Phạm Thương Vũ cùng Lăng Kinh Hồng.

- Sau này là thân binh của lão nương!

- Người thật là để mắt chúng ta!

Lâm Lạc không khỏi bật cười, hần đối với Lữ Nguyệt Đồng tịnh không có kính nể chi tâm gì, đây là một tự tin của cường giả.

- Ha ha, các người hai cái là song linh căn, mà người còn là năm linh căn, thậm chí hình thành linh vực tiểu thể giới, ánh mắt của lão nương thật tốt, rất biết khai thác nhân tài?

Lữ Nguyệt Đồng tùy tiện nói.

- Bất quá, nàng nha...

Lữ Nguyệt Đồng nhìn Đường Diễm, tựa hồ có chút không chắc.

Mà Đường Diễm cho rằng đối phương muốn cùng nàng chơi nhìn mắt, cũng là hai mắt tròn tròn nhìn chăm chăm vào Lữ Nguyệt Đồng, không nháy một cái.

Tiểu ma nữ thần bí này ngay cả Lữ Nguyệt Đồng cũng nhìn không ra bí mật!

Cũng phải, Lữ Nguyệt Đồng cũng chỉ là Linh giả đệ nhị bộ, nếu Tô Nghiễm Khai nhìn không ra thực lực của Đường Diễm, vậy nàng đồng dạng cũng không có khả năng nhìn ra được.

- Song linh căn ở Đông châu không phải rất phổ thông sao? Đám hải tặc kia có thật nhiều đều là song linh căn, thậm chí tam linh căn!

Lâm Lạc có chút không cho là đúng, theo như hần nghĩ, trong hải tặc có quá nhiều “thiên tài” tồn tại.

- Tiểu bạch kiêu người quá không có kiến thức rồi!

Lữ Nguyệt Đồng lộ ra đáng vẻ khinh thường:

- Kia đều là dùng Sinh Linh Đan đi ra ngũ linh căn, cũng chỉ có thể hình thành hư vực mà thôi, căn bản không thể cùng linh vực chân chính của bản thân dung hợp được!

Sinh Linh đan? Còn có vật như vậy! Trách không được trong hải tặc có đại lượng người có thể vận dụng song linh vực, thậm chí tam linh vực, tưởng rằng Đông châu thiên tài đầy đất, nguyên lai là dùng đan dược làm ra!

Bất quá, cho dù chỉ có thể hình thành hư vực, nhưng song phương ở dưới tình huống linh vực và thực lực tương đương, hư vực cũng có thể khởi đến tác dụng nhất cử định Càn Khôn. Hơn nữa, cho dù là giả linh căn cũng có thể tu luyện, chỉ cần có thời gian sung túc cùng đủ tài nguyên, lực lượng này cũng có thể trở mình bội tăng!

Không hổ là Đông châu võ đạo hưng thịnh, ngay cả loại đan dược nghịch thiên này cũng có!

Nhưng mà ngũ linh căn chung quy không thể so sánh với linh căn chân chính, không có cách nào cùng linh vực chân chính dung hợp, uy lực còn kém hơn. Thảo nào Lữ Nguyệt Đồng đối với Phạm Thương Vũ cùng Lăng Kinh Hồng có vài phần kính trọng, mà giá trị của Lâm Lạc càng không thể đánh giá!

- Thiên tài của Đông châu ba mươi sáu vực, có người nói chỉ có mười mấy cái là Ngũ hành linh căn, nghĩ không ra lão nương ở chỗ này cũng có thể tìm được một thiên tài Ngũ hành linh căn đầy đủ hết, ha ha ha!

Lữ Nguyệt Đồng cười to, đắc ý dào dạt.

Nữ nhân này cũng quá lòng dạ rồi, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, so với tuyệt đại đa số nam nhân còn muốn tục tăng hơn.

571. Chương 571: Rời Đi. (2)

Đối với Đông châu cường đại, Lâm Lạc đã có tâm lý chuẩn bị, đó là một thế giới võ đạo phồn vinh không gì sánh được, hần ở chỗ này là tuyệt đỉnh thiên tài, nhưng ở Đông châu cũng có không ít người có thể cùng hần sánh vai, thậm chí còn muốn vượt lên trước hần!

Xa không nói, mượn Kỳ Vân tam Đình mà nói, Kỳ Vân thiếu tông chủ Tư Mã Nặc hiện tại bất quá ba mươi tuổi, cũng đã đạt được Huyền Linh cảnh! Nhưng này chỉ là Kỳ Vân tam Đình nho nhỏ, mà toàn bộ Lang Nguyệt vực lại có nhiều ít Đình? Hơn trăm a!

Đông châu ba mươi sáu vực, thiên tài sẽ nhiều bao nhiêu! Huống chi còn có võ đạo Thánh địa nội tam vực, tương đương với tam đại Thần quốc ở Nam châu, nơi đó thiên tài sẽ càng nhiều!

Bất quá, những cái này sẽ không phải là Lữ Nguyệt Đồng có thể lý giải tới, dù sao trình tự của Lữ gia còn chưa đủ.

Một canh giờ sau, lục tục có hắc y đại hán lên thuyền, mà Hàn Triết Thao hiển nhiên bất đồng với người bình thường, tuy là người cuối cùng lên thuyền, lại say khướt, nhưng Lữ Nguyệt Đồng cũng chỉ là nhún mày, sau đó liền đưa mắt đi, tịnh không nói gì thêm.

Ngược lại là Hàn Triết Thao thấy năm nữ ở đây, ánh mắt lập tức sáng ngời, ở trên thân thể các nàng mềm mại quét tới quét lui, hận không thể dùng con mắt lột sạch quần áo của các nàng.

Bọn người Lâm Lạc bởi vì là mới đến, cũng không tốt hướng Lữ Nguyệt Đồng hỏi nhiều, đều tự quay lại phòng mình.

Bởi vì thuyền không lớn, phu thê năm người Lâm Lạc chỉ phân phối hai gian phòng, cũng may bọn họ cũng quen đồng sàn, nên cũng không có việc gì.

Nguyên bản trên thuyền cũng chỉ có nữ nhân Lữ Nguyệt Đồng này, nhưng phong cách lỗ mãng của nàng căn bản không giống nữ nhân, mà Tô Mị tứ nữ không xuất đầu lộ diện, cơ bản vẫn trốn ở trong phòng nói chuyện phiếm, chỉ có tiểu ma nữ Đường Diễm chạy loạn khắp nơi, miệng nói liên hồi, rất nhanh cùng người khác hoà mình, cảm giác không hề xa lạ.

Bất quá, tuy tứ nữ không có lộ diện, nhưng Hàn Triết Thao kia cũng thường thường đi qua trước cửa Lâm Lạc, dùng ánh mắt nhìn vào trong đó.

Bọn người Lâm Lạc cũng không có đi biển qua, thuyền xuất phát ngày thứ ba, tứ nữ cũng nhịn không được đi ra nhìn gió biển, thưởng thức biển rộng vô biên, hùng vĩ đồ sộ. Bất quá, tình cảnh thủy chung bất biến rất nhanh để các nàng nhìn chán, tiếp tục trốn ở trong phòng, thỉnh thoảng cùng Lâm Lạc ân ái, tăng tiến một chút tu vi.

Bởi vì gian phòng trên thuyền cách âm rất kém cỏi, bọn họ đều không thể không kiềm chế, nhưng tứ nữ bởi vì được Lâm Lạc tư nhuận, càng ngày càng hiển lộ khí chất ung dung, kiều diễm ướt át, chỗ tốt của Song Tu quả thật hoàn mỹ bày đi ra.

Hàn Triết Thao cũng là loại người háo sắc, từ đầu tiên nhìn thấy tứ nữ đã động tâm tư rồi, mắt thấy tứ nữ càng ngày càng tươi đẹp, trong lòng càng ham muốn, nghĩ tới lữ đồ thậm chí dài một năm, biết bao nhiêu tịch mịch, lúc này có ý ngăn chặn Lâm Lạc nói:

- Một lần nữa nhận thức một chút, ta là Hàn Triết Thao, Hàn gia đệ tử!

Hắn vẽ mặt ngạo nghễ, nhưng biểu tình này lại lãng phí rồi, Lâm Lạc làm cái quái gì biết Hàn gia, nhân thần nhìn về phía hắn như nhìn tên ngu ngốc.

Hàn Triết Thao không khỏi tức giận, nhưng nghĩ đến Lâm Lạc là “tiểu tử ở nông thôn”, lúc này mới mạnh mẽ nhịn xuống nói:

- Tuy rằng Lữ gia là gia chủ trên danh nghĩa, nhưng Hàn gia chúng ta cũng không yếu, lúc trước là hai nhà Lữ, Hàn liên thủ, mới làm ra cơ nghiệp hiện tại!

Trách không được Lữ Nguyệt Đồng đối với hắn tuy rằng không thích nhưng lại phi thường khắc chế, thì ra là thế.

Nói vậy thế lực Hàn gia cũng không yếu, bởi vậy song phương điều không phải chủ nhân, gia thần chi biệt giản đơn, mà phức tạp hơn rất nhiều. Nô đại khi chủ, hiện tại tuy rằng Hàn gia còn không có đạt được trình độ như vậy, nhưng cũng để Lữ gia không dám thật coi là gia nô sai sử.

- Hừ, hiện tại ngươi đầu nhập vào Lữ gia, tin chỉ cần câu nói của ta liền cho ngươi đi thủ quán hay không, ở địa phương chim không thềm đậu sống quãng đời còn lại suốt đời?

Hàn Triết Thao uy hiếp nói.

Trong lòng của Lâm Lạc đã có sát khí, thản nhiên nói:

- Ngươi muốn thế nào?

- Đơn giản, để cho bốn nữ nhân kia của ngươi tới phòng ta...

- Cút!

Lâm Lạc hai mắt phát lạnh, mạnh mẽ đè xuống xung động xuất thủ, nhưng trong lòng đã tuyên án tử hình người này, chỉ cần tu vi hắn đột phá, nhất định phải làm thịt tên dám đánh chủ ý Tô Mị tứ nữ này!

Đối với tiểu nhân như vậy, hắn ngay cả lá mặt lá trái cũng không muốn, lập tức phát tay áo bỏ đi.

Hàn Triết Thao nhìn chằm chằm bóng lưng của Lâm Lạc, trên mặt cười nhạt càng tăng lên. Hiện tại ở trên biển, có Lữ Nguyệt Đồng trấn thủ, hắn không dám làm cái gì. Nhưng chỉ cần về đến Đông Châu, còn sợ không có cơ hội sao?

Tiểu tử này ngu cái gì, chỉ là Không Linh cảnh mà thôi, võ giả như vậy ở Đông Châu một trảo chất đầy giỏ! Đến lúc đó, hẳn phải làm cho Lâm Lạc ngoan ngoãn dâng bốn nữ nhân để hẳn mong nhớ ngày đêm kia tới tới trên giường!

Nửa tháng sau, thuyền đã thâm nhập hải dương vô tận, mà hoàn cảnh cũng trở nên ác liệt lên, thường thường có thể thấy vòi rồng tận trời, lập tức xa xa tách ra.

Thuyền của bọn họ không phải không thể ngạnh kháng lốc xoáy, nhưng một lần hai lần có thể, số lần quá nhiều cũng chịu không được!

Tuy Linh cảnh võ giả có thể ở không trung phi hành, nhưng biển rộng vô biên, lại không có nơi đặt chân, dựa vào tự thân phi hành mà nói, kia tuyệt đối là muốn tươi sống một chết! Hơn nữa thuyền này có linh thạch làm động lực, tốc độ cực mau, có thể đạt được tốc độ toàn lực phi hành của Lâm Lạc, hơn nữa thuyền không cần nghỉ ngơi, đường dài đi xa mà nói, tốc độ của chiến hạm sẽ chỉ ở trên võ giả.

Quan trọng nhất chính là trên thuyền có tài liệu đặc thù, có thể cắt đứt thần thức của mãnh thú dưới đáy biển, tăng tính an toàn rất lớn. Nay trừ khi vừa lúc gặp phải mãnh thú chạy ra ngoài khơi hít thở không khí, tận mắt nhìn thấy, bằng không đây là một con thuyền u linh!

Mà lốc xoáy cùng mãnh thú so sánh mà nói, uy hiếp của mãnh thú sẽ lớn hơn rất nhiều, bởi vậy bọn họ không có khả năng để thuyền ngạnh kháng lốc xoáy, một khi thuyền tổn hại mà nói, trên biển rộng là nguy hiểm không gì sánh được, bọn họ có thể có trăm người sống một trở lại đã là không sai rồi.

Theo thâm nhập biển rộng, mãnh thú trên biển cũng trở nên càng ngày càng mạnh, lúc đầu là Tiên Thiên thập cảnh, đến thỉnh thoảng thấy cấp bậc Linh cảnh, may là hiện tại chỉ ở vùng biển bình thường, không có tồn tại kinh khủng gì.

Nhưng càng là sau này, đi đường lại càng phải cẩn thận, không thể ra một chút sơ sẩy, bằng không ai cũng gánh chịu không được hậu quả như vậy.

Mà làm cho bọn người Lâm Lạc kinh ngạc chính là, theo bọn họ càng ngày càng rời xa Nam Châu, thiên địa linh khí này cũng chậm rãi trở nên nồng nặc lên. Tuy rằng biến hóa này rất chậm, hoàn toàn là ở trong lúc bất tri bất giác, nhưng bọn người Lâm Lạc đã phát hiện một ngày nào đó bọn họ có thể dựa vào hấp thu linh khí trong thiên địa tu luyện rồi!

572. Chương 572: Đến

Ba tháng sau, linh khí nồng nặc đạt đến trình độ trong U Âm Sâm Lâm!

Lữ Nguyệt Đồng nói, chỉ là Kỳ Vân tam Đình của bọn họ, linh khí nồng nặc cũng chỉ ít gấp mười lần hiện tại! Hơn nữa, ngoại vực là do đại năng giả ngạnh sanh chấn hải thành lục địa, hoàn cảnh tu luyện căn bản không có biện pháp cùng nội tam vực so sánh!

Lâm Lạc hoàn toàn vô pháp tưởng tượng, linh khí của nội tam vực sẽ nồng nặc tới trình độ nào!

Bất quá, tựa như võ giả Nam Châu chỉ dùng Thiên tinh thạch để tu luyện, ở Đông Châu. Linh thạch là tài nguyên tu luyện mà mỗi người đều muốn, cũng là tiền thông dụng của toàn bộ châu.

Cùng Thiên tinh thạch như nhau, Linh thạch cũng chia thượng trung hạ cùng cực phẩm bốn loại, hiệu quả chênh lệch phi thường lớn!

Hơn nữa, linh thạch đối với võ giả mà nói so với Thiên tinh thạch còn muốn trọng yếu hơn, ở Đông Châu, ví dụ vì một khối linh thạch mà giết người cướp của chỗ nào cũng có. Mà một gia tộc đến tột cùng có thể đặt chân hay không, phải xem có thể chiếm một linh thạch quý giá hay không!

Như Lữ gia chiếm một hạ phẩm linh thạch quý giá, thành lập Hắc Sát quân cũng là để phòng thủ quý giá động. Nhưng này cũng là xa xỉ, thành viên bình thường nhất của Hắc Sát quân một tháng cũng được lĩnh

một khối linh thạch. Ngày nào đó quầng động khai thác không còn, không còn tiền trả, như vậy trừ khi Lữ gia tìm đến hoặc là đánh hạ một quầng động khác, bằng không sẽ đối mặt cục diện gia tộc tan vỡ!

Ở Đông Châu, linh thạch là mệnh của võ giả!

Chín tháng sau, Tô Mị, Trữ Kiều Nguyệt không sai biệt lắm song song đạt đến Thích Biến cảnh đỉnh, mà Hạ Mộng Như cũng khó khăn lắm tiến nhập Thích Biến cảnh! Đây chính là bởi vì năm người Lâm Lạc có điều cố kỵ, số lần hoan hảo không nhiều lắm, bằng không Tô, Trữ nhị nữ hẳn là đã tiến nhập Linh cảnh rồi!

Dù là như vậy, cũng làm cho Lữ Nguyệt Đồng thấy trọn mắt há hốc mồm!

Lúc trước Tô Mị tam nữ là trình tự tu vi gì nàng tuy rằng căn bản không có để ở trong lòng, nhưng đề thăng này cũng quá khoa trương rồi, lẽ nào nàng trông nhầm rồi, tam nữ này mới là thiên tài chân chính?

Bởi vì hoàn cảnh cải thiện, Lăng Kinh Hồng cũng có thể hấp thu linh khí tiến hành tu luyện, nàng cùng Lâm Lạc như nhau, đều có ấn ký có thể tự động hấp thụ linh khí tiến hành tu luyện, Hỏa hệ công pháp đề thăng rất mau, hôm nay đã tu đầy bảy khiêu huyết, tốc độ phi thường khả quan.

Trọng yếu nhất là, hiện tại nàng cùng Lâm Lạc song tu cũng có hiệu quả rồi, mới có thể dùng Hỏa hệ công pháp tu đầy bảy khiêu huyết, Thổ hệ công pháp đạt được bốn cái, tương đối không tầm thường.

Lâm Lạc cũng đem bí thuật ẩn dấu huyết mạch dạy cho nàng, tuy không biết Hỏa Diệt tộc ở Đông Châu có cừ địch gì không, nhưng cẩn thận một chút luôn luôn tốt.

Mà tuy rằng Mộc, Lôi song hệ công pháp của Lâm Lạc đều đạt được Không Linh cảnh đỉnh, bất quá Huyền Linh cảnh xa xa không dễ dàng đột phá như trong tưởng tượng! Đây cũng là bình thường, bởi vì Linh cảnh mỗi vượt qua một cấp có thể có một nghìn năm thọ nguyên, thời gian dài mới toán bình thường.

Bất quá cũng nhanh, tuy không có Ngũ hành tinh hoa cung cấp, nhưng thiểm điện ấn ký có thể tự động hấp thu linh khí đến trợ giúp Lâm Lạc tu luyện rất nhanh, thời gian đột phá tuyệt đối sẽ không vượt qua nửa năm!

Từ điểm đó mà nói, Lâm Lạc xác thực mình tựa như có Thần thú huyết mạch, chỉ cần sống là cảnh giới có thể đề thăng như bay!

Trước đây Lâm Lạc cho rằng đó là một cái bớt, nhưng theo Lăng Kinh Hồng có thể hậu thiên hình thành đến xem, chỉ có thể nói là một cái ấn ký, lại không biết ấn ký này là hình thành thể nào, vì sao sẽ có năng lực tự động hấp thu linh khí luyện hóa.

Tô Mị tam nữ cũng tuyệt nhiên nghĩ không ra các nàng dĩ nhiên có thể nhanh như vậy tiến nhập Thích Biến Cảnh. Thậm chí có cơ hội tiến nhập Linh cảnh! Đây cố nhiên là uy lực của Song Tu quả, nhưng mà bầu bạn song tu của các nàng đủ cường đại mới được!

Hai tháng sau, trừ Tô Mị cùng Trữ Kiều Nguyệt trước sau hình thành hư vực, độ kiếp, ngăn ngăn một năm cũng không đến hoàn thành chuyện tình mà người khác cả đời cũng không có khả năng làm được!

Mà trên biển độ kiếp càng nguy hiểm, may là chiến hạm này có pháp trận bảo hộ, có thể ngăn kháng công kích của Huyền Linh cảnh, dùng để chống lại lôi kiếp cũng nhiều lắm là oanh gãy cột buồm, nhưng chỉ sợ động tĩnh này quá lớn đưa tới mãnh thú cường đại chú ý. Nếu có mãnh thú đệ ngũ bộ, đệ lục bộ thậm chí càng mạnh xuất hiện, kia chỉ nói mọi người trong thuyền muốn không may rồi.

May là, vận khí của bọn họ cũng đủ tốt, hai nàng dễ dàng vượt qua lôi kiếp, thành tựu Linh vị!

Bất quá các nàng đều là thuộc về tinh khiết dựa vào cảnh giới dọa người, muốn các nàng thật đi đánh nhau cũng trực tiếp mở lĩnh vực sẽ không quần sự rồi, đụng với võ giả cùng giai căn bản không có lực đánh một trận.

Nhưng ít ra cũng không trở thành hoàn toàn trời buộc, cách bình hoa một đoạn xa!

Kinh ngạc nhất là Phạm Thương Vũ, hẳn đối với thực lực bốn thê tử của Lâm Lạc tự nhiên là thanh thanh sở sở, mặc kệ sức chiến đấu thực tế làm sao, nhưng các nàng cũng đã xứng đáng cái tên Linh cảnh chí cường giả, nghĩ tới chính hắn trải qua sáu trăm năm mới đi đến này một, sao có thể không cảm khái vạn phần?

Cùng trong dự liệu hơi có bất đồng, bọn họ ở trên biển đi mười ba tháng, lúc này mới xông qua biển rộng mênh mông, tiền phương rốt cục xuất hiện một đường ven biển mở mang.

- Về đến nhà rồi!

Tất cả mọi người hoan hô lên, mặc dù ở Nam Châu bọn họ là cấp bậc lão tổ tuyệt đối, nhưng ở chỗ này bọn họ tương đương với tồn tại Tiên Thiên cảnh phổ thông. Mỗi người có gia có thất, có hỉ nộ ái ố, cùng thường nhân không sai biệt.

Bất quá, đường biển của bọn họ cũng có chút sai lầm, ở đây cũng không phải Lang Nguyệt vực, mà là Bách Sương vực. Bọn họ căn bản không dám lên bờ ở đây, bằng không vô cùng có khả năng bị thế lực địa phương giết người cướp của, ngay cả thuyền lẫn người đều mất!

Tuy bọn họ lập tức quay đầu đi, nhưng vẫn khiến cho thế lực địa phương chú ý, bốn chiến thuyền đại hạm hướng về bọn họ khởi xướng truy kích. May là bọn họ chạy trốn đúng lúc, thuyền nhỏ lại linh động, rốt cục thành công thoát khỏi truy kích.

Nhưng mà Đông Châu lớn đến kinh người, tuy Lang Nguyệt vực cùng Bách Sương vực trong lúc đó chỉ cách hai vực, nhưng đủ để cho bọn họ đi nửa tháng, lúc này mới tiến nhập Lang Nguyệt vực.

Nhưng mọi người còn không dám thả lỏng, bởi vì Lang Nguyệt vực cũng đồng dạng lớn đến kinh khủng, ngay cả địa bàn Kỳ Vân Tông cũng cận chiếm tam Đỉnh, huống chi Lữ gia chỉ là một tiểu gia tộc phụ thuộc vào Kỳ Vân tông?

Thăng qua ba ngày, bọn họ mới rốt cục đi tới phạm vi thế lực của Lữ gia, đậu thuyền lên đất liền.

Làm đến nơi đến chốn, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ về nhà, lúc này một hồi là ba năm, cũng không biết thế nhĩ làm sao, phụ mẫu an khang hay không? Lữ Nguyệt Đồng tuy rằng tục tăng, ở lúc này cũng có nữ tính, nàng lập tức giải tán đội ngũ, cho bọn họ ba ngày nghỉ, sau đó lần nữa tới quân doanh đưa tin.

573. Chương 573: Hàn Triết Thao Ác Mưu. (1)

Tuy Đông Châu không có hoàng triều, nhưng mỗi một gia tộc đều có quân đội bản thân, kỳ thực là một thổ hoàng đế, chỉ là không ngại mà thôi.

Hàn Triết Thao cho Lâm Lạc một nhãn thần tàn bạo, lúc này mới quay đầu rời đi, biểu lộ tuyệt không sẽ từ bỏ ý đồ.

Thành trấn của Lữ gia tên là Lữ thành, chính thiên nhiều năm trước Lữ gia cùng Hàn gia liên thủ bắn rơi một tòa linh thạch quảng phụ cận nơi này mới kiến tạo, trong thành ngoại trừ tộc nhân hai nhà Lữ, Hàn ra, còn có rất nhiều võ giả khác họ, cùng loại hình thức dong binh gia nhập Hắc Sát quân, thành lực lượng bảo vệ thành trấn, quảng động xung quanh.

Nhưng Kỳ Vân tam Đỉnh đều là địa bàn của Kỳ Vân tông, quảng thạch khai thác đi ra hàng năm đều phải nộp lên một số lượng cho Kỳ Vân Tông, còn lại mới cung cấp quân đội chi tiêu, tộc nhân tu luyện, kỳ thực cũng không có nhiều ít linh thạch có thể dư.

Hơn nữa lấy thực lực của Lữ gia chiếm một tòa hạ phẩm linh quảng, này còn phải cẩn cẩn dực dực đề phòng, chẳng biết lúc nào đột nhiên toát ra đánh lén, động vong gia diệt tộc!

Nếu như từ khí thế mà giảng, Lữ thành thực sự không có gì xuất chúng, thành tường cao ba mươi trượng chỉ có thể nói là trung quy trung củ, hoàn toàn không có biện pháp so sánh với hoàng thành của tam đại Thần quốc, nhưng thành thị ở đây đều có trận pháp phòng ngự, ngay cả tứ bộ Linh giả cũng phải tốn đại giới mới có thể đánh bại, căn bản không phải tam đại Thần quốc có thể bằng được.

Hơn nữa này chỉ là Lữ gia, loại gia tộc cửu lưu thành lập thành thị mới ngàn năm, nếu là cổ thành có vạn năm, mười vạn năm, kia không phải là thập bộ Linh giả cũng phải lùi bước rồi sao?

Trong thành phi thường náo nhiệt, nơi nơi có tiểu hài tử chạy trốn, tiểu thương rao hàng, bất quá ở đây cũng không lưu hành vàng bạc làm tiền, mà là đại tệ do Lữ gia phát hành, xưng là Lữ tệ.

Đồng tiền mạnh nhất của Đông Châu tự nhiên là Linh thạch, sau đó từng thế lực sẽ phát hành tiền bản thân, vũng vàng xác lập quyền thống trị của bọn họ.

Bất quá bách tính ở đây cũng không có như Lâm Lạc tưởng tượng, Tiên Thiên thập cảnh đầy đất, mà là cùng Nam Châu như nhau, Hậu Thiên thập nhị tầng nhiều nhất, nhìn cùng Nam Châu thật được không có nhiều bất đồng. Nhưng mà thường thường sẽ có võ giả Linh cảnh đi qua, nên biết ở đây chính là Thánh địa võ đạo chân chính, không phải Nam Châu có thể bằng được, hai cực phân hoá cực kỳ nghiêm trọng.

Phủ đệ của Lữ gia chiếm một phần ba diện tích trong thành, mà Hàn gia thì hơi nhỏ hơn một ít, nhưng mà có thể thấy được thế lực Hàn gia cũng không kém, thậm chí chỉ cần tộc nhân xuất sắc một ít, hiện ra mấy thiên tài, cũng có thể đảo khách thành chủ, cầm Lữ thành biến thành Hàn thành!

Tuy rằng tổng thể thực lực vượt xa Tô gia, nhưng tộc nhân của Lữ gia cũng ít đến thương cảm, cộng cùng một chỗ cũng không quá tám trăm người, thậm chí còn không có bằng Bạch Dương Trấn Lâm gia. Lữ Nguyệt Đồng nhất mạch là dòng chính, nàng càng là trưởng tôn nữ, bởi vì thiên tư bất phàm, được gia tộc coi trọng, ở trong Hắc Sát quân gánh chịu chức thống lĩnh.

Hắc Sát quân tổng cộng ba nghìn người, Đại thống lĩnh trực tiếp nghe lệnh gia chủ, không bị bất luận kẻ nào khác sai phải, địa vị cao cả. Hiện giữ chức Đại thống lĩnh là Lữ Nguyên Hạo, tu vi Huyền Linh cảnh đỉnh phong, đệ đệ của gia chủ hiện nay, thực lực ở Lữ gia cũng là tương đối cao!

Dưới Đại thống lĩnh chia làm bảy thống lĩnh, đều là đệ nhị bộ, đệ tam bộ Linh giả, Lữ Nguyệt Đồng chưa tới ba mươi tuổi đã đảm đương chức thống lĩnh, đủ thấy rất bất phàm rồi!

Trên thực tế, tuy rằng Đông Châu võ đạo hưng thịnh, nhưng cũng không có thái quá như Lâm Lạc tưởng tượng, ví dụ thiên tài như Lữ Nguyệt Đồng ở Lữ gia cũng chỉ có một cái! Mà tuy rằng thái độ làm người của Hàn Triết Thao háo sắc một điểm, nhưng cũng là hậu nhân kiệt xuất nhất của Hàn gia, nhưng vị lão huynh này đã qua ba trăm tuổi, mặc dù ở trong gia tộc võ đạo Đông Châu, dưới năm trăm tuổi đều có thể xưng là thanh niên.

Đồng dạng là thanh niên, nhưng Lữ Nguyệt Đồng cùng Hàn Triết Thao ngày sau có khả năng đạt được thành tựu tất nhiên không thể so sánh nổi! Bởi vậy, Hàn gia đối với vị mỹ nữ Lữ gia thân phận cao quý, nhưng tác phong tục tĩu này là chí nhất định phải lấy, hao hết tâm tư cũng muốn để Hàn Triết Thao ép nàng xuất giá.

Bởi vậy, thực lực của Hàn Triết Thao rõ ràng đạt được tiêu chuẩn thống lĩnh Hắc Sát quân, lại cam tâm đi làm một tiểu binh, ý đồ gần quan được ban lộc mạ? Đáng tiếc, hẳn không được Lữ Nguyệt Đồng để ý, chỉ coi hắn là con ruồi đáng ghét.

Tuy rằng nhân số của Hắc Sát quân không nhiều lắm, nhưng quân kỷ sâm nghiêm không gì sánh được, đừng xem một tháng chỉ cấp một khối linh thạch, nhưng bị người tranh đoạt phá đầu! Muốn vào Hắc Sát quân, cho dù là Lữ gia gia chủ hoặc là Lữ Nguyên Hạo gạt đầu cũng không có dùng, phải đi qua tầng tầng khảo hạch!

Ba nghìn Hắc Sát quân, vĩnh viễn sẽ không nhiều, cũng vĩnh viễn không ít một cái, cho dù là thành viên Hắc Sát quân, cách ba năm cũng phải đi qua khảo hạch mới có thể lưu lại, bằng không sẽ bị người mới thay thế!

Mà bọn người Lâm Lạc vận khí không tệ, gần một tháng sau, ba năm một lần Hắc Sát quân khảo hạch này sẽ bắt đầu.

Cho dù Lữ Nguyệt Đồng là thống lĩnh Hắc Sát quân cũng không có khả năng trực tiếp thu Lâm Lạc, Phạm Thương Vũ vào trong đại quân thiết huyết này, phải theo quy củ đi qua khảo hạch mới được!

Bất quá, Lâm Lạc không chỉ đạt được Không Linh cảnh đỉnh phong, càng hình thành lĩnh vực tiểu thế giới, ở Không Linh cảnh tuyệt đối là tồn tại vô địch, đừng nói đi qua khảo hạch nhập ngũ, dù là đội trưởng cũng có thể tranh một chút!

Dưới mỗi một Thống lĩnh đều có bốn Phó thống lĩnh, từng Phó thống lĩnh lại có mười đội trưởng, từ trên xuống dưới, dễ dàng điều khiển.

Yêu cầu của Phó thống lĩnh vẫn như cũ rất cao, hôm nay tu vi hai mươi tám vị Phó thống lĩnh kia đều là Huyền Linh cảnh sơ kỳ, trung kỳ, mà đội trưởng thì thấp hơn một chút, Không Linh cảnh đỉnh hoặc Huyền Linh cảnh sơ kỳ.

Ngoại trừ Đại thống lĩnh cùng Thống lĩnh ra, trong quân mỗi một chức vị đều đi qua thực lực khảo hạch mà đến, thành viên phổ thông có thể hướng đội trưởng khiêu chiến, đội trưởng có thể hướng Phó thống lĩnh khiêu chiến, có thực lực là có thể thượng vị!

Vị trí này càng cao, thu hoạch được cũng không phải là quyền lực trống không, còn có đãi ngộ cũng tăng ba cấp!

Như thành viên phổ thông một tháng có thể được đến một khối hạ phẩm linh thạch, nhưng đội trưởng có thể đạt được ba khối, Phó thống lĩnh năm khối, thống lĩnh mười khối, ai không đỏ mắt?

Mỗi lần Hắc Sát quân cử hành khảo hạch nhập quân, đều có rất nhiều cao thủ đến đây hưởng ứng lệnh triệu tập, phi thường náo nhiệt. Mà bởi vì còn có một tháng thời gian, Lâm Lạc mỗi ngày đều ở trong biệt viện mà Lữ Nguyệt Đồng cấp cho hắn không ngừng tu luyện, để có thể làm Mộc, Lôi hai hệ công pháp dễ thăng tới Huyền Linh cảnh.

Ở thế giới này, thực lực mới là đạo lý!

574. Chương 574: Hàn Triết Thao Ác Mưu. (2)

Bất quá không có Ngũ hành tinh hoa luyện hóa, Mộc hệ công pháp nhìn như cùng Huyền Linh cảnh chỉ kém một tia, nhưng một tia cự ly này lại như lạch trời, không có năm sáu năm là mơ tưởng vượt qua. Nhưng thật ra lôi điện công pháp bởi vì đi tới Đông Châu, thiên địa linh khí dư thừa, thiểm điện ẩn ký lại bắt đầu phát uy, rất có hi vọng trong một tháng này đột phá!

Khẩu khẩu khẩu...

Đại môn xao hưởng, mở cửa vừa nhìn, cũng không phải là hạ nhân của Lữ gia, mà là Hàn Triết Thao, hắn nhìn Lâm Lạc nói:

- Tiểu thư ời!

Tiểu thư này tự nhiên là Lữ Nguyệt Đồng rồi, Lữ gia cũng chỉ có nàng là trưởng tôn nữ dòng chính mới có danh hiệu này, chỉ là thật đúng là rất khó xem nàng trở thành nữ nhân. Hàn Triết Thao cho rằng hắn là sợ, dào dạt đắc ý nói:

- Đi mang mấy mỹ nhân kia đến, ta không ngại cho người cùng chơi các nàng, như vậy càng sáng khoái!

- Người đây là bản thân muốn chết!

Ánh mắt Lâm Lạc phát lạnh, đối phương hai lần ba lượt muốn nhúng chàm các nàng Tô Mị, đã để sát cơ của hắn không thể nào ngăn chặn!

- Ha ha, người rượu mời không uống vậy chỉ có uống rượu phạt rồi! Chờ người chết, bốn người mỹ nhân kia chính là của ta, Không Linh cảnh có thể sống hai nghìn năm, chỉ ít phải qua năm trăm năm mới có thể phai sắc, ta sẽ chơi đủ các nàng mấy năm này, tuyệt không sẽ làm cho các nàng thủ tiết!

Hàn Triết Thao cười nhạt.

- Tiệt nhân!

Thân hình Lâm Lạc bay ra, song quyền huy vũ, hướng về Hàn Triết Thao oanh qua.

Bất quá, tuy rằng Đông Châu linh khí nồng nặc, nhưng mà đúng là như vậy, áp lực không khí vượt xa Nam Châu, tốc độ của Lâm Lạc rơi xuống gấp mười lần, làm hắn phi thường không thích ứng.

- Chính là dân đen ở Nam Châu cũng muốn giao thủ cùng bản công tử?

Hàn Triết Thao cười lạnh một tiếng, thân hình rút lui về sau, vài cái lao đi đã tiêu thất không còn thấy bóng dáng.

- Ta không đích thân giết ngươi, là không muốn làm Nguyệt Đồng mất hứng, nên cho ngươi sống lâu vài ngày!

Thanh âm của đối phương từ nơi xa xôi bay tới.

Lâm Lạc siết chặt nắm đấm, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Ở Nam Châu hắn tuyệt đối là người đứng ở đỉnh kim tự tháp, ngoại trừ Tô Nghiễm Khai ra, thì đương đại không còn đối thủ! Nhưng đây Đông Châu, thực lực của hắn như con kiến hôi bé nhỏ không đáng kể, mức chênh lệch này thực sự quá lớn!

Nhưng Lâm Lạc lập tức thu nhiếp tâm thần, hắn đến Đông Châu không phải là điếu võ dương oai như vậy, mà là muốn ở Thánh địa võ đạo này bắt đầu lại từ đầu, đi từng bước tới võ đạo đỉnh phong! Lẽ nào hắn ở Nam Châu quá thuận lợi, hiện tại một chút ngăn trở cũng chịu không nổi rồi sao?

Ở chỗ này, hắn cũng không phải thiên tài vạn năm khó gặp gì, mà chỉ là một võ giả nho nhỏ, Ngũ hành đồng tu, rất có tiềm chất mà thôi! Hơn nữa, ở đây cũng không phải chỉ hắn một người có lĩnh vực tiểu thế giới, hắn căn bản không có tư cách tự ngạo!

Từ lúc này bắt đầu, tất nhiên sẽ ngộ đến các loại tiểu nhân muôn hình muôn vẻ, giống như Điền Kỳ Dững lúc trước, bởi vì hắn nhìn qua mình cùng Tô Mị có chút thân mật đã nghĩ muốn giết hắn! Nếu hắn ngay cả một cửa này cũng qua không được, còn nói cái gì đặt lên võ đạo đỉnh phong?

Vừa nghĩ như thế, Lâm Lạc tâm bình khí hòa lên.

Ưu thế lớn nhất của hắn ở chỗ Hỗn Độn Dung Lô, có thể luyện hóa Ngũ hành tinh hoa cấp tốc đề thăng thực lực, đã như vậy, sao không ở trong Lữ thành tìm một chút, nhìn xem có thể lấy Ngũ hành tinh hoa vào tay hay không?

Ở Nam Châu hắn đã rất khó tìm đến Ngũ hành tinh hoa, nhưng ở đây là Đông Châu linh khí nồng nặc a, tập quán địa phương cho rằng phường thị không là đặc biệt sai rồi!

Lâm Lạc xoay người, cũng không có quay người vào biệt viện của mình, mà là ở trong thành đi dạo.

- Người cứu mạng... cứu mạng...

Tiếng kêu kinh khủng vang lên, chỉ thấy cách đó không xa có hai nam tử đang lôi kéo một thiếu nữ có khuôn mặt xinh đẹp, mà bên cạnh thì có một trung niên phụ nhân ở một bên kéo hai nam tử kia, không ngừng thét chói tai.

Bất quá bốn phía mặc dù có vài người nhìn, nhưng mỗi người đều lộ ra nhãn thần lực bất tòng tâm.

Tuy Lâm Lạc đề xuống sát khí trong lòng, nhưng cổ oán khí này cũng không phải nói tiêu liền thật có thể tiêu, lúc này hắn hận nhất là loại ức hiếp phụ nữ, nhất thời hừ lạnh một tiếng, thân hình bay ra, ba ba ba, mấy tát tai phiến qua, đánh bay hai nam tử làm ác.

Hai người kia bất quá là Hậu Thiên bốn năm tầng, nếu không phải Lâm Lạc khắc chế, một cái ý niệm trong đầu là có thể đánh chết!

- Cút!

Lâm Lạc lạnh lùng quát nói.

- Tiểu tử, ngươi là ăn gan báo sao, ngay cả chuyện của Bảo gia cũng dám nhúng tay, ngại mệnh dài sao?

Một nam tử tuy rằng nhìn ra thực lực của Lâm Lạc xa xa ở phía trên bọn họ, nhưng ngoài miệng cũng không sợ chút nào.

Này nếu là ở Nam Châu, Hậu Thiên võ giả nào dám đối với Linh cảnh chí cường giả thét to như vậy? Thế nhưng ở Đông Châu, này xác xác thực thực xảy ra!

Người nam tử này tựa hồ nhìn ra Lâm Lạc cũng không quen thuộc tình huống nơi này liền nói:

- Bảo gia là Lữ gia thất thiếu gia, đây là nữ nhân hấn nhìn trúng, còn không mau quỳ xuống chịu nhận lỗi cho chúng ta, miễn cho tính mệnh mất đi!

Nô trượng chủ uy, chỉ là võ giả trình tự Hậu Thiên cũng dám muốn Linh cảnh chí cường giả quỳ xuống đất cầu xin tha thứ?

Lâm Lạc một đường đều là đánh đi lên, gặp phải địch nhân cường thịnh trở lại cũng sẽ không e ngại, hiện tại đấu không lại, cũng không đại biểu vĩnh viễn đấu không lại!

Mấy ngày này hấn cũng lý giải đến, tuy Lữ, Hàn bá chủ là ở đây, nhưng kỹ pháp coi như nghiêm minh, dù sao lão tổ tông bản rơi phiên cơ nghiệp này đều còn sống, chỉ là hiện nay ẩn cư phía sau màn một mực bề quan trừng kích cảnh giới càng à thôi.

Như loại chuyện tình cường bắt phụ nữ này, cũng là lệnh cấm trong thành, vị Bảo gia kia đại khái là tiêu chuẩn ăn chơi trác táng, lúc này mới biết rõ còn có phạm, dù sao thiếu nữ này cũng chỉ là bách tính phổ thông, nhìn qua càng không có bối cảnh gì, cường bắt cũng sẽ không có người cùng hấn không qua được.

Từ điểm đó mà nói, vị Bảo gia này cũng thông minh, còn không có ngu xuẩn đến quang minh chính đại cùng quy củ của gia tộc chế định là địch.

Đã như vậy, Lâm Lạc cũng không để ý sự tình nháo đại chút nào, hấn là chiếm lý!

- Điều tự tát mười bạt tai, sau đó cút, bằng không ta thay các ngươi phiết một trăm cái!

Lâm Lạc lạnh lùng nói, một cổ sát ý đã ở hàm răng bồi hồi, để ôn độ bốn phía đột nhiên hạ thấp rất nhiều!

Hai gã ác nô kia tuy rằng còn muốn mạnh miệng một phen, nhưng phát hiện hai chân run đến lợi hại, tựa hồ sắp tiểu ra quần rồi!

Bọn họ không chút nghi ngờ Lâm Lạc nói, không có do dự gì, đều làm nhiều việc cùng lúc, liên tiếp cho bản thân mười tát tai, sau đó quay đầu bỏ chạy, ngay cả ngoan thoại cũng không dám bỏ lại!

- Đa... đa tạ đại gia cứu giúp!

Hai nàng kia hấn là mẫu tử, song song hướng Lâm Lạc quỳ xuống cảm tạ.

575. Chương 575: Trong Cốc Có Linh Thụ. (1)

- Nhắc tay mà thôi, không cần như vậy!

Lâm Lạc tiện tay ngăn cản, hai người kia lập tức được nâng lên, chỉ thấy trung niên mỹ nữ kia đã là tồn tại mỹ nữ hết thời phong vận, mà thiếu nữ lại là thanh xuân ngây thơ tuổi dậy thì, nhưng muốn nói là tuyệt sắc mỹ nữ lại còn kém xa nhiều lắm.

Quả nhiên, vị Bảo gia này kỳ thực cũng là miệng cộp gan thỏ, chỉ có thể lấy loại quả hồng nhuyển này mà niết. Bằng không mà nói, trong thành này thiếu nữ đẹp hơn vài lần tuyệt đối không chỉ một cái hai cái.

- Đại gia, mời đến hàn xá ngồi một lát!

Phụ nhân kia cực lực mời mọc, Lâm Lạc năm lần bảy lượt thoái thác không được, không thể làm gì khác hơn là đi theo đối phương.

Hai mẹ con này cũng không có ở trong thành, mà là ở một cái thôn nhỏ vùng nông thôn.

Tuy rằng võ giả Linh cảnh chỉ cần thu nạp linh khí có thể không ăn không uống, thậm chí không có không khí cũng có thể vui vẻ, nhưng từ phạm nhân từng bước một đi tới, làm sao có thể nói bỏ là bỏ khẩu thực chỉ dục?

Trong thành sinh ý từ lâu rất nóng nẩy, đại thể là phục vụ cho võ giả trong Hắc Sát quân, cùng với rất nhiều võ giả ngoại lai. Hơn nữa ở Đông Châu tuy Linh cảnh cường giả rất nhiều, nhưng càng nhiều chính bách tính phổ thông, tự nhiên tránh không được buôn bán ngũ cốc hoa màu.

Hai mẹ con này họ Tiêu, thường ngày ở trong núi hái quả đại đi vào trong thành rao bán, đổi lương thực thịt khô. Chỉ bất quá hôm nay không đúng dịp, vừa vặn bị Lữ gia Lữ Hân Bảo gặp phải, nếu không có Lâm Lạc xuất thủ tương trợ, tiểu cô nương kia khó tránh khỏi bị người nọ chà đạp.

Tiêu phụ là hộ săn bắn, mấy năm trước vào núi săn bắn gặp phải mãnh thú Niết Âm cảnh, thiếu chút nữa cắn chết hẳn! Tuy thoát được một mạng, nhưng từ chỗ cao té rớt, xương sống vỡ vụn, chỉ có thể nằm trên giường không dậy nổi, làm gia cảnh có vẻ trắc trở.

Tuy Lâm Lạc không tự xưng là thiện nhân, nhưng nếu gặp gỡ cũng không chú ý giúp một chút, lúc này triển khai Mộc lĩnh vực thay Tiêu phụ trị liệu thương thế.

Mộc đại biểu cho sinh cơ, nhưng dùng để trị liệu người khác đối với Lâm Lạc mà nói cũng là một loại tiêu hao, nhưng cũng chỉ là ba ngày khổ tu mà thôi. Đối với hắn mà nói chỉ là lãng phí ba ngày, nhưng đối với người khác mà nói là tâm nguyện của một gia đình.

Sau khi hắn cứu trị, Tiêu phụ đã có thể miễn cưỡng bò lên, chỉ cần lại tĩnh dưỡng vài ngày liền có thể triệt để khỏi hẳn, để ột nhà ba người bọn họ đều vui mừng đến chảy nước mắt, đối với Lâm Lạc càng cảm kích không gì sánh được.

- Mau... mau cầm trái cây kia đến chiêu đãi ân nhân!

Tiêu phụ vung tay lên.

Tiêu mẫu vội vã chuyển tới buồng trong, qua một lúc mới cầm một quả cây đi ra nói:

- Ân nhân, lão Tiêu nhà của ta lúc trước chính là vì hái trái cây này mới bị mãnh thú truy đến rơi vào khe suối, mấy năm nay vẫn tiếc không dám ăn!

- Người thật là, nói những chuyện này để làm gì!

Tiêu phụ rất không thích, đoạt lấy quả cây đưa tới Lâm Lạc.

Thảo nào Tiêu phụ sẽ mạo hiểm như vậy, nguyên lai trong quả cây này có Mộc chi tinh hoa nhàn nhạt, tuy đối với Lâm Lạc mà nói cũng không thu hút, nhưng ở trong mắt Tiêu phụ mới vừa vào Thanh Huyền cảnh, này tuyệt đối là cấp bậc của quý.

Hắn mỉm cười, đẩy quả cây trở lại nói:

- Thứ này đối với ta đã không có tác dụng gì, các người giữ lại dùng hoặc là bán đi là được rồi! Đúng rồi, Tiêu đại thúc, người là từ nơi nào hái đến quả này?

Lâm Lạc nổi lên một tia hứng thú.

- Ở trên núi!

Tiêu phụ nói một câu, nhưng lập tức ý thức được đây là lời vô ích, vội vã cười lên.

- Phía tây Quỷ Diện Phong có một sơn cốc nhỏ, lối vào rất bí mật, ta cũng là truy kích một con Hồng Nhân Thổ mới đi lạc vào trong đó!

Lâm Lạc không biết nơi này có kỳ ngộ gì hay không, liền gật đầu nói:

- Ta đi nhìn một chút!

Ba người Tiêu gia đều biết Lâm Lạc thực lực cường đại, khí thế cùng Hắc Sát quân như Thiên Thần trong thành tương đồng, tự nhiên sẽ không khuyên can hắn, chỉ là dặn dò hắn phải cẩn thận một ít.

Tiêu phụ sợ Lâm Lạc tìm không ra địa phương, lại kể lại một lần, không sai biệt lắm có thể đỡ trong đầu Lâm Lạc hình thành một địa đồ rồi.

Ở ngoài Lữ thành là một tòa sơn mạch kéo dài mấy trăm dặm, mà quang động sản xuất linh thạch kia ở ngay trong đó. Nhưng cụ thể ở đâu cũng chỉ có nhân vật trung tâm Lữ, Hàn mới biết được.

Nếu như sơn cốc kia là ở phụ cận quang động, kia tất nhiên có thủ vệ nghiêm ngặt không có khả năng để hần đơn giản tiếp cận. Nhưng nếu ngay cả Tiêu phụ cũng có thể tiến nhập, nghĩ đến cách quang động kia có chút xa.

Bởi vì linh khí nồng nặc, linh thảo ở đây rất nhiều, có chút linh thảo ở Nam Châu cần mấy trăm năm mới thành thực, ở chỗ này thậm chí chỉ cần vài chục năm là có thể trưởng thành, cũng khó trách tốc độ tu luyện của võ giả Đông Châu xa xa vượt lên Nam Châu, đây là lão thiên gia giúp bọn hần.

Bất quá, tuy linh thảo cấp bậc Tiên Thiên thập cảnh nhiều, nhưng cấp bậc Linh cảnh lại rất khó phát hiện, dù sao cái trình tự này cũng rất cao rồi. Lâm Lạc suy nghĩ một chút, một đường thu gặt linh thảo thành thực, tuy hần cùng Tô Mị các nàng đều dùng không được, nhưng có thể mang về cho bọn người Lâm Hành Nam.

Hần chung quy có một ngày quay về Nam Châu.

Phụ cận Linh thảo tự nhiên có mãnh thú thủ hộ, nhưng gặp gỡ Lâm Lạc liền trực tiếp biến thành tro tàn, căn bản không có một chút lực chống lại.

Non nửa ngày sau, Lâm Lạc mới đến tới sơn cốc theo như lời của Tiêu phụ, cách thành thị cũng không phải xa, mà là thật rất khó tìm. Cho dù Tiêu phụ giải thích cho Lâm Lạc rất cận kề, nhưng vẫn như cũ hao phí rất nhiều thời gian của Lâm Lạc.

Đi qua một mảnh lùm cây, chui qua một sơn động, lúc này mới đi tới sơn cốc phồn hoa tự cấm này. Nơi này có một gốc cây linh thụ, rơi xuống đất rất nhiều trái cây đỏ au.

Đáng tiếc, này cũng vẫn như cũ là cấp bậc Tiên Thiên thập cảnh, để Lâm Lạc không khỏi có chút thất vọng.

- Hốt xích!

Một tiếng thú ngâm kỳ quái, trên một gốc cây linh cũng hiện ra một con mãnh thú tựa như báo, cả thân hình hôi sặc, cùng vỏ cây tương tự, một đôi con mắt bích lục yếu ớt, đối với Lâm Lạc lộ ra địch ý cường liệt.

Đây là mãnh thú truy sát Tiêu phụ rồi, trình tự Giác Vi cảnh, nếu lúc trước tiêu phụ gặp phải đầu hung vật này đã có thực lực này mà nói, kia hần sẽ không là tàn phế, mà là trực tiếp bỏ mạng.

Nhưng mà, sau khi mãnh thú này xuất hiện, liền có một mãnh thú ngâm vang lên, trên mỗi một cây chu linh đều xuất hiện mãnh thú như vậy, thực lực cao thấp không đều, cao đến Địa Nguyên cũng có.

Lâm Lạc minh bạch rồi, lúc trước Tiêu phụ gặp phải cũng chỉ là mãnh thú Niết Âm cảnh, mà bởi vì thực lực Tiêu phụ quá yếu, đầu mãnh thú kia trực tiếp công đi ra ngoài. Nhưng Lâm Lạc quá mạnh mẽ, đầu mãnh thú này thấy Lâm Lạc tới gần chỉ có thể gọi cứu binh.

576. Chương 576: Trong Cốc Có Linh Thụ. (2)

Rất thú vị, mãnh thú thực lực càng cường đại chiếm linh thụ lại càng cao to, biểu hiện ra những mãnh thú này kỳ thực cũng chú ý chế độ đẳng cấp thâm nghiêm.

Nếu trong sơn cốc có thú vương tồn tại, nó chiếm linh thụ nói không chừng là cấp bậc Linh cảnh!

Lâm Lạc như trong sân vắng lừng thừng, căn bản không nhìn những “tiểu thú” này tồn tại, mà Linh cảnh uy nghiêm cũng để những mãnh thú này kẹp chặt đuôi, cả người run rẩy, không dám có động tác mảy may.

Đi tới ở chỗ sâu trong sơn cốc, chỉ thấy một gốc cây linh thụ cao tới ba mươi trượng đang ở trong gió nhẹ lay động, mà ở trong phạm vi trăm trượng căn bản không có một gốc cây linh thụ khác tồn tại, như chúng tinh ủng nguyệt.

Mộc chi tinh hoa thật cường đại!

Lâm Lạc không khỏi nhân tình sáng lên, hẳn đoán được không sai, ở đây quả nhiên có một gốc cây cùng loại thụ Vương tồn tại! Mà đã có thụ Vương, kia cũng có thể có thú Vương rồi!

- Nhân loại, này không phải địa phương người nên tới, trở lại đi!

Thanh âm khàn khàn vang lên, trên thụ Vương này cũng hiện ra một mảnh thú kim sắc, đáng dấp cùng với thú sủng hẳn rất giống, nhưng cái đầu muốn lớn hơn một chút.

Lâm Lạc mỉm cười, chỉ chỉ thụ Vương nói:

- Được, ta nhổ cây này xong sẽ ly khai!

- Lớn mật! Dám mơ ước bảo vật của bản vương!

Ánh mắt đầu thú Vương kia chợt lóe, tiểu thú bốn phía đều gầm rú lên, thay nó lớn mạnh thanh thế.

- Thiên địa thần vật, bản thân vô chủ, người có duyên thì thấy, có thực lực thì được!

Lâm Lạc vươn tay, làm động tác ngoắc ngón tay, ai cũng sẽ không đơn giản mang bảo vật đi ra, vậy chỉ có đánh nhau mà thôi.

Mảnh thú Vương kia nhìn chằm chằm Lâm Lạc, trong ánh mắt hung quang sáng quắc, từng đạo sóng gợn từ trong thân thể nó bất tri bất giác phát ra, hoàn cảnh chung quanh Lâm Lạc nổi lên biến hóa, hình thành một mảnh hắc mộc lâm!

Trong hắc mộc lâm này vụ khí tràn ngập, có chứa kịch độc cường liệt, đúng là lĩnh vực oai của mảnh thú Vương này!

Đầu mảnh thú này cũng không biết sống bao nhiêu năm, lúc tiến nhập Linh cảnh trí tuệ càng mở rộng, so với vô số nhân loại còn muốn lão gian cự hoạt, thậm chí không giống nhân loại nói quý củ mặt mũi gì, trực tiếp triển khai đánh lên.

Nhưng mà, vụ khí đi tới bên người Lâm Lạc giống như gặp phải một tầng bình chướng vô hình, như thế nào cũng tập kích không đi vào.

- Lĩnh vực, tiểu thế giới!

Đầu mảnh thú Vương này khô khóc phun ra năm chữ, hiển lộ ra khiếp sợ không gì sánh được!

Vô giả hình thành tiểu thế giới kia tuyệt đối là cùng giai vô địch, cho dù mảnh thú thể chất mạnh mẽ, lực lớn vô cùng cũng không có dùng, như Huyền Linh cảnh áp chế Không Linh cảnh, chỉ có thể miễn cưỡng chống lại mà thôi!

Mảnh thú Vương này chậm rãi từ trên cây lui đến một bên, tựa hồ hoàn toàn buông tha ý niệm tranh đoạt trong đầu.

Mảnh thú ngoan là ngoan không sai, nhưng so với nhân loại càng hiện thực cùng trực tiếp, nếu đánh không lại, kia đã biết rõ chịu chết còn đi làm chống lại vô vị sao? Sinh tồn vĩnh viễn là đặt ở vị trí thứ nhất trong lòng mảnh thú, cho dù tiến nhập Linh cảnh, thần trí mở rộng cũng là như vậy!

Lâm Lạc mỉm cười, cũng không có truy sát, một ngón tay dũi ra, ở dưới sức linh thụ xé ra một động nhỏ, lấy ra một hạt châu xanh biếc bằng nắm tay. Đây là tinh hoa của Linh thụ, gần như chín thành tinh túy trở lên, vừa lấy ra, linh thụ đều có vẻ uể oải không phấn chấn, cành lá có chút u ám, tựa hồ mất đi sinh cơ.

Nhưng này dù sao cũng sẽ không chết, không quá bảy tám mươi năm, linh thụ này lại có thể chậm rãi khôi phục sinh cơ, nhưng muốn tái hiện thịnh cảnh lúc trước, kia không có ngàn năm là không có khả năng.

Đối với kết cục như vậy, mãnh thú Vương kia cũng đã cảm kích không gì sánh được, bởi vì Lâm Lạc hoàn toàn có thể chặt linh thụ đi, bây giờ còn để lại căn cơ, tuy cần hồi lâu mới khôi phục nguyên trạng, nhưng mãnh thú cũng thắng ở thọ nguyên dài đằng dặc, hoàn toàn chờ được nổi.

- Đa tạ!

Mãnh thú Vương kia cảm kích nói.

Lâm Lạc gật đầu, thân hình bay lên không, đã ly khai sơn cốc.

Kỳ thực, đầu mãnh thú Vương này tiến nhập Linh cảnh, vô luận là huyết nhục hay Yêu hạch đối với Lâm Lạc mà nói đều có trọng dụng! Nhưng chính như lời hắn nói, thiên địa thần vật, người có đức, có năng lực thì được, hắn thoả mái lấy yêu hạch, nhưng mãnh thú này cũng tần tần khổ khổ mới tu luyện đến một bước này, cùng thiên tranh mệnh, hắn cần gì phải không cần cứ tạo sát nghiệt?

Còn nữa, Thử Linh thú miệng phun tiếng người, phương thức tư duy kia gần như nhân loại, Lâm Lạc rất khó coi nó trở thành ngoại tộc mà tàn sát.

Cách giải quyết êm đẹp như vậy, chính hợp tính cách của Lâm Lạc.

Hắn cũng không có bay quá xa, mà là rất nhanh tìm sơn động u tĩnh bắt đầu bế quan luyện hóa khối Mộc chi tinh hoa này. Bởi vì đột phá Huyền Linh cảnh sẽ dẫn động lôi kiếp, hắn cũng không muốn cho người khác nhanh như vậy biết hắn đột phá Huyền Linh cảnh!

Khoanh chân ngồi xuống, Lâm Lạc tay cầm lục châu, Hồn Độn Dung Lô vận chuyển, bắt đầu lấy Mộc chi tinh hoa trong đó.

Mộc hệ công pháp của Lâm Lạc vốn là ở Không Linh cảnh đỉnh phong, nhưng tiểu chu thiên viên mãn lại không là dễ dàng đạt tới, muốn đột phá cảnh giới này, hắn chỉ ít còn muốn năm năm, nhiều thì mười năm.

Bất quá, lấy việc đều không có tuyệt đối, đối với Lâm Lạc có được Hồn Độn Dung Lô mà nói, chỉ cần cho hắn đủ Ngũ hành tinh hoa, hắn có thể trong thời gian ngắn nhất đột phá Huyền Linh cảnh, Huyền Linh cảnh, thậm chí thẳng tiếp Chủ Linh cảnh!

Nguyên bản chỉ ít cần năm năm khổ tu, nhưng ở trong lục châu có Mộc tinh hoa chống đỡ xuống, gần kề nửa ngày thời gian, hắn liền đi tới một bước này, khí tức toàn thân bắt đầu cực không ổn định lên.

Pằng! Pằng! Pằng!

Núi đá xung quanh hắn đều bị khí tức khủng bố vỡ thành mảnh vụn, mà thiên địa như có cảm ứng, đại lượng lôi vân bắt đầu tụ tập, tia chớp quay cuồng, lôi kiếp Huyền Linh cảnh sắp đến!

Không giống với Tiên Thiên thập cảnh, Linh cảnh này mỗi khi hình thành một tiểu chu thiên sẽ dẫn động thiên địa cảm ứng, đánh xuống lôi kiếp, đây là Tô Quảng Khai nói cho hắn biết, mà lúc ở Nam Châu cũng chỉ có lão nhân này mới bị lôi kiếp bổ qua lần thứ hai, song hệ cùng tu là không tính.

Lâm Lạc bỗng nhiên mở hai mắt ra, thân hình lóe lên, bùng thoáng cái đã phá khai sơn động, xuất hiện trong giữa không trung, ngạo nhiên nghênh đón lôi kiếp đến.

Loảng xoảng!

Thiên địa phẫn nộ, lôi kiếp chính là Thiên phạt chi lực, người nào dám chủ động khiêu chiến thiên uy?

Một đạo thiểm điện lập tức đánh xuống!

Lâm Lạc cười ha ha, nâng quyền nghênh tiếp, ấn ký tia chớp ở mắt cá chân nóng rực lên, bắt đầu điên cuồng hấp thu những tia chớp chi lực này!

Đáng tiếc, lần này là Huyền Linh kiếp, Lâm Lạc không biết linh khí nồng đậm bất đồng có thể làm uy lực của lôi kiếp cũng bất đồng hay không. Bất quá Huyền Linh kiếp nếu so với Không Linh cảnh tuyệt đối cường đại hơn mười hai mươi lần, rất nhiều võ giả Không Linh cảnh đều là ở trong lôi kiếp vẫn lạc, đây cũng không phải là đùa giỡn!

577. Chương 577: Tấn Giai Huyền Linh. (1)

Nhưng gặp gỡ quái thai như Lâm Lạc, cái này lại ước gì lôi kiếp tới mạnh hơn mới tốt!

Hắn điên cuồng hấp thu lôi điện chi lực, giống như mấy ngày hôm trước hấp thu Mộc tinh hoa đồng dạng, muốn nhất cổ tác khí đem Lôi, Mộc hai hệ công pháp đồng thời tấn giai!

- Tỷ tỷ, có người ở đó Độ kiếp!

Nơi xa xôi, có một chiếc thuyền rồng thành linh phiêu phù ở trên tầng mây, ba mươi sáu mái chèo khua hư không, nhưng lại làm thuyền rồng dùng tốc độ cực nhanh bay đi, phía trên đầu thuyền đứng hai nữ tử phong độ yếu điệu, đều là tiêu chuẩn phía trên đại mỹ nhân, mỹ nhân bên trái mặc áo da bó sát người, đem dáng người có lỗi có lỗ của nàng hoàn toàn phác họa đi ra, kiều đồn ngạo nghễ ưỡn lên làm cho người vừa thấy đã muốn xoa vài cái.

Vừa rồi nói chính là nàng, một đôi mắt nóng bỏng nhìn xem tia chớp điên cuồng đánh xuống Lâm Lạc, ôm lấy một vẻ như không vui.

- Ân!

Nữ tử bên phải kia thì phong cách hết sức bất đồng, một thân váy dài trắng như tuyết, làn da trắng mịn, mái tóc xoã xuống, như tiên nữ lạc chốn nhân gian, trần đầy xuất trần tú lệ.

Nàng hiển nhiên tính cách nội liễm, chỉ là khê hờ nhẹ, trên mặt nổi lên tiểu dung.

- Gia hỏa đáng giận, làm gì phải ở trên đường chúng ta đi tới Độ kiếp, làm hại chúng ta còn phải tránh ra!

Áo da thiếu nữ cắn hàm răng trắng như tuyết, tựa hồ rất không dễ chịu, nhưng vẫn ngắt vài cái thủ ấn, đem phương hướng thuyền rồng đi về phía trước thay đổi, để tránh đụng vào bên trong lôi kiếp, làm người ở phía trên thuyền rồng cũng muốn đi theo Độ kiếp, kia không phải là tai ương sao.

Ngoại trừ quái thai như Lâm Lạc, chỉ sợ không ai sẽ thích Độ kiếp, đây chính là tùy thời vẫn lạc!

- Di!

Thời điểm thuyền rồng điều chỉnh phương hướng, bạch y mỹ nhân đột nhiên kinh hô một tiếng, tựa hồ tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

- Tỷ tỷ, làm gì ngạc nhiên như vậy, không phải chỉ là một tiểu tử còn không có tiến nhập Huyền Linh cảnh sao?

Áo da thiếu nữ cười xấu xa:

- Chẳng lẽ Huyết La Sát của chúng ta động tâm hồn thiếu nữ rồi, muốn nam nhân?

- Chớ có nói bậy!

Bạch y mỹ nhân quát giận một tiếng.

- Hắn hấp thu lực lượng lôi kiếp!

- Cái gì. . . hắn điên rồi!

Áo da thiếu nữ kinh hô một tiếng, lập tức hướng phương hướng Lâm Lạc nhìn chằm chằm đi qua.

- Hắn như thế nào còn chưa chết? Nào có người có thể ở thời điểm Độ kiếp lật ngược lại rút ra lực lượng thiên kiếp!

- Không rõ ràng lắm, thế gian lại có thiên tài như thế sao?

Trong đôi mắt đẹp của Bạch y mỹ nhân sáng quắc sinh quang.

- Chẳng lẽ hắn là hậu duệ có được huyết mạch Thượng cổ trong truyền thuyết?

- Tỷ tỷ, người là Tử Lâm Vực đệ nhất thiên tài, xin người đừng có ngạc nhiên như vậy được không, tiểu tử này cho dù vượt qua lôi kiếp cũng chỉ là Huyền Linh cảnh, sao có thể so với Diệt Linh cảnh đại thiên tài người Ngũ hành cùng tu, hình thành tiểu thế giới!

Áo da thiếu nữ hừ hừ nói.

Bạch y mỹ nhân đối với nàng lộ ra một vòng tiểu dung rất có thâm ý, làm áo da thiếu nữ không khỏi lạnh mình.

- Đừng nhìn xem người ta như vậy, nếu để cho người khác nghĩ rằng tỷ tỷ thích nữ nhân, ta không phải cũng bị vô số người theo đuổi tỷ dùng ánh mắt độc hại sao!

Áo da thiếu nữ lập tức lại khôi phục cười vui.

Bạch y mỹ nhân lắc đầu, vừa định nói chuyện, nhưng lại lộ ra khiếp sợ mãnh liệt, lại hướng phương hướng Lâm Lạc nhìn lại. Mà áo da thiếu nữ cũng đồng dạng lộ ra biểu lộ kinh hãi, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn hướng Lâm Lạc bên kia.

- Lôi hệ công pháp sông của hắn đột phá!

- Trời ạ, ở thời điểm độ lôi kiếp, cường chế rút ra tia chớp chi lực nâng cao lôi điện công pháp, lại vẫn có thể đột phá, đưa tới hai tầng lôi kiếp! Người này đến tột cùng là quái vật gì!

- Dem Thủy Long thuyền chuyển lệch một chút, chúng ta tuyệt không có thể bị cuốn vào!

Trên mặt hai nữ đồng thời động dung, hai tầng lôi kiếp này cũng không phải là chuyện tình một cộng một bằng hai, mà là lẫn nhau tăng cường, uy lực không cách nào đánh giá! Tu vi trình tự của các nàng tuy xa xa cao hơn Lâm Lạc, nhưng một khi bị cuốn vào lôi kiếp là sẽ dựa theo thực lực mỗi người phóng thích, hai tầng lôi kiếp này ai chịu nổi?

Tuy các nàng đều là thiên chi kiêu nữ, không có khả năng không đối phó được hai tầng lôi kiếp, nhưng mà sẽ tiêu hao lực lượng tương đương, thậm chí là bài tủy, cái này căn bản không có tất yếu! Huống hồ các nàng đang có chuyện quan trọng xử lý, càng không khả năng ở nơi này không công lãng phí lực lượng!

Thuyền rồng vội vàng thoái lui, mà điện mang đầy trời lại cực kỳ khủng bố, giống như địa ngục mở rộng ra, quần ma loạn vũ, mà trời giáng thần phạt, muốn trấn áp chư ma, cho dù dùng thị lực hai nữ cũng không thể xuyên thấu điện mang thấy rõ người ở bên trong.

Nhưng chỉ cần người độ kiếp vừa chết, lôi kiếp sẽ tự động biến mất, nhưng hiện tại tia chớp như cũ cuồng loạn cũng ý nghĩa người ở bên trong còn sống!

- Tỷ tỷ, đổi lại người năm đó lôi kiếp như thế, người có thể chống đi qua sao?

Áo da thiếu nữ quay đầu nhìn về phía bạch y mỹ nhân.

- Nếu như người chống đỡ không qua, ta đây cũng chống đỡ không qua!

Bạch y mỹ nhân cũng không có trực tiếp trả lời.

Áo da thiếu nữ lại cười nói:

- Tỷ tỷ như thế nào theo ta đùa giỡn rồi? Ta sao vượt qua tỷ tỷ ngút trời kỳ tài, người xem, ta lần đó bài danh không phải ở bên ngoài trăm tên sao?

Bạch y mỹ nhân mỉm cười, thò tay nắm bắt cái cằm của áo da thiếu nữ nói:

- Chẳng lẽ người không phải sợ biểu hiện được quá xuất sắc, bị ta giết chết sao?

Tuy bạch y mỹ nhân như cũ cười đến ôn nhu như hoa xuân, nhưng trong nội tâm áo da thiếu nữ lại một mảnh lạnh như băng, chỉ cảm thấy tay nắm bắt cằm mình đột nhiên trở nên băng hàn như nước, giống như trong nháy mắt có thể đông lại, rốt cuộc tỉnh không được.

- Bớt đùa giỡn đi!

Bạch y mỹ nhân thu tay về.

- Nhanh hơn chạy đi, đến muộn cũng không phải là chuyện tình lễ phép!

Thuyền rồng vượt qua chỗ Lâm Lạc tiếp tục đi tới, nhưng hai nữ đều đồng thời quay đầu lại nhìn lướt qua, nếu không phải các nàng có chuyện quan trọng đợi không được, tất nhiên sẽ mang Lâm Lạc đi, yêu nghiệt như vậy thu làm hạ nhân mà nói, nói không chừng sau này sẽ có kinh hỉ!

Loảng xoảng! Loảng xoảng! Loảng xoảng!

Tia chớp tung hoành, nhưng Lâm Lạc lại không chỗ nào sợ hãi, cũng không có phát hiện trước có một chiếc thuyền rồng hiển hiện, như cũ điên cuồng hấp thụ tia chớp chi lực! Mặc dù là hai tầng lôi kiếp, nhưng gặp gỡ Lâm Lạc có được ấn ký tia chớp, Hỗn Độn Dung Lô thực sự không có ý nghĩa!

Tia chớp ấn ký làm chủ lực hấp thụ lôi điện, mà Hỗn Độn Dung Lô thì phụ trách luyện hóa bộ phận dư thừa, phân công hợp tác, để hắc ở dưới hai tầng lôi kiếp oanh kích như cũ thoải mái tự nhiên.

Đừng xem chỉ là tạo thành một tiểu chu thiên, nhưng số lượng tiểu Chu Thiên Tinh Thần lại đại biểu cho viên mãn, ba mươi sáu khiêu huyết tu mãn, lực lượng của Lâm Lạc chỉ ít bạo tăng gấp hai mươi lần!

578. Chương 578: Tấn Giai Huyền Linh. (2)

Mà lôi kiếp không chỉ dừng ở đây, lôi hệ công pháp còn đang vững bước nâng cao, nguyên một đám lôi hạch mới hình thành, lấp đầy khiêu huyết Huyền Linh cảnh.

Một cái, hai cái, ba cái, bốn cái!

Khi hai tầng lôi kiếp biến mất, lôi hệ công pháp của Lâm Lạc cũng tu đầy bốn cái khiêu huyết, bốn cái lôi hạch liên tục chớp động lên tia chớp, tựa hồ có được lực lượng tính hủy diệt.

Quần áo trên người Lâm Lạc đã ở trong lôi kiếp hoàn toàn tiêu hủy, cũng may vật phẩm trong Tử Đỉnh cái gì cần có đều có, hắc tiện tay lấy ra một bộ mặc vào, lập tức trở về Lữ thành.

Hắn cũng thật không ngờ đột phá vậy mà hao tổn ba ngày thời gian, lúc trở về, tứ nữ quả nhiên đều là vô cùng kinh hoàng, cái này cũng khó trách, Đông Châu không thể so với Nam Châu, Linh cảnh cao thủ bỏ đầy đất, trước kia Lâm Lạc có thể đi ngang, nhưng ở nơi này chỉ là tồn tại con kiến hôi.

Nhưng biết được Lâm Lạc đột phá đến Huyền Linh cảnh, tứ nữ lập tức hoan hô lên, trên thế giới này không có gì so với thực lực cường đại càng có thể làm cho người an tâm !

Lâm Lạc mang tứ nữ rời Lữ thành, ở trong thôn Tiêu gia tạm vài ngày.

Hắn muốn thừa dịp mấy ngày nay đem tu vi của Hạ Mộng Như tăng lên tới Linh cảnh!

Ở nơi này, một bước đi một bước hiểm, mà tứ nữ chính là uy hiếp của Lâm Lạc, hắn tuyệt đối không thể cầm tứ nữ mạo hiểm, lúc cần thiết sẽ xa chạy cao bay, mà một khi tiến vào Linh cảnh, võ giả có thể không cần hô hấp, không cần ăn uống, chỉ dựa vào linh thạch là có thể sống.

Bởi vậy, chỉ cần tứ nữ đều tiến vào Linh cảnh, vạn nhất muốn chạy trốn hắn cũng có thể thu tứ nữ vào bên trong Tử Đỉnh, mà hắn có được Ngũ hành tiểu thế giới uy năng, cho dù không thể vượt cấp khiêu chiến, nhưng năng lực tự bảo vệ mình lại rất mạnh.

Hắn cũng không dám trực tiếp đem tứ nữ thu vào trong Tử Đỉnh làm thí nghiệm, mà là dùng hung thú thử, ở trước khi không có hít thở không thông mà chết, đi ra vẫn là vui vẻ, cũng không có biến thành ngu ngốc.

Sau khi Lăng Kinh Hồng biết lo lắng của hắn, liền chủ động muốn đi vào Tử Đỉnh thử, Lâm Lạc không lay chuyển được chấp nhất của nàng, đành phải đem nàng thu đi vào, đợi nửa canh giờ lại đem nàng phóng xuất.

Mà Lăng Kinh Hồng thì nói ở trong Tử Đỉnh nàng căn bản không cảm giác thời gian trôi qua, tựa hồ vừa mới đi vào rồi lập tức đi ra.

Đây là người tiến vào trong Tử Đỉnh, ngay cả ý thức cũng bị phong bế!

Nhưng mà đây cũng không phải là một tin tức tốt, bởi vì phong bế chỉ là ý thức, thân thể tiêu hao lại như cũ đang tiến hành. Cho dù Linh cảnh võ giả tiến vào Tử Đỉnh cũng sẽ chết, bởi vì mất đi ý thức tự nhiên không thể luyện hóa linh thạch, chỉ là tốc độ này sẽ chậm hơn rất nhiều mà thôi.

Nhưng sinh mệnh của võ giả Linh cảnh lực cũng đủ ương ngạnh, chỉ ít một tháng không hô hấp cũng sẽ không chết, có thể chờ chống thời gian lâu như vậy Lâm Lạc cũng hiểu được đủ rồi.

Như vậy, hiện tại trọng điểm chính là đem Hạ Mộng Như mau chóng tăng lên tới Linh cảnh .

Biện pháp rất đơn giản... song tu!

Lâm Lạc có Song Tu Quả, hiện tại lại có hai hệ công pháp tiến nhập Huyền Linh cảnh, đối với Hạ Mộng Như này mà nói so với thập toàn đại bổ hoàn còn muốn hiệu quả tốt hơn!

Nhưng sự tình vẫn là muốn nói rõ ràng, Tô yêu nữ bảo bối vẫn còn dễ nói, ngược lại Lăng Kinh Hồng này ít khi lên lên tiếng, nhưng lúc cần người sẽ đau đến lợi hại!

Lâm Lạc dẫn Hạ Mộng Như tới bên cạnh một ôn tuyền trong núi.

Đây là thời điểm hẩn tìm kiếm sơn cốc phát hiện, nước suối bích lục sinh thanh, thanh tịnh thấy đáy, còn có sợi sợi nhiệt khí hiện lên, chính là ôn tuyền tốt nhất. Kỳ thật sau khi tiến vào Tiên Thiên cảnh, võ giả ở trong nước sôi cũng không có thể bị phỏng, nhưng thanh tuyền ấm áp vẫn khiến cho Hạ Mộng Như vui mừng nở hoa.

Nàng không hề ngưng ngừng ở trước mặt Lâm Lạc cởi áo nới dây lưng, lộ ra dáng người đầy đặn ngạo nhân của nàng, giống như Mỹ Nhân Ngư trượt vào trong ôn tuyền, dùng tư thế bơi giữa nổi trên mặt nước, khiến cho hai đại bạch hổ nổi lên mặt nước, giống như hai tòa hải đảo.

- Đến đây!

Hạ Mộng Như vẩy nước hướng Lâm Lạc hất đi qua.

Lâm Lạc trong lòng lửa nóng, hai ba lần đem mình cởi ra sạch trơn, cũng trượt vào trong suối nước nóng, hướng vưu vật động lòng người kia bơi đi qua.

- Khanh khách!

Bị Lâm Lạc ôm eo nhỏ nhắn, Hạ Mộng Như phát ra kiều tiểu nhột nhột, chân dài thẳng tắp quấn ở trên lưng Lâm Lạc, mông trầm xuống, nhưng một cây gậy gộc lửa nóng cứng rắn lại đem cái mông của nàng trụ vững .

- Đừng vội đưa vào, để ta hảo hảo phục vụ người!

Hạ Mộng Như cắn vành tai Lâm Lạc nói ra, thân thể vừa trượt, liền nhập vào trong ôn tuyền.

Lâm Lạc còn chưa kịp phản ứng, tiểu huynh đệ đã đi vào một chỗ ấm áp, nước suối thanh tịnh, hẩn có thể tĩnh tường nhìn thấy Hạ Mộng Như rõ ràng giương lên cái miệng nhỏ nhắn mê người, phun ra nuốt vào mệnh căn của hẩn.

Bởi vì Tô Mị, Lăng Kinh Hồng đều là xuất thân cực kỳ chính thống, đối với cử động như vậy tự nhiên thập phần bài xích, ngay cả Ninh Kiều Nguyệt, Hạ Mộng Như cũng bị nghiêm lệnh cấm sử dụng chiêu này, bắt quá bây giờ một mình ở chung, Hạ Mộng Như vẫn là lấy ra tuyệt kỹ sở trường, khiến Lâm Lạc hưởng thụ đến cực kỳ kích thích.

Hạ Mộng Như biết Lâm Lạc cũng không thương nàng, lần đầu tiên hoan hảo là vì Tô Mị thỉnh cầu, mà sau đó Lâm Lạc là một loại trách nhiệm cùng ham muốn giữ lấy, nàng muốn làm cho Lâm Lạc được niềm vui nhất định phải nỗ lực.

Dù sao, nàng xuất thân không tốt, trước đó cùng qua nam nhân khác, cũng có một chút tự ti, càng thêm dụng tâm nịnh nọt.

Lâm Lạc chỉ cảm thấy mình sắp nổ mạnh, vật thô to lấp đầy cái miệng nhỏ nhắn của Hạ Mộng Như, nhét đến nàng phun ra nuốt vào cũng có chút khó khăn! Này lửa đã đốt lên rồi, Lâm Lạc nhìn không được đem Hạ Mộng Như từ trong nước nâng lên, đặt ở bên cạnh ao, lỗ măng đâm vào ngọc thể trắng như tuyết của nàng.

Xem một nữ nhân có gợi cảm hay không, đơn giản là ngực có đủ lớn hay không, eo có đủ thắt hay không, cái hông có đủ mượt mà hay không, mà Hạ Mộng Như không thể nghi ngờ đem những thứ này toàn bộ chiếm, cái hông cao cao nhếch lên rõ ràng khiến dục hỏa của Lâm Lạc càng đốt càng rừng rực, phát khởi từng đợt rồi lại từng đợt xung kích.

Nước ao bắt đầu có quy luật bỗng bênh, mà từng tiếng vui thích yêu kiều cũng lúc trầm lúc bổng, ở trong núi không ngừng phiêu lãng.

Bởi vì không biết Hạ Mộng Như cần bao lâu mới có thể đột phá, Lâm Lạc mới chuyển ba người Tô Mị ra khỏi Lữ thành, miễn cho lúc hấn không có mặt lại phát sinh chuyện gì đó. Dù sao nơi này chính là Đông châu, không ai có thể bán mặt mũi hấn hoặc là Tô gia!

Mà Tô Mị, Lăng Kinh Hồng đều là mỹ nữ cấp gây tai họa, đã dẫn tới một Hàn Triết Thao ngấp nghé, Lâm Lạc cũng không muốn lúc hấn rời đi có gia hỏa sắc đảm ngập trời nào đó làm ra chuyện tình để cho hấn tiếc nuối phát sinh.

579. Chương 579: Kỳ Ngộ Trước Tiệm Thợ Rèn. (1)

Lúc này Hạ Mộng Như rốt cục có thể thỏa mãn, ngoại trừ cần phải ăn uống, nàng là cùng Lâm Lạc không ngừng phát sinh hoan hảo, dùng cảnh giới của hấn hấp thu lấy linh khí bốn phía, cực kỳ nhanh tăng lên tu vi của nàng.

Thứ nhất hôm nay Lâm Lạc đã là Huyền Linh cảnh, thứ hai linh khí Đông châu nồng đậm vượt xa Nam Châu có thể so sánh, tốc độ tiến cảnh của Hạ Mộng Như cực nhanh, ngắn ngủn nửa tháng thời gian đã đến được Thích Biến cảnh đỉnh phong, cũng thông qua cảnh giới linh ngộ của Lâm Lạc tạo thành hư vực, bắt đầu độ kiếp!

Cái này cũng chỉ có thể dựa vào lực lượng của nàng đi xông!

Mà tuy trước kia thực lực Hạ Mộng Như không cao, nhưng nàng không ngừng giãy dụa lấy đi về phía trước, đã biết rõ nàng kỳ thật cũng là nữ nhân kiên cường, tuy bị lôi kiếp bỏ đến cơ hồ đoạn khí, nhưng vẫn là chống đỡ được.

Lôi kiếp vừa đi, hư vực của nàng cũng biến thành linh vực chính thức, ý niệm khê động trong lúc đó, huyết nhục thân thể lập tức trọng sinh, ở trước mặt Lâm Lạc lần nữa hiện ra ngọc thể đầy đặn mê người của nàng, da thịt càng trơn mềm giống như hải nhi.

- Ta... vậy mà cũng trở thành Linh Cảnh chí cường giả rồi!

Hạ Mộng Như kích động đến khóc lên, thời điểm ở Thuần Thú Tông nàng hao tổn tâm cơ phụ thuộc cường giả, nhưng ba bốn mươi năm qua cũng chỉ là miễn cưỡng đạt đến Thanh Huyền cảnh, nhưng đi theo Lâm Lạc bất quá bốn năm, nàng đã đến được độ à trước kia không cách nào tưởng tượng, sao có thể không cho nàng kích động vạn phần.

- Ta cả đời này đều là của ngươi!

Hạ Mộng Như nhào vào trong ngực Lâm Lạc, sau khi đốt lên dục hỏa của hấn, hai người bắt đầu triền miên lần nữa.

Trước khi, Lâm Lạc phải cẩn thận từng li từng tí, bởi vì Hạ Mộng Như cho dù là Thích Biến cảnh đỉnh phong cũng không thể thừa nhận lực lượng hấn không khống chế được, nhưng hiện tại nàng cũng tiến nhập Linh Cảnh, Lâm Lạc có thể tùy ý đi loạn, thỏa thích phát phát tiết lấy dục hỏa của hấn.

Bên trong hoan hảo, vô số mỹ nhân ở bên người Lâm Lạc xuất hiện. Hướng hấn nịnh nọt ton hót, có chút càng là hấn nhận thức, như Lâu Nguyệt Vũ từng đã là thiên tài, quý nữ Lạc Thủy quốc, thậm chí còn có bọn người Hoa Vũ Hương.

Những cô gái này từng cái ở trước mặt hấn cởi áo nới dây lưng, làm ra đủ loại mị thái, đem cái suối nước nóng nho nhỏ này biến thành một vùng thân thể tuyết trắng! Nhưng Lâm Lạc lập tức liền ý thức được đây chỉ là ảo ảnh, bởi vì hấn đã từng thấy qua Lâu Nguyệt Vũ, bộ ngực của đối phương so với hiện tại lớn hơn một ít. Hơn nữa khu vực tam giác cũng một mảnh màu vàng kim óng ánh, mà không phải đen thần bí!

Đây là lĩnh vực của Hạ Mộng Như!

Ở trong lĩnh vực của nàng, những cô gái này đều là tồn tại chân thật, từng cái uyên chuyển nỉ non, để cho Lâm Lạc hào hứng tới càng cao.

Nàng là Thủy thuộc tính, những cô gái này kỳ thật đều là ảo ảnh bằng tuyết ngưng tụ thành, lại vô cùng chân thật, người ý thức không kiên định tiến vào trong đó mà nói, nhất định sẽ bị vô số mỹ nữ mê đến thần hồn điên đảo, ở trong hoan lạc ném đi tánh mạng mà không biết!

Nhưng nếu như không phải dùng để đối địch, mà là dùng ở trên giường lại thành thiên đại lạc thú, các loại mỹ nữ để cho Lâm Lạc đại khai nhãn giới. Tuy hấn không có ý chiếm tất cả mỹ nữ trong thiên hạ, lại cũng không ngại nhiều thưởng thức một ít, nữ nhân xinh đẹp vốn là bức họa kỳ diệu nhất trong thiên hạ!

Rong ruổi ở trên thân thể đầy đặn của Hạ Mộng Như, đột nhiên Lâm Lạc thầm nghĩ, lúc trước chỉ cần hấn nhẹ nhàng ngoắc, mỹ nhân Lâu Nguyệt Vũ mỹ mạo không kém hơn Lăng Kinh Hồng, Tô Mị kia sẽ mặc hấn bài bố, tùy ý khinh bạc.

Đáng tiếc, hấn lại bỏ lỡ.

Ngay cả chính hấn cũng không có suy nghĩ tại sao lại xuất hiện ý nghĩ như vậy, lại không biết hấn cùng với Hạ Mộng Như song tu, ý thức song phương liên lạc, không thể tránh né đã bị Hạ Mộng Như ảnh hưởng, quán thâm cho hấn một chút ý niệm trong đầu.

Sau khi xong việc, hai người ở trong suối nước rửa sạch thân thể, lại giặt rửa không đi xuân sắc vô tận trên mặt Hạ Mộng Như, nàng diễm mật, ngọt ngào nằm ở trong ngực Lâm Lạc, ôn nhu giống như một con mèo nhỏ.

Bọn hấn trở lại thôn xóm, Tô Mị chu cái miệng nhỏ nhắn, lấy ánh mắt trừng Lâm Lạc.

Nữ nhân của Lâm Lạc nhiều hơn nữa nàng cũng không còn ý kiến, chỉ cần có thể thay Lâm gia khai chi tán diệp là được, nhưng nếu bởi vậy mà lạnh nhạt nàng, Tô yêu nữ là sẽ có ý kiến rất lớn đấy.

Cái này tự nhiên là cần trấn an, Lâm Lạc chỉ có thể lại bán khổ lực, vượt qua một đêm hoang đường.

Lục châu kia còn không có luyện hóa xong, sau khi Lâm Lạc ổn định tâm thần luyện hóa toàn bộ, Mộc hệ công pháp lại đẩy bốn cái khiêu huyết, cùng Lôi hệ công pháp sánh vai, bốn hệ công pháp khác yếu đi chút ít, không cách nào hình thành Ngũ Hành tiểu thể giới cấp bậc Huyền Linh cảnh.

Bởi vì muốn hình thành cân đối hoàn mỹ, Lâm Lạc chỉ có thể giảm uy năng của Mộc hệ lĩnh vực xuống, như vậy Ngũ Hành tiểu thể giới cũng chỉ có thể vô địch ở Không Linh cảnh, vậy hấn cần gì phải như thế, trực tiếp tế ra lĩnh vực Huyền Linh cảnh có thể nghiền áp Không Linh cảnh rồi.

Tiến vào Huyền Linh cảnh, tứ nữ cũng toàn bộ bước qua Linh Cảnh, tâm tình của Lâm Lạc thật tốt, nhưng hấn lập tức thầm nghĩ, Đông châu Ngũ Hành tinh hoa lớn hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của hấn, nói không chừng loại địa phương như được liệu điểm cũng có bán loại thứ tốt này, không nhìn một phát thì thật sự quá ngu ngốc!

Hấn một mình trở về Lữ thành, trên đường nhàn nhã đi tới, đáng tiếc được liệu điểm mặc dù có không ít đan dược ở Nam Châu có thể xưng là bảo vật, nhưng cao nhất cũng chỉ là cấp bậc Thích Biến cảnh, cũng không thích hợp hấn sử dụng.

Cũng thế, đây chỉ là thành trấn Lữ gia khổng lồ, thứ tốt tự nhiên nắm giữ ở trong tay Lữ gia, muốn tìm được bảo vật cấp bậc Linh Cảnh, hoặc là có thể tiến vào nhà kho Lữ gia, hoặc là đến thành thị càng thêm

lớn, đi vào trong đó tìm kiếm.

Nhưng hiện tại Lâm Lạc đi cũng vô dụng, bởi vì trong hầu bao rỗng tuếch ah!

Tại Nam Châu, vài giọt Không Linh Thạch Nhũ có thể để cho Lâm Lạc trở thành cự phú, thế nhưng mà ở chỗ này dù cho linh thạch cũng không có trân quý đến nước này, chỉ là Lữ gia mỗi tháng phát “quân lương” cho Hắc Sát quân đã đạt hơn bốn ngàn khối!

Muốn mua tài liệu trân quý, đầu tiên phải có linh thạch mới được!

Như thế nào kiếm tiền đây?

Ở đây vô luận là đan dược hay là luyện khí, truyền thừa đều muốn nguyên vẹn hơn Nam Châu, như cái gì Trú Nhan đan, Tú Nghiên đan ở đây đều có bán, pháp khí cũng cái gì cần có đều có, thiếu khuyết chỉ là linh khí.

Lâm Lạc cũng không biết luyện chế linh khí, bằng không cũng có thể đi lừa gạt chút tài liệu, hiện tại cũng chỉ có giương mắt nhìn rồi.

Xem ra, trước phải ở trong Hắc Sát quân nghỉ ngơi một đoạn thời gian, thứ nhất có thể lợi nhuận mấy khối linh thạch, thứ hai cũng có thể đối với cái thế giới này gia tăng một chút giải, không đến mức ra Lữ thành liền hai mắt tối đen, ngoại trừ phương hướng thì không biết cái gì.

580. Chương 580: Kỳ Ngộ Trước Tiệm Thợ Rèn. (2)

Đ-A-N-G...G! Đ-A-N-G...G! Đ-A-N-G...G!

Tuy Lâm Lạc đi tới, nhưng tâm tư lại toàn bộ đang tự hỏi, bất tri bất giác đi tới bên ngoài một tiệm thợ rèn, một trung niên đại hán đang vung vẩy thiết chùy đánh cho khí thế ngất trời.

Hắn nguyên muốn quay người ly khai, nhưng nghĩ nơi này nói không chừng có mấy tài liệu trân quý gì đó mai một, không khỏi động tâm tư sửa mái nhà đột, liền muốn bước đi vào.

Đ-A-N-G...G!

Đại hán kia lại là một búa chém ra, đối với một thanh trường đao còn không có thành hình đập phá xuống dưới, tóe lên vô số hỏa tinh.

Trong đầu Lâm Lạc giống như xẹt qua một đạo thiểm điện, bước chân nâng lên lại không có thể đi.

Ánh mắt của hắn nhìn chăm chú vào tên đại hán kia, chỉ cảm thấy tư thế vung vẩy cái búa của đại hán kia tràn đầy thiên địa chí lý, không bàn mà hợp đại đạo huyền diệu, mỗi một búa đều thần ảo khó có thể nói rõ!

Lâm Lạc thỉnh linh phát hiện, nếu đại hán kia một búa đánh tới, hắn lại như thế nào cũng không có thể tránh thoát!

Hắn kinh ngạc nhìn xem cái búa kia không ngừng vung lên, thân thể vẫn không nhúc nhích, nhưng mí mắt lại đang lấy tần suất cực kỳ cao rung động, không ngừng ở trong lòng lặng yên nghĩ phải né tránh một kích này như thế nào!

Không có khả năng!

Nghĩ nửa ngày, Lâm Lạc cũng không có thể nghĩ ra một biện pháp, một búa này phảng phất kéo lấy thiên địa đại thế, căn bản không thể trốn, cũng trốn không hết!

Hắn không khỏi phát vừa mừng vừa sợ, nếu có thể học được thần ý của một búa này, đối với chiến lực của hắn chính là tăng lên vô cùng khủng bố!

- Nhị thúc, như thế nào có kẻ ngu nhìn người rèn sắt?

Trong hậu viện của tiệm thợ rèn đi tới một mỹ nữ mặc váy dài màu xanh nhạt, nhìn về phía trên chỉ vịn vịn có mười bảy mười tám tuổi, tính chất vật liệu may kia tuyệt không phải là người nhà bình thường có thể mặc đi ra.

Đại hán kia cũng không ngẩng đầu lên, mỉm cười nói:

- Tiểu tử này từ bên trong động tác của ta nhìn ra chút môn đạo, cũng không biết có thể lĩnh ngộ đến mấy phần tinh diệu rồi!

- Không phải đâu, Chiến Thiên Thập Bát Chùy của Nhị thúc ngươi là vũ kỹ cao nhất sâu, tiểu tử này. . . bất quá mới vừa vào Huyền Linh cảnh, có thể lĩnh ngộ thần diệu trong đó sao? Đây không phải là thiên tài rồi sao!

Lục y thiếu nữ không thể tưởng tượng nổi nói.

- Đã bảo ngươi không nên xem thường người trong thiên hạ rồi mà!

Đại hán kia cười nói.

- Đúng nha, Lữ thành nho nhỏ có cao thủ như Nhị thúc, nói không chừng địa phương khác cũng có ngọa hổ tàng long, ta mới không dám xem thường! Bất quá, Nhị thúc ngươi có thể xác định tiểu tử này thật sự là nhìn môn đạo, mà không phải ngẩn người sao?

- Xú nha đầu, ngay cả ánh mắt của Nhị thúc ngươi cũng không tin được sao?

- Không phải không tin được, mà là thật bất khả tư nghị!

- Cái kia liền nhìn nài xem đi!

- Nhị thúc, ngươi cũng không phải không biết, sự kiên nhẫn của ta kém cỏi nhất rồi!

Lâm Lạc lại hoàn toàn đắm chìm ở bên trong làn bụi bay múa, đã hoàn toàn không có quan niệm thời gian, ngay cả tiệm thợ rèn đóng cũng lúc nào không biết, trong đầu tất cả đều là hình ảnh đại hán kia không ngừng vung mạnh chùy, mỗi một búa đều có ảo diệu vô tích có thể tìm ra, lại giống như thiên đạo thiện xứng, diệu âm bay khắp nơi.

Đêm tối đi qua, ban ngày lại tới, đến ngày thứ ba thậm chí còn rơi xuống một trận mưa to kèm theo sấm sét, nhưng Lâm Lạc lại thủy chung không động không kinh, ngay cả khí tức sinh mệnh cũng gần như biến mất, để cho người đi đường bốn phía đều vô cùng kỳ quái.

Nhưng đầu năm nay cũng không có ai có thể xen vào việc của người khác, cũng chỉ là nhìn xem mà thôi, không ai đi quần Lâm Lạc đến tột cùng là làm sao vậy.

- Nhị thúc, ngươi bây giờ còn cho rằng tiểu tử này là lĩnh ngộ Chiến Thiên Thập Bát Chùy của ngươi sao?

Buổi sáng ngày thứ tư, lục y thiếu nữ kia ngồi ở bên lương trụ, rũ xuống bắp chân tuyết trắng, rung rung động động, mà trong miệng vẫn còn gặm lấy hạt dưa, như thiên nữ tán hoa phiêu lạc xuống.

Đại hán kia vốn phi thường khẳng định, nhưng đến lúc này lại không dám chắc chắn rồi, bởi vì cho dù có thể theo động tác của hắn cảm xúc đến cái gì, cũng không có thể cần thời gian lâu như vậy đi lĩnh ngộ, dù sao hắn cũng không có tận lực sử dụng ra Chiến Thiên Thập Bát Chùy, chỉ là bộ kỹ pháp này đã là sâu tận xương tủy, bất tri bất giác liền toát ra một tia thần diệu mà thôi.

Lâm Lạc hoàn toàn đắm chìm trong cảnh giới thần kỳ kia.

Cái này đối với hắn mà nói, hoàn toàn là một loại thu hoạch không tưởng được! Tuy đại hán đánh ra trăm ngàn chùy, nhưng cũng chỉ có ba loại biến hóa, mà hắn ẩn ẩn cảm giác được ba loại biến hóa này cũng không hoàn toàn, còn có biến hóa của chính nó.

Đáng tiếc, hắn hiện tại cũng chỉ có thể từ trong thần ý của đại hán kia rút ra ba loại biến hóa đến.

Có thể làm được điểm ấy, một mặt là bởi vì Lâm Lạc ở trên lĩnh ngộ võ đạo có thiên phú khủng bố, mặt khác, Chiến Thiên Quyết trong cơ thể hắn kia, đúng là cùng chùy pháp này có chung chỗ vi diệu.

Nhưng Chiến Thiên Quyết xa xa không có thần diệu như thế, chỉ là ở bên trên thần ý như cha truyền con nối! Cái này rất giống truyền thừa qua vô số thế hệ sau, Chiến Thiên Quyết đã dần không trọn vẹn, nhưng bây giờ là đột nhiên phát hiện mẫu kinh, lập tức như hạt giống gieo xuống bắt đầu nảy mầm, phát triển, nở hoa, kết quả!

Quá trình này vốn nên rất lâu dài, nhưng ở dưới ngộ tính siêu cấp của Lâm Lạc lại rút ngắn vô hạn, gần kề biến thành ba ngày!

Lâm Lạc đột nhiên động!

Hắn vùng tay, hư không nên một cái, mặc dù có chút chẳng ra cái gì cả, nhưng lại để cho đại hán bên trong tiệm thợ rèn kinh ngạc đến trợn tròn hai mắt!

Bởi vì, Lâm Lạc đánh này đúng là nắm giữ một tia huyền ảo của Chiến Thiên Thập Bát Chùy!

Phải biết rằng hắn coi như là tư chất xuất chúng, nhưng lúc trước đạt được Chiến Thiên Thập Bát Chùy cũng là trăm năm nhập môn, ngàn năm nắm giữ, đến bây giờ mới tu luyện đến trong xương tủy, thành một bộ phận của sinh mệnh!

Nhưng Lâm Lạc căn bản không có đạt được truyền thụ chính thức, chỉ nhìn mấy lần như vậy, minh tưởng ba ngày ba đêm, trên đời này thực sự có thiên tài như vậy sao?

- Nhị... nhị... nhị... nhị... thúc...

Lục y thiếu nữ kia cũng kinh đến.

- Nhị thúc của người cũng chỉ có một!

Đại hán giấu cột nữ tử kia nói, dùng che dấu khiếp sợ trong lòng hắn.

Bọn hắn cũng không biết Lâm Lạc trước kia tu luyện qua Chiến Thiên Quyết, đã có trụ cột tương đối, lúc này mới có thể suy một ra ba. Nhưng ngay cả như vậy, thiên phú của Lâm Lạc cũng đủ làm cho bất luận cái gọi là thiên tài gì rơi lệ đầy mắt rồi.

Đ-A-N-G...G! Đ-A-N-G...G! Đ-A-N-G...G!

Tuy trong tay Lâm Lạc không có chùy, trước người không có rèn dài, nhưng theo động tác của hắn càng lúc càng nhanh, càng ngày càng thuần thực, đúng là vang lên tiếng kim loại thanh thúy, để cho rất nhiều người đi đường chung quanh tắc tắc kêu kỳ lạ.

581. Chương 581: Chiến Thiên Quyết Diễn Hóa

Nhưng nội thành có vô số cao thủ, mọi người cũng nhìn quen sự tình thần kỳ, ngược lại là không có đặc biệt để ở trong lòng, chỉ là nghĩ gia hỏa này ngốc đứng ba ngày đột nhiên tỉnh, nguyên lai không phải người ngu còn là một cao thủ!

Động tác của Lâm Lạc ngày càng quen thuộc, ba loại biến hóa kia cùng Chiến Thiên Quyết kết hợp cùng một chỗ, đủ để sinh ra biến hóa vô cùng ảo diệu.

Bành! Bành! Bành! Bành!

Lâm Lạc hoàn toàn lâm vào ở bên trong thế giới của mình, hắn đã quên người ở chỗ nào, chỉ không ngừng đánh, hơn nữa lực lượng càng lúc càng lớn! Chỗ cường đại nhất của Chiến Thiên Quyết này ở ngay chỗ có thể tăng cường lực lượng, nhưng lực lượng này cũng không phải không căn cứ xuất hiện, mà đến từ hai địa phương.

Một, lực lượng càng thêm ngưng thực tập trung, bởi vậy lực sát thương càng mạnh hơn nữa, ba phần lực có thể phát huy ra mười thành uy lực! Hai, lực lượng bắt đầu khởi động càng nhanh hơn, gần như ở trong một loại tiêu hao bộc phát.

Thật giống như một người toàn lực oanh ra 100 quyền sẽ kiệt lực, nhưng bây giờ là 50 quyền liền bộc phát xong.

Vốn là Chiến Thiên Quyết chỉ có thể bộc phát ra năm đến sáu lần lực lượng, hiện tại đạt đến gấp 10 lần, đối với Lâm Lạc mà nói, đây chính là tăng lên cực lớn. Hơn nữa ba loại biến hóa này phi thường huyền diệu, Lâm Lạc có thể khẳng định ít nhất người Huyền Linh cảnh khẳng định né tránh không hết.

- Nhị thúc, tiểu tử này tựa hồ muốn hủy nơi đây!

Lục y thiếu nữ nhỏ ra vỏ hạt dưa, mắt thấy Lâm Lạc chém ra lực lượng càng ngày càng lớn mạnh.

Đại hán không thể làm gì liền lắc đầu, ý niệm khê động, đã đem quanh người Lâm Lạc bao phủ ở trong lĩnh vực của hắn, mặc kệ Lâm Lạc oanh đánh như thế nào, mặt đất này luôn lù lù bất động, tựa hồ toàn bộ đánh tới ở bên trong bông đoàn.

Thẳng đến nửa canh giờ sau, Lâm Lạc đột nhiên ngừng lại, đối với ba thức biến hóa này đã hiểu rõ tại tâm.

Hắn cũng tỉnh táo lại, nhưng căn bản không có ý thức thời gian này đã là ba ngày sau, còn tưởng rằng chỉ là chuyện vừa cất bước. Hắn bước đi vào bên trong, hướng đại hán rèn sắt cung kính thi lễ một cái nói:

- Đa tạ!

Mặc dù không có ân chỉ điểm dạy bảo, nhưng Lâm Lạc là theo động tác của hắn lấy được đốn ngộ, tự nhiên là tràn ngập cảm kích. Hắn không phải người đem ân tình đọng ở ngoài miệng, nếu ngày sau có cơ hội mà nói, tất nhiên sẽ hồi báo.

Rèn sắt đại hán lại lộ ra vẻ mờ mịt nói:

- Tiểu huynh đệ, người cảm ơn ta cái gì?

Lâm Lạc sửng sốt, đại hán này nhìn về phía trên cực kỳ bình thường, căn bản không có vàng sáng lực lượng mấy may, nếu nói là cao thủ đứng đầu thật đúng là khó có thể tưởng tượng! Nhưng nếu không phải tuyệt thế cường giả, lại há có thể dẫn phát Chiến Thiên Quyết lột xác, để cho hắn lấy được đại tăng lên?

Nhưng nghi ngờ của hắn chỉ là chuyện tình trong nháy mắt, nếu như đối phương thật sự là cao thủ đứng đầu ẩn vào bên trong phổ xá thâm uất, tự nhiên có bí pháp che lấp tu vị, ngay cả Hỗn Độn Dung Lô cũng khó có thể phát hiện.

- Tiền bối...

- Ta chỉ là một người rèn sắt, không phải tiền bối gì!

Đại hán kia cười nói.

Lâm Lạc mỉm cười, đối phương đã không muốn thừa nhận, hắn cũng sẽ không vạch trần, ân tình, để ở trong lòng là được, hắn lại cúi người một cái, xoay người lại đi ra.

- Nhị thúc, tiểu tử này thiên tư cao như vậy, sao không chỉ điểm hắn thoáng một phát?

Lục y thiếu nữ y nguyên ở bên trên xà nhà đá lấy chân nhỏ.

- Chúng ta lưng đeo sứ mạng, không cần phải để cho người khác gánh chịu!

Rèn sắt đại hán lộ ra một tia cô đơn.

- Thiết là, chẳng phải trông coi một cái phong ấn sao, đáng giá thế thế đại đại đều để cho chúng ta ẩn tên vùi họ? Hừ, để Minh Nhi ta liền đi một cước đá nát, cái kia tất cả mọi người tự do!

- Minh Châu, lời này không nên nói lung tung! Khương gia chúng ta lập trọng thề, đời đời thủ hộ ở đây, chỉ cần là chảy xuôi theo huyết mạch Khương gia, mọi người không được đổi ý!

Rèn sắt đại hán bắt đầu chế rèn sắt.

- Hừ, chờ ta tiến vào Tinh Đế, lại đánh vỡ Thần chất, nhất định sẽ đem quái vật ở dưới phong ấn này triệt để tiêu diệt!

Lục y thiếu nữ Khương Minh Châu nhấp nháy mắt nói ra.

- Vậy Nhị thúc liền trông cậy vào người tới giải thoát rồi!

Đại hán họ Khương cười ha hả.

- Nhị thúc người cứ yên tâm đi, Khương Minh Châu ta là kỳ tài ngút trời...

Khương Minh Châu đột nhiên ngậm miệng, bởi vì nàng nghĩ tới thanh niên vừa mới rời khỏi kia, đó mới là kỳ tài ngút trời, tuy da mặt nàng rất dày, cũng sẽ không biết trợn tròn mắt nói lời bịa đặt, lập tức không nói gì nữa.

- Nha đầu, hiện tại biết rõ nhân ngoại hữu nhân đi à nha?

Đại hán họ Khương cười nói.

Thời điểm hắn trở lại thôn xóm, Lâm Lạc mới ý thức tới rõ ràng bất tri bất giác đã qua ba ngày! Tứ nữ tự nhiên một phen giận dữ, đi ra ngoài ba ngày ba đêm cũng không kêu một tiếng, lại để cho Lâm Lạc vội vàng chịu tội.

Tính toán thời gian, cũng không sai biệt lắm là ngày Hắc Sát quân khảo hạch ba năm một lần, Lâm Lạc liền dẫn tứ nữ quay lại Lữ thành. Hiện tại năm người bọn hắn đều là tu vi Linh Cảnh, trong nội tâm Lâm Lạc cũng đại định, tuy Không Linh cảnh ở Đông châu không coi là tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng cẩn thận một chút cũng có thể đi được cả thiên hạ.

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng tiến đến báo danh tham gia khảo hạch, mà đổi thành tam nữ khác đều là không thích chiến đấu, tự nhiên núp ở trong phòng, tránh khỏi đưa tới phiền toái không cần thiết.

Địa phương báo danh ở bên trong một cái sơn cốc ngoài thành, cũng là địa phương Hắc Sát quân đóng quân, địa phương này rất lớn, nhưng đáp lên chỉ là từng tòa doanh trường, cũng không có phòng ốc chính thức.

Trước kia đã nói qua, quân lương của Hắc Sát quân một tháng một khối linh thạch có chút phong phú, mỗi lần đều có rất nhiều Linh Cảnh võ giả tới tham gia khảo hạch, cạnh tranh tương đối kịch liệt, năm nay cũng không ngoại lệ.

Bên trong Hắc Sát quân này mỗi người đều có một cái cho điểm, hàng năm có thể kéo một bộ phận người điểm thấp nhất đi ra, cùng người đến đây khảo hạch giao chiến, chiến thắng thì tiếp tục lưu lại trong quân, thua sẽ bị thay thế đi ra ngoài, không nói một tia tình cảm.

Nhân số hàng năm cũng không cố định, lần này là ba mươi một danh ngạch. Nói cách khác, người tham gia khảo hạch nhiều nhất chỉ có thể có ba mươi một người có thể tiến vào Hắc Sát quân, trở thành một thành viên trong quân đội danh hiển hách.

Đương nhiên, nếu là thực lực đầy đủ mà nói, còn có thể tiếp tục hướng bên trên khiêu chiến chức vị đội trưởng, Phó thống lĩnh, để ổi thành viên Hắc Sát quân đều không dám có chút thư giãn.

Lần này người báo danh rất nhiều, nam nữ già trẻ chỗ nào cũng có, Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng đã tìm được Đường Diễm, Phạm Thương Vũ, bốn người cùng một chỗ báo danh, tứ tự từ hai trăm mười bảy đến hai trăm hai mươi.

- Oa, đại phơi đản, tu vi của người như thế nào lại nhìn không thấu?

Đường Diễm lập tức phát hiện không đúng.

582. Chương 582: Khảo Hạch Bắt Đầu. (1)

- Người lại lén lút ăn vặt gì tốt, rõ ràng lại đột phá?

Tiểu ma nữ này cũng chỉ có chút tiền đồ kia, chỉ nghĩ lấy ăn!

- Lâm...

Phạm Thương Vũ thực sự kinh hãi, hắn đoán được có một ngày thực lực Lâm Lạc có thể vượt qua mình, phải đảo lại hô đối phương là tiền bối, nhưng tuyệt thật không ngờ ngày đó sẽ đến nhanh như vậy.

- Phạm huynh, trước kia nhận được người chiếu cố, Lâm Lạc nào dám nhận tiền bối gì! Hơn nữa chúng ta đều là từ Nam Châu đến, cũng chỉ có lẫn nhau có thể chiếu ứng, bất kể như thế nào, chúng ta thủy chung là huynh đệ tương xứng, như thế nào?

Lâm Lạc chân tâm thật ý nói.

Lúc trước Phạm Thương Vũ ở Phi Thiên Sơn uy trấn tất cả cao thủ, đại chiến Kim Quan Điều, để lại cho Lâm Lạc ấn tượng khắc sâu, muốn cho Phạm Thương Vũ xưng hắn tiền bối, Lâm Lạc cảm thấy quá không được tự nhiên rồi.

Phạm Thương Vũ cũng không phải loại người bụng đang đói có người mời ăn thì kêu no rồi mà từ chối, lập tức cười to nói:

- Lâm huynh, ngày sau còn cần chiếu cố nhiều hơn!

- Cũng vậy!

Lâm Lạc cũng nở nụ cười.

- Trong quân doanh, há lại cho lớn tiếng ồn ào, yên lặng!

Một gã Hắc Sát quân lại đột nhiên khiển trách quát mắng, ánh mắt liếc về phía Lâm Lạc cùng Phạm Thương Vũ phi thường bất thiện.

Địa phương báo danh này vốn là tiếng người huyền náo, nói chuyện lớn tiếng không chỉ hai cái bọn hắn, người này sao phải quát tháo hắn và Phạm Thương Vũ? Lâm Lạc xoay chuyển ánh mắt, lập tức nghĩ tới Hàn Triết Thao, nếu không người Hắc Sát quân này vô duyên vô cớ cần gì phải cùng bọn họ kết thù kết oán?

Xem ra thế lực Hàn gia không kém a, ở trong Hắc Sát quân cũng rất có lực ảnh hưởng!

Lâm Lạc mặc kệ hắn, về sau đem Hàn Triết Thao đánh một chầu, loại tay sai này còn dám sửa loạn hay sao?

Thời gian báo danh chỉ có một buổi, rất nhanh tất cả mọi người bị đưa vào trong quân doanh.

Tiến vào quân doanh, mọi người lập tức cảm thấy áp lực dày đặc, đó là vô số lần sát lực hình thành chiến ý, chiến ý cùng uy thế có chút giống nhau, nhưng thắng ở nhiều người, dung hợp cùng một chỗ lực uy hiếp càng mạnh hơn nữa!

Lập tức, tất cả mọi người đều ngậm miệng lại, thậm chí ngay cả đại khí cũng không dám rên một tiếng.

Chỉ chốc lát, mọi người đi tới diễn võ trường trong quân doanh, chu vi đã có từng dãy đại hán đứng đầy, mỗi người thần sắc bất thiện.

Diễn võ trường rất lớn, phương viên chừng ngàn trượng, chính giữa đắp lên ba mươi một tòa lôi đài, trên từng lôi đài đều đứng một gã đại hán toàn thân hắc y.

- Quy tắc rất đơn giản, cái kia chính là đứng lên lôi đài, đánh thắng tất cả người khiêu chiến, kiên trì đến mặt trời lặn!

Quy tắc rất đơn giản, đơn giản đến gần như không có quy tắc, ở trên lôi đài không khỏi đả thương người thậm chí giết người! Phân ra thắng bại chỉ có hai biện pháp, thứ nhất, chính mình nhận thua, thứ hai, không có lực tái chiến.

Tình huống không có tái chiến chi lực thì nhiều hơn, bị người oanh choáng, đánh cho tàn phế, đánh chết cũng có khả năng!

Ở đây cũng không phải là tông môn tuyển đệ tử, căn bản không có gì cố kỵ, quân đội cần chính là chiến sĩ thiết huyết, cái kia tự nhiên là muốn tuyển chọn sát lực chi vương! Bất quá, vì phòng ngừa tình huống

ăn gian xuất hiện, vẫn có chút quy tắc nhỏ nhỏ, cái kia chính là mỗi người chỉ có thể thất bại ba lượt, vượt qua số này thì biến.

Trên lý luận mà nói, cái này từ đầu tới đuôi vẫn đứng ở trên lôi đài cùng một khắc cuối cùng đứng trên lôi đài là không có gì khác nhau, giống nhau là người thắng cuối cùng nhất. Nhưng lên đài càng sớm, gặp phải khiêu chiến càng nhiều, trong lúc này lại căn bản không có thời gian nghỉ ngơi, vậy hiển nhiên càng là kéo dài tới đằng sau lên sân đấu càng có lợi nhất.

Bởi vậy, sau khi quy tắc tuyên bố, trong khoảng thời gian ngắn đứng là không ai lên lôi đài khiêu chiến, chỉ có ba mươi một tên đại hán áo đen kia hai tay ôm ngực, một bộ hung thần ác sát rồi lại khinh miệt.

- Ha ha ha, lũ ranh con năm nay gan quá nhỏ rồi, như thế nào không có một cái dám lên?

- Ngay cả loại mặt hàng này cũng xứng gia nhập Hắc Sát quân chúng ta, không phải cho chúng ta mất mặt sao?

- Ngay cả người yếu nhất của Hắc Sát quân chúng ta cũng không dám khiêu chiến, chỉ có cái đảm lượng này!

Hắc Sát quân bên ngoài tràng đang xem cuộc chiến nhao nhao ồn ào lên, tuy cách xa ngàn trượng, nhưng nói chuyện chính là Linh Cảnh cao thủ, nghe cũng là Linh Cảnh cao thủ, vẫn là rành mạch, sẽ không lọt một chữ.

Không ít người tới khiêu chiến đều phần nộ nắm chặt nắm đấm, sắc mặt có chút biến thành màu đen, lộ ra thiếu kiên nhẫn, nhưng thêm nữa lại bình tâm tĩnh khí, không hề có dị sắc, người có thể tiến vào Linh Cảnh, sóng gió nào không có trải qua, có thể nói ba xạo vài câu liền bị chọc giận cũng thật sự quá không có lòng dạ rồi.

- Đây, các người đến cùng có người dám đi lên hay không? Nếu không dứt khoát nhận thua, đại gia ở chỗ này tạo hình cũng rất mệt a!

Trên lôi đài một gã đại hán Hắc Sát quân khinh thường khiêu khích nói, dẫn tới ba mươi đại hán Hắc Sát quân khác cũng cười to.

- Thối hắc tử, xem đại mỹ nữ Đường Diễm ta đến chiều cổ người!

Bóng người nhoáng một cái, trên đài lập tức nhiều hơn một người. Là một tiểu cô nương nhìn về phía trên gần kề mười sáu mười bảy tuổi, một thân y phục rực rỡ, mắt ngọc mây ngài, da thịt như tuyết, mỹ mạo vô cùng!

Không phải là tiểu ma nữ sao?

- Người... ha ha ha!

Đại hán Hắc Sát quân kia ngửa mặt lên trời cười to.

- Tiểu nha đầu, ở đây cũng không phải là địa phương người đùa nghịch đùa! Bất quá nếu người thật muốn chơi, đợi chút nữa đại gia có thể mang người đi một địa phương hảo hảo chơi đùa!

Nói đến phần sau, trên mặt của hắn đã hiện lên dáng tươi cười đậm tà. Cũng làm cho rất nhiều nam nhân bị mỹ mạo của Đường Diễm mê hoặc phát ra hắc hắc hắc cười mờ ám.

Tuy Đường Diễm quý linh tinh quái, nhưng hết lần này tới lần khác ở chuyện nam nữ thanh thuần đến rồi tinh rồi mù, lập tức hai mắt sáng ngời nói:

- Tốt tốt, đi nơi nào chơi?

Mấy ngày nay Lâm Lạc cùng tứ nữ làm mất tích, để cho tiểu ma nữ không có tí sức lực chống cự nào.

Tiểu nha đầu thật thuần khiết!

Rất nhiều nam nhân đều nuốt nước miếng, bọn hắn căn bản nhìn không tới bản chất ác ma che dấu dưới vẻ thanh thuần kia của Đường Diễm, lập tức bắt đầu đối với nàng ý nghĩ kỳ quái, tưởng tượng lấy có thể đem bộ vị cứng ngạnh nào đó của thân thể, lừa gạt nàng là kẹo que mà nhét vào miệng nhỏ của nàng, người vô tội mà khờ dại liếm láp lấy. Lập tức đều có loại cảm giác muốn che đậy quần.

- Tiểu nha đầu, để cho đại gia đến sờ hai má có trơn hay không!

Đại hán Hắc Sát quân kia càng lộ ra khinh bạc, một chưởng phiến ra, đánh thẳng khuôn mặt của Đường Diễm, ý không ở chỗ thương người mà chỉ muốn sờ lên trên một chút.

Ở hán nghĩ đến, tiểu cô nương này nhìn về phía trên thanh thuần giống như nước, kinh nghiệm chiến đấu tất nhiên chưa đủ, tuy cũng đạt tới Không Linh cảnh, nhưng căn bản không thể nào là đối thủ của hán.

583. Chương 583: Khảo Hạch Bắt Đầu. (2)

Quả nhiên, hán một chưởng đánh ra, Đường Diễm tựa hồ có chút phát mộng, rõ ràng không né không tránh, để cho sắc tâm của đại hán kia càng cao, tưởng tượng tay nắm vào khu vực trơn mềm co dãn đầy xúc cảm kia.

Chợt!

Hán một chưởng đập qua, nhưng lại sờ soạng hư không, trước mặt nào có thân ảnh của Đường Diễm? Nhưng lập tức tâm gọi không ổn, thân là chiến sĩ Hắc Sát quân, tuy một năm điểm tích lũy thấp nhất. Cần dựa vào võ đài đến bảo trụ “công tác”, nhưng huyết chiến giết chóc vô số, kinh nghiệm chiến đấu của hán đồng dạng phong phú vô cùng!

Cũng không quay đầu lại, hán lại là một chưởng hướng về sau đẩy ra, đồng thời mở ra lĩnh vực, đem mình bao quanh bảo vệ, lúc này không cầu đánh thương địch thủ, chỉ cầu tự bảo vệ mình! Cái này biết mình biết người, mới có thể bách chiến bách thắng, hán thiếu chút nữa bị tổn thất nặng, phải biết rõ ràng thực lực sâu cạn của Đường Diễm mới được!

Đúng vào lúc này, Đường Diễm lại đột ngột từ sau lưng của hán hiện ra, trong tay đã nhiều hơn một đại thiết chùy, đối với cái ót của đại hán kia tựa là nặng nề nện tới.

Bành!

Tình huống quỷ dị xuất hiện, đại hán kia tuy dùng lĩnh vực hộ thể, nhưng căn bản ngăn không được thiết chùy oanh kích, trực tiếp bị một búa oanh trở mình trên mặt đất. Tiểu ma nữ hoan hô một tiếng, đem cái gì bàn ghế, que gấp than, ván cửa từng cái thay đổi đi ra, hướng về đại hán kia liên tiếp nện tới.

Ahhh...

Mọi người đều hít một hơi khí lạnh!

Tuy trước khi không có động thủ rất khó coi ra sâu cạn một người, nhưng hai người vừa đánh mọi người có thể cảm ứng được khí tức, song phương đều là Không Linh cảnh. Theo lý thuyết, đại hán Hắc Sát quân kia mở ra lĩnh vực, hán cùng Đường Diễm là tám lạng nửa cân, người này cũng không thể làm gì được người kia, thiết chùy kia trừ khi là linh khí, nếu không không có khả năng phá vỡ lĩnh của đại hán kia vực, đối với hán tạo thành tổn thương.

Nhưng Đường Diễm nhưng lại đem “vũ khí” một kiện lại một kiện móc ra, mỗi một kiện đều có thể bỏ qua lĩnh vực của đại hán kia, đối với hán tạo thành đả kích, chẳng lẽ nói que gấp than hoặc ván cửa cũng là linh khí?

Luyện khí sư nào thất đức như vậy, sẽ đem linh khí làm thành như vậy sao?

Đặc biệt là Đường Diễm còn tể ra cả một tấm bia đá, thượng diện rõ ràng viết “Tiên phụ Chu La chi mộ, nhi tử Chu Chí kính lập”, nhìn thượng diện dính bùn đất còn có chút mới, tuyệt đối là mộ bia từ đâu trộm đến, lại đâu có thể nào là linh khí gì?

Nhìn xem đại hán kia bị đánh đến oa oa kêu thảm thiết, trong lòng mọi người đều là vừa buồn cười lại lạnh cả người!

Tiểu cô nương này nhìn về phía trên thanh thuần ngọt ngào, sao có năng lực quý dị như vậy, tựa hồ có thể bỏ qua lĩnh vực của đối thủ, trực tiếp tạo thành tổn thương, đây là chuyện đáng sợ cỡ nào? Có lẽ, chỉ có cảnh giới lĩnh vực cao hơn ra một tầng thứ mới có thể cưỡng ép ngăn chặn năng lực quý dị này của nàng!

Đừng nói những người tham gia khảo hạch kia kinh ngạc, quân sĩ Hắc Sát quân chung quanh đang xem cuộc chiến cũng trợn mắt há hốc mồm, những binh sĩ này bình thường đều là tu vi Không Linh cảnh, cũng không thể so với đồng bạn trên đài đài kia mạnh hơn bao nhiêu, thay đổi bọn họ, giống nhau là bị Đường Diễm loạn đánh!

- Ta đầu hàng! Ta đầu hàng!

Đại hán bị Đường Diễm đè đánh kia rất nhanh liền gánh không được rồi. Cũng không phải nói hắn bị thụ tổn thương đa trọng, mà là bị tiểu cô nương quần ẩu như vậy thật sự là để cho hắn mất mặt.

- Thế nhưng mà người ta còn không có chơi chán!

Đường Diễm dừng thoáng một phát, lại té ra càng nhiều mái ngói cục đá nữa, xoát xoát xoát hướng hán quét bắn xuyên qua.

- Đằng sau còn có người cùng người đùa, người nhìn ta, mặt đều sưng lên, lại chảy nhiều máu như vậy, phải xuống dưới hảo hảo băng bó một chút. Người tha cho ta đi!

Đại hán kia chỉ có thể đem lời hữu ích nói tận.

- Được rồi!

Đường Diễm cắn ngón tay suy nghĩ một chút, rốt cục vẫn phải buông tha đại hán kia một ngựa.

Đại hán kia té xuống lôi đài, cũng bất chấp người khác mang theo biểu lộ cười nhạo, lách qua một bên, nào còn dám nhìn lại tiểu ma nữ để cho hắn có thể cả đời mơ ác mộng, thậm chí nghe được thanh âm của nàng cũng toàn thân rùng mình!

Trận đấu này là người khiêu chiến hoặc thắng, tự nhiên ủng hộ tin tưởng của tất cả người tham gia khảo hạch, tràng diện lập tức náo nhiệt lên, nhao nhao có người nhảy lên lôi đài gia nhập chiến đấu.

Nhưng Đường Diễm lại đôi mắt buồn bã, bởi vì căn bản không có người đến chỗ nàng, lại để cho tiểu ma nữ lập tức bị đá kích lớn, ngồi xổm qua một bên vẽ lên quyền quyền, lại té ra một người rơm, để cho đại hán lẫn đi rất xa kia không khỏi cây hoa cúc (~!~) xiết chặt.

Bất quá đừng nhìn Đường Diễm một trận chiến này thắng được nhẹ nhõm, đó là bởi vì năng lực của tiểu ma nữ quá mức quý dị, trên thực tế những người Hắc Sát quân gặp phải đào thải này cái nào không phải thân kinh bách chiến, ở dưới tình huống cảnh giới giống nhau, cái kinh nghiệm cùng khí thế này có thể lấy được ưu thế tuyệt đối, tuy người lên đài nói liên không dứt, nhưng khiêu chiến chiến thắng lại chỉ vụn vụn có một người Đường Diễm. Đủ thấy Hắc Sát quân xác thực danh bất hư truyền, chiến lực cường đại đến đáng sợ.

Nhưng mà đây cũng là cao thủ tham gia khảo hạch chưa có lên đài, nếu không tình huống này cũng không thiên về một bên như thế.

Lâm Lạc một tay kéo Lăng Kinh Hồng, một bên nhìn xem thỉnh thoảng có người bị oanh rơi xuống lôi đài, thầm nghĩ Hàn Triết Thao đã từng nói qua muốn phái cao thủ giết hắn, như vậy người này tất nhiên giấu ở chính giữa người tham gia khảo hạch, chờ hắn khiêu chiến chiến thắng, lại lên đài cùng hắn chiến đấu, dùng thể lôi đình vạn quân đuổi giết hắn!

Cái này không thể nói âm mưu, mà là một dương mưu rất đơn giản. Nhưng nếu như Lâm Lạc muốn gia nhập Hắc Sát quân mà nói, dù cho khám phá cái bẫy rập này cũng phải giẫm vào.

Trên thực tế, hắn lo lắng chỉ là Hàn Triết Thao nhắm vào Lăng Kinh Hồng, nhưng ngấm lại tên kia đã động sắc tâm, chỉ biết đem mình trừ đi cho thống khoái, Lâm Lạc liền an tâm.

- Lâm huynh, ta lên trước đi hoạt động tay chân một chút!

Phạm Thương Vũ cũng là cường nhân chiến đấu, hướng Lâm Lạc cười lớn một tiếng, thân hình nhảy lên, lên một tòa lôi đài vừa mới chấm dứt, đối thủ là một đại hán Hắc Sát quân.

Song lĩnh vực chính thức mở ra, Phạm Thương Vũ vốn là thiên tài tuyệt đối, mấy năm này đối với lĩnh vực nắm giữ cũng càng ngày càng thành thục, sau khi có phương pháp dung hợp lĩnh vực, trong một năm thời gian từ Nam Châu đông độ mà đến, hắn cũng không sai biệt lắm lực lợi đến tinh túy trong đó, đem Hỏa, Thổ song lĩnh vực hoàn mỹ dung hợp đến cùng một chỗ, uy lực càng cường đại hơn!

Đại chiến 300 hiệp, Phạm Thương Vũ cũng thành người kế Đường Diêm, thứ hai đánh lôi đài thành công, trở thành lôi đài chủ nghênh đón người khác khiêu chiến.

Cao thủ vừa xuất hiện, rất nhanh trên ba mươi một lôi đài, có mười bốn thay đổi lôi đài chủ, nhưng cũng có thể thấy được Hắc Sát quân cường đại, cho dù là ba mươi một tên này bị loại bỏ đi ra, y nguyên còn có mười bảy cái có thể đứng được!

584. Chương 584: Đánh Với Huyền Linh. (1)

Chúng ta cũng bắt đầu đi!

Lăng Kinh Hồng hướng Lâm Lạc mỉm cười.

- Cần thận một chút!

Lâm Lạc nhéo nhéo tay Lăng Kinh Hồng.

- Người cũng vậy!

Hai người đối mặt cười cười, phân biệt nhảy lên một tòa lôi đài.

Tuy trước đó không có ước định, nhưng dưới đài lên tới khiêu chiến đều là lôi đài của Hắc Sát quân, giống như cùng chung mối thù. Nhưng một phương diện cũng là bởi vì người khiêu chiến có thể chuyển biến thành chủ lôi đài, nói rõ thực lực kỳ thật càng mạnh hơn nữa, đánh bọn hắn còn không bằng đánh những Hắc Sát quân tương đối yếu kia sẽ dễ dàng hơn chút ít.

Lâm Lạc cũng không có vội vã lên lôi đài, mà là nhìn xem Lăng Kinh Hồng nhẹ nhõm oanh trở mình đối thủ của nàng, thành công lên trên lôi đài, hắn mới bắt đầu khiêu chiến của mình.

- Tiểu tử, ta muốn nghiền nát xương cốt của ngươi!

Đối thủ của hắn là một đại hán dáng người khủng bố giống như Bạo Long, cơ bắp toàn thân giống như từng khối nham thạch bắt đầu chổng chất, quả thực là Thạch Đầu Nhân!

Hắn hai nắm siết chặt, đã hướng Lâm Lạc nhào tới, chân to dẫm nát trên lôi đài, phát ra nổ mạnh ầm ầm.

Tuy võ giả Linh Cảnh có thể phi hành, nếu như không thêm vào hạn chế mà nói, cái này chính là nửa ngày thời gian ngay cả một hồi thắng bại cũng quyết không ra! Bởi vậy, ly khai lôi đài khoảng cách nhất định cũng nằm trong quy định.

Cái kia mọi người tự nhiên cũng buông tha cho phi hành, áp dụng đấu pháp càng thêm tích cực cùng trực tiếp.

Đại hán hét lớn một tiếng, lúc chạy vội tới chỗ gần, nắm tay phải hướng về sau kéo một phát, mạnh mẽ vung đi ra, đằng sau nắm đấm hiện lên một đạo lưu ly chi quang thật dài, lại có một loại xinh đẹp nói không nên lời.

Nhưng nếu nhìn thấy quyền kinh của hắn, sẽ không có người có thể cảm giác xinh đẹp, mà chuyển biến thành lực phá hoại vô cùng khủng bố!

Cẩn cẩn cẩn!

Hắn một đường bôn tẩu, trên lôi đài lập tức hiện ra từng vết rách, giống như mạng nhện!

Tuy lôi đài này là tạm thời dựng lên, trận pháp phòng ngự phi thường đơn sơ, nhưng mà tuyệt không phải là Không Linh cảnh võ giả bình thường có thể giấm phá, đủ thấy tên này thiên phú dị bẩm.

Lại là một gia hỏa có được huyết mạch Cự Nhân tộc!

Lâm Lạc ở phía sau của hắn thấy được một Cự Nhân hư ảnh cao tới trăm trượng, nhưng cũng không phải thời khắc đều có, mà chỉ có ở thời điểm hắn bộc phát ra thể công mới sẽ xuất hiện. Mà đại hán này hiện tại dáng người tuy đã xem như cao lớn rồi, nhưng còn so ra kém Dịch Hưng Ba lúc trước một cái đầu!

Khổ người của Cự Nhân tộc cùng lực lượng là có quan hệ trực tiếp, đại hán này nếu là cấp bậc Linh Cảnh, cái đầu kia khẳng định phải vượt xa Dịch Hưng Ba, tình huống hiện tại chỉ có thể nói rõ một điểm... đối phương còn không có xuất toàn lực.

- Tên tiểu bạch kiểm này thăm rồi, vậy mà gặp Tra Ba!

- Ha ha, mặc dù Tra Ba không có phá vỡ mà vào Huyền Linh cảnh, nhưng một thân man lực vô song, ngay cả đội trưởng cũng không phải là đối thủ của hắn!

- Nếu không phải tính tình hắn quá bạo, nhiều lần không tuân thủ quân kỷ, há lại sẽ một đường khẩu trừ đi đến võ đài!

- Cái này chỉ là ma sát tính nết của hắn mà thôi, bọn người thống lĩnh cũng không bỏ được buông tha ột hân tướng như vậy, không nghĩ tới thật là có đồ dẫn đi khiêu chiến hắn?

- Nhìn hắn chết như thế nào!

Xa xa binh sĩ Hắc Sát quân nghị luận nhao nhao, không ai coi trọng Lâm Lạc, Tra Ba kia hung danh quá hung hãn, đều nói thực lực của hắn kỳ thật đã có thể đảm nhiệm Phó thống lĩnh, chỉ là thằng này cực kỳ ngang tàng, căn bản không hiểu thống ngự chi đạo, chỉ biết đánh nhau, mới chỉ có thể làm quân sĩ bình thường, thậm chí còn muốn tới đánh võ đài!

Tra Ba một quyền oanh đến, không khí đã bị hoàn toàn xé rách, ở phía sau của hắn tạo thành từng đạo vòi rồng!

Lâm Lạc hừ nhẹ một tiếng, đồng dạng một quyền oanh ra, nghênh tiếp quả đấm của hắn.

- Rõ ràng dám cùng Tra Ba liều mạng lực lượng?

- Ta cũng không đành lòng nhìn, một quyền này xuống dưới tuyệt đối là mất cánh tay, thậm chí cả người cũng bị oanh thành thịt nát ah!

- Tuổi trẻ khí thịnh, thật sự là quá thiếu kiên nhẫn rồi!

Song quyền chạm nhau!

Bành!

Một đạo nhân ảnh lập tức bị đung bay ra ngoài, nhưng pháp trận trên lôi đài bắt đầu có tác dụng, ngăn cách trong ngoài lôi đài, bóng người kia đâm vào trên tường khí bên bờ lôi đài, chấn đắc khí tường kia hiện ra vô số vết rạn, sau đó ầm ầm té xuống.

Cái này. . . bị oanh bay lại là Tra Ba!

Mọi người chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là không có khả năng!

Tra Ba a, kia là đại danh cây mạnh vô song, hắn cũng không phải tồn tại cùng giai vô địch, nhưng tuyệt đối là lực lượng cùng giai vô địch! Nhưng Tra Ba dĩ nhiên ở lực lượng so đầu ngành sanh bị người oanh thất bại, điều này làm cho người làm sao có thể tin tưởng?

- Phi!

Tuy rằng Tra Ba nhìn như đưng phải rất thẳm, nhưng lấy thể chất cự nhân tộc mạnh mẽ của hắn, thậm chí so với mãnh thú còn muốn bá đạo hơn, bị một kích kia đánh trúng cự nhiên chỉ ới ra ngụm máu, hầu như không có việc gì rồi!

Hắn hung quang mười phần nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, như dã thú muốn nhắm người mà phe, làm cho người ta lạnh mình.

- Tiểu bạch kiểm, lực lượng của ngươi rất mạnh, nhưng tuyệt đối không thể nào là đối thủ của ta!

Tra Ba song chưởng rung lên, mạnh mẽ phát sinh một tiếng rống to, thân thể lập tức như bánh màn thầu bành trướng lên, trong nháy mắt tựu biến thành một cự nhân cao tới mười trượng!

Tuy rằng vóc người Lâm Lạc thon dài, nhưng cũng chỉ đứng tới mắt cá chân của đối phương, thân thể hai người quả thật không có thể so sánh!

Tra Ba biến thân như thế, quần áo trên người tự nhiên là nổ nát, đều vỡ vụn ra, nhưng cơ thể hắn kia tựu như một khối tảng đá, cũng hoàn toàn không có lộ ra “cảnh xuân” của hắn, về điểm này căn bản nhìn không thấy vật bất nhĩ kia, tượng đá có thể có cái gì bất nhĩ?

- Chết!

Tra Ba rít gào một tiếng, âm ba kia như hóa thành thực chất, dường như nước gợn hình thành đạo đạo rung động, chấn đắc không khí bạo liệt. Lĩnh vực của hắn là một mảnh nham thạch, ngưng thực trên nắm tay của hắn, như một tòa cao sơn đổ nát, hướng về Lâm Lạc đánh qua.

Lâm Lạc bất động không sợ hãi, tiện tay một quyền chém ra.

Bang!

Cự nhân nham thạch kia lần thứ hai được Lâm Lạc oanh bay đi ra, bang, hắn đánh vào trên tường khí, vết rạn tựa như mạng nhện kia cuối cùng ầm ầm vỡ vụn, cả người hắn oanh bay đi ra, đánh thẳng đến pháp trận phòng ngự của một tòa lôi đài phụ cận, lúc này mới ngừng lại được, uể oải không phản chấn, sinh tử không biết.

Thật cường hãn!

Kia là Tra Ba a, lần đầu tiên bị oanh phi còn có thể nói hắn khinh địch, nhưng lần thứ hai Tra Ba hoàn toàn là toàn lực ứng phó, nhưng cự nhiên vẫn là đơn giản oanh phi, này cũng quá không thể tưởng tượng nổi rồi!

Trong khoảng thời gian ngắn, trong tràng an tĩnh thần kỳ, không ai phát ra một tiếng động

Lâm Lạc cũng không ý nói cái gì, hai tay chấp ở sau lưng, cùng đợi người khác khiêu chiến.

585. Chương 585: Đánh Với Huyền Linh. (2)

Nhưng mà ngay cả nhân vật hung hãn như Tra Ba cũng bị oanh đến sinh tử không biết, ai còn dám hướng Lâm Lạc khiêu chiến, tự nhiên là chọn người tương đối yếu khác.

- Ta đến cùng ngươi đánh một trận!

Giữa lúc mọi người cho rằng Lâm Lạc có thể bằng một trận chiến oai này trực tiếp nhập ngũ, lại có một trung niên hán tử nhìn qua hơn bốn mươi tuổi lao lên lôi đài, hướng Lâm Lạc khởi xướng khiêu chiến.

Người này tướng mạo xấu xí, là cái loại nhìn một lần sau đó nhét vào trong đám người, có thấy cũng không nhận ra. Hơn nữa, một thân khí tức cực kỳ bình thản, thấy thế nào cũng không như là cao thủ.

Ánh mắt của Lâm Lạc cũng sáng ngời, người khác chỉ có thể từ khí tức của đối phương toát ra đến phán đoán sâu cạn, nhưng hắc tu Hồn Động Dung Lô, có thể theo vầng sáng lực lượng đến phán đoán, nam tử này đã đạt đến Huyền Linh cảnh!

Hơn nữa, chỉ ít tu đầy chín khiếu huyết!

Tiểu chu thiên tu mãn trong vòng mười hai khiếu huyết là sơ kỳ, trong vòng hai mươi bốn khiếu huyết là trung kỳ, trong vòng ba mươi sáu khiếu huyết là hậu kỳ, chỉ có tu mãn ba mươi sáu khiếu huyết mới là đỉnh phong.

Người này chỉ ít tu đầy chín khiếu huyết, đã tiếp cận Huyền Linh cảnh trung kỳ, có thể thấy được Hàn Triết Thao đối với Lâm Lạc là tương đối coi trọng, muốn một kích lôi đình oanh giết hắc, căn bản không để cho hắc có cơ hội chịu thua.

Hảo ngoạn nhân!

Sát khí trong lòng Lâm Lạc sinh sôi, đã tuyên án tử hình đối với Hàn Triết Thao! Bất quá, hiện nay Hàn Triết Thao hắc còn không có khả năng oanh sát, cũng chỉ có thể thu chút lợi tức rồi tính tiếp!

Hắc nhìn về phía trung niên nam nhân kia, nhãn thần trong nháy mắt từ lưỡi biếng trở nên lợi hại lên, áp lực nhất thời thành lũy thừa bay lên!

Trung niên nam nhân kia cũng thật không ngờ Lâm Lạc có thể cho bản thân áp lực kinh khủng như vậy, hắc lý giải đối với Lâm Lạc đều là đến từ tư liệu mà Hàn Triết Thao cung cấp: Không Linh cảnh đỉnh, lĩnh vực Ngũ hành tiểu thể giới!

Tuy rằng Ngũ hành tiểu thể giới xác thực cường đại, nhưng chỉ là cùng giai vô địch mà thôi, ở dưới lĩnh vực của Huyền Linh cảnh cường giả có thể miễn cưỡng không tan vỡ đã không sai rồi! Mà muốn nói đến lực lượng, cho dù mới vào Huyền Linh cảnh cũng có thể nghiền áp Không Linh cảnh đỉnh!

Nhưng hiện tại Lâm Lạc cho hắc cảm giác là thâm bất khả trắc, mà hắc cũng có loại cảm giác nguy cơ thật sâu, tựa như chỉ cần bước ra sẽ phần thân toái cốt!

Hắc vội vã thu nhiếp tâm thần, bằng không trận này hắc sẽ thất bại!

- Tàn Nguyệt Trảm!

Hắc quát lên một tiếng lớn, hai tay rung lên, đã tạo một cây búa lớn do lĩnh vực hình thành, hướng về Lâm Lạc điên cuồng chém đi!

Hắc vừa toàn lực xuất thủ, tu vi Huyền Linh cảnh sơ kỳ của hắc tự nhiên cuộn cuộn dừng động, không có khả năng ẩn dấu! Chấn đắc mọi người phụ cận đều là một trận sắc mặt khó coi, thiếu chút nữa trực tiếp phun ra máu!

Dĩ nhiên là Huyền Linh cảnh cường giả!

Lâm Lạc này thật là muốn thảm rồi! Tuy hắc có thể dễ dàng đánh bại Tra Ba, nhưng Linh cảnh thập giai, mỗi một bộ đều có chênh lệch giống như trời đất, nói lực lượng nghiền áp, người ta chỉ là phóng xuất lĩnh vực đến cũng đã thắng!

Chỉ là, vì sao đại cao thủ như vậy còn muốn thưởng công, hơn nữa một bộ dữ tợn, tựa hồ bị buộc khẩn cấp khiêu chiến?

Cũng không phải trung niên nam nhân kia không muốn biểu hiện được thông dong một ít, mà là ở dưới áp lực cường đại của Lâm Lạc, nếu hắc không xuất thủ rất khả năng ngay cả ý chí chiến đấu cũng tiêu tan toàn bộ, ngay cả dũng khí xuất thủ cũng không có!

Đây là phải công a!

Ở dưới mọi người chú mục, Lâm Lạc rất đơn giản ra quyền.

Bang!

Nhưng chỉ có động tác giản đơn như vậy, tên nam tử Huyền Linh cảnh kia cư nhiên không thể né tránh, thậm chí ngay cả chống đỡ cũng không thể, trực tiếp bị một quyền oanh bay đi ra.

Một quyền này, Lâm Lạc dùng lực lượng cũng không lớn, người nọ đụng vào trên tường khi ngay cả vết rạn cũng không có hiện ra vài đạo liên chảy xuống. Hắn một cái động thân đứng lại, ánh mắt nhìn về phía Lâm Lạc, chớp động vẻ kinh nghi bất định.

Luận lực lượng, một quyền này không mạnh, nhưng khí thế bàng bạc, phảng phất kéo qua toàn bộ thiên địa, làm cho hắn sinh ra một loại cảm giác vô lực, như đối kháng là thiên địa, còn không có ý thức nhiều đã trúng một quyền!

Trung niên nam tử kia không khỏi một thân mồ hôi lạnh, nếu Lâm Lạc cũng đồng dạng đạt được Huyền Linh cảnh mà nói, ăn một quyền kia hắn sẽ không phải bị oanh lui đơn giản như vậy!

Đừng nói hắn kỳ quái, tất cả mọi người quan chiến đều mặc danh kỳ diệu, sao một quyền tùy ý như vậy lại đánh trúng, lẽ nào là suy yếu? Nhưng sao lại ở ngay lúc này suy yếu chứ?

Hơn nữa, mọi người tỉ mỉ suy nghĩ, nếu là đổi thành bản thân tiếp Lâm Lạc một quyền này mà nói, tránh được sao?

Để cho bọn họ kinh ngạc chính là, càng nghĩ càng cảm thấy một quyền kia kinh khủng, đến cuối cùng bọn họ phảng phất đặt mình trong một mảnh tinh quang hư vô, mà một quyền kia của Lâm Lạc như oanh phá vòm trời, như băng thiên kéo tới. . .

- A!

Người ý chí yếu đuối đã hét rầm lên, đúng là dọa ra một thân mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch!

Quá kinh khủng rồi!

Tiểu tử này thế nào có thể oanh ra một quyền kinh diễm tuyệt luân như vậy?

Trung niên nam tử nhin xuống kinh hãi trong lòng, hướng một góc nhìn qua, nơi đó đang đứng thân ảnh của Hàn Triết Thao.

Hàn Triết Thao là vừa sợ vừa giận, thật không ngờ Lâm Lạc rõ ràng chỉ có tu vi “Không Linh cảnh”, nhưng lại có thể một quyền oanh lui cao thủ Huyền Linh cảnh! Nếu không phải người nọ là tâm phúc của cha hắn bồi dưỡng, hắn cũng hoài nghi có phải cùng Lâm Lạc cấu kết lừa hắn rồi hay không!

Hắn nhướng mày, nhãn thần sắc bén làm động tác cắt cổ, ý tứ là nhất định phải giết chết Lâm Lạc!

Tuy trung niên nam tử kia đối với Lâm Lạc tràn ngập kiêng kỵ, nhưng đối phương biểu hiện ra ngoài lực lượng cùng uy năng linh vực đều chỉ là trình tự Không Linh cảnh, nhưng áp lực kia quá mức quỷ dị, có một loại khí phách nhân trung chi vương, vô trung thánh giả, để trong lòng hắn nổi lên từng đợt vô lực.

- Bất quá là một Không Linh cảnh tiểu vô giả, cho dù có quyền pháp cổ quái kia lại có làm sao, chỉ cần ta mở linh vực, hắn căn bản chính là tử cục!

Trung niên nam tử trấn định xuống, ý thức được bản thân nên làm gì!

Chỉ cần hắn mở linh vực, uy lực linh vực cao hơn một tầng thứ, chỉ cần Lâm Lạc vừa tiến vào sẽ chết, hà tất làm điều thừa sử dụng áp súc linh vực? Tuy áp súc linh vực có thể làm tăng uy năng linh vực, nhưng mà phạm vi linh vực có thể dùng nhỏ đi, dùng để đối phó vô giả tầng thấp trái lại mất đi tác dụng!

Bằng không, vừa rồi Lâm Lạc căn bản cận thân hắn không được, ở dưới linh vực của hắn hóa thành tro tàn rồi!

Một niệm đến tận đây, hắn lập tức lòng tin tăng nhiều, linh vực bản thân hoàn toàn mở rộng, như hồng thủy cấp tốc đầy rẫy toàn bộ lôi đài.

586. Chương 586: Ở Trước Mặt Đuổi Giết. (1)

Lâm Lạc hơi mỉm cười, cũng không có triển lộ ra tu vi Huyền Linh cảnh, Ngũ hành tiểu thể giới hình thành, co rút lại ở địa phương cách thân thể hắn không đủ ba thước, nhưng đủ để hoàn toàn bảo hộ Lâm Lạc ở trong đó.

Tuy lĩnh vực của đối phương càng cao giai, nhưng thứ nhất lĩnh vực của Lâm Lạc chính là áp súc tăng mạnh, thứ hai này là tiểu thể giới ngũ hành hoàn mỹ, năm loại lĩnh vực chồng chếp ít nhất cường đại hơn mười hai mươi lần!

Tuy rằng lĩnh vực của người nọ như hải dương cuồng phong gào thét, nhưng Lâm Lạc vẫn như cao sơn không thể phá vỡ, mặc sóng biển làm sao cuồng quyền, ta vẫn lù lù bất động!

- Quá lợi hại rồi!

- Mặc dù ta có nắm chặt ở trong lĩnh vực của Huyền Linh cảnh giữ được tính mệnh, nhưng tuyệt không có khả năng dễ dàng như vậy!

- Tiểu tử này đến tốt cùng là ai, nhìn hắn như vậy không chỉ có thể tiến nhập Hắc Sát quân, thậm chí còn có thể hỗn đến một chức vị đội trưởng!

- Ta xem ngay cả Phó thống lĩnh cũng không có vấn đề gì!

Ở trong mọi người nghị luận, Lâm Lạc giờ lên cước bộ, hướng về trung niên nam tử kia đi qua. Mỗi một bước đều trầm ổn như núi, như đao nhọn xé ra phong tỏa của đối phương, không bị lĩnh vực ảnh hưởng chút nào.

Lĩnh vực tiểu thể giới!

Trong lòng trung niên nam tử kia căng thẳng, tuy nghe nói qua loại lĩnh vực này cường đại, nhưng dù sao chỉ có tuyệt thể thiên tài ở mỗi một vực mới có thể có uy năng như vậy, hắn cũng chưa từng kiến thức qua, không nghĩ tới còn muốn cường đại hơn trong truyền thuyết, không chỉ cùng giai vô địch, càng có thể đối kháng lĩnh vực cao hơn một giai!

Hắn vội vã co rút lại phạm vi lĩnh vực, tăng mạnh uy năng lĩnh vực, nhưng tiểu thể giới của Lâm Lạc cũng co rút lại, đối kháng lĩnh vực từ từ tăng cường của hắn.

Nhưng khi lĩnh vực của hắn co rút lại đến ba thước quanh thân liền ngừng lại!

Cũng không phải hắn không muốn co rút lĩnh vực lại tiếp, mà là đã đạt đến cực hạn hắn có khả năng làm được!

Mà Lâm Lạc dường như trong sân vắng lững thững đi đến, trong ánh mắt hàn ý bắn ra bốn phía, để hắn tìm kiếm không được phát ra e ngại.

Tuy chỉ phát huy ra lực lượng Không Linh cảnh đỉnh phong, nhưng trên thực tế Lâm Lạc lại là Huyền Linh cảnh, chỉ là hắn đem Thiểm Điện lĩnh vực tăng lên tới trình độ nhất định, mượn Ngũ Hành tiểu thể giới yểm hộ, để cho người khác căn bản nhìn không ra cái gì khác thường!

Đương nhiên, nếu là thực lực sai biệt quá lớn mà nói, đây là không thể gạt được, nhưng người mạnh nhất trong Hắc Sát quân cũng không quá đáng là Huyền Linh cảnh, điểm này cũng không phải lo lắng quá mức.

Tới gần, ra quyền!

Thông qua lĩnh ngộ chùy kỹ của đại hán rèn sắt họ Khương kia, lại dùng Chiến Thiên Quyết vốn có làm cơ sở, Lâm Lạc diễn hóa ra ba chiêu kỹ pháp, mỗi một chiêu đều giống như thiên địa nứt vỡ, có đại uy lực vô cùng, đem lực lượng của hắn dùng một tốc độ khủng khiếp phát tiết đi ra!

Dù cho Lâm Lạc đem lực lượng đặt ở Không Linh cảnh đỉnh phong, nhưng ở dưới Chiến Thiên Quyết tăng phúc lại đủ để phát huy ra lực lượng gấp 10 lần! Ở trên lực lượng còn không có đột phá cấp độ Huyền Linh cảnh, cũng không lo lắng người khám phá cảnh giới.

Bành! Bành! Bành!

Giống như cùng thiên địa đại đạo là địch, trung niên nam tử kia đúng là không hề có lực hoàn thủ, tâm chí đều bị hấn đoạt! Trên thực tế hấn muốn chống đỡ cũng là không thể, ba thức này không bàn mà hợp ý chí thiên đạo, căn bản không phải hấn có khả năng chống cự!

Bất quá, cao thủ Huyền Linh cảnh cũng rất có thể chịu đánh, mặc dù lực lượng của Lâm Lạc có Chiến Thiên Quyết tăng phúc, nhưng lực lượng giờ phút này có thể phát huy lại ngay cả Huyền Linh cảnh sơ kỳ cũng không có đạt tới, một quyền này tuy đánh cho rất hay, nhưng không thể một lần chí tử, thậm chí ngay cả trọng thương cũng không thể.

Nhưng bị oanh nhiều quyền như vậy, mặt của trung niên nam tử kia đã sưng to lên như đầu heo, toàn thân vết máu loang lổ, bộ dáng là vô cùng thảm hại!

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh!

Cái này cũng quá hung tàn đi à nha!

Đây chính là Huyền Linh cảnh cao thủ ah! Đừng nhìn Huyền Linh cảnh cùng Không Linh cảnh chỉ là kém một tầng thứ, nhưng tựa như Thanh Huyền cùng Tiên Thiên, Thích Biến cùng với Thiên Hợp, vô luận là chiến lực hay là địa vị thực tế đều là kém rất nhiều...!

Ai bá kiến Không Linh cảnh võ giả đề đánh Huyền Linh cảnh cao thủ?

Tuy Lâm Lạc đã là Không Linh cảnh đỉnh phong, càng là thiên tài hình thành Ngũ Hành tiểu thế giới, nhưng đối thủ dù sao cũng là Huyền Linh cảnh ah! Vượt qua đại cảnh giới giao chiến chẳng những đánh cho sinh động, thậm chí còn làm cho người ta hoàn toàn không có sức hoàn thủ, cái này là diễn trò sao?

Xác thực a, người đầu gù cũng là Huyền Linh cảnh cao thủ, làm sao có thể mặc người đánh không hoàn thủ chứ, cái này hoàn toàn không hợp đạo lý! Chẳng lẽ Lâm Lạc là đệ tử truyền nhân của thế gia nào, gia tộc đặc biệt phái một cao thủ như vậy đến phối hợp Lâm Lạc diễn một tuồng kịch đến nâng hấn?

Nhưng nếu thật là có bối cảnh như này, cần gì phải chạy tới Lữ gia gia nhập Hắc Sát quân đầu này?

Đại bộ phận phần mọi người là đầu đầy sương mù, nhưng có chút người đầu óc nhanh nhạy lại đặt mình vào hoàn cảnh người khác, tưởng tượng đem chính mình đổi thành vị trí của trung niên nam tử kia, thử xem có thể ngăn cản được công kích của Lâm Lạc hay không.

Kết quả lại để cho bọn hấn không rét mà run, công kích của Lâm Lạc nhìn như tiện tay mà làm, không có kết cấu gì, nhưng mỗi một quyền đều vô cùng huyền diệu, tổng có thể ở địa phương không thể tưởng tượng oanh đến, như bay vào góc chết, vô tích có thể tìm ra!

Nhưng muốn bọn hấn nói rõ quyền pháp này của Lâm Lạc thuộc về cái gì, bọn hấn lại á khẩu không trả lời được, bởi vì Lâm Lạc không có một quyền là lặp lại, như là vô lại trên đầu đường phố thường đánh nhau, tùy ý làm, thiên mã hành không.

Huyền Linh cảnh cao thủ này thật đúng là chịu đánh, Lâm Lạc “toàn lực” oanh đánh hơn một canh giờ cũng mới đem người nọ oanh gãy mười mấy khối xương. Nhưng người này cũng sắp bị Lâm Lạc oanh choáng luôn, chỉ cần ý thức vừa đi, linh vực kia lập tức tiêu tan, không có năng lực khôi phục linh vực, cái kia căn bản đỡ không nổi đánh!

Lâm Lạc không khỏi lú lười, nếu không phải hấn trên thực tế là Huyền Linh cảnh, lực lượng bạo tăng, căn bản nhận không được Chiến Thiên Quyết “toàn lực” thì triển hơn một canh giờ! Nói cách khác, nếu như hấn bây giờ còn đang ở Không Linh cảnh mà nói, dù là đánh tới thoát lực cũng không có thể đuổi giết võ giả Huyền Linh cảnh!

Cái đại cảnh giới áp chế này thật đúng là không phải tùy tiện nói!

- Đã đủ rồi!

Hàn Triết Thao rốt cục nhận không được nhảy ra quát to.

- Mau mau dừng tay!

Trung niên nam tử này là tử sĩ của Hàn gia hãn, càng là phụ thân hãn một tay bồi dưỡng đến, cho nên hãn có thể âm thầm vụng trộm thay đổi.

587. Chương 587: Ở Trước Mặt Đuổi Giết. (2)

Nhưng đây chính là vũ khí bí mật của Hàn gia, vốn tưởng có thể hai ba chiêu là oanh chết Lâm Lạc, sau đó tùy tiện xuống đài nhận thua, vô mộng rồi đi, về sau đợi người khác kịp phản ứng cũng là không chỗ tìm người.

Nhưng tuyệt đối thật không ngờ Lâm Lạc cư nhiên nghịch thiên như thế, chẳng những không chết, ngược lại đánh tàn bạo thủ hạ của hãn!

Đừng nhìn hãn có thể huy động tử sĩ như vậy, nhưng muốn bồi dưỡng được một Huyền Linh cảnh cao thủ đến, cần hao phí bao nhiêu tích lũy của Hàn gia? Căn bản tổn thất không nổi, thật muốn bị Lâm Lạc tiêu diệt mà nói, hãn cũng chịu không nổi!

Bởi vậy, hãn cũng bắt chấp để cho người liên tưởng, như thế nào cũng phải đem tánh mạng người này bảo vệ!

- Người là ai, ta tại sao phải nghe lời người?

Lâm Lạc cười lạnh nói, lại là ba quyền oanh ra, trung niên nam tử kia rốt cục bị oanh hôn mê, linh vực lập tức biến mất, giống như xử nữ bị lột sạch quần áo, có thể tùy ý chà đạp rồi.

- Người...

Hàn Triết Thao chỉ vào Lâm Lạc, ngón tay phát run, ở bên trong nội khí tuôn ra, không khí quanh người hãn xuất hiện từng đạo gợn sóng, cho thấy nội tâm của hãn vô cùng phẫn nộ.

Hãn cũng không phải người vô tâm, nhưng trước kia căn bản không có đem Lâm Lạc để vào mắt, bởi vậy cũng không cần phí quyền mưu gì, chỉ là từ trên cao nhìn xuống để Lâm Lạc đem tứ nữ đưa cho hãn làm thịt. Mà sau khi Lâm Lạc cự tuyệt, hãn cũng không có coi là chuyện quan trọng, tùy tiện gọi một gã tử sĩ gia tộc giết Lâm Lạc, nguyên lai tưởng rằng tất nhiên nắm chắc, không nghĩ tới rõ ràng xuất hiện biến hóa như thế!

Kỳ thật hãn vốn không nên ra mặt, một khi lộ ra ngoài tử sĩ này cùng Hàn gia có quan hệ, vô cùng có khả năng dẫn phát Lữ gia ngờ vực cùng cảnh giác vô căn cứ! Nhưng tử sĩ này lại là hãn lên điều động, hãn tuyệt đối đảm đương không nổi hậu quả đối phương bị Lâm Lạc giết chết, cái này mới không thể không ra mặt, thật không ngờ Lâm Lạc rõ ràng dám công nhiên không bán mặt mũi của hãn!

- Ta lệnh cho người!

Hàn Triết Thao hai mắt như có thể phóng hỏa, việc này vô luận kết quả như thế nào, hãn cũng khó trốn khỏi gia tộc trừng phạt.

- Mệnh lệnh sao?

Lâm Lạc nhẹ gạt đầu, đang ở thời điểm mọi người cho là hãn muốn thỏa hiệp, chỉ nghe “tạp” một tiếng giòn vang, hãn một cước giẫm đoạn cổ của trung niên nam tử kia.

Cái này nếu là có linh vực hộ thân, đừng nói cổ bị giẫm đoạn, ngay cả cả người bị bầm thây vụn đoạn cũng có thể nhất niệm phục sinh! Nhưng trung niên nam tử kia đã hôn mê bất tỉnh, ý thức ở vào trạng thái chết giả, linh vực hoàn toàn co rút lại, một cước này liền ngạnh sanh đem một gã Huyền Linh cảnh cao thủ giết chết rồi! Thật ác độc!

Đây chính là Huyền Linh cảnh cao thủ ah! Đừng nhìn Không Linh cảnh cao thủ bò đầy đất, nhưng trong đó có một phần mười người có thể tiến vào đến Huyền Linh cảnh cũng không tệ rồi, nhưng một cao thủ như vậy bị Lâm Lạc mảy cũng không nhàn giết chết, có thể không làm cho người ta mồ hôi lạnh chảy ròng sao?

- Tốt, tốt, tốt!

Việc đã đến nước này, Hàn Triết Thao cũng bình tĩnh lại, có chút hung ác nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, giống như độc xà nhắm người mà phệ, phần nộ quay người.

Toàn trường một mảnh yên tĩnh!

Tuy mỗi lần nhập quân khảo hạch đều sẽ chết rất nhiều người, nhưng Huyền Linh cảnh cao thủ là cho tới bây giờ là chưa từng từng có! Lâm Lạc vô tình một cước này, lại để cho tất cả mọi người nhớ kỹ khuôn mặt anh tuấn, bất khuất lãnh ngạo của hắn!

Lâm Lạc làm như vậy, kỳ thật cũng không phải tùy hứng làm. Cho dù hắn không giết trung niên nam tử này, Hàn Triết Thao sẽ cảm ơn hắn sao? Còn không phải muốn trăm phương ngàn kế giết người đoạt vợ sao! Đã như vậy, hắn cần gì phải bó tay bó chân, đuổi đầu một đao, co lại đầu cũng một đao, Lâm Lạc còn thật không có sợ qua người nào!

Còn nữa, hắn biểu hiện được càng kinh diễm, khả năng được Lữ gia coi trọng cũng càng cao, Hàn Triết Thao sớm đã không để Lâm Lạc ở trong mắt, đến lúc đó cho dù Hàn gia muốn giết hắn, cũng phải cân nhắc phản ứng của Lữ gia thoáng một phát!

Hôm nay là ở Đông châu, Lâm Lạc đưa mắt không quen, không hề có nửa điểm trợ lực, chỉ có thể như bó băng, lợi dụng hết thủy tài nguyên có thể lợi dụng, tá lực đả lực!

Uy thế đuổi giết cao thủ Huyền Linh cảnh, còn có ai dám khiêu chiến Lâm Lạc? Trong thời gian kế tiếp, tuy những lời đài khác từ trên xuống dưới, lời đài chủ thay đổi nhiều lần, nhưng chỉ có lời đài của Lâm Lạc là không có người đi lên.

Sau khi mặt trời lặn, toàn bộ nhập quân khảo hạch cũng tuyên cáo chấm dứt, ở bên trong ba mươi một người, thành viên nguyên lai của Hắc Sát quân vẫn có mười bốn người bảo trụ vị trí, đủ thấy thực lực chi quân đội Thiết Huyết này cường hãn.

Mà trong mười bảy người mới gia nhập này, tự nhiên kể cả Lăng Kinh Hồng, Đường Diễm cùng Phạm Thương Vũ, mà đổi thành bên ngoài còn có hai người để cho Lâm Lạc nhìn nhiều vài lần.

Một cái là đại hán giống như dã nhân, nếu so với Lâm Lạc cao hơn cả nữa cái đầu, toàn thân gần như trần trụi, chỉ có hạ thân buộc lên một tạp dề da hổ, cơ bắp màu đồng cổ, trên tay nắm một cây cốt bổng.

Cái kia cũng không phải linh khí, bởi vì cũng không có hình thành linh vực uy áp, cũng chưa từng có thấy hắn thu nhập vào trong cơ thể. Hơn nữa cẩn thận nhìn lại, cái cốt bổng này rõ ràng là một cây xương đùi của nhân loại!

Nhưng không phải là linh khí lại có thể so với linh khí, một gậy đánh xuống, có thể đơn giản xé rách linh vực, đem người đánh cho chân đứt tay gãy, khủng bố vô cùng!

Cây xương đùi kia tuyệt đối là di hài của tuyệt thế cao thủ nào đó, tuy sớm đã chết, nhưng xương cốt trên người lại không hủ không thay đổi, uy năng có thể so với linh khí! Bất quá, cầm xương đùi làm vũ khí, chỉ sợ cũng chỉ có dã nhân này làm được!

Người này tên là Hồ Cường, làm người khờ khạo đến có chút ngu đần, nghe nói từ nhỏ bị ném bỏ trong núi, một đường đều là giết chóc dã thú, hung thú đi tới, lại ăn linh quả không biết tên ở trong núi, một thân tu vi là không tu tự thành!

Một người khác là thanh niên nam tử gầy đến gần như một trận gió có thể thổi bay, trong tay còn đóng đưa một cây quạt xếp, cây quạt lay động, thân thể của hắn cũng đi theo lay động, tựa như rất yếu đuối.

Nhưng người này lại vô cùng âm tàn, trước kia trong chiến đấu, hắn là tự tay đào ra con mắt của ba người, mà khủng bố chính là, hai tay của hắn có nhuộm kịch độc, hai mắt của ba người kia rõ ràng không thể khôi phục!

Người này tên là Lệnh Hồ Kỳ.

- Hiện tại bắt đầu tranh cử đội trưởng, tất cả đội trưởng lên đài, thời hạn khiêu chiến một đêm, mặt trời mọc liền ngừng lại!

Trong quân đi tới một đại hán khí thế kinh người, lông mày như tằm, mặt đỏ như táo, giống như một tòa núi cao làm cho người ta chỉ có thể nhìn lên. Ở trước mặt của hắn, bất luận kẻ nào đều thành phụ gia, tất cả mọi người tự động không để ý đến phía sau hắn còn đi theo bảy tên nam nữ, trong mắt chỉ có một mình hắn tồn tại!

588. Chương 588: Âm Dương Thánh Giáo. (1)

Hắn là Hắc Sát quân Đại thống lĩnh Lữ Nguyên Hạo, tu vi Huyền Linh cảnh đỉnh cao, hoàn toàn nghiền áp tất cả mọi người ở trong tràng, tự nhiên như cửu thiên minh nguyệt, làm cho người ta chỉ có thể nhìn lên! Mà phía sau của hắn, thì là Hắc Sát quân bảy Đại thống lĩnh, Lữ Nguyệt Đồng tự nhiên cũng đứng hàng trong đó.

Uy áp của Huyền Linh cảnh đỉnh phong thật sự quá cường đại!

Lữ Nguyệt Đồng ở trong đám người quét đến mấy người Lâm Lạc, Lăng Kinh Hồng, coi như lấy tính cách của nàng vẫn không dám hiện ra nhan sắc, chỉ là hướng bọn hắn có chút gật đầu.

Ngay cả như vậy, Lữ Nguyên Hạo vẫn là lập tức cảm ứng được, quay đầu cho nàng một cái ánh mắt vô cùng uy nghiêm, sợ tới mức làm nữ nhân tựa hồ không sợ trời không sợ đất này vội vàng vỗ bộ ngực làm hình dáng kinh hãi.

Bộ ngực của Lữ Nguyệt Đồng thật đúng là cấp bậc hung vật, thậm chí Tô Mị cũng chỉ có thể ở trước mặt nàng cam bái hạ phong, lúc này nàng mặc một bộ hộ giáp bằng da bó sát người, đem hai ngọn núi ngạo nhân của nàng bao bọc kết kết thật thật, cái vỗ này sóng sữa mãnh liệt, để cho ít nhất chín thành nam nhân không khỏi nuốt nước miếng, phát ra thanh âm “cô cô cô”, đem hai tay chặn trước ngực quần.

Lữ Nguyên Hạo hừ lạnh một tiếng, ánh mắt quét qua, lập tức tất cả mọi người ngẩng đầu ưỡn ngực, thần sắc nghiêm túc.

- Bắt đầu đi, không nên lãng phí thời gian!

Lập tức toàn quân có 280 tên đội trưởng thay nhau đi lên lôi đài, mỗi người đều tiếp nhận nửa canh giờ khiêu chiến, ai có thể đánh bại bọn hắn liền có thể chuyển biến thành.

Dù sao Lâm Lạc đã xuất ra danh tiếng, cũng không sao cả làm tiếp che dấu, vui vẻ lên đài khiêu chiến.

Tuyệt đại bộ phận đội trưởng đều là tu vi Không Linh cảnh đỉnh cao, một bộ phận cực nhỏ là đạt đến Huyền Linh cảnh sơ kỳ, đây đối với Lâm Lạc mà nói cũng không phải cái nan đề gì, nhưng hắn cũng không có quá mức, chỉ là oanh bại một gã đội trưởng Không Linh cảnh đỉnh phong mà chuyển biến thành.

Hổ Cường cùng Lệnh Hồ Kỳ cũng y nguyên kéo dài cường thế của bọn hắn, mới vào Hắc Sát quân liền bộc lộ tài năng, đồng dạng cũng lấy được chức đội trưởng. Bất quá Lăng Kinh Hồng cùng Phạm Thương Vũ đều là mới vừa vào Không Linh cảnh, mặc dù là song lĩnh vực. Lại không phải Ngũ Hành tiểu thế giới có thể cùng giai vô địch, đều bại trận rơi xuống.

Về phần Đường Diễm, tiểu ma nữ này đã di chuyển hứng thú, nếu không phải vì mỗi tháng có thể đạt được một khối linh thạch làm quân lương, nàng không biết lại muốn đi nơi nào điên rồi.

Một đêm đi qua, thay đổi đội trưởng cũng tuyên cáo chấm dứt, trong số nhân vật mới cũng chỉ có Lâm Lạc, Hổ Cường cùng Lệnh Hồ Kỳ ba người thượng vị, còn có hai mươi lăm tên đội trưởng bị lôi xuống ngựa. Nhưng mà chuyển biến thành tự nhiên là đội viên cũ bên trong Hắc Sát quân, có chút vốn là đội trưởng, chỉ là ở trước đó lần thứ nhất giác thức bị người đánh trở mình, lúc này lại thắng trở về.

Cạnh tranh kịch liệt mới có thể để ối người trong quân không dám thư giãn, bảo trì chiến lực cường đại!

Sau đó là Phó thống lĩnh nghênh đón đám đội trưởng khiêu chiến, cái này muốn mau hơn, hai mươi tám vị trí. Ba trăm linh tám người đoạt, tất cả mọi người không sai biệt lắm hiểu rõ, không đến một buổi liền xong.

Lâm Lạc cũng không có lại tiếp tục hướng lên khiêu chiến, bởi vì này phi thường có khả năng lộ ra tu vi chân thật của hắn, hắn cũng không đáng vì lấy thêm mấy khối linh thạch mà làm như thế, dù sao tác dụng của linh thạch đối với hắn rất có hạn.

Lệnh Hồ Kỳ cùng Hổ Cường cũng không có làm như vậy, bọn hắn cũng không phải là Lâm Lạc có được bốn sự nghịch thiên vượt qua đại cảnh giới khiêu chiến, tạm thời thoả mãn với vị trí đội trưởng.

Phó thống lĩnh biến hóa sẽ không có lớn như vậy rồi, nửa ngày sau, chỉ có hai người bất hạnh xuống ngựa. Mà thống lĩnh thì là do Đại thống lĩnh cùng gia tộc từ trong Phó thống lĩnh trực tiếp bổ nhiệm. Cũng không phải ai có thực lực có thể lên, bởi vậy, ba năm một lần đội hình Hắc Sát quân biến hóa cũng dừng ở đây.

Lữ Nguyệt Đồng thân làm thống lĩnh tự nhiên có đặc quyền tương đối, trực tiếp đem Lâm Lạc, Lăng Kinh Hồng, Phạm Thương Vũ cùng Đường Điềm an bài vào dưới trướng của nàng, mà Lâm Lạc thông qua Lữ Nguyệt Đồng hỗ trợ, đã thành đội trưởng của mấy người Lăng Kinh Hồng.

Ngoài ra, còn có sáu gã đội viên cung cấp Lâm Lạc chỉ phối, hắn coi như là trong tay nắm giữ chút quyền rồi.

Lâm Lạc ở trong khảo hạch biểu hiện kinh diễm quả nhiên thắng được Lữ gia coi trọng, nhưng cũng không có đạt đến trình độ gia tộc chấn động, chỉ là để cho Lữ Nguyệt Đồng quan sát nhiều hơn, thêm chút lung lạc.

Dù sao trước mắt cấp độ của Lâm Lạc quá thấp, mà Lữ gia cũng không phải siêu cấp hào phú gì của Đông châu, có tài nguyên sung túc đi bồi dưỡng một thiên tài có được lĩnh vực Ngũ Hành tiểu thế giới.

Nhưng nhân tài nắm ở trong tay mình tổng so với giao cho địch nhân làm đối thủ càng tốt, cần chiếu cố cũng là phải, bởi vậy mỗi tháng Lâm Lạc ngoại trừ có thể có được ba khối hạ phẩm linh thạch làm quân lương ra, có thể được Lữ gia bí mật cho năm khối, đãi ngộ có thể so với Thống lĩnh!

Đối với cái này Lâm Lạc cũng chỉ là cười cười, hắn cũng không phải là cái loại người có thể bị mua, hiện tại Lữ gia cho hắn bao nhiêu chỗ tốt, ngày sau gấp 10 lần hoàn trả là được. Nhưng muốn hắn đem mệnh bán cho Lữ gia đó là mơ tưởng!

Hết thấy đều kết thúc, sinh hoạt của Lâm Lạc cũng yên ổn xuống dưới.

Tuy Hắc Sát quân quân kỷ nghiêm minh, nhưng mọi người gia nhập trong đó vẫn là vì đề cao tu vi bản thân, ngoại trừ diễn luyện trận pháp cần phải tập hợp ra, thời gian khác cũng có thể ở trong nhà tu luyện. Bất quá tất cả mọi người không thể lý khai Lữ thành trăm dặm, nếu không một khi phát ra tín hiệu tập kết, ở trong vòng nửa canh giờ không có thể đến quân doanh, nhẹ thì chịu lấy nỗi khổ da thịt, nặng thì trực tiếp phế bỏ tu vi ném ra bên ngoài!

Sau khi Hàn Triết Thao đã ăn thiệt thòi lớn lần này, ngược lại đã không có động tĩnh, cái này để cho Lâm Lạc càng thêm cẩn thận, hắn biết rõ tiểu nhân này tuyệt sẽ không thôi như vậy, tất nhiên đang âm thầm bày ra âm mưu quỷ kế gì đó.

Ứng đối tốt nhất là tăng lên thực lực của mình cùng tứ nữ, hàng đêm Lâm Lạc vất vả cần cù cày cấy, tu vi của tứ nữ cũng một ngày một lớn mạnh, so với hấp thu linh thạch hiệu quả còn cường đại hơn nhiều lắm!

Nhưng Lâm Lạc cũng chỉ là Huyền Linh cảnh, đối với tu vi tứ nữ tăng lên tuy vô cùng hữu ích, nhưng lại xa xa không có như ở lúc Tiên Thiên thập cảnh lớn như vậy, muốn vượt qua Huyền Linh cảnh cho dù là Lăng Kinh Hồng tu vi cao nhất cũng ít nhất còn muốn một năm thời gian.

Ngày thứ mười bảy tiến vào Hắc Sát quân, Lâm Lạc đang cùng các đội viên ở trong quân doanh diễn luyện trận pháp. Cái này là lúc trước Hắc Sát quân ở giao đấu hải tặc sử dụng, đã có thể đem lực lượng tụ hợp lại, lại có thể đem công kích phân hóa, phi thường thực dụng.

589. Chương 589: Âm Dương Thánh Giáo. (2)

Theo lý luận mà nói, 30 tên Không Linh cảnh Hắc Sát quân có thể cùng địch nhân Huyền Linh cảnh chiến đấu bất phân thắng bại, nhưng điều này cần phối hợp tinh diệu, cần lúc diễn luyện tăng tiến ăn ý.

Lâm Lạc cũng cho các nàng Tô Mị học được, đến lúc đó năm người bọn hắn hợp lực, năng lực tự bảo vệ mình cũng có tăng lên rất lớn.

Đường Diễm lại không phải người an tâm được, luôn nghịch ngợm gây sự, nhưng tiểu ma nữ nói ngọt, những ngày này cùng mọi người lẫn lộn đến rất quen thuộc, quả thực so với Lâm Lạc làm đội trưởng còn muốn có sức ảnh hưởng hơn, Lâm Lạc lại một mực không có cách cầm nàng, cũng chỉ có thể để nàng làm ầu rồi.

- Cùng lão nương đi một chuyến!

Lữ Nguyệt Đồng đột nhiên xuất hiện, trên người là một bộ giáp da màu đỏ thẫm, sau lưng buộc lên áo choàng nhan sắc đồng dạng, nhìn về phía trên uy phong lẫm lẫm. Chỉ là hung khí chương mắt của nàng thật sự quy mô quá lớn, làm cho người ta kinh lòng được, không thể không để ý uy thế của nàng, mà chuyên chú ở trên bộ ngực kia.

Đây tuyệt đối là hung khí làm cho nam nhân nhìn thấy liền cứng ngạnh, nữ nhân nhìn thấy hâm mộ không thôi!

- Nhìn cái gì, lại nhìn lão nương đem thứ đồ vật hại người của các ngươi đều đá nổ!

Lữ Nguyệt Đồng y nguyên không thay đổi khí phách nóng bỏng, trừng mắt, để cho sáu gã binh sĩ Hắc Sát quân đều gục đầu xuống.

- Lữ tỷ tỷ, người quá uy phong!

Đường Diễm vội vàng gom góp đi qua thúc ngựa.

Tiểu ma nữ mã thí tăng bốc thật đúng là không có mấy người không ăn, Lữ Nguyệt Đồng ở trên cái đầu nhỏ của nàng sờ sờ nói:

- Đều đi cùng với lão nương, người của Âm Dương tà giáo kia lại đến gây tai họa rồi!

Lâm Lạc, Lăng Kinh Hồng đồng thời khẽ giật mình, Âm Dương tà giáo? Chẳng lẽ là Âm Dương Thánh giáo mà Âm Dương tán nhân sáng lập kia sao?

- Lữ Thống lĩnh, Âm Dương tà giáo là thế lực gì?

Lâm Lạc cũng không dám nói quan hệ của hắn cùng với Âm Dương tán nhân, vội vàng nói bóng nói gió.

- Phi, một đám ác tặc hoang dã vô đạo, thổi phồng cái gì tôn trọng tự nhiên, lại giống như dã thú không biết cảm thấy thẹn!

Lữ Nguyệt Đồng hiển nhiên phi thường phần hận cái tà giáo này, nghiêng răng nghiêng lợi có chút phần nộ.

Nàng biết rõ bọn người Lâm Lạc đến từ Nam Châu. Còn không biết tà giáo xấu xa này, một bên dẫn người tiến lên, một bên giải thích nói:

- Cái kia chính là một dân giáo, giáo đồ tùy ý tăng tị với nhau, không biết liêm sỉ! Ở Đông châu mỗi người hô đánh, lại nhiều lần vượt qua, tuy bọn hắn không dám ở trong Lữ thành công khai tuyên truyền giáo lý chó má của bọn hắn, nhưng lại thường xuyên hoạt động ở xung quanh!

- Lão nương là nhận được báo cáo, nói là Hoa Lý thôn có gia đình đang tuyên truyền tà giáo kia, có vài hộ dân đã bị bọn hắn cưỡng ép!

Từ nơi trú quân của Hắc Sát quân đến Hoa Lý thôn cũng hơn trăm dặm khoảng cách. Cho dù Đông châu linh khí đậm đặc, khiến cho tốc độ đại giảm, nhưng đối với chút ít Không Linh cảnh cao thủ này mà nói, ngay cả thời gian nửa nén hương cũng không đến liền đi tới.

Căn bản không cần hỏi gia đình nào đang tuyên truyền tà giáo, bởi vì ở phía trên thôn có thể chứng kiến đám người đông nghịt vây quan bên ngoài một gia đình, không ít người đều là mặt đỏ tới mang tai.

Bọn người Lâm Lạc nhao nhao rơi xuống, thôn dân chung quanh vừa thấy, đều cung kính tương bái, bọn họ đều là người bình thường, nhìn thấy những người có thể phi hành ở trên bầu trời tự nhiên tràn đầy kính sợ, coi là Thần linh.

Tiếng rên rĩ ah ah y y nối liền không dứt, nghe liền làm cho người ta tim đập rộn lên, khó trách những người bên ngoài đều là mặt đỏ tới mang tai, nguyên lai ở trong phòng đằng kia, đang có bảy tám nam nữ tầng tịu với nhau, có một nam chọn hai nữ, cũng có hai nam đùa giỡn một nữ, tràng diện khó coi cực kỳ!

Lăng Kinh Hồng lập tức quay mặt đi, nhưng Đường Diễm lại đem ánh mắt nhìn chằm chằm đến trên người Lâm Lạc, để cho Lâm Lạc có chút trong nội tâm sợ hãi. Thầm nghĩ chẳng lẽ bị tiểu ma nữ này nhìn trộm tràng diện hắc và Tô Mị tứ nữ hoan hảo hay sao?

Lữ Nguyệt Đồng thì lỗ mãng nhiều hơn, vươn tay vỗ một cái, toàn bộ mặt đất đều một hồi run rẩy dữ dội, giống như địa chấn, cũng rất cực làm những nam nữ trong phòng kia sợ tới mức ngừng lại, trốn vậy chạy vội mà ra, nhưng lại không che lấp thân thể chút nào, vật bất nhả ở giữa háng loạn nghịch, vật mê người ở ngực kích nhảy.

Không thể không nói, có một thôn phụ lớn lên còn rất duyên dáng, ngực lớn da trắng, giữa hai chân đen nhánh còn chảy xuôi đi ra chất lỏng màu trắng, làm cho người ta nhìn liền xấu hổ tim đập rộn lên.

- Ai là dẫn đầu?

Lữ Nguyệt Đồng mắt hạnh trợn lên, loại này nếu không thể sớm diệt trừ, toàn bộ thôn xóm đều có thể rơi vào tay giặc!

- Là ta!

Một nam tử hơn ba mươi tuổi đi tới, đồ chơi giữa hai chân kia còn đóng đưa, ngược lại là không chút nào sợ bọn người Lâm Lạc, ngược lại nhìn chằm chằm vào các nàng Lăng Kinh Hồng, lộ ra ánh mắt dâm tà, vật bất nhả giữa háng kia càng là lập tức thẳng tắp, run lên một cái.

- Gia nhập Thánh giáo, có thể hưởng cực lạc, Âm Dương viện trợ, thọ mạng kéo dài tề thiên!

Hắn vốn là du côn lưu manh, không biết ở đâu tiếp xúc đến Âm Dương Thánh giáo, công pháp không có học được, ngược lại là đem một bộ xương bảy học để mấy lần, dùng trường sinh, cực lạc đến dụ dỗ hương dân vô tri, rõ ràng còn thực bị hắn lừa gạt đi một ít người.

Lâm Lạc không khỏi thở dài, Âm Dương tán nhân bởi vì Song Tu quả, tạo ra Đại Âm Dương song tu công pháp vốn là một môn kỳ công, sáng lập Âm Dương Thánh giáo cũng xuất từ ước nguyện ban đầu phát triển công pháp, đáng tiếc nam nữ chỉ dục căn bản không thể khống chế, càng truyền càng sai lệch, biến thành dục đại tà giáo hôm nay!

Theo như Âm Dương tán nhân thuyết pháp, hắn ít nhất sống cả vạn năm, cho dù ném qua linh quả kéo dài diên thọ, bản thân Âm Dương tán nhân cũng phải đạt bước thứ tám, bước thứ chín, mới có thể sống lâu như vậy! Thậm chí lão nhân này là bước thứ mười!

Chút ít thê thiếp đệ tử kia dù cho không thể so với sự cường đại của hắn, nhưng tu đến bước thứ bảy, bước thứ tám cần không có vấn đề, nếu những người này biết rõ khối Hỗn Nguyên lệnh thứ ba của Âm Dương Thánh giáo nằm trong tay Lâm Lạc mà nói, tất nhiên sẽ triển khai đuổi giết vô tận!

Thật đúng là chộc một đại phiền toái!

Bất quá, Lâm Lạc cũng không phải hối hận kế thừa khoản di sản này của Âm Dương tán nhân, dù sao cũng là bởi vì Song Tu quả mới khiến cho Tô Mị tam nữ nhanh chóng tiến vào Linh Cảnh, nếu không các nàng vẫn còn ở Thanh Huyền, Minh Dương bồi hồi, không có năm sáu trăm năm là mơ tưởng tiến vào Linh Cảnh!

Thậm chí, dùng tư chất ba người các nàng cả đời cũng không có hi vọng!

Trách không được trong di ngôn của Âm Dương tán nhân có nói vượt biển, cũng khó trách Nam Châu chưa từng có nghe nói qua danh tiếng Âm Dương Thánh giáo, nguyên lai Âm Dương tán nhân vốn là vô gia

Đông châu!

590. Chương 590: Lữ Hân Bảo Hảo Sắc. (1)

Mà hần đã là bước thứ chín, thậm chí bước thứ mười, chỉ sợ đã có thể dùng thân thể qua Vô Tận Hải Vực rồi!

Mà chút ít thê thiếp đệ tử kia cũng tuyệt không có khả năng nghĩ lão đầu kia rõ ràng chạy tới Nam Châu, một mực khuếch trương giáo đồ, đại khái cũng có ý tứ đào ba thước đất tìm ra lão đầu này, đáng tiếc bọn hần chỉ ở Đông châu tìm kiếm lại uống phí tâm cơ rồi.

- Người Âm Dương tà giáo ở đâu?

Lữ Nguyệt Đồng quát lên, du côn này chỉ là người bình thường trình độ Hậu Thiên, căn bản không biết nặng nhẹ.

Du côn kia thật giống như bị Âm Dương Thánh giáo hoàn toàn tẩy não, chỉ biết nhìn chăm chăm vào bộ ngực sữa cao thẳng, bờ mông dao động của Lữ Nguyệt Đồng, một bộ hung tâm không thể được cứu, căn bản không sợ uy áp của Linh Cảnh chí cường giả!

- Đắm mình!

Lữ Nguyệt Đồng tức giận hừ một tiếng, tâm niệm vừa động trong lúc đó, linh vực của nàng phát động, cái kia lập tức liền biến thành tro bụi.

- Ah...

Tiếng hô hoảng sợ vang lên, những thôn dân kia chứng kiến một người sống rõ ràng vô thanh vô hóa thành tro bụi, thế mới biết sợ hãi, nhao nhao phát ra tiếng thét lên. Cái đầu đảng tội ác này đã diệt trừ, Lữ Nguyệt Đồng thật cũng không có tiếp tục sát giới, chỉ là cảnh cáo bọn hần không được tái phạm, nếu không hết thấy xử quyết!

Cái này còn hơn cả loạn thế, nếu không thể phanh lại tà khí của Âm Dương Thánh giáo, chỉ sợ toàn bộ lãnh thổ bọn hần cai quản đều sẽ biến thành đầm ồ, tự nhiên phải giết một người răn trăm người!

Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng nghĩ đến lúc trước Âm Dương tán nhân một đời kỳ nhân, trở mắt nhìn tâm huyết của hần chậm rãi hư thối, lại bị thê thiếp đệ tử ám toán, chỉ có thể ảm đạm ly khai cổ thổ, cái tâm tình này rất là khó chịu!

Nguyên lai tưởng rằng có người của Âm Dương thánh giáo hoạt động trong thôn, lại chỉ kiếm đến một cá con như vậy, tâm tình của Lữ Nguyệt Đồng tự nhiên khó chịu, lại là lão nương lão nương động ở bên miệng một phen lăm bầm lầu bầu, dẫn bọn người Lâm Lạc quay lại nơi trú quán.

Đây chỉ là một sự việc xen giữa nho nhỏ, Lâm Lạc vốn định lại đi bán phở vỉa hè kỳ nhân rèn sắt kia thoáng một phát, nhưng người ta lại không ý hần, mỗi lần đến gần tiệm thợ rèn kia, lại như chân trời xa xăm, rõ ràng đi như thế nào khoảng cách cũng sẽ không biến gần!

Lâm Lạc biết rõ vị kỳ nhân này không muốn gặp hần, cũng không có miễn cưỡng, mỗi ngày liền ở trong thành đi đạo, hiện tại trong tay hần có tám khối linh thạch, cũng coi như có chút tài phú, ý định mua chút ít linh đan hoặc Ngũ Hành tinh hoa các loại.

Tô Mị tứ nữ đều là mỹ nữ trong mỹ nữ, kẻ gây tai họa như thế cho dù không đi trêu chọc phiền toái, cái phiền toái này cũng sẽ tự mình tìm tới tận cửa. Ở Nam Châu, ý vào Tô gia uy thế, Tô Mị có thể hoành hành không sợ, nhưng nơi này chính là Đông châu cao thủ nhiều như mèo, nữ này tự nhiên biết rõ thu liễm, bình thường tam nữ đều ở trong biệt viện, chỉ có Lăng Kinh Hồng ở trong Hắc Sát quân đi đi lại lại.

Nhưng luôn ở trong nhà cũng sẽ nín hổng người, Lâm Lạc liền dẫn các nàng lên đường phố du ngoạn, bắt quá trên mặt tứ nữ đều mang che mặt, che đi dung mạo tuyệt thế của các nàng.

Thế nhưng mà che được mặt lại đâu có che được dáng người mê người, tứ nữ đều dáng người có lỗi có lôm ma quý, đặc biệt là Tô Mị, dù cho nàng cho ra một gương mặt loang lỗ cũng có vô số người đối với cái mông, bộ ngực của nàng chảy nước miếng, đoạn đường này đi tới, rất nhiều nam nhân đều lấy ánh mắt thẳng quét ngực mông của các nàng.

Những này đều là người bình thường, nếu tính tình của Tô Mị đại tiểu bộc phát, trực tiếp phát động lĩnh vực mà nói, chỉ sợ những người này đều gặp phải tai ương!

Tuy Lâm Lạc cũng không thích nữ nhân của mình bị người nhìn chăm chăm vào như thế, nhưng nếu đổi lại là hắn mà nói, chứng kiến nữ nhân xinh đẹp, vóc người lại ma quỷ như thế, cũng có khả năng sẽ nhìn nhiều hơn mấy lần, cái này là thiên tính của nam nhân, cũng không nhất định đang suy nghĩ ý niệm không chịu nổi gì trong đầu, chỉ là muốn thưởng thức nhiều dáng người xinh đẹp kia thoáng một phát.

Thấy phía trước có một quán rượu, Lâm Lạc liền tranh thủ kéo tứ nữ đi vào, miễn cho Tô Mị thực có thể làm ẩu.

Sau khi chọn một cái ghế lô, lúc này tứ nữ mới đem khăn che mặt vạch trần xuống, tiểu nhị chứng kiến bốn khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, lập tức cứng họng, thiếu chút nữa nghẹn khí, để cho Tô Mị cùng Hạ Mộng Như đều cười to.

Đợi đưa lên rượu và thức ăn, Lâm Lạc đem cửa phòng khóa lại, miễn cho bị người quấy rầy.

Ở trong truyền thuyết thượng cổ, Đông châu cùng Nam Châu ở mười mấy vạn năm trước vẫn là một khối nguyên vẹn, về sau không biết nguyên nhân gì thiên hạ chia làm bốn phần. Bất quá trải qua mười mấy vạn năm diễn hóa, thiên địa linh khí lại có khác biệt rất lớn, dã thú, thực vật ở Đông châu cũng cùng Nam Châu có khác biệt rất lớn.

Bởi vì linh khí nồng đậm, đồ ăn ở đây đều muốn càng thêm ngon, năm người ở biệt viện vừa không có người hầu, ba bữa cơm đều tự mình quản lý, trong bọn họ lại không có trù nghệ đặc biệt tốt, khó được đi ra ăn một bữa, đều là ăn như hổ đói.

Bọn hắn dùng chính là bàn vuông, một người một bên mà nói, thế tất có hai người phải lách vào thoáng một phát. Tô Mị, Lăng Kinh Hồng, Ninh Kiều Nguyệt ở trên giường đối với Lâm Lạc rất dính, lúc này lại bỏ xuống hắn không để ý tới, ba người tất cả chiếm một bên, chỉ xem lấy chiếc đĩa.

Vẫn là Hạ Mộng Như hiểu rõ nam nhân, dựa vào Lâm Lạc ngồi xuống, gấp đồ ăn rót rượu cho hắn, hết sức ôn nhu.

Lâm Lạc rất thuần tâm, đối với Hạ Mộng Như cũng có qua có lại, chừng mực của hai người càng lúc càng lớn, càng về sau dứt khoát uống rượu do Hạ Mộng Như mớm vào trong miệng, làm tam nữ mặt đỏ như gấc.

- Gian phu!

Tô Mị đem mị nhãn bay loạn, một bên hung hăng nhắm nuốt, cầm đồ ăn nguôi giận.

Ninh Kiều Nguyệt bật cười nói:

- Người đã quên sáng sớm hôm nay có bao nhiêu điên cuồng rồi sao? Ai, ta tưởng tượng cũng thấy xấu hổ!

Sau khi đi vào Đông châu, uy thế của Tô Mị đại tiểu thư thẳng tắp hạ thấp, Ninh Kiều Nguyệt, Hạ Mộng Như cũng dám cùng nàng nói giỡn, ngang hàng ở chung.

Tô Mị nghe rằng nhếch miệng, yêu nữ tự nhiên là yêu nữ, lên giường cũng không thể hàm hồ như Hạ Mộng Như, nói cái gì cũng dám kêu đi ra! Nhưng dù sao nàng cũng là xuất thân thượng đẳng nhất, muốn nàng ở quán rượu cùng Lâm Lạc yêu đương vụng trộm, cái kia là tuyệt đối không có khả năng, chỉ có thể thổ phỉ cầm rượu và thức ăn sinh khí, uống đến khuôn mặt xinh đẹp như xuân, tựa hồ vừa sờ có thể chảy ra nước.

Ninh Kiều Nguyệt nhìn không được đưa tay sờ nàng một bữa, cười nói:

- Mị nhi thật sự là mê người, ngay cả ta cũng ghen ghét người này, có thể có được mỹ nhân như vậy thật là phúc khí!

- Tiểu công, người dám đùa giỡn bốn cô nương!

591. Chương 591: Lữ Hân Bảo Háo Sắc. (2)

Tô Mị cũng bị rượu là loạn tính, cùng Ninh Kiều Nguyệt bắt đầu đùa giỡn, bên trong đùa giỡn, hai nữ đều là xuân quang chợt tiết, để cho Lâm Lạc thấy con mắt cũng muốn rơi xuống.

Bành!

Đúng vào lúc này, ghế lô đột nhiên bị một cước đá văng ra, phát ra một tiếng vang thật lớn, làm Tô Mị cùng Ninh Kiều Nguyệt cũng sợ tới mức vội vàng trốn đến sau lưng Lâm Lạc sửa sang lại quần áo, miễn cho bị người chiêm tiện nghị.

- Ôi, nguyên lai đi nhầm phòng!

Dáng tươi cười cần ăn đòn kia của Hàn Triết Thao xuất hiện ở trước mặt năm người, vẫn không quên dùng ánh mắt dâm tà mười phần ở trên người tứ nữ quét tới quét lui, tuy trong miệng nói là đi nhầm phòng, nhưng dưới chân lại như mọc rễ, không hề có ý tứ lui ra ngoài.

Khuôn mặt Lâm Lạc lạnh lẽo, từ sau khi nhập quân khảo hạch liền chưa từng gặp qua Hàn Triết Thao, nghĩ đến tên Huyền Linh cảnh cao thủ kia chết cũng làm cho Hàn Triết Thao ở trong gia tộc ăn trách phạt a! Nguyên lai tưởng rằng phải qua bảy tám năm, không nghĩ tới nhanh như vậy lại chạy đến chán ghét người rồi.

- Hàn đại ca, người như thế nào ở đây...

Còn không có đợi Lâm Lạc nói chuyện, lại là một thanh niên nam tử đi vào gian phòng, người này chỉ vẹn vẹn có tu vi Thích Biến cảnh, ở Nam Châu có thể xưng là lão tổ, nhưng ở Đông châu chỉ cần có đầy đủ đan dược lại có thể ngưng sanh đi ra. . .

Thanh niên này tướng mạo cũng không xấu, nhưng thần sắc kia lại cực kỳ vô lại, hận không thể ở trên mặt viết lên hai chữ “lưu manh”. Hắn vốn là nhìn xem Hàn Triết Thao, nhưng lập tức đã bị Tô Mị tứ nữ hấp dẫn, cuối cùng không ngừng ở trên mặt Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mị đảo quanh.

Mỹ nữ tuy thuộc về tài nguyên khan hiếm, nhưng chỉ cần có tiền, mỹ nữ lại dễ như trở bàn tay, nhưng mỹ nữ cực phẩm chính thức lại trong trăm vạn người mới có một cái!

Luận võ đạo hưng thịnh, Nam Châu là thúc ngựa cũng kém Đông châu, nhưng muốn nói đến chất lượng mỹ nữ, cái kia lấy người miệng có quan hệ, Nam Châu là có trăm tỷ nhân khẩu, tứ nữ cũng là mỹ nữ trong mỹ nữ, tự nhiên không phải Lữ thành thâm sơn cùng cốc có khả năng bằng được!

Cho nên Hàn Triết Thao thanh niên “đầy hứa hẹn” như vậy cũng là liếc đã bị tứ nữ mê hoặc, hướng Lâm Lạc ra yêu cầu!

- Hân Bảo, đến giới thiệu thoáng một phát, vị này chính là Lâm Lạc, Hắc Sát quân tân nhiệm đội trưởng, bốn vị mỹ nữ này nha, đều là thê thiếp của hắn!

Trên mặt Hàn Triết Thao nổi nụ cười dối trá.

Thanh niên vừa mới vào một bộ công huân tâm, nhìn chăm chăm vào tứ nữ lại là một hồi mê đắm dò xét, mới nói:

- Bốn công tử Lữ Hân Bảo, người thừa kế đời thứ tư của Lữ gia, mỹ nữ tên gọi là gì?

Hắn nhìn chăm chăm vào Tô Mị, đi đến trước vài bước, muốn thò tay đi kiểm tay của Tô Mị.

BA~!

Lâm Lạc tiện tay một cái tát quăng đi lên, đem Lữ Hân Bảo đánh cho quay tròn mười vòng. Hắn nhưng lại không có ở trên người công tử thế gia này liếc mắt nhìn nhiều, mà là dùng ánh mắt thâm lãnh nhìn chăm chăm vào Hàn Triết Thao.

Hiển nhiên, Hàn Triết Thao căn bản không phải tiến sai phòng, mà là cố ý xông vào, dụng ý để cho Lữ Hân Bảo chứng kiến tử nữ, dùng tính cách háo sắc của hắn, tất nhiên sẽ đối với tử nữ động tâm, do đó đứng ở mặt đối lập Lâm Lạc.

Dù sao Lữ thành cũng là Lữ gia đương quyền, trừ khi Hàn gia tạo phản, nếu không phải xem sắc mặt Lữ gia làm việc. Lữ gia đối với Lâm Lạc khá trọng thị, Hàn gia cũng không có thể ở bên ngoài đối phó Lâm Lạc, đem cục diện làm cứng.

Nhưng Lâm Lạc làm hại Hàn gia chết một gã tử sĩ Huyền Linh cảnh, thù này cũng không phải là nói buông có thể buông, huống chi Hàn Triết Thao cùng Lâm Lạc còn có tư oán! Bởi vậy, hắn nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, đợi đến lúc bọn hắn tiến nhập quán rượu, liền đem thiếu gia háo sắc này của Lữ gia mang đi qua, chế tạo cơ hội gặp mặt cho bọn hắn, chuyện kế tiếp, liền không cần hắn chăm ngòì thối giở rồi!

Quả nhiên, hết thảy đều như Hàn Triết Thao đoán trước, Lâm Lạc căn bản nhìn không được nữ nhân của mình bị đoạt được, một tát này phiến ra, xem như triệt để đắc tội chết Lữ Hân Bảo!

Trong nội tâm Hàn Triết Thao cười thầm, trong ánh mắt sát cơ tràn động, bởi vì hắn điều tử sĩ gia tộc đối phó Lâm Lạc lại tổn thất một cao thủ, để cho hắn bị đại lão gia tộc mắng chửi huyết xối đầu, cũng đối với Lâm Lạc hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thế muốn giết cho thống khoái!

Hắn giả mù sa mưa đi đỡ Lữ Hân Bảo, còn ra vẻ quan tâm mà nói:

- Hân Bảo, bị thương có nặng không?

- Hồn dân!

Lữ Hân Bảo được vịn ổn thân thể, một tay vuốt đôi má đã cao cao sưng lên, một tay chỉ vào Lâm Lạc quát:

- Người chỉ là một hạ nhân, lại dám đánh ta, muốn tạo phản hay sao!

- Thứ nhất, ta chỉ là làm thuê, cũng không phải nô lệ Lữ gia các người, thứ hai, người còn dám động tâm tư gì đối với các nàng, ta sẽ giết người!

Lâm Lạc nói rất nhẹ nhõm, nhưng uy thế lại mười phần, trong chuyện này có Chiến Thiên Quyết hình thành lực uy hiếp!

Giết người!

Nhìn xem ánh mắt lạnh như băng của Lâm Lạc, Lữ Hân Bảo không khỏi biết rõ Lâm Lạc cũng không phải dọa唬, mà là thực sự sẽ không xem thân phận đại thiếu Lữ gia của hắn, đưa hắn vào trong phần mộ lạnh như băng!

- Bảo gia! Bảo gia!

Lại là hai nam nhân vọt vào ghế lô, phân theo hai bên trái phải vịn Lữ Hân Bảo, tựa hồ xem hắn là đại tiểu thư rồi:

- Ngài không có sao chứ!

- Bảo gia, hắn, hắn, hắn chính là cuồng đồ lớn mật hư mất hảo sự của ngài kia!

Một gã nam tử đột nhiên chỉ vào Lâm Lạc, ngăn không được sợ hãi.

Ánh mắt Lâm Lạc quét qua, hai nam nhân này hắn đều gặp, đúng là ác nô trước đó vài ngày ý đồ cưỡng đoạt khuê nữ Tiêu gia, không thể tưởng được bọn hắn là thủ hạ của Lữ Hân Bảo. Cũng thế, Lữ gia cũng chỉ có chút người như vậy, ăn chơi thiếu gia giống như vậy cũng không nhiều.

- Hàn đại ca, giúp ta giết tên này! Tuy Lữ Hân Bảo một thân tu vi là cường rót đi ra, nhưng con mắt dù sao cũng không mù, biết rõ Lâm Lạc cũng không phải loại người hắn có thể động được, lập tức hướng Hàn Triết Thao xin giúp đỡ.

Nhưng Hàn Triết Thao lại nhường mày nói:

- Hắc là Hắc Sát quân...

- Hắc Sát quân thì thế nào, còn không phải một con chó của Lữ gia chúng ta dưỡng sao, cho dù Hàn đại ca người ra tay, xảy ra chuyện gì đều do ta chịu trách nhiệm!

Lữ Hàn Bảo vỗ ngực nói ra, một đôi mắt nhìn Lâm Lạc tràn đầy ác độc.

Cái kẻ đàn này, bị người bán đi còn muốn thay hắc đếm tiền!

Hàn Triết Thao đang đợi một câu nói kia, ánh mắt thâm lãnh nhìn Lâm Lạc, lĩnh vực chi lực đã mở ra.

Hắc sớm muốn ra tay với Lâm Lạc, nhưng trong Hắc Sát quân nghiêm cấm nội đấu, hai nhà Hàn, Lữ quan hệ phức tạp cũng làm cho hắc không thể tự mình ra tay đối với Lâm Lạc. Bất quá, nếu Lữ Hàn Bảo cùng Lâm Lạc tranh giành tình nhân, cho dù hắc giết Lâm Lạc, Lữ Hàn Bảo thiếu gia hung hăng càn quấy bá đạo này cũng sẽ chủ động đem trách nhiệm ôm đến trên người!

592. Chương 592: Thiên Vị. (1)

Mà vấn đề mấu chốt là, hắc giết được Lâm Lạc hay không?

Trong lòng Hàn Triết Thao không khỏi cười lạnh, mặc dù tử sĩ gia tộc kia là Huyền Linh cảnh chí cường giả, nhưng chỉ là đơn tu một hệ, không giống hắc là chân chính song linh căn, hôm sau đã ăn hai khẩu Sinh Linh đan, bốn hệ công pháp toàn bộ đạt đến Huyền Linh cảnh, cũng không phải Huyền Linh cảnh cao thủ bình thường có thể chống đỡ!

Hắc nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, mở ra lĩnh vực, không ngừng hiện lên nguyên một đám khói giáp hạng nặng, tay cầm lợi khí, hai mắt hiện ra hàn quang, đem Lâm Lạc tầng tầng bao vây lại.

- Hàn Triết Thao...

Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng.

- Ha ha, hỗn đản tiểu tử ngươi đến thời điểm này còn muốn cầu xin tha thứ đã vô dụng, bốn thiếu gia sẽ ở bên cạnh thi thể của ngươi cường bạo nữ nhân của ngươi!

Lữ Hàn Bảo lại ở một bên bắt đầu kêu gào.

- Ân?

Hàn Triết Thao nhìn xem Lâm Lạc, cũng không vội xuất thủ, hắc muốn hảo hảo hưởng thụ quá trình mỹ diệu tra tấn Lâm Lạc.

- Quân kỷ của Hắc Sát quân điều thứ ba cùng điều thứ bảy là cái gì?

- Ngươi muốn đùa nghịch chiêu gì?

Hàn Triết Thao cười lạnh nói.

- Điều thứ ba quân kỷ, mạo phạm trưởng quan, nhẹ thì vả miệng, nặng thì phế bỏ tu vi! Điều thứ bảy, phải phục tùng trưởng quan vô điều kiện, nếu không nhẹ thì khai trừ quân tịch, nặng thì trước mặt mọi người loạn trượng đánh chết!

Lâm Lạc liếc nhìn Hàn Triết Thao:

- Ta không có nói sai chứ?

Tâm tình rất tốt của Hàn Triết Thao đột nhiên có một loại cảm giác không xong.

- Nói nhảm cái gì?

Lữ Hân Bảo như tiểu sửu nhảy lên nhảy xuống.

- Ta là đội trưởng, người bắt quá chỉ là một binh sĩ bình thường, dám hướng trưởng quan ra tay, người vi phạm điều quân kỷ thứ ba!

Lâm Lạc lãnh đạm nói.

- Bỏn tọa lệnh người vả miệng tên đệ tử nhà giàu này, tự người nhìn xem có muốn tái phạm quân kỷ thứ bảy hay không?

Hàn Triết Thao không khỏi một hồi co rút mặt!

Dùng tu vi của hắn cùng bối cảnh sau lưng, làm Thống lĩnh khả năng có chút khó khăn, nhưng Phó thống lĩnh tuyệt đối không thành vấn đề! Nhưng vì truy cầu Lữ Nguyệt Đồng, hắn cam chịu ủy khuất, ở bên người Lữ Nguyệt Đồng làm một thân binh nhỏ nhỏ.

Nhưng trên danh nghĩa mặc dù là binh sĩ bình thường, nhưng trong Hắc Sát quân ngoại trừ Đại thống lĩnh ra ai dám thực coi hắn là binh sĩ bình thường?

Nhưng hết lần này tới lần khác bị Lâm Lạc bắt được điểm này, hắn thực là muốn phát tác cũng phát tác không được! Lâm Lạc là đội trưởng Hắc Sát quân, trên danh nghĩa lại đè ép hắn một đầu, hắn dám ra tay đối với Lâm Lạc mà nói, cái kia chính là phạm thượng làm loạn!

Hắc Sát quân là một chi thiết huyết đại quân, vì duy trì sức chiến đấu cũng tránh cho công khí tư dùng, Hắc Sát quân bảo trì tương đối độc lập cùng quân kỷ hết sức nghiêm túc, thực bị người nắm chặt cái bím tóc này mà mà nói, hắn thật đúng là không dễ dàng thoát thân!

Nhưng muốn hắn nghe theo Lâm Lạc chỉ huy, đây không phải ỉnh nguyệt ngạt sao?

- Hàn đại ca, đừng để ý tới tên này nói hươu nói vượn, Hắc Sát quân đều là nô tài của Lữ gia chúng ta, người đánh chết hắn cho ta, ta đỡ đòn cho người!

Lữ Hân Bảo hét lớn.

- Người nói ai là nô tài Lữ gia?

Một tiếng hừ lạnh vang lên, một đại hán mặc chiến giáp long hành hổ bộ đi tới. Phía sau hắn còn đi theo hai người, một cái Lâm Lạc không biết, nhưng hai người khác lại là dã nhân Hồ Cường, tay trái khiêng cốt bồng gác ở trên vai, tay phải thì là nắm một cái chân thú nướng chín, cắn đến ngon lành.

Cái ghế lô này tuy không nhỏ, nhưng thoáng cái tiến đến nhiều người như vậy lập tức lộ ra chen chúc.

- Bạch Thống lĩnh!

Ánh mắt Hàn Triết Thao xiết chặt, vội vàng thu hồi linh vực, hướng đại hán kia ôm quyền thi lễ một cái.

Dưới Hắc Sát quân Đại thống lĩnh có tất cả bảy thống lĩnh, hai cái là đệ tử Lữ gia, một cái là người Hàn gia, còn có bốn là người họ khác, đại hán mặc chiến giáp này là một trong số đó, tên là Bạch Hoán Phong, tu vi Huyền Linh cảnh trung kỳ, riêng lấy chiến lực mà nói là cường đại nhất trong bảy Đại thống lĩnh.

Lữ Hân Bảo lại không biết đại hán này quát:

- Hắc Sát quân ăn cơm của Lữ gia chúng ta, uống nước của Lữ gia chúng ta, như thế nào không phải nô tài của Lữ gia chúng ta? Người biết ta là ai không?

- Ăn chơi thiếu gia!

Bạch Hoán Phong căn bản không có hướng Lữ Hân Bảo nhìn một cái, chỉ là nhìn chăm chăm vào Hàn Triết Thao nói.

- Bỏn thống lĩnh cũng muốn nghe xem, người có biết quân kỷ của Hắc Sát quân hay không?

Hắn quát hỏi, Hàn Triết Thao cũng không thể coi như gió thoảng bên tai, chỉ có thể cắn răng nói:

- Biết rõ!

- Vậy người biết rõ còn dám phạm phải?

Bạch Hoán Phong lạnh lùng nói ra, vậy mà không cho Hàn Triết Thao mặt mũi chút nào. Phải biết rằng Hàn Triết Thao tuy chỉ có tu vi Huyền Linh cảnh, nhưng Hàn gia phía sau hắn lại thực lực cường đại đến đáng sợ.

Trên mặt Hàn Triết Thao lúc đỏ lúc trắng, bị ép buộc đến chật vật không chịu nổi, hắn cũng là người lòng dạ thâm trầm, lúc này một gối quỳ xuống nói:

- Hàn mỗ biết sai, thỉnh Bạch Thống lĩnh xử phạt!

Hắn nói Hàn mỗ, mà không phải thuộc hạ, Triết Thao, không thiếu ý dùng xu thế Hàn gia đi áp bách Bạch Hoán Phong.

Nhưng Bạch Hoán Phong lại bất động thanh sắc nói:

- Người phạm thượng với ai liền đi về phía người đó bồi tội, nhìn chăm chăm vào Bổng thống lĩnh làm gì!

Bồi tội cho Lâm Lạc?

Hàn Triết Thao thiếu chút nữa đem răng cắn đứt, nhưng Bạch Hoán Phong không để cho Hàn gia mặt mũi, không phải là bắt được tóc gáy không tha sao, sự tình làm lớn mà nói, hắn vốn là bởi vì chuyện tử sĩ phong ba chưa bình, lại muốn náo lên một lần nữa mà nói, chắc là sẽ bị gia tộc đại lão dán lên nhãn hiệu vô năng!

Tuy tu vi Huyền Linh cảnh ở trong mắt người bình thường là tồn tại chí cao vô thượng, nhưng ở trong mắt cường giả bước thứ ba này căn bản là căn bản, huống chi lão tổ bước thứ tư của Hàn gia còn tại thế, hắn được coi trọng là không sai, nhưng tuyệt đối không có trọng yếu bằng sự thống trị toàn bộ của Hàn gia!

Trên mặt hắn một hồi rung động, cuối cùng vẫn là đối với Lâm Lạc một gối quỳ xuống đất, cắn răng nói:

- Thuộc hạ mạo phạm thượng cấp, xin đại nhân có đại lượng, tha cho thuộc hạ một lần!

Hắn ủy khuất đến muốn bạo phát, đường đường vương giả một đời tuổi trẻ bên trong Hàn gia lại bị bức bách tới mức quỳ xuống cầu xin tha thứ một dân bản xứ đến từ Nam Châu, để cho hắn có loại cảm giác muốn đập đầu mà chết.

Lữ Hân Bảo là cái bao cỏ, căn bản sờ không rõ nặng nhẹ trong đó, lập tức mắt choáng váng, thậm chí như thế nào có thể như vậy? Trong mắt hắn, kỳ thật Hàn Triết Thao cũng chỉ là nô tài cao cấp một chút, nhưng những nô tài này ở trước mặt hắn diễn xuất từng màn hoa mắt, lại để cho hắn giống như lọt vào trong sương mù!

Hắn là Lữ gia Thất thiếu gia, nhưng trong tay căn bản không có quyền, lần người bình thường còn có thể, nhưng ở trong mắt cấp bậc Linh Cảnh cao thủ, cái này chỉ là con kiến, căn bản không người sẽ đi phản ứng đến hắn.

593. Chương 593: Thiên Vị. (2)

Lâm Lạc liếc nhìn Bạch Hoán Phong, thấy hắn khẽ gật đầu, nhân tiện nói:

- Được rồi, niệm tình người vi phạm lần đầu, lần này coi như xong, nếu có lần sau, hừ...

Lần này là cáo mượn oai hùm, không có Bạch Hoán Phong tọa trấn, Hàn Triết Thao cùng lắm là vỗ vỗ bờ móng rồi đi! Nhưng ở dưới Bạch Hoán Phong cường thế, Hàn Triết Thao là bị bức bách cúi đầu, Lâm Lạc cũng nên thấy tốt thì lấy, nếu không sẽ đắc tội Bạch Hoán Phong.

Mà Hàn Triết Thao có thể cúi đầu, nói trắng ra là vì Bạch Hoán Phong đủ cường đại, ở trước mặt của hắn, Hàn Triết Thao chính là một mao trùng! Lâm Lạc không khỏi nắm đấm xiết chặt, cái cảm giác áp bách khát vọng thực lực này lại ở trong lòng điên cuồng lan tràn.

Nhưng Bạch Hoán Phong là vì sao phải cố ý cùng Hàn Triết Thao gây khó dễ?

Hàn Triết Thao mặt đỏ như máu, đứng người lên quay đầu liền đi, ngay cả Lữ Hân Bảo cũng không có bắt chuyện qua.

- Hàn đại ca! Hàn đại ca!

Hàn Triết Thao này vừa đi, Lữ Hân Bảo lập tức lo lắng, vừa rồi Lâm Lạc ngay cả hấn cũng dám tát, hiện tại tự nhiên cũng sẽ không nường tay, vội vàng mang theo hai nô tài của hấn đuổi theo Hàn Triết Thao chạy ra ngoài.

Bốn người này vừa đi, trong sương phòng rốt cục lộ ra vắng vẻ chút ít rồi.

- Thuộc hạ báii kiến Bạch Thống lĩnh!

Lâm Lạc hướng Bạch Hoán Phong ôm quyền thi lễ, bất kể là tu vi hay là vừa rồi đối phương tương trợ, đều đáng giá hấn thi lễ.

- Ha ha!

Bạch Hoán Phong khoát khoát tay.

- Không cần đa lễ, ta có thể ngồi xuống không?

- Bạch Thống lĩnh mời ngồi!

Tô Mị tứ nữ đều đứng dậy, cái này là thế giới của nam nhân, đến thời điểm này các nàng chỉ cần đứng ở sau lưng Lâm Lạc là được.

Bạch Hoán Phong cũng không có khách khí, đại mã kim đao liền ngồi xuống, mà Hổ Cường cùng một nam tử khác cũng đi theo ngồi xuống, vừa vặn ngồi đầy cái bàn này.

Gọi tiểu nhị tiến đến, một lần nữa thay đổi một bàn tiệc rượu, bốn người liền uống rượu nói chuyện.

- Đã quên tự giới thiệu thoáng một phát, tại hạ Đông Phương Hường!

Nam tử duy nhất không biết tên kia hướng Lâm Lạc mỉm cười.

Đông Phương Hường, hình như là Phó thống lĩnh bên trong Hắc Sát quân! Cái tổ hợp này của bọn hấn ngược lại là kỳ quái, Thống lĩnh, Phó thống lĩnh, đội trưởng, đều là quan can tư lệnh ah.

- Người khẳng định rất kỳ quái, vì cái gì ta phải giúp người!

Bạch Hoán Phong cười nói.

Lâm Lạc xác thực có cái nghi hoặc này, ở chỗ này hấn không có căn cứ, muốn nói Bạch Hoán Phong là xem ở trên mặt mũi Lữ Nguyệt Đồng ra tay giúp hấn, cái này Lâm Lạc là tuyệt đối sẽ không tin tưởng. Hấn cũng cười cười nói:

- Xin Bạch Thống lĩnh chỉ điểm!

- Rất đơn giản, người tới từ Nam Châu, không thể nào là người của Hàn gia!

Bạch Hoán Phong nhàn nhạt nói ra.

Nhưng điểm ấy tin tức cũng vậy là đủ rồi.

Bạch Hoán Phong cố ý cầm lấy bím tóc của Hàn Triết Thao chuyện bé xé ra to, không chút nào cho Hàn gia mặt mũi, hiển nhiên là cùng Hàn gia không quen, mà câu nói sau cùng kia càng là điểm ra mâu thuẫn ở giữa hai nhà Lữ, Hàn.

Tuy Hắc Sát quân bảo trì tính độc lập tương đối, nhưng là hai nhà Lữ Hàn liên thủ sáng lập, không có khả năng nghe kẻ thứ ba hiệu lệnh, nếu không cái linh thạch này thật đúng là cho chó ăn! Đã có thể lực phân chia, tộc nhân Hàn, Lữ hai nhà coi như xong, bọn hấn bốn cái Thống lĩnh khác họ liền có vấn đề đứng thành hàng.

Hiển nhiên, Bạch Hoán Phong lựa chọn đứng ở bên Lữ gia.

Nhưng ở trên danh nghĩa, Hàn gia cũng là phụ thuộc vào Lữ gia, cộng đồng khống chế một tòa linh thạch quảng, đây là căn cơ tồn tại của Lữ thành, hai nhà dù tranh quyền đoạt thế thế nào, Bạch Hoán Phong cũng không công nhiên cho Hàn Triết Thao khó chịu, trừ khi nổi điên.

- Hàn gia muốn đoạt quyền?

Lâm Lạc nhìn về phía Bạch Hoán Phong.

- Cùng người thông minh nói chuyện đúng là ít dùng sức!

Bạch Hoán Phong cười ha ha.

- Hàn gia muốn đoạt quyền cũng không phải sự tình ngày một hay ngày hai! Trên thực tế, thời điểm ban đầu lập nghiệp, thực lực Hàn gia càng mạnh hơn nữa, lão tổ gia tộc đã đạt đến bước thứ tư đỉnh phong, nhưng lúc trùng kích bước thứ năm lại không thể vượt qua lôi kiếp vẫn lạc, chỉ có thể đem vị trí chủ đạo chấp tay nhường cho! Nhưng Hàn gia lại có chịu cam tâm, qua nhiều năm như vậy bí mật kinh doanh, còn không phải muốn một lần hành động tiêu diệt Lữ gia, độc chiếm linh thạch quảng sao!

Đông châu hết thấy thế lực đều thành lập ở bên trên linh thạch, không có linh thạch, bất luận thế lực gì cũng sẽ lập tức sụp đổ.

Ở dưới hoà hợp êm thấm che dấu lấy đao quang kiếm ảnh ah!

Lâm Lạc nhìn xem Bạch Hoán Phong:

- Đại nhân vì cái gì dễ mất ta như vậy?

Hắn bắt quá là “Không Linh cảnh”, dù có được Ngũ Hành tiểu thế giới, nhưng cũng chỉ là có tiềm lực mà thôi! Trên đời này chẳng lẽ còn thiếu thiên tài có được tiềm lực sao? Đuổi giết Huyền Linh cảnh cường giả, quả thật làm cho Lữ gia đối với hắn nhìn ột chút, nhưng lại để cho vị Huyền Linh cảnh chí cường giả này cũng chiếu cố như thế sao?

- Lâm Lạc, người cũng quá coi thường tiềm lực của Ngũ Hành linh căn rồi!

Bạch Hoán Phong lắc đầu.

- Nhìn chung lịch sử, có được Ngũ Hành linh căn, cũng không thiếu tầm thường cả đời, nhưng chỉ cần tiến vào Linh Cảnh, cái kia đều thành bá chủ hô phong hoán vũ!

- Hôm nay người mạnh nhất Lang Nguyệt vực, Chương Khổng Giả tuyệt đối, Bách Nguyệt tông tông chủ Tào Phi Dương là Ngũ Hành linh căn, truyền thuyết là bước thứ chín chí cường giả, uy năng không thể đo lường!

- Ta rất coi trọng người!

Tuy Lâm Lạc nghe Lữ Nguyệt Đồng đã từng nói qua Ngũ Hành tiểu thế giới cường đại, mình cũng thể nghiệm đến, nhưng vẫn là xa xa đánh giá thấp chỗ cường đại của Ngũ Hành linh căn này.

Không giống Nam Châu linh khí thiếu thốn như vậy, ở đó dù cho có song linh căn, vô giả tam linh căn cũng chỉ có thể chọn một loại công pháp linh căn tu luyện, căn bản không có nhiều tinh lực cùng tài nguyên đi đào móc tiềm năng bản thân như vậy.

Bởi vậy, Nam Châu to lớn như vậy cũng chỉ ven ven có hai người Phạm Thương Vũ cùng Lăng Kinh Hồng là đem song hệ công pháp đẩy mạnh đến Linh Cảnh, kẻ tầm thường, chỉ có thể chôn vùi ở trong lịch sử dài dòng buồn chán.

Nhưng Đông châu bất đồng, ở đây linh khí dồi dào, mượn linh thạch mà nói, hòa tan ra là Không Linh Thạch Nhũ! Chỉ cần tư chất không phải quá kém, một mực có linh vật như vậy phục dụng trăm năm, đạt tới Thích Biến cảnh đỉnh phong cũng không phải nan đề.

Cái này cũng đã tạo thành hai cực phân hoá cực đoan, dân chúng bình thường cùng Nam Châu rất giống, đều chỉ có thể bồi hồi ở cấp độ Hậu Thiên, mà gia tộc cường đại lại có thể chiếm cứ linh thạch mỏ, đại đại tương truyền, thủy chung cao cao tại thượng.

Ví dụ như Lữ gia, cũng không tính là đại thế gia gì, nhưng bọn hắn có thể chiếm cứ một linh thạch mỏ, chỉ cần không bị đại tộc khác tiêu diệt, địa vị của bọn hắn có thể một mực bảo trì xuống dưới, tộc nhân đột phá Linh Cảnh, cái kia căn bản là sự tình vạn đã đóng thuyền.

594. Chương 594: Tin Tức Về Băng Linh Chi. (1)

Cho dù song hệ, tam hệ cùng tu, đây cũng là 200~300 năm liền phân biệt có thể đạt tới Thích Biến cảnh đỉnh phong, lại dùng chừng trăm năm hình thành hư vực cũng đột phá, khiến cho tất cả công pháp tiến vào Linh Cảnh, kia là sự tình rất đơn giản.

Bởi vậy ở Đông châu, linh căn càng nhiều thì ý nghĩa không gian phát triển lại càng lớn

Chỉ cần không phải quá ngu xuẩn!

Dã tâm của Lữ gia rất lớn, cũng không muốn một mực nằm yên ở Kỳ Vân Tam Đình nho nhỏ. Mà muốn phá vòng vây, phải có người thực lực cường đại đứng ra, bất quá người thế hệ trước trừ khi có cơ duyên nghịch thiên, nếu không cũng chỉ như vậy rồi, chỉ có thể suy nghĩ ở một đời tuổi trẻ.

Lâm Lạc có thể nhập pháp nhân các đại lão của Lữ gia, có được Ngũ Hành linh căn tự nhiên là một điểm, một điểm khác là hắn đến từ Nam Châu, ở chỗ này chưa quen cuộc sống, không có căn cơ, thời điểm này Lữ gia hướng hắn ném ra ngoài cảnh ô-liu mà nói, kia là một vốn bốn lời.

Đương nhiên, hiện tại Lữ gia cũng chỉ là coi trọng Lâm Lạc mà thôi, không có khả năng đem tài nguyên tu luyện toàn bộ nghiêng về hướng Lâm Lạc, bọn hắn còn không có phách lực lớn như vậy. Nhưng ở trong phạm vi thích hợp, Lữ gia cũng không ngại lung lạc hắn thoáng một phát.

Hắc Sát quân nhìn như một khối thiết bản (*miếng sắt), kỳ thật cũng chia thành hai phái, phân biệt khống chế ở trong tay hai nhà Lữ, Hàn, chỉ là bên ngoài nhìn không ra mà thôi. Ở bên trong Tứ đại Thống lĩnh họ khác, Bạch Hoán Phong là người kiên định ủng hộ Lữ gia, cũng có thể tiếp xúc đến một ít cơ mật của Lữ gia, biết rõ ý nghĩa của Lâm Lạc.

Hắn hôm nay có thể ở trong tửu lâu gặp được Lâm Lạc là hoàn toàn trùng hợp, tự nhiên không ngại bán cho Lâm Lạc một cái nhân tình, cái này đưa thân tuổi ấm trong ngày tuyết rơi khẳng định so dẹt hoa trên gấm càng làm cho người ta cảm kích.

Lâm Lạc cũng xác thực nhớ ơn, mọi người uống rượu tự nhiên là hào khí hòa hợp.

- Người rất lợi hại, lúc nào cùng ta giao thủ một chút?

Hổ Cường vẫn chưa thỏa mãn liền thả miếng xương heo đã gặm hết ra khỏi tay, nhìn Lâm Lạc ngu ngơ nói.

- Ha ha, bốn tọa cố ý thu Hổ Cường làm đồ đệ, ngày sau các người cần phải thân cận nhiều hơn!

Bạch Hoán Phong mỉm cười nói.

Trách không được!

Tuy Hổ Cường này một thân quái lực, càng có thể phá lĩnh vực người khác, nhưng cuối cùng cảnh giới thấp, vốn là căn bản không đủ tư cách cùng Bạch Hoán Phong ngồi chung. Nhưng Bạch Hoán Phong đã nhìn trúng hắn muốn thu làm đồ đệ tử, vậy thì không giống với lúc trước.

Cũng thế, mặc dù Hổ Cường có chút khờ ngốc, nhưng ở võ đạo lĩnh ngộ nói không chừng lại là đại trí giả ngu, nếu không một kẻ ngu là tuyệt không có khả năng đột phá Linh Cảnh! Thu đồ đệ ngoại trừ phải cần nhắc thiên tư ra, kỳ thật bản tính mới là chính yếu nhất, như Âm Dương tán nhân là gặp một đám bạch nhãn lang, bị đồ đệ tử cùng thế thiếp của mình liên thủ công kích, không thể không lưu lạc Nam Châu, có thể thấy được hắn thâm như thế nào!

Đương nhiên cũng có khả năng Hổ Cường là giả heo ăn thịt hổ, đại gian như thiên cũng không nhất định, cái này phải xem phán đoán cùng ánh mắt của Bạch Hoán Phong rồi.

Tiệc rượu ăn xong, Bạch Hoán Phong liền dẫn hai người Hổ Cường rời đi, tuy hẩn lộ ra bình dị gần gũi, nhưng dù sao cũng là đại lão bước thứ ba, trong lúc vô hình toát ra uy thế để cho Tô Mị tứ nữ đều có phần không được tự nhiên, chỉ có Lâm Lạc tu luyện Chiến Thiên Quyết, trong thức hải lại có uy áp của Tử đỉnh, vì vậy mới có thể bỏ qua.

Ở trong quá trình song tu, Lâm Lạc cũng đem Chiến Thiên Quyết truyền thụ cho tứ nữ, nhưng ngoại trừ Lăng Kinh Hồng ra, các nàng Tô Mị đều là không thích chiến đấu, dù cho có Lâm Lạc “xâm nhập” dạy bảo cũng học không được, cũng chỉ có thể thôi.

Lâm Lạc cũng không còn trông cậy vào các nàng đi chiến đấu, chỉ hy vọng gia tăng các nàng một ít năng lực tự bảo vệ mình, đã học không được Chiến Thiên Quyết, vậy thì cố gắng tăng tu vi lên a.

Hàn Triết Thao cũng không có vẻ sau nhấc lên sóng gió gì, chắc hẳn cũng không dám đem chuyện tình mật mật như vậy nói ra. Còn nữa, dù cho nói ra rồi, bởi vì là Bạch Hoán Phong tự mình ra mặt, bọn hắn cũng phải cân nhắc Lữ gia sau lưng thoáng một phát.

Về phần Lữ Hân Bảo càng là không cần so đo, chỉ là một quần là áo lượt bị buông tha cho hi vọng, nếu không phải là họ Lữ, thì sớm bị ném ra ngoài tự sinh tự diệt rồi.

Nhưng ngày tốt lành không có vài ngày, Lữ Nguyệt Đồng lại chiêu hẩn nhập quân, muốn xa nhà một chuyến.

Đi nơi nào chưa nói, hơn nữa chỉ dẫn theo một mình hắn, Lâm Lạc không khỏi có chút bận tâm, đi gặp Bạch Hoán Phong, thỉnh hắn hỗ trợ chiếu ứng tứ nữ Lăng Kinh Hồng thoáng một phát, đạt được Bạch Hoán Phong gật đầu, lúc này hắn mới cùng tứ nữ cáo từ, lên đường ra đi.

Lữ Nguyệt Đồng cũng không nói thêm gì, hai người lặng yên không một tiếng động liền đi vào bên ngoài thành, cùng một nhóm người khác hội hợp.

Trong này thành linh có Hàn Triết Thao tồn tại, tên kia hung dữ trừng mắt liếc nhìn Lâm Lạc, lại không nói gì thêm, chỉ là lướt qua đã quay mặt đi. Trừ hắn ra, mặt khác còn có ba vị lão giả, thành linh đều là tồn tại Huyền Linh cảnh, có một cái thậm chí đạt đến bước thứ ba đỉnh phong, ẩn ẩn toát ra đến khí tức cơ hồ khiến người ngay cả hô hấp cũng không thể!

Lâm Lạc thể mới biết mục chuyển đi này của bọn hắn.

Chỗ biên giới của Kỳ Vân Tam Đình, có một tòa Hàn Băng cốc, quanh năm bị băng tuyết bao trùm, khí hậu khác thường, ít ai lui tới. Nhưng trước đó vài ngày một võ giả Thủy tu từ trong đó trốn thoát, chỉ nhớ ra hai chữ “Băng Viên” liền chết rồi.

Nhưng chính là hai chữ như vậy, liền khiến khắp nơi oanh động!

Băng Viên là kỳ vật thiên địa sinh dưỡng, chỉ sinh trưởng trong hoàn cảnh vô cùng rét lạnh. Loại kỳ vật này cả đời chỉ sinh dục một lần, cái kia chính là lúc sắp chết. Mà địa phương Băng Viên có, tất nhiên xen lẫn một cây Băng Linh Chi, trước khi Băng Viên chết sẽ đem tinh hoa cả đời ngưng tụ thành Băng Linh Chi, ba năm liền thành thực, tiểu Viên ăn vào có thể lập tức đạt tới tu vi của mẫu Băng Viên khi còn sống!

Trải qua phần đông cao thủ xem xét, võ giả Thủy tu kia xác thực là bị một Băng Viên giết chết, trên người lưu lại vết cào cùng băng thú độc đều có thể chứng minh điểm này. Hơn nữa, lực lượng chỉ vụn vụn có Không Linh cảnh!

Phải biết rằng Băng Viên trưởng thành là tồn tại Huyền Linh cảnh, nếu nhân loại võ giả cướp đoạt đến phần cơ duyên này mà nói, tuy hiệu quả không có tốt như tiểu Băng Viên, nhưng cũng đủ làm cho võ giả Huyền Linh cảnh trực tiếp bạo tử lên Huyền Linh cảnh, thậm chí để cho Huyền Linh cảnh đỉnh phong cao thủ bước vào bước thứ tư!

Tăng lên một đại cảnh giới, cái này là hấp dẫn bức nào?

Có lẽ ở trong gia tộc nội tình thâm hậu, Huyền Linh cảnh này tính toán không được cái gì, nhưng đối với Lữ gia Hàn gia mà nói, cái này là đại cơ duyên nghịch thiên!

595. Chương 595: Tin Tức Về Băng Linh Chi. (2)

Như Lữ Nguyệt Đồng cùng Hàn Triết Thao, đều là người nổi bật bên trong một đời tuổi trẻ, nếu có thể dựa vào Băng Linh Chi giảm đi ít nhất năm trăm năm khổ tu, ngày sau nói không chừng thực có khả năng đặt chân bước thứ năm! Mà đại lão bước thứ ba đỉnh phong trong tộc cũng có cơ hội tiến vào Tịch Linh cảnh!

Bước thứ tư cùng bước thứ năm, cái này hoàn toàn là khái niệm bất đồng!

Vì cái gì vô số tiểu gia tộc như Lữ gia, Hàn gia phụ thuộc vào Kỳ Vân tông? Còn không phải bởi vì Kỳ Vân tông có một vị cường giả bước thứ năm ư, ép tới bọn họ đều chỉ có thể cúi đầu xưng thần!

Ngoại trừ yêu nghiệt biến thái như Lâm Lạc, đại cảnh giới áp chế là căn bản không cách nào vượt qua đây!

Sau khi Lữ, Hàn hai nhà đạt được tin tức này, tự nhiên tim đập thành thịch, lập tức xuất động ba vị cao thủ, theo thứ tự là Lữ Tại Khoan, Lữ Kỳ Bình cùng Hàn Quang Đào. Tuy Lữ gia xuất động hai người, nhưng thực lực mạnh nhất lại là Hàn Quang Đào, chính là cao thủ tiếp cận bước thứ tư.

Lữ gia có vị lão tổ bước thứ tư hậu kỳ, vị Hàn gia kia càng là bước thứ tư đỉnh phong, lại vì trùng kích bước thứ năm không thành, tẩu hỏa nhập ma, hôm nay thực lực đã rút lui đến bước thứ tư sơ kỳ.

Hiện tại Hàn Quang Đào cũng là tồn tại đến gần bước thứ tư vô hạn, nói không chừng ngày mai sẽ có thể đột nhiên nhảy lên đến Tịch Linh cảnh, nếu như Hàn gia lão tổ lại khôi phục như lúc ban đầu, vậy thời gian của Lữ gia liền không dễ chịu lắm!

Khó trách tuy hai nhà Hàn Lữ biểu hiện ra hoà hợp êm thấm, nhưng sau lưng lại đao quang kiếm ảnh!

Mặc dù Lâm Lạc đối với tình huống hai nhà hiểu rõ được không coi là nhiều, nhưng này cũng không ảnh hưởng hắn suy đoán ra hiểm ác trong đó! Thời gian hai nhà hòa hòa khí khí tùy thời có khả năng chung kết, bộc phát một hồi đại xung đột!

Mà ân oán của hắn và Hàn Triết Thao, chỉ sợ là tuyệt khó đưa thân ra bên ngoài sự tình, không tránh khỏi cùng với Lữ gia đồng tâm hiệp lực!

Hàn Quang Đào nhìn như híp mắt, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại đảo qua trên người Lâm Lạc, giống như núi cao nghiêng áp, để cho Lâm Lạc sinh ra một loại thống khổ xương cốt đều bị áp thành phần vụn.

Xem bộ dáng Hàn Triết Thao ôm lấy khoe miệng cười lạnh, Lâm Lạc liền biết rõ Hàn gia xem như liệt hắn vào trong địch nhân, chỉ là Hàn Quang Đào đang ở trước mặt hai vị cao thủ Lữ gia kia, không thể trực tiếp làm thịt hắn, nhưng lại không ngừng dùng áp lực để cho hắn thụ chút ít đau khổ.

- Lâm Lạc, người tại sao không có một chút tự mình hiểu lấy, lấy tu vi của người đi theo chúng ta không phải cản trở sao?

Hàn Triết Thao còn không ngừng châm chọc, Lữ gia đối với Lâm Lạc coi trọng để cho hắn càng thêm bất mãn.

Lâm Lạc căn bản không có ý định để ý tới hắn, chuyển hướng Lữ Nguyệt Đồng nói:

- Thống lĩnh, có nghe được một con ruồi ông ông gọi bậy hay không? Hi vọng vào Băng Nguyên Cốc có thể chết công con ruồi này!

Lữ Nguyệt Đồng nguyên lai chán ghét Hàn Triết Thao dây dưa, làm sao cho hắn mặt mũi, lập tức cười ha hả, để cho Hàn Triết Thao đem mặt đều ghen đỏ lên.

Cái này đánh rắn phải đánh bảy tấc, cùng Hàn Triết Thao nói nhảm có cái ý nghĩa gì, hắn đã muốn kết hôn với Lữ Nguyệt Đồng, Lâm Lạc liền dứt khoát cùng Lữ Nguyệt Đồng nói cười rộ lên. Tuy võ đạo Nam Châu so ra kém Đông châu, nhưng phong tục nhân tình hoàn toàn bất đồng, lấy chút ít chuyện liền để cho Lữ Nguyệt Đồng trợn lên một đôi mắt đẹp, bị Lâm Lạc đem chú ý hấp dẫn, nào còn quản Hàn Triết Thao ân oán.

Tuy hai mắt Hàn Triết Thao phóng hỏa, sắc mặt của Hàn Quang Đào cũng có chút âm trầm, đối với hai người này công nhiên bỏ qua mặt mũi Hàn gia lộ ra bất mãn.

Hai người Lữ Tại Khoan vội vàng hoà giải, sáu người xuất phát đi ra, tiến về Bằng Nguyên cốc.

Bằng Nguyên cốc cách Lữ thành trên bốn ngàn dặm, dùng cước trình của mọi người cũng không quá đáng năm ngày hành trình, nhưng thời điểm bọn hắn đến, đã thấy trong sơn cốc có rất nhiều người, từ trên cao nhìn xuống, trên tuyết trắng khắp nơi là chấm đen nhỏ.

- Biểu muội...

Sau một tiếng hô to, một thanh niên áo lam từ đáy cốc đã bay đi lên, mặt mũi tràn đầy nhiệt tình, vốn là nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Lữ Nguyệt Đồng phát ngốc, lúc này mới chuyển hướng ba người Hàn Quang Đào, ôm quyền thi lễ một cái.

- Văn bối Bạch Thu Minh bái kiến ba vị tiền bối!

- Nguyên lai là Bạch thế chất!

Lữ Kỳ Bình khoát tay áo.

- Bạch gia các người xuất động mấy lão gia hỏa?

- Lữ lão đệ, nói xấu sau lưng người là không đúng!

Trong tiếng cười dài, bốn cầm y lão tổ dắt tay nhau bay vút tới, đều là hai tay để sau lưng, khí tức cường đại ẩn ẩn chấn động, đều là đại lão Huyền Linh cảnh!

- Bạch kim Thiên, Bạch Trường Ngọc Bạch Lộ Lâm, Bạch Dương Trạch, cũng biết là bốn lão gia hỏa các người!

Hàn Quang Đào cũng thay đổi dáng vẻ âm trầm, cười lên ha ha.

Ở trước mặt những tiểu bối Lâm Lạc này, bọn hắn phải tự cao tự đại, nhưng bốn người Bạch gia này lại là tồn tại cùng bọn họ bình khởi bình tọa, tự nhiên không phải do bọn hắn cố làm ra vẻ rồi.

Đám lão giả này lẫn nhau cười ha ha, nói chút ít lời khách sáo không đi đến đâu, mà Bạch Thu Minh thì theo dõi Lữ Nguyệt Đồng, trơ mặt ra nói:

- Biểu muội, vài năm không gặp, người cũng đã lớn như vậy rồi!

Hắn giả bộ như muốn sờ đầu Lữ Nguyệt Đồng, một bộ Đại ca ca.

- Thu Minh lão đệ, chúng ta cũng đã lâu không có gặp mặt a!

Hàn Triết Thao đã sớm đem Lữ Nguyệt Đồng xem là nữ nhân của mình, đâu chịu để cho Bạch Thu Minh chiếm tiện nghi, tiến lên trước một bước cùng Bạch Thu Minh kề vai sát cánh, lại vừa tốt ngăn ở phía trước Lữ Nguyệt Đồng.

Bạch Thu Minh bị chặn ngang cũng không thể đi vòng qua dây dưa Lữ Nguyệt Đồng, đành phải nghiêm mặt cùng Hàn Triết Thao bắt đầu nói chuyện phiếm.

Lâm Lạc không khỏi cười cười nói:

- Vừa tốt tiện nghi ta!

Lữ Nguyệt Đồng thì đối với Lâm Lạc múa qua múa lại thanh tú quyền nói:

- Lão nương đối với tiểu bạch kiểm không có hứng thú!

- Bạch gia cùng Lữ gia các người không sai biệt lắm sao?

Lâm Lạc chuyển đề nói chuyện, đùa giỡn nữ bạo long là một chuyện rất nguy hiểm.

- Ân, không sai biệt lắm, lúc trước cha ta cùng mẹ ta quan hệ thông gia cũng là xuất phát từ cường cường liên hợp, ngăn cản Kỳ Vân tông xoi tái nuốt trôi!

Lữ Nguyệt Đồng gật đầu nói.

Mặc dù Kỳ Vân tông là Tam Đình chi chủ, có rất nhiều gia tộc phụ thuộc, nhưng phụ thuộc nào có trực tiếp nhập vào trong tông để cho bọn hần thoả mãn! Nhưng Kỳ Vân tông tuy cường, lại cũng chỉ có một năm bước Linh giả, chỉ có thể tìm lý do hạ miêng một chút, bằng không thì nhiều người tức giận, đây tuyệt đối là cá chết lưới rách, lưỡng bại câu thương.

- Xem ra Bạch Thu Minh rất muốn thân càng thêm thân ah!

Lâm Lạc nhìn vẻ mặt không kiên nhẫn của Bạch Thu Minh, thuận miệng nói ra.

- Hừ, còn không phải coi trọng bộ ngực lớn của lão nương!

Lữ Nguyệt Đồng mặt mũi tràn đầy khinh thường, vẫn không quên dùng hai tay nâng lấy bộ ngực ngạo nhân.

596. Chương 596: Tranh Giành Tình Nhân. (1)

Nàng thật đúng là dám nói ah!

Bất quá, nhìn sóng sữa mãnh liệt đồ sộ, dù cho Lâm Lạc cũng nhin không được nuốt nước miếng, xác thực đáng chú ý, làm cho nam nhân nhìn muốn sờ, nữ nhân nhìn muốn cắn (* chỗ này rất khó dịch a)!

- Tiểu bạch kiểm, lại háo sắc nhìn xem lão nương, coi chừng lão nương róc xương lóc thịt ánh mắt của ngươi!

Lữ Nguyệt Đồng hung dữ nói.

Lâm Lạc đột nhiên có chút hiểu nàng, thân hình của nàng quá tốt, vẫn là bị người mê đắm liền nhìn chăm chăm vào, nếu không dùng bộ dáng nữ lưu manh ngang ngược hù ngã người khác, thì ong bướm sáp vào bên nàng không biết còn nhiều gấp bao nhiêu lần!

Có thể lỗ mãng như vậy, kỳ thật cũng là nàng bất đắc dĩ! Không giống Tô Mị, yêu nữ này rất hưởng thụ bị nam nhân vây quanh, mà Lữ Nguyệt Đồng lại không thích một bộ này, bởi vậy nàng dùng loại phương pháp cực đoan kia xử lý, ình một hoàn cảnh tương đối thanh tĩnh.

Đáng tiếc, nàng lỗ mãng chỉ có thể dọa lùi một ít người.

Nghĩ tới đây, Lâm Lạc không khỏi nhu tình khê động nói:

- Về sau, ta giúp ngươi chống đỡ những gia hỏa không hảo tâm kia!

Lữ Nguyệt Đồng nhìn thoáng qua hần, khinh thường nói:

- Ngươi tưởng ngươi là người tốt sao?

Lâm Lạc cố ý nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn bộ ngực cao ngất của nàng nói:

- Đó là đương nhiên!

Bộ dáng khoa trương của hần không khỏi làm cho Lữ Nguyệt Đồng bật cười lên, ần ần cảm thấy tên này tựa hồ cùng nam nhân khác có chút bất đồng. Về phần thật sự bất đồng hay là giả vờ bất đồng, vậy thì phải lâu ngày mới biết được nhân tâm rồi.

Nghe được tiếng cười của nàng, Bạch Thu Minh cùng Hàn Triết Thao đồng thời quay đầu đến, chứng kiến bộ dáng của Lữ Nguyệt Đồng cùng Lâm Lạc thân mật, đều là nội tâm đại động. Bọn hần đề phòng lẫn nhau, lại không nghĩ rằng ngược lại sáng tạo cho Lâm Lạc cơ hội, tự nhiên để cho hai người đều là sắc mặt âm trầm xuống

- Biểu muội, hần là ai?

Bạch Thu Minh xa xa không có bảo trì bình thần như Hàn Triết Thao, mở miệng nói, Hàn Triết Thao ném qua mấy lần thiết thời của Lâm Lạc, học xong ần nhẩn xuống.

Kỳ thật, loại đệ tử thế gia này cũng không phải là không có lòng dạ, mà là căn bản khinh thường sử dụng đối với người bình thường! Thật giống như Huyền thái gia hỏi đứa ở, cần phải hòa nhã sao? Trực tiếp quát hỏi là ai, địa vị của song phương căn bản không cùng cấp, hoàn toàn không cần đùa nghịch tâm cơ gì.

Bạch Thu Minh hiển nhiên đem mình bỏ vào cao độ như vậy, ánh mắt nhìn xem Lâm Lạc tràn đầy ngạo mạn từ trên cao nhìn xuống.

- Tại hạ Lâm Lạc, thẹn là một gã đội trưởng của Hắc Sát quân!

Lâm Lạc đã hứa hẹn muốn thay Lữ Nguyệt Đồng ngăn lại những cuồng phong loạn điệp này, tự nhiên sẽ không vừa mới vỗ bộ ngực liền quên mất.

- Đội trưởng Hắc Sát quân?

Bạch Thu Minh lộ ra thần sắc khinh thường, Hắc Sát quân nghe rất uy phong, nhưng bất quá là tư quân của Lữ gia, chỉ là một gã đội trưởng lại có cái gì đặc chí chứ, căn bản không có tư cách cùng hãn mặt đối mặt nói chuyện với nhau!

Cái hạ nhân này sao không có nhãn lực cũng dám cản đường đi của hãn như thế, thật sự là không biết chữ chết viết như thế nào!

Tuy Bạch Thu Minh hung hăng càn quấy, nhưng cũng không phải ngu ngốc, nếu không cũng sẽ không bị gia tộc đại lão ở thời điểm trọng yếu như vậy không có chú ý mang hãn tới. Lâm Lạc dù không hiểu chuyện thế nào, đó cũng là người Lữ gia, không phải do hãn ra tay khiển trách, nếu không là Lữ gia mất hết mặt mũi!

Nhưng hãn Bạch Thu Minh là vương giả bên trong Bạch gia một đời tuổi trẻ, ngay cả đường huynh đệ cùng hãn cạnh tranh vị trí này cũng bị hãn giết chết mấy cái, há lại sẽ nhịn được cơn tức này? Sát tâm khê động, hãn ngược lại lộ ra dáng tươi cười, một bên mỉm cười nhìn Lâm Lạc, một bên suy nghĩ như thế nào tìm một cơ hội vụng trộm làm thịt tiểu tử không nhìn được người này.

Băng Nguyên cốc không phải rất lớn, nhưng mà không thể nhỏ hơn Lữ thành, hơn nữa nơi đây hàn khí thấu xương, lại giống như linh vực, làm cho người ta căn bản không dám đem thần thức phóng ra ngoài, nếu không vô cùng có khả năng khiến cho thần thức bị thương tổn!

Cái này thân thể bị thương ngược lại là chuyện nhỏ, nhưng thần thức bị thương cũng không phải là đơn giản có thể khép lại, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến tấn giai ngày sau, không người nào dám bốc lên phong hiểm lớn như thế!

Bởi vậy, mọi người chỉ có thể ở trong đồng tuyết tìm kiếm, tìm kiếm Băng Viên kia hạ lạc, chỉ cần tìm được Băng Viên liền có thể tìm được Băng Linh Chi, đợi thành thực lại hái xuống, gia tộc lập tức bồi dưỡng được một gã Huyền Linh cảnh cao thủ!

Hơn nữa, thời gian này cũng không thể kéo quá lâu, nếu không ba năm mãn kỳ vừa đến, ấu vượn sẽ hái Băng Linh Chi ăn vào, lập tức trở thành tồn tại bước thứ ba khủng bố! Loại thần thú trời sinh thiên đường này tuyệt đối là vô trung vương giả, trừ khi là Nhân vương cùng giai có được Ngũ Hành tiểu thế giới, nếu không căn bản không phải đối thủ!

Bởi vì cùng Bạch gia có quan hệ thông gia, nơi trú quân của Tam gia liền dừng lại với nhau, mỗi ngày đều dùng ít nhất mười canh giờ ở trong cốc tìm tòi, chỉ vụn vụn có một canh giờ dùng để khôi phục sức khỏe.

Ở đây độ ẩm quá thấp, chỉ là chống cự hàn khí cũng phải tiêu hao tinh lực rất lớn, cái khôi phục này là cần phải đẩy.

Thật lâu tìm không thấy Băng Viên hạ lạc, trong nội tâm mọi người không khỏi nôn nóng, hơn nữa rất nhiều thế lực đều có chút ít ân oán, thường xuyên một lời không hợp sẽ bộc phát xung đột, cũng may còn biết thời điểm này đều căn bản không có ý nghĩa, quy mô chiến đấu cũng không có mở rộng, cũng chỉ là phát tiết thoáng một phát mà thôi.

Da mặt Bạch Thu Minh cực dày, tuy nhiều lần đụng đỉnh, lại thủy chung dây dưa lấy Lữ Nguyệt Đồng, lại để cho nữ bạo long này nổi giận, chỉ vào Lâm Lạc nói:

- Lão nương đã có nam nhân!

Những lời này tuy để cho Lâm Lạc làm bia, nhưng lại làm cho Bạch Thu Minh mặt đều đen rồi, trừng mắt nhìn Lâm Lạc tựa hồ muốn phun ra lửa, hai tay nắm chặt, không ngừng phát ra tiếng khớp xương ba ba ba bạo vang, còn kèm một chút là bạo khởi đả thương người!

Nhưng cuối cùng hắn vẫn là khắc chế xuống dưới, hừ lạnh một tiếng sau đó quay đầu liền đi.

Chứng kiến tình địch bị nhục, Hàn Triết Thao tự nhiên trong nội tâm phi thường thoải mái, hắn là hảo thủ hái hoa, tự nhiên nhìn ra được Lữ Nguyệt Đồng lông mi chặt chẽ, hai chân khép chặt, tuyệt đối là xử nữ, nhưng hắn rõ ràng ở ngay bên cạnh, Lữ Nguyệt Đồng muốn kéo tấm mặc cũng có hắn a, tại sao phải tìm Lâm Lạc?

Cái này lại để cho hắn cũng đen mặt lên, đối với Lâm Lạc oán hận lại sâu thêm một tầng.

- Người thật đúng là dám nói!

Lâm Lạc cũng hiểu được nàng có chút hung hãn rồi.

- Tự người nói phải giúp lão nương ngăn lại những xú nam nhân kia đấy!

Lữ Nguyệt Đồng không cho là đúng, một bên lấy ra lương khô gặm ăn, nhìn cũng không nhìn Lâm Lạc.

Vậy cũng không thể để cho trong sạch của hắn hổ thẹn ah!

Lâm Lạc thở dài, đột nhiên cảm thấy nữ nhân bực hãn như vậy có lẽ căn bản không cần hỗ trợ của hắn

597. Chương 597: Tranh Giành Tình Nhân. (2)

Lữ Nguyệt Đồng thổ lộ như thế, Bạch Thu Minh cùng Hàn Triết Thao hiển nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng Lâm Lạc thật không ngờ chính là, trước tình tới hắn rõ ràng không phải Bạch Thu Minh nhìn về phía trên giấu không được khí, mà là Hàn Triết Thao!

- Ta có lời muốn nói cùng người!

Hàn Triết Thao ý bảo Lâm Lạc cùng hắn đi.

Lâm Lạc ngược lại là không sợ, đi theo Hàn Triết Thao vào dưới một vách núi đá, trăng sáng nhô lên cao, hàn phong lạnh thấu xương.

- Đây là một lần cảnh cáo cuối cùng, cách Lữ Nguyệt Đồng xa một chút!

Hàn Triết Thao lãnh đạm nói.

- Đem ta gọi tới nơi xa thế này, là vì cái này sao?

Lâm Lạc lắc đầu nói:

- Hàn Triết Thao, xin chú ý thân phận của người, ta là đội trưởng của Hắc Sát quân!

Sắc mặt Hàn Triết Thao lập tức đen lại, ngày ấy thụ Bạch Hoán Phong cường bức, hắn chỉ có thể lựa chọn ẩn nhẫn hướng Lâm Lạc cúi đầu, đây là hắn vô cùng nhục nhã! Nhưng Lâm Lạc hết lần này tới lần khác lại vạch trần vết sẹo của hắn, lập tức để cho hắn thẹn quá hoá giận!

Hắn những ngày này nhìn xem Lâm Lạc cùng Lữ Nguyệt Đồng thân mật đã sớm nhẫn nhịn một bụng khí, thù mới hận cũ cộng đến cùng một chỗ, đã là đạt đến một điểm tới hạn, mà những lời này là kíp nổ khiến hắn bạo tạc.

- Không chừng mực, tự tìm đường chết!

Hàn Triết Thao cũng nhin không được nữa, lĩnh vực mở ra, nguyên một đám giáp sĩ hư không mà sinh, đem Lâm Lạc đoàn đoàn bao vây.

Một ngàn người thì có một ngàn lĩnh vực, Hàn Triết Thao là Thủy Thổ song tu, nhưng lĩnh vực của hắn chợt nhìn về phía trên lại cùng hai người này không quan hệ! Nhưng Lâm Lạc lại đột nhiên cảm giác được độ ẩm chu vi lẫn nữa giảm xuống một đoạn!

Xoát! Xoát! Xoát! Đứng vào lúc này, nguyên một đám giáp sĩ kia hướng về Lâm Lạc vùng trảm mà đi!

Lâm Lạc mở ra Ngũ Hành tiểu thế giới, đem lực lượng khổng chế ở Không Linh cảnh đỉnh phong, Chiến Thiên Quyết vận chuyển, tùy ý oanh ra quyền kinh, ba ba ba, những giáp sĩ kia sớm bị quyền kinh của hắn oanh trúng, nhao nhao hóa thành mảnh đá phiêu tán, nhưng trong nháy mắt lại lẫn nữa dung hợp, lẫn nữa hướng hắn công tới.

Đây là tự nhiên, lĩnh vực là thể hiện ý chí của võ giả, chỉ cần ý thức bắt diệt, hết thấy đều là nhất niệm tức sinh.

Nếu Lâm Lạc chỉ là oanh kích những Thạch Đầu giáp sĩ này mà nói, cho dù hắn có lực lượng mười bước Linh giả cũng uống phí khí lực!

Hàn Triết Thao hừ lạnh nói:

- Hiện tại ta sẽ không giết ngươi, nhưng ngươi cũng đừng nghĩ kỹ qua!

Sự tình hắn gọi Lâm Lạc đi ra không có khả năng có thể lừa gạt được ba vị đại lão Lữ Hàn, Hàn Quang Đào coi như xong, nhưng Lữ Tại Khoan cùng Lữ Kỳ Bình há sẽ cho hắn hạ sát thủ đối với Lâm Lạc? Trước mắt còn không phải lúc hai nhà Lữ, Hàn trở mặt!

Lâm Lạc mỉm cười:

- Ngươi có tự tin như vậy?

- Hừ, đừng tưởng rằng giết qua một Huyền Linh cảnh liền tự cho là vô địch thiên hạ, bản thiếu gia để cho ngươi biết cái gì mới là cùng giai vô địch!

Hàn Triết Thao rống to một tiếng, hai tay đột nhiên trở nên trong suốt như băng, thả người hướng Lâm Lạc trào tới.

Đây là bí thuật của Hàn gia hắn Hàn Ngọc Trảo, cần Thủy hệ linh căn, hơn nữa hình thành lĩnh vực Băng thuộc tính mới có thể tu luyện, có thể làm lĩnh vực cùng lực lượng bản thân hoàn mỹ kết hợp, uy lực vô cùng lớn, là bí thuật cao cấp nhất của Hàn gia!

Chỉ là bởi vì điều kiện tu luyện hà khắc, Hàn gia ngoại trừ lão tổ Hàn Đoan tẩu hỏa nhập ma kia, cũng chỉ có Hàn Triết Thao tu luyện thành công. Cũng chính là bởi vì như thế, địa vị vương giả một đời tuổi trẻ của Hàn gia mới vào trong tay hắn.

Hắn tuy có điều cố kỵ, không thể đuổi giết Lâm Lạc, nhưng chỉ cần bị Hàn Ngọc Trảo xé rách tay chân, lĩnh vực phong thổ, không có mười hai mươi năm là không có thể đem hàn khí khu trục, phục trường tứ chi, ác độc vô cùng!

Bởi vậy, mục tiêu hắn ra tay cũng là tay chân của Lâm Lạc, hạ quyết tâm muốn phế Lâm Lạc.

Hắn không thể trì hoãn thời gian quá lâu, bằng không đợi Lữ Nguyệt Đồng hoặc là Lữ bọn người Tại Khoan đến, sẽ không có khả năng hạ thủ rồi, nên hắn vừa lên đến là té ra thế công cường đại nhất.

Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng, khởi quyền đánh ra!

Bành!

Một tiếng vang thật lớn, sóng xung kích cường đại từ bên cạnh hai người bức bắn mà ra, cuốn vũ bông tuyết đầy trời. Bất quá sơn cốc này quả thực có chút cổ quái, tuy một kích này giao phong uy thế mười phần, vẫn

ven là dư âm ảnh hưởng còn lại cũng có thể oanh đoạn núi cao, nhưng ở chỗ này chỉ là nổi lên tầng tầng tuyết đọng, ngẫu nhiên kẹp lấy mấy khối đá vụn, ngay cả Thạch Đầu có chút lớn cũng không thể nổ nát!

Hàn Triết Thao lại không quan tâm điểm ấy, con người hắn đột nhiên xiết chặt:

- Huyền Linh cảnh?

Hắn đã sử dụng tuyệt chiêu, Lâm Lạc cũng vô pháp lại giấu dốt, Mộc, Lôi song hệ công pháp đồng thời thôi phát đến mức tận cùng, lúc này mới khó khăn lắm ngăn được một kích này. Kể từ đó, khí tức Huyền Linh cảnh của hắn không có thể che dấu.

Làm sao có thể!

Thời điểm ở Nam Châu, tiểu tử này rõ ràng chỉ có Không Linh cảnh mà thôi! Chẳng lẽ, tiểu tử này tâm tư sâu như vậy, từ khi đó bắt đầu liền có ý giấu dốt, giả heo ăn thịt hổ? Bằng không mà nói, chút thời gian như vậy hắn há có thể đột phá?

- Tốt, người một cái tiểu nhân, vậy mà ẩn tàng được sâu như thế!

Hàn Triết Thao thét dài một tiếng, càng phát ra nhận định Lâm Lạc lòng dạ thâm trầm, thân hình lại lao ra lần nữa, phát động công kích vô cùng mãnh liệt.

Bành! Bành! Bành!

Hai người kịch liệt giao chiến, luận tu vi là Hàn Triết Thao càng tốt hơn, ít nhất song hệ đều tu đầy mười cái khiếu huyết, lại có hai nguyên linh căn, nhưng Lâm Lạc có Chiến Thiên Quyết tăng lên lực lượng, cũng vền vẹn là hơi yếu một ít, hơn nữa ba thức kỹ pháp kia huyền ảo, ngược lại còn dần có xu thế chiếm thượng phong!

Cùng giai vô địch vừa rồi xưng là vô trung Thánh giả, Hàn Triết Thao từ trước đến nay tự phụ, tự xưng là cùng cảnh giới ít có đối thủ, nhưng tu vi cấp độ của Lâm Lạc so với hắn thấp hơn rất nhiều, nhưng có thể đảo lại áp chế hắn, làm cho sắc mặt của hắn càng ngày càng khó coi.

Bành! Bành! Bành!

Ở trong chiến đấu, núi đá tuyết đọng phụ cận nhao nhao rơi xuống, ngẫu nhiên còn có núi đá bị oanh toái, thanh thế có chút kinh người.

Bất quá, những ngày này trong sơn cốc bộc phát chiến đấu cũng là vô số kể, như loại cấp bậc Huyền Linh cảnh này căn bản sẽ không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý, ngay cả chạy tới liếc mắt nhìn cũng không có!

Đây là tự nhiên, này cùng hai nhi đồng bảy tám tuổi vui đùa âm ỉ, tự nhiên không có người lớn vây quanh ở bên cạnh xem náo nhiệt rồi.

Lâm Lạc dùng Chiến Thiên Quyết diễn hóa ba thức kỹ pháp huyền ảo là hạch tâm công kích, nhìn như tùy ý ra quyền, nhưng đều là không bàn mà hợp huyền diệu của ba thức kỹ pháp, đơn giản chỉ cần dựa vào ba thức kỹ pháp này đã vững vàng áp chế Hàn Triết Thao.

598. Chương 598: Băng Viên. (1)

Hàn Triết Thao vô cùng biệt khuất, hắn rõ ràng ở trên lực lượng chiếm ưu thế, càng là lần Lâm Lạc xuất thân Nam Châu, ở võ đạo Linh Cảnh biến hóa không sánh bằng hắn, nguyên vốn phải là nhẹ nhõm chiếm cứ thượng phong, nhưng quyền pháp của tiểu tử kia lại quá cổ quái, nhìn như tùy ý, lật qua lật lại cũng chỉ có ba loại biến hóa, nhưng lại như thiên mã hành không, tổng có thể ở thời điểm hắn tuyệt đối không tưởng được oanh qua, tạo thành phiền toái cực lớn cho hắn.

Nếu thực lực không địch lại vậy cũng được rồi, xem như thua ở ba thức quyền pháp không hiểu thấu kia, hắn không phục, như thế nào cũng không phục!

Nhưng không phục cũng vô dụng, nắm đấm của Lâm Lạc tổng có thể xuất hiện ở giữa khe hở phòng ngự của hắn, cho hắn một quyền như vậy, căn bản trốn không được, ngược lại càng giống như là hắn chủ động dấn đi lên! Nếu hắn có thể cùng Lâm Lạc kéo ra một đại cảnh giới chênh lệch, như vậy chỉ cần co rút linh vực lại, hoàn toàn có thể ở thời điểm nắm đấm của Lâm Lạc oanh đến, hắn mượn phản lực đem đối phương chấn tổn thương, nhưng bây giờ tất cả mọi người là Huyền Linh cảnh, đó căn bản là không thể nào.

Nhưng dù sao hắn cũng tu đầy mười một cái khiếu huyết, dùng lực lượng hộ thân lại co rút linh vực lại, cũng là không có bị Lâm Lạc trọng thương. Tròng diện lập tức bắt đầu giãn co, nói cho dễ nghe một chút là triển dãn, khó nghe chút ít chính là hắn đang bị đánh.

- Tiểu bạch kiểm, đã đủ rồi!

Thanh âm của Lữ Nguyệt Đồng từ đằng sau một khối núi đá truyền tới, rất nhanh thân thể nóng bỏng kêu gọi kia cũng nhẹ nhàng đi ra, dưới ánh trăng càng lộ ra mê người.

Lâm Lạc cười hắc hắc, chủ động triệt thoái phía sau hơn mười trượng, đứng chấp tay.

Sắc mặt Hàn Triết Thao là lúc đỏ lúc trắng!

Hắn lại để cho Lữ Nguyệt Đồng thay hắn giải vây? Rõ ràng để cho nữ nhân mình chọn trúng chứng kiến một màn hắn chật vật không chịu nổi! Ở thời khắc này, Hàn Triết Thao không có ý tứ cảm kích Lữ Nguyệt Đồng chút nào, ngược lại hận nàng không có sớm một chút xuất hiện, chờ hắn đủ xấu lại giả mù sa mưa đi ra làm người tốt!

- Tiện nhân!

Trong lòng của hắn thầm mắng.

- Đợi đến ngày Hàn gia ta hưng thịnh, bản thiếu gia lại tính toán khoản nợ này với ngươi, không cưỡng bức ngươi chết đi sống lại, ta không gọi Hàn Triết Thao!

Kỳ thật Lữ Nguyệt Đồng tới là muốn thay Lâm Lạc giải vây, bởi vì mọi người đều biết tuy Lâm Lạc tiềm lực vô hạn, nhưng dù sao chỉ có Không Linh cảnh, người thế hệ trước tự nhiên là khinh thường đi ra, cái này liền rơi xuống trên đầu Lữ Nguyệt Đồng.

Nhưng không nghĩ tới chính là, Lâm Lạc rõ ràng có thể đè nặng Hàn Triết Thao đánh, để cho Lữ Nguyệt Đồng thấy phi thường hả giận! Nàng dù sao cũng là người Lữ gia, dù xem Hàn Triết Thao không vừa mắt thế nào cũng không thể đánh hắn.

Nàng xác thực là nhìn một hồi trò hay, cảm thấy đủ nhàm chán lúc này mới đi ra khuyên giải, ở điểm này Hàn Triết Thao ngược lại là không có oan uổng nàng.

- Hàn Triết Thao, ngươi không sao chứ?

Lữ Nguyệt Đồng còn cố ý quan tâm một câu.

Cái này nếu thay đổi là lúc khác, Hàn Triết Thao khẳng định vui cười lật trời, nhưng hiện tại đây không phải nói rõ là chế nhạo hắn sao? Hắn hung dữ xoay người liền muốn ly khai, lại thỉnh thoảng một đoàn tuyết động lún xuống, hiện ra cửa vào một cái huyết động, sâu kín phẳng phất có thể thôn phệ sinh linh, làm hắn lại càng hoảng sợ.

Huyết động trời sinh đã có, chỉ là trước kia bị tuyết động cùng cự thạch dấu nên không có hiện ra, nhưng Hàn Triết Thao cùng Lâm Lạc chiến đấu, kinh lực vừa vận nổ nát tảng đá lớn chắn cửa vào này, mới khiến cho huyết động có thể hiện ra.

- Ồ?

Ánh mắt của Lữ Nguyệt Đồng sáng ngời.

- Trong cốc một mực không có tìm được Bằng Viên kia hạ lạc, nói không chừng giấu ở trong sơn động này!

- Đi vào tìm thôi?

Lâm Lạc nói ra.

- Ân!

Lữ Nguyệt Đồng cũng là kẻ to gan lớn mật, hơn nữa con Bạng Viên kia nghe nói chỉ có Không Linh cảnh, dù cho thiên địa kỳ thú thì như thế nào, kém một đại cảnh giới căn bản không thể nào là đối thủ của bọn hắn.

Hàn Triết Thao đến thời điểm này nào còn có mặt mũi cùng hai người Lâm Lạc làm bạn, vút xuống dưới một câu “Ta đi thông tri ba vị trưởng bối”, liền hốt hoảng mà đi.

Lâm Lạc cùng Lữ Nguyệt Đồng liếc nhìn nhau, đều cười ha hả

Hai người đi vào sơn động, tuy đi vào không bao xa cũng chỉ thừa lại một mảnh đen kịt, nhưng lấy thị lực của bọn hắn là cùng ban ngày không hề khác biệt. Sơn động này cao vển vển hơn một trượng, tả hữu cũng nhiều lắm là rộng nửa trượng, nhưng cực sâu, dùng sức giẫm một cước mà nói, thanh âm kia truyền đi căn bản không có hồi âm.

- Tiểu bạch kiểm, ngươi cũng rất biết giả bộ đấy, rõ ràng đạt đến Huyền Linh cảnh nhưng lại cố ý không hiển lộ ra đến, để cho Hàn Triết Thao đem mất mặt hết rồi!

Mặc dù Lữ Nguyệt Đồng là quả trách Lâm Lạc, nhưng trong giọng nói lại tất cả đều là nhìn có chút hả hê.

- Đừng cứ mãi gọi ta là tiểu bạch kiểm, thứ nhất, mặt của ta cũng không trắng, thứ hai, ta cũng không nhỏ!

Lâm Lạc rất bất mãn xưng hô thể này.

- Vậy ngươi tên gì?

- Lâm Lạc!

- Nào có thuận miệng như tiểu bạch kiểm!

Lâm Lạc im lặng, trong đầu buồn bực đi lên phía trước.

- Này, tại sao không nói chuyện, rất không có khí độ!

- Cùng ngươi không có tiếng nói chung!

- Cái kia nói bốn thê tử kia của ngươi, cả đám đều quá mức xinh đẹp, coi chừng bị người đoạt chạy! Ai, ngươi thật đúng là may mắn, nếu các nàng sinh ở Đông châu, tuyệt sắc như vậy khẳng định không tới phiên ngươi!

- Cần đả kích ta như vậy sao?

- Ha ha ha, thời điểm chứng kiến bốn thê tử kia của ngươi, lão nương rốt cục có loại tiếc nuối hận không thể thân là đàn ông!

- Cho dù ngươi là nam nhân cũng không có phần của ngươi!

- Vậy cũng không nhất định!

Hai người một đường đi một đường nói chuyện phiếm, cũng không lâu lắm, phía trước liền xuất hiện một chỗ rẽ, nhưng lại không phải một phân thành hai, mà là xuất hiện bốn cái cửa động!

- Chúng ta là ở chỗ này chờ người, hay là tiếp tục đi tới?

- Đương nhiên là đi lên phía trước, lão nương mới không muốn chứng kiến hai cái heo đực chỉ biết chảy nước miếng kia! Ngươi nói đi chỗ nào?

- Bên trái, cái sơn động thứ nhất!

- Ân, đi bên phải thứ hai!

- . . .

Lữ Nguyệt Đồng dù sao cũng là Thống lĩnh, mà Lâm Lạc chỉ là đội trưởng, tự nhiên chỉ có thể nghe nàng, hai người tuyển động thứ hai bên phải, tiếp tục đi về trước. Nhưng sơn động này lại không phải để thông

qua như vậy, đỉnh động rủ xuống từng băng trụ, sắc bén như đao, cho dù là Thích Biến cảnh cao thủ cũng sẽ bị băng đao này không hề khó khăn cắt thành vô số khối!

Lâm Lạc một quyền đảo ra, đỉnh đỉnh đỉnh ở bên trong một mảnh loạn hưởng, băng trụ trong hơn mười trượng ở phía trước lập tức bị nổ nát, nhao nhao rút xuống. Vốn lấy lực lượng của hắn lúc này, một quyền oanh ra chỉ có thể truyền ra mười trượng, có thể thấy được những băng trụ này cứng cỡ đến cỡ nào!

599. Chương 599: Băng Viên. (2)

Hắn lập tức mở ra Hỏa chi lĩnh vực, nhưng ở nơi thiên địa kỳ hàn này, Hỏa Diễm Lĩnh vực nhận lấy áp chế mãnh liệt, giống như ánh lửa trong gió sắp tắt, chỉ có thể phát ra đến nửa xích quanh người hắn, căn bản không hề có uy lực đáng nói!

Cũng may đi ra một đoạn đường này, băng trụ liền biến mất, nhưng cách một đoạn đường lại có. Ở đây đi không nhanh, đại khái nửa nén hương thời gian sau, ở trước mặt bọn họ lại xuất hiện chỗ rẽ, lần này càng kỳ quái hơn rồi, xuất hiện tám cái động!

Căn bản không biết đầu nào là chính xác, thậm chí bọn hắn cũng không có thể xác định Băng Viên kia có trốn ở trong sơn động rắc rối phức tạp này hay không. Nhưng đi lâu như vậy, nhìn nhìn lại cái sơn động này giống như mạng nhện, chỉ sợ khả năng đầu Băng Viên kia trốn ở chỗ này thật đúng là rất cao.

Dưới chân đều là băng, giẫm lên liền phát ra âm thanh, tuy rất nhỏ, nhưng đối với cao thủ như hai người mà nói, kỳ thật cùng Lôi Minh không có bao nhiêu khác biệt.

- Như thế nào không có cuối cùng?

Lữ Nguyệt Đồng thuộc về loại người không có tính nhẫn nại, lập tức bắt đầu phàn nàn, hận không thể đem cái sơn động tựa như mạng nhện này toàn bộ nổ nát! Nhưng mục đích của bọn hắn cũng không phải muốn giết Băng Viên, mà là muốn từ trên người nó tìm cây Băng Linh Chi hạ lạc, nếu san bằng cả sơn cốc, cây linh chi kia chỉ sợ đời này cũng mơ tưởng tìm được.

Nói sau, sơn cốc ở đây quanh năm suốt tháng đã bị giá lạnh trùng kích, trình độ cứng rắn cũng có thể so với linh khí, cũng không phải nói san bằng là có thể san bằng.

- Đợi một chút.

Lâm Lạc đột nhiên dừng lại, ngồi xổm xuống, nâng lên cả một tảng vụn băng.

- Bao nhiêu tuổi còn chơi ném tuyết sao?

Lữ Nguyệt Đồng khinh thường nói, nhưng chính mình lại quơ lấy một đoàn vụn băng hướng Lâm Lạc đánh qua.

- Người xem đây là cái gì?

Lâm Lạc từ trong vụn băng lấy ra một cây lông toàn thân tuyết trắng, đại khái dài một thốn.

- Chẳng lẽ là lông của Băng Viên?

Ánh mắt Lữ Nguyệt Đồng sáng ngời.

- Tổng không phải là trên người của người rơi xuống a?

- Tiểu bạch kiểm, dám chiếm tiện nghi của lão nương?

Lữ Nguyệt Đồng thật cũng không có thực sự sinh khí, cái phát hiện đột nhiên này làm cho nàng tin tưởng vững chắc bọn hắn đã tìm đúng địa phương. Lữ, Hàn hai nhà sớm đã bằng mặt không bằng lòng, huống hồ linh chi chỉ có một cây, Hàn Quang Đào cần cái này để bước ra một bước mấu chốt, nhưng Lữ gia Lữ Nguyên Hạo cũng giống như thế!

Song phương cái nào đạt được Bằng Linh Chi, nhà đó sẽ nhiều thêm cường giả bước thứ tư, hoàn toàn cải biến thực lực hai nhà!

- Đi! Đi! Đi!

Lữ Nguyệt Đồng lập tức nóng nảy, nàng đã vội vã muốn tìm được Bằng Linh Chi, sau đó lại để cho gia tộc triệt để chiếm thượng phong, không cần lại đi để ý tới Hàn Triết Thao kia.

Hai người tiếp tục đi tới, thần sắc đều ngẩng cao đầu lên.

Chợt!

Một làn gió rất nhẹ thổi qua, Lâm Lạc mạnh mẽ phát ra cảnh giác mãnh liệt, cũng không quay đầu lại là một quyền oanh ra, đồng thời mở ra lãnh vực bảo hộ ở chung quanh.

Bành!

Một tiếng trầm đục, chấn đắc mấy cây băng trụ trong động từ trên đỉnh giáng xuống.

- Bằng Viên!

Lữ Nguyệt Đồng phát hiện động tĩnh cũng lập tức quay đầu, chỉ thấy ở sau lưng Lâm Lạc rõ ràng vô thanh vô tức xuất hiện một Viên Hầu màu trắng, chỉ vện vện cao cỡ nửa người, nhưng hai tay kỳ trường rủ xuống đất, hai mắt như hoả nhãn kim tinh, tựa hồ có thể phun ra lửa diêm, toàn thân mọc ra bộ lông tuyết trắng, hai cái nanh vênh lên ở trên môi, dữ tợn đáng sợ.

Thiên sinh kỳ vật quả nhiên có chỗ linh dị, rõ ràng vô thanh vô tức đến sau lưng hai người! Lữ Nguyệt Đồng không khỏi thầm run sợ, nếu vừa rồi Bằng Viên kia đánh lên người đối lại là nàng, có thể như Lâm Lạc kịp thời phản ứng sao như vậy?

- Hầu tử chết tiệt có gan dám đánh lên, cũng ăn ta một quyền!

Lâm Lạc kêu nhỏ một tiếng, thân hình nhảy lên, liền hướng Bằng Viên phác tới.

- Ôi Ôi Ôi!

Bằng Viên kia toát miệng phát ra tiếng kêu liên tiếp, nó hiển nhiên không có hứng thú đi học tiếng người, nhưng cũng không ngại biết rõ Lâm Lạc mới vừa nói cũng không phải lời hữu ích gì, lập tức lộ ra vẻ phản nộ, hướng Lâm Lạc phát động phản kích.

Con mẹ nó tên nào nói tiểu Bằng Viên chỉ vện vện có Không Linh cảnh?

Trong nội tâm Lâm Lạc thầm mắng một tiếng, đầu Bằng Viên này rõ ràng có được tu vi Huyền Linh cảnh trung kỳ, ai tin tưởng nó chỉ là Không Linh cảnh, vậy thì thật là bị u mê giết chết cũng không có chỗ kêu oan!

Bành!

Nắm đấm móng vuốt của một người một vượn đụng vào cùng một chỗ, bắn ra ra một đạo sóng xung kích hủy diệt, chấn đắc sơn động đều là một hồi run rẩy! May mắn núi đá ở chỗ này rất cứng rắn, cũng chỉ là đánh rơi xuống một tí đá vụn băng trụ, mà Lữ Nguyệt Đồng đồng dạng là Huyền Linh cảnh cao thủ, dư âm ảnh hưởng như vậy còn không có khả năng tạo thành uy hiếp gì đối với nàng.

Mặc dù Bằng Viên chỉ là thú con, nhưng động tác linh hoạt, lúc lên phía trước, chợt lui về sau, đủ để cho người hoa mắt, thậm chí một kích vừa mới oanh ra nó cũng đã thay hình đổi vị mà đánh cho cái không.

Dù cho Lâm Lạc có thể ở trong hoàn cảnh rét lạnh thả ra thần thức cũng không thể bắt đến hành tung của nó, tốc độ cùng năng lực xê dịch như vậy, chỉ sợ Linh giả bước thứ ba cũng chưa hẳn có thể nắm bắt nó!

Sơn động này lại rất hẹp, cũng chỉ có loại hung thú như Bằng Viên mới có thể như cá gặp nước, không bị ảnh hưởng chút nào, trái lại Lâm Lạc lại khắp nơi bị quân chế, hai bên trái phải căn bản không có không gian xê dịch, chỉ có thể tiến lên hoặc là lui về phía sau.

- Để cho lão nương đi qua!

Lữ Nguyệt Đồng thấy lo lắng sưng, nàng tuyệt đối là phần tử hiếu chiến, nhìn xem Lâm Lạc đánh cho kịch liệt, nàng lại không có thể nhúng tay chút nào, sao có thể không làm cho nàng gấp đến độ dậm chân.

- Người đi qua có làm được cái gì!

Lâm Lạc tức giận hừ một tiếng, hẳn sẽ để cho Lữ Nguyệt Đồng qua, nhưng Băng Viên để cho nàng qua ư, để cho hai người hình thành xu thế trước sau vây quanh? Đừng xem người ta là thú con, nhưng đã tiến Linh Cảnh lại há có thể thực xem nó là tiểu nhi ba tuổi!

- Hồn dân!

Lữ Nguyệt Đồng hùng hùng hổ hổ, nắm lấy cái ót của Lâm Lạc, lộ ra biểu lộ kích động, nhưng đúng là vẫn còn không có ra tay, nếu không Lâm Lạc không có ngã vào trong tay hung thú lại muốn ở trong tay nữ bạo long có hại chịu thiệt, cái kia sẽ rất oan uổng!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, Chiến Thiên Quyết tam thức triển khai!

Bành! Bành! Bành!

Kỹ pháp tam thức này hoàn toàn chính xác phi thường thần kỳ, từng quyền oanh ra rõ ràng để cho Băng Viên không có khả năng né tránh, giống như là choáng váng không biết trốn tránh, lại như là Lâm Lạc liệu định lộ tuyến hành động của nó, mỗi một quyền đều là biết trước, sớm chặn đường vừa đúng!

Ưu khuyết lập tức nghịch chuyển!

Băng Viên liên tiếp ăn vào quyền kinh của Lâm Lạc, oanh đến nó oa oa quái khiếu, đầy trời đều là lông dài màu trắng của nó đang bay phấp phới.

600. Chương 600: Phong Cảnh Đặc Thù. (1)

Lại chiến vài lần, Băng Viên này đột nhiên triệt thoái phía sau, sau khi lóe lên rõ ràng không có bóng dáng.

Lâm Lạc lấy làm kỳ, còn tưởng rằng nó tu luyện bí thuật tàng hình gì, cẩn thận đi qua lại phát hiện nơi hẻo lánh của động lại có một cái khe hở rất nhỏ, Băng Viên kia là chui vào trong này.

Hắn đối với cái khe hở kia thét dài một tiếng, một lúc sau mới có tiếng vang tới, có thể thấy được cái này tất nhiên liên thông những sơn động khác! Chỉ là ngay từ đầu cái này bị băng cứng phong bế, bọn hắn không có chú ý tới mà thôi.

Trách không được đầu hung thú này xuất hiện được đột ngột như thế, nguyên lai sơn động này phức tạp xa xa vượt ra khỏi bọn hắn tưởng tượng!

Mà đạo khe hở này bé nhỏ vô cùng, Băng Viên có thể chui vào qua được, nhưng cũng không có nghĩa là Lâm Lạc cùng Lữ Nguyệt Đồng cũng có thể làm như vậy, cần phải nổ nát núi đá ngạnh sanh mở ra một con đường, cái kia không biết sẽ lãng phí bao nhiêu thời gian, sớm bị Băng Viên kia chạy tới không biết đi đâu rồi.

Huống hồ không biết nơi này có bao nhiêu khe hở như vậy, đợi chút nữa Băng Viên sẽ tìm cái động khác chui vào, độ khó của bọn hắn sẽ càng tăng?

- Làm sao bây giờ?

Lữ Nguyệt Đồng tròn tròn mắt, muốn nàng hành quân chiến tranh đây tuyệt đối là dũng mãnh xông vào tuyến đầu, nhưng loại sử dụng đầu óc này lại cùng nàng kém cách xa vạn dặm, căn bản không phải là đối thủ của ai.

Lâm Lạc ngược lại là lơ đãng nói:

- Chúng ta tiếp tục đi về trước!

Bọn hần căn bản đuổi không kịp Băng Viên, vậy không bằng ôm cây đợi thỏ đợi con Băng Viên kia tự mình đưa đến cửa! Hung thú có ý thức lãnh địa cực kì mãnh liệt, nhưng mà còn quan hệ lấy Băng Linh Chi, đừng nói võ giả đỏ mắt, đầu Băng Viên này càng là sẽ không buông tha cho, cái kia vốn chính là của nó đấy!

Nó tuy ở trong tay Lâm Lạc có hại chịu thiệt, nhưng tin tưởng tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, chính diện đánh không lại, nhưng có thể ở sau lưng phát động đánh lén, mà nó xác thực có năng lực làm được như vậy!

- Coi chừng!

Qua chưa đủ nửa khắc thời gian, Lâm Lạc đột nhiên hét lớn một tiếng, không đợi Lữ Nguyệt Đồng làm ra phản ứng, đã vọt tới sau lưng Lữ Nguyệt Đồng, một quyền oanh hướng dưới mặt đất.

Bành!

C-K-Í-T..T...T

Hai thanh âm đồng thời vang lên, ở bên trong một mảnh vụn băng cuồng loạn nhảy múa, dưới chân Lữ Nguyệt Đồng thỉnh thoảng xuất hiện một động khẩu, mà đầu Băng Viên kia đối với bọn hần nhẹ nhàng nhếch miệng, toát ra thần sắc nổi giận.

- Chết hầu tử, xem lão nương dễ khi dễ sao?

Lữ Nguyệt Đồng giận dữ, đầu Băng Viên này không đi đánh lén Lâm Lạc mà ra tay đối với nàng, rõ ràng là cho rằng thực lực của nàng không bằng Lâm Lạc, nữ bạo long lập tức nổi trận lôi đình!

Nàng là người lỗ mãng, nào còn quản được mặt khác, một đầu liền nhảy đi vào, hướng Băng Viên kia đuổi giết mà đi.

Băng Viên lập mà đứng người lên, đối với ngực đập vài cái, lộ ra thần sắc khiêu khích, nhưng căn bản không đi ứng chiến, ngược lại quay đầu bỏ chạy, khiến cho cổ của Lữ Nguyệt Đồng đỏ bừng rực.

- Đáng giận, hầu tử ngươi xong đời, lão nương nhất định phải đem ngươi làm thành du tạc hầu não (* chỗ này chịu, chả biết dịch thế nào, chắc có lẽ giống như các đại gia ăn óc khỉ a)!

Lữ Nguyệt Đồng mau chóng đuổi đi.

Lâm Lạc hoàn toàn im lặng, nữ nhân này như thế nào so với hầu tử còn muốn không có đầu óc, cái này đuổi theo được sao? Nàng ngược lại xác thực cần ăn chút ít hầu não bồi bổ rồi! Không có biện pháp, Lâm Lạc cũng chỉ có thể theo sát phía sau, miễn cho bị băng vượn chia nhau đánh bại.

Bất quá, cửa vào cái huyết động này rất rộng, nhưng không có vẻ phía trước bao xa liền trở nên chật hẹp, thời gian dần qua không cách nào đứng thẳng hành tẩu, chỉ có thể hạ thấp thân, cuối cùng cần tứ chi chạm đất bò sát.

Tuy Linh Cảnh cao thủ cho dù chọn dùng tư thế bò như cẩu, tốc độ cũng y nguyên nhanh đến kinh người, nhưng cái này dù sao không phải là tư thái chiến đấu quen thuộc của võ giả, nếu như thời điểm này Băng Viên đột nhiên quay đầu lại phát động công kích mà nói, cái kia thật đúng là chuyện phiền phức.

Nhưng mà, đối với Lâm Lạc mà nói càng phiền toái là bờ móng không ngừng ở trước mắt vịn vịn của Lữ Nguyệt Đồng!

Nữ bạo long này tuy tính nét kém cỏi, nhưng dáng người tuyệt đối là siêu nhất lưu, thân hình như thủy xà, mật đào kiểu cổ vào lúc đó đã bày ra hoàn mỹ, theo động tác nàng tiến lên vịn vịn trái phải.

Mà yêu đẹp là thiên tính của nữ nhân, dù cho nàng bạo long như vậy cũng không ngoại lệ, trên người chỉ là một kiện váy dài bó sát, bởi vì tư thế bò sát, vải vóc dán chặt càng tăng cường bờ móng hoàn mỹ của nàng, đầy đặn vô cùng, ẩn ẩn có thể chứng kiến khe hở chính giữa kia.

Lâm Lạc là một nam nhân thập phần bình thường, hơn nữa vừa mới qua ăn mặn, đối với chuyện nam nữ cảm thấy cực kỳ hứng thú, thấy một màn như vậy thiếu chút nữa đem máu mũi phun ra! Hần cũng không phải là đạo đức quân tử gì, xem nghiệm lại không ảnh hưởng toàn cục, liền không có đem ánh mắt thu hồi lại.

Mặc dù Lữ Nguyệt Đồng không có quay đầu lại, nhưng thần thức của Linh Cảnh cường giả tự nhiên là vô cùng nhạy cảm, rất nhanh cũng cảm giác được Lâm Lạc nhìn chăm chú.

- Tiểu bạch kiểm, không cho phép nhìn chăm chăm vào mông của lão nương !

Nàng hung dữ nói, còn có một tia xấu hổ không dễ phát giác.

Nếu ở trong hoàn cảnh bình thường, nàng tuyệt đối một cái tát tát đi qua, nhưng bây giờ còn có thể xoay chuyển ngoạn sao? Nếu dùng chân đi đập đây không phải là để cho Lâm Lạc chứng kiến đồ vật không nên chứng kiến nữa sao?

Bởi vậy, nàng chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm vào Băng Viên phía trước, đem một lượng nộ khí toàn bộ vung đến trên người hầu tử vô tội kia.

Lâm Lạc chỉ là cười cười, quay mặt qua chỗ khác, nhưng ngẩng đầu về phía trước nhìn là sự tình tự nhiên, chỉ chốc lát hắt lại đem ánh mắt quét đến bờ mông đầy đà vụn vụn của Lữ Nguyệt Đồng, nhìn thoáng qua tỉnh ngộ lại, lại nghiêng đầu qua.

Lữ Nguyệt Đồng tự nhiên biết thân hình mình như thủy xà, bình thường đi đường không cũng lơ đãng vụn vụn, huống chi bây giờ là bò sát, cái kia càng là lắc lư sinh tư, như là cố ý uốn éo cho Lâm Lạc xem, tựa như muốn câu dẫn hắn!

Điều này không khỏi làm nàng vừa tức vừa thẹn, hơn nữa Lâm Lạc thỉnh thoảng nhìn lướt qua bờ mông của nàng cũng làm cho nàng sinh ra cảm giác khác thường, giống như trên bờ mông có vô số con kiến bò loạn, làm cho nàng tâm hoảng ý loạn, nhịn không được muốn thò tay đi gỡ thoáng một phát.

Nhưng để Lâm Lạc nhìn cũng đã làm cho nàng vô cùng xấu hổ, thật muốn ở trước mặt Lâm Lạc sờ mông, cái này muốn cho hắn hiểu lắm tới trình độ nào rồi hả? Nhưng mà càng là nhẫn, cái khác thường này liền càng mãnh liệt, nàng rất nhanh cũng cảm giác được giữa hai chân của mình đã là một mảnh ướt át, chất lỏng ẩm áp theo đùi chảy xuống, bị vải vóc hấp thu.

601. Chương 601: Phong Cảnh Đặc Thù. (2)

Nàng sợ hãi kêu lên một cái, lại như vậy xuống dưới, sẽ đem váy nhuộm ướt! Vô luận là bị Lâm Lạc tưởng rằng tiểu ra quần hay là xuân tình tràn lan, đối với nàng mà nói đều là vô cùng xấu hổ!

- Không đuổi, quay đầu lại!

Nữ bạo long hung dữ nói.

Lâm Lạc chỉ cảm thấy nàng không hiểu thấu, nhưng người không hiểu thấu là có rất nhiều, Tô Mị, Lăng Kinh Hồng, Ninh Kiều Nguyệt, cái nào không phải như vậy, hắn cũng chẳng muốn đi biết rõ ràng, thân thể đột nhiên hóa thành một đoàn lửa nóng, chỉ một cái lóe lên, hắn đã xoay người lại.

Cái này là chỗ tốt của linh vực, thân hóa liệt hỏa, biến hóa vô cùng.

Lữ Nguyệt Đồng cũng làm như vậy, đem thân thể đảo ngược, đi theo sau lưng Lâm Lạc, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng nói đến cũng kỳ quái, vừa quay đầu cảm giác ngựa kia liền không còn.

Lúc này đổi thành Lâm Lạc bò ở phía trước, Lữ Nguyệt Đồng ở phía sau xem. Nữ bạo long rất có ác tâm, nghĩ đến trước kia đã bị quần bách, lập tức cũng đem ánh mắt nhìn chăm chú vào bờ mông của Lâm Lạc.

Nhưng Lâm Lạc là một đại nam nhân, bị một cái nữ nhân nhìn xem bờ mông lại có cái gì, chỉ là đem thần thức mở ra, cảnh giác đầu Băng Viên kia lúc nào sẽ giết hồi mã thương.

Lữ Nguyệt Đồng thấy không có thể tạo được hiệu quả xứng đáng, không khỏi nghiêng răng nói:

- Tiểu bạch kiểm, cái mông của ngươi quá nhỏ, không có khí phách nam tử hán!

Lâm Lạc đầu đầy mồ hôi lạnh, nam nhân khí phách hay không khí phách còn chịu lấy bờ mông lớn nhỏ ảnh hưởng sao? Muốn nói cái đồ chơi phía trước kia còn không sai biệt lắm, nhưng lời này quá lưu manh, hẳn chỉ ở trong lòng thầm mắng một câu.

Hết lần này tới lần khác Lữ Nguyệt Đồng còn không bỏ qua, hướng lấy cái mông của hắn ba phiên bình phẩm từ đầu đến chân. Cái này thay đổi những nữ nhân khác, cái nào không biết xấu hổ cùng nam nhân thảo luận hình dạng bờ mông, nhưng nữ bạo long lại không thêm để ý chút nào, Lâm Lạc thậm chí hoài nghi lúc nàng nói đến cao hứng có thể thuận tay ở trên mông của hắn đập một cái hay không.

Nửa nén hương sau, bọn hắn cuối cùng từ đường cũ phản hồi, cũng có chút ít đầy bụi đất, thân dính không ít vụn băng.

- Người trước quay mặt đi!

Lữ Nguyệt Đồng ăn phải cái lỗ vốn, đầu chịu một lần nữa cho Lâm Lạc cơ hội nhìn chăm chăm bờ mông của mình, đưa hắn đổ lên cả phía trước.

- Lại không có gì đẹp mắt!

Lâm Lạc thấp giọng nói một câu.

- Tiểu bạch kiểm, ngươi nói cái gì?

Lỗ tai của Lữ Nguyệt Đồng rất thính, lập tức bắt đầu bão nổi.

Lâm Lạc vội vàng cười ha ha, đi ở phía trước.

Trên thực tế bọn hắn cũng không có lộ tuyến chính xác, chỉ đi lên phía trước, gặp được lối rẽ liền xem tâm tình của Lữ Nguyệt Đồng, có đôi khi quẹo trái có đôi khi quẹo phải, có đôi khi tuyến thứ ba, có đôi khi tuyến thứ bảy.

Một ngày một đêm sau, bọn hắn không thể không thừa nhận một sự thật, bọn hắn đã lạc đường!

Cái động này hoàn toàn chính là một mê cung, cũng chỉ có đầu Băng Viên kia mới đến đi tự nhiên, quen thuộc như lòng bàn tay của mình. Mà đầu Băng Viên kia ở trong lúc này đối với bọn họ phát khởi bảy lần đánh lén, đều là bị hữu kinh vô hiểm ngăn cản.

- Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp!

Lữ Nguyệt Đồng cau mày nói ra.

- Đúng vậy a, dùng ném xúc xắc đến quyết định đi đường nào, điều này hiển nhiên là sự tình không đáng tin cậy!

Lâm Lạc không chút khách khí nói.

Lữ Nguyệt Đồng nghiêng rằng, nàng mò mẫm chỉ huy cả buổi, muốn đi lối rẽ nào liền nạo một cục đá làm thành xúc xắc, đến quyết định đi như thế nào. Nữ bạo long cũng sẽ không nhận lầm, không phục nói:

- Vậy kế tiếp do ngươi tới dẫn đường!

Đã đến lúc này, muốn lại bình định lập lại trật tự cũng căn bản không có khả năng rồi, Lâm Lạc không có biện pháp, chỉ có thể đàn độn, u mê đi lên phía trước, một bên dụng tâm ghi nhớ, trong đầu phác họa đường đi của huyệt động.

Băng Viên cũng chưa từ bỏ ý định, lại đối với bọn họ triển khai mấy lần đánh lén. Bất quá chỉ có ngàn ngày làm tặc, không có ngàn ngày để phòng cướp, lại phòng thủ nghiêm mật cũng có sơ hở, ở ngày thứ tư thời điểm không có chú ý, Lâm Lạc phản ứng chậm nửa nhịp, trên chân Lữ Nguyệt Đồng bị quét một cái, không thể không dừng lại khu trừ độc tố.

Lâm Lạc tự nhiên phải thay nàng hộ pháp, nhìn xem Lữ Nguyệt Đồng im lặng ngồi đó, hẳn lúc này mới cảm giác được đầu bạo long kia rốt cục đã có một tia nữ nhân vị.

Trên thực tế, xem nhẹ tính tình táo bạo của nàng, mở miệng một tiếng lão nương, nàng thật đúng là một vưu vật làm cho người ta phát hỏa, dung mạo xinh đẹp, bộ ngực khoa trương, còn có thân hình động lòng người như thủy xà, bờ mông đầy đặn, đều đủ để cho nam nhân tim đập thành thịch.

Lăng Kinh Hồng dùng lạnh như băng để che dấu lửa nóng của nàng, đầu bạo long này liền dùng lỗ mũi đến làm tấm mộc, còn không phải là vì có nam nhân nhắm trúng, nếu không có nam nhân dây dưa muốn đạt được nàng, nàng cần gì phải như thế ?

Nhưng ở bên trong bốn thế tử của Lâm Lạc, Lăng Kinh Hồng tuy bề ngoài lạnh nhất, nhưng lúc động tình lại vô cùng lửa nóng nhất, chỉ sợ nội tâm của Lữ Nguyệt Đồng kia, cũng là một mảnh nhiệt tình giống như hỏa diễm a!

Lại không biết người nam nhân nào mới có thể để cho đầu nữ bạo long này ái mộ, cái này đã là phúc khí của hắn, đồng thời cũng vậy một hồi ác mộng ah!

Lâm Lạc không có lương tâm nở nụ cười.

Lại là hai ngày đi qua, Lữ Nguyệt Đồng rốt cục bức ra độc tố trong cơ thể, một lần nữa ra đi, nhưng kỳ quái chính là, tần suất đánh lén của Băng Viên đối với bọn họ rõ ràng chậm lại, nhưng bọn hắn lại thỉnh thoảng cảm giác được vách núi chấn động, hiển nhiên ở địa phương khác đang tiến hành chiến đấu.

- Hắn là bọn hắn vào rồi!

Lâm Lạc nói ra.

Cái bọn hắn này chỉ tự nhiên là bọn người Lữ Tại Khoan, Hàn Triết Thao, chắc hẳn Băng Viên cũng phát hiện người khác xâm nhập, tạm thời buông xuống hai người bọn họ, đối với bọn người Hàn Triết Thao triển khai đánh lén.

Lữ Nguyệt Đồng nhìn có chút hả hê nở nụ cười nói:

- Tốt nhất bắt hỗn đản họ Hàn đi làm vườn công công!

Lại là một ngày đi qua, tần suất chiến đấu này cũng càng ngày càng cao, thậm chí có chấn động phương hướng bất đồng đồng thời truyền tới. Băng Viên kia tuy hành tích như bay, nhưng dù sao cũng không thể phân thân, không có khả năng đồng thời đánh lén hai ba phương hướng.

- Xem ra, không chỉ bọn người Hàn Triết Thao vào được!

Hiển nhiên có mấy gia tộc phát hiện sơn động tồn tại, lục tục ngo ngoe tiến vào trong đó.

Chỉ là sơn động này rắc rối phức tạp, trong lúc nhất thời cũng không thể chạm mặt với nhau. Nhưng vài ngày như vậy đi qua, mọi người cũng có thể đối với nơi này hơi chút hiểu rõ, cơ hội chạm mặt liên nhiều hơn. Mà sơn động có nhiều chỗ lại phi thường chật hẹp, người muốn đi, ta không cho, một lời không hợp bộc phát xung đột cũng là có thể tưởng tượng.

Nhưng trí nhớ của Linh Cảnh cường giả cường đại cỡ nào, ngay cả thật sự là không có gì trí nhớ, cũng có thể dùng linh vực miêu tả thông đạo, một chút đem đường đi của sơn động phác họa đi ra, thời gian càng dài, mọi người đối với cái sơn động tựa như mạng nhện này càng quen.

602. Chương 602: Bị Tập Kích. (1)

Cũng chính là nói, cái sơn động tựa như mê cung này cũng không thể vây khốn mọi người bao lâu.

Tiến vào huyết động ngày thứ mười ba, Lâm Lạc đã có thể đi vòng quanh cả một phần ba khu vực của huyết động. Đến thời điểm này hai người cũng không vội mà đi ra ngoài, ý định đem trọn sơn động hoàn toàn hiểu rõ, cũng tìm Băng Linh Chi tồn tại.

Đây mới là mục đích của bọn hắn, cùng Băng Viên dây dưa căn bản chính là lãng phí thời gian.

Bất quá, tuy hai người đã dần dần có đầu mối, có thể thiếu đi rất nhiều đường quanh co, nhưng muốn đem cả huyết động hoàn toàn hiểu rõ, đây cũng không phải là một ngày hay hai ngày có thể hoàn thành. Hơn nữa, sơn động này là hiện lên hình ốc, hướng phía dưới co rút lại, Lâm Lạc có thể khẳng định, hang ổ của Băng Viên kia ở cuối cùng sơn động, muốn tìm ra một cái lối đi như vậy là không dễ dàng, trước phải đem kết cấu cả sơn động làm tinh tường mới được.

- Tiểu bạch kiểm, như thế nào còn không có tìm được địa phương?

Lữ Nguyệt Đồng cũng không phải một người có kiên nhẫn, nhìn xem bộ dáng của Lâm Lạc thần thần đạo đạo tựa hồ rất có nắm chắc, nhưng còn không phải cùng nàng đồng dạng di chuyển vớ vẩn, bốn phía vẫn là thành động đen kịt, không gặp có cái gì khác nhau.

- Nhanh!

Lâm Lạc thuận miệng nói ra.

- Người ở ba ngày trước đã nói nhanh!

- Vậy chính là nhanh hơn rồi!

Lữ Nguyệt Đồng tức giận đến thiếu chút nữa giơ chân, như thế nào có người da mặt dày như vậy, không có bốn sự liền tiếp thừa nhận a, còn nghiêm mặt da chống đỡ. Vì biểu đạt bất mãn trong lòng, nàng đem linh khí của mình rút ra, thanh Đại Khảm Dao dài chừng trượng kia!

Trên thực tế vô luận là linh khí hoặc pháp khí bởi vì có trận vân tồn tại, cũng có thể thu nhỏ lại vô hạn. Nhưng cùng pháp khí bất đồng, linh khí không chỉ có thể nhỏ đi, còn có thể phóng đại tới vài lần.

Cụ thể bao nhiêu, vậy thì phải quyết định phẩm giai của linh khí, phẩm giai càng cao, khả năng phóng đại liền càng cao.

Bất quá đến thời điểm này Lữ Nguyệt Đồng chỉ là đem Đại Khảm Dao duy trì ở dài ba xích, ở sau lưng Lâm Lạc không ngừng khoa tay múa chân, tựa hồ đang suy nghĩ cần phải từ vị trí nào ra tay.

- Đừng làm rộn!

Lâm Lạc cười nói, thật đúng là sợ đầu nữ bạo long này chẳng phân biệt được nơi động thủ.

- Ha ha ha!

Lữ Nguyệt Đồng cười to, nàng cũng chỉ là muốn dọa Lâm Lạc, mục đích đạt tới liền thu Đại Khảm Dao lại. Nhưng vào lúc này một bóng trắng đột nhiên giết ra, năm móng vuốt thép chém tới, đánh thẳng vào ngực Lữ Nguyệt Đồng!

Cái này hoàn toàn đánh cho hai người không kịp chuẩn bị, tuy Lữ Nguyệt Đồng đưa tay lên chống đỡ, lại căn bản không kịp!

Vài ngày không có bị Băng Viên quấy rối, bọn hắn chú ý đề phòng tự nhiên có chút thư giãn, nào có đạo lý ngàn ngày phòng tặc, vừa rồi mới bị Lữ Nguyệt Đồng náo như vậy, đúng là thời điểm tâm linh phòng bị lỏng lẻo nhất, hẳn lại bị Băng Viên bắt được đột nhiên giết ra!

Một trảo này nếu vung trúng, đủ để đem lồng ngực của Lữ Nguyệt Đồng sinh sinh xé ra! Hơn nữa ở dưới kịch độc linh vực của Băng Viên, Lữ Nguyệt Đồng có thể giữ được tánh mạng hay không thật đúng là khó mà nói!

Trong nháy mắt, Lâm Lạc không có do dự chút nào, Tử đỉnh đã tể ra lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, hắn dùng thân mình ngăn ở trước người Lữ Nguyệt Đồng

Bành!

Một trảo vung xuống, tử khí lập tức bị đánh bại, móng vuốt của Băng Viên nặng nề vỗ vào trên lưng Lâm Lạc, xé toang linh vực phòng ngự của hắn, ở phía sau của hắn tóe lên một đạo huyết ảnh. Lực lượng khổng lồ khiến cho Lâm Lạc bay về phía sau, nặng nề đụng vào trong ngực của Lữ Nguyệt Đồng, đầu kẹt ở bên trong hai ngọn núi ngạo nhân của nàng.

C-K-Í-T..T...T

~~Băng Viên một chưởng đánh trúng căn bản không ham chiến, quay người bỏ chạy, để cho Lữ Nguyệt Đồng chém ra đại khảm đao đánh vào hư không.

- Tiểu bạch kiểm! Tiểu bạch kiểm!

Lữ Nguyệt Đồng vội vàng ôm lấy Lâm Lạc, nàng tự nhiên biết không có Lâm Lạc ngăn đỡ mà nói, nàng vừa rồi đã phải vấp lạc rồi!

Tuy bị Tử đỉnh ngăn được chín thành lực lượng, nhưng Băng Viên trời sinh kỳ vật, ở bên trong móng vuốt bao hàm kịch độc, lập tức thông qua huyết dịch tiến vào trong cơ thể của hắn, lại để cho ý thức của hắn cũng có chút mơ hồ, miệng vết thương trên lưng thì là một mảnh nóng bỏng, đau đến hắn hừ hừ.

Càng máu chót chính là, đầu của hắn còn bị kẹp ở bên trong bộ ngực của Lữ Nguyệt Đồng, may mắn Linh Cảnh chí cường giả có thể không cần hô hấp, nếu không Lâm Lạc nói không chừng liền muốn trở thành Linh Cảnh chí cường giả đầu tiên ngạt chết ở bên trong bộ ngực nữ nhân rồi.

Ngực nữ nhân này thật là lớn ah! Chẳng những lớn, hơn nữa mềm mại lại không phải mềm nhũn sệ xuống, mà là kiên quyết đứng ngạo nghễ, nhìn có thể kẹp lấy mặt của hắn, đã biết rõ cơ duyên rất tốt!

Đem khuôn mặt của Lâm Lạc từ trong lòng ngực của mình “nhỏ” đi ra, Lữ Nguyệt Đồng bất chấp ngưỡng ngừng, vội vàng lấy ra thuốc giải độc vật cho Lâm Lạc ăn.

Lâm Lạc cũng khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển linh lực phối hợp được hiệu đến khu trục độc của Băng Viên. Đây chính là độc có thể đem Không Linh cảnh cao thủ sinh sinh đánh chết, không được phép một điểm qua loa.

Lúc này Lữ Nguyệt Đồng mới yên lòng lại, nhìn xem Lâm Lạc nhắm mắt điều tức, lần đầu chính thức dò xét hắn.

Vừa rồi nếu không phải Lâm Lạc động thân tương hộ, hiện tại chính là nàng nằm trên mặt đất, nhưng sẽ thảm gấp bội, có thể còn sống hay không cũng là vấn đề! Nàng tuy tùy tiện, nhưng dù sao cũng là nữ nhân, chỗ mềm mại nhất trong nội tâm không khỏi nhúc nhích.

Tuy không có thể sinh tình đối với Lâm Lạc, nhưng hảo cảm lại tăng gấp mấy lần, chỉ cảm thấy tên tiểu bạch kiểm này tuy không phải cực phẩm mỹ nam, nhưng lại càng xem càng có hương vị, bờ môi giống như đào gọt, đường cong rõ ràng, phẳng phất có loại ma lực làm cho nàng muốn đi lên nếm thử hương vị.

Nàng vội vàng lắc đầu, bỏ đi cái cách nghĩ vớ vẩn này, đối với Lâm Lạc nghiêng răng nghiêng lợi:

- Tiểu bạch kiểm lại dám câu dẫn lão nương, đợi thương thế tốt lên, xem lão nương thu thập người như thế nào!

Nàng hung dữ âm thầm nói ra, nhưng nghĩ đến tình cảnh vừa rồi đầu Lâm Lạc đụng vào trong ngực của nàng, lách vào ở giữa ngực, khuôn mặt lập tức đã biến thành rặng mây đỏ.

- Mắc cỡ chết đi được!

Nàng bưng lấy đôi má, lộ ra bộ dáng tiểu nữ thẹn thùng.

Nếu có người thấy một màn như vậy tuyệt đối sẽ giật mình đến đem đầu lưỡi ăn vào, nữ bạo long cũng biết thẹn thùng? Mà Hàn Triết Thao càng là muốn ghen ghét đến nổi điên a!

Thẳng qua hai ngày sau, lúc này Lâm Lạc mới đem độc tố trong cơ thể bức ra, linh vực lưu chuyển, miệng vết thương lập tức khỏi hẳn.

- Tiểu bạch kiểm, về sau đừng ngăn ở trước mặt lão nương, làm hại lão nương không thể ra tay!

Lữ Nguyệt Đồng tùy tiện nói.

Lâm Lạc biết rõ nàng chỉ là mạnh miệng, dùng tính cách của nàng cũng xác thực rất khó hạ mình cảm tạ hắn. Hắn không khỏi cười xấu xa thoáng một phát nói:

603. Chương 603: Bị Tập Kích. (2)

- Thật mềm!

Lữ Nguyệt Đồng vô ý thức hai tay che ngực, đã thấy Lâm Lạc chỉ là chà xát mặt, lập tức tức giận tới mức giờ chân, không khí xấu hổ hề quét là sạch.

Hai người một lần nữa bắt đầu trong sơn động đi dạo, trải qua Băng Viên đánh lén, Lữ Nguyệt Đồng cũng không dám phớt lờ, mặc kệ Lâm Lạc mang theo nàng đối tới đối lui, dù sao nàng cũng lười động não, hết thấy đều ném cho Lâm Lạc đi phụ trách.

- Coi chừng bị ta bán đi!

Lâm Lạc cười to.

- Ai dám mua lão nương, không sợ đoạn tử tuyệt tôn sao?

Lữ Nguyệt Đồng liếc nhìn hạ thân của Lâm Lạc, mắt lộ ra hung quang.

Hạ thân của Lâm Lạc không khỏi mát lạnh, đầu nữ bạo long này vẫn là ít đùa giỡn mới tốt, nếu điên lên thật sự là muốn tai nạn chết người!

Bởi vì chậm trễ hai ngày, tốc độ tiến lên của bọn hắn tất nhiên chậm chút ít, lại qua năm ngày mới rốt cục đem trọn thông đạo của sơn động hiểu rõ. Bất quá những thông đạo hẹp chỉ có thể bò sát mà qua kia liền không cách nào biết được, nhưng đã không ảnh hưởng bọn hắn thông hưởng chỗ sâu nhất trong huyết động.

- Có động tĩnh!

Lâm Lạc đột nhiên ngừng lại.

- Ân!

Lữ Nguyệt Đồng cũng gật gật đầu, nàng tuy không giống Lâm Lạc có Tử đỉnh có thể mở rộng thần thức, nhưng thắng ở cảnh giới cao hơn Lâm Lạc, thính lực càng thông, trong thông đạo ở bên trái có tiếng bước chân cực kỳ nhỏ truyền đến, nhưng lại không chỉ một cái!

Lòng của bọn hắn lập tức nhắc lên.

Thế lực có hứng thú đối với Băng Linh Chi là không chỉ Lữ, Hàn, Bạch Tam gia, gia tộc có thể lên được mặt bàn của Kỳ Vân Tam Đình không sai biệt lắm đều đã đến đây, nếu bọn họ gặp được nhân mã gia tộc khác, không chừng liền bị tiện tay tiêu diệt!

Dù sao, mỗi một nhà đều có Linh giả bước thứ ba dẫn đội, muốn oanh giết hai Huyền Linh cảnh bọn họ là dễ như trở bàn tay.

Hai người đều tập trung tư tưởng suy nghĩ nín thở, thối lui đến đằng sau một tảng đá lớn, trông cậy vào những người này nóng vội chạy đi, không phát hiện bọn hắn.

Không bao lâu, chỉ nghe thanh âm tay áo ma sát lớn dần, chỗ ngã ba cũng hiện ra thân ảnh chín người, là Hàn Quang Đào, Lữ Tại Khoan, Bạch Kim Thiên vân...vân.

Hai người còn chưa kịp đi ra, liền thấy Hàn Quang Đào đột nhiên hướng bọn hắn xem đi qua, ánh mắt như hai đạo thiểm điện xẹt qua, thần quang sáng ngời:

- Đi ra!

Hắn lạnh lùng quát.

Lão gia hỏa không hổ là tu vi Huyền Linh cảnh đỉnh cao, tuy hai người Lâm Lạc nín hơi ngưng khí, nhưng cũng bởi vì thấy là bọn hắn nên tâm tình buông lỏng, làm khí tức xuất hiện một tia chấn động, lập tức để cho Hàn Quang Đào phát hiện!

Lâm Lạc cùng Lữ Nguyệt Đồng vội vàng đi ra, miễn cho bị lão gia hỏa không phân tốt xấu trước oanh lên một cái.

- Nguyệt Đồng nguyên lai các người ở chỗ này!

Lữ Tại Khoan nhẹ nhàng thở ra, mười mấy ngày nay một mực không có gặp được hai người Lữ Nguyệt Đồng, còn cho là bọn họ gặp ngoài ý muốn gì, lúc này mới có thể nhẹ nhàng thở ra.

Ánh mắt của Hàn Triết Thao cùng Bạch Thu Minh lại đồng thời phiền muộn, cô nam quả nữ ở loại địa phương không có thiên lý này, một lần là hơn mười ngày, cũng đều là tuổi trẻ nhiệt huyết, không chừng làm xảy ra hoạt động gì đó!

Hơn nữa, quan hệ của Lâm Lạc cùng Lữ Nguyệt Đồng hiển nhiên so với trước thân mật hơn rất nhiều, từ khoảng cách hai người đứng có thể nhìn ra được! Tuy Lữ Nguyệt Đồng y nguyên vẫn là tấm thân xử nữ, nhưng loại chuyện hôn môi, sờ meo meo (*ngực) này là nhìn không ra đấy, ai biết đôi gian phu dâm phụ này những ngày qua làm cái gì!

Ánh mắt hai người nhìn về phía Lâm Lạc càng thêm bất thiện, đặc biệt là Hàn Triết Thao, ở trong tay Lâm Lạc còn ném qua thiết thời lớn, càng là hận không thể ăn Lâm Lạc, tựa như trên đầu đeo nón xanh (*cắm sừng!).

- Chúng ta đều ở đây rồi, vậy liền tiếp tục đi tới a, cách hang ổ của Băng Viên cùng Băng Linh Chi tất nhiên không có xa lắm rồi!

Hàn Quang Đào không có để ý trẻ tuổi đồng lứa tranh giành tình nhân, ở trong mắt cao thủ bọn hắn, thực lực tăng lên mới là trọng yếu nhất.

Mười một người tiếp tục đi về trước, cái huyết động này tựa như mạng nhện, tuy giống như mê cung, cũng không như mê cung chỉ có một con đường có thể thông đến cuối cùng, mọi người không có đi rất xa, liền nghe được tiếng bước chân của một lớp người khác.

Đối phương hiển nhiên cũng phát hiện sự hiện hữu của bọn hắn, tiếng bước chân lập tức trở nên dồn dập lên, gần kề hai ba lần thời gian hô hấp, trước mặt bọn người Lâm Lạc đã nhiều hơn một nhóm người.

Người của đối phương cũng không phải nhiều, cũng chỉ có năm người, 3 già 2 trẻ, cùng Lữ, Hàn, Bạch ba nhà đồng dạng, cố ý muốn dẫn hậu bối đi ra tới luyện thoáng một phát.

-Nguyên lai là ba vị Sở gia!

Hàn Quang Đào là cái thứ nhất nói ra, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười. Những gia tộc bọn hắn này đều là hận không thể chiếm đoạt đối phương, đoạt được linh thạch mỏ của bọn hắn, tăng cường thể lực cùng nội tình của gia tộc. Nhưng trước kia không có năng lực như thế, biểu hiện ra hòa khí vẫn là phải duy trì thoáng một phát đấy.

- Hàn lão huynh, hai vị Lữ gia lão huynh, bốn vị Bạch gia lão huynh, ha ha, không thể tưởng được có nhiều người như vậy tìm đến nơi này!

Đối phương nói chuyện chính là một lão giả có chòm râu dê, nhìn về phía trên vô cùng hòa ái, nhưng người biết rõ chi tiết lão nhân này là tuyệt sẽ không thấy như vậy, bởi vì lão gia hỏa này lúc tuổi còn trẻ háo sắc thành tánh, mỹ nữ hủy trong tay hắn đếm không hết!

Về sau hắn không biết đắc tội với ai, đúng là bị biến thành phế nhân, lão gia hỏa càng phát triển âm tàn, phạm là người đắc tội hắn đều nhận hết tra tấn mà chết, ở bên trong cùng lứa được xưng là “Thất Bộ Xà” Sở Biên Độ, ý là người đắc tội hắn đều sống không quá bảy bước!

Cao thủ Lữ, Bạch hai nhà chỉ hơi hơi chấp tay, hiển nhiên không thích thâm giao với con độc xà này. Ngược lại là hai người trẻ tuổi của Sở gia kia lại nhin không được đối với Lữ Nguyệt Đồng nhìn mấy lần, bộ ngực ngạo nhân của nữ bạo long thật sự quá đáng chú ý rồi.

Lữ Nguyệt Đồng cũng không phải là loại người có thể ản nhẫn, lập tức trừng mắt, khí phách bắn ra bốn phía.

Hai gã thanh niên Sở gia kia vốn cũng là hảo thủ hái hoa, bình thường chỉ có nữ nhân bị bọn hắn nhìn thẹn thùng đến không ngẩng đầu được lên, đầu gối tới nữ bạo long hung hãn như thế, ngược lại chột dạ cúi đầu.

- Mấy vị, đầu Băng Viên kia xuất quỷ nhập thần, ngay cả chúng ta cũng ăn một chút thiệt thòi nhỏ, không bằng mọi người cùng nhau đi, chờ phát hiện Băng Linh Chi lại thảo luận như thế nào?

Sở Biên Độ vuốt cằm râu dê đề nghị nói.

Những ngày này không chỉ là hai người Lâm Lạc bị đánh lén, phạm là thể lực vào sơn động đều bị Băng Viên đối xử như nhau, đã đưa vào phạm trù kẻ xâm nhập. Sơn động này bốn phương thông suốt, hơn nữa Băng Viên lại che dấu tung tích, đột nhiên phát động đánh lén thậm chí ngay cả cao thủ bước thứ ba cũng rất khó kịp thời làm ra phản ứng.

604. Chương 604: Dòng Nham Thạch Dưới Mặt Đất

Tuy bọn hắn không sợ, nhưng đại bộ phận thể lực đều mang theo trẻ tuổi lịch lãm, một cái không chú ý để cho những người tuổi trẻ này gặp nạn, kia cũng là một chuyện không mấy vui vẻ.

Nếu như có thể đem lực lượng tụ hợp đến cùng một chỗ, ít nhất tất cả mọi người có thể nhẹ nhõm một chút, về phần “thảo luận” sau khi tìm được Băng Linh Chi, kia chính là để tính sau rồi .

Bọn người Hàn Quang Đào hiển nhiên cũng ném qua đau khổ, tuy không thích Thất bộ xà âm độc, nhưng lại khó có thể cự tuyệt đề nghị như vậy, cái tạm thời liên minh này được hình thành. Hơn nữa, lực lượng Tứ gia liên hợp, cũng đạt tới trình độ có thể tiêu diệt thể lực gia tộc khác, lại sẽ không để cho bọn hắn tổn thất quá nhiều.

Thể lực tranh đoạt Băng Linh Chi này tự nhiên là càng ít càng tốt, bọn hắn cũng không ngại một đường dọn bãi đi vào.

Hai người trẻ tuổi Sở gia kia phân biệt là Sở Ánh Hùng cùng Sở Nhuận Minh, một cái là Huyền Linh cảnh trung kỳ, một cái là Huyền Linh cảnh hậu kỳ, thực lực đều tương đối không kém. Đường nhiên, bọn hắn mỗi người đều trên 300 tuổi, nhưng ở Đông châu 300 tuổi có được tu vi Huyền Linh cảnh, cái kia tuyệt đối có thể xưng là tuổi trẻ rồi, thiên tài như Lữ Nguyệt Đồng dù sao cũng không nhiều lắm.

Một đời tuổi trẻ kỳ thác lấy kỳ vọng của gia tộc, đừng xem bọn hắn sống lâu như vậy, nhưng đại bộ phận thời gian đều bế quan tu luyện, phối hợp với đại lượng tài nguyên tu luyện của gia tộc, lúc này mới có thể ở gần ngàn trong ba bốn trăm năm đạt tới Huyền Linh cảnh.

Người trẻ tuổi tự nhiên tránh không được có chút phong lưu, thừa dịp lúc không tu luyện truy đuổi nữ sắc, ai cũng từng hoang đường qua a. Cũng chính bởi vì vậy, sau khi bọn hắn chứng kiến đáng người như ma quỷ của Lữ Nguyệt Đồng, cả đám đều như dã thú động tình, hận không thể lập tức đem vưu vật đáng người ngạo nhân kia áp ở dưới thân làm chuyện tốt.

Nhưng Lữ Nguyệt Đồng cũng không phải là nữ nhân bình thường, mà là Lữ gia đại tiểu thư, cũng không phải là loại người mà bọn hắn ném ra một ít vàng bạc hoặc mấy khối linh thạch sẽ giang rộng chân cho bọn hắn đùa bỡn!

Bởi vậy hai người này đều sum xoe đến cùng Lữ Nguyệt Đồng nói vài lời, giống như khổng tước xòe đuôi, tranh nhau khoe khoang chính mình.

Hàn Triết Thao cùng Bạch Thu Minh vốn là tâm tình khó chịu, lúc này lại thêm hai cái tự mình bắt phạm, lập tức càng làm cho bọn hắn nổi giận, bốn người trẻ tuổi sòng ngang bắt đầu khởi động, tùy thời đều có thể đánh đập lẫn nhau .

Lâm Lạc ngược lại là mừng rỡ thanh nhàn, yên lặng đi tới, mặc kệ những người này nhao nhao.

Tuy bọn hắn đã cơ bản thăm dò cấu tạo cả sơn động, nhưng vẫn là gặp rất nhiều lối rẽ, không cách thẳng đảo Hoàng Long (*chắc là một điển tích gì đó) lại là một ngày đi qua, bọn hắn gặp một sóng thể lực khác là Tư Đồ gia.

Thực lực của đối phương cũng không được, hai lão đầu mang theo một người tuổi còn trẻ, va chạm mặt Sở Biên Độ liền trực tiếp phát khởi công kích, thập đại Huyền Linh cảnh cao thủ liên thủ đã thương nặng hai lão đầu kia, khiến cho bọn hắn bắt buộc chặt vật mà trốn.

Nhưng hiểu được liên hợp cũng không chỉ Tứ gia bọn hắn, lại là hai ngày sau, bọn hắn gặp một đại đội hơn mười người, Huyền Linh cảnh cao thủ của đối phương căn bản không ít hơn bọn hắn, chiến đấu tự nhiên cũng không thể khai hỏa, sau khi song phương giằng co một hồi, lại lần nữa tạo thành một liên minh càng lớn, hợp thể lực bảy gia.

Vào sơn động ngày thứ hai mươi mốt, bọn hắn rốt cục tiếp cận chỗ sâu nhất của huyết động.

Bất tri bất giác, bốn phía nhiệt độ rõ ràng bắt đầu ấm lại, tầng băng không còn gặp lại nữa, khắp nơi ngược lại là thạch nhũ rủ xuống, tí tách rơi xuống giọt nước nhỏ, như ngọc châu rơi xuống, thanh thúy êm tai.

Cái giá lạnh này vừa đi, thần thức của mọi người cũng dám thả ra bên ngoài, đến thời điểm này nếu như đầu Băng Viên kia lại đến đánh lén mà nói, đây tuyệt đối là chui đầu vô lưới, sẽ bị hai mươi vị Huyền Linh cảnh cao thủ này miểu sát.

Tuy con đường trong động khúc chiết, nhưng có thể đến nơi đây, tất cả mọi người không sai biệt lắm trong lòng xây dựng ra hình nổi của sơn động rồi, ở đây ít nhất đã thâm nhập dưới đất sâu ngàn trượng, khả năng sẽ gặp dung nham, độ ẩm tăng lên rất nhanh.

Vốn là cực kỳ lạnh, nhưng bây giờ là cực kỳ nóng, có thể chứng kiến nước suối lăn tung tóe dưới mặt đất, hơi nước bay lên hình thành từng đoàn từng đoàn đám mây, cũng có chút trắng lè. Đến thời điểm này sơn động cũng trở nên trống trải ra, bọn hắn tiến nhập một cái động vô cùng cự đại dưới mặt đất.

Ở đây nhìn không tới hơi nước bốc hơi rồi, bởi vì độ ẩm quá cao, giọt sương đã sớm thiêu khô, hai bên là dung nham lưu động cuộn cuộn, nham thạch màu đỏ sậm thỉnh thoảng lật lên một cái bong bóng.

Rất nhanh, bọn hắn liền đi tới cuối cùng trong động, ngăn đón ở phía trước bọn hắn chính là một hồ dung nham chiều rộng trăm trượng, trong hồ có một cây cột màu đen, trên cây cột mọc ra một cây linh chi gần như trong suốt, dài chừng xích, vên vện mọc ra một mảnh đóa hoa, vô cùng xinh đẹp.

Tuy ai cũng chưa từng gặp qua Băng Linh Chi, nhưng chứng kiến cây linh chi trong suốt này, trong nháy mắt, trong nội tâm mọi người đều là cùng một cái phản ứng... chính là chỗ này rồi!

XÍU...UU!! XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Có bốn người lập tức đoạt đi ra ngoài, bay vút hướng hắc trụ kia! Cái này tất phải nhanh tay, tự nhiên muốn đoạt xuất thủ trước rồi!

Oanh!

Dung nham vốn là yên tĩnh chảy xuôi đột nhiên bắt đầu tuôn ra, nhấc lên một đạo sóng lớn màu đỏ sậm hướng bốn người kia phát đi qua, ở bên trong ánh sáng màu đỏ chiếu rọi, ngay cả bọn người Lâm Lạc ở xa hơn một chút cũng cảm thấy một cỗ nhiệt lưu kinh khủng.

- Ah...

Trên người bốn người kia rõ ràng đồng thời bốc cháy, nhưng có ba người lại quyết định chắc chắn, tiếp tục hướng trước bay vút, hạ quyết tâm là liều mạng trọng thương cũng phải hái Băng Linh Chi, vên vện chỉ có một người xem thời cơ không ổn liền rút lui quay về.

Bành!

Lại là một đạo nham thạch màu đỏ sậm xoáy lên, chụp về phía ba người tiếp tục đi tới kia, rõ ràng ngành sanh đem ba người này lôi vào trong dung nham!

- Cứu...

Vén vén là trong nháy mắt, một người thò đầu ra được, nhưng chỉ nhô ra một chữ, huyết nhục trên người nhanh chóng hòa tan, biến thành một cỗ bạch cốt, sau đó ngay cả xương cốt cũng lập tức đốt thành tro bụi, hoàn toàn tan biến khỏi nhân gian!

Người cuối cùng thành công trở về, thật vất vả đem ngọn lửa trên người dập tắt, nhưng lại ném đi một cánh tay, rõ ràng không thể lập tức dài ra!

Thật đáng sợ!

Phải biết rằng đây chính là bốn Huyền Linh cảnh cao thủ, có linh vực hộ thân, đến tột cùng nhiệt độ phải kinh khủng bậc nào mới có thể đem bọn hắn sinh sinh đốt tận? Ba người chết kia thậm chí ngay cả hai ba lần thời gian tìm đập cũng không có chống đỡ liền hóa thành tro tàn, cái này ít nhất phải là linh vực cao hơn một tầng thứ mới có thể làm được!

605. Chương 605: Băng Linh Chi Thành Thực. (1)

Huyền Linh cảnh cao thủ may mắn còn sống kia lòng còn sợ hãi, rung giọng nói:

- Cái này như tự nhiên hình thành Hỏa hệ linh vực!

- Chỉ sợ đạt đến trình độ bước thứ tư!

- Cái này phải như thế nào cho phải?

Bảo vật gần trong gang tấc, nhưng lại chỉ có thể nhìn với không tới, cái này là khó chịu bậc nào! Mọi người nhao nhao xuất thủ đoạn, dùng linh vực chỉ lực lan tràn đi ra ngoài, muốn tịch cuốn Băng Linh Chi này trở về, nhưng dung nham này lại là thiên địa tự nhiên hình thành Hỏa hệ linh vực, bài xích hết thủy lực lượng linh vực tiếp cận!

- Khẳng định có biện pháp, nếu không cây Băng Linh Chi kia lại là đi lên như thế nào? Lại sao có thể ở địa phương ác liệt như vậy sinh trưởng?

Sở Biên Độ vẫn là tương đối tỉnh táo, nhìn vấn đề trực chỉ hạch tâm.

Đây quả thật là kỳ quái, nham thạch nóng chảy kia ngay cả bước thứ ba Linh giả cũng có thể sinh sinh thôn phệ, vậy Băng Linh Chi dựa vào cái gì sống sót? Tuy Linh thảo có thể sống trên vạn năm, nhưng sinh mệnh lực tuyệt đối không được, trừ khi loại này có kịch độc, nếu không tiểu hải tử ba tuổi cũng có thể hái, há có thể ở trong một hoàn cảnh ác liệt sinh trưởng?

Hơn nữa, Băng Linh Chi là mẫu Băng Viên lúc sắp chết rót vào tánh mạng tinh hoa mà thành, mục đích của nó đúng là vì để cho thú con của nó nuốt, nhưng đầu ấu vượn kia rõ ràng chỉ có Huyền Linh cảnh, nó lại há có thể đạt được di vật như vậy?

Mẫu Băng Viên kia đã có thể đạt tới Linh Cảnh, há sẽ là đồ ngốc, vì để cho Băng Linh Chi có thể bình yên thành thực, đem con của mình cũng lừa đi vào sao?

- Nói không chừng, dòng nham thạch này thường cách một đoạn thời gian sẽ có suy yếu kỳ ?

Có người đưa ra một ý nghĩ.

Cái này phi thường đáng tin cậy, bởi vì ý nghĩa Băng Linh Chi này tồn tại là cho thú con Băng Viên phục dụng, nếu ngay cả nó cũng không chiếm được, vậy thì quá vô lý !

Mọi người nghĩ tới nghĩ lui, cũng hiểu được ý nghĩ này hợp lý nhất, vậy liền kiên nhẫn chờ đợi thời kì này đến a.

Nhưng ánh mắt của Lâm Lạc lại lửa nóng nhìn xem cột đá màu đen ở dưới Băng Linh Chi kia, thiếu chút nữa nhịn không được trực tiếp chụp một cái đi ra ngoài! Người khác chú ý đều bị Băng Linh Chi hấp dẫn,

căn bản không có khả năng phát hiện cùng biết rõ, kỳ thật giá trị càng lớn cũng không phải cây Bằng Linh Chi kia, mà là cột đá dưới đây!

Hỏa tinh hoa! Cột đá kia tràn đầy hỏa tinh hoa khủng bố!

- Người nơi này có phải hơi nhiều hay không?

Còn không có đợi mọi người riêng phần mình ngồi vào chỗ của mình chờ đợi dòng nham thạch kia yếu bớt, Hàn Quang Đào lại u ám nói một câu.

Lời vừa nói ra, tất cả đại lão bước thứ ba đều biến sắc, riêng phần mình đề phòng.

Không sai, đã tìm được Bằng Linh Chi, Bằng Viên lại bắt quá là Huyền Linh cảnh, căn bản không đủ để uy hiếp được mọi người, nói cách khác, hiện tại đã tiến nhập giai đoạn tranh đoạt Bằng Linh Chi, cái kia tự nhiên phải thừa dịp trước khi dòng nham thạch còn không có yếu bớt, trước thanh lý một bộ phận người, miễn cho đến lúc đó tranh đoạt trở thành nhân tố không xác định.

- Người xác thực nhiều chút ít!

Sở Biên Độ cũng lạnh lùng cười rộ lên, một đôi ánh mắt tựa như độc xà quét về phía mọi người, từng người bị hấn chứng kiến đều là từ đáy lòng nổi lên thấy lạnh cả người.

- Rất lâu không cùng chư vị lão huynh so chiêu, lão phu ngược lại thật là có chút ngứa tay rồi!

Bạch Kim Thiên hai tay để sau lưng, cùng Sở Biên Độ, Hàn Quang Đào đứng ở chung một chỗ, hiển nhiên tạo thành liên minh.

Tất cả mọi người là Huyền Linh cảnh, tất nhiên phải kết hợp một bộ phận lực lượng tiêu diệt một bộ phận lực lượng, sau đó lại đấu tranh nội bộ. Nếu không muốn dùng lực lượng một nhà ngăn cản toàn bộ mọi người mà nói, cái kia giống như là tự tìm đường chết!

Tràng diện lập tức tạo thành hai trận doanh đối lập, một cuộc chiến đấu không thể tránh né ở trên mặt đất diễn ra. Bất quá, trừ khi gặp được tình cảnh giết vợ, giết con, đại hận diệt tộc, nếu không những đại lão này là tuyệt sẽ không lấy tánh mạng đùa giỡn, một phương chiến thắng cũng chỉ là đem đối thủ trọng thương, đã có thể bảo chứng đối phương ít nhất phải dưỡng thương hơn nửa năm, không cách nào ở trong quá trình tranh đoạt Bằng Linh Chi quấy rối, lại sẽ không khiến cho gia tộc ở giữa tranh đấu, miễn cho bị kẻ thứ ba ngư ông đắc lợi.

Người thế hệ trước liều đến hỏa nhiệt, nhưng một đời tuổi trẻ lại không xen tay vào được, ngược lại lẫn nhau hòa hòa khí khí, thực lực của bọn hấn quá yếu, căn bản thi đấu là không tạo được ảnh hưởng, bởi vậy những người tuổi trẻ này ngược lại quan hệ không tệ, y nguyên xưng huynh gọi đệ, một bên quan sát lấy những đại lão này chiến đấu, nâng cao kỹ xảo chiến đấu của mình.

Tuy tu vi của Lâm Lạc không cách nào so sánh cùng những lão tổ này, nhưng rèn luyện chiến đấu hàng ngày lại nghịch thiên, từ khi nắm giữ ba thức ảo diệu của Chiến Thiên Quyết, hấn nhìn những lão tổ này chiến đấu giống như người lớn xem tiểu hài tử vui đùa âm ỉ, không hề có tham khảo đáng nói.

Hấn không xem vài lần liền đem ánh mắt bỏ vào trên cột đá màu đen bên trong nham thạch màu đỏ sậm, suy nghĩ làm như thế nào bắt động thanh sắc thu nó ỉnh dùng!

Ngay cả Huyền Linh cảnh cao thủ cũng không thể thông qua, Lâm Lạc cũng không còn hy vọng xa vời Ngũ Hành lĩnh vực của mình có thể làm được! Trừ khi Ngũ Hành công pháp của hấn toàn bộ đạt tới Huyền Linh cảnh, hình thành tiểu thế giới bước thứ hai, cái kia nói không chừng còn có một chút khả năng, bây giờ là mơ tưởng rồi!

Nhưng hấn còn có sát khí như Tử đỉnh, thần vật nghịch thiên này đối với công kích lực lượng thuần túy, hiệu quả vẫn không thể xem như hoàn mỹ, nhưng ở đối kháng lĩnh vực, độc vật các loại lại có uy năng khủng bố, nếu như đầu huyền Tử đỉnh, trực tiếp phi độ mà nói, có thể thành công hay không?

Ở trong lòng Lâm Lạc không ngừng tự hỏi khả năng này.

Hắn không thể không thận trọng, vạn nhất cùng hắn nghĩ đến không đồng dạng mà nói, vậy hắn sẽ bị cuốn vào dòng nam thạch, ngay cả ba bước Linh giả cũng là trong giây lát hóa thành tro bụi, huống gì là hắn ?

- Tiểu bạch kiểm, người xem đến trông mắt cũng sắp tròng đi ra!

Lữ Nguyệt Đồng đi tới nói.

Nàng một mực bị rất nhiều nam nhân vây quanh, thật vất vả khơi mào những hùng hổ tước này đầu đầu lẫn nhau, lúc này mới có thể thoát thân.

Lâm Lạc mỉm cười, dù sao trên hắc trụ là Băng Linh Chi, người khác cũng chỉ có thể cho là hắn đang ngó chừng Băng Linh Chi, mà căn bản không biết hắn nhìn chăm chăm vào thật ra là cột đá màu đen dưới đây kia!

- Ta đây nhìn người được đi à nha?

Lâm Lạc xoay đầu lại, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuyết trắng của Lữ Nguyệt Đồng.

Trong nội tâm nữ bạo long hoảng loạn, kim lòng không được mà nghĩ tới tình cảnh trước đó vài ngày ở trong sơn động bò sát, bị Lâm Lạc nhìn chăm chăm vào bờ mông, trong khoảng thời gian ngắn giữa đùi tựa hồ lại có chút ít dịch nóng chảy ra, vội vàng thu nhiếp tâm thần, hung dữ nói:

- Dám cân não cùng lão nương, từng đều bị lão nương đánh bại nát cái chân thứ 3, người có phải cũng muốn thử xem hay không?

606. Chương 606: Băng Linh Chi Thành Thục. (2)

Lấy Hắc Lân hải tặc trước kia không phải có tên bị nàng đá nổ cái chân thứ 3 ư, có thể thấy được nữ bạo long cũng không phải dọa, mà là thật có tiền lệ .

- Xem mỹ nữ cũng coi như dùng tới não cân sao?

Lâm Lạc cười nói.

Nữ nhân đối với ca ngời thật tình, nói chung là ưa thích, Lữ Nguyệt Đồng nghe Lâm Lạc móc lấy chỗ cong khen nàng là mỹ nữ, trong lòng không khỏi ưa thích.

Kỳ thật nàng không thiếu người truy phủng, chỉ là nguyên một đám nói không quá ba câu đều đem ánh mắt liếc về phía bộ ngực của nàng, có định lực tốt cũng sẽ thừa dịp nàng không chú ý dùng khoe mắt liếc trộm, làm cho nàng đối với nam nhân nhận thức hết thấy quy thành một bó, dùng cái chân thứ 3 suy nghĩ .

Bất quá, Lâm Lạc còn thật sự không có vụng trộm ngấm qua bộ ngực của nàng. Nhưng Lữ Nguyệt Đồng lập tức bị ai mà nghĩ đến, tên tiểu bạch kiểm này cần liếc trộm, mấy ngày hôm trước bị hắn một đầu đụng đi lên, kẹt ở giữa hai vú của nàng có mười mấy cái hô hấp, cái tiện nghi gì đều bị hắn chiếm đi hết rồi!

- Tiểu tử, cút qua một bên!

Lữ Nguyệt Đồng đang tâm hư hợp ý, một thanh niên áo lam lại chạy tới, đối với Lâm Lạc hung dữ nói. Hắn cũng là một trong các hùng hổ sum xoe, nhưng đầu lấy một hồi lại không thấy Lữ Nguyệt Đồng, mới phát hiện bọn họ đều là một đám ẩm đầu, nữ thần của bọn hắn sớm bị người câu chạy!

- Cái gì Trương, này cũng không phải địa bàn nhà của người, người kêu la cái gì?

Lữ Nguyệt Đồng bắt mẫn rồi, nàng là nữ bạo long, có cái gì căn bản sẽ không nuốt vào trong bụng, mà là trực tiếp xuất ra đấy.

Cái gì Trương? Thanh niên áo lam kia thiếu chút nữa khí lệch ra cái mũi, náo loạn cả buổi người ta căn bản ngay cả tên của mình cũng không có nhớ kỹ! Hắn không muốn cùng Lữ Nguyệt Đồng khởi tranh chấp, chỉ là nhìn chằm chằm vào Lâm Lạc cười lạnh:

- Thật có tiền đồ, chỉ biết trốn ở sau lưng nữ nhân ăn cơm bao sao?

Lâm Lạc đối với hư danh là không thêm để ý chút nào, ở Nam Châu hắn có cái mũi háo sắc, không thể tưởng được vừa tới Đông châu đã bị gán danh ăn cơm chùa rồi! Hắn không nhịn được cười một tiếng, còn cố ý hướng bên người Lữ Nguyệt Đồng nhích lại gần nói:

- Đừng không phục, ăn chùa là một môn bổn sự, người lại không được!

Mịa nó, chưa thấy qua ăn cơm bao còn lẽ thẳng khí hùng như vậy! Da mặt của thanh niên áo lam co rút, nhìn xem dáng người ma quỷ của Lữ Nguyệt Đồng, hắn càng là tâm tư đổ kị, không nghĩ ra vì cái gì vụ vật như vậy có thể xem trọng một tiểu tử không có căn cơ!

- Móa!

Trong lòng thanh niên áo lam lại mắng một câu, tự nhiên đem Lữ Nguyệt Đồng đưa vào tầm mắt, cho rằng Lâm Lạc là trai lơ (*đĩ đực) nàng nhìn trúng, trong nội tâm đau xót ah.

Đúng lúc này, đám khổng tước kia cũng ý thức người ngọc đã sớm vụng trộm chạy đi, nhao nhao vây đi qua, đều là đối với Lâm Lạc đứng rất gần Lữ Nguyệt Đồng trợn mắt nhìn nhau.

- Ai!

Lâm Lạc lắc đầu thở dài.

- Bên kia đánh sống đánh chết, có ít người lại còn có công phu rồi rãnh tranh giành tình nhân!

Những Khổng Tước công kia đều là đồ mặt lên. Bất quá thế hệ trước chiến đấu cũng không quyết định sinh tử, huống hồ bọn hắn nhìn xem cũng không có nổi chút tác dụng nào, nhưng lời nói này dù cho lòng dạ mọi người biết rõ lại không thể nói ra được, bị Lâm Lạc trước mặt mọi người vạch trần, tất cả mọi người là không thể không xấu hổ.

Nhưng cảnh tượng như vậy cũng sẽ không tiếp tục quá lâu, người thế hệ trước chiến đấu đã gần tới cuối cùng, thỉnh thoảng có nguyên một đám lão đầu bị chấn ra khỏi vòng chiến, một tay xoa ngực, khóe miệng tràn huyết, không nói nhắm trực tiếp đối với người trẻ tuổi bên này nói một câu “chúng ta đi!”, liền quyết đoán rời đi.

Càng về sau, thực lực mọi người càng cường, thắng đã qua cả ngày, trên tràng diện chỉ còn lại có năm gia tộc Hàn, Lữ, Sở, Bạch, Triệu.

Nói là Ngũ gia, kỳ thật Hàn, Lữ chỉ có thể coi là một nhà, nếu không có Hàn Quang Đào là Huyền Linh đỉnh phong cao thủ tọa trấn, bằng vào hai người Lữ gia tuyệt đối là kết cục bị trọng thương khu trục!

Hàn gia Hàn Quang Đào, Sở gia Sở Biên Độ, Bạch gia Bạch Kim Thiên, Triệu gia Triệu Phong Hoa, bốn người này đều là tồn tại Huyền Linh cảnh đỉnh phong, liên thủ đuổi tất cả gia tộc khác, nhưng những người khác vừa đi, liên minh ngăn ngừa của bọn hắn cũng tuyên cáo vỡ tan, lẫn nhau lục đục, giúp nhau phòng bị lấy.

Nhưng cảnh giới mọi người giống nhau, cái đại chiến này cũng không phải là dễ phân ra thắng bại như vậy, tám chín phần mười có thể dùng một phương vẫn lạc mà chung kết, bởi vậy tạm thời cũng không có phát sinh chiến đấu lần nữa.

Nhưng một khắc Băng Linh Chi có thể ngắt lấy, tất nhiên chính là thời điểm bọn họ dốc sức liều mạng! Bởi vì Băng Linh Chi thậm chí có thể trợ giúp bọn hắn đột phá bước thứ tư, cái hấp dẫn này thật sự quá lớn, bọn hắn không thể không đi dốc sức liều mạng!

Tứ phương thế lực chia làm phần bốn phương tám hướng ngồi xuống, đối với chút ít Linh Cảnh chí cường giả này mà nói, vài ngày thời gian như trong nháy mắt, cái nào không phải bế quan là mười năm, thậm chí trăm năm?

Hàn Triết Thao hơi lộ ra ý, đến thời điểm này cũng không có nhiều Khổng Tước cùng hấn tranh như vậy, hơn nữa Lữ gia có thể ngồi đến nơi đây còn không phải bởi vì có Hàn Quang Đào sao, làm cho trên mặt hấn tất cả đều là thần sắc tiểu nhân hiệp ân cần báo.

Nhưng y nguyên còn có một Lâm Lạc ở trước mặt vướng chân vướng tay, để cho Hàn Triết Thao vốn là tâm tình rất tốt lại lập tức trở nên không xong, bởi vì Lữ Nguyệt Đồng đối với hấn hờ hững, đối với Lâm Lạc tuy cũng hô đến hô đi, nhưng cũng khiến hấn cảm thấy trong lúc này có một tia chán chường nói không rõ, trong nội tâm càng ngày càng không phải tư vị gì !

Trong động không tuế nguyệt, rất nhanh mười ngày đi qua, Băng Linh Chi trên hắc trụ càng phát ra óng ánh sáng long lanh, còn tản ra mùi thơm ngát thấm lòng người, nghe liền làm cho người ta toàn thân thoải mái, như có đại đạo ngâm xương, để cho bọn hấn bình thường không cách nào nghĩ thấu, hình như bỗng nhiên hiểu thấu .

Không hổ là thiên địa kỳ trân!

Hiển nhiên, cây Băng Linh Chi này dĩ nhiên đã thành thực!

- Sau khi Băng Linh Chi thành thực, trong vòng 3 ngày phải hái xuống, nếu không tất cả linh khí sẽ nhanh chóng tán loạn, quy ở thiên địa!

Mặc dù Sở Biên Độ là người âm tàn, nhưng kiến thức lại phi thường uyên bác, giống như thuộc lòng bàn tay.

Ba người Bạch Kim Thiên, Hàn Quang Đào, Triệu Phong Hoa cũng đồng thời nhú mày, tuy bọn hấn cho rằng uy lực dòng nham thạch sẽ có một kỳ yếu bớt, nhưng mấy ngày nay xuống lại không thấy xu thế này chút nào, hơn nữa Băng Linh Chi thành thực, chỉ có ba ngày ngắn lấy, bỏ lỡ cũng không biết phải đợi bao nhiêu vạn năm mới có Băng Viên chết già, dùng tánh mạng tinh hoa quán chú hình thành cây Băng Linh Chi thứ hai!

Cái này quan hệ đến cơ hội bọn hấn đột phá, dù cho liều tánh mạng cũng sẽ đi thử một lần!

607. Chương 607: Băng Linh Chi Thành Thực. (3)

Nhưng hoàn toàn không có hi vọng mà nói, vậy bọn họ cũng sẽ không biết không công chịu chết, trước mắt tình huống này lại để cho bọn họ có chút không biết nên làm sao bây giờ.

- Đợi hai ngày nữa, nếu uy lực của dòng nham thạch này còn không có yếu bớt, chúng ta sẽ liều bốc lên phong hiểm!

Hàn Quang Đào hừ lạnh nói.

Lâm Lạc đối xử lạnh nhạt nhìn nhau, chỉ thấy trên mặt hai người Lữ Tại Khoan lộ ra dáng tươi cười ít có thể phát giác.

Lần này hành trình Băng Linh Chi kỳ thật là Hàn, Lữ hai nhà lần thứ nhất mất cân bằng ah!

Nếu để cho Hàn Quang Đào đạt được Băng Linh Chi, vậy hấn rất có khả năng đột phá bước thứ tư, do đó để cho thế lực Hàn gia bạo tăng, thậm chí đảo khách thành chủ áp đảo Lữ gia! Nhưng loại thiên địa kỳ trân như Băng Linh Chi này như thế nào dễ được như vậy, rất có khả năng ở trong quá trình này vẫn lạc, đến lúc đó Lữ gia không cần tốn nhiều sức liền giải quyết cao thủ thứ hai của Hàn gia, biểu hiện ra y nguyên là duy trì trạng thái hai đại gia tộc lẫn nhau hữu hảo, nhưng là Lữ gia chiếm cứ địa vị chủ đạo!

Đại gia tộc ở giữa lục đục với nhau thật đúng là làm cho người ta xem thế là đủ rồi! Bất quá, từ góc độ hai nhà Lữ, Hàn mà nói, bọn hấn đều không có sai, cũng là xuất phát vì lợi ích gia tộc của mình.

Chỉ là hại người ích ta, một phương đắc thế tất nhiên nương theo một phương khác thất thế, đây là mâu thuẫn vĩnh viễn.

Lâm Lạc tự nhiên không hy vọng Hàn gia cường thế, hấn và Hàn Triết Thao oán thù quá sâu, một khi Hàn gia áp đảo Lữ gia, vậy hấn vận khí tốt còn có thể viễn độn, vận khí không tốt không những mình phải chết, còn muốn cho Tô Mị tứ nữ rơi vào trong tay Hàn Triết Thao!

Bất quá, Hàn Quang Đào đã đạt tới Huyền Linh cảnh đỉnh phong, cho dù không có Băng Linh Chi hấn cũng không phải là không có hi vọng đột phá, thủy chung là một họa lớn trong lòng, Lâm Lạc cũng không biết sẽ ở Lữ thành nghỉ ngơi bao lâu, cũng không hy vọng ở bên người giữ lại một tai họa ngầm tùy thời có thể bộc phát như vậy!

Đối với chút ít người vây ở bước thứ ba đỉnh phong hồi lâu mà nói, Băng Linh Chi quan hệ lấy hi vọng bọn hấn đột phá, tuyệt đối có giá trị dốc sức liều mạng! Lâm Lạc thật sâu hít vào một hơi, quyết định đến rút củi dưới đáy nồi!

Nếu dòng nham thạch này thủy chung không yếu đi, vậy hấn liền té ra Tử đỉnh ném thử một chút, sau khi hái được Băng Linh Chi, bốn đại cao thủ Hàn Quang Đào nhất định sẽ dốc sức liều mạng cướp đoạt, cho dù Hàn Quang Đào không chết cũng sẽ chịu trọng thương, cũng không tin hai người Lữ Tại Khoan có thể nhìn được không ngầm hạ sát thủ!

Từng người Lữ gia khẳng định so với Lâm Lạc càng muốn trừ Hàn Quang Đào cho thống khoái!

Bất quá Lâm Lạc cũng không có nắm chắc quá lớn, vạn nhất Hàn Quang Đào quý trọng lông vũ không chịu dốc sức liều mạng, hoặc là ba người khác không muốn dốc sức liều mạng, dùng một loại phương pháp hòa bình đến giải quyết sở hữu Băng Linh Chi, cái kia Lâm Lạc là vì người khác làm mai mối rồi!

Nhưng khả năng này kém xa liều mạng tranh đoạt, dù sao bản chất vô giả là cướp đoạt, nghịch đoạt thiên địa tạo hóa, đoạt mệnh đoạt lực, có một phần chỗ tốt đã nghĩ lấy ba phần, căn bản không biết thấy tốt thì lấy!

Bởi vậy, Lâm Lạc quyết tâm, lẳng lặng đợi thời gian trôi qua, không phải vạn bất đắc dĩ hấn cũng không muốn lộ bí mật Tử đỉnh ra ngoài.

Một ngày, hai ngày, thời gian lặng yên mà qua, đảo mắt đã là ngày cuối cùng Băng Linh Chi tồn tại, mà trong động đá to như vậy cũng là hương thơm bốn phía, có một loại mê mị hồi quang phản chiếu.

Bốn người Hàn Quang Đào đồng thời đứng lên, bọn hấn đã không có kiên nhẫn rồi, lại không ra tay, Băng Linh Chi kia muốn tùy thời biến mất, bọn hấn cũng không muốn tạo hóa vạn năm này trôi qua!

Tuy trước kia có ba Huyền Linh cảnh cao thủ bị sống sờ sờ đốt thành tro tàn, nhưng dù sao không có tồn tại bước thứ ba đỉnh phong, khả năng bọn hấn có thể miễn cưỡng vượt qua thì sao?

Nhưng trước khi chưa có xác định, ai cũng không dám lỗ mãng hành động, trực tiếp nhảy vọt qua, đều là ở bên cạnh dòng nham thạch dò xét đặt chân, một bên co lĩnh vực lại hộ thân, dùng tính toán ra bọn hấn có thể ở bên trong liệt viêm kiên trì bao lâu thời gian, có đủ phi vượt qua hái xuống linh chi lại phản hồi về hay không.

Chỉ là vừa dò xét xuống, bốn đại cao thủ đồng thời như gặp phải xà phệ, nhao nhao rút lui mà quay về, trên mặt của mỗi người đều tràn đầy kiêng kỵ thật sâu, hiển nhiên đã ăn thiệt thòi nhỏ!

- Ba vị, có thể có cao kiến gì không?

Hàn Quang Đào nhìn lại cả lông mày.

Dòng nham thạch này uy lực quá kinh khủng, tuyệt không dừng lại bước thứ tư, thậm chí có thể là lĩnh vực bước thứ năm! Nếu không bọn hấn dùng lĩnh vực áp súc hộ thân, như thế nào cũng có thể kiên trì nhất thời bán hội, tuyệt không khả năng vừa chạm vào liền sụp đổ!

Ba người Sở Biên Độ cũng cau chặt cả lông mày, không nói được lời nào.

- Chẳng lẽ liền như vậy trở mặt buông tha cho?

Tất cả mọi người là sắc mặt khó coi, chí bảo như thế nếu chỉ có thể mất thấy hóa thành hư vô mà nói, vậy bọn họ mỗi lần nhớ tới đều thở dài than ngắn a!

Nhưng còn có biện pháp nào? Dòng nham thạch này tựa hồ vĩnh viễn không thay đổi, không có xu thế yếu bớt chút nào, chẳng lẽ biết rõ là chịu chết còn muốn hướng bên trong đi xông? Tuy thiên hạ rộn ràng đều vì tư lợi, nhưng mà có lợi là quan trọng, nhưng không có quan trọng bằng tính mạng?

Nhưng đến thời điểm này còn ai lại chịu ly khai, nói không chừng ở trước mắt cuối cùng dòng uy lực của nham thạch đột nhiên giảm bớt thì sao? Nói không chừng cây cột đá màu đen kia đột nhiên tự động cập bờ thì sao? Trước khi không có tuyệt vọng, không ai nguyện ý buông tha cho tưởng tượng.

Bất tri bất giác, lại là cả buổi đi qua, ngay cả bốn người Hàn Quang Đào cũng không thể bình tĩnh, ở bên cạnh dòng nham thạch đi tới đi lui, sắc mặt khó coi. Đến thời điểm này còn không người nào dám tùy tiện nói, sợ bị bốn người này giận cá chém thớt, gặp tai ương không may.

Lâm Lạc nghĩ nghĩ, cuối cùng đã quyết định nói:

- Các vị tiền bối, ta nguyện ý mạo hiểm thử một lần!

- Ha ha!

Hàn Triết Thao cười ha hả.

- Người inh là ai? Muốn vượt sông ngựa cũng không phải làm như vậy, tốt, có gan người đừng đổi ý!

Hắn chỉ cho là Lâm Lạc là mã thí tâng bốc Lữ gia, lập tức dùng ngôn ngữ ép buộc, để cho Lâm Lạc không cách nào đem lời nói thu hồi, nếu như có thể như vậy bức tử Lâm Lạc, tuy không hả giận, nhưng nói chung cũng đạt tới mục đích.

- Nói hưu nói vượn!

Lữ Nguyệt Đồng trừng mắt liếc nhìn Hàn Triết Thao, rồi hướng lấy Lâm Lạc giận dữ mắng mỏ:

- Có bốn Thống lĩnh ở đây, nào có chỗ cho người nói chuyện, đứng qua một bên cho lão nương!

Nhưng mặc dù nàng là quát tháo Lâm Lạc, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra là bảo hộ hắn, dù sao dòng nham thạch này ngay cả bước thứ ba đỉnh phong cao thủ cũng không dám qua sông, huống chi là một tiểu tử mới vào Huyền Linh cảnh!

608. Chương 608: Đột Biến

Linh khí? Cho dù hắn có Chủ linh khí, nhưng tiểu tử Huyền Linh cảnh sơ kỳ lại có thể phát ra mấy phần uy năng của Chủ linh khí?

- Người trẻ tuổi thật sự là không biết không sợ, người đã nói muốn thử một lần, cái kia liền đi a!

Hàn Quang Đào hừ lạnh một tiếng, vậy mà không cho những người khác cơ hội trở ngại ngăn đón chút nào, phát một cái tay, lập tức Lâm Lạc bị một cỗ lực lượng không thể chống cự đụng bay ra ngoài, bắn thẳng đến cột đá trung tâm dung nham.

Lão nhân này đang tâm tình khó chịu, Lâm Lạc lại đầu nhập vào Lữ gia cùng Hàn gia hắn đối đầu, tự nhiên mượn cơ hội làm khó dễ, dù sao là Lâm Lạc tự nói muốn thử một lần, vậy hắn “giúp” một chút, Lữ gia cũng không thể nói gì hơn!

- Ách...

Lữ Nguyệt Đồng há miệng muốn hô, nhưng thanh âm lại đột nhiên kẹt ở trong miệng, trong lúc nhất thời tâm loạn như ma, cũng không biết suy nghĩ cái gì. Mà Hàn Triết Thao, ánh sáng lộ ra đáng tươi cười âm tàn, không thể chờ đợi được mà nghĩ muốn thưởng thức tràng diện Lâm Lạc bị dòng nham thạch sinh sinh chết cháy, tiếc nuối duy nhất chính là thời gian quá ngắn!

Lâm Lạc một câu mắng người không kịp nói ra, liền tranh thủ té Tử đỉnh đi ra! Mặc dù hắn có vài phần nắm chắc, nhưng là trước tiên ở bên cạnh thử một chút, nếu không thành hắn cũng sẽ không chịu chết, không có ngờ tới Hàn Quang Đào âm độc như thế, trực tiếp đánh bay hắn ra ngoài!

Đến thời điểm này còn muốn nói cái gì đều là vô dụng, Tử đỉnh rủ xuống nghìn vạn đạo tử khí, đưa hắn bao quanh bảo vệ, mà dòng nham thạch vốn là bình tĩnh cũng bắt đầu bão nổi, xoáy lên một cổ sóng dữ hướng Lâm Lạc cuồng quyền mà đi.

Tử đỉnh có chút chuyển động, Tử khí lưu động, dòng nham thạch màu đỏ sậm bị ngành sanh chấn trở về, tóe lên sóng lửa ngập trời.

Lâm Lạc lông tóc không bị tổn thương, thân huyền giữa không trung, dưới đáy là dung nham trở nên mãnh liệt, ở bên trong ngọn lửa màu đỏ sậm cuồng quyền, khí phách uy vũ nói không nên lời!

Cái kết quả không tưởng được này lại để cho tất cả mọi người ngây dại, ngay cả bốn vị lão tổ Hàn Quang Đào cũng là nuốt nước miếng, về sau mới tin tưởng ánh mắt của mình, ánh mắt đều sáng rực.

Lữ Nguyệt Đồng càng là chuyển buồn làm vui, lúc này mới phát hiện hai tay ẩm ướt, tất cả đều là đổ mồ hôi, có loại cảm giác hư thoát sau đại hỉ. Mà những người trẻ tuổi như Hàn Triết Thao thì là há to miệng, trong khoảng thời gian ngắn còn không cách nào tiếp nhận sự thật như vậy.

- Tiểu hữu, mau hái Băng Linh Chi xuống!

Sở Biên Độ là cái thứ nhất kêu lên.

Trong nội tâm ba người Hàn Quang Đào nhao nhao xem thường, lão gia hỏa này thật đúng là không mặt mũi không có da, ngay cả tiểu hữu cũng kêu lên! Phải biết rằng Linh Cảnh thập giai là đẳng cấp thâm nghiêm, đừng nói kém cả một đại cảnh giới, coi như là cùng cảnh giới sơ kỳ cùng trung kỳ, hậu kỳ cùng đỉnh phong trong lúc đó cũng có lấy chênh lệch rất lớn, tuyệt không khả năng ngang hàng ở chung!

Nhưng quan hệ tới Băng Linh Chi, bọn hắn cũng không có mở miệng trào phúng, miễn cho Lâm Lạc đột nhiên cải biến chủ ý.

Hiện tại bọn hắn sợ nhất đúng là Lâm Lạc hái xuống Băng Linh Chi, trực tiếp ăn vào trong bụng, nhưng chỉ cần Lâm Lạc đem Băng Linh Chi mang về, dùng tu vi Huyền Linh cảnh đỉnh cao của bọn hắn còn không sợ từ trong tay một tiểu võ giả mới vào Huyền Linh cảnh đoạt không đến sao?

Bọn họ đều là cùng đợi Lâm Lạc trở về, tuy trên mặt lộ ra mây trôi nước chảy, nhưng ống tay áo run nhè nhẹ lại cho thấy tâm tình bọn hắn kích động vô cùng.

Lâm Lạc cũng nhẹ nhàng thở ra, Tử đỉnh quả nhiên không để cho hắn thất vọng, ngay cả dòng nham thạch mà lão tổ bước thứ ba đỉnh phong cũng chùn bước lại không có biện pháp cầm Tử đỉnh! Thân hình hắn phiêu phiêu, đã rơi xuống trên cột đá màu đen, Băng Linh Chi ở dưới chân hắn không quá một tấc.

Ánh mắt Tứ đại lão tổ đồng thời trở nên lửa nóng, hận không thể lấy đao gác ở trên cổ Lâm Lạc, để cho hắn nhanh hái Băng Linh Chi xuống, cái này có cái gì đẹp mắt chứ!

Ở dưới mọi người chú mục, Lâm Lạc cúi người thò tay hái Băng Linh Chi.

- Ừng ực!

Ngay cả tứ đại lão tổ cũng nhịn không được nuốt một ngụm nước miếng, bọn hắn vốn là sắp buông tha cho, đột nhiên có đại chuyển hướng, kinh hỉ như vậy cho dù là tâm tính tu dưỡng như bọn hắn đều cũng không khỏi thất thố.

Bành!

Đúng lúc này, dòng nham thạch đột nhiên phá vỡ, một đoàn tuyết trắng từ trong dung nham bắn ra, hoá nhân kim tinh, toàn thân khoác trên vai bộ lông tuyết trắng, là Băng Viên thú con!

C-K-Í-T..T...T

Nó kêu chói tai một tiếng, đâm vào cả phía trên tử khí, lực trùng kích cường đại lập tức ngành sanh đánh bay Lâm Lạc, một lần nữa bay ở giữa không trung.

Cái biến hóa đột nhiên này để cho tất cả mọi người trở tay không kịp!

Ai có thể nghĩ đến, phía dưới dung nham khủng bố như thế rõ ràng còn có thể có vật còn sống tồn tại?

- Ôi Ôi Ôi!

Băng Viên hai tay vỗ ngực, bày ra một bộ khiêu khích, một bên dùng chân hái Băng Linh Chi xuống, thoáng chớp mắt liền biến mất vô tung, hiển nhiên bị nó thu vào trong không gian đan điền.

Từng cái hiện tại muốn đoạt lấy Băng Linh Chi, vậy cũng chỉ có đuổi giết Băng Viên, như vậy đan điền thế giới liền tự động sụp đổ, lộ ra đồ vật cất giấu.

Nhưng đầu Băng Viên này vừa cướp lấy Băng Linh Chi cũng không có lập tức viễn độn, mà là đối với mọi người không ngừng rống to, thử lấy một đôi răng nanh, thái độ khiêu khích mười phần.

Lâm Lạc tuyệt không tin có thể trùng hợp như vậy, hắn vừa muốn ngắt lấy Băng Linh Chi, đầu Băng Viên liền xuất hiện! Băng Viên này tất nhiên là một mực canh giữ ở dưới đáy hắc trụ, cười xem mọi người thúc thủ vô sách, bởi vì Hỏa lĩnh vực tự nhiên ngăn cách, mọi người căn bản phát hiện không được sự hiện hữu của nó.

Chỉ có thời điểm Lâm Lạc sắp đắc thủ mới không thể không xông tới làm khó dễ, đoạt được Băng Linh Chi! Nếu như không phải như thế mà nói, nó tuyệt đối sẽ ở lúc Băng Linh Chi sắp tán mới xuất hiện hái đi.

Băng Viên này lãnh địa bị xâm phạm, lại tuổi nhỏ đánh không lại mọi người, nội tâm tự nhiên đối với mọi người tràn đầy căm thù, xem bộ dáng lo lắng bất đắc dĩ của mọi người, đối với nó mà nói là một loại hưởng thụ, tình nguyện trì hoãn vài ngày thời gian nuốt Băng Linh Chi!

Nhưng để cho Lâm Lạc khó hiểu chính là, thiên địa kỳ thú này rõ ràng là Băng Viên, cũng không phải Hỏa Viên, sao có thể ở trong dòng nham thạch, thậm chí giống như ngâm trong suối nước nóng, một lần là vài ngày?

Hơn nữa, tại sao Băng Linh Chi có thể sinh trưởng trong biển lửa? Đây không phải chuyện tình rất kỳ quái sao?

Chẳng lẽ, loại thiên địa linh thú này cũng không phải Thủy thuộc tính, mà Thủy Hỏa song thuộc tính? Kể từ đó có thể giải thích được thông, chúng vốn là băng hỏa bao hàm, tự nhiên có thể ở trong dòng nham thạch qua lại tự nhiên, mà mẫu Băng Viên đem Băng Linh Chi trồng ở trong biển lửa cũng hoàn toàn có thể lý giải rồi.

609. Chương 609: Cột Đá Màu Đen. (1)

Băng Viên vốn là kỳ thú thiên địa sinh dưỡng, mấy vạn năm cũng khó nhìn thấy một đầu, nhân loại đối với nó kiến thức nửa vời cũng là bình thường.

Lâm Lạc hừ nhẹ một tiếng, hướng về Băng Viên bay đi, một quyền oanh ra.

Băng Viên lại căn bản không có ý tứ cùng hắn chính diện chống đỡ, quay đầu liền nhào vào trong dòng nham thạch, tóe lên vô số dung nham, nó “Ôi Ôi Ôi” kêu, tựa như muốn cùng Lâm Lạc chiến một trận.

Tuy Tử đỉnh cường đại, nhưng nếu Lâm Lạc là thân thể trực tiếp tiến vào nham thạch nóng chảy mà nói, cái kia tuyệt đối không cách nào bảo hộ hắn, hắn tự nhiên sẽ không làm việc này, chỉ là dùng chân ở phía trên hắc trụ, cũng không có khinh cử vọng động.

- Còn do dự cái gì, mau đánh chết Băng Viên, cướp Băng Linh Chi về!

Hàn Quang Đào quát to, đây chính là mẫu chốt quan hệ lấy hắn có thể đột phá hay không, lúc này đối với Lâm Lạc hô quát, hận không thể cầm roi quát hắn.

Lâm Lạc nguyên lai bất mãn vì hắn đẩy mình xuống “nước”, làm sao để ý đến hắn, chỉ là tiện tay oanh ra vài đạo kinh khí, nhưng ở bên trong dung nham cuộn vũ, những lực lượng này lập tức tán loạn! Đây chính là lĩnh vực tương đương với bước thứ năm, dùng lực lượng Huyền Linh cảnh sơ kỳ của Lâm Lạc lại há có thể gây ra chút bọt nước?

Không có biện pháp, ở trong hoàn cảnh đặc thù này, Băng Viên trên thực tế đã dựng ở thế bất bại rồi!

- Người, các người đều phải chết!

Băng Viên đột nhiên miệng phun tiếng người, tuy thanh âm cũng không rõ ràng lắm, nhưng cũng đủ làm cho người nghe được rõ ràng ý tứ trong đó.

Linh Cảnh hung thú vốn là linh trí mở rộng, có thể nghe hiểu tiếng người, miệng phun tiếng người, chỉ là bọn nó có nguyện ý học hay không mà thôi. Trước kia Băng Viên một mực mai phục âm thầm đánh lén, lại ở trong nham thạch nóng chảy ẩn núp vài ngày, tự nhiên đối với nhân ngữ sẽ không lạ lẫm, miễn cưỡng có thể mở miệng nói chuyện.

Thanh âm khàn khàn ở trong động đá quanh quần, trong lòng của mỗi người đều nổi lên bất an mãnh liệt.

Truyền thuyết Băng Viên ăn vào Băng Linh Chi có thể từ Không Linh cảnh trực tiếp tăng lên tới Huyền Linh cảnh, mà bản thân đầu Băng Viên này là Huyền Linh cảnh, nếu ăn vào Băng Linh Chi cũng có thể thăng liên hai cấp mà nói, cái kia chính là tồn tại bước thứ tư khủng bố, những lời này thật đúng là không phải uy hiếp!

Dùng hung thú có thù tất báo, bọn hắn xâm nhập lãnh địa của nó, lại muốn đạt Băng Linh Chi, một khi đầu Băng Viên này ở vào địa cường thế vị, cái kia tất nhiên nó sẽ tàn sát mọi người !

Đây là một vấn đề không thể không khiến mọi người coi trọng, chỉ cần Băng Viên chui vào bên trong dung nham, ai có thể truy bắt nó?

Hiện tại, là lúc mọi người cân nhắc rút lui! Nếu không đầu hung thú này tiêu hóa Băng Linh Chi xong, nếu như có thể tiến vào bước thứ tư mà nói, vậy tất cả mọi người ở đây chỉ có một con đường chết, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có!

Trong nội tâm dù không cam lòng thế nào cũng không có dùng, sự thật bày ở trước mặt!

Oành!

Sau khi Băng Viên phát ra câu ngoan thoại kia, một cái tiềm thân liền chui vào nham thạch nóng chảy, ở bên trong hỏa diễm quay cuồng, lập tức biến mất vô tung. Dùng cái Hỏa Diễm Lĩnh vực tự nhiên hình thành này, thần thức của mọi người căn bản thẩm thấu vào không được, hoàn toàn không biết đầu hung thú này đến tột cùng là lặn xuống bao xa, hay là y nguyên ở dưới đáy dung nham.

- Đi!

Sở Biên Độ ngược lại là quả quyết, biết rõ chuyện không thể làm, lập tức vung tay lên, mang theo mấy người gia tộc nhanh chóng rời đi. Mà tam phương thế lực khác cũng lắc đầu, nhao nhao quay đầu rời đi.

Lúc tiến vào tuy nói tới nói lui chừng hai mươi ngày, nhưng lúc rời đi bởi vì đối với tất cả lối rẽ đã rõ như lòng bàn tay, gần kề một ngày sau bọn hắn liền ra khỏi sơn động, đi tới trong đồng tuyết mênh mông.

Bạch, Triệu, Sở Tam gia là tất cả hướng về một phương hướng rời đi, Hàn Quang Đào đem ánh mắt nhìn về phía Lâm Lạc nói:

- Tiểu bối, đem Tử đỉnh kia giao cho lão phu, lão phu có thể cho ngươi 100 khối linh thạch!

Mặc dù hắn đối với Tử đỉnh nổi lên muốn đạt được chi tâm! Tuy Tử đỉnh căn bản không có uy năng chấn động như linh khí, nhưng có thể chống cự uy năng của lĩnh vực ít nhất bước thứ năm, cái này đã làm cho hắn mặt dày xuất thủ!

Đương nhiên, lĩnh vực tự nhiên không thể cùng lĩnh vực của võ giả đánh đồng, dù cho có Tử đỉnh bảo hộ Lâm Lạc cũng không thể có thể đi vào bên trong dung nham tiến hành trực tiếp đối kháng!

100 khối linh thạch đã muốn đổi Tử đỉnh? Trong nội tâm Lâm Lạc cười lạnh, Tử đỉnh tuyệt không phải linh khí đơn giản như vậy, có thể là Thần khí tổn hại, đừng nói 100 khối hạ phẩm linh thạch, dù là một trăm triệu khối cực phẩm linh thạch, Lâm Lạc lấy tới lại có làm được cái gì?

Hỗn Độn Dung Lô phải phối hợp Tử đỉnh mới có thể vận chuyển, hắn có diên mới đem Tử đỉnh để cho người khác!

- Tử đỉnh chính là tổ truyền chi vật của Lâm gia, xin thứ cho vãn bối không cách nào nhường cho!

Lâm Lạc ôm lấy xin lỗi, tràn ngập áy náy nói, biểu lộ rất là bất đắc dĩ.

Hàn Quang Đào đung phải một cái đỉnh nhuễn, trong nội tâm tự nhiên cực độ khó chịu! Nếu như không có ba người Lữ gia ở đây, hắn sẽ không ngại trực tiếp làm thịt Lâm Lạc đoạt lấy Tử đỉnh. Nhưng có ba người ở đây, trừ khi Hàn gia ý định cùng Lữ gia công nhiên quyết liệt, hắn tự nhiên không có khả năng ra tay.

Hắn nặng nề hừ một tiếng, ngay cả cùng Lữ gia cùng một chỗ trở về cũng không muốn, trực tiếp thò tay nắm Hàn Triết Thao, thân hình bay lên không, lập tức biến mất vô tung.

- Ha ha ha!

Lữ gia hai vị đại lão không che dấu chút nào cười ha hả, tựa hồ phi thường hưởng thụ Hàn Quang Đào vấp phải trắc trở. Hai người cũng thò tay phát một cái nói:

- Chúng ta cũng cần phải trở về!

Bọn hần ly khai sơn cốc, Lâm Lạc liền hướng Lữ Nguyệt Đồng nói:

- Ta còn không có được chứng kiến phong mạo Đông châu, hướng ngươi xin nghỉ vài ngày, đi khắp nơi nhìn một chút!

Lữ Nguyệt Đồng cũng không nghi ngờ gì, nghĩ nghĩ liền đáp ứng xuống, chỉ bảo hần cẩn thận một chút. Nhưng nữ bạo long cho dù miệng ra quan tâm cũng không ôn nhu chút nào, ở trên vai Lâm Lạc nặng nề vỗ một cái, thiếu chút nữa đem xương vai của hần vỗ gãy rời, để cho Lâm Lạc cực độ hoài nghi nàng là cố ý!

Nhưng dầu gì cũng đã nhận được tự do một mình hành động, Lâm Lạc giả thoảng chờ đợi hai ngày, sau đó đi quanh cả một vòng mới một lần nữa về tới sơn cốc. Chỉ là còn không có vào sơn động, liền thấy lôi vân quay cuồng, một đầu linh vượn màu trắng cũng bắn thẳng đến bầu trời, đưa tới tia chớp tung hoành.

Đây là đầu Băng Viên kia độ kiếp!

Tịch Linh cảnh!

Lâm Lạc ngược lại hít một hơi khí lạnh, không hổ là thiên địa kỳ thú, cái tốc độ tu vi tăng lên này khủng bố đến dọa người, ngắn ngủn ba ngày thời gian đã đột phá Huyền Linh cảnh, thẳng tiến Tịch Linh cảnh, đưa tới đạo lôi kiếp thứ hai, một lần này đi qua liền chân chính là tồn tại Tịch Linh cảnh khủng bố!

610. Chương 610: Cột Đá Màu Đen. (2)

Đến lúc đó, dù cho có Tử đỉnh tương hộ cũng có thể lật tay trấn giết Lâm Lạc!

Lâm Lạc nào còn dám có chút chần chờ, vội vàng một đầu chui vào trong sơn động, ẩn ẩn cảm giác được đầu hung thú kia còn đối với hần đảo qua một ánh mắt sát khí mười phần!

Cách làm an toàn nhất dĩ nhiên là quay đầu ly khai, lôi kiếp sẽ tiếp tục nửa canh giờ, chút thời gian này đã đầy đủ cho Lâm Lạc chạy ra thật xa, dù cho Băng Viên đạt tới bước thứ tư thì như thế nào, mỗi gia tộc không sai biệt lắm đều có lão tổ bước thứ tư tọa trấn, nó cũng không có thể hoành hành không sợ!

Nhưng cầu phú quý trong nguy hiểm, phong hiểm vĩnh viễn cùng thu hoạch luôn có quan hệ trực tiếp, không có tinh thần mạo hiểm mà nói, vậy hắc cần gì phải đến Đông châu? Ở Nam Châu Lâm Lạc cơ hồ là vô địch rồi, không phải là vì trở nên càng mạnh hơn nữa sao?

Hiện tại cơ hội ở ngay trước mắt, hắc cần bản không có khả năng buông tha cho!

Một đường đi vội, Lâm Lạc nhanh như điện chớp, muốn ở trong thời gian Băng Viên độ kiếp bắt được cột đá màu đen kia, hơn nữa an toàn ly khai, đó cần bản là chuyện không thể nào! Vậy hắc liền chỉ có thể ở trước lúc Băng Viên đuổi theo bắt được cột đá màu đen, lại lợi dụng thông đạo phức tạp trong sơn động này, cùng Băng Viên chơi trốn tìm!

Trước kia là hắc chưa quen thuộc kết cấu trong sơn động mới có thể bị Băng Viên nhiều lần đánh lén, hiện tại hắc đã không sai biệt lắm như lòng bàn tay, hoàn toàn có tư cách chơi trốn tìm.

Băng Viên là thiên địa thần thú, dẫn phát lôi kiếp cũng khủng bố hơn võ giả Tịch Linh kiếp tầm thường, thanh thế to lớn, dù cho Lâm Lạc ở trong sơn động cũng có thể nghe rõ ràng. Sau nửa canh giờ, chỉ nghe một tiếng vượn gầm kinh thiên động địa, hết thảy quy về yên tĩnh.

Lâm Lạc biết rõ, Băng Viên đã thành công vượt qua lôi kiếp, kế tiếp là thời điểm nguy hiểm nhất của hắc rồi!

Ưu thế của hắc ở chỗ, dù cho Băng Viên biết rõ hắc tiến nhập sơn động, nhưng lại không biết hắc đến tới cùng muốn đi đâu! Mà sơn động rắc rối phức tạp, cho dù Băng Viên đạt tới bước thứ tư cũng không có thể ở trong thời gian ngắn tìm được hắc.

Ôi...

Đột nhiên, trong động quanh quẩn tiếng thú ngâm đĩnh tai nhức óc, một cây băng trụ trên đỉnh lạnh rung rơi xuống.

Lâm Lạc cười cười, đầu hung thú kia đang hướng hắc khiêu khích, mà cái này cũng đại biểu Băng Viên cần bản không biết chỗ ở của hắc, nếu không trực tiếp xông lại, cần bản không cần phải dùng tiếng hô khiêu chiến!

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ!

Một ngày sau, Lâm Lạc lần nữa đi tới trong động đá, tế ra Tử đỉnh trực tiếp bay vọt đến cột đá màu đen, hai tay bắt lấy cột đá nhấc lên, ở bên trong lực lượng bạo tuôn ra, ngành sanh đem gốc cây cột đá từ trong dung nham nhấc lên!

Bành! Bành! Bành!

Cái này thật đúng là chọc lật ra tổ ong vò vẽ, dòng nham thạch lao nhanh bạo tuôn, giống như long giang trở mình, thanh thế mênh mông cuộn cuộn!

Lâm Lạc liền tranh thủ mau chóng thu cột đá vào trong Tử đỉnh, thân hình đảo ngược, vội vàng bay ngược ra ngoài.

Bành!

Dung nham tuôn ra, giống như suối phun không thể vãn hồi, nhanh chóng hướng tứ phía lan tràn, giống như sông lớn thiếu đê, lật qua đầu sóng màu đỏ sậm hướng Lâm Lạc mau chóng đuổi đi.

Cột đá kia giống như là Định Hải thần châm, sau khi bị Lâm Lạc nhổ đi, dòng nham thạch vốn là gió êm sóng lặng rốt cục đã bắt đầu bạo động.

- Ôi Ôi...

Băng Viên thét dài cũng lập tức vang lên, hiển nhiên đầu hung thú này cũng phát hiện động tĩnh, đã biết chỗ của Lâm Lạc!

Thời gian cho Lâm Lạc không nhiều lắm rồi!

Vừa ly khai sơn động, hấn lập tức hướng ra phía ngoài tháo chạy, sau lưng trào lên nham thạch nóng chảy cần bản không phải vấn đề, mấu chốt là đầu hung thú kia lúc nào sẽ tìm được hấn!

Hấn không biết Băng Viên có thể từ nơi nào xông lại, mà Băng Viên cũng không có thể biết hấn từ nơi này chạy đi, đây là ưu thế của Lâm Lạc!

Nhưng cũng không biết là thật trùng hợp hay là như thế nào, sau nửa canh giờ, thân hình phi nước đại của Lâm Lạc mạnh mẽ ngừng lại, bởi vì ở trước mặt của hấn, xuất hiện một Viên hầu toàn thân tuyết trắng, nhìn hấn nhếch miệng gào thét!

Bất quá, đầu khỉ trắng dưới mắt này lại có hơn một trượng cao, dù cho sơn động này rộng rãi, vẫn dễ cho nó uốn lượn lấy thân thể, có chút cảm giác bị kẹt. Tuy khác biệt phi thường đại, nhưng Lâm Lạc có thể xác định cái này là đầu Băng Viên nguyên lai kia!

Trưởng thành!

Đầu Băng Viên kia ăn cũng tiêu hóa chỗ tốt của Băng Linh Chi, chẳng những cảnh giới tăng lên tới Tịch Linh cảnh, cái đầu cũng phóng đại! Duy nhất không có biến hóa đúng là cặp hoả nhãn kim tinh tràn ngập dã tính kia, đối với Lâm Lạc phát ra sát khí lạnh lẽo!

Trượt!

Lâm Lạc bước chân xoay chuyển, lập tức chạy đi, chỗ tốt lớn nhất của sơn động này là có vô số lối đi, cơ bản không có tử lộ, chạy chỗ nào đều có thể thoát đi ra ngoài.

- Chết!

Băng Viên nhổ ra một câu tiếng người, khàn khàn lại như cổ chung vang lên, thẳng chấn nhân tâm, xem chút nữa làm cho Lâm Lạc trực tiếp ngất đi. Nó vẫy tay, một mảnh linh vực băng cùng hỏa đan vào thành linh xuất hiện, hướng về Lâm Lạc cuồng quyển mà đi.

Lâm Lạc nào có nửa điểm do dự, vội vàng té ra Tử đỉnh, nhanh chóng chạy như điên.

Bành!

Linh vực va chạm tới, Lâm Lạc như bị cự chùy oanh kích, “Oa” thoáng một phát nhổ ra một ngụm máu tươi, nhưng bên trong tử khí lưu chuyển, liền đem băng cùng hỏa toàn bộ ngăn cách ở bên ngoài, không có trực tiếp đuổi giết Lâm Lạc!

- Trốn... không được!

Băng Viên nói chuyện còn không phải rất trôi chảy, hai tay nó chống đỡ lấy, hướng Lâm Lạc đuổi tới.

Nhưng sơn động quá chật, trước kia thân hình nó nhỏ nhắn có thể linh động tự nhiên, nhưng đến thời điểm này lại giống như muốn đem một cái chân to nhét vào giày nhỏ, cái kia là bức nào gian nan? Nếu là địa phương khác cũng được rồi, dùng thực lực bước thứ tư hiện tại của nó, hoàn toàn có thể bỏ qua chướng ngại cứng ngạnh tiến lên, cần bản không hình thành nửa điểm ngăn cản, nhưng núi đá ở đây lại cứng rắn thần kỳ, lại khiến nó gặp ghềnh, tốc độ đại giảm.

Bởi như vậy, nó cho dù là tồn tại bước thứ tư cũng không có ưu thế quá lớn, cũng không có so với Lâm Lạc nhanh hơn bao nhiêu, đúng là không có thể như trong dự liệu hai ba lần lên xuống liền đuổi theo.

Lâm Lạc đoạt mệnh mà trốn, sau khi chuyển qua một chỗ ngoặt, hấn lựa chọn một thông đạo càng thêm hẹp hòi.

Bành!

Sau lưng truyền đến một tiếng trầm đục, chỉ thấy thân thể khổng lồ của Băng Viên kia bị ngạnh sanh kẹt ở trong vách động, khiến nó phát ra gầm rú phẫn nộ, nhưng lại không thể không lui ra ngoài, đối với bóng lưng của Lâm Lạc phát ra hô hấp ô ô, đột nhiên quay đầu, tìm con đường khác đi chặn đường Lâm Lạc.

Luận tốc độ tuyệt đối, vậy khẳng định là Băng Viên chiếm ưu thế, nó vốn là dùng linh động trừ danh, nhưng bây giờ bởi vì hoàn cảnh đặc thù khiến cho tốc độ này cần bản phát huy không được, chỉ có thể không ngừng chuyển qua đường vòng tiến hành chặn đường.

611. Chương 611: Đào Thoát. (1)

Trước đó, là nó lợi dụng ưu thế thể hình mà không ngừng đánh lên Lâm Lạc và những người khác, nhưng ba mươi năm phong thủy luân chuyển, hiện tại thực lực của nó tăng lên tới trình độ Lâm Lạc căn bản không cách nào chính diện chống đỡ, nhưng hết lần này tới lần khác hình thể đã thành vương vưu cực lớn, không cách nào ở trong đó quần nhau tự nhiên!

Lâm Lạc ở trong sơn động này cùng đầu Băng Viên đấu trí so dũa khí, chỉ có đem nó hoàn toàn thoát khỏi sau mới có thể ly cốc mà đi, nếu không rất có khả năng lại bị đuổi kịp, vậy thì không ổn rồi!

Sau khi Băng Viên ăn Băng Linh Chi, chẳng những tu vi bạo tăng, cái đầu tăng trưởng, ngay cả tâm trí cũng triệt để thành thực, ý vào so với Lâm Lạc còn xa xa muốn quen thuộc kết cấu cái sơn động này, mấy lần đều có thể biết trước, sớm đi cản đường hắn !

Nếu không phải Lâm Lạc một mực thập phần cẩn thận, thật là có khả năng một đầu đụng vào trong ngực của nó, nhiều lần khó khăn trắc trở mới thoát ra tìm đường sống, lại khó tránh khỏi khiến cho vết thương chổng chất, ngay cả ba giọt Tử Huyết trong trái tim cũng phải sử dụng .

Từ khi hắn tiến vào Linh Cảnh, tần suất sử dụng Tử Huyết liền tăng gấp ngửa xuống, bởi vì võ giả có được linh vực, từ trên lý luận mà nói là bất tử bất diệt, nhưng nếu bị công kích có chứa linh vực, cái kia phải đem linh vực dị chủng bài xích đi ra trước, võ giả cùng với thường nhân đồng dạng có thể bị thương, sẽ chết!

Tử Huyết có thể phát ra sinh mệnh chi nguyên, đối với khu trục linh vực dị chủng có hiệu quả rất tốt, đáng tiếc chính là số lượng thật sự quá ít, chỉ có ba giọt!

Nhưng Lâm Lạc rất nhanh liền phát hiện không đúng, con đường sơn động này hết sức phức tạp, hắn ba phen mấy bận cải biến lựa chọn của mình, ví dụ như có đôi khi tuyển lối rẽ thứ nhất, có đôi khi tuyển thứ năm, thứ chín, cho dù chặn đường hắn, nhưng ngay cả chính bản thân hắn cũng không thể đoán trước hắn có thể đi ra địa phương nào a!

Hiện tại xác thực Băng Viên càng thêm thông minh, nhưng cái đó và trí tuệ không quan hệ, mà là vấn đề tùy cơ hội lựa chọn!

Khứu giác!

Dã thú có được khứu giác cùng thị lực siêu nhân loại, trong sơn động tuy thị lực không có gì dùng, nhưng khứu giác lại có thể bỏ qua địa hình! Đối với một đầu hung thú có được khứu giác nhạy cảm mà nói, bằng vào mũi của Lâm Lạc có thể ở trong đầu hình thành một hình nổi!

Có phải hay không thử một chút liền biết!

Lâm Lạc mở ra linh vực, đem chính mình hoàn toàn bao khóa đi vào, không may mắn tràn ra mùi cơ thể nữa.

Quả nhiên, nửa ngày sau, chỉ nghe một tiếng vượn gầm phần nộ truyền đến, hiển nhiên đầu Băng Viên kia phát hiện mất dấu mục tiêu, nổi giận tới cực điểm!

Lâm Lạc mỉm cười, cái này rồi đi không giống với tiến vào. Lúc tiến vào mục tiêu của hắn chỉ có một, cái kia chính là cột đá màu đen trong lòng đất, nhưng ly khai mà nói, cái đường ra này có thể nhiều hơn, giống như tổ ong, không ít hơn mười thông lộ có thể ly khai sơn cốc.

Nhắc tới sơn cốc xác thực không lớn, nhưng từ góc nào vụng trộm lặn ra, cũng không có điểm cao nào có thể nhìn được toàn cục.

Nếu như là một phương thể lực gia tộc, thế thì có thể ở từng lối ra an bài người trông coi, nhưng Băng Viên là một tướng quân không lính, tuyệt đối là không có biện pháp!

Tuy còn không có ly khai sơn cốc, nhưng hệ số an toàn của Lâm Lạc lại tăng gấp đôi, kế tiếp trừ khi hắn không may tới cực điểm, cùng Băng Viên lựa chọn cùng một cửa ra, nếu không liền có thể an toàn ly khai nơi này.

Sẽ không có hỏng hóc như vậy a?

Hơn nửa ngày sau, trước mắt Lâm Lạc xuất hiện một quang điểm, sau đó nhanh chóng biến lớn, tuyết trắng đã có thể đập vào mi mắt. Hắn chậm dần bước chân, đem Tử đỉnh tế lên đỉnh đầu, cẩn thận từng li từng tí đi ra ngoài, chỉ thấy một mảnh băng thiên tuyết địa, tạm thời nhìn không tới Băng Viên.

Chạy!

Hắn kề sát đất bay thấp xuống, XÍU...UU! thoáng một phát lướt gấp đi ra ngoài, rất nhanh rời đi phạm vi sơn cốc, nhiệt độ nhanh chóng giảm lại, mà tâm tình của hắn cũng rốt cục buông xuống.

- Ngang...

Sau nửa canh giờ, phía sau xa xôi truyền đến một tiếng thú ngâm vô cùng phần nộ, hiển nhiên đầu Băng Viên kia cũng ý thức được bị Lâm Lạc chạy thoát, nhin không được nổi giận gầm lên một tiếng, phát tiết lửa giận của nó.

Nó ăn Băng Linh Chi tu vi bạo tăng, nguyên lai tưởng rằng có thể đơn giản diệt sát Lâm Lạc, dùng tiêu hận sỉ nhục lúc trước bị Lâm Lạc ba phen mấy bận đánh lui, không nghĩ tới y nguyên vẫn cho Lâm Lạc chạy thoát, thậm chí còn đem dung nham nơi ở của nó tán loạn !

Tuy nó là Thủy, Hỏa song thuộc tính, vô luận là băng thiên tuyết địa hay là dòng nham thạch cuộn cuộn đều có thể thích ứng, nhưng bản thân cái này là có xung đột đấy, dòng nham thạch dưới mặt đất dừng mãnh tiến ra, toàn bộ băng Nguyên cốc tất nhiên sẽ trở thành lịch sử!

Mà không có cột đá màu đen trấn áp, chỗ Địa Hỏa kia cũng sẽ mãnh liệt bộc phát, sau khi năng lượng phát tiết sẽ lâm vào kỳ trầm lắng dài đến trăm triệu năm!

Nói cách khác, hoàn cảnh kỳ hàn kỳ nhiệt đã bị mất, nó phải một lần nữa tìm địa phương cùng loại ! Nhưng sơn cốc giống như vậy không biết phải bao nhiêu vạn năm mới có thể hình thành, dễ tìm như vậy hay sao?

Nó là Linh giả bước thứ tư đúng vậy, nhưng ở Đông châu, cao thủ bước thứ năm, bước thứ sáu muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, đã đi ra sơn cốc này, nó cũng không cường đại hơn Lâm Lạc bao nhiêu! Bởi vậy, nó phần uất cũng có thể nghĩ rồi.

Nhưng mà Lâm Lạc cũng không có tâm tư đi quan tâm cảm thụ của nó, bị đầu ác vụ này nhiều lần đánh lén, cuối cùng lại bị xếp đặt một đao, Lâm Lạc cũng cực kỳ khó chịu, vậy cũng là nhờ ra một ngụm ác khí rồi.

Hắn cũng không có vội vã trở lại Lữ thành, dù sao Lữ Nguyệt Đồng cho hắn mười ngày nghỉ, trước tiên tìm một nơi hoang dã yên lặng, chui vào bên trong một gốc cây chết héo, Lâm Lạc lấy ra cột đá màu đen kia bắt đầu luyện hóa.

Cột đá tràn ngập Hỏa tinh hoa này nhất định là tài liệu luyện khí phi thường trân quý, đáng tiếc Lâm Lạc cũng không có các loại tư liệu như Thượng phẩm chế khí phổ, đối với tài liệu Linh Cảnh cấp đều không có hiểu rõ gì.

Nhưng có biết là tài liệu gì hay không với hắn mà nói cũng không có ảnh hưởng, bởi vì hắn tuyệt sẽ không dùng những thiên tài địa bảo này đi luyện chế linh khí, tự nhiên là trực tiếp lấy ra luyện hóa, hình thành lực lượng của bản thân hắn .

Hỗn Độn Dung Lô mở ra, ý thức của Lâm Lạc tiến nhập trạng thái phong bế, toàn tâm toàn lực luyện hóa thiên địa kỳ trần.

Từ khi Hỏa hệ công pháp của hắn tiến vào Linh Cảnh, cùng với Lăng Kinh Hồng song tu rất lâu mới có chút tăng trưởng, cái đó và linh căn thấp kém của hắn có quan hệ trực tiếp, từ điểm đó mà nói, không có Hỗn Độn Dung Lô, Hành linh căn kỳ của Lâm Lạc Ngũ chỉ là phế vật, chỉ có thể dùng tia chớp ẩn kỵ chuyên tu Lôi hệ rồi.

612. Chương 612: Đào Thoát. (2)

Bạch Hoán Phong đã từng nói qua, có được Ngũ Hành linh căn hoặc là thiên tài hoặc là ngu ngốc, không có con đường thứ ba. Cái này quả thật có chút đạo lý, nếu như không có Hỗn Độn Dung Lô luyện hóa Ngũ Hành tinh hoa mà nói, Lâm Lạc đến thời điểm này còn có thể đột phá Tiên Thiên hay không cũng là vấn đề lớn!

Nhưng sự tình trên thế giới không có nếu như, Lâm Lạc đã chạy tới một bước này, cái kia chỉ có thể nhìn về phía trước! Hắn không biết đây là lão thiên gia ban cho hắn lễ vật, hay là bản thân mình phúc duyên thâm hậu, nhưng đã nhận được Tử đỉnh, hắn cũng sẽ không biết lo được lo mất, một võ giả không có tín niệm kiên định thì như thế nào có thể kiên quyết tiến thủ?

Rút lấy Hỏa diễm tinh hoa cường đại trong hắc trụ, Hỏa hệ công pháp của Lâm Lạc cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Bất quá nửa canh giờ, khiếu huyết thứ nhất trong hỏa hạch đã hoàn toàn hình thành, cùng lõi hạch, một hạch hình thành xu thế chân vạc, mà thủy, thổ, kim ba hạch thì lộ ra nhỏ bé ảm đạm nhiều lắm.

Một lúc lâu sau, khiếu huyết thứ hai trong hỏa hạch cũng nhanh chóng lớn mạnh, lần nữa đạt đến trình độ hoàn mỹ.

Thứ ba, thứ tư, thứ năm... thời gian lặng yên trôi qua, mười tám ngày sau, ba mươi sáu khiếu huyết trong hỏa hạch toàn bộ hình thành, Hỏa hệ công pháp tiến vào Không Linh cảnh đỉnh phong.

Bắt đầu trùng kích Huyền Linh cảnh!

Đối với Lâm Lạc mà nói, linh ngộ cảnh giới là đơn giản nhất, đặc biệt là Hỏa hệ công pháp, hắn mấy năm trước từ trên người Hỏa Diễm cự nhân đã nhận được hai luồng Lam hỏa, trong đó ẩn chứa ý thức của Hỏa Diễm cự nhân từ lúc vẫn là một đoàn hỏa diễm, trải qua trăm triệu năm chậm rãi hình thành lạc ấn, đối với bản chất của hỏa thậm chí đã đạt đến độ cao Chủ Linh cảnh!

Bình cảnh Huyền Linh cảnh này đối với hắn mà nói hoàn toàn không tồn tại, chỉ là thân thể run lên, lực lượng khổng lồ rót vào, hắn lập tức đột phá.

Oanh!

Đại địa sấm sét, Huyền Linh kiếp đúng hạn đi tới!

Đây là một bữa tiệc lớn ah! Lâm Lạc liếm liếm đầu lưỡi, có một loại cảm giác đói bụng ba ngày ba đêm, tiện tay đem cột đá còn không có luyện hóa hết ném vào Tử đỉnh, phi thân nghênh hướng lên bầu trời đang nhanh chóng hình thành lõi vân.

Loảng xoảng!

Tia chớp đánh xuống, Lâm Lạc mở ra Thiểm Điện lĩnh vực tới đối chọi gay gắt, ẩn kỹ tia chớp ở mắt cá chân thì bắt đầu điên cuồng hấp thụ lấy lõi điện chi lực.

Khiếu huyết trong lõi hạch cũng đang nhanh chóng lớn mạnh, một khóa lại một khóa rực điện quán quanh, lõi hạch hoàn mỹ theo thứ tự hình thành, sau khi lõi kiếp chấm dứt, lõi hệ công pháp cũng tu đầy Huyền Linh cảnh mười bốn khiếu huyết, tiến nhập Huyền Linh cảnh trung kỳ!

Linh Cảnh mỗi tầng dùng mười hai khiếu huyết làm một tiểu cảnh giới, mà thứ ba mươi sáu khiếu huyết là đỉnh phong, ở giữa tiểu cảnh giới chênh lệch ngược lại không phải rất lớn, nhưng hậu kỳ cùng đỉnh phong lại là một cái hào rộng rất khó vượt qua, ba mươi sáu đại biểu cho số lượng tiểu chu thiên, một tuần hoàn hoàn mỹ.

Sau khi vượt qua lõi kiếp, Lâm Lạc một lần nữa trở lại trong thân cây, tiếp tục luyện hóa cột đá màu đen kia.

Viên hỏa hạch thứ nhất của Huyền Linh cảnh lặng yên lớn mạnh, sau đó là viên thứ hai, viên thứ ba, chỉ cần có lực lượng liên tục không ngừng cung cấp, cái tốc độ tinh tiến này tự nhiên cũng nhanh đến kinh người.

Ba mươi lăm, ba mươi sáu!

Trong cột đá màu đen này ẩn chứa hỏa diễm tinh hoa quá kinh khủng, trực tiếp để Lâm Lạc từ Không Linh cảnh sơ kỳ tăng lên tới Huyền Linh cảnh đỉnh phong, đáng tiếc, vẫn là kém một đường như vậy, không cách nào một hơi phá tan Huyền Linh cảnh!

Nhưng Lâm Lạc cũng không có cái gì chưa đủ, hẳn hiện tại có tam hệ công pháp tiến vào Huyền Linh cảnh, Hỏa hệ công pháp càng là thăng đến đỉnh phong, thực lực tự nhiên tăng vọt! Ở thế giới tràn ngập giết chóc, cướp đoạt này, thực lực càng cường đại càng làm cho người an tâm.

Từ trong cây khô đi ra, Lâm Lạc nhìn xem cây đại thụ sinh cơ sắp khô kiệt này, không khỏi cười cười nói:

- Thụ huynh, mấy ngày trước nhờ ngươi che gió che mưa, coi như là một hồi duyên phận, nho nhỏ đáp lễ, không thành kính ý!

Hắn đem một ít Mộc bản nguyên chi lực của mình đánh vào bên trong cây khô, kỳ tích xuất hiện, gốc cây già này lập tức đâm chồi nảy lộc, chỉ mười mấy cái thời gian hô hấp, từ cây khô trụi lủi biến thành Thương Thiên đại thụ.

Gió nhẹ lướt qua, lá cây lay động, phát ra thanh âm ào ào xôn xao, phảng phất hướng Lâm Lạc cảm tạ.

- Ha ha ha!

Lâm Lạc cười to, vốn là tâm tình rất tốt trở nên càng thêm sung sướng. Có đôi khi, không chỉ là thực lực tăng trưởng có thể cho người vui vẻ, làm một chuyện tốt đồng dạng có thể.

Hắn phi thân lên, hướng phương hướng Lữ thành tiến đến.

Tuy Linh Cảnh võ giả có thể phi hành ở vạn trượng không trung, nhưng tuyệt không có người nào ăn no rồi việc làm như vậy!

Bởi vì bay càng cao, phụ tải đối với võ giả cũng càng lớn. Nam Châu linh khí khô kiệt, lực lượng hồi phục cũng là vấn đề lớn, Linh Cảnh chí cường giả trừ khi vì nhiếp địch, hoặc là có việc gấp, bình thường là chọn dùng phương thức nhảy lên tiến đến, dù sao tốc độ cũng sẽ không chậm, phi hành chỉ có ở chỗ địa hình có chướng ngại mới có ưu thế.

Tại Đông châu, linh khí đã trở thành nhân tố không cần cân nhắc, nhưng Đông châu cao thủ nhiều như mây, sự tình giết người cướp của chỗ nào cũng có, ai dám đem lực lượng của mình hao tổn mất, không sợ nửa đường bị người cướp giết sao?

Bởi vậy, cho dù ở Đông châu cũng không có tên ngốc nào bay lên vạn trượng không trung, tối đa cách mặt đất trăm trượng, không bị núi đá ngăn cản là được, bình thường còn là dán mặt đất thấp lướt, đây là tiết kiệm lực lượng nhất đấy.

Đương nhiên nếu có thể có đạo cụ vũ không phi hành, vậy thì không sao cả rồi, chỉ cần có linh thạch, tùy tiện bay cao bao nhiêu đều được. Ví dụ như Lâm Lạc mới vừa vào Huyền Linh cảnh độ kiếp, chiếc thuyền rồng đi ngang qua hắn kia, chỉ là lúc ấy Lâm Lạc toàn tâm toàn ý độ kiếp không có thấy mà thôi.

Lâm Lạc cũng chọn dùng cách làm của tuyệt đại đa số người, kê sát đất thấp lướt, dưới chân chỉ là bay lên không cao hơn một trượng, để trạng thái của mình thời khắc bảo trì tốt nhất! Ở Đông châu, trừ khi là ở trong phạm vi thể lực của mình, bằng không thì mặc cho ai đều phải cẩn thận từng li từng tí, bằng không thì dẫn đến u mê chết ở trong tay người khác, vậy thì thật là không chỗ kêu oan ah!

Bất quá, oan là không có người hô, nhưng Lâm Lạc lại đột nhiên nghe được có người kêu cứu mạng!

- Cứu mạng...

Một nữ nhân tóc tai bù xù từ trong một mảnh rừng rậm chạy vội ra, gió nhẹ thổi qua, thổi bay mái tóc rối bời của nàng, hiện ra một khuôn mặt tuyết trắng, xinh đẹp vô cùng, nhưng lúc này lại tràn đầy kinh hoàng, lại càng làm cho nàng lộ ra sở sở động lòng người, làm người thương tiếc.

- Tiểu mỹ nhân, ngoan ngoãn cùng đại gia đến khoái hoạt a!

Một tiếng cười quái dị vang lên, một dây thừng đen nhánh cũng đột nhiên từ trong rừng bắn ra, giống như linh xà giãy dụa, BA~ thoáng một phát quần đến trên lưng mỹ nữ.

613. Chương 613: Bẫy Rập Ngụ Xuân Nhất. (1)

Mỹ nữ kia lập tức lão đảo ngã nhào trên đất, bị trường tiên cứng ngạnh dắt lấy kéo về phía trong rừng cây, trong rừng rậm cũng vang lên tiếng cười “Hắc hắc hắc” âm thầm.

- Cứu... cứu ta!

Mỹ nữ kia cũng nhìn thấy Lâm Lạc, lập tức kêu lên, trong đôi mắt đẹp dịu dàng đã có châu quang, tràn đầy sợ hãi.

Ánh mắt Lâm Lạc sáng ngời, nhưng không phải nhìn xem mỹ nữ kia, mà là cây roi quần quít lấy nàng. Vốn là hắn không thêm để ý trò khôi hài này, nhưng bây giờ là cái biến chủ ý, bởi vì cây roi kia rõ ràng là một kiện linh khí, mặc dù không có kích hoạt khí linh, nhìn về phía trên bình thường vô cùng, nhưng lại há có thể dấu diếm được Hỗn Độn Dung Lô của Lâm Lạc?

Hắn ngừng lại, tiện tay một quyền oanh hướng trong rừng.

- Ô!

Tiếng rên rỉ truyền đến, người nọ trong rừng thấp giọng nói.

- Cao thủ!

Roi lập tức thu hồi, người nọ rõ ràng không dám chiến một trận, trực tiếp bỏ chạy, chỉ còn lại có gió nhẹ quét lá, không còn động tĩnh chút nào nữa.

- Đa tạ đại nhân cứu giúp!

Mỹ nữ kia từ trên mặt đất bò lên, phủi bụi trên người, hướng Lâm Lạc dịu dàng đi tới.

Khoan hãy nói, cái này thật đúng là vưu vật động lòng người, mắt hạnh hàm xuân, lông mày lá liễu tinh tế, lông mi thật dài, cặp môi đỏ mọng như liệt diễm, cổ trắng như ngọc, bộ ngực sữa đầy đặn cao cao nổi lên, eo nhỏ một nhúm, hai chân thon dài, váy dài dán thể đem bờ mông no đủ của nàng hoàn toàn phác họa đi ra, giống như một khỏa mặt đào chín mọng, lại rất vánh lên.

- Ôi!

Lúc đi đến bên người Lâm Lạc, nàng đột nhiên nghiêng một cái, tựa hồ bị trặc chân, một đầu gục vào trong ngực Lâm Lạc.

Tiện tay đem nàng chống đỡ, không có cho nàng quăng vào trong ngực của mình, Lâm Lạc không nói được lời nào, chỉ là giống như cười mà không phải cười nhìn xem nàng.

- Ta Bạch Ngọc Liên, xin hỏi tôn tính đại danh của đại nhân?

Nữ tử xinh đẹp này nũng nịu nói, tựa hồ rất ngưỡng mộ, trên gương mặt hiện lên hai luồng phấn hồng, càng tăng thêm vẻ vũ mị. Nhưng không đợi Lâm Lạc trả lời, nàng lại vỗ ngực nói ra:

- Ta không có gì hồi báo, chỉ có thể đem thân thể hiến cho đại nhân !

Bộ ngực cao ngất ở nàng vỗ nhẹ tạo nên sóng sữa mê người, lại phối hợp nàng lả bả nhẹ ngửa, chỉ sợ mười nam nhân có chín tên sẽ sắc tâm cuồng rực, đem nàng áp dưới thân thể cuồng dâm a .

Lâm Lạc không khỏi nở nụ cười nói:

- Ta đây cùng người trong rừng nọ có cái gì khác nhau sao?

Bạch Ngọc Liên thật không ngờ Lâm Lạc có thể nhảy ra một câu như vậy, hiện ra một tia kinh ngạc, nhưng mắt đẹp xoay chuyển, trên mặt liền hiện lên vẻ sùng kính nói:

- Làm sao có thể không có khác nhau! Ác nhân kia là muốn cưỡng chiếm ta, nhưng đại nhân... ta là cam tâm tình nguyện!

Nàng có chút cúi đầu, lộ ra bộ dáng vô cùng xấu hổ, một đoạn cổ trắng tuyết ngọc hoạt sắc sinh hương.

Lâm Lạc vươn tay nắm bắt cái cằm như ngọc của nàng nói:

- Người nguyện ý, nhưng ta không muốn!

- Đại nhân...

Bạch Ngọc Liên mặt nhăn dẹt, tựa hồ vô cùng ủy khuất.

- Chẳng lẽ ta lớn lên không đủ đẹp, đại nhân không để vào mắt sao?

- Sư tỷ, đừng có lại đóng kịch, tên này đã nhìn ra!

Hồng ảnh lóe lên, một mỹ nữ mặc váy màu đỏ đột nhiên từ trong rừng nhảy ra, đồng dạng xinh đẹp vô bì, dáng người vũ mị, đuôi lông mày khéo mắt lộ ra xuân ý nồng đậm.

Bạch Ngọc Liên cũng vũ mị cười cười, vốn là biểu lộ đáng thương kia lập tức thu vào, đối với Lâm Lạc từ trên xuống dưới dò xét nói:

- Người là làm sao thấy được?

Lâm Lạc lắc đầu nói:

- Ta xin các người có thể có chút đầu óc được không, nơi này hoang sơn dã lĩnh đấy, đột nhiên chạy đến một mỹ nhân gọi cứu mạng, điều này có thể không cho người sinh nghi sao? Còn nữa, mới vừa rồi là người giả bộ âm thanh nam nhân a?

Phía sau một câu là nói với mỹ nữ áo đỏ.

Áo đỏ mỹ nữ lập tức cười ha hả nói:

- Sư tỷ, ta liền nói người sẽ không thành công, nguyện đánh bạc chịu thua, đầu canh này là của ta!

Nàng quay đầu nhìn về phía Lâm Lạc.

- Đúng vậy, đúng là bốn đại gia!

Thời điểm nói đến câu này, thanh âm lập tức thô to, không nhìn thân hình mà nói, ai cũng cho rằng đây là một đại hán.

Kỳ thật cái sơ hở này Bạch Ngọc Liên cũng biết, nhưng nàng tự tin dùng dung mạo đáng người của nàng, nam nhân vừa nhìn thấy nàng liền trở thành công thú chỉ biết chảy nước miếng, cần gì bố cục chu đáo chặt chẽ?

Không nghĩ tới ý chí của Lâm Lạc kiên định như vậy, mỹ nhân kế căn bản không dùng được!

- Nam nhân như người quả thật là không có mấy?

Bạch Ngọc Liên nhìn xem Lâm Lạc, đuổi ra ngọc lưỡi đình hương màu hồng phấn, ở trên môi liếm lấy thoáng một phát, trong ánh mắt lộ ra chiếm hữu chí sắc mãnh liệt, tựa như Lâm Lạc thấy được Ngũ Hành tinh hoa vậy.

- Tiểu tử này dương khí sung túc, tiểu muội sẽ lưu cho sư tỷ một ngụm đấy!

Mỹ nữ áo đỏ kia khanh khách cười rộ lên.

- Không thể tưởng được lần này trên nửa đường bị Trương lão cầu gọi đến nghị sự, rõ ràng còn có thể gặp được chuyện tốt như vậy!

- Ít nhất một nửa!

Bạch Ngọc Liên cùng nàng cò kè mặc cả.

- Ta cho ngươi thêm ba khóa Diệu Hương đan!

Áo đỏ mỹ nữ do dự thoáng một phát nói:

- Năm khóa!

- Bốn khóa!

- Thành giao!

Hai nữ tựa hồ xem Lâm Lạc thành món ăn trong mâm, ở trước mặt hắn không e dè, tựa hồ đoán chừng cả hắn.

- Người tốt, ngươi cảm thấy ta đẹp, hay là sư tỷ ta đẹp?

Áo đỏ mỹ nữ tại nguyên chỗ xoay một vòng, làn váy bay lên như một đóa hoa hồng nở rộ, xác thực tươi đẹp như hoa xuân .

- Khanh khách sư muội, đừng lúc nào cũng cùng ta tranh giành!

Bạch Ngọc Liên ở bên cạnh dựa vào một tảng đá, trên váy treu chọc, lộ ra một ít đoạn đùi ngọc tuyết trắng, rồi lập tức rút trở về.

Loại động tác dục lộ còn che này kỳ thật hấp dẫn càng lớn, làm cho người ta hận không thể tiến lên đem váy của nàng cởi xuống để xem thông thấu.

Áo đỏ mỹ nữ không cam lòng, ở trước mặt Lâm Lạc nhảy lên một loại vũ đạo kỳ quái, đinh đinh đinh, thanh âm thanh thúy vang lên, nguyên lai chỗ mắt cá chân, cổ tay của nàng đều buộc lên một cái chuông đồng, theo nàng nhảy phát ra tiếng vang thanh thúy.

Vô số hoa tươi đỏ au trên mặt đất tách ra, mỹ nữ áo đỏ như hoa trung Tiên Tử, ở trong phiến hoa tươi huy vũ sinh tư, tràn đầy phong tình mê người. Mà hương khí như xạ, giống như can trường xuân dược, đủ để cho đạo đức quân tử lập tức biến thành mặt người dạ thú!

Đây là lĩnh vực của nàng!

Bất tri bất giác, nàng đã triển khai công kích, nhưng ý không ở tổn thương Lâm Lạc, mà là muốn mê loạn ý chí của hắn, thành tựu chuyện tốt!

Đã đến giờ phút này, nếu Lâm Lạc còn không biết hai người này đều là yêu nữ thái dương bổ âm vậy thì thực sự sống vô dụng rồi! Nhưng biết là một chuyện, có thể chống cự hay không lại là một chuyện, điều này hiển nhiên là bí thuật sư môn của các nàng, lĩnh vực kết hợp với Thiên ma huy vũ, cho dù là Linh Cảnh chí cường giả cũng rất khó ngăn cản!

614. Chương 614: Bẫy Rập Ngu Xuân Nhất. (2)

Áo đỏ mỹ nữ hiển nhiên đối với cái này cũng rất có lòng tin, nhận định “Hoặc tâm ma vũ” này vừa ra, Lâm Lạc nhất định dục hỏa như lửa đốt, nàng giẫm bộ pháp nhẹ nhàng uyển chuyển đi về hướng Lâm Lạc, một bên cởi áo nới dây lưng, đem thân thể linh lung giống như mỹ ngọc của nàng từng chút triển lộ ra.

Hai luồng ngọc phong no đủ đến khoa trương, eo nhỏ như phong, buộc vòng quanh cái mông đầy đặn gần như viên mãn, đùi ngọc thon dài thẳng tắp khép lại, lại không thể che hết cổ thơm đen kịt kia, ẩn ẩn còn có thể chứng kiến vài giọt sương.

- Đến! Đến!

Nàng nỉ non ngậm khẽ, mũi nhọn như sóng, đem một đùi ngọc thon dài nhếch lên, cao cao giơ lên đỉnh đầu, tạo thành một chữ mã, đem khu vực thần bí kia hoàn toàn bại lộ đi ra. . .

Nàng khát vọng nhìn xem Lâm Lạc, tựa như đợi vị dũng sĩ tuổi trẻ này công thành phạt tội, đâm vào thân thể của mình, mà nàng cũng sẽ như mẫu Đường Lang vung lên dao mổ! Chỉ là mẫu Đường Lang là ở sau khi giao phối mới có thể giết chết phối ngẫu, mà nàng lại ở trong quá trình này hấp thụ dương khí của Lâm Lạc, dùng thủ đoạn mềm dẻo từng chút hút khô Lâm Lạc!

- Ah...

Nàng kinh hô một tiếng, cũng không phải là bị Lâm Lạc lỗ mãng tiến nhập thân thể, mà là đón nhận một thiết quyền, bị ép gấp rút lui.

- Ân!

Bạch Ngọc Liên cũng trợn to mắt đẹp, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi!

Lâm Lạc không biết, nhưng nàng là rất rõ ràng, mỹ nữ áo đỏ kia một khi triển khai Hoặc Tâm ma vũ, đừng nói tu vi Huyền Linh cảnh, dù là bước thứ ba cao thủ cũng không dám mặc kệ triển khai, nếu không tất bị nàng chi phối!

Chẳng lẽ Lâm Lạc là bước thứ tư chí cường giả?

Nếu như vậy mà nói, vậy hôm nay hai người bọn họ liền khó thoát khỏi cái chết rồi! Kém một đại cảnh giới cũng là trời cùng đất nghiền áp, huống chi là hai đại cảnh giới?

- Không có khả năng, người làm sao có thể chống cự Hoặc Tâm ma vũ của ta!

Áo đỏ mỹ nữ thất thố hoảng sợ nói.

- Có khó như vậy sao?

Lâm Lạc mỉm cười.

Có thể chống cự mỹ hoặc như vậy có hai đại nguyên nhân: thứ nhất tự nhiên là trong thức hải hắc có Tử đỉnh, có năng lực chống cự hết thủy thần thức công kích.

Thứ hai là hắc có ăn Song Tu quả, luyện Đại Âm Dương Song Tu công pháp, đối với mỹ thuật có khắc chế cường đại.

Tuy Hoặc Tâm ma vũ lợi hại, nhưng ở trước mặt Đại Âm Dương song tu công pháp lại giống như gặp lão tổ tông, có thể phát ra nổi tác dụng mới là lạ!

- Người đã không bị đầu độc, vì cái gì không sớm nói ra?

Áo đỏ nữ tử tràn đầy nghi hoặc.

- Có mỹ nữ biểu diễn thoát y, thưởng thức thoáng một phát cũng không tệ, sao lại bảo ngừng!

Lâm Lạc lộ ra một vòng mỉm cười để cho nữ tử áo đỏ tức chết. Hắc tuy không có ý thành lập hậu cung khổng lồ, nhưng cũng không ảnh hưởng tâm tình hắc muốn thưởng thức mỹ nữ.

- Người hạ lưu!

Áo đỏ nữ tử cả giận nói, thân thể xoay chuyển, trên người đã nhiều thêm một kiện quần áo che thân thể uyển chuyển của nàng.

Nữ nhân này thật đúng là kỳ quái, nếu như Lâm Lạc thực sự tiến vào thân thể của nàng nàng ngược lại không sao, nhưng chỉ là nhìn xem thân thể của nàng lại bị khiển trách là hạ lưu, thật sự là đạo lý của Thần!

- Ha ha ha, sư muội, không thể tưởng được Hoặc Tâm ma vũ của người lại vẫn có thời điểm mất đi hiệu lực!

Bạch Ngọc Liên thờ ơ lạnh nhạt, thủy chung như là không biết Lâm Lạc là bốn bước Linh giả, toát ra khí tức rõ ràng cùng các nàng đồng dạng là Huyền Linh cảnh, điều này cũng làm cho nàng dừng khí tăng nhiều.

- Bắt lấy hắc, cho hắc ăn xuân dục đan, cũng không tin hắc còn có thể chịu đựng được!

Áo đỏ nữ tử hồng hèn nói, Hoắc Tâm ma vũ vốn là vũ kỹ đặc ý của nàng, không nghĩ tới ở trước mặt Lâm Lạc lại thất bại thảm hại, càng bị Bạch Ngọc Liên xem rõ ràng, tự nhiên thẹn quá hoá giận rồi.

Hai nữ đồng thời thoát ra, riêng phần mình mở ra lĩnh vực, đều là Xuân Hoa đầy đất, đem đất trồng bên ngoài cánh rừng rậm này biến thành hoa viên, rất dễ dàng liền làm cho người ta mất phương hướng! Nhưng vĩ châm ong vàng, độc nhất là lòng dạ đàn bà, hoa tươi xinh đẹp này lại là đóa đóa mọc ra gai sắc bén nhọn, đụng thoáng một phát cũng sẽ bị rớt vào xuân được mãnh liệt, làm cho người ta mê loạn tâm trí.

Lĩnh vực là ý thức của võ giả thể hiện, hai yêu nữ này chính là tâm tà chi đồ, hình thành lĩnh vực tự nhiên cũng là phục vụ cho công pháp của các nàng.

Tư! Tư! Tư!

Thiểm Điện lĩnh vực thả ra, dòng điện màu trắng rừng rực đánh xuống, vô tình tàn sát bờ bãi lấy phiền cảnh đẹp này, đem một cây hoa tươi nở nát, cánh hoa mạn thiên phi vũ (*bay đầy trời), mê ly thê diễm.

- Thiên Yêu trầm!

- Hắc Long loạn vũ!

Hai nữ nhao nhao sử xuất tuyệt học, tuy Bạch Ngọc Liên là sư tỷ, nhưng không có linh khí, chỉ là hai tay đánh ra từng đạo khí nhận hình bán nguyệt. Mà nữ tử áo đỏ thì là tế ra trường tiên, vung đến keng keng rung động, dĩ nhiên kích hoạt cả khí linh, phát huy ra lực lượng gần như Huyền Linh cảnh đỉnh phong.

Kỳ quái, thân là sư tỷ lại không có linh khí, ngược lại là sư muội nắm giữ. Thực lực hai nữ kỳ thật không sai biệt lắm, đều là Huyền Linh cảnh trung kỳ, tu thành mười bốn mươi lăm khiêu huyết, chẳng lẽ sư phụ của các nàng bắt công?

Lâm Lạc không khỏi đáng tiếc, mục đích của hắn là cưỡng đoạt linh khí, cái tâm lệch lạc này làm hại hắn thu hoạch ít một kiện, tự nhiên để cho hắn cảm khái một phen rồi.

Khê quát một tiếng, Lôi hệ, Mộc hệ, Hỏa hệ ba đại công pháp đồng thời vận chuyển, lực lượng của Lâm Lạc lập tức tăng vọt, quyền trái oanh hướng Nguyệt Nha nhận khí của Bạch Ngọc Liên, nắm tay phải thì đánh vào phía trên trường tiên.

Bành!

Một tiếng trầm đục, trường tiên giống như linh xà bị lửa cháy đến, lập tức co lại mà quay về, mà Bạch Ngọc Liên thì bị lực lượng khổng lồ phản chấn trở về, trên mặt đẹp nổi lên một hồi ứng hồng.

Đây cũng không phải là nàng đang phát xuân, mà là khí huyết cuộn cuộn bức đi ra.

Một khi Lâm Lạc ra tay liền không chút khách khí, hai nữ đều coi hắn như heo ý định hút khô dương khí của hắn, vậy hắn tự nhiên cũng không hề cố kỵ, căn bản không cần thương hương tiếc ngọc! Tuy bản chất võ giả là cướp đoạt, nhưng Lâm Lạc vẫn có lấy giới hạn thấp nhất của hắn, cái kia chính là người không phạm ta, ta không phạm người!

Hai nữ đã muốn hấp dương khí của hắn, vậy hắn ra tay cưỡng đoạt linh khí của các nàng cũng là lẽ thường khí hùng! Cũng không thể người có thể hại ta, ta không thể hại người đúng không?

Không lệch bản tâm, cái này là hành sự chi đạo của Lâm Lạc!

Hắn thét dài một tiếng, thân hình thoát ra, phát động phản kích lăng lệ ác liệt.

Bành! Bành! Bành!

Hai nữ đem hết khả năng, nhưng Lâm Lạc tam hệ công pháp đạt đến Huyền Linh cảnh, thậm chí Hỏa hệ công pháp còn là đỉnh phong chi cảnh, còn có lực lượng Chiến Thiên Quyết tăng phúc, ba thức kỹ pháp không thất bại, bộ ngực sữa của hai nữ đã bị Lâm Lạc oanh trúng vài quyền, ngay cả bộ ngực cao ngất cũng lồm đi vào!

615. Chương 615: Huyền Linh Cảnh Khí Linh. (1)

May mắn cảnh giới giống nhau, nếu không cái này chịu lên một quyền, các nàng phải hương tiêu ngọc vãn!

- Sư tỷ, giúp ta hoàn toàn thôi phát uy lực của linh khí!

Áo đỏ mỹ nữ rít nói.

Trước khi Linh khí đạt đến cực hạn, có thể phát huy bao nhiêu uy lực đều xem có thể kích hoạt mấy phần khí linh.

Trường tiên kia là cấp bậc Huyền Linh khí, chính là nữ tử áo đỏ kia hao tổn tâm cơ tiếp cận một gã đệ tử thế gia, chẳng những đem người nợ hút hết cả tánh mạng bốn nguyên, còn thu hoạch ngoài ý muốn cái linh khí này, cũng không phải sự phụ của các nàng bất công.

Chỉ là cấp độ tu vi của nàng còn chưa đủ, không cách nào chính thức thôi phát ra uy năng linh khí này, chỉ có thể phát huy ra lực lượng Huyền Linh cảnh đỉnh phong. Dù là như thế, cũng làm cho nàng có thể khinh thường cùng thế hệ, là chỗ dựa thật lớn của nàng.

Nhưng Lâm Lạc thật sự quá mạnh mẽ, chẳng những Hỏa hệ công pháp đạt đến Huyền Linh cảnh đỉnh phong, Mộc, Lôi hai hệ công pháp cũng là Huyền Linh cảnh, hơn nữa Chiến Thiên Quyết thần ảo, đem các nàng hoàn toàn áp chế!

Không có thấy bộ ngực của các nàng đều bị đánh lồm vào sao?

Áo đỏ mỹ nữ tự nhiên nuốt không trôi cơn tức này, thủ đoạn trả thù tốt nhất là ép khô tánh mạng bốn nguyên của Lâm Lạc, cướp đoạt thành quả tu luyện cả đời của hắn! Mà muốn làm đến điểm này, nhất định phải triệt để kích hoạt linh khí, phát huy ra uy năng bước thứ ba!

Nhưng chỉ dựa vào chính nàng là không cách nào làm được, kích hoạt khí linh cần tiêu hao quá lớn, phải cùng Bạch Ngọc Liên chia sẻ, nếu không nàng dĩ nhiên là bị linh khí hấp thành người khô, đây không phải là không công tiện nghi Bạch Ngọc Liên sao?

Chuyện ngu xuẩn như vậy nàng tự nhiên sẽ không làm !

Tuy Bạch Ngọc Liên cũng hi vọng sự muội này có thể một mạch chi khí tự mình đi hoàn toàn kích hoạt khí linh, làm cho nàng lấy đại tiện nghi, nhưng điều này hiển nhiên là chuyện không thể nào! Đã như vậy, vậy cũng chỉ có hợp tác rồi, dùng tánh mạng bốn nguyên hừng hực giống như lò lửa kia của Lâm Lạc, dù cho hai người chia xẻ ít nhất cũng có thể cho các nàng bằng thêm một cái đan hạch, đủ chống đỡ hai mươi năm khổ tu!

Hai nữ đứng ở cùng một chỗ, đồng thời nắm trường tiên, đem lực lượng của mình quán chú đi vào.

- Hừ!

Lâm Lạc phi thân mà ra, tự nhiên không có khả năng trở mắt nhìn các nàng hoàn toàn kích hoạt linh khí, chế tạo phiền toái ỉn.

- Hắc!

Hai nữ một tay y nguyên nắm trường tiên, tay kia thì hướng Lâm Lạc phật quét mà đi, đồng thời thân hình nhanh lùi lại.

Lâm Lạc cười lạnh, ba thức kỹ pháp của Chiến Thiên Quyết phát động, hai đám cuồng loạn nhảy múa, như kinh đào vỗ bờ.

Hắn đến bây giờ còn không biết huyền bí của ba thức kỹ pháp này là cái gì, vì cái gì có thể tập trung đối thủ không cách nào né tránh! Nhưng hắn cũng không cần biết rõ vì cái gì, chỉ cần biết hiệu quả như thế nào là được!

Ba thức quyền pháp này vừa ra, hai nữ Bạch Ngọc Liên lập tức có loại cảm giác vô lực như rơi vào mộng yểm, rõ ràng chứng kiến một quyền kia phi kích mà đến, nhưng lại như thế nào cũng né tránh không được.

Phảng phất cái kia đại biểu cho thiên địa ý chí, vô luận là né tránh hoặc là chống đỡ đều là hành sự nghịch thiên, chỉ có thể thành thành thật thật bị nắm đấm đánh trúng !

Bành! Bành!

Hai quyền rơi xuống, hai nữ Bạch Ngọc Liên đồng thời kêu thảm một tiếng, phân hướng hai bên ném ra ngoài, thậm chí trường tiên kia cũng rời tay mà đi. Bất quá linh khí một khi kích hoạt liền có được ý chí bản thân, dù cho rời tay vẫn y nguyên hướng Lâm Lạc loạn rút mà đi, uy lực không chút nào giảm!

Khá tốt khí linh cũng không có triệt để kích hoạt, uy lực y nguyên ở Huyền Linh cảnh đỉnh phong, nếu không Lâm Lạc phải cân nhắc có nên tạm lui hay không, đợi đến lúc khí linh một lần nữa quy về hữu tịch, lại đến tranh tài một hồi, dù sao Huyền Linh cảnh muốn triệt để kích hoạt linh khí Huyền Linh cảnh, tiêu hao này tuyệt sẽ không nhỏ, căn bản không có khả năng tiếp tục làm.

Hắn một quyền oanh hướng trường tiên, nhưng thân hình lại tạt hướng nữ tử áo đỏ đánh tới, trong ánh mắt sát cơ bắn ra bốn phía! Nếu hắn cưỡng ép hiệp trấn áp trường tiên mà nói, thế tất có thể kích nộ khí linh phát huy ra uy năng Huyền Linh cảnh! Nhưng chỉ cần đem chủ nhân đuổi giết, như vậy sau khi lực lượng hao hết, khí linh sẽ một lần nữa quy về bình tĩnh, hắn có thể dùng Tử đỉnh trấn áp, luyện hóa linh khí này.

Bành...

Trường tiên bị một quyền có được Chiến Thiên Quyết tăng phúc oanh lui, tam hệ công pháp phá vỡ mà vào Huyền Linh cảnh, Lâm Lạc cũng không phải là Huyền Linh cảnh đỉnh phong cao thủ bình thường có thể so sánh.

Lâm Lạc cơ hồ không có dừng lại mấy may, đã giết đến trước người mỹ nữ áo đỏ, thiết quyền không lưu tình chút nào oanh đi ra ngoài.

Áo đỏ mỹ nữ hoa dung thất sắc, tuy nàng đồng dạng là tu vi Huyền Linh cảnh, nhưng trước kia đã bị Lâm Lạc trọng thương, lúc này mới bắt đầu quyết định được ăn cả ngã về không! Nhưng bây giờ linh khí không có thể hoàn toàn kích hoạt, nàng lấy cái gì đến chống cự công kích của Lâm Lạc?

- Sư tỷ...

Nàng một bên xuất chưởng đánh trả, một bên hướng Bạch Ngọc Liên xin giúp đỡ.

Nhưng nước xa cứu không được lửa gần, huống chi lúc này Bạch Ngọc Liên đã tâm kinh đảm hàn, chỉ muốn tự mình trốn chạy để khỏi chết, nào còn lo lắng nàng, vậy mà quay người lại bay vút trốn xa, chỉ chừa ý nữ áo đỏ một cái bóng lưng.

- Không...

Nàng vừa sợ vừa giận, nhưng ngực lại bị Lâm Lạc nặng nề oanh một cái, máu tươi cuồng phi, lộ ra một lỗ thủng trong suốt sáng loáng, đang lấy tốc độ cực kỳ chậm chạp khép lại!

Đây là nàng thiêu đốt tánh mạng bổn nguyên cưỡng ép trị liệu, có thể giảm bớt thọ nguyên, dưới tình huống bình thường nàng tự nhiên sẽ không làm như vậy, nhưng nếu tánh mạng cũng bị mất, còn trông cậy vào sống lâu trăm tuổi sao?

Nhưng lĩnh vực khác loại trong người, dù cho cưỡng ép thiêu đốt tánh mạng bổn nguyên cũng không có hiệu quả quá tốt! Nàng nổi tâm hung ác, ba ba ba, ba khóa đan hạch đồng thời nghiền nát, miệng vết thương lập tức hoàn toàn khép lại, còn nàng thì lập tức quay đầu bỏ chạy!

Ba khóa đan hạch này nàng không biết hút bao nhiêu tánh mạng bổn nguyên của nam nhân mới có thể ngưng tụ thành, vốn là nàng đã tu thành Huyền Linh cảnh 14 khóa đan hạch, nhưng một hơi liền thiêu đốt ba khóa, tu vi lập tức rút lui kịch liệt!

Nhưng tu vi lại rơi nữa, miễn là còn sống liền có biện pháp tu luyện trở về, đã chết mọi sự đều bỏ!

XÍU...UU!, thân hình nàng nhanh chóng bắn, phương hướng lựa chọn lại cùng Bạch Ngọc Liên đồng dạng!

Kỳ thật, hai người chia nhau chạy trốn mà nói, dùng cước trình của Linh Cảnh võ giả, tuyệt đối có một cái có thể chạy thoát! Nhưng môn nhân tà giáo đều là bạc tình bạc nghĩa, Bạch Ngọc Liên đã không để ý nàng

mà đi, nàng cũng muốn âm đối phương một bữa, nếu nàng có thể đào thoát coi như xong, không thể trốn thoát cũng muốn kéo Bạch Ngọc Liên xuống nước, đường hoàng tuyên có bầu bạn!

616. Chương 616: Huyền Linh Cảnh Khí Linh. (2)

Cái này đối với sư tỷ muội, đồng dạng tâm tính ác độc!

Lâm Lạc phi thân tạt truy, mà ở đằng sau một chút là trường tiên kia, đồng dạng vũ không truy ở phía sau, ba người một khí tạo thành một đường thẳng tắp thật dài.

Nhưng mỹ nữ áo đỏ vốn là tu vi yếu kém hơn Lâm Lạc, hơn nữa bạo ba khóa đan hạch càng làm tu vi rút lui, chỉ là bay ra thời gian nửa nén hương liền bị đuổi kịp. Nàng hoa dung thất sắc, hoảng sợ nói:

- Không nên, ta nguyện quy thuận người!

- Đáng tiếc, ta chỉ có hứng thú đối với tánh mạng của người!

Lâm Lạc hừ lạnh nói.

- Không nên ép người quá đáng, nếu không ta không tiếc cùng người đồng quy vu tận!

Áo đỏ mỹ nữ miễn cưỡng ngăn cản mấy chiêu, nhưng trường tiên đã phi đến, tay nàng nắm linh khí, một bộ nghiêng răng nghiêng lợi.

Nàng hoàn toàn hiến tế tánh mạng của mình, cực có hi vọng triệt để kích hoạt linh khí! Nhưng bởi như vậy nàng là chết chắc, Lâm Lạc có chết hay không lại không nhất định, mà nhất định sẽ bị Bạch Ngọc Liên lấy đại tiện nghi!

Bởi vậy, không phải vạn bất đắc dĩ nàng tuyệt đối không cam lòng đi quân cờ này!

- Chưa hẳn!

Lâm Lạc bất vi sở động, hẳn cũng không đồng tình nam nhân bị nữ nhân này sắc dụ hút khô mà chết, nhưng thực gặp được, hẳn sẽ không để ý thuận tay giết nàng.

- Ta liều mạng với người!

Áo đỏ mỹ nữ kêu to một tiếng, không ngừng đem lực lượng rót vào ở bên trong linh khí, lực lượng toàn thân bị rút lấy không còn, nàng chẳng những thiêu đốt đan hạch, dùng phương thức tiêu hao tánh mạng bốn nguyên, cường ép kích hoạt khí linh!

Vốn là nàng phong thái yêu mị, làn da thủy nộn bóng loáng, nhưng theo tánh mạng bốn nguyên kịch liệt xói mòn, làn da toàn thân nàng lập tức xuất hiện từng nếp nhăn!

Khí linh bắt đầu chính thức thức tỉnh, khí tức khủng bố lập tức đột phá bước thứ ba, lại còn không có đạt tới trạng thái kích hoạt hoàn toàn, đúng là trái lại chủ động hấp thu lực lượng của mỹ nữ áo đỏ!

Đây chính là sơ bộ thức tỉnh Huyền Linh khí, mỹ nữ áo đỏ căn bản vô lực chống cự linh khí, chỉ có thể không ngừng thiêu đốt đan hạch đi bổ khuyết số còn thiếu, nhưng lại như cát khô hút nước, giống như tự sát mãn tính.

Tốc độ già yếu của nàng càng lúc càng nhanh, đầu đầy tóc xanh dần dần thành hoa râu, khuôn mặt vốn là thủy nộn cũng hiện đầy nếp nhăn, mắt mờ không có thần thái, song tay buông nhẹ, bành một cái ngã trên mặt đất.

Không phải khí linh đã nhận được thỏa mãn, mà là nàng đã bị triệt để hút khô chết rồi!

Nói đến cũng trào phúng, nàng cả đời không biết hút khô bao nhiêu máu huyết bốn nguyên của nam nhân, nhưng tuyệt sẽ không nghĩ tới kết quả là nàng cũng sẽ là đồng dạng chết kiểu này!

Nhưng mà, mặc dù khí linh không có hoàn toàn kích hoạt, lại đạt tới trình độ tiếp cận bước thứ ba trung kỳ, đủ để so sánh Huyền Linh cảnh tu đầy mười một khiếu huyết, khí tức cuộn cuộn tràn động như trường giang đại hà, khủng bố vô cùng!

Lâm Lạc không thể trốn, bởi vì hắn đã bị linh khí tập trung, một khi quay người trốn mà nói, vậy thì thực sự hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Tử đỉnh té ra, hiện tại Lâm Lạc có thể làm duy nhất đúng là chống cự đến lúc lực lượng khí linh hao hết một lần nữa quy về yên tĩnh, lúc đó hắn có thể dùng Tử đỉnh cưỡng ép thu!

Toàn thân kiện linh khí kia phát ra vàng sáng đen như mực, rõ ràng tạo thành một bóng người hư hóa! Lâm Lạc cũng không biết, kỳ thật linh khí cùng pháp khí bất đồng lớn nhất ở chỗ, khí linh là dùng linh hồn sinh vật cường đại, ngành sanh phong ấn tiến vào bên trong pháp trận của linh khí mà hình thành!

Đại bộ phận linh khí đều là dùng hung thú làm khí linh, nếu như là Chủ linh khí, nhất định phải phong ấn linh hồn cấp bậc Chủ Linh cảnh, nếu không phẩm giai của linh khí sẽ giảm bớt đi nhiều. Bất quá, cũng không phải tất cả khí linh đều là chọn dùng linh phách hung thú, dù sao Đông châu cũng không có nhiều hung thú cường đại như vậy, bởi vậy liền xuất hiện lấy thần thức của nhân loại vô giả!

Bất kể là chọn dùng cái nào, cách làm của nó đều là cực kỳ tàn nhẫn, chính là đem vô giả hoặc hung thú sống sờ sờ đúc thành linh khí!

Bởi vậy, khí linh đều là vô cùng hung ác, tuy đã không có trí nhớ năm đó, lại như cũ tràn đầy bạo ngược chi khí, có bản năng hủy diệt hết thảy. Nhưng vũ khí vốn là chủ sát phạt, khí linh càng hung, linh khí lại càng có thể phát huy ra uy lực!

Cái linh khí này ban đầu bị Lâm Lạc hành hung, trong ý thức yếu ớt kia đã để lại phần hận đối với Lâm Lạc, này cũng không kém nhiều lắm bị tính lại hoàn toàn, hơn nữa bản thân khí linh bị hành hạ, tự nhiên càng muốn trừ Lâm Lạc cho thống khoái!

Mà cái linh khí này không khéo lại là dùng thần thức của nhân loại vô giả luyện chế thành, khí linh lộ hóa chính là bộ dáng khi còn sống của vô giả, nhưng vốn là ý thức đã sớm chôn vùi, tuy có thể sống trên vạn năm, thậm chí mười mấy vạn năm, thẳng đến linh khí tan vỡ mới thôi, nhưng lưu lại chỉ là bản năng Sát Lục cuồng bạo!

Cái hư ảnh kia nâng tay phải lên, đem trường tiên chấp trong tay, xoát một phát, bắt đầu vùng mạnh hướng Lâm Lạc rút tới.

Ông!

Roi quất lên tử khí, lực lượng khủng bố lập tức đem tử khí rút toái, dư kinh không ngừng, y nguyên hướng Lâm Lạc rút kích mà đi! Cũng may trải qua Tử đỉnh suy yếu, cái này vẫn còn lại một thành lực lượng, Lâm Lạc nổi lên lực lượng, Chiến Thiên Quyết vận chuyển, vùng quyền nghênh đón.

Bành!

Ở bên trong lực lượng khổng lồ giao phong, Lâm Lạc kêu rên một tiếng, lão đảo lùi lại mấy bước.

Tuy lực lượng của hắn xa xa cao hơn Huyền Linh cảnh đỉnh phong cao thủ bình thường, nhưng cũng không thể đạt tới trình độ Huyền Linh cảnh, nếu không phải có Tử đỉnh chống cự xuống chín thành lực lượng, dưới một kích này hẳn cũng lập tức bị nghiền thành cận bã!

Một kích này, hắn gần gần xuống dưới, nhưng sắc mặt lại trắng bệch, oa nhỏ một ngụm huyết đi ra.

Khí linh lộ ra dáng tươi cười dữ tợn, nó sớm đã không có thần trí, chỉ còn dục vọng hủy diệt hết thảy cùng kỹ xảo chiến đấu ngày xưa. Xoát, nó vùng trường tiên lần nữa hướng Lâm Lạc quất tới, như linh xà nhảy múa, rút toái không khí, phong vân biến sắc!

Nhưng chỉ có chút thời gian như vậy, Tử đỉnh đã một lần nữa rủ xuống nghìn vạn đạo tử khí. Cái này là chỗ cường đại của Tử đỉnh rồi, tuy tử khí không hề giống thân đỉnh không thể phá vỡ như vậy, lại giống như thác nước thủy chung hướng phía dưới nghiêng rơi, nổ nát lập tức tìm được bổ sung!

Nếu có thể đem Tử đỉnh sửa lại hoàn hảo, đem tiêu trừ chín thành lực lượng tăng lên tới mười thành mà nói, cái kia Lâm Lạc cũng không biết trên thế giới này còn có ai có thể làm hắn bị thương!

Đương nhiên, chắc chắn như Tử đỉnh cũng bị nổ nát, có thể thấy được cũng không có phòng ngự tuyệt đối. Nhưng Tử đỉnh linh kỳ như thế, tuyệt đối là cấp bậc Thần khí, mà Thần linh tiến vào thể gian hoặc là lực lượng bị áp chế, hoặc là đem trọn thể gian oanh diệt, nếu như Tử đỉnh có thể chữa trị mà nói, vậy Lâm Lạc ít nhất có thể vô địch trước khi tiến vào Thần giới rồi!

617. Chương 617: Nhật Được Tiệp Nghi. (1)

Bất quá Thần linh sẽ ở trong phiên thiên địa này bị áp chế, như vậy khôi phục Tử đỉnh thành Thần khí chỉ uy có thể đồng dạng bị thiên địa đại đạo áp chế hay không? Hoặc là chỉ có thể coi thành đỉnh cấp linh khí đến dùng, hoặc là dứt khoát làm cái thể giới này sụp đổ!

Lâm Lạc trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết mình tại sao lại đột nhiên nghĩ đến cái này, nhưng trường tiên giống như linh xà đã rút đến, hắn chỉ có thể vận chuyển lực lượng, lại là một quyền oanh tới.

Bành! Bành! Bành!

Ở khí linh điều khiển xuống, cái linh khí này phát huy ra tốc độ cực nhanh, lực lượng càng mạnh hơn nữa, căn bản không để cho Lâm Lạc có tư cách né tránh, chỉ có thể ra quyền liều mạng.

Máu tươi của Lâm Lạc giống như không cần tiền cuồng phun, nhưng tuy bộ dáng chật vật, lại ngạnh sanh giữ vững được xuống!

Nếu như đối thủ của hắn là Huyền Linh cảnh cao thủ chân chính, như vậy cái này là chết sớm một chút cùng chết muộn không có khác nhau. Nhưng linh khí lại bất đồng, tuy kích hoạt khí linh có thể phát huy ra uy lực xứng đáng, nhưng bởi vì là dựa vào người kích hoạt, một khi lực lượng hao hết khí linh sẽ một lần nữa quy về bình tĩnh, cần kích hoạt một lần nữa!

Mà lâu công không được, khí linh cũng gặp phải lâm vào ngủ say!

Nó im ắng kêu to, trong hai mắt phát ra hào quang màu xanh biếc, trường tiên kia lập tức biến lớn từ dài một trượng đạt đến gần dặm! Thật giống như từ một con rắn nước biến thành Hắc Long thôn thiên thực địa, uy thế tăng vọt!

Hiển nhiên, khí linh là tất diệt trừ Lâm Lạc cho thống khoái, đem lực lượng còn lại toàn bộ dùng đi ra, muốn một kích đuổi giết Lâm Lạc!

Mà mặc kệ kết quả sau một kích này như thế nào, khí linh tất phải một lần nữa lâm vào ngủ say.

Hắc Long nô vũ, cái này đã không thể nói là trường tiên rồi, phản phát giống như là cự côn co dân mười phần, hướng về Lâm Lạc nghiền áp đi qua.

Lui không thể lui, muốn tránh cũng không được!

Lâm Lạc hét lớn một tiếng, không sợ hãi ngênh tiếp, nắm tay phải oanh ra, quán chú lấy tín niệm tất thắng của hắn, nặng nề vung cả đi ra ngoài.

Bành!

Cái này như là châu chấu đá xe, Lâm Lạc bị trường tiên ngạnh sanh từ giữa không trung áp rơi xuống, đập lầy trên mặt đất. Mà lực lượng một kích này thật sự quá lớn, trên mặt đất lập tức hiện ra một khe hở thật sâu, nhanh chóng hướng phía trước lan tràn, sau đó khe hở hướng hai bên tách ra, tạo thành một khe vực rộng chừng trăm trượng, dài hơn mười dặm!

Lực lượng Khí linh hao hết, bóng người hư hóa đi ra kia lộ ra biểu lộ không cam lòng, nhưng lại lập tức bị thu tiến vào bên trong trường tiên. Mà trường tiên này cũng biến thành lớn nhỏ nguyên lai, BA~ thoáng một phát từ giữa không trung rút xuống.

Một nén hương, hai nén hương... sau nửa canh giờ, một đại thủ đột nhiên từ biên giới khe vực dò xét đi ra, hiện ra thân ảnh của Lâm Lạc.

Bất quá, hắc hiện tại thật đúng là thảm rồi, tuy nhìn về phía trên cũng không có thụ tổn thương gì, nhưng hai mắt ảm đạm, tuy tính bất khuất vẫn không giảm, nhưng lại lộ ra cực độ mệt mỏi, nhìn hắc bào lên mà không phải bay lên đã biết rõ hắc thụ nội thương lớn đến cỡ nào!

- Làm ta bị thương nặng như vậy, nhất định phải đem người luyện hóa được!

Lâm Lạc ở trong lòng hung dữ thâm nghĩ, một bên đem trường tiên kia nhặt lên, thu vào không gian đan điền.

Hắn ở lúc đối kháng một kích cuối cùng, tinh khí thần đã là hoàn toàn tiêu hao, hiện tại ngay cả Tử đỉnh cũng triệu hoán không được.

Khí linh đã lâm vào ngủ say, lúc này linh khí kia cùng trường tiên bình thường không có gì khác nhau, nhưng ngày sau thời điểm muốn luyện hóa, khí linh tất nhiên không cam lòng tiêu vong muốn nhảy ra tạo phản.

Nhưng lúc đó cũng chỉ có bị Tử đỉnh trấn áp rồi!

Đem mình làm bị thương nặng như vậy, Lâm Lạc tự nhiên là nhấn nhin một ngụm nộ khí, nhưng cùng linh khí lại có thể so đo cái gì, chỉ có luyện hóa được để bỏ ra cơn tức này.

Bất quá, hắc hiện tại nội thương quá nặng, thần thức bị hao tổn, đến thời điểm này nếu còn cưỡng ép luyện hóa linh khí mà nói, nói không chừng Tử đỉnh còn áp chế không được nó. Vì an toàn để đạt được mục đích, Lâm Lạc vẫn là quyết định trước đem thương thể dưỡng tốt, rồi sẽ luyện hóa.

Hắn đang muốn tìm địa phương yên lặng khôi phục nguyên khí, nhưng một cổ cảm giác bất an đột nhiên ở trong lòng nổi lên, Lâm Lạc xoay người lại, chỉ thấy trước mặt của hắn chính là mỹ nữ dịu dàng xinh đẹp, đầy đặn mê người, không phải là Bạch Ngọc Liên còn là ai?

Yêu nữ kia hiển nhiên nhìn ra Lâm Lạc tiêu hao thật lớn, đã đến tình trạng dầu hết đèn tắt, trên mặt treo nụ cười có thể mê chết người, dùng tay nhẹ lướt mái tóc nói:

- Tiểu ca nhi, người là làm sao vậy, giống như bị thụ thương rất nặng! Ta hiểu sơ y thuật, cho ta xem giúp người!

Nàng nhẹ lay động bước liên tục hướng Lâm Lạc đi đến, thân hình như thủy xà chậm chạp lấy biên độ khoa trương, phong tình vạn chủng.

- Lá gan của người rất lớn đấy!

Lâm Lạc âm thầm đề thăng lực lượng, đợi Bạch Ngọc Liên đến gần sẽ phát động một kích lôi đình.

- Lá gan ta một chút cũng không lớn, không tin người sờ xem!

Bạch Ngọc Liên đứng ở trước người Lâm Lạc hơn một trượng, đem bộ ngực sữa ưỡn lên, hai luồng thịt mềm to mọng bị nàng làm cho chói mắt sinh hoa.

- Xa như vậy, ta như thế nào sờ được?

Lâm Lạc nhàn nhạt nói ra, hắc hiện tại nguyên khí tổn hao nhiều, có thể oanh ra một kích đã là miễn cưỡng, bởi vậy phải một kích trúng mục tiêu. Vị trí của Bạch Ngọc Liên không xa không gần, nếu hắc ở khoảng cách này phát động công kích, đối phương chỉ ít có bảy thành cơ hội né ra!

Máu chốt là, hắc chống lại một kích cuối cùng của trường tiên, đã tiêu hao hết tinh khí thần, hiện tại ngay cả Chiến Thiên Quyết cũng không thể vận dụng, bằng không thì có ba thức kỹ pháp kia trấn áp, Bạch Ngọc Liên khẳng định trốn không hết!

- Ta là không dám tới thân cận quá, người một người nhần tâm, lại không biết thương hương tiếc ngọc, nếu nặn đau đ ta thì làm sao bây giờ?

Nhưng Bạch Ngọc Liên lại không có mắc lừa, chỉ là cười tươi đẹp làm sao, phong tình mê người.

Lâm Lạc đem sự tình trước sau tưởng tượng nói:

- Người là cố ý chạy trốn, dùng hiểu rõ của người đối với sự mệnh của mình, biết rõ nàng nhất định sẽ liều chết đánh cược một lần, kích hoạt khí linh cùng ta liều lưỡng bại câu thương, mà người kỳ thật căn bản không có chạy xa, chỉ là ở bên ngoài phạm vi thần trí của chúng ta, chờ không còn nghe động tĩnh chiến đấu, mới trở về thu thập tàn cuộc?

Ba ba ba...

Bạch Ngọc Liên vỗ tay, mặt mũi tràn đầy đều là vẻ tán thưởng, cười nói:

- Không tệ! Không tệ! Người thật đúng là thông minh, không sai biệt lắm là như thế, bất quá ta vốn cũng không nghĩ đến người có thể ở dưới tình huống kích hoạt linh khí phía giữ được tánh mạng, chỉ là muốn lấy cái tiện nghi, thu hoạch một kiện linh khí mà thôi! Không nghĩ tới người còn đưa ta một kinh hỉ thêm vào, đợi ta cho người hưởng thụ dục tiên dục tử

618. Chương 618: Nhật Được Tiện Nghi. (2)

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Chẳng lẽ người đã nghĩ để cho ta dùng con mắt nhìn xem người sao?

- Nghe thấy được mùi thơm không?

Bạch Ngọc Liên đột nhiên hỏi một vấn đề không đâu.

Lâm Lạc thương tổn quá nặng, lực cảm giác cũng giảm mạnh, bị nàng nhắc nhở như vậy mới mạnh mẽ phát giác đến không khí có hương khí lã lướt, không nồng đậm, nhưng lại gió thổi không tan.

Lông mày hắn lập tức nhíu lại, thứ ở trên thân yêu nữ này tuyệt sẽ không là vật gì tốt.

- Đây là Xuân Dục đan hóa thành bột phấn, mặc dù không có hiệu quả tốt như trực tiếp ăn, nhưng chỉ cần hạ đủ nặng, dù là Chân Long trên chín tầng trời cũng sẽ biến thành thường luồng dâm đăng!

Bạch Ngọc Liên cười khanh khách, nhìn xem Lâm Lạc có chút đung đưa, nàng “Ah” thoáng một phát, phảng phất đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

- Còn một điều ta đã quên nói, chính là trong Xuân Dục đan này còn bỏ thêm một chút Tô Cốt tán! Đừng trách ta, ai bảo tình ca ca người hung như vậy, làm ta sợ hãi, đành phải để cho tình ca ca thành thật một chút rồi!

BA

~Lâm Lạc rốt cuộc đứng không vững, mềm yếu ngã trên mặt đất.

Lúc này Bạch Ngọc Liên mới yên tâm đến gần, chính lúc này, Lâm Lạc mạnh mẽ oanh ra một quyền, đánh thẳng mặt của nàng! Nhưng một quyền này mới chém ra một nửa, thân thể của Lâm Lạc đã ngã lệch, nắm đầm nện trên mặt đất, chấn đất đại địa run lên.

- Tình ca ca, người lại dọa ta nhảy dựng, phải hảo hảo bồi thường ta!

Trong mắt Bạch Ngọc Liên hiện lên một đạo hung ác chi sắc, nàng tuyệt đối thật không ngờ ý chí của Lâm Lạc kiên nghị như vậy, nàng đã đợi thời gian lâu gấp đôi dùng để bảo đảm an toàn, không nghĩ tới vẫn là thiếu chút nữa gặp nạn !

Nàng đơn tay mang theo cổ áo Lâm Lạc, thân hình bay lên không, trong nháy mắt viễn độn trăm dặm, đi tới bên cạnh một hồ nước.

Tuy tánh mạng bốn nguyên cường đại trên người Lâm Lạc làm cho nàng thêm nhỏ dãi, nhưng chỗ kia trải qua một phen đại chiến, nói không chừng liền có người đi ngang qua, cũng không phải rất an toàn, vẫn là nhanh chóng ly khai thì tốt hơn, dù sao trong đó còn quan hệ lấy một kiện linh khí!

Đi vào bên hồ, nàng đem Lâm Lạc ném vào trong nước, đồng thời mình cũng cởi sạch quần áo trượt vào trong nước, trước đem mình rửa sạch sẽ, sau đó lại cởi quần áo Lâm Lạc ra, tỉ mỉ thay hắn rửa sạch một phen.

- Ta ưa thích sạch sẽ, xú nam nhân sẽ không lấy được nữ nhân ưa thích, tình ca ca ngươi nói có đúng hay không?

Bạch Ngọc Liên không hề cười, nhưng lại không trông cậy vào Lâm Lạc có thể trả lời nàng, bởi vì Tô Cốt phần có thể làm cho lực lượng của võ giả hoàn toàn biến mất, ngay cả đầu lưỡi cũng tê liệt mềm yếu, lại thể nào còn có thể nói chuyện?

Hiện tại toàn thân Lâm Lạc đều là mềm nhũn, chỉ vẹn vẹn có một bộ vị cao cao nhếch lên, giống như Đại tướng quân diều võ dương oai.

Vốn là Tử đỉnh có thể ngăn cách hết thủy độc vật, nhưng thần thức của Lâm Lạc bị hao tổn quá nặng, căn bản tế không được!

Bạch Ngọc Liên cười trên người Lâm Lạc, cầm lấy bàn tay lớn của Lâm Lạc từ phần cổ của nàng vạch đến bộ ngực sữa vô cùng kiên quyết, xoa nắn lấy bầu ngực rất tròn của nàng, chỉ chốc lát công phu, nàng liền mị nhãn mê ly, cặp môi đỏ mọng khẽ nhếch, hạ thân càng là ẩm ướt một mảnh.

Bờ mông vừa nhấc, sau mấy lần thăm dò, liền đem vật ở giữa đùi Lâm Lạc đơn giản “nuốt” vào cơ thể nàng, bắt đầu chấp chờn lấy mông lớn, hoan lạc bắt đầu.

Vật khổng lồ nhét đầy cả thân thể nàng, Bạch Ngọc Liên lập tức đánh ấy cái rung động, cười nói:

- Tình ca ca, ngươi thật đúng là lớn! Ta cũng sắp bị ngươi làm phân thành hai rồi!

- Cũng không biết tình ca ca có thể kiên trì bao lâu, ta phải nhắc nhở ngươi, một khi tiết thân mà nói, ta có thể hấp thụ tánh mạng bốn nguyên của ngươi! Đợi tầm lần thứ mười hai về sau, tình ca ca cũng chỉ có thể nằm chờ chết!

Bạch Ngọc Liên âm thầm nói.

Nàng ở trong tay Lâm Lạc là bị tổn thất nặng, tự nhiên tâm hàm oán độc, cái này muốn hút khô Lâm Lạc không tính, còn muốn cho hắn ở trước khi chết chịu đủ tinh thần tra tấn.

Bên cạnh hồ nước ưu mỹ, một đôi nam nữ trần trụi đang tiến hành lấy hoạt động nguyên thủy nhất, vốn là một sự tình cảnh đẹp ý vui, nhưng hết lần này tới lần khác nữ nhân lại là một mẫu Đường Lang, dĩ nhiên giờ lên dao mổ, sát ý tràn ngập.

Bạch Ngọc Liên thân là yêu nữ, bốn sự trên giường này tự nhiên là cực kỳ inh, tầng tầng thịt mềm phẳng phất có được tánh mạng, không ngừng nhúc nhích lấy, nam nhân bình thường tuyệt đối sẽ ở trong mây hơi thở liên nộ vũ khí đầu hàng, tiết thân lập tức. Sau đó ở dưới được lực của Xuân Dục đan trọng chấn hưng phong, như thế lặp lại, không cần nửa canh giờ cũng sẽ bị hấp thành người khô, một thân máu huyết toàn bộ tiện nghi yêu nữ này.

Nhưng Lâm Lạc phục dụng Song Tu quả, luyện Đại Âm Dương song tu công pháp, trừ khi vận chuyển ba mươi sáu thức công pháp, bằng không thì sẽ là “đúc bằng đồng sắt”, giống như người đá! Nhưng hắn bởi vì quan hệ tới Tô Cốt tán, cả người căn bản vô lực nhúc nhích, ba mươi sáu thức công pháp này làm sao nói đến?

Nửa ngày sau, Lâm Lạc vẫn là vững như sắt thép, nhưng Bạch Ngọc Liên lại mềm yếu, thân thể ngã xuống trên người Lâm Lạc, lại muốn hành hạ như thế xuống dưới, ngược lại là nàng trước muốn tiết thân rồi!

Mị công mầu chốt là không thể tiết thân, nếu không chẳng những hấp thụ không đến tính mạng tinh hoa của đối phương, ngược lại muốn đem mình cũng bồi đi vào!

- Thân ca ca, người như thế nào còn không ra?

Bạch Ngọc Liên sắp muốn khóc, chỉ cho là ý chí của Lâm Lạc kiên nghị, có thể cưỡng ép không chế.

Tuy nàng sở trường về mị thuật, nhưng bản thân không thể động tình, đừng nhìn ngự nam vô số, nhưng bản thân lại chưa từng có hưởng thụ qua niềm vui thú của nam nữ, cái này làm nàng có loại xúc động như thiêu thân lao đầu vào lửa, thà rằng một thân tu vi trôi theo dòng nước, cũng muốn ném thử cực lạc kia.

Nhưng Lâm Lạc bởi vì quan hệ Tô Cốt tán, lại há có thể trả lời nàng, ngay cả mí mắt nháy thoáng một phát cũng không có.

Không được, lại tiếp tục như vậy, nàng thực sự sẽ bị Lâm Lạc “giết chết” !

Bạch Ngọc Liên sợ, lý trí chiến thắng dục vọng, không dám đi nhăm nháp cực lạc nam nữ kia, đây chính là muốn dùng tu vi của nàng, thậm chí tánh mạng làm đại giá! Đã hấp không đến tánh mạng bốn nguyên của Lâm Lạc, cái kia liền trực tiếp giết hấn đi, người vừa chết, không gian đan điền sẽ nứt vỡ, đồ vật bên trong sẽ tự động hiển hiện, mà không gian pháp khí cũng có thể trực tiếp cuốn đi, căn bản không cần ép hỏi Lâm Lạc đem kiện linh khí kia giấu đi nơi nào rồi.

Nhưng nàng còn chưa kịp xuống ngựa, chỉ cảm thấy cây thiết trụ trong thân thể kia đột đột đột nhảy vài cái! Bạch Ngọc Liên còn tưởng rằng Lâm Lạc rốt cực muốn không kiên trì nổi, lập tức cải biến chủ ý, căn rằng chịu đựng khoái cảm cực lạc kia, tiếp tục lắc lư mông lớn đầy đặn.

619. Chương 619: Phản Hấp. (1)

Nhưng nàng vốn đã tiếp cận đỉnh phong khoái hoạt, cái khổ động này lại chính là đem chính mình đưa đi lên, kêu ra một tiếng kêu hừ cực kỳ sung sướng, tánh mạng bốn nguyên lập tức thông qua điểm hai người liên kết hướng Lâm Lạc mạnh mẽ vọt qua.

Tánh mạng bốn nguyên, không giống với đan hạch, là sinh mệnh chi hỏa của võ giả!

Đan hạch quyết định lực lượng võ giả, sau khi tiến vào Linh Cảnh, mỗi khi tu thành một đan hạch khiêu huyết, cái kia võ giả sẽ tăng thêm một phần lực lượng, đạt tới số lượng ba mươi sáu tiểu chu thiên sẽ hình thành biến chất, tiến vào cảnh giới mới.

Mà tánh mạng bốn nguyên cũng sẽ theo cảnh giới tăng lên mà lớn mạnh, cũng theo thời gian trôi qua mà không ngừng mà tiêu hao.

Như võ giả Không Linh cảnh có thể sống trên 2000 năm, chính là vì tánh mạng bốn nguyên đầy đủ cường đại, có thể chịu đựng được 2000 năm tiêu hao. Nhưng tánh mạng bốn nguyên cũng có thể tiêu hao, như thời điểm người bình thường gặp được nguy hiểm có đôi khi có thể bộc phát ra lực lượng kinh người, chính là vì tiêu hao tánh mạng bốn nguyên, sau đó tuyệt đối sẽ là bệnh nặng một hồi.

Bất quá, linh dược có thể đền bù, lớn mạnh tánh mạng bốn nguyên, ví dụ như Bàn Đào Thụ trong U Âm Sâm Lâm, ở bên trong Dược Viên Hoa gia có Bạch Ngọc Sâm Vương, đây đều là thiên địa linh khí cùng tinh hoa, sau khi ăn tương đương với nghịch đoạt thiên địa tạo hóa ỳnh dùng, tự nhiên duyên niên tăng thọ.

Nhưng thiêu đốt đan hạch, cảnh giới ngã xuống có thể thông qua thời gian tu luyện trở về lần nữa, nhưng tánh mạng bốn nguyên bị hao tổn mà nói, cái kia chính là cứng ngạnh chém tuổi thọ, không phải linh dược không thể đền bù. Nhưng linh dược tương trùng, diên thọ kéo dài cùng dược nhiều vô ích, hơn nữa linh dược kéo dài diên thọ là trân quý nhất, dù ột cây linh dược chỉ có thể kéo dài trăm năm diên thọ cũng có cao thủ bước thứ năm trở lên ra mặt tranh đoạt, 500, ngàn năm càng là sẽ dẫn xuất tuyệt thế cường giả cấp bậc Chủ Linh cảnh!

Bởi vậy, tánh mạng bốn nguyên kỳ thật so với tu vi càng thêm trọng yếu!

Ngoại trừ loại kỳ công như Hồn Độn Dung Lô này, đại khái chỉ có công pháp Âm Thi tông có thể dựa vào thôn phệ thi hạch trực tiếp chuyển hóa làm tu vi, Mị môn công pháp chỉ có thể hấp thụ tánh mạng bốn nguyên của võ giả, mà không phải là đan hạch, mặc dù có trợ giúp tăng lên tu vi, nhưng hiệu quả cũng không quá mức nghịch thiên.

Nhưng quan trọng là, hấp thụ tánh mạng bốn nguyên càng nhiều, cái tuổi thọ này lại càng dài, tuy không đạt được tình trạng bất tử bất diệt, nhưng so với những võ giả cùng cảnh giới khác lại sống lâu thêm ba bốn lần là rất bình thường.

Bởi vậy, dù uốn bó thí thân thể, thậm chí hưởng thụ không đến nam nữ chi hoan, lại như cũ có rất nhiều người đầu đầu đi vào.

Bạch Ngọc Liên cũng không biết gây hại cho cả bao nhiêu nam nhân, nhưng nàng tuyệt đối thật không ngờ có một ngày nàng cũng sẽ trở thành người bị hại! Hơn nữa, đây là chính nàng đưa lên cửa! Tuy cảnh giới của nàng không cao, nhưng tánh mạng bốn nguyên lại vô cùng khổng lồ, liên tục không ngừng tuôn vào trong cơ thể Lâm Lạc!

Tuy nàng muốn bứt ra rời đi, nhưng toàn thân lại mềm nhũn, chỉ có thể ghé vào trên người Lâm Lạc, miễn cưỡng nhắc lên bờ mông nhưng lại lập tức đặt mông ngồi xuống, ngược lại bởi vì ma sát sinh ra khoái cảm, đưa tới đợt cao trào thứ hai của nàng.

Nàng thật sự là khóc không ra nước mắt, cái này bị người chơi không không tính, còn muốn thối tiền, lỗ lớn rồi!

Bởi vì sinh mệnh bốn nguyên dưng mãnh tràn vào, thương thế bên trong cơ thể Lâm Lạc lập tức lấy tốc độ mất thường có thể thấy được nhanh chóng khép lại! Đây chính là thập toàn đại bổ hoàn, tuy Lâm Lạc không có tu luyện tà thuật, không thể đem những tánh mạng bốn nguyên này chuyển hóa làm tu vi, nhưng chỗ tốt cực kỳ rõ ràng.

Khi Bạch Ngọc Liên đành chỉ run rẩy, dần dần phục hồi tinh thần lại, trong hai mắt nổi lên sát cơ lạnh thấu xương, lúc này thần thức của Lâm Lạc cũng đã phục hồi như cũ, Tử đỉnh ở trong thức hải run rẩy, lập tức đem được lực của Tô Cốt tán, Xuân Dục đan trong cơ thể hấn bài xích ra.

BA~!

Bạch Ngọc Liên rơi xuống một chương vừa vặn bị Lâm Lạc bắt lấy, nữ nhân này vừa mới nếm qua thiệt thòi lớn lập tức lộ ra vẻ vô cùng sợ hãi.

Nhưng mà, tuy được lực của Xuân Dục đan đã khu trừ, nhưng Lâm Lạc bị nàng giằng co cả buổi, cái nóng tính này cũng đã đến trình độ cần phải phát tiết. Hắn một cái xoay người đem Bạch Ngọc Liên áp dưới thân thể, bắt đầu chủ động chinh phạt.

Bạch Ngọc Liên nào dám mặc hắn làm ầu, vừa rồi chỉ là lung lay bờ mông đã thiếu chút nữa làm cho nàng vạn kiếp bất phục, lúc này nếu Lâm Lạc chủ động làm, nàng không phải khoái lạc tới vân đỉnh rồi sao? Nhưng mà, cái giá lớn của cực lạc này là nàng căn bản không thể thừa nhận, mất sinh mệnh bốn nguyên, cái kia chẳng khác gì là tự sát ah!

Nàng lập tức ra sức phản kích, muốn thoát khỏi Lâm Lạc chiếm hữu, hai người một bên giao hợp, một bên cũng sinh tử tương bác, phi thường hăng hái.

Nhưng hiện tại thương thế của Lâm Lạc vừa đi, nàng căn bản không phải đối thủ của Lâm Lạc, rất nhanh hai tay đã bị đè lại, chỉ có thể mặc cho Lâm Lạc chạy nước rút. Nàng lại là vừa vui vẻ lại vừa sợ hãi, lúc bị Lâm Lạc lần lượt đưa lên cực lạc đỉnh phong, tánh mạng bốn nguyên cũng đang không ngừng xói mòn.

Trước khi là vì thân thể bị thương, tính mạng bốn nguyên của đối phương vừa vặn đã thành đại bổ chi vật, mà bây giờ thương thế vừa đi, Lâm Lạc không có tu luyện qua tà công, lại căn bản không biết như thế nào hấp thụ những tánh mạng bốn nguyên này, tiến vào trong cơ thể của hắn cũng vền vền là đạo qua một vòng liên lãng phí một cách vô ích.

Mà tánh mạng bốn nguyên của Bạch Ngọc Liên lại càng ngày càng yếu, nàng hút đến tánh mạng bốn nguyên ít nhất có thể sống trên 4000~5000 năm, nhưng hôm nay lại như cây đèn cây sắp tắt trong gió, tùy thời đều có thể dập tắt!

Nhưng Lâm Lạc lại không hề thương tiếc, yêu nữ này không biết đã giết hại bao nhiêu người, nếu không phải hấn phục có Song Tu quả, luyện Đại Âm Dương Song Tu công pháp, cũng tránh không được bị nàng hấp thành người khô!

Cái kia còn cần gì khách khí!

Lại giằng co hơn một canh giờ, ba mươi sáu thức Đại Âm Dương Song Tu công pháp diễn luyện hoàn tất, Lâm Lạc cuối cùng kết thúc trận đại chiến này.

Mà lúc này Bạch Ngọc Liên ngọc nồng cạnh hồng, mắt mị như sóng, vốn là đã cách cái chết không xa, nhưng một khắc cuối cùng lại nhận được Lâm Lạc mớm trở lại, sinh mệnh chi hỏa có thể kéo dài hơi tàn.

Ánh mắt nàng phức tạp nhìn xem Lâm Lạc, lại không hứng nổi một tia ý niệm muốn trả thù trong đầu, chỉ cảm thấy nam nhân này phảng phất là Ma Chủ trên trời, ép tới nàng không thở nổi.

- Người là tông phái nào, thân phận gì?

Lâm Lạc mặc quần áo vào, lạnh lùng hỏi.

Xú nam nhân, phát tiết xong liền không nhận người rồi! Trong nội tâm Bạch Ngọc Liên ai oán một câu, cũng đem quần áo phủ thêm, thành thành thật thật nói:

- Âm Dương Thánh giáo, Lăng Nguyệt vực Kỳ Vân Tam Đình phân đàn Tả thánh nữ!

620. Chương 620: Phản Hấp. (2)

Quả nhiên là Âm Dương Thánh giáo!

Lâm Lạc không có lập hạ sát thủ, là muốn thông qua nàng lý giải một ít sự tình của Âm Dương Thánh giáo, cái này dù sao cùng hấn có chút sâu xa.

Bạch Ngọc Liên là triệt để sợ Lâm Lạc, hữu vấn tất đáp, không dám có chút giấu diếm. Bất quá, nàng chỉ là Thánh nữ một cái phân đàn nho nhỏ ở Kỳ Vân Tam Đình, cũng không có thể biết quá nhiều sự tình về Âm Dương Thánh giáo.

Âm Dương Thánh giáo giáo chủ vẫn là Âm Dương tán nhân, nhưng đối với tin tức trong giáo công bố là Âm Dương tán nhân đang bế quan trùng kích cảnh giới rất cao, đã rất nhiều năm không hiện thân rồi.

Lâm Lạc tự nhiên biết rõ Âm Dương tán nhân sớm đã chết ở Nam Châu, vĩnh viễn cũng sẽ không có khả năng xuất hiện.

Dưới giáo chủ, còn có chín Thánh nữ, ba mươi ba Yêu Cơ, đều là thê thiếp của Âm Dương tán nhân, hơn nữa bảy Thánh tử đồ đệ của Âm Dương tán nhân, cộng đồng hợp thành quyền lực hạch tâm của Âm Dương Thánh giáo.

Về phần những người này là thực lực cấp độ gì, dùng địa vị của Bạch Ngọc Liên còn chưa có tư cách biết rõ, thậm chí còn không biết tổng bộ của Âm Dương Thánh giáo đến tột cùng ở đâu!

Ở bên trong ba mươi ba ngoại vực, mỗi thế vực đều có một Yêu Cơ tọa trấn, mà chín Thánh nữ cùng bảy Thánh tử thì ở bên trong tổng bộ, không phải gặp được đại sự sẽ không lộ diện.

Nhưng nội tam vực lại không có bất luận thế lực gì của Âm Dương Thánh giáo, hiển nhiên chỗ đó cường giả như mây, dù cho Âm Dương Thánh giáo cũng vô pháp thẩm thấu đi vào.

Ở bên trong mỗi một vực, dùng Yêu Cơ cầm đầu, phía dưới sắp đặt rậm rạp chằng chịt phân đàn, tái thiết đàn chủ, hộ pháp cùng Thánh nữ. Thực lực từng cái phân đàn đều không bình thường, như Kỳ Vân phân đàn là thuộc về không nhập lưu, nhưng đàn chủ cũng đã là siêu cấp cường giả bước thứ năm, Âm Dương hộ pháp là tồn tại bước thứ tư, vốn là tả hữu Thánh nữ hẳn là Huyền Linh cảnh mới có thể đảm đương, nhưng trước đó vài ngày hai gã Thánh nữ nguyên lai bị Kỳ Vân tông dụ ra giết chết, mới khiến cho Bạch Ngọc Liên cùng nữ tử áo đỏ hai Thánh nữ dự bị thượng vị.

Các nàng lần này là bị một vị hộ pháp triệu hồi, thương nghị lấy giai đoạn gần đây nên ít xuất hiện làm việc, tránh cho cùng Kỳ Vân tông chính diện đối kháng. Cũng không phải thực lực kém quá nhiều, mà là thanh danh của Âm Dương Thánh giáo này quả thực như đồng bữa bộn, thuộc về chuột chạy qua đường mỗi người hô đánh, một khi chính diện giao chiến rất dễ dàng đưa tới vây công.

Dù sao, từng thế gia tông môn đều có tộc nhân đệ tử bị Âm Dương Thánh giáo tai họa, tất cả đều muốn đem cái tà giáo này triệt để diệt trừ.

Nhưng chỉ là những tin tức Bạch Ngọc Liên biết đến này cũng đủ để cho Lâm Lạc kinh tâm rồi, không sai biệt lắm Đông châu này khắp nơi đều có thể lực Âm Dương Thánh giáo, nếu lộ ra ngoài hẳn kể thừa di bảo của Âm Dương tán nhân, cái kia đối với hắn mà nói thật đúng là một hồi đại tai nạn.

- Người . . . có thể giết ta hay không?

Bạch Ngọc Liên nhìn xem Lâm Lạc, đối phương đã thật lâu không có hồi lại qua nàng rồi, cái này làm cho nàng phi thường bất an.

- Sẽ không!

Lâm Lạc nghĩ nghĩ, muốn hắn tự tay giết chết một người cùng mình có quan hệ thân mật đúng là hạ thủ không được, nhưng đối với Bạch Ngọc Liên hẳn cũng không có lưu luyến gì, vươn tay đặt ở đan điền của nàng, lực lượng tràn ra, đem tất cả đan hạch của nàng nổ nát hết.

- Làm nữ nhân bình thường, an nhàn qua quãng đời còn lại a!

Lâm Lạc chẳng không bay lên, lập tức tan biến ở trong tầm mắt của Bạch Ngọc Liên.

Đạt được tánh mạng bốn nguyên của Lâm Lạc, nàng đủ để sống trên 50~60 năm, đan hạch lại bị Lâm Lạc chấn vỡ, cùng thường nhân dĩ nhiên là một, không cách nào dựa vào mị thuật hại người, thành thành thật thật, an phận thủ mình vượt qua cả đời mới là lựa chọn tốt nhất của nàng.

Hơn nữa, dù cho nàng một lần nữa tu luyện cũng không có dùng, trừ khi có thể ở trước khi tánh mạng kết thúc đột phá đến Huyền Linh cảnh, nếu không tánh mạng bốn nguyên này căn bản không có khả năng gia tăng! Lấy nàng làm việc ác tai họa nhiều người như vậy, dù cho chết trên 100 lần cũng chưa hết tội, Lâm Lạc còn cho nàng 50~60 năm tánh mạng, đã là vô cùng nhân từ.

Tính toán thời gian, đã không đủ Lâm Lạc luyện hóa trường tiên kia mà đúng hạn trở về Lữ thành, Lâm Lạc liền quyết định trước về Hắc Sát quân trả phép, sau lại tìm địa phương yên lặng luyện hóa trường tiên tràn đầy Kim tinh hoa.

Lần này không có bị cái gì trì hoãn, ba ngày sau Lâm Lạc về tới Lữ thành, trước hướng Lữ Nguyệt Đồng báo đã trở về, sau đó cùng tứ nữ đoàn tụ.

Tiểu biệt thăng tân hôn, sau khi năm người hoang đường một đêm, Lâm Lạc liền tìm địa phương yên lặng bắt đầu luyện hóa kiện linh khí kia. Tuy kim tinh hoa bên trong linh khí không thể so cùng cột đá màu đen, nhưng mà đầy đủ đem Kim hệ công pháp của Lâm Lạc tăng lên tới Huyền Linh cảnh, tất nhiên có thể dẫn phát lôi kiếp.

Lữ gia quy định, bất luận kẻ nào cũng không được ở trong thành hoặc là trong quân doanh độ kiếp, nếu không vô cùng có khả năng dẫn phát đại tai nạn, đem rất nhiều người vô tội cuốn vào trong đó. Đây là thứ nhất, mặt khác Lâm Lạc cũng không muốn để cho người khác biết rõ chi tiết thực lực của hắn.

Đi vào một mảnh sơn cốc yên lặng, Lâm Lạc lấy ra Tử đỉnh có linh khí trường tiên, Hồn Độn Dung Lô mở rộng ra, rút ra Kim chi tinh hoa trong đó biến thành tu vi của mình.

Ông! Hắc tiên đột nhiên run lên, bóng người đã từng xuất hiện lại lần nữa hiện thân.

Tuy khí linh không có được lực lượng quán chú sẽ lâm vào trạng thái ngủ say, nhưng gặp được lúc sinh tử tồn vong vẫn sẽ có chút thức tỉnh, thậm chí còn có toàn diện thức tỉnh đấy! Nhưng mà, lúc này bất đồng trước kia, Lâm Lạc đã dần dần khiến cho linh khí này nhận chủ, đã lấy được quyền sử dụng linh khí, cái khí linh này dù cho làm âm ĩ cũng sẽ phải chịu hạn chế cực lớn.

Từ đỉnh khe khẽ rung lên, thần uy bắn ra, đối với tất cả đồ vật thuộc về Lâm Lạc, nó có lực thống ngự tuyệt đối.

Đạo nhân ảnh kia lập tức há mồm khóc thét, bộ dáng tựa hồ vạn phần thống khổ, nhưng chỉ là vụn vụn có thần sắc của hắn, không có âm thanh. Mà trường tiên cũng lập tức nhuệ lại, giống như xà bị đánh bảy tấc, không có lực lượng phản kháng nữa.

Lâm Lạc vô hỉ vô bi, chỉ là vận chuyển Hỗn Độn Dung Lô, không ngừng rút ra kim chi tinh hoa bên trong linh khí, lớn mạnh lấy Kim hệ công pháp của hắn.

Một cái, hai cái, ba cái... , Không Linh cảnh ba mươi sáu khiếu huyết đang dùng tốc độ cực nhanh lặng yên hình thành, chỉ là không đến hai ngày thời gian, Kim hệ công pháp của hắn liền đến được Không Linh cảnh đỉnh phong!

Nếu không có cơ duyên nghịch thiên, người bình thường không có 500 năm khổ tu trở lên là mơ tưởng từ Không Linh cảnh sơ kỳ tiến vào đỉnh phong! Nhưng chỉ cần có đầy đủ Ngũ Hành tinh hoa, ở dưới sự trợ giúp của Hỗn Độn Dung Lô, Lâm Lạc lại ngắn ngủn hai ngày không đến liền thực hiện đột phá như vậy, đủ để cho người hâm mộ đến chết!

621. Chương 621: Lại Muốn Đến Âm

Thiên địa giao cảm, lôi vân cuộn cuộn, lôi kiếp Huyền Linh cảnh lại tới nữa!

Đối với Lâm Lạc mà nói, đây đã là quen việc dễ làm, hắn ngạo nghễ lên không, đón đánh lấy tia chớp kiếm hình nhanh chóng rút xuống, dùng ẩn kỹ tia chớp cường ép thu lấy lực lượng thiên địa này, lớn mạnh lấy Lôi hệ công pháp của hắn.

Sau nửa canh giờ, khóa lôi hạch thứ mười lăm của Huyền Linh cảnh hoàn toàn hình thành, Lôi hệ công pháp của Lâm Lạc lại đi tới một bước dài!

Hắc tiên linh khí kia còn có một chút Kim chi tinh hoa còn sót lại, Lâm Lạc đem toàn bộ luyện hóa, Kim hệ công pháp ở Huyền Linh cảnh có thêm hai cái kim hạch.

Xem ra, về sau phải chạy ra đi dạo nhiều, thường xuyên kiếm chút ít linh khí đến luyện hóa!

Lâm Lạc mỉm cười, bởi vì linh khí kèm theo linh vực, đây chỉ có thể dùng thiên tài địa bảo có Ngũ Hành tinh hoa mới có thể đúc luyện, bởi vậy cùng hắn đau khổ tìm kiếm tài liệu Ngũ Hành tinh hoa, không bằng trực tiếp cướp đoạt linh khí!

Bất quá, linh khí cũng không phải là hàng vỉa hè, như trong toàn bộ Hắc Sát quân cũng chỉ có tộc nhân trọng yếu hai nhà Lữ Hàn mới có, như Lữ Nguyệt Đồng, Hàn Triết Thao vân...vân. Tán tu trừ khi cơ duyên nghịch thiên, tìm được di phủ của tiền bối cổ nhân, cái kia mới có thể đạt được linh khí.

Mà sở dĩ linh khí thiếu, thứ nhất là Luyện khí sư cực kì hiếm thấy, nghe nói vụn vụn chỉ mấy đại gia tộc ở nội tam vực mới có, thứ hai loại tài liệu bao hàm Ngũ Hành tinh hoa này cũng vô cùng trân quý, không bột đổ gột nên hồ.

Con đường tu luyện, chính là một quá trình cướp đoạt, đoạt Thiên đoạt Địa đoạt Nhân, muốn an an phận phận trốn ở góc nào đó xa rời thực tế, nhắm mắt làm liều mà nói, cái kia chỉ có thể vô vị cả đời, mặc người là đại thiên tài cũng là không tốt.

Lâm Lạc đem mục tiêu ăn cướp đầu tiên bỏ vào trên người Hàn Triết Thao, tên kia nhiều lần động tâm đối với Tô Mị chúng nữ, tuyệt không thể làm hấn vui vẻ xuống!

Muốn giết Hàn Triết Thao cũng không khó, mấu chốt là như thế nào mới có thể làm được lặng yên im ắng, nếu không một khi sự tình lộ ra ngoài ánh sáng, Lâm Lạc cũng không nhận ra mình là đối thủ của bước thứ tư chí cường giả!

Cái này cần phải hảo hảo châm chước một phen rồi.

- Bản thiếu gia hẳn không được cơn tức này!

Lữ Hàn Bảo quát mắt nhìn tròng tròng, vỗ xuống cái bàn.

- Hàn đại ca, tiểu tử kia làm hại người trước mặt mọi người xấu mặt, người liền cam tâm sao?

Nhưng sắc mặt Hàn Triết Thao lại bình tĩnh, tuy bị Lữ Hàn Bảo nhắc lên gièm pha ngày đó, nhưng lại không có bộ dạng thẹn quá hoá giận chút nào, chỉ là cười nhạt một tiếng, nhấp một ngụm trà:

- Không cam lòng lại có thể thế nào, hiện tại sau lưng hấn là có Bạch Hoán Phong cùng tộc tỷ người làm chỗ dựa!

Lữ Hàn Bảo lại vỗ cái bàn, vẻ mặt oán hận:

- Họ Bạch bắt quá là một cẩu nô tài, ý vào hiện tại có chút địa vị liền dám không đem bản thiếu gia để vào mắt! Tộc tỷ kia của ta... đồ đệ tiện ngực lớn, bản thiếu gia thật muốn đè nàng!

Trong mắt Hàn Triết Thao hiện lên một tia khinh thường nói:

- Bất quá, nếu Hàn Bảo người thật muốn giết tên kia, ta ngược lại có một biện pháp!

- Biện pháp gì?

Lữ Hàn Bảo không khỏi vui vẻ, vội vàng truy vấn.

Sống phóng túng thì hấn mọi thứ đều tinh thông, nhưng muốn hấn động não, cái kia cũng không cần trông cậy vào rồi.

- Tháng sau...

Hàn Triết Thao mới vừa vặn nói một câu, liền thấy cửa phòng đẩy ra, tiến đến một thiếu nữ áo tơ trắng, trong tay bưng một cái chén đĩa, bày biện hai chén trà thơm, hấn lập tức dừng miệng lại không nói.

Lữ Hàn Bảo không phát giác cái gì truy vấn:

- Tháng sau như thế nào đây?

Hàn Triết Thao nhìn lướt qua thiếu nữ áo tơ trắng kia, nhú nhú mày, ý tứ tự nhiên rất rõ ràng, cái phương pháp này không được truyền qua tai.

- Ah, nàng là hai ngày trước mới vừa bắt tới tay, còn là một chim non, phía dưới thật sự là rất chặt, Hàn đại ca có hứng thú chơi đùa hay không?

Lữ Hàn Bảo đem thiếu nữ áo tơ trắng kia ôm trong ngực, nắm váy cô gái kia giở lên, hiện ra hai chân dài trắng như tuyết, rõ ràng không có lấy nội y, nơi riêng tư một mảnh cổ thơm mềm mại rõ ràng có thể thấy được.

Hấn một lòng muốn biết phương pháp giết chết Lâm Lạc, bộ dáng đẹp như Thiên Tiên của Tô Mị tứ nữ kia luôn ở trong đầu của hấn phiêu phiêu, thậm chí không tiếc đem nữ nhân của mình cùng Hàn Triết Thao chia xẻ.

Hàn Triết Thao hướng thiếu nữ áo tơ trắng kia nhìn thoáng qua, mặc dù nữ tử tuổi trẻ này có trẻ trung hấp dẫn, nhưng tướng mạo chỉ sáu bảy phân, không coi là cực phẩm mỹ nữ, hơn nữa chết lặng không chút biểu tình, hấn tự nhiên sẽ không để ở trong lòng.

Nhưng hấn cũng không có lại kiên trì để cho thiếu nữ đưa nước trà kia ly khai nói:

- Hắc Sát quân mỗi tháng đều có công tích khảo hạch, ba năm tính toán tổng điểm, khảo hạch này là luận võ. Ta nơi này có một loại được, một mình ăn vào không có mấy may tổn thương, nhưng nếu lại phối hợp một loại được vật khác, chỉ cần nghe thấy được một chút mùi, công lực sẽ lập tức hoàn toàn biến mất!

Ánh mắt Lữ Hân Bảo lập tức phát sáng lên, hưng phấn ở nơi riêng tư của thiếu nữ trong ngực vuốt ve vài cái nói:

- Chỉ cần đem được này cho Lâm Lạc dùng, thời điểm luận võ hẳn nhất định sẽ chết!

- Đúng vậy, ta sẽ dẫn lấy loại được vật thứ hai, tùy thời cùng hẳn giao thủ, giả bộ như thất thủ giết hẳn!

Hàn Triết Thao gật gật đầu.

- Bất quá, ta cùng với hẳn đã sớm kết xuống đại thù, căn bản không có cơ hội đem loại được vật thứ nhất xen lẫn trong đồ ăn hoặc nước uống của hẳn, đây chỉ có nhờ vào người!

- Ta được không?

- Người là người Lữ gia, có thể phân công một hạ nhân giả mạo danh nghĩa tộc tỷ người tiền đưa chút đan dược cho tiểu tử kia, tiểu tử kia tất nhiên sẽ không hoài nghi!

Hàn Triết Thao vừa cười vừa nói.

- Không tệ! Không tệ!

Lữ Hân Bảo cũng không có ý thức được Hàn Triết Thao mượn đao giết người, còn ở đằng kia hưng phấn kêu to.

- Hẳn nhất định cùng đại nãi (*nghĩa là ngực lớn) kia tốt hơn, tuyệt sẽ không hoài nghi đồ đặc đại nãi đưa cho hẳn!

Mục đích của Hàn Triết Thao đúng là muốn dụ hẳn ra tay, đợi Lâm Lạc vừa chết, Lữ gia cũng chỉ có thể tra được trên người tộc nhân mình! Tuy Lữ Hân Bảo là ăn chơi thiếu gia tiêu chuẩn, nhưng cha hẳn ở trong gia tộc lại rất có phân lượng, hơn nữa dưới gối là một cái nhĩ tử như vậy, tuyệt đối sẽ ra sức bảo vệ, như vậy việc này cũng chỉ tới đó là thôi, dù sao Lâm Lạc chỉ là một người họ khác!

Hắn từ trong lòng lấy ra một cái bình ngọc bỏ lên trên bàn, làm một động tác cắt cổ nói:

- Hân Bảo, cẩn thận không muốn lưu lại hậu họa!

Lữ Hân Bảo biết rõ đó là muốn đem tên hạ nhân đi tặng đồ kia diệt khẩu, lập tức gật gật đầu tỏ vẻ minh bạch, Hàn Triết Thao thấy mục đích đạt tới, cũng lập tức cáo từ ly khai.

Chỉ cần Lâm Lạc vừa chết, như vậy bốn mỹ nhân trong nhà hẳn còn chạy thoát được lòng bàn tay của mình sao?

622. Chương 622: Quặng Mỏ Giảm Sản Lượng. (1)

Lữ Hân Bảo không khỏi hưng phấn lên, một bả liên đem thiếu nữ trong ngực đặt lên trên bàn, cởi quần xách thương đâm vào, một bên trong đầu ý đâm lấy Tô Mị tứ nữ, một bên đang đưa bờ mông, nhưng căn bản không có phát hiện trong mắt cô gái kia hiện lên một tia ánh sáng.

- Lâm thiếu gia...

Lâm Lạc mới từ trong Hắc Sát quân trở về, còn không có gõ cửa nhập phòng, liền nghe một tiếng khê gọi vang lên, hẳn quay đầu xem xét, là một thiếu nữ áo tơ trắng, đúng là tiểu cô nương Tiêu gia hẳn đã từng cứu, chỉ là khuôn mặt nàng tiều tụy, trong ánh mắt có bi thương thật sâu.

- Tiêu cô nương, người tại sao lại ở chỗ này?

Hắn không khỏi kỳ quái, đây chính là phủ đệ Lữ gia, người bình thường là vào không được.

- Ta...

Thiếu nữ kia nước mắt chảy ra.

- Lữ Hân Bảo phái người giết cha ta cùng mẫu thân, đem ta bắt đi qua, bức ta làm hán thị thiếp!

Lâm Lạc không khỏi giận dữ, trong nội tâm sát cơ bốn phía.

- Lâm thiếu gia, ta có phải rất không biết xấu hổ hay không, chẳng những không có đi theo cha mẹ, còn phải nhiều lần bị ác nhân kia đâm nhọc! Thế nhưng mà, ta sợ, ta không muốn chết!

Thần sắc nàng đau thương.

Trên đời này lại có mấy người thực sự có thể không sợ lạm dụng uy quyền, đại bộ phận người còn không phải quý sống, không có lực lượng cải biến vận mệnh bị áp bách, cái kia chỉ có yên lặng chịu đựng cường quyền ô nhục.

Lâm Lạc nghĩ nghĩ nói:

- Ta dẫn người ly khai nơi này, tìm một chỗ dần xếp xuống!

- Không, ta lần này đến không phải cho Lâm thiếu gia thêm phiền toái, mà là có một tin tức nói cho người biết!

Hắc Sát quân mỗi tháng đều có một lần khảo hạch thành tích, cái này quan hệ lấy ba năm sau có thể bị xoát xuống võ đài mới có thể bảo trụ vị trí hay không. Bởi vậy, trừ khi là cấp bậc Thống lĩnh, những người khác sẽ không vắng họp.

Bởi vì không chừng gặp nhân vật mới biến thái như Lâm Lạc, đến lúc đó bị đá văng, đã tổn thương mặt mũi, còn mất 36 khối linh thạch, không có người nguyện ý bốc lên phong hiểm như vậy.

Theo như cách nghĩ của Lâm Lạc, hắn là không thể nào ở Lữ gia nghỉ ngơi ba năm lâu như vậy, căn bản không có ý tham gia, nhưng Hàn Triết Thao đã sắp đặt cho hắn một âm mưu, vậy nếu hắn không ứng hợp mà nói, chẳng phải là để cho Hàn Triết Thao thất vọng, càng có khả năng để cho Lữ Hân Bảo giận lây sang nữ nhân Tiêu gia đáng thương kia sao.

Bảy tám ngày sau, đã đến đầu tháng, hôm nay là thời gian Hắc Sát quân cấp quân lương, cũng là khảo hạch thông lệ mỗi tháng, ngoại trừ người đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, những người khác đều rút về quân doanh nhận lấy linh thạch và tham gia khảo hạch.

Đây không phải chỉ vì điểm, thành tích ưu dị còn có thể được ban thưởng linh thạch, tự nhiên để ọi người tích cực rất cao.

Lâm Lạc đi vào quân doanh, Hàn Triết Thao còn rất nhiệt tình theo sát hắn đánh cho cái bắt chuyện, tựa hồ rất có ý tứ tiêu tan hiềm khích lúc trước. Người này quả nhiên âm hiểm, rõ ràng đã bố trí xuống sát cục, nhưng biểu hiện ra lại không ra chút nào nhìn!

- Hai người các người đi theo ta!

Chỉ là khảo hạch còn chưa có bắt đầu, Lữ Nguyệt Đồng lại triệu hai người tới.

- Lập tức triệu tập nhân thủ, chúng ta phải đi Thông Linh cốc!

- Vì cái gì?

Hàn Triết Thao trực tiếp nhảy dựng lên, hắn tân tân khổ khổ bố trí xuống sát cục, còn không phải là vì diệt trừ cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt Lâm Lạc này ư? Trước mắt dự phát ra độc dược trong cơ thể Lâm Lạc ở trong không gian đan điền của hắn, chỉ cần lấy ra, nhiều lắm là hai ba lần thời gian hô hấp Lâm Lạc sẽ mất hết công lực!

Không có luận võ nguy trang, hắn làm sao có thể giết chết Lâm Lạc mà đơn giản thoát thân?

Tuy hai nhà Lữ Hàn đã sớm đồng sàng dị mộng, nhưng trước khi mọi người không có vạch mặt, quy củ là tất cả mọi người đều phải tuân thủ, bên ngoài chủ phó quan hệ vẫn phải rõ ràng!

Nói cách khác, hãn cũng có khả năng bị gia tộc hi sinh để dẹp đi lửa giận của Lữ gia!

Tuy trong nội tâm hận Lâm Lạc, nhưng Hàn Triết Thao cho tới bây giờ không có suy nghĩ qua muốn đồng quy vu tận!

Hãn thông qua Lữ Hân Bảo quần một vòng lớn, còn không phải muốn để mình nhảy ra ngoài, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng Lữ Nguyệt Đồng lại đột nhiên hủy bỏ khảo hạch của bọn hãn, tự nhiên là rất khó chịu.

Lâm Lạc cũng thật không ngờ sẽ có biến cố đột nhiên như vậy, trên thực tế tuy Hàn Triết Thao muốn giết hãn, mà Lâm Lạc cũng muốn mượn cơ hội này phản chọc lại một đao, để cho hãn ăn thiệt thòi!

- Làm sao vậy?

Lâm Lạc cũng hỏi.

- Gần đây nhất khoáng sản linh thạch trên diện rộng giảm bớt, gia tộc hoài nghi bên kia có người biển thủ, đặc lệnh chúng ta tiến đến điều tra!

Lữ Nguyệt Đồng nói chúng ta là chỉ nài cùng Hàn Triết Thao, hai người bọn họ theo thứ tự là nhân vật đại biểu một đời tuổi trẻ bên trong Lữ, Hàn hai nhà, cũng đủ để đại biểu gia tộc.

Hàn Triết Thao còn chưa từ bỏ ý định:

- Có thể trước hoàn thành khảo hạch hay không?

Lữ Nguyệt Đồng đối với hãn liếc nhìn hằm hằm, nhưng cũng có chút kỳ quái nói:

- Người còn lo lắng thành tích khảo hạch? Đừng có mà lè mề, lập tức cùng lão nương đi!

Tuy Hắc Sát quân dùng quân kỷ nghiêm minh trừ danh, nhưng địa phương có người thì có đặc quyền, Hàn Triết Thao thân là Hàn gia đại thiếu, cho dù nhiều lần khảo hạch kể cuối, nhân viên thống kê công tác cũng sẽ nghĩ biện pháp từ địa phương khác cho hãn thêm điểm, tổng sẽ không để cho hãn đi đánh lòi đài ba năm một lần.

Linh thạch, ở Đông châu có được ý nghĩa vô cùng đặc thù.

Cái này là căn bản của võ giả!

Tuy so sánh với rất nhiều thiên tài địa bảo, công hiệu của linh thạch muốn xa xa không kịp. Nhưng đã xưng là thiên tài địa bảo, số lượng này há lại rất nhiều? Nhưng linh thạch bất đồng, chỉ cần tìm được một mỏ linh thạch, ít nhất cũng có thể đào cả ngàn năm, quặng mỏ lớn mà nói, thậm chí có thể đào trên vạn năm.

Linh thạch khoáng sản giảm bớt là một vấn đề phi thường nghiêm trọng!

Bởi vì mỗi tháng quặng mỏ Lữ gia sản xuất linh thạch vốn là không nhiều lắm, trước phải tiến cống một bộ phận cho Kỳ Vân tông. Sau đó cấp cho Hắc Sát quân, tu luyện cần thiết cho thành viên gia tộc, kỳ thật căn bản không thừa nổi mấy khối.

Bởi vậy thiên tài có được tiềm chất vô hạn như Lâm Lạc cũng mỗi tháng chỉ có thể lĩnh năm khối linh thạch!

Linh thạch mỏ giảm sản lượng, như vậy nguyên nhân không ngoài mấy cái: thứ nhất, linh quặng sắp khô kiệt, cái kia tự nhiên sản lượng giảm mạnh: thứ hai, có người biển thủ, bỏ vào trong túi riêng rồi!

Nếu như là nguyên nhân thứ nhất, cái kia Lữ gia nên cân nhắc hướng gia tộc khác phát động công kích, nếu không linh thạch mỏ tận diệt, Hắc Sát quân không xuất ra quân lương, thế lực khổng lồ lập tức tan thành mây khói, rất nhiều gia tộc đã từng cùng Lữ gia kết thù kết oán sẽ đánh chó mù đường, Lữ gia từ trên xuống dưới có lẽ ngoại trừ lão tổ ra, thì không ai có thể sống sót

623. Chương 623: Quặng Mỏ Giảm Sản Lượng. (2)

Hơn nữa, Kỳ Vân tông cũng sẽ không dễ dàng tha thứ một gia tộc đối với mình không có cống hiến tồn tại, nói không chừng có thể dùng cơ không có linh thạch nộp lên phát động công kích!

Trên thực tế, Kỳ Vân tông luôn muốn thôn tóm tất cả gia tộc trong phạm vi thể lực, chỉ là không có cơ hội ra tay mà nói, thể tất có thể làm các đại gia tộc nhiều người tức giận, liên hợp lại chống cự.

Mặc dù Kỳ Vân tông có tuyệt thế cường giả bước thứ năm, nhưng gặp gỡ một đồng lớn lão tổ bước thứ tư vậy công, khả năng thật lớn là ngọc thạch câu phần! Huống hồ, địa vị của Kỳ Vân tông cũng không phải vững như bàn thạch, Lăng Nguyệt vực này có bao nhiêu thể lực giống Kỳ Vân tông, thậm chí tông môn, gia tộc cường đại hơn, có cái nào không muốn ngầm chiếm đoạt phương, mở rộng phạm vi thể lực của mình?

Dù cho Kỳ Vân tông có thể lông tóc ít bị tổn thương giết sạch tất cả gia tộc trong phạm vi thể lực, vậy chỉ là một Kỳ Vân tông thì như thế nào đối kháng được thể lực đến từ nơi khác, thậm chí thể lực càng mạnh hơn nữa xâm lấn?

Kỳ Vân Tam Đình này phẳng phất như là một đàn sư tử, Kỳ Vân tông là sư tử mạnh mẽ nhất, thống trị lấy rất nhiều mẫu sư, đã dựa vào những mẫu sư này thay nó săn bắt đồ ăn, cũng chính là tiến cống linh thạch, mặt khác, lúc bên ngoài có đàn sư tử đến xâm lấn, mặc dù Kỳ Vân tông là nhân vật chính chống cự xâm lấn, nhưng rất nhiều mẫu Sư lực lượng hơi yếu đồng dạng là lực lượng phụ trợ không thể bỏ qua!

Quan hệ như thế cũng thích hợp dùng cho tất cả tông phái, gia tộc của ba mươi ba ngoại vực!

Đông châu không có hoàng triều, không có luật pháp, lại tồn tại quy chế vi diệu, một ít không có ghi lại trên giấy, nhưng tất cả mọi người đều phải tuân thủ quy củ.

Thật đúng là phức tạp ah!

Trong nháy mắt Lâm Lạc suy nghĩ qua rất nhiều ý niệm trong đầu, nhân vật nhỏ như hắn tuy chỉ là đom đóm không đáng kể, nhưng gia tộc như Lữ, Hàn lại là nơm nớp lo sợ, nói không chừng một đêm đi qua toàn cả gia tộc liền xoá tên cả Đông châu nha!

Chỉ có đứng ở đỉnh phong của thế giới này, mới có thể cúi xem chúng sinh, không cần cúi đầu bất luận kẻ nào, thụ bất cứ uy hiếp gì!

Nắm đầm của Lâm Lạc nắm chặt một chút, ánh mắt chớp động lên ý chí chiến đấu cường đại.

Lữ Nguyệt Đồng làm việc lời lệ phong hành (*quyết định nhanh chóng), sau khi hạ xuống mệnh lệnh, nàng dẫn theo hai cái Phó thống lĩnh, sáu đội trưởng, 60 tên Hắc Sát quân binh sĩ dưới trướng lập tức đi Thông Linh cốc, chỗ đó là mệnh môn của Lữ gia.

Linh thạch quặng mỏ!

Trước đó, Lâm Lạc đối với quặng mỏ này hiểu rõ giới hạn là sản xuất linh thạch, hiện tại mới nhiều hơn một chút ít nhận thức.

Vì phòng ngừa có người trộm mỏ, trong quặng mỏ là tuyệt không cho phép võ giả Linh Cảnh trở lên tiến vào, nếu không bọn hắn hoàn toàn có thể dùng đan điền không gian cuốn đi đại lượng linh thạch. Mà không gian pháp khí lại rất dễ tra, thợ mỏ bình thường cần cố kỵ cái gì, từ trên xuống dưới cẩn thận soát người là tốt rồi, có thể dấu không gian pháp khí đi nơi nào?

Chung quanh quặng mỏ sắp đặt trận pháp bảo hộ, bình thường không thể vào cũng không thể ra, mỗi tháng Lữ gia sẽ phái người đi thu khoáng thạch, sau khi trải qua gia công lại tiến cống, cấp cho quân lương...

Bình thường sản lượng quặng mỏ mỗi tháng sản xuất khoảng sáu ngàn khối, nhưng lúc này đây vền vền chỉ nhận được 3000 khối cũng chưa tới, ngay cả quân lương phát cho Hắc Sát quân cũng miễn cưỡng, huống chi còn muốn giao lên cho Kỳ Vân tông, cung cấp tộc nhân hai nhà Lữ, Hàn tu luyện!

Khá tốt, cái quân lương này là kéo dài một tháng, hôm nay trả cho Hắc Sát quân thật ra là khoáng sản tháng trước, cái di chứng này phải đến tháng sau mới bạo phát đi ra. Hơn nữa lúc này Lữ gia đã dừng chân mấy ngàn năm, muốn nói một điểm tích súc cũng không có, cái kia là không thể nào.

Nhưng 3000 nhân khẩu cũng không phải là dễ dàng cho ăn no bụng như vậy, nếu tiếp tục giảm sản lượng như thế, Lữ gia cũng nhiều lắm là chống đỡ một đến hai năm, đến lúc đó liền thực sự muốn cửa nát nhà tan rồi!

Nhưng muốn nói giảm số lượng Hắc Sát quân?

Đây không phải là muốn chết sao? Các đại gia tộc trong lúc đó vốn là ở vào một cái cân đối vi diệu, ai cũng không ngại thừa dịp người bệnh muốn mạng người, đừng nhìn bình thường xưng huynh gọi đệ, nhưng lúc rat ay lại so với cừu nhân còn muốn hung ác!

Nắm lấy lệnh bài gia chủ, Lữ Nguyệt Đồng mang theo mọi người tiến nhập khu vực khai thác mỏ. Bởi vì Hàn Triết Thao đến đây còn đại biểu Hàn gia, tự nhiên cũng không thể xem hãn thành binh sĩ Hắc Sát quân bình thường, địa vị so với Lữ Nguyệt Đồng chỉ hơi yếu.

Người phụ trách khu vực khai thác mỏ là một tộc nhân Thích Biến cảnh đỉnh phong của Lữ gia, một khi phá vỡ mà vào Linh Cảnh, hãn sẽ dời nơi đây, xem ra đại khái hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt càng giống như là gian thương vi phú bất nhân (*làm giàu thì thường không có nhân đức).

Người này tên là Lữ Tam Biến, luận bối phận là gia gia của Lữ Nguyệt Đồng, nhưng hãn không có địa vị, lại xuất thân chi hệ, nên không dám ở trước mặt Lữ Nguyệt Đồng bày ra gia phổ, ngược lại giống như chó đi theo phía sau cái móng của Lữ Nguyệt Đồng.

Bất quá muốn Lâm Lạc nói, tên này vượt móng ngựa là một đại hành gia, một phương diện khác là sắc tâm khó dấu, gom góp được gần chút ít liền gửi mùi thơm cơ thể của Lữ Nguyệt Đồng vài cái, nhiều lần Lâm Lạc chứng kiến hãn lộ ra biểu lộ vô cùng hèn mọn bỉ ổi.

Lữ Tam Biến đối với nguyên nhân khoáng sản giảm bớt là đầu đầy sương mù, càng là vỗ ngực cam đoan có hãn nhìn chăm chăm, là không có thợ mỏ nào dám lười biếng

Lữ Nguyệt Đồng cũng không có trông cậy vào thoáng cái liền đem nguyên nhân tìm được, lại để ọi người dàn xếp xuống, không có năng phê chuẩn tuyệt không cho phép lên đi đi lại lại, nếu không tất dùng tội danh phản loạn trực tiếp xử tử!

Đây là tự nhiên, hiện tại bọn hãn là ở khu vực khai thác mỏ linh thạch, nếu tên trộm đại lượng linh thạch chạy trốn mà nói, cái kia tình huống của Lữ gia sẽ càng muốn đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương rồi.

Bất quá, mệnh lệnh của Lữ Nguyệt Đồng lại đối với một người không có hiệu quả. Hàn Triết Thao là đại biểu Hàn gia, tự nhiên không cần để ý tới mệnh lệnh của Lữ Nguyệt Đồng, mà nếu Lữ Nguyệt Đồng không thoải mái cũng chỉ có thể hừ lạnh một tiếng.

Nửa đêm, Hàn Triết Thao lén lút đi vào phòng ngủ của Lữ Tam Biến.

Mập mạp kia đại khái ban ngày nhận lấy Lữ Nguyệt Đồng mắng lợi hại, lúc này đang ở trên bụng một nữ nhân rong ruổi, một bên trong miệng vẫn còn gào thét:

- Ngực lớn, lão gia muốn làm người!

Giày vò đến nữ nhân dưới đáy kia cũng oa oa kêu to, không giống như sinh hoạt vợ chồng, mà là giống như mổ heo .

- Hừ!

Hàn Triết Thao lạnh lùng từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng thấp giọng, Lữ Tam Biến sợ tới mức khẽ run rẩy, thời điểm xoay người lại, cái đồ chơi dưới đáy kia cũng run lên, bắt đầu phóng ra, càng đem chất lỏng trắng bóng hướng Hàn Triết Thao rơi vãi đi.

624. Chương 624: Quặng Mỏ Giảm Sản Lượng. (3)

Hàn Triết Thao tuyệt không ngờ mình có một ngày có thể chứng kiến một mập mạp chết bầm đối với mình phun ra dịch thể, thiếu chút nữa dưới sự giận dữ làm thịt Lữ Tam Biến! Nhưng ít ra không thể là hiện tại, hân cường ép nhịn xuống quát:

- Nhanh mặc xong quần áo!

- Vâng! Hàn thiếu! Vâng !

Lữ Tam Biến liền vội vàng gật đầu không thôi, không kịp mặc quần áo nhưng lại lấy chân mền trên người nữ nhân kia quàng trên người mình, để cho nữ nhân kia phát ra một tiếng thét lên, bất quá cũng không dám cùng hân đoạt, chỉ có thể dùng hai tay ngăn cản ở trước ngực cuộn thành một đoàn, một bên lại dùng ánh mắt chờ mong nhìn về phía Hàn Triết Thao, so sánh xuống dưới, Hàn Triết Thao anh tuấn tiêu sái, địa vị rất cao, nếu có thể đi theo hân cũng không biết so với mập mạp chết bầm này mạnh hơn gấp bao nhiêu lần.

Da mặt Hàn Triết Thao lại co rút, nữ nhân kia rõ ràng còn muốn hấp dẫn hân, cũng không nhìn một chút mình là cái dạng gì, mông là rất lớn, nhưng khuôn mặt thật đúng là bình thường, đại khái là Lữ Tam Biến muốn mông lớn giống như Lữ Nguyệt Đồng, mới tìm nữ nhân này tới thay thế.

Lòng hân âm độc khó dò, Lữ Tam Biến tạm thời không thể giết, nhưng loại nữ nhân này lại có thể không nói chơi, hướng hồ sự tình muốn nói kế tiếp tương đối cơ mật, hân tiện tay oanh ra một chưởng, nữ nhân kia vẫn còn phát ra mộng đẹp lập tức thân thể cứng đờ, bị chết triệt để.

Thân hình Lữ Tam Biến khẽ run rẩy, hạ thể không có che kỹ lưỡng lại phun ra vài giọt chất lỏng mới vừa rồi không có bắn hết, để cho trong dạ dày Hàn Triết Thao bất ổn không thoải mái.

- Lần này ngươi làm quá mức rồi!

Hàn Triết Thao hai tay bắt chéo sau lưng.

- Sản lượng tám ngàn khối bị ngươi khấu trừ đến 3000 khối, ngươi là muốn chết phải không?

- Oan uổng a, Hàn thiếu, tiểu nhân nào dám lớn mật như thế!

Lữ Tam Biến vội vàng khóc lóc kể lể.

- Tháng này thực sự chỉ có không đến 3000 khối linh thạch, tiểu nhân còn trái lại bỏ vào bên trong một ít, nào còn dám cất xén!

- Ân?

Hàn Triết Thao nhăn lông mày lại.

- Nếu ngươi dám nói láo, cái hậu quả này như thế nào ngươi cũng tinh tường!

- Tiểu nhân thề với trời, lời ấy là thật, tuyệt không giấu diếm một chút nào!

Mặc dù Hàn Triết Thao biết Lữ Tam Biến là tiểu nhân mười phần, nhưng mà tuyệt đối không có gan lớn đến tình trạng bực này!

Mặc dù Lữ Tam Biến là người Lữ gia, nhưng trên thực tế sớm bị Hàn gia uy bức lợi dụ đón mua, phải biết rằng trông coi linh quáng tương đương với ngồi tù, trừ khi chết già hoặc là đột phá Linh Cảnh, thì cả đời này liền bàn giao ở đẳng kia rồi!

Cũng chỉ có người không hề có địa vị trong gia tộc mới sẽ sung quân đến nơi này, giám thị thợ mỏ thoảng một phát, cũng không có chuyện gì làm.

Nhưng Hàn gia lại bắt được điểm này, dùng một tia hi vọng để cho Lữ Tam Biến phản bội gia tộc, nói có thể cho hân tiến vào Linh Cảnh! Chỉ cần tiến vào Linh Cảnh, cái kia chẳng những có thể có được ngàn năm thọ nguyên, thực lực cường đại, địa vị cao cao tại thượng, còn có thể ly khai cái địa phương quỷ quái này!

Từ trăm năm trước, Lữ Tam Biến ở cái quặng mỏ này làm giám sát rồi, đem mỗi tháng có thể đạt tới tám ngàn khối khoáng sản vụng trộm cắt xén xuống, thẳng đến sáu ngàn khối mới thôi.

Cái linh thạch cắt xén đi ra này vụng trộm đặt ở bên trong không gian pháp khí của Hàn gia, mỗi tháng thời điểm Lữ, Hàn hai nhà đến đây thu khoáng thạch, liền thừa cơ trao đổi một kiện không gian pháp khí.

Buồn cười Lữ gia để cho người của Hàn gia cùng một chỗ tới nguyên là muốn bày ra công chính, cho thấy bọn hắn không có dấu diếm khoáng sản, há lại sẽ nghĩ tộc nhân của bọn hắn sớm bị Hàn gia thu mua, ngược lại tư vận linh thạch cho địch nhân.

Hơn năm trăm năm qua, kỳ thật mỗi tháng Hàn gia đều có thể thu thêm vào 2000 khối linh thạch, hơn nữa bên ngoài hai nhà phân phối, Hàn gia ở bên trên linh thạch tích lũy tuyệt đối sẽ không kém Lữ gia, mới có đầy đủ tiền vốn đi bồi dưỡng tử sĩ!

Quặng mỏ giảm sản lượng, Hàn gia nghĩ đến đúng là đầu óc của Lữ Tam Biến động kinh, vượt mong ngựa đập quá mức, thoáng cái cắt xén quá nhiều linh quặng, bởi vậy Hàn Triết Thao mới có thể vô cùng lo lắng nửa đêm đến đây chất vấn.

Hi vọng còn sống lý khai quặng mỏ của Lữ Tam Biến toàn bộ ở trên người Hàn gia, nếu quả thật bị cắt xén nhiều khoáng thạch như vậy, cái kia nhất định sẽ lập tức xử tử. Mà biểu lộ kinh hoàng của hắn cũng không giống giả bộ, điểm ấy nhân lực Hàn Triết Thao hay là có tự tin.

Vậy tại sao khoáng sản phải giảm bớt?

Từ một tháng sản lượng tám ngàn đến bây giờ chưa đủ 3000, cái giảm mạnh này cũng thật lợi hại! Chẳng lẽ Lữ gia phát hiện cái gì, chơi chiêu thuật đồng dạng Hàn gia?

Rất không có khả năng, dù tư tàng cắt xén thế nào cũng sẽ không đem cái sản lượng này áp đến trình độ 3000 khối, đây chính là muốn vong gia diệt tộc đấy! Tuy trước mắt khoáng sản giảm bớt là cơ mật, nhưng trên đời này căn bản không có bí mật chính thức, không bao lâu nữa sẽ lưu truyền ra, quân tâm của Hắc Sát quân tất thụ ảnh hưởng!

Lữ gia lại ngu xuẩn, cũng sẽ không ngu xuẩn đến lấy căn cơ chính mình đi bốc lên phong hiểm!

Bởi vậy, chuyện này tất nhiên có cổ quái khác!

Bắt đầu từ ngày thứ hai, Lữ Nguyệt Đồng cùng Hàn Triết Thao liền phân biệt phụ trách đề ra nghi vấn một nửa thợ mỏ, rốt cuộc là bọn hắn tiêu cực biếng nhác, hay là khoáng thạch thấy đáy, hoặc là có phát hiện địa phương bất đồng gì hay không.

Bởi vì đã có thể bỏ qua quan hệ Hàn gia, Hàn Triết Thao tự nhiên là giống trống khua chiêng, cao điệu làm việc, hung hăng đùa nghịch uy phong Hàn gia đại thiếu của hắn.

Đáng tiếc chính là, giám sát tương đương với ngồi tù, thợ mỏ kia thì càng thảm rồi! Đừng xem tu vi bọn hắn phần lớn là Minh Dương cảnh trở lên, nhưng trong quặng mỏ linh thạch có một loại khí thể được xưng là “Âm Linh độc”, đây là độc khí từng mỏ linh thạch đều có xen lẫn, Linh Cảnh cao thủ có thể bỏ qua, nhưng người Tiên Thiên thập cảnh trường kỳ ở bên trong làm việc, cái kia tương đương với là tự sát mãn tính.

Thợ mỏ ở đây một bộ phận là ở phạm vi thể lực của Lữ gia phạm tội, bị bắt tới làm thợ mỏ, có chút là vô duyên vô cớ cứng ngạnh chộp tới. Ở chỗ này hàng năm đều có đại lượng thợ mỏ tử vong, những người này tự nhiên hận Lữ gia đến tận xương, chỉ là chết tử tế lại không bằng sống, ở trước khi không có tuyệt vọng, bọn hắn còn phải thành thành thật thật làm việc, nếu không sẽ phải chịu đòn hiểm, đói mấy ngày không có cái gì ăn!

Có thể nói, mỗi gia tộc làm giàu đều là nương theo máu tươi cùng vô số thi thể!

Ở dưới điều kiện tiên quyết, những thợ mỏ này nào có chịu cam tâm hợp tác, mỗi một cái đều là mờ mịt nói không biết, không rõ ràng lắm, có một cái vốn là hái hoa đào tặc càng là hướng Lữ Nguyệt Đồng kêu gào, nói chỉ cho hắn làm một đêm sẽ đem sự tình mình biết nói ra, kết quả bị Lữ Nguyệt Đồng nổi giận một cước giẫm phát nổ trứng chim.

625. Chương 625: Mảnh Khoe. (1)

Kết quả điều tra không có đầu mối, tuy những thợ mỏ này mỗi người cùng Lữ gia bắt bình, nhưng nhiều năm như vậy rồi, cũng sẽ không biết đột nhiên liền tập thể tiêu cực biếng nhác.

Nhưng Linh Cảnh cao thủ không thể nhập động, đây là nghiêm lệnh của Lữ gia. Mặc dù Lữ Nguyệt Đồng có ý tiến vào quặng mỏ tiến hành điều tra cẩn thận, nhưng không thể trực tiếp tiến vào trong đó, chỉ có thể trước hướng gia tộc báo cáo.

Sự tình đột xuất cũng sẽ có phương pháp xử lý đột xuất, gia tộc cũng rất nhanh truyền quay lại tin tức, đồng ý Lữ Nguyệt Đồng tiến vào quặng mỏ.

Nhưng cũng không thể cho tất cả mọi người tiến vào quặng mỏ, cái độ khó giám sát này quá lớn, bởi vậy cũng chỉ có Lữ Nguyệt Đồng, Hàn Triết Thao, Lâm Lạc ba người đi theo thợ mỏ cùng một chỗ tiến vào sơn động đen kịt, tản ra mùi độc khí mãnh liệt này.

Đừng nhìn linh thạch trên quý nhiều chỗ hữu dụng, nhưng địa phương sản xuất linh thạch cũng không giống như vô giả tưởng tượng như linh khí nồng đậm chẳng hạn, chính là thánh địa tu luyện. Chỉ là mùi khó nghe kia liền để cho lỗ mũi người cay mũi.

Cũng may Linh Cảnh chí cường giả hoàn toàn không cần hô hấp, bệ mũi cũng sẽ không có vấn đề gì, nhưng những thợ đào mỏ này tuy đều có chút tu vi, nhưng ở lâu dài trong hoàn cảnh ác liệt đã tiếp cận thân tiêu cốt hủy, căn bản không thể bệ khí, đều ở đây từng ngum từng ngum hô hấp lấy không khí có độc kia.

Nhưng bọn hắn đã thành thói quen hương vị như vậy, ngược lại cũng không có quá nhiều biểu lộ chán ghét, mặt mũi tràn đầy chết lặng.

Lâm Lạc không khỏi thở dài, từ điểm đó mà nói, vẫn là Nam Châu so sánh nhân đạo, khai thác Thiên tinh thạch đều là ác đồ phạm vào trọng tội, coi như là chết chưa hết tội, hơn nữa hoàn cảnh cũng không có ác liệt như thế, chỉ là có chút khổ lực, tuyệt không đến mức như ở đây.

Tuy trong động đen kịt, nhưng chỉ cần đạt tới Tiên Thiên cảnh có thể trong bóng đêm xem vật, hướng chỉ là ba người Lâm Lạc là Huyền Linh cảnh chí cường giả rồi. Nhưng mà trải qua mấy ngàn năm khai thác, cái quặng mỏ này cũng là quanh co phức tạp. Giống như mê cung, cũng không thể kém huyết động của Băng Vực.

Ngày hôm nay, bọn hắn tự mình giám thị những người này công tác, không có phát hiện bọn hắn có địa phương lười biếng gì, có thể tạm thời đưa bọn chúng đến chỗ tập hợp công tác thống kê khoáng thạch, không ngờ chỉ vện vện có trăm khối.

Dùng cái này tính toán, cái kia một tháng không sai biệt lắm là sản lượng 3000 khối rồi.

Lữ Nguyệt Đồng cùng Hàn Triết Thao đều là đã hết hy vọng, nhưng Lâm Lạc lại nói:

- Cho một danh ngạch đặc xá rời cốc, tuyệt đối có người có thể thổ lộ một ít tin tức hữu dụng!

So với việc Linh Cảnh cao thủ nhập động, đặc xá một thợ mỏ ngược lại là việc nhỏ. Lữ Nguyệt Đồng có thể làm quyết định, lúc này đem việc kia tuyên bố, quả nhiên, lập tức có rất nhiều người tranh nhau báo lại.

- Từng bước từng bước nói, ai cung cấp tin tức hữu hiệu nhất, người đó có thể ly khai quặng mỏ!

Lữ Nguyệt Đồng hét lớn một tiếng, miễn cho những người này bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận không dứt. Nàng trước chỉ hướng một nam nhân tóc tai rối bời, gầy như que củi.

- Lữ tiểu thư, người trước biết được trình tự đào quặng của chúng ta a!

Nam nhân kia cũng không gấp, chậm rãi nói.

- Bởi vì linh thạch vừa từ trong nham thạch đào đi ra là độc tính lớn nhất, chúng ta lấy linh thạch ra cũng không lập tức đặt ở bên trong xe chở quặng, mà là sẽ thả ở trên đất một đêm, ngày hôm sau mới vận chuyển

linh thạch đi ra. Bất quá, gần đây một thời gian gần ta phát hiện linh thạch một ngày trước đào lên ở sáng sớm ngày thứ hai vận chuyển, lại thiếu đi gần một nửa!

- Chính là như vậy!

- Không sai!

Những người khác cũng bấy mồm tám lưỡi thảo luận, nhưng tin tức bị người đoạt trước tiên nói rồi, bọn hắn chỉ có đôi mắt trông mong nhìn xem Lữ Nguyệt Đồng, hy vọng xa vời lấy nàng có thể mềm lòng toàn bộ miễn xá bọn chúng.

Lữ Nguyệt Đồng cũng không để ý gì tới những người này, mà là hướng Hàn Triết Thao cùng Lữ Nguyệt Đồng nói:

- Chiều cái này xem ra, là có người vụng trộm ở nửa đêm đem linh thạch vận ra khỏi quặng mỏ!

- Hừ, toàn bộ quặng mỏ chỉ có một cửa vào, mà bên ngoài lại có trận pháp phòng ngự, một năm chỉ có thể vào ra một lần, cho dù có người trộm khoáng thạch cũng vận chuyển không ra đi!

Hàn Triết Thao đem tay bãi xuống.

- Huống chi những dân đen này lại không có không gian pháp khí, mỗi ngày từ trong quặng mỏ đi ra đều đem khoáng thạch tập trung nộp lên, căn bản không có nơi có thể tàng trữ, nếu như nói trộm tàng trữ trong sơn động mà nói, đây không phải là uống phí khí lực sao?

Lâm Lạc nghĩ nghĩ nói:

- Thực sự chỉ có một cửa vào?

- Nói nhầm, nếu có cửa vào thứ hai cũng sẽ lập tức ngăn chặn! Hơn nữa, nếu có cửa ra vào như vậy tồn tại, những thợ mỏ này không phải đều muốn chạy trốn rồi sao?

Hàn Triết Thao khinh thường liếc nhìn Lâm Lạc, rất có ý cười nhạo.

Lâm Lạc mặc kệ hắn, ít nhất trước mắt Lữ gia đối với hắn không tệ, hắn bày mưu tính kế cũng là cần phải, chỉ là hướng Lữ Nguyệt Đồng nói:

- Cái quặng mỏ này có lẽ trước kia chỉ có một đường ra, nhưng trải qua nhiều năm đào móc như vậy, nói không chừng có thể có thay đổi gì cũng không nhất định. Hơn nữa, không nhất định là người ở bên trong phát hiện, người ở phía ngoài đối với linh thạch mới thật sự là nhìn chăm chăm, nói không chừng đã bị bọn hắn đào ra một mật đạo, âm thầm ăn cắp linh thạch thì sao?

Con mắt của Lữ Nguyệt Đồng không khỏi sáng ngời, cái này phi thường có khả năng, cái kia chẳng khác gì là Lữ gia đang giúp những người này khai thác, bọn hắn chỉ cần mang đi là được, hoàn toàn là không làm mà hưởng!

- Chê cười, ở đây bốn phía có bố trí trận pháp, cho dù là tu vi Huyền Linh cảnh cũng không thể xông vào, cao thủ Huyền Linh cảnh trở lên tiến vào cũng sẽ kích động trận pháp, nhưng gia tộc chưa từng có thu được phương diện cảnh cáo này!

Hàn Triết Thao y nguyên biểu hiện ra thập phần khinh thường.

Lữ Nguyệt Đồng vốn là nhìn hắn không thuận mắt, thấy hắn chỉ là đám thọc không có đề nghị tốt gì, lập tức giận quát:

- Cút đi ra ngoài ngay cho lão nương, trông thấy ngươi liền phiền!

Hàn Triết Thao tức giận tới mức hừ hừ, nhưng tính tình của Lữ Nguyệt Đồng hắn cũng biết rõ, nhưng lại không dám nói gì, hất lên tay áo xoay người rời đi. Nhưng chưa có chạy ra bao xa, trên mặt của hắn liền hiện lên cười lạnh.

Kỳ thật hắn cũng nhận đồng cách nghĩ của Lâm Lạc, nhưng gia tộc phái hắn và Lữ Nguyệt Đồng cùng đi điều tra việc này, tự nhiên có ý tứ để cho hắn cùng với Lữ Nguyệt Đồng tranh giành cao thấp, nếu hắn biểu hiện nổi bật, gia tộc sẽ thay hắn hướng Lữ gia cầu thân.

Bởi vậy, hần biểu hiện ra đối với cách nhìn của Lâm Lạc chẳng thêm ngó tới, nhưng quay đầu lại lập tức chỉ huy một nửa quân sĩ Hắc Sát quân thuộc về hần, vòng quanh phạm vi trận pháp này bao trùm tiến hành tìm tòi.

626. Chương 626: Mảnh Khoe. (2)

Ba ngày sau.

- Hàn thiếu, chúng ta phát hiện một địa phương khả nghi!

Một gã quân sĩ phái đi ra tiến hành sưu tìm hồi báo nói.

Hàn Triết Thao không khỏi thần sắc phấn chấn nói:

- Nhanh chóng dẫn ta đi qua!

Cái linh thạch giảm sản lượng này có hại, không chỉ là Lữ gia, ngay cả Hàn gia bọn hần cũng nhận lấy ảnh hưởng cực lớn! Hơn nữa, cái đá kích này nếu so với Lữ gia lớn hơn rất nhiều! Bởi vì bọn họ thông qua Lữ Tam Biến cắt xén linh thạch, số lượng đến được 2000 khối, mỗi tháng số lượng linh thạch nhập sổ vẫn còn ở phía trên Lữ gia!

Quân sĩ kia dẫn Hàn Triết Thao đi vào một đường sông, phụ cận còn đứng mấy người.

- Có gì khả nghi?

Hàn Triết Thao chấp tay hỏi.

- Hồi bẩm Hàn thiếu, tối hôm qua ta ở chỗ này tuần tra, đã từng chứng kiến ba bóng người từ nơi này bay qua, thuộc hạ không có thể đuổi theo, nhưng phát hiện ở trong nước sông có chấn động khác thường, liền vào nước tìm tòi, không nghĩ tới lại có một mạch nước ngầm tồn tại!

Một tên binh sĩ hồi đáp.

- Chuyện này có thể lớn, thuộc hạ phát hiện khác thường liền gọi đến những người khác cùng một chỗ điều tra, cũng hướng Hàn thiếu hồi bẩm tình huống!

- Rất tốt!

Trong nội tâm Hàn Triết Thao cực kỳ vui mừng, ở sự tình này nếu như hần làm được xinh đẹp, như vậy lão tổ gia tộc sẽ đích thân thay hần hướng Lữ gia cầu thân! Đây là một cái tổ thái độ, nếu Lữ gia không chịu đáp ứng mà nói, cái kia quan hệ hai nhà Lữ, Hàn sẽ xuống đến băng điểm!

Nghĩ tới tràng cảnh có thể đem Lữ Nguyệt Đồng áp dưới thân cuồng dâm, Hàn Triết Thao cũng cảm giác hạ thân có chút cứng ngắc, nữ Bạo Long này từ trước đến nay đối với hần hô hô quát quát, không có tức giận, tuy Hàn Triết Thao một mực cười theo, nhưng trong nội tâm sẽ không nhớ hận mới là lạ.

Hần mở lĩnh vực ra, trượt vào trong nước, không có lặn xuống bao lâu liền thấy được một mạch nước ngầm, sâu kín không biết thông tới đâu.

Hàn Triết Thao theo mạch nước ngầm tiến lên, sau lưng thì là những binh sĩ Hắc Sát quân kia, ở trong sông du động không thể cùng tốc độ bình thường so sánh, gần nửa canh giờ sau, đỉnh đầu đột nhiên hiện ra không gian, bọn hần nhao nhao trôi lên mặt nước, đây là một hang động trong nước.

Bọn hần lại đi một hồi, phía trước cũng rất nhanh biến thành tử lộ.

- Ân?

Ánh mắt Hàn Triết Thao quét về phía một tảng đá lớn, theo tay vung lên, cự thạch liền lẳng không di dời, hiện ra một cái thông đạo mới.

- Ha ha ha, thì ra là thế!

Hắn cười ha hả.

Từ nơi này lại đi về phía trước, rất nhanh liền tiến vào khu vực khai thác mỏ, trên đường đi có thể chứng kiến rất nhiều linh thạch còn khảm bên trong nham thạch, đang tản ra linh khí nồng đậm, lại để cho chút ít binh sĩ Hắc Sát quân sau lưng Hàn Triết Thao kia đều là nguyên một đám hô hấp dồn dập lên.

Nếu không phải cố kỵ Hàn Triết Thao chính là Huyền Linh cảnh cao thủ, bọn hắn thậm chí cũng có ý trước tiêu diệt Hàn Triết Thao, lại cuốn một chuyến cao chạy xa bay!

Bọn hắn gia nhập Hắc Sát quân, không phải là vì linh thạch sao?

Thân là Linh Cảnh cao thủ, cái nào không phải trải qua trắc trở nặng nề, ai lại có thể thực sự an phận? Cái nào không muốn lại tăng một tầng, tiến vào Huyền Linh cảnh, Huyền Linh cảnh?

Đừng nói Huyền Linh cảnh, chỉ cần đi vào Huyền Linh cảnh địa vị sẽ tăng nhiều!

- Chúng ta theo đường cũ trở về!

Hàn Triết Thao lộ ra một vòng tươi cười đắc ý.

- Hàn thiếu, không đem chuyện này thông tri cho Lữ Thống lĩnh sao?

Đường cũ phản hồi, sau khi ra mạch nước ngầm dưới mặt đất, một gã quân sĩ hướng Hàn Triết Thao hỏi.

- Không cần, chỉ là mấy miêu tặc, bản thiếu gia sẽ đến nắm bắt!

Hàn Triết Thao lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Nếu là thông tri Lữ Nguyệt Đồng, như vậy công lao sẽ chia đều, vậy Hàn gia cầu thân là đừng nghĩ nữa!

Những binh sĩ Hắc Sát quân kia tuy cảm thấy chuyện lớn như vậy, không hướng Lữ Nguyệt Đồng bẩm báo thoáng một phát mà nói có chút không ổn, nhưng Hàn Triết Thao là Hàn gia đại thiếu, hắn đã nói như vậy ai dám nghịch ý hắn, không sợ bị hắn làm khó dễ sao?

Hơn nữa, Hàn Triết Thao cũng có tu vi Huyền Linh cảnh, ở trong phạm vi thế lực Lữ thành cơ hồ không có đối thủ, cũng xác thực không cần gánh trách nhiệm gì.

- Hiện tại nên đi nghỉ ngơi, dưỡng đủ tinh thần, buổi tối chính là thời điểm các người kiến công lập nghiệp!

Hàn Triết Thao hướng mấy người bắt đầu thổi phồng, công lao lớn như vậy, người càng ít mọi người phân đến tự nhiên cũng càng lớn!

Linh thạch bị trộm quan hệ trọng đại, nếu thành công bắt được kẻ trộm, không tránh khỏi được Lữ gia trọng thưởng, người tham dự càng thiếu, mỗi người lấy được ban thưởng tự nhiên cũng càng phong phú.

Đạo lý kia tất cả mọi người đều hiểu, lập tức nhân tâm phấn chấn, ước gì ban đêm đến nhanh một chút.

Ban đêm, Hàn Triết Thao cố ý nói muốn dẫn người tuần tra ban đêm, dùng lý do này mang binh đi tới bờ sông bố trí mai phục. Hắn tổng cộng dẫn theo bảy tên thủ hạ, thực lực cao nhất là Không Linh cảnh đỉnh phong, nhưng Hắc Sát quân mỗi người kinh nghiệm sa trường, chiến lực bư hãn, lại có trận pháp đánh hợp kích, bảy người có thể chiến mười bốn võ giả cùng giai!

Một lúc lâu sau, chỉ thấy mười một đạo thân ảnh thừa dịp cảnh ban đêm mà đến, mỗi một cái đều là Linh Cảnh chí cường giả, điểm ấy theo bọn hắn có thể trên không trung phi hành liền biết.

Hàn Triết Thao có chút cảm giác bất an, ban ngày nghe thủ hạ quân sĩ nói đối phương chỉ có ba người, nhưng bây giờ đạt đến mười một cái! Bất quá nghĩ đến Hắc Sát quân cường đại, tâm tình của hắn liền lập tức bình tĩnh trở lại.

Bảy Hắc Sát quân liền có thể quán mười bốn cao thủ cùng giai, lại có hắn là Huyền Linh cảnh cao thủ, tuy dùng ít địch nhiều, nhưng vẫn là đám bọn hắn càng có phần thắng! Còn nữa, càng như vậy lại càng có thể hiện ra năng lực của Hàn Triết Thao hắn!

- Nghe ta hiệu lệnh!

Hàn Triết Thao dùng thần thức truyền âm, hướng bảy tên thủ hạ nói.

- Chuẩn bị xuất kích!

Xoát xoát xoát.

Tám người đồng thời nhảy ra, ngăn cản đường đi của đối phương.

- Không tốt!

- Có mai phục!

Mười một người kia đồng thời kinh hô, rất có tư thế loạn thành một đoàn, lại để cho trong nội tâm Hàn Triết Thao đại định: chỉ là loại ô hợp, không đáng nhắc đến!

- Đạo tặc lớn mật, ngay cả linh thạch của chúng ta cũng dám trục lợi, còn không mau thúc thủ chịu trời, bản thiếu gia có thể cho các ngươi một thống khoái!

Hàn Triết Thao lạnh lạnh nói ra.

Nếu hắn nói mau rút mà nói, vậy đối phương có tạt giết mình, thật là có khả năng quay đầu bỏ chạy. Dù sao nơi này chính là phạm vi thế lực của Lữ gia, tuy Hàn Triết Thao lộ đầu ra chỉ có tám cái, nhưng xung quanh nói không chừng có tám mươi cái, 800 cái rồi!

Nhưng Hàn Triết Thao mở miệng muốn người ta rửa sạch cổ nhận lấy cái chết, cái này ngược lại khơi dậy sát tính những người này. Vạn nhất bọn hắn chỉ là vừa phát hiện tình huống này, cái kia chỉ cần giết bọn chúng, bí mật này liền có thể tiếp tục bảo trì xuống!

Nếu không đưa tới Lữ gia đuổi giết, bọn hắn phải ngàn dặm lưu vong rồi!

627. Chương 627: Xảy Ra Chuyện Lớn

Tiểu bạch kiểm kia, khẩu khí thật lớn, lão tử cũng không phải dọa là đi đâu!

Những người kia đoạt ra đến một đại hán đáng người cường tráng. Trên mặt có một vết sẹo từ mắt trái thẳng đến khóe miệng, khí tức toát ra cũng đạt tới Huyền Linh cảnh, hiển nhiên là thủ lĩnh nhóm người này rồi.

Linh Cảnh chí cường giả bị bắt luận vết thương gì đều có thể khép lại, nếu lưu lại vết sẹo chỉ có hai khả năng: thứ nhất, đó là hắn cố ý lưu lại, muốn in một cái ngưu bức; thứ hai, người đã thương hắn hoặc là linh khí có được uy năng linh vực đặc thù, khiến iệng vết thương không cách nào khép lại.

Loại tình huống thứ hai sẽ càng nhiều một chút, chỉ cần võ giả tu luyện một ít công pháp đặc thù liền có thể làm được, không phải nói tu vi cao thâm là có thể khu trục. Thậm chí cần linh được thập phần trân quý mới được.

Tuy không hiểu được tình huống mặt sẹo này là như thế nào, nhưng trên mặt có một vết sẹo lớn như vậy, không duyên cớ lại gia tăng cho hắn rất nhiều lệ khí, vết sẹo hiện ra thật lồi tanh hồng, nhìn về phía trên vừa chán ghét vừa dữ tợn, đủ để dọa rất nhiều người tâm chí không kiên định.

Hàn Triết Thao hừ lạnh một tiếng, giơ tay phải lên. Trong tay đã nhiều hơn một cây thước màu xám tro, dùng linh lực bản thân xông kích lên, khí linh lập tức sống lại. Hóa thành một đầu mãnh hổ gương nanh múa vuốt, mọc ra một đôi cánh lớn!

Hắn là hậu đại được coi trọng nhất Hàn gia, tự nhiên sẽ được ban cho linh khí. Hơn nữa lòng dạ hắn cực kỳ thâm trầm, lúc trước cùng Lâm Lạc giao chiến rơi vào hạ phong cũng không có sử dụng! Cái linh khí này có thể nói là át chủ bài của võ giả, tự nhiên phải phát ra nổi tác dụng kỳ binh.

- Các huynh đệ, giết, tiêu diệt bọn hắn!

Mặt theo lệ quát một tiếng, mười người phía sau hấn nhao nhao vọt ra, hướng binh sĩ Hắc Sát quân giết tới. Song phương lập tức triển khai kịch chiến, mà tướng đối tướng, binh đối với binh, mặt theo tự nhiên đón nhận Hàn Triết Thao.

Chính như Hàn Triết Thao suy nghĩ, nhân số một phương bọn hấn tuy ở vào hoàn cảnh xấu, nhưng thắng ở phối hợp tinh diệu, xa không phải những đám ô hợp kia có thể so sánh. Bất quá, dù sao những đạo phỉ này nhân số thêm nữa, ở trong thời gian ngắn vẫn là phương đạo phỉ chiếm cứ ưu thế, nhưng nhất cổ tác khí, lại hai suy, ba kiệt, chờ bọn hấn bốc đồng thoáng qua một cái, thế cục sẽ lập tức đảo ngược.

Hàn Triết Thao xem qua liên yên lòng, chuyên tâm cùng trùn thổ phỉ kia giao thủ.

Kỳ thật dùng lực lượng của hấn vẫn không thể hoàn toàn phát huy ra uy năng linh khí, nhưng y nguyên có thể thôi phát đến trình độ Huyền Linh cảnh đỉnh phong! Cái này tương đương với là hai đánh một, hơn nữa còn là có một gã Huyền Linh cảnh đỉnh phong, siêu cấp cao thủ không sợ bất cứ thương tổn gì!

Nhưng mặt theo rõ ràng còn là Huyền Linh cảnh hậu kỳ cường giả, tuy bị đè nặng đánh đã rơi vào hạ phong, nhưng hấn lại vô cùng hung hãn, rõ ràng còn nhiều lần đoạt công, rất có cách nghĩ đuổi giết Hàn Triết Thao cường đoạt linh khí.

- Bản thiếu gia nghĩ tới, ngươi là thủ lĩnh Ma La Cương của sơn tặc Ngọc Thanh Sơn a!

Hàn Triết Thao cười ha ha.

- Ngươi đã từng cướp qua thương đội Lữ gia? Không tệ, không tệ, đợi bản thiếu gia bắt giữ ngươi, đây chính là một cái thiên đại nhân tình!

- Đúng vậy, cái kia xác thực là lão tử làm, còn gian chết một đại mỹ nữ Lữ gia! Không hổ là nữ nhân đại thế gia, ngay cả phía dưới chật hẹp cũng tuyệt không thể tả, hấp đến lão tử sướng chết rồi! Đáng tiếc bị lão tử một cái không cẩn thận làm cho chết khô, bằng không thì thật đúng là muốn một mực lưu lại!

Ma La Cương vừa vặn giống như nhớ tới một sự tình đặc ý, cạc cạc cạc cười rộ lên.

Hấn ngược lại không phải cố ý nói lời thô tục, mà là muốn mượn cái này chọc giận Hàn Triết Thao, làm cho đối phương lộ ra sơ hở sau có thừa dịp! Nhưng mà đây cũng chỉ là hấn một bên tình nguyện. Hàn gia cùng Lữ gia vốn là đồng sản dị mộng, Hàn Triết Thao há lại sẽ để ý!

Bất quá, nhớ tới mỹ nữ bị bắt Lữ gia kia là cô cô của Lữ Nguyệt Đồng, cũng có một bộ ngực ngạo nhân, nghĩ vưu vật như vậy lại bị Ma La Cương chà đạp đến chết, Hàn Triết Thao không khỏi có chút tiếc nuối cùng hâm mộ.

Sau nửa canh giờ, Hắc Sát quân phối hợp trận pháp liền thể hiện ra tinh diệu, đem mười tên phỉ tặc hoàn toàn vây khốn. Nhiều lắm là chỉ nửa canh giờ nữa có thể tiêu diệt đối thủ!

Tuy Ma La Cương còn hy vọng xa vời đợi lực lượng khí linh hao hết lại tiêu diệt Hàn Triết Thao, thu hoạch một kiện linh khí vô cùng quý giá, một mực cắn răng chèo chống. Nhưng Hàn Triết Thao chỉ là nuốt vào một khẩu đan dược hồi phục linh lực liền để cho hấn triệt để đoạn đi ý nghĩ này, đợi cho khí linh lần thứ hai tỉnh lại, Ma La Cương không chút do dự xoay người bỏ chạy, căn bản không thêm để ý mấy tên thủ hạ kia của hấn.

Hàn Triết Thao hơi do dự một chút, lập tức phi thân truy kích.

Lưu lại mười người cũng chỉ là cá con, nếu để cho trùn thổ phỉ Ma La Cương này chạy thoát, phần chiến tích này của hấn sẽ giảm bớt đi nhiều!

XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Hai đạo nhân ảnh một trước một sau ở trong núi sâu bay vút, tuy Ma La Cương chạy trước, nhưng bởi vì lúc trước ăn linh khí trọng kích, dĩ nhiên bị thương không nhẹ, tốc độ cũng giảm xuống không ít, rất nhanh đã bị Hàn Triết Thao đuổi theo.

Nhưng Ma La Cương không ham chiến chút nào, mỗi lần đều là hứ ứng mấy chiêu sẽ mượn lực, khiến cho bọn hấn cách chiến đoàn càng ngày càng xa.

- Người trốn không thoát!

Hàn Triết Thao lạnh lạnh nói ra.

- Ngoan ngoan nghe lời nhận lấy cái chết, có thể lưu người một cái toàn thân!

Ma La Cương thân là thổ phỉ, tự nhiên có cổ bướng bình chi khí, gặp không có khả năng thoát khỏi Hàn Triết Thao, lập tức cũng khơi dậy lệ khí của hắn, nói cho cùng ngạo khí cũng không phải đặc quyền thuộc về đệ tử thế gia, hắn cũng có!

Bất quá, lá bài tẩy của hắn là giết địch tổn thương mình, bởi vậy không phải vạn bất đắc dĩ hắn sẽ không vận dụng, đừng nhìn hắn bây giờ là lão đại, nhưng toàn bộ nhờ thực lực hắn cường đại trấn áp, giống như bị chó săn vây quanh sư tử mạnh mẽ, một khi lộ ra vẻ mệt mỏi, tiếp theo sẽ bị thủ hạ vây giết mà chuyển biến thành. Dù sao làm sơn tặc nhiều năm như vậy, là đã đoạt không ít thứ tốt, mà tám chín phần mười đều ở trong tay của hắn.

Nhưng mà nơi này cùng địa phương giao chiến lúc trước cũng không cách quá xa, nếu như có thể giết chết Hàn Triết Thao, hắn thân chịu trọng thương thì như thế nào, tùy tiện tìm sơn động trốn vào trong đó, người Lữ gia căn bản không thể nào tìm được hắn!

Về sau hắn có thể mang theo linh khí viễn độn, tiến vào trong Ngọc Thanh sơn, dùng địa hình đặc thù chỗ đó căn bản không sợ Lữ gia trả thù! Phải biết rằng hắn là cường gian rồi giết chết cả tộc nhân trực hệ của Lữ gia, còn không phải sống hảo hảo hay sao?

Hắn nghĩ vậy liền sinh ra nhàn tâm, lúc này từ trong không gian đan điền lấy ra một quả hình cầu toàn thân hiện đầy gai nhọn màu đen

628. Chương 628: Rời Xa Nước Xoáy. (1)

BA~ thoáng một phát, hắn đem viên cầu màu đen đập vào trái tim của mình, dùng máu huyết quán chú viên cầu này.

Lúc này sắc mặt hắn trở nên trắng bệch, máu huyết nơi trái tim ẩn chứa tánh mạng bốn nguyên của võ giả, sinh sinh rút ra máu huyết, đây chính là sự tình vô cùng thống khổ!

Sắc mặt Hàn Triết Thao cũng trở nên thận trọng lên, viên cầu hút máu huyết của Ma La Cương, lập tức lộ ra vẻ bành trướng, từ cỡ viên bi biến thành cỡ nắm tay lớn nhỏ, nhan sắc cũng trở nên tanh hồng, lộ ra một cỗ khí tức để cho hắn tim đập nhanh.

- Tật!

Ma La Cương lệ quát một tiếng, bị đen chém ra, hướng Hàn Triết Thao tật bắn mà đi.

Hàn Triết Thao quá sợ hãi, hắn nguyên muốn hiến tế tánh mạng tinh hoa hoàn toàn kích hoạt khí linh, nhưng bây giờ căn bản không có nhiều thời giờ cho hắn như vậy, chỉ có thể vội vàng chém linh khí ra đón chào.

Nhưng mà uy năng viên cầu này quả thực cổ quái, vậy mà xuyên thấu linh khí cùng song trọng lĩnh vực mà Hàn Triết Thao bố trí xuống, trực tiếp oanh đến trên người của hắn!

- Ah...

Hàn Triết Thao kêu thảm một tiếng, tuy hắn toàn lực ngăn cản, nhưng cũng chỉ là đem viên cầu dụng lệch ra một chút, vốn là bắn về phía trái tim ở lồng ngực của hắn, nhưng bây giờ là rơi xuống hạ thân, một mảnh huyết quang vẩy ra, giữa háng hắn cũng xuất hiện một cái lỗ thủng trong suốt!

BA~, viên cầu ầm ầm vỡ vụn, hóa thành vô số mảnh vỡ kích xạ nhập trong cơ thể, cắt nát nội tạng hắn thành từng mảnh!

Trước mắt Hàn Triết Thao tối sầm, thiếu chút nữa trực tiếp đau chết đi qua! Nhưng hắn biết rõ nếu bất tỉnh mà nói, cái kia cũng đừng nghĩ lại tỉnh lại rồi, cắn răng một cái, toàn lực tể ra tánh mạng tinh hoa, uy năng của linh khí lập tức bạo tăng, bước qua cánh cửa Huyền Linh cảnh đi vào Huyền Linh cảnh!

Oanh!

Linh xích phun ra một đạo Thạch Kiếm, chỉ một lần liền đui giết Mã Ngọc Cương thành cặn bã!

Mặc dù giết địch nhân, nhưng sắc mặt Hàn Triết Thao lại không hề vui mừng, hắn phát hiện lĩnh vực chi lực của mình căn bản không cách nào trợ giúp hắn khôi phục thương thế, vội vàng ăn đan dược bảo vệ tánh mạng, nuốt vào bảy tám khẩu linh đan vô cùng trân quý, lúc này hắn mới cảm giác được thương thế không có lại lan tràn!

Nhìn xem lỗ thủng giữa đũng quần kia, Hàn Triết Thao phát ra một tiếng gào thét giống như dã thú!

Lão tử không có kê kê rồi (*chym ý mừ)!

Khi Lâm Lạc thấy được Hàn Triết Thao “anh dũng truy kích địch nhân, thân chịu trọng thương”, Hàn Triết Thao đã bị khẩn cấp đưa trở về nhà tộc, về phần thương thế đến tột cùng như thế nào ngược lại là không rõ ràng lắm.

Bất quá, Lữ Nguyệt Đồng rất nhanh liền đem chúng quân sĩ triệu tập lại, tuyên bố lần linh thạch quặng mỏ giảm sản lượng này đã triệt để điều tra rõ, có thể khôi phục hoàn hồi triều, một bên không quên dùng Hàn Triết Thao làm gương, hảo hảo khích lệ cả mọi người một phen, phải vì gia tộc có tinh thần dũng cảm “hi sinh”.

Mặc dù nàng nói rất nghiêm trang, nhưng sau khi đợi những người khác lui ra ngoài, nào còn nhịn được vui vẻ, lập tức cười ha hả, thậm chí ngay cả bụng cũng cười đau, một bên dùng tay vịn lấy cái bàn, một bên ôm bụng, trong đôi mắt đẹp đã có vài tia nước mắt.

- Tên khốn kia bị thủ lĩnh đạo phỉ không biết dùng lợi hại gì tạc nổ hạ thân, hơn nữa vật kia có kịch độc tính ăn mòn mãnh liệt, ngay cả lĩnh vực chi lực cũng có thể thôn phệ, đồ chơi hại người kia căn bản mọc không trở lại! Liếc nhìn sang có thể chứng kiến đồ vật phía sau cái móng của hắn, thật sự là làm lão nương nín hống rồi, ở trước mặt người Lữ gia còn phải giả bộ lấy trầm thống ai điều tiểu kê kê của hắn, không thể thống khoái bật cười thật sự là khó chịu!

Nữ Bạo Long này quả nhiên cái gì cũng dám nói ah!

Nhưng nghĩ đến trên móng vuốt của Hàn Triết Thao đột nhiên nhiều hơn một lỗ thủng trong suốt, bộ dáng này ngấm lại cũng làm cho người cảm thấy quý dị, Lâm Lạc, Phạm Thương Vũ đều lộ ra dáng tươi cười, loại người này chết không có gì đáng tiếc, tự nhiên không có gì đáng đồng tình.

Lữ Nguyệt Đồng càng là tâm tình sung sướng, mặc dù Hàn Triết Thao kia không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng hạ thân lại rất có khả năng vĩnh viễn không mọc trở lại, Hàn gia còn có mặt mũi muốn nàng gả ột tên phế nhân sao?

- Chúc mừng người, về sau rốt cuộc không cần bị tên chán ghét kia dây dưa rồi!

Lâm Lạc cười nói.

- Hừ, cho dù hiện tại lão nương chịu gả, hắn dám lấy sao? Không sợ ngày sau lão nương đeo cho hắn mười mấy cái nón xanh mơn mớn, lại sinh cho Hàn gia hắn mấy đứa con hoang!

Lữ Nguyệt Đồng mười phần dũng mãnh nói.

Nàng nhìn lướt qua Lâm Lạc, đột nhiên hạ giọng cho hắn một cái mị nhãn:

- Tiểu bạch kiểm không có việc gì luôn nhìn chăm chăm vào ngực lão nương, có phải cũng muốn góp một đứa hay không?

Nhưng nàng trời sinh không biết dùng mị nhãn, cái mị nhãn này lại giống như bạch nhãn, không đợi Lâm Lạc trả lời liền cười lên ha hả, bộ ngực sữa run run một hồi loạn chiến, làm cho người ta hoa mắt.

Lâm Lạc không khỏi đỏ mặt, nữ Bạo Long này xác thực không phải nam nhân bình thường có thể chịu được. Thật không biết về sau nam nhân đáng thương nào sẽ phải chịu nàng độc hại.

Ngăn chặn mạch nước ngầm dưới mặt đất, tăng cường cả trận pháp phòng ngự, lúc này Lữ Nguyệt Đồng mới mang theo mọi người quay lại Hắc Sát quân doanh. Kỳ thật chỉ cần ngăn chặn thông đạo đường cho thợ mỏ bên trong có cơ hội chạy trốn là được, về phần người ở phía ngoài muốn trộm đi vào. Phải xem Hắc Sát quân tuần tra có đáp ứng hay không đã. Sau khi trải qua chuyện này, Hắc Sát quân thủ vệ linh thạch quảng mỗ lại tăng cường rất nhiều.

Thợ mỏ lộ ra tin tức kia quả nhiên đã nhận được đại xá, bất quá bị thợ Độc Vụ ăn mòn quá lâu, hẳn có thể sống thêm mười năm tám năm cũng xem là tốt rồi.

Trở lại trong quân doanh, Lữ Nguyên Hạo tự mình ra mặt ngợi khen tất cả mọi người, đối với Hàn Triết Thao càng là khen ngợi không ngớt, nhưng lại không hề đề cập tới việc hắn lên làm, thiếu chút nữa để cho thủ lĩnh đạo tặc chạy trốn!

Cái mặt mũi này vẫn là phải bán cho Hàn gia, dù sao cũng chỉ là vài câu ngợi khen trên miệng, đối với Lữ gia mà nói lại không có tổn thất gì.

Tất cả mọi người xuất hành đã nhận được linh thạch ban thưởng, mỗi người mười khối, mà bảy người tham dự vây bắt kẻ trộm càng là lấy thêm gấp đôi, để cho bọn hắn mỗi người đều vui mừng.

Đương nhiên là có người vui mừng có người buồn, tuy vết thương của Hàn Triết Thao đã nhận được lão tổ gia tộc tự mình cứu chữa, nhưng lại không thể khôi phục như lúc ban đầu! Nói cách khác, tuy tánh mạng của Hàn Triết Thao không ngại, không ảnh hưởng tu luyện, nhưng đời này là cùng nữ nhân vô duyên rồi.

Từ Tiên Thiên cảnh bắt đầu, tinh hoa của bản thân võ giả liền thập phần cô đọng, khiến cho sinh ra hậu đại trở nên phi thường khó khăn. Mà theo tu vi tăng lên, cái độ khó này tự nhiên cũng như điều gặp gió.

629. Chương 629: Rời Xa Nước Xoáy. (2)

Như Tô Quảng Khai mặc dù là chí cường giả bước thứ hai, thể thiếp càng là dùng trăm mà tính, nhưng cuối cùng nhất cũng chỉ có một cái! Tuy tộc nhân Tô gia lên số lượng trăm vạn, nhưng đó là mười mấy vạn năm khai chi tán diệt, thứ hai ít nhất chín thành tộc nhân chẳng qua là người bình thường, tự nhiên không có vấn đề về phương diện sinh dục, gia tộc căn bản không có nhiều tài nguyên tu luyện cung cấp cho bọn hắn như vậy.

Mà ở Đông châu, chỉ cần gia tộc có được mỏ linh thạch, tộc nhân kia như thế nào cũng có thể chồng chất đến Thích Biến cảnh đỉnh phong, điều này sẽ đưa đến một hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Cái kia chính là tộc đàn mở rộng trở nên thập phần chậm chạp!

Tuy đạt tới Thích Biến cảnh có thể có ngàn năm thọ nguyên, nhưng ngàn năm này có thể sinh một hậu đại đi ra đã là không tệ rồi, muốn sinh hai cái, cái kia chính là khó càng thêm khó!

Bởi vậy, vô luận là Lữ gia hay là Hàn gia, nhân viên gia tộc đều chẳng qua là bốn năm trăm người, cái này vẫn là kết quả mà đám bọn hắn không ngừng cày cấy, mỗi người đều chỉ ít có hơn mười hai mươi thể thiếp.

Đây cũng là vì cái gì Lữ Hân Bảo kia rõ ràng là bao cỏ, lại như cũ có thể lấn nam bá nữ, việc ác bất tận, tuy hắn không tranh khí, nhưng chỉ cần đồ chơi phía dưới kia của hắn không chịu thua kém, sinh nhiều cho Lữ gia mấy cái hậu đại, không chừng sẽ có một cái là nhân tài thì sao?

Ngay cả hậu nhân bình thường cũng quý như bảo vật như thế, vậy thì càng đừng đề cập hậu nhân thiên tài như Hàn Triết Thao, tư chất kiệt xuất, bị gia tộc ký thác kỳ vọng đột phá bước thứ năm rồi!

Tuy tu vi càng cao, độ khó sinh hạ hậu đại cũng càng lớn, nhưng khi nào sinh ra, khởi điểm của đứa nhỏ này cũng càng cao, như hai đại Không Linh cảnh cao thủ liên kết sinh hạ hậu đại mà nói, cái kia vừa sinh ra là Tiên Thiên cảnh!

Hàn Triết Thao cùng Lữ Nguyệt Đồng cũng có thể được tính là thiên tài, đợi đến lúc hai người đạt tới bước thứ tư, thậm chí bước thứ năm có thể sinh hạ một hậu đại mà nói, cái kia nói không chừng sinh ra là Thích

Biển cảnh đỉnh phong, có được bộ phận lĩnh vực của cha mẹ song phương, rất nhanh liền có thể đột phá Linh Cảnh!

Bởi vì Lữ Nguyệt Đồng chính là một cái ví dụ sống sờ sờ, hơn nữa cha mẹ của nàng ở thời điểm sinh ra nàng chẳng qua là Huyền Linh cảnh! Vừa xuất thế là Thanh Huyền cảnh, mười tuổi nhập Linh Cảnh, ở dưới gia tộc toàn lực tài bồi, không đến 30 liền tiến vào Huyền Linh cảnh!

Có thể thấy được, võ giả cũng là một người cha phi thường liêu, đối với một cái thai tốt tuyệt đối có thể phần đầu mấy trăm, thậm chí ngàn năm!

Nam căn của Hàn Triết Thao bị phế, cái này ở Hàn gia đưa tới sóng to gió lớn!

Cái này đã để cho Hàn gia thiếu đi một phần huyết mạch truyền thừa, nhưng càng quan trọng chính là, kế hoạch cưới hậu đại kiệt xuất nhất Lữ gia Lữ Nguyệt Đồng chỉ có thể chết non! Chẳng lẽ muốn để cho Lữ đại tiểu thư gả ột tên phế nhân? Hoặc là lại để cho gia tộc lão tổ lấy nàng làm tiểu thiếp? Không sợ bị Lữ gia dùng nước bọt phun chết ư!

...

- Lão tổ, thực sự không có một điểm hi vọng sao?

Trong mật thất Hàn gia, Hàn Tại Nguyên cung kính hướng một gã lão giả râu tóc bạc trắng hỏi, tuy bản thân hắn có được tu vi bước thứ ba, nhưng ở trước mặt lão giả này lại so với cừu non càng nghe lời.

Lão giả kia dĩ nhiên là Hàn gia lão tổ, có được tu vi Tịch Linh cảnh Hàn Đoan, tu vi đã từng là Tịch Linh cảnh đỉnh cao, bởi vì trùng kích bước thứ năm thất bại, bị cản trở làm cảnh giới ngã xuống.

Nhưng mà, nếu lúc này Lâm Lạc ở đây mà nói, nhất định có thể nhìn ra tu vi lão giả này đã về tới Tịch Linh cảnh hậu kỳ, ít nhất tu đầy ba mươi khiêu huyết, ẩn ẩn lộ ra khí tức cường đại đáng sợ!

- Trừ khi có thể có được linh dược Toái Linh cảnh trở lên, nếu không...

Hàn Đoan lắc đầu, nhíu mày, trong ánh mắt lộ ra một đạo sát khí, BA~ ánh mắt tiếp xúc, một cái bàn dùng Lục Tinh Mộc chế thành lập tức hóa thành tro bụi!

Lục Tinh Mộc là vật liệu gỗ vô cùng chắc chắn, vạn năm mới có thể thành thực, tuy bản thân không có Mộc chi tinh hoa gì, nhưng vô cùng cứng rắn, dù là Huyền Linh cảnh cao thủ toàn lực oanh kích cũng không phải ba đến hai lần có thể đập nát!

Nhưng ở dưới ánh mắt của Hàn Đoan liền ầm ầm vỡ vụn, đủ thấy uy năng của võ giả bước thứ tư đáng sợ đến cỡ nào!

Hàn Đoan cũng lắc đầu, linh dược cấp bậc Toái Linh cảnh? Đừng nói Hàn gia căn bản không dám suy nghĩ, dù là Kỳ Vân tông tông chủ nhận được cũng sẽ lập tức bị người diệt môn! Nhận được thiên tài địa bảo lại không có thực lực tương ứng, cái kia cũng không phải phúc duyên mà chỉ biết mang đến thiên đại tai nạn!

- Lão tổ, chúng ta phải tạm thời nhịn xuống cơn tức này sao?

Hàn Tại Nguyên hỏi, Hàn Triết Thao là cháu ruột hắn, phần nộ của hắn có thể nghĩ.

- Lão phu thậm chí hoài nghi, sự kiện linh quang bị trộm lần này là Lữ gia một tay bày ra vừa ăn cướp vừa la làng, dụng ý chính là muốn rung cây dọa khỉ!

Hàn Đoan nhắm hai mắt lại, khí thế toàn thân thu liễm như bình thường đến không thể lại bình thường.

Nhưng Hàn Tại Nguyên lại kinh hô một tiếng:

- Lão tổ có ý tứ là, Lữ gia biết rõ những năm này chúng ta nuốt riêng linh thạch, cố ý an bài việc này đến chấn nhiếp Hàn gia chúng ta?

- Không sai!

Hàn Đoan cũng không có mở mắt.

- Hừ, cái linh quang này vốn là lão phu liều tính mạng nắm bắt đến, nếu không có như thế, lão phu há lại sẽ rơi xuống nội thương, thời điểm trùng kích bước thứ năm thất bại trong gang tấc! Nếu không lão quỷ Lữ Thế Giang kia làm sao có thể kỵ đến trên đầu lão phu!

Tuy Hàn Triết Thao cảm thấy chuyện ăn cắp linh quang cùng Lữ gia tựa hồ không có quan hệ gì, bởi vì bọn họ như thế nào cũng khó có khả năng đi mời một sơn tặc gian giết tộc nhân trực hệ của bọn chúng đến làm cái hoạt động này. Huống hồ linh thạch bị trộm, trùng kích đối với Lữ gia là xa xa lớn hơn Hàn gia!

Nhưng lão tổ đã nói như vậy rồi, hắn lại há dám phản đối, còn nữa, hắn cũng không cam tâm nuốt xuống cơn tức này!

- Chúng ta làm sao bây giờ? truyện copy từ

Hắn trợ giúp nói.

- Quang Đào nói hắn đã nhận được cơ hội đột phá, ngắn thì mười ngày, lâu là một tháng, tất có thể đi vào Tịch Linh cảnh! Đến lúc đó, thực lực của chúng ta hơn xa Lữ gia, lão phu muốn cho lão quỷ Lữ gia kia quỳ gối dưới chân hát “thập bát mô”!

Hàn Đoan cười lên ha hả, nhưng thanh âm lại lạnh như băng đến đáng sợ.

Hơn hai mươi ngày sau, Hàn Quang Đào đạp nguyệt tối, khí tức toàn thân đem phòng ở dọc theo đường sinh sinh oanh sập, bên trong vẫn còn ngủ say không người nào không lập tức bị lực lượng khủng bố nghiền áp, một đường đi qua, không một người sống!

...

- Có điểm gì là lạ!

Lâm Lạc cau mày nói.

- Ai bảo người vào vội vã như vậy, nên không chuẩn vị trí!

Tô Mị ở trong ngực của hắn nỉ non nói, má lúm đồng tiền xinh đẹp như nhuộm, tràn đầy phong tình mê người.

630. Chương 630: Rời Xa Nước Xoáy. (3)

- Dùng Hàn gia có thù tất báo, không có khả năng nhiều ngày như vậy cũng không có phản ứng gì!

Lâm Lạc ngừng động tác, vấn đề này càng nghĩ càng để cho hắn cảm thấy bất an.

- Ngốc tử, thời điểm cùng bốn cô nương làm chuyện tốt lại nghĩ lấy chuyện khác, xem ta cần chết người!

Tô Mị tức giận, há có thể nghĩ đến thời điểm hai người hoan hảo, Lâm Lạc lại đột nhiên dừng lại nói ra một câu sát phong cảnh.

Lâm Lạc cười hắc hắc, ở trên bầu ngực cao ngất của nàng hôn một cái nói:

- Ngoan, đừng làm rộn!

- Trước làm xong lần này!

Tô Mị cắn vành tai Lâm Lạc.

- Bốn cô nương bị người làm nửa vời, người muốn không chịu trách nhiệm mà nói, bốn cô nương cứ như vậy trốn bóng chạy đi!

- Yêu nữ!

Lâm Lạc đành phải khổ cực cày cấy.

Đã đến thời điểm hưng phấn, hai cái đùi ngọc thon dài của Tô Mị chăm chú kẹp lấy eo hổ của Lâm Lạc, nếu không phải Lâm Lạc là Linh Cảnh chí cường giả, cái lực lượng khổng lồ này hoàn toàn có thể đem một gã Thích Biến cảnh võ giả sinh sinh bẻ gãy!

- Ngốc tử, sờ ngực bỗng cô nương nhiều một chút, mới có thể càng lớn!

Lúc ở trên giường, Tô Mị tự nhiên cái gì cũng dám nói.

- Khá lớn rồi, lại lớn nữa sẽ thành dưa hấu!

- Hừ, dưa hấu không tốt sao, bằng không thì người luôn nhìn chăm chăm vào ngực nữ bạo long kia làm gì!

Tô Mị có chút ghen ghét nói.

Cặp mỹ nữ là sự tình nàng tự nguyện nhất, chẳng những kiên quyết, cực đại, hơn nữa hình dạng như tiêm măng, cực kỳ đẹp, ngay cả chính nàng có đôi khi cũng kìm lòng không được sờ hơn mấy lần. Nhưng gặp được Lữ Nguyệt Đồng không biết đã ăn cái gì lớn lên kia, nàng cũng chỉ có thể cam bái hạ phong rồi.

Hơn nữa, bộ ngực của Lữ Nguyệt Đồng không chỉ lớn, no đủ rắn chắc, hình dáng cực đẹp, cũng không phải loại hình lớn đến làm cho người ta buồn nôn, lúc này mới mỗi lần xuất hiện đều làm cho nam nhân chảy nước miếng đầy đất.

- Không có chuyện này, ta thích nàng như bây giờ!

Lâm Lạc thề thốt phủ nhận.

- Hừ hừ hừ, vừa nói đến bò sữa kia người liền hưng phấn rồi, vật kia càng thêm cứng ngắc, tốc độ rút cũng nhanh ít nhất ba thành, còn nói không thích!

- Nàng ngay cả cái này cũng có thể tính toán đi ra?

- Đừng muốn nói sang chuyện khác!

- Đến thời điểm này còn nâng lên những nữ nhân khác, ta nhất định sẽ có chút phản ứng đặc thù, yêu nữ nàng chỉ giỏi đoán mò!

Sau khi gió êm sóng lặng, Lâm Lạc đem tứ nữ gọi vào trong phòng, ý định trước chuyển ra khỏi Lữ gia, bọn hắc bản không phải người Lữ gia, một mực ở lại nơi này là vì có Lữ Nguyệt Đồng.

- Đúng vậy, ta cũng thấy được mấy ngày nay hào khí áp lực có chút đáng sợ!

Lăng Kinh Hồng gật gật đầu.

- Hắc Sát quân cũng mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, tựa hồ tạo thành hai phái rõ nét, lẫn nhau trong lúc đó nóng tính rất lớn!

Ngay cả Lăng Kinh Hồng cũng nói như vậy, Tô Mị tam nữ càng là không dám xem thường.

- Thế nhưng mà, chúng ta chỉ là mới đến, Lữ, Hàn hai nhà lại đấu theo chúng ta có quan hệ gì?

Ninh Kiều Nguyệt có chút mờ mịt nói ra.

- Nữ nhân ngu ngốc, đầu óc của nàng để trên móng dít ư, trách không được bờ mông vừa tròn vừa lớn, để cho ngốc tử xem xét liên chảy nước miếng!

Tô Mị bật cười.

- Không nói trước kia, Hàn Triết Thao đã bị đoạn đi mệnh căn, nói tiếp cũng là nghe xong lời của ngốc tử, mới phát hiện chút ít đạo tặc này, người ta sẽ không nghi ngờ sao!

- Thế nhưng mà rõ ràng là chính bản thân hắc bản muốn độc chiếm công lao...

Ninh Kiều Nguyệt yếu ớt nói.

- Hàn gia như thế nào lại đem trách nhiệm đổ đến đầu mình, tất nhiên phải tìm người thế tội! Trước kia ngốc tử cùng Hàn gia bất thường, hiện tại lại làm hại bọn hắc bản mất một tộc nhân tiềm lực, người nói bọn hắc bản sẽ bỏ qua ngốc tử sao?

Tuy tuổi của Tô Mị nếu so với Ninh Kiều Nguyệt còn ít đi một chút, lại phi thường cam tâm tình nguyện làm nhân vật đại tỷ, một bộ giáo huấn tiểu đệ.

Ninh Kiều Nguyệt giờ mới hiểu được, cúi đầu xuống bắt đầu chơi ngón tay, đây là tuyệt chiêu nàng thường dùng.

- Hàn, Lữ hai nhà vốn là mâu thuẫn nặng nề, tùy thời đều có thể bộc phát xung đột, nói không chừng sự tình Hàn Triết Thao chính là một cơ hội! Hiện tại Hàn gia bình tĩnh đến quá mức đáng sợ, đây tuyệt đối không bình thường!

Lâm Lạc tiếp tục nói.

- Cái kia phải làm sao?

- Ngày mai tìm chỗ cách Lữ thành xa một chút ở lại, ta cùng Kinh Hồng như bình thường đi Hắc Sát quân huấn luyện, các người tùy thời làm tốt chuẩn bị rời đi!

- Ân!

Lâm Lạc gia nhập Hắc Sát quân chỉ là muốn tạm thời tìm kiếm một địa phương dừng chân, sau khi đối với toàn bộ Đông châu đã có hiểu rõ được nhất định, sẽ rời Lữ thành. Nhưng hồng nhan họa thủy, có chút phiền phức lại như thế nào cũng tránh không được, thù cùng Hàn Triết Thao là càng kết càng sâu.

Hiện tại không cần lo lắng một phe nhân như Hàn Triết Thao, nhưng một khi hai nhà Lữ, Hàn toàn diện khai chiến mà nói, Lâm Lạc kẹt ở giữa có khả năng bị đốt thành tro bụi!

Tuy tu vi bây giờ của hắn là Huyền Linh cảnh đỉnh cao, nhưng Hàn gia lại không thiếu cao thủ bước thứ ba, thậm chí có lão tổ bước thứ tư, gặp được những cao thủ này Lâm Lạc liền khó có sức hoàn thủ rồi.

Ở trong tay Huyền Linh cảnh cao thủ, Lâm Lạc miễn cưỡng còn có thể tự bảo vệ mình, nhưng gặp gỡ lão tổ bước thứ tư liền thảm rồi!

Ở đây cũng không phải là Băng Viên động, có hoàn cảnh tự nhiên có thể lợi dụng che chắn, mà Hàn gia lão tổ cũng không phải đột nhiên thân thể trở nên cực lớn như Băng Viên, một khi theo dõi Lâm Lạc, cái kia ngay cả địa phương chạy trốn cũng không có!

Đem tam nữ an bài trong sơn cốc yên lặng cách Lữ thành đầy đủ xa, dù sao ăn uống ở bên trong không gian pháp khí đều có. Trước kia các nàng chỉ có thể dùng không gian pháp khí đến thu đồ vật, nhưng hiện tại sau khi tiến nhập Linh Cảnh, không gian đan điền cũng thành không gian pháp khí thứ hai.

Hơn nữa không giống không gian pháp khí lớn nhỏ là cố định, không gian đan điền có thể theo cảnh giới tăng lên mà tăng lớn, dù cho mới vừa vào Không Linh cảnh cũng có thể có lớn nhỏ hơn ba mươi trượng, cùng phạm vi lĩnh vực đối ứng.

Bởi như vậy, tam nữ tự nhiên không lo không gian không đủ, đặc biệt là không gian trong Tử đỉnh của Lâm Lạc hiện tại đã đạt đến ngàn dặm, nếu như bên trong có thể cho người ở mà nói, cái kia toàn bộ Lâm gia, Tô gia đều có thể một lần tiến vào.

Giải quyết buồn phiền ở nhà, Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng y nguyên mỗi ngày đi tới đi lui quân doanh, diễn luyện hợp kích chi thuật. Biểu hiện bên ngoài nhìn không ra địa phương nào bất ổn.

Đường Diêm là quỷ linh tinh, hơn nữa nàng có năng lực đặc thù, tựa hồ cái gì cũng trốn không được nàng, Lâm Lạc căn bản không cần lo lắng nàng, chỉ là nhắc nhở Phạm Thương Vũ phải cẩn thận một chút.

Tuy tu vi của Phạm Thương Vũ đã bị Lâm Lạc xa xa vung ở phía sau, nhưng hắn ở Nam Châu cũng là trải qua mưa gió mới đi đến một bước này, tự nhiên kinh nghiệm phong phú, tỏ vẻ trong lòng hiểu rõ.

631. Chương 631: Hàn Gia Làm Khó Dễ

Tuy bọn hần đều là mượn đội tàu Lữ gia đi vào Đông châu, nhưng tuyệt đối sẽ không bởi vì Lữ gia mà đem tánh mạng của mình bồi vào. Dù cho Lữ gia đối với Lâm Lạc nhìn cao thoáng một chút, cũng chỉ là cho nhiều mấy khối linh thạch. Nhân vật cao tăng một cái cũng không có lộ mặt qua, “coi trọng” như vậy Lâm Lạc tự nhiên sẽ không để ở trong lòng.

Ngược lại là Lữ Nguyệt Đồng lại để cho Lâm Lạc có chút bận tâm, nữ Bạo Long này tuy tánh khí táo bạo, nhưng nhận thức lâu rồi liền có thể biết nàng thật tình không xấu, nếu ở gia tộc thay đổi mà ném đi tánh mạng thật đúng là làm cho người ta tiếc hận.

Nếu như Lữ, Hàn hai nhà thực sự bộc phát đại chiến, Lâm Lạc quyết định mời Lữ Nguyệt Đồng cùng một chỗ ly khai, nhưng nếu nàng kiên trì cùng gia tộc tồn vong, Lâm Lạc cũng không có thể mang theo tứ nữ cùng một chỗ nhảy vào hố lửa.

Hần chỉ là Huyền Linh cảnh, xác thực khó có lực nghịch chuyển càn khôn. Còn không bằng hảo hảo sống sót, ngày sau tu vi đại thành, trở về thay Lữ Nguyệt Đồng báo thù, bằng không thì mọi người cùng nhau chết, đây chẳng phải là càng thêm không đáng sao?

Một ngày này, Lâm Lạc đang cùng đội viên của mình diễn luyện trận pháp, đã thấy mười binh sĩ Hắc Sát quân đi tới, một bên cùng bọn hần chào hỏi, lại để cho bọn hần nghỉ ngơi một hồi, tâm sự.

Trong Hắc Sát quân, hàng rào ở giữa tiểu đội cùng tiểu đội rất rõ ràng, rất ít có loại cử động “giao hảo” này. Nhưng những người này xuất ra hảo tửu, lại khơi gợi lên cơn sâu rượu trong bụng mấy người, lập tức ngồi trên mặt đất, vài chén rượu đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ, thân mật đến như là huynh đệ nhà mình.

- Ách...

Đột nhiên, một tên binh sĩ trong đội của Lâm Lạc dưới chân mềm nhũn, tựa hồ không thắng tửu lực.

- Sát!

Nhưng vào lúc này, binh sĩ Hắc Sát quân không mời mà tới kia nhao nhao phát động công kích. Nguyên một đám thả ra linh vực, vung vẩy lấy linh vực hướng bọn người Lâm Lạc phát động tập kích! Tập kích như vậy để cho tất cả mọi người không kịp chuẩn bị, ai có thể nghĩ đến đều là thành viên Hắc Sát quân sẽ gặp đến đồng bạn lãnh huyết tập sát?

Mặc dù mọi người bình thường rất ít đi đi lại lại, nhưng đó là xuất phát từ quan hệ cạnh tranh, nhưng tuyệt đối sẽ không vì vậy mà sinh tử tương bác!

Hơn nữa, càng làm cho bọn hần sợ hãi là linh lực trong cơ thể của bọn họ vậy mà cầm lên không nổi, thậm chí ngay cả linh vực cũng phóng thích không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương tập sát tới!

Lâm Lạc hừ nhẹ một tiếng, nắm tay phải oanh ra, một cỗ lực lượng không thể chống cự bắt đầu khởi động. Bành bành bành, mười người tập sát kia lập tức bị oanh bay ra ngoài.

- Người như thế nào còn có thể động linh lực?”

Một gã tập sát hoảng sợ nói.

- Trong rượu có độc vô sắc vô vị, hơn nữa chỉ có thông qua dược vật đặc thù mới có thể bộc phát, là như thế này phải không?

Lâm Lạc nhàn nhạt nói ra, hần từ tiểu cô nương Tiêu gia biết được có dược vật như vậy, bắt quá có thể xua tán độc tính là uy năng của Tử đỉnh.

Hiện tại bên Lâm Lạc có thể đứng, chỉ có Lâm Lạc, Lăng Kinh Hồng, Đường Diễm cùng Phạm Thương Vũ. Lăng Kinh Hồng cùng Đường Diễm là không thích uống rượu, thứ hai càng sẽ không cùng một đám xu nam nhân uống, mà Phạm Thương Vũ lại suy nghĩ nhiều hơn, uống xong rượu toàn bộ tiến nhập đan điền không gian của hần, cũng không có vào bụng.

Hàn gia rốt cục phát động công kích rồi!

Lâm Lạc ở trong lòng nói ra, mà đúng lúc này, trong quân doanh vang lên nhiều tiếng kêu thảm thiết, Hàn gia đã mưu đồ cả mấy ngàn năm, cái công tác chuẩn bị này tự nhiên làm được cực kỳ đầy đủ, một khi khởi xướng tiến công tất nhiên là như mưa to kèm theo sấm sét !

Chỉ sợ, ở trong nháy mắt ngắn ngủn này, tất cả binh sĩ Hắc Sát quân trung với Hàn gia đều bị tàn sát thất thất bát bát, chỉ có không thích uống rượu hoặc là đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ mới có thể tránh được một kiếp!

Nhưng thoát được một kiếp này, phía dưới sẽ gặp phải thế lực Hàn gia vây đánh, dùng chúng lần quả, tất cả mọi người là nghiêm chỉnh huấn luyện, thông đánh hợp kích chi đạo, cái đệ nhị kiếp này liền thật không có mấy người có thể lại vượt đi qua rồi.

- Bày trận, không cần sợ hãi, cũng chỉ là Không Linh cảnh đỉnh phong mà thôi!

Một gã quân sĩ Hàn hệ hét lớn.

Hơn mười người kia lập tức kết trận, hướng mấy người Lâm Lạc bao vây mà đi.

- Đến chơi trốn tìm ah!

Đường Diềm vui vẻ, thân hình vừa chui, vô cùng quỷ dị đột phá phòng ngự của đối phương, ba ba ba, khởi chân liền hướng trên không đất đối phương đập tới.

Tuy nàng chỉ có tu vi Không Linh cảnh hậu kỳ, lại có một loại năng lực bỏ qua phòng ngự, cùng Bảo Bảo đại tiên có chút tương tự, một cước này đạp ra ngoài căn bản không nhìn lĩnh vực của những binh sĩ Hàn gia kia, đem bọn họ đều đá ngã gục, nàng cười mừng rỡ ha ha.

Cái này đều ngã trái ngã phải một mảnh, trận pháp chi lực cũng không thể nào nói đến, hoàn toàn phế bỏ.

- Giết đi ra ngoài!

Lâm Lạc lãnh đạm nói, Hàn gia đã phát động ra chiến tranh, cái kia tất nhiên là cục diện không chết không ngớt rồi, không được phép hấn hạ thủ lưu tình.

Bành! Bành! Bành!

Hấn cường thế ra tay, khí tức Huyền Linh cảnh đỉnh phong không hề che dấu tràn trề mà động, một quyền oanh ra nhất định oanh giết một người, hoàn toàn không có chỗ trống cò kè mặc cả! Phạm Thương Vũ, Lăng Kinh Hồng vẫn chỉ là đem đối thủ riêng phần mình cuốn lấy, Lâm Lạc cũng đã giết một lần, hồi thân oanh ra hai quyền, đem hai người cuối cùng phân biệt đuổi giết.

Dù sao chỉ có thiên tài võ giả mới có thể miễn cưỡng ngăn cản đại cảnh giới áp chế, những võ giả bình thường này lại há có thể nghịch thiên như thế? Còn nữa, Lâm Lạc cũng không phải là Huyền Linh cảnh đơn giản, mà là siêu cấp cao thủ bốn hệ công pháp tiến vào Huyền Linh, Hỏa hệ công pháp càng là bảo tố tới Huyền Linh cảnh đỉnh phong, cái này nếu một quyền không thể đuổi giết một Không Linh cảnh võ giả, đó mới không bình thường!

Nhìn nhìn binh sĩ dưới trướng uể oải đầy đất, hướng hấn lộ ra vẻ cầu khẩn, Lâm Lạc khe khẽ thở dài, bàn tay lớn cuốn qua, chấn choáng bọn chúng, sau đó toàn bộ thu vào trong Tử Đỉnh. Cái này nếu lưu họ lại mà nói, cái kia chẳng khác gì là để cho bọn hấn chờ chết, dù sao cũng coi như là đồng liêu một hồi, Lâm Lạc không cách nào làm được như không thấy!

Dù cho Linh Cảnh chí cường giả không có linh khí bổ sung, cái này không ăn không uống không hô hấp cũng có thể sống trên cả tháng thời gian, thu bọn chúng vào trong Tử đỉnh cũng ghen không chết.

- Ta đi tìm Lữ Nguyệt Đồng, nàng cùng Phạm huynh, tiểu ma nữ đi chỗ các nàng Mị nhi, chúng ta lập tức ly khai!

Lâm Lạc hướng Lăng Kinh Hồng nói ra.

- Ân!

Lăng Kinh Hồng biết rõ thực lực Lâm Lạc trên xa mình, lưu lại chẳng những không thể giúp được hấn, ngược lại còn có thể cản trở, tự nhiên sẽ không cật mạnh nói muốn lưu lại.

- Hàn Minh Vũ, người thật to gan, lại dám phạm thượng làm loạn!

632. Chương 632: Chạy Ra Ôm Chặt. (1)

Hét lớn một tiếng, thân ảnh Lữ Nguyên Hạo cũng xuất hiện ở trên không trung, hắn hoàn toàn phóng xuất ra lực lượng bước thứ ba đỉnh phong, mây rậm đứng đầy, mặt mũi tràn đầy lệ khí, đã thật sự nổi giận.

- Phạm thượng làm loạn?

Một thanh âm có chút âm trầm thổi qua, trên bầu trời cũng nhiều một trung niên nam tử gầy ốm, khí tức bước thứ ba hậu kỳ mãnh liệt như biển, ít nhất tu thành ba mươi khiêu huyết, chỉ hơi kém Lữ Nguyên Hạo một chút.

Ở dưới uy áp của hai đại Huyền Linh cảnh cao thủ, những Huyền Linh, Không Linh cảnh võ giả tung bay đến giữa không trung kia đều kêu rên một tiếng, từ trên bầu trời ngã xuống.

- Rõ ràng là Lữ gia các người thừa dịp nguy đoạt quyền, muốn nói phạm thượng làm loạn, là Lữ gia các người mới đúng!

Hàn Minh Vũ dĩ nhiên là trung niên nam tử hơi gầy kia, hắn là một trong những thống lĩnh của Hắc Sát quân.

- Nghịch thần tặc tử, thiên địa chung phần!

Bạch Hoán Phong cũng xuất hiện trên bầu trời, tu vi của hắn là bước thứ ba trung kỳ, không sợ uy áp của hai người Lữ Nguyên Hạo, nhưng lại để cho hắn thật không ngờ chính là, Hàn Minh Vũ vậy mà che dấu được sâu như vậy, một thân tu là còn ở phía trên hắn!

- Hừ, nói cái gì đều là nói nhảm, đúng sai đều là do người thắng nói!

Hàn Minh Vũ vỗ vỗ hai tay, lại là mấy đạo nhân ảnh bay lên, đứng ở phía sau của hắn, thành linh đứng là hai gã thống lĩnh khác trong Hắc Sát quân, đồng dạng là bước thứ ba tu vi, chỉ là mới ở sơ kỳ mà thôi.

Người quan trọng của Hàn gia đã hiện, Lữ Nguyên Hạo tự nhiên cũng sẽ không lại ẩn dấu thực lực, đem hai gã thống lĩnh ngoại trừ Lữ Nguyệt Đồng hoán đi ra, cũng là Huyền Linh sơ kỳ tu vi.

Trong bảy Đại thống lĩnh, thực lực Lữ Nguyệt Đồng yếu nhất, chỉ vẹn vẹn có nàng một người là Huyền Linh cảnh đỉnh phong, sáu người khác đều rảo bước tiến lên Huyền Linh cảnh!

So sánh ưu thế chiến lực, vẫn là Lữ gia chiếm cứ ưu thế, chẳng những có Huyền Linh cảnh đỉnh phong tồn tại, lại muốn thêm một người! Nhưng mà, Hàn Minh Vũ lại không hề có vẻ khấn trương, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng nói:

- Lữ Nguyên Hạo, người cho rằng Hàn gia ta ỷ thế, cũng chỉ có điểm nội tình như vậy sao?

Theo âm thanh hắn thét dài này, mười mấy người từ đằng xa bay nhanh tới, thành linh tu vi tất cả đều là Huyền Linh cảnh trở lên, thậm chí có ba người đạt đến Huyền Linh cảnh! Mà Hàn Triết Thao vậy mà cũng ở trong đó, một đôi ánh mắt ngoan độc ở trong đám người tìm kiếm một phen, lập tức tập trung ở trên người Lâm Lạc.

Tử sĩ mà Hàn gia bồi dưỡng nghìn năm qua!

Bọn họ trực tiếp bắt trẻ con có tư chất tốt, từ nhỏ cho phục dụng linh đan, ngâm mình ở trong linh dịch, đợi cho đến lúc 10 tuổi sẽ để bọn họ chém giết lẫn nhau, trong trăm lưu một, lại tập trung tài nguyên bồi dưỡng vài người lưu lại này.

Qua ngàn năm, cũng chỉ bồi dưỡng ra mười mấy người như thế, cũng khó trách lúc trước Lâm Lạc giết chết một cái sẽ yêu thương như vậy!

Dù sao, chỉ dựa vào tộc nhân của Hàn gia mình, muốn bồi dưỡng ra hơn mười cao thủ này đến thực sự quá khó khăn rồi!

Thứ nhất, sinh dục của bản thân Linh cảnh võ giả là một vấn đề lớn, thứ hai, cho dù sinh sản không vấn đề, nhưng Tiên thiên ưu khuyết cũng không nhất định đại biểu cho thiên tư tu võ tốt, chỉ là khởi điểm tương đối à thôi.

Hàn gia có thể nhảy ra cực hạn gia tộc, dùng đại lượng tài nguyên hao phí trên người khác họ, này có thể nói là một loại quyết định rất có quyết đoán! Đương nhiên, này cũng cùng bọn chúng gần năm trăm năm qua ăn cắp sản lượng linh thạch quá có quan hệ, mới có thể có tài nguyên làm như vậy.

Theo những người này đến, Lữ gia hoàn toàn rơi vào hạ phong, tuy Lữ Nguyên Hạo là Huyền Linh cảnh đỉnh, thực lực cường đại nhất, nhưng đại hán không địch lại nhiều người, kiến cũng có thể cắn chết voi, huống hồ này cũng không phải con kiến, mà là sư tử hung ác độc địa!

Trong quân doanh, binh sĩ phổ thông một hệ Lữ gia không sai biệt lắm đã tàn sát không còn, chỉ có cấp bậc Huyền Linh cảnh còn có thể có mấy người sống sót, ở trong vây công đau khổ chống đỡ. Bọn người Lăng Kinh Hồng bởi vì đi nhanh, cũng không có rơi vào vây công, nhưng kế tiếp muốn thoát thân ly khai sẽ không là sự tình đơn giản như vậy rồi.

Bất quá, võ giả Không Linh cảnh cũng vô pháp sinh ra ảnh hưởng đối với bọn người Lữ Nguyên Hạo chiến đấu, nếu bọn người Lữ Nguyên Hạo có thể cường thế phản sát, những võ giả Không Linh cảnh phổ thông này căn bản là bị tàn sát!

Trên bầu trời, đại chiến cấp bậc đệ tam bộ đang kịch liệt tiến hành, thường thường thì có lực lượng dư ba oanh rơi xuống, võ giả ở dưới phải kết trận chống đỡ, bằng không ai trúng một chút chính là chết chắc!

Ở dưới tình huống như vậy, Lâm Lạc ngược lại có không gian xê dịch rất lớn, một đường hướng về phương hướng Lữ Nguyên Đồng giết qua.

- Ha ha ha, Lâm Lạc, ngày hôm nay là tử kỳ của ngươi!

Hàn Triết Thao ở trên bầu trời cuồng tiếu, tuy rằng hạ thân có một lỗ thủng trong suốt, nhưng mặc y phục vào cũng nhìn không ra, chỉ là đáng đáng người này so với trước đây càng thô bạo hơn!

- Giết hắn!

Hắn quan báo tử thù, hướng một gã tử sĩ đệ tam bộ hạ đạt mệnh lệnh. Hắn biết chiến lực của Lâm Lạc cường đại, cao thủ Huyền Linh cảnh đỉnh phổ thông căn bản đánh không lại, chỉ có xuất động đệ tam bộ cường giả.

Tử sĩ nói trắng ra là cùng chó không có gì khác nhau, những người này trong quá trình lớn lên đã bị tẩy não, tiếp thu đến chỉ có thuần phục Hàn gia. Cao thủ đệ tam bộ kia không hề có tôn nghiêm đáng nói, nghe được mệnh lệnh của Hàn Triết Thao, lập tức phi thân xuống, hướng về Lâm Lạc giết qua.

- Thái giám chết bầm, cũng không phải bản thiếu oanh bạo mệnh căn của ngươi, hận bản thiếu gia như vậy làm chi?

Lâm Lạc còn đang châm chọc, Tử đỉnh đã té đi ra.

Đông Châu không có hoàng thất tồn tại, tự nhiên cũng sẽ không có thái giám nói đến. Nhưng Hàn Triết Thao là đi qua Nam Châu, đối với phong thổ địa phương tự nhiên có chút lý giải, hết lần này tới lần khác lại biết thái giám đại biểu cho cái gì, sắc mặt hắn nhất thời trở nên khó coi!

Hiện tại hắn hận nhất là bị người nhắc tới nơi không trọn vẹn. Này đã thành nghịch lân của hắn, nhất thời hai mắt bốc hỏa, quát đẹp đường:

- Quang Đào lão tổ nói, phải đoạt Tử đỉnh của hắn, lấy hiến cho lão tổ!

Tử sĩ kia bay xuống, quay về phía Lâm Lạc triển khai công kích, lĩnh vực hóa thành một thanh cự kiếm lớn mười trượng, nhắm Lâm Lạc cuồng chém.

Tử vân lưu chuyển, suy yếu chín thành lực lượng, Lâm Lạc vận chuyển Chiến Thiên Quyết, vận chuyển tứ hệ công pháp đạt tới Huyền Linh cảnh, một bên ra quyền đánh trả, một bên hướng Lữ Nguyệt Đồng cấp tốc bay đi.

Bang! Bang! Bang!

Vài lần đối chiến, tuy Lâm Lạc bị oanh lão đảo, thậm chí thổ huyết, nhưng lại không có bị thương thể quá nặng, để cho rất nhiều người đều là giật mình đến trừng lớn hai mắt!

Đây chính là vượt qua một đại cảnh giới a, vốn nên là cục diện hoàn toàn nghiền áp, thế nào sẽ như vậy?

633. Chương 633: Chạy Ra Ôm Chặt. (2)

Muốn nói chỉ là phóng xuất linh vực, võ giả tầng dưới chỉ là áp súc linh vực hộ thân, miễn cưỡng có thể chống đỡ! Thế như linh vực hóa thành vũ khí trực tiếp oanh kích mà nói, kia là cùng lực lượng võ giả hoàn toàn kết hợp chung một chỗ, căn bản không thể chống lại được!

Lẽ nào, đây chính là uy năng của Ngũ hành tiểu thể giới sao?

Lâm Lạc tự nhiên sẽ không theo bọn họ giải thích này hoàn toàn là bởi vì Tử đỉnh hóa giải chín thành lực lượng hắn mới có thể chống đỡ, mấy cái lên xuống, hắn đã đi tới bên người Lữ Nguyệt Đồng.

Hắn hét giận dữ một tiếng, lực đại linh vực toàn bộ mở, Chiến Thiên Quyết tam thức đánh ra, ngạnh sanh bức lui bảy tên Huyền Linh cảnh cao thủ đang vây khốn Lữ Nguyệt Đồng, sáng tạo cho nàng một lỗ hổng chạy ra.

- Theo ta đi!

Lâm Lạc hét lên.

Người này thật đúng là kỳ tài, lúc trước ở Nam Châu bắt quả là Không Linh cảnh đỉnh phong, nhưng đi tới Đông Châu mới bao lâu đã đạt đến Huyền Linh cảnh đỉnh, hơn nữa chiến lực càng vượt xa cao thủ Huyền Linh cảnh đỉnh bình thường!

Lữ Nguyệt Đồng lộ ra một dáng tươi cười xinh đẹp nói:

- Tự ngươi đi thôi, lão nương muốn lưu lại cùng gia tộc tồn vong!

Biểu tình của nàng thập phần kiên định, hiển nhiên là sẽ không theo Lâm Lạc.

Lâm Lạc nhìn nàng một cái thật sâu, đối với quyết định của Lữ Nguyệt Đồng hắn cũng không ngoài ý muốn, nếu đổi thành Lâm gia lọt vào cường địch công kích, hắn cũng sẽ tuyển tử chiến cùng gia tộc đồng sinh cộng tử!

Nhưng Lữ gia cũng không phải Lâm gia, hoàn toàn tìm không được một lý do để Lâm Lạc liều mạng!

Hắn nhìn Lữ Nguyệt Đồng nói:

- Nếu ngươi chết trận, tương lai ta nhất định báo thù cho ngươi, giết hết tất cả tộc nhân Hàn gia!

- Lão nương còn chưa có chết, ngươi đừng trù lão nương, bắt quả, cảm tạ ngươi rồi! Đi thôi, này cũng không phải chiến đấu của ngươi, hơn nữa, tương lai ngươi tất có đại thành tựu, chết ở chỗ này quá đáng tiếc rồi!

Lâm Lạc phi thường quả quyết, căn bản không có một tia chần chờ quay đầu bỏ chạy, hướng về bên ngoài quân doanh đột phá vòng vây.

- Phế vật, nếu như để hắn chạy, ngươi mang đầu đi gặp lão tổ!

Hàn Triết Thao sắp điên rồi, đường đường đệ tam bộ cao thủ cư nhiên không làm gì được một Huyền Linh cảnh, này không phải chê cười sao?

Hắn đối với Lâm Lạc hận thấu xương, lúc này cũng truy ở phía sau, cũng không dám trực tiếp đón nhận, hiển nhiên đối với Lâm Lạc tràn ngập kiêng kỵ! Vạn nhất bị Lâm Lạc bắt làm con tin mà nói, vậy quá không ổn rồi!

Phía dưới binh sĩ Hắc Sát quân rất cục có nơi dùng võ, đều kết thành trận thế hướng Lâm Lạc vây quanh qua. Đơn đả độc đấu bọn họ không có một cái nào là đối thủ của Lâm Lạc, nhưng mượn trận pháp chia sẻ công kích, cũng đủ để tạo thành đại phiền toái cho Lâm Lạc.

- Ha ha ha, nhìn người còn có thể chạy... đi!

Hàn Triết Thao cười to bỗng đứng im bất, bởi vì Lâm Lạc phi thân dựng lên, thẳng phá cửu trọng thiên!

Muốn nói phi hành, đạt được Linh cảnh cao thủ đều có thể làm được! Nhưng hiện tại tình huống đặc thù a, ở dưới uy áp của mười mấy cao thủ đệ tam bộ, võ giả cảnh giới thấp là không thể chống đỡ, võ giả dưới đệ tam bộ chỉ có thể ở trên mặt đất chạy vội, cho dù bay lên không cũng sẽ lập tức bị áp chế xuống phía dưới!

Ở dưới tình huống đặc thù này, Lâm Lạc vừa vũ không dựng lên, ngoại trừ võ giả đệ tam bộ kia của Hàn gia, những người khác cũng chỉ có trừng mắt rồi!

Hàn Triết Thao vừa giận vừa vội, không nghĩ tới phe mình ưu thế như vậy Lâm Lạc cư nhiên còn có thể chạy đi! Nhưng Hàn gia đệ tam bộ cường giả cũng không phải là hắn có thể chỉ huy động được, hướng chỉ còn có phân nửa là Lữ hệ, càng sẽ không nghe mệnh lệnh của hắn ngừng tay, để quân sĩ phía dưới có thể phi thân truy kích!

Ngay cả chính hắn cũng chỉ có thể thành thành thật thật ở trên mặt đất chạy vội, thẳng đến triệt để thoát khỏi uy áp của đệ tam bộ, hắn mới phóng người lên, hướng về phía hai người trên bầu trời đuổi qua.

Lâm Lạc có Tử đỉnh, vừa có Chiến Thiên Quyết, đối với uy áp tự nhiên có thể không nhìn, dễ dàng thoát khỏi hơn một nghìn Không Linh cảnh vây quanh! Nhưng đệ tam bộ Hàn gia tử sĩ phía sau kia cũng không thể cắt đuôi, lực lượng Huyền Linh cảnh xa xa không phải hắn hiện nay có thể địch nổi, bay ra chưa xa đã bị đối phương đuổi theo.

Nhưng đuổi theo là một chuyện, có thể giải quyết Lâm Lạc hay không là một chuyện khác rồi, Tử đỉnh phòng ngự, hơn nữa chiến lực bản thân Lâm Lạc nghịch thiên, vừa đánh vừa lui, cách doanh trại Hắc Sát quân là càng ngày càng xa.

Thường thường bị người oanh một cái, tốc độ của Lâm Lạc tự nhiên không có khả năng phát huy đến lớn nhất, không lâu sau Hàn Triết Thao cũng đuổi tới. Nhưng hắn đối với Lâm Lạc kiêng kỵ không thôi, cho dù còn có một đệ tam bộ cường giả trợ trận cũng không dám lên, tựa hồ dũng khí đã theo lão nhị của hắn lên đường.

Nhưng tay không dám động, cái miệng của hắn lại không chịu nhàn rồi, trở nên càng ngày càng nham hiểm:

- Lâm Lạc, chờ sau khi người chết, ta sẽ phế bỏ tu vi bốn thê thiếp của ngươi, sau đó đến kỹ viện làm kỹ nữ, bằng tư sắc của các nàng, nhất định sẽ có khả năng được mười vạn nam nhân đè qua, ngươi thoắt cái đội bốn mươi vạn cái nón xanh, tuyệt đối là xưa nay chưa từng có!

Hiện tại hắn thành phế nhân, tự nhiên sẽ không lại chú ý Tô Mị, Lữ Nguyệt Đồng chúng nữ, nhưng tính cách càng thêm thâm độc rồi.

Nếu không phải có đệ tam bộ cường giả áp chế, Lâm Lạc thật đúng là muốn tiến lên trực tiếp oanh phá đầu hắn! Nhưng tình huống hiện tại không thể hành động theo cảm tính, vẫn như cũ một dím tức đi, cố gắng đạt tới thoát thân.

Hắn bay vào một sơn lâm rậm rạp, lợi dụng địa hình nơi này bắt đầu không ngừng quấy nhiễu, từng chút bỏ xa truy binh, đợi cho đủ xa, hắn lại chui vào trong một mảnh ao đầm, dùng Tử đỉnh che đầy khí tức bản thân.

Hưu! Hưu!

Hàn Triết Thao cùng tử sĩ đệ tam bộ kia không hề phát giác ở trên đầu hắn xẹt qua, không lâu sau liền truyền đến tiếng hô vô cùng phẫn nộ của Hàn Triết Thao, bang bang bang, hắn lung tung ra quyền, làm

núi đá chung quanh đánh cho vỡ vụn.

Nhưng này lại có ích lợi gì, không cam lòng ở chỗ này phát tiết cả ngày, Hàn Triết Thao chỉ có thể mang theo tên tử sĩ kia oán hận rời đi.

Lâm Lạc cũng không có lập tức ly khai, mà là đợi hai ngày, lúc này mới bắt ra rời đi. Phóng xuất mấy bộ hạ trúng độc trong Tử đình, trước để bọn họ tự tìm sinh lộ, hẳn thì xác định phía sau không có đuôi sau, cùng bọn người Tô Mị đi hội hợp.

Mấy bộ hạ kia tuy trúng độc, nhưng chỉ là tạm thời phong bế linh lực, đối với thân thể lại không có hại, chỉ cần chờ được tính đi qua là có thể khôi phục, Lâm Lạc tự nhiên không có khả năng làm bảo mẫu, mang bọn họ thoát khỏi hiểm địa coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Thoát khỏi truy binh, Lâm Lạc thông dong cùng chúng nữ Tô Mị hội hợp, tuy tin tưởng vững chắc năng lực của Lâm Lạc, nhưng luôn là lúc gặp mặt mới có thể yên tâm, ngược lại là Đường Diễm kéo ra khoe miệng, nói một câu “người xấu sống ngàn năm”, lại để cho Lâm Lạc nghiêng răng.

634. Chương 634: Chuẩn Bị Cướp Sạch. (1)

Tất cả mọi người đang thương lượng lấy bước tiếp theo nên làm như thế nào.

- Ly khai a, Hàn gia trăm phương ngàn kế nhiều năm như vậy, bất động thì thôi, khê động tất nhiên trí mạng! Hiện tại Hàn gia còn không ra tay đến, đợi đến lúc tiêu diệt Lữ gia xong, bọn hắn nhất định sẽ phái người đi ra vây bắt chúng ta!

Lăng Kinh Hồng nói ra.

Nhưng Phạm Thương Vũ lại lắc đầu nói:

- Dù sao Lữ gia cũng là người nắm quyền, thực lực của bọn hắn tuyệt không dừng lại ở biểu hiện ra ngoài như vậy, mỗi gia tộc đều là có nội tình của mình! Hàn gia có thể bồi dưỡng được nhiều tử sĩ như vậy, Lữ gia cũng chưa chắc không có lá bài tẩy của mình!

- Đúng vậy, hiện tại Lữ gia rơi vào hạ phong là khẳng định, nhưng Hàn gia muốn trong ngắn hạn vài ngày tận diệt bọn hắn là chưa chắc! Mà một lúc sau, Lữ gia có thể đưa đến cứu binh!

Lâm Lạc tỏ vẻ đồng ý cách nhìn của Phạm Thương Vũ.

- Cứu binh?

- Lữ gia cùng Bạch gia là quan hệ thông gia, mẫu thân của Lữ Nguyệt Đồng là người Bạch gia! Thực lực của Bạch gia so với hai nhà Lữ, Hàn đều cường đại hơn, chỉ cần bọn hắn chịu ra tay, Hàn gia phản loạn tất nhiên không khó bình định. Nhưng cái gọi là sự xuất nổi danh, bọn hắn phải ở trước khi Lữ gia không có diệt vong đuổi tới, nếu không liền khó tránh khỏi lưu lại miệng lưỡi cho người.

Vật đại nghĩa này tuy không đáng tiền, nhưng có đôi khi lại nhất định phải cố kỵ.

- Chỉ sợ Lữ gia là khu hổ trục Sói, đưa tới tai họa càng lớn!

Tô Mị cười lạnh nói.

- Đây cũng là không có cách nào, Bạch gia nhiều lắm là thâm tóm Lữ gia, nhưng Hàn gia lại muốn tiêu diệt toàn bộ Lữ gia, bên nào nặng bên nào nhẹ, tin tưởng Lữ gia lão tổ vẫn chia tình tường được!

Lâm Lạc lắc đầu.

Hắn nhiều lần bị Hàn Triết Thao khiêu khích, chỉ là lúc trước cố kỵ Hàn gia không thể hạ sát thủ, nhưng hiện tại mọi người đã xé toang da mặt, cái kia còn có cái gì cố kỵ sao? Tuy cao thủ Hàn gia nhiều như mây, nhưng Hàn Triết Thao cũng không thể suốt ngày bên người có bước thứ ba, bước thứ tư cao thủ tọa trấn!

- Ta muốn giết một người!

Lâm Lạc kiên định nói.

Biết được Lâm Lạc muốn giết Hàn Triết Thao, Phạm Thương Vũ tỏ vẻ cũng muốn đi làm lớn một hồi, tuy hắn vẫn là Không Linh cảnh, nhưng song linh vực lại để cho chiến lực của hắn tuyệt đối mạnh hơn Không Linh vũ giả bình thường.

Mà đối với loại thiên tài chiến đấu này mà nói, không ngừng huyết chiến mới có thể để cho tài nghệ của hắn ma luyện càng thêm sắc bén. Huống hồ Lâm Lạc lại đem Chiến Thiên Quyết dạy cho cả hắn. Chỉ là ba thức kỹ pháp kia chỉ có thể dùng ý, không thể nói truyền, chỉ có Lăng Kinh Hồng ở trong quá trình song tu dòm đến một tia ảo diệu.

Tô Mị tứ nữ hơn nữa Đường Diễm y nguyên trốn ở chỗ này, mà Lâm Lạc cùng Phạm Thương Vũ thì vô cùng khát vọng chiến đấu, đối với dạng cục diện hỗn loạn này, bọn hắn là như cá gặp nước, nhân nhả sinh hoạt cũng không thích hợp hai nam nhân dùng chiến đấu mà sống này.

Phạm Thương Vũ ở Nam Châu liền được vinh dự trước năm trăm năm đệ nhất thiên tài, một khi thiên địa linh khí trời buộc biến mất, tu vi của hắn lập tức nhận được tăng lên khủng bố! Một khối hạ phẩm linh thạch chỉ có thể để cho võ giả hấp thụ mười ngày, linh khí trong đó sẽ hao hết. Nhưng Lâm Lạc đối với linh thạch không cần, đem tám khối chia làm ba phần, hai khối cho Phạm Thương Vũ, hai khối cho Đường Diễm, để cho bọn hắn đều có thể không gián đoạn sử dụng linh thạch tu luyện.

Đừng nhìn đi vào Đông châu bất quá chỉ là mấy tháng thời gian, nhưng Phạm Thương Vũ đã tu thành Hỏa, Thổ tất cả hai khóa đan hạch, không dùng Lâm Lạc yêu nghiệt đến cân nhắc mà nói, cái này đủ để so sánh với những thiên tài Đông châu kia!

Bất quá bởi vì Song Tu quả quan hệ, cảnh giới của Tô Mị tứ nữ hôm nay đều cao hơn Phạm Thương Vũ, điều này không khỏi làm cho người cảm khái cơ duyên trọng yếu, nhiều khi cũng không phải cá nhân cố gắng có thể cải biến được.

Giết quay trở lại Lữ thành, Lâm Lạc cùng Phạm Thương Vũ chia nhau làm việc, chọn kẻ tương đối yếu kém để ra tay.

Lâm Lạc trước bắt một binh sĩ Hắc Sát quân, hướng hắn khảo vấn tình hình chiến đấu của Lữ, Hàn hai nhà như thế nào.

Tình huống đúng như dự đoán của bọn hắn, tuy Lữ gia bị đánh trở tay không kịp, nhưng bọn hắn cũng có lá bài tẩy của mình, đồng dạng có một đám tử sĩ bồi dưỡng bí mật, nếu như không phải Hàn Quang Đào xảy ra ngoài ý định tiến nhập bước thứ tư, Lữ gia nói không chừng đã muốn phản thủ thành công rồi!

Nhưng Hàn Quang Đào tiến nhập Tịch Linh cảnh, Hàn Đoan cũng khôi phục đến Tịch Linh cảnh hậu kỳ, một cái chế trụ Lữ gia lão tổ, cái khác thì đại khai sát giới, giết đến Lữ gia tới bờ, quân lính tan rã!

Hiện tại Lữ gia chỉ có thể khốn thủ Lữ gia tổ địa, mượn nhờ trận pháp miễn cưỡng tiến hành phòng ngự. Nhưng trận pháp vận chuyển cần đại lượng linh thạch, ở dưới gần ngàn Không Linh cảnh võ giả không ngừng oanh kích, cái tiêu hao này cũng to đến kinh người, cũng không biết linh thạch trong tay Lữ gia có thể chèo chống tới khi nào.

Trong chiến đấu, trận pháp phòng ngự của Lữ thành đã hao tổn không ít linh thạch, hơn nữa Lữ, Hàn hai nhà đánh đến đầu rơi máu chảy, nào có công phu đi bổ sung trận pháp phòng ngự của thành trì. Tòa cổ thành này cũng trước mắt thương di, dân chúng trong thành đã sớm chạy nạn, không sai biệt lắm để lại một tòa không thành.

Dù là như thế, trong thành cũng có vô số thi thể, cái kia đều là chưa kịp chạy ra khỏi thành, bị dư âm chiến đấu ảnh hưởng.

Lâm Lạc nghĩ tới đại hán rèn sắt kia, không khỏi đi tới tiệm thợ rèn, nhưng chỉ thấy địa phương đơn sơ này đã sớm không có bóng người.

Nếu như vị kỳ nhân này có thể ra tay mà nói, Lâm Lạc tin tưởng đừng nói loại tiểu nhân vật như hai nhà Hàn Lữ này, coi như là Kỳ Vân tông tông chủ đến cũng phải quỳ xuống! Đáng tiếc kỳ nhân như vậy tại sao

phải che dấu dân gian, làm một người rèn sắt bình thường đây?

Chẳng lẽ có một đoạn chuyện thương tâm, nắn lòng thoái chí thâm nghĩ ẩn tính cả đời?

Lâm Lạc suy nghĩ lung tung một phen, sau đó triển khai thân hình, hướng về Hàn gia đi tới.

Hắn cũng không dám nghênh ngang bay ở giữa không trung, hiện tại ở thế cực khẩn trương này hoàn toàn là tìm phiền toái ỉn! Lén lút đi vào Hàn gia, đến thời điểm này hai lão tổ bước thứ tư của Hàn gia khẳng định ở Lữ gia tọa trấn, miễn cho Lữ gia lão tổ đột nhiên bay ra khỏi trận pháp đến giết lung tung.

Nếu như đụng phải chính là cao thủ bước thứ ba, cái kia mượn nhờ Tử đỉnh phòng ngự cùng hiệu quả ngăn cách thần thức, Lâm Lạc vẫn có nắm chắc thoát thân tuyệt đối.

Hắn muốn đuổi giết Hàn Triết Thao, còn muốn đem ngàn năm tích súc của Hàn gia dò xét, chỉ mong bảo vật của Hàn gia không có thu vào trong không gian pháp khí hoặc đan điền không gian, bị lão tổ nào đó tùy thân mang theo.

Chỉ nhìn Hàn phủ một cách đơn thuần mà nói, ngược lại là không chút nào lộ ra đang cùng Lữ gia huyết chiến khẩn trương, ở đây y nguyên tột như mây, người của Hàn gia cũng nên làm gì thì làm, tựa hồ một chút cũng không có chịu ảnh hưởng.

635. Chương 635: Chuẩn Bị Cướp Sạch. (2)

Lâm Lạc vừa vận chứng kiến một quần gia bộ dáng nam tử trung niên đang bức hiếp một tỷ nữ muốn làm sự tình cầu thả kia, khí thế của hắn đồng thời chấn choáng hai người, chờ nam tử kia tỉnh lại hỏi ra chỗ ở của Hàn Triết Thao, hắn tiện tay đem người nọ hóa thành tro bụi.

Tỷ nữ kia cái gì cũng không biết, dù cho tỉnh lại phát hiện người bức hiếp mình không thấy rồi, cũng chỉ có thể đem sự tình để trong lòng không dám nói ra.

Tuy cao thủ Hàn gia đều đi vây công Lữ gia, nhưng nói không chừng Hàn gia còn có đại năng bước thứ ba tọa trấn, Lâm Lạc không dám khinh thường, tề ra Tử đỉnh ngăn cách thần thức, lén lút đi tới chỗ ở của Hàn Triết Thao.

Hàn Triết Thao cũng không có mặt, nhưng Lâm Lạc cũng không vội, hắn tiềm nhập hồ nước trong sân. Ngăn cách khí tức, giống như chết giả, lặng lẽ đợi Hàn Triết Thao trở về.

Màn đêm buông xuống, Lâm Lạc tiềm ẩn chỗ sâu nhất ý thức đột nhiên kích hoạt, lập tức mở hai mắt ra, lặng yên không một tiếng động nổi lên mặt nước.

Chỉ thấy trong phòng ngủ của Hàn Triết Thao dấy lên quang đăng, trên giấy cửa sổ có thể chứng kiến ba đạo bóng dáng, hai đạo dính lại với nhau. Một đạo khác thì hình như là ngồi ở một bên. Nhưng hai đạo dính lại rất nhanh liền trùn xuống, biến mất ở trên giấy cửa sổ, chỉ còn lại có một đạo cuối cùng còn vẫn ngồi như vậy.

Lâm Lạc dùng Tử đỉnh ngăn cách khí tức, lén lút đi tới.

Hắn muốn phát động một kích lôi đình, không để cho Hàn Triết Thao có bất cứ cơ hội phản kháng nào! Nếu không, khả năng giết có thể giết, nhưng cũng đừng hy vọng buộc hắn lấy hết của cải của Hàn gia! Hàn gia không có khả năng chỉ còn một cái vỏ bọc không, động tĩnh quá lớn tuyệt đối sẽ đưa tới cao thủ!

Lĩnh vực chi lực lan tràn, trên vách tường vô thanh vô tức bị ngọn lửa đốt ra một đại động có thể cho người xuyên qua, Lâm Lạc rất nhanh đột tiến. Chiến Thiên Quyết ba thức vận chuyển, toàn thân tất cả đan hạch ngay ngắn phát lực, đem uy năng thôi phát đến lớn nhất.

- Ách...

Hàn Triết Thao chỉ kịp phát ra một tiếng thét kinh hãi, liền chứng kiến nắm đấm của Lâm Lạc đã xuất hiện ở mặt trước hắn, bành thoảng một phát, căn bản không có một tia khả năng né tránh, hắn đã nặng nề trúng một quyền, cơ hồ trực tiếp đánh hắn hôn mê bất tỉnh!

Bành! Bành! Bành!

Lâm Lạc hai đấm động liên tục, mỗi một quyền đều là dùng ba thức ảo diệu của Chiến Thiên Quyết, kéo lấy thiên địa đại thế! Hơn nữa cảnh giới của hắn vẫn còn ở phía trên Hàn Triết Thao. Cái này vừa toàn lực ứng phó, Hàn Triết Thao ngoại trừ bị đánh còn thật không biết có thể có chống cự chi lực gì.

Hơn mười quyền qua đi, ý thức của Hàn Triết Thao buông lỏng, lập tức hôn mê bất tỉnh.

- Ah...

Trên giường còn có hai nữ nhân thoát được trần trướng đang giả giao hoan, cho đến lúc này các nàng mới kịp phản ứng, phát ra một tiếng thét lên, chỉ là cả gian phòng đã ở vào lĩnh vực của Lâm Lạc thống trị. Thanh âm này căn bản không có khả năng truyền phải đi ra ngoài.

Hàn Triết Thao này phía dưới của mình không được, rõ ràng gọi tới hai nữ nhân biểu diễn mài kính cho hắn xem! Xem hai nữ này đẹp để chi khí mười phần, nùng trang diễm mật, hẳn là nữ tử trong thanh lâu a!

Lâm Lạc tâm niệm vừa động, hai nữ kia đồng thời nghiêng một cái, đã hôn mê.

Phong bế tất cả khiếu huyết của Hàn Triết Thao, Lâm Lạc một chưởng đập tỉnh Hàn Triết Thao, mình thì dù bận vẫn ung dung ngồi ở trên ghế, cười nói:

- Hàn đại thiếu sống về đêm thật đúng là tương đối phần khích!

Hàn Triết Thao vừa tỉnh lại liền muốn đề khí hướng Lâm Lạc đập đi, nhưng lúc này khiếu huyết của hắn bị phong bế, cùng thường nhân giống như đúc, cái lao qua này quá gấp, trực tiếp ngã gục. Hắn oán hận nhìn chằm chằm vào Lâm Lạc, sắc mặt lúc trắng lúc xanh quất:

- Gan chó thật lớn, lại dám xâm nhập phủ đệ Hàn gia ta, ta sẽ cho ngươi tới được đi không được!

- Ha ha, Hàn đại thiếu ngươi còn đang nằm mơ sao, để ta làm cho ngươi tỉnh!

Lâm Lạc hư không làm nhiều việc cùng lúc, ba ba ba, trên mặt Hàn Triết Thao lập tức đã trúng vô số cái tát, khuôn mặt tuần tú lập tức cao cao sưng lên, đỏ rùng rục tựa như mông khỉ.

- Ngươi muốn làm gì?

Hàn Triết Thao nhịn xuống, ý thức được mình bây giờ là tù nhân, chọc giận Lâm Lạc mà nói chỉ biết tự mình chuốc lấy cực khổ! Bất quá, Lâm Lạc muốn giết hắn mà nói căn bản không cần để cho hắn tỉnh lại, cái kia tất nhiên là có mục đích khác!

Cái mục đích gì đây?

Không ngoài là muốn cho Hàn gia thu hồi tập sát lệnh a? Hàn Triết Thao tự cho là đúng thâm nghĩ, lúc này mới có thể bí quá hoá liều, rõ ràng xâm nhập cả Hàn gia bắt buộc mạo hiểm! Nhưng không ngại trước ổn định hắn, chỉ cần mình vừa thoát ly hiểm địa, đó chính là tận thế của Lâm Lạc!

Lúc này đây, tuyệt đối sẽ không một lần nữa cho Lâm Lạc cơ hội chạy trốn! Quang Đào lão tổ đối với Tử đỉnh của tiểu tử kia nguyên nhất định phải có, trước đó lần thứ nhất để cho Lâm Lạc chạy đã dẫn tới Quang Đào lão tổ bất mãn, lần này Lâm Lạc tự mình đưa đến cửa, cái kia không thể lại để cho hắn đi, nếu không hắn ở trong mắt lão tổ gia tộc thật là dán lên nhãn hiệu vô năng rồi!

Tuy hiện tại hạ thân hắn thiếu đi một cây thương, nhiều hơn một cái động, nhưng chỉ cần thực lực tăng mạnh, đạt tới bước thứ năm thậm chí bước thứ sáu, vẫn có hi vọng một lần nữa dài ra mệnh căn, bởi vậy hắn phải bảo trì thân phận người thừa kế thứ nhất của gia tộc, để cho tài nguyên tu luyện của gia tộc tiếp tục hướng hắn nghiêng qua, như vậy mới có hi vọng tiến quân bước thứ năm, thậm chí bước thứ sáu!

Bởi vậy, mã thí tăng bốc gia tộc lão tổ là nhất định phải đập!

- Phòng bảo tàng của Hàn gia các ngươi ở đâu, ngươi tổng sẽ không nói không biết a?

Lâm Lạc cười tủm tỉm nhìn xem Hàn Triết Thao.

Hàn Triết Thao vốn là tâm tình rất tốt lập tức rùng mình!

Tiểu tử này thật đúng là to gan lớn mật ah! Xâm nhập Hàn phủ bắt giữ hần, rõ ràng không phải là vì đạt được một hứa hẹn không bị tiếp tục đuổi giết, ngược lại là đối với bảo khổ Hàn gia động chủ ý!

Nhưng không thể không nói, Lâm Lạc lựa chọn thời gian vừa đúng!

Hàn gia tự nhiên có phòng bảo tàng, tuy rất nhiều người đều có không gian đan điền, nhưng một là vấn đề lớn nhỏ, thứ hai cho ai đảm bảo cũng là nan đề. Cho lão tổ đảm bảo tự nhiên không ai dám nói cái gì, nhưng lão tổ trong trong trăm năm có 99 năm bế quan tu luyện, mà các loại đồ vật như linh thạch lại là hàng tháng phải bổ sung, có thể luôn phiên tới lão tổ sao?

Nhưng cho người khác đảm bảo mà nói, ai có thể phục, Hàn gia cũng không phải chỉ có mấy người, mà là đại gia tộc vài trăm người, bên trong đồng dạng lục đục với nhau! Bởi vậy, kiến tạo một bảo khổ, phái người canh giữ, ra vào đều cần đăng ký mới có thể an tâm.

Bình thường bảo khổ tự nhiên có đại lão bước thứ ba tọa trấn, nhưng bây giờ là thời kì phi thường, đại lão bước thứ ba đều đi Lữ gia đánh nhau rồi, vãn vẹn có mấy tộc nhân Huyền Linh cảnh trông coi, dùng thực lực của Lâm Lạc gần như vô địch bước thứ hai, cái này ai có thể đỡ nổi?

636. Chương 636: Chuyển Không. (1)

Nếu để cho gia tộc lão tổ biết là Hàn Triết Thao hần mang Lâm Lạc đến phòng bảo tàng, đem mấy ngàn năm tích súc của gia tộc hề quét là sạch, vậy hần đừng nói làm người thừa kế thứ nhất của gia tộc, có thể bị lão tổ dưới sự phẫn nộ một chương chụp chết hay không cũng là vấn đề lớn.

- Ha ha ha, khẩu vị thật lớn, lại dám ngấp nghé bảo tàng ngàn năm của Hàn gia ta!

Hàn Triết Thao cười lạnh.

BA~!

Lâm Lạc cho hần một cái tát, vốn là hần ý niệm khê động, ở trong lĩnh vực của hần bao phủ căn bản không cần hần động thủ, nhưng này há có thể thoải mái bằng trực tiếp dùng tay tát đi lên!

Hàn Triết Thao vừa tức vừa giận quát:

- Người không nên quá mức, phải biết rằng Hàn gia ta có hai vị bước thứ tư lão...

- Hai lão cẩu mà thôi!

Lâm Lạc không cho là đúng, lại là một cái tát cắt đứt Hàn Triết Thao nói, hần cũng không phải tự ngạo, vốn lấy hần có được Hỗn Độn Dung Lô thần kỳ, đuổi kịp và vượt qua bước thứ tư lão tổ cũng không phải nan đề gì.

- Muốn ta phản bội gia tộc, mơ tưởng!

Hàn Triết Thao cũng cắn chặt răng, một khi mất đi niềm vui của gia tộc lão tổ, hần liền cả đời vô vọng đạt tới bước thứ năm, bước thứ sáu rồi! Đối với “người trẻ tuổi” như hần mà nói, bất nam bất nữ dù cho có thể vĩnh sinh bất tử, cái kia lại có ý nghĩa gì?

Lâm Lạc không khỏi cười cười nói:

- Ta thật đúng là sợ ngươi ý chí quá yếu ớt, vừa đánh liền quy hàng, để cho ta thiếu rất nhiều niềm vui thú!

Hần vuốt vuốt tay áo, cái cười lạnh kia để cho cây hoa cúc (~!~) của Hàn Triết Thao không khỏi xiết chặt.

- Ah...

Trên trán Hàn Triết Thao tất cả đều là mồ hôi lạnh, tứ chi của hắn đã là cái thứ 19 bị Lâm Lạc nặn đoạn.

Hết lần này tới lần khác mỗi lần Lâm Lạc đem xương cốt của hắn bóp nát, còn có thể dùng Mộc hệ công pháp trị liệu thay hắn, sau đó lại đến một lần, tựa hồ không làm hắn tươi sống đau chết sẽ không thu tay lại.

Hàn Triết Thao cảm giác ý chí của mình đang không ngừng suy yếu, hiện tại công lực của hắn bị phong ấn, tuy thân thể cứng cỏi viễn siêu người bình thường, nhưng lại đâu có địch nổi lực lượng của Lâm Lạc? Vài chục lần chết đi sống lại, hắn cũng có loại xúc động muốn chết cho giải thoát .

Mà xúc động như vậy từ lần tra tấn thứ hai mươi cũng đạt tới đỉnh!

- Ta nói! Ta nói! Ta tất cả đều nói!

Hàn Triết Thao nước mắt nước mũi cùng một chỗ chảy ra, ý chí ở trong thống khổ hoàn toàn sụp đổ, hiện tại muốn hắn chết so với thụ việc này còn tốt hơn.

Lâm Lạc nhắc hắn lên, ở trong Hàn phủ giống như u linh đi vào, cẩn thận từng li từng tí tránh được hết thấy tai mắt, lặng yên đi tới chỗ bảo khố của Hàn gia. Đây là một mật thất giấu ở trong hoa viên, vốn là có bốn đại lão bước thứ ba tọa trấn, nhưng hiện tại đã chạy tới Lữ gia đánh nhau rồi, hiện tại cũng chỉ còn lại có ba tộc nhân Huyền Linh cảnh.

Đem Hàn Triết Thao trước thu vào trong Tử Đỉnh, Lâm Lạc chụp một cái đi ra ngoài, lục đại lĩnh vực đồng thời mở ra, Chiến Thiên Quyết vận chuyển tới cực hạn, ba thức kỹ pháp oanh ra!

Bành! Bành! Bành!

Hắn nhìn chăm chăm vào một người đột nhiên hạ sát thủ, mặc dù người nọ có phản ứng, nhưng căn bản không cách nào chống cự ba thức ảo diệu thần kỳ của Chiến Thiên Quyết, lập tức liên tục ra quyền!

Lúc này Lâm Lạc không cần phải lưu người sống, ra quyền muốn bao nhiêu nặng thì có bấy nhiêu! Hắn bốn hệ công pháp đạt đến Huyền Linh cảnh, Hỏa hệ càng là Huyền Linh cảnh đỉnh phong, lại có Chiến Thiên Quyết tăng phúc lực lượng, dưới một kích có thể trọng thương Huyền Linh cảnh võ giả!

Ở trong nháy mắt oanh ra hơn mười quyền, người nọ kêu thảm thiết liên tục, lồng ngực bị tay đâm bá đạo ngạnh sanh oanh ra, ngay cả lĩnh vực chi lực cũng vô pháp khép lại!

Đến thời điểm này còn hai người khác mới tính toán phản ứng đi qua, liên thủ hướng Lâm Lạc phát khởi công kích.

Lâm Lạc đầu huyền Tử đỉnh, căn bản không nhìn hai người kia công kích, liền nhìn chăm chăm vào người bị thương kia tiếp tục oanh kích, lại là hơn mười quyền về sau, người nọ dù cho liên tục thiêu đốt tánh mạng bốn nguyên cũng chịu không được thương thể như vậy, bị oanh thành một đoàn huyết vũ!

Không gian đan điền lập tức bạo liệt, trên trăm khối linh thạch giống như Thiên Nữ Tán Hoa rơi xuống, còn kẹp lấy một ít đan dược, tài liệu, nhưng vừa xuất hiện liền lập tức bị lực lượng cuồng bạo nghiền nát.

- Người là người nào!

- Cuồng đồ lớn mật, lại dám ở Hàn gia phủ đệ ta hành hung!

Hai người kia đều quát to, nhưng trên mặt lại không thể che hết vẻ sợ hãi! Ở trước mặt bọn họ, Lâm Lạc ngạnh sanh oanh phát nổ một đồng bạn của bọn hắn, có thể không để cho bọn hắn tâm kinh đảm hàn sao. Lo lắng vận mệnh đồng dạng phát sinh ở trên người bọn họ?

Lâm Lạc há sẽ cùng bọn họ nói nhảm, chiến lực toàn bộ triển khai, nhưng hắn là có cách nghĩ cướp sạch một chuyến rồi bỏ chạy, làm sao có thời giờ có thể lãng phí!

Hai người kia bắt quá là Huyền Linh cảnh trung kỳ, nếu tay cầm linh khí mà nói, cái kia còn có thể cùng Lâm Lạc đánh một trận . Nhưng cho dù ở Hàn gia này, linh khí cũng là đồ vật vô cùng xa xỉ, ngay cả bước thứ ba lão tổ cũng không phải mỗi người có thể có được!

Hàn Triết Thao có thể tay cầm linh khí đó là bởi vì hắn là người thừa kế đời sau của Hàn gia, người khác cũng không có đãi ngộ tốt như vậy!

Gần kề thời gian nửa nén hương cũng không tới, hai người này đã bị Lâm Lạc đuổi giết, ngay cả cơ hội chạy trốn, thậm chí lớn tiếng gọi cũng không có!

Oanh mở đại môn, Lâm Lạc tiến nhập phòng bảo tàng của Hàn gia.

Không hổ là mấy ngàn năm tích lũy của Hàn gia, khắc sâu vào tầm mắt đúng là vô số linh thạch, mỗi một khối đều chớp động lên vàng sáng nhu hòa, nhìn xem liền làm cho lòng người thoải mái!

Tuy linh thạch đối với Lâm Lạc mà nói không có gì dùng, nhưng ở Đông châu lại là ngoại tệ mạnh mà mỗi địa phương đều có thể sử dụng, hẳn tự nhiên không có khách khí gì, hai tay vung lên, những linh thạch này lập tức bị hất thu vào trong Tử đỉnh, một khối cũng không có lãng phí.

Ngoại trừ linh thạch ra, còn có một chút tài liệu luyện khí. Đáng tiếc chính là, đây đều là phụ liệu, cũng không có Ngũ Hành tinh hoa. Nhưng Lâm Lạc cũng không có thất vọng, bởi vì ở trên bàn đá cuối cùng trong phòng bảo tàng, lại thỉnh thoảng bày biện một thanh kiếm, một cái gương cùng một khóa hạt châu!

Đều là linh khí!

Lâm Lạc cũng không còn nhìn ba kiện linh khí này là phẩm giai gì, trực tiếp quét tiến vào trong Tử đỉnh, dù sao đều là bị hất luyện hóa! Trừ lần đó ra, trong phòng còn có một chút công pháp bí tịch, Lâm Lạc cũng tiện tay lấy đi, dù sao cái gì cũng không có buông tha!

Giống như châu chấu chuyển qua, Lâm Lạc đem trợn phòng bảo tàng ăn cướp không còn, lúc này mới quay đầu ly khai, trong lúc này rõ ràng không có đưa tới bất luận kẻ nào chú ý! Không thể không nói, Hàn, Lữ hai nhà đại chiến, hẳn là người được lợi lớn nhất

637. Chương 637: Chuyển Không. (2)

Ly khai Hàn gia, Lâm Lạc một đường thấp lướt, ra Lữ thành tiến nhập trong núi sâu, lúc này mới ném Hàn Triết Thao từ trong Tử đỉnh ra.

Đối với Hàn Triết Thao mà nói, tiến vào Tử đỉnh cùng ly khai Tử đỉnh chỉ là chuyện trong nháy mắt, hẳn căn bản không biết Lâm Lạc đã đem ngàn năm cất chứa của gia tộc bọn họ cướp sạch không còn, bỗng nhiên chứng kiến một mảnh núi rừng xanh um tươi tốt, hẳn lập tức hiện ra vẻ mờ mịt.

Mà lúc này Lâm Lạc đang sửa sang lại vật phẩm đoạt được, đặc biệt là ba kiện linh khí kia, lại tính cả kiện của Hàn Triết Thao, một chuyển này hẳn tổng cộng gặt hái được bốn kiện linh khí!

- Người, người thật sự ...

Hàn Triết Thao nuốt nước miếng một cái, hẳn tự nhiên nhận ra ba kiện linh khí bên trong phòng bảo tàng gia tộc kia, bởi vì mười mấy hệ chi mạch đều muốn đoạt lấy, kết quả kiểm chế lẫn nhau, ngược lại là ai cũng không có bắt được, lại rõ ràng tiện nghi Lâm Lạc.

- Người không sợ dẫn tới lão tổ gia tộc của ta đuổi giết sao?

Trong đầu Hàn Triết Thao hiện tại chỉ có hai chữ: đã xong! Đây chính là ba kiện linh khí a, nếu để cho lão tổ gia tộc biết là hẳn dẫn sói vào nhà, thực sự không biết có thể thừa nhận bao nhiêu lửa giận lôi đình.

- Người vẫn là lo lắng chính người một chút đi!

Lâm Lạc lạnh lùng cười cười, hẳn tự nhiên sẽ không bỏ qua người này.

Đáng tiếc chính là, ở bên trong ba kiện linh khí này, chỉ có một kiện là Huyền Linh khí, hai kiện khác thì là Không Linh khí, hơn nữa theo thứ tự là Mộc, Kim hai chủng thuộc tính, đối với Mộc, Kim hai hệ công pháp đã đạt tới Huyền Linh cảnh của Lâm Lạc không có tác dụng quá lớn gì.

Cái này có chút gân gà, luyện hóa được cũng không có bao nhiêu tăng lên, còn không bằng ném cho Tô Mị tam nữ, để cho các nàng nhiều hơn năng lực tự bảo vệ mình.

Hàn Triết Thao cả kinh nói:

- Người muốn giết ta? Người dám giết ta?

Hắn là một đời tuổi trẻ kiệt xuất nhất của Hàn gia, Lâm Lạc dám giết hắn mà nói, cái kia chẳng khác gì là cùng Hàn gia kết xuống đại thù không chết không ngớt!

- Nói nhảm, ta ngay cả phòng bảo tàng của các người cũng dọn sạch, người nói có dám giết người hay không?

Lâm Lạc lạnh lạnh nói ra.

Hàn Triết Thao lập tức tức cười, Lâm Lạc ngay cả ngàn năm tích súc của bọn hắn cũng cướp sạch không còn, tự nhiên không sợ vác nhiều hơn một khoản nợ rồi! Chỉ là thời điểm hắn thụ Lâm Lạc nghiêm hình hận không thể lập tức chết mất, thế nhưng mà sau khi dừng một chút hắn lại không muốn chết rồi!

Hắn mới chỉ có hơn ba trăm tuổi a, nhân sinh giờ mới bắt đầu! Hơn nữa, Hàn gia mắt thấy muốn đánh hạ Lữ gia, thành tựu tân vương chi lộ, hắn thân là Hàn gia Thiếu chủ, địa vị tự nhiên cũng sẽ nước lên thì thuyền lên, đến thời điểm này còn chết mất mà nói, chẳng phải là oan đến không thể lại oan sao?

- Không nên! Không nên!

Hắn hoảng sợ nói, khí tiết sớm ở trong nghiêm hình mất hết rồi, quỳ gối trước mặt Lâm Lạc không ngừng kêu la, nước mũi nước mắt chảy đầy mặt.

- Không giết người, để người ngày sau tiếp tục hại người sao?

Lâm Lạc cười lạnh một tiếng.

- Thật có lỗi, ta không có thói quen buông tha cho con rệp!

BA

~Hắn một chớp mắt đánh ra, Hàn Triết Thao mới vừa lộ ra biểu lộ vô cùng hoảng sợ liền lập tức biến thành tro bụi. Ở thời khắc này, hắn nhất định là vạn phần hối hận không nên ngấp nghé thê thiếp của Lâm Lạc, cuối cùng nhất đem cái mạng nhỏ của mình đều đáp cả đi vào!

Theo Hàn Triết Thao chết, đan điền không gian của hắn cũng ầm ầm vỡ vụn, bay ra rất nhiều linh thạch, đan dược cùng một cây Lượng Thiên xích!

Nhưng Hàn Triết Thao vừa chết, cái linh khí này tự nhiên cũng thành vật vô chủ, bị Lâm Lạc đơn giản rút thần thức vào đã lấy được quyền sử dụng. Về phần linh thạch rơi lả tả trên đất, Lâm Lạc cũng không có lãng phí, toàn bộ thu vào trong Tử đỉnh, đây chính là tiền a!

Cũng không có vội vã luyện hóa hai kiện Huyền Linh khí, Lâm Lạc trực tiếp trở về chỗ các nàng Tô Mị ẩn thân, miễn cho thời gian dài làm cho các nàng lo lắng.

Lúc Lâm Lạc trở về, Phạm Thương Vũ vẫn chưa trở lại, nhưng Lâm Lạc cũng không có lo lắng quá mức, vị lão huynh này lúc tuổi còn trẻ đã từng ở Lạc Thủy quốc lịch lãm rèn luyện, lọt vào cao thủ so với mình cường hơn rất nhiều đũa giết còn không phải sống hảo hảo hay sao?

Cường giả chân chính, cái kia đều là ở trong mưa gió, trải qua mài lẹ nặng nề mà thành, không thông qua gió lạnh tẩy lễ, hoa mai lại há có thể nở rộ đón xuân?

Biết được Hàn Triết Thao đã bị giết, Tô Mị tứ nữ đều cảm thấy hả giận, người nợ dám đánh chủ ý đối với các nàng, ba phen mấy bận muốn Lâm Lạc đem các nàng đưa cho hắn làm thịt, quả nhiên là đáng chết một vạn lần!

Vô luận là Tô Mị, Lăng Kinh Hồng hay là Ninh Kiều Nguyệt, thời điểm ở Nam Châu đều là vô cùng có địa vị, tự nhiên đối với Hàn Triết Thao xem các nàng trở thành kỹ nữ cảm thấy phần nộ. Hạ Mộng Như ngược lại là không có đem Hàn Triết Thao để ở trong lòng, nàng trải qua trong mưa gió, loại nam nhân đối với nàng có ý gây rối thật đúng là nhiều vô số kể, nếu phải phần hận mà nói sẽ đem chính mình mệt mỏi chết rồi.

Lâm Lạc đem hai kiện linh khí Không Linh cảnh phân biệt giao cho Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mị, phương diện này hẳn tự nhiên là bất công đấy.

Hắn bắt đầu bế quan luyện hóa hai kiện Huyền Linh khí còn lại.

Một kiện là trường kiếm được từ phòng bảo tàng của Hàn gia, bao hàm Thủy tinh hoa cường đại, một kiện khác thì là Lượng Thiên xích mà Hàn Triết Thao sử dụng, tràn đầy Thổ tinh hoa. Sau khi hắn đem hai cái này luyện hóa, khẳng định có thể đem Thổ, Thủy hai hệ công pháp đẩy mạnh đến Huyền Linh cảnh, do đó khiến cho Ngũ Hành lĩnh vực đạt tới cấp độ Huyền Linh cảnh, chống lại võ giả bước thứ ba thăng thì chưa hẳn, nhưng đủ để ở trong tay đại năng bước thứ ba đỉnh phong bình yên thoát thân!

Trước nắm thanh trường kiếm kia, Lâm Lạc mở ra Hồn Độn Dung Lô, dùng Tử đỉnh trấn áp, cưỡng ép rút ra Thủy tinh hoa trong đó.

Cảm giác được nguy cơ chôn vùi, khí linh lập tức sống lại, nhưng Lâm Lạc đã lấy được linh khí nhận chủ, khí linh cũng không có thể thúc dục linh khí đến công kích Lâm Lạc, ngược lại là bị Tử đỉnh trấn áp đến phát ra khóc thét im ắng, rất nhanh liền tan thành mây khói.

Hai ngày sau, Lâm Lạc ngênh đón Thủy hệ Huyền Linh cảnh, thừa cơ lại quy mô thu nạp lôi điện chi lực, lại tạo thành hai cái lôi hạch!

Hắn lại lấy ra Lượng Thiên xích tiếp tục luyện hóa, khí linh bị nhận chủ kia đồng dạng không có sức hoàn thủ, rất nhanh đã bị Tử đỉnh trấn áp, đại lượng Thổ tinh hoa tiến vào trong cơ thể Lâm Lạc, bị Hồn Độn Dung Lô chuyển hóa làm Thổ linh lực, đem từng khóa Thổ đan hạch nhanh chóng tạo ra.

Lại là hai ngày sau đó, hắn lần nữa ngênh đón lôi kiếp.

Đến tận đây, sáu hệ công pháp của Lâm Lạc toàn bộ tiến nhập Huyền Linh cảnh.

Trong đó Hỏa hệ công pháp cường đại nhất, tu đầy ba mươi sáu cái đan hạch, tiếp theo là Lôi hệ công pháp, bởi vì nhiều lần ở trong lôi kiếp đánh cắp lực lượng thiên địa, đạt đến mười tám cái đan hạch, sau là Mộc hệ công pháp, tám cái Mộc đan hạch, Thủy hệ ba khóa Thủy đan hạch, Kim, Thổ hai hệ công pháp yếu nhất, nhưng mà tất cả đều tu thành hai khóa đan hạch.

638. Chương 638: Bức Hôn. (1)

Lúc hắn xuất quan, Phạm Thương Vũ cũng đã trở về, chiến tích sắc sỡ, giết mười một cường giả cùng giai, càng là có ba gã Huyền Linh cảnh cường giả đuổi giết chạy ra tìm đường sống! Nhưng hắn cũng bỏ ra một cái giá lớn, bị thụ nội thương phi thường nghiêm trọng, bất quá chỉ cần đem thương thế dưỡng tốt, thực lực của hắn tất nhiên có thể xuất hiện bay vọt lần nữa!

Dù sao, Phạm Thương Vũ thế là thiên tài cao cấp nhất Nam Châu, hiện tại không có hoàn cảnh thiên địa trời buộc hắn, cái tiền cảnh này không nhanh mới thực xin lỗi mỹ danh trước năm trăm năm đệ nhất thiên tài của hắn!

Nhưng mà đối với Lâm Lạc mà nói chỉ là bốn ngày nhoáng cái tức qua, nhưng đối với Hàn gia mà nói lại là một trường họa kiếp!

Phòng bảo tàng bị cướp sạch! Bốn gã tộc nhân Huyền Linh cảnh mất tích. Nói là mất tích, nhưng khả năng bị sát hại là rất cao, trong đó thậm chí còn có một người bị bọn hắn ký thác kỳ vọng Hàn Triết Thao!

Đây chính là Hàn gia ngàn năm tích lũy ah! Thiên sát ác tặc, rõ ràng cướp sạch làm sạch như vậy, cả gốc mao (*lông) cũng không có cho bọn hắn một chút! Càng làm cho lão tổ gia tộc phần nộ chính là người của Hàn gia căn bản còn không biết phòng bảo tàng bị cướp sạch, thẳng qua hai ngày “tiền tuyến” tiêu hao phần lớn linh thạch, phải về gia tộc bổ sung, chứng kiến đại môn phòng bảo tàng rộng mở, cái này mới phát hiện trong nhà bị trộm!

Mà đã là lúc rét vì tuyết lại lạnh vì sương, đến thời điểm này bọn hắc còn chiếm được một tin tức càng thêm không ổn, cái kia chính là Bạch gia quan hệ thông gia với Lữ gia phái ra viện binh, ít ngày nữa sẽ đến Lữ thành!

Đây là sự tình mà Hàn gia như thế nào cũng không nguyện chứng kiến!

Hiện tại tuy hai nhà Hàn, Lữ đánh cho náo nhiệt, nhưng cái này thuộc về mâu thuẫn bên trong, bất kể là Hàn gia diệt Lữ gia hay là Lữ gia diệt Hàn gia, cái kia theo một phương chung kết liên sự tình gì cũng hết.

Đến lúc đó cho dù Bạch gia cũng chỉ có thể nhận biết cái sự thật này, nếu cùng Hàn gia làm ác mà nói, ngược lại khả năng đem gia tộc của mình kéo vào vực sâu, đưa tới gia tộc khác quần công.

Nhưng nếu là ở trước khi kết thúc Bạch gia đuổi tới mà nói, tình huống kia liền hoàn toàn bất đồng, Bạch, Lữ hai nhà liên thủ, dù cho Hàn gia nhiều hơn một vị lão tổ bước thứ tư cũng không có dùng, dù sao Bạch gia cũng sẽ xuất động lão tổ bước thứ tư đến triệt tiêu chiến lực đỉnh tiêm của bọn hắc.

Đến lúc đó, Hàn gia sẽ trái lại bị Lữ, Bạch hai nhà đè nặng đánh!

Bọn hắc tự nhiên không muốn chứng kiến tình huống như vậy phát sinh, cũng sớm có chuẩn bị, mua đến mười mấy chiếc Linh Năng pháo để công phá pháp trận! Tuy linh năng pháo công kích chỉ là một điểm, nếu so với pháp trận toàn diện phòng ngự sâu sắc giảm bớt linh thạch tiêu hao, nhưng thuộc về là ăn linh thạch, song phương đều là đang liều tiêu hao.

Vài ngày như vậy xuống, tin tưởng linh thạch của Lữ gia cũng có thể hao tổn được thất thất bát bát rồi, nhưng ở thời điểm mấu chốt như vậy, phòng bảo tàng của gia tộc rõ ràng bị người cướp sạch rồi, linh thạch mấy ngàn năm tích lũy xuống đều bị chuyển không, cái này chẳng phải là để cho Hàn gia lão tổ tức giận đến muốn một chưởng chụp chết toàn bộ người trong nhà!

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có liều chết đánh cược một lần, bằng không thì đợi viện binh của Bạch gia đến, vậy thì thực sự không ổn rồi!

Lâm Lạc tự nhiên không biết hắc thuận tay cướp sạch rõ ràng để cho Hàn gia lâm vào khốn cảnh như vậy! Nhưng nếu như hắc biết tiên tri mà nói, nói không chừng còn muốn lưu lại mấy câu đâm chọc thoáng một phát.

Phạm Thương Vũ ở trong núi sâu dưỡng thương, Lâm Lạc thì trở lại Lữ thành, tìm hiểu tình huống mới nhất.

Ngay đêm qua, Hàn gia đã phát động ra đại chiến lần thứ nhất, cường ép huyết tể 300 tên binh sĩ Hắc Sát quân, oanh phá phòng ngự pháp trận của Lữ gia! Nhưng mà, cái này ngược lại cũng làm cho Hắc Sát quân vốn hiệu trung với Hàn gia lập tức đảo ngũ, đại bộ phận người tứ tán mà trốn, một bộ phận khác thì bị Lữ gia thừa cơ chiêu an, hứa hẹn bất kể trước thù, trái lại cùng Hàn gia là địch.

Ác chiến một đêm, Hàn, Lữ hai nhà đều chết rất nhiều cao thủ, trước mắt Hàn gia ở vào ưu thế tuyệt đối, nhưng viện binh của Bạch gia nhanh thì một ngày, chậm thì hai ngày nhất định có thể đuổi tới, thời gian cho Hàn gia dĩ nhiên không nhiều lắm!

Đây cũng là vì sao Hàn gia cam nguyện bốc lên nguy hiểm thủ hạ tạo phản còn muốn mạnh mẽ huyết tể nhân mạng đến phá vỡ pháp trận phòng ngự của Lữ gia, bọn hắc căn bản không có thời gian chờ đợi thêm nữa!

Tuy sáu hệ công pháp của Lâm Lạc toàn bộ tiến vào Huyền Linh cảnh, nhưng muốn nói có thể khiêu chiến bước thứ ba đại năng vẫn là không đủ tư cách, có thể bảo vệ tánh mạng đã là thành tích rất giỏi! Trừ khi sáu hệ công pháp của hắc toàn bộ đạt tới Huyền Linh cảnh đỉnh phong, như vậy dùng Chiến Thiên Quyết tăng lên lực lượng, ba thức thần chùy làm thủ đoạn công kích, lại phối hợp Tử đỉnh cùng Ngũ Hành tiểu thể giới phòng ngự, cái kia mới có thể chiến thắng võ giả Huyền Linh cảnh sơ kỳ!

Cũng chỉ là sơ kỳ mà thôi!

Dù sao, đại cảnh giới chênh lệch thật sự quá lớn!

Tình huống trước mắt mà nói, Lâm Lạc cũng không có đất dụng võ gì, chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến.

Thế cục rất nhanh liền xuất hiện chuyển biến, một ngày sau, viện binh Bạch gia đã đến!

Đây là một chi quân đầy đủ sức lực, lại có một gã bước thứ tư lão tổ áp trận, thời điểm đuổi tới đúng là lúc Hàn, Lữ hai nhà chiến đến gần như tình trạng kiệt sức, vết thương chồng chất, bọn hãn vừa xuất hiện liền hoàn toàn đem Hàn gia gắt gao áp chế. Ở dưới bất đắc dĩ, Hàn gia chỉ có thể lui giữ về nhà phòng ngự, nhưng linh thạch của bọn hãn đã bị Lâm Lạc chuyển hết cả đi rồi, phòng ngự pháp trận chỉ chèo chống nửa canh giờ liền bị phá giải. Chỉ là nửa canh giờ người Hàn gia căn bản không có khả năng khôi phục vài phần nguyên khí, đâu có thể nào là địch của Bạch gia cùng Lữ gia liên thủ?

Một cái là quân đầy đủ sức lực, cái khác thì là nhần nhện một bụng oán khí, tự nhiên chiến lực tiêu thăng!

Khốn chiến gần kề chỉ giằng co hai ngày, lấy Hàn gia toàn quân bị diệt mà chấm dứt, nhưng Hàn gia hai lão tổ bước thứ tư liền linh thiêu đốt đan hạch muốn kéo lão tổ hai nhà Bạch, Lữ xuống nước, tuy không có thể như nguyên, nhưng lại để cho lão tổ hai nhà Bạch, Lữ thụ trọng thương!

Chiến dịch chấm dứt, tuy Hàn gia toàn bộ bị diệt, Lữ gia cũng không thấy được tốt hơn chỗ nào, vốn là bốn năm trăm tộc nhân bị chết chỉ còn hơn tám mươi cái! Bất quá, tổng so với bị Hàn gia thắng về sau diệt tộc thì tốt hơn một ít.

Lữ gia bắt đầu một lần nữa mời chào nhân thủ, Hắc Sát quân trải qua chiến dịch này, vốn là 3000 đại quân hôm nay chỉ còn chưa đủ bốn trăm người! Chút nhân thủ như vậy căn bản không đủ để thủ vệ khu vực khai thác mỏ, phải mau chóng một lần nữa thành lập một chi quân đội!

639. Chương 639: Bức Hôn. (2)

Nhưng phá hư vĩnh viễn so với kiến thiết đơn giản, cho dù có thể rất nhanh lại chiêu đến 3000 đại quân, nhưng muốn huấn luyện bọn chúng đến tiêu chuẩn xứng đáng, lại không biết cần bao nhiêu năm!

- Cái gì? Muốn ta gả cho gia hỏa chán ghét chỉ biết nhìn chăm chăm vào bờ mộng nữ nhân chảy nước miếng kia?

Lữ Nguyệt Đồng nhảy dựng lên.

- Trừ khi ta chết, các người mang thi thể của ta lên kiệu hoa!

- Người nha đầu kia, Thu Minh nào có không chịu nổi như người nói!

Một mỹ phụ nhìn về phía trên bất quá chừng ba mươi nỗi giận trừng mắt nhìn Lữ Nguyệt Đồng:

- Thu Minh là ta nhìn lớn lên, vóc người anh tuấn, lại hướng người một khối tình si, hơn nữa càng là người nổi bật bên trong Bạch gia một đời tuổi trẻ, cùng người đứng là trời sinh một đôi!

Mỹ phụ này tên Bạch Nguyệt Văn, đúng là mẹ của nàng, nàng tự nhiên muốn giúp cháu của mình. Hơn nữa ở trong mắt nàng, con gái gả trở lại Bạch gia mới là lựa chọn tốt nhất.

- Hừ! Hừ! Ta mới không cần, người vẫn là tranh thủ thời gian cùng phụ thân tái sinh một đứa con gái rồi xuất giá đi, ta người cũng đừng nghĩ nữa!

Lữ Nguyệt Đồng cũng sẽ không mắc lừa, Bạch Thu Minh làm người như thế nào, nàng rành mạch.

- Con gái a, việc hôn nhân này cũng không phải là người lác đầu có thể thoái thác được!

Bạch Nguyệt Văn thở dài, nàng cũng chỉ có một đứa con gái như vậy, bất kể là Bạch gia hay là Lữ gia, ở trong suy nghĩ của nàng đều không có trọng yếu bằng con gái.

- Mẹ, ý của người là...

Lữ Nguyệt Đồng ầm ầm có loại dự cảm bất an.

- Trải qua Hàn gia phản loạn, thực lực của Lữ gia chúng ta kịch liệt ngã xuống, Bạch gia lão tổ lại lấy có đường thương mang theo người của Bạch gia ở đây, đến thời điểm này bọn hắn đột nhiên đưa ra muốn người gả cho Thu Minh, người nói đây là ý gì?

Bạch Nguyệt Văn chậm rãi nói ra.

Quả nhiên, khu Hồ trục Sói, đuổi đi ác lang, lại nên cầm mãnh hổ làm sao bây giờ?

Sắc mặt Lữ Nguyệt Đồng trắng nhợt:

- Bạch gia là muốn chiếm đoạt chúng ta?

- Dù cho giao tình lại há có thể địch nổi hấp dẫn của linh thạch quặng mỏ!

Bạch Nguyệt Văn hiển nhiên so với Lữ Nguyệt Đồng thấy xa nhiều hơn.

- Hàn gia sẽ làm phản, còn không phải là vì độc chiếm linh quặng sao? Bạch gia chịu xuất binh, dụng ý không ngoài hai cái, nếu Lữ gia không có ở sự kiện lần này bị hao tổn quá nặng, cái kia kiếm một số chỗ tốt liền đi, nhưng nếu rơi xuống tình trạng chưa gượng dậy nổi, vậy bọn họ tuyệt không ngại nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!

Không có trực tiếp diệt Lữ gia, chỉ là không muốn Lữ gia liêu ngọc thạch câu phần. Hơn nữa, nếu có thể đem Lữ gia nhập vào Bạch gia mà nói, cái kia còn có thể đạt được một lão tổ bước thứ tư làm trợ lực, nhiều một cường giả bước thứ tư, sẽ gia tăng thực lực Bạch gia thật lớn.

Bởi vậy, Bạch gia tự nhiên muốn nhúng chàm, thật sự không được lại dùng cứng ngạnh.

Đối với Lữ gia mà nói, hiện tại bọn hắn gặp phải tình huống cũng không thể so với trước kia tốt bao nhiêu, chỉ là hiện tại Bạch gia dùng vẫn là thủ đoạn mềm dẻo, nếu Lữ gia ngay cả bước đầu tiên cũng không chịu thỏa hiệp, cái kia có thể nghĩ kế tiếp xảy ra chuyện gì!

- Hơn nữa, đây cũng là ý tứ của lão tổ, hắn lo lắng người tính tình cường liệt, bởi vậy để cho ta tới nói cho người thoáng một phát!

Bạch Nguyệt Văn thở dài, ở cái thế giới này nữ nhân ở vào địa vị yếu thế, nàng cùng phụ thân Lữ Nguyệt Đồng kết hợp cũng là vì gia tộc liên hợp, cũng may Lữ phụ đối với nàng vô cùng tốt, che chở yêu thương.

Sắc mặt Lữ Nguyệt Đồng trắng bệch, nàng cũng không sợ cùng gia tộc chung một chỗ chết trận, nhưng bây giờ gia tộc lại cầm nàng đi ra “hòa thân”, hoàn toàn không để ý ý nguyện bản thân nàng, điều này không khỏi làm nàng tâm như tro tàn!

Sớm biết như thế, lúc trước Lâm Lạc mời nàng cùng một chỗ ly khai, nàng còn có thể nói không sao?

Lữ Nguyệt Đồng chăm chú siết hai tay, trong ánh mắt lộ ra sát khí.

- Nguyệt Đồng, nhân sinh cũng chính là chuyện quan trọng như vậy! Hơn nữa, Thu Minh đối với người một khối tình si, gả cho hắn sẽ tốt hơn cho gả cho nam nhân khác nhiều!

Bạch Nguyệt Văn vỗ vai con gái.

- Nói hưu nói vượn!

Một trung niên nam tử đã đi tới, nhướng mày.

- Lữ Kính Vệ ta tuyệt sẽ không đưa nữ nhi của mình tiến vào hố lửa!

- Cha!

Lữ Nguyệt Đồng nhào tới trong ngực người nọ, không khỏi một hồi mềm yếu, nước mắt chảy ra.

- Kính Vệ, người có thể cưỡng qua được ý chí hai nhà sao?

Bạch Nguyệt Văn bắt đầu dĩ nhiên nói.

- Cưỡng không qua, chẳng lẽ không có thể xa chạy cao bay sao?

Hàn gia bị diệt, Lâm Lạc cũng có thể quang minh chính đại xuất hiện trong Lữ thành. Bất quá, cho dù Hàn gia uy hiếp đã không còn, nhưng Lâm Lạc cũng hiểu được Lữ thành quá nhỏ, đối với hắn ngày sau phát triển bất lợi.

Hắn đi ở trên đường cái, do dự có nên đi Lữ gia cùng Lữ Nguyệt Đồng tạm biệt thoáng một phát hay không, dù sao Lữ gia có thể làm cho Lâm Lạc nhớ rõ cũng chỉ có nàng.

Bất quá, còn không có đợi hắn quyết định, liền chứng kiến một nam nhân bộ ngực vô cùng vạm vỡ, trên đầu dùng áo choàng che lấp lôi kéo tay của hắn đi vào trong ngõ hẻm.

Người nọ tháo áo choàng xuống, lộ ra một khuôn mặt mỹ lệ, nhưng trên sắc mặt lại tràn đầy ảo não nói:

- Không cho cười!

Trách không được bộ ngực vạm vỡ đến khủng bố, nguyên lai không phải đại hán gì, mà là Lữ Nguyệt Đồng! Đây cũng là sau khi Lâm Lạc nghe thấy được mùi thơm quen thuộc trên người nàng, mới dám cho nàng kéo vào trong ngõ hẻm, nếu không đã một chưởng chụp chết.

- Không cười!

Lâm Lạc trong miệng là nói như vậy, nhưng vẫn là “PHỐC” thoáng một phát bật cười, còn ôm bụng, biểu lộ thập phần khoa trương.

- Hồn dân!

Lữ Nguyệt Đồng bay lên một cước liền hướng giữa háng Lâm Lạc đá tới, nếu quả thật bị đá trúng mà nói, chân thứ ba này của Lâm Lạc thật có khả năng bị đá phát nổ!

Nữ Bạo Long quả nhiên không phải dễ đùa giỡn như vậy!

Lâm Lạc vội vàng thu hồi dáng tươi cười nói:

- Ta còn đang muốn đi Lữ gia cùng người nói gặp lại, ta muốn rời đi!

Lữ Nguyệt Đồng thở dài:

- Ta tới gặp người, là muốn cùng các người chung một chỗ ly khai Lữ gia!

- Vì Bạch gia?

Lâm Lạc lập tức nói ra.

- Bạch Thu Minh muốn kết hôn lão nương, lão nương mới sẽ không gả cho con chó chỉ biết chảy nước miếng kia! Hết lần này tới lần khác lão tổ lại đồng ý việc hôn nhân này, lão nương là vụng trộm chạy đến!

Lữ Nguyệt Đồng vẻ mặt phẫn hận.

Quả nhiên Bạch gia sẽ ra tay, hướng Lữ Nguyệt Đồng cầu thân chỉ là bước đầu tiên, thử xem phản ứng của Lữ gia, nếu như Lữ gia khuất phục lui về phía sau, như vậy bọn hắn sẽ tiến thêm một bước! Vô giả, đặc biệt là ở thời điểm thực lực chiếm ưu thế, tuyệt sẽ không cân nhắc thấy tốt thì lấy!

- Tốt, chúng ta lập tức liền đi!

Lâm Lạc gật gật đầu, hắn cũng không phải người dây dưa dài dòng.

- Đợi một chút!

Lữ Nguyệt Đồng kéo Lâm Lạc thoáng một phát.

- Mượn cánh tay của người dùng thoáng một phát!

640. Chương 640: Cùng Ngực Lớn Đồng Hành. (1)

Chịu ủy khuất?

- Lão nương không tiếc cùng gia tộc đồng sanh cộng tử, nhưng gia tộc lại muốn lão nương gả ột gia hỏa đáng giận, hiện tại lão nương xem như triệt để thất vọng đau khổ đối với gia tộc rồi! Lần này nếu không phải là được phụ thân vụng trộm phóng xuất, lão nương vẫn còn bị giam lỏng nữa kia!

Lữ Nguyệt Đồng vừa tức vừa khổ.

Thật đúng là đáng thương ah!

Cái gì đau nhất? Cái kia tự nhiên là bị người mình tín nhiệm nhất phản bội! Lữ Nguyệt Đồng ban đầu ở trong quân doanh có cơ hội theo Lâm Lạc cùng một chỗ thoát thân, nhưng nàng lại lựa chọn lưu lại cùng gia tộc chung một chỗ chiến đấu, không nghĩ tới địch nhân vừa tiêu diệt, mình lại lập tức bị gia tộc ở sau lưng chọc một đao, điều này có thể không đau sao?

Lâm Lạc thở dài, đem cánh tay phải đưa ra ngoài, để cho nữ Bạo Long này cũng có thời điểm mềm yếu khẽ dựa vào.

Nhưng hẳn hiển nhiên tính sai rồi, Lữ Nguyệt Đồng “Xùy~~” thoáng một phát, xé mở quần áo ở cánh tay hấn, lộ ra cơ bắp màu đồng cổ bên trong, Lâm Lạc lại càng hoảng sợ nói:

- Đây uy uy, muốn an ủi có thể, nhưng ta là bán nghệ không bán thân đấy! (.

Xoẹt một ngụm, Lữ Nguyệt Đồng đối với cánh tay của hấn dùng sức cắn xuống dưới, thậm chí máu tươi đã tung tóe đi ra!

- Ah...

Lâm Lạc chau mày, sáu hệ công pháp tự động phòng ngự, bành thoáng một phát liền đem Lữ Nguyệt Đồng chắn lui ra ngoài, miệng đầy răng ngà nhao nhao rớt xuống. Nếu đổi lại là Tô Mị cùng Lăng Kinh Hồng, vậy hẳn nhất định sẽ cưỡng ép thu nhiếp công pháp cho đối phương cắn thống khoái, nhưng đối với nữ Bạo Long liền không cần ôn nhu như vậy rồi.

Hai người đồng thời vận chuyển linh vực chi lực, miệng vết thương đều lập tức khép lại, răng gãy phục sinh.

- Người là cẩu sao, cắn được ác như vậy!

Lâm Lạc cắn răng nói, cho dù hấn đối với Lữ Nguyệt Đồng cũng không có phòng bị gì, nhưng thân là Linh Cảnh chí cường giả, thời khắc đều có linh lực hộ thể, Lữ Nguyệt Đồng có thể một ngụm cắn chảy máu, đủ thấy nàng tuyệt đối là toàn lực ứng phó!

- Ha ha ha, lão nương thật đúng là cẩu đấy!

Lữ Nguyệt Đồng khẽ cắn xong, tựa hồ đem toàn bộ oán khí phát tiết đi ra ngoài, lại biến thành nữ Bạo Long tùy tiện nguyên lai kia.

- Hắc, kêu một tiếng tới nghe chút coi!

- Người có phải còn muốn lại bị cắn một ngụm hay không?

Hai người không dám ở trong Lữ thành lâu, dù sao Lữ Nguyệt Đồng là trộm trốn tới đấy! Linh Cảnh chí cường giả có đan điền không gian, tự nhiên căn bản không cần phải đi thu thập cái gì, vỗ vỗ bờ hông có thể rời đi.

Sau khi ra khỏi Lữ thành, Lâm Lạc nói:

- Phụ thân ngươi có thể bị gia tộc xử phạt hay không?

- Sẽ không!

Lữ Nguyệt Đồng lắc đầu.

- Mục đích của Bạch gia cũng chỉ là muốn chiếm đoạt Lữ gia, muốn kết hôn ta chỉ là bọn hần thử phản ứng cùng giới hạn thấp nhất của gia tộc, kết quả cuối cùng nhất đều đồng dạng, chỉ cần lão tổ cúi đầu, như vậy hết thấy vô sự, nếu không khó tránh khỏi đại chiến một hồi! Bất quá, lão tổ đã cúi đầu lần thứ nhất rồi, lần nữa cúi đầu cũng là thuận lý thành chương!

- Chỉ là, sau này lão nương sẽ là phản đồ của Lữ gia rồi!

Khuôn mặt nàng đặng chất, quay đầu lại nhìn thoáng qua Lữ thành không sai biệt lắm sắp tan biến ở tầm mắt, mang theo vẻ vô cùng đui hiu nói ra.

Lâm Lạc không khỏi thổn thức nói:

- Vậy ngươi liền kiến tạo một tổ chức cường đại hơn Lữ gia, để cho những người kia đều cầu lấy muốn gia nhập vào!

- Ha ha ha, cái chủ ý này lão nương ưa thích!

Lữ Nguyệt Đồng dùng sức vỗ vào trên vai Lâm Lạc một cái, làm thân thể của hần trực tiếp lúc xuống đất, toàn bộ mu bàn chân đều tiến nhập vào bên trong đá vụn.

Lâm Lạc nhe răng nhếch miệng, nữ nhân này thật sự là một chút cũng không hiểu ôn nhu a, tuyệt đối muốn đứng xa mà trông, miễn cho nàng nổi điên đến tiểu huynh đệ của hần!

Trở lại chỗ bọn người Tô Mị ẩn thân, cùng tứ nữ tụ hợp, mà Phạm Thương Vũ vẫn còn dương thương, xem ra còn phải mất vài ngày thời gian mới có thể đem thương thể dưỡng tốt.

Tô Mị trước là đối với Lâm Lạc bay qua một ánh mắt tán thưởng cùng quả là thế, liền thân thân mật mật cùng Lữ Nguyệt Đồng nói chuyện với nhau. Nàng hiển nhiên là cho rằng Lâm Lạc mị lực vô cùng lớn, đem Lữ gia đại tiểu thư cầu kết dụ bỏ nhà, một mặt là tán thưởng hần không hổ là nam nhân mình nhìn trúng, đủ ưu tú, một phương diện khác là đánh trả Lâm Lạc, còn nói không có nhìn trúng bộ ngực lớn của người ta!

Lâm Lạc thấy phong phạm nhất phái chủ mẫu của Tô Mị, rất có tư thế hậu cung chi chủ, không khỏi vì nàng đỏ mặt cười! Khá tốt nữ Bạo Long ở phương diện này trời sinh trì độn, còn không có lĩnh hội ra lời nói trong ý tứ của Tô Mị, ngược lại là cùng tứ nữ đánh thành một đoàn.

Các nàng ở một năm thời gian Đông độ đã từng có trao đổi, quan hệ mặc dù nói không thân mật lắm, nhưng cũng không lạ lẫm. Nghe được Lữ gia đối đãi nàng như thế, tứ nữ đều là nổi lên lòng căm phẫn, giúp nàng đem Lữ gia từ trên xuống dưới mắng mấy lần.

Nói xong, chủ đề liền tự nhiên rơi xuống trên đầu Lâm Lạc. Tứ nữ đều cho rằng Lữ Nguyệt Đồng là người một nhà, tự nhiên không có gì cố kỵ, mà thần kinh của Lữ Nguyệt Đồng vừa thô vừa to cũng có chút quá mức rồi, cho rằng tứ nữ cầm một ít chuyện khuê phòng nói chỉ là bởi vì mọi người quan hệ không tệ, cũng đi theo cười ha ha, hồ đồ không có phát hiện có cái gì không ổn.

Không lâu về sau, Đường Diễm cưới một đầu bạch ngư trở về, chứng kiến Lữ Nguyệt Đồng tránh không được một phen thân mật. Hai nữ tính nét rất giống nhau, một cái tục tằng, một cái đối với cái gì đều cảm thấy hứng thú.

Nhưng Đường Diễm vừa đến, tứ nữ tự nhiên không nói chuyện kia nữa, không phải sợ độc hại cả Đường Diễm, mà là thần kinh tiểu ma nữ này không thể dùng lễ thường đến cân nhắc, không chừng có thể làm ra chuyện cổ quái kỳ lạ quý hiếm gì đó.

Việc Lữ Nguyệt Đồng trốn đi không lừa được thời gian quá dài, bọn hần phải mau rời khỏi phạm vi thể lực của Lữ gia, nếu không chắc chắn sẽ có một loại cảm giác nguy cơ.

Tuy Phạm Thương Vũ còn không có dưỡng tốt tổn thương, nhưng ở đây lại rất an toàn, hơn nữa, cho dù bị người tìm được cũng không có gì, có lẽ cảm Không Linh cảnh vô giả ở trong núi dưỡng thương sao?

Hần ra sức khích lệ bọn người Lâm Lạc lập tức ly khai, mà hần cũng sẽ cùng Lâm Lạc chia đường mà đi, bằng nắm đấm của mình ở Đông châu xông ra một phiến thiên địa!

Nam nhân chỉ ở bốn phương, một mực bị người che gió che mưa, lại há có thể trưởng thành nam tử hán có thể ngăn cản bão tố? Cường giả chân chính tự nhiên là từ trong ngàn vạn ma luyện từng bước một đi tới!

Lâm Lạc không có kích lệ nói cái gì, chỉ là từ trong Tử đỉnh lấy ra đại lượng linh thạch cho hắn.

- Lâm huynh, ta và ngươi trong lúc đó không nói đa tạ! Có một ngày ngươi gặp được phiên toái, vô luận ở đâu, chỉ cần nhận được tin tức ta đều đuổi tới, cho dù cùng một chỗ chịu chết cũng không oán!

Phạm Thương Vũ vỗ vai Lâm Lạc nói ra.

641. Chương 641: Cùng Ngực Lớn Đồng Hành. (2)

Lâm huynh, trân trọng!

- Trân trọng!

Hai người cũng không phải người lẻ mề, cùng nhau nói trân trọng, Lâm Lạc liền dẫn lục nữ rời đi, ngược lại là Đường Diêm khóc suốt mướt, để cho Lâm Lạc cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ tiểu ma nữ đã yêu trung niên đại thúc.

- Ô ô ô, hắn không có ở đây, về sau không có người có thể làm thịt nướng ăn ngon rồi!

Tiểu ma nữ khóc thút thít nói.

Thì ra là thế, quả nhiên cực kỳ không có tim không có phổi ah! Lúc đi Phạm Thương Vũ còn mặt mũi tràn đầy cảm động, nếu hắn biết rõ tiểu ma nữ chỉ là trong ngực niệm thịt nướng của hắn, coi hắn cùng đầu bếp bình thường đặt song song, không biết vị này có thể mặt đều đen rồi hay không.

Phương hướng Bạch gia tự nhiên không thể đi, bọn người Lâm Lạc cẩn thận từng li từng tí một đường Đồng hành, năm ngày sau đã đi ra khỏi phạm vi thể lực của Lữ gia, cái này đã yên tâm rồi. Nói đến lúc ấy Lâm Lạc chuyển tất cả kho hàng của Hàn gia, tất cả mọi người là cười to.

- Trách không được Hàn gia có thể thua ngược lại, dùng 300 Hắc Sát quân cường ép hiệp tế hiến oanh kích trận pháp, nguyên lai bọn họ là bị bắt đắc dĩ, không thể không làm !

Lữ Nguyệt Đồng đến thời điểm này mới biết được tại sao Hàn gia là làm sự tình ngu xuẩn như vậy.

- Lại nói tiếp, sở dĩ Hàn gia có thể đại bại, vẫn là nhờ may mắn của ngươi!

Lâm Lạc cười cười:

- Đừng, ta chính là một người bình thường, đừng đeo lên mũ anh hùng cho ta, ta sẽ bay bổng không biết mình có mấy phân lượng đấy!

- Ngươi có mấy phân, các nàng Tô Mị khẳng định biết rõ!

Những ngày này Lữ Nguyệt Đồng nghe nhiều chuyện khiêu phòng, ngay cả mình cũng sẽ ở trong bất tri bất giác nói ra.

Tô Mị tứ nữ có thể biết rõ “phân lượng” của Lâm Lạc, cái kia tự nhiên là tự mình thử nghiệm đi ra! Nàng tùy tiện còn không biết mình nói gì đó, khiến cho Tô Mị các nàng đều là đỏ mặt lên.

Tô Mị cũng không phải là người nhu nhược, lập tức nói:

- Ngươi chừng nào thì cũng nhận thức thoáng một phát phân lượng của ngốc tử nhà ta!

- Hừ, nếu hắn dám đối với lão nương làm loạn, lão nương liền một cước đá phát nổ hắn!

Lữ Nguyệt Đồng nói xong liếc nhìn hạ thân của Lâm Lạc.

Lâm Lạc bị nàng thấy không khỏi phát lạnh, ảo não nói:

- Oan có đầu, nợ có chủ, nói đều là các nàng nói, ngươi ngắm ta làm gì?

- Phế ngươi đi i, không phải là trừng phạt các nàng sao?

Lữ Nguyệt Đồng cười lên ha hả, nữ Bạo Long này là trường kỳ dừng lại ở bên trong Hắc Sát quân cơ hồ toàn bộ là nam nhân, cái chuyện dâm dăng gì chưa từng nghe qua?

Tô Mị các nàng cho rằng Lữ Nguyệt Đồng là xử nữ tất nhiên da mặt mỏng, nào nghĩ đến nữ Bạo Long kỳ thật là nữ lưu manh!

Lập tức, tứ nữ toàn bộ bại trận!

Lâm Lạc chuyển nói chuyện đề, nói đến phong thổ Nam Châu, chuyện hay việc lạ, Lữ Nguyệt Đồng cũng đồng dạng cho bọn hắn hiểu thêm Đông châu.

- Địa phương thần kỳ nhất Đông châu, được xưng là Thần chi luyện tràng!

Lữ Nguyệt Đồng nói đến một cái ở trong võ giả Đông châu lưu truyền rộng rãi, nhưng vẫn rất ít có người có thể đủ chứng minh truyền thuyết là đúng.

- Theo người tiến vào qua trong đó lộ ra, vô luận người ở đâu vào bên trong đều bị thuận gian đến một đấu võ trường cự đại, bên trong còn có rất nhiều người đến từ địa phương khác nhau truyền tới!

-Ồ, Đông châu cũng có tồn tại như vậy?

Tô Mị kinh hô một tiếng.

- Nam Châu chúng ta cũng đồng dạng có nghe đồn! Bất quá, ông nội của ta đặc biệt đi những địa phương mà người trước khi bị truyền tống xem qua, căn bản không có dấu vết truyền tống pháp trận tồn tại!

Không có truyền tống pháp trận? Lâm Lạc vốn là không còn đem việc này làm chuyện quan trọng, nhưng giờ phút này lại đem lông mày chau xuống, không có truyền tống pháp trận mà nói, làm sao có thể đem người ở địa phương bất đồng lập tức tập trung đến cùng một chỗ?

Theo như Lữ Nguyệt Đồng nói, khả năng lớn nhất chính là cái gọi là Thần chi luyện tràng này chính là một cái mẫu trận, mà người tiến vào trong đó vừa vặn đến từ tứ trấn (*trận con), ở một cái thời khắc đặc thù nào đó đã nhận được đi vào.

Nhưng ngay cả Tô Quảng Khai cũng không có thể phát hiện Truyền Tống Trận tồn tại, vậy cũng thật không có Truyền Tống Trận, mà chỉ có thể dùng Thần tích để giải thích! Đây cũng là nguyên nhân Thần chi luyện tràng có thể đạt được kỳ danh!

- Nam Châu cũng có ah!

Lữ Nguyệt Đồng chặc chặc khen.

- Thật không hổ là Thần tích, cách nhau xa như vậy cũng có tồn tại giống nhau!

- Cái Thần chi luyện tràng này đến tột cùng là cái gì?

Lâm Lạc cũng nổi lên hứng thú.

- Nói đơn giản một chút, là đánh, chỉ cần người có thể không ngừng đạt được thắng lợi, có thể đạt được Thần linh ban ân, linh đan diệu dược, cực phẩm linh thạch gì đều có! Lưu truyền rộng rãi nhất chính là một Không Linh cảnh võ giả bị diệt tộc lọt vào cừu nhân đuổi giết, kết quả hắn vừa vặn bị truyền tống tiến vào Thần chi luyện tràng. Mà chờ lúc hắn đi ra, rõ ràng đã đến được Tịch Linh cảnh, dùng thực lực bước thứ tư cường đại một người đem cừu gia toàn bộ giết sạch!

Lữ Nguyệt Đồng lộ ra rất hưng phấn.

- Thú vị! Thú vị!

Đường Diễm ở một bên vỗ tay nói.

- Đại phiêu dã, chúng ta cũng đi vào trong đó chơi ah!

- Nữ nhân ngu ngốc, chúng ta đi vào như thế nào?

Lâm Lạc thở dài, tiểu ma nữ đôi khi “thông minh” như vậy thật là làm cho người sốt ruột.

Tất cả mọi người đều nở nụ cười, cái gọi là Thần chi luyện tràng ở Nam Châu cơ hồ bị coi là dân trong thôn nói ngu, mặc dù Đông châu có rất nhiều người tin tưởng có tồn tại như vậy, nhưng lại thuộc về có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Hơn nữa, đây cũng không phải là tặng không đan dược linh thạch, mà muốn trải qua sinh tử huyết chiến lần lượt, đi vào mười người mà nói, chỉ có thể một người còn sống đi ra!

- Chúng ta kế tiếp đi đâu?

Đừng nói các nàng Tô Mị rồi, dù là Lữ Nguyệt Đồng đối với thế giới bên ngoài Lữ thành cũng không biết bao nhiêu, nàng còn không có đạt tới cảnh giới có thể khắp nơi lịch lãm rèn luyện.

Lục nữ đều đem ánh mắt xem ở trên người Lâm Lạc.

Lâm Lạc đang muốn nói chuyện, nhưng Tử đỉnh trong thức hải đột nhiên chấn động, một cảm giác không cách nào nói rõ lập tức tràn đầy toàn thân, hắn không tự chủ được nâng lên ngón tay hướng một chỗ:

- Cái kia!

Lại bỗng nhiên phát hiện, một ngón tay này thiếu chút nữa mò tới bộ ngực lớn của Lữ Nguyệt Đồng, cái mục tiêu kia vạn phần rõ ràng lên!

Sắc mặt Lữ Nguyệt Đồng lập tức tối sầm, hung dữ nhìn xem Lâm Lạc, thuận tiện đem linh khí Đại Khảm Dao lấy ra! Mà thấy có người muốn đánh nhau, Đường Diễm sẽ tới cổ vũ rồi, trên nhảy dưới tránh không ngừng xui khiến, ước gì hai người đánh nhau nhanh lên.

Lâm Lạc cũng một hồi ngửa răng, hết lần này tới lần khác bộ ngực của Lữ Nguyệt Đồng lớn như vậy, hắn muốn nói là cử chỉ vô tâm, nhưng ngay cả chính hắn cũng rất khó tin tưởng, càng đừng đề cập những người khác!

- Tiểu bạch kiểm, muốn sờ ngực lão nương liền thoả mái nói.

642. Chương 642: Linh Thảo Khấp Nơi Trong Sơn Cốc. (1)

Lữ Nguyệt Đồng quơ quơ Đại Khảm Dao, dù sao không có cho Lâm Lạc sờ đến, cảnh cáo thoáng một phát là được.

Cái này là đạo lý gì?

Lâm Lạc có chút choáng luôn, nói một câu hồ đồ:

- Ta thoả mái nói, ngươi cho ta sờ sao?

- Hừ, ngươi dám sờ, lão nương liền phé đi cái chân thứ 3 của ngươi! Lão nương cũng không phải chú ý bị phé nhân bất nam bất nữ sờ ngực vài cái!

Lữ Nguyệt Đồng hung thần ác sát nói.

Nữ Bạo Long quả nhiên bất đồng cùng người bình thường!

Lâm Lạc thở dài, Tử đỉnh y nguyên ở trong thức hải rung động lắc lư, tựa hồ tràn đầy vô cùng khát vọng, ở hướng kia có đồ vật vạn phần trọng yếu! Hắn tạm thời buông xấu hổ nói:

- Đi vào trong đó!

- Này, Nguyệt Đồng người ta cũng không có truy cứu, ngươi làm gì còn con vịt chết mạnh miệng!

Tô Mị có chút khó chịu, bộ ngực sữa ngạo nhân vốn là nàng đặc ý nhất, nhưng hết lần này tới lần khác gặp một cái đối thủ cường lực, không thể không bại trận.

Lâm Lạc dở khóc dở cười nói:

- Ta có loại cảm giác, nhất định phải đi chỗ đó!

Đối với cái này, cho dù tiểu cô nương dễ dàng lừa gạt như Đường Diễm cũng không muốn tin tưởng. Bất quá dù sao bọn hắn cũng không có mục đích minh xác, chỉ cần đừng có trở lại Lữ gia hoặc là đến phạm vi thế lực Bạch gia là được, đi nơi nào thật đúng là không sao cả.

Lập tức thay đổi tuyến đường, bọn hắn hướng về phương hướng Lâm Lạc chỉ đi đến.

Tất cả mọi người là người trẻ tuổi chân chính, tự nhiên có chủ đề cộng đồng, trên đường đi mặc dù chỉ có vùng khí ho cò gáy, nhưng lấy thực lực Linh Cảnh của bọn hắn lại nhẹ nhõm vượt qua, giống như du sơn ngoạn thủy.

Người đều là động vật có cảm tình, theo sớm chiều ở chung, quan hệ của mọi người tự nhiên là càng ngày càng thân mật. Đường Diễm, cái này chủ yếu chỉ chính là Lữ Nguyệt Đồng, Tô Mị tứ nữ cùng Lâm Lạc vốn là vợ chồng. Đường Diễm lại là trời sinh từ trước đến nay quen thuộc, cái miệng nhỏ nhắn lại ngọt, ở đâu đều có thể lẫn lộn rất khó.

Lữ Nguyệt Đồng thậm chí đã biết một ít bí mật của Lâm Lạc: ví dụ như Tử đỉnh, Song Tu quả.

Tử đỉnh nàng đã gặp rồi, lộ ra một ít bí mật như vậy không sao. Mà bí mật Song Tu quả thì là Tô Mị cố ý nói, dụng ý tự nhiên là trợ giúp Lâm Lạc câu dẫn vưu vật có bộ ngực sữa bạo phát này.

Khá tốt, Lữ Nguyệt Đồng không có đem Song Tu quả cùng Âm Dương Thánh giáo liên hệ chung một chỗ. Nàng dù có thể đoán như thế nào, cũng không có thể nghĩ đến Lâm Lạc với tư cách người Nam Châu sẽ cùng Âm Dương Thánh giáo truyền thừa ít nhất vạn năm ở Đông châu nhắc lên quan hệ.

Nhìn xem bộ dáng Lâm Lạc cùng tứ nữ ngọt ngào mật mật, Lữ Nguyệt Đồng có đôi khi cũng sẽ trải qua một tia ghen tuông. Nàng vốn là căn bản không thêm để ý tình yêu nam nữ, nhưng bị gia tộc vứt bỏ làm cho nàng cũng nhiều thêm vài phần nhu nhược.

Cảm tình nói chính xác là thừa dịp hư mà vào, mặc dù Lâm Lạc không có chủ động làm, nhưng cùng các nàng Tô Mị thân mật lại từng chút kích thích Lữ Nguyệt Đồng, để ột mặt yếu ớt trong nội tâm nữ Báo Long này chậm rãi mở rộng.

Bảy ngày sau, bọn hắn tiến nhập một tòa sơn mạch cự đại, theo Lữ Nguyệt Đồng nói, cái này gọi là Tàng Vân sơn mạch, dài không ngót mấy vạn dặm, chính là sơn mạch lớn nhất Lăng Nguyệt vực.

Ngoại trừ nội tam vực ra, ba mươi ba ngoại vực đều là do tuyệt thế cao thủ dùng uy năng kinh thiên ngoạn sinh từ đáy biển “nhỏ” đi ra! Địa phương khác trải qua mười mấy vạn năm con người quấy nhiễu, đã biến thành lục địa hoàn toàn, nhưng ở địa phương ít ai lui tới này, lại như cũ còn có giữ lại nham thạch chứng minh truyền thuyết kia là chính xác.

Đá san hô, loài cá cực lớn hoá đá, đã chứng minh ba mươi ba vực bên ngoài hình thành xác thực như trong truyền thuyết đồng dạng.

Trong núi sâu nhiều hung thú, ít ai lui tới, hung thú như vậy dĩ nhiên là nhiều hơn. Trên thực tế tuy hung thú bị hắn lên “hung” danh, nhưng ở trong mắt hung thú, nhân loại mới cần phải bị xưng là “hung” nhân, tàn bạo nhiều hơn chúng gấp mấy trăm lần, ít nhất hung thú sẽ không tàn sát thân nhân, hậu đại của mình, mà chỉ có liều chết bảo vệ.

Bay qua vài đạo tuyệt lĩnh, Lâm Lạc dựa vào cảm giác mang theo lục nữ không ngừng tiến lên. Mà theo không ngừng tiến lên, Tử đỉnh rung rung cũng càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí có loại khả năng thoát ly thức hải của hắn bay đi!

Tử đỉnh là chỗ dựa lớn nhất của Lâm Lạc, muốn luyện hóa Ngũ Hành tinh hoa nhất định phải có Tử đỉnh tồn tại, cái này cam đoan Lâm Lạc có thể không ngừng tu vi tinh tiến! Mà Tử đỉnh đồng dạng cũng là thần khí phòng ngự, ngăn cách thần thức, các loại độc công kích, hóa giải chín thành lực lượng trùng kích!

Nhưng càng là như thế, Lâm Lạc lại càng muốn biết vì cái gì!

Ở địa phương còn không biết đó, đến tốt cùng có cái gì, hoặc là người. Có thể làm cho Tử đỉnh phảng phất giống như có ý chí của mình!

Lại là bốn ngày sau, phía trước xuất hiện một ngọn núi phi thường kỳ lạ. Bởi vì trên đỉnh núi rõ ràng treo lấy một tảng đá lớn, thật giống như đỉnh đầu đeo Thiên quan, bộ dáng có chút buồn cười.

Tảng đá kia cũng không phải tự nhiên hình thành, mà càng giống như là vắn thạch từ hư không rơi xuống, vừa vận đập phá đi lên! Hơn nữa, đây là một miệng núi lửa, ẩn ẩn có thể thấy được có nham thạch nóng chảy màu đỏ sậm từ trên núi chảy xuôi xuống, càng là thỉnh thoảng có bụi núi lửa từ bên trong phun ra, nhưng uy lực rất yếu, bay ra một đoạn ngắn liền nhao nhao rơi xuống.

Lẽ ra, đây là một tòa núi lửa hoạt động, nhưng bị khối vắn thạch kia trấn áp, rõ ràng không cách nào bạo phát đi ra, có thể thấy được hòn đá kia tuyệt không đơn giản!

Mà để cho Tử đỉnh “hưng phấn”, lại đứng là tảng đá kia!

Lâm Lạc rất kỳ quái, khối cự thạch kia cũng không có địa phương thần kỳ gì, cũng không có ẩn chứa Ngũ Hành tinh hoa may mắn, nếu không phải Tử đỉnh dị động như thế, hẳn cũng chỉ có thể cho là gặp kỳ cảnh tự nhiên, cũng không nhiều hơn chú ý.

Nhưng mà theo của bọn hắn tiếp cận, lại gặp một cổ uy áp cực lớn, nhao nhao từ giữa không trung rơi xuống, chỉ có thể đi bộ về phía trước!

- Ồ?

Lục nữ đồng thời kinh hô lên, cũng may cái uy áp này là một loại trạng thái vô ý thức, cũng không phải tuyệt thế cường giả nào hình thành sát ý, mà hẳn là tự nhiên hình thành, một loại thiên địa đại đạo áp chế, cũng không tạo thành tính tổn thương thực chất.

Dù cho Lâm Lạc cũng không thể ngăn cản uy nghiêm như vậy, bởi vì Tử đỉnh không nhảy rồi!

Đến nơi này, Tử đỉnh ngược lại không có động tĩnh, phẳng phất giống như lâm vào ngủ say, Lâm Lạc rõ ràng không thể đem nó tể ra! Nhưng Tử đỉnh cùng khối cự thạch trong ngọn núi kia lại tồn tại liên hệ gì, phẳng phất như có một sợi dây vô hình.

Thật sự là chuyện kỳ quái!

Bởi vì không thể phi hành, bọn người Lâm Lạc chỉ có thể đường vòng, từ chân núi tìm kiếm đường lên núi.

643. Chương 643: Linh Thảo Khắp Nơi Trong Sơn Cốc. (2)

Nửa ngày sau, bọn hắn đi tới bên ngoài một cái sơn cốc, nhưng lại thỉnh thoảng thấy được bóng dáng nhân loại.

Còn không phải một hai cái, mà là thôn xóm nghiêm chỉnh! Nam nữ già trẻ đều có, chất phác như người miền núi bình thường không có gì khác nhau, nhưng thực lực của bọn hắn lại mỗi người đều là Linh Cảnh, coi như là tiểu nhi bảy tám tuổi cũng là Thích Biến cảnh đỉnh phong, để cho bảy người Lâm Lạc đều là mắt choáng váng.

Thực lực như vậy cũng quá mạnh đi à nha!

Bất quá, tuy thực lực bình quân cường đại đến khủng bố, nhưng những người miền núi này lại không tồn tại đặc biệt gì, thực lực mạnh nhất cũng chỉ là Huyền Linh cảnh đỉnh phong, nhìn không tới đại năng bước thứ ba.

Lập tức, bọn người Lâm Lạc đã biết rõ vì cái gì người thôn xóm này sẽ có được tu vi khủng bố như thế!

Linh thảo!

Đúng, cái này căn bản là một sơn cốc tràn ngập linh thảo, ở địa phương khác chỉ có thể tìm được một cây có thể cho là thiên tài địa bảo, kỳ trân tuyệt phẩm, nhưng ở chỗ này lại giống như rau cải trắng tùy ý có thể thấy được!

Trách không được người ở đây tu vi có thể cường đại như thế, nguyên lai đang ở trên bảo sơn, được thiên địa ban ân!

- Sơn nhân bên ngoài!

Bọn người Lâm Lạc đến cũng đưa tới phần đông người miền núi cường thế vậy xem, đặc biệt là những đứa bé kia, nhìn xem quần áo màu sắc rực rỡ của chúng nữ đều lộ ra biểu lộ hâm mộ.

Thích Biến cảnh cao thủ sẽ đối với một kiện quần áo bình thường hâm mộ? Cái này nếu thả đến Nam Châu mà nói tuyệt đối sẽ bị người cười đến rụng răng, nhưng ở chỗ này lại vô cùng chân thật!

- Nhanh đến trong phòng ngồi, sơn nhân bên ngoài!

Người nơi này vô cùng nhiệt tình, rất là chân chất, nhìn không ra một tia dối trá, nhao nhao đem bọn người Lâm Lạc kéo vào cả trong thôn làng.

Những người này vô cùng chất phác, căn bản không cần Lâm Lạc nói lời khách sáo, hai ba lần liền đem chi tiết nhẩn nhủ được rành mạch.

Kỳ thật bọn hắc cũng không có cái gì cần giấu diếm, trên vạn năm trước, tổ tiên của bọn hắc bởi vì tránh né chiến loạn đến nơi này, ban đầu chỉ vịn vịn có mười mấy gia đình, nhưng được đến thiên địa kỳ trân nơi đây, đều là thọ nguyên tăng nhiều, không ngừng khai chi tán diệp.

Để cho Lâm Lạc ngạc nhiên chính là, những người này căn bản không biết tu hành, khí lực lớn, tuổi thọ dài cũng toàn bộ quy kết đến bên trên công hiệu của linh thảo. Ngẫm lại cũng thế, nếu tu công pháp mà nói, lại có linh thảo bổ sung như này, dù cho không có bước thứ mười chí cường giả, nhưng bước thứ năm, bước thứ sáu cũng nên có mấy cái.

Nhưng bởi vì không biết tu luyện, bọn họ đều là thuần túy dựa vào bản năng thân thể hấp thu chỗ tốt linh dược, ngay từ đầu tiến bộ nhanh đến kinh người, nhưng mà đều dừng bước ở bước thứ hai, rất khó xuất hiện bước thứ ba cường giả.

Thật sự là đang ở Bảo Sơn không tự biết ah!

Mà linh thảo ở trong đó sinh trưởng cực tốc hắc là cùng ngọn núi lửa kia có quan hệ, không ngừng phun dung vật chất ở chỗ sâu trong địa mạch, cực lợi cho linh thảo sinh trưởng. Nhưng thời điểm Lâm Lạc đưa ra ý muốn đi lên đỉnh núi đánh giá, lại bị các thôn dân kiên quyết phản đối!

Bọn hắc cho rằng đó là trời ban Thần Thạch, là Thần linh ân trạch, tuyệt không có thể khinh nhờn, nếu không ắt gặp Thần phạt, có thể làm cho cả thôn đều gặp nạn!

Nếu bọn hắc thật sự là người miền núi bình thường, Lâm Lạc cũng không cần chú ý trực tiếp lên núi! Nhưng đây chính là một đoàn thôn dân Không Linh, Huyền Linh cảnh a, cho dù hiện tại Lâm Lạc Ngũ Hành tiểu thể giới đạt đến Huyền Linh cảnh, cùng giai tuyệt đối vô địch, nhưng mà không chịu nổi số lượng mấy trăm này!

Trừ khi hắc có thể tiến vào Huyền Linh cảnh, lĩnh vực vừa để xuống có thể trấn áp tất cả mọi người!

Linh Cảnh mười bước, một bước một cái thiên địa!

Nhưng muốn cho Lâm Lạc buông tha, đó là tuyệt không có khả năng! Từ đỉnh chưa từng có biểu hiện ra khác thường như thế, hắc nhất định muốn biết rõ ràng là vì cái gì!

Tạm thời không thể lên đỉnh núi, vậy trước tiên ở lại trong cốc một thời gian ngắn, dù sao ở đây linh thảo khắp nơi trên đất, mà các thôn dân cũng không phải rất quý trọng, cũng không ngại chia xẻ cùng bọn người Lâm Lạc.

Đáng tiếc chính là, đại bộ phận linh thảo là không thích hợp trực tiếp phục dụng, trước hết luyện thành đan dược, nếu không đại bộ phận dược hiệu đều xói mòn lãng phí. Các thôn dân ngăn cách, căn bản không có quan niệm võ đạo, lại làm sao luyện đan, cũng may linh thảo ở đây rất nhiều, lớn lên vừa nhanh, chống lại trâu nhai Mẫu Đan của bọn hắc.

Lữ Nguyệt Đồng lại hiểu luyện đan chỉ đạo, tuy nàng cũng không phải chân chánh Mộc, Hỏa song linh căn, nhưng Đông châu lại không thiếu kỳ dược như Sinh Linh đan, có thể hình thành ngũ linh căn.

Nguyệt linh căn hình thành linh vực tuy không thể cùng linh vực chính thức dung hợp, nhưng đan hạch lại là hàng thật giả thực, hoàn toàn có thể luyện được hợp đan. Nhưng nàng chỉ có thể coi là Đan sư gà mờ, tuy luyện ra mười mấy khóa, nhưng lãng phí lại thêm nữa...

Tốt ở chỗ này không thiếu linh thảo, lãng phí liền lãng phí, người miền núi bọn họ căn bản không biết đáng tiếc, ngược lại là bọn người Lâm Lạc đau lòng đến không ngừng nhe răng nhếch miệng. Đường Diễm lại không sao cả, khắp nơi đi bộ lấy thức thức bá bá gọi không ngừng, từ chỗ người ta lấy một đồng linh thảo liền nhét vào trong không gian đan điền của mình.

Linh thảo cố nhiên là thuốc bổ, nhưng bổ nhiều hơn lại thương thân! Nếu một hơi ăn hơn mười gốc linh thảo, cái kia nói không chừng có thể đem Không Linh, Huyền Linh cảnh võ giả sinh sinh phát nổ!

Vậy thì thật sự là vui vẻ đến chết!

Ít nhất phải cả tháng mới có thể hoàn toàn tiêu hóa được lực của một gốc linh thảo, mà người miền núi không tu hành cần thời gian thêm nữa. Bất quá dù sao bọn hắn cũng không có việc gì, cả ngày liền săn bắt chút ít hung thú thỏa mãn ăn uống chi dục, hoàn toàn không có phân tranh, có thể nói là một mảnh thế ngoại đào nguyên.

Tuy Đường Diễm thiên phú dị bẩm, lại là tham ăn thành tính, nhưng cũng không dám một lần ăn nhiều hai cây linh dược đem mình trường chết. Nhưng ăn không hết có thể cất giấu, trong hậu viện từng nhà ở đây đều gieo linh dược, nàng trên miệng bôi mỡ nịnh nọt, mỗi gia đình đều không ngại nhổ vài cọng cho nàng, làm cho nàng lợi nhuận ngất trời rồi.

Tuy Lữ Nguyệt Đồng là Đan sư gà mờ, nhưng dù sao còn có thể luyện ra mười mấy khóa đan dược, phân cho người miền núi ăn, lập tức để cho bọn hắn cảm thấy thần kỳ, liền xưng tiên đan, liền hướng Lữ Nguyệt Đồng cung cấp linh thảo, miệng nói tiên sư.

Mà những đứa bé trên núi kia thì gọi nàng là Đại Nãi (*ngực lớn) tiên nương, để cho sắc mặt nữ Bạo Long đen sẫm một mảnh.

Lâm Lạc có nội tình luyện đan, liền hướng nàng lãnh giáo luyện chế đan dược. Tính cách như Lữ Nguyệt Đồng cũng không phải là hảo lão sư gì, nhưng lời nói và việc làm đều mẫu mực, lại để cho Lâm Lạc y dạng họa hồ lô (*đồ lên vật có sẵn mà vẽ ra hình), rất nhanh liền để cho Lâm Lạc trời sinh lực lĩnh ngộ siêu cường nhận được tinh túy trong đó.

644. Chương 644: Sinh Linh Đan.

Hóa ra đan dược ngoại trừ khổng hỏa cùng kinh nghiệm ra, muốn chỉ là đan phương.

Lâm Lạc chẳng những có thể luyện chế đan dược Linh Cảnh cấp khác, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn Lữ Nguyệt Đồng, thành đan suất (*tỉ lệ) rất cao, phẩm chất rất tốt! Lữ Nguyệt Đồng cũng là người da mặt dày, chẳng những không cho là nhục, ngược lại dương dương đắc ý nói là danh sư xuất cao đồ, đều là nàng dạy ra.

Đan dược vô luận từ hấp thu hiệu quả hay là góc độ tiết kiệm đến xem, đều là xa xa cao hơn trực tiếp ăn linh thảo. Hai người bọn họ cùng một chỗ luyện đan, số lượng này lập tức tăng lên, người miền núi đều là đại hỉ, nhao nhao xuất ra linh thảo gieo trồng ở hậu viện nhờ bọn hắn luyện đan, không thiếu bị bọn hắn tham ô rất nhiều.

Chỉ là mặc dù Lữ Nguyệt Đồng biết luyện đan, nhưng muốn xưng nàng là Đan sư lại còn chưa đủ, chỉ biết mấy thứ đan dược cơ bản nhất, mà bổ sung linh lực, cái này nếu so với trực tiếp hấp thụ linh thạch tới còn nhanh hơn.

Bất quá, kỳ được như Sinh Linh đan bởi vì hiệu quả thực dụng, đan phương lại thành hàng thông thường, cơ hồ không ai không biết. Lâm Lạc liền thừa cơ học được, để cho tứ nữ gia tăng nguyệt linh căn.

Nhưng hắn đến thời điểm này mới biết được, kỳ thật Sinh Linh đan tổng cộng có năm loại. Phân biệt xưng là nhất giai, nhị giai, tam giai, tứ giai cùng ngũ giai.

Có cái gì khác nhau?

Chủ yếu quyết định bởi bản thân võ giả, nếu như bản thân võ giả chỉ có đơn linh căn, lần đầu phục dụng đúng là nhất giai Sinh Linh đan, để sinh ra ngũ linh căn thứ nhất, sau đó là nhị giai Sinh Linh đan sinh ra ngũ linh căn thứ hai, dùng cái này suy ra, thẳng đến Ngũ Hành linh căn đều đủ.

Mà bản thân võ giả là song linh căn mà nói, vậy thì chỉ cần nhất giai, nhị giai, tam giai ba loại Sinh Linh đan liền có thể đạt tới hiệu quả đồng dạng.

Bất quá, nhất giai nhị giai cũng không phải là trên mặt chữ khác biệt, mà là liên lụy tới tài liệu bất đồng cùng đan phương bất đồng. Nhất giai, nhị giai đan phương cũng không phải đại bí mật gì, thậm chí trong tiệm đan dược cũng có thể trực tiếp mua sắm đan phương. Nhưng Sinh Linh đan tam giai trở lên lại thập phần hiếm thấy, đan phương cũng gần kề nắm giữ ở trong tay thế lực lớn.

Tựa như Hắc Lâm hải tặc, người song linh căn, tam linh căn rất nhiều, nhưng tứ linh căn lại cực nhỏ nhìn thấy, chính là vì nhất giai, nhị giai Sinh Linh đan tương đối dễ dàng đạt được.

Lâm Lạc cũng chỉ học được đan phương nhất giai cùng nhị giai hai chủng Sinh Linh đan, rất nhanh liền luyện đi ra cho ngũ nữ kể cả Đường Diễm ở bên trong.

Sinh Linh đan chỉ có thể hình thành Ngũ Hành ngũ linh căn, như Lôi linh căn đặc thù kia của Lâm Lạc lại không cách nào tạo ra. Mà bên ngoài Ngũ Hành, ngoại trừ Lôi hệ đại biểu Thiên Phật, còn có một loại linh căn đồng dạng hiếm thấy... không gian linh căn!

Loại linh căn này vẹn vẹn tồn tại ở trong truyền thuyết, nhưng Lữ Nguyệt Đồng vừa nói ra, Lâm Lạc liền đem ánh mắt nhìn về phía Đường Diễm, thập phần khẳng định tiểu ma nữ tất nhiên là kẻ có được loại linh căn hiếm thấy này, mới có thể có năng lực vô cùng quỷ dị kia.

- Ha ha ha, bị các người xem thấu!

Đường Diễm ngửa mặt lên trời cười ha ha.

- Tốt, hiện tại đến phiên ta giả trang, các người nhanh đi giấu kỹ!

Liên quan đến bí mật bản thân nàng, tiểu ma nữ tổng sẽ nghĩ biện pháp hồ lộng qua.

Sinh Linh đan có thể hình thành linh căn gì thì trước đó cũng không thể xác định, là ở thời điểm được hiệu phát huy xem người phục dụng hấp thụ loại linh khí nào tối đa, thì có thể hình thành loại linh căn nào. Cái này nếu hấp thụ linh khí cùng linh căn bản thân đã có đồng dạng, cái kia ý nghĩa khóa Sinh Linh đan này xem như phí công rồi.

Hiển nhiên, linh căn càng nhiều, cái tỷ lệ phí công này cũng càng cao, bởi vậy, tam giai, tứ giai, ngũ giai Sinh Linh đan thì càng thêm trân quý!

Bất quá trong sơn cốc không thiếu nhất đúng là linh thảo, cũng không sợ lãng phí, Sinh Linh đan một khóa lãng phí liền ăn viên thứ hai, để cho tất cả mọi người có loại cảm giác nhà giàu mới nổi.

Nửa ngày sau, ngũ nữ toàn bộ nhiều hơn hai cái ngũ linh căn!

Các nàng đã tiến vào Linh Cảnh, lại muốn trùng tu loại công pháp thứ hai cũng rất dễ dàng, bởi vì có thể dùng tốc độ Linh Cảnh hấp thụ linh khí, như vậy tốc độ tiến cảnh tự nhiên cực nhanh. Đặc biệt là Tô Mị tứ nữ còn có thể cùng Lâm Lạc hợp tịch song tu, lấy độ cao Không Linh cảnh tiến hành tu luyện, tốc độ này dĩ nhiên là nhanh hơn.

Bọn người Lâm Lạc cũng yên tâm, cùng đám người miền núi lẫn lộn quen mặt, có cơ hội lên đỉnh núi khoảng cách gần dò xét nhìn khối cự thạch kia một chút.

Tuy người miền núi chất phác, nhưng cũng không phải người ngu, hướng hồ bình thường vì phòng ngừa có tiểu hài tử tinh nghịch chạy tới trên đỉnh núi xúc phạm Thần linh, trên đường phải qua kia là có người ngày đêm thủ vệ. Sau khi bọn người Lâm Lạc tới, bọn hắn một phương diện nhiệt tình tiếp đãi, nhưng mặt khác cũng tăng cường cả phòng thủ, hoàn toàn không để cho cơ hội Lâm Lạc đi đến.

Mà linh thảo nơi đây nhiều như vậy, Lâm Lạc cũng không muốn lập tức cùng đám người miền núi cãi nhau mà trở mặt, mỗi ngày luyện đan cắt xén linh dược, khó được qua thời gian nhàn nhã.

Chỉ là linh thảo này mặc dù là thiên địa kỳ trân, nhưng cũng không có bao hàm Ngũ Hành tinh hoa, Hỗn Độn Dung Lô của Lâm Lạc cũng không có đất dụng võ. Mặt khác Lữ Nguyệt Đồng cái Đan sư gà mờ này cũng căn bản không biết luyện chế đan dược gia tăng tu vi, tất cả mọi người chỉ có thể nhìn Bảo Sơn ca thán.

Nhưng ca thán quy ca thán, nhưng lại không quên lấy chút ít linh thảo, hiện tại không luyện cũng không có nghĩa là về sau cũng sẽ không biết! Đáng tiếc linh thảo trong cốc tuy phần đông, cũng là bị nhà nhà phân biệt chiếm cứ, như là điền sản của người trong thôn, dưỡng ở trong hậu viện nhà mình dốc lòng chăm sóc.

Bởi vậy, bọn người Lâm Lạc cũng chỉ có thể mượn danh nghĩa luyện chế đan dược cho người miền núi thừa cơ khấu trừ một ít, thu chút ít “thủ tục phí”.

Lâm Lạc cũng không cần chờ quá lâu, mỗi ngày cuối tháng, người miền núi đều đi đỉnh núi tiến hành tế thiên, đưa lên đại lượng thịt thú vật, dùng cảm tạ trời xanh ban thưởng đối với bọn họ. Mà Lâm Lạc cùng đám người miền núi cũng lẫn lộn được tương đối không tệ, đã nhận được tư cách cùng nhau đi tới.

Nhưng người sống trên núi cực độ trọng nam khinh nữ, tuy mấy người Lâm Lạc được người miền núi dần dần tiếp nhận, nhưng Tô Mị lục nữ lại tuyệt không cho phép đi đỉnh núi, cái này sắp bị coi là khinh nhờn đối với thần linh, một khi phát hiện sẽ trực tiếp bị ném xuống núi lửa chết cháy để bình ổn thần linh chi nộ.

Đối với cái này chúng nữ Tô Mị tự nhiên phi thường khó chịu, nhưng các nàng nóng tính lại lớn cũng không dám cùng hơn một ngàn Không Linh cảnh, Huyền Linh cảnh kia liều a, chỉ có thể thầm mắng những người này ngu muội.

Bọn người Lâm Lạc là đầu tháng đến, chỉ là đợi hai mươi mấy ngày đã đến cuối tháng, ngày hôm nay, người miền núi đều là thay đổi quần áo sạch sẽ nhất, thái độ vô cùng thành kính sắp xếp lấy đội đi đến đỉnh núi, bắt đầu nghi thức tế thiên.

645. Chương 645: La Chiêm Hà. (1)

Cái đội ngũ này cũng không phải tùy tiện sắp xếp, mà là có thêm chú ý nghiêm khắc, phân biệt đối xử, không thể ra một chút sai lầm.

Đi tuốt ở đằng trước được xưng là Hồ lão, tu vi Huyền Linh cảnh đỉnh cao, bởi vì được linh thảo kéo dài tánh mạng, hôm nay đã hơn bốn ngàn bảy trăm tuổi, tùy thời có khả năng quy thiên, trong cốc có địa vị siêu nhiên nhất.

Xếp hạng thứ hai là người kế thừa của hắn, đồng dạng là một gã lão giả, tên là Mã Đa Lan, cũng là Huyền Linh cảnh đỉnh phong, nhưng niên kỷ chỉ có hơn ba nghìn tuổi, ít nhất còn có thể sống ngàn năm nữa.

Lâm Lạc tự nhiên là xếp một vị cuối cùng, đi theo mọi người một bước ba ngừng, chậm rì rì trên mặt đất núi.

Theo mặt trời dần dần hạ xuống, Minh Nguyệt bay lên, đỉnh núi cũng biến thành một mảnh đỏ bừng.

Nghe nói hàng năm đến thời điểm này là Địa Hỏa sinh động nhất, thế nhưng mà có Thiên Tứ Thần Thạch trấn áp, Địa Hỏa chỉ có thể có một chút phun dưng ra, nhưng lại là phân bón tốt nhất, đây mới là bí mật chính thức để linh thảo có thể phát triển rất nhanh!

Mà bị nham thạch nóng chảy trùng kích, tảng đá kia cũng trở nên một mảnh đỏ bừng, cách thật xa cũng có thể cảm giác được nhiệt lực kinh khủng.

Lâm Lạc ở trong trong Băng Viên động đã thể nghiệm qua uy lực thiên nhiên, nhưng lúc ấy hắn có Tử đỉnh tương hộ, hiện tại Tử đỉnh lại giống như lâm vào ngủ say, căn bản không cách nào truyền chuyển, để cho Lâm Lạc cũng không dám lơ đãng.

Người miền núi cũng không dám tới quá thân cận, thành hình quạt mở ra vây quanh đỉnh núi quỳ xuống, lớn tiếng hát tụng cảm ơn ông trời, vài trăm người hợp âm cũng là có chút đồ sộ.

Nhưng vào lúc này, Tử đỉnh cùng khối cự thạch kia liên hệ đột nhiên tăng cường, ở trong thức hải của Lâm Lạc không ngừng chấn động!

Ông! Ông! Ông!

Tảng đá lớn kia không phóng xạ ra từng đạo ánh sáng màu đỏ, hướng về bốn phía bức bắn đi, mỗi một đạo hồng quang bức qua, tất cả mọi người có một loại cảm giác kinh nghiệm đại đạo tang thương, đối với thiên địa vũ trụ đã hiểu sâu một bước!

Cái này gần như là thiện tướng đại đạo, đối với võ giả mà nói tuyệt đối là cơ hội vạn năm không gặp, có thể phá được cửa khẩu mà bình thường khó có thể phá!

Trong khoảng thời gian ngắn, người miền núi không khỏi lộ ra vẻ mừng như điên, mặc dù bọn hắn không có tu luyện qua võ đạo, lại có thể biết cái này đối với bọn hắn mà nói là một chuyện tốt khó được, còn tưởng rằng là thượng thiên lại ban thưởng kỳ duyên, không không cảm kích không hiểu.

Như Hồ lão, Mã Đa Lan mấy Huyền Linh cảnh đỉnh phong thậm chí đều khoanh chân ngồi xuống, đã lấy được một tia linh ngộ đột phá!

- Ha ha ha, không nghĩ tới nghe được động tĩnh sang đây xem, dĩ nhiên là một hồi đại cơ duyên!

Một tiếng cười to vang lên, chỉ thấy một lão giả áo xám cũng từ dưới đỉnh núi rất nhanh chạy đến, khí tức khủng bố của bước thứ ba sơ kỳ cuộn cuộn chấn động!

La Chiêm Hà, Vân Lô tông Cửu trưởng lão, tu vi Huyền Linh cảnh sơ kỳ, tuy ở Vân Lô tông cao thủ nhiều như mây không coi là cao thủ đứng đầu, nhưng hắn là Mộc, Hỏa song linh căn chân chính, đối với luyện đan lại có ngộ tính phi thường tốt, chính là đệ nhất cao thủ luyện đan trong tông, bởi vậy mới có thể dùng tu vi Huyền Linh cảnh đứng hàng trưởng lão!

Phải biết rằng tám vị trưởng lão khác đều là tồn tại bước thứ tư!

Hắn nhập Tàng Vân sơn mạch nguyên bản là vì tìm kiếm vài cọng linh dược, nhưng ở trên nửa đường lại gặp một Thủy Nguyên linh thú, huyết dịch của loại hung thú này đối với không chế độ âm đan hỏa có kỳ hiệu, ít nhất có thể tăng lên ba thành tỷ lệ thành đan!

La Chiêm Hà tự nhiên vui mừng quá đỗi, một đường đuổi theo Thủy Nguyên linh thú theo dõi mà đi, lại thật không ngờ hung thú này tuy chiến lực không được, nhưng lại cực tinh thông chạy trốn chi đạo, lại để cho hắn đuổi ba ngày ba đêm cũng không có thể đuổi theo, đột nhiên đến nơi này, bị một cổ uy áp cường đại trực tiếp trấn từ giữa không trung rơi xuống!

Xa xa chỉ thấy phía trên một ngọn núi, một khối Thạch Đầu cực lớn màu đỏ đang tản ra từng đạo sóng xung kích vô hình, vậy mà để cho hắn một ít chỗ bình thường khó có thể hiểu thông bỗng nhiên xuyên suốt!

Cứ như vậy nháy mắt thời gian, Thủy Nguyên linh thú lại đã sớm chạy trốn không biết đi đâu rồi, nhưng La Chiêm Hà lại không có nửa điểm để ý, chỉ là dùng ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào cự thạch trên đỉnh núi kia!

Đến thời điểm này hắn còn nhìn ra, tảng đá kia là trấn áp lấy một miệng núi lửa, bởi vì đại lượng nham thạch nóng chảy trùng kích mới biến thành đỏ bừng sắc!

Chí bảo! Tuyệt đối là chí bảo!

Có thể trấn áp núi lửa, nói rõ đây là một bảo vật Hỏa thuộc tính, nhưng lại có thể làm cho hắn ở đại đạo linh ngộ thông thấu sáng tỏ! Hắn là Luyện đan sư, Hỏa, Mộc song tu, loại Hỏa hệ chí bảo này tự nhiên đối với hắn vô cùng có ích, càng đừng đề cập còn có thể có công hiệu trợ giúp ngộ đạo, dù là bước thứ mười chí cường giả cũng tìm đập thành thịch!

Ngay trong nháy mắt này, hắn liền hạ quyết tâm... giết người đoạt bảo!

Giết người, tự nhiên là vì diệt khẩu, chí bảo như thế mỗi người đều đổ mắt, hắn cũng không thể để lại hậu họa!

Vì vậy, hắc XIU....XIU... XÍU...UU lao thẳng tới đỉnh núi, tuy thượng diện kia có mấy trăm võ giả Linh Cảnh, nhưng mấy cái thực lực mạnh nhất cũng không quá đáng là Huyền Linh cảnh đỉnh phong. Hắc thả ra linh vực có thể đuổi giết hết thấy tồn tại Không Linh cảnh, giải quyết mấy cái còn lại cũng dễ như trở bàn tay!

Lão thiên gia chiếu cố, một kiện chí bảo đúng là đến dễ dàng như thế!

- Lớn mật, lại dám khinh nhờn Thần vật!

Người miền núi thấy La Chiêm Hà lao thẳng tới Thần Thạch trên đỉnh núi, thoáng cái liền tạc mở, nhao nhao bay nhào xuống. Tuy bọn hắc không tinh võ đạo, nhưng muốn đi vào Linh Cảnh tất nhiên trước thành linh vực, tự nhiên cả đám đều mở ra linh vực, hướng về La Chiêm Hà phát khởi công kích.

- Không biết lượng sức!

La Chiêm Hà hừ lạnh một tiếng, linh vực bước thứ ba mở ra, hình thành một mảnh rừng rậm màu đen, cây cối đang thiêu đốt lên đại hỏa hừng hực, bộ dáng như phế tích.

Đây chính là linh vực của Huyền Linh cảnh! Nếu như võ giả bước thứ hai toàn lực co rút linh vực lại, cái kia còn có thể miễn cưỡng chèo chống một hồi, nhưng đối với Không Linh cảnh võ giả mà nói cái kia chính là thuấn sát tuyệt đối!

- Ah...

- Ah...

- Ah!

Bên trong tiếng kêu thảm thiết liên tục, mười mấy người miền núi xông đi lên có ba phần tư bị đốt cháy, ngọn lửa trên người như thế nào cũng dập không tắt, rất nhanh liền biến thành tro bụi. Mà mấy người còn lại tuy còn có thể miễn cưỡng ngăn cản, nhưng tình thế cũng nguy ở sớm tối.

Bọn hắc ngay cả võ đạo cũng không biết, tự nhiên không có khả năng học áp súc linh vực, dù cho tu vi Huyền Linh cảnh cũng lộ ra không chịu nổi một kích!

Đến thời điểm này, mấy lão đầu đang linh ngộ bước thứ ba huyền ảo cũng nhao nhao đứng lên, nguyên một đám phi thường phần nộ, hướng về La Chiêm Hà phát khởi công kích.

646. Chương 646: La Chiêm Hà. (2)

Mã Đa Lan kia thậm chí có lấy võ đạo thiên phú khủng bố, linh vực mở ra xa so những người khác nhỏ hơn rất nhiều, đúng là vô sự tự thông (*không thầy cũng tự thông tỏ), ngộ đến áp súc linh vực.

Tuy vô cùng thô thiển, nhưng đã đơn giản hình thức ban đầu. Đối với người miền núi ngay cả võ đạo cũng không biết là cái gì mà nói, điều này thật sự là thành tích khó lường!

Đáng tiếc chính là, bọn hắc đối mặt là bước thứ ba cao thủ!

Bành bành bành!

La Chiêm Hà hơi hột phát tay áo vài cái, tất cả mọi người bị hắc dụng bay ra ngoài, lại là tử thương vô số! Hắc không khỏi cười lạnh, ban đầu còn tưởng rằng đây là thế lực gì, nguyên lai lại là một đám phế vật ngay cả vận dụng linh vực cơ bản nhất cũng không biết. Thật không biết bọn họ là như thế nào tiến vào Linh Cảnh!

Hắc đang muốn thống khoái hạ sát thủ, đem tất cả mọi người tàn sát một tạnh, sau đó mang theo bảo thạch nghênh ngang rời đi, cái bảo bối này bày đặt ra rất nguy hiểm, tự nhiên thu vào đan điền không gian của mình mới tính toán ổn thỏa!

Nhưng hắc vừa mới muốn bước, lại có một loại cảm giác không ổn mạnh mẽ bay lên, vội vàng trở lại phạt ra một tay áo!

Bành!

Một đạo nhân ảnh bị hấn đánh bay, nhưng La Chiêm Hà cũng đằng đằng đàng lùi lại ba bước, trong ánh mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc!

Người đánh lên kia bất quá là tu vi Huyền Linh cảnh đỉnh cao, lại có thể vô thanh vô tức tiếp cận bên cạnh hấn, riêng một điểm này liền phi thường cổ quái! Hơn nữa, chỉ là một võ giả Huyền Linh cảnh đỉnh phong có thể oanh lui bước thứ ba sơ kỳ cao thủ sao?

Người này. . . cũng quá trẻ tuổi a!

La Chiêm Hà là Luyện đan sư, mà Đan sư bình thường cũng là nửa cái y sư, hấn tự tin hai mắt không lầm, có thể trực tiếp nhìn ra cốt linh, số tuổi thật sự của đối phương tuyệt đối sẽ không vượt qua 30!

Linh Cảnh thập giai, một bước một thiên địa! Hấn là cường giả bước thứ ba, Không Linh, Huyền Linh cảnh võ giả trong mắt hấn kỳ thật cùng con sâu cái kiến không có gì khác nhau. Nhưng một Huyền Linh cảnh đỉnh phong cao thủ, số tuổi thật sự còn chưa tới 30 lại để cho trong lòng của hấn máy động, cái này không phải ở góc nào đó cũng có thể xuất hiện, tất nhiên là tộc nhân đệ tử thế lực lớn nào đó dốc lòng bồi dưỡng!

Hơn nữa, có thể ngạnh kháng một kích của hấn chỉ là sắc mặt trắng bệch, mĩa nó, cái này thật sự là Huyền Linh cảnh đỉnh phong võ giả có thể làm được sao?

La Chiêm Hà nhin không được trong lòng nói thầm thoáng một phát.

Lâm Lạc hít và một hơi thật sâu, quả nhiên, lực lượng của Huyền Linh cảnh cao thủ còn xa xa không phải hấn hiện tại có thể đối kháng! Trừ khi sáu hệ công pháp toàn bộ đạt tới Huyền Linh cảnh đỉnh phong, có Chiến Thiên Quyết tăng phúc lực lượng, hấn mới có tư cách cùng Huyền Linh cảnh sơ kỳ cao thủ chiến một trận!

Nhưng hiện tại Tử đỉnh đang cùng cự thạch thần bí của đỉnh núi kia “câu thông”, đúng là không để ý hấn kêu gọi chút nào, căn bản tế không được! Đã không có Tử đỉnh phòng ngự, hấn có thể ở trong tay một cường giả bước thứ ba oanh kích chống cự bao lâu?

- Tiểu bối, lưu người không được!

La Chiêm Hà hừ lạnh một tiếng, lĩnh vực kịch liệt khuếch trương, lập tức đem Lâm Lạc bao khóa ở trong rừng rậm thiêu đốt kia, một tay áo phật ra, hóa thành một tòa cự sơn, đối với Lâm Lạc hung hăng đập xuống.

Nếu như Lâm Lạc thật sự là đệ tử thế lực lớn gì, cũng như hấn trùng hợp trải qua, cái kia càng là không thể buông tha hấn! Nếu không một khi sự tình mình đạt được Thần Thạch tiết lộ, La Chiêm Hà cũng không nhận ra dùng thực lực của hấn có thể giữ được Thần Thạch!

Đừng nói là hấn, coi như là tông chủ Vân Lô tông, đường đường bước thứ năm chí cường giả cũng không thể nào làm được!

Bởi vậy, Lâm Lạc phải chết!

Lâm Lạc cũng nhìn ra được La Chiêm Hà ý quyết giết, đại thể có thể đoán được suy nghĩ trong lòng của hấn. Giờ này khắc này, hấn cũng không có đường lui, chỉ có hết sức đánh cược một lần.

Ngũ Hành lĩnh vực hình thành tiểu thế giới hoàn mỹ, co rút lại ở trước người của hấn, dùng chống cự lĩnh vực áp bách của đối phương, Lâm Lạc thét dài một tiếng, Chiến Thiên Quyết ba thức kỹ pháp phát động, rõ ràng phản công!

La Chiêm Hà thiếu chút nữa khí lệch ra mũi!

Huyền Linh cảnh võ giả rõ ràng dám hướng hấn chủ động phát động công kích? Uống lộn thuốc sao? Ách, nghĩ đến trước kia Lâm Lạc còn phát khởi đánh lên một lần, tiểu tử này thật đúng là dám làm!

Tuyệt đối là đệ tử môn nhân đại thế gia, đại tông môn nào đó trọng điểm bồi dưỡng. Từ nhỏ mọi chuyện hài lòng, dưỡng thành cá tính hung hăng càn quấy, cho rằng lão tử đệ nhất thiên hạ! Hắc, liền để cho hấn đi chết a!

Nhưng mà, ba thức kỹ pháp của Lâm Lạc vừa ra, trong mắt của La Chiêm Hà liền đã mất đi hết thấy, chỉ còn lại có một quyền dùng đại uy lực vang trời toái địa đánh úp lại! Hắn muốn tránh muốn chống đỡ, nhưng lại giống như bị trúng tà thuật, rõ ràng trốn không được, không nhúc nhích được!

Bành!

Lâm Lạc một quyền ngành sanh oanh ở trên mặt La Chiêm Hà, đem cái cằm của hắn đánh cho trực tiếp rơi xuống!

La Chiêm Hà tức giận đến nổi điên, Linh vực chi lực lưu chuyển, cái cằm tróc ra của hắn lập tức biến mất, sau đó ở bên trong ánh lửa chớp động, cả khuôn mặt hắn biến thành một đoàn dung nham, lần nữa biến trở về mặt người, cái cằm đã dài đi ra lần nữa.

- Ngũ Hành, tiểu thế...

Bành!

Hắn một câu còn chưa nói hết toàn bộ, bên trên cái cằm lại bị đánh một quyền, đem mặt của hắn lần nữa đập nát!

La Chiêm Hà giận điên lên, hắn đường đường đại năng bước thứ ba, rõ ràng lại để ột tên mao đầu tiểu tử không ngừng vẽ mặt? Cái này nếu truyền đi, lại để cho hắn đem mặt để đâu? Còn không bằng đập nát được rồi!

Hắn lần nữa dùng linh vực chi lực cải tạo thân thể, nhưng vừa đem mặt làm ra, liền bị Lâm Lạc lôi đình oanh kích, mặt lại không có!

La Chiêm Hà cho tới bây giờ cũng không có biệt khuất qua như thế!

Rõ ràng ở trong tay một Huyền Linh cảnh tiểu tử oanh kích không có lực chống cự! Cái này nói ra ai tin tưởng? Chỉ là linh vực chi lực của hắn cao hơn nhất giai là có thể để cho Huyền Linh cảnh võ giả chỉ có thể toàn lực phòng ngự, nào còn có thừa lực làm tiếp tiến công?

Linh vực tiểu thế giới!

Nếu như ban đầu La Chiêm Hà chỉ là hoài nghi mà nói, vậy bây giờ có thể xác định!

Ngũ Hành tương sinh, năm loại linh vực dung hợp có thể nghiền áp hết thấy võ giả cùng giai! Chống lại linh vực cao nhất giai tuy không thể nào làm được nghiền áp, nhưng chỉ là chống cự mà nói lại rất dễ dàng!

Nói cách khác, La Chiêm Hà không có khả năng dựa vào linh vực chi lực nhẹ nhõm tiêu diệt Lâm Lạc!

Vốn cái này thật cũng không có gì, Linh Cảnh cao thủ cũng không phải chỉ dựa vào linh vực ăn cơm. Lực lượng cường đại mới là thứ căn bản để bọn hắn dừng chân. Nhưng hắn hết lần này tới lần khác lại gặp một cái quái thai, mỗi một quyền của Lâm Lạc đều phẳng phất kéo lấy thiên địa đại thế, lại để cho hắn muốn tránh cũng không được, ngăn cản không thể ngăn cản, tựa hồ động thoáng một phát là vi phạm với ý chí thiên địa, chịu lấy Đại Đạo trừng phạt!

647. Chương 647: La Chiêm Hà. (3)

Nếu như đổi thành thế hệ tâm chí kiên nghị nói không chừng còn có thể dùng ý chí bản thân chống cự cảm giác vô lực như vậy, nhưng này là võ trung Thánh giả chân chính, trời sinh cuồng nhân chiến đấu, cũng không phải khối phế liệu như này La Chiêm Hà!

Vì vậy, khối phế liệu này cũng chỉ có thể mặc kệ Lâm Lạc oanh đến đầu rơi máu chảy, khuôn mặt không biết bị oanh nát bao nhiêu lần!

Nhưng tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp!

Muốn sử dụng ba thức kỹ pháp của Chiến Thiên Quyết, phải dùng Chiến Thiên Quyết làm hạch tâm, nhưng một người lực lượng có hạn, Lâm Lạc cũng không có thể vô hạn vô chỉ một mực vùng vẫy xuống, thời điểm kiệt lực kia chính là vô cùng nguy hiểm!

La Chiêm Hà cũng nghĩ đến điểm này, lập tức phát ra âm hiểm cười “cạc cạc cạc”! Hắn là nhẫn nhịn một bụng khí, chỉ cần Lâm Lạc kiệt lực, hắn nhất định sẽ làm cho Lâm Lạc biết rõ cái gì gọi là sống không bằng chết!

- Mấy người các ngươi toàn lực lĩnh ngộ, nếu có thể đột phá, liền đem hắn cuốn vào lôi kiếp đánh chết hắn!

Lâm Lạc dùng thần thức hướng mấy người miền núi Huyền Linh cảnh đỉnh phong còn thừa trên ngọn núi nói ra.

Nếu có Tử đỉnh phòng ngự, vậy tuy Lâm Lạc giết không chết La Chiêm Hà, nhưng đối phương cũng đừng nghĩ đến giết hắn. Nhưng trước mắt Tử đỉnh không thể động, Lâm Lạc nhất định phải nghĩ những biện pháp khác!

Mấy người Mã Đa Lan tuy hận không thể đem La Chiêm Hà ăn sống nuốt tươi, nhưng bọn hắn trải qua thảm bại trước kia cũng biết mình không phải là đối thủ, chỉ có đi đột phá! Vốn là đột phá cũng không phải là muốn có thể thực hiện, nhưng hiện tại Thần Thạch đang phát ra đại đạo thiện hướng, đối với bọn họ những người một mực ăn lấy linh thảo này mà nói, trên lực lượng tích súc sớm đã đủ rồi, chênh lệch chỉ là lĩnh ngộ mà thôi!

Bọn hắn nhao nhao khoanh chân ngồi xuống, tiếp tục lĩnh ngộ lấy thiên địa đại đạo, tranh thủ mau chóng đột phá! Chỉ cần tái tiến một bước, dù cho không thể chuyển bại thành thắng, ít nhất cũng có thể tự bảo vệ mình, không để cho người còn sống sót bị tàn sát!

Lâm Lạc thét dài liên tục, hắn phải tranh thủ thời gian, thẳng đến bọn người Mã Đa Lan đột phá, đưa tới lôi kiếp!

Đỉnh núi đại chiến tự nhiên đưa tới người trong sơn cốc chú ý, những phụ nữ và trẻ em kia cũng bắt chập quy củ, nhao nhao lao lên núi, chứng kiến tất cả đều là mảnh thi thể, chỉ vụn vụn có số ít mấy người còn sống!

Các nàng vừa sợ vừa giận vừa thương xót, chứng kiến Lâm Lạc đang cuồng đánh một lão giả lả lẫm, nhưng lại như thế nào cũng đánh không chết hắn, tự nhiên lập tức minh bạch ai là đạo phủ, nhao nhao hướng La Chiêm Hà vọt tới.

- Lui ra, các ngươi không phải đối thủ!

Lâm Lạc quát to, hắn phải không ngừng mà ra quyền, không thể cho La Chiêm Hà có cơ hội phản công, nếu không dùng năng lực phòng ngự hiện tại của hắn tám chín phần mười là một kích bị vết thương nhẹ.

Mặc dù chỉ là vết thương nhẹ, nhưng đối với Lâm Lạc muốn kéo dài thời gian mà nói, dù cho vết thương nhẹ cũng sẽ ảnh hưởng thời gian hắn kiên trì.

Nhưng ở dưới buồn giận, lại có mấy người có thể nghe hắn nói, những phụ nhân này còn không có cận thân đã bị lĩnh vực của La Chiêm Hà bốc cháy lên, kêu thảm hóa thành tro tẫn! Đã có giáo huấn máu chảy đầm đìa, những phụ nhân khác mới không cam lòng lui qua một bên, nhìn xem Lâm Lạc đánh La Chiêm Hà.

Tô Mị, Ninh Kiều Nguyệt, Hạ Mộng Như cũng không cần phải chăm sóc, chứng kiến Lâm Lạc đè nặng La Chiêm Hà đánh, đều là yên lòng. Nhưng sắc mặt Lăng Kinh Hồng, Lữ Nguyệt Đồng lại trở nên phi thường nghiêm túc, các nàng tự nhiên biết rõ, Lâm Lạc chỉ là biểu hiện ra chiếm hết cả thượng phong, nhưng trên thực tế lại thời khắc ở vào bên bờ sinh tử, chỉ cần để cho La Chiêm Hà trì hoãn qua một tia, vậy thì sẽ đến phiên Lâm Lạc bị đánh rồi!

Chỉ có Đường Diêm không cho là đúng, một bên xuất ra hạt dưa bắt đầu ăn, một bên thay Lâm Lạc phát cỡ hò reo, tựa hồ đối với tình thế không có mấy may hiểu rõ.

- Lui ra phía sau! Toàn bộ lui ra phía sau!

Lâm Lạc quát to.

Hắn hiện tại hi vọng là bọn người Mã Đa Lan có thể kịp thời đột phá, đưa tới lôi kiếp đánh chết La Chiêm Hà, nhưng hiện tại ở chung quanh người nhiều như vậy, nếu đưa tới lôi kiếp mà nói, cái kia sẽ liên quan đến vô số người!

Hắn dùng thần thức truyền âm cùng Lăng Kinh Hồng câu thông, làm cho nàng đem tất cả mọi người đưa đến chân núi, dù sao các nàng cũng chỉ có thể nhìn giương mắt nhìn.

Tuy Lăng Kinh Hồng không cam lòng, nhưng ở chỗ này xác thực không giúp được Lâm Lạc, hơn nữa một khi lôi kiếp đến, bọn người Tô Mị, Ninh Kiều Nguyệt vẫn là Không Linh cảnh, sao có thể chống cự được lôi kiếp Huyền Linh cảnh!

Giải quyết buồn phiền ở nhà, Lâm Lạc cũng phát hung ác, dốc sức liều mạng đánh La Chiêm Hà một trận!

Một ngày một đêm!

Trước đó La Chiêm Hà tuyệt không khả năng nghĩ đến, có một ngày mình sẽ bị một võ giả Huyền Linh cảnh đánh một ngày một đêm! Hắn sớm phát điên rồi, hơn nữa không ngừng chữa trị bản thân, đối với hắn mà nói cũng là một cái phụ tải không nhỏ!

Nếu chỉ là đơn giản khép lại thương thế, cái kia chỉ là chuyện giữa nhất niệm. Nhưng bởi vì loại lĩnh vực khác thường tồn tại, hắn trước phải khu trục lĩnh vực chi lực mà Lâm Lạc lưu lại mới có thể tiến hành trị liệu.

Hết lần này tới lần khác lĩnh vực của Lâm Lạc lại là Ngũ Hành tiểu thế giới, Ngũ Hành tương sinh, uy lực vô cùng lớn, dùng thực lực cao hơn nhất giai của hắn cũng có loại cảm giác khó giải quyết. Lần một lần hai còn không sao cả, nhưng một trăm lần, một ngàn lần thì sao?

Lực lượng của Lâm Lạc đã sớm tiêu hao, nhưng La Chiêm Hà cũng không thấy được tốt hơn chỗ nào, một đôi mắt vốn là sáng ngời cũng lộ ra thật sâu mỗi một!

Nhưng mà, người bị đánh mệt mỏi, người đánh lại càng mệt mỏi!

Dù cho hiện tại sáu hệ công pháp toàn bộ đạt đến Huyền Linh cảnh, nhưng mà không đủ ủng hộ Lâm Lạc dùng tới Chiến Thiên Quyết quá lâu, cái này vốn là đem lực lượng trong cơ thể võ giả dùng tốc độ nhanh nhất phát tiết đi ra, chỉ là bốn canh giờ kỳ thật Lâm Lạc cũng đã kiệt lực.

Có thể chèo chống một ngày một đêm, một mặt là bởi vì ý chí của hắn ương ngạnh, một phương diện khác cũng là vì trước đó vài ngày luyện ra rất nhiều đan dược.

Tuy Lữ Nguyệt Đồng là Đan sư gà mờ, chỉ biết luyện chế một ít đan dược bổ sung linh lực, nhưng hết lần này tới lần khác vào lúc đó phái lên công dụng!

Kỳ thật loại đan dược này dị thường trân quý, giống như là bảo vệ tánh mạng! Nhưng ai bảo trong sơn cốc này dược liệu nhiều a, khắp sơn cốc như là rau cải trắng, Lâm Lạc ít nhất luyện trên trăm khóa.

Chính là bởi vì như thế, hắn có thể một mực giữ vững được xuống.

Nhưng mà, đây cũng là cực hạn của Lâm Lạc, đan dược đều ăn hết sạch rồi!

- Cạc cạc cạc, tiểu bối, người đánh đủ chưa?

La Chiêm Hà mặt cũng bị mất, tự nhiên sớm không biết xấu hổ. Bị đánh một ngày một đêm này, trong lòng của hắn nghĩ đến chỉ có một việc, cái kia chính là tra tấn Lâm Lạc như thế nào!

648. Chương 648: Cuốn Vào Lôi Kiếp

Mặt của hắn cũng không biết là lần thứ mấy một lần nữa mọc đi ra, còn bẻ bẻ cổ, phát ra thanh âm cấn cấn cấn, trong hai mắt tràn đầy ác độc.

- Đã đủ rồi!

Lâm Lạc mỉm cười, toàn thân sớm đã bị mồ hôi ướt đầm, chỉ có một đôi mắt so với bình thường càng thêm sáng ngời. Tuy lần chiến đấu này đối với hắn mà nói là một chuyện tuyệt đại phụ tải, nhưng lại để cho lực lượng của hắn đã nhận được rèn luyện hoàn mỹ, chỉ cần vượt qua nguy cơ lần này, thực lực của hắn tất nhiên sẽ xuất hiện đột phá!

Dáng tươi cười của Lâm Lạc lộ ra quỷ dị, lại để cho La Chiêm Hà không khỏi phát lên một cổ cảm giác bất an, đúng là không có trước tiên ra tay!

Mà cảm giác của hắn cũng rất chính xác, chỉ nghe một tiếng gào thét, Mã Đa Lan bay vút lên, khí tức toàn thân thành linh đạt đến Huyền Linh cảnh!

Gặp quỷ rồi, như thế nào đến thời điểm này còn đột phá!

Trên bầu trời, mây đen cuộn cuộn, lôi kiếp đã nhanh chóng tạo ra!

Mã Đa Lan thẳng hướng La Chiêm Hà đánh tới, dùng tốc độ tiến vào bước thứ ba lúc này của hắn, La Chiêm Hà lực lượng tổn hao nhiều căn bản không có khả năng thoát khỏi được!

- Tiểu bối, ngươi thật âm độc!

La Chiêm Hà lại càng hoảng sợ, ngoại trừ loại biến thái Lâm Lạc này, người nào không phải chứng kiến lôi kiếp liên tâm kinh đảm hàn? Có người đã làm công tác thống kê, hàng năm ở bên trong Linh Cảnh cường giả chết đi, chỉ ít có một phần mười là không có vượt qua lôi kiếp!

Có thể thấy được lôi kiếp là kinh khủng bậc nào!

La Chiêm Hà cũng biết rõ tình huống của mình, căn bản không có khả năng trước khi lôi kiếp tiến tới thoát khỏi Mã Đa Lan! Hắn bị Lâm Lạc quần ẩu một ngày một đêm, trong nội tâm đối với Lâm Lạc phần nộ đã đạt đến cực điểm, lập tức hung ác, rõ ràng hướng về Lâm Lạc đánh tới, hạ quyết tâm muốn đem Lâm Lạc cũng cuốn tiến vào trong lôi kiếp!

Cử động lần này có hai dụng ý: thứ nhất, Lâm Lạc âm hắn, hắn cũng phải đem Lâm Lạc âm trở về! Thứ hai, nếu Mã Đa Lan sợ ném chuột vỡ bình, vậy hắn liền an toàn!

Làm một lão ô quy sống cả một hai ngàn năm, kinh nghiệm chiến đấu của La Chiêm Hà tự nhiên vô cùng phong phú, trong nháy mắt liền nghĩ đến kế sách có thể nói là ứng đối tốt nhất này.

Nhưng hắn đánh giá cao Mã Đa Lan rồi, tuy Mã Đa Lan có thiên phú võ đạo, nhưng dù sao cũng chưa từng có chính thức tu võ qua, cái bổ nhào về phía trước này, tuy chứng kiến Lâm Lạc cũng muốn bị liên quan đến, vốn lấy năng lực của hắn lại là muốn trên đường biến hướng là không thể nào!

Loảng xoảng!

Một đạo thiểm điện oanh rơi, đem ba người toàn bộ cuốn đi vào.

Cái lôi kiếp này có thể căn cứ thực lực người độ kiếp phát uy lực tương ứng, nhưng lại chỉ biết tăng chứ không hạ! Nói cách khác, không quản Lâm Lạc vẫn chỉ là Huyền Linh cảnh, hắn gặp được lôi kiếp uy lực là cùng Mã Đa Lan, La Chiêm Hà không hề khác nhau, đều là cấp bậc Huyền Linh cảnh!

- Ha ha ha, tiểu bối, tuy lão phu không thể tự tay đem ngươi giết chết có chút đáng tiếc, nhưng nhìn xem ngươi bị lôi kiếp sinh sinh đánh chết cũng là một chuyện vui!

La Chiêm Hà cười ha ha, đồng dạng là đối mặt Huyền Linh lôi kiếp, nhưng hắn đã là Huyền Linh cảnh, tu thành gần chín khiêu huyết, so với Mã Đa Lan thì nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

- Vậy sao?

Lâm Lạc cười lạnh, ở chỗ này bởi vì uy áp đặc thù hắn không có cách nào bay vút lên, chỉ có thể ở trên mặt đất nghênh đón lôi kiếp, nhưng thân phận Thiểm Điện tộc của hắn là sẽ không biến hóa.

Xì xì xì!

Ở bên trong tia chớp bổ xuống, tia chớp ẩn kỹ của Lâm Lạc ở mắt cá chân cũng bắt đầu phát uy, điên cuồng hấp thu lấy lực lượng lôi kiếp đến bổ sung tiêu hao của hắn một ngày một đêm qua.

- Làm sao có thể!

Tròng mắt của La Chiêm Hà thiếu chút nữa trừng đi ra, một cái thất thần lập tức bị tia chớp bổ trúng, điện quang làm toàn thân hắn cháy đen, thiếu chút nữa vạn kiếp bất phục! Hắn hoàn toàn không dám tin vào hai mắt của mình, bởi vì hắn phát hiện Lâm Lạc rõ ràng đang hấp thụ uy năng tia chớp!

Tiểu tử này, không chỉ là Ngũ Hành linh căn tụ toàn bộ, tạo thành tiểu thể giới hoàn mỹ, rõ ràng còn có Lôi linh căn!

Mẹ nó, đây là cái yêu nghiệt gì, rõ ràng có được sáu linh căn! Hơn nữa, tất cả đều là chân linh căn, cũng không phải dùng Sinh Linh đan hình thành ngũ linh căn!

- Đó là cái gì!

La Chiêm Hà một bên ngênh ngẩn cản Thiên Uy, nhưng ánh mắt lại quét đến sau lưng Lâm Lạc bỗng nhiên hình thành hư ảnh, từng đạo tia chớp đồng dạng nhảy múa cuồng loạn, nhưng lại là màu xanh da trời tinh khiết.

Thời điểm độ kiếp, bí thuật che dấu huyết mạch của Lâm Lạc liền cáo không nhạy! Vốn là như thế cũng không có gì, dù sao lôi kiếp nổ vang, ai cũng khó có khả năng tiến vào trong đó chứng kiến, nhưng tình huống bây giờ đặc thù, liền bị La Chiêm Hà phát hiện!

- Chẳng lẽ là...

Ánh mắt La Chiêm Hà bỗng nhiên sáng rõ, tuy hắn thực lực không cao, nhưng bởi vì am hiểu luyện đan, đã từng may mắn được nhập qua nội tam vực, nghe được qua tam đại gia tộc cao cấp nhất nội tam vực liên hợp tuyên bố treo giải thưởng: phạm là chứng kiến người có huyết mạch lôi điện, luyện khí, tử ảnh, băng nhân, lập tức đem tin tức hoặc trực tiếp bắt giữ người đưa đến, chết sống không giới hạn, trải qua kiểm chứng là sự thật mà nói, sẽ đạt được Tam gia trọng thưởng!

Phải biết rằng nội tam vực là phát nguyên của Đông châu võ đạo, vô luận là thực lực võ giả hay là nội tình đều vượt qua xa ba mươi ba vực bên ngoài, “trọng thưởng” theo như lời bọn hắn tất nhiên là sẽ để cho người đổ mắt!

Lâm Lạc thành linh có huyết mạch Thiểm Điện tộc, đây không phải là hắn đi đại vận sao?

Trong lòng La Chiêm Hà kinh hoàng, nếu có thể tiến vào nội tam vực mà nói, vậy hắn vô luận là thuật luyện đan hay là tu vi bản thân, đều có thể đạt được phi tốc tăng trưởng! Hơn nữa thu hoạch Thần Thạch, một chuyến này hắn sẽ lợi nhuận ngất trời!

Đương nhiên, đầu tiên hắn phải vượt qua lôi kiếp lần này mới được!

Bởi vì cảnh giới của hắn cao nhất, lôi kiếp cũng tương ứng tăng lên thêm vài phần uy lực, cho dù không phải rất khoa trương, nhưng lôi kiếp vốn là đồ vật kinh khủng nhất, trước kia La Chiêm Hà lại hao tổn rất nhiều lực lượng, kia liền chặt vật không chịu nổi.

Tuy Lâm Lạc có thể hấp thu lôi điện chi lực, nhưng cái này dù sao cũng là tia chớp chi lực cao hơn một cảnh giới, đồng dạng bổ hắn vô cùng thâm hiểm, toàn thân cốt đoạn thịt vụn, trên người tất cả đều là máu tươi đỏ thẫm, càng là lộ ra từng chồng bạch cốt, để cho chúng nữ Tô Mị xa xa thấy mà tâm thương yêu không dứt, lẫn nhau chấp tay, yên lặng cầu xin.

Ở dưới lôi kiếp như vậy, Lâm Lạc miễn cưỡng có thể tự bảo vệ mình, lực lượng đánh cấp đến ít đến thương cảm.

Ba người đều đau khổ chèo chống, cái nào cũng có thể tùy thời vạn kiếp bất phục hóa thành tro bụi!

Nửa canh giờ nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, rốt cục, lôi vân tiêu tán, ánh trắng sáng sủa, tựa hồ hết thảy đều không có phát sinh qua.

649. Chương 649: Thần Khí Xuất Thế. (1)

Cạc cạc cạc, lão phu cũng không phải là dễ dàng chết như vậy!

La Chiêm Hà đã như cây khô trước gió, nhưng rất nhanh thân thể liền biến thành một đoàn dung nham lưu động, nhanh chóng thực hóa hình người, một lần nữa biến thành bộ dáng vốn có.

Bên kia, Mã Đa Lan cũng dùng linh vực chi lực chữa trị thân thể bị thương, nhưng hấn tiêu hao càng lớn, hướng hô mới vào Huyền Linh cảnh, lại không thông vũ kỹ chiến đấu, kỳ thật uy hiếp đối với La Chiêm Hà còn không bằng Lâm Lạc.

Tuy Lâm Lạc ở trong lôi kiếp khôi phục vài phần lực lượng, nhưng cũng chỉ là lôi hệ mà thôi, Ngũ Hành công pháp cũng như dòng sông khô cạn, không cách nào cung cấp bất luận lực lượng gì nữa! Bất quá, ngay cả lôi kiếp cũng không có đánh chết lão gia hỏa này, trong nội tâm Lâm Lạc nảy sinh ác độc, hấn sẽ thiêu đốt đan hạch, liều mạng cảnh giới ngã xuống cũng muốn kéo lão gia hỏa đồng quy vu tận, giữ được các nàng Tô Mị an toàn!

- Tiểu tử, đi chết đi!

La Chiêm Hà cười quái dị nói, hấn thật đúng là sợ Lâm Lạc ở dưới lôi kiếp hóa thành tro bụi, như vậy hấn sẽ mất đi cơ hội đi nội tam vực nhận lấy giải thưởng.

Hấn nhìn ra Lâm Lạc đã đến trình độ sơn cùng thủy tận, tự nhiên muốn nhất cổ tác khí đuổi giết, miễn cho Lâm Lạc thiêu đốt đan hạch làm gãy giũa sắp chết, không duyên cớ tăng thêm phiền toái cho hấn.

- Lão thất phu!

Một tiếng Rống to, Mã Đa Lan từ phía sau đánh tới, hướng La Chiêm Hà phát động công kích.

- Hừ, ngươi muốn chết trước sẽ thanh toán ngươi!

La Chiêm Hà cười lạnh một tiếng, nếu không phải là vì bị đối phương kéo vào lôi kiếp, hấn cũng sẽ không biết thảm như vậy, thiếu chút nữa bồi mệnh bên trong! Dù là như thế, hấn cũng nuốt vài khóa đan dược, đều là vô cùng trân quý, tự nhiên để cho lòng hấn đau vô cùng, đối với Mã Đa Lan tràn đầy phần nộ.

Hấn là Huyền Linh cảnh cao thủ uy tín lâu năm, một khi toàn lực ứng phó ra tay, Mã Đa Lan căn bản không phải đối thủ, bị oanh đến nổi liên tục rút lui, hơn mười chiêu sau liền cuồn phun máu tươi, bị một chưởng đập bay sau nằm sấp trên mặt đất, sinh tử chưa biết.

- Đến phiên ngươi!

La Chiêm Hà là đối với Lâm Lạc càng thêm ghi hận, mà càng là quan hệ lấy treo giải thưởng, cũng bất chấp nhìn Mã Đa Lan đến tột cùng có chết hay không, quay đầu lại hướng Lâm Lạc phóng đi.

- Cạc cạc cạc, tiểu tử, lần này nhìn ngươi trốn chỗ nào!

Hấn phát ra dáng tươi cười tràn ngập khoái ý, một chưởng chụp tới, oanh thẳng đỉnh đầu Lâm Lạc.

Ông!

Nhưng vào lúc này, khối Thần Thạch trên đỉnh núi kia đột phát dị quang, từ đỉnh núi di động mà lên, từ xu thế nằm ngang biến thành đứng thẳng, bên cạnh thành linh tuyên khắc lấy một đồ án không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung, giống như chữ giống như họa, phi thường thần diệu!

BA

~La Chiêm Hà chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, không tự chủ được liền quỳ xuống.

Trong thức hải, Tử đỉnh yên lặng rất nhiều ngày lại lần nữa bắt đầu sinh động, phát ra rung rung nhẹ nhàng, cùng Thần Thạch lơ lửng lẫn nhau hô ứng, như tam thiên đại đạo thiện xương, vô cùng kỳ diệu.

Ông!

Thần Thạch cùng Tử đỉnh bảo trì tần suất giống nhau, không ngừng run rẩy, từng đạo uy áp lập tức bức bắn mà ra!

Ở thời khắc này, tất cả cao thủ Đông châu đều cảm ứng được cổ uy áp này, đều hoảng sợ biến sắc! Bởi vì đây là một cổ Thần uy vượt xa bọn hắn, dù ười bước Linh giả cũng chỉ có phát run!

Hơn nữa, không chỉ là Đông châu, cổ uy áp này không xa không giới, cho dù là Nam Châu ở bên kia đại dương cũng đồng dạng bị cổ uy áp này che phủ, vô luận người, thú đều có loại Thiên Uy lâm thế!

Trong một Bí Cảnh hoa đào tươi đẹp, một vị trung niên mỹ phụ vô cùng kiều diễm đột nhiên từ trong nhập định bị đánh thức, véo chỉ tay bấm đốt lẩm bẩm nói:

- Lại là vận mệnh không thể dự đoán, nhìn không thấu, có tầng tầng sương mù!

- Sư phụ, ta như thế nào đột nhiên có loại cảm giác hãi hùng khiếp vía?

Một mỹ nữ trẻ tuổi trong treo nhưng lạnh lùng đi đến, nếu Lâm Lạc có ở đây mà nói, nhất định có thể nhận ra nàng rõ ràng là Nam Nhược Hoa, nữ tử thần bí ban đầu ở Lâm gia nhận thức!

- Thần khí xuất thế!

Trung niên mỹ phụ ngẩng đầu, ánh mắt giống như có thể xuyên thấu hết thấy thiên sơn vạn thủy.

- Thần khí?

Trên mặt đẹp trong treo nhưng lạnh lùng của Nam Nhược Hoa hiện ra một vòng dị sắc.

- Làm sao có thể, Thần khí làm sao có thể tồn tại ở hạ giới, sớm nên bị lực lượng thiên địa bài xích đến trở lại Thần giới a?

- Thần khí tàn phá, đã mất đi đại bộ phận phần Thần lực!

Trung niên mỹ phụ thu hồi ánh mắt, lông mày có chút nhíu lên.

- Đây không phải là muốn thiên hạ đại loạn sao, đừng nói Tinh Vương, Tinh Hoàng, dù là cấp bậc Tinh Đế cũng động tâm! Đây chính là quan hệ lấy cơ hội bọn hắn có thể bước vào Thần giới hay không!

Nam Nhược Hoa không khỏi kinh hô.

- Động tâm cũng không có dùng, cổ Thần uy này quá mạnh mẽ. Cho dù là Tinh Đế cũng không dám thả thần thức ra, sẽ bị cổ Thần uy này chấn diệt!

Trung niên mỹ phụ lắc đầu.

- Vậy Mai Hoa Dịch Sở của sư phụ ngài cũng vô pháp biết rõ Thần khí xuất thế ở đâu sao?

- Nha đầu ngốc, Mai Hoa Dịch Sở cũng chỉ là để cho vi sư ở trong sương mù vô tận dòm được một tia thiên địa thần bí, nhưng Thần khí không thuộc về phiên thiên địa này, vi sư cũng không có cách nào bói toán đến Thần khí ở đâu!”

Nam Nhược Hoa không khỏi lộ ra vẻ tiếc nuối, tuyệt nhiên không nghĩ tới kiện Thần khí này vậy mà sẽ cùng người mà nàng từng quen biết có quan hệ mật thiết, đặc biệt là lúc ấy hắn vẫn chỉ là một người bình thường ngay cả Tiên Thiên cũng không có tiến vào.

...

Trong biển rộng có đại lực thần bí nào đó, diện tích thậm chí chỉ có một phần ba lớn nhỏ của Càn Nguyên quốc. Nhưng vài đạo khí tức tung hoành lại cực kì mạnh mẽ, tựa hồ một ý niệm có thể làm cho cả thiên địa sụp đổ.

Mấy người này đồng thời tung người lên không trung, cũng nhanh chóng từ bốn phía hội hợp đến cùng một chỗ.

- Có Thần khí xuất thế!

- Thần uy quá mạnh mẽ, không cách nào truy tung ở đâu!

- Lập tức để cho người nội tam vực sưu tầm thiên hạ, tất đoạt Thần khí!

- Tam đại châu khác thì sao?

- Tây, Bắc hai châu là địa bàn Yêu tộc, trừ khi chúng ta cùng Yêu tộc toàn diện khai chiến, thì chỉ có thể ngồi nhìn! Nam Châu mà nói?

- Mấy người chúng ta tự mình đi tìm kiếm, đoạt được Thần khí chúng ta cộng đồng có được. Đạt được cơ hội đột phá Thần cấp!

- Được!

XÍU...UU!

Thoáng chớp mắt, những người này lập tức bay vút mà đi, vói rồng cuồng bạo căn bản không thể đối với bọn họ tạo thành bất luận ảnh hưởng gì.

Mà ở mấy chỗ địa phương khác, cũng có nguyên một đám người vô cùng cường đại nhìn lên trời, hoặc là tung người nhập không, hoặc là lặn đầu, lại biến thành người bình thường đến không thể lại bình thường, trong đó có đại hán rèn sắt họ Khương để cho Lâm Lạc có một tia áo nghĩa của Chiến Thiên Quyết.

650. Chương 650: Thần Khí Xuất Thế. (2)

Lâm Lạc đương nhiên sẽ không biết chỉ là một khối Thần Thạch dị động liền để cho cao thủ toàn bộ thiên hạ đều kinh động, nhưng giờ khắc này hắn cũng không có tâm tình đi để ý cái khác. Bởi vì tần suất chấn động của Tử đỉnh càng ngày càng cao!

Ông! Ông! Ông!

Tử đỉnh cùng Thần Thạch ở giữa cộng minh càng ngày càng mãnh liệt, tản mát ra Thần uy cũng càng ngày càng lớn mạnh, để cho tất cả mọi người như là nghe Thần chỉ, không tự chủ được quỳ xuống, đối với cổ Thần uy này tràn đầy kính sợ.

Mà Lâm Lạc bởi vì có Tử đỉnh trấn áp, đối với cổ Thần uy này lại hoàn toàn miễn dịch, nhưng Tử đỉnh cũng rút ra lực lượng vốn là rất đáng thương của hắn, để cho hắn ngay cả giờ lên một ngón tay cũng không cách nào làm được!

Thần Thạch chậm rãi phiêu phù tới giữa không trung, thất thải dị quang đại phóng, đồ đằng lạc ấn giống như chữ mà không phải chữ kia. Làm cho người ta kim lòng không được tràn đầy kính sợ, thậm chí vượt qua bản thân cổ uy áp này!

Ông!

Tử đỉnh rốt cục đã hấp đủ lực lượng của Lâm Lạc, đột nhiên từ trong thức hải của hắn tự động hiển hiện, một đỉnh một thạch không hề ngăn cách xa xa tương đối!

Trên bầu trời mây đen bốc lên, điện quang ầm ầm, tựa hồ lôi kiếp lần nữa hàng lâm!

Tử đỉnh xoay tròn lấy, thể tích nhanh chóng biến lớn, tốc hành trở thành đại đỉnh bao trùm trăm trượng mới ngừng lại XÍU...UU!, Thần Thạch hướng Tử đỉnh bay đi, bên ngoài thân vô số bụi núi lửa rơi xuống, bộ dáng thay đổi dần.

Đ-A-N-G...G!

Một tiếng vang thật lớn, Thần Thạch lao tới một chỗ chân đứt của Tử đỉnh, nổ mạnh lập tức truyền khắp toàn bộ Ngân Nguyệt tinh, để cho khóa tinh cầu này ở trong vũ trụ hắc ám cũng sáng lên một cái!

Thất thải dị quang vẫn còn tiếp tục chớp động, mà chân đứt của Tử đỉnh cùng Thần Thạch hoàn toàn phù hợp lại với nhau, không có lệch mấy mấy!

Lâm Lạc đột nhiên hiểu được, Tử đỉnh có tất cả tám cái chân, lại bị gãy năm cái, mà khối Thần Thạch này là một cái chân vạc đứt gãy mất tích của Tử đỉnh! Trách không được Tử đỉnh cảm ứng được Thần Thạch sẽ có phản ứng lớn như vậy, đây là nhu cầu mãnh liệt của Thần vật đối với bổ khuyết bản thân!

Ông...

Tử đỉnh nhanh chóng thu nhỏ lại, XÍU...UU! về tới trong thức hải của Lâm Lạc, tựa hồ cùng nguyên bản không có gì khác nhau, nhưng ba chân không ngờ biến thành bốn chân!

- Nguyên lai người còn có chí bảo như thế!

Tử đỉnh thu hồi trong thức hải của Lâm Lạc, Thần uy bao trùm toàn bộ Ngân Nguyệt tinh kia lập tức biến mất, La Chiêm Hà cũng từ trên mặt đất bò lên, ánh mắt nhìn về phía Lâm Lạc tràn đầy tham lam!

Thần Thạch uy năng hần đã được chứng kiến rồi, mà cái này cũng chỉ là một cái chân vạc của tàn đỉnh trên người Lâm Lạc! Chỉ là một cái chân vạc đã có đại uy năng kinh thiên động địa, vậy bản thân Tử đỉnh kia lại có uy năng cường đại đến cỡ nào?

La Chiêm Hà ý thức được mình là gặp đại cơ duyên vạn năm khó gặp rồi!

- Cái bảo vật này, lão phu nhận!

La Chiêm Hà cười ha ha, cao cao nhảy lên, đối với Lâm Lạc một chưởng chụp xuống, dùng Lâm Lạc lúc này dầu hết đèn tắt, căn bản không có khả năng ngăn cản!

Trong nháy mắt Tử đỉnh nhập vào cơ thể, Lâm Lạc nhắm mắt lại, bởi vì hần cảm giác được Tử đỉnh đã nhận được tân sinh có một tia bất đồng.

La Chiêm Hà một chưởng đập đến!

Lâm Lạc bỗng nhiên mở hai mắt ra, toàn thân đột nhiên thiêu đốt Liệt Diễm, cả người hóa thành một đoàn hỏa diễm trùng thiên, một chưởng này lập tức vô không!

Làm sao có thể!

Trong hai mắt La Chiêm Hà tràn đầy không thể tưởng tượng nổi! Thân hóa linh vực quả thật làm cho công kích đánh hụt, nhưng một quyền này của hần là đã bao hàm uy năng linh vực bản thân hần, đây chính là linh vực chi lực cao hơn một tầng thứ, cũng không phải Lâm Lạc có thể hóa thân linh vực có thể trốn tránh!

Có thể làm được điểm này, ý nghĩa cấp bậc đoàn Liệt Diễm linh vực này ở phía trên hần!

Ít nhất là linh vực bước thứ tư!

Một Huyền Linh cảnh võ giả có được linh vực Tịch Linh cảnh? Đây không phải là đùa giỡn hay sao!

Nhưng hần cũng không có thời gian đi lo nghĩ điểm ấy, bởi vì Lâm Lạc hóa thân Liệt Diễm đã hướng hần bay vọt tới!

Một cổ hần ý tử vong ở trong nội tâm La Chiêm Hà bay lên, hần mạnh mẽ ý thức được, cổ Liệt Diễm này có đại uy năng đuổi giết hần! Thân là Linh Cảnh võ giả, đối với nguy hiểm có trực giác bản năng, La Chiêm Hà đột nhiên quay đầu bỏ chạy!

Tuy hần không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng loại trực giác này lại vô cùng chân thật! Hiện tại Lâm Lạc có được uy năng đuổi giết hần!

Nhưng La Chiêm Hà cũng không phải chạy loạn một mạch, mà là đem phương hướng nhắm ngay Tô Mị chư nữ, trước kia cho dù bị Lâm Lạc no bụng đánh, nhưng hần cũng phát hiện Lâm Lạc cùng tứ nữ ở giữa quan hệ thân mật, biết rõ cái này hần là chỗ uy hiếp của Lâm Lạc!

XÍU...UU!!

Liệt Diễm vũ không, Lâm Lạc bay vọt trên không trung, tốc độ vượt xa La Chiêm Hà!

Lúc này La Chiêm Hà mới ý thức tới, Thần Thạch bị thu hồi, uy áp chế áp hần không thể phi hành cũng đã biến mất! Nhưng hần mới vừa bay lên không, không ngờ phát hiện Lâm Lạc hóa thân Liệt Diễm đã bức đến, lập tức đưa hần bao khóa đi vào.

- Ah...

La Chiêm Hà lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương, thân thể bị Liệt Diễm đốt cháy không ngừng giây dựa.

Cái này cũng không phải lĩnh vực mà võ giả Huyền Linh cảnh có thể có được, cường đại đến hấn căn bản không có chống cự chi lực, lĩnh vực hộ thân nhanh chóng sụp đổ, Liệt Diễm hùng hực chui vào thân thể của hấn, đốt cháy lấy thân thể cùng linh hồn của hấn!

Nhưng mà, đối với cái này hấn lại không có biện pháp chút nào, chỉ có thể mặc cho Liệt Diễm sinh sinh đốt tận hấn!

Cho dù hấn là Huyền Linh cảnh cao thủ thì như thế nào, gần kề năm sáu cái thời gian hô hấp, La Chiêm Hà liền biến thành một mảnh tro bụi, ngay cả cơ hội thiêu đốt đan hạch độc sức liều mạng cũng không có!

Tuyệt đối nghiền áp!

Hô!

Liệt Diễm một lần nữa hóa thành thân thể Lâm Lạc, nhưng còn không có đợi bọn người Tô Mị buông lỏng một hơi, Lâm Lạc lại một đầu ngã xuống, lâm vào trạng thái hôn mê.

May mắn, lần này cũng không có để cho Tô Mị các nàng đợi ba năm lâu như vậy, gần kề bảy ngày sau Lâm Lạc liền tỉnh lại.

Cái chân vạc thứ tư kia một mực trấn áp núi lửa, trong đó liên tràn đầy Hỏa chi lực cuồng bạo. Mà sau khi cùng Tử đỉnh một lần nữa quy làm một thể, cổ lực lượng này cũng tạm thời là Lâm Lạc sử dụng, để cho hấn có thể phóng xuất ra uy năng bước thứ năm, thậm chí thứ sáu, bước thứ bảy, lập tức liền xoắn giết La Chiêm Hà!

Vốn lấy tu vi Huyền Linh cảnh của hấn, mượn cổ đại uy năng này, phụ tải đối với Lâm Lạc là vô cùng lớn, hơn nữa hấn vốn là lực lượng đã hao hết, lập tức cũng nhịn không được nữa hôn mê.

Cũng may chân vạc vốn là một bộ vị của Tử đỉnh, mà Tử đỉnh lại cùng thức hải của Lâm Lạc tương liên dung làm một thể, bởi vậy lực lượng này trùng kích đối với Lâm Lạc cũng không phải không thể tiếp nhận, mới ngắn ngủn hôn mê bảy ngày.

651. Chương 651: Cẩm Tự Đã Hiểu. (1)

Đáng tiếc chính là, cái này dù sao cũng là ngoại lực, dùng sẽ không còn, về sau Lâm Lạc cũng khỏi phải nghĩ đến lại mượn!

Mà Lâm Lạc bức thiết muốn biết chính là, sau khi bổ sung một cái chân vạc, uy năng của Tử đỉnh có thể tăng lên tới trình độ nào!

Bảy ngày này, tuy hấn ở vào trạng thái hôn mê, nhưng ý thức lại bước chậm trong thức hải, đối với Tử đỉnh tiến hành quan sát cẩn thận.

Trực quan biến hóa nhất, cái kia chính là Tử đỉnh uy áp càng cường đại rồi, mà nhiều hơn một chân, cũng nhiều một cẩm tự!

Trên thực tế, từ khi Lâm Lạc tiến vào Linh Cảnh, liền không còn có vận dụng qua cẩm tự, tựa hồ cái này ở ngay từ đầu cho hấn trợ giúp cực lớn đã theo không kịp tu vi của hấn rồi.

Nhưng Lâm Lạc lại đột nhiên phát hiện mình sai không hợp thói thường!

Ở ngay từ đầu, Lâm Lạc đối với cẩm tự nhận thức chính là tồn tại thiên địa không dung, ghi lại trên cái gì cũng sẽ nứt vỡ, không nói một chút đạo lý.

Nhưng đây cũng không phải là hoàn toàn áp dụng, gặp được đồ vật đặc biệt cứng rắn cũng chỉ phá hư một bộ phận, nhiều lắm là đem mặt ngoài vật thể nứt vỡ, khiến cho cẩm tự không còn, cũng không phải có thể chính thức phá hư hết thấy.

Theo tu vi không ngừng đề thăng, Lâm Lạc đã không hề cần cấm tự liền có thể đuổi giết hết thảy, thời gian dần trôi qua, hắn cũng đem chuyện cấm tự ném qua một bên.

Hôn mê mấy ngày nay, thần trí của hắn bị cực hạn ở bên trong thức hải, ngoại trừ Tử đỉnh cũng không còn cái gì đẹp mắt, tự nhiên một lần nữa xem kỹ Thần vật này.

Hắn hiện tại là Linh Cảnh chí cường giả, đối với thiên địa đại đạo có cảm ngộ càng sâu khắc, đặc biệt là Hỏa hệ công pháp bởi vì đã lấy được tinh hoa của Hỏa diễm cự nhân, đối với bản chất của hỏa có cảm ngộ phi thường khắc sâu.

Trong bốn cấm tự, trước kia ba cái hắn y nguyên sờ không được ý nghĩ, chỉ cảm thấy ba chữ này tràn đầy thâm thúy giống như vũ trụ hồng hoang, cùng hắn nói là văn tự hoặc là đồ án không biết, không bằng nói là một loại “Đạo”, chỉ là cấp độ hắn xa xa không đủ, không cách nào hiểu thông nửa điểm vi diệu trong đó!

Tử đỉnh là Thần khí, điểm ấy Lâm Lạc cơ hồ có thể khẳng định! Vậy đồ vật nó tuyên khắc ở thượng diện, nói không chừng là ảo diệu của cấp bậc Thần Cảnh, hắn xem không hiểu cũng là bình thường.

Bất quá, cấm tự trên chân vạc thứ tư, nhưng lại để cho Lâm Lạc dòm được một tia huyền ảo.

Sẽ có linh ngộ như vậy, là bởi vì hắn đã lấy được cảm ngộ của Hỏa diễm cự nhân đối với Hỏa nguyên.

Cấm tự chỉ là danh tự Lâm Lạc tự đặt, nhưng nó chính thức là cái gì, Lâm Lạc cũng không rõ ràng lắm, nhưng chỉ là một cái đồ án như vậy lại để cho hắn ẩn ẩn phát hiện một tia linh ngộ mới đối với hỏa diễm.

Bảy ngày thời gian này, hắn một mực quan sát cấm tự này.

Hắn có loại cảm giác, vận dụng đối với Hỏa linh vực, hắn sẽ tăng lên tới một độ ới!

Nhưng ở trong thức hải hắn không có cách nào diễn luyện, chỉ có thể minh tưởng, thăng đến lực lượng thân thể khô kiệt đạt được một ít khôi phục, ở vào trạng thái tự bảo hộ mình “tĩnh” lại.

Trước mắt, hắn và đám người Tô Mị đã không ở trong sơn cốc vốn có rồi. Bởi vì đã mất đi Thần Thạch trấn áp, ngọn núi lửa kia lập tức phun trào, nham thạch nóng chảy cuộn cuộn lập tức bao phủ cả ngọn sơn cốc kia!

Cũng may người miền núi cho dù là con nít chưa mọc lông cũng có tu vi Thích Biến cảnh, muốn chạy trốn lấy mạng cái kia là hoàn toàn không thành vấn đề, thật nhiều người còn có thời gian đem linh thảo trồng ở hậu viện thuận tay chuyển di, miễn cho bị hỏa diễm vô tình đốt thành tro bụi.

Tuy núi lửa phun được mãnh liệt, nhưng thời gian cũng chỉ là giằng co một buổi, lại tiếp tục động kinh cả hai ngày, phía sau tuy còn có một chút dòng nham thạch từ địa tâm ra, nhưng đã không tạo được bao nhiêu nguy hại.

Người miền núi không bỏ được ly khai sơn cốc đời đời sinh hoạt này, đã bắt đầu trùng kiến gia viên. Trong bọn họ không thiếu người Thủy hệ linh căn, mở ra linh vực nhanh chóng dập tắt nham thạch nóng chảy nóng bỏng, lại đem chúng oanh thành tro bụi cùng bùn đất hỗn hợp.

Đây chính là phân bón tốt nhất, có sự hiện hữu của bọn họ mới khiến cho những linh thảo trong cốc kia lớn lên vừa nhanh lại tốt!

Nhưng Lâm Lạc lại biết rõ, cái bụi núi lửa này có thể thần diệu như thế, là vì hiệu quả căn chân vạc thứ tư của Tử đỉnh. Đây mới thực là Thần vật, cho dù là ở vào trạng thái không trọn vẹn, y nguyên có thần kỳ không thể tưởng tượng nổi.

Bất quá theo chân vạc một lần nữa trở về Tử đỉnh, kỳ diệu ở đây cũng biến mất, nhóm bụi núi lửa này là phúc trạch cuối cùng. Về sau sơn cốc này sẽ biến thành cùng địa phương khác giống nhau, rất cuộc không xuất ra nhiều linh thảo như vậy!

Có chút đáng tiếc, nhưng chân vạc vốn là một bộ phận của Tử đỉnh, phân lâu tất hợp, đây là chiều hướng phát triển.

Đối với Lâm Lạc lấy đi Thần Thạch, người miền núi cũng không có ý kiến, cũng không dám có ý kiến.

Đầu tiên, Lâm Lạc giết chết ác tặc khinh nhờn Thần Thạch, tàn sát người miền núi, mọi người đối với hắn chỉ có cảm kích vô tận. Tiếp theo, bọn hắn là tận mắt thấy, Thần Thạch kia hóa thành một cái chân vạc, mà vật như vậy ở bên trên Tử đỉnh rõ ràng còn có ba căn!

Đây không phải nói rõ Lâm Lạc chính là sứ giả Thượng Thiên phái xuống ư, ở thời điểm nguy nan nhất trợ giúp bọn hắn vượt qua cửa ải khó! Đã như vậy, Lâm Lạc lấy đi Thần Thạch đó cũng là sự tình bình thường.

Tuy nam đỉnh cơ hồ chết hết, nhưng phụ nữ và trẻ em đều là Linh Cảnh hoặc là Thích Biến cảnh, tốc độ trùng kiến gia viên của bọn hắn nhanh đến kinh người, liền vài ngày như vậy sơn cốc cũng đã bị đánh quét được thối thối bát bát, đập lên hình thức ban đầu của phòng ốc.

Kỳ thật sau Tiên Thiên, võ giả ở trong hoàn cảnh ác liệt gì đều có thể sống, nhưng những người miền núi này đã thành thói quen cách sống nguyên lai, bọn người Lâm Lạc tự nhiên cũng sẽ không biết đi ngăn cản. Mà hắn cũng có chuyện của mình muốn bề bộn.

Đi vào địa phương yên lặng, Lâm Lạc té ra cả Tử đỉnh, cái Thần vật này bổ trở về một chân, càng thấy đại thế bàng bạc. Nhưng để cho Lâm Lạc cảm giận chính là, lúc ấy một cái tàn chân có thể trấn đến Linh giả bước thứ ba ngay cả phi hành cũng không thể, nhưng bây giờ cũng chỉ là nhìn về phía trên uy vũ bá đạo vài phần, căn bản không có tăng lên rõ ràng!

Lâm Lạc lại để cho Lăng Kinh Hồng đối với hắn triển khai công kích, dùng Tử đỉnh tiến hành phòng ngự, kết quả bị kích phát hiện, Tử đỉnh đối với công kích giảm miễn y nguyên vẫn là chín thành!

Nói cách khác, Tử đỉnh nhìn như nhiều hơn một chân, nhưng lại trông thì ngon mà không dùng được, bị Tô Mị giấu cột là vô năng, còn thuận tiện liếc nhìn hạ thân của Lâm Lạc.

Cái yêu nữ này lại bắt đầu chẳng phân biệt được nơi khiêu khích rồi!

Cũng may còn có đệ tứ cấm tự

652. Chương 652: Cấm Tự Đã Hiểu. (2)

Y nguyên tìm Lăng Kinh Hồng thử tay nghề, nhưng Lâm Lạc lại không phát hiện Hỏa Diễm Linh vực của mình ở uy lực có tăng cường gì, tựa hồ không có bắt lấy yếu điểm gì. Hắn không khỏi nhũu mày, vung tay lên, vô số Hỏa Long ở thân thể của hắn bay múa.

- Ah...

Lăng Kinh Hồng đột nhiên kinh hô.

- Làm sao vậy, tiểu di, có phải ngọc tử này lại vụng trộm sờ móng ngươi hay không?

Đều là trong một cái chỗ, Tô Mị ăn nói khùng điên đều không hề cố kỵ.

- Ngươi nha đầu này!

Lăng Kinh Hồng ngẫu nhiên vẫn là muốn duy trì uy nghiêm của trưởng bối thoáng một phát, trắng mắt liếc nhìn Tô Mị, mới ngược lại đối với Lâm Lạc nói.

- Vừa rồi, lĩnh vực của ta bị ngươi không chế!

- Cái gì?

Lâm Lạc vẫn còn bên trong buồn rầu lập tức thoáng cái nhảy dựng lên, nhảy lên cao chừng ba trượng.

- Nàng xác định?

Lĩnh vực là thể hiện ý chí của võ giả, dù cho cao giai võ giả cũng chỉ có thể áp bách, nổ nát lĩnh vực đối thủ, mà không có khả năng thao túng, nếu không cái kia chẳng khác gì là đem phòng ngự kiên cố nhất trên người võ giả ngành sanh gỡ xuống!

Đã không có lĩnh vực, võ giả muốn khôi phục thương thế, cái kia ngoại trừ phục dụng đan dược ra, cũng chỉ có cường ép thiêu đốt tánh mạng bốn nguyên, vậy thì tương đương với tự sát mãn tính!

- Người thử lại lần nữa chẳng phải sẽ biết sao!

Lăng Kinh Hồng mỉm cười.

Nếu như Lâm Lạc thực sự có được năng lực như vậy, kia đối với nàng cùng bọn người Tô Mị là một thiên đại tin tức tốt.

Lăng Kinh Hồng mở ra lĩnh vực Hỏa Diệt, Lâm Lạc cố gắng hồi tưởng trạng thái trước kia, nghĩ đến từ cảm tự thứ tư kia dòm đến một tia ảo diệu, bình thân tay phải, năm ngón tay vừa thu lại...

- Ah...

Lăng Kinh Hồng lại lần nữa kinh hô một tiếng, nhưng Tô Mị tam nữ lại PHỤT thoáng một phát toàn bộ bật cười, nguyên lai lúc này mặc dù Lâm Lạc không có sờ bờ mông Lăng Kinh Hồng, nhưng lại đem bộ ngực sữa kiên quyết của nàng vịn.

- Hắc hắc!

Lâm Lạc cười xấu xa thoáng một phát, nhưng tâm niệm vừa động, vô số đạo Hỏa Diệt huy vũ đầy trời, phảng phất giống như có được tánh mạng ở thân thể của hắn nhảy lên, xuất ra hình thái tuyệt mỹ.

- Thực sự làm được!

Lăng Kinh Hồng thì thào nói, ánh mắt nhìn về phía Lâm Lạc tràn đầy ái mộ!

Lâm Lạc tuyệt đối là một cái sáng tạo ra kỳ tích!

Còn có cái gì có thể so với chứng kiến nam nhân của mình làm cho nữ nhân kinh hãi hay sao? Tô Mị tam nữ cũng đồng thời hoan hô một tiếng, ngay ngắn lao đến, đem Lâm Lạc bao vây lại. Phong nhu cấp mông, mùi thơm của cơ thể động lòng người, bị Lâm Lạc giữ tròn, cái nào đều không có lạnh nhạt.

- Cũng không biết có thể điều khiển cùng giai, thậm chí cao giai lĩnh vực hay không!

Kinh hãi qua đi, mọi người cũng tỉnh táo lại, Lăng Kinh Hồng trực chỉ một cái vấn đề trọng yếu nhất.

Nếu như chỉ có thể điều khiển lĩnh vực cấp thấp mà nói, cái kia kỳ thật không có một tia giá trị thực dụng, vốn có thể nhẹ nhõm nghiền áp, cần gì phải đi thao túng lĩnh vực của đối phương? Chỉ có có thể thao túng lĩnh vực cùng giai mới chính thức có được giá trị, dù sao Ngũ Hành công pháp của Lâm Lạc không có khả năng một mực bảo trì chung đồng tiến, cùng giai vô địch là có điều kiện hạn chế.

Nhưng nếu có thể điều khiển lĩnh vực của võ giả cùng giai, cái kia dù cho Lâm Lạc không có Ngũ Hành tiểu thể giới cũng có thể nói là vô địch cùng giai tuyệt đối!

- Còn có, đây chỉ là Hỏa lĩnh vực, còn có những Ngũ Hành lĩnh vực khác, thậm chí Lôi hệ, Không Gian hệ?

Vấn đề rất nhiều, vậy thì nguyên một đám đến giải quyết.

Lĩnh vực cùng giai tìm Lữ Nguyệt Đồng là được rồi, mặc dù nàng là ngụy lĩnh vực, nhưng dầu gì cũng tính toán. Lăng Kinh Hồng hiện tại lại là tứ linh căn, tùy tiện thả ra một cái không thuộc về Hỏa hệ lĩnh vực là được.

Một cái tin tức tốt, một cái tin tức xấu.

Lâm Lạc có thể điều khiển hỏa lĩnh vực cùng giai của Lữ Nguyệt Đồng, nhưng đối với lĩnh vực khác của Không Linh cảnh lại không có biện pháp.

Hiển nhiên, cảm tự thứ tư là về hỏa!

Bởi vì Lâm Lạc đã từng đạt được qua tinh hoa của Hỏa diễm cự nhân, mà bản thân Hỏa diễm cự nhân lại không biết là tồn tại khủng bố gì, cái này mới có thể đạt được cảm ngộ của hỏa bản chất, hiểu đến một tia tinh nghĩa!

Nhưng chỉ có một tia da lông như vậy, liền để cho Lâm Lạc có thể điều khiển lĩnh vực của người khác, mặc dù chỉ là Hỏa thuộc tính, nhưng y nguyên để cho Lâm Lạc chấn nhiếp đến tột đỉnh! Nếu có thể toàn bộ hiểu ảo diệu của cấm tự, vậy hẳn đối với lĩnh vực điều khiển lại đạt tới hạng trình độ gì?

Hơn nữa nhìn là biết toàn bộ sự vật, đệ tứ cấm tự là về hỏa, mà Tử đỉnh có tám cái chân, chắc hẳn cũng tổng cộng có tám cấm tự, vậy đối ứng khả năng là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Ngũ Hành, còn có Lôi, Không gian hai hệ.

Bất quá ngoại trừ bảy loại linh căn cơ bản nhất này ra, chẳng lẽ còn có loại linh căn thứ tám tồn tại?

Lâm Lạc không khỏi lâm vào trong trầm tư.

Không hề ngoài ý muốn, ba cấm tự khác cũng miêu tả về tám loại bản chất lĩnh vực, đáng tiếc chính là, Lâm Lạc căn bản xem không hiểu ah! Nhưng cảm ngộ ở hỏa đã có một tia đột phá, cái kia vẫn là đỉnh quang của Hỏa diễm cự nhân!

Hắn không khỏi ai thán, cái này thật đúng là có được Bảo Sơn lại chỉ có thể khóc than rồi!

Lần đầu, Lâm Lạc ở cảm ngộ của đạo xuất hiện tình huống không có đầu mối. Đó cũng không phải hắn thiên phú không đủ cao, mà là tương đối mà nói cấp độ của hắn quá thấp, có thể đạt được một đường đột phá cũng đã là cơ duyên nghịch thiên!

Làm người không thể quá tham lam, có một số việc là cưỡng cầu không được!

Lâm Lạc còn chưa kịp cảm thán, đã bị Tô Mị kéo đi an ủi thân thể tịch mịch, bán đi vài ngày khổ lực, đem tứ nữ đều là thoải mái đến chói lọi, lúc này bọn hắn mới lên đường ly khai.

Đã đi ra Tàng Vân Sơn mạch, bọn hắn tiến nhập Vân Lôi thập nhất đình, đây là địa bàn của Vân Lôi tông.

So với việc Kỳ Vân tông chỉ có thể có được tam đình, thực lực của Vân Lôi tông tự nhiên càng thêm cường đại. Ở Đông châu, chiếm lĩnh địa bàn lớn nhỏ cùng thực lực tông phái thế gia là trực tiếp ngang bằng, Vân Lôi tông tông chủ là bước thứ năm đỉnh phong chí cường giả, mà nghe nói còn có Thái thượng trưởng lão càng tiến thêm một bước, nội tình thâm bất khả trắc!

Chỉnh thể thực lực của Vân Lôi thập nhất đình đã ở phía trên Kỳ Vân Tam Đình, không ít gia tộc cũng có lão tổ bước thứ năm, chỉ là đều khiếp sợ Vân Lôi tông cường đại, không thể không phụ thuộc, miễn bị tai ương diệt môn.

Bọn người Lâm Lạc ra Tàng Vân sơn mạch, đi tới đệ cửu đình của Vân Lôi thập nhất đình, Tô Mị, Ninh Kiều Nguyệt, Hạ Mộng Như đều là người tham hưởng thụ, mắt thấy sắc trời cũng có chút tối, liền muốn mọi người đi vào trong trấn tìm nơi ngủ trọ.

Điểm ấy hưởng thụ Lâm Lạc vẫn là dựa vào các nàng, dù sao bọn hắn cũng không có mục đích thập phần minh xác gì.

653. Chương 653: Long Hồ Bả. (1)

Tiến vào một cái trấn nhỏ, tìm được khách sạn ở lại, cách cơm tối còn có chút thời gian, bọn hắn liền trước tiên ở trong trấn đi dạo. Đối với sáu người ngoại trừ Lữ Nguyệt Đồng mà nói, Đông châu vẫn là một thế giới thập phần mới lạ.

- Ah...

Lữ Nguyệt Đồng đột nhiên vỗ bộ ngực, chấn đắc một mảnh sóng sữa bốc lên, lại để cho tiểu thương bên cạnh đang liếc trộm ngay ngẩn cuồng phun máu mũi.

- Đùng cả kinh sững sờ, người không biết còn tưởng rằng người bị phi lễ !

Lâm Lạc vừa cười vừa nói, sau khi hân quen, Lữ Nguyệt Đồng kỳ thật cũng khai mở tâm tình, tính cách thô phóng như đàn ông lại để cho Lâm Lạc rất hợp duyên.

Lữ Nguyệt Đồng cười ha ha, sau đó khuôn mặt nghiêm túc, liếc nhìn hạ thân của Lâm Lạc, ý cảnh cáo hết sức rõ ràng:

- Cái nào dám phi lễ lão nương, đợi đến bị đá bạo trứng chim a!

Một từ trứng chim là từ chỗ Đường Diềm học được, mà Đường Diềm lại là từ chỗ Tô Mị học đến, trước kia Tô Mị cùng Lâm Lạc ở giữa trêu ghẹo, lại bị tiểu ma nữ xuất quỷ nhập thần nghe lén.

Khiến cho Lâm Lạc bây giờ nghe Tô Mị nói đến hai chữ trứng chim hẳn cũng sẽ không khỏi hai chân xiết chặt, sợ một cước đoạn tử tuyệt tôn đột nhiên đạp đi qua.

- Lữ tỷ tỷ, có phải thấy đồ vật gì ăn ngon rồi hay không?

Đường Diềm cũng chỉ có chút tiền đồ kia, đối với Lữ Nguyệt Đồng lộ ra bộ dáng thêm nhỏ dãi. May mắn nàng là nữ, bằng không thì xem bộ dáng kia của nàng tuyệt đối là sắc ma chuyển thể, sớm bị Lữ Nguyệt Đồng đá phát nổ!

- Không phải, nhìn bên cạnh, hiệu buôn Thanh Long!

Lữ Nguyệt Đồng chỉ chỉ một cửa hàng phía trước.

- Cái kia thì thế nào?

- Tiểu bạch kiểm người thật đúng là không có kiến thức, hiệu buôn Thanh Long là một hiệu buôn duy nhất ở ba mươi sáu vực đều xài được, ngoại trừ các loại đan dược, vũ khí ra, còn có bán tin tức!

Lữ Nguyệt Đồng một bộ xem thường.

Không biết như thế nào, nàng bây giờ nhìn đến Lâm Lạc đã cảm thấy tâm phiền, muốn đánh cho hắn một trận. Nhưng tinh tế nghĩ đến, nàng lại căn bản không hận Lâm Lạc, thật đúng là kỳ quái.

- Tốt nhất là có linh khí!

Con mắt Lâm Lạc sáng ngời, có loại cảm giác buồn ngủ gặp chiếu manh.

- Đi xem! Đi xem!

Đường Diềm nhảy lên đi tuốt ở đằng trước, thuận tay từ chỗ một tiểu thương bán mít quả phụ cận hái được một chuỗi, cắn xuống một khóa mít quả đỏ rưng rục.

Tiểu thương kia tự nhiên đi tìm Lâm Lạc đòi tiền, lại để cho Lâm Lạc phi thường kỳ quái, chẳng lẽ nam nhân cùng nữ nhân đi ở một bên liền nhất định phải nam nhân trả tiền sao?

Bị trì hoãn như vậy, thời gian hắn đi vào tự nhiên đã chậm chút ít, chỉ thấy Tô Mị chúng nữ bị bảy tám phục vụ ân cần hầu hạ. Tin tưởng nếu bị các nàng Tô Mị lại đầu độc một bữa mà nói, những người này đều đem đồ vật trong tiệm hai tay dâng mà sẽ không đề nửa chữ tiền chút nào.

Một đám yêu nữ ah!

Hiệu buôn Thanh Long là hiệu buôn xuyên suốt Đông châu, được xưng là không có đồ vật gì bọn hắn kiếm không đến, chỉ cần người chịu xuất tiền, coi như là Chân Long chi huyết bọn hắn cũng có thể làm ra!

Bọn hắn dùng Thanh Long làm danh, nghe nói là thời điểm không biết bao nhiêu vạn năm trước sơ khai, dùng đầu giá một đầu Thanh Long nổi tiếng thiên hạ!

Bất quá, cái này dù sao chỉ là một chi nhánh trấn nhỏ, lại có thể có vật gì tốt? Bất quá một ít đan dược Tiên Thiên thập cảnh, cộng thêm vài món pháp khí, đặt ở Nam Châu có thể cho Tô gia bán đầu giá sớm một năm tiến hành tuyên truyền tạo thế, nhưng ở Đông châu chỉ có thể luân lạc tới địa phương như vậy.

Cũng không phải là không có người mua, tuy ở Đông châu Linh Cảnh võ giả rất nhiều, nhưng càng nhiều nữa là võ giả bình thường đang đau khổ giãy dụa ở Tiên Thiên thập cảnh, bọn hắn phần lớn là tán tu, không có con đường đạt được linh thạch, chỉ có thể dựa vào những đan dược này bò lên từng bước một.

Đương nhiên, bởi vì linh khí nồng đậm bất đồng, võ giả nơi này dễ lẫn lộn hơn nhiều, dù sao linh thảo càng nhiều đan dược cũng tiện nghi.

Bất quá Lữ Nguyệt Đồng lại mua một bản Đông Châu nhân vật chí.

Là nhân vật chí, kỳ thật nên nói là đại sự ký, mỗi ba năm Thanh Long hiệu buôn đều tập hợp các lộ tin tức, sau đó đem sự tình có giá trị ghi ra. Hơn nữa, còn có kèm theo một bài danh, liệt ra một đời tuổi trẻ kiệt xuất nhất ở tất cả vực, cùng với tân tú cực kỳ có tiềm lực.

Cái này được xưng là Long Hồ bảng.

Long bảng, là trước kia cũng đã dương danh, mỗi vực tổng cộng bảy mươi hai người. Hồ bảng thì là nhân vật mới vừa vận hiển lộ, tổng cộng ba mươi sáu người.

Phần nhân vật chí này là vừa vận đổi mới qua, hơn nữa đến hàng không có bao lâu, thậm chí còn có thể nghe thấy được mùi thơm mực in.

Vật phẩm khác trong tiệm đều là dùng vàng bạc hoặc đại tệ tới mua, cũng có thể dùng thảo dược, tài liệu đến trao đổi, do Giám định sư chuyên môn đánh giá. Bất quá nhân vật chí lại cần dùng linh thạch tới mua.

Hơn nữa giá tiền này đạt đến mười khối hạ phẩm linh thạch!

Theo như binh sĩ Hắc Sát quân bình thường một tháng một khối hạ phẩm linh thạch mà tính, cái này phải mười tháng mới đủ mua một bản, thật đúng là đủ hắc, quả thực so với đoạt còn nhanh hơn! Nhưng cái này là Thanh Long hiệu buôn lo lắng, muốn nhìn, chỉ có mua!

Không phải là không có người mua xong lại in sách lậu bán ra, nhưng bán sách lậu mặc kệ thực lực của bản thân mạnh bao nhiêu, thế lực sau lưng nhiều bao nhiêu, đều không ngoại lệ ở vài ngày sau bị diệt môn, chỉ lưu lại một đồ án Thanh Long!

Mấy lần về sau, liền không người nào dám đạo bản của Thanh Long hiệu buôn!

Cái này cũng có thể thấy được ở Đông châu, hiệu buôn này có thực lực khủng bố cỡ nào, cái này mới có thể đem sinh ý làm đến từng nơi hẻo lánh! Cái này không riêng chỉ là kiếm tiền, lợi nhuận linh thạch đơn giản như vậy, từng cái chi nhánh đều có thể nói là tai mắt!

Lữ Nguyệt Đồng nhin đau ném ra mười khối linh thạch, lập tức lôi kéo các nàng Tô Mị liền đi, không muốn ở đây nhiều gốc một lát.

Trở lại khách sạn, bọn hắn gọi tới một bàn đồ ăn, vừa ăn một bên lật xem Đông châu nhân vật chí.

Gần đây phát sinh đại sự, không ai qua được rất nhiều tuổi trẻ thiên tài của ba mươi ba vực bên ngoài hội tụ đến cùng một chỗ tiến hành một hồi đại chiến. Chọn lựa ba người mạnh nhất, muốn cùng tam đại thiên tài của nội tam vực so sánh!

Mặc dù Lữ Nguyệt Đồng là người thô thiển, nhưng thanh âm lại nữ nhân đến không thể lại nữ nhân, nghe nàng mỹ diệu êm tai nói lời nhỏ nhẹ, nhìn lại cái miệng nhỏ nhắn đỏ au của nàng, phối hợp với động tác khoa trương ngẫu nhiên, đưa tới cự nữ một mảnh run rẩy, tin tưởng mười nam nhân có chín cái có thể “nghiêm nghị bắt đầu kính nể”, hận không thể đổi một chỗ, để cho cái miệng nhỏ của nàng nhỏ rên rỉ càng mê người.

Các nàng Tô Mị cùng một chỗ ngẩn đến lâu rồi, Lữ Nguyệt Đồng đã ở bất tri bất giác nhiều thêm vài phần nữ nhân vị, lại có thể biết lơ đãng lấy tay nhẹ lướt mái tóc, tư thái lướt người!

654. Chương 654: Long Hồ Bảng. (2)

Yêu tinh a, một ổ yêu tinh!

Lâm Lạc ý chí kiên định, tuyệt không có thể bị nữ sắc sở hoặc, nếu không nào còn có thể nói ở vô đạo tình tiền!

Hiển nhiên Lữ Nguyệt Đồng là cố ý, đang đọc còn cố ý liếm lấy môi dưới, cái lưỡi đình hương cuốn động lên cặp môi đỏ mọng, một tia linh dịch giống như can trường xuân được!

Nhưng nàng căn bản không phải nữ nhân nhu mì, rất nhanh liền không nhịn được gục xuống bàn cười ha hả. Lại để cho Tô Mị ai thần trẻ con không dễ dạy, rõ ràng đối với nàng trái chiều cố, phải dằn dò, nhưng chỉ có một chút cũng giấu không được!

Lâm Lạc thể mới biết là chúng nữ cố ý đấy, không khỏi đem hàm răng cắn ra tiếng vang.

Về phần hai nhà Lữ Hàn ác chiến, Bạch gia thừa dịp hư mà vào, thì căn bản không có ở bên trong kỷ lục. Mặc dù đối với Hàn, Lữ hai nhà mà nói đây chính là đại nạn diệt tộc, nhưng ở trong mắt bước thứ năm, bước thứ sáu cao thủ, cái này kỳ thật cùng tiểu hài tử chơi đùa không có gì khác biệt!

Đồng châu nhân vật chí cũng chỉ có chút dung lượng như vậy, đâu có thể nào đi ghi chép loại việc nhỏ này! Nói khó nghe một chút, tranh đoạt như vậy cơ hồ mỗi ngày cũng sẽ ở cái góc nào đó của Đồng châu phát sinh, ai có hứng thú biết rõ!

Về sau, tất cả mọi người đem chú ý bỏ vào trên Long Hổ bảng.

Đây chỉ là tập hợp bảy mươi hai người trẻ tuổi kiệt xuất nhất cả Lăng Nguyệt vực cùng ba mươi sáu tân tú. Cũng không có bao hàm thiên tài vực khác. Nhưng ánh mắt Tô Mị đảo qua một lần, lập tức lộ ra vẻ không vui, khẽ nói:

- Rõ ràng không có danh tự ngọc tử!
- Không có mới tốt, một trăm lẻ tám người ra mắt này là mỗi người đều không được an bình!

Lữ Nguyệt Đồng lắc đầu.

- Mỗi lần sau khi Long Hổ bảng công bố, đều có nhiều người trên bảng rất nhanh liền vắng lạc rồi!

Bảng này không chỉ là một bài danh đơn giản, hơn nữa từng người trên bảng đều có giới thiệu tương đương cụ thể, đem thực lực chi tiết của bọn hắn phân tích cực kỳ tinh tường. Cũng khó trách rất nhiều người trên bảng như phù dung sớm nở tối tàn, bị người hiểu rõ cả tất nhiên là dễ dàng bị nhắm vào.

Trước mắt, Lăng Nguyệt vực Long bảng xếp hàng thứ nhất là Tào Vân Đông, tu vi bước thứ năm, có bốn hệ chân linh căn!

Thượng diện viết:

- Thủy, Hỏa, Thổ, Kim bốn thuộc tính chân linh căn, Mộc hệ ngục linh căn. Thủy, Thổ công pháp đều đạt Diệt Linh cảnh hậu kỳ, tu thành hai mươi bảy khiêu huyết, Hỏa hệ Diệt Linh Cảnh trung kỳ, tu thành mười lăm khiêu huyết, Kim hệ là Diệt Linh Cảnh sơ kỳ, tu thành mười một khiêu huyết. Ngục linh căn công pháp cấp độ không rõ.
- Công pháp đặc thù: Tam Tượng thuật, có thể đem tam hệ linh vực chi lực tạm thời áp tiến vào trong cơ thể, đạt được tăng lên gấp ba lần lực lượng. Hoài nghi có thể đem năm hệ linh vực chi lực toàn bộ áp tiến vào trong cơ thể, lực lượng tăng lên có thể đạt tới gấp năm lần!
- Linh khí: Tử Nguyệt Nhận, trước mắt tối đa chỉ phát huy ra uy năng Toái Linh cảnh, nhưng hoài nghi là Tông Linh khí.

Nội dung không nhiều lắm, nhưng cơ bản đã phác họa thực lực Tào Vân Đông đi ra. Thậm chí ngay cả thực lực khả năng che dấu của hắn cũng có được phỏng đoán tương đương, tin tưởng sau khi Tào Vân Đông chứng kiến sẽ phi thường khó chịu.

Bất quá, phần nhân vật chí này chỉ có bình luận đối với thực lực vô giả, về phần tính cách người nọ như thế nào lại không trong phạm vi lý giải, xem như để lại một ít tư ẩn.

Tuổi trẻ thiên tài bên trên bảng ít nhất cũng phải là tu vi bước thứ tư, tuổi từ 50 đến 500 trong lúc đó. 500 tuổi, đây là định nghĩa người trẻ tuổi ở Đông châu, ở trong lúc này chỉ cần tới được Linh Cảnh đều xem như người trẻ tuổi.

- Nếu ngốc tử có thể lại đề thăng hai đại cảnh giới là có thể nhập bảng rồi!

Tô Mị thay Lâm Lạc cảm thấy ủy khuất.

- Không xuất ra hai năm, ngốc tử nhất định sẽ trở thành thiên tài lóe sáng nhất toàn bộ Lăng Nguyệt vực! Không, là cả Đông châu!

Nàng tràn ngập tự tin nói.

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Miễn đi, loại chim đầu đàn này ta không muốn làm, vẫn là im lặng phát đại tài tốt!

Chúng nữ đều nở nụ cười, nếu thanh danh quá lớn mà nói, muốn làm loại chuyện như cướp sạch bảo khối Hàn gia này liền khó tránh khỏi có chỗ cổ kị.

- Nhưng người muốn lên trên bảng lại nhiều hơn, mỗi ngày đều có rất nhiều người trẻ tuổi tự mình là siêu phàm khắp nơi tìm người trên bảng khiêu chiến, không duyên cớ ném đi tánh mạng! Bởi vì hư danh này, hàng năm Đông châu cũng không biết có bao nhiêu người tuổi trẻ mất tính mạng!

Chết tổng không phải sự tình vui sướng gì, tất cả mọi người không khỏi có chút thốn thức.

Sáng sớm hôm sau, bọn hắn ở trong tiệm ném qua điểm tâm, đang chuẩn bị ra đi, chỉ nghe “Bành” thoáng một phát, đại môn khép hờ bị người nặng nề đá văng ra, đi tới một nam nhân lồng ngực trần trụi, dáng vẻ lưu manh, hiển nhiên là phổ phường vô lại.

- Bát Giác Trương, người đến!

Kia nam nhân hướng về phía lão bản khách sạn hét lớn.

- Về sau không thiếu được chỉ điểm người quầy rầy một ít chỗ tốt rồi!

- Hắc hắc, Hồ Gia, ngài lời này ta có thể nghe không rõ, cái gì chỗ tốt chứ?

Khách sạn lão bản được xưng là Bát Giác Trương kia từ phía sau quầy đi ra, cười nịnh nọt, tựa hồ không dám đắc tội lưu manh này.

- Tự nhiên là đại hỷ sự! La lão gia đang muốn cử hành giải thi đấu tuyển chọn tiểu thiếp, tuy người lớn lên không đứng đắn, nhưng khuê nữ kia của người thật đúng là thủy linh, nếu đi tham gia nhất định sẽ bị La lão gia chọn trúng! Cái này về sau phụ bằng nữ quý, La lão gia tùy tiện thưởng người một ít linh đan diệu dược liền có thể cho người phúc thọ vô cương, người nói huynh đệ ta có phải chỉ điểm lão huynh người lấy chỗ tốt rồi hay không?

Nam nhân kia cười to, ngực có một hình xăm con cọp, đại khái cũng là bởi vì cái này mới được xưng là Hồ Gia.

Bát giác Trương chau mày, cười cười nói:

- Khuê nữ kia của ta sao có thể nhập pháp nhãn của La lão gia, không nên đi bêu xấu!

- Bát Giác Trương, người cũng không nên không biết tốt xấu, huynh đệ ta là thay La lão gia làm việc, phạm là cô nương 14 tuổi trở lên trong trấn đều phải ở sáng hôm nay đi trang viên của La lão gia tham gia tuyển thiếp, nếu dám không theo, hắc hắc, người cũng biết năng lực của La lão hồ, cho dù đem cả nhà của người giết sạch sẽ, các người cũng không có chỗ giải oan!

Hồ Gia vỗ vỗ vai Bát Giác Trương :

- Kết quả là, con gái kia của người còn không phải cũng bị dẫn đi sao, nói không chừng còn bị toàn bộ nam nhân trong trấn luân phiên làm một lần!

Về mặt Bát Giác Trương đau khổ:

- Thế nhưng mà khuê nữ của ta chỉ có mười ba tuổi, phải qua nửa năm nữa mới đến 14 tuổi!
- Còn kém nửa năm sao? Hoàng hoa khuê nữ nha, đương nhiên là càng non càng tốt, mới có thể lấy người vui mừng! Hãy bớt sàm ngôn đi, buổi trưa nếu như nhìn không tới con gái nhà của người, hừ, người liền sớm chuẩn bị hậu sự ỉn à!
- Lễ nào lại như vậy, cái này có còn vương pháp hay không?

655. Chương 655: La Lão Gia. (1)

Tính tình đại tiểu thư của Tô Mị đã đến, lập tức từ sau tấm bình phong vọt ra, giống như nữ vương một ngón tay điểm hướng cái gọi là Hồ Gia kia.

- Vương pháp, cái gì là vương pháp?

Hồ Gia không cho là đúng xoay người lại, nhưng chứng kiến khuôn mặt kiêu diễm của Tô Mị, đầu lập tức oanh thoảng một phát, trái tim đột đột đột cuồng nhảy dựng lên, chỉ cảm thấy mình giống như thắng vào tiền cảnh, bởi vì mỹ nữ như vậy cũng chỉ ở đó mới có thể có!

Xác thực, Đông châu không có hoàng triều, chỉ có thế gia, tông môn, dùng thủ đoạn thiết huyết tiến hành thống trị, thế lực thay đổi cực nhanh. Căn bản không giống Nam Châu, có pháp chế thế tục, ít nhất mọi người Tiên Thiên cảnh trở xuống có thể tuân thủ.

- Muốn chết rồi! Muốn chết rồi! Làm sao có thể có nữ nhân xinh đẹp như vậy!

Hồ Gia không chớp mắt một cái nhìn xem Tô Mị, nhìn mặt lại muốn nhìn chăm chăm vào ngực, nhìn ngực lại muốn nhìn bờ mông, chỉ cảm thấy một đôi mắt căn bản không đủ dùng!

BA

~Tô Mị một cái tát tát tới, đem Hồ Gia kia tát ở tại nguyên chỗ vòng vo nhiều vòng, nhỏ ra mười mấy cái răng mang theo máu tươi, nửa bên mặt lập tức cao sưng lên. Khá tốt Tô Mị tiến hành khắc chế, bằng không thì nàng đường đường là Linh Cảnh cao thủ, một chương đủ có thể giúp Hồ Gia này bất quá chỉ là tiểu nhân vật Hậu Thiên đập thành huyết nhục!

- Trở về nói cho La lão gia gì kia, bốn cô nương sẽ đi tham gia đại hội tuyển thiếp của hắn!

Tô Mị nóng tính rất lớn, tuy ở thế giới dùng nắm đấm xưng tôn này, địa vị nữ tử đều là thập phần thấp, nhưng La lão gia này cũng thật quá mức, ngay cả tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi cũng muốn ra tay, quả thực là cặn bã.

Mặc dù Hồ Gia là lưu manh không có địa vị gì, nhưng hai mắt lại rất sáng, nào nhìn không ra thực lực Tô Mị xa xa ở phía trên hắn! Tuy đã trúng một chương mắt mười mấy cái răng, nhưng hắn sừng sốt không dám nói nửa câu ngoan thoại, ngược lại cúi đầu khom lưng, một bộ cầu nô tài.

Người không biết còn tưởng rằng hắn là nô tài của Tô Mị, bị người đánh mặt hướng chủ nhân khóc lóc kể lể.

- Cút!

Tô Mị không có kiên nhẫn gì.

- Đúng, đúng, tiểu nhân cáo lui!

Hồ Gia một bên cúi cung, một bên lui ra cửa, trên mặt biểu lộ muốn bao nhiêu cung kính thì có bấy nhiêu cung kính, nhưng trong nội tâm có phải đang ý dâm lấy Tô Mị hay không thì không biết.

Động tĩnh huyền não không coi là nhỏ, mười mấy gia đình phụ cận đều chạy đến xem náo nhiệt, đợi đến lúc sau khi Hồ Gia rời khỏi, bọn hắn nhao nhao xông tới, bảo Tô Mị nhanh ly khai.

Tô Mị khó được sinh một hồi uy phong, đầu chịu thu tay lại như vậy nói:

- Các người yên tâm, hôm nay bốn cô nương liền vì dân trừ hại, đem La lão cầu kia làm thịt!

Nàng lời này là học làn điệu của Lữ Nguyệt Đồng, nhưng yêu nữ trời sinh yêu mị, những lời này nguyên vốn phải là đằm đằm sát khí, nhưng ở nàng nói lại như là hát hí khúc, không hề có uy hiếp đáng nói.

- Cô nương, các người vẫn là nhanh ly khai a!

Chúng dân trong trấn cũng nhìn thấy bọn người Lâm Lạc, vội vàng hướng bọn hấn tiến hành khuyên bảo.

- La lão gia tuy thực lực không cao, nhưng hấn có một tổ gia gia là đại nhân vật Lôi Vân tông, người chọc giận hấn sẽ có thể đắc tội Lôi Vân tông đấy!

Vân Lôi tông là Vương ở khu vực này, sinh sát ta cầm, vô luận là dân chúng bình thường hay là võ giả cao cao tại thượng đều phải ngưỡng vọng bọn hấn! Trừ phi bản thân là bước thứ sáu chí cường giả, cái này mới có thể không đem Vân Lôi tông để vào mắt.

Tô Mị hừ một tiếng nói:

- Nghe hấn chuyện ma quỷ, đại khái là tiểu nô bộc quét rác của Vân Lôi tông, nào có nhiều đại nhân vật như vậy!

Tựa như Tô gia, tộc nhân trăm vạn, lại không phải cái nào cũng có thể tiện tay đưa tới người của Tô gia xuất mã. Tô Mị nàng là hào phú thiên kim, ở điểm này so với bọn người Lữ Nguyệt Đồng còn muốn tinh tường.

Theo như cách nghĩ của Lâm Lạc là muốn tìm được sư huynh đệ Bao Thúc Lễ, một xem thương thế của Bạch Uyển Hoa đến tốt cùng tốt có hay không, thứ hai cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau. Bất quá biển người mênh mông, hấn lại không thể bắt được người liên hỏi có biết Bao Thúc Lễ hay không, cũng chỉ có thể từ từ sẽ đến.

Đã không có mục đích minh xác, Lâm Lạc cũng đảm nhiệm được Tô Mị làm ầu, dù sao tác phong của La lão gia này cũng làm cho hấn rất phản cảm.

La lão gia tuyển thiếp đại hội, chúng dân trong trấn đều rất nhiều phê bình kín đáo, nguyên lai La lão gia này thật đúng là phi thường khôn kiết, lại để cho các mỹ nữ ăn mặc quần áo bạo lộ ở trên đài cao đối tới đối lui, hấn thì ở dưới đáy thương thức, nhìn trúng liền trực tiếp nạp làm tiểu thiếp.

Dân phong trong trấn kín đáo, khuê nữ nhà ai dám mặc quần áo lộ ngực lộ mông ở trước mặt nam nhân không phải tự nguyện phụ mình lắc lư, cái này nếu không bị La lão gia chọn trúng, về sau cũng chỉ có thể tuổi già cô đơn cả đời, ai cũng không muốn lấy.

Trong nội tâm Tô Mị tức giận, mượn đồ ăn phát tiết, phảng phất trở thành La lão gia còn chưa từng gặp mặt kia, cần đến ngẫu nhiên giòn vang.

Nhưng không có chờ bọn hấn đi La gia, La lão gia này lại là tự mình đến.

- Nghe nói thị trấn nhỏ này đã đến mấy vị khách quý, xin thứ cho tại hạ không có từ xa nghênh đón, hiện tại không tính muộn a!

Một tiếng cười sang sảng, hai thanh niên cùng dắt tay nhau đi vào khách sạn, đều là lớn lên rất anh tuấn, một cái mới vào Linh Cảnh, cái khác lại là Huyền Linh cảnh đỉnh phong.

- Người chính là La lão gia gì kia?

Tô Mị nghênh đón tiếp lấy.

- Đúng vậy, tại hạ chính là La Minh, La lão gia chỉ là dân chúng trong trấn kêu đùa!

Thanh niên mới vào Linh Cảnh kia cười nói.

Một mực nghe dân chúng trong trấn gọi La lão gia La lão gia, bọn người Lâm Lạc đều cho rằng hấn là một lão đầu tóc trắng, không nghĩ tới là thanh niên phong thần tuấn lãng như thế.

- Ah, vị này chính là hảo hữu của tại hạ, Vi Cẩm Hoa ! Nhưng hấn còn được xưng là mỹ nữ giám định và thưởng thức gia, nghe trong khách sạn thậm chí có vài mỹ nữ đỉnh cấp, nên muốn đi theo tại hạ cùng đi!

La Minh mỉm cười nói, xem hình dạng của hấn không chút nào như là ác bá cường đoạt mỹ nữ.

- Các vị, tại hạ Vi Cẩm Hoa, mạo muội đến đây, có chỗ thất lễ xin thứ lỗi nhiều hơn!

Thanh niên Huyền Linh cảnh đỉnh phong kia ôm quyền cười nói, ngữ khí cực kỳ thành khẩn.

Hai người này vừa lên đến là hành lễ cung kính, để cho Tô Mị nhăn nhó nộ khí cả buổi như thế nào cũng không phát ra được. Đặc biệt là La Minh kia vô cùng anh tuấn, đừng nói hắn vốn là Không Linh cảnh chí cường giả, lại là người cực kỳ có quyền phú trọng trấn, cho dù hắn chỉ có khuôn mặt kia, nói không chừng cũng có rất nhiều nữ nhân nguyện ý lấy hắn.

Lâm Lạc đi tới, hướng hai người phân biệt chấp tay nói:

- Tại hạ Lâm Lạc, mấy vị này là phu nhân của ta, vị này chính là Lữ cô nương, cái này là... Đường cô nương!

656. Chương 656: La Lão Gia. (2)

Gọi Đường cô nương thật sự là không được tự nhiên ah!

Trên đời không thiếu mặt người dạ thú, nhả nhặn cầm thú, Lâm Lạc chỉ báo tên của mình, mặt khác chúng nữ thì là dùng họ không giới thiệu rõ ràng.

- Không ngại cùng một chỗ uống vài chén chứ !

Vi Cẩm Hoa so với La Minh còn muốn anh tuấn, trong ánh mắt càng có một cổ hấp dẫn yêu dị, hấp dẫn lấy thiếu nữ vô tri hoặc là thiếu phụ cô đơn chủ động quăng vào ngực của hắn.

Lâm Lạc cười cười nói:

- Mời!

Thay đổi một bàn tròn càng lớn, thêm rượu và thức ăn, mọi người bắt đầu uống nói chuyện.

Vi Cẩm Hoa khẩu tài rất tốt, có một cổ đại khí trời sinh, trong lúc lơ đãng liền chủ đạo cả chủ đề, lại phi thường ẩn dấu, chọc cho chúng nữ thỉnh thoảng phát ra một chuỗi tiếng cười. Hắn không để bọn người Lâm Lạc nhắc tới, chủ động nói đến đại hội tuyển thiếp của La lão gia.

La Minh xác thực rất thích nữ sắc, trong nhà thê thiếp vô số, nhưng không có một người nào là hắn cưỡng đoạt mà đến, đều là sự tình người tình ta nguyện. Về phần tuyển thiếp đại hội kia xác thực là hoang đường một chút, bất quá ở trong mắt Linh Cảnh chí cường giả, người bình thường như con sâu cái kiến, hắn không có cứng ngạnh đoạt lấy đến bắt buộc lên ngựa đã có thể nói là quân tử rồi.

Tình huống như vậy tuy rất bất đắc dĩ, nhưng lại sự thật, địa phương khác sự tình so với cái này càng quá mức không biết có bao nhiêu.

Tuy các nàng Tô Mị y nguyên không thích cách làm người của La Minh, nhưng cũng không có nhắm đầu hắn phần nộ. Vi Cẩm Hoa thì là phong lưu mà không hạ lưu, hắn tự xưng mỹ nữ giám định và thưởng thức gia, chứng kiến mỹ nữ xuất sắc sẽ dùng ngọc thạch điêu khắc, vĩnh viễn bảo tồn xuống, đối với nữ sắc lại cũng không truy đuổi.

Tô Mị chúng nữ đối với loại cách làm này của hắn là rất thương thức, bất quá các nàng cũng không có ý niệm đem ngọc tượng của mình lưu cho người khác thưởng thức trong đầu, đối với Vi Cẩm Hoa mời đi nhà hắn làm khách tự nhiên là yển chuyển cự tuyệt.

Vi Cẩm Hoa phi thường có phong độ quân tử, đối với chúng nữ cự tuyệt cũng không có để ở trong lòng, bỏ qua chủ đề, nói lên phong thổ Đông châu đó là thuộc như lòng bàn tay, ngay cả “dân bản xứ” như Lữ Nguyệt Đồng cũng bị lời của hắn hấp dẫn, lộ ra biểu lộ lắng nghe.

Hơn một canh giờ sau, hai người Vi Cẩm Hoa liền thức thời cáo từ rời đi, chỉ là đưa địa chỉ ở đình thứ tư cho Lâm Lạc, tha thiết mời bọn hắn có rảnh nhất định phải đi làm khách.

- Chắc chắn chắc, nếu bốn cô nương vẫn là vân anh chưa gả, nói không chừng sẽ đối với họ Vi động tâm ah! Người nào đó cần phải đối với bốn cô nương lại săn sóc một điểm, quan tâm một điểm!

Tô Mị cố ý không nhìn Lâm Lạc.

- Người cái yêu nữ này, lại sủng người muốn lên trời!

Lâm Lạc không cho là đúng, người như Vi Cẩm Hoa, hoặc là đại thiện hoặc là đại ác, đại thiện thì cũng thôi, nếu là đại ác mà nói, vậy thì tàng được quá sâu!

- Hi hi, Mị nhi mỗi hồi trở lại không phải thét chói tai lên 'muốn lên trời a'!

Hạ Mộng Như ở một bên trên ghẹo nói.

- Người lại dám bố trí bốn cô nương, phản rồi !

Tô Mị cười cùng Hạ Mộng Như náo thành một đoàn.

- Tốt rồi, chúng ta cũng nên xuất phát, Đông châu nhân vật chí đã nói, nửa năm sau Bách Nguyệt tông mở cửa thu đồ đệ là một đại sự, chúng ta cũng đi gom góp tham gia náo nhiệt, hỗn làm đệ tử!

Lâm Lạc hạ quyết định.

Bách Nguyệt tông là bá chủ Lăng Nguyệt vực, thống trị lấy một vực trong Đông châu ba mươi sáu vực, tông chủ Tào Phi Dương có được thực lực bước thứ chín khủng bố, càng là có Ngũ Hành linh căn, tạo thành Ngũ Hành tiểu thế giới, chính là vương giả cùng giai vô địch!

Ở trên Long bảng xếp hàng thứ nhất Tào Văn Kiếm là con trai độc nhất của Tào Phi Dương, chỉ có điều không có kế thừa đến toàn bộ thiên phú của phụ thân, tứ linh căn a, còn kém một chút như vậy! Đừng nhìn ít đi một cái linh căn, nhưng Ngũ Hành linh vực thiếu bất kỳ một cái nào đều không thể tương sinh, uy lực tự nhiên không thể so sánh nổi!

Bách Nguyệt tông mỗi năm trăm năm mới có thể mở một lần sơn môn thu đồ đệ, lại là đệ nhất đại tông Lăng Nguyệt vực, bởi vậy mới bị Nhân vật chí phá lệ ghi vào, nhắc nhở lấy thiên tài trong vực ngàn vạn lần không muốn bỏ lỡ cơ duyên như vậy.

Mặc dù Lâm Lạc đối với bá sư không có hứng thú, nhưng Bách Nguyệt tông là đệ nhất tông môn của Lăng Nguyệt vực, tại toàn bộ Đông châu cũng có thể sắp xếp thượng đẳng, nếu có thể gia nhập trong đó mà nói, kia đối với thu hoạch linh khí có trợ giúp rất lớn.

Còn nữa, hắc ở Bách Nguyệt tông bộc lộ tài năng, bọn người Bao Thúc Lễ cũng có thể rất dễ dàng thu hoạch tin tức của hắn, thuận tiện mọi người gặp nhau. Nói cách khác, biến người mệnh mông, coi như là tìm tới một vạn năm, tất cả mọi người cũng không nhất định có thể gặp nhau.

Bởi vậy Lâm Lạc lựa chọn Bách Nguyệt tông làm như chỗ đứng thứ hai từ khi đi vào Đông châu.

La gia.

- Cẩm Hoa, sáu nữ tử kia đều là thiên tư quốc sắc, người như thế nào sẽ bỏ qua mỹ vị đến miệng?

La Minh mỉm cười nói.

- Bọn hắn có hai cái Huyền Linh cảnh đỉnh phong cao thủ, mà ta lẻ loi một mình, khi đó động võ không phải tự tìm phiền toái sao?

Vi Cẩm Hoa thuận miệng nói ra, trong ánh mắt lộ ra một tia lệ mang.

- Không sợ bọn họ biến mất vô tung như vậy sao?

- Ha ha, tại Vân Lô Thập Nhất Đình, bọn hắn vô luận đi đâu đều mơ tưởng giấu diếm được tai mắt của ta, chẳng lẽ thân phận Vân Lô thiếu tông chủ của ta là bài trí sao?

- Hắc hắc, Cẩm Hoa, thương lượng một chút, mỹ nhân họ Lữ kia còn không có đạt tới yêu cầu người khắc ngọc cất chứa, tặng cho ta như thế nào?

- Cái du đủ kia sao? Ha ha, đã biết rõ người sẽ thích, được, ta thay người giữ lại! Đúng rồi, lần này tổ phụ người vào núi hái thuốc tại sao lâu như thế, ta vẫn chờ hắn luyện chế cho ta một ít đan dược!

- Ta cũng không rõ ràng lắm, khả năng gặp được thảo dược trân quý gì, được linh thú thủ hộ làm khó, có lẽ không mấy ngày nữa có thể trở về!

Vi Cẩm Hoa cùng La Minh tự nhiên không biết, La trưởng lão theo như lời bọn hắc là vĩnh viễn không có khả năng trở về rồi, ở trong Tàng Vân sơn mạch bị Lâm Lạc đuổi giết. Mà Lâm Lạc cũng không biết, lão đầu hắc đuổi giết lúc ấy đúng là Vân Lôi tông trưởng lão, bởi vì lúc ấy song phương căn bản không có ý tứ thông báo tính danh.

Nói cách khác, cái này chính là một cục án không thể giải quyết rồi.

Bọn người Lâm Lạc xuất phát đi ra, đang khi nói chuyện, chỉ thấy trước mắt mạnh mẽ phát ra một mảnh thất thải quang ảnh, bọn họ đều kinh hãi, Lâm Lạc đã đem Tử đỉnh tế ra, nhưng một cỗ lực hấp dẫn cường đại lại kéo bọn hắc tiến vào một cái động không đáy tựa như lỗ đen!

Ở trước mặt cỗ lực lượng này, dù cho Tử đỉnh cũng không đến tác dụng gì, bọn hắc chỉ cảm thấy chân động toàn thân, ngay ngắn hôn mê, bị hút vào một chỗ thần bí.

657. Chương 657: Thần Chi Luyện Trùng. (1)

Mà bọn hắc đều không thể nghe được về sau truyền đến một câu nhẹ kêu:

- Chính là con sâu cái kiến hạ giới lại có thể chống cự Tinh La Thủ của bản Thần tướng? Đích thị là cái Tử đỉnh kia, tuyệt đối là Thần khí, đáng tiếc, đã bị tổn hại không đáng đoạt!

...

Vật đối sao dời, khi bọn người Lâm Lạc nhao nhao tỉnh lại, phát hiện bọn hắc vậy mà ở trong một phòng giam, ba mặt là tường đá, phía trước là một mảnh lưới sắt. Xuyên thấu qua lưới sắt nhìn ra phía ngoài, phía trước là một quảng trường hình tròn cự đại, mặt đường bằng đá màu trắng.

Mà vây quanh quảng trường, còn có rất nhiều nhà tù cùng loại như vậy, nhưng đều là rỗng tuếch, cũng chỉ có trong phòng của bọn hắc có người.

- Cái này là địa phương nào?

- Phát sinh cái gì?

- Ngốc tử ngươi không sao chứ?

- Hi hi, bộ ngực của Lữ tỷ tỷ không có ngã phá chứ?

Bảy mồm tám lưỡi thảo luận, chúng nữ nhao nhao nói lên, lập tức như một vạn con vịt ở bên tai Lâm Lạc đồng thời kêu lên, hoàn hảo là “con vịt” có thanh âm êm tai, bằng không thì nhao nhao cũng muốn thảm....

- Cái thạch thất này có thể vây khốn chúng ta sao?

Lâm Lạc dùng tay nắm lấy lưới sắt dùng sức bẻ qua hai bên, nhưng lại thành linh phát hiện rõ ràng không làm gì được cái lưới sắt này chút nào!

- Thật cứng rắn!

Hắc không khỏi kinh hô một tiếng.

Bành!

Lăng Kinh Hồng đối với vách tường nặng nề oanh ra một quyền, nhưng một cỗ đại lực lại chặn trở về, cuốn đến trong phòng giam nhỏ nhỏ kinh lực bắt đầu khởi động, để cho chúng nữ đều là một hồi dưới chân đi động, làn váy bay lên.

Khá tốt, nơi đây chỉ có một nam nhân, bằng không thì bị người khác nhìn hết xuân quang tiết lộ, Lâm Lạc sẽ phi thường khó chịu rồi.

- Đây là cái địa phương quỷ quái gì, vách tường như thế nào có thể cứng rắn như vậy!

Bọn hắc đều là Linh Cảnh chí cường giả hàng thật giá thật a, ngay cả lực lượng của bọn hắc cũng không thể oanh phá tường đá, cái này là tồn tại cấp độ gì!

- Còn nhớ rõ Âm Dương tán nhân bố trí xuống mật thất kia không?

Lâm Lạc hướng Lăng Kinh Hồng thần thức truyền âm, bởi vì có Lữ Nguyệt Đồng tồn tại, hắn cũng không muốn lộ ra ngoài cùng Âm Dương Thánh giáo có quan hệ, nếu không đầu nữ Bạo Long này nói không chừng có thể cho hắn là người trong tà giáo, muốn cùng hắn nhất đao lưỡng đoạn, phải sạch quan hệ rồi.

Lăng Kinh Hồng nghĩ tới, gian mật thất kia đồng dạng không bị lực lượng oanh kích. Dù cho lúc ấy Huyền Linh cảnh Tô Quảng Khai cũng không có biện pháp, cũng bởi vậy thành tựu chuyện tốt cho nàng cùng Lâm Lạc.

Cách nghĩ của nữ nhân luôn đặc biệt như vậy, Lăng Kinh Hồng đối với chuyện nam nữ cũng không mưu cầu danh lợi, chỉ có bị Lâm Lạc làm đủ hứng thú mới có thể nhiệt tình như lửa. Nhưng nghĩ đến lúc trước cùng Lâm Lạc ở trong mật thất triền miên một tháng, không khỏi trong lòng rung động, xuân ý sinh sôi, đối với Lâm Lạc bay qua một ánh mắt tràn ngập hấp dẫn!

Nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng muốn khởi xướng ồn ỉn, uy lực này càng lớn, Lâm Lạc thiếu chút nữa sói tru một tiếng nhào tới. Nhưng nếu như nơi đây chỉ có Tô Mị tứ nữ mà nói, vậy hắn không ngại cạnh tác nhiều vài miếng đất. Nhưng còn có hai ngoại nhân, hắn liền không có biện pháp trước mặt mọi người biểu diễn màn kia.

Hắn đành phải cưỡng ép dần xuống cổ xao động này, thân hóa Liệt Hỏa, hướng về bên ngoài lưới sắt tuôn ra.

Trong lĩnh vực, võ giả có thể thiên biến vạn hóa, bất luận địa hình phức tạp gì đều khó có khả năng vây khốn võ giả, dù chỉ có lớn bằng lỗ kim cũng có thể hóa thân lĩnh vực chui ra đi, huống chi khe hở cái lưới sắt này rộng chừng hai thốn.

Đ-A-N-G...G!

Chuyện kỳ quái xuất hiện, sau khi Lâm Lạc hóa thân Liệt Diễm, đụng phải lưới sắt này rõ ràng bị sinh sinh thực hóa. Mạnh mẽ đụng lên, để cho trên trán của hắn thành hình nhiều hơn một cái bánh bao!

- Cái này thậm chí có công năng đánh bại lĩnh vực!

Lâm Lạc không khỏi kinh hô.

Hiệu quả cùng cây xương cốt kia của Hồ Cường có chút giống, nhưng cái này càng quá mức, còn có thể đem lĩnh vực hóa thân của võ giả trực tiếp đánh về nguyên hình!

- Vậy làm sao bây giờ, chúng ta chẳng phải là muốn vây chết ở chỗ này sao?

Tô Mị sốt ruột rồi.

Bọn họ đều là Linh Cảnh chí cường giả, cho dù không có ăn uống, nhưng chỉ cần có linh khí có thể hấp thu luyện hóa, cái kia có thể sống đến ngày nào đó thọ nguyên khô kiệt. Nhưng bị vây ở địa phương quỷ quái này mấy ngàn năm cái kia ai chịu nổi? Tô yêu nữ trời sanh là phải hưởng lạc!

- Các người không biết là, cái này rất giống Thần Chi thí luyện tràng sao?

Lữ Nguyệt Đồng đột nhiên nói ra, sau khi tỉnh lại nàng vẫn đang ngẩn người, đến thời điểm này mới toát ra một câu.

- Khả năng sao?

- Ta như thế nào cảm thấy đây là đấu thú trường. Chúng ta thì là nô lệ biểu diễn cho người xem!

Tất cả mọi người trầm mặc xuống, trước kia bọn hắn cũng chỉ là nghe nói qua có Thần Chi thí luyện tràng, là thật là giả đều đáng giá thương thảo, lại khi nào sẽ nghĩ tới có một ngày bọn hắn cũng lâm vào trong đó?

- Ngoại trừ Thần ở thượng giới, còn có ai có thể bố trí chỗ thần kỳ như vậy?

Lữ Nguyệt Đồng có chút hưng phấn.

- Từ Thần Chi thí luyện tràng đi ra đều lấy được đại kỳ ngộ, lão nương nằm mộng cũng muốn có thể trở thành cao thủ bước thứ năm, quay đầu lại đem những hồn dẫn Bạch gia kia hết thảy đánh một chầu!

- Người chỉ có chút tiền đồ như vậy sao?

Lâm Lạc thở dài.

- Tiểu bạch kiểm cần ăn đòn sao?

Lữ Nguyệt Đồng nhéo nhéo xương ngón tay, dùng rung động, một bên dùng ánh mắt hung dữ nhìn chăm chăm vào hạ thể của Lâm Lạc, nữ Bạch Long muốn đá cái đó đã là không nói cũng hiểu rồi.

- Bất kể có phải là Thần Chi thí luyện tràng hay không, đem chúng ta từ trên đường ném tới nơi này, tổng nên cho cái nói rõ a?

Ninh Kiều Nguyệt yếu ớt nói.

Nàng là tính cách bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, vô luận là Tô Mị, Lăng Kinh Hồng hay là Hạ Mộng Như, đều là người rất mạnh mẽ, bởi vậy nàng liền càng ngày càng thành con dâu nhỏ rồi.

Mọi người liếc mắt nhìn lẫn nhau, đều là nở nụ cười, nếu như cái này thật sự là Thần linh thượng giới gây nên, cái kia trong mắt bọn hắn những người mình giống như con sâu cái kiến. Thời điểm nhân loại trên đời há lộng con sâu cái kiến sẽ cùng con sâu cái kiến nói rõ là chuyện gì xảy ra sao?

BOANG..., bang bang BOANG...!

Nhưng vào lúc này, phảng phất đã nghe được thanh âm của Ninh Kiều Nguyệt, lưới sắt vây khốn bọn người Lâm Lạc đột nhiên hướng bên trên đưa lên, thẳng tới chui vào đỉnh.

- Oa, có phải Ninh tỷ tỷ người ở trên trời có thân thích hay không. Người vừa nói cửa liền mở ra, ân!

Đường Diễm ngạc nhiên kêu lên.

Nhưng Lâm Lạc lại nhìn chăm chăm vào lưới sắt bị thu tiến vào đỉnh, suy nghĩ như thế nào bắt bọn nó đi ra! Cái đồ chơi này có công hiệu cường đại bỏ qua lĩnh vực, nếu như có thể chế thành vũ khí mà nói, cái kia tuyệt không yếu hơn so với linh khí!

658. Chương 658: Thần Chi Luyện Tràng. (2)

Linh khí, tương đương với gia tăng tình một Linh Cảnh giúp đỡ! Mà cái này tuy bản thân không thể gia tăng lực lượng võ giả, nhưng có thể oanh phá lĩnh vực, cái uy năng này quá cường đại. Cường đại đến dù cho đối mặt võ giả cao hơn một giai cũng có thể bỏ qua lĩnh vực đối phương, trực tiếp chặt lên thân thể tiến hành trọng thương!

Sở dĩ Linh Cảnh cao thủ khó có thể giết chết, cũng là bởi vì có thể hóa thân lĩnh vực lẩn tránh tổn thương, nhưng ở trước mặt cái lưới sắt này căn bản không cách nào hóa thân lĩnh vực, mỗi nhất kích tổn thương đều là chân chân thật thật ăn vào!

Bởi như vậy, Linh Cảnh võ giả cùng võ giả Tiên Thiên thập cảnh bình thường đều không có bất đồng!

Có ít người ở trong nguy hiểm chỉ biết sợ tới mức lạnh run, có ít người thì là bất cứ giá nào làm lớn một hồi, chỉ ven vện có một ít người cực nhỏ ngược lại là ở trong nguy hiểm tìm kiếm kỳ ngộ! Lâm Lạc chính là người như vậy. Nhưng đáng tiếc chính là, bằng thực lực bây giờ của hắn còn không cách nào đem lưới sắt kia cứng ngạnh túm xuống.

- Phàm nhân hạ giới nghe đây bản Thần cố ý tiễn đưa các ngươi một hồi đại tạo hóa, nhưng có thể đạt được hay không lại phải xem các ngươi phải chăng có được thực lực cùng vận khí như vậy! Thần chi thí luyện bắt đầu, tất cả có mười vòng, điều kiện vượt qua kiểm tra chỉ có một, sống sót!

Một thanh âm phiêu miểu vang lên, ngay cả là nam hay nữ cũng phân không rõ.

- Thật là Thần Chi thí luyện tràng!

Suy đoán là một chuyện, nhưng được chứng thực lại là một chuyện khác.

Nhưng Lâm Lạc lại nhìn lên trên không, cao giọng nói:

- Người là ai?

Nhưng trong không gian thật lớn lại chỉ vền vền có thanh âm của hân. Cái tồn tại tự xưng bản Thần kia lại không có bất kỳ đáp lại.

Nhưng mà, ông ông ông tiếng ồn ào đột nhiên vang lên, đã cắt đứt phỏng đoán của mọi người đối với thanh âm thần bí kia, chỉ thấy 30 đầu ong vàng lớn chừng con nghé bỗng nhiên từ một trong một phòng giam bay ra!

Mấy con ong vàng này đều mọc ra đầu hổ, hai cánh mỏng như cánh ve mở ra dài chừng hai trượng, đang không ngừng chấn động, dẫn phát thanh âm vô cùng âm ỉ.

Không Linh cảnh đỉnh phong, Không Linh cảnh đỉnh phong, Không Linh cảnh đỉnh phong... Huyền Linh cảnh sơ kỳ!

Ở bên trong 30 đầu quái phong, có một đầu hình thể lớn hơn nhưng ong vàng khác một vòng, đạt đến Huyền Linh cảnh sơ kỳ, mặt hai mươi mấy con khác thì đều là Không Linh cảnh đỉnh phong, những con hung thú này tự nhiên sẽ không che dấu khí tức của mình, dù cho không có Hỗ Độn Dung Lô lực nữ cũng có thể nhẹ nhàng cảm ứng được.

Các nàng lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Đừng nhìn số lượng những quái phong này nhiều, nhưng đại cảnh giới áp chế cũng không phải là chút số lượng ấy có thể giải quyết, chỉ cần Lâm Lạc thả ra lĩnh vực có thể thuấn sát những đầu hổ phong này!

Nhưng lông mày của Lâm Lạc lại nhíu một cái, một lớp này tự nhiên không khó tiêu diệt, nhưng mấu chốt là đây vẫn chỉ là luồng thứ nhất, chín lượt đằng sau có thể đồng dạng dễ dàng sao?

Tin tưởng càng là sau, độ khó cái khảo nghiệm này chỉ biết càng cao!

Cái địa phương này bốn phía là tường đá cao ngất, bầu trời rõ ràng là một đám mây màu đen không ngừng xoay chuyển, căn bản nhìn không thấy mặt trời! Trong này cũng không cấm bay, nhưng cũng căn bản ra không được, bởi vì đám mây màu đen căn bản không để cho tới gần. Tồn tại một cổ lực lượng bài xích cường đại, chỉ tới gần đến mười trượng cũng làm không được!

Mà tường đá lại là vô cùng chắc chắn, nói cách khác, bọn họ là bị vây chết ở chỗ này, trừ khi tồn tại phía sau màn kia thả bọn họ đi ra ngoài, nếu không bọn hân căn bản không có một biện pháp!

Ông!

30 con Hổ Đầu Phong (* ong đầu hổ) đã là giết tới đây, những con hung thú này hai mắt huyết hồng, giống như hoàn toàn đã không có thần trí, chỉ còn lại có bản năng Sát Lực! Nếu không, đối mặt hai đại Huyền Linh cảnh đỉnh phong cao thủ, hung thú cũng sẽ biết xu cát tị hung, tuyệt không có khả năng chủ động nghênh tiếp.

Quái phong chưa đến, lĩnh vực của bọn nó trước hết mở ra, hình tại một mảnh thể giới u ám sắc, vô số gai nhọn màu đen từ dưới đất, trên bầu trời bắn ra, hướng về bọn người Lâm Lạc phát khởi công kích mãnh liệt.

Lữ Nguyệt Đồng hiếu chiến thành cuồng, dẫn đầu một cái chụp đi ra ngoài, lĩnh vực mở ra, Đại Khảm Dao té ra, ở bên trong “Hắc” một tiếng, một ánh đao đẹp đẽ hiện lên, lập tức đem lĩnh vực bầy ong phá hư hoàn toàn, dễ như trở bàn tay!

BA~! BA~! BA~!

Bầy con Hổ Đầu Phong bị bổ làm hai, dù cho có lĩnh vực chi lực cũng vô pháp khép lại, sinh cơ nhanh chóng biến mất, vền vền là mười mấy cái thời gian hô hấp liền hoàn toàn chết đi.

- Xem ta đây!

Đường Diêm cũng khởi xướng điên đến, thân hình lóe lên, đã là hư không tiêu thất, thời điểm tái xuất hiện đã đi tới sau lưng một Hổ Đầu Phong, tay nhỏ đề xuống, đánh ra hai đạo khí nhận.

- Bách Biến thiên huyền đại sát đao!

Nàng nũng nịu nói.

Lâm Lạc không khỏi cười cười nói:

- Trước kia không phải gọi Phá Nguyệt Nhận hay sao?

- Ai, người thật đúng là tính toán chi li, được rồi, vẫn là gọi Phá Nguyệt Nhận đi!

Đường Diềm nhún vai, giống như Lâm Lạc là tiểu hài tử thích ồn ào, nàng là mẫu thân bất đắc dĩ.

Cái tiểu ma nữ này!

Ở dưới Lữ Nguyệt Đồng cùng Đường Diềm không ngừng giết chóc, 30 đầu Hồ Đầu Phong rất nhanh liền bị tiêu diệt sạch sẽ, chỉ có ong chúa là chèo chống thời gian dài chút ít, nhưng vẫn là bị Lữ Nguyệt Đồng sinh sinh chém nát!

Nàng ở bên trong Tàng Vân sơn mạch lấy được rất nhiều linh thảo, tuy giống như ngư nhai Mẫu Đan lãng phí rất lớn, nhưng tổng có thể hấp thu đến một ít chỗ tốt. Vốn là nàng chỉ có hai chân linh căn đối ứng công pháp đạt đến Huyền Linh cảnh đỉnh phong, nhưng bây giờ đem công pháp đối ứng hai đại ngũ linh căn cũng tăng lên tới cảnh giới đồng dạng.

Tuy vẫn không có thể đột phá Huyền Linh, nhưng chiến lược tùy theo phóng đại cũng là sự thật, muốn gọt giết chết một đầu hung thú bất quá là Huyền Linh cảnh sơ kỳ tự nhiên vô cùng nhẹ nhõm.

BA~! BA~! BA~!

Theo đầu ong chúa cuối cùng này bị tiêu diệt, ba bình thuốc trống rỗng xuất hiện, rơi trên mặt đất.

Này hiển nhiên là tồn tại thần bí kia thưởng bọn hắn, nhưng cũng không có nửa điểm nói rõ, như bọn đình nhà giàu có ném ra một khối thịt cho tên ăn mày bên ngoài, căn bản khinh thường nói chuyện!

- Oa, linh đan!

Tròng mắt đen nhánh của Đường Diềm một hồi chuyển động, bàn tay nhỏ bé duỗi ra, tám chín phần mười là đập vào ý niệm độc chiếm trong đầu.

- Tiểu hài tử qua một bên đi!

Lâm Lạc liền tranh thủ đẩy nàng ra, đem cái chai mở ra xem xét, trong mỗi cái bình lại chỉ vụn vụn có một khóa đan dược màu đỏ thắm, vừa mở ra là mùi thơm ngát bắn ra bốn phía, thậm chí có mờ mịt chỉ khí di động, tạo thành một vòng đan vân!

- Linh đan!

Mọi người nhao nhao kinh hô.

Rõ ràng như vậy, chỉ cần không phải mù lòa đều có thể nhìn ra được.

Bất quá, linh đan chỉ có ba khóa, làm sao chia đây?

659. Chương 659: Tấn Giai Huyền Linh. (1)

- Chúng ta kế tiếp cũng không biết gặp phải cửa ải khó như thế nào, mà Lâm Lạc cùng Lữ cô nương đều là Huyền Linh cảnh đỉnh phong, nếu như có thể đột phá đến Huyền Linh cảnh mà nói, khả năng chúng ta có thể sinh tồn được cũng sẽ rất cao! Cho nên, bọn hắn phải phân đến một khóa!

Lăng Kinh Hồng nói ra.

- Ta cũng rất lợi hại, cho nên còn có một khóa cho ta ăn đi!

Đường Diềm cũng bất chấp vẽ vòng tròn nguyên rửa Lâm Lạc rồi, lập tức cười lấy lòng nhìn xem Lăng Kinh Hồng.

Lâm Lạc cười ha ha:

- Người lại ở phía sau mông mọc thêm cái đuôi, vậy thì thật sự là xứng đáng cái tên chó vẫy đuôi mừng chủ rồi!

Đường Diêm lập tức nghiêng rằng, xuất ra một cái người rơm bắt đầu đâm, trên đó viết tên ai tự nhiên không cần nghĩ rồi.

- Cho tiểu ma nữ đi, nàng là lợi hại thứ ba trong mấy người chúng ta, nói không chừng về sau có thể phát ra công dụng!

Lâm Lạc gật đầu nói, cho dù Tô Mị tứ nữ không ăn đan dược cũng không có vấn đề gì, dù sao có “Đỉnh lô” Lâm Lạc, chỉ cần có thể cam đoan tu vi Lâm Lạc tăng vọt, các nàng cũng sẽ không rơi xuống quá nhiều.

Vì vậy, ba khóa này cũng không biết là linh đan cấp bậc gì, phân biệt do Lâm Lạc, Lữ Nguyệt Đồng, cùng Đường Diêm phục dụng.

Tuy không biết khảo nghiệm tiếp theo lúc nào sẽ đến, nhưng ba người Lâm Lạc cũng đành phải vậy, ở hiểm địa có thể đề ột tia lực lượng là có thể nhiều một phần bảo đảm sống sót, bọn hắn lập tức ăn linh đan bắt đầu luyện hóa dược lực.

Không hổ là linh đan, quả thực là đã sinh linh trí, vừa đổ ra rõ ràng quay tròn bay lên, muốn bỏ chạy!

Bàn tay Lâm Lạc túm tới, liền nắm lấy linh đan, loại linh đan này tuy được thiên địa tạo hóa, nhưng lại không có lực sát thương quá lớn, Linh Cảnh võ giả cũng có thể nhẹ nhõm khống chế. Nhưng nếu đổi lại là Tiên Thiên thập cảnh, cho dù là Thích Biến cảnh cũng có thể bị linh đan thoáng cái oanh nát thân thể!

Lữ Nguyệt Đồng cũng bắt được linh đan, nhưng tính tình nghịch của Đường Diêm lại tới, đúng là cùng linh đan chơi trốn tìm.

Lâm Lạc hừ một tiếng, Đường Diêm mới không cam lòng bắt được linh đan nói:

- Tiểu Đỉnh ah Tiểu Đỉnh, không phải tỷ tỷ nhẫn tâm, mà là đại phôi đản kia bức đấy, người đừng trách tỷ tỷ, có báo oán thì tìm hắn!

Nói thì nói như thế, nhưng nàng đã là nước miếng chảy ròng, mắt bốc lên hồng tinh, một ngụm liền đem linh đan nuốt đi vào, chép miệng ba ba vài cái, dùng ánh mắt tham lam nhìn chăm chăm vào linh đan trong Lâm Lạc tay, trơ mắt nói:

- Đại phôi đản, vừa rồi người ta nuốt quá nhanh, ngay cả là hương vị gì cũng không có cảm giác được, người để cho ta thè lưỡi liếm một chút được không!

Nếu thật cho nàng thè lưỡi ra liếm thoáng một phát, vậy thì thật là bánh bao thịt cho chó ăn có đi không về rồi! Lâm Lạc trực tiếp đem linh đan nhét vào trong miệng, cũng không nhai trực tiếp nuốt xuống, tức giận đến mức Đường Diêm oa oa kêu to.

Ma nữ lại hướng Lữ Nguyệt Đồng nhìn sang, ánh mắt tội nghiệp, tựa hồ có thể phát ra thủy quang .

Nhưng Lữ Nguyệt Đồng cũng cùng nàng chung một chỗ nhiều ngày như vậy, sao lại không biết bản tính của tiểu ma nữ, há chịu mắc lừa, cũng một ngụm nuốt vào cả linh đan, không dám cùng nàng nói chuyện. Nếu không tiểu ma nữ sẽ như kẹo da dính lên, như thế nào bỏ cũng không hết.

Lâm Lạc ăn linh đan vào, đan dược này lập tức hóa thành một đạo nhiệt lưu, từ cổ họng của hắn chảy xuống, ở trong bụng mạnh mẽ lan tràn ra, tốc hành tứ chi bát mạch! Cái dược lực này rất mạnh, tựa như lập tức hóa thành mấy trăm đầu Hỏa Long, bắt đầu trong thân thể giãy vò!

Hỗn Độn Dung Lô mở ra, Tử đỉnh hơi rung, một cỗ thần uy trấn Thiên trấn Địa lập tức đẩy ra, cái dược lực kia lập tức trở nên ngoan ngoãn, bắt đầu chuyển hóa làm tu vi bản thân Lâm Lạc!

Nhưng mà, Hỗn Độn Dung Lô cũng không bởi vì Lâm Lạc muốn tăng lên một hệ công pháp nào liền đem dược lực chuyển hóa làm linh lực một hệ đó, mà là hoàn toàn đối xử như nhau, đem dược lực chia đều làm sáu, bình quân chuyển hóa làm sáu hệ.

Nhưng Hỏa hệ công pháp đã đạt đến Huyền Linh cảnh đỉnh phong. Ba mươi sáu khóa hỏa đan hạch dĩ nhiên đầy đủ hết, không đột phá đại cảnh giới mà nói, những lực lượng này cũng chỉ sẽ bị mất không! Nhưng đây

cũng là sự tình không có cách nào, trùng kích cảnh giới cần đại lượng linh lực làm tích lũy, bằng không thì há có thể đem vô số người ở cảnh giới đỉnh phong nào đó một khốn là mấy trăm thậm chí hơn một ngàn năm hay sao?

Ngoại trừ Hỏa hệ công pháp ra, năm hệ đan hạch khác là từng cái mà sinh, đại khái đều gia tăng đến năm cái, Hỏa hệ công pháp của Lâm Lạc cũng hoàn thành tích lũy, có thể trùng kích cảnh giới cao hơn!

Bất quá, Lâm Lạc cường ép áp chế Hỏa hệ công pháp. Bởi vì được lực linh được còn không có hoàn toàn tan hết, nếu hấn đến thời điểm này còn lựa chọn trùng kích Huyền Linh cảnh mà nói, như vậy những được lực kia không chiếm được luyện hóa sẽ lãng phí!

Bởi vậy, tuy cường ép áp chế muốn đột phá công pháp phi thường khó chịu, nhưng Lâm Lạc vẫn cắn răng chống đỡ, thẳng đến được lực hoàn toàn hấp thu, đem năm hệ công pháp toàn bộ tăng lên sáu khóa đan hạch, Lâm Lạc rốt cục không hề áp chế Hỏa hệ công pháp, bắt đầu trùng kích Huyền Linh cảnh.

Tích lũy đã đủ rồi, cái kia cần đúng là linh ngộ đối với cảnh giới. Mà Lâm Lạc không thiếu nhất đúng là linh ngộ đối với cảnh giới. Cái áp chế này vừa khai mở, một đạo bình chương vô hình kia đã bị lập tức phá tan, đơn giản tựa như cầm lấy ly uống một hớp!

Nhưng, không có lỗi vâng!

Lâm Lạc không khỏi ngừng mắt nhìn bầu trời, hấn hiện tại Hỏa hệ linh lực giống như Trường Giang biển cả, so với trước ít nhất cường đại hai ba mươi lần, đây tuyệt đối là cấp độ Huyền Linh cảnh! Nhưng rõ ràng không có đưa tới lỗi kiếp. Đây là có chuyện gì?

Chẳng lẽ nói, ở đây đã không phải là thể giới nguyên lai, bởi vậy thiên địa cảm ứng không đến Lâm Lạc đánh cấp thiên địa chi lực, mới không có đánh xuống lỗi phạt sao?

- Ngốc tử, như thế nào?

Thấy Lâm Lạc đứng lên, Tô Mị tứ nữ nhao nhao vây đi qua, tính toán thời gian đã sáu canh giờ!

- Ân, ta đột phá!

Lâm Lạc mỉm cười, bất kể như thế nào, chứng kiến tứ nữ ở bên cạnh, hấn đều là tâm bình khí hòa.

- Tại sao không có lỗi kiếp?

Lăng Kinh Hồng cũng ý thức được không đúng trong đó.

- Ở đây thực sự là thể giới Thần linh sao?

Lâm Lạc thì thảo, trong mắt hấn Thần linh cũng không quá đáng là người thực lực cường đại hơn một ít, cũng không có kính sợ như người bình thường.

Từ khi Võ giả đi đến con đường này bắt đầu, cái kia chính là nghịch đoạt thiên địa tạo hóa, đoạt lực đoạt thọ! Nếu như đối với thiên địa thần linh kính sợ mà nói, cái kia còn tu cái rắm ah! Không sai, Thần linh xác thực cường đại, có được uy năng mà người phàm không thể tưởng tượng, cái kia nhiều lắm thì trở thành siêu cấp cường giả bước thứ mười một, bước mười hai thậm chí bước một trăm!

660. Chương 660: Tấn Giai Huyền Linh. (2)

Đối với Thần linh nếu quả thật là kính sợ mà nói, cái kia cũng chỉ là đối với lực lượng của bọn hấn, mà võ giả đau khổ tu luyện, mục đích cuối cùng cũng là trở thành tồn tại như vậy, trường sinh bất tử!

- Hai người các nàng sẽ chậm nhiều hơn!

Hạ Mộng Như chỉ chỉ Đường Diễm cùng Lữ Nguyệt Đồng.

Ở trong mắt tứ nữ các nàng, tốt nhất ba viên linh đan toàn bộ cho Lâm Lạc phục dụng, sau đó cùng lắm thì các nàng đem Lâm Lạc “mượn” đi ra ngoài cho Lữ Nguyệt Đồng cùng Đường Diễm dùng một hồi, đây mới là cách làm ưu hóa nhất!

Đáng tiếc, tiểu ma nữ một bộ chưa trưởng thành, tứ nữ đều không đành lòng để cho Lâm Lạc tai họa nàng. Mà Lữ Nguyệt Đồng là một bộ chán ghét đối với nam nhân, đem Lâm Lạc kín đáo đưa cho nàng, cái kia lúc cầm trở lại nói không chừng sẽ ít đi bộ vị mấu chốt nhất nào đó!

- Hi vọng khảo nghiệm tiếp theo đến, các nàng có thể kịp thời đột phá!

Lâm Lạc nói ra, nói cách khác bên bọn hắn này chẳng những sẽ thiếu đi hai cao thủ cường lực, thậm chí còn phải dọn ra tinh lực đi bảo hộ các nàng.

Nhưng nếu Lữ Nguyệt Đồng thuận lợi đột phá mà nói, vậy thực lực bên bọn họ cũng sẽ phóng đại, ở cái hiểm địa này không thể không tăng thực lực lên, có trời mới biết đằng sau sẽ có bao nhiêu nguy hiểm!

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh mười hai canh giờ đi qua, chỉ nghe tê tê tê vang lên, lại một lưới sắt mở ra, xuất hiện hai mươi đầu Cự Mãng màu xanh! Những thanh mãng này đều có mấy trăm trượng dài, thân thể vừa thô vừa to, hoàn toàn có thể một ngum đem một căn phòng nuốt vào!

Mà trong đó tự nhiên cũng có một con Xà Vương, càng là đạt đến ngàn trượng, trên đầu dài ra cả một đôi sừng dê, mặt dưới dài lấy bốn cái chân, nhưng còn không có trưởng thành, nhỏ nhỏ tựa hồ phát dục chưa thành.

Hóa thường luồng rồi!

Thực lực mười chín con thanh mãng là Huyền Linh cảnh sơ kỳ, mà Xà vương thì đạt đến Huyền Linh cảnh hậu kỳ, chỉ thiếu chút nữa có thể đạt tới đỉnh phong rồi!

Quả nhiên, cái khảo nghiệm này là một lớp so một lớp khó!

- Xà ah!

Tô Mị sợ run cả người, nàng sợ nhất đúng là những động vật không chân này, toàn thân đều nổi da gà. (* mịa, rõ ràng là có chân mà?)

Lâm Lạc tiến ra đón đánh, hung thú Huyền Linh cảnh ngay cả Lăng Kinh Hồng cũng không cách nào địch nổi, chỉ có hắn có thể trấn sát!

Linh vực thả ra, một cái biển lửa cuốn động, mặc dù không có trải qua lôi kiếp tẩy lễ, nhưng tu vi của Lâm Lạc xác thực đã là Huyền Linh cảnh, linh vực bước thứ ba có được lấy ưu thế nghiền áp!

Đặc biệt là hắn từ cấm tự thứ tư rình coi đến một tia thiên địa chân hỏa huyền diệu, đây là đứng ở phía trên linh ngộ không biết bao nhiêu năm tích lũy của Hỏa diễm cự nhân, đã vượt xa cấp độ của Hỏa diễm cự nhân, đối với không hỏa, Lâm Lạc cơ hồ là nhân gian tổ sư gia!

Đáng tiếc, còn có ba cái cấm chữ a, nếu có thể toàn bộ dòm được huyền ảo, Lâm Lạc không biết thực lực của hắn có thể cường đại đến loại trình độ nào! xem tại

Những thanh mãng này nhao nhao thả ra linh vực chống cự, tạo thành từng mảnh thanh thổ, lẫn nhau liên hợp cộng đồng chống cự linh vực áp bách của Lâm Lạc.

Thấp một tầng thứ, áp súc linh vực mà nói xác thực có thể ở trong linh vực cao giai chèo chống một thời gian ngắn, nhưng hỏa linh vực của Lâm Lạc cũng không phải là hỏa hệ linh vực bình thường, ở bên trong Liệt Diễm Phân Thiên, một mảnh rắn lục dài hẹp đều bị nướng thành thịt khô, tuôn ra từng khỏa yêu hạch màu xanh!

Vễn vẹn chỉ có Xà vương kia kiên trì nhiều trong chốc lát, nhưng mà thực sự chỉ là trong chốc lát, đồng dạng bị nướng chín!

Ngay cả thời gian nửa nén hương cũng không có đến, đợt hung thú thứ hai toàn bộ diệt, thậm chí Lâm Lạc ngay cả một ngón tay cũng không có động, linh vực cường đại có thể thấy được lóe lóe!

- Nhanh, thừa dịp tiểu ma nữ còn không có tỉnh lại, mang thứ đó toàn bộ lấy đi!

Lâm Lạc liền tranh thủ thu hai mươi thanh măng vào trong Tử đỉnh. Đây chính là hung thú Linh Cảnh, lúc trước một con Ngân Huyết Địa Long Xà liền để cho người Lâm gia nhận được đại chỗ tốt, huống chi là Linh Cảnh cấp bậc rồi!

Đặc biệt là Xà vương kia, đã đơn giản hóa hình thường luồng, tất có huyết mạch Thần Long, chỗ tốt vô cùng!

Nếu như bị Đường Diễm thấy được, dùng da mặt cực dày của tiểu ma nữ, tám chín phần mười có thể toàn bộ lấy đi, sau đó vỗ vỗ hai tay giả ngu, chẳng lẽ còn có thể cưỡng bức nàng giao ra sao?

Mặc dù là bị Liệt Diễm đốt trụi, nhưng mười chín thanh măng vẫn tồn lưu lại cốt cách nguyên vẹn, hoàn toàn có thể từ bên trong tinh luyện ra máu huyết thanh măng, đây chính là măng chỗ tinh hoa của thanh.

Mà Xà vương kia càng là để lại không ít thịt, hương vị thơm nức vừa ngửi liền làm cho người ta thêm nhỏ dãi! Cái Xà vương này sắp hoàn toàn hóa thường luồng, giá trị máu huyết của nó tự nhiên càng thêm khó có thể đánh giá!

BA~! BA~! BA~!

Giữa không trung lần nữa rơi xuống ba bình đan dược, hiển nhiên là ban thưởng đối với bọn hắn đã vượt qua đợt khảo nghiệm thứ hai.

- Thừa dịp các nàng vẫn còn luyện hóa dược lực, ngốc tử mau luyện hóa ba khóa đan dược này đi!

Tô Mị vội vàng mang ba bình đan dược nhặt lên toàn bộ nhét vào trong tay Lâm Lạc.

Cô gái này trời sinh hướng ngoại, lúc trước Tô Mị ngay cả bảo vật của Tô Quảng Khai cũng lấy sạch đến đưa cho Lâm Lạc, huống chi hiện tại Đường Diễm cùng Lữ Nguyệt Đồng đều chỉ có thể coi là ngoại nhan, nàng càng sẽ không khách khí rồi!

- Nếu như đều là tần suất như vậy, cái kia mỗi một ngày chúng ta đều phải nghênh chiến một lớp hung thú, hơn nữa thực lực này cũng một đám so một đám cường! Tuy bắt đầu đợt thứ hai nhìn về phía trên rất đơn giản, nhưng về sau liền khó nói! Chúng ta cần người trở nên càng cường đại hơn đến bảo hộ chúng ta!

Lăng Kinh Hồng thì từ góc độ khác tới khuyên Lâm Lạc.

Đối với tứ nữ mà nói, chỉ cần Lâm Lạc trở nên mạnh mẽ, các nàng cũng có thể đi theo nhanh chóng cường đại lên, cùng hắn đến phân mỏng đan dược cho tứ nữ, không bằng tập trung lại để ột người cường đại.

Song Tu quả mới có thể phát huy ra công hiệu mạnh nhất.

Lâm Lạc gật gật đầu, cùng tứ nữ tự nhiên không có sĩ diện cãi láo gì, nếu như suy đoán không sai mà nói, vòng thứ ba công kích kia sẽ ở một ngày sau đó phát động, hắn phải trở nên càng mạnh hơn nữa, nếu không một lớp quái vật so một lớp cường, nếu kéo dài tới hai sóng tụ hợp đến cùng một chỗ, vậy thì thực thảm rồi!

Nuốt vào một viên linh đan, Lâm Lạc vận chuyển Hỗn Độn Dung Lô bắt đầu luyện hóa.

Tuy khi luyện hóa không phải Ngũ Hành tinh hoa, hiệu quả của Hỗn Độn Dung Lô không quá cường đại, nhưng so với Lữ Nguyệt Đồng, Đường Diễm trực tiếp dùng lực lượng bản thân luyện hóa, tốc độ này lại không biết phải nhanh bao nhiêu lần.

Bất quá ba canh giờ, một viên linh đan đã hoàn toàn luyện hóa, sáu hệ công pháp của Lâm Lạc cũng tăng thêm sáu khóa đan hạch!

Nếu như hắn đơn tu một hệ mà nói, cái này ý nghĩa một khóa đan dược có thể đem võ giả từ cảnh giới sơ kỳ nào đó trực tiếp tăng lên tới trạng thái đỉnh phong!

661. Chương 661: Liên Tục Xông Cửa. (1)

Nhưng đột phá đại cảnh giới tích lũy lực lượng là một chuyện, trọng yếu hơn là lĩnh ngộ, đây cũng không phải là cuồng rớt đan được liền có thể giải quyết, cần thời gian dài đồng buồn chán đi tích lũy, mới có thể ngộ đạo!

Đối với người thường mà nói, linh đan này ở trong thời gian ngắn chỉ có một khóa có thể phát huy tác dụng, nhiều hơn nữa đều chỉ có thể để ở một bên đợi đột phá đại cảnh giới lại phục dụng, nếu không cũng không phải là vấn đề được lực lãng phí, mà là có thể đem người sinh sinh nổ tung !

Khóa linh dược này bị hoàn toàn luyện hóa, ngoại trừ Hỏa hệ công pháp, Lôi hệ công pháp cao nhất đã tu thành ba mươi hai đan hạch, một khóa nữa xuống dưới liền có thể đạt tới đỉnh phong, có thể súc tích lực lượng trùng kích Huyền Linh cảnh rồi!

Hắn không ngừng lại tiếp tục nuốt vào viên linh đan thứ hai, vận chuyển Hỗn Độn Dung Lô liên tục luyện hóa.

Đây là đang cùng thời gian thi chạy!

Đợt hưng thú thứ hai cũng đã có Huyền Linh cảnh hậu kỳ tồn tại, cái kia đợt thứ ba nói không chừng sẽ có cấp bậc Huyền Linh cảnh! Hắn tuy cũng phá vỡ mà vào Huyền Linh cảnh, nhưng dù sao chỉ có một hệ công pháp, Ngũ Hành tiểu thế giới cũng y nguyên dừng lại ở Huyền Linh cảnh, không có khả năng đối với tồn tại Huyền Linh cảnh tạo thành tính uy hiếp thực chất.

Hắn phải tăng thực lực lên, nếu không một khi bị thương mà nói, căn bản không có thời gian để cho hắn khôi phục, cái kia chính là ác tính tuần hoàn. Sống không qua mấy vòng liền đem tánh mạng mất ở nơi này!

Lại là ba canh giờ đi qua, dược lực của viên linh đan thứ hai cũng hoàn toàn bị Lâm Lạc luyện hóa hấp thu, Lôi hệ công pháp từ lúc một canh giờ trước liền tạo thành ba mươi sáu khóa lôi hạch, nhưng trên lực lượng tích lũy còn chưa đủ, lại phải nuốt một viên linh đan.

Khá tốt đợt hưng thú thứ hai căn bản không tốn bao nhiêu thời gian đi giải quyết, để lại cho Lâm Lạc đầy đủ thời gian đến luyện hóa một viên linh đan cuối cùng.

Ăn vào, bắt đầu luyện hóa!

Một lúc lâu sau, Lôi hệ công pháp liền đã lấy được tích lũy đầy đủ. Nhưng cùng lúc trước đồng dạng, đến thời điểm này lựa chọn đột phá mà nói, có thể tạo thành dược lực còn thừa đại lượng lãng phí! Lâm Lạc lần nữa cưỡng ép áp chế Lôi hệ công pháp đột phá, đem dược lực chuyển hóa cho năm hệ công pháp khác.

Thẳng đến dược lực hoàn toàn luyện hóa được, hắn mới buông ra áp chế đối với Lôi hệ công pháp, bắt đầu trùng kích.

Từ khi tiến vào Linh Cảnh, huyết mạch của Lâm Lạc tựa hồ bị kích hoạt hoàn toàn, tràn vào vô số tin tức về Lôi hệ công pháp, trong đó liền kể cả lĩnh ngộ cảnh giới. Có thể nói, cho dù Lâm Lạc ở vào trạng thái hôn mê, nhưng chỉ cần ở địa phương linh khí sung túc, cái kia dựa vào tia chớp ẩn kỹ ở mắt cá chân tự động hấp thu linh lực tu luyện, hắn nằm cũng có thể không ngừng đột phá!

Như vậy cũng được, huống chi là hiện tại!

Cửa khẩu Huyền Linh cảnh cũng không có chế tạo phiền toái gì cho Lâm Lạc, chỉ là ngăn ngừa một canh giờ trùng kích, Lôi hệ công pháp liền thuận lợi đột phá, tiến vào Huyền Linh cảnh!

Đến tận đây, Lâm Lạc có hai hệ công pháp đạt đến Huyền Linh cảnh. Hỏa hệ tạo thành chín đan hạch, sau đó Lôi hệ tắc thì là mới vừa tiến vào. Bốn hệ công pháp khác đều ở Huyền Linh cảnh, theo thứ tự là ba mươi hai cái mộc đan hạch, hai mươi bảy thủy đan hạch, kim đan hạch cùng thổ đan hạch thì đều là hai mươi sáu cái.

Nhảy dựng lên một cái, Lâm Lạc lộ ra vẻ hài lòng, như vậy hắn nghênh đón đợt công kích tiếp theo năm chắc lại thêm vài phần!

- NGAO...

Lại là hai canh giờ sau, tiếng sói tru đại tác, chỉ thấy mười Song Đầu Lang từ sau một lưới sắt bay lên vọt ra, toàn thân màu vàng kim óng ánh, nhìn về phía trên giống như vàng ròng điêu khắc đi ra.

Huyền Linh cảnh hậu kỳ, Huyền Linh cảnh hậu kỳ, Huyền Linh cảnh hậu kỳ... Huyền Linh cảnh đỉnh phong!

Lâm Lạc nhẹ nhàng thở ra.

Đợt thứ ba hung thú này thực lực tăng lên cũng không có khoa trương như trong tưởng tượng, cũng không có nhảy lên đến trình độ Huyền Linh cảnh! Bởi như vậy, vậy thì toàn bộ là cặn bã!

Lâm Lạc Lôi, Hỏa song linh vực thả ra, Liệt Diễm Phần Thiên, tia chớp cuồng rực, hai ba lần liền đem những hung thú này diệt sạch sẽ, lại gặt hái được mười đầu thi thể hung thú, nhất là Lang Vương Huyền Linh cảnh đỉnh phong. Một thân da lông vậy mà không có ở trong song linh vực trùng kích bị phá hủy, đủ thấy trân quý, có thể chế thành hộ giáp cường đại!

Không ngoài dự tính, lại là ba bình thuốc từ giữa không trung rơi xuống, y nguyên do Tô Mị nhặt lên kín đáo đưa cho Lâm Lạc.

Theo như quy luật hung thú một lớp so một lớp mạnh như vậy, chỉ có đem tài nguyên toàn bộ nghiêng hướng Lâm Lạc mới có thể thúc đẩy sinh trưởng ra một cái trụ cột vững vàng! Nếu không làm bình quân hóa mà nói, tuy thực lực chính thể tăng lên, lại không thể như trước kia tiêu diệt hung thú, triển đấu phía dưới nói không chừng mọi người sẽ mệt chết!

Đương nhiên, thay đổi một nhóm người mà nói, muốn tài nguyên nghiêng ột người là làm không được!

Đầu tiên, không có Hỗn Độn Dung Lô, luyện hóa một khóa linh dược thời gian dài có chút ngoài ý định, nhìn Lữ Nguyệt Đồng cùng Đường Diễm đến bây giờ còn không có đứng lên sẽ biết. Tiếp theo, ngoại trừ loại quái thai Lâm Lạc này, lại có ai có thể đối với linh ngộ cảnh giới giống như uống nước dễ dàng như vậy, ngay cả ăn linh dược cũng sẽ bị chống đỡ bạo phát!

Cách làm như vậy chỉ có thể dùng ở trên người một người Lâm Lạc.

Bất quá, Lâm Lạc còn chưa có bắt đầu luyện hóa, Đường Diễm lại tỉnh lại, ha ha ha một hồi cuồng tiếu, nói là chủ tu công pháp đạt đến Không Linh cảnh đỉnh phong, mà thông qua Sinh Linh đan đạt được ngộ linh căn, bắt đầu tu luyện hai môn công pháp cũng phân biệt đạt đến Thích Biến cảnh đỉnh phong, chỉ cần hình thành hư vực liền có thể trùng kích Linh Cảnh rồi.

Lâm Lạc không khỏi thở dài, vỗ vỗ vai tiểu ma nữ:

- Nhìn ngươi hưng phấn như vậy còn tưởng rằng ngươi đạt đến Huyền Linh cảnh, không nghĩ tới vẫn còn lẫn lộn ở Không Linh cảnh.

- Đại phôi đần, ngươi còn dám nói, coi chừng ta cắn ngươi ah!

Đường Diễm lộ ra răng trắng như tuyết, làm hình dáng hung ác.

- Đừng luôn khi dễ Đường Diễm!

Tô Mị che chở Đường Diễm, tiểu ma nữ nhân duyên tương đương tốt, đặc biệt là ở bên trong một đồng nữ tử, nàng hưởng thụ lấy đãi ngộ mỗi người sủng ái đặc thù.

- Đúng vậy a đúng vậy a, đừng luôn khi dễ ta!

Đường Diễm ở sau lưng Tô Mị giả làm mặt quỷ, ánh mắt hắc bạch phân minh lại theo dõi ba bình thuốc trong tay Lâm Lạc kia, rất có ý tứ muốn lao ra cướp đoạt.

Lấy công pháp không gian đặc thù của nàng, xác thực có khả năng ở trong tay Lâm Lạc đoạt thức ăn trước miệng cạp!

- Tiểu ma nữ cũng đừng nghĩ rồi, cho dù ta đem ba khóa đan dược này toàn bộ cho ngươi, ngươi bây giờ còn dám ăn sao?

Lâm Lạc cười nói.

Đường Diễm nghĩ một lát, khuôn mặt lập tức suy sụp xuống dưới, cụp lấy đầu không cam lòng nói:

- Không dám!

662. Chương 662: Liên Tục Xông Cửa. (2)

Tự nhiên là không dám, trước mắt tam hệ công pháp của nàng đều đạt đến cảnh giới đỉnh phong, nếu không có đột phá mà cố ăn linh đan, kết cục duy nhất là bạo thể mà vong! Dù cho không bạo, cái được lực kia cũng sẽ lãng phí.

- Vậy thì đứng đó đi!

Lâm Lạc ngồi qua một bên, lấy ra đan dược bắt đầu luyện hóa.

- Đáng giận!

Đường Diễm nhả ra cái lưỡi nhỏ thơm tho.

- Người ta cũng không phải nhất định phải hiện tại ăn, có thể cất giấu mà!

Ba viên linh đan ở chín canh giờ sau toàn bộ luyện hóa, sáu hệ công pháp của Lâm Lạc toàn bộ đạt đến Huyền Linh cảnh, lần nữa thực hiện lĩnh vực tiểu thể giới hoàn toàn!

Trong đó, Hỏa hệ tạo thành mười tám khóa đan hạch, Lôi hệ thì là chín khóa, Mộc hệ bảy khóa, Kim, Thủy, Thổ thì đều là năm khóa! Lần này đột phá cảnh giới quá nhiều, hiện tại Lâm Lạc bắt đầu hoài nghi thời điểm hần ly khai nơi này, xuất hiện Lôi kiếp sẽ kinh khủng bậc nào!

Cho dù hần là hậu duệ Thiểm Điện tộc, lại có Thần khí phòng ngự như Tử đỉnh, nhưng sáu đạo lôi kiếp cùng tới mà nói, Lâm Lạc cũng không biết có thể kháng được xuống hay không!

Đều do ở đây ngăn cách cả thiên địa cảm ứng, nếu không đột phá một lần độ lôi kiếp một lần, nào có phiền toái như vậy! Hiện tại việc đã đến nước này, phần nản cũng không có ý nghĩa, chỉ hy vọng lĩnh vực tiểu thể giới của Lâm Lạc có thể phát uy, ẩn kỹ tia chớp lại hiển lộ thần thông, mà Tử đỉnh y nguyên cường đại, cái này mới có thể vượt qua kiếp nạn.

Lữ Nguyệt Đồng cũng rất cực luyện hóa xong dược lực, nàng đã ở Huyền Linh cảnh đỉnh phong nhiều năm rồi, linh ngộ nên có cũng không sai biệt lắm đủ rồi, chỉ là khiếm khuyết một bước lâm môn, ở dưới dược lực cường đại của linh đan trùng kích, nàng hoàn thành đột phá!

Không giống với Hồn Động Dung Lô của Lâm Lạc chỉ có thể đem dược lực hoàn toàn chia đều cho sáu hệ công pháp, Lữ Nguyệt Đồng là tập trung dược lực ở chủ tu Kim hệ công pháp, cái tích lũy này tuyệt đối vậy là đủ rồi, thậm chí cũng có hơn phân nửa lãng phí!

Nhưng cái này cũng không có cách nào, bọn hần nhiều hơn một Huyền Linh cảnh cao thủ, đối với mấy vòng khảo nghiệm còn không có biết kế tiếp cũng nhiều hơn một phần tin tưởng! Mà Lữ Nguyệt Đồng đột phá cũng ý nghĩa nàng có thể lại phục một viên linh đan!

Tuy linh đan này phục dụng ở Huyền Linh cảnh hiệu quả đã bắt đầu giảm mạnh!

Mười hai canh giờ đi qua, nhóm thứ tư hung thú thỉnh linh đột kích!

Đây là năm đầu Giác Ứng thú, toàn thân màu xanh lá cây đậm, chỉ có một đôi mắt huyết hồng như nhuộm, trên đầu mọc ra một cái một sừng, giống như tê giác, chớp động lên hàn mang um tùm!

Ở bên trong năm hung thú, bốn cái là Huyền Linh cảnh đỉnh phong, mà một đầu hơi lớn chút ít là đạt đến Huyền Linh cảnh sơ kỳ, so với Lữ Nguyệt Đồng còn mạnh hơn một đường!

Đáng tiếc chính là, hiện tại sáu hệ công pháp của Lâm Lạc toàn bộ tiến vào Huyền Linh cảnh, lĩnh vực tiểu thể giới vừa phát, hoàn toàn nghiền áp bất luận võ giả, hung thú nào cùng cảnh giới, trừ khi đồng dạng có Ngũ Hành tiểu thể giới mới có thể chống đỡ!

- Sừng của Giác Ứng thú là bảo bối!

Giải thích Lữ Nguyệt Đồng ọi người nói, đối với những “thổ dân” như Lâm Lạc ở Nam Châu mà nói, quá nhiều vật có giá trị là bọn hắn không có khả năng biết đến.

- Đã có thể làm đan dược, có thể giải bách độc, lại có thể chế tạo binh khí, có được đặc hiệu bỏ qua lĩnh vực nhất định!

Lữ Nguyệt Đồng chậm rãi nói lên, tuy những Giác Ứng thú này ở trước mặt Lâm Lạc không chịu nổi một kích, nhưng đó là bởi vì Ngũ Hành tiểu thể giới quá cường đại.

- Thứ tốt! Thứ tốt!

Đường Điềm ra tay cực nhanh, xoát xoát xoát vài cái, năm đầu hung thú toàn bộ bị nàng thu đi.

- Này uy uy, làm người không thể như vậy!

Lâm Lạc cười nói, nhưng Tử đỉnh có thể ngăn cách hết thủy độc tố, hắn lại càng thêm ưa thích dùng nắm đấm của mình đánh nhau, bởi vậy đối với mấy Giác Ứng thú này cũng không có hứng thú gì, chỉ là trên chợ Đường Điềm mà thôi.

Ma nữ đối với hắn giả làm cái mặt quỷ, trốn đến sau lưng Lữ Nguyệt Đồng.

Ở trong tiếng cười của mọi người, ba chai thuốc từ trên trời giáng xuống, cái chai là dùng thủy tinh làm, hoàn toàn trong suốt, có thể chứng kiến chất lỏng màu tím sậm trong đó.

- Thần huyết được tề!

Lâm Lạc, Lăng Kinh Hồng, Tô Mị cùng kêu lên kinh hô.

Lúc trước khách diễn Càn Nguyên Quốc, trong Thiên Lạc sơn mạch đã tiến hành giải thi đấu săn bắn, Lâm Lạc dựa vào Lam hỏa lĩnh vực nghịch thiên, sinh sinh từ trong tay Dịch Hưng Ba cướp lấy thứ nhất, thành công nhận được một lọ Thần huyết được tề.

Hơn nữa chai Thần huyết được tề này hiệu quả vẫn là cường đại trước nay chưa có, ở trong trái tim Lâm Lạc tạo ra cả ba giọt Tử Huyết sinh cơ vô hạn, nhiều lần trợ giúp Lâm Lạc vượt qua cửa ải khó.

Thần kỳ chi vật như vậy cho dù ở Linh Cảnh cũng y nguyên cường đại, đáng tiếc chính là, dùng thực lực bây giờ của Lâm Lạc, y nguyên không cách nào gia tăng số lượng Tử Huyết, lại để cho hắn mỗi lần nhớ tới đều là thập phần tiếc nuối.

Nhưng Thần huyết nha, cũng chỉ có đạt tới Thần Cảnh mới có thể có được, phạm trong cơ thể con người nếu chảy xuôi theo Thần huyết, chẳng phải là sẽ bị hạ giới bài xích, trực tiếp Phi Thăng rồi sao?

- Thần huyết được tề?

Lúc này đến phiên Lữ Nguyệt Đồng không hiểu.

Cấp độ võ đạo của Đông châu cao là sự thật, nhưng chính là bởi vì Linh Cảnh cao thủ khắp nơi đi trên đất, cực độ không đáng tiền, dùng cấp độ Lữ gia cũng chỉ có thể cố thủ một góc. Nhưng Thần huyết là làm sao tới hay sao? Phải tìm vùng khi ho cò gáy khắp thiên hạ, mới có thể ngẫu nhiên tìm được một hòn đá nhuộm thần huyết, lại thêm tinh luyện mà thành!

Lữ gia căn bản không có điều kiện này!

Lăng Kinh Hồng hướng nàng giải thích một phen, Lữ Nguyệt Đồng giờ mới hiểu được cái Thần huyết được tề này trân quý!

Thần minh chi huyết, tăng lên huyết mạch chi lực! Hơn nữa nếu vận khí thật tốt có thể như Lâm Lạc đồng dạng tạo ra vài giọt Tử Huyết mà nói, cái kia càng là cho tánh mạng của mình lên vài tầng bảo hiểm!

- Hi hi, cái này không phải Thần huyết!

Đường Điềm đột nhiên nói:

- Tuy người ta chưa từng gặp qua Thần linh, lại biết Thần linh chi huyết là thất thải chi sắc, không phải màu tím!

Ân?

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, đồng thời hướng nàng nhìn sang, để cho tiểu ma nữ một hồi then thùng, xoa góc áo nói:

- Các người đừng ngưỡng mộ nhìn xem người ta như vậy, ta là sẽ then thùng đấy! Bất quá, các người thật muốn sùng bái ta mà nói, vậy thì gọi ta là Điem Điem đại tiên a!

- Ai không muốn học lại học Bảo Bảo đại tiên, người cũng càng sống càng đi trở về!

Lâm Lạc nở nụ cười.

- Làm sao người biết Thần huyết là thất thải?

- Trong huyết mạch người ta có truyền thừa trí nhớ...

Đường Điem đột nhiên dừng miệng lại, hừ một tiếng.

- Đại phiêu đản, lại muốn lôi kéo ta nói, thật sự là đáng giận!

Nhưng nàng lập tức lại trở mặt ra nói.

- Cái Thần huyết được tề này cho ta đi, các người đều không có gì dùng!

663. Chương 663: Song Hồ. (1)

Ai nói vô dụng, đây chính là cứu mạng đó!

Lâm Lạc co rụt lại, để cho Đường Điem chụp một cái không. Tuy tỷ lệ đạt được Tử Huyết cũng không cao lắm, nhưng luôn luôn có một đường hi vọng như vậy.

- Huyết mạch của các người tăng lên hiệu quả nào có bằng được người ta !

Đường Điem nói thầm một tiếng, lại đi cầu chúng nữ Lăng Kinh Hồng, Tô Mị, hảo tỷ tỷ một trận gọi bậy. Lại để cho chúng nữ đều là thập phần khó xử.

Cho Đường Điem a, cái này không khỏi có chút trò đùa, Thần huyết được tề cường đại là mọi người đều biết! Nhưng không để cho tiểu ma nữ a, xem biểu lộ nàng doanh doanh rơi lệ lại thập phần đáng thương! Các nàng cũng không nguyện làm người ác, đành phải toàn bộ lấy ánh mắt nhìn về phía Lâm Lạc.

Lâm Lạc nghĩ nghĩ nói:

- Luyện hóa Thần huyết được tề cũng không phải sự tình nhất thời bán hội, như vậy đi, trước phóng ở chỗ của ta, nhìn người về sau biểu hiện thế nào, lại quyết định có nên cho người hay không!

- Người ta nhất định sẽ làm cô nương tốt diêm đạm, nho nhã, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở!

Đường Điem vỗ ngực cam đoan nói.

Tiểu ma nữ này thật đúng là dám nói ah! Lâm Lạc chỉ cầu nàng không suốt ngày phá hủy quấy rối liền cảm thấy mỹ mãn, nào còn trông cậy vào nàng “diêm đạm nho nhã” ?

Bởi vì không cần luyện hóa linh đan, bọn hắn liền có một đoạn thời gian nghỉ ngơi, không có gì bất ngờ xảy ra, sóng khảo nghiệm thứ năm sẽ ở mười hai canh giờ sau hàng lâm. Lữ Nguyệt Đồng cũng thừa cơ thích ứng lực lượng mới của mình thoáng một phát, dừng đến lúc đó ngược lại chiến lực giảm xuống.

Nương theo lấy cảm xúc khẩn trương, một ngày thời gian thoáng cái tức qua, theo hai tiếng hổ gầm, hai đầu mãnh hổ một đỏ một xanh từ đằng sau lưới sắt bắn ra, toàn thân dài khắp gai nhọn hoắt, cùng hấn nói là mãnh hổ, gọi là con nhím sẽ chính xác hơn!

Huyền Linh cảnh sơ kỳ, Huyền Linh cảnh hậu kỳ!

Hồng Hổ thực lực hơi yếu một chút, nhưng tinh khiết dùng cảnh giới mà nói, Thanh Hổ lại là hoàn toàn nghiền áp bọn người Lâm Lạc!

Bất quá, dù cho không có Ngũ Hành tiểu thể giới cùng giai vô địch, dù chỉ là một hệ công pháp phá vỡ mà vào Huyền Linh cảnh, dựa vào Chiến Thiên Quyết tăng phúc lực lượng cùng ba thức kỹ pháp huyền ảo, Lâm Lạc y nguyên có tự tin cường đại chiến thắng hết thảy võ giả hoặc là hung thú cùng cảnh giới.

- Lớn giao cho ta, nhỏ giao cho người!

Lâm Lạc đối với Lữ Nguyệt Đồng nói ra, ở đây mọi người cũng chỉ có hấn và Lữ Nguyệt Đồng đạt đến Huyền Linh cảnh, chúng nữ khác thậm chí ngay cả Huyền Linh cảnh cũng không có đột phá, tự nhiên không có khả năng ra trận.

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước những đan dược kia cơ hồ toàn bộ hướng Lâm Lạc nghiêng qua, nếu không chứ nữ không sai biệt lắm chỉ có thể tăng lên một đại cảnh giới.

Lữ Nguyệt Đồng vừa mới đột phá, đúng là rất kích động, hơn nữa bản thân lại là hiểu chiến thành tánh, nào có nghe lấy Lâm Lạc phân phó, nũng nịu một tiếng đã chạy đi ra ngoài, hơn nữa mục tiêu là đầu Thanh Hổ kia!

Nữ Bạo Long này thật đúng là to gan lớn mật rồi!

Bất quá, sau khi Lữ Nguyệt Đồng tiến vào Huyền Linh cảnh, cũng có thể hoàn toàn phát huy ra uy lực của thanh Đại Khảm Dao Huyền Linh cấp kia, khí linh lập tức kích hoạt, phóng xuất ra uy năng Huyền Linh cảnh đỉnh phong to lớn, thậm chí áp đã qua Thanh Hổ.

NGAO!

Thanh Hổ mở ra lĩnh vực của nó, một mảnh thể giới đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón, càng có hiệu quả ngăn cách thần thức, mà nó thì đem gai nhọn trên người bắn ra!

Nếu ở trong lĩnh vực của nó bị gai nhọn đâm vào thân thể mà nói, căn bản không có khả năng đạt được trị liệu, sẽ lập tức nứt vỡ!

Lữ Nguyệt Đồng hét lớn một tiếng, Đại Khảm Dao trong tay phát ra quang mang mãnh liệt. Lĩnh khí vốn là có lĩnh vực bản thân, hơn nữa sau khi Đại Khảm Dao bị kích hoạt hoàn toàn, càng là tồn tại Huyền Linh cảnh đỉnh phong khủng bố, so với Thanh Hổ chỉ mạnh không yếu, lập tức chiếm được thượng phong.

Mà lực lượng của Lữ Nguyệt Đồng cũng không thể bỏ qua, tuy tu vi hơi yếu, lại cùng tồn tại ở một đại cảnh giới, cũng tạo thành phiền toái không nhỏ cho Thanh Hổ. Bản thân nàng tinh thông chiến đấu, hơn nữa cũng là cấp bậc thiên tài, chỉ là thụ cách cục Lữ gia hạn chế mới không có thanh danh.

Lâm Lạc nhìn mấy lần liền yên lòng, đem con mắt nhìn chăm chăm Hồng Hổ đã đến kia.

Hồng Hổ này ẩn ẩn cảm ứng được khí tức trên thân Lâm Lạc, rõ ràng trong đoạn thời gian này không dám nhúc nhích thoáng một phát, trong mắt hổ toát ra kiêng kỵ mãnh liệt, phát ra từng tiếng gào thét, tựa hồ như một tiểu cô nương gặp được người xấu, đang cảnh cáo nói:

- Đừng tới đây! Đừng tới đây!

Linh thú đã sớm khai hóa linh trí, nhưng cũng không phải mỗi Linh Cảnh hung thú đều đi học tiếng người, Hồng Hổ này rõ ràng là không có. Nhưng hung thú kỳ danh là hung, tự nhiên không có khả năng chỉ dựa vào gầm rú, dĩ nhiên mở ra lĩnh vực đồng dạng thôn phệ hết thảy ánh sáng, ở trong bóng tối tàng hình, tùy thời có khả năng nhảy ra phát động đánh lén!

Lâm Lạc mở ra Ngũ Hành lĩnh vực, tiểu thể giới hoàn toàn bao khóa đi qua, lập tức vỡ tung hắc ám lĩnh vực của Hồng Hổ, khiến nó như dưới ánh mặt trời không chỗ che dấu!

Một ngón tay điểm ra, nhưng ở trong Ngũ Hành Thế Giới lại phóng đại thành một cây trụ thông thiên, đối với Hồng Hổ trấn áp đi qua!

Không thể trốn, không thể trốn!

Hồng Hổ hét giận dữ một tiếng, phát khởi phản kích mãnh liệt nhất. Nhưng ở trong Ngũ Hành tiểu thế giới, cái phản kháng này lại có vẻ yếu ớt như vậy! Bành, xương cốt toàn thân Hồng Hổ bị nổ nát lập tức, ý thức đã bị lập tức xóa đi, ở trong lĩnh vực của Lâm Lạc, thân thể nó muốn khép lại là hoàn toàn không có khả năng!

Thuần sát!

Nhìn lại bên Lữ Nguyệt Đồng kia, nữ Bạo Long đang cùng Thanh Hổ chiến đấu đến lửa nóng, không ngừng oa oa kêu to, quát tháo lấy đầu hung thú kia ngoan ngoãn chớ né, để cho nàng bổ thống khoái.

Trận chiến đấu này hiển nhiên là thắng dễ dàng rồi, tâm tình của các nàng Tô Mị cũng buông lỏng, cùng Lữ Nguyệt Đồng mở lên vui đùa, bảo nàng hi sinh chút nhan sắc hấp dẫn đầu Thanh Hổ kia, nói không chừng đầu hung thú này thực sự ngoan ngoãn bị nàng chém.

Lữ Nguyệt Đồng cũng rất bực hân, một bên cuồng chém không thôi, một bên khinh thường nói:

- Nếu lão nương cưỡi quần áo mà nói, không phải tiện nghi nam nhân nhà các ngươi sao!

Tô Mị cười khanh khách:

- Nguyệt Đồng ngươi sớm muộn cũng sẽ là người của Lâm gia, bị ngọc tử trước thời gian xem vài lần lại có quan hệ gì!

Lời này làm Lữ Nguyệt Đồng lão đảo thiếu chút nữa ngã sắp xuống, nữ Bạo Long cũng không biết là bị vạch trần tâm sự hay là bị chán ghét, lập tức oa oa kêu to, đem Đại Khảm Dao múa đến càng gấp:

- Cái thân thể này của lão nương cũng sẽ không tiện nghi bất luận nam nhân nào!

Lâm Lạc không khỏi cảm khái nữ nhân lưu manh lúc thức dậy so với nam nhân còn điên, mà Lữ Nguyệt Đồng đánh lâu về sau cũng một mực chiếm cứ thượng phong. Dù sao nàng có linh khí trợ giúp, tương đương với hai đánh một, cái này không chiếm thượng phong mới gọi không có thiên lý.

664. Chương 664: Song Hổ. (2)

Dù là như thế, lại cũng chỉ là đã chiếm thượng phong mà thôi, cho dù ở hoàn cảnh bịt kín không thể trốn này, không có ba bốn ngày ác chiến cũng đừng nghĩ giết Thanh Hổ.

Lâm Lạc đợi nửa ngày sau, vẫn là phải tham dự chiến đấu, nhưng hắn cũng không có trực tiếp động thủ. Gần kề chỉ là phóng xuất ra Ngũ Hành lĩnh vực của hắn. Đừng nhìn cảnh giới của Thanh Hổ cao nhất, nhưng gặp được Ngũ Hành tiểu thế giới chỉ có thể chịu khuất phục, lập tức lĩnh vực của Lâm Lạc nghiền áp tất cả!

Trong cái thế giới này, Lâm Lạc tức là thần! Hắn chỉ cần thông qua lĩnh vực chậm lại tốc độ của Thanh Hổ, liền có thể để cho Lữ Nguyệt Đồng chém thống khoái!

Lực sát thương của Võ giả cường đại, nếu mọi người đứng tại nguyên chỗ không động, người một quyền ta một quyền lẫn nhau quần ẩu mà nói, cuộc chiến đấu kia tối đa nửa canh giờ liền có thể giải quyết, cái này có thân thể mạnh mẽ hơn nữa cũng gánh không được đả kích khủng bố như thế.

Nhưng vô luận võ giả nào cũng sẽ không đổ máu như thế, đều tận lực thông qua thân pháp chuyển đổi, vận dụng lĩnh vực đến giảm miễn bản thân bị tổn thương. Hơn nữa bản thân Linh Cảnh chí cường giả có năng lực khôi phục khủng bố, một cuộc chiến đấu đánh cho hơn mười ngày là chuyện thập phần bình thường.

Mà Lâm Lạc trói buộc Thanh Hổ di động, chẳng khác gì là Thanh Hổ đã mất đi chỗ trống xê dịch, chỉ có thể cùng Đại Khảm Dao liều mạng!

Nhưng Đại Khảm Dao là linh khí, sẽ không bị thương, đồng dạng là Huyền Linh cảnh căn bản không cần lo lắng sẽ bị Thanh Hồ phá hư, cái liều mạng này kết quả chính là Thanh Hồ bị chặt đến máu tươi chảy đầm đìa, bạch cốt lộ ra, dưới tác dụng của lĩnh vực chi lực căn bản không thể khép lại!

Bất quá một nén hương thời gian, Thanh Hồ đã bị sinh sinh chém chết, buồn bã ô một tiếng không động dậy được nữa.

- Xem ra, về sau Nguyệt Đồng chỉ cần hi sinh nhan sắc hấp dẫn nam nhân nào đó thoả một phát cái, đồng dạng có thể tùy tiện chém người!

Hạ Mộng Như ở một bên trên ghẹo nói.

Lữ Nguyệt Đồng đối với Lâm Lạc múa qua múa lại Đại Khảm Dao, cao ngạo giương cái cằm lên nói:

- Lão nương dám cỏi, người dám xem sao?

Học xấu! Học xấu! Lâm Lạc lắc đầu liên tục, trước kia Lữ Nguyệt Đồng tuy bừa hãn, nhưng tuyệt sẽ không lưu manh như vậy, cùng các nàng Tô Mị chung một chỗ lâu rồi, hoàn toàn đã bị dạy hư mất!

Phải biết rằng những lời này Tô Mị cùng Lâm Lạc nói không có sao, mọi người là trên một cái giường ngủ, nhưng người một hoàng hoa khuê nữ chưa gả cũng dám nói, không sợ Lâm Lạc thú tính đại phát tới đấy ngã sao?

BA~! BA~! BA~!

Theo Thanh Hồ chết, giữa không trung cũng rơi xuống ba kiện vật phẩm, nhưng lại là ba kiện hộ giáp hơi mỏng, thuần trắng sắc, mềm nhẵn vô cùng, cầm ở trong tay tựa như không có cân nặng. Bất quá đó cũng không phải linh khí, Lâm Lạc không có chứng kiến bất luận vàng sáng lực lượng gì.

Tổng sẽ không cầm vài món đồ vật chỉ là đẹp mắt đến lừa gạt a?

Lâm Lạc phóng xuất ra lĩnh vực, không ngờ phát hiện cái hộ giáp này thậm chí có hiệu quả ngăn cách lĩnh vực! Hắn mặc vào một kiện, hướng Lữ Nguyệt Đồng nói:

- Lấy đao chém ta!

Lữ Nguyệt Đồng lập tức đại hỉ nói:

- Có thể dùng toàn lực không?

Lâm Lạc không khỏi sắc mặt tối sầm, tức giận nói:

- Có thể!

Lữ Nguyệt Đồng hưng phấn mà cổ ý múa qua múa lại cánh tay, lúc này mới vung Đại Khảm Dao đối với Lâm Lạc trầm tới.

Bành!

Đại đao bổ vào trên người Lâm Lạc, một cổ đại lực tuôn qua, Lâm Lạc lập tức bị kích bay ra ngoài, nặng nề đâm vào trên vách tường, lại bắn ngược trở về.

Thấy Lâm Lạc tựa như không có việc gì bò lên, Lữ Nguyệt Đồng không khỏi cảm thấy thất vọng:

- Như thế nào ngay cả tiên huyết của không có phun!

- Cái kia thật đúng là xin lỗi rồi!

Lâm Lạc cắn răng, quay đầu đối với bọn người Tô Mị nói.

- Cái này tuy không phải là linh khí, nhưng tài liệu đặc thù, có tác dụng ngăn cách lĩnh vực cùng hấp thu lực lượng, nhưng cụ thể có thể đạt tới trình độ nào lại không rõ, mấy người các nàng mặc vào đi!

Hắn chỉ chỉ Tô Mị, Ninh Kiều Nguyệt cùng Hạ Mộng Như, tam nữ này cảnh giới yếu nhất, hơn nữa không có lực lượng, không có năng lực chiến đấu thực tế, cần bảo hộ nhất.

- Ta cũng muốn! Ta cũng muốn!

Đường Điềm vội vàng nhảy ra ngoài, sự tình gì nàng đều ưa thích chọc vào một cước.

- Người đợi đi!

Lâm Lạc đem cái đầu nhỏ của nàng đẩy qua một bên, tiểu ma nữ có năng lực đặc thù, năng lực chạy trốn nói không chừng so với Lâm Lạc còn mạnh hơn.

- Người xấu!

Đường Điềm lại trốn đi một bên nguyên rửa.

Những hung thú này một lớp so một lớp cường đại, sóng thứ năm này liền xuất hiện Huyền Linh cảnh hậu kỳ, hoàn toàn không cách nào tưởng tượng đợt thứ mười sẽ xuất hiện quái vật khủng bố như thế nào! Đường nhiên, mỗi qua một cửa lấy được ban thưởng xác thực rất phong phú, trách không được mọi người có thể thông qua Thần chi thí luyện sẽ xuất hiện thực lực đại tăng lên, nhưng lại không biết còn có nhiều người hơn không có thể kiên trì xuống, ngay cả chết ở đầu cũng không có người hiểu được!

Dù cho Ninh Kiều Nguyệt cũng cảm giác được hào khí có chút áp lực, tiếng nói của mọi người không tự chủ được thấp xuống dưới.

- Ngốc tử, tổng cộng có mười đợt khảo nghiệm, chúng ta không có trở ngại gì chứ?

Tô Mị có chút mềm yếu nói.

- Nhất định có thể!

Lâm Lạc cũng không biết là đang an ủi Tô Mị hay là thành lập tin tưởng ỳnh.

- Bất kể như thế nào, chỉ cần có người ở bên người, ta liền hài lòng, chết không hối hận!

Tô Mị giống như mèo nhỏ dựa vào trong ngực Lâm Lạc.

- Ta cũng vậy!

Ninh Kiều Nguyệt tam nữ cũng nhích lại gần, tuy Lăng Kinh Hồng quật cường cũng không nói loại lời nói mềm yếu này, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy quyến luyến đối với Lâm Lạc.

- Nhất định có thể!

Lâm Lạc nắm chặt lại nắm đấm, dùng thanh âm càng thêm kiên định nói ra.

Lữ Nguyệt Đồng xa xa liếc nhìn bọn hắn, chỉ cảm thấy trên người đợt nhiên có loại cảm giác trống vắng, nàng tựa ở trên vách tường chọc mắt, nhưng lại hư thoát đến lợi hại, rất muốn có một cánh tay kiên cường có thể dựa vào thoảng một phát.

Chỉ có Đường Điềm là nhàm chán ngáp một cái, cảm người rơm chơi một trận, rất nhanh liền ngủ mất rồi, khóe miệng còn nổi một nụ cười ngọt ngào, tựa hồ mơ tới đồ vật thú vị gì đó, còn nói mơ nói:

- Đại phiêu đản, xem có dám chết người hay không!

Trong không gian quỷ dị này cũng không phân ngày đêm, mười hai canh giờ sau, phiên thứ sáu khảo nghiệm đã đến!

Chỉ có một đầu quái vật!

Đây là một con Ngân Dực Phong Xà, có thân thể Cự Mãng, nhưng mọc ra một đôi cánh chim, hai cánh mở ra cũng không thể so với chiều dài nhỏ hơn bao nhiêu. Đầu hung thú này toàn thân có nhan sắc tươi đẹp, nhưng một đôi cánh chim lại thuần trắng sắc, cũng không phải dựa vào lĩnh vực phi hành, mà là phe phẩy hai cánh bảo trì lơ lửng.

Huyền Linh cảnh đỉnh phong!

Khá tốt, Lâm Lạc nhẹ nhàng thở ra, không có vượt qua Huyền Linh cảnh, vậy thì không sao!

665. Chương 665: Nhuyễn Trùng Chán Ghét. (1)

Không có để cho Lữ Nguyệt Đồng lại đi đùa nghịch, Lâm Lạc trực tiếp giết đi ra ngoài, Ngũ Hành linh vực mở ra, Chiến Thiên Quyết vận chuyển, căn bản không để cho Ngân Dực phong xà có cơ hội bày tư thế, ba đến hai lần liền đem đầu hung thú cường đại này đuổi giết thành cặn bã.

- Ngũ Hành tiểu thế giới thực sự cường đại!

Lữ Nguyệt Đồng không khỏi kinh hô, cái này nghe đồn là một chuyện, nhưng tận mắt thấy lại là một chuyện khác.

- Đoán xem lần này sẽ cho cái gì?

Đường Diêm thì là đôi mắt trông mong nhìn lên trời không, con người hắc bạch phân minh loạn chuyển, tựa hồ muốn từ bên trong trộm ít đồ đi ra.

- Hi vọng là đồ tốt!

Lâm Lạc nhún vai, bằng không thì bọn hắn thực sự rất khó lại kiên trì.

Đợt hung thú thứ bảy tuyệt đối đạt tới Tịch Linh cảnh!

Kém cả một đại cảnh giới, dù cho Lâm Lạc có Ngũ Hành tiểu thế giới cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình, như thế nào tiêu diệt tồn tại khủng bố như vậy? Mà một ngày một đêm sau, phiên hung thú thứ tám cũng sẽ ra, đến lúc đó bọn hắn phải đồng thời đối mặt hai đợt hung thú vậy đánh!

Tuần hoàn ác tính như thế, phiên thứ chín, phiên thứ mười hung thú cũng tới gom góp náo nhiệt, vậy bọn họ càng không có khả năng quá quan, đương nhiên, có thể kiên trì đến phiên thứ chín, phiên thứ mười hay không còn không nhất định!

BA~! BA~! BA~!

Trên bầu trời lại có ba vật phẩm rơi xuống, lần này lại biến thành đan dược. Bất quá không giống lúc trước có thể tăng tu vi lên, bộ dáng bình thuốc cũng hoàn toàn không giống. Lâm Lạc thò tay sờ lên, liền thấy trên bình thuốc tuôn ra một mảnh ánh sáng, tạo thành hai hàng chữ.

Hàng thứ nhất chữ chỉ vẹn vẹn có ba chữ: Bạo Viêm đan. Hàng thứ hai chữ muốn nhiều hơn rất nhiều: công hiệu, tăng lên hai đại cảnh giới, thời gian là một nén hương, dược hiệu qua đi tu vi hoàn toàn biến mất một tháng.

Cái này cùng hắn nói là ban thưởng, thì nói là cây cỏ cứu mạng để kiên trì sẽ đúng hơn!

Nhưng khảo nghiệm có tất cả mười phiên, một lớp so với một lớp cường đại mà nói, ba khóa Bạo Viêm đan kia cần phải phân biệt ở thứ tám, thứ chín cùng thứ mười ăn vào. Mà cái đồ chơi này có di chứng mãnh liệt, ném qua một khóa sẽ có tầm một tháng suy yếu kỳ, không có khả năng để cho cùng một người ăn.

Nói cách khác, bảy người bọn hắn cần phải có ba người đến phân biệt phục dụng Bạo Viêm đan.

Lâm Lạc có được Ngũ Hành linh vực, chiến lực mạnh nhất, xác định vững chắc là phải lưu đến phiên thứ mười mới có thể phục dụng Bạo Viêm đan. Lữ Nguyệt Đồng tiếp theo, vậy thì ở phiên thứ chín sử dụng, nhưng người thứ 3 tuyển ai đây?

Lăng Kinh Hồng hay là Đường Diêm?

- Cho ta đi!

Lăng Kinh Hồng vươn tay.

- Ta cũng sắp tiếp cận Không Linh cảnh hậu kỳ!

Nàng đây là đang giữ gìn tiểu ma nữ.

Đường Diêm đến thời điểm này còn ngược lại là không có làm rùa đen rút đầu nói:

- Lặng tỷ tỷ, người mới là hậu kỳ, người ta lại đạt đến đỉnh phong! Nếu vận khí tốt một chút, nói không chừng có thể trực tiếp tăng lên tới Tịch Linh cảnh!

Bọn hắn phải an bài thích đáng người ăn Bạo Viêm đan, nếu không kết cục là toàn bộ bị diệt!

- Vậy một đợt công kích tiếp theo, chúng ta chỉ có thể cắn răng kiên trì rồi!

- Ân!

Tuy nói như thế, nhưng ba khóa Bạo Viêm đan lại làm ọi người nhìn thấy hi vọng vượt qua kiểm tra! Mà cửa thứ bảy ngược lại biến thành cuộc chiến mấu chốt, có thể vượt qua hay không, trực tiếp quyết định thành bại của ba cuộc chiến kế tiếp!

Thời gian lặng yên biến mất, tất cả mọi người là nghỉ ngơi đầy đủ. Tuy tu vi Tô Mị các nàng không cao, nhưng đã luyện trận pháp chia sẻ lực lượng, thời khắc mấu chốt cũng có thể tạo được tác dụng tương đương, tất cả mọi người phải bảo trì trạng thái tốt nhất.

BOANG...! BOANG...! BOANG...!

Mười hai canh giờ sau, một lưới sắt bay lên, nhưng không thấy có hung thú gì lao tới, lại để cho tất cả mọi người đã chuẩn bị đại chiến một hồi có loại phiền muộn như một đám đánh vào bóng.

Nhưng ngay lúc này, chỉ cảm thấy mặt đất một mảnh run rẩy, đột nhiên một cái miệng cực lớn từ dưới nền đất nhú đi ra, muốn đem mọi người nuốt vào trong miệng!

- Tránh!

Lâm Lạc kinh hô một tiếng.

Tử đỉnh tể ra, đem Tô Mị tứ nữ toàn bộ thu vào trong đó, chính mình thì là một cái thiểm được đi ra khỏi miệng của quái vật kia! Động tác của Lữ Nguyệt Đồng cũng không chậm chút nào, chăm chú theo sát ở đằng sau Lâm Lạc, mà Đường Diễm có năng lực quỷ dị, tuy nhiên động tác hơi chậm, không có thể kịp thời chạy trốn khỏi miệng quái vật, nhưng trong nháy mắt lại lập tức xuất hiện ở trước người Lâm Lạc, chạy trốn so với hắn còn nhanh!

Không gian linh căn quả nhiên quỷ dị!

Mà lúc này, đầu quái thú kia cũng rốt cục hiện ra chân diện mục, là một con Nhuyễn Trùng. Thân thể dài không quá mười trượng, nhưng lại béo mập vô cùng, khó trách một ngụm có thể nuốt bọn người Lâm Lạc!

Con Nhuyễn Trùng này vô cùng chán ghét, toàn thân đều là dịch nhờn, còn mọc vô số xúc tu, không mắt không tai không mũi, đầu cũng chỉ có một cái miệng, nhưng nhìn lại cái miệng của nó, cũng là một cái miệng!

Nhưng chán ghét quy chán ghét, nhưng ba người Lâm Lạc lại không dám có bất kỳ chủ quan chút nào, bởi vì đầu Nhuyễn Trùng này rõ ràng là tồn tại Tịch Linh cảnh! Mặc dù chỉ là Tịch Linh cảnh sơ kỳ, nhưng cao hơn một đại cảnh giới, cái kia chính là hoàn toàn nghiền ép!

Lâm Lạc có Tử đỉnh, lại có Ngũ Hành linh vực, từ góc độ phòng thủ mà nói, muốn đứng vững trước công kích của đầu hung thú này cũng không khó. Nhưng mấu chốt lộ đứng vững cũng không phải có thể vượt qua kiểm tra!

Nhưng Bạo Viêm đan tuyệt không thể dùng ở chỗ này!

Chỉ có cắn răng kiên trì, đợi đợt thứ hai, thậm chí ba đợt hung thú cùng lúc xuất hiện lúc, lại ăn một khóa Bạo Viêm đan đem chúng cùng nhau giải quyết! Bất quá, một nén hương thời gian thật có thể giải quyết những tồn tại cường đại này sao?

Trong nội tâm Lâm Lạc cũng không có ngọn nguồn!

Nhưng con Nhuyễn Trùng này sẽ không cho bọn người Lâm Lạc tĩnh hạ tâm lai, chậm rãi cân nhắc thời gian, nếu như là đã lộ hành tung ra ngoài, nó cũng không đào đất mà đi, dù sao ba con mỗi trước mặt bắt quả là cấp độ Huyền Linh, Không Linh, nó căn bản không cần để ý cẩn thận như vậy!

Con côn trùng chán ghét này hướng bọn hắn lao tới, sau lưng lưu lại dịch nhờn tràn ngập!

Lâm Lạc chủ động phát khởi công kích, Chiến Thiên Quyết vận chuyển, đem sáu hệ lực lượng toàn bộ kích phát, Ngũ Hành linh vực mở ra, dùng áo nghĩa của Chiến Thiên Quyết ba thức oanh ra.

Bành! Bành! Bành!

Kinh thị của Nhuyễn Trùng kia lập tức bỏ ra một cái giá lớn, bị Lâm Lạc liên tục oanh trúng hơn mười quyền, đau đến nó đầy đất lăn qua lăn lại, miệng rộng mở lớn, phát ra sóng âm vô cùng chói tai!

Vách tường ở đây vô cùng dày đặc, mà tầng nham thạch dưới đáy đã ở sau khi Nhuyễn Trùng xuất hiện một lần nữa phục hồi như cũ, cái sóng âm này bắn ra rõ ràng rất khó tiêu di, lập tức tạo thành sóng xung kích giống như biển gầm!

- Điều tới!

Lâm Lạc mở Tử đỉnh ra, đem Đường Diêm cùng Lữ Nguyệt Đồng bảo hộ ở trong đó.

666. Chương 666: Nhuyễn Trùng Chấn Ghét. (2)

Ở bên trong Tử khí lưu chuyển, sóng âm đều bị ngăn cách ở bên ngoài, không cách nào đối với ba người bên trong tạo thành ảnh hưởng chút nào.

Bất quá, đó cũng không phải Nhuyễn Trùng công kích, mà chỉ là nó kêu thảm thiết mà thôi! Đã bị cảnh tỉnh, con Nhuyễn Trùng này liền không dám xem thường, phóng xuất ra linh vực của nó.

Một mảnh dịch nhờn, giống như hải dương lập tức tràn ngập cả toàn bộ không gian, hơn nữa trong dịch nhờn còn thỉnh thoảng bay lên từng cái xúc tu, thật sự là linh vực cổ quái và chán ghét.

- Làm sao bây giờ?

Ở Nhuyễn Trùng va chạm xuống, Tử đỉnh giống như bóng cao su bị oanh bay, cũng làm cho ba người trong đó ngã thành một đoàn, Đường Diêm cùng Lữ Nguyệt Đồng đều hướng Lâm Lạc kêu lên.

Lâm Lạc cũng nhúc nhích, mặc dù con Nhuyễn Trùng này chỉ là Tịch Linh cảnh sơ kỳ, nhưng đại cảnh giới chênh lệch bày ở đằng kia, lực lượng mạnh căn bản không phải bọn hắn có thể chống cự! Nếu như Lâm Lạc có thể đem sáu hệ công pháp toàn bộ đẩy mạnh đến Huyền Linh cảnh đỉnh phong, như vậy có Tử đỉnh hỗ trợ, hắn nói không chừng còn có khả năng nghịch tập!

Nhưng hiện tại, có thể kiên trì một ngày hay không tuyệt đối là điều khó khăn!

Đối với chậm chạp không thể đem con mồi một ngụm nuốt vào, con Nhuyễn Trùng này lộ ra phi thường khó chịu, phát động công kích cũng càng ngày mãnh liệt. Tuy Lâm Lạc ngẫu nhiên phản kích cũng làm cho đầu hung thú này nhận lấy đả kích nhất định, nhưng khoảng cách đả thương thậm chí đánh chết thì còn kém xa lắm!

- Nhất định phải chịu đựng!

Lâm Lạc quát.

Nhưng cái này cũng không phải hô khẩu hiệu có thể làm được, ở Nhuyễn Trùng cuồng bạo công kích đến, bọn hắn cũng như đèn cây sắp tắt trong gió, tùy thời có thể lập tức bị diệt!

- Sa sa sa!

Nhuyễn Trùng phát ra sóng âm liên tiếp, mạnh mẽ theo trong miệng nhả ra một đạo dung dịch vô cùng tanh, ngưng tụ thành một mũi tên nhọn oanh phá phòng ngự tử khí, sau đó âm âm nổ tung!

- Ah...

Đường Diêm cùng Lữ Nguyệt Đồng đều kêu thảm một tiếng, dung dịch này chẳng những có linh vực chi lực của bản thân Nhuyễn Trùng, càng có lực ăn mòn vô cùng cường đại, lập tức đem quần áo hai nữ hóa sạch!

Nhưng cái này không chỉ là xuân quang xạ tiết, dung dịch kia còn đem huyết nhục của các nàng ăn mòn mất một khối lớn, để cho hai nữ đau đến kêu to. Vẽn vẽn Lâm Lạc bởi vì còn có Ngũ Hành tiểu thể giới phòng ngự, nên không có bị dung dịch ăn mòn đến!

- Con rệp, người ta tức giận!

Đường Diễm giận dữ mắng mỏ một tiếng, lấy ra Bạo Viêm đan nuốt xuống.

Lâm Lạc muốn ngăn cản đã không kịp, liền nháy mắt công phu như vậy, khí tức của Đường Diễm đã bắt đầu kịch liệt kéo lên!

Huyền Linh cảnh! Huyền Linh cảnh trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong... Huyền Linh cảnh!

Vẫn còn tiếp tục tăng lên, một mực đạt tới Huyền Linh cảnh đỉnh phong mới chậm lại, nhưng bởi hồi một lúc, vậy mà lại xuất hiện một cái bay vọt, phá vỡ mà vào Tịch Linh cảnh!

Quả nhiên, bản thân nàng ở Không Linh cảnh đỉnh phong, hơn nữa tư chất thật tốt, Bạo Viêm đan này phát huy hiệu quả cũng sâu sắc tăng lên, đúng là vượt qua cả ba đại cảnh giới!

Thân thể của nàng đột nhiên hư hóa, lại ngưng thực, thân thể bị ăn mòn cũng hoàn toàn phục hồi như cũ, hiện ra một thân thể tuyết trắng. Đột, phía sau của nàng vậy mà dài ra một cái đuôi, sau một hồi run rẩy, lại là một đuôi cáo dài đi ra!

Lúc này Đường Diễm thay đổi bộ dáng thanh thuần bình thường, bộ ngực cao cao cổ lầy, mông dẹt nhỏ trở nên rất tròn, ngạo nghễ ưỡn lên, cặp môi đỏ mọng như Liệt Diễm, mắt hạnh hàm mỉm, rõ ràng là khuôn mặt kia, nhưng lại nhiều hơn một cổ đẹp để chỉ khí không cách nào hình dung!

Cổ đẹp dễ này của nàng là chẳng phân biệt được giới tính, đừng nói Lâm Lạc một hồi mục mê thần trí, ngay cả Lữ Nguyệt Đồng cũng không nhận được liếm lấy môi dưới, càng kỳ quái hơn còn phải kể tới Nhuyễn Trùng kia, rõ ràng không mất không tai, nhưng thật giống như thấy được nghe được, không ngừng mà giày dụa thân thể tựa hồ đang giao phối !

Hai cái đuôi lông xù sau lưng Đường Diễm nhanh chóng bành trướng, thậm chí che khuất bầu trời, như đại yêu Thượng cổ đang muốn làm loạn nhân gian!

Ma nữ quả nhiên là người có đại bí mật!

Nàng đối với lai lịch của mình vẫn giữ kín như bưng, bọn người Lâm Lạc cũng đều biết nàng che giấu cái gì, nhưng đều không có đi ép hỏi nàng. Mà hôm nay ở dưới tác dụng của Bạo Viêm đan, nàng liền phá ba đại cảnh giới, lực lượng trực tiếp bạo tăng, rốt cục lộ ra “nguyên hình” !

Ở phía sau của nàng, vô số hư ảnh Thiên Hồ đang vui mừng nhảy múa, con con đều có Cửu Vĩ, có thể nói kỳ cảnh!

Cửu Vĩ Thiên Hồ, thượng cổ Thần thú!

Tiểu nha đầu này lại có lấy Cửu Vĩ Thiên Hồ huyết mạch, trách không được nàng luôn che giấu, nguyên lai dĩ nhiên là ngoại tộc! Bất quá, chỉ nghe nói Linh Cảnh hung thú có thể mở miệng tiếng người nói, nhưng thể nhưng mà chưa từng gặp qua còn có thể hóa thành hình người đấy!

Hơn nữa cái này cũng đủ hương diễm, cái mông vểnh lên rất đầy đặn, bộ ngực cao cao nhô lên, lộ ra mị lực nữ tính chỉ mỗi nàng mới có. Muốn nói bộ ngực của nàng vốn là cũng không thể tính nhỏ, nhưng hiện tại cách quy mô sống cả mãnh liệt vẫn có chênh lệch rất lớn!

La lị biến thành ngự tỷ rồi!

Lạnh như băng sơn, tươi đẹp như đào hoa, đúng là hình dung tốt nhất đối với Đường Diễm lúc này.

- Quái vật chán ghét kia, ta sinh khí a!

Nhưng chỉ là bề ngoài, tính cách của tiểu ma nữ lại không có biến hóa chút nào, thân hình bắn ra, lóe lên đã đến sau lưng Nhuyễn Trùng, liền một cước đạp đi ra ngoài.

Đây cũng không phải là bởi vì tốc độ của nàng nhanh đến cực điểm mà không cách nào bị mắt thường bắt, mà là trực tiếp tiến hành không gian thuần di, thể hiện ra không gian công pháp của nàng là một năng lực cường đại cỡ nào!

Mà tiểu ma nữ có năng lực không gian, Thiên Hồ vốn là đại biểu cho “Mị” đến cực điểm, vẻ kiêu mị này của nàng chẳng phân biệt được giới tính, thậm chí chẳng phân biệt được chủng tộc, lực mị hoặc càng là vũ khí vô cùng cường đại, đúng là để cho Nhuyễn Trùng kia hoàn toàn không biết phản kháng, bị nàng đập tới đá lui, chỉ là phát ra kêu gào.

Tuy hung thú này không mất không mất, nhưng Lâm Lạc tuyệt đối có thể khẳng định đó cũng không phải hô thống khổ, mà là bị đánh sưng rồi, cho dù bị oanh đến toàn thân thành huyết vụ, thậm chí đã đoạn non nửa thân thể, y nguyên là thoải mái gọi!

Quý dị vô cùng, một đầu hung thú cường đại như vậy dĩ nhiên cũng thoải mái méo mó sinh sinh đánh đến chết!

Oanh!

Lĩnh vực chán ghét mà nó bố trí xuống lập tức biến mất, chỉ vấy ra thịt nát của hung thú đầy đất, nhưng y nguyên vô cùng chán ghét! Tuy thịt của hung thú Tịch Linh cảnh tuyệt đối là đồ tốt, nhưng chỉ cần người bái kiến nó, tuyệt sẽ không có khẩu vị nuốt trôi!

Bởi vậy Lâm Lạc triển khai hỏa chi lĩnh vực đem những thịt nát này hết thảy thiêu thành tro tàn.

- Đại phối đản, mau đưa Thần huyết được tề cho ta!

Đường Diễm bay vút xuống, cũng không kịp che dấu dáng người uyển chuyển thoáng một phát, liền hướng Lâm Lạc nói:

- Huyết mạch của ta đã thức tỉnh, chỉ cần dùng Thần huyết được tề cổ hóa, ta có thể bảo trì cảnh giới bây giờ!

667. Chương 667: Đường Diễm Báo Nỗi

Cái gì!

Cái này cũng quá khoa trương đi! Lâm Lạc có được Hỗn Động Dung Lô luyện hóa thiên hạ vạn vật, nhưng đạt tới Huyền Linh cảnh cũng là hao hết sức lực, tiểu ma nữ chỉ ăn một khẩu Bạo Viêm đan, đã thức tỉnh huyết mạch, còn có thể trực tiếp từ Không Linh cảnh tăng lên tới Tịch Linh cảnh?

Ngay cả Lâm Lạc cũng nhận không được ghen ghét!

Nhưng hẳn vẫn là không chút do dự, lập tức lấy ba bình Thần huyết được tề ra ném cho nàng, tuy cái đồ chơi này trân quý, nhưng chỉ cần thực đối với người bên cạnh mình có trợ giúp, Lâm Lạc tự nhiên cũng sẽ không có keo kiệt.

Đường Diễm BA~ thoáng một phát làm vỡ nát ba chai thuốc, chu cái miệng nhỏ, trực tiếp đem nước thuốc màu tím vấy ra hút vào trong miệng, hai cái hồ vĩ cực lớn bao quanh nàng, tiến nhập trạng thái bế quan tầng sâu, toàn lực luyện hóa ba bình Thần huyết được tề này.

BA~! BA~! BA~!

Đến thời điểm này, ban thưởng vượt qua kiểm tra cũng rơi xuống, lại là một kiện linh khí!

Lâm Lạc đem Tô Mị tứ nữ từ trong Tử đỉnh phóng xuất, thần trí của các nàng còn dừng lại ở thời điểm Nhuyễn Trùng há mồm nuốt tới, vừa ly khai Tử đỉnh đều phát ra kinh hô, Lăng Kinh Hồng càng là một chưởng bổ đi ra...

Đội chứng kiến trong tràng không có Nhuyễn Trùng tồn tại, Đường Diễm cũng không có bóng dáng, chỉ còn lại có một cái kén bị lông xù bao vây lại.

- Quái vật chán ghét kia đã chết?

- Đường Diêm đâu?

Các nàng bảy mồm tám lưỡi thảo luận nói.

Lâm Lạc chỉ đem các nàng thu vào Tử đỉnh, đó là bởi vì các nàng đối với thần trí của hắn không tồn tại một chút chống cự. Nhưng Đường Diêm cùng Lữ Nguyệt Đồng thì không giống, Tử đỉnh bài xích hết thấy đồ vật nghịch phản ý chí của Lâm Lạc, chỉ có trước đem các nàng đánh ngất xỉu mới được.

- Tiểu ma nữ ở đằng kia!

Lâm Lạc rất nhanh liền đem sự tình Đường Diêm báo nỗi ăn Bạo Viêm đan, trực tiếp đánh bại hung thú nói một lần, đặc biệt là hai cái đuôi Thiên Hồ kia.

- Ah, vóc người đẹp không?

Tô Mị hỏi.

Lâm Lạc không khỏi đỏ mặt hơi lạnh, sao nàng chỉ hiểu kỳ lấy cái này chứ?

- Cho một kiện linh khí!

Hắn vội vàng cầm lấy kiện linh khí ban thưởng kia hướng trong tay Tô Mị nhét, miễn cho nàng luôn dây dưa loại sự tình đau khổ không quan hệ này.

Đây là một Huyền Linh khí, kiếm loại, Ngũ Hành thuộc Kim, khí linh có thể hình thành một hoàng kim thánh kiếm linh vực, cùng linh vực của Tô Quảng Khai phi thường giống, nhưng uy lực muốn lớn hơn, đây chính là tồn tại bước thứ ba!

Lâm Lạc nguyên muốn đem linh khí cho này Lăng Kinh Hồng dùng, nàng trước kia là sử dụng kiếm, lại phối hợp thành Huyền Linh khí này, cái kia tất nhiên là như hổ thêm cánh. Bất quá Lăng Kinh Hồng lại không chịu tiếp nhận, mà là để cho Lâm Lạc lập tức luyện hóa.

Còn có ba cửa ải không có qua, nếu Lâm Lạc có thể lại đem tu vi tăng lên một cảnh giới mà nói, khả năng mọi người vượt qua cửa ải khó cũng sẽ tăng nhiều!

Lâm Lạc không lay chuyển được chúng nữ bảy mồm tám lưỡi thảo luận, đành phải đem Huyền Linh khí này lập tức luyện hóa. Bất quá, hiện tại Kim hệ công pháp của hắn cũng tiến vào cả Huyền Linh cảnh, một kiện Huyền Linh khí đã không đủ để cho hắn vượt qua một đại cảnh giới gì, vậy mà xấu hổ dừng lại ở Huyền Linh cảnh đỉnh phong!

Cái này cùng bước tiếp theo là chênh lệch trời và đất ah!

Đường Diêm chậm chạp không có ý tứ tỉnh lại, nhưng phiên công kích thứ tám cũng đã đến rồi!

Bang bang BOANG...

Lưới sắt bay lên, một con rùa đen giống như ngọn núi chậm rãi bò đi ra, trên lưng hiện đầy rêu xanh, như là một khối Thạch Đầu nhét vào nước thật nhiều năm.

Răng nhô vừa nhọn vừa dài nổi bật ở bên ngoài bờ môi, để cho con rùa khổng lồ này tràn đầy huyết sát chi khí, mà tu vi Tịch Linh cảnh hậu kỳ càng là cuộn cuộn cuộn động, chỉ là khí tức cường đại này liền để cho Tô Mị tứ nữ sắc mặt trở nên một mảnh trắng bệch.

Cự Quy nhìn như đi rất chậm, nhưng một bước kéo lê nhiều trượng, lập tức liền tới gần đến trước mặt mọi người, một đôi con mắt huyết hồng nhìn chăm chăm vào mọi người, tràn đầy sát ý.

Người cùng hung thú là quan hệ cướp đoạt lẫn nhau, nhân loại muốn yêu hạch của hung thú đến luyện chế đan dược, mà hung thú cũng muốn cướp lấy đan hạch của võ giả nhân loại đến gia tăng tu vi bản thân.

Đối với Cự Quy này mà nói, tuy đan hạch của Huyền Linh cảnh võ giả không thể xem như bữa tiệc lớn, nhưng mà có chút ít còn hơn không, nhét răng thoáng một phát cũng tốt.

Kỳ thật, nếu không phải Đường Diêm có huyết mạch Thần thú Thiên Hồ, cho dù ăn Bạo Viêm đan, ở Lâm Lạc trợ giúp, bọn hắn cũng chưa chắc có thể giết chết Nhuyễn Trùng chán ghét lúc trước, huống chi hiện tại Huyền Quy này đặt tới Tịch Linh cảnh hậu kỳ!

Cho nên nói, kế hoạch luôn cần không nổi biến hóa!

Lữ Nguyệt Đồng trực tiếp đem khóa Bạo Viêm đan kia nuốt vào, nếu không cửa ải này bọn hắn liền không cần được, vậy thì đừng nói cái gì về sau rồi! Mà nếu Đường Diễm có thể kịp thời tỉnh lại, dùng Thần huyết được tề chỉnh chắc huyết mạch mà nói, nói không chừng sẽ không bị di chứng của Bạo Viêm đan ảnh hưởng, do nàng đến vượt qua cửa thứ chín, như vậy Lâm Lạc ở cửa thứ mười ăn Bạo Viêm đan liền có thể giải quyết hết thảy rồi!

Nuốt Bạo Viêm đan vào, khí tức của Lữ Nguyệt Đồng cũng đã bắt đầu khủng bố tăng trưởng, trực tiếp bao tổ đến Diệt Linh cảnh! Đây chính là cảnh giới chí à ngay cả Lữ gia lão tổ cũng chỉ có thể ở trong mộng ngủ lại, tuy chỉ có thể duy trì một nén hương thời gian, nhưng mà đầy đủ hiển uy rồi!

Đặc biệt là cường ép tăng lên tới bước thứ năm, về sau Lữ Nguyệt Đồng lại trùng kích Tịch Linh cảnh, Diệt Linh cảnh liền không cần linh ngộ trên cảnh giới, chỉ cần tích súc lực lượng đủ mức là được!

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là nàng thừa dịp trong khoảng thời gian này có thể nắm giữ ảo diệu của Tịch Linh, Diệt Linh cảnh, dù chỉ là lĩnh ngộ đến mấy may, đối với nàng mà nói cũng là chỗ tốt cực lớn, có thể cho nàng ở ngày sau thiếu đi rất nhiều đường quanh co!

Huyền Quy lập tức lộ ra e ngại, rõ ràng ngay cả chiến một trận cũng không dám, trực tiếp đem thân thể rút vào trong mai rùa, một cái màn hào quang ám thanh sắc xuất hiện, đem trọn mai rùa bao lung.

Bành! Bành! Bành!

Mặc dù Lữ Nguyệt Đồng liên tục oanh ra công kích, nhưng cái màn hào quang này lại có thể chèo chống hai lần công kích mới vỡ tan, nhưng mai rùa của nó lại là đạo phòng ngự thứ hai, không đợi mấy hơi, cái màn hào quang kia lại bổ sung lần nữa, năng lực phòng ngự đứng là cường đại!

Lữ Nguyệt Đồng giận dữ, lúc này Huyền Linh khí Đại Khảm Dao đã giúp ích đối với nàng không lớn, nàng dứt khoát ném đại đao khiến nó tự hành công kích, chính mình thì cuốn động linh vực khởi xướng công kích mãnh liệt.

Nàng đạt đến Diệt Linh cảnh sơ kỳ, mà Huyền Quy chỉ có Tịch Linh cảnh hậu kỳ, theo lý thuyết kém một đại cảnh giới, cái này là tuyệt đối nghiền áp! Nhưng một là Lữ Nguyệt Đồng dựa vào đan dược tạm thời tăng tu vi lên, cũng không phải từng bước một đi lên, đối với vận dụng lực lượng có thể nói là phi thường kém, thứ hai Huyền Quy này lại trời sinh am hiểu phòng ngự, muốn nói có thể một mực ăn cao thủ bước thứ năm oanh kích đó là sự tình không có khả năng, nhưng Lữ Nguyệt Đồng dừng mãnh phi thường cũng chỉ có một nén hương ah!

Đến lúc đó là thời điểm Huyền Quy bảo nổi rồi!

668. Chương 668: Thi Long Hiện. (1)

Lâm Lạc thét dài một tiếng, cũng gia nhập chiến đoàn, sáu hệ công pháp vận chuyển tới cực hạn, dùng Chiến Thiên Quyết tăng lên lần nữa, để cho hắn bộc phát ra lực lượng tiếp cận Tịch Linh cảnh sơ kỳ. Tuy lực sát thương này đối với Huyền Quy y nguyên có hạn, nhưng lần lượt thêm cân, nói không chừng cái này là một cây rơm rạ cuối cùng đè sập lạc đà.

Mà Huyền Quy căn bản cũng không có phản kích chi lực, nó đã đem tất cả lực lượng bỏ lên trên phòng ngự, một khi phản kích vậy thì sẽ lộ ra sơ hở, từ đó bị nhẹ nhõm nghiền chết!

Lữ Nguyệt Đồng càng đánh càng gấp, nàng phải thừa dịp trước khi được lực biến mất tiêu diệt đầu hung thú này, nếu không Lâm Lạc sẽ bị bức bách sớm ăn Bạo Viêm đan, dù cho Đường Diễm có thể kịp thời tỉnh lại ngăn chặn hung thú đệ cửu quan, nhưng lúc hung thú ở cửa thứ mười xuất hiện, cũng không có khả năng Lâm Lạc đại bộc phát đem hai hung thú đồng thời tiêu diệt!

Nàng thét dài liên tục, BA~! BA~! BA~! Một khóa đan hạch vỡ vụn, nàng vậy mà dùng cảnh giới ngã xuống làm đại giá, tạm thời đạt được lực lượng tăng lên, do đó để cho uy lực công kích đề thăng một cấp bậc!

Nàng dốc sức liều mạng như vậy, Huyền Quy rốt cục nhịn không được, hơn nữa còn có Lâm Lạc công kích cũng không thể coi thường, tốc độ khôi phục màn hào quang của đầu hung thú này rất nhanh liền theo không kịp, bên trên mai rùa hiện ra từng đạo vết rạn, giống như mạng nhện lan tràn!

- Lão nương nhịn không được rồi!

Lữ Nguyệt Đồng kêu một tiếng, oanh ra một kích cuối cùng!

Thiên đốt đan hạch tuy có thể tạm thời tăng lên lực lượng của nàng, nhưng lại để cho thời gian Bạo Viêm đan duy trì rút ngắn, oanh ra một kích này nàng sẽ trực tiếp lâm vào trạng thái suy yếu!

Oanh!

Một kích này hội tụ tất cả lực lượng của Lữ Nguyệt Đồng, là công kích cường đại nhất mà nàng sống đến bây giờ mới đánh ra, trực tiếp diễn hóa thành hình dạng chuỗi pháp khí Đại Khảm Dao của nàng, đối với xác rùa đen bổ xuống.

Trong một tiếng nổ vang, mai rùa vốn đã bị phá thành mảnh nhỏ rốt cục hoàn toàn vỡ vụn, uy lực đao thế không giảm chút nào, hàn quang xẹt qua, Huyền Quy cũng bị sinh sinh chém làm hai, một mảng lớn máu tươi màu bắn tung tóe, đầu Huyền Quy kia ngay cả khép lại cũng làm không được, trực tiếp bị lực lượng cuồng bạo nuốt giết!

BA

~Lữ Nguyệt Đồng từ phía trên bên trên ngã xuống, rơi tới nàng oa oa kêu đau!

Sau khi oanh ra một kích cuối cùng, lực lượng của nàng tạm thời hoàn toàn biến mất, cùng thường nhân không có gì khác nhau, nhưng nội tình của Linh Cảnh chí cường giả ở đó, dù cho từ địa phương cao gấp trăm lần té xuống cũng không nhất định sẽ chết.

- Tiểu bạch kiểm, chứng kiến lão nương từ phía trên rơi xuống cũng không đón lấy!

Lữ Nguyệt Đồng tức giận phần nộ nói, một bên xoa xoa cái mông vung cao của nàng hô thống khổ, ngã không chết cùng ngã không đau hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Lâm Lạc nở nụ cười thoáng một phát, cái này thật muốn đi đón nàng, không chừng bị nàng xem thành sắc lang!

- Không có việc gì, dù sao người cũng da dày thịt thô!

Hắn thuận miệng nói ra.

- Lão nương ở đâu có da dày thịt thô rồi hả?

Mười nữ tử chín cái yêu đẹp, đặc biệt nguyên vốn là cấp bậc đại mỹ nữ, tuy Lữ Nguyệt Đồng khó chịu nam nhân đối với nàng tham lam, nhưng đối với tướng mạo như hoa như ngọc kia của mình vẫn là rất tự tin.

- Nguyệt Đồng đương nhiên là da mịn thịt mềm, ngay cả ta nhìn cũng muốn sờ một bữa!

Tô Mị cười khanh khách.

Lúc trước nữ Bạo Long là Huyền Linh cảnh đỉnh phong, uy thế mười phần, ép tới các nàng thở không được, hiện tại khó được đã gặp nàng mềm yếu như thế, lập tức nổi lên ý đùa giỡn.

Lữ Nguyệt Đồng tức giận đến oa oa kêu to, nhưng sao có thể địch nổi Tô Mị lạm dụng uy quyền. đành phải hướng Lâm Lạc xin giúp đỡ, muốn hắn quán giáo nương tử của mình.

Đến thời điểm này, ban thưởng vượt qua kiểm tra cũng từ giữa không trung rơi xuống, lại là ba bình đan dược, ngón tay sờ lên liền có hai hàng chữ hiển hiện: Bích Ngọc đan, có thể lập tức trị hết hết thủy thương thể.

Bọn người Lâm Lạc liếc mắt nhìn nhau, đều là đại hỉ.

Dù cho Linh Cảnh chí cường giả một ý niệm có thể đem mình từ bầm thây vạn đoạn, dùng linh vực chi lực một lần nữa khép lại, nhưng gặp gỡ có chút tình huống vẫn là bất lực đấy. Ví dụ như trong cơ thể có loại linh vực khác thường, hoặc là trùng kích độc cấp bậc Linh Cảnh nào đó.

Như Hàn Triết Thao cũng là như thế, bờ mông bị đánh thành động, lại căn bản không cách nào khép lại, cần đạt được linh đan bước thứ sáu trở lên mới có thể trị liệu.

Có chút linh vực chi lực tuy không khó bài xích thể nội, nhưng ở thời điểm chiến đấu làm sao có thời giờ cho người đi làm như vậy? Bởi vậy, giá trị Bích Ngọc đan này liền có thể nghĩ rồi!

Ba khóa Bích Ngọc đan, dùng được tốt liền tương đương với nhiều hơn ba cái mạng!

Cái này rất giống ba giọt Tử Huyết bên trong trái tim Lâm Lạc, chỉ là hiện tại lượng của Tử Huyết đã không đủ rồi, không cách nào lập tức chữa tốt thương thể quá nặng. Nhưng Bích Ngọc đan nếu là xứng đáng cái tên mà nói, cái kia tương đương với mấy trăm giọt, mấy ngàn giọt Tử Huyết!

Khó trách bọn người Lâm Lạc hưng phấn, bọn hắn còn có hai đợt khảo nghiệm không có thông qua, đã có thần đan bảo vệ tánh mạng này, khả năng bọn hắn vượt qua kiểm tra sẽ tăng lên thật nhiều.

- Ta đi ra!

Một tiếng hoan hô, một thân thể tuyết trắng cũng đột nhiên bay lên không trung, thời điểm lại bay xuống đã nhiều hơn một kiện váy dài màu xanh biếc, đúng là tiểu ma nữ Đường Diễm! Chỉ là bộ dáng lãnh diễm trước kia của tiểu ma nữ đã hoàn toàn biến mất, lại là giả thanh thuần lừa gạt chết người không đền mạng kia!

Lúc trước Lâm Lạc cùng Tô Mị cũng là bởi vì bộ dáng tội nghiệp này của nàng mới có thể mang theo nàng một đường về tới Tô gia, sớm biết như thế, lúc trước hai người còn có thể để ý tới nàng sao?

Lâm Lạc vòng quanh nàng dạo qua một vòng, trong miệng tắc tắc kêu kỳ lạ.

- Đại phôi đản, ngươi làm gì thế?

Đường Diễm rất không thoải mái nói.

- Nhìn ngươi giấu đuôi ở đâu?

Lâm Lạc thuận miệng nói ra.

- Cái gì giấu đuôi, bỏ ánh mắt của ngươi ra?

Đường Diễm thề thốt phủ nhận.

- Ngươi sẽ không nói ta cùng nàng đều nhìn lầm rồi chứ!

Lâm Lạc chỉ chỉ Lữ Nguyệt Đồng, mà Lữ Nguyệt Đồng cũng gật đầu như đảo hành tây, trước kia bộ dáng hồ ly tinh của Đường Diễm là tuyệt đối làm cho người ta xem qua khó quên.

- Phải biết rằng người thời điểm đang khẩn trương sẽ hoa mắt đấy! Ngươi cùng Lữ tỷ tỷ nhất định là như vậy, người làm sao có thể sẽ có đuôi, chết cười ta rồi! Ha ha ha!

Đường Diễm cười ha hả.

Tô Mị, Lăng Kinh Hồng các nàng đều là nhìn chăm chăm vào tiểu ma nữ, mặc dù tứ nữ không có chứng kiến bộ dáng đột biến của Đường Diễm, nhưng trước kia một đám lông mượt mà bọc lấy nàng là tận mắt nhìn thấy đấy.

- Ai... thật sự là không có cách nào!

Đường Diễm giang tay ra.

- Bà nội ta nói, sự tình người ta là hậu duệ Thiên Hồ Tộc không thể nói cho cho bất luận kẻ nào biết!

669. Chương 669: Thi Long Hiện. (2)

Ma nữ này chuyện gì đều đổ trên người nãi nãi, không biết vị lão nhân gia này đã cống bao nhiêu khoản nợ oan uổng rồi.

- Nha đầu ngươi còn luôn nói ta là Thần thú huyết mạch, không nghĩ tới làm trộm nhưng lại hô bắt trộm!

Lâm Lạc một ngón tay chỉ lên Đường Diềm.

- Hắc hắc!

Đường Diềm chợt dạ nở nụ cười thoáng một phát, mắt to hắc bạch phân minh xoay chuyển, nhìn xem biểu lộ của mọi người. Xem đến mọi người không có gì khác thường mới yên lòng.

- Nói đến Thần thú, ngươi đến tốt cùng là người hay là hung thú a?

- Đại phôi đản, ngươi muốn ăn đòn phải không!

Đường Diềm giận dữ, thoáng cái liền cười lên trên vai Lâm Lạc, nhắm cái đầu của hắn cuồng nện.

Bởi vì Lữ Nguyệt Đồng cơ bản không có cách nào khác nhúc nhích, Tô Mị tứ nữ liền tranh thủ kéo Đường Diềm xuống dưới, cũng muốn câu Đường Diềm lại “biến thân” một lần cho các nàng nhìn xem, muốn nhìn bộ dáng lãnh diễm kia của tiểu nha đầu đến tốt cùng mị hoặc đến cỡ nào.

- Ai, người ta cũng không phải muốn biến có thể biến thành, cái kia cần cảm xúc kích thích nhất định!

Đường Diềm giang tay ra.

- Vậy biến thành hồ ly đến xem đi!

Lâm Lạc cười ha ha.

- Về sau tay trái ôm Ngân Mang, tay phải lại ôm tiểu hồ ly ngược lại cũng không tệ!

- Người xấu!

Đường Diềm lấy ra người rơm đâm vài cái.

- Người ta cũng không biết mình đến cùng xem như người hay là hung thú, dù sao từ nhỏ là hình người cùng hình thái hồ ly trong lúc đó biến hóa!

Thật đúng là có thể biến thành hồ ly?

Con mắt tứ nữ đồng thời tỏa ánh sáng, mặc dù vừa rồi Lâm Lạc là một câu nói đùa, nhưng ôm một tiểu hồ ly ngấm lại cũng làm cho người xúc động ah.

- Các ngươi đừng nhìn xem người ta như vậy!

Toàn thân Đường Diềm run lên, ánh mắt tứ nữ này quá tà ác rồi!

- Ngươi bây giờ là cảnh giới gì?

Lăng Kinh Hồng hỏi, so với vui đùa ầm ĩ, đợt khảo nghiệm kế tiếp mới là bọn hắn chính thức cần phải quan tâm.

- Huyền Linh cảnh đỉnh phong, ai, không có vững chắc ở Tịch Linh cảnh!

Đường Diềm có chút đáng tiếc nói.

Kể cả Lâm Lạc ở bên trong, tất cả mọi người là một hồi nghiêng rằng. Trực tiếp từ Không Linh cảnh đỉnh phong tăng lên tới Huyền Linh cảnh đỉnh phong, vượt qua suốt hai đại cảnh giới, nếu là Linh Cảnh võ giả bình thường, cái này cũng phải cần bọn hắn tốn hao ít nhất 1500 năm mới có thể làm được, tiểu ma nữ này vền vẹn là hơn một ngày liền hoàn thành!

Lâm Lạc có Hồn Động Dung Lô cũng không có khoa trương như vậy ah!

- Hì hì, đừng chảy nước miếng, đây là huyết mạch của người ta thức tỉnh mà!

Đường Diêm an ủi chúng nhân nói, nhưng nghe lấy cái này như thế nào đều giống như là khoe khoang.

- Cửu Vĩ Thiên Hồ chính là thượng cổ Thần thú, nhưng huyết mạch người ta quá mỏng manh, chỉ vụn vụn có một cái đuôi, hiện tại dài đi ra một cái, về sau sẽ càng lợi hại!

- Người đuôi càng nhiều càng lợi hại?

Lâm Lạc cười nói.

- Dương nhiên!

Đường Diêm dương dương đắc ý, nhưng lập tức khuôn mặt tối sầm.

- Người mới là súc sinh!

Cho dù dưới sự kích thích của Bạo Viêm đan đạt tới Tịch Linh cảnh cũng chỉ là kích hoạt huyết mạch đạt đến hai vĩ, như vậy phải tới trình độ nào mới có thể để cho Cửu Vĩ hoàn toàn thức tỉnh? Hơn nữa hai vĩ Đường Diêm đã có loại đại uy năng già thiên nuốt nguyệt, Cửu Vĩ lại khủng bố như thế nào?

Một cái xuất thân tốt, cũng không phải những người khác cố gắng phấn đấu có thể theo kịp! Vất vả, cố gắng tuy trọng yếu, nhưng có nhiều thứ cũng không phải mồ hôi có thể đền bù!

Tựa như Lăng Kinh Hồng coi như là cấp bậc thiên tài rồi, nhưng nếu như không phải có thể cùng Lâm Lạc hợp tịch song tu mà nói, cái kia đời này cũng không có thể đuổi đến cảnh giới của Đường Diêm, không phải nằng nết và tu luyện liên có thể làm được!

Trên thực tế người tu võ cái nào không phải một lòng khổ tu, động một chút là bế quan mười năm trăm năm, thậm chí ngàn năm, nếu như chỉ là dụng tâm khổ tu liên hữu dụng, trên thế giới này đã sớm có Chủ Linh cảnh cao thủ chạy đầy đất!

Mọi người khó tránh khỏi thổn thức một hồi, cảm thán trời xanh bất công thoáng một phát. Nhưng Đường Diêm hợp thời thức tỉnh, đối với chiến lực của bọn hắn là tăng lên rất lớn, bất quá Lữ Nguyệt Đồng liên triệt để phế đi, không phải trợ lực còn muốn trở thành vướng víu.

- Đợi đến lần sau khai chiến, ta thu người vào không gian pháp khí, người không nên chống cự!

Lâm Lạc nghiêm nghị nói ra.

- Đã biết, đại nam nhân còn lè mề như vậy!

Lữ Nguyệt Đồng không kiên nhẫn nói.

Phải biết rằng một khi bị thu tiến không gian pháp khí, cho dù là Linh Cảnh chí cường giả cũng lâm vào trạng thái ý thức hôn mê, nếu không phải kịp thời phóng xuất sẽ sinh sinh ngạt chết, đói chết, khát chết!

Cái này tương đương với đem sinh tử của mình hoàn toàn giao cho người khác khống chế, mặc cho ai cũng phải cân nhắc một chút! Nhưng Lữ Nguyệt Đồng là không chút do dự, cho thấy đối với Lâm Lạc tuyệt đối tín nhiệm.

Tô Mị hướng Lâm Lạc chớp chớp mắt, ý là đầu bò sữa này trốn không thoát!

Lâm Lạc không khỏi trừng mắt đối với nàng, yêu nữ đúng là yêu nữ a!

Đường Diêm trở thành cảnh giới cao nhất trong mọi người, rắc rối vô cùng, một mực oa ha ha ha cười to. Tuy luận lực lượng tuyệt đối nàng còn không phải đối thủ của Lâm Lạc, nhưng cũng sẽ không kém đến quá nhiều.

Lâm Lạc có Ngũ Hành tiểu thể giới, nàng thì có năng lực “xuyên qua không gian” vô cùng quý dị, không biết dùng Chiến Thiên Quyết ba thức ảo diệu có thể khóa chết nàng hay không.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sau khi mười hai canh giờ đi qua, không nhiều một phần không ít một hào, bang bang BOANG... Lưới sắt bay lên, phiên công kích thứ chín cũng đã đi đến.

Đây là một con... Long!

Trong nháy mắt, địa phương vốn là rất khổng lồ này giống như có lực đàn hồi, lập tức phồng lớn lên gấp mấy trăm lần, mà đầu Hỏa Long chừng ngàn trượng này cũng ở trên bầu trời tự do bay lượn!

Long, một mực chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, tương truyền là thiên địa Thần thú, là của điềm lành nhân gian! Nhưng mà con Chân Long này tuyệt không phải điềm lành, mà là một đầu thi Long, toàn thân chỉ còn lại một bộ khung xương, nhưng lại quấn quanh lấy Liệt Diễm màu tím, nhìn về phía trên vô cùng quỷ dị.

Diệt Linh cảnh sơ kỳ!

- Đây là đầu ấu Long!

Đường Điềm đột nhiên nói ra.

- Chân Long trưởng thành đều ngoài vạn trượng, đáng tiếc, đây là một đầu thi Long, bằng không thì cướp lấy Chân Long chi huyết, huyết mạch của ta lại có thể tăng lên!

- Nếu là thật Long, chúng ta còn đánh cái rắm ah!

Lâm Lạc tức giận nói, chỉ là một đầu ấu Long, hơn nữa đã bị chết cũng là Diệt Linh cảnh sơ kỳ, thực đến một con Thần Long, cái kia chỉ là hắt hơi cũng đủ để trấn giết toàn bộ bọn chúng!

Nhưng cho dù chỉ là một ấu Long, thậm chí là thi Long đã sớm chết đi, nhưng y nguyên có Long Uy cường đại, làm cho người ta không tự chủ được mà nghĩ muốn quỳ xuống, dùng thân thể hèn mọn của mình trở thành tế phẩm của nó!

670. Chương 670: Thi Long Hiện. (3)

Cũng may Lâm Lạc có Tử đỉnh ngăn cách uy áp, bản thân Đường Điềm cũng có huyết mạch Thần thú, mặc dù chỉ là đã thức tỉnh hai vĩ, hai người bọn họ đều vô sự, nhưng ngũ nữ thì thảm rồi, sắc mặt khó coi đến đáng sợ!

Lâm Lạc liền tranh thủ thu các nàng vào Tử đỉnh, bởi vì trước đó bắt chuyện qua, Lữ Nguyệt Đồng cũng không tồn tại ý chống cự, ngũ nữ đều bị lập tức thu vào.

- Đại phiêu đản, ngươi ý định chơi như thế nào?

Về mặt Đường Điềm đau khổ nói.

Đây chính là tồn tại Diệt Linh cảnh sơ kỳ, trừ khi Lâm Lạc dùng Bạo Viêm đan đem tu vi trực tiếp tăng lên tới Diệt Linh cảnh, bằng không thì bọn hắn căn bản không có khả năng tiêu diệt được đầu Thần thú này, ngược lại bị giết chạy!

- Không có ý định gì, chính là phải hao tổn qua ngày hôm nay!

Hai mắt Lâm Lạc lóe ra kiên định, hao tổn qua ngày hôm nay, đem hung thú cuối cùng cũng xuất hiện, hắn liền ăn Bạo Viêm đan, đem hai hung thú cùng nhau giải quyết!

Mà ngày hôm nay kéo đi qua như thế nào? Trước kia hắn còn không có nắm chắc gì quá lớn, nhưng ba khẩu Bích Ngọc đan lại cho hắn tự tin sung túc!

- Oa, ngươi cũng quá không có trách nhiệm rồi, ta cũng muốn tiến vào không gian pháp khí, tuyệt không thụ mang vạ như vậy!

Đường Điềm oa oa kêu to.

Mà lúc này, thi Long kia cũng tạo thế xong rồi, Thần Long chính là thiên địa kỳ thú, dù cho đã chết cũng không giảm uy phong, trước tiên ở trên bầu trời bay bảy tám vòng, lúc này mới dùng mắt động không châu nhìn xem hai con sâu cái kiến dưới đáy.

Âm Thi không có thần trí, nhưng Thần Long dù cho đã chết, bên trong cũng tràn đầy cao ngạo, hai con sâu cái kiến dưới đáy vậy mà không có quỳ xuống để cho nó nuốt, không khỏi để cho đầu thi Hỏa Long này giận tím mặt, lập tức há mồm phun ra một đạo Liệt Diễm!

- Ân?

Lâm Lạc không khỏi sửng sờ, sau đó vui vẻ!

Cái thi Long này nếu nhỏ ra bằng đạn, thạch đàm, kim kiếm,... cái kia Lâm Lạc cũng chỉ có tể ra Tử đỉnh, thổ huyết cứng ngạnh ngăn cản! Nhưng hết lần này tới lần khác lại phun hỏa? Phải biết rằng hắn là ở trong cấm tự ngộ đến một tia bản chất của Hỏa nguyên, mặc dù chỉ là may mắn, lại có thực lực hơn cả Hỏa Diễm cự nhân, tự nhiên càng ở phía trên đầu thi Long này!

Hoàn toàn là múa rìu qua mắt thợ!

- Ngừng!

Lâm Lạc vươn tay, đoàn Liệt Diễm kia lập tức đứng ở trên không cách hắn ba trượng, lại vô pháp rơi xuống.

- Oa, đại phối dẫn người làm như thế nào?

Đường Diễm không khỏi hoảng sợ nói.

- Đi!

Năm ngón tay của Lâm Lạc bung ra, đoàn Liệt Diễm kia lập tức cuốn quay về, hướng về đầu thi Long kia thôn phệ mà đi.

- NGAO...

Thi Long phát ra một tiếng ngâm nga, tuy Liệt Diễm này cũng không thể đối với nó tạo thành tính tổn thương thực chất gì, nhưng chỉ là một phạm nhân lại có thể đem Liệt Diễm của nó đánh trở về, tôn nghiêm đối với nó mà nói là tuyệt đối không thể khiêu khích.

Long Uy giận dữ, thi Long triển khai lĩnh vực của nó, một mảnh thể giới Liệt Diễm, sóng lửa cuộn cuộn như có thể Phần Thiên diệt thế.

Sau khi Âm Thi tiến vào Linh Cảnh, lẽ ra hình thành lĩnh vực chỉ mỗi Âm Thi mới có, nhưng Thần Long thật sự rất cao ngạo, ăn sâu vào bên trong mỗi một cục xương, mỗi một khối huyết nhục, trừ khi đem xương cốt huyết nhục của nó toàn bộ nát bấy điếu rơi mới có thể làm mất kiêu ngạo như vậy!

Nhưng nếu là xương cốt huyết nhục cũng bị mất, cái này ngay cả Âm Thi cũng làm không được, đây không phải là nhiều lời sao?

Đầu thi Long này khi còn sống là Ngũ Hành thuộc hỏa, điều khiển hỏa diễm là sở trường của nó, thế nhưng mà, nó gặp Lâm Lạc!

Nếu như đầu Thi long này không phải ấu Long, mà là Thần Long đã trưởng thành chính thức, cái kia dùng lực nắm giữ trước mắt của Lâm Lạc căn bản không có khả năng tới chống đỡ, nhưng đáng tiếc chính là, đây chỉ là một ấu Long, thậm chí còn là một Thi Long không có thần trí, chỉ biết giết chóc!

Tâm niệm vừa động, tất cả hỏa diễm bỗng nhiên tụ hợp, tạo thành một nắm đấm cực lớn, Lâm Lạc hét lớn một tiếng, tay phải chém ra hướng Thi Long mà đánh, mà hỏa quyền trên bầu trời kia cũng di động theo, đối với Thi Long nặng nề oanh tới.

Bành!

Cái này hoàn toàn là tá lực đả lực, lực lượng bản thân của Lâm Lạc đối với Diệt Linh cảnh Thi Long mà nói cơ hồ có thể không cần tính, nhưng Hỏa Diễm Lĩnh vực bị Lâm Lạc khống chế, lại đủ để đối với nó tạo thành tổn thương tương đối!

Tương đương với tước đoạt linh vực của Thi Long đã kích lại cho nó, một cộng một giảm ngay cả Thi Long cũng không chịu đựng nổi!

Hỏa diễm trùng thiên, Thi Long này bị Lâm Lạc ngạnh sanh đánh bay về phía bầu trời, bị đánh bay cả mấy trăm trượng lúc này mới xua tan được kinh lực!

-Ồ!

Vài tiếng kinh hô truyền đến, lại căn bản không cách nào phân biệt thanh âm xuất ra từ nơi nào, tựa hồ đến từ bên trong tối tăm! Nếu như nói trận thí luyện này thật sự là Thần linh thiết hạ, như vậy đại khái là Thần linh sợ hãi thần phạt a!

Chẳng lẽ, Lâm Lạc biểu hiện ngay cả Thần linh cũng bị kinh động đến?

- Ngang...

Thi Long nổi giận gầm lên một tiếng, lay động cốt vĩ lập tức từ trên bầu trời bay thấp mà xuống, nó thực sự phần nộ rồi!

Chỉ là con sâu cái kiến hạ giới cũng dám đánh bay nó, đây là đang ô nhục tôn nghiêm của Thần Long vĩ đại! Nhưng Thi Long này lại có chút cơ bắp, chẳng những không có thu liễm linh vực, ngược lại là vô hạn khuếch trương, từ trong miệng nhả ra một hỏa cầu, đã phát động ra song trọng công kích.

Hỏa diễm, phảng phất là một bộ phận ý thức của Lâm Lạc, có thể bị hấn tùy ý điều khiển!

Mỉm cười, Lâm Lạc duỗi tay phải ra, tất cả linh vực chi hỏa lần nữa hội tụ, lại tạo thành một hỏa quyền cực đại, mà hỏa cầu cũng ngạnh sanh đình trệ, theo hỏa quyền của hắn huy động cùng một chỗ nghịch tập mà đi!

Bành! Bành! Bành!

Thi Long bị oanh đến nộ ngâm liên tục, nhưng Thần Long vốn là thể chất cường hoành, chứ nói chi là hóa thân Âm Thi, cái lực phòng ngự này đạt đến trình độ khoa trương. Tương đương với đã bị mình oanh ra công kích toàn lực, nhưng đầu Thi Long này lại đơn giản chỉ ở trên không trung lật ra mấy cái bổ nhào, liền không có sự tình gì rồi!

Lợi hại!

Nhưng Thi Long lại không có loại tâm tình tự ngạo này, mà là lửa giận càng tăng, liên tiếp phụt lên hỏa diễm, phóng thích hỏa linh vực, tựa hồ quyết phải cùng Lâm Lạc so đo một phát năng lực điều khiển hỏa diễm!

Kỳ thật chỉ cần đầu Thi Long này buông tha cho hỏa diễm công kích, mà là dùng lực lượng thuần túy tiến hành oanh kích mà nói, vậy Lâm Lạc căn bản không thể làm gì, chỉ có thể dùng Tử đỉnh mạnh bạo ngăn cản. Thi Long này nói cho cùng là đồ vật còn không có thần trí, ngoại trừ bản thân Thần Long có kiêu ngạo ra, nào còn có một tia trí tuệ đáng nói?

Ở trong ý thức có hạn của Thi Long, hỏa diễm là vũ khí cường đại nhất của nó! Hơn nữa bởi vì Thần Long kiêu ngạo, cũng không cho phép nó buông tha cho sử dụng năng lực thiên phú của Long tộc này, ngược lại đi dùng lực lượng thuần túy nghiền áp đối phương.

671. Chương 671: Thần Quân

Cái này hoàn toàn là ô nhục đối với uy nghiêm của Long tộc!

Long tộc Ngũ Hành, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, trời sinh có năng lực điều khiển đối ứng, đây là thiên phú thần thông! Thi Long này là hành Hỏa Thần Long, sinh ra liền có thể phun ra nuốt vào hỏa diễm đề lớn

lên, luận đến điều khiển đối với hỏa diễm, ngoại trừ Hỏa Long lớn tuổi hơn nó ra, lại không có gì có thể so qua được nó!

Đây là kiêu ngạo của bản thân nó, xâm nhập đến tận xương tủy, không có bởi vì biến thành Âm Thi mà biến hóa!

Vì vậy, đầu Long ngu xuẩn này tuy nhiều lần bị nhục, nhưng lại việt tảo việt dũng, bất khuất không gãy một mực vận dụng lấy thiên phú thần thông của nó, thế muốn nghiền chết Lâm Lạc!

Đương nhiên cái này là chuyện không thể nào!

- Thực sự là một con rồng ngu xuẩn !

Đường Diễm cảm thấy khinh thường.

- Người ta mới không cần cùng đồ vật ngu xuẩn như vậy đặt song song danh tiếng Thần thú, hoàn toàn là ô nhục ta mà!

- Cho nên nói, ngu xuẩn là không thuốc nào có thể chữa đấy!

Lâm Lạc cũng cười nói, đem Tô Mị ngũ nữ từ trong Tử đỉnh phóng xuất.

Dù sao hiện tại cũng không có nguy hiểm gì, hơn nữa dừng lại ở không gian pháp khí ý thức sẽ hoàn toàn biến mất, nghĩ như thế nào cũng không phải chuyện gì tốt.

Ngũ nữ chứng kiến Thi Long trên bầu trời kia bị Lâm Lạc oanh đến gào thét liên tục, lập tức toàn bộ khiếp sợ đến, nhìn nhìn Lâm Lạc, lại nhìn về phía Đường Diễm. Mà Đường Diễm thì là nhún vai nói:

- Dừng nhìn ta, ta nào biết được đại phôi đản là làm sao làm được!

Tô Mị chỉ là dùng ánh mắt sùng bái nhìn Lâm Lạc nói:

- Ta biết ngay ngốc tử là người vĩ đại nhất dưới đời này!

- Ân, hàm răng cũng đau xót rồi!

Lữ Nguyệt Đồng thì ở một bên ngồi chăm chọc.

Tuy Thi Long thể chất cường hoành, nhưng mà không chịu nổi bị lực lượng của mình không ngừng oanh kích, trên khung xương trắng bệch nhiều hơn rất nhiều vết cháy, càng là hiện ra đạo đạo vết rạn! Tuy Âm Thi có năng lực tự lành cường đại, nhưng khi độ mạnh yếu đã kích cường đại tới trình độ nhất định, cái tốc độ khép lại này liền theo không kịp, thậm chí cũng vô pháp khép lại!

Âm Thi, trời sinh e ngại tia chớp, hỏa diễm, mà vị Long đại gia này lại hết lần này tới lần khác chơi hỏa. Vốn cũng không có sự tình gì, dù sao cũng đánh không đến mình, nhưng gặp được quái thai như Lâm Lạc, nó liền thực sự là tự nhận ác quả rồi!

Mà Âm Thi không có thần trí, chỉ biết dùng lực lượng cường đại nhất của mình đi giải quyết đối thủ, càng có Long tộc kiêu ngạo ở đằng kia quấy phá, ở đằng kia sử dụng hỏa diễm trùng kích, không duyên cớ đem mình lừa đi vào!

Hơn nữa, còn đem chính mình ngành sanh gài bẫy!

Thời gian chiến đấu dài đến mười một canh giờ, Thi Long đã chết nhưng kiêu ngạo tới tận xương này rốt cục bị lực lượng của mình ngành sanh giết chết, hóa thành vô số xương cốt cháy đen từ giữa không trung rơi vãi xuống.

Ai cũng không nghĩ tới, đệ cửu quan này vậy mà có thể đơn giản như vậy!

Tuy thời gian chiến đấu dài nhất, nhưng hung hiểm so với cửa thứ bảy, thứ tám, cái này ngược lại là không đáng giá được nhắc tới nhất!

Tuy Thi Long chết rồi, nhưng trong tròng không một tiếng động, thẳng qua một hồi lâu, Đường Diễm mới ngáp một cái, ngạc nhiên nói:

- Đã xong rồi sao?

Đến thời điểm này bọn người Tô Mị mới ngay ngắn bình tĩnh đại ngộ, nhao nhao đứng lên, đã xong ván bài.

Lâm Lạc lệ rơi đầy mặt, tuy hấn xác thực đánh rất nhẹ nhõm, nhưng đối thủ như thế nào cũng là tồn tại Tịch Linh cảnh khủng bố, các người nên có chút cảm giác khẩn trương được không! Tuy cái này xem lâu rồi xác thực nhàm chán, nhưng hấn cũng đồng dạng là liều mạng, còn các người thì đánh bài!

- Đây chính là đệ cửu quan, không biết sẽ cho vật gì tốt!

Chúng nữ đều hưng phấn lên, cái này cùng đánh bạc đồng dạng, trước khi kết quả không có ra đến sẽ làm người rất chờ mong.

Ông!

Lần này giữa không trung cũng không có bình thuốc, linh khí gì rơi xuống, mà là một vầng sáng thất thải thẳng tắp bay vào trong đầu Lâm Lạc!

Không biết là phúc hay họa, chúng nữ lập tức khẩn trương lên, không có một người nào mở miệng nói chuyện, đều nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, sợ hấn đột nhiên sẽ bị đạo ánh sáng này làm nổ!

Vầng sáng nhập vào cơ thể, đi thẳng tới cả trong thức hải của Lâm Lạc, hóa thành một hình người, là một trung niên nam nhân thanh sam đang đứng chấp tay. Mặc dù bộ dáng có chút tùy tiện, lại có thêm một cổ đại uy chấn Thiên hiệp Địa, tựa hồ toàn bộ thiên địa đều quỳ trước mặt hấn run rẩy!

Thần uy!

Khí tức của hấn cường đại vượt xa bất cứ người nào mà Lâm Lạc bái kiến, kể cả Hỏa Diễm cự nhân ở bên trong! Đây tuyệt đối nhảy ra khỏi cấp bậc Linh Cảnh, tăng lên tới độ à trước mắt Lâm Lạc còn không cách nào tưởng tượng!

- Phàm nhân hạ giới, bản thân Tư Không Thanh Dương, nhìn ngươi rất có tiềm chất, cố ý thu ngươi làm đồ đệ, còn không mau quỳ xuống hành lễ!

Thanh sam nam nhân này ngạo nghễ nói ra.

Ở trong mắt Thần linh, phàm nhân đó là tồn tại giống như con sâu cái kiến, tùy tiện một cước có thể giết chết, có thể thu Lâm Lạc làm đồ đệ, đó là phúc duyên đã tu luyện mấy đời của Lâm Lạc, tự nhiên mang theo tư thái hạ huệ ban ân.

Nhưng Lâm Lạc người này lại tính tình ương ngạnh, nếu như Tư Không Thanh Dương này không ngạo mạn như vậy, mà là thể hiện ra Thần linh rộng lượng, lại thoáng lộ chút ít ý mà nói, cái kia nói không chừng Lâm Lạc thật là có khả năng chủ động bái sư!

Nhưng về mặt hấn thi ân hạ huệ lại triệt để khơi dậy tính tình của Lâm Lạc, trong thức hải, ý thức của hấn cũng hóa thành bóng người bản thân, cười nhạt một tiếng nói:

- Tại hạ không có ý bái bất luận kẻ nào làm sư, cảm tạ Thần Quân hậu ái rồi!

- Ân?

Sắc mặt Tư Không Thanh Dương lập tức trầm xuống, áp lực khủng bố dùng xu thế hàng tỉ lần tăng lên, căn bản không dùng sức lực, chỉ là cái này một đám ý niệm trong đầu có thể lại để cho Lâm Lạc tan thành mây khói!

Ông!

Tử đỉnh bỗng nhiên bay lên, vô số đạo tử khí lưu chuyển, đem cổ áp lực này sinh sinh trấn trụ!

- Thần khí?

Khóe miệng Tư Không Thanh Dương hiện ra một vòng cười lạnh.

- Khó trách dám liều lĩnh như vậy! Bất quá, chỉ là một kiện Thần khí tổn hại cũng muốn chống cự bản Thần sao?

Trong ánh mắt của hắn chớp động lên thất thải chi quang, áp lực cường đại lần nữa tăng vọt!

Lâm Lạc không khỏi phẫn nộ, nếu không phải có Tử đỉnh trấn áp, vừa rồi hắn đã bị đối phương trực tiếp nghiền nát rồi! Tuy đây chỉ là một đám thần niệm của đối phương, nhưng chỉ là khí tức Thần cấp cũng có thể oanh diệt hết thảy!

Quả nhiên, ở trong mắt Thần linh, phạm nhân hạ giới bọn hắn cùng con sâu cái kiến là không có gì khác nhau!

Tử đỉnh lần nữa chấn động, đem khí tức của Tư Không Thanh Dương một lần nữa trấn diệt!

- Sao sẽ như thế?

Mặc dù là thần niệm biến thành, nhưng trên mặt Tư Không Thanh Dương lại lộ ra một tia ngạc nhiên. Hạ giới không cách nào dung nạp lực lượng Thần cấp, Thần khí tiến vào hạ giới hoặc là bị áp chế đến dưới Thần Cảnh, hoặc là đem hạ giới sinh linh oanh diệt!

672. Chương 672: Đặc Thù Của Đường Diêm. (1)

Cái hạ giới này đã tồn tại, như vậy kiện Thần khí kia tất nhiên bị áp chế đến dưới Thần Cảnh! Mà hắn mặc dù chỉ là một đám thần niệm, nhưng lại đạt đến hạ giới đỉnh phong, theo lý mà nói hạ giới không có bất kỳ vật gì có thể áp chế hắn!

Tại sao xuất hiện tình huống như vậy?

Hắn không khỏi đối với Tử đỉnh khởi thêm vài phần hứng thú, ánh mắt quét tới, lúc chứng kiến Tử đỉnh tàn phá có chút vẻ khinh thường, ánh mắt rất nhanh liền đứng lại ở trên bốn cái chân kia.

- Ân?

Hắn nhìn không tới tồn tại của cấm tự, chỉ là ảm ảm cảm giác có đồ vật gì đó che đậy cả hắn cảm ứng, cái này để cho hắn đã hết sức kỳ quái lại hứng thú đại sinh.

- Phạm nhân, người cái này Tử đỉnh là từ đâu lấy được?"

Hắn không ngại học hỏi kẻ dưới.

Lâm Lạc chỉ là cười lạnh nói:

- Mặc dù tại hạ chỉ là phạm nhân, nhưng cũng là có tôn nghiêm của mình, không được ta cho phép, Thần Quân không mời mà tới, không biết là mất phong độ sao? Hiện tại, mời đi ra ngoài đi!

Theo nhất niệm của hắn vận chuyển, Tử đỉnh lần nữa phát huy, ở bên trong tử khí lưu chuyển, đem thần niệm của Tư Không Thanh Dương ngạnh sanh bài xích khỏi thân thể!

XÍU...UU!!

Đạo thất thải thần quang này vừa ly khai thân thể của Lâm Lạc liền phảng phất như cá thoát khỏi nước, lập tức phá không rời đi, bốn phía lập tức truyền đến một tiếng hừ nặng vô cùng phẫn nộ, chấn đắc toàn bộ mặt đất run rẩy, không gian đều giống như sụp đổ!

Nhưng ra ngoài ý định chính là, cái này rõ ràng là sấm to mưa nhỏ, tuy khí thế ngất trời nhưng lại không có nguy hiểm gì phát sinh.

- Ngốc tử, người không sao chứ!

Tô Mị thấy thất thải thần quang ly khai thân thể Lâm Lạc, liền vội vàng hỏi.

- Không có việc gì, ta không sao!

Sắc mặt của Lâm Lạc cũng không tốt, chớp động lên phẫn nộ mãnh liệt.

- Ta biết rõ Thần Chi thí luyện tràng này là chuyện gì xảy ra rồi!

Thần thức của Tư Không Thanh Dương tiến vào thức hải của Lâm Lạc, vốn chỉ có hấn cướp đoạt trí nhớ chi lực của Lâm Lạc, nhưng bởi vì Tử đỉnh tồn tại, trái lại bị Lâm Lạc rình coi đến một tia bí mật.

- Cái gọi là Thần Chi thí luyện tràng, cùng đấu võ trường của Càn Nguyên quốc không sai biệt lắm, chúng ta là một chi đội ngũ tham gia quyết đấu, mà chút ít Thần trên bầu trời kia, thì có thể tiền đặt cược, xem đội ngũ nào có thể thắng được cuối cùng nhất!

Lâm Lạc lạnh lùng nói ra.

- Chúng ta chỉ là công cụ để bọn hấn giải trí mà thôi!

- Cái gì!

Chúng nữ đều kinh hô, cái này hoàn toàn lật úp nhận thức của các nàng đối với Thần linh, như thế cùng phạm nhân hạ giới lại có gì khác nhau đâu?

- Nói cách khác, không chỉ là một nhóm người chúng ta này?

Lăng Kinh Hồng bắt được trọng điểm trong lời nói của Lâm Lạc.

- Đúng vậy, chỉ ít có ba mươi mấy nhóm người đồng thời từ tất cả địa phương bị cuốn vào địa phương quỷ quái này! Trước phiên thứ mười đội ngũ nào có thể may mắn còn sống sót, thời điểm ở phiên thứ mười tử chiến, cuối cùng nhất chỉ có một chi đội ngũ có thể còn sống ly khai!

Lâm Lạc gật đầu nói.

Không để cho những đội ngũ này ngay từ đầu liền tự giết lẫn nhau, chỉ sợ là ngại trình độ đặc sắc không cao. Đội ngũ có thể gồng gượng qua chín phiên khảo nghiệm tự nhiên không giống bình thường, lại một hồi hỗn chiến tuyệt đối kinh tâm động phách!

- Đáng giận, tại sao có thể như vậy!

Đường Diêm tức giận nói.

- Ở trong mắt Thần linh, chúng ta cùng hung thú cũng không có gì khác biệt a!

Lâm Lạc ngẩng đầu nhìn lên trời, trong ánh mắt sát cơ ẩn động.

Thần linh bất nhân, vậy sau khi hấn bước vào Thần Cảnh, cũng không ngại hai tay nhuộm đầy Thần huyết, khiến đám Thần linh kiêu ngạo này biết rõ, kỳ thật bọn hấn cùng cái gọi là con sâu cái kiến hạ giới cũng không có gì khác nhau!

Lực lượng, chỉ có lực lượng tuyệt đối mới có thể chúa tể vận mệnh của mình!

- Chúng ta đây không đánh được không?

Ninh Kiều Nguyệt mềm yếu nói.

- Ai, đầu óc của ngươi mọc trên móng đít sao?

Tô Mị lắc đầu.

- Cho dù chúng ta chịu đem tình hình thực tế bẩm báo, mấy đội ngũ khác có thể tin tưởng chúng ta nói sao? Khẳng định cho là chúng ta đùa nghịch quỷ kế, đối với bọn họ hạ độc thủ, lại độc chiếm chỗ tốt lớn nhất!

Chỉ có một chi đội ngũ mới có thể thắng được cuối cùng nhất, như vậy lẫn nhau trong lúc đó tự nhiên sẽ lục đục với nhau! Đừng nói hiện tại cũng chỉ có bọn người Lâm Lạc biết rõ chân tướng, dù cho Thần linh nói rõ tình hình thực tế, cái kia vẫn là có thể dẫn phát một hồi đại chiến!

Không có biện pháp, tiền tài động nhân tâm ah!

Đây chính là Thần linh ban thưởng bảo vật, mà bọn hấn ở chín cửa phía trước đều nếm đến ngon ngọt, ai không muốn ban thưởng cuối cùng? Đến lúc đó cho dù bọn người Lâm Lạc không muốn đánh, nhưng người khác cũng sẽ vung lầy đao giết qua!

Trong khoảng thời gian ngắn tất cả mọi người trầm mặc xuống.

Người, vĩnh viễn là bị lợi ích khu động, chỉ cần có đầy đủ hấp dẫn, lại nguy hiểm cũng dám thử một lần! Mỗi lần bảo tàng hiện thế, không phải đấu đến người chết ta sống, huyết nhuộm trời cao sao?

Truy đuổi lợi ích là bản năng của nhân loại, một loại tham lam ghi đến thực chất bên trong! Mà bây giờ Thần linh thượng thiên chỉ là vút xuống dưới một ít mỗi nhữ, bọn hắc tựa như chó xù vây quanh, càng là điên cuồng cắn lẫn nhau!

Lâm Lạc nguyện ý vì thực lực cường đại mà đi mạo hiểm, với hắn mà nói, nguy hiểm thăm dò di tích vốn là một loại vui thú nhân sinh, mà không riêng là vì bản thân cường đại.

Nhưng hắn tuyệt sẽ không vì cường đại mà thành công cụ chơi đùa trong mắt người khác!

Nhưng vì sống sót, một cuộc chiến kế tiếp hắn không thể không đánh! Cùng với một ít tổ khác gặp mặt, không nhận thức cùng người đánh sống đánh chết, loại phiền muộn này vô cùng biệt khuất, để cho Lâm Lạc phi thường phần nộ!

Cuối cùng có một ngày, hắn muốn sát Thần!

Coi như đắc tội Tư Không Thanh Dương kia, bọn hắn cũng không có được ba thưởng thông qua cửa khảo nghiệm. Nhưng trong tay Lâm Lạc còn có một viên Bạo Viêm đan, ba khóa Bích Ngọc đan, cũng không phải thập phần sợ hãi quyết chiến cuối cùng nhất kia.

Một canh giờ thoáng một cái đã qua, chỉ cảm thấy toàn bộ sân thí luyện một hồi rung rung, rất nhiều bóng người lác lác, nhao nhao xuất hiện ở giữa sân, tạo thành tổng cộng bốn nhóm người. Vén vén chỉ có bọn người Lâm Lạc biết mình cũng không phải tồn tại duy nhất, nhưng ba đợt nhân mã khác đột nhiên chứng kiến lẫn nhau xuất hiện, đều là kinh hãi, làm ra động tác phòng ngự.

Không có chờ bọn hắn bắt chuyện lẫn nhau, chỉ nghe thanh âm hư vô phiêu miểu, phân không ra giới tính khác vang lên:

- Thí luyện cuối cùng nhất bắt đầu! Chúc mừng các người thành công xông qua cả chín khảo nghiệm phía trước, đây là một đạo khảo nghiệm cuối cùng. Phương pháp chấm dứt khảo nghiệm có hai cái: thứ nhất, chỉ còn lại có một đội ngũ; thứ hai, cuối cùng nhất chỉ có năm người còn sống!

- Ba ngày sau, nếu như hai điều kiện không đạt được một, tức thì toàn bộ coi là không hợp cách, sát!

673. Chương 673: Đặc Thù Của Đường Diêm. (2)

Một chữ sát cuối cùng, lạnh lùng vô tình, hóa thành một chữ to nhân thật, từ giữa không trung oanh rơi xuống, để cho trong lòng tất cả mọi người run sợ, tràn đầy kinh hãi!

Trong khoảng thời gian ngắn, bốn chi đội ngũ đồng thời lui ra phía sau, cùng với ba chi đội ngũ khác bảo trì khoảng cách tương đối, sợ lọt vào đối phương đột nhiên tập kích.

Ánh mắt Lâm Lạc đảo qua, đem thực lực mỗi người ba chi đội ngũ khác nhìn nhất thanh nhị sở.

Chi đội ngũ bên trái chỉ vén vén có hai người, một cái tu vi là Tịch Linh cảnh đỉnh cao, cái khác là Huyền Linh cảnh trung kỳ. Đội ngũ bên phải kia người muốn nhiều hơn, tổng cộng có năm cái, phân biệt hai Tịch Linh đỉnh phong chí cường giả, ba cái khác thì đều ở Huyền Linh cảnh.

Một chi đội ngũ cuối cùng cũng có năm người, một gã Tịch Linh cảnh đỉnh phong siêu cấp cường giả, bốn người còn lại thực lực từ Không Linh đến Huyền Linh không đều.

Từ biểu hiện ra xem, thực lực của mấy người Lâm Lạc là yếu nhất, mạnh nhất Đường Diêm, Lâm Lạc cũng mới là Huyền Linh cảnh đỉnh phong, cùng với người mạnh nhất của ba chi đội ngũ khác kém khoảng chừng một đại cảnh giới! Nhưng bởi vì tất cả mọi người là thông qua chín quan trước mới đi đến một bước này,

coi như là ba chi đội ngũ khác cũng thập phần gian nan, chúng kiến bọn người Lâm Lạc còn có nhiều người bảo tồn xuống như vậy, tự nhiên không tin tưởng thực lực bọn họ cũng chỉ có biểu hiện ra như vậy, nên cũng không dám lập tức tùy tiện phát động công kích.

- Các vị, lão phu Đường Duy Hải, xin hỏi xưng hô như thế nào?

Lão giả trong đội ngũ bên trái kia nói ra, hẳn chính là Tịch Linh cảnh đỉnh phong cường giả.

- Phí Đông Viễn !

- Phí Tây Viễn!

Hai Tịch Linh cảnh cường giả trong chi đội ngũ bên phải phân biệt nói ra.

- Nhạc Chính Cương !

Tịch Linh cảnh cường giả trong đội ngũ chính giữa kia cũng ôn hoà nói.

Tuy thông qua cửa ải cuối cùng tổng cộng có hai lựa chọn, nhưng mỗi chi đội ngũ nhất định sẽ ưu tiên lựa chọn hạng thứ nhất. Bọn hắn trong lúc đó hoặc là thân nhân gia tộc, hoặc là bối phận tông môn, không phải đến vạn bất đắc dĩ tuyệt sẽ không vứt bỏ đồng bạn của mình.

Bởi vậy, bốn chi đội ngũ trong lúc đó là quan hệ hoàn toàn đối địch, lẫn nhau trong lúc đó tự nhiên cũng không có thể có hòa khí gì đáng nói.

Cũng chỉ có mấy Tịch Linh cảnh cường giả này mới có tư cách báo tính danh, những người khác rất tự giác không nói gì, điểm đúng mực ấy cũng không có, cái kia còn dựa vào cái gì đi theo trưởng bối ra ngoài lịch lãm?

Bốn cái Tịch Linh cảnh cường giả này lẫn nhau nhìn thoáng qua, đều đem ánh mắt bỏ vào trên người một tổ Lâm Lạc. Đã chỉ có một tổ người có thể đạt được Thần phẩm còn sống ly khai, như vậy không ngại trước liên hợp tiêu diệt một chi thực lực yếu nhất.

Tứ đại chí cường giả đều cười lạnh hướng bọn người Lâm Lạc vây quanh đi qua.

Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng, Tử đỉnh tế ra đem Tô Mị, Lữ Nguyệt Đồng ngũ nữ thu đi vào, hai đám nâng lên, tùy thời chuẩn bị đem hạt Bạo Viêm đan kia nuốt vào, đại bộc phát tiêu diệt.

Tứ đại Tịch Linh cảnh cao thủ kia đối với hành động này của Lâm Lạc không phản ứng chút nào, dù sao chỉ cần giết người ở phía ngoài, người giấu ở bên trong không gian pháp khí cũng khó thoát khỏi cái chết! Tuy những cô gái này đều là tuyệt thế mỹ nữ hoa nhường nguyệt thẹn, thế nhưng mà so với bảo vật Thần linh và tánh mạng của mình, cái kia căn bản là không đáng giá nhắc tới!

- Đại phối đản, xem ta đây!

Đường Diềm cười hì hì, nhảy ra nhìn về phía mấy người kia quát khế.

- Mị hoặc!

Một cổ phong tình vô cùng kiều diễm bay ra, sau lưng Đường Diềm hiện ra vô số đạo hư ảnh Cửu Vĩ Thiên Hồ, làm cho nàng lập tức mị lực bạo tăng!

Ở trong mắt mọi người, nàng phảng phất hóa thân thiên địa, bất luận kẻ nào đều cam tâm tình nguyện nghe theo sắp xếp của nàng, dù là đi chịu chết cũng tuyệt không nhú lông mày!

Đừng nói người thực lực thấp yếu trong ba chi đội ngũ kia lập tức bị đầu độc, dù là bốn Tịch Linh cảnh cường giả cũng nội tâm dao động, linh lực toàn thân đều không cầm lên nổi! Mười thành công lực căn bản phát huy không ra một thành!

Cái này không sai biệt lắm liền từ Tịch Linh cảnh đỉnh phong rớt xuống Huyền Linh cảnh đỉnh phong, chiến lực thực tế cùng Đường Diềm đã không có khác nhau rồi!

Tại sao có thể như vậy?

Bốn người Đường Duy Hải đều kinh hãi, cái này tuyệt đối không phải lĩnh vực chi lực, mà là. . . Thiên phú thần thông!

Cổ lão tương truyền, có chút hậu duệ thượng cổ kỳ tộc có được năng lực không thể tưởng tượng nổi, như là hung thú trời sinh thân hòa, có thể sử dụng hung thú bạo lực vì mình trợ lực! Mà năng lực này của Đường Diễm có thể nói khủng bố vô cùng, tuy không thể tăng cường chiến lực của mình, nhưng có thể đem thực lực của đối phương ngạnh sanh gọt rơi một đại cảnh giới, cái này kỳ thật so với mình tăng lên một đại cảnh giới còn cường đại hơn!

Bởi vì võ giả sớm đã thành thói quen lực lượng của mình, một khi ngã xuống một đại cảnh giới sẽ không thích ứng, cảnh giới ngã xuống, thực lực xứng đáng cũng phát huy không được!

Quả nhiên, có thể đi đến nơi đây có đội ngũ nào là dễ dàng đối phó!

Bốn người Đường Duy Hải đều chậm rãi rút lui, không dám đơn giản gây hấn, nếu không đối phương cũng có hai Huyền Linh cảnh cao thủ, tuy đại chiến có thể tiêu diệt bọn hắn, nhưng bốn người bọn họ cho dù không chết cũng khẳng định có người muốn bị thương nặng!

Bọn hắn chỉ là tạm thời liên minh, ai dám vào lúc đó bản thân bị trọng thương, đây tuyệt đối là tự tìm đường chết!

Đường Diễm cũng thu hồi năng lực đặc thù của nàng, hì hì cười cười, một bộ thanh thuần ngây thơ, nhưng tất cả mọi người là không dám nhìn nàng, sợ sẽ bị đầu độc, từ nay về sau lâm vào trầm luân!

- Tiểu ma nữ, ngươi còn có một chiêu này!

Lâm Lạc không khỏi kinh hãi.

- Trước kia đối phó Thi Long kia ngươi như thế nào không dùng?

Suy yếu đối phương một đại cảnh giới, năng lực này có thể nói cường đại đến khủng bố!

- Không có biện pháp, người ta chỉ có thể ảnh hưởng đối thủ tối đa so với mình cao hơn một đại cảnh giới!

Đường Diễm nhún vai, một bộ không thể làm gì.

Dù là như thế, cái này cũng rất giỏi rồi!

Bởi vì đại cảnh giới áp chế liền giống như trời cùng đất, như Không Linh cảnh võ giả ở trong mắt Huyền Linh cảnh cao thủ kỳ thật cùng con sâu cái kiến không có gì khác nhau! Nhưng năng lực đặc thù của Đường Diễm vậy mà có thể san bằng chênh lệch trời cùng đất này, cái này thực sự cường đại đến có chút hư không tưởng nổi rồi!

Tuy một đội tổ hợp Lâm Lạc cùng Đường Diễm này y nguyên nhìn về phía trên yếu nhất, nhưng Tam gia khác lại bỏ đi ý định liên thủ đánh hợp kích, bởi vì bọn họ cũng không thể cam đoan sau khi giết hai người có thể cam đoan mình không bị thương nặng!

Cuối cùng nhất chỉ có một đội ngũ có thể còn sống đi ra ngoài, nếu ở trước một trận chiến cuối cùng liền bị trọng thương, ảnh hưởng tới chiến lực, cái kia tương đương với buông tha cho Thần linh ban thưởng, buông tha cho hi vọng tánh mạng!

674. Chương 674: Tứ Phương Tranh Phách. (1)

Cái này tự nhiên không ai chịu mạo hiểm như vậy!

Vì vậy, chiến cuộc liền lâm vào cục diện bế tắc gần ngui. Vì phòng ngừa hậu bối của mình lọt vào đánh lén, cường giả ba chi đội ngũ cũng như Lâm Lạc đồng dạng, đem người thực lực yếu cạnh mình thu vào không gian pháp khí, trên tràng biến thành cục diện sáu người giằng co.

- Tiểu cô nương, chúng ta tạm thời liên thủ như thế nào?

Phí Đông Viễn nhìn về phía Đường Diêm, lấy ngữ khí cực kỳ thành khẩn nói.

- Người có thiên phú thần thông, mà chúng ta thì là hai đại Tịch Linh cảnh đỉnh phong cường giả! Cũng không cần người mạo hiểm ra tay, chỉ cần đem thiên phú thần thông ảnh hưởng bọn hắn, hết thảy do hai huynh đệ chúng ta đến giải quyết!

Ở dưới mị hoặc của Đường Diêm buông xuống, thực lực của bốn người này đều muốn ngã xuống một đại cảnh giới! Tuy thực lực bốn người bọn họ tương đương, nhưng nếu là huynh đệ Phí Đông Viễn bảo trì thực lực nguyên lai, mà Đường Duy Hải cùng Nhạc Chính Cương lại ngã xuống cả một đại cảnh giới, cái thắng bại này chỉ sợ ở trong nháy mắt có thể quyết đi ra!

- Đừng nghe bọn họ nói bậy!

Đường Duy Hải lập tức kêu lên.

- Lão phu cũng họ Đường, mọi người mấy ngàn năm trước nói không chừng là người một nhà! Đừng tưởng rằng lão phu không có nghe nói qua thanh danh Phí thị huynh đệ, từ trước đến nay là loại tàng đao trong lời, sau lưng không biết bị bọn hắn âm chết bao nhiêu người!

- Đúng vậy, cùng bọn họ liên thủ, không bằng cùng chúng ta liên thủ!

Nhạc Chính Cương cùng Đường Duy Hải lập tức kết thành đồng minh, bằng không thì bọn hắn chỉ có một người!

- Tiểu cô nương...

Bốn người này đều là bảy mồm tám lưỡi thảo luận nói. Dốc hết sức khuyên bảo Đường Diêm cùng bọn họ kết minh. Nếu như Đường Diêm không có năng lực đặc thù, vô luận lựa chọn cùng phương nào khai chiến, kết quả của nó cũng sẽ là lưỡng bại câu thương!

Nhưng chỉ cần có Đường Diêm gia nhập, như vậy liền có thể không đánh mà thắng tiêu diệt hai phe thế lực khác, sau đó đột nhiên khởi xướng đánh lén, thừa dịp cảnh giới của mình không có chịu ảnh hưởng, dùng thế lối đình vạn quân đuổi giết cả Đường Diêm, mình là người duy nhất thắng được trận chiến đấu này!

Cái này cần phải có điều kiện tiên quyết, kia chính là đạt được Đường Diêm gia nhập!

Đường Diêm vui vẻ nói:

- Các người đều học chó sủa a, cái nào học được, ta cùng với cái đó chơi!

Nàng ngược lại không phải cố ý trêu đùa bốn người này, mà là tiểu ma nữ thiên tính thú vị, làm việc như thiên mã hành không, không thể theo lẽ thường cân nhắc!

Đường đường Tịch Linh cảnh đỉnh phong lão tổ học chó sủa? Nói đùa gì vậy! Nụ cười trên mặt bốn người kia đồng thời biến mất, đều là lộ ra vẻ âm tàn, cho rằng Đường Diêm là ô nhục bọn hắn.

Nếu như Đường Diêm biết rõ suy nghĩ lúc này của bọn hắn, tất nhiên sẽ hô to oan uổng, đem các người cùng cầu phóng chung một chỗ, kia là ô nhục loài chó a!

Bị Đường Diêm không muốn kết minh, tứ phương thế lực lại lần nữa lâm vào trong trầm mặc tuyệt đối. Mặc dù trong tay Lâm Lạc có một khóa Bạo Viêm đan, lại cũng không dám tùy tiện phục dụng, bởi vì cũng không thể cam đoan chỉ có một người bảo lưu lấy đan dược như vậy!

Tam phương thế lực kia đều có Tịch Linh cảnh đỉnh phong tồn tại, nếu như bọn hắn trải qua khảo nghiệm đều là giống nhau mà nói, cái kia cho dù là Thi Long cuối cùng, nói không chừng là bức thủ hạ nào đó phục dụng đan dược đến dốc sức liều mạng.

Bốn người bọn họ khẳng định không ăn qua, bằng không thì có thể như Lữ Nguyệt Đồng đồng dạng rất nhiều ngày toàn thân vô lực! Dù sao không phải mỗi người đều có thể như Đường Diêm đồng dạng, đột nhiên huyết mạch thức tỉnh mà tiêu trừ ảnh hưởng mặt trái của dược lực.

Một khi Lâm Lạc ăn Bạo Viêm đan, vậy đối phương không địch lại khẳng định cũng sẽ phục dụng, cái kia nếu như Lâm Lạc không thể ở trong thời gian nhất định tiêu diệt đối phương, kết quả tất nhiên là bị hai phe thế lực còn lại chiếm được tiện nghi!

Kỳ thật, liên thủ một nhà trước tiêu diệt hai nhà khác, sau đó dùng Bạo Viêm đan đến độn một cái mà nói, đó là lựa chọn tốt nhất. Nhưng tiểu ma nữ làm việc bắt đầu điên điên, cũng không phải dùng Lâm Lạc như Thiên Lô sai đâu đánh đó, nàng đột nhiên suy nghĩ khác người, muốn dùng học chó sửa đến kết minh, như vậy nhất định có thể kiên trì đến cùng.

Thời gian lặng yên trôi qua, bất tri bất giác hai ngày đi qua, bốn người Đường Duy Hải cũng càng ngày càng không thể bình tĩnh, thỉnh thoảng liền có thể chứng kiến bọn hắn cau mày, ánh mắt nhìn qua một bên lộ ra sát ý lạnh lạnh.

- Các vị, lão phu có một ý kiến không ngại nghe một chút!

Phí Đông Viễn cười hắc hắc, người này dáng người ục ịch, rất có bộ dáng của chương quỳ lão bản hòa khí phát tài, dáng người cùng huynh đệ hắn Phí Tây Viễn vừa vặn hoàn toàn khác biệt.

Hắn không chờ người khác tỏ thái độ liền nói tiếp:

- Kỳ thật, điều kiện vượt qua kiểm tra không chỉ một cái! Chúng ta nơi này có sáu người, chỉ cần chết mất một cái. Lại đem người bên trong không gian pháp khí giết chết, vậy những người còn lại cũng có thể vượt qua kiểm tra rồi!

Thằng này... thật ác độc!

Phải biết rằng hai người bọn họ cũng mang theo ba đồng bạn, nhưng rõ ràng con mắt cũng không nháy đã bị bọn hắn bán đi rồi, cái này là âm tàn độc ác bực nào? Trách không được trước kia bị Đường Duy Hải nói là khẩu phật tâm xà.

Phải diệt rơi tam phương thế lực khác để bảo vệ đội ngũ của mình vượt qua kiểm tra, so sánh với chỉ cần tiêu diệt một người, lại nhẹ nhõm gạt bỏ người bên trong không gian pháp khí, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp!

Bởi vậy, cái đề nghị này vừa ra, Đường Duy Hải cùng Nhạc Chính Cương rõ ràng không có ở trước tiên phản đối, mà là lộ ra vẻ do dự.

Cái này mọi người giống như trên thuyền hải tặc, trên tay đều có dính máu tươi đồng bạn đối phương, sau khi ra ngoài cũng không có thể giúp nhau vạch trần, thân bại danh liệt! Bởi vậy, liền xem bọn hắn có hung ác hay không, hơn nữa, đến tột cùng là hi sinh người nào!

Phí gia huynh đệ có hai người, tất nhiên là trời sinh đồng minh, mơ tưởng chia rẽ. Đường Diêm bên kia cũng có hai người, tuy vẫn còn là Huyền Linh cảnh, nhưng bởi vì Đường Diêm có năng lực đặc thù, cũng có thể đưa bọn chúng đối đãi trở thành đối thủ cùng giai, tất nhiên là không thể hủy đồng minh.

Như vậy, cái người hi sinh này chỉ có thể ở Đường Duy Hải cùng Nhạc Chính Cương trong lúc đó sinh ra!

Khó trách Đường Duy Hải cùng Nhạc Chính Cương do dự, bởi vì hai chọn một, tỷ lệ bọn hắn được chọn trúng thật sự quá cao!

Nhưng Linh Cảnh chí cường giả cái nào không phải lão gian cự hoạt, Nhạc Chính Cương lập tức nói:

- Lão phu đồng ý!

Hắn đã vượt lên trước đồng ý, Đường Duy Hải kia cũng không cần mở miệng nói chuyện, tất nhiên là đối tượng bị quét sạch, điểm ấy Phí thị huynh đệ cùng Nhạc Chính Cương đều tinh tường, nghĩ đến tất Lâm Lạc cùng Đường Diêm cũng có thể minh bạch đạo lý này!

Sắc mặt Đường Duy Hải trắng nhợt, vội vàng hướng Đường Diêm nói:

- Tiểu cô nương, ước định trước kia phải chăng thật đúng?

675. Chương 675: Tứ Phương Tranh Phách. (2)

- Cái ước định gì?

Đường Diễm đang nhàm chán ngủ gà ngủ gật, kéo qua một cánh tay của Lâm Lạc làm gối đầu, lại ngai bộ ngực của hắn quá cứng ngạnh không đủ mềm mại, không có mềm nhũn thoải mái như Lữ Nguyệt Đồng.

- Học chó sủa!

Đường Duy Hải cắn răng một cái, một bộ bất cứ giá nào.

Nếu không, một khi bọn người Lâm Lạc cùng Phí thị huynh đệ, Nhạc Chính Cương kết thành đồng minh, cái kia còn có Đường Diễm thả ra thiên phú thần thông, cảnh giới hắn ngã xuống, sẽ bị ba Tịch Linh cảnh cao thủ phi thường thoải mái nghiền chết.

- Gọi ah! Gọi ah!

Đường Diễm vui vẻ, vỗ tay cười nói.

- Uông! Uông!

Đường Duy Hải đánh bạc cả mặt mo, học được hai tiếng chó sủa. Khuôn mặt lập tức trở nên huyết hồng, trong nội tâm cực kỳ phần nộ. Hắn là Linh Cảnh chí cường giả a, lúc tuổi còn trẻ tuy đập qua mã thí tăng bốc gia tộc lão tổ, nhưng tuyệt sẽ không luân lạc tới trình độ học chó sủa!

Nhưng bây giờ vì bảo vệ tánh mạng, hắn lại không thể không làm, trong nội tâm đã nổi lên sát cơ đậm đặc đối với Đường Diễm!

Không sao! Không sao! Chỉ cần tiêu diệt tất cả mọi người, vậy hắn nhục nhã vừa rồi cũng liền vĩnh viễn không có khả năng cho người ta biết được!

Đường Duy Hải cúi đầu xuống, dùng che dấu sát cơ lạnh lạnh như thế nào cũng giấu không được. Không phải hắn lòng dạ không đủ thâm trầm, mà là cái nhục nhã này thật sự để cho hắn phần nộ! Chỉ cần đuổi giết Phí thị huynh đệ cùng Nhạc Chính Cương, hắn liền thừa dịp cảnh giới còn không có chịu ảnh hưởng, một kích đuổi giết Đường Diễm!

Chỉ cần Đường Diễm vừa đi, Lâm Lạc chỉ là Huyền Linh cảnh lại cần gì lo lắng?

- Aii, học được thực không giống, bất quá cũng coi như được rồi!

Đường Diễm nhún vai.

- Được rồi, ta giúp người!

Nàng vừa nói liền làm, không chút nào dây dưa dài dòng. Thiên phú thần thông lập tức mở ra, vô số đạo hư ảnh Cửu Vĩ Thiên Hồ ở trên bầu trời bay múa, hai cái Thiên vĩ già thiên, khí tức kiêu diễm khuếch tán mọi nơi, lập tức mang tất cả toàn trường.

Nếu như ba người Phí Đông Viễn có thể thực lực lại đề thăng một cấp bậc, như vậy năng lực khủng bố này của Đường Diễm cũng vô pháp ảnh hưởng đến bọn hắn, nhưng bây giờ là muốn tránh cũng không thể tránh, đều là tu vi ngã xuống một tầng thứ!

- Ha ha ha, không phải các ngươi muốn giết lão phu ư, lão phu liền cho các ngươi giết !

Đường Duy Hải cuồng tiếu một tiếng, hướng về ba người Phí thị huynh đệ giết tới. Hắn là Tịch Linh cảnh cao thủ duy nhất trong tràng, mặc cho ai đều bị hắn một tay trấn áp.

- Đáng giận!

Ba người Nhạc Chính Cương đồng thời bạo rống, tuyệt đối thật không ngờ Đường Diễm nói học chó sủa kia căn bản không phải cự tuyệt, mà là nàng trời sinh chính là tính cách như vậy!

Sớm biết như thế, bọn hắn cũng sớm học chó sủa đi à nha!

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, bọn hắc cũng không có chỗ trống cảm hận rồi, nhao nhao rít gào một tiếng, triển khai phản kích. Nhưng kém một đại cảnh giới như thế nào là đối thủ, ba đến hai lần đã bị đuổi giết, không gian pháp khí bị bóp nát, người ở bên trong còn chưa ý thức được xảy ra chuyện gì liền bị diệt sát!

Cái này dầu gì cũng là ba Tịch Linh cảnh siêu cấp cường giả, nhưng chỉ có như giết gà làm thịt cầu giết chết!

Nhưng Lâm Lạc lại trăm điều khó hiểu, bởi vì ba người kia rõ ràng không có ăn Bạo Viêm đan! Đã đến sống chết trước mắt rồi, có át chủ bài gì đều vạch trần, đâu có thể nào còn che giấu?

Cái này chỉ có thể dùng một lý giải đến thuyết minh, cái kia chính là ba người này đều không có được ban thưởng Bạo Viêm đan, hoặc là chín cửa lúc trước đã dùng xong rồi!

Sớm biết như thế mà nói, cần gì phải phiền toái như thế, Lâm Lạc trực tiếp nuốt là được!

- Ha ha, nguyên lai các ngươi đều không có được Bạo Viêm đan, không công lại để cho lão phu lo lắng!

Đường Duy Hải cười một tiếng dài, đột nhiên quay thân hướng Đường Diêm giết tới, ánh mắt lạnh lạnh như nhắm người mà phe!

BA~!

Hắn một chưởng vỗ vào chỗ Đường Diêm, nhưng lại vung vào hư không, tiểu ma nữ nhoáng một cái liền xuất hiện ở một chỗ khác, ngoắc ngoắc tay cười nói:

- Xú lão đầu không có đánh trúng ah, ta ở chỗ này, mau tới bắt ta a!

Nàng cười ha ha, lại bắt đầu chơi đùa mà, nhưng lại không quên dùng thiên phú thần thông đem cảnh giới Đường Duy Hải ngạnh sinh hạ thấp một tầng!

- Hừ, hiện tại cũng chỉ thừa các ngươi!

Đường Duy Hải âm trầm nói ra, đã không có những địch nhân khác, vậy thì đến thời điểm diệt Lâm Lạc, Đường Diêm rồi.

- Đừng tưởng rằng cái thiên phú thần thông này có thể áp chế lão phu, chỉ là trước kia lão phu có chỗ giữ lại mà thôi!

Hắn nuốt vào một khẩu đan dược, khí thế đã bắt đầu đột nhiên tăng lên!

Tịch Linh cảnh! Diệt Linh cảnh! Toái linh cảnh!

Hắn liên tục tăng lên ba đại cảnh giới, đạt đến trình độ tuyệt đối nghiền áp bọn người Lâm Lạc, chỉ là khí tức kinh khủng kia có thể để cho hai người Lâm Lạc phần thân toái cốt!

Một khi phá vỡ vào Diệt Linh cảnh, thiên phú thần thông của Đường Diêm liền không cách nào áp chế hắn nữa, Đường Duy Hải lập tức trở về đến cảnh giới nguyên lai, tương đương với liên tục tăng lên ba đại cảnh giới!

Hắn lập tức một chưởng bổ tới!

- Ôi, đại phiêu dãn, tình huống có chút không ổn!

Đường Diêm hét lớn.

- Không có việc gì, chỉ cần sống qua một nén hương thời gian, lão nhân này cũng chỉ là một lão cầu mắt rắng!

Lâm Lạc cũng nuốt vào Bạo Viêm đan, khí tức trên thân đã bắt đầu cấp tốc tăng lên!

Tịch Linh cảnh! Diệt Linh cảnh!

Sau khi khê run lên, cổ khí tức này vậy mà phóng qua cả Toái Linh cảnh, đứng tại Toái Linh cảnh sơ kỳ!

Tuy Bạo Viêm đan chỉ có thể tăng lên hai đại cảnh giới, nhưng Kim hệ công pháp của Lâm Lạc vốn là ở Huyền Linh cảnh đỉnh phong, hẳn lại là người thiên phú kiệt xuất, đơn giản phá tan tầng bình chương kia, đạt đến Toái Tinh cảnh!

Mặc dù chỉ là sơ kỳ, nhưng ở đại cảnh giới lại cùng Đường Duy Hải không khác biệt gì!

Bành!

Lâm Lạc tung người mà ra, dùng Chiến Thiên Quyết vận chuyển toàn thân, âm âm vung quyền nghênh tiếp.

Một cỗ lực lượng mãnh liệt chấn động tràn ra, chấn đắc đầu võ trường run rẩy, dư âm ảnh hưởng còn lại liền có thể đơn giản tiêu sát tồn tại Tịch Linh cảnh! Lâm Lạc vội vàng tế ra Tử đỉnh bảo vệ Đường Diêm, miễn cho tiểu ma nữ bị lập tức đuổi giết!

Tuy nàng có năng lực thuần di không gian đặc biệt, nhưng hiện ở giữa sân tràn ngập chấn động đủ để miễn sát bước thứ tư, nàng trốn ở đâu đều không có dùng!

Sau khi đối oanh một cái, Lâm Lạc bị lực lượng cường đại phản chấn quay về, nhện không được trên mặt hiện lên một tia trắng bệch. Mặc dù có Chiến Thiên Quyết tăng lên lực lượng, nhưng dù sao hiện tại Lâm Lạc chỉ có Kim hệ công pháp đạt đến Toái Linh cảnh sơ kỳ, còn không cách nào cùng Toái Linh cảnh đỉnh phong Đường Duy Hải liều mạng, tự nhiên là ăn thiệt thòi không nhỏ.

- Cạc cạc cạc, đều đi chết đi cho lão phu!

Đường Duy Hải đắc ý cười to, uy năng của Toái Linh cảnh này cũng là hắn chưa từng có thể nghiệm qua, cường đại đến để cho hắn si mê!

676. Chương 676: Lưu Minh Thiên Sương Tâm Kinh. (1)

Nhưng chỉ cần diệt hai người kia, đoạt được Thần tàng, hẳn tất nhiên sẽ có khả năng chính thức tiến vào Toái Linh!

Mà Lâm Lạc tuy ở dưới sự kích thích của được lực phá liên ba đại cảnh giới, triển lộ ra tiềm chất nhân trung vương giả, nhưng đỉnh phong cùng sơ kỳ, cái này tuy không nói là trời đất khác biệt, nhưng cũng sẽ không nhỏ đi nơi nào, một nén hương thời gian đã đầy đủ cho hắn tiêu diệt tất cả mọi người rồi!

Bất quá, trước đó...

Tay phải Đường Duy Hải phát một cái, một đạo nhân ảnh lập tức lảng không hiển hiện, đúng là hậu bối bị hắn thu vào bên trong không gian pháp khí. Hẳn mặt lộ vẻ hung ác, đúng là một chưởng vỗ vào ngực người nọ.

Bành!

Lực lượng khủng bố tuôn ra, gia hỏa kia chỉ là Huyền Linh cảnh trung kỳ lại há có chống cự chi lực, ngay cả kinh hô một tiếng cũng không có, chỉ để lại một đôi ánh mắt khó hiểu, phẫn nộ.

- Đùng trách lão phu tâm ngoan thủ lạt, được lực của Bạo Viêm đan thoáng qua một cái, lão phu sẽ có một tháng suy yếu kỳ, vạn nhất người đối với Thần tàng có dã tâm, lão phu chẳng phải là cực kỳ nguy hiểm sao!

Đường Duy Hải lạnh lùng nói ra, ánh mắt đằng đằng sát khí quét về phía Lâm Lạc cùng Đường Diêm.

Lão cẩu này còn thật sự là ngoan độc!

Nhưng lo lắng của hắn cũng không phải không có lý, ở trước mặt thần tàng lại có mấy người có thể dẫn được lòng tham lam? Đặc biệt là hắn có tâm một tháng suy yếu kỳ, chẳng khác gì là đem quyền sanh sát nắm ở trong tay người khác, ai có thể bảo chứng người nọ sẽ không động tham niệm?

Trách không được mỗi lần từ Thần Chi thí luyện tràng đi ra đều chỉ có một người, nguyên lai là vì độc chiếm thần tàng!

Trong chuyện này chết mất là ở lúc nội đấu, cũng có bị diệt khẩu, nguyên nhân khẳng định đủ loại, nhưng dù sao cũng phải nói chỉ có một từ: tham!

- Đi chết đi cho lão phu!

Đường Duy Hải mặt đầy lệ khí, hai tay trở mình, kéo lê một mảnh thế giới hắc thủy linh vực, hướng về Lâm Lạc đánh lên mà đi.

- Lão cầu, ngươi nhất định là phải thất vọng rồi!

Lâm Lạc đầu huyền Tử đỉnh, không công chỉ thủ, Chiến Thiên Quyết vận chuyển, dùng tử khí xua tan chín thành lực công kích lượng, chỉ là tùy ý oanh ra mười mấy quyền liền đem công kích của đối phương hoàn toàn hóa giải.

- Làm sao có thể!

Đường Duy Hải kinh hãi!

Thế gian linh khí tuy rất thưa thớt, nhưng cũng không hiếm thấy! Hẳn đối với Lâm Lạc có thể nắm giữ linh khí cũng không kỳ quái, nhưng một tiểu võ giả Huyền Linh cảnh lại có thể có linh khí mạnh bao nhiêu?

Chống đỡ cấp bậc Diệt Linh cảnh, đã vượt qua hai đại cảnh giới!

Nhưng linh khí Diệt Linh cảnh cho dù hoàn toàn kích hoạt lên cũng chỉ tương đương với võ giả Diệt Linh cảnh, lại há có thể là đối thủ của hắn hôm nay tu vi là Toái Linh cảnh đỉnh phong? Dù cho không thể một chiêu đánh bại cũng nên bị đánh bay!

Đây là có chuyện gì!

Trong nội tâm Đường Duy Hải nổi lên một cổ bất an mãnh liệt, nhưng thế công của hắn lại càng ngày càng gấp! Bạo Viêm đan chỉ có thể tiếp tục một nén hương thời gian, đến lúc đó hắn và Lâm Lạc đều tiến vào suy yếu kỳ tuyệt đối, cùng thường nhân không có bao nhiêu phân biệt!

Tuy Lâm Lạc không có uy hiếp, nhưng đối phương còn có một Đường Diễm ah!

Bởi vậy, không thể ở trước khi được lực biến mất toàn diệt bọn người Lâm Lạc, như vậy hắn tất nhiên là chỉ còn đường chết, hoàn toàn không có một tia hy vọng còn sống!

Dưới tình huống như thế, Đường Duy Hải tự nhiên là muốn liều mạng rồi!

- Phá cho lão phu...

Đường Duy Hải diện mục dữ tợn kêu to, một bên hung hăng xuất chiêu. Hắc thủy diễn hóa thành từng bàn tay lớn già thiên, hướng về Tử đỉnh không ngừng đánh đi.

Đáng tiếc, Tử đỉnh chính là Thần khí, cho dù là Thần khí tổn hại cũng là Thần khí, chất liệu của nó là chắc chắn bậc nào! Cho dù lúc trước bị đánh nát, vậy cũng đồng dạng là Thần linh cấp đã hạ thủ, không phải là Toái Linh cảnh đỉnh phong có thể oanh nát?

Ở dưới cảnh giới giống nhau, có Tử đỉnh phòng ngự, Lâm Lạc nào có sợ ai ?

Đường Duy Hải càng đánh càng gấp, càng ngày càng sợ, thời gian đang lặng yên trôi qua, chỉ cần được tính thoáng qua một cái, chờ đợi hắn đúng là tử vong vô tình! Hắn cũng không muốn chết, hắn còn có dã tâm vô hạn, thần tàng ngay ở trước mắt, chỉ cần đoạt được, như vậy ngày sau hắn nhất định có thể tiến vào Chủ Linh cảnh, thậm chí tiến giai Thần Cảnh cũng có nhiều khả năng!

Không thể chết được! Nhất định phải tiêu diệt tất cả mọi người!

Hai mắt Đường Duy Hải huyết hồng, linh thiêu đốt đan hạch, muốn đem tu vi cường ép đột phá hạn chế Toái Linh cảnh, tiến vào Tông Linh cảnh!

Khí tức cuồng quyền, nhưng hắn nguyên vốn là phục dụng Bạo Viêm đan mới đạt tới Toái Linh cảnh, còn muốn ở trên cơ sở này tăng lên, cái độ khó này thật sự quá lớn! Những đan hạch này chỉ là ở cấp bậc Tịch Linh cảnh, dù cho thiêu đốt lại há có thể có tăng lên quá lớn đối với Toái Linh cảnh?

Đương nhiên, đề cao nhất định là có, nhưng muốn xông lên Tông Linh cảnh đây tuyệt đối là mơ mộng hão huyền!

Nhưng Đường Duy Hải cái gì cũng có thể thử trước khi tuyệt vọng, bất đắc dĩ làm, không thể không làm! Tăng lên tới Toái Linh cảnh, các loại linh khí, công pháp vốn có của hắn đều không có đất dụng võ, duy nhất có thể dựa vào đúng là lực lượng bản thân cường đại.

Nhưng Lâm Lạc lại bất động như núi, chỉ là dùng Tử đỉnh cố thủ, căn bản không có ý cùng lão cầu này dốc sức liều mạng!

- Không! Không! Không!

Đường Duy Hải đã phát rồ rồi, hắn thiêu đốt từng khóa đan hạch, hoàn toàn lâm vào trạng thái điên cuồng! Cái này cho dù là hắn có thể giết chết bọn người Lâm Lạc, cảnh giới bản thân hắn cũng sẽ ngã xuống đến trình độ đáng sợ.

Nhưng hắn đã đành phải vậy, chỉ là muốn phải giết bọn người Lâm Lạc, bỏ ra một cái giá lớn cũng sẽ không tiếc, bởi vì không có cái gì so với tánh mạng của mình càng trọng yếu, so với thần tàng trọng yếu!

Hắn nhất định phải sống!

Một nén hương thời gian sau, khí tức của Lâm Lạc cùng Đường Duy Hải đột nhiên suy giảm, cơ hồ đồng thời từ Toái Linh cảnh kịch liệt ngã xuống!

Diệt Linh cảnh! Tịch Linh cảnh! Huyền Linh cảnh! Huyền Linh cảnh! Không Linh cảnh! Tiên Thiên thập cảnh!

Thăng đến lúc cùng thường nhân không khác, cơ hồ ngay cả lực lượng đứng vững cũng không có!

- Ha ha, lão cầu xem chiêu!

Trong núi không lão hổ, hầu tử xưng đại vương, Đường Diêm nhảy đi ra ngoài. Móc ra các loại đồ ăn, đồ chơi đối với Đường Duy Hải là một trận quần áo.

Đáng thương Đường Duy Hải vốn là thiêu đốt đan hạch nguyên khí đại thương, nào có qua được giày vò như vậy, ở dưới khí nộ công tâm, rõ ràng sinh sinh nghe chết rồi!

- A, như thế nào không chịu đánh như vậy?

Đường Diêm không khỏi cảm thấy thất vọng.

- Còn cái gì Tịch Linh cảnh cao thủ, thật là mất mặt!

Không biết sau khi Đường Duy Hải chết có biết, nghe được Đường Diêm nói như vậy có thể tức giận đến sống lại chết một lần nữa hay không!

Lâm Lạc miễn cưỡng vận chuyển Tử đỉnh, đem người ở bên trong phóng ra.

- Oa, chúng ta thắng!

677. Chương 677: Lưu Minh Thiên Sương Tâm Kinh. (2)

Tô Mị, Ninh Kiều Nguyệt, Hạ Mộng Như đều hoan hô lên, mà Đường Diêm thì dương dương đắc ý, lồng ngực ưỡn lên nói:

- Cái này đều là công lao của người ta! Các người mau tới ca ngợi ta đi, tuy người ta không phải người ái mộ hư vinh, nhưng cũng không ngại các người ngẫu nhiên sùng bái!

- Được, cứ ở đó mà đợi đi!

Chúng nữ đều là đi véo cái mũi của tiểu ma nữ.

- Phàm nhân, các người thông qua được khảo nghiệm cuối cùng, đây là phần thưởng của các người!

Bên trong tối tăm, thanh âm hư vô phiêu miểu kia vang lên, ngay cả có phải Tư Không Thanh Dương hay không cũng không thể khẳng định.

Một bản thư tịch hơi mỏng từ giữa không trung rơi xuống, BA~ thoáng một phát nằm ở trên mặt đất lạnh như băng, phong bì hỏa hồng sắc, thượng diện có ghi sáu chữ Lưu Minh Thiên Sương tâm kinh.

- Cũng chỉ có điểm ấy ban thưởng?

Lâm Lạc phi thường khó chịu, bọn hắn đánh sống đánh chết, liền vì một bản công pháp như vậy?

- Người có kỳ công, đương nhiên không cần vì công pháp sâu muộn, phải biết rằng làm phức tạp một võ giả lớn nhất là công pháp! Một bản công pháp thượng thừa có thể tiết kiệm cho võ giả gấp hai gấp ba, thậm chí mười mấy lần thời gian!

Tô Mị ném cho hắn một cái liếc mắt.

Tuy nàng không phải võ đạo cuồng nhân, nhưng xuất thân từ đại gia tộc võ học Nam Châu, đối với ý nghĩa của công pháp tự nhiên không thiếu hiểu rõ.

- Nhìn xem là cấp bậc gì đây!

Lăng Kinh Hồng tiếp nhận sách, mở ra ở trước mặt mọi người, lại để ọi người có thể đồng thời chứng kiến.

Lưu Minh Thiên Sương tâm kinh là một môn công pháp không thuộc tính, bất luận linh căn gì cũng có thể tu luyện. Nhưng nếu có Thủy hệ linh căn mà nói, có thể ở sau khi công pháp đại thành luyện thành Thiên Sương thủ, có được hiệu quả bỏ qua lĩnh vực cùng giai, trực tiếp chế địch!

Từ điểm đó mà nói, môn công pháp này là tương đối cường hãn, đủ để cho bất luận kẻ nào cũng tranh đến đầu rơi máu chảy!

Không có Thủy linh căn? Cái kia không sao, có Sinh Linh đan a, người bình thường cũng có thể ăn vào nhất giai cùng nhị giai đấy, chỉ ít có năm thành tỷ lệ có thể có được Thủy linh căn! Mặc dù là ngục linh căn, nhưng uy lực của Thiên Sương Thủ cũng không phải dựa vào lĩnh vực để phát huy!

Đây đối với Lâm Lạc mà nói là tương đối thực dụng, dù sao hắn không có khả năng lúc nào cũng đem Ngũ Hành công pháp của mình bảo trì ở cùng một đại cảnh giới, như vậy Thiên Sương Thủ có thể phát huy ra công hiệu cực lớn.

Trên bầu trời hiện ra một đôi mắt, cực lớn giống như thượng cổ Thần thú, có thể so với hai ánh sao sáng, nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc một hồi lâu mới chậm rãi biến mất, lập tức, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, dĩ nhiên đã đi ra chỗ thần bí này! đọc truyện mới nhất tại .

Chỉ thấy bốn phía một mảnh hoa cỏ, không phải là địa phương mười ngày trước bọn hắn tiến vào Thần Chi thí luyện tràng sao?

Mây là ở chỗ này đây đủ yên lặng, bốn phía căn bản không có một bóng người. Ngay cả tung tích của chim thú cũng nhìn không tới, bọn hắn đột nhiên xuất hiện tự nhiên cũng sẽ không đưa tới âm thanh thét lên gì, giống như bọn hắn bị cuốn tiến vào trong không gian thần bí không có người biết.

Mà khi bọn hắn xuất hiện trong nháy mắt, thiên địa cảm ứng, vô số lôi vân bắt đầu tập kết tới, Lâm Lạc, Đường Diễm cùng Lữ Nguyệt Đồng đều là đột phá một đại cảnh giới, nhất định phải độ kiếp rồi!

Đường Diễm tuyệt đối vô sự, Lâm Lạc có Tử đỉnh tương hộ, nhưng Lữ Nguyệt Đồng lấy cái gì đến kháng?

- Các người thoái lui, ta cùng Lữ cô nương chung một chỗ độ kiếp!

Lâm Lạc quát to, lại để cho Tô Mị tứ nữ tranh thủ thời gian ly khai phạm vi lôi vân, các nàng tuyệt đối đừng không nổi lôi kiếp của Huyền Linh cảnh!

- Nhưng thực lực của...

- Ta có Tử đỉnh thủ hộ, không sao, nhanh ly khai, đừng làm cho ta phân tâm!

Lâm Lạc quát to, đã đem Tử đỉnh thanh toán đi ra, mà Đường Diễm đã sớm chạy trốn không thấy rồi.

Bốn người Tô Mị liếc mắt nhìn một cái, nhao nhao rút lui như bay, cách Lâm Lạc cùng Lữ Nguyệt Đồng rất xa.

- Tiểu bạch kiểm, lão nương cũng không muốn cùng người đồng sanh cộng tử!

Lữ Nguyệt Đồng còn ở đằng kia nói giỡn, tâm tính cũng không tệ.

Lâm Lạc cười ha ha, nhưng không có chờ hấn nói chuyện, lôi kiếp đã đánh xuống, loảng xoảng, tia chớp tung hoành, đúng là dài đến vạn trượng, thanh thể kinh thiên như Mặt Nhật Hàng Lâm!

Hấn sáu hệ công pháp đột phá Huyền Linh Cảnh, Lữ Nguyệt Đồng cũng đột phá một lần. Hơn nữa hai người cùng một chỗ độ kiếp lẫn nhau điệp gia, cái Huyền Linh kiếp này thậm chí so với Diệt Linh kiếp còn muốn khủng bố hơn!

Tử đỉnh bay lên không, phóng xạ ra nghìn vạn đạo hào quang. Đem Lâm Lạc cùng Lữ Nguyệt Đồng bao quanh bảo vệ, làm tia chớp tung bổ như thế nào cũng không chút sứt mẻ!

Thần khí, không hổ là Thần khí, thường nhân sợ lôi kiếp như rắn rết, động một chút lại muốn vãn lạc, rõ ràng không làm gì được nó chút nào! Hơn nữa, đây cũng không phải là lôi kiếp bình thường a, mà là gia điệp bảy tám siêu cấp đại lôi kiếp!

Đáng tiếc, bởi vì hoàn toàn dựa vào Tử đỉnh che chắn, Lâm Lạc cũng không có cách nào hấp thụ tia chớp chi lực đến gia tăng lôi đan hạch của mình! Bất quá có thể sống sót đã không tệ rồi, có đôi khi người cần phải thấy đủ!

Sau nửa canh giờ, lôi vân tiêu tán, Đường Diễm cũng từ phương xa nhẹ nhàng bay đến, còn nhảy lên mấy cái, phảng phất vẫn chưa thỏa mãn.

- Trước tìm một chỗ, để cho ta cùng Lữ Nguyệt Đồng khôi phục lực lượng rồi nói sau!

Lâm Lạc được Lăng Kinh Hồng công ở trên lưng, bằng không thì hấn căn bản không có khí lực đi đường.

Dù sao đều là Linh Cảnh cao thủ, mặc thiên tịch địa (*màn trời chiếu đất) cũng sẽ không có ảnh hưởng gì, huống chi tứ nữ đều là người thích hưởng thụ, trong không gian pháp khí tràn đầy các loại xa xỉ phẩm sinh hoạt cần thiết, muốn cái gì có cái đó, đủ để đem hoang dã bố trí thành một tòa hành cung!

Bọn hấn tạm thời ở đây, chờ đợi Lâm Lạc cùng Lữ Nguyệt Đồng khôi phục sức khỏe, chỉ dựa vào Đường Diễm một người cũng không quá an toàn, hơn nữa tính cách tiểu ma nữ càng làm cho người lo lắng.

Tất cả mọi người bắt đầu tu luyện Lưu Minh Thiên Sương tâm kinh, phẩm giai môn công pháp này không cách nào phán định, nhưng so với công pháp mà chúng nữ tu luyện trước mắt tuyệt đối hơn, lại là công pháp không thuộc tính, tự nhiên mỗi người đều là lập tức tu luyện.

Cho dù vốn là công pháp không kém, nhưng kiên tu môn công pháp này cũng có thể luyện thành Thiên Sương Thủ, đây chính là đại sát khí!

Tuy các nàng Tô Mị cùng Lâm Lạc song tu có thể đạt được tu vi đột nhiên tăng mạnh, nhưng nếu công pháp lại thượng thừa một ít, cái kia ở lúc đem linh khí chuyển hóa làm linh lực bản thân, hiệu suất cũng sẽ tăng lên rõ rệt, đồng dạng tu luyện một canh giờ lại có thể bằng mười canh giờ trước kia, tự nhiên không có đạo lý không thay đổi tu luyện.

Các nàng đều đang đợi lấy Lâm Lạc đem lực lượng khôi phục, kích động thể nghiệm uy lực song tu môn công pháp này, ánh mắt oán nữ để cho Lâm Lạc có loại cảm giác không rét mà run.

678. Chương 678: Cất Chứa Khủng Bố. (1)

Một tháng thời gian qua rất nhanh, chúng nữ cũng đem Lưu Minh Thiên Sương tâm kinh sơ bộ nắm giữ, nhưng muốn đạt tới trình độ tinh thông còn cần thời gian dài dằng dụa đi tinh tế nhận thức rồi.

Bất quá đây đối với Tô Mị các nàng mà nói cũng không phải nan đề gì, bởi vì có quái thai lực lĩnh ngộ khủng bố Lâm Lạc ở đây! Chỉ cần Lâm Lạc có thể lĩnh ngộ, các nàng còn sợ ở song tu không có thể lĩnh ngộ đến sao?

Lâm Lạc khôi phục sinh long hoạt hổ, lập tức bị tứ nữ hàng đêm nghiền ép, làm cho Lữ Nguyệt Đồng chê cười một trận.

Bọn hắn tiếp tục chạy đi, tiến về Bách Nguyệt tông.

Đi ra núi hoang, bọn hắn tiến nhập một cái trấn nhỏ, dù sao trên thời gian còn rất đầy đủ, cũng không vội chạy đi, dưới chúng nữ yêu cầu bọn hắn quyết định ở chỗ này tạm một đêm.

Tìm gian khách sạn ở lại, chuyện đầu tiên của chúng nữ là gọi tới một bàn thức ăn ngon. Ở bên trong hoang dã một tháng, các nàng chỉ có thể ăn chút ít lương khô thịt nướng, đối với chúng nữ đã thành thói quen hưởng thụ mà nói, đều là thực sự muốn ăn một bữa tiệc lớn xa hoa.

Bọn hắn mỗi người đều là cấp bậc Linh Cảnh, chỉ là hơi chút toát ra một chút khí tức liền làm cho người ta sợ hãi, căn bản không có người dúi mũi đến gần mỹ nữ tự mất mặt.

Nhưng tình huống như vậy cũng không có tiếp tục bao lâu, gần nửa canh giờ sau, chỉ nghe một tiếng cười sang sảng, từ bên ngoài đi tới một thanh niên phong thần tuấn lãng, cười nói:

- Lâm huynh, các vị cô nương, nhân sinh nơi nào không gặp lại, không thể tưởng được ở chỗ này lại gặp mặt!

Rõ ràng là Vi Cẩm Hoa, gia hỏa tự xưng mỹ nữ giám định và thưởng thức gia kia.

Lâm Lạc đứng lên, ôm quyền đáp lễ lại cười nói:

- Nguyên lai là Vi huynh!

Song phương cũng không oán thù gì, Vi Cẩm Hoa một mực dùng lễ đối đãi, Lâm Lạc cũng không nên cùng hung cực ác đuổi người đi, tuy hắn cảm giác người này có chút đại gian phản thiện (* quá gian ác mà nhìn như thiện nhân).

- Không ngại cho ta thêm một đôi đĩa chứ?

Vi Cẩm Hoa cười nói, sau khi đạt được mọi người đồng ý, lúc này hắn mới cùng Lâm Lạc lần lượt ngồi xuống, còn cùng Tô Mị bên cạnh cố ý dịch chuyển một chút khoảng cách, rất có phong phạm quân tử.

Hắn khẩu tài liền ra, lại uyên thâm bát học, dù cho là đồ ăn trên bàn cũng bị hắn nói ra lai lịch điển cố, chọc cho chúng nữ đều cười một trận, ngay cả quanh quệ như Lăng Kinh Hồng cũng ngậm lấy vẻ tươi cười.

Vi Cẩm Hoa rất thức thời, cũng không có làm nhiều dừng lại, rất nhanh liền cáo từ rời đi. Nhưng buổi tối hắn lại đến mời, mời bọn người Lâm Lạc đi Quần Phương Lâu nổi danh nhất trong trấn thưởng thức biểu diễn ca kỹ.

Quần Phương Lâu này cũng không phải là kỹ viện, mà là quán rượu đứng đắn, cấp bậc phi thường cao, vũ nữ biểu diễn trong lầu cũng đều là ngàn chọn vạn tuyển, chẳng những hoạt sắc sinh hương, càng là có được khí chất bản thân, cũng không phải bình hoa chỉ có khuôn mặt đáng người.

Đối với cái này chúng nữ cũng không có phản cảm gì, vui vẻ lôi kéo Lâm Lạc tiến về trước, nói muốn biết một chút về thanh lâu làm cho nam nhân không tiếc tiền như rác.

Bọn hắn đi vào Quần Phương Lâu, lực nữ vô luận cái nào đều là mỹ nữ trong mỹ nữ, tự nhiên đưa tới rất nhiều người nhìn xem, nhưng cảm ứng được khí tức cường đại mà bọn hắn có chút toát ra, đều không có ai dám đi đến gần.

Vi Cẩm Hoa đã sớm chờ ở trong rạp, ân cần mời chúng nhân ngồi xuống. Sau đó mở tiệc đưa lên mỹ tửu mỹ thực, tất cả mọi người là trời nam biển bắc tiếp tục hàn huyên.

Không bao lâu, gian phòng gỗ vang, đi tới một nữ tử đoan trang mặc lục y.

Nàng này bất quá khoảng hai mươi tuổi, bộ dáng kiều diễm tuyệt mỹ, một đôi mắt to tựa hồ có thể nói, lộ ra một loại khí chất lung linh tao nhã, làm cho người ta tim đập thành thịch. Nàng hướng mọi người có chút khẽ chào nói:

- Ta gọi Linh Tuyền, bá kiến chư vị! Cho ta bêu xấu, vì mọi người biểu diễn một đoạn ca múa!

Nàng đứng lên, trong miệng khẽ ngâm hát, thân thể uyển chuyển cũng múa sinh tư, cực kỳ mê người.

Tô Mị tiến đến bên tai Lâm Lạc, thấp giọng nói:

- Bỏ cô nương nhảy so nàng đẹp mắt hơn!

Lâm Lạc chỉ là cười cười.

Dù Tô Mị nhảy có đẹp thì hắn cũng sẽ không biết đem nàng đẩy đi ra tỷ thí một phen, cái may mắn này chỉ cần mình có thể thưởng thức là được rồi, tuyệt đối không có ý cùng người khác chia xẻ.

Bất quá vũ kỹ của Linh Tuyền xác thực là qua khổ công, nhất cử nhất động đều bị vũ mị sinh tư, tràn ngập phong tình nhưng lại không lạc ở mỹ tục, khó trách Quần Phương Lâu này sẽ có tên tuổi lớn như vậy, xác thực là có vốn liếng.

Nhưng mà Linh Tuyền cũng là tướng mạo đẹp nhất trong tửu lâu, ca kỹ có vũ kỹ tốt nhất, cũng không phải mỗi vũ nữ đều có tiêu chuẩn như nàng, là chiêu bài bên trong Quần Phương Lâu. Bình thường muốn xem vũ thuật của nàng phải sớm hẹn trước vài ngày, nhưng mặt mũi của Vi Cẩm Hoa rất lớn, này mới có thể phá lệ.

Nói đến đây, mọi người không khỏi đối với thân phận của hắn tò mò, mà Vi Cẩm Hoa cũng không có giấu diếm, cười nói:

- Tại hạ bất tài, gia phụ đúng là Vân Lôi tông tông chủ, ta so sánh không tranh khí, chỉ biết truy đuổi sắc đẹp, đến nỗi hoang phế võ đạo, một mực bị gia phụ khiển trách!

Nguyên lai còn là một nhị thế tổ!

Vân Lôi tông có được mười một đình, thế lực so với Kỳ Vân tông còn cường đại hơn rất nhiều rất nhiều! Dù sao Kỳ Vân tông chỉ có ba đình, mà một thế lực chiếm cứ địa bàn lớn nhỏ là cùng thực lực của bản thân ngang bằng, từ quang điểm đó có thể nhìn ra Vân Lôi tông cường đại đến cỡ nào rồi!

- Vi huynh, vị Linh Tuyền cô nương này có tư cách tiến vào liệt kê cất chứa của ngươi hay không?

Lâm Lạc cười nói.

- Tuy không phải hết sức hoàn mỹ, nhưng mà miễn cưỡng đủ rồi!

Vi Cẩm Hoa lộ ra một vòng dáng tươi cười có phần thâm ý, ở trên người Linh Tuyền đảo một chuyển. Rất nhanh liền thu trở về, tựa hồ đối với nam nữ chi dục xác thực không có hứng thú gì.

Vượt qua Lâm Lạc dự kiến, Vi Cẩm Hoa giống như chính là loại người trời sinh nhiệt tình hiếu khách, sau khi tiệc rượu chấm dứt hắn liền cáo từ rời đi, cũng không có đối với chúng nữ có cách nghĩ đặc biệt gì.

Bảy người Lâm Lạc ở một đêm lại một lần nữa lên đường, cuối cùng nửa tháng sau, bọn hắn từ Vân Lôi đệ cửu đình đi tới tứ đình, đi tới một tòa được xưng là Dương Thiên thành.

Bọn hắn vừa mới vào thành, liền gặp một gã sai vặt đeo mũ mềm chạy ra đón chào nói:

- Xin hỏi mấy vị có phải Lâm Lạc thiếu gia hay không?

- Ta là Lâm Lạc, ngươi là ai?

Lâm Lạc quét thoáng qua một cái, gã sai vặt kia bất quá là cấp độ Hậu Thiên, căn bản không cần để ở trong lòng.

- Tiểu nhân Tiền Tứ, vâng lệnh thiếu gia nhà ta, cố ý mời mấy vị đi qua xem!

Gã sai vật kia hồi đáp.

- Thiếu gia nhà của người là ai?

Tô Mị nhin không được chen lời nói.

- Tự nhiên là Vi đại thiếu rồi!

Gã sai vật kia dùng ngữ khí phi thường tự ngạo nói ra.

679. Chương 679: Cát Chứa Khủng Bố. (2)

Vi đại thiếu? Ở bên trong người quen biết của bọn hắn, họ Vi lại làm được đại thiếu, chỉ sợ cũng chỉ có Vi Cẩm Hoa đi à nha! Cũng chỉ có hắn vị Vân Lôi tông thiếu tông chủ này mới có tai mắt ở các nơi như vậy, nắm giữ hướng đi của mấy người Lâm Lạc.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết cũng phải là bọn người Lâm Lạc không có tận lực che dấu tung tích, nếu không muốn giám thị hành tung một vị Linh Cảnh chí cường giả cơ hồ là chuyện không thể nào.

- Chủ nhân đã tương mời, cái kia liền đi quấy rầy một phen a!

Lâm Lạc nghĩ nghĩ liền tiếp nhận lời mời này.

Mọi người theo gã sai vật kia một đường xuyên qua ngõ hẻm, rất nhanh liền đi tới một khu nhà cấp cao, sau khi tiến vào đại môn, chỉ thấy một đại viện trồng đầy hoa tươi dị thảo, mùi thơm xông vào mũi, rất có loại phong vị đại nhân vật ẩn thân phổ phùng nhộn nhịp.

- Lâm huynh, rốt cục có thể mời các người đến rồi!

Vi Cẩm Hoa cười ha ha, từ trong đại sảnh ra đón, hướng mọi người chấp tay vấn an.

Lâm Lạc chỉ biết là hắn ở tứ đình, nhưng đến tột cùng ở đâu lại không rõ ràng lắm, cũng không ý tới nhà làm khách, không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy, rõ ràng một đầu liền tự mình đụng phải đi lên.

Bất quá, mấy người bọn họ vừa mới vào thành, Vi Cẩm Hoa liền biết, hiển nhiên là đối với hành tung của bọn hắn tiến hành chú ý mật thiết. Nếu như không có mục đích đặc thù, ai có thể ăn no rồi việc làm chuyện như vậy?

Nghĩ tới đây, Lâm Lạc không khỏi nổi lên lòng cảnh giác, cùng Vi Cẩm Hoa không nhẹ không nặng bắt đầu nói chuyện phiếm.

- Mấy vị, có hứng thú thưởng thức cát chứa của ta thoáng một phát hay không?

Trên mặt Vi Cẩm Hoa hiện lên dáng tươi cười yêu dị, có loại cảm giác giống như làm cho người ta thiêu thân lao đầu vào lửa.

Thằng này được xưng mỹ nữ giám định và thưởng thức gia, chứng kiến một nữ tử vào pháp nhãn sẽ dùng ngọc thạch làm tượng vĩnh viễn trên tảng, khẩu vị thấp phần đặc biệt.

Tô Mị cảm thấy hứng thú, càng là có lòng hiếu thắng, muốn xem mỹ nữ Vi Cẩm Hoa cát chứa có vượt qua nàng hay không, lúc này giựt giây lấy mọi người đi đánh giá.

Bọn hắn đi tới một tòa mật thất cát chứa, vừa dài vừa rộng, trên trần nhà treo lấy vô số Minh Châu tản ra ánh sáng nhu hòa, đem gian phòng này chiếu lên sáng tỏ.

Vi Cẩm Hoa cũng không có khoa trương, hắn cát chứa tuyệt đối là đại thủ bút, trong này ít nhất bày biện mấy ngàn ngọc tượng mỹ nữ, mỗi người rất sống động, phẳng phát giống như người thật. Hơn nữa, nhân vật là ngọc tượng điêu khắc, nhưng mặc trên người lại là quần áo chân chính, để cho cảm giác chân thật càng thêm mãnh liệt.

Cũng không biết hắn dùng tài liệu gì, bộ dáng những mỹ nữ này thật sự quá chân thực rồi, đồng tử màu đen, cặp môi đỏ mọng giống như Liệt Diễm, tóc dài như thác nước, đều bị tinh điêu tể trác, cái này không biết phải tiêu tốn bao nhiêu công phu mới có thể làm ra đến!

Khó trách hẳn cũng bị lão tử mắng không làm việc đàng hoàng, yêu thích như vậy là quá hao tổn tinh lực!

- Ô, đây không phải Linh Tuyền sao?

Hạ Mộng Như chỉ chỉ một ngọc tượng tới gần bên ngoài.

Tất cả mọi người vây đi qua, chỉ thấy ngọc tượng vị Linh Tuyền chiêu bài Quân Phương Lâu này quả nhiên giống như đúc! Các pho tượng khác bọn người Lâm Lạc không biết, chỉ có thể cảm thán chạm trở tinh tế tỉ mỉ, nhưng lúc chứng kiến pho tượng Linh Tuyền, cảm giác của bọn hắn là Vi Cẩm Hoa quả nhiên có thiên phú thần kỳ, cái điêu khắc này cũng quá giống rồi, căn bản nhìn không ra khác biệt mấy may.

Đường Diêm không kiêng kỵ gì, thò tay đi lên sờ, không khỏi cười nói:

- Ô, làn da còn rất non đấy!

Lời vừa nói ra, chúng nữ đều hết sức kỳ quái, cũng đưa tay ra sờ tới, chỉ cảm thấy pho tượng kia thực sự giống như da thịt nhân loại tràn đầy co dãn, nếu không phải là Linh Tuyền không hề có sinh khí, các nàng đều cho rằng là bản thân nàng rồi!

Nhưng ánh mắt của Lâm Lạc lại âm lãnh xuống, đi đến trước BA~ thoáng một phát, đem một ngón tay của pho tượng Linh Tuyền tách xuống, chỉ thấy trong ngón tay thậm chí có một đoạn xương cốt!

Lập tức, sắc mặt lục nữ đồng loạt biến sắc, đột nhiên nghĩ tới một khả năng!

- Đây không phải tượng, mà là Linh Tuyền thật sự?

Lăng Kinh Hồng lạnh lùng nhìn về phía Vi Cẩm Hoa, trong ánh mắt sát khí ẩn động.

- Không tệ! Không tệ! Ta còn đang suy nghĩ lúc nào các người mới có thể phát hiện!

Vi Cẩm Hoa vỗ tay cười nói, nhưng người cũng đã xa xa đứng ở bên ngoài cửa vào, chỉ nghe cấn cấn cấn... cơ quan nổ lớn, tất cả pho tượng trong phòng đều nhanh chóng thu vào dưới nền đất, toàn bộ thất thất chứa lập tức biến thành một mảnh không không dang dang.

- Người như thế nào ác độc như vậy!

Ninh Kiều Nguyệt trách cứ nói.

- Chẳng lẽ người không biết là như vậy mới có thể vĩnh viễn bảo tồn sao?

Vi Cẩm Hoa dùng một loại ánh mắt thưởng thức nhìn Ninh Kiều Nguyệt.

- Dù cho Linh Cảnh cường giả có thể sống trên ngàn năm vạn năm, nhưng cuối cùng có một ngày có thể hồng nhan già đi! Mà ta đem bọn người làm thành tượng, lại có thể trăm triệu năm vĩnh viễn bảo tồn, để cho đời sau cũng có thể thưởng thức được vẻ đẹp của các người, chẳng lẽ không phải ca ngợi tốt nhất đối với vẻ đẹp của các người sao?

- Đồ điên !

Lữ Nguyệt Đồng trực tiếp té ra cả Đại Khảm Dao, đối với loại điên này không có gì đáng nói, trực tiếp làm thịt !

Lâm Lạc lãnh đạm nói:

- Người đại khái ở lần thứ nhất nhìn thấy chúng ta liền động ý niệm trong đầu, chẳng qua là lúc đó bên người không có thủ hạ, mới nhịn không có ra tay đi?

- Không sai!

Vi Cẩm Hoa cũng không giấu diếm.

- Những ngày này, ta một mực sai người giám thị hành tung của các người, một mặt triệu tập cao thủ tới. Bất quá... hai tháng trước, các người đột nhiên từ trong giám thị của ta biến mất, ta còn tưởng rằng bị các người nhìn ra điều gì, làm hại ta lo lắng rất lâu!

Trong lúc kia đúng là bọn người Lâm Lạc bị cuốn vào Thần Chi thí luyện tràng, cái này căn bản không phải phạm nhân hạ giới có thể dò xét được, bởi vậy Vi Cẩm Hoa tự nhiên đã mất đi nắm giữ đối với hành tung của bọn hắn, thẳng đến hơn mười ngày sau bọn hắn mới xuất hiện.

- Các vị mỹ nhân, ta nhất định sẽ đem một mặt xinh đẹp nhất của bọn người bày ra!

Vi Cẩm Hoa lộ ra một loại si mê bệnh trạng, ánh mắt ở trên người chúng nữ Tô Mị đảo qua, cuồng nhiệt vô cùng.

XÍU...UU!! XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Vài đạo thân hình xuất hiện, hướng về bọn người Lâm Lạc cuồng quyến mà đi.

Vi Cẩm Hoa muốn đem chúng nữ làm thành tượng muôn đời trường tồn, như vậy khẳng định không thể đánh các nàng thiếu cánh tay gãy chân, mà là muốn hoàn hoàn chỉnh chỉnh bắt giữ xuống, dùng độc môn kỹ pháp của hắn sinh sinh tổ thành pho tượng!

Muốn đuổi giết một Linh Cảnh võ giả phải cao hơn hai ba tiểu cảnh giới mới có thể làm được, muốn nguyên vẹn bắt giữ xuống, ít nhất cũng phải cao hơn một đại cảnh giới! Bởi vậy, sau khi Vi Cẩm Hoa một lần nữa nắm giữ đến hành tung của bọn người Lâm Lạc, liền lập tức bắt đầu triệu tập cao thủ bước thứ ba trong tông, dùng Huyền Linh đối với Huyền Linh, Không Linh, cái kia tự nhiên là dễ như trở bàn tay!

680. Chương 680: Phán Đoán Sai Lầm. (1)

Quả nhiên hết thấy như hắn sở liệu, lộ tuyến của bọn người Lâm Lạc vừa lúc chính là nơi ở của hắn, hắn cũng không vội không từ, thông dong bố trí một cái lưới bao vây, chỉ chờ bọn người Lâm Lạc dẫm vào!

Nhưng hắn nghìn tính vạn tính, lại lọt một sự kiện: đó chính là hắn phán đoán đối với thực lực của bọn người Lâm Lạc còn dừng lại ở hai tháng trước!

Vốn là điều này cũng không có gì, gần kề hai tháng ai có thể lấy được đột phá gì? Nhưng trên đời lại tràn đầy kỳ tích, Lâm Lạc chẳng những sáu hệ công pháp đột phá Huyền Linh Cảnh, mà Đường Diễm càng là đã thức tỉnh Thần thú huyết mạch, lấy được thiên phú thần thông khủng bố!

Một cái sai, cả bàn sai, bảy đạo nhân ảnh bay vút mà vào này toàn bộ là tu vi Huyền Linh cảnh, từ sơ kỳ đến đỉnh phong không đều, nhưng cũng không có tồn tại bước thứ tư!

Cũng khó trách, đại năng bước thứ tư cho dù ở Vân Lô tông cao thủ nhiều như mây cũng không phải hàng vỉa hè, có thể tùy tiện điều động! Vi Cẩm Hoa là thiếu tông chủ không sai, nhưng dù sao tu vi không tới đâu, có thể điều động cao thủ bước thứ ba đã rất tốt, bước thứ tư liền khỏi phải nghĩ đến rồi!

Trên thực tế, dù cho cao thủ bước thứ tư đến cũng không có dùng, đều sẽ bị thiên phú thần thông của Đường Diễm ngành sanh kéo rơi một đại cảnh giới, lại chống lại Lâm Lạc có được Huyền Linh cảnh Ngũ Hành tiểu thể giới, đồng dạng là không chịu nổi một kích!

Chỉ có lão tổ bước thứ năm mới có thể sinh ra uy hiếp đối với Lâm Lạc, Đường Diễm. Nhưng Vi Cẩm Hoa ngay cả đại năng bước thứ tư cũng điều không nhúc nhích được, làm sao lấy ra lão tổ bước thứ năm?

Ở Vi Cẩm Hoa nghĩ đến, kế hoạch của hắn không chệ vào đâu được, chính là nắm chắc, thế nhưng mà trên đời này là tràn đầy kinh hỉ!

- Mị hoặc!

Đường Diễm vài ngày không có đánh nhau, đang có chút ngứa tay, những người này chủ động đưa đến cửa tự nhiên mừng rỡ, thiên phú thần thông phát động. Bảy người này đồng thời kinh hô một tiếng, kịch liệt ngã xuống một đại cảnh giới, nhao nhao rớt xuống Huyền Linh cảnh!

- Ha ha ha!

Đường Diễm cười to, từ trong đan điền không gian tế ra một cây Lang Nha Bổng xông ra ngoài, đối với bảy người là một phen quần áo.

Nàng là tồn tại Huyền Linh cảnh đỉnh phong, lại có công pháp không gian đặc thù, cho dù ở dưới tình huống bình thường bảy người kia cũng chưa hẳn là đối thủ của Đường Diễm, huống chi bây giờ còn kém một đại cảnh giới?

Không hề có lực hoàn thủ, bọn hắn lập tức bị đánh ngã trên đất, bị Đường Diễm mặt mũi tràn đầy hưng phấn đánh nghiền ngã, cái nào ngẩng đầu liền đánh cái đó, làm cho nàng vui vẻ, cười to liên tục.

Cái này, cái này, cái này là tình huống như thế nào?

Vi Cẩm Hoa không khỏi há hốc mồm, kịch bản không phải là như vậy a! Rõ ràng cần phải là bảy thủ hạ của mình không cần tốn nhiều sức giết chết Lâm Lạc, đem lục nữ bắt giữ, lại để cho hắn làm thành tượng, cung cấp hắn mỗi ngày thưởng ngoạn!

Như thế nào sẽ biến thành cục diện hiện tại như vậy?

- Đừng làm rộn, còn có chính sự chưa có xử lý!

Lâm Lạc tâm niệm vừa động, bảy đạo Hỏa Long từ trong thân thể của hắn bắn ra, hướng về bảy người kia cuốn tới, lập tức liền đốt bọn chúng thành tro bụi.

Tuy hắn cùng với mấy người kia không cừu không oán, nhưng trợ Trụ vi ngược, đồng dạng không dễ cho nuông chiều! Nếu không phải thực lực bọn hắn cường đại, lúc này chính là bọn họ chết rồi! Nói sau, trước kia khẳng định không thiếu nữ tử cấp bậc Linh Cảnh bị bọn hắn bắt giữ cho Vi Cẩm Hoa chế thành tượng, hai tay dính đầy máu tươi, chết chưa đủ tội!

Tuy thực lực của Vi Cẩm Hoa không phải rất mạnh, nhưng không hổ là thiếu tông chủ đại tông môn, làm người lại trấn định đến đáng sợ, việc đã đến nước này ngược lại không hề kinh hoảng, mà là thông dong cười cười nói:

- Ta phải trả cái giá dạng gì mới có thể bảo vệ tính mệnh?

- Ah, người cho rằng ta không dám giết người?

Lâm Lạc bình thản nói, nghe không ra một tia cảm tình.

- Ta là Lôi Vân tông thiếu tông chủ, gia phụ cũng chỉ có ta một con nối dõi như vậy, các người nói xem, nếu như ta chết đi. Gia phụ có thể bỏ qua cho bọn người sao? Cao chạy xa bay? Trong cơ thể ta có gia tổ tự mình phong ấn một đạo thần thức, ai giết ta, đạo thần thức này sẽ tiến vào thân thể người nọ, vĩnh viễn sẽ không tiêu tán! Phàm là người tu luyện qua công pháp Vân Lôi tông ta, đều có thể ở trong ngàn dặm cảm ứng được, cường giả càng là có thể đạt tới vạn dặm xa!

Vi Cẩm Hoa phảng phất đang nói một sự tình cùng mình không quan hệ, thậm chí còn hiện lên dáng tươi cười thưởng thức, hướng trên khuôn mặt xinh đẹp của các nàng Tô Mị xẹt qua, ẩn ẩn chớp động lên si mê điên cuồng.

- Trừ khi gia tổ chết, nếu không đạo thần thức này vĩnh viễn không có khả năng biến mất! Ah, quên nói, tu vi của gia tổ chính là Toái Linh cảnh, là tông chủ đời trước của Vân Lôi tông, trước mắt đang bế quan trùng kích cảnh giới cao hơn!

Hắn một bộ cười dịu dàng, tựa hồ đoán chừng mọi người căn bản không có khả năng hạ sát thủ đối với hắn.

- Người tại sao phải đem các nàng biến thành pho tượng?

Ninh Kiều Nguyệt nhin không được hỏi, nàng thật sự không cách nào hiểu loại việc ác không bằng cầm thú này.

- Chẳng lẽ ngươi không biết là nữ nhân không nói lời nào mới đầy đủ hoàn mỹ sao, tuy nữ nhân đẹp đều khó tránh khỏi lỗi nhai, phiền cái này phiền cái kia, nhưng chỉ cần làm thành tượng, các nàng chỉ biết lặng yên nhìn xem người, thủy chung ở bên cạnh người, vĩnh viễn sẽ không rời người đi, đây mới là một nữ nhân hoàn mỹ!

Ánh mắt của Vi Cẩm Hoa có chút trống rỗng, nhìn về phía thiên ngoại, tựa hồ nghĩ tới người nào đó .

Chắc hẳn tên đáng chết này trước kia thụ qua tổn thương tình cảm a, mới có thể tính tình đại biến, đã thành tồn tại giống như ác ma!

- Nữ nhân kia là ai?

Tô Mị ngoài thống hận cũng không khỏi hiếu kỳ, đến tột cùng nữ nhân như thế nào mới có thể có mị lực như thế.

- Đúng vậy a, nàng là ai?

Đường Diễm cũng đi theo nói ra, Thiên Hồ huyết mạch chỉ mỗi nàng mới có phát động.

Vi Cẩm Hoa vốn là bị chạm đến ẩn sự tình sâu trong tâm linh, đang có chút ý thức hoảng hốt, mà Đường Diễm càng là so với hắn cao hơn cả một đại cảnh giới, mị hoặc chi lực lập tức hoàn toàn thấy hiệu quả, hắn lẩm bẩm nói:

- Nàng là cô cô ta!

Biến thái! Cầm thú!

Vậy mà đối với cô cô của mình động dục niệm!

Trong Đại gia tộc tuy không tránh khỏi tộc nhân thông hôn, nhưng nghiêm cấm trực hệ quan hệ huyết thống, khó trách “tình yêu” của thằng này chịu lấy áp chế, càng là phát rồ triệt để biến thành ác ma!

Vi Cẩm Hoa sợ run cả người, ý thức mạnh mẽ thanh tỉnh, phát hiện mình nói lời không nên nói, không khỏi biến sắc, hiện lên một đạo sát khí.

- Vi đại thiếu, ta thật sự nghĩ không ra lý do nào để không giết ngươi. Cho dù chúng ta chịu bỏ qua ngươi, ngươi chịu buông tha chúng ta sao?

Lâm Lạc cười lạnh nói, Vi Cẩm Hoa đến bây giờ đều không có tuyệt ý niệm muốn đem chúng nữ chế thành tượng trong đầu, người như vậy đâu có thể nào lưu lại!

681. Chương 681: Phán Đoán Sai Lầm. (2)

Bất quá, lúc trước hắn nói cũng không phải hư, trong cơ thể có một đạo thần thức của lão tổ bước thứ sáu phong ấn! Như thế nào giết hắn đi, mà không bị một Toái Linh cảnh lão tổ đuổi giết mà không đến mức ném đi tánh mạng?

Lâm Lạc không khỏi lâm vào trầm tư.

- Sẽ không! Nhưng chỉ cần ta sống lấy, các ngươi cũng chỉ chịu đuổi giết của ta. Nhưng nếu như ta chết đi, các ngươi lại lọt vào bước thứ năm, thậm chí bước thứ sáu lão tổ đuổi giết, khoản nợ này tự các ngươi có thể nghĩ a!

Vi Cẩm Hoa khôi phục mặt người dạ thú của hắn, con mắt yêu dị y nguyên tràn đầy mị lực cường đại hấp dẫn thiếu nữ ngây thơ.

- Ta đã tính toán xong!

Lâm Lạc không khỏi cười cười, đang lúc Vi Cẩm Hoa lộ ra dáng tươi cười, hắn lại nói.

- Cầm thú như ngươi tuyệt không nên lại sống sót hại người!

- Cái gì?

Nụ cười trên mặt Vi Cẩm Hoa lập tức cứng lại, hắn cảm thấy Lâm Lạc toát ra đến sát khí cùng kiên định. Đây cũng không phải là đùa giỡn dọa唬, mà là thực sự muốn giết hắn!

- Ngươi không sợ lọt vào cha ta cùng tổ phụ đuổi giết sao?

Hắn lớn tiếng kêu lên, hận không thể đem uy năng cường đại của bước thứ năm, bước thứ sáu lão tổ tỉ mỉ miêu tả cho bọn hắn một phen!

- Sợ!

Lâm Lạc rất thật sự gật đầu, nhưng lời nói xoay chuyển.

- Nhưng ta càng sợ buông tha người, về sau lương tâm ta có chỗ bất an, ngày đêm hối hận quyết định làm hôm nay!

- Lương tâm? Ha ha, người quá ngây thơ rồi, giảng lương tâm trên thế giới này!

Vi Cẩm Hoa khinh thường nói.

- Lương tâm có trân quý bằng linh thạch sao? Lương tâm có quý giá bằng tánh mạng sao? Ta có thể dùng một vạn, không, mười vạn linh thạch mua mạng của mình!

- Thật đáng tiếc, ta chỉ muốn mạng của người!

Lâm Lạc quyết định vẫn là dựa Tử đỉnh thủ hộ, thử xem có thể ngăn trở thần thức của lão tổ bước thứ sáu hay không.

- Người...

- Dưới cửu tuyền, đừng quên bồi tội chút ít nữ tử vô tội bị người hại chết kia!

Lâm Lạc đánh ra một quyền, Ngũ Hành lĩnh vực cuốn động, hướng Vi Cẩm Hoa oanh tới.

- Không!

Vi Cẩm Hoa nổi giận gầm lên một tiếng, nhưng trên mặt còn không có lộ ra vẻ hoảng sợ đã bị cổ lực lượng cuồng bạo này thôn phệ, lập tức hóa thành tro tàn, đan điền không gian vỡ vụn, rơi xuống ít nhất hơn vạn khối linh thạch, phảng phất nổi lên mưa linh thạch, đinh đinh đinh rơi xuống đất.

Nhưng mà, ở trong một mảnh mưa linh thạch, một đạo ô quang tạt hướng Lâm Lạc bay đi!

Tử đỉnh, ngăn cản!

Nhưng ô quang lại không bị ảnh hưởng, trực tiếp xuyên thấu qua tử khí đánh tới trên người Lâm Lạc, một loại cảm giác giời trong xương xông lên đầu. Lâm Lạc duỗi tay phải ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay hình linh nhiều hơn vô số hắc tuyến tựa như mạng nhện.

Cái ô quang này cũng không có tính công kích, bởi vậy Tử đỉnh cũng vô pháp chống cự. Thật giống như lúc còn ở Nam Châu, Lâm Lạc cũng bị Huyết Sát chú gia thân nhiều lần, giống như mình biến thành bia ngắm, người tương ứng có thể ở thật xa phát hiện chỗ ở của hắn!

Thật sự là phiền toái ah!

Lâm Lạc tâm niệm vừa động, không ngừng thân hóa hỏa diễm, nước chảy, cây cối, kim loại, hòn đá, nhưng vô luận hắn vận dụng lĩnh vực chi lực như thế nào, những hắc tuyến trong lòng bàn tay thủy chung không có biến mất!

Xem ra, trừ khi hắn đạt tới tu vi bước thứ sáu, nếu không căn bản không có khả năng khu trục đạo thần thức này rồi!

- Oa, thiệt nhiều linh thạch!

Đường Diễm hoan hô tung tăng như chim sẻ, hai tay liên chiêu, đem linh thạch rơi lả tả trên đất nhao nhao thu vào đan điền không gian, mà Lữ Nguyệt Đồng cũng không có khách khí, đồng dạng vét lợi lớn.

Ngược lại là Tô Mị tứ nữ bị Lâm Lạc ảnh hưởng, đối với linh thạch cũng không có quá nhiều khao khát, hoàn toàn bất động thanh sắc.

- Làm sao bây giờ?

- Đối với tru sát Vi Cẩm Hoa, tứ nữ đều không có bất kỳ phản đối, nhưng các nàng càng quan tâm an nguy của Lâm Lạc.

- Các nàng lập tức thay đổi tuyến đường, trở lại Tàng Vân sơn mạch, đến sơn cốc kia ở tạm!

Lâm Lạc rất nhanh liền hạ quyết định.

- Vậy còn người?

- Ta lẻ loi một mình, trên đời này có thể đi được, chỉ cần rời phạm vi thế lực của Vân Lô tông, dù là bước thứ năm, bước thứ sáu lão tổ muốn truy sát ta cũng không phải dễ dàng như vậy !

- Thế nhưng mà...

- Không có nhưng nhị gì hết, nếu như các nàng ở bên cạnh ta, sẽ chỉ làm ta phân tâm!

Lâm Lạc phát tay bỏ đi.

- Trên đường đi các nàng tận lực che dấu hành tung, đừng cho người phát hiện! Mà ta, dùng không cần bao lâu liền sẽ đạt tới bước thứ sáu, quang minh chính đại đi sơn cốc tiếp các nàng đi ra!

Về mặt hấn tự tin, dâng trào lấy ý chí chiến đấu vô cùng cường đại.

Nam nhân như vậy thật là làm cho nữ nhân mê say ah! Tứ nữ đồng thời tâm hồn thiếu nữ chấp chờn, hận không thể cùng Lâm Lạc lập tức triền miên, nhưng bọn hấn vẫn còn ở trên địa bàn Vân Lô tông, làm sao có thời giờ lãng phí!

- Lập tức xuất phát, yên tâm, ta nhất định sẽ trở lại!

Lâm Lạc phụ giúp lục nữ ly khai.

- Ngốc tử, người nhất định không thể để cho ta phải đợi quá lâu!

- Bảo trọng!

Tô Mị tứ nữ hai mắt đầm lệ cúi xuống, dù là Lữ Nguyệt Đồng hay tùy tiện cũng có chút thương cảm, chỉ có Đường Diễm không ngừng phát tay nói:

- Đại phiêu dân, nhớ rõ phải mua lễ vật trở về đó!

Lập tức, hào khí thương cảm bị nàng phá hư hoàn toàn!

Đưa mắt nhìn tứ nữ Tô Mị biến mất, Lâm Lạc hít và một hơi thật sâu, đối với khu nhà cao cấp của Vi Cẩm Hoa từ không trung đánh xuống một quyền, trong tiếng nổ ầm ầm, khu nhà này cũng hoàn toàn chìm xuống dưới đất.

Trong này là có thêm ngàn vạn pho tượng nữ tử, từng cái đều là thi thể chân nhân, các nàng nên đạt được một cái tang lễ!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, hướng về phương hướng ngược lại với Tô Mị chúng nữ bắn ra!

Từ giờ trở đi, hấn lại lẻ loi một mình, cái kia liền để cho hấn chiến thống khoái, chiến đến thế giới chi đỉnh, đứng ngạo nghễ tại Đông châu, dùng vương giả tôn sư cường thế trở về, sáng tạo cho chúng nữ một hoàn cảnh tuyệt đối an toàn!

Tiếng kêu gào cuộn cuộn, như một đầu trường Long ở trên bầu trời xẹt qua, Lâm Lạc hứng thú đại phát, dứt bỏ hết tạp niệm, chỉ là thỏa thích chạy như điên!

Từ khi đi vào Đông châu, hấn một mực có bản khoán, thời thời khắc khắc cân nhắc Tô Mị chúng nữ an nguy, nhưng hiện tại buông xuống hết thảy, hấn đột nhiên có loại cảm giác bỗng nhiên nhẹ nhõm, lý tưởng hào hùng huyết chiến thiên hạ ngày xưa lại trở lại rồi!

Nhất niệm thông, vạn pháp dung!

Lâm Lạc phát lực chạy như điên, bên trong thét dài, linh lực toàn thân bắt đầu điên cuồng phát sinh, giống như tiến nhập trạng thái độn ngộ, thiên địa linh khí giống như khát mã ẩm tuyền, điên cuồng dưng mãnh tràn vào trong cơ thể của hấn!

Từng khóa đan hạch lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng hình thành, ở trong khiêu huyết của hấn chớp động lên ánh sáng huyền diệu!

Nhưng Lâm Lạc lại không phát giác gì, chỉ biết là giờ khắc này là nhẹ nhàng vui vẻ như thế, thiên địa to lớn mặc ta tung hoành, lên trời có thể hóa Đại Bằng giương cánh chín vạn dặm, nhập biển thì thành Thần Long tung du mười vạn trượng, không gì làm không được!

682. Chương 682: Truy Binh Của Vân Lôi Tông. (1)

Bất tri bất giác, hần rõ ràng hao tổn hết cả lực lượng, không thể không đứng ở trong một tòa sơn cốc.

Cái dừng lại này, Lâm Lạc mới phát hiện hần rõ ràng một hơi chạy như điên cả nửa tháng!

Nếu ở Nam Châu mà nói, cái này đủ để đi ngang qua một Thần quốc rồi! Nhưng ở Đông châu tốc độ giảm mạnh, Lâm Lạc chỉ là từ Vân Lôi tứ đỉnh chạy tới nhị đỉnh, rõ ràng còn không có lý khai phạm vi thể lực của Vân Lôi tông!

Nhưng Lâm Lạc lại không thể không dừng lại, một là lực lượng của hần hao hết, thứ hai, hần muốn đột phá!

Kim hệ công pháp của hần vốn là ở Huyền Linh cảnh đỉnh phong, cách đột phá chỉ kém một đường, mà nửa tháng trước kia hần tiến nhập trạng thái gần như đốn ngộ, hấp thụ đại lượng linh khí, hoàn thành tích lũy đầy đủ!

Nhưng hiện tại cũng không phải là thời cơ tốt độ kiếp!

Dùng tương hộ Tử đỉnh, hần xác thực có thể đơn giản vượt qua lôi kiếp, nhưng lực lượng tiêu hao quá lớn, hần cũng không có biện pháp hấp thụ lực lượng lôi kiếp gia tăng lôi hệ công pháp! Trước kia lãng phí đã để cho hần đau lòng muốn chết, lần này tự nhiên không thể lại lãng phí!

Lâm Lạc lấy ra linh thạch, bắt đầu rút linh khí trong đó đến khôi phục sức khỏe.

Kỳ thật phục dụng đan dược mà nói, cái tốc độ này có thể mau hơn rất nhiều. Nhưng số lượng đan dược có hạn, đó là lúc đại chiến sử dụng, có thể trong thời gian ngắn nhất khôi phục sức khỏe, lúc này dùng mà nói vậy thì thật là quá xa xỉ!

Nhưng hiện tại tốc độ này cũng không phải quá chậm, ba ngày sau Lâm Lạc liền đem lực lượng khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, có thể trùng kích Tịch Linh cảnh rồi.

- Về sau cũng không thể như vậy rồi!

Lâm Lạc cũng thật không ngờ mình lại có thể chạy đến trình độ lực lượng hao hết, nếu gặp được địch nhân mà nói vậy thì nguy rồi!

Bất quá khi đó Lâm Lạc tiến nhập trạng thái gần như đốn ngộ, căn bản không phải hần có thể khống chế, hơn nữa, đây càng là một loại cơ duyên! Nếu để cho người khác biết rõ Lâm Lạc buồn rầu vì tiến vào trạng thái đốn ngộ mà nói, cái kia cần phải vừa tức lại ao ước đến bị giày vò!

Cái đại cơ duyên này người khác đánh vỡ đầu cũng tranh không được, tiểu tử ngươi có rõ ràng còn về mặt không tình nguyện? Tìm đánh ư!

Kim hệ công pháp đã bị áp chế vài ngày, sắp đến biên giới bộc phát rồi, Lâm Lạc đành phải tiếp tục ở trong sơn cốc đợi xuống, trùng kích Tịch Linh cảnh, nhưng còn không có đợi hần bắt đầu, chỉ cảm thấy vài đạo khí tức cường hoành xẹt qua, sáu lão giả khí tức cường đại xuất hiện ở quanh người Lâm Lạc, đưa hần bao vây lại.

- Tiểu tử thật to gan, dám giết thiếu tông chủ của Vân Lôi tông, còn dám ở chỗ này ba ngày!

Một thanh y lão giả lạnh lạnh nói ra, khí tức bước thứ tư trung kỳ cuộn cuộn rung động!

Tịch Linh cảnh hậu kỳ, Tịch Linh cảnh trung kỳ, Tịch Linh cảnh đỉnh phong, Tịch Linh cảnh trung kỳ... Sáu người này vậy mà toàn bộ là tu vi Tịch Linh cảnh!

Lâm Lạc đứng lên, lớn tiếng cười nói:

- Như thế nào chỉ xuất động sáu lão cẩu Tịch Linh cảnh, không đủ cho bản thiếu gia nhét kẻ rằng!

- Tiểu tử cuồng ngạo!

Một gã Tử Y lão giả tính tình nóng nhất, lập tức hét giận dữ một tiếng, hướng Lâm Lạc đánh ra, hóa thành một khối hắc thạch cực lớn, giống như bầu trời sụp đổ đánh tới Lâm Lạc.

Đây là công kích mà lực lượng cùng lĩnh vực hoàn mỹ kết hợp, chỉ cần bị quét đến, miệng vết thương sẽ lưu lại lĩnh vực chi lực, cũng không phải hai ba tức liền có thể khôi phục! Đặc biệt là cao hơn một đại cảnh giới, dưới một kích này có thể muốn mệnh của Lâm Lạc!

Thiếu tông chủ chết thảm, bảy tên Huyền Linh cảnh cao thủ đồng hành cũng cùng một chỗ bị mất mạng. Vân Lô tông đối với cái này tự nhiên sẽ không chú quan, một hơi liền xuất động sáu vị đại năng bước thứ tư, hiển nhiên động thật sự!

Nhưng thật không ngờ chính là, tên hung thủ kia chỉ là một tiểu tử Huyền Linh cảnh đỉnh phong, thực không nghĩ ra hắn là đem bảy đại cao thủ cùng giai đồng thời tàn sát như thế nào!

Đúng, nhất định là đồng thời, nếu không những người khác đã sớm chạy, không có khả năng ngốc đến biết rõ không địch lại còn lưu lại tử chiến!

Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng, Ngũ Hành lĩnh vực mở ra, thêm vào một Thiểm Điện lĩnh vực, Chiến Thiên Quyết vận chuyển, không lùi bước một quyền nghênh tiếp!

Chiến chiến chiến chiến chiến!

Kim hệ lực lượng trong cơ thể hắn đã đạt đến trình độ không thể không phát tiết, hoặc là đột phá, hoặc là đem lực lượng tiêu xài sạch sẽ, nếu không hắn sắp bị cổ lực lượng kinh khủng này đem mình sinh sinh nổ tung !

Bành!

Một tiếng vang thật lớn, dư âm kinh lực còn ở mọi nơi khuếch tán, đem trọn sơn cốc ở trong nháy mắt oanh sập! Đây cũng không phải là địa phương có trận pháp bảo hộ, Linh Cảnh cường giả đối chiến đây tuyệt đối là long trời lở đất !

Đằng đằng đằng...

Lâm Lạc bị đánh lui trăm trượng, nhưng khí tức toàn thân rõ ràng không giảm lại tăng, dùng tốc độ càng nhanh ngược lại cuốn quay về, thành linh tiến công !

Tử Y lão giả kia sắp giận điên lên, nhưng hắn đường đường là đại năng Tịch Linh cảnh hậu kỳ, Lâm Lạc rõ ràng dám hướng hắn đoạt công, cái này hoàn toàn là đối với hắn trần trụi khiêu khích! Đừng nhìn Lâm Lạc bây giờ là Huyền Linh cảnh đỉnh phong, nhưng chỉ cần một ngày không đột phá, cái kia cùng bước thứ tư đại năng là chênh lệch trời cùng đất!

- Quả nhiên cuồng ngạo, trách không được dám giết thiếu tông chủ của chúng ta!

Tử Y lão giả bạo rống một tiếng, Lĩnh vực chi lực từ trong cơ thể mở ra, tạo thành một mảnh cột đá màu đen, giống như mũi tên nhọn đâm trời, hướng về Lâm Lạc cuồng bắn đi.

Bành! Bành! Bành!

Tất cả cột đá căn bản không cận thân được Lâm Lạc, đánh tới trước người hắn liền bị đâm cho hóa thành tro bụi, bay lá tả, tựa hồ nửa điểm cũng vô pháp ngăn cản bộ pháp Lâm Lạc tiến lên!

- Ân... Lĩnh vực tiểu thế giới!

Sáu lão tổ đồng thời kinh hô.

- Trách không được lá gan lớn như vậy, nguyên lai còn có chỗ dựa này!

Tử Y lão giả nặng nề hừ một tiếng, nhưng lại nửa điểm không sợ! Đó là tự nhiên, có được lĩnh vực tiểu thế giới tuy cùng giai vô địch, nhưng ở trước mặt võ giả cao hơn một đại cảnh giới, cũng chỉ có phần đau khổ chèo chống!

Nhưng ngay lúc này, Lâm Lạc lại một quyền chém ra, phảng phất kéo lên toàn bộ thiên địa, hướng hấn hạo hạo dâng dâng oanh đi qua!

Trốn không được, không nhúc nhích được!

Tử Y lão giả thành linh phát hiện hấn rõ ràng chỉ có thể cứng ngạnh thụ một quyền này, căn bản không có khả năng trốn tránh chống đỡ! Ở trong ánh mắt kinh hãi của hấn, nắm đấm của Lâm Lạc đã thành linh oanh đến, bành thoáng một phát, đưa hấn nặng nề oanh phi, trực tiếp đánh ra trăm trượng, xem như báo thù một mũi tên trước đó!

- Ồ!

Năm tên lão giả khác kinh hô lần nữa, có được linh vực Ngũ Hành thế giới hoàn mỹ, đây đã là kỳ tích không thể tưởng tượng nổi, nhưng Lâm Lạc rõ ràng còn có thể một quyền oanh bay một gã Tịch Linh cảnh đại năng, cái này thật sự quá không thể tưởng tượng rồi!

- Tiểu tử này quá mức cổ quái!

683. Chương 683: Truy Binh Của Vân Lôi Tông. (2)

- Giết trong tông ta nhiều người như vậy, lại gánh vác tánh mạng của thiếu tông chủ, tông chủ đã giận dữ lôi đình, thế phải bẩm báo vạ đoạn hấn, chúng ta không cần cố kỵ thân phận gì, nhanh chóng chém giết hấn, trở về hướng tông chủ phục mệnh!

- Phải nên như thế!

Năm người này đồng thời lên không, hướng về Lâm Lạc lạnh mắt nhìn đi, giống như nhìn xem một người chết.

Tử Y lão giả cũng ngược lại cuốn quay về, mặt mo đỏ bừng, trong ánh mắt đằng đằng sát khí, như muốn ăn sống nuốt tươi Lâm Lạc!

Nếu như không có năm lão tổ khác, cái kia bị đánh một quyền đã bị đánh một quyền, chỉ cần đuổi giết Lâm Lạc sẽ không sự tình gì rồi. Nhưng hiện tại ở trước mặt năm đồng tông sư huynh đệ, vô cùng nhục nhã như vậy sau khi trở về khẳng định sẽ ở tông môn truyền được xôn xao, hấn xem như mất hết mặt mũi!

Đây hết thấy đầu sỏ gây nên dĩ nhiên là Lâm Lạc!

Lâm Lạc cười lạnh một tiếng nói:

- Lão cẩu, không cần lo lắng sự tình từ nay về sau, bởi vì các ngươi đều xem không đến ngày đó rồi!

- Khẩu khí thật lớn!

Tử Y lão giả tuy giận điên lên, năm tên lão giả khác cũng không thấy đến sắc mặt đẹp mắt, đều cảm thấy Lâm Lạc cuồng ngạo tới trình độ nhất định rồi!

- Đi chết đi!

Bọn hấn nhao nhao oanh ra trọng kích, lục đại linh vực huy động, hướng Lâm Lạc cuồng quyền mà đi.

Đây chính là lục đại Tịch Linh cảnh cao thủ đánh hợp kích, mặc dù Lâm Lạc có được Ngũ Hành hoàn mỹ tiểu thế giới cũng không thể lực địch!

- Vậy sao?

Lâm Lạc mỉm cười, Tử đỉnh té ra, hướng về Tử Y lão giả đánh tới.

Oanh! Oanh!

Ở bên trong mỗi một lần oanh kích, đều có một đạo bụi mù giơ lên, tạo thành nguyên một đám mây hình nấm, nhưng ở dưới Tử đỉnh phòng ngự, dù cho lục đại Tịch Linh cảnh lão tổ cũng vô pháp đuổi giết Lâm Lạc, chỉ là để cho hấn nhổ ra vài ngụm máu tươi mà thôi!

Nhưng ở Lâm Lạc oanh kích xuống, Tử Y lão giả cũng bị liên tiếp đánh bay, ba thức áo nghĩa của Chiến Thiên Quyết buông xuống, hắc căn bản không có một tia năng lực phản kháng! Bất quá, đánh bay là một chuyện, muốn đả thương, thậm chí đánh chết lại là một chuyện khác, cái này chênh lệch một đại cảnh giới cũng không phải là Chiến Thiên Quyết có thể đền bù được!

- Tiểu bối, lão phu muốn đem ngươi bầm thành vạn đoạn!

Khuôn mặt của Tử Y lão giả liên tiếp oanh kích thành vỡ vụn, tuy lĩnh vực chi lực lưu chuyển lập tức khởi hẳn, nhưng cái thể diện này của hắn lại hoàn toàn biến mất, chính thức đến thẹn quá hoá giận rồi.

Chiến! Chiến! Chiến!

Lâm Lạc mỗi một quyền đều là toàn lực ứng phó, Kim hệ công pháp trong cơ thể cũng đồng dạng đang không ngừng trùng kích lấy bình chương Tịch Linh cảnh, đột phá ngay ở trong gang tấc!

- Linh khí của tiểu bối này cực kỳ cổ quái!

Đánh cho cả buổi, tuy Lâm Lạc thổ huyết vô số, nhưng lại chết không hết, để cho sáu lão giả đều là vừa mừng vừa sợ.

Cả kinh tự nhiên là năng lực phòng ngự cường đại của Lâm Lạc, mừng là chỉ cần đuổi giết Lâm Lạc, như vậy cái chí bảo phòng ngự này sẽ quy bọn hắn sở hữu rồi!

- Trời ban kỳ duyên, không lấy tất bị thiên phạt! Cái bảo vật này, lão phu nhận!

- Trương sư huynh, chí bảo cũng không phải là một mình ngươi phát hiện!

- Ai cũng đừng muốn nuốt một mình!

Tuy Lâm Lạc còn không có giải quyết, nhưng sáu người này đã vì sở hữu Thần khí mà bắt đầu tranh giành.

Lâm Lạc cười ha ha, điềm nhiên nói:

- Không cần cãi, các ngươi đều phải chết!

- Đừng vội nhao nhao, trước diệt tiểu bối này, lại làm tiếp thảo luận!

- Phải!

Sáu người đem thể công thôi phát đến mạnh nhất, Lâm Lạc có Tử đỉnh tương hộ, nhưng cũng không phải không có tổn thương, chỉ cần tiêu hao tới trình độ nhất định, tuyệt đối không cách nào chèo chống được Tử đỉnh nữa!

Đột đột đột!

Đạo bình chương vô hình nào đó trong thân thể Lâm Lạc bỗng nhiên thông suốt, khí tức toàn thân lập tức bắt đầu tăng vọt!

Tịch Linh cảnh!

Kim hệ công pháp của hắn rốt cục đột phá!

Quái vật gì!

Sáu lão giả đồng thời sắc mặt đại biến, tiểu tử này cũng quá yêu nghiệt đi à nha, ở trong chiến đấu còn có thể đột phá, không sợ tẩu hỏa nhập ma sao? Nhưng hiện tại bọn hắn đã không có tâm tư đi lo những chuyện này, bởi vì lời vân quay cuồng, lời kiếp Tịch Linh cảnh đã hình thành!

- Trước tiên lui!

Sáu người đồng thời kêu to.

- Còn đi được sao?

Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng, Chiến Thiên Quyết ba thức phát động, thân như điện quang thạch hỏa, phi tốc nhảy lên, không cầu đả thương địch thủ, chỉ cầu vây bọn chúng ở bên cạnh của hắn!

Đồng thời, Tử đỉnh XÍU...UU! khuếch trương đến lớn nhỏ ngàn trượng, đem sáu gã lão giả đều bao phủ ở trong đó, lại để cho bọn hắc căn bản không cách nào bỏ chạy!

- Tiểu tử đáng giận!

Sáu lão đầu kia đều nhao nhao kêu to, đây là muốn ngạnh sanh kéo bọn chúng xuống nước! Lôi kiếp đây chính là đại kiếp nạn hung hiểm nhất trên đời này, có mấy người dám vỗ ngực nói sẽ không ở trong lôi kiếp vẫn lạc?

Hiện tại bọn hắc căn cũng không cần đánh gục Lâm Lạc, thậm chí cách Lâm Lạc rất xa, nếu không bị cuốn tiến vào lôi kiếp vậy thì thật sự là sinh tử khó liệu rồi!

Nhưng Tử đỉnh vô cùng chắc chắn, căn bản không phải bọn hắc căn có thể oanh nát! Hiện tại Lâm Lạc cũng tiến vào bước thứ tư, chỉ bằng vào bản thân cứng rắn ăn công kích của bọn hắc căn, cũng ít nhất có thể ủng hộ một thời gian ngắn, mà chút thời gian này đầy đủ lôi vân tạo thành!

- Tiểu bối, lão phu muốn đem ngươi bầm thây vụn đoạn!

Sáu lão gia hỏa kia nhao nhao bạo rống.

Bọn hắc căn mỗi người đều là kinh nghiệm sa trường, có thể nói lão gian cự hoạt! Nhưng hết lần này tới lần khác bị mao đầu tiểu tử như Lâm Lạc xếp đặt một đạo, hơn nữa còn là một đạo hung hăng, cách vực sâu vạn trượng chỉ kém một đường, có thể không để cho bọn hắc căn nổi giận sao?

- Vượt qua cửa này rồi nói sau!

Lâm Lạc hừ một tiếng, đem Tử đỉnh thu hồi, mà lúc này, đạo thiểm điện thứ nhất đã bỏ xuống!

Loảng xoảng!

Nhưng một đạo thiểm điện này rơi xuống lại hóa thành bảy, đem sáu lão đầu của Vân Lôi tông cũng cuốn tới!

Cái gì gọi là nằm cũng trúng tên? Đúng là cái này !

Theo một đạo thiểm điện rơi xuống, sáu người này đã không thể tránh né cuốn vào lôi kiếp, cho dù là bọn hắc căn chạy trốn tới chân trời góc biển cũng không có thể trốn thoát! Hơn nữa càng máu chó chính là, bọn hắc căn vẫn không thể liên thủ đối kháng, nếu không lôi kiếp cũng sẽ tương ứng trở nên càng tăng kinh khủng!

Loảng xoảng! Loảng xoảng! Loảng xoảng!

Một đạo tia chớp đón lấy một đạo bổ rơi xuống, một lần so với một lần cường đại!

- Móa nó, đây là lôi kiếp của Tịch Linh cảnh sao?

- Quá kinh khủng!

Sáu người kia đồng thời kinh hô, cái lôi kiếp này mạnh mẽ hoàn toàn ngoài dự liệu của bọn hắc căn!

Lôi kiếp, dùng thực lực người độ kiếp làm cơ sở, nếu là kỳ tài ngút trời, có được tiềm chất vô trung Thánh giả, như vậy uy lực của lôi kiếp cũng sẽ so với võ giả cùng giai tương ứng càng cường đại hơn.

Mà quý xui xẻo cuốn tiến vào lôi kiếp cũng dùng tiêu chuẩn cơ bản này, nếu như cảnh giới cùng người độ kiếp giống nhau, như vậy “quy cách” là đồng dạng, nếu như thực lực càng mạnh hơn nữa, như vậy cái tiêu chuẩn cơ bản này sẽ phóng đại.

684. Chương 684: Chôn Giết. (1)

Nếu như cảnh giới thấp hơn? Ặc, cái kia không có ý tứ, đồng dạng dùng tiêu chuẩn cơ bản người của độ kiếp đến, thế mới gọi là quý xui xẻo!

Vốn sáu người này đều là Tịch Linh cảnh trung kỳ, hậu kỳ thậm chí đỉnh phong, tuy lôi kiếp của Tịch Linh cảnh đáng sợ, nhưng tổng so với lúc trước bọn hắn mới vừa vào Tịch Linh cảnh độ kiếp thì tốt hơn quá nhiều, dù sao thực lực của bọn hắn tăng trưởng rất nhiều!

Nhưng bọn hắn rất nhanh liền phát hiện không đúng, bởi vì lôi kiếp này vừa mới bắt đầu, uy lực đã đến được trình độ khâu cuối cùng của Tịch Linh kiếp bình thường!

Cái lôi kiếp này là càng đi về phía sau càng lợi hại, hiện tại đã có uy lực khủng bố như vậy, cái này đến cuối cùng thì có uy lực như thế nào hả?

Bọn họ đều khóc không ra nước mắt, cái này là không may bực nào, vốn tưởng rằng có thể nhẹ nhõm nghiền chết Lâm Lạc, thu hoạch một kiện bảo vật! Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, tiểu tử này rõ ràng có thể ở trong đại chiến thành công đột phá, còn đem bọn hắn cuốn vào lôi kiếp cùng một chỗ hưởng thụ!

Hơn nữa, vô trung Thánh giả, nhân trung chí tôn vạn năm mới có thể ra một cái như vậy, hết lần này tới lần khác liền để cho bọn hắn gặp được, cuốn vào trong lôi kiếp siêu cấp khủng bố!

Nhưng, bọn hắn cho rằng chỉ như vậy thì xong rồi?

Lâm Lạc cười lạnh, đỉnh đầu huyền Tử đỉnh, vậy mà ở trong lôi vân đầy trời hành động tự nhiên, đuổi theo Tử Y lão giả kia giết tới!

- Hồn dân tiểu tử, ngươi muốn cùng lão phu đồng quy vu tận?

Tử Y lão giả kia thiếu chút nữa bị dọa tiểu trong quần, vốn là lôi vân này uy lực cũng không phải là hắn có thể chống cự, hiện tại Lâm Lạc chạy tới, hai đại kiếp vân trọng điệp cùng một chỗ, uy lực này càng tăng kinh khủng rồi!

Dưới tình huống như thế, bất luận Tịch Linh cảnh võ giả gì đều mơ tưởng còn sống! Hắn tự nhiên cho rằng Lâm Lạc là muốn cùng hắn đồng quy vu tận, nhưng bọn hắn rõ ràng có sáu người, sao Lâm Lạc lại ưu ái hắn như vậy chứ?

Trong khoảng thời gian ngắn, lão đầu có loại phiền muộn muốn một đầu đập vào tường!

- Đồng quy vu tận, ngươi nghĩ đến thật đẹp!

Lâm Lạc cười ha ha, Tử đỉnh rủ xuống lấy vạn đạo Tử khí, đem tia chớp đầy trời nhẹ nhõm đẩy ra bên ngoài ba trượng!

- Làm sao có thể!

Tròng mắt của Tử Y lão giả cũng trừng đi ra!

Ngươi choáng nha, đây là ăn gian ah!

Lâm Lạc dương quyền, oanh ra!

Bành!

Hắn hiện tại là tồn tại Tịch Linh cảnh, mặc dù chỉ là sơ kỳ, nhưng ở Chiến Thiên Quyết tăng phúc xuống, lực lượng đã tiếp cận trung kỳ! Mà mấu chốt nhất chính là, Tử Y lão giả đang độ kiếp. Vốn là sút đầu mẻ trán, lại là song trọng lôi kiếp điệp gia, dù cho không có Lâm Lạc oanh kích hắn cũng mơ tưởng bỏ đi được, đây chỉ là gia tốc hắn diệt vong mà thôi!

Một lòng tăng cân, cái này là một cây rơm rạ cuối cùng đè chết lạc đà.

- Ah...

Tử Y lão giả phát ra một tiếng hét thảm, ở lôi kiếp cùng Lâm Lạc song trọng oanh kích, chỉ khó khăn lắm giữ vững được hai ba lần thời gian hô hấp, ngàn năm khổ tu lập tức hóa thành tro bụi, một lần nữa trả lại thiên địa.

Lâm Lạc ngạo nghễ đứng ở phía chân trời, quanh người là tia chớp tung hoành, giống như Cửu Thiên Ma Thần, có một cổ đại uy năng chấn nhiếp cửu thiên thập địa!

Giờ phút này chính hấn, dù là Chủ Linh cảnh cao thủ đến cũng không sợ, bởi vì Chủ Linh cảnh cao thủ cũng sẽ bị cuốn vào lôi kiếp, lại phải dùng loại lôi kiếp cường độ này trực tiếp phóng đại, trừ khi là Chủ Linh cảnh Chí Tôn cấp bậc nghịch thiên đồng dạng như Lâm Lạc, lúc này mới có thể vượt qua!

Năm tên lão giả khác thấy mà toàn thân run rẩy, nhưng bọn hấn giờ phút này sao có thể phân tâm. Bằng không thì không đợi Lâm Lạc tới đã bị lôi kiếp đánh chết rồi!

Lâm Lạc điện xạ di động, hướng bọn hấn phi kích mà đi, đem lôi kiếp khủng bố kéo tới, để cho bọn hấn đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương, từ tuyết cảnh đến tử cảnh chính thức!

Không thể chống cự!

Chỉ là dùng cơ sở lôi kiếp của Lâm Lạc liền để cho bọn hấn ăn không tiêu, huống chi là hai đại lôi kiếp dung hợp đến cùng một chỗ?

Không đến một nén hương thời gian, Vân Lôi tông lục đại Tịch Linh cảnh đại năng đều bị diệt!

Lâm Lạc thu hồi Tử đỉnh, dùng lực lượng bản thân đối kháng Thiên Uy, cưỡng ép rút ra lôi kiếp chi lực ỳnh dùng!

Mới vừa rồi là muốn giết địch, hấn không cách nào nhất tâm nhị dụng, nhưng hiện tại cường địch đã tiêu diệt hết, nên đến phiên Lôi hệ công pháp vét lớn một chuyến rồi!

Tuy phía trước lãng phí một ít, nhưng bảy đạo lôi kiếp dung hợp đến cùng một chỗ, uy lực này lại cường đại đến khủng bố, đầy đủ Lâm Lạc đền bù lãng phí trước khi. Bất quá, lôi kiếp như vậy cho dù là Lâm Lạc cũng không thể dùng Thiểm Điện tộc chi thân chơi cứng, thời điểm không chịu đựng nổi hấn sẽ té ra Tử đỉnh đến phòng ngự.

Đây cũng là sự tình không thể làm gì, không có khả năng mọi chuyện đều giống như ý của Lâm Lạc .

Sau nửa canh giờ, lôi vân đầy trời biến mất, Lâm Lạc thì lại thêm ba khóa lôi đan hạch, thu hoạch tương đối khả quan!

Tuy tiến nhập Tịch Linh cảnh, nhưng Lâm Lạc cũng không có đắc ý quên hình, dù sao Vân Lôi tông là có bước thứ năm, thậm chí bước thứ sáu siêu cấp cường giả! Nếu hấn Ngũ Hành công pháp đột phá Tịch Linh cảnh, như vậy vẫn có sức đánh một trận, nhưng hiện tại chỉ có tiếp tục trốn chết rồi.

Theo lục đại Tịch Linh cảnh đại năng bị diệt, trong Vân Lôi tông lập tức nhắc lên sóng to gió lớn, Vi Trúc Lâm đã chết con trai độc nhất càng thêm nổi giận, ở trong Thập nhất đình đồng thời phát ra cả tông chủ lệnh cùng treo giải thưởng.

Phàm là đệ tử trong tông có thể đuổi giết Lâm Lạc, sẽ được hấn thu làm Chân truyền đệ tử! Mà người bên ngoài tông nếu có thể đánh chết Lâm Lạc, đem đầu đến gặp mà nói, đạt được một cái nhân tình của Vân Lôi tông, có thể yêu cầu Vân Lôi tông xử lý một sự tình trong phạm vi năng lực của bọn hấn !

Hai đại tin tức này vừa truyền ra, toàn bộ Vân Lôi Thập Nhất Đình lập tức lật trời!

Tựa như Kỳ Vân Tam Đình, bên trong có lấy rất nhiều tiểu gia tộc, Vân Lôi Thập Nhất Đình tự nhiên cũng không thiếu thế gia như vậy, thực lực lão tổ gia tộc từ bước thứ tư đến bước thứ năm không đều, bọn hấn tự nhiên nghĩ đến nhân tình của Vân Lôi tông, vô luận là đổi lấy tài nguyên tu luyện, hoặc là đạt được Vân Lôi tông ủng hộ mà tiêu diệt một thế gia đối địch, đây đều là hấp dẫn thập phần cường đại!

Trong khoảng thời gian ngắn, mỗi người đều đang tìm lấy Lâm Lạc hạ lạc.

Mà Lâm Lạc cũng thoảng cái nổi danh rồi! Tất cả mọi người đang kỳ quái, người này đến tột cùng là ai, lại đã làm nên sự tình gì, rõ ràng lại để cho Vân Lôi tông động nóng tính như thế!

Rất nhanh, bọn hấn liền thăm dò được, nguyên lai Lâm Lạc thật đúng là loại người hung ác, trước hết giết Vân Lôi tông thiếu tông chủ, sau đó lại làm thịt sáu Tịch Linh cảnh cao thủ đuổi giết hấn!

685. Chương 685: Chôn Giết. (2)

Sau khi biết được tin tức này, không ít tiểu gia tộc lập tức rút lui lạng lẽ, bọn hắn cũng chỉ ven ven có lão tổ bước thứ tư mà thôi! Mà Lâm Lạc ngay cả bước thứ tư đại năng cũng làm thịt sáu cái, bọn hắn đây không phải đi chịu chết sao?

Nhưng thế lực còn lại đến đuổi giết lại càng cường đại hơn, cái kia đều là gia tộc có được cường giả bước thứ năm, cũng không phải trước mắt Lâm Lạc có thể đối kháng!

Bởi vì trên người có lưu thần thức ấn ký của lão tổ bước thứ sáu, mọi cử động của Lâm Lạc đều nắm giữ ở trong tay Vân Lô tông, bọn hắn chẳng những phái ra đệ tử trong tông tiến hành đuổi giết Lâm Lạc, đồng thời cũng đem tung tích của hắn không ngừng thông tri cho các đại gia tộc.

Đây là muốn đuổi tận giết tuyệt Lâm Lạc, tuyệt không cho hắn cơ hội chạy ra tìm đường sống!

Lâm Lạc đã bắt đầu đại đào vong!

Hiện tại hắn khắp nơi là địch, là tất cả võ giả đều mơ tưởng giết chết hắn, mang theo đầu của hắn đi lĩnh thưởng! Một bên là người cô đơn, chỉ ven ven có tu vi Tịch Linh cảnh, một bên là đại tông môn cao thủ nhiều như mây, càng là có lão tổ bước thứ sáu tọa trấn, đám bọn chúng lựa chọn tự nhiên là rõ ràng rồi!

Không nói đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, có thể không bỏ đá xuống giếng liền rất tốt rồi!

Lâm Lạc cũng sát tính nổi lên, vốn chỉ cần không phải thế lực Vân Lô tông, hắn là tránh được nên tránh, dù cho thực đánh nhau hắn cũng sẽ tận lực không đem người đánh chết, không cần phải kết xuống thù hận như vậy!

Nhưng hắn nhượng bộ chỉ là để cho kẻ đuổi giết càng thêm không kiêng nể gì cả, dưới tình huống như thế, Lâm Lạc tự nhiên không thể nhịn được nữa, tuyệt không lại hạ thủ lưu tình!

Một đường huyết sát, mục tiêu của Lâm Lạc tự nhiên là ly khai Vân Lô Thập Nhất Đình, các thế lực đuổi giết kia tự nhiên không có khả năng lại kiên ngạo như vậy rồi.

- Vân Lô tông... đợi ngày nào ta trở về, liền hủy sơn môn bọn ngươi đi!

Một tháng sau, Lâm Lạc rốt cục ra khỏi phạm vi thế lực của Vân Lô tông, nơi này là Cửu Kiếm thập đình, là phạm vi thế lực của Cửu Kiếm Minh, mà Cửu Kiếm Minh cùng Vân Lô tông là đại oan gia, nếu đệ tử Vân Lô tông truy đến nơi này mà nói, tuyệt đối sẽ khiến cho hai thế lực sống mái với nhau!

Nếu quả thật được như thế, hắn không ngại giết một cái hồi mã thương, tiện tay giết chết một ít đệ tử Vân Lô tông, có cơ hội mà nói còn có thể đem phòng bảo tàng của Vân Lô tông cướp sạch !

- Ah, cách nghĩ thật điên cuồng, lão phu ngược lại là muốn biết, ngươi đến tột cùng có năng lực gì!

Một thanh âm âm lãnh không hề dấu hiệu ở sau lưng Lâm Lạc vang lên.

Lâm Lạc đột nhiên quay người, chỉ thấy một lão giả dáng người cao gầy đang chấp tay mà đứng, cách mặt đất bất quá ba xích, không chú ý nhìn thật đúng là không nhất định có thể thấy. Nhưng thực lực lão nhân này cường đại đến đáng sợ!

Toái Linh cảnh, đỉnh phong!

Đồng tử của Lâm Lạc bỗng nhiên co rút lại nói:

- Vân Lô tông Thái thượng trưởng lão?

Là tổ phụ của Vi Cẩm Hoa, Vân Lô tông tiền nhiệm tông chủ, hôm nay thoái vị làm Thái thượng trưởng lão, dùng dọn ra toàn bộ tinh lực đi trùng kích cảnh giới rất cao! Không nghĩ tới cường giả như vậy cũng tự thân xuất mã rồi!

- Lão phu Vi Đan Hàn, nói đi, tại sao lại giết Tôn nhi ta?

Lão giả này không hề tình cảm nhìn xem Lâm Lạc, tựa như nói một sự tình không quan hệ đau khổ, nhưng Lâm Lạc lại cảm thấy một tia sát khí.

- Không tại sao cả, chỉ là xem không vừa mắt mà thôi!

Lâm Lạc nhún vai, chuyện cho tới bây giờ hấn đuổi đầu một đao, co đầu lại cũng một đao, lại sợ cái gì? Nhưng ngoài miệng không chịu thua, trong lòng của hấn đã nghĩ đến lộ tuyến đào thoát.

Tóm lại, tuyệt không có thể đi trở về, đây tuyệt đối là một tử lộ!

Đừng nhìn chỉ có Vi Đan Hàn một người truy tới, cũng có thể thấy được Vân Lôi tông đối với Cửu Kiếm Minh vẫn là tương đối kiêng kị, mà vị lão tổ tu vi đạt đến bước thứ sáu đỉnh phong này, nếu hấn muốn ở cảnh nội Cửu Kiếm Minh vụng trộm làm thịt một người thật đúng là có thể làm được lặng yên không một tiếng động!

- Gan chó thật lớn!

Vi Đan Hàn hừ một tiếng, đuổi ra một ngón tay điểm hướng Lâm Lạc.

- Lão phu sẽ để cho ngươi thụ đủ sống không bằng chết trăm năm, dùng an ủi vong hồn của Tôn nhi ta dưới cửu tuyền!

- Thật xin lỗi, đối với cách làm người của lệnh tôn tại hạ có chút khinh thường, bởi vậy cũng không có hứng thú cùng hấn trên đường hoàng tuyền kết bạn mà đi, vẫn là lão cầu người tự mình xuống dưới cùng hấn, chắc hấn có người vị chí thân này làm bạn, hấn nhất định sẽ không cô độc!

Lâm Lạc thuận miệng nói ra, thua người không thể thua khí thế, lúc trước cho dù hấn đối mặt chính là một đạo thần thức của Thần linh cũng không thấy hấn ở khí thế thua một chút!

- Tiểu nhi miệng lưỡi xảo quyết!

Vi Đan Hàn tức sùi bọt mép, nhưng đúng vào lúc này, thân hình Lâm Lạc lại một chuyển lướt gấp mà đi.

- Hừ, muốn ở trong tay lão phu đào thoát, thật làm cho ngươi thực hiện được mà nói, thì tên của lão phu sẽ ghi ngược lại!

Hấn cường thế ra tay, một chuồng đẩy ra, vô số hỏa điều huy vũ đầy trời, hướng về Lâm Lạc tạt truy mà đi.

Đây là lĩnh vực của hấn, mà lĩnh vực khuếch trương chỉ ở một ý niệm của võ giả, tốc độ này tự nhiên vô cùng nhanh, trong nháy mắt như vậy, những hỏa điều này đã đuổi tới sau lưng Lâm Lạc!

Hỏa điều đều há mồm kêu to, đúng là phát ra nhiều tiếng thê lương Lê-eeee-eezz~, chấn động hai cánh, không khí chớp động lên đạo đạo gợn sóng, cái này cũng không chỉ là ý chí cường đại của Vi Đan Hàn, còn kèm theo lực lượng của bản thân hấn!

Nhưng Lâm Lạc biết, lĩnh vực chỉ là hư ảo, bởi vậy vô luận diễn hóa cái gì đi ra, chỉ là hư ảnh mà thôi! Bởi vậy, dù cho xuất hiện một lưỡi đao liệt thiên khổng lồ, đem thiên địa một phân thành hai, Thiên Băng Địa Liệt, cũng sẽ không biết phát ra một chút thanh âm!

Nhưng lĩnh vực hỏa điều của Vi Đan Hàn rõ ràng có thể phát ra tiếng Lê-eeee-eezz~, tự nhiên để cho Lâm Lạc lộ ra thần sắc kỳ quái. Bất quá, chứng kiến đây là hỏa lĩnh vực thuần túy, Lâm Lạc không khỏi vui vẻ!

Lấy cái gì công kích hấn không tốt, không nên dùng hỏa lĩnh vực! Không biết hấn chính là tổ tông chơi hỏa, thiên hạ chi hỏa bị hấn điều khiển sao?

Lâm Lạc té ra Tử đỉnh, cho dù vô số hỏa điều đánh tới, nhưng tâm niệm vừa chuyển trong lúc đó, hỏa điều đụng vào, đem cổ lực lượng này biến thành động lực tiến lên của hấn!

XÍU...UU!!

Ở trong hai mắt tròn to của Vi Đan Hàn, Lâm Lạc dùng một xu thế tuyệt trần lập tức tan biến ở trong tầm mắt của hấn!

Cái này. . . Vi Đan Hàn không khỏi hoàn toàn sờ không được ý nghĩ!

Lâm Lạc cố ý té ra Tử đỉnh, kỳ thật chính là vì che dấu năng lực hấn có thể điều khiển hỏa diễm. Mà hấn cũng xác thực thành công rồi, Vi Đan Hàn chỉ cảm thấy lĩnh vực của mình đánh lên Tử đỉnh kia, vốn là lực công kích cuồng bạo lại lập tức trở nên nhu hòa, thật giống như bị Tử đỉnh điều khiển!

686. Chương 686: Bước Thứ Sáu Lão Tổ. (1)

Nếu như hắc chỉ là dùng Hỏa linh vực thuần túy tiến hành công kích, như vậy Lâm Lạc nhiều lắm là chỉ có thể đưa hỏa linh vực của hắc phản chấn trở về. Mà không có khả năng mượn đến trợ lực! Mà nếu như hắc chỉ là dùng lực lượng tiến hành oanh kích, cái kia Lâm Lạc tuyệt đối sẽ lỗ nặng!

Nhưng hết lần này tới lần khác càng là người thực lực cường đại, lại càng là chú ý sự tử vô thối, toàn lực ứng phó, tuyệt không cho đối phương có bất cứ cơ hội phản kháng nào! Vì Đan Hàn tự nhiên cũng không ngoại lệ, hắc muốn một kích đánh tan Lâm Lạc, sau đó phế bỏ tu vi toàn thân hắc, từng chút hành hạ chết hắc!

Mặc dù không có hạ sát thủ, nhưng tuyệt đối là nặng tay, chỉ cần Lâm Lạc không chết là được, về phần có thể thụ đa trọng tổn thương, hắc căn bản không thêm để ý!

Nhưng cái công kích linh vực cùng lực lượng kết hợp hoàn mỹ này, lại thành lợi khí bỏ chạy của Lâm Lạc. Tuy Đan Hàn có thể bằng vào một đạo thần thức trên người Lâm Lạc cảm ứng được chỗ ở của hắc, nhưng cái này với hắc mà nói lại vô cùng nhọc nhằn!

Đường đường Toái Linh cảnh chí cường giả, rõ ràng lại để ột Tịch Linh cảnh võ giả nho nhỏ từ mí mắt của mình chạy thoát?

Nhất định phải làm cho hắc nhận hết tra tấn mà chết!

Hơn nữa, cái Tử đỉnh trên người hắc kia thậm chí có hiệu quả chuyển hóa lực lượng người khác, cái này thật sự quá thần kỳ! Vì Đan Hàn còn tưởng rằng đó là hiệu quả của Tử đỉnh, lập tức nổi lên vô cùng tham lam, thân ảnh nhoáng một cái, đã hướng về Lâm Lạc mau chóng đuổi đi.

Tuy hắc là bị Lâm Lạc cố ý nói dối, nhưng Tử đỉnh ngược lại xác thực là bảo vật. Nếu như cho hắc biết Tử đỉnh chính là Thần khí tổn hại, cái kia nói không chừng hắc ngay cả thù của cháu trai cũng có thể vứt qua một bên, chỉ vì bắt lấy đại cơ duyên ngàn vạn năm mới có thể gặp này!

XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Hai đạo nhân ảnh một trước một sau trên không trung bay vút!

Lão tổ bước thứ sáu ở trên lực lượng tuy hoàn toàn nghiền áp tiểu võ giả Tịch Linh cảnh, nhưng ở trên tốc độ tuyệt đối là không có thể nhanh đi nơi nào! Vì Đan Hàn ở lúc cất bước đã chậm một hồi lâu, điểm ấy chênh lệch lại để cho hắc trọn vẹn bỏ ra nửa ngày thời gian mới đuổi theo Lâm Lạc!

- Tiểu bối, giao Tử đỉnh ra, lão phu có thể cân nhắc cho ngươi nhanh chết!

Vì Đan Hàn một chớp mắt ra, hóa thành cự trảo từ trên bầu trời rơi xuống, ở bên trong hỏa diễm lay động, nhìn về phía trên giống như Hỏa Thần tức giận, tự mình ra tay đánh xuống Thần phạt!

Lâm Lạc cười ha ha, một bên chạy như bay, một bên nói:

- Lão cẩu, trước đuổi theo Lâm gia gia nhà của ngươi rồi nói sau!

Tử đỉnh lơ lửng, nghênh đón cự trảo trên thiên không, ông một hồi run rẩy, hỏa diễm cự trảo kia rõ ràng bị phản chấn trở về, hướng về Đan Hàn phát khởi một kích đào ngũ!

- Quả nhiên là chí bảo!

Nhưng Đan Hàn lại không giận lại thích, hắc chỉ là vì khảo thí Tử đỉnh này có phải là thật thần kỳ giống như mình suy nghĩ hay không, mà “sự thật” chứng minh, đây quả thật là như thế!

- Tánh mạng cùng bảo vật của ngươi, lão phu cùng một chỗ thu!

Vì Đan Hàn lãnh lạnh nói ra.

Trước kia hắc là hạ quyết tâm muốn tra tấn Lâm Lạc trăm tám mươi năm lại giết chết, nhưng hiện tại bởi vì quan hệ chí bảo, người như vậy không thể giữ lại rồi, vạn nhất để lộ, để cho người khác biết rõ hắc đã nhận được chí bảo này, đây không phải là muốn rước lấy họa sát thân sao?

Hắn là lão tổ bước thứ sáu không sai, nhưng ở mặt trên hắn còn có cao thủ càng mạnh hơn nữa, ở Đông châu cao thủ nhiều như mây, trừ khi có thể xưng bá một vực, nếu không căn bản không có khả năng bảo trụ Thần vật như vậy!

Cái sát cơ này khê động, hắn ra tay tự nhiên càng không cố kỵ, hạ quyết tâm phải nhanh một chút giết chết Lâm Lạc, sau đó mang theo bảo vật quay lại Vân Lô tông!

Dù sao đây chính là địa bàn của Cửu Kiếm Minh, nếu như hắn bị người phát hiện tung tích, chín lão quỷ kia chắc chắn sẽ không cùng hắn từ bỏ ý đồ, muốn liên thủ tru sát hắn! Nếu đổi thành lúc khác, Vi Đan Hàn ngược lại không sợ, chín người kia cũng chỉ là bước thứ sáu sơ kỳ, trung kỳ, chỉ là ý vào nhiều người mới có thể cùng hắn liều mạng, hắn muốn đi chiến hoàn toàn chiếm được chủ động.

Nhưng bởi vì nhiều hơn một cái Lâm Lạc, hắn liền khó tránh khỏi có chỗ cố kỵ! Đặc biệt là không thể để cho những lão quỷ kia biết rõ tin tức chí bảo, nếu không hắn cũng không có năng lực lớn như vậy, đem chín lão quỷ kia đồng thời tiêu diệt!

Đến lúc đó, không phải chín lão quỷ đem sự tình bảo vật truyền khắp thiên hạ, hay là Cửu Kiếm Minh cùng Vân Lô tông toàn diện khai chiến, vô luận cái kết quả nào cũng không phải hắn muốn thấy!

Mượn lực lượng của đối phương, Lâm Lạc lần nữa đem Vi Đan Hàn để lại sau lưng. Mục đích của hắn tự nhiên là muốn khiến cho võ giả của Cửu Kiếm thập đỉnh chú ý, để cho sự tình vị Vân Lô tông Thái thượng trưởng lão này “giá lâm” truyền đi.

Đến lúc đó, nhất định sẽ có cao thủ chân chính ra mặt ngăn cản Vi Đan Hàn, nếu không để cho chí cường giả đối địch ở trên địa bàn của mình giường oai, cái này lại để cho bọn hắn còn mặt mũi nào mà tồn tại?

- Vi Đan Hàn Vi lão cầu đã đến, người Cửu Kiếm Minh còn không ra quỳ tiếp!

Lâm Lạc một bên gấp bay một bên hét lớn, dùng tu vi Tịch Linh cảnh cường đại của hắn, thanh âm này đủ để truyền bá trăm dặm!

Vi Đan Hàn tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết!

Vi lão cầu? Hắn đường đường bước thứ sáu chí cường giả, chưa từng bị người khinh miệt qua như thế? Coi như là chút ít lão quỷ Cửu Kiếm Minh kia ít nhất ở ngoài sáng còn muốn xưng hắn một tiếng “Vi huynh” ! nguồn

Hơn nữa, cái tiểu bối này thật đáng giận, vậy mà lên tiếng kêu to, hiển nhiên là muốn thiên hạ đều biết!

Đáng chết! Đáng chết!

Vi Đan Hàn kêu to một tiếng, thân hình gia tốc, mau chóng đuổi theo Lâm Lạc.

Hắn đã ăn “Tử đỉnh” thiệt thòi, lần này cải biến phương thức công kích. Chỉ là dùng linh vực bao cuốn đi qua, lại vẫn là bị Lâm Lạc điều khiển, đem hỏa diễm đẩy trời ngược lại vòng quanh hướng hắn đánh tới.

Lão đầu nhẹ nhàng một chưởng hóa giải, không khỏi lộ ra một nụ cười âm hiểm nói:

- Quả nhiên, chỉ cần lão phu không sử dụng lực lượng, cái này mượn không đến!

Lâm Lạc thiếu chút nữa cười phun, lão cầu này tự cho là thông minh, đây không phải là sự tình rõ ràng sao, hắn chỉ có tu vi Tịch Linh cảnh, thì như thế nào có thể đánh ra lực lượng bước thứ sáu, tự nhiên là mượn lực lượng của đối phương rồi!

Bất quá, chỉ cần lão đầu lại thử một lần lực lượng công kích thuần túy, có thể tìm được nhược điểm của Lâm Lạc rồi!

Nghĩ vậy, Lâm Lạc không tiếp tục vui vẻ, thân hình gia tốc lướt động, một bên đem Vi lão cầu Vi lão cầu nói càng thêm vang dội.

Tiểu bối chết tiệt!

Trong ánh mắt của Vi Đan Hàn hung quang đại lộ, hắn hạ quyết tâm coi như là đuổi tới chân trời góc biển cũng muốn đánh chết Lâm Lạc, lại trả một cái giá lớn cũng không tiếc!

687. Chương 687: Bước Thứ Sáu Lão Tổ. (2)

Mà người của Cửu Kiếm thập đỉnh cũng nghị luận nhao nhao, cái bị gọi Vi Đan Hàn Vi lão cầu vang dội kia lại là thần thánh phương nào. Như thế nào công nhiên kêu gọi, rõ ràng còn dám để cho người Cửu Kiếm Minh quỳ tiếp?

Người bình thường không biết, nhưng chỉ cần lên Linh Cảnh cấp bậc, lại cái nào không biết đại danh của Vi Đan Hàn? Người ta hơn nghìn năm trước là Vân Lô tông tông chủ, không biết cùng Cửu Kiếm Minh đã làm bao nhiêu lần đánh nhau !

Đã có những người này thông truyền thay, sự tình Vi Đan Hàn “đại giá quang lâm” xem như triệt để truyền ra trong Cửu Kiếm thập đỉnh, về phần Cửu Kiếm Minh sẽ làm ra cái dạng phản ứng gì, tin là thật hay là tưởng rằng trò khôi hài của ai, cái kia cũng không phải là Lâm Lạc có thể đoán trước được rồi.

Hắn hiện tại tự lo còn không rảnh!

Vi Đan Hàn lại một lần truy gần, một chưởng bổ ra, lần này là lực lượng thuần túy oanh kích, Lâm Lạc căn bản không có khả năng điều khiển, chỉ có thể dùng Tử đỉnh ngăn cản đón đỡ!

Bành!

Tử đỉnh rú xuống tử khí lập tức bị lực lượng khủng bố oanh nát bấy, dư lực tiếp tục bắt đầu khởi động, hướng Lâm Lạc oanh kích mà đi.

Lực đại lĩnh vực đồng thời mở ra, quần hấn khí gió có thể phát ra bao nhiêu tác dụng, chỉ cần có thể yếu bớt một tia lực lượng cũng là tốt! Lâm Lạc vận chuyển Chiến Thiên Quyết, trong ánh mắt chiến ý trùng thiên, một quyền oanh lên!

PHỐC!

Dù cho đã xua tan cả chín thành lực lượng, nhưng dư kinh cũng không phải Lâm Lạc hiện tại có thể chống lại, thân thể của hắn run lên, trực tiếp bị đánh bay mấy trăm trượng, một ngụm máu tươi cuồn cuộn bắn ra! Cái này thiếu chút nữa để cho hắn trực tiếp hôn mê bất tỉnh, nhưng Lâm Lạc lại dùng Chiến Thiên Quyết thiêu đốt chiến ý, cắn răng đè xuống linh lực gần như sụp đổ, tiếp tục bỏ trốn.

- Ân?

Vi Đan Hàn càng ngày càng hưng phấn, Tử đỉnh rõ ràng còn có thể hóa giải gần chín thành lực lượng của hắn, cái này quá cường đại a! Chỉ cần đoạt được chí bảo này, cái kia chính là mấy lão quỷ của Cửu Kiếm Minh lại có sợ gì, hắn trực tiếp trấn giết, căn bản không cần sợ bọn hắn dốc sức liều mạng!

Mà chỉ cần hắn đột phá đến bước thứ bảy, cái kia ở Tông Linh cảnh hắn cũng chính là tồn tại vô địch! Bí mật Tử đỉnh không thể tuyên, người bá kiến toàn bộ đều phải giết chết!

Vi Đan Hàn cạc cạc cười quái dị, toàn thân tràn ngập hưng phấn, tựa hồ ngay cả thân thể cũng bắt đầu nóng lên, phát nhiệt rồi!

- Tiểu bối, ngươi trốn không thoát, ngoan ngoan đem tánh mạng lưu lại cho lão phu a!

Hắn thét dài một tiếng, thân hình bỗng nhiên gia tốc, hiển nhiên là vận dụng bí pháp nào đó.

Cái này đã biết chỗ “nhược điểm” của Tử đỉnh, vậy hắn có thể tốc chiến tốc thắng, miễn cho dây dưa dài dòng gây ra hậu quả gì cũng không dự đoán!

Bành! Bành!

Lâm Lạc đang dốc sức liều mạng cuồng phi, nhưng một cổ lực hấp dẫn tuyệt không có thể kháng truyền đến, hắn rõ ràng không hề chống cự, trực tiếp từ giữa không trung rớt xuống, ngã chân chân thật thật!

Mà tào ngộ đồng dạng cũng phát sinh ở trên người Vi Đan Hàn!

Lão cầu này cũng có chút mộng, trong khoảng thời gian ngắn không biết đây là vị tuyệt thế cường giả nào phát ra cảnh cáo, hay là hoàn cảnh thiên địa tự nhiên ở đây đặc thù! Nhưng tham lam lập tức chiếm cứ đầu của Vi Đan Hàn, vì Tử đỉnh, hấn lại mạo hiểm cũng nguyện ý bốc lên!

Nhưng dù là nghĩ như vậy, hấn trong khoảng thời gian ngắn cũng không dám động tác quá lớn, chỉ là đối với Lâm Lạc điểm ra một ngón tay, phát ra công kích tính thăm dò.

Bành!

Cho dù là công kích tính thăm dò, nhưng lực lượng này cũng xa xa không phải Lâm Lạc có thể chống cự, mặc dù có Tử đỉnh triệt tiêu đại bộ phận lực lượng, nhưng Lâm Lạc vẫn là bị đánh bay đi ra ngoài!

Bọn hấn vốn là ở giữa một sườn núi, Lâm Lạc bị oanh giống như lợi tiễn “lăn” lên bảy tám trượng!

Là lăn, mà không phải đánh bay!

Bởi vì lực hấp dẫn khủng bố này không chỗ nào không có, thân thể của hấn vừa lên lập tức đã bị áp trở về mặt đất, chỉ có thể lăn! Mà quý dị hơn chính là, lĩnh vực của bọn hấn bị hoàn toàn áp chế, căn bản không cách nào lưu chuyển!

Nói cách khác, nếu như ở chỗ này bị thương mà nói, cái miệng vết thương kia căn bản không cách nào dùng lĩnh vực chi lực khép lại! Nếu như trái tim bị đánh bạo, đầu bị gọt sạch mà nói... vậy thì thực sự sẽ chết!

Tuyệt đối hung địa!

Vi Đan Hàn chờ giây lát, nhưng không thấy có công kích gì đánh úp lại, càng là không có các loại như cao nhân hừ lạnh, lập tức trong nội tâm đại định, cho rằng đây là thiên địa tự nhiên hình thành hoàn cảnh đặc thù, lúc này đuổi tới Lâm Lạc.

Nhưng hấn thành linh phát hiện, rõ ràng cất bước duy gian, muốn bước chân cũng hao phí rất nhiều lực lượng, đừng nói bay vút lên nhập không, ngay cả có thể chạy như thường nhân cũng phi thường không tệ rồi.

Địa phương thật cổ quái!

Vi Đan Hàn vận chuyển toàn thân chi lực, dùng chống cự lực hấp dẫn cường đại khủng bố này, hướng về Lâm Lạc “đi” tới. Tử đỉnh, hấn thề nhất định phải có!

Lâm Lạc té ra Tử đỉnh, cổ lực hấp dẫn này cũng bị xua tan chín thành, nhưng y nguyên vô cùng cường đại, hoàn toàn không có khả năng bay lên trời! Hấn nhìn thoáng qua Vi Đan Hàn, quay người liền chạy lên núi!

Nói là chạy, kỳ thật cũng cùng với đi bộ không sai biệt lắm.

Ly khai nơi đây hấn tuy có thể phi hành, nhưng căn bản không thoát khỏi Vi Đan Hàn, nhưng ở nơi này đặc thù, tốc độ của hấn và Vi Đan Hàn đồng thời bị hạn chế, hơn nữa hấn có Tử đỉnh có thể hóa giải chín thành lực lượng, ở trên tốc độ lại không thể chậm hơn Vi Đan Hàn, đủ để quần nhau!

Hai người một cái chạy, một cái truy, có thể di động đều là vô cùng trì hoãn, cái này muốn cho lão thái tám mươi bình thường nhìn cũng thấy chậm!

Mồ hôi từ trên người hai người không ngừng chảy xuống!

Không chỉ là lực hấp dẫn cường đại, ở đây còn có một cổ khí tức cổ quái, lại để cho bọn hấn đặc biệt dễ dàng mệt nhọc, chỉ là “đi” thời gian nửa nén hương liền để cho bọn hấn toàn thân mồ hôi bao tó, thực sự giống như biến thành người bình thường!

Cảm giác duy nhất là muốn nằm ngủ một giấc đừng có tỉnh lại!

Lâm Lạc ý chí kiên định, vô số lần tìm được đường sống trong chỗ chết, huyết chiến ngàn dặm, chiến ý giống như tinh thiết, căn bản không bị một chút ảnh hưởng. Mà không thể không nói, tham lam kỳ thật cũng là một loại lực kích thích cường đại, Vi Đan Hàn đồng dạng cắn răng chống đỡ, hiển nhiên không có cướp lấy Tử đỉnh trên người Lâm Lạc kia là sẽ không bỏ qua!

Dù chậm thế nào, bọn họ vẫn là một lúc lâu sau cũng đi tới đỉnh núi!

Nhưng Lâm Lạc lập tức nhú mào, bởi vì này dĩ nhiên là một vùng tuyết nhai! Trước người, chính là một vực sâu vạn trượng!

Nếu như thay đổi lúc khác, cái này căn bản không phải vấn đề, trực tiếp đằng không bay lên là được! Nhưng mà ở nơi này hắc lại nhận lấy áp chế to lớn, căn bản không có khả năng phi hành, hơn nữa, càng mấu chốt chính là nơi này ngăn chặn linh vực, một khi ngã thịt nát xương tan mà nói, vậy thì chết triệt triệt để để!

688. Chương 688: Tuyệt Thế Phong Hậu. (1)

Đằng sau là truy binh, phía trước là tuyết lộ, làm sao bây giờ?

- Cạc cạc cạc, tiểu bối, ngoan ngoãn chịu chết đi!

Vi Đan Hàn ép tới, phát ra một chuỗi tiếng cười âm hiểm.

- Lão cẩu, có gan cứ tiếp tục truy tới a!

Lâm Lạc cười ha ha, hai tay ở trên mặt đá vỗ vỗ, đúng là gia tốc hướng tuyết nhai vọt tới.

Cái này lưu tại nguyên chỗ cùng Vi Đan Hàn đối mặt chỉ có một con đường chết, mà vượt núi mặc dù là cứu tử nhất sinh, nhưng vạn nhất phía dưới là mảnh ao hồ mà nói, chưa hẳn không có cơ duyên tuyệt xử phùng sinh!

- Hồn đản!

Vi Đan Hàn nổi giận gầm lên một tiếng, thò tay hướng Lâm Lạc chiêu đi, phát ra một cỗ hấp lực. Mặc dù hắc không thêm để ý Lâm Lạc sinh tử, nhưng Tử Đỉnh cũng sẽ cùng hắc rơi xuống, kia liền phiền toái!

Cho dù phía dưới là cái hồ, Vi Đan Hàn cũng không dám phạm đại hiểm này, vạn nhất bị gió núi thổi qua thay đổi hướng khác thì sao? Nơi này hấp lực vô cùng lớn, cho dù thân thể Linh cảnh chí cường giả cường hoành, nhưng đánh lên tầng đất nói không chừng cũng ngã cái thịt nát xương tan!

Thay đổi địa phương khác không có việc gì, linh vực chỉ lực lưu chuyển lập tức có thể khôi phục, nhưng nơi này chính là đối linh vực cũng có được áp chế tuyệt đối, cái này rơi xuống thật có thể là chết rồi!

Bởi vậy, vì để an toàn, hắc khẳng định phải xuống núi, sau đó tìm đường vòng đi qua! Nhưng bởi như vậy, thời gian tìm được Tử Đỉnh liền muốn kéo dài thật lớn, mà Thần vật một khắc không rơi trong tay của mình, luôn luôn làm cho người ta không yên lòng a!

Mặc dù Vi Đan Hàn đem hết toàn lực nhưng bị Tử Đỉnh đánh tan chín thành lực lượng, đối với Lâm Lạc tạo thành ảnh hưởng nhất định, nhưng vẫn không thể nào ngăn cản hắc vượt núi, chỉ thấy Lâm Lạc lập tức hóa thân một đạo lưu tinh, dùng tốc độ vô cùng nhanh rơi xuống!

- Tiểu bối đáng giận!

Vi Đan Hàn chỉ lên trời phẫn nộ gào một tiếng, nhưng chỉ có thể đường cũ phản hồi tìm một con đường khác tiến vào phía dưới vách núi.

Nhưng hắc vừa mới xuống núi, không ngờ nhìn thấy chín võ giả khí tức cường đại đều từ không trung bắn rơi xuống, nam có nữ có, lão đã là chòm râu hoa râm, tuổi trẻ lại là mỹ phụ chín mọng, làn da trắng nõn tựa hồ vừa tắm có thể chảy nước, quần áo ở chỗ ngực đều thêu lên một thanh kiếm.

- Ân nguyên lai là mấy vị Cửu Kiếm Minh!

Vi Đan Hàn chấp tay, hắc lúc này không có Tử Đỉnh, mặc dù không sợ chín người này, nhưng không muốn tùy tiện gây hắc, khả năng thứ nhất là lưỡng bại câu thương, thứ hai là trong nội tâm ghi nhớ lấy Tử Đỉnh.

- Vi huynh, không nói một tiếng vọng trộm nhập cảnh nội Kiếm Minh ta, không cảm thấy mất thân phận sao?

Một lão giả nói ra.

- Ha ha, là lão phu không đúng!

Vi Đan Hàn chấp tay.

- Lão phu đang truy sát một tên tiểu bối, người nợ giết cháu trai duy nhất của lão phu, nên kính xin chư vị dàn xếp thoả cái!

Vì Tử Đỉnh, hắn không tiếc ủy khuất cầu toàn, nếu không không cần như thế, vồ vồ cái móng rời đi chẳng lẽ còn sợ chín người này sao?

- Vi huynh tưởng chúng ta là tiểu hài tử ba tuổi sao?

Vị nữ tính duy nhất, cũng chính là mỹ phụ kia cười tươi như hoa, rất có mị thái diên đảo thiên địa.

- Những chuyện ma quỷ này Vi huynh vẫn là thu lại a! Nghe nói tiểu bối kia tu vi bất quá là Tịch Linh cảnh, chẳng lẽ Vi huynh còn thu xếp không được, lại bỏ tinh lực lớn như vậy? Chỉ sợ, trên người tiểu bối kia có bảo vật, hoặc là đại bí mật gì, làm cho Vi huynh muốn hạ sát thủ, nếu không há lại sẽ kéo đến mấy ngày?

Vi Đan Hàn thật đúng là muốn hô oan uổng, hắn đâu phải không muốn giết Lâm Lạc cho thống khoái, nhưng bảo vật trên người tiểu tử này quả thực thần kỳ, nhiều lần khiến hắn không công mà lui! Nếu như có thể, hắn sao sẽ làm huyền não xôn xao như vậy, im lặng đại phát tài mới là vương đạo!

- Mấy vị ý muốn như thế nào?

Sắc mặt Vi Đan Hàn âm trầm xuống, hắn thật sự không có hứng thú cùng mấy người kia dây dưa, bởi vì hắn đột nhiên cảm giác được, đạo thần thức mình lưu ở trên người Lâm Lạc kia đột nhiên cùng hắn mất đi cảm ứng!

Đây chỉ có hai loại khả năng: thứ nhất, một tuyệt thế cường giả năng lực xa hơn hắn sinh sinh xóa đi thần thức của hắn; thứ hai, Lâm Lạc chết rồi!

Nghĩ như thế nào, đều là loại khả năng thứ hai cao nhất!

Người này vừa chết, đan điền không gian võ giả tự nhiên vỡ vụn, cái gì đó đều tuôn ra! Mặc dù trên mặt Vi Đan Hàn bất động thanh sắc, nhưng trong lòng lại nôn nóng muốn chết, sợ Tử Đỉnh bị hung thú nào đó lấy đi, vậy hắn thật muốn khóc không ra nước mắt!

- Muốn mời Vi huynh ly khai địa bàn Cửu Kiếm Minh!

Chín người kia đều là thần sắc lạnh lùng.

Vi Đan Hàn giận tím mặt, đây rõ ràng là muốn đuổi hắn rời đi, sau đó cướp đoạt cơ duyên của hắn! Mặc dù chín người này còn không biết mục tiêu chân chính của hắn, nhưng nếu bị bọn họ phát hiện thì thể Lâm Lạc, tất nhiên có thể biết Tử Đỉnh thần dị!

Một trận chiến này, hiển nhiên là tránh không được!

- Lão phu tiềm tu mấy trăm năm, ngược lại muốn lãnh giáo tu vi của các vị lại có tiến bộ gì một chút!

Vi Đan Hàn ngạo nhiên nói ra, hắn ở trên cảnh giới chiếm cứ thượng phong tuyệt đối, có tư cách này!

- Vậy thì đánh một trận!

Chín người đều bay lên, hướng về Vi Đan Hàn công đi qua, một hồi đại chiến triển khai!

Lâm Lạc từ trên tuyệt nhai té rớt xuống dưới, chỉ cảm thấy gió thổi bên tai, tốc độ càng lúc càng nhanh, ngẩn ngẩn trăm trượng sau đó, quần áo toàn thân hắn vậy mà đều bốc cháy lên!

Nhưng hắn cũng không có tâm tình đi so đo mình trần truồng, Tử Đỉnh té ra, hắn phải cân nhắc cục diện bất bất nhất!

Một vùng ánh sáng bạc chiếu vào mắt, là mặt nước ba quang lẫn tẩn! Lâm Lạc không khỏi mừng rỡ, nhưng cũng không dám xem thường, bởi vì lực trùng kích này của hắn thật sự quá lớn, nếu lấy thân đâm vào trên mặt nước mà nói, nói không chừng cũng có thể đem hắn lập tức chấn đến chia năm xẻ bảy!

Trên đầu mũi chân của hắn, mũi chân kéo căng, muốn dùng hai chân trước tiên nhập vào mặt nước. Cho dù đôi chân bị nứt vỡ, nhưng chỉ cần người sống, như vậy sau khi ly khai địa phương quỷ quái này, hắn chỉ cần vận chuyển linh vực chi lực, đôi chân mất đi liền có thể lập tức khôi phục!

Thành thịch!

Hắn giống như sao băng đụng vào trong nước, nhưng bởi vì cả người tạo thành một đạo thẳng tắp, cái thủy hoa tóe lên kia cũng không lớn. Nhưng lực trùng kích cường đại cũng không phải là dễ dàng tiêu trừ như vậy, Lâm Lạc không sai biệt lắm vào sâu trong nước năm trăm trượng, lực trùng kích kinh khủng này mới biến mất!

Nhẹ nhàng thở ra, Lâm Lạc vội vàng hướng mặt hồ bơi lên.

Khá tốt, hấp lực trong hồ không phải rất mạnh, không quá nửa nén hương thời gian, Lâm Lạc đã thấy được mặt nước trắng xoá, xôn xao thoáng cái, hắn lộ đầu ra ngoài, ngẩng đầu ngưỡng vọng thái dương trên bầu trời, lộ ra một tia mừng rỡ sống sót sau tai nạn.

Nhưng mà. . .

Một mái tóc thẳng rủ xuống kiều đồn, nữ tử kia còn chưa có vào trong nước thành linh hướng hắn nhìn lại, trên mặt đẹp hiện lên từng tia kỳ quái!

689. Chương 689: Tuyệt Thế Phong Hậu. (2)

Oanh! Lâm Lạc như bị một vạn mũi tên nhọn đồng thời bắn trúng trái tim, thiếu chút nữa ngay cả hô hấp cũng ngừng lại!

Hắn không phải là không có gặp qua mỹ nữ, mà Tô Mị, Lăng Kinh Hồng lại là mỹ nữ trong mỹ nữ, cũng đem ánh mắt của hắn dưỡng đến cực cao, mỹ nữ bình thường hắn nhiều lắm là chỉ liếc qua, cũng coi như là chưa thấy.

Nhưng cho dù tuyệt sắc như Tô Mị, Lăng Kinh Hồng, ở trước mặt nữ tử này cũng phải ảm đạm thất sắc, giống như gái quê!

Mỹ, diễm, cao ngạo!

Cô gái này như là cửu thiên thần nữ đến thế gian, có một cổ uy nghi để cho người ta không tự chủ được muốn quỳ xuống hướng nàng thần phục, phong hoa tuyệt đại, Chí Tôn vô thượng! Cho dù bị Lâm Lạc nhìn đến trần truồng tắm rửa, lại không có chút mây may khăn trương nào, giống như bị nhìn trộm chính là người khác!

Lâm Lạc tìm không thấy bất luận ngôn ngữ gì để hình dung lệ dung vô song của nàng, nhưng ánh mắt lơ đãng liếc qua ngực của nàng, lập tức không được tự nhiên như ăn một vạn con ruồi! Bởi vì, bộ ngực nữ nhân này phẳng phiu như đồng bằng!

Bộ ngực nữ nhân lại bằng, nhưng cùng nam nhân là có bản chất khác nhau, mà nàng, không, hắn, tuyệt đối là nam nhân chân chính!

Trách không được hắn không hề cảm thấy khăn trương, tất cả mọi người là nam nhân mà!

- Huynh đệ, không có ý tứ, không cần thận đi nhằm đường ngã xuống, xin chớ trách!

Lâm Lạc cười ha ha, liền muốn xoay người rời đi!

- Nhìn trộm bồn Hậu tắm rửa, còn muốn sống ly khai?

Đối phương hừ lạnh một tiếng, duỗi ra bàn tay ngọc thon thon, hàn khí lập tức đem Lâm Lạc đóng băng lại, khí tức sinh mệnh trong nháy mắt bị ngăn cách!

Lâm Lạc thành một khối băng nhỏ, trên mặt còn mang theo biểu lộ không kịp biến hóa, nhưng đóng băng này thực so với nước còn nặng, rõ ràng giống như khối sắt chìm thẳng xuống! Nếu bây giờ hắn còn có thể có thần trí, tất nhiên sẽ vô cùng kinh hãi, bởi vì đối phương vừa động thủ, hắn thấy được lực lượng kinh khủng khôn cùng kia!

Hắn rốt cục thấy được một võ giả có thể cùng Hỏa Diễm cự nhân ở trên cấp độ giống nhau! Mặc dù còn không có khủng bố như Hỏa Diễm cự nhân, nhưng tuyệt đối là cho tới bây giờ tiếp cận cấp bậc này nhất!

- Phong Hậu!

Hừ, hừ, hai đạo nhân ảnh lướt nhanh tới, là hai mỹ nữ đang mặc bạch sắc cung trang, đều là cách ăn mặc thị nữ.

- Rõ ràng để cho người ta nhìn đến bốn hậu tắm rửa, các ngươi phải bị tội gì?

Mỹ nam phong hoa tuyệt đại này trách mắng, thanh âm êm tai như cửu thiên thần khúc.

- Chúng ta biết tội, xin Phong Hậu trách phạt!

Hai tên mỹ thị nữ lập tức quỳ xuống.

- Hừ, bên cạnh bốn hậu cũng chỉ có hai người các ngươi có thể phục cảm, trước tiên liền nhớ kỹ, sau khi trở về sẽ làm tiếp xử phạt! Phục thị bốn hậu thay quần áo!

- Đa tạ Phong Hậu!

Kỳ thật hai thị nữ đều là tâm tư hoạt bát, lén lút cười thầm, sau khi đứng dậy, lấy ra khăn mặt sạch sẽ thay đổi phương lau thân thể, thị nữ mỹ nhân trên trán có nốt ruồi nhìn thoáng qua bộ ngực thường thường của đối phương nói:

- Phong Hậu, tiếp qua một ngày, hiệu quả Biến Dịch Ngư trên người ngài liền muốn biến mất!

- Đáng giận, con cá thối kia vậy mà đem bốn hậu trở nên nam không ra nam nữ không ra nữ, làm tuyệt đại tao nhã như bốn hậu hổ thẹn! Hừ, nhớ kỹ cho bốn hậu, có thời gian liền đem loại cá này ở Đông Châu toàn bộ giết sạch!

Mỹ nhân tao nhã oán hận nói.

Nếu như Lâm Lạc có thể nghe được phiên đối thoại này, liền có thể biết đây cũng không phải là nhân yêu giả mạo mỹ nữ, mà là tuyệt đại đoan trang hàng thật giá thật, chỉ là ăn Biến Dịch Ngư gì đó mới đưa bộ ngực tạm thời biến mất không còn!

Đáng tiếc, hắn nghe không được!

- Vâng, Phong Hậu!

Hai thị nữ đồng thời tuân mệnh, một thị nữ khác lấy ra một bộ váy dài thất thải cho tao nhã mỹ nhân mặc vào.

- Phong Hậu, mặc dù Đông Châu này được xưng võ đạo Thánh địa, nhưng mà so với Băng Tuyết quốc chúng ta căn bản không bằng!

- Ai, bốn hậu phong hoa tuyệt đại, đoan trang vô song, trên đời này thực sự có nam nhân xứng đôi bốn hậu sao?

Trên mặt mỹ nhân tao nhã tràn đầy tự kỷ cùng kiêu ngạo.

- Phong Hậu, ngài nhất định có thể tìm đến lang quân như ý!

Hai tên thị nữ đồng thời nói ra.

Sau khi ba người Phong Hậu này tắm rửa liền trực tiếp rời đi, căn bản không có liếc nhìn Lâm Lạc nhiều, hiển nhiên nhận định hắn là hắn phải chết không thể nghi ngờ! Mà Vi Đan Hàn cũng mất đi cảm ứng đối

với thần thức trên người Lâm Lạc, chính là vì băng phong này, ngay cả tia thần thức kia cũng lâm vào tĩnh mịch!

Dưới tình huống bình thường, Lâm Lạc tự nhiên là chỉ có một con đường chết. Nhưng Tử Đỉnh trên người hắn lại có thần hiệu nghịch thiên, lại một lần nữa bảo vệ mệnh nhỏ của Lâm Lạc!

Tử Đỉnh đối với tính công kích thần thức, lĩnh vực tinh khiết có công hiệu phòng ngự cường đại, mặc dù nữ tử phong hoa tuyết đại kia có được tu vi khủng bố đến vượt qua Lâm Lạc tưởng tượng, cái băng lạnh này thậm chí có thể đem một Chủ Linh cảnh cao thủ sinh sinh chết cống, nhưng Lâm Lạc lại lưu lại một tia khí tức yếu ớt.

Khí tức này yếu ớt đến gần như không có, bởi vậy cho dù thực lực nữ tử phong hoa tuyết đại kia cường đại đến nghịch thiên, lại căn bản không có phát hiện, chỉ cho là Lâm Lạc đã sớm trở thành một băng điêu, bị chết triệt để!

Nhưng thực lực của nàng quá mạnh mẽ, cho dù Tử Đỉnh cũng cần thời gian rất lâu để tiêu trừ sạch từng chút Băng Hàn chi lực của đối phương!

Cái này giống như đã không phải là lĩnh vực oai thuần túy, mà là một loại thần thông thiên phú, phương thức công kích thứ ba ngoài lực lượng và lĩnh vực! Bởi vì nếu là lực lượng oanh kích, Lâm Lạc sớm đã chết rồi, mà bất luận lĩnh vực gì Tử Đỉnh cũng có thể hỏa giải, chỉ có thần thông thiên phú là Tử Đỉnh cơ hồ không có lực chống lại!

Bởi vì một điểm này đã ở dưới mị hoặc thần thông của Đường Diễm được chứng thực !

Tử Đỉnh đối với mị hoặc có một chút sức chống cự, nhưng hiệu suất cũng không khá lắm, sẽ làm cho Lâm Lạc rơi xuống đại khái nửa cảnh giới, mặc dù cái này so với những người khác thì tốt hơn rất nhiều.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Tử Đỉnh từng chút từng chút khu trục băng hàn chi lực. Cây chân vạc thứ tư bắt đầu phát uy, hỏa viêm nóng bỏng ở trong cơ thể Lâm Lạc lưu chuyển, đem sinh cơ của hắn thủy chung bảo trì lại, lại từ bên trong bắt đầu hòa tan băng lạnh.

Thăng qua mười ngày, tầng băng lạnh này mới rốt cục hoàn toàn hòa tan, Lâm Lạc đột nhiên mở hai mắt ra.

Thật là lợi hại!

Hắn không khỏi hoảng sợ một trận, tu vi yêu nhân kia thật sự đáng sợ, phát ra công kích hắn căn bản không có phản ứng mấy may! Nếu không phải Tử Đỉnh mà nói, hắn thật sự là chết như thế nào cũng không biết!

Trên đời này, cường nhân vô số a!

Bất quá đồ bán nam bán nữ kia thật sự là không giảng đạo lý, tất cả mọi người là nam nhân, liếc mắt nhìn thì thế nào, cần gì phải thẹn quá hoá giận hạ sát thủ như vậy?

690. Chương 690: Hận Tuyệt Cốc

Lâm Lạc không khỏi nghiêng rằng, tuy chuyện này nói ra là hắn đuối lý trước, nếu hắn trong nhà tắm rửa đột nhiên có nam nhân nào từ trên nóc nhà rơi xuống mà nói, phỏng chừng hắn cũng sẽ rất không thoải mái!

Nhưng hạ sát thủ, cái này có điểm quá tay a, tổng nên hỏi nguyên nhân một chút? Hơn nữa núi này cũng không phải nhà hắn xây, không đồng ý cho hắn vượt núi chơi sao? Bất quá kiến thức được thực lực khủng bố của tên bán nam bán nữ kia, Lâm Lạc cũng có thể khẳng định, lực hấp dẫn kinh khủng kia tuyệt đối là hắn chế tạo nên!

Đại khái là hắn muốn im lặng tắm rửa không cho người quấy rầy, bởi vậy dùng đại năng lực phong sơn, người bình thường cảm thấy cổ quái nhất định sẽ dừng lại không tiến lên. Nhưng không nghĩ tới Lâm Lạc

là bị đuổi giết không có cách nào, lại ước gì nơi này càng cổ quái càng tốt, lúc này mới có thể nhân cơ hội chạy trốn!

Theo bán nam bán nữ rời đi, lực hấp dẫn kinh khủng kia cũng toàn bộ biến mất, thân hình Lâm Lạc bay lên, cấp cấp rời đi! Nếu Vi Đan Hàn đánh tên bán nam bán nữ kia thì tốt, tuyệt đối là một kích mất mạng!

Nguyên bản hắn cũng không có rõ ràng lộ tuyến lưu vong, nhưng bên trong sâu xa lại có một thanh âm nói cho hắn biết cần phải hướng về phía đông, mà hắn cũng thuận theo trực giác như vậy.

- Ân, tiểu bối kia còn sống?

Vi Đan Hàn đang ở trong núi sâu khắp nơi loạn chuyển đột nhiên nhú mây, đạo thần thức kia của mình biến mất hơn mười ngày lẫn nửa cùng hắn nổi lên cảm ứng, khiến hắn tinh tường “xem” đến Lâm Lạc đang dùng tốc độ cực tốc bay khỏi sơn mạch.

Hắn không khỏi đầy bụng khó hiểu, Lâm Lạc đến tốt cùng gặp chuyện gì, vậy mà có thể làm cho thần thức của hắn bị phong ấn mười ngày! Nếu nói là bản thân Lâm Lạc có năng lực như thế, đánh chết Vi Đan Hàn cũng khó có khả năng tin tưởng, tất nhiên là có tồn tại gì đó trên hắn xuất thủ!

Từ lâu Vi Đan Hàn đã phát hiện dẫn lực khủng bố nơi đây đã biến mất, nói rõ cũng không phải hoàn cảnh nơi này đặc biệt, mà là trước kia quả thật có một tồn tại vô thượng dùng đại uy năng bản thân, đem trọn cái sơn mạch biến thành cấm địa!

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi toàn thân mồ hôi lạnh, tồn tại như vậy tuyệt đối vượt ra khỏi trình tự của hắn, ít nhất là bước thứ chín, thậm chí bước thứ mười chính là Chí Tôn! Không có bị vị cường giả này thuận tay gạt đi, đó là tổ tiên hắn tích đại đức!

Những ngày này Lâm Lạc “mất tích”, tất nhiên cùng vị tồn tại vô thượng kia có quan hệ! Như vậy, vị tồn tại vô thượng kia không có oanh giết Lâm Lạc, có phải đại biểu một loại thái độ cho hắn hay không?

Hắn lại đuổi giết Lâm Lạc, có phải sẽ mang đến ỉn đại tai nạn không thể đoán trước hay không?

Càng máu chốt chính là, Lâm Lạc đã rơi xuống trong tay vị đại nhân vật kia, Tử Đỉnh còn có thể ở trên tay Lâm Lạc sao?

Vi Đan Hàn cái gì cũng không thể xác định, nhưng nghĩ đến thù cháu trai, Tử Đỉnh hấp dẫn, hắn cắn răng, quyết định tiếp tục truy kích! Tử Đỉnh hấp dẫn quá lớn, dù chỉ có một đường hi vọng hắn cũng muốn thử một lần!

Hừ, hắn bay lên trời, thân hình lướt gấp!

Bất quá trước đó vài ngày cùng các lão tổ Cửu Kiếm Minh đại chiến một hồi, hắn nguyên khí đại thương, đến bây giờ còn không có phục hồi như cũ, lực lượng đại giảm, tốc độ này cũng không phải rất nhanh, đuổi nửa ngày mới đuổi tới gần Lâm Lạc.

- Cái tiểu bối chết tiệt này, làm hại lão phu ăn nhiều đau khổ như vậy, lão phu muốn đem ngươi băm vụn đoạn!

Vi Đan Hàn hung dữ nói, trong ánh mắt đờ đờ sát khí, cơ hồ phản nộ rồi!

Ai có thể nghĩ đến một tiểu bối chỉ là Tịch Linh cảnh lại khó chơi như vậy, khiến Lão tổ hắn ở bước thứ sáu đỉnh phong cũng chật vật không chịu nổi! Bởi vì tiểu bối này, hắn bị ép cùng các lão tổ Cửu Kiếm Minh đại chiến một hồi, lại đắc tội một tồn tại vô thượng, thật sự đáng chết một vạn lần!

Vi Đan Hàn hung hăng nhắm tâm, từ trong đan điền không gian lấy ra một bình thuốc, nuốt vào một khẩu đan dược màu xanh biếc.

Lập tức, hắn tựa như hồ nước khô cạn tràn đầy nước, lực lượng toàn thân nhanh chóng khôi phục!

Đây là đan dược bổ sung linh lực, thập phần trân quý, hắn cùng các lão tổ Cửu Kiếm Minh đại chiến cũng luyện tiệt không ăn! Nhưng hiện tại bởi vì tránh cho đêm dài lắm mộng, tái xuất hiện chín tổ, thập tổ phiên toái đến, hắn phải mau chóng đuổi theo Lâm Lạc, đánh chết tiểu tử đáng giận này!

Chỉ cần có thể được đến Tử Đỉnh, ăn lại đan dược trân quý cũng là đáng giá!

Theo nguyên khí khôi phục, tốc độ của Vi Đan Hàn lập tức nâng ột đoạn, cự ly nhanh chóng gần hơn cùng Lâm Lạc.

Hai canh giờ sau, hắc rớt cục đuổi theo Lâm Lạc.

- Tiểu bối, lần này nhìn ngươi còn chạy trốn đi đâu!

Vi Đan Hàn đuổi tay phải ra, hóa thành một cự chưởng ngập trời, đối với Lâm Lạc chụp đi xuống.

- Lão cẩu, một ngày nào đó tiểu gia sẽ trở về đem Vân Lô Tông kia của ngươi hủy đi!

Lâm Lạc kêu lên một tiếng đau đớn, té ra Tử Đỉnh bảo hộ, nhưng cổ lực lượng này quá mức cường đại, đem hắc ngành sanh từ không trung hạ xuống.

- Ha ha, bảo vật quả nhiên vẫn còn!

Vi Đan Hàn cười to, hắc lần này ra tay đã muốn ngăn cản Lâm Lạc tiếp tục bỏ chạy, lại muốn thử dò xét bảo vật kia còn ở trên người Lâm Lạc hay không.

Nhìn thấy Tử Đỉnh té ra, hắc tự nhiên mừng rỡ, tựa hồ cái thần vật này đã sửa họ Vi !

Bùm!

Lâm Lạc bị sinh sinh oanh lọt vào giữa rừng núi, đem mặt đất va chạm ra một cái hố sâu! Bất quá, hiện tại tất cả mọi người có thể vận chuyển linh vực chỉ lực, thời khắc Lâm Lạc rơi xuống đã mở ra linh vực hộ thân, lập tức tung người mà ra, từ một đoàn liệt diễm một lần nữa ngưng thực thành nhân hình.

- Lên đường cho lão phu a!

Vi Đan Hàn cạc cạc cười quái dị, từ giữa không trung bay vút xuống dưới, song chưởng đánh ra, uy năng kinh thiên!

Lâm Lạc dùng Tử Đỉnh tương hộ, quay đầu bỏ chạy.

- Trốn không thoát! Vận khí tốt cuối cùng sẽ dùng hết, lần này ai cũng không thể nào cứu được ngươi!

Trên mặt Vi Đan Hàn chớp động lên hung quang, càng nhiều hơn là tham lam, đã tưởng tượng đến tràng cảnh mình có được Tử Đỉnh.

- Muốn giết tiểu gia, ngươi còn chưa được!

Lâm Lạc xì một tiếng khinh miệt, nhưng dưới chân lại thoát đi nhanh hơn !

- Nhìn ngươi còn có thể mạnh miệng bao lâu!

Vi Đan Hàn chẳng hề đem lời nói của Lâm Lạc để ở trong lòng, hắc đã đem Lâm Lạc trở thành người chết, tự nhiên sẽ không để ý Lâm Lạc nói cái gì đó.

Oanh! Oanh! Oanh!

Vi Đan Hàn không ngừng xuất chưởng, trong kinh lực oanh kích, đánh cho Lâm Lạc lão đảo té ngã, tùy thời đều có thể bị một kích oanh giết, rốt cuộc không đứng dậy được!

- Ha ha ha! Cho ngươi trốn! Ngươi trốn xem!

Vi Đan Hàn cuồng tiếu, hắc thập phần hưởng thụ một màn trước mắt này, chỉ thấy ác khí mười mấy ngày nay chiếm được phát tiết thống khoái.

Lâm Lạc đã không có tinh lực quay lại phản kích, chỉ lo liều mạng chạy về phía trước!

691. Chương 691: Cao Thủ Khủng Bổ. (1)

Phía trước đột nhiên hiện ra một cái sơn cốc, lối vào có hai nữ tử thủ vệ dáng người bưu hãn, khí tức Không Linh cảnh mặc dù không tính cường đại, nhưng chỉ là người gác cửa đã có cấp bậc Không Linh cảnh, nói không chừng trong đó có cao thủ cường đại tọa trấn!

Lâm Lạc đã không quan tâm có thể lại chọc một địch nhân càng thêm cường đại hay không, lập tức một đầu chạy trốn đi qua.

- Người nào, dám can đảm xâm nhập Hận Tuyệt Cốc!

Hai nữ cùng lúc lộ quát một tiếng, nhưng tốc độ của Lâm Lạc ở phía xa các nàng, ngay trong lúc các nàng quát tháo, hắn đã xông thẳng đi vào.

- Tiểu bối đáng chết!

Vi Đan Hàn thầm mắng một tiếng, sao có thể nghĩ đến ở trong núi hoang rõ ràng còn có một thế lực tồn tại! Hắn đối tình huống trong Lăng Nguyệt vực tương đối hiểu rõ, nhưng căn bản không biết còn có một chỗ như vậy!

Nhưng giờ khắc này hắn cũng không còn đường sống lùi bước, Vi Đan Hàn tức giận hừ một tiếng, đã theo đuôi mà đi.

- Ô...

Hai nữ cơ nhục mắt thấy hai người xông cốc này thực lực đều ở phía trên các nàng, lập tức lấy ra tiêu trúc thổi lên, phát ra âm thanh bén nhọn chói tai, trong nháy mắt truyền khắp cả sơn cốc.

Đây tốt cùng là địa phương nào!

Mặc dù Lâm Lạc lướt gấp, nhưng dư quang lại đem cảnh vật trong cốc thu hết vào mắt, chỉ thấy vô số nam nhân đang làm lấy khổ lực, khai sơn đào thạch, hoặc tại trồng cây ăn quả, cày ruộng tưới nước.

Mà ở bên cạnh, đều đang đứng vài nữ nhân hung thần ác sát, chỉ cần nam nhân nào trộm lười thoáng cái, chính là trước hết hung hăng quát qua, đau đến bọn họ oa oa kêu thảm thiết!

Quả thực là địa ngục nam nhân a!

- Lớn mật!

Một tiếng quát chói tai, đường đi của Lâm Lạc bị một nữ tử tay cầm trường kiếm ngăn lại, nàng này cùng hắn, cùng là tu vi Tịch Linh cảnh, trong ánh mắt không che dấu vẻ căm hận đối với Lâm Lạc chút nào.

- Tự tiện xông vào Hận Tuyệt Cốc, lưu lại chung thân làm nô a!

Nàng kêu to một tiếng, vung trường kiếm nghênh tiếp, trong hào quang chớp động, thanh trường kiếm này đúng là phát huy ra uy năng Tịch Linh cảnh đỉnh phong!

Linh khí!

Mịa, như thế nào tùy tiện chạy đến một người đã có được linh khí như thế!

Lâm Lạc cũng không để ý tới Vi Đan Hàn sau lưng có đuổi theo hay không, Chiến Thiên Quyết vận chuyển, hướng về đối phương đón đánh mà đi.

Mặc dù tự tiện xông vào địa bàn của người khác, trong nội tâm Lâm Lạc thấy thật có lỗi, nhưng nơi đây hoàn toàn là phần mộ nam nhân, hắn tuyệt đối không có bằng lòng thúc thủ chịu trói, cả đời lưu lại làm nông phu khổ lực, tự nhiên phải phản kháng.

Vậy thì xin lỗi nhé!

Lâm Lạc vận chuyển Chiến Thiên Quyết, dùng tam thức kỹ xảo công đi ra ngoài!

Cái này căn bản không phải đối phương có thể chống lại, bùm bùm bùm, nàng kia liền trúng tam quyền, lập tức bị ngạnh sinh từ giữa không trung oanh rơi xuống, trên mặt đất giương lên một vùng tro bụi.

- La đội trưởng!

Bên cạnh vài nữ tử Không Linh cảnh đều kinh hô, sao có thể nghĩ đến trưởng quan ở trong mắt các nàng vô cùng cường đại rõ ràng không phải một chiêu chi địch của xú nam nhân này!

- Ta không sao!

Nữ tử được xưng là La đội trưởng lau đi máu tươi ở khóe miệng tràn ra, lần nữa bay lên không trung, dùng ánh mắt hung thần ác sát nhìn chằm chằm vào Lâm Lạc, trường kiếm cao cao giơ lên, khí tức khủng bố lại vẫn đang nhanh chóng nâng cao!

Nàng là muốn triệt để kích hoạt khí linh oai!

Trường kiếm này nguyên vốn là tồn tại Tịch Linh cảnh đỉnh phong, nếu như còn không có hoàn toàn kích hoạt khí linh mà nói, như vậy một khi phát huy ra uy lực chân chính, cái này tất nhiên muốn nhảy lên độ cao Diệt Linh cảnh!

Lâm Lạc há có thể cho phép nàng làm như thế, thét dài một tiếng, xông về phía trước phát khởi công kích tựa như mưa to gió lớn.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Hắn trọng quyền như đánh trống, liên tiếp ở trên người nàng kia đánh ra trọng kích, hơn mười quyền sau, La đội trưởng lần nữa kêu lên một tiếng đau đớn, nhẹ buông tay, trường kiếm lập tức rút xuống.

Khá tốt, khí linh cũng không có kích hoạt, nếu không cho dù lý thể cũng có thể tự động công kích!

Tay Lâm Lạc chụp tới, đem trường kiếm cầm trong tay, quay đầu bỏ chạy nói:

- Thật đắc tội, linh khí đợi lúc ta ly cốc nhất định trả lại!

- Hừ, ngươi còn đi được sao?

Một tiếng hừ lạnh vang lên, khí thể khủng bố cuốn rơi, thân thể Lâm Lạc lập tức giống như điều đứt dây, trực tiếp rơi xuống! Một nữ tử dáng người uyển chuyển cũng thành linh xuất hiện ở trước mặt Lâm Lạc, dung mạo không hề thua kém Tô Mị chúng nữ, nhưng trên mặt lại không chút che dấu chán ghét đối với Lâm Lạc.

Trước đó, hai người cho tới bây giờ chưa từng gặp mặt, tự nhiên chưa nói tới ân oán, bởi vậy bản thân cô gái này tất nhiên là cực đoan chán ghét nam nhân! Không chỉ là nàng, chỉ sợ mỗi nữ nhân trong cốc này đều là như thế, bởi vậy mới có thể thấy nhiều nam nhân làm nô lệ thế kia!

Mặc dù nữ tử này vô cùng tuyệt mỹ, nhưng đã nhìn qua “tên bán nam bán nữ” phong hoa tuyệt đại kia, cho dù ở trong nội tâm Lâm Lạc biết đối phương là thân “nam nhi”, nhưng cũng không ngại làm nhận thức đối với mỹ của hắn đạt đến một độ ới.

Bởi vậy, hắn lập tức thu hồi ánh mắt, mà bị vàng sáng hừng hực như liệt dương kia của nàng chấn nhiếp!

So ra kém Hỏa Diễm cự nhân, cũng không bằng nhân yêu kia, nhưng lại là những cao thủ mạnh nhất mà Lâm Lạc cho tới bây giờ mới thấy, chỉ là bởi vì không thể nào so sánh, Lâm Lạc cũng không thể xác định cảnh giới của đối phương, nhưng tuyệt đối vượt xa hắn!

- Bái kiến Thủy thống lĩnh!

Nữ tử bốn phía đồng thời quỳ gối.

- Ân!

Cô gái này gật gật đầu, pằng pằng thoáng cái huy vũ hắc sắc trường tiên trong tay, ánh mắt như thực chất nhìn chằm chằm vào Lâm Lạc, khiến hắn nổi lên cảm giác đau đớn.

Xa xa, vang lên tiếng rên rỉ phẫn nộ của Vi Đan Hàn, theo tiếng ồn ào liên tiếp vang lên, chỉ chớp lát, liền thấy một nữ tử bay vụt đến, quỳ gối ở trước người Thủy thống lĩnh kia nói:

- Thuộc hạ vô năng, để một kẻ xông vào khác đào thoát, thỉnh Thống lĩnh đại nhân trách phạt!

- Người không phải đối thủ của người nọ, làm hết sức có công không tội, trước tiên lui qua một bên!

Thủy thống lĩnh thật cũng không phải người ngang ngược không nói đạo lý, chỉ ít lúc đối đãi nữ tính quá thực có thể gọi là ôn nhu!

- Đa tạ Thống lĩnh đại nhân!

Nàng kia đứng lên lui vào trong đám người.

Lâm Lạc căn bản không nhúc nhích được một ngón tay, tu vi cảnh giới của Thủy thống lĩnh này chỉ ít nghiêng áp hấn ba đại cảnh giới trở lên, nếu không tuyệt không có khả năng đem hấn áp chế thảm hại như vậy!

Nhưng vĩnh viễn không buông bỏ là niềm tin cũng là kiên quyết tiến thủ của hấn trên võ đạo, nếu như ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có, vậy hấn làm sao nói trở thành cường giả đứng ở đỉnh phong?

Tử Đỉnh ở trong thức hải run rẩy, phóng xuất ra một đạo chấn động cường đại, đem khí tức trói buộc Lâm Lạc ngăn cách ở bên ngoài!

692. Chương 692: Cao Thủ Khủng Bố. (2)

- Ồ?

Thủy thống lĩnh nhìn xem Lâm Lạc lung la lung lay đứng lên không khỏi lộ ra vẻ kỳ quái, người này rõ ràng chỉ có tu vi Tịch Linh cảnh, lấy cái gì có thể chống lại khí tức của nàng áp chế?

Chỉ là người này vốn là bị nội thương nghiêm trọng, cái miễn cưỡng này chỉ là khiến hấn tổn thương càng thêm tổn thương!

- Hừ, ngoan ngoãn lưu lại làm khổ nô cả đời cho bản thống lĩnh a!

Thủy thống lĩnh cười lạnh một tiếng, một chương đẩy ra, một bàn tay khổng lồ lập tức xuất hiện ở trước mặt Lâm Lạc, nhắm đầu hấn vỗ xuống!

Một chương này, là đoán chắc tu vi của Lâm Lạc mà hành động, chỉ đem đan hạch toàn thân hấn tất cả chấn vỡ, khiến tu vi hấn toàn bộ bị phế, biến thành một người thường!

Nhưng nàng coi như là làm không lần nữa, lại há có thể tính đến Tử Đỉnh thần dị?

Tử Đỉnh té ra, ở quanh người Lâm Lạc rủ xuống tử khí, bùm bùm bùm, mặc dù tử khí ở trong nháy mắt bị oanh toái, nhưng lực lượng này cũng từ mười thành chín! Mặc dù oanh Lâm Lạc phun ra một ngụm máu tươi, nhưng sưng sốt một khóa đan hạch cũng không có oanh bạo!

- Vị cô nương này, tại hạ tự tiện xông vào quý cốc xác thực đuối lý, nhưng các ngươi không cảm thấy đau khổ bức bách như vậy là quá mức sao?

Trong hai mắt của Lâm Lạc hiện lên quang mang bất khuất.

- Hừ, xú nam nhân trên đời này đều không phải thứ tốt! Huống chi ngươi cư nhiên xông vào Hận Tuyệt Cốc, vậy thì không phải do ngươi kêu oan !

Thủy thống lĩnh vùng trường tiên lên, pằng pằng thoảng cái, mặc dù bị tử khí ngăn cản, nhưng vẫn là hung hăng quát đến trên người Lâm Lạc!

Một cổ đau đón vô cùng đánh úp, Lâm Lạc thiếu chút nữa rên lên!

Sau khi võ giả tiến vào Tiên Thiên, đối với thân thể bị thương là có năng lực nhịn đau cường đại, trừ khi phong bế tu vi, nếu không cho dù gãy chân cắt gân, cũng sẽ không nhíu mày!

Nhưng Thủy thống lĩnh này trước hết quá bá đạo, cổ lực lượng kia vậy mà đánh thẳng tứ chi bách mạch của Lâm Lạc, giống như muốn tổn thương linh hồn của hấn, đây là một loại song trọng đả kích ở thân thể và tinh thần.

Nếu như là tinh thần công kích thuần túy, Tử Đỉnh có thể phát uy, nhưng liên quan đến lực lượng mà nói, Tử Đỉnh cũng chỉ có thể triệt tiêu chín thành công kích, nhưng Lâm Lạc cùng đối phương chênh lệch xa xa không chỉ mười lần!

Pằng! Pằng! Pằng!

Lâm Lạc liên tục bị roi đánh, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Thủy thống lĩnh có chút bay lên hưng phấn cùng chờ mong, hẳn quả thực là chịu đựng không có phát ra tiếng rên! Nữ nhân biến thái này dùng tra tấn nam nhân làm vui, mặc dù hẳn ở trên lực lượng địch không lại, nhưng ở ý chí đối kháng là không thể chịu thua!

- Có chút khí phách, bản thống lĩnh ngược lại muốn nhìn người có thể kiên trì tới trình độ nào!

Trong đôi mắt đẹp của Thủy thống lĩnh chớp động lên thần thái mê người, hai má lúm đồng tiền hiện lên một tia đỏ ửng nhàn nhạt, tựa như quát Lâm Lạc có thể cho bản thân nàng khoái cảm.

- Người nữ nhân thối tha không ai muốn, diên bà tử!

Lâm Lạc cũng mắng to, nếu không hẳn thật đúng là nhịn không được đau đớn này!

- Ha ha ha, người không có bản lĩnh mới có thể sinh miệng lưỡi lợi hại, nam nhân quả nhiên đều là đồ chán ghét thấp hèn!

Nhưng Thủy thống lĩnh lại không để ý chút nào, lại là một roi vẩy ra, nhưng lần này vẩy mà còn kèm theo lĩnh vực chi lực, hiển nhiên là không muốn cho Lâm Lạc nhanh khép lại thương thế, chịu tra tấn càng lớn!

Bất quá vô cùng trùng hợp chính là, lĩnh vực phụ gia của nàng lại là hỏa diễm!

Trường tiên quát đến, Lâm Lạc đột nhiên hét lớn một tiếng, roi rõ ràng giống như linh xà mãnh liệt quay đầu, một đạo sóng lửa xoay tròn, trường tiên hướng về Thủy thống lĩnh đâm ngược lại.

- Ồ?

Thủy thống lĩnh phát ra một tiếng thở nhẹ, nàng chỉ là muốn tra tấn Lâm Lạc, cũng không phải muốn giết hẳn, cái lực lượng vận dụng này cực kỳ có hạn, bởi vậy mặc dù bị Lâm Lạc đánh ngược trở về, nhưng đối với nàng mà nói, cho dù đang đứng đó không động, roi này cũng không phá được lĩnh vực hộ thể của nàng.

Nhưng làm cho nàng kỳ quái chính là, đối phương là như thế nào “xúi giục” lực lượng của nàng phản chủ.

Oanh!

Nàng hơi hợt vẩy ra một quyền, trường tiên lập tức giống như linh xà bị đánh trúng bảy tắc uể oải không phản chấn, nhưng theo nàng dương tay lần nữa, trường tiên chấn vũ mà dậy, hướng về Lâm Lạc quát qua.

Lần này, nàng không có gia tăng Hỏa lĩnh vực, tự nhiên rút ra chân chân thật thật.

- Nguyên lai, người có được năng lực khống chế lĩnh vực người khác, chỉ là không biết chỉ có Hỏa hệ, hay là có thể khống chế tất cả

Thủy thống lĩnh lập tức thu được kết luận, trong ánh mắt không thể che hết một tia tán thưởng đối với Lâm Lạc, nhưng lại đem trường tiên rút ra càng cấp, tựa hồ đây chính là ban thưởng cho Lâm Lạc!

- Mụ diên, con đàn bà thối tha!

Lâm Lạc trước mắt chỉ có thể khống chế Hỏa lực, đối phương sử dụng lực lượng thuần túy oanh kích, vậy hẳn nửa điểm biện pháp cũng không có .

- Thủy thống lĩnh, Cốc chủ có lệnh, bảo thống lĩnh mang theo tội nhân vào cốc nhập diện!

Một thiếu nữ bay vút tới, hướng về Thủy thống lĩnh quỳ gối hành lễ.

- Cái gì, ngay cả Cốc chủ cũng kinh động rồi?

Thủy thống lĩnh nhú mày, ánh mắt nhìn về Lâm Lạc, chán ghét càng tăng thêm.

- Thật đáng chết, vậy mà quấy nhiễu Cốc chủ tu luyện, nếu như ngươi còn có thể sống được đi ra, bản thống lĩnh không lột da ngươi mới là lạ.

Cái con điên này!

Lâm Lạc ngay cả khí lực mắng chửi người cũng không còn, trường tiên của đối phương dừng lại, ý chí của hắn cũng tùy theo buông lỏng, cả người lập tức ngã trên mặt đất, trên người máu tươi ào ào tuôn ra, tạo thành một vùng máu tinh hồng.

Pằng...

Thủy thống lĩnh một roi cuốn ra, đem Lâm Lạc trói chặt, thân hình nàng bay lên hướng về ở chỗ sâu trong cốc bay đi. Nhưng nàng hiển nhiên cố ý tra tấn Lâm Lạc, cũng không có bay cao, làm thân thể Lâm Lạc ở trên mặt đất kéo động, một đường để lại vết máu thật dài!

Ở chỗ sâu trong cốc là một tòa cung điện vừa phải nhưng tinh xảo đẹp đẽ, trong đó cũng không có thị nữ hộ vệ gì, Thủy thống lĩnh buông lỏng Lâm Lạc, đi đến trong điện, khuôn mặt đẹp lạnh như băng lập tức hiện lên nụ cười yêu thích của trẻ con, hướng một mỹ phụ ngồi ở trên ghế gấm nhu thuận nói:

- Sư phụ, người làm sao lại xuất quan?

- Thủy chung tìm không thấy cơ hội đột phá, một mặt bế quan cũng là không có ích!

Mỹ phụ kia nhìn lướt qua Lâm Lạc gãy dựa muốn đứng lên, trong ánh mắt lộ khí lóe lên, bùm, Lâm Lạc lập tức như gặp phải trọng kích, cả người bay vụt mà dậy, bùm thoáng cái, nặng nề đâm vào trên một cây đình trụ.

Cung điện này hiển nhiên nhận lấy lực lượng nào đó bảo vệ, cột đá rõ ràng không có đánh ngã, ngược lại là trong cơ thể Lâm Lạc truyền đến tiếng xương cốt vỡ vụn!

- Phốc...

Lâm Lạc lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, trong máu hỗn tạp một vài dị vật, tất nhiên là nội tạng tổn hại của hắn.

Từ sau khi được đến Tử Đỉnh, mặc dù hắn trải qua sinh tử, nhưng tình huống thảm như vậy còn là lần đầu tiên gặp được! Không hề có lực hoàn thủ, không có một đường hy vọng chạy trốn!

693. Chương 693: Người Là Con Ta! (1)

Mỹ phụ này so với Thủy thống lĩnh càng thêm cường đại, trình tự lực lượng tiếp cận với tên bán nam bán nữ kia, cùng Thủy thống lĩnh tuyệt đối là khác biệt về chất!

Trời, đây tốt cùng là địa phương quái quỷ gì! Lăng Nguyệt Vực không phải chỉ có Linh giả chín bước ư, nhưng Lâm Lạc tuyệt không tin mỹ phụ này là Linh giả bước thứ chín có thể so sánh, thậm chí Thủy thống lĩnh không chỉ là bước thứ chín!

- Như thế nào còn không có phế bỏ tu vi?

Mỹ phụ nhìn về phía Thủy thống lĩnh.

- Sư phụ, người này có cổ quái, mặc dù đồ nhi thử qua, nhưng hắn có một kiện linh khí phòng ngự có thể hóa giải lực lượng của đồ nhi, mới khiến cho hắn kéo dài hơi tàn!

Thủy thống lĩnh lập tức giải thích nói.

Trong nội tâm Lâm Lạc liên tục chửi thầm, mặc dù Tử Đỉnh có thể hóa giải chín thành lực lượng, nhưng giữa hai người chênh lệch thật sự quá lớn, nếu nàng lại đề thăng một chút lực lượng, muốn chấn vỡ đan hạch toàn thân của hắn căn bản là dễ như trở bàn tay!

Nhưng mỹ phụ này muốn quát roi cho hắn kêu rên thảm thiết, lại quát roi để cô ta có khoái cảm, nên còn chưa có ra tay độc ác, lời nói này của nàng tự nhiên sẽ không theo sư phụ nàng nói!

Mà Lâm Lạc muốn nói cũng nói không được, bị mỹ phụ kia chấn tổn thương, hấn ngay cả động đậy một ngón tay cũng không có cách nào làm được, chớ nói chi đến mở miệng nói chuyện?

Ta là thịt cá, mặc người chém giết!

Mặc dù Lâm Lạc cũng không nói vút bỏ, nhưng lúc này, hấn tựa hồ thực sự bất lực ! Vô luận là Thủy thống lĩnh hay là mỹ phụ, lực lượng này đều cường đại đến vượt qua hấn rất nhiều, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, bất luận kẻ sách gì đều là không có đất dụng võ!

- A?

Nhưng mỹ phụ lại bắt vi sở động, tựa hồ linh khí lại trân quý cũng không thoát khỏi ánh mắt của nàng, sau khi hừ lạnh một tiếng, một chưởng đánh ra, hướng về Lâm Lạc oanh kích mà đi!

Xong rồi! Tất cả thực sự đã xong!

Lâm Lạc hiện tại thậm chí đến ngay cả Tử Đỉnh cũng tế không ra, một chưởng này bổ xuống cho dù hấn không chết, nhưng đan hạch toàn thân cũng sẽ hoàn toàn vỡ vụn, một thân tu vi trôi theo nước chảy, há có thể không cho hấn trông mắt muốn nứt!

Ông!

Một mũi tên nhọn đột nhiên bay vút tới, chập cheng... thoảng cái găm vào trong gạch đá kiên cố của cung điện, nhưng lại khó khăn lắm mới đem lực lượng mà mỹ phụ oanh ra hóa giải!

- Người nào!

Thủy thống lĩnh phần nộ quát một tiếng, đang muốn vọt người đuổi theo ra, lại bị mỹ phụ một chưởng đè đầu vai lại, căn bản truy không đi ra.

- Người không phải đối thủ người nọ!

Mỹ phụ lắc đầu.

- Cái gì?

Thủy thống lĩnh lộ ra một tia kinh ngạc.

- Lãng Nguyệt Vực sẽ có cao thủ như vậy tồn tại?

Mỹ phụ lại không có trả lời, chỉ là hừ tay khẽ vẫy, mũi tên cắm ở trên gạch đá kia lập tức bị một cỗ lực lượng vô hình rút lên, ngược lại bay trở về trong tay của nàng. Trên mũi tên này còn buộc một tờ giấy, buộc thành cuộn.

Nàng mở ra xem xét, trên mặt chỉ có liêu xiêu vài chữ, nhưng chính là mấy chữ này lại làm thân thể của nàng lung lay nhoáng một cái, mềm yếu thiếu chút nữa ngã sấp xuống, khuôn mặt mỹ lệ trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

- Sư phụ, người làm sao vậy?

Thủy thống lĩnh thất kinh hỏi.

Mỹ phụ lại không có trả lời nàng, nhoáng một cái đã xuất hiện ở bên người Lâm Lạc, không có do dự, thậm chí kích động cúi người xuống, trong lòng Thủy thống lĩnh không khỏi tràn đầy khủng hoảng, sư phụ đây là làm sao vậy, nàng không phải chán ghét nam nhân nhất ư, như thế nào sẽ đi đến cách nam nhân cự ly gần như vậy? Trên mảnh giấy kia đến tột cùng ghi cái gì, rõ ràng làm sư phụ như là trúng tà!

Lâm Lạc đã sớm bị trọng thương, chỉ là một cỗ muốn sống, ý chí bất khuất thủy chung ở đằng kia ương ngạnh kiên trì, nhưng người làm bằng sắt cũng sẽ có thời điểm chống đỡ không nổi, hấn sớm đã đạt tới trạng thái cực hạn, chỉ thấy đáng dấp mỹ phụ trước mắt kia đang không ngừng đang đưa, hai mắt tối sầm, ý thức rốt cục hoàn toàn lâm vào hôn mê.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Lâm Lạc mới tỉnh lại, ký ức lập tức như nước biển cuốn ngược quay về, trong nội tâm hấn cả kinh, muốn đứng thẳng thân dậy, nhưng toàn thân vô cùng đau đớn, không khỏi kêu lên một tiếng, lại lần nữa nằm xuống.

- Người đã tỉnh!

Mỹ phụ thực lực cường đại đến mức khủng bố kia lại xuất hiện trước mặt Lâm Lạc, nét mặt vô cùng ân cần, nhưng hơn nữa là Lâm Lạc vô cùng phức tạp không cách nào lý giải được.

Lúc này Lâm Lạc mới phát hiện hắn rõ ràng nằm trên một cái giường ngà vô cùng đẹp đẽ, mặc dù không biết cái màn được làm từ chất liệu gì, nhưng tuyệt đối không phải là phàm phẩm, nhẹ nhàng tung bay lấp lánh như ngọc.

Nhưng trong lòng hắn thì hiện lên một dấu chấm hỏi thật lớn, lúc trước hắn bị tra tấn như tù nhân, nhưng hiện tại giống như lên thành khách quý, cái này chuyển biến cũng quá đột ngột, thật là quỷ dị a?

- Vì cái gì?

Thiên ngôn vạn ngữ hóa thành ba chữ đơn giản này, Lâm Lạc thật sự không biết nên nói cái gì.

Mỹ phụ vươn tay muốn xoa đầu Lâm Lạc, nhưng nhìn thấy ánh mắt bất mãn của Lâm Lạc, liền ngừng lại nửa đường, hỏi ngược lại:

- Người tên gì?

- Lâm Lạc!

Lâm Lạc đối với tên của mình cũng không có gì phải giấu diếm, tín niệm của hắn chính là làm cái danh tự này trở thành biểu tượng của Đông Châu cường giả, sáng tạo cho tứ nữ một hoàn cảnh tuyệt đối an toàn.

- Lâm Lạc, Lâm Lạc. . . .

Mỹ phụ thì thảo tự nói, tựa hồ muốn đem hai chữ này khắc vào trong nội tâm, thật lâu sau đó mới nhả ra một câu khiến Lâm Lạc thiếu chút nữa tức điên lên nói.

- Ta gọi là Nghiêm Thanh, mẹ của ngươi!

Nếu như bây giờ Lâm Lạc còn có khí lực mà nói, tuyệt đối sẽ tát một cái làm cho nàng kia thanh tỉnh! Nàng nhớ con muốn điên rồi sao? Nhưng mà mình là người Nam Châu, có cha có mẹ có gia gia có tỷ tỷ, lúc này đột nhiên ở Đông Châu có “dân bản xứ” nhảy ra nói là mẹ ruột của hắn, đây không phải thiên đại vui đùa sao?

Hắn lạnh lùng không nói, ngay cả mắng chửi cũng không thêm.

Nghiêm Thanh cũng biết không có khả năng nói ra một câu ta là mẹ ngươi liền khiến cho Lâm Lạc cảm động muốn khóc, mẹ con đoàn tụ mà ôm đầu khóc rống. Nàng điểm ở trên trán một cái, một ấn ký hình tia chớp thành linh hiển hiện!

Thiểm Điện tộc!

Nàng rõ ràng là Thiểm Điện tộc nhân!

Chắc hẳn lúc mình hôn mê bị nàng phát hiện ấn ký ở chỗ mắt cá chân, như vậy huyết mạch quan hệ song phương tự nhiên là không nói cũng hiểu !

Trách không được lúc này muốn thừa nhận mình làm con, dùng nhân khẩu Thiểm Điện tộc thừa thốt, mỗi một người đều là bảo vật a! Nhưng mặc dù mọi người đều chảy xuôi theo huyết mạch Thượng cổ Thiểm Điện tộc, nhưng cũng không phải muốn nhận thức trở thành con nuôi a?

Nghiêm Thanh lắc đầu nói:

- Không phải như ngươi nghĩ, chúng ta chỉ là có được huyết mạch của Thiểm Điện tộc, ngươi quả thật còn là con trai ruột của ta!

- Ha ha, cũng bởi vì một ấn ký Thiểm Điện tộc có thể chứng minh sao?

694. Chương 694: Người Là Con Ta! (2)

Mặc dù đối phương mạnh đến mức thái quá, nhưng Lâm Lạc còn không thêm dựa vào quan hệ cha mẹ nuôi làm chỗ dựa ỉn.

- Hoa văn của Thiểm Điện tộc đều là sinh ở trên trán, chỉ có ngươi, thời điểm sinh ra ấn ký lại ở chỗ mắt cá chân, cái này cũng vượt đi. . . Đó là nguyên nhân mà lúc đầu ta vứt bỏ ngươi!

Nghiêm Thanh lộ ra một nỗi thống khổ cùng hối hận.

- Cái này là mười mấy năm qua, ta một mực chịu đựng hối hận tra tấn!

Nói giống như thật vậy!

Lâm Lạc lắc lắc đầu nói:

- Thiểm Điện tộc nhân đã bị diệt tộc rồi, ngươi cái này là từ đâu mà đến?

- Ai nói Thiểm Điện tộc đã bị diệt tộc?

- Nét mặt Nghiêm Thanh hiện lên tia kiêu ngạo.

- Chúng ta chỉ là bị buộc vào tổ địa, nhưng trên đời còn không có lực lượng gì có thể để cho chúng ta vong tộc!

Cái gì, Thiểm Điện tộc cũng không có diệt tộc, mà là trốn vào tổ địa gì đó? Lâm Lạc không khỏi cả kinh, cũng không biết là kinh hay là hỉ.

- Con của ta, con thật sự là con của mẹ, cho dù cái tộc vân (* hoa văn) này là trùng hợp, cùng chung huyết mạch thì sao?

Nghiêm Thanh đâm rách ngón tay của mình, nặn ra một giọt máu màu tím, sau đó đem ngón tay của Lâm Lạc cũng đồng dạng đâm rách, để hai giọt máu tươi dung hợp chung một chỗ.

Mặc dù một giọt máu tươi là máu tím, một giọt chỉ là mang chút màu tím, nhưng hai cái lại không hề bài xích mà hoàn toàn dung hợp!

Loại sự tình nhỏ máu nhận thân này mặc dù rất máu chó, nhưng có đôi khi cũng có sức thuyết phục rất lớn! Chỉ ít, sau khi thấy một màn như vậy, sắc mặt Lâm Lạc liền đại biến, cho dù nội tâm kiên trì cũng không thể không dao động.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng của hắn tràn đầy nghi vấn cùng khiếp sợ, thậm chí không có cân nhắc đến huyết dịch của Nghiêm Thanh cùng ba giọt Tử Huyết trong trái tim hắn là giống nhau! Nhưng người ta tùy tiện nặn ra một giọt chính là loại Thần huyết này, cũng không phải là hắn có thể đánh đồng!

Hắn thật là con của Nghiêm Thanh?

Đối phương là tuyệt thế cao thủ, thực lực cường đại đến khủng bố, cho dù nhớ con muốn điên rồi, cũng không cần bắt được một cái liền nhận thức à? Hơn nữa, cái nhận lầm con này đối với nàng mà nói lại có chỗ tốt gì?

Nàng đối với đàn ông tràn đầy phần hận, loại ánh mắt chán ghét cũng không phải giả vờ, nhưng bây giờ chỉ có tình mẹ mới có thể có hiền từ cùng ôn nhu, kia cũng tuyệt không phải một nữ nhân chẳng đáng có thể giả vờ!

Nhưng nếu hắn thật là con của Nghiêm Thanh, như vậy chính là điển hình của người Đông Châu, như thế nào lại lưu lạc đến Nam Châu? Đây chính là cách xa một vùng biển, không phải một ngọn núi, một con sông à!

- Nếu quả thật như lời ngươi nói, ta đây như thế nào lớn lên ở Nam Châu?

Lâm Lạc hỏi.

- Cái gì, ngươi đến từ Nam Châu!

Nghiêm Thanh kinh hô một tiếng.

- Trách không được về sau ta một mực tìm không ra người, nguyên lai. . . người được đưa đến Nam Châu! Nhất định là tên ma quỷ kia, chỉ có hắn mới có thể làm được chuyện như vậy!

- Ai, ai mang ta đến Nam Châu?

- Tên quỷ kia. . . . cũng chính là cha của người!

Nghiêm Thanh nghiêng răng nghiêng lợi, trong ánh mắt tràn đầy lửa giận có thể đốt cháy tất cả.

Hảo nha, hoặc là cha mẹ đều mất, hoặc là cả hai lại cùng còn!

Lâm Lạc không khỏi dở khóc dở cười, trong nháy mắt liền từ cô nhi biến thành song thân còn khỏe mạnh, hơn nữa mẫu thân lại cường đại như thế, như vậy phụ thân bị mẫu thân gọi là ma quỷ cũng tuyệt đối vô cùng cường hoành, thậm chí áp chế nàng!

Nguyên lai hắn cũng là nhị thế tổ a!

- Cuối cùng là chuyện gì xảy ra, ta muốn biết tất cả!

Lâm Lạc nói ra, chỉ có biết tất cả hắn mới có thể làm ra phán đoán.

Nghiêm Thanh nhắm hai mắt lại, nắm chặt hai tay, sau khi run rẩy một lúc, tâm tình cuồng bạo xem như mới bình tĩnh lại nói:

- Sự tình phải từ ba trăm năm trước nói lên, khi đó ta mới vừa vào Tinh vực, được Trưởng lão trong tộc cho phép ly khai tổ địa, đến Đông Châu tiến hành lịch lãm.

- Tinh vực?

Lâm Lạc không khỏi hỏi thăm.

- Người còn không biết một bên kia, cảnh giới của người quá thấp, lại là lớn lên ở Nam Châu, không có khả năng biết trình tự võ đạo chân chính! Thế nhân đều nói, đạt tới bước thứ mười Linh cảnh có thể Độ kiếp thành Thần, lại không biết phía trên Linh cảnh, dưới Thần cảnh còn có một trình tự, tên là Tinh vực!

Nghiêm Thanh có vẻ vô cùng có kiên nhẫn, cùng Lâm Lạc rõ ràng rành mạch giải thích nói:

- Đạt tới bước thứ mười của Linh cảnh, nếu như có thể động đến Chư Thiên tinh thần chi lực, liền có thể đi vào Tinh vực! Tinh vực cường giả, có thể truyền chuyển tinh thần chi lực, thậm chí có thể hủy diệt một cái tinh cầu!

Cái này phải là uy năng kinh khủng bậc nào? Thậm chí còn vượt ra khỏi Lâm Lạc tưởng tượng đối với Thần linh!

Khó trách là người mạnh nhất phía dưới Thần cảnh, thậm chí có thể hủy diệt một tinh cầu, lúc trước Ngân Nguyệt đại lục bị chia ra làm bốn, chỉ sợ sẽ là Tinh vực cường giả làm ra tới a?

Hỏa Diễm cự nhân, đồ bán nam bán nữ kia đều là cấp bậc Tinh vực, điều này cũng làm cho Lâm Lạc có thể phân chia trình tự thực lực của bọn hắn chính xác, bằng không đưa bọn họ trở thành Linh giả bước thứ mười, cái Chủ Linh cảnh này cũng cường đại đến quá mức

- Tinh vực chia làm ba đại cảnh giới, Tinh Vương, Tinh Hoàng cùng Tinh Đế, mỗi đại cảnh giới lại chia làm ba giai đoạn nhỏ, đạt tới tầng thứ ba Tinh Đế liền có thể xung kích Thần cảnh, thành tựu Thần vị, phi thăng Thần giới, bắt diệt muôn đời!

Con đường phía trước. . . mệnh mông!

Nguyên lai cách thành Thần còn có khoảng cách xa như vậy!

- Thời điểm ta ở Đông Châu lịch lãm, biết một người nam nhân. . . nhưng tên quỷ này đem ta chế trụ, sau đó thì có người!

Trách không được nàng này thống hận nam nhân, nguyên lai lại có một đoạn tao ngộ bi thảm như thế! Bất quá, thời gian không đúng, đó là chuyện tình ba trăm năm trước, mà hắn đến bây giờ còn không tới ba mươi, chẳng lẽ hắn còn có vài ca ca tỷ tỷ sao?

- Tinh vực cường giả uẩn dục hậu duệ ít nhất phải hai trăm năm, mà ngươi trọn vẹn ở bên trong thân thể của ta ba trăm năm!

Mặc dù Nghiêm Thanh đối với “nam nhân ma quỷ” kia tràn đầy phần nộ, nhưng đối với Lâm Lạc xác thực tràn đầy tình thương của mẹ, ánh mắt vô cùng nhu hòa.

- Nhưng lúc ấy ta quá hận phụ thân của ngươi, bởi vậy đối với ngươi cũng cực đoan chán ghét, một lần còn muốn đem ngươi. . . làm đồ chơi!

Lâm Lạc không khỏi một trận hoảng sợ, hiện tại hắn đã có một chút tin tưởng thân phận của mình mới, lúc ở trong bụng mẹ, cái sinh tử này hoàn toàn không phải hắn có thể chống chọi, vùng vẫy.

- Tên quỷ kia một mực giam cầm ta ba trăm năm, cho đến khi sinh hạ ngươi ra, mới khiến cho ta mang theo ngươi ly khai! Nhưng lúc đó ta căn bản không muốn nhìn ngươi, vừa thấy ngươi liền khiến cho ta nhớ tới tên quỷ kia, vì vậy, ta mới vứt bỏ ngươi!

Trong đôi mắt đẹp của Nghiêm Thanh chảy xuống hai hàng nước mắt.

695. Chương 695: Văn Thân Cuộc Chiến. (1)

Cái này cũng trách không được nàng a, mặc dù Lâm Lạc đồng dạng cũng là người bị hại.

- Rất nhanh, ta liền hối hận, quay lại đi tìm ngươi, nhưng ngươi đã không còn ở đó nữa! Đó là một vùng núi rừng hoang vu, ta nghĩ đến ngươi bị dã thú mang đi, như thế nào cũng tìm không ra, chỉ có thể tiếp nhận sự thật ngươi đã chết! Ta cũng không có quay về lại tổ địa, mà là ở nơi này dựng lên u cốc, chứa chấp một ít nữ nhân bị nam nhân vứt bỏ, nhục nhã, cho các nàng một địa phương không bị khi dễ!

Từ điểm đó mà nói, Nghiêm Thanh thật đúng là làm một việc tốt. Nhưng nàng hiển nhiên quá mức thiên vị, công bằng đối xử đem nam nhân trên đời này về hàng ngũ sinh vật thấp hèn!

Chuyện xưa không dài, cái này thì xong rồi, Nghiêm Thanh lo được lo mất mà nhìn xem Lâm Lạc, cái này đối với một Tinh vực cường giả tiếp cận Thần linh mà nói thật sự là quá hiếm thấy, nhưng từ đó cũng có thể thấy được tình mẹ của nàng chói lọi.

Lâm Lạc không khỏi trầm mặc.

Hắn có được huyết mạch Thiểm Điện tộc, nhưng Lâm Nguyệt Lộ không có, Lâm Hành Nam cũng không có, cả Lâm gia đều không có! Nhưng nếu nói là mẹ của hắn chỉ truyền ột mình hắn, ngược lại giống như là Lâm Chi Thanh giải thích!

Hơn nữa bọn người Bao Thức Lễ, Bạch Uyển Hoa vì cái gì lâu nay không nhận thức lại đưa cho hắn trợ giúp lớn lao! Bao Thức Lễ nói qua, hắn được đại ân từ một vị quan hệ huyết thống với mình!

Trước kia Lâm Lạc cho rằng đó là bà ngoại, ông ngoại mà hắn cho tới bây giờ chưa từng gặp mặt, nhưng hiện tại xem ra, cái này rõ ràng chính là “phụ thân ma quỷ” của hắn ! Tám chín phần mười bốn người Bao Thức Lễ chính là đồ đệ hoặc là thủ hạ của tên ma quỷ kia, à không... phụ thân của hắn, mới có thể không xa vạn dặm chạy đến Nam Châu bảo vệ hắn!

Nói như vậy, cũng có thể là lúc trước phụ thân của hắn đem hắn ẵm đi, đưa đến Nam Châu cách ức vạn dặm.

Còn như nguyên nhân, vậy cũng chỉ có tên quỷ phụ thân này tự mình biết !

- Sao ngươi biết thân phận của ta?

Lâm Lạc đột nhiên nghĩ đến một điểm đáng ngờ, dùng Nghiêm Thanh chán ghét đối với nam nhân, há lại sẽ vô duyên vô cớ kéo ông quần hần, cởi giày vớ của hần đi cố ý kiểm tra ấn ký của hần!

Đối với Lâm Lạc không có lập tức nhận mẹ, Nghiêm Thanh có vẻ vô cùng thất vọng, nhưng nàng cũng biết mình không có quyền đi chỉ trích Lâm Lạc, chìa tay phải ra, trên mặt là một mảnh giấy.

Ánh mắt của Lâm Lạc quét qua, chỉ thấy trên mặt viết:

- Hần chính là đứa con thất lạc nhiều năm của ngươi!

Hần không khỏi nhú mày, nói cách khác có người luôn giám thị lấy nhất cử nhất động của hần, mới có thể ở lúc hần nguy hiểm nhất đột nhiên xuất thủ tương trợ, cũng đem bí mật thân thể của hần vạch trần ra!

Có thể làm được điều “nhàm chán” như vậy, chỉ sợ sẽ là lão cha tiện nghi của hần a! Nếu không, lại há có thể ngăn cản Nghiêm Thanh ra tay?

Khó trách lúc hần bị Vi Đan Hàn đuổi giết, có một loại ảo giác đang bị chỉ huy chạy tới hướng này! Đây không phải là ảo giác, mà là cha của hần dùng thần thức cường hãn của mình dẫn dắt hần, dụng ý chính là giúp hần cùng Nghiêm Thanh quen biết nhau.

Từ Nam Châu gửi nuôi, rồi đến Đông Châu, chỉ sợ mọi cử động của Lâm Lạc đang bị đối phương nắm giữ. Một mặt, có thể nói là vì an toàn của Lâm Lạc, nhưng về phương diện khác Lâm Lạc lại cảm thấy trong đó còn có dụng ý mà hần nghĩ mãi không ra!

Tất cả tất cả, đều đợi đến lúc cha hần tự mình ra mặt để giải thích!

- Là tên ma quỷ kia!

Thanh âm của Nghiêm Thanh rét lạnh, nàng đã chấp nhận đứa con trai Lâm Lạc này, nhưng tuyệt đối sẽ không tha thứ tên đàn ông kia đối với nàng phạm phải việc ác!

Lâm Lạc không phải kẻ ngốc, theo lẽ thường mà nói, lão tử kia thật đúng là tùy ý làm không uổng công, đã giam cầm một Tinh vực cường giả để sinh con cho hần, đây tuyệt đối là khí phách tuyệt luân!

Nhưng người khác có thể phản bội cha của hần, bản thân hần thân là một người con, muốn hần giúp mẹ đánh cha, cái này tự nhiên là không còn cách nào làm được!

Cũng may Nghiêm Thanh không có mấy may muốn hần lựa chọn lập trường, Lâm Lạc tạm thời cũng không cần đi cân nhắc cái này! Nhưng nhìn hành vi của lão tử tiện nghi kia, rõ ràng có một ngày ba người sẽ “đoàn tụ”, khi đó liền khó mà nói Nghiêm Thanh sẽ bắn ra lửa giận ngập trời đến cỡ nào!

Hần tạm thời không đi cân nhắc cái này, mà là hỏi một vấn đề mà hần một mực khó hiểu:

- Tại sao Thiểm Điện tộc phải trốn vào tổ địa?

Nghiêm Thanh có chút do dự thoáng cái nói:

- Hiện tại thực lực của ngươi quá yếu, bất quá, ngươi đã không có sống ở tổ địa, là rất không an toàn, nếu không biết một ít tình huống, rất dễ dàng đưa tới họa sát thân!

- Cái này đầu tiên phải từ xuất thân của tứ đại tộc chúng ta nói lên!

- Tổ tiên của chúng ta, đã từng sinh hoạt tại Thần giới, nhưng nguyên nhân xuất phát ta cũng không rõ ràng lắm, bọn họ tự nguyện vứt bỏ thân phận Thần linh, đi tới Ngân Nguyệt tinh, cùng thống trị thế giới này!

- Bởi vì chúng ta là đến từ Thần giới, nên được xưng là Vãn Thần!

- Nhưng mà, không sai biệt lắm hai mươi vạn năm trước, lại một tốp Vãn Thần đến thế gian, bọn họ liên hiệp dân bản xứ của Ngân Nguyệt tinh cùng tứ đại tộc chúng ta đại chiến. Lúc ấy, tứ đại tộc chúng ta đã từng thu phục ba chủng tộc cường đại nhất của Ngân Nguyệt tinh làm phụ thuộc, theo thứ tự là Bạch Vũ tộc, Địa Hành tộc cùng Thuần Thú tộc, bọn họ được xưng là Hạ tam tộc, mà chúng ta thì là Thượng tứ tộc. Nhưng ở thời điểm chiến tranh đi vào giai đoạn gay gắt nhất, Hạ tam tộc phản bội chúng ta!

- Bởi vậy cán cân chiến tranh nghiêng về phía địch quân, tứ đại tộc chúng ta rơi vào đường cùng, đành phải mở ra tổ địa, cả tộc di chuyển, dùng bảo toàn tộc nhân! Nhưng vận mệnh của Hạ tam tộc cũng không có bởi vậy thay đổi, thậm chí càng hồng phúc, bị giết thì giết, nô dịch thì nô dịch, so với trước kia càng luân lạc gấp trăm lần!

Lâm Lạc từ cái này có thể đem rất nhiều sự tình xâu thành một chuỗi.

Khó trách mấy lão nhân Hỏa Diệp tộc ở U Âm Sâm Lâm sau khi phát hiện hắc là huyết mạch Thiểm Điện tộc, liền đối với hắc động sát cơ, chắc hẳn tổ tiên của bọn họ chính là dân bản xứ sớm nhất của Ngân Nguyệt tinh, sau khi tứ đại tộc đến thế gian, bọn họ bị tai hoạ ngập đầu.

Đối với một vài “dân bản xứ” này mà nói, vô luận là tứ đại tộc hay là một tốp người từ ngoài đến càng đằng sau, đều là từ Thần giới mà đến, toàn bộ là Văn Thần!

Cũng khó trách trong Lôi trì, tiền bối Thiểm Điện tộc lọt vào phản bội tràn đầy phần nộ, đây không phải là tứ đại tộc đấu tranh nội bộ, mà là bị Hạ tam tộc phụ thuộc chọc một dao! Mà nữ nhân mất trí nhớ phong ấn kia ở trong tinh thạch dài đến mười mấy vạn năm, trên lưng mọc một đôi Bạch Vũ, chỉ sợ là Bạch Vũ tộc a!

Bởi vậy nàng nhìn thấy hư ảnh Thiểm Điện tộc của Lâm Lạc, khuất phục trong huyết mạch thậm chí so với trí nhớ còn cường đại hơn, trực tiếp quỳ xuống miệng nói chủ thượng! Chỉ là nàng rất nhanh liền mất tích, cũng không biết đi đâu!

696. Chương 696: Văn Thần Cuộc Chiến. (2)

- Vậy tại sao đại lục nguyên vẹn ban đầu lại chia ra làm bốn?

Lâm Lạc hỏi, chẳng lẽ là đại chiến lúc đó quá mức kịch liệt, đem toàn bộ đại lục đều đánh tan?

Nghiêm Thanh không khỏi lộ ra một tia cười lạnh nói:

- Đây là kết quả phân chia không đều! Cái thiên địa này, linh khí mỏng manh, sau khi tiến vào Tinh vực sẽ rất khó lại tiếp tục tiến bộ, bất quá mười bảy mười tám vạn năm trước phát hiện một đoạn thiên địa linh mạch, có thể cung ứng Tinh vực cường giả tiếp tục nâng cao tu vi, nhưng mật ít ruồi nhiều, bọn họ vì phòng ngừa linh mạch chi lực tiết ra ngoài, tập hợp nhân, yêu hai đại tộc hơn ba mươi Tinh Hoàng liền thủ đem toàn bộ đại lục chia ra làm bốn, đông, nam hai châu thuộc về nhân loại, tây, bắc hai châu về Yêu tộc, mà địa phương có được thiên địa linh mạch kia cũng được tách đi ra, vừa vặn gọi là Thánh địa!

Nguyên lai, đại lục dĩ nhiên là bởi vì như thế chia ra làm bốn!

- Yêu tộc?

Lâm Lạc nghe được một danh từ khác.

- Chính là hung thú, sau khi tiến vào Tinh vực, hung thú liền có thể hóa thành hình người, được xưng là Yêu tộc!

Nghiêm Thanh là tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận, vô cung kiên nhẫn. Đối với đứa con này đã cho rằng sẽ vĩnh viễn không có khả năng gấp lại, nàng tràn đầy yêu thương, hận không thể đem tất cả bảo vật trên đời này toàn bộ kín đáo đưa cho Lâm Lạc, làm chút đền bù áy náy cho những năm này.

- Nói như vậy, ở Tây Châu cùng Bắc Châu, hoàn toàn là thế giới của hung thú?

Lâm Lạc không khỏi sợ hãi, không cách nào tưởng tượng một cái thế giới do hung thú chủ đạo.

- Không sai, linh khí Bắc Châu nếu so với Tây Châu tốt hơn một chút, bởi vậy hung thú nơi đó cũng càng cường đại hơn, thật giống như Đông Châu cùng Nam Châu phân biệt!

Hung thú có thể hóa thành nhân hình!

Lâm Lạc mãnh liệt nghĩ tới Đường Điềm, tiểu ma nữ có được huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ, bây giờ nhìn lại nàng căn bản chính là hung thú thân, chỉ là chẳng biết tại sao có thể ở Linh cảnh lại có thân thể nhân loại!

- Hải tử, con hãy tha thứ ẹ nhé?

Trong đôi mắt đẹp của Nghiêm Thanh châu quang uyển chuyển, ở thời khắc này nàng không còn là Tinh vực cấp Chí Tôn, mà là một người mẹ bình thường khao khát được con tha thứ.

Nói thật, Lâm Lạc đối với Nghiêm Thanh chẳng hề hận, hẳn trước kia vẫn cho là cha mẹ chết sớm, bởi vậy cũng chưa từng có kỳ vọng đối với cha mẹ, khát khao trở thành nhị thế tổ gì đó.

Nhưng muốn hẳn bỗng nhiên tiếp nhận một nữ nhân vừa mới quen làm mẹ của mình, đây cũng không phải là nói có thể liền có thể!

Đối với cái này, hẳn ôm áy náy trong lòng mà cười.

Nghiêm Thanh cũng ý thức được mình quá vội nói:

- Người bị thương cần nghỉ ngơi thật tốt, mẹ nên rời đi trước!

Nàng xoay người rời đi, vụng trộm dùng tay áo lau lau khóe mắt thoáng cái, hiển nhiên đang lau nước mắt.

Lòng Lâm Lạc không khỏi mềm nhũn, buột miệng muốn gọi tiếng “Mẹ”, nhưng lời nói đến bên miệng lại không cách nào gọi được.

Mà lúc trước bởi vì hẳn bị trọng thương, xác thực tinh thần không được tốt, hơn nữa ăn đan dược trị thương lại có hiệu quả an giấc rất mãnh liệt, hẳn rất nhanh mơ mơ hồ hồ tiến nhập trạng thái ngủ say.

Hắn vừa giấc tỉnh lại, chỉ thấy trong phòng đã nhiều hơn vài người, nhưng mà Thủy thống lĩnh kia đang bưng một cái chén ngọc, nhìn hẳn tỉnh lại rất không dễ chịu nói:

- Nếu tay chân không gãy, thì ngồi dậy uống thuốc!

Cái mụ điên này!

Lâm Lạc đoán được nàng là do Nghiêm Thanh phách tới hầu hạ hẳn, nhưng tại sao nàng này là đồ đệ mà không phải thị nữ hẳn cũng không rõ ràng! Bất quá, có người phục vụ uống thuốc như vậy sao?

Lúc trước hẳn chống cự bị mụ điên này hành hạ đến da tróc thịt bong, tự nhiên đối với nàng không có hảo cảm gì, phải nhìn đến dáng dấp này, kia dĩ nhiên là càng tức giận.

- Ta lại nhớ ra rồi, tay chân ta thật đúng là đã bị người nào đó cắt đứt!

- Hèn hạ nam nhân, người có phải ở trước mặt sư phụ nói xấu ta gì đó hay không?

Mỹ nữ thống lĩnh này nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, ngón tay có chút co lại, đại khái là đang có khoái cảm cầm roi ra sức quất Lâm Lạc.

- Có cần cái này sao? Toàn bộ tổn thương trên người của ta không phải là tự ta đánh ra a?

- Nói không chừng là người tự yêu thích chính mình đấy!

- Mụ điên, người cũng vừa phải thôi!

- Ta có tên!

- Không có hứng thú biết!

- Hừ, ta đây càng muốn nói cho người, ta gọi là Thủy Doanh Tâm, nhớ kỹ!

Danh tự không tệ, đáng tiếc tính cách này, không biết trước kia từng có tao ngộ gì, như thế nào điên khùng như vậy.

Lâm Lạc hắc hắc cười lạnh, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Thủy Doanh Tâm nói:

- Bên cạnh ta thật đúng là thiếu một nha đầu bưng trà rót nước, hay là ta hướng. . . mẫu thân nói một chút, đem người giao cho ta!

- Xú nam nhân, người dám!

Thủy Doanh Tâm hung dữ nói.

- Coi chừng ta vụng trộm đem người xẻ thịt!

Nữ nhân này thật đúng là dám nói a!

- Bớt sàm ngôn đi, ta muốn uống thuốc!

Lâm Lạc đem ánh mắt lướt qua một vòng, đúng là không sợ nàng.

- Há miệng ra!

Mặt mũi Thủy Doanh Tâm tràn đầy không sáng khoái, đối với Lâm Lạc khê nói, đợi hần há miệng, cầm thìa trực tiếp đâm vào trong cổ họng của hần.

- Người mưu sát ta!

Lâm Lạc liền tranh thủ cắn chặt thìa, nếu không yết hầu sẽ bị nàng chọc thủng!

Thủy Doanh Tâm cười tủm tỉm mà nhìn xem Lâm Lạc, trong ánh mắt chớp động lên vẻ nguy hiểm:

- Nếu người không sợ chết, ta cũng không ngại làm thị nữ của người vài ngày, dù sao thì chủ nhân người cũng sống không lâu!

Cái con điên này, chờ sau này tu vi của mình vượt qua nàng, nhất định phải tóm lấy nàng hung hăng quát roi!

Bất quá, Nghiêm Thanh sáng lập Hận Tuyệt Cốc mới hơn mười năm, trước không phải ở tổ địa Thiểm Điện tộc, chính là bị lão cha tiện nghi của hần giam cầm, căn bản không có khả năng thu đồ đệ! Cũng không phải nói Thủy Doanh Tâm đi theo Nghiêm Thanh không tới mười năm!

Chút thời gian như vậy, tu vi của nàng dĩ nhiên lại phát triển đến tình trạng như thế, cái này chẳng phải là khiến Lâm Lạc xấu hổ sao?

Tu vi tiến cảnh của hần đã không tính chậm, nhưng so sánh với đối phương, tựa hồ căn bản không quá sức!

- Người bây giờ là cảnh giới gì?

Lâm Lạc nhin không được hỏi.

- Như thế nào, muốn cùng ta so chiêu sao?

Thủy Doanh Tâm liếm liếm môi, trong ánh mắt lộ ra hưng phấn, tựa hồ đang rất chờ mong đem Lâm Lạc ngược đãi một lần nữa!

- Chả muốn chấp nhận với người!

Lâm Lạc ngậm miệng lại, cái con mẹ điên này đầu võ mồm không yếu chút nào, lại cùng nàng cãi nhau không có một chút ý nghĩa.

- Chủ Linh cảnh, có được Ngũ hành tiểu thể giới!

Nhưng Thủy Doanh Tâm lại chủ động khai báo.

- Xú nam nhân, đừng có đối với ta ôm lấy ảo tưởng không thực tế gì đó!

Mụ điên này trước kia khẳng định chịu đựng qua kích thích gì đó, làm cho tính tình đại biến, hoàn toàn chính là không thể nói lý!

Lâm Lạc không muốn cùng nàng chấp nhận, chỉ là đang chờ mong ngày nào đó hần có thể vượt qua cảnh giới của đối phương, lại hung hăng đập trở về!

697. Chương 697: Nhận Nhau. (1)

Bất quá, tựa như Nghiêm Thanh cấp cho hắn đủ thời gian đến chỉnh lý tâm tình, hai ngày này một mực không có tái xuất hiện, ngược lại là Thủy Doanh Tâm đảm đương hạ nhân, mỗi ngày đều đút cho hắn ăn.

Lần này hắn bị thương thật đúng là không nhẹ, trước miễn cưỡng đẩy lấy Vi Đan Hàn oanh kích một đường chạy như điên, cũng đã khiến hắn bị thương rất nặng. Về sau lại bị Thủy Doanh Tâm điên cuồng đánh một trận, cuối cùng một ánh “mắt” của Nghiêm Thanh kia tấn công lại họa vô đơn chí.

Mặc dù đan hạch toàn thân hắn còn chưa có vỡ vụn, nhưng trên mỗi cái đan hạch đều xuất hiện từng vết nứt, cũng không khá hơn chút nào!

Muốn đem đan hạch khép lại cũng không phải là lĩnh vực chi lực có thể làm được, cái này cần dùng linh được tiến hành chậm rãi ôn dưỡng, cũng không phải chuyện tình một sớm một chiều. Nhưng hắn mỗi một triệu mỗi một tích đều phải cùng mục diện Thủy Doanh Tâm này ở chung, thụ lấy năng liên tục khiêu khích kích thích, có một loại bức bối gần như không chịu nổi.

- Xú nam nhân, người nhảy nhót nói với sư phụ gì đó, nàng vậy mà hỏi ta có nguyện ý gả cho người hay không!

Một ngày này, Thủy Doanh Tâm lần nữa xuất hiện ở trước mặt Lâm Lạc, dáng dấp hung dữ giống như muốn ăn thịt người.

- Mặc kệ người!

Lâm Lạc căn bản không muốn cùng nàng nói chuyện, ở trong tư duy của mục diện, nam nhân chính là u ác tính trên đời này, cần phải triệt để tiêu diệt, mỗi lần nhìn thấy hắn đều là người cặn bã, cảm thấy một trận chào hỏi, lớn lên có đẹp thì như thế nào, hắn còn không muốn bị coi thường!

- Ta muốn giết người!

Thủy Doanh Tâm giận dữ, thoáng cái liền nhảy lên giường, duỗi ra hai tay chính là bấm vào cổ của hắn. Tu vi của nàng vượt xa Lâm Lạc, đây là Lâm Lạc căn bản không được phép phản kháng, hai tay lập tức kẹp tại trên cổ họng Lâm Lạc.

Lâm Lạc chỉ cảm thấy hai tay của nàng nguyên vốn hắn nên trắng nõn như ngọc, nhưng bây giờ giống như một cái kim sắt, kẹp đến hắn không thể hô hấp! Cái không thể hô hấp này thật cũng không quan trọng, nhưng hai tay của nàng lại càng ngày càng dùng sức, trong hai mắt lại chớp động lên hung quang, tựa hồ đem ngược đãi ở sâu trong nội tâm của nàng muốn điều động lên hết!

Nữ nhân này điên khùng lên mà nói, nói không chừng thật đúng là làm ra được chuyện tình mưu tiền tài sát hại tính mệnh!

Lâm Lạc vội vàng phản kháng, hai tay bắt lấy cổ tay của đối phương muốn đẩy nàng ra, nhưng đại cảnh giới không khớp nhiều như vậy, cái này căn bản là châu chấu đá xe, không có khả năng phản kháng!

Mà mục diện này còn cố ý khóa lại Lĩnh vực cùng lực lượng của Lâm Lạc, sắc mặt Lâm Lạc rất nhanh liền trở nên đỏ bừng, đến mức tròng mắt muốn lòi ra! Mặc dù Lĩnh cảnh cao thủ có thể một tháng không hô hấp, nhưng bởi vì tu vi bị chế trụ, hắn có thể sẽ được vinh dự là Lĩnh cảnh cao thủ đầu tiên bị người bóp cổ ngạt thở tới chết!

- Ha ha ha, chỉ có chút thực lực ấy cũng muốn lấy ta, hôm nay bản thống lĩnh liền cho người một cái giáo huấn trọn đời khó quên!

Thủy Doanh Tâm không khỏi hưng phấn, trên hai gò má hiện lên vẻ kiêu diễm đỏ hây hây, đôi mắt đẹp chớp động lên quyền rũ yêu dị.

Nàng từng có một đoạn tao ngộ bi thảm, vô cùng thống hận nam nhân, mỗi lần đánh nam nhân trong lòng nàng sẽ vô cùng thống khoái. Nhưng bởi vì “xú nam nhân” khác đều là lập tức bị nàng phế bỏ tu vi ném đi ra bên ngoài làm nông dân, chuyên trồng hoa quả, bởi vậy nàng chưa từng có thử qua chuyện tình ngoài đánh ra.

Nhưng thân phận Lâm Lạc đặc thù, chính là con ruột của Nghiêm Thanh, nàng đối với Nghiêm Thanh tràn đầy cảm kích cùng tôn kính, tự nhiên không có khả năng giết đứa con nối dõi duy nhất này của sư phụ, giết đúng là không thể, nhưng có thể ngược đãi một trận.

Mặc kệ lý luận của nàng này là làm như thế nào, tóm lại khi nàng thi hành ngược đãi sẽ sinh ra khoái cảm khác thường, làm cho nàng vô cùng hưng phấn, toàn thân huyết dịch sôi trào, tựa hồ một bình chướng bình thường đang vậy khốn nàng đang buông lỏng, thấy được một tia cơ hội đột phá!

Dưới hai tầng kích thích, toàn thân nàng không khỏi nóng lên, bộ ngực tựa hồ sung mãn căng lên muốn rách áo bung ra, mà hai hạt anh đào lại săn nổi lên, theo động tác của nàng đang ma sát quần áo, mang đến cho nàng khoái cảm càng mạnh.

Còn đối với cái phản ứng này, thì đôi chân của Thủy Doanh Tâm khít khao kẹp chặt lấy eo của Lâm Lạc! Cái này nhìn như hương diễm, nhưng điều kiện tiên quyết là nàng cũng không phải là Chủ Linh cảnh tuyệt thế cao thủ gì, đôi chân này kẹp chặt làm xương cốt Lâm Lạc rắc rắc rắc rung động, tựa hồ muốn hấn sinh sinh cắt thành hai đoạn!

Mụ chết bầm! Mụ điên!

Lâm Lạc cạy không ra hai tay của đối phương, chỉ có thể làm loạn khi tuyệt vọng, hai tay khua loạn một hồi túm được cái gì thì túm!

Sinh sôi!

Hai tay của hắn thò ra, vừa vặn một tả một hữu chộp được hai cái Ngọc Phong cao ngất của Thủy Doanh Tâm, vừa vặn một chưởng có thể túm!

Lần này, Thủy Doanh Tâm liền thảm!

Nàng bởi vì ngược đãi Lâm Lạc sinh ra khoái cảm kỳ lạ, nơi mẫn cảm của bộ ngực sữa đột nhiên bị chộp lấy, lập tức làm cho khoái cảm của nàng đạt đến đỉnh phong, liền mãnh liệt run lên, đôi chân gắt gao kẹp lấy Lâm Lạc, không ngừng run rẩy.

Giằng co được một hồi, nàng mới vô lực ngã trên lồng ngực của Lâm Lạc, trong đôi mắt đẹp một vùng mê ly, khóe miệng có chút nứt bọt, trên váy một đoàn vết ướt thật rõ ràng.

Nhưng mụ điên này rất nhanh liền ý thức được chuyện gì đã xảy ra, trên mặt hiện ra thô bạo vì thẹn quá hoá giận, chỉ là còn không có dợi nàng đứng thẳng lên, liền thấy Nghiêm Thanh đi đến!

- A...

Nghiêm Thanh lại càng hoảng sợ, thật không ngờ đồ đệ cùng nhi tử tiến triển nhanh như vậy, lập tức một hồi xấu hổ, vội vàng quay đầu bước đi.

- Ta muốn giết người!

Thủy Doanh Tâm chỉ cảm thấy cái này là nhảy vào biển rộng cũng rửa không sạch, trong ánh mắt sát khí cuồn cuộn, đây là không tiếc ngọc thạch cầu phần!

Lâm Lạc cảm thấy sát cơ lãnh khốc của nàng, biết lúc này nàng cũng không phải là đùa giỡn, vội vàng hét lớn:

- Nương, cứu mạng! Cứu mạng!

Bằng không, hấn thực sự sẽ chết! Cái này quá oan uổng!

- Lạc nhi, người rốt cục chịu thừa nhận nương rồi!

Nghiêm Thanh phiêu nhiên bay vào, nhưng đối với Thủy Doanh Tâm đang cười trên người Lâm Lạc xem như không thấy, chỉ là châu quang uyển chuyển mà nhìn xem Lâm Lạc, kích động vô cùng.

Máu mủ tình thâm, hướng hồ nghiêm khắc mà nói mặc dù Nghiêm Thanh không có làm tròn trách nhiệm người mẹ, nhưng cũng không thể quá mức trách cứ nàng. Mà Lâm Lạc từ nhỏ mất song thân, muốn hấn cải

chính nhận thức một nữ nhân khác làm mẫu thân cũng không phải quá khó khăn tiếp nhận, cái này vốn là sự thật.

Nhưng ở giữa dù sao vẫn có chút gì nói không rõ, khiến Lâm Lạc rất khó đem từ “mẹ” gọi ra, nhưng hiện tại thời khắc sống còn, hắn chỉ có thể gọi mẹ đến cứu mạng !

Thủy Doanh Tâm không khỏi xấu hổ, sư phụ ở bên cạnh, nàng tự nhiên không có khả năng lại hạ sát thủ, hơn nữa điệu bộ cười trên người Lâm Lạc này không khỏi thật là làm cho người ta cảm thấy ám muội, nào còn có tâm hướng Nghiêm Thanh giải thích!

698. Chương 698: Nhận Nhau. (2)

Xú nam nhân đáng hận, chẳng những bắt nàng. . . làm hại nàng xấu mặt, còn muốn đoạt sư phụ của nàng!

Thủy Doanh Tâm phần nộ nhảy xuống mặt đất, vút xuống dưới một câu “Đồ nhi cáo lui trước”, sau đó vội vàng trốn đi một bên thay quần áo, cái này mặc dù rất dễ dàng xử lý, nhưng mà một ít dấu vết lại hủy không xong.

Nghĩ đến thể nghiệm qua khoái cảm chưa từng có, Thủy Doanh Tâm không khỏi liếm liếm môi dưới, nếu như có thể thảnh thơi tra tấn Lâm Lạc thoáng cái, đã có thể làm cho nàng sướng ngắt trời, lại có thể lĩnh ngộ đại đạo ảo diệu, cái này kỳ thật không tồi a!

Nàng đột nhiên lại hưng phấn lên!

Theo một tiếng “mẹ” vừa nói ra, ngăn cách ở giữa Lâm Lạc cùng Nghiêm Thanh cũng tựa hồ hoàn toàn tiêu tán. Bọn họ vốn là mẫu tử, máu mủ tình thâm, mặc dù cá tính Lâm Lạc rất mạnh, nhưng hắn cũng không ngoại lệ khao khát tình thương của mẹ.

Hai mẹ con rộng mở lòng dạ nói chuyện với nhau, nói đến bí ẩn Thiểm Điện tộc, nói đến những năm này Lâm Lạc tao ngộ, như thế nào từng bước lớn lên.

- Lạc nhi, người cũng thật là khổ!

Nghiêm Thanh không khỏi lau nước mắt.

- Tên quỷ kia vì cái gì không để cho người có điều kiện tu luyện tốt nhất, không phải muốn đem người ném đến Nam Châu sao? Hắn mặc dù là ác ma, nhưng tu vi cường đại, nếu như tự mình dạy bảo người mà nói, hiện tại người thành tựu tuyệt đối sẽ không kém Doanh Tâm!

Lâm Lạc chỉ là mỉm cười, hắn đã đi tới một bước này, một ít tiếp xúc dĩ nhiên là nhìn thấy từ trước! Huống hồ, bởi vì đi Nam Châu, hắn mới có thể được đến Tử Đỉnh, nếu không dùng Ngũ hành linh căn vô cùng bình thường của hắn, thật đúng là cực kỳ khó có thành tựu!

- Phụ thân của con. . . là ai?

Lâm Lạc không khỏi hiếu kỳ, Nghiêm Thanh một mực dùng “Ma quỷ”, “Ác ma”, “người nam nhân kia” để thay thế, hắn đến bây giờ còn không biết cha ruột mình là ai.

Trên mặt Nghiêm Thanh hiện lên một đạo lệ khí, nhưng ánh mắt đảo qua Lâm Lạc, đạo lệ khí này liền không cánh mà bay, đổi lại một vòng ôn nhu nói:

- Hắn tự xưng Lâm Hồng Hoang, nhưng cái này có phải là tên thật của hắn hay không, ta cũng không biết!

Khá tốt, cũng là họ Lâm, không cần đổi họ!

Nhưng cho dù cha ruột của hắn là Triệu mỗ, Trương mỗ, Lý mỗ, Lâm Lạc cũng không có ý định sửa họ, trong lòng của hắn, chỉ có Bạch Dương trấn Lâm gia mới là linh hồn quy tụ chân chính của hắn, Lâm Hành Nam vĩnh viễn là gia gia của hắn, mà Lâm Nguyệt Lộ cũng vĩnh viễn là tỷ tỷ của hắn!

- Lạc nhi, đợi con dưỡng tốt tổn thương, liền đón sáu thê tử của con vào trong cốc! Hảo nam nhi chí ở bốn phương, nương sẽ không đem người buộc ở bên người, cũng sẽ không khiến người có nỗi lo về sau!

Lâm Lạc đem chuyện tình từ khi mình đi đến Đông Châu toàn bộ nói cho Nghiêm Thanh, nàng là mẹ chồng tự nhiên muốn trông thấy các nàng dâu nhà mình.

Xác thực, Đông Châu to như vậy, nhưng không có địa phương nào an toàn hơn so với Hận Tuyệt Cốc!

Tu vi của Nghiêm Thanh là Tinh Vương tam trọng thiên, chỉ kém một đường có thể nhảy vào Tinh Hoàng cảnh! Đáng tiếc, thiên địa hoàn cảnh vẫn là không khớp một chút, nếu có thể phá vỡ mà vào Tinh Đế, liền có thể qua sông vũ trụ hoang vu, tìm kiếm một tinh cầu linh khí sung túc hơn, tu luyện tới Tinh Đế tam trọng thiên, xung kích Thần giới!

- Nương, Lữ Nguyệt Đồng cùng Đường Diễm cũng không phải vợ của con!

Lâm Lạc giải thích nói, hai nữ nhân này cùng Thủy Doanh Tâm đồng dạng, cái nào hấn cũng không muốn trêu ghẹo đến, cũng không thể trêu vào!

Nghiêm Thanh lại không nói gì thêm, chỉ là ôn hòa cười, tựa hồ Lâm Lạc nói cái gì nữa cũng không thể thay đổi ý nghĩ sắp đặt trong nội tâm nàng.

- Đáng tiếc, nương hiện tại coi như là nửa cái phản đồ, không còn cách nào trở về tổ địa, bằng không mang người về Tổ Lôi Trì, để huyết mạch của người hoàn toàn thức tỉnh!

Nghiêm Thanh không khỏi lộ ra vẻ tiếc nuối.

- Huyết mạch của ta còn không có hoàn toàn thức tỉnh?

Lâm Lạc kỳ quái nói.

Hiện tại hấn đã cảm thấy huyết mạch Thiểm Điện tộc cường đại quá mức, cơ hồ theo kịp tốc độ tinh tiến mà Ngũ hành tinh hoa có được Tử Đỉnh luyện hóa, cái này còn chưa hoàn toàn thức tỉnh?

- Không, huyết mạch hoàn toàn thức tỉnh phải tiến vào Tổ Lôi Trì, như vậy mới có thể triệt để kích hoạt huyết mạch, đạt được thần thông thiên phú của bốn tộc!

Thần thông thiên phú!

Đây chính là thứ tốt a! Thần thông thiên phú của Đường Diễm có thể cường chế kéo rơi đối thủ một đại cảnh giới, mặc dù có hạn mức cao nhất, nhưng có thể đi ngược chiều công phạt đối thủ cao hơn một đại cảnh giới, đây đã là thể gian kỳ tích rồi!

Chỉ là thần thông thiên phú cũng không phải ở Hậu Thiên tu luyện mà đến, mà là kiên cố tồn tại trong huyết mạch, người khác căn bản chỉ có hâm mộ!

- Thần thông thiên phú của Thiểm Điện tộc là cái gì?

- Sai khiến tia chớp, tia chớp vô tận trong thiên hạ là để ta dùng!

Nghiêm Thanh ngạo nhiên nói ra.

Cái này giống như không có gì không làm được, thông qua lĩnh vực không phải đồng dạng làm được sao? Nghĩ tới đây, Lâm Lạc không khỏi lộ ra một vòng không cho là đúng.

Nghiêm Thanh nở nụ cười, đặt ngang tay phải, một lôi vân thành linh ở trong tay của nàng tụ hợp.

Mặc dù uy lực lôi vân vừa phải, nhưng lại thành linh khiến Lâm Lạc cảm ứng được thiên uy, giống như muốn độ một lần lôi kiếp.

- Thần thông thiên phú của Tộc ta, sát chiêu cường đại nhất chính là ép buộc làm cho đối phương Độ kiếp!

Nghiêm Thanh đem ngọc thủ thắt chặt, đoàn lôi vân cũng tùy theo chôn vùi.

Khủng bố!

Lôi kiếp a, ngoại trừ Thiểm Điện tộc nhân ra, ai có thể không sợ thiên uy như vậy đả kích! Mặc người Chủ Linh cảnh, Diệt Linh cảnh, kéo đến trong lôi kiếp liền muốn gặp phải lôi kiếp tương ứng, không chết cũng phải lột một lớp da!

Trách không được lúc trước tứ đại tộc mặc dù là từ bên ngoài đến, nhưng lại một lần hành động ổn định vương giả vị của Ngân Nguyệt tinh! Chỉ là tứ đại tộc cường đại như vậy như thế nào lại bị đợt Vãn Thần thứ hai đuổi đi, chỉ có thể trốn đến trong tổ địa?

- Không có người nghĩ đến khoa trương như vậy, mặc dù thần thông thiên phú của tộc ta có thể làm cho đối phương bị ép buộc Độ kiếp, nhưng nhiều nhất chỉ ảnh hưởng tới đối thủ so với mình cao hơn một đại cảnh giới. Tới Tinh vực, cái này chỉ có thể ảnh hưởng người cao hơn nhất trọng thiên!

Nghiêm Thanh lập tức lại bổ sung nói.

Lúc này mới hợp lý, tựa như mị hoặc thần thông của Đường Diêm, mặc dù có thể đem đối thủ kéo rơi một đại cảnh giới, nhưng đồng dạng chỉ có thể ảnh hưởng người so với mình cao hơn một đại cảnh giới. Hơn nữa Lâm Lạc có Tử Đỉnh phòng hộ, thậm chí trình độ rơi xuống vẫn chưa tới một đại cảnh giới!

Nếu như Tử Đỉnh có thể triệt để tu bổ, nói không chừng có thể làm cho Lâm Lạc không chịu ảnh hưởng chút nào!

Nói cách khác, thần thông thiên phú cũng không phải vạn năng, nhất định có thể có tác dụng!

Nhưng bất kể nói thế nào, cái thần thông thiên phú này cũng xác thực rất mạnh, nếu như hiện tại Lâm Lạc nắm giữ thần thông thiên phú của Thiểm Điện tộc, cho dù bước thứ năm đại năng lại có sợ gì, xem không vừa mắt trực tiếp dấn hấn tiến vào lôi kiếp!

699. Chương 699: Tàn Sát Tông Phái. (1)

Ở trong lôi kiếp cùng người Thiểm Điện tộc giao thủ, có mấy người dám nói có thể ổn thắng?

Bất quá, trên đời này không phải chỉ Thiểm Điện tộc mới có thể có thần thông thiên phú a?

- Trên đời này đến tột cùng có bao nhiêu loại thần thông thiên phú?

Lâm Lạc hỏi.

- Nhiều lắm, chỉ là tứ đại tộc chúng ta đã có bốn loại thần thông thiên phú. Thiên Khí tộc có thể điều khiển linh khí, Thánh khí người khác, Âm Diệt tộc có thể ở trong bóng đen tùy ý ẩn nấp nhảy nhót, Thủy tộc có được U Minh Trọng Thủy, có thể nhấn chết chìm vô giả cùng cảnh giới!

Nghiêm Thanh nghĩ nghĩ, tiếp tục nói

- Phàm là Vãn Thần, đều có thần thông thiên phú!

- Chẳng lẽ loại năng lực này vốn nên là Thần linh mới có thể có?

- Vô cùng có khả năng, cho nên mới cần Tổ Lôi Trì mới có thể triệt để kích hoạt huyết mạch của người! Đáng tiếc, nương một mực không có về tổ địa, đã sớm trái với tộc quy, bằng không...

Nghiêm Thanh thở dài.

- Nương cũng là thân bất do kỷ!

- Hắc, thân phận nương đặc biệt, là Thánh Nữ trong tộc, chỉ có thể gả cho tộc trưởng kế nhiệm! Nếu bọn hần biết nương sinh ra người, người cùng nương sợ là đều chỉ có một con đường chết!

Cái này không dễ làm !

Bất quá, Lâm Lạc đối với chuyện “nhận tổ quy tông” này không có hứng thú gì, tổ địa của hắn ở Nam Châu Lâm gia! Hơn nữa, Đường Diêm cư nhiên có thể dựa vào lực lượng kích thích đến đột phá hạn chế huyết mạch, đạt được thần thông thiên phú, vậy hắn cũng nhất định có thể, không cần bắt buộc phải vào Tổ Lôi Trì!

Bởi vì Nghiêm Thanh quan hệ, Lâm Lạc ở trên ấn tượng đối với Thiểm Điện tộc không ưa.

- Bất quá, Vân Lôi tông nho nhỏ cũng dám đối với con ta ra tay, là nương nhất định phải máu nhuộm trời cao, làm cho bọn hắn biết hậu quả khi trêu chọc con ta!

Nghiêm Thanh đột nhiên mặt mũi tràn đầy sát khí, ở thời khắc này, Hận Tuyết Cốc chủ trước kia rốt cục đã trở lại!

Từ lúc Vi Đan Hàn trở lại Vân Lôi Tông, mấy ngày nay phát ra cũng không biết bao nhiêu ngọn lửa vô danh!

Hắn không còn có cảm ứng được luồng thần thức đã lưu tại trong cơ thể của Lâm Lạc, tự nhiên cho rằng Lâm Lạc bị cao thủ trong Hận Tuyết Cốc diệt sát, mà kiện thần vật kia cũng khẳng định rơi xuống trong tay người ta!

Từ lúc Nghiêm Thanh nhận con, tự nhiên trước tiên thanh trừ thần thức dị chủng lưu lại trong cơ thể Lâm Lạc.

Nghĩ đến Tử Đỉnh thần dị, Vi Đan Hàn cũng có loại buồn bực thổ huyết! Chẳng bao lâu trước, cái chí bảo này cách hắn là gần như thế, nhưng lại chỉ cách một chút, cuối cùng lại thành công dã tràng!

Muốn hắn trở lại sơn cốc kia tùy thời trộm Tử Đỉnh đi ra?

Vi Đan Hàn không khỏi rung mình một cái! Ngày đó giết vào trong cốc không có vài bước, dĩ nhiên cảm thấy một cổ khí tức khiến hắn tim đập nhanh vô cùng, sợ tới mức hắn vội vàng quay đầu bỏ chạy, ngay cả dũng khí cùng người ta mặt đối mặt cũng không có!

Hắn đã từng tham gia mấy lần Bách Nguyệt Tông cách mỗi năm trăm năm Khai Sơn Môn thu đồ đệ, đã từng suy nghĩ bái nhập tông môn cường đại nhất Lăng Nguyệt Vực này, đạt được công pháp thượng thừa nhất, đột phá tiểu cách cục của Vân Lôi Tông.

Bất quá, bởi vì bản thân hắn tuổi quá lớn, bị đưa vào tổ trưởng giả tiến hành chân tuyển, đều không ngoại lệ chịu khổ đào thải.

Nhưng có một lần hắn gặp được bá chủ Lăng Nguyệt Vực, Bách Nguyệt Tông Tông chủ Tào Phi Dương, Linh giả bước thứ chín có được thực lực cần quét cả Lăng Nguyệt Vực!

Khí tức cao thủ thần bí trong cốc kia tuyệt đối đạt đến trình độ của Tào Phi Dương, thậm chí còn có khả năng so với Tào Phi Dương năm đó cao hơn một ít! Bất quá, những năm này Tào Phi Dương có đột phá hay không cũng không biết, hơn nữa tu vi của Vi Đan Hàn quá yếu, cũng không có cách nào xác thực phân biệt khác biệt giữa hai người này.

Nhưng mặc kệ hai người này cái nào tu vi cao hơn, cũng không phải Vi Đan Hàn hắn có thể nhắm trúng, nói cách khác, Tử Đỉnh là cùng hắn vô duyên !

Nghĩ đến đây, hắn hận hận, chỉ trách trước kia vì cái gì hắn không nhanh hạ sát thủ, cho Lâm Lạc cơ hội liên tục bỏ chạy! Nếu hắn lại hung ác một điểm, trực tiếp thiêu đốt đan hạch nâng cao lực lượng, còn không có thể trấn chết Lâm Lạc sao?

Đương nhiên, hắn cũng chỉ là sau khi thất bại tự an ủi mình mà thôi !

Có võ giả cảnh giới cao nào sẽ ở lúc đối phó đối thủ so với mình yếu hơn hai đại cảnh giới đi thiêu đốt đan hạch bản thân, vì nhanh giải quyết chiến đấu một chút liền muốn làm cảnh giới của mình rơi xuống?

Đây không phải khôi hài sao?

Trong nội tâm Vi Đan Hàn biệt khuất cũng chỉ có thể không ngừng mà hối tiếc như vậy, nhưng tin tức tốt duy nhất chính là Lâm Lạc rốt cục chết rồi, coi như là báo thù cho cháu yêu!

Mấy ngày nay hắn cũng tỉnh không nổi tâm, căn bản không thể bề quan, xem ai đều là không vừa mắt, những Trưởng lão, hộ pháp tông môn kia, chỉ cần có một tí sơ sẩy, hắn sẽ nhân cơ hội giận dữ đem đối phương mắng một trận.

Chỉ là cơn giận này vẫn không cách nào nguôi được, đành phải đem vài nữ đệ tử xinh đẹp, còn là xử nữ trong tông gọi đến đại chiến trên giường, một mực khóc suốt suốt, mang theo dáng dấp lê hoa đài vũ đáng thương làm tâm tình của hắn cuối cùng tốt lên một chút.

Ngày này, hắn đang ngồi ở trong sân uống rượu ngon, bên cạnh thì là bảy nữ đệ tử như hoa như ngọc, hướng hắn làm nũng quấy rối, chọc cho hắn thú tính đại phát, lại có xung động xung phong liều chết một hồi.

Đúng lúc này, một thanh âm đằng đẵng sát khí lại vang lên:

- Vân Lô Tông truy sát thiếu chủ nhà ta, chư gia võ giả trong Vân Lô Thập Nhất Đình trợ Trụ vi ngược, ta phụng lệnh chủ nhân tiêu sát Vân Lô Tông, trong Vân Lô Thập Nhất Đình, phạm là võ giả Diệt Linh cảnh trở lên toàn bộ xử tử!

Một tiếng vang thật lớn này truyền khắp cả Vân Lô Thập Nhất Đình, sau nháy mắt khiếp sợ, rất nhiều người đều là cười lên ha hả.

Nói đùa gì vậy, người cho rằng nhà của người là Bách Nguyệt Tông sao? Chẳng những muốn tiêu diệt Vân Lô Tông, thậm chí muốn diệt sát tất cả võ giả Diệt Linh cảnh của Vân Lô Thập Nhất Đình! Tiểu môn phái nào ếch ngồi đáy giếng, coi rằng thiên hạ không người hay sao?

Nhưng rất nhanh bọn họ cười không nổi, bởi vì một cổ uy áp kinh khủng bao phủ xuống, phạm là võ giả Linh cảnh trở lên trong Vân Lô Thập Nhất Đình đều như đến ngày tận thế, căn bản sinh không ra một tia phản kháng!

Quá kinh khủng, đây là cường giả cấp bậc gì! Vân Lô Tông đến tột cùng treu chọc phải phiền toái đáng sợ gì, cũng dám đuổi giết thiếu chủ thế lực có được loại cao thủ cấp bậc này!

Hưu!

Vi Đan Hàn phá không mà dậy, hét lớn nói:

- Lũ chuột nhất phương nào dám đến Vân Lô Tông ta giường oai?

- Người là Vi Đan Hàn?

Thanh âm kia lạnh nhạt hừ lạnh nói, nhưng lại không thấy một ai.

- Lão phu chính là Vi Đan Hàn, bọn chuột nhất dám ra đây chiến một trận hay không!

Vi Đan Hàn giận tím mặt, tâm tình vốn cũng không phải là rất tốt, đột nhiên chạy đến một người nói muốn tiêu diệt Vân Lô Tông, tự nhiên lửa đổ thêm dầu, khiến hỏa khí của hắn càng lớn!

700. Chương 700: Tàn Sát Tông Phái. (2)

Ở dưới cái nổi giận này, cũng không có đem thế lực kia liên tưởng đến trên người Lâm Lạc! Mặc dù đối phương cũng không có cầm danh tự Lâm Lạc, nhưng theo như lời nói miêu tả cũng chỉ có Lâm Lạc mà thôi!

Mà Lâm Lạc không phải sau khi tiến nhập Hận Tuyệt Cốc mất đi tin tức ư, nếu Vi Đan Hàn cẩn thận tưởng tượng mà nói, sẽ đem hai người này liên lạc cả thấy, sau đó lựa chọn duy nhất chính là quay đầu bỏ chạy!

Đáng tiếc, người đang ở dưới cơn thịnh nộ nào sẽ nghĩ tới nhiều như vậy, đặc biệt những ngày này Vi Đan Hàn một mực tâm phiền ý loạn, càng là không thể nào động não suy nghĩ.

- Lớn mặt!

Thanh âm kia đột nhiên quất lạnh, uy áp cuồng rực, Vi Đan Hàn chỉ cảm thấy khí tức cứng lại, rõ ràng từ trên không trung thẳng tắp rơi xuống dưới, bùng thoáng cái, đem mặt đất ném ra một cái hố có đủ mười trượng!

Cái này...

Phụ cận chẳng những có đệ tử Vân Lô Tông đang xem cuộc chiến, càng có người võ đạo thế gia khác, thấy một màn như vậy tự nhiên giật mình đến đem trông mắt trừng đi ra!

Tình huống nào, đường đường Vân Lô Tông đệ nhất cao thủ, rõ ràng lại không có sức chống cự như vậy, người ta căn bản ngay cả mặt mũi cũng không lộ trực tiếp trấn áp hấn, cái thực lực sai biệt này đến tột cùng lớn tới trình độ nào mới sẽ xuất hiện tình huống như vậy?

Bùm!

Vi Đan Hàn chui từ dưới đất lên, nhưng trên mặt của hắn đã hiện đầy sợ hãi, rung giọng nói:

- Tôn giá đến tột cùng người phương nào? Thứ cho lão phu có mắt không trông, càng không biết khi nào thì đắc tội thiếu chủ quý môn!

Hắn không thể không sợ, thực lực của đối phương thâm bất khả trắc, tựa hồ một ý niệm có thể khiến hắn vạn kiếp bất phục!

- Bản thống lĩnh Thủy Doanh Tâm, thiếu chủ nhà ta Lâm Lạc, các người đều nhớ kỹ, mạo phạm thiếu chủ nhà ta chỉ có một con đường chết!

Thủy Doanh Tâm bỗng nhiên hiện thân, trong tay cầm một cây hắc sắc trường tiên, phóng thích đan điền không gian, lập tức liền có từng dãy nương tử quân trống rỗng xuất hiện, thực lực từ Không Linh cảnh đến Tông Linh cảnh bất đồng.

- Giết, để cho Vân Lô Thập Nhất Đình này huyết nhiễm trời cao!

Thủy Doanh Tâm lạnh lùng nói ra.

- Vâng!

Những nữ tử Hận Tuyệt Cốc này đều là tuân mệnh bay thấp xuống dưới, đối với đệ tử Vân Lô Tông triển khai tàn sát huyết tinh!

Những người này mặc dù thực lực cao có thấp có, nhưng cả Vân Lô Tông đều ở dưới khí tức khủng bố của Thủy Doanh Tâm bao phủ xuống, ngoại trừ nương tử quân của Hận Tuyệt Cốc, những người khác căn bản phát huy không ra lực lượng xứng đáng, tự nhiên chịu khổ tàn sát!

Những nữ nhân Hận Tuyệt Cốc này mỗi người đều thụ qua nam nhân lừa gạt, tra tấn, đối với nam nhân có thống hận phát ra từ nội tâm! Đều có loại điên cuồng tiêu diệt nam nhân trong thiên hạ, Vân Lô Tông này cao thấp ngoại trừ nữ tử ra, lúc nam nhân sắp chết đều kêu thảm thiết nổi lên không dứt!

Không phân thiện ác, vô luận là Nghiêm Thanh hay là Thủy Doanh Tâm, đều là tính nết gần như cố chấp, cư nhiên nói muốn tiêu diệt tông, mặc kệ tốt xấu, một chữ... giết!

Lâm Lạc! Dĩ nhiên là Lâm Lạc!

Vi Đan Hàn toàn thân băng hàn, tại sao tiểu tử này có thể có hậu trường như thế? Nữ tử giữa không trung kia rõ ràng là tuyệt thế cao thủ mà trước kia hắn đuổi giết Lâm Lạc nhập cốc cảm ứng được, có được khí tức khủng bố có thể cùng Tào Phi Dương chạy song song!

Đối thủ như vậy, hắn há có thể chiến thắng?

Vân Lô Tông muốn vĩnh viễn theo Đông Châu xóa tên !

Trong khoảng thời gian ngắn, Vi Đan Hàn tâm như tro tàn, như thế nào cũng khó có khả năng nghĩ đến Lâm Lạc cư nhiên còn là thiếu chủ một cổ thể lực kinh khủng như vậy! Càng làm cho hắn kinh hãi chính là, cho dù một cao thủ có thể cùng Tào Phi Dương sánh vai như vậy, rõ ràng cũng chỉ là nghe lệnh làm việc, như vậy chủ nhân chân chính của cổ thể lực này sẽ cường đại đến tình trạng gì?

- Đủ rồi!

Một đạo thanh âm tràn ngập uy thế vang lên, một thanh sam nam tử cũng bay lên phía trên không trung, nhìn về phía trên bất quá bốn mươi, phong thần tuần lẫm, có được bề ngoài anh tuấn cùng khí chất tiêu sái làm nữ tử si mê.

- Tông chủ đại nhân!

Vi Đan Hàn như được cứu tinh, liền vội cung kính quỳ gối.

- Người là ai?

Thủy Doanh Tâm hất trường tiên lên, ánh mắt chăm chú nhìn vào trên người đối phương.

- Bồn tọa Tào Phi Dương!

Thanh sam nam tử này đứng chấp tay, mặc dù khí tức không biểu hiện, lại tự có một cỗ uy nghiêm làm cho lòng người băng lạnh.

- Người chính là Bách Nguyệt Tông Tông chủ?

Thủy Doanh Tâm đem roi pằng pằng quất một cái.

- Bản thống lĩnh đang muốn tìm người! Người không hảo hảo quản thúc thủ hạ, lại làm cho bọn hần truy sát thiếu chủ nhà ta, tội chết có thể miễn, nhưng phải bị trừng phạt!

Trừng phạt Tào Phi Dương? Bách Nguyệt Tông Tông chủ? Bá chủ Lăng Nguyệt Vực? Bước thứ chín tuyệt thế cường giả? Tuyệt đại cao thủ có được Ngũ hành tiểu thế giới?

Người cho mình là ai, Chủ Linh cảnh Chí Tôn? Hơn nữa, cho dù Chủ Linh cảnh cường giả cũng chưa chắc có thể trấn áp được Tào Phi Dương, vị tuyệt thế cường giả này là Ngũ hành cùng tu, có được lĩnh vực tiểu thế giới hoàn toàn, cùng Chủ Linh cảnh cũng có lực đánh một trận!

Bên dưới tất cả mọi người đều cảm thấy Thủy Doanh Tâm thật sự quá ngông cuồng kiêu ngạo!

Mà Vi Đan Hàn thì mừng rỡ, Thủy Doanh Tâm này càng cuồng, vậy thì đắc tội Tào Phi Dương càng sâu, làm Tào Phi Dương không muốn ra tay cũng không được!

Quả nhiên, Tào Phi Dương biến sắc, hần là bá chủ Lăng Nguyệt Vực, dứt bỏ nội tam vực ngoại hồ tàng long không đề cập tới, hần chính là một trong ba mươi ba nhân vật quyền hạn lớn nhất Đông Châu, chưa từng bị người chỉ vào mặt nói, càng đừng nhắc tới muốn trừng phạt?

- Tiểu nha đầu, cẩn thận họa là từ miệng mà ra!

Hần là đại nhân vật, tự trọng thân phận, tự nhiên sẽ không cùng Thủy Doanh Tâm đấu võ mồm, chỉ là phóng xuất ra một tia khí tức bước thứ chín của hần, hướng về Thủy Doanh Tâm cuốn sạch đi qua.

- Nói khoác mà không biết ngượng!

Thủy Doanh Tâm hừ lạnh một tiếng, xoạt... chính là một roi quất qua.

Pằng!

Trước mắt bao người, trên mặt Tào Phi Dương bị hung hăng quất một roi, để lại một vết roi đỏ rùng rục, khuôn mặt lập tức cao sừng lên!

Mắt tròn tròn! Tập thể mắt tròn!

Hần là Tào Phi Dương a, Lăng Nguyệt Vực đệ nhất cao thủ, trên đời này cũng là tuyệt thế cường giả, nhưng cư nhiên bị người ở trước mặt mọi người quất mặt! Cho dù hần khinh thị Thủy Doanh Tâm, nhưng khinh thường hơn nữa cũng không có thể bị người đơn giản đánh mặt a!

Loại vật thể diện này, có đôi khi rẻ mạt, có đôi khi lại nặng hơn tánh mạng!

Tào Phi Dương lập tức tức giận, trong ánh mắt sát khí cuồng rực, một chữ một chữ nói:

- Chủ Linh cảnh!

Chủ... Chủ Linh cảnh?

Tất cả mọi người nghe được Tào Phi Dương hừ lạnh liền đầu ông ông hoàn toàn chấn trụ ! Mà Vi Đan Hàn chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí từ lòng bàn chân sinh sôi, trong nháy mắt bò đầy toàn thân!

701. Chương 701: Lâm Hồng Hoang. (1)

Cho dù Tào Phi Dương có được Ngũ hành tiểu thế giới, có thể nghịch hướng phạt chiến, lực địch Chủ Linh cảnh siêu cấp cao thủ, nhưng hắn sẽ thời thời khắc khắc làm bảo tiêu cho Vi Đan Hàn hắn sao? Người ta cùng lắm thì lần này đi tẩn, quay đầu lại lần lượt tập kích, chẳng lẽ Tào Phi Dương sẽ một mực canh giữ ở nơi này sao?

Đối với Tào Phi Dương mà nói, xác thực thể diện hắn tổn hao nhiều, nhưng chỉ cần ý tứ thoáng cái, lấy lại thể diện là được, tuyệt đối không thể cùng đối phương liều mạng! Hơn nữa, võ giả bước thứ chín cường đại hơn nữa cũng khó có khả năng oanh giết Chủ Linh cảnh Chí Tôn, mà Vi Đan Hàn hắn lại là chết chắc! Mà Lôi Vân Tông cũng chắc chắn bị diệt!

Ai có thể nghĩ đến Lâm Lạc rõ ràng lại có bối cảnh khủng bố như thế, tùy tiện liền phái ra một Chí Tôn cấp bậc Chủ Linh cảnh! Sớm biết như thế, cho dù cháu yêu chết cười lần, chết trên một trăm lần hắn cũng coi như không biết tiểu súc sinh gây tai họa kia!

Nhưng trên đời không có thuốc hồi hận, hiện tại hắn chỉ có thể chờ đợi Tào Phi Dương có thể đại phát thần uy cùng đối phương liều lượng bại câu thương, để hắn có đầy đủ thời gian cao chạy xa bay! Còn như Vân Lôi Tông diệt hay không diệt, hắn đã trông nom không được nữa!

- Chết!

Tào Phi Dương lệ khí đại sinh, Ngũ hành lĩnh vực mở ra, tạo thành một thế giới đầy đủ, hướng về Thủy Doanh Tâm bao cuốn đi qua, đồng thời một quyền oanh ra, giống như Tinh vực bầu trời rơi rụng, có một loại đại uy năng diệt thế.

Pằng!

Thủy Doanh Tâm một roi rút ra, lĩnh vực của Tào Phi Dương lập tức bị đánh tan hoàn toàn, mà uy lực một roi kia không giảm, lần nữa quét đến trên người Tào Phi Dương, trực tiếp đánh bay hắn đi.

Khủng bố!

Đường đường bước thứ chín chí cường giả, lại có được Ngũ hành tiểu thế giới đầy đủ, Tào Phi Dương rõ ràng không có một tia chống đỡ chi lực! Hắn vốn là muốn lấy lại thể diện, nhưng hiện tại xem ra chỉ là khiến hắn càng thêm mất mặt mà thôi!

- Ngũ hành lĩnh vực!

Tào Phi Dương lộ ra vẻ mặt kinh hãi, đột nhiên quay đầu bỏ chạy!

Chủ Linh cảnh, Ngũ hành lĩnh vực!

Hai người này cộng cùng một chỗ, khiến hắn căn bản không có khả năng chiến một trận!

- Cho người chạy sao?

Thủy Doanh Tâm hừ lạnh một tiếng, trường tiên cuốn lại, đem Tào Phi Dương pằng pằng cuốn trở về, sau đó hắc tiên giơ lên, bạch bạch chính là một hồi co lại mãnh liệt!

Mặc dù Tào Phi Dương là bước thứ chín đại năng, nhưng cảnh giới bị áp chế, lĩnh vực bị áp chế, căn bản không hề có lực chống trả, bị đánh đến máu tươi đầm đìa, tóc tai bù xù, quần áo toàn thân cũng là từng mảnh nghiền nát!

Nhưng hắn dù sao cũng là toàn thân đầm máu, nên nhìn không ra “cảnh xuân” hấn tiết lộ.

Tất cả mọi người đều bị kinh hãi!

Cái gọi là đánh người không vẽ mặt, sĩ khải sát bất khả nhục! Huống chi Tào Phi Dương là chí cường giả, đây là muốn làm người mất mặt chết a! Cái gọi là Lâm Lạc thiếu chủ kia đến tột cùng là ai, sau này thấy hấn phải hàng nghìn hàng vạn lần cung kính!

Nếu không sẽ có bước thứ mười, Ngũ hành cùng tu chí cường giả tới diệt môn, ai kháng được?

Cho dù Đông Châu võ đạo hưng thịnh, nhưng mà đạt tới bước thứ mười lại có thể có mấy cái? Mà trong đó lại có bao nhiêu là Ngũ hành cùng tu, có được linh vực tiểu thế giới đầy đủ?

Trong roi của Thủy Doanh Tâm có kèm theo linh vực chi lực của nàng, mà tính cách của nàng là thi ngược thành cuồng, càng đánh càng là hưng phấn, trong hai mắt đã nổi lên hồng quang! Nhưng làm cho nàng mất hứng chính là, Tào Phi Dương này dù là bước thứ chín cường giả, rõ ràng không có kháng trụ vài cái liên kêu thảm thiết liên tục, căn bản không bằng tiểu tử Lâm Lạc mới là Tịch Linh cảnh kia, xú nam nhân kia cho dù bị nàng đánh hung ác cũng vẫn kiên cường, quả thực là không hừ một tiếng đau nhức!

Nghĩ đến Lâm Lạc, giữa hai chân Thủy Doanh Tâm lại có nhiệt dịch lưu động, hận không thể lập tức chạy về đem hấn thống thống khoái khoái đánh đắm một hồi!

Trước mắt lão nam nhân này liên tục kêu thảm thiết lập tức làm cho nàng hào hứng buồn tẻ, tiện tay lại đánh một roi, đem Tào Phi Dương cuốn bay, lãnh đạm nói:

- Biến, sau này còn quản thúc thủ hạ không tốt lần nữa, bản thống lĩnh sẽ tiêu diệt Bách Nguyệt Tông của người!

Nếu như thay đổi ngay từ đầu nàng nói lời như vậy, tất cả mọi người liền nghĩ là nàng bị điên rồi! Nhưng nhìn đến Tào Phi Dương cũng bị nàng đánh đến kêu gào thảm thiết, liền biết cái này tuyệt không phải là ăn nói khùng điên gì, mà là uy hiếp thực sự không thể lại thật sự hơn!

Tào Phi Dương ngay cả một câu tràng diện cũng không có ném, trực tiếp quay đầu bay đi. Cái này lúc đến uy phong bát diện, nhưng khi đi lại chật vật không chịu nổi, đây là hấn trước kia như thế nào cũng khó có khả năng nghĩ đến a?

Nếu sớm biết như thế, cho dù hấn nhìn xem cả Lăng Nguyệt Vực bị Thủy Doanh Tâm nhào nặn cũng sẽ làm rùa đen rút đầu, tuyệt sẽ không khiến hấn gần như nhục nhã chưa từng có từ trước đến nay!

Vi Đan Hàn lập tức mặt xám như tro, cường như Tào Phi Dương cũng bị đánh như chó, vậy hấn lại là cái gì chứ! Mặc dù đã sống mấy ngàn năm, nhưng càng già càng sợ chết, đôi chân Vi Đan Hàn run lên, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, hấn căn bản không có bỏ chạy hoặc là chơi mảnh khoe tìm đường sống, mà muốn cầu xin, chính chủ cũng không ở đây, người ta căn bản sẽ không điều hấn!

Chết chắc rồi!

- Đánh chết lão cẩu này, răn đe!

Thủy Doanh Tâm lạnh lùng nói ra.

- Vâng, thống lĩnh đại nhân!

Bốn nữ tử tiến lên, đem Vi Đan Hàn không còn sức phản kháng bắt được, sau đó tất cả lấy ra một cây hắc sắc thiết đằng, nhắm Vi Đan Hàn liền đánh qua.

Sợi dây mây này mặc dù không phải là linh khí, nhưng lại có hiệu quả đặc thù không đếm xỉa linh vực, chí ít Vi Đan Hàn ở Toái Linh cảnh căn bản chống lại không được, bị từng roi đánh đi xuống, hấn đau đớn oa oa khóc thảm thiết.

Những nữ nhân Hận Tuyệt Cốc này mỗi người đều là ngoan nhân, nào có chuyện tốt trực tiếp đánh chết Vi Đan Hàn đơn giản như vậy, ra tay rất có chừng mực, đã khiến hấn cảm giác được mỗi một lần đau nhức kịch liệt sâu tận xương tủy, lại để cho linh vực chi lực của hấn có thể tiến hành trị liệu, phản phản phục phục chịu đựng cái tai vạ này!

Mà ở địa phương khác, giết chóc thảm thiết còn đang vô tình diễn biến, phạm là môn nhân nam giới của Vân Lô Tông đều rơi vào cực hình, vắn vắn chỉ có môn nhân nữ giới là có thể may mắn thoát khỏi. Mà trong Vân Lô Thập Nhất Đình, chỉ cần trong gia tộc có cao thủ Diệt Linh cảnh trở lên, đều bị tàn sát, nhưng nữ tử như cũ có thể may mắn thoát khỏi.

Máu chảy đầm đìa, giết chóc tổng cộng giăng co mười ba ngày, mà lúc này Vi Đan Hàn mới thụ đủ, bị roi đánh chí tử!

Tin tức truyền ra, chẳng những cả Lăng Nguyệt Vực chấn động, cả Đông Châu đều là một mảnh xôn xao!

Mặc dù Toái Linh cảnh cao thủ ở Đông Châu không coi là cao nhất, nhưng đã có thể đến hàng ngũ cường giả! Nhưng cường giả như vậy cư nhiên bị sống sờ sờ đánh chết, cái này là hành vi tàn khốc bậc nào?

702. Chương 702: Lâm Hồng Hoang. (2)

Huống chi cả Vân Lô Các bị diệt, các gia tộc có cấp bậc trong phạm vi thế lực gần như diệt môn, quả thực để cho người ta phần nộ!

Nhưng không có người nào dám nhảy ra chỉ trích, bởi vì một tin tức kế tiếp làm ối người bọn hắn toàn thân phát lạnh, đường đường bá chủ Lăng Nguyệt Vực, Linh giả bước thứ chín, có được tiểu thế giới hoàn mỹ Tào Phi Dương chính là bởi vì muốn bày ra quyền uy của hắn là đứng đầu Lăng Nguyệt Vực, kết quả chịu khổ roi hình, uy danh mấy ngàn năm hoàn toàn quét rác!

Thế lực khủng bố như vậy, ngoại trừ gia tộc quyền thế trong nội tam vực, còn có ai dám nhắm trúng?

Tất cả mọi người đều nghị luận tới tấp, thế lực khủng bố như vậy đến tột cùng là từ đâu xuất hiện, như thế nào từ trước cho tới bây giờ không có nghe nói qua! Hơn nữa, tên Lâm Lạc kia là người nào?

Có thể trở thành thiếu chủ của một thế lực cường đại như vậy, tự nhiên là đáng giá quan vọng, có tất yếu mà nói thậm chí có thể giao hảo thoáng cái! Nhưng đáng tiếc chính là, người này như là đột nhiên từ trong hòn đá xuất hiện, ngay cả Thanh Long thương đoàn được xưng tin tức linh thông nhất toàn bộ đại lục cũng tỏ vẻ không biết, lại làm Lâm Lạc bịt kín một tầng sương mù thần bí.

Mà lúc này Lâm Lạc lại không biết một chút gì về danh tự mà Thủy Doanh Tâm ban tặng đã oanh truyền thiên hạ, nhiều ngày như vậy xuống, chiếm được linh dược tẩm bổ, thương thế của hắn cũng dần dần khỏi hẳn.

Kế tiếp, hắn nên đi mang các nàng Tô Mị đến, có Nghiêm Thanh tọa trấn, tin tưởng Hận Tuyệt Cốc là một trong những chỗ an toàn nhất Đông Châu.

Cho dù là ở tổ địa Thiểm Điện tộc, cao thủ cấp bậc Tinh vực cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà cả Ngân Nguyệt tinh Tinh vực cường giả cũng rất ít ỏi. Tứ đại tộc tử thù, hậu duệ đợt Vãn Thần thứ hai cùng Yêu tộc Chí Tôn đều ở trong Thánh địa, cái này rất giống Nam Châu Linh cảnh chí cường giả, cả đám đều đau khổ truy tìm đột phá, không phải phát sinh đại họa diệt môn là tuyệt đối không thể ra!

Bởi vậy, Đông Châu xác thực là Chủ Linh cảnh cao thủ có thể xưng tôn, dù sao loại Tinh vực cường giả “du đăng” bên ngoài như Nghiêm Thanh này là thuộc về trường hợp đặc biệt.

Mặc dù mấy chục vạn năm đi qua, nhưng tứ đại tộc không giây phút nào ngừng muốn đoạt quyền thống trị Ngân Nguyệt tinh lại, cứ cách mấy vạn năm đều phát động một lần đại chiến. Nhưng vô luận là tứ đại tộc hay là đợt Vãn Thần thứ hai, tổ tiên mọi người đều là Thần linh, đều có thần thông thiên phú, huống hồ trước mắt hậu duệ đợt Vãn Thần thứ hai giữ lấy thiên địa linh mạch, ở chiến lực đỉnh tiêm thoáng vượt lên đầu tứ đại tộc, khiến cho trận phản công này một mực không có lấy được thắng lợi.

Bất quá, tổ địa tứ đại tộc có chí bảo phòng ngự, cũng không phải kẻ thù bên ngoài có thể xâm nhập được, bởi vậy cục diện song phương là thuộc về người này cũng không thể làm gì được người kia. Bất quá, song

phương tự nhiên cũng không có thể ở chung hòa thuận, bởi vậy mới có nội tam vực đối với tứ đại tộc treo giải thưởng.

Tam đại thế gia trong nội tam vực là La, Lý, Phương, chính là Văn Thần hậu duệ, bởi vì Thánh địa linh mạch có hạn, cũng không phải là Văn Thần hậu duệ hoặc là hung thú nào đều có tư cách tiến vào, đại bộ phận tộc nhân vẫn là lưu ở Đông Châu, Bắc Châu.

Chỉ có tộc nhân có được tiềm chất vô cùng, mới có thể được mang đến Thánh địa. Mặt khác, nếu có người đột phá Tinh vực, như vậy cũng có tư cách tiến vào Thánh địa, thậm chí kể cả không phải Văn Thần hậu duệ, để tránh Tinh vực cường giả phá hư quy tắc, đem Ngân Nguyệt tinh đánh cho nứt vỡ !

Mấy chục vạn năm qua, mặc dù Thánh địa vẫn là dùng Văn Thần hậu duệ, Yêu tộc làm chủ, nhưng thế lực một hệ tán tu đã chậm rãi lớn mạnh, trở thành một thế lực không thể bỏ qua.

Mặc dù thêm một mẫu thân vô cùng cường đại, nhưng đồng dạng Lâm Lạc cũng nhiều thêm hai địch nhân thế lực khủng bố!

Mặc dù hần là Thiểm Điện tộc nhân, nhưng Thiểm Điện tộc sẽ thừa nhận nghiệt duyên chi tử như hần sao, nếu như thân phận của hần hấp thụ ánh sáng, chỉ sợ chẳng những người Thánh địa kia muốn trừ hần cho thống khoái, dù là tứ đại tộc cũng sẽ đồng tâm hiệp lực lau đi chỗ bẩn này!

Thật đúng là phiền não lớn a, bất quá có thể cùng nhiều cao thủ như vậy giao chiến, ngẫm lại cũng làm cho Lâm Lạc nhiệt huyết sôi trào!

Hiện tại hần còn không phải đối thủ, nhưng một ngày nào đó hần sẽ trở thành Tinh vực cường giả, để cho tất cả đối thủ của hần ngửa gờng!

Ra khỏi Hận Tuyệt Cốc, Lâm Lạc một đường che dấu hướng Vân Sơn mạch bay vút đi, nhưng hần mới lên đường bất quá một canh giờ, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác bị người nhìn chăm chú! Hần lập tức dừng thân, chỉ thấy bên ngoài cách hần mười trượng, một nam tử chừng ba mươi tuổi đang chấp tay đứng, dáng người khôi ngô, tràn đầy khí phách càn quét thiên hạ thương sinh!

- Ta là Lâm Hồng Hoang!

Người kia tựa hồ có thể đem toàn bộ nam nhân trong thiên hạ đạp ở dưới chân nói ra.

Nam nhân tựa hồ trời sập xuống cũng có thể dùng một tay nâng lên kia chính là phụ thân của hần?

Ma quỷ trong miệng mẫu thân Nghiêm Thanh?

Lâm Lạc nhìn chằm chằm vào đối phương một hồi, nhưng lại hỏi một vấn đề khác:

- Bao đại ca cùng Bạch sư tỷ là đệ tử của người?

- Không sai!

Lâm Hồng Hoang gật gù đầu, khí thế trầm trọng như núi.

- Bạch sư tỷ có khỏe không?

Đem so với vấn đề thân thế, Lâm Lạc càng quan tâm thương thế của Bạch Uyển Hoa, người ta là thay hần ngăn cản một kích chí tử!

Lâm Hồng Hoang hơi nhú mồm nói:

- Người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, luôn luôn ghi nhớ lấy một nữ nhân làm cái gì?

Hần không khỏi trách cứ nói.

Khó trách hần làm được ra chuyện cường bắt Nghiêm Thanh, bắt nàng sinh hài tử ỳnh, trong mắt hần, nữ nhân tựa hồ chỉ là một công cụ sinh nở, ngay cả Lâm Lạc quan tâm ân nhân cứu mạng của mình thoáng cái cũng bị hần cho rằng là lẽ mê.

Lâm Lạc hừ một tiếng, quay đầu không để ý tới hần.

Lâm Hồng Hoang xác thực là thực lực cường đại đến khủng bố, so với Nghiêm Thanh còn muốn cao hơn một mẩu lớn, cùng tên bán nam bán nữ kia tương tự, nhưng vẫn là không sánh bằng Hỏa Diễm cự nhân ở Nam Châu! Nhưng cường thịnh trở lại thì như thế nào, ý chí của hắn tuyệt sẽ không bị bất luận kẻ nào khuất phục!

- Tiểu tử thú!

Lâm Hồng Hoang nhăn lông mày lại.

- Bọn chúng đều rất tốt, hiện tại ngươi có thể yên tâm!

Không có việc gì là tốt rồi, Lâm Lạc ở điểm này vẫn tin tưởng nam nhân khí phách mười phần kia là khinh thường hướng hắn lừa gạt. Hắn nhìn chăm chăm vào lão tử tiện nghi này nói:

- Vì cái gì?

Tại sao phải ném hắn đến Nam Châu tự sinh tự diệt, rồi lại an bài bọn người Bao Thức Lễ, Bạch Uyển Hoa đi bảo vệ hắn? Hơn nữa, hắn cũng không tin ba trăm năm trước Lâm Hồng Hoang sắc tâm đại phát mà cưỡng bức mẫu thân!

Lâm Hồng Hoang hai tay chấp sau lưng nói:

- Cái này phải theo từ đầu nói đến!

- Sự chịu đựng của ta từ trước đến nay rất tốt!

703. Chương 703: Bổ Sung Toàn Bộ Bí Mật Của Thân Thể. (1)

- Ba hoa!

Lâm Hồng Hoang lộ ra một tia không vui.

- Ngươi từ chỗ mẹ của ngươi biết một ít chuyện tình về Văn Thần a?

- Không sai!

- Đợt Văn Thần thứ hai nghe nói là vì tránh né Thần giới đại loạn, lúc này mới tự hủy Thần cách, rơi xuống thể gian.

- Như thế nào lại như vậy?

Lâm Lạc chen lời nói, coi như là Tinh vực Chí Tôn cũng không phải thọ nguyên vô cương, chỉ cần ở Hạ giới, sẽ không có khả năng trường sinh bất tử, phải phi thăng Thần giới mới có thể thành tựu Bất Tử Bất Diệt!

- Ngu xuẩn!

Lâm Hồng Hoang quát tháo một tiếng, thật là có dáng dấp nghiêm phụ dạy con.

- Thần linh mặc dù thọ nguyên vô hạn, nhưng bản thân cũng không phải không thể giết chết! Nếu như Thần giới loạn đến mỗi ngày chiến tranh, cho dù có thọ nguyên vô hạn thì như thế nào, còn không phải vẫn lạc đi vào luân hồi chuyển thế sao?

- Hơn nữa, võ giả tại sao phải tu vũ?

Hắn hỏi ngược lại một câu.

- Truy cầu lực lượng, trường sinh!

Lâm Lạc vô ý thức hồi đáp.

- Cho dù là Thần linh cũng có phân chia ba bảy loại, những Vãn Thần này đều là ở Thần giới hỗn không được! So với ở Thần giới kéo dài hơi tàn, làm con chó què bị người lán qua lán lại, còn không bằng đến Hạ giới, có thể đứng ngạo nghễ của đỉnh thế giới, vượt qua mười vạn năm phong quang vô hạn?

Tinh vực cường giả mỗi lần nâng ột tiểu cảnh giới có thể đạt được vạn năm thọ nguyên, trên lý luận Tinh Đế tam trọng thiên có thể sống trên mười vạn năm. Nếu lại có linh được kéo dài thọ mệnh, bản thân lại có đầu làm rùa, sống lâu sẽ dài hơn.

Tựa như Hỏa Diễm cự nhân, không sai biệt lắm còn sống trăm vạn năm! Nhưng chỉ cần sinh vật có linh thức, ở Hạ giới sẽ có hạn chế thọ nguyên, cho dù Hỏa Diễm cự nhân có thể sống thêm một trăm vạn năm, nhưng cuối cùng cũng có một ngày thân suy mà chết.

Không sai, nếu như không thể ở trong một vùng cường giả đánh ra huy hoàng, vậy không bằng đi tới chỗ kẻ yếu làm lão đại! Cái gọi là thà làm đầu gà chứ không làm đuôi trâu, mặc dù không có thọ nguyên vô hạn, nhưng có thể chúa tể mình, chúa tể vận mệnh của mỗi người.

Huống hồ, Thần giới đại loạn, một vài Thần linh đệ giai này chính là pháo hôi, nói không chừng còn sống không quá mười vạn năm!

Thật giống như Nam Châu Tam đại Thần quốc thường niên có chiến tranh, võ giả cao giai là người phát động chiến tranh, nhưng chết lại là đệ giai võ giả!

Lâm Hồng Hoang tiếp tục nói:

- Nhóm Vãn Thần này có rất nhiều gia tộc, mà Lâm gia chúng ta cũng là một thành viên trong đó!

Lâm Lạc không khỏi chóng mặt, như vậy xem ra cha hắn cùng mẫu thân vốn là địch!

- Khi Thượng tứ tộc chạy về tổ địa bọn họ, thiên hạ chia bốn, Tinh vực cường giả tất cả thuộc về Thánh địa, dùng thiên địa linh mạch chỗ đó ôn dưỡng bản thân, cầu sống được lâu dài một chút! Nhưng mấy chục vạn năm sau, khi đám Vãn Thần kia từng cái vẫn lạc, bọn hậu bối lại quên tổ huấn, ngược lại muốn độ kiếp phi thăng Thần giới, thành tựu Bất Tử Bất Diệt!

Lâm Hồng Hoang cười lạnh nói.

Kỳ thật đây cũng là có thể lý giải, mấy chục vạn năm qua đi, Thần giới đại loạn này nói không chừng cũng đã xong! Mà người tuổi trẻ đang hào hoa phong nhã thì không sao cả, nhưng nhân vật thế hệ trước, đặc biệt thọ nguyên sắp khô cạn, tự nhiên vô cùng khát vọng có thể phi thăng Thần giới, cho thọ nguyên của mình kéo dài!

Đối với bọn hắn mà nói, cho dù Thần giới còn đang đại loạn cũng không sao, dù sao bọn họ cũng là thọ nguyên khô cạn, còn không bằng đi liều một lần! Hơn nữa, người có thể ở Hạ giới tu luyện tới phi thăng Thần giới, cái nào không phải hạng người thiên tài anh kiệt, nói không chừng có thể tại Thần giới xông ra một mảnh thiên địa, thành tựu Thần Vương chi vị!

- Nhưng từ Thần giới đến Hạ giới không dễ, người hạ giới muốn đột phá Thần kiếp, phi thăng Thần giới càng thêm gian nan !

Lâm Hồng Hoang ngưng một lúc sau mới nói.

- Không nói trước phiên thiên địa này linh khí mỏng manh, tu luyện cực kỳ gian nan, muốn thành thần, nhất định phải lĩnh ngộ Thần đạo! Nhưng tổ tiên không hy vọng hậu duệ tái nhập Thần giới, căn bản không có lưu lại lĩnh ngộ Thần cảnh!

- Muốn dựa vào chính mình lĩnh ngộ Thần đạo, cái này cơ hồ là chuyện không thể nào, cần một thế hệ lại một thế hệ Tinh Đế khổ tâm nghiên cứu, giúp nhau trao đổi tâm đắc, tập hợp trí tuệ mọi người mới có một đường hy vọng! Nhưng chỉ là hơn mười vạn năm tích lũy lại há có thể đủ, bởi vậy, có một vài người nghĩ tới đường tắt!

- Thần khí?

Lâm Lạc chen lời nói.

- Ân!

Trong hai mắt Lâm Hồng Hoang hiện lên một đạo kinh ngạc, tựa hồ là vì Lâm Lạc thông minh chấn kinh thoáng cái, khiến Lâm Lạc nho nhỏ hư vinh một chút.

- Không sai, trong Thần khí tự nhiên có chứa Thần đạo, bất quá Thần khí cho dù ở Thần giới cũng là vật hi hữu, các Văn Thần đều là ở Thần giới trộn lẫn không được, trong tay lại há có thể nắm giữ Thần khí!

- Nhưng mà, tổ tiên Lâm gia ta ở Thần giới đã từng xuất hiện qua một đại nhân vật, mặc dù hắn đã sớm chết trận, lại lưu lại Thần khí mà hắn đã từng sử dụng qua, chỉ là bị oanh phá, không còn Thần khí oai!

Lâm Hồng Hoang ngạo nhiên nói ra.

Trái tim Lâm Lạc thành thịch nhảy dựng, hắn đột nhiên nghĩ tới Tử Đỉnh!

- Không sai, chính là Tử Đỉnh mà bây giờ người đang có được!

Lâm Hồng Hoang gật gật đầu.

- Sáu trăm năm trước, La, Lý, Phương tam gia trong Thánh Địa, chính là tam gia cường thế nhất trong các Văn Thần, cũng chỉ có gia tộc của bọn hắn có được lão quái cấp bậc Tinh Đế. Bọn họ không biết là làm sao biết rõ Lâm gia chúng ta có Thần khí tồn tại, vì cái chí bảo này, bọn họ huyết tẩy Lâm gia chúng ta, vền vẹn một mình ta mang theo Thần khí trốn thoát!

Nam nhân ma thần này quả nhiên rất giỏi a, ở trước mặt lão quái vật cấp bậc Tinh Đế cũng có thể mang theo Thần khí đào tẩu!

- Diệt gia đại thù, thân là nam nhi tự nhiên không có đạo lý không báo! Ta mai danh ẩn tích, cho đến khi tu luyện nhập Tinh vực mới một lần nữa vào đời, dùng tên giả đi nội tam vực, tính toán đem tộc nhân của La, Lý, Phương tam gia ở Đông Châu giết sạch sẽ, cho bọn chúng tuyệt tử tuyệt tôn!

Lâm Hồng Hoang sát khí mười phần nói.

Nhưng Lâm Lạc lại càng hoảng sợ, lão tử tiện nghi này lúc ấy sống sót cư nhiên còn không có tiến vào Tinh vực? Đây cũng không phải là giới bình thường a! Hơn nữa, sáu trăm năm trước hắn còn không có tiến vào Tinh vực, nhưng bây giờ tu vi ít nhất là Tinh Hoàng, phần thiên tư này cũng cường đại đến quá mức yêu nghiệt a!

So sánh xuống dưới, nếu không có Tử Đỉnh truyền thụ cho công pháp Hỗn Độn Dung Lô, hiện tại phỏng chừng Lâm Lạc còn ở trình tự Hậu Thiên đảo quanh, ngay cả Bạo Khí Cảnh có đột phá được hay không cũng là vấn đề lớn! Cái tiêu chuẩn hổ phụ khuyến tử này, chênh lệch quá xa a?

- Ta cố ý kết bạn với La gia thiếu chủ La Thiên Đóa, tính toán trước cùng hắn kết thành hảo hữu, lại ở trước mặt hắn giết sạch cả nhà La gia hắn.

704. Chương 704: Bổ Sung Toàn Bộ Bí Mật Của Thân Thế. (2)

Cha hắn quả nhiên là người trong ma đạo, ý nghĩ quá tà ác, thay đổi là Lâm Lạc, nhiều lắm là giết người, đại thù đã báo, nào có nhiều ý nghĩ tà ác như vậy.

- Bất quá, thời điểm cùng hắn lẫn lộn, chúng ta nhận thức mẹ của người, một nữ tử có Truyền Thần huyết mạch!

Thanh âm của Lâm Hồng Hoang tiếp tục ở bên tai Lâm Lạc vang lên.

- Truyền Thần huyết mạch?

Lâm Lạc không khỏi lặp lại, lúc Văn Thần. lúc lại là Truyền Thần huyết mạch khiến nhận thức của hắn có chút hỗn loạn.

- Cái gọi là Truyền Thần huyết mạch, chính là nàng sinh hạ hậu duệ nhất định sẽ kế thừa đến bộ phận thiên phú của Vãn Thần, ở trên tu hành có ưu thế tuyệt đối!

Lâm Hồng Hoang giải thích nói.

- Tổ mẫu của chính là có Truyền Thần huyết mạch, nên ta vừa nhìn thấy mẹ của người liền hạ quyết định!

- Buồn cười tên La Thiên Đóa kia còn muốn chơi phong độ quân tử, tổn tâm tư theo đuổi, với ta nào có chuyện tình phiến toái như vậy, trực tiếp bắt cóc nàng, sau đó cho nàng sinh con không phải là nhanh gọn sao!

Lâm Hồng Hoang khí phách mười phần nói.

Cha mẹ ơi...

Trước đó, Lâm Lạc nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng tuyệt đối không có thể nghĩ đến sẽ là đơn giản như vậy! Hắn có một loại uể oải bị Lâm Hồng Hoang triệt để đả bại, nguyên lai nam nhân khí phách là ngang ngược mà đi như thế!

- Thật không ngờ, nữ nhân kia lại còn là Thiểm Điện tộc, hậu duệ hai đại Vãn Thần kết hợp, vốn tưởng rằng có thể sinh ra một hậu duệ tư chất tuyệt thế, không nghĩ tới người vừa sinh hạ, Ngũ hành linh căn gần như bị phế, Thiểm Điện huyết mạch cũng bị áp chế không cách nào có tác dụng!

Trên mặt Lâm Hồng Hoang còn kém viết hai chữ “phế vật”, vẻ mặt không sáng khoải, tựa hồ lúc ấy không có đem Lâm Lạc bóp chết cũng đã vô cùng nhân từ !

- Sau đó mẹ của người vứt bỏ người, ta liền đưa người đi Nam Châu! Tại Đông Châu, ta ở trên đời đều là địch, một khi bị người biết người là nhi tử của Lâm Hồng Hoang ta, một là bất lợi cho người, thứ hai càng có thể dùng để uy hiếp ta!

Tốt xấu gì hổ dữ cũng không ăn thịt con, lúc này Lâm Hồng Hoang cũng lộ ra một tia quan tâm của người làm cha, mặc dù hắn dùng thanh âm khí phách đem cổ tâm tình này che dấu xuống dưới.

- Tại Nam Châu, ta đã cứu một đôi phu phụ họ Lâm, vừa vặn không cần cho người sửa họ, liền đem người phó thác cho bọn hắn. Sau khi trở lại Đông Châu, ta liền tùy ý thu bốn đồ đệ, sau đó đưa đi Nam Châu nhìn một chút!

Nguyên lai, hắn là như vậy tới!

- Ta vốn tưởng rằng người từ nhỏ bình thường, ở Nam Châu thành thành thật thật vượt qua cả đời mới là lựa chọn tốt nhất, không nghĩ tới mấy năm trước, cái Thần khí bị tàn phá kia đột nhiên phá không mà dậy, tựa như trong đó có Thần phục sinh, có ý chí của riêng mình!

- Một đường đuổi theo, ta mới phát hiện Thần khí rõ ràng chủ động dung nhập vào thân thể của người!

- Trước đó, tổ tiên Lâm gia ta mặc dù biết Tử Đỉnh chính là Thần khí tổn hại, nhưng không có người sai khiến được! Cho đến khi người đến.

Lâm Hồng Hoang nhắm hai mắt lại, thở hắt ra.

- Ta lúc này mới nghĩ đến, nhi tử của Lâm Hồng Hoang ta làm sao có thể thật là một phế vật!

Nam nhân ma thần này có kiêu ngạo khùng bố, Lâm Lạc đột nhiên hoảng sợ một trận, vì để tránh cho xuất hiện nhân sinh không hoàn mỹ, thời điểm hắn vừa sinh ra tuyệt đối có khả năng bị Lâm Hồng Hoang trực tiếp chụp chết!

Ngẫm lại hắn thật đúng là đáng thương, sinh ra đã bị mẫu thân vứt bỏ, lại thiếu chút nữa gặp độc thủ của phụ thân!

- Quả nhiên, người không để cho ta thất vọng, nhanh chóng quật khởi, mặc dù tốc độ này chỉ là tạm được, nhưng cân nhắc đến linh căn của người, cũng có thể tương đối rồi!

Lâm Hồng Hoang lộ ra vẻ mỉm cười.

- Vì vậy, ta liền để cho bọn người Bao Thức Lễ cùng người tiếp xúc, muốn đem người từng bước một đến Đông Châu. Không nghĩ tới, người lại có thể tự mình chạy tới!

Mọi chuyện cần thiết không sai biệt lắm có thể xâu chuỗi được toàn bộ, hơn nữa, hẳn quả nhiên là bị người xếp đặt từ đầu đến cuối a!

Đừng nói tứ đại Cổ Tộc, hẳn là người không thuần khiết, nhất định phải diệt trừ! Mà trong Thánh Địa lại là La, Lý, Phương ba nhà đứng đầu, cho dù Lâm Lạc chịu để xuống diệt gia chi thù, những người này cũng sẽ vì Tử Đỉnh mà đối với hắn đuổi giết không ngừng!

Bất quá, ý chí chiến đấu của Lâm Lạc lại dâng trào mà dậy, cuộc sống như thế mới muôn màu muôn vẻ!

Nhìn xem hắn tựa hồ có thể nâng dậy ý chí chiến đấu, Lâm Hồng Hoang rốt cục cười ha ha nói:

- Không sai, không sai, chính là như vậy, đây mới là nhi tử của Lâm Hồng Hoang ta!

Nói thật, mặc dù hành vi của Lâm Hồng Hoang đối với Nghiêm Thanh có thể nói tàn bạo, nhưng thân là con của người, Lâm Lạc lại rất khó cảm hận Lâm Hồng Hoang! Đối với hắn từ nhỏ cho rằng phụ mẫu đều mất mà nói, càng hy vọng Lâm Hồng Hoang có thể cùng Nghiêm Thanh chân chính kết làm phu thê!

- Người cùng mẫu thân có khả năng quay về lần nữa hay không?

Lâm Lạc nói ra.

- Quay về sao? Chưa từng có sống khá giả, nào có nói đến quay về!

Lâm Hồng Hoang hừ một tiếng.

- Ta sẽ không đem đại thù gia tộc áp ở trên người của người, nhưng nam nhân hành tẩu trên phiên thiên địa này, liền phải chiến mở ra một cái thế giới, không nên nhiều nhi nữ tình trường như vậy?

Gà gọi vịt giải thích, hai người lý niệm không khớp, cách xa vạn dặm, căn bản không có khả năng dung hợp!

Lâm Lạc không có khuyên nữa, Lâm Hồng Hoang không có đem gia cữu áp đặt cho hắn, hắn cũng sẽ không quá mức nhúng tay vào ân oán người trên một đời. Hơn nữa, muốn Nghiêm Thanh tiếp nhận Lâm Hồng Hoang cũng gần như là chuyện không thể nào, cái này cũng bất quá là đáy lòng hắn hy vọng xa vời mà thôi.

- Ta biết người có thể luyện hóa Ngũ hành tinh hoa, những linh khí này là khi ta tới tiện tay đoạt, người cầm lấy đi luyện hóa! Thực lực của người bây giờ vẫn là quá yếu, căn bản không có năng lực tự bảo vệ mình gì!

Lâm Hồng Hoang không lưu tình chút nào nói.

Lâm Lạc không khỏi đỏ mặt, nhưng nhìn xem một đồng lớn linh khí từ trong đan điền không gian của Lâm Hồng Hoang vung tới, không khỏi cả kinh!

Phải biết rằng ở Đông Châu linh khí cũng không phải là hàng phổ phàm gì, ai không có việc gì lấy ra khoe khoang, đều là làm lá bài tẩy, vũ khí bí mật đến dùng, chỉ cầu một kích trí mạng! Chỉ có như linh khí trấn phái, trấn gia chi bảo mới có thể bị người biết một hai!

Mà tính cách của Lâm Hồng Hoang, tuyệt đối sẽ không tốn tâm tư đi tìm hiểu rõ ai có linh khí lại cường đoạt, mà là trực tiếp nhìn thấy Linh cảnh võ giả liền giết! Người vừa chết, mặc kệ linh khí giấu ở đan điền không gian hay là gì đó, đều không chỗ che giấu!

Đối với Lâm Hồng Hoang mà nói, đây mới là phương pháp đơn giản nhất, trực tiếp nhất!

Nghiêm Thanh vì yêu thương con giận dữ huyết tẩy Vân Lô Thập Nhất Đình, mà Lâm Hồng Hoang thì đem người không cừu không oán huyết sát một trận, ở trong mắt Tinh vực Chí Tôn, phạm nhân như con kiến hôi!

705. Chương 705: Gặp Mẹ Chồng. (1)

Cho nên nói, mỗi võ giả đều muốn vượt lên trước, thoát ly hàng ngũ con kiến hôi, trở thành vương giả cao tại thượng!

Nhưng võ đạo không có chừng mực, phía trên Linh cảnh có Tinh vực, phía trên Tinh vực có Thần cảnh, mà cho dù là Thần linh còn có ba bảy loại phân chia! Cho nên nói võ đạo như đi ngược dòng nước, không tiến tắc thoái!

Ở trong sóng triều mãnh liệt dạng này, chỉ có không ngừng kiên quyết tiến thủ mới có thể có một ngày tiểu ngạo đỉnh phong!

Lâm Lạc cũng không có cùng Lâm Hồng Hoang già mồm cãi láo, hấn xác thực cần cấp tốc tăng cường tu vi, phía trước địch nhân cường đại đến đáng sợ, hấn phải nắm chặt thời gian! Chuyện tình nắn là con của Lâm Hồng Hoang cùng Nghiêm Thanh tất nhiên không thể nào là bí mật vĩnh viễn, một ngày nào đó sẽ rõ ràng khắp thiên hạ!

Đến lúc đó, hấn cũng không muốn nhờ cha mẹ che chở dưới cánh chim!

Một đường bay vút, Lâm Lạc cũng không có vội vã luyện hóa những linh khí mà Lâm Hồng Hoang cho kia, mà là đi Tầng Vân sơn mạch, đưa bọn người Tô Mị đi Hận Tuyệt Cốc, khiến hấn hoàn toàn không có nỗi lo về sau, có thể lực chiến thiên hạ!

Hơn mười ngày sau, Lâm Lạc đi tới sơn cốc trong Tầng Vân sơn mạch.

Cùng chúng nữ tương kiến, mọi người tự nhiên vui mừng vạn phần. Tô Mị các nàng đều cho rằng Lâm Lạc ít nhất phải nhiều năm thời gian mới có thể phát triển đến trình độ cùng Vi Đan Hàn chống lại, không nghĩ tới rõ ràng nhanh như vậy liền trở lại!

Lâm Lạc đem chuyện tình mình đột nhiên có cha mẹ nói ra, làm chúng nữ ngạc nhiên không thôi.

- Ô, nguyên lai còn là một nhị thế tổ! Sách sách sách, cha mẹ đều là Tinh vực Chí Tôn, người lại hồ đồ lẫn lộn ở Nam Châu!

Lữ Nguyệt Đồng cười ha ha, nhưng ngữ khí lại đặc biệt chua, một bên dùng sức vỗ bả vai Lâm Lạc, đem hấn ngạnh sanh đánh thấp ba thước, nửa người dưới cắm vào trong núi đá cứng rắn, có thể thấy được nàng dùng bao nhiêu kình lực!

- Đúng vậy, còn tưởng rằng là đồ hai lúa ở Nam Châu, không nghĩ tới có lai lịch lớn, lừa gạt mấy tỷ muội chúng ta!

Tô Mị cũng bĩu môi nói ra.

Chúng nữ đều đối với Lâm Lạc dùng ngòi bút làm vũ khí, sự thật này xung kích quá lớn a!

Ban đầu chúng nữ đều cho rằng Đông Châu Chủ Linh cảnh cao thủ là Chí tôn, nhưng cha mẹ Lâm Lạc dĩ nhiên là Tinh vực Chí Tôn càng mạnh hơn một bước, điều này không khỏi làm các nàng có loại tâm lý mình như vịt con xấu xí, tựa hồ cùng Lâm Lạc thoáng cái kéo ra cự ly.

- Vậy các nàng có theo ta đi hay không?

Lâm Lạc trực tiếp sử dụng ngoan chiêu.

- Đánh rầm gì đó, người là nam nhân của chúng ta, người đi đâu chúng ta tự nhiên đi đến đó!

Tô Mị tứ nữ lập tức nhận thức kinh sợ, mà Lữ Nguyệt Đồng cũng tỏ vẻ thiên hạ xú nam nhân quá nhiều, vẫn là đi Hận Tuyệt Cốc mới tốt.

Còn như Đường Diễm, chưa từng có ai sẽ đem ý kiến của nàng để ở trong lòng, làm cho nàng gờ tay nửa ngày cũng không có người phản ứng nàng, tức giận đến tiểu ma nữ không ngừng nguyền rủa mọi người.

Mặc dù sơn cốc này là khối bảo địa, nhưng chân vạc thứ tư đã quy vị, nơi này cũng không còn là phúc địa trước kia. Huống hồ các nàng Tô Mị đã sớm vợ vét đủ chỗ tốt, thật cũng không có lưu luyến gì.

Người trong cốc xem bọn người Lâm Lạc là Thần linh đến thế gian, lúc biết được bọn họ muốn ly khai, đều là kinh sợ, còn cho là bọn họ làm sai cái gì lọt vào Thần linh vút bỏ, từng nhà khóc thét liên tục, cầu xin mọi người không nên ly khai.

Nhưng thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, Tô Mị các nàng cũng chỉ là ở nơi này tị nạn mà thôi, sớm muộn cũng có lúc rời đi.

Bất quá Đường Diễm lại nhân cơ hội thu lấy rất nhiều linh thảo, dùng thái độ làm người của tiểu ma nữ, nếu như không vào lúc đó vét lên một bữa mà nói, nàng cũng không phải là Đường Diễm !

Hai ngày sau, bọn họ lên đường mà đi, hướng về Hận Tuyết Cốc xuất phát.

Bởi vì lần này nhân viên rất đông, hành trình tự nhiên không có khả năng như lúc Lâm Lạc đến nhanh như vậy, thẳng qua gần một tháng thời gian, bọn họ mới đến Hận Tuyết Cốc. Bất quá, gần hương tâm tình e sợ (* gần về nhà thì tâm tình lo lắng), mặc dù các nàng Tô Mị không phải về quê hương, nhưng lại có tâm lý nàng dâu xấu xí về gặp mẹ chồng, bất ổn a!

Hơn nữa, vị mẹ chồng này còn không phải người bình thường, chính là Tinh vực Chí Tôn a, người mạnh nhất ở hạ giới! Áp lực như vậy tự nhiên cực lớn.

Mặc dù là càng tiếp cận Hận Tuyết Cốc, nhưng tốc độ của bọn họ càng chậm, nhưng lại chậm cuối cùng cũng có thời điểm đến.

- Gặp qua thiếu chủ!

Lối vào Hận Tuyết Cốc, hai tên nữ vệ hướng Lâm Lạc quỳ gối hành lễ. Các nàng đối với Nghiêm Thanh là cảm kích cùng tôn kính phát ra từ đáy lòng, cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi, mặc dù các nàng cảm hận nam nhân, nhưng Lâm Lạc tuyệt đối là ngoại lệ, đây chính là đứa con độc nhất của Cốc chủ!

- Ân!

Lâm Lạc cũng không có thói quen sĩ diện, liền cho các nàng đứng dậy, mang theo chúng nữ tiến vào trong cốc, đi gặp Nghiêm Thanh.

- Mẹ ngươi có dữ hay không?

Ngay cả Tô Mị không sợ trời không sợ đất cũng có chút kinh sợ, một mặt là bởi vì Nghiêm Thanh chính là Tinh vực cường giả, càng nhiều hơn nữa chính là phản ứng bản năng của con dâu.

- Không dữ, bà ấy là người rất tốt!

Lâm Lạc tự nhiên sẽ không bôi đen ẹ của mình. Hơn nữa, Nghiêm Thanh hung ác cũng vền vền là nhằm vào nam nhân, đối với nữ nhân là thu dụng cùng bảo vệ, đối với Tô Mị chúng nữ càng thêm yêu thương chiều chuộng .

- Lạc nhi!

Mới nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Nghiêm Thanh là Tinh vực Chí Tôn, chuyện đã xảy ra trong cốc lại há có thể dấu diếm được thần ý của nàng bao trùm, từ lúc bọn người Lâm Lạc vào cốc liền đã biết, chỉ là trước muốn quan sát chúng nữ một chút mới không có trước tiên xuất hiện.

Nàng phi thường hài lòng, mặc dù thực lực chúng nữ Tô Mị có chút yếu, nhưng cả đám đều xinh đẹp, nhân gian tuyệt sắc, miễn cưỡng xứng đôi con của nàng! Ở trong nội tâm mẫu thân như nàng, Lâm Lạc tự nhiên là nam nhân ưu tú nhất thế gian, chỉ có nữ nhân đẹp nhất trên đời mới có thể chân chánh xứng đôi!

- Con dâu gặp qua mẹ!

Tô Mị tứ nữ đối mắt nhìn nhau, đồng thời quỳ gối hành lễ.

Nghiêm Thanh lập tức mặt mày hớn hở, vung tay lên, lấy ra vài khóa minh châu, từng cái đưa về phía tứ nữ, ột cái liền hỏi thoảng cái tên của đối phương, mà Tô Mị tứ nữ đều là phi thường nhu thuận trả lời, nịnh hót mẹ chồng tự nhiên là thiên kinh địa nghĩa.

- Ô, ta cũng có?

Lữ Nguyệt Đồng cũng sợ, bởi vì Nghiêm Thanh thành linh chuẩn bị sáu phần lễ vật, kể cả nàng cùng Đường Diễm ở bên trong, mỗi người đều được tặng một khóa minh châu. Mặc dù nữ Bạo Long này khí phách mười phần, nhưng ở trước mặt Nghiêm Thanh lại nửa điểm cũng không dám triển lộ ra, xem như một vật khác một vật.

Nghiêm Thanh ở trên bộ ngực căng tròn đầy đặn của nàng liếc qua, không khỏi lộ ra vẻ hài lòng, mặc dù dung mạo nữ nhân này hơi kém các nàng Tô Mị một chút, nhưng ngực nở mông to, là sinh dưỡng tốt nhất, cái con dâu này tự nhiên cũng không có khả năng để tuột mất!

706. Chương 706: Gặp Mẹ Chồng. (2)

Nhưng thật sự mà nói, cho dù thê tử của Lâm Lạc lại bình thường, nàng cũng sẽ tìm ra một điểm nào đó để chấp nhận, đây là yêu ai yêu cả đường đi.

Lâm Lạc không muốn chủ động xuất kích, vậy cũng chỉ có vất vả mẫu thân như nàng a!

- Cửa ta đâu! Cửa ta đâu!

Không giống ngũ nữ khác kính sợ như vậy, Đường Diễm là trời sinh từ trước đến nay liều mạng, chủ động chụp lên Nghiêm Thanh.

- Đại phiêu đản mỹ nữ mẫu thân, lễ vật của ta đâu?

Nghiêm Thanh bị nàng chọc cho nở nụ cười nói:

- Người liền trực tiếp gọi ta là mẹ là tốt rồi!

Nói xong, nàng đem một khóa minh châu cuối cùng đưa tới.

- Tốt tốt, người ta sinh ra liền không còn có gặp qua mẫu thân, hiện tại rốt cục cũng có!

Công phu vượt mông ngựa của Tiểu ma nữ làm Tô Mị các nàng cũng cảm thấy không bằng, chớp mắt liền bị Nghiêm Thanh chú ý lớn nhất.

- Minh châu này là vạn năm linh châu trong cơ thể Cổ Nguyệt Bạng (*con trai), bản thân có hiệu quả tị độc, chữa thương, trừ dung dưỡng nhan. Ta lại phong vào ba đạo thần thức, có thể bảo vệ các người ba lần bình an!

Nghiêm Thanh hướng các nàng giải thích nói.

Kỳ thật ở trong Hận Tuyệt Cốc, chúng nữ cũng sẽ không gặp được nguy hiểm gì. Thật muốn có một ngày như vậy, nói rõ Nghiêm Thanh cũng chịu không được, thần thức nàng phong ấn cũng không có tác dụng gì.

Nhưng công hiệu trừ dung dưỡng nhan lại làm lục nữ đồng thời đôi mắt đẹp sáng ngời, mặc dù các nàng đã là nhân gian tuyệt sắc, nhưng tuyệt không ngại để mình trở nên mỹ thêm một ít!

Nghiêm Thanh cũng không có xuất ra uy nghiêm mẹ chồng của nàng, rất nhanh khiến cho cổ kị của các nàng Tô Mị đi hết, cùng nàng đánh thành một vùng.

Nhưng thời điểm Nghiêm Thanh hỏi các nàng lúc nào sẽ sinh tiểu Lâm Lạc, lại làm mọi người mặt đỏ như gấc.

Tiên Thiên cảnh võ giả đã rất khó sinh hạ hậu duệ, huống chi là Linh cảnh chí cường giả !

Cũng không biết Nghiêm Thanh cùng Lữ Nguyệt Đồng nói gì đó, làm nữ Bạo Long đỏ bừng cả khuôn mặt, ý vị lắc đầu, run đến bộ ngực sữa loạn chiến, thiếu chút nữa làm Lâm Lạc thấy trông mắt muốn lòi ra.

- Hừ hừ, xú nam nhân từ nơi nào đến nhiều mỹ nữ tuyệt sắc như vậy!

Đội Nghiêm Thanh đem chúng nữ kéo qua một bên nói mẹ chồng nàng dâu, Thủy Doanh Tâm vô thanh vô tức xuất hiện ở bên người Lâm Lạc, bày ra một bộ mặt thối.

- Ghen à?

Lâm Lạc phản kích nói.

- Ha ha!

Thủy Doanh Tâm chỉ là cười lạnh, tựa hồ căn bản không thèm phản bác thuyết pháp vô cùng hoang đường như vậy.

- Đúng rồi, sau này thời điểm người đi ra ngoài cẩn thận một chút, đừng loạn báo tên của mình, khả năng sẽ bị người bên đường ném đá!

Lâm Lạc khó hiểu nói:

- Vì sao?

- Chỉ là dùng danh nghĩa của người tàn sát Vân Lô Tông cùng Vân Lô Thập Nhất Đình một lần!

Thủy Doanh Tâm hời hợt nói.

- Người...

Lâm Lạc trước chỉ nghe Nghiêm Thanh không thèm để ý chút nào nói Vân Lô Tông uy hiếp đã thay hẳn giải quyết, nhưng thật không ngờ lại là dùng phương thức khoa trương như thế!

Hắn nguyên bản còn muốn an phận làm việc, đạt được đủ tích lũy, từng bước một thăng lên Tinh vực, cuối cùng oanh trở mình cái gọi là Chủ Linh cảnh, giải quyết tất cả phiền toái, mang theo chúng nữ phi thăng Thần giới.

Dù sao, thân phận của hắn quyết định hắn khắp nơi cường địch, sao có thể lên giọng chạy loạn?

Nhưng sự tình đã xảy ra, huống hồ con mẹ điên này căn bản không thể nói lý, cùng nàng cũng không có lời nói nhảm! Còn nữa, trên đời này người nhiều như vậy, tên Lâm Lạc cũng đếm không hết, nói ra chưa hẳn có người sẽ tin a.

Lâm Lạc an ủi mình như vậy.

Quyết đoán không đếm xỉa mù diện này khiêu khích, Lâm Lạc hỏi Nghiêm Thanh muốn một mật thất, dùng luyện hóa vài món linh khí mà Lâm Hồng Hoang cho hắn. Còn như chuyện tình gặp được Lâm Hồng Hoang, hắn cũng không có dám nói cho Nghiêm Thanh, không có ảnh hưởng tâm tình nguyên bản rất tốt của nàng.

Hắn mở ra Hỗn Độn Dung Lô, đem tổng cộng chín kiện linh khí từng cái luyện hóa, cuối cùng mười hai ngày mới rốt cục xuất quan. Lại là vì vài món linh khí này không một cái không ở trên Diệt Linh cảnh, ẩn chứa Ngũ hành tinh hoa vô cùng cường đại.

Ngũ Hành công pháp lần nữa đại tiêu thăng, đều đạt được Tịch Linh cảnh đỉnh phong, mà trong những linh khí này thậm chí có một kiện là Lô hệ linh khí khó được, khiến cho Lô hệ công pháp của hắn cũng không có cản trở, đồng dạng đạt đến Tịch Linh cảnh trung kỳ.

Đáng tiếc chính là, huyết mạch Thiểm Điện tộc của hắn còn không có hoàn toàn thức tỉnh, không cách nào có được thần thông thiên phú.

Vượt qua mấy lần lôi kiếp, Lâm Lạc cùng Tô Mị các nàng hảo hảo đoàn tụ vài ngày, ném hết cá nước thân mật, bởi vì hắn lập tức phải rời cốc đi ra ngoài lịch lãm, ở trong chiến đấu nâng cao thực lực của mình.

Vừa mới tụ hợp lại phải xa nhau, làm Tô Mị tứ nữ đều là cố tình tăng nhiều, cùng hắn liêu chết triền miên, tận hưởng vui thích, đồng thời tu vi của các nàng cũng nhận được tiến bộ nhảy vọt.

Cứ việc tứ nữ đem kỳ hạn lên đường của hắn khê kéo lại kéo, nhưng Lâm Lạc vẫn là ở nửa tháng sau ly khai Hận Tuyệt Cốc, bước lên hành trình mới.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua Hận Tuyết Cốc dần dần biến mất, Lâm Lạc đem nhi nữ tình trường nhét vào chỗ sâu nhất trong tâm linh, thân hình vút không, bên trong một tiếng thét dài, hào hùng đại sinh, một đường bay múa như rồng, hướng về phương hướng nội tam vực lao đi.

Ngay cả Tào Phi Dương cũng bị Thủy Doanh Tâm đánh như chó, hấn lại muốn đi tham gia Bách Nguyệt Tông năm trăm năm một lần thu đồ đệ cũng không có ý nghĩa. Cho dù người ta chỉ xem hấn trở thành người trùng tên trùng họ, sợ rằng cũng làm cho thủ hạ của Tào Phi Dương kiêng kị, không thể nào phạm nguy hiểm làm Tào Phi Dương không vui đem hấn thu vào tông.

Hưởng chi, Tào Phi Dương ở trước mặt mọi người ném mặt lớn như thế, đại hội thu đồ đệ lần này còn có thể đúng hạn tiến hành hay không cũng là đáng giá hoài nghi.

Lâm Lạc đem ánh mắt trực tiếp bỏ vào nội tam vực.

Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, những Văn Thần hậu duệ kia là tuyệt sẽ không bỏ qua Lâm Lạc, bởi vậy, hấn phải sớm làm xuống hiểu rõ, thậm chí đánh vào bên trong địch nhân! Mặc dù Lâm Hồng Hoang cùng Nghiêm Thanh đều là Tinh vực cường giả, nhưng Lâm Lạc chưa bao giờ là người ý lại khác người!

Ngẫu nhiên mượn thoáng cái có thể, nhưng muốn làm bùa hộ mệnh dán ở trên thân hoành hành vô kị, Lâm Lạc cùng nhị thể tổ bình thường có gì bất đồng? Hơn nữa, nếu hấn thật dám ý vào danh hào của Lâm Hồng Hoang hoặc là Nghiêm Thanh hoành hành, chỉ sợ sẽ lập tức đưa tới Thánh địa đuổi giết cùng tứ đại tộc ám sát!

Hấn lẻ loi một mình cũng không cần chú ý, liên tiếp phi hành cả tháng, lúc này mới tiến nhập một cái trấn nhỏ, lúc này, hấn rốt cục ra khỏi cương vực của Lăng Nguyệt Vực, tiến nhập Tử Lâm Vực.

Lâm Lạc tính toán tìm tửu điểm thỏa mãn ăn uống chỉ dục thoáng cái, mặt khác cũng thăm thính chút tin tức.

Người nhiều miệng tạp, rất nhiều người ưa thích khoe khoang, tửu lâu chính là chỗ nghe ngóng tin tức tốt nhất, chỉ là thật hay giả, hữu dụng hay vô dụng liền cần tự mình đến phân tích cùng phán đoán, dù sao có thật nhiều người chỉ là đang khoắc lác mà thôi.

707. Chương 707: Phong Hậu Lại Xuất Hiện

Hấn thu liễm khí tức, đi ở trên đường phố còn rất náo nhiệt của trấn nhỏ, rất nhanh đi tới phía trước một gian tửu điểm. Nhưng kỳ quái chính là, lầu ngoài tụ lấy rất nhiều người. Đều là Không Linh cảnh trở lên, đang duỗi đầu ngóng cổ, hướng về trong đó nhìn quanh.

- Mỹ nữ a, thật sự là tuyệt thế mỹ nữ!

- Trên đời tại sao có thể có mỹ nữ như vậy!

- Để cho ta nhìn nhiều một chút, cho dù là chết cũng cam tâm tình nguyện!

Những người này một bên nhìn quanh, một bên phát ra háo sắc, lại không có người đi vào trong tửu lâu, làm cho Lâm Lạc phi thường kỳ quái. Cái nhìn xem mỹ nữ này tổng sẽ không bị người đuổi theo chặt lên hai đao a?

Lâm Lạc không khỏi hiếu kỳ, hơn nữa vốn đã có chút thèm ăn, liền bước nhanh đi vào.

Tèo lên bậc thang, hấn đi tới lầu hai của tửu điểm, chỉ thấy một nữ tử ngồi dựa lưng về phía hấn, đang ăn uống diễm đạm, mà bên cạnh thì có hai thị nữ phục thị. Nghe được thanh âm Lâm Lạc lên thang lầu, hai nữ này đồng thời hướng Lâm Lạc trợn mắt nhìn lại, tựa hồ sợ hấn quấy rầy nhã hứng của chủ tử các nàng.

Thật cường đại!

Hai thị nữ này đều có được vàng sáng lực lượng tiếp cận Thủy Doanh Tâm, nhưng Lâm Lạc ngược lại nhìn không ra trình tự lực lượng của chủ nhân! Bất quá, Lâm Lạc biết cũng không phải thực lực của đối phương yếu ớt đến như người thường, mà là quá cường đại, lực lượng thu lại không biểu hiện!

Hấn không có đạt tới cảnh giới tương đương, căn bản không có khả năng nhìn ra đầu mối!

Tinh vực Chí Tôn!

Trong lòng Lâm Lạc không khỏi thầm than, vô luận là Nghiêm Thanh hay là Lâm Hồng Hoang đều nói qua, trên đời này Tinh vực Chí Tôn rất ít ỏi, nhưng hắn ở trong mấy ngày ngắn ngủn lại thấy được bốn cái!

Ặc, sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Nữ nhân này chẳng lẽ là tên bán nam bán nữ kia? Nghĩ đến tên bán nam bán nữ kia đẹp không thể tưởng tượng nổi, trong lòng Lâm Lạc không khỏi rung động, biết rất rõ ràng “hắn” là nam nhân cũng có một loại xung động động tâm, cái này thật sự đẹp tới quá mức!

Hồng бет, nếu để cho “Hắn” biết mình còn sống, vậy thì không ổn !

Lâm Lạc vội vàng áy náy cười cười, dùng bày tỏ mình là đường đột, liền muốn xoay người rời đi. Ngay lúc này, nàng kia đột nhiên xoay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, làm Lâm Lạc đột nhiên có cảm giác hít thở không thông, nhưng đối phương không phát giác gì lại quay đầu đi, tiếp tục ăn uống, tựa hồ căn bản không có đem hắn để ở trong lòng.

Quả nhiên là tuyệt đại dung nhan, biết rõ là nam nhân cũng nhin không được muốn động tâm a! Hơn nữa sau khi mặc vào quần áo, nàng càng biểu hiện ung dung đẹp đẽ, có một loại tao nhã vô song khiến nam nhân thiên hạ phải quỳ gối dưới chân nàng.

Khá tốt, đối phương tựa hồ không có nhận ra hắn!

Cũng phải, ở trong mắt người ta hắn kỳ thật cùng con kiến hôi không có gì khác nhau, sau khi một chưởng đập chết làm sao đi nhớ kỹ tướng mạo? Lâm Lạc thầm kêu may mắn, chậm rãi thối xuống lầu dưới, lúc này mới thở dài ra một hơi.

- Ân?

Trên lầu, nữ tử tuyệt đại tao nhã kia đột nhiên lông mày giương lên.

- Vừa rồi con rệp kia bốn hậu giống như đã gặp ở nơi nào đó thì phải!

Nàng có chút dừng lại, lập tức nghĩ tới, thân hình lóe lên, đã từ trên chỗ ngồi biến mất.

Lâm Lạc mới vừa ra tửu điểm, còn chưa kịp chuẩn bị, liền thấy tên bán nam bán nữ có thể làm cho vô số nam nhân cam tâm tình nguyện bán phục kia đứng ở trước mặt của hắn. Mà khiến hắn oán thầm không thôi chính là, bộ ngực của tên bán nam bán nữ này rõ ràng cao cao vun lên!

Sau khi tiến vào Tiên Thiên, võ giả có thể tương đối thay đổi hình dáng tướng mạo, mà sau khi tiến vào Linh cảnh, càng có thể dùng linh vực đem mình thiên biến vạn hóa! Nhưng vô luận biến hóa như thế nào, trừ khi một mực cố ý không chế, bằng không tổng sẽ biến trở về dáng dấp nguyên lai.

Tên bán nam bán nữ này rõ ràng là “nam nhân”, tự nhiên không có khả năng có bộ ngực sữa như vậy, hắn là dùng đại năng lực giả vờ!

Thật sự là phát rồ a, đường đường Tinh vực Chí Tôn, vì giả trang nữ nhân rõ ràng ngay cả bộ ngực cũng làm giả đi ra! Trước kia “hắn” ở trong hồ tắm rửa, bốn bề vắng lặng tự nhiên không có phí tinh lực như vậy!

Lâm Lạc tự cho là suy nghĩ cẩn thận đạo lý trong đó, nhưng trong lòng thì là hàn ý bão tố! Hắn là người duy nhất biết “chân tướng”, chín thành chín sẽ bị diệt khẩu !

- Kỳ quái, vậy mà không có chết?

Nữ tử tuyệt lệ kia hết sức kỳ quái mà nhìn xem Lâm Lạc, tay phải điểm ra, một đạo hàn khí lập tức bao quanh Lâm Lạc, hóa thành một khối băng điều to lớn, trên mặt như cũ duy trì lấy biểu lộ nguyên lai. truyện copy từ

Thấy một người sống đột nhiên bị đóng băng, người chung quanh tự nhiên cũng là khủng hoảng, ánh mắt nhìn về phía nữ tử tuyệt lệ cũng mang theo vài phần ý sợ hãi.

Nữ tử tuyệt lệ thản nhiên cười, lập tức thiên vạn phong tình, trong nội tâm tất cả mọi người đều rung động, cảm thấy Lâm Lạc xác thực tội đáng chết vạn lần, nhất định là làm chuyện xấu gì tội ác tà trời, mới bị báo ứng như thế!

Đường Diễm đầu độc là thần thông thiên phú, mà nàng lại là hoàn toàn dùng tuyệt đại tảo nhũ của bản thân làm vũ khí, để cho người ta trong nháy mắt khuynh đảo, chẳng phân biệt được đúng sai, chẳng phân biệt được thiện ác duy trì nàng.

- Bốn hậu quả nhiên đoạn trang vô song!

Nàng tự kỷ nói, thân hình chớp động, đã tái xuất hiện ở vị trí trên lầu hai.

- Phong Hậu mỹ lệ tuyệt đối là vũ nội đệ nhất!

- Coi như là Thần nữ cũng sẽ ở trước mặt Phong Hậu tự ti mặc cảm!

Hai thị nữ vội vàng nhu thuận nịnh nọt nói.

Bất quá, mặc dù cái này có chút khoa trương, nhưng nữ tử tuyệt lệ này xác thực xinh đẹp vô song, thật cũng không là trái lương tâm nói đến.

- Con rệp kia vậy mà có thể từ trong bằng kết của bốn hậu tránh được một kiếp, thật là có chút cổ quái! Lần này bốn hậu toàn lực làm, nếu còn có thể thoát thân, ngược lại tính hắc có vài phần năng lực, có thể xếp vào trong danh sách hậu bị chọn tể của bốn hậu!

Nữ tử tuyệt lệ này nói ra.

- Phong Hậu, nghe nói bên trong tam vực có Tam đại thiên tài, được xưng là nhân trung long phượng, chúng ta không phải trước đi vào trong đó chứ?

Một thị nữ nói.

- Có bốn hậu ở đây, còn có người dám tự xưng là phượng sao?

Mỹ nhân đại phát hỏa giận, nhưng cho dù là đáng giận tức giận cũng là làm cho lòng người say mê như vậy, hai thị nữ đều là hai mắt ứa ra hồng tinh, thiếu chút nữa hét ầm lên ca ngợi.

...

Nếu Lâm Lạc không có Tử Đỉnh mà nói, tuyệt đối có thể trở thành kỳ tích hạng nhất của trấn nhỏ này, cung ứng thể nhân thương tiếc thưởng thức.

Bất quá, mặc dù Tử Đỉnh thần dị, nhưng lần này nữ tử tuyệt mỹ kia cũng toàn lực làm, mặc dù chỉ là vận dụng thiên phú thần thông của nàng, trong đó cũng không có nhân tố “lực”, nhưng vẫn là hao phí Tử Đỉnh nửa tháng thời gian mới hòa tan khối băng này!

- Đồ bán nam bán nữ, tiểu gia không để yên cho người!

708. Chương 708: Mỹ Nữ Rắn Rét. (1)

Lâm Lạc hét lớn một tiếng, tên bán nam bán nữ này thật sự đáng giận, rõ ràng lần thứ hai cũng không phân trần đối với hắc hạ sát thủ, thù này xem như kết xuống !

Hắn vừa rống như vậy, lập tức làm một ít tiểu hài tử vây xem bên cạnh sợ tới mức ngây ra như phỗng, có một số thì là oa thoảng cái khóc lớn lên. Khối nhân thể băng điều ở bắt đầu vài ngày coi như mới lạ, nhưng rất nhanh người trong trấn đã thành thói quen, chỉ là băng hàn đáng sợ, căn bản không thể tiếp cận, nếu không hắn đã bị ném tới một góc nào đó cũng nói không chừng.

Chỉ có tiểu hài tử trong trấn mới có thể mỗi ngày đối với hắc cường thể vây xem, hắn vừa rống như vậy, tự nhiên hù dọa mấy “tiểu băng hữu” chơi với hắn nửa tháng này!

Lâm Lạc rất nhức đầu, thân hình vội vàng bắn lên, hướng về bên ngoài trấn bay đi.

Mặc dù hấn rất muốn báo thù, nhưng thực lực của hai bên chênh lệch quá lớn, ở trước khi không có tiến vào Tinh vực, Lâm Lạc không muốn nhất đúng là gặp mặt đến tên bán nam bán nữ kia! Ba phen mấy bận không có bị diệt khẩu, lần sau tên bán nam bán nữ kia tuyệt sẽ không lại dùng năng lực băng kết, mà là dùng lực lượng bản thân trực tiếp nghiền nát hấn!

Vậy hấn liền thực sự chết chắc rồi!

Vài ngày sau, một tin tức đột nhiên truyền đến xôn xao.

Một tòa cổ mộ hiện thế, nghe nói chôn cất là Chủ Linh cảnh cấp bậc chí cường giả! Hơn nữa người này còn tiếng tăm lừng lẫy, thậm chí chỉ nửa bước nữa là bước ra Linh cảnh!

Mặc dù Lâm Lạc chẳng những gặp qua Tinh vực Chí Tôn, hơn nữa ngay cả cửu thiên Thần linh cũng được chứng kiến một đạo thần thức, nhưng đối với tất cả võ giả Đông Châu mà nói, Chủ Linh cảnh là võ đạo đỉnh phong của nhân loại, lại lên một bước chính là Thần cấp !

Một phần mộ của Chủ Linh cảnh chí cường giả, cái này ý vị như thế nào?

Chính là công pháp, linh khí, đan dược của cấp bậc Chủ Linh cảnh!

Bất quá, bởi vì bốn phía cổ mộ bố trí cấm chế có sát cơ cường đại, trước mắt mọi người còn chỉ có thể lực bất tòng tâm! Nhưng càng ngày càng nhiều thế lực đã nghe tin mà đến, không sai biệt lắm kinh động tất cả thế lực Tử Lâm Vực.

Tử Lâm Vực có Linh cảnh bước thứ mười tọa trấn, mà vẫn còn không chỉ một thế lực có tồn tại khủng bố như vậy, nhưng cho dù chí cường giả như vậy cũng khó thoát khỏi hấp dẫn mà tâm động, ai không muốn phóng ra một bước cuối cùng, đột phá phi thăng, thành tựu trọn đời bất diệt?

Một khi những thế lực này tới, những người khác căn bản phân không tới một chén canh, bởi vậy trước mắt cách thế lực đang liên thủ phá giải cấm chế, cầu có thể ở trước khi các thế lực càng cường đại đến nơi lấy được lưu bảo.

Náo nhiệt như vậy Lâm Lạc đương nhiên muốn gom góp xuống.

Bất quá, việc này ở Tử Lâm Vực cũng không phải là đại bí mật gì, mỗi ngày các phương thế lực trình diện là nối liền không dứt, cho nên kín người hết chỗ, thực lực thế lực cường đại đã liên hợp lại tiến hành phong tỏa, căn bản không dung thế lực trình tự thấp tiếp cận!

Trình tự võ đạo của Tử Lâm Vực nếu so với Lãng Nguyệt Vực hiển nhiên cao hơn một bậc, trong vòng 3 ngày hấn đã thấy được hai Linh giả bước thứ chín, vầng sáng lực lượng cường đại đến chướng mắt!

Có loại cao thủ cấp bậc này tọa trấn, hấn căn bản không có khả năng miễn cưỡng xông vào.

Nhưng Lâm Lạc lại không muốn vứt bỏ, cứ như vậy ở ngoại vi cùng rất nhiều thế lực đồng dạng không cam lòng chờ đợi, tìm kiếm lấy cơ hội.

Lại qua hai ngày, thật đúng là để hấn tìm được một cơ hội!

Mặc dù võ giả Linh cảnh có thể không cần ăn ngủ, nhưng đệ tử đại gia tộc lại thói quen hưởng thụ, cho dù xuất môn cũng không quên sĩ diện. Rất nhiều thế lực đều là từ trấn thành phụ cận kéo đầu bếp tới, thị nữ các loại, hầu hạ cuộc sống hàng ngày của bọn họ.

Có đệ tử thế gia đặc biệt kiêu ngạo thậm chí còn đem kỹ viện trong trấn chuyển tới, để mười mấy kỹ nữ cỡi trần truồng khiêu vũ, dẫn tới không ít người đều là huyết sáo sói tru.

Lâm Lạc liền mạo danh làm một đầu bếp.

Linh lực triển khai, xương cốt toàn thân hấn một hồi rung động, đã biến thành hình tượng khác, hơn nữa Tử Đinh gần cách khí tức, chỉ sợ trừ khi là cao thủ cấp bậc như Nghiêm Thanh, bằng không ai cũng nhìn không ra hấn sâu cạn, chỉ cho hấn là đầu bếp bình thường đến không thể lại bình thường.

Hấn đánh bất tỉnh người mình mạo danh kia, sau đó hấn ăn một viên linh đan, đủ để cho hấn mê man một tháng trở lên mà không chết. Có linh đan bảo mệnh, người nợ chẳng những sẽ không chết, ngược lại sẽ nhân

họa đắc phúc, sau này nếu tu luyện mà nói chí ít có thể không hề trở ngại lên tới Minh Dương cảnh, cho dù không tu luyện cũng có thể sống lâu năm mươi năm!

Quả nhiên, hắc ngũ đến nửa đêm đã bị người đánh thức, gia nhập vài bên trong công nhân đốt lò khác, cùng nhau bị dẫn vào bên ngoài cổ mộ thủ vệ sâm nghiêm!

Lúc này, phụ cận đã đáp nổi lên vô số lều vải, chia làm chí ít trên trăm thế lực. Lẫn nhau trong lúc đó phân biệt rõ ràng, tuyệt không có chuyện tình lẫn nhau trong lúc đó qua lại.

Lúc này Lâm Lạc mới có thời gian dò xét thoáng cái chỗ này, chỉ thấy vô số lều vải vây quanh một cái hố to, phương viên chí ít có gần dặm, trong đó lộ ra gạch đá màu xanh, tạo thành một vòm hình tròn.

Nhưng lều vải chỉ là vây quanh một bên, một bên khác của hố to là khu rừng rậm rạp, lại không biết tại sao không có bị chắn bằng, sau đó dựng lều vải, chí ít có thể làm cho các phương thế lực lẫn nhau trong lúc đó cách xa một chút, miễn cho lẫn nhau một lời không hợp liền đánh nhau.

Muốn tranh đoạt di bảo, cái đánh này là tất nhiên, nhưng bảo vật còn không có nhìn thấy liền đánh nhau, vậy thì quá không đáng rồi.

Mà uy năng của Linh cảnh chí cường giả, muốn dẹp một vùng rừng rậm là quá đơn giản!

Hắc ngũ bộ như ngốc khờ, cố ý hỏi một câu, Miêu gia thị vệ dẫn bọn hắc ngũ tới nơi này liền khinh thường nói cánh rừng rậm này cùng cổ mộ là làm một thể, nếu ai dám đi động vậy, tương đương với xông vào cổ mộ, không phải bị cấm chế cắt thành mảnh vỡ sao!

Mà cũng chính là bởi vì cánh rừng rậm này tồn tại, chết vài người, mới khiến cho tòa cổ mộ này bị phát hiện.

Khó trách.

Tiến vào địa bàn Miêu gia, chỉ thấy lần này Miêu gia tới tham dự đoạt bảo cũng không có nhiều người, chỉ mười cái, nhưng có một vị Lão tổ bước thứ tám tọa trấn, mặc dù ở nơi đây không coi là thế lực cao nhất, nhưng mà có một chút thực lực.

- Long Nhị, thị nữ ta muốn người tìm đâu?

Một mỹ nữ từ trong lều vải thăm dò đi ra, ánh mắt quét qua, sau đó khuôn mặt lập tức khó chịu lên.

- Bẩm Đại tiểu thư, thuộc hạ đã tìm khắp trấn nhỏ, nhưng nha đầu đáng đáp tốt, thủ cước gọn gàng đều đã bị chọn lấy, thuộc hạ cũng không tìm...

Tên thị vệ mới vừa rồi còn giễu cợt Lâm Lạc lúc này so với miêu còn ngoan hơn, lập tức quỳ xuống.

- Vô năng!

709. Chương 709: Mỹ Nữ Rắn Rết. (2)

Mỹ nữ này khuôn mặt thay đổi bất thường, liền lấy ra một cái roi da quất qua, bành bạch đánh vào phía sau lưng Long Nhị, chỉ thấy vài rách bay tán loạn, phía sau lưng Long Nhị lập tức biến thành huyết nhục mơ hồ, bạch cốt um tùm cùng nội tạng đều là rõ ràng có thể thấy được!

Nhưng Long Nhị lại không dám dùng lĩnh vực chi lực tiến hành trị liệu, chỉ là miệng nói “Tiểu thư thứ tội”, cuống quýt dập đầu.

Nữ nhân này thật ác độc!

Cùng nhau tới có ba đầu bếp đều là sắc mặt trắng bệch, đại tiểu thư như vậy ai dám hầu hạ? Bọn họ đều là người thường, nếu làm ra đồ ăn không hợp khẩu vị của nàng, cũng bị quất như vậy mà nói, đây tuyệt đối là tánh mạng khó bảo toàn!

- Nô tài vô dụng, cút!

Rắn rết mỹ nữ hừ một tiếng, thu hồi roi trở về trường bông, vẻ mặt khó chịu, tự hồ người bị ủy khuất là nàng mới đúng.

Lúc này Long Nhị mới dám đứng lên, dùng linh vực chi lực lưu chuyển toàn thân, đem thương thể khổng chế được. Nhưng cũng chỉ là khổng chế mà không phải khép lại, bởi vì rắn rết mỹ nữ kia ở thời điểm đánh cũng vận dụng linh vực chi lực, cũng không phải nhất thời bán hội có thể trị hết.

Cho nên nói thà làm đầu gà, còn hơn làm đuôi trâu!

Cùng với trở thành phụ thuộc đại gia tộc, không bằng dùng quả đấm của mình đi xông, đỡ phải thụ tức khí như vậy!

Long Nhị này là Diệt Linh cảnh cao thủ, đủ để trở thành Lão tổ một phương thế lực, nhưng bám vào Miêu gia lại thảm như heo chó, bị một thiếu nữ Tịch Linh cảnh ở trước mặt mọi người đánh đến máu tươi đầm đìa!

Không có cốt khí cùng tự tôn như thế, làm sao nói ở trên võ đạo kiên quyết tiến thủ? Không có một tâm tính vô địch, thì như thế nào trở thành võ trung chi Vương, đứng ở đỉnh của thế giới cười ngạo thiên hạ?

Nếu muốn trèo lên võ đạo đỉnh phong, không chỉ cần thiên phú, cơ duyên, tâm chí kiên nghị cũng không thể thiếu!

Bất quá, Miêu gia Đại tiểu thư cũng thật là độc ác!

Quất Long Nhị, lúc này mới chỉ là một cái bắt đầu, ở trong mấy ngày kế tiếp, phàm là đầu bếp phụ trách nấu ăn cho vị tiểu thư tên là Miêu Thư Dao này, không có một người nào, không có một cái nào làm ra đồ ăn cho nàng thoải mái, đều bị đòn hiểm.

Khá tốt, có lẽ biết đầu bếp trong trấn không nhiều lắm, sau khi giết nhóm người này sẽ không có người giúp bọn hắn thổi lửa nấu cơm, bởi vậy Miêu Thư Dao ra tay đều đúng mực, nhưng lại càng thêm ác độc.

Bởi vì nàng hạ là ám chiêu, dùng ám kinh lưu lại trong cơ thể những đầu bếp kia, nhanh thì một tháng, chậm thì nửa năm tất nhiên sẽ phát tác, làm cho bọn hắn bạo thể mà chết!

Đám người này cùng nàng có thể nói là không hề liên quan, nhưng bởi vì làm được đồ ăn không hợp khẩu vị của nàng đã bị thi dùng cực hình, có thể thấy được lòng của nữ nhân này ác độc đến tình trạng nào?

Một vòng chuyển xuống, rốt cục đến phiên Lâm Lạc phụ trách nấu nướng thức ăn cho Miêu Thư Dao.

Tu vi nàng này Lâm Lạc cũng không để vào mắt, nhưng một khi giao thủ, dẫn tới chính là Lão tổ bước thứ tám đuổi giết, hẳn tất nhiên không có khả năng ở nơi này đợi xuống, mất đi bốn ý hẳn tiềm ở chỗ này.

Bởi vậy, Lâm Lạc vắt hết óc, khổ công làm vài món ăn Nam Châu ra, đưa vào trong trường bông của Miêu Thư Dao.

Nữ nhân này đang nhìn gương đồng, mặc thử một bộ quần áo tương đối bạo lộ. Chỗ ngực xẻ tà có thể nhìn thấy khe vú thâm thúy, một mảnh tròn trịa trắng phau ngạo nghễ uốn lên, để cho người ta rung động đến tâm can.

Nàng từ trong kính thấy được Lâm Lạc, trong đôi mắt đẹp lập tức hiện lên một đạo sát khí mịt mờ, nhưng trên mặt đẹp lại là một nụ cười nịnh nọt, ôn nhu lên tiếng nói:

- Ta đẹp không?

Móa nó, chính cô ta không có đem thân thể che kín, bị người thấy được ngược lại muốn diệt khẩu? Nữ nhân này còn có thể lại ác độc một chút sao?

Thay đổi chỗ khác, Lâm Lạc không ngại một quyền oanh ra vì dân trừ hại, nhưng giờ khắc này hẳn lại kinh sợ nói:

- Đại tiểu thư là Thiên Tiên hóa người, tiểu nhân không dám nhìn nhiều!

- Khanh khách!

Miêu Thư Dao cười đến run rẩy hết cả người, hai tòa Ngọc Phong cũng tùy theo nhảy múa, mặc dù so ra kém Lữ Nguyệt Đồng, nhưng quy mô cũng có thể nói mãnh liệt, phóng đăng ra thành từng mảnh sóng sữa.

- Dem món ăn đưa tới a!

Nàng đột nhiên ngừng nụ cười, khuôn mặt giống như thay đổi một cái khác, làm Lâm Lạc không khỏi cảm thán nàng hỉ nộ không hiểu.

Mà món ăn hợp khẩu vị của nàng hay không, liền trực tiếp quyết định “sinh tử” của Lâm Lạc! Bởi vì đầu bếp khác chỉ là để lại nội thương, nhưng Lâm Lạc nhìn đến một ít thứ không nên thấy, nếu như làm ra món ăn không hợp miệng của nàng, nói không chừng liền sẽ trực tiếp bị diệt khẩu!

Mặc dù Lâm Lạc không sợ nàng, lại lo lắng thân phận của mình lộ ra ngoài, liền nhú mào đưa hộp cơm lên.

Mặc dù xuất môn bên ngoài, nhưng Linh cảnh cường giả mang theo vật gì đó cũng thuận tiện, tùy thân đều có mang theo đại lượng mỹ thực cùng gia vị. Những tài liệu thức ăn này ở bên ngoài là tuyệt không phải người bình thường có thể mua được, thậm chí có thịt hung thú bước thứ sáu trở lên, tuyệt đối xa xỉ!

Miêu Thư Dao dùng đũa ngà gấp một miếng thức ăn, khe hé đôi môi đỏ mọng, hai cặp môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át, hàm răng trắng như tuyết, nước tràn ra ngoài, ở bên cạnh khóe miệng của nàng chảy ra.

- Phục thị bản tiểu thư dùng cơm!

Nàng khẽ quát một tiếng, tiêm thủ run lên, một khăn tay trắng như tuyết đã ném đi ra, vứt cho Lâm Lạc.

Thật sự là chú ý!

Trách không được nàng muốn thị nữ! Lâm Lạc tiếp nhận khăn tay, đến gần một chút, thay nàng xóa đi vết bẩn của món ăn nơi khóe miệng. Trên cao nhìn xuống, có thể càng rõ ràng nhìn thấy nàng hai tòa ngọc phong rất tròn, khỏe mạnh mà đứng, như muốn nứt quần áo mà ra.

Bất quá Tô Mị các nàng cái nào không đẹp hơn nàng ba phần, khẩu vị của Lâm Lạc đã sớm dưỡng cao, thì tùy tiện nhìn xem, cách tâm phù khí táo còn rất xa!

- Không tệ, hương vị có chút kỳ quái, nhưng bản tiểu thư chưa từng có dùng qua, sau này dựa vào người mỗi ngày nấu cơm cho bản tiểu thư a!

Miêu Thư Dao nhai từ từ chậm nuốt, một bữa cơm ăn chỉ ít có hơn nửa canh giờ, cũng làm cho Lâm Lạc có một phen nghiền mắt.

- Đi xuống đi!

Nàng phất phất tay, nhìn xem bóng lưng Lâm Lạc rời đi, trong ánh mắt lại sát cơ lóe lên. Loại người hạ tiện này cũng xứng nhìn thấy thân thể của nàng? Cho dù chỉ là mây may cũng đã đáng chết!

Bất quá trong những người này thì hẳn làm được món ăn có thể vừa miệng, liền để hẳn sống lâu vài ngày, đợi đến ngày cổ mộ mở ra, là lúc hẳn về Hoàng Tuyền!

...

Bọn người Lâm Lạc nói cho cùng cũng chỉ là đầu bếp cưỡng ép tới, trên thực tế cùng tù phạm không có gì khác nhau, ban đêm bốn người liền chen chúc trong một cái lều nhỏ nghỉ ngơi. Mà ba người kia hoàn toàn đều là phạm nhân, chẳng những có thể xử chân vị mãnh liệt, lại tiếng ngáy như sấm!

710. Chương 710: Mỹ Nữ Rắn Rét. (3)

Cái này mặc dù có thể đóng chặt mũi tai, nhưng cuối cùng không phải là cách, Lâm Lạc chịu không được, đi ra lều vải, tự nhủ:

- Vừa thối vừa ẩm ỉ, chịu không được, đi bên ngoài một chút!

Hắn lời này là nói cho Lão tổ bước thứ tám trong doanh địa nghe, cao thủ bậc này thần thức tùy thời bao trùm lấy cả doanh địa, tùy tiện làm việc mà nói, tuyệt đối sẽ lọt vào hắn lời đình một kích!

Lâm Lạc ly khai doanh địa Miêu gia, nhưng chu vi lại là lều vải các phương thế lực, hẳn cũng không có chỗ có thể đi, chỉ có thể dạo chơi đi vào trong mảnh rừng rậm kia.

Mặc dù nơi này có cấm chế, nhưng chỉ cần phá hư vừa phải, chắc là không bị lọt vào cấm chế công kích. Đối với Lâm Lạc mà nói, đây là chỗ an toàn nhất, cho dù là cao thủ bước thứ chín tới nơi này cũng ngoan ngoãn như mèo, bằng không vừa ra tay sẽ dẫn phát cấm chế công kích!

Tuy nói cấm chế sẽ không dễ dàng phát động, nhưng dù sao cũng là hiểm địa, nơi này bốn bề vắng lặng, tĩnh đến đáng sợ, xa xa không ồn ào như bên ngoài.

Lâm Lạc nhảy lên một nhánh cây, ngưỡng vọng ánh trăng bầu trời, nghĩ tới Tô Mị các nàng, lại nghĩ tới gia gia cùng tỷ tỷ ở Nam Châu phía xa, đột nhiên có xung động muốn đi về nhìn xem.

Đang lúc hần nổi buồn ly biệt nhẹ phát, lại nghe thanh âm đàn sắt xào xạc vang lên, chỉ thấy dưới ánh trăng, hai bóng người cười nhẹ chạy tới trước, là một nam một nữ.

Nam chỉ là thanh niên hai mươi tuổi, lớn lên anh tuấn, mi thanh mục tú, tu vi Huyền Linh cảnh không tính cao, nhưng lấy tuổi của hần mà nói thực sự không tính thấp. Mà nữ thì là diễm phụ khoảng ba mươi tuổi, dáng người trước sau lồi lõm khiến cho người mê đắm, thân hình như rắn nước, cái mông đầy đặn, tràn đầy nhục cảm.

Mái tóc nàng thật dài, cách ăn mặc vốn là thập phần đoan trang, nhưng khuôn mặt quá mức xinh đẹp, phối hợp với mắt đẹp mê ly của nàng, lại trở thành hấp dẫn càng cường đại hơn, không nhận được liền làm cho nam nhân hăm đi vào.

Bùm!

Lâm Lạc chỉ cảm thấy thân cây chấn động, nguyên lai thanh niên kia đem mỹ phụ đội lên trên cành cây, dùng sức còn không nhỏ, thiếu chút nữa đem thân cây cắt nát!

- Tiểu oan gia, nhẹ một chút, nếu kích phát cấm chế nơi này, chúng ta sẽ chết tại đây !”

Mỹ phụ thở phì phò, mắt đẹp càng hiện ra mông lung.

- A...

Nàng thở nhẹ một tiếng, cái cổ trắng ngọc gợn lên, nguyên lai bộ ngực sữa bị thanh niên kia cầm lấy không ngừng xoa nắn.

- Nếu để cho người phát hiện Cát Đông Thành Thất phu nhân cùng con của hần ôm một đoàn mà chết, không phải sẽ đem mặt mũi Cát gia đều mất hết sao!

- Hắc hắc, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu!

Thanh niên kia cười rộ lên, một bên linh hoạt đem váy của mỹ phụ nhấc lên, kéo quần lót xuống, lộ ra một đôi đùi ngọc trắng tấp thon dài trắng như tuyết, ẩn ẩn có thể thấy được khu vực thần bí để cho huyết mạch người ta sôi sục, một vòng đen kịt làm cho lòng người dao động.

- Bên trong Cát Bát Đình người nào không biết Lạc thất nương chính là đệ nhất mỹ nữ! Người biết rõ những người kia nói như thế nào ư, nếu có thể hiếp người một đêm, chết cũng đáng giá!

Thanh niên kia hai ba cái cũng đem quần bỏ đi, cái mông nhún nhảy, liền đỉnh đi vào.

Một luồng sóng có quy luật dao động đập chồm trước thân cây, mỹ phụ rên rỉ như khóc như ca, quả thực để cho người ta sôi trào.

Lâm Lạc không khỏi dờ khóc dờ cười, hẳn đây đã là lần thứ hai nhìn người khác dã chiến a?

Bất quá, lần trước kia hần chỉ là tiểu tử cái gì cũng không hiểu, chỉ là nghe được tâm phù khí tảo, toàn thân như lửa. Nhưng hiện tại hần đã là người từng trải, ngược lại là tâm bình tĩnh, tất nhiên hiện tại cũng đi không ra, ngược lại không ngại thưởng thức mỹ phụ này thoáng cái.

Lạc thất nương này có thể được gọi là Cát Bát Đình đệ nhất mỹ nữ xác thực tên đến thực về, trời sinh một bộ mị thái hồ ly tinh, tuyết đồn đầy đà như trăng rằm, mà quần áo bị nhấc lên, một đôi bầu vú căng tròn

ngạo nhiên ưỡn lên, không chút nào biểu hiện một tia trụy xuống, trên hai mảnh đồ ửng nho nhỏ có một hạt anh đào đồng dạng nhỏ nhắn xinh xắn, lúc này đã cứng rắn cố gắng đứng lên .

Có đầy đặn chín mọng của thiếu phụ, lại không mất sức sống của thiếu nữ, khó trách làm Cát gia tiểu tử kia dám đào góc giường lão tử!

Lâm Lạc nhìn mấy lần liền cảm giác không thú vị, mắt nhìn mũi, mũi hướng tâm, tiến nhập tầng sâu suy tưởng, hẳn muốn trước đem bốn Cẩm Tự suy diễn ra một chút huyền ảo!

Tử Đinh chẳng những là Thần khí, hơn nữa phẩm giai còn không thấp! Theo như Lâm Hồng Hoang nói, vị Lâm gia tổ tiên kia đã từng là đại nhân vật danh chấn Thần giới, đáng tiếc cuối cùng là vãn lạc.

Một bên kia, đem ngón tay trượt xuống dưới, trong cái miệng nhỏ nhắn đỏ au lại lần nữa nhả ra rên rỉ phóng dăng mê người, mái tóc mất trật tự rung đến điên cuồng.

- Thất nương, phía dưới của ngươi thật sự quá lợi hại. Ta không phải thối phòng, nếu là những nữ nhân khác tuyệt đối có thể thu được một hai canh giờ, nhưng ở chỗ Thất nương lại lập tức kém xa ngàn dặm !

Mặc dù Cát gia tiểu tử phát tiết qua, nhưng sắc tâm như cũ không giảm, ở trên ngọc phong của mỹ phụ giờ trò.

Hắn đột nhiên cười nói:

- Nếu không tìm một cơ hội ta cùng Lão đầu tử cả thầy làm người, xem có đem người sướng ngắt trời hay không!

- Người đem lão nương thực trở thành nữ nhân không biết xấu hổ sao?

Lạc thất nương đột nhiên khởi xương bão tố, một cước đạp đi ra ngoài, nhắm ở giữa đũng quần của Cát gia tiểu tử. Đau đến hắn ôm đê đê nhảy đứng nhảy ngồi, trên cổ gân xanh cuộn cuộn.

- Lúc trước nếu không bị súc sinh ngươi hạ được, lão nương sẽ hạ tiện lên giường với ngươi như vậy? Nếu không sợ bêu xấu, dựa vào gì đó của ngươi dài không tới ba tấc, đút vào cũng không có cảm giác, lão nương sẽ cho ngươi làm, tới chà đạp sao? Một cái tiểu súc sinh, một cái lão súc sinh, Cát gia các người cũng không phải thứ tốt!

Lạc thất nương mắng to lên, xúc động đến nước mắt chảy ròng.

Cát gia tiểu tử dọa ra một thân mồ hôi lạnh, mặc dù nơi này yên lặng, nhưng cũng không có trận pháp ngăn cách thanh âm, vạn nhất thanh âm của nàng bị người nghe được, cha hắn không làm thịt hắn mới là lạ!

Mặc dù hắn là con trai độc nhất của Cát gia, nhưng Lạc thất nương cũng là cha hắn độc chiếm, bị người ngấm một chút cũng đưa tới lão nhân ăn dấm chua, huống chi là bị hắn xách lên giường!

Bất quá Lạc thất nương một chút cũng không có nói sai, cha hắn cũng xác thực không là vật gì tốt! Lạc thất nương trước là Lạc gia Đại tiểu thư bên trong Cát Bát Đình, bất quá Lạc gia chỉ là tiểu gia tộc trị hạ của Cát gia, bản không đáng giá nhắc tới, nhưng Lạc gia vì bò lên trên, đem tên Lạc thất nương có tiếng xinh đẹp hứa gả ột tộc nhân chi hệ của Cát gia.

Nhưng mà trong ngày hôn lễ, Cát gia lão tử tới dự lễ, lại bị Lạc thất nương mê đến thần hồn điên đảo, thời điểm động phòng vậy mà đem tộc nhân kia một chưởng chụp chết, còn mình thì đè lên thân thể trắng như tuyết của Lạc thất nương, có thể làm cháu gái mười tám đời của mình.

711. Chương 711: Cổ Mộ Mở Ra

Một cây lê hoa áp hải đường, tiểu giai nhân bị lão ông tóc trắng làm cho nát bét. Nhưng ai bảo Cát gia lão tử nắm quyền, ai dám nói cái gì, bởi vậy Lạc đại tiểu thư cũng thành Lạc thất nương, không có mấy ngày liền bổ sung một hôn lễ, vinh dự trở thành Cát gia gia chủ thất phu nhân.

Việc này ở Cát Bát Đình là một tin tức lớn, cho dù đến bây giờ cũng là nhiều lần bị người nhắc tới. Từ một mặt cũng nói sáng tỏ Lạc thất nương xinh đẹp, làm Cát gia lão tử không để ý thể diện cũng muốn cường lấy, đủ thấy mị lực có bao lớn .

- Thất nường, ta sai rồi, ta sai rồi còn không được sao!

Cát gia tiểu tử bất chấp che tiểu đệ đệ, vội vàng an ủi Lạc thất nường, thậm chí còn quỳ xuống đến dập đầu liếm ngón chân của nàng, lúc này mới khiến thanh âm của nàng nhỏ xuống.

Bất quá, tiểu tử này lại là cái thích bạo ngược, rõ ràng dưới tình huống như thế lại có thể cứng lên, muốn lần nữa vác thương lên ngựa, lại bị Lạc thất nường hung hăng cự tuyệt, chỉ có thể đối với thân thể trắng bóng của nàng tự mình giải quyết, chỉ chốc lát liền run rẩy phun ra.

- Chán ghét!

Lạc thất nường hừ một tiếng, nhưng nói cho cùng nàng vẫn là nữ nhân đáng thương, không chỗ nương tựa, ngay cả gia tộc cũng không cho là nhục, ngược lại muốn nàng bám chân Cát gia lão tử, để Lạc gia có thể phát triển.

Một gia tộc đáng thương đến phải cần một nữ lưu yếu đuối đến quyết định vận mệnh, cái này là bi ai bực nào?

Trong nội tâm Lạc thất nường ai thán, nhưng nàng có thể làm cái gì, đã phản kháng không được vận mệnh cường bạo, vậy thì dang chân ra hưởng thụ a! Nhưng Cát gia phụ tử chẳng những đồng dạng vô sỉ thấp hèn, ngay cả trên giường cũng giống nhau vô dụng, cái này ngay cả nhắm mắt lại muốn hưởng thụ cũng làm không được!

Nàng đã từng nghĩ tới cao chạy xa bay, nhưng tu vi Huyền Linh cảnh của nàng xem giống như không thấp, nhưng trời sinh một khuôn mặt mê người, ở đâu đều tránh không được lọt vào trong tay nam nhân thành đồ chơi, còn không bằng lưu lại Cát gia, chí ít chỉ làm một người cá chậu chim lồng.

- Sau này đừng lại đến trêu chọc ta, nếu không lão nương liều mạng cũng sẽ kéo chuyện của lão nương và người đi ra!

Lạc thất nường hung hăng nói.

Cát gia tiểu tử biết nàng đang nổi nóng, nhưng cũng không dám nói cái gì nữa, chỉ là trong nội tâm cười lạnh. Hắn cư nhiên có thể hạ được một lần, chẳng lẽ không thể hạ lần thứ hai sao? Loại nữ nhân trời sinh chính là cho người làm này, còn giả dạng trinh tiết liệt nữ gì, chó má!

Hai người này một trước một sau rốt cục ly khai, Lâm Lạc cũng nhẹ nhàng thở ra, nhìn một hồi xuân cung sống động, khiến hắn khó tránh khỏi có một chút tâm phù khí táo, nhưng tâm linh của hắn rất nhanh liền chìm vào trên linh ngộ bốn Cẩm Tự.

Trước kia ba Cẩm Tự vẫn là không có đầu mối, nhưng đệ tứ Cẩm Tự bởi vì cùng Hỏa có quan hệ, làm Lâm Lạc ẩn ẩn có cảm giác chỉ kém một lớp mỏng liền có thể chọc xuyên, từ đó linh ngộ đến một tia ảo diệu mới.

Đáng tiếc, chính là không khớp một tia như vậy, nhưng Lâm Lạc lại thủy chung bước không qua, khiến hắn có loại nôn nóng phiền muộn.

Lại là hai ngày đi qua, hắn mỗi ngày còn là cần cần dục dục hầu hạ Miêu Thư Dao, làm trong lòng Lâm Lạc khó chịu càng để lâu càng dày, muốn tìm người đại chiến một hồi để phát tiết cổ nóng tính này.

Nhưng mà vừa lúc này, cấm chế của cổ mộ giải khai!

Trên thực tế, cũng không phải tất cả đạo nhân mã giải khai cấm chế, mà là cấm chế tự động tiêu trừ, tựa hồ là hoan nghênh bọn họ những người từ ngoài đến này đi mạo hiểm vậy.

Biến hóa đột nhiên như vậy làm rất nhiều người đều có vẻ do dự lên, nhưng đánh không lại hấp dẫn của công pháp, đan dược, linh khí cao cấp, lập tức liền có người tiến nhập cổ mộ. Mà có người đầu tiên lao ra, sẽ có cái thứ hai cái thứ ba, cái thứ một ngàn một vạn!

Cuối cùng, tất cả thế lực đều tiến nhập trong đó, bọn họ thậm chí còn không tâm tư đi ngăn trở một vài thế lực thực lực càng yếu ớt ở bên ngoài kia, chỉ cầu mình có thể chiếm được tiên cơ là được.

Sau khi được đến Lão tổ thông tri phải tiến nhập cổ mộ, Miêu Thư Dao lập tức sát cơ đại sinh, tính toán đem Lâm Lạc triệu tới quất chết. Nhưng nàng mới sai người kêu bọn người Lâm Lạc đi ra, lại nghe gia tộc Lão tổ Miêu Kim Hỏa nói:

- Mấy người bọn họ còn hữu dụng, mang tất cả bọn họ tiến vào cổ mộ!

Miêu Thư Dao đầu tiên là giận dữ, nhưng lập tức trong nội tâm cười lạnh. Dẫn bọn hần xuống dưới, tự nhiên là lấy bọn hần làm đá dò đường, có một số cấm chế không có vật thể có sinh cơ là không thể xuất hiện!

Mấy đầu bếp trong nội tâm sợ hãi, đối với tiến vào một tòa đại mộ tự nhiên là có mang mâu thuẫn, nhưng bọn họ đâu có thể chống lại được những Linh cảnh chí cường giả này, đều chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo người Miêu gia cả thấy tiến nhập cổ mộ.

Lối vào Cổ mộ là một cái cửa đá, sau khi đi vào là một cái thông đạo thật dài, một mực hướng dưới kéo dài xuống. Bởi vì giai đoạn này, đoạn trước đã có rất nhiều người đi qua, tự nhiên không có khả năng lại có nguy hiểm gì, Miêu gia Lão tổ nắm lấy bọn người Lâm Lạc, mang theo bọn họ cấp tốc thông qua.

Thâm nhập dưới đất, thẳng qua là một nén hương thời gian, trước mặt của bọn hần rộng mở trong sáng, hiện ra một gian điện phủ to lớn, căn căn cột đá cao ngàn trượng, to lớn đến làm cho người chỉ cảm thấy mình vô cùng được nhỏ bé!

Trong đại điện dựng thẳng một bức tượng rất sống động, giống như chân nhân! Kia là một lão giả, dáng dấp thập phần uy nghiêm, cho dù chỉ là một pho tượng đá cũng có thể khắc ra khí thế của hần.

Sau tượng đá là một thành cung, trên mặt có khắc hai chữ “Âm Dương”, bút họa như mây, có một loại đại đạo huyền ảo, để cho người ta vừa thấy liền không nhận được si mê trong đó, tựa hồ có thể lĩnh ngộ đến một ít chí lý trên vô đạo!

Bốn Cẩm Tự chỗ đầy lấy bí mật Thần linh, có thể nói là bảo tàng lớn nhất trên đời này! Mặc dù hai chữ này có thể làm cho Chủ Linh cảnh cao thủ trầm mê trong đó, nhưng đối với tại Lâm Lạc mà nói lại không đáng xem xét!

Hần rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, không ngờ nhìn đến đây không chỉ đoàn người bọn hần, mà là một vòng lớn rậm rạp chằng chịt! Chỉ là bởi vì thạch tượng này quá bắt mắt, để cho người ta liếc thấy đi qua, sau đó trầm mê ở trong hai chữ Âm Dương, hoàn toàn quên hoàn cảnh chung quanh!

Nhưng làm cho Lâm Lạc nổi lên một tầng mồ hôi lạnh chính là, khí tức những người này tất cả đều biến mất, không có một tia vàng sáng lực lượng!

Một người nhìn không tới vàng sáng lực lượng, chỉ có hai loại khả năng, thứ nhất bản thân hần chính là người thường, tự nhiên không có vàng sáng lực lượng đáng nói, thứ hai, hần đã chết!

Mà Lâm Lạc có thể xác định, những người này tuyệt đối chết rồi!

Ma tự!

Rõ ràng nhìn xem cũng sẽ cho người tử vong!

712. Chương 712: Ma Tự. (1)

Nhưng cái này ngược lại khơi dậy hứng thú của Lâm Lạc, dùng Tử Đỉnh tương hộ, hần nhìn lại, chỉ thấy hai chữ này như có thể ăn sâu tận xương tủy, để cho người ta vắt hết óc đi suy tưởng, suy tư, đem tinh lực toàn bộ hao phí lên.

Trách không được những người kia sẽ chết, bọn họ cũng không phải bị Ma tự trực tiếp giết chết, mà là vì đem toàn bộ tinh lực đi thăm dò ảo diệu của hai chữ này, cuối cùng tâm lực sống sờ sờ hao tổn chết!

Thật là lợi hại!

- Ô hay!

Đúng vào lúc này, Miêu gia Lão tổ đột nhiên hét lớn một tiếng, như trống chiều chuông sớm tuyên truyền giác ngộ, thoáng cái liền đánh thức toàn bộ đám đông!

Nhưng mà cho dù như thế, vẫn là có bảy người không còn khí tức, theo thứ tự là ba đầu bếp cùng bốn gã tộc nhân Miêu gia.

- Thật là lợi hại!

Miêu gia Lão tổ kêu lên một tiếng đau đớn, nếu không phải hấn kịp thời phản ứng, đoàn người bọn họ liền toàn bộ muốn văng lạc ở đây ! Hai chữ này ẩn chứa ma lực nào đó, để cho người ta vừa thấy đã nghĩ muốn tìm tòi nghiên cứu bí áo trong đó!

Mọi người lúc này mới phát hiện đám người ngã lộn, bên cạnh mỗi người không khỏi mồ hôi lạnh ứa ra, nếu không phải Miêu gia Lão tổ hét lớn một tiếng, bọn họ cũng sẽ lọt vào kết cục đồng dạng!

Nơi này quả nhiên không phải thiên địa, không gặp đao quang kiếm ảnh, nhưng lại giết người trong lúc vô hình, thật sự đáng sợ!

Ngược lại Miêu Thư Dao nhìn lướt qua Lâm Lạc, lộ ra một vẻ ngạc nhiên. Bởi vì bốn đầu bếp đã chết ba cái, hơn nữa ngay cả tộc nhân của bọn họ cũng treo bốn cái, như thế nào người này có thể bình yên vô sự?

Bất quá mặc dù trong nội tâm nàng hoài nghi nhưng không có lộ đi ra, nói không chừng người này trời sinh ngu dại, căn bản không có nhìn thấy hai chữ trên mặt kia?

- Lão tổ, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Có người run giọng hỏi.

Chết bảy người thì có bốn cái là tộc nhân của bọn họ, mà lần này người đi ra đều là trụ cột vững vàng của gia tộc, liền cứ như vậy dần dần u mê chết ở đây, thật là làm cho người cảm thấy oan uổng.

- Hai chữ kia, là người có cấp độ tu vi vượt xa xa chúng ta viết, chứa đựng một loại lý giải đối với đạo của người nọ! Nếu tu vi tương tự hoặc là hơi thấp, nhất định có thể từ trong hai chữ này được đến lợi ích. Nhưng người cảnh giới quá thấp nhìn, lại sẽ sống sờ sờ văng lạc, một thân tinh huyết toàn bộ bị hao tổn không còn!

Miêu gia Lão tổ tận lực dùng lời đơn giản nói ọi người nghe hiểu.

- Lão tổ, ngài là bước thứ tám tuyệt thế cao thủ, như thế nào ngay cả ngài cũng thiếu chút nữa trầm mê?

Miêu gia Lão tổ nhăn mày lại, nhưng trong ánh mắt lại chớp động lên sắc thái kỳ dị nói:

- Cái này cũng không phải võ giả cấp bậc Linh cảnh có thể viết ra, tất nhiên cao hơn một tầng thứ!

Vừa nghe như vậy, tộc nhân Miêu gia ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, có người run giọng nói:

- Lão tổ, ý của ngài, chẳng lẽ đây là Thần linh gây nên!

- Không sai!

Miêu gia Lão tổ hai mắt lóe sáng.

- Chỉ có thần linh mới có thể có năng lực lớn như vậy, đây là Thần tự, há là phạm nhân có khả năng tiêu thụ?

Mọi người lập tức vừa kinh vừa sợ vừa vui! Đây là Thần linh chi mộ, tất nhiên nguy cơ trùng trùng, nhưng Thần linh lưu lại di vật tất nhiên là tuyệt thế chí bảo, nếu có thể bị Miêu gia bọn họ đoạt được, đừng nói xưng bá Tử Lâm Vực, dù là cả Đông Châu cũng phải phủ phục ở dưới chân Miêu gia bọn họ!

Bọn họ phảng phất đều thấy được một ngày như vậy, đều mặt mày hớn hở, hưng phấn không hiểu.

Nhưng trong nội tâm Lâm Lạc lại cười to, cái này mà là Thần linh lưu chữ, rõ ràng chỉ là Tinh vực cường giả cao hơn một tầng thứ lưu lại! Dem so với Cẩm Tự trên Tử Đỉnh, hai chữ này chỉ có thể coi là ếch ngồi đáy giếng!

Bất quá, nếu là phần mộ của Tinh vực cường giả, bảo vật trong đó cũng xác thực đáng giá chờ mong!

Nhưng hai chữ Âm Dương này lại làm Lâm Lạc nghĩ tới Âm Dương Thánh Giáo như chuột chạy qua đường ở Đông Châu. Giữa hai người này có thể có liên hệ gì hay không? Bất quá, võ đạo đã phân Ngũ hành, lại tu âm dương, thật cũng không nói nhất định liên cùng Âm Dương Thánh Giáo có quan hệ, chỉ có thể chờ xem.

- Chúng ta đi!

Nơi quỷ dị này, hai Ma tự tựa hồ thời khắc đều dụ hoặc lấy mọi người ngẩng đầu tương vọng, cái này càng là nhấn nạy lại càng là trong nội tâm ngứa ngáy, tựa hồ càng muốn ngẩng đầu lên nhìn một cái!

Bọn họ vội vàng quay đầu rời đi, ngược lại là có người còn nhớ tình đồng tộc, dùng không gian pháp khí thu tộc nhân chết đi vào, tính toán mang về an táng.

Phía trước đã có rất nhiều nhóm người đi tới, cách làm giống như hắc hắc định cũng có, dùng cái này đến suy đoán mà nói, người bởi vì hai Ma tự này mà chết còn xa xa không chỉ biểu hiện ra như vậy!

Đạp đạp đạp...

Bọn họ đi ở trong điện đường trống trải, tiếng vọng của cước bộ giống như địa chấn rõ ràng có thể nghe được.

Mặc dù mọi người đều là thân pháp nhẹ nhàng, nhưng chỉ cần không phải cách mặt đất phi hành, cước bộ vừa rơi xuống đất đều phát ra tiếng như sấm nổ, làm cho cả đám bọn họ đều chờ đợi lo lắng, sợ thanh âm quá lớn sẽ đưa tới quái vật gì đó triển khai tập kích bọn họ, nguyên một đám không nhin được đem phía sau lưng cong lại. (* bộ dáng khi người ta muốn đi nhẹ nhàng ấy mà)

Đi đến cuối cùng đại điện này, phía trước xuất hiện một đại môn ười trượng, mặc dù đã có thể xem như đại khí, nhưng so sánh với quy mô đại điện, cái này rất giống như hang chuột.

- Kỳ quái, phía trước đã có người đi qua, như thế nào cửa này lại đóng chặt?

Bọn họ dừng lại ở trước cửa ra vào, có người lập tức kỳ quái nói.

Bọn họ đã là chim sợ cành cong, nghe được lời ấy lại là một hồi khẩn trương, tựa hồ cho rằng sau cửa này cất giấu cái gì đó, tùy thời đều có thể khởi xướng ám toán.

Miêu gia Lão tổ hừ lạnh một tiếng, hắc cả đời này cũng không biết xông qua nhiều ít hung địa, sớm đem thần kinh tôi luyện đến cứng cỏi không thay đổi, lúc này một chương lẳng không ấn xuống, đánh vào phía trên đạo đại môn kia.

Bùm!

Kình lực tuôn qua, nhưng đại môn kia lại kiên cố đến đáng sợ, rõ ràng đem cổ lực lượng này hoàn toàn bắn ngược trở về, lập tức hóa thành một đạo kình lực giống như đại dương mênh mông, hướng về mọi người cuốn sạch mà đi.

- Ô hay!

Miêu gia Lão tổ hét lớn một tiếng, lại là một chương đẩy ra, đem cổ lực lượng này oanh tán, nếu không bị lực lượng bước thứ tám của hắc xung kích, người nơi này sẽ chết một nửa!

Mọi người hoảng sợ thất sắc, ngay cả Lão tổ bước thứ tám cũng không thể làm gì được đại môn này, còn đi vào như thế nào.

- Cơ quan, chắc chắn có cơ quan!

Bọn họ rất nhanh liền hiểu được.

Nếu không những người phía trước kia không có khả năng biến mất không thấy gì nữa, mà cũng có thể giải thích vì cái gì những người kia đi qua, đại môn còn đóng lại.

713. Chương 713: Ma Tự. (2)

Nhưng bọn hắn bị Ma tự ở phía trước hù dọa, mặc dù ở phụ cận tìm được cơ quan khống chế, lại không có người dám tới gần phiến đại môn, chỉ là xa xa nhìn tới. Phiến đại môn này cũng không biết là tài liệu gì chế thành, hiện lên màu xanh đậm, trên mặt có thật nhiều hoa văn, tạo thành các loại đồ án.

Chính là bởi vì như thế, tộc nhân Miêu gia mới cho rằng cái này khả năng cũng là Ma tự, nào dám ngắt thêm một chút.

Bọn họ ở phụ cận tìm một trận, lại căn bản không có phát hiện cơ quan khống chế gì, nghĩ đến, cái này cần phải rơi vào trên mặt đại môn kia.

Miêu Thư Dao đột nhiên nhìn về phía Lâm Lạc, thò tay đem cổ áo của hắn nhắc lên, mãnh liệt hướng đại môn phát đi nói:

- Đi đem đại môn mở ra!

Bùm!

Lâm Lạc không dám vận công chống đỡ, lập tức bị nàng đơn giản quăng đi ra ngoài, đập lấy đại môn phía trên. Khá tốt dụng ý của nàng là lấy Lâm Lạc làm vật thí nghiệm, cũng không dùng tới lực lượng quá lớn, nếu không không có làm Lâm Lạc ngã nát, tất nhiên sẽ khiến người Miêu gia hoài nghi, do đó lộ ra ngoài chuyện tình hắn kỳ thật cũng là một võ giả!

Hắn không dám toát ra chút khí tức nào, nếu không cái này mơ tưởng giấu diếm được Miêu gia Lão tổ bước thứ tám!

- Ôi! Ôi!

Lâm Lạc cố ý bụm lấy cái miệng kêu đau đớn, còn có chừng mực toát ra thần sắc đã cảm hận lại càng sợ hãi, phù hợp với phản ứng xứng đáng của một phạm nhân.

- Kêu cái gì, nhanh tìm cơ quan!

Miêu Thư Dao lạnh nhạt quát lạnh nói, nam nhân này nhất định phải chết, nhưng trước khi chết có thể vì gia tộc làm một vài cống hiến cũng không phải tệ.

Những người khác cũng không có chút đồng tình nào, trong mắt bọn họ, phạm nhân chính là một con kiến hôi, đừng nói loại người cấp độ Hậu Thiên này, dù là võ giả Thích Biến cảnh căn bản cũng không đáng giá nhắc tới!

Chỉ có đạt tới Linh cảnh mới có thể được bọn họ coi là “người” đến xem, nhưng còn coi như là hạ nhân, nô lệ hay khách nhân gì đó, thì quyết định bởi cảnh giới người nọ ở đâu.

Trong nội tâm Lâm Lạc lạnh lùng, nếu như trên cái đại môn này thực có cơ quan gì, mà hắn lại thật là người thường, cái này đã sớm mất mạng a! Hắn đầu tiên là quan sát một hồi, phát hiện không có gì khác thường, trong nội tâm nghĩ những người phía trước kia là mở cửa như thế nào?

Nếu như nói cơ quan vô cùng phức tạp, vậy bọn họ rõ ràng không có rút lại phía sau quá lâu, làm sao có thể không có gặp được người phía trước? Không có khả năng mỗi một sóng thế lực đều có cơ quan đại sư a?

Hay hoặc là nói...

Lâm Lạc duỗi hai tay ra, đối với đại môn nhẹ nhàng đẩy.

Tập, tập tập tập!

Đại môn lập tức phát ra âm thanh, sau đó đại môn một phân thành hai, phân biệt hướng hai bên mở ra, hiện ra một cái thông lộ làm bằng vô số bảo thạch sáng lên, cùng vô tận hắc ám bên ngoài tạo thành công khai đối lập rõ ràng.

-Ồ?

Mọi người Miêu gia là vừa sợ lại kỳ, vốn bọn họ tưởng rằng đại môn này là do cơ quan khổng chế, tất nhiên vô cùng phức tạp, không nghĩ tới đây liền mở, điều này thật sự là vượt quá dự liệu của bọn hắn.

- Không thể tưởng được người còn rất thông minh!

Trong ánh mắt Miêu Thư Dao chớp động lên vẻ hoài nghi.

Trong nội tâm Lâm Lạc rung mình, nhưng trên mặt lại vẻ mặt khờ ngốc nói:

- Ta cảm thấy nếu đại môn không có khóa lại mà nói, vậy đây liền mở ra!

Mọi người Miêu gia đều chỉ cảm giác ngốc nhân có ngốc phúc, loại biện pháp đơn giản này cũng chỉ có người ngu như vậy mới có thể nghĩ ra, đều là toát ra vẻ khinh thường. Miêu Thư Dao cũng không nghi ngờ gì, trước kia Lâm Lạc không có bị Ma tự ảnh hưởng, có thể dùng ngu dân để giải thích, mà bây giờ tựa hồ cũng là như vậy, làm cho nàng nguyên bản hoài nghi lại phai nhạt xuống dưới.

- Đi thôi!

Miêu gia Lão tổ ngược lại là không có hoài nghi đối với Lâm Lạc, phát tay lên liền đem Lâm Lạc đẩy vào thông đạo, hiển nhiên là muốn bắt hắn làm tiên phong mở đường, cho dù trong đó có cơ quan gì cũng sẽ do Lâm Lạc trước hưởng thụ đến.

Lâm Lạc đi ở phía trước, người Miêu gia đều là đi theo đằng sau, song phương kéo ra cự ly mười trượng. Nhưng bọn hắn đi vào trong thông đạo một khoảng cách, phía đại môn sau lưng lại ập ập ập tự động đóng.

Không ai quay đầu lại, Thần linh di bảo phía trước hấp dẫn thật sự quá lớn, làm cho bọn họ đều là tham lam chiến thắng lý trí.

Trong cái thông đạo này cũng không có cơ quan gì, rất nhanh bọn họ liền đi tới phần cuối, phía trước xuất hiện một thông lộ bị màn sáng màu xanh nhạt chống đỡ, có điểm giống Truyền Tống Pháp Trận, nhưng lại có chút khác biệt.

Mọi người đều dừng bước, chỉ thấy trên vách tường bên cạnh quang môn này viết bốn chữ như rồng bay phượng múa.

- Vong Giả Chi Kiếm!

Vong Giả Chi Kiếm?

Đây là ý gì? Mọi người đều không giải thích được, nhưng Miêu Thư Dao lại bay lên một cước, đá vào trên cặp móng của Lâm Lạc, đem hắn đá vào bên trong màn sáng kia.

Lâm Lạc một câu mắng chửi người còn không có ra khỏi miệng, cả người đã bay vào bên trong màn sáng, nhưng đến giờ khắc này, hắn càng không thể lộ ra ngoài thân phận của mình, mặc dù trong nội tâm đối với Miêu Thư Dao là hận đến ngứa răng, nhưng chỉ là âm thầm đề phòng, nếu như sau màn sáng này thực có nguy hiểm gì, vậy hắn cũng bất chấp gì khác, tể ra Tử Đỉnh bắt đầu chạy trốn chết!

Bùm!

Hắn xuyên qua màn sáng, vốn cho là cái thông đạo này nhỏ như vậy, trong này tất nhiên chỉ là một gian thạch thất hoặc cái gì đó nhỏ nhỏ, nhưng Lâm Lạc đưa mắt nhìn đi, trong nháy mắt lại lập tức bị chấn trụ !

Đây là một không gian vô cùng to lớn, không nhỏ hơn tòa cung điện mà bọn họ tiến vào nơi đây nhìn thấy, mà cái không gian này lại trống trải vô cùng, cũng chỉ có vị trí chính giữa cắm một thanh kiếm.

Thanh kiếm này vô cùng cường đại, dài mấy ngàn trượng, thực không cách nào tưởng tượng muốn tạo ra thanh cự kiếm như vậy phải phí nhiều ít tài liệu! Bất quá linh khí đã có thể thu nhỏ lại cũng có thể phóng đại, nói không chừng bản thể của nó cũng không có khoa trương như vậy!

Kiếm này phong nhận kỳ hàn, uốn lượn từng đạo không khí đen nhánh, khi thì có đầu lâu dữ tợn đáng sợ từ bên trong xuất hiện, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, cho dù dùng tu vi cảnh giới của Lâm Lạc cũng có loại cảm giác nổi da gà.

Mà trên chuôi kiếm khắc vô số trang sức, rõ ràng là vô số thi cốt, bạch cốt rất thật, giống như thật sự là ở phía trên ngành sanh khảm vào di hài của nhân loại!

Vong Giả Chi Kiếm!

Đây chính là Vong Giả Chi Kiếm, vừa nhìn liền lộ ra một cổ tà khí!

- Bảo vật!

Sau lưng truyền đến tiếng tộc nhân Miêu gia kinh hô, bọn họ xuyên thấu qua màn sáng có thể ẩn ẩn nhìn thấy thân ảnh của Lâm Lạc, thấy hắn chậm chạp không chết đều yên lòng, chui qua màn sáng đi vào.

Nhưng đi vào dễ đi ra khó, bọn họ quay đầu không ngờ phát hiện sau lưng nào có đường đi ra nữa!

714. Chương 714: Vong Giả Chi Kim

Đã đến rồi, vậy thì chỉ có tiến tới, mà thanh cự kiếm trước mặt này tuyệt đối là chí bảo thể gian hiểm thấy, có thể là Chủ linh khí, thậm chí Thần khí! Tộc nhân Miêu gia đều là hai mắt động lên vẻ tham lam, hận không thể lập tức đem chí bảo này thu thành của mình.

Đây đúng là một kiện chí bảo!

Lâm Lạc có Hỗn Độn Dung Lô, có thể nhìn thấy thanh cự kiếm này là do Ngũ hành tinh hoa đúc thành! Đúng, không phải Ngũ hành tinh hoa duy nhất nào đó, mà tài liệu là năm loại Ngũ hành tinh hoa dung hợp đúc thành!

Thật giống như Ngũ hành tiểu thế giới đồng dạng, Ngũ hành tương sinh, thanh kiếm này cũng muốn mô phỏng một thế giới đầy đủ sao?

Chỉ là uy lực chưa hiện ra, cũng không biết đúc kiếm sư này đến cùng có thành công hay không!

- Lão tổ, đây là Chủ linh khí sao?

Có người rung giọng nói, thanh kiếm này tà đến kinh người, làm cho những Linh cảnh chí cường giả bọn hắn đều là phía sau lưng tràn ra mồ hôi lạnh, phảng phất như đưa thân vào bên trong một đám quỷ.

Giữa không trung, những bạch cốt kia một lần nữa kết hợp, rõ ràng tạo thành một bộ xương đầy đủ, sau đó chuyển tới chuôi kiếm, giống như sáp nhập vào trong nước, rõ ràng không bị trở ngại khảm vào trong chuôi kiếm, thành một bộ trong ngàn vạn khô lâu hải cốt!

Nguyên lai, những hải cốt kia điêu khắc lại là như vậy!

Mọi người đều kinh hãi tận xương, nhưng cự kiếm tựa hồ bị kích đến sát tính đại phát, vù vù vù, liên tiếp tuôn ra mười bảy đoàn hắc vụ, hướng về mọi người kể cả Lâm Lạc ở bên trong cuốn sạch mà đi, vừa vụn một người đối ứng một đoàn!

Trong sương mù dày đặc, thỉnh linh xuất hiện một khô lâu Kỵ sĩ cười khô lâu chiến mã, vung vẩy lợi mâu ột trượng hai, hướng về mục tiêu riêng phần mình vung kích mà đi!

Vừa nghĩ tới tào ngộ thể thâm vừa rồi của tộc nhân, trong nội tâm mọi người đều khủng hoảng, vội vàng liều mạng triển khai công kích! Cái này bị chọc trúng sẽ trực tiếp bị hấp thành xương khô!

Oanh! Oanh! Oanh!

Miêu gia Lão tổ bảo hộ ở trước mặt mọi người, bên trong tay áo vũ động, đánh ra từng đạo kinh khí vô cùng cường hoành.

Uy năng của cường giả bước thứ tám xác thực cường đại, ở dưới kinh khí của hắn cuồng phóng, những khô lâu Kỵ sĩ kia đều trong nháy mắt vỡ vụn, một lần nữa biến thành hắc vụ! Nhưng không đợi mọi người thở gấp, hắc vụ xoay chuyển, những khô lâu Kỵ sĩ này lại lần nữa xuất hiện, tiếp tục triển khai công kích!

Miêu gia Lão tổ tức giận hừ một tiếng, đại uy năng từng bước triển khai, một quyền vang trời, một chưởng toái địa, hiển thị rõ khí phách Tôn Linh cảnh cường giả của hắn.

Nhưng mà, mặc hắn đánh những khô lâu Kỵ sĩ kia vừa vỡ lại toái, nhưng căn bản không có cách nào hoàn toàn tiêu diệt chúng nó!

- Đây là uy năng của Thần kiếm, chỉ cần Thần kiếm bắt diệt hoặc là không bị khống chế, cái này sẽ không dứt!

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, rõ ràng lấy công làm thủ, hướng Vong Giả Chi Kiếm vọt tới.

Điều này hiển nhiên đánh chủ ý là bắt giặc trước phải bắt vua, chỉ cần khống chế Thần kiếm, cái uy hiếp này dĩ nhiên là tự tiêu trừ!

Nhưng mà, hắn lại quên tồn tại trong mắt hắn là “Thần khí”, thực sự dễ thu hoạch sao như vậy sao?

Vù vù vù!

Theo hắn tới gần, một vài hắc vụ rõ ràng hai hai dung hợp, lại đi tới khô lâu Kỵ sĩ có uy năng khủng bố khôn cùng!

Chủ Linh cảnh! Đây tuyệt đối là khí tức Chủ Linh cảnh!

Miêu gia Lão tổ không khỏi hối hận muốn khóc !

Không sai, đây chính là “Thần khí” a, làm sao có thể chỉ có chút uy năng như vậy! Sở dĩ lúc trước khô lâu Kỵ sĩ có thể bị hắn tùy ý oanh tạc, đó là bởi vì Thần kiếm dùng thực lực tộc nhân Miêu gia ban đầu chết kia làm cơ sở chuẩn mà sinh, nhưng theo Miêu gia Lão tổ tới gần, cái “quy cách” này tự nhiên là nước lên thì thuyền lên !

Chủ Linh cảnh vô thượng tồn tại, người phương nào có thể ngăn?

Đây chính là mười bảy khô lâu Kỵ sĩ Chủ Linh cảnh, cho dù đem trọn Chủ Linh cảnh cao thủ của Tử Lâm Vực dời qua tới cũng chống không nổi! Tử Lâm Vực chống đỡ chết cũng chỉ có bốn năm Chủ Linh cảnh cao thủ, số lượng này chênh lệch quá xa!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều vô cùng sợ hãi như ngày tận thế tới trước mắt!

Miêu gia Lão tổ cắn răng một cái, tể ra một kiện bảo vật, ở trước người của bọn hắn tạo thành một màn hào quang hình tròn, rõ ràng ngăn cản lại những khô lâu Kỵ sĩ cấp bậc Chủ Linh cảnh này!

Nhưng cái này hiển nhiên là một bảo vật loại hình tiêu hao, còn không có chịu được mấy lần oanh kích, màn hào quang này có vẻ ảm đạm lên, tựa hồ tùy thời đều có thể vỡ vụn!

Trong nội tâm Miêu gia Lão tổ nổi lên hung ác, bành bạch, xuất liên tục hơn mười chưởng, đem Lâm Lạc cùng với mười mấy tộc nhân Miêu gia tất cả đập bay ra ngoài, bên trong màn hào quang trong nháy mắt chỉ còn lại hắn, Miêu Thư Dao cùng một tộc nhân Miêu gia.

Hai người này là hậu duệ trực hệ của hắn, chính là quan hệ huyết thống, bởi vậy bị hắn giữ lại, nhưng những người khác cùng với hao phí năng lượng bảo vật, không bằng trực tiếp đi chết đi! Chết mất một cái sẽ đánh tan một khô lâu Kỵ sĩ, chỉ còn lại ba người mà nói, năng lượng bảo vật này sẽ đủ cho bọn hắn kiên trì đến bên kia !

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Khô lâu Kỵ sĩ môn phẳng phất bắt đầu một hồi thịnh yến giết chóc, tận tình đồ tể sinh linh, đem nguyên một đám người sống biến thành từng đồng toái cốt, hấp thụ đến bên trong chuỗi kiếm, đã trở thành vật nó sưu tầm hoặc là chất dinh dưỡng!

Càng là trong lúc nguy cấp, Lâm Lạc lại càng tỉnh táo!

Hắn đột nhiên nghĩ đến ở lối vào nhìn qua bốn chữ, vì cái gì chủ nhân cổ mộ này cố ý viết xuống danh tự thanh kiếm này? Cái thanh cự kiếm tà ác này tất nhiên siêu việt cấp bậc linh khí, nhưng cũng không có thể là Thần khí, mà là Thánh khí của Tinh vực cường giả sử dụng!

Nhưng đối với ở cấp bậc Linh cảnh mà nói, kỳ thật Thần khí cùng Thánh khí không có một tia khác biệt, cũng không phải bọn họ có thể chống lại!

Nếu như nói chủ nhân cổ mộ cố ý muốn truyền thừa di vật của mình, thì từ cổ mộ này bố trí đến xem, quả thật có ý tứ này, vậy hắc hắc sẽ thiết hạ kết cục hắc hắc phải chết? Mặc dù Đông Châu là võ đạo Thánh địa, nhưng còn cần không ra Tinh vực cường giả đến, tổng không có khả năng di vật này là lưu lại cho những tồn tại kia a?

Đã như vậy, bốn chữ tất nhiên là một loại nhắc nhở vượt qua kiểm tra!

Ngay từ đầu khô lâu Kỵ sĩ là xuất hiện như thế nào? Nguyên bản cự kiếm cũng không có tính công kích, lại là vì tộc nhân Miêu gia tham lam, đưa tới cự kiếm công phạt! Mà cũng là bởi vì Miêu gia Lão tổ chủ động tiếp cận, làm công kích của cự kiếm thăng cấp!

Từ điểm đó mà nói, kỳ thật những khô lâu Kỵ sĩ này là những kẻ xông vào như bọn hắc trêu chọc ra!

Như vậy, phương pháp dừng lại cũng có thể đơn giản như đồng dạng hay không?

Lâm Lạc đột nhiên hai mắt nhắm lại, trong nội tâm một mảnh không linh, chỉ còn lại bản tâm, không đi suy nghĩ thanh Vong Giả Chi Kiếm kia.

715. Chương 715: Cùng Liên Thủ Xông Vào. (1)

Đương nhiên, hắc cũng không phải hoàn toàn là đánh cuộc, bởi vì khô lâu Kỵ sĩ kia cũng không phải lực lượng công kích thuần túy, cho dù đánh tới trên người của hắc, Tử Đỉnh cũng có thể miễn uy! Một người là Thánh khí, cái khác lại là Thần khí, ai sợ ai a!

Hô!

Thời điểm Khô lâu Kỵ sĩ vọt tới trước người hắc đột nhiên một lần nữa hóa thành một đoàn hắc vụ, ngược lại cuốn về phía trên cự kiếm!

Quả thế!

Lâm Lạc mở hai mắt ra, lộ ra một vòng mỉm cười khó thấy.

Mặc dù Thánh khí cường đại, nhưng lại khuyết thiếu chủ nhân điều khiển, chỉ có thể bằng cảm ứng tinh khiết tiến hành sát phạt. Mà bốn chữ ở lối vào kia đã là một nhắc nhở lại là một cái bẫy, chỉ cần trong nội tâm không nghĩ thanh kiếm này, chuỗi Vong Giả Chi Kiếm này cũng sẽ không đếm xỉa!

Tham lam chính là nguồn gốc của mọi tội lỗi!

Mà lúc này, mười ba người tộc nhân Miêu gia khác bị ném ra ngoài màn hào quang bảo vệ đều chết thảm, hóa thành bạch cốt bị hút vào bên trong cự kiếm, số lượng khô lâu Kỵ sĩ trên tràng lập tức giảm mạnh còn ba cái, ở đằng kia không ngừng xung kích phòng ngự của Miêu gia Lão tổ.

Mà lực công kích của Chủ Linh cảnh cũng là vượt qua Miêu gia Lão tổ tưởng tượng, mặc dù những khô lâu Kỵ sĩ này cũng không phải dùng lực tăng trưởng, nhưng trong công kích lại bí mật mang theo tính ăn mòn vô cùng mãnh liệt, làm màn hào quang lung lay sắp đổ, căn bản không có thoát khỏi khổ cảnh!

Miêu Thư Dao cùng tộc nhân Miêu gia khác đều là sắc mặt trắng bệch, mặc dù Lão tổ giữ lại hai người bọn họ, nhưng đến lúc vạn bất đắc dĩ, Lão tổ tất nhiên cũng sẽ không chút lưu tình ném bọn họ ra bên ngoài để tự bảo vệ mình!

Cái gì chí thân, ở trước mặt tánh mạng của mình không đáng giá nhắc tới!

Bất quá, nhìn thấy Lâm Lạc rõ ràng bất động mưa gió hóa giải công kích của khô lâu Kỵ sĩ, ba người kia không khỏi vừa mừng vừa sợ, dùng thân phận tôn sư như Miêu gia Lão tổ cũng cố nặn ra vẻ tươi cười nói:

- Vị bằng hữu kia, người làm như thế nào?

Lúc này sinh tử của ba người Miêu gia liền nắm giữ ở một ý niệm của Lâm Lạc!

Dùng thiên tính độc ác của những đại gia tộc này, Lâm Lạc cũng không ngại thấy chết mà không cứu! Nhưng hắn ở địa phương này cấp độ thực lực quá thấp, đang cần tá lực đả lực, chỉ ít bây giờ Miêu gia Lão tổ còn chết không được!

Hắn khờ khờ cười ngây ngô nói:

- Lão nương của ta nói, vật gì đó không phải là của mình thì không thể tham, ta liền nghĩ đừng đi tham gì đó của người khác, những con quỷ này liền không nhập vào người ta !

Khóe miệng ba người Miêu gia đồng thời co lại, ngốc tử này cho rằng đây là quỷ quái quỷ phá ư, ngay cả quỷ nhập vào người cũng bị hắn tách ra!

Bất quá, ngốc nhân có ngốc phúc, thật đúng là bị hắn thử đúng rồi!

Bất quá Miêu gia Lão tổ đâu thể chịu lấy thân mạo hiểm, song chưởng đẩy ra, đem Miêu Thư Dao cùng Miêu gia tộc nhân khác đồng thời oanh ra bên ngoài màn hào quang, lúc này mới nói:

- Hai người các ngươi đi thử xem!

Cái này cũng quá độc ác đi!

Miêu Thư Dao cùng Miêu gia tộc nhân khác trong lòng có đem Miêu gia Lão tổ mắng như máu chó xối đầu hay không là không biết, nhưng hai khô lâu Kỵ sĩ kia lại giết tới, miệng rộng bạch cốt mở ra, phát ra một tiếng gào phẫn nộ.

Hai người bọn họ nào còn trông nom Lâm Lạc thuyết pháp là đúng hay sai, cái này ngựa chết cũng phải làm thành ngựa sống, đều triệt sạch tâm linh, không thêm nghĩ tới Vong Giả Chi Kiếm nữa, ngược lại suy nghĩ một vài chuyện vui bình thường.

Hô! Hô!

Lúc hai khô lâu Kỵ sĩ giết đến trước mặt bọn họ, lại bỗng nhiên hóa thành hai luồng hắc vụ, một lần nữa về tới bên trong cự kiếm.

Lúc này hai người Miêu Thư Dao mới để tâm xuống, chỉ cảm thấy toàn thân đều là mồ hôi lạnh, hư thoát vô lực muốn nằm trên mặt đất ngủ một giấc.

Lúc này Miêu gia Lão tổ mới xác định biện pháp của Lâm Lạc quả thật có hiệu, lúc này kiên cường thu liễm tham lam đối với Vong Giả Chi Kiếm. Nhưng mà người càng là thực lực mạnh, đối với thần vật như vậy lại càng là tràn đầy ngập ghé, không phải hắn nói để xuống liền thả xuống được!

Mắt thấy màn hào quang càng ngày càng ảm đạm, Miêu gia Lão tổ cũng sốt ruột đến độ mồ hôi lạnh tuôn rơi, đầu đầy tóc trắng rõ ràng đều thấm ướt mồ hôi, ẩm ướt dán ở trên lưng của hắn.

Pằng...

Màn hào quang vỡ vụn, khô lâu Kỵ sĩ một mâu đâm tới, thời điểm muốn đâm chết Miêu gia Lão tổ, lại đột nhiên hóa thành một đoàn hắc vụ, một lần nữa thu về bên trong cự kiếm.

Miêu gia Lão tổ cố gắng trấn định, lúc này mới không có đặt móng ngồi xuống trên mặt đất, vừa rồi trong nháy mắt đó thiếu chút nữa muốn dọa hắn tiểu trong quần rồi! Mặc dù hắn bình sinh trải qua sinh tử đại chiến, nhưng chưa từng có một lần nào hung hiểm như vậy!

Đặc biệt gần ngàn năm uy danh của hắn đã thành, cơ hồ không có cơ hội xuất thủ, sống an nhàn sung sướng, bình thường hoặc là bế quan khổ tu, hoặc là tận tình hưởng lạc, loại huyết sát vật lộn này lại giống như đã là chuyện tình đời trước.

Hắn vội vàng trấn định tâm thần, dùng địa vị của hắn tự nhiên không cần hướng bọn người Miêu Thư Dao giải thích cái gì, cả Miêu gia đều là hắn định đoạt, chết vài tộc nhân lại bị cho là cái gì?

Cho dù cả Miêu gia biết rõ, vậy cũng chỉ sẽ tuyệt đối ủng hộ cách làm của hắn. Bởi vì Miêu gia sở dĩ là Miêu gia, chính là bởi vì có hắn tọa trấn. Có Lão tổ ở đó, Miêu gia cao thấp mới có thể bình an phát triển!

Miêu gia Lão tổ đối với tình hình thực tế của hai người Miêu Thư Dao căn bản đều là chẳng muốn an ủi thoả cái, chỉ là đem ánh mắt nhìn về phía Lâm Lạc, lộ ra một chút nhu hòa nói:

- Người tên là gì?

Có thể được một vị Tôn Linh cảnh Lão tổ hỏi thăm tính danh, cái này đối với người bình thường mà nói tuyệt đối là phúc khí đã tu luyện mấy đời! Nếu là ở bên trong Miêu gia thập bát đình, chỉ bằng điểm ấy Lâm Lạc có thể đi ngang. Bảo đảm bất luận kẻ nào cũng phải đối với hắn tất cung tất kính!

Nhưng Lâm Lạc lại không coi trọng chuyện mượn danh này, hơn nữa, cha mẹ hắn đều là Tinh vực Chí Tôn, chỉ là con mẹ diên Thủy Doanh Tâm kia cũng đã là Chủ Linh cảnh, Miêu gia Lão tổ thân thiết căn bản không khiến hắn có một tia dao động.

Hắn ra vẻ ngốc khờ nói:

- Ta gọi là Hồ Nhị Trư, tất cả mọi người gọi ta là Trư ca!

Dù sao ba đầu bếp cùng đi đã chết rồi, căn bản không có người biết hắn giả mạo người là ai, Lâm Lạc tùy tiện bịa chuyện một cái là được.

Miêu gia Lão tổ lập tức nhếch khóe miệng, lúc trước trước mặt Ma Tự, Lâm Lạc thoát khỏi một kiếp, mà vừa rồi lại ngốc phúc chí đỉnh, còn giúp đỡ ba người bọn họ thoát khỏi khốn cảnh! Vô giả khổ tu mặc dù giải thích thiên phú, nhưng càng nhiều hơn là dựa vào cơ duyên!

Lâm Lạc này mặc dù nhìn về phía trên ngu dần, nhưng nói không chừng là người có được cơ duyên nghịch thiên!

716. Chương 716: Cùng Liên Thủ Xông Vào. (2)

Miêu gia Lão tổ đột nhiên động ý niệm thu đồ đệ, dùng nội tình Miêu gia tự nhiên có thể đem bất kỳ một người nào chỉ cần không phải ngu ngốc lập tức đến Thích Biến cảnh đỉnh phong, sau đó liền phải xem cơ duyên cùng phúc phận của bản thân Lâm Lạc có có thể trợ giúp hắn tiến vào Linh cảnh hay không.

Nếu thật là người có đại cơ duyên, tương đương với kéo tới cho Miêu gia một giúp đỡ đắc lực, mà loại người ngốc khờ này, đã có thể coi như tay chân, thời điểm mấu chốt lại có thể lên trước ngăn tên, quả thực là một mũi tên trúng ba đích!

Nghĩ tới đây, Miêu gia Lão tổ không khỏi cười hiền từ nói:

- Cái tên này quá thấp hèn, lão phu đổi tên cho ngươi, liền gọi. . . Hồ Phá Vân, sau này phá tan vân tiêu, làm Đại Bể tung hoành cứu thiên! Đợi đến lúc rời khỏi nơi này, lão phu liền thu ngươi làm đồ đệ!

Lâm Lạc chỉ là cười ngây ngô, nhưng trong lòng thì vô cùng khó chịu, nếu lão nhân này biết cha mẹ hắn đều là Tinh vực Chí Tôn mà nói, phỏng chừng đánh chết cũng không có ý tứ nhắc lại thu đồ đệ.

Trong nội tâm Miêu Thư Dao phẫn nộ, nàng không dám ôm hận đối với Miêu gia Lão tổ, nhưng lại đem lệ khí chuyển dời đến trên người hạ tiện đột nhiên được Lão tổ thưởng thức này, nghĩ đến người này còn từng nhìn qua cảnh xuân của nàng, nếu sau này thực trở thành Chân truyền đệ tử của Lão tổ, cái này còn giết được sao?

Nhất định phải ở đây giết chết hắn!

Trong nội tâm nàng cười lạnh, nhưng giết chết như thế nào lại là vấn đề lớn, bởi vì phải không thể để cho Lão tổ nhìn ra đầu mối, nếu không nàng phải thừa nhận lửa giận của Lão tổ, đủ để đem nàng đốt thành tro tàn!

Mặc dù nàng muốn giết chết Lâm Lạc, lại tuyệt sẽ không vì một đầu bếp thấp hèn như vậy mà đem tánh mạng của mình góp đi vào.

Bốn người đi đến không gian to lớn đối diện này, phía trước hiện ra một cái cửa ra, đồng dạng là một màn sáng chớp động.

Đã đi vào trong này, chỉ sợ liền không có khả năng quay đầu rồi!

Nghĩ tới đây, Miêu gia Lão tổ không khỏi lại hướng chuôi cự kiếm kia nhìn lại, ánh mắt tràn đầy tham lam cùng không bỏ, nhưng không có phần năng lực này, cũng chỉ có thể áp chế trong đáy lòng, tiếp tục đi tới a!

Nói không chừng sau khi chiếm được di vật của chủ nhân cổ mộ, thanh Thần kiếm này sẽ tự động nhận chủ thì sao?

Mang một tia hy vọng xa vời này, bọn họ thông qua màn sáng.

Lúc này đãi ngộ của Lâm Lạc đã lên cấp, không có lại bị đưa ra bên ngoài làm đá dò đường, chỉ cảm thấy hoa mắt, bọn họ lại đến trong một thông đạo thật dài, trên đỉnh treo lấy vô số bảo thạch sáng lên, chiếu nơi này rõ ràng vô cùng.

Pằng, pằng, pằng...

Đi ở trong thông đạo, tiếng bước chân lại nhẹ cũng khó che dấu, mà Lâm Lạc lại giả trang người thường, tiếng bước chân này sẽ càng vang lên, làm Miêu Thư Dao vốn là không ưa liền tiếp dùng ánh mắt căm hận nhìn hắn.

Cái thông đạo này rất dài, Miêu gia Lão tổ rất nhanh liền không nhận loại tốc độ đi tới này, nâng Lâm Lạc dậy, ở trong thông đạo nhảy vọt thoát ra.

Nhưng không chỉ là một lớp người bọn họ tiến đến nơi này, hơn nữa cũng không nhất định là mọi người đều ở chỗ Vong Giả Chi Kiếm chết rồi, loại bảo vật này, tự nhiên là xem ai có thể cướp được tiên cơ!

Miêu Thư Dao cùng tộc nhân khác thì theo đuôi ở sau, nhìn Lão tổ mang theo Lâm Lạc, sát cơ của nàng tự nhiên càng thêm đặc hơn.

Kể từ đó, tốc độ tiến lên của bọn họ tự nhiên tăng nhiều, gần nửa ngày sau, bọn họ rốt cục đi tới phần cuối của thông đạo, vẫn là một màn sáng chặn đường đi, nhưng lần này lối vào cũng không phải là không không đang đang.

- Nguyên lai là Miêu gia Lão tổ!

Lối vào tổng cộng có bảy người, phân biệt tạo thành hai sóng thể lực, đều có một Lão tổ bước thứ tám tọa trấn, một cái mặc quần áo đỏ thắm, cái khác thì là màu đen, sắc mặt đều bình tĩnh, khó có thể nhìn đến tâm tình chân thật của bọn họ.

- Thảm gia Lão tổ, Triệu gia Lão tổ!

Miêu gia Lão tổ ngừng lại, trước đem Lâm Lạc để xuống, lúc này mới cùng hai người đối phương chấp tay làm lễ, còn như những người khác tự nhiên là không đếm xỉa, mỗi một người đều không có tư cách cùng bọn họ chính diện nói chuyện!

Lâm Lạc thì là nhìn về phía năm chữ to trên vách tường: tùy tâm sinh kính.

- Miêu huynh tới vừa vặn!

Triệu gia Lão tổ là người mặc quần áo đỏ thắm nói ra.

- Hai ta nguyên lai còn lo lắng không đủ, nhưng có thêm Miêu huynh mà nói, khả năng chúng ta thành công sấm quan sẽ tăng lên thật nhiều!

- Miêu huynh sẽ không để ý cùng chúng ta liên thủ chứ?

Thảm gia Lão tổ cũng nói.

- Ha ha, có hai vị tương trợ, lo gì đại sự không thành!

Miêu gia Lão tổ vui vẻ đồng ý.

Trình độ quý dị nơi này xa xa vượt ra khỏi dự đoán của bọn hắn, liên thủ tự nhiên là lựa chọn tốt nhất, còn như được đến di bảo lại trở mặt, kia là sự tình phía sau !

Hiển nhiên, hai sổng người bọn họ ở phía trước cũng bị hao tổn không nhỏ, bằng không tuyệt không chỉ là vài người trước mắt như vậy.

- Đi!

Ba Lão tổ đồng thời nói ra, căn bản bất chấp mọi người có ý tứ phản đối, đều xuyên qua màn sáng, đi tới một địa phương mới.

Đồng dạng là một không gian vô cùng cự đại, chỉ là không có cự kiếm ngàn trượng như lúc trước, mà là một gương đồng to lớn, mặt kính như nước, chiếu rọi đoàn người bọn họ rõ ràng.

Mặt gương đồng này cũng là bảo vật sao?

Mọi người không khỏi nghĩ đến, cùng lúc trước đồng dạng, lúc này bọn họ đã không có đường lui, mà nơi ra thì ở bên kia.

Bọn họ đều nếm qua đau khổ ở cửa phía trước, rõ ràng đoán được đây là một kiện chí bảo, lại căn bản không dám tiến lên, chỉ là xa xa quần đi. Nhưng bảo vật ở trước mặt, hướng hồ người luôn là không chạm tường không quay đầu lại, lần này không có khô lâu Kỵ sĩ gì hiện lên, mặc dù bọn họ không dám dùng thân phạm hiểm, nhưng nhìn nhiều vài lần là khó tránh khỏi.

Coi như là Lâm Lạc cũng đem ánh mắt chăm chú nhìn vào mặt gương này.

Cùng Vong Giả Chi Kiếm đồng dạng, mặt cự kính này cũng là do Ngũ hành tinh hoa đúc thành, tựa hồ tài liệu của Thánh khí so với Linh khí cao hơn một mảng lớn, một loại Ngũ hành tinh hoa còn chưa đủ, mà là muốn Ngũ hành đầy đủ hết!

Đáng tiếc a, thập toàn đại bổ vật như vậy chỉ có thể trông mắt nhìn, thật là đáng tiếc!

Nhưng mà, đang lúc mọi người cho rằng có thể thuận lợi thông qua nơi này, lại nghe tên tộc nhân Triệu gia đi tuốt ở đằng trước kia thét một tiếng kinh hãi, toàn thân lạnh run, tựa hồ nhìn thấy tồn tại gì đó vô cùng khủng bố.

- Hữu Luân, làm sao vậy!

Triệu gia Lão tổ quát lớn.

Nhưng người nọ lại phảng phất như không nghe thấy, chỉ là sợ hãi hô vài tiếng, còn liên tiếp lui về phía sau, trên mặt tràn đầy biểu lộ e ngại. Hắn thối lui liên tục, nhưng phía sau còn có những người khác, liền trực tiếp đụng phải đi lên.

Những người khác là trong nội tâm cổ quái, đều tránh ra, mà người nọ lui một hồi, đột nhiên cắn răng một cái, mãnh liệt về phía trước đập ra, tể ra một kiện linh khí, rõ ràng hướng về Miêu gia Lão tổ oanh đi qua!

717. Chương 717: Tâm Do Kính Mà Sinh. (1)

- Hữu Luân dừng tay! Miêu huynh kính xin thủ hạ lưu tình!

Triệu gia Lão tổ nói liền hai tiếng, một câu phía trước là nói với hậu bối nhà mình, mà một câu phía sau là hướng Miêu gia Lão tổ cầu tình .

Người này không biết là diên khùng cái gì, rõ ràng dám hướng Miêu gia Lão tổ ra tay!

Miêu gia Lão tổ cũng thấy sự tình cổ quái, chỉ là một tiểu bối Diệt Linh cảnh, căn bản không có khả năng đối với hắn tạo thành uy hiếp gì, nếu Triệu gia muốn dùng loại chiêu số này để đối phó hắn mà nói, không khỏi cũng quá ngây thơ rồi!

Trong lòng của hắn nghĩ vậy, dưới chân vừa trượt, đã liền lùi lại vài chục trượng. Dùng tu vi bước thứ tám của hắn, tộc nhân Triệu gia căn bản không có khả năng dính vào một tia góc áo của hắn.

- A...

Triệu gia tộc nhân rống to, pằng pằng thoáng cái, bộ ngực của hắn thỉnh thoảng nhiều hơn một cái lỗ thủng trong suốt, máu tươi giống như suối phun bão táp mà ra. Nhưng hắn vẫn phẳng phất chưa tỉnh, còn ở đẳng cấp oanh quyền xuất chiêu, giống như cùng một đối thủ nhìn không thấy chiến đấu.

Đang lúc mọi người vô cùng bất an, người nọ cứ như thế hao tổn hết lực lượng, một đầu ngã xuống, khí tức không còn!

- A...

Lại một người kinh hô lên, là Miêu gia tộc nhân, mặt mũi tràn đầy vẻ sợ hãi.

Không ngoài dự đoán, người này cũng mất trí điên cuồng, kêu to tru lớn lên, nhảy trước nhảy sau, song chưởng liên bổ, đôi chân loạn quét, phẳng phất đang cùng một đối thủ đáng sợ so chiêu! Nhưng người này thậm chí hơn, không có vài cái liền phẳng phất bị một bàn tay khổng lồ ngấp trời ngăn chặn, hóa thành một bãi huyết nhục mơ hồ!

Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Trước kia thanh Vong Giả Chi Kiếm mặc dù khủng bố, nhưng uy hiếp lại xem tới được, không giống như bây giờ để cho người ta hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, loại sợ hãi không biết này càng làm cho lòng người lạnh ngắt!

Mọi người khẳng định có thể, nguyên nhân cái này tất nhiên là từ cự kính kia, nhưng đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, lại là ai cũng sờ không được nửa điểm đầu mối!

Nhưng ngay sau đó, người phát ra tiếng kêu hoảng sợ như vậy lại nối liền không dứt, tựa hồ mỗi người đều chạy không khỏi kết quả quỷ dị như vậy!

Lâm Lạc nhíu mày, chỉ thấy trước mắt đột nhiên hiện ra một người đến!

Tư Không Thanh Dương!

Lại tự xưng là Thần Quân Tư Không Thanh Dương! Bất quá, người này chẳng qua chỉ là một đạo thần thức đã có khí thế đè sập cả thiên địa, bản tôn của nó cường đại căn bản không phải Lâm Lạc có thể tưởng tượng, xác thực không phụ danh xưng Thần linh.

Bất quá, Tư Không Thanh Dương như thế nào lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này?

Đây là hư ảo ra tới sao?

Lâm Lạc rốt cục rõ ràng những người trước kia tại sao phải lộ ra thần sắc sợ hãi như thế, đó là bởi vì cái gương này có thể đem địch nhân cường đại nhất trong trí nhớ mỗi người sáng tạo ra!

Hơn nữa, cũng không phải hư ảnh! Bởi vì lúc trước những người kia cũng không phải bị mình lộng thương, mà xác thực là bị lực lượng càng thêm cường đại sinh sinh oanh chết!

Ở trong mắt Lâm Lạc, những người khác đã biến mất, chỉ còn lại có Tư Không Thanh Dương dùng tư thái vô cùng ngạo mạn đứng chấp tay, một bộ dáng dập coi rẻ chúng sinh. Không thể không nói, cái gương này xác thực cường đại, đem thần sắc cử chỉ của Tư Không Thanh Dương trong ấn tượng hắn hoàn toàn mô phỏng đi ra, khó trách những người kia đều là Linh cảnh cường giả, đều biểu hiện ra hoảng sợ như vậy!

Bất quá, nhưng Lâm Lạc lại nở nụ cười.

Bởi vì ở trước mặt của hắn, thân thể của Tư Không Thanh Dương rõ ràng đang không ngừng run rẩy, tựa hồ tùy thời có thể tan vỡ!

Cái gương này có thể đem địch nhân cường đại nhất trong lòng mỗi người mô phỏng ra, điểm ấy phi thường cường đại! Nhưng mà cái gương này dù sao chỉ là Thánh khí, Tư Không Thanh Dương lại là tồn tại Thần cấp. Trong này lực lượng chênh lệch không biết có bao nhiêu, ngay cả duy trì hình thể của Tư Mã Không Thanh Dương cũng là miễn cưỡng, chớ nói chi là đến công kích?

Thật sự là tự gây nghiệt a!

Gần kề vài cái hô hấp thời gian, thân thể của Tư Không Thanh Dương liền thành linh tan vỡ, hóa thành một vùng toái ảnh chôn vùi trong không khí.

Nhưng không đợi Lâm Lạc khởi bước mà đi, lại một đạo khí tức cường đại xuất hiện, hóa thành một đoàn hỏa diễm vô cùng to lớn!

Đó là Thượng cổ Hỏa Diễm cự nhân ở Nam Châu bị Thiểm Điện tộc trấn áp!

Bất quá, Lâm Lạc vẫn cười, bởi vì cái gương này nhiều nhất chỉ là tồn tại cấp Tinh Vương, lại muốn hư hóa ra cấp bậc Tinh Đế Chí Tôn, đây không phải là tự tìm khổ sao?

Quả nhiên, Hỏa Diễm cự nhân cũng không có xuất hiện bao lâu, liền giãy dụa vài cái, lại lần nữa hòa thành tro tàn!

Khí linh không có thần trí, mặc dù có được kỹ xảo chiến đấu cường đại, lại khuyết thiếu trí khôn có thể thay đổi muôn hình vạn trạng! Muốn nghiền áp Lâm Lạc, dù chỉ là đem Miêu gia Lão tổ huyền hóa ra đến cũng dư dả, hơn nữa dùng năng lực Thánh khí, muốn làm đến điểm ấy cũng là dễ dàng!

Nhưng chính là bởi vì khí linh không hiểu biến hóa chi đạo, cường hành biến ảo địch nhân cường đại nhất trong trí nhớ của Lâm Lạc, tuy chung cáo thất bại, nhưng không biết thay đổi, vẫn là lọt vào trọng thương!

Mà thời điểm lần thứ ba, cái gương đem dung mạo tuyệt mỹ vô song của tên bán nam bán nữ kia giăng co đi ra!

Nhưng mà, tên bán nam bán nữ này tuyệt đối là tồn tại Tinh Hoàng cấp, lực lượng như cũ vượt ra khỏi phạm trù của Thánh khí này, bởi vậy, đồng dạng không cách nào ra tay, rung động vài cái trực tiếp nứt vỡ!

Nếu như khí linh cũng có trí khôn như nhân loại, lúc này tuyệt đối có xung động chửi má nó!

Móa nó, đây là võ giả Tịch Linh cảnh ư, như thế nào địch nhân trong trí nhớ so với nó còn cường đại hơn, cái này con mẹ nó không phải muốn chết sao?

Không có hư ảnh thứ tư xuất hiện, bởi vì cấu tạo ra ba hư ảnh phía trước kia, đã hao phí tất cả lực lượng của Thánh khí này!

Nhưng mà, mặc dù chỉ là một chút thời gian này, nơi này cũng đã biến thành lò sát sinh!

Ngoại trừ Miêu Thư Dao cùng một vị tộc nhân của Triệu gia ra, những người khác toàn bộ bị “địch nhân” do cái gương này hư hóa xử lý, một vùng huyết nhục mơ hồ, mùi máu tươi gay mũi đầy dẫy trong không gian thật lớn.

Nhờ phúc của Lâm Lạc, hai người này may mắn còn sống!

Bởi vì cái gương cũng không phải huyền hóa ra người cường đại nhất trong trí nhớ mỗi người, mà chỉ là địch nhân cường đại nhất, trong lúc này có thể là to lớn khác biệt. Chính là bởi vì như thế, hai người này mới có thể kéo dài hơi tàn, đau khổ chống đỡ, cho đến khi lực lượng cái Thánh khí này tạm thời hao hết mới thoát khỏi khổ cảnh!

Bọn họ đều là không giải thích được, không rõ ràng lắm vì sao công kích này đột nhiên bỏ dỡ, nhưng bọn họ tuyệt sẽ không oán hận điểm ấy, âm thầm vui mừng còn không kịp, đều phía sau tiếp tục chạy về phía lối ra!

Miêu Thư Dao thậm chí không có liếc nhìn Lâm Lạc nhiều, dĩ nhiên bị địa phương quỷ quái này cho giật mình bể mặt, lúc này nếu nàng có thể lựa chọn mà nói, vậy nhất định cách cái cổ mộ này càng xa càng tốt!

718. Chương 718: Tâm Do Kính Mà Sinh. (2)

Lâm Lạc cũng không có đối với nàng nhiều hơn chú ý, mà là đem ánh mắt bỏ vào trên cái gương kia.

Nếu như nói lực lượng cái gương này còn không có hao hết, vậy hẳn nhất định là có bao nhiêu xa chạy hết bấy nhiêu, nhưng kiện Thánh khí này muốn “thể hiện”, đang yên đang lành lại muốn mô phỏng tồn tại cực kỳ cao như Thần linh, Tinh Đế, Tinh Hoàng, kết quả đem mình hư thoát, bởi vì cái gọi là thừa dịp người bệnh muốn mạng người, lúc này nếu không thu cái Thánh khí này lại đợi đến lúc nào?

Không vào hang hổ sao bắt được hổ con, cái nguy hiểm này nhất định phải bốc lên!

Hắn đi về phía cái gương kia, Tử Đỉnh đã từ trong thức hải nổi lên, rủ xuống ngàn vạn đạo tử khí, Thần uy mệnh mông cuồn cuộn triển khai.

Theo Lâm Lạc tới gần, cái gương này vậy mà nhẹ nhàng run rẩy, tựa hồ ý thức được Lâm Lạc không có hảo ý, theo bản năng muốn triển khai phòng ngự! Nhưng lực lượng của nó toàn bộ ở trong mô phỏng ba nhân vật cường đến không có giới hạn hao hết, lúc này thật sự là đến tình trạng sơn cùng thủy tận!

Lâm Lạc không khỏi cười ha hả, đi đến bên cạnh cái gương, vươn tay cầm lên, đem thần thức của mình rót vào.

Nếu cái Thánh khí này còn có lực lượng, tất nhiên sẽ trước tiên triển khai phản kích, dùng Thánh khí oai, nếu phát ra loại hình công kích chỉ thuần túy lực lượng, cho dù Lâm Lạc có Tử Đỉnh phòng ngự cũng khó tránh khỏi bị nghiền áp thành mảnh vụn!

Nhưng ba mươi năm phong thủy luân chuyển, trước kia cái Thánh khí này sinh đủ uy phong, nhưng bây giờ nó chỉ có thể bị Lâm Lạc xâm lược!

Thần thức dễ dàng rót vào, Lâm Lạc không hề áp lực đã trở thành chủ nhân cái Thánh khí này.

Linh khí cũng có thể thu nhỏ hình thể lại, huống chi là Thánh khí! Nhưng bị kích chính là, mặc dù Lâm Lạc là chủ nhân Thánh khí, nhưng hắn hoàn toàn không có lực lượng sai khiến pháp bảo cường đại này, căn bản không cách nào đem nó thu nhỏ lại!

Bất quá, cái này cũng không làm khó được Lâm Lạc, hắn đem Tử Đỉnh phóng đại, giống như cá lớn nuốt cá bé, trực tiếp thu cái gương này đi vào.

Đến bên trong Tử Đỉnh, vậy thì không phải do cái Thánh khí này định đoạt, Lâm Lạc đem Tử Đỉnh thu nhỏ lại thu vào thức hải, cái Thánh khí này ở bên trong Tử Đỉnh chống chọi vùng vẫy như thế nào, Lâm Lạc là không biết, bất quá căn bản không thấy có một chút gợn sóng!

Nói đến chất liệu cứng rắn, cái gì có thể cùng Tử Đỉnh so sánh, ngay cả Cẩm Tự cũng là tuyền khắc trên đó!

Lâm Lạc không có lựa chọn trực tiếp luyện hóa Thánh khí, đó là bởi vì nơi đây cũng không an toàn, có thể đi đến một bước này, Miêu gia tuyệt sẽ không là một lớp cuối cùng! Nếu như bị người nhìn thấy hắn ôm một kiện đồ vật lớn như vậy luyện hóa, tuyệt đối sẽ bị giết người cướp của!

Vậy thì không gọi mạo hiểm, mà là chịu chết!

Đến lúc này, Lâm Lạc suy nghĩ ngược lại là rời khỏi nơi này, Thánh khí tới tay, sau khi luyện hóa không biết có thể đem cảnh giới của hắn đề cao nhiều ít cấp độ, hoàn toàn không cần phải quay lại tranh đoạt bảo vật còn lại.

Nhưng nơi đây có tiến không thối, hắn hiện tại cũng chỉ có thể tiếp tục đi về trước.

Thông qua màn sáng, phía trước lại là một thông đạo có minh châu làm đẹp, Lâm Lạc không hề giấu dốt, triển khai thân hình nhảy vọt mà đi, thẳng qua nửa canh giờ sau, phía trước xuất hiện một cái cửa ra.

Thân hình hắn rơi xuống, đem khí tức toàn thân thu liễm.

Cũng không biết phía trước có cao thủ đặc biệt lợi hại hay không, nếu hắn cứ như vậy lao đi ra mà nói, nói không chừng bị người trực tiếp một chiêu chụp chết, đây chẳng phải là cực kỳ oan uổng sao?

Nhưng hắn vẫn không thể không động, bởi vì thần thức nhạy cảm của hắn đã phát giác đến sau lưng có người tìm đến!

Lâm Lạc một cước bước đi ra ngoài, chỉ thấy đây là một thạch thất rất lớn, nhưng so với ba kiến trúc to lớn lúc trước, cái này có vẻ tuyệt đối không đáng giá nhắc tới. Ở trên vách tường đối diện, có tất cả hơn một trăm cái thông đạo, trước mỗi cái thông đạo đều có một màn sáng che đầy.

Mà ở trong thạch thất chỉ ít có hơn ba mươi người tồn tại, thực lực cao thấp bất đồng, mạnh nhất chỉ có Diệt Linh cảnh.

Có thể thông qua Tâm Kính kia, lại cũng không phải thực lực mạnh là được!

Người mạnh còn có người mạnh hơn, chỉ cần không phải đứng ở vô đạo đỉnh phong, cuối cùng có đối thủ mình chiến thắng không được. Bởi vậy, rất nhiều người cảnh giới thấp kém ngược lại lọt qua cửa, bởi vì trong trí nhớ của bọn hắn khả năng cũng không có địch nhân cường đại gì tồn tại.

Ví dụ như lúc trước Lâm Lạc nhìn thấy Cát gia tiểu tử cùng Lạc thất nương làm chuyện tốt, hai người này liền thành linh có mặt!

Mà cảnh giới càng cao thâm, lại càng có ý nghĩ muốn đuổi kịp và vượt qua đối thủ, lại bị cái gương kia huyền hóa ra đến, trực tiếp cho vào bẫy! Từ điểm đó mà nói, nếu như Lâm Lạc thật sự là người thường mà nói, ở chỗ Tâm Kính ngược lại là vô sự, bởi vì người bình thường phần lớn là thành thành thật thật sinh hoạt, nào có địch nhân gì đáng nói!

Cho dù có kết thù kết oán, chỉ sợ đối thủ cũng là lão nhân lão thái nào đó, đồng dạng là người thường, cho dù đánh cũng đánh không ra trò gì, rất dễ dàng liền vượt qua kiểm tra.

- Ha ha, rõ ràng ngay cả Hậu Thiên cấp cũng có thể vượt qua kiểm tra, thật sự là hiếm lạ!

Cát gia tiểu tử kia cười ha hả.

Nhưng Miêu Thư Dao lại hừ lạnh một tiếng nói:

- Còn không phải nhờ phúc của Lão tổ chúng ta!

Nàng là tâm hận Lâm Lạc, cố ý làm thấp hắn đi, lại nhượng Lâm Lạc tâm hỏa nộ phóng, nữ nhân này tương đương với đưa ra giải thích cho thân phận của hắn, cũng không cần hắn lại vất hết óc nói dối.

Mọi người đều giật mình, bọn họ cũng là như thế, phía trước được Lão tổ che chở, nhưng mà đến cửa Tâm Kính bọn họ không chết, Lão tổ lại treo!

Lâm Lạc chỉ là cười ngây ngô, chỉ tính toán lừa dối vượt qua kiểm tra, đến lúc đó tìm một chỗ luyện hóa Thánh khí trong Tử Đỉnh.

Lúc này Miêu Thư Dao tỉnh táo lại, lập tức khơi gợi lên thù mới hận cũ đối với Lâm Lạc, một đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, sát khí ẩn động!

Nhưng đúng vào lúc này, chỉ thấy sưu sưu sưu... hơn mười bóng người hiện lên, trong đó có hai đạo khí tức vô cùng khủng bố, ép tới tất cả mọi người đều là trong nội tâm hoảng hốt!

Có được khí tức khủng bố này chính là hai tên lão giả kia, lực lượng vàng sáng cường đại đến kinh người, đủ để so sánh cùng Thủy Doanh Tâm, chính là Đông Châu vương giả, cấp bậc Chủ Linh cảnh tuyệt thế cao thủ!

P phía sau bọn họ còn đi theo một tốp người thực lực hơi yếu, cả đám đều là tâm cao khí ngạo, tựa hồ là Thiên Tử chi thân, tràn đầy khinh thường đối với mọi người, ngạo khí đến mức hận không thể đem lỗ mũi hướng thiên!

- Như thế nào chỉ có vài cái hậu bối này?

Một lão giả áo xám nói ra, bất quá hắn cũng không phải là đang hỏi ai, ngược lại là giống như lắm bầm lâu bầu.

- Hơn nữa vì sao không tiếp tục đi tới?

Tử Y lão giả khác thì đi tới trước nguyên một đám màn sáng, thò tay vào, liền bị màn sáng bắn ngược trở về.

719. Chương 719: Một Trăm Lẽ Tám Tuyền Một. (1)

- Thì ra là thế!

Hắn nhẹ gạt đầu.

Mặc dù hắn không nói thêm gì, nhưng tên lão giả kia lại biết ý tứ của hắn, trên màn sáng này có cấm chế, không cách nào tiến vào!

Hai người này đều là Chủ Linh cảnh tuyệt thế cường giả, đừng nói những tiểu bối trong thạch thất này không có tư cách cùng bọn họ nói chuyện, cho dù những Lão tổ kia thấy hai người này cũng dị thường cung kính, bởi vì bọn họ là chủ nhân Tử Lâm Vực!

Tử Lâm Vực do hai đại gia tộc cầm giữ, theo thứ tự là Bạch gia cùng Mao gia, hai nhà đời đời quan hệ thông gia, trong thân thể tộc nhân song phương phần lớn đều chảy xuôi theo huyết mạch hai nhà, quan hệ cực kỳ mật thiết.

Hai lão nhân này theo thứ tự là Bạch gia cùng Mao gia Lão tổ, lại cũng không phải là tất cả nội tình của Bạch, Mao hai nhà, gia tộc bọn họ còn có một Chủ Linh cảnh Lão tổ tọa trấn, trong ba mươi ba ngoại vực thực lực cũng là số một số hai.

Bọn họ làm hoàng tước ở phía sau, thời điểm đuổi tới lại vừa đúng.

Mất đi gia tộc Lão tổ tọa trấn, hôm nay các lộ tuổi trẻ nơi đây phần lớn nghĩ đến là sống trước rồi khỏi nơi này. Đối với bảo tàng ngược lại là không có bao nhiêu ý nghĩ. Cả đám bọn họ đều là cung kính quý gối, miệng nói tiền bối, chỉ cầu mạng sống.

Mặc dù bọn họ không có tư cách nhận ra hai Chủ Linh cảnh cao thủ này, nhưng tộc nhân hai nhà Bạch, Mao lại đều gặp qua, tự nhiên biết đây là thế gia của Tử Lâm Vực xuất động !

Hai tên lão giả kia thật cũng không có ý đối với bọn họ triển khai sát thủ, tỏ trong mắt hai người này, những người tuổi trẻ kia là thần tử của bọn hắn. Hoàng Đế lại ngu ngốc cũng sẽ không tùy ý chém giết đại thần của mình, huống hồ là bọn họ!

Hơn nữa những người này tu vi nhiều nhất chỉ là Diệt Linh cảnh, bọn họ chỉ cần hơi chút phóng thích khí tức thoáng cái là có thể đánh chết một vạn lần, chẳng lẽ còn sợ đoạt mất bảo sao?

Tùy ý khoát khoát tay, hai tên lão giả kia không hề để ý tới những người tuổi trẻ này, chỉ là nghiên cứu phá giải cấm chế màn sáng trên tường.

Lâm Lạc không khỏi thầm kêu may mắn, nếu hai lão nhân này truy hỏi tới, khó tránh khỏi chuyện tình hắn lấy Tâm Kính Thánh khí hấp thụ ánh sáng, vậy thì thảm ! May mắn, hai người này quá tự cho thân phận, căn bản khinh thường cùng những tiểu bối này nói chuyện, khiến hắn tạm thời lừa gạt đi qua.

Nhất thời vượt qua kiểm tra cũng không có nghĩa là một mực có thể vượt qua kiểm tra, ai biết hai lão đầu này có thể đột nhiên trong lúc đó nghĩ đến chỗ không đúng hay không, hỏi người khác chuyện tình trong phòng Tâm Kính kia! Đến lúc đó hai cái so sánh, Lâm Lạc chính là người cuối cùng đi vào.

Mao gia lão tổ đi tới trước màn sáng, hai tay vận dụng lực lượng đánh ra một chưởng, bỗng nhiên phía trước lóe lên, hình ảnh hiện ra một đạo hư ảnh, là một lão giả.

Mao gia tộc nhân vừa lúc ở phụ cận lão giả này, lập tức sợ tới mức thét lên, liền lùi lại hơn mười trượng, lúc này mới phát hiện mình thất thố, bất quá lúc này cũng không có ai cười bọn hắn, đều bị lão giả uy thế vô cùng kia hút đi toàn bộ lực chú ý.

- Lão phu tên là Trương Hạo, thời điểm các người nhìn thấy cái này, lão phu cũng không biết chết bao nhiêu năm rồi! Ai, có đôi khi sợ chết, có đôi khi lại muốn giải thoát cho nhanh!

Ánh mắt của lão giả áo xanh này cũng không có tập trung, mà là nhìn xem lối vào thạch thất.

Cái này rõ ràng chỉ là một người sớm đã chết đi lưu lại một đạo thần thức! Nhưng chỉ là một đạo thần thức như vậy cũng có được uy năng đem Chủ Linh cảnh cao thủ sinh sinh đè sập, đủ để chứng minh hẳn là Tinh vực Chí Tôn!

Nhưng những người khác cũng không biết phía trên Linh cảnh còn có một Tinh vực, chỉ cho rằng lão giả này là Thần linh đến thế gian, trong nội tâm tràn đầy kính sợ, lại không có suy nghĩ vì cái gì Thần linh cũng chết?

- Lão phu vốn định thiết hạ hơn mười đạo khảo nghiệm, sau khi thông qua toàn bộ mới có tư cách kế thừa di vật của lão phu! Bất quá, người sắp chết, cũng không có nhiều tâm tư như vậy. Bố trí ba đạo khảo nghiệm lão phu liền không có hào hứng, bởi vậy, đây chính là một đạo khảo nghiệm cuối cùng!

Lão giả áo xanh Trương Hạo quay người chỉ về vách tường sau lưng nói:

- Cái này có một trăm lẻ tám truyền tống môn, nhưng trong đó chỉ có một cái là thông hướng chỗ bảo tàng chân chính, những thứ khác đều là cạm bẫy trí mạng!

- Vận khí, cũng là một bộ phận của thực lực, lựa chọn ở trong tay của các người!

- Mặt khác, sau khi lão phu nói xong, các người chỉ có nửa nén hương thời gian làm ra lựa chọn, sau đó Vong Giả Chi Kiếm và Tâm Kính sẽ cùng lúc xuất hiện, giết sạch người còn lưu ở chỗ này!

- Chúc các người may mắn!

Thanh sam run lên, trong nháy mắt hóa thành một vùng quang ảnh, đại biểu ột đạo thần thức cuối cùng mà Trương Hạo lưu tồn ở thế gian cũng triệt để chôn vùi.

Nói đùa gì vậy?

Một trăm lẻ tám tuyển một? Cái này ai có thể có vận khí tốt như vậy, đụng vào chỗ bảo tàng duy nhất?

Mọi người đều là đồng thời nhú mào, hơn nữa bọn họ chỉ có nửa nén hương thời gian có thể làm ra lựa chọn. Sau đó hai kiện đại sát khí kia sẽ đi tới! Vong Giả Chi Kiếm, cùng Tâm Kính, kia đều là Thần khí a, ai kháng được?

Dù là Chủ Linh cảnh cao thủ cũng chỉ có thể nghiền cổ chờ chết!

Mặc dù Bạch, Mao hai nhà không có nhìn thấy Tâm Kính, nhưng giờ khắc này thực sự vô tâm so đo điểm ấy, bọn họ đều nhìn chăm chăm vào quang môn rậm rạp chằng chịt trên tường, nguyên một đám nghiêng rằng nghiêng lợi, mồ hôi lạnh chảy ròng!

Bọn họ phải làm ra lựa chọn, mặc dù không biết Tâm Kính là cái gì, nhưng uy năng của Vong Giả Chi Kiếm lại rõ như ban ngày, dù là gia tộc Lão tổ cũng chỉ có phần tránh đi! Nếu Thần khí này chủ động công phạt mà nói, tuyệt đối là máu chảy thành sông, không có đối thủ!

Nhưng tuyển như thế nào?

Hơn một trăm chọn một, những người bọn họ cộng lại còn không đủ một trăm, cho dù mỗi người chọn một màn sáng bất đồng xuyên qua, đều không nhất định có người có thể sống sót!

Bọn họ vốn là thiên chi kiêu tử, chính là tộc nhân của thế gia đỉnh cấp Tử Lâm Vực, có thể ở Tử Lâm Vực to như vậy đi ngang, ở đâu đều được cung kính tiếp đãi, tuyệt đối là tồn tại Chí Tôn trong đám người!

Nhưng bây giờ vận mệnh của bọn hắn lại cùng người khác không khác, đều phải từ trong hơn một trăm tử vong chỉ đạo tuyển chọn một cái sinh lộ duy nhất, há có thể không làm cho bọn hắn không biết theo ai! Giờ khắc này, bọn họ không còn là đệ tử thế gia cao cao tại thượng, chỉ là một người chờ chết, mong mỗi có thể tìm đến hy vọng sống còn duy nhất.

- Phá cho lão phu!

Mao gia Lão tổ công tham tạo hóa, chính là một trong những nhân vật thực lực cao cấp nhất của Đông Châu, đâu chịu đem tánh mạng của mình giao cho lựa chọn thấp kém đến đáng thương như vậy, lập tức phóng người lên, đối với bốn phía oanh ra công kích.

720. Chương 720: Một Trăm Lẻ Tám Tuyển Một. (2)

Nhưng mà mặc dù hần có thể ở Đông Châu xưng tôn, nhưng ở nơi này lại không có đất dụng võ, căn bản ngay cả một chút tro bụi cũng không có quét rơi!

- Mao huynh, xem ra chúng ta cũng chỉ thuận theo ý trời !

Bạch gia Lão tổ không khỏi khổ sáp nói.

Sắc mặt hai người đồng thời buồn bã, bọn họ đã trải qua mấy ngàn năm khổ tu mới đi đến một bước này, cái nào không có gặp được qua nguy hiểm sinh tử, nhưng đều là thông qua trí mưu, thực lực của mình, nhiều lần vượt qua kiểm tra, nhưng đi đến nơi này, bọn họ lại bất lực tựa như tiểu cô nương, chênh lệch to lớn làm cho bọn hần như thế nào chịu được!

Dưới tình huống như thế, bọn họ căn bản không có đi nghĩ chuyện tình Tâm Kính.

Nhưng Lâm Lạc lại đi tới vị trí ở giữa nhất của thạch thất.

Hần tuyệt không tin của ải cuối cùng này là lựa chọn thuần túy vận khí, bởi vì mặc dù vừa rồi Trương Hạo này là lần đầu tiên hiện thân, nhưng từ ba bố trí phía trước đến xem, lão nhân này rất âm rất tà, tuyệt không có thể thực tin tưởng lời hần nói!

Lâm Lạc dừng lại ở địa phương mà đạo thần thức của Trương Hạo kia vừa mới xuất hiện, ngẩng đầu nhìn hướng vách tường.

Ân?

Hần không khỏi nhăn tình sáng lên, bởi vì từ góc độ này đi nhìn, màn sáng không quy luật trên tường rõ ràng hợp thành một cái Âm Dương Ngư đồ, mà vị trí mắt cá kia thành hình chỉ có hai thông đạo đối ứng màn sáng!

Quả nhiên, lão gia hỏa kia thật sự là tồn tại bụng hắc vô cùng!

Trong nội tâm Lâm Lạc mắng thầm, lựa chọn cuối cùng này cũng không phải xem vận khí, mà hoàn toàn có thể dùng trí tuệ đến suy đoán! Nhưng người bình thường nào sẽ nghĩ tới lão gia hỏa kia thân là “Thần linh” cư nhiên còn lừa người?

Hiện tại mọi người đều bị thời hạn nửa nén hương làm kinh hãi lạnh mình, nào còn có tâm tư dư thừa đi lo một ít vấn đề ngoài lề?

Lâm Lạc cũng không kiêng kỵ quay đầu nhìn quanh, dù sao tất cả mọi người đều làm lấy sự tình đồng dạng, nghĩ lại muốn từ trong một trăm lẻ tám màn sáng nhìn về phía trên giống như đúc này tìm được chỗ an toàn duy nhất, nếu hần là cúi đầu xuống mới để người chú ý.

Âm Dương Ngư có tất cả hai cái mắt cá, nhưng sinh lộ lại chỉ có một cái, như vậy, còn phải từ hai cái này chọn một cái!

Từ một phần trăm cũng chưa tới biến thành tỷ lệ năm năm, cái này giống như là tăng lên to lớn, nhưng chọn sai đồng dạng là chỉ còn đường chết!

Nhưng Lâm Lạc tuyệt không nghĩ như thế!

Ban đầu tiến vào trên vách tường đại diện, có khắc hai chữ “Âm Dương”, từ điểm đó Lâm Lạc có thể khẳng định sinh lộ duy nhất tất nhiên là ở trên mắt Âm Dương Ngư! Mà nam thuần dương, nữ là âm, Trương Hạo là nam nhân, như vậy tuyển dương ngư rồi?

Nhưng mà có khả năng lão gia hỏa kia nghĩ đến âm dương bổ sung, nói không chừng là Âm Ngư thì sao?

Ân, lão nhân kia bụng hắc như vậy, âm hiểm dị thường, liền tuyển Âm Ngư a!

Lâm Lạc rốt cục hạ quyết định, thở phào một hơi dài. Hần tâm chí quả quyết, đã hạ quyết tâm sẽ không lại lo được lo mất, ngược lại tâm thủ thần, thần thủ ý, yên lặng chờ đợi một khắc cuối cùng đến.

Mà hắn cũng không có chú ý tới, ánh mắt của Miêu Thư Dao lại âm thầm theo dõi hắn, lộ ra một vẻ như có thâm ý.

Thời gian rất nhanh ở mọi người lo nghĩ trôi đi sạch sẽ, ông, chỉ nghe một tiếng kiếm minh, một đoạn cự kiếm từ lòng đất thỉnh linh xuyên ra, vô số đạo hắc vụ lượn lờ, nguyên một đám đầu lâu quay cuồng trong đó, như vạn quỷ kêu rên!

Vong Giả Chi Kiếm !

Mặc dù một kiện Thánh khí khác là Tâm Kính chưa có xuất hiện, nhưng chỉ là đại sát khí này cũng đủ để đem Lão tổ hai nhà Bạch, Mao và tất cả mọi người bên trong đơn giản xóa đi!

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều không hề do dự, dốc sức mà ra, hướng về từng màn sáng bắn xuyên qua.

Phía trước này mặc dù bách tử nhất sinh, nhưng lưu tại chỗ cũ lại tuyệt đối trăm tử vô sinh, chỉ cần có một đường hy vọng, tất cả mọi người sẽ nguyện ý đi thử một lần!

Vèo! Vèo! Vèo!

Giống như cá chép nhảy Long Môn, vài chục bóng người đều xuyên qua màn sáng, cơ hồ chỉ là chuyện tình trong nháy mắt như vậy, trong thạch thất đã không có một bóng người!

Bất quá, mặc dù màn sáng có một trăm lẻ tám cái, nhưng rõ ràng có không ít người làm ra lựa chọn đồng dạng, Lâm Lạc nhìn thấy ở trước hắn có hai đạo thân ảnh nhào vào Âm Ngư, mà hắn không có phát hiện chính là, theo sát hắn, Miêu Thư Dao cũng làm ra lựa chọn đồng dạng.

Ông!

Tiến vào màn sáng, trước mắt Lâm Lạc lập tức biến thành thế giới kỳ quái, vô số đạo sắc thái hoa lệ chớp động, nhưng chỉ là trong nháy mắt như vậy, thân thể hắn liền chấn động, thỉnh linh xuất hiện ở trong một mật thất vền vền ba trượng vuông.

Trong phòng trừ hắn ra, còn có hai người khác, là Cát gia tiểu tử cùng Lạc thất nương!

Nhưng còn không có đợi hắn có động tác, chỉ thấy một đạo quang ảnh chớp động, lại một người xuất hiện, là Miêu Thư Dao!

Nhưng sau đó, thì không có người lại tiến vào thạch thất. Mà hiển nhiên, cũng không có thể lại có người vào được, mỗi người đều đã làm ra lựa chọn.

Mặc dù Cát gia tiểu tử cùng Lạc thất nương có tư oán, nhưng ở thời điểm gặp được kẻ thù bên ngoài lại tạm thời liên thủ, đồng thời dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Lâm Lạc cùng Miêu Thư Dao, nhưng không có trước tiên ra tay. . .

Nhưng bọn hắn rất nhanh liền ý thức được Lâm Lạc chỉ là một “đầu bếp”, duy nhất có uy hiếp chỉ là Miêu Thư Dao mà thôi, lập tức đều đem ánh mắt tập trung đến trên người của nàng.

Miêu Thư Dao lại căn bản không đem hai người này để vào trong mắt, tu vi của nàng là Tịch Linh cảnh, nhưng hai người Lạc thất nương cũng chỉ có Huyền Linh cảnh, không khớp một đại cảnh giới, cho dù đối phương ở trên nhân số chiếm ưu thế cũng không có dùng.

Nàng chỉ là nhìn xem Lâm Lạc, lãnh đạm nói:

- Người quả nhiên không phải người thường!

Vị trí âm ngư cách chỗ bọn họ mười trượng, đối với võ giả Tiên Thiên cảnh mà nói, điểm ấy liền không đủ nói đến, nhưng mà Lâm Lạc ngụy trang lại vền vền là người thường Hậu Thiên ba bốn tầng, đâu có thể nào nhảy đến cao như vậy?

Lâm Lạc không khỏi cười cười, nữ nhân này quả nhiên cẩn thận, ở lúc này cư nhiên còn có tâm tư đi lưu ý điểm ấy! Mà nàng là người sau mình tiến vào nơi này, nói cách khác, nàng vô cùng có khả năng cố ý đi theo hắn vào!

Nữ nhân này thật có dũng khí, vậy mà đem sinh tử của mình đặt ở trên lựa chọn của người khác!

Bất quá, tới bây giờ Lâm Lạc cũng không cần lại nguy trang xuống dưới, hần nhẹ nhàng run lên, hỏa diễm trên người lượn lờ, trong nháy mắt biến trở về dáng dấp nguyên bản. Mặc dù hần không được coi ngọc thụ lâm phong, hoa gặp hoa nở, nhưng tuyệt đối là khí vũ hiên ngang, là loại hình càng xem càng có hương vị.

Huống hồ, lúc trước dáng dấp hần nguy trang vô cùng bỉ ổi. Bỗng nhiên biến trở về nguyên dạng, lại làm cho người ta cảm giác hai mắt tỏa sáng, không sợ không nhìn được hàng, chỉ sợ hàng so với hàng!

721. Chương 721: Điều Kiện Để Lấy Được Di Bảo

- Người đến tột cùng là ai?

Miêu Thư Dao lạnh lùng nói ra.

Có thể hóa thân hỏa diễm, tất nhiên là có được linh vực, chí ít cũng phải là Không Linh cảnh tồn tại! Nhưng Lâm Lạc lại có thể một đường giấu diếm được rất nhiều Lão tổ, thậm chí ngay cả Chủ Linh cảnh cao thủ cũng không có thể nhìn ra hần nguy trang, tiểu tử này tuyệt không đơn giản!

Lâm Lạc mỉm cười nói:

- Tại hạ Lâm Lạc!

- Lâm Lạc, chính là sát nhân cuồng Lâm Lạc?

Lạc thất nường không khỏi che cặp môi đỏ mọng kinh hô một tiếng, trong đôi mắt đẹp không che dấu vẻ kinh hoàng chút nào.

Lâm Lạc không khỏi muốn mạnh mẽ đánh cái mông của Thủy Doanh Tâm. Cái mụ điên này làm hại hần hiện tại tiếng xấu lan xa, rõ ràng ngay cả Tử Lâm Vực mọi người nghe qua đại danh của hần! Hơn nữa, đây là hung danh hiển hách... Sát nhân cuồng?

- Nguyên lai là Lâm thiếu!

Miêu Thư Dao hừ lạnh một tiếng, bất quá bên trong khẩu khí của nàng không có chút kính sợ nào, trong đôi mắt đẹp lại chớp động lên sát khí uyển chuyển.

- Chúng ta... chúng ta tìm địa phương có... bảo vật... bảo vật a!

Đúng lúc này, Cát gia tiểu tử lại kinh hô một tiếng, chính giữa thạch thất có một cái bàn, trên mặt thỉnh linh có hai bình thuốc, mặt khác là một khối Huyết Ngọc như ý cùng một lá thư.

Hần vừa gọi như vậy mới biết được chuyện xấu, lập tức quay đầu, dùng ánh mắt hung dữ nhìn Lâm Lạc cùng Miêu Thư Dao, thậm chí đối với Lạc thất nường cũng toát ra vẻ đề phòng.

Đây chính là đan dược, bảo vật Thần linh lưu lại, mặc dù còn không biết là cái gì, nhưng tuyệt đối là vô cùng trân quý! Ở trước mặt Thần tàng, đừng nói là nữ nhân, dù là lão tử thân thiết hần cũng có thể bán!

- Loại phế vật như ngươi còn không xứng có được Thần vật!

Miêu Thư Dao hừ lạnh một tiếng, liền đánh ra một chưởng.

Trong phòng nhỏ hẹp này, căn bản không có không gian xê dịch, Cát gia tiểu tử chỉ có thể liều mạng, tể ra một cây trường thương màu bạc liền hướng đối phương đánh trả đi, quát:

- Thối nát kỹ nữ, cởi sạch quần áo quỳ xuống liếm ngón chân của bản thiếu gia. Nói không chừng bản thiếu gia còn có thể tha cho ngươi một mạng!

Ông!

Ngân thương khí linh bị kích hoạt hoàn toàn, tình linh đạt đến trình độ Tịch Linh cảnh sơ kỳ, một bóng người hư hóa cầm lấy trường thương sử dụng, đối với Miêu Thư Dao triển khai công kích.

Đây là một Tịch linh khí, mà Cát gia tiểu tử cũng đạt tới Huyền Linh cảnh đỉnh phong, vừa vận miến cường có thể kích hoạt khí linh, phát huy ra uy năng cái linh khí này.

- Tự tìm cái chết!

Miêu Thư Dao vốn là tâm tính cay độc, bọn thủ hạ hơi có sai lầm đều đối lấy đòn hiểm của nàng, huống chi bị người đang ở trước mặt nói lời nhục nhã như vậy, song chưởng tung bay, thế công càng mạnh.

Hai người này đánh cho kịch liệt, nhưng Lạc thất nương lại nhân cơ hội đem hai bình thuốc cùng Huyết như ý thu vào, cầm lấy mảnh giấy kia xem qua.

- A...

Cũng không lâu lắm, liền chỉ nghe Cát gia tiểu tử hét thảm một tiếng, một cánh tay bị đối phương ngạnh sanh xé xuống! Hơn nữa, đây chính là có linh vực chi lực, căn bản không cách nào khép lại, đừng nói lại dài cánh tay đi ra, ngay cả huyết cũng ngăn không được, rào rào rào bão tố!

- Thất nương giúp ta!

Hắn hét lớn.

Lạc thất nương cũng biết đạo lý môi hở răng lạnh, nàng cùng Cát gia tiểu tử tư hận sâu hơn, nhưng có thể phóng tới sau này hãy nói, nhưng Cát gia tiểu tử vừa chết, Miêu Thư Dao nhất định phải đem nàng cùng Lâm Lạc diệt sát, độc chiếm bảo vật!

Nàng té ra một cái Hồng Tự, giống như linh xà hướng Miêu Thư Dao tập cuốn mà đi.

- Dựa vào nơi hiểm yếu chống lại!

Miêu Thư Dao hừ lạnh một tiếng, một cái trường tiên cuốn ra, giống như hai linh xà đối chiến, Hồng Tự của Lạc thất nương lập tức địch không lại, uể oải rơi trên mặt đất, ngay cả sắc mặt của Lạc thất nương cũng hiện ra một mảnh tái nhợt.

- A...

Cát gia tiểu tử lại phát một tiếng hét thảm, một cánh tay khác cũng ly thể mà đi, tràng diện máu chảy đầm đìa để cho toàn thân người ta không thoải mái!

Miêu Thư Dao hiển nhiên là cố ý, lấy uy năng cao hơn một đại cảnh giới của nàng, muốn thu thập Cát gia tiểu tử tuyệt không có khó giải quyết như vậy! Mà dụng ý của nàng là kinh sợ Lâm Lạc cùng Lạc thất nương, làm cho bọn hắn sinh lòng sợ hãi mà mất đi ý chí phản kháng.

Dù sao đệ tử đại gia tộc đều có lá bài tẩy riêng phần mình, mà thạch thất lại vô cùng nhỏ hẹp, căn bản không chỗ có thể ẩn núp, chỉ có thể miến cường chống, sinh ra rất nhiều biến số.

Điều này hiển nhiên hiệu quả rất tốt, Lạc thất nương vốn cũng không phải là người ý chí kiên nghị gì, khuôn mặt tái nhợt, tựa hồ có cảm giác cam chịu số phận. Nhưng nếu như có thể gặp biểu lộ nàng buông xuống kia, liền thấy nàng rõ ràng nổi lên một vòng cười lạnh.

Ở Cát gia tiểu tử không ngừng kêu gào thê thảm, hắn rốt cục không cam lòng nhắm hai mắt lại, đã xong giây dựa thống khổ.

Miêu Thư Dao sát ý lan tràn mà nhìn xem Lâm Lạc cùng Lạc thất nương, nhưng lại trước khóa ở trên người Lạc thất nương, hiển nhiên, nàng hận nhất là Lâm Lạc, bởi vậy đem Lâm Lạc phóng đến một cái cuối cùng, muốn chậm rãi lặn qua lặn lại hắn!

Kiều khu đầy đặn của Lạc thất nương run lên, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Lâm Lạc nói to:

- Lâm công tử, cứu thiếp thân!

Lâm Lạc bất vi sở động, Cát gia tiểu tử không phải thứ tốt, nữ nhân này cũng không thấy được tốt hơn chỗ nào, chết không có gì đáng tiếc!

- Cứu ta, nếu không người nhất định sẽ hối hận!

Lạc thất nương cầm tờ giấy trong tay kia vung vẩy nói to.

- Chết!

Miêu Thư Dao cũng đã giết tới đây, trường tiên thăm dò, hướng về cái cổ trắng ngọc của Lạc thất nương quần đi qua.

Bùm!

Lâm Lạc tung người tới, một quyền oanh ở trên trường tiên, lực lượng cường đại lập tức đem trường tiên xua nát, giống như con rắn chết rơi xuống đất.

- Người tốt nhất không nên nói dối!

Hắn nhàn nhạt nói ra.

- Thiếp thân không dám!

Lạc thất nương vội vàng đưa lên tờ giấy kia, đây là di thư Trương Hạo lưu lại a.

Lâm Lạc tiếp nhận tờ giấy kia nhìn lại, tựa hồ căn bản không thêm để ý còn có một dịch nhân chưa có quét dọn. Mặc dù hắn biểu lộ một mực rất bình tĩnh, không hề kiêu ngạo, nhưng mà cách làm này đối với Miêu Thư Dao mà nói lại kiêu ngạo đến không thể lại kiêu ngạo!

Miêu Thư Dao tức giận đến bộ ngực sữa trắng run, nhưng một quyền kia của Lâm Lạc lại làm trong nội tâm nàng khiếp sợ, rõ ràng không dám tiếp tục xuất kích!

- Chúc mừng người, làm ra lựa chọn chính xác duy nhất! Hiện tại, lão phu muốn lưu lại cho người hai kiện bảo vật, thứ nhất, chính là trăm hạt Âm Dương đan, đan dược này này chia làm âm dương lưỡng chủng, phải nam nữ chia ăn, sau đó hợp loạn song tu mới có thể luyện hóa được lực! Thứ hai, là một cái Hỗn Nguyên Lệnh của Âm Dương Thánh Giáo, quan hệ lấy vạn năm bí tàng của Âm Dương Thánh Giáo ta!

Trương Hạo này quả nhiên cùng Âm Dương Thánh Giáo có quan hệ!

Lúc trước nhìn thấy hai chữ âm dương kia, Lâm Lạc đã có chỗ hoài nghi, chỉ là Vong Giả Chi Kiếm quá tà, khiến hắn lại không dám khẳng định.

722. Chương 722: Âm Dương Đan. (1)

Kỳ thật, nhìn hắn âm hiểm như vậy thì biết, thái độ làm người người của này cùng Âm Dương Tán Nhân như một cái mô hình!

Hơn nữa...

Lâm Lạc không khỏi ngược lại hít một ngụm lãnh khí, sẽ không phải đem Âm Dương đan này ăn sạch, hắn liền không ly khai địa phương quý giá này chứ? Tham chiếu cách làm của Âm Dương Tán Nhân, cái khả năng này tương đối lớn a!

Hắn vội vàng nhìn xuống.

- Hỗn Nguyên Lệnh có tất cả ba cái, một cái ở chỗ sư tôn Âm Dương Tán Nhân của ta, một cái ở trong tay sư mẫu Triệu Ngọc Phi, tập hợp đủ ba cái mới có thể mở ra vạn năm cất kỹ của Âm Dương Thánh Giáo ta. Bất quá, hơn hai nghìn năm trước, vài đồ đệ chúng ta bị sư mẫu đầu độc, liền thủ ám sát sư tôn, đem hắn trọng thương bức đi, sinh tử chưa biết! Phía sau, lão phu cũng bị bọn người sư mẫu ám toán, bị chí tử chi độc, hối hận đã không kịp!

- Âm Dương đan chính là thánh dược lão phu liều chết từ trong giáo lén lấy ra, có hiệu quả nâng cao tu vi, thấm nhuần đại đạo, tiếc là lão phu độc nhập xương tủy, không đành lòng lãng phí, lưu tồn hậu thế, hơn

nữa không đem đan dược này hoàn toàn luyện hóa, cũng đừng nghĩ muốn rời khỏi nơi đây! Nếu như người chỉ là một người, vậy thì chuẩn bị chết già, hoặc là tiến vào Tinh vực mới có thể đánh vỡ tường cản trở! Mặt khác, Vong Giả Chi Kiếm cùng cùng Tâm Kính chính là Thánh khí lão phu bình sinh quen dùng, sau khi chết cũng muốn đi theo cùng lão phu, người cũng đừng có lại lòng tham !

- Mong người tự giải quyết cho tốt, nhớ rõ lời khuyên của lão phu, phản nhân tất bị nhân phản, lão phu là ví dụ sống, thận trọng! Thận trọng!

Quả nhiên, cùng Âm Dương Tán Nhân một cái tánh tình, đều là bắt buộc người khác lên ngựa!

Lâm Lạc ngẩng đầu lên, không khỏi nhú mày.

Lão gia hỏa này tuyệt đối không thể nghĩ đến Tâm Kính bị hắn cưỡng chế cướp lấy, nhưng cái này mặc dù là Thánh khí, nhưng Lâm Lạc cũng không nhận ra sau khi luyện hóa có thể đem tu vi của hắn đưa vào Tinh vực!

Như vậy, muốn rời khỏi nơi này, nhất định phải luyện hóa được lực Âm Dương đan, như lúc trước Âm Dương Tán Nhân muốn hắn và Lăng Kinh Hồng tu thành Đại Âm Dương Song Tu Công Pháp mới có thể mở ra mật thất đồng dạng!

Nhưng một người là thù tử của người khác, một người là Đại tiểu thư kiêu căng ác độc, cái nào Lâm Lạc cũng không có hứng thú. Nhưng dựa theo kinh nghiệm đến xem, không có hứng thú cũng phải có hứng thú, nếu không Lâm Lạc cũng chỉ có mình khổ tu đến Tinh vực mới có thể ly khai!

Hắn Ngũ hành linh căn vô cùng kém, không có Ngũ hành tinh hoa luyện hóa là không biết muốn tu đến năm nào tháng nào! Mà mặc dù hắn là Thiểm Điện tộc nhân, nhưng cấp tốc nâng cao chỉ là đến Chủ Linh cảnh sẽ dừng lại, sau này tộc vận liên mất đi tác dụng, chỉ có thể dựa vào từng chút khổ tu.

Tinh huống tốt nhất, là trong năm trăm năm Lâm Lạc có thể tiến vào Tinh vực cũng đã vô cùng không tệ!

Nhưng hắn chờ đợi nổi năm trăm năm sao?

- Lâm công tử, thiếp thân nguyện ý cùng người hợp loạn song tu!

Lạc thất nường vội vàng nói ra.

Mặc dù nàng là bị Cát gia tiểu tử mê gian khuất phục, nhưng bản thân cũng không phải là tính cách tam trinh cửu liệt gì. Trên thực tế võ giả cùng hung thú không sai biệt lắm, đều là đem tánh mạng đặt ở đệ nhất vị, đau khổ tu luyện cả đời, càng thêm không muốn uống mạng!

Sắc mặt Lâm Lạc không khỏi tối sầm, người nguyện ý, máu chốt là ta nguyện ý sao?

Nhưng giờ này khắc này, tựa hồ hắn cũng không có tư cách nói không thể, trừ khi hắn nguyện ý khổ tu năm trăm năm rồi cùng Tô Mị các nàng đoàn tụ!

- Hừ, các người đang giở trò quỷ gì?

Miêu Thư Dao nhin không được nói to, thần sắc Lâm Lạc cổ quái nói không nên lời, giống như ăn vào một con ruồi vậy.

Lâm Lạc đang do dự, nghe nàng xen vào trong nội tâm càng không thoải mái, tiện tay một quyền oanh đi qua, Ngũ hành tiểu thể giới mở ra, đem Miêu Thư Dao bao cuốn hoàn toàn.

- Ngũ hành linh vực!

Miêu Thư Dao thét một tiếng kinh hãi, nào nghĩ đến mặc dù cảnh giới Lâm Lạc cùng nàng tương đương, nhưng lại có được tiểu thể giới hoàn mỹ của võ trung Chí Tôn, đây chính là tồn tại hoàn toàn nghiền áp cùng giai, làm cho nàng chỉ có thể co rút linh vực làm lấy giấy dựa vô vị.

Thiên Sương Thủ!

Lâm Lạc triển khai môn tuyệt học mà hắn từ thần chi thí luyện được đến, trong hai tay nháy mắt biến thành một vùng trong suốt, không chút nào bị ngăn trở phá vỡ mà vào linh vực của Miêu Thư Dao, một quyền oanh ở ngực của nàng, đem nàng sinh sinh kích ngã đi, tiện tay thu vào trong tử đỉnh.

- Lâm công tử...

Trong nội tâm Lạc thất nương lo sợ, nếu như Miêu Thư Dao chết rồi, Lâm Lạc chỉ có thể cùng nàng hợp loạn song tu, nàng chẳng những tánh mạng được bảo vệ, thậm chí còn có thể nhân họa đắc phúc! Đối với nữ vô giả mà nói, trinh tiết mặc dù trọng yếu, nhưng so với tu vi tăng lên hoặc là tánh mạng mà nói là xa xa không bằng.

Nhưng hiện tại Lâm Lạc lại đem Miêu Thư Dao cầm tù mà không giết, cái này làm cho nàng không thể định tâm, không biết Lâm Lạc đánh chủ ý gì.

Lâm Lạc lâm vào suy tư, cũng không có phản ứng nàng.

Hắn tuyệt đối không thể ở nơi này một vậy hăm chính là năm trăm năm, hơn nữa năm trăm năm có thể phá vỡ mà vào Tinh vực còn là phi thường lạc quan, trên thực tế có khả năng muốn một ngàn năm thậm chí hai ngàn năm!

Dù sao, Ngũ hành linh căn của hắn thấp kém là chuyện tình chân thật.

Thời gian dài như thế không chiếm được một tia tin tức của hắn, Tô Mị các nàng sẽ nghĩ như thế nào? Hắn vô luận thụ thương nặng như thế nào, đều khó có khả năng thời gian lâu như vậy còn chưa khỏi hắn. Như vậy kết luận chỉ có một, chính là hắn chết rồi!

Ninh Kiều Nguyệt cùng Hạ Mộng Như sẽ như thế nào Lâm Lạc không dám khẳng định, nhưng Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mị nếu vững tin hắn đã chết mà nói, tuyệt đối sẽ theo đuôi hắn mà đi! Đến lúc đó hắn đối mặt phần mộ lạnh như băng của hai nữ lại há có thể sống tạm bợ?

Hô... Lâm Lạc hạ quyết định.

Mặc dù hắn không phải đạo đức quân tử, lại cũng không phải thấy nữ nhân xinh đẹp nào liền nổi sắc tâm. Nhưng dưới tình huống như thế, là đã không có đường cho hắn do dự.

Lâm Lạc lấy ra bình thuốc, một bình viết chữ “Âm”, một bình khác thì có khắc chữ “Dương”. Theo lý mà nói, nam tử cần phải phục dương, mà nữ tử phục âm, âm dương viện trợ, hợp loạn song tu.

Âm đan là bạch sắc, dương đan là hắc sắc, đều chẳng qua lớn nhỏ như hạt gạo, cùng là trăm hạt.

Lâm Lạc đổ ra một hạt âm đan cho Lạc thất nương, mình thì nuốt vào một khẩu dương đan. Hắn làm việc quả quyết, đã hạ quyết định liền tuyệt không dấy dưng.

Trong nội tâm Lạc thất nương buông lỏng, biết Lâm Lạc là đồng ý đề nghị của nàng. Nhưng trong lòng nàng thì oán thầm không thôi, suy nghĩ nàng cũng là Cát Bát Đình đệ nhất mỹ nữ, mỹ danh thậm chí còn truyền xa đến vài Đình chung quanh, có thể tự tiến cử còn bị Lâm Lạc do dự, quả thực là ô nhục đối với nàng!

723. Chương 723: Âm Dương Đan. (2)

Hảo tên tiểu tử người, xem lão nương không “xách” chết người!

Luận chiến lược, nàng xa xa không phải đối thủ của Lâm Lạc, nhưng ở trên giường nàng lại là thiên phú dị bẩm. Diệu dụng của Cửu Khúc Thập Bát Loan, chính là danh khí tuyệt đối, Cát gia phụ tử mỗi lần đặt ở trên người nàng bất quá hai ba cái liền đánh tới bởi, làm cho nàng nhiều lần chưa thỏa mãn dục vọng, sau khi xong việc còn muốn dựa vào chính mình “động thủ” giải quyết.

Nàng nuốt vào âm đan, nhưng kế tiếp nhưng có chút nhần nhần nhí nhí .

Dù sao nàng cũng không phải là dâm phụ, cùng Cát gia tiểu tử thông đồng cũng là bị đối phương mê gian bắt được tay cầm, không muốn đồng quy vu tận, muốn nàng ở một trước mặt nam nhân không nhận thức cỡi áo nói dấy lưng, thật đúng là có một vài phần thẹn thùng.

Nhưng Âm Dương đan chẳng những có thể dùng nâng cao tu vi, càng có hiệu quả xúc tiến tình dục, rất nhanh đôi mắt đẹp của nàng liền mê ly, má lúm đồng tiền hiện ra xuân sắc mê người, chỉ cảm thấy hai vú gay gắt, giữa hai chân lại một vùng ướt sũng.

Mặc dù thần trí thanh tỉnh, nhưng ở dưới sự kích thích của dục hỏa, Lạc thất nương nguyên bản còn chưa hạ quyết định liền tự nhiên thả ra, mang theo một tia thiếu nữ ngượng ngùng hướng Lâm Lạc ý ới đi qua.

Lâm Lạc có dùng Song Tu Quả, lại luyện Đại Âm Dương Song Tu Công Pháp, cái được vật thô tình này đối với hắn cũng không tác dụng, nhưng đan dược đã uống vào, phải âm dương tương dung mới có thể tan ra được lực.

Mặc dù đối với Lạc thất nương không có chút tình cảm nào đáng nói, nhưng nam nhân gặp được kích thích liền sẽ có phản ứng, một thân thể ôn hương nhuyễn ngọc quăng vào trong lòng, lại là một mỹ phụ thiên kiều bá mị, cái nào lại có thể thờ ơ?

Đã quyết định muốn “làm”, vậy cần gì phải già mồm cãi láo?

Lâm Lạc cười, tay phải cầm lấy cái cầm của Lạc thất nương, thưởng thức thái độ xuân tình tràn lan mê ly của nàng.

- Lâm công tử... ta muốn!

Lạc thất nương cũng không có năng lực chống lại xuân dược, chỉ cảm thấy thân thể giống như hỏa thiêu, lại không làm hảo sự nói, nàng thực sự sẽ bạo thể mà chết, ý vị đem thân thể hướng tới trong lòng Lâm Lạc, tựa hồ muốn tan ra tiến trong thân thể của hắn.

Nàng khó khăn đè nén tình cảm mãnh liệt, hai tay bắt lấy vú của mình kéo xuống, xuy lạp, vú dài tính cả nội y trong đó đều bị cùng nhau kéo xuống, lộ ra thân thể đầy đặn ngạo nhân.

Thân thể thiếu nữ là trẻ trung, nhưng tràn đầy sức sống thanh xuân, mà thân thể mỹ phụ lại trước sau lồi lõm, đầy đặn mê người! Vô luận là ngọc phong, hay là chỗ thần bí đen nhánh, đều là Cầu Hồn Đoạt Phách!

Thậm chí, Lâm Lạc có thể nhìn thấy xuân thủy không ngừng xuôi theo bắp đùi của nàng chảy ra, đem cỏ thơm hắc sắc ướt đầm.

Lâm Lạc cũng không khỏi dục hỏa bùng cháy, thuần túy đối với nữ nhân chín mọng này nổi lên nhục dục mãnh liệt, đem nàng dán trên vách tường, hai tay đặt ở trên đầu vú đầy đặn ngạo nghễ uốn lên của nàng, dùng sức xoa nắn, làm cho hai đại bạch thổ ở dưới tay của hắn không ngừng biến hình.

- Cho vào... mau cho vào!

Lạc thất nương hừ hừ nói, hai tay chủ động tuột vào quần Lâm Lạc, thân thể đang mãnh liệt khao khát bổ khuyết vô cùng hư không.

- Ê a

~~Lâm Lạc kêu một tiếng, nguyên lai tiểu huynh đệ đã lọt vào bên trong ngọc chướng của đối phương, ở đối phương vuốt vuốt lập tức ngắc đầu, hung ác nhảy dựng. Hắn cũng nhịn không được nữa, hai tay xuôi theo bộ ngực của Lạc thất nương hạ xuống, xẹt qua cái bụng bằng phẳng không một tí thịt thừa, nâng cặp mông của nàng lên, có chút tách hai cái đùi ngọc thon dài của nàng, thoáng nhắm một chút liền đâm tới.

Hai người đồng thời phát ra một tiếng rên rỉ thỏa mãn, lập tức đều là tình cảm mãnh liệt đại sinh, động tác bắt đầu kịch liệt, nhấc lên một tràng đại chiến.

Mặc dù Lạc thất nương có danh khí Cửu Khúc Thập Bát Loan, nhưng Lâm Lạc cũng là nếm qua Song Tu Quả, hơn nữa luyện Đại Âm Dương Song Tu Công Pháp, tuyệt không phải anh dũng bình thường! Mặc dù Âm Dương đan không thể để cho Lâm Lạc động tình, nhưng lại kéo dài trình độ chiến đấu dẻo dai của hắn thật lớn, đánh nhau kịch liệt một canh giờ, Lạc thất nương liền nhịn không được, nàng đã phi thăng mấy lần vân đỉnh, sáng khoái đến sắp mất trắng dã.

- Lâm công tử, tha thiết thân a, thiết thân muốn chết!

Nàng ở lần thứ bảy hay là lần thứ tám phát tiết gì đó cầu xin tha thứ, mặc dù lần đầu tiên trong đời ở nam nữ giao hoan đạt tới đỉnh, nhưng lần một lần hai là sướng ngắt trời, ba lần bốn lần vậy là đủ rồi, năm lần sáu lần ăn không tiêu, nhiều hơn nữa thật sự là muốn khoái lạc đến chết !

Nhưng Lâm Lạc lại xa xa còn chưa đầy đủ, như cũ ở đằng kia tung hoành ngang dọc, đại triển hùng phong.

- Lâm công tử, ngài đừng chỉ thấy lợi trước mắt a! Ngài không phải còn bắt một tù binh ư, thiếp thân một người thực sự ăn không tiêu!

Lạc thất nường nguyên bản còn lo lắng bởi vì Miêu Thư Dao tồn tại sẽ ảnh hưởng nàng đạt được chỗ tốt, nhưng hiện tại xem ra lại là cứu tinh của nàng!

Xác thực, nếu làm nàng chết rồi, cái này còn có chín mươi chín hạt Dương đan như thế nào luyện hóa? Lạc thất nường một người nhịn không được, Miêu Thư Dao cũng chưa chắc chịu được a!

Hắn tâm niệm vừa động, Miêu Thư Dao lập tức từ trong Tử Đỉnh thích phóng đi ra.

Ý thức của nữ nhân này còn dừng lại ở lúc trước, bỗng nhiên nhìn thấy một đôi nam nữ trần truồng đang làm chuyện tốt, lập tức vừa thẹn vừa giận trách mắng:

- Cầu nam nữ vô sỉ thấp hèn!

Lâm Lạc đối với nàng không có nửa điểm hảo cảm, huống hồ nữ nhân này âm độc tàn nhẫn, thậm chí có lý do giết chết! Đã như vậy, vậy thì dùng một loại hình phạt khác tới a!

Hắn bứt ra ly khai thân thể của Lạc thất nường, mỹ phụ kia lập tức hóa thành một bãi bùn nhão trượt xuống mặt đất, không ngừng mà thở hổn hển, trên mặt tất cả đều là xuân sắc sau vui thích, mặc dù kiều diễm vô cùng, nhưng làn da lại như là mỹ ngọc sáng lên, hiển nhiên chiếm được ân sủng vô cùng!

Quả nhiên, không có ruộng xấu, chỉ có một chết trâu hay không!

Nhìn xem Lâm Lạc còn chưa thỏa mãn dục vọng nâng cao đại sát khí hướng nàng bức tới, Miêu Thư Dao không khỏi vừa sợ vừa giận, trách mắng:

- Người muốn làm cái gì!

- Người còn không biết sao?

Lâm Lạc cười lạnh, đối với nữ nhân này hắn không hề có ý thương tiếc.

- Người mơ tưởng... a!

Nàng kinh hô một tiếng, nhưng đã bị Lâm Lạc đè ngã trên mặt đất, hai ba cái quần áo đã bị xé sạch, một vật cứng rắn không hề ngăn cản đâm vào thân thể non mềm của nàng. Nàng lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết tràn ngập sỉ nhục, nhưng căn bản vô lực phản kháng.

Mặc dù phá qua đau nhức đối với võ giả hoàn toàn như muỗi cắn, nhưng đau đến không phải thân thể, mà là tinh thần!

Vô cùng nhục nhã! Vô cùng nhục nhã!

Miêu Thư Dao cũng không phải người xem trình tiết như mạng, ở dưới gia tộc an bài, nàng cũng có vị hôn phu cho tới bây giờ chưa từng gặp mặt, tiếp qua vài năm sẽ gả đi, đồng dạng sẽ nằm ở dưới thân một nam nhân lạ lẫm.

724. Chương 724: Công Thành Rời Đi. (1)

Nhưng mà cũng không phải gia hỏa Lâm Lạc đáng hận này a!

- Vương bát đản, ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ta nhất định sẽ giết ngươi!

Nàng thét chói tai lấy, giống như một thốt liệt mã không cách nào bị thuần phục.

Bất quá, mặc dù nàng không chịu thua, nhưng thân thể xuất phát từ tự bảo vệ cũng sẽ xuất ra đủ âm thủy, làm cho nàng vi phạm ý chí của mình đạt đến đỉnh phong. Mấy lần sau, nàng rút cuộc cật mạnh không được, giống như một cục thịt bùn.

Lúc này Lạc thất nương cuối cùng thở gấp đủ khí, thay cho Miêu Thư Dao nhận ca, mặc dù nàng kỳ thật đã ăn đủ no bụng, nhưng hiện tại hai nữ coi như là ngồi chung một thuyền, không giúp nhau thoát cái sao được?

Y y nha nha yêu kiều không dứt, trọn vẹn năm canh giờ sau, Lâm Lạc mới tỉnh như đạt đến đỉnh, hổ rống một tiếng, đầu gối đến trên bộ ngực sữa cao ngất của Lạc thất nương thở hổn hển.

- Thiếp thân Lạc Ngưng Vân, vốn là Tộc nhân của Lạc Gia Cát Bát Đình, thiên tư không tốt, hai trăm năm mới tu tới Linh cảnh. Gia tộc vì uy quyền phụ quý, muốn đem thiếp thân gả ột gã tộc nhân chi hệ của Cát gia.

- Thiếp thân vốn tưởng rằng cuộc đời này sẽ như vậy, giúp chồng dạy con, bình thường đơn giản. Nhưng mà, ngày hôn lễ, thiếp thân lại bị Cát gia gia chủ Cát Thông Quyền nhìn trúng, buổi tối nam nhân đến trên người thiếp thân thành linh cũng là lão già kia!

- Trọng phụ nguyên lai của thiếp thân tuy tức giận nhưng không dám nói, để bảo mệnh hần thậm chí ngay cả vì thiếp thân nói một tiếng cũng không dám, từ nhân thần của hần đến xem, như tất cả đều do thiếp thân, là thiếp thân câu dẫn Cát lão ma, đội nón xanh cho hần!

- Buồn cười buồn cười, bản thân không có bản lĩnh, lại đem trách nhiệm đổ lên trên người một nữ lưu càng thêm nhu nhược. Nhưng cho dù hần làm rùa đen rút đầu, Cát lão ma cũng không có ý định buông tha hần, nói là thân thể thiếp thân quá làm cho hần mê muội, Cát lão ma không tiếc lưng đeo bêu danh, giết trọng phụ nguyên lai của thiếp thân, thiếp thân cũng biến thành Thất phu nhân của Cát gia!

- Thiếp thân chỉ là một nữ lưu nhu nhược, thăm nghĩ bình an độ thế, nguyên tưởng rằng theo Cát lão ma ngày sau sẽ an ổn qua ngày, nhưng ngờ đâu Cát gia trên dưới đều không có thứ tốt, ngay cả hậu bối trên danh nghĩa cũng đối với thiếp thân nổi lên sắc tâm, mê gian thiếp thân, càng coi đây là uy hiếp, để thiếp thân không ngừng khuất phục!

Lâu ngày sinh tình, năm ngày sau, Lạc Thất Nương cũng dần dần đối với Lâm Lạc mở rộng tấm lòng, nói lên cuộc đời chua xót của nàng, chưa nói tới khổ đại sầu thâm, những cũng khiến người ta lệ rơi thương xót.

- Nàng không hận ta sao?

Lâm Lạc hỏi.

- Ban đầu hận, hiện tại, thiếp thân cũng không biết rồi!

Đôi mắt đẹp của Lạc Ngưng Vân nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cương nghị của Lâm Lạc.

- Thiếp thân sợ chết, cho nên mới nhiều lần thỏa hiệp, thậm chí tự cam thấp hèn chủ động cầu hoan. Nhưng người nữ nhân nào nguyện ý cầm thân thể của mình trở thành tư bản sống sót, ai không muốn sống có tôn nghiêm, nhưng. . . thiếp thân từ lâu học xong khuất phục.

- Nhưng thiếp thân cũng đã hưởng tới nam nữ cực lạc rồi!

Nàng đột nhiên mặt hàm xuân sắc, kiều diễm không gì sánh được. Thiếu chút nữa để Lâm Lạc vừa xong việc muốn xách thương lên ngựa.

Nữ nhân này xác thực thiên phú dị bẩm, yêu mị vô hạn, cho Lâm Lạc đến bây giờ mới hưởng thụ thân thể cao nhất. Nhưng không có cảm tình đầu nhập, này cũng chỉ là thân thể vui vẻ thuần túy, cũng không có như cùng Tô Mị, Lăng Kinh Hồng làm, từ thân thể đến tinh thần hoàn toàn vui sướng, thoải mái.

Âm Dương đan chỉ có thể do nam nữ hoan ái thì âm dương khí giao hòa luyện hóa, ở điểm này Hồn Động Dung Lô không có một tia tác dụng. Không sai biệt lắm phải sáu canh giờ mới hoàn toàn luyện hóa lực lượng một viên đan dược.

Mà cho dù hai nàng luân phiên nhận ca, nhưng không chịu nổi thảo phạt, mỗi ngày tối đa chỉ chịu một lần với Lâm Lạc. Nói cách khác, muốn hoàn toàn tiêu hóa 100 viên âm dương đan, chỉ ít cần ba tháng thời gian.

Bất quá, hiệu quả đan dược này tuy không bằng Thần chi thí luyện tràng thưởng cho, nhưng ở Đông Châu cũng xứng với kỳ dược rồi, không sai biệt lắm mỗi hai viên liền có thể hình thành một viên đan hạch, không phải một hệ, mà là lục hệ.

Bởi vì Lâm Lạc vốn có lục hệ công pháp ở Tịch linh cảnh đỉnh, trăm viên âm dương đan cũng đủ cho Lâm Lạc đề thăng hai đại cảnh giới. Vượt qua trình tự Diệt Linh cảnh, trực tiếp tiến nhập Toái Linh cảnh!

Đến lúc đó dù là gặp lại Vi Đan Hàn, hẳn cũng có thể nhẹ nhõm đánh bại đối phương!

Tuy thiên tư của Lạc Ngưng Vân không tốt, chỉ có Mộc linh căn, lại dùng Sinh Linh đan ngành sanh đi ra ba ngục linh căn. Nhất giai, nhị giai Sinh Linh đan xác thực không thể nào trân quý, nhưng tam giai Sinh Linh đan tuyệt đối là thứ tốt!

Hơn nữa, bởi vì đã có ba linh căn cơ sở, ăn tam giai Sinh Linh đan, sẽ rất có khả năng sẽ là ngục linh căn đã có, vận khí không tốt mà nói, không chừng phải ăn mười mấy viên mới có hiệu quả, bởi vậy có thể thấy được Cát Thông Quyền xác thực đối với nàng sung ái không gì sánh được.

Ở dưới Âm đan trợ giúp, tu vi của nàng cũng bay nhanh tăng trưởng, cộng với Song Tu quả tác dụng liền tăng gấp đôi.

Ngay từ đầu vài ngày, bọn họ làm xong còn che đậy chút quần áo, nhưng càng lâu da mặt liền dày rồi, Lạc Ngưng Vân thậm chí ngay cả y phục cũng không mặc, ngược lại ngoại trừ ân ái là đả tọa khôi phục thể lực, ba người trong mật thất vừa là trên một cái thuyền, hoàn toàn không cần những chuyện phiền phức như vậy.

- Cầu nam nữ!

Miêu Thư Dao vẫn là miệng thập phần ngạnh, tuy nàng không phản kháng được Lâm Lạc tập kích, nhưng mỗi lần xong việc liền sẽ oán hận từ trong không gian pháp khí lấy ra quần áo mới mặc vào, cũng không biết nàng chuẩn bị nhiều ít kiện, có thể chống lại tiêu hao không ngừng như vậy hay không.

Nhưng nàng cũng không phải Tô Mị, phỏng chừng cũng không có quá nhiều, vài ngày sau, khi thấy Lâm Lạc đi tới, nàng liền yên lặng cởi y phục, dang hai chân nhắm hai mắt, một bộ mặc người làm thịt.

Nhưng mà nàng vốn là thiên kim tiểu thư, trước đây chỉ có nàng đánh người khác, đâu có nghĩ đến bản thân có một ngày cũng chịu tội như vậy! Lần hoan ái này, nàng đột nhiên chủ động quấn cổ Lâm Lạc, một bộ nhiệt tình như lửa.

Sau khi xong việc, nàng rất kiêu ngạo nói:

- Vừa rồi là ta đang đùa ngươi! Không sai, hầu hạ bản tiểu thư rất thoải mái!

Lừa mình dối người, tính háo thắng quá mạnh.

Lâm Lạc thật đúng là sợ nàng thật sự thích mình, hẳn đối với loại nữ nhân tâm như rắn rết này hoàn toàn không thể tiếp thu, mà hẳn cũng làm không ra chuyện tình sát nhân diệt khẩu, nhiều lắm là sau khi thoát khỏi mọi người vỗ vỗ cái mông đều đi.

Như vậy cũng tốt, cho nàng một chút bồi thường a!

Lâm Lạc biết bản thân mềm lòng, loại người ác độc như Miêu Thư Dao hoàn toàn đáng chết, nhưng hẳn làm người không thể ra tay giết chết nữ nhân cùng bản thân phát sinh qua quan hệ, đặc biệt nữ nhân này còn giúp hắn mạnh hơn.

725. Chương 725: Công Thành Rồi Đi. (2)

Hắn phân Âm đan cho Miêu Thư Dao, để nàng lúc này mới chợt hiểu vì sao Lâm Lạc sẽ tình trùng thượng nã, bắt nàng cùng Lạc Ngưng Vân ở trong mật thất hoan lạc, nguyên lai không luyện hóa được những đan dược này, bọn họ là không có cách nào ly khai.

Nhưng chuyện như vậy cũng không có để cho Miêu Thư Dao bởi vậy giải trừ oán hận đối với Lâm Lạc, ngược lại là mỗi lần Lâm Lạc kết thúc đều sẽ phóng sinh mệnh tinh hoa vào trong người Lạc Ngưng Vân, để nàng càng thêm cảm giận bất bình!

Nàng là tộc nhân dòng chính của Miêu gia, thân phận hạng nào cao quý, chẳng lẽ còn so ra kém một kỹ nữ danh tiếng lan xa, có tiếng xấu dâm loạn sao? Người là kỳ quái như thế, nếu như Lâm Lạc thật phóng ở trong cơ thể nàng mà nói, nàng đồng dạng sẽ đối với Lâm Lạc thống hận, lo lắng sẽ hoài thai nghiệt chủng của Lâm Lạc.

Đối với Lâm Lạc mà nói, tuy rằng võ giả Tiên Thiên cảnh trở lên muốn mang thai cũng phi thường trắc trở, nhưng không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn. Hắn tuyệt không muốn Miêu Thư Dao trở thành mẫu thân hài tử của hắn!

Về phần Lạc Ngưng Vân, ấn tượng của hắn đối với diễm phụ này đang chậm rãi cải thiện, nảy sinh thương tiếc, tuy chưa nói tới ái tình, nhưng cũng không có dự định đuổi nàng về Cát gia.

- Công tử, thiếp thân nguyện ý vĩnh viễn theo người, chỉ cầu công tử đừng vứt bỏ thiếp thân!

Lạc Ngưng Vân đối với Cát gia là không lưu luyến chút nào. Đối với Lạc gia đẩy nàng vào hố lửa càng sớm đã tuyệt vọng, không hề lo lắng nguyện ý đi theo Lâm Lạc cao chạy xa bay.

Thứ nhất, nàng xem tới tiềm lực cường đại của Lâm Lạc, nguyện đánh cược một lần; thứ hai, nàng đã ở trên người Lâm Lạc hưởng tới vui sướng của làm nữ nhân. Tuy nam nhân khác không nhất định đều như Cát gia phụ tử không còn dùng được như vậy, nhưng nàng cũng không phải kỹ nữ. Lẽ nào muốn cả đám nam nhân thử qua, đụng tới nam nhân “thoả mãn” lại lưu lại sao!

Mười ngày sau, Lâm Lạc đã đem lục hệ công pháp trước sau đột phá tới Diệt Linh cảnh, nhưng để hắn vừa thất vọng vừa thở phào nhẹ nhõm chính là, cũng không có lôi kiếp xuất hiện.

Tinh vực cường giả thật đúng là lợi hại, dĩ nhiên có năng lực cắt đứt thiên địa cảm ứng!

Tin tưởng ăn xong những Âm Dương đan này, Lâm Lạc nhất định có thể đạt đến Toái Linh cảnh, vừa ly khai nơi đây, là hai đại cảnh giới, lục hệ lôi kiếp cùng nhau tới! Mười hai trọng lôi kiếp chồng chất, người bình thường ai chịu nổi?

Từ chuyện này mà nói, vô luận là Âm Dương tán nhân hay Trương Hạo đều không phải là thứ tốt, tuy để cho người khác đại cơ duyên, nhưng lại có thể hãm hại chết người!

Hai tháng sau, Lâm Lạc lần thứ hai đột phá, tiến vào Toái Linh cảnh!

Bởi vì hắn bất công, đại bộ phận Âm đan tự nhiên là bị Lạc Ngưng Vân ăn, nữ nhân này cũng tiến bộ nhảy vọt, tứ hệ công pháp toàn bộ xông lên Tịch Linh cảnh, nhưng nàng cũng không có vui quá nhiều!

Nàng thiên tư bình thường, độ một hệ lôi kiếp còn phải dựa vào Cát Thông Quyền cho nàng chí bảo phòng ngự mới miễn cưỡng quá quan, hiện tại tứ trọng lôi kiếp cùng nhau đến. Lão thiên gia cũng sẽ không xem nàng ngày thường thiên kiều bá mị mà hạ thủ lưu tình!

Nhưng Lâm Lạc chỉ là bảo nàng đừng lo lắng, tự có biện pháp trợ giúp nàng quá quan.

Lạc Ngưng Vân không biết Tử đỉnh thần kỳ, cho dù hiện tại Lâm Lạc nói cho nàng, nàng cũng chỉ cho rằng Lâm Lạc là an ủi. Nàng tự cho là chết chắc rồi, lúc này tính tình thông suốt, muốn ở trước khi chết thoả thích hưởng thụ một phen, thời gian hoan hảo phóng túng cùng Lâm Lạc tùy ý, không thêm nghĩ bản thân sẽ có tai ương mất mạng sắp tới nữa.

Nàng sợ chết, Miêu Thư Dao cũng hận đến tận xương!

Ở trong mắt Miêu Thư Dao, loại tiện nhân như Lạc Ngưng Vân căn bản không xứng hưởng dụng Âm đan, toàn bộ hắn là cho nàng dùng mới phải! Nhưng bởi vì Lâm Lạc bất công, những đan dược quý giá này cư nhiên đại bộ phận phân cho kỹ nữ kia!

Điều này làm cho nàng ngay cả Lạc Ngưng Vân cũng hận rồi, mà Lâm Lạc làm ầu sỏ gây nên, tự nhiên bị nàng căm hận càng nhiều.

Một trăm ngày sau, khi hai khóa Âm Dương đan cuối cùng bị hoàn toàn luyện hóa, mật thất này như có cảm ứng, đột nhiên xuất hiện một đạo quang mang.

Này hiển nhiên là Truyền tống trận ly khai nơi đây, mà từ nay về sau, cổ mộ này cũng vĩnh viễn chìm vùi xuống đất, trở thành chỗ an nghỉ của Trương Hạo, không bị bất luận kẻ nào quấy rối.

- Đáng tiếc!

Lâm Lạc nghĩ đến Vong Giả Chi Kiếm tràn ngập Ngũ hành tinh hoa kia, không khỏi đau lòng một trận, nhưng hiện tại hắn cũng không có năng lực oanh phá thạch thất, đi tìm Vong Giả Chi Kiếm kia, hơn nữa cho dù hắn có thể tìm được cũng không có cách nào thu phục Thánh khí này!

An ủi mình rằng trong Tử đỉnh có một kiện Thánh khí đồng dạng tràn ngập Ngũ hành tinh hoa, ba người Lâm Lạc mặc quần áo chỉnh tề, liền đi vào quang mang ly khai.

Một trận thiên toàn địa chuyển, khi ba người mở mắt, bọn họ đã xuất hiện ở trong một tòa thâm sơn, bốn phía cổ thụ che trời, cũng không biết đến tột cùng đang ở nơi nào!

Nhưng mà, bọn họ một lần nữa tiến nhập vào thiên địa, đại đạo tự có cảm ứng, khắp bầu trời lời vân bắt đầu cấp tốc tập kết đến, này là có hai người muốn song song độ kiếp, một cái là tứ trọng lời kiếp, người kia càng khoa trương không gì sánh được... mười hai trọng lời kiếp!

- Đi!

Lâm Lạc nắm lấy Lạc Ngưng Vân bay vút đi, đợi cho ly Miêu Thư Dao đủ xa, lúc này mới dừng lại nghênh tiếp lời kiếp.

- Công tử, chúng ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ, thiếp thân còn muốn hưởng thụ một lần cuối cùng!

Lạc Ngưng Vân chăm chú ôm Lâm Lạc, hai vú đặt ở trong ngực hắn, ma sát đến làm cho Lâm Lạc thiếu chút nữa thất thủ.

Nàng là trời sinh vưu vật, cho dù lúc trước hai người ngày ngày giao hoan, nhưng hứng thú của Lâm Lạc đối với thân thể nàng không giảm lại thăng, rất dễ rách thương ra trận!

Lạc Ngưng Vân tự cho là hẳn phải chết, bỏ xuống tất cả e thẹn, chủ động tác hoan, khi tiểu huynh đệ của Lâm Lạc đi ra, nàng liền cởi váy dài, cái mông tuyết trắng trẻo xuống, đã đem nó nuốt sống đi vào.

Bành!

Thiên địa nổi giận, mười sáu phiến lời vân chồng chất, uy lực này dĩ nhiên là lũy thừa cấp kinh khủng đề thăng, một đạo thiểm điện dài đến mấy vạn trượng ầm ầm đánh xuống, diễn hóa thành một cự nhân uy vũ không gì sánh được, tay cầm thiểm điện trường mâu đâm xuống!

Này hoàn toàn thoát ly phạm trù của Toái Linh cảnh, uy lực của lời kiếp thậm chí đạt đến Tôn Linh cảnh, cho dù lão tổ bước thứ tám nhìn thấy cũng sẽ tâm sinh lạnh lẽo! Mà bọn họ người nào nếu không sợ chết đến thử uy lực lời kiếp một lần, như vậy theo thường lệ phóng đại, không sai biệt lắm có thể đạt đến trình độ Chủ Linh cảnh rồi!

Lời kiếp như vậy, ai tới diệt ai, thiên địa oai, phạm nhân không thể đỡ!

Hai người này, chết chắc rồi a!

Trong lòng Miêu Thư Dao dâng lên một cảm giác sai lầm rất lớn, Lâm Lạc cùng Lạc Ngưng Vân ở trong bảo tàng đạt được chỗ tốt lớn nhất, nhưng chính là vì như vậy, tu vi của bọn họ tăng vọt, mật thất lại cắt đứt thiên địa cảm ứng, khi ra sẽ là lời kiếp cùng lúc tới!

726. Chương 726: Chủ Linh Cảnh. (1)

Đến tột cùng là bọn hắn hại chết bản thân, hay là bị chủ nhân cổ mộ kia hãm hại một bữa?

Ai biết được!

Khóe miệng Miêu Thư Dao lộ ra một nụ cười nhạt, chết như vậy cũng tốt, một cái phân mỏng cơ duyên của nàng, người còn lại là ác nhân cường bạo của nàng, mặc dù nàng không có tự tay giết có chút đáng tiếc!

Nàng xoay người, bay vút lên, bởi vì không biết đang ở nơi nào, cũng không có phương hướng minh xác, chỉ có ly khai thâm sơn này, tìm người hỏi địa phương mới quyết định nên đi nơi nào.

Bành! Bành! Bành!

Trên bầu trời, thiểm điện ngang dọc, nếu mỗi một đạo đánh xuống trên mặt đất mà nói, đủ để sinh sôi xé rách đại địa ra một hố sâu. Nhưng một Tử đỉnh đại khí bàng bạc cũng ở trong thiên địa chìm nổi, ở trong lôi kiếp tẩy lễ không chỉ không có tan vỡ, ngược lại càng hiển uy nghi, có đại uy năng trấn áp cứu thiên thập địa.

Lạc Ngưng Vân thầm nghĩ ở trong cực lạc không đau không cảm giác chết đi, căn bản không thèm để ý chu vi xảy ra chuyện gì, cứ như vậy tận tình giao hoan, trong lôi vân mưa điện cùng Lâm Lạc mây mưa ân ái.

Khi nàng thở hồng hộc ngồi phịch ở trong lòng Lâm Lạc, lôi vân khắp bầu trời sớm đã tiêu tán vô tung.

- Ta... chúng ta không chết?

Nàng khiếp sợ rồi.

- Rất thất vọng sao?

Lâm Lạc không khỏi nở nụ cười.

- Không... không chết thật tốt, thật tốt quá!

Nàng mơ mơ hồ hồ nở nụ cười, hai tòa ngọn phong phát ra một mảnh sóng sữa trắng bóng, làm Lâm Lạc lại có chút xung động rồi.

- Công tử, thiếp thân thụ không được nữa rồi!

Lạc Ngưng Vân vội vã cầu xin tha thứ.

Tuy rằng đã không có Âm Dương đan kích thích, nhưng năng lực của Lâm Lạc ở phương diện này rất mạnh, đủ để lấn qua lấn lại nàng đến chết khiếp!

Hưởng thụ tuyệt vời như vậy, ba bốn ngày một lần như vậy là đủ rồi, nhiều nữa thực sự là ăn không tiêu!

- Lại ở chỗ này nghỉ ngơi vài ngày, ta muốn bế quan luyện hóa một kiện đồ vật!

Lâm Lạc muốn luyện hóa tự nhiên là kiện Thánh khí Tâm Kính kia rồi.

Lạc Ngưng Vân thiên tư rất thấp, nhưng hiện tại cũng là võ giả Tịch Linh cảnh, luận tu vi cảnh giới so với Đường Diễm, Lữ Nguyệt Đồng còn cao hơn, đủ để tự bảo vệ mình! Trong núi mặc dù có mãnh thú, nhưng ở là Đông Châu, nhân loại vi tôn, cũng không phải Tây châu Bắc châu là thiên hạ của mãnh thú.

Lâm Lạc tìm được một hồ nước, tức khắc chui vào trong đáy hồ, lúc này mới lấy ra Tâm Kính tiến hành luyện hóa.

Cái Thánh khí này thực sự quá lớn, hẳn lại không có biện pháp khống chế, nếu như ở trên mặt đất lấy ra luyện hóa, gặp người nào đó vô tình đi ngang qua, đến lúc đó nếu đối phương nổi lên lòng tham, lao xuống tranh đoạt mà nói, kia sẽ là một hồi chiến đấu vô vị rồi.

Hồ nước này rất sâu, đủ để hoàn toàn bao phủ Tâm Kính, tuy cái này cũng không phải hoàn toàn phong bế không cho người phát hiện, nhưng khả năng bị phát hiện sẽ nhỏ đi nhiều lắm.

Ở trước mặt Thánh khí cực lớn này, Lâm Lạc có loại cảm giác con kiến hôi nhỏ bé, mà theo cảnh giới mà nói, hẳn cũng có chút như là con kiến không biết lượng sức muốn thôn phệ cự tượng.

Ở dưới tình huống bình thường, Thánh khí này tự nhiên không có khả năng cho Lâm Lạc luyện hóa!

Nhưng mà, Lâm Lạc thừa dịp khí linh suy yếu, mạnh mẽ tiến hành nhận chủ, đã trở thành chủ nhân kiện Thánh khí này. Tuy rằng lấy thực lực của hắn căn bản không đủ để sai khiến khí linh, nhưng hắn cũng chưa từng có lo lắng qua sẽ dựa vào ngoại lực.

Chỉ có luyện hóa thành bản thân sở hữu, mới là lực lượng hoàn mỹ có thể chân chính nắm trong tay.

Hỗn Độn Dung Lô mở ra, Lâm Lạc bắt đầu hành trình luyện hóa dài dòng buồn chán.

Khí linh tự nhiên không cam lòng tiêu vong, lập tức hiện ra hướng Lâm Lạc khởi xướng công kích, nhưng một cái là khí linh, một cái là khí chủ, khí linh cũng mơ tưởng thuyền chuyển Thánh khí oai đi trấn chết Lâm Lạc, mà hậu quả kia chính là khí linh bị Tử đỉnh trái lại trấn áp.

Nhưng mà, tuy khí linh cấp bậc Tinh vực không hề có lực lượng cùng giai, nhưng điều không phải dễ tiêu diệt như vậy, khí linh hình Tử Kim Báo này bị Tử đỉnh trấn áp phát sinh tiếng rít không âm thanh, nhưng mà không có biện pháp trong khoảng thời gian ngắn tiêu diệt!

Nhưng này chung quy không cải biến được số phận khí linh bị tiêu vong. Một tháng sau, khí linh sinh tiền tất nhiên cường đại không gì sánh được này rốt cục tiêu tán, kết thúc cuộc đời nô dịch của nó, có sống hay chết đều là số phận bị thảm.

Kế tiếp, Lâm Lạc bắt đầu cường lực hấp lấy Ngũ hành tinh hoa trong Thánh khí !

Đây là lần đầu tiên hắc song song luyện hóa năm loại Ngũ hành tinh hoa, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ngũ sắc đan hạch nhất tề ở dưới đại lượng linh lực bổ dưỡng mà sinh, một viên, hai viên,... lấy tốc độ kinh khủng tăng trưởng!

Ba ngày sau, Ngũ hành công pháp của hắc phân biệt đạt đến Toái Linh cảnh đỉnh, không cần được hắc nửa ngày, đại môn Tông Linh cảnh hướng hắc mở ra, đưa tới kiếp vận khắp bầu trời.

Hắc có ý định tiến hành không chế, Ngũ hành công pháp là phân biệt đột phá, để hắc có đủ nắm chặt lấy thiểm điện lực trong lôi kiếp. Khi năm đạo lôi kiếp vượt qua, Lôi hệ công pháp của hắc cũng đạt đến Toái Linh cảnh hậu kỳ.

Đáng tiếc, này còn thiếu rất nhiều, nhất định là bị cản trở rồi.

Lâm Lạc tiếp tục luyện hóa Tâm Kính, đây chính là Thánh khí, đối với tu vi hiện nay của hắc mà nói, hắc chỉ là một con cá nhỏ, mà Tâm Kính là một hồ nước, đủ cho hắc ăn no vô số lần!

Tôn Linh cảnh! Hạo Linh cảnh! Chủ Linh cảnh!

Đây trong quá trình luyện hóa Ngũ hành tinh hoa, Lâm Lạc cảm ngộ ra thiên địa bí mật, căn bản không thiếu linh ngộ đối với cảnh giới. Một đường không hề trệ sập trùng kích, khi đạt tới Chủ Linh cảnh đỉnh, mới rốt cục luyện hóa toàn bộ Ngũ hành tinh hoa trong Tâm Kính.

Không hổ là Thánh khí, trong đó ẩn chứa Ngũ hành tinh hoa căn bản không phải Linh khí có thể bằng được! Mà đồng dạng có thể suy đoán, Tinh vực cường giả sao mà kinh khủng, này không có thể như Huyền Linh đối với Không Linh đại cảnh giới áp chế, mà là Tiên Thiên đối với Hậu Thiên, hoàn toàn là bất đồng về chất!

Tinh vực cường giả có thể câu thông chư thiên tinh thần lực, mượn lực lượng một phương Tinh vực đến trấn áp đối thủ, đây là cái khái niệm gì?

Lâm Lạc không khởi hướng về, lúc tiến nhập Tinh vực, thân thể qua Vô Tận Hải dễ dàng, hàng tỉ dặm xa cũng chỉ là chuyện tình một ngày đêm, hắc sáng sớm từ Đông Châu xuất phát, nói không chừng buổi tối là có thể ở Nam Châu Lâm gia bởi Lâm Hành Nam ăn cơm rồi!

Xôn xao, hắc phá thủy mà ra, đứng ngạo nghễ trong thiên địa, một loại nắm số phận trong tay, tự tin đối kháng thiên địa sinh ra!

Hiện tại, dù là diên bà nương Thủy Doanh Tâm kia cũng có thể đánh một trận rồi!

Nghĩ đến thối bà nương ghê tởm kia, Lâm Lạc không khởi can rằng, hiện tại rốt cục không cần lại dựa vào Nghiêm Thanh cũng có thể áp chế nàng!

Ngũ hành công pháp nhất tề đạt đến Chủ Linh cảnh đỉnh phong, mà Lôi hệ công pháp tuy rằng cách xa, nhưng cũng có Tông Linh cảnh hậu kỳ, hắc có tộc vận của Thiểm Điện tộc, chỉ là nắm chờ Lôi hệ công pháp cũng có thể hát vang tiến mạnh, thật ra là không khởi có quá mức lo lắng điểm ấy.

727. Chương 727: Chủ Linh Cảnh. (2)

Kế tiếp, chính là muốn dẫn động Chư Thiên tinh thần lực, thành tựu Tinh vực rồi!

Nhưng vô luận là Nghiêm Thanh hay là Lâm Hồng Hoang, người nào cũng không có khả năng ngờ tới Lâm Lạc có thể ở trong thời gian ngắn như vậy đạt đến Chủ Linh cảnh, tự nhiên không có khả năng cùng hắn nói tỉ mỉ làm sao trùng kích Tinh vực, hiện nay hắn hoàn toàn là hai mắt bị bôi đen!

Tình huống có biến, hắn phải quay về Hận Tuyệt cốc, hướng Nghiêm Thanh lãnh giáo Tinh vực chi đạo rồi!

Vừa lúc, cũng có thể đưa Lạc Ngưng Vân qua, tuy rằng tu hành lộ có mỹ nhân làm bạn xác thực không sai, ban ngày nói chuyện phiếm, buổi tối còn có thể lẫn giường, nhưng sinh hoạt quá an nhàn sẽ làm võ giả mất đi tiến thủ chí tâm.

Hướng hồ, mục tiêu của hắn là thế gia nội tam vực, nơi nào cũng không phải như địa phương khác, Chủ Linh cảnh cao thủ không biết có thể chạy đầy đất hay không! Số lượng này đạt đến trình độ nhất định sẽ hình thành biến chất, Ngũ hành tiểu thế giới của hắn tuy có thể xưng bá cùng giai, nhưng này là một đối một, số lượng nhiều quá mà nói, ngay cả hắn cũng phải nhượng bộ lui binh, bởi vậy phải cẩn thận là trên hết.

Trở lại bên người Lạc Ngưng Vân, mỹ phụ này kích động chạy lên đón, nhào vào trong lòng hắn nói:

- Ta nghĩ người bỏ ta rồi đi rồi!

- Thế nào bỏ được!

Lâm Lạc ôm lấy nàng mỉm cười.

Hai người chia lìa hai tháng, này cũng có chút tiểu biệt thắng tân hôn, luyện gian tình nhiệt xung động, nhất thời dùng màng trời chiếu đất. Lúc này Lâm Lạc đã đạt được độ cao Chủ Linh cảnh, cùng Lạc Ngưng Vân cảnh giới chênh lệch đầu chỉ là cách xa vạn dặm, nhất thời dễ dàng chiếm được chỗ tốt thật lớn, có thể dùng tốc độ của Chủ Linh cảnh tự động hấp thu linh khí tu luyện.

Lạc Ngưng Vân thế mới biết trên người Lâm Lạc cất dấu đại bí mật, không chỉ có thể dễ dàng đỡ lời kiếp, càng có thể cho nữ tử trong lúc cùng hắn hoan hảo đạt được chỗ tốt thật lớn.

Nàng đột nhiên ý nghĩ kỳ lạ nói:

- Thiếp thân có một chất nữ, cũng là người có danh xưng mỹ nữ, so với thiếp là không hơn không kém, không bằng người thu nàng được không!

Sắc mặt Lâm Lạc không khỏi tối sầm, nếu không phải quan hệ Âm Dương đan, hắn cũng không ý cùng Lạc Ngưng Vân hoặc là Miêu Thư Dao phát sinh quan hệ, thật coi hắn là hoàng đế, muốn quảng khai hậu cung sao?

Lạc Ngưng Vân cũng không hết hy vọng, đại khái cùng chất nữ kia quan hệ không tệ, cư nhiên nổi lên dẫn mối:

- Quyên Nhi lớn lên cùng thiếp thân đều là yêu mị, ngay cả Cát lão ma đối với nàng cũng động qua suy nghĩ, nếu không phải thiếp thân lấy tử tương bức, hắn sớm đã tai họa Quyên Nhi rồi!

- Vậy người còn muốn đẩy nàng ta vào hố lửa sao?

Mặc Lạc Ngưng Vân khuyên can làm sao, Lâm Lạc không để ý tới chút nào, thấy nàng còn không chịu buông tha, lúc này đặt nàng ở trên đùi hung hăng đánh cái mông của nàng, để nàng đau nhức hô liên tục, liền không dám nhắc lại việc này nữa rồi.

Ly khai sơn lâm, bọn họ ở vùng đất thấp phi hành một ngày đêm, lúc này mới đi tới một tòa thành thị lớn, hỏi qua cư dân địa phương, cũng thành linh phát hiện bọn họ dĩ nhiên đi tới nội tam vực!

Không hổ là Tinh Vực cường giả, thật là có lực vật đổi sao dời, truyền tống môn một ở Tử Lâm Vực, một đầu khác ở Thiên La vực trong nội tam vực, trung gian là vượt qua mấy trăm vạn dặm!

Nhưng này truyền được càng xa, trở lại tự nhiên cũng càng dài! Nhưng Lạc Ngưng Vân thì không có ý kiến, ước gì đường này càng dài càng tốt, thứ nhất có thể cùng Lâm Lạc một mình ở chung, thứ hai càng muốn thay chất nữ bản thân đẩy mạnh tiến cử Lâm Lạc.

Nam nhân này là một viên thập toàn đại bổ hoàn, nước phù sa tự nhiên không chảy ruộng người rồi!

Hai người nhiều ngày không có ăn uống qua bữa ngon, hiện tại rất cực trở lại nhân thể, tự nhiên phải thỏa mãn ăn uống chỉ dục một chút, mục đích tu võ không phải là để bản thân chịu tội!

Hai người đều có xung động muốn ăn, liền tìm tằm lâu thượng đẳng nhất trong Vũ Tinh thành này, gọi thức ăn quý nhất, sau đó động đũa bắt đầu ăn. Thấy bọn họ ăn tàn bạo như vậy, tiểu nhị trong tằm lâu cũng trợn tròn mắt, này là ở đầu tới, sau giống quỷ chết đói đầu thai như vậy?

Nên sẽ không phải là tới ăn cơm bá vương chứ? (*ăn không trả tiền)

Rất có khả năng, hiện tại liều mạng ăn, sau đó võ công bỏ chạy a! Bất quá, nam thì không nói, nhưng nữ lớn lên thật đúng là như thiên tiên, đẹp đến tận xương tủy, nếu như không có tiền mà nói, đem nữ nhân này đưa đến Tần Vũ Lâu làm kỹ nữ, lấy tư sắc của nàng, muốn kiếm về số tiền rượu và thức ăn này tuyệt đối dễ dàng!

Đợi ăn xong, Lâm Lạc vừa nghe đến tiền trả liền phát mộng rồi!

Ba nghìn thượng phẩm linh thạch!

Lâm Lạc ở trong bảo khố của Hàn gia xác thực buôn bán lời rất nhiều hạ phẩm linh thạch, nhưng 10 khối hạ phẩm linh thạch mới bằng một khối trung phẩm linh thạch, 10 trung phẩm mới bằng một phẩm!

Nói cách khác, hẳn cần ba mươi vạn hạ phẩm linh thạch mới có thể trả nổi, nhưng cũng phải xem người ta có nguyện ý nhận hạ phẩm linh thạch hay không mới được!

Không hổ là nội tam vực a, ngay cả ăn chút rượu và thức ăn cũng phải dùng tới thượng phẩm linh thạch tính tiền, còn may, nếu như là ba nghìn cực phẩm linh thạch mà nói, vậy còn phải trở mình thập bội rồi!

Kỳ thực nếu hai người không điểm món ăn đắt tiền như vậy, lấy gần mười vạn hạ phẩm linh thạch trên người Lâm Lạc cũng đủ ở chỗ này tiêu xài một chút, nhưng hẳn cũng nhắm mắt mà gọi, này tự nhiên là trong túi ngưng ngưng rồi!

- Thế nào, không có tiền trả?

Một phục vụ quát.

- Thật to gan, dám ở Tùng Nguyên Lâu chúng ta ăn cơm bá vương!

Thấy sắc mặt Lâm Lạc hiện lên xấu hổ, tên phục vụ còn lại kỳ quái nói.

- Thật là, không có tiền cũng dám đến nơi này mất mặt xấu hổ!

- Ha ha, xem bọn hắn xong việc thế nào!

Bởi vì Lâm Lạc cùng Lạc Ngưng Vân cũng không có dùng ghế lô, chu vi không thiếu khách nhân thấy được một màn này, đều cười nhạt đứng lên. Bọn họ vốn là đối với tuyệt thế mỹ nữ bên người Lâm Lạc là lòng mang đổ kị, lúc này tự nhiên là muốn bỏ đá xuống giếng, nhân cơ hội chèn ép Lâm Lạc.

- Tên nhà quê, đem nữ nhân của người đưa cho bốn đại gia chơi một tháng, đại gia có thể cho người một khối thượng phẩm linh thạch!

- Ha ha, Quý Diện Tam, người chỉ có chút tiền như vậy hay sao? Lão tử ra hai khối thượng phẩm linh thạch, chỉ cần chơi nửa tháng!

Khách nhân ở đây đại thể là nam nhân, càng là võ giả vết đao liếm huyết, hoành hành không có kỵ, tuy đều là cấp bậc Linh cảnh, nhưng cùng phổ phàm vô lại không có gì khác nhau, nhất thời để sắc mặt Lâm Lạc âm trầm xuống.

- Uy, có tiền hay không có tiền thì nói một tiếng, muốn làm rùa đen rút đầu sao?

Một gã phục vụ quát, đối với ăn cơm bá vương tự nhiên rất tức giận.

- Ha ha ha, không có tiền còn muốn sĩ diện, mang theo mỹ nữ xinh đẹp tới nơi này phô bày giàu sang, hiện tại hối hận rồi a!

728. Chương 728: La Thiếu Gia. (1)

Một đại hán cười ha hả, nhìn chăm chăm vào bộ ngực sữa cao vót của Lạc Ngưng Vân không khỏi một trận nuốt nước bọt nói:

- Tuy rằng đại gia không có nhiều linh thạch, nhưng mấy trăm hơn một nghìn vẫn có, tiểu nương tử kia để cho đại gia chơi mấy ngày, đại gia thưởng người một khối linh...

Ba!

Một tiếng giòn hường, đại hán kia đã bị tát một tát tai, nhưng xuất thủ không phải Lâm Lạc, mà là một thanh niên tuổi mới đôi mươi, bị hắn giành trước rồi.

- Hừ, dám đường đột giai nhân, còn không xin lỗi người ta!

Hắn tựa hồ giận dữ rồi.

- Nguyên lai là La gia thiếu gia!

Trong tửu lâu nhất thời nghị luận lên, ánh mắt nhìn về phía thanh niên này tràn ngập kính nể.

- Vâng, tiểu nhân biết sai rồi!

Đại hán vừa rồi kiêu ngạo không gì sánh được kia nhất thời trở nên ngoan như quai bảo bảo, lập tức xoay người lại, hướng Lạc Ngưng Vân nói:

- Tiểu nhân có mắt không trông, đắc tội phu nhân, xin phu nhân coi tiểu nhân như là cái rắm, thả tiểu nhân!

Người này thô lỗ, trong lòng Lạc Ngưng Vân nguyên bản không hờn giận, tuy được xin lỗi cũng không thấy có chuyển biến tốt đẹp gì, chỉ là chán ghét quay đầu đi.

- Cút!

Thanh niên được xưng là La gia thiếu gia kia lại tát một cái đi ra, mà đại hán kia cũng không dám nói một tiếng, bị đánh bay thuận thế ra khỏi tửu lâu, chật vật chạy đi, cũng không biết hắn thanh toán sổ sách hay chưa, nếu không ăn cơm bá vương này cũng không phải chỉ có hai người Lâm Lạc ăn.

- Tiểu nương tử...

Sau khi La gia thiếu gia đuổi đại hán kia đi, liền đặt mông ngồi xuống bên cạnh Lạc Ngưng Vân, nhìn hai má như tuyết áp sương của nàng, không khỏi một trận dâm dăng, nhịn không được đưa tay sờ soạng qua, trong miệng nói:

- Trên mặt nàng có chút bụi, bản thiếu thay nàng thổi đi!

Chi!

Một tiếng vang chói tai, La gia thiếu gia bị đá bay ra cách một trượng xa, lúc này hắn vừa vặn bị đánh bay tới nơi của đại hán lúc nãy, đầu đâm vào bàn, cái mông cao cao nhếch lên, quái dị đến nỗi không ít người đều bật cười.

Nhưng càng nhiều người là dùng ánh mắt kinh nghi bất định nhìn Lâm Lạc, bọn họ tự nhiên đoán được đây là một cước của Lâm Lạc đá, nhưng trong lòng đều là đệ tứ bộ, đệ ngũ bộ cao thủ, cư nhiên không có một ai nhìn ra, này tự nhiên để cho bọn họ đối với thực lực của Lâm Lạc sinh ra cổ kỳ.

Tuy rằng La gia thiếu gia chỉ có tu vi đệ tứ bộ, nhưng lá gan lại rất lớn, không sợ Lâm Lạc có khả năng so với hắn cao hơn vài đại cảnh giới chút nào, bưng cái ghế ngồi trở lại, sau đó lấy ra một cây thiết phiến, ba một cái mở ra quạt quạt nói:

- Liễu Nhị, thay vị huynh đệ này giới thiệu thân phận bản thiếu gia một chút!

- Vâng, thiếu gia!

Một nam nhân gầy ốm từ thang lầu đi tới, một bộ nô tài cúi đầu. Nhưng tu vi cũng đạt tới tịch linh cảnh, này phóng tới ba mươi ba ngoại vực cũng có thể trở thành lão tổ tiểu gia tộc rồi.

Hắn xoay người nhìn về phía Lâm Lạc cùng Lạc Ngưng Vân, trên mặt thần tình lập tức kiêu ngạo lên nói:

- Thiếu gia nhà ta tên là La Hoan, chính là tộc nhân dòng chính La gia, bài danh ba mươi bảy, được xưng là tam thất gia!

Lâm Lạc thiếu chút nữa cười phun ra, bất quá La gia này đại khái là La gia trong La, Lý, Phương tam gia bá chủ nội tam vực a, xem ra tộc nhân cũng rất nhiều, chỉ là dòng chính đã chỉ ít có ba mươi bảy người, sợ rằng quy mô này sẽ không kém Cần Nguyên Quốc Tô gia đi.

- La gia biết chưa? Một trong tam đại thế gia của Nội tam vực, toàn bộ Đông Châu đều phải lấy tam đại gia tộc chúng ta vi tôn, bất luận cái gì dám đối với tam đại gia tộc bất kính, một chữ sát!

Liễu Nhị kia cáo mượn oai hùm, như bản thân mới là La gia thiếu gia, vẻ mặt kiêu ngạo, dáng dấp thực sự để cho Lâm Lạc lắc đầu.

- Tiểu nương tử, loại nam nhân này có cái gì tốt, ngay cả tiền ăn bữa cơm cũng không trả nổi, theo hắn chỉ có khổ cả đời! Tiểu nhị, tất cả chí phí của bọn hắn tính vào phần của ta!

La Hoan sinh uy phong nói.

Làm chủ quán tự nhiên không thể không thấy qua nhiều linh thạch như vậy, nhưng ba nghìn thượng phẩm linh thạch a, này không phải một số lượng nhỏ, dù là La Hoan cũng không nhất định cầm đi ra. Phục vụ kia không khỏi do dự lên, khắp khiêng không có rời đi.

- Thế nào, còn sợ bản thiếu gia không có tiền?

La Hoan rất khó chịu, này không phải xem thường hắn sao, để hắn ở trước mỹ nhân mất mặt?

- La thiếu, kia là ba nghìn thượng phẩm linh thạch!

Phục vụ áp a áp ứng nói, một bên dùng con mắt tội nghiệp nhìn La Hoan, không biết đối phương nghe xong còn có nguyện ý coi tiền như rác hay không.

La Hoan vừa cầm lấy chén rượu chuẩn bị uống một ngụm, nhưng sau khi nghe đến chữ số kinh khủng này, cũng không khỏi nghẹn họng, thiếu chút nữa toàn bộ phun ra!

Nương a, hai người này là quỷ chết đói đầu thai sao, cứ nhiên ăn đồ vật đạt tới ba nghìn thượng phẩm linh thạch? Hắn tuy rằng là tộc nhân dòng chính La gia, nhưng bởi vì không phải đối tượng gia tộc bồi dưỡng trọng điểm, từng tháng cũng chỉ có một trăm khối thượng phẩm linh thạch, mà này ở La gia cũng là đãi ngộ không gì sánh được rồi!

Ba nghìn thượng phẩm linh thạch với hắn mà nói cũng là một chữ số không nhỏ! Hắn từ trước đến nay tiêu tiền như nước, từng tháng một trăm khối thượng phẩm linh thạch hắn đều dùng sạch sẽ, nếu như nhận xuống khoản nợ này, này ý nghĩa hắn ở ba năm kế tiếp không thể ăn chơi đàn đúm!

Sắc mặt La Hoan kia đen lại, nhưng hắn đã hạ khẩu, lấy tác phong quần là áo lụa cùng chết sĩ diện của hắn, lời đã ra khỏi miệng là không thể nuốt lại, lúc này cắn răng một cái, miễn cưỡng đưa ra một dáng tươi cười nói:

- Ba nghìn thượng phẩm linh thạch thì có làm sao, bản thiếu gia còn không trả nổi chút tiền đó sao?

Liễu Nhị run run thiếu chút nữa ngã sấp xuống, cái này thực sự là cầm bản thân hại chết rồi, ba nghìn thượng phẩm linh thạch a!

Người trong tửu lâu cũng không phải không thấy sắc mặt của La Hoan, không khỏi đều cười thầm không ngớt. Nhưng bọn hắn cũng càng thêm cảm khái, này là ưu thế khi đầu thai chỗ tốt a, ba nghìn thượng

phẩm linh thạch, nhưng vưu vật kiêu mị kia nhất định phải lên giường của La gia thiếu gia, ngấm lại đều để cho bọn họ đổ kị, cái này là kiện sự tình sung sướng bậc nào a?

- Tiểu nương tử, tay của nàng thật đúng là trắng!

Tuy La Hoan là ăn chơi trác táng, nhưng tập quán là dùng tiền đi đập, cũng không có khẩu tài gì, ngay cả nói lấy lòng nữ nhân cũng không biết, một bên mê đắm lại muốn dùng tay đi nắm tay Lạc Ngưng Vân.

- Cút!

Lần đầu tiên Lâm Lạc cho hắn một cơ hội, nhưng sự không thể nhịn, nếu người này thấy không rõ tình thế, vậy cần nhắc nhở nhắc nhở rồi. Hắn một chương chém ra, cho La Hoan một bạt tai.

Ba... một tiếng giòn vang, không chỉ đánh tỉnh La Hoan, ngay cả những người khác trong tửu lâu cũng cực kỳ khiếp sợ.

Kia là La gia đệ tử, hơn nữa còn không phải chi hệ, mà là tộc nhân dòng chính!

729. Chương 729: La Thiếu Gia. (2)

Tuy rằng ngoại nhân không hề biết nội tình La gia, nhưng đều biết La gia cao thủ nhiều như mây, tùy tiện phái mấy cái đi ra đều có thể quét ngang bất luận một vực gì trong ba mươi ba ngoại vực! Chưa từng có người nào, thế lực nào có thể sau khi trêu chọc tam đại thế gia còn có thể bất diệt!

Tôn nghiêm của Vương giả không thể khinh nhờn!

Để giữ gìn tôn nghiêm gia tộc, cho dù là tộc nhân chi thứ bị nhục nhã, La gia cũng sẽ dốc lực để người nọ hôi phi yên diệt! Đây là hơn mười vạn năm qua, tất cả võ giả Đông Châu đều thanh thanh sở sở!

Tuy hành vi của La Hoan có chút không tốt, nhưng trước giúp hai người Lâm Lạc trả xong nợ, vừa không có thật chiếm được tiện nghi gì, lại bị hung hăng tát một bạt tai, này không chỉ là đánh mặt La Hoan, mà là đánh La gia phía sau a!

Trong khoảng thời gian ngắn, trong tửu lâu một mảnh lặng ngắt như tờ.

- Tìm một cái biết hàng, tại hạ muốn cầm một phần đồ vật!

Lâm Lạc tâm niệm khẽ động, một quyển sách hơi mỏng từ trong Tử đỉnh bay ra, đúng là được từ Thần chỉ thí luyện tràng Lưu Minh Thiên Sương tâm kinh, bí kíp này ở trong mắt người khác khả năng trân quý không gì sánh được, nhưng Lâm Lạc lại không thèm ngó tới.

Cũng chỉ có Chiến Thiên Quyết mới có thể xưng là đỉnh cấp bí thuật, đương nhiên bốn cấm tự trong Tử đỉnh càng là thần thuật, chỉ là tuy rằng hiện tại cảnh giới của hắn đại đề thăng, nhưng như cũ vô pháp thẩm thấu huyền diệu, thậm chí ngay cả da lông cũng không thể nắm giữ!

Cái này giống vậy hắn ngồi trên bảo sơn, tự nhiên không ngại bán Lưu Minh Thiên Sương tâm kinh ra, ngược lại Thiên Sương Thủ hắn đã học được.

- Thật to gan, đánh tộc nhân La gia, còn có mệnh bán đồ vật sao?

Phụ cận có người nói thầm.

Lâm Lạc không khỏi cười cười, tôn nghiêm của La gia tự nhiên quan trọng hơn, nhưng phải xem đối thủ đến tốt cùng là ai. Bọn họ thật sẽ vì một tộc nhân không quan trọng gì mà cùng một Chủ Linh cảnh cao thủ có Ngũ hành linh vực là địch sao?

Trừ khi bọn họ xuất động Tinh vực chí tôn, bằng không ai cũng mơ tưởng làm gì được Lâm Lạc!

Nhưng vì một tộc nhân Tịch Linh cảnh nho nhỏ mà xuất động Tinh vực chí tôn, thật cho rằng cao thủ bậc này ăn no không có chuyện gì làm sao? Hơn nữa, Tinh vực chí tôn đều ở Thánh, nước xa không cứu được lửa gần!

- Người, người, người chờ cho ta!

La Hoan giận dữ, lập tức sai thủ hạ trở lại bẩm báo, muốn mời cao thủ gia tộc đến trấn áp Lâm Lạc. Tuy rằng thực lực bản thân hắn không cao, nhưng dù sao xuất thân Đông Châu đỉnh cấp thế gia, ánh mắt là quyết không kém, biết Lâm Lạc không phải hắn đối phó được.

Bầu không khí trong tửu lâu thoáng cái trở nên phi thường khẩn trương, đừng nói các thực khách đám ly khai, chủ điểm càng nhúc nhủ, nếu như trong điểm đánh nhau, khó tránh khỏi đồ vật bị đập hư rồi!

Lâm Lạc khẳng định khó thoát chết, không có khả năng hướng hắn đòi bồi thường, mà La gia, bọn họ dám đòi sao? Tửu lâu này trang trí cũng không phải bình thường, làm tửu lâu xa hoa nhất Vũ Tinh thành, bàn ghế đều là chọn vật liệu gỗ cực kỳ trân quý, ngay cả chiếc đĩa cũng là dùng răng ngà của mãnh thú đệ thất bộ chế thành, này tuyệt không chỉ ba nghìn thượng phẩm linh thạch a!

Chỉ một lúc sau, chỉ nghe đặng đặng đặng... tiếng bước chân vang lên, thang lầu đi ra hai thanh niên nam nữ, nam phong thần tuấn lãng, nữ thì đẹp như một đóa thanh liên, hai người tựa như Kim Đồng Ngọc Nữ.

- Bách Long đường ca!

La Hoan quay đầu vừa nhìn, nhất thời đại hỉ, trong gia tộc vị này cực kỳ có phân lượng, chẳng lẽ tự mình đến thay hắn ra mặt, nhưng không thấy được hình bóng Liễu Nhị, liền lập tức tỉnh ngộ đối phương hẳn là vừa mới đi tới đây.

- Di, là người...

Nàng kia thấy Lâm Lạc, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lâm Lạc ngẩng đầu nhìn nàng một cái, cũng không có nhận ra đối phương là ai, nhìn phản ứng của nàng ngược như là nhận thức bản thân mình, không khỏi có loại cảm giác kỳ quái.

Hắn lại không biết, lúc trước hắn độ lồi kiếp Huyền Linh cảnh, vừa vặn bị một con thuyền rồng phi hành qua, tràn diện độ kiếp kinh khủng kia để hai nữ tử trên thuyền rồng khắc sâu ấn tượng.

Mà nữ tử trước mắt, đúng là bạch y nữ tử kia.

- Y Nhân tử, người nhận được hắn?

Nam nhân đi cùng bạch y nữ tử vào nói, tựa hồ rất kỳ quái đối phương sẽ cùng Lâm Lạc loại nam nhân nhìn qua tuyệt không để ý này quen biết

- Gặp mặt một lần.

Bạch y nữ tử mỉm cười, như thu cúc thanh nhã.

- Thiếp thân Bạch Y Nhân, tộc nhân Tử Lâm Vực Bạch gia.

Nàng lần thứ hai nhìn về phía Lâm Lạc, trong đôi mắt đẹp có một tia dị sắc.

Nàng tận mắt thấy qua Lâm Lạc độ lồi kiếp có thanh thế lớn lao bao nhiêu, là chứng kiến Lâm Lạc ở trong lồi kiếp tấn giai, để lại ấn tượng khắc sâu không gì sánh được, nếu không phải lúc đó nàng có chuyện quan trọng, tuyệt đối sẽ thu Lâm Lạc làm hạ nhân, đi theo bên người mình.

Lấy xuất thân tộc nhân dòng chính của Tử Lâm Vực Bạch, Mao hai đại thế gia, năm nay bất quá ba trăm tuổi đã có thực lực bước thứ sáu, bản thân là tuyệt đại mỹ nữ, được các nam nhân ở Tử Lâm Vực xưng là “Nguyệt Nữ”, ý tứ là sinh đẹp như trăng sáng.

Ba điều kiện nằm trên người một người, còn sợ thu phục không được Lâm Lạc ỉn dùng sao?

Chỉ là lúc đó bỏ lỡ, sau cũng không có cơ hội quay về Lăng Nguyệt Vực, mà cho dù nàng quay lại đi tìm cũng không nhất định có thể tìm được Lâm Lạc, nhưng không nghĩ tới cách nhau mấy năm, cư nhiên ở Thiên La vực đụng phải Lâm Lạc.

Này nhất định là lão thiên gia an bài, muốn cho nàng một thủ hạ đắc lực.

Thấy đôi mắt đẹp của nàng đột nhiên phóng xuất ra tia sáng kỳ dị, nam nhân bên cạnh nàng lại cho rằng Nguyệt Nữ này động tình với Lâm Lạc, nhất thời trong lòng sinh đồ kỵ, hắn là tộc nhân dòng chính của La gia, hơn nữa không giống như La Hoan thiên tư thấp kém, hắn là thiên tài tộc nhân của La gia, có mỹ danh Thiên La đệ nhất tuần kiệt, cùng Thiên Phương vực Phương Tử Kiếm, Thiên Lý vực Lý Thanh Nhu tịnh xưng là tam đại thiên tài.

Thân phận như vậy lại chưa từng để Bạch Y Nhân ái mộ, nhưng một nam nhân dung mạo xấu xí, nàng chỉ gặp qua một lần cư nhiên để nàng nhớ mãi không quên? Điều này làm cho La Bách Long làm sao có thể không tức giận?

- Bách Long đường ca, tiểu tử này dám ô nhục uy danh La gia ta.

La Hoan còn đang ở bên cạnh kêu lên, tựa hồ nhìn ra Lâm Lạc có khả năng cùng đường ca có quan hệ, so sánh với La Bách Long, hắn quả thực là tồn tại rơm rạ, căn bản không thể đánh đồng.

Nếu là La Bách Long muốn che chở Lâm Lạc, như vậy cục tức này hắn là đừng hy vọng lấy về.

- Tại hạ Lâm Lạc.

Lâm Lạc thủy chung nghĩ không ra ở nơi nào gặp qua Bạch Y Nhân, theo lý mà nói, mỹ nữ tuổi còn trẻ mà cường đại như vậy, nếu hắn gặp qua một lần nói, khẳng định sẽ không nhớ không ra.

- Lâm Lạc, là Lâm Lạc trước đây ở Lăng Nguyệt Vực huyền nào sơn xao kia?

La Bách Long không để ý đến La Hoan, đồng dạng nhìn Lâm Lạc hỏi.

Bà nương diên ghê tởm kia.

730. Chương 730: Trở Mặt. (1)

Trong lòng Lâm Lạc cău giận, vội vã lắc đầu nói:

- Hắn là trùng tên.

La Bách Long ngẫm lại cũng phải, theo như tin đồn mà nói, vị Lâm Lạc kia tựa hồ là thiếu chủ của đại thế lực nào đó, người trước mắt này không có phong phạm của đệ tử thế gia chút nào, nhất cử nhất động trong lúc đó đều là rất tùy ý.

Lúc này hắn mới quay đầu nhìn về phía La Hoan nói:

- Các người trong lúc đó có hiểu lầm gì?

Tuy trong lòng hắn khó chịu Lâm Lạc, nhưng mặt mũi của Bạch Y Nhân cũng nhất định phải cho, liền có lòng điều đình xấu hổ của hai người một chút, cũng có thể khi cùng Lâm Lạc ở chung chiếm được vị trí chủ đạo.

La Hoan vội vã đem chuyện đã xảy ra thêm mắm thêm muối nói một hồi, hắn tự nhiên sẽ không nói bản thân động sắc tâm, trên mặt thiếp vàng nói là đồng tình chi tâm.

Đồng tình chi tâm?

Đồng tình đến vì hai người xa lạ cho ra ba nghìn khối thượng phẩm linh thạch?

Chuyện ma quỷ này La Bách Long tự nhiên sẽ không tin tưởng, có thể đoán được tất nhiên là đường đệ này háo sắc động sắc tâm, kết quả làm trượng phu người ta tức giận, bất quá tuy rằng hắn chẳng quan tâm thái độ làm người của La Hoan, nhưng nếu như không có Bạch Y Nhân ở đây mà nói, hắn tuyệt đối sẽ ở trước mặt mọi người oanh sát Lâm Lạc, lại đưa Lạc Ngưng Vân cho La Hoan làm nha hoàn.

La gia uy nghiêm, tuyệt không thể khinh thường.

Bất quá, nếu Bạch Y Nhân ở đây, La Bách Long kia nhất định phải cố kỵ, hắc ha ha cười nói:

- Việc này song phương đều có trách nhiệm, bản bí kíp này ta thu với giá ba nghìn khối thượng phẩm linh thạch, bất quá Lâm huynh động thủ đánh người cũng là sai, nên hướng đường đi của ta bồi tội.

Hắn tự cho là làm được rất tốt, đã giữ gìn uy danh của La gia, vừa cho Bạch Y Nhân mặt mũi, có thể nói là lưỡng toàn tề mỹ.

Nhưng Lâm Lạc há có thể theo cây thang của hắn đưa ra đi xuống, tay co rút lại, thu hồi Lưu Minh Thiên Sương tâm kinh, vừa lúc để tay La Bách Long chụp vào khoảng không.

- Không có ý tứ, bản bí kíp này của ta chỉ ít mười vạn thượng phẩm linh thạch.

Nếu không phải biết cực phẩm linh thạch chỉ có ở Thánh địa mới có thể sản xuất, Lâm Lạc ngay cả thượng phẩm linh thạch cũng chẳng đáng để hắn bán.

Sắc mặt La Bách Long tối sầm, những người chung quanh khác cũng âm thầm nói thầm, việc này vốn dĩ có thể giải quyết, nhưng tên ngốc kia dám cùng La gia cương ngạnh? Cho rằng bản thân là tộc nhân hai nhà Phương, Lý sao.

Chỉ có La Hoan là vui vẻ, ước gì Lâm Lạc đắc tội La Bách Long đến chết, như vậy La Bách Long vì mặt mũi của chính hắn, tất nhiên phải tru sát Lâm Lạc, mà mỹ nữ xinh đẹp lưu lại kia có thể thoát được ma chướng của mình sao?

Sách, ngực thật đúng là lớn a, vừa lớn vừa tròn, sờ lên không biết có bao nhiêu sáng khoái, còn có cái mông kia, tròn như một cây đào mật, phi, không biết bị hỗn đản kia làm nhiều ít lần, mới tư nhuận đến đầy ắp như thế.

Lúc này La Bách Long có loại lửa giận bão nổi, nhưng còn không có chờ hắn có động tác, đã thấy Bạch Y Nhân vươn tay hướng bản “Bí kíp” trên bàn kia, ở trong mắt hắn, dân quê mùa như Lâm Lạc, sao có thể lấy ra bí kíp gì.

- Lâm công tử, có thể cho thiếp thân xem một chút không?

Lưu Minh Thiên Sương ôn nhu nói.

Lâm Lạc đưa tay bản Lưu Minh Thiên Sương tâm kinh ra, bản công pháp này bay về phía đối phương, cũng không để ý La Bách Long, này không phải nói rõ muốn nhục nhã hắn sao?

Điểm xuất phát của Bạch Y Nhân chỉ là vì hóa giải bầu không khí giương cung bạt kiếm một chút, nhưng là không có tin tưởng Lâm Lạc sẽ xuất ra công pháp cao giai gì, dù sao lúc trước nhìn thấy Lâm Lạc, đối phương mới chỉ là độ Huyền Linh kiếp mà thôi.

Nhưng mở ra Lưu Minh Thiên Sương tâm kinh, chăm chú nhìn vào, nòng theo công pháp tự động lưu chuyển, hấp thu linh khí chung quanh chuyển hóa thành linh lực bản thân.

Võ giả chỉ cần cảnh giới tương đồng, như vậy tốc độ hấp thụ linh khí sẽ hoàn toàn tương đồng, bất quá nếu nói linh khí chuyển hóa thành linh lực bản thân, kia lại giới hạn trong hai điểm: thứ nhất tự nhiên là linh căn, linh căn càng tốt, độ tự chuyển hóa này tự nhiên cũng càng nhanh.

Đây là võ giả từ nhỏ đã được quyết định rồi, chỉ có chút linh được cực nhỏ mới có thể đề thăng phẩm chất linh căn.

Nhưng điểm thứ hai là nhân tố hậu thiên, đó chính là công pháp.

Phẩm giai công pháp càng cao, tốc độ chuyển hóa linh khí này cũng càng nhanh.

Linh căn là thiên định, sinh ra đã quyết định rồi, mà có thể ở trong đại gia tộc trở hết tài năng, phẩm chất linh căn kia là hoàn toàn không thể chê, tuyệt đối là cực phẩm trong cực phẩm, bất quá công pháp sẽ không như nhau rồi.

Bí quyết này không có phân chia phẩm giai, nhưng chỉ cần người luyện một chút liền biết, Bạch Y Nhân bỗng nhiên phát hiện, lúc này tốc độ nàng luyện hóa linh khí so với trước đây nhanh gấp đôi.

Nàng không khỏi vừa mừng vừa sợ.

Tuy rằng Linh Nguyên bí quyết không có phân chia phẩm giai, nhưng bản công pháp này tuyệt đối là Thần cấp, then chốt là nàng còn không có thông duyệt công pháp này, tốc độ luyện hóa linh khí đã đề thăng gấp đôi, nếu hoàn toàn hiểu thông huyền ảo của môn công pháp này, kia sẽ tăng cao bao nhiêu?

Không phải sẽ thăng bốn năm lần, thậm chí chín lần, mười lần.

Lâm Lạc này đến tột cùng là ai?

Lẽ nào hắn không nhìn được hàng, hoặc là quá vì sĩ diện, mới không tiếc lấy ra Thần cấp công pháp như vậy bỏ ra bán? Hay là hắn chỗ dựa mười phần, ngay cả Thần cấp công pháp cũng có thể tùy ý ném ra?

Nhưng mặc kệ làm sao, bản công pháp này nàng là muốn định rồi.

- Lâm huynh, mười vạn thượng phẩm linh thạch liền có khả năng mua bản công pháp này?

Nàng có chút thấp thỏm nói, thậm chí đã quên thực lực của mình kỳ thực “cao” hơn Lâm Lạc, cho dù đối phương không đồng ý nàng cũng có thể cưỡng đoạt.

- Không sai.

Lâm Lạc thật đúng là không để công pháp này vào mắt, này bất quá chỉ là công pháp cấp bậc Linh cảnh, mà hắn đã sắp tấn giai Tinh vực rồi, bởi vì Song Tu quả tồn tại, chỉ cần hắn tiến vào Tinh vực, như vậy Tô Mị chúng nữ cũng đồng dạng có thể theo vào, loại công pháp “thấp” này hoàn toàn có thể tùy ý vứt bỏ.

Bạch Y Nhân vội vã lấy ra một không gian pháp khí, hướng Lâm Lạc đưa qua nói:

- Lâm huynh, trong không gian pháp khí này có mười một vạn thượng phẩm linh thạch, ngươi cũng không cần lấy ra trả lại cho thiếp thân, thiếp thân đã chiếm đại tiện nghi rồi.

Lâm Lạc cũng không giả mồm cãi láo, hắn nguyên bản là muốn bán mười vạn cực phẩm linh thạch, đưa dư tất nhiên là thu rồi.

Hừ... diễn trò sao.

La Bách Long mắt lạnh nhìn xem, không khỏi hoài nghi lí do thoái thác của Bạch Y Nhân, hắn tuyệt không tin tưởng chỉ là một môn công pháp, sẽ làm Bạch Y Nhân không tiếc cầm mười vạn khối thượng phẩm linh thạch nện đi.

Nhưng nếu như hai người bọn họ đã sớm quen biết, muốn diễn trò làm chi, có ý nghĩa gì sao?

Hắn quyết định muốn vạch trần trò này, hướng Bạch Y Nhân tiêu sái cười nói:

- Y Nhân tỷ, có thể đưa bản ‘bí kíp’ kia chotại hạ đánh giá hay không?

731. Chương 731: Trở Mặt. (2)

- Không có ý tứ, La huynh, huynh không thấy mượn đọc công pháp của người khác là không hợp thường tình sao?

Bạch Y Nhân mỉm cười cự tuyệt, ngữ khí cũng kiên quyết nói không nên lời, đây là tự nhiên, Lưu Minh Thiên Sương tâm kinh tuyệt đối là Thần cấp công pháp, hơn nữa đáng quý chính là, công pháp này chính là vô thuộc tính.

Chỗ tốt lớn nhất của công pháp vô thuộc tính là chỉ cần tu luyện môn công pháp này, mặc kệ ngươi là không linh căn, chân linh căn hay ngục linh căn, đều có thể dựa vào môn công pháp này tu luyện đến chết, linh khí sẽ tự động phân biệt chuyển hóa thành Ngũ hành linh lực của linh căn đối ứng trong cơ thể.

Mà nếu kiêm tu hai ba môn công pháp mà nói, liên tiếp chuyển hoá thứ nhất sẽ lãng phí thời gian, thứ hai công pháp khả năng tương khắc, có nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma.

Bởi vậy Lưu Minh Thiên Sương tâm kinh này có thể nói là vô giá, Bạch Y Nhân tự nhiên sẽ không cho La Bách Long xem, bằng không hẳn tuyệt đối sẽ khởi tham niệm, đây chính là Thiên La vực, của địa bàn La gia, đến lúc đó nàng muốn mang công pháp này đi, thật đã bị La gia ăn không còn thừa đầu khớp xương rồi.

Trên mặt La Bách Long rõ ràng không nhịn được rồi, một quyển giả công pháp cũng luyện tiếc không muốn để hấn liếc mắt, ngươi cùng tiểu bạch kiếm này liếc mắt đưa tình cũng quá gian phu dâm phụ rồi.

Hắn có ý định truy cầu Bạch Y Nhân, nên vẫn duy trì phong độ quân tử, trên thực tế hấn thân là thiếu chủ Thiên La vực, sao lại là người không có tính tình, chỉ là ở trước mặt mỹ nhân thủy chung ẩn nhẫn mà thôi.

Nhưng Bạch Y Nhân cùng Lâm Lạc ở trước mặt hấn “câu kết làm bậy”, nếu như hấn nhịn nữa mà nói, sẽ không còn là La Bách Long nữa rồi.

- Lâm huynh, ngươi vậy cũng không trượng nghĩa, rõ ràng là ta trước tiên đưa ra muốn mua, sao lại bán cho Y Nhân. La Bách Long cười đi phách Lâm Lạc một cái, nhưng hấn lại biết bản thân dùng nhiều ít lực lượng, đủ để sinh sôi đánh gục một lão tổ bước thứ sáu.

Bạch Y Nhân xem ở trong mắt, nhưng chỉ là hiện lên một đạo thần sắc lạnh lùng mà đáng tiếc.

Mặc dù nàng có ý thu Lâm Lạc làm hạ nhân, nhưng tuyệt không bởi vậy mà cùng quái vật lớn như La gia là địch, nếu như không có Lưu Minh Thiên Sương tâm kinh, nói không chừng nàng còn có thể ra mặt nói chuyện một chút, nhưng hiện lại nhịn xuống.

Bởi vì chỉ cần Lâm Lạc chết, lại giết chết nữ nhân của hấn, vậy không ai biết Lưu Minh Thiên Sương tâm kinh chính là Thần cấp công pháp, kia là tham niệm vừa sinh, có tàn nhẫn sát nhân diệt khẩu.

Còn nữa, cái này cũng không phải nàng làm, nên làm sao có áy náy đáng nói? Đừng xem nàng thanh cao cùng ôn nhu, nhưng xuất thân từ võ đạo thế gia, lại đi tới cao độ hiện tại, lại có người nào sẽ là mềm lòng?

Thật muốn tin tưởng tâm tính của nàng cũng như trắng sáng tỏ, kia thực sự là bị bán còn muốn thay nàng đếm tiền.

Lâm Lạc tiện tay phát ra, đánh tan kinh lực của La Bách Long, lãnh đạm nói:

- Ngươi không hợp nhãn của bản thiếu gia.

Hắn đột nhiên kiêu ngạo lên.

- Tê...

La Bách Long khẽ cau mày, chỉ cảm thấy tay phải đau đến sắp gãy ra, cổ nén mới không có biểu hiện ra đau nhức, nhưng trên trán mồ hôi lạnh đã chảy ra như tắm.

Hắn cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy tay phải của mình thành linh sưng đỏ một vòng, nguyên bản ngũ chỉ thon dài, trắng nõn như đại cô nương, hiện tại vừa thô vừa hồng như hùng chưởng, nhìn vào thật giống như người lai thú.

Hắn giận tím mặt, linh vực lực lưu chuyển, huy động một quyền hướng Lâm Lạc oanh qua.

Tuy hấn ăn thiệt thòi, nhưng đó là bởi vì hấn xem thường đối thủ, bằng không Lâm Lạc há có thể bị thương được hấn.

Lâm Lạc nhướng mày, trách phạt một chút chính là muốn để hấn biết khó mà lui, nhưng hấn hiển nhiên đánh giá thấp đệ tử một thế gia coi trọng đối với mặt mũi, đã như vậy... Lâm Lạc nâng quyền, nghênh hướng nắm tay của đối phương.

Bang...

Hai quyền chạm nhau, La Bách Long nhất thời như điều đứt dây, trực tiếp bị đánh bay, nặng nề đánh vỡ vách tường tửu lâu, bay đi ra bên ngoài rồi.

Lúc này, Liễu Nhị vừa vặn mang theo một gã trung niên nam tử đến, thấy một màn như vậy, hai người trực tiếp dọa đến tiểu trong quần, trung niên nam nhân kia đúng là cứu binh mà Liễu Nhị đưa đến, tuy rằng tu vi của người nọ cao hơn La Hoan, nhưng lại kém xa La Bách Long, hiện tại ngay cả La Bách Long cũng bị một quyền oanh phi, hấn còn xuất đầu cái rắm a.

Vào, người nọ mới vừa vào đã quay đầu bỏ chạy, trở lại gọi cứu binh mạnh hơn.

Bạch Y Nhân không khỏi hoảng sợ.

Nửa năm trước, nàng đại biểu tuổi trẻ anh kiệt của ba mươi ba ngoại vực cùng nội tam vực tam đại thiên tài đánh một trận, lúc đó đối thủ của nàng đúng là La Bách Long, cuối cùng vì thua nội tình mà bại trận.

Tuy rằng nàng còn có con bài chưa lật, nhưng cũng biết La Bách Long là ngay cả toàn lực cũng không có vận dụng, huống chi là con bài chưa lật.

Nhưng tuy rằng nàng thua trận chiến này, nhưng La Bách Long thua tâm, điên cuồng say mê nàng.

Bạch Y Nhân có dã tâm cường liệt, tuy La Bách Long là thiên tài La gia, ngày sau có khả năng rất lớn kế thừa vị trí gia chủ, nhưng này không biết còn phải qua mấy nghìn năm, nàng không có kiên trì như vậy, cùng La Bách Long đồng hành, tuy rằng nhìn như một đôi Tiên Đồng Ngọc Nữ, nhưng mục tiêu của nàng lại phóng tới trên người La gia gia chủ hiện tại La Hậu Nguyên, một lần thượng vị, trở thành nữ chủ nhân của La gia, một trong tam đại bá chủ của nội tam vực.

Bởi vậy, nàng tuyệt đối là thiên hướng La gia, nhưng Lâm Lạc một quyền oanh bay La Bách Long, cũng để nàng không khỏi chấn kinh, sợ đến không dám xuất thủ cứu giúp.

Này thật hay giả!

Lúc trước nhìn thấy Lâm Lạc, người này tuyệt đối là độ Huyền Linh kiếp! Lực lượng khí tức có thể ẩn dấu, nhưng lời kiếp... ai có thể giả tạo? Đây chính là thiên địa đại đạo, căn bản không phải phàm nhân có thể điều khiển!

Mà tu vi của La Bách Long là đệ thất bộ sơ kỳ, phải là hấn một kích oanh tán, này chỉ ít cũng phải là Tông Linh cảnh đỉnh mới có thể làm được!

Mới bao lâu a, Lâm Lạc từ mới vào Huyền Linh cảnh đạt đến chỉ ít Tông Linh cảnh! Điểm ấy thời gian, nàng thậm chí chỉ tu thành một cái đan hạch, kia đã là tốc độ nghịch thiên.

Hấn, tuyệt đối là được Lâm Lạc kia!

Lúc trước ngay cả bá chủ Lăng Nguyệt vực Tào Phi Dương cũng thảm bại, nữ tử thần bí kia tất nhiên là thủ hạ của hấn! Nữ nhân kia là thập bộ Linh giả, càng có lĩnh vực tiểu thể giới hoàn mỹ, là một trong những người mạnh nhất trên thế giới này!

Thế lực thần bí nào có thể có cao thủ như vậy cũng chỉ là thủ hạ, chiến lực của thế lực này đến tột cùng có bao nhiêu kinh khủng?

Bạch Y Nhân không khỏi nội tâm kích động, bảo tọa của La gia gia chủ phụ nhân tựa hồ xa không thể thành, nàng đến bây giờ ngay cả cơ hội nhìn thấy La Hậu Nguyên cũng không có, nhưng thiếu chủ thể lực thần bí này ngay ở trước mặt, tựa hồ cũng không khó cầu hấn tới!

Trách không được Lâm Lạc có thể tiện tay bán ra một quyền Thần cấp công pháp, ở nàng xem đến là không tiếc đánh bạc toàn bộ gia tộc chém giết, nguyên lai người ta hoàn toàn có năng lực như vậy! Trong lánh đời, đến tột cùng có nhiều ít thế lực có thể đánh tan thế giới này?

732. Chương 732: Lựa Chọn Lập Trường

Trong nháy mắt tham vọng của Bạch Y Nhân bay xa, trong mắt của nàng, Lâm Lạc từ đáng giá thu làm thủ hạ, đến đối tượng cần diệt khẩu, lại biến thành thiếu chủ của thế lực thần bí kim quang xán xán, thân phận chuyển biến thực sự là rất nhanh!

Nàng phải chờ đợi!

Lâm Lạc cùng La gia thế tất thành nước lửa, mà trước kia nàng không hiểu đắc tội La Bách Long, nếu là áp dụng thái độ không tương trợ ai, kết quả là mặc kệ ai có thể cười đến cuối cùng, sợ rằng bọn họ là bằng mặt không bằng lòng.

Bởi vậy nàng phải tuyển một lập trường, mà cái này quan hệ vô cùng trọng đại!

Biểu hiện ra, không thể nghi ngờ La gia mới là tuyển trạch tốt nhất. Đường đường bá chủ nội tam vực, chí ít có cả trăm Chủ Linh cảnh cao thủ, có thể một nhà lực áp toàn bộ ba mươi ba ngoại vực!

Nhưng thế lực phía sau Lâm Lạc tựa kinh hồng vừa hiện, như long trời lở đất, đưa ra một gã Ngũ hành linh vực Chủ Linh cảnh chí cường giả làm thủ hạ, nội tình thực sự là thâm hậu đến khó có thể tưởng tượng!

Nàng cần rằng, dệt hoa trên gấm nào có trân quý bằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, giúp đỡ La gia, La gia cũng sẽ không cảm kích nàng! Nhưng nếu thiên hướng Lâm Lạc mà nói, hiện tại mặt ngoài nhược thế không gì sánh được, Lâm Lạc tất nhiên sẽ đối với nàng hảo cảm tăng vọt, lấy mị lực của nàng còn sợ không thể bắt được tâm của Lâm Lạc sao?

Như thế quyết định rồi, muốn trèo lên càng cao, nào có đạo lý không phiêu lưu!

Hơn nữa, thiếu chủ thế lực thần bí như vậy xuất môn, phía sau lẽ nào không có cao thủ ẩn nấp âm thầm bảo hộ?

- Hồn dân, ta muốn giết người!

La Bách Long hét giận dữ một tiếng, bang... vách tường tửu lâu lại bị đánh ra một cái động lớn.

Này không khỏi làm chướng quỹ tửu lâu yêu thương không ngớt, này đều là linh thạch a! Rõ ràng trên tường đã có một cái động người không vào, cần gì phải mở thêm một cái ra, tồn tại tâm muốn cho hấn phá sản sao!

Nhưng La Bách Long làm sao theo động khẩu mà hấn coi là khuất nhục chui qua, này không phải càng thêm mất mặt sao!

- La huynh, là người xuất thủ trước, Lâm huynh bất quá là tự vệ mà thôi, người cũng không nên gây sự, khinh người quá đáng!

Nếu Bạch Y Nhân quyết định chủ ý, lúc hành sự là không có chần chờ, lập tức ngăn cản lối đi của La Bách Long.

- Tránh ra!

La Bách Long còn không muốn cùng Bạch Y Nhân hoàn toàn xé rách da mặt.

- Thứ khó tòng mệnh!

Bạch Y Nhân tế ra một thanh bảo kiếm hàn khí um tùm, hiển nhiên là một kiện linh khí phẩm giai cao, vừa xuất hiện đã đem ôn độ trong tửu lâu ngạnh sanh hạ xuống dưới một đoạn.

Đáng tiếc, chuôi bảo kiếm này tuy là Tông linh khí, đặt ở trước đây Lâm Lạc khẳng định sẽ phi thường trông mà thêm muốn đoạt đi luyện hóa, nhưng hiện tại hấn đã đạt đến Chủ Linh cảnh, này chỉ là Tông linh khí không đủ cho hấn nhét kê răng!

Sắc mặt La Bách Long tối sầm, nếu đối phương ngay cả linh khí cũng tế đi ra rồi, đó chính là không tiếc cùng hấn quyết tử chiến! Hấn hét giận dữ một tiếng nói:

- Hảo! Hảo! Hảo! Uống ta nghĩ đến người là tam trình cửu liệt, nguyên lai là loại kỹ nữ này, nhanh như vậy đã thân cận thông đồng rồi!

- Câm miệng!

Bạch Y Nhân mặt hàm sát khí, một kiếm giũ ra, vô số đạo hoa tuyết lạnh rung bay xuống, có một con băng xà hiện lên, mở xà khẩu hét giận dữ.

Tuy trước kia nàng có ý niệm muốn câu dẫn La gia gia chủ, trực tiếp thượng vị trong đầu, nhưng bản thân nghĩ cùng người khác nói là hai việc khác nhau, làm sao cam tâm tình nguyện nghe được hai chữ “kỹ nữ”, nhất thời động chân nộ.

La Bách Long cũng không dám khinh thường, chuôi bảo kiếm này hiện tại có uy năng Tông linh khí, vạn nhất còn chưa có hoàn toàn kích hoạt, đột nhiên trong lúc đó lên tới Tôn linh cảnh mà nói, ngay cả hắn cũng khả năng một kiếm xóa đi!

Hắn cũng té ra một bảo tháp thất tầng, ở trên đỉnh đầu của hắn không ngừng chìm nổi, rũ xuống từng đạo ngọc khí, nhìn qua hiệu quả rất giống tử đỉnh.

Bạch Y Nhân là Toái Linh cảnh đỉnh phong, mà La Bách Long là đệ thất bộ sơ kỳ, hai người này một khi động thật, nhất thời tạo thành hậu quả tính tai nạn, trong nháy mắt đã đem tửu lâu hoàn toàn nổ nát, chứng thực khách đều bỏ chạy ra xa, mà chương quỹ thì là hai mắt tối sầm, trực tiếp hôn mê!

Sớm biết như vậy mà nói, hắn tuyệt đối sẽ bỏ qua Lâm Lạc ăn cơm bá vương, giá trị tửu lâu này so với chút tiền kia còn lớn hơn cả trăm lần!

Lâm Lạc mở lĩnh vực, bảo hộ Lạc Ngưng Vân ở trong đó, lấy tu vi Chủ Linh cảnh hiện tại của hắn, dù là một vạn Bạch Y Nhân cùng La Bách Long liên thủ hướng hắn công kích cũng không có khả năng thương đến hắn nửa sợi lông!

Bất quá, tuy rằng hắn thông minh, nhưng cũng nghĩ không ra vì sao trước kia Bạch Y Nhân rõ ràng đối với hắn chớp động qua sát khí, hiện tại lại không tiếc vì hắn cùng với La Bách Long tử chiến! Chuyển biến như vậy cũng quá mau quá đột nhiên!

Cho nên nói, nam nhân nghìn vạn lần không nên nếm thử đi lý giải suy nghĩ của nữ nhân, kia căn bản chính là thâm uyên tuyệt cốc, căn bản đeo gọt không ra!

Lâm Lạc đeo gọt không ra, La Bách Long cũng nộ đến phát cuồng!

Hắn khó khăn lắm mới động tâm với một nữ nhân, mà nữ nhân này trước kia vẫn đối với hắn như gần như xa, vẫn thường bồi hắn ăn uống, tựa hồ chỉ cần lại nỗ lực một chút là có thể ôm mỹ nhân vào trong lòng.

Nhưng con mẹ nó đúng lúc này chạy đến một Trình Giảo Kim, cứ nhiên để nữ nhân trong lòng hắn rút binh khí chém hắn!

La Bách Long thống hận Bạch Y Nhân bạc tình quả nghĩa, thay đổi thất thường, đối với Lâm Lạc thì là sát khí cuồng sinh! Nếu không phải vì người này, Bạch Y Nhân sao lại cùng hắn trở mặt, mà hắn như thế nào sẽ ở lúc trước bị vô cùng nhục nhã?

Hai người đánh cho kịch liệt, Lạc Ngưng Vân cũng thấy hài lòng.

Mỹ nữ cho tới bây giờ đều là sinh vật không nói lý, Lạc Ngưng Vân từ bản năng đối với Bạch Y Nhân tồn tại địch ý, thấy nàng cùng người đánh cho cực kỳ nguy hiểm, không khỏi âm thầm vui vẻ, nhưng biểu hiện ra lại rất bình thường, này miễn cho quá mức, vì người ta rõ ràng là vì Lâm Lạc mới ra tay!

Nhưng trên mặt nàng muốn cười lại không được, nhịn rất khổ cực.

- Muốn cười thì cười đi, có cái gì cần che dấu chứ!

Lâm Lạc không khỏi trêu nàng.

- Thế nhưng người ta là vì chúng ta mà xuất đầu!

Lạc Ngưng Vân nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng khoe miệng lại hiện ra dáng tươi cười, còn kém chút nữa là cười ra mà thôi.

- Đồ dê tiện, đây chính là người bức ta!

Tuy La Bách Long cao hơn Bạch Y Nhân một đại cảnh giới, nhưng chống lại Tông linh khí lại vô pháp cấp tốc thủ thắng, cuối cùng đánh ra chân hỏa, bảo tháp trên đỉnh đầu bắt đầu phát huy, tràn đầy đạo đạo ba động, làm cho người ta như hăm thân vùng lầy, đúng là cất bước gian nan!

Hắn ngay từ đầu chỉ là dùng thực lực bản thân ngành kháng Bạch Y Nhân cùng linh khí của nàng, linh khí chỉ đơn thuần phòng ngự, hiện tại rốt cục phát động linh khí công kích.

Kể từ đó, Bạch Y Nhân nhất thời lâm vào cực kỳ nguy hiểm, tùy thời có khả năng bị đánh bại oanh sát!

733. Chương 733: Hủy Linh Khí. (1)

Tuy rằng Lạc Ngưng Vân đối với một mỹ nữ theo bản năng có địch ý, nhưng cũng sẽ không mở mắt nhìn một người vì giúp đỡ bọn họ bị oanh sát, vội vã hướng Lâm Lạc nói:

- Người có phải là nên xuất thủ rồi hay không?

- Không có việc gì, tên kia sẽ hạ thủ lưu tình!

Lâm Lạc lộ ra một tia mỉm cười, tuy tình cảm của La Bách Long đối với Bạch Y Nhân đã tan biến, nhưng đối với thân thể của nàng lại không có mất đi hứng thú, nhiều lắm là bắt giữ Bạch Y Nhân dâm nhục, mà sẽ không thật giết nàng.

- Người thật đúng là không có lương tâm!

Lạc Ngưng Vân cười ha ha, nàng biết Lâm Lạc trong nóng ngoài lạnh, tuyệt đối sẽ không ngồi xem.

Bạch Y Nhân cũng là trong lòng kêu khổ không thôi, tuy nàng đặt cửa ở trên người Lâm Lạc, nhưng tuyệt không có ý hi sinh chính mình! La Bách Long là chiêu chiêu hiểm độc, nhưng Lâm Lạc lại bất động như núi, càng không thấy cao thủ phía sau hắn xuất mã, lẽ nào trong mắt Lâm Lạc nàng thật sự không có ý nghĩa?

Nhưng chuyện tới hôm nay cũng không có khả năng cho nàng phản bội, căn bản không thể lại vặn hỏi tình cảm của La Bách Long đối với nàng, chỉ có một đường đi về phía trước!

- Tiện nhân, nằm xuống cho ta!

La Bách Long oanh nát phòng ngự của Bạch Y Nhân, một quyền tập tới tiểu phúc của đối phương, muốn triệt để phế bỏ tu vi của Bạch Y Nhân, để nàng thành đồ chơi của bản thân mình!

Bạch Y Nhân không khỏi biến sắc, là thật sự sợ rồi!

Bang!

Ngay lúc này, một thiết quyền cũng ngang trời xuất thế, ngăn chặn công kích của La Bách Long, oanh hắn lui ra hơn 10 trượng, như Lưu Tinh lao vào trong tửu lâu phệ tích, vung lên bụi khắp bầu trời.

Bạch Y Nhân đề xuống tâm tình kinh hoảng, biết bản thân là thành công rồi! Nàng hướng Lâm Lạc dịu dàng cúi đầu nói:

- Đa tạ Lâm huynh xuất thủ tương trợ!

Trong ánh mắt hợp thời chớp động vài phần sùng bái cùng cảm kích, làm cho người nhìn tâm sinh thương tiếc.

Lâm Lạc cũng đưa tay ngăn lại nói:

- Người xuất thủ tương trợ, ta cũng bánh ít đi, bánh quy lại, mọi người không thiếu nợ nhau!

Tuy rằng hắn không biết nữ nhân này đánh cho chủ ý gì, nhưng bản năng không muốn cùng nàng có dính dáng quá sâu.

Không thiếu nợ nhau?

Bạch Y Nhân thiếu chút nữa nhảy vưng, nàng vì Lâm Lạc không tiếc đắc tội La gia, cái này đối lấy chỉ là không thiếu nợ nhau? Nàng căn bản không có nghĩ lại bản thân một bên tình nguyện, chỉ thăm hận Lâm Lạc bạc tình, nhưng đã lên thuyền kẻ trộm, nàng còn có đường lui lại sao, chỉ có thể nở nụ cười có chút khó coi.

- Lâm Lạc!

La Bách Long hét giận dữ một tiếng, từ trong phế tích bay ra, liên tục hai lần ở trong tay Lâm Lạc có hại, hắn đã phần nộ tới cực điểm rồi, cũng vô pháp dễ dàng tha thứ, cư nhiên mạnh mẽ thôi động linh khí, không tiếc thiêu đốt một viên đan hạch, liều mạng tu vi rút lui mười năm cũng muốn tự tay trấn sát Lâm Lạc!

Nhất thời, bảo tháp đại phóng hào quang, làm cho người bước đi trệ sấp kia tăng lên gấp trăm lần!

Cơn tức của người này không nhỏ a!

Lâm Lạc không khỏi nở nụ cười, bất quá nếu để cho La Bách Long biết bản thân mình kỳ thực là tu vi Chủ Linh cảnh, không biết có thể làm cho đối phương tức giận đến hộc máu hay không, bởi vì hắn đừng nói thiêu đốt một viên đan hạch, dù là thiêu đốt tu vi toàn thân cũng chỉ là giấy dựa vô vị.

Nhưng La Bách Long ở dưới sự nổi giận chỉ là nghĩ muốn kết thúc sinh mệnh của Lâm Lạc, hắn là La gia thiên chi kiêu tử, chưa từng có bị qua sỉ nhục như vậy, đối với hắn mà nói, đây là chỗ bắt phải xóa đi, bằng không mang theo sỉ nhục như vậy, nói không chừng ngày sau ở tu vi không hề có khả năng tiến thêm!

Hắn hét lớn một tiếng, bảo tháp trên đỉnh đầu kia mạnh mẽ hóa thành trăm trượng, quay về phía Lâm Lạc hung hăng trấn áp xuống.

Linh khí này tên là Trấn Sơn Tháp, ý nghĩa cho dù là một tòa cao sơn cũng có thể trấn áp, trong đó phong ẩn một loại kỳ độc không gì sánh được, có thể trong nháy mắt ăn mòn Linh cảnh cao thủ! Đây tuy là Linh khí, nhưng nếu Hạo Linh cảnh cao thủ không phá linh khí này, mà chỉ là thuần túy phòng ngự mà nói, thậm chí ngay cả loại tồn tại này cũng có thể giết bằng thuốc độc, có thể thấy được cái linh khí này có bao nhiêu bá đạo!

Cũng bởi vì như vậy, La Bách Long mới tràn ngập tự tin, chỉ cần hoàn toàn kích hoạt khí linh, Lâm Lạc căn bản là không có khả năng chống đối, sẽ bị ăn mòn đến ngay cả một đầu khớp xương cũng không còn!

Lâm Lạc có thể là Hạo Linh cảnh thậm chí là Chủ Linh cảnh cao thủ sao?

Đáp án hiển nhiên là không, trên đời này còn không có Hạo Linh cảnh, Chủ Linh cảnh cao thủ tuổi còn trẻ như vậy!

Hắn hiển nhiên quá mức tự ngạo, cho rằng trẻ tuổi trên đời này nên lấy hắn vi tôn, người khác lại thiên tài cũng không có khả năng vượt lên trước hắn! Ở trước mặt dạng tự tin mù quáng này, hắn thậm chí quên rằng trước đây ở Lăng Nguyệt vực xuất hiện nữ tử tuổi còn trẻ đã là Chủ Linh cảnh đỉnh phong.

Lâm Lạc mỉm cười, để cho linh khí vây hắn ở trong đó.

- A!

- Di!

Người bất đồng không có cùng phản ứng, trong lòng Bạch Y Nhân một mảnh kinh ngạc, như thế nào cũng không hiểu Lâm Lạc rõ ràng trước biểu hiện cường thế như vậy, sao ở trước mặt Tôn linh khí ngay cả nửa điểm chống lại cũng không có, này trước sau tương phản cũng quá lớn a!

Nàng đối với uy năng của Tôn linh khí này cũng thoáng có chút lý giải, tuy kiện này là Tôn linh khí, nhưng uy năng chân chính là ngay cả Linh giả bước thứ chín cũng có thể gạt bỏ! Nếu như Lâm Lạc là Hạo Linh cảnh cao thủ, kia còn có thể dùng lực lượng càng cường đại hơn trực tiếp oanh bay linh khí, nhưng nếu bị nhốt ở trong đó mà nói, kia thật là ngay cả bước thứ chín Linh giả cũng có thể giết chết!

Nói cách khác, trừ khi Lâm Lạc là Chủ Linh cảnh cao thủ, mới có thể ở trong vây khốn thoát ra!

Nhưng trong lòng Bạch Y Nhân âm thầm thở dài, lúc trước nhìn thấy Lâm Lạc bắt quá mới vừa vào Huyền Linh cảnh. Hiện tại có thể đạt được đệ thất bộ đỉnh phong cũng đã hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng rồi, cũng bởi vì như vậy, nàng mới đánh cược ở trên người Lâm Lạc, không ngừng là bởi vì thể lực thần bí phía sau Lâm Lạc, càng bởi vì tốc độ tiến cảnh yêu nghiệt kia của Lâm Lạc!

Nửa năm thời gian để Lâm Lạc từ Huyền Linh cảnh đề thăng tới Chủ Linh cảnh, kia thực sự là giết người khác cũng sẽ không tin!

Thần, trừ khi là Thần linh chuyển thế, kia mới có khả năng nghịch thiên như vậy!

Nàng hối hận không kịp, mong muốn duy nhất là cao thủ của thể lực phía sau Lâm Lạc tới cứu giá, bằng không Lâm Lạc không chỉ bị trấn sát, nga cả nàng cũng là khó thoát khỏi số phận La Bách Long giận chó đánh mèo!

Mà Tử Lâm Vực Bạch gia sẽ bởi vậy mà cùng La gia khai chiến sao?

Hiển nhiên không có khả năng, Bạch, Mao hai nhà gần đang đã chết một Chủ Linh cảnh lão tổ, thực lực hạ thấp, đúng là ộc còn không mang nổi mình ộc, phải trấn áp thể lực trong vực rục rịch, nào dám cùng La gia cương ngạnh!

Nàng khóc không ra nước mắt a!

Mà La Hoan thì vui mừng rất lớn, nhưng để hấn nhú mày chính là, mỹ nữ xinh đẹp hấn nhìn trúng cũng bị trấn vào trong bảo tháp! Hấn cũng không dám tiến lên đi cầu tình nói phóng xuất mỹ nữ xinh đẹp kia, chỉ trấn chết Lâm Lạc là đủ rồi!

734. Chương 734: Hủy Linh Khí. (2)

Cái này cho dù La Bách Long đáp ứng, nhưng Lâm Lạc sẽ mất mở trường trường nhìn mỹ nữ xinh đẹp kia một người trốn tới sao?

- Lâm Lạc, không ra một khắc, ngươi sẽ bị ăn mòn thành huyết dịch! Bất quá, trên đường hoàng tuyền có mỹ nữ làm bạn, nói vậy ngươi cũng có thể đi được an tâm rồi!

La Bách Long lãnh khốc vừa cười vừa nói, chỉ cần bị Trấn Sơn Tháp vây khốn, kia nhất định là phải chết!

- Ta xem không cần thiết!

Bang!

Nương theo một tiếng cười của Lâm Lạc, bảo tháp này cư nhiên bị ngạnh sanh oanh phi, trong một mảnh hôi yên tràn ngập, Lâm Lạc chấp tay mà đứng, tựa hồ chỉ là làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể, căn bản không đáng kiêu ngạo.

Mà Lạc Ngưng Vân thì là vẻ mặt sùng bái, nàng là đã từng chứng kiến nam nhân này từ Tịch Linh cảnh đến Chủ Linh cảnh, để nàng cùng có chút cảm giác quang vinh!

- Không có khả năng!

Lần này La Bách Long là bị khiếp sợ thật rồi!

Cho dù Hạo Linh cảnh cao thủ bị nhốt trong Trấn Sơn Tháp cũng chỉ có một con đường chết, nhưng Lâm Lạc cư nhiên có thể cậy mạnh trực tiếp oanh khai, nói cách khác, này đã cường đại đến trình độ dùng sức phá vạn pháp!

Chủ Linh cảnh!

La Bách Long mặt như màu đất, như thế nào cũng không có khả năng nghĩ đến bản thân đá trúng thiết bản cư nhiên sẽ ngạnh như thế, đạt đến đỉnh phong của Đông Châu thế tục! Điều này làm cho hấn chơi thể nào a, võ giả kém một đại cảnh giới chỉ có khả năng dựa vào uy năng của cao giai linh khí, thế nhưng nếu ngay cả linh khí cũng vô pháp tiến công mà nói, vậy hoàn toàn chỉ có chờ chết rồi!

Ở trước mặt Chủ Linh cảnh cao thủ, hấn thậm chí ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có!

Bạch Y Nhân thì là đôi mắt đẹp lóe lên dị sắc, tuy chuyện Lâm Lạc là Chủ Linh cảnh thực để nàng giết mình đến bây giờ cũng khó tin tưởng, thế nhưng này cũng ý nghĩa nếu nàng có thể chinh phục đối phương mà nói, sẽ là phu nhân của Chủ Linh cảnh cường giả!

Hơn nữa Lâm Lạc không có như tán tu, mà là ở sau lưng có một thể lực thần bí kinh khủng, mà nàng còn có cơ hội trở thành Thiếu phu nhân của thể lực này!

Nghĩ tới đây, dự vọng muốn chinh phục Lâm Lạc của nàng càng thêm cường liệt rồi.

- Có đi không về là rất thất lễ!

Lâm Lạc đưa tay lên, bảo tháp bị đánh bay kia nhất thời bay về trong tay hắn. Lúc này khí linh đã được kích hoạt hoàn toàn, một Huyết Lang hung thần ác sát lưng đeo bảo tháp, hướng về Lâm Lạc phản kích mà đi.

- Trấn!

Lâm Lạc hừ nhẹ một tiếng, khí linh nhất thời hoàn toàn bọ áp chế, căn bản không có một tia chống lại!

Lại nói như thế nào, này chỉ là Tôn linh khí mà thôi, có thể trấn sát Hạo Linh cảnh cao thủ cũng phải phong ấn đối phương vào trong tháp mới được, đâu có thể nào là đối thủ của Lâm Lạc, căn bản không cần triển khai Ngũ hành linh vực, một mình vận dụng Hỏa hệ công pháp cũng đủ để trấn khí linh đến gât gao.

- Tiền bối, hạ thủ lưu tình!

La Bách Long vội vã nói.

Tư thế kia của Lâm Lạc là muốn trực tiếp phá hủy linh khí này! Tuy chất liệu linh khí cực kỳ cứng rắn, nhưng nếu một Chủ Linh cảnh cao thủ quyết tâm muốn phá hủy một kiện linh khí mà nói, kia là rất đơn giản, dù sao cũng kém hai đại cảnh giới a!

Vô giả nơi này đều là tương đối hiện thực, hắn vừa xác định Lâm Lạc là Chủ Linh cảnh cao thủ lập tức chuyển biến quan niệm! Tuy rằng nội tình La gia thâm hậu, nhưng mà tuyệt đối sẽ không tùy ý đi đắc tội một Chủ Linh cảnh chí cường giả.

- Nếu như thay đổi một khắc trước, ta cũng nói ‘hạ thủ lưu tình’, người sẽ lưu tình sao?

Lâm Lạc thần nhiên cười.

La Bách Long nhất thời á khẩu không trả lời được. Vừa rồi hắn hận không thể đem Lâm Lạc bầm thây vạn đoạn, như thế nào có khả năng sẽ hạ thủ lưu tình? Dù là lúc đó Lâm Lạc quỳ xuống cầu xin tha thứ, hắn cũng chỉ sẽ cười lạnh mà hạ sát thủ!

Nhưng hắn cũng không cam tâm, chỉ là nói:

- Tiền bối, Trấn Sơn Tháp này chính là gia tổ ban tặng văn bối! Gia tổ La Tiên Dân, như tiền bối chính là Chủ Linh cảnh chí cường giả. Hơn nữa, gia tổ có tứ đại chân linh căn, Ngũ hành công pháp đều đạt đến Chủ Linh cảnh đỉnh, xin tiền bối tìm chỗ khoan dung mà độ lượng!

Đây là uy hiếp, xích lửa uy hiếp!

Tuy La Bách Long kém Lâm Lạc vài đại cảnh giới, phải ở trên miệng chịu thua, miệng nói tiền bối, nhưng kỳ thực ngạo khí vẫn như cũ, vì hắn là tộc nhân La gia!

Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng, tuy Tôn linh khí này đối với hắn kỳ thực cũng không có tác dụng gì. Nhưng dù không có tác dụng cũng sẽ không trả lại cho hắn!

Hỗn Độn Dung Lô mở ra, Lâm Lạc ở trước mặt mọi người sinh sôi luyện hóa linh khí này!

Nhưng những người khác cũng không thể thấy Thổ chi tinh hoa trong linh khí này đang cuộn cuộn không ngừng chảy vào trong cơ thể Lâm Lạc, chỉ thấy quang hoa của linh khí này đang cấp tốc ảm đạm! Tuy bọn họ không hề biết đây là có chuyện gì, nhưng sẽ không gây trở ngại bọn họ suy đoán kiện chí bảo này là muốn hủy ở trong tay Lâm Lạc rồi!

Ngoan nhân a!

Đây là Tôn linh khí a, trên đời này có thể có mấy món bảo vật trân quý như vậy? Này nói hủy liền hủy, quá xa xỉ rồi!

Nhưng Bạch Y Nhân lại là đôi mắt đẹp tỏa ánh sáng, nàng hiển nhiên cho rằng trong thế lực của Lâm Lạc có đầy bảo vật như vậy, không thấy Lâm Lạc tiện tay ném ra một quyển Thần cấp công pháp sao, phá hủy một kiện Tôn linh khí lại bị cho là cái gì!

Nam nhân như vậy, thực sự là làm cho người tâm động a!

Đứt bỏ dã tâm của nàng không nói chuyện, thấy một nam nhân như vậy, chỉ sợ cũng để rất nhiều nữ nhân điên cuồng.

Lấy thực lực hiện tại của Lâm Lạc, muốn luyện hóa một kiện Tôn linh khí cần bao nhiêu thời gian? Chỉ như ăn một phần khai vị, trong nháy mắt Trần Sơn Thập này liền hóa thành một đồng tro tàn.

- Hảo! Hảo! Hảo!

La Bách Long mắt thấy chí bảo bị hủy, cũng không có phản ứng gì, chỉ là nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc. Nếu Lâm Lạc cứ như vậy thôi, gia tộc là kiên quyết sẽ không bởi vậy mà cùng một Chủ Linh cảnh cao thủ là địch, nhưng nếu như Trần Sơn Thập bị hỏng, kia chỉ ít tổ phụ của hắn tuyệt sẽ không bỏ qua Lâm Lạc!

Này hủy chỉ là Trần Sơn Thập, nhưng đó là mặt của La gia, lão gia này nhẫn được mới là lạ!

- Vị bằng hữu này đi tới Tinh Vũ thành, sao không đến tề gia ngồi một chút!

Trong một tiếng cười dài, nguyên bản là tửu lâu, hiện tại biến thành phế tích, giữa sân đã nhiều hơn một hoa giáp lão giả, vẻ mặt hòa khí, quả thực như chuồng quỳ tửu lâu, hoàn toàn là như một người làm ăn.

Nhưng ai cũng không dám khinh thị lão giả mập mạp này, bởi vì khí tức mơ hồ lưu động của hắn cũng cường đại không gì sánh được, tựa hồ một ý niệm là có thể đứt đoạn sơn hà, vỡ vụn tinh thần!

Chủ Linh cảnh cao thủ!

Bất quá, chỉ là Chủ Linh cảnh sơ kỳ mà thôi!

Lâm Lạc âm thầm gật đầu, cho dù là hậu duệ Văn Thần, phía sau có Thánh địa duy trì, nhưng Chủ Linh cảnh cao thủ cũng không phải hàng vữa hè, tiện tay một trảo là đầy một xấp! So với Đông Châu, tuy rằng Thánh địa linh khí càng thêm đầy đủ, nhưng chỉ là có thể sản xuất cực phẩm linh thạch mà thôi!

Cực phẩm linh thạch cùng thượng phẩm linh thạch khác biệt, là hấp thu cực phẩm linh thạch đến tu luyện hiệu suất gấp hai lần thượng phẩm linh thạch, tuy rằng cường đại, nhưng số lượng cũng tương đối hữu hạn, dùng để cung cấp Tinh vực cường giả cũng không đủ, nào còn có dư thừa dùng để cung cấp những người khác?

Huống hồ Thánh địa cũng không chỉ có một La gia, còn có Phương gia, Lý gia và rất nhiều tán tu, thậm chí còn có Yêu tộc!

Bởi vậy, nội tam vực tam đại thế gia xác thực có nội tình cường đại, nhưng Chủ Linh cảnh cao thủ cũng tuyệt đối hữu hạn, đại thể đều đang bề quan trùng kích Tinh vực, cầu nhập Thánh địa trùng kích Thần cảnh.

La gia xuất động Chủ Linh cảnh sơ kỳ cao thủ, đã là đủ cấp mặt mũi cho Lâm Lạc rồi, mà càng bởi vì liên lụy tới La Bách Long, dù sao đây là tộc nhân có tiền đồ của La gia, rất được coi trọng.

735. Chương 735: Cửu Trọng Thạch Hóa (1)

La Sơn Hà tuy rằng là tu vi chủ linh cảnh sơ kỳ, có thể nói là tồn tại cấp bậc giữa trung điểm của chủ linh cảnh, nhưng hắn cũng không tồn chút sợ hãi đối với Lâm Lạc.

Khí tức mà võ giả toát ra chính là biểu hiện của sở tu công pháp tối cao của một môn, tuy rằng khí tức của Lâm Lạc khó hiểu, tuyệt đối đạt tới cấp bậc chủ linh cảnh, cụ thể là trình độ nào còn rất khó nói, dù đã có thể xem như chủ linh cảnh đỉnh phong thì như thế nào!

Tiểu tử này tuổi trẻ như thế, không biết là lấy được kỳ ngộ gì mà đã có thể có một môn công pháp đạt tới chủ linh cảnh!

Bản thân hắn có tam đại chân linh căn, hơn nữa dùng sinh linh đan hình thành hai hệ ngũ linh căn, ngũ hành công pháp đã toàn bộ tăng lên tới chủ linh cảnh này!

Lúc trước đã nói qua, cho dù ngũ hệ đồng tu, nhưng nếu như cảnh giới không theo kịp thì còn không bằng chuyên tu nhất hệ đến cường đại! Nhưng điều này chỉ áp dụng cho võ giả Nam châu mà không phải ở Đông châu là nơi võ đạo hưng thịnh.

Đông châu linh giả như mây, mà linh cảnh cao thủ mỗi lần tăng lên một đại cảnh giới có thể sống lâu ngàn năm, đột phá khó khăn tự nhiên cũng sẽ không quá lớn, nếu không nơi này phóng mắt nhìn xem đều là chủ linh cảnh cao thủ !

Muốn đột phá thì quyết định bởi hai điểm. Thứ nhất là tích lũy linh lực, điều này ở Đông châu hào môn ít thành vấn đề, mỗi một thể lực đều có thể đảm bảo, điều kiện tiên quyết chính là có thể giữ lấy chiếm một tòa quảng mỗ linh thạch.

Thứ hai, còn lại là linh ngộ cảnh giới, đây mới là phiền toái lớn nhất!

Trừ ra một số kì tài ngút trời, về phần loại yêu nghiệt như Lâm Lạc không nói, hoàn toàn chính là vượt mức linh ngộ! Nhưng cho dù đối với gia tộc võ đạo bình thường mà nói, từng cảnh giới khoảng ngàn năm thì trước năm trăm năm cũng đủ tu đến cảnh giới cao nhất, nhưng sau năm trăm năm không linh ngộ tiếp cảnh giới thì không biết bao nhiêu mà kể!

Mà nội tình gia tộc càng thâm hậu thì tốn thời gian tích lũy linh lực càng ít, chỉ cần một, hai trăm năm đã có thể hoàn thành, mà thời gian lâu dài còn lại đều dùng để hiểu được đại đạo, linh ngộ cảnh giới.

Cho nên, càng là hào môn lại càng có thể xuất ra cao thủ trẻ tuổi.

Nhưng linh ngộ đại đạo cũng không phải suy nghĩ là được, có đôi khi vô tình mà thông, có đôi khi đang làm chuyện khác mà linh quang chợt lóe. Thậm chí có một số linh cảnh võ giả vì linh ngộ cảnh giới còn có thể hóa thành phàm nhân, thể nghiệm thể đạo tang thương để tăng tiến cảm ngộ.

Bất quá càng nhiều người vào lúc này lựa chọn tu luyện một môn công pháp khác, tìm con đường vòng để tới đích.

Mà một võ giả có được tu vi diệt linh cảnh nếu tu luyện thêm một môn công pháp thì ít nhất trước khi đạt tới Diệt linh sẽ có tốc độ rất nhanh! Cái này cũng giống như mấy nàng Tô Mị cùng song tu với Lâm Lạc. Lúc trước Lâm Lạc đã tiến nhập linh cảnh, mà các nàng cũng không quá Minh Dương, Niết Âm cảnh, lại có thể lấy tốc độ linh cảnh luyện hóa linh khí, chỉ qua một năm ngắn ngủi liền thăng phá linh cảnh!

Vì nguyên nhân như thế, linh cảnh võ giả ở Đông châu phần lớn kiên tu mấy hệ công pháp, cảnh giới càng cao, công pháp kiên tu cũng càng nhiều, bởi vì bọn họ có cũng đủ thời gian rảnh rỗi.

La Sơn Hà hiện đã năm tám ngàn năm trăm hơn tuổi, tuy rằng tư chất không thể xem là kinh diễm, khả năng đủ tiếp nhập chủ linh cảnh tuyệt đối không dễ dàng, mà hắn cũng có cũng đủ thời gian đem ngũ hệ công phu toàn bộ tăng lên tới chủ linh cảnh!

Mặc dù có hai hệ công pháp hình thành chính là ngũ linh vực, không thể dung hợp cùng ba hệ linh vực khác, nhưng đan hạch cũng là hàng thật giá thật, làm cho hắn có được lực lượng khủng bố của ngũ hệ công pháp tề chuyển !

Đây là chỗ hắn lo lắng, cho dù là cao thủ chủ linh cảnh đỉnh phong thì hắn cũng chỉ có đơn lực!

Lâm Lạc tuổi còn trẻ có thể đạt tới chủ linh cảnh quả thật thiên tài, nhưng dù thiên tài thế nào thì với tuổi của hắn cũng tuyệt không khả năng đem hai hệ công pháp đều tăng lên tới chủ linh cảnh!

La Sơn Hà cười hì hì nhìn Lâm Lạc, vẻ mặt hòa khí phát tài, nhưng trăm ngàn không được vẻ bề ngoài của hắn mê hoặc. Lúc trước người này vì bị người khác nói một câu “Tử mập mập.” mà liền giặt sạch cả nam tử trong cả nhà họ, nữ tử toàn bộ bán vào thanh lâu, hoàn toàn chính là quỷ đội lột người!

“Vị bằng hữu này, nếu đã giá lâm Vũ Tinh thành, như thế nào không đến tậ gia!” Hấn nhìn như nhiệt tình nói, đưa tay về phía Lâm Lạc, thủ sẵn lực lượng khủng bố.

Đây là muốn thử Lâm Lạc, nếu không có gì ngại thì hấn cứ thế bắt tay, điều tra một chút về gia thế của Lâm Lạc, nếu có bối cảnh cường đại thì cũng dễ tình để biết La gia không phải dễ chọc! Nếu không có vậy thì đối phương coi như đi tìm chết!

Một chương chụp lên đầu vai Lâm Lạc, nhìn giống như bằng hữu ân cần thăm hỏi, nhưng lực lượng này có thể khiến cả núi cao cũng có thể băng toái!

Lâm Lạc nguyên bản thật ra không muốn vội vàng tính sổ với La gia. Dù sao tính sổ, dù sao bên người hấn còn mang theo Lạc Ngưng Vân, chỉ là một đám chạy đến ăn hiếp như vậy, nhất thời làm cho hấn động chân hỏa!

Đó còn là hiện tại ngũ hành công pháp của hấn toàn bộ đạt tới chủ linh cảnh, nếu vẫn là tu vi nguyên bản, chẳng phải là bị bọn họ ăn sống ngay cả xương cốt cũng không nhả ra?

Hơn nữa, La gia chính là nguyên hung tàn sát Lâm gia. Lâm Lạc tuy rằng không muốn làm liên lụy, mà Lâm Hồng hoang cũng không đem gia cừu áp đặt lên đầu hấn nhưng Lâm Lạc tất nhiên không có hảo cảm với La gia!

Có hai nhân tố này hợp cùng một chỗ, Lâm Lạc cuối cùng quyết định đại náo một hồi!

“Lão gia hỏa này thật độc ác!” Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng, một quyền oanh ra, nghênh đón thủ chương đối phương.

Oành!

Quyền chương tương nghênh, một đạo sóng xung kích mắt thường có thể thấy được lập tức tràn ngập chung quanh, phá hủy toàn bộ phòng ốc trong vòng ít nhất trăm trượng! Cũng may trong thành có pháp trận phòng ngự, tuy rằng không thể bảo hộ đến từng phòng ốc nhưng tổng thể kết cấu thành thị tuyệt đối chắc chắn, không vì vậy mà một lần đối hợp lại khiến cho toàn bộ Vũ Tinh thành sụp đổ.

La Sơn Hà thét lớn một tiếng, nét mặt già nua đầu tiên là một mảnh màu đỏ, về sau lại lập tức trở nên trắng bệch, dường như bị thương không nhẹ vì một lần đối chương kia.

Thấy một màn như vậy, mọi người đều bị kinh hãi!

Lâm Lạc không biết La Sơn Hà, nhưng bọn hấn biết a! Đó là cao thủ chủ linh cảnh, lại là tay lão luyện trong lão luyện, nghe nói toàn bộ ngũ hành công pháp đều đạt tới cảnh giới đỉnh phong, cho dù là chủ linh cảnh sơ kì thì lực lượng chỉ sơ cũng có thể địch được cao thủ của nhất hệ chủ linh cảnh!

Nhưng hấn chính đại quang minh đối chiến lại chịu thiệt thòi, mà thiệt thòi lại còn không nhỏ, tự nhiên làm ọi người kinh hãi đến ngay cả hô hấp cũng quên! Mà bạch y nhân còn lại là đôi mắt đẹp lấp lánh. Lâm Lạc càng mạnh, năng lực càng hưng phấn.

La Sơn Hà hít vào một hơi thật sâu, thân thể có vô số hắc khí quán quanh, bàn tay sưng đỏ rất nhanh liền khôi phục nguyên trạng. Hấn nhìn sững vào Lâm Lạc, ánh mắt loang loáng bức người, phốc phốc phốc, vô số nham thạch hồng rực nóng chảy chảy ra từ thân thể. Cuối cùng còn lại là một đám kim giáp chiến sĩ từ nham thạch đi ra, trong tay đều cầm theo vũ khí chói lọi.

Lão gia hỏa này coi như toàn lực ứng phó, đồng thời phát động ba đại chân linh vực, về phần hai đại nguy linh vực bởi vì không thể dung hợp cùng chân linh vực, bởi vậy không tế ra. Linh vực bất đồng với tu vi, uy lực của chủ linh cảnh sơ kì cùng linh vực đỉnh phong cơ hồ không có khác nhau, ba đại chủ linh cảnh chân linh vực dung hợp có thể nghiền áp cao thủ đơn tu nhất hệ chủ linh cảnh đỉnh phong!

Bất quá, nhìn đến trong linh vực của đối phương có hỏa hệ tồn tại, Lâm Lạc không khỏi nở nụ cười.

Không phải tự tìm tử lộ sao?

Linh vực của La Sơn Hà quét tới!

736. Chương 736: Cửu Trọng Thạch Hóa (2)

“Đình!” Lâm Lạc khẽ quát một tiếng, nham thạch nóng chảy lập tức giống như gặp phải một con đê vô hình chặn đứng, “Lui!” Theo tiếng quát thứ hai của Lâm Lạc, nham thạch nóng chảy ngoan ngoãn cuốn về, hơn nữa nguyên bản chỉ như dòng suối nhỏ chảy xuôi, nhưng hiện tại lại biến thành sóng biển cuốn thẳng cao trên ba trượng, ào tới La Sơn Hà!

Sao lại có khả năng như thế!

Nếu nói Lâm Lạc một quyền đánh lui La Sơn Hà chỉ làm ọi người giật mình một phen thì hiện tại chính là kinh hãi !

Cho dù là người vừa nhập linh cảnh cũng biết, linh vực là thể hiện ý chí vô giả, có thể bị trấn áp, ngăn cản, nhưng tuyệt không khả năng bị khống chế! Lâm Lạc lại nghịch phản thường quy vô đạo, cứ vậy khống chế linh vực người khác!

Đây là yêu nghiệt như thế nào!

Nguyên bản ba đại linh vực dung hợp của La Sơn Hà có uy lực khủng bố vô cùng, nhưng hỏa hệ linh vực bị “Xúi giục.” Hẳn vội vàng lấy hai đại ngục linh vực còn lại tiến hành phòng ngự, khiến cho ba đại linh vực biến thành hai đại linh vực, uy lực nhất thời giảm mạnh.

“Tiểu tử, không thể lưu người!” La Sơn Hà kinh hãi, có thể khống chế linh vực người khác, đây là loại khủng bố như thế nào? Hẳn tuyệt không tin tưởng trên đời sẽ có công pháp như vậy, vậy chỉ có một khả năng, đó là thiên phú thần thông!

Chẳng những Lâm Lạc phải chết, toàn bộ gia tộc phía sau hẳn cũng phải chết, thế lực như vậy rất nguy hiểm. Nếu buông tha tuyệt đối sẽ dao động đến địa vị của La gia!

“Người si nói mộng!” Lâm Lạc thân hình đột tiến, tay phải vươn ra, cũng không thấy hẳn vận dụng linh vực mà thế như chẻ tre, trực tiếp không nhìn đến linh vực của đối phương, đánh thẳng vào La Sơn Hà!

Thiên Sương thủ!

Bạch y nhân tuy rằng chỉ vài lần nhìn thấy [Lưu Minh Thiên Sương tâm kinh], nhưng nàng cũng là thiên tài vô đạo, lập tức cảm giác được một chiêu này của Lâm Lạc hợp với thần ý của Lưu Minh Thiên Sương tâm kinh, tất nhiên là diễn hóa từ môn công pháp này.

Thật đáng sợ, không hổ là công pháp thần cấp, có thể không nhìn đến linh vực đối phương!

Trong lòng nàng không khỏi kích động, một môn kì công như vậy lúc này đang nằm trong không gian pháp khí của nàng!

La Sơn Hà cũng hoảng sợ, không thể nghĩ ra là Lâm Lạc lại cứ thế không cần nhìn đến linh vực của hắn mà cứ thế tiến đến! Điều này hoàn toàn vượt ra ngoài dự kiến của hắn, thậm chí phải còn vội vàng trấn áp hỏa linh vực của mình vì công kích của Lâm Lạc đã rõ ràng đánh đến!

Lúc này nếu muốn trốn cũng đã không có khả năng, nhưng La Sơn Hà mặc dù kinh hãi nhưng không hề e ngại, chỉ là hừ lạnh một tiếng, nói: “Thạch hóa!”

Làm!

Quyền phải của Lâm Lạc đánh vào ngực của đối phương liền cảm thấy nó có thể so với linh khí đỉnh cấp, mức độ cứng rắn vượt quá tưởng tượng! Oánh, tuy rằng La Sơn Hà bị một quyền của hắn đánh bay nhưng không hề hấn gì, chỉ có một đồng phế tích theo đó cùng phóng lên cao.

“Thiên phú thần thông?” Lâm Lạc không khỏi hứng thú.

Vừa rồi tuyệt đối không phải thổ linh vực!

Thiên Sương thủ không phải là linh vực, đối phương không có khả năng dựa vào lực của linh vực hóa giải một quyền này của hắn! Mà La gia cũng là hậu nhân của văn thần, La Sơn Hà có được thiên phú thần thông cũng không ngạc nhiên!

Bất quá, cũng không phải sở hữu hậu duệ của văn thần sẽ nhất định có được thiên phú thần thông, điều này có điểm giống với huyết mạch của hung thú, cần đạt tới “độ dày” nhất định mới có thể kế thừa loại năng lực này.

Giống như loại “phế tài” Lâm Lạc chính là ví dụ rõ ràng nhất, cha mẹ hắn đều là hậu nhân của văn thần, mẫu thân lại càng là huyết mạch của truyền thần nhưng hắn cũng chưa thể kế thừa thiên phú thần thông của hai bên.

Nhưng Thiểm Điện tộc còn có dựa vào Lôi Trì để có thể tăng mạnh huyết mạch tộc nhân, khiến cho phần lớn bọn họ có thể thức tỉnh lực huyết mạch, biểu hiện đồng dạng văn thần, nội tình bọn họ kỳ thật càng thêm thâm hậu.

Ít nhất Lâm gia, thánh địa từng là của Lâm gia tuyệt đối không tốt như vậy!

La Sơn Hà có được thiên phú thần thông, nói rõ trong cơ thể của hắn còn có huyết mạch tương đương thần linh, khó trách lão gia hỏa này kiêu ngạo như vậy!

“Ha ha ha, không chỉ một mình ngươi có thiên phú thần thông!” La Sơn Hà nghĩ làm năng lực khổng lồ hỏa linh vực của Lâm Lạc là thiên phú thần thông. Mà sau vài lần giao phong hắn cũng phát hiện, Lâm Lạc chỉ có thể khống chế hỏa linh vực nên hắn thu hồi hỏa linh vực để phế đi thiên phú thần thông của đối phương, tuy rằng vì đó mà hắn bỏ đi một bộ phận chiến lực.

“Lão cẩu, ngươi có thiên phú thần thông thì như thế nào, ta muốn giết người thì còn không có người nào có thể thoát được !” Lâm Lạc cũng động sát khí, đối phương một mực muốn giết hắn thì hắn cũng sẽ không có lòng dạ đàn bà!

“Cuồng ngạo!” La Sơn Hà hừ lạnh một tiếng, lại nhào tới triển khai công kích cường hãn hơn.

Lâm Lạc cũng không có kiên nhẫn cùng hắn dây dưa, một quyền oanh ra, lần này cũng là vận dụng ngũ hệ công pháp, lại lấy chiến thiên bí quyết tăng lên thập bội lực lượng!

Nguyên bản của hắn chính là tồn tại chủ linh cảnh đỉnh phong, ngũ hệ công pháp tề chuyển, thêm vào chiến thiên bí quyết tăng lên thập bội lực lượng, uy lực cường đại đến mức nào?

Toàn bộ người của Vũ Tinh thành lúc này nếu ngẩng đầu hướng về phía trước thì đều có thể nhìn thấy trên không trung rõ ràng có mấy ngàn quyền đầu màu vàng bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống!

La Sơn Hà kinh hãi, lực lượng của Lâm Lạc cường đại vượt xa dự liệu của hắn!

Quyền đầu màu vàng trên bầu trời chính là chiến ý của Lâm Lạc ngưng tụ thành, cũng không có lực sát thương thực chất, chân chính có thể hủy diệt hết thảy vẫn là thiết quyền của hắn!

Không thể trốn, không thể nấp!

Trong đầu La Sơn Hà lóe lên ý nghĩ này, đây là một loại áp chế tâm linh với thiên địa đại đạo. Trừ phi hắn là cường nhân trời sinh chiến đấu hoặc là thánh giả nghịch thiên mới có thể thoát khỏi áp chế như vậy!

Nhưng hắn hiển nhiên không phải, bởi vậy đành rằng, quát to: “Thạch hóa! Cầm trọng thạch hóa!”

Thiên phú thần thông của La gia tự nhiên chính là thạch hóa, có thể làm cho thân thể của võ giả trở nên cứng rắn như linh khí, hiệu quả phòng ngự còn mạnh hơn so với linh vực. Đây cũng là chỗ căn bản để La gia có thể ở Đông châu, sống yên ở thánh địa!

Nhưng năng lực thạch hóa bởi vì độ nồng đậm của huyết mạch bất đồng, còn chia làm cầm trọng, hiệu quả thấp nhất là cầm trọng thạch hóa, cao nhất là cầm trọng thạch hóa. Nhưng bởi vì là thiên phú thần thông cũng không phải cảnh giới dễ thăng là có thể tăng lên “độ dày” huyết mạch, bình thường người của La gia tộc chỉ có thể đạt tới cầm trọng thạch hóa, duy có La Thiên phân tổ huyết mạch tối ối đạt tới cầm trọng thạch hóa, được gia tộc xem trọng là người có khả năng nhất đột phá thân cảnh!

La Sơn Hà cũng chỉ có thể đạt tới lực cầm trọng thạch hóa, nhưng hắn xác định lực cầm trọng thạch hóa tuyệt không khả năng thừa nhận được một quyền này của Lâm Lạc, bởi vậy hắn không tiếc hi sinh tế căn nguyên sinh mệnh, mạnh mẽ tăng lên uy lực thiên phú thần thông, tạm thời đạt tới cầm trọng thạch hóa!

Bởi vì đây là huyết mạch uy lực, thiêu đốt đan hạch liều mạng giảm tu vi cũng không biện pháp tăng lên thiên phú thần thông, chỉ có máu huyết của bản thân mới được! Tuy rằng La Sơn Hà đã sống đến hơn tám ngàn nhiều, mỗi một năm thọ nguyên còn lại đều quý trọng vô cùng nhưng không ngăn được một quyền này thì cho dù còn có mười vạn năm thọ nguyên cũng đều là không a!

Hắn liều mạng!

737. Chương 737: Lão Tổ Cùng Tôi (1)

Oanh!

Thiết quyền của Lâm Lạc oanh đến La Sơn Hà, phát ra một thanh âm có thể chấn động nửa Thiên La vực, một đạo khí khổng bố từ hai người tràn ra, hình thành một đạo sóng xung kích vô cùng đáng sợ!

Thành thị mặc dù có pháp trận phòng ngự, nhưng cũng không thể thừa nhận lực lượng khổng bố ngũ hành đồng chuyển cộng với Chiến Thiên quyết của Lâm Lạc. Lấy hắn làm trung tâm, một chiếc hố đen ngòm sâu tới trăm trượng xuất hiện, nuốt chửng một phần ba thành thị!

Đó vẫn là có trận pháp phòng ngự, nếu không này Vũ Tinh thành đã hoàn toàn bằng nát!

Lâm Lạc thu quyền, khoanh tay mà đứng, tựa hồ một quyền này chỉ đánh ra tùy ý, căn bản không có một chút hỏa khí. Thân hình dong dỏng của hắn dù không kỳ vĩ nhưng đã có uy thế trấn áp cứu thiên thập địa.

Thiếu niên từng ngây ngô giờ rốt cục có được khí thế tuyệt đại cao thủ, đó là một loại thành thực về tâm linh.

La Sơn Hà lần này cũng không có bị đánh bay nhưng như vậy cũng không phải một chuyện tốt. Bởi vì bị đánh bay còn có thể triệt tiêu một bộ phận lực lượng, giờ đứng tại chỗ coi như “tiêu thụ” toàn bộ!

“Tiểu tử, ngươi tuy rằng rất mạnh, nhưng tuyệt đối không thể có thể nổ nát thạch hóa của La gia” La Sơn Hà hít một hơi, đang muốn khoắc loác một phen thì đột nhiên như bị người khác chặt đứt cổ họng, thanh âm nghẹt lại, trên mặt vẫn còn duy trì một tia ngạo nghễ.

“Sơn Hà lão tổ!” La Bách Long không khỏi kinh hô một tiếng, lập tức xông đến.

Nhưng bởi vì thế mà hắn mang theo một cơn gió, thân thể La Sơn Hà nhất thời tan rã, hóa thành một mảnh tro bụi, âm âm thấp lẹ.

Đã chết!

Đường đường một cường giả chủ linh cảnh chí cường giả, cứ thế bị một quyền oanh giết! Ngay cả thi thể cũng không thể lưu lại, trực tiếp biến thành một mảnh tro bụi?

Ừng ục!

Chung quanh có mấy người khó khăn nuốt vào cổ họng khô khốc, trận chiến này quả thật quá chấn động!

La Bách Long khiếp sợ đến nỗi thiếu chút nữa lời cả mắt ra! Hắn là tộc nhân La gia, đồng dạng có thiên phú thạch hóa của La gia, hơn nữa lại đạt tới thất trọng thạch hóa. Chỉ cần phát động thiên phú thần thông thì dù một trăm võ giả đồng cảnh giới oanh kích cũng không việc gì. Nếu có thể đạt tới cửu trọng thạch hóa thì dù cảnh giới cao hơn một cấp bậc cũng không nhất định dể thương được!

Tuy rằng La Sơn Hà mạnh mẽ tể hiển căn nguyên sinh mệnh tạm thời đạt tới cửu trọng thạch hóa, nhưng hiệu quả trong thời gian này không hề khác với cửu trọng thạch hóa chân chính!

Vậy mà Sơn Hà lão tổ vẫn mất mạng dưới một quyền oanh kích của Lâm Lạc, từ đó có thể thấy uy lực một quyền vừa rồi của hắn.

Mà ngay cả cửu trọng thạch hóa cũng không ngăn được một quyền này, La gia còn có ai có thể đủ địch nổi Lâm Lạc? Trừ phi kinh động lão tổ đang ở thánh địa tiềm tu nhưng nếu không phải thời điểm gia tộc diệt vong thì lão tổ sao lại rời thánh địa ?

Trong mắt một số lão tổ, thành thần phi thăng, đạt được thọ nguyên vô hạn mới là quan tâm duy nhất trong lòng bọn họ. Tam vực La gia đối bọn họ mà nói chỉ là râu ria, căn bản sẽ không quá mức coi trọng!

Hơn nữa cho dù có lão tổ chịu ra tay, cũng là nước xa không cứu được lửa gần! Còn nữa lão tổ cũng không phải thủ hạ, có thể kêu đến là đến, không chừng ngày nào đó nhàn rỗi mới ra thì khi đó Lâm Lạc không biết đã chạy đi đến đâu!

Như vậy trước mắt chỉ có thể dựa vào chính mình ! Nhưng đối phó yêu nghiệt như vậy, sợ là xuất động toàn bộ cao thủ chủ linh cảnh La gia? Hơn nữa, cho dù có thể trấn sát Lâm Lạc, tất nhiên cũng sẽ có hơn phân nửa cao thủ chôn cùng, nguyên khí La gia coi như suy sụp!

Tuy rằng chỉ cần thánh địa La gia bắt diệt, Đông châu La gia cũng có thể không ngã, nhưng thế suy cũng là tất nhiên, càng để hai nhà Phương, Lí châm biếm là thiếu chút nữa bị một người qua đường khiến cho diệt tộc!

La Bách Long lúc này mới nghĩ, tại sao lại kết nên mối thù này?

Ngẫm lại thật sự là vì La Sơn Hà không đứng, đường đường một cao thủ chủ linh cảnh lại vẫn lạc vì chuyện nhỏ tranh giành!

Nhưng La Bách Long lúc này óc còn không mang nổi mình óc, Lâm Lạc nếu dám giết La Sơn Hà, nói vậy cũng sẽ không ngại giết thêm vài người, dù sao đã kết thù sinh tử với La gia.

La Hoan lại không nghĩ xa như vậy, chỉ là La Sơn Hà thân tử, gia tộc ngày sau truy cứu thì hắn khó thoát khỏi quan hệ! Bởi vì hắn mà một lão tổ chủ linh cảnh vẫn lạc, ngày sau hắn không bị gia tộc xoá tên thì tuyệt đối cũng không có khả năng muốn gió được gió, muốn mưa được mưa như hiện tại.

Nghĩ đến đây, hắn hối hận vô cùng, lần đầu tiên thống hận vì sắc tâm của mình, hận không thể cắt cái bên dưới vứt đi!

Lâm Lạc quay đầu nhìn về phía La Bách Long, lạnh nhạt nói:“Người còn có di ngôn muốn công đạo sao?”

Đối phương hiện tại giống như một con mèo nhỏ, đó là bởi vì Lâm Lạc quá mạnh mẽ , nếu không liền đến phiên hắn hung thần ác sát oanh sát Lâm Lạc !

La Bách Long sắc mặt trắng bệch, nói:“Tiền bối, văn bối chẳng qua là tiểu nhân vật tông linh cảnh, không biết đại nhân ngài có gì sai bảo?”

Vì mạng sống, hắn đã không từ thủ đoạn .

“Ha ha ha!” Lâm Lạc cười to, đưa tay chỉ hắn,“Ta cũng không phải là loại người sĩ diện! Còn nữa, nếu biết đã phạm thượng thì ta không giết người vậy chẳng phải là cũng không có mặt mũi?”

“Cũng bối”

“Bá Long, ngươi là tộc nhân của La gia tộc, tương lai cũng có khả năng kế thừa vị trí gia chủ, há có thể làm mất đi danh đầu của La gia!”,

La Bách Long đang lúc hoảng sợ thì một tiếng hừ lạnh truyền đến, giữa sân xuất hiện một lão giả, bộ dạng gầy gò, bộ râu dài ba tấc, nhìn qua rất tiêu sái.

“Gia gia!” La Bách Long vừa mừng vừa sợ, đó là gia gia của hắn, một trong bốn cường giả mạnh nhất của La gia tên là La Tiên Dân, có được ngũ hành tiểu thế giới, rất có hi vọng ở trong vòng năm trăm năm nhảy vào tinh vực!

Tuy rằng La Tiên Dân cũng chưa chắc là đối thủ của Lâm Lạc, nhưng nếu muốn bảo hộ tính mạng của hắn hắn là không thành vấn đề. Dù sao có được ngũ hành tiểu thế giới coi như vô địch trong vô giả cùng giai, mọi người đều coi như thánh giả, không ai làm gì được ai.

Nhưng hiển nhiên hắn quên Lâm Lạc có thể khống chế hỏa diễm lực, trong khi ngũ hành tiểu thế giới thiếu một thứ cũng không được, nếu đã không có hỏa diễm lĩnh vực, ngũ hành không thể tương sinh, sao còn là tiểu thế giới?

“Người tuổi còn trẻ đã thành tựu chủ linh cảnh, thiên tư quả thật bất phàm, nhưng cũng chỉ như thế! Bất quá, kế tiếp người sẽ đã bị La gia ta khuynh lực đuổi giết, dù người chạy trốn tới chân trời góc biển cũng đừng hòng còn mệnh!” La Tiên Dân lạnh lạnh nói.

Lâm Lạc cười ha ha, tùy ý nói: “Một khi đã như vậy, vậy đem La gia san phẳng! Bản thiếu gia cũng không thích bị người ở sau lưng nhìn chằm chằm!”

738. Chương 738: Lão Tổ Cùng Tới (2)

“Hừ, miệng lưỡi lợi hại!” La Tiên Dân thét dài, lập tức lại có hơn mười đạo khí tức cường đại nhanh chóng tiếp cận, hiển nhiên là xuất động phân nửa cao thủ linh cảnh của La gia!

Một lão tổ chủ linh cảnh của bọn họ đã bị làm thịt, nếu để cho Lâm Lạc đào tẩu vậy thì La gia về sau còn có mặt mũi nào đi gặp người.

Lâm Lạc đem Lạc Ngưng Vân thu vào tử đỉnh, tuy rằng hắn không sợ những người này, nhưng một khi khai chiến thì cũng không rảnh để chiêu cố. Hiện tại đã không còn lo lắng, hắn muốn đánh thì đánh, muốn chạy thì chạy, trừ ra tình vực chí tôn thì hắn không ngại chỗ nào trên thế gian.

“Lâm công tử, còn có thiếp thân!” Bạch y nhân vội vàng kêu lên, hơn mười người này đều là cường giả chủ linh cảnh, khi đại chiến chỉ cần một đạo dư ba đã khiến nàng không thể chịu nổi! Hơn nữa, nàng cũng không tin Lâm Lạc có thể thắng được, đến lúc đó Lâm Lạc tất nhiên sẽ bỏ chạy.

Nhưng Lâm Lạc muốn chạy có thể chạy, nàng có thể sao? Nếu rơi vào tay La Bách Long thì nàng bị làm nhục là chuyện nhỏ, càng có khả năng bị hành hạ đến chết, khổ tu cả đời chẳng phải trôi theo dòng nước?

Lâm Lạc chau mày, nói thật hắn không hoan nghênh nữ nhân này, nhưng đối phương vì hắn mới gây sự với La gia nên nói: “Không cần có ý phản kháng!” Nói xong hắn vung tay cuốn bạch y nhân vào tử đỉnh.

Hắn tu võ cầu là không thẹn bản tâm, đây là giới hạn của hắn.

“Hừ, làm điều thừa!” La Tiên Dân lạnh lùng nói, “Người vẫn lạc thì hai người này cũng khó trốn chết, phạm vào tôn nghiêm của La gia ta thì tuyệt không may mắn thoát khỏi!”

“Dài dòng!” Lâm Lạc không kiên nhẫn nói, thấy La Bách Long đang nhanh chóng lui về phía sau, hắn không khỏi cười lạnh một tiếng, “Cho người đi rồi sao?”

Hắn vọt ra, một quyền oanh tới.

“Lớn mật!” Hơn mười cao thủ chủ linh cảnh của La gia đồng thời hừ lên tức giận. Kẻ này trong tình huống bị bọn họ vây khốn vẫn còn muốn giết người, nếu để hắn thực hiện thì bọn họ chỉ còn nước cắt cổ tự sát!

Cảnh giới thấp nhất của những người này cũng đạt tới chủ linh cảnh hậu kỳ, lại có bốn là đỉnh phong! Loại cấp số lão tổ này cho dù không phải thân có ngũ hành linh căn thì cũng sẽ ở hậu thiên lấy sinh linh đan trúc, đều là ngũ hệ công pháp đồng tu, cảnh giới xấp xỉ, mỗi người này đều đồng thời mở ra năm linh vực, ngũ hành công pháp tề chuyển, thuần lấy lực lượng mà nói, có thể nháy mắt diệt sát hết thảy tồn tại dưới tình vực!

Đáng tiếc là bọn họ đối mặt với một quái thai!

Hỏa lực, nghịch!

Đúng ra trước đó còn có hai chữ “Đình”, “Lui”, nhưng Lâm Lạc cố ý gây áp lực. Trên thực tế khống chế hỏa lực chỉ cần trong một ý niệm của hắn, hơn mười đạo hỏa hệ linh vực lập tức tạo phản, hướng về đám lão tổ phản công!

Ân?

La gia chúng lão tổ nhất tề khiếp sợ, thế liên thủ trong nháy mắt tán loạn, đều phải ra sức trấn áp lực lượng của chính mình! Lâm Lạc cười dài một tiếng, thân hình đã đuổi tới phía sau i La Bách Long, một quyền oanh ra!

La Bách Long lại há có thể dự đoán được cho dù ở trong sự bao bọc của đám lão tổ mà Lâm Lạc cũng có thể tiến thối tự nhiên. Điều này quả thật giống như lấy đầu thượng tướng giữa trăm vạn quân! Hắn sợ hãi vô cùng, lại không cam lòng chờ chết, hét lớn một tiếng: “Cứu trọng thạch hóa!”

Hắn cũng noi theo La Sơn Hà mạnh mẽ tế hiến căn nguyên sinh mệnh, tạm thời tăng lên thiên phú thần thông.

Nhưng La Sơn Hà cho dù là tu vi chủ linh cảnh hầy còn bị Lâm Lạc oanh thành bụi đá, một tiểu bối tông linh cảnh như hắn làm sao chịu được? Thiên phú thần thông tuy rằng chỉ chịu ảnh hưởng của huyết mạch lực nhưng tác dụng cũng có liên quan đến khí tức của người thi triển!

Tựa như năng lực mị hoặc của Đường Diễm có thể cường hành đối chiến với cao thủ trên mình một đại cảnh giới nhưng nếu chống lại cao thủ tôn linh cảnh, chủ linh cảnh thì thiên phú thần thông liền phát huy không được tác dụng!

La Bách Long cũng thật sự là bất đắc dĩ, gấp gáp như chó muốn nhảy qua bờ tường.

Oành!

Một quyền oanh quá, La Bách Long nhất thời hóa thành một vùng bụi đá, một trong ba truyền nhân thiên tài nhất trong ba vực của La gia đã vẫn lạc như thế!

“Bách Long –” La Tiên Dân vừa nổi giận lại vừa đau lòng, thét dài một tiếng, tràn ngập lửa giận như muốn hủy diệt hết thảy.

La Bách Long trên danh nghĩa là cháu hần nhưng trên thực tế là con tư sinh. Hắn vì say rượu nhất thời xúc động nên cường hành con dâu, không ngờ một đêm phong lưu lại làm cho con dâu có thai!

Linh cảnh chí cường giả có con cực kỳ khó khăn, hơn nữa “Nghiệt chủng” này còn thiên tư thông minh, hoàn toàn kế thừa thiên phú của hần, không ngu ngốc lại còn sống phóng túng như đứa con lớn của hần!

Bởi vậy, La Tiên Dân rất yêu thương đứa cháu trên danh nghĩa này, ngay cả chí bảo như trấn sơn tháp cũng đều ban cho! Phải biết rằng càng là cao giai linh khí lại càng trân quý, cho dù cao thủ chủ linh cảnh ở đây cũng chưa chắc mỗi người có một cái, có thể thấy được hần sủng ái La Bách Long như thế nào.

Vậy mà bị Lâm Lạc một quyền oanh giết!

La Tiên Dân tràn ngập phần nộ khi người đầu bạc tiền người đầu xanh, mà người chết không thể sống lại, hiện tại chuyện duy nhất hắn có thể làm chính là báo thù thay cho con!

“Lão phu phải băm thây ngươi vạn đoạn!” Hần nổi giận gầm lên một tiếng, đại thủ vươn ra đánh về Lâm Lạc.

“Sát!” Mười mấy lão tổ khác của La gia cũng phát hiện Lâm Lạc có thể khống chế hỏa diễm lực, lập tức thu hồi hỏa hệ công pháp, tiếp tục đánh về phía Lâm Lạc. Nếu như hần ngạnh kháng liên thủ của đám này thì trong giây lát chắc chắn sẽ bị oanh sát.

Đương nhiên, nếu Lâm Lạc tế ra tử đỉnh thì đám lão tổ có nhiều thêm gấp đôi cũng không thể làm gì được hần. Nhưng Lâm Lạc khó được mấy khi so chiêu cùng nhiều cao thủ chủ linh cảnh như vậy, nhất thời hào hứng, căn bản không vận dụng tử đỉnh, chỉ triển khai thân pháp luồn qua lại giữa đám lão tổ, dùng ba thức của Chiến thiên quyết đón đánh!

“Tiểu tử này gian hoạt như vậy!” Đám La gia lão tổ đều tức giận, nếu như đơn đả độc đấu thì mỗi người trong bọn họ đều không tránh khỏi kết cục bị Lâm Lạc trực tiếp oanh giết, La Sơn Hà chính là ví dụ.

Bọn họ liên thủ lẫn nhau, dùng trận pháp hóa giải lực lượng.

Điều này kỳ thật có hiệu quả không khác với tử đỉnh!

Tử đỉnh có thể đánh tan cửu thành lực lượng, mà thông qua trận pháp thì có thể từ mình tập hợp lực lượng. Với số lượng mười mấy người của bọn họ, mỗi người chỉ thừa nhận không đến một phần mười lực đạo của Lâm Lạc, vô cùng thoải mái.

Nhưng trận pháp còn có thể tập hợp lực lượng của bọn họ, tuy rằng không dung hợp hoàn mỹ, thậm chí lãng phí đến một nửa nhưng một nửa lực lượng của hơn mười mấy cao thủ chủ linh cảnh thì cũng đã cực kỳ khủng bố!

Oanh!

Khí thể long trời lở đất, trận pháp lấy La Tiên Dân cầm đầu. Theo tiếng gầm giận dữ của hắn, một đòn liên thủ lại đánh ra, lực lượng khủng bố hình thành một đại thủ lớn bằng cả nửa thành trì áp xuống Lâm Lạc.

Bởi vì thân hình Lâm Lạc quá mức linh động, nếu không có sát chiêu trong phạm vi lớn thì thật sự khó có thể đánh trúng hắn! Vũ Tinh thành có thể tồn tại hay không sau một chương này giáng xuống đã là không còn là chuyện La Tiên Dân lo lắng!

739. Chương 739: Băng Tuyết Nữ Vương Phong Sở Liên

Dù sao La gia có tinh vực cường giả thiết hạ trận pháp phòng ngự, bọn họ dù có đánh đến long trời lở đất thì cũng không phá hủy được La gia, về phần dân chúng Vũ Tinh thành có oán thì oán tiểu tử Lâm Lạc kia đi!

“Lớn mật, dám công kích bốn hậu!” Một tiếng quát thanh thanh vang lên rồi chỉ thấy một vùng hoa tuyết bay lên, tiếp đón cự thủ che trời kia!

Phiến hoa tuyết xoay tròn nhanh chóng phóng đại, đến khi gặp cự thủ kia thì đã lớn tới cả trượng nhưng so với cự thủ che cả nửa thành thị thì vẫn rất bé nhỏ.

Oành!

Hoa tuyết đón nhận cự chương, nhìn như vô cùng đối lập, nhưng kết quả khiến không ai đoán trước được là cự thủ lại bị phản chấn bắn lên, trong nháy mắt băng toái! Phốc, mười mấy lão tổ La gia đồng thời phun máu, sắc mặt trắng bệch đáng sợ.

Mọi người chung quanh ai cũng hoảng sợ thất sắc!

Phải biết rằng đây chính là công kích do mười mấy lão tổ hình thành, uy lực dữ dội khủng bố? Chỉ một vùng hoa tuyết đã có thể đánh nát cự thủ, nếu đối phương chỉ có một người thì mạnh đến mức nào?

Vèo, một bóng người thoáng qua, trên đầu mọi người xuất hiện một nữ tử trẻ tuổi, khí thế kiêu ngạo như nữ vương. Nàng đưa mắt nhìn qua mọi người, phong hoa tuyết đại, đẹp đến mức làm cho người ta không thở nổi!

“Thấy bốn hậu, dám xú trùng các người sao còn chưa quỳ xuống?” Tuyết thể mỹ nữ này ra vẻ tức giận, tựa hồ muốn hưởng thụ sự kính sợ của mọi người.

Bị nàng đột nhiên làm rối, Lâm Lạc cùng La gia tự nhiên không thể đánh tiếp! Hơn mười người của La gia bị mỹ nữ này dọa cho chết khiếp, còn sau lưng Lâm Lạc lại nổi lên một tầng mồ hôi lạnh, bởi vì mỹ nữ này rõ ràng chính là Tử Nhân Yêu!

Khốn kiếp, nếu là bị nàng phát hiện mình lại không chết, lần này tuyết đối tin tưởng phải đánh hắn hóa thành tro mới có thể ly khai?

“Ân?” Ngay tại lúc Lâm Lạc muốn đi thì tuyết thể mỹ nữ cũng thấy được hắn, trong đôi mắt đẹp nhất thời hiện lên một đạo dị sắc.

Oành!

Lâm Lạc chỉ cảm thấy một luồng cự lực không thể chống đỡ đánh đến, áp chế toàn thân hắn, ngay cả động một ngón tay cũng không thể, càng không nói là chạy trốn.

Xong rồi, bị Tử Nhân Yêu này phát hiện !

La Tiên Dân cũng mừng rỡ, hần cũng mặc kệ này mỹ nữ là ai, nhưng nếu xuất thủ đối phó Lâm Lạc, vậy thì bọn họ không phải là địch nhân! Lúc này đúng là cơ hội tốt để tru sát Lâm Lạc, hần lại một lòng báo thù thay con, sao còn có thể nhẫn nhịn thêm, lập tức nhào ra, một chưởng đánh về sau lưng Lâm Lạc.

“Ha ha ha!” Hần cười lên sảng sặc, lúc này Lâm Lạc không hề sức phản kháng, này một chưởng đánh xuống thì dù không chết cũng tàn phế, nhiều lắm bỏ khuyết thêm vài cái! Huống hồ, một kích giết chết Lâm Lạc sao có thể tiêu được đại hận trong lòng hần!

Oành!

Đúng lúc này, một mảnh hoa tuyết lại quét vào đầu, áp hần sát mặt đất, tiếp bước Lâm Lạc. Hơn nữa hần còn thấm hại hơn, hoa tuyết phủ kín nét mặt già nua của hần, râu tóc trắng xóa, cả người đều là bột băng, run rẩy không ngừng.

“Tôn giá là người nào?” Một lão tổ của La gia nói, hần là cao thủ thứ hai của Đông châu La gia, tuy rằng không phải ngũ hành linh căn câu toàn, nhưng có tứ hệ chân linh căn, khoảng cách với tinh vực đồng dạng chỉ kém một bước.

Nhưng hần cũng cảm ứng được uy áp khủng bố trên người tuyệt thế mỹ nữ này, đó là khí tức vượt xa khí tức chủ linh cảnh, đã không phải khác biệt về lượng, mà là đề ép về chất!

Tinh, tinh vực chí tôn!

“Bốn hậu còn chưa hỏi người, người dám xen mồm? Không hiểu quy củ!” Tuyệt thế mỹ nữ tức giận hừ một tiếng, tay phải khẽ huy lên, ba ba ba, trên mặt La gia lão tổ kia lập tức hiện lên mười vết đỏ rực, gò má sưng vù lên.

Mọi người đều cảm như hén, vẻ mặt cao thủ chủ linh cảnh trước mặt mọi người, mỹ nữ này đến tột cùng là ai mà lực lượng quá mức khủng bố!

Bất quá, trên đời này như thế nào sẽ có tuyệt thế mỹ nữ như vậy, cho dù đang lúc tức giận vẫn đẹp đến mức khiến người ta không thể quỳ gối dưới chân nàng để bị giẫm đạp.

Mặc kệ là người trẻ tuổi huyết khí phương cương hay ông lão bạc đầu đều tìm đập thành thịch, dường như cùng bị trúng tà! Mà mị lực của tuyệt thế mỹ nữ này chẳng phân biệt giới tính, cho dù là rất nhiều nữ tử cũng đỏ mắt, cảm thấy nên có thể gần nàng thì sao trong đời này còn cần xú nam nhân làm cái gì!

Rõ ràng phong thái của nàng bá đạo như thế nhưng cũng không có một người cảm thấy nàng quá mức, thậm chí đều cảm thấy La gia kia lão tổ thật sự đáng giận!

“Phong Hậu!” Hai thị nữ của tuyệt thế mỹ nữ cũng bay tới, một phải một trái bảo vệ xung quanh nàng, tuy rằng chỉ có ba người nhưng thật sự có phong phạm của nữ vương giá lâm.

Tuyệt thế mỹ nữ hạ xuống, đi qua phía Lâm Lạc nhưng lại bị La Tiên Dân đang đóng băng chặn lại.

Ba!

Nàng phóng ra một cước đá bay La Tiên Dân, đụng vào trên tường, thi thể đóng băng hóa thành bụi băng đầy trời!

Dưới lực băng phong của nàng, lĩnh vực căn bản không có biện pháp lưu chuyển, này hóa thành bụi băng liên lập tức mất mạng!

Đáng thương, đường đường một cao thủ chủ linh cảnh, lại ngũ hành đồng tu, có tiềm chất thánh giả lại bị chết không minh bạch như vậy.

“Xú trùng, dám cản đường bốn hậu!” Tuyệt thế mỹ nữ còn cau giận nói một câu.

Không biết La Tiên Dân nếu nghe được một câu như thế có giận đến mức chết thêm một lần!

Lúc nàng đến gần, lực lượng áp chế cũng theo đó biến mất, Lâm Lạc lập tức đứng lên, nhưng không hề chạy đi vì chuyện này là không thể. Hần nhìn chằm chằm vào Tử Nhân Yêu, rõ ràng biết đối phương là “Nam nhân” nhưng tim vẫn đập thành thịch.

“Xú trùng, hai lần đều để người sống lại, cũng là hiếm thấy! Hơn nữa, lúc trước bắt quá Tịch linh cảnh, hiện tại lại đạt tới chủ linh cảnh, không tệ, miễn cưỡng xứng đôi bốn hậu!” Tuyệt thể mỹ nữ nói tiếp, “Bốn hậu Phong Sở Liên, đến từ Băng Tuyết quốc ở hải ngoại, đến Đông châu để tìm một lang quân như ý, mà người hiện tại chính là một trong những nhân tuyển!”

“Còn không mau mau quỳ xuống cảm kích Phong Hậu thưởng thức!” Một thị nữ lập tức hướng Lâm Lạc quát.

Tử Nhân Yêu muốn chọn phi, ách, tìm lang quân? Ny, “Hắn” thật sự coi bản thân mình làm nữ nhân? Đáng sợ, rõ ràng là tinh vực chí tôn, cũng bị tẩu hỏa nhập ma tin tưởng bản thân mình là nữ nhi, thậm chí còn muốn tìm nam nhân đến che dấu điểm ấy!

Nghĩ đến cảnh bị Tử Nhân Yêu ôm vào lòng, Lâm Lạc không khỏi nổi da gà!

Hắn tuy rằng kim lòng không đậu thưởng thức Phong Sở Liên tuyệt đại tao nhã, nhưng lúc thưởng thức có thể xem nhẹ đối phương là nam nhân “Sự thật”, vào thời điểm này lại há có thể làm được? Muốn kết hôn với Tử Nhân Yêu thì thà rằng Lâm Lạc tự cắt cổ!

“Thật có lỗi, tại hạ đã có thê tử, thật sự không xứng với ưu ái của Phong Hậu!” Lâm Lạc ôm quyền nói.

Tuy rằng hắn không chút nghĩ ngợi liền trực tiếp cự tuyệt, nhưng ngữ khí cũng cực vì thành khẩn, giống như thật sự đáng tiếc. Dù sao đây cũng là tinh vực chí tôn, hắn cũng không muốn chết trong tay đối phương.

“Dù lai cũng giết!” Phong Sở Liên không chút nào để ý nói.

Lâm Lạc không thể nhịn, sắc mặt chuyển lạnh, nói: “Phong Hậu không sợ tại hạ ngày sau nhìn thấy nữ nhân đẹp hơn cũng đồng dạng sát thê kết hôn lại sao?”

“Thứ nhất, trên đời không có nữ nhân có khả năng đẹp hơn bốn hậu! Thứ hai, người căn bản giết không được bốn hậu! Thứ ba, người chính là hậu tuyển thôi, bốn hậu cũng không có nói muốn gả cho người!” Phong Sở Liên vẻ mặt kiêu ngạo mà nói.

740. Chương 740: Tinh Vực Chi Môn (1)

Tử Nhân Yêu thật đúng là tự kỷ!

Lâm Lạc không khỏi rung mình một cái, Tử Nhân Yêu thật đúng xem bản thân trở thành tuyệt thể mỹ nữ, khẩu khí thật lớn! Bất quá, bằng tâm mà nói, nếu không biết “Hắn” là nam nhân thì ngay cả Lâm Lạc cũng không chắc có bị mê hoặc hay không.

Dù sao, Phong Sở Liên xinh đẹp giống như một kiện trân bảo, làm ôi người đều yêu thích từ tâm khảm.

“Đám xú trùng này, còn không mau cúi ngay cho bốn hậu!” Phong Sở Liên nhìn lướt qua chung quanh, toát ra một tia không vui làm ọi người ai cũng kinh sợ, lập tức vọt đến một bên, sợ chọc giận mỹ nhân như thiên tiên này thì coi như phạm tội lớn.

Lâm Lạc cũng muốn “cúi ngay.” Nhưng Phong Sở Liên chỉ vẫy tay một cái thì ngay lập tức hắn thấy một luồng đại lực vọt tới khiến hắn ngoan ngoãn đi theo, đành chỉ mắng thầm không thôi.

Hai thị nữ nhìn Lâm Lạc từ trên xuống dưới, tựa hồ muốn xem hắn có chỗ nào bất phàm để cho Phong hậu của các nàng coi trọng vài phần. Nhưng dù nhìn thế nào thì người này cũng chỉ có hai mắt một miệng, không khác gì với người khác!

Xú nam nhân như vậy có xứng đôi với Phong hậu của các nàng?

Lâm Lạc nếu biết suy nghĩ của các nàng, tất nhiên sẽ rơi lệ đầy mặt. Hắn cũng không có hứng thú làm một vị hôn phu hậu tuyển của Tử Nhân Yêu a! Mà trong mắt hai thị nữ thì Phong hậu chính là nữ nhân đẹp nhất trên thế giới, tự nhiên không có người nam nhân nào xứng đôi nàng.

Bốn người đi tới một tòa khách sạn, Phong Sở Liên so với Tô Mị còn muốn hưởng thụ hơn. Toàn bộ khách sạn ngoại trừ bọn họ thì không còn khách nhân nào. Mà từ chường quầy đến phục vụ, mỗi người đều tươi cười, tựa hồ có thể phục vụ cho Phong Sở Liên đã là phúc khí của tám đời tu luyện!

Khó trách Tử Nhân Yêu thích ăn mặc theo kiểu nữ nhân, đại khái trời sinh đã có tính hư vinh, quen được nam nhân sùng bái dung nhan, ngay cả tôn nghiêm của cường giả tinh vực cũng không cần!

Cường giả tinh vực cũng là người, là người thì có hỉ nộ ái ố, theo nhân tính mà nói, tinh vực chí tôn cùng người thường có cái gì bất đồng sao?

“Người cột lấy ta là muốn ta một đường đi theo người đi chọn lựa vị hôn phu?” Lâm Lạc rốt cục hỏi.

“Đó là tất nhiên, không có so sánh thì sao biết được ai ưu tú hơn chứ?” Phong Sở Liên cười giễu cợt, nhưng vẻ phong hoa tuyết đại càng làm cho lửa giận của Lâm Lạc vừa mới dâng lên tan thành mây khói.

Sắc đẹp quả nhiên chiếm ưu thế, rõ ràng là một chuyện không thể nói lý nhưng nghe nàng nói lại tựa hồ hợp tình hợp lý, làm cho người ta không thể tức giận.

Lâm Lạc không khỏi cười khổ, Tử Nhân Yêu cho dù “nói thẳng” bản thân là nam nhân thì e là cũng có vô vô nam nhân bị lừa mê nhảy vào! Chỉ cần Phong Sở Liên công bố tin tức bản thân muốn kén chồng thì nam tử thiên hạ chắc chắn sẽ điên cuồng đâm đầu vào!

Đến lúc đó, vị hôn phu trước mắt còn duy nhất là hắn chắc chắn sẽ bị nam nhân thiên hạ ghen ghét! Nói không chừng còn có thể trở thành công địch của nữ nhân, bởi vì sự xinh đẹp của Phong Sở Liên làm xiêu lòng cả hai giới!

“Người không biết có điểm không hợp đạo lý sao?” Lâm Lạc yếu ớt nói.

“Ở trước mặt bốn hậu xinh đẹp, chuyện gì không có đạo lý cũng sẽ trở nên có đạo lý!” Phong Sở Liên thần nhiên cười, ngàn vạn phong tình như sóng lớn ngập trời, làm cho Lâm Lạc rõ ràng “biết” nàng là nam nhân cũng nhìn không được tim đập thành thịch!

Con bà nó, nếu hắn thực sự thích Tử Nhân Yêu, vậy không phải xong đời!

Oành!

Lâm Lạc lấy đầu nặng nề đụng vào bàn để cảnh tỉnh mình.

“Người làm gì vậy?”

“Đầu hơi ngứa!”

Hai thị nữ của Phong Sở Liên bật cười, có ai vì ngứa đầu lại đụng vào bàn, xú nam nhân này thật đúng là ngu dần!

“Không bằng các người tự mình đi đi, mang theo xú nam nhân như ta dọc theo đường đi khẳng định có rất nhiều bất tiện! Hơn nữa, thiên hạ to lớn như thế, nam nhân tốt hơn ta có rất nhiều, các người chưa phát hiện mà thôi!” Để thoát khỏi vùng lầy này, Lâm Lạc không tiếc tự hạ mình.

Tử Nhân Yêu xinh đẹp làm cho người ta căn bản không thể kháng cự, Lâm Lạc thực sự sợ chính mình ở cùng nàng thời gian dài quá, rõ ràng biết nàng là nam nhân nhưng cũng không thể dứt ra.

“Bốn hậu còn chưa ghét bỏ xú trùng nhà người, người dám ghét bỏ chính mình?” Phong Sở Liên liếc hắn một cái, cũng khiến trong lòng Lâm Lạc nổi lên tầng tầng gợn sóng!

Xong rồi! Xong rồi! Cứ như vậy thì hắn thật đúng là để tiếng xấu muôn đời, bị một Tử Nhân Yêu mê hoặc!

Nếu như có ngày đó thì hắn còn có mặt mũi nào ở cùng với đám Tô Mị?

Oành!

Đầu Lâm Lạc lại đụng vào trên bàn, nhưng lần này không ngẩng lên.

“Hi hi, xú nam nhân thật đúng là kỳ quái, đầu luôn ngứa!” Một thị nữ cười duyên nói.

Lâm Lạc chỉ cho là mình không ra sao, ý chí lại bạc nhược như thế, biết đối phương là nam nhân nhưng vẫn động tâm vì nàng quá xinh đẹp! Hắn vội vàng mặc tưởng bốn cấm tự, nhờ vào sự huyền ảo của ảo bí thần cấp mà rốt cục khôi phục bản thân một võ giả, lúc ngẩng đầu thì cặp mắt đã hoàn toàn trong sáng.

Nhưng điều này cũng chỉ là tạm thời, bởi vì hắn không có khả năng luôn bảo trì trạng thái này.

“Ân?” Phong Sở Liên hơi có chút giật mình, bởi vì nàng cảm giác được tâm thần của Lâm Lạc đang ở một trạng thái phi thường huyền ảo, cả người có khí tức không linh như thần. Về mặt tu vi, Lâm Lạc tự nhiên thúc ngựa cũng còn kém nàng, nhưng về mặt “Chất” thì hiện tại Lâm Lạc lại tựa hồ đứng ở cửu thiên đỉnh, có một loại cảm giác quan sát chúng sinh.

Nếu nàng không phải tinh vực cấp chí tôn, cực gần với tồn tại thần linh thì căn bản không có khả năng phát hiện khác biệt rất nhỏ này của Lâm Lạc.

Xú trùng này cũng thật có điểm kỳ lạ!

Phong Sở Liên không khỏi trầm nghĩ, khẽ nhếch miệng cười. Nụ cười như một gốc hàn mai nở sau khi băng sơn tan rã, đẹp đến mức khiến hai thị nữ đồng thời thét lên chói tai, hai mắt đỏ rực.

Liên tục mấy ngày, bốn người bọn họ xuất phát hướng về Thiên Phương vực. Lâm Lạc cùng Phong Sở Liên cũng đã trao đổi một chút về lai lịch.

Phong Sở Liên xuất thân từ Băng Tuyết quốc hải ngoại. Vương quốc này truyền thừa nữ vương, đời đời đều là nữ, chưa bao giờ rơi vào tay nam nhân. Mà tuyệt thế giai nhân này khi có được tinh hoàng tam trọng thiên không ngờ chỉ mới gần hai mươi bảy tuổi!

Cũng không phải Phong Sở Liên thực thiên phú vô song, mà là tộc nhân Phong thị có một môn bí thuật, có thể làm cho mẫu thân khi còn mang thai đem tu vi suốt đời rót vào thai nhi, sau khi sinh ra mười năm đã có thể hoàn toàn tiêu hóa ưu việt này!

Cũng bởi vì như thế, Phong thị đời đời đều đơn truyền, hơn nữa chỉ vào lúc thọ nguyên mẫu thân gần khô cạn mới có thể hoài thai. Nếu không mất đi tu vi suốt đời thì cũng chỉ sống dài hơn thường nhân một chút.

741. Chương 741: Tinh Vực Chi Môn (2)

Theo như Lâm Lạc nghĩ đến, hẳn là Phong mẫu vào thời điểm “Chế tạo” Phong Sở Liên đã sai lầm, kết quả đẻ ra con trai nhưng lại coi nàng thành nữ nhân, bởi vậy ngay cả Phong Sở Liên cũng đem bản thân trở thành nữ nhân.

Hắn không khỏi thấy đồng cảm, muốn vỗ vai Phong Sở Liên để biểu thị, lại bị đối phương trừng mắt liền chỉ có thể ngượng ngùng rút tay về. Hắn hận không thể tự cắt đầu, Tử Nhân Yêu tự kỷ như thế, sao còn cần đồng tình!

Mất thấy trong khoảng thời gian ngắn không thể thoát khỏi Tử Nhân Yêu, Lâm Lạc đơn giản là an tâm, lãnh giáo nàng về tinh vực chi đạo.

Một mặt hắn phải về Hận Tuyệt cốc để an trí Lạc Ngưng Vân, về phương diện khác cũng là vì hướng Nghiêm Thanh hỏi biện pháp đột phá tinh vực.

“Tinh vực?” Phong Sở Liên trong ánh mắt hiện lên một đạo dị sắc, “Xú trùng đã có thể đánh sâu vào tinh vực? Thiên tư như vậy khiến bốn hậu có điểm nhìn với cặp mắt khác xưa!”

“Hắc hắc, so ra kém người!” Lâm Lạc thở dài, có xuất thân tốt thật sự là hơn người khác phần đầu mười thể!

Giống như Phong Sở Liên mới gần hai mươi bảy tuổi cũng đã là tinh hoàng tam trọng thiên, chỉ kém một bước sẽ là tinh đế, trở thành tồn tại cường đại nhất toàn bộ hạ giới, vương giả chân chính dưới tinh không,

như vậy đâu chỉ là mười thể, thường nhân dù phần đầu một trăm thể nhất vạn thể cũng không khả năng so cùng nàng!

Nhân sinh chính là không công bình .

Cũng vì cha mẹ hần đều là hậu nhân của văn thần, mẫu thân cũng có truyền thần huyết mạch, sinh con đã có tiềm lực thành thần, nếu không hần có thiên tư bất phàm như thế sao?

Nếu không phải bởi vì tử đỉnh,

Không đúng, Lâm Hồng Hoang nói tử đỉnh tự bay qua đi tìm hần, trước đó chưa có người nào từng di động được tử đỉnh, tự nhiên cũng sẽ không được truyền thừa lò luyện Hỗn Độn! Nói cách khác, hần kỳ thật quả thật truyền thừa huyết mạch thần linh, chính là Lâm gia tổ tiên, tử đỉnh nguyên là tổ huyết của chủ nhân!

Nhưng vị lão tổ này cũng là thiên tư thấp kém như thế sao?

Trong khoảng thời gian ngắn, Lâm Lạc suy nghĩ rất nhiều, hận không thể trở lại hàng tỉ năm trước đi, xem vị tổ tiên Lâm gia kia là người thế nào.

“Ân, ở bốn hậu trước mặt cũng dám ngăn người, xú trùng người không muốn sống chẳng?” Phong Sở Liên bực bội, Lâm Lạc lại dám hờ hững với tuyệt thế dung nhan của nàng, đây không phải sỉ nhục sao?

“Hắc, mấy ngày hôm trước đụng đầu đau, ngẫu nhiên ngăn người!” Lâm Lạc thuận miệng nói.

Phong Sở Liên không khỏi cười duyên, đem Lâm Lạc vừa “Thất lễ” sang một bên, nói: “Bốn hậu cũng không biết nên miêu tả tình vực chi đạo như thế nào, bởi vì xú trùng người cũng biết, toàn bộ tu vi bốn hậu kế thừa tự mẫu hậu. Bất quá, bốn hậu lại có thể dẫn động tinh thần lực, cho người tự thể nghiệm một chút.”

Nàng làm việc tuyệt không dây dưa, tay phải vươn ra, năm ngón tay thon dài như ngọc, gần như cho trong suốt, giống như một tác phẩm tối hoàn mỹ của thượng thiên.

Hưu hưu hưu!

Vô số đạo tinh quang từ trên chín tầng trời bị xả rơi xuống, hội tụ ở trong tay Phong Sở Liên, hình thành một quang cầu màu trắng, chậm rãi khuếch trương đến khi bằng đầu người.

Đây là Phong Sở Liên muốn cho Lâm Lạc thể hội tinh tế toàn bộ quá trình, nếu không tốc độ tất nhiên phải nhanh hơn vô số lần.

Lâm Lạc không hề dám xem thường lực lượng hội tụ trong tiểu cầu kia. Nếu đem năng lượng này đánh ra mặt đất thì dù Ngân Nguyệt tinh không lập tức hỏng mất, nhưng toàn bộ Đông châu nói không chừng cũng muốn sẽ phân thành mấy mảnh, tái diễn chuyện xưa hơn mười vạn năm trước.

Tay phải Phong Sở Liên nắm chặt, quang cầu vỡ tan, lực lượng nháy khùng bỏ mất biến mất.

Lâm Lạc lại lâm vào suy nghĩ sâu xa, tuy rằng Phong Sở Liên chưa giải thích như thế nào đánh sâu vào tình vực, nhưng biểu thị lực lượng của tình vực cũng đủ khai sáng cho Lâm Lạc.

Tuy rằng loại khai sáng này đối với người khác căn bản không có gì hữu dụng nhưng với ngộ tính nghịch thiên của Lâm Lạc vậy thì đã quá đủ.

Lần ngồi xuống này chính là nửa tháng!

“Xú trùng lớn mật, dám làm cho bốn hậu đợi người nửa tháng, còn không mau quỳ xuống bồi tội!” Lúc nhìn đến Lâm Lạc bỗng nhiên mở mắt khi, Phong Sở Liên lập tức bực bội, dung nhan lại có thêm một vẻ đẹp khác.

Trong nháy mắt, hai mắt Lâm Lạc sáng lóe như trời sao, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy. Nhưng Lâm Lạc cũng biết bản thân đã nắm giữ được một tia ảo diệu của tình vực, đại môn kia sẽ mở ra rất nhanh vì hần!

Hần ôm quyền cười, nói: “Đa tạ Phong hậu thành toàn!”

“Hừ!” Phong Sở Liên vung tay áo, “Xú trùng, nên ra đi , vì người ngừng nhiều ngày. Nếu không phải bởi vì người vẫn là tuyển phụ duy nhất trước mắt của bốn hậu thì bốn hậu sớm đem người lăng trì xử tử !”

Một câu này làm cho Lâm Lạc vừa mới dâng lên ý cảm kích đã tan thành mây khói!

Tử Nhân Yêu kiêu ngạo từ trong xương cốt tuyệt không cần người khác cảm kích, chỉ cần mỗi người đều quỳ gối trước sự xinh đẹp của nàng.

Bốn người tiếp tục lên đường. Buổi tối khi ở tại một khách điểm, Lâm Lạc không thể không đem Lạc Ngưng Vân cùng bạch y nhân phóng xuất từ tử đỉnh.

Chuyện này cũng không thể làm như trước, là vì Phong Sở Liên đã nói qua muốn giết thê thiếp của hắn! Tuy rằng bạch y nhân là loại nữ nhân thất thường, Lâm Lạc tuyệt không để ý sinh tử, nhưng Lạc Ngưng Vân vẫn có chút cảm tình, dù sao một đêm vợ chồng trăm ngày ân, hưởng hồ bọt họ làm sao chỉ là một đêm tình duyên.

Nhưng hai nàng đã ở trong tử đỉnh sắp một tháng, nếu không phóng xuất thì chắc sẽ buồn đến chết trong đó!

Lấy tử đỉnh ngăn cách khí tức, tuy rằng Phong Sở Liên là tinh vực chí tôn, nhưng trừ phi nàng cố ý chú ý, nếu không tuyệt không khả năng đột phá hộ yểm của tử đỉnh, bởi vậy Lâm Lạc mới dám đem hai nàng phóng xuất.

Ý thức của hai nàng vẫn còn dừng lại lúc ở Vũ Tinh thành, đều rất nhanh phát hiện thân thể của mình tương đối suy yếu, cũng biết là đã ở trong không gian pháp khí quá dài!

“Hiện tại an toàn, người có thể đi rồi!” Lâm Lạc không lưu tình chút nào, nói với bạch y nhân. Hắn sau khi suy nghĩ cũng đại khái biết được tâm tư của nữ nhân này, dĩ nhiên không có hảo cảm.

“Lâm công tử” Bạch y nhân sao có thể cam chịu rời đi, chẳng phải nàng đã đắc tội với La gia?

“Ân?” Sắc mặt Lâm Lạc trầm xuống, khí tức chủ linh cảnh tràn đầy khiến bạch y nhân lập tức hoảng sợ thu nhỏ miệng lại.

Dù nàng không cam lòng nhưng cũng không thể làm gì hơn, Lâm Lạc đã là tồn tại chủ linh cảnh, nếu nàng có thể lấy sắc đẹp dụ hoặc thì có thể còn khả dĩ, nhưng hiện tại người ta không coi nàng vào mắt thì cũng chỉ có tạm thời rút lui.

Cũng may nàng vẫn thu hoạch được một quyển [Lưu Minh Thiên Sương tâm kinh], kỳ thật cũng đủ cho trả giá của nàng, chỉ vì lòng tham của nàng quá mức mà thôi!

“Chúng ta hiện tại làm sao?” Lạc Ngưng Vân còn không biết tồn tại của Phong Sở Liên, chỉ nghĩ Lâm Lạc đã trốn khỏi Vũ Tinh thành đi tới địa phương an toàn.

“Đang ở trên đường đi Thiên Phương vực!”

“Chúng ta không phải về Hận Tuyệt cốc sao?”

“Nói dài!”

“Vậy lên giường đi, chúng ta nằm nói!” Lạc Ngưng Vân liếc mắt, dù có lại ý thức chưa bao lâu nhưng thân thể cũng đã qua gần một tháng ở không, mà bổ sung tốt nhất chính là tư nhuận của Lâm Lạc.

Lâm Lạc cũng muốn thoát khỏi tạp niệm với Phong Sở Liên, Tử Nhân Yêu cường thế tiến nhập vào lòng hắn khó mà thoát khỏi, xem ra cần một trận đại chiến để quên hết thấy.

742. Chương 742: Tái Chiến Thủy Doanh Tâm

Trong khách sạn còn có một tinh vực cường giả, chỉ dựa vào tử đỉnh ngăn cách chắc sẽ không đủ, Lâm Lạc lại triển khai linh vực tự thân để che lấp thanh âm rồi mới lên giường với Lạc Ngưng Vân.

Đối với Lạc Ngưng Vân Lai thì cách biệt với Lâm Lạc chỉ trong nháy mắt, nhưng đối với Lâm Lạc mà nói cũng là gần như một tháng ly biệt.

Tuy rằng hần không mê luyện nữ sắc nhưng vì quan hệ song tu mà nhu cầu của hần về phương diện này cũng lớn. Nếu một tháng luôn chiến đấu thì tinh lực quá thịnh của hần còn có chỗ phát tiết vậy thì không sao.

Nhưng một tháng này lại khác, hần ở chung với Phong Sở Liên đủ để cho bất luận kẻ nào khuynh đảo nhưng tinh lực tràn đầy lại không thể nào phát tiết, ngược lại càng thiêu đốt càng vượng!

Bởi vậy khi cười lên một thiếu nữ muôn vàn xinh đẹp, Lâm Lạc như điên như cuồng, chỉ vài động tác đã làm cho Lạc Ngưng Vân thoát tinh quang, vừa vùi đầu vào hai tòa nhũ phong vừa hào hùng tiến nhập vào chỗ ôn nhuận kia.

“Nhẹ nào, còn lâu mà!” Lạc Ngưng Vân hơi nhúu mày liễu, ánh mắt quyến rũ như nước.

Lâm Lạc giảm tốc độ, vừa xoa nắn kiều đồn vừa hôn lên đôi môi đỏ thắm, rất nhanh làm cho nàng nhũn đi, chuẩn bị chinh phạt cùng hần.

Động tác hai người nhất thời cuồng dã, thanh âm va chạm không ngớt. Lạc Ngưng Vân cũng không ngừng rên rỉ, làm cho Lâm Lạc càng thêm ra sức cày cấy.

Qua hai canh giờ đại chiến kịch liệt, trong phòng mới khôi phục im lặng, hai người vẫn như cũ ôm siết, Lâm Lạc bắt đầu kể lại chuyện đã phát sinh.

Lạc Ngưng Vân biết được có một nam nhân kỳ lạ muốn tuyển Lâm Lạc làm hôn phu thì không khỏi ghen hòng nhìn trân trối.

“Không thể trốn sao?” Trong ý thức của nàng, Lâm Lạc đã là người cường đại nhất trên đời này. Có thể lợi hại hơn hần cũng chỉ có thiên thượng thần linh, ngay cả Lâm Lạc cũng không kể khả thi thì tình huống hoàn toàn không thể tưởng tượng.

Lâm Lạc cười khổ một chút, nếu là một linh vực chí tôn xem hần là mục tiêu thì hần có năng lực chạy trốn đi đâu?

Hơn nữa, Phong Sở Liên mạnh đến đáng sợ, ngay cả Nghiêm Thanh cũng không là đối thủ của nàng. Nếu như để nàng vào tới Hận Tuyệt cốc thì nói không chừng sẽ liên lụy tới đám Tô Mị, Lâm Lạc tuyệt không dám mạo hiểm!

Hai người nói lời tâm tình, đến cao hứng nhẹn không được lại hoan hảo một lần, vậy vò cho Lạc Ngưng Vân mềm nhũn. Nàng vốn đầy đặn giờ lại càng quyến rũ, từ bộ ngực cao vút đến kiều đồn tròn trịa đều làm người ta nổi dục hỏa muốn làm quỷ phong lưu.

Nhưng theo sắc trời sáng dần, Lâm Lạc vẫn phải đem Lạc Ngưng Vân thu vào tử đỉnh. Nếu để cho Phong Sở Liên phát hiện Lạc Ngưng Vân thì với nữ vương hoàn toàn không nói đạo lý này chắc sẽ ra tay hạ sát.

Cũng may Lâm Lạc lo lắng không công, với sự tự kỷ của Phong Sở Liên dĩ nhiên sẽ cho rằng Lâm Lạc bị thần hồn điên đảo, đâu có thể nào muốn trốn? Trên thực tế, nếu không phải Lâm Lạc vẫn xem nàng là Tử Nhân Yêu để nhắc nhở bản thân thì thật sự có khả năng hoàn toàn rơi vào lưới tình. Sắc đẹp của nàng có thể làm cho nữ nhân trong thiên hạ thất sắc!

Trong tình huống như vậy, Phong Sở Liên sao còn phải lưu ý Lâm Lạc. Người ta nhưng là Phong hậu, mỹ nữ đệ nhất thiên hạ. Chỉ có nàng chọn lựa vị hôn phu còn nam nhân nào dám từ chối nàng?

Tuy rằng Phong Sở Liên nói là muốn đi Thiên Phương vực tiếp tục tìm kiếm vị hôn phu hậu tuyển, nhưng nàng cũng không sốt ruột, dọc theo đường đi du sơn ngoạn thủy nơi nơi, mỗi lần đến chỗ nào đều làm cho nam nữ già trẻ ở đó thét chói tai, xưng thần dưới váy.

Nếu như nàng muốn xưng bá Đông châu thì căn bản không cần nàng cường đại đến tình hoàng tam trọng thiên, chỉ tính sự tuyệt đại tào nhã của nàng đã đủ để dễ dàng chinh phục thế giới này, không có bất luận kẻ nào phản kháng.

Một ngày này, bọn họ đi tới Bình Nhạc sơn nổi tiếng nhất Phương Lâm vực. Lúc lên đỉnh nhìn ra xa chỉ thấy quần sơn và một hồ nước tiếp liền một chỗ. Sơn tiếp thủy, thủy mênh mông, diễm lệ tuyệt đỉnh.

Giữa cảnh đẹp như vậy, Phong Sở Liên một thân y phục tuyết trắng phơ phất trong gió núi, giống như tiên nữ xuống trần, như muốn theo gió bay đi, đẹp đến tuyệt đỉnh.

Lâm Lạc giận dữ tự đề tỉnh, tuy hẳn biết nàng là nam nhân nhưng lúc này tim đập thình thịch, hô hấp sắp nghẹn lại, thật sự là xong đời !

Oành!

Hắn lại đụng đầu vào vách đá bên cạnh khiến nó vỡ nát dưới lực lượng chủ linh cảnh.

“Ha ha ha!” Phong Sở Liên cùng hai thị nữ Thanh Nguyệt, Phồn Tinh đều cười lên duyên dáng. Dọc theo đường đi, Lâm Lạc cũng không biết bởi vì sao mà “ngửa đầu” nhiều lần.

Nam nhân ngu dân này làm cho các nàng đều cảm thấy rất ý tứ.

Không được, nhất định phải rời đi! Nếu không hẳn chắc sẽ như thiêu thân lao đầu vào lửa, thành tựu một đoạn nghiệt duyên !

Lâm Lạc hạ quyết định phải bỏ trốn, hơn nữa hẳn cũng mơ hồ phát hiện Phong Sở Liên không “Giám thị” hẳn, bởi vì nữ vương kiêu ngạo này căn bản không cần làm như thế!

Ban đêm, sau khi bọn họ vào ở một khách sạn, Lâm Lạc lợi dụng tử đỉnh ngăn cách khí tức, lặng lẽ trốn, thẳng đến hơn mười dặm mới triển khai thân hình bay nhanh mà đi.

Một đường chạy đến bảy ngày bảy đêm cũng không thấy Phong Sở Liên đuổi theo, như vậy coi như nàng sẽ không quan tâm hẳn nữa.

Bất quá cũng có thể nàng đã sớm phát hiện, chỉ là khinh thường mà thôi!

Nghĩ đến đây, Lâm Lạc tự nhiên có cảm giác buồn bã, không khỏi lại đụng đầu vào một thân cây. Thật ra hẳn đã có thể trốn sớm hơn, chậm chạp rời đi chẳng lẽ vì ôm vài phần ảo mộng với nàng?

Lâm Lạc không khỏi sợ hãi, ý thức được bất tri bất giác đã bị Phong Sở Liên mê muội không nhẹ!

Phải mau chóng về tới Hận Tuyết cốc, chỉ có tình yêu với đám Tô Mị mới có thể đuổi đi di chứng của Tử Nhân Yêu lưu lại!

Lâm Lạc đem Lạc Ngưng Vân phóng ra, cũng cố dùng ân ái triền miên để xua đi. Chỉ là nàng không có mị lực lớn đến mức làm Lâm Lạc quên Phong Sở Liên, chỉ có đám Tô Mị mới có thể làm được.

Cho dù Lâm Lạc hiện tại đạt tới chủ linh cảnh, nhưng về mặt tốc độ cũng không có biến hóa nghiêng trời lệch đất, Thiên Phương vực cách Lăng Nguyệt vực năm đại vực, Lâm Lạc qua bốn tháng mới tiến vào Lăng Nguyệt vực, về tới Hận Tuyết cốc.

“Ngốc tử!”

“Lâm Lạc!”

“Đại phôi dân!”

“Lạc nhi!”

Một đám nương tử vây lại đón, lúc nhìn đến Lạc Ngưng Vân thì chúng nữ có biểu tình khác nhau, lại chỉ có Nghiêm Thanh nhìn hẳn tán thưởng, ý bảo ánh mắt hẳn không tệ, nữ nhân này tuy rằng thành thực nhưng mông to ngực nảy như Lữ Nguyệt Đồng, tuyệt đối là rất tốt!

Sau khi biết Lâm Lạc đã luyện hóa nhất kiện thánh khí, đạt tới chủ linh cảnh, đám Tô Mị tự nhiên vui mừng quá độ, ngay cả Nghiêm Thanh cũng lấy làm kỳ lạ.

Nàng có thể nói là phần đồ của Thiểm Điện tộc, tuy rằng Thiểm Điện tộc có thánh khí tồn tại nhưng nàng cũng không có khả năng đi ra, nếu không còn gấp gáp tăng tiến tu vi?

Chỉ có vẻ mặt Thủy Doanh Tâm thiếu não, nói: “Đáng tiếc, nhất kiện thánh khí vậy mà để hư!” Nàng khiêu khích nhìn Lâm Lạc, nói, “Xú nam nhân, người hiện tại cũng đạt tới chủ linh cảnh, có dám cùng bản thống lĩnh tái chiến hay không?”

“Cầu còn không được!” Lâm Lạc sớm đã muốn hành hạ nàng, thấy nàng chủ động khiêu chiến, nào có đạo lý không đáp ứng.

“Ha ha, nể mặt đám Kinh Hồng, bản thống lĩnh sẽ không đánh mặt ngươi!” Thủy Doanh Tâm kiêu ngạo nói.

“Hừ, cũng không biết là ai đánh ai đâu!”

Hai người đều bay lên trời, bọn họ đều là cao thủ chủ lĩnh cảnh, một khi ra tay thì lực phá hoại quá mạnh mẽ, chỉ có ở thiên không khai chiến mới có thể không chỗ nào cố kỵ.

“Ta cầm cái, mọi người đến mua người nào thắng!” Đường Diêm chỉ e thiên hạ bất loạn, lập tức vỗ tay kêu lên, “Đại phu tử mua hai trăm ba, Thủy tử tử mua ba trăm bốn!”

Theo như nàng thấy, vẫn là Thủy Doanh Tâm có phần thắng rất cao, tự nhiên đặt cửa Lâm Lạc ăn cao hơn.

Đám Tô Mị đều cười hì hì, dù sao có Nghiêm Thanh tọa trấn, Thủy Doanh Tâm có điên cuồng cũng không khả năng đả thương Lâm Lạc nên đều tham gia đặt cửa. Các nàng đều là thê thiếp của Lâm Lạc, dĩ nhiên không có đạo lý để nước chảy ra ngoài, đặt cửa Lâm Lạc thắng lợi.

“Tiểu ma nữ, nếu Doanh Tâm thắng, ngươi tự nhiên kiếm lớn, bất quá nếu là Lạc nhi thắng thì ngươi cũng mất sạch!” Nghiêm Thanh mỉm cười nói, sống chung lâu với Đường Diêm như vậy, dần dần cũng quen thuộc bản chất nha đầu kia.

“Hi hi!” Đường Diêm nháy mắt một cái.

Nghiêm Thanh lập tức hiểu được, nói: “Nếu như ngươi thắng thì dĩ nhiên được tiền, còn nếu thua thì lại không trả!”

“Hừ!” Đường Diêm lập tức đưa tay lên miệng, “Cẩn thận đừng làm cho các nàng nghe được!”

Nghiêm Thanh không khỏi bật cười, tiểu ma nữ này thật đúng là làm cho người ta đau đầu!

Trong không trung, Lâm Lạc đã động thủ cùng với Thủy Doanh Tâm.

Lúc này Lâm Lạc đã lên tới cao độ chủ lĩnh cảnh độ cao, về mặt lực lượng không hề thua kém đối phương, hơn nữa nếu không phải lỗi hệ công pháp còn chưa đề thăng thì lực hệ đồng tu của Lâm Lạc thậm chí còn trên lực lượng của Thủy Doanh Tâm một bậc!

Hai người thăm dò qua mấy chiêu rồi sử xuất công phu thực, dần dần kịch liệt.

Oành! Oành! Oành!

Giao phong cực kỳ mãnh liệt, khí lưu cuồng bạo cũng không ngừng ập xuống, nếu không phải có Nghiêm Thanh dùng lực đánh tan thì sơn mạch chung quanh đều muốn san thành bình địa!

“Xú nam nhân, đáng giá bản thống lĩnh xuất ra toàn lực!” Thủy Doanh Tâm thét dài, ngũ hành lĩnh vực mở ra, tiểu thế giới hoàn mỹ xuất hiện, hướng về trấn áp Lâm Lạc trấn áp.

“Ngươi đã không phải là đối thủ của ta!” Lâm Lạc mỉm cười, đồng dạng mở ra ngũ hành tiểu thế giới, cũng phóng cao hỏa diễm lực, đem ngũ hành lĩnh vực của Thủy Doanh Tâm phá hư trong nháy mắt!

“Phì, sao gia hỏa này có năng lực như thế!” Thủy Doanh tâm kinh hô, thiếu hỏa hệ lĩnh vực chống đỡ, tiểu thế giới của nàng lập tức sụp đổ, ngũ hành thiếu hỏa lại há có thể tương sinh, nhất thời bị Lâm Lạc áp chế!

Ngũ hành lĩnh vực vô địch trong võ giả cùng giai!

Đây là chân lý tuyệt đối của võ đạo đến bây giờ, Thủy Doanh Tâm cũng quả thật mọi việc đều thuận lợi, nhưng tuyệt đối thật không ngờ thế nào bản thân cũng bị ngũ hành lĩnh vực đánh bại!

Thế giới hoàn chỉnh áp tới, nàng lập tức cảm giác được hít thở không thông, chỉ có thể co rút lại tứ hệ lĩnh vực, miễn cưỡng chống đỡ.

“Đừng tưởng rằng ngươi thắng!” Nàng cơn tức mười phần té ra hắc sắc trường tiên.

743. Chương 743: Phép Đột Phá Kỳ Lạ

Đây là linh khí của nàng!

Vốn là hạo linh khí nhưng sau khi nàng tiến vào chủ linh cảnh thì Nghiêm Thanh đã tới biển sâu lấy một đá cường hóa rồi phong nhập vào đó một linh hồn hung thú chủ linh cảnh!

Thủy Doanh Tâm tâm niệm vừa động, khí linh lập tức kích hoạt trường tiên hóa thành một hắc sắc giao long dài ngàn dặm!

Khí linh cùng linh khí kết hợp cùng nhau?

Nói như vậy đều là khí linh sai khiến linh khí đến phụ tá võ giả chiến đấu nhưng rất ít khi linh khí trực tiếp hóa thành khí linh tiến hành chiến đấu ! Điều này không khỏi làm Lâm Lạc hứng thú, chiến ý cũng theo đó sinh ra.

Điều này tương đương với hai đại chủ linh cảnh cao thủ liên thủ cùng đánh Lâm Lạc!

Nhưng đối mặt với mười mấy cao thủ chủ linh cảnh của La gia mà Lâm Lạc cũng chưa từng nhãn mặt, huống chi trước mắt chỉ là hai mà thôi!

Thân mang ngũ hành lĩnh vực, có năng lực cao khổng hỏa lực thiên hạ. Từ điểm đó mà nói, Lâm Lạc tuyệt đối là đệ nhất nhân trong linh cảnh, bởi vì cho dù người khác cũng có được ngũ hành lĩnh vực thì gặp phải hắn sẽ thiếu đi một, há có thể là đối thủ!

Bất quá như vậy mà thắng cũng không có ý tứ, dù sao không phải chiến đấu sinh tử mà là luận bàn, cùng lắm chỉ đoạt roi của nàng đánh ấy cái hả giận!

Lâm Lạc thu hồi áp chế đối với hỏa diễm lĩnh vực nói:“Xuất ra toàn bộ thực lực của ngươi để ta chinh trị một chút!”

“Cuồng ngạo!” Thủy Doanh Tâm hừ nhẹ một tiếng nhưng không nói thêm. Nếu không sử dụng ngũ hành lĩnh vực mà chỉ là bốn thì đây là khác biệt về chất, Lâm Lạc coi như đứng trên!

Hai tiểu thể giới hoàn chỉnh va chạm nhất thời sinh ra dao động kịch liệt. Thủy Doanh Tâm lại có chủ linh khí trợ trận nên dần chiếm thượng phong.

“Xú nam nhân không được nuốt lời!” Thủy Doanh Tâm quát.

Bà diên này tuy diên nhưng tuyệt đối không ngu ngốc đâm đầu vào đá! Nếu Lâm Lạc không đối ý thì theo tình thế trước mắt chắc chắn sẽ bị nàng hành hạ!

Lâm Lạc cười ha ha nói:“Nếu cho ngươi sử xuất toàn lực tự nhiên không có đạo lý đối ý. Bất quá ngươi cần phải chuẩn bị tốt !”

Đôi mắt hắn chớp lóe, phát động Chiến Thiên quyết, khí tức lập tức bắt đầu đề thăng!

Chiến Thiên quyết là một loại sử dụng lực lượng gần như cạn kiệt, nhưng lại hợp với đạo lý công kích thì dẫn theo lực lượng thiên địa! Kỳ thật cũng có công pháp cùng loại tăng lên gấp ba, bốn lần lực lượng đã là cực hạn nhưng lại có di chứng phi thường nghiêm trọng!

Nhưng Chiến Thiên quyết cũng không cần có bổ sung linh lực đan dược vẫn có thể chiến đấu! Hơn nữa Lâm Lạc còn từ lúc đánh thiết đại hán ngộ được tam thức thần thông đem nguyên bản năm lần lực lượng tăng lên tới thập bội!

Càng khủng bố hơn đây mới chỉ là Chiến Thiên quyết tàn thiên, không biết Chiến Thiên quyết đầy đủ sẽ cường đại thế nào! Hai mươi lần, năm mươi lần hay là một trăm lần tăng lực lượng?

Đây là thuộc loại thần thuật!

Bất quá tuy rằng Lâm Lạc còn chưa có được Chiến Thiên quyết đầy đủ nhưng tin tưởng tuyệt đối không thâm ảo như bát cấm cả tử đỉnh, bởi vì cho dù tăng lên gấp trăm lần thì cũng không thể so với lực lượng bát hệ.

Chỉ mới nắm giữ bề ngoài của bát cấm đã có thể khống chế ở mức độ cao tám loại lực lượng. Bằng vào điểm ấy, Lâm Lạc liền tin tưởng sẽ vô địch !

Trong nháy mắt, thần thái của Lâm Lạc phiêu hốt nhưng ngay lập tức phục hồi tinh thần, Chiến Thiên quyết tam thức kỹ pháp phát động một quyền oanh ra!

Muốn tránh cũng không được, né không thể né. Thậm chí không thể chống đỡ nếu không chính là địch nhân của thiên địa!

Nhưng Thủy Doanh Tâm cũng có tiềm chất thánh giả vô đạo. Nàng cắn lưỡi phun ra một đạo máu tươi, thoát khỏi áp chế tinh thần của Chiến Thiên quyết, huy chương nghênh đón!

Hảo!

Lâm Lạc thầm quát. Nữ nhân này cho tới bây giờ là người duy nhất có thể thoát khỏi áp chế tinh thần của Chiến Thiên quyết! Hắn đã sớm cảm thấy chỉ cần là cuồng nhân chiến đấu hoặc là người ý chí vô cùng kiên định thì sẽ không bị Chiến Thiên quyết ảnh hưởng, sự thật cũng chứng minh quả thật như thế!

Điều này cũng nói là Chiến Thiên quyết không thể so với cấm chế của tử đỉnh!

Bởi vì Lâm Lạc lúc trước ở Tịch Linh cảnh đã có thể khống chế hỏa linh vực của Thủy Doanh Tâm mà Thủy Doanh Tâm cũng đành buông bỏ không dùng hỏa lực! Bởi vậy có thể thấy được tứ cấm của tử đỉnh khủng bố ra sao!

Nhưng tán thưởng thì tán thưởng, Lâm Lạc sẽ không lưu tình. Quyền phải của hắn nghênh đón chương của Thủy Doanh Tâm, quyền trái đánh về hắc sắc giao long.

Oành! Oành!

Hai tiếng động lớn vang lên rồi hai vật thể một lớn một nhỏ lần lượt bị đánh bay, một là hắc sắc giao long dài tới ngàn trượng, một là mỹ nữ đáng người rục rủa.

– Dưới sự tăng phúc thập bội lực lượng của Chiến Thiên quyết, có võ giả nào cùng lực lượng lại có thể ganh đua với Lâm Lạc thân là chủ linh cảnh cao nhất, ngũ hệ đồng tu?

“Gia hỏa đáng giận!” Thủy Doanh Tâm nổi giận gầm lên một tiếng. Lúc trước Lâm Lạc còn ở tu vi Tịch linh cảnh thì bị nàng dày vò, giờ đối phương lại cùng cảnh giới với nàng, về lực lượng càng muốn vượt xa, nàng quả thực quá hổ thẹn!

Huống chi nếu Lâm Lạc mạnh hơn so với nàng thì sẽ không còn cơ hội ngược đãi hắn. Nàng chưa thể quên khi ngược đãi Lâm Lạc đem lại ình vô số khoái cảm, thậm chí có thể giúp nàng đột ngộ cảnh giới!

Bởi vậy nàng thẹn quá thành giận !

“Tăng loan tam điệp!” Nàng thét dài một tiếng rồi đánh ra ba chương, hợp thành chương lực chụp về Lâm Lạc.

Cũng không phải chỉ Chiến Thiên quyết mới có thể gia tăng lực lượng, Tăng loan tam điệp hiển nhiên cũng có thể, bất quá đây là dung hợp lực lượng ở bên ngoài cơ thể, lãng phí non nửa lực lượng, chỉ có thể tăng lên chưa đầy gấp đôi lực lượng.

Thủy Doanh Tâm cũng biết như vậy gần như không có khả năng đánh bại Lâm Lạc, nàng lại thét dài một tiếng: “Tăng loan tứ điệp! Ngũ điệp! Lục điệp!”

Từng đạo lực lượng khủng bố hướng Lâm Lạc oanh kích, mỗi lần lực lượng đều tăng lên thập bội. Thủy Doanh Tâm tối thiểu có thể dung hợp hai mươi đạo chương lực!

Nhưng chương lực xuất ra đều tản mát, muốn dung hợp hai mươi chương lực thật sự nói dễ hơn làm? Cho dù nàng có thiên phú vô đạo kiệt xuất nhưng bát điệp đã là cực hạn của nàng!

“Tăng loan cửu điệp!”

Nhưng dưới sự kích thích của Lâm Lạc, Thủy Doanh Tâm đột phá cực hạn của mình, đánh ra cửu điệp!

Oanh!

Tằng Loan cử điệp nhìn như uy mãnh nhưng Lâm Lạc chỉ cần tùy ý đánh ra một quyền đã có thể hóa giải. Nhìn Thủy Doanh Tâm thở hào hển, hẳn biết phong bà nương này đã vượt quá cực hạn. .

“Hết chiêu rồi?” Hắn giễu cợt hỏi Thủy Doanh Tâm.

“Ai nói không có!” Thủy Doanh Tâm ngoan cố “Tằng loan thập điệp!”

Tuy nàng nói như vậy nhưng cử điệp đã vượt quá cực hạn của nàng, sao có thể phát huy ra đến thập điệp? Miệng nàng hô thập điệp nhưng phát ra vẫn là cử điệp, không biết có phải thắng lợi tinh thần.

Lâm Lạc cười ha hả, nhào tới đánh ra mấy quyền đoạt lấy trường tiên. Ba! Ba! Ba! Hắn liên tục dùng trường tiên vụt vào Thủy Doanh Tâm.

“Phong bà nương đối với ta bất cận nhân tình như vậy, chỉ cần người cầu xin ta một câu thì liền dừng tay!”

“Hừ muốn bản thống lĩnh hướng người nhận thua, nằm mơ đi!” Thủy Doanh Tâm mạnh miệng đối chọi nhưng vì lực lượng của nàng bị áp chế nên nàng bị vụt liên tiếp. Cũng may Lâm Lạc không chế tốt lực lượng nên cũng không làm nàng bị trọng thương.

“Nhìn người còn có thể mạnh miệng tới khi nào!” Lâm Lạc cũng sợ nàng không có cốt khí giống như Đường Diêm, vừa thấy tình thế không ổn đã giơ tay nhận hàng, như vậy sẽ rất mất hứng.

Ba! Ba! Ba!

Một roi tiếp theo một roi, đều mang theo linh vực của Lâm Lạc làm cho nàng căn bản không có khả năng hóa thành dòng hỏa diễm tránh né, thương tổn đều là thực chất.

Nàng vừa thẹn vừa giận nhưng qua mấy chục roi lại có khoái cảm kỳ diệu giống như lúc ngược đãi Lâm Lạc, giữa hai chân cũng trở nên ẩm ướt.

Đại môn tinh vực đau khổ truy tìm không thấy giờ như mở hé trước mắt, tuy rằng không thể lý giải nhưng cũng cho nàng nhòm vào bí mật!

Đề thăng cảnh giới là sự theo đuổi của võ giả, hướng chi loại cuồng nhân như nàng, nhất thời đã quên nhục nhã mà Lâm Lạc gây nên, nắm lấy cơ hội khó được để tham ngộ bí mật tinh vực.

744. Chương 744: Bể Quan

Đối với đám Tô Mị, nam nhân của mình có thể đột phá lên cảnh giới cao hơn là một chuyện rất vui vẻ. Nhưng tầng thứ của võ giả càng cao thì thời gian bế quan cũng càng dài, một lần có thể mười năm, trăm năm hay thậm chí là ngàn năm, dĩ nhiên khiến các nàng thất vọng.

Trước kia nếu như Lâm Lạc đột phá thì cơ bản không nghĩ tới bế quan, nói đúng ra là luyện hóa, qua mười ngày nửa tháng đã có thể xong xuôi. Nhưng lần đầu tiên thấy hắn nói nghiêm túc bế quan thì thời gian e rằng không phải chỉ một hai tháng là xong.

Nhưng chúng nữ đương nhiên sẽ không khuyên can Lâm Lạc, nếu Lâm Lạc có thể đột phá đến tinh vực thì sẽ đạt được vạn năm thọ nguyên! Mà cùng song tu với Lâm Lạc thì tu vi các nàng cũng tăng lên rất nhanh, dễ dàng tiến vào cảnh giới tối cao!

Cùng Lâm Lạc triển miên suốt một buổi tối, ép cho hắn rã rời, năm nữ mới đưa Lâm Lạc tiến nhập một gian mật thất. Các nàng sẽ ở ngoài gian mật thất này, chờ một ngày cửa mở ra, Lâm Lạc sẽ từ bên trong đi ra gặp lại các nàng.

Lạc Ngưng Vân tuy rằng mới gia nhập , nhưng hậu viện Lâm Lạc cũng chỉ có hai người quyết định: Tô Mị cùng Lăng Kinh Hồng. Về phần Ninh Kiều Nguyệt cùng Hạ Mộng vì cảm giác xuất thân thấp kém nên trước mặt hai nàng đều nhún nhường.

Tô Mị chẳng những không phản đối đối với chuyện Lâm Lạc mở rộng hậu cung, ngược lại ra sức ủng hộ, nếu không phải Lữ Nguyệt Đồng rất hung dữ, Thủy Doanh Tâm rất ngược, Đường Diễm rất gây sự thì nàng đã giật dây Lâm Lạc cười hết bọn họ, tự nhiên sẽ không phản đối một thiếu nữ ngực nở mông tròn trở thành tỷ muội của mình.

– Nói là tỷ muội, nhưng lấy tính tình đại tiểu thư của Tô Mị thì nàng có xu hướng tự coi mình là người đứng đầu hậu cung. Cũng giống như nam nhân thích quyền lực, nàng cũng hy vọng bản thân có thể chỉ huy nhiều người ở hậu viện.

Lăng Kinh Hồng vốn không có tham vọng như nàng, nhiều nữ nhân sẽ khiến Lâm Lạc phải chia sẻ càng nhiều thêm, nhưng nàng nghe qua Lạc Ngưng Vân đại chiến với Lâm Lạc, liên tưởng đến tào ngộ của mình nên bất giác thấy đồng cảm với Lạc Ngưng Vân, cũng dễ dàng tiếp nhận Lạc Ngưng Vân.

Nếu hai vị chủ sự đều gặt đầu vậy thì Lạc Ngưng Vân có thể thuận lợi được bốn nữ nhân tiếp nhận, mọi người hoà thuận vui vẻ, mỗi ngày trò chuyện tâm tình chờ đợi ngày Lâm Lạc xuất quan.

Đã có đường tắt, người nào cũng sẽ trở nên lười biếng, cho dù là Lăng Kinh Hồng cũng hoang phế khổ tu. Thà rằng ngồi cùng với bốn nàng nhìn chăm chăm về chỗ thạch môn mà Lâm Lạc bế quan mà không đi tu luyện.

Hơn nữa điều này quả thật cũng không cần thiết, dù hiện giờ nàng vất vả tu luyện ra sao, chỉ cần Lâm Lạc xuất quan song tu một chút, đủ để cho nàng vượt sớm hơn mười hai mươi năm khổ tu, làm sao khổ sở lãng phí thời gian?

Nàng cũng chỉ rèn luyện một chút tài nghệ, đặc biệt Chiến Thiên quyết vẫn chưa thể nắm giữ tam thức kỹ pháp, lực lượng mới tăng lên bảy lần, hoàn toàn không thể cùng Lâm Lạc đánh đồng.

Lăng Kinh Hồng trước kia còn có ngạo khí, cho rằng bản thân cũng là thiên tài võ đạo nhưng lúc này không thể không bái phục Lâm Lạc, quả thật lĩnh ngộ của hắn vượt xa nàng.

Nhưng nàng không hề có chút mất mát, ngược lại vui sướng tự đáy lòng, đây là nam nhân của nàng!

Nghĩ đến lúc trước sơ ngộ Lâm Lạc ở Thiên Lạc sơn mạch, đối phương chẳng qua là tu vi Minh Dương cảnh, một ánh mắt của nàng cũng đủ để khiến Lâm Lạc thành tro bụi. Nhưng thiếu niên ngày hôm nay đã trưởng thành, là một nam nhân đỉnh thiên lập địa, tu vi lại thăng bậc tinh vực, bỏ xa nàng ở phía sau, không khỏi bồi hồi. Trong lòng nàng chợt thấy nhớ nhung vô hạn, muốn nhào vào lòng Lâm Lạc, nói mình yêu thương hắn biết bao nhiêu.

Lữ Nguyệt Đồng cùng Thủy Doanh Tâm cũng thường xuyên đến vấn an chúng nữ, Nghiêm Thanh lại càng không nói, con và vợ đều ở đây, dĩ nhiên hai ba ngày lại chạy đến, ngay cả tu hành của bản thân cũng bỏ qua.

Đối với chuyện này hắn nói: “Đột phá cảnh giới cũng không phải cứ khổ tu là tăng tiến, có đôi khi buông lỏng lại đột nhiên ngộ đạo!”

Đây là lý giải tốt nhất cho chúng nữ, nhưng khi tu vi lên đến đỉnh, nếu không đột phá là vì không có cách để tiếp tục đề thăng, còn các nàng Tô Mị là thuần túy chỉ vì lười biếng, căn bản không thể đánh đồng!

Thủy Doanh Tâm tuy rằng nhìn được vào bí mật của tinh vực nhưng nàng cũng không có ngộ tính nghịch thiên như Lâm Lạc nên chỉ mới nhìn thoáng qua chưa đủ để cho nàng ngộ đạo đột phá!

Tinh huống của nàng rất đặc thù, dù ngược đãi người hay bị người ngược đãi đều sinh ra khoái cảm, mà loại khoái cảm này sau khi tích lũy đến trình độ nhất định thì sẽ mở ra cánh cửa của cảnh giới!

Nàng thử qua quát roi nô lệ trong cốc, nhưng những người này chỉ mới ba roi đã khóc rống, làm cho nàng ghê tởm phản cảm, còn đâu khoái cảm nào đáng nói! Mà muốn cho người ngược đãi thì nàng lại tìm không ra!

Hơn nữa, người bình thường còn không có năng lực ngược nàng, cũng chỉ có Nghiêm Thanh đủ tư cách này, nhưng vừa chỉ nghĩ đến cảnh sư phụ quát đồ nhi mà đồ nhi lại ầm ứ giữa hai chân, Thủy Doanh Tâm lại toát mồ hôi, nàng luôn tôn kính Nghiêm Thanh, sao có thể làm trò như vậy trước mặt sư phụ.

Nghĩ tới nghĩ lui, người thích hợp bị nàng ngược mà không sợ hãi ngược lại cũng chỉ có Lâm Lạc !

Đáng tiếc, gia hỏa này đánh một trận thì bắt đầu bẽ quan, khiến nàng chỉ biết giậm chân, quả thật rất đáng giận!

745. Chương 745: Không Gian Bí Thuật

Chương 745: Không gian bí thuật

Theo như lời của Lâm Lạc thì tuy rằng hắn chưa đột phá tinh vực, nhưng đã chạm sát vào cánh cửa của nó.

Phong Sở Liên ở trước mặt hắn dẫn động tinh thần lực Chư Thiên, tương đương với gieo cho hắn một nền móng, mà Lâm Lạc bẽ quan một năm này chính là làm cho nền móng này nảy mầm sinh trưởng!

Tuy rằng hắn có tử đỉnh, mặt trên trấn áp bốn cấm tự, ẩn chứa bí mật thần linh. Nhưng vì có liên quan đến thân, tầng thứ quá cao, ngược lại không thể trợ giúp Lâm Lạc nhiều lắm, nếu không phải lúc trước luyện hóa qua một tia tinh hoa của hỏa diễm cự nhân thì ngay cả một phần bên ngoài của bốn cấm tự cũng không thể lĩnh ngộ đến.

Mà Phong Sở Liên tuy rằng còn chưa đạt tới cảnh giới thần linh, nhưng đã là chí tôn tiếp cận tới gần với thần linh. Lực lượng của nàng thật sự đã bao hàm một tia thần đạo, bao hàm trong nền móng kia.

Mà Lâm Lạc trong một năm này chính là đem một tia thần đạo này tham chiếu với bốn cấm tự.

Ưu thế của hắn là tử đỉnh tương liên với thức hải, là một phần của hắn!

Vốn với cảnh giới thấp như hắn, căn bản không thể có khả năng chạm vào bốn cấm tự này. Lúc trước Trương Hạo lưu lại tại cổ mộ hai ma tự đã khiến đệ bát bộ lão tổ thiếu chút nữa điếm hóa, huống hồ thần tự như thế?

Lâm Lạc từng cho Nghiêm Thanh xem qua tử đỉnh, ý đồ tạo cơ hội cho Nghiêm Thanh đột phá tinh hoàng, nhưng với tu vi của Nghiêm Thanh tự nhiên nhìn không ra cấm tự trên đỉnh, chỉ nói là một đoàn bạch ảnh mơ hồ, căn bản nhìn không tới phía dưới bao trùm là cái gì!

Có thể thấy được tầng thứ của cấm tự cao tới mức nào!

Lâm Lạc có thể nhìn ra thâm ảo huyền diệu trong đó, tự nhiên rất hữu ích với lĩnh ngộ đại đạo. Chỉ là vì tu vi trước kia của hắn quá thấp nên không nhìn ra bao nhiêu, nhưng giờ có nền móng mà Phong Sở Liên thì lại khác. Trong vòng một năm, hắn cũng đã có đôi chút hiểu về bốn cấm tự nên mới có thể nắm giữ bí mật của tinh vực.

Bốn cấm tự kinh thiên động địa, chỉ nắm giữ một tia trong đó cũng đủ để cho Lâm Lạc đột phá tinh vực!

Hắn hiện tại cần chính là thời gian tích lũy, ngắn thì nửa năm, lâu là mười năm, tất có thể bắt đầu đánh sâu vào cảnh giới kia.

Đương nhiên, nếu có thể không ngừng huyết chiến thì Lâm Lạc tin tưởng sẽ có thể rút ngắn rất lớn thời gian. Hắn trời sinh chính chiến sĩ, chỉ có ở trong chiến đấu mới có thể đề thăng nhanh nhất.

Bất quá, chiến đấu như vậy tự nhiên không bao gồm cùng đánh với Thủy Doanh Tâm!

Tuy rằng chỉ thời gian một năm, lực lượng của Lâm Lạc cũng không tăng lên vì hắn đã đạt tới chủ linh cảnh đỉnh phong. Lôi hệ công pháp có tiến bộ, nhưng vẫn như cũ đảo quanh tại Tông Tiên cảnh, bất quá chiến lực của hắn cũng xuất hiện biến hóa về chất, nguyên nhân ở chỗ hắn có đột phá lý giải đối với bốn cấm tự !

Trong bốn cấm tự thì Tàng Vân sơn mạch thuộc hỏa. Còn ba cấm tự còn lại thì phân biệt là kim, mộc và không gian.

Lâm Lạc chỉ mới nắm giữ một chút vỏ ngoài nhưng năng lực vốn của thần linh này có được một chút cũng đã đủ rồi!

Đối mặt với một chưởng đánh đến của Thủy Doanh Tâm, Lâm Lạc căn bản không tránh không tránh, để mặc một chưởng này đánh vào người hắn.

“Ha ha ha, người bề quan một năm mà chiến lực giảm xuống nhiều như vậy sao?” Thủy Doanh Tâm cười to, kỳ thật muốn làm đau Lâm Lạc mới là mục đích của nàng. Nếu không được thì mới chịu để Lâm Lạc thì ngược, còn nếu có thể ngược hắn thì nàng tuyệt không bỏ qua.

Nhưng nàng lập tức phát hiện không đúng, một chưởng này đánh vào Lâm Lạc thì hắn cứ thế vỡ ra ngàn vạn khối!

Không đúng, đây cũng không phải thực thể của Lâm Lạc mà chỉ là một tàn ảnh. Bởi vì tốc độ của hắn quá nhanh nên tàn ảnh chưa biến mất, không gian bị nàng đánh tan nên mới xuất hiện cảnh tượng vỡ vụn.

“Không gian bí thuật?” Thủy Doanh Tâm không khỏi kinh hãi, có Đường Diêm tồn tại, nàng cũng không xa lạ đối với không gian thuần di, nhưng Lâm Lạc rõ ràng không có không gian linh căn, làm sao có thể đủ sử dụng không gian bí thuật?

Nàng xoay người lại, chỉ thấy Lâm Lạc đang đứng trên không trung cách mười trượng, khoanh tay nhàn nhã, thanh sam phát phơ theo gió.

“Đáng giận, đùa giỡn bản thống lĩnh sao?” Thủy Doanh Tâm tức tối, song chưởng đánh ra, “Tăng Loan cửu điệp!”

Trải qua một năm củng cố, hiện tại nàng đã hoàn toàn nắm giữ Tăng Loan cửu điệp, dù là thập điệp cũng nhìn thấy khe cửa, nhưng đây cũng là cực hạn hiện giờ, chỉ cần nàng chưa đột phá đại cảnh giới thì trong nháy mắt chỉ đánh ra chưởng số hữu hạn.

Bất quá sau khi đạt tới thập điệp thì nàng có thể thông qua dung hợp giảm bớt lực lượng lãng phí nên uy lực một chiêu này tăng lên không nhỏ.

Chưởng lực cửu điệp sau khi đánh đến hóa thành một con bạch hổ, chồm về Lâm Lạc, sau lưng để lại một luồng lưu quang.

“Hỗn đản, nếu không xuất ra bản lãnh thật sự đến, bản thống lĩnh sẽ tìm mấy thê thiếp của ngươi!” Thủy Doanh Tâm lại bắt đầu khiêu khích.

“Bà điên này!” Lâm Lạc giận dữ, thân hình chợt lóe, đã xuất hiện ở phía sau Thủy Doanh Tâm, đánh ra một quyền.

Oành!

Đối mặt Lâm Lạc có được không gian bí thuật, Thủy Doanh Tâm căn bản không có lực chống cự, nhất thời bị trúng một quyền. Hai mắt nàng hoa lên, tựa hồ ngũ tạng lục phủ đều đảo lộn!

Đau quá!

Nhưng sau khi cơn đau qua đi thì một khoái cảm khó có thể nói nên lời bùng lên. Hai gò má nàng đỏ bừng, cánh cửa đại đạo cũng có xu thế mở ra.

Thủy Doanh Tâm mừng rỡ, miệng càng kêu lớn, muốn thay thế Lâm Lạc “An ủi” mấy nữ, làm cho các nàng về sau tên xú nam nhân này! May mắn nàng là nữ nhân, nếu không Lâm Lạc thật sự nổi sát tính.

Nhưng ngay cả như vậy, hắn cũng cực độ khó chịu, bắt đầu ra tay liên tiếp với Thủy Doanh Tâm.

“A —” Thủy Doanh Tâm vừa đau vừa có khoái cảm. Đến lúc khoái cảm đạt đến cao nhất thì giữa hai chân cũng đã ướt đầm đìa, mà cánh cửa tinh vực rốt cuộc hoàn toàn mở rộng, để cho nàng nhìn thấy bí mật vô thượng của võ đạo!

Chỉ cần có thêm một trăm hay tám mươi năm tích lũy thì nàng mới hoàn toàn tiêu hóa được sở đắc hôm nay, chính thức đánh sâu vào tinh vực, thành tựu cảnh giới tối cường dưới tinh không!

Nàng quên hết tất cả hết rằm lên.

Sảng khoái trong mộng sao có thể so sánh với sự thực, mỗi lần tỉnh độ đều cực độ trống rỗng, đâu có thể nào rõ ràng như hiện tại, khoái cảm vô cùng chân thật dâng trào trong mạch máu, làm cho hai mắt nàng mờ đi, chỉ cầu Lâm Lạc đừng có ngừng.

Lâm Lạc rốt cục phát hiện không thích hợp, bởi vì phong bà nương này hô đầu nhưng biểu tình trên mặt không khác các nàng Tô Mị sau khi hoan hảo, kiều diễm ngọt ngào! Hắn một năm trước đã phát hiện Thủy Doanh Tâm có chút không thích hợp, nhưng sau đó bế quan một lòng nghiên cứu cấm tự nên đã quên, giờ mới nhớ tới.

Nguyên lai, mục đích nữ nhân này là muốn làm cho hắn thi ngược!

Điên tử, tuyệt đối điên!

Trước kia là cuồng ngược đãi, hiện tại lại biến thành cuồng chịu ngược!

Lâm Lạc cũng không có nhiều thời gian để bồi tiếp một nữ nhân điên, còn phải đi bồi tiếp đám Tô Mị! Hắn lập tức thu tay lại, thân hình chợt lóe, hạ xuống mặt đất.

Giờ hắn đã nắm giữ không gian bí pháp, tốc độ tự nhiên tăng nhiều, tuy rằng tiêu hao cũng lớn, không thích hợp đi đường dài nhưng trùng kích như thiểm điện trong cự ly ngắn thì không ai có thể sánh, Đường Diễm ở trước kia đã từng chứng minh qua.

Chương 745: Ngày xử tử (1)

Ngũ nữ bởi vì ở Hận Tuyệt cốc đã lâu nên khi Lâm Lạc xuất hành thì cũng đòi tới chỗ Lăng Nguyệt vực. Lâm Lạc tự nhiên sẽ không cự tuyệt yêu cầu, với thực lực hiện tại của hắn, Đông châu dù lớn nhưng hoàn toàn có thể bảo hộ các nàng.

Bọn họ xuất hành chưa quá ba ngày thì lại lập tức quay về Hận Tuyệt cốc.

Bởi vì lúc này thiên hạ đang ồn ào về một đại sự.

– Ba đại hào môn trong ba vực liên hợp tuyên bố, bọn họ đã bắt được bốn đệ tử của Lâm Hồng Hoang, ba tháng sau công khai xử cực hình!

Lâm Hồng Hoang là người ra sao? Tất cả mọi người không ai biết được, nhưng có thể làm cho tam đại hào môn trong ba vực liên thủ tiến hành chuyện này, có thể thấy được coi trọng ra sao với hắn! Người muốn giết người liền giết thôi, cần gì tới thời gian ba tháng?

Chỉ cần không phải thằng ngốc cũng có thể đoán ra dụng ý của ba đại hào môn, chính là làm cho Lâm Hồng Hoang xuất thủ cứu người, mà bọn họ tất nhiên đã sớm thiết hạ mai phục, chỉ còn chờ Lâm Hồng Hoang chui vào bên trong!

Nhưng Lâm Hồng Hoang đến tột cùng là ai mà cần đến tam đại hào môn liên thủ đối phó? Toàn bộ thiên hạ đều nhao nhao bàn tán, người có thực lực đều chạy tới Tuyệt Hổ thành ở Tinh La vực để xem xử quyết bốn đệ tử của Lâm Hồng Hoang.

Lâm Lạc vừa nhận được tin tức này, lập tức mang theo ngũ nữ trở lại Hận Tuyệt cốc, hắn muốn đi cứu người!

Hắn biết rõ đây là một cái bẫy nhưng vẫn muốn tiến hành!

Vô luận là Bao Thức Lễ hay là Bạch Uyển Hoa đều có ân cứu mạng đối với Lâm Lạc, tuy rằng bọn họ là bị Lâm Hồng Hoang sai khiến, nhưng Lâm Lạc vẫn đặt ở đáy lòng! Tuy rằng hắn không biết thân phận bốn người này như thế nào mà bị người Nội Tam vực biết nhưng ba nhà La, Lí, Phương vì tử đỉnh mà diệt Lâm gia, nay vì bức Lâm Hồng Hoang hiện thân trọng đoạt tử đỉnh, tự nhiên là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào!

Chỉ là bọn hắn có biết thực lực hiện giờ của Lâm Hồng Hoang hay không, nếu như biết rồi thì cao thủ dùng để đối phó Lâm Hồng Hoang tuyệt đối là tinh vực chí tôn! Ba nhà La, Lí, Phương của Đông châu hiển nhiên lấy không ra cao thủ như vậy, vậy thì có nghĩa là tổ gia thánh địa sau lưng bọn họ cũng phái người tham dự!

Nếu muốn cứu người trong tình huống như vậy, Lâm Lạc không hề có điểm nắm chắc!

Nhưng hần tin tưởng bậc hùng tài đại lược như Lâm Hồng Hoang tuyệt không để địch nhân biết rõ. Bởi vậy người của thánh địa cũng chỉ là cấp bậc tinh vương! Lâm Lạc tự nhiên không có khả năng đánh với tồn tại chí tôn như vậy nhưng với không gian thuật linh ngộ từ cấm tự thì cũng có vài phần bản lĩnh cứu người bỏ chạy.

Người là nhất định phải cứu, nhưng phải có bố trí chu mật, nếu làm việc tùy tiện thì ngay cả bản thân cũng bị bắt.

Lâm Lạc về tới Hận Tuyệt cốc thì chuyện đầu tiên là an bài năm nữ thích đáng, thứ hai cũng muốn mời Nghiêm Thanh xuất thủ. Bất quá, bởi vì bốn người Bao Thức Lễ là đệ tử của Lâm Hồng Hoang đệ tử, Lâm Lạc cũng không cho rằng Nghiêm Thanh sẽ chịu ra tay. Khi hần nhắc tới chuyện này thì quả nhiên bị Nghiêm Thanh quả quyết cự tuyệt, thậm chí muốn Lâm Lạc cũng không đi mạo hiểm. Nhưng Lâm Lạc không từ bỏ chủ ý, mà là lập tức lên đường. Hần cũng không đặt toàn bộ hy vọng vào Nghiêm Thanh mà là có Nghiêm Thanh tương trợ thì hần sẽ nắm chắc cứu được người hơn.

Nắm giữ không gian bí thuật, Lâm Lạc tương đối tự tin bảo mệnh, chỉ cần để cho hần thu được bốn người Bao Thức Lễ vào tử đỉnh vậy thì tối thiểu nắm chắc một nửa có thể thoát thân.

Hơn nữa, ưu thế của hần còn ở chỗ hần có thể giấu trong, người của Nội Tam vực cũng không biết tồn tại của hần, bọn họ còn không biết Lâm Hồng Hoang có một người con như vậy!

Đám Tô Mị tuy rằng lo lắng cho Lâm Lạc, nhưng biết tính cách của hần, nếu như không làm được chuyện này thì cả đời hần sẽ áy náy! Võ đạo của Lâm Lạc chính là không thẹn bản tâm, lưu lại ý áy náy sẽ ảnh hưởng đến phát triển của hần sau này!

Hơn nữa Lâm Lạc cũng hướng các nàng cam đoan, việc này tuy rằng cứu người là quan trọng nhất nhưng hần cũng sẽ không mù quáng làm việc, nếu sự tình thực không thể vì, hần sẽ gập lui về Hận Tuyệt cốc, tu luyện đến tinh vực lại đi tìm ba nhà La Lí Phương báo thù!

Thời gian có gần ba tháng, nếu theo như tốc độ bình thường chỉ e lúc Lâm Lạc đuổi tới thì đám Bao Thức Lễ hoặc là được Lâm Hồng Hoang cứu, hoặc là đã bị xử tử! Cũng may Lâm Lạc gần đây nắm giữ không gian thuật, không tiếc tiêu hao công lực để chạy đi, khiến cho tốc độ tăng nhiều! Nhưng cũng phải qua hơn hai tháng, Lâm Lạc mới chạy tới Tuyệt Hổ thành Thiên La vực.

Chuyện đầu tiên hần làm chính là nghỉ ngơi để khôi phục linh lực đã tiêu hao. Cũng may trong tay Nghiêm Thanh tuy rằng không có cực phẩm linh thạch, nhưng thượng phẩm linh thạch vẫn có rất nhiều, tự nhiên sẽ không keo kiệt đối với con yêu. Nếu không phải Lâm Lạc không quá cần linh thạch thì Nghiêm Thanh cũng sẽ nhét đầy vào không gian pháp khí.

Lâm Lạc nghỉ ngơi suốt năm ngày mới khôi phục trạng thái tới đỉnh phong, hần cũng bắt đầu suy tư đến tội cùng nên làm như thế nào mới cứu được bốn người kia.

Trước mắt, hần còn không biết bốn người này nhốt ở đâu nên cũng không thể hành động, đành đợi đến ngày hành hình mới được

Ba nhà La Lí Phương vì phòng ngừa Lâm Hồng Hoang ra tay cứu người, khẳng định sẽ giữ bí mật nơi giam giữ tù nhân. Nhưng quan nhân địa phương không biết, địa điểm hành hình cũng đã sớm đã công bố là ở quảng trường trong thành.

Lâm Lạc cải biến tướng mạo, lấy tử đỉnh ngăn cách khí tức, chỉ cần hần không thoát ra khí tức thì ai cũng không thể nhìn ra.

Hần đi lại như thường dân trên quảng trường, lại phát hiện trong này ít nhất cũng có cường giả linh cảnh xuất hiện!

Đúng rồi, Lâm Hồng Hoang nếu xuất hiện cứu người thì với tính cách của hần sao phải chú ý người vô tội, ra tay một lần chắc sẽ khiến cả Tuyệt Hổ thành đều hồng mắt! Cường giả tinh vực cho dù là một tia lực lượng tràn ra đều có thể oanh sát cường giả linh cảnh, huống hồ là người thường?

Bọn họ đều đã sớm di dời, cho dù với cường giả chí linh cảnh xem phàm nhân vì con kiến, nhưng sẽ không ra tay giết “Thần dân của mình!” Dù sao quyền lực cũng phải thể hiện thông qua người khác.

Vô giả linh cảnh nơi này hẳn là những người nhận được tin tức đến xem náo nhiệt, đến lúc chiến đấu xảy ra thì bọn họ cũng sẽ xem tình huống mà bỏ chạy. Bất quá, bọn họ căn bản không biết Lâm Hồng Hoang là người ra sao, càng không biết trên linh cảnh còn có tồn tại tinh vực. Lấy linh cảnh để tưởng tượng uy lực tinh vực cường giả, một khi bùng nổ đại chiến, nói không chừng bọn họ ngay cả cơ hội lui lại đều không có, mà trực tiếp bị kinh lực cuồng bạo giảo sát!

Ở trong chiến đấu của tinh vực cường giả, chỉ có cao thủ chủ linh cảnh mới có thể bảo mệnh, những kẻ tầm thường e là bị vô tình giết chết!

Lâm Lạc có nắm chắc ba nhà La Lí Phương cũng không biết thực lực sâu cạn của Lâm Hồng Hoang, tuyệt không xuất động cao thủ cấp bậc tinh đế, thậm chí tinh hoàng cũng sẽ không xuất hiện, có thể phải ra cấp bậc tinh vương cũng đã đủ để mất Lâm Hồng Hoang! Nhưng Lâm Hồng Hoang có thể xuất hiện hay không thì Lâm Lạc lại không nắm chắc.

Chương 745: Ngày xử tử (2)

Lâm Lạc cũng không thể xác định địa vị của bốn người Bạch Uyển Hoa trong lòng Lâm Hồng Hoang. Nghe theo như lời của Lâm Hồng Hoang thì bốn người bọn họ chỉ là bảo tiêu của Lâm Lạc, từ thực lực “Yếu ớt” của bọn họ cũng có thể thấy được đại khái!

Ngay cả Lữ Nguyệt Đồng cũng có thực lực Huyền Linh cảnh đỉnh phong, gia tộc này cũng không thể là gia tộc nhỏ ở Đông châu, chẳng lẽ Lâm Hồng Hoang cấp bậc tinh hoàng lại dạy ra đồ đệ có năng lực kém Lữ gia sao?

Bởi vậy, tam gia tộc của thánh địa nghĩ là bắt được nhược điểm của Lâm Hồng Hoang nhưng rất có khả năng Lâm Hồng Hoang căn bản là không xem bọn Bạch Uyển Hoa quan trọng gì! Nếu thực như thế, áp lực Lâm Lạc sẽ rất lớn!

Nếu có Lâm Hồng Hoang thu hút sự chú ý của cao thủ địch quân, như vậy Lâm Lạc liền có thể âm thầm làm việc, trực tiếp cứu đám Bạch Uyển Hoa, dùng không gian bí thuật mà chạy. Nhưng nếu Lâm Hồng Hoang không xuất hiện thì hẳn sẽ đối mặt với cao thủ ít nhất là cấp bậc tinh vương! Chỉ mong Lâm Hồng Hoang không có máu lạnh như thế!

Lâm Lạc không hề nắm chắc vấn đề này, Lâm Hồng Hoang là kiêu hùng, mà kiêu hùng sẽ tuyệt đối không mềm lòng! Trong mắt của Lâm Hồng Hoang, nếu như trên đường giành thắng lợi cần hy sinh thì hẳn cũng sẽ không nhủu mày.

Đau đầu a!

Lâm Lạc triệt hồi ngăn cách khí tức của tử đỉnh, lộ xuất khí tức tu vi Hạo Linh cảnh, đủ để cho người không dám trêu chọc, còn không thân phận “người thường” của hắn trong một đám vô giả linh cảnh vạn phần bắt mắt.

Thời gian chỉ còn có ba ngày!

Từ lâu gần quảng trường mấy ngày này làm ăn rất tốt, mỗi ngày đều có đại lượng vô giả ngồi trong đó uống rượu đợi lúc hành hình, muốn nhìn nam nhân tên là Lâm Hồng Hoang đến cùng là thần thánh phương nào mà có thể khiến cho ba đại hào môn xuất động đại trận như vậy.

Lâm Lạc cũng ra giá cao để chọn một vị trí gần cửa sổ. Để có được vị trí này hắn đã trả giá năm trăm khối thượng phẩm linh thạch, về phương diện khác lại bởi vì hắn có tu vi “Hạo linh cảnh” nên không ai dám tranh!

Vô giả trên thế giới đều quyền đầu nói chuyện, quyền đầu ai càng lớn thì người đó chính là vương!

Đối với linh cảnh mà nói, một lần bế quan chính là mười năm trăm năm, thời gian ba ngày chỉ nháy mắt đã tới.

Đó là một ngày nắng đẹp, vào lúc vầng dương vừa nhú lên thì cũng là lúc mà bốn cỗ xe tù tiến đến trong tiếng ồn ào. Mỗi một xe tù đều chỉ chở một tù nhân, có ba nam một nữ, Lâm Lạc nhìn xem rõ ràng, đúng là bốn người Bao Thức Lễ.

Bốn người bọn họ hiển nhiên đều bị tra tấn nặng nề, vẻ mặt tiều tụy, nhưng tu vi không có bị phế.

Lâm Lạc vừa hơi suy nghĩ liền hiểu đạo lý trong đó, nếu phế đi tu vi vậy tương đương với là bốn phế nhân, Lâm Hồng Hoang sẽ vì bốn phế nhân mạo hiểm sao?

Hiển nhiên, những người này cũng không hiểu biết tính cách của Lâm Hồng Hoang, chỉ nhìn tu vi thấp đến đáng thương của bốn người Bao Thức Lễ cũng biết bọn họ kỳ thật trong lòng Lâm Hồng Hoang không khác phế nhân!

Nhìn bốn người biểu tình gần như chết lặng, Lâm Lạc không khỏi dâng lên một trận phần nộ, hận không thể lập tức lao ra đi!

Nhưng hiện tại xúc động làm việc sẽ chỉ hỏng chuyện!

Lâm Lạc còn chưa có thể khẳng định Lâm Hồng Hoang đến tốt cùng có thể hiện thân hay không! Nếu Lâm Hồng Hoang ra mặt cho bốn đồ đệ vậy thì Lâm Lạc tùy tiện làm việc sẽ phá hủy bố trí của Lâm Hồng Hoang. Bởi vậy hắn quyết định đợi lát nữa, nếu Lâm Hồng Hoang thủy chung không hiện thân, vậy cho dù ngàn nan vạn hiểm thì Lâm Lạc cũng phải xông ra!

Nam nhi làm việc ngẩng đầu không then với trời, cúi xuống không then với người, chỉ cầu không làm lương tâm thất vọng!

Ở hai bên xe chở tù là một đội cao thủ, ít nhất là cấp bậc Hạo Linh cảnh, số lượng đạt tới ngàn người!

Quần chúng vây xem lân cận không khỏi một trận líu lưỡi!

Cũng chỉ có ba đại hào môn trong Nội Tam vực mới có thể làm ra kiệt tác như vậy, lực lượng này đủ để quét ngang toàn bộ Đông châu, ngay cả thế lực của ba mươi ba vực liên thủ cũng không địch lại!

Trận trường này càng lớn thì càng có thể nhìn ra ba đại hào môn coi trọng Lâm Hồng Hoang, chẳng lẽ đối phó hắn cần nhiều cao thủ như vậy?

Cho dù là cao thủ chủ linh cảnh hình thành ngũ hành tiểu thế giới nhìn đến đội hình này cũng muốn dọa ướm quần! Lâm Hồng Hoang còn dám hiện thân cứu người? Nếu vậy hắn không phải tuyệt thế cuồng nhân thì chính là kẻ điên!

Lâm Lạc lại biết, chỗ hắn đã thấy chính là thực lực của Đông châu ba đại hào môn mà cũng không phải nội tình của thánh địa ba đại gia tộc!

Lưu lại Đông châu chính là huyết mạch gia tộc lưu lại, người chân chính có tiền đồ đã sớm tiến vào thánh địa! Thế lực này hiển nhiên còn chưa có xuất hiện, bọn họ mới là chủ lực đối phó Lâm Hồng Hoang, nhưng Lâm Hồng Hoang không hiện ra, bọn họ tự nhiên cũng sẽ không xuất hiện.

Ở trên quảng trường đã dựng lên một khán đài tạm thời, tựa hồ thực sự đem chuyện xử quyết bốn người Bao Thức Lễ theo nghi thức trang trọng. Bốn người Bao Thức Lễ bị phân biệt buộc vào một cây cột sắt, người trên khán đài cũng lục tục đến, đều là nhân vật quyền quý của ba đại gia tộc.

Ân?

Ánh mắt Lâm Lạc chợt lóe, rõ ràng thấy được một bóng dáng quen thuộc, chính là Phong Sở Liên!

Bất quá, lúc này nàng cũng không mang theo hai thị nữ Thanh Nguyệt và Phồn Tinh mà có một nam tử trẻ tuổi phong thần tuấn lãng bên cạnh. Nam tử này dáng người dong dỏng, diện mạo cực anh tuấn nhưng vầng sáng lực lượng trên người cũng cường đại vượt xa cấp bậc chủ linh cảnh!

Tinh vực chí tôn!

Tinh vương nhất trọng thiên, Lâm Lạc có thể khẳng định!

Tuy rằng nhìn như tuổi trẻ cũng không đại biểu cho chân chính tuổi trẻ, nhưng ngẫm lại tình vực chí tôn ít nhất có được hai vạn năm thọ nguyên, người dưới bốn ngàn năm đều có thể xưng là tuổi trẻ, cũng không biết người nhìn như tuổi trẻ này đến tột cùng có bao nhiêu tuổi.

Hiển nhiên, Phong Sở Liên tựa hồ lại tìm được rồi một vị hôn phu hậu tuyển! Mà người này cũng là một thành viên của ba nhà La, Lí, Phương.

Nghĩ đến Tử Nhân Yêu lại gieo tai họa cho ba nhà này, Lâm Lạc đáng ra phải thở phào nhẹ nhõm nhưng không hiểu sao hần lại có cảm giác chua xót, bất giác nổi lên ý căm hận với người tuổi trẻ kia.

Hần đem điều này quy kết đến thù cũ của Lâm gia cùng thánh địa tam tộc, đánh chết cũng sẽ không thừa nhận hần sinh ra tình cảm với Tử Nhân Yêu!

Lâm Lạc lắc đầu, hiện giờ hần cần chú ý đến cũng không phải Phong Sở Liên, mà là bốn người Bao Thức Lễ đối với hần có ân cứu mạng!

Chăm chú nhìn vào đám Bao Thức Lễ, Lâm Lạc ần ần chỉ cảm thấy Phong Sở Liên hơi hơi nhú mi, nhìn qua vị trí của hần, tựa hồ ý thức được cái gì.

746. Chương 746: Dù Là Ngàn Người

“Phong Hậu, làm sao vậy?” Tinh vương trẻ tuổi bên cạnh Phong Sở Liên hỏi, trong ánh mắt không chút nào che dấu sự thân thiết.

Hần tên là La Thiên Quân, tên tương đối khí phách, mà hần cũng quả thật có tiền vốn như vậy.

La Thiên Quân tự nhiên xuất thân thánh địa La gia, bởi vì lão tử là tinh đế, toàn bộ thiên hạ có thể đếm được trên đầu ngón tay, chân chính là bá chủ hạ giới. Hần vừa ra sinh ra đã có tu vi Tịch linh cảnh, rồi sau đó một ngày tiến cảnh ngàn dặm, sau trăm tuổi liền đạt tới chủ linh cảnh, bốn ngàn năm sau đột phá tình vực, trở thành một chí tôn đỉnh phong trên thế gian!

Hần cũng chỉ chàng năm ngàn tuổi, đối với một tinh vương có được ít nhất hai vạn năm thọ nguyên thì quả thực là trẻ đến đáng sợ! Mà hiển nhiên tinh vương cũng không phải điểm cuối của hần, tất cả mọi người trong thánh địa cho rằng hần nhất định có thể đạt tới độ cao của lão tử hần, về phần là bao lâu thì còn cần thời gian trả lời.

La Thiên Quân cùng với người trẻ tuổi khác được xưng thánh địa ngũ kiệt, mà thành tựu như hần cũng chỉ có thể ngồi ghế hạng bét, bởi vậy cũng có thể thấy được nội tình thánh địa thâm hậu ra sao!

Tuy rằng Phong Sở Liên còn một cước đá nát La Tiên Dân, chôn vùi một kẻ vô cùng có khả năng đột phá tình vực của Đông châu La gia, lại còn có được ngũ hành tiểu thế giới. Nhưng với sự tuyệt đại tào của nàng, La Thiên Quân vẫn chìm ngập dưới cái nhìn đầu tiên, thành thật làm một kẻ truy cầu.

Không sai, La Tiên Dân chết đi quả thật đáng tiếc, nhưng nhập vào tình vực cũng chỉ là một con kiến! Mà nếu là có thể đem Phong Sở Liên cưới về La gia thì... người ta nhưng là tinh hoàng a, còn là tinh hoàng tam trọng thiên, chỉ kém một bước là đạt tới cảnh giới cường đại nhất thế gian, ngạo thị thiên hạ thương sinh!

Mà nàng còn trẻ đến đáng sợ!

So sánh ra, La Tiên Dân coi là cái gì!

La Thiên Quân có thể nói thiếu niên thiên tài, lại thêm bộ dạng tuấn mỹ bất phàm, đủ để cho thiếu nữ phát cuồng, thực phụ phát xuân, bởi vậy Phong Sở Liên ít nhất sẽ không chán ghét hần, liệt vào đối tượng khảo hạch vị hôn phu hậu tuyển.

Nếu Lâm Lạc biết điểm này thì nói không chừng lại kiêu ngạo, ít nhất trước mắt hần vẫn là vị hôn phu hậu tuyển duy nhất của Phong Sở Liên!

Phong Sở Liên bất cận nhân tình, kiêu ngạo cho rằng thiên hạ vô luận nam nữ đều quỳ gối trước mị lực của nàng. Đối với La Thiên Quân ân cần, nàng ngược lại cảm thấy là đương nhiên, tự nhiên cũng sẽ không vì hấn mà sở động, nhưng xú trùng kia dám trốn, thật là làm cho nàng tức giận!

Vừa rồi còn có một loại lực lượng kỳ dị dao động, tuy rằng đối với nàng mà nói này lực lượng dao động này yếu ớt đáng thương. Nhưng nó có một tính chất đặc thù nào đó khiến mơ hồ cảm giác ở nơi nào tiếp xúc quá.

Đúng rồi, xú trùng đáng chết kia!

Ánh mắt Phong Sở Liên đột nhiên sáng ngời, khoe miệng hiện lên nét tươi cười, thâm nghĩ hóa ra xú trùng đáng ghét này ở đây, uống bốn hậu còn phải Thanh Nguyệt, Phồn Tinh tìm khắp thiên hạ, hừ hừ, rơi xuống trong tay bốn hậu, xem bốn hậu như thế nào xử phạt người!

Nàng bỗng nhiên tươi cười như một đóa hoa nở rộ, kiêu diễm đến tột đỉnh. Đừng nói La Thiên Quân lập tức hai mắt đờ ra, mọi người phụ cận cũng đều ngừng thở, lãng quên tất cả vì sự tuyệt đại tao nhã của nàng!

“Bốn hậu xinh đẹp thiên hạ không người có thể kháng cự!” Phong Sở Liên tự luyến rũ tóc, ngừng nghĩ đến tên vô lương tâm kia lại dám chạy trốn thì lại không khỏi nghiêng rằng.

Nàng lại không biết, Lâm Lạc đến lúc này còn tưởng rằng nàng là Tử Nhân Yêu, đối với nàng rất mâu thuẫn.

Lâm Lạc bị Phong Sở Liên liếc mắt một cái dọa ồ hôi đầm đìa, Tử Nhân Yêu nếu bắt được hấn không biết lần này có cường bách lên ngựa! Nghĩ đến trường hợp hai nam nhân ôm vào cùng nhau, Lâm Lạc nhất thời sắc mặt xanh mét, hô hấp có điểm khó khăn.

Hấn vội vàng tập trung vào thể ngộ bốn cảm tự.

Lúc này quảng trường nhìn như đã muốn xuất động đại trận, hơn ngàn cao thủ hạo linh cảnh, chủ linh cảnh làm thủ vệ, lại có hai đại chí tôn cấp tinh vực trấn áp, hoàn toàn không có kẽ hở!

Nhưng Phong Sở Liên cũng không phải người trong thánh địa, hơn nữa với tính cách của nàng tuyệt sẽ không vì La gia sở động mà ra tay đối phó Lâm Hồng Hoang! Tuy rằng La Thiên Quân quả thật rất mạnh, nhưng dù sao vẫn chỉ là tinh vương nhất trọng thiên, La gia tuyệt không đem trọng trách lần này đặt ở trên người hấn!

Bởi vậy, nơi đây tất nhiên còn có chí tôn tinh vực khác!

Dù sao chuyện quan hệ tới thần khí để cho cho lão quỷ tinh để có cơ hội thành thần. Thiết kế một đại cục như vậy, nếu là bị Lâm Hồng Hoang dễ dàng cứu người rồi đi thì ba đại gia tộc còn mặt mũi nào?

Bởi vậy, cho dù liệu định Lâm Hồng Hoang chỉ có tu vi tinh vương nhưng bọn họ cũng xuất động cấp bậc tinh hoàng, bảo đảm không có chuyện vạ nhất!

Lâm Lạc tuyệt không thể trước khi chưa rõ thực lực đối phương lại vọng động, trừ khi đến lúc không thể kéo dài!

“Bốn người này đều là tùy tùng của tội nhân Lâm Hồng Hoang, cần phải tru sát!” Một cao thủ chủ linh cảnh khoanh tay mà đứng trước mặt bốn người Bao Thức Lễ, “Bốn tọa cho các người một cơ hội sửa sai, chỉ cần các người bảo Lâm Hồng Hoang nói bậy, liền tha các người một con đường sống!”

“Nếu không, giết...”

Hấn lạnh lạnh nói, chữ giết cuối cùng diễn hóa thành thực hình, từ trên bầu trời đánh xuống, quanh quẩn trên đầu bốn người thật lâu mới tiêu tán, nhưng cũng thi triển hết hoàn toàn uy áp chủ linh cảnh cao thủ, làm cho đám người phụ cận đang quan chiến đều hít thở khó khăn, thiếu chút nữa bị ngắt xỉu đi.

“Lão thất phu nhà người, nằm mơ đi thôi!” Bao Thức Lễ xì một tiếng khinh miệt, “Lão bao ta chuyện gì cũng có thể làm, chỉ trừ chuyện có lỗi với ân sư, lão quỷ nhà người sao không chết đi, sống từng này tuổi chỉ lãng phí lương thực, không biết chữ xấu hổ viết như thế nào sao?”

Bao Thức Lễ miệng độc, trước kia ở Nam châu từng làm tức chết một đồng người, hắn vừa nói xong thì khiến cho tên cao thủ chủ linh cảnh kia sắc mặt xanh mét, thiếu chút nữa không nhịn được một tát đánh chết đối phương!

Trong mắt cao thủ chủ linh cảnh, bốn người này nhỏ yếu giống như con kiến, hắn căn bản khinh thường! Nhưng tổ gia thánh địa đã truyền hiệu lệnh, muốn cho bọn họ công khai xử quyết bốn người này, còn phải tới vài vị lão tổ chân chính đến áp trận, thực lực mạnh đến mức mà như hắn cũng chỉ làm trăm quan!

Hơn nữa, hắn còn phải để cho bốn người này chịu thua, không thể không lấy tôn sư chủ linh cảnh đến tiếp đón bốn con kiến. Vốn trong lòng hắn đang khó chịu, lại bị Bao Thức Lễ mắng cho ứa máu mà không dám hạ sát thủ, nhất thời tức giận đến nghẹt thở!

Ba người Bạch Uyển Hoa tuy rằng không nói gì, nhưng trong ánh mắt khinh miệt cùng không chút nào thỏa hiệp cũng là vô cùng rõ ràng.

Lâm Lạc không khỏi thầm khen một tiếng, lão cha của hắn không hổ là kiêu hùng. Nhân cách mị lực cường đại vô cùng, làm cho bốn người này kiên cường như thế, đến chết cũng không phản bội!

Tuy rằng bốn người này trên danh nghĩa là đồ đệ của Lâm Hồng Hoang, nhưng Lâm Hồng Hoang căn bản không chính kinh chỉ điểm bọn họ tu hành, chỉ nhìn cảnh giới thấp kém của bọn họ liền đã biết, nếu không cho dù không bằng Thủy Doanh Tâm nhưng cũng sẽ không kém nhiều như vậy.

Nhưng dù là thế thì bốn người này vẫn trung thành đối với Lâm Hồng Hoang. Đối mặt cực hình đều không chút nào động dung, có thể thấy được nhân cách mị lực của Lâm Hồng Hoang cường đại ra sao!

Bất quá, cho dù bốn người Bao Thức Lễ lúc này phản chiến cũng vô dụng. Thánh địa tam gia sẽ không vì bốn người bọn họ mà buông tha truy đuổi thần khí. Làm như thế đều chỉ là vì kích thích Lâm Hồng Hoang một chút, buộc hắn hiện thân mà thôi.

Dù sao đây mới là mục đích vốn có của bọn họ, bức Lâm Hồng Hoang hiện thân, giết người đoạt bảo!

Cao thủ chủ linh cảnh kia dù có tu vi cao nhưng lại không hiểu thuật tra tấn, nhất thời đối mặt với Bao Thức Lễ nói loạn không có cách gì, chỉ biết hận đến nghiến răng.

“Lão tổ, ngài thân phận tôn quý, loại việc nhỏ này vẫn nên giao cho ta đi!” Một hán tử trung niên đi tới nói với lão tổ kia, trong con mắt tam giác ánh lên tia âm độc.

Lão tổ kia nhìn hắn một cái, gật gật đầu, thối lui vài bước nhưng vẫn có nói thêm một câu: “Trăm ngàn không thể giết chết, cũng không thể tổn hại tu vi bọn họ!”

“Hiểu rồi, lão tổ!” Hán tử trung niên kia cười lạnh với bốn người Bao Thức Lễ. Tuy không thể giết người nhưng biện pháp tra tấn thì có rất nhiều. Lão tổ một lòng võ đạo nên không hiểu, mà hắn lại là hành gia về phương diện này!

“Tên mắt tam giác kia nhìn Bao đại gia làm chi? Có phải coi trọng Bao đại gia anh tuấn tiêu sái hay không? Bất quá, Bao đại gia chỉ công không tiếp nhận, người lau mắt đi rồi đợi lúc Bao đại gia tâm tình tốt sẽ hỏi thăm một chút!”

Hán tử trung niên cũng là không chút nào tức giận, giận dữ với một kẻ dưới thì có cái gì hay ho, sinh miệng lưỡi chỉ là kẻ yếu. Mồm miệng người lợi hại thì sao, ta chỉ cần một quyền đánh chết người, người có biện pháp nào?

Hắn cười lạnh, nói: “Ta sẽ nói về tào ngộ sau đây của các người. Đầu tiên là lột sạch quần áo các người, sau đó hạ chút thôi tình được, cho các người đóng cửa một nhà chơi nhau trước mắt bao người! Sách, không biết là vị mỹ nhân đây có đủ để cho ba ba nam nhân luân chuyển!”

Lời này quả thực ác độc, đừng nói ba người Bạch Uyển Hoa đồng thời trên mặt biến sắc, dù là Bao Thức Lễ cũng cười không nổi, phần nộ quát: “Con bà nhà người có phải nam nhân không, loại trùng nhà người nếu có giới thì giết Bao đại gia, nếu Bao đại gia nhú mày một chút liền mang họ mẹ người!”

Hán tử trung niên căn bản không để ý tới Bao Thức Lễ, nhất chỉ điểm ra, quần áo như tuyết trắng của Bạch Uyển Hoa nhất thời hóa thành bướm bay đầy trời, lộ ra nội y bên trong lẫn thân thể ngọc nhân khiến

người chung quanh đều chảy nước miếng, chỉ mong hán tử trung niên nhanh tay lột sạch Bạch Uyển Hoa để cả đám được rửa mắt.

“Hỗn đản!” Ba người Bao Thức Lễ đều tức giận mắng lớn, bọn họ đều ái mộ Bạch Uyển Hoa dịu dàng xinh đẹp, sao có thể dễ dàng tha thứ nữ thần trong lòng bị đối đãi như thế!

“Ha ha ha, ta bắt quá là thỏa mãn nguyện vọng mọi người mà thôi, không thể vì ba người các người nói không mà làm cho nhiều người thất vọng?” Hán tử trung niên kia cười quái dị, lại duỗi ngón tay ra làm ba người Bao Thức Lễ trợn trừng mắt.

“Người dám!” Một tiếng quát chói tai vang lên, hán tử trung niên đột nhiên lộ ra vẻ mặt vô cùng hoảng sợ. Nhưng chỉ trong giây lát hắn đã biến thành mưa máu, đường đường tu vi Diệt Linh cảnh lại không hề có lực chống cự!

Giữa sân vô thanh vô tức xuất hiện một thanh niên mặt lam sam, vẻ mặt âm trầm, sát khí như có thể hủy thiên diệt địa!

“Tiểu sư đệ!” Bốn người Bao Thức Lễ đồng thời kinh hô.

“Đi mau, nơi này rất nguy hiểm !”

“Tiểu sư đệ, người có lòng như vậy là đủ rồi, giờ rời đi mau lên!”

“Đừng làm cho sư phụ khó xử!”

Lâm Lạc trong lòng âm áp, quay đầu lại, trong nháy mắt thu hồi sát khí đầy trời, lộ ra một chút tươi cười, nói: “Bốn vị sư huynh sư tỷ, các người xuất thủ tương trợ khi Lâm Lạc gặp nguy hiểm, Lâm Lạc lại há có thể khoan tay đứng nhìn khi các người gặp nguy hiểm, nếu không Lâm Lạc còn dám sống trên đời sao?”

“Tiểu sư đệ –” Bốn người tuy rằng cùng Lâm Lạc tiếp xúc không lâu nhưng rất hiểu tính hắn, thấy hắn hạ quyết tâm biết là tuyệt không sửa đổi !

Bọn họ không khỏi vạn phần hối hận, đáng ra chuyện đầu tiên sau khi bị lộ thân phận phải nên tự sát mà còn ôm lòng nghĩ có thể may mắn bỏ chạy!

Lâm Lạc nguyên bản không nghĩ hiện thân vào lúc này, nhưng hắn càng không thể trở mắt nhìn bọn họ chịu nhục nhã vô cùng như thế, nếu là hắn còn muốn làm rửa đen rút đầu vậy thì đời này hắn cũng không thể tha thứ chính mình!

Nam tử hán đại trượng phu, ngẩng đầu không thẹn với trời, cúi đầu không thẹn với người, cùng lắm thì người chết là xong, chỉ cầu tâm an!

Lâm Lạc tràn ngập chiến ý bất khuất, một bên đánh ra kinh khí phá hủy xiềng xích trói chặt bốn người Bao Thức Lễ, một bên dùng ánh mắt khinh miệt nhìn ra bốn phía.

Nhưng ổ khóa này không biết chế tạo từ tài liệu gì mà ngay cả lực lượng của hắn cũng không thể phá hư, thậm chí lại hoàn toàn hấp thu với lĩnh vực của hắn!

Đây cũng không phải linh khí, thánh khí gì mà là tài liệu đặc thù, chuyên môn dùng để tù nhân ! Hơn nữa, đối phương chắc chắn có thể nghĩ đến Lâm Hồng Hoang muốn tới cứu người, lại lo lắng đến đối phương khả năng là tinh vương nên ổ khóa này dù cho là tinh vương cũng không thể dễ dàng phá hư, huống chi là Lâm Lạc chỉ là chủ linh cảnh !

Bởi vậy, cho dù nhìn đến hắn thử cứu người, tam đại hào môn cũng không ai đi ra ngăn cản.

Người này chính là Lâm Hồng Hoang?

Không ít người đang quan chiến đều nghĩ, chỉ là một người như vậy lại có thể khiến cho Đông châu tam đại hào môn xuất động đại trận đối phó? Người này cũng còn quá trẻ, có năng lực tu vi gì để đáng giá tam đại gia tộc coi trọng như thế?

“Lâm Lạc?” Một lão tổ La gia phóng ra, hắn từng tham gia vây sát Lâm Lạc, lúc này nhận ra đối phương, lại tựa hồ nghĩ đến điều gì, đột nhiên cười ha hả, “Người là con của Lâm Hồng Hoang?”

Bốn người Bao Thức Lễ gọi Lâm Lạc là tiểu sư đệ, mà hấn lại họ Lâm, không cần quá thông minh cũng liên tưởng ra quan hệ trong đó!

“Ha ha, bốn con cá nhỏ không thể điều ra chính chủ, cũng là đưa tới con của Lâm Hồng Hoang! Không sai, không sai, có tiểu tử này nơi tay, còn sợ Lâm Hồng Hoang không hiện thân sao? Để bốn tạ bắt hấn!”

Một đạo thanh âm không biết vang lên từ đâu, mang theo một uy nghiêm khiến người ta thần phục từ trong cốt tủy!

Tinh vương!

Lâm Lạc trong lòng cả kinh, cũng không hề có ý lùi bước, một khi hấn đã ra đây thì vốn không có đường lui, chỉ có chiến đấu đến chết!

“Tiểu sư đệ –” bốn người Bao Thức Lễ đều cảm thấy là chính mình hại Lâm Lạc, không khỏi sắc mặt ảm đạm, nếu bọn họ còn có năng lực tự sát thì tuyệt đối không có chút do dự.

“Bắt hấn!” hơn một ngàn cao thủ Hạo Linh cảnh, chủ linh cảnh nhất tề bắt đầu khởi động, hướng về Lâm Lạc truy sát!

Đây chính là hơn một ngàn cao thủ tối cường của nhân gian, ai có thể kháng được đội hình như vậy?

Người đang đứng quan chiến đều ngừng thở, bị hơn một ngàn cường giả đỉnh phong vây công, chỉ sợ là chuyện lần đầu tiên phát sinh ở Đông châu.

747. Chương 747: Dù Là Ngàn Người 2

Ba người Bạch Uyển Hoa tuy rằng không nói gì, nhưng trong ánh mắt khinh miệt cùng không chút nào thỏa hiệp cũng là vô cùng rõ ràng.

Lâm Lạc không khỏi thầm khen một tiếng, lão cha của hấn không hổ là kiêu hùng. Nhân cách mị lực cường đại vô cùng, làm cho bốn người này kiên cường như thế, đến chết cũng không phản bội!

Tuy rằng bốn người này trên danh nghĩa là đồ đệ của Lâm Hồng Hoang, nhưng Lâm Hồng Hoang căn bản không chính kinh chỉ điểm bọn họ tu hành, chỉ nhìn cảnh giới thấp kém của bọn họ liền đã biết, nếu không cho dù không bằng Thủy Doanh Tâm nhưng cũng sẽ không kém nhiều như vậy.

Nhưng dù là thế thì bốn người này vẫn trung thành đối với Lâm Hồng Hoang. Đối mặt cực hình đều không chút nào động dung, có thể thấy được nhân cách mị lực của Lâm Hồng Hoang cường đại ra sao!

Bất quá, cho dù bốn người Bao Thức Lễ lúc này phản chiến cũng vô dụng. Thánh địa tam gia sẽ không vì bốn người bọn họ mà buông tha truy đuổi thần khí. Làm như thế đều chỉ là vì kích thích Lâm Hồng Hoang một chút, buộc hấn hiện thân mà thôi.

Dù sao đây mới là mục đích vốn có của bọn họ, bức Lâm Hồng Hoang hiện thân, giết người đoạt bảo!

Cao thủ chủ linh cảnh kia dù có tu vi cao nhưng lại không hiểu thuật tra tấn, nhất thời đối mặt với Bao Thức Lễ nói loạn không có cách gì, chỉ biết hận đến nghiến răng.

“Lão tổ, ngài thân phận tôn quý, loại việc nhỏ này vẫn nên giao cho ta đi!” Một hán tử trung niên đi tới nói với lão tổ kia, trong con mắt tam giác ánh lên tia âm độc.

Lão tổ kia nhìn hấn một cái, gật gật đầu, thối lui vài bước nhưng vẫn có nói thêm một câu: “Trăm ngàn không thể giết chết, cũng không thể tổn hại tu vi bọn họ!”

“Hiểu rồi, lão tổ!” Hán tử trung niên kia cười lạnh với bốn người Bao Thức Lễ. Tuy không thể giết người nhưng biện pháp tra tấn thì có rất nhiều. Lão tổ một lòng vô đạo nên không hiểu, mà hấn lại là hành gia về phương diện này!

“Tên mắt tam giác kia nhìn Bao đại gia làm chi? Có phải coi trọng Bao đại gia anh tuần tiêu sái hay không? Bất quá, Bao đại gia chỉ công không tiếp nhận, người lau mắt đi rồi đợi lúc Bao đại gia tâm tình tốt sẽ hỏi thăm một chút!”

Hán tử trung niên cũng là không chút nào tức giận, giận dữ với một kẻ dưới thì có cái gì hay ho, sinh miệng lưỡi chỉ là kẻ yếu. Mồm miệng người lợi hại thì sao, ta chỉ cần một quyền đánh chết người, người có biện pháp nào?

Hắn cười lạnh, nói: “Ta sẽ nói về tao ngộ sau đây của các người. Đầu tiên là lột sạch quần áo các người, sau đó hạ chút thôi tình được, cho các người đóng cửa một nhà chơi nhau trước mắt bao người! Sách, không biết là vị mỹ nhân đây có đủ để cho ba ba nam nhân luân chuyển!”

Lời này quả thực ác độc, đừng nói ba người Bạch Uyển Hoa đồng thời trên mặt biến sắc, dù là Bao Thúc Lễ cũng cười không nổi, phần nộ quát: “Con bà nhà người có phải nam nhân không, loại trùng nhà người nếu có giỏi thì giết Bao đại gia, nếu Bao đại gia nhúm mày một chút liền mang họ mẹ người!”

Hán tử trung niên căn bản không để ý tới Bao Thúc Lễ, nhất chỉ điểm ra, quần áo như tuyết trắng của Bạch Uyển Hoa nhất thời hóa thành bướm bay đầy trời, lộ ra nội y bên trong lẫn thân thể ngạo nhân khiến người chung quanh đều chảy nước miếng, chỉ mong hán tử trung niên nhanh tay lột sạch Bạch Uyển Hoa để cả đám được rửa mắt.

“Hỗn đản!” Ba người Bao Thúc Lễ đều tức giận mắng lớn, bọn họ đều ái mộ Bạch Uyển Hoa dịu dàng xinh đẹp, sao có thể dễ dàng tha thứ nữ thân trong lòng bị đối đãi như thế!

“Ha ha ha, ta bắt quá là thỏa mãn nguyện vọng mọi người mà thôi, không thể vì ba người các người nói không mà làm cho nhiều người thất vọng?” Hán tử trung niên kia cười quái dị, lại duỗi ngón tay ra làm ba người Bao Thúc Lễ trợn trừng mắt.

“Người dám!” Một tiếng quát chói tai vang lên, hán tử trung niên đột nhiên lộ ra vẻ mặt vô cùng hoảng sợ. Nhưng chỉ trong giây lát hắn đã biến thành mưa máu, đường đường tu vi Diệt Linh cảnh lại không hề có lực chống cự!

Giữa sân vô thanh vô tức xuất hiện một thanh niên mặt lam sam, vẻ mặt âm trầm, sát khí như có thể hủy thiên diệt địa!

“Tiểu sư đệ!” Bốn người Bao Thúc Lễ đồng thời kinh hô.

“Đi mau, nơi này rất nguy hiểm!”

“Tiểu sư đệ, người có lòng như vậy là đủ rồi, giờ rời đi mau lên!”

“Đừng làm cho sư phụ khó xử!”

Lâm Lạc trong lòng âm áp, quay đầu lại, trong nháy mắt thu hồi sát khí đầy trời, lộ ra một chút tươi cười, nói: “Bốn vị sư huynh sư tỷ, các người xuất thủ tương trợ khi Lâm Lạc gặp nguy hiểm, Lâm Lạc lại há có thể khoan tay đứng nhìn khi các người gặp nguy hiểm, nếu không Lâm Lạc còn dám sống trên đời sao?”

“Tiểu sư đệ –” Bốn người tuy rằng cùng Lâm Lạc tiếp xúc không lâu nhưng rất hiểu tính hắn, thấy hắn hạ quyết tâm biết là tuyệt không sửa đổi!

Bọn họ không khỏi vạn phần hối hận, đáng ra chuyện đầu tiên sau khi bị lộ thân phận phải nên tự sát mà còn ôm lòng nghĩ có thể may mắn bỏ chạy!

Lâm Lạc nguyên bản không nghĩ hiện thân vào lúc này, nhưng hắn càng không thể trở mặt nhìn bọn họ chịu nhục nhã vô cùng như thế, nếu là hắn còn muốn làm rùa đen rút đầu vậy thì đời này hắn cũng không thể tha thứ chính mình!

Nam tử hán đại trượng phu, ngẩng đầu không thẹn với trời, cúi đầu không thẹn với người, cùng lắm thì người chết là xong, chỉ cầu tâm an!

Lâm Lạc tràn ngập chiến ý bất khuất, một bên đánh ra kinh khí phá hủy xiềng xích trói chặt bốn người Bao Thúc Lễ, một bên dùng ánh mắt khinh miệt nhìn ra bốn phía.

Nhưng ổ khóa này không biết chế tạo từ tài liệu gì mà ngay cả lực lượng của hắn cũng không thể phá hư, thậm chí lại hoàn toàn hấp thu với lĩnh vực của hắn!

Đây cũng không phải linh khí, thánh khí gì mà là tài liệu đặc thù, chuyên môn dùng để tù nhân ! Hơn nữa, đối phương chắc chắn có thể nghĩ đến Lâm Hồng Hoang muốn tới cứu người, lại lo lắng đến đối phương khả năng là tinh vương nên ổ khóa này dù cho là tinh vương cũng không thể dễ dàng phá hư, huống chi là Lâm Lạc chỉ là chủ linh cảnh !

Bởi vậy, cho dù nhìn đến hắc thủ cứu người, tam đại hào môn cũng không ai đi ra ngăn cản.

Người này chính là Lâm Hồng Hoang?

Không ít người đang quan chiến đều nghĩ, chỉ là một người như vậy lại có thể khiến cho Đông châu tam đại hào môn xuất động đại trận đối phó? Người này cũng còn quá trẻ, có năng lực tu vi gì để đáng giá tam đại gia tộc coi trọng như thế?

“Lâm Lạc?” Một lão tổ La gia phóng ra, hắc thủ từng tham gia vây sát Lâm Lạc, lúc này nhận ra đối phương, lại tựa hồ nghĩ đến điều gì, đột nhiên cười ha hả, “Người là con của Lâm Hồng Hoang?”

Bốn người Bao Thức Lễ gọi Lâm Lạc là tiểu sư đệ, mà hắc thủ lại họ Lâm, không cần quá thông minh cũng liên tưởng ra quan hệ trong đó!

“Ha ha, bốn con cá nhỏ không thể điều ra chính chủ, cũng là đưa tới con của Lâm Hồng Hoang! Không sai, không sai, có tiểu tử này nơi tay, còn sợ Lâm Hồng Hoang không hiện thân sao? Để bốn tía bắt hắc thủ!”

Một đạo thanh âm không biết vang lên từ đâu, mang theo một uy nghiêm khiến người ta thần phục từ trong cốt tủy!

Tinh vương!

Lâm Lạc trong lòng cả kinh, cũng không hề có ý lùi bước, một khi hắc thủ đã ra đây thì vốn không có đường lui, chỉ có chiến đấu đến chết!

“Tiểu sư đệ —” bốn người Bao Thức Lễ đều cảm thấy là chính mình hại Lâm Lạc, không khỏi sắc mặt ảm đạm, nếu bọn họ còn có năng lực tự sát thì tuyệt đối không có chút do dự.

“Bắt hắc thủ!” hơn một ngàn cao thủ Hạo Linh cảnh, chủ linh cảnh nhất tề bắt đầu khởi động, hướng về Lâm Lạc truy sát!

Đây chính là hơn một ngàn cao thủ tối cường của nhân gian, ai có thể kháng được đội hình như vậy?

Người đang đứng quan chiến đều ngừng thở, bị hơn một ngàn cường giả đỉnh phong vây công, chỉ sợ là chuyện lần đầu tiên phát sinh ở Đông châu.

748. Chương 748: Lấy 1 Địch 1000

Vô luận kết quả làm sao, chiến dịch hôm nay tuyệt đối có thể tái nhập sử sách!

Hơn một nghìn lão tổ bước thứ chín, thứ mười vây công một người, đây là tràng diện khoa trương, kinh người hạng gì, không nói tuyệt hậu, nhưng tuyệt đối là chưa từng có!

La gia cùng Lâm Lạc có thù mới hận cũ, càng hận không thể oanh sát Lâm Lạc, này xuất thủ càng thêm độc ác rồi, tuy rằng không thể giết chết Lâm Lạc, nhưng đả thương đánh cho tàn phế cũng không nói chơi, dù sao vị Tinh Vương đại nhân Lý gia kia chỉ nói bắt Lâm Lạc, lại chưa nói không thể đánh thương hắc thủ!

Hơn nữa, kia dù sao cũng là Tinh Vương Lý gia, quân La gia bọn hắc thủ không được!

Ngàn tên cường giả đánh tới, linh vực dương động, lực lượng kinh thiên!

- Nếu biết ta là nhi tử của Lâm Hồng Hoang, ta đây liền trước tiên thay tổ tiên Lâm gia thu chút lợi tức!

Lâm Lạc lạnh lạnh nói.

Tuy rằng hắc thủ chung cho rằng Bạch Dương Trấn Lâm gia mới là quy túc chân chính của hắc thủ, nhưng cũng không ý nghĩa hắc thủ sẽ quên huyết hải thâm cừ của Lâm gia cùng Thánh địa tam gia!

Mặt khác, dù là Lâm Lạc buông, tam đại gia tộc kia sẽ dừng tay sao?

Đã như vậy, hấn hà tất hạ thủ lưu tình, dĩ sát chỉ sát, dĩ huyết hoàn huyết!

Ông!

Một đạo kim quang xán xán từ đỉnh đầu Lâm Lạc mọc lên, hình thành một nắm tay thật lớn không gì sánh được, chiến ý vô biên ầm ầm chấn ra, hướng về bốn phương tám hướng phóng xạ đi.

Chiến ý chi quyền!

Ba! Ba! Ba!

Hạo Linh cảnh lão tổ trong nháy mắt bị đánh bay, trực tiếp chấn đến ngất xỉu! Mà đạt được Chủ Linh cảnh lão tổ cũng khó thoát vận mệnh, ngạnh sanh kinh hãi, lung tung ngã xuống đất!

Chiến ý chi quyền là phương diện ý chí đối kháng thuần túy, cho dù những lão tổ này kết thành trận thế cũng vô pháp chống đỡ!

Chiến ý chi quyền của Lâm Lạc nguyên bản không có uy lực khủng bố như thế, nhưng theo hấn nhận thức đối với Cẩm tự từ khắc sâu. Chiến ý chi quyền này cũng dung hợp một tia Cẩm tự oai, cũng đạt được hiệu quả như vậy!

Trong nháy mắt, ngàn người ngã hơn tám trăm, chỉ còn lại có hai trăm lão tổ râu tóc bạc trắng tiếp tục hướng Lâm Lạc sát qua!

Bọn họ không chỉ đều là Chủ Linh cảnh cao thủ, còn là hạng người ý chí kiên nghị, mới có thể chống trụ lại chiến ý chi quyền của Lâm Lạc! Mặc dù ở nhân số tựa hồ giảm thiểu rất nhiều, nhưng còn lại đều là cao thủ thân kinh bách chiến. Hai trăm Chủ Linh cảnh lão tổ vẫn như cũ là lực lượng làm cho người ta sợ!

Cướp đoạt!

Ánh mắt Lâm Lạc phát lạnh, Hỏa, Kim, Mộc tam hệ lực lượng của hai trăm người đối phương đều bị hấn nắm giữ, trở thành lợi khí của hấn!

Những lão tổ này tuy rằng không có mấy cái là Ngũ hành linh căn toàn bộ. Nhưng ai không có ăn Sinh Linh Đan bổ túc, Ngũ hành đồng tu, bằng đại hóa chiến lược? Nhưng lúc này đến phiên bọn họ tự thực ác thực. Kim Hỏa Mộc tam hệ lực lượng của bọn họ dĩ nhiên trở thành vũ khí của Lâm Lạc, trái lại đối phó bọn họ!

Đại kinh khủng!

Người La gia cùng Lâm Lạc đã có giao thủ, biết Lâm Lạc có thể điều khiển Hỏa diễm lực, nhưng thật không ngờ gần một năm thời gian trôi qua, tiểu tử này cư nhiên có thể khống chế Kim hệ cùng Mộc hệ lực lượng!

Ba công kích này, không giải tự tiêu!

Mọi người đều hoảng sợ, Lâm Lạc căn bản không có oanh ra một quyền, cũng chấn hôn mê tám trăm lão tổ, càng để hai trăm lão tổ tự rối loạn trận tuyến, đây là hạng kinh khủng gì?

Đại tin tức! Tuyệt đại tin tức!

Nguyên lai người này là Lâm Lạc, thiếu chủ thể lực thần bí đoạn thời gian trước truyền được sơn xao! Quá con mẹ nó ngu bức rồi, một người có thể địch hơn một nghìn nhân gian chí cường, này nếu không từng chứng kiến, ai dám tin tưởng?

Trách không được tam đại gia tộc phải xuất động đại trận như vậy, ngay cả tiểu nhân cũng có chiến lược nghịch thiên như thế, nếu đại nhân nhảy ra thì sao?

Lâm Hồng Hoang sẽ cường đại đến dạng gì?

Có chút người thậm chí bắt đầu hoài nghi lên, tam đại thế gia chỉ có những người này sao?

Nếu như ngay từ đầu có người hoài nghi hơn một nghìn nhân gian lão tổ cực mạnh sẽ bắt không được một hai người, kia tuyệt đối sẽ bị người chê cười đến chết, thế nhưng thấy chiến lược của Lâm Lạc nghịch thiên như vậy, đã không có người hoài nghi nữa rồi!

- Không nên dùng kim, hỏa, mộc tam hệ công pháp, tự loạn trận tuyến, tiếp tục giết!

La gia một lão tổ hét lớn.

Đây là biện pháp gần như duy nhất để ứng đối thiên phú thần thông của Lâm Lạc.

Hai trăm lão tổ nhất tề tiếp thu, đều vận chuyển hai hệ công pháp còn lại, mà kim hỏa mộc tam hệ công pháp chỉ là dùng hình thức lực lượng thuần túy cung cấp chiến lực, lĩnh vực lực là hoàn toàn không dám vận dụng rồi.

Nhưng này vẫn như cũ là chiến lực kinh khủng không gì sánh được, hai trăm Chủ Linh cảnh cao thủ toàn lực ứng phó, chỉ có thể vận dụng hai hệ lĩnh vực, cũng tuyệt đối có thể nghiền áp bất luận võ giả đồng cảnh giới nào.

Lâm Lạc là Ngũ hành lĩnh vực, cùng giai vô địch, nhưng này là chỉ vô địch một đối một! Nhưng số lượng đạt đến trình độ nhất định, sẽ hình thành biến chất, trở thành tồn tại nghiền áp tất cả!

Trừ khi Nghiêm Thanh, Lâm Hồng Hoang ở đây, mới có thể dùng lực lượng trình tự càng cao liều mạng, là tuyệt đối có thể thắng!

Nhưng hiện tại Lâm Lạc tuyệt đối làm không được!

Thoáng hiện!

Thân hình Lâm Lạc nhoáng lên, đã xuất hiện ở ngoài vòng vây kín, lĩnh vực lực mở ra, quay về một gã lão tổ oanh tới.

Chiến Thiên Quyết tăng phúc thập bội lực lượng! Tam thức kỹ xảo tập trung!

Lão tổ kia muốn tránh cũng không được, tránh không thể tránh, nhưng không hổ là người huyết chiến vô số, dĩ nhiên có thể khởi chương đón chào, tể ra một thanh linh khí ngân sắc, là Hạo linh khí!

Bang!

Nắm tay của Lâm Lạc oanh tới, không thụ trở ngại chút nào oanh phá phòng ngự, một quyền kia đâm thủng ngực mà qua!

- A...

Lão tổ kia hét thảm một tiếng, thân thể ở trong nháy mắt tứ phân ngũ liệt, sau đó hóa thành hàng vạn hàng nghìn mảnh nhỏ, hoàn toàn tiêu thất ở trong thiên địa!

Này!

Hai trăm lão tổ cùng đánh, không chỉ không có giết chết Lâm Lạc, trái lại bị hấn đảo lại oanh giết một cái? Đây chính là Chủ Linh cảnh lão tổ a, không phải hàng vĩa hè!

Vì sao! Vì sao rõ ràng đều là tồn tại Chủ Linh cảnh, nhưng chiến lực của Lâm Lạc cường đại như vậy?

- Di, tiểu tử này thật ra có vài phần cổ quái!

Nhân thần của La Thiên Quân căng thẳng, lộ ra vẻ sắc lạnh. Dùng cảnh giới của hắn tự nhiên có thể thấy được Lâm Lạc là Chủ Linh cảnh đỉnh, nhưng ngay cả ba mươi tuổi cũng không có đến!

Tuy rằng cảnh giới so với hắn thấp, nhưng cũng quá trẻ tuổi rồi, cùng nữ vương phong hoa tuyệt đại bên cạnh hắn giống nhau nghịch thiên! Hơn nữa, Lâm Lạc không có như võ giả Chủ Linh cảnh bình thường, không chỉ Ngũ hành cùng tu, càng có không gian linh căn đặc thù, hơn nữa, còn có thể quỷ dị điều khiển hỏa kim mộc tam hệ lực lượng!

Thiên tài như vậy, lưu không được!

Nói không chừng ngày nào đó có thể lớn đến trình độ cùng hắn bình khởi bình tọa, hắn cũng không tưởng được đuổi theo người so với mình còn muốn tuổi trẻ, để tên thiên tài của hắn hổ thẹn!

Phong Sở Liên cũng lộ ra dáng tươi cười, một năm thời gian trôi qua, tuy rằng con rệp này còn không có tiến lên Tinh vực, nhưng chỉ cách một tầng mà thôi, hơn nữa, chiến lực này cũng cường đại đến kỳ cục, đối với võ giả cùng giai tuyệt đối là nghiền áp!

Không hổ là nam nhân nàng chọn, lúc này mới có tư cách làm vị hôn phu của Phong Hậu nàng!

La Thiên Quân cũng không biết, kỳ thực Lâm Lạc không có không gian linh căn gì, mà là từ Cẩm tự nắm giữ tới một tia không gian bí pháp, cũng như chính mình có không gian linh căn, sử dụng không gian thuần di thuật.

Lâm Lạc đại khai sát giới, không gian bí thuật triển khai, hắn ở trong hai trăm Chủ Linh cảnh cao thủ vây công như sân vắng lừng thững, căn bản không có người có thể mò tới một góc áo của hắn, hiển thị uy lực của không gian bí pháp!

- Một đám phế vật vô dụng!

Thanh âm mang chút phẫn nộ vang lên, cũng chấn đắc thân hình Lâm Lạc run lên, thiếu chút nữa trực tiếp lao đảo một cái té ngã.

- Lão thất phu, có gan đi ra đánh một trận, giấu đầu lòi đuôi tính toán vật gì!

Lâm Lạc quát to.

Tuy rằng người âm thầm kia không có trực tiếp xuất thủ, nhưng lại ngấm hạ sát thủ, nếu không phải Tử đỉnh có hiệu quả chống đỡ thần thức công kích, hắn nói không chừng liền trực tiếp bị chấn hôn mê!

- Vô tri tiểu bối, dám vô lễ đối với lão phu, phải vả miệng!

Một đạo thân ảnh vô thanh vô tức xuất hiện, chấp tay đứng ở trước mặt Lâm Lạc, có một cổ đại khí thế thiên địa đều nắm giữ.

Đây là một lão giả vóc người béo mập, nhưng trong thân thể nhìn như không khô ngô thể nào cũng ẩn chứa uy năng hủy thiên diệt địa thật lớn, tựa hồ một ý niệm liền có khả năng thiên toái địa!

Hắn là tồn tại dạng gì?

Những người chu vi tuy rằng không biết tu vi lão giả này đến tột cùng cường đại đến loại trình độ nào, nhưng đều cảm giác ra, trình tự lực lượng lão nhân này đã xa xa vượt lên Chủ Linh cảnh lão tổ, song phương chênh lệch đã không phải nhỏ tí tẹo, mà là khác nhau về chất!

Trên Linh cảnh, đó không phải là Thần sao?

Lão nhân này, là tồn tại Thần linh?

Mọi người không khỏi gian nan nuốt nước bọt, ngày hôm nay không chỉ thấy được một tuyệt thế yêu nghiệt, càng mắt thấy Thần linh hạ phàm! Mà yêu nghiệt lại mạnh, lại há có thể là đối thủ của Thần linh, tuyệt đối là bị một chương trấn áp!

- Lão thất phu, ngươi rốt cục hiện thân rồi!

Lâm Lạc hừ nhẹ một tiếng, không hề có nhận thức với Tinh vực chí tôn.

Đừng nói đối phương chỉ là Tinh Vương nhất trọng thiên, dù là Tinh Đế, Tinh Hoàng Lâm Lạc cũng đã sớm kiến thức qua, làm sao sẽ sợ?

- Họa là từ miệng mà ra!

Tinh Vương chí tôn này hừ lạnh một tiếng, huy khởi một chương hướng Lâm Lạc phách đi.

Không hổ là Tinh vực chí tôn, một chương này nhìn như không dùng lực lượng gì, nhưng phẳng phất kéo Chư Thiên tinh thần lực, hướng về Lâm Lạc rơi đi!

Đây là lực lượng vượt xa Chủ Linh cảnh, không được trình tự này căn bản vô pháp chống lại, như châu chấu đá xe, sẽ chỉ làm bản thân phần thân toái cốt!

Thân hình Lâm Lạc chợt lóe, không gian bí pháp phát động, trong nháy mắt xuất hiện ở phía sau Tinh Vương kia, một quyền oanh qua.

- Di?

Tinh Vương chí tôn kia phát ra một tiếng thở nhẹ, tựa hồ cũng vì Lâm Lạc biểu hiện mà khiếp sợ, nhưng một đạo quang hoa trên người tràn động, cũng ngạnh sanh chấn Lâm Lạc đi ra ngoài.

Trình tự lực lượng song phương căn bản không ở một tầng thứ, người nọ oanh kích không trúng Lâm Lạc, sợ rằng Lâm Lạc cũng không thể gây thương tổn được hắn một sợi lông! Nhưng cư nhiên bị một Linh cảnh tiểu bối tới gần người, người nọ không khỏi cả kinh, đối với không gian bí pháp nổi lên ý cảnh giác!

Trên thực tế, ngoại trừ Lâm Lạc gần đây nắm giữ tới không gian bí mật, thì Đường Diêm chân chính có không gian linh căn, toàn bộ Ngân Nguyệt tinh là người có không gian linh căn duy nhất!

Ở dưới tiền đề này, tự nhiên không ai có thể chân chính lý giải không gian thuật ảo diệu, cũng để Tinh Vương chí tôn kia khinh thị Lâm Lạc một quyền oanh trúng! Nếu không phải tu vi trình tự của hắn xa xa trên Lâm Lạc, một kích này khả năng trọng thương rồi!

- Tiểu bối, bản tọa cho ngươi một giáo huấn khắc sâu!

Tên Tinh Vương chí tôn này triển khai đại thần thông, dùng tinh thần lực ngạnh sanh phình bể không gian bốn phía, sau đó một chưởng đánh ra, đánh về phía ngực Lâm Lạc.

Một chưởng này, Lâm Lạc tránh không được, bởi vì không gian phong tỏa, hắn chỉ có một đường ngạnh khiêng!

- Lão gia này, dám xuất thủ đối với tuyển phu của bổn hậu?

749. Chương 749: Tinh Vực Cấp Chiến Đấu

Hưu!

Một bóng người bay vút tới, chấn ở trước người Lâm Lạc, giở tay nhắc chân đã hóa giải công kích oanh tới Lâm Lạc.

- Dừng tay

La Thiên Quân quát nói.

- Ngươi là ai, dám muốn bổn hậu dừng tay?

Nhưng hắn cũng đánh giá cao địa vị bản thân ở trong lòng Phong Sở Liên rồi, lần này chỉ có thể mất mặt! Phong Sở Liên vẻ mặt cao ngạo, một tay chống eo, tay còn lại chỉ vào La Thiên Quân, tựa hồ đối với hắn cắt đứt bản thân mà cảm thấy khó chịu.

La Thiên Quân vừa sợ vừa giận, hắn vốn tưởng rằng lần này ly khai Thánh địa tham dự hành động này là chuyện khổ sai. Không nghĩ tới lại để hắn gặp Phong Sở Liên, biết được nàng đang tìm lang quân như ý, nhất thời chỉ cảm thấy là thượng thiên quan tâm, ban cho hắn mỹ thê như vậy!

Dứt bỏ mấy thiên chi kiều tử trong Thánh địa khác không đề cập tới, toàn bộ Đông Châu còn có người so với hắn càng thêm ưu tú sao? Mỹ thê như vậy ngoại trừ hắn ra, còn có thể chọn người khác sao?

Tuy rằng Phong Sở Liên thủy chung không có tổ thái độ, nhưng mà không có cự hắn ở ngoài thiên lý, để hắn cho rằng thắng lợi đang nhìn mình, thời gian trở lại liền mang vị tuyệt thế mỹ nữ để bắt luận nam nhân gì cũng đều điên cuồng này về!

La Thiên Quân hắn ở trong tuổi trẻ tuần kiệt xác thực chỉ có thể ngồi ghế hạng bét, nhưng ai bảo hắn phúc duyên nghịch thiên. Đạt được vị kiều thê này, không chỉ thu hoạch một mỹ nữ tuyệt thế vô song, hơn nữa tu vi siêu cường, cho dù tứ kiệt kia liên thủ cũng căn bản không phải hợp lại chỉ địch của Phong Sở Liên!

Hắn đánh không lại không có vấn đề gì, Phong Sở Liên cường là được! Về phần bị người nói là nấp sau váy đàn bà? Chê cười, kia cũng phải có thực lực tài năng, người khác có thể đạt được kiều nữ vô song như vậy sao?

Nhưng mà, Phong Sở Liên đột nhiên nhúng tay cứu Lâm Lạc, này đã để trong lòng La Thiên Quân giật mình, hơn nữa nhìn đến Phong Sở Liên coi hắn trở thành hàng vừa hè, nhất thời để sắc mặt hắn đỏ bừng.

Nguyên lai tất cả chỉ là hấn một bên tình nguyện!

Ánh mắt của La Thiên Quân đảo tới trên người Lâm Lạc, cổ xấu hổ và giận dữ trong lòng kia đột nhiên có đối tượng phát tiết!

Đều do tiểu tử này, Phong Sở Liên mới có thể đối với hấn như vậy! Nếu như không có tiểu tử này tồn tại, đó chính là kết quả tuyệt nhiên tương phản!

Tiểu tử này, phải chết!

Trong ánh mắt của La Thiên Quân hiện lên sát khí mịt mờ, nhưng cũng không có vội vã xuất thủ. Bởi vì hấn căn bản không phải đối thủ của Phong Sở Liên, hiện tại xuất thủ bằng tự mất mặt, mà dùng tính cách không nhìn người trong thiên hạ của vị nữ vương này, sợ rằng trực tiếp tru giết hấn cũng có khả năng!

Nhưng để đối phó Lâm Hồng Hoang, Thánh địa xuất động cũng không chỉ là Tinh Vương!

Tuy rằng không biết Lâm Hồng Hoang đến tột cùng đạt đến cảnh giới gì, nhưng để bảo hiểm, mỗi một gia tộc đều xuất động một vị Tinh Hoàng. Hấn không đối phó được Phong Sở Liên không có vấn đề gì, tự nhiên có cao thủ kiểm chế của nàng, mà chỉ cần hấn bắt được cơ hội lạng lẹ làm thịt Lâm Lạc kia liền được!

Tuy rằng Tinh Đế lão tổ gia tộc khát vọng Thần khí đến đột phá Thần vị, nhưng hấn ở dưới tật nộ công tâm, cũng bất chấp tái sinh cầm Lâm Lạc, dù sao này vốn là không ở trong kế hoạch, lão tổ cũng sẽ không quá trách móc nặng nề với hấn!

La Thiên Quân ngăn chặn sát khí trong lòng, chậm rãi thối lui đến một bên, tin tưởng tam gia Tinh Hoàng đại nhân tuyệt sẽ không ngồi xem Phong Sở Liên hiệp trợ Lâm Lạc cứu người, do đó phá hủy kế hoạch của ba vị Tinh Đế lão tổ.

- Lão cầu, dám can đảm ra tay với vị hôn phu mà bốn hậu tuyển, ngươi là khi bốn hậu vô năng sao?

Phong Sở Liên ba ba ba lại bắt đầu tát tai Lý gia Tinh Vương kia, không chút nào lưu mặt mũi mảy may.

Người chung quanh đều thấy mà trợn mắt há hốc mồm!

Ở trong mắt bọn họ, Lý gia Tinh Vương đã là tồn tại Thần linh, thế nhưng vị này vừa uy phong bát diện, nhưng trong nháy so với cầu còn không bằng, bị người tát tai liên tục, này, này này... chênh lệch như vậy để ai tiếp thu được?

Nhận thức đối với thế giới của những người này trong nháy mắt băng toái, chỉ cảm thấy hôm nay căn bản không phải bọn họ có thể tưởng tượng!

Lý gia Tinh Vương vừa giận vừa oán, thật muốn giửa mặt lên trời huyết sáo dài!

Oan a, hấn muốn tát Lâm Lạc cũng chỉ là một cách nói, căn bản còn không có hiện thực được! Nhưng hấn lúc này là thực bị người tát tai, này chẳng phải là để hấn huyết thổ ra hết sao?

Hơn nữa, Lâm Lạc bắt quả chỉ là Chủ Linh cảnh, ở trong mắt hấn như con kiến hôi, tát mấy cái lại có làm sao?

Hấn nhưng thật không ngờ, ở trong mắt Phong Sở Liên, hấn kỳ thực cũng là như con kiến hôi, muốn đánh liền đánh, căn bản không mang theo một tia do dự.

- Đa tạ!

Lâm Lạc tạ ơn, đối phương ở lúc hấn nguy hiểm nhất xuất thủ, ân tình này căn bản không thể không làm hấn tiếp thụ.

- Phong Hậu, xin hạ thủ lưu tình!

Lại một bóng người xuất hiện, là một trung niên nhân khoảng bốn mươi, nhưng lực lượng trên người cũng xa xa vượt lên trước Lý gia Tinh Vương, tuyệt đối là Tinh Hoàng cấp bậc, ở đại cảnh giới cùng Phong Sở Liên tương đương, nhưng tiểu cảnh giới lại nhỏ hơn một chút!

Trên thực tế, tam đại gia tộc phái ra Tinh Hoàng chí tôn không ai đạt được cảnh giới tam trọng thiên, phân biệt là hai cái nhất trọng thiên cùng một cái nhị trọng thiên, cũng bởi vậy như vậy, bọn họ mới không có trước tiên hiện thân tương trợ.

Người này là Phương gia Tinh Hoàng, cũng là nhị trọng thiên chí tôn duy nhất kia, tên là Phương Văn Kiệt, hiện tại hơn hai vạn tuổi, cái tuổi này mà nói tuyệt đối là cấp bậc thiên tài, đương nhiên cùng loại nhân vật đặc thù như Phong Sở Liên là hoàn toàn không đáng nhắc tới!

- Vì sao bốn hậu phải nghe người?

Về mặt Phong Sở Liên kiêu ngạo.

Xác thực, Tinh Hoàng nhị trọng thiên có tư cách gì muốn Tinh Hoàng tam trọng thiên nghe theo mệnh lệnh?

Phương Văn Kiệt không khỏi xấu hổ, hắn đã không biết nhiều năm không có gặp phải trường hợp như vậy, bình thường một câu nói xuống dưới, ai dám không để cho hắn mặt mũi? Thánh địa Tinh vực cường giả cũng không quá ngàn người, đạt được cấp bậc Tinh Hoàng càng không có hơn trăm, trừ chư vị Tinh Đế ra, là dùng những Tinh Hoàng bọn họ vì tôn, ra lệnh một tiếng, liền gió nổi mây phun, người nào dám nói chữ không?

- Xin Phong Hậu nghĩ kỹ, không nên phá hủy giao tình của Thánh địa cùng Băng Tuyết quốc!

Hắn cũng có khí, Phong Sở Liên là Tinh Hoàng tam trọng thiên không sai, nhưng hắn tốt xấu cũng chỉ yếu hơn một trọng thiên, thật muốn liều mạng, tin tưởng dùng nội tình Phương gia tuyệt đối cường hơn Băng Tuyết quốc, ai có thể cười đến cuối cùng thật đúng là không nhất định!

Sắc mặt Phong Sở Liên lập tức lạnh lẽo, điềm nhiên nói:

- Người đây là uy hiếp bốn hậu?

- Sự thực như vậy, nếu Phong Hậu cố ý đi một mình, đó là cùng ba vị lão tổ của Thánh địa ta là địch rồi!

Phương Văn Kiệt cũng không có nhượng bộ chút nào, dù sao tam gia liên kết, đều có Tinh Đế lão tổ tọa trấn, tuy rằng Tinh Đế lão tổ sẽ không đơn giản ly khai Thánh địa, nhưng nếu Tinh Vương bị giết, kia lão tổ khẳng định sẽ động rồi!

- Ha ha ha, dám can đảm uy hiếp bốn hậu, người đây là muốn chết, bốn hậu muốn thay trời diệt người!

Phong Sở Liên không có để Tinh Đế uy hiếp vào mắt chút nào, ngọc thủ lộ ra, một đạo chi nhận ở trong không khí hình thành, quay về phía Phương Văn Kiệt chém qua.

Phương Văn Kiệt nào ngờ tới nàng không chỉ không có để chư vị Tinh Đế lão tổ vào mắt, còn đối với hắn khởi xướng công kích!

Này muốn thay đổi người khác nhất định sẽ bị hắn dốc sức diệt sát, thế nhưng đối mặt vẻ đẹp tuyệt thế của Phong Sở Liên, hắn cư nhiên sinh không dậy nổi một chút khí, nhưng băng nhận kéo tới, cũng oanh hắn chặt vật mà chạy.

- Đạo Nguyên huynh, Bác Minh huynh, trợ giúp ta một tay!

Phương Văn Kiệt lớn tiếng nói, hắn ở cảnh giới không phải đối thủ của Phong Sở Liên, trừ khi vận dụng con bài chưa lật, bằng không không hề có thể thủ thắng.

Nhưng hắn cũng không nguyện ý vì một trận chiến không có mấy ý nghĩa này vận dụng con bài chưa lật, mà là gọi đồng minh tới vây công.

Hưu! Hưu!

Hai bóng người hiện thân, đều là lão giả râu tóc bạc trắng, nhưng cả đám toát ra khí tức cũng cường đại đến làm cho người hít thở không thông!

Bọn họ tự nhiên là hai vị Tinh Hoàng của tam đại gia tộc, Lý Đạo Nguyên cùng La Bác Minh, cùng là Tinh Hoàng nhất trọng thiên.

Ba người liên thủ, hướng Phong Sở Liên triển khai công kích, nhưng ý không ở đánh bại nàng, mà chỉ là chế trụ nàng, dù sao bọn họ còn có chuyện càng trọng yếu!

- Thiên Quân, bắt Lâm Hồng Hoang nghiệt tử!

La Bác Minh một bên triển đấu, một bên phân phó.

- Tuân mệnh!

La Thiên Quân không khỏi lộ ra một nụ cười nhạt, hắn đã sớm đang chờ cơ hội này!

- Tiểu tử, đi tìm chết!

Hắn quát chói tai một tiếng, dùng Tinh vực lực phong bế không gian, không cho Lâm Lạc có cơ hội bỏ chạy, thế muốn nhất cử đánh chết Lâm Lạc! Tuy giá trị người chết không bằng người sống, nhưng nói không chừng sẽ kích thích được Lâm Hồng Hoang đi ra thay tử báo thù, đồng dạng có thể đạt được mục đích!

Lúc này đây, xem ai còn có thể cứu người!

La Thiên Quân một trái đánh ra, cười nhạt trên mặt càng ngày càng đậm, tựa hồ thấy được tràng diện Lâm Lạc ở dưới lực lượng của hắn oanh đến tứ phân ngũ liệt!

- Muốn giết con ta, người gan chó thật lớn!

Bang!

Một bóng người bay qua, chặn một kích này của La Thiên Quân, thuận tiện bỏ ra một chưởng đánh bay hắn!

750. Chương 750: Mẹ Chồng Nàng Dâu Liên Thủ

Theo làn gió thơm rung động, trong sân rộng lần thứ hai nhiều hơn một nữ tử khí tức cường đại không gì sánh được, niên kỷ khoảng ba mươi, xinh đẹp tuyệt luân, nhưng lúc này trên mặt lại đầy nghiêm sương, trong ánh mắt mơ hồ có lôi điện chớp động.

La Thiên Quân thực sự là oan muốn khóc!

Lần đầu tiên gặp phải Phong Sở Liên, đối phương là Tinh Hoàng tam trọng thiên, hắn nhận thức rồi! Nhưng thế nào vừa chạy đến một cái tự xưng là mẫu thân của Lâm Lạc, con mẹ nó, thực lực cư nhiên cũng kinh khủng như vậy!

Oanh!

Hắn bị một cái tát đánh bay, ở giữa không trung xẹt qua một đường vòng cung, sau đó nặng nề rơi xuống đất, oanh mặt đất ngạnh sanh ra một cái hố sâu, như mạng nhện hướng về bốn phía không ngừng lan tràn.

Nghiêm Thanh không có lo lắng sẽ một kích đánh chết người kia, tiểu bạch kiểm này muốn giết nhi tử của nàng, cách làm của nàng liền rất đơn giản, là tổng đối phương xuống địa ngục, vậy nhi tử an toàn rồi!

Nàng nén giận xuất thủ, lực lượng kinh khủng hạ gục, lực lượng của Tinh Vương tam trọng thiên không hề bảo lưu oanh ra, trực tiếp đánh bay La Thiên Quân bay ra mấy nghìn trượng!

- Nương, người đã đến rồi!

Lâm Lạc thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng Nghiêm Thanh tâm hận Lâm Hồng Hoang, nhưng đối với nhi tử lại vô cùng sủng ái.

- Hừ, nếu như nương không đến, con ta không phải bị người làm thịt sao?

Trong đôi mắt đẹp của Nghiêm Thanh hung quang sáng quắc, hoàn hảo đoàn người bốn phía. Vô luận là ai, phạm là bị ánh mắt của nàng đảo qua đều là trong lòng phát lạnh, như tai vạ đến nơi.

- Các người những người này cư nhiên dám mắt mở trừng trừng nhìn tính mệnh con ta tương bác, ở bên kia uống rượu mua vui, đáng chết!

Nghiêm Thanh nổi giận, nàng là hoàn toàn thức tỉnh huyết mạch Thiểm Điện tộc, lần này động chân hỏa, trên bầu trời như có cảm ứng, mây đen cuộn cuộn, điện quang chớp động.

- Nương, quên đi!

Lâm Lạc vội vã khuyên nhủ, nếu Nghiêm Thanh không phân tốt xấu giết lung tung một mạch mà nói, kia liền quá mức rồi.

- Hừ!

Lúc này Nghiêm Thanh mới thu hồi uy áp.

Hừ!

Tu vi của Phong Sở Liên hoàn toàn nghiêng áp ba người Phương Văn Kiệt, nàng muốn đánh liền đánh, muốn chạy liền đi, căn bản không phải ba người đối phương vây trụ được! Mà ba người đối phương này cũng chỉ là muốn cuốn lấy nàng, cũng không có ý tứ bắt giữ thậm chí oanh giết nàng. Song phương đều có bảo lưu, xa xa không có xuất ra chân lực.

- Ngươi là mẫu thân của con rệp này?

Phong Sở Liên kiêu căng nhìn Nghiêm Thanh.

- Ngươi nói nhi tử ta là con rệp!

Nghiêm Thanh bất mãn nói, mặc dù nữ nhân trước mắt này đẹp đến để cho nàng có chút tinh thần hoảng hốt.

- Vậy ngươi là bà bà của bốn hậu rồi!

Phong Sở Liên không hề xấu hổ nói.

Lâm Lạc trước mắt tối sầm, hơi kém một chút nữa là bổ nhào ngã sấp xuống!

Ngươi tử yêu hậu này, lúc nào bản thiếu gia đáp ứng lấy ngươi rồi?

Nghiêm Thanh vừa nghe hai chữ “bà bà” này, nhất thời mặt mày rạng rỡ, đối với Phong Sở Liên hơi có một tia bất mãn lập tức tiêu tan thành mây khói. Ở trong lòng của nàng, Lâm Lạc là nam nhân hoàn mỹ nhất, cũng chỉ có nữ nhân đẹp nhất trên đời mới xứng đôi!

Mà Phong Sở Liên phong hoa tuyệt đại, xác thực thế gian không người có thể so sánh, để nàng thỏa mãn đến không thể lại thỏa mãn! Chỉ là, tu vi của nữ nhân này cũng quá kinh khủng rồi, ngay cả nàng cũng xa xa không bằng, không biết ngày sau có thể khi dễ Lạc nhi hay không!

Nghiêm Thanh không khỏi lo được lo mất lên.

Bản thân nàng là một nữ nhân cường thế, nhưng liên quan đến nhi tử bản thân, nàng cũng mong muốn nữ nhân của Lâm Lạc mỗi người ôn nhu như nước, hay nhất là tu vi thấp hơn hẳn một chút, miễn cho nhi tử bị khi dễ.

Nhưng tin tưởng dùng Lâm Lạc kỳ tài ngút trời, muốn đuổi kịp và vượt qua Phong Sở Liên cũng chỉ là vấn đề thời gian! Nghiêm Thanh tạm thời dứt bỏ cái lo lắng này, ngược lại sau này có thời gian, có thể cùng con dâu mỹ đến kỳ cục này hảo hảo câu thông.

- Con dâu ngoan, lần này bà bà đi ra vội vàng, không có chuẩn bị lễ gặp mặt gì, sau này sẽ cho con!

Nàng càng xem Phong Sở Liên càng là thích, đối phương mỹ lệ là chẳng phân biệt được giới tính, thật giống như thiên địa kỳ trân. Mỗi người thấy sẽ sinh ra yêu thích phát ra từ đáy lòng.

- Bốn hậu cũng không có chuẩn bị lễ vật đưa cho bà bà, ngày sau nhất định sẽ bổ khuyết!

Tuy rằng Phong Sở Liên là nữ Vương ngạo kiều, nhưng nếu không coi nàng trở thành gay mà nói, mặc ai ở trong lòng cũng muốn cấp tốc tiếp nhận nàng.

Bang!

Đúng lúc này, La Thiên Quân chui từ dưới đất ra, khoe miệng lộ ra một tia tiên huyết.

Sắc mặt hần âm trầm đến đáng sợ!

Lúc trước hần đột phá Tinh vực, vị Tinh Đế lão tổ La gia kia ban cho rồi một nhất kiện linh khí bảo mệnh, là một ngọc bội, ở thời điểm tính mệnh hần nguy cấp sẽ tự động thả ra lực lượng chống đối, tổng cộng có thể sử dụng ba lần.

Mà hần thỉnh linh phát hiện, ngọc bội này nát một phần ba!

Nói cách khác, vừa rồi một kích kia của Nghiêm Thanh, nếu không phải có ngọc bội lão tổ ban tặng bảo hộ, hần đã chết!

Tử vong đối với La Thiên Quân là nhân tài mới xuất hiện của La gia, được trọng điểm bồi dưỡng mà nói, tựa hồ là chuyện tình xa không thể thành! Nói không chừng ngày nào đó hần có thể đánh vỡ Thần chất, tiến nhập Thần giới thành tựu Thần Vương vị, từ nay về sau bất tử bất diệt!

Nhưng ngay vừa rồi, tử vong cũng tiếp cận như vậy!

Hần không khỏi nổi giận, nhưng càng nhiều là sợ hãi, hần thân kiều nhục quý, há có thể vẫn lạc ở đây? Trong ánh mắt nhìn về phía Nghiêm Thanh, tuy rằng tràn ngập phần nộ, nhưng càng nhiều là sợ hãi, hần đây là thật sợ!

- Còn chưa có chết?

Ánh mắt của Nghiêm Thanh phát lạnh, người này muốn giết Lâm Lạc, kia liền tuyệt không có thể lưu!

Nhưng nàng còn không có xuất thủ, liền thấy Phong Sở Liên ngạo nghễ một ngón tay chỉ La Thiên Quân nói:

- Con rệp, dám xuất thủ với phu quân mà bỏn hậu tuyển, còn không mau tự sát!

Nghiêm Thanh không khỏi đối với nàng hảo cảm lạ thường một trăm lần, chỉ cảm thấy con dâu khí phách như vậy thực sự khó có được, không chỉ lớn lên tuyệt mỹ, càng then chốt chính là nơi chốn bảo toàn nhi tử, hơn nữa cũng có thực lực này!

Nàng không khỏi cười khanh khách nhìn Phong Sở Liên, càng xem càng là trong lòng vui mừng, cũng không có đi tính toán nàng xưng phu quân kỳ thực còn mang theo hai chữ “hậu tuyển”.

Lâm Lạc càng thêm lệ rơi đầy mặt, hai người kia sao ai cũng không có hỏi ý kiến đương sự như hần, hần tuyệt đối không có hứng thú với một “nam nhân”!

La Thiên Quân thì là tức giận đến muốn khóc, Phong Sở Liên cư nhiên vì Lâm Lạc muốn hần tự sát, điều này làm cho tâm tình hần nguyên bản bầm tím lần thứ hai bị thương, thật có loại bị phần muốn tức khắc đâm chết. Nhưng hần tuyệt không có khả năng như vậy, bằng không không phải không công tiện nghi Lâm Lạc sao?

- Tôn giá là người phương nào?

Ba người Phương Văn Kiệt cũng bay vút tới, ánh mắt đảo qua trên người Nghiêm Thanh, hơi yên tâm, dù sao đối phương chỉ là Tinh Vương tam trọng thiên, ba người bọn họ người nào đều có thể đơn giản trấn áp nàng. Vững tay chân chính là Phong Sở Liên, kia là tồn tại Tinh Hoàng tam trọng thiên kinh khủng. Ngoại trừ Thánh địa lão tổ, những người khác nhiều lắm cùng nàng chiến cái bình thủ, căn bản không có khả năng ngăn cản nàng rời đi!

Tuy rằng hần tin tưởng vững chắc có thể bắt giữ Lâm Lạc, nhưng ngày sau Phong Sở Liên khởi xướng điên cuồng, chạy đến Thánh địa giết lung tung một mạch, kia cũng không phải đùa giỡn!

- Là mấy lão quỷ các ngươi muốn giết con ta?

Nghiêm Thanh đằng đằng sát khí, tuy rằng cảnh giới của nàng thấp, nhưng thân đã từng là Thánh nữ Thiểm Điện tộc, nàng liều mạng mà nói, tuyệt đối có thể giết cao hơn một đại cảnh giới!

Thê tử của Lâm Hồng Hoang?

Hảo a, chính chủ không có xuất hiện, nhưng nương tử chạy đến rồi!

Bốn người Bạch Uyển Hoa còn lại là mỗi người kinh ngạc, bọn họ thật không ngờ Lâm Hồng Hoang còn có thể tử! Nói nhảm, không có thể tử chẳng lẽ Lâm Lạc là từ tảng đá đi ra sao. Mà là nam tử phách tuyệt thiên hạ như Lâm Hồng Hoang, rất khó tưởng tượng hắn sẽ ở trên người nữ nhân hao phí tâm tư gì, mà Nghiêm Thanh cư nhiên cùng là Tinh vực cường giả, tự nhiên làm cho người ta giật mình rồi.

- Ha ha, bắt nạt tử cùng nữ nhân của Lâm Hồng Hoang, lúc này hắn muốn không ra mặt cũng không được!

Phong Văn Kiệt cười nhạt.

Phong Sở Liên cũng không phải người Lâm gia, có thể không trở mặt với nàng là tốt nhất, dù sao người ta còn không có xuất giá, cùng lắm thì sẽ tìm một cái, lấy thiên tư quốc sắc còn sợ tìm không ra nam nhân hợp ý sao?

Thánh địa là nơi tập trung nhân kiệt, thanh niên kiệt xuất hơn Lâm Lạc có khối người!

Ba Tinh Hoàng, bảy Tinh Vương song song vây quanh, đều là mặt vô biểu tình, dường như xem người chết nhìn Lâm Lạc cùng Nghiêm Thanh.

- Nương, người nghĩ cách cưỡi xiềng xích trói bọn người Bao đại ca đi, chúng ta mau lẹ khai nơi đây!

Lâm Lạc dùng thần thức truyền âm nói, đội hình đối phương cường đại đến đáng sợ, tẩu vi thượng sách!

Nghiêm Thanh gật đầu nói:

- Con dâu, người chống đỡ những người này được không?

- Chính là mấy con rệp, căn bản không nằm trong mắt bổn hậu!

Phong Sở Liên chẳng đáng nói.

- Tốt lắm, người tranh thủ cho ta nửa nén hương thời gian!

- Hảo!

Nghe hai nữ nhân này không e dè đối thoại, mười người Phong Văn Kiệt đều giận dữ! Bọn họ là mười Tinh vực chí tôn, có tam đại Tinh Hoàng, mà hai nữ nhân này cư nhiên một bộ không để bọn họ vào mắt chút nào, này thực làm cho chúng không thể chịu đựng được!

- Bắt bọn họ!

La Bác Minh ngược lại là người thứ nhất kiềm chế không được, quát chói tai một tiếng, hướng về Nghiêm Thanh lao đi, Phong Sở Liên tự có bọn người Phong Văn Kiệt ngăn cản!

Hắn kỳ thực là động chút tâm tư cẩn thận, dù sao thực lực của Phong Sở Liên quá mức mạnh mẽ, Tinh Hoàng tam trọng thiên tuyệt đối nghiền nát mọi người ở đây, hắn tránh đi phong mang, sau lại có thể từ chối, ở mặt mũi không có trở ngại, có thể bắt giữ Nghiêm Thanh lập kỳ công, thực là nhất cử lưỡng tiện!

- Lớn mật, bổn hậu cho người qua sao?

Phong Sở Liên hừ lạnh một tiếng, nữ vương oai tràn động, nàng một ngón tay điểm ra, hóa thành một đạo băng phương, hướng về La Bác Minh bay đi.

- Văn kiệt huynh, Đạo Nguyên huynh, thay bản tọa chống đối chốc lát!

La Bác Minh duy trì đi tới chỉ thể bất biến.

Phong Văn Kiệt cùng Lý Đạo Nguyên cũng có thể đoán được tâm tư của hắn, nhưng hiện tại mọi người ngồi chung một cái thuyền, cũng không phải thời gian đấu tranh nội bộ, phải cẩn thận đón nhận, trong tâm mắng La Bác Minh mấy vạn lần.

Công lao lớn nhất hắn mò lấy, thế nhưng chuyện đắc tội với người lại để cho bọn họ! Phải biết rằng Phong Sở Liên là Tinh Hoàng tam trọng thiên a, nếu như nàng thật nhớ thù, ngày nào đó len lén lặn tới Thánh địa làm thịt bọn họ, này không phải quá oan uổng sao?

Hai người song song oanh ra một quyền, kéo Tinh thần lực, hướng về Phong Sở Liên oanh kích đi.

- Băng Phong Vạn Lý!

Phong Sở Liên kêu nhỏ một tiếng, nhất thời, Băng Tuyết vô tận từ trong cơ thể của nàng tuôn ra, trong nháy mắt mang tất cả qua toàn bộ Tuyết Hồ thành.

Đóng băng! Đóng băng! Đóng băng!

Toàn thành ở trong nháy mắt biến thành thế giới băng thiên tuyết địa, ngoại trừ Lâm Lạc, Nghiêm Thanh, bốn người Bao Thức Lễ không bị ảnh hưởng ra, những người khác toàn bộ biến thành băng điêu, từ trên bầu trời hạ xuống tinh thần lực đều bị băng kết tan rã!

Bang! Bang! Bang!

Vài đạo phá băng truyền đến, nhưng chỉ có ba Tinh Hoàng cùng với La Thiên Quân hai Tinh Vương có thể may mắn tránh khỏi! Ba người Phương Văn Kiệt cùng là tồn tại Tinh Hoàng, tự nhiên không có khả năng bị Phong Sở Liên nhất chiêu phong sát, mà La Thiên Quân cùng tên còn lại có thể may mắn tránh khỏi, cũng là nhờ có phòng ngự chí bảo, bằng không tất nhiên sẽ bước lên đường của năm tên Tinh Vương kia, bị tươi sống đóng băng mà chết!

La Thiên Quân vừa sợ vừa giận, chỉ một hồi ngắn như vậy, ngọc bội phòng ngự lại nát một góc, hiện tại ba đi qua hai, chỉ cần lại thừa nhận một lần công kích như vậy, cái phòng ngự chí bảo này sẽ triệt để bị phá hủy rồi!

Phong Sở Liên cư nhiên đối với hắn hạ ngoan thủ như vậy! Trong lòng của nàng, bản thân hắn căn bản không quan trọng gì, như người qua đường! Đúng là cái này để La Thiên Quân tâm như tro nguội, rốt cuộc triệt để bỏ ý niệm trong đầu đối với Phong Sở Liên rồi!

Thế nhưng nhìn nàng vô song tao nhã, hắn lại không dậy nổi một chút oán hận, chỉ là đem tức giận này đổ tới trên người Lâm Lạc.

- Thiên phú thần thông!

Phương Văn Kiệt kinh hô, trong ánh mắt có chỉ là chấn động.

Không phải từng hậu duệ Văn Thần đều có thiên phú thần thông, nhưng có thiên phú thần thông ở Thánh địa cũng không ở số ít! Trên thực tế, có thể tu vào Tinh vực, cơ bản đều có thiên phú thần thông!

Mặc dù lão tổ gia tộc cũng không có làm rõ nguyên nhân trong đó, nhưng người có thiên phú thần thông, ở lĩnh ngộ đại đạo có ưu thế may mắn, bởi vậy mới vượt lên cùng thế hệ, thậm chí thiên phú càng cao sẽ càng nhanh vào Tinh vực!

Ở dưới Tinh vực, võ giả phát triển là nội tình gia tộc cùng tư chất bản thân, rất nhiều người có thể Nhất Phi Trùng Thiên, huyết mạch lực ở thời điểm này ưu thế không rõ ràng. Nhưng tới Linh cảnh đỉnh phong, đột phá Tinh vực chỉ môn thì là thiên phú thần thông thành then chốt, tựa hồ trong đó ẩn chứa đại đạo huyền bí, huyết mạch lực càng thâm hậu, như vậy võ giả lại càng có thể đột phá Tinh vực.

Tỷ như Phương gia hắn, đã từng có một tuổi còn trẻ thiên tài, tuy rằng huyết mạch lực loãng, nhưng ở võ đạo lại có thiên phú kinh khủng. Mười tuổi nhập Tiên Thiên, hai mươi phá Linh cảnh, sau trăm tuổi đạt được Linh cảnh đỉnh phong, là tu vi tiến triển nhanh nhất của lịch sử Phương gia!

Gia tộc vốn tưởng rằng hắn nhất định có thể lại lập kỳ tích, trở thành Tinh vực cường giả tuổi trẻ nhất từ trước tới nay, nhưng không nghĩ tới hắn ở bình cảnh Tinh vực phí thời gian vạn năm, cuối cùng hết thọ nguyên mà chết!

Thiên phú thần thông, là đi qua huyết mạch kế thừa, đến từ tổ tiên Thần linh, bởi vậy tất có một tia Thần linh bí mật, mới có thể trợ giúp hậu nhân đón ngộ Tinh vực! Gia tổ lão tổ thậm chí chắc chắn, nếu tộc nhân nào có tổ huyết tràn đầy, thậm chí không cần mượn Thần khí liền có thể đột phá Thần chất, thành tựu Thần vị!

Nhưng huyết mạch lực vừa sinh ra đã quyết định rồi, rất khó ở hậu thiên tiến hành đề thăng, bởi vậy thiên phú thần thông cũng như vậy, vô pháp tu luyện, chỉ biết theo tu vi bản thân đề thăng mà đề thăng.

Thiên phú thần thông của Phong Sở Liên quá cường đại!

Tuy thiên phú thần thông bất đồng vô pháp trực tiếp so sánh, nhưng thân là Tinh vực chí tôn, trong lòng tự nhiên có một tiêu chuẩn ước định, hẳn tự nghĩ cho dù đạt được Tinh Hoàng tam trọng thiên, uy lực của nó cũng không khả năng đạt được một phần trăm cái này!

Nói cách khác, huyết mạch lực của nữ nhân này tràn đầy không gì sánh được! Mà huyết mạch lực càng mạnh, như vậy đột phá gặp bình cảnh sẽ càng nhỏ! Hiện tại Phong Sở Liên là Tinh Hoàng tam trọng thiên, như vậy lấy huyết mạch lực kinh khủng kia, bình cảnh Tinh Đế tất không thể vây khốn nàng bao lâu, khả năng trong vòng trăm năm là có thể đột phá!

Đối với thường nhân mà nói, trăm năm chính là cả đời của bọn họ, nhưng đối với Tinh vực chí tôn mà nói, trong nháy mắt tức qua có chút khoa trương, nhưng thật là không bao lâu, tùy tiện bế quan một lần là qua!

Khi nữ nhân này tiến vào Tinh Đế, kia ngoại trừ lão tổ còn có thể dựa vào cảnh giới càng cao bức lui nàng, thiên hạ còn có ai chống đỡ được nàng?

Phương Văn Kiệt nhìn lướt qua Lâm Lạc, lần đầu không gì sánh được ước thay thế nam nhân này.

751. Chương 751: La Thiên Sâm

Phương Văn Kiệt cũng là mang quang hoàn thiên tài, bởi vậy mới một đường hát vang tiến mạnh! Hơn nữa cha mẹ ngày thường hảo, tổ huyết của hắn coi như tràn đầy, chỉ là ở bình cảnh Tinh vực một nhọc hai nghìn năm liền thuận lợi vượt qua, trở thành thiên tài trong tộc.

Nhưng hắn cũng phải ước ao Lâm Lạc, tiểu tử này tuy tu vi nhỏ yếu, nhưng cha mẹ là Tinh vực chí tôn không nói, ngay cả nữ nhân cũng là Tinh Hoàng tam trọng thiên, rất có khả năng ở trong khoảng thời gian ngắn đột phá đến Tinh Đế, thành tựu tồn tại cường đại nhất hạ giới!

Lý Đạo Nguyên cùng La Bác Minh cũng song song nghĩ tới tiềm lực đáng sợ của Phong Sở Liên, đều hít một ngụm lạnh khí, người đáng sợ như vậy thật muốn đắc tội chết sao? Một ngày nàng tiến vào Tinh Đế, kia ngoại trừ gia tộc lão tổ có thể không ngại, những người khác đều là chờ đợi lo lắng, không biết lúc nào nàng sẽ đột nhiên giết qua!

Đối thủ đáng sợ như vậy, ai muốn đắc tội nàng, nếu như khó có thể tránh khỏi xung đột, như vậy phải diệt nàng, vĩnh tuyệt hậu họa!

Nhưng nói đến giản đơn, Thánh địa lão tổ không tin Lâm Hồng Hoang có thể đạt tới Tinh Hoàng, bởi vậy chỉ động ba Tinh Hoàng bọn họ, nhưng lại không có tồn tại tam trọng thiên, người nào cũng không phải là đối thủ của Phong Sở Liên!

Này nên đánh thế nào?

Đang ở thời gian bọn họ do dự, Nghiêm Thanh đã cưỡi xiềng xích trên người bọn người Bạch Uyển Hoa ra. Cái này Lâm Lạc không có cách nào phá hư, nhưng cũng không đại biểu nàng cũng thúc thủ vô sách, chỉ là thời gian muốn hơi chút dài mà thôi ít.

Thời gian trôi qua dài như thế, nàng cũng chỉ mới đánh nát xiềng xích trên người Bạch Uyển Hoa, còn có bốn phần không có giải quyết.

- Bạch Uyển Hoa bá kiến sư mẫu!

Bạch Uyển Hoa vừa thoát khốn lập tức hướng Nghiêm Thanh cung kính quỳ gối. Nàng cũng không biết Nghiêm Thanh cùng Lâm Hồng Hoang trong lúc đó ân oán, nhưng dù biết, nàng vẫn sẽ bái.

Sắc mặt Nghiêm Thanh không khỏi một trận khó coi, nàng hận không thể bầm thây vạn đoạn Lâm Hồng Hoang, làm sao tiếp thu cái xưng hô “sư mẫu” này, lúc này hừ lạnh một tiếng, chấn Bạch Uyển Hoa hôn mê, miễn cho nàng nói thêm làm bản thân tức giận.

Ba người Bao Thức Lễ đều là sợ hãi, không biết ở đâu đắc tội rồi sư mẫu này. Tuy rằng bọn họ mỗi người quan tâm Bạch Uyển Hoa, nhưng mà biết nếu Nghiêm Thanh tới cứu người, tự nhiên sẽ không giết chết, hẳn chỉ là ngắt xỉu mà thôi.

Lâm Lạc đưa tay lên, thu Bạch Uyển Hoa vào trong Tử đỉnh, nhưng không đợi Nghiêm Thanh bắt đầu phá hư xiềng xích người thứ hai, một âm thanh trong trẻo cũng vang lên.

- Nghiêm cô nương, ba trăm năm không thấy, không biết người còn nhớ rõ tại hạ không?

Chỉ thấy bóng người nhoáng lên, giữa sân lại xuất hiện một thanh niên anh tuấn, nhưng khí tức cả người cũng kinh khủng không gì sánh được, có thể cùng Phong Sở Liên đánh đồng.

Một Tinh Hoàng tam trọng thiên kinh khủng!

Nghiêm Thanh đối với hắn nhìn lướt qua, cũng như không thấy, lại đi phá hư xiềng xích trên người bọn Bao Thức Lễ.

- Gặp qua Thiên Sâm đại nhân!

Nghiêm Thanh không nhận biết hắn, nhưng La Bác Minh đối với hắn cung kính hành lễ, tuy rằng song phương đều là tộc nhân La gia, nhưng đây là thế giới dùng võ xưng tôn. Ai thực lực càng mạnh liền có thể có địa vị càng cao trong gia tộc.

Đối phương được coi là tộc nhân có khả năng tiến vào Tinh Đế nhất của La gia, thời gian tới đó là tân lão tổ gia tộc, là bảo chứng La gia có thể kéo dài huy hoàng, càng không phải hắn có thể vô lễ.

Mà hai người Phương Văn Kiệt cũng song song chào hỏi, tuy rằng song phương gia tộc bất đồng, nhưng cường giả nên đặt được tôn trọng như vậy.

- Nguyên lai, Nghiêm cô nương đã nhận không ra tại hạ rồi!

La Thiên Sâm không khỏi thở dài, trong ánh mắt có một tia phức tạp vì tình gây thương tích, như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Hắn là La Thiên Sâm? Lúc trước Lâm Hồng Hoang dùng tên giả cùng hắn giao hảo, lừa gạt hắn tín nhiệm lại trắng trợn tàn sát tộc nhân Đông Châu La gia, để cho hắn dẫn vật. Nhưng không nghĩ tới Nghiêm Thanh xuất hiện cũng để Lâm Hồng Hoang cải biến ý niệm trong đầu, cuối cùng làm ra Lâm Lạc.

Đúng vậy, bởi vậy La Thiên Sâm cũng không biết nam nhân hung hăng lừa dối qua hắn kia kỳ thực là Lâm Hồng Hoang mà gia tộc mưu đồ hồi lâu!

- Nghiêm cô nương, mặc dù tại hạ đối với người cực kỳ ngưỡng mộ, nhưng hôm nay việc quan hệ tới đại mưu của lão tổ, chỉ có thể nói xin lỗi rồi!

La Thiên Sâm rất có phong độ nhất phái quân tử, đơn chưởng vung lên, muốn ngăn cản động cứu người. của Nghiêm Thanh

- Con rệp, dám vô lễ với bà bà của bốn hậu?

Phong Sở Liên cũng mặc kệ đối phương là cái thân phận gì, đồng dạng một cái oanh ra, khắp bầu trời hình thành một băng phượng thật lớn, hướng về La Thiên Sâm phi đi.

Đối mặt Phong Sở Liên, cho dù là cường như La Thiên Sâm cũng không dám có chút đại ý, trầm hừ một tiếng, hắn huy quyền đón chào.

Tuy rằng La gia cũng có thiên phú thần thông, nhưng là Thạch hóa thuật thiên hướng phòng ngự, tiến công mà nói, vậy có chút không thích hợp. Nhưng hắn là võ trung thiên tài, tự nhiên có biến hóa chi đạo của hắn, chỉ là con bài chưa lật khẳng định sẽ không tùy ý sử dụng.

Bang!

Hai cổ kinh khí giao phong, song phương song song chấn động, trên mặt hiện lên một vẻ đỏ tươi, cũng chẳng phân biệt được thắng bại.

Song phương cùng là Tinh Hoàng tam trọng thiên, một cái thiên phú thần thông chủ công, người chủ phòng sẽ khó khăn lắm trung hoà. Đây cũng là nguyên nhân song phương cũng không có toàn lực ứng phó, thật muốn tính mệnh tương bác, như vậy một phương huyết mạch lực nồng hậu hiển nhiên sẽ chiếm ưu thế.

- Ở đây do ta kiểm chế, các người bắt tiểu tử kia, mặt khác, không được vô lễ đối với Nghiêm cô nương!

La Thiên Sâm nhàn nhạt nói, ánh mắt chỉ là chăm chú nhìn vào trên người Phong Sở Liên, đối thủ như vậy ngay cả hắn cũng không dám xem thường.

Lâm Lạc không khỏi nhíu mày, nếu Phong Sở Liên bị La Thiên Sâm chế trụ mà nói, Nghiêm Thanh tuyệt đối không phải đối thủ của bọn người Phương Văn Kiệt! Càng then chốt chính là, bởi vì ba người Bao Thúc Lễ còn không có thoát khốn, bằng với cho bọn người Lâm Lạc một tầng gông xiềng, khiến cho bọn họ chỉ có thể lưu lại đánh ác liệt.

- Sư mẫu, sư đệ, không nên xen vào chúng ta nữa, mang theo Bạch sư muội (sư tỷ) đi mau!

Ba người Bao Thúc Lễ cũng đồng dạng nhìn ra được tình thế trong sân, lập tức lớn tiếng nói. Cho dù không phải quan hệ với Lâm Hồng Hoang, dùng bọn họ ái mộ đối với Bạch Uyển Hoa, chỉ cần năng thoát hiểm, vậy bọn họ chết lại có ngại gì?

- Đi được sao?

Phương Văn Kiệt hừ một tiếng, người cực mạnh của đối phương đã bị chế trụ, nếu như bọn họ còn thu thập không được một Tinh Vương nho nhỏ, ngày sau còn có mặt mũi gì đáng nói?

Tuy rằng nói muốn lông tóc vô thương bắt giữ Nghiêm Thanh có chút khó, nhưng song phương là kém một đại cảnh giới, lại là ba đối một, cái tin tưởng này bọn họ là có!

Trên mặt Nghiêm Thanh lạnh lùng, nàng đã hạ quyết tâm nếu chuyện không thể làm, kia liền mang theo Lâm Lạc chạy trốn! Nàng đã từng là Thánh nữ Thiểm Điện tộc, trong tay tự nhiên nắm giữ con bài bảo mệnh chưa lật, đến lúc đó tự nhiên sẽ không nhìn Lâm Lạc sau đó có thể trách cứ nàng hay không.

Nếu như bị người bắt giữ mà nói, kia liền không có sau đó đáng nói rồi!

Nhưng nàng còn muốn ở lúc cuối cùng mới đánh cược, thiên phú thần thông của Thiểm Điện tộc phát động, trong con người chớp động vô số đạo sấm sét, phiến phiến lôi vân cuộn cuộn, tựa hồ có ý hình thành lôi kiếp!

Tứ đại cổ tộc đều có thiên phú thần thông, Thiểm Điện tộc có thể để đối thủ mạnh mẽ độ kiếp! Chỉ là, này chỉ có thể sử dụng với người tối đa cao hơn một trọng thiên, mà ba người Phương Văn Kiệt đều là Tinh Hoàng, này kém một đại cảnh giới không có thể một trọng thiên hai trọng thiên có thể bằng được!

Thật giống như Tâm Kính mạnh mẽ đi bắt chước Tư Không Thanh Dương, Hỏa Diễm cự nhân, kết quả chỉ là mất không lực lượng! Thiểm Điện tộc thiên phú thần thông tuy rằng cường đại, nhưng đối thủ quá mức cường đại, cũng chỉ làm Nghiêm Thanh lọt vào phản phệ!

Nàng chỉ có thể đình chỉ ngưng tụ lôi vân, khuôn mặt phiếm qua một tia ửng hồng, bởi vậy bị một ít vết thương nhẹ.

Nhưng dù vậy, ba người Phương Văn Kiệt vẫn hoảng sợ, ánh mắt bọn hắn lập tức ngưng tụ lên:

- Thiểm Điện tộc dư nghiệt!

- Lưu không được!

- Sát!

Thánh địa cùng tứ đại tộc là thù hận không giải được, song phương gặp mặt chỉ có giết người chết ta sống! Cho dù La Thiên Sâm ngưỡng mộ Nghiêm Thanh cũng không có dừng, việc này lão tổ sẽ bảo vệ bọn họ, huống hồ Nghiêm Thanh chính là nữ nhân của Lâm Hồng Hoang, đoạn tình này của La Thiên Sâm đã định trước chỉ có thể thất bại.

Nghiêm Thanh nhượng mày, dự định mang Lâm Lạc, dùng bí pháp bỏ chạy. Mà Phong Sở Liên căn bản không cần nàng quan tâm, nàng muốn chạy căn bản không người có thể ngăn trở.

Nhưng vào lúc này hậu, Lâm Lạc cũng liền xông ra ngoài!

- Lạc nhi...

Nghiêm Thanh lại càng hoảng sợ, thế nào nhi tử lại ở thời gian này lao đi ra, này không phải tự chui đầu vào lưới sao?

- Tiểu tử, trái lại thúc thủ chịu trời a!

Phương Văn Kiệt cười lớn một tiếng, một chưởng lộ ra, đã bắt tới Lâm Lạc. Tuy rằng không giải thích được vì sao Lâm Lạc muốn đưa bản thân lên cửa, nhưng lực lượng song phương chênh lệch thực sự quá lớn, dù Lâm Lạc có mang âm mưu thì sao, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, này căn bản không có ý nghĩa!

- Ha ha, còn thiếu một cái!

Lý Đạo Nguyên cũng cười to, chỉ cần lại bắt Nghiêm Thanh, không lo Lâm Hồng Hoang không hiện thân!

Mà cao hứng nhất thì phải kể tới La Thiên Quân rồi, hần vài lần không thể giết Lâm Lạc, này tựa hồ đã thành ma niệm trong lòng hần, để hần khó mà yên ổn, chỉ khi nào Lâm Lạc chết mới có khả năng buông lỏng!

- Các người, vui vẻ quá sớm rồi!

Lâm Lạc cũng mỉm cười, khí tức cả người đột nhiên kịch liệt tăng cường.

Oanh!

Trên bầu trời, tiếng sấm cuộn cuộn, tảng lớn mây đen tụ tập mà đến, vô số đạo điện quang ở trong đó ngang dọc!

- Không hay, tiểu tử này vận dụng thiên phú thần thông!

Bọn người La Bác Minh điều không phải không có cùng Thiểm Điện tộc giao thủ, đối với thần thông mạnh mẽ độ kiếp của đối thủ là kiêng kỵ không ngớt.

- Vô dụng, ngay cả Tinh vực cũng chưa tới, há có thể ảnh hưởng được ta!

Phương Văn Kiệt cười nhạt.

Lúc này La Bác Minh mới phát hiện bản thân quá mức chìm sợ cảnh cong, cứ nhiên phạm vào thường thức sai lầm như vậy, nét mặt già nua không khỏi hơi đỏ lên. Nhưng mà, tâm hần vừa mới buông lỏng, nhưng không gặp mây đen trên bầu trời có dấu hiệu tiêu tán chút nào, trái lại cấp tốc thành hình!

Lý Đạo Nguyên cùng Phương Văn Kiệt cũng chú ý tới dấu hiệu này, không khỏi đều biến sắc, nghĩ tới một khả năng không có khả năng!

Tiểu tử này sẽ không phải là đột phá, muốn độ kiếp rồi chứ!

Nhưng thế nào khả năng!

Tiểu tử này rõ ràng chỉ là Chủ Linh cảnh đỉnh, lại đột phá không phải muốn vào Tinh vực rồi sao?

Tinh vực có dễ đột phá như vậy sao? Bọn họ đều là Tinh Hoàng chí tôn, sao lại nhìn không ra niên kỷ của Lâm Lạc, từ khi sinh ra đến bây giờ chưa đủ trăm năm, có thể có cái tích lũy gì?

Nếu như Tinh vực thật dễ đột phá như vậy, trên đời này không phải Tinh vực cao thủ đầy đất rồi sao, sao lại ngay cả Thánh địa cũng cấm không ra mấy người?

Nhưng mà, khí tức của Lâm Lạc còn đang điên cuồng tăng trưởng, này tuyệt đối là đột phá!

Đáng sợ! Thật là đáng sợ!

Tiểu tử này trước còn đang chiến đấu, nhưng lúc này sao ngăn ngụt một chút thời gian cứ nhiên đã đột phá rồi, này đến tột cùng là yêu nghiệt gì?

Sát sát sát, nghịch thiên như vậy phải nhanh chóng trấn trừ, thực sự là vừa nghĩ làm cho trái tim người ta băng giá!

752. Chương 752: Oan Gia Tái Kiến

Nhưng mà, bọn họ quyết định đã chậm, khắp bầu trời lồi vên thành hình, bởi vì cự ly của bọn họ cùng Lâm Lạc thực sự quá gần, lôi kiếp này cũng bao vây bọn họ ở trong đó!

Bành! Bành! Bành!

Thiên địa tức giận, vài đạo thiểm điện kinh khủng âm âm đánh xuống!

Lực lĩnh ngộ của Lâm Lạc mạnh không người có thể sánh bằng, một năm bế quan minh tướng, đã chạm đến đại môn Tinh vực, đột phá gần trong gang tấc! Mà bọn người Phong Sở Liên, Nghiêm Thanh, La Thiên Sâm là Tinh vực cấp bậc, đại chiến thì càng có Tinh vực lực ngang dọc, để hấn đối với cái cảnh giới này càng thêm thể ngộ khắc sâu!

Hắn vốn là Chủ Linh cảnh đỉnh, chỉ là Tinh vực chi cảnh cũng không phải lực lượng đạt đến là có thể phá vỡ đi vào, mà phải nắm giữ then chốt nào đó, trước hắn chỉ có chút manh mối, nhưng say sưa trong đại chiến, phiên đại môn này rất cực đối với hắn hoàn toàn mở rộng!

Bởi vậy, hắn mới có thể làm ra hành vi ngu xuẩn nhìn như tự chui đầu vào lưới, chính là muốn để đối phương mất đi cảnh giác, sáng tạo thời gian cho lồi vên hình thành, bằng không lấy tốc độ của bọn người Phương Văn Kiệt, muốn chạy Lâm Lạc căn bản không có khả năng truy được.

Nhưng lôi kiếp đã nhắm vào bọn họ, kia vô luận bọn họ chạy xa đều không thể thoát khỏi.

Mà Lâm Lạc lại là yêu nghiệt trong yêu nghiệt, lôi kiếp của hắn là người bình thường có thể tiêu thụ được sao? Lôi kiếp của Tinh Vương cảnh có thể so với Tinh Hoàng, thiểm điện ngang dọc, hóa thành một lôi điện cự nhân cao hơn mười vạn trượng, hướng về mọi người oanh kích đi!

Lôi kiếp sẽ căn cứ cảnh giới của người tiến vào trong đó tự động tăng cấp, bởi vậy, Lâm Lạc, Nghiêm Thanh, ba người Bao Thức Lễ độ là Tinh Vương kiếp, mà ba người Phương Văn Kiệt độ là Tinh Hoàng kiếp!

Lúc này Phong Sở Liên cùng La Thiên Sâm đã đánh tới trên cao, sớm đã rời đi phạm vi lôi kiếp. Mà La Thiên Quân cùng một Tinh Vương khác bởi vì chiến đấu trước không có bọn họ nhúng tay, nên để cho bọn họ tránh thoát một kiếp này!

Bởi vậy, hiện tại là tám người độ kiếp.

- Tiểu tử ghê tởm!

Ba người Phương Văn Kiệt hận không thể lập tức diệt trừ đại họa tiềm lực vô hạn Lâm Lạc này, nhưng khắp bầu trời thiểm điện cuồng bạo đã ngang dọc tới, bọn họ nào còn có rồi rãi như vậy, chỉ có thể gầm lên một tiếng, nghênh tiếp lôi kiếp đánh xuống.

Lôi kiếp của Lâm Lạc đó là kinh khủng hạng gì, Tinh Vương kiếp có thể so với Tinh Hoàng kiếp, này dựa theo tu vi mọi người phóng đại, ba người Phương Văn Kiệt không sai biệt lắm là ứng đối Tinh Đế kiếp! Tu vi bọn họ cực mạnh cũng bất quá là Tinh Hoàng nhị trọng thiên, chỉ bằng vào thực lực bản thân muốn độ kiếp, thực là không có khả năng sống sót!

Tới thời gian sống còn, bọn họ nào còn dám giấu dốt, đều tể ra con bài chưa lật của bản thân!

Bất quá loại đồ vật Thánh khí này cực kỳ trân quý, trong ba người cũng chỉ có Phương Văn Kiệt là tộc nhân kiệt xuất Phương gia mới có, hai người khác chỉ có thể tể ra bảo vật tiêu hao hình thành phòng ngự, là được cùng loại với ngọc bội phòng thân như La Thiên Quân.

Đây đều là Tinh Đế cấp lão tổ làm, có thể ở trong khoảng thời gian ngắn chống lại, hấp thu đại lượng thương tổn, nhưng đều không ngoại lệ có thời gian hoặc là số lần sử dụng hạn chế, tuy uy lực cường đại, nhưng không có khả năng luôn dựa vào!

Thiểm điện ngang dọc, trên người bọn họ cũng liên tiếp hiện lên từng đạo quang hoa, đó là bảo vật hộ thân phát huy tác dụng.

Cho dù như vậy, bọn họ cũng không dám phớt lờ, không ngừng dùng lực oanh kích lôi kiếp lực tràn đầy, La Bác Minh càng sử dụng thiên phú thần thông Thạch hóa thuật của La gia, lúc thất trọng thạch hóa, lôi kiếp lực đánh vào trên người hắn cũng chỉ để lại từng đạo tiêu ngân, vô pháp phá vỡ đến tứ phân ngũ liệt!

Nhưng mà, lôi kiếp vừa mới bắt đầu, nếu như hiện tại bọn họ chặt vật bắt kham mà nói, kia căn bản không cần trông cậy vào chống đỡ qua kiếp số này!

Nhìn khắp bầu trời lôi kiếp tưng vũ, La Thiên Quân bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh!

Hắn là Tinh Vương, tự nhiên cũng vượt qua lôi kiếp cấp bậc Tinh vực, nhưng lôi kiếp của hắn coi như là thời gian kết thúc, uy lực cũng không thấy được bằng của Lâm Lạc lúc mới bắt đầu!

Lúc đó hắn mới từ Linh cảnh phá vỡ mà vào Tinh vực, tự nhiên không có khả năng điều khiển Thánh khí, hoàn toàn là dựa vào lão tổ ban tặng bảo vật phòng ngự tiêu hao, lúc này mới miễn cưỡng chống đỡ qua. Bất quá, lúc tiến nhập Tinh vực thì tốt rồi hơn, chính là dù không có Thánh khí độ kiếp thì gia tộc cũng sẽ tạm thời ươn, sau khi dùng xong thì hoàn trả lại, ngược lại muốn dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhưng đó là ở trong Thánh địa a, trước đó không ai không làm đủ chuẩn bị, ai có thể nghĩ đến bản thân sẽ bị cuốn vào lôi kiếp của người khác? Hơn nữa, người độ kiếp này chính là quái thai, rõ ràng chỉ là mới vào Tinh vực, nhưng lôi kiếp oai cũng có thể so với Tinh Hoàng cảnh?

Uy lực lôi kiếp càng lớn, nói rõ tiềm lực người độ kiếp càng lớn, thượng thiên không hy vọng người như vậy nghịch thiên sửa mệnh, trở nên càng ngày càng mạnh, phải gạt bỏ hắn!

Lôi kiếp của La Thiên Quân không có cường như Lâm Lạc, đại biểu cho tiềm lực của hắn căn bản kém xa Lâm Lạc! Hơn nữa Phong Sở Liên tuyển Lâm Lạc mà không phải La Thiên Quân hắn, chẳng phải để hắn ghen ghét đến nghiêng răng nghiêng lợi sao.

Nhưng mà, lôi kiếp kinh khủng như thế, Lâm Lạc chống đỡ được sao?

La Thiên Quân không khỏi lộ ra một nụ cười nhạt, người tiềm lực lớn nhiều lắm, nhưng có thể đi tới đỉnh phong có mấy người? Nhưng đáng tươi cười của hắn vừa mới lộ ra, lập tức giật mình đến thiếu chút nữa tròng mắt trừng đi ra!

Bởi vì một Tử đỉnh ở trên đầu Lâm Lạc chìm nổi, hạ xuống hàng vạn hàng nghìn đạo tử quang, thiểm điện lực phách tới đều bị hấp thu sạch sẽ!

Tại sao có thể như vậy!

Nói thật, kỳ thực Lâm Lạc cũng không muốn té ra Tử đỉnh đến lãng phí thiểm điện lực trong lôi kiếp, nhưng này cũng không chỉ một người hắn, còn có Nghiêm Thanh, Bao Thức Lễ, Nghiêm Thanh là Tinh Vương tam trọng thiên, muốn vượt qua cơ sở chuẩn Tinh Vương kiếp của hắn cũng có thể miễn cưỡng, nhưng bọn người Bao Thức Lễ còn đang ở Linh cảnh, dù là Tinh Vương kiếp phổ thông cũng có thể để cho bọn họ vạn kiếp bất phục, huống chi là Lâm Lạc siêu cấp đại kiếp!

Bởi vậy, hắn phải té ra Tử đỉnh đến trợ giúp mọi người phòng ngự, đối với Lôi kiếp lực này chỉ có thể nhịn đau buông tha!

Thần khí! Đây nhất định là kiện thần khí của Lâm gia kia, bị đám lão tổ nhớ mãi không quên!

Ánh mắt của La Thiên Quân nhất thời rung động, thế nhưng cho hắn một vạn lá gan hắn cũng không dám tiến nhập trong lôi kiếp cướp giật, kia cùng tự sát kỳ thực cũng không khác biệt.

Nghĩ không ra cái Thần khí này cư nhiên ở trong tay Lâm Lạc, mà không phải mọi người cho rằng ở trong Lâm Hồng Hoang! Đã như vậy, trước kia bố trí cục đã không cần rồi, giết Lâm Lạc liền đoạt được Thần khí!

Chỉ cần lôi kiếp vừa qua, phải giết Lâm Lạc, cướp đoạt Thần khí!

Nghiêm Thanh cũng thật không ngờ Tử đỉnh còn có thần kỳ chi hiệu như vậy, cư nhiên ngay cả lôi kiếp lực cũng có thể hấp thu! Nhưng Lâm Lạc đã thoát hiểm, năng tự nhiên trong lòng bình phục, tiếp tục đi phá hư xiềng xích trên người Bao Thức Lễ.

Lôi kiếp sẽ duy trì liên tục nửa canh giờ, điểm ấy thời gian cũng đủ Nghiêm Thanh phá hư xiềng xích. Hơn nữa. Nửa canh giờ này tuyệt đối là an toàn nhất, bởi vì cho dù là Tinh Đế lão tổ cũng không dám đột kích, đối mặt lôi kiếp này, càng là cảnh giới cao càng là có nguy hiểm vẫn lạc!

Nghiêm Thanh thông dong hành sự, đánh vỡ xiềng xích của ba người Bao Thức Lễ, nhưng lúc này bọn họ đã bị cuốn vào trong lôi kiếp, vô pháp lại thu vào trong Tử đỉnh, chỉ có thể đợi lôi kiếp kết thúc.

- A...

Nửa canh giờ đối với Tinh vực chí tôn mà nói vốn là nhoáng cái liền qua. Nhưng ở trong lôi kiếp, nửa canh giờ này là như ngàn năm, mỗi một giây mỗi một khắc đều có nguy hiểm vẫn lạc. Mà này cũng chiếm được chứng thực, La Bác Minh cùng Lý Đạo Nguyên trước sau phát một tiếng sinh hét thảm, cho dù con bài chưa lật ra hết, nhưng vẫn không thể kiên trì đến kết thúc!

Đây chính là lôi kiếp có thể so với cấp bậc Tinh Đế, trừ khi bọn họ có tiềm chất võ trung thánh giả, bằng không há có thể vượt qua lôi kiếp kinh khủng như vậy?

Hai đại Tinh Hoàng cư nhiên song song vẫn lạc, mấy vạn năm khổ tu toàn bộ hóa thành trắng trong nước, hoa trong kính!

Phương Văn Kiệt lại vượt qua một kiếp này rồi!

Thứ nhất tu vi hần cao, đạt được Tinh Hoàng nhị trọng thiên, bản thân lại thiên tư thật tốt, tương đương với Phương gia La Thiên Sâm, chính là Ngũ hành tiểu thế giới thiên tài! Thứ hai là hần có Thánh khí hộ thân, lại phối hợp thiên phú thần thông bản thân, nội tình ra hết lúc này mới khó khăn lắm chống đỡ qua.

Nhưng dấn dập hần cũng chật vật bất kham, cả người đã nhìn không thấy một khối thịt lành lặn, cả người lộ ra suy yếu rõ ràng.

Dù sao uy lực kia là có thể so với Tinh đế kiếp, hần có thể sống vượt qua cũng đã đáng quý, còn muốn sinh long hoạt hổ sao?

- Hắc hắc, không nghĩ tới bản tọa dĩ nhiên chống đỡ qua? Lúc này, xem các người còn vùng vẫy thế nào?

Phương Văn Kiệt phát sinh thanh âm oán hận, này thiếu chút nữa bị một tiểu tử mới vừa vào Tinh vực hại chết, hần há có thể không giận?

- Tử!

Hần quát chói tai một tiếng, cung chưởng đánh ra!

Hiện tại nếu đã biết Thần khí ở trên người Lâm Lạc, vậy không cần lại lưu người sống rồi! Hơn nữa, tiềm lực của Lâm Lạc cường đại đến kinh khủng, phải trước tiên tru trừ, vĩnh tuyệt hậu hoạn!

Tuy rằng hần ở trong lôi kiếp tiêu hao rất lớn, nhưng đại cảnh giới áp chế, như lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, cho dù hiện tại hần đang đứng ở thời gian suy yếu nhất cũng có thể dễ dàng giết chết hai Tinh Vương!

- Không cần thiết!

Một tiếng quát khê tràn ngập uy thế truyền đến, một bàn tay cũng hung hãn đón nhận, chặn một kích này của Phương Văn Kiệt.

Bang!

Phương Văn Kiệt lập tức bị lực lượng cuồng bạo sinh sôi oanh phi, bay hơn mười dặm!

Lâm Hồng Hoang chấp tay mà đứng, khí thế phách tuyệt thiên hạ triển khai hoàn toàn.

Vị chính chủ này rốt cục hiện thân rồi!

- Sư phụ!

Ba người Bao Thức Lễ song song kêu lên, tràn ngập kính nể cùng cảm động, tuy rằng Lâm Hồng Hoang tới trễ, nhưng cuối cùng không có buông tha mấy đệ tử bọn họ, để cho bọn họ cảm động đến rơi lệ đầy mặt.

- Ma quỷ!

Thân thể Nghiêm Thanh run lên, trong ánh mắt sát khí cuồng loạn, xoát một chưởng hướng Lâm Hồng Hoang đánh tới.

- Không nên tự làm mất mặt!

Lâm Hồng Hoang không nhịn được nói, bàn tay to một quyền, oanh Nghiêm Thanh lui hơn mười trượng.

- Đều dừng tay!

Lâm Lạc biết hai người này gặp mặt khẳng định sẽ là tình huống này, nhưng giờ khắc này có thể đấu tranh nội bộ sao!

- Hừ!

Nghiêm Thanh tàn bạo nhìn chằm chằm vào Lâm Hồng Hoang, nhưng không có lại xuất thủ, trong lòng nàng, Lâm Hồng Hoang gây cho nàng ô nhục phải rửa sạch, nhưng thế nào cũng không có trọng yếu bằng nhi tử!

- Người... người là Lâm Hồng Hoang?

La Thiên Sâm từ không trung bay xuống, nguyên bản khuôn mặt tuần tú nhả nhận gấp khúc đến đáng sợ!

Ba trăm năm trước, hắn cùng Lâm Hồng Hoang ngoài ý muốn quen biết, cộng đồng gặp gỡ Nghiêm Thanh. Lâm Hồng Hoang có thể thấy được huyết mạch của Nghiêm Thanh, hắn sao lại nhìn không ra? Lúc này hắn cùng Lâm Hồng Hoang ước định cạnh tranh công bình, kết quả ngày thứ hai Lâm Hồng Hoang cùng Nghiêm Thanh song song tiêu thất.

Lần thứ hai nhìn thấy Lâm Hồng Hoang, nam nhân này lạnh lùng nói đã cầm Nghiêm Thanh rồi, ngay cả thai cũng đã lớn, cố ý đến thông báo hắn một tiếng.

Tin tức này trực tiếp làm La Thiên Sâm học máu ba ngày!

Nhưng không đợi hắn liều mạng, Lâm Hồng Hoang đã phiêu nhiên rời đi, hai người cảnh giới xấp xỉ, hắn căn bản lưu không được Lâm Hồng Hoang!

Trong vòng trăm năm, hắn một mực tìm kiếm Lâm Hồng Hoang hạ lạc, muốn báo thù vô cùng nhục nhã này. Nhưng hắn cho tới bây giờ mới biết được, nguyên lai nam nhân kia cư nhiên là Lâm Hồng Hoang mà lão tổ đau khổ truy tung, có mang Thần khí Lâm gia tổ truyền!

Nếu La Thiên Sâm biết hai người đều là một, lập tức liền phản ứng, lúc trước cùng Lâm Hồng Hoang quen biết chỉ sợ cũng là đối phương cố ý an bài, dụng ý chính là muốn tức chết hắn!

753. Chương 753: Mở Rộng Tinh Hải

Nghĩ tới đây, hắn ngược lại thu hồi lửa giận, biểu tình lãnh tĩnh đến đáng sợ.

Lâm Hồng Hoang chấp tay mà đứng, phát phát tay nói:

- Nơi này có ta đây, các người đi trước đi!

Tuy rằng ngũ khí hắn bình thản, nhưng tự có một cỗ khí phách làm cho người nghiêm nghị vâng theo, từ điểm đó mà nói, khí thế so với La Thiên Sâm thì cường đại hơn nhiều lắm!

Đây là một loại tự tin, không dựa vào thiên, không dựa vào địa, chỉ dựa vào hào khí bản thân!

Mặc dù ở cảnh giới La Thiên Sâm không kém Lâm Hồng Hoang chút nào, nhưng xuất thân từ đại thế gia đã là một loại may mắn, cũng là một cái ràng buộc, bởi vì có gia tộc lão tổ có thể dựa vào, trước khi không có vượt lên trước tất cả tộc nhân, luôn luôn bị người đè nặng!

Người như vậy, há có thể thật có khí phách kinh sợ thiên hạ?

Ngay cả gia tộc cũng không có bãi bình, làm sao nói thiên hạ!

Lâm Lạc vội vã lôi kéo Nghiêm Thanh, quan hệ tới bọn người Bạch Uyển Hoa, hắn cũng không muốn đối oan gia Lâm Hồng Hoang cùng Nghiêm Thanh ở thời điểm này nháo giở mặt.

Tuy rằng đôi mắt đẹp của Nghiêm Thanh như phun ra hỏa, nhưng lúc liếc mắt nhìn đến Lâm Lạc, cũng ngạnh sanh nhin xuống, phát sinh một tiếng huyết sáo bao hàm tức giận, nàng cấp tốc lược đi.

- Còn muốn chạy?

La Thiên Sâm hừ lạnh một tiếng, tuy rằng hắn đối với Nghiêm Thanh một bộ si tình, nhưng mục đích chính là có thể để gia tộc nhiều Tinh vực cường giả, càng nhìn trúng huyết mạch của Nghiêm Thanh!

Thần chi huyết mạch, sinh hạ hài tử sẽ có huyết mạch tiếp cận tổ tiên Thần linh!

Trước đã nói qua, huyết mạch lực là Hậu Thiên vô pháp tu luyện, chỉ có thể dựa vào chính mình đến thức tỉnh! Mà huyết mạch lực quan hệ tới thiên phú thần thông, có thể đột phá Thần chất, đối với võ giả cảnh giới càng à nói, huyết mạch lực này lại càng trọng yếu!

Cho dù bản thân vô pháp thành Thần, nhưng sinh hạ một nhi tử nữ nhi có thể trở thành Thần linh, ngày sau chờ hắn phi thăng Thần giới, nói không chừng còn có thể mang Thần được hạ giới, cái gọi là một người đắc đạo, gà chó lên trời chính là đạo lý này!

La Thiên Sâm tự tin ngày sau tuyệt đối có thể đánh vỡ Thần chất, nhưng có thể định trước con mình sẽ thành Thần, này đối với hắn mà nói cũng là mê hoặc không gì sánh được! Mà tất cả, đều bị Lâm Hồng Hoang phá hủy!

Lâm Lạc cường đại cùng tiềm lực kinh khủng hắn xem ở trong mắt, đương nhiên quy kết cho hiệu quả của Thần chi huyết mạch!

Tiểu tử này mới bao nhiêu tuổi? Tuổi còn trẻ đã vào Tinh vực, mà một thân năng lực càng quý dị đến đáng sợ. Người như vậy nếu lớn lên, kia là La gia họa lớn!

Vô luận thân phận của Nghiêm Thanh là Thiểm Điện tộc, Lâm Hồng Hoang là Lâm gia dư nghiệt, nhi tử bọn họ đã định trước là tử địch của Thánh địa tam đại gia tộc, không có may mắn có thể hòa hoãn!

Ở thời khắc này, hắn tự nhiên kéo xuống mặt nạ vẫn nguy trang, muốn tru sát Nghiêm Thanh cùng Lâm Lạc!

- Con rệp lớn mặt!

Phong Sở Liên hừ nhẹ một tiếng, một đạo Băng Tuyết lực oanh ra, hóa thành một băng phương, chặn lối đi của La Thiên Sâm.

- Trang cái gì?

Phong Sở Liên đến bây giờ còn không có ý thức được Lâm Lạc vẫn hiểu lầm nàng là nam nhân, không khỏi đầu đầy vụ thủy.

- Hừ!

Lâm Lạc nhìn ngực đối phương.

- Hai khối thịt này ngươi dám nói không phải giả vờ sao?

Này muốn thay đổi một nữ nhân khác khẳng định sẽ ngượng ngùng đến hai tay che ngực, hoặc giận dữ cấp cho Lâm Lạc một cái bạch nhãn, dục cự hoàn nghênh, làm cho người biện bạch không ra nàng đến tột cùng là hỉ hay nộ.

Nhưng Phong Sở Liên cũng hoàn toàn là khác loại, nàng nếu đơn phương quyết định Lâm Lạc trở thành vị hôn phu của nàng, kia liền hoàn toàn không coi hắn là người ngoài! Cũng không có một tiếng con rệp sau đó phách phi Lâm Lạc, mà là run rẩy mỹ ngực, dâng ra một mảnh nhũ lã mê người nói:

- Vóc người bốn hậu vốn là tối hoàn mỹ, cần gì giả trang?

- Hừ, nói dối!

Yêu nhân này thực sự là trợn tròn mắt nói dối, cho rằng ngày đó hắn không thấy được sao?

- Con rệp, chú ý cái mồm của người!

Được rồi, nàng đã không phải trang nữ nhân, mà là dưới đáy lòng nhận định bản thân là nữ nhân, tự nhiên không tồn tại vấn đề giả trang rồi! Trong lòng Lâm Lạc chợt “hiểu”, cũng lười cùng nàng dây dưa ở chuyện này.

- Nga, được rồi, bổn hậu cho người một lời khuyên, lập tức tìm một chỗ bế quan!

Phong Sở Liên đột nhiên nói.

- Vì sao?

- Người không thấy hiện tại lực lượng của người cùng trước có cái gì khác nhau sao?

Phong Sở Liên cũng không đáp mà hỏi lại.

Lâm Lạc không khỏi sửng sốt, đúng vậy, hắn thế nào đã quên vấn đề này!

Tuy rằng khí tức của hắn kịch liệt tăng vọt, nhưng lực lượng tăng trưởng cũng phi thường hữu hạn, hoàn toàn không đạt đến câu đến năng lực dùng Tinh thần lực (* tinh thần lực này là lực lượng chư thiên tinh thần lực nha mọi người) oanh phá một cái tinh cầu! Muốn Lâm Lạc nói, lực lượng của hắn hiện tại nhiều lắm là trên Chủ Linh cảnh. Căn bản còn không có nhảy ra trình tự Linh cảnh này!

Chỉ là vừa rồi chuyện đã xảy ra liên tiếp nhiều lần, để hắn căn bản không có tâm tình đi quan tâm cái này.

- Xác thực không có nhiều bất đồng lắm, đây là vì sao?

Phong Sở Liên cười cười, hàng nghìn hàng vạn vẻ quyến rũ phong tình lưu lộ, để Lâm Lạc “biết” rõ đối phương là yêu nhân, nhưng vẫn nhìn không được một trận nội tâm chấp chờn. Nàng khê mở miệng nói:

- Lúc đột phá Tinh vực, đan điền võ giả sẽ biến thành Tinh Hải, dung nạp tinh thần lực!

- Nhưng Tinh Hải của mỗi người đều có khổ bất đồng, này quan hệ võ giả có thể dung nạp tinh thần lực nhiều ít! Mà Tinh Hải chỉ có ở sau khi đột phá ở trong khoảng thời gian ngắn mới có thể mở rộng, qua một đoạn thời gian sau sẽ định hình, chỉ có cảnh giới đột phá mới có thể mở rộng lần nữa!

- Bất quá, để phân chia Tinh vực tam cảnh, đan điền Tinh Vương được xưng là Tinh Hà, Tinh Hoàng là Tinh Hồ, Tinh Đế mới có tư cách xưng là Tinh Hải!

- Con rệp, hiện tại người lãng phí mỗi một khắc thời gian đều sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ ngày sau của người!

Lâm Lạc không khỏi cả kinh, vội vã hỏi:

- Cái mở rộng Tinh Hải này thời gian có thể duy trì liên tục bao lâu?

- Vì người mà dị, ngắn thì ba tháng, lâu là một năm!

Bộ dáng của Phong Sở Liên giống như một sư phụ.

- Tốt nhất là đem các công pháp tu luyện ở các thời gian khác nhau phân biệt đột phá, thừa dịp Tinh Hải còn không có cố hóa, như vậy mở rộng sẽ lớn nhất!

Tuy rằng nàng nói rất đơn giản, nhưng Lâm Lạc minh bạch trọng điểm trong đó. Nếu như một môn công pháp đột phá đến tinh vực, võ giả phải hao một năm mở rộng Tinh Hải mới hoàn tất, nhưng vài môn công pháp khác cùng đột phá, muốn mở rộng Tinh Hải đã “định hình”, kia cần đánh phá gông cùm xiềng xích, tất nhiên có đại lượng lãng phí!

Nhưng thừa dịp Tinh Hải còn không có định hình, sở tu công pháp lục tục đột phá mà nói, đó chính là thuận lý thành chương, không tồn tại bất luận lãng phí gì!

Đây là trạng thái lý tưởng nhất.

Có thể tưởng tượng một chút, đột phá Tinh vực thì võ giả có một hai nghìn năm đi lĩnh ngộ đạo bình cảnh kia! Cho dù là thuận lợi qua bình cảnh này, có kinh nghiệm, lại trùng kích môn công pháp thứ hai tất nhiên sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, nhưng này cũng không phải một năm thời gian có thể làm được!

Nói cách khác, tuyệt đại bộ phận Tinh vực chí tôn đều tồn tại “lãng phí” như vậy!

- Kia tốc tốc chạy đi!

Lâm Lạc cũng không biết bản thân là thuộc về loại hình ba tháng hay một năm, tuy rằng tiềm lực của hắn thật lớn, nhưng linh căn cũng thấp kém đến không thể lại thấp kém, thực sự không có gì nắm chặt!

Bởi vậy, hắn một ngày cũng lãng phí không dậy nổi!

Tuy rằng hắn tấn chức Tinh vực, nhưng Tinh Hải còn không có mở rộng, không có thu nạp tinh thần lực, tốc độ này tự nhiên chỉ có thể nhanh hơn Chủ Linh cảnh một ít. Không thể làm gì khác hơn là nhờ Phong Sở Liên mang giúp, bằng tốc độ mau nhất chạy về Hận Tuyệt cốc, bắt đầu bế quan mở rộng Tinh Hải.

Ở bên ngoài bế quan chung quy là không thích hợp, bởi vì mở rộng Tinh Hải bất đồng với tu luyện, võ giả ở trong lúc này là suy yếu nhất, dù là một Hậu Thiên trình tự đưng một chút cũng có khả năng Tinh Hải hỗn loạn, làm bản thân bạo chết!

Ai cũng sẽ không nguyện ý bản thân đau khổ tu luyện suốt đời, lại hủy ở một khắc quan trọng kia!

Tinh vực chí tôn một cái chớp mắt là thiên lý, tuy rằng cách năm sáu đại vực, nhưng Phong Sở Liên chỉ dùng ba canh giờ đã đưa Lâm Lạc tới Hận Tuyệt cốc.

- Ngốc tử!

Tô Mị các nàng nhất thời mừng rỡ.

Lúc này Lâm Lạc mới nghĩ tới, bên người bản thân là có một nữ vương đại nhân không nói lý, nhận định toàn bộ thế giới đều vây quanh nàng, vạn nhất nàng chấp khởi niệm cũ, muốn tiêu diệt sát Tô Mị các nàng nên làm cái gì bây giờ?

Hắn không khỏi mồ hôi lạnh ứa ra, nhất thời nóng ruột, cư nhiên đã quên việc này! Mà này cũng là bởi vì Phong Sở Liên quá đẹp, làm ai ở cùng nàng một chỗ đều đầu óc ngẩn lại, quên một ít vấn đề chi tiết.

- Coi như lớn lên có thể, cấp cho bốn hậu làm thị nữ a!

Đôi mắt đẹp của Phong Sở Liên đảo mắt, phong tình mê đảo hàng nghìn hàng vạn người lưu chuyển, cho dù bản thân Tô Mị các nàng đều là đại mỹ nữ, nhưng ở trước vẻ đẹp khuynh thế của nàng cũng không thể không thua kém ngừng lại hô hấp rồi.

Hoàn hảo... tình huống không phải quá xấu!

- Lạc nhi, vì nương đã quên nói với người, người hiện tại phải lập tức bế quan, mở rộng Tinh Hải, việc này quan hệ tới người ngày sau phát triển!

Nghiêm Thanh nguyên bản sẽ không quên chuyện này, nhưng thực sự là bị Lâm Hồng Hoang làm tức giận đến mất lý trí, tới lúc này mới hồi tưởng lên.

Lâm Lạc kéo Nghiêm Thanh đến một bên, đem chuyện Phong Sở Liên là “nam nhân” nói với nàng, để nàng hỗ trợ nhìn một chút, sau đó lập tức tiến nhập mật thất mà Nghiêm Thanh chuẩn bị cho hắn tiến hành bế quan.

Nghiêm Thanh không khỏi kinh hãi, nào ngờ tới nữ nhân Phong Sở Liên phong hoa tuyệt đại, mỹ đến nghịch thiên kia dĩ nhiên là nam nhân! Nàng hỏi rõ ràng chuyện tình hai người gặp nhau, ngoài miệng không nói gì thêm, cũng hạ quyết tâm muốn lột mình bạch.

Bất đồng với Lâm Lạc chỉ ở Đông Châu vài năm, nhận thức cơ bản đối với Đông Châu chỉ là võ giả có bao nhiêu cường đại, Nghiêm Thanh là biết Đông Châu có rất nhiều đồ vật ngạ nhiên cổ quái, tỷ như biến dị ngư có thể cho giới tính tạm thời điên đảo!

Nhưng nàng cũng không có nói ra để Lâm Lạc phân tâm, chỉ để hấn tốc tốc bế quan, bên ngoài có lão nương nàng làm việc.

Lâm Lạc cùng chúng nữ cáo biệt một phen, nếu thuận lợi mà nói, bốn môn công pháp còn lại của hấn đều muốn trước sau đột phá, thời gian bế quan này tối đa có khả năng đạt đến năm năm! Đây tương đối mà nói là ghi lại dài nhất mà hấn cùng với chúng nữ cách nhau rồi, tự nhiên phải trước tiên cùng các nàng nói rõ.

Tuy chúng nữ không muốn, nhưng đây chính là quan hệ tới tiền đồ của Lâm Lạc, tự nhiên chỉ có thể cố gắng nỗ lực cười, nhưng để các nàng yên tâm chính là, tuy rằng khả năng dài nhất là năm năm không thấy được Lâm Lạc, nhưng lang quân gần trong gang tấc, chỉ là không thể gặp mặt mà thôi, các nàng cũng không cần lo lắng hấn an nguy.

Ở trong ánh mắt không muốn của mọi người, Lâm Lạc tiến nhập mật thất, bắt đầu bế quan dài dòng buồn chán.

- Không biết phải đợi bao lâu?

Cửa đá vừa mới khép lại, Tô Mị đã bắt đầu tưởng niệm Lâm Lạc rồi.

- Càng dài càng tốt!

Lăng Kinh Hồng lạnh lùng nói.

Tuy rằng nàng nói rất tuyệt tình, nhưng những người khác đều biết đây là suy nghĩ vì Lâm Lạc! Mở rộng Tinh Hải này dùng thời gian càng dài, ý nghĩa thực lực của Lâm Lạc càng mạnh, tuy rằng này ý nghĩa các nàng phải càng lâu mới có thể lại cùng tình lang gặp gỡ, nhưng bỏ ra chỉ là tưởng niệm, đối lấy là ái lang tung hoành thiên hạ, ai cũng hạ nhãn tâm tình nguyện Lâm Lạc bế quan tám mươi năm!

- Chúng ta đến đánh đổ a, xem đại phôi đản lúc nào sẽ ra?

Đường Diễm dừng cảm nói:

- Ta cầm cái!

- Người trước tiên trả tiền đặt cược lần trước thua chúng ta rồi hãy nói!

- Từ từ, người ta cũng không nói không trả! Các vị hảo tỷ tỷ, cho người ta một cơ hội trả nợ a, mau tới đi!

Tiểu ma nữ Diễm Diễm nói, vài tiếng tỷ tỷ hằm xuống, để chúng nữ đều là dụng tâm giai nhuyển.

- Tiểu hồ ly, bốn hậu áp một nghìn cực phẩm linh thạch, nếu như người thua, cũng không cần hoàn linh thạch, biến thành tiểu hồ ly làm sủng vật cho bốn hậu!

Phong Sở Liên là người thứ nhất gia nhập tiến đến.

754. Chương 754: 15 Năm

Lâm Lạc ngưng thần tĩnh khí, lúc tiến nhập tinh vực, hấn tự nhiên là thu được năng lực câu thông chư thiên tinh thần, sau khi hấn vận chuyển công pháp, một cỗ lực lượng dẫn dắt thần bí, cho dù là thanh thiên bạch nhật cũng có tinh quang mà mắt thường nhìn không thấy từ cửu thiên hạ xuống, đi qua mật thất rơi đến trên người hấn.

Hấn tham lam hấp thụ cỗ tinh thần lực này, mở rộng đan điền bản thân.

Hậu Thiên, Tiên Thiên, đan điền là một mảnh hỗn độn, mà nhập Linh cảnh, tác dụng của đan điền bỗng nhiên nhỏ xuống, biến thành không gian pháp khí. Mà vào Tinh vực, đan điền lần thứ hai trở nên trọng yếu không gì sánh được, trở thành nơi chứa đựng tinh thần lực.

Mà cái ao này, quyết định thực lực một Tinh vực chí tôn.

Cho dù là Tinh vực chí tôn cùng cảnh giới, nhưng Tinh Hải cũng không tương đồng, ở dưới tình huống cực đoan, một người chỉ có ba tháng có thể mở rộng Tinh Hải, người thì một năm, Tinh Hải này khác biệt sẽ lớn gấp bốn lần!

Không nói trong chiến đấu thực tế có thể làm lực lượng chênh lệch bốn lần này duy nhất đánh ra đến hay không, nhưng ở phương diện duy trì tác chiến liên tục, khẳng định là Tinh Hải càng lớn, tác dụng này càng dài!

Đặc biệt Lâm Lạc, bởi vì có môn thần công Chiến Thiên Quyết này, có thể để lực lượng trong cơ thể ở trong khoảng thời gian ngắn phát tiết ra, Tinh Hải này càng lớn, thời gian hắn có thể sử dụng Chiến Thiên quyết lại càng dài, chiến lực tự nhiên càng mạnh.

Bởi vậy, hắn có dã tâm phải để bốn môn công pháp còn lại ở trong khoảng thời gian ngắn luân phiên đột phá, Tinh Hải còn không có cơ hội hóa hoàn thành năm lần mở rộng, lớn nhất hóa tiềm lực của hắn.

Hắn trước hết đột phá tự nhiên là Hỏa hệ, bởi vì luyện hóa tinh hoa của Hỏa Diễm cự nhân, hắn đối với hỏa diễm nhận thức cũng sâu sắc nhất, bốn loại khác thì hơi yếu. Tuy rằng Ngũ hành công pháp hoàn toàn bất đồng, nhưng đối với người có ngộ tính nghịch thiên như Lâm Lạc mà nói, ngộ một đạo liền khả dung bách đạo, bốn môn công pháp khác cũng không khó đột phá!

Khó chính là Lôi hệ công pháp!

Môn công pháp này đến nay còn dừng lại ở Tông linh cảnh, cách Chủ Linh cảnh đỉnh còn có cự ly rất lớn! Lý luận bắt đầu mà nói, hắn ngắn nhất chỉ có mười lăm tháng, dài nhất là năm năm, lúc đó Tinh Hải sẽ tạm thời vững chắc. Chờ hắn lần thứ hai đột phá mới có thể đánh vỡ gông cùm xiềng xích, lần thứ hai mở rộng.

Nếu như Lôi hệ công pháp theo kịp cái sóng triều này, ở trước khi Tinh Hải không có cơ hội hóa đột phá, như vậy Tinh Hải của hắn cũng đạt được lớn nhất hóa.

Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, hắn cũng chỉ có thể làm hết sức.

Lâm Lạc đã không có quan niệm thời gian, mỗi một khắc mỗi một giây đều đây hấp thu chư thiên tinh thần lực mở rộng Tinh Hải. Lực lượng đang dùng tốc độ kinh khủng cấp tốc tăng cường, mỗi một ngày đều là tân thiên địa.

Chỉ có bước vào cảnh giới này, Lâm Lạc mới biết được Tinh vực chí tôn có bao nhiêu cường đại!

Ếch ngồi đáy giếng, vô luận nhìn trời như thế nào cũng không thể tưởng tượng đến thiên địa to lớn. Linh cảnh vô giả cũng tuyệt đối vô pháp tưởng tượng Tinh vực chí tôn đến tột cùng có thể cường đến loại trình độ nào, chỉ có đi tới một bước này, mới có cảm giác chợt tỉnh ngộ.

Con kiến hôi cùng toàn bộ thiên địa có khác biệt thật lớn!

Cho dù chỉ là một tháng thời gian trôi qua, Lâm Lạc cũng có loại tự tin cường liệt, phảng phất tiện tay nhất chiêu, một mảnh tinh vực trên bầu trời sẽ rơi xuống, sinh sôi làm hỏng toàn bộ Ngân Nguyệt tinh!

Đương nhiên, này chỉ là hắn tự tin, Tinh Vương còn làm không được điểm này!

Kéo tay diệt một tinh cầu, đó là chuyện tình chỉ có Tinh Đế chí tôn mới có thể làm được! Cũng bởi vì như vậy, bọn họ rất ít khi ra tay, bởi vì bọn họ quá cường đại, một cái ý niệm trong đầu cũng có khả năng hủy diệt một vực, thực sự không đủ cho bọn họ lấn qua lấn lại.

Vô luận là tứ đại cổ tộc hay yêu tộc, dùng La, Lý, Phương tam gia cầm đầu đánh chiếm ở đợt Văn Thần thứ hai, bọn họ tranh đoạt đều là quyền thống trị Ngân Nguyệt tinh, mà không phải muốn hủy thế giới này, bởi vậy Tinh đế chiến đấu đều sẽ đến trong vũ trụ hắc ám tiến hành, bằng không Ngân Nguyệt tinh không biết đã bị đập nát bao lần rồi.

Như trẻ con tham ăn không ngừng hấp thu chư thiên tinh thần lực, Lâm Lạc một bên khoách trương Tinh Hải, một bên tích súc lực lượng cùng cảnh giới linh ngộ, tùy thời ở trước khi Tinh Hải cổ hóa trùng kích môn công pháp thứ hai đến Tinh vực!

Ba tháng thời gian nhoáng cái đi qua, nhưng Tinh Hải mở rộng lại không hề có hiện tượng đình trệ, tựa hồ mới chỉ là bắt đầu!

Lúc này càng dài, nói rõ tiềm lực bản thân võ giả lại càng lớn!

Lâm Lạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hẳn chí ít không phải Tinh vực chí tôn kém cỏi nhất, cuối cùng cũng qua ba tháng thấp nhất này!

Hấp thu, mở rộng! Hấp thu, mở rộng!

Lâm Lạc không ngừng làm hai kiện sự tình này, mà tin tức tốt là lúc hắn tiến vào Tinh vực, có thể dùng trình tự cảnh giới càng cao này đến hấp thu linh khí, bởi vậy Lôi hệ công pháp cũng đột nhiên tăng mạnh.

Nửa năm sau, Tinh Hải này mở rộng vẫn như cũ không có kết thúc! Một năm, hai năm, ba năm!

Tròn ba năm, Tinh Hải mở rộng mới dần dần trì hoãn xuống, hiện ra hiện tượng cổ hóa rồi.

Lâm Lạc mở hai mắt đã không biết nhắm lại bao lâu, trên mặt lộ ra vẻ thoả mãn. Phong Sở Liên nói qua, cho dù là thiên tài, thời gian mở rộng Tinh Hải cũng chỉ có một năm thời gian, mà hắn lại dài đến ba năm, chênh lệch này thực không thể nó là nhỏ!

Mà này căn bản không có kết thúc, tất cả mới là bắt đầu!

Lâm Lạc tạm dừng hấp thu tinh thần lực, ngược lại dùng Kim hệ công pháp trùng kích Tinh vực!

Ở ba năm trước, hắn đối với Ngũ hành công pháp cũng đã thu đủ lĩnh ngộ, chỉ là Hỏa hệ nhanh hơn một chút, dẫn đầu tiến nhập Tinh vực. Mà đứng ở cao độ Tinh vực, quay đầu lại để thăng công pháp khác, kia càng là chuyện tình dễ dàng!

Ba ngày sau, Lâm Lạc phá quan mà ra, thăng trùng cửu thiên, bắt đầu độ lôi kiếp!

Lúc này cũng không cần Tử đỉnh đến phòng ngự, Lâm Lạc dùng thân thể nghênh tiếp thiên kiếp, thống thống khoái khoái hấp thu thiểm điện lực, tăng cường lôi hệ công pháp của bản thân.

Trước đây đột phá thì tuy rằng Lôi hệ công pháp có thể lấy đến chỗ tốt, nhưng tăng đan hạch bất quá hai ba khóa, thuộc về tiểu đả tiểu nháo! Nhưng lần này lại bất đồng thật lớn, Tinh vực đại kiếp nạn là lôi kiếp Linh cảnh sao có thể bằng được, nửa canh giờ sau, lôi hệ công pháp của Lâm Lạc ngạnh sinh đề thăng một đại cảnh giới, nghênh đón lôi hệ công pháp Tôn linh kiếp! Nhưng bởi vì bản thân Lâm Lạc là Tinh Vương cảnh, uy lực lôi kiếp này lập tức tăng mạnh, làm ra đề thăng tương ứng.

Này nhìn như khoa trương, nhưng đứng ở độ cao Tinh vực đi tu luyện công pháp Linh cảnh, tốc độ không hài lòng kia mới là không bình thường!

Thật giống như Tô Mị cùng Lâm Lạc song tu, cảnh giới các nàng càng thấp, tốc độ tiến bộ này cũng càng nhanh, đúng là đạo lý này.

Vượt qua lôi kiếp, cũng không cùng Tô Mị các nàng gặp nhau, Lâm Lạc lần thứ hai tiến nhập trạng thái bế quan, tiếp tục mở rộng Tinh Hải.

Ba năm sau, Tinh Hải lại có xu thế vững chắc, Lâm Lạc liền cho Mộc hệ công pháp nhảy vào Tinh vực, thuận tiện cũng đề thăng lôi hệ công pháp một chút. Cứ như vậy, Thủy hệ công pháp đột phá, lại ba năm, Thổ hệ công pháp đột phá!

Ngoài mọi người dự liệu, Lâm Lạc bế quan tròn mười lăm năm, so với Đường Diễm khai ra ván bài gần mười năm khổ tu còn muốn hơn phân nửa thời gian! Này cũng để Lạc Ngưng Vân đánh bạc lời hai mươi lần, đương nhiên, tiểu ma nữ có thể nhận nợ hay không là một chuyện khác rồi.

Tiếc nuối duy nhất chính là, lôi hệ công pháp chỉ dừng lại ở Chủ Linh cảnh đỉnh, bởi vì Lâm Lạc thiếu khuyết linh ngộ đối với Lôi hệ công pháp.

Không giống luyện hóa Ngũ hành tinh hoa, Lâm Lạc ở trong quá trình thu được đủ lĩnh ngộ cảnh giới, Lôi hệ công pháp tuy rằng nhìn như là ưu thế lớn nhất của Lâm Lạc, nhưng chỉ là bởi vì hắn xuất thân Thiểm điện tộc, trên thực tế ở trước khi huyết mạch không có hoàn toàn thức tỉnh, này ngược lại thành uy hiếp của hắn.

Nhưng lần này Lâm Lạc đã kiếm được quá nhiều rồi, lời hệ công pháp cho dù đồng dạng đột phá Tinh vực cũng chỉ là dệt hoa trên gấm, không coi là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Mặc dù Lâm Lạc có chút tiếc hận, nhưng sự tình nào có thập toàn thập mỹ, phải hiểu được thấy đủ.

Khi Tinh Hải triệt để vững chắc, thân thể Lâm Lạc bắt đầu lột xác.

Ba ba ba!

Cả người hần keng keng rung động, căn căn khớp xương bạo liệt, sau đó lại trong nháy mắt trọng tổ, cốt chất càng thêm tỉ mỉ, trình độ kiên cố thậm chí vượt lên linh khí! Tinh vực chí tôn coi như là đứng bất động cho Linh cảnh cao thủ quần ấu, kết quả cuối cùng chính là Linh cảnh cường giả diệt chết!

Cái này giống như người thường dùng huyết nhục đi đánh thiết bản, tuyệt không phải là thiết bản bị đánh đẹp, mà là bản thân người nọ đụng phải đầu rơi máu chảy!

Lúc khung xương trọng tổ, đó là thay đổi nhân viên!

Trước đây Lâm Lạc luyện qua một môn Kim hệ công pháp, làm máu biến thành kim sắc, nhưng tiến vào Linh cảnh lại biến trở về màu sắc bình thường. Mà lúc này cũng nổi lên biến hóa, biến thành tử sắc!

Thần huyết!

Đây là trước kia hần gặp qua Thần huyết được tề, nhưng Nam Châu, thậm chí tuyệt đại bộ phận Đông Châu cũng không biết, trên Linh cảnh còn có Tinh vực, này cũng không phải Thần huyết, mà là Tinh vực chí tôn huyết, còn gọi là Thánh huyết!

Tử sắc là Thánh, thất thải thành Thần!

Nhưng Thần linh không thể xuống hạ giới, cho dù có Thần huyết hiện thể cũng sẽ bị bài xích ra khỏi hạ giới.

Bất quá, hiện tại máu của Lâm Lạc chỉ là chút tử sắc, còn không nồng nặc bằng ba giọt tử huyết trong trái tim, chắc là cảnh giới của hần còn chưa đủ. Kia hần là máu của Tinh đế, lúc này Lâm Lạc còn xa xa không thể so sánh với chí tôn trình tự này.

Mà lúc vào nhập Tinh vực, còn có một ưu thế tương đối lớn, là hần trở thành bất tử chi thân, này cũng không phải nói giết không chết, mà là cho dù không hấp thu linh khí hần cũng sẽ không có khả năng tử vong nữa. Nếu như không phải Tinh vực cường giả còn có thọ nguyên trong giới hạn, này kỳ thực cùng Thần linh đã không có gì khác rồi.

Trách không được trong mắt Tinh vực chí tôn, bao quát Chủ Linh cảnh cao thủ ở bên trong đều là con kiến hôi, chênh lệch này xác thực lớn đến đáng sợ, căn bản không có biện pháp so sánh!

Chỉ luận lực lượng, Lâm Lạc so với trước cường đại gấp trăm lần, nếu lại chuyển tinh thần lực, cái khác biệt này sẽ lớn hơn nữa rồi.

Quá mạnh mẽ quá mạnh mẽ rồi!

Lâm Lạc quen thuộc tân lực lượng một chút, lúc này mới rời đi mật thất, bằng không thật là có khả năng một cái ôm làm Tô Mị các nàng thành thịt nát, vậy thực sự là vui quá hóa buồn rồi.

- Ngốc tử!

- Đại phơi đản, người rốt cục đi ra rồi!

Tô Mị các nàng thấy Lâm Lạc liền cười khanh khách đi tới, đều bị hỉ cực mà khóc, mười lăm năm dài đằng đặc, để các nàng mỗi người trông mòn con mắt, đều quăng vào trong lòng Lâm Lạc, làm Lâm Lạc cảm khái không thôi.

- Lạc nhi, người tất nhiên thu hoạch thật lớn a?

Nghiêm Thanh cũng cười nói, tuy rằng nàng cùng ái tử cửu biệt gặp lại, càng không muốn hơn Tô Mị các nàng, nhưng để Lâm Lạc có tiền đồ, nàng cũng nguyện ý đợi mười lăm năm nữa.

- Rất lớn!

Lâm Lạc mở hai tay ôm chúng nữ, dùng năng lực của Tinh vực chí tôn, hai tay này dài đến hai ba trượng cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Chúng nữ đều vui mừng, người khác mở rộng Tinh vực tối đa bất quá một năm, nhưng Lâm Lạc đạt tới ba năm, lại là năm môn công pháp gia điệp cùng một chỗ đột phá, thể gian người phương nào có thể so sánh?

Lâm Lạc càng kiệt xuất, các nàng lại càng hài lòng, đây là kiêu ngạo của các nàng!

755. Chương 755: Quyết Định Của Lữ Nguyệt Đồng

Trong mười lăm năm thời gian, đối với Tinh vực chí tôn mà nói chỉ là chớp mắt liền qua, nhưng đối với phàm nhân mà nói là đã từ hải tử chảy nước mũi trưởng thành, là một đại hồng nhan dần dần suy sắc,...

Tô Mị các nàng ở trong Hận Tuyệt cốc ẩn cư, nhưng bên ngoài cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Mười lăm năm trước Tuyệt Hồ thành chiến một trận, võ giả trong thành ngoại trừ vài tên Tinh vực chí tôn, những người khác tất cả đều bị thiên phú thần thông của Phong Sở Liên trong nháy mắt kết băng giết chết, Hạo Linh cảnh, Chủ Linh cảnh cao thủ của Lý, La, Phương tam gia hầu như chết hết!

Các thế gia ba mươi ba ngoại vực tự nhiên là rục rịch, đều là đổ mắt hơn mười vạn năm tích lũy của tam đại gia tộc, khởi xướng chiến tranh. Kết quả, Thánh địa tam đại gia tộc phái người đến đây trấn áp, trong khoảng thời gian ngắn phục thi vô số, đã chết đại lượng cao thủ, cho dù là Đông Châu võ đạo hưng thịnh cũng nguyên khí đại thương!

Đối với Lý, La, Phương tam đại gia tộc mà nói, tuy rằng nội tam vực không phải căn cơ của bọn họ, nhưng là công cụ bọn họ trực tiếp thống trị Đông Châu, không phải có thể tùy tiện buông tha, tự nhiên sẽ đại khai sát giới cảnh cáo.

Lúc này mọi người mới ý thức được, dùng tam đại gia tộc hơn mười vạn năm tích lũy, sao có thể đơn giản ngã xuống như vậy. Tuy rằng đã chết một nhóm lớn Hạo Linh cảnh, Chủ Linh cảnh cao thủ, nhưng vẫn như cũ không phải a miêu a cẩu có thể dao động được bọn họ thống trị.

Tất cả lại quy về bình tĩnh, chỉ có Tuyệt Hồ thành vẫn như cũ đóng băng thiên lý, cho dù Linh cảnh cao thủ đi tới cách thành trăm dặm cũng sẽ toàn thân băng lãnh, tựa hồ lại đi phía trước sẽ tươi sống đông lạnh!

Tin tức truyền ra, thiên hạ hoảng sợ!

Kia một ngày đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Sẽ làm cao thủ đứng đầu của tam đại gia tộc chết hết, càng để cho vô số võ giả đi vào quan chiến giúp vui không có một cái sống sót trở về? Ngược lại là phổ thông bách tính bởi vì đúng lúc được sơ tán nên một không có mất tính mệnh.

Nhưng đương sự làm sao có thể tiết lộ, ở trong mắt người trong thiên hạ, Lâm Hồng Hoang vẫn như cũ đại biểu cho thần bí tuyệt đối, mà bí mật Lâm Lạc thân là Lâm Hồng Hoang chi tử cũng chỉ giới hạn trong vài người.

Bất quá Thần khí quan hệ trọng đại, Tinh đế lão tổ cũng trông cậy vào đạt được Thần khí kham phá bí mật Thần linh, bạch nhật phi thăng, sao có thể lại buông tha Lâm Lạc. Lập tức phát động thiên hạ tìm tòi, chỉ cần phát hiện hình bóng của Lâm Lạc, lần này là ngay cả Tinh đế lão tổ cũng có khả năng xuất động!

Nhưng thiên hạ to lớn như vậy, Tinh vực chí tôn muốn vờn quanh một vòng tuy rằng không dùng được vài ngày. Nhưng nếu mỗi một tắc đất lật vài lần mà nói, cái này không phải là chuyện tình một sớm một chiều! Hơn nữa, Lâm Lạc cũng không phải người chết, một Tinh vực chí tôn nếu như quyết tâm ẩn dấu khí tức mà nói, kia dù là mười vạn năm cũng không thể tìm ra!

Bằng không, Thánh địa tam gia cần gì phải cảm bọn người Bao Thức Lễ đến uy hiếp Lâm Hồng Hoang hiện thân?

Nói đến bọn người Bao Thức Lễ, bốn người này ở lúc thương thế đường tốt liền bị Nghiêm Thanh đuổi ra Hận Tuyết cốc. Nàng xem phân lượng của Lâm Lạc có thể thu dung bọn họ đường thương cũng đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, sao có thể để cho bọn họ vẫn ở nơi này chứ?

Bốn người bọn họ hẳn là đã cùng Lâm Hồng Hoang hội hợp, mà có giáo huấn lần trước, trong lúc bọn họ hành sự cũng sẽ càng thêm cẩn thận. Sẽ không cho người có cơ hội uy hiếp đến Lâm Hồng Hoang, Lâm Lạc nữa.

Đại cứu tinh, đại ngạo kiều Phong Sở Liên thì ở trong cốc đợi một năm liền trở về hải ngoại Băng Tuyết quốc. Nàng là vua của một nước, không có khả năng vẫn ở lại Hận Tuyết cốc. Nhưng lấy tu vi Tinh Hoàng tam trọng thiên, đến Hận Tuyết cốc cũng bất quá là chuyện tình ba bốn ngày, chỉ nhìn tâm tình của nàng mà thôi.

Nhưng tâm tình của nữ vương đại nhân cũng cực độ khó chịu, từ chỗ Nghiêm Thanh biết được Lâm Lạc cư nhiên xem nàng trở thành nam nhân, lúc này phượng nhan giận dữ, thiếu chút nữa trực tiếp đâm phá chỗ Lâm Lạc bế quan, lôi hẳn ra ẩu đả một lần!

Tuy rằng được chúng nữ khuyên ngăn, nhưng nữ vương đại nhân cũng có nữ vương đại nhân kiêu ngạo. Nói trừ khi Lâm Lạc tự mình tới cửa xin lỗi, nếu không nàng là tuyệt đối sẽ không tha thứ con rệp này!

Tính toán thời gian cũng qua vài chục năm, lại không biết vị nữ Vương kiêu ngạo này hết giận hay chưa.

- Nàng thực sự là nữ nhân, nương xác định?

Lâm Lạc không khỏi hoài nghi, không có biện pháp, lý niệm trước kia đã ăn vào quá sâu rồi.

- Thiên chân vạn xác!

Nghiêm Thanh cam đoan, nàng vài lần làm bộ vô ý thấy được Phong Sở Liên tắm rửa, lại hỏi rõ chuyện nàng đã từng ăn biến dị ngư, lại vừa vận gặp được Lâm Lạc đụng vào!

Nhân yêu kia cư nhiên thực sự là nữ nhân?

Lâm Lạc phát hiện bản thân thế nào cũng không tiếp thụ được, hẳn nửa tin nửa ngờ, nhưng muốn hẳn đi hải ngoại tìm Phong Sở Liên xin lỗi cũng không vội, ngược lại tất cả mọi người là Tinh vực cường giả, thọ nguyên đều là dùng vạn năm để tính.

Hiện tại, nên cùng các nàng Tô Mị hảo hảo đề thăng tu vi một chút!

Muốn đồng dạng đột phá Tinh vực, này có điểm trắc trở, nhưng chỉ là đạt được Chủ Linh cảnh mà nói, này căn bản không cần thời gian lâu lắm!

Cảnh giới song phương kém càng xa, Song Tu quả phát huy đi ra uy lực cũng càng rõ rệt!

Tô Mị các nàng “khô cạn” vài chục năm, cả đám đã sớm khao khát khó nhịn, chỉ là không có ý tứ bảo Nghiêm Thanh rời đi, nhưng nhân thân này vô cùng ai oán, Nghiêm Thanh thấy cũng không có ý tứ lại quấy rầy nhĩ tử, không thể làm gì khác hơn là tặng cho những con dâu này.

Cũng không chờ trời tối, Lâm Lạc triển khai Ngũ hành lĩnh vực, hoàn toàn che đầy bốn phía, dùng tạo nghệ không gian công pháp của hắn lúc này, cho dù tiểu ma nữ cũng không có khả năng lại vô thanh vô tức nhìn lên.

Chúng nữ đều là động tình như hỏa, phía sau tiếp trước cùng Lâm Lạc hợp thể giao hoan, thẳng đến cả đám đều như một đoàn bùn nhão, thế mới biết không có ý tứ, đều là ha ha cười duyên lên.

Đồng sàn triển miên tự nhiên để cảm tình của năm nữ ngày càng sâu sắc, cũng không chú ý làm thành một đoàn, để tràng diện hương diễm làm cho Lâm Lạc càng nâng cao tinh thần. Cũng chỉ có Lăng Kinh Hồng vẫn duy trì lãnh diễm của nàng, chỉ có lúc ở một mình với Lâm Lạc mới có thể phóng xuất một mặt nhiệt tình như hỏa của nàng.

Không ngừng hoan hảo, tu vi năm nữ tự nhiên cũng là đột nhiên tăng mạnh, dùng cảnh giới Tinh Vương cấp hiện tại của Lâm Lạc, nữ tử cùng hắn song tu tự nhiên có thể đạt được chỗ tốt thật lớn.

Linh cảnh cao thủ có thể không cần ăn uống, bọn họ một giường đại chiến giằng co đủ mười ngày, lúc này mới thỏa mãn nằm nữ tương tư, nhưng trước chính là các nàng vẫn nói “còn muốn”, lúc này cũng đã biết không có ý tứ, lúc thấy Nghiêm Thanh liền đem tội danh đổ lên trên đầu Lâm Lạc.

Này không khỏi làm Lâm Lạc bật cười lắc đầu, bất quá ngược lại đều là người một nhà, hắn cũng không có tranh luận cùng các nàng. Kế tiếp, Lâm Lạc dự định mang chúng nữ quay về Nam Châu một chuyến, lần này ly khai đã có hai mươi năm, không biết bọn người Lâm Hành Nam qua như thế nào.

Bất quá, buổi tối hôm nay không gặp các nàng Tô Mị đi vào phòng, mà tới đầu nữ bạo long... Lữ Nguyệt Đồng.

Vài chục năm không gặp, nữ nhân này tựa hồ trở nên thanh tú hơn một ít, đại khái là cùng nữ nhân trong cốc pha trộn lâu, rốt cục nhiễm một tia nữ nhân vị.

- Di, sao ngươi lại tới đây?

Lâm Lạc nghĩ có chút kỳ quái, nữ nhân này khuya khoắt đến gian phòng của hắn làm cái gì, hoàn toàn không hợp tác phong của nữ bạo long a!

Lữ Nguyệt Đồng một trận nhần nhó, tựa hồ có chuyện gì khó có thể khái khẩu, một bộ thẹn thùng kia lại để cho Lâm Lạc không khỏi cười ha ha. Nàng nhất thời sinh giận, tính tình nữ bạo long liền ra quát:

- Xú nam nhân, có cái gì buồn cười! Lão nương là nghĩ ngược lại đã không minh bạch theo ngươi lâu như vậy rồi, không bằng đơn giản tiện nghi ngươi, cho ngươi đập hư!

Sắc mặt Lâm Lạc không khỏi tối sầm, ở trong lòng nữ bạo long hắn đến tội cùng có bao nhiêu tội ác tà trời, mới có đánh giá như vậy!

- Nói đùa gì vậy, ta cũng không phải như vậy!

- Xú nam nhân ghê tởm, ngươi tưởng không tiếp thu là được sao?

Lữ Nguyệt Đồng tàn bạo hơn, bức tới trước người Lâm Lạc. Mặt cười cùng hắn cách xa nhau bất quá một tấc! Nhưng đừng quên trên người nàng còn có một vật to lớn không gì sánh được, trực tiếp đỉnh tới trong ngực Lâm Lạc, mềm nhũn rồi lại co dãn kinh người.

Tuy rằng tính cách nữ bạo long thô莽, nhưng vóc người thực sự là gây ấn tượng, đặc biệt đôi hung khí kia, tuyệt đối là cực phẩm! Có chút nữ nhân bộ ngực cực kỳ lớn, nhưng bảy phần là tỉ lệ nghịch cùng hình dạng, sẽ chỉ làm người nghĩ không hợp nhau, không hề có mỹ cảm đáng nói.

Nhưng Lữ Nguyệt Đồng vừa lớn vừa đẹp, đầu ngực thậm chí còn ở bên trong áo giáp, nhưng vẫn mềm mại mà không mất co dãn, chính là nhũ trung cực phẩm!

- Ta nhận thức cái gì?

Lâm Lạc hỏilai5.

- Ngươi dám vỗ ngực nói, chưa từng có nghĩ đến muốn sờ qua nó!

- Ngươi nữ nhân này, thế nào chẳng biết xấu hổ, này cũng có thể hỏi?

- Phi, ngươi dám nghĩ, còn không cho lão nương hỏi sao?

- Mặc kệ ngươi!

- Ngươi đến tội cùng có nên cho lão nương một câu trả lời hay không, chỉ cần ngươi nói chữ không, lão nương lập tức rời sơn cốc, tùy tiện tìm một người gả đi, sẽ không còn có người bỏ ba lấy bốn!

Lữ Nguyệt Đồng uy hiếp nói.

Lâm Lạc thở dài nói:

- Có phải là Mị nhi dạy ngươi làm như vậy hay không?

Ngoại trừ yêu nữ kia ra, Lâm Lạc nghĩ không ra còn có ai sẽ làm loại chuyện tình này rồi.

Lữ Nguyệt Đồng đi theo Lâm Lạc, vài chục năm thủy chung không có rời đi, lòng của nàng chúng nữ Tô Mị tự nhiên cũng nhìn ra được. Bởi vậy, lần này sau khi Lâm Lạc xuất quan, Tô Mị liền giắt giấy nàng đi hiến thân, cho gạo nấu thành cơm, bằng không dùng tính tình của Lâm Lạc, nàng đời này cũng mơ tưởng được như mong muốn!

Hơn nữa Nghiêm Thanh cũng đã sớm coi nàng như con dâu mà đối đãi, dưới đáy lòng của Lữ Nguyệt Đồng cũng sớm coi bản thân mình trở thành nàng dâu Lâm gia, lấy tính cách hào phóng của nàng, cũng không nghĩ chủ ý này của Tô Mị đến tột cùng có bao nhiêu hại nhân, ngược lại hợp nàng ý, đối với người mình thích cần gì phải che che lấp lấp?

- Xú nam nhân, người rốt cuộc có muốn lão nương hay không?

Lữ Nguyệt Đồng ép hỏi nói.

- Sau này không nên lại thô lỗ như thế, cả ngày lão nương lão nương!

Lâm Lạc biết Tô Mị tham dự ở bên trong này, chỉ biết hẩn tránh là không được, bằng không yêu nữ kia sẽ biến đổi phương pháp ở thời điểm bọn họ hoan hảo lộng Lữ Nguyệt Đồng tiến đến, để hẩn không thượng cũng phải thượng.

Cùng với như vậy, còn không bằng lấy quyền chủ động nắm trong tay bản thân. Hơn nữa, lâu ngày sinh tình, cùng Lữ Nguyệt Đồng cùng chung hoạn nạn, còn có một đôi đại thỏ kia cũng phi thường mê hoặc.

- Thiết, còn không có làm nam nhân của lão nương, mà bắt đầu quản lão nương rồi!

Lữ Nguyệt Đồng chẳng đáng nghiêng đầu.

- Người nữ nhân này, ngày hôm nay xem ta có giáo huấn người một phen hay không, người là không biết trời cao đất rộng rồi!

Lâm Lạc vươn tay ôm lấy Lữ Nguyệt Đồng, đỉnh ở trên tường, hai tay thô lỗ ấn tới trước ngực của nàng, vuốt ve đôi ngọc thể để ối nữ nhân cũng phải ước ao kia.

- Thế nào, tiền vốn của lão nương có lớn không?

Lữ Nguyệt Đồng dào dạt đắc ý, trong đôi mắt đẹp chớp động lên một tia mị quang, bộ ngực là giải đất mẫn cảm nhất của nàng, vừa chạm liền có cảm giác, hướng chi là được nam nhân mình yêu xoa, bàn tay kia hình như có ma lực vô cùng.

Lâm Lạc chỉ là cười hắc hắc, trước thưởng thức đôi ngực ngạo nhân của nàng, đôi thỏ trắng không ngừng bị hẩn xoa nắn biến hình.

- Đúng là như các nàng nói, nhanh lên một chút tiến đến, lão nương phải thử một chút người cùng ngón tay có gì khác nhau!

Lữ Nguyệt Đồng là nữ không sợ người chết nói.

- Người nữ nhân này...

- Tiến đến... Tiến đến... Tiến đến?

- Người cố ý sao?

- Ai, so với ngón tay của lão nương, tiến đến nửa ngày chưa từng có một điểm cảm giác!

- Người hiện tại mạnh miệng, nhìn người sẽ cầu xin tha thứ như thế nào!

756. Chương 756: Quay Về Nam Châu

Sáng sớm, một ánh dương quang rơi đến, chiếu lên trên người làm cho cả người đều lười biếng, không muốn nhúc nhích một chút.

Đông Châu cùng Nam Châu gần cách hơn mười vạn năm, phong tục nhân tình có bất đồng thật lớn. Đông Châu không có hoàng triều, chỉ có thế lực gia tộc, ở dưới tình huống như vậy, đã sớm không có loại đồ vật lễ mừng năm mới này.

Có, chỉ là sinh nhật lão tổ mỗi nhà, mới có thể cả “Đình” đồng khánh. Bởi vì lão tổ các nhà cũng không phải thương lượng ở cùng một ngày sinh tới, bởi vậy nếu như cứ trình nhanh mà nói, có thể mỗi ngày đều ăn lễ!

Lâm Lạc là người Nam Châu, đối với ngày lễ ngày tết là tương đối coi trọng, đại biểu cho năm đầu đến.

Bạch Dương Trấn Lâm gia nguyên bản chỉ là một tiểu gia tộc, ngay cả Tiên Thiên cảnh cao thủ cũng không có, tộc nhân bất quá trăm năm thọ nguyên, mỗi một năm đối với bọn họ mà nói đều là thập phần trân quý, tự nhiên muốn tế tổ quốc khánh, thập phần long trọng.

Hiện tại đã là mùa đông, cách năm mới của Nam Châu không quá một tháng nữa.

Trong lòng Lâm Lạc đột nhiên mọc lên cảm khái như vậy, nhưng ánh mắt thấy thân thể ngạo nhân trong lòng, trong lòng không khỏi hỏa nhiệt lên.

Ánh dương quang xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, vừa rơi vào trên ngực Lữ Nguyệt Đồng, hai tòa cự phong bởi vì chiếu sáng, hình thành trình tự cực kỳ phân minh, nhìn qua càng kinh tâm động phách!

Lúc tiến nhập Tinh vực, Lâm Lạc ở phương diện việc nam nữ càng thêm anh dũng thiện chiến, một nữ nhân sao có thể thỏa mãn được hắn. Nhưng nữ bạo long này cậy mạnh, chết cũng không chịu mở miệng cầu xin tha thứ, không nên “chứng minh” bản thân, kết quả mệt thành một đồng bùn nhão, Lâm Lạc vẫn còn sinh long hoạt hổ.

Cuối cùng nàng không chịu trách nhiệm nặng nề ngủ mất, Lâm Lạc cũng chỉ có thể ôm nàng chìm vào mộng đẹp.

Sáng sớm vốn là thời gian tinh lực của nam nhân tràn đầy nhất, Lâm Lạc vừa ghen cả đêm, vật kia vẫn ở lại trong cơ thể Lữ Nguyệt Đồng không có mềm xuống, lúc này càng thêm dữ tợn, để hắn nhịn không được nhẹ nhàng co rúm lên.

Lữ Nguyệt Đồng chỉ là khinh nam một tiếng, ở trong lòng Lâm Lạc nung nấu, nhích lên cái móng màu mỡ, tựa hồ muốn đưa dị vật này ra bên ngoài cơ thể.

Nhưng này hiển nhiên là chuyện tình không có khả năng, Lâm Lạc không khỏi cười xấu xa lên, hai tay nắm lấy bầu ngực đầy ắp không gì sánh được của nàng, hưởng thụ lấy hoan ái sung sướng.

- Xú nam nhân, không nên lại làm lão nương, tối hôm qua lão nương sắp bị ngươi giết chết rồi, để lão nương hảo hảo lại đã!

Lữ Nguyệt Đồng mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện cử động “gây rối” của Lâm Lạc, chỉ là nỉ non một tiếng, hai mắt lại nặng nề nhắm lại.

Nàng tối hôm qua cậy mạnh, kết quả cầm bản thân khiến cho tinh bì lực tấn, lúc này không có tiêu hao linh lực như vậy, mà là thân thể mệt nhọc. Tuy rằng đã tọa có thể đồng dạng khôi phục tinh lực, nhưng nào có cảm giác tối thoải mái.

- Ngươi ngủ của ngươi, ta chơi của ta, chúng ta đều vui vẻ!

Động tác của Lâm Lạc cũng nhanh lên.

Lữ Nguyệt Đồng không để ý tới hắn tiếp tục ngủ, nhưng hạ thân bị một vật cứng rắn không ngừng ra vào, trước ngực mẫn cảm không ngừng bị vuốt ve, này muốn ngủ được mới là lạ!

- Ghê tởm, ngươi là ý định cùng lão nương nôn khí, xem lão nương đánh chết ngươi!

Nàng làm bộ muốn trầu móng trảo điệu.

Lâm Lạc sao có thể để nàng thực hiện được, ôm lấy cái móng của nàng, không cho nàng thoát khỏi, hai người nhất thời hỉ hả dính lại với nhau.

...

- Nguyệt Đồng, có phải rất thoải mái hay không, so với người lấy tay thì mạnh hơn nhiều a?

Tô Mị tiến đến bên tai Lữ Nguyệt Đồng cười hỏi.

Nhưng nàng hiển nhiên là trêu chọc Lữ Nguyệt Đồng, tuy nói là lặng lẽ nói, nhưng thanh âm cũng lớn đến mức cho Lăng Kinh Hồng các nàng toàn bộ nghe được rõ ràng, để chúng nữ đều che miệng cười khẽ.

Nhưng Tô Mị hiển nhiên là đánh giá thấp năng lực thừa nhận của Lữ Nguyệt Đồng, nàng là nữ bạo long, trước vẫn hỗn trong Hắc Sát quân, cái tiết mục gì chưa từng nghe qua, lúc này cười ha ha nói:

- Hơi nhỏ một chút, hai cây hợp lại cũng điền không đủ phía dưới của lão nương!

Chúng nữ đều hoảng sợ nhìn nhau, này mới là nữ lưu manh chân chính, các nàng chỉ có thể cam bái hạ phong! Bởi vì nữ bạo long ở phương diện này hoàn toàn là đao thương bất nhập, không biết xấu hổ đến nói không ra lời rồi, lại cùng nàng đấu võ mồm, kia hoàn toàn là có bại vô thắng, trái lại cấp nàng đùa giỡn mà thôi.

Chúng nữ ở chung làm sao, Lâm Lạc cũng không nhúng tay, hẩn nhìn về phía đông, đột nhiên nói:

- Chúng ta quay về Nam Châu một chuyến a!

Tô Mị tứ nữ đều là người Nam Châu, hai mươi năm qua không có về cố hương, người nào không có vài phần nhớ nhung, đặc biệt Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mị, các nàng đều có thân nhân ở Nam Châu, đều muốn biết nhiều năm đi qua như vậy, tất cả mọi người có khỏe hay không.

Trong khoảng thời gian ngắn, nỗi buồn ly biệt của tứ nữ toàn bộ được câu lên.

- Chúng ta lúc nào xuất phát?

Lăng Kinh Hồng hỏi.

Lâm Lạc cười nói:

- Dùng tốc độ hiện tại của ta, hiện tại xuất phát mà nói, nhiều lắm ba ngày là có thể trở lại Nam Châu!

Tứ nữ không khỏi đều có loại cảm giác dường như đã có mấy đời, lúc trước đến Đông Châu bọn họ là ở trên biển đi hơn một năm, nhưng trở lại chỉ cần ba ngày, đây là đối lập lớn như thế nào?

- Hi hi, nếu hiện tại ngốc tử lợi hại như vậy, chúng ta đây cũng không sót ruột hai ngày này, bản cô nương phải tu vi đề thăng, sau đó lại ở trước mặt gia gia khoe khoang một phen!

Tô Mị cười duyên lên.

- Nàng dự định muốn đề thăng tới trình độ nào?

- Huyền Linh cảnh a, so với gia gia lợi hại hơn là được!

Lâm Lạc gật đầu, tuy rằng hiện tại hẩn là Tinh Vương cảnh, chúng nữ cùng hẩn giao hoan có thể thu được tốc độ tu luyện kinh khủng, nhưng Linh cảnh cũng không phải Tiên Thiên thập cảnh, mỗi lần đột phá cần tích lũy cũng nhiều lắm, muốn đem cảnh giới hiện tại của chúng nữ đạt đến Chủ Linh cảnh mà nói, không có năm sáu mươi năm là mơ tưởng đạt thành!

Nhưng nếu chỉ là đề thăng tới Huyền Linh cảnh mà nói, kia nhiều lắm là mười ngày là tới rồi, dù sao cảnh giới càng thấp, uy lực của Song Tu quả lại càng lớn.

Cách năm mới của Nam Châu còn có hơn tháng, vài thập thiên trở lại cũng không thể tay không, nhưng then chốt chính là, còn phải vì bọn người Lâm Hành Nam, Tô Nghiễm Khai chuẩn bị một đan dược ít tu luyện, đây là cần thời gian.

Nam Châu sản vật cần cỗi, linh thảo Linh cảnh trở lên hầu như là nhìn không thấy, nếu bọn người Lâm Lạc tới Đông Châu, lần này coi như là áo gấm về nhà, tự nhiên muốn mang đồ tốt trở lại.

Chuyện tình thu thập linh đan không cần Lâm Lạc quan tâm, Hận Tuyết cốc có đan sư, bọn họ lại từ Tầng Vân sơn mạch chiếm được đại lượng linh thảo, vừa lúc ở lúc này lấy ra luyện chế.

Mà Lâm Lạc muốn làm, là cúc cung tận tụy, vì đề thăng tu vi chúng nữ mà làm cu li.

Tuy rằng hấn anh dũng thiện chiến, nhưng lực nữ liên thủ lên cũng có thể miễn cưỡng cùng hấn chiến cái chẳng phân thắng bại, hàng đêm hoan ca, tu vi lực nữ đều là thăng tấp bay lên, cả đám càng là dung quang toả sáng, càng phát ra vẻ đẹp bức người.

Lữ Nguyệt Đồng làm ra một ít đan dược nói cấp cho Lâm Lạc bồi bổ một chút, liền Lâm Lạc hành hung cái mông.

Dùng năng lực của Nghiêm Thanh tự nhiên sẽ không lấy không được tam giai, tứ giai, ngũ giai Sinh Linh đan. Lâm Lạc bế quan mười lăm năm này, lực nữ bao quát cả Đường Diễm ở bên trong đều là Ngũ hành linh căn toàn bộ rồi, tuy dựa vào Sinh Linh đan hình thành đều là ngũ linh căn, nhưng tu luyện lực lượng là hàng thật giá thật.

Dĩ tu vi Linh cảnh quay đầu lại đi tu luyện một môn công pháp khác, tốc độ này tự nhiên mau đến thái quá, mười lăm năm qua, những công pháp này đều đạt đến Thích Biến cảnh đỉnh. Chỉ là ngoại trừ Lăng Kinh Hồng, Lữ Nguyệt Đồng, chúng nữ khác ở trên tu luyện là thật không có thiên phú gì, hai người các nàng tu tâm công pháp đẩy mạnh tới Linh cảnh, bốn người Tô Mị cũng không gấp, ngược lại chỉ cần Lâm Lạc xuất quan, cho dù các nàng lại ngu ngốc cũng có thể đột phá cảnh giới.

Mười ngày sau, công pháp lực nữ tu luyện đều nhảy lên Huyền Linh cảnh, này mặc dù ở Đông Châu không coi là quá mức xông ra, nhưng trở lại Nam Châu mà nói, tuyệt đối có thể quét ngang tất cả!

Đồ vật cũng chuẩn bị thất tuần bát bát, bọn người Lâm Lạc liền quyết định khởi hành.

Đối với Tinh vực chí tôn mà nói, trở về đông, nam hai châu bất quá vài ngày công phu, Lâm Lạc cũng không phải vừa đi không quay lại, Nghiêm Thanh tự nhiên cũng sẽ không có cái gì không muốn.

Cũng không có nói sâu ly biệt thê thê thảm thảm gì, Lâm Lạc thu lực nữ cùng Đường Diễm vào Tử đỉnh, thân hình triển khai, hướng về phía nam phá không mà đi.

Đạt đến cảnh giới Tinh đế, thậm chí có thể đánh vỡ Ngân Nguyệt tinh, thân thể qua sông vũ trụ hư vô, đi tới tinh cầu khác! Bất quá này cũng không phải chuyện tình đùa giỡn, bởi vì vũ trụ thực sự quá lớn!

Theo một tinh cầu có sinh linh bay đến tinh cầu có sinh linh khác, cho dù là Tinh Đế cũng phải tiêu tốn mấy vạn năm thời gian! Nhưng bình thường thọ nguyên của Tinh Đế bất quá mười vạn năm, có thể đi tới một tinh cầu, chỉ ít cũng phải tiêu tốn mấy vạn năm thời gian, này thật muốn thân thể phi độ vũ trụ, mười người có chín cái là ở trên đường sẽ thọ nguyên khô cạn mà chết!

Này cũng là vì sao Thánh địa rõ ràng có Tinh Đế cấp chí tôn, nhưng cam tâm ở lại Ngân Nguyệt tinh linh khí loãng này, không phải bọn họ không muốn tìm tinh cầu linh khí nồng nặc đi đột phá Thần cảnh, mà là căn bản đi không được!

Ngoại trừ loại yêu nghiệt như Lâm Lạc này, cùng với Phong Sở Liên có phương thức truyền thừa đặc thù, võ giả nào đi tới Tinh Đế cảnh mà không có mấy vạn năm thời gian? Bởi vậy, bọn họ chỉ có thể đi đường tắt, tìm kiếm Thần khí đến thu được cơ hội đột phá.

Bất quá, nếu là Tinh Đế có không gian linh căn, qua sông vũ trụ kia sẽ rất dễ dàng!

Không gian công pháp thập phần đặc thù, đạt đến Tinh Đế càng có thể xé rách không gian, một cái chớp mắt hàng tỉ dặm! Tựa như lần này Lâm Lạc về Nam Châu, cần ở trên đường phi hành ba ngày thời gian, nhưng nếu không gian bí thuật của hấn đại thành, như vậy xé rách không gian là có thể từ Đông Châu trực tiếp đi tới Nam Châu!

Tuy rằng hấn không có không gian linh căn, nhưng từ Cẩm tự lấy tới một tia không gian bí mật, chỉ là hiện tại lý giải còn chưa đủ khắc sâu, theo cảnh giới của hấn đề thăng, nhận thức đối với Cẩm tự tất nhiên sẽ

càng sâu, đến lúc đó thân thể qua sông vũ trụ với hần mà nói cũng không phải huyền tưởng!

Thiên ngoại thế giới, là bộ đáng gì a?

Lúc trước Tề Thiên đã tâm bưng bưng muốn chinh phục thế giới khác trong tinh không, tuy rằng Lâm Lạc nói hần điên cuồng, nhưng cũng thần nhiên hướng về, muốn biết bầu trời kia là thế giới ra sao.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lâm Lạc tâm trí hướng về, nhưng thân hình như cũ lướt qua, một đường hướng ngoài khơi bay qua, khí tức Tinh Vương nhàn nhạt tràn ra, để bá chủ trong biển cũng nơm nớp lo sợ, lặn xuống ở chỗ sâu nhất trong đại dương, tựa hồ chỉ có nơi này mới có thể để cho bọn nó có một tia an tâm.

So với dự liệu của Lâm Lạc muốn chậm hơn nửa ngày, sắp tới ngày thứ tư, tiền phương mới xuất hiện đường ven biển. Lâm Lạc không khỏi dừng thân hình, cảm thụ được linh khí kia loăng không gì sánh được, không khỏi như sương mù, đối với Thánh địa vì tư lợi kia mà tràn ngập cảm hận.

Là ai cho bọn họ quyền lực như vậy, chia thiên hạ làm bốn phần? Người Nam Châu dựa vào cái gì sinh sống ở nơi hạ đẳng?

Thánh địa, hừ, bản thiếu gia sớm muộn sẽ giết qua đi, đập nát Thánh địa, thiên địa linh mạch cũng chia ra làm bốn, mỗi châu đều được một phần!

Lâm Lạc cất bước, thân hình trực tiếp từ hải ngoại đi tới Càn Nguyên Quốc.

Nam Châu linh khí loăng, mang đến chỗ tốt duy nhất là tốc độ võ giả dễ thăng thật lớn, này ở Đông Châu khả năng phải một hai canh giờ hành trình, nhưng Lâm Lạc chỉ là cất bước trong lúc đó liền tới Linh Sương Thành.

Tuy rằng Linh Sương Thành không có bị thú triều tàn sát bờ bãi, nhưng không tránh được Hắc Lân hải tặc cướp sạch, thời gian Lâm Lạc rời đi, cổ thành vạn năm này bị thương thập phần nghiêm trọng.

Nhưng mà, năng lực khôi phục của nhân loại cũng cường đại không gì sánh được, gần hai mươi năm qua đi, để đô này đã toả sáng tân xuân, vẫn như cũ là trang nghiêm tràn ngập đại khí như vậy.

Tô Mị thất nữ đã từ trong Tử đỉnh xuất hiện, Lạc Ngưng Vân là lần đầu tiên đi tới Nam Châu, tuy rằng hoàn cảnh ở đây linh khí loăng để nàng trong khoảng thời gian ngắn có chút không thích ứng, nhưng thấy Linh Sương Thành to lớn tráng lệ, nàng nhất thời kinh ngạc mở rộng cái miệng nhỏ nhắn, một bộ khiếp sợ không thôi.

Đông Châu võ đạo xác thực hưng thịnh, nhưng bởi vì không có hoàng triều tồn tại, tất cả thành trấn đều là quay chung quanh linh thạch quáng mà kiến, đến ngày nào đó linh quáng khai thác hết, gia tộc kia xuống dốc, đối ứng thành trấn cũng sẽ chậm rãi mất đi nhân khí, thoái hóa thành thôn xóm hoặc phế tích.

Ở trong mắt võ giả Đông Châu, tác dụng thứ nhất của thành trấn là phòng ngự, tự nhiên sẽ không ở mỹ học lãng phí tinh lực gì. Bởi vậy từ khí thế mà nói, thành trấn Đông Châu không có một cái có thể so sánh cùng Nam Châu!

Thảo nào Lạc Ngưng Vân kinh ngạc như vậy.

Tô Mị cười to, một cái tát phách tới bộ ngực no tròn của Lạc Ngưng Vân nói:

- Tiểu mỹ nhân, có phải trong lòng đặc biệt dâng trào, có loại xung động muốn làm hay không?
- Người yêu nữ này, về đến nhà rồi cũng không biết thu liễm!
- Ha ha, bản tiểu thư đã trở về, con rệp Nam Châu còn không mau đi ra nghênh đón bản tiểu thư!

Tô Mị chống thất lưng cường tiểu, này là học từ Phong Sở Liên, chỉ là nàng không có loại trời sinh phong phạm nữ vương như Phong Sở Liên, hoàn toàn chẳng ra cái gì cả, để Lăng Kinh Hồng cũng phải lộ ra một tia mỉm cười.

Ngoài cửa thành cũng không phải chỉ có bọn họ, nhất thời quay về phía Tô Mị chỉ trở lên, chỉ là thấy các nàng lớn lên đều kiều diễm, lời nói trách cứ này lên tới bên mép liền nuốt trở vào.

- Đi thôi!

Lâm Lạc phát tay, mang theo thất nữ đi tới Tô Gia.

Nhưng tám người thấy trước cửa Tô Gia rậm rạp một đoàn người, không khỏi đều là kinh ngạc, đây là có chuyện gì, muốn đánh nhau sao?

Đương nhiên là không phải chiến tranh!

Bọn họ rất nhanh nhìn thấy, trong tay những người này đều mang theo lễ hạ phách đủ loại kiểu dáng, hiển nhiên là tới tặng lễ mà không phải chiến tranh!

Cũng phải, lập tức sẽ là lễ mừng năm mới rồi, mà Tô Gia là đại thế gia toàn bộ Nam Châu, nếu có thể cùng Tô Gia đặt lên quan hệ mà nói, đó chính là nhất phi trùng thiên, sau đó xuôi gió xuôi nước, ai dám không để cho gia tộc của mình mất mũi?

Chỉ là người quá nhiều, khó tránh khỏi phải xếp hàng, người tranh ta đoạt, mặc dù cách lễ mừng năm mới còn có gần nửa tháng thời gian, nhưng nơi đây người nhiều, có rất nhiều đại gia tộc phải đến mấy ngày gần lễ mừng năm mới mới có thể đến, người tặng lễ chỉ biết càng nhiều mà tuyệt không ít!

- Nhà Mị nhi quả nhiên là thổ địa chủ!

Lữ Nguyệt Đồng cười ha ha.

Những người khác cũng không bật cười, này ở Đông Châu là tuyệt không có khả năng thấy.

- Đi thôi, chúng ta nhanh đi gặp gia gia, bản tiểu thư nhịn không được muốn cho người một kinh hi!

Tô Mị không khỏi mặt mày rạng rỡ.

Nàng trời sinh tư chất không phải rất tốt, Tô Nghiễm Khai vẫn nói thầm nói nghiệp không người, hôm nay tu vi vượt lên trước hẳn, tự nhiên khẩn cấp muốn đi đánh mặt rồi.

Mọi người người nào không hiểu tâm tư của nàng, cũng không vạch trần, đều hướng Tô gia phủ môn đi đến.

757. Chương 757: Cửa Tô Gia Khó Vào

Lâm Lạc hơi buông ra khí thế, tất cả người che ở phía trước hẳn không cái nào không bị một bàn tay vô hình nhẹ nhàng đẩy ra, tạo ra một lối đi.

Phải biết rằng chỉ có Linh cảnh võ giả mới có thể dùng linh vực chữa trị bản thân, nhưng người này bị bạo nam căn, vậy là hoàn toàn bị phế đi! Nhưng cho dù hẳn là Linh cảnh cường giả cũng vô dụng, lúc trước trong Hắc Lân hải tặc cũng có Linh cảnh võ giả bị năng đá nát trứng chim!

Mọi người đều là trong lòng phát lạnh!

Mặc dù có người trách đại hán kia hạ lưu, nhưng chỉ là thô tục, đã bị đá bạo hạ thể, nghiêm phạt này có chút quá tay a! Hơn nữa, tuy rằng hán tử Trình Đông này chỉ là Khuy Linh cảnh, nhưng mà không phải người kém cỏi, mặc dù có sắc tâm quấy phá, nhưng Lữ Nguyệt Đồng có thể một cước đá bạo hẳn, này nói rõ thực lực của nàng khẳng định trên Trình Đông!

Bất quá, tuy rằng Trình Đông không phải đồ vật gì tốt, nhưng có tỷ tỷ giả vào Tô Gia, lại là nhân vật có thực quyền ở Tô Gia, rất được sủng ái! Người này kỳ thực cũng không phải tới tặng lễ, mà là quá mức háo sắc, ở trong đám người tặng lễ tìm kiếm con mồi, không nghĩ tới thật thiên nga không có ăn đến, ngược lại để bản thân tàn rồi!

Này đánh người dễ, nhưng hậu quả cũng phi thường nghiêm trọng!

Hơn nữa này còn đang ở trước cửa Tô Gia, dám ở địa bàn của người ta nháo sự, không sợ Tô Gia giận chó đánh mèo bầm thây vạn đoạn sao?

Trong khoảng thời gian ngắn, cả đám người đều lặng ngắt như tờ, chỉ còn lại có Trình Đông gào kêu thảm thiết.

- Tại đây làm ầm ĩ cái gì?

Hai gã hộ vệ đi tới, tuy rằng tu vi cũng không quá là Thông Minh cảnh, nhưng mọi người đều là cung kính tránh ra.

- A, Trình gia, người làm sao vậy?

Hai gã hộ vệ nhìn thấy thảm trạng của Trình Đông, nhất thời thất kinh, đứng quần tên kia đã một mảnh máu chảy đầm đìa, tám phần mười là bị phế bỏ mệnh căn rồi!

Trình Đông nào còn có thể trả lời bọn họ, chỉ là sắc mặt trắng bệch, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng, đau nhức muốn chết.

Hai gã hộ vệ kia không khỏi phát lạnh, Trình Đông coi như là ngoại thích Tô Gia, tỷ tỷ hấn thủ đoạn rất cao, nhập Tô Gia bất quá bảy năm đã làm một một vị tân tân lão tổ Thích Biến cảnh của Tô Gia thần hồn điên đảo, để nàng sắp sủng lên trời!

Nếu như vị cô nãi nãi kia sấm sét giận dữ, bọn họ có khả năng phải mang tội danh bảo hộ bất lực, nhẹ thì đuổi ra khỏi Tô Gia, nặng thậm chí còn bị phế tu vi!

Nhưng sự tình đã phát sinh, biện pháp bổ cứu duy nhất là được bắt người gây họa, dùng dẹp loạn lửa giận của vị cô cậu kia.

- Lớn mật, dám ở trước cửa Tô Gia nháo sự, còn không mau mau quỳ xuống nhận tội!

Hai hộ vệ này quát lớn.

- Cầu nô tài!

Tô Mị giận dữ, nàng là Tô Gia đại tiểu thư a, hai hạ nhân này cư nhiên không nhận ra nàng, điều này làm cho nàng rất mất mặt.

Ba...

Nàng lập tức một cái tát phiến qua, một pháo nổ hai lần, đánh hai người kia đến nhe răng nhếch miệng.

Này...

Mọi người đến đây tặng lễ là một trận lạnh run!

Bất đồng với Trình Đông, mặc kệ tỷ tỷ hấn ở bị coi trọng Tô Gia làm sao, hấn luôn luôn là một cái ngoại thích, không coi là người Tô Gia. Nhưng hai hộ vệ này tuy thân phận thấp, nhưng lúc này là đại biểu Tô Gia, đánh bọn họ chẳng khác nào đánh mặt Tô Gia!

Việc này là không thể văn hồi rồi!

- Người, người...

Hai bảo vệ cửa kia nhìn chằm chằm vào Tô Mị, tuy đối phương có diễm lệ khuynh thành quyến rũ, nhưng dù sao cũng không phải Phong Sở Liên, mị lực còn không có lớn đến làm cho người bị đánh còn cảm ơn, nhất thời sắc mặt trắng đến đáng sợ.

Bọn họ đảm nhiệm vệ môn chức này tuy rằng bất quá ba năm, nhưng khách nhân lui tới có người nào không phải khách khách khí khí đối với bọn họ? Để cho bọn họ đều sinh ra một thân kiêu ngạo tự mãn, lúc này bỗng nhiên đánh một cái tát, sao lại không giận?

- Cầu đảm thật lớn, không chỉ ở trước cửa Tô Gia nháo sự, còn dám đánh người Tô Gia, các ngươi đừng hòng trốn!

Một gã hộ vệ hung quang nói, song song giương tay lên, ném ra một cái đạn tín hiệu, ở trên bầu trời hình thành một chữ “Địch”.

Tô Gia tự nhiên có hệ thống cảnh báo của bản thân, bất quá đạn tín hiệu chữ viết này chỉ là người có địa vị thấp nhất sử dụng.

Tô Mị sao lại nhận không ra cảnh báo nhà mình, không khỏi tức giận đến giậm chân, nàng là Tô Gia tiểu thư, hôm nay rời nhà bất quá hai mươi năm, này cư nhiên đã không có người nhận ra được rồi?

- Cầu nô tài, bản tiểu thư Tô Mị!

Nàng quát nói.

- Lớn mật, không chỉ dám ở trước cửa Tô Gia hành hung, còn dám giả mạo tiểu thư nhà của ta, tội không thể xá!

Hai thủ vệ kia đâu chịu tin tưởng, có người nói tiểu thư đã phi thăng Thần giới, đâu có thể nào hiện thân thế gian?

- Cãi nhau còn ra thể thống gì, Tô Gia là chợ bán thức ăn sao!

Một trung niên nam tử từ trong Tô Gia đi ra, vẻ mặt khó chịu.

- Vĩnh Luân thiếu gia, những người này dám ở trước cửa sinh sự, còn đánh thương Trình gia...

Một gã hộ vệ bấm báo, còn không có nói cho hết lời, chỉ cần nhìn dáng dấp Trình Đông là biết hẳn bị thương có bao nhiêu thảm rồi.

- Thật to gan!

Tô Vĩnh Luân quát lạnh nói.

Hắn trước đây chỉ là chi hệ tộc nhân phi thường thấp ở Tô Gia, nhưng theo đại lượng tộc nhân Tô Gia ở U Âm Sâm Lâm bị hải tặc oanh sát, những nhân vật nguyên bản sát biên giới bọn họ không chỉ tránh thoát một kiếp, hơn nữa địa vị đại trưởng, tốt xấu cũng là họ Tô không phải sao, công khai trở thành đại thiếu gia, tiểu thư.

Bởi vậy, hắn căn bản nhận thức không ra Lâm Lạc, Tô Mị cùng Lăng Kinh Hồng.

Hơn nữa cho dù hắn trước may mắn gặp qua ba người Lâm Lạc, nhưng hai mươi năm đi Đông Châu, Lâm Lạc hoàn toàn thành thực, từ một thiếu niên ngây ngô biến thành nam nhi đỉnh thiên lập địa, mà Tô Mị chúng nữ cũng việt hiển dung nhan, khí chất cao nhã, trừ khi là người cực kỳ quen thuộc, bằng không thật đúng là không thể ngay lập tức nhận thức.

Hơn nữa, bọn họ đều rời đi hai mươi năm, ai có thể nghĩ đến bọn họ sẽ đột nhiên trở về?

Tô Vĩnh Luân căn bản không suy nghĩ ở phương diện này, tuy rằng hôm nay địa vị hắn mãnh thắng, nhưng giới hạn trong tư chất, chỉ là so với trước đây cao hơn một chút, còn nói không hơn tay cầm nhiều ít quyền lực, nhưng hiện tại cũng để hắn thấy một cơ hội.

Tuy rằng Trình Đông là ngoại thích, nhưng tỷ tỷ hắn là ái thiếp của một vị lão tổ gia tộc, hơn nữa được sủng ái rất lớn! Nếu là có thể đáp lên tuyến này mà nói, kia chỉ cần lão tổ nói một câu, hắn tự nhiên muốn quyền có quyền, muốn tài nguyên tu luyện thì có tài nguyên tu luyện!

Cho nên nói, bộ rễ gia tộc phát quá rộng, có chút tộc nhân sát biên giới thậm chí còn kém ngoại thích!

Bất quá, Tô Vĩnh Luân cũng không dám đơn giản gây hấn, dù sao thực lực của hắn quá yếu, ngay cả hai hộ vệ kia cũng thua, tự nhiên không có khả năng tự mình xuất thủ. Hắn từ trong lòng lấy ra đạn tín hiệu, vung lên không trung, nhất thời hiện ra một chữ “Địch” màu hồng nhạt.

Cấp bậc này so với hai hộ vệ thì cao hơn, nguyên bản chữ viết cao nhất là lục sắc, sau đó là thanh, hắc, cuối cùng là hồng tự, đại biểu cho địa vị cao thấp của người họ ở Tô Gia.

Tô Vĩnh Luân trước kia cùng hạ nhân như nhau, chỉ có thể dùng đạn tín hiệu chữ viết, hôm nay đã liên thăng hai cấp, kia thật ra là nhờ phúc của hải tặc.

Hắn cố tình vượt mông ngựa của tỷ tỷ Trình Đông, lúc đạn tín hiệu phát sinh, bản thân cũng lúi vào trong phủ, muốn tự mình đi thông bẩm chuyện này.

Lâm Lạc không khỏi cười nói:

- Đại môn nhà ngươi hiện tại là càng ngày càng khó vào!

Tô Mị tức giận đến bộ ngực sữa loạn chiến, nhưng nàng từ lúc đi Đông Châu, vô luận là thân phận lệnh phù hay đạn tín hiệu đều đã sớm vứt bỏ, có Lâm Lạc che chở, bản thân nàng vừa phá vỡ mà vào Linh cảnh, còn cần sao?

Bằng không, lúc này lấy ra một tín hiệu lực sắc, lại dùng tín phù của Tô Nghiễm Khai nện ở trên mặt những người đó, xem bọn hắn sẽ như thế nào!

- Ngày hôm nay bản tiểu thư muốn thanh lý môn hộ!

Nàng hừ hừ nói, rất là tức giận.

Ngược lại nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, Lâm Lạc cũng cùng nàng dính vào, mọi người nói nói cười cười, Đường Diễm lại mở song bạc, nói phải qua bao nhiêu cửa mới có người nhận ra Tô Mị, để chúng nữ sửa chữa một trận, muốn tiểu ma nữ tương nàng trước trả hết nợ rồi hãy nói.

Tuy rằng bọn họ dễ dàng, nhưng người chung quanh không biết bọn họ cường đại, trong lòng tự nhủ bọn họ không biết sống chết, cũng không biết là người từ góc nào toát ra, cũng dám đến Tô Gia gây sự!

Chỉ chớp lát, đại môn Tô Gia mở rộng, thoáng cái đi tới hơn mười người. Những người này thực lực cao thấp bất đồng, cực mạnh đã đạt được Thiên Hợp cảnh, yếu nhất cũng có Khuy Linh cảnh, ở Nam Châu có thể xưng là đội hình cực mạnh rồi.

Dẫn đầu là một thiếu phụ phong tao tận xương, mặt mày hàm xuân, hai vú sắp vỡ, có loại nhìn để người xung động thượng hỏa. Tuy rằng nàng chỉ có Khuy Linh cảnh, nhưng những người kia đều là lấy nàng dẫn đầu, cả đám tất cung tất kính, không dám ra một ngụm đại khí.

- Đệ đệ...

Ánh mắt thiếu phụ này đảo đến trên người Trình Đông, không khỏi vừa sợ vừa giận, hét lên một tiếng lao tới, giúp đỡ Trình Đông đứng lên.

758. Chương 758: Tiểu Thư Và Cô Gia

Tuy rằng Trình Đông bị thương rất nặng, nhưng võ giả Tiên Thiên cảnh trở lên đối với đau đớn có lực nhẫn nại tương đối, bằng không trong đại chiến bị người oanh trúng một quyền còn đánh như thế nào nữa? Hơn nữa thời gian trôi qua dài như thế, mệnh căn phế là phế đi, nhưng mà không có như từ đầu toàn tâm đau nhức nữa rồi.

Trình Đông càng nhiều chính là kinh khủng, mệnh căn bị đá bạo rồi, để hắn sau này chơi nữ nhân như thế nào? Lạc thú lớn nhất nhân sinh không còn a!

Hắn cầm lấy cổ tay thiếu phụ, run giọng nói:

- Tỷ, ta bị kỹ nữ kia đá nát nam căn! Tỷ, Trình gia ta tuyệt hậu rồi!

Thiếu phụ kia tên là Trình Diễm, chỉ có một đệ đệ ruột thịt, từ sau khi nàng hao tổn tâm cơ tiến nhập Tô Gia, dùng vô số đan dược trân quý ngành sanh giúp tu vi Trình Đông tăng lên tới Khuy Linh cảnh. Bởi vậy, Trình Đông rõ ràng chỉ có hơn bốn mươi tuổi, án theo tu vi Khuy Linh mà nói, hắn nhìn qua là đáng đáp thanh niên, mà không phải tạo hình đại thúc hiện tại này, không có biện pháp, thời gian tiến nhập Tiên Thiên càng chậm, không có khả năng phản lão hoàn đồng.

Nhưng nàng đối với đệ đệ này cũng sung nịch không gì sánh được, biết rõ Trình Đông hao sắc thành tính, này tám phần mười hay là hắn gây chuyện, nhưng Trình Diễm cũng trực tiếp quên điếm ấy, dùng ánh mắt lạnh lạnh nhìn chăm chăm vào Lữ Nguyệt Đồng, cười lạnh nói:

- Bất tiện nhân này cho bản phu nhân, phé bỏ tu vi, lại mang mấy dĩa cầu tới, cho đến khi làm chết nàng mới thôi!

Lời này xuất khẩu, mọi người đều nghiêm nghị, nữ nhân này thật đúng là tâm ngoan! Sát nhân bất quá đầu chĩa xuống đất, người vì đệ đệ báo thù có thể, nhiều lắm là giết người, nhưng dùng biện pháp như vậy ác độc cũng quá mức rồi!

Ánh mắt của Lâm Lạc không khỏi phát lạnh, này là bọn hắn, nếu như thay đổi người bình thường mà nói. Chẳng phải là không hề có sức phản kháng sao? Hắc thân là Tinh vực chí tôn, uy năng cường đại ra sao. Chỉ là hơi lộ ra một tia khí tức, để mọi người như ngày diệt vong hàng lâm, hoảng sợ khó mà yên ổn!

Nhưng mọi người không biết đây là Lâm Lạc oai, còn tưởng rằng là vị lão tổ Tô Gia động nộ rồi, đều nghiêm nghị, cảm khái Tô Gia cường đại, cũng không dám nghĩ Trình Diễm độc ác nữa.

- Lão phu vì phu nhân cố gắng!

Một lão giả năm sáu mươi tuổi hướng Trình Diễm khom lưng thi lễ, sau đó nhắm Lữ Nguyệt Đồng nhảy tới.

Tô Gia từ khi trải qua qua chiến dịch hải tặc, tộc nhân đều thay máu, mà không ít tộc nhân trước đây sát biên giới cũng bởi vậy đặc thế, thu được đại lượng tài nguyên tu luyện, thậm chí còn có Không Linh thạch nhũ, cũng là linh thạch hoá lỏng.

Đây là Tô Mị hiếu tâm, có tư tâm bồi dưỡng, nhưng không nghĩ tới tuy nhà mẹ đẻ cấp tốc sinh ra rất nhiều cao thủ, hiện tại lại gieo gió gặt bão, chẳng phải để nàng hờn dỗi sao?

- Lớn mật!

Tô Mị đi ra, dù sao đây là Tô Gia, các nàng Lữ Nguyệt Đồng xuất thủ sẽ có điều cố kỵ, phải do nàng tự mình giải quyết mới ổn thỏa nhất.

- Hừ, người cản trở lão phu, chết!

Nhưng lão nhân kia không hề thương hương tiếc ngọc, một chưởng oanh ra, hướng về Tô Mị trấn áp tới.

- Đi!

Tô Mị đồng dạng đánh ra một chưởng, lấy tu vi Huyền Linh cảnh hoàn toàn nghiền áp đối phương, một chưởng đánh ra, lão nhân kia nhất thời cuồng phun tiên huyết, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Này chính là Tô Mị hạ thủ lưu tình, bằng không hắn đã sớm chết rồi!

Lần này, để tất cả mọi người giật mình không nhỏ!

Lão nhân này là Địa Nguyên cảnh cao thủ, hôm nay Nam Châu bị Hắc Lân hải tặc chà đạp qua, kia hầu như là tồn tại đỉnh phong! Đừng nói hiện tại, dù là lúc trước Nam Châu võ đạo coi như hưng thịnh, đây cũng là nhân vật cấp lão tổ!

Một cái tát bị người phiến bay?

Thiên Hợp cảnh! Này dù sao cũng phải là Thiên Hợp cảnh lão tổ mới có thể làm được!

Lẽ nào, nàng là Lâu Nguyệt Vũ của Dục Hỏa thành? Tục truyền Lâu tiểu thư tuy rằng mới hơn bốn mươi tuổi, nhưng đã là Thích Biến cảnh đỉnh phong, bằng không thật nghĩ không ra trên đời còn có nữ tử nào tuổi còn trẻ mà có thực lực khủng bố giống như vậy!

Ánh mắt Trình Diễm ngưng trọng, tuy rằng thực lực nàng không phải cực mạnh, nhưng có trợ lực Thích Biến cảnh, nhân giới cũng không thấp, biết Tô Mị phi thường đáng sợ! Nhưng cường thịnh trở lại thì có làm sao, thế nào cũng không có thể là đối thủ của nam nhân nàng, huống chi Tô Gia còn có một vị nhân gian chí tôn chân chính tọa trấn!

Hừ!

Nàng phát ra đạn tín hiệu của bản thân, một chữ “Dịch” hắc sắc ở trên bầu trời dữ tợn hiện ra!

Chỉ cần nam nhân của nàng vừa đến, những người dám đả thương đệ đệ nàng này hết thảy đều phải chết!

- Di?

Một tiếng hô tràn ngập kinh hỉ vang lên, chỉ thấy bóng người lướt tới, giữa sân lại hơn một nữ tử tuyệt mỹ tao nhã, luận tướng mạo không ở dưới Tô Mị các nàng chút nào, rất có một loại tự tin tuyệt đối, để nàng đi tới tràn ngập phong thái mê người.

- Lâm huynh, Tô cô nương, Lăng cô nương, các người đã trở về?

Nàng kinh hỉ không gì sánh được nói.

Nàng là Lâu Nguyệt Vũ, lúc trước là Lâu Gia tuyệt đại thiên kiêu, sau khi Lâu Gia bị diệt, nàng trùng kiến Dục Hỏa thành, hôm nay Lâu Gia sớm đã thành hôi phi yên diệt, mà nàng cũng thành một gã tán tu, nhưng cũng không người nào dám khinh thị nàng.

Thứ nhất bản thân nàng cũng đủ cường đại, thứ hai được Tô Nghiễm Khai bảo vệ, ai dám không để cho nàng vài phần mặt mũi?

- Nguyên lai là Lâu cô nương!

Lâm Lạc ôm quyền nói, lúc trở về rốt cục thấy được một người quen, để hắn rất có vẻ vui sướng.

Nhưng Trình Diễm thật ra là nhận ra người đã từng là thiên chi kiêu nữ của Lâu Gia, dù sao hàng năm nàng đều đến Tô Gia chúc tết, chỉ là năm nay vừa vặn tới sớm, nên mới có gặp ở đây. Bất quá, Trình Diễm cũng không sợ Lâu Nguyệt Vũ, đối phương là Thích Biến cảnh không sai, nhưng nam nhân của nàng cũng đồng dạng là Thích Biến cảnh lão tổ, mà nói đến thế lực phía sau, một người là tán tu, người khác là quái vật lớn Tô Gia, căn bản không thể so sánh!

- Lâu Nguyệt Vũ, việc này cùng ngươi không quan hệ, không nên nhúng tay!

Trình Diễm lạnh lùng nói.

Nhúng tay?

Lâu Nguyệt Vũ thiếu chút nữa bật cười, trước tiên không nói Lâm Lạc ở hơn hai mươi năm trước là Linh cảnh cao thủ, hiện tại không biết tiến tới trình độ nào, chỉ là thân phận Tô Mị, người một cái tiểu thiếp lại bị cho là cái gì rồi?

Lúc trước Tô Nghiễm Khai vì tôn nữ ngay cả Linh cảnh cao thủ cũng làm thịt một cái, ai dám đắc tội Tô Mị? Điều không phải ngại mệnh dài sao?

Nữ nhân tự cho là đúng, được một ít sủng ái đã không coi ai ra gì, khối thiết bản này cần phải để nàng đụng phải đầu rơi máu chảy, thậm chí cái cổ cũng chặt đứt!

Nàng căn bản không cần phải nhúng tay, chỉ là mỉm cười, nhưng bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, mặc dù nàng có ý muốn hồi tình hướng Đông Châu, cũng bất tiện ở chỗ này hỏi.

Trình Diễm chỉ cho rằng Lâu Nguyệt Vũ là sợ, không khối có loại cảm giác đắc ý dào dạt. Xem, coi như là Thích Biến cảnh lão tổ thì có làm sao, ở trước mặt Tô Gia kinh khủng còn không phải cúi đầu sao!

Tô Gia xác thực rất lớn, nhưng Thích Biến cảnh cao thủ muốn từ bên trong chạy đến, này cần bao nhiêu thời gian? Nhiều lắm nửa nén hương thời gian, chỉ thấy một lão giả vóc người hơi béo từ trong phủ bay ra, trên mặt có một tia tức giận.

Hắn là trưởng phu của Trình Diễm, Tô Gia tộc nhân Tô Vận Phong, mười bốn năm trước đột phá tới Thích Biến cảnh. Bởi vì Nam Châu Linh cảnh cao thủ hầu như chết hết, Thích Biến cảnh lão tổ tuyệt đối có thể đi ngang, để hắn trừ trừ mãn chí, lòng tự tin bạo tăng.

Lão gia này nửa đời trước đau khổ tu luyện, đã có tự mình hiểu lấy, biết Thích Biến cảnh chính là cực hạn của hắn, cũng không có ý trùng kích Linh cảnh, an tâm hưởng phúc, cưới một tiểu thiếp xinh đẹp, vì nỗi dõi tông đường mà bận việc lên.

Trình Diễm chính là nữ nhân hắn sủng ái nhất, công phu trên giường không gì sánh được, tao mị tận xương, đưa hắn hoàn toàn mê hoặc! Trước được báo, có người dả thương đệ đệ Trình Diễm, lão gia này tự cho thân phận cao, chỉ là phái người qua khứ cho Trình Diễm làm chỗ dựa, bản thân cũng không có xuất động.

Nhưng thấy đạn tín hiệu hắc sắc, biết Trình Diễm gặp kinh địch, lúc này hoả tốc tới trợ giúp, kia là tâm can bảo bối của hắn, trăm triệu lần thương không dậy nổi!

- Lão phu muốn nhìn là cao thủ nào, dám không để Tô Vận Phong ta vào mắt!

Hắn hừ lạnh một tiếng, thân hình phiêu nhiên tới.

Trò hay gần trình diễn, mọi người không khỏi mở to hai mắt, dù sao cũng rất ít cơ hội có thể thấy Thích Biến cảnh cường giả xuất thủ.

Ân?

Ánh mắt Tô Vận Phong nhìn qua Tô Mị, trong lòng mạnh mẽ rung mình một cái, triệt để giật mình!

Hắn ở hơn hai mươi năm trước là Thiên Hợp cảnh cao thủ, ở Tô Gia địa vị cũng không thấp, tự nhiên không có khả năng không nhận biết Tô Mị, càng hiểu được địa vị của nàng ở trong lòng Tô Nghiễm Khai! Đây chính là tổ tông lớn nhất Tô Gia a, không cần thận đắc tội lão tổ, Tô Nghiễm Khai nói không chừng cười cho, lão tổ tự nhiên đại nhân có đại lượng!

Nhưng nếu là đắc tội Tô Mị, lửa giận của lão tổ ai có thể chịu nổi?

Nhưng Tô Mị từ chuyển biến thiếu nữ đến thiếu phụ, cuối cùng cùng trước đây có chút bất đồng, hắn ôm vạn nhất xa tường, cho rằng chỉ là lớn lên giống nhau mà thôi. Bất quá ánh mắt lại nhìn đến Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng thì hắn không hề hoài nghi.

- Lão gia, người cần phải thay thiếp thân tác chủ! Tiện nhân này không chỉ đánh đệ đệ thiếp thân tàn phế, còn không cần lão gia để vào mắt, to mồm nói phải phế thiếp thân đi! Lão gia, người nhất định không thể buông tha những người này, phải sinh sôi trừu chết bọn họ để răn đe!

Trình Diễm ở một bên thương tâm nói, một bên từ khe hở nhìn lên sắc mặt của Tô Vận Phong.

Sinh sôi trừu tử? Da mặt của Tô Vận Phong co rút, không nói Tô Nghiễm Khai sủng ái đối với Tô Mị, chỉ là Lâm Lạc hắn cũng làm bất định a, người ta ở hơn hai mươi năm trước là Linh cảnh chí cường giả, hơn nữa dùng Lâm Lạc yêu nghiệt, hiện tại không biết cường thành ra cái dạng gì rồi!

- Tiện nhân, chớ có nói bậy!

Tô Vận Phong ba một cái tát trên mặt Trình Diễm, thanh âm rất lớn, lực lượng này cũng rất lớn, để nửa bên mặt nữ nhân này cao cao sưng lên, không còn đẹp để tận xương như trước nữa.

Một chương này không chỉ đánh tỉnh Trình Diễm, người đang xem cuộc chiến chung quanh càng mặc danh kỳ diệu, này là diễn chuyện gì a?

Trong lòng Lâu Nguyệt Vũ cũng cười nhạt, cảm thán Tô Vận Phong không hổ là cáo già!

Bản thân đánh tổng so với bị Tô Mị tức giận thì tốt hơn nhiều lắm, đến lúc đó sẽ không là chuyện tình một cái tát, mà là mệnh cũng có khả năng mất đi!

- Còn không mau hướng tiểu thư cùng cô gia bồi tội!

Tô Vận Phong nhìn Trình Diễm dờ ra, trong lòng không khỏi tức giận, nữ nhân ngu xuẩn này ai không dễ chọc, hết lần này tới lần khác muốn chọc tới trên đầu Tô Mị cùng Lâm Lạc, này không biết Tô Mị là thân phận gì, mà Lâm Lạc là sát tinh kinh khủng cỡ nào sao?

Tuy rằng Trình Diễm tâm tính ác độc, nhưng cũng không phải kẻ ngu dốt, bằng không cũng không có khả năng mê được Tô Vận Phong xoay quanh! Nghe được Tô Vận Phong nói ra hai từ tiểu thư cùng cô gia, nàng nhất thời trong lòng hoảng hốt, biết đã đá trúng thiết bản rồi!

Trong lòng nàng lại hận lại ủy khuất cũng phải nuốt vào trong bụng, vội vàng nói:

- Thiếp thân hữu nhân vô châu, không nhận ra tiểu thư cùng cô gia đến, thật là đáng đánh! Nên đánh!

Nàng liên tục tát tai, thật cũng là một ngoan nhân.

Lâm Lạc cũng không muốn cho việc này giản đơn qua như vậy nói:

- Nếu như ta không phải là Lâm Lạc, nàng không phải Tô Mị thì sao? Ngày hôm nay sẽ thụ các người khi dễ sao?

759. Chương 759: Trừ Ác. (1)

Nghe ý tứ trong lời nói của Lâm Lạc, đây là không chịu bỏ qua!

Tô Vận Phong vội vàng nói:

- Cô gia, tiểu thư, nàng cũng là nóng ruột thương thế của đệ đệ, mới có thể mạo phạm tiểu thư! Nay đều do Trình Đông kia, lão phu sớm biết hành vi hắn không tốt, lúc đầu nên trừng phạt nghiêm khắc, miễn cho xông tới tiểu thư các người!

Miệng hắn tuy rằng là nói như vậy, nhưng trong lòng lại không cho là đúng.

Tô Gia là thiên hạ đệ nhất gia tộc, nếu như chiếm một cái hàng đầu như thế còn không thể hành sự không có kỵ, kia lấy danh hiệu này để xem sao? Nếu là đệ nhất gia tộc, kia tùy tiện giết vài người lại bị cho là cái gì, có cái gì quý hơn tộc nhân Tô Gia sao?

Tuy rằng Trình Diễm bất mãn với việc Tô Vận Phong làm thấp đi bản thân đệ đệ, nhưng thứ nhất là sợ hãi Tô Vận Phong, thứ hai càng sống chết trước mắt, nào dám nói một tiếng, chỉ là trong lòng thâm kêu không may, sao Tô Mị tiêu thất hai mươi năm cư nhiên sẽ ở lúc này trở về!

Đây là bệnh cũ của đại gia tộc dưỡng đi ra, tự cho là người trong thiên hạ đều hắn là bị bọn họ nô dịch, hôm nay mặc dù ở trong tay Lâm Lạc đung vào thiết bản, nhưng bọn họ cũng không có tỉnh lại hành vi bản thân chút nào, mà chỉ là thâm than xuất sư bất lợi.

Tô Mị không khỏi ánh mắt phát lạnh nói:

- Tô Gia nề nếp đã bị các người làm bại hoại hết rồi!

Tô Vận Phong cũng vẻ mặt khó chịu, hắn tốt xấu cũng là Thích Biến cảnh cường giả, tồn tại đứng đầu dưới Linh cảnh, hôm nay vô đạo Nam Châu bị thương nặng, có thể nói là tồn tại tựa như cự phách!

Hắn bồi ra khuôn mặt tươi cười khuyên can mãi, nhưng Tô Mị là không chịu buông tay? Lẽ nào thật muốn giết thế sao!

Hắn tu vi đi tới Thích Biến cảnh, lòng tự tin cũng kịch liệt bạo tăng. Muốn hắn động thủ đối với Tô Mị, đó là trăm triệu không dám. Nhưng muốn nói chống đối vài câu lại là không có áp lực. Dù sao hắn cũng là Tô Gia tộc nhân, lẽ nào lão tổ thật sẽ bởi vì hắn chống đối Tô Mị vài câu mà hạ sát thủ đối với tộc nhân trọng yếu như hắn sao?

Mà Lâm Lạc thế nào cũng chỉ có thể là nửa người một nhà, việc này không tới phiên hắn nhúng tay!

- Tiểu thư, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng!

Thần tình của hắn bắt đầu ngạo mạn lên.

Tô Mị tức giận đến cả người run rẩy!

Đã từng có mười hai đại thế gia có Linh cảnh hiện tại cũng chỉ còn lại Tô Gia, tuy rằng Phạm gia còn có một chiến thần còn sống, nhưng cũng đồng dạng đi Đông Châu, Nam Châu sớm đã là Tô Gia định đoạt!

Nguyên nhân chính là quyền lực tuyệt đối này, để cho người Tô Gia hoàn toàn thoái hóa, thật đúng là coi bản thân trở thành hoàng đế quyết định số phận bản thân người khác sao!

Oai phong như vậy, nhất định phải sát!

Tô Mị nhìn chằm chằm vào Trình Diễm nói:

- Bản cô nương ngày hôm nay muốn chấp hành gia pháp, xử quyết nữ nhân này, ai dám ngăn cản ta!

- Lão gia...

Trình Diễm lại càng hoảng sợ, vội vã dùng ánh mắt thương cảm nhìn về phía Tô Vận Phong.

- Tiểu thư, Trình Diễm là thiếp thị của lão phu, xử phạt nàng thế nào, còn không tới phiên người xen vào việc của người khác!

Tô Vận Phong cũng tức giận, nếu hắn còn không có tất võ đạo tiến thủ, đó là trăm triệu lần không dám đắc tội Tô Mị, bằng không cho dù Tô Nghiễm Khai cố kỵ tộc nhân mà không giết hắn, nhưng tự nhiên cũng sẽ không thích hắn, tuyệt không có khả năng chỉ điểm hắn Linh cảnh chi đạo.

Nhưng hiện tại hắn đã cảm thấy mỹ mãn, dự định an hưởng quãng đời còn lại, chỉ cần bản thân không phản bội Tô Gia, dù là Tô Nghiễm Khai cũng không có thể vô duyên vô cớ nhằm vào hắn! Vị không muốn lại được, Trình Diễm ở trên giường hầu hạ hắn thần thanh khí爽, dù là Tô Mị cũng dám đối kháng một chút.

- Tìm đường chết!

Tính tình Tô Mị tiểu thư bạo phát, đầu thêm nghĩ cái khác, một chưởng đánh tới Trình Diễm.

- Tiểu thư, người quá mức rồi!

Tô Vận Phong hừ lạnh một tiếng, chắn ở trước người Trình Diễm, đồng dạng một chưởng đẩy đi. Nhưng hắn không dám công kích Tô Mị, cũng hoàn toàn không dám bị thương nàng, không nói Tô Nghiễm Khai còn đang bế quan, chỉ là Lâm Lạc cũng đủ nghiền tử hắn vài lần!

Bởi vậy, một chưởng này chưởng lực hàm mà không thổ, chỉ là phòng ngự.

Thiên tư của Tô Mị kém là mọi người Tô Gia biết đến, tuy rằng hơn hai mươi năm đi qua, nhưng có thể có cái tiến bộ gì?

Tô Vận Phong dự định cấp cho Tô Mị vài phần mặt mũi, nghênh đón mấy chiêu sẽ làm bộ không địch lại, sau đó mang theo Trình Diễm rời đi, này cũng tốt cho Tô Mị một bậc thang hạ đài.

Bang!

Hai cổ chưởng lực tương tiếp, Tô Vận Phong quả nhiên như điều đứt dây bay đi, còn ở giữa không trung học ra một ngụm máu tươi, trực tiếp hôn mê! Này không phải hắn giả vờ, mà là thật bị chấn hôn mê!

Chiến lực của Tô Mị ở trong mắt Lâm Lạc là có thể bỏ qua, nhưng cũng là Huyền Linh cảnh, lại là Ngũ hành công pháp toàn bộ đạt Huyền Linh cảnh! Nếu không phải nàng đã khống chế lực đạo, một kích này xuống, Tô Vận Phong đã sớm bị oanh thành huyết vụ!

Mọi người ở trước cửa Tô Gia toàn bộ kinh ngạc đến ngất người!

Này là tình huống gì, Tô Vận Phong đường đường là Thích Biến cảnh cao thủ a, toàn bộ Nam Châu là chí cường giả, nhưng cư nhiên bị một chưởng phách bay? Thậm chí còn trực tiếp hôn mê bất tỉnh!

Trang?

Không giống, Tô Vận Phong tuyệt đối là bị thương nặng, cổ khí tức yếu kia ột, sắc mặt như tro tàn là không phải giả vờ ra được!

Tê!

Tô Gia tiểu thư tiến vào Linh cảnh rồi?

Nghe nói, hơn hai mươi năm trước Tô Gia tiểu thư theo đại thiên tài Lâm Lạc tiến nhập Thần vực, như vậy ở trong Thần vực tiến vào Linh cảnh lại có cái gì ngạc nhiên, kia là địa phương khắp nơi trên đất là thần vật!

Mọi người không khỏi hướng về!

Hai mươi năm tạo ra một Linh cảnh lão tổ, đây là địa phương thần kỳ hạng gì! Nếu như có thể, bọn họ đều sẽ quỳ gối ở dưới chân Lâm Lạc, cầu hắn mang bản thân phi thăng Thần vực a!

Lúc trước bọn người Lâm Lạc đi Đông Châu, việc này truyền ra rất rộng, Linh cảnh trong mắt võ giả Nam Châu còn kém không nhiều lắm là tồn tại Thần cấp, bọn người Lâm Lạc ly khai Nam Châu, tự nhiên là đi “Thần giới”, này cũng càng phù hợp đại chúng suy đoán.

Lâu Nguyệt Vũ là Lâu Gia thiên chi kiều nữ, đương nhiên sẽ không đối với trình tự Linh cảnh này xa lạ, hơn nữa nàng cũng có tư cách biết nguyên nhân thi triều tàn sát bữa bãi, Lôi Đình thú tác loạn, hải tặc tập kích,... càng biết Lâm Lạc bọn họ là đi Đông Châu.

Bởi vậy, nàng tự nhiên sẽ không cho rằng một thân tu vi của Tô Mị là Đông Châu ban tặng, mà hẳn là đến từ Lâm Lạc!

Lúc trước gia tộc lão tổ suy đoán Lâm Lạc có song tu thuật, có thể cho tu vi nữ tử cấp tốc đề thăng, còn chuẩn bị đưa mỹ nữ trong tộc cho Lâm Lạc, đợi tu vi đại thành lại để các nàng trở về thay gia tộc hiệu lực.

Đáng tiếc, việc này còn không có hành động, liền bị Lôi Đình thú tác loạn, sau đó là thi triều. Đến hải tặc một kích trí mạng, Lâu Gia hoàn toàn hóa thành lịch sử.

760. Chương 760: Trừ Ác. (2)

Nàng lúc này mới chú ý tới, mặc kệ là Tô Mị hay Lăng Kinh Hồng, Trữ Kiều Nguyệt, Hạ Mộng Như chúng nữ, không ai là nàng có thể nhìn ra được sâu cạn!

Này không phải là tu vi thấp đến không có, mà là cảnh giới xa xa trên nàng! Mà bản thân nàng là Thích Biển cảnh, cảnh giới còn muốn trên nàng, vậy chỉ có một khả năng... Linh cảnh!

Trên đời này cũng không có nhiều kỳ ngộ như vậy, để những người này toàn bộ đề thăng tới Linh cảnh! Nói cách khác, Lâm Lạc có song tu thuật tuyệt đối là thật, mới để nữ nhân bên người hắn đều hát vang tiến mạnh!

Lâu Nguyệt Vũ không khỏi nội tâm thở dài, luận khuôn mặt đẹp nàng không kém gì bọn người Tô Mị chút nào. Nguyên bản cũng có cơ hội trở thành nữ nhân của Lâm Lạc, chỉ là lúc đó lòng tự trọng của nàng quá mạnh mẽ, sau khi chủ động hiến thân bị cự tuyệt, nàng tận lực cùng Lâm Lạc tách ra cự ly, bằng không hiện tại bản thân cũng có thể là Linh cảnh chí cường giả, mà không phải đau khổ khổ ở Thích Biển cảnh rồi!

Nhưng nước đổ khó hốt, bỏ lỡ đã bỏ lỡ, hiện tại nàng cùng Lâm Lạc chênh lệch càng lúc càng lớn, để nàng ngay cả tư cách hiến thân cũng không có.

Không đề cập tới cảm khái trong lòng của nàng, Trình Diễm thấy Tô Vận Phong cư nhiên bị một chương phách phi thì không khỏi hoảng hốt! Nàng cũng không tin tưởng Tô Vận Phong kém như thế, kia tất nhiên là lão gia hỏa này không dám cùng Tô Mị là địch, cố ý giả vờ!

Đây là muốn đưa nàng đi tìm chết a!

Trình Diễm không khỏi xanh cả mặt, Tô Vận Phong là cây vào lớn nhất của nàng. Nếu hắn vứt bỏ mà nói, nàng còn có đường sống sao? Nàng vốn không phải là thiện nhân gì, Tô Mị cho người đánh tàn phế đệ đệ của nàng, hiện tại lại nhìn chằm chằm nàng không tha, chỗ dựa vững chắc phía sau cũng từ bỏ nàng, để tâm tư của Trình Diễm ở trong nháy mắt nổi lên biến hóa thật lớn.

Nàng không khỏi ác đảm sinh ra, nhưng trên mặt lại hiện ra vẻ thương cảm, quỳ xuống nói:

- Xin tiểu thư tha mạng!

Vừa nói, một bên bò sát tới Tô Mị.

- Tâm tính ác độc, làm hỏng nề nếp Tô Gia...

- Hắc!

Trình Diễm quỳ đến dưới chân Tô Mị, đột nhiên bạo khởi phát động, một chưởng thẳng đến yết hầu của Tô Mị. Đây là cầm tặc tiên cầm Vương, chỉ cần bắt Tô Gia tiểu thư, kia nàng cùng đệ đệ còn có một đường sinh cơ!

Nếu nam nhân trên giường đã vứt bỏ nàng, kia nàng cũng chỉ có dựa vào bản thân rồi!

Tô Vận Phong vừa vận tĩnh lại, thấy một màn như vậy thì không khỏi tâm như tro nguội, Trình Diễm là chết chắc rồi!

Hắn cũng biết bản thân không phải giả bộ bất tỉnh, mà thực sự là bị ngạnh sanh phách ngắt xiu đi! Tiểu thư dĩ nhiên là Linh cảnh chí cường giả, này không khỏi làm hắn tâm như tro nguội, lại không có ý niệm chống lại, đây là cảnh giới cao áp chế tuyệt đối đối với cảnh giới thấp!

- Tự tìm tử lộ!

Tô Mị hừ nhẹ một tiếng, linh vực lực phát động, một mảnh hỏa diễm quyền vũ, trong nháy mắt Trình Diễm kia đã biến thành tro bụi!

Thần... Thần linh hiện thế rồi!

Đại đa số người căn bản không biết Linh cảnh là như thế nào, linh vực là như thế nào, mắt thấy trong cơ thể Tô Mị cư nhiên có thể phát sinh hỏa diễm, trực tiếp đốt người thành tro tẫn, không khỏi kính nể không gì sánh được, đều quỳ xuống, biểu tình kinh sợ.

Tô Mị không khỏi đắc ý dào dạt, nàng thích nhất là được loại hư vinh này, ở Đông Châu thực lực của nàng chỉ có thể lột da, nhưng trở lại Nam Châu không thể nghi ngờ là tồn tại vô địch, tự nhiên để nàng tự kỷ rồi.

- Tiểu thư!

Tô Gia tộc nhân cũng đồng dạng quỳ gối, vẻ mặt không khỏi vui mừng. Tuy rằng tuổi của mỗi người bọn họ đều lớn hơn Tô Mị, nhưng thứ nhất bối phận của Tô Mị rất lớn, là tôn nữ của Tô Nghiễm Khai! Thứ hai bản thân nàng cũng là Linh cảnh chí cường giả, ở thế giới thực lực xưng tôn này, cái gì cũng không có lớn bằng quyền đầu cứng!

Bọn họ bá khí chính là cam tâm tình nguyện, bởi vì Tô Gia không chỉ có Tô Nghiễm Khai là Linh cảnh lão tổ, hiện tại lại ra một cái Tô Mị, đủ cho Tô Gia ở mấy nghìn năm kế tiếp trường thịnh không suy!

...

Tiểu thư, cô gia đã trở về!

Tin tức truyền ra, toàn bộ Tô Gia đều oanh động, giăng đèn kết hoa, hơn nữa vốn là thời kì lễ mừng năm mới, pháo hoa căn bản không cần chuẩn bị, trực tiếp lấy ra đốt là được.

Ba lạp đùng ba, thanh âm này lớn đến nỗi ngay cả cách Linh Tương Thành mấy chục dặm cũng có thể nghe được.

Tràng diện náo nhiệt cũng để hai thổ bao tử Lữ Nguyệt Đồng cùng Lạc Ngưng Vân kinh hãi không ngớt, các nàng chưa từng có gặp qua tràng diện náo nhiệt như vậy.

- Gia gia ta đâu?

Tô Mị muốn nhất chính là ở trước mặt Tô Nghiễm Khai khoe khoan một phen.

- Lão tổ đang bế quan!

Một gã Tô Gia tộc nhân Thích Biến cảnh vội vã cung kính trả lời, cẩn cẩn dục dục, không dám ra một tiếng đại khí, đây là kính nể đối với cường giả. Hơn nữa, cũng chỉ có Thích Biến cảnh mới có thể đi ở bên cạnh, người khác còn không có tư cách này!

- Hì hì, ta đến giúp người gọi Tô lão đầu đi ra!

Đường Điềm cười xấu xa, khí tức bản thân phóng xuất ra đến.

Lập tức, uy áp kinh khủng của Huyền Linh cảnh đỉnh phong bao phủ toàn bộ Tô Gia, mọi người ai cũng nơm nớp lo sợ, trong lòng phảng phất đè nặng một khối cự thạch, tùy thời có khả năng làm trái tim bạo tan!

- Vị cao thủ nào giá lâm, thứ lão phu không có từ xa tiếp đón, cần gì phải gây sự như vậy!

Thanh âm của Tô Nghiễm Khai vang lên, hừ một chút, hần cũng từ một địa phương bay vụt nhập không.

- Nếu muốn đánh một trận, lão phu liệu tương bồi!

- Gia gia...

Tô Mị hoan hô một tiếng, đồng dạng diện xạ nhập không, đánh về phía trong lòng Tô Nghiễm Khai.

- Mị nhi!

Tô Nghiễm Khai vừa mừng vừa sợ, nào dự đoán được này không phải cường địch đột kích, mà là tôn nữ bảo bối đã trở về! Nhưng hần lập tức phát hiện, Tô Mị cư nhiên là bản thân phi thân nhập không!

Phải biết rằng, chỉ có Linh cảnh chí cường giả mới có thể phi hành!

- Mị nhi, người tiến vào Linh cảnh rồi?

Lão đầu chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, ngẫm lại hần năm đó dùng năm trăm năm mới đi đến một bước này, Tô Mị mới bao lâu?

- Ha ha ha, gia gia, ta hiện tại là Huyền Linh cảnh, so với người còn lợi hại hơn!

Tô Mị dào dạt đắc ý, khi còn bé luôn luôn được Tô Nghiễm Khai nói “nổi nghiệp không người” lắc đầu ai thán, nàng là phi thường “mang thù”.

- Tốt tốt tốt!

Tô Nghiễm Khai tận tình cười to, hần làm sao lưu ý cảnh giới của tôn nữ so với mình càng cao, còn hận không thể thấy nàng đã là cấp bậc Chủ linh cảnh, ngày mai phi thăng Thần giới, vạn kiếp bất diệt!

Tổ tôn trở xuống mặt đất, mọi người gặp nhau, Tô Nghiễm Khai lập tức triệu người mở tiệc rượu, cùng bọn người Lâm Lạc chèn chén lên, một bên hỏi phong thổ Đông Châu, biết được trên Linh cảnh còn có Tinh vực, mà Lâm Lạc càng đã là Tinh Vương cấp, lão đầu không khỏi ghen hòng nhìn trân trối.

- Người tiểu tử này, quả nhiên không đơn giản, lão phu không có nhìn lầm người!

Tô Nghiễm Khai không khỏi cảm khái hàng nghìn hàng vạn.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Lạc, tu vi đối phương ở trong mắt hần căn bản không đáng nhắc tới, chỉ là bởi vì tiềm lực rất lớn, hơn nữa quá sủng ái tôn nữ, mới có thể cho Tô Mị cùng Lâm Lạc phát triển, bằng không dùng gia thế của Lâm Lạc, đâu xứng đôi cùng Tô Gia thiên chi kiều nữ!

Nhưng sự thực chứng minh, ánh mắt của Tô Mị so với hần còn muốn tốt hơn! Hôm nay không chỉ Lâm Lạc đã tiến vào Tinh vực, Tô Mị cũng cái sau vượt cái trước, vượt lên hần một bậc.

- Gia gia, lần này chúng ta từ Đông Châu mang về rất nhiều đan dược, người cũng không nên nản lòng, tuy rằng đuổi kịp và vượt qua tôn nữ mỹ lệ thiên tài của người là không có khả năng, nhưng lão nhân gia nhất định cũng có thể tiến vào Tinh vực, cuối cùng cùng nhau phi thăng Thần giới, Vĩnh Sinh bất diệt!

Tô Mị hiển vật quý lấy ra một bàn đan dược, có chút thậm chí còn từ trên bàn lăn xuống.

Tô Nghiễm Khai vội vã tiếp được, này mỗi một bình đan dược đều quan hệ tấn chức chỉ đạo của hần, hủy một lọ hần sẽ yêu thương chết mất!

Nam Châu không thể so với Đông Châu, không có Linh thạch, đan dược đáng nói, linh khí loãng căn bản không có biện pháp để Linh cảnh võ giả tu luyện!

Một đêm qua, Lâm Lạc cũng không có vội vã quay về Lâm gia, mà là đi Viêm Diễm tháp, nhìn tình huống của Hỏa Diễm cự nhân kia. Hắn quên không được đại gia hỏa này nói qua sẽ ở sau trăm năm thoát khỏi!

761. Chương 761: Gặp Lại Hỏa Diễm Cự Nhân

Không có để bất luận kẻ nào theo, Lâm Lạc tiến nhập Viêm Diễm Tháp.

Hắn hiện tại không còn là tiểu tử Tiên Thiên thập cảnh trước đây kia, tuy rằng Tinh Vương cấp cũng không phải tồn tại đỉnh phong trên đời này, nhưng không thể nghi ngờ đã tiến nhập hàng ngũ mạnh nhất hạ giới.

Lâm Lạc ở trước mặt cấm chế ngừng lại.

Thiểm Điện tộc thực sự là đủ thiên tài, đạo cấm chế này như một Ngũ hành tiểu thể giới, bất luận lực lượng gì oanh qua đều bị một cái “thể giới” hấp thu, ngược lại trở thành lực lượng bản thân cấm chế.

Nhưng nếu Lâm Lạc dốc lòng nghiên cứu, dùng lý giải của hắn đối với Cấm tự, có nắm chắc trong vòng mười năm cởi ra! Đương nhiên, hắn là từ ngoại cục giải cục, nếu như trái lại hắn bị nhốt ở trong đó mà nói, độ khó này sẽ tăng lên không chỉ là nhỏ tí tẹo!

Thảo nào Hỏa Diễm cự nhân Viêm Diễm Tháp một khốn là hai mươi mấy vạn năm, nó bị nhốt trong đó không thể thi triển ra tay chân, càng không có Cấm tự trợ giúp!

Lâm Lạc đương nhiên sẽ không đi mạnh mẽ bài trừ cấm chế, để Hỏa Diễm cự nhân có thể sớm xuất thế, mà là dùng huyết mạch bản thân mở cấm chế, bình thần đi vào.

- Tiểu tử, lần này kiên trì của ngươi như thế nào tốt như vậy, hơn hai mươi năm không có lực lượng tới chọc tức bản vương... cái gì!

Hỏa Diễm cự nhân bỗng nhiên trợn tròn hai mắt, toát ra vô cùng khiếp sợ!

- Tinh Vương! Sao có khả năng!

- Lẽ nào bản vương hồ đồ rồi, này qua không phải ba mươi năm, mà là ba vạn năm?

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Hỏa lão ma, bản thiếu gia chỉ tốn hai mươi năm tiến nhập Tinh vực, nhiều lắm tiếp qua hai mươi niên liền có thể trở thành Tinh đế, muốn trấn áp ngươi dễ như trở bàn tay!

Hắn từ đệ tứ Cấm tự chiếm được năng lực điều khiển hỏa diễm, mà Hỏa Diễm cự nhân là từ trong hỏa diễm sinh ra sinh mệnh cùng linh trí. Trời sinh là bị hắn khắc chế! Hiện tại hắn cùng Hỏa Diễm cự nhân trong lúc đó cảnh giới chênh lệch còn có chút lớn, nhưng chỉ cần Lâm Lạc cũng ráng bước tiến lên Tinh đế chỉ cảnh, cho dù chỉ là nhất trọng thiên, cũng có thể đơn giản bóp chết Hỏa Diễm cự nhân Tinh đế tam trọng thiên này!

Lúc này Hỏa Diễm cự nhân lại không có nói Lâm Lạc to mồm, trên thực tế bất luận kẻ nào có thể ở trong ba mươi năm từ một võ giả phổ thông đạt đến Tinh vực, đều có tư cách nói lời hùng hồn như vậy!

- Tiểu tử, chúng ta thương lượng một chút, ngươi thả bản vương đi ra, bản vương bảo chứng có thể không thương tổn bất luận một nhân loại nào, mà là trực tiếp ly khai Ngân Nguyệt tinh. Ngược lại vũ trụ vô cùng lớn không gì sánh được, thọ nguyên của bản vương dài đằng đặc, tiêu hao kia là vẫn có thể!

Hỏa Diễm cự nhân còn sợ nói bất động Lâm Lạc, lại bỏ thêm một lợi thế.

- Bản vương còn có thể cho ngươi 10 đoàn Tâm Linh tinh hỏa, đó là tinh hoa của bản vương, đủ để cho hỏa diễm công pháp của ngươi lại thăng nhất trọng thiên!

Tinh vực coi như là đề thăng một tiểu cảnh giới cũng là hết sức khó khăn, dù là thiên tài lúc tiến nhập Tinh vực, cả đời phí thời gian ở Tinh Vương nhất trọng thiên, khổ tu hai vạn năm vẫn như cũ thọ nguyên khô cạn mà chết!

Đề thăng một trọng thiên, này đối với bất luận Tinh vực cường giả nào mà nói đều là mê hoặc vô pháp chống cự!

Lâm Lạc lắc đầu nói:

- Hỏa lão ma, ít chơi loại tâm cơ này đi. Thật muốn thả ngươi đi ra, chuyện đầu tiên ngươi muốn làm là giết ta đi?

- Bản vương có thể thề, tuyệt không có ý này!

Hỏa Diễm cự nhân lời thề son sắt.

- Ha ha, bản thiếu gia cũng không phải tiểu nhi ba tuổi, loại đồ vật thế ngôn này ở trong mắt cường giả lại có cái ý nghĩa gì!

Lâm Lạc quả đoán lắc đầu.

Thực lực cường đến trình độ nhất định, có thể bỏ qua tất cả, muốn làm gì thì làm, thiên hạ người nào dám nói, người nào dám chỉ trích?

Hỏa Diễm cự nhân nhất thời hung quang đại lộ, trong ánh mắt phun ra lưỡng đạo lam sắc hỏa diễm, chớp động lên uy lực khủng bố! Nhưng lập tức đưa tới cấm chế phản ứng, một đám Kim giáp võ sĩ nhảy ra, hướng về Hỏa Diễm cự nhân giết tới, chém đến nó hỏa diễm rơi khắp bầu trời.

Thay đổi trước đây, những hỏa diễm này là vật đại bổ của Hỏa diễm công pháp, nhưng tiến nhập Tinh vực, loại hỏa diễm này phẳng phát như da trên người nhân loại, căn bản không có “dinh dưỡng” đáng nói, chân chính đại bổ vật là ở chỗ trái tim của Hỏa Diễm cự nhân, chớp động lên quang không gì sánh được!

Trước đây trình tự lực lượng của Lâm Lạc quá thấp, sớm bị lực lượng bề ngoài của Hỏa Diễm cự nhân che mắt, hiện tại theo thực lực đề thăng, hẳn cũng thấy được chỗ tinh hoa chân chính của Hỏa Diễm cự nhân.

Cũng là Tâm linh tinh hỏa của nó!

Đây là tinh phách mà Hỏa Diễm cự nhân ở trong địa hỏa hấp thu hàng tỉ năm mới có thể hình thành, là nó sinh mệnh bốn nguyên! Thiếu một điểm sẽ vĩnh viễn thiếu một điểm, vĩnh viễn không khả năng lại tu luyện trở về!

Bởi vậy, Hỏa Diễm cự nhân nói muốn đưa Lâm Lạc 10 đoàn Tâm linh tinh hỏa hoàn toàn là cố ý dụ dỗ, nó căn bản không có khả năng tự tổn hại tu vi, thọ nguyên làm ra chuyện điên cuồng như vậy!

Vật được trời sinh thiên dưỡng, nếu như không có mở ra linh trí, liền có thọ nguyên vô tận, chỉ khi nào mở ra linh trí tiến hành tu luyện, phải đánh cắp thiên địa tinh hoa ình dùng, phi thăng Thần giới, như vậy sẽ có thọ nguyên hạn chế.

Tuy rằng sau khi Hỏa Diễm cự nhân mở ra linh trí có thể sống trăm vạn năm, nhưng hôm nay chỉ ít đã qua đi phân nửa năm tháng, nó đâu có thể nào lại dứt bỏ sinh mệnh bốn nguyên!

Không có một cái sinh vật nào không quý trọng sinh mệnh!

Lâm Lạc một ngón tay điểm ra, oanh lên người Hỏa Diễm cự nhân, hẳn muốn biết Tinh đế chí tôn đến tột cùng cường tới trình độ nào! Bởi vì đối thủ ngày sau của hắn thế là lão quái vật cấp bậc Tinh đế của Thánh địa!

Bang!

Một ngón tay này điểm ra, lồng ngực của Hỏa Diễm cự nhân lập tức hiện ra một miệng vết thương, thâm nhập một trọng, nhưng vẫn như cũ không có oanh phá “da” của nó, hiện ra trái tim!

Lâm Lạc không khỏi nhướn mày, Tinh đế chí tôn quả nhiên lực phòng ngự cường hãn, đối phương ở dưới tình huống không có cách nào phòng ngự, hắn cũng không có cách nào oanh phá thân thể, thực là kinh khủng!

- Tiểu tử, ngươi không thể gây thương tổn được bản vương!

Hỏa Diễm cự nhân đẹp loạn lửa giận, miễn cho bị cấm chế không công lấy đi lực lượng. Nó nhìn Lâm Lạc, cũng lộ ra ngạo mạn của bản thân nó:

- Nhanh, nhanh lắm, tối đa còn có năm mươi năm, bản vương có thể ly khai nơi đây, đến lúc đó, bản vương phải diệt sạch tất cả nhân loại!

Trước đây Lâm Lạc lo lắng không ai có thể trấn áp được lão quái vật này, nhưng theo cảnh giới đề thăng, hắn từng trải cũng rất nhiều, dứt bỏ Tứ đại tộc ân oán cùng Thánh địa, chỉ là La Lý Phương tam gia đều có Tinh đế cấp lão tổ, Hỏa Diễm cự nhân muốn diệt thế, tất nhiên sẽ cùng ba lão quái này xung đột, ai thắng ai thua thật đúng là khó nói.

Còn nữa, chỉ cần lý giải đối với Cấm tự lại thâm nhập một ít, Lâm Lạc hoàn toàn có khả năng một bước lên trời, trực tiếp nhập Thần cảnh, thừa dịp hạ giới còn không có bài xích đến Thần giới, hắn có thể miễn sát mối họa này.

Đối với chuyện này, Lâm Lạc ngược lại không có lo lắng gì.

Nếu diệt thế chi tâm của hỏa lão ma không giảm, Lâm Lạc cũng thoải mái lấy Tâm linh tinh hỏa trên người nó, chỉ ít này có thể đề thăng hỏa hệ công pháp của hắn cực lớn. Mà hắn vốn là bởi vì luyện hóa lam hỏa của đối phương mới thu được tính lý giải đột phá đối với Cấm tự thứ tư, nếu có thể luyện hóa Tâm linh tinh hỏa của Hỏa Diễm cự nhân, trợ giúp này khẳng định lớn hơn nữa!

Tuy rằng Hỏa Diễm cự nhân ở trên thực lực hoàn toàn nghiền áp Lâm Lạc, nhưng lúc này căn bản vô pháp hành động, Lâm Lạc hoàn toàn có thể cầm nó làm vật thí nghiệm.

Hắn vận chuyển Chiến Thiên Quyết, Ngũ hành công pháp tề động, oanh ra một kích cực mạnh!

Một kích này, thậm chí vượt qua hạn chế của Tinh Vương nhất trọng thiên, trực tiếp khóa vào Tinh Vương nhị trọng thiên! Bởi vì Tinh Hải của hắn vô cùng lớn, có thể cùng Tinh Vương nhị trọng thiên sánh vai!

Hỏa Diễm cự nhân không khỏi kinh hãi, nó hiện tại thân thể bị hạn chế, nhưng thân thể phòng ngự vẫn như cũ, đối mặt một quyền này nó không cách nào hóa giải, không thể không cảm giác vô lực!

Tiểu tử này, đến tột cùng là yêu nghiệt thế nào!

Bang!

Một quyền oanh đến, ngực của Hỏa Diễm cự nhân nhất thời nứt ra một miệng vết thương chừng ba trượng, nhưng hình thể của nó thực sự quá lớn, ngay cả như vậy cũng cách trái tim nó một cự ly!

- Ha ha ha!

Hỏa Diễm cự nhân cuồng tiếu, hỏa diễm quyền động, vết thương rất nhanh khép lại. Linh cảnh cường giả đều có thể dùng linh vực khôi phục thương thế, huống chi là Tinh đế lão quái, hơn nữa nó chính là thân hỏa diễm, hỏa diễm thiêu đốt trên thân thể nó kỳ thực căn bản không phải thực thể của nó, chỉ cần Tâm linh tinh hỏa ở chỗ trái tim bất diệt, nó sẽ vĩnh sinh bất tử!

Nhưng nó mạnh mẽ phát hiện, một cỗ lực lượng đang cùng nó tranh đoạt quyền khống chế đối với hỏa diễm, ngăn cản nó dùng hỏa diễm bao trùm trái tim!

Dùng lực lượng Tinh đế cấp của Hỏa Diễm cự nhân, tự nhiên là dễ dàng cướp đoạt lại quyền khống chế, nhanh chóng che lại vết thương, nhưng trên mặt nó cũng tràn ngập kinh sắc không thể nào che giấu!

Cỗ lực lượng này tuy rằng yếu, nhưng ở phương diện về chất lại thậm chí nghiền ép nó!

Thần lực!

Nó đã là lực lượng đỉnh phong của hạ giới, có thể ở chất vượt lên trước nó, vậy chỉ có lực lượng thuộc về Thần linh!

Tiểu tử này, đến tột cùng là địa vị gì!

Hỏa Diễm cự nhân đã không phải một lần phát sinh sợ hãi than như vậy, quá kinh khủng rồi! Sở dĩ nó còn có thể khống chế hỏa diễm bản thân, đó là bởi vì trình tự lực lượng của Lâm Lạc quá thấp, nhưng ngày nào đó hắn tiến vào Tinh đế, dù cho chỉ là nhất trọng thiên, liền có thể đơn giản nắm sinh tử của hắn trong tay!

Thiên phú thần thông!

Trong lòng Hỏa Diễm cự nhân khiếp sợ, tuy rằng nó là từ trong hỏa diễm sinh ra, chính là tổ tông chơi hỏa! Nhưng dù sao cũng là xuất thân hạ giới, không có huyết mạch Thần linh may mắn, chống lại võ giả có thiên phú thần thông, nó tự nhiên là thiệt thòi lớn!

Này cũng là nguyên nhân nó bị Thiểm điện tộc đánh bại.

Chỉ là thiên phú thần thông của Thiểm điện tộc là sai khiến lôi điện, cũng giết không được dị vật do thiên địa sinh dưỡng như nó! Nhưng Lâm Lạc sẽ không như vậy rồi, hắn đồng dạng cũng là chơi hỏa, hơn nữa chơi còn muốn cao cấp hơn nó, cũng hoàn toàn có năng lực đùa chết nó!

Lần này, Hỏa Diễm cự nhân là sợ thật!

Năm mươi năm! Nó thật có thể chống đỡ qua năm mươi năm sao?

Hỏa Diễm cự nhân sát phạt suốt đời, nhân, yêu cao thủ chết ở trong tay nó đếm không hết, tâm chí có thể nói kỳ kiên như thiết, nhưng hiện tại không khỏi phát lên một cổ sợ hãi, Lâm Lạc có thiên phú thần thông điều khiển hỏa diễm, ở trên trình tự cao cấp hơn nó!

Chính kém một ít!

Lâm Lạc không khỏi hơi có chút thất vọng, nếu có thể khống chế hỏa lực của Hỏa Diễm cự nhân, hắn là có thể đơn giản cướp đoạt tinh hoa hàng tỉ năm của Hỏa Diễm cự nhân. Tuy rằng cho dù luyện hóa rồi hắn cũng không có khả năng nhảy tới độ cao như đối phương, nhưng Hỏa diễm công pháp thẳng phá Tinh Hoàng cảnh là không hề vấn đề!

Xem ra, còn phải đi Thánh địa lộng một ít Thánh khí đến.

Lâm Lạc không khỏi trầm nghĩ, hắn cùng với Thánh địa La Lý Phương tam gia đã định trước là ân oán hóa giải không ra, nếu có cơ hội mà nói, hắn không ngại cướp sạch Thánh khí của đối phương đến tăng cường bản thân!

Thánh khí cũng không nhất định cần dùng Ngũ hành tinh hoa luyện thành, nhưng dùng Ngũ hành tinh hoa chế thành Thánh khí, bởi vì có thể hình thành lực lượng một thể giới, uy lực lớn hơn nữa! Đương nhiên, cũng có tình huống đặc thù, như Thánh khí Thiên Lôi Chùy của Thiểm điện tộc chỉ có thiểm điện lực, Thánh khí Thủy tộc Cửu U Nguyên Linh Tháp là Thủy chi tinh hoa thuần túy, đồng dạng uy lực cường đại đến kinh khủng!

762. Chương 762: Về Nhà. (1)

Lâm Lạc cũng không có ở trong Viêm Diễm tháp quá lâu, xác định tạm thời không làm gì được Hỏa Diễm cự nhân, hắn về tới Tô Gia, cùng chúng nữ quay lại Lâm gia.

Bởi vì ở Tô Gia thấy được một ít chuyện tình không hài hòa, Lâm Lạc có ý định nhìn tộc nhân Lâm gia có bởi vì gia tộc rầm rộ mà biến chất hay không, nên không có dùng Tô Gia truyền tông trận về tới Bạch Dương Trấn, mà là Lâm Lạc dùng tốc độ bản thân, trực tiếp vài bước vượt qua, đi tới trên Bạch Dương Trấn.

Hôm nay Bạch Dương Trấn đã không thể lại xưng là trấn, mà là một thành thị cực đại không gì sánh được, diện tích mở rộng chỉ ít gấp trăm lần, thậm chí Thanh Mông Sơn khi xưa cũng bao dung vào trong thành thị, trở thành núi trong thành, nhìn cũng có chút đồ sộ.

Mà ở đây vô giả càng như mây, bởi vì tiếp cận cuối năm, thế lực tới nơi này chúc tết cũng rầm rộ, cho dù dùng diện tích “Bạch Dương thành” lúc này cũng là kín người hết chỗ, trước cửa Lâm gia càng là chật ních người.

Lâm Lạc cùng chúng nữ thu liễm khí tức, giả dạng thành Minh Dương cảnh, một đường ám tra thái độ bên ngoài của tộc nhân Lâm gia.

Kết quả, thế thảm cực kỳ!

Cùng người Tô Gia như nhau, Lâm gia cũng có không ít tộc nhân trở nên kiêu ngạo không gì sánh được, thấy có nữ vô tu mỹ lệ, căn bản mặc kệ thực lực của đối phương làm sao cũng dám lên đi chiếm tiện nghi, thực lực cường đại thì dùng thân phận người Lâm gia có thể vỗ vỗ cái mông bỏ đi, nếu thực lực không mạnh, như vậy liền khó thoát được số phận ô nhục.

Lâm Lạc không khỏi giận dữ.

Nhưng việc này, trách nhiệm cũng không phải ở trên người tất cả Lâm gia, mà là tập quán dưỡng đi ra!

Từ sau khi Lâm gia sinh ra yêu nghiệt như Lâm Lạc, đại lực rất nhiều võ đạo thế gia đều cho rằng tổ tiên Lâm gia có huyết mạch cao quý không gì sánh được, mới có thể tạo nên một yêu nghiệt như Lâm Lạc đi ra, bởi vậy không tiếc tổng xuất mỹ nữ gia tộc cho tộc nhân Lâm gia làm thiếp, tá loại sinh oa, thử thời vận có thể lại bồi dưỡng ra một yêu nghiệt như thế hay không.

Cũng là bởi vì gia tộc dung túng, để nam tử Lâm gia thấy mỹ nữ liền đương nhiên cho rằng nên cấp bản thân đùa bỡn, không hề cố kỵ. Cái gọi là bần hàn luôn tiết kiệm, cự phú thường trăng hoa, Lâm gia nhân bình thường ăn hết ngon ngọt đã thói quen khó sửa rồi.

Cần hảo hảo chỉnh đốn Lâm gia rồi!

Lâm Lạc từ từ đi tới, nhìn dinh thự Lâm gia xây dựng mới một lần nữa.

Lâm Lạc không khỏi lắc đầu liên tục, cùng Tô Gia không giống, Lâm gia như là nhà giàu mới nổi, cho dù người người đều đạt đến Thích Biến cảnh cũng cải biến tâm tính không được! Bởi vậy, hắn cũng cải biến chủ ý, nguyên bản hắn định dùng cực phẩm linh thạch, hòa tan thành Không Linh thạch nhũ để cho tất cả tộc nhân Lâm gia ở trong vòng trăm năm xông lên Thích Biến cảnh, hiện tại...

Hừ, để cho bọn họ đạt được Thích Biến cảnh mà nói, không phải để cho bọn họ đi hại càng nhiều người sao?

- Di, là tiểu ca ca đã trở về!

Thanh âm tràn ngập non nớt vang lên, chỉ thấy một hài đồng ba bốn tuổi từ trong phủ đệ bay đi ra, hừ một cái đã bay tới, nhưng thấy Đường Diễm trong nháy mắt, cũng oa một tiếng quái khiếu, quay đầu bỏ chạy.

- Oa ha ha ha, cây cải đỏ, lần này ngươi trái lại để ta ăn đi!

Đường Diễm cười to, bóng người chợt lóe, đã ôm đứa bé vào trong vòng, như một ác bà bà vậy.

- Tiểu ca ca, người cứu mạng a, hồ ly tinh muốn ăn Bảo Bảo!

Đứa bé kia tự nhiên là Bảo Bảo đại tiên rồi, hắn nguyên bản cùng Đường Diễm khó phân cao thấp, nhưng theo Đường Diễm đề thăng tới Huyền Linh cảnh, hắn xa xa không phải đối thủ rồi.

Hướng chi hiện tại Đường Diễm nắm giữ thiên phú thần thông, có thể mạnh mẽ hạ đối thủ một đại cảnh giới, hắn càng không địch lại nổi.

- Tiểu ma nữ luôn khi dễ Bảo Bảo đại tiên!

Lâm Lạc kéo Bảo Bảo đại tiên từ trong ma chướng của Đường Diễm ra, để tiểu ma nữ một trận nhe răng nhếch miệng, không ngừng chảy nước bọt.

Hắn đã từ chỗ Đường Diềm biết, Bảo Bảo đại tiên kỳ thực là nhân sâm vạn năm, chẳng biết thế nào thu được linh trí, học xong tu luyện chi đạo, càng có thể hóa thành nhân hình, nhưng tâm trí còn dừng lại ở giai đoạn trẻ nhỏ.

Hai người này đều có năng lực đặc thù, bởi vậy có thể nhìn thấu nguyên hình của đối phương. Bảo Bảo đại tiên là Tham Vương hóa thân, với võ giả mà nói chính là đại bổ vật, Đường Diềm tự nhiên la hét muốn ăn tươi cây cải đỏ này rồi.

Bất quá, trước đây hai người không quen, Đường Diềm là thật hạ thủ được, hiện tại sẽ không như vậy nữa.

- Phải phải, hồ ly tinh luôn muốn ăn Bảo Bảo, người cái hồ ly tinh xấu xí! Bất quá, tiểu ca ca hiện tại thật là lợi hại, Bảo Bảo cũng nhìn không ra cảnh giới của tiểu ca ca rồi!

Bảo Bảo đại tiên còn khờ dại nói.

Nó tuy rằng là Linh Tham vạn năm hóa nhân, nhưng linh trí cũng bất quá là chuyện tình vài thập niên, loại kỳ vật trời sinh thiên dưỡng này tốc độ phát triển tâm trí muốn xa xa thấp hơn nhân loại, đây là nguyên nhân bọn nó có thọ nguyên dài đằng đặc.

- Cây cải đỏ, không ăn người cũng được, đi nấu cho ta bát canh gà nhân sâm!

Đường Diềm ép tới, kiến Bảo Bảo đại tiên do dự, nàng tàn bạo nói.

- Nếu như ngươi không đáp ứng, trừ khi ngươi vĩnh viễn đi theo bên cạnh đại phôi đản, bằng không... hừ hừ!

Bảo Bảo đại tiên sầu mi khổ kiếm, không thể làm gì khác hơn là nhịn đau nhỏ xuống rễ sâm tinh cho nàng, vẻ mặt khó coi không thôi.

- Thật nhỏ mọn, người nhiều rễ như vậy, không nhỏ xuống già đi sẽ lãng phí, không bằng lấy cho ta nấy canh gà, cho thêm chút nữa!

Đường Diềm lại thu thêm hai rễ sâm của Bảo Bảo đại tiên, lúc này mới thoả mãn cười, lập tức từ trong đan điền không gian lấy ra một cái nồi thật lớn, bên trong cư nhiên thật có con gà, nàng cho tham tu vào, thuận tiện uối ăn và các loại gia vị.

Con gà này không phải vật phạm, mà là Diệt Linh cảnh Lục Vũ Kiếm Điều, bởi vì Đông Châu võ đạo hưng thịnh, mãnh thú Linh cảnh cũng không ít như Nam Châu, con Lục Vũ Kiếm Điều này tương đối trân quý, tiểu ma nữ là từ trong tay Nghiêm Thanh xin tới.

Bởi vậy, muốn nấu chín Lục Vũ Kiếm Điều này, không có phạm hỏa là có thể được, Lâm Lạc giúp Bảo Bảo đại tiên một kiếp, bản thân khó tránh khỏi thành công nhân đốt lò của Đường Diềm, dùng Hỏa hệ công pháp thay nàng nấu nướng.

Kỳ thực tiểu ma nữ coi như có chút lương tâm, không có ở Đông Châu ăn tươi con Lục Vũ Kiếm Điều này, mà là lưu tới đây, để bọn người Lâm Hành Nam, Lâm Nguyệt Lộ đều có lộc ăn.

Lấy sâm nấu với gà, này là phối hợp hoàn mỹ rồi.

Lâm Lạc triển khai hỏa hệ công pháp, dùng uy năng hỏa diễm Tinh vực cấp của hắn lúc này, dù là Chủ Linh cảnh cao thủ cũng có thể trong nháy mắt hóa thành tro bụi, huống chi chỉ là nấu một con mãnh thú Diệt Linh cảnh, qua một hồi liền truyền ra hương vị mê người.

Đây chính là chim quý hiếm cấp bậc Diệt Linh cảnh, thật giống như nhân loại võ giả cao giai là mỹ thực của mãnh thú, đảo lại cũng đồng dạng như vậy, mùi thơm lạ lùng truyền ra, tất cả mọi người ở đây đều kìm lòng không được hít lấy hít để, nước bọt chảy ròng.

763. Chương 763: Về Nhà. (2)

Mùi thơm lan tràn đi ra ngoài, làm cho rất nhiều người thèm thuồng chú ý tới.

Mà càng làm ọi người kinh ngạc chính là, ba người này thật to gan, cư nhiên dám ở Lâm gia nấu đồ ăn, coi nơi này trở thành tửu lâu rồi sao?

- Người nào dám ở Lâm phủ làm càn!

Một tiếng quát chói tai truyền đến, những người Lâm gia khác cũng đều xuất hiện, bọn họ tự nhiên không có tốc độ như Bảo Bảo đại tiên.

- Di, Lâm Lạc!

Một nam tử ba mươi tuổi tả hữu một chưởng còn không có phách ra, liền nhận ra Lâm Lạc, không khỏi vừa mừng vừa sợ.

- Lâm Lạc!

- Lâm Lạc đã trở về!

Những người khác cũng nhận thức ra Lâm Lạc, đều hoan hô kêu to, kỳ thực chỉ cần qua ba mươi tuổi, tự nhiên không ai sẽ quên thiên tài Lâm gia này! Lâm gia sở dĩ có địa vị ngày hôm nay, tất cả đều là Lâm Lạc một người dựng lên.

Nam tử dẫn đầu này đúng là Lâm Hải Nguyên, thời gian hần tiến nhập Tiên Thiên hơi trễ, đáng dấp trung niên đại thúc này chí ít phải bảo trì tới tám mươi nữa. Bất quá cũng tốt, đáng dấp gia chủ nếu nhìn qua quá tuổi trẻ mà nói, sẽ làm ột loại cảm giác không thể phục chúng, dù sao tu vi của Lâm Hải Nguyên cũng không cao lắm, không có phong thái tự tin như Lâm Lạc.

Lâm Lạc?

Mọi người xung quanh đều thất kinh, thanh niên nhân này là Lâm gia thiên tài, không phải đã phi thăng Thần giới Lâm Lạc sao? Trách không được dám ở trước cửa Lâm gia nháo sự, này căn bản là nhà của hắn, tự nhiên muốn chơi thế nào thì chơi thế đó!

Lâm Lạc cũng nấu chín Lục Vũ Kiếm Điều không sai biệt lắm, không khỏi cười nói:

- Gia gia đang bế quan sao? Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện!

Xảo chính là, Lâm Nguyệt Lộ cũng mang theo nhi tử mới vừa ba tuổi về nhà mẹ đẻ, đang cùng Lâm Hành Nam nói chuyện, biết được Lâm Lạc trở về, nữ nhân này đã hơn năm mươi vẫn như cũ không thay đổi cá tính, ném nhi tử vào trong lòng Lâm Hành Nam, như một trận gió bay đi.

Bất quá, đối với Lâm Nguyệt Lộ hôm nay đã là Thông Minh cảnh mà nói, năm tháng này còn chưa kịp lưu lại vết tích trên mặt của nàng, chỉ là sau khi sinh hạ nhi tử mới có một cổ phong vận mỹ phụ thành thực.

- Tiểu đệ...

Nàng từ thật xa đã kêu to, chạy tới trước mặt của Lâm Lạc, một tay xoa đầu của hắn.

Cũng cũng chỉ lão tỷ này của hắn mới có thần kinh đơn giản như vậy, còn dám đối đãi Lâm Lạc như thế.

Tuy rằng thái độ của Lâm Lạc trước sau như một, nhưng thân là Tinh vực chí tôn, khí tức mơ hồ kia là đủ để cho bất luận kẻ nào đều không tự chủ được phát lên kính ý, không dám có chút dị động.

Chỉ là lão tỷ tối thân, mặc kệ là cảnh giới hần thấp, hay hôm nay cao cao tại thượng, ở trong mắt Lâm Nguyệt Lộ, Lâm Lạc chỉ là đệ đệ của nàng.

- Nguyệt lộ, ngươi cũng đã trở thành mẫu thân rồi, sao tính cách vẫn không thay đổi một chút vậy?

Lâm Hành Nam cũng chạy đi ra, trong tay ôm một tiểu oa nhi ba tuổi, một ngón tay cái còn ngậm ở trong miệng, không khỏi hiếu kỳ nhìn mọi người.

- Gia gia!

Lâm Lạc vội vã nghênh đón, ở trong cảm nhận của hắn, Lâm Hành Nam vĩnh viễn là gia gia của hắn, điểm này tuyệt sẽ không cải biến.

- Hừ, tiểu đệ lâu như vậy không có trở về, ta đây là kích động a!

Lâm Nguyệt Lộ từ trong lòng Lâm Hành Nam ôm lấy tiểu oa nhi, một bên hôn nó một cái, một bên giơ tay nhỏ bé chỉ hướng Lâm Lạc nói:

- Tiểu tiểu Lạc, đây là cậu mà vi nương vẫn nói với người, mau gọi cậu đi!

- Cậu!

Tiểu oa nhi khoẻ mạnh kháu khỉnh, đáng đáp chỉ có ba phần Lâm Nguyệt Lộ, bảy phần là Thái Kế Vũ, âm thanh rất là non nớt đáng yêu.

- Còn có những... mẹ!

Lâm Nguyệt Lộ thấy được Tô Mị các nàng, không khỏi lại càng hoảng sợ, hậu cung của tiểu đệ lại mở rộng rồi nha! Tuy rằng bản thân nàng có ý chiếm hữu rất nặng, tuyệt không cho Thái Kế Vũ nạp thiếp, nhưng đối với Lâm Lạc lại khoan dung không gì sánh được, hận không thể đem tất cả mỹ nữ trong thiên hạ tới làm em dâu của nàng, sinh hạ một đống lớn tiểu hài tử, kéo dài huyết mạch của Lâm gia.

Tuy rằng hiện nay tộc nhân của Lâm gia rất nhiều, nhưng có thể được xưng là thân nhân cũng chỉ có Lâm Hành Nam cùng Lâm Lạc hai người mà thôi.

- Mị Nhi mẹ, Nguyệt Đồng mẹ, Mộng Như mẹ...

Tiểu tử kia quay về phía chúng nữ kêu lên, nhưng một vòng đi qua đã sớm quên mất người thứ nhất là ai rồi. Lúc này hồ hồ nở nụ cười, một bên ngậm ngón tay cái.

- Tiểu tử này!

Lâm Nguyệt Lộ ai thán.

- Uống vi nương cho người cái tên Thái Lạc, mong muốn người có thể cùng tiểu đệ như nhau, trở thành nam tử hán đỉnh thiên lập địa, người thì tốt rồi, suốt ngày ngậm ngón tay, mặt mũi của vi nương đều bị người làm mất hết rồi!

Mọi người không khỏi cười ha ha, loại yêu nghiệt như Lâm Lạc ra một cái cũng đã là kỳ tích to lớn của thiên hạ, chỉ ít trong mười vạn năm là không có khả năng tái xuất hiện người thứ hai.

- Đến, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm!

Lâm Lạc nâng cái nồi thật lớn tiến nhập Lâm phủ, bọn người Lâm Hành Nam tự nhiên hộ tống đi theo, mà những người ngoài phủ kia mỗi người đều suy nghĩ, phải làm sao đáp tới được Lâm Lạc, đây mới là chính chủ a!

Lục Vũ Kiếm Điều chính là chim quý Diệt Linh cảnh, chỉ là hương vị bay ra đã để người đại động, thềm nhỏ dải, đội ột chén phân đến trong tay mọi người, mỗi người đều kim lòng không được ăn nhanh.

Trước đó Lâm Lạc đã ôn hòa năng lượng khổng lồ trong cơ thể Lục Vũ Kiếm Điều, tuy rằng lực lượng mãnh thú nằm trong yêu hạch, nhưng không trải qua xử lý mà nói, thịt của mãnh thú Diệt Linh cảnh cũng không phải võ giả Tiên Thiên cảnh có thể tiêu thụ được, chỉ biết đưa bọn họ tặc nổ!

Bởi vậy, tuy rằng mọi người ăn lên, trong bụng mỗi người chỉ ít chưa một hai cân thịt, nhưng chỗ tốt trong đó sẽ không thoát cái đều đặn đặn đặn ra, mà sẽ ở chỉ ít trong mười năm mới chậm rãi có hiệu lực.

Lâm Hải Nguyên đem tin tức Lâm Lạc trở về truyền đi ra ngoài, để chúng cố nhân Tôn Đông Dương, Ngô Tử Phi đến đây gặp mặt, những người này được vô số chỗ tốt từ Lâm Lạc, hôm nay đã là gia tộc đệ nhất cao thủ, càng tiếp nhận gia chủ vị. Bình thường điều không phải tu luyện là xử lý sự vụ gia tộc, rất khó giống như trước có thể cả ngày nhàn rỗi ở Lâm gia kiếm cơm ăn.

Nói đến tu vi, Lâm Hành Nam cùng Lâm Nguyệt Lộ tự nhiên là được Lâm Lạc ưu tiên nhất, hai người hoàn toàn dùng Không Linh thạch nhũ đến tu luyện, tiến cảnh có thể nói là tiến triển cực nhanh, nhưng bọn hắn giới hạn trong tốc độ luyện hóa linh dịch, cũng vô pháp tiến mau hơn nữa, hiện nay đều là Thông Minh cảnh, dùng Lâm Lạc phỏng chừng, chỉ ít còn phải tám mươi năm nữa bọn họ mới có thể đạt được Thích Biến cảnh đỉnh, có tư cách đi trùng kích Linh cảnh.

Lâm Lạc có thể dùng đại thần thông trực tiếp để tu vi hai người đề thăng tới Linh cảnh, nhưng làm như vậy hậu quả chính là sau đó bọn họ không còn có khả năng tiến bộ, đây là đại giới của học cấp tốc.

764. Chương 764: Toàn Lực Bồi Dưỡng

Tuy rằng vừa vào Linh cảnh liền chỉ ít có hai nghìn năm thọ nguyên, nhưng Lâm Lạc là muốn đưa tất cả mọi người tiến vào Thần giới, từ nay về sau vạn kiếp bất diệt, cùng thiên địa tề thọ, sao có thể nuông chiều cho hư?

Tuy rằng trăm năm thời gian có chút dài, nhưng dùng thọ nguyên đến giảng, tương đương với chỉ dùng một phần mười thọ mệnh tu tới cảnh giới đối ứng, chỉ cần bọn họ có thể qua cánh cửa Linh cảnh này, dùng năng lực hiện tại của Lâm Lạc, hoàn toàn có thể cuộn cuộn không ngừng cung cấp tài nguyên tu luyện, để cho bọn họ bảo trì tốc độ tiến cảnh tương đối, ở trước khi thọ nguyên khô cạn đạt được Tinh đế cảnh, phá tan Thần chất!

Đương nhiên, hiện tại Lâm Lạc cũng mới là Tinh Vương, còn không có tư cách nói chuyện Tinh đế cấp, nhưng hắn tự tin tuyệt đối sẽ quét ngang Thánh địa, đánh vỡ cục diện Thánh địa lũng đoạn thiên địa linh mạch hiện nay.

Tiệc rượu đang tiến hành, Hoa gia tứ kiều cũng dắt tay nhau ra, càng để cho quy mô hậu viện của Lâm Lạc thêm khoa trương. Tứ nữ này đều là Hoa gia tử mĩ bồi dưỡng đi ra, tuy rằng tuyệt sắc thua Lăng Kinh Hồng cùng Tô Mị, nhưng cũng là nhân gian khó gặp, không quá mức thua kém.

Thái Lạc càng nháo không hề biết trời đất, cổ sức quơ quơ bàn tay nhỏ bé, vẻ mặt nghi hoặc, làm ọi người cười to.

- Lễ gặp mặt! Lễ gặp mặt!

Lâm Nguyệt Lộ ôm nhi tử lần lượt ở giữa sân xoay quanh, Thái Lạc như là ở phương diện này thụ qua huấn luyện, vừa nghe đến ba chữ lễ gặp mặt lập tức trở nên tinh thần hưng phấn, đi người lên phía trước, vươn một bàn tay mập mập nhỏ bé, căn bản không có một tia sợ người lạ.

- Người hài tử này!

Lâm Hành Nam liên tục lắc đầu, nha đầu kia mỗi khi chạy đến một chỗ sẽ dùng nhi tử lấy đồ vật, người khác cũng không dám không để ặt mũi, hơn nữa nàng là đệ đệ Lâm Lạc, ai dám cầm đồ phổ thông ra cho có lệ, chỉ ít mọi người Tô Gia là ăn không ít đắng.

Tô Mị các nàng đều cười duyên, đều từ không gian pháp khí lấy ra bảo vật từ Đông Châu nhét vào trong tay tiểu tử kia. Mà tiểu tử kia cùng Lâm Nguyệt Lộ có thể nói là phối hợp ăn ý, chân trước tiếp nhận lễ vật, chân sau liền kín đáo đưa cho Lâm Nguyệt Lộ, để nàng thu vào không gian pháp khí.

Lúc đi tới trước mặt Lâm Lạc, Lâm Lạc suy nghĩ một chút, từ trong lòng Lâm Nguyệt Lộ ôm tiểu tử kia qua, để hắn ngồi ở trên bàn, sau đó hoa ngón tay lướt qua, tiên huyết tử sắc lập tức tràn đầy đi ra.

- Tiểu đệ...

Lâm Nguyệt Lộ vội vã ngăn cản, nàng cũng chỉ là náo cho vui, đâu bỏ được Lâm Lạc thụ thương.

- Không có gì!

Lâm Lạc mỉm cười, thẳng đến bức ra trong cơ thể gần như một phần mười tiên huyết, này mới ngừng lại. Trong Tử huyết là có sinh mệnh bản nguyên của hắn. Thoáng cái phóng xuất ra nhiều như vậy, cũng để sắc mặt hắn tái nhợt, lộ ra suy yếu cường liệt.

Tử huyết phù phiếm trên không, chớp động quang thải kinh người, tựa hồ có thể thấy đại đạo tang thương ở trong đó diễn biến, thần kỳ không gì sánh được! Đây chính là từ trong cơ thể Lâm Lạc rút ra, tự nhiên có vô đạo ẩn ký của hắn, cùng lam hóa của Hỏa Diễm cự nhân như nhau.

- Thần huyết!

Tất cả mọi người đều không phải thổ dân, lập tức phát hiện máu của Lâm Lạc cùng Thần huyết được tể trong truyền thuyết giống nhau như đúc! Chỉ là Thần huyết được tể là từ trong tảng đá tinh luyện ra, cho dù chỉ là một giọt cũng phải nỗ lực đại giới thật lớn. Hiện tại lại lớn như nắm tay, trong đó là bao nhiêu giọt?

Lâm Lạc hít và một hơi thật sâu, ý niệm chuyển động trong lúc đó, những tử huyết này hóa thành một mảnh yên vụ, bay xung quanh người tiểu tử kia.

Ba! Ba! Ba!

Thân hình Lâm Lạc liên chuyển, không ngừng vươn tay hư dả trên người nó, mỗi ra một chưởng sẽ thấy có một mảnh tử “vũ” dũng tiến vào trong thân thể tiểu tử kia, sau đó có vô số hư ảnh từ trên người nó hiện lên, diễn hóa ra thiên địa biến hóa tang thương.

- Ân?

Mọi người đều tràn đầy cảm xúc, tựa hồ từ trong đó thấy được thiên địa huyền ảo. Bình thường một ít cửa ải khó khăn nhìn không thấu, sờ không được tựa hồ có chút nới lỏng, sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, đều khoanh chân ngồi xuống bắt đầu minh tưởng.

Này giằng co gần nửa canh giờ, để tiểu tử kia cũng có chút mệt nhọc, ghé vào trên bàn ngủ mất.

Lâm Lạc thở phào nhẹ nhõm, trên đầu mồ hôi hột cuộn cuộn xuống, đừng xem này cũng không phải chiến đấu kịch liệt gì, nhưng so với một hồi đại chiến còn muốn tiêu hao tâm lực của hắn hơn. Tiểu tử kia còn không có bắt đầu tu luyện, nhưng tiên huyết trong cơ thể toàn bộ đổi thành tử huyết, này cũng không phải sự tình đơn giản, cần Lâm Lạc rót vào toàn bộ tâm thần.

- Tiểu đệ!

Lâm Nguyệt Lộ cảm động không gì sánh được.

Lâm Lạc mỉm cười, bế tiểu tử đã đi vào giấc ngủ kia lên nói:

- Ta thay nó phạt mao tẩy tủy, sau đó hắn tu hành nhất định sẽ làm ít công to, hơn nữa trước khi tiến vào Tinh vực, vô luận thụ trọng thương cỡ nào đều có thể lập tức khôi phục!

Lâm Nguyệt Lộ không khỏi chảy lệ, vội vã dùng tay áo lau đi nói:

- Người tiểu tử không nghe lời này, luôn làm tỷ tỷ ta sinh khí!

Tuy rằng Lâm Lạc nói dễ dàng, nhưng Lâm Nguyệt Lộ biết bản thân nhi tử ngày sau tu hành cũng không phải làm ít công to, mà là làm một hưởng mười, hưởng trăm! Kia là Thần huyết a, tiểu tử kia hiện tại toàn thân chảy xuôi Thần huyết, chỉ là đại đạo mảnh nhỏ tràn ra đã có thể ọi người thu được linh ngộ, liền biết có bao nhiêu trân quý!

Mà hôm nay những thần huyết này ở trong cơ thể Thái Lạc lưu chuyển, này với hắn mà nói là chỗ tốt lớn cỡ nào?

Chỉ là nhi tử đạt được chỗ tốt càng nhiều, Lâm Lạc bỏ ra đại giới cũng càng lớn, Lâm Nguyệt Lộ là mu bàn tay lòng bàn tay tất cả đều là thịt, trong lòng há có thể yên ổn.

Lâm Lạc đưa tiểu tử kia cho Lâm Nguyệt Lộ ôm ấp, nghiêm nét mặt nói:

- Tỷ, ta chỉ có một yêu cầu, nhất định không thể để tiểu Lạc nhi đi lên tà lộ! Bằng không, ta có thể cho nó phân tạo hóa này, cũng có thể thu hồi tất cả!

Hắn tuyệt không nguyện thấy thân nhân nhà mình biến thành ác ôn người người phi nhố.

- Ân, tỷ tỷ nhất định sẽ nghiêm khắc quản giáo!

Lâm Nguyệt Lộ gật đầu.

Lâm Lạc cũng không thể an tâm, dù sao tiểu gia hỏa này quá được sủng ái rồi, Lâm Nguyệt Lộ thật có thể quyết nghiêm gia quản giáo sao? Nhưng hắn sẽ quay về Đông Châu, tùy thời đến Thánh địa thuận đoạt Thánh khí đến luyện hóa, để sớm ngày đạt được Tinh đế cảnh, thật đúng là không có cách nào chú ý nhiều.

Tuy rằng lui tới Nam Châu bất quá là mấy ngày thời gian, nhưng Lâm Lạc cũng không muốn bị người theo dõi, do đó lộ ra căn cơ của hắn.

Cái hiểm này, không thể mạo!

Hơn nữa, tuy rằng Thái Lạc dùng tên của hắn mệnh danh, nhưng chung quy chỉ là cháu ngoại trai của hắn, hắn cũng không tiện đưa tay thân quá dài.

Như vậy tùy duyên ba, mong rằng tiểu gia hỏa này có thể thủ một đạo giới hạn trong lòng, không nên vì danh vọng mà mê loạn tâm trí.

765. Chương 765: Quyết Liệt. (1)

Sau khi yến hội chấm dứt, chúng nữ đều quan tâm Lâm Lạc tổn hao, đều là mảy liễu hơi nhú.

- Không khoa trương như vậy, mất đi tiên huyết tối đa nửa năm là có thể bổ trở về, mà trong máu mặc dù có sinh mệnh bổn nguyên của ta, nhưng dù sao cũng không phải toàn bộ, ta cũng chỉ thiếu ngàn năm thọ nguyên, hiện tại ta chỉ ít có thể sống hai vạn năm, chính là ngàn năm thọ nguyên có cho là cái gì?

Lâm Lạc cười nói.

Kết quả hắn không an ủi còn tốt, vừa an ủi liền để chúng nữ chảy lệ.

Ngàn năm thọ nguyên a!

Thường nhân chỉ có thể sống trăm năm, kia là còn quý hiếm, hơn nữa sinh mệnh bổn nguyên là bổ không trở lại, cho dù ngày sau Lâm Lạc đạt đến Tinh đế, trên lý luận có thể sống mười vạn năm, nhưng vẫn là phải khấu trừ một nghìn năm thọ nguyên này.

- Không có việc gì, không có việc gì!

Mười mỹ nữ cùng nhau rơi lệ, Lâm Lạc nhất thời luống cuống tay chân, căn bản không biết nên an ủi người nào mới tốt.

- Chỉ cần ta tiến vào Thần cảnh, liền thu được thọ nguyên vô hạn, đừng nói thiên năm, dù là vạn năm thọ nguyên cũng tổn hao được!

- Còn nói vậy!

Lăng Kinh Hồng sắc giọng, nghiêm nghị nhìn Lâm Lạc.

- Sau này tuyệt không cho phép người còn xằng bậy như vậy!

- Ân!

Chúng nữ khác đều gật đầu.

Lâm Lạc không muốn lại ở chuyện này dây dưa xuống dưới, cột nhà nói:

- Đêm đã khuya, chúng ta nghỉ ngơi sớm một chút a!

- Vũ Hương các nàng đã chờ hai mươi nam, ngày hôm nay người phải bồi bốn người các nàng!

Tô Mị đẩy Lâm Lạc đến trong lòng Hoa Vũ Hương, để hai gò má của Hoa Vũ Hương đỏ bừng.

- Người nên ra sức cày cấy, phía dưới người ta nói không chừng đã mọc đầy cỏ dại!

Mấy nữ lưu manh cười duyên thành một đoàn rồi đi, trong phòng liền chỉ còn lại có Hoa Vũ Hương, Hoa Vũ Hà tứ mỹ, ai cũng xấu hổ cúi đầu, rồi lại dùng ánh mắt chờ đợi không gì sánh được nhìn Lâm Lạc.

Loại dáng dấp muốn nói lại xấu hổ này thực sự là mê người, Lâm Lạc cảm khái bốn người các nàng hai mươi năm chờ đợi, không khỏi nhu tình khê động, mặc dù ở Đông Châu mấy năm nay hắn hầu như không nghĩ qua bốn người các nàng, nhưng ở trong lòng tứ nữ, hắn là toàn bộ của các nàng.

Không thể cho các nàng cả tấm lòng, nhưng ít ra có thể cho các nàng vượt qua một đêm tuyệt mỹ!

Lâm Lạc mở hai tay, tứ nữ liếc mắt nhìn nhau, đều xấu hổ tiến đến, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, quần áo của tứ nữ rơi xuống, lộ ra bốn thân thể mỹ lệ mê người.

Các nàng đều là cửu hạn phán cam lộ, căn bản không cần khiêu khích, phía dưới cũng đã tiên thủy lan tràn, Lâm Lạc một đỉnh hạ thân, cũng không biết đến tột cùng là tiến nhập thân thể mỹ nữ nào, nhưng thấy bộ ngực sữa của Hoa Phượng Thanh run lên, cái miệng nhỏ nhắn nửa mở, ánh mắt lộ ra vẻ mê ly, liền biết dưới thân mình là ai rồi.

Ruộng đồng hoang vu nhiều năm rốt cục chiếm được cày cấy, tuy rằng Lâm Lạc cực đại để các nàng tạm thời có chút không thích ứng, khả mỹ cảm kia cũng phong phú không gì sánh được, để các nàng quên hết tất cả.

Hai chân thon dài chăm chú quấn lấy thắt lưng của hắn, hai tay ôm lấy cái cổ, không ngừng lay động đôi hông chủ động cầu hoan, thanh âm ồm ồm ồm ồm kia làm cho người nghe đỏ mặt tía tai từ chỗ hai người giao hợp phát sinh, để tam nữ Hoa Mỹ Hương càng khát khao khó nhịn, hận không thể thay Hoa Phượng Thanh ôm lấy Lâm Lạc.

Như ca xuân ngữ vẫn giăng co cả buổi tối, thẳng đến thái dương cao cao bay lên, tứ nữ này mới cảm thấy mỹ mãn ngủ vui.

Sau khi tiến Tinh vực nhập, Lâm Lạc dù không ăn không uống không tu luyện, kia cũng có thể sống đủ hai vạn năm mới có thể tử vong. Hắn tự nhiên không cần giấc ngủ gì, sau khi nằm trở về chỗ cũ một phen, liền muốn mặc y phục đứng dậy.

Nhưng hắn vừa mới đứng lên, một ngọc thủ đã trước giành cầm quần áo của hắn qua, hầu hạ hắn thay quần áo, là Hoa Vũ Hương.

Tuy rằng vẻ mặt nàng uể oải, nhưng da thịt cũng được tư nhuận dịu dàng sáng bóng, có loại diễm lệ kinh tâm động phách. Tuy rằng người trần truồng, nhưng không hề ngượng ngùng, hầu hạ Lâm Lạc mặc quần áo vào.

Trong Hoa gia tứ nữ, lấy niên kỷ của nàng lớn nhất, cũng rõ nhân tình nhất. Tuy rằng nàng cũng buồn ngủ, nhưng vẫn ghi nhớ bản phận, hầu hạ Lâm Lạc đặt ở vị trí thứ nhất, dù sao thân phận các nàng là thị thiếp, “thị” ở phía trước.

Lâm Lạc ở trên bầu vú không quá lớn của nàng nhẹ nhàng sờ soạng một bữa, mà tình cảm mãnh liệt của Hoa Vũ Hương còn không có hoàn toàn qua hết, thân thể không khỏi run lên, thiếu chút nữa nhuỷn ở trong lòng Lâm Lạc.

Hắn cùng với tứ nữ trong lúc đó cảnh giới chênh lệch thực sự quá lớn, cũng để uy lực song tu quả càng thêm rõ ràng, chỉ là một đêm túng hoan như thế, tứ nữ cư nhiên ngạnh sanh đề thăng hai đại cảnh giới, có thể nói kỳ tích!

- Thời gian a không ở đây, các nàng có bị ủy khuất gì không?

Hắn thuận miệng nói, đợi mặc quần áo vào xong, liền ôm Hoa Mỹ Hương tới trên đùi, ôm tiểu mỹ nhân thơm ngào ngạt này, hôn nhẹ mái tóc của nàng.

Thân thể Hoa Mỹ Hương khê run lên, nhưng lập tức nở nụ cười nói:

- Không có!

Lâm Lạc bắt tới một tia do dự của nàng, lập tức chau mày nói:

- Chuyện gì xảy ra?

Hoa Mỹ Hương dừng một chút mới nói:

- Có mấy tộc nhân một mực dây dưa tỷ muội chúng ta!

- Gia gia không có để ý sao?

Lâm Lạc bất khả tư nghị, tộc nhân Lâm gia dám đối đãi thị thiếp của hắn như thế, này cũng là nguyên nhân tứ nữ kiên trì muốn cái danh phận này, bằng không các nàng thế nào có thể ở lại Lâm gia.

- Thời điểm lão gia còn đang chủ sự, đối với chúng ta có chút chiếu cố, những người kia cũng không có dám đối với tỷ muội chúng ta nói cái gì. Nhưng bảy năm trước lão gia truyền gia chủ vị cho Hải Nguyên thiếu gia, mà Hải Nguyên thiếu gia bởi vì tật hiềm không dám cùng tỷ muội chúng ta có tiếp xúc gì, cũng để một ít người sinh ra niệm tưởng!

- Người nhiều năm như vậy không có tin tức, rất nhiều người đều nói người đã phi thăng Thần giới, sẽ không trở về nữa. Hơn nữa, Lâm gia tân sinh một đời không gặp qua uy thế của người. Chỉ cho rằng người là mọi người thần thoại đi ra, đặc biệt có một cái tên Lâm Vọng Sơ, vẫn đối với tỷ muội chúng ta quần quýt!

- Luận tu vi, hắn tự nhiên không phải đối thủ của chúng ta, nhưng hắn ý vào bản thân là Lâm gia tộc nhân, mà chúng ta chỉ là sống nhờ, tuy rằng nhiều lần bị chúng ta quất lui, nhưng cuối cùng không chịu hết hy vọng, còn nói. . . còn nói. . . người sớm đã chết, không nên chờ một người chết nữa!

Hoa Mỹ Hương cũng là một bụng ủy khuất, đúng như lời nàng, bốn tỷ muội các nàng chỉ là sống nhờ ở Lâm gia, đã không có Lâm Hành Nam làm chỗ dựa, các nàng chính là mẹ góa con côi bất lực.

Tuy rằng luận tu vi các nàng cũng không tính thấp, nhưng hiện nay Lâm gia cũng là cao thủ vô số, thậm chí có Địa Nguyên cảnh khôi lỗi tọa trấn. Mà các nàng xem ở phân lượng Lâm Lạc, thế nào cũng sẽ đối với Lâm gia mọi cách dễ dàng tha thứ, cũng để có chút người không chừng mực, cho rằng các nàng ly khai Lâm gia liền không chỗ có thể an thân.

766. Chương 766: Quyết Liệt. (2)

Lâm Lạc không khỏi giận dữ, tuy rằng hắn đối với Hoa Mỹ Hương tứ nữ chưa nói tới ái tình, nhưng Lâm gia có chút người dám đối đãi bốn người Hoa Mỹ Hương như vậy, kia đồng dạng sẽ dám đối phó Tô Mị các nàng như thế, nếu như lúc trước hắn để Tô Mị các nàng ở lại Lâm gia mà nói, kia sẽ là như vậy!

Đương nhiên, Tô Mị cùng Lăng Kinh Hồng các nàng có thể nhẫn hay không đó là chuyện khác rồi. Bất quá, này nói rõ một loại thái độ. Mà Lâm gia. . . đột nhiên trong lúc đó từ rác rưởi biến thành gia tộc đứng đầu Nam Châu, nhà giàu mới nổi để rất nhiều người lằng lằng, quên mất bản thân là ai rồi!

Lâm gia như vậy, cũng không phải Lâm Lạc muốn thấy!

Xác thực tới nông nỗi không thể sửa trị rồi, có Lâm Lạc tọa trấn còn có thể không ra vấn đề, nhưng không có hắn, tất có một ngày Lâm gia nhìn như khổng lồ này ầm ầm đổ nát. Cùng với đến lúc đó hồng be hồng bát, không bằng hiện tại đau nhức hạ quyết tâm, toàn bộ trăm trừ con sâu làm rầu nồi canh!

Lâm Lạc an ủi Hoa Mỹ Hương một chút, tìm đến Lâm Hải Nguyên, để hắn dứt khoát tiến hành sửa trị gia tộc, tra rõ hành vi mỗi người, phạm là có khi dễ phụ nữ, tàn hại vô tội, một khi phát hiện lập tức xử quyết!

- Này có chút không thích hợp a?

Hôm nay Lâm Hải Nguyên thân là gia chủ, tự nhiên có suy tính của hắn. Hắn tuy rằng thân là gia chủ, nhưng bình thường cũng nghe qua một ít cử động của tộc nhân phía dưới, nếu thật dựa theo Lâm Lạc nói mà làm, kia số lượng của Lâm gia tộc nhân sẽ buông xuống chín thành!

Một gia tộc ngoại trừ cao thủ đứng đầu tọa trấn, cái gì trọng yếu nhất? Tự nhiên là tộc nhân rồi, càng là khổng lồ, khả năng dẫn sinh ra cao thủ tới tự nhiên cũng càng lớn.

Lâm Lạc thoáng cái diệt cửu thành tộc nhân của Lâm gia, hấn thân là gia chủ làm sao có thể tiếp thu?

- Có phải là quá nặng rồi hay không? Nghiêm gia cảnh cáo là được, để cho bọn họ sau này không được tái phạm!

Lâm Hải Nguyên lại nói, tuy rằng hấn đối với người đối diện trung thành và tận tâm, nhưng cũng không đại biểu cho hấn có thể bác ái thiên hạ, tuyệt đối công bằng hợp lý.

Ở trong lòng Lâm Hải Nguyên, Lâm gia hôm nay ngạo thị thiên hạ, khi dễ một chút phụ nữ, người vô tội thì có là cái gì, Lâm gia là hoàng đế không ngại, trong thiên hạ đều là Vương thổ, Lâm gia chỉ là mấy nghìn người có thể tàn hại được nhiều ít bách tính?

Lâm Lạc không khỏi ngẩn ra, lúc này mới minh bạch bản thân chưa từng có chân chính nhận thức người này!

Ai quy định người trung tâm nhất định là hạng người lương thiện?

Xác thực, Lâm Hải Nguyên đối với Lâm gia trung tâm không gì sánh được, thậm chí để giữ gìn địa vị chính thống của Lâm Hành Nam, để Lâm gia vượt qua khó khăn, hấn không tiếc tính mệnh bản thân. Nhưng này cũng không đại biểu cho hấn sẽ đi quan tâm người ngoài Lâm gia, ngược lại nguyên nhân chính là vì như vậy, hấn đối với Lâm gia tộc nhân là chẳng phân biệt được đúng sai bao che!

Lâm Hải Nguyên không có trải qua như Lâm Lạc, tuy rằng hiện tại thành tựu của hấn xa xa không thể cùng Lâm Lạc so sánh, nhưng đây là trước khi Lâm Lạc đạt được Tử đỉnh, hấn cũng đã là tộc nhân Lâm gia trọng điểm bồi dưỡng, chưa từng có sinh hoạt qua thân phận hạ đẳng.

Nhưng Lâm Lạc bất đồng, hấn bởi vì thiên tư cực kém, thậm chí còn bị hạ nhân khi nhục qua, sinh hoạt cũng cực kỳ quần bách, cho nên hấn ghét nhất bị ý thể hiếp người.

Thì ra là thế!

Lâm Lạc trong khoảng thời gian ngắn có loại thất vọng cực độ, nhưng mà có loại giải hòa thoát nói không nên lời, hấn lưu ý Lâm gia cũng chỉ là bởi vì có Lâm Hành Nam cùng Lâm Nguyệt Lộ tồn tại, như vậy buông ra thì có làm sao?

Hấn cười nói:

- Người là gia chủ, tự nhiên do người tới quyết đoán! Bất quá. . . Ân, ta cùng gia gia thương lượng một chuyện, một lát nữa sẽ tuyên bố.

Lâm Hải Nguyên thấy Lâm Lạc không có quyết xử quyết Lâm gia tộc nhân, không khỏi đại hỉ, nhưng thật ra không có nghe được một tia tuyệt quyết trong lời nói của Lâm Lạc.

Lâm Lạc muốn cùng Lâm Hành Nam thương lượng, là rời khỏi Lâm gia!

Hấn rất cuộc nhìn thấu rồi, hôm nay Lâm gia sớm đã thành rác rưởi, ngay cả gia chủ cũng là cái thái độ này, có thể trông cậy vào hạ nhân sao?

Lâm Hành Nam trước đây làm gia chủ vị chỉ là vì có thể che chở tôn tử, sau Lâm Lạc nhất phi trùng thiên, Lâm gia nho nhỏ không chỉ không thể cung cấp bang trợ cho hấn, ngược lại muốn liên lụy hấn.

Hôm nay hấn tu vi ngày càng tiến mạnh, càng đối với quyền lực vô ái, đối với Lâm gia càng nhiều chỉ là một loại trách nhiệm mà giữ lấy, nghe được Lâm Lạc nói muốn cùng Lâm gia đoạn tuyệt quan hệ, hấn tuy rằng nhú mi, nhưng cũng đồng ý xuống.

Ngược lại, hấn chân chính lưu ý cũng chỉ có hai người Lâm Lạc cùng Lâm Nguyệt Lộ. Mà Lâm Nguyệt Lộ đã sớm gả vào Thái gia, nếu Lâm Lạc nói muốn thoát ly Lâm gia, kia hấn cũng không có cái gì.

Đạt được Lâm Hành Nam đồng ý, Lâm Lạc liền chiêu cáo thiên hạ, tuyên bố cùng Bạch Dương Trấn Lâm gia đoạn tuyệt tất cả quan hệ, tin tức truyền ra, khiến ột mảnh oanh động.

Ban đầu rất nhiều người còn tưởng rằng là nghe nhầm đồn bậy, nhưng theo Lâm Lạc thu Địa Nguyên cảnh khôi lỗi cùng Lôi Quang báo ra khỏi Lâm gia, này không thể nghi ngờ trở thành chứng cứ tốt nhất. Không ai biết Lâm Lạc vì sao sẽ làm như vậy, lại biết tận tình gia tộc vừa mọc lên ở Đông Châu này sẽ ngã xuống!

Lâm gia này vài năm nay làm không thiếu chuyện tình hại nhân, ý vào là Lâm Lạc yêu nghiệt, hơn nữa cùng Tô Gia quan hệ thông gia, hoành hành không cố kỵ, không ít tộc nhân có thể dùng tội lỗi chồng chất đến hình dung, chỉ là những người khác sợ uy danh của Lâm Lạc cùng Tô Gia, lúc này mới không dám công kích.

Lập tức, Tô gia cũng tuyên bố cùng Lâm gia đoạn tuyệt quan hệ, Lâm gia phát sinh chuyện gì, cùng Tô Gia không quan hệ.

Trong khoảng thời gian ngắn, thanh thế của Lâm gia xuống dốc không phanh, Lâm Hải Nguyên đến bây giờ cũng không có làm minh bạch, vì sao Lâm Lạc phải làm như vậy! Mà hắn cũng thủy chung không có cho rằng bản thân mình làm sai cái gì, thân là gia chủ lẽ nào không giữ gìn tộc nhân sao?

Đây là vấn đề lập trường, chưa nói tới ai đúng ai sai, đạo bất đồng bất tương vi mưu, Lâm Lạc xem ân tình ngày trước, không có hạ sát thủ, nhưng mà sẽ không lại đối với Lâm gia có nửa điểm quyến luyến.

Hôm nay, Lâm Hành Nam tới Tô Gia ở lại, Hoa Mỹ Hương tứ nữ bao quát Bảo Bảo đại tiên cũng đều đi theo, phàm là người cùng Lâm Lạc có quan hệ đều hoàn toàn cùng Bạch Dương Trấn Lâm gia chặt đứt quan hệ.

Lâm Lạc cũng không có đem thân thể chân chính của bản thân cho biết, Lâm Hành Nam chính là gia gia của hắn, điểm ấy vĩnh viễn sẽ không cải biến, nói lại có ý nghĩa gì! Còn nữa, tu vi hắn rất cao, vạn nhất Lâm Hành Nam bởi vậy đối với hắn cung kính lên, điều này không phải để hắn thương tâm sao?

Tuy rằng Nam Châu linh khí loãng, căn bản bất lợi với tu hành, nhưng Lâm Lạc cũng dừng lại hơn hai tháng, để Hoa tu vi Mỹ Hương tứ nữ dễ thăng tới Thích Biến cảnh đỉnh phong, cũng tiếp dẫn thiểm điện lực, để thăng huyết mạch của Lôi Quang Báo, để nó có thể thu được phát triển lớn hơn nữa.

767. Chương 767: Nghiêm Thanh Bị Bắt. (1)

Ngân Mang trước được Lâm Nguyệt Lộ mang đi Thái Gia, mấy ngày sau mới cùng Thái Kế Vũ, Lâm Nguyệt Lộ đi tới Tô Gia, sau khi thấy Lâm Lạc, nó lập tức hoan hô nhảy nhót, ở trong cảm nhận của nó, Lâm Lạc chính là phụ mẫu!

Để lại rất nhiều tài nguyên tu luyện, Lâm Lạc mang theo Tô Mị thất nữ quay lại Đông Châu Hận Tuyệt cốc, lần này sau khi rời đi, hắn không giải trừ Thánh địa uy hiếp là sẽ không quay về Nam Châu.

Ba ngày sau, hắn liền xuất hiện ở bầu trời Hận Tuyệt cốc, để Tô Mị các nàng từ trong Tử đỉnh đi ra, bọn họ từ không trung hạ xuống, nhưng cảnh trước sơn cốc để cho sắc mặt Lâm Lạc không khỏi trở nên lạnh lùng!

Nơi nơi là thi thể, tất cả đều là nữ tử trong Hận Tuyệt cốc, không có một người sống!

Chẳng lẽ là Thánh địa phát hiện nơi đây, tiến hành một hồi đại tàn sát?

Sát khí trong người Lâm Lạc di động, nếu Nghiêm Thanh xảy ra chuyện gì, hắn chắc chắn sẽ chẳng phân biệt giết sạch Thánh địa tam đại gia tộc!

- Tạp!

Một tiếng dị hưởng truyền đến, trong không khí đột nhiên hiện ra một cánh cửa, rơi ra một người.

Bọn người Lâm Lạc vốn là bị vây trong trạng thái khản trương tuyệt đối, dị động này tự nhiên để cho bọn họ toàn bộ như lâm đại địch, nhưng thấy người đáng dấp này, bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm... đó là Thủy Doanh Tâm.

Nhưng diên bà nương này hôm nay tình huống phi thường không ổn, tiểu phúc bị oanh ra một cái miệng vết thương thật lớn, tiên huyết nhiễm đầy quần áo của nàng, khuôn mặt một mảnh trắng bệch, trong ánh mắt lộ ra sát khí cùng phẫn nộ.

- Sư phụ...

Nàng một câu còn không có nói xong liền trực tiếp hôn mê.

Tuy rằng Lâm Lạc quan tâm Nghiêm Thanh, nhưng lúc này không có đầu mối, hấn phóng xuất thần thức, trong cốc không còn người sống, không thể làm gì khác hơn là mang chúng nữ hoả tốc ly khai, nếu như là Thánh địa tam gia hạ sát thủ, kia không có tìm được Lâm Lạc tất nhiên còn có thể thiết hạ mai phục, tuyệt không có thể ở đây lâu.

Mà Hận Tuyệt Cốc đến tốt cùng gặp địch nhân thế nào, này còn cần Thủy Doanh Tâm đến giải đáp, mặc dù Lâm Lạc có suy đoán, nhưng cũng không nhất định như hấn suy nghĩ.

Nhưng Thủy Doanh Tâm bị thương thực sự quá nặng, nhất thời bán hội trong lúc đó căn bản không có dấu hiệu tỉnh dậy, Lâm Lạc cũng chỉ nhẫn nại, yên lặng chờ đợi nàng thức tỉnh. Bọn họ ẩn cư bên một cái hồ nhỏ, bầu không khí rất áp lực, ngay cả Đường Diễm cũng là khó có được không hồ đồ.

Rốt cục, bảy ngày sau, Thủy Doanh Tâm tỉnh lại.

- Nhanh đi cứu sư phụ!

Đây là câu đầu tiên khi nàng tỉnh lại nói.

Tuy rằng Lâm Lạc rất không thích tính cách của nàng, nhưng nghe nàng nói những lời này không khỏi tâm sinh cảm động nói:

- Đừng nóng vội, trong cốc gặp thế lực phương nào tập kích?

- Thiểm Điện tộc!

Thủy Doanh Tâm cắn răng nói.

- Ân?

Lâm Lạc không khỏi nhướng mày, hấn vốn tưởng rằng là Thánh địa phát hiện tung tích bọn họ, đột hạ sát thủ, không nghĩ tới dĩ nhiên là Thiểm Điện tộc chưa từng có hiện thân qua kia!

- Tuyệt Hổ thành đánh một trận, tuy rằng bí mật thân phận người cùng sư phụ ở trong Thánh địa đều là đại bí mật, nhưng Thiểm Điện tộc tuyệt đối là ở trong Thánh địa có tai mắt, dĩ nhiên cũng biết việc này, ở Tuyệt Hổ thành sử dụng bí pháp Thiểm Điện tộc, truy tung tới Hận Tuyệt Cốc, nói muốn bắt sư phụ trở lại!

- Sư phụ không chịu liền đánh lên! Kết quả. . . người trong cốc toàn bộ chết trận, lúc ta thân chịu trọng thương, sư phụ ném ta vào Thạch Lâu quan, ta ra không được, người bên ngoài cũng không thể tiến đến! Nhưng sư phụ lại bị bọn họ bắt đi rồi. Thời gian các người trở về, vừa vặn kỳ hạn Thạch Lâu quan phong bế đã qua, ta mới phá quan mà ra.

Thủy Doanh Tâm nói xong bắt đầu ho khan lên, không ngừng phun ra tiên huyết, trong đó còn có rất nhiều toái vật, là nội tạng của nàng cũng bị thương nghiêm trọng.

Lâm Lạc hít và một hơi thật sâu nói:

- Người an tâm dưỡng thương, ta sẽ cứu nương ra!

Việc này xét đến cùng là vì hấn!

Nếu không phải hấn muốn đi cứu bọn người Bao Thức Lễ, Nghiêm Thanh cũng sẽ không bởi vì quan tâm hấn an nguy mà ly khai Hận Tuyệt Cốc, do đó lộ ra ngoài thân phận Thiểm Điện tộc của nàng! Bởi vì vài chục năm không hề động tĩnh, Lâm Lạc cũng quên lãng chuyện này, không nghĩ tới cứ nhiên lại ăn quả đắng!

Nghĩ đến, mặc dù Thiểm Điện tộc ở Thánh địa có tai mắt, nhưng địa vị khẳng định không phải rất cao, cũng không phải quá thấp. Rất à nói, tất nhiên đã sớm biết việc này, mà quá thấp, kia căn bản không có tư cách dò thám biết đến bí mật như vậy!

Lâm Lạc biết có một ngày hần tất nhiên phải đối mặt Thiểm Điện tộc uy hiếp, lại không nghĩ rằng ngày này cứ nhiên đến nhanh như vậy!

Tuy rằng hần tiến vào Tinh vực, nhưng mà bất quá là Tinh Vương nhất trọng thiên, Ngũ hành tiểu thể giới cố nhiên cường đại, nhưng cũng chỉ có thể nghiền áp cùng giai. Cũng may Tinh Hải của hần liên tục mở rộng năm lần, đủ để so sánh với Tinh Vương nhị trọng thiên!

Lại phối hợp hần có thể sai khiến hỏa, kim, mộc tam hệ linh vực, cho dù là Tinh Vương tam trọng thiên chí tôn sử dụng ba môn công pháp này cùng hần giao chiến cũng bị kiềm chế! Nhưng, đây là tất cả vốn liếng của Lâm Lạc rồi, gặp gỡ Tinh Hoàng, những năng lực đặc thù này sẽ vô pháp phát huy tác dụng.

Cho dù là Tinh vực, tiểu cảnh giới trong lúc đó cũng có khác biệt thật lớn, chỉ có võ trung thiên tài mới có thể vượt giai đối chiến, Lâm Lạc có thể đối chiến Tinh Vương tam trọng thiên, này đã là trước nay chưa từng có, nhưng Tinh Vương, Tinh Hoàng, hai người trong lúc đó chênh lệch thực sự quá lớn!

Huống chi trong Thiểm Điện tộc không chỉ có Tinh Hoàng, thậm chí có Tinh đế tồn tại, Thiên Lô Chùy càng là Thánh khí trấn tộc, là ngay cả Thánh địa công kích cũng có thể ngăn cản, Thánh khí có thể trấn áp Tinh đế cấp, này là Lâm Lạc hiện tại có thể chống đỡ sao?

Nhưng biết rõ mẫu thân gặp rủi ro, nếu không đi nghĩ cách cứu viện mà nói, chẳng phải là uống thân phận làm con sao? Nghiêm Thanh đi Tuyệt Hổ thành cứu hần, không có lo lắng qua thân thể của nàng lộ ra ngoài nguy hiểm chút nào!

Chuyến này, phải đi!

Nhưng có hai vấn đề, thứ nhất, tổ địa Thiểm Điện tộc ở đâu? Thứ hai, biết Thiểm Điện tộc ở đâu, lại nên cứu người như thế nào?

- Tổ địa Thiểm Điện tộc ở U La Sơn, Thiên Phương vực!

Thủy Doanh Tâm nói.

Hảo, vấn đề thứ nhất đã giải quyết rồi, kế tiếp là thứ hai.

- Người dự định cứu sư phụ thế nào?

Mặc dù Thủy Doanh Tâm thích ngược đãi cùng thụ ngược dục, nhưng cũng không đại biểu nàng là ngu ngốc, ngay cả Tinh Vương tam trọng thiên như Nghiêm Thanh cũng không phải đối thủ, tuy rằng Lâm Lạc là thiên tài, nhưng tuổi còn quá trẻ.

- Cứu người cũng không nhất định cần chiến đấu!

Lâm Lạc suy nghĩ một chút, hần quyết định nghĩ biện pháp lẩn vào Thiểm Điện tộc, lại tìm kiếm cơ hội.

Hần nghĩ tới muốn tìm Lâm Hồng Hoang cùng Phong Sở Liên hỗ trợ, nhưng hai người cũng bất quá là trình tự Tinh Hoàng, ở trước mặt Tinh đế tự thân cũng khó bảo toàn, làm sao cứu người? Còn nữa, dù bọn họ có lá bài tẩy, nhưng Thiểm Điện tộc chính là Vãn Thần đời thứ nhất, bọn họ sao lại không có con bài chưa lật?

Nếu như không có con bài chưa lật, đã sớm bị diệt rồi!

768. Chương 768: Nghiêm Thanh Bị Bắt. (2)

Hơn nữa, Phong Sở Liên hần chỉ cần dàn xếp tốt mà nói còn có thể động, ngược lại là Lâm Hồng Hoang kiêu hùng chi tính, chỉ coi Nghiêm Thanh là công cụ sản xuất, làm sao lại vì nàng mạo hiểm?

Cầu người không bằng cầu mình!

Tuy rằng tu vi của Lâm Lạc còn không có thể so sánh với Phong Sở Liên cùng Lâm Hồng Hoang, nhưng hẳn có Tử đỉnh, nắm bốn Cẩm tự!

Đặc biệt về không gian thuật, để Lâm Lạc có năng lực tự bảo vệ cường đại, chỉ cần có thể nhìn thấy Nghiêm Thanh, hẳn sẽ dùng thế sét đánh không kịp bưng tai cứu người bỏ chạy, hơn nữa Tử đỉnh đối với lực lượng phòng ngự là tuyệt đối, khả năng hẳn chạy thoát phi thường lớn.

Bằng không, hẳn cũng nghĩ không ra biện pháp gì.

Tuy rằng các nàng Tô Mị không muốn Lâm Lạc đi mạo hiểm, nhưng này là mẫu thân của Lâm Lạc, bà bà của các nàng, ai có thể nói ra không nên đi? Nếu không phải thực lực các nàng quá thấp, đều muốn cùng Lâm Lạc đi cứu người.

Thủy Doanh Tâm càng không để ý thương thế nghiêm trọng, giãy dụa muốn đứng dậy, bị Lâm Lạc một chưởng đè xuống, lúc này hẳn không hy vọng thấy là có người làm trở ngại chứ không giúp gì.

Cùng chúng nữ ôm nhau một đêm, ngày thứ hai Lâm Lạc liền lên đường mà đi, đi Thiên Phương vực.

Tổ địa của Thiểm Điện tộc cư nhiên sẽ ở nội tam vực, này nghe lên có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng ngẫm lại kỳ thực cũng bình thường. Bởi vì ba mươi ba ngoại vực căn bản không tồn tại, mà là sau khi tứ đại tộc bị buộc nhập tổ địa, mới phát hiện thiên địa linh mạch, mới có Thánh địa chư đại cao thủ chia thiên hạ làm bốn phần.

Dùng khả năng của Tinh vực Thánh tôn, hơn nữa Lâm Lạc nắm giữ không gian bí thuật, chỉ là nửa ngày thời gian hẳn đã tới Thiên Phương vực. U La Sơn ở Thiên Phương vực cũng không phải hạ lạc không người nào biết, trên thực tế kia chính một được tràng có chút danh tiếng, cho ra không ít linh thảo trình tự Linh cảnh.

Cái được tràng này có phải Thiểm Điện tộc mở hay không, Lâm Lạc cũng không rõ ràng, nhưng nếu như đúng mà nói, Thiểm Điện tộc này cũng thực sự là lớn mật, mà Phương gia cư nhiên cũng nhẫn được xuống dưới?

Đúng rồi, Đông Châu tam đại gia tộc căn bản không có Tinh vực chí tôn tọa trấn, dựa vào cái gì cùng Thiểm Điện tộc đánh nhau, nếu không vui cũng chỉ có thể ghen ở trong lòng! Ngày nào đó Thánh địa hứng thú, mọi người đánh một hồi, sau đó là vạn năm hòa bình ở chung.

Lâm Lạc đi tới U La Sơn, che giấu khí tức Tinh vực cấp của bản thân, cải biến hình dáng tướng mạo, biến thành một hán tử cường tráng ba mươi tuổi, tu vi Tông linh cảnh người bình thường cũng không dám trên chọc.

Ở đây tương đối náo nhiệt, bởi vì đan dược là tài nguyên tu luyện không thể thiếu của võ giả, nguyên liệu linh thảo tự nhiên đồng dạng như vậy, võ giả lui tới đông đảo, thậm chí có Tôn Linh cảnh cao thủ, nhưng loại võ giả cấp bậc này tương đối ngạo khí, hai tay luôn luôn bắt chéo sau lưng, thời khắc đều phải duy trì phái đoàn cao thủ của bọn họ.

Được tràng thiết lập ở chân núi U La Sơn, trên núi không cho người bình thường tiến nhập, bằng không sẽ coi là khiêu khích đối với Đông Nhạc được tràng, tự nhiên có cao thủ tọa trấn xuất thủ, nhẹ thì khu trục, nặng thì phế bỏ tu vi.

Ở đây nguyên bản chỉ có một được tràng, nhưng theo sinh ý thịnh vượng, phụ cận tự nhiên mà có nguyên bộ “phương tiện”, khách sạn, lầu, ở ngoài được tràng hình thành một cái trấn nhỏ, thậm chí ngay cả thanh lâu, sông bạc đều có.

Lâm Lạc trong khoảng thời gian ngắn cũng không rõ tình huống, liền tìm một khách sạn ở lại, nhưng mà sau đó lại đi sông bạc. Tuy rằng lầu cũng đồng dạng là địa phương thám thính tin tức tốt nhất, nhưng nếu muốn chủ động lý giải tình huống một địa phương, tìm đồ phùng là tốt nhất, người đang đánh bạc tâm tình căng thẳng, là không có cảnh giác nhất.

Trong sông bạc tự nhiên chương khí mù mịt, đây là một cái sân thật lớn, chia làm chỉ ít hơn trăm chiếu bạc, bài cứu xúc xác cái gì đều có, mà hấp dẫn nhãn cầu của người nhất chính là mỹ nữ nhà cái của sông bạc,

cả đám chỉ ăn mặc nội y lụa mỏng gần như trong suốt, làm cho người nhìn chăm chăm vào ngực các nàng, ngay cả con bài ra là gì cũng nhìn chưa rõ đã thua sạch.

Ở thế giới nam nhân làm chủ, nữ nhân đại thể chỉ có thể dùng sắc làm vốn, dựa vào thân thể của mình đến thắng được không gian sinh tồn.

Lâm Lạc không khỏi nội tâm than nhẹ, nhưng hiện trạng của thế giới này hẳn không có thể cải biến, tùy tiện nghĩ liền để tới một bên rồi, hẳn bây giờ còn có chuyện càng trọng yếu muốn làm.

Hắn tham dự một sòng bài, ngăn ngắn nửa canh giờ đã thua một nghìn thượng phẩm linh thạch, bất quá cũng tìm hiểu tới tin tức hắn muốn biết.

Cái được tràng này tuyệt đối là Thiểm Điện tộc mở.

Bởi vì bọn họ không chỉ thu linh thạch, càng hoan nghênh dùng vật có Lôi hệ tinh hoa linh đến tính tiền, thậm chí bởi vậy còn có thể tiện nghi một ít. Ngoại trừ Thiểm Điện tộc ra, sợ rằng không có thế lực nào sẽ đối với vật phẩm lôi hệ cảm thấy hứng thú.

Bất quá, được tràng cũng không phải không có ai quấy rối, có người nói đã từng có cao thủ ép tới được tràng đóng cửa gần mười năm, nhưng cuối cùng lại một lần nữa khai trương rồi.

Tuy rằng không biết cao thủ này đến tốt cùng là ai, nhưng Lâm Lạc minh bạch kia tất nhiên là Thánh địa Tinh để chí tôn, cho dù đối phương không có khả năng trường kỳ tọa trấn ở đây, nhưng sẽ không thể để Thiểm Điện tộc quá thanh thản.

Cho dù Thiểm Điện tộc có tộc văn, có thể tự động hấp thu thiểm điện để thăng tu vi, nhưng mà không phải mỗi tộc nhân đều có năng lực như vậy, hơn nữa cái đó và hấp thụ linh thạch tu luyện cũng không xung đột, là võ giả đều cần linh thạch.

Bất quá, Thiểm Điện tộc ở trong U La Sơn thật sao?

Tuy rằng Lâm Lạc không dám hoàn toàn thả ra thần thức của hắn, nhưng dùng thần thức của Tông Linh cảnh đảo qua, cũng không có phát hiện trong núi có dấu hiệu sinh mệnh gì, chỉ có một ít dã thú phổ thông.

Muốn nói Tinh vực chí tôn còn có thể tránh thoát thần thức của hắn tìm tòi, nhưng Thiểm Điện tộc cũng không phải người người đều là Tinh vực chí tôn, càng nhiều chỉ là Tiên Thiên thập cảnh cùng Linh cảnh phổ thông võ giả, thế nào khả năng hoàn toàn không có một chút khí tức?

Trong Được tràng bất quá hơn mười người, Lâm Lạc tuyệt không tin tưởng toàn bộ Thiểm Điện tộc cũng chỉ có vài người thượng cảm như vậy, hơn nữa những người này đều là võ giả Linh cảnh, vắng vắng lực lượng không có khả năng dấu qua hắn.

Mặt khác, ngày mười lăm hàng tháng được tràng sẽ tổ chức một lần đấu giá hội, khi đó không chỉ có linh thảo trân quý, còn có một ít linh vật, không chỉ đối với Linh cảnh võ giả có bang trợ, thậm chí ngay cả Tinh vực chí tôn cũng có thể được lợi!

Sau khi lý giải những tin tức này, Lâm Lạc đi tới được tràng, làm bộ thương nhân mua vật phẩm.

Hắn cố ý tung tiền như nước, trong không gian pháp khí có hơn mười vạn khối thượng phẩm linh thạch mua sạch sẽ, nhất thời được tràng tôn sùng là quý khách và dê béo, tha thiết mời hắn tham gia đấu giá hội bốn ngày sau.

769. Chương 769: Được Tràng, Hắc Nguyên Châu. (1)

Lâm Lạc tự nhiên đáp ứng xuống, mà những người này nếu biết hắn hiện tại kỳ thực đã là kẻ nghèo hèn mà nói, nội tâm sẽ là tư vị gì?

Nhưng những linh thảo này cũng không phải tất cả đều là lãng phí, dù sao đây là linh thảo cấp bậc Linh cảnh, hẳn cùng Tô Mị chúng nữ tuy rằng không cần, nhưng có thể cho Lâm Hành Nam, Lâm Nguyệt Lộ, Thái Kế Vũ, Tô Nghiễm Khai...

Bốn ngày thời gian một cái tức quá, Lâm Lạc cảm thiệp mời được tràng cho hắn, tiến nhập chỗ được tràng bán đấu giá.

So với phòng đấu giá bên ngoài, này quả thực quá keo kiệt rồi, vách tường chỉ dùng gỗ bình thường, ngay cả ghế lô cũng không có. Cùng với nói là phòng đấu giá, ngược lại càng như là chỗ sơn tặc phân chia chiến lợi phẩm, có vẻ phi thường không phóng khoáng.

Bất quá, tới nơi này tham dự bán đấu giá thật là có mấy nhân vật!

Ánh mắt của Lâm Lạc đảo qua, không khỏi giật mình, bởi vì vài người này cư nhiên đạt tới Tinh vực!

Có tất cả ba người, một cái là cả người đều bao vây trong vải đen, cảnh giới đại khái ở Tinh Vương nhị trọng thiên, vóc người phi thường gầy, ngay cả là nam hay nữ cũng phân không rõ! Nhưng Lâm Lạc từ trong vàng sáng lực lượng của hắn trông thấy một tia màu sắc để hắn bản năng sản sinh chán ghét, không tự chủ được đối với hắn sản sinh cảm giác bài xích.

Người thứ hai là lão giả áo xám, vóc người khôi ngô không gì sánh được. Một người có thể so với hai người, khuôn mặt càng uy vũ khí phách, đủ để cho tiểu hài tử gào khóc im lặng không dám thút thít! Tu vi người này cùng hắc y nhân tương đương, Tinh Vương nhị trọng thiên.

Cuối cùng là một thiếu phụ phong tao tận xương, đầu đầy tóc đen, vóc người đầy đặn, cái miệng khoa trương làm cho người chảy nước miếng, hai vú sắp vỡ, xứng với câu tiền đột hậu kiều.

Giống như hai người khác, nàng cũng là Tinh Vương nhị trọng thiên, nhưng lực lượng càng mạnh. Nói mình bạch một chút, hai người kia là Tinh Vương nhị trọng thiên hậu kỳ, mà nàng thì đạt được Tinh Vương nhị trọng thiên đỉnh phong, sắp rảo bước tiến lên Tinh Vương tam trọng thiên rồi.

Bất quá, ba người này đều là tận lực áp chế khí tức Tinh vực cấp bậc của bọn họ, nhưng trừ Lâm Lạc có Tử đỉnh hoàn mỹ yểm hộ, bọn họ thỉnh thoảng toát ra một tia khí tức làm cho người không lạnh mà run, kim lòng không được cùng bọn chúng bảo trì một khoảng cách.

Khách nhân tham dự bán đấu giá này đương nhiên không chỉ bốn người Lâm Lạc bọn họ, mà là có tới gần trăm người. Thực lực cao thấp không đều, nhưng yếu nhất cũng ở Tông Linh cảnh, bằng không vừa lỵ khai được tràng bị người giết người cướp của thì làm sao bây giờ?

Mọi người phân biệt ngồi xuống, rất nhanh đấu giá hội bắt đầu rồi. Ngay từ đầu tuy rằng hàng so với bên ngoài bán ra trân quý, nhưng mà đều dưới Hạo Linh cảnh, để một ít người Tông Linh cảnh tranh đoạt lợi hại.

Nhưng theo bán đấu giá tiến hành, càng ngày càng nhiều linh dược cao giai xuất hiện, làm cho hào khí trở nên nóng nảy.

Lâm Lạc không khỏi kinh ngạc, Thiểm Điện tộc rõ ràng khôn thủ trong ngọn núi này, sao có thể trồng ra nhiều linh thảo như vậy, lẽ nào bọn họ còn dám ra thế giới bên ngoài sao? Hơn nữa, bản thân Thiểm Điện tộc không cần linh thảo đến luyện đan sao, này có phải là đến tình trạng bản thân dùng không hết cần bán tháo hay không?

Đều do bản thân, trước đây cũng không có cùng Nghiễm Thanh nói chuyện tình Thiểm Điện tộc, xem ra, cái cổ tộc này năm đó có thể xưng bá thiên hạ, hiện tại có thể ngoan cường bất diệt, xác thực có chỗ dựa cùng bí mật!

Bất quá, mẫu thân là nhất định phải cứu ra! Nếu như Thiểm Điện tộc dám đả thương Nghiễm Thanh, kia Lâm Lạc phát thệ, sẽ không từ thủ đoạn tiêu diệt Thiểm Điện tộc, không chết không ngừng!

Hắn khó ức chế lệ khí, nhất thời sản sinh một tia ba động, thiếu phụ phong tao vừa mới ngồi bên người hắn cách đó không xa kia, cảm ứng được khí tức tối nghĩa này, mày liễu không khỏi hơi nhíu, nhưng khóe miệng lại hiện lên vẻ tươi cười, đứng lên chấp chờn cái miệng màu mỡ đi tới bên người Lâm Lạc, căn bản không có cổ kỵ gì ngồi xuống.

Trên người nàng có một mùi thơm của cơ thể mê người, nồng nặc rồi lại không cho người phản cảm, chỉ là gấp trăm lần kích phát thú tính trong lòng hắn kia, sinh ra một cổ xung động muốn đè nàng trên mặt đất, dùng thiết thương hung hăng xuyên thủng thân thể nàng.

Mị công!

Bản thân Lâm Lạc ý chí kiên định, lại có Song Tu quả cùng Đại Âm Dương song tu công pháp, mị công với hắn mà nói hoàn toàn vô dụng. Hắn ngược lại bởi vì đối phương tiếp cận mà thu hồi cừu hận đối với Thiểm Điện tộc, trong ánh mắt toát ra vẻ thanh minh, chỉ là ở trên mặt hiện lên biểu tình mê đắm, dùng nhãn thần tham lam nhìn chăm chăm bộ ngực cao vót của thiếu phụ.

Tuy rằng thiếu phụ này ăn mặc tương đối quy củ, nhưng bởi vì mê hoặc Lâm Lạc, thân thể hơi cúi thấp, từ cổ áo rộng thùng thình nhìn đi vào, có thể thấy hai bán cầu rất tròn, tuyết trắng nhẵn nhụi, nhục quang mê người.

Nàng quả nhiên là tao a, ngay cả nội y cũng không mặc!

Thiếu phụ phong tao kia hiển nhiên cũng biết được Lâm Lạc thấy một tia cảnh xuân, cố ý “A” một tiếng khinh hoán, ngồi thẳng người lại, cho Lâm Lạc một đạo nhãn thần tràn ngập mị hoặc, sáng giọng:

- Người người này, xấu lắm!

Dục lộ hoàn che, đây là cảnh giới câu dẫn càng cao, so với xích lửa càng làm người xem bị mê hoặc, thê không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm, vụng trộm không bằng vụng trộm không được! Người luôn luôn đối với đồ vật không có đạt được sẽ tràn ngập niệm tưởng, thật là tới tay rồi, nói không chừng sẽ phát sinh cảm khái không gì hơn cái này.

Nàng mở lĩnh vực, hai người nói cho dù lại chửi nhau cũng không có khả năng truyền ra đi, trừ khi Lâm Lạc cũng phát động Tinh vực lực đến phá hư.

Nữ nhân này rất miễn cảm, hắn chỉ là toát ra một tia kẻ hở, để đối phương bắt được rồi!

Lâm Lạc cũng không có ý giả bộ, thản nhiên cười nói:

- Còn không biết cao tính đại danh của tôn giá?

- Ta Lý Ngọc Thiên, không biết đại gia xưng hô làm sao?

Thiếu phụ này không có tác phong của Tinh vực chí tôn chút nào, hành vi phóng dăng gần như với nữ tử thanh lâu. Vừa nói một bên vươn ngọc thủ tuyết trắng, dựng thẳng lên ngón tay ở trên đùi Lâm Lạc bắt đầu tới trước, từng bước một “đi” tới hạ bộ của hắn.

- Lý phu nhân, mời tự trọng!

Lâm Lạc cầm lấy cổ tay đối phương, hất ra khỏi đùi mình.

- Khanh khách khách!

Lý Ngọc Thiên cười duyên lên, hai mắt mê ly như có màu sắc mộng ảo.

- Khuôn mặt này của ngươi là giả a, ta có thể cảm giác được, ngươi không có già như thế, ân, tuổi còn trẻ thân thể rất tốt, ta có thể cảm giác được huyết trong huyết quản của ngươi bắt đầu dâng trào khởi động, để ta không nhận được phát tao rồi!

Mẹ nó, còn không nhận được, nàng căn bản là dâm thú, dâm dăng từ đầu tới chân!

Lâm Lạc thản nhiên cười nói:

- Vừa rồi có Chu Tử Nguyệt Tham, vạn năm tuổi, lớn bằng cánh tay tiểu hài tử, đủ nhồi vào chỗ trống của ngươi rồi!

- Tiểu ca nhi, ngươi thật đúng là quyết liệt, đối với ta nói lời tuyệt tình như vậy!

Lý Ngọc Thiên cũng đột nhiên thu hồi mị thái, đoan trang đến như là thay đổi một người khác, tràn ngập dung quang vinh khí, nếu như lần đầu tiên thấy được biểu tình này của nàng, kia dù là ai cũng sẽ không tin tưởng cử động trước kia là nàng có thể làm được.

770. Chương 770: Dược Tràng, Hắc Nguyên Châu. (2)

- Kiện đồ vật kia, ta nhất định phải có! Cho nên, nếu tiểu ca nhi muốn cùng ta bảo trì đoạn giao tình hữu hảo này, nghìn vạn lần không nên động loạn!

Lý Ngọc Thiên nói xong liền phe phẩy cái móng của nàng về tới vị trí nguyên lai, mị thái phong tao tận xương kia để không ít người đều là dùng ánh mắt chăm chú nhìn vào kiêu đồn của nàng, hận không thể lật nàng ra làm ngay tại chỗ.

Kiện đồ vật kia?

Lâm Lạc đã hiểu, ba Tinh vực chí tôn này đại khái đều vì “kiện đồ vật” kia mà đến, mà Lý Ngọc Thiên phát hiện hần dị dạng, liền thử xem hần sâu cạn, đồng thời phát ra cảnh cáo.

Có thể để Tinh vực chí tôn động tâm, kia tự nhiên là đồ vật cấp bậc Tinh vực! Bất quá, vì sao bản thân Thiểm Điện tộc không cần, lại muốn lấy ra bán đấu giá? Linh thạch tuy rằng trân quý, nhưng không thể so với thiên tài địa bảo a!

Hơn nữa, Lý Ngọc Thiên này hẳn là người của Âm Dương thánh giáo a!

Tu luyện mị công, lại là nữ nhân, khả năng thuộc về Âm Dương thánh giáo rất cao! Thực sự là như vậy mà nói, kia nàng nói không chừng là một trong những thê thiếp của Âm Dương tán nhân, lại nói tiếp Âm Dương tán nhân cũng coi như nửa cái tiện nghi sự phụ của hần, này cùng sự nương thông đồng lại thành ra chuyện gì!

Lâm Lạc bình tâm tĩnh khí, tuy rằng khả năng có bảo vật xuất thế, nhưng thứ nhất hần không có tiền, thứ hai mục đích chuyến này của hần là nghĩ cách cứu viện Nghiêm Thanh, không có tâm tư làm nhiều chuyện cùng một lúc.

Theo một phần một phần dược liệu trân quý được bán đấu giá đi ra ngoài, bán đấu giá lần này cũng tới hồi kết, lão giả phụ trách bán đấu giá của dược tràng kia vỗ hai tay, liền có một thị nữ bưng lên một cái hộp gấm, hần tự mình mở ra, bên trong có bán khối hắc sắc hình cầu.

Sở dĩ nói là bán khối, là bởi vì đã tổn hại rồi, chỉ còn lại có bán khối mà thôi.

Nhưng vừa mới mở ra, hộp gấm này liền bị dược tràng lão giả khép lại, không ọi người cơ hội quan sát tỉ mỉ.

- Chư vị, đây là kiện vật phẩm bán đấu giá cuối cùng của ngày hôm nay, cũng là từ xa xưa tới nay, vẫn không có bán đi ra, mỗi cách mấy năm chúng ta sẽ lấy ra thử xem vận khí, năm nay cũng không ngoại lệ!

Lão giả vừa cười vừa nói.

Rất nhiều khách nhân không khỏi lộ ra kinh ngạc vẻ, vật gì mà bán không đi ra, nếu như không phải thứ tốt, dược tràng sẽ không có ý tứ lấy ra bán đấu giá, nếu là thứ tốt mà nói, vì sao nhiều năm như vậy cũng không có bán đi ra được?

Nhưng càng nhiều người là một bộ dáng dập tạt mãi thành thói quen, tựa hồ đã sớm biết có chuyện như vậy.

- Lão phu đến giới thiệu một chút, bởi vì mỗi lần luôn có tân bằng hữu cổ động, mà các lão bằng hữu cũng đừng ngại lão phu dài dòng!

Dược tràng lão giả coi như khôi hài, dẫn tới rất nhiều người đều nở nụ cười.

- Vật này tên là Hắc Nguyên Châu, trời sinh chí âm chí tà, bình thường người nào nhìn nhiều cũng sẽ tâm trí bị ảnh hưởng, cho nên lão phu mới có thể lập tức khép lại, xin chư vị thứ lỗi!

- Đối với đại đa số người mà nói, đây là một kiện tà vật, tai hại vô ích, nhưng đối với võ giả tu luyện công pháp có chút đặc thù mà nói, đây là Thần vật! Bởi vì chỉ có bán khóa, chúng ta cũng không tiện hô giá, nhưng vật ấy không dùng linh thạch bán ra, chỉ tiếp thu lấy phương thức vật đổi vật, người có ý định đại khả hướng lão phu cung cấp tin tức vật phẩm trao đổi, do lão phu xin chỉ thị xong lại quyết định có giao được hay không!

Vừa nói như thế, mọi người đều minh bạch vì sao kiện đồ vật này vẫn bán không ra đi.

Không phải nói không ai mua, mà là người ta không thêm bán!

Nói như thế đến, ba Tinh vực chí tôn như Lý Ngọc Thiên là hướng về phía bán khóa Hắc Nguyên Châu này mà đến!

Lâm Lạc có Hỗn Độn Dung Lô, có thể thấy được bản chất lực lượng cùng mạnh yếu, bán khóa Hắc Nguyên Châu kia xác thực kỳ tà không gì sánh được, có chút cùng loại với thi hạch.

Trong ba người này, thần bí nhân che vải đen kia khẳng định là xuất phát từ bản thân cần, bởi vì hắn cũng rất tà, Hắc Nguyên Châu này hẳn là đối tu vi của hắn tăng trưởng rất có giúp ích. Mà Lý Ngọc Thiên tu luyện mị công, loại vật chí âm này đối với nàng cũng có giúp ích tương đối, bởi vì có thể hấp thu dương khí đến trung hoà âm khí quá thịnh của Hắc Nguyên Châu, âm dương hòa hợp.

Hai người này ai đạt được bán khóa Hắc Nguyên Châu đều có thể phá tan bình cảnh, tu vi đề thăng một trọng thiên!

Thảo nào Lý Ngọc Thiên phát hiện một đối thủ có khả năng cạnh tranh, sẽ lập tức đối với hắn phát sinh cảnh cáo nói như vậy, đề thăng tu vi một trọng thiên, đối với Tinh vực chí tôn mà nói là mê hoặc ra sao!

Bất quá, lão giả vóc người khô ngô kia vì sao sẽ đối với Hắc Nguyên Châu này cảm thấy hứng thú? Người nọ tu công pháp rõ ràng là quang minh chính đại, cùng Hắc Nguyên Châu này không hợp nhau, nếu như muốn luyện hóa khóa Hắc Nguyên Châu này, kia không làm bản thân lăn qua lăn lại đến chết cũng đã không tệ rồi!

- Hiện tại, thỉnh bằng hữu có ý định trao đổi Hắc Nguyên Châu viết tin tức về vật phẩm đổi lấy lên giấy, lão phu tập hợp xong sẽ chuyển cho thượng cấp, quyết định trao đổi cùng ai, hoặc là tiếp tục lưu phách!

Dược tràng lão giả bắt đầu bán đấu giá vật phẩm đặc thù cuối cùng.

Mọi người đều có một trang giấy, mà cho dù lúc sự thành, người nọ cũng chỉ được dược tràng một mình triệu đi hoàn thành giao dịch, bởi vậy không cần lo lắng sẽ lộ thân phận ra ngoài, do đó dược hắc ăn hắc.

Nếu như dùng linh thạch mua, kia Lâm Lạc tuyệt đối là trong túi ngược ngừng, lại muốn lấy ra một viên cũng là hết sức khó khăn. Nhưng giao dịch đặc thù này cũng không phải ai tiền nhiều sẽ được, mà là ai cung cấp đồ vật càng làm cho “chủ nhân” thoả mãn.

Đây là một loại tuyển trạch chủ quan, nói không chừng có chút vị nhân phẩm đặc thù, chỉ dùng một con gà nướng là có thể mua được?

Đương nhiên, Lâm Lạc tuyệt sẽ không coi đối phương trở thành Đường Diễm đến đối đãi, hắn suy nghĩ một chút, viết ở Nam Châu đạt được Thiểm Điện tộc Lô Trì truyền thừa viết đi tới, đây là nên vì thân phận của hắn cái danh, bằng không như thế nào trà trộn vào Thiểm Điện tộc ni?

Chỉ chốc lát, dược tràng lão giả thu trang giấy của mọi người đi nói:

- Chư vị, ngày hôm nay bán đấu giá dừng ở đây, nếu như vị cung cấp vật phẩm thoả mãn, dược tràng sẽ một mình liên hệ người, cho nên, hai ngày này xin mời đợi ở nơi nghỉ ngơi mà người ghi trên giấy, để tiện chúng ta liên hệ.

Nói xong, hắn liền xoay người rời đi, hộp gấm kia tự nhiên cũng thu đi.

Ba Tinh vực chí tôn Lý Ngọc Thiên kia tuy rằng trong mắt lửa nóng, nhưng không có một cái nào lao ra giết đoạt, tựa hồ đối với dược tràng tràn ngập cổ kỵ.

Sợ rằng, bọn họ cũng là biết một ít về lai lịch Thiểm điện tộc rồi, dù sao có thể đi tới Tinh vực, là tồn tại cao nhất trên đời này, cũng có tư cách biết một ít bí mật rồi.

771. Chương 771: Lấn Vào. (1)

Hai ngày thời gian một lát tức quá.

Ngày này Lâm Lạc đang ở trong khách sạn minh tường bốn Cẩm tự huyền diệu, bỗng nhiên chỉ cảm thấy một cổ dị động truyền đến, phẳng phất như trong một cái ao nhỏ bình tĩnh ném một tảng đá, dâng ra tầng tầng rung động.

Hắn lập tức mở hai mắt, hướng trung tâm “rung động” này nhìn quá.

Đó là một bạch y thanh niên, nhìn qua bất quá hai mươi tuổi, nhưng tu vi cũng đạt được Tinh Vương tam trọng thiên, trong con người mơ hồ có dị tượng nhật nguyệt tinh thần bắt đầu khởi động, tuy rằng nhìn qua tuổi còn trẻ, cũng khí thế trầm ổn, tựa hồ có thể đưa tay trấn áp thiên địa, khí thế bất phàm!

- Tại hạ Nghiêm Phi Dương, đại biểu được tràng thỉnh Trương huynh dời bước một chút!

Bạch y thanh niên này cực có phong độ, không có vì Lâm Lạc biểu hiện ra chỉ là tu vi Tông Linh cảnh mà lộ ra vẻ chẳng đáng chút nào.

Nhưng này cũng không đại biểu hắn không có ngạo khí, tương phản, Lâm Lạc cho rằng đây mới là biểu hiện ngạo khí cao nhất của hắn!

Bởi vì ở trong lòng hắn, Linh cảnh cũng tốt, Tinh vực cũng được, cũng không là tới hạn của hắn! Đã như vậy, Tinh vực chí tôn vừa cùng Linh cảnh võ giả có cái gì khác nhau, chung quy có một ngày sẽ bị hắn toàn bộ dẫm nát dưới chân!

Loại ngạo khí này là ngạo trung cho vương!

Lâm Lạc dùng tên giả Trương Đường Hoàng, tên thật tự nhiên không dám lại dùng, tuy rằng chiến dịch Tuyệt Hổ thành người biết tên hắn hầu như chết hết, nhưng Thiểm điện tộc có thể biết Nghiêm Thanh xuất thủ, tất nhiên cũng sẽ không thể không biết tên của hắn.

- Phiền phức Nghiêm huynh rồi, mời!

Lâm Lạc mỉm cười.

Hai người dời bước mà đi, từ khách sạn đến được tràng bất quá chỉ là hơn mười dặm đường, dù là Hậu Thiên võ giả cũng chỉ cần một thời gian ngắn liền có thể tới, huống chi là Tinh vực chí tôn? Hầu như là vừa nhắc chân công phu, bọn họ liền tới cửa được tràng rồi.

Lâm Lạc cũng không có tận lực giấu diếm tu vi Tinh vực cấp của hắn. Bởi vì hắn muốn lấn vào Thiểm Điện tộc, thậm chí sẽ lọt vào Tinh đế lão quái tự mình trắc thí, không có khả năng không làm tu vi hấp thụ ánh sáng, còn không bằng chủ động hiển lộ ra.

Quả nhiên, Nghiêm Phi Dương đối với chuyện này cũng không có cảm thấy nhiều kinh ngạc lắm, nhưng nhãn thần nhìn về phía Lâm Lạc cũng cao hơn một ít, để Lâm Lạc biết một bước này là đi đúng rồi.

Hai người đi vào được tràng, đi tới trước một gian thư phòng trang sức thanh nhã, bên trong có một lão giả đang xem sách, nhưng trong nháy mắt hai người đi tới, hắn cũng lập tức buông quyển sách trên tay xuống, ngẩng đầu lên, hai mắt sáng sủa như thái dương trong đêm đen. Để Lâm Lạc chỉ cảm thấy trước mắt tất cả đều là quang mang chói bạch, không còn có màu sắc gì khác.

- Thanh niên nhân, ngồi đi!

Lão giả rất nhanh thu hồi dị tượng này, lộ ra một dáng tươi cười ôn hòa, chỉ chỉ vị trí đối diện hắn.

- Đa tạ tiền bối ban ngài!

Lâm Lạc hai tay vái chào nói, rất là cung kính ngồi xuống, biểu hiện không kiêu ngạo không siểm nịnh, vừa đúng mức. Lão đầu này cũng tương đối không đơn giản, tu vi Tinh Hoàng nhị trọng thiên thiếu chút nữa là có thể cùng yêu nhân, ách Phong Sở Liên cùng Lâm Hồng Hoang như nhau rồi.

Ở trong lòng Lâm Lạc, trong khoảng thời gian ngắn là vô pháp xoay chuyển quan niệm Phong Sở Liên kỳ thực là nữ nhân.

- Người tử mĩ nói một chút, lúc đó là thế nào phát hiện Lôi Trì kia?

Lão giả kia cũng không có nói tên báo họ, chỉ là mở miệng đặt câu hỏi, mà dĩ cảnh giới Tinh Hoàng của hắn cũng xác thực có tư cách như vậy!

Trước khi Lâm Lạc đến cũng đã có chuẩn bị, lúc này đưa một bộ lí do hần thoát thác ra, nói hần trong lúc vô ý cùng người giao chiến, lầm nhập Lôi Trì nói ra. Này mặc dù có chút không hợp với lễ thường, nhưng phạm là người đạt được đại cơ duyên, lại có cái nào là hợp lễ thường.

Lão giả kia đối với cái này cũng không có nhiều hoài nghi, chỉ là hỏi rõ ràng địa phương ở đâu, cũng càng quan tâm huyết mạch của Lâm Lạc. Bởi vì trong cố sự của Lâm Lạc, đúng là dựa vào Lôi Trì bang trợ, hần mới có thể chuyển bại thành thắng, giết chết cường địch.

- Lôi hệ linh căn?

Lão giả không khỏi nói, vươn tay chỉ điểm trán của Lâm Lạc.

Lâm Lạc cũng không có né tránh, thần tình bình tĩnh dị thường.

Lão giả kia cùng Nghiêm Phi Dương không khỏi đều hơi động dung, đầu là nơi yếu hại, nếu mang theo linh vực công kích oanh trúng, thì dù là Tinh vực chí tôn cũng phải vẫn lạc.

Bất luận một võ giả nào cũng không muốn cho người khác tiếp xúc nơi yếu hại, sẽ từ bản năng tránh đi. Lâm Lạc không có như vậy, kia nói rõ hần một là kẻ ngu si, hai là tâm tính trấn định đến cảnh giới đáng sợ!

Có thể tu đến Tinh vực, người nào cũng không có thể là kẻ ngu si, bởi vậy chỉ có thể nói ý chí của Lâm Lạc kiên định như thiết! Mà ý chí kiên định là tiền đề để trở thành một gã cường giả, Lâm Lạc đã có điểm này.

Trong lòng lão giả kia tán thưởng, nhưng động tác trên tay cũng không có đình chỉ, một ngón tay điểm trên trán Lâm Lạc, cũng không hề có một tia dị dạng phát sinh.

- A, là huyết mạch của Thiểm Điện tộc, chỉ là huyết mạch còn không có thức tỉnh?

Lão giả kia cùng Nghiêm Phi Dương đều là ở trong lòng nói, nếu như đối phương có huyết mạch Thiểm Điện tộc, như vậy tộc văn ở trên trán, chỉ cần một điểm sẽ phản ứng.

Thời gian người này xuất hiện cũng quá xảo rồi, bọn họ muốn hoài nghi đối phương là nhi tử của Nghiêm Thanh, nhưng có thiểm điện lực, lại không có tộc văn của Thiểm Điện tộc, kia tự nhiên cùng Nghiêm Thanh chi tử không có vấn đề gì rồi.

Nhưng bọn hần lại há có thể ngờ tới, Lâm Lạc cũng không phải không có tộc văn của Thiểm Điện tộc, mà là ở chỗ mất cá chân, cho dù Tinh đế tới cũng không có khả năng nhìn ra mảnh khuyết. Nếu Lâm Lạc dám mạo hiểm làm như vậy, tự nhiên là có đạo lý của hần.

- Người cũng vào Tinh vực, có lẽ nghe nói qua tứ đại cổ tộc a?

Lão giả kia nói thêm.

- Biết một ít!

- Hảo!

Lão giả kia gật đầu.

- Trên đời này mặc dù có loi hệ linh căn, nhưng mà cực nhỏ, người phi thường mới có thể là hậu đại của Thiểm Điện tộc ta! Lão phu có thể mang người tiến tổ địa, dùng tổ Lôi Trì lễ rửa tội, nếu huyết mạch thức tỉnh, liền có khả năng trở thành một thành viên chính thức của tộc ta!

- Bất quá, việc này lão phu một người cũng không làm chủ được, người trước trở về chỗ ở, chờ lão phu đem việc này thông bẩm trưởng lão trong tộc, lại xử định luận!

- Đa tạ tiền bối!

Lâm Lạc cúi chào.

Lúc ly khai được tràng, Lâm Lạc lộ ra một dáng tươi cười.

Cho dù là thượng cổ đại tộc như Thiểm Điện tộc, Tinh vực chí cường cũng là hi hữu, hẳn một cái loi hệ linh căn Tinh Vương đi tới cửa, Thiểm Điện tộc không có khả năng sẽ cự bên ngoài!

Hiện tại không thể so với lúc trước tứ đại tộc nhất thống thiên hạ, Thiểm Điện tộc vẫn muốn phủ định Thánh địa thống trị, một lần nữa đoạt lại vương tọa, tự nhiên không có khả năng bỏ qua một chiến lược như hẳn!

772. Chương 772: Lấn Vào. (2)

Ở trong dạng tranh đoạt này, Tinh vực chí tôn mới là quan hệ quyết định thắng bại, cho dù là Chủ Linh cảnh cao thủ cũng chỉ là pháo hôi mà thôi! Hơn nữa, tuổi còn trẻ ý nghĩa tiềm lực càng lớn, vạn nhất có thể lớn đến Tinh Đế mà nói, đó chính là giúp đỡ tuyệt đối rồi!

Nhưng muốn thu nạp nhập tộc, này tự nhiên không phải người nào nói một câu là được, dù sao hiện tại Thiểm Điện tộc ở vị trí “phản quân”, vạn nhất trà trộn vào một gian tế, thời gian đại chiến ở hậu phương phá hư, này sao có thể chịu được?

Phải điều tra Lâm Lạc rõ ràng.

Bất quá, cố sự của Lâm Lạc tương đối đơn giản, trước một mực trong núi khổ tu, ngẫu nhiên gặp cường địch, sau đó được Lôi Trì vạn năm tích súc phá tan hạn chế của Nam Châu linh khí loãng, nhảy vào Linh cảnh, sau đó đi tới Đông Châu.

Lúc còn lại là bị cuốn vào Thần chi thí luyện tràng, phá tan Tinh vực chi môn, toàn bộ cố sự hầu như không có địa phương có thể khảo chứng!

Mà địa phương then chốt nhất ở chỗ, chỉ cần trải qua tổ Lôi Trì rửa tội, hẳn là có thể hiện ra hẳn tộc văn ở chỗ mất cá chân, được tiếp nhận nhập Thiểm Điện tộc! Về phần vì sao tộc văn sẽ ở chỗ mất cá chân mà không phải cái trán, cái này để cho Tinh Hoàng Tinh Đế lão tổ suy nghĩ phá đầu a!

Lâm Lạc trở lại khách sạn, lúc tiến nhập gian phòng, lông mày cũng nhíu lại. Bởi vì, ở trong phòng hẳn hơn một người, là Tinh Vương chí tôn cả người bao vây trong vải đen, ngay cả là nam hay nữ cũng phân biệt không được!

- Giao ra Hắc Nguyên Châu, bằng không... tử!

Hắn lạnh lùng nói, chỗ mất hiện lên một đạo hắc sắc u quang, dày đặc đến đáng sợ.

Lâm Lạc sửng sốt, nhưng lập tức hiểu được, dùng ba người Lý Ngọc Thiên đối với Hắc Nguyên Châu chí ở nhất định phải có, khẳng định sẽ giám thị mọi người ngày đó tham dự cạnh tranh, người nào cùng được tràng có tiếp xúc, bọn họ sẽ lập tức sát tới cửa.

Lâm Lạc không khỏi cười nhạt, đừng nói trong tay hẳn không có Hắc Nguyên Châu, cho dù có cũng sẽ không giao cho đối phương, tu luyện loại công pháp thâm độc này, tất nhiên thương thiên hại lý, không biết tàn sát bao nhiêu người mới có thể đi tới một bước này!

Nếu để hắn đạt được Hắc Nguyên Châu, thì chỉ làm hắn đi hại càng nhiều người!

Lâm Lạc cười nói:

- Xin lỗi, Hắc Nguyên Châu cũng không ở trong tay của ta!

- Nói dối!

Thần bí nhân cười nhạt.

- Người cho là bản tọa không có thấy người được tràng vừa triệu kiến người sao? Giao Hắc Nguyên Châu ra đây, bằng không bản tọa sẽ hấp khô người!

Phương thức hấp khô này của hắn cùng mị thuật thải bổ hút khô hoàn toàn là hai việc khác nhau, không phải hút khô trên mặt chữ, mà là chân chính hấp đã khô!

- Âm Thi tông?

Trong lòng Lâm Lạc mạnh mẽ nhảy lên một cái danh từ, khí tức của đối phương cùng Tề Thiên phi thường tương tự.

- Ân? Âm Thi tông ta đã có hơn mười vạn năm không có xuất thế, không ngờ còn có người biết uy danh của bản tông?

Thần bí nhân cười nhạt.

- Nếu nghe qua uy danh của bản tông, vậy không cần lời vô ích, mau mau giao Hắc Nguyên Châu ra đây!

- Uy danh? Nhiều nhất chỉ là tiếng xấu lan xa mà thôi!

Lâm Lạc cũng không nhìn mặt đối phương, ngược lại được tràng cũng biết hắn là Tinh vực cấp, hắn căn bản không cần giấu diếm thực lực, trái lại phải triển lộ chiến lực của hắn một chút, cho bản thân thêm lợi thế!

- Lớn mặt!

Thần bí nhân gầm lên một tiếng.

- Dám chửi bới uy danh bản tông, bản tọa muốn tru cửu tộc người!

- Hắc hắc sách, Thanh Mộc đạo trưởng thật đúng là nhanh a, tuy rằng bản tiên nương đạt được tin tức liền chạy tới, nhưng Thanh Mộc đạo trưởng đã tới trước rồi!

Một tiếng cười duyên, chỉ thấy thân ảnh đầy ắp không gì sánh được kia của Lý Ngọc Thiên cũng xuất hiện ở ngoài cửa sổ.

Thần bí nhân được xưng là Thanh Mộc đạo trưởng kia hừ lạnh, ánh mắt yếu ớt không hề tình cảm đảo qua thân thể khêu gợi của Lý Ngọc Thiên, cũng không dậy nổi một tia gợn sóng, hắn sớm đã hóa thành Âm Thi chi khu, tự nhiên không có thất tình lục dục nữa, Lý Ngọc Thiên lại mê người ở hắn xem ra chỉ là một đồng thịt tươi mà thôi.

- Tiên nương đến, sợ rằng Thạch huynh đã ở lân cận a?

Thanh Mộc đạo trưởng nhìn bầu trời nói.

- Ha ha ha, Thạch Cẩm Đường ở đây!

Một tiếng cười to, thân ảnh lão giả vóc người khôi ngô kia đã ở ngoài cửa sổ hiện ra.

- Tiểu huynh đệ, người ta liên thủ cường chế hai cái sát phong cảnh kia đi, lại đưa Hắc Nguyên Châu cho bản tiên nương, bản tiên nương cùng người hoan hảo được không?

Lý Ngọc Thiên hướng Lâm Lạc ột cái mị nhãn tràn ngập mê hoặc.

- Ha ha ha, đã là lão quái bà sống mấy vạn năm, cư nhiên còn dựa vào thân thể để sống, Lý lão thái bà, người cũng có thể hàm di dương tôn rồi!

Khôi ngô lão giả Thạch Cẩm Đường cười to nói, người này tính tình quả nhiên cùng vóc người như nhau, rất nóng nảy.

Ba người bọn họ đều là mang ý xấu, ai cũng không dám liên thủ, kia tự nhiên càng không hi vọng thấy ai cùng Lâm Lạc hợp tác rồi.

- Tiểu huynh đệ, lão thái bà này là có tiếng hấp tình yêu phụ, người muốn cùng nàng phong lưu, cẩn thận trắng niên mất sớm!

- Thạch lão quỷ, người dám mắng bản tiên nương, không sợ bản tiên nương hủy Thạch gia bọn người đi sao?

Lý Ngọc Thiên giận dữ, trong giọng nói tràn đầy uy hiếp.

Thạch Cẩm Đường cũng không hề thua kém nói:

- Nếu người không sợ Thạch gia Trảm Long Kiếm, vậy thì hoan nghênh người tới tệt gia, ta sẽ ột thân tu vi của người toàn bộ biến mất!

Nhưng Lý Ngọc Thiên chỉ là hừ lạnh một tiếng, không có cãi lại. Tuy rằng tu vi của nàng là Tinh Vương nhị trọng thiên, nhưng Thạch gia trấn tộc chỉ bảo lại là Thánh khí Tinh đế cấp, một khi kích hoạt sẽ tự động ngăn địch, ngoài Tinh đế lão quái thì không thể chống đỡ.

Lâm Lạc cười ha ha, tùy ý nói:

- Các người nói xong chưa, xong rồi thì cùng lên đi!

- Tiểu bối, khẩu khí thật lớn!

Thanh Mộc đạo nhân lạnh lạnh nói, tuy rằng Lâm Lạc ngụy trang thành đại hán ba mươi tuổi, nhưng so với mấy lão gia hỏa này xác thực tuổi còn trẻ không gì sánh được, huống hồ tu vi cũng kém một tiểu cảnh giới, xưng là tiểu bối cũng không quá mức.

- Vậy để ta đến lĩnh giáo công phu của ba vị một chút!

Thân hình Lâm Lạc bắn ra, đã phá ốc nhập không, nếu như ở đất bằng giao chiến mà nói, tính phá hư này quá lớn. Tuy rằng Thiểm Điện tộc cường giả khả năng sẽ ra tay hóa giải, nhưng hiện tại hấn nhất tâm muốn lẫn vào trong đó, đây là phải biểu hiện.

Ba người Lý Ngọc Thiên liếc mắt nhìn nhau, đều phá không đuổi kịp, ba người tranh tổng so với bốn người thì dễ dàng hơn a! Nếu như Lâm Lạc muốn làm chim đầu đàn, vậy trước tiên đá hấn ra ngoài cục!

Hơn nữa, Hắc Nguyên Châu còn đang ở trên người hấn, tự nhiên cũng phải xem hấn trở thành mục tiêu đệ nhất, bằng không ba người bọn họ lại tranh thế nào có cái ý nghĩa gì?

Hưu!

Ba người cũng đồng dạng phá không theo sát Lâm Lạc.

- Thuận Thiên đại nhân, ta có nên đứng ra giải quyết một chút hay không?

Trong Dược trảng, Nghiêm Phi Dương hướng tên lão giả kia nói.

Nghiêm Thuận Thiên hơi do dự một chút nói:

- Không cần vội vã xuất thủ, lão phu muốn nhìn tiềm lực của hấn làm sao, người chỉ cần bảo đảm hấn không chết là được!

- Vâng!

773. Chương 773: Tinh Vương Đối Chiến

Nghiêm Phi Dương chấp tay mà đứng, tuy rằng thần thái cung kính, nhưng biểu tình trên mặt cũng tự tin mười phần, tựa hồ căn bản không có để bốn người Lâm Lạc vào mắt.

Nhưng vào lúc này, trên bầu trời truyền đến một tiếng nổ, một đạo hắc quang tràn ra, chiến đấu đã bắt đầu rồi.

Người thứ nhất xuất thủ chính là Thanh Mộc đạo nhân, hẳn vốn là bởi vì Lâm Lạc nói năng lỗ mãng mà động sát niệm, tự nhiên nhịn không được dẫn đầu xuất thủ, mở ra hắc sắc lĩnh vực. Nhưng không có thấy một cái Âm Thi, cùng Tề Thiên lúc trước Lâm Lạc tiếp xúc đến hoàn toàn bất đồng.

Nhưng tà khí này cũng là đồng dạng, làm cho người ta kim lòng không được chán ghét.

- Thi hoá khí long, trăm!

Thanh Mộc đạo nhân hừ lạnh một tiếng, hắc khí khắp bầu trời hóa thành một thi long, hướng về Lâm Lạc đương nanh múa vuốt đánh ra đi.

Đây là công kích của Tinh vực cấp, chỉ cần bị thi long phách trúng một chút, dù là Chủ Linh cảnh cao thủ cũng bị thuấn sát! Hơn nữa, Thanh Mộc đạo nhân là Tinh Vương nhị trọng thiên, so với Lâm Lạc muốn cao hơn một tiểu cảnh giới, càng nghiền áp tuyệt đối.

Lâm Lạc không thể triển lộ không gian bí thuật, dù sao người có không gian linh căn cùng lôi linh căn thực sự quá ít, rất dễ làm cho người liên tưởng đến hắn đã từng ở Tuyệt Hổ thành dùng qua không gian thuấn di.

Hơn nữa, Tử đỉnh cũng không có thể dùng, này cũng đồng dạng ở Tuyệt Hổ thành té ra !

Bất quá Lâm Lạc cũng không có sợ hãi, bởi vì Tinh Hải của hắn trải qua năm lần mở rộng liên tục, đã vô cùng lớn không gì sánh được, có thể so với Tinh Vương nhị trọng thiên! Bởi vậy, ở trên lực lượng hợp lại, hẳn thật đúng là không sợ hãi Thanh Mộc đạo nhân cao hơn nhất giai này.

Lâm Lạc hét lớn một tiếng, một quyền oanh ra, thẳng kích long thủ.

- Cuồng ngạo!

Ba người Thanh Mộc đạo nhân song song hừ lạnh, phải biết rằng song phương là kém một trọng thiên, đây là chênh lệch vạn năm khổ tu!

Ngay cả Nghiêm Thuận Thiên ở phía dưới cũng nhịn không được lắc đầu, thanh niên nhân quá cuồng ngạo, biết rõ cảnh giới của đối phương so với mình cao hơn còn muốn tuyển trạch cứng đối cứng! Cũng được, tiểu tử này trước tu hành quá mức thuận buồm xuôi gió, để hắn chịu chút vị đắng cũng tốt, sau đó sẽ học khôn!

Chỉ có Nghiêm Phi Dương mới lộ ra một vẻ tán thưởng, dùng tính cách của hắn cũng là tuyệt không lùi bước, đây là tự tin cường liệt của võ trung vương giả đối với bản thân! Đương nhiên, nếu không có thực lực còn tuyển trạch như vậy mà nói, vậy không gọi tự tin mà là cuồng ngạo.

Bang!

Một quyền đánh ra, chỉ thấy thi long kia khóc thét một tiếng, cư nhiên sinh sôi tan rã, một lần nữa hóa thành hắc khí khắp bầu trời, hơn nữa, hắc khí này còn đang tự động tán loạn, căn bản không có biện pháp một lần nữa tụ hợp!

Thanh Mộc đạo nhân không khỏi nổi giận gầm lên một tiếng, hắc khí này chính là bốn nguyên lực của hắn, tuy chỉ là một bộ phận bé nhỏ không đáng kể trong cơ thể hắn, nhưng thiếu là sẽ mất, chỉ có thể đi qua thời gian dài dòng buồn chán tu luyện trở về.

Này không khỏi làm hắn giận dữ, nhưng đã quên đi tự hỏi dựa vào cái gì một tiểu tử Tinh Vương nhất trọng thiên có thể oanh tan một kích của hắn!

- Tiểu tử này, thật đúng là làm cho người kinh hãi!

Nghiêm Thuận Thiên không khỏi thở nhẹ một tiếng, không phải nói không có tiền lệ đệ giai võ giả đánh thắng cao giai võ giả, nhưng cảnh giới càng cao, khả năng này lại càng thấp, đặc biệt là Tinh vực, có thể làm như vậy, lại có người nào không phải kỳ tài ngút trời?

Hơn nữa, Lâm Lạc cũng không phải dùng Thánh khí đón chào, mà là dùng lực liều mạng không rơi hạ phong, cái này càng thêm đáng quý rồi, nói rõ người này có tiềm chất vô trung vương giả!

Rất đáng giá bồi dưỡng!

Mà Nghiêm Phi Dương thì lộ ra một dáng tươi cười, nhưng không có bởi vì chiến lực của Lâm Lạc mạnh mà sinh ra đồ kị chút nào, trong ánh mắt trái lại lộ ra một tia sáng hiếu chiến.

Càng nhiều hắc khí từ trong cơ thể Thanh Mộc đạo nhân tuôn ra, một cổ tanh hôi không gì sánh được truyền ra, đủ để cho Chủ Linh cảnh cường giả vừa nghe liền ngất xỉu.

Đây là Ma yểm hắc vụ của hắn, có tính ăn mòn cường liệt, hơn nữa dính không gì sánh được, vô luận thân thể bị dính đến một chút, kia trừ khi thân thể cùng với linh hồn người nọ toàn bộ bị ăn mòn sạch sẽ, bằng không sẽ vĩnh viễn không có khả năng thoát khỏi!

Thanh Mộc đạo nhân phát sinh một chuỗi cười nhạt, đã khẩn cấp muốn thấy tràng cảnh Lâm Lạc bị ma vụ của hắn hóa thành hủ dịch!

Lâm Lạc hừ nhẹ một tiếng, vô số đạo hỏa diễm từ trên người hắn tuôn ra, phải đốt sạch tất cả hủ dịch.

- Người si nói mộng, ma vụ của bản tọa là người... di!

Thanh Mộc đạo nhân còn dự định nói khoác một phen, đã thấy hắc vụ khắp bầu trời ở dưới hỏa diễm đốt cháy cư nhiên đều hóa thành tro bụi, theo gió phiêu tán đi!

- Thế nào khả năng!

Đừng nói Thanh Mộc đạo nhân vô pháp tiếp thu, dù là Lý Ngọc Thiên cùng Thạch Cẩm Đường cũng phi thường khiếp sợ, Ma yểm hắc vụ này ngay cả bọn họ cũng cần cần dục dục đối phó, nhưng Lâm Lạc cư nhiên có thể dùng hỏa diễm cảnh giới thấp hơn đốt diệt, này quá làm cho người bất khả tư nghị rồi.

- Thiên tài!

Ánh mắt của Nghiêm Thuận Thiên sáng ngời, quyết tâm thu nạp Lâm Lạc vào Thiểm Điện tộc càng thêm kiên định. Hắn không sợ sau này Lâm Lạc sẽ có dị tâm, bởi vì một ngày dùng tổ Lôi Trì sinh thành tộc văn, kia Lâm Lạc là thiên hạ chi địch, chỉ có tứ đại cổ tộc mới có thể dựa vào!

Nhưng thật ra Nghiêm Phi Dương đồng dạng lộ ra vẻ không giải thích được, rõ ràng Lâm Lạc ở cảnh giới rơi vào hạ phong, như thế nào có thể hóa đi Ma yểm hắc vụ của Thanh Mộc đạo nhân?

Này tự nhiên là chỗ tốt của Lâm Lạc khi cảm ngộ được Cẩm tự thứ tư!

Đối với lý giải về hỏa, Lâm Lạc đã đạt được độ cao tương đối. Không chỉ có thể nắm thiên hạ hỏa lực trong tay, bản thân hỏa diễm lực cũng trở nên uy lực lớn hơn nữa, tuy rằng không có thể sản sinh uy hiếp đối với Tinh Hoàng. Nhưng Thanh Mộc đạo nhân cũng bắt quá Tinh Vương nhị trọng thiên mà thôi!

Hỏa diễm vốn là khắc tinh của tà vật, hai người đối chiến, tự nhiên sẽ xuất hiện kết quả này.

- Khá lắm tiểu tử, kia liền để bản tọa nhìn ngươi đến tột cùng có thể đạt được cái tình trạng gì!

Thanh Mộc đạo nhân nhiều lần công kích đều bị Lâm Lạc dễ dàng hóa giải, cảm thấy ở trước mặt hai người Lý Ngọc Thiên đánh mất mặt mũi, rốt cục động thật rồi!

Hắn nhắc tay hướng thiên, vô số tinh thần lực hội tụ, ở trong lòng bàn tay của hắn hình thành một viên hắc sắc quang cầu, trong đó ẩn chứa uy năng hủy thiên diệt địa!

Đây là năng lực đặc biệt của Tinh vực chí tôn, có thể câu động chư thiên tinh thần, dùng lực lượng một cái tinh thần nghiền áp địch nhân!

Tinh Hải càng lớn, câu động chư thiên tinh thần lực càng nhiều, đây là khác biệt trên thực lực.

- Trấn áp cho bản tọa!

Thanh Mộc đạo nhân oanh hắc cầu trong tay ra, hướng về Lâm Lạc tạt bắn đi.

Lâm Lạc đồng dạng lấy thúng úp voi, câu động tinh thần lực, nắm hệ công pháp song song vận chuyển, nắm khóa quang cầu màu sắc khác nhau từ trong tay hấn sản sinh, sau đó hoàn mỹ dung hợp tới cùng nhau! Ở lúc dung hợp, thể tích khóa bạch sắc quang cầu này không chỉ không có lớn thêm, ngược lại còn rút nhỏ vài phần!

774. Chương 774: Trời Sinh Chiến Sĩ. (1)

- Di!

Vô luận là ba người trên không trung, hay hai người đang xem cuộc chiến, đều song song kinh hô một tiếng.

Ở Linh cảnh, Ngũ hành tiểu thế giới có uy năng vô địch nghiền áp cùng giai, mà vào Tinh vực, uy thế này không chỉ không có nhỏ đi, ngược lại còn phóng đại rồi! Năm loại Tinh vực lực bất đồng dung hợp, tương dung tương sinh, uy lực lớn hơn nữa!

Thậm chí, đạt tới cực hạn còn có thể hình thành “hắc động”, thôn phệ tất cả lực lượng!

Tuy rằng Lâm Lạc còn xa xa đạt được một bước này, nhưng tinh vực chỉ cần không lớn phần nhỏ, này là một loại dấu hiệu, biểu thị Lâm Lạc có tiềm năng kinh khủng như vậy!

Vô giả có Ngũ hành chân linh căn vốn là thiếu đến thương cảm, có thể phá vỡ mà vào Tinh vực càng có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà còn muốn hình thành hắc động, chỉ ít ở trong lịch sử của Ngân Nguyệt tinh là tuyệt không có, đây là những lão tổ tổng ở lúc còn đang tìm hiểu Thần giới lưu lại.

Nhưng thuật lại như vậy quá mức cửu viễn, đã không có mấy người nhớ kỹ, thời gian qua lâu liền trở thành thần thoại. Huống hồ Lâm Lạc cũng chỉ là hiển lộ ra có xu thế phương diện này, xa xa còn không có đạt được trình độ hình thành hắc động, nhưng vẫn để năm người lấy làm kinh hãi, khiếp sợ với Ngũ hành tinh vực lực cường đại, mà không có càng tiến thêm một bước, nghĩ đến Lâm Lạc còn có thể hình thành hắc động!

Lâm Lạc hừ nhẹ một tiếng, đánh ra bạch sắc quang cầu trong tay.

Hai quang cầu hắc bạch nhất thời chạm vào nhau, bỗng nhiên bắn ra tia sáng chói mắt làm chỉ ít một phần ba vô giả Đông Châu đều có thể cảm ứng được, sau đó là một tiếng nổ như sấm, ầm ầm không dứt!

Cho dù là Lý Ngọc Thiên cùng Thạch Cẩm Đường cũng chỉ có thể nhượng bộ lui binh, hai người đối phương dẫn động tinh thần lực đại chiến, nếu bọn họ bất đồng mà nói, đứng ở gần đó không phải là muốn tìm khổ sao!

Đây là công kích cường đại nhất của Tinh vực chí tôn, tuy rằng uy lực thật lớn, nhưng tiêu hao cũng kinh khủng không gì sánh được, ai cũng sẽ không đơn giản vận dụng!

Khi hắc cùng bạch lưỡng đạo hào quang tiêu thất, chỉ thấy Lâm Lạc cùng Thanh Mộc đạo nhân xa xa cách nhau mười dặm đối lập. Thanh Mộc đạo nhân là biểu tình dữ tợn, như muốn nhắm người mà phê, mà Lâm Lạc lại là chiến ý tận trời, tựa hồ còn không có đánh đủ.

- Hai vị, lẽ nào muốn tọa sơn quan hổ đấu, để bản tọa một người xuất lực?

Thanh Mộc đạo nhân lạnh lùng nói.

Tuy rằng hấn còn có con bài chưa lật, nhưng này chỉ có ở thời điểm tranh đoạt Hắc Nguyên Châu mới có thể vận dụng, sao có thể ở thời gian này xốc lên, không phải không công tiện nghi Lý lão bà cùng Thạch lão quái sao?

- Ha ha, rõ ràng là Thanh Mộc lão quái ngươi muốn thể hiện, bắt quá, ngươi đã mở miệng, lão phu cũng chỉ có thể bêu xấu!

Thạch Cẩm Đường cười nói, tuy rằng hắn tục tằng hiếu chiến, cũng là người lỗ mãng, nhưng Hắc Nguyên Châu quan hệ trọng đại, không được phép hắn xem thường.

- Bản tiên nương cũng đang muốn động chút gân cốt!

Lý Ngọc Thiên cười quyến rũ liên tục, nhưng bên trong tràn đầy sát khí lạnh lẽo.

Nhất thời, tam đại Tinh Vương liên thủ chi thế thành!

Ba Tinh Vương nhị trọng thiên chí tôn liên thủ giết tới, Lâm Lạc nên đánh như thế nào?

Ba người Lý Ngọc Thiên cố nhiên là loại âm ngoan, này không giết chết Lâm Lạc cũng phải buộc hắn giao Hắc Nguyên Châu ra mới có thể cho hắn rời đi. Mà phía dưới Nghiêm Phi Dương cùng Nghiêm Thuận Thiên càng muốn biết Lâm Lạc ở dưới công kích như vậy có thể kiên trì bao lâu!

Hai người không có nhiều hy vọng xa vời, chỉ cần Lâm Lạc có thể chống đỡ mười chiêu cũng đã thỏa mãn, hai mươi chiêu là kinh hỉ, lại trên nữa bọn họ sẽ không suy nghĩ rồi.

Lâm Lạc cười ha ha, hắn đến bây giờ mới chỉ dùng ngũ hành công pháp mà thôi, bằng vào Tinh Hải hơn xa của hắn so với Tinh Vương nhất trọng thiên bình thường, hắn có thể cùng Tinh Vương nhị trọng thiên chống lại.

Mà hắn còn có Chiến Thiên Quyết chưa có sử dụng!

Từ khi hắn vững chắc Tinh Hải, còn không có chân chính cùng Tinh vực cấp chí tôn giao thủ, lúc này chiến ý hưng khởi, đối mặt tam đại chí tôn liên thủ cùng đánh cứ nhiên phát sinh một tiếng huyết sáo hưng phấn, song quyền cổ động, chủ động đón nhận!

Này!

Sắc mặt ba người Lý Ngọc Thiên đều trầm xuống, tiểu tử này ở bọn họ cùng đánh không chỉ không phòng ngự, cứ nhiên còn muốn chủ động tiến công, thực sự là ngay cả chữ chết viết như thế nào cũng không biết!

Bất quá Lâm Lạc biểu hiện càng cuồng ngạo, bọn họ ngược lại càng không dám hạ sát thủ, rất sợ phía sau Lâm Lạc có Tinh Đế lão tổ làm chỗ dựa, sau đó đột nhiên nhảy ra xóa đi bản thân!

Nhưng không thể giết không có nghĩa là không thể đánh trọng thương, chỉ cần người không chết, dùng hậu trường của bọn họ, tin tưởng cho dù là Tinh đế lão quái cũng phải nghĩ có nên mạo hiểm thế lực hai nhà sống mái với nhau hay không.

Chiến Thiên Quyết vận chuyển, tam thức kỹ xảo tập trung!

Lâm Lạc chọn mục tiêu công kích là Thanh Mộc đạo nhân, hắn đối với Âm Thi tông tồn tại chán ghét phát ra từ bản năng. Như quang minh cùng hắc ám đối lập, đây là thế nào cũng hóa giải không ra!

Thanh Mộc đạo nhân chỉ cảm thấy ý thức đột nhiên chết lặng, cứ nhiên chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn Lâm Lạc một quyền oanh đến! Hắn không khỏi hoảng hốt, nhưng có thể tiến nhập Tinh vực, người nào không phải thân kinh bách chiến, huyết sát vô số!

Hắn lệ kêu một tiếng, mạnh mẽ thoát khỏi áp chế đối với tinh thần của Chiến Thiên Quyết, nhưng lúc này lại muốn né tránh đã không thể, chỉ có thể khởi chương đón chào. Nhưng dùng tu vi Tinh Vương nhị trọng thiên của hắn, cũng không cần né tránh!

Nếu như ngay cả công kích của tiểu bối Tinh Vương nhất trọng thiên cũng không dám đón đỡ, hắn còn có mặt mũi gì?

Hai người đều là nhanh như điện quang thạch hỏa, trong nháy mắt nắm tay của Lâm Lạc cũng đã oanh đến, nhất thời quyền chương tấn công!

Bang!

Một tiếng nổ kinh thiên, nhưng song phương bởi vì không có truyền chuyển tinh thần lực, uy lực này cũng không có cường đại như trước kia, nhưng vẫn như cũ ở trên bầu trời tuôn ra từng đạo lực lượng gợn sóng kinh khủng, giáo đến tầng mây hỗn loạn, tựa hồ bầu trời cũng muốn băng diệt!

Hưu! Hưu!

Một đạo thân ảnh bị đánh bay đi ra ngoài, nhưng mà đáng sợ chính là, này cũng không phải Lâm Lạc được công nhận không địch lại, mà là Thanh Mộc đạo nhân!

Một cái liều mạng này, để cả người Thanh Mộc đạo nhân dấy lên một tầng hắc vụ, người quen thuộc Âm Thi tông liền biết, biểu hiện này tương đương với bọn họ học máu. Chỉ là máu của Âm Thi đã sớm khô cạn, lưu chuyển trong cơ thể bọn họ chính là thi khí!

Thanh Mộc đạo nhân cố nhiên là vừa tức vừa phẫn vừa khủng hoảng, mà Thạch Cẩm Đường, Lý Ngọc Thiên còn có hai vị Nghiêm gia đều giật mình đến thiếu chút nữa nuốt đầu lưỡi xuống phía dưới!

Này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Trong lịch sử, xác thực có vô trung chí tôn Tinh Vương nhất trọng thiên có thể đối kháng Tinh Vương nhị trọng thiên, nhưng này cũng chỉ là đối kháng, mà không phải là chiến thắng! Hơn nữa, kia còn có tiền đề tương đối, là vị Tinh Vương nhất trọng thiên thiên tài kia có thiên phú thần thông, mà người kia không có, lúc này mới có thể chống đỡ.

775. Chương 775: Trời Sinh Chiến Sĩ. (2)

Nhưng Lâm Lạc không chỉ không hề dùng thiên phú thần thông, càng dùng lực lượng thuần túy của bản thân oanh trở mình Thanh Mộc đạo nhân, đây là kỳ tích thể nào?

Đừng nói Nghiêm Thuận Thiên kinh ngạc đến ngây người, dù là Nghiêm Phi Dương cũng lần đầu thay đổi biểu tình thận trọng, Lâm Lạc biểu hiện quá kinh diễm rồi, ngay cả hắn cũng không dám nói bản thân ở Tinh Vương nhất trọng thiên có thể đánh bại Tinh Vương nhị trọng thiên chí tôn!

Vô trung thiên tài! Trăm vạn năm mới có thể sinh ra một cái!

Nghiêm Thuận Thiên không khỏi vui mừng quá đổi, đối với quyết tâm thu Lâm Lạc vào trong tộc đã kiên như sắt thép!

Hiện tại Lôi hệ công pháp của Lâm Lạc còn không có đột phá Tinh vực đã có uy năng như vậy, đợi đến hắn tiến nhập tổ Lôi Trì, nếu như có thể thu được tổ tiên nhận đồng, ban tặng huyết mạch mà nói, nói không chừng còn có thể đạt được thiên phú thần thông của Thiểm Điện tộc, kia sẽ cường đại đến hạng nông nổi nào?

Chỉ cần cho hắn mấy nghìn năm, khuynh lực toàn tộc bồi dưỡng hắn, đưa Lâm Lạc vào Tinh Đế vị, kia nói không chừng có khả năng dùng lực một người quét ngang Thánh địa, trọng đoạt địa vị thống trị của tứ đại cổ tộc!

Hơn nữa tuy rằng tứ đại cổ tộc đồng khí liên chi, nhưng ở trong lúc đó cũng có chút cạnh tranh, nếu như bọn họ có thể có cao thủ như Lâm Lạc, kia tất nhiên ở trong tứ tộc dễ trạng nguyên!

Lão gia hỏa này không khỏi hưng phấn đứng lên, trong ánh mắt thiểm điện loạn tác, đều có loại tính tình không chịu nổi, muốn trực tiếp xuất thủ đánh đuổi ba người Lý Ngọc Thiên, mang Lâm Lạc về tổ địa rồi.

Lý Ngọc Thiên cùng Thạch Cẩm Đường bị Lâm Lạc biểu hiện nghịch thiên trực tiếp dọa giật mình, tiểu tử này đến tột cùng là từ đâu toát ra, thế nào cường đến quá mức như vậy? Tinh Vương nhất trọng thiên liền có thể trong chính diện giao chiến oanh trở mình Tinh Vương nhị trọng thiên?

Nếu như tiểu tử này đạt đến Tinh đế mà nói, toàn bộ thiên hạ không phải đều ở dưới chân hắn run rẩy hay sao?

Trong ánh mắt bọn họ âm tình bất định, nhưng lập tức nổi lên sát khí cường liệt không gì sánh được, yêu nghiệt như vậy tuyệt không có khả năng dung hắn lớn lên!

- Tiểu tử, ngươi đây là tự tìm tử lộ!

Thanh Mộc đạo nhân bay vút trở về, hần nhiên thấy được sát khí của hai người Lý Ngọc Thiên. Mà hần càng hận không thể lập tức hấp khô Lâm Lạc, hai tay vung lên, hai cánh tay như khô mộc lộ đi ra, hần ngâm xương một loại ngôn ngữ ai cũng nghe không hiểu.

- A...

Hần đau đớn rên rỉ, đỉnh đầu bỗng nhiên hé ra, vươn đến một đôi tay bạch cốt, cầm lấy đầu lâu của hần xé mở qua hai bên, chui ra đến một bộ xương khô bạch cốt, chỉ ít cao đến mười trượng!

Vô pháp tướng tượng trong thân thể nho nhỏ của Thanh Mộc đạo nhân là thể nào cất giấu một quái vật như thế, nhưng ngay cả Linh cảnh võ giả cũng có đan điền không gian, huống chi là tồn tại Tinh vực cấp!

- Hai vị, còn do dự cái gì, đều xuất ra bản lĩnh thật sự đến, lẽ nào tiểu tử nghịch thiên như vậy còn có thể để hần sống qua ngày hôm nay sao?

Khi bộ xương bạch cốt triệu đi ra, đỉnh đầu của Thanh Mộc đạo nhân cũng một lần nữa dung hợp, ánh mắt hần đảo qua Thạch Cẩm Đường cùng Lý Ngọc Thiên, ngữ khí âm trầm.

- Hừ, không cần hoạt tử nhân ngươi dạy chúng ta!

Lý Ngọc Thiên ba một chút, mở một thanh hoa tán tinh xảo, trên mặt bức tranh có vô số nam nữ đang tăng tị với nhau, tựa hồ đều có sinh mệnh, không ngừng nhúc nhích, làm cho người nhìn mặt đỏ tới mang tai, phát lên xung động dị dạng.

Thạch Cẩm Đường không nói gì, nhưng vóc người vốn là khôi ngô cũng thành linh lớn hơn mấy lần, như là một cự nhân. Quần áo trên người đều bạo liệt, nhưng nội bộ đã có một kiện nộ khổ trần ngập co dãn, che chắn hạ thân của hần.

Bộ xương bạch cốt đã đủ lớn, nhưng ở trước mặt Thạch Cẩm Đường cũng căn bản không thể so sánh, chỉ có thể ở chỗ mất cá chân của hần!

Trăm trượng cự nhân!

Cự Nhân tộc!

Lâm Lạc không khỏi nghĩ đến bích hoạ ở Thương Vân đỉnh nhìn thấy, trên mặt có tràng cảnh cự nhân cao trăm trượng cùng các loài quái vật chiến đấu. Nguyên lai, chỉ có Cự Nhân tộc Tinh vực cấp mới có thể đạt được cao trăm trượng!

Thạch Cẩm Đường hóa thành hình thái tác chiến, hiển nhiên là động thật, hoa tán của Lý Ngọc Thiên là Thánh khí, đồng dạng không thể khinh thường! Mà bạch cốt khôi lỗi của Thanh Mộc đạo nhân tuy rằng không biết là cái gì, nhưng uy lực cũng tuyệt không kém!

Ba người này, đều là vận dụng con bài chưa lật, bất quá có đúng là con bài chưa lật lớn nhất của bọn họ hay không cũng không biết, dù sao này cũng không có người tin!

- Sát!

Ba người này song song kêu to một tiếng, nguyên bản là không liên quan nhau, nhưng lúc này là đồng một mục tiêu tạm thời liên thủ.

Ba người cộng thêm một bộ xương bạch cốt, nhất tề hướng Lâm Lạc oanh qua, mà một cái hoa tán (* cái dù hoa) cũng huy vũ nhập không, hóa thành một thanh cự tán che trời, vô số nam nữ đang tăng tị với nhau lao xuống, tiếng rên rỉ hừ hừ lả lướt không dứt bên tai, tựa hồ toàn bộ nam nữ thiên hạ đang hoan hảo.

Lâm Lạc chiến ý sục sôi, Chiến Thiên Quyết ở trong cơ thể điên cuồng lưu chuyển, hần cười một tiếng dài, thân hình đập ra, cùng ba người một bộ xương khô ác chiến lên.

Bang! Bang!

Hắn hai quyền phân biệt oanh bay Lý Ngọc Thiên cùng Thanh Mộc đạo nhân, nhưng Thạch Cẩm Đường dùng hình thái bản thể xuất chiến, lực lượng này cường đại đến kinh người, không chút nào kém Lâm Lạc sau khi được Chiến Thiên Quyết tăng phúc, cư nhiên liều mạng tám lạng nửa cân!

Hai người song song run lên bay ngược, mà lúc này bộ xương bạch cốt cũng thừa cơ vươn một bàn tay to phách về phía Lâm Lạc.

Đồ vật này cũng biết âm người!

Lâm Lạc bay lên một cước, đá vào trên người bạch cốt, nhưng chân phải còn không có chạm đến, chỉ thấy bạch cốt bỗng nhiên “Xệt” một chút, cả người đều bốc lên một mảnh gai xương rậm rạp, dài bất quá một xích, nhưng đen không gì sánh được!

Tuy rằng không biết này là cái gì, nhưng Lâm Lạc từ bản năng ý thức được không thích hợp, lập tức thu cước quay về, song song oanh ra một quyền, hư không phách ra, không để cho bạch cốt có cơ hội tiếp xúc.

Bang!

Cả người Lâm Lạc run lên, bị đánh bay đi.

Cũng không phải lực lượng của bạch cốt so với hắn mạnh hơn, mà là Lâm Lạc nửa chừng ra quyền, lực lượng này tự nhiên không mạnh, không địch lại cũng là bình thường.

Vài cái giao phong này kỳ thực chỉ là ở trong nháy mắt hoàn thành, mà ở trong nháy mắt kế tiếp, bốn người vừa lập tức điện xạ quay về, một lần nữa hình thành cục diện giằng co. Tuy rằng bị phách phi oanh phi, nhưng dùng năng lực của Tinh vực chí tôn, đây đều là chút lòng thành, không có khả năng một kích đánh ất đi lực tái chiến.

- Thạch lão quái, lực lượng của ngươi mạnh nhất, do ngươi chính diện kiểm chế, chúng ta ở hai bên hiệp trợ ngươi!

Thanh Mộc đạo nhân ánh mắt âm hàn, hắn thậm chí có ý định rời khỏi tranh đoạt Hắc Nguyên Châu, chỉ cần thi thể của Lâm Lạc!

Bởi vì dương khí trong cơ thể Lâm Lạc quá nặng rồi, tuy rằng cùng công pháp hắn tu tuyệt nhiên tương phản, nhưng chỉ cần chuyển hóa Lâm Lạc thành Âm Thi thân, dương khí kinh khủng này sẽ biến thành thi khí, cung hắn đại bổ, hiệu quả cũng không kém Hắc Nguyên Châu!

776. Chương 776: Liều Mạng. (1)

- Hạ thủ ngoan một chút, lão phu không có khả năng ở trạng thái này duy trì lâu lắm!

Thạch Cẩm Đường ồm ồm nói, thanh âm như sét đánh, chấn đắc màng tai người đau nhức.

- Không cần nhiều lắm, tiểu tử này cũng tất nhiên là dùng bí pháp nào đó mạnh mẽ để thăng lực lượng, đồng dạng kiên trì không được bao lâu! Chỉ cần chúng ta cho áp lực đủ lớn, tiểu tử này rất nhanh sẽ lực kiệt!

Lý Ngọc Thiên cười lạnh nói.

Nàng dịch động hoa tán trên bầu trời, một đôi nam nữ đang tăng tị với nhau kia hướng Lâm Lạc bay đi, tất cả cái gì cần thấy đều có thể thấy được.

Kỳ thực chuôi hoa tán này bản thân tịnh không có tính công kích gì, nhưng đám nam nữ đang tăng tị với nhau này cũng không thể coi thường, không nhìn đặc hiệu phòng ngự, chỉ cần bị bọn họ chui vào trong cơ thể, sẽ dễ vỡ giả xuân tình như nước thủy triều, vô luận nam nữ trực tiếp tiết thân đến chết!

Đối với Lý Ngọc Thiên mà nói, chuôi hoa tán này chính là chí bảo, nếu nàng muốn hấp thụ nam nhân dương khí, kia chỉ cần “Kỵ” đi tới, đối phương liền hồ rỗng liên tục, lập tức liền thổ tấn tinh hoa suốt đời, trực tiếp hấp thu thoải mái!

Mà gặp gỡ cường địch mà nói, hoa tán này cũng có thể khắc địch chế thắng, cho dù vô pháp để đối phương trực tiếp tiết đến chết, cũng sẽ đại tiết thương thân!

Hắc Nguyên Châu có thể đề thăng uy năng của thánh khí này, chỉ cần có thể thành công dung hợp đi vào, dù là Tinh Vương tam trọng thiên chí tôn nàng cũng có thể không! Bởi vậy, Hắc Nguyên Châu nàng nhất định phải có, Lâm Lạc cũng phải chết!

- Tiểu tử, chết!

Thạch Cẩm Đường hét lớn một tiếng, một bàn tay chừng mười trượng từ trên bầu trời rơi xuống!

Dùng Lâm Lạc nắm giữ không gian bí thuật, hắc nguyên bản có thể thông dong né tránh, nhưng bởi vậy có khả năng để thân phận của hắn hấp thụ ánh sáng, Lâm Lạc cũng không muốn thất bại trong gang tấc, chỉ có thể mạnh mẽ nhẫn nhịn, dùng một quyền oanh đánh.

Bang!

Lâm Lạc tất nhiên bị một chưởng này ép tới thân hình rơi xuống, thân hình của Thạch Cẩm Đường cũng lung lay, thiếu chút nữa ngã xuống.

Lý Ngọc Thiên cùng Thanh Mộc đạo nhân, khô lâu nhân cơ hội giết qua, lần đầu tiên cùng đánh bọn họ không có phối hợp, uy lực không hiện, nhưng Tinh vực chí tôn trí tuệ ra sao, lập tức liền chế định ra phương thức chiến đấu hợp lý.

Kỳ thực Lâm Lạc còn có thể điều khiển thủy, kim, mộc tam hệ lực lượng, tuy rằng Thạch Cẩm Đường là Thổ linh căn, Thanh Mộc đạo nhân là Âm Thi, nhưng Lý Ngọc Thiên là Thủy linh căn hàng thật giá thật, thủy hệ công pháp triển khai, một mảnh xuân thủy nhộn nhạo, hắc kỳ thực có thể phản khống lực lượng cùng linh vực của đối phương.

Nhưng chính bởi vì không thể cho hấp thụ ánh sáng bí mật của hắn, Lâm Lạc chỉ có thể cất giấu chịu đựng, thậm chí ngay cả Tử đỉnh cũng không tế đi ra, thập thành chiến lực nhiều lắm chỉ phát huy bảy thành!

Hắn cực lực chu toàn, căn bản không cùng Thanh Mộc đạo nhân, Lý Ngọc Thiên liều mạng, mà là tập trung mục tiêu Thạch Cẩm Đường làm chủ công, cùng hắn chiêu chiêu liều mạng lên.

Hành vi như vậy nhìn như ngu xuẩn, tuy rằng để ba người Lý Ngọc Thiên không giải thích được, nhưng cũng vui vẻ tiếp thu, bởi vì Thạch Cẩm Đường là chủ công trong bọn hắn, do hắn đến kiềm chế Lâm Lạc, có thể cho chiến lực của Lý Ngọc Thiên, Thanh Mộc đạo nhân cùng bạch cốt lớn nhất hóa.

Ngay cả Nghiêm Phi Dương cũng không giải thích được, âm thầm suy nghĩ nếu đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nói, tuyền trách duy nhất là chủ động lui lại, lại phân ra đánh bại mới là vương đạo.

Nghiêm Thuận Thiên cũng than thở:

- Người này là chiến sĩ trời sinh, nếu không ngã xuống, tất thành kiêu hùng!

- Thuận Thiên đại nhân, lời ấy giải thích thế nào?

- Tuy rằng hành vi của hắn nhìn như lỗ mãng, nhưng Thạch Cẩm Đường chỉ là có huyết mạch Cự Nhân tộc, cũng không phải cự nhân chân chính, thiên phú thần thông duy trì không được bao lâu. Mà càng cùng hắn liều mạng, Thạch Cẩm Đường tổn hao càng lớn, lại càng sớm thoát ly hình thái cự nhân!

Nghiêm Thuận Thiên tiếp tục nói:

- Chỉ cần Thạch Cẩm Đường uy hiếp vừa đi, như vậy lực lượng của tiểu tử này sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối! Hắn không phải muốn ở dạng vây công này bảo mệnh, mà là muốn chuyển bại thành thắng, người nói người như vậy có phải trời sinh chiến sĩ hay không?

Tuy rằng này thập phần mạo hiểm, thậm chí có khả năng để bản thân vẫn lạc, nhưng chỉ cần thành công, lại có khả năng nhất cử định Càn Khôn!

Còn hơn bản thân du kích chiến, Lâm Lạc càng hiển khí phách cùng quả quyết, người như vậy... trong mắt Nghiêm Phi Dương chớp động lên thần thái trước kia chưa từng có.

Tín niệm của Lâm Lạc là nếu có cơ hội thủ thắng tuyệt không buông tha, nhưng này cũng đưa hắn đặt vào trong nguy hiểm!

Dù sao, ba người đối phương đều là tồn tại Tinh Vương nhị trọng thiên, cộng thêm một bạch cốt khô lâu, một kiện thánh khí, để Lâm Lạc nhiều lần cực kỳ nguy hiểm, thiếu chút nữa làm cho hắn sử xuất không gian bí thuật đến.

Dù sao, võ giả gặp phải nguy hiểm sẽ bản năng sử dụng các loại năng lực bản thân đến né tránh chống đỡ, có năng lực mà cố ý không cần, này ngược lại còn phải để Lâm Lạc phân ra một bộ phận tâm thần đi tận lực áp chế, tự nhiên càng thêm nguy hiểm.

- Lại tăng thêm chút lực, tiểu tử này sắp chống đỡ không được rồi!

Thanh Mộc đạo nhân cạc cạc cười quái dị.

- Bản tọa nguyện ý buông tha Hắc Nguyên Châu, chỉ cần thi thể tiểu tử này!

Thạch Cẩm Đường chỉ cần Hắc Nguyên Châu, tự nhiên không hề ý kiến, nhưng Lý Ngọc Thiên cũng không nói gì, nàng đối với thân thể của Lâm Lạc cũng rất có hứng thú, này đương nhiên không phải nam nữ trong lúc đó có tình ý, tuy rằng xác thực cũng muốn làm việc kia.

Âm Thi tông có thể thôn phệ âm hạch đề thăng tu vi, Lý Ngọc Thiên cũng có thể đi qua cùng nam nhân giao hoan đến hấp thu sinh mệnh bốn nguyên của đối phương, tuy rằng này đối với tu vi của nàng đề thăng không lớn, nhưng có thể tăng thọ nguyên!

Đối với những Tinh vực chí tôn này mà nói, không có đồ vật gì càng thêm quý giá bằng thọ nguyên rồi!

Đừng xem dáng dấp nàng xinh đẹp bất quá hơn ba mươi tuổi, nhưng trên thực tế nàng chỉ còn có khoảng ngàn năm thọ nguyên nữa mà thôi! Lần này cướp giật Hắc Nguyên Châu, cố nhiên là vì tăng cường uy năng Thánh khí, nhưng nói đến mục đích chính, chính là vì có thể hấp thu đến sinh mệnh bốn nguyên của võ giả cảnh giới càng cao, tăng thọ nguyên bản thân!

Nàng đạt được cảnh giới Tinh vực, cũng cần sinh mệnh bốn nguyên của Tinh vực cấp mới có thể hữu hiệu đối với nàng, cho dù là hấp một Chủ Linh cảnh cao thủ tuổi còn trẻ, nhưng mà chỉ bất quá có thể để nàng sống lâu một hai năm mà thôi, hiệu quả rất kém.

Nhưng Lâm Lạc tuổi còn trẻ, lại là Tinh Vương cấp, sinh mệnh bốn nguyên trong cơ thể nàng mắt thấy dường như một hỏa ngập trời lò, tràn ngập sinh cơ! Nếu như có thể hút khô Lâm Lạc mà nói, nàng chỉ ít có thể thu được vạn năm thọ nguyên!

Thanh Mộc đạo nhân muốn thi thể Lâm Lạc, đánh chủ ý tự nhiên là cùng nàng không sai biệt lắm. Chỉ là quá trình cùng thủ đoạn “thu thập” không giống mà thôi! Vạn năm thọ nguyên, đối với Lý Ngọc Thiên mà nói, này đã đủ để nàng liêu mạng rồi!

777. Chương 777: Liều Mạng. (2)

Bất quá lúc này đúng là phải cùng chung mối thù, cũng không thể ở thời gian này giở mặt, bởi vậy Lý Ngọc Thiên không có cự tuyệt, càng không có đáp ứng, vì để lúc trở mặt mai phục một đao.

- Muốn giết ta, các ngươi còn chưa đủ tư cách!

Lâm Lạc triển khai Thiên Sương Thủ, đặc hiệu không nhìn lĩnh vực phát động, nhất thời đối với Thạch Cẩm Đường tạo thành phiền phức thật lớn.

Thạch Cẩm Đường có huyết mạch Cự Nhân tộc, sau khi mở ra thiên phú thần thông, không chỉ lực lượng bạo tăng, còn có thể ở bốn phía thân thể hình thành lĩnh vực hộ thuẫn siêu cường, để hắn có thể không hề cố kỵ cùng người liều mạng, không cần lo lắng sẽ bị thương tổn chút nào.

Nhưng Thiên Sương Thủ của Lâm Lạc lại có đặc hiệu không nhìn lĩnh vực, một quyền này oanh tới, trực tiếp cùng thân thể hắn va chạm, thật không có một tia hoa xảo.

Này liền gia tốc thiên phú thần thông của hắn tổn hao thật lớn, nguyên bản có thể ở hình thái cự nhân duy trì chỉ ít một nén hương thời gian, nhưng hiện tại cũng giảm mạnh phân nửa!

- Các người là làm thế nào!

Thạch Cẩm Đường giận dữ nói, ba người liên thủ, nhưng chỉ có hắn thừa nhận áp lực cực lớn như vậy, hai người kia chẳng lẽ là cố ý. Muốn cho hắn tổn hao càng nhiều, để lúc cướp giật Hắc Nguyên Châu mất đi một tranh lực?

Lúc này nếu Lâm Lạc chuyển công Lý Ngọc Thiên hoặc Thanh Mộc đạo nhân mà nói, Thạch Cẩm Đường nói không chừng sẽ cố ý không nhìn, sau đó nhân tản công đến. Nhưng này cũng không phải tính cách của Lâm Lạc, hắn ngược lại huyết sáo dài một tiếng, thể tiến công càng nhanh, khiến cho Thạch Cẩm Đường căn bản không dám bảo lưu, cùng hắn thật liều mạng lên.

- Tiểu tử ghê tởm!

Thạch Cẩm Đường hận a, cũng không phải chỉ có lão tử đánh người, người làm gì phải nhìn chằm chằm lão tử? Cùng lão tử cứng đối cứng đối với người có chỗ tốt gì?

Tổ huyết của hắn cũng không phải tràn đầy, bởi vậy thời gian cùng uy lực của thiên phú thần thông duy trì liên tục đều không như ý, nếu Thạch gia lão tổ tể ra thiên phú thần thông, sau khi cự nhân hóa thậm chí có thể đề thăng hai tiểu cảnh giới, từ Tinh Hoàng tam trọng thiên đề thăng tới Tinh Đế nhất trọng thiên, nghiền áp tất cả!

Nhưng lão tổ là lão tổ, hắn là hắn, sau khi Thạch Cẩm Đường mở ra thiên phú thần thông, lực lượng đề thăng không quá một tiểu cảnh giới, thời gian càng ngắn, này cũng là chuyện tình không thể tránh được.

Mà chiến đấu đến tận đây, hắn cũng cảm giác được huyết mạch lực bắt đầu cắt giảm, tới đa thời gian năm cái hô hấp sẽ rời khỏi hình thái cường đại này!

Nhưng Lâm Lạc thì sao, bí thuật của hắn còn có thể chống đỡ bao lâu?

Lâm Lạc chiến ý thiêu đốt, hắn tiến nhập Tinh vực lúc còn không có thống khoái chiến đấu qua như vậy, mặc dù có bí thuật không thể sử dụng có chút đáng tiếc, nhưng chiến đấu kịch liệt như vậy, đối với lý giải lực lượng của hắn càng thêm trợ giúp.

Hắn huyết sáo dài liên tục, một quyền này đánh cho càng nặng!

Tuy rằng sử dụng Chiến Thiên Quyết đối với hắn mà nói cũng là tiêu hao tương đối lớn, nhưng hắn đã chuẩn bị tốt rất nhiều đan dược hồi phục linh lực, cùng lắm thì hợp lại tiêu hao! Nhưng linh lực có thể đi qua đan dược bổ sung, thiên phú thần thông có thể sao?

Lâm Lạc chiến đến phát cuồng, mỗi một quyền đều là toàn lực ứng phó, Chiến Thiên Quyết được hắn phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn, mỗi một quyền oanh ra đều là gió nổi mây phun, tràn ngập lực phá hoại kinh khủng.

- A...

Thạch Cẩm Đường kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể như bay, đột nhiên trong lúc đó kịch liệt thu nhỏ lại, từ độ cao trăm trượng giảm mạnh đến mười trượng. Đây mới là hình thái bản thể chân chính của hắn, tuy rằng so với thường nhân càng cao to, nhưng so với cự nhân hơn trăm trượng lại nhỏ hơn nhiều lắm.

Thiên phú thần thông của hắn duy trì liên tục đã đến kỳ hạn rồi!

Lâm Lạc từ trong lòng lấy ra một bình đan bình, phách toái nuốt vào một viên đan dược, nguyên bản khí tức có vẻ có chút suy nhược thoáng cái trở về vài phần. Ngạnh khiêng thiên phú thần thông của một vị Tinh

Vương nhị trọng thiên, đối với Lâm Lạc mà nói cũng là tiêu hao cực đại, hơn nữa đan dược cũng không có khả năng đưa lực lượng tiêu hao của hắn hoàn toàn bù đắp trở về.

- Thi cốt nuốt thiên!

Thanh Mộc đạo nhân mắt thấy thiên phú thần thông của Thạch Cẩm Đường cũng không thể oanh bại Lâm Lạc, nào còn có thể không lấy con bài chưa lật ra, bằng không không chỉ không làm gì được Lâm Lạc, bản thân còn có khả năng đáp đi vào!

Ở trong tiếng quát chói tai của hắn, hắn được thân tới trên bạch cốt, mà bạch cốt cũng mở miệng khổng lồ, bỗng nhiên phát sinh lực hấp dẫn cường đại không gì sánh được, tất cả vật thể đều hướng về trong miệng nó hút đi.

Chỉ cần bị hút vào trong cơ thể bạch cốt, như vậy cho dù là Tinh Vương tam trọng thiên chí tôn cũng trong khoảng thời gian ngắn hủ thực, mất đi tất cả năng lực chiến đấu.

Hơn nữa, công kích của hắn chẳng phân biệt được địch ta, ngay cả Thạch Cẩm Đường cùng Lý Ngọc Thiên cũng ở trong mục tiêu công kích của hắn!

- Tử lão quái!

Lý Ngọc Thiên hừ lạnh một tiếng, Thánh khí hoa tán thu trở về, thu nhỏ lại ở trên đỉnh đầu của nàng, vẫn như cũ có vô số nam nữ hỏa thân hạ xuống, cũng thay nàng đỡ lực hấp thụ vô cùng này, lọt vào trong bụng bạch cốt.

- Thanh Mộc lão quái, lão phu không để yên cho người!

Thạch Cẩm Đường thì gầm lên giận dữ, thân thể thật lớn cũng như điện quang chớp động, đúng là tuyển rời đi!

Hắn dùng sạch thiên phú thần thông, tuy rằng lực lượng bản thân không có tổn hại, nhưng đã dùng ra con bài chưa lật lớn nhất, hiện tại Thanh Mộc đạo nhân cư nhiên đã tâm lớn đến muốn một lưới bắt hết bọn họ, nhưng chỉ có thể tuyển tạm thời rút lui.

Bởi vì này cũng là con bài chưa lật lớn nhất của Thanh Mộc đạo nhân, lực lượng của người cùng bạch cốt hoàn mỹ chồng chất, có thể so với Tinh Vương tam trọng thiên, cũng không phải hắn hiện tại có thể đối kháng! Hơn nữa, nếu hắn có Thánh khí nơi tay còn có thể chống lại, nhưng hiện tại chỉ có một đường bỏ chạy, miễn cho bản thân cũng đáp đi vào.

Nhưng Hắc Nguyên Châu không phải vật hắn cần, mà là Thạch gia lão tổ muốn, Thanh Mộc đạo nhân dám làm như thế, vậy chuẩn bị thừa nhận lửa giận của Thạch gia lão tổ a!

Hưu...

Ở dưới hấp lực cường đại, Lâm Lạc bị bạch cốt một ngụm nuốt đi vào!

- Ha ha ha, Lý tao bà, tiểu tử này là của bản tọa rồi, thứ bản tọa không bồi!

Thanh Mộc đạo nhân cười to, tràn ngập chí đắc ý mãn, này chỉ cần bị nuốt tiến vào bạch cốt, dù là Tinh Vương tam trọng thiên cũng phải nuốt hận, huống chi chỉ là tiểu tử nhất trọng thiên?

Sắc mặt Lý Ngọc Thiên khó coi, quát nói:

- Thanh Mộc lão quái, Hắc Nguyên Châu cùng tiểu tử kia, ngươi phải giao ra một thứ, bằng không bản tiên nương cùng người không chết không ngớt!

Hắc Nguyên Châu có khả năng để nàng tiến vào Tinh Vương tam trọng thiên, mà hấp thụ dương khí của Lâm Lạc cũng có thể để nàng thu được vạn năm thọ nguyên, nàng là hai người đều muốn, nhưng cảnh giới của nàng cùng Thanh Mộc đạo nhân tương đồng, tất cả mọi người đều có sát chiêu, không có khả năng như nguyên, kia chỉ có thể lui mà cầu một món rồi.

778. Chương 778: Nhập Tổ Địa.(1)

- Móa, bản tọa đối với người không có hứng thú, người tao động thì lưu cho người khác đi thao a!

Tuy rằng Thanh Mộc đạo nhân là Tinh vực chí tôn, nhưng ngũ khí lại không có khí độ chí tôn cấp chút nào. Đó là bởi vì hắn là Âm Thi thân, đã sớm không có năng lực phương diện kia, nam nữ hoan ái chính là thiên kinh địa nghĩa, hắn mấy vạn năm không được phát tiết, tự nhiên tính cách nữ khúc, càng xuất khẩu ác độc, hận không thể giết hết nữ nhân trong thiên hạ, hắn hưởng thụ không được, vậy người khác cũng mơ tưởng hưởng thụ.

- Người nam nhân không có nam căn, ngày hôm nay nếu không giao Hắc Nguyên Châu ra, hoặc là người kia đến, Âm Dương thánh giáo sẽ cùng Âm Thi tông toàn diện khai chiến!

Lý Ngọc Thiên lạnh lùng nói.

- Người còn đại biểu không được Âm Dương thánh giáo, ít ở đó hù dọa bản tọa đi!

Thanh Mộc đạo nhân mừng rỡ cùng nàng cãi nhau, bởi vì chỉ cần qua một nén hương thời gian, Lâm Lạc sẽ triệt để phát độc, đánh mất tất cả năng lực phản kháng.

- Thuận Thiên đại nhân, chúng ta có phải nên xuất thủ rồi không?

Nghiêm Phi Dương cung kính nói, trong ánh mắt hiện lên một vẻ thả lỏng, bởi vì Lâm Lạc cuối cùng thất bại. Tuy rằng cường giả nào không có bị bại, nhưng vô luận thất bại thế nào đều là một loại đả kích đối với lòng tin.

- Ân, đi thôi!

Nghiêm Thuận Thiên gật đầu, Lâm Lạc biểu hiện đã đủ kinh điển, mặc dù bại hay thắng, đủ để cho hắn thoả mãn rồi.

- Hai người các ngươi không cần cãi nữa!

Một thanh âm bình thản đột nhiên từ trong cơ thể bạch cốt phát sinh, chỉ thấy vô số đạo tử quang tràn động, từ trong cơ thể bạch cốt tuôn ra!

- Đây là có chuyện gì?

Thanh Mộc đạo nhân kinh hãi, hắn cùng với bạch cốt có tâm thần tương liên, mơ hồ có loại cảm giác trước mắt khủng hoảng.

Nhưng tuy rằng bạch cốt là bộ xương khô, nhưng vị trí ổ bụng lại có vô số đạo hắc vụ bao vây, căn bản không có khả năng xuyên thấu trong đó thấy dáng dấp của Lâm Lạc, chỉ có thể nhìn đến tử quang kia tràn động, càng ngày càng mạnh.

Bang!

Một cổ lực lượng ba động kinh khủng không gì sánh được tràn ra, bạch cốt cư nhiên ngạnh sanh từ nội bộ tạc liệt, hóa thành mấy đạo mảnh nhỏ, nhưng mỗi một khối mảnh nhỏ đều có tử quang, ở trong quá trình kích phi không ngừng tan rã, cư nhiên trong nháy mắt toàn bộ hóa thành tro tàn!

Ở trong cơ thể bạch cốt, Lâm Lạc có thể không hề cố kỵ té ra Tử đỉnh, Thần vật này đối với vật tà khí có tác dụng khắc chế cường đại, hắn không có chống lại bọ hút vào trong đó, là vì muốn té ra Tử đỉnh.

Hơn nữa, ở ngoại bộ tiến hành đả kích có thể chống đối, nhưng công kích phát sinh ở bên trong căn bản vô pháp chống đỡ!

Thanh Mộc đạo nhân cho rằng hắn chế trụ được Lâm Lạc rồi, lại không nghĩ rằng chỉ là không công tổn thất trợ lực cường đại nhất của hắn!

- Không...

Thanh Mộc đạo nhân rống to một tiếng, bạch cốt cùng hắn có tâm thần tương liên, chính là một tổn hại câu tổn hại, bạch cốt này biến thành tro tàn, đối với hắn cũng là bị thương thật lớn, tuy rằng nhìn không thấy biểu tình của hắn, nhưng hắc vụ trên người phai nhạt vài phần, ngay cả vóc người cũng lộ ra.

- Tiểu tử, bản tọa tuyệt không bỏ qua ngươi!

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, cũng xoay người tức đi, thậm chí không lo lắng Lâm Lạc truy sát, không tiếc tự tổn hại tu vi gia tốc phi hành, trong nháy mắt xa độn vạn lý.

- Tiểu huynh đệ, giao Hắc Nguyên Châu cho tỷ tỷ được không? Cùng lắm thì, tỷ tỷ hảo hảo cùng ngươi, ngươi muốn chơi thể nào thì chơi thể đó!

Trong lòng Lý Ngọc Thiên khiếp sợ không hiểu, nhưng đáng tươi cười trên mặt cũng càng thêm quyến rũ, thực thấu phong tình làm cho tim đập thành thịch.

Nhưng kiến thức qua Phong Sở Liên tuyệt mỹ, bất luận nữ nhân gì đều có thể trực tiếp không nhìn rồi! Bản thân Lâm Lạc có ăn Song Tu quả, lại kiêm tu Đại Âm Dương song tu công pháp, đối với mị công có năng lực chống lại cường đại, đối phương phối hợp Thánh khí thi triển mị thuật đều là thờ ơ.

- Lão yêu bà, một xấp dày niên kỷ rồi còn trang cái gì!

Lâm Lạc cười nhạt, thân hình đập ra, Chiến Thiên Quyết vận chuyển, muốn đoạt thánh khí của đối phương.

Tuy rằng này là vật dâm tà, nhưng chất liệu bản thân cũng trân quý không gì sánh được, vừa lúc cho hắn luyện hóa!

Nếu đối phương muốn giết người đoạt bảo, kia hắn cũng không chú ý đủ số xin trả!

- Tiểu tử, dám vô lễ đối với bản tiên nương, ngươi là muốn cùng Âm Dương thánh giáo là địch sao?

Lý Ngọc Thiên rít nói.

- Ha ha, tà giáo xú danh rõ ràng, bản thân còn giả thanh cao?

Lâm Lạc lạnh lùng nói, song quyền động liên tục, khiến cho đối phương chỉ có thể phòng thủ, hoa tán hạ xuống vô số nam nữ tăng tỳ với nhau, đều bị một quyền oanh nát bấy.

Tuy rằng Thánh khí uy vũ, nhưng giống như vô gia, cũng có lực lượng hạn chế, dùng hết cần thời gian đến khôi phục. Nhưng Lâm Lạc một quyền nối tiếp một quyền đánh chặt, để nàng mệt mỏi chống đỡ, căn bản không dám thu hồi Thánh khí về.

Trước đó, nàng tuyệt không ngờ bản thân dĩ nhiên sẽ bị một hậu bối Tinh Vương nhất trọng thiên bức đến nông nổi như vậy!

Lý Ngọc Thiên là một trong các Thánh nữ của Âm Dương thánh giáo, thực lực bản thân cùng mị công có quan hệ, hơn nữa mị công này vô luận nam nữ đều có thể có hiệu lực, để đối phương thập thành công lực chỉ có thể phát huy ba bốn thành, bị nàng đơn giản đánh bại.

Chỉ khi nào gặp phải đối thủ không ăn mị công của nàng, tựa như Thanh Mộc đạo nhân hay Lâm Lạc, nàng sẽ thúc thủ phục cước, chiến lực tổn hao nhiều, ngược lại chỉ có thể phát huy ra ba bốn thành thực lực.

Tinh Hải của Lâm Lạc vô cùng lớn, Tinh Vương nhất trọng thiên có thể so với Tinh Vương nhị trọng thiên, ở lực lượng thượng đã không thua nàng rồi, hơn nữa Chiến Thiên Quyết đề thăng, bản thân lại huyết chiến vô số, để nàng làm sao có thể ngăn cản?

Nếu không phải còn có Thánh khí có thể dựa, nàng đã sớm chống đỡ hết nổi rồi!

- Trời thương tộc ta! Trời thương tộc ta!

Nghiêm Thuận Thiên thấy mà lão lệ tuôn trào, người như vậy thực sự là để hắn càng xem càng thích, thậm chí có loại muốn thu Lâm Lạc làm đệ tử của mình.

- Cho ta đoạt!

Lâm Lạc hét lớn một tiếng.

Liên tục thất quyền oanh ra, ngành sanh oanh phi chuôi thiên tán này từ đỉnh đầu Lý Ngọc Thiên xuống, mạnh mẽ thu đi.

- Tiểu bối dám người!

Lý Ngọc Thiên tức muốn học máu, nàng là muốn đoạt Hắc Nguyên Châu của Lâm Lạc đến tăng cường uy năng của Thiên Dục Tán, không ngờ tới trái lại bị Lâm Lạc cướp đoạt Thánh khí của nàng?

Cái Thánh khí này kỳ thực cũng không phải của nàng, nguyên bản tên là Khiếu Ngọc Tâm Tán, chính là thuộc về một nữ sĩ vô giả tán tu, lúc nàng bắt giữ, lệnh trăm nam đệ tử trong giáo ngày đêm cường dâm, thải bỏ ra sinh mệnh tinh hoa của nàng, bất quá hơn tháng liền sinh sôi suy kiệt mà chết!

Mà những nam đệ tử này cũng bị nàng nhất nhất hút hết nguyên khí, cuối chính thành của nàng.

Lý Ngọc Thiên dùng chuôi Ngọc Tâm Tán này làm cơ sở, lại trong lúc vô tình đạt được một môn bí pháp trọng tu Thánh khí, cuối cùng luyện thành Thiên Dục Tán hôm nay, là dựa vào lớn nhất của nàng. Nàng ở trên kiện Thánh khí này bỏ hơn phân nửa tâm huyết trong cuộc đời, há có thể mất đi?

779. Chương 779: Nhập Tổ Địa.(2)

Nàng vội vã chuyển động tâm niệm, muốn thu hồi Thánh khí về. Tới giờ khắc này, nàng cũng bỏ đi hy vọng xa vời muốn cướp đoạt Hắc Nguyên Châu hoặc sinh mệnh tinh hoa của Lâm Lạc, mà là thâm nghĩ có thể an toàn lui lại, loại yêu nghiệt này nàng thật không thể trêu vào, phải gọi tỷ muội đến, tổ thành Cửu Cự Mê Tâm đại trận, lúc này mới có thể khiến Lâm Lạc tinh thần hoảng hốt, sinh sôi hút khô tinh khí của hắn!

Nhưng nếu Lâm Lạc xuất thủ, lại há có thể cho nàng đoạt lại, một quyền oanh tới Lý Ngọc Thiên, sinh sôi bức nàng lui hơn mười dặm, không cho nàng cơ hội thu Thánh khí vào trong cơ thể.

Hưu!

Thiên Dục Tán ở tâm niệm của Lý Ngọc Thiên điều khiển cấp tốc hướng nàng bay đi, nhưng còn không có bay bao xa, liền bị một cổ lực lượng mạnh mẽ lôi kéo, đảo ngược hướng về Lâm Lạc bay đi.

- Tiểu bối, người quá mức rồi!

Lý Ngọc Thiên hỗn hển, nếu như Thiên Dục Tán bị cướp đi mà nói, nàng chỉ ít sẽ tổn thất phân nửa thực lực, thật giống như bạch cốt đối với Thanh Mộc đạo nhân.

Đây là hoàn cảnh xấu khi dựa vào ngoại vật, uy lực của Thiên Dục Tán cố nhiên mạnh mẽ, nhưng gặp gỡ đối thủ không bị mê hoặc, cũng dễ thực lực của nàng đại giảm!

- Ha ha, lúc trước người xuất thủ cướp giật, sao không đề cập tới hai chữ quá mức chút nào, hiện tại lại nghĩ tới?

Lâm Lạc cười nhạt, một bên cũng mạnh mẽ trấn áp Thiên Dục Tán, đánh khí linh vào trạng thái phong bế, có thể thu vào đan điền không gian.

- Lão yêu bà, người cũng đã là Tinh vực chí tôn rồi, còn nói loại lời nói ấu trĩ này, trước người dám cường đoạt, không phải là ý vào tu vi bản thân so với ta ỉnh hơn sao, hiện tại đảo lại người nghĩ mình oan rồi? Thực sự là làm cho ta không hiểu lý luận của các người chút nào!

Nói trong lúc đó, Lâm Lạc đã mạnh mẽ trấn áp khí linh, thu vào rồi đan điền không gian, hắn biết Nghiêm Thuận Thiên tất nhiên ở dưới quan chiến, Từ đỉnh tự nhiên là không thể tùy tiện té ra.

- Xem như người lợi hại!

Lý Ngọc Thiên cũng quả quyết, nếu Thánh khí đã bị đoạt, nàng biết bằng thực lực của mình căn bản không có khả năng đoạt được trở về, lại muốn dây dưa xuống phía dưới sẽ chỉ làm bản thân ăn thiệt thòi, lúc này hét giận dữ một tiếng xoay người lại bỏ chạy!

Tinh vực chí tôn này nếu là nhất ý chạy trốn chết, kia thật là rất khó truy kích được, thoáng qua trong lúc đó đã đi xa vạn lý!

Nếu không phải trong lòng có cố kỵ, Lâm Lạc triển khai không gian bí thuật liền có khả năng trăm lạng nòng, nhưng lần này nghĩ cách cứu viện Nghiêm Thanh là chuyện quan trọng nhất, Lâm Lạc mạnh mẽ khắc chế sát khí trong lòng, bay thân xuống.

Trong Dược tràng, Nghiêm Thuận Thiên hít và một hơi thật sâu nói:

- Tiểu tử này quan hệ trọng đại, lão phu đợi không được nửa tháng chi kỳ, muốn lập tức mở ra tổ địa, hướng chư vị trưởng lão báo bẩm tin tức!

- Thiên tài như vậy, càng nhanh trở thành đệ tử tộc ta càng tốt, chư vị trưởng lão trách tội xuống tới lão phu cũng sẽ nhận!

...

Ba ngày sau.

Lâm Lạc cũng không có cơ hội luyện hóa Thiên Dục Tán, chỉ là mỗi khi khí linh tinh dậy liền trấn áp một lần, thủy chung trấn áp ở trong đan điền không gian, đợi có thời cơ thích hợp lại luyện hóa.

Sáng sớm hôm nay, hắc đang ở trong phòng nhắm mắt minh tưởng, đột nhiên tâm sinh cảnh giác, mạnh mẽ quay đầu lại, chỉ thấy Nghiêm Thuận Thiên đang đứng ở trước người hắc, hai tay chấp sau lưng, một bộ dáng dập bĩ hiêm.

Lâm Lạc phát hiện những cao thủ này đều thích hai đế ở sau lưng, hình như như vậy rất phong cách. Trong lòng hắc khinh bỉ một phen, nhưng trên mặt lại hiện lên dáng tươi cười nói:

- Gặp qua đại nhân!

- Lão phu Nghiêm Thuận Thiên, chuyện của ngươi, lão phu đã thông bẩm trưởng lão trong tộc, hiện tại chư vị trưởng lão quyết định tự mình thấy ngươi, ngươi theo lão phu đến!

Nghiêm Thuận Thiên tay áo một quẩy, người đã phá không bay đi, bay về phía phương hướng dược tràng.

Lâm Lạc hít và một hơi thật sâu!

Đây là muốn nhập tổ địa của Thiểm Điện tộc rồi!

Lần này đi vào, không biết sẽ có bao nhiêu phiêu lưu! Chỉ cần hơi có vô ý, hắc sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục! Thế nhưng, này cũng là cơ hội duy nhất để hắc nghĩ cách cứu viện Nghiêm Thanh, dù là núi đao biển lửa lại có làm sao, ngồi xem mẫu thân chịu khổ, hắc sao có thể yên lòng!

Hắc dứt bỏ tất cả ý niệm trong đầu, thân hình bay lên không, theo đuôi Nghiêm Thuận Thiên đi.

Lâm Lạc vốn tưởng rằng Nghiêm Thuận Thiên sẽ dẫn hắc đi u tịch sơn cốc gì đó, sau đó xoát mở một đạo bí môn, tiến nhập tổ địa Thiểm Điện tộc. Nhưng Nghiêm Thuận Thiên mới nhập không lại rơi xuống, cư nhiên lại trở về dược tràng.

Trong lòng hắc không giải thích được, cũng đi theo sát, theo Nghiêm Thuận Thiên đi tới một cái sân rộng trong dược tràng.

Sân rộng này rất lớn, chính là dược tràng dùng để phơi nắng linh thảo, nhưng Nghiêm Thuận Thiên đứng ở đây, tay đặt ở trên mặt đất, trong miệng nói lẩm bẩm.

Lâm Lạc có loại cảm giác muốn cười, hiện tại lão gia này có điểm giống vu y gạt người, nếu như lại hoa chân múa tay kêu vài câu sẽ càng giống. Nhưng chỉ trong nháy mắt công phu, sân rộng đột nhiên hé ra, thật giống như mở ra tấm màn, hiện ra một cái nhập khẩu.

Đây là tổ địa của Thiểm Điện tộc?

- Đi theo ta, một đường không nên nhiều lời!

Nghiêm Thuận Thiên nghiêm nghị nói.

- Vâng!

Hai người một trước một sau mà đi, đi tới trước đại khái mười dặm, tiền phương đột nhiên rộng mở trong sáng, hiện ra một mảnh thế ngoại đào nguyên, cỏ xanh bích lục, đàn sơn vầy quanh, nhưng trên bầu trời lại có một thái dương sí bạch sắc.

Này nói là thái dương còn không bằng nói điện cầu mới thỏa đáng, Lâm Lạc lập tức cảm giác được tộc văn chỗ mất cá chân điên cuồng hấp thu thiểm điện lực mà “Thái dương” phóng xuất ra, trở thành linh lực bản thân hắn!

Trong lòng Lâm Lạc tràn đầy nghi hoặc, nhưng không có hỏi nhiều, hiển nhiên hiện tại hắn là ngoại nhân, Nghiêm Thuận Thiên căn bản không có khả năng hướng hắn tiết lộ bất luận bí mật gì ở đây.

Lại đi về phía trước một đoạn đường, tiền phương hiện ra một tòa thành thật lớn, tạo hình kỳ lạ là Lâm Lạc chưa từng có gặp qua, có thể là thuộc về phong cách đặc biệt của Thiểm Điện tộc.

- Thuận Thiên đại nhân, hắn là ngoại tộc tiểu tử có được Lôi hệ linh căn mà ngươi nói?

Thời điểm bọn họ đi tới tòa thành, vừa vặn thấy hai gã trung niên nhân đi ra, ánh mắt miết qua Lâm Lạc, một người liền hỏi.

- Không sai, lão phu đang muốn dẫn hắn đi gặp chư vị trưởng lão!

Nghiêm Thuận Thiên gật đầu, tuy rằng hai người này chỉ có tu vi Hạo Linh cảnh, nhưng hắn không có vẻ kiêu căng.

Từ quan hệ trong tộc mà nói, tình cảm của Thiểm Điện tộc không sai, cường giả cũng không có tư thế cao tại thượng.

Mang theo Lâm Lạc đi qua một cái thông đạo, rốt cục đi tới tầng cao nhất trong thành, Nghiêm Thuận Thiên đứng ở trước cửa một gian phòng, quay đầu lại nói:

- Tiểu tử, nghìn vạn lần không nên giấu diếm cái gì, lời nói phải thật, đừng làm ột hồi đại tạo hóa biến thành kiếp số sát thân!

Hắn quay thân lại, “Chi” một chút mở cửa.

Nghiêm Thuận Thiên đi trước, Lâm Lạc thì theo đuôi phía sau.

780. Chương 780: Chơi Cờ. (1)

Đây là một gian thư phòng không lớn, bên trong đang có hai lão giả chơi cờ vây, hắc bạch hai quân càng đấu càng lợi hại. Tuy rằng nghe được thanh âm mở cửa, nhưng hai lão đầu đều không có quay đầu lại, chỉ là dùng ánh mắt nhìn chằm chằm vào bàn cờ, tựa hồ đối với chơi cờ hứng thú xa xa cao hơn đối với người tới.

Nghiêm Thuận Thiên không dám có bất luận giục ý chút nào, cung kính đứng một bên, mắt nhìn mũi, mũi hướng tâm, như lão tăng thiền tọa.

Ánh mắt Lâm Lạc quét tới, chỉ thấy hai lão giả này một cái đầu đầy tóc bạc, nhưng lông mày cùng râu lại đen, người kia đầu đầy tóc đen, cũng râu mi bạc trắng, phi thường quái dị. Nhưng khi hai người này mở mắt, thì tất cả tổ hợp này hài hòa lại cùng nhau, làm cho người không có cảm giác quái dị chút nào.

Đây là bởi vì tu vi của hai cái lão đầu đã đạt đến nhân gian cực hạn!

Bạch Phát Lão Giả là Tinh Đế tam trọng thiên, cùng Hỏa Diễm cự nhân ở cảnh giới giống nhau như đúc! Nhưng Tinh vực chí tôn cùng Linh cảnh, Tiên Thiên võ giả bất đồng, bị giới hạn ở Tinh Hải, cho dù Tinh Đế đồng cảnh giới cũng khả năng tồn tại thực lực chênh lệch thật lớn!

Thật giống như Lâm Lạc cùng bọn người Lý Ngọc Thiên, cho dù lạc hậu một trọng thiên cũng có thể ở lực lượng khác biệt, lại phối hợp Chiến Thiên Quyết càng bạo đánh ba người, đúng là Tinh Hải của hắn vô cùng lớn, Tinh Vương nhất trọng thiên có thể so với Tinh Vương nhị trọng thiên!

Mà lão giả tóc đen kia thì thua kém hơn, tuy rằng Lâm Lạc chỉ thấy qua Hỏa Diễm cự nhân một cái Tinh Đế, nhưng hoàn toàn có thể khẳng định hai lão đầu trong lúc đó chênh lệch không chỉ một trọng thiên!

Bởi vậy, lão giả tóc đen này hẳn là Tinh Đế nhất trọng thiên, nhưng vẫn như cũ là nhân gian chí cường! Đạt được loại cảnh giới này, dù là Tinh Đế tam trọng thiên cũng không phải muốn giết là có thể giết, hầu như có thể tiểu ngạo nhân gian rồi!

Thiểm Điện tộc quả nhiên nội tình thâm hậu!

Dùng Lâm Hồng Hoang nói Thánh địa Phương Lý La tam gia đều chỉ có một Tinh Đế lão tổ, mà từ khi họ chiến thắng tới nay, cơ bản không có dẫn sinh ra một gã Tinh Đế chí tôn! Tam gia này tuy là thế gia trong Thánh địa, nhưng cũng không phải chỉ có tam gia bọn họ mới có Tinh Đế tồn tại, Yêu tộc, tán tu cũng có.

Tứ đại tộc có thể trấn áp loạn thế, thành tựu quyền thống trị Ngân Nguyệt tinh, ngay cả Hỏa Diễm cự nhân cũng bị trấn áp, bọn họ xác thực phi thường cường đại! Đồng dạng là thiên phú thần thông, kỳ thực cũng có mạnh yếu chi biệt. Chỉ ít thần thông của Thiểm Điện tộc làm cho người mạnh mẽ độ kiếp xa xa cao hơn La gia Thạch Hóa thuật.

Thạch Hóa thuật chỉ có thể phòng ngự bản thân, nhưng Thiểm Điện tộc có thể để đối thủ mạnh mẽ độ lùi kiếp, tiêu diệt đối thủ chỉ là phát tay trong lúc đó! Hơn nữa, Thạch Hóa thuật ở trong lùi kiếp cũng không nhất định có thể khởi đến tác dụng quá lớn.

Đương nhiên, đây là nhằm vào võ giả cảnh giới tương đồng mà nói.

Cũng bởi vì như vậy, đợt Văn Thần thứ hai tuy rằng nhân số không ít, nhưng ở trong quá trình đối kháng tứ đại cổ tộc rơi vào hạ phong, phải liên hợp Yêu tộc, càng xui khiến tam tộc phản bội, lúc này mới có thể bức lui tứ đại cổ tộc.

Nhưng mà chỉ là bức lui, mà không phải đánh bại! Xem Thiểm Điện tộc ngông nghênh ở Thiên Phương vực mở được tràng liên biệt, Phương gia ngay cả rắm cũng không dám phóng một cái, mấy nghìn năm mới xuất động Tinh Đế chí tôn đến tượng trưng áp chế một chút, dùng duy trì da mặt của Phương gia.

Bởi vì Thần linh đồng dạng là có ba bảy loại, có đúng hay không nói, tổ tiên của tứ đại cổ tộc ở phẩm giai bài vị muốn cao hơn Phương Lý La, bao quát cả Lâm gia hẳn ở bên trong đệ nhị Văn Thần?

Trong khoảng thời gian ngắn, Lâm Lạc khó hiểu, lâm vào trong trầm tư.

Nếu như hai lão đầu này biết bọn họ chỉ là bởi vì vi tu bị Lâm Lạc nhìn thấu liền dẫn hắn suy tư như vậy, có thể sợ hãi động dung hay không?

Nhưng hai lão đầu hình như không biết ở trong thư phòng nhiều hơn hai người, tiếp tục chơi cờ của bọn họ, mỗi đi một bước sẽ trầm tư suy nghĩ, một nén hương mới có thể đi bước tiếp theo, chậm thậm chí muốn một canh giờ, đủ làm cho người gấp đến độ gờ chân.

Lâm Lạc so với Nghiêm Thuận Thiên còn muốn dễ dàng, hắn tới đây đã không để ý sinh tử bản thân. Hai người hạ cờ của bọn họ, Lâm Lạc thì đem tâm thần nhập vào Cấm tự suy tư, trong đó ẩn chứa Thần cấp huyền bí, hắn mỗi lĩnh ngộ ra một chút, là có thể tăng ra thực lực, cứu Nghiêm Thanh càng có nắm chắc.

Một ván cờ này, là kéo một tháng!

Tuy rằng Tinh vực chí tôn một lần bế quan đều dùng trăm năm để tính, nhưng ở trước mặt hai vị Tinh Đế lão tổ, ai có thể thật bình tâm tĩnh khí? Cho dù dùng Nghiêm Thuận Thiên ở người thứ mười bảy cũng kháng không được rồi, huống hai vị lão tổ cúi thấp lưng một chút, rời khỏi thư phòng rồi.

Nhưng hắn thấy Lâm Lạc cứ nhiên dường như không có việc gì, một bộ đang suy tư, không khỏi hoảng sợ chấn kinh!

Tiểu tử này tuyệt đối tiềm lực vô hạn! Ở dưới khí tức của hai vị lão tổ cư nhiên so với hần kiên trì còn muốn lâu hơn, này thực là quá khó khăn, mong muốn hai vị lão tổ có thể đặc biệt khai ân, cho phép Lâm Lạc tiến nhập tổ Lô Trì, nếu có thể kích phát huyết mạch Thiểm Điện tộc, kia là thượng thiên ban ân!

Tới cuối cùng, tóc đen lão giả thua, hần cười ha ha nói:

- Kiểm Tâm đại nhân, kỳ nghệ của ngươi vẫn sắc bén như vậy, tuy rằng ta chuẩn bị ba trăm năm, nhưng cuối cùng vẫn không địch lại!

- Hạo Kinh, ngươi quá mức chấp nhất thắng bại, nếu có thể phóng được, không đau khổ dây dưa với cái này, kết quả là lão phu thua rồi!

Bạch Phát Lão Giả Nghiêm Kiểm Tâm lắc đầu.

- Ha ha, chơi cờ nếu không cầu thắng thua, kia còn đánh cờ làm gì? Tiểu tử, ngươi nói có đúng hay không?

Tóc đen lão giả Nghiêm Hạo Kinh đột nhiên nhìn về phía Lâm Lạc, hai đạo nhãn thần sáng sủa như thiểm điện, tựa hồ có thể tiến vào trong lòng Lâm Lạc.

Tử đỉnh ở thức hải nhẹ chấn, Lâm Lạc hơi có chút mê loạn thần trí lập tức tỉnh táo lại. Hần không khỏi nội tâm rung mình, nếu không phải có Tử đỉnh tương hộ, hần vừa rồi thần trí đã bị đoạt, đối phương hỏi cái gì hần sẽ thực ngôn cho biết!

Hoàn hảo, Lâm Lạc là bởi vì có Tử đỉnh chí bảo, mới dám dùng thân phạm hiểm độc sấm Long đàm!

- Mỗi người đều có lý giải bản thân, Kiểm Tâm đại nhân truy cầu chính là quá trình đánh cờ lực đực với nhau, mà Hạo Kinh đại nhân là vì hưởng thụ vui sướng lúc thắng lợi, không thể nói ai đúng ai sai, đây là tính tình mỗi người bất đồng mà nói!

Lâm Lạc thần nhiên cười, tâm thần từ trong thể ngộ Cẩm tự thức tỉnh.

Luận uy áp, Tinh Đế lão tổ tuy rằng cường, nhưng lại cường được qua Cẩm tự Thần cấp sao? Lâm Lạc không kiêu ngạo không siểm nịnh, không có đối với Tinh Đế lão tổ sợ đầu sợ đuôi chút nào, nhưng mà không có thập phần cuồng ngạo, chỉ là thủ chặt bản tâm.

- Ha ha, tiểu tử cư nhiên so với lão phu thấy còn muốn thấu triệt! Hạo, ngươi tới cùng Kiểm Tâm đại nhân đánh một bàn, lão phu thật muốn nhìn ngươi là cái tính cách gì!

781. Chương 781: Chơi Cờ. (2)

Nghiêm Hạo Kinh tránh ra vị trí, bản thân tới bên cạnh ngồi xuống, một bộ tọa sơn quan hổ đấu.

- Trưởng giả lệnh, không dám từ!

Lâm Lạc theo lời ngồi xuống.

- Thỉnh Kiểm Tâm đại nhân chỉ điểm!

- Lão phu đã là trưởng giả, kia liền do ngươi đi trước!

Nghiêm Kiểm Tâm không giống Nghiêm Hạo Kinh bất động như vậy, liền cười to động dung, tựa hồ trời sụp xuống cũng sẽ không thay đổi biểu tình.

- Vâng!

Lâm Lạc dùng quân đen đi đầu, không chút do dự hạ xuống.

Lúc này Nghiêm Kiểm Tâm cũng không như cùng Nghiêm Hạo Kinh đánh cờ lo lắng mãi như vậy, mà là đồng dạng vui vẻ bay nhanh.

Ba, ba, ba...

Hai người rất nhanh hạ cờ, rất nhanh hạ xuống trăm hạt, cả bàn là tắc đất không cho.

- Tiểu tử, tâm cầu thắng của ngươi tựa hồ cũng không kém chút nào đi!

Nghiêm Kiểm Tâm lại cờ hạ xuống.

Lâm Lạc cảm giác một cỗ áp lực vô cùng lớn không gì sánh được tuôn ra, bàn cờ đột nhiên diễn hóa, đúng là biến thành thiên thiên vạn vạn nhân mã chém giết, một đen một trắng, cách cục cùng kỳ thế như đúc.

Hai quân đối chọi, sát khí doanh thiên, mà bạch quân rõ ràng khí thế càng mạnh, giết đến hắc quân tơi bời. Dùng tâm tính của Lâm Lạc cũng có loại tinh thần hoảng hốt!

Hắn lập tức rung mình, Chiến Thiên Quyết hình thành nắm tay kim sắc ở trong thức hải sáng quắc phát quang. Võ đạo của hắn là bất khuất không theo, tuyệt không trắc trở, nguy hiểm trở lui.

Ba!

Hắn phá tan ràng buộc, một cờ hạ xuống, hắc quân lập tức khởi xướng đại phản công, thế hòa nhau kết thúc, vừa có thể hòa giải.

- Di!

Nghiêm Hạo Kinh không khỏi chấn kinh, thế cờ kia là Nghiêm Kiểm Tâm động dùng khí thế bản thân, khởi xướng một lần tâm linh công kích, tuy rằng không có dụng ý thương tổn người, nhưng cho dù là thay đổi Tinh Hoàng cấp, ở dưới cảnh này sẽ tâm thần mê loạn, ngắn thì ba ngày, lâu là mười ngày vô pháp quay về thực tại!

Đây là thần thức công kích của Tinh Đế, nếu toàn lực làm, thậm chí có thể cho bất luận võ giả gì dưới Tinh Đế cứ như vậy dần dần suốt đời, chuyên thuộc về sát chiêu của Tinh Đế!

Nhưng Lâm Lạc chỉ là một hoảng hốt liền trở về, tiểu tử này ý chí kiên định đến tột cùng đạt được trình độ gì?

Ba!

Nghiêm Kiểm Tâm cũng không khỏi đối với Lâm Lạc đại sinh hứng thú, muốn biết cực hạn của thanh niên này đến tột cùng ở đâu, vừa hạ cờ xuống, sát khí cuồng liệt lần thứ hai đề thăng.

Muốn nói lực lượng cảnh giới, kia một trăm, một nghìn Lâm Lạc cũng không thể là đối thủ của Nghiêm Kiểm Tâm, nhưng nói đến chiến ý, hắn chuyên tu Chiến Thiên Quyết, đạt được là kiên quyết tiến thủ, chiến ý vô địch, dù là Thần linh cũng không sợ, huống chi Tinh Đế?

Hắn thủy chung kiên trì, đó chính là người có thể bại, nhưng tâm không thể thua!

Nghiêm Kiểm Tâm công kích chỉ là khơi dậy chiến ý cường đại của Lâm Lạc, hắn không chút do dự tuyền trạch cùng Nghiêm Kiểm Tâm triển khai chính diện giao phong, một cờ hạ xuống, tắc đất tắc tranh!

Ba, ba, ba...

Hai người đều hạ cờ như bay, mà sát khí thảm liệt đã từ trong cuộc lan tràn ra, lúc này cho dù là Tinh Vương cấp tới gần, cũng sẽ bị cỗ sát khí này kinh sợ đến tâm thần phân liệt, như ngày diệt vong trước mắt, nói không chừng lúc đó mất đi tâm tiến thủ đối với võ đạo.

- Thực sự là phiền phức, còn phải lão phu đến kết thúc!

Nghiêm Hạo Kinh thở dài, nhưng quả đấm vung lên, ở trong thư phòng bày ra một đạo cấm chế, không cho bất luận sát khí gì có thể tràn ra, mà người khác cũng căn bản vô pháp tiến nhập.

- Bất quá, tiểu tử này thật đúng là làm cho người nhìn với cặp mắt khác xưa!

Hắn nhìn thoáng qua Lâm Lạc cái trán mồ hôi cuộn cuộn như mưa, nhưng hai mắt sáng sủa không gì sánh được, không khỏi nghĩ tới tràng cảnh Nghiêm Thuận Thiên dốc hết sức đề cử Lâm Lạc, nếu không phải Nghiêm Thuận Thiên hết lòng, cũng sẽ không do hai Tinh Đế lão tổ bọn họ tự mình đứng ra khảo hạch, nhưng giờ khắc này, Nghiêm Hạo Kinh không thừa nhận cũng không được, Lâm Lạc xác thực có tư cách như vậy!

Ba! Ba! Ba!

Lâm Lạc hạ cờ càng ngày càng chậm, dù sao đối thủ cũng là Tinh Đế tam trọng thiên, nhân gian chí cường, hẳn tuy rằng chiến ý tận trời, nhưng chung quy thiếu ở cảnh giới, theo chiến cuộc thâm nhập, hẳn càng ngày càng xuống hạ phong, cờ đen bị vây quanh, tuy rằng hẳn đau khổ tìm kiếm cơ hội đột phá vòng vây, nhưng công kích của đối phương cũng triền miên không dứt, vây hãm đến thủy tiết không ra.

- Tiểu tử này, chung quy vẫn là quá non! Bất quá, tâm chí như vậy, tuổi còn trẻ như vậy, sợ rằng thời gian tới thành tựu sẽ không kém Phi Dương a!

Nghiêm Hạo Kinh không khỏi lộ ra một dáng tươi cười.

Ba!

Lâm Lạc một cờ hạ xuống, cũng không có xen vào một đường sống chết kia, mà là quả đoán lách khai chiến tràng.

- Ân?

Hai người Nghiêm Hạo Kinh, Nghiêm Kiếm Tâm song song ngẩn ra.

Thế đại long kỳ này của Lâm Lạc thực còn có một hơi thở, nếu cùng Nghiêm Kiếm Tâm duy trì đánh cướp, nói không chừng thật có mong muốn cứu sống. Nhưng hẳn cũng quả đoán buông tha, trực tiếp dứt bỏ chiến trường, phần quả quyết này thực sự là đáng sợ!

Nghiêm Kiếm Tâm cũng không có cho Lâm Lạc nắm mũi dất đi, mà là kỷ tử điểm lạc, triệt để thu đi đại long của Lâm Lạc, nhưng lúc này cờ đen đã đứng vững vàng trong bụng bạch long, trái lại có tư thế vây sát bạch long.

Hai người lần thứ hai khổ chiến, cục diện thoáng cái trở nên khó bề phân biệt lên, bởi vì một ngày bạch long bị vây, kia hắc long sẽ chuyển bại thành thắng.

Khá lắm tiểu tử!

Nghiêm Hạo Kinh không khỏi kinh hô một tiếng, tiểu tử này thật đúng là nắm được thả được, bất quá, nguyên nhân chính là vì hẳn thả được, lại thoát khỏi vùng lầy, cho cờ đen tân sinh, có thể từ bại cục lật ngược.

Vốn Lâm Lạc ở trong lòng hai người đã rất có phân lượng rồi, nhưng có thể thu tay lại này, cũng để cho bọn họ càng thêm xem trọng Lâm Lạc.

Tiền đồ tiểu tử này, tuyệt đối vô lượng!

Bất quá, nếu như trải qua tổ Lô Trì rửa tội không có hình thành tộc văn, liền nói rõ cũng không phải huyết mạch của Thiểm Điện tộc rơi bên ngoài! Vậy không có gì đáng nói, chỉ có lập tức giết chết!

Mong rằng Lâm Lạc là huyết mạch Thiểm Điện tộc, bằng không muốn bóp chết nhân tài như vậy thực là có loại tiếc nuối đốt đàn nấu hạc.

Sát sát sát!

Lâm Lạc buông ra chấp nhất đối với đại long, cũng không hề cố kỵ, ngược lại bạch kỳ nơi chốn bị quân chế, bị ép ứng chiến, ở chuyện này cư nhiên là Lâm Lạc chiếm vị trí chủ công, đến phiên Nghiêm Kiếm Tâm áp dụng thủ thế.

Nhưng Tinh Đế chí tôn dù sao cũng là tồn tại nhân gian cực mạnh, cho dù áp dụng thủ thế cũng là lộ ra công ý cường đại, để Lâm Lạc đã bị áp lực trái lại lớn hơn nữa. Mặc dù ở chiến cuộc hai người bị vây ở trạng thái giằng co, nhưng hai người ở ý chí đối kháng, Lâm Lạc rơi vào hạ phong hoàn toàn, mồ hôi trên trán không chỉ không có giảm, trái lại ra càng nhiều, một thân lam sam như từ trong nước lao đi ra, hoàn toàn ướt đầm.

Trong ánh mắt Lâm Lạc lộ ra vẻ mệt mỏi rã rời, nhưng hai mắt vẫn như cũ chiến ý cường liệt, đó là một loại ý chí chiến đấu vĩnh không nói lui, cho dù là Thần linh cũng mơ tưởng để hẳn khom lưng!

Ba!

782. Chương 782: Một Điểm Tin Tức. (1)

Hắn một cờ hạ xuống, nhưng bàn cờ cứ nhiên mạnh mẽ, mấy trăm quân cờ nhất thời cuộn đầy đất.

Ở dưới Tinh Đế áp chế, Lâm Lạc bị ép vận dụng vài phần lực lượng, nhưng bàn cờ phổ thông há có thể chịu đựng được lực lượng hắn không khống chế, tự nhiên lập tức băng tán, hóa thành một mảnh toái hời.

- Ta thua!

Lâm Lạc có chút thất vọng nói.

Kỳ nghệ ba người bọn họ đều là thượng thừa, nhưng dù sao Lâm Lạc còn non một chút, lưu ý chỉ đối kháng không nhận được vận dụng lực lượng bản thân, phá hủy “quy củ”, tự nhiên phải chủ động chịu thua.

- Đáng quý!

Nghiêm Kiếm Tâm cũng nhắm hai mắt lại.

- Thuận Thiên, vào đi!

Thanh âm hạ xuống, Nghiêm Thuận Thiên lập tức đi đến, cung kính nói:

- Kiếm Tâm lão tổ, có gì phân phó?

- Mang người này xuống phía dưới dàn xếp!

- Vậy tổ Lôi Trì...

- Tổ Lôi Trì quan hệ trọng đại, cho dù hắn tiềm lực vô hạn, cũng không có thể vì hắn ngoại lệ mà khai, tích góp từng tí một công tích, mới có thể tiến hành ban thưởng!

Nghiêm Kiếm Tâm như đinh đóng cột nói.

Lâm Lạc ở trong thành nghĩ lại.

Tòa thành này cũng đủ lớn, tuy rằng Thiểm Điện tộc từ trên xuống dưới cũng có mấy nghìn người, nhưng Lâm Lạc cũng không cùng người khác ở chung một phòng, phân tới một gian phòng riêng. Mà để hắn kinh ngạc chính là, tòa thành này cứ nhiên là do pháp trận cấu thành, có thể dùng thiểm điện lực tràn ngập trong phòng, ở chỗ này tu luyện tuyệt đối là làm chơi ăn thật!

Thảo nào thực lực tứ đại cổ tộc mạnh như vậy, ở động tiên dạng này tu luyện, hơn nữa có tộc vẫn tồn tại, tu hành này không hài lòng mới là kỳ quái!

Thiểm Điện tộc chỉ sản sinh Lôi linh căn, nhưng Thiểm Điện tộc nhân cũng không chỉ là đơn tu Lôi hệ công pháp.

Bọn họ tự nhiên sẽ không lộng không được Sinh Linh đan, hình thành ngũ hành ngũ linh căn không có độ khó chút nào. Tuy rằng Lôi hệ công pháp tuyệt đối bá đạo, nhưng ngũ hành công pháp ý nghĩa ở chỗ có năm lần cơ hội thêm vào mở rộng Tinh Hải, đây là mê hoặc mà bất luận một Tinh vực chí tôn gì cũng vô pháp buông tha!

Tinh Hải quyết định chiến lực thực tế của một Tinh vực chí tôn, kia tự nhiên không ai sẽ ngại nhiều tu năm môn công pháp lụy nhân. Nếu không phải không gian linh căn đồng dạng hiếm lạ, e rằng cũng sẽ dùng Sinh Linh đan hình thành, bọn họ thậm chí còn muốn thất hệ, bát hệ đồng tu!

Mà Lâm Lạc cũng rốt cục biết hệ linh căn thứ tám là cái gì rồi... thời gian linh căn!

Loại linh căn này tồn tại trong truyền thuyết, về phần sau khi tu thành có thể có uy năng gì, kia ai cũng không biết! Chỉ biết là linh căn này kinh khủng, không kém lôi hệ cùng không gian hệ chút nào.

Bát đại linh căn, ngũ hành yếu nhất, cần ngũ hành tương sinh hình thành thế giới hoàn chỉnh mới có thể cùng lời, không gian, thời gian linh căn chống đỡ, này cũng là vì sao Thiểm Điện tộc rõ ràng không có Ngũ hành tiểu thế giới vô trung thánh giả, nhưng thủy chung cùng Thánh địa đánh cho tương xứng!

Mấy vạn năm qua như vậy, Thánh địa có thể sinh ra mấy Tinh Đế có Ngũ hành tiểu thế giới? Nhưng Lời hệ công pháp lại có thể cùng Ngũ hành tiểu thế giới đối kháng, đây là ưu thế của Thiểm Điện tộc!

Thiên phạt lực, có năng lực đối kháng thế giới!

Mà không gian linh căn quý dị, Đường Diễm thậm chí có thể thoát khỏi Ngũ hành tiểu thế giới của Lâm Lạc ràng buộc, có thể thấy được không gian linh căn cũng xác thực có năng lực đối kháng Ngũ hành tiểu thế giới. Về phần thời gian linh căn, bởi vì ai cũng không có gặp qua, tự nhiên không biết kia đến tột cùng cường ở nơi nào.

Bất quá, còn có rất nhiều linh căn diễn hóa đi ra, như Âm Thi, không thuộc về thiên địa ngũ hành, chỉ âm chỉ tà. Nhưng gặp phải Ngũ hành tiểu thế giới hoặc là lời điện, không gian bí pháp, đồng cảnh giới tranh chấp nhất định là bị trấn áp.

Thiểm Điện tộc đã có thánh địa tu luyện như vậy, cần gì phải đi mở được tràng thu linh thạch làm gì? Nguyên nhân đúng là bởi vì bọn họ muốn kiên tu ngũ hành công pháp, cái này không phải sở trường của bọn họ, phải có linh thạch mới có thể gia tốc tu hành.

Mà bởi vì Thiểm Điện tộc có tộc văn tồn tại, lại có thánh địa như vậy, tiến cảnh mau đến kinh người, điều này làm cho bọn họ có thể dùng cảnh giới càng cao đi tu luyện ngũ hành công pháp, tiến cảnh phi thường mau, nhu cầu đối với linh thạch tự nhiên cũng lớn kinh người.

Bất quá, Lâm Lạc lại không biết được Thiểm Điện tộc lấy những linh dược trân quý này từ đâu tới, dù sao thân phận của hắn bây giờ còn là khách nhân, loại cơ mật này tự nhiên là không có khả năng cho hắn biết.

Trong thành có mấy tiểu hài tử, nhìn thấy ngoại nhân như Lâm Lạc đều có vẻ phi thường hưng phấn, thường vây quanh hắn, muốn hắn kể chuyện bên ngoài cho bọn nó nghe.

Đối với Lâm Lạc mà nói, tiểu hài tử cũng là nơi hỏi chuyện hay nhất. Lúc này lấy ra rất nhiều chuyện kỳ thú mà nói, dẫn tới những tiểu hài tử này đều nga nga, phát sinh tiếng sợ hãi than liên tiếp.

Lúc cùng bọn chúng lăn lộn quen thuộc, Lâm Lạc liền hỏi:

- Các người ở đây lẽ nào chưa từng có người xa lạ tới sao?

- Không có!

Bọn chúng đều lắc đầu.

- A, có!

Một tiểu nha đầu mặc phấn y đột nhiên nhảy dựng lên.

- Bội Bội ta ở mấy ngày trước gặp qua một a di rất đẹp. Là bị bọn người tổ gia gia bắt về!

Trong lòng Lâm Lạc nhất thời kích động, mạnh mẽ khắc chế tạp niệm trong lòng nói:

- Nga, so với Bội Bội còn đẹp hơn sao?"

- Ân, ân...

Tiểu nha đầu cắn đầu ngón tay nửa ngày nói:

- So với mẫu thân Bội Bội đẹp hơn!

Trong lòng hài tử, tự nhiên là mẫu thân đẹp nhất, nàng có thể thừa nhận người nọ so với mẫu thân của mình còn muốn đẹp hơn, kia nói rõ đối phương thật đẹp đến không gì sánh được.

Lâm Lạc ở trên mặt tiểu nha đầu sờ sờ, cười nói:

- Sau khi Bội Bội lớn lên cũng sẽ là một đại mỹ nữ! Bội Bội biết a di kia hiện tại ở đâu không?

- Không biết, mẫu thân nói, a di kia là kẻ phản bội, bọn người tổ gia gia còn đang thương lượng phải xử phạt nàng thế nào! A di đẹp như vậy cũng sẽ là người xấu sao?

Tiểu nha đầu rất khờ dại hỏi.

- Đúng vậy, thế nào sẽ là kẻ phản bội nhỉ!

Lâm Lạc vô ý thức gật đầu.

Nhưng ít ra mẫu thân bây giờ còn không có nguy hiểm, mà khi cao tăng của Thiểm Điện tộc làm ra quyết định sẽ không có rồi! Nghiêm Thanh là Tinh vực chí tôn, lại là Thánh nữ trong tộc, thân phận tương đối cao quý cùng mẫn cảm, trong tộc khẳng định có rất nhiều thanh âm bất đồng, muốn ra một nghị quyết để tất cả mọi người không phản đối cũng không phải chuyện tình trong khoảng thời gian ngắn.

Từ trong miệng tiểu nha đầu này có thể đạt được một tia tin tức của Nghiêm Thanh cũng đã không dễ dàng rồi, Lâm Lạc cũng không có trông cậy vào từ chỗ nàng biết nơi Nghiêm Thanh bị nhốt, cùng những đứa trẻ này chơi thêm một lúc, Nghiêm Thuận Thiên cũng ngoài ý muốn tới chơi.

- Đường Hoàng, qua mấy ngày nữa tứ đại tộc có một hội tộc nhân tuổi trẻ luận võ, tuy rằng quan hệ không phải rất lớn, nhưng có thể đại biểu tộc nhân ra sức vẫn như cũ là vinh quang lớn lao, có thể bắt được bài danh tiền tam kia càng có thể tính toán công lao, cho người có thể tiến nhập tổ Lôi Trì, thức tỉnh huyết mạch!

783. Chương 783: Một Điểm Tin Tức. (2)

Nghiêm Thuận Thiên đi thẳng vào vấn đề nói, không có ra cái giá tiền bồi chút nào.

Tiến nhập tổ Lôi Trì đối với Lâm Lạc mà nói có ý nghĩa trọng đại, thứ nhất, hắn có thể đem tộc văn ở mắt cá chân vạch trần đi ra, xem, ta kỳ thực cũng là Thiểm Điện tộc nhân! Về phần vì sao tộc văn sinh trưởng ở mắt cá chân mà không phải ở trán, vậy để cho đám trưởng lão đi đau đầu a.

Nếu tất cả mọi người là người một nhà, Lâm Lạc vừa tiềm lực vô hạn, kia tiến nhập địa phương nhốt Nghiêm Thanh thì có khả năng rất lớn, tùy thời cứu mẹ rời đi!

Thứ hai, huyết mạch Thiểm Điện tộc của hắn xác thực còn không có thức tỉnh, chính cần tổ Lôi Trì đến hoàn thành cái này. Một ngày mình có thiên phú thần thông của Thiểm Điện tộc, hắn có thể mạnh mẽ ép đối phương độ lõi kiếp, này đối với chiến lực của hắn là đề thăng thật lớn không gì sánh được!

Bởi vậy, vô luận như thế nào Lâm Lạc đều phải bắt được thứ tự tiền tam, lúc này mới để chư vị trưởng lão có thuyết pháp có thể cho hắn tiến nhập tổ Lôi Trì, dù sao một lần mở ra tổ Lôi Trì cũng là đại giới xa xỉ, sẽ ảnh hưởng toàn bộ hoàn cảnh ở đây, có thể làm độ dày của thiểm điện linh khí giảm mạnh, chỉ ít phải nửa năm mới có thể khôi phục lại!

Nhưng đầu tiên, hắn phải thu được tư cách có thể đại biểu Thiểm Điện tộc xuất chiến!

Mỗi một tộc đều chỉ phái ra hai người trẻ tuổi, mà tuy rằng tộc nhân của Thiểm Điện tộc không nhiều lắm, nhưng một đại này cũng hiện ra không ít kiệt xuất tuấn ngạn, xuất sắc tự nhiên là Nghiêm Phi Dương mà Lâm Lạc đã từng gặp qua, Tinh Vương tam trọng thiên, hắn là xác định vững chắc thu được một danh ngạch đại biểu.

Nhưng còn lại một cái danh ngạch sẽ cạnh tranh rất lớn, tuy rằng cái này cho dù là bắt được thứ tự tiền tam, đối với bọn họ mà nói cũng không có ban thưởng thực chất gì, nhưng đối với thanh niên mà nói, mặt mũi là phải tranh!

Bởi vậy, Lâm Lạc còn phải trước bãi bình mấy thiên tài tuổi trẻ của Thiểm Điện tộc.

Lần này thanh niên tham dự giác trực bao quát Lâm Lạc ở bên trong có tất cả năm người, hai Tinh Vương nhị trọng thiên, còn lại thì đều là Tinh Vương nhất trọng thiên, niên linh đều ở trên dưới năm nghìn tuổi, tương đối mà nói đều thuộc về trình tự tuổi còn trẻ.

Trong năm người có một nữ tính, dáng dấp phi thường mỹ lệ, nhưng tính tình cũng tương đối cao ngạo, có người nói trong tộc có ý định tuyển nàng thành Thánh nữ, nhưng bởi vì tính tình của nàng mới do dự.

Nữ tính là Tinh Vương nhị trọng thiên, hẳn là cùng Nghiêm Thanh đồng nhất thể hệ, nhưng dáng dấp của nàng nhìn qua như thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, cùng Nghiêm Thanh ung dung quý phụ cách khá xa.

Đó là bởi vì Nghiêm Thanh cố ý để bản thân có vẻ thành thực một ít, dù sao cũng là mẫu thân của một hài tử, nếu chỉ là dáng dấp thiếu nữ hai mươi tuổi chẳng phải quái dị sao?

Nữ nhân này tên là Nghiêm Sương, án quy củ của Thiểm Điện tộc, nữ tử đều là tên một chữ, mà nam tử là song danh, bởi vậy Lâm Lạc sử dụng tên “Đường Hoàng” còn bị người chê cười, nhưng lại vừa thông suốt, chỉ là có chút ảo ảo.

Nghiêm Thuận Thiên thậm chí còn nói nếu hắn có thể thu được tộc văn mà nói, đó là Thiểm Điện tộc nhân chân chính, liền phải cải danh, biến thành Nghiêm Thiên Dương, Nghiêm Phát Huy gì đó.

Trên thực tế Lâm Hồng Hoang, Nghiêm Thanh đều có thể quy về hàng tuổi trẻ, chỉ là bọn hắn dùng thái độ làm phụ mẫu, ở dáng dấp liền không có lại bảo trì ở tuổi còn trẻ. Nói như vậy, võ giả Tinh cảnh muốn sinh hài tử khả năng phải một hai vạn năm mới có thể may mắn “thành công”, mà Thần chi huyết mạch đã có tất cả đặc tính truyền thừa hậu đại, mới để Lâm Lạc sớm bỏ chạy tới nhân gian như vậy.

Bằng không mà nói, dùng tính cách của Lâm Hồng Hoang chỉ sợ không thể nào kiên trì ở trên người một nữ nhân lãng phí năm năm thời gian.

Bởi vậy, nếu dùng bối phận mẫu thân đến nói, những người này đều là trưởng bối của hắn, nhưng hiện tại cùng hắn lại là thanh niên ngang hàng, muốn cộng đồng cạnh tranh một danh ngạch đại biểu bản tộc xuất chiến.

Tiểu bối tranh đấu như vậy là không thể nào đưa tới Tinh Đế lão tổ quan tâm, giám khảo là do Nghiêm Thuận Thiên chủ trì, hắn cũng không có lời gì vô ích nói:

- Đến đến rút thăm, lấy được không số miễn chiến, còn lại từng đôi đối chiến, hai người thắng tấn cấp!

Năm người Lâm Lạc đương nhiên là không nói gì, đều tiến lên rút thăm, kết quả Lâm Lạc cũng không có vận may đến rút trúng không số, nhưng đối thủ của hắn cũng chỉ là Tinh Vương nhất trọng thiên, tên là Nghiêm Bảo Thụy.

- Nếu bản tộc để một ngoại nhân đến đại biểu xuất chiến, chẳng phải là mặt đều phải mất hết rồi sao?

Nghiêm Bảo Thụy lạnh lùng nhìn Lâm Lạc, trong ánh mắt không chút nào che giấu căm hận.

- Cho nên, ta nhất định sẽ đánh bại ngươi!

Hai người tương đối mười trượng mà đứng, cũng không có tuyển chọn nhập không, mà là đứng ở trên một địa phương cùng loại với đấu võ tròng, nơi này có cấm chế cường đại bảo hộ, nghe Nghiêm Thuận Thiên nói dù là lực lượng của Tinh Đế cũng không thể tạo thành phá hư, để Lâm Lạc đối với địa phương này rất hiếu kỳ.

Một tổ khác là Nghiêm Thiên Phong và Nghiêm Nhược Thánh đối chiến, danh ngạch miễn chiến bị Nghiêm Sương bắt được, lúc này đang đứng ở bên cạnh Nghiêm Thuận Thiên, vô mã thí đối phương, làm lão đầu rất là hài lòng.

Cho nên nói, tính tình cao ngạo của nàng cũng là tương đối, chỉ ít đối với cường nhân cũng không dám sĩ diện, cũng là vì tính cách như vậy mới để nàng chậm chạp bắt được Thánh nữ vị.

Lâm Lạc thần nhiên cười nói:

- Người đối với ta khẩu xuất cuồng ngôn, cho tới bây giờ cũng không có kết cục tốt!

- Ha ha, ta đang muốn nhìn lát nữa ngươi còn có thể cuồng như thế nào!

Nghiêm Bảo Thụy huyết sáo một tiếng, thân hình bắn tới, hướng Lâm Lạc khởi xướng công kích.

Thiểm Điện tộc cũng không chỉ có thiên phú thần thông, ở dưới Thiểm Điện lực gia trì, tốc độ của hắn cũng nhanh đến cực điểm, như lưu quang tràn động, thân hình hắn chợt lóe đã bức tới trước người Lâm Lạc, một quyền thẳng oanh mặt của Lâm Lạc.

Nếu Lâm Lạc có thể vận dụng không gian bí thuật, nhất định sẽ cho hắn biết tốc độ thiểm điện mặc dù nhanh, nhưng còn kém không gian thuần di nhiều lắm!

Lâm Lạc mỉm cười, tuy rằng hắn tiến nhập Tinh vực không có bao lâu, thế nhưng khởi điểm rất cao, mở rộng Tinh Hải là dùng mười lăm năm, Tinh Vương nhất trọng thiên có thể so với Tinh Vương nhị trọng thiên!

Nếu như Nghiêm Bảo Thụy biết Lâm Lạc ở trong tay ba Tinh Vương nhị trọng thiên chí tôn vậy công thu được đại thắng, chỉ sợ cũng không tự tin dám chủ động xuất kích như vậy nữa rồi.

“Thực lực” của Lâm Lạc vốn là để Nghiêm Thuận Thiên biết, lúc này tự nhiên cũng không cần bảo lưu, hữu quyền cố lấy, oanh ra!

Bang!

Nghiêm Bảo Thụy căn bản không có một chút lực chống lại, trực tiếp bị oanh bay đi ra, hoàn toàn không phải một chiêu chi địch!

- Ghê tởm!

Nghiêm Bảo Thụy tức khắc đụng vào trên vách tường, bắn ngược trên mặt đất, lại bắn lên mấy trượng mới hóa giải hết dư lực. Tuy rằng hắn cũng không có ở trong một kích này bị trọng thương, nhưng lúc trước hắn còn nói được lòng tin tràn đầy, nhưng quay đầu là đã bị người một bạt tai đánh mặt, điều này làm cho hắn sao có thể chịu nổi?

784. Chương 784: Tổ Huyết. (1)

Trong ánh mắt của hắn chớp động vẻ vừa sợ vừa giận, đối phương rõ ràng là Tinh Vương nhất trọng thiên, nhưng vì sao lực lượng này cư nhiên to lớn như vậy, có thể so với Tinh Vương nhị trọng thiên? Bất quá, cho rằng như vậy là có thể thắng sao?

Nếu là Tinh Vương nhị trọng thiên hắn chỉ có thể sợ, vậy hắn dựa vào cái gì dám tham gia lần khảo hạch này. Có hai gã Tinh Vương nhị trọng thiên ở đây, hắn sớm có thể trái lại bỏ quyền rồi!

Hắn quát lên một tiếng lớn, trong cơ thể nhất thời tuôn ra vô số thiểm điện sí bạch, ở xung quanh hắn không ngừng huy vũ, như hóa thành thiên thần điều khiển thiểm điện! Hắn vươn tay phải ra, thiểm điện bốn phía ở dưới hắn điều khiển sôi trào khởi vũ, làm khí thế của hắn vô hạn đề thăng.

Thiên phú thần thông của Thiểm Điện tộc cũng không chỉ có thể đối thủ độ kiếp. Đây là sát chiêu lớn nhất của bọn họ, nhưng cũng không ý nghĩa sẽ không có thủ đoạn khác! Sai khiến thiểm điện, mới là chiến lực chính thống nhất của Thiểm Điện tộc!

Dù sao, người có thể cho đối thủ mạnh mẽ độ kiếp, đối thủ cũng có thể bức người vào đó ! Gặp phải đối thủ so với mình yếu nhược, căn bản không cần tế ra chiêu này. Mà nếu so với chính mình cường đại, chiêu này dùng đến cơ bản là hậu quả lưỡng bại câu thương, không đến nguy hiểm trước mắt là sẽ không đơn giản vận dụng.

Lôi hệ công pháp có thể cùng không gian linh căn, thời gian linh căn đặt song song cùng Ngũ hành linh căn địa vị ngang nhau, này tự nhiên có ưu thế độc đáo của nó! Kia là có thể không nhìn phòng ngự, dùng lôi điện lực trực tiếp tiến hành đả kích!

Huyết mạch lực càng nồng nặc, hiệu quả không nhìn phòng ngự này lại càng hảo, cho dù là chống lại địch nhân cao hơn một hai tiểu cảnh giới cũng có hiệu quả!

Bất quá, Ngũ hành lực tuy rằng không bằng lời, không gian, thời gian ba loại công pháp, nhưng một ngày hình thành Ngũ hành tiểu thế giới, kia liền không sợ bất luận linh căn đặc thù gì! Nghiêm Bảo Thụy phi thường không khéo gặp gỡ Lâm Lạc, không chỉ có lời hệ linh căn, càng có ngũ hành tiểu thế giới!

Bành Bành Bành!

Vô số đạo lôi điện phách đến, nhưng gặp gỡ Lâm Lạc mở ra một cái thế giới, cũng căn bản vô pháp kiến công. Song phương ở chỗ là như nhau, như vậy chỉ có thể nhìn lực rồi, lực lượng ai lớn thì có thể thắng lợi!

Nhưng nói đến lực lượng, Lâm Lạc vận chuyển Chiến Thiên Quyết ngay cả Tinh Vương nhị trọng thiên cũng phải cam bái hạ phong, huống gì là Nghiêm Bảo Thụy?

Bang!

Hắn lần thứ hai bị một quyền oanh phi, sắc mặt như đầu heo.

- Thuận Thiên đại nhân, ta thỉnh cầu ly khai tổ địa cùng hắn đánh một trận!

Nghiêm Bảo Thụy động chân hỏa rồi.

- Tổ địa cắt đứt thiên địa cảm ứng, ta vô pháp phát huy chiến lực cực mạnh!

Nói chiến lực cực mạnh, đó là chỉ thiên phú thần thông của Thiểm Điện tộc mạnh mẽ để đối thủ độ kiếp.

Nghiêm Thuận Thiên trầm ngâm một phen nói:

- Đây là luận bàn, cũng không phải là tính mệnh tương bác, không đồng ý!

- Thuận Thiên đại nhân...

- Ân?

Ánh mắt Nghiêm Thuận Thiên phát lạnh, tuy rằng hắn nhìn như hòa khí, nhưng Tinh Hoàng là Tinh Hoàng, kém một trọng thiên cũng là chênh lệch tuyệt đối, huống chi là vượt qua đại cảnh giới, hắn thoáng nhìn qua, trực tiếp để Nghiêm Bảo Thụy ngạnh sanh im tiếng.

- Trận này, Đường Hoàng thắng lợi!

Nghiêm Thuận Thiên nhàn nhạt nói.

Thật sự mà nói hắn có chút thiên vị Lâm Lạc, dù sao hiện tại lời hệ công pháp của Lâm Lạc còn dừng lại ở Chủ Linh cảnh, cơ bản ngay cả tộc văn cũng không có, càng miễn bàn thiên phú thần thông rồi! Mà tuy rằng Tinh Hải của Lâm Lạc vô cùng lớn, nhưng cảnh giới còn đang ở Tinh Vương nhất trọng thiên, tuyệt đối có thể bị Nghiêm Bảo Thụy kéo vào lời kiếp, kia thắng bại thật đúng là khó nói!

Bởi vì độ lời kiếp đó là cùng thiên địa đấu, trình tự đối thủ tuyệt nhiên bất đồng!

Nhưng ai có thể nghĩ đến, Lâm Lạc kỳ thực đã sớm kích hoạt tộc văn, thậm chí ngay cả lời kiếp lực cũng có thể hóa thành mình dùng, càng miễn bàn Tử đỉnh còn có thể trợ giúp người khác độ kiếp.

Một trận chiến này Lâm Lạc dễ dàng thắng lợi, mà bên kia Nghiêm Thiên Phong cùng Nghiêm Nhược Thánh đối chiến cũng đang tiến hành đến hừng hực khí thế, cảnh giới của Nghiêm Nhược Thánh cao hơn, nên chiếm thượng phong tuyệt đối, nhưng Nghiêm Thiên Phong cũng không cam lòng buông tha, còn đang đau khổ kiên trì.

- Đường Hoàng, ngươi cùng Nghiêm Sương bắt đầu đi!

Nghiêm Thuận Thiên cũng không có nhiều công phu nhìn những tiểu này chiến đấu như vậy, ở trong mắt hắn này và tiểu nhi vui đùa âm ỉ cũng không có gì khác biệt.

Lâm Lạc cùng Nghiêm Sương song song đi vào giữa sân, xa xa đối lập, cũng không có trước tiên xuất thủ.

- Bản thân chịu thua, không nên tự làm mất mặt!

Nghiêm Sương thập phần kiêu căng nói.

Nàng là đâu lấy tới tự tin?

Lâm Lạc không khỏi cười nói:

- Xin lỗi, ta còn không có tập quán bắt chiến mà hàng!

- Người sẽ, bởi vì người đối mặt chính là ta!

Nghiêm Sương mở hai tay ra, năm đạo thiểm điện sí bạch từ trong tay nàng lan tràn, ngón cái đối ngón cái, ngón trỏ đối ngón trỏ, có chút cảnh đẹp ý vui.

Nhưng theo nàng quát chói tai một tiếng, năm đạo thiểm điện này nhất thời hướng Lâm Lạc bay đi, không ngừng mở rộng, hình thành lưới điện thật lớn.

- Sí điện lưới!

Lôi hệ công pháp xác thực bắt phạm, thiểm điện lực có thể trực tiếp oanh mở năm thuộc tính linh vực, cho dù là bốn loại chân linh vực chồng chất cũng không thể ngăn cản xâm nhập. Nhưng Lâm Lạc là Ngũ hành tiểu thể giới viên mãn, làm sao có thể đơn giản phá vỡ như vậy?

Hắn mở tiểu thể giới, một quyền oanh ra, cùng đối phương liều mạng.

Bang!

Chấn hưởng thật lớn truyền ra, toàn bộ sân rộng tựa hồ đều lung lay, nhưng ở đây nếu nói ngay cả Tinh đế cũng vô pháp oanh phá, cũng xác thực kiên cố tới cực điểm, dư ba đẩy ra, đánh vào bốn phía sân rộng đều bị hấp thu dễ dàng, ngay cả một viên gạch cũng không có thể oanh phá.

- Có chút ý tứ!

Khóe miệng Nghiêm Sương lộ ra một nụ cười nhạt.

- Người ở lúc mở rộng Tinh Hải, tuyệt đối không ngừng một môn công pháp đột phá a? Xác thực rất giỏi, có thể ở trong một năm hiểu được huyền ảo một môn công pháp khác, nhưng bản cô nương muốn cho người biết, cảnh giới chênh lệch không phải chỉ là Tinh Hải có thể bù đắp!

Nàng vung hai tay, năm đạo điện quang lập tức bắn ra, biến thành mười trường tiên bằng điện thật dài, theo nàng huy vũ, nhắm Lâm Lạc cuồng quyền đi.

Ba! Ba! Ba!

Lâm Lạc ra quyền đón chào, nhưng thiểm điện hình thành roi này cũng quỷ dị không gì sánh được, dĩ nhiên bỏ qua nắm tay của hắn, triển ở trên cổ tay, mỗi một cái cổ tay đều đều quán quít lấy năm đạo điện.

- Ném thử tư vị của thiểm điện lực!

Nghiêm Sương cười nhạt, mười đạo điện tiên nhất thời bạch quang đại thiểm, lực lượng kinh khủng lao tới trong cơ thể Lâm Lạc. Ở dưới dạng tiếp xúc trực tiếp này, Ngũ hành tiểu thể giới cũng khó kiến công, thiểm điện lực này đâm thẳng tới trong cơ thể Lâm Lạc!

Kém một tiểu cảnh giới, trùng kích nghiền áp như vậy, đủ để cho Lâm Lạc bị thương nặng!

Kết!

Vô số thiểm điện lực cuồng bạo nhất tề dũng tiến vào trong cơ thể Lâm Lạc, quang mang sí bạch loạn tác, căn bản vô pháp thấy rõ cảnh tượng trong đó.

785. Chương 785: Tổ Huyết. (2)

Nghiêm Sương lộ ra dáng tươi cười tự tin, quay đầu nhìn Nghiêm Thuận Thiên nói:

- Thuận Thiên đại nhân, có thể tuyên bố kết quả rồi a?
- Lẽ nào người muốn chịu thua?

Nghiêm Thuận Thiên còn không nói gì, liền nghe thanh âm của Lâm Lạc từ trong sí điện truyền đi ra, bình tĩnh mà tràn ngập tự tin, nào có một tia dấu hiệu bị thương nặng?

- Không có khả năng!

Nghiêm Sương kinh hãi, nàng có tự tin cường liệt, bị thiểm điện của nàng trực tiếp nhập thể, kia chỉ cần ở Tinh Vương cảnh giới, quần người là nhị trọng thiên hay tam trọng thiên, đều nhất định phải trọng thương!

- Cũng không phải chỉ có người mới có thể sai khiến thiểm điện!

Trong lúc nói đó, thân ảnh của Lâm Lạc từ trong sí điện đi ra, vô số đạo điện quang ở quanh thân hấn khởi vũ, nhưng không có một tia có thể chạm chính tiếp cận thân thể hấn.

- Thu!

Hấn khẽ quát một tiếng, tất cả thiểm điện lực đều bị thu nạp tiến vào trong cơ thể, ngược lại trở thành một bộ phận lực lượng lõi hệ của hấn!

- Sao lại như vậy!

Nghiêm Sương kinh hãi, tuy rằng nàng căn bản còn không có dùng ra toàn lực, nhưng Lâm Lạc có thể hấp thu thiểm điện lực của người khác, này quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Thiểm Điện tộc xác thực có thể thông qua tộc văn tự động hấp thu lõi linh khí luyện hóa, nhưng linh khí cùng linh lực lại không phải là một chuyện! Linh khí là vật vô chủ thuộc về trong thiên địa, có lẽ nói là lực lượng thuộc về thiên địa, võ giả có thể thông qua công pháp đến đánh cắp. Nhưng linh lực có chủ nhân, cùng bản thân là xung đột, chỉ có thể chống lại, hóa giải, trăm triệu lần không có khả năng hấp thu!

Bằng không chỉ cần một trưởng bối bảo tiểu bối tới công kích, không phải có thể trong nháy mắt để lực lượng người nọ tiêu thăng, thẳng phá cừu trọng thiên rồi sao?

Bởi vậy, Lâm Lạc có thể hấp thu thiểm điện lực của người khác, này hoàn toàn là nghịch thiên, thậm chí có thể nói, đây là một loại uy năng khắc chế Thiểm Điện tộc! Muốn đối phó người như vậy, trừ khi lực lượng muốn cao hơn Lâm Lạc một đại cảnh giới, sau đó dùng lực lượng kinh khủng ngành sánh chấn bạo Lâm Lạc!

Bằng không, lực lượng gần mà nói, đó chính là người càng đánh càng mệt, hấn càng đánh càng cường, này còn chơi thế nào?

- Tổ huyết! Nhất định là tổ huyết!

Nét mặt già nua của Nghiêm Thuận Thiên cũng mạnh mẽ động dung, trong lòng cuồng hô lên, tràn ngập kích động không gì sánh được!

Tương truyền, tổ tiên bọn họ ở Thần giới là Vương, có đại uy năng thu nạp tất cả thiểm điện lực trong thiên địa, nhưng hậu nhân của hấn lại không có một cái có thể kế thừa năng lực như vậy, chỉ có thể hấp thu lõi linh khí.

Tám loại linh căn đối ứng tám loại lực lượng bất đồng, mà tổ tiên của Thiểm Điện tộc là có thể điều khiển một loại trong đó, đây là hạng uy lực gì? Thần giới cũng không chỉ là một mạch Thiểm Điện tộc bọn hấn có lõi linh căn, lõi hệ Thần linh rất nhiều, như vậy tổ tiên bọn họ là tồn tại đáng sợ cỡ nào?

Nhưng mà, ở trên người Lâm Lạc, Nghiêm Thuận Thiên tựa hồ thấy được tổ huyết chân chính sống lại, nếu như tổ huyết thật có thể thức tỉnh, kia Thiểm Điện tộc sẽ rầm rộ, thậm chí trở về Thần giới vi Vương!

Nghiêm Thuận Thiên hận không thể lập tức gián đoạn Lâm Lạc cùng Nghiêm Sương chiến đấu, đem thiên tài khả năng có tổ huyết này lần thứ hai đưa tới trước mặt hai vị Tinh đế lão tổ, đem việc này nói cho bọn

họ, để cho bọn họ một lần nữa quyết định có nên kiên trì ý kiến của mình hay không, để Lâm Lạc lập “công huân” gì đó mới mở ra tổ Lôi Trì!

Đặc biệt sự đặc biệt làm, loại thiên tài như Lâm Lạc này tự nhiên phải ở khi hắn còn không có đại thành cực lực lung lạc hắn, mới có thể để hắn lưu luyến gia tộc! Dù sao cho dù từ tổ Lôi Trì thu được tộc văn, thức tỉnh huyết mạch, nhưng tâm chưa chắc ở Thiểm Điện tộc!

Lúc này hạ tiền vốn càng lớn, Lâm Lạc lại càng cảm kích, mới có thể để hắn đối với Thiểm Điện tộc muôn đời trung thành!

Huống chi, nếu như Lâm Lạc thật có Tổ huyết mà nói, kia hắn chung quy có một ngày sẽ bay lên chín tầng trời, tất cả mọi người bọn họ đều phải quỳ gối dưới chân hắn, do hắn dẫn theo sát về Thần giới, hiện tại không làm tốt quan hệ còn chờ lúc nào?

Ở lúc Nghiêm Thuận Thiên suy tư, Lâm Lạc cùng Nghiêm Sương chiến đấu cũng tới cuối cùng, Lâm Lạc triển khai Chiến Thiên Quyết, uy thế dùng thập bội tăng vọt, Nghiêm Sương sao có thể là đối thủ của hắn, chỉ có thể bại trận.

Đương nhiên, bởi vì chỉ là luận bàn, Nghiêm Sương cũng không có vận dụng tất cả con bài chưa lật, mới có thể để chiến đấu nhanh như vậy phân ra thắng bại, bất quá Lâm Lạc cũng có con bài chưa lật, thật muốn tính mệnh tương bác, Nghiêm Sương chỉ có chết nhanh hơn!

Lúc này, Nghiêm Nhược Thánh cũng đánh bại Nghiêm Thiên Phong, nếu Lâm Lạc có thể chiến thắng hắn mà nói, như vậy hắn có thể bắt được tư cách đại biểu Thiểm Điện tộc xuất chiến.

- Xin chỉ giáo!

Thái độ của Nghiêm Nhược Thánh tương đối khiêm tốn, rất có phong độ như Nghiêm Phi Dương, hướng về Lâm Lạc ôm quyền, lúc này mới ngưng thần tương vọng.

- Mời!

Lâm Lạc cũng đáp lễ lại, Chiến Thiên Quyết vận chuyển, hắn muốn trong thời gian ngắn nhất kết thúc trận chiến đấu này.

Hưu!

Nghiêm Nhược Thánh phi tới, một chương bổ ra.

Bang!

Lâm Lạc thu quyền về, thân hình hai người một kích liền khai.

- Ta thua!

Nghiêm Nhược Thánh do dự một chút, rất quả quyết định buông tha tiếp tục chiến đấu, để bọn người Nghiêm Sương là một trận chẳng đáng.

Nghiêm Thuận Thiên cũng gật đầu, tiểu tử này cầm được buông được, đây mới là có tiền đồ! Võ giả cố nhiên phải có tâm tiền thủ, nhưng mà phải có nhận thức khách quan đối với thực lực của mình, mù quáng tự tin chính là kiêu căng!

Đây là luận bàn, cũng không phải tính mệnh tương bác, thừa nhận không địch lại lại có cái quan hệ gì, sự thực là nên như vậy! Chỉ có nhận rõ thực lực của mình, nhận rõ bản thân cùng đối phương chênh lệch, lúc này mới có thể phản khởi truy kích, bằng không ngay cả chênh lệch ở đâu cũng không biết, còn nói gì tới đuổi kịp và vượt qua?

Xem ra, chỉ có Nghiêm Nhược Thánh mới có thể truy ở phía sau Nghiêm Phi Dương, tiền quân Tinh Hoàng cảnh, ba người còn lại sợ rằng đời này chỉ có thể ở Tinh Vương cảnh phí thời gian rồi! Đương nhiên còn có một quái thai...

Nghiêm Thuận Thiên liếc mắt nhìn Lâm Lạc, càng xem càng thấy tiểu tử này thuận mắt, không khỏi lộ ra một dáng tươi cười nói:

- Đã như vậy, tư cách đại biểu bản tộc xuất chiến do Đường Hoàng lấy!

Tuy rằng ba người Nghiêm Sương không phục khó chịu, nhưng cũng không dám cùng Nghiêm Thuận Thiên nói cái gì, đều là hướng Nghiêm Thuận Thiên thi lễ, cảm tức nhìn Lâm Lạc một phen mới xoay người rời đi. Mà Nghiêm Nhược Thánh lại cùng Lâm Lạc hàn huyên lên, người này tao nhã, nhưng để Lâm Lạc kinh ngạc chính là, đối phương cư nhiên đối với Đông Châu, thậm chí Nam Châu cũng không xa lạ, nói lên một phen phong thổ như đã từng mắt thấy.

Nghiêm Nhược Thánh khải tài liền ra, cực có lực tương tác, Lâm Lạc bất tri bất giác liền đối với hắn sản sinh hảo cảm. Người này tựa hồ trời sinh rộng lượng, đối với bị Lâm Lạc “cướp đi” tư cách xuất chiến không có một tia oán giận, này nếu không phải hắn nguy trang được quá mức thâm trầm, kia chính là mệnh mông rộng lượng

786. Chương 786: Tứ Tộc Tề Tụ

Lâm Lạc thân ở hiểm địa, không dám đơn giản tin người, tự nhiên không có khả năng cùng Nghiêm Nhược Thánh thành thật với nhau. Lui một vạn bước mà nói, dù là Nghiêm Nhược Thánh bản tính rộng rãi, kia cũng kế hoạch cứu người của hắn hoàn toàn không thể chung, tổng không thể mời đối phương hỗ trợ a?

Hắn không có ý định ở Thiểm Điện tộc kết bạn với ai, đối với Lâm Lạc mà nói, tuy rằng hắn sẽ không toàn bộ đánh chết Thiểm Điện tộc, nhưng nhất mẫu thân hắn, lại há có thể để hắn sản sinh hảo cảm?

Thời gian một ngày một đêm trôi qua, nhưng Nghiêm Thuận Thiên hiển nhiên cũng không nói động được hai vị Tinh Đế lão tổ, tổ Lôi Trì cũng không có sớm hướng Lâm Lạc mở ra, mà hắn cũng chỉ có kiên trì đợi, ở trong tứ tộc đại chiến bất được thứ tự tiên tam.

Này cũng không phải chuyện tình nhẹ nhàng.

Tựa như Thiểm Điện tộc có Nghiêm Phi Dương là niên thiếu thiên tài Tinh Vương tam trọng thiên, tam đại cổ tộc khác cũng có! Kể từ đó, Lâm Lạc chỉ ít phải hạ một Tinh Vương tam trọng thiên mới có thể bắt được vị trí đệ tam.

Tinh Vương nhị trọng thiên Lâm Lạc có thể dễ dàng nghiền áp, nhưng Tinh Vương tam trọng thiên sẽ không có như vậy rồi!

Dù sao, hắn không thể tế ra Tử đỉnh, không thể sử dụng không gian thuần di, không thể điều khiển kim, hỏa, mộc tam hệ công pháp, đối với chiến lực của hắn có ảnh hưởng phi thường lớn! Nhưng hắn nhất định phải tiến nhập tổ Lôi Trì, đến lúc đó tránh không được phải liều mạng rồi!

Tứ đại cổ tộc quan hệ thân mật vượt xa Lâm Lạc tưởng tượng, nguyên bản Lâm Lạc cho rằng hơn mười vạn năm trước bọn họ đều tự khổ thủ, đã sớm quan hệ sơ đạm, nhưng trên thực tế bọn họ mỗi cách mười năm sẽ gặp nhau một lần, lại không phải đến vài người, mà là cử rất nhiều tộc nhân tới!

Điều này làm cho Lâm Lạc phi thường kỳ quái, lẽ nào bọn họ không sợ ở trong quá trình tới gặp phải Thánh địa phục kích sao?

Một lần hai lần còn có thể nói là may mắn, nhưng đi đêm lâu ngày chung quy sẽ gặp phải quỷ, nhưng tứ đại cổ tộc hơn mười vạn năm đến thủy chung không có đình chỉ qua lui tới như vậy, này tự nhiên để Lâm Lạc kỳ quái.

Trong đó khẳng định có bí mật hắn không biết, nhưng dùng thân phận hiện tại của hắn ở Thiểm Điện tộc cũng vô pháp được biết, chỉ có thể lưu cho thời gian đến giải đáp rồi.

Mấy ngày này Lâm Lạc một mực ở trong thành chuyển du, muốn tìm kiếm địa điểm giam giữ Nghiêm Thanh, dùng tu vi Tinh Vương cảnh của hắn, nắm trong tay không gian bí pháp, nơi đây có thể phát hiện khí tức của hắn không vượt lên mười người!

Hơn nữa Tử đỉnh cắt đứt khí tức, Lâm Lạc tin tưởng chỉ cần hấn không phải quá mức tiếp cận, dù là Tinh Đế lão tổ cũng không có khả năng cảm thấy được tung tích của hấn.

Nhưng nhiều ngày tìm kiếm xuống dưới, Lâm Lạc cũng không có thu hoạch, đối với địa điểm nhất Nghiêm Thanh là không tìm ra manh mối. Nhưng hấn lại biết một ít ẩn sự, tỷ như Nghiêm Sương đã từng cùng Nghiêm Thanh tranh đoạt Thánh nữ vị, bởi vì không có tranh qua, nàng đối với Nghiêm Thanh vẫn rất cảm hận!

Sau khi Lâm Lạc đạt được tin tức này, liền đổi mục tiêu tập trung ở trên người nàng, mong muốn có thể thông qua nàng tìm được địa điểm giam giữ Nghiêm Thanh, dù sao ba mươi năm phong thủy thay chuyển, hiện tại Nghiêm Thanh thành tù nhân, nàng nếu không nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng mà nói. Này ghen tức giận nhiều năm như vậy, không phải bản thân chống đỡ bạo rồi sao?

Nhưng Lâm Lạc len lén theo dõi nửa tháng, Nghiêm Thanh hạ lạc không có tìm được. Nhưng thật ra không cẩn thận thấy được nàng vài lần tắm rửa thay y phục, vóc người thực không tệ, hai ngọn núi run rẩy đến kinh người, hạ thân cỏ cây cực thịnh, hoàn toàn che lại chỗ bí môn kia.

Lâm Lạc không khỏi kêu to xui xẻo, đây chính là cùng mẫu thân đại nhân của hấn song song, mặc kệ xem nàng có bao nhiêu tuổi trẻ, nhưng nghĩ tới tuổi, luôn luôn để hấn nghĩ không thích hợp.

Một tháng sau, Lâm Lạc bị ép đành chỉ sinh hoạt theo dõi, bởi vì ngày tứ đại tộc gặp nhau tới rồi.

Ngày này, hơn ba nghìn người Thiểm Điện tộc toàn bộ xuất động, già trẻ lớn bé cùng nhau từ được tràng đi ra, nghênh tiếp tam đại cổ tộc khác đến.

Lâm Lạc cũng thập phần hiếu kỳ, tam đại cổ tộc này đến tới cùng là tới thế nào!

Ông!

Một tiếng vang nhỏ, chỉ thấy không gian xé rách, một vật giống như la bàn từ hỗn độn hư vô xuất hiện, sau đó trong nháy mắt phóng đại, biến thành quái vật lớn chừng mấy trăm dặm!

Thương! Thương! Thương!

Một góc la bàn hiện ra một cái môn hộ cao ba trượng, rộng một trượng, một đám người đã từ bên trong đi ra, dẫn đầu chính là một gã hoa y lão giả, vẻ mặt đều là đáng tươi cười nói:

- Kiểm Tâm huynh, Hạo Kinh, chúng ta có phải thứ nhất hay không?

- Phương Bất huynh, Thiên Khí tộc các người có chí bảo như vậy, tự nhiên mỗi lần đều là đệ nhất!

Nghiêm Kiểm Tâm cũng là lão hoà đại sướng, cười ha ha lên.

Thiên Khí tộc!

Bọn họ là tộc nhân của Trần Kim Ngọc, hậu duệ của Thiên Khí tộc năm đó!

Trong lòng Lâm Lạc chợt động, rốt cục biết tứ đại cổ tộc vì sao có thể di động mà không sợ nửa đường lọt vào mai phục, nguyên nhân chính là bọn họ ở trong Thánh khí!

La bàn này hấn là Thánh khí Thiên Bảo la bàn của Thiên Khí tộc, là Thiên Khí tộc trấn tộc chi bảo. Cũng là nguyên nhân ở dưới Thánh địa áp bức, có thể thủy chung kéo dài huyết mạch.

Lâm Lạc có Hỗn Độn Dung Lô, bảo vật gì đều mơ tưởng giấu diếm được hai mắt của hấn. Thiên Bảo la bàn kỳ thực đã không thể xem Thánh khí, mà là xen vào Thần khí cùng Thánh khí trong lúc đó, tồn tại cấp bậc bán Thần khí!

Nếu như là Thần khí, như vậy không phải phá hủy hạ giới chính là bị bài xích ra khỏi hạ giới, chỉ có thánh khí tiếp cận Thần khí, mới có thể bảo lưu ở hạ giới, có thể trấn áp muôn đời!

Nghiêm Thanh nói qua, trấn tộc Thánh khí của tứ đại tộc đều là xuất từ tay Thiên Khí tộc, cái cổ tộc này quả nhiên cường đại, dĩ nhiên có thể chú ra bán Thần khí đến! Bất quá, kia cũng là bởi vì lúc trước tổ tiên tứ đại tộc chính là Thần linh hạ giới, không hề thiếu Thần liệu, mới có thể chế tạo ra bốn kiện bán Thần khí này đến, hiện tại lại muốn Thiên Khí tộc chế tạo một kiện đi ra, chỉ sợ là trăm triệu lần không thể rồi.

Dùng bán Thần khí mở đường mà đi, như vậy ai dám đi trên chọc, coi như là Tinh Đế lão tổ cũng phải đi đường vòng!

Bất quá, Ngân Nguyệt tinh vốn là linh khí loãng, bán Thần khí tiêu hao rất lớn, cho nên cũng không có cách nào để bán Thần khí này đại khai sát giới, chỉ có thể làm như đại sát khí tính ụy hiếp, để Thánh địa lão tổ không dám đuổi tận giết tuyệt!

Đương nhiên trong này khẳng định còn có nguyên nhân Lâm Lạc không biết, nhưng không sai biệt lắm đã có thể nhìn hết bề ngoài ra.

Cái gọi là nhập tổ địa, kỳ thực là trốn vào trong bán Thần khí. Mà địa phương lúc trước Lâm Lạc ở, nên là không gian nội bộ của Thánh khí Thiên Lôi Chùy của Thiểm Điện tộc rồi!

Trách không được lôi điện lực nồng nặc như vậy, nguyên lai là nội bộ lôi hệ chí bảo này!

787. Chương 787: Âm Sát Chi Đạo. (1)

Lâm Lạc không khỏi ngón trở đại động, nếu như có thể luyện hóa bán Thần khí này mà nói, lôi hệ công pháp của hắn sẽ đột nhiên tăng mạnh đến nông nổi nào? Thiểm Điện tộc dám nhốt mẫu thân hắn, kia hắn có cơ hội mà nói, tuyệt không chú ý hạ thủ đối với Thiên Lôi Chùy!

Ở trong lúc hắn suy tưởng, chỉ thấy một chi lợi kiếm đột nhiên từ trong ám ảnh phá ra, trong đó ẩn chứa Ngũ hành tinh hoa thiếu chút nữa làm Lâm Lạc chảy ròng nước bọt!

- Âm Diệt tộc tới rồi!

Chúng Tinh Đế lão tổ Nghiêm Kiểm Tâm, Trần Phương Bất nhất tề cười nói.

Đây là một thanh trường kiếm hắc sắc, mặt ngoài đầy văn lộ huyền ảo, nhưng không đợi Lâm Lạc xem minh bạch, chuôi trường kiếm này cấp tốc mở rộng, biến thành cự kiếm hơn trăm dặm, hiện ra một cánh cửa, đi tới một đồng lớn người.

- Quỳnh Vũ đại tỷ, Văn Long huynh!

Mọi người trong lúc chào hỏi, một tòa bảo tháp gần như trong suốt từ trên trời giáng xuống, xoay quanh mà hàng, mở rộng thành tồn tại đỉnh thiên lập địa, lại đi ra một đồng lớn người.

Bán Thần khí của Âm Diệt tộc Hắc Tinh kiếm, Thủy tộc bán thần khí Cửu U Nguyên linh tháp!

Bốn kiện bán Thần khí sáng quắc sinh uy, mơ hồ tản mát ra từng đạo khí tức tiếp cận Thần linh, cái này dù là Tinh Đế lão tổ tới cũng phải quỳ xuống! Càng đừng nói ở đây còn có chín vị Tinh Đế, dù là không có bán Thần khí cũng có thể cùng Thánh địa liều mạng một phen rồi.

Thủy tộc là tồn tại duy nhất có ba gã Tinh Đế cấp lão tổ, tổ tông già nhất đã có thể nói hoá thạch tên là Tôn Bất Thông, sống mười bốn vạn năm, dùng Tinh Đế tam trọng thiên bình thường có mười vạn năm thọ nguyên, hắn đã sống hơn bốn vạn năm, tùy thời đều có khả năng đi gặp liệt tổ liệt tông.

Nhưng lão tổ như vậy tuy rằng thân thể suy kiệt gần như không còn, nhưng cả linh lực người cũng kinh khủng không gì sánh được, đủ để so sánh với hai gã Tinh Đế chất chồng! Nếu như lão tổ tông này quyết định trước khi chết đi Thánh địa đại náo một hồi mà nói, sợ rằng Thánh địa sẽ không còn tồn tại nữa!

Hay đây chính là một trong những nguyên nhân Thánh địa không có đau khổ cường bức, là vì sợ lão tổ này nghĩ không thông suốt, tuyệt đối không ngại kéo mấy Tinh Đế cùng hắn xuống hoàng tuyền làm bạn!

Dùng linh lực tựa hồ có thể hủy diệt toàn bộ Ngân Nguyệt tinh, hoàn toàn có năng lực kéo mấy Tinh Đế bồi hắn cùng chết!

Kinh khủng! Kinh khủng không gì sánh được!

Lâm Lạc chỉ là ở trên người Tôn Bất Thông nhìn lướt qua, thì có loại năm giấu lục phế đều bị đối phương xem cái thông thấu cảm giác, phía sau lưng nhất thời nổi lên một tầng mồ hôi lạnh.

Ở trước mặt Tôn Bất Thông, bọn người Nghiêm Kiểm Tâm đều là hậu bối, miệng nói lão tổ, ngôn ngữ cung kính rồi lại lộ ra thân mật. Tứ đại tộc này tuy rằng dòng họ bất đồng, thiên phú thần thông hoàn toàn bất đồng, tuyệt đối không có một tia huyết thống quan hệ, nhưng so với đại gia tộc khác lại thân thiết hơn rất nhiều.

Chư vị lão tổ nói chút giao tình, thanh niên, tiểu hài tử của tứ đại tộc đều đánh thành một mảnh, dù là Nghiêm Sương cũng là đáng tươi cười cùng mấy cô nương của Thủy tộc, Âm Diệt tộc nói thành một đoàn.

- Trương huynh, người sau này sẽ biết, tứ đại tộc chúng ta thân như một nhà, như huynh đệ, như tỷ muội, dù là thiên thất địa hãm cũng vĩnh viễn sẽ không phản bội!

Nghiêm Nhược Thánh chấp tay đứng ở bên người Lâm Lạc, rất có thâm ý nói.

Lâm Lạc rất chán ghét kiểu chấp hai tay sau lưng này, này ở hắn xem ra hoàn toàn là cố làm ra vẻ, nhưng Nghiêm Nhược Thánh tựa hồ trời sinh thì có khí thế như vậy, cái động tác này ở trên người hắn giống như người khát uống nước, tự nhiên không gì sánh được.

Muốn nói tu vi, Nghiêm Nhược Thánh không bằng Nghiêm Phi Dương, nhưng muốn nói đến khí thế, Lâm Lạc nghĩ người này thậm chí so với hắn còn mạnh hơn, tựa hồ ở trong cơ thể hắn ẩn chứa một linh hồn cường đại không gì sánh được, chỉ là bây giờ còn không có hoàn toàn thức tỉnh.

Trên người người này, khẳng định có bí mật gì đó!

Nhưng mỗi người đều có bí mật bản thân, huống hồ Lâm Lạc cũng không ý cùng hắn thâm giao, càng sẽ không đi hiếu kỳ cùng dò hỏi, chỉ là mỉm cười nói:

- Đây chính là cực kỳ khó được, có chút gia tộc dù là thân huynh đệ cũng sẽ vì một chút gia sản trở mặt!

- Trương huynh, chờ người trở thành Thiểm điện tộc nhân chân chính, liền biết vì sao rồi!

Nghiêm Nhược Thánh lần thứ hai lộ ra đáng tươi cười thâm ý, để Lâm Lạc có một loại cảm giác như ở trong sương mù.

Nhưng tam đại tộc đã tề tụ, tự nhiên không có đạo lý ở bên ngoài, mọi người đều tiến nhập tổ địa Thiểm điện tộc, cũng là nội bộ Thiên Lôi Chùy, bắt đầu lễ chúc mừng mười năm một lần của bọn họ.

Đương nhiên, tứ đại tộc nhân không có khả năng toàn bộ xuất hiện, đối với Linh cảnh võ giả mà nói, một lần bế quan đều là dùng trăm năm mà tính, mười năm một lần gặp nhau này, rất nhiều người khẳng định sẽ bỏ qua một ít.

Nhưng có thể đi tới nơi này, không sai biệt lắm đã sớm cùng tam tộc khác hỗn quá quen thuộc, cũng không quan trọng bỏ vài lần gặp nhau. Tự hội như vậy, kỳ thực là cho lớp tuổi trẻ có cơ hội quen biết.

Hơn nữa tứ đại tộc từ nhỏ sẽ dạy tộc nhân, nhất định phải cùng tam đại tộc khác tương thân tương ái, gặp phải nguy hiểm coi như là hi sinh bản thân cũng phải bảo vệ người tam tộc khác! Ở dưới dạng quán thủy như vậy, tứ đại tộc thực sự so với người một nhà còn muốn thân hơn.

Đây là phi thường khó được, cũng bởi vì như vậy, lúc đầu Lâm Lạc ở Thiên Khí tộc thí luyện địa, thượng cổ linh hồn Trần Kim Ngọc không ngại tặng luyện khí thuật của Thiên Khí tộc, ở đối phương xem ra, Lâm Lạc đã là Thiểm Điện tộc nhân, vậy cùng Thiên Khí tộc nhân không hề khác nhau!

Lúc trước, tổ tiên tứ đại tộc đến tột cùng là giao tình như thế nào, mới có thể làm tứ đại tộc tương thân tương ái biến thành một loại bản năng khắc vào trong máu, đời đời truyền thừa xuống?

So sánh xuống dưới, thế gian bất luận gia tộc gì ở trước mặt tứ đại tộc đều phải cúi mặt xấu hổ!

Bất quá dù thân như huynh đệ tỷ muội, tứ đại tộc cũng có ngạo khí của bản thân, vẫn duy trì quan hệ cạnh tranh nhất định, bằng không cũng sẽ không có truyền thống tứ tộc thanh niên nhân luận võ.

Nhưng này cũng không phải chuyện xấu, trái lại xúc tiến tâm tiến thủ của thanh niên tứ đại tộc, lại càng không bởi vì chiến bại mà ô nhục, người như vậy căn bản không có cơ hội đột phá đến Tinh vực, sớm bị trường bối trong tộc giáo huấn thành cẩu rồi!

Hơn nữa luận võ cũng không phải trọng điểm, ngày đầu tiên tứ đại tộc đến, tất cả mọi người là chè chén rượu ngon, ngậm lớn ăn thịt, dù là Tinh đế lão tổ cũng sẽ buông cái giá cùng mọi người hoà mình. Thậm chí ôm lấy hài tử ba bốn tuổi cùng nhau chơi đùa, tựa như người thường ở thế gian.

Lâm Lạc uống rượu, nhưng tâm chỉ nghĩ tới Nghiêm Thanh, tứ đại tộc đang chúc mừng, mà mẫu thân lại chịu khổ, cũng không biết nhất ở địa phương không có thiên lý thể nào, thụ bao nhiêu nỗi khổ da thịt!

788. Chương 788: Âm Sát Chi Đạo. (2)

- Kiểm Tâm huynh, nghe nói Thánh nữ ba trăm năm trước tự ý không về của các người đã bị bắt trở về?

Đang lúc men rượu say sưa, Âm Diệt tộc Chu Vân Long đột nhiên nói, tuy rằng thanh âm không lớn, nhưng Tinh vực chỉ tôn đều có thể nghe rõ ràng.

Lâm Lạc không khỏi dựng lỗ tai lên, thật vất vả được người chủ động nhắc tới tin tức của Nghiêm Thanh.

Nghiêm Kiểm Tâm không khỏi thở dài nói:

- Gia môn bất hạnh! Gia môn bất hạnh!

Hắn liên tục lắc đầu, tựa hồ cực kỳ đau khổ.

- Hài tử Nghiêm Thanh này là lão thân nhìn nó lớn lên, thế nào sẽ phát sinh sự tình như vậy?

Tinh đế lão tổ nữ tính duy nhất Chu Quỳnh Vũ nói, nàng xem tới chỉ hơn sáu mươi tuổi, tuy rằng trên trán đã có vài nếp nhăn, nhưng vẫn như cũ có thể thấy được mấy phần phong vận của nàng năm đó, trước đây tất cũng là tuyệt thể hồng nhan có thể điên đảo nhân gian.

Nhưng dù là ai, thời gian là địch nhân lớn nhất của mỗi người, hồng nhan cũng sẽ trắng đầu!

- Nghiêm Thanh thiên tư bất phàm, càng đáng quý chính là có Thần chi huyết mạch, tứ đại tộc chúng ta nói không chừng có khả năng xuất hiện một tộc nhân gần với Thần linh nhất!

Thuỷ tộc Tinh đế lão tổ Tôn Bất Thông cũng than thở.

Nghe lão tổ đối với kẻ phản bội Nghiêm Thanh vẫn vui lòng tán thưởng như cũ, sắc mặt Nghiêm Sương không khỏi khó chịu, chỉ là hiện tại nào có phần năng xen mồm.

- Nàng kỳ thực cũng là bị người bức bách, vốn cũng trách không được nàng, nhưng nàng cư nhiên không chịu xuất thủ trừ trừ nghiệt tử, mới là tội lớn của nàng!

Trên mặt Nghiêm Hạo Kinh hiện ra một vẻ giận dữ.

Lời vừa nói ra, tứ tộc lão tổ song song nhượng mào, tựa hồ đối với hành vi của Nghiêm Thanh tràn ngập căm hận.

- Hôm nay nghiệt tử kia hạ lạc ở đâu, có thể có tin tức không?

Trần Phương Bất hỏi.

- Hình như tiêu thất ở nhân gian, không có nửa điểm tin tức!

Nghiêm Kiểm Tâm lắc đầu.

- Nếu không phải một trận chiến ở Tuyệt Hồ thành, ta còn không biết Nghiêm Thanh dĩ nhiên còn có một nghiệt tử! Đáng trách! Đáng trách! Thần chi huyết mạch chỉ có thể truyền thừa một hậu đại, vốn nên là tứ đại tộc chúng ta rầm rộ, huyết mạch ô uế, vô cùng nhục nhã!

- Hừ, nếu là lão thân mà nói, lúc trước sẽ không để Nghiêm Thanh ly khai, cũng sẽ không phát sinh chuyện như vậy!

Chu Quỳnh Vũ bất mãn nói, nàng là đồng tình với Nghiêm Thanh nhất.

- Hiện tại nói cái này còn có ý nghĩa gì? Việc cấp bách là bắt được tên nghiệt tử Lâm Lạc kia, nếu như Nghiêm Thanh có thể tự tay trừ diệt nghiệt tử, kia liền có khả năng tha thứ tội nghiệt của nàng, bằng không cũng chỉ có thể xử tử!

Nghiêm Kiếm Tâm cũng rất không vui, dù sao việc này là ở Thiểm Điện tộc bọn họ, rất mất mặt!

- Có người nói Lâm Hồng Hoang kia là đệ nhị Văn Thần?

- Không sai, người này cũng là ở trong đó! Nhưng tu vi người này là Tinh Hoàng tam trọng thiên, nếu muốn tru giết hắn, trừ khi mấy lão gia hỏa chúng ta xuất thủ, nếu không không cần nghĩ nữa!

- Nếu như có thể bắt Lâm Lạc mà nói, không ngại trước lưu hắn một mạng, dùng hắn dẫn Lâm Hồng Hoang đến!

Mấy lão tổ không hề kiêng kỵ địa nói rằng, bọn họ đều hứa đối phương vì người trong nhà, tự nhiên không có cái gì cổ kị. Mà Lâm Lạc. . . Đây không có đạt được thiểm điện tộc tuyệt đối tín nhiệm tiền, hắn có thể sống ly khai mạ?

Lâm Lạc không khỏi cười nhạt, kỳ thực Tinh Đế Tinh Hoàng đều là người, nghĩ ra chủ ý cũng không có gì bất đồng, này cùng phương pháp Thánh địa dùng để bức Lâm Hồng Hoang hiện thân không có sai biệt, chỉ là nhảy vọt qua bốn người Bao Thức Lễ, trực tiếp dùng Lâm Lạc.

Bất quá, từ đạt được tin tức đến xem, Nghiêm Thanh tạm thời còn không ngại, chỉ cần hắn không rơi vào trong tay Thiểm Điện tộc, Nghiêm Thanh cũng chỉ là thân phận tù nhân! Mà một ngày hắn bị bắt, Nghiêm Thanh sẽ đối mặt tuyển trạch, sẽ sát Lâm Lạc bảo toàn bản thân, hay bởi tử cùng chết!

Nghĩ tới nghĩ lui, Nghiêm Thanh cũng sẽ không bỏ được hạ sát thủ như vậy, bởi vậy Lâm Lạc càng không thể lộ ra thân phận bản thân rồi.

Hơn nữa, tuy rằng tính mệnh của Nghiêm Thanh không ngại, nhưng tù nhân có thể sống khá giả sao? Lâm Lạc lòng nóng như lửa đốt, hận không thể lúc này có đại uy năng nghiêng trời lệch đất, nắm mấy Tinh Đế lão tổ này buộc hắn giao mẫu thân ra đây.

Hắn gục đầu xuống, dùng che giấu thần sắc kích động trong mắt.

Đối với người xa lạ như Lâm Lạc này, tam đại tộc khác đều biểu hiện rất là hiếu kỳ, nhưng tứ đại tộc năm đó lui lại tiến nhập tổ địa thập phần vội vàng vàng, không chừng có huyết mạch truyền lưu xuống, này cũng không ngạc nhiên.

Tuy rằng không bài trừ trên đời có người có lõi linh căn, nhưng khả năng này đồng dạng phi thường nhỏ, chỉ cần đi qua tổ Lôi Trì liền biết Lâm Lạc đến tột cùng có huyết mạch Thiểm Điện tộc hay không.

Đối với hắn, mọi người biểu hiện cũng không phải rất thân thuộc, cũng không quá mức quạu quẻ, nhưng chỉ cần chứng thực Lâm Lạc có huyết mạch Thiểm Điện tộc, bọn họ tất nhiên sẽ coi Lâm Lạc trở thành thân nhân đến đối đãi.

Nhoáng cái đã qua mười ngày, rốt cục tới lúc thanh niên nhân luận võ.

Đây là cơ hội vì tộc đàn bản thân thắng được vinh quang, ngoại trừ Lâm Lạc ra, bảy tên thanh niên đều ma quyền sát chiêu, khó nén vẻ hưng phấn.

Đầu tiên là rút thăm đến quyết định đội hình đối chiến, bất quá, người đồng tộc tuyệt sẽ không ở vòng thứ nhất gặp nhau, này sẽ ở rút thăm liền tránh khỏi.

Rất nhanh, bốn tràng đối chiến liền quyết định xuống, đối thủ của Lâm Lạc là Âm Diệt tộc Chu Lễ Tinh, Tinh Vương nhị trọng thiên, từ điểm đó mà nói, hắn cũng là người may mắn.

Bởi vì tứ đại tộc đều là phái ra một Tinh Vương tam trọng thiên, một Tinh Vương nhị trọng thiên, chỉ có Thiểm điện tộc ngoại lệ, bị Lâm Lạc đoạt đi tư cách. Cũng bởi vậy, vòng thứ nhất này tất nhiên phải có một gã Tinh Vương tam trọng thiên muốn sớm bị nốc-ao rồi.

Tứ tròng chiến đấu trước sau tiến hành, Lâm Lạc cùng Chu Lễ Tinh chiến đấu được an bài ở trận thứ ba, áp trực là hai đại Tinh Vương tam trọng thiên quyết đấu, Nghiêm Phi Dương đối Tôn Thiên Ngạo.

Trận đầu Tôn Kiệt Anh đối Trần Nguyệt, dùng Trần Nguyệt dễ dàng thắng được mà kết thúc, Tinh Vương nhị trọng thiên bại trong tay Tinh Vương tam trọng thiên, cũng không có ai lưu ý.

Trận thứ hai, Trần Kim Thạch đối Chu Thiếu Thành, Chu Thiếu Thành khổ chiến cuối cùng mới thắng được, Trần Kim Thạch tuy rằng là Tinh Vương nhị trọng thiên, nhưng Thiên Khí tộc có thể điều khiển Thánh khí người khác, khiến cho Chu Thiếu Thành chỉ có thể thuần túy dùng lực lượng bản thân nghênh chiến đối phương một người một khí, nếu không phải cảnh giới chiêm ưu, thật đúng là không biết ai có thể cười đến cuối cùng.

Nhưng Lâm Lạc nhìn ra Chu Thiếu Thành cũng không có vận dụng toàn bộ thực lực, chỉ ít năng lực thuần di của hắc ở trong ám ảnh tối đa phát huy ba bốn phần, nếu như tính mệnh tương bác mà nói, kia nói không chừng Trần Kim Thạch cũng không có cơ hội tể ra Thánh khí, trực tiếp bị Chu Thiếu Thành từ trong ám ảnh phục kích một kiếm chặt đứt yết hầu, không chết cũng phải bị thương nặng!

789. Chương 789: Khổng Khí Chi Đạo. (1)

Tuy rằng Chu Thiếu Thành cũng không có toàn lực ứng phó, nhưng chính để Lâm Lạc thấy được chỗ kinh khủng của Âm Diệt tộc, trong lòng không dám có bất luận khinh địch chút nào.

- Trận thứ ba, Đường Hoàng đánh với Chu Lễ Tinh, bắt đầu!

Tiếng nói vừa dứt, thân ảnh Chu Lễ Tinh liền lập tức tiêu thất, trốn vào trong bóng tối.

Âm Diệt tộc, có thể ở trong bóng tối tùy ý thuần di, cùng không gian công pháp rất giống! Nhưng chủng tộc này không có không gian linh căn, tựa như Lâm Lạc đồng dạng không có không gian linh căn nhưng có thể sử dụng không gian bí thuật!

Đây nói sáng tỏ cái gì?

Nội tâm Lâm Lạc không khỏi khẽ động, hắc rõ ràng không có không gian linh căn, nhưng bởi vì từ Cẩm tự chiếm được lý giải đối với không gian bí thuật, liền có thể vận dụng không gian thuật! Âm Diệt tộc chỉ sợ cũng là như vậy, như vậy linh căn không phải then chốt có thể chế ước vô giá!

Hưu!

Giữa lúc hắc nghĩ đến nhập thần, một đạo sát khí lạnh thấu xương từ phía sau hắc truyền đến, kinh khí dày đặc đánh thẳng phía sau lưng!

Chu Lễ Tinh đã lặn yên tới phía sau hắc, khởi xướng công kích!

Kỳ thực loại chiến đấu này cũng không thích hợp Âm Diệt tộc, bọn họ là trời sinh sát thủ, ở trong bong tối phục kích người, một kích phải chết, một dính tức đi mới là phong cách của bọn họ!

Ai sẽ luôn cẩn cẩn dục dục bị người đánh trộm? Bất ngờ không đề phòng, dù là Tinh đế cũng có khả năng bị Tinh Hoàng một kích bị thương nặng! Tuy rằng hiện tại hắc đồng dạng ẩn âm thầm, nhưng Lâm Lạc đã biết có một đối thủ như thế, này cùng bình thường đi ở đường cái đột nhiên bị người theo phía sau đâm đến một kiếm hoàn toàn là hai việc khác nhau!

Bất quá, tuy rằng Âm Diệt tộc là thích khách ở trong bóng tối, nhưng Lâm Lạc đối với không gian bí pháp đồng dạng có đủ nắm giữ, ngay khi Chu Lễ Tinh hiện thân trong nháy mắt, hắc cũng là một quyền huy đi ra ngoài.

Đương!

Nắm tay cùng mũi kiếm chạm vào nhau, bùng lên một đoám hỏa tinh, như vô số khói lửa cùng châm, rất là đồ sộ!

Thân thể hai người song song chấn động, rút lui ba bốn trượng, trên mặt Chu Lễ Tinh không chút biểu tình, lần thứ hai trôn vào trong bóng tối, chuẩn bị phát động công kích lần thứ hai.

- Di, tiểu tử này hình như sớm đã biết vị trí Lễ Tinh xuất hiện!

Chư vị Tinh đế lão tổ nhân lực hạng nào cao, những người khác chỉ là nhìn náo nhiệt, nhưng bọn hắn cũng thấy được một ít đồ vật trình tự càng sâu.

- Có lẽ là trùng hợp?

- Kiếm Tâm huynh, lúc này các ngươi là được bảo rồi, nếu tiểu gia hỏa này có thể thức tỉnh huyết mạch Thiểm Điện tộc, chính là may mắn của tứ đại tộc chúng ta!

Muốn thành một thích khách xuất sắc, đầu tiên liền cần tính nhẫn nại vô cùng tốt.

Chu Lễ Tinh là người nổi bật, sau một kích này, hắn liền không khởi xướng công kích nữa, chỉ là ẩn từ một nơi bí mật gần đó, đợi Lâm Lạc lộ ra kẽ hở, để hắn có thể phát một kích “trí mạng”.

Chiến đấu như vậy, nhìn như không đặc sắc chút nào, nhưng nguy hiểm vạn phần, thắng bại chỉ ở một cái chớp mắt trong lúc đó.

Thậm chí có thể nương theo một người vẫn lạc, bởi vậy ngay cả chư vị Tinh đế cũng không dám đại ý, tùy thời chuẩn bị phân ra thắng bại chiến đấu, trong nháy mắt chế trụ hai người, đây là người trong nhà luận bàn, sao có thể xảy ra án mạng.

Cũng chính là vì Âm Diệt tộc đặc tính như vậy, mỗi lần đến phiên bọn họ lên sân khấu, đều để chư vị Tinh Đế cũng phải chờ đợi lo lắng một phen, cũng may bọn họ tùy tiện bế quan đều phải trăm năm ngàn năm, cái này dù đánh một năm bọn họ cũng sẽ không ăn không tiêu.

Lâm Lạc bất động không sợ hãi, nhưng bốn Cẩm tự huyền ảo ra sao? Lúc trước hắn có thể lĩnh ngộ Cẩm tự thứ tư cũng là bởi vì lúc trước luyện hóa tinh hoa của Hỏa Diễm cự nhân, đứng ở cấp bậc Tinh Đế mới có thể thu được một tia lĩnh ngộ.

Đây là Thần linh cấp ảo diệu, hiện tại hắn chỉ lĩnh ngộ một tia, nhưng cũng đủ để hơn Âm Diệt tộc tích lũy vô số năm.

Thật giống như gia tộc chỉ có Thích Biến cảnh lão tổ, tộc nhân kia lại thiên tài nhưng không có hoàn cảnh càng cao để hắn đi sấm, thành tựu của hắn cũng chỉ đảo quanh Thích Biến cảnh, rất khó đột phá Linh cảnh, nhưng nếu có Tinh Đế lão tổ, thời gian tới thành tựu tuy rằng không nhất định có thể đạt được Tinh Đế cảnh, nhưng xông lên Tinh vực cũng rất có khả năng.

Hiện tại Lâm Lạc là đứng ở độ cao như vậy, đối với Cẩm tự chỉ là lý giải một tia cũng đủ để nghiền áp Chu Lễ Tinh.

Hắn nhìn như thạch điêu, nhưng tinh thần đã ở trong ám ảnh tập trung Chu Lễ Tinh đang ẩn núp, để đối phương căn bản tìm không được cơ hội xuất thủ may mắn, nếu là tùy tiện xuất thủ mà nói, chỉ biết lọt vào phản kích kinh khủng của đối phương, để bản thân rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Cảm giác như vậy, hắn chỉ ở thời gian được trường bối chỉ điểm mới có, nhưng hiện tại lại xuất hiện ở trên người một Tinh Vương nhất trọng thiên.

Theo lý mà nói, hắn là Tinh Vương nhị trọng thiên, dù là không dùng năng lực đặc thù của Âm Diệt tộc, chỉ bằng vào lực lượng cùng tài nghệ hắn cũng có thể ổn áp một gã Tinh Vương nhất trọng thiên, nhưng tập quán cho phép hắn tự nhiên mà vận dụng phương thức chiến đấu bản thân quen thuộc nhất, không nghĩ tới cũng đưa hắn đi vào vũng lầy.

Hiện tại hắn đâm lao phải theo lao, bởi vì có bóng ma tâm lý, hắn căn bản không dám xuất thủ cũng không xuất thủ, vẫn giữ ở chỗ tối, này cũng không phải biện pháp, ánh mắt của Lâm Lạc thường thường đảo qua nơi hắn đang ẩn thân, có đôi khi thậm chí còn lộ ra một dáng tươi cười, để hắn có loại cảm giác tiếp cận tan vỡ.

Nếu hấn cần rằng một cái, có thể khắc phục cổ áp lực này cũng coi như rồi, ngược lại là tận lực kéo thời gian càng lâu, lòng tin của hấn lại càng giảm, thân thể như cứng ngắc, rõ ràng biết như vậy không được phải xuất thủ, nhưng chỉ có không động đây.

Bọn người Nghiêm Kiểm Tâm đều bị khiếp sợ.

Nếu như người giữa sân đổi thành bản thân, đương nhiên cũng có thể làm được điểm này, tuy rằng bọn họ không có ai là tinh thông không gian bí pháp, nhưng dùng Tinh Đế cấp của bọn họ, nhân lực kia là có thể đơn giản phát hiện Chu Lễ Tinh, dùng khí tức kinh khủng kia tiến hành tâm linh áp chế, bảo chứng Chu Lễ Tinh bất chiến mà bại.

Nhưng bọn họ là Tinh Đế lão tổ, Lâm Lạc là tu vi gì? Tinh Vương nhất trọng thiên.

Lúc nào gặp qua tiểu tử Tinh Vương nhất trọng thiên có thể chán hải Tinh Vương nhị trọng thiên không dám xuất thủ?

Chỉ ít ở tâm cảnh, khí thế của Lâm Lạc đã hoàn toàn nghiền áp Tinh Vương nhị trọng thiên rồi.

- Kiểm Tâm huynh, tiểu tử này tốt nhất thực sự là hậu đại của Thiểm Điện tộc a.

Chu Quỳnh Vũ lạnh lạnh nói, bằng không yêu nghiệt như vậy tuyệt đối phải trước tiên diệt trừ, bằng không khi hấn trở thành Tinh Đế sẽ rất đáng sợ, ngoại trừ trấn tộc Thánh khí, còn có cái gì có thể áp chế hấn?

Một ngày, hai ngày, ba ngày, mười ngày.

790. Chương 790: Khổng Khí Chi Đạo. (2)

Đến ngày thứ mười, Chu Lễ Tinh kêu rên một tiếng, từ chỗ tối rơi xuống đi ra, mạnh mẽ phun ra một búng máu, sắc mặt như giấy vàng, đáng sợ không gì sánh được, đây là một cổ lực lượng nghiền trong cơ thể hấn thủy chung không có phát huy đi ra ngành sanh chấn bản thân bị thương.

Chư vị Tinh Đế lão tổ đều thở dài, đáng tiếc Chu Lễ Tinh cuối cùng không có chiến thắng bản thân, nếu có thể dứt bỏ tất cả đăm ra một kiếm mà nói, đối với hấn ở thời gian tới có giúp ích cực đại.

- Trận này, Đường Hoàng thắng.

Tứ đại tộc cũng không chỉ Linh cảnh, Tinh vực cấp cao thủ, còn có rất nhiều tộc nhân Tiên Thiên thập cảnh, giảng co dài đến mười ngày, chiến đấu không có một tia khói thuốc súng sớm làm rất nhiều người không nhìn được, đều ngủ vài giấc, thấy chiến đấu rất cực phân ra thắng bại, đều hoan hô nhảy nhót, bởi vì rốt cục có thể thấy một hồi quyết đấu đặc sắc mà kịch liệt phía dưới rồi.

Cái gọi là người thường xem náo nhiệt, trong nghề thấy môn đạo, ở đây không có đạt tới Tinh vực, căn bản nhìn không ra Lâm Lạc cùng Chu Lễ Tinh chiến đấu huyền diệu, tự nhiên thấy chán nản không gì sánh được.

Kế tiếp là một đấu kịch tính, coi như là chung kết sớm trình diễn cường cường quyết đấu, hai đại Tinh Vương tam trọng thiên quyết đấu.

Nghiêm Phi Dương bạch y phiêu phiêu, tiêu sái không gì sánh được, mà Tôn Thiên Ngạo là một thân lam sam, có thủy ba ở xung quanh người hấn bay bổng, để hấn hiện ra vẻ xuất trần phiêu dật.

Hai người cười cười, sau khi vái chào biểu tình dần dần nghiêm nghị lên.

Đối với bọn họ mà nói, mười năm một lần luận võ này quan hệ danh dự của bọn họ, bình thường thân thiết ở thời gian này đều phải phóng tới một bên, xuất ra toàn bộ thực lực đến tranh thủ thắng lợi.

Sau khi giảng co một chút, một hồi quyết đấu hoa lệ trình diễn rồi, lực lượng hai người tương đương, lại đều là cấp bậc thiên tài, huyết mạch lực đồng dạng nồng hậu, chiến đến thiên hôn địa ám, quỷ khóc thần gào.

Đây mới là tranh đấu mọi người thích nhất, kịch liệt, kích thích, làm cho nhiệt huyết sôi trào.

Hai người đánh nhau kịch liệt ba ngày, mỗi một khắc chiến đấu đều là cực kỳ đặc sắc, không có một tia tẻ ngắt, để mọi người xem đến một cái chớp mắt không nháy, rất nhiều người đều ở trình tự Tiên Thiên, sớm đã ngáp mấy ngày nhưng cũng không ngủ, cường đả tinh thần ở lại xem.

Thắng đến ngày thứ tư, trận chiến đấu có thể nói kỳ phùng địch thủ này mới rốt cục quyết ra thắng bại, Nghiêm Phi Dương cười tới cuối cùng.

Hai người đều như Khổng Tước kiêu ngạo, đem một mặt hoàn mỹ nhất của bản thân bày đi ra, người thắng tất nhiên đáng giá tán thưởng, nhưng người bại cũng đồng dạng không cần cô đơn, hai người biểu hiện đều có thể nói kiệt xuất, không hổ là vương giả của một đời trẻ tuổi trong tứ đại tộc.

Theo hai người này chiến đấu kết thúc, danh sách bốn người tiến vào đợt thứ hai cũng toàn bộ đi ra, nhưng bởi vì một hồi cường cường quyết đấu sớm trình diễn, có thể dùng Thủy tộc vô duyên tỷ thí ở đợt thứ hai, mà do Thiểm Điện tộc chiếm hai danh ngạch.

Lần thứ hai rút thăm, Lâm Lạc lấy thăm là Trần Nguyệt, mà Chu Thiếu Thành đối trận với Nghiêm Phi Dương.

Trải qua ba ngày nghỉ ngơi, bốn người tinh khí thần đều đạt được trạng thái đỉnh, Chu Thiếu Thành cùng Nghiêm Phi Dương quyết đấu dần dần triển khai.

Này cũng là một trận kiên trì so đấu, nhưng Chu Thiếu Thành cũng không phải Chu Lễ Tinh, Nghiêm Phi Dương cũng không phải Lâm Lạc, trận này cũng không có duy trì liên tục mười ngày, mà là ngăn ngắt ba canh giờ liền kết thúc.

Hai người thi triển hết khả năng có thể, một cái ám sát chi đạo phát huy tới cực hạn, người còn lại là dùng tư thế đường đường chính chính đón chào quyết đấu lần này, Chu Thiếu Thành rốt cục sử xuất toàn bộ năng lực, nhưng cuối vẫn bại bởi vương giả chi sư, tiêu sái nhận thua.

Tuy rằng mục đích chuyện này chỉ là khích lệ lớp trẻ, nhưng thấy tộc nhân của mình thắng, Thiểm Điện tộc từ trên xuống dưới đều vui mừng một mảnh, ngay cả Nghiêm Kiểm Tâm cùng Nghiêm Hạo Kinh đều lộ ra vẻ mỉm cười, mà vui mừng nhất là Nghiêm Sương, thiếu chút nữa đưa tay vỗ mạnh rồi.

Hiển nhiên, nàng đối với Nghiêm Phi Dương cũng không chỉ là cùng tộc trong lúc đó quan tâm, mà là có nhân tố tình yêu nam nữ ở bên trong.

Trận chiến đấu thứ hai lập tức tiến hành, do Lâm Lạc đối chiến Trần Nguyệt.

Vị Thánh nữ Thiên Khí tộc này nhìn qua bất quá hai mươi tuổi, tướng mạo chỉ có thể nói là đoan chính, cách xinh đẹp còn có một khoảng cách, nhưng nàng có một loại khí chất không linh, đặc biệt đôi mắt sinh động cực kỳ, làm cho người nhìn lòng không được quên tướng mạo bình thường của nàng, mà bị cặp mắt không chứa một tia tạp chất kia hấp dẫn.

- Thịnh.

Trần Nguyệt cũng không có bởi vì Lâm Lạc tu vi “thấp” mà có điều khinh thị, đôi mắt đẹp chột lóe, một khóa bảo châu từ trong cơ thể của nàng trỗi lên, vòng quanh nàng xoay tròn.

Lâm Lạc trước gặp qua uy lực Thánh khí này, rất là lợi hại.

Chỉ nhìn phẩm giai mà nói, cái Thánh khí này là Tinh Vương nhị trọng thiên, nhưng cường đại ở trên số lượng, đạt được bảy khóa, Thiên Khí tộc trời sinh am hiểu thao túng đồ vật, thất khóa bảo châu ở Trần Nguyệt điều khiển như bảy võ giả Tinh Vương cấp có trí tuệ, đây đó phối hợp, cho nhau tăng phúc, uy lực có thể sánh bằng Tinh Vương tam trọng thiên.

Trước một vòng nàng cùng Tôn Kiệt Anh chiến đấu, là dùng thất khóa bảo châu không đánh mà thắng, bản thân hầu như không có xuất thủ qua.

Hôm nay, đến phiên Lâm Lạc nên đối phó này thất khóa bảo châu này thế nào rồi.

Hưu...

Thất khóa bảo châu bay ra, hướng Lâm Lạc vây quanh qua, hình thành thất tinh trận, ở trong lúc đó có một tia liên hệ, được Trần Nguyệt điều khiển.

- Tiểu tử này xác thực bất phàm, nhưng cảnh giới chênh lệch quá lớn, sẽ không phải là thiên phú có thể bù đắp, bất quá thanh niên nhân nếu không trải qua thất bại, làm sao có thể chân chính đạt được đỉnh phong.

Chu Quỳnh Vũ làm nữ tính Tinh Đế duy nhất, đối với Trần Nguyệt cũng có chút thiên vị khó miễn, dù sao ở trong thế giới võ giả, nữ tính luôn luôn bị vây ở địa vị nhược thế, khó có được nhìn thấy võ giả nữ tính cao giai.

Chúng Tinh Đế lão tổ đều khê gật đầu, tuy rằng Lâm Lạc xác thực bất phàm, nhưng dùng Tinh Vương nhất trọng thiên chiến thắng Tinh Vương nhị trọng thiên cũng có thể là cực hạn của hắn, hơn nữa này cũng là chiến tích tuyệt đối bất phàm, đủ để cho hắn tự ngạo rồi.

Bất quá, Lâm Lạc không có ý tứ chịu buông tha thua chút nào.

Hắn muốn đi vào tổ Lôi Trì, nhất định phải thu được thứ tự tiên tam, như vậy còn lại ba người này đều là Tinh Vương tam trọng thiên, hắn phải chiến thắng một cái mới được, như vậy vô luận là Trần Nguyệt hay Chu Thiếu Thành lại có cái gì phân biệt.

Chỉ cần hắn thắng trận này, tràng tiếp theo vô luận thắng bại hắn đều có thể tiến nhập tổ Lôi Trì.

Càng là ở trước mắt thành bại, Lâm Lạc lại càng lãnh tĩnh, hắn cảm ứng trước Trần Nguyệt cùng thất khóa bảo châu trong lúc đó có liên hệ vi diệu, Chiến Thiên Quyết vận chuyển, đột nhiên oanh ra một quyền.

791. Chương 791: Tổ Khí Hồng Minh. (1)

Bang...

Một viên bảo châu bị hắn đánh bay, nhất thời nghiêng lệch bay đi.

- Di?

Trần Nguyệt không khỏi tâm trung khê động, bởi vì một quyền này của Lâm Lạc vừa đúng ở chỗ ý niệm của nàng yếu nhất, phá hủy liên kích chỉ thể của thất khóa bảo châu.

Chỉ có Tinh vực chí tôn mới có thể sử dụng Thánh khí, nhưng bởi vì dùng Thánh khí đối với Tinh vực chí tôn mà nói cũng là một loại tiêu hao tinh thần cực đại, bởi vậy người bình thường chỉ sử dụng một loại Thánh khí.

Thứ nhất, sử dụng càng nhiều Thánh khí sẽ chỉ làm bản thân đầu đuôi khó có, uy lực ngược lại giảm xuống, thứ hai cũng là bởi vì Thánh khí rất thưa thớt, rất nhiều Tinh vực chí tôn cũng không có Thánh khí, nói gì tới song song sử dụng vài món?

Nhưng Thiên Khí tộc bất đồng, chủng tộc này trời sinh am hiểu khổng vật, ở nhất tâm đa dụng có năng lực thiên phú cường đại. Bất quá, bình thường Thiên Khí tộc nhân cũng sẽ cùng điều khiển hai kiện vật, ba kiện trở lên là cấp bậc thiên tài!

Mà Trần Nguyệt lại là thiên tài trong thiên tài, nàng có thể hoàn mỹ điều khiển đạt đến bảy kiện!

Nguyên nhân chính là vì như vậy, thất khóa bảo châu này mới có thể ban cho nàng sử dụng.

Bảo châu này tên là Ngũ Hành Thiểm Lôi Châu, phân biệt là năm khóa bảo châu đại biểu ngũ hành cùng hai khóa lôi châu, Ngũ hành bảo châu có thể hình thành một tiểu thế giới, hai lôi châu còn lại có thiên kiếp lực, rất là lợi hại!

Lúc trước thời gian luyện chế, Thiên Khí tộc còn có ý đến tổ địa Thiểm Điện tộc mượn dùng Thiên Lôi Chùy đến tăng cường uy lực hai khóa lôi châu, có thể thấy được trong đó bất phàm!

Nhưng giới hạn trong tài liệu, Ngũ Hành Thiểm Lô Châu này cho dù luyện thành ba vạn năm, cũng chỉ là từ Tinh Vương nhất trọng thiên cường hóa tới nhị trọng thiên, dù sao phẩm giai bảo vật càng cao, uy lực càng lớn, đại giới đề thăng này cũng càng lớn, mà tứ đại tộc sớm mất đi quyền thống trị đối với Ngân Nguyệt tinh, muốn thu tài liệu trân quý thật không phải dễ dàng!

Bộ Thánh khí này chỉ có ở thời gian liên hợp uy lực mới lớn nhất, trước đây cần hai ba người cộng đồng sai khiến mới có thể phát uy, nhưng vài người lại ăn ý cũng so ra kém một người dễ dàng sai khiến. Khi Trần Nguyệt ngang trời xuất thế, bộ Thánh khí này hầu như có thể nói là vì nàng mà chế tạo!

Mà Trần Nguyệt cũng không phụ kỳ vọng, sau khi tiến nhập Tinh vực, huyết mạch lực lần thứ hai đề thăng, thành công từ sai khiến lục kiện đồ vật tăng đến thất kiện, trở thành chủ nhân của Ngũ Hành Thiểm Lô Châu.

Tuy rằng bộ pháp khí này mới là Tinh Vương nhị trọng thiên, nhưng Ngũ hành thể giới tương dung tổ hợp cùng hai khóa lô châu thiên phạt lực, cũng đủ để phát huy ra uy năng của Tinh Vương tam trọng thiên! Hơn nữa tài liệu đề thăng phẩm giai bộ Thánh khí này lần thứ hai cũng chuẩn bị được thất tuần bát bát rồi, nhiều lắm mười năm, bộ pháp khí này nhất định có thể đạt được Tinh Vương tam trọng thiên, từ đó phát huy đi ra uy lực có thể nghiền áp tất cả Tinh Vương!

Tuy rằng dáng dấp của Trần Nguyệt trong trẻ lạnh lùng, nhưng trong xương đã có cổ ngạo khí, một loại tự hào cường liệt đối với chủng tộc bản thân!

Nàng là thiên tài kiệt xuất nhất trong lịch sử của Thiên Khí tộc, đối với khí khổng đã đạt được cảnh giới tùy tâm sở dục, tâm niệm khẽ động trong lúc đó, khóa hành Thổ châu bị oanh phi này lập tức trở về vị trí cũ, ngũ hành châu đều phóng hào quang, hình thành một thể giới thể tiến công.

Mà hai lô châu thì bổ ra từng đạo sí bạch điện, uy lực tăng nhiều.

Lâm Lạc chỉ cảm thấy bị một thể giới đè ép, dường như thiên hạ sao rơi, toàn bộ đập tới trên đầu của hắn!

Nếu như có thể thi triển hết thực lực, như vậy hắn chỉ cần nhẹ nhàng chọt lóe, là có thể thoát khỏi khổ cảnh này! Còn có thể thăng thần điều khiển kim, hỏa, mộc tam khóa bảo châu, để chúng nó phản chiến!

Lâm Lạc có năng lực điều khiển tất cả lực lượng kim hỏa mộc thể gian, chỉ cần không phải ở cảnh giới vượt lên trước hắn nhiều lắm, đều không tránh khỏi bị hắn điều khiển! Dù là Tinh Vương đồng giai cùng hắn đối chiến, cũng chỉ có thể sử dụng lực lượng thuần túy, nếu vận dụng lực lượng bao hàm kim, hỏa, mộc, kia chỉ có phần bị hắn không chế!

Đáng tiếc a, năng lực mạnh nhất lại không có thể sử dụng!

Lâm Lạc hét lớn một tiếng, Chiến Thiên Quyết vận chuyển, liên tục oanh đi ra ngoài.

Bang! Bang! Bang! Bang!

Hắn cùng với thất khóa bảo châu không ngừng kịch liệt giao phong, nhưng thất bảo châu hình thành liên hợp chi thể có thể phát huy ra uy năng của Tinh Vương tam trọng thiên, cho dù Lâm Lạc dựa vào Chiến Thiên Quyết tăng phúc cũng chỉ là miễn cưỡng có thể liều mạng với Tinh Vương tam trọng thiên. Đối mặt thất bảo châu hình thành tiểu thể giới nghiền áp xuống, hắn hoàn toàn rơi vào hạ phong.

Từng đạo máu tươi tử sắc từ trong cơ thể hắn bay ra, đối với Tinh vực chí tôn mà nói, tiên huyết là đồ vật vô giá, ẩn chứa sinh mệnh bốn nguyên của bọn họ! Lực lượng chi nguyên của Tinh vực chí tôn là Tinh Hải, mà sinh mệnh chi nguyên là máu cả người, mỗi khi tổn thất một giọt chí ít là hơn mười ngày thọ nguyên!

Huống hồ, Lâm Lạc đổ máu đâu chỉ một giọt hai giọt, có thể nói là tuổi thọ phun rồi!

- Có nên phản hắn thua hay không, bằng không tiểu gia hỏa này tiêu hao càng lớn!

Sau trận chiến này, cho dù Lâm Lạc thu tiên huyết về, nhưng ít ra cũng phải tổn hại trăm năm thọ nguyên trở lên!

- Ta xem không cần, tiểu gia hỏa này ngoài mềm trong cứng, người xem nhân thân của hắn, không có một tia chịu thua, ngược lại còn muốn giành thắng lợi!

- Lão phu thật không rõ, ở dưới tình huống như vậy, hắn thế nào còn có thể chuyển bại thành thắng!

- Hắc, lão phu cũng muốn biết!

Nguyên bản Tinh Vương cấp chiến đấu là không có khả năng khiến cho Tinh Đế lão tổ coi trọng, nhưng Lâm Lạc ngoan cường bất khuất cũng để những lão tổ này động hiếu kỳ chi tâm, muốn nhìn tiểu tử này đến tột cùng vì sao còn có tự tin cường liệt như vậy.

Lại như thế đánh tiếp cũng không phải biện pháp!

Trong lòng Lâm Lạc nói, bản tôn của Trần Nguyệt còn đang ở một bên nhìn không hề động thủ! Huống hồ, đánh bại những Thánh khí này lại có ích lợi gì, vết thương chồng chất, nguyên khí đại thương, sao có thể chiến Trần Nguyệt?

Hắn không phải muốn ở trước mặt Tinh Đế chỉ tôn chứng minh tiềm lực bản thân, mà là muốn thiết thiết thực thực thắng lợi, tiến nhập tổ Lôi Trì, chân chính đánh vào Thiểm Điện tộc, nghĩ cách cứu viện mẫu thân!

Nghĩ đến Nghiêm Thanh còn bị nhốt, chiến ý của Lâm Lạc lại tăng gấp trăm lần, mạnh mẽ phát sinh một tiếng huyết sáo thẳng phá tận trời, bang bang bang, xuất liên tục tam quyền, ngành sanh oanh phi ba khóa bảo châu, hướng về Trần Nguyệt vọt tới.

Lúc này Lâm Lạc đã hoàn toàn thành một huyết nhân, toàn thân một mảnh tử sắc, chỉ có đôi mắt chớp động sát khí, như muốn đốt diệt tất cả!

Dùng tâm tính Tinh Vương tam trọng thiên của Trần Nguyệt cũng thấy cứng lại, nhưng lập tức phục hồi tinh thần lại, tâm niệm khê động, thất khóa bảo châu quay tròn bay trở về, mà nàng cũng bỏ ra một chưởng, muốn đẩy lui Lâm Lạc trở lại, một lần nữa dùng thất bảo châu vây kín!

792. Chương 792: Tổ Khí Hồng Minh. (2)

Đừng quên, tuy rằng trước kia nàng không hề động thủ, cũng không phải bởi vì thực lực nàng thấp, mà là căn bản không cần phải xuất thủ! Bản thân nàng là Tinh Vương tam trọng thiên hàng thật giá thật, thậm chí so với thất bảo châu càng mạnh!

Thất khóa bảo châu lại phát sinh công kích kinh khủng, trọng trọng vây khốn Lâm Lạc, không cho hắn cơ hội đánh bất ngờ nữa!

- Xem ra, một trận chiến này rất nhanh sẽ kết thúc!

- Ai, tiểu gia hỏa này không có khả năng sáng tạo kỳ tích!

- Trác Nhĩ huynh, người đối với hắn kỳ vọng cũng quá cao rồi! Hắn mới Tinh Vương nhất trọng thiên, tuy rằng thiên tài, Tinh Hải của Tinh Vương nhất trọng thiên có thể so với Tinh Vương nhị trọng thiên, nhưng chung quy vô pháp cùng Tinh Vương tam trọng thiên chống đỡ!

- Ân...

Nhưng vào lúc này, chín Tinh Đế lão tổ đột nhiên nhất tề im bật, song song hướng Lâm Lạc nhìn qua.

Lâm Lạc cũng không biết ở trong khốn cảnh bao lâu, linh lực cả người ở dưới Chiến Thiên Quyết tiêu hao thấy đáy. Mà bởi vì là luận bàn, trong chiến đấu là cấm dùng bất luận đan dược gì, hắn cũng không có cách nào hồi phục lực lượng, chỉ cảm thấy Chiến Thiên Quyết duy trì xuống dưới cũng sắp không được!

Nhưng nếu như đánh không lại Trần Nguyệt mà nói, kia hắn cũng đồng dạng không có khả năng đánh bại Chu Thiểu Thành, bọn họ đều là thiên tài kiệt xuất nhất của tứ đại tộc, thực lực cực mạnh, chỉ ở sàn sàn như nhau trong lúc đó mà thôi.

Mẫu thân!

Hai mắt Lâm Lạc một mảnh huyết hồng, hắn nhất định phải cứu Nghiêm Thanh ra, nhất định phải nhập tổ Lôi Trì, nhất định phải đánh bại Trần Nguyệt!

Bành!

Trên bầu trời đột nhiên lôi điện cuồng sí!

- Chuyện gì xảy ra, tổ khí thể nào đột nhiên xuất hiện ba động kỳ dị!

Nghiêm Kiếm Tâm hoảng sợ nói.

Có thể để vị Tinh Đế lão tổ sống mấy vạn năm này thất sắc, ngoại trừ vong tộc ra đã không có cái khác rồi. Mà tổ khí Thiên Lôi Chùy quan hệ lấy sinh tử tồn vong của Thiểm Điện tộc, không thể để hấn không sợ hãi!

- Đầu nguồn. . . ở trên người hấn!

Nghiêm Hạo Kinh thì kinh mục cảm ứng, đột nhiên chỉ Lâm Lạc phía xa.

- Kiếm Tâm huynh, Hạo Kinh, không cần khẩn trương, này không phải tổ khí xảy ra vấn đề, mà là cùng tiểu gia hỏa kia sản sinh cộng minh!

Trần Trác Nhĩ lập tức nói, hấn là lão tổ Thiên Khí tộc, cho dù ở chiến lực không phải cực mạnh, nhưng lý giải pháp khí cũng không người có thể bằng!

- Cái gì?

Chư vị lão tổ lần thứ hai động dung.

Cùng tổ khí sản sinh cộng minh? Ngoại trừ chư vị tổ tiên từ Thần giới xuống ra, còn có người có thể thu được tổ khí nhận thức, sản sinh cộng minh sao?

Tứ đại tộc xác thực có thể động tổ khí, nhưng không có cách nào để tổ khí nhận chủ, có lẽ nói, tổ khí nhận là chủng tộc mà không phải cá nhân. Nhưng đột nhiên xuất hiện một người để tổ khí sản sinh cộng minh, đây là chuyện tình kinh người hạng gì?

Tổ khí nhận chủ mà nói, uy lực chân chính có thể hoàn toàn bộc phát đến, thậm chí ở trong khoảng thời gian ngắn đạt được cấp bậc Thần khí, chân chính quét ngang thiên hạ!

Là phúc hay họa?

Nếu như tổ khí nhận là tộc nhân hiện có của tứ đại tộc bọn hấn, kia tất cả mọi người chỉ biết vui mừng vô hạn, nhưng Lâm Lạc. . . Đây chính là một cái mối đến, trung thành làm sao căn bản vô pháp bảo chứng, nếu để hấn điều khiển tổ khí, này sẽ mang đến hậu quả dạng gì?

Chín vị lão tổ cùng lâm vào trầm tư, thậm chí không xem chuyện xảy ra kể tiếp!

Bành! Bành! Bành!

Trên bầu trời thiểm điện cuồng sí, hàng nghìn hàng vạn đạo ngân xà loạn vũ, cực kỳ đồ sộ!

Đây là tổ địa của Thiểm Điện tộc, cũng là nội bộ không gian của Thiên Lôi Chùy, cắt đứt thiên địa cảm ứng, ở chỗ này cho dù là Tinh Đế cũng vô pháp truyền chuyển tinh thần lực, càng đừng nói các loại thiên địa dị tượng như lôi kiếp.

Nói cách khác, thiểm điện trên không trung là Thiên Lôi Chùy phát sinh tín hiệu nào đó.

Mọi người Tứ đại tộc là vạn phần kỳ quái, chuyện như vậy trước đây là chưa từng có phát sinh qua, tổ khí ở thời khắc này giống như sống lại, phóng xuất ra tâm tình nào đó, lại không biết là vui sướng, hưng phấn, bi thương hay phẫn nộ!

Bành!

Từng đạo ngân xà bổ về phía Lâm Lạc, uy lực này thực sự quá lớn, đồng nhất thời gian đánh văng thất khóa bảo châu ra, này chỉ là Thánh khí Tinh Vương nhị trọng thiên có thể cùng bán Thần khí so đấu sao?

Mà ở trong phiến điện hải này, Lâm Lạc ngạo nghễ đứng thẳng, ngân xà như sủng vật dụ ngoạn, ở bên người hấn nỉ non, nhu thuận không gì sánh được.

Hắn hai mắt nhắm nghiền, đầu đầy tóc đen cũng không gió tự động, ba một chút, phát ra sinh sôi tạc liệt, tóc đen vũ điện mà động, lại phối hợp đáng dấp cả người đầm máu hiện tại của hắn, như Ma Thần chuyển thế, tràn ngập chiến ý.

Lâm Lạc cảm giác được cơ hội đột phá!

Không phải cơ hội, mà là xác xác thực thực muốn đột phá! Từng đạo thiểm điện lực điên cuồng dũng tiến vào trong cơ thể hắn, không ngừng đề thăng lôi hệ công pháp, có linh ngộ cảnh giới vô cùng, để hắn cảm giác có thể đơn giản dẫn động cửu thiên cuồng lôi, hình thành kiếp sát!

Ngũ hành công pháp tiếp cận khô kiệt, nhưng lôi hệ công pháp cũng kinh khủng đề thăng, Lôi Lực quán thể, thậm chí vượt qua cực hạn hiện nay của hắn, không chỉ đổ đầy Tinh Hải của hắn, thậm chí còn đang tiếp tục đề thăng!

Chiến chiến chiến!

Lâm Lạc quát lên một tiếng lớn, thân hình sư thoát ra, như điện mau lẹ, hắn phải đại chiến, bằng không cổ lôi điện lực cuồng bạo này thậm chí có khả năng làm hắn sinh sôi liệt!

Trần Nguyệt không khỏi kinh hãi, nàng là thiên tài Thiên Khí tộc, tuy cảnh giới không có cao thâm như Trần Trác Nhĩ, nhưng cảm ứng lực đồng dạng không kém, mơ hồ biết Lâm Lạc cùng Thiên Lôi Chùy sản sinh một loại câu thông kỳ diệu.

Nhưng nàng tuyệt thật không ngờ, tốc độ của Lâm Lạc cư nhiên sẽ ở trong nháy mắt tăng vọt, thoáng cái bức tới trước thân thể của nàng!

Nhưng này cũng chỉ để nàng có kinh ngạc trong nháy mắt mà thôi, dù sao nàng cũng là Tinh Vương chí tôn huyết chiến vô số, phá vỡ mà vào Tinh vực đã từng cùng người Thánh địa chiến đấu qua vô số lần, ứng biến không chậm chút nào!

Đề chương, xuất kích!

Bang! Bang! Bang!

Hai người ở trong nháy mắt đối hợp trăm chiêu, đều là dùng mau đánh mau, hơn nữa mỗi một kích đều là toàn lực ứng phó, không nói một chút lưu tình!

Lôi điện lực trong cơ thể Lâm Lạc càng ngày càng nhiều, khiến cho hắn càng phải thêm nhiều lần sử dụng Chiến Thiên Quyết đến phát tiết những lực lượng này, miễn cho chống đỡ bạo hắn! Song song, hắn cũng bắt đầu đột phá Tinh vực cảnh của lôi hệ công pháp!

Kịch liệt giao phong, đánh một trận đó là nửa canh giờ!

Tinh vực cấp bậc chiến đấu, tuy rằng dài dòng đến có thể đánh vài năm thậm chí vài chục năm, nhưng khẳng định là song phương không có chiêu chiêu liều mạng! Lâm Lạc cùng Trần Nguyệt giao chiến tuy rằng chỉ có ngắn nửa canh giờ, nhưng mỗi một kích đều là toàn lực ra hết, hơn nữa bởi vì xuất thủ quá nhanh, số lần giao phong cũng là nhiều kinh người.

Ở dưới dạng tiêu hao này, cho dù Trần Nguyệt là Tinh Vương tam trọng thiên cũng có loại tiếp cận lực kiệt chống đỡ hết nổi!

793. Chương 793: Lôi Chi Đạo. (1)

Nhưng bởi vì Lâm Lạc chiếm được Thiên Lôi Chùy cuộn cuộn không ngừng cung cấp lực lượng, thế tiến công này không giảm phần thắng, để Trần Nguyệt rút cục mặt mày biến hóa, vô pháp lại duy trì đáng dấp quanh quẩn của nàng.

Còn đánh tiếp như vậy. . . nàng sẽ bại!

Trần Nguyệt tâm niệm khế động, muốn triệu hồi thất khóa bảo châu cùng nhau đối phó Lâm Lạc, cũng hoảng sợ phát hiện ở dưới Thiên Lô Chùy oanh kích, thất khóa bảo châu này đều bị thương nặng, trong khoảng thời gian ngắn tuyệt không có khả năng sử dụng!

Nói cách khác, nàng chỉ có thể bằng vào lực lượng bản thân cùng Lâm Lạc chu toàn!

Đây là một cái tử cục rồi.

Lực lượng của nàng càng ngày càng ít, mà Lâm Lạc lại thủy chung vẫn duy trì chiến lược, cứ kéo dài như vậy, này còn chơi thế nào?

Trần Nguyệt ngửa mặt lên trời hét giận dữ một tiếng, nàng không phục, không cam lòng a!

Nhưng công kích của Lâm Lạc như nước chảy mây trôi, vô khổng bất nhập, để nàng căn bản ngay cả khe hở oán giận một tiếng cũng không có!

Bang! Bang! Bang!

Lại mấy nghìn quyền oanh lạc, Trần Nguyệt rốt cục dùng hết một tia lực lượng cuối cùng, kêu thảm thiết một tiếng, oanh té trên mặt đất, cũng vô pháp đứng dậy! Nàng không cam lòng nhắm hai mắt lại, trong đôi mắt đẹp lặn xuống hai hàng nước mắt.

Nàng không phải thua ở trong tay Lâm Lạc, mà là bại bởi tổ khí Thiên Lô Chùy, điều này làm cho nàng làm sao cam tâm?

- Tổ huyết! Tổ huyết! Trong cơ thể tiểu gia hỏa này nhất định chảy xuôi tổ huyết, có thể khiến cho tổ khí cộng minh!

Chín vị Tinh Đế lão tổ đều là thần tình kích động, bọn họ nằm mơ cũng muốn thấy có tộc nhân thức tỉnh tổ huyết, dùng tái hiện thời kì vinh quang như tổ tiên, cái gì Thánh địa Vãn Thần, Yêu tộc, ở trong mắt bọn họ căn bản là không đáng kể!

- Nếu như thật được kế thừa tổ huyết, hoàn toàn dịch động tổ khí, liền có khả năng tiêu diệt Thánh địa, kế tục sứ mệnh của tứ tộc ta, phi thăng Thần giới!

- Xuất linh chúng ta trở về Thần giới, kéo dài huy hoàng!

Tuy rằng bọn họ không có châu đầu ghé tai, nhưng nói chuyện chỉ là ở chín tên nhân gian chí cường trong lúc đó, ngay cả bốn phía có một đồng lớn Tinh Hoàng chí tôn cũng là vô pháp nghe được.

- Bất quá, trận này nên phân thắng bại như thế nào?

Chín vị Tinh Đế có chút do dự, biểu hiện ra xem tự nhiên là Lâm Lạc thắng, nhưng hẳn là mượn dùng lực lượng của Thiên Lô Chùy. Nhưng trái lại, người khác muốn mượn lực lượng tổ khí cũng không có khả năng, này cũng chỉ có thể nói năng lực chuyên chúc của Lâm Lạc.

- Vận khí, cũng là một bộ phận của thực lực!

Cuối cùng, Tôn Bất Thông có tư cách giả nhất một lời định luận.

Đối với kết quả như vậy, tất cả mọi người là tràn ngập hí kích hóa, nhưng nếu chín vị lão tổ cùng nhau phán định Lâm Lạc thắng lợi, đó chính là định luận rồi.

Nhưng mà đúng lúc này, trong cơ thể Lâm Lạc mạnh mẽ truyền ra một đạo ba động kỳ dị!

Hắn đột phá!

Lôi hệ công pháp trong nháy mắt này phá tan đại môn Tinh vực, thuận lợi đột phá tới Tinh Vương cảnh!

Lần này, mọi người ai cũng kinh ngạc đến ngây người!

Này là người nào a, ở thời điểm chiến đấu cũng có thể đột phá? Ai ở thời gian đột phá cảnh giới không bề quan mình tưởng, tìm kiếm một hoàn cảnh tuyệt đối yên ổn, hẳn ngược lại tốt, chiến đến tiên huyết nhể nhại, cũng đột phá!

Đúng lúc này, Lâm Lạc cũng mở hai mắt, ánh mắt tràn ngập chiến ý thẳng bức Nghiêm Phi Dương, lớn tiếng nói:

- Phi Dương huynh, có dám đánh một trận hay không?

Diên rồi!

Đột phá Tinh vực, điều không phải hần là lập tức mở rộng Tinh Hải sao, cho dù là lãng phí một cái hô hấp thời gian cũng sẽ ảnh hưởng đến tiềm lực bản thân ngày sau! Nhưng tiểu tử này ngược lại tốt, ngay cả nghỉ ngơi cũng không cần, trực tiếp gọi nhịp bắt đi!

Nhưng bọn hần cũng không biết, thời gian Lâm Lạc mở rộng một lần Tinh Hải dài đến ba năm. Mà hiện tại làm sao có thời giờ cho hần làm như vậy? Nghiêm Thanh ở trong ba năm này sẽ thụ nhiều ít khổ? Thân là nhi tử, hần có thể an được tâm thần, bế quan nhập định sao?

Ở dưới tình huống như vậy mở rộng Tinh Hải, Lâm Lạc sẽ chỉ làm bản thân rơi vào vạn kiếp bất phục!

Mẫu thân an nguy, hần tổn thất một chút thực lực lại có làm sao? Huống hồ, từ Tinh Vương đến Tinh Đế, tổng cộng có chín cơ hội mở rộng Tinh Hải, lực môn công pháp tổng cộng là năm mươi bốn lần, hần lãng phí một lần lại có làm sao?

Khoan hãy hãy nói, chỉ cần có thể chân chính đánh vào Thiểm Điện tộc, nói không chừng hần trong mấy tháng là có thể cứu Nghiêm Thanh ra, còn có rất nhiều thời gian lưu cho hần mở rộng Tinh Hải!

Bởi vậy đối với Lâm Lạc mà nói, mau chóng kết thúc trận đấu này, tiến nhập tổ Lôi Trì mới là chuyện tình bức thiết nhất.

Đối mặt Lâm Lạc khiêu chiến, Nghiêm Phi Dương lộ ra một tia ngạo sắc nói:

- Người hiện tại bị trọng thương, lại vừa trải qua đại chiến, huống hồ Tinh Hải còn không có mở rộng, này cũng không phải chiến lực cực mạnh của người, ta không có hứng thú đánh bại người như vậy!

Hần nói rất hay, nhất thời để rất nhiều nữ tử tuổi còn trẻ hai mắt đại phóng tia sáng kỳ dị, đều nghĩ nam nhân này không chỉ ớn lên tuần tú, thực lực cường đại. Phong độ cũng là mê người như vậy, thực sự làm cho người muốn không động tâm cũng khó!

Lâm Lạc cười ha ha, thân hình thoát ra, một quyền đã oanh qua nói:

- Cải lương không bằng bạo lực, không cần đợi lát nữa rồi!

- Hừ!

Nghiêm Phi Dương bạch y phiêu phiêu, chỉ là ở dưới Lâm Lạc công kích né tránh không hoàn thủ, tự nhiên sẽ không lập tức vẽ mặt, mới vừa nói không đánh liền lập tức xuất thủ rồi.

Lâm Lạc cũng không lưu ý trận này thắng bại, ngược lại hần đã xác định vững chắc có thể tiến nhập tổ Lôi Trì, như vậy liền buông ra tất cả đại chiến một hồi, thắng cố nhiên là tốt, thất bại cũng chẳng có gì.

Chiến Thiên Quyết tam thức triển khai, Lâm Lạc song quyền oanh tới, đây là bức bách đối phương không động thủ cũng phải động thủ!

Quả nhiên, tam thức diệu pháp này triển khai, Nghiêm Phi Dương căn bản không có khả năng né tránh, này kéo tới thiên địa đại thế, căn bản không phải Tinh Vương cảnh có thể né tránh được! Thay đổi người ý chí chiến đấu không cao, ở dưới một cái oanh kích chỉ có phần bị đánh, nhưng Nghiêm Phi Dương dù sao cũng là thiên tài Thiểm Điện tộc, ngành sanh khắc phục kinh hãi trong lòng, khởi quyền đón chào.

Hần phải xuất thủ, bởi vì hần căn bản không có năng lực né tránh, không đánh sẽ ăn một quyền này, hần tuyển trách tự nhiên rõ ràng rồi.

Oanh!

Hai người đối hợp lại một quyền, lực lượng kinh khủng ba động tràn ra, bọn họ song song bay ngược đi ra ngoài, ở dưới một kích này liều mạng tám lạng nửa cân.

- Đường Hoàng, đây là người bức ta xuất thủ!

Nghiêm Phi Dương lộ ra một tia sắc mặt giận dữ, hắn đã nói sẽ không cùng Lâm Lạc giao chiến, nhưng ở dưới quyền lực cổ quái kia của đối phương, hắn lại bị bức xuất thủ, này tuy rằng là Lâm Lạc chủ động gây hấn, nhưng ở hắn xem ra là vô cùng nhục nhã, mơ hồ động chân hỏa rồi.

Lâm Lạc cười ha ha, lại một quyền oanh ra:

- Nam nhi muốn chiến liền chiến, tại sao nhiều lời vô ích như vậy!

794. Chương 794: Lôi Chi Đạo. (2)

Nghiêm Phi Dương hừ lạnh một tiếng, rốt cục chiến ý bão táp, song quyền cổ lấy, cùng Lâm Lạc triển khai đối oanh.

Ở trong người ủng hộ, Nghiêm Phi Dương bởi vì anh tuấn suất khí, vì hắn thắng được tối đa thiếu nữ ủng hộ, mà Lâm Lạc bởi vì hiện tại hóa trang, hình tượng trung niên đại thúc để anh khí của hắn đại suy giảm, chỉ có một ít đại lão nhiệt huyết hiếu chiến đối với hắn cực kỳ nhận đồng.

Trong tiếng người ủng hộ dường như bài sơn đảo hải trợ uy cho song phương, hai người chiến đấu càng ngày càng kịch liệt.

Giao phong hơn trăm hiệp, Nghiêm Phi Dương lập tức đình chỉ loại hành vi ngu xuẩn này!

Tuy rằng tổ khí đã đình chỉ cung cấp lực lượng cho Lâm Lạc, nhưng trong cơ thể Lâm Lạc có đại lượng “trữ hàng”, cùng hắn liều mạng thật sự là quá choáng váng! Trần Nguyệt là vết xe đổ, hắn lại muốn dẫm vào mà nói, đó chính là dẫn không gì sánh được!

Nhưng Lâm Lạc nắm giữ một môn bí thuật cổ quái, có thể bức nhân liều mạng, người bình thường không muốn liều cũng không được!

Nhưng, nếu người muốn liều mạng, liền cho người hậu quả xấu!

Trong mắt Nghiêm Phi Dương hiện lên một đạo lệ mang, cả người đột nhiên hiện ra thiểm điện sí bạch, cả người đều hóa thành một đạo điện mâu, hướng về Lâm Lạc cấp xạ đi!

Phi Mâu sí điện sát!

Đây là tuyệt chiêu của hắn, dịch động thiểm điện lực, ở trong nháy mắt đề thăng lực lượng gấp ba, hình thành tuyệt sát!

Nếu như ở bên ngoài mà nói, hắn còn có thể dẫn tới Tinh thần lực nhập thể, hình thành sát chiêu càng thêm kinh khủng, hiện tại tuy rằng chỉ có thể làm một nửa, nhưng Lâm Lạc cũng đồng dạng không thể mượn dùng tinh thần lực, rất công bình!

Hắn toàn lực ứng phó, cũng không lo lắng sẽ giết chết Lâm Lạc, bởi vì có Tinh Đế lão tổ ở một bên lược trận, lúc nguy hiểm cho sinh mệnh song phương tự nhiên sẽ ra tay ngăn cản, để hắn có thể không hề có kỵ thi triển hết có khả năng.

Sát!

Một mâu này, hội tụ lực lượng toàn thân của hắn, có tăng phúc gấp ba, đã có thể nghiền áp bất luận một Tinh Vương tam trọng thiên chí tôn nào!

Lâm Lạc triển khai Chiến Thiên Quyết cũng không quá miễn cưỡng cùng hắn chống đỡ, đối phương đột nhiên đề thăng lực lượng, chênh lệch thoáng cái lớn đến thiên cùn địa, căn bản không phải bất luận kỹ xảo gì có thể bù đắp được!

Một kích này, hắn tất thắng!

Tuy rằng dùng cảnh giới càng cao nghiền áp thủ thắng có chút thắng không hay, nhưng sư tử vô thỏ còn muốn toàn lực ứng phó, hơn nữa này cũng là Lâm Lạc tự tìm!

Thiểm điện chi mâu, như lưu quang lao đến, quang mang chói mắt đến tựa hồ có thể chói mắt nhân tâm!

Lâm Lạc phải đánh thế nào?

Mọi người ở trong nháy mắt này hiện lên ý niệm như vậy trong đầu.

Đánh thế nào?

Lâm Lạc không khỏi cười cười, nếu như nói Nghiêm Phi Dương không phải Thiểm Điện tộc nhân, hẳn hiện tại sai khiến không phải lôi hệ công pháp, mà là thuộc về ngũ hành, như vậy Lâm Lạc còn có cố kỵ, cho dù có thể điều khiển kim hỏa mộc tam hệ công pháp cũng chỉ có thể mạnh mẽ khắc chế không làm.

Nhưng lôi hệ công pháp là chiêu bài hắn đánh ra tới, căn bản không ngại cho biết năng lực của hắn ở phương diện này, trước đây cùng Nghiêm Sương chiến đấu hắn mạnh mẽ lấy lực lượng của đối phương, mà sau khi Thiên Lôi Chùy cùng hắn sản sinh cộng minh, hắn hiện tại đã thành lôi hệ vương giả!

Ông!

Điện mâu bắn tới, cũng khó khăn lắm đứng ở trước người Lâm Lạc bất bá ba xích! Này cũng không phải Nghiêm Phi Dương đột nhiên đình chỉ công kích, mà là Lâm Lạc ngạnh sanh đoạt qua điều khiển quyền đối với thiểm điện lực.

Thiên hạ hàng nghìn hàng vạn lôi đạo, do ta làm chủ!

Lâm Lạc lộ ra một tia tự tin mỉm cười, Nghiêm Phi Dương này công pháp gì hay không dùng, hết lần này tới lần khác cầm lôi hệ, này không phải tự hại bản thân sao?

Hắn tiện tay nắm chặt, điện mâu này lập tức hóa thành vô số toái ảnh, một lần nữa tổ hợp thành hình thể của Nghiêm Phi Dương, nhưng bị Lâm Lạc gấp lại như thế, sắc mặt Nghiêm Phi Dương như giấy trắng, một kích này không có oanh trúng Lâm Lạc, ngược lại đối với bản thân hắn tạo thành tổn thương.

Không phải hắn quá yếu bất kham một kích, mà là huyết mạch khắc chế này thực sự quá nghiêm trọng.

Nghiêm Thanh có Thần chi huyết mạch, sinh hạ hậu đại có huyết mạch gần với Thần linh nhất, mà trước đây xảy ra chuyện, huyết mạch Thiểm Điện tộc của Lâm Lạc bị áp chế, thậm chí ngay cả tộc văn cũng mọc ở chỗ mắt cá chân, nhưng ở Thiên Lôi Chùy cộng minh, tổ huyết của hắn rốt cục có dấu hiệu toàn diện thức tỉnh!

Ở dưới tổ huyết áp chế, Tinh Hoàng Tinh Đế còn có thể dùng lực lượng càng cường đại hơn áp chế Lâm Lạc, không cho hắn nắm lôi hệ công pháp trong tay, nhưng Nghiêm Phi Dương tương đồng đại cảnh giới thì không hề có chút năng lực phản kháng.

Đây là huyết mạch áp chế, căn bản không phải Nghiêm Phi Dương có thể chống lại!

Ở trong mắt Nghiêm Phi Dương, Lâm Lạc tựa hồ hóa thân thành đứng đầu thiểm điện, để hắn từ ở sâu trong nội tâm phát lên một cổ vô lực chống cự, ở dưới tình huống như vậy, hắn cho dù không để dùng thiểm điện lực, thuần túy dùng lực lượng tiến hành chiến đấu, thực lực bản thân có thể phát huy ra ba thành sẽ không tệ rồi!

Này còn chơi thế nào?

- Được rồi!

Nghiêm Kiếm Tâm quát bảo ngưng lại hai người chiến đấu:

- Một trận chiến này, Đường Hoàng thắng lợi! Các ngươi hai cái đều bị thương, trước tiên xuống phía dưới nghỉ ngơi!

- Vâng!

Tuy rằng Nghiêm Phi Dương không cam lòng, nhưng lần này tứ tộc tranh chấp, hai tên đầu đều rơi vào Thiểm Điện tộc, hắn hoàn toàn cần phải đi vận dụng con bài chưa lật, dù sao thời cơ còn không có thành

thực, đối với hắn rất có ảnh hưởng, cũng không đáng vì khí phách chi tranh phá hủy kế hoạch hắn nhiều năm tính toán như vậy.

Bởi vậy, hắn cố nhịn xuống, cũng không có vì bại mà thất lạc, trái lại ý chí chiến đấu càng tăng, ánh mắt nhìn Lâm Lạc tràn ngập hứng thú cuồng liệt.

Ngoài mọi người dự liệu, lần này tứ tộc khảo giáo đệ nhất danh cư nhiên không phải bốn tuần kiệt Tinh Vương tam trọng thiên được xem trọng, mà là Lâm Lạc từ ngoài đến, chỉ có Tinh Vương nhất trọng thiên.

Tuy rằng ngày đó Thiên Lô Chùy sản sinh dị động, nhưng đại đa số người đều hiểu được Lâm Lạc dẫn động Thiên Lô Chùy, về phần vì sao lại không hề biết. Mà tổ huyết là chuyện quan hệ trọng đại, chín vị Tinh Đế lão tổ cũng không có ý tứ công bố đi ra, dù sao này cũng chỉ là cách nghĩ của bọn hắn.

Khoan hãy nói, vạn nhất trải qua tổ Lô Trì rửa tội, Lâm Lạc không có thu được tộc văn, kia chẳng phải là nháo ra cười to sao? Tổ khí của Thiểm Điện tộc bị một ngoại nhân dẫn động, hết lần này tới lần khác này chính là hai mươi mấy vạn năm duy nhất một cái! .

Bởi vậy, tất cả đều phải lưu đến sau khi Lâm Lạc tiến nhập tổ Lô Trì rồi hãy nói.

Lâm Lạc được đưa ra khỏi tổ địa của Thiểm Điện tộc, sau khi vượt qua lời kiếp liên hướng Nghiêm Thuận Thiên đưa ra muốn đi vào tổ Lô Trì.

Lý do của hắn là thức tỉnh huyết mạch, kia lần này mở rộng Tinh Hải đạt được chỗ tốt sẽ lớn hơn nữa!

795. Chương 795: Huyết Mạch Thức Tỉnh. (1)

Này chiếm được Nghiêm Thuận Thiên duy trì, cũng để Nghiêm Kiểm Tâm cùng Nghiêm Hạo Kinh hai vị Tinh Đế vui vẻ gật đầu, bởi vì bọn họ cũng muốn biết Lâm Lạc rốt cuộc có đúng là Thiểm Điện tộc nhân hay không, này quan hệ kế hoạch bước tiếp theo của bọn họ.

Ở ngày thứ năm chiến thắng Nghiêm Phi Dương, Lâm Lạc rốt cuộc được cho phép tiến nhập tổ Lô Trì.

Tổ Lô Trì tự nhiên là ở tổ địa, cũng là nội bộ không gian của Thiên Lô Chùy, đi qua trận pháp dị thường phức tạp dẫn đạo lực lượng của Thiên Lô Chùy tiến vào trong một mảnh Lô Trì, có thể cho người ở trong đó thức tỉnh thậm chí để thăng huyết mạch lực.

Nguyên nhân chính là vì như vậy, mở ra một lần tổ Lô Trì đại giới cũng là không nhỏ, sẽ làm tổ khí tổn hao không nhẹ, này đối với Thiểm Điện tộc hôm nay khốn thủ một góc mà nói, xác thực là một bút đầu tư rất lớn.

Nhưng lần này Lâm Lạc thu được đệ nhất của tứ tộc thiên tài chiến, nghiêm nhiên là một viên tân tinh, nhân vật như vậy tự nhiên là có thể được đến đối đãi đặc biệt.

Vẫn như cũ là Nghiêm Thuận Thiên đứng ra mang theo Lâm Lạc rời thành. Ở trong một mảnh sơn lâm xuyên toa hồi lâu, đi tới một tòa miếu thờ. Miếu thờ rất lớn, nhưng chỉ có một chủ điện, cửa dựng thẳng một pho tượng đá thật lớn, là một trung niên nam tử thần thái uy nghiêm, đang vung tay đối trời giận rống.

Tuy rằng chỉ là một pho tượng đá, cũng cực kỳ sinh động. Đưa khí thể dám cùng thiên địa là địch kia của hắn khắc đi ra, làm cho người kim lòng không được sinh ra ý hướng tới, mơ ước thần uy của người nọ.

- Đây là tổ tiên Thiểm Điện tộc ta, Chấn Kiền thủy tổ, chính là người mang theo tộc ta từ Thần giới đi tới đây!

Nghiêm Thuận Thiên lộ ra vẻ kính ngưỡng không gì sánh được.

- Chấn Kiền thủy tổ ở Thần giới cũng là người có uy danh hiển hách. Đáng tiếc... ài!

Hắn lắc đầu, cũng không có nói cho hết lời.

Không ai sẽ không công buông tha thọ nguyên vô cùng, lúc trước Nghiêm Chấn Kiên cùng tổ tiên tứ đại tộc tất nhiên là gặp vấn đề lớn, lúc này mới ly khai Thần giới. Thế nhưng không phải cùng đệ nhị Văn Thần như nhau, là tránh né chiến loạn?

Sợ rằng là không phải, bởi vì tứ đại tộc đều tự ngạo không gì sánh được, nhận định chư vị tổ tiên ở Thần giới có địa vị cực kỳ tôn vinh, như vậy bọn họ sẽ không có thể là để tránh né chiến loạn mới trốn đi xuống giới, mà là bởi vì nguyên nhân khác.

Mà nguyên nhân này, Nghiêm Thuận Thiên không có tiết lộ. Dù sao Lâm Lạc bây giờ còn không phải hoàn toàn người một nhà.

- Thuận Thiên huynh...

Lối vào Miếu thờ chỉ có một người trong coi, nhưng này cũng là đủ rồi, bởi vì này rõ ràng là một vị Tinh Hoàng nhị trọng thiên lão tổ! Nhìn qua bất quá bốn mươi tuổi, vóc người khôi ngô, tràn ngập khí phách không gợn tự uy.

- Bạch Nguyên huynh!

Nghiêm Thuận Thiên cười ha ha, ôm quyền cười nói:

- Người ở chỗ này thủ hộ thần miếu hơn bảy trăm năm, cảnh giới tựa hồ tăng lên nhanh chóng, không cần bao lâu là có thể vượt lên trước lão phu, dần dần trở thành vị Tinh Đế lão tổ thứ ba trong tộc rồi!

- Ha ha, kia cũng là ít nhiều mỗi ngày có thể tham quan học tập điều tượng của thủy tổ, hơn nữa trong tổ Lôi Trì toát ra một tia khí tức bốn nguyên, để ta được lợi ích! Đợi ta ngàn năm thủ miếu mãn kỳ, nếu Thuận Thiên huynh có thể tiếp nhận, nói không chừng vẫn như cũ là Thuận Thiên huynh trước ta một bước tiến vào Tinh Đế cảnh!

Nghiêm Bạch Nguyên cười nói, trong tiếng nói có một tia tự đắc, dù sao hấn đối với tiến cảnh bản thân tương đối thỏa mãn.

- Lão gia hỏa này, lại nghĩ một đằng nói một nẻo rồi!

Nghiêm Thuận Thiên cười mắng.

Nghiêm Bạch Nguyên quét mắt nhìn Lâm Lạc nói:

- Tiểu tử này là gần nhất rất hỏa Đường Hoàng gì kia?

- Không sai, cực có khả năng thức tỉnh tổ huyết, cho nên mới muốn ngoại lệ mở ra tổ Lôi Trì!

Nghiêm Thuận Thiên nghiêm nghị, dù sao chuyện này quan hệ trọng đại.

Nghiêm Bạch Nguyên đồng dạng biểu tình trở nên nghiêm túc lên, nếu như Lâm Lạc thật có thể thức tỉnh tổ huyết, kia ý nghĩa Thiểm Điện tộc hơn mười vạn năm khốn thủ chỉ cực có thể cải biến!

- Người giao cho người, lão phu đi trước.

Nghiêm Thuận Thiên nói.

- Ân!

- Người tất cả đều nghe Bạch Nguyên đại nhân an bài, không thể hành sự lung tung!

Nghiêm Thuận Thiên hướng Lâm Lạc phân phó.

- Vâng, đại nhân!

Nghiêm Thuận Thiên phiêu nhiên ly khai, Nghiêm Bạch Nguyên hướng Lâm Lạc vẫy tay nói:

- Tiểu tử, đi theo bản tọa!

Hắn xoay người tiến nhập miếu thờ, mà Lâm Lạc cũng theo đuôi sau đó, tiến nhập đại điện to lớn đồ sộ này.

Toàn bộ đại diện phi thường thoảng dăng, chỉ có một cái ao thật lớn, chiếm diện gần như chín thành. Đây là tổ Lôi Trì, đủ để song song dung nạp mấy nghìn người tiến nhập, cố ý vì Lâm Lạc một người mở ra, có điểm xa xỉ rồi.

- Tiểu tử, lúc mở tổ Lôi Trì ra, sẽ có vô tận lôi dịch rót vào, người ở trong đó hấp thu lôi dịch, nếu như ăn không tiêu nghìn vạn lần không nên miễn cưỡng, tự hành lý khai Lôi Trì, bản tọa sẽ đóng Lôi Trì! Người cũng không cần lo lắng lãng phí!

Nghiêm Bạch Nguyên cũng không có cùng Lâm Lạc tự cao tự đại, rất tùy ý nói.

- Vãn bối minh bạch!

- Vậy người nhập trì, bản tọa đi mở pháp trận, dẫn đạo tổ khí lực quán nhập Lôi Trì!

Nghiêm Bạch Nguyên xoay người rời đi, mà Lâm Lạc còn lại là hít và một hơi thật sâu, tiến nhập trong Lôi Trì bây giờ còn trống trơn.

Nghiêm Thanh vẫn tiếc nuối Lâm Lạc không có cách nào tiến nhập tổ Lôi Trì, thức tỉnh huyết mạch thu được thiên phú thần thông, nhưng hiện tại Lâm Lạc rốt cục chiếm được cơ hội này. Đây không những để hắn chân chính đánh vào nội bộ Thiểm Điện tộc, vì nghĩ cách cứu viện Nghiêm Thanh sáng tạo cơ hội, càng có trợ giúp hắn đề thăng thực lực!

Hơi đợi một lúc, đại diện đột nhiên run rẩy một trận, liền thấy giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện một đạo thác nước do lôi dịch hình thành, thiểm điện sích bạch cuộn trào mãnh liệt rơi xuống, đổ vào trong ao .

Két! Két! Két!

Lâm Lạc phảng phất một lần nữa về tới một cái Lôi Trì bí địa của Thiểm Điện tộc ở Nam Châu kia, chỉ là quy mô so với lúc trước, tổ Lôi Trì này hùng vĩ hơn rất nhiều, thiểm điện hình thành từng cảnh hoa sích bạch, ba ba ba rung động, cảnh tượng kinh khủng kia có thể để bất luận một Tinh vực chí tôn nào nhũn mảy!

Ngoại trừ Thiểm Điện tộc nhân!

Tổ khí trấn tộc chỉ bảo, tuy rằng những lôi dịch này đi qua trận pháp nào đó chuyển hoá, nhưng theo thuộc về mà nói chính cùng tổ khí một mạch tương thừa, vãng theo tôn chỉ thủ hộ Thiểm Điện tộc bất biến, tự nhiên sẽ không thương tổn người có huyết mạch Thiểm Điện tộc.

Nhất là Lâm Lạc, hắn không biết bản thân thật có tổ huyết của Nghiêm Chấn Kiên hay không, nhưng sau khi hấp thu được Thiên Lôi Chùy nhận đồng, đối với điều khiển thiểm điện lực nâng ột bước, vô tận lôi dịch dũng mãnh vào trong cơ thể hắn, để hắn như khát điên cuồng hấp thu, tăng cường lôi hệ công pháp, chỉ có số ít lôi lực mới để thức tỉnh huyết mạch.

796. Chương 796: Huyết Mạch Thức Tỉnh. (2)

Này nếu thay đổi Thiểm Điện tộc nhân khác, mặc dù có tộc vẫn có thể hấp thụ thiểm điện lực, nhưng bởi vì không có đồ vật nghịch thiên như Hỗn Độn Dung Lô, Tử đỉnh, này hấp thụ lượng cũng là cực kỳ hữu hạn, đại đa số đều là dùng để thức tỉnh huyết mạch.

Nhanh thì hai ba canh giờ, chậm thì một hai ngày, lẽ rửa tội của tổ Lôi Trì này tất nhiên sẽ kết thúc.

Nhưng bởi vì tình huống của Lâm Lạc hoàn toàn điên đảo, vậy mà xa xa không phải một hai ngày có thể kết thúc!

Ở dưới hắn điên cuồng thu nạp, lôi điện lực là ai đến cũng không cự tuyệt, điên cuồng dũng mãnh vào trong cơ thể hắn, cấp tốc đề thăng lôi hệ công pháp của hắn!

Mười ngày, hai mươi ngày, ba mươi ngày!

Tuy rằng có một bộ phận lực lượng dùng cho thức tỉnh huyết mạch của hắc, nhưng không chịu nổi lực lượng cuộn cuộn không ngừng mà dừng tiến đến này, một tháng sau, Lâm Lạc rốt cục nghênh đón huyết mạch đột phá, sau một trận rung động cường liệt, trong thân thể hắc hình như mở rồi một đạo đại môn thần bí.

Nguyên lai, đây là thiên phú thần thông của Thiểm Điện tộc!

Lâm Lạc cảm ngộ!

Rất nhiều đồ vật kỳ thực chỉ là cách một sợi chỉ, nhẹ nhàng đưa tay là có thể phá nát. Nhưng không chiếm được bí quyết trong đó, cũng căn bản không biết đầu ngón tay này nên đánh đi đâu, theo huyết mạch toàn diện thức tỉnh, Lâm Lạc rốt cục thu được Thiểm Điện tộc thiên phú thần thông!

Đây là một loại cảm ứng kỳ dị cùng thiên địa Lôi Lực, huyền diệu vô cùng, tựa hồ ẩn chứa đại đạo nào đó, tuyệt không chỉ để đối thủ mạnh mẽ độ kiếp đơn giản như vậy!

Lâm Lạc không khỏi đáng tiếc, bởi vì nếu như hiện tại hắc có Lôi hệ Cầm tự trong Tử đỉnh, hai cái đối chiếu, nhất định có thể thu được linh ngộ càng sâu. Nhưng hôm nay tám cái chân vạc chỉ có bốn, còn lại không có tung tích, thậm chí cũng không có khả năng khẳng định có đứng ở trên Ngân Nguyệt tinh hay không!

Nhưng hắc lần này cũng là thu hoạch rất lớn, không chỉ có thu được Thiểm Điện tộc thiên phú thần thông, càng là lôi hệ công pháp đẩy mạnh tới Tinh Vương nhị trọng thiên!

Không sai, đây mới là thu hoạch lớn nhất của hắc!

Nhưng mà có thể biết, Thiên Lôi Chùy bị hắc hấp được có bao nhiêu phẩm! Lúc Lâm Lạc rốt cục ly khai Lôi Trì, liền thấy Nghiêm Bạch Nguyên yêu thương đến run rẩy, để hắc có loại xung động muốn cười to.

Lâm Lạc vội vã khắc chế, cung kính nói:

- Vất vả tiền bối vẫn chờ, tiền bối thực sự là bản khoản!

Bản khoản?

Trong lòng Nghiêm Bạch Nguyên ai thần, phải biết rằng trước kia Thiên Lôi Chùy chỉ cần mở ra một ngày liền có thể đem huyết mạch của tộc nhân thức tỉnh, nào có như lúc này là một tháng!

Kỳ thực ở ngày thứ năm thời gian, thì có mấy Tinh Hoàng hướng lão tổ nêu ý kiến, yêu cầu đóng tổ Lôi Trì, bằng không được Lâm Lạc lấy lực lượng quá nhiều, Thiên Lôi Chùy lực lượng đại diệt, vạn nhất lúc này Thánh địa đến phạm mà nói. . .

Nhưng trải qua thương nghị, cái đề nghị này rất nhanh bị phủ quyết rồi, bởi vì Lâm Lạc mới có thể sinh ra tổ huyết! Nếu thật có thể như vậy, kia ý nghĩa của Lâm Lạc trọng đại không gì sánh được, mà Thiên Lôi Chùy chính là bản Thần khí, một Tinh Vương tiểu tử có thể hút đi nhiều ít lực lượng?

Bởi vậy, cái này liền bị bỏ qua, nhưng tới lúc nửa tháng, ngay cả hai vị Tinh Đế lão tổ cũng bắt đầu thịt đông rồi. Nhưng không muốn bỏ dở nửa chừng, sẽ làm phía trước tiêu hao không công lãng phí, lại lo lắng Lâm Lạc không biết còn muốn hấp đến bao lâu.

Cũng may người này rốt cục đi ra rồi!

- Tiểu tử, ngươi thức tỉnh tộc văn rồi?

Nghiêm Bạch Nguyên trong khoảng thời gian ngắn không rảnh đau lòng, càng quan tâm Lâm Lạc có đạt được tộc văn hay không, đây mới là quan hệ lớn nhất! Bằng không, lần này Thiểm Điện tộc thật là thảm rồi!

Lâm Lạc cười hắc hắc, kéo ống quần, hiện ra tộc văn chỗ mắt cá chân nói:

- Không có cô phụ các vị lão tổ quan tâm, tiền bối thu được tộc văn rồi!

Cái gì, tộc văn sinh trưởng ở chỗ mắt cá chân?

Sắc mặt Nghiêm Bạch Nguyên thoáng cái trở nên cổ quái không gì sánh được.

Huyết mạch lực chỉ có thể thức tỉnh mà vô pháp tu luyện, đây là một loại định luật trong cơ thể của võ giả, mãnh thú.

Huyết mạch lực của Lâm Lạc phi thường cổ quái, phụ mẫu hắn đều là hậu duệ Văn Thần, cùng là Tinh vực chí tôn, nếu như chỉ nhìn bối cảnh như vậy, hắn sinh ra nên chí ít cũng là Linh cảnh, huống chi Nghiêm Thanh chính là Thần chi huyết mạch, có thể sinh hạ hậu đại gần với Thần linh nhất.

Nhưng Lâm Lạc cũng phi thường bất hạnh không có đạt được cho dù là một tia chỗ tốt, sinh ra ngay cả tu vi Hậu Thiên tầng một cũng không có, càng là linh căn thấp kém, nếu không có Tử đỉnh trợ giúp, hắn ngay cả một cửa Tiên Thiên này cũng khó có thể qua!

Nguyên nhân chính là vì thiên tư hắn thấp kém như vậy, hắn mới có thể được Lâm Hồng Hoang ném tới Nam Châu, chí ít có thể hỗn cái tương đối bình an khi còn sống. Nếu như điều không phải Nghiêm Thanh ở ba trăm năm kia đều bị Lâm Hồng Hoang nhốt, nói không chừng cũng phải hoài nghi Lâm Lạc có đúng là con của hắn hay không!

Nhưng nhân định không bằng trời định, tuy rằng Lâm Lạc không có đạt được chút chỗ tốt nào của Văn Thần hậu duệ, nhưng Thần khí tổn hại của Lâm gia tổ tiên cũng tự động nhận Lâm Lạc làm chủ, cách xa nhau hàng tỉ lý vẫn bay tới, trực tiếp đánh Lâm Lạc hôn mê, để hắn ngay từ đầu còn tưởng rằng là không may bị người dùng đá đập đầu.

Huyết mạch lực của hắn thức tỉnh ở chỗ được Lôi Quang Báo dùng điện cầu oanh kích, mở ra huyết mạch Thiểm Điện tộc của hắn, ở tiến vào Linh cảnh thì huyết mạch lực chiếm được đề thăng lần đầu tiên, thu được rất nhiều ảo diệu về sai khiến lôi hệ công pháp.

Đây là viết ở trong máu hắn, đại đại truyền thừa xuống, không cần người dạy, tựa như mãnh thú truyền thừa ký ức, chỉ cần có loại huyết mạch này, kia thỏa mãn điều kiện nhất định là có thể mở ra!

Điều kiện này là thực lực bản thân.

Thức tỉnh là quá trình đi bước một, giống như Đường Diêm. Nàng có huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ, bây giờ còn chỉ thức tỉnh hai vĩ. Huyết mạch lực của Lâm Lạc cũng rốt cục ở dưới sự trợ giúp của tổ Lôi Trì toàn diện thức tỉnh, thu được nhận tri sâu sắc nhất đối với thiểm điện lực.

Này có điểm như là Cấm tự!

Ở trong máu của Lâm Lạc, di động vô số sí bạch, quang phù huyền ảo, phức tạp không gì sánh được! Nhưng này còn xa xa kém bốn Cấm tự, nhiều nhất chỉ là được một chút da lông!

Đây là huyết mạch lực, kỳ thực vẫn chảy xuôi ở trong cơ thể Lâm Lạc, chỉ là trước khi không có thức tỉnh, cũng nhìn không thấy, sờ không được.

Ngoại trừ này đại biểu cho thiểm điện lôi phù ra, trong máu Lâm Lạc còn chảy xuôi hoàng kim sắc kim phù, xanh biếc sắc mộc phù, hỏa hồng sắc hỏa phù. Mặt khác còn có một loại ký hiệu thần bí căn bản nhìn không thấy rồi lại có thể cảm giác được, ở trong máu hắn không ngừng nhảy lên.

Đó là không gian ký hiệu!

Nói cách khác, bởi vì Lâm Lạc không ngừng nhận thức đối với bốn Cấm tự. Hắn cư nhiên bởi vậy hình thành huyết mạch lực!

797. Chương 797: Thiên Phú Thần Thông Bí Mật

Khi hắn có hậu đại của mình, nhận thức đối với năm loại lực lượng bốn nguyên này sẽ dùng phương thức huyết mạch truyền thừa xuống dưới!

Đây là thiên phú thần thông, huyết mạch lực!

Lúc trước Nghiêm Chấn Kiên là có lý giải đối với lời hệ công pháp thâm hậu không gì sánh được, này đã viết ở trong máu hắc, thông qua huyết mạch kế thừa xuống dưới. Nhưng hậu đại của hắn đến tột cùng có thể đạt được cảnh giới nào, kia còn phải xem vận khí của mọi người.

Bởi vì ký hiệu này ở trong quá trình truyền thừa tất nhiên có tổn hao, có lẽ dung nhập một phương huyết mạch khác, trở nên loãng, thất thoát! Mà huyết mạch càng thuần khiết, ký hiệu ẩn ký lại càng thiếu, như vậy vô giả ở phương diện lĩnh ngộ công pháp tất nhiên càng sâu.

Ở trước khi đối với lý giải công pháp nào đó không có vượt qua “Tổ tiên”, những ký hiệu huyền ảo trong máu này tự nhiên sẽ không dễ thắng. Nhưng một ngày vượt lên trước, vậy sẽ sản sinh ký hiệu thuộc về bản thân, lại truyền xuống hậu đại, sinh ra tân huyết mạch lực!

Đương nhiên, có thể làm được điểm này, phải là Thần linh, bởi vì họ mới có thiên phú thần thông đáng nói, mà không phải thiên phú linh thông, thánh thông, tinh thông.

Lâm Lạc thuộc về tình huống đặc thù, bởi vì Tử đỉnh có khắc Cấm tự, hắn từ lúc Hậu Thiên đã tiếp xúc tới năng lực chuyên thuộc về Thần linh này, ở trong quá trình lớn lên thu được một tia lý giải. Mà tia lý giải này liền để hắn hình thành huyết mạch lực, có thể muôn đời truyền thừa!

Nói cách khác, hiện tại tuy rằng Lâm Lạc còn không có thành Thần, cũng đã có bộ phận năng lực của Thần linh!

Này cũng là vì sao Tư Không Thanh Dương là Thần Quân phát hiện Lâm Lạc có thể sai khiến hỏa diễm, thì có vẻ khiếp sợ như vậy, không tiếc dùng cách thu đồ đệ, dụ Lâm Lạc giao ra bí mật bản thân!

Trên Tử đỉnh trấn áp bốn Cấm tự, đến tột cùng là địa vị gì?

Vị tổ tiên Lâm gia kia của hắn, rốt cuộc là tồn tại gì ở Thần giới?

Thần linh có ba bảy loại chi phân, đệ nhị Vãn Thần là bởi vì ở Thần giới địa vị thấp, không muốn làm pháo hôi toi mạng mới ly khai Thần giới, như vậy Lâm gia há có thể có Thần khí như vậy?

Lâm Hồng Hoang nói qua Tử đỉnh xuất từ một vị tổ tiên Lâm gia, năm đó tổ tiên rất có danh tiếng, này tất nhiên không phải lời nói dối, không phải vị tổ tiên Lâm gia kia dụng phải đại vận ở đâu nhất được!

Bởi vì, nhất được Tử đỉnh sao lại tự động bay đến bên người Lâm Lạc? Nếu không phải huyết mạch hô ứng, Thần vật như Tử đỉnh sẽ như vậy sao? Vị tổ tiên Lâm gia kia vừa chết, lại không có tộc nhân có thể sai khiến Tử đỉnh.

Này đã ở về phương diện khác, nói rõ phẩm giai Tử đỉnh cao bao nhiêu, bởi vì Lâm gia ở sau khi vị tổ tiên kia vẫn lạc cũng không phải không có ra qua Thần linh, nhưng vẫn như cũ vô pháp động Tử đỉnh!

Vị tổ tiên Lâm gia kia tất nhiên là Thần giới Chí tôn, cho nên mới có thể có thần vật như Tử đỉnh!

Cũng bởi vì Nghiêm Thanh truyền thừa huyết mạch, Lâm Lạc không biết là vận khí hay bất hạnh, truyền thừa huyết mạch vị tổ tiên này, mới có thể để Tử đỉnh nhận chủ, tự động từ Đông Châu bay tới, mở ra đại môn tu luyện chân chính cho Lâm Lạc!

Mà tộc văn của Lâm Lạc hội mọc chỗ mắt cá chân, đại khái cũng là huyết mạch Lâm gia tổ tiên trong cơ thể hắn quá mức bá đạo, ngạnh sanh đập nó xuống dưới, hoàn áp chế đến nó thủy chung bị vây ở trạng thái “ngủ say”, thẳng đến Lôi Quang Báo phát sinh một kích kia mới ủy khuất không gì sánh được thức tỉnh.

Ngoại trừ bá đạo ra, Lâm Lạc nghĩ không ra bất luận từ gì đến!

Bất quá, theo Tử đỉnh thần kỳ lại liên tưởng thực lực vị Lâm gia tổ tiên kia, sợ rằng vị tổ tiên kia tuyệt đối có khí phách như vậy!

Hoàn hảo tộc văn này là sinh trưởng ở mắt cá chân mà không phải dưới bàn chân, nếu không sắc mặt của Nghiêm Bạch Nguyên sẽ ra sao!

Tộc văn sinh trưởng ở mắt cá chân?

Trên mặt Nghiêm Bạch Nguyên có loại cảm giác rút gân, này tính toán cái gì, đường đường tộc văn tối cao của Thiểm Điện tộc cư nhiên sinh trưởng ở chỗ mất cá chân? Điều này sao có thể gặp người? Lẽ nào thấy một người sẽ lộ ra chân chào hỏi sao?

Tộc văn, là kiêu ngạo của mỗi một cổ tộc có huyết mạch lực. Tuy rằng sinh trưởng ở trên mặt có vẻ có ngại bộ mặt, nhưng bình thường có thể không hiện hóa đi ra, nhưng sinh trưởng ở trên chân. . . Hiện tại Nghiêm Bạch Nguyên cảm thấy may mắn duy nhất, là cái này không sinh trưởng ở bàn chân!

- Theo bản tọa đi gặp hai vị lão tổ!

Nghiêm Bạch Nguyên, Lâm Lạc về tới tòa thành, ở chỗ cũ thấy được Nghiêm Kiểm Tâm cùng Nghiêm Hạo Kinh, trừ lần đó ra còn có Nghiêm Thuận Thiên cùng chín vị Tinh Hoàng, đây là tất cả đỉnh cấp cường giả của Thiểm Điện tộc rồi.

- Cảm nhận được huyết mạch thức tỉnh không?

Lần này Nghiêm Kiểm Tâm cũng không có lộng cái mê hoặc gì, mà là trực tiếp hỏi, dù sao này quan hệ quá trọng đại.

- Tộc văn là thu được rồi, bất quá. . .

Nghiêm Bạch Nguyên có vẻ ấp a ấp úng.

- Tộc văn làm sao vậy?

Nghiêm Hạo Kinh tiếp lời nói, tộc văn là tiêu chí của Thiểm Điện tộc nhân, đây là vấn đề quan trọng nhất.

- Hai vị lão tổ xem qua sẽ biết!

Nghiêm Bạch Nguyên hướng Lâm Lạc vẫy vẫy tay.

- Chính người cấp mọi người xem a!

Hắc hắc!

Lâm Lạc thật ra rất muốn chờ mong cảnh những người này lộ ra vẻ ngạc nhiên, bắt đầu nổi lên khinh miệt.

Làm cái gì vậy?

Rõ ràng là muốn nhìn tộc văn của hắn, cũng không phải muốn xem bàn chân hắn, cởi giày là có ý tứ gì? Cũng may những này đều là lão tổ cấp nhân vật, không thiếu nhất là kiên trì, đều biết Lâm Lạc tuyệt không sẽ không làm ra chuyện nhảm chán, nên không ai mở miệng ngăn lại.

Cởi hài xong, Lâm Lạc kéo ống quần nói:

- Tộc văn của văn bối ở địa phương có chút quái!

Chỗ mất cá chân?

Không ngoài sở liệu, những lão tổ này đều là sắc mặt một thanh, thiếu chút nữa bạo tạc!

Ở trong bọn họ cảm nhận, tộc văn cao quý ra sao, này cư nhiên có tộc nhân sinh trưởng ở chỗ mất cá chân, này, này, này quả thực là tức chết người a!

- Sao lại như vậy?

Bọn họ cả đám đều tức giận, mà sự tình có thể để những lão tổ này tức giận thật là không nhiều lắm rồi.

- Văn bối cũng không biết!

Lâm Lạc đẩy cái sạch sẽ, ngược lại hắn trẻ tuổi nhất, cảnh giới thấp nhất, không biết cũng bình thường.

Bao quát Nghiêm Kiểm Tâm ở bên trong, hơn mười vị lão tổ đều nhíu mày khổ tư, muốn tìm kiếm một giải thích hợp lý, nhưng bọn hắn như thế nào nghĩ đến, bầu không khí trong thư phòng lập tức nghiêm túc, không ai nói chuyện.

Thẳng qua chỉ ít một nén hương thời gian, Nghiêm Kiểm Tâm mới nói:

- Mặc kệ làm sao, Đường Hoàng cũng có tộc văn rồi, chứng minh hần chân chân thực thực có huyết mạch của tộc ta, là tộc nhân tộc ta lưu lạc tại ngoại, điểm ấy không hề nghi ngờ!
- Đã là người của tộc ta, liền được tộc của ta phù hộ!
- Tuyển một ngày tốt, để Đường Hoàng nhận tổ quy tông!

798. Chương 798: Thiên Phú Thần Thông Bí Mật. (2)

Tuy rằng hơn mười vị Tinh Đế, Tinh Hoàng hợp thành trường lão hội nghị, nhưng trên thực tế chỉ cần Nghiêm Kiếm Tâm quyết định, kia tuyệt không khả năng có người phản đối, chuyện này tự nhiên đã quyết định.

Bất quá, tuy rằng tộc văn của Lâm Lạc lớn lên không phải ở địa phương nên có, nhưng tộc văn đích thực là không thể giả, cũng căn bản không có khả năng ở trước mặt mấy đại nhân vật này giả bộ, Lâm Lạc có huyết mạch Thiểm Điện tộc là không cần hoài nghi!

Nhận tổ quy tông, chính là muốn cải danh hoán họ cho hần, ban thưởng tổ họ “Nghiêm”, dựa theo tộc quy, nam tử song tự danh, tên Nghiêm Mỗ Dương. Lâm Lạc đối với chuyện này không thêm để ý, ngược lại hần hiện tại dùng tên cũng là giả, tùy bọn hần sửa đi.

Bởi vì “thân phận” của hần chiếm được chứng thực, hơn nữa Tinh Vương cấp tu vi, đặc biệt lời hệ công pháp càng cái sau vượt cái trước đột phá tới Tinh Vương nhị trọng thiên, hần tự nhiên cũng có thể được biết một ít bí mật của Thiểm Điện tộc.

Đối với lời hệ công pháp của Lâm Lạc đột nhiên tăng mạnh, không ít trưởng lão đều có chút tự ngạo, nhận định huyết thống của Lâm Lạc mặc dù có chút “tạp”, nhưng huyết mạch của Thiểm Điện tộc vẫn cao quý nhất, xem, vừa giác tỉnh liền đạt được cảnh giới Tinh Vương nhị trọng thiên, áp chế năm bằng môn tả đạo.

Đại bộ phận phân tộc nhân đều đối với Lâm Lạc biểu hiện ra nhiệt tình, nhưng mà có ngoại lệ, tỷ như Nghiêm Sương.

Thứ nhất nàng bị Lâm Lạc đánh bại, tâm ghen oán khí. Thứ hai càng bởi vì Nghiêm Phi Dương quan hệ! Nàng một mực truy cầu Nghiêm Phi Dương, mà Nghiêm Phi Dương lại hết lần này tới lần khác ở trong quyết chiến bại bởi Lâm Lạc!

Nghiêm Phi Dương không có sinh khí, chỉ ít biểu hiện ra như vậy, nhưng nàng cũng nổi trận lôi đình, thấy Lâm Lạc thế nào cũng không vừa mắt. Nhưng tuy rằng nàng là Tinh Vương, nhưng cũng không có tư cách dao động quyết định của trường lão hội, vô pháp ngăn cản Lâm Lạc trở về Thiểm Điện tộc.

Tám ngày sau, Lâm Lạc liền chính thức “nhận tổ quy tông”, được ban thưởng danh Nghiêm Mỗ Dương, còn mời một ít đại nhân vật của tam đại tộc khác đến đây xem lễ, hiện ra đối với Lâm Lạc tương đối coi trọng.

Mà để Lâm Lạc phần chấn chính là, hần rốt cục gặp được Nghiêm Thanh.

Cũng không phải hần được mang đi gặp Nghiêm Thanh, mà là Nghiêm Thanh được áp tới tham gia nghị thức hần nhận thức tổ!

Tuy rằng Lâm Lạc cải biến hình dáng tương mạo, khí tức, nhưng Nghiêm Thanh biết được tộc văn của vị tân tộc nhân này là sinh trưởng ở mắt cá chân, thì thiếu chút nữa kinh hoảng đến ngất đi!

Nàng biết, người như vậy chỉ có một, đó chính là nhi tử!

Lâm Lạc cải danh hoán họ, cải biến hình dáng tương mạo tiến nhập tổ địa Thiểm Điện tộc, dụng ý tự nhiên rõ ràng không thể lại rõ ràng! Nhưng Nghiêm Thanh thà rằng bản thân bị giết hay nhốt đến chết, cũng không nguyện ý thấy nhi tử mạo hiểm!

Nếu không phải bốn phía đều có ngoại nhân, nàng thật muốn lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị để Lâm Lạc lập tức rời đi! Nhưng hiện tại nàng ngay cả một chút dị dạng cũng không dám lộ, rất sợ khiến nhi tử bị tai ương ngập đầu, chỉ là âm thầm chờ đợi nhi tử có thể biết khó mà lui, không nên lại mạo hiểm xuống phía dưới!

Tuy rằng Lâm Lạc hiện tại nguy trạng rất khá, nhưng ở đây dù sao có Tinh Hoàng Tinh Đế tọa trấn, chỉ cần hắt lộ ra một tia kẽ hở, tất nhiên là kết quả vạn kiếp bất phục!

Lâm Lạc cũng hơi có chút kích động, nhưng rất nhanh che giấu dưới đáy lòng, sau khi đợi cho nghi thức chấm dứt, hắt lặng yên đi ra, dùng Tử đỉnh cắt đứt khí tức, theo dõi người áp giải Nghiêm Thanh.

Nếu như đối phương không phải cảnh giới Tinh Hoàng nhị trọng thiên, kia Lâm Lạc sẽ liều mạng, dù sao hiện tại hắn cũng biết biện pháp ra vào Thiên Lô Chùy. Dùng hắn cùng tổ khí này có “quan hệ”, muốn cho đồ vật không hề có thần trí, chỉ nhận thức huyết mạch này mở một con đường sống đó là không hề áp lực!

Đáng tiếc, hắn lực lượng thấp, còn không có tư cách sai khiến tổ khí, bằng không cần gì nơi chốn cẩn thận, trực tiếp vận dụng tổ khí tiến hành trấn áp, quần người Tinh Đế Tinh Hoàng, ở dưới tổ khí còn không phải thành thành thật thật sao?

Mặc dù có Tử đỉnh cắt đứt khí tức, nhưng Lâm Lạc cũng không dám tới quá gần, bởi vậy khi hai người tiêu thất ở trong cảm ứng của hắn, Lâm Lạc chỉ biết là một khu vực đại khái, mà cũng không thể xác định bọn họ đến tột cùng là tiêu thất ở đâu.

Nhưng nếu đã biết địa điểm đại khái là tốt rồi, trước đây là biển rộng tìm kim, hiện tại là đường trung tâm thạch, độ khó hoàn toàn không ở một tầng thứ!

Mười một ngày sau, Lâm Lạc tìm được một gian lao tù ngầm.

Ở đây giam giữ cũng không chỉ một người Nghiêm Thanh, mà là có tất cả mười một người, đồng thời chí ít cũng phải là tu vi Tinh vực cấp, thực lực kém còn không có tư cách này!

Cả người Lâm Lạc có hỏa diễm quán quan, biến trở về dáng dấp nguyên lai, đường hoàng tiến nhập trong đó, bởi vì lao tù này cũng không có tồn tại trong coi. Nhưng cũng không phải nói cái này không có phòng ngự, nhà tù này kỳ thực là một bộ phận thực thể của Thiên Lô Chùy, dù là Tinh Đế lão tổ cũng há có thể cùng bán Thần khí chống lại?

Bởi vậy, này tuyệt đối là một trong những nhà tù sâm nghiêm nhất trên đời!

Lâm Lạc thử cùng Thiên Lô Chùy câu thông, nhưng cái tổ khí này chỉ là thừa nhận huyết mạch của hắn, nhưng muốn hoàn toàn phục tòng mệnh lệnh của hắn hiện tại Lâm Lạc không làm được, theo tổ khí thoát ra tin tức tối nghĩa, trừ khi Lâm Lạc đạt được cảnh giới Tinh Đế, bằng không Thiên Lô Chùy là không có khả năng nhận thức hắn làm chủ!

Tinh Đế cấp?

Nếu thật đạt được cảnh giới Tinh Đế, Lâm Lạc còn cần Thiên Lô Chùy trợ giúp sao? Chỉ bằng hiện tại hắn có huyết mạch lực còn nồng nặc hơn đám người Nghiêm Kiếm Tâm, là có thể hoàn toàn nghiền áp bọn họ!

Đương nhiên, Thiên Lô Chùy duy trì cũng là cần phải, bởi vì cho dù hắn đạt được Tinh Đế cảnh có thể trấn áp bọn người Nghiêm Kiếm Tâm, phỏng chừng cũng vô pháp cùng bán Thần khí đối kháng, lực lượng vằng vặc của cái tổ khí này còn vượt xa mấy người Nghiêm Kiếm Tâm nhiều lắm!

Bởi vậy, muốn mở cửa lao cứu người, nhất định phải đạt được chìa khóa, nhưng cái chìa khóa này nắm giữ ở trong tay một Tinh Hoàng nhị trọng thiên chí tôn, muốn từ trong tay đối phương đạt được, này độ khó tuy rằng muốn nhỏ hơn, nhưng mà sẽ không giản đơn đi nơi nào!

Hắn đường hoàng đi vào, tù nhân bên trong này tự nhiên cho rằng hắn là tộc nhân Thiểm Điện tộc, nên không có một cái lộ ra dị sắc, đều tự nhắm mắt dưỡng thần, căn bản không có liếc mắt nhìn hắn.

Lâm Lạc một đường đi tới cuối cùng, chỉ thấy Nghiêm Thanh đang nhắm mắt đã tọa, cảm ứng được khí tức hắn tới gần, mới trợn mắt nói:

- Ta tuyệt sẽ không đổi với con ta...Lạc Nhi!

Nàng nguyên tưởng rằng trưởng bối bản tộc lại tới khuyên nàng, không nghĩ tới dĩ nhiên thấy được ái tử.

- Nương, người chịu ủy khuất rồi!

Lâm Lạc không khỏi từ trong lòng mọc lên một cổ lửa giận, mẫu thân ngồi tù, nhi tử chỉ có thể ở ngoài nhà tù nhìn xem, để hắc sinh ra một cổ lửa giận ghen ghét.

799. Chương 799: Phối Phương Thần Tử. (1)

- Lạc Nhi, ở đây quá nguy hiểm, con nhanh nghĩ biện pháp đi ra ngoài một chút! Chỉ cần người không bị bọn họ nắm, vì nương sẽ an toàn!

Nghiêm Thanh lập tức khuyên Lâm Lạc, nàng căn bản không thêm để ý bản thân sinh tử, chỉ cần Lâm Lạc có thể giữ được bình an liền tốt lắm rồi.

Lâm Lạc mỉm cười nói:

- Nương, người hắc là biết tính cách ta, nếu quyết định làm một việc, ta sao lại bỏ dở nửa chừng!

Tuy rằng cùng Lâm Lạc thực tế tiếp xúc thời gian cũng không nhiều, nhưng Nghiêm Thanh lại biết tính tình nhi tử này có bao nhiêu kiên cường! Nàng thở dài, cũng không có khuyên nữa, trái lại cùng Lâm Lạc nói lên tư liệu tên coi ngục kia.

Vị Tinh Hoàng kia tên là Nghiêm Tất Vân, ở hai vạn năm trước tiến vào Tinh Hoàng nhị trọng thiên. Nếu như không có ngoài ý muốn, đây là võ đạo cực hạn lão của nhân kia, Nghiêm Tất Vân có một mao bệnh, đó là thích hảo tửu!

Lúc trước khi tuổi còn trẻ, đã từng bởi vì mê rượu lầm đường mà tự chặt hai ngón tay. Nhưng theo hắc tiến nhập Linh cảnh, ngón tay dài trở về, nghiện rượu này cũng theo sau trở về.

Này cho Lâm Lạc một tia cơ hội, nếu như có thể quá chén lão gia hỏa này, như vậy liền có khả năng trộm được chìa khóa trên người hắc, do đó cứu ra Nghiêm Thanh, thành công thoát đi!

Dùng quan hệ hiện tại của Lâm Lạc cùng Thiên Lôi Chùy, này tất cả đều có thể làm được vô thanh vô tức, đợi bọn người Nghiêm Kiếm Tâm phát hiện không thích hợp, hắc sớm không biết chạy đến đi đâu rồi!

Nhưng hiện tại vấn đề ở chỗ, Nghiêm Tất Vân là tu vi Tinh Hoàng cảnh, rượu có thể chuốc say hắc tìm ở đâu?

- Tiểu tử, nếu như người cũng nguyện ý cứu lão phu ra mà nói. Lão phu có thể cho người một cái bí phương, điều phối ra rượu để Tinh Hoàng tiểu bối say mấy ngày!

Đúng lúc này, một thanh âm cũng chui vào lỗ tai của Lâm Lạc, phảng phất trực tiếp nói ở trong thần thức của hắc, rõ ràng không gì sánh được!

Lâm Lạc không khỏi cả kinh.

Hắc cùng với Nghiêm Thanh nói là mở lĩnh vực, cắt đứt tất cả thần thức ba động, nhưng còn có thể bị người đánh cắp nghe xong?

- Tiểu tử, không cần nhìn loạn, lão phu ở đây! Đây! Đây! Không phải bên trái, cũng không phải phải. Được rồi, phía sau lưng của người!

Lâm Lạc xoay người lại, chỉ thấy trong một gian nhà tù đối diện, có một lão đầu đang khoanh chân ngồi, râu bạc cũng dài tới ngực rồi, nhưng không có khí độ trường giả chút nào, tựa như một hài nhi, đôi mắt chớp động về giáo hoạt ngoan đồng.

- Trên mặt lão phu không có hoa, nhìn chăm chăm vào lão phu làm gì?

Lão nhân này hừ hừ nói, thanh âm trực tiếp ở trong thức hải Lâm Lạc quanh quẩn.

Tinh Đế!

Con người của Lâm Lạc căng thẳng, lão nhân này là Tinh Đế tam trọng thiên, tồn tại cường đại nhất hạ giới! Trách không được có thể nghe được hắn cùng Nghiêm Thanh đối thoại, dù sao tổ khí chỉ là vậy khốn những người này, cũng không có ràng buộc tu vi bọn họ, càng không có thiết hạ cấm chế cắt đứt thanh âm, thần thức gì.

Bất quá, Lâm Lạc cũng không dám đơn giản đáp ứng, thực lực lão giả này quá mạnh mẽ rồi, vạn nhất thời điểm phóng xuất hắn, hắn tiện tay giết bản thân cùng Nghiêm Thanh thì làm sao bây giờ? Tuy rằng hắn cùng Nghiêm Thanh đều là “kẻ phản bội” Thiểm Điện tộc, nhưng ở trong mắt lão đầu này không có khác biệt gì, đều là ác nhân nhốt hắn!

- Đừng lo lắng, lão phu đối với sát nhân không có hứng thú gì!

Lão đầu nhìn ra Lâm Lạc do dự, rất không vui gờ chân lên gãi, trình độ hèn mọn không sai biệt lắm có thể cùng Bao Thức Lễ rồi!

Lâm Lạc cũng sẽ không bởi vì đối phương nói mấy câu liền tin, nhưng muốn cứu Nghiêm Thanh, cái hiểm này cũng đáng giá mạo một lần! Dù sao tuy rằng tổ khí không có nhận thức hắn làm chủ, nhưng ở thời điểm hắn gặp phải nguy hiểm sẽ trấn áp địch nhân, ở trong nội bộ Thiên Lôi Chùy còn sợ sao?

Nhưng bởi vậy khả năng dẫn đại động tĩnh, phá hủy kế hoạch chạy trốn của hắn cùng Nghiêm Thanh, bởi vậy lão nhân này hay nhất không nên nói dối!

- Xin hỏi tôn tính đại danh của tiền bối?

Lâm Lạc ôm quyền nói.

- Lão phu Đào Bảo, tuổi còn trẻ thì có biệt hiệu ‘Túy Hầu’, thích rượu như mạng, đã từng ở trong cổ mộ đạt được Thần giới tửu phương, có thể chuốc say Tinh Hoàng tiểu bối.

Lão đầu thật là có điểm hầu khí, căn bản ngồi không được, ở trong phòng giam một trận nhảy tới nhảy lui.

- Thần giới tửu phương?

Lâm Lạc không khỏi nhíu mày.

- Đã là vật Thần giới, sợ rằng hạ giới căn bản không có nguyên liệu tương ứng điều chế đi ra!

- Tiểu tử thực sự là ngu ngốc, không có nguyên liệu Thần giới, chẳng lẽ không biết dùng vật hạ giới thay thế sao? Lão phu xem rượu như mạng, tự nhiên đã sớm tìm được vật thay thế, đáng trách, lão phu chính là vì điều chế ra một phần Thần tửu, mới tiến nhập địa phương quỷ quái này ăn cắp nguyên liệu, ngờ đâu quỷ tổ khí cổ quái kia quá lợi hại, dĩ nhiên để lão phu muốn chạy cũng không được, bị nhốt ở đây!

Đào Bảo càng nói càng khí, giậm chân liên tục, để Lâm Lạc lo lắng không ngớt, sợ đưa tới Thiểm Điện tộc nhân.

- Yên tâm, nơi này là thực thể của cây búa Thiên Lôi Chùy quỷ quái gì kia, cùng nội bộ không gian bên ngoài bất đồng, ở chỗ này huyền não long trời lở đất bên ngoài cũng căn bản không cảm giác!

Đào Bảo thuận miệng nói, đột nhiên con mắt tỏa ánh sáng.

- Tiểu tử, nguyên vị Thần tửu của lão phu còn kém một kiện nguyên liệu của Thiểm Điện tộc là có thể chế thành, người trước tìm đến cho lão phu, lão phu lại lấy phối phương tặng cho người!

- Hà tất phiền phức như thế, không phải chỉ kém một loại nguyên liệu là có thể điều phối ra...

- Người cái ngu ngốc này, Thần tửu không phải chỉ là vị đạo thuần mỹ giản đơn như vậy, còn có Thần đạo ở trong đó, Tinh vực cấp võ giả uống vào, vạn khí tốt nói không chừng liền có thể thăng ngộ Thần linh đại đạo, đồ tốt này người muốn lão phu đi tiện nghi người khác sao?

Đào Bảo thiếu chút nữa nhảy dựng lên, thật đúng là không có một tia hàm dưỡng của Tinh Đế lão tổ.

- Vì sao lão phu không có bị Thiểm Điện tộc nhân giết chết? Không phải là mấy tên kia nhìn trúng những thần liệu mà lão phu bắt được sao! Hắc hắc, bọn họ sợ lão phu ngọc thạch câu phân, bởi vậy mới nhốt lão phu ở chỗ này mài chết, nhưng lão phu há có thể khuất phục!

Đào Bảo đổi thành vẻ đắc ý dào dạt, ở trong mắt hấn rượu tức là mệnh, đó là trăm triệu lần không thể dứt bỏ!

- Tiểu tử ngươi nếu có thể để lão phu phối ra Thần Tửu, lão phu phân ngươi một ngụm. . . Ách, nửa ngụm a!

Lão đầu vẻ mặt thịt đông, tựa hồ đã cầm Thần Tửu nhường đi ra.

Người như vậy hẳn là có thể tín nhiệm a!

Trong lòng Lâm Lạc thầm nghĩ, trong miệng nói:

- Tiền bối, chẳng biết ngươi cần kiện Thần liệu cuối cùng là cái gì?

- Thiên Mục Bích Kim Đậu, là cái dạng này!

Lão đầu vươn tay phải, đánh ra một đạo tinh quang, hình thành một cây đậu chùng nắm tay, cả vật thể bích lục, có một vòng quyển kim tuyến, mà hạt đậu dường như một con mắt, trách không được có tên Thiên Mục.

800. Chương 800: Phối Phương Thần Tửu. (2)

Đây là Đào Bảo dùng trí nhớ bản thân thực hóa mà thành, nhìn như chân thực, nhưng là do lĩnh vực lực diễn hóa, cũng không phải tồn tại chân chính.

Lâm Lạc gật đầu nói:

- Tiền bối biết vật ấy ở nơi nào sao?

- Trong bảo khố của Thiểm Điện tộc, nhưng năm đó lão phu không có đặc thủ liền bị cây búa kia phát hiện, thực sự là không may!

Đào Bảo oa oa kêu to, chỉ nhìn dáng dấp của hấn ai cũng sẽ không tin tưởng hấn là Tinh Đế chí tôn, so với Lâm Hành Nam lúc trước còn đang ở Hậu Thiên còn tu dưỡng hơn hấn.

Tuy rằng Đào Bảo dùng năng lực Tinh Đế cũng bị tổ khí phát hiện trấn áp, nhưng Lâm Lạc không giống, hấn vốn là Thiểm Điện tộc nhân, Thiên Lô Chùy lại không có trí tuệ đáng nói, chỉ biết đối phó người ngoài Thiểm Điện tộc!

Mà Đào Bảo đã sớm thăm dò bảo khố Thiểm Điện tộc, chỉ cần đủ số nói cho Lâm Lạc, như vậy hợp khả năng hai người cũng có thể đơn giản công phá bí địa này của Thiểm Điện tộc, cảm tới bất luận bảo vật gì!

Sau khi đem tất cả chi tiết cân nhắc tỉ mỉ, Lâm Lạc liền ly khai lao tù, dù sao ở đây cũng không an toàn, vạn nhất Nghiêm Tất Văn đột nhiên tâm huyết dâng trào xem nhiều một chút mà nói, kia Lâm Lạc thảm rồi.

Tuy rằng hấn qua lại không hiểu, nhưng phạm nhân khác trong lao tù cũng không biết Lâm Lạc cùng Nghiêm Thanh, Đào Bảo trong lúc đó đối thoại, tự nhiên không có đối với thân phận của hấn sản sinh hoài nghi gì, căn bản không có quan tâm hấn.

Rời đi lao tù, Lâm Lạc liền bắt tay vào làm công tác chuẩn bị tiến nhập bảo khố.

Tuy rằng đây là tổ địa của Thiểm Điện tộc, có Thiên Lô Chùy trấn áp, lực lượng thủ vệ tương đối bạc nhược, nhưng nếu là bảo khố tự nhiên cũng sẽ không một điểm phòng ngự cũng không có. Bất quá nếu Đào Bảo đã thành công lên vào một lần, Lâm Lạc tự nhiên có thể lại đi đường xưa của hấn, ngược lại thiểm điện tộc đã bắt Đào Bảo, căn bản sẽ không tính toán bảo khố có lỗ thủng gì.

Vốn hấn nên nương cơ bế quan mở rộng Tinh Hải thu được chỉ ít nửa năm không người quấy rầy, nhưng Nghiêm Thuận Thiên cũng mang đến lời của hai vị Tinh Đế nói, muốn hấn tạm thời hoãn một chút, bọn họ đang luyện chế một loại Thần dược, có thể cho tốc độ mở rộng Tinh Hải của hấn đề thăng gấp ba!

Tuy rằng Lâm Lạc cảm khái đường đường Tinh Hoàng nhưng lại thành tồn tại chân chạy, nhưng mà không có khả năng phản đối, chỉ có thể bản thân nhiều hơn chú ý rồi.

Tuy rằng đối với Tinh vực chí tôn mà nói, ngày đêm khác nhau hoàn toàn không còn tồn tại nữa, nhưng trong tổ địa dùng Tiên Thiên, Linh cảnh vô giả chiếm đa số, hơn nữa ngày đêm phân biệt chính là bản năng nhân loại, cho dù Tinh vực chí tôn cũng sẽ tuyển trạch ở buổi tối nghỉ ngơi.

Bởi vậy, Thiên Lô Chùy cũng phân ra ngày đêm chi biệt, người ở bên trong cũng tuần hoàn tập quán mặt trời mọc thức dậy, mặt trời lặn nghỉ ngơi.

Ban đêm, Lâm Lạc lợi dụng Tử đỉnh cắt đứt khí tức, chuẩn ra chỗ bế quan, đi tới chỗ bảo khố của Thiểm Điện tộc. Nơi này có một vị Tinh Hoàng lão tổ tọa trấn, Đào Bảo dùng tu vi Tinh Đế muốn đi vào tự nhiên không thành vấn đề, mà Lâm Lạc bởi vì có Tử đỉnh tồn tại, chỉ cần cẩn thận một chút đồng dạng không thành vấn đề!

Thân hình hần bắn ra, đi tới địa phương cách bảo khố rất gần, nơi đó có một thông đạo mà năm đó Đào Bảo đào.

Lúc trước cũng là Đào Bảo không may, xúc động cảm chế trong bảo khố, mới dẫn phát Thiên Lô Chùy trấn áp, bằng không dùng tư duy đơn giản của đồ vật kia, chỉ cần không thương tổn Thiểm Điện tộc nhân hoặc là không có đạt được chủ nhân sai khiến, căn bản sẽ không tự hành phát sinh công kích.

Tuy rằng Đào Bảo là phụ theo khí tức trên người Thiểm Điện tộc tiến nhập Thiên Lô Chùy, nhưng Thiên Lô Chùy cũng không “biết”, chỉ biết coi Đào Bảo trở thành khách nhân của Thiểm Điện tộc, trừ khi hần có hành vi nguy hiểm cho Thiểm Điện tộc nhân, nếu không căn bản sẽ không để ý tới hần.

Nhưng Đào Bảo không may kích động cảm chế trong bảo khố, dẫn phát tổ khí trấn áp, cuối cùng rơi vào nhà lao, bị nhốt nhiều năm như vậy.

Nhưng mà nguyên nhân chính là không phải Thiểm Điện tộc nhân phát hiện Đào Bảo, bởi vậy ám đạo này rất có khả năng còn không có bị phát hiện, bằng không, Lâm Lạc cũng không có năng lực lớn như vậy, có thể ở trước mặt một vị Tinh Hoàng đào ra một cái thông đạo.

Dựa theo Đào Bảo nói, Lâm Lạc quả nhiên tìm được ám đạo nhập khẩu phi thường bí ẩn kia, dời tảng đá che đậy trên mặt, hần phiêu nhiên lao vào, sau đó đẩy tảng đá về vị trí cũ, như vậy cho dù có người trùng hợp đi tới đây cũng sẽ không phát hiện cái gì không thích hợp.

Đi ở trong ám đạo, Lâm Lạc không dám có chút đại ý.

Tử đỉnh chỉ có thể cắt đứt khí tức, nhưng không thể che đậy tiếng bước chân của hần, hần phải cẩn cẩn thận thận, dù sao trên đỉnh đầu là có một vị Tinh Hoàng cao thủ tọa trấn, dù cho hần chỉ là lộ ra một tia sai sót cũng là vạn kiếp bất phục.

Trong mắt của Tinh vực chí tôn, một dặm cùng một tấc không có gì khác nhau, nhưng mà chút khoảng cách này để Lâm Lạc dùng ba canh giờ mới hoàn thành, đợi đi tới cửa ám đạo này, Lâm Lạc phát hiện phía sau lưng bản thân đã hoàn toàn ướt đầm!

Thật muốn mệnh, một đường đều nín hơi ngưng thần, tinh thần tập trung cao độ, quả thực so với ác chiến một hồi còn muốn khổ cực hơn!

Lâm Lạc thở phào nhẹ nhõm, này đã là vị trí trong bảo khố, chỉ cần mở tảng đá trên đỉnh đầu, là có thể tiến nhập thực thể không gian của Thiên Lô Chùy, cùng lao tù tương tự. Trừ khi cùng tồn tại trong bảo khố, bằng không Lâm Lạc có quát to nói mình là kẻ trộm cũng tuyệt không có người nghe được động tĩnh!

Hần cẩn cẩn dục dục chuyển tảng đá trên đỉnh đầu, tảng đá vô thanh vô tức mở ra, thân hình trượt vào nội bộ bảo khố.

Đào Bảo thua bởi vì cảm chế, tuy rằng Lâm Lạc cùng Thiên Lô Chùy quan hệ không tệ, nhưng vẫn là cẩn thận một chút cho thỏa đáng. Khoang hãy nói, hần chỉ là tới lấy Thiên Mục Bích Kim Đậu dùng để đổi lấy phối phương Thần Tửu của Đào Bảo, cũng không phải cướp sạch một lần bỏ chạy, tuyệt không có khả năng làm cho người biết chuyện tình bảo khố bị mất trộm!

Bởi vậy, trong rõ bảo khổ ràng có rất nhiều tài liệu Tinh vực cấp, Ngũ hành tinh hoa, nhưng Lâm Lạc chỉ có thể cố nén dục vọng xuất thủ, tìm kiếm Thiên Mục Bích Kim Đậu.

Cái này như là một sắc quỷ nhìn một mỹ nữ quốc sắc thiên hương lồ thể trước mặt, mê hoặc to lớn ra sao, nhưng lại không thể động, Lâm Lạc một bộ nghiêng rằng nghiêng lợi, lần đầu cảm hận bảo vật lên, sao lại ở trước mặt mê hoặc hẳn.

Cũng may địa điểm để Thiên Mục Bích Kim Đậu không có biến hóa. Lâm Lạc rất nhanh tìm tới rồi, nhưng đây là Thần cấp nguyên liệu, tuy rằng không đủ lực lượng siêu việt hạ giới, cũng chỉ sinh trưởng ở Thần giới, chính vì chí bảo!

Bởi vậy, Thiểm Điện tộc ở trên mặt thiết hạ cấm chế, lúc trước Đào Bảo là vì hỉ cực mà đắc chí quên hình, kết quả chúng chiêu! Bất quá hẳn lại cẩn thận cũng không có dùng, bởi vì trừ khi hẳn buông tha, bằng không tất sẽ dẫn phát cấm chế, kia là cùng bán Thần khí tương liên, Tinh Đế lão tổ cũng không động được!

801. Chương 801: Trộm Bảo

Đối với chuyện này, Đào Bảo đến bây giờ cũng không có đối sách.

Hiện tại Lâm Lạc có hai lựa chọn, một là dùng Tử đỉnh cắt đứt khí tức thu Thiên Mục Bích Kim Đậu đi. Tử đỉnh là Thần khí tổn hại, hơn nữa phẩm giai sợ rằng cao đến thái quá, để cắt đứt bán Thần khí liên hệ hẳn là không khó.

Thứ hai, hẳn nhập vào minh tượng, sau đó cùng Thiên Lôi Chùy câu thông, dùng đồ vật kia gần như không có trí tuệ, cần bản phân không rõ lấy cùng tặc khác biệt, mà Lâm Lạc lại có tổ huyết thuần khiết nhất, để Thiên Lôi Chùy thân cận, rất có khả năng để Thiên Lôi Chùy ngầm đồng ý.

Nhưng sau đó sẽ phải chịu phiêu lưu, hơn nữa vạn nhất việc mất trộm sớm hấp thụ ánh sáng, chư vị lão tổ chỉ cần cùng Thiên Lôi Chùy câu thông một chút, Thiên Lôi Chùy sẽ vô tình đưa hẳn “lộ ra ngoài”!

Bởi vậy, trước tiên ném thử dùng Tử đỉnh thu một chút, vạn nhất không được lại cùng Thiên Lôi Chùy lôi kéo tình cảm, nói chung, Thiên Mục Bích Kim Đậu hẳn phải đạt được!

Ở trong bảo khổ Lâm Lạc đương nhiên không cần lại dùng Tử đỉnh cắt đứt khí tức, tể đi ra hướng Thiên Mục Bích Kim Đậu trùm tới, chỉ cần có thể thu vào Tử đỉnh, kia quản người có cấm chế hay không, hết thấy không có dùng!

Hắn trong lòng thấp thỏm, Tử đỉnh nhẹ nhàng rung chuyển, hạ xuống đạo đạo tử quang hướng Thiên Mục Bích Kim Đậu lao lung, lưu, bảo vật đến từ Thần giới này đã bị thu vào trong Tử đỉnh!

Thành!

Lâm Lạc trong lòng đại định, coi lòng muốn quét bảo khổ một vòng, nhưng cần rằng một cái, một lần nữa tiến nhập mật đạo.

Chỉ cần cứu Nghiêm Thanh ra, hẳn nhất định phải sát cái hồi mã thương, bảo vật ở đây hễ quét là sạch, coi như là lợi tức bọn hẳn nhất Nghiêm Thanh! Đợi sau này hẳn tu vi đại thành, liền bắt những Tinh Đế, Tinh Hoàng kia toàn bộ nhốt vào trong lao tù, để chính bọn nó cũng ném thử cái tư vị này!

Cách một ngày sau, Lâm Lạc lần thứ hai đi tới trong lao tù.

Đào Bảo cũng không có ngờ tới Lâm Lạc không chỉ thành công bắt được Thiên Mục Bích Kim Đậu, thời gian lại càng mau đến để hẳn lú lười! Ngược lại hẳn cũng không có bày cái giá Tinh Đế, không chút nào che giấu vẻ mặt kinh ngạc để Lâm Lạc không khỏi có chút hư vinh.

- Hảo tiểu tử, ngấm lại lão phu vì thứ này cư nhiên bị nhốt dài đến năm nghìn năm, mà người chỉ hai ngày lấy đi ra rồi, lão phu thực sự là oan a!

Hắn giả vờ thở dài, nhưng trên mặt cũng dấu không được vui mừng, bởi vì này là nguyên liệu muối cùng để phối chế Thần Tửu.

- Đáng tiếc, muốn nhường Thần Tửu đi ra còn phải thập hoàn cảnh tuyền hải tuyệt u, ở chỗ này luyện chế sẽ lãng phí thật to rồi!

Đào Bảo nước bọt cũng chảy ra rồi, một bộ trùng tham rượu lâu năm.

Đối với Thần Tửu, Lâm Lạc cũng không có ý nghĩ nhiều lắm, này ngoạn ý chỉ là tăng cảm ngộ đối với Thần đạo, mà Lâm Lạc có bốn Cẩm tự, Chiến Thiên Quyết cũng là Thần cấp công pháp, hắn cũng không thiếu khuyết lĩnh ngộ phương diện này, thiếu đúng là tích lũy lực lượng.

Hắn nhịn không được giục:

- Tiền bối, phối phương kia ...

- Tiểu tử gấp cái gì, lão phu còn có thể lừa ngươi sao! Hơn nữa, nếu ngươi không có thể đạt được chìa khóa, lão phu cũng không phải vẫn bị vây ở chỗ này sao!

Đào Bảo nói là nói như vậy, nhưng tay phải nhoáng lên, hé ra một trang giấy, triển khai ở trước mặt Lâm Lạc.

Tuy rằng lao tù nhìn như có đạo đạo khe hở, trên thực tế căn bản không có đồ vật có thể đi qua.

Dùng lực ghi nhớ của Tinh vực chí tôn, phải nhớ những chữ này tự nhiên không hề trắc trở. Lui một bước mà nói, dù là không nhớ cũng có thể dùng Tinh vực lực khắc vào trong thức hải, thời điểm muốn nhìn nội thị một chút liền biết.

Phối phương này cần nguyên liệu thập phần phiền phức, thật nhiều tài liệu làm Lâm Lạc lú lỏi, phải biết rằng này đã là “phó” bản rồi!

- Tuy rằng lão phu một mực tìm kiếm nguyên liệu chân chính, nhưng này cũng cực kỳ khó khăn, nhưng độ rượu vô cùng lớn, cho dù Tinh Hoàng đại khái một ngụm cũng lập tức say ngã, ba tháng không thể tỉnh lại!

Đào Bảo có vẻ dào dạt đắc ý, dù sao đây chính là cải tạo phối phương Thần Tửu, ngoại trừ con sâu rượu hắn ra, ai còn có năng lực như vậy?

Lâm Lạc gật đầu, kế tiếp chính là phải tìm kiếm những tài liệu này rồi.

Đáng tiếc chính là, không gian của Đào Bảo có rất nhiều tài liệu, đáng tiếc bởi vì nhà tù ngăn cách, không có cách nào cho Lâm Lạc, không thể làm gì khác hơn là tự hắn suy nghĩ biện pháp.

Đạp! Đạp! Đạp!

Ngay thời điểm Lâm Lạc muốn rời đi, lại nghe một trận tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, điều này làm cho hắn kinh ra một thân mồ hôi lạnh, thân hình kịch liệt co rút lại, hóa thành một hạt nhỏ, hơn nữa Tử đỉnh cất đứt khí tức, dù là Tinh Hoàng không chú ý mà nói, nói không chừng cũng sẽ không phát hiện hắn.

Một trận gió thơm thổi qua, bên ngoài nhà tù của Nghiêm Thanh cũng nhiều hơn một thiếu nữ mỹ lệ, đúng là Nghiêm Sương.

Nữ nhân này tới làm cái gì?

- Ở trong tù như thế nào?

Nghiêm Sương tràn đầy nhìn có chút hả hê.

Nghiêm Thanh bởi vì lo lắng Lâm Lạc bị phát hiện, không khỏi lộ ra một tia khẩn trương:

- Không cần người quan tâm!

Nhưng Nghiêm Sương cho rằng nàng là bị chạm chỗ đau, không khỏi cười nhạt nói:

- Lúc trước người đoạt Thánh nữ vị của ta, hôm nay cũng luân lạc đến tù nhân! Hừ, đường đường Thánh nữ Thiểm Điện tộc dĩ nhiên làm ra chuyện tình ô nhục, người cư nhiên còn không có tự sát, quả thực mất hết mặt bản tộc rồi!

- Câm miệng!

Bị Lâm Hồng Hoang ô nhục là đau nhức lớn nhất của Nghiêm Thanh, cho dù hôm nay nàng lại thương yêu nhi tử cũng không có khả năng tha thứ Lâm Hồng Hoang, nàng hai mắt như phun ra hỏa, cảm tức nhìn Nghiêm Sương, nếu không phải nhốt trong lao, nàng tất nhiên sẽ hung hãn khởi xướng công kích.

- Uy phong cái gì!

Mục đích của Nghiêm Sương chính là muốn xem dáng dấp bi thảm của Nghiêm Thanh, đối phương càng phần nộ nàng lại càng hài lòng.

- Người xác thực là thiên tài, bất quá ba trăm tuổi liền tiến nhập Tinh vực, hôm nay càng là Tinh Vương tam trọng thiên, ta không bằng người! Thậm chí, Phi Dương ca ca cũng thích tiểu nha đầu người, hừ!

Lâm Lạc thế mới biết, Nghiêm Thanh dĩ nhiên tuổi còn trẻ như vậy, có thể nói so với Nghiêm Sương, Nghiêm Phi Dương đều nhỏ hơn đồng lứa, đạt tới Tinh vực cấp bậc, năm nghìn năm coi như là rất thiên tài rồi, kỳ thực có thể đến vạn năm.

Thảo nào Nghiêm Thanh phạm vào đại tội cũng không có bị cực hình, trong đó cố nhiên có một bộ phận nguyên nhân là bởi vì Nghiêm Thanh bị ép, nhưng càng trọng yếu chính bởi vì nàng thiên phú kiệt xuất!

Ba trăm năm nhập Tinh vực, thế giới này lại có mấy người có thể làm được?

Phong Sở Liên là bởi vì phương thức truyền thừa đặc thù, mà Lâm Lạc là có Tử đỉnh loại Thần vật nghịch thiên cấp này, mà Nghiêm Thanh cùng Lâm Hồng Hoang như nhau, là thiên tài tuyệt đối!

- Cút, ta không muốn thấy người!

Nghiêm Thanh nhắm mắt không nhìn tới nàng, nàng cũng biết mục đích của đối phương, càng sợ để nhi tử lộ ra ngoài, bởi vậy quả đoán không đi để ý tới đối phương, để Nghiêm Sương không thú vị rồi đi.

802. Chương 812: Có Âm Mưu Gì? (1)

Do nguồn đánh số chương nhảy nhưng nội dung vẫn liền mạch nhau, chúc các bạn xem truyện vui vẻ tại

Nhưng Nghiêm Sương tựa hồ cũng không vội vã ly khai, ngược lại chậm rãi nói:

- Quá mấy ngày nữa ta sẽ tự mình đi bắt nghiệt tử của người, đến lúc đó, ta sẽ để hân sống không bằng chết!

Ở nàng nghĩ đến, Lâm Lạc ở vài chục năm trước vừa mới tiến vào Tinh vực, đâu có thể nào là đối thủ của nàng? Nhưng cũng không biết, kỳ thực nàng đã cùng Lâm Lạc giao thủ rồi, lại là thảm bại!

Nếu như nàng biết mà nói, có thể mắc cỡ tới tức khắc đâm chết hay không?

Nghiêm Thanh không để ý tới nàng, vẫn như cũ mắt nhìn mũi, mũi hướng tâm, tuy rằng trong lòng nổi giận đã như trời long đất lở!

Nghiêm Sương xoay chuyển ánh mắt, đối phương không phản kháng vậy quá không có ý nghĩa rồi, nàng đột nhiên nhân tình sáng lên, vỗ tay nói:

- A, nếu như ta chặt một cánh tay của người đưa tới trước mặt nhi tử người, không biết hân có nhận thức ra được không!

Đáng chết!

Ánh mắt Lâm Lạc phát lạnh, cũng ức chế không được lửa giận trong lòng, mạnh mẽ bay ra, một quyền oanh kích.

Thân nhân, là nghịch lân của Lâm Lạc!

Vốn hấn bởi vì vô pháp cứu ra Nghiêm Thanh mà tự trách, hiện tại Nghiêm Sương còn dám làm trò trước mặt hấn, nói phải như thế nào dẫn vật Nghiêm Thanh, này nhất thời để hấn động lửa giận, nếu như này còn có thể nhẫn xuống phía dưới, hấn sẽ uống thân phận làm con rồi!

Hấn một quyền oanh ra, như một tinh cầu băng toái, mang theo lực lượng bàng bạc!

- Hắc!

Nghiêm Sương tuy rằng không đề phòng, nhưng thân là Tinh vực cao thủ chỉ cần có một tia thời gian là có thể làm ra phản ứng, huống chi Lâm Lạc này cũng không phải âm thầm đánh lén, mà là từ chính diện trực tiếp giết tới!

- Dám nhập trọng địa của tộc ta, mặc kệ ngươi là người phương nào, đều trấn cho ta!

Bởi vì Lâm Lạc biến trở về dáng dấp nguyên lai, Nghiêm Sương thoáng cái sao có thể đem hấn cùng “Đường Hoàng” liên hệ đến với nhau, chỉ cho rằng là cao thủ cùng loại với Đào Bảo am hiểu ẩn nấp.

Lâm Lạc muốn tốc chiến tốc thắng, căn bản không để cho nàng bắt luận cơ hội chống lại gì, tâm niệm khê động trong lúc đó, Thiểm Điện lực của đối phương liền bị hấn khống chế!

Nghiêm Sương hoảng sợ thất sắc, nhưng một ý niệm trong đầu mọc lên, sắc mặt nàng trắng bệch, quát nói:

- Ngươi là Đường Hoàng, ngươi là. . . Nghiêm Sương ngiệt tử! Tổ khí đại nhân, trợ giúp ta, trợ..

Chữ trợ giúp thứ hai còn không có xuất khẩu, nàng liền bị Lâm Lạc trấn áp, trực tiếp thu vào trong Tử đỉnh.

Này nếu như thay đổi người khác, Lâm Lạc tuyệt không khả năng thoải mái đánh bại như vậy, nhưng Nghiêm Sương là Thiểm Điện tộc nhân, ở huyết mạch lực bị Lâm Lạc hoàn toàn áp chế! Hai người hiện nay cảnh giới nhất trí, ưu thế huyết mạch kia liền phát huy được vô cùng nhuần nhuyễn, nàng căn bản không phải hợp lại chi địch!

Lâm Lạc cười nhạt, bán Thần khí xác thực uy lực cường đại. Nhưng kém ở chỗ nó hầu như không có linh trí, chỉ biết cố thủ tôn chỉ bảo hộ Thiểm Điện tộc. Nếu như hấn không phải là Thiểm Điện tộc nhân, như vậy Thiên Lôi Chùy đã sớm trấn áp hấn.

Nhưng hấn đồng dạng là huyết mạch Thiểm Điện tộc, thậm chí huyết mạch càng thuần khiết. Ở trong ý thức đơn giản của Thiên Lôi Chùy, này chỉ là hai Thiểm Điện tộc nhân luận bàn mà thôi, trừ khi đến thời điểm tai nạn chết người, nếu không nó tuyệt không can thiệp!

Cũng bởi vì như vậy, Lâm Lạc không có oanh sát Nghiêm Sương, mà chỉ là thu nàng vào Tử đỉnh, này chỉ cần nhốt ở trong Tử đỉnh, ngày sau muốn giết hay không giết kia hoàn toàn ở một ý niệm của Lâm Lạc rồi.

Uy lực của Thánh khí quá mạnh mẽ, nếu giao cho nó trí tuệ quá cao, nói không chừng sau khi chủ nhân mất đi, sẽ hình thành “Ý chí” của bản thân, kia đừng nói phục tùng hậu nhân, không đại khai sát giới đã là rất tốt rồi!

Bởi vậy, càng là vũ khí cường đại càng không có khả năng có linh trí! Tuy rằng vũ khí có linh trí hiển nhiên muốn càng tốt hơn, nhưng cân nhắc oan toàn, pháp khí, linh khí, Thánh khí đều không có linh trí, chỉ có dục vọng chiến đấu điên cuồng.

- Lạc Nhi, ngươi nhanh ly khai, không nên xen vào chuyện vi vương nữa!

Nghiêm Thanh lập tức nói.

Lâm Lạc lắc đầu nói:

- Không sao, Tinh vực chí tôn thường hay bẻ quan, nàng tiêu thất chí ít mười năm trở lên mới có thể chân chính bị người để ở trong lòng, cũng đủ ta cứu mẫu thân ra rồi!

Sự tình đã tiến hành đến đây, hấn trăm triệu lần không có khả năng giữa đường buông tha.

- Hảo tiểu tử, bách thiện hiếu vi tiên, lão phu bắt đầu thích ngươi rồi! Đợi thoát khỏi, lão phu liền dạy ngươi chút bản lĩnh!

Đào Bảo cười to.

Mà lúc này mấy phạm nhân khác trong nhà tù mới ý thức được Lâm Lạc cũng không phải Thiểm Điện tộc nhân, tuy rằng hắn có huyết mạch Thiểm Điện tộc, đều hướng Lâm Lạc khiêu hát lên, để hắn hỗ trợ thả bản thân đi ra ngoài, hứa dùng các loại bảo vật cảm tạ, thậm chí ngay cả Thần khí cũng đi ra rồi!

Thật coi hắn là tiểu đồng ba tuổi sao?

Lâm Lạc không khỏi lắc đầu liên tục, thuận miệng qua loa ổn định bọn họ vài câu, miễn cho chính bọn họ thấy vô vọng thoát thân sẽ hận lây Nghiêm Thanh, ở trước mặt người Thiểm Điện tộc nói lung tung!

Thần Tửu phối phương bản nhược hóa đã bắt được, Lâm Lạc liền ly khai nhà tù, bắt đầu tìm kiếm nguyên liệu phối phương.

Tuy rằng này đã bị Đào Bảo lược giảm, nhưng chủ nguyên liệu cũng rất trân quý, căn bản không phải Thiểm Điện tộc tồn kho có.

Cái tồn kho này cũng không phải bảo khố, mà là Thiểm Điện tộc công cộng sử dụng, ở bên ngoài kiếm tới linh thạch có lẽ sẽ mua một ít vật phẩm đặc thù đặt ở bên trong, người cần chỉ cần xin một chút, chỉ cần nói rõ công dụng điều không phải lãng phí, cơ bản sẽ đạt được đồng ý.

Bảy ngày sau, Lâm Lạc góp nhặt đại khái gần tám phần mười nguyên liệu, nhưng những cái này chỉ là phụ liệu, cần hai vị chủ liệu, này nếu chế ra rượu thật không biết là tư vị gì.

Hắn suy nghĩ một chút, đem chủ ý đánh tới trên người Nghiêm Tất Vân.

Đối phương là lão tửu quỷ, người như vậy nói không chừng sẽ có những rượu của bản thân, cất dấu không ít tài liệu những rượu trân quý.

Lâm Lạc đi tới chỗ Nghiêm Tất Vân, giả vờ thỉnh giáo võ đạo nghi hoặc, cũng đem trọng tâm câu chuyện lơ đãng dẫn tới trên rượu ngon, để Nghiêm Tất Vân hai mắt tỏa ánh sáng, kim lòng không được thao thao bất tuyệt, nói đến phẩm rượu, những rượu chi đạo.

Đợi Lâm Lạc nói đến muốn đích thân sản xuất một loại rượu ngon, Nghiêm Tất Vân cười ha ha nói:

- Thanh niên nhân hắn là nên tu luyện, cầm thời gian hao phí ở chuyện này sẽ hoàn toàn lẫn lộn đầu đuôi! Ân, đợi người sản xuất đi ra, cho lão phu ném thử một chút!

Tới đây, Lâm Lạc cố ý hướng Đào Bảo thỉnh giáo phương diện phẩm rượu, tuy rằng là Lâm Lạc cùng Nghiêm Tất Vân đối thoại, nhưng thực chất là hai lão tửu quỷ giao lưu! Tuy rằng Nghiêm Tất Vân mê rượu hồng việc, trước đây thậm chí chặt hai ngón tay, nhưng cùng Đào Bảo để sản xuất Thần Tửu trộm tới Thánh địa, tứ đại cổ tộc lại kém rất xa!

Bởi vậy, con sâu rượu nào làm tư cách đại lão, loại vấn đề này căn bản không cần tranh luận!

803. Chương 813: Có Âm Mưu Gì? (2)

Nghiêm Tất Vân dùng rượu nhìn người, thấy Lâm Lạc ở tửu đạo rất có lý giải, tự nhiên đối với hắn tán thưởng không thôi, tuy rằng Lâm Lạc có chút phương diện còn có vẻ trúc trắc, nhưng dù sao tuổi tác quá nhỏ, lý giải giống như đã đáng quý rồi.

Hiện tại Lâm Lạc nói muốn sản xuất một loại rượu ngon, này tự nhiên nghiêm trọng câu dẫn ra cảm giác của Nghiêm Tất Vân, làm hắn thiếu chút nữa thềm nhỏ dãi, khi Lâm Lạc nói còn thiếu vài loại chủ liệu, hắn không chút nghĩ ngợi, vỗ ngực nói chắc chắn thay Lâm Lạc tìm đến.

Tổng cộng còn thiếu bảy vị chủ nguyên liệu, Nghiêm Tất Vân đã có năm loại, nhưng còn lại hai loại ngay cả hắn cũng không có. Nhưng lão sâu rượu này sao còn nhẫn được, biểu thị sẽ ly khai tổ địa tự mình tìm kiếm.

Dùng lực lượng Tinh Hoàng nhị trọng của, trên đời này nơi nào không thể đi?

Tuy rằng hai vị chủ liệu này rất trân quý, nhưng còn không có trân quý đến trình độ cần dùng tổ khí trấn áp, Nghiêm Tất Vân tự nhiên không hề áp lực bảo chứng trong vòng nửa tháng nhất định có thể mang vật trở về.

Lão đầu rượu quá hưng phấn, mang một vò rượu bay vọt ly khai, dùng địa vị Tinh Hoàng nhị trọng thiên của hắn, muốn ly khai tổ địa tự nhiên không cần “thủ tục” gì, nói đi là đi, không mang theo một tia do dự.

Được rồi, tất cả các việc cần làm đều đã làm, hiện tại cũng chỉ có chờ. Đợi Nghiêm Tất Vân mang theo đồ vật trở về, luyện thành Thần Tửu thứ cấp, chúc say tửu quý này, trộm chìa khóa, cứu Nghiêm Thanh chạy trốn!

Lâm Lạc trở lại nơi ở của bản thân, lần đầu chuyện gì cũng không nghĩ, chỉ là nằm ở trên giường nhìn trần nhà dờ ra.

Một ngày, hai ngày, ba ngày. . . thời gian chậm rãi trôi qua, Nghiêm Tất Vân còn không có trở về. Nhưng gian nhà của Lâm Lạc cũng nghênh đón một người khác... Nghiêm Thuận Thiên.

Vị Tinh Hoàng này thật đúng là thương cảm, luôn luôn bị hai vị Tinh Đế bắt làm chân chạy truyền lời, lần này cũng không ngoại lệ, nguyên lai hai người Nghiêm Kiếm Tâm đã luyện thành đan dược có thể mở rộng Tinh Hải gấp bội, muốn Lâm Lạc tốc tốc đi tới.

Đan dược này phi thường trân quý, có người nói thời điểm luyện chế sẽ hao phí hơn mười vạn năm tích lũy của Thiểm Điện tộc!

Lâm Lạc còn đang suy nghĩ nếu như tiến hành mở rộng Tinh Hải mà nói, vậy không phải chuyện tình mấy tháng, mà là dùng năm để tính! Hắn hiện tại nào có nhiều thời giờ có thể phí như thế!

Nhưng trong lòng hắn không khỏi giật mình!

Bởi vì hắn đột nhiên nghĩ đến, ở trong bảo khố của Thiểm Điện tộc, căn bản không có tin tức tài liệu trống không! Nhưng Nghiêm Thuận Thiên lại lời thề son sắt, vậy khóa đan dược kia tiêu hao là làm sao lớn như vậy, để Thiểm Điện tộc muốn khuy ra vốn ban đầu.

Nhìn dáng dấp của hắn, không giống như là nói dối, đương nhiên cũng có thể là hành động của Nghiêm Thuận Thiên thật quá tốt. Nhưng Lâm Lạc tình nguyện tin tưởng hắn cũng chỉ là nhân tình lúc trước, vậy vấn đề là ở hai Tinh Đế phía sau kia.

Vì sao muốn nói dối? Rõ ràng không có luyện chế, có lẽ luyện chế đan dược như vậy căn bản không có tiêu hao lớn, vậy sao muốn nói trân quý như vậy?

Lâm Lạc đang ở hang hổ, phản ứng đầu tiên tự nhiên là trong đó có âm mưu!

Khả Lâm Lạc hiện tại không hề đường lui, hắn có lý do cự tuyệt đi vào mạ? Trước mặt hắn là được một Tinh Hoàng chí tôn, hắn muốn chạy trốn chưa từng được trốn! Rồi hãy nói. Hắn còn muốn cứu Nghiêm Thanh, này một trốn tựu toàn bộ xong!

Mà trọng yếu nhất là, Lâm Lạc tin tưởng cũng không phải bọn người Nghiêm Kiếm Tâm phát hiện thân phận chân thật của mình, bằng không căn bản không cần quay vòng tròn lớn như vậy, trực tiếp trấn áp hắn là được!

Mặc dù đang ở trong tổ khí không có khả năng có Thiểm Điện tộc nhân chết, nhưng trấn áp lại mang đi ra ngoài sát, cũng không phải chuyện tình quá phiền phức.

Lâm Lạc tâm tình bình tĩnh, còn cố ý lộ ra vẻ hưng phấn, theo Nghiêm Thuận Thiên một đường đi trước.

Lần này mục đích không phải trong thành, mà là chỗ tổ Lôi Trì, Thần miếu!

Tiến nhập đại điện, Nghiêm Kiếm Tâm cùng Nghiêm Hạo đã chờ ở đây rồi, bên cạnh còn có Nghiêm Bạch Nguyên, hai đại Tinh đế, hai đại Tinh Hoàng, đội hình như vậy đủ để nghiền chết Lâm Lạc mấy vạn lần, để hắn căn bản không dám có một tia dị động.

- Mỗ Dương, còn đây là Hoa Thiên đan, ăn vào có thể cho tốc độ mở rộng Tinh Hải đề thăng gấp hai, ở thời gian mở rộng Tinh Hải đồng dạng, quy mô đạt được gấp ba nguyên lai!

Nghiêm Kiểm Tâm lấy ra một bình đan, ánh mắt nhu hòa, tựa hồ hoàn toàn coi Lâm Lạc trở thành người một nhà rồi.

- Đa tạ lão tổ ban được!

Lâm Lạc khom lưng thi lễ, tiếp nhận đan bình mà đối phương đưa, trong lòng cũng liên tục chửi má nó.

- Người lập tức ăn vào, trước đã lãng phí rất nhiều thời gian, cũng may có Hoa Thiên đan, lãng phí như vậy cũng đáng giá! Tốc tốc luyện hóa được lực, lão phu chờ ở bên ngoài thay người hộ pháp!

Nghiêm Kiểm Tâm lại nói, ánh mắt nhìn chăm chăm Lâm Lạc, tựa hồ không nhìn hấn nuốt đan dược vào là tuyệt không ly khai.

Quả nhiên là có ý đồ!

Lâm Lạc tuyệt không nhận thức đối phương là xuất phát từ quan tâm, mà khẳng định là có bí mật không thể cho ai biết!

Khỏa đan dược này đến tột cùng là cái gì?

Ý niệm trong đầu Lâm Lạc thay đổi thật nhanh, hấn tuyệt đối cũng không có tư cách nói chữ không gì, bởi vì dùng khả năng của Tinh Đế lão tổ, tuyệt đối có thể cưỡng chế hấn, hấn là không có khả năng may mắn tránh khỏi. Mà đối với Lâm Lạc mà nói, hấn còn có một kiện vũ khí bí mật, đó chính là Tử đỉnh!

Tuy rằng đây không phải Thần khí hoàn toàn, nhưng ở chống lại công kích loại hình độc dược, lực lượng thần thức, đã có năng lực cường đại không gì sánh được!

Tử đỉnh a Tử đỉnh, lần này toàn bộ nhìn người rồi!

Lâm Lạc tuyệt đối sẽ không buông tha giải cứu Nghiêm Thanh, lần này là phải đổ rồi!

Bất quá, Nghiêm Kiểm Tâm, Nghiêm Hạo Kinh còn có Nghiêm Bạch Nguyên tam đầu lão cầu này, ta nhớ kỹ! Ánh mắt Lâm Lạc đảo qua, nhãn thần bọn hấn tuy rằng đồng dạng hưng phấn cùng tràn ngập chờ mong, nhưng cùng Nghiêm Thuận Thiên có khác biệt rất nhỏ, để hấn có loại cảm giác sợ hãi.

Hấn cắn răng một cái, mở nắp bình, đảo ra một viên đan dược đỏ thẫm, không chút do dự nuốt vào trong bụng.

Đan dược này nhập khẩu tức hóa, căn bản muốn ngậm ở trong miệng giả đã dùng là không có khả năng, mà muốn vận dụng đan điền không gian? Đây chính là có bốn vị Tinh Đế Tinh Hoàng nhìn, có thể lừa gạt được mới là lạ!

Nghiêm Kiểm Tâm cũng biết như vậy, thấy Lâm Lạc nuốt đan dược vào biểu tình liền buông lỏng nói:

- Tốc tốc điều tức, ta đợi ở bên ngoài thủ hộ!

Hấn mang theo ba người ly khai, trong tổ Lôi Trì to như thế chỉ còn lại có một người Lâm Lạc.

Lúc này tổ Lôi Trì tự nhiên đã sớm khô cạn, cùng với nói là trì, chẳng bằng nói một cái sân rộng.

Lâm Lạc căn bản không biết đan dược này có tác dụng gì, chỉ là vận chuyển linh lực toàn thân, Tử đỉnh đã trong ở thức hải nhẹ nhàng rung động, đại phóng tử quang, cắt đứt tất cả tập kích tai hại.

804. Chương 814: Đoạt Xá. (1)

Bỗng nhiên trong lúc đó, một loại cảm giác hỗn loạn kéo tới, Lâm Lạc chỉ cảm thấy tứ chi rất nặng, ngay cả mí mắt cũng không mở ra được!

Tinh vực chí tôn có lực lượng một viên tinh thần, nhưng lúc này Lâm Lạc lại so với một mảnh tinh thần còn muốn trầm trọng, bang, hấn như thiết bản té trên mặt đất, phát ra một thanh âm muộn hưởn.

Hắn nội thức tự thân, chỉ thấy trong máu xuất hiện từng sợi tơ hắc sắc, như một độc xà thật nhỏ, đúng là những dị vật này để hắn sản sinh một chút cũng không có lực phản ứng.

Tử đỉnh, trấn cho ta!

Trong thức hải, Tử đỉnh phát ra thần quang, tử quang hóa kiếm, đồng dạng dung nhập trong máu của hắn, gặp phải hắc ti tức trầm!

Tuy rằng hắc xà nhìn như uy lực cường đại, ngay cả Tinh Vương nhị trọng thiên Lâm Lạc cũng có thể bị chúng nó khắc chế lực lượng, nhưng ở trước mặt Tử đỉnh căn bản không đáng tiền, như ném than vào tuyết, lập tức hóa thành khói nhẹ tiêu trừ.

Lâm Lạc lập tức cảm giác được lực lượng trở về.

Bọn người Nghiêm Kiếm Tâm khẳng định không phải muốn giết bản thân, bởi vì căn bản không cần phiền phức như vậy, nhưng mục đích này đến tột cùng là cái gì?

Đang ở Lâm Lạc hóa giải được lực, không giải thích được là chuyện gì, chỉ nghe một tiếng bước chân rất nhỏ chậm rãi tiếp cận, ở trước người Lâm Lạc ngừng lại.

Nghiêm Nhược Thánh! Người này cư nhiên là Nghiêm Nhược Thánh!

Hắn vì sao có thể tới nơi này? Hắn vì sao muốn tới đây?

Lâm Lạc nhắm mắt lại, nhưng cảm ứng được khí tức của đối phương, hắn liền biết đối phương là ai rồi.

- Người nhất định rất là kỳ quái a?

Thanh âm của Nghiêm Nhược Thánh ở bên tai Lâm Lạc vang lên, người này vẫn như cũ là phong thanh vân đạm như vậy.

- Ngoại trừ Nghiêm Nhược Thánh ra, ta còn có tên khác, là Nghiêm Dũng Thành!

- Nga, tên này đối với người mà nói có chút xa lạ rồi, nhưng tên cha ta người nhất định nghe nói qua, hắn gọi là Nghiêm Chấn Kiên!

Nghiêm Chấn Kiên?

Hắn là nhi tử của Nghiêm Chấn Kiên?

Chờ một chút, Nghiêm Chấn Kiên ở hạ giới sống đủ mười vạn năm, kia cũng đã ở hơn mười vạn năm trước vẫn lạc, bằng không tổ tiên của tứ đại tộc còn trên đời, có thể điều khiển tổ khí, đệ nhị Văn Thần dù là liên hợp yêu tộc cũng bị giết không còn?

Nghiêm Nhược Thánh thể nào còn chưa có chết? Hơn nữa, sinh mệnh bốn nguyên của hắn hùng hực như lửa cháy mạnh, tuyệt đối là tuổi còn trẻ đến không thể lại trẻ, này nếu là chỉ nằm trong bụng mẹ mà nói, hắn ở trong bụng mẹ cũng quá lâu đi!

Hơn nữa, cái đó và muốn hạ mê được cho Lâm Lạc có cái quan hệ gì?

- Ta sinh ra ở Thần giới, từ lúc nghìn vạn năm trước, ta cũng đã là Thần linh rồi!

Nghiêm Nhược Thánh nhàn nhạt nói.

Một viên đá ném vào mặt hồ bình tĩnh!

Người này cư nhiên là Văn Thần! Văn Thần chân chính! Nhưng vì sao, rõ ràng Nghiêm Chấn Kiên đều đã chết nhiều năm như vậy, hắn thể nào còn có thể sống? Nếu đã hạ phạm, kia mặc kệ Thần gì đều phải bị tước thành Tinh Đế a?

Hơn nữa, Nghiêm Nhược Thánh tuyệt đối là Tinh Vương nhị trọng thiên, điểm ấy không hề nghi ngờ!

- Sống lại dài, tự nhiên sẽ nắm giữ một ít bí thuật, tỷ như Luân Hồi quyết này!

Nghiêm Nhược Thánh chấp tay mà đứng, lần này hắn thật có một loại đại khí thể đứng ở Thần giới chỉ điểm phạm giới, chỉ là tu vi bản thân còn chưa đủ, có vẻ khí phách bất túc.

- Luân Hồi quyết có thể cho ta ở trong thân thể hậu đại sống lại! Ở Thần giới, này cũng là một môn công pháp rất thực dụng, cho dù thân vẫn, nhưng chỉ cần nhất niệm không chết, là có thể ở trong thân thể hậu đại thu được sống lại, nhưng cái giá phải trả, là tất cả đều phải bắt đầu từ đầu, ngoại trừ bảo lưu ký ức nguyên bản!

Nghiêm Nhược Thánh lộ ra một tia mờ mịt, hần hần là đã Luân Hồi vài lần, thể nghiệm qua vài nhân sinh bất đồng rồi.

- Kỳ thực, ta đã không phải ta nguyên lai, chỉ là ký ức này là chân thực như vậy, như vậy, ta là Nghiêm Dũng Thành, nhi tử của Nghiêm Chấn Kiên!

Nghiêm Nhược Thánh hơi nhún vai, tựa hồ tuyệt không nóng ruột, bước đi thong thả hai bước, cười nói:

- Nói nửa ngày, ngươi còn không biết ta muốn làm cái gì a? Bất quá, ngươi cũng có thể đoán được vài phần! Không sai, ta lúc này tuyển ngươi làm đối tượng Luân Hồi!

- Ngươi có tổ huyết thuần khiết nhất, vị đạo này, đã phi thường tiếp cận phụ thân ta! Hơn nữa, trên người ngươi hẳn là còn có bí mật khác. Huyết mạch của Thiểm Điện tộc ta rất cao, nhưng tộc văn cư nhiên bị bài xích tới chỗ mất cá chân, lẽ nào trên người ngươi còn có huyết mạch càng thêm cao quý?

Nghiêm Nhược Thánh dừng lại cước bộ, lại nói:

- Lại nói tiếp, ngươi cũng là hậu đại tử tôn của ta, yên tâm, khi ta thay thế được ngươi, trí nhớ của ngươi vẫn sẽ bảo tồn xuống, chỉ là để ký ức hai người chúng ta kết hợp nhất thể... do ta chủ đạo!

- Chờ ta phi thăng Thần giới, sẽ thay ngươi tìm một thân thể tốt, cho ngươi Luân Hồi chuyển sinh!

- Phụ thân đại nhân của ta là Thượng Thiên Thần, huyết mạch so với hẳn còn muốn cao quý hơn, chẳng lẽ là... Thần Vương?

Nghiêm Nhược Thánh nhẹ nhàng nói, ở trên người Lâm Lạc nhìn lướt qua.

- Thần Vương, có thể là Thần Vương sao? Thần Vương cùng Hỏa Thần đại nhân có thể đặt song song, Thần giới có mấy Thần Vương, có thể đếm được trên đầu ngón tay a!

- Nếu như thực sự là như vậy, nói không chừng ta liền có năng phù hợp Hỏa Chủ đại nhân yêu cầu, thu được di bảo của Hỏa Chủ đại nhân, sát về Thần giới, làm thật kẻ phản bội kia!

Nghiêm Nhược Thánh lẩm bẩm, ngữ khí cũng càng ngày càng hưng phấn, mà tin tức toát ra kia cũng để Lâm Lạc kinh hãi một trận!

Tuy rằng đối phương chỉ là tự nói, nhưng cũng không gây trở ngại Lâm Lạc đối với Thần giới hình thành một cái nhận thức sơ bộ, ở phân chia cấp bậc, Thần Vương hẳn là tồn tại cao cấp nhất Thần giới, phía dưới là Thượng Thiên Thần. Xuống nữa là cái gì thì Nghiêm Nhược Thánh không có tiết lộ, nhưng Lâm Lạc tin tưởng khẳng định có.

Mà Nghiêm Chấn Kiên là Thượng Thiên Thần, tồn tại cường đại dưới Thần Vương, sợ rằng ở toàn bộ Thần giới cũng có thể xưng là cường giả! Trách không được thời gian tứ đại tộc tiến nhập Ngân Nguyệt tinh, dễ dàng thu được quyền thống trị cái tinh cầu này!

Trái lại mấy nhà Thánh địa, tuy rằng đồng dạng là Văn Thần, nhưng ở Thần giới là mặt hàng bất nhập lưu! Thời điểm bọn họ cùng tứ đại tộc đánh nhau, tổ tiên Thiểm Điện tộc đều đã vắng mặt, nhưng cho dù như vậy, bọn họ dùng thân phận Văn Thần chân chính vẫn như cũ không thể áp đảo tứ đại tộc, còn phải cùng Yêu tộc liên hợp, dụ Hạ tam tộc phản bội, lúc này mới đẩy tứ đại tộc vào tổ địa!

Nếu như ở Thần giới, mà không phải hạ giới lực lượng Tinh Đế ngừng phát triển, tin tưởng mấy nhà Thánh địa căn bản không phải đối thủ của tứ đại tộc!

Nhưng tứ đại tộc ở Thần giới cường thế như vậy, còn thờ phụng một vị cái gì Hỏa Chủ đại nhân Thần Vương, lại như thế nào sẽ tiến nhập hạ giới? Nghiêm Nhược Thánh nói qua kẻ phản bội, sợ rằng tứ đại tộc lọt vào phản bội cũng không phải một lần hai lần rồi!

805. Chương 815: Đoạt Xá. (2)

Chân tướng làm sao, Lâm Lạc không biết được, nhưng tứ đại tộc khẳng định đắc tội thế lực càng mạnh trên Thần giới, Hỏa Chủ Thần Vương vẫn lạc, mới có di bảo nói đến!

Ở thời điểm Lâm Lạc suy nghĩ tới Thần giới, Nghiêm Nhược Thánh cũng dần dần dẹp loạn kích động, khẽ cười nói:

- Còn có nửa canh giờ, được lực sẽ gạt bỏ ý thức của ngươi, thân thể hoàn toàn chết lặng, khiến ngươi bị vây ở trạng thái thả lỏng tuyệt đối, miễn cho ta mạnh mẽ nhập chủ, bị thương bản thân! Sau nửa canh giờ, ngươi là ta, ta là ngươi, Nghiêm Nhược Thánh vĩnh viễn không còn tồn tại nữa, ta thay thế ngươi Nghiêm Mỗ Dương, trọng lâm Thần giới, đăng cơ vi Vương, sáng tạo hàng tỉ niên thịnh thế!

Hắn vốn là Thần linh, nếu như còn có thể đạt được Thần Vương di bảo, kia xác thực có tư cách nói như vậy!

Đây là nguyên nhân vì sao bọn người Nghiêm Kiếm Tâm nhất định phải để Lâm Lạc uống thuốc rồi, là để Nghiêm thánh có thể đơn giản cướp đoạt thân thể hắn! Sau đó thân thể Lâm Lạc là thân thể của Nghiêm Nhược Thánh, tự nhiên không thể ở trong quá trình này bị tổn thương, bởi vì Lâm Lạc còn muốn lập tức mở rộng Tinh Hải, cũng không thể ở thời khắc mấu chốt này thụ thương.

Nghiêm Nhược Thánh hoàn toàn xem Lâm Lạc trở thành đồ chơi, không chút nào ngại thổ lộ một ít bí văn Thần giới, nửa canh giờ thời gian một chút liền qua. Hắn cũng đi tới, đặt tay lên ót của Lâm Lạc, bắt đầu Luân Hồi đoạt thân!

Bởi vì hắn sớm mất đi tu vi Thần linh, phải dùng phương thức như vậy tiến hành Luân Hồi chuyển thế, bằng không một lũ thần thức liền có thể vào thân thể Lâm Lạc, mạnh mẽ mai một ý thức của đối phương, dùng ý chí của hắn làm chủ!

Bất quá, Lâm Lạc ngay cả Thần linh chân chính còn không sợ, Từ Không Thanh Dương cũng từng dùng thần thức tiến nhập thức hải của hắn, cũng bị Tử đỉnh đơn giản tiêu diệt? Huống chi Nghiêm Nhược Thánh hiện tại chỉ là Tinh Vương nhị trọng thiên!

Cho nên nói, Lâm Lạc căn bản không ngại đối phương đến đoạt xá, đây là Nghiêm Nhược Thánh muốn chết!

Loại bí thuật này cũng chỉ có Nghiêm Nhược Thánh đã từng thân là Thần linh mới có thể thi triển, chỉ thấy hắn chấn động toàn thân, thần thức hoàn toàn thoát ly thân thể bản thân, tiến nhập thân thể Lâm Lạc, bắt đầu cướp đoạt chủ đạo quyền thân thể của hắn.

Hắn một đường trực tiếp đi tới thức hải của Lâm Lạc, chỉ cần tiêu diệt thần thức của Lâm Lạc, thân thể này tự nhiên chính là của hắn rồi! Bởi vì là ở trong huyết mạch hậu đại bản thân Luân Hồi, sẽ không tồn tại tình huống thân thể mâu thuẫn, cũng không ảnh hưởng võ đạo phát triển.

Thức hải là một vũ trụ hư vô mà vô biên, mà ở trong thế giới vô biên vô hạn này, có một Tử đỉnh đang ở trong đó chìm nổi, phun ra nuốt vào tứ quang, làm cho người không tự chủ được phát lên kinh nể chi tâm.

- Đây là...

Thần thức của Nghiêm Nhược Thánh hóa thành một quang ảnh hình người xa lạ, đây chính là dáng dấp của Nghiêm Dũng Thành, tuy rằng hắn hiện tại là hoàn toàn ý thức thể, cũng lộ ra vẻ khiếp sợ không gì sánh được.

Hắn đã từng là Thần linh, ánh mắt tự nhiên sẽ không kém, liếc mắt nhìn ra Tử đỉnh bất phàm!

- Thần khí!

Hắn phát sinh một tiếng thét kinh hãi, dùng ý thức ở trong đầu Lâm Lạc truyền lại.

- Không sai!

Thần thức của Lâm Lạc đồng dạng hóa thành hình dáng tướng mạo bản thể của hắn, khoanh chân ngồi ở trên Tử đỉnh, không hiện ra một tia vội vàng xao động.

- Ta họ Lâm, tên Lâm Lạc, là nghiệt tử theo như lời các người!

- Ha ha, hảo người một tiểu tử, dĩ nhiên vì cứu mẹ, mạo hiểm tiến nhập tổ địa của tộc ta! Không sai không sai, lớn mật mà không mất lỗ mũi, tuy rằng cực hiểm, nhưng ta phải bội phục người đi một nước hay!

Nghiêm Nhược Thánh vỗ tay đại tán.

- Trái lại bị ta thôn phệ, ta đáp ứng ầu thân người tự do! Mặc kệ người có nhận đồng hay không, ta thôn phệ ý chí của người, ta là người, sẽ kế thừa tất cả ký ức của người, tuyệt sẽ không làm thương hại mẫu thân của người! Khoang hãy nói, nàng cũng là hậu đại của ta! Mà ta vốn là Thần linh, tên của người ở trong tay của ta phát dương quang đại, trở thành diễm dương soi sáng Thần giới, người cũng đủ tự hào rồi!

- Thả người.

Lâm Lạc cười nhạt.

- Có người nào lại cường đoạt thân thể hậu đại, để bản thân trường sinh bất tử, dĩ nhiên còn muốn hi sinh hậu đại bản thân! Người cái lão quái vật phát rồ này, sớm nên chết mấy vạn năm trước rồi!

- Người nói cái gì!

Ánh mắt Nghiêm Nhược Thánh phát lạnh, hiện tại tuy rằng hắn chỉ là tu vi Tinh Vương, nhưng đã từng là Thần, đối với cảnh giới linh ngộ ở đó, chỉ cần có tài nguyên tu luyện cuộn cuộn không ngừng cung ứng, hắn tu đến cảnh giới Tinh Đế sẽ không gặp phải một tia khốn trở!

Tuy rằng thân phận của hắn ở Thiểm Điện tộc là đại bí mật, nhưng tràng cảnh chỉ vào mũi mũi này đã không biết bao nhiêu năm không có gặp!

- Phụ thân người so với người không biết cường hơn người mấy trăm lần, người có thể dùng Luân Hồi thuật, hắn lẽ nào không dùng được sao? Vì sao hắn vẫn lạc, đó là bởi vì hắn biết thôn phệ hậu đại là chuyện tình ác tâm cỡ nào! Hết lần này tới lần khác người cái lão quái vật này còn tự mình siêu phàm, mẫu thân ta cần người tới chiếu cố sao? Phi!

Lâm Lạc chữi âm lên, loại người hại nhân lợi mình này, không màng một hai câu thật là không thể hết giận!

- Tiểu tử, người đây là tự tìm khổ!

Nghiêm Nhược Thánh sát khí đại thịnh, hắn vốn là muốn tiêu diệt ý thức của Lâm Lạc, lúc này mới dùng thần thức bản thân làm chủ. Mà ý thức đối kháng bất đồng với thân thể tương bác, đây là một quá trình thôn phệ, ai mạnh liền có thể “ăn tươi” đối phương, mà cái quá trình này có thể rất nhanh cũng có thể rất chậm, một phương bị thôn phệ sẽ đau đớn không gì sánh được!

Ngắm lại bản thân mắt mở trừng trừng nhìn một quái thú từng chút thôn phệ, đây là hạng dân vật gì?

Hơn nữa, ý thức tinh khiết căn bản ngay cả tự sát cũng làm không được!

Nghiêm Nhược Thánh quyết định dùng tốc độ chậm nhất thôn phệ Lâm Lạc, để tiểu tử này biết hậu quả của loạn ngôn!

Ý niệm của hắn khe động, hướng về Lâm Lạc cấp xạ đi, ở trong thức hải căn bản không có khái niệm tốc độ này, tâm niệm khe động, muốn xuất hiện ở đâu liền sẽ xuất hiện ở đó.

Ông!

Tử đỉnh rung lên, hàng nghìn hàng vạn tử vân lưu chuyển, ngành sanh chấn Nghiêm Nhược Thánh trở lại, chấn đến quang ảnh ba động, cả người tràn ra vô số đạo quang điểm, đó là thần thức của hắn ở dưới một kích này bị thương nặng, thật giống như vô gia chảy máu.

Lâm Lạc mỉm cười, vươn tay ở trên Tử đỉnh nhẹ nhàng vỗ vỗ nói:

- Người nói không sai, đây là Thần khí, thần vật Lâm gia tổ truyền! Tuy rằng tổn hại rồi, nhưng muốn trấn áp lão quái vật người cũng dễ dàng!

- Hừ, bắt quá là bản tọa nhất thời sơ ý!

Nghiêm Nhược Thánh nhắm mắt, khí tức cả người đột nhiên bắt đầu cấp tốc tăng trưởng, cấp tốc phóng qua Tinh Vương cảnh, thậm chí Tinh Hoàng, Tinh Đế, đạt được độ à Lâm Lạc vô pháp tưởng tượng.

Đương nhiên, này chỉ là khí tức của hắn mà thôi, cũng không phải lực lượng chân chính, bằng không sớm bị bài xích ra hạ giới rồi.

806. Chương 816: Giải Cứu. (1)

Tuy rằng ý thức so đấu nhìn không thấy một tia tiên huyết, nhưng so với chiến đấu bình thường càng muốn hung hiểm, bởi vì ai thua sẽ chết, triệt để mai một tiêu thất khỏi thế giới này!

Bởi vậy, Nghiêm Nhược Thánh cũng không dám đại ý, trực tiếp tế ra năng lực cường đại nhất, muốn nhất cử oanh sát Lâm Lạc, thôn phệ ý thức của đối phương, hoàn thành khổng chế thân thể Lâm Lạc.

Bất quá, hắn đã sớm Luân Hồi rất nhiều lần, dùng phi thần linh thân, tuy rằng hiện tại nhìn như cường đại, cũng chỉ là sử dụng rồi bí pháp mạnh mẽ đề thăng tới tích niên cực mạnh trạng thái, này chỉ có thể duy trì phi thường đoản thời gian, nhưng dùng Thần linh oai đánh tan Lâm Lạc cần bao lâu? Một kích trấn áp!

Hắn mở thần uy, dường như đế vương trong thiên địa, làm cho căn bản sinh không dậy nổi ý chống lại mây may.

Tử đỉnh xoay tròn, tử quang kích xạ, trong nháy mắt thức hải hắc ám ánh đến quang minh vạn trượng!

Nếu như nói Nghiêm Nhược Thánh là nhân gian đế vương, như vậy Tử đỉnh là Thần trung chi hoàng, căn bản không thể so sánh!

Nghiêm Nhược Thánh kêu thảm thiết một tiếng, thân thể quang ảnh ở dưới tử quang chiếu xuống trở nên trong suốt, tựa hồ sẽ băng toái!

- Không...

Hắn phát sinh tiếng kêu kinh khủng.

Nếu như ý thức của hắn băng toái, kia hắn thật sẽ chết, vĩnh viễn tiêu thất trong thiên địa! Hơn nữa, hắn cũng không có cách nào lui về thân thể nguyên lai, bởi vì này là Luân Hồi thuật, vốn là sau khi tử vong mới thi triển, ý thức lý thể, ý nghĩa thân thể đã mất đi sinh cơ!

Dù là Thần linh cũng không có khả năng để người chết sống lại, huống chi hắn chỉ là Tinh Vương cảnh giới.

- Không có khả năng, Thần khí tổn hại không có khả năng có uy năng như vậy!

Nghiêm Nhược Thánh quá sợ hãi, đối mặt tử vong chân chính, cho dù là hắn cũng không có thể bình tĩnh! Huống hồ nếu hắn không có tham sanh, như thế nào sẽ nhiều lần nung thân thể hậu đại chuyển thế Luân Hồi?

Tử vong, là sợ hãi lớn nhất của hắn.

- Chủ thần khí, này nhất định là Thần Vương cấp Chủ thần khí!

Nghiêm Nhược Thánh kêu thảm thiết liên tục, ở dưới Tử đỉnh chiếu sáng, lúc này khí tức của hắn đã đạt được Thần cấp cũng không hề có lực chống lại, vẫn có quang ảnh từ trên người hắn bay xuống.

Mà mỗi bay xuống một đạo quang ảnh, thân thể hắn càng trong suốt, tuy rằng tốc độ không phải rất nhanh, nhưng chung quy sẽ có lúc hoàn toàn tiêu tán! Mà khi đó chính là thời khắc hắn chân chính tiêu vong.

Trong những quang ảnh này bao hàm tất cả ký ức của Nghiêm Nhược Thánh, đều rơi lả tả ở trong thức hải của Lâm Lạc, tựa như từng trang thư mục có thể lật xem. Nhưng hiện tại Lâm Lạc tuyệt đối không làm như vậy, bởi vì khi thu nạp những ký ức này, cái này tất nhiên sẽ trở thành một bộ phận của hắn!

Hắn bây giờ còn không có năng lực chỉ nhìn không nạp, một ngày dung nạp ký ức mà đối phương thôn phệ không biết nhiều ít hậu đại, Lâm Lạc không biết bản thân có thể chịu được hay không! Bởi vì, đó chính là ký ức của hắn!

Chỉ có đạt được Thần cảnh, Lâm Lạc cùng đối phương cảnh giới tương đồng, kia mới có thể lật xem, sau đó xem qua không hợp liền bài xích ra khỏi thức hải bản thân, không có bị ảnh hưởng.

Đương nhiên, ở dưới sự trợ giúp của Tử đỉnh, hiện tại Lâm Lạc cũng có thể hoàn toàn bài xích thần thức của Nghiêm Nhược Thánh, nhưng bởi vì đối phương vốn là Thần linh, hơn nữa lão tử chính là cái gì Thượng Thiên Thần. Chủ tử càng là Thần Vương, tất nhiên biết rất nhiều bí văn Thần giới.

Lâm Lạc chung quy có một ngày sẽ tiến nhập Thần giới nhắc lên một mảnh mưa gió, có một “hướng đạo” như thế, đó là tương đối hữu ích!

Bởi vậy, hắn hiện tại chỉ dùng Tử đỉnh trấn áp những ký ức này!

- Người không thể xóa đi ta, ta là tổ tiên của ngươi, không có ta sẽ không có ngươi! Người đây là thí tổ!

Nghiêm Nhược Thánh tê thanh quát.

Lâm Lạc không khỏi cười nhạt, này thật đúng là lý luận của cường đạo, hắn cường đoạt thân thể hậu đại là theo lý nên vậy? Lúc bị làm ngược lại còn có thể già mồm át lễ phải như vậy?

Hắn cũng lười nhiều lời, chỉ là không chế Tử đỉnh đại phóng hào quang, từ từ mài chết Nghiêm Nhược Thánh, để thân ảnh hắn càng ngày càng ảm đạm, cuối cùng không cam lòng tiêu tán, hoàn toàn biến thành bọt nước.

Hoàn toàn phong ấn ký ức của Nghiêm Nhược Thánh, Lâm Lạc bỗng nhiên mở hai mắt, đứng lên đi ra ngoài đại điện.

Bên ngoài, ba người Nghiêm Kiếm Tâm, Nghiêm Hạo Kinh, Nghiêm Bạch Nguyên đang chờ, thấy hắn đi ra đều là dùng ánh mắt nhìn tới, tràn ngập chờ mong.

- Bản tọa đã thành công Luân Hồi, tiểu tử này có tổ huyết thuần khiết nhất, đợi bản tọa tiến vào Tinh Đế, liền có thể điều khiển tổ khí, quét ngang Thánh địa!

Lâm Lạc mô phỏng theo ngữ khí của Nghiêm Nhược Thánh nói.

- Chúc mừng lão tổ!

Ba người này song song vui mừng quá đổi.

Ở trong lòng bọn họ, Lâm Lạc chỉ là một khách ngoại lai, mặc dù có tổ huyết thuần khiết nhất, nhưng trước một mực ở ngoại giới, căn bản không thể bảo chứng hắn trung thành! Mà bọn họ có thể nhanh như vậy tiếp thu Lâm Lạc, thậm chí đối với lai lịch của hắn ít đi khảo chứng, đúng là bởi vì bọn họ đã sớm định ra chủ ý muốn cho Nghiêm Nhược Thánh đoạt xá sống lại!

- Bản tọa muốn bế quan mở rộng Tinh Hải, các ngươi trong vòng ba năm không được quấy nhiễu bản tọa!

Lâm Lạc phân phó nói.

- Tuân khẩu dụ!

Ba người kia đều là nghiêm nghị đáp, tuy rằng hiện nay cảnh giới của Lâm Lạc thấp, nhưng có thân thể hoàn mỹ này, lão tổ nhất định có thể một lần nữa đột phá Thần cảnh, tái hiện vinh quang vô thượng cầu Thiểm điện tộc!

Ở trong bọn họ cảm nhận, không có bất luận cái gì có thể so với chủng tộc hưng thịnh!

Lâm Lạc trở lại nơi ở, hắn hiện tại có ba năm chi kỳ tuyệt đối sẽ không bị quấy rối, chỉ cần đợi Nghiêm Tất Vân trở về, hắn sẽ hội hợp, ừ ra Thần Tửu, chuốc say đối phương, ăn cắp chìa khóa cứu người, tất cả đều theo kế hoạch phát triển!

Ban ngày, hắn kiên trì đợi, buổi tối thì đi cư thất của Nghiêm Tất Vân nhìn hắn trở về chưa, một đường đều là dùng Tử đỉnh che giấu khí tức, sẽ không để bất luận kẻ nào phát hiện tung tích. Kỳ thực Thiểm Điện

tộc nhân phổ thông thấy cũng không có vấn đề gì, bởi vì bọn họ căn bản không biết Lâm Lạc là Nghiêm Nhược Thánh đoạt xá.

Loại chuyện tình thôn phệ ý thức hậu đại, cướp đoạt thân thể này quá mức làm người nghe kinh sợ, biết “chân tướng” gần chỉ có hai vị Tinh Đế cùng hữu hạn mấy Tinh Hoàng, dù là Nghiêm Thuận Thiên cũng không hiểu được!

Không phải mỗi người đều có năng lực thừa nhận như vậy, việc này cho hấp thụ ánh sáng nói không chừng Thiểm Điện tộc sẽ sụp đổ!

Tám ngày sau, Lâm Lạc rốt cục phát hiện Nghiêm Tất Vân trở về.

Lão tửu quỷ này đã từng vì rượu mà hỏng việc, hiện tại cũng mê rượu không thay đổi, Lâm Lạc tin tưởng Nghiêm Nhược Thánh đối với tộc nhân sử dụng Luân Hồi thuật bí mật hẳn tuyệt đối không có khả năng biết, bằng không lúc hắn uống say nói lung tung, kia điều không phải muốn ngất trời rồi sao?

Bởi vậy, Lâm Lạc chỉ cần dùng thân phận “Nghiêm Mỗ Dương” cùng hắn tiếp xúc là được.

807. Chương 817: Giải Cứu. (2)

- Ha ha, lão phu đã thu thập đủ tài liệu rồi, người nhanh nhướn rượu một chút, để lão phu bình phẩm một phen!

Nghiêm Tất Vân vừa nhìn thấy Lâm Lạc đến, liền lấy hai vị chủ nguyên liệu đi ra, một bộ nghiện rượu khó ức chế.

- Nếu như rượu này không có tốt như người nói, lão phu cũng mặc kệ người có bao nhiêu tổ huyết thuần khiết, nhất định sẽ đánh người một trận!

Hắn cảnh cáo nói.

Lâm Lạc mỉm cười, thu qua hai nguyên liệu của đối phương, sau đó từ không gian pháp khí lấy ra đồ đã sớm chuẩn bị tốt, tại chỗ bắt đầu chế rượu.

Ở vài ngày trước hắn đã không ngừng diễn luyện rất nhiều thứ, sớm đã thành quen tay hay việc, kiện kiện tài liệu đi vào, khống hỏa, chiết xuất, như nước chảy mây trôi, chỉ một lát sau, hương rượu kinh người cũng nhẹ nhàng đi ra, tinh khiết đến chỉ là uống một chút cũng có thể để Linh cảnh võ giả say ngã.

- Hảo! Hảo! Hảo!

Nghiêm Tất Vân đại tán, hắn là người trong tửu đạo, từ rượu hương biết rượu vị, ngón trở đại động, trong miệng sinh tân, còn kém chảy ra rồi.

Tròn một đêm qua, Thần Tửu này đã luyện chế thành công, tuy rằng rượu là càng lâu càng thuần, nhưng Lâm Lạc nào chờ được lâu như vậy, liền lấy ra một hồ nói:

- Tiền bối, nếm thử vị đạo như thế nào!

Nghiêm Tất Vân cũng sớm bị câu dẫn ra con sâu rượu, tuy rằng không muốn trâu nhai mẫu đơn, nhưng đánh không lại tham ý trong lòng nói:

- Uống trước một hồ, còn lại phải niệm phong cất vào kho, để bảy tám trăm năm sau lại uống!

Hắn rót cho bản thân một chén, đầu tiên là đưa mũi ngửi hồi lâu, thần tình trên mặt hưng phấn nói không nên lời, tựa hồ ngay cả nếp nhăn cũng giãn mở. Hắn ngửi chỉ ít một nén hương thời gian, lúc này mới không đành lòng mở miệng.

- Hảo tửu!

Nghiêm Tất Vân uống vào, nhưng đã có tiền lệ, hần đầu còn nhẩn được, lập tức một ngụm lại một ngụm, chỉ chốc lát, một chén rượu đã uống cạn, hần vội vã rót cho bản thân một chén, lại một chén.

Một bình uống hết, Lâm Lạc cũng thay hần đưa một bình nữa, tuy rằng NghiêM Tất Vân hiện ra do dự, nhưng không có chế trụ, thật sự là đánh không lại rượu ngon mê hoặc, rõ ràng biết cất hơn trăm năm khẳng định hương sẽ cần thuần, nhưng thế nào cũng không chế không được.

Đây chính là Thần Tửu, tuy rằng là thiên bản, nhưng cũng say lòng người lợi hại, sau ba bình, NghiêM Tất Vân có loại cảm giác thiên toàn địa chuyển. Bởi vì đang ở tổ địa Thiểm điện tộc, thời khắc đều có tổ khí bảo hộ, NghiêM Tất Vân căn bản không có một tia đề phòng, không thềm để ý uống say ngất đi.

Rốt cục, tay hần giơ lên phân nửa liền ngã xuống, nửa chén rượu ngon đổ xuống đất, lão đầu phát ra tiếng ngáy rất lớn.

Lâm Lạc biết này cũng không phải giả vờ, bởi vì NghiêM Tất Vân sao bỏ được lãng phí rượu ngon!

Hần ở trên người đối phương tìm một phát, hoàn hảo, lão đầu cũng không có đem chìa khóa giấu ở đan điền không gian, bằng không dùng năng lực hiện tại của Lâm Lạc còn không có khả năng ở trong đan điền không gian của Tinh Hoàng cường giả lấy vật phẩm.

NghiêM Tất Vân say lần này chỉ ít ba bốn tháng mới tỉnh, căn bản không cần lo lắng hần tỉnh lại phát hiện chìa khóa không có, do đó kinh động toàn bộ Thiểm điện tộc. Mà duy nhất để Lâm Lạc lo lắng, chính là hần chân trước cứu đi NghiêM Thanh, chân sau thì có người kiểm tra, chuyện này sẽ rất khó xử!

Dù sao NghiêM Kiểm Tâm tay cầm thiên lôi lệnh, có thể hiệu lệnh tổ khí đóng tất cả cửa ra vào, kia hần cùng NghiêM Thanh liền thành cá trong chậu rồi.

Đêm khuya hành động, Lâm Lạc không có đi lấy bảo khố của Thiểm Điện tộc, hần không thể lại mạo hiểm phiêu lưu bất luận cái gì! Nếu như Lâm Lạc chỉ là một người, kia hần sẽ vì cường đại đi mạo hiểm, nhưng trong đó còn quan hệ mẫu thân, hần sẽ không phiêu lưu như vậy.

Lặng yên không một tiếng động, hần lần thứ hai đi tới lao tù.

Thấy vẻ mặt Lâm Lạc vui mừng, NghiêM Thanh cũng đại hỉ nói:

- Lạc Nhi, người thành công rồi?

Nàng vẫn lo lắng Lâm Lạc, nếu như Lâm Lạc thực sự đắc thủ, kia nàng cũng có thể buông tâm!

Cho dù là sau khi rời khỏi đây lập tức bị người phát hiện, nàng cũng sẽ liều mạng yểm hộ Lâm Lạc ly khai!

- Thành công rồi! Nương, ta lập tức thả người đi ra!

Lâm Lạc lấy ra cái chìa khóa, mở cửa lao của NghiêM Thanh ra.

Thấy một màn như vậy, mấy phạm nhân khác đều kêu to lên, hoặc uy hiếp, hoặc lợi dụ, muốn cho Lâm Lạc cũng cởi gông xiềng cho bọn hần ra.

Nhưng Lâm Lạc không có ý định làm người tốt, hần cùng NghiêM Thanh cũng không quá là Tinh Vương cảnh, mà những người khác đều là Tinh Hoàng, một ngày giữ mặt làm sao bây giờ? Ở chỗ này còn có Thiên Lôi Chùy có thể dựa vào, nhưng sau khi rời khỏi thì sao?

Hướng hồ, dẫn động Thiên Lôi Chùy tiến hành trấn áp, tất nhiên sẽ khiến mấy người NghiêM Kiểm Tâm chú ý!

- Lạc Nhi, người thật muốn thả hần ra?

NghiêM Thanh thấy Lâm Lạc hướng cửa lao của Đào Bảo đi đến, không khỏi khẽ nhú mày.

Đào Bảo là Tinh Đế, một ngày thoát khốn, hần bắt lợi đối với Lâm Lạc cùng NghiêM Thanh mà nói, hai người hoàn toàn không có một tia lực hoàn thủ.

Lâm Lạc suy nghĩ một chút nói:

- Ta bồi tiền bồi đi nhượng rượu, mẫu thân trở về nhà tụ hợp, để người nhà an tâm!

- Ân, tiểu nương kia lão phu nhìn cũng không thuận mắt!

Đào Bảo không chút nào che giấu không thích đối với Nghiêm Thanh, không có ngực hữu đồng bệnh tương liên chút nào.

Lâm Lạc nói điểm dừng chân của các nàng Lăng Kinh Hồng cho Nghiêm Thanh, để nàng đi đầu trở về, để chúng nữ an tâm, còn đem Nghiêm Sương trong Tử đỉnh giao cho nàng. Do Nghiêm Thanh đến quyết định xử trí thế nào, mà hắn thì cùng Đào Bảo đi nhưỡng rượu, đợi cho lúc rượu thành, sẽ mang về cùng mọi người chia xẻ.

Nghiêm Thanh rất không yên tâm, dù sao tu vi của Đào Bảo quá mạnh mẽ, vạn nhất đột nhiên xem Lâm Lạc không vừa mắt, một chiêu phách qua thì làm sao bây giờ?

Khuyên can mãi, Lâm Lạc mới trấn an mẫu thân lo lắng, để nàng đi đầu trở về chỗ Lăng Kinh Hồng các nàng ẩn cư, bản thân thì cùng Đào Bảo hướng về biển rộng phương tây bay đi, Thần Tửu phải ở đáy biển Thập Tuyền Hải mới có thể luyện chế.

Dùng năng lực Tinh vực cấp của hai người, hàng tỉ lý này bất quá là nửa ngày hành trình, hai người đi tới một hải vực kỳ lạ, ngoài khơi có 10 chỗ suối phun thật lớn, mỗi một đạo đều có phương viên ngàn dặm, phun cột nước thật lớn cao chừng trăm dặm, có thể nói kỳ quan!

Này cũng là nguyên nhân nơi này có tên Thập Tuyền Hải.

Hai người lên vào trong biển, một đường thẳng đến đáy biển. Ở đây hàn lãnh đến lợi hại, hơn nữa càng là đi xuống, ôn độ lại càng thấp, cho dù dùng Lâm Lạc là Tinh Vương nhị trọng thiên tu vi cũng có loại cảm giác máu đông lại.

Hắn mở Ngũ hành thể giới của bản thân, chống đỡ hàn ý kinh người này, tuy rằng sắc mặt đã trở nên một mảnh trắng bệch, nhưng vẫn kiên trì.

- Hảo tiểu tử, lão phu lúc ở cảnh giới như ngươi, là xa xa không có lợi hại như vậy!

Đào Bảo một trận rung đùi đắc ý, đột phát kỳ tượng.

808. Chương 818: Thập Tuyền Hải, Nhưỡng Thần Tửu. (1)

- Tiểu tử kia, cùng lão phu làm huynh đệ kết nghĩa a! Dùng tiềm lực như ngươi, ngày sau võ đạo đại thành, lão phu cũng có thể có huyền diệu rồi!

Lâm Lạc âm thầm lắc đầu, tư duy của lão ngoan đồng quả nhiên không phải người bình thường có thể lý giải, huynh đệ kết nghĩa cư nhiên chỉ vì huyền diệu. Ngâm lại hai người kém nhiều ít tuổi? Lâm Lạc đến nay không tới năm mươi, làm huynh đệ với một cái chỉ ít so với mình lớn hơn ba vạn năm thọ nguyên mà nói, này tuổi còn trẻ đến đáng sợ!

Mà Đào Bảo sống đã bao nhiêu năm? Năm vạn năm đó là suy đoán bảo thủ rồi!

- Thế nào, ngươi còn ghét bỏ lão phu?

Đào Bảo khó chịu rồi, nhất thời phẫn nộ, một bộ muốn bão nổi.

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Đại ca nếu nói như vậy, ta sao dám nói không!

- Lúc này mới được!

Đào Bảo chuyển nộ thành vui.

- Chúng ta cũng không cần bát bái lạy trời gì, từ giờ trở đi, ngươi là huynh đệ của Đào Bảo ta, sau này có người dám khi dễ ngươi, liền báo tên đại ca! Bất quá, gặp phải thời khắc sinh mệnh nguy hiểm hay nhất là

không nói, đại ca người trước đây đi bảo khổ của rất nhiều gia tộc quét một lần, bọn họ đại khái hận không thể lột da đại ca người!

Hảo a, mới vừa cùng một Tinh Đế lão tổ làm đại ca, liền cho bản thân một đồng lớn phiền phức! Lâm Lạc không khỏi cười khổ, này thực sự là đến chỗ nào đều không thể thái bình.

Trong nước biển tuy rằng trở lực vô cùng lớn, nhưng vô pháp đối với Tinh vực chí tôn tạo thành nhiều ít phiền phức, hai người rất nhanh đi vào sâu đáy biển, mà kỳ cảnh xuất hiện, đáy biển này cư nhiên xuất hiện rồi một tòa thành thị thật lớn.

Ở bầu trời thành thị, có một quang tráo cùng loại với vỏ trứng cắt đứt nước biển, mơ hồ có thể thấy trong đó còn có người hoạt động. Này cư nhiên điều không phải một tòa phế thành, mà là thành thị còn có người sống ở đáy biển!

- Huynh đệ, tay chân nhẹ một chút!

Đào Bảo hướng Lâm Lạc thần thức truyền âm.

- Một vạn năm trước, đại ca chạy đến nơi này nương rượu, kết quả gặp phải một lão thái bà hung thần ác sát, tuy rằng mới Tinh Hoàng cảnh, nhưng có một thanh đế binh, đuổi theo đại ca chém rất hung!

Hắn nói còn rùng mình một cái, hiển nhiên lúc trước đối phương truy sát rất thảm, đến nay vẫn có di chứng.

Nghĩ không ra đại ca này còn sợ người!

Lâm Lạc không khỏi bật cười, theo Đào Bảo đi tới trước hộ thuẫn của thành thị.

Đào Bảo chính là lão đầu, tự nhiên có cách ẩn dấu khí tức, giấu diếm được cảm chế, như địa thử ở dưới hộ thuẫn đào cái động, để hắn cùng Lâm Lạc chui qua, sau đó liền lấp động lại.

Kỳ thực dùng tu vi Tinh Đế cấp của hắn, hướng người xin nhờ nương rượu một chút. Ngược lại người khác vừa không có tổn thất gì, tám phần mười sẽ cấp mặt mũi. Nhưng Đào Bảo có tật giật mình như vậy, có thể thấy được năm đó “Lão thái bà” kia để lại cho hắn nhiều ít bóng ma.

Trong thành tuy rằng không có kỳ hàn như bên ngoài, nhưng ôn độ vẫn như cũ thấp lợi hại, bởi vì trong biển độ ẩm lớn, hơn nữa nhiệt độ thấp, trong thành một mảnh băng thiên tuyết địa, có chút địa phương còn đang có tuyết rơi, phi thường kỳ lạ.

Bởi vì khí hậu hàn lãnh, màu da của người ở đây đều rất trắng, hơn nữa trơn truột, đặc biệt nữ tử, thực sự là như băng cơ ngọc cốt, chất lượng mỹ nữ xa xa ngoại giới.

Đáng tiếc chính là, hai người một cái là tửu quỷ, người còn lại là võ si, đối với cảnh đẹp như vậy là hoàn toàn không nhìn rồi.

Một đường bay vút, thủ vệ trên đường cũng dần dần tăng mạnh, hiển nhiên mục tiêu của lão đầu nhi không có thể đơn giản như vậy, mà là chỗ của nhân vật quyền quý nơi đây, thậm chí bảo khổ!

Khó trách hắn năm đó sẽ rước lấy “Lão thái bà” truy sát, người lên vào bảo khổ của nhân gia rồi, còn muốn người ta ôn tồn tế khí với người?

Đại ca này không biết chọc nhiều ít cừu gia!

Hai người tiến nhập một gian cung điện hoa lệ, ở đây vô luận là thị nữ hay thủ vệ, tất cả đều là thuần một sắc nữ nhân, hơn nữa mỗi người đều là kiều diễm như hoa, mỹ lệ không gì sánh được. Như vậy, chủ nhân nơi này nếu như không phải nữ tử mà nói, kia khẳng định là hảo sắc như mệnh.

Ở đây lực lượng thủ vệ thật đúng là không cho khinh thường, có mấy người mang đội thị vệ dĩ nhiên đạt được Tinh Vương cảnh, thực khó tưởng tượng nhân vật như vậy cũng sẽ tự khuất bản thân, này chỉ cần lý khai nơi đây, Tinh Vương chí tôn vô luận ở nơi nào đô sẽ được xem như thượng tôn!

Tinh vực chí tôn là tồn tại cường đại nhất thế gian này, cho dù là Tinh Vương nhất trọng thiên cũng là tồn tại chạm đỉnh, có tư cách quan sát chúng sinh.

Lâm Lạc có Tử đỉnh cắt đứt khí tức, Đào Bảo không chỉ là Tinh Đế, càng là tổ tông đạo tặc, tự nhiên cũng cực thiện ẩn nấp khí tức, hai người lặng yên không một tiếng động, không có kinh động bất luận kẻ nào, đi tới ở giữa một tòa hắc sơn.

Ở đây, có một con suối ồ ồ chảy ra ngọc dịch mùi thơm ngát, nhưng mà kỳ hàn không gì sánh được, đủ để cho Chủ Linh cảnh võ giả ở trong nháy mắt băng kết. Nguyên nhân chính là vì như vậy, núi này không có một ngọn cỏ, trụi lủi một mảnh.

Kỳ quái chính là, ở dưới nhiệt độ thấp như vậy, nước suối này sớm nên kết băng rồi, nhưng vẫn như cũ khởi động, thiên nhiên thần kỳ quả nhiên không phải nhân loại có thể tưởng tượng.

-Ở đây rồi!

Đào Bảo từ đan điền không gian lấy ra kiện kiện nguyên liệu, chuẩn bị nhưỡng rượu.

Lâm Lạc hộ trợ cho hắn, nhưng nói là hỗ trợ, kỳ thực cũng không cần hắn làm gì, Đào Bảo là tay già đời, sớm đã thành thói quen sống một người, Lâm Lạc hỗ trợ ngược lại kéo chân hắn.

Vài lần sau, hắn cũng thức thời ngồi xổm một bên, bởi vì thành Thần Tửu chỉ ít muốn ba năm thời gian, hắn dự định thừa dịp này luyện hóa Thiên Dục Tán. Kia là Thánh khí Tinh Vương nhị trọng thiên, đồng dạng là Ngũ hành tinh hoa toàn bộ, là đại bổ của hắn.

Tuy rằng luyện hóa một kiện Tinh Vương cấp Thánh khí không có khả năng để hắn đề thăng một cảnh giới, nhưng từ sơ kỳ hiện nay đề thăng tới trung kỳ, thậm chí hậu kỳ là có hi vọng.

Nhưng không đợi Lâm Lạc bắt đầu luyện hóa, đã xảy ra chuyện!

- Con rệp nào dám đánh cắp nước tắm rửa của bổn hậu?

Một tiếng tràn ngập kiêu ngạo truyền đến, thân ảnh mỹ lệ đến chẳng phân biệt được nam nữ, thậm chí chẳng phân biệt được nhân, thú kia của Phong Sở Liên cũng xuất hiện ở trên núi, phong hoa tuyết đại, hoa gặp hoa nở.

- Di, lão thái bà ngươi phản lão hoàn đồng rồi sao? Một xấp đầy niên kỷ còn giả trang tiểu cô nương!

Đào Bảo oa oa quái khiếu.

- Lão con rệp, ngươi dám nói bổn hậu là lão thái bà?

Phong Sở Liên giận tím mặt.

- Ngươi không phải lão thái bà! Ngươi, ngươi là nữ nhi của nàng?

Đào Bảo lộ ra vẻ tỉnh ngộ.

- Lời vô ích thật nhiều, bổn hậu chém ngươi!

Phong Sở Liên không có nói đùa, trực tiếp té ra một thanh trường kiếm tuyết trắng, hướng về Đào Bảo tạt bắn đi.

- Lão thái bà cứ nhiên cầm đế binh này cũng truyện cho ngươi rồi!

809. Chương 819: Thập Tuyền Hải, Những Thần Tửu. (2)

Đào Bảo nhất thời biến sắc, hai tay kết xuất, đón đánh bảo kiếm trên không trung. Tuy rằng kiếm là Tinh Đế cấp Thánh khí, nhưng lão đầu cũng là Tinh Đế hàng thật giá thật, tự nhiên sẽ không nhất chiêu tức miểu sát.

- Mẹ của ngươi, lẽ nào đã chết?

Đào Bảo lộ ra một tia giật mình.

- Lão con rệp, muốn cùng bốn hậu nói giao tình sao?

Phong Sở Liên cũng ngạo kiêu tới nông nổi không nhìn thiên hạ, đâu thèm nhìn đối phương là Tinh Đế, vẫn như cũ dịch động bảo kiếm đại khảm đại sát. Cũng đừng nói, cái đế binh này thậm chí vượt lên cực hạn của Tinh Đế tam trọng thiên, sắp đạt được trình độ bán Thần khí rồi, ở dưới dạng oanh kích này, Đào Bảo tự nhiên chặt vật không gì sánh được, thảo nào năm đó bị “Lão thái bà” truy sát cho ra tâm lý bóng ma.

Bất quá, xem Đào Bảo thất lạc không gì sánh được kia, chỉ sợ hán năm đó mất đi còn có trái tim!

Phong Sở Liên phong hoa tuyệt đại như vậy, mẫu thân của nàng tự nhiên sẽ không thua kém, tuy rằng vạn năm trước phong mẫu cũng có thể là lão bà, nhưng trên đời có đan dược trú nhan, dùng năng lực của Tinh Hoàng sao lại lộng không được, sợ rằng khi đó phong mẫu cũng tối đa nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, thành thực xinh đẹp phong vận, làm tim của Đào Bảo cũng bị bắt làm tù binh.

Loại đồ vật Đế binh này là không có khả năng đơn giản truyền thừa, hiện tại chỉ bảo kiếm này truyền tới trong tay Phong Sở Liên, kia nói rõ khả năng phong mẫu đã hương tiêu ngọc vẫn lớn nhất.

Trong lòng Đào Bảo thất lạc, nhất thời tinh thần không phấn chấn, ở đế binh oanh kích càng hiển chặt vật.

- Dừng tay!

Lâm Lạc nhin không được nhập không, quát lên một tiếng.

- Di?

Lúc Phong Sở Liên thấy Lâm Lạc, không khỏi lộ ra biểu tình kinh hãi, nhưng lập tức giận tím mặt, bay qua đến bên cạnh Lâm Lạc, một cước dẫm hấn từ trên bầu trời rơi xuống núi, cắn răng nói:

- Người cái con rệp này, dám cho rằng bốn hậu phong hoa tuyệt đại, mỹ lệ vô song là nam nhân? Thì là người tới xin lỗi, bốn hậu cũng sẽ không đơn giản tha thứ người!

Nói là nói như vậy, nhưng nàng đá Lâm Lạc cũng rất nhẹ nhàng, tựa hồ cấp bản thân một cái bậc thang, chỉ cần lúc này Lâm Lạc bồi vài câu hữu ích, nữ vương đại nhân sẽ vui vẻ không gì sánh được.

Nguyên lai, ở đây là Băng Tuyết quốc!

Lâm Lạc vẫn cho rằng Băng Tuyết quốc là ở trên đảo băng tuyết nào đó, ai có thể nghĩ đến cư nhiên sẽ ở đáy biển! Hấn căn bản không biết đây là đâu, tự nhiên không có khả năng là tới xin lỗi Phong Sở Liên, nhưng nếu đã đụng mặt, hấn đành đâm lao phải theo lao rồi.

- Hấn là đại ca kết bái của ta!

Lâm Lạc chỉ chỉ Đào Bảo, lão đầu đang cùng đế binh đánh cho triền miên.

- Lén lút tới, thì ra là cấp cho bốn hậu một kinh hãi, bốn hậu cũng sẽ không nhanh như vậy tha thứ con rệp người!

Cơn giận của Phong Sở Liên còn sót lại chưa tiêu, đã thu hồi bảo kiếm, nhưng cũng không có giấu ở trong cơ thể của nàng, mà là trực tiếp bay đến trên bầu trời thành thị.

Sợ rằng này cùng tổ khí của Thiểm điện tộc như nhau, đều là đại sát khí thủ hộ một phương, bình thường không có khả năng mang theo.

Cùng Thánh khí khác bất đồng, chuỗi bảo kiếm này toàn bộ là do Thủy hệ tinh hoa chú thành, bất nhiễm một tia lực lượng khác, cùng Phong Sở Liên vừa lúc một mạch tương thừa, một người một kiếm hợp bích, ối có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất.

Mặc dù Đào Bảo nói tới “Lão thái bà” là nghiêng rằng, nhưng từ trong miệng Phong Sở Liên chứng thực phong mẫu đã lần lạc hơn ba mươi năm, nhất thời nét mặt già nua suy sụp, lại vô tâm những rượu, thẳng qua nửa tháng mới khôi phục lại.

Phong Sở Liên thì cùng Lâm Lạc, mang theo hấn tham quan vương quốc đáy biển này.

Tuy rằng Băng Tuyết quốc không hiện hậu thế, nhưng nội tình tương đối thâm hậu, toàn quốc bọn họ trên dưới đều là tu luyện Thủy hệ công pháp, tên là Băng Phượng quyết, vô luận thân là nữ vương Phong Sở

Liên, hay quốc dân phổ thông thân phận thấp, không hề ngoại lệ, tu luyện công pháp đều là giống nhau như đúc.

Nguyên nhân chính là vì như vậy, quốc dân Băng Tuyết quốc hướng tâm ngưng tụ không gì sánh được, người ủng hộ vương thất, không hề dị tâm.

Bất quá, Phong gia bởi vì huyết mạch truyền thừa đặc thù, mỗi một đại Phong Hậu chỉ cần trưởng thành, chỉ ít cũng là Tinh Vương cấp, ở trong quá trình truyền thừa, cuối cùng có một bộ phận lực lượng tiêu hao điếu.

Kiện đế bình kia tên là Thanh Quang chi nhận, tồn tại tiếp cận bán Thần khí, chỉ có Phong thị huyết mạch mới có thể điều động, cũng là nguyên nhân Phong Sở Liên không sợ Thánh địa. Bất quá, cho dù không có Thanh Quang chi nhận, sợ rằng vị nữ Vương ngạo kiều này cũng sẽ không chịu thua, ở trong mắt của nàng người trong thiên hạ đều hẳn là vì mỹ lệ của nàng mê đảo, vũ khí ngược lại là không trọng yếu.

Biết được Nghiêm Thanh bị Thiểm điện tộc bắt đi, thiếu chút nữa tính mệnh khó giữ được, nữ vương đại nhân nhất thời giận dữ, lúc này biểu thị muốn dẫn Thanh Quang chi nhận tới Thiểm điện tộc tiêu diệt!

- Người là Tinh Hoàng, người ta có Tinh Đế! Người có đế binh, người ta còn có bán Thần khí, nhần nhần một chút đi!

Lâm Lạc khuyên nhủ, Phong Sở Liên sát tới cửa mà nói, kia chỉ biết tự làm mất mặt.

- Con rệp, người dám coi khinh bổn hậu?

Phong Sở Liên ột cái bạch nhãn mê chết người, nhưng lập tức cũng biến sắc, một cước đá Lâm Lạc lên trên mặt đất.

- Người cái con rệp này, nguyên lai không phải đặc biệt tới xin lỗi bổn hậu!

Dựa vào, không nghĩ qua là lỗ lòi rồi!

Lâm Lạc vội vã chụp lấy chân của nàng, hẳn là đại nam nhân, há có thể dễ dàng tha thứ nữ nhân nhiều lần dẫm hấn dưới chân.

Nhưng Phong Sở Liên đang nổi nóng, đâu có chịu dừng cước, trái lại càng nổi giận, ồn ào nói muốn băm con rệp Lâm Lạc này.

Lâm Lạc vô kế khả thi, không thể làm gì khác hơn là sử xuất tuyệt chiêu, hai tay chọc chọc vào chân nhỏ của Phong Sở Liên!

Nữ vương đại nhân tuy rằng ngạo kiều không gì sánh được, nhưng nào được nam nhân tiếp xúc thân mật như vậy, nhất thời toàn thân run lên, hơi kém chút nữa là ngã trên mặt đất. Tinh mâu của nàng như nhiễm một tầng vụ khí, hai gò má tuyết trắng hiện lên hai đóa đỏ ửng diễm lệ, trách mắng:

- Con rệp không hảo hảo xin lỗi, còn dám phi lễ bổn hậu?

Thấy chân của nàng đã không còn lực, Lâm Lạc vội vã thoát thân nói:

- Cảnh cáo ngươi a, không được lại đối với ta động cước, bằng không ta vỗ mông rời đi, vĩnh viễn không cùng ngươi nói chuyện!

- Con rệp!

Phong Sở Liên mặt nhăn như tơ, vừa rồi nàng đã có chút động tình, nếu Lâm Lạc buông tư thái, kia lấy tính cách không hề cố kỵ của nàng, thật là có khả năng thành tựu chuyện tốt.

Nhưng kể từ đó, nữ vương đại nhân cũng không lại dây dưa chuyện xưa với Lâm Lạc, mà là quan tâm tu vi của hần, bảo hần tốc tốc mở rộng Tinh Hải, này đã lãng phí quá nhiều thời giờ rồi.

Mở rộng Tinh Hải là chuyện tình phi thường nguy hiểm, bởi vì trước đó Đào Bảo muốn nhường rượu, không có khả năng thay Lâm Lạc hộ pháp, bởi vậy Lâm Lạc cũng không dám mạo hiểm hành sự.

810. Chương 820: Rượu Thành

Nhưng hiện tại sẽ không đồng rồi, đây chính là địa bàn của Phong Sở Liên, dù là Thánh địa Tinh Đế đến, có Thanh Quang nhận chống đỡ, không có địa phương nào an toàn nằm nơi này rồi.

Lâm Lạc yên lòng, bắt đầu chuyển tâm mở rộng Tinh Hải.

Trên lý luận, sở tu công pháp không sai biệt lắm đồng nhất thời gian lần lượt đột phá là tốt nhất, có thể cho Tinh Hải mở rộng ưu hoá nhất. Nhưng trên thực tế không có khả năng như vậy, cho dù có đủ tài nguyên tu luyện chống đỡ, nhưng cảnh giới linh ngộ là một thiên đại nan đề, võ giả chỉ có ba tháng đến một năm mở rộng Tinh Hải, muốn ở trong thời gian ngắn như vậy thu được cảm ngộ một môn công pháp khác đột phá, kia căn bản là không hiện thực.

Chỉ có thể linh ngộ, nhưng trùng kích bình cảnh không phải nói thành công là có thể thành công, cảnh cửa Tinh vực cấp có thể dùng mười năm phá tan cũng đã là siêu cấp thiên tài rồi! Ở dưới dạng tiền đề như vậy, nên người người đều biết công pháp liên tiếp đột phá là có lợi nhất, nhưng chỉ là một cái mộng tưởng mà thôi.

Lâm Lạc ăn Song Tu quả, có thể cho các nàng Tô Mị ở ngũ hành công pháp chung đồng tiến, ở cảnh giới linh ngộ cũng không có trắc trở gì, nhưng phá tan Tinh vực, có lẽ lúc tiến vào Tinh vực, mỗi lần đột phá đã có thể không phải bế quan vài ngày là có thể làm được.

Cho dù có yêu nghiệt như hắn làm chỗ dựa, các nàng cũng ít có khả năng cho hai hệ công pháp ở thời kỳ Tinh Hải mở rộng trước sau đột phá.

Lâm Lạc không khỏi thở dài, bất quá, ngày sau tấn giai cũng là tốt, tận lực để lục môn công pháp cùng nhau đột phá, lớn nhất hóa tiềm lực của hắn. Tinh Hải càng lớn, võ giả lại càng cường, hắn đã hưởng qua chỗ tốt, dùng Tinh Vương nhất trọng thiên là có thể trực tiếp đối kháng Tinh Vương nhị trọng thiên, lại triển khai một thân bí pháp bác tập của hắn, Tinh Vương tam trọng thiên cũng có thể đánh một trận!

Lôi hệ công pháp liên tục hai lần đột phá, tuy rằng lãng phí một ít thời gian, nhưng nếu còn có thể ở trước năm môn công pháp khác đột phá, như vậy lãng phí thời gian này cũng không toán nhiều lắm.

Lâm Lạc bắt đầu bế quan, nhoáng cái là năm năm.

Khi hắn xuất quan, Đào Bảo đã nhường xong Thần Tửu, nhịn không được tham ý, không để ý Phong Sở Liên cầm Thanh Quang chỉ nhận truy sát uống trước một hồ, ở Phong Sở Liên xem ra, đối phương là Tinh Đế lão quái thì có làm sao, là thay phụ quân nhà mình nhường rượu, tự nhiên không đồng ý hắn ăn vụng.

Mà Đào Bảo cũng rất oan a, rõ ràng là Thần Tửu của hắn, muốn uống còn muốn đạt được nữ vương đại nhân đồng ý, này phải đi đâu khóc?

Mà Thần Tửu không hổ là Thần Tửu, Đào Bảo một hồ uống xong, cư nhiên lập tức cảm ngộ tới Thần đạo, từ lúc một năm trước đã tiến nhập hắc ám vũ trụ, ở nơi này bế quan tìm kiếm đột phá, một ngày thành công là có thể trực tiếp phi thăng Thần giới!

Cũng bởi vậy, lão đầu còn để lại ba bình Thần Tửu.

Đây là Đào Bảo lưu cho Lâm Lạc, đương nhiên, cũng có một bộ phận là tình cũ, xem ở phân lượng của Phong mẫu, để Phong Sở Liên cũng có thể đạt được phúc âm, tuy rằng Phong mẫu căn bản không có để hắn trong lòng.

Tuy rằng là Thần Tửu, nhưng Phong Sở Liên căn bản không có thử, trong máu cao ngạo của nữ vương đại nhân là chẳng đáng như vậy!

Nhưng nếu Lâm Lạc xuất quan, nữ vương đại nhân tự nhiên muốn chúc mừng một chút, rượu ngon cùng chàng đối ẩm!

Đương nhiên, Phong Sở Liên cũng chỉ là lấy ra rồi một hồ, cái khác còn phải lưu cho Lâm Lạc mang về cho bọn người Nghiêm Thanh, Lâm Hành Nam. Mà trên thực tế, cho dù dùng tu vi Tinh Đế cấp của Đào Bảo uống một hồ là có thể thu được đủ cảm ngộ Thần đạo, mà bọn người Phong Sở Liên, Nghiêm Thanh uống một chén như vậy là đủ rồi, nhiều lắm trái lại tai hại, trực tiếp say bất tỉnh, nằm ngủ lãng phí thọ nguyên.

Hai người lúc này có cảm giác tình chàng ý thiếp, nhưng Lâm Lạc thủy chung cố tình để ý bóng ma, mỗi khi cự ly song phương quá mức tiếp cận, hắn sẽ không nhịn được tách ra, không có để quan hệ của hai người phát sinh tính biến hóa thực chất.

Thần Tửu nhập phúc, tác dụng rất nhanh phát huy đi ra, Phong Sở Liên muốn bế quan chỉ ít ba năm, dùng trùng kích Tinh Đế cảnh, mà Lâm Lạc thì là về chỗ Lăng Kinh Hồng các nàng, dự định đưa các nàng đến Băng Tuyết quốc.

Từ hiện nay đến xem, trên đời không có địa phương an toàn như Băng Tuyết quốc! Hiện tại Phong Sở Liên là Tinh Hoàng tam trọng thiên, đủ để trấn áp cửu thiên thập địa, nếu có thể thành công đột phá đến Tinh Đế, càng là lăng tuyết thế gian.

Hơn nữa có Thang Quang chi nhận tọa trấn, dù là tứ đại tộc cũng không dám tới.

Hiện tại vô luận là hắn hay Nghiêm Thanh, đều là đối tượng tứ đại tộc, Thánh địa đau khổ truy sát, nếu để Tô Mị các nàng bị bắt đi làm con tin, đó là đau nhức Lâm Lạc không thể chịu được!

Bởi vậy, để các nàng đến Băng Tuyết quốc là lựa chọn tốt nhất. Phong Sở Liên cùng chúng nữ trước đây ở chung đã hơn một năm, mọi người quan hệ cũng coi như không tệ, hắn là không có vấn đề gì.

Hắn triển khai không gian bí thuật, hữu vài lần thoáng hiện, nửa ngày sau liền tới địa phương Tô Mị các nàng ẩn cư.

- Đại phiêu đã trở về!

Người thứ nhất phát hiện Lâm Lạc là Đường Diêm, tiểu ma nữ có không gian linh căn, đối với không gian ba động miễn cảm nhất, mà trên đời này hiện nay có thể sử dụng không gian bí thuật ngoại trừ Đường Diêm, thì chỉ có Lâm Lạc rồi.

- Ngốc tử!

- Lâm Lạc!

Tô Mị các nàng cũng tuôn ra, này từ biệt đã sắp sáu năm, các nàng mỗi người trông mòn con mắt! Tuy rằng Nghiêm Thanh đã sớm mang về tin tức Lâm Lạc bình an, nhưng không có nhìn thấy ái lang lại há có thể chân chính an tâm, lúc này rốt cục thấy Lâm Lạc, đều lao vào trong ngực của hắn, bất an trong lòng mới hoàn toàn tiêu tán.

- Đại phiêu đã, có mang lễ vật về hay không?

Đường Diêm vươn ngọc thủ trắng nõn, một bộ lòng tham không đáy.

Tô Mị vèo cười nói:

- Tiểu ma nữ này đã thua không thể thua nữa, ngay cả thay hài tử ta tẩy tã cũng thiếu hơn bảy vạn lần!

- Hừ, đó là nhân gia vạn khí không may!

Đường Diêm hai tay chống thắt lưng, còn rất mạnh miệng.

Lâm Lạc không khỏi cười ha ha, từ trong Tử đỉnh lấy ra một hồ Thần Tửu, rút nắp bình, một cổ hương vị thấm người lập tức phiêu tán đi ra. Đây là vật phẩm thần cấp, chỉ là hương rượu đã để lỗ chân lông thư giãn, có loại phiêu phiêu dục tiên, đắm chìm trong đại đạo.

- Oa, cho ta cho ta!

Đường Diêm nhìn thấy thứ tốt thì có xung động cướp lấy, lập tức phác đi ra, hương bầu rượu lao đi.

Lâm Lạc sao có thể dùng bánh bao thịt đi đánh cướp, vội vã thu bầu rượu trở lại, tức giận đến tiểu ma nữ đu ở trên người hắn không chịu xuống, hay tay thì quần lấy cổ hắn.

Nghiêm Thanh thì ở một bên cười cười, con dâu cùng Lâm Lạc ở chung hòa hợp như vậy, là nàng thỏa mãn lớn nhất. Duy nhất đáng tiếc, là còn không có tôn tử, mà theo tu vi của Lâm Lạc từng bước đề thăng, độ khó này cũng càng lúc càng lớn, trừ khi Thần chi huyết mạch, kia khả năng một hai vạn năm cũng sẽ không có trông cậy vào rồi.

811. Chương 821: Các Hữu Tiên Bộ. (1)

Lâm Lạc cũng không phải không cho tiểu ma nữ uống Thần Tửu, chỉ là Đường Diễm chẳng phân biệt được nặng nhẹ, trực tiếp cho nàng nói không chừng nàng đem thứ tốt giấu không lấy ra nữa!

Đợi ọi người kể chuyện tình mấy năm nay xong, Lâm Lạc liền ỏi người nữa chén Thần Tửu, không phải hấn keo kiệt, mà là Tô Mị các nàng cảnh giới quá thấp, nửa chén đã ngại nhiều rồi.

Quả nhiên, lúc uống xong, Tô Mị, Lữ Nguyệt Đồng, Lạc Ngưng Vân đều khởi xướng rượu vào điên đến, một phen nói bậy, Lăng Kinh Hồng tương đối tốt, say ngà ngà, mà tiểu ma nữ còn lại là hỉ hả chạy loạn, hai gò má đỏ bừng, mắt hạnh mê ly, cũng say gần gục rồi.

Tuy rằng Thần Tửu không thể trực tiếp đề thăng tu vi, nhưng có thể để võ giả tìm đến một tia Thần cấp ảo diệu, này cho dù chỉ là Linh cảnh võ giả cũng có thiên đại chỗ tốt, có thể cho bọn họ ở sau đó đột phá thiếu đi rất nhiều đường vòng.

Nghiêm Thanh vốn là Tinh Vương tam trọng thiên đỉnh, còn kém một chút là có thể đi vào Tinh Hoàng cảnh, Thần Tửu này chẳng khác nào là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, cho nàng cơ hội đột phá, nhưng bởi vì đã quyết định muốn đi Băng Tuyết quốc ở tạm, bởi vậy không có bế quan, mà là lập tức lên đường.

Lâm Lạc thu chúng nữ vào trong Tửu đỉnh, triển khai không gian bí pháp, dắt tay Nghiêm Thanh lập tức đi Thập Tuyên Hải, đây là Băng Tuyết quốc Phong Sở Liên đã sớm an bài chỗ ở cho bọn hấn.

Nghiêm Thanh bắt đầu bế quan trùng kích Tinh Hoàng cảnh, mà thương thế của Thủy Doanh Tâm cũng đã sớm dưỡng tốt, nàng cũng đã có đủ tích lũy có thể trùng kích Tinh vực, bởi vậy Thần Tửu này nàng là giữ lại, nhưng điên bà tử lại nói muốn Lâm Lạc giữ lại cho nàng, bằng không sẽ cho hấn đẹp mắt.

Tuy Lâm Lạc đối với uy hiếp của nàng là cười trừ, nhưng Thần Tửu cũng giữ lại cho nàng, đối đãi người một nhà Lâm Lạc sẽ không keo kiệt.

Tô Mị các nàng thật đúng là lãng phí Thần Tửu, các nàng nguyên bản cảnh giới quá thấp, căn bản không có khả năng lĩnh ngộ đến Thần đạo. Này giống như trước đây Lâm Lạc rõ ràng có Cẩm tự, nhưng lĩnh ngộ uy lực chân chính trong đó cũng chỉ là lúc tiến nhập Linh cảnh, càng bởi vì thu được tinh hoa của Hỏa Diễm cự nhân làm dẫn.

Còn nữa, các nàng có thể cùng Lâm Lạc song tu, kỳ thực có lĩnh ngộ cảnh giới hay không cũng không quan trọng, không hiểu vậy “xử” là được rồi, một lần không có khả năng lĩnh ngộ, vậy làm vài lần, tổng sẽ thu được đủ cảm ngộ của cảnh giới.

Dùng Lữ Nguyệt Đồng nói, dù là lợn mẹ cùng Lâm Lạc song tu cũng có thể thành tựu Tinh Đế vị!

Đương nhiên, nói như vậy bị Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng các nàng cường liệt phản đối, này Lâm Lạc phải ăn mấy trăm cân xuân dược mới có thể cùng lợn mẹ lên giường? Mà Lăng Kinh Hồng các nàng lại cam lòng chia sẻ với lợn mẹ sao, đương nhiên sẽ đối với nàng thi triển cực hình.

Hiện tại thời gian là vô cùng gấp gáp, Lâm Lạc cũng không có chạy ra đi rêu rao, mà an tâm ở lại Băng Tuyết quốc, luyện hóa Tiên Tương Thiên Dục Tán là một chuyện, để thực lực của Tô Mị các nàng đề thăng mới là đặt ở vị thứ nhất.

Ở hán ngày đêm cày cấy, Tô Mị lục nữ không chỉ càng ngày càng sinh đẹp, tu vi cũng cấp tốc bay lên. Lại nói như thế nào, các nàng cũng là uống qua Thần Tửu, chỗ tốt luôn luôn có một chút như vậy, nguyên bản Lâm Lạc phỏng chừng các nàng phải mười năm mới có thể đạt đến Chủ Linh cảnh, nhưng hiện tại xem ra chín năm là đủ rồi.

Nếu như Đào Bảo biết Thần Tửu dĩ nhiên là lãng phí như vậy, có thể tức giận đến gờ chân hay không!

Thời gian trôi mau, bảy năm sau, Thủy Doanh Tâm dẫn đầu xuất quan, thuận lợi đột phá tới Tinh Vực. Nàng coi như là người có đại nhãn nại, tuy từ lúc năm năm trước đã có thể cho Thủy hệ công pháp đầu phá tan Tinh vực, lại bị nàng ngành sanh áp chế xuống, để Thủy hệ công pháp cùng Hỏa hệ công pháp ở trong vòng một năm liên tiếp đột phá, thời gian mở rộng Tinh Hải dài đến hai năm!

Tuy rằng này so với thời gian Lâm Lạc đột phá một môn công pháp mở rộng Tinh Hải còn kém, nhưng dù sao không phải mỗi người đều là yêu nghiệt, có thể để hai môn công pháp lần lượt đột phá, thời gian mở rộng Tinh Hải mỗi lần dài đến một năm, nàng đã là thiên tài trong thiên tài rồi.

Năm thứ tám, Nghiêm Thanh thuận lợi tiến vào Tinh Hoàng cảnh, để thực lực một phương Lâm Lạc lớn tăng.

Năm thứ chín, Tô Mị lục nữ không sai biệt lắm song song đạt đến Chủ Linh cảnh đỉnh, chỉ kém cảm ngộ cuối cùng liền phá vỡ mà vào Tinh vực, nhưng ngoại trừ Lăng Kinh Hồng ra, năm nữ khác muốn đột phá cửa hạm này còn cần chỉ ít trăm năm tích lũy.

Nhưng cho dù là những thiên tài Thánh địa kia muốn đột phá Tinh vực, người nào không phải cần mấy nghìn năm khổ tu, tư chất các nàng Tô Mị không tốt, nhưng còn có thể tu luyện mau lẹ như vậy, đủ thấy uy năng của Song Tu Quả!

Mà này cũng có thể thấy được nội tình của Âm Dương Thánh giáo có bao nhiêu sao đáng sợ, Âm Dương Tán Nhân là thu được mười tám trái Song Tu quả, trừ Lâm Lạc cùng Lăng Kinh Hồng ăn hai trái. Âm Dương Tán Nhân đã chết, Âm Dương thánh giáo là có mười lăm người phục dụng Song Tu quả.

Nhiều năm như vậy trôi qua, Âm Dương thánh giáo có nhiều ít Tinh vực Chí tôn?

Tuy rằng tư chất của các nàng Tô Mị không cao, nhưng chỉ cần hơn trăm năm là có thể tiến nhập Tinh vực, mà này cũng có thể áp dụng với Âm Dương thánh giáo! Tuy rằng uy lực của Song Tu quả quyết định bởi người tu vi cao, nhưng lúc trước Âm Dương Tán Nhân là Tinh vực cấp, dù cho chỉ là Tinh Vương, chúng thể thiếp của hán cũng tất nhiên có thể có tu vi Tinh Vương cấp.

Âm Dương thánh giáo là tà giáo dâm dục, trai bao của các nàng đâu chỉ ba nghìn, muốn lôi ra mấy trăm Tinh Vương hán là không khó?

Đương nhiên, này chỉ là Lâm Lạc suy đoán. Trên thực tế người của Âm Dương thánh giáo đều am hiểu thái bổ thuật, nói không chừng tiện nghi sư mẫu này lợi dụng Song Tu quả bồi dưỡng cao thủ, sau khi đạt tới Tinh vực sẽ thái bổ “ăn tươi”, dùng tăng tiến tu vi bản thân.

Nếu nói như vậy, kia Tinh vực cao thủ của Âm Dương thánh giáo cũng sẽ không có nhiều thái quá, nhưng chiến lực đỉnh cấp sẽ kinh khủng không gì sánh được!

Muốn Lâm Lạc nói, hán tình nguyện đổi mất một trăm Tinh Vương cũng không nguyện cùng một Tinh Hoàng giao thủ!

Từ đỉnh phòng ngự đặc thù, hơn nữa hán có không gian bí pháp, chiến thuật biến người đối với hán không hề có ý nghĩa, chỉ có độc sức phá vạn pháp, chỉ có dùng lực lượng tuyệt cường nghiền áp mới có thể đánh bại hán.

Năm thứ 10, Phong Sở Liên cũng phá quan mà ra, tiến vào Tinh Đế cảnh!

Đây chính là tồn tại mạnh nhất hạ giới!

Tuy rằng không phải Tinh Đế tam trọng thiên, nhưng chỉ cần đến Tinh Đế, là cực mạnh của thế gian, Tinh Đế nhất trọng thiên muốn chạy, Tinh Đế tam trọng thiên cũng không có khả năng lưu được người!

Chỉ cần không đụng tới tồn tại kinh khủng như bán Thần khí, Tinh Đế liền có thể ngang dọc thiên hạ!

812. Chương 822: Các Hữu Tiên Bộ. (2)

Mà Đường Diêm cũng tuyệt đối là quái thai, tuy không có Lâm Lạc song tu chi trợ, nhưng sau khi uống Thần Tửu bế quan mười năm, tỉnh lại huyết mạch dĩ nhiên lần thứ hai đề thăng, xuất hiện đệ tam vĩ, trực tiếp trùng kích tiến lên Tinh vực đại môn, so với các nàng Tô Mị còn muốn mau hơn!

Ma nữ đắc ý dào dạt, mà bất luận kẻ nào có thể làm được điểm ấy đều có thể tự ngạo!

Huyết mạch lực a!

Lâm Lạc không khỏi cảm thán, than có hảo cha hảo nương thật tốt, này thực sự là thiếu phần đầu mấy vạn thế! Phong Sở Liên vừa thành niên là Tinh Hoàng đỉnh, mà tiểu ma nữ chỉ là huyết mạch đề thăng, cảnh giới này cũng tự động tiêu thăng, để người khác đau khổ tu luyện sao có thể chịu nổi?

Này nhìn như khoa trương, kỳ thực cũng không phải không thể tiếp thu. Bởi vì trước kia Lâm Lạc đã có cảm giác, chỉ cần hắn có thể lý giải toàn bộ Cẩm tự mà nói, là có thể phi thăng Thần giới! Vì huyết mạch lực là truyền thừa đối với Đạo, tiểu ma nữ thu được rồi đủ cảm ngộ cảnh giới, bởi vậy tu vi xuất hiện tăng ba cấp !

Sau khi Lâm Lạc luyện hóa Thiên Dục Tán, Ngũ hành công pháp đều đạt đến Tinh Vương nhất trọng thiên trung kỳ, cách đột phá tinh Vương nhị trọng thiên còn có một khoảng cách, nhưng hắn thu hoạch lớn nhất cũng không phải cảnh giới, mà là cảm ngộ đối với bốn Cẩm tự.

Đó là tác dụng của Thần tửu.

Lúc hắn uống say, tiến nhập một loại cảnh giới kỳ diệu, lĩnh ngộ đối với Cẩm tự tăng nhiều, đặc biệt đây không gian bí pháp thượng, hắn càng đột nhiên tăng mạnh, đã không chỉ có thể lợi dụng không gian thuần di đơn giản như vậy, mà là khai phá ra một loại sát chiêu!

Sát chiêu tuyệt đối!

Hắn không chỉ có thể dùng không gian bí thuật tác dụng trên người bản thân, còn có thể dùng với người khác! Lực lượng so ra kém hắn, căn bản không cần hắn động thủ, chỉ cần ý niệm trong đầu vừa chuyển, sẽ bị không gian hư vô xé thành mảnh nhỏ!

Mà cho dù cảnh giới so với hắn cao hơn, Lâm Lạc cũng có thể trực xuất đối phương đến không gian hư vô!

Đương nhiên thời gian này dài hay ngắn phải do tu vi của đối phương cao thấp đến quyết định rồi, nhưng đáng sợ nhất chính là, này ngay cả Tinh Đế lão tổ cũng có thể trực xuất, tuy rằng Phong Sở Liên chỉ bị hắn trực xuất đi thời gian ba cái hô hấp!

Chống lại Tinh Đế tam trọng thiên cực mạnh nhất nhân gian, khả năng một tức thời gian cũng sẽ không có, nhưng đối với Tinh vực Chí tôn mà nói, một tức thời gian cũng đủ cho rất nhiều chuyện tình xảy ra rồi! Bao quát sát nhân, cứu người, thậm chí cướp sạch!

Lâm Lạc đem chủ ý đánh vào bảo khố của Âm Dương thánh giáo cùng Thánh địa.

Thánh địa là không cần nói, lúc Văn Thần, tập hợp rất nhiều Tinh vực chí tôn của yêu, nhân hai đại chủng tộc, hơn mười vạn năm tích lũy tuyệt đối đáng sợ. Mà Âm Dương thánh giáo tuy rằng thành lập không lâu, nhưng bởi vì am hiểu mị thuật, không biết có bao nhiêu người rơi vào trong tay bọn họ, nội tình đồng dạng không đơn giản.

Trong tay hắn đã có hai khối Hỗn Nguyên lệnh, tập hợp đủ ba miếng liền có thể mở bảo khố của Âm Dương thánh giáo, ở dưới dạng tiền đề này, muốn cho hắn mặc kệ hai cái Hỗn Nguyên lệnh thật sự là không có khả năng.

Tuy rằng tu vi hắn tăng trưởng đủ kinh khủng, nhưng trên đỉnh đầu còn đè nặng một Tinh Đế cảnh nữ vương đại nhân, để hắn không dám thả lỏng chút nào, thế nào cũng phải xoay người làm chủ nhân mới được.

Bởi vậy, sau khi chúng nữ đều xuất quan, Lâm Lạc quyết định ly khai Băng Tuyết quốc, đi giành vạn năm bí tàng của Âm Dương thánh giáo.

Tuy Tô Mị các nàng không muốn, nhưng các nàng cũng biết Lâm Lạc căn bản không phải người nhàn hạ xuống được, cái thế giới này nam nhân là toàn bộ tinh không, các nàng có thể làm chỉ là buông tay, sau đó chờ đợi hắn trở về.

Bởi vì Lâm Lạc có không gian bí thuật, Nghiêm Thanh cũng yên tâm để hắn ly khai, cho dù đụng với Tinh Đế lão tổ, tuy Lâm Lạc không có hy vọng thắng, nhưng muốn chạy trốn lại có vài phần nắm chắc.

Về phần Phong Sở Liên đan mở rộng Tinh Hải, tạm thời còn không có xuất hiện.

Nữ nhân này mới là chân chính không để ý, mà thực lực lại cường đại đến đáng sợ, Lâm Lạc cũng không muốn nàng sau khi xuất quan lại phức tạp, đã quyết định lập tức xuất hành.

Tuy rằng trung gian xuất hành qua một lần, nhưng đưa Tô Mị các nàng trở về Băng Tuyết quốc, Lâm Lạc không sai biệt lắm là mười lăm năm không có cùng ngoại giới tiếp xúc. Bất quá, Đông Châu võ đạo truyền thừa từ viễn cổ, đến nay ít nhất cũng có trăm vạn năm lịch sử, chỉ là vài chục năm thời gian căn bản không dậy nổi một chút cành hoa, vài chục năm này cũng không có phát sinh đại sự gì, bình tĩnh giống như chiến dịch Tuyệt Hồ thành vừa kết thúc.

Lâm Lạc muốn tìm kiếm miếng Hồn Nguyên lệnh thứ ba, thu vạn năm tích lũy của Âm Dương thánh giáo, về phương diện khác cũng phải tìm đến Lâm Hồng Hoang, phân hán một phần Thần Tửu, để bọn người Bao Thức Lễ cũng có thể được chỗ tốt.

Nếu như Lâm Hồng Hoang có thể phá vỡ vào Tinh Đế mà nói, như vậy một phương hán chính là có hai đại nhân gian chí cường, cùng Thánh địa liều mạng cũng sẽ có tiền vốn rồi.

Nhưng muốn trong đám người tìm kiếm Lâm Hồng Hoang hạ lạc thực sự quá khó khăn rồi, Lâm Lạc suy nghĩ một chút, truyền bá đi ra ngoài một đạo tin tức: Lâm Hồng Hoang, Lâm Chi Thanh, gặp lại nơi mới tới Đông Châu.

Lâm Hồng Hoang vừa nghe tin tức này hẳn sẽ minh bạch là Lâm Lạc triệu hắn đi ra gặp lại.

Lâm Chi Thanh chỉ dùng để chứng minh thân phận Lâm Lạc, mà nơi mới tới Đông Châu tự nhiên là Kỳ Vân tam đình Lữ gia, Lâm Hồng Hoang một mực âm thầm bảo hộ Lâm Lạc, tự nhiên sẽ không không biết lúc mới tới Đông Châu là nơi đâu.

Tin tức truyền ra, bởi vì Lâm Hồng Hoang là nhân vật then chốt đánh một trận ở Tuyệt Hồ thành, tuy rằng ba mươi năm trôi qua, nhưng chuyện về hắn là không có suy giảm, lập tức oanh truyền thiên hạ, cũng không cần Lâm Lạc trợ giúp, tin tức này qua mấy ngày là thiên hạ biết rõ.

Mọi người đều hiếu kỳ, Lâm Hồng Hoang này là ai còn không có minh bạch, thế nào sẽ vì Lâm Chi Thanh mà đi ra, hơn nữa trước còn có Lâm Lạc thiếu chủ của thế lực thần bí, có phải đều là người một nhà không?

Lúc Lâm Lạc phát ra tin tức, liền đi tới Lăng Nguyệt vực Kỳ Vân tam đình, đợi Lâm Hồng Hoang đến.

Lữ thành biểu hiện ra xem trước sau như một, nhưng hôm nay đã cải danh hoá họ thành Bạch thành rồi, bởi vì Lữ gia đã bị Bạch gia chiếm đoạt, trở thành gia tộc phụ thuộc. Ở trước mặt áp lực sinh tồn, Lữ gia tuyền thỏa hiệp.

Bất quá, Lâm Lạc tạm thời còn không muốn đi quản, nhiều lắm là cùng Lâm Hồng Hoang gặp mặt sau nữa sẽ xem một chút tình huống, ân oán của Lữ gia cùng Bạch gia sẽ giao cho Lữ Nguyệt Đồng đến xử lý, nàng hiện tại là tu vi Chủ Linh cảnh, một ngón tay liền có thể nghiền áp Bạch, Lữ hai nhà.

Hắn cất bước đi tới tiệm thợ rèn trong thành, địa phương có đại hán rèn sắt kia, lúc Lâm Lạc tiến nhập Tinh vực, mới phát hiện áo nghĩa của Chiến Thiên Quyết đáng quý, hắn từ trên người thiết đại hán chiếm được linh ngọc như vậy, là một bút tài phú cực đại.

813. Chương 823: Hoàn Ân. (1)

Nếu như đối phương còn ở đây mà nói, hẳn sẽ lấy Thần Tửu hồi báo, hiện tại Lâm Lạc là tu vi Tinh Vương suy đoán, đối phương chỉ ít cũng phải là cảnh giới Tinh Hoàng, Thần Tửu tất nhiên đối với hắn có giúp ích cực đại.

Đương! Đương! Đương!

Thanh âm quen thuộc vang lên, chỉ thấy một đại hán xích lõa thân trên đang gõ chùy, liệt hỏa chiếu rọi ra một thân mồ hôi nhễ nhại.

Đúng là đại hán rèn sắt để Lâm Lạc lĩnh ngộ Chiến Thiên Quyết kia!

- Ân?

Ánh mắt của đại hán rèn sắt ngưng lại, bởi vì hắn hoảng sợ phát hiện tu vi của Lâm Lạc dĩ nhiên tiến nhập Tinh vực!

Tuy rằng hắn cùng với Lâm Lạc hầu như ngay cả nói chuyện cũng không có nói qua, lúc trước Lâm Lạc chỉ là nhìn thấy động tác của hắn mà lĩnh ngộ tới ảo diệu của Chiến Thiên thập bát thức, để lại cho hắn ấn tượng khắc sâu, đến nay còn nhớ kỹ thiếu niên kia thiên phú nghịch thiên.

Nhưng ngần ngừ ba mươi năm sau, niên thiếu này cư nhiên từ Huyền Linh cảnh sư sư sư thăng lên Tinh Vương nhị trọng thiên, này... ngay cả Khương Huyền Bình là Tinh Đế nhất trọng thiên cũng không khỏi có loại cảm giác không thể tin được hai mắt bản thân.

- Trước đây đa tạ tiền bối thụ nghệ chi đức!

Lâm Lạc cung kính vái chào.

- Ta đã nói qua, đó là chính người nhìn thấy, bản thân lĩnh ngộ, cùng ta không quan hệ, không cần cảm tạ!

Khương Huyền Bình nhàn nhạt nói, hắn không muốn cùng yêu nghiệt đến đáng sợ này dính dáng quá sâu.

- Tuy rằng tiền bối là vô tâm, nhưng đối với văn bối mà nói, là chân chính thụ nghệ chi ân! Tu vi của văn bối cùng tiền bối chênh lệch quá nhiều, cũng không có thứ tốt gì có thể hồi báo tiền bối. Đây là lễ vật của một vị tiền bối khác ban cho văn bối, văn bối mượn hoa hiến Phật, phân tiền bối một phần. Rượu này có thể trợ giúp người lĩnh ngộ đại đạo, đối với tu vi của tiền bối có thể có trợ giúp!

Lâm Lạc lấy ra một bình Thần Tửu, cung kính đặt ở trước cửa tiệm thợ rèn.

Khương Huyền Bình thật ra là cảm thấy đồ vật mà Lâm Lạc đưa cho hắn không có tác dụng, dù sao hai người trong lúc đó chênh lệch quá xa! Tuy Tinh vực Chí tôn là cực mạnh ở hạ giới, nhưng Tinh Vương cùng Tinh Đế lại là thiên địa khác biệt, căn bản không thể so sánh!

Nhưng Lâm Lạc vài lần tha thiết cảm tạ, Khương Huyền Bình đối với hắn sinh ra hảo cảm, thân thủ thu hồi bầu rượu trên mặt đất nói:

- Người cũng là vì Cổ Nguyên động mà đến sao? Ta cho người một lời khuyên, không nên nhúng vào vũng nước đục này!

- Cổ Nguyên động?

Lâm Lạc không khỏi kinh ngạc.

- Nguyên lai người không biết, vậy người đến đây làm gì?

Trên mặt nghiêm túc của Khương Huyền Bình lộ ra một dáng tươi cười.

- Văn bối muốn gặp một người, bất quá Cổ Nguyên động là chuyện như thế nào!

Lâm Lạc không che dấu nói.

Khương Huyền Bình khoát tay áo nói:

- Không biết liên không biết, việc này đối với người tai hại vô ích, nhớ kỹ, nghìn vạn lần không nên tham gia!

Lâm Lạc không hiểu gì cả, nhưng hắn cũng sẽ không tùy tiện đáp ứng người khác cái gì, bởi vì hắn cũng không phải người không thủ tín. Hắn chỉ là nói:

- Vãn bối sẽ cố gắng chăm chú!

Bất quá, Khương Huyền Bình cũng không tiết lộ chuyện Cổ Nguyên động, Lâm Lạc cùng hắn nói vài câu, cũng chỉ biết đối phương họ Khương, ngay cả tên cũng không hiểu được. Nhưng rất nhanh thợ rèn đã có khách nhân tới, Lâm Lạc mơ hồ rời đi.

Này tất nhiên là Khương Huyền Bình thi triển năng lực, không muốn cùng hắn tiếp xúc quá sâu. Lâm Lạc cười cười, hắn là không có ý muốn mượn danh hào Tinh Đế của đối phương đi làm cái gì, hôm nay đưa tới Thần Tửu cũng chỉ là báo đáp đối phương thụ nghệ, song phương rốt cuộc thanh toán xong rồi.

Thân hình Lâm Lạc phiêu động, ở trong thành tìm chỗ ở lại.

Ba ngày sau, một cỗ khí tức bá đạo không gì sánh được quyền qua, võ giả toàn bộ Lữ thành đều là hai chân mềm nhũn, ba ba quỳ xuống.

Lâm Hồng Hoang tới rồi!

Lâm Lạc bay vút lên không, truy tung mà đi, ở trên một tòa cao sơn thấy được Lâm Hồng Hoang đang ngạo nghễ mà đứng, vẫn như cũ khí phách tuyệt luân, tựa hồ toàn bộ thiên địa đều phủ phục dưới chân hắn xưng thần.

- Tìm ta có chuyện gì không?

Lâm Hồng Hoang cũng không phải loại người lè mề, tuy ba mươi năm không thấy, nhưng hắn cũng căn bản không có bao nhiêu ý tứ, một bộ lão tử sinh người người đi ra xong sẽ không quan hệ gì tới lão tử nữa.

- Bọn người Bao sư huynh có khỏe không?

Lâm Lạc hỏi trước.

Lâm Hồng Hoang nhướng mày, đối với Lâm Lạc luôn quan tâm người ngoài là không thích, nhưng không thích thì không thích, người đối diện này cũng là con hắn, hơn nữa cảnh giới đề thăng thực sự kinh khủng đến quá mức, ba mươi năm đã đạt đến Tinh Vương nhị trọng thiên, tiếp qua ba mươi năm nói không chừng sẽ cùng hắn sánh vai rồi!

Tuy rằng hắn cũng là kỳ tài ngút trời, nhưng so sánh với Lâm Lạc lại thua kém rất nhiều.

Nếu tiểu tử này còn có thể lại thủ đoạn độc ác một chút là tốt rồi!

Trong lòng Lâm Hồng Hoang không khỏi cảm khái, lần đầu tiếc nuối không nên để Lâm Lạc tự mình cất bước, bằng không có hắn tự mình chỉ đạo, Lâm Lạc tất nhiên sẽ thành cá tính thiết huyết, mà không phải như bây giờ luôn nữ nhi tình trường.

- Bọn họ đều tốt!

Hắn không nhịn được nói.

- Đây là Thần Tửu do huynh đệ kết bái của ta ủ chế, để lại cho người một bình!

Ngữ khí của Lâm Lạc cũng rất ngạnh, tuy Lâm Hồng Hoang khí phách ngang dọc, nhưng bản thân Lâm Lạc cũng là chiến ý tận trời, không chút nào thua kém lão tử của hắn, hơn nữa quan hệ tới Nghiêm Thanh, hắn đối với phụ thân này không có khả năng quá thân.

- Thần Tửu?

Lâm Hồng Hoang có loại cảm giác không biết nên khóc hay cười, trong mắt Tinh Vực Chí tôn bọn họ không có thể vật gì đều có thể có chữ “Thần” được, muốn có chữ này phải thật cùng Thần giới có liên quan!

Thế nhân nói Thần công, Thần vật, Thần thú gì đó, trong mắt bọn họ hoàn toàn là chê cười, hiện tại Lâm Lạc cư nhiên cầm một bình “Thần” tửu đi ra, này thật để hấn ngay cả tức khí cũng sinh không dậy nổi.

Bất quá, xem đây cũng là một mảnh hiếu tâm của Lâm Lạc, này dù sao cũng là con trai độc nhất của hấn, hậu đại duy nhất của Lâm gia. Lâm Hồng Hoang vẫn phải muốn cấp cho Lâm Lạc một chút mặt mũi, lúc này cầm lấy bầu rượu, mở nắp bình, dự định uống một ngụm hết sạch.

- Đừng có uống hết, lưu cho bọn người Bao sư huynh một ít!

Lâm Lạc vội vã nhắc nhở.

Sắc mặt Lâm Hồng Hoang không khỏi méo xệch, tiểu tử thối này hiếu kính đồ vật cho lão tử còn song phân nhân tình, bất quá chỉ là một bầu rượu mà thôi, sao cứ lè nhè... đi!

Hấn dù sao cũng là Tinh Hoàng tam trọng thiên, đã phi thường tiếp cận Tinh Đế tồn tại, nắp bình mở ra đã nghe tới một cổ rượu vị nồng nặc, để hấn bỗng nhiên thấy được mảnh nhỏ đại đạo, rất nhiều thứ nhìn không ra, sờ không tới tựa hồ đều có dấu hiệu buông lỏng!

Thần Tửu! Thực sự là Thần Tửu!

Tiểu tử này phúc duyên thực sự là nghịch thiên a!

Trong lòng Lâm Hồng Hoang cảm khái, một võ giả muốn đi đến đỉnh thế giới, thiên phú kỳ thực cũng không phải là trọng yếu nhất, cần tu khổ luyện càng là thứ yếu, then chốt là phúc duyên!

814. Chương 824: Hoàn Ân. (2)

Muốn nói thiên phú, thế gian thiếu khuyết thiên tài sao? Muốn nói cần tu khổ luyện, võ giả nào không phải miệt mài bế quan, võ giả càng là cảnh giới cao lại càng không dám thư giãn, càng muốn chạm đến võ đạo đỉnh phong.

Nhưng thật sự tới đỉnh phong lại có mấy cái?

Kỳ thật then chốt là thiếu phúc duyên!

Loại vận khí nghịch thiên, bình thường chỉ là ở bên ngoài đi một vòng sẽ có bảo vật tự động chạy đến, vào một nơi khí ho cò gáy cũng sẽ hái được linh thảo cao cấp!

Đương nhiên, vận khí tốt cũng không ý nghĩa chiến lực cao, nhưng nếu là loại trời sinh chiến sĩ như Lâm Lạc, lại có phúc duyên nghịch thiên, kia sẽ đạt được thành tựu kinh khủng.

Lâm Hồng Hoang đóng nắp bình, đồ tốt như vậy hấn nên ở thời gian bế quan dùng, lớn nhất luyện hóa hiệu quả của Thần vật.

- Đừng quên phân cho bọn người Bao sư huynh!

Lâm Lạc lại nhắc nhở lần nữa.

Lâm Hồng Hoang suy nghĩ một chút, nguyên nhân chính là vì Lâm Lạc trọng tình trọng nghĩa, mới để hấn thu được từng chút phúc duyên! Này cũng không phải đơn thuần là vận khí, mà là tính cách, thái độ làm người của Lâm Lạc tổng hợp lại tạo thành kết quả.

- Người tuyển ở chỗ này gặp mặt, là bởi vì chuyện tình Cổ Nguyên động sao?

Lâm Hồng Hoang thay đổi chủ đề, nhi tử hiếu kính đồ vật tự nhiên không cần phải nói cảm tạ gì.

Lâm Lạc không khỏi hiếu kỳ, hấn đã từ trong miệng người thứ hai nghe được ba chữ Cổ Nguyên động rồi.

- Cổ Nguyên động là cái gì?

Hấn hỏi.

- Nguyên lai người còn không biết!

Lâm Hồng Hoang nhìn mặt trời ở phương đông, ánh mắt không nháy chút nào nói.

- Cổ Nguyên động là tồn tại thời kì viễn cổ, đến nay chỉ ít có trăm vạn năm lịch sử, trong đó có một loại bảo vật xưng là Hư Nguyên Khí, có thể để Tinh vực vô giả cấp tốc đột phá!

Đi tới một bước Tinh vực này, đột phá sẽ trở nên cực kỳ khó khăn, cần thời gian dài dòng buồn chán đến tích lũy, bởi vì mỗi một lần đột phá đều có thể thu được vạn năm thọ nguyên, bởi vậy độ khó đột phá này cũng có thể nghĩ, nói như vậy, trong năm nghìn năm có thể đề thăng tới cảnh giới kế tiếp là có thể coi là thần tốc rồi.

Bởi vậy, gặp phải cơ hội có thể rất nhanh đột phá, không có vô giả nào sẽ phớt lờ.

Tiến nhập Tinh Đế thời gian càng sớm, trùng kích Thần cảnh tự nhiên cũng càng lớn, do đó bất tử bất diệt, muôn đời trường tồn!

- Bất quá, Cổ Nguyên động phi thường cổ quái, vô giả Tinh Hoàng cảnh trở lên là không có biện pháp tiến nhập trong đó, sẽ lọt vào bài xích!

Lâm Hồng Hoang còn nói thêm.

Lâm Lạc nhướng mày:

- Tinh Đế là tồn tại đỉnh phong nhất của thế gian, còn có cái gì có thể ngăn trở bọn họ sao?

- Thế giới này, tồn tại có chút đồ vật cường đại ở ngoài lý giải của chúng ta, thật giống như bán Thần khí!

Lâm Hồng Hoang trầm mặc chỉ chớp lát nói:

- Lúc trước Thiên Khí tộc đã từng toàn diện kích hoạt tổ khí Cửu U Nguyên Linh Tháp của bọn họ, thậm chí trong khoảng thời gian ngắn đạt tới Thần khí, quân đội Thánh địa ở trong nháy mắt toàn bộ bị hủy diệt, hao tổn nguyên khí cực kỳ nghiêm trọng! Nhưng Thiên Khí tộc không hổ là trời sinh am hiểu bảo khí, Cửu U Nguyên Linh Tháp vừa bạo phát qua đi liền khôi phục tới trạng thái bán Thần khí, không có bị thiên địa bài xích ra khỏi hạ giới!

Này tất nhiên là đối với điều khiến bảo khí đạt đến trình độ tinh diệu tuyệt đối, mới có thể làm được chế địch mà vừa bảo trụ tổ khí! Bởi vậy, chỉ có Thiên Khí tộc trời sinh am hiểu bảo khí mới có thể làm ra chiêu này, Thiểm Điện tộc, Thủy tộc, Âm Diệt tộc đều không được!

- Nói như thế, Cổ Nguyên động tất nhiên là tồn tại hung hiểm không gì sánh được rồi?

Lâm Lạc nói.

- Không biết!

Lâm Hồng Hoang lắc đầu.

- Cổ Nguyên động cách mỗi vạn năm sẽ mở ra một lần, nhưng thời gian cụ thể cũng bất định, khả năng một hai tháng nữa, cũng có khả năng vài chục năm sau. Bất quá, này thế gian nguy hiểm nhất chưa bao giờ là cấm chế gì, mà là... người!

Hơn nữa, cái này không phải chỉ nói nhân loại, bao quát mãnh thú tu thành hình người!

Hư Nguyên khí đối Tinh vực vô giả mê hoặc quá lớn, đến lúc đó tuyệt đối sẽ đưa tới vô số người tranh đoạt! Khi đó không chỉ sẽ có nhân loại vô giả Thánh địa, còn có thể có Yêu tu, nói không chừng ngay cả tứ đại cổ tộc cũng sẽ chen một cước!

Bất quá, náo nhiệt như vậy há có thể không nhìn một chút!

Lâm Lạc không khỏi lộ ra biểu tình hướng tới, về phần Khương Huyền Bình cảnh cáo hắc tử tự nhiên là ném ở sau đầu, bởi vì hắc tử căn bản không có đáp ứng qua cái gì.

- Người tuy là Tinh Vương nhị trọng thiên, nhưng lấy thực lực của người, ở trong Cổ Nguyên động này có thể xưng vương! Bất quá, người phải chú ý chính là, bên ngoài là có Tinh Đế tọa trấn, vô luận ra vào đều là một nan đề!

Lâm Hồng Hoang biết Lâm Lạc khẳng định muốn đi xông vào một lần, căn bản không nói thêm khuyên can gì, mà hắn càng là người khởi xướng chủ nghĩa mạo hiểm, muốn an toàn, kia còn tu luyện cái rắm!

Người đi vào càng ít, đối mặt cạnh tranh cũng càng nhỏ.

Tuy rằng Tinh Đế lão tổ không thể tiến nhập Cổ Nguyên động, nhưng có thể phong tỏa động khẩu, không cho những người khác tiến nhập, như vậy bản thân hậu bối, môn nhân liền không hề có áp lực cướp đoạt bảo vật.

Này tuy rằng vô sỉ, nhưng Tinh Đế lão tổ sẽ để ý cái nhìn của người khác sao? Ai dám nói cái gì, trực tiếp một chưởng trấn áp, thiên hạ tự nhiên thái bình rồi.

- Cổ Nguyên động một lần mở ra có mười năm thời gian, phải trước đó lý khai, bằng không... chưa từng có người có thể ở trong này sống quá vạn năm, đợi Cổ Nguyên động mở ra lần tiếp theo chạy ra!

Lâm Hồng Hoang thận trọng nói.

Lâm Lạc gật đầu, Cổ Nguyên động đã thần kỳ như vậy, ngay cả Tinh Đế lão tổ cũng không thể tránh được, Tinh Vương cấp bậc bị vây ở trong đó, khả năng bị thất cổ chết xác thực phi thường lớn.

- Ta sẽ không hiện thân, người tự giải quyết cho tốt, nếu sự không thể, nghìn vạn lần không nên cậy mạnh bỏ tính mệnh! Kỳ ngộ có nhiều, nhưng tính mệnh chỉ có một!

Lâm Hồng Hoang nói một hồi, rốt cục lộ ra một tia quan tâm của người làm phụ mẫu.

Dù sao, đây chính là nhi tử duy nhất của hắn.

Lâm Lạc gật đầu, tuy rằng hắn thích mạo hiểm, nhưng tuyệt đối sẽ không cố ý chịu chết!

Nhưng hiện tại hắn nắm giữ không gian bí pháp, ngay cả Tinh Đế lão tổ cũng có thể trực xuất, tuy rằng khả năng chỉ có một tức thời gian, nhưng tốc độ của Tinh vực chí tôn sao mà nhanh, chỉ cần tiến nhập Cổ Nguyên động còn sợ đối phương truy sát sao?

Đến lúc đó, nên đến phiên bọn họ lo lắng ở trong động đại khai sát giới rồi!

Lâm Lạc suy tư một lúc, căn bản không dự định giả trang gì, đến lúc đó đường đường chính chính trực tiếp từ chính diện giết đi vào, hảo hảo phát ra một ngụm ác khí!

Tuyệt Hổ thành khốn chiến, tổ địa Thiểm Điện tộc hung hiểm trùng trùng, để Lâm Lạc cái phần tử hiếu chiến này nghẹn đủ khí rồi, muốn oanh oanh liệt liệt đại chiến một hồi, mà cùng Tinh Đế lão tổ ngạnh kháng, cái này chỉ nghĩ thôi đã làm cho người nhiệt huyết sôi trào?

815. Chương 825: Cổ Nguyên Động. (1)

Lâm Hồng Hoang làm việc không hề mề chút nào, nói đi là đi, căn bản không để cho Lâm Lạc có cơ hội giữ lại.

Tuy rằng tất cả mọi người biết Cổ Nguyên động mở ra gần ngay trước mắt, nhưng này là cùng vạn năm tương đối, trên thực tế có thể là ngày mai, cũng có thể là một ngày nào đó ở mười năm sau!

Cũng may cảm thấy hứng thú đối với cái này đều là Tinh vực Chí tôn, đó là Chủ Linh cảnh cao thủ cũng chỉ có thể chảy nước miếng mà căn bản không có tư cách tham gia, coi như là mười năm thời gian, ở trong mắt bọn họ so với mười ngày là không có gì khác biệt.

Nhưng mà, trên thực tế chỉ nửa tháng sau, Cổ Nguyên động liền mở ra rồi!

Cổ Nguyên động là một nơi hoang dã trong Lăng Nguyệt vực Kỳ Vân tam đình!

Bởi vì ở xa xưa về trước, nơi này là một mảnh đại dương mênh mông, nhưng theo thiên hạ chia bốn, Tinh vực Chí tôn mạnh mẽ gạt bỏ hải dương thành lục địa, vị trí của Cổ Nguyên động cũng biến thành lục địa.

Tuy rằng cái động khẩu cách mặt đất chừng mấy vạn trượng, nhưng ở trong mắt Tinh vực Chí tôn, này căn bản không coi là cái gì, dẫn động tinh thần lực tùy tiện oanh một chút là có thể đánh ra một cái hố sâu như vậy.

Nhưng cũng may những Tinh vực chí tôn này còn không có phát rồ như vậy, bằng không liệu linh loạn oanh mà nói, toàn bộ Lăng Nguyệt vực đều phải tan vỡ, một lần nữa hóa thành đại dương mênh mông!

Mấy ngày này, đã có rất nhiều Tinh vực chí tôn đi tới đây, để Kỳ Vân tam đình nho nhỏ trở nên náo nhiệt không gì sánh được. Nhưng náo nhiệt như vậy cũng giới hạn với Tinh vực Chí tôn trong lúc đó, những người khác cũng không hiểu được Kỳ Vân tam đình hiện nay hội tụ nhiều ít lực lượng đỉnh phong của thế gian.

Phía trên Cổ Nguyên động được đào ra một hố sâu cự đại, tuy rằng không có thuyền chuyển tinh thần lực, nhưng lực lượng của Tinh vực Chí tôn là cường đại đến đáng sợ, muốn đào ra một cái hố như thế cũng chỉ là chuyện giản đơn.

Đầu tiên đến chính là Thánh địa chư cường, bởi vì còn chưa tới thời gian Cổ Nguyên động mở rộng, hiện tại Lâm Lạc tự nhiên không có khả năng lộ hành tung ra ngoài, chỉ là ẩn ở một nơi bí mật gần đó quan sát, hẳn thấy được nhân mã Thánh địa La gia, trong đó có La Thiên Quân.

Chỉ cần nhận ra La Thiên Quân, sẽ không khó phán đoán thân phận những người khác, mấy cái đạt tới cấp bậc Tinh Đế tự nhiên là lão tổ tam gia kia, có người nói nhân loại trong Thánh địa, cũng chỉ có bọn họ mới có khả năng cầm ra lão tổ cấp bậc Tinh Đế đến, cái khác thì là Yêu tu.

Không ra mấy ngày, Lâm Lạc cũng rốt cục thấy được Yêu tu, cũng chính là mãnh thú hóa thành hình người!

Dẫn đầu chính là một Hổ diện nhân!

Nếu như không nhìn mặt, người này là tiêu chuẩn đại hán khô ngô, nhưng lúc này trước một đầu hổ, phía sau còn có một đuôi cộp thật dài, thỉnh thoảng lại quẫy động một chút, nhìn vô cùng quái dị. Nhưng quái vật như vậy cũng không có bất luận kẻ nào dám chê cười hắn, bởi vì này rõ ràng là tồn tại Tinh Đế tam trọng thiên!

Thứ hai là một mỹ phụ yêu mị tận xương, mặc một bộ váy ngắn bó sát người. Trên thân gần chỉ là bọc bộ ngực đầy ắp của nàng, hai ngọc phong cực đại rõ ràng như muốn bính đi ra, thân hình như rắn nước, da thịt trắng nõn làm cho người hoa mắt.

Hạ thân thì chỉ là bao ở cái mông to mọng của nàng, hai chân thon dài thẳng tắp, tràn ngập co dãn kinh người.

Nàng mỗi đi một bước, thân hình như rắn nước sẽ khoa trương giãy dụa một chút, không chỉ bộ ngực sữa loạn chiến, phong đồn càng là tả hữu hoảng động, làm cho người miệng khô lưỡi đắng.

Bất quá, cũng không có người dám động chủ ý tới nàng, bởi vì nàng đồng dạng là tồn tại Tinh Đế tam trọng thiên cực mạnh, ai sẽ ngại bản thân mệnh dài?

Mỹ phụ này nhìn không ra có chút “thú” nào, cùng nam hình đầu hổ bên cạnh nàng kia thành đối lập cường liệt. Mà ở phía sau bọn họ, còn lại là sáu nam nữ tuổi trẻ, đồng dạng nhìn không ra đáng đáp ở đâu có “thú”.

Nếu không phải nam nhân đầu hổ kia thực sự quá bắt mắt, nhóm người này đi tới ai sẽ coi bọn họ trở thành ngoại tộc?

Nhưng mà, để cho Lâm Lạc có chút ngoài ý muốn chính là, tứ đại cổ tộc quả nhiên cũng tới!

Nghiêm Kiếm Tâm, Trần Trác Nhĩ bốn lão tổ Tinh Đế tam trọng thiên mang theo mười mấy Tinh Vương cảnh hậu bối ngông nghênh đi tới, không sợ dẫn phát một hồi đại hỗn chiến chút nào.

Nhưng lúc này lại không có đại sự gì phát sinh.

Lực lượng song phương cũng không có bên nào chiếm ưu, cho dù là Thánh địa triệu đến các cao thủ khác, tứ đại tộc cũng đồng dạng sẽ không không có chuẩn bị, bọn họ hơn mười vạn năm tranh đấu đã nói rõ ai muốn tiêu diệt ai cũng là chuyện tình không có khả năng.

Hai bên ai cũng không có cùng ai nói chuyện, đều là cố thủ một khu vực, lẳng lặng đợi Cổ Nguyên động mở ra.

Mà ở trong hai ngày sau, Âm Dương thánh giáo, Âm Thi tông đều đến. Nhưng bọn hắn cùng tứ đại tộc và Thánh địa hơi yếu nhược, bởi vậy rất tự giác chiếm một vị trí nhỏ hơn.

Nhưng nếu Thánh địa và tứ đại tộc muốn cự bọn họ ở ngoài cửa không cho vào, kia là chuyện không thể nào, dù sao hai người này tuy thực lực hơi yếu, nhưng điều không có thể tùy tiện dẫn đo, kết quả là, này chỉ có thể lẫn nhau thỏa hiệp phân chia.

Âm Dương thánh giáo, Âm Thi tông hạ đầu rất thấp, là cho Thánh địa cùng tứ đại tộc một cái mặt mũi, cũng là cho Thánh địa cùng tứ đại tộc một cái bậc thang hạ đài, mọi người hòa bình ở chung, cộng đồng phát tài.

Đương nhiên, đây là mặt ngoài, một ngày tiến nhập Cổ Nguyên động, vì bảo vật sẽ bạo phát xung đột như thế nào, ai cũng dự liệu không được.

Lúc này còn có một ít tán tu, bọn họ không có chỗ dựa vào, lúc này cũng chỉ có thể xem sắc mặt người khác rồi, thập chí có người bị cự ở ngoài cửa, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Đột nhiên, một cổ uy áp cường đại bao phủ xuống, một nam tử vóc người cường tráng bỗng nhiên xuất hiện ở nơi này, khí tức cường đại đủ để cho lòng người run sợ.

Cư nhiên là đại hán rèn sắt họ Khương kia!

Lâm Lạc không khỏi hai mắt tròn to, hán tử này thoát nhìn một bộ không màn hậu thế, thế nào sẽ đột nhiên hiện thân ở nơi đây?

- Khương Huyền Bình, ngươi lại muốn đến uống phí lực rồi?

Thánh địa La gia Tinh Đế lão tổ nghênh đón nói.

Khương Huyền Bình quét mắt nhìn hắn nói:

- Nghe ta một lời, không nên vào Cổ Nguyên động nữa, các ngươi chỉ biết đưa tới đại phiền toái cho bản thân!

- Chê cười, thế gian này còn có cái gì có thể uy hiếp đến tồn tại như chúng ta sao?

Lý gia Tinh Đế lão tổ cũng đón tới:

- Ngươi lại không chịu nói rõ cuộc là vì sao, cố lộng huyền hư!

Khương Huyền Bình lắc đầu thở dài, ánh mắt đảo qua, ở trên người Lâm Lạc ngừng lại một chút.

Hắn tu luyện Chiến Thiên Thập Bát Chùy, cùng Chiến Thiên Quyết một mạch tương thừa, hai người trong lúc đó có một tia cộng minh kỳ diệu, để hắn phát hiện Lâm Lạc tồn tại. Đương nhiên, này cũng là Lâm Lạc hơi thất thần không có dùng Tử đỉnh bao trùm toàn bộ khí tức của bản thân.

816. Chương 826: Cổ Nguyên Động. (2)

Nhưng hắn lập tức thu hồi ánh mắt, cư nhiên quay đầu đi, hai người trong lúc đó có vẻ mạc danh kỳ diệu không gì sánh được.

Bất quá, hần là Tinh Đế chí tôn, coi như là lại mặc danh kỳ diệu cũng không có người dám nói cái gì, hần có tư cách như vậy! Nhưng mà chỉ một lúc sau, Khương Huyền Bình lại dắt một thiếu nữ tới, nếu như lúc đầu Lâm Lạc có thể đi vào tiệm thợ rèn mà nói, sẽ nhận ra nàng là Khương Minh Châu.

- Ha ha, Khương Huyền Bình người không phải vẫn nói Cổ Nguyên động nguy hiểm sao, sao lúc này cũng động tâm rồi?

Phương gia Tinh Đế lão tổ cười ha hả, không che giấu vẻ châm chọc chút nào.

Khương Huyền Bình chỉ là thần nhiên cười nói:

- Đây là chất nữ Khương Minh Châu của ta, giao phó chư vị thay ta chiếu khán một chút!

Nói xong, hần lần thứ hai tiêu thất.

Này...

La, Lý, Phương tam gia lão tổ đều có chút khó coi, coi bọn họ trở thành cái gì rồi? Bảo mẫu? Chất nữ nhà mình không tự chiếu cố, cứ nhiên giao cho bọn hần? Để cho bọn họ càng biệt khuất chính là, cứ nhiên còn không có cơ hội nói không, người ta đã vỗ vỗ cái hông rồi đi!

Ở trên cảnh giới, Tinh Đế nhất trọng thiên Khương Huyền Bình so với bọn hần thua kém vài phần, nhưng mọi người đều là đại cảnh giới tương đồng, bọn họ muốn giết Khương Huyền Bình hầu như là chuyện tình không có khả năng! Vạn nhất Khương Minh Châu xảy ra chuyện gì, người điên kia chạy đến Thánh địa giết lung tung một mạch mà nói, thật đúng là làm cho người ta đau đầu!

Bởi vậy, khó coi là khó coi, nhưng bọn họ cũng không dám cầm Khương Minh Châu thế nào. Đương nhiên, lấy tu vi bọn họ cũng không tất yếu đi để ý tới một thiếu nữ mới vào Tinh Vương tam trọng thiên.

Khương Minh Châu cũng không sợ người lạ chút nào, nhàn châu hắc bạch phân minh xoay động, ngông nghênh đi tới bên cạnh Lâm Lạc, thân hình di động lên cao ba thước, như ngồi ở trên ghế vô hình, hai chân thon dài đứng đưa.

- Uy, lần trước thấy người vừa mới là Huyền Linh cảnh, hiện tại cũng đạt tới Tinh Vương nhị trọng thiên, người có bí quyết gì sao?

Thiếu nữ này thật đúng là không sợ người lạ, vừa mở miệng là hỏi vấn đề tư mật như vậy.

Mình cùng nàng rất thân thuộc sao?

Lâm Lạc lắc đầu nói:

- Không có bí quyết gì, chỉ khổ tu mà thôi!

Hiện tại hần thay đổi bộ dạng, hơn nữa Tử đỉnh che lấp khí tức, như những tán tu khác, không hấp dẫn người chú ý chút nào. Nếu không phải Khương Huyền Bình tu luyện Chiến Thiên Thập Bát Chùy, cho dù là Tinh Đế cũng không có khả năng phát hiện hần không thích hợp.

Bởi vậy, hai người nói chuyện với nhau cũng không có khiến cho người khác chú ý, hiện tại Tinh vực chí tôn đã càng ngày càng nhiều rồi.

- Thực sự là keo kiệt!

Khương Minh Châu liên tục lắc đầu, thở dài nói:

- Uống công Nhị thúc ta cố ý phái ta đi bảo hộ ngươi, ngươi là hồi báo đại ân nhân ta như thế nào đây?

Ân?

Lâm Lạc kỳ quái, nguyên lai Khương Huyền Bình đi mà quay lại, cứ nhiên là chuyên môn vì hần!

Cũng phải, thái độ làm người của Khương Huyền Bình đường đường chính chính, sao lại vừa cảnh cáo xong lại đưa chất nữ tới, nguyên lai là để trợ giúp hần một tay! Nghĩ đến dùng tu vi Tinh Vương tam trọng thiên của Khương Minh Châu, ở trong Cổ Nguyên động tuyệt đối xứng vương xưng bá rồi.

- Nhị thúc ta phát hiện người đưa cho hấn cư nhiên là một bình Thần Tửu, nhân tình này quá lớn, bởi vậy không thể làm gì khác hơn là để chất nữ ta đến hoàn nhân tình rồi!

Khương Minh Châu cố ý nói xong rất ủy khuất, nghe lên như là muốn nàng lấy thân tương báo, khiến người ai oán.

Tuy rằng cùng nàng vừa tiếp xúc, nhưng Lâm Lạc đã cảm giác được nàng rất khó chơi, có khôn khéo như Tô Mị, lại có ác ma như Đường Diễm, thực là làm cho người nhức đầu.

Bất quá, Khương Minh Châu cũng không phải người cuối cùng thêm vào, lúc này lại có một mỹ nữ tuổi còn trẻ phiêu nhiên bay tới, mà người này Lâm Lạc cũng nhận thức... Nam Nhược Hoa!

Lúc trước ở Bạch Dương Trấn, Lâm Lạc nhìn không ra sâu cạn của nàng, mà lúc này lại không hề trắc trở... Tinh Vương tam trọng thiên!

- Nhược Hoa gặp qua các vị tiên bối!

Mỹ nữ thanh lệ xuất trần này hướng chư vị Tinh Đế khom lưng hành lễ, biểu hiện vẫn như cũ trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nhưng vô luận là Thánh địa ba vị Tinh Đế nhân loại, hay Yêu tu hai đại chí tôn, thậm chí lão tổ tứ đại cổ tộc cũng hoàn lễ, đối với nàng phi thường coi trọng.

- Tôn sư có khỏe không?

Nghiêm Kiếm Tâm thuận miệng hỏi, hiển nhiên cùng đối phương cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt.

- Gia sư vẫn mạnh khỏe, lão nhân gia bảo vẫn bối chuyển tới các vị tiên bối ân cần thăm hỏi!

Nam Nhược Hoa trong trẻo nhưng lạnh lùng nói, cũng không có bởi vì một vị Tinh Đế lão tổ thái độ đối với nàng thân thiết mà thụ sủng nhược kinh.

Chư vị lão tổ khác cũng đều mở miệng đa tạ, chủ đề nói chuyện không ly khai sự phụ của nàng, để tất cả mọi người minh bạch những Tinh Đế lão tổ này sẽ đối với nàng vài phần kính trọng hoàn toàn là bởi vì sự phụ của nàng.

Lâm Lạc nhớ kỹ Nam Nhược Hoa nói qua, sự phụ của nàng sở trường về bói toán chi đạo, trước đây hấn không rõ, hiện tại đoán được này khả năng là thời gian linh căn đồng dạng hiếm thấy! Thời gian công pháp, có thể truy nguyên qua lại, dự kiến thời gian, là công pháp thần bí nhất thế gian!

Mà tinh thông thời gian bí thuật, ở Thần giới cũng là số lượng không nhiều lắm!

Có thể dự kiến thời gian chuyển dời, ở trình độ rất lớn có thể xu cát tị hung, cướp giết cơ duyên, nghịch thiên hành sự!

Nhân vật như vậy cũng không có nhiều người dám đắc tội.

Nam Nhược Hoa cũng không có phát hiện Lâm Lạc tồn tại, hay là nàng đã sớm quên một tiểu nhân vật như vậy, ân cần thăm hỏi các lộ tiên bối một chút, nàng ở một bên đả tọa điều tức, khí chất mỹ lệ điềm tĩnh làm cho các thanh niên trẻ tuổi tim đập thành thịch.

Trên đời có rất nhiều mỹ nữ, nhưng tự mình có khí chất độc nhất vô nhị như vậy cũng không nhiều, tâm tình nàng lại kích động, lại phần nộ, lại uể oải cũng sẽ rất nhanh bình tĩnh trở lại, tìm được một phần an bình.

Mỹ nhân như vậy, tuyệt đối là người chọn làm chính thê hay nhất!

Đừng nói thanh niên Thánh địa rục rịch, thanh niên tứ đại cổ tộc cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém, thậm chí ngay cả Yêu tu cũng không để ý nhân, thú chi biệt, cùng nàng đáp lên quan hệ.

Trong mắt Lâm Lạc hiện lên một vẻ hồi ức.

Lúc mới gặp gỡ Nam Nhược Hoa, hấn chỉ là một tiểu tử ở nông thôn chưa từng có ly khai qua Bạch Dương Trấn, dùng khí chất tao nhã như Nam Nhược Hoa, tự nhiên để lại cho hấn ấn tượng khắc sâu không gì sánh được.

Có thể nói, tâm hồn niên thiếu là bởi vì nàng mà mở ra.

Bất quá, theo thời gian chuyển dời, trải qua vô số lần chiến đấu, tu vi tăng vọt, Lâm Lạc cũng không còn là mao đầu tiểu tử lúc trước, tái kiến Nam Nhược Hoa đã không có rung động như trước kia, chỉ là một loại tình cảm hoài cựu nhân nhạh đẩy lên trong lòng mà thôi.

Hắn hôm nay đã có nữ nhân để mình yêu thương, tâm trí cũng hoàn toàn thành thực, đối phương phong tình đoan trang cũng không có thể dao động tâm linh kiên nghị của hắn, thậm chí ngay cả để hắn xem vài lần cũng không cách nào làm được, rất nhanh nhắm hai mắt, tự điều chỉnh trạng thái.

817. Chương 827: Cường Thế Đánh Chết.

Sư phụ của Nam Nhược Hoa sở trường về bói toán chi đạo, nếu Nam Nhược Hoa xuất hiện ở đây, Cổ Nguyên động kia mở ra hẳn là gần ngay trước mắt!

- Oa, người không phải nam nhân sao, đại mỹ nữ như vậy cũng không xem nhiều một chút?

Khương Minh Châu quá khiêu lên.

- Uy, xem nhiều một chút cũng sẽ không mang thai, người sợ cái gì chứ?

Lâm Lạc không khỏi đỏ mặt, thiếu nữ này cũng quá bư hân rồi!

- Ta biết rồi, người là ngụy quân tử tiêu chuẩn nhất, rõ ràng tâm thèm nhìn muốn chết, nhưng hết lần này tới lần khác giả ra một bộ dáng dấp ‘ta căn bản khác người’. Muốn có vẻ không giống người thường hấp dẫn người ta chú ý, có đúng hay không?

Khương Minh Châu hai tay vỗ vỗ, một bộ quả thế.

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Bên người ta cũng có một tuyệt thế mỹ nữ, ta đây cần gì phải bỏ gần tìm xa?

- Thật có ánh mắt!

Khương Minh Châu không chút khách khí vui lòng nhận Lâm Lạc ca ngợi, được xưng là tuyệt thế mỹ nữ nhưng không có nửa điểm khiêm tốn, hận không thể để Lâm Lạc viết lên trên mặt.

Nhưng vào lúc này, chỉ nghe thanh âm ầm ầm vang lên, nặng nề không gì sánh được, rồi lại rất dài, toàn bộ mặt đất đều đang run dẫu.

Không, không chỉ là Lăng Nguyệt vực, toàn bộ Đông Châu, thậm chí toàn bộ Ngân Nguyệt tinh đều phát ra rung động, như một con gà con muốn từ trong vỏ trứng chui ra.

Cũng may rung động như vậy cũng không có duy trì liên tục bao lâu, rất nhanh quy về bình tĩnh, nhưng Cổ Nguyên động cũng đã mở rồi.

Đây là một động khẩu tối đen, phẳng phất giống như có sinh mệnh, động bích cư nhiên còn đang hơi nhúc nhích. Nhưng một cỗ lực lượng bài xích rất cường đại từ trong đó tràn ra, càng là tu vi cao thâm, bị bài xích lại càng lợi hại, thảo nào Tinh Đế cùng Tinh Hoàng là vô pháp tiến nhập trong đó.

- Tốc tốc tiến nhập, nhớ kỹ, các người tối đa chỉ có mười năm thời gian, tới lúc đó, mặc kệ gặp phải tình huống gì, cũng phải lập tức rời khỏi trong động, bằng không tính mệnh khó giữ được!

Nghiêm Kiếm Tâm nghiêm nghị nói, không chỉ là thanh niên của Thiểm Điện tộc Nghiêm Phi Dương, tam đại tộc khác ai cũng đều cung thanh xác nhận.

Bên kia, lão tổ một phương Thánh địa cũng nói lời đồng dạng, để hậu bối tuyệt đối phải giữ nghiêm mười năm chỉ kỳ, tuyệt không có thể có bất luận kéo dài gì.

Lâm Lạc quay đầu vừa nhìn, chỉ thấy Khương Minh Châu đeo lên một cái mạn sa che mặt, trước mũi còn có hai cục bông, để khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng có vẻ thập phần cổ quái.

- Người làm gì vậy?

Lâm Lạc kỳ quái hỏi thăm.

- Không ngửi thấy được mùi khó chịu sao?

Khương Minh Châu ở trước mũi phẩy phẩy.

Thối vị không có, ngược lại có một loại mùi thơm ngát, Lâm Lạc ngửi ngửi, mũi thiếu chút nữa tiến đến trên người Khương Minh Châu rồi.

- Đại sắc lang, quả nhiên lộ nguyên hình rồi!

Thiếu nữ này hừ hừ nói, đối với hần huy huy nắm tay nhỏ nói.

- Bất quá, dám đánh chủ ý bản cô nương, cẩn thận bị đánh thành đầu heo!

Lâm Lạc quyết đoán không để ý tới nàng, nha đầu kia cùng Đường Diễm không sai biệt, không để ý tới nàng nàng sẽ làm âm ỉ không dậy rồi, bằng không sẽ chơi đến rồ.

Tinh Vương của Thánh địa cùng tứ đại tộc lục tục tiến nhập, sau đó là Tinh Vương của Âm Thi tông cùng Âm Dương thánh giáo cũng động lên, lại là mấy tán tu, nhưng người phía sau đã vào không được, chừ vị Tinh Đế ở nơi này, ai dám qua?

Khương Minh Châu dắt góc áo của Lâm Lạc đi tới động khẩu, nhưng nàng đi qua, Lâm Lạc lại bị ngăn cản xuống.

- Chừ vị thúc thúc bá bá gia gia nãi nãi, hần là bằng hữu của Minh Châu, các người dàn xếp một chút a!

Tiểu nha đầu mang theo khẩu khí làm nũng hướng chúng lão tổ nói, tuy rằng từ chối khéo chỉ là Thánh địa La gia lão tổ, nhưng này hiển nhiên chiếm được tất cả lão tổ ngầm đồng ý.

- Chớ có dài dòng, bằng không người cũng đừng tiến vào!

La gia lão tổ hừ lạnh nói, hần tuy rằng cố kỵ Khương Huyền Bình, nhưng cũng không ý nghĩa hần sẽ sợ.

- Không tiến thì không tiến!

Khương Minh Châu hờn dỗi, trên thực tế nàng căn bản không có ý tiến nhập Cổ Nguyên động, chỉ là bởi vì Khương Huyền Bình muốn nàng bảo hộ Lâm Lạc hoàn một cái nhân tình mới có chuyện này, nếu Lâm Lạc không thể tiến vào trong đó, nàng tự nhiên cũng không có lý tiến nhập do.

Lâm Lạc mỉm cười, kéo nàng đến một bên nói:

- Ta cũng không cần người bảo hộ, hơn nữa, người sẽ là cản trở của ta!

- Cái gì, người cái tiểu tử thói vong ân phụ nghĩa này, bản cô nương muốn tức giận!

Khương Minh Châu tức giận đến oa oa kêu to, tiểu tử này thật đúng là khینگ người quá đáng, tiểu cô nương giận thật rồi.

- Đừng nóng giận, ta nói cũng là sự thực! Hơn nữa, người không phải rất không thích lão đầu kia sao?

Lâm Lạc cười nói.

- Kia thì thế nào, người còn có thể đánh hần cho ta hết giận sao?

Khương Minh Châu hiển nhiên cho rằng Lâm Lạc hỏi chuyện này rất không có thành ý.

- Đánh hần là không được, bất quá, cho người hết giận lại không khó, thế nhưng, người không thể cùng ta có bất luận tiếp xúc gì nữa, coi ta trở thành người hoàn toàn xa lạ!

Lâm Lạc nghiêm nghị nói.

- Không biết người đang làm cái quỷ gì!

Khương Minh nói.

- Người chờ xem!

Thân ảnh Lâm Lạc chợt lóe, đã phiêu nhiên ly khai, người khác tự nhiên cho rằng hắn là bất đắc dĩ mà trực tiếp buông tha.

Nhưng lúc đi tới viễn phương, hỏa diễm trên người Lâm Lạc vừa chuyển, biến trở về dáng dấp vốn có của hắn, thập phần kiêu ngạo giết trở lại Cổ Nguyên động, đó là bởi vì hắn không muốn kéo Khương Minh Châu liên lụy đi vào, dù sao người ta là tới giúp hắn, cho dù hắn rất nhứt đầu với tính cách của đối phương.

Lâm Lạc một cái cất bước trong lúc đó, đã về tới trước Cổ Nguyên động, bước đi về phía trước.

- Lâm... Lâm Lạc!

Thanh âm tràn ngập kinh ngạc, phần hân vang lên, La Thiên Quân còn đang ở trước mặt lão tổ nghe dặn tuý cơ hành động, cũng thành linh nhảy lên, dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn về phía Lâm Lạc.

Đây là địa phương gì?

La, Lý, Phương tam gia Tinh Đế lão tổ toàn bộ chạy tới nơi đây, đừng nói tam đại Tinh Đế đều tới, dù chỉ có một, kia chỉ dùng ngón tay cũng có thể đơn giản bắt Lâm Lạc! Nhưng tiểu tử này cứ nhiên lại tới, nhưng về mặt lại như không có việc gì, này làm sao không khiến cho người kinh ngạc!

- Lâm Lạc?

Nam Nhược Hoa còn không có tiến nhập Cổ Nguyên Động, nghe được tên Lâm Lạc chỉ cảm thấy có chút quen tai, tựa hồ đã từng ở nơi nào nghe qua tên này, nhưng nhất thời bán hội lại nhớ không ra.

Hơn nữa, lúc đầu nàng nhìn thấy Lâm Lạc, Lâm Lạc mới chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi, tràn ngập tính trẻ con, nhưng hiện tại đã thành nam tử hán đỉnh thiên lập địa, ở khí chất khác biệt thực sự quá lớn.

Nàng chỉ cảm thấy nam nhân này giống như đã từng quen biết, nhưng căn bản không có khả năng đem nam nhân Tinh Vương nhị trọng thiên này cùng thiếu niên lang bốn mươi năm trước kia liên hệ đến cùng nhau.

- Ha ha ha, người dĩ nhiên còn dám tự chui đầu vào lưới!

La Thiên Quân ngăn ra cười to, mặc kệ Lâm Lạc có âm mưu gì, nhưng ở trước mặt lực lượng tuyệt đối đều không có dùng?

818. Chương 828: Kinh Sợ Lão Tổ. (1)

Nếu như nói ba Tinh Đế lão tổ còn không là lực lượng tuyệt đối, vậy cái gì mới là tuyệt đối?

- Lâm Lạc?

Tinh Đế lão tổ Tứ đại tộc cũng nhất tề ánh mắt ngưng trọng, hướng Lâm Lạc nhìn qua, lúc trước chuyện tình Nghiêm Thanh bị cứu đi tự nhiên đã bị bọn họ phát hiện, mà theo “đường hoàng” thất tung, bọn họ đại thể cũng có thể nghĩ thông suốt đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra!

Đây chính là ị trên đầu cọp a, chẳng phải để cho bọn họ tức giận đến sôi lên sao? Rõ ràng nghiệt tử ngay ở trước mắt bọn họ, nhưng bọn họ một cái cũng không có nhận ra, này làm mặt mũi của Tinh Đế lão tổ còn đâu!

- Hảo người một cái nghiệt tử, lão phu muốn bỏ người!

Trần Trác Nhĩ tính tình bạo nhất, lúc này muốn giết đi ra.

Bang!

La gia lão tổ cũng một chương phách qua, hóa giải công kích của Trần Trác Nhĩ.

- La Nghiễm Nghĩa, người muốn cùng lão phu khai chiến sao?

Trần Trác Nhĩ nổi giận.

La gia lão tổ cùng Lâm Lạc và tứ đại tộc có ân oán, chỉ cho rằng Trần Trác Nhĩ xuất thủ là vì Thần khí, này là quan hệ lấy then chốt của mỗi người bọn họ đột phá, ai dám nung tay?

- Trần lão quái, lão phu còn sợ người sao!

Hắn không tỏ ra yếu kém chút nào, Thánh địa cùng tứ đại cổ tộc vốn là thủy hỏa bất dung, căn bản không tồn tại vấn đề ai cho ai mặt mũi.

- Theo lão phu nhập tinh không đánh một trận!

Trần Trác Nhĩ hét lớn.

Lúc này La Nghiễm Nghĩa cũng không có phản ứng, cũng không phải bởi vì hắn kiêng kỵ không địch lại, mà là Thần khí quan hệ trọng đại, vạn nhất hắn đi đánh nhau rồi, Thần khí bị Tinh Đế lão tổ khác đoạt đi rồi thì làm sao bây giờ?

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Các người không cần tranh đến tranh, ta không phải đến tự chui đầu vào lưới, mà là tới thu chút lợi tức!

- Cái gì?

Đám tán tu Tinh vực chí tôn đều là liên tục lắc đầu, một Tinh Vương nho nhỏ chạy đến trước mặt một đồng Tinh Đế lão tổ còn dám cao điệu, này không phải dũng khí hơn người, mà là muốn chết!

Ánh mắt của Lâm Lạc ngưng tụ nhìn La Thiên Quân, sát khí tràn ra, tâm niệm khẽ động, không gian bí pháp phát động.

- Thiên Quân...

Trong lòng La Nghiễm Nghĩa mạnh mẽ hiện lên một đạo bất an cường liệt, muốn thu La Thiên Quân vào đan điền không gian.

La Thiên Quân mặc danh kỳ diệu, chưa từng có gặp qua phụ thân toát ra biểu tình bất an như thế, tựa như trời sắp sập vậy! Nhưng hắn còn không có chuyển qua ý niệm trong đầu, bỗng nhiên thấy bản thân trong nháy mắt biến thành hàng tỉ phân tử nhỏ, sau đó ý thức trong nháy mắt mai một!

- Không...

Tuy rằng La Nghiễm Nghĩa là Tinh Đế chí tôn, nhưng lúc này cũng không thể nào bình tĩnh, La Thiên Quân là con nối dõi duy nhất của hắn, tận mắt nhìn thấy nhi tử chết ở trước mặt, cũng để hắn hoảng sợ biến sắc!

Lúc tiến nhập Tinh vực, vô luận là võ giả hay Yêu tu, độ khó muốn sinh sản cũng không kém đột phá Thần cảnh bao nhiêu!

La Nghiễm Nghĩa rất uy nghiêm, bởi vì cờ hiệu Thành Long thương đoàn, đối với La Thiên Quân nghiêm gia quân giáo, thậm chí ngay cả Thánh khí cũng không có ban tặng, là muốn rèn luyện hắn, có thể thu được tăng tiến chân chính.

Mà dùng hắn nghĩ đến, dù không ban thưởng Thánh khí thì có làm sao, trên đời này còn có người dám giết con hắn sao? Kia là con nối dõi duy nhất của Tinh Đế lão tổ, không sợ một gã Tinh Đế khởi xương công kích điên cuồng, ngay cả Ngân Nguyệt tinh cũng sẽ bị chấn nát sao?

Nhưng thật là có người dám lớn mật như vậy, lại là ở dưới mí mắt hắn bầm thây vạn đoạn ái tử!

Làm Tinh Đế lão tổ, tâm tính của hắn tự nhiên vững như biển rộng, nhưng mắt thấy ái tử bị giết, trong lòng hắn cũng dâng lên sóng gió động trời, hai mắt thoáng cái trở nên huyết hồng, phần nộ quát:

- Lão phu muốn giết người! Không chỉ người muốn chết, mọi người họ Lâm trong thiên hạ đều phải chết!

Lão nhân tang tử, La Nghiễm Nghĩa phần nộ đã đạt đến cực điểm, ở thời khắc này, hấn thậm chí ngay cả Thần khí cũng có thể đứt bỏ thâm nghĩ trước vì ái tử báo thù!

Tinh Đế chí tôn giận dữ, toàn bộ Ngân Nguyệt tinh đều tựa hồ bao phủ lấy một mảnh diệt vong, vô luận nhân, thú đều có thể cảm ứng được lửa giận vô biên kia của La Nghiễm Nghĩa, tựa hồ có thể ở trên bầu trời bốc cháy lên.

- Tử!

Hấn nén giận xuất thủ, một đại thủ đỏ như máu, hướng về Lâm Lạc trấn áp qua.

- Không cần thiết!

Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng, không gian bí thuật lại triển khai, La Nghiễm Nghĩa cư nhiên trong nháy mắt tiêu thất, mà công kích của hấn tự nhiên cũng không giải tự tiêu.

Di!

Chúng Tinh Đế lão tổ như Nghiễm Kiếm Tâm nhất tề ngẩn ra. Ngay cả bọn họ cũng bỗng nhiên động dung, ngành sanh ngăn chặn xung động muốn xuất thủ. Tu đến Tinh Đế cảnh, bọn họ càng thêm cẩn thận, ở trước mặt nguy hiểm không biết, bọn họ thà rằng áp dụng thái độ bảo thủ.

Lâm Lạc nhân cơ hội thân hình tan biến, một cái cất bước trong lúc đó đã tiến nhập Cổ Nguyên động, chỉ chừa lại ọi người một bóng lưng.

- Tiểu súc sinh...

Thân ảnh của La Nghiễm Nghĩa cũng lập tức xuất hiện, ánh mắt nhìn chăm chăm vào thân ảnh của Lâm Lạc, nhưng không có đuổi theo đi ra, bởi vì hấn biết bản thân vào Cổ Nguyên động không được!

Bởi vậy, hấn hiện tại duy nhất có khả năng làm là đợi, tối đa mười năm, Lâm Lạc phải từ nơi này đi ra, bằng không hấn khó thoát khỏi cái chết!

Lúc này, bọn người Nghiễm Kiếm Tâm mới biết được bản thân là chuyện bé xé ra to rồi.

Lâm Lạc có thể tạm thời trục xuất một gã Tinh Đế chí tôn đã là thế gian kỳ tích, há có thể thật bị thương một gã Tinh Đế? Hấn bất quá là Tinh Vương, cùng Tinh Đế có cách xa vạn dặm, sao có thể vượt qua hồng cầu như vậy!

Cũng may những lão gia hỏa này đều là lòng dạ sâu đậm, tuy Lâm Lạc đâm một đạo, nhưng trên mặt đều là giấu diếm tâm tình, chỉ có Trần Trác Nhĩ quay về phía La Nghiễm Nghĩa cười nhạt, nếu không phải đối phương ngăn cản hấn trước tiên bắt Lâm Lạc, vừa khởi có chuyện như vậy phát sinh sao?

Hấn biểu tình của nhìn có chút hả hê, nhất thời khiến cho La Nghiễm Nghĩa nổi giận, lão đầu này vừa tang tử lạnh giọng nói:

- Trần Trác Nhĩ, có cái gì buồn cười?

- Lão phu cười là chuyện của lão phu, quẩn người chó má gì!

Tứ đại cổ tộc cùng Thánh địa vốn là địch nhân tuyệt đối, Trần Trác Nhĩ căn bản không cần cấp đối phương mặt mũi, càng không kính sợ đối phương.

- Lão thất phu, dám cùng lão phu đánh một trận không?

Hiện tại La Nghiễm Nghĩa nhu cầu cấp bách một địch thủ đến hòa hoãn lửa giận trong lòng một chút, bằng không hấn tuyệt đối nhẫn không được mười năm chỉ kỳ.

- Sợ người sao!

Trần Trác Nhĩ dẫn đầu bay vút lên không, La Nghiễm Nghĩa cũng mau chóng đuổi đi, chỉ là mấy cái thời gian hô hấp, trên bầu trời chớp động lên quang mang cường liệt, hai đại Tinh Đế đã triển khai chiến đấu kịch liệt.

Theo Lâm Lạc hiện thân lại đến đánh chết La Thiên Quân, trốn vào Cổ Nguyên động, này kỳ thực chỉ là chuyện tình mấy cái hô hấp. Nhưng rất nhiều tán tu cũng thấy ghen hòng nhìn trân trối, đến bây giờ còn không có phục hồi tinh thần lại.

819. Chương 829: Kinh Sợ Lão Tổ. (2)

Đạt đến Tinh vực cảnh giới, ít ít nhiều nhiều cũng có thể minh bạch ân oán của tứ đại tộc cùng Thánh địa, mà đại danh của Lâm Lạc cũng không xa lạ. Nhưng ai cũng thật không ngờ, Lâm Lạc cư nhiên là song song trở thành mục tiêu của Thánh địa và tứ đại cổ tộc!

Nhưng Tinh Vương tuổi còn trẻ này thực sự là không thuộc nhân loại, cư nhiên ở dưới mí mắt của một đám Tinh Đế ngành sanh giết chết Tinh Vương đồng cảnh giới, còn trực xuất một gã Tinh Đế đi một tức thời gian, thành công trốn chạy!

Tuy rằng chỉ là một tức thời gian, nhưng này là Tinh Đế a, tồn tại vô địch hạ giới! Mà Lâm Lạc mới là Tinh Vương cảnh nhị trọng thiên, nếu sau này hắn tiến vào Tinh Hoàng, Tinh Đế, kia sẽ có uy năng kinh khủng cỡ nào?

Nghĩ tới đây, không chỉ đông đảo tán tu hoảng sợ thất sắc, ngay cả sắc mặt một đám Tinh Đế lão tổ cũng khó coi, cũng càng thêm kiên định quyết tâm giết Lâm Lạc!

- Nguyên lai là hắn!

Nam Nhựt Hoa rốt cục nghĩ tới.

Khi nàng đến Nam Châu thu hồi Thanh Nguyên Kiếm, ở trong một tiểu gia tộc gặp qua một niên thiếu, lúc đó nàng phát hiện trên người Lâm Lạc có đại cơ duyên, nhưng nàng một mạch truyền thừa là Thuận Thiên tông mệnh, bởi vậy cũng không có cường đoạt, trái lại tặng đan cho Lâm Lạc, coi như báo đáp chuyện Thanh Nguyên Kiếm, kết thúc nhân quả.

Nhưng nàng tuyệt đối thật không ngờ cơ duyên của Lâm Lạc cư nhiên to lớn như vậy, gần bốn mươi năm sau hắn đã từ một tiểu tử trình tự Hậu Thiên đề thăng tới Tinh Vương nhị trọng thiên, ở đại cảnh giới cùng nàng chạy song song!

Nàng lúc đó đã từng đồng ý, nếu Thanh Nguyên Kiếm toàn bộ hội tụ, chỉ cần tu vi của Lâm Lạc đủ, liền dẫn hắn cùng nhau mở ra Thần tàng. Nàng tự nhiên chỉ là nhất thời nói đùa, nhưng thật không ngờ Lâm Lạc có thể ở trong gần bốn mươi năm làm được!

Người như vậy, đã không thể dùng thiên tài đến hình dung rồi!

Nam Nhựt Hoa hơi rung động, cất bước đi vào trong Cổ Nguyên động. Tuy tu vi tốc độ của Lâm Lạc nghịch thiên, nhưng cũng không thể để trong lòng nàng chút vết tích gì, mà nàng cũng sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn, nếu có thể tề tựu tứ kiếm, liền mời Lâm Lạc cùng nhau mở ra Thần tàng, mà trước đó, bọn họ đã kết thúc nhân quả, không có chút nào cùng xuất hiện.

Khương Minh Châu còn lưu chuyển mắt to, tuy rằng trong lòng nàng rất không sáng, nhưng không thể không thừa nhận chiến lược của Lâm Lạc đúng là trên nàng! Ở trước mặt Tinh Đế lão tổ sát nhân lại thành công bỏ chạy, trên đời này có mấy người làm được?

Cho dù đồng dạng là Tinh Đế lão tổ cũng rất khó! Đương nhiên, này cũng là La Nghiễm Nghĩa căn bản không ngờ Lâm Lạc sẽ có bí thuật thần kỳ như vậy!

- Nhị thúc còn muốn bản cô nương bảo hộ hắn, aii, không cho người ta bảo hộ là tốt lắm rồi!

Nàng có vẻ có vài phần thất lạc, tốt xấu gì nàng cũng là Tinh Vương tam trọng thiên chí tôn a, án theo quy củ Lâm Lạc thấy nàng còn phải gọi tiền bối!

- Quên đi, ta còn là trở về, miễn cho theo vào còn bị người chỉ vào mũi nói!

Nàng hừ một tiếng, thân hình chợt lóe, đã tiêu thất khỏi Cổ Nguyên động. Đối với địa phương được vô số Tinh vực coi là phúc địa này chẳng thêm để ý

. . .

Cổ Nguyên động này ngay từ đầu chỉ có một cái thông đạo, toàn bộ thẳng tắp, nhưng sau khi đi hơn mười dặm, liền xuất hiện khúc chiết, trở nên quanh co khúc khuỷu, có vẻ phi thường bất quy tắc.

Lâm Lạc không thể khẳng định đây là huyết động do thiên nhiên hình thành, hay là phương thế lực nào ở thật lâu trước chế tạo đi ra, nhưng trên đời này chuyện thần bí thực sự nhiều lắm, nếu hắn muốn mỗi một kiện đều làm minh bạch, kia là dùng tinh lực suốt đời cũng không đủ.

Tuy rằng nơi đây một mảnh hắc ám, nhưng dùng năng lực của Tinh vực chí tôn tự nhiên như thanh thiên bạch nhật, không tồn tại vấn đề đường nhìn mấy may, bất quá, hắn chạy lâu như vậy còn không có gặp một người nào lúc trước tiến nhập.

Cũng phải, một đường đi tới này không có địa phương đặc biệt gì khác, ai cũng sẽ không nghĩ chân lưu lại, đều tận khả năng đi về phía trước, tìm kiếm Hư Nguyên khí.

Loại vật thần kỳ này chỉ tồn tại ở trong Cổ Nguyên động, vô pháp thu vào bất luận không gian pháp khí gì, bằng không sẽ lập tức mai một. Bởi vậy, cũng đừng muốn mang đi ra ngoài chuyển tặng cho người khác, chỉ có thể lập tức hấp thu luyện hóa.

Tuy rằng Lâm Lạc không có gặp qua thần vật như vậy, nhưng theo Lâm Hồng Hoang nói, Hư Nguyên khí như ma trời, chiếu sáng dịu dàng, ở trong không gian hắc ám cùng ngọn đèn sáng không gì khác nhau, làm người khác chú ý.

Sa... sà sạt sa!

Thanh âm rất nhỏ vang lên, Lâm Lạc bỗng nhiên ngừng lại.

Hắn đưa mắt đảo qua, động bích sơn động này cũng không bằng, mà là đầy lỗ nhỏ rậm rạp, lúc này vô số nhuyễn trùng ám hồng sắc từ bên trong bùng lên, như hồng thủy lao về phía hắn.

Huyết Nhuyễn trùng!

Đây là sát thủ lớn nhất trong Cổ Nguyên động, tuy rằng chiến lực của Huyết Nhuyễn trùng không cao, nhưng số lượng lại là ưu thế lớn nhất của chúng nó, kia rậm rạp một mảnh chỉ ít hơn vạn con!

Cũng may Huyết Nhuyễn trùng mạnh nhất cũng chỉ là Chủ Linh cảnh, đại bộ phận còn đang ở Tôn Linh, Tông Linh cảnh, Lâm Lạc chỉ là phóng xuất hỏa diễm linh vực, một mảnh thần hỏa quyền động, những nhuyễn trùng này phát sinh “Xèo xèo chi”, liền bị đốt thành tro tàn.

Đây là dưới sự trợ giúp của Thần Tửu, Lâm Lạc đối với bốn Cẩm tự lại có lý giải càng sâu, hôm nay trình tự hỏa diễm lực đã vượt qua Hỏa Diễm cự nhân, xưng là Hỏa Thần cũng không quá chút nào.

Hắn đi nhanh về phía trước, nhưng quá trên đường luôn gặp gỡ Huyết Nhuyễn trùng công kích, tuy bị hắn đơn giản tiêu diệt, nhưng theo hắn không ngừng đi tới trước, Huyết Nhuyễn trùng này cũng càng ngày càng mạnh, thậm chí thỉnh thoảng xuất hiện cấp bậc Tinh vực!

Đúng là như vậy, Lâm Lạc tiến nhập Cổ Nguyên động ngày thứ hai, rốt cục nhìn thấy những người tiến nhập trước đó.

Hai ba người của Thánh địa nhân, Yêu áp dụng liên thủ chi thế, mà tứ đại tộc tự nhiên cũng liên thủ, còn lại tán tu thì dùng Âm Dương thánh giáo, Âm Thi tông đoàn kết lên, thứ nhất có thể đối kháng Huyết Nhuyễn trùng, thứ hai cũng có thể ở lúc tìm được Hư Nguyên khí, mượn lực lượng đoàn đội đến đối kháng Thánh địa, tứ đại tộc áp bách.

Về phần nội bộ phân chia như thế nào, kia tự nhiên có giải quyết chi đạo của bọn họ.

Hiện nay tam phương thế lực này cũng không có tiếp tục đi tới, mà là đứng ở một địa phương thật lớn, chu vi là một mảng lớn thì thế Huyết Nhuyễn trùng, hiển nhiên bọn họ vừa trải qua một phen đại chiến, đang điều tức khôi phục tinh lực.

Thấy Lâm Lạc đến, tam phương thế lực song song lấy ánh mắt nhìn về phía hắn.

- Lâm Lạc!

Mọi người Thánh địa gặp qua bức họa của Lâm Lạc, trước tiên liền nhận thức ra hắn. Nhưng ở trong một tiếng thét kinh hãi, bọn họ tập thể lâm vào trong khiếp sợ.

Tuy rằng bọn họ không có thấy Lâm Lạc đại phát thần uy tru sát La Thiên Quân, trực xuất Tinh Đế lão tổ xông vào Cổ Nguyên động, nhưng có thể tu đến Tinh vực lại có người nào là đứa ngốc? Bên ngoài rõ ràng có một đám Tinh Đế lão tổ thủ vững, người này là vào bằng cách nào?

820. Chương 830: Kết Minh Cùng Tán Loạn. (1)

Đánh chết bọn họ cũng không tin tưởng Lâm Lạc có năng lực xông qua lão tổ phong tỏa, như vậy. . . Lâm Lạc có huyết mạch Thiểm Điện tộc, tất nhiên là nhận tổ quy tông rồi, có chứ vị Tinh Đế Thiểm Điện tộc bảo hộ, hắn có thể tiến nhập Cổ Nguyên động sẽ không phải là chuyện không thể tiếp thu rồi.

Nghĩ như thế, bọn họ ngược lại là trong lòng trầm tĩnh lại, bằng không kia chẳng phải là thật rất đáng sợ sao?

Trong lúc này, tranh đoạt Hư Nguyên khí chính là vị trí hàng đầu, còn nữa, thế lực tứ đại tộc cũng không kém Thánh địa, cho dù khai chiến cũng chỉ là không công lãng phí thời gian, không có khả năng thật làm Lâm Lạc thế nào.

Vậy đi ra ngoài rồi hãy nói, ngược lại bọn họ cùng tứ đại tộc vạn năm ân oán đều tạm thời buông xuống, không thêm nhìn Lâm Lạc một cái.

Nghe bọn hắn thở nhẹ một tiếng, Tinh Vương tứ đại tộc cũng lập tức biết, người trước mắt này là người lần vào tổ địa của Thiểm Điện tộc, làm bọn họ ngậm bồ hòn làm ngọt!

Trần Nguyệt, Chu Lễ Tinh đều bị Lâm Lạc đánh bại, lúc này đều mặt hàm sát khí! Bại bởi tứ đại tộc nhân, đó là cạnh tranh nội bộ, nhưng bại bởi ngoại nhân, mỗi người bọn họ đều nổi lên sát khí lạnh lạnh!

Nghiêm Phi Dương thân là tuấn kiệt kiệt xuất nhất của Thiểm Điện tộc đương đại, Lâm Lạc là “nghiệt chủng” của Thiểm Điện tộc, lúc này tự nhiên phải là người thứ nhất đứng ra. Hắn chậm rãi đi ra, nhưng trước hỏi một vấn đề:

- Nghiêm Thương là bị người bắt đi? Nàng hiện tại ở nơi nào?

- Đã chết!

Lâm Lạc thuận miệng nói, nữ nhân ác độc kia sớm bị Nghiêm Thanh gạt bỏ rồi, cứ nhiên dám uy hiếp con trai của nàng!

- Hồn dân!

Tinh Vương của Tứ đại tộc đều giận dữ, tuy dòng họ bất đồng, nhưng bọn hắn đều thân như huynh đệ tỷ muội, Nghiêm Thương giống như tỷ muội của bọn họ bị giết, tất cả đều là cùng chung mối thù.

Chuyện gì xảy ra?

Thánh địa Tinh Vương không hiểu rồi, các người điều không phải người một nhà sao, này là muốn làm gì?

- Cạc cạc, Lâm Lạc tiểu hữu, xem ra tình cảnh của người không ổn a, không bằng đầu nhập bên chúng ta, ở Cổ Nguyên động mười năm chỉ kỳ, chúng ta giúp đỡ lẫn nhau, chống đỡ hai phương thế lực này! Bất quá, người tìm được Hư Nguyên khí phải nộp lên ba thành, thế nào?

Trong thế lực thứ ba, một người toàn thân bị vải đen bao bọc nói, tu vi Tinh Vương tam trọng thiên ở chỗ này tương đương với Tinh Đế!

Không cần cảm ứng khí tức làm cho người băng hàn kia của đối phương, chỉ nhìn dáng dấp liền biết đối phương là người Âm Thi tông.

Mà mặc kệ Âm Thi tông hay Âm Dương thánh giáo, đều là tồn tại Lâm Lạc phi thường đáng ghét, cũng không thấy tốt hơn Thánh địa cùng tứ đại tộc đi nơi nào! Bởi vậy, Lâm Lạc lạnh lùng cười nói:

- Bản thiếu gia chẳng muốn cùng đám quỷ quái làm bạn!

Kiều ngạo! Cuồng ngạo!

Tiểu tử này như thế nào sống tới bây giờ? Cùng Thánh địa là tử địch, cùng tứ đại tộc tựa hồ nháo trở mình, hiện tại không chỉ cự tuyệt thế lực thứ ba quảng tới cảnh ô-liu, lại đắc tội chết với người ta, tiểu tử này thật nghĩ rằng mình là vô địch thiên hạ sao?

- Muốn chết!

Tinh Vương Âm Thi tông kia quét mắt hai bên Thánh địa cùng tứ đại tộc.

- Bản tọa kiến nghị trước tiên giết tiểu tử này, thế nào?

- Hừ, đây là gia sự của tứ đại tộc chúng ta, không cần người khác nhúng tay!

Nghiêm Phi Dương cự tuyệt.

Thánh địa Tinh Vương cũng không nói gì, mục đích bọn họ giết Lâm Lạc chỉ vì cướp đoạt Thần khí trên người hắn, tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Hai bên thế lực kết thành đồng minh, tứ đại tộc cũng không có khả năng vì một chút mặt mũi mà cùng hai phương thế lực này tử chiến, này chỉ biết tiện nghi Lâm Lạc, bọn họ cũng rục rịch.

Trong nháy mắt, tam phương thế lực liên thủ, Lâm Lạc phải đơn độc đón nhận gần trăm Tinh Vương vây công!

Trận thế này, ngay cả Tinh Hoàng thấy cũng quay đầu bỏ chạy!

Bất quá Lâm Lạc nếu dám làm như thế, tự nhiên có cựa vào của hắn, hiện tại nếu con bài chưa lật ra hết, vô luận là không gian bí thuật hay Tử đỉnh, đều là sát khí đối phó quần chiến, hắn muốn đánh muốn chạy chỉ ở một ý niệm, đừng nói đến 100 cái Tinh Vương, dù là 1 vạn hắn cũng không lo lắng chút nào.

- Các vị, tạm thời dừng tay có được không?

Ngay lúc gương cung bạt kiếm, Nam Nhược Hoa phiêu nhiên bay tới, lộ ra một nụ cười thanh lệ nhu hòa, như tẩy rửa nhân tâm, để chiến ý trong lòng mọi người không tự chủ được hạ xuống.

- Chúng ta thân ở hiểm địa, nên liên thủ vượt qua! Cho dù có thù hận gì vô pháp liên thủ, nhưng lúc này cũng có thể tạm thời buông, đợi sau khi rời khỏi rồi hãy nói!

Thanh âm của Nam Nhược Hoa như tiên âm, không chỉ nghe thoải mái, còn thẳng nhập nhân tâm, để tất cả mọi người lộ ra vẻ suy tư.

Bản thân nàng thanh lệ xuất chúng, phong thái như Thiên Tiên, để một chúng nam tử đều là tương đối ngưỡng mộ, hơn nữa sự phụ nàng là người duy nhất tu thời gian công pháp ở thể gian, địa vị cao cả, người khác không dễ không ặt mũi.

Nghiêm Phi Dương đầu tiên tỏ thái độ nói:

- Nếu Nam tiên tử nói như thế, cái mặt mũi này chúng ta tự nhiên cấp cho!

Thánh địa chư đại Tinh Vương cũng song song biểu thị nguyện ý đình chiến, Âm Dương thánh giáo, Âm Thi tông vốn là cùng Lâm Lạc không có ân oán quá sâu, đã có bậc thang hạ đài, tự nhiên cũng cho qua.

Một hồi chiến đấu có khả năng chảy máu vô số, cư nhiên bị nàng nói ba xạo vài câu hóa giải rồi!

Trong lòng Nam Nhược Hoa thở dài, nàng không phải là bảo hộ Lâm Lạc, mà chỉ là không muốn để cho Thánh địa, tứ đại tộc hoặc những người khác công vấn lạc, dù sao đây chính là lực lượng phòng ngự của Ngân Nguyệt tinh, nếu như sự phụ không có toán sai mà nói, đại kiếp nạn không bao lâu sẽ đến, cần toàn bộ lực lượng Tinh vực cấp đến ứng kiếp, người nơi này không thể không công vấn lạc!

Nếu như những người này biết Lâm Lạc ở trước mặt nhiều Tinh Đế giết chết một cái Vinh Vương, càng trực xuất một Tinh Đế một tức thời gian, đơn giản thoát thân ly khai. Phỏng chừng bọn họ sẽ cảm thấy bản thân may mắn không có xuất thủ đối với Lâm Lạc rồi!

Ở dưới sát chiêu thần bí khó lường kia, gần trăm Tinh Vương đủ cho Lâm Lạc giết bao lâu? Nhưng nàng biết có lẽ không quá lâu a.

Lâm Lạc liếc mắt nhìn Nam Nhược Hoa, kỳ thực hẳn không ngại đại khai sát giới, nhưng nói như thế nào Nam Nhược Hoa cũng cùng hắn từng có một đoạn giao tình. Tuy lúc đó đối phương có để hắn ở trong lòng hay không cũng không rõ ràng, nhưng tặng đan chi ân hẳn không thể không nhớ.

Hắn thân nhiên cười, cũng không có cùng Nam Nhược Hoa nói, có vẻ rất là lãnh đạm.

- Hừ, thực sự là không biết tốt xấu, Nam tiên tử cứu hắn một mạng cũng không biết cảm ơn!

Trong đám người có người nói thầm, đây là muốn tặng bóc Nam Nhược Hoa.

Nhưng nếu đã quyết định không hề dây dưa với Lâm Lạc, cũng không có người lại nói tiếp, mà là tha thiết mời Nam Nhược Hoa vào trận doanh của bọn họ. Bất quá, Nam Nhược Hoa đều là uyển chuyển cự tuyệt. Biểu thị nàng sẽ không thêm vào bất luận thế lực gì, mà là sẽ tận lực giảm thiểu mọi người nội chiến.

821. Chương 831: Kết Minh Cùng Tán Loạn. (2)

Này tự nhiên để ọi người tán thưởng, cũng chỉ có chư vị Tinh Vương của Âm Thi tông có vẻ lạnh nhạt, bởi vì bọn họ đã sớm không có ý niệm nam nữ hoan ái trong đầu.

Võ đạo vốn là thế giới của nam nhân, lúc tiến nhập Tinh vực, nữ tính Chí tôn càng thêm thừa thốt, ở hơn trăm người tính cả Nam Nhược Hoa cũng tổng cộng mới có chín tên nữ tính, hơn nữa có năm cái là yêu tinh thái bố của Âm Dương thánh giáo, ai dám cùng các nàng thân cận?

Bởi vậy Nam Nhược Hoa phong tư tuyệt lệ mới có thể như hạc giữa bầy gà, dẫn tới người người vây quanh.

- Các vị, Nam tiên tử nói hữu lý, nơi đây hung hiểm dị thường, hơn nữa lần này số lượng Huyết Nhuyễn Trùng tuyệt đối là hơn xa trước đây, cảnh giới càng cao, tuy rằng tu vi lão phu không cao, nhưng tốt xấu gì cũng sống đủ dài, Cổ Nguyên động mở ra vạn năm trước lão phu cũng tham dự qua, tuyệt đối không có hung hiểm như lần này!

Nói chính là một hoa giáp lão nhân. Cổ Nguyên động này hạn chế tu vi người tiến nhập, mà không phải niên kỷ, bởi vậy vào cũng không chỉ là Tinh Vương tuổi còn trẻ, cũng có lão hủ sắp khô cạn thọ nguyên.

Người nọ là một tán tu, Tinh Vương nhị trọng thiên, thọ nguyên đã tiếp cận khô cạn, lần này tiến nhập Cổ Nguyên động chính là ôm quyết tâm không đột phá sẽ không đi ra ngoài, bằng không hẳn cũng không có sống được mấy năm nữa.

- Không sai, án theo trường bối nói, Huyết Nhuyễn Trùng cấp bậc Tinh Vương phải đến chỗ rất sâu mới có thể xuất hiện, hiện tại đã gặp, kia nói rõ ở trong chỗ sâu sẽ có Huyết Nhuyễn Trùng càng mạnh!

Ở dưới mị lực cá nhân của Nam Nhược Hoa, tam phương thế lực tạm thời dứt bỏ phân kỳ, tất cả mọi người hiển kế hiển lực, đương nhiên cũng không ngoài ý tứ triển lộ trước mặt Nam Nhược Hoa, mong được người ngọc quan tâm.

Bất quá, hiện tại nhìn qua hòa khí một đoàn, cũng không đại biểu cho phát hiện Hư Nguyên khí còn có thể như vậy. Quan hệ đến bản thân tấn giai chi đạo, kia quân người mỹ nhân tiên tử, ngăn cản ta là một quyền oanh bay!

Tuy lúc này tình thế tương đối nghiêm trọng, nhưng không ai nguyện ý lúc đó rời khỏi, ngược lại là tin tưởng lý niệm phiêu lưu càng lớn, hồi báo cũng càng lớn, cho rằng lúc này đây xuất hiện Hư Nguyên khí cũng sẽ rất nhiều.

Sau khi điều chỉnh một phen, mọi người đứng dậy tiếp tục đi tới.

Đi chưa được mấy bước, Nam Nhựt Hoa rơi xuống phía sau, cùng Lâm Lạc cách xa nhau nửa trượng, dùng thần thức truyền âm nói:

- Cảm tạ!

Lâm Lạc mỉm cười nói:

- Dù ta thật động thủ, người cũng có biện pháp ngăn cản ta đi?

Nam Nhựt Hoa cũng cười cười, phong khinh vân đạm, cũng không có lại dây dưa ở vấn đề này nói:

- Trước kia ngươi bắt quá là trình tự Hậu Thiên, không nghĩ tới nhanh như vậy đã thành tựu Tinh Vương Chí tôn, để ta không dám ở trước tiên nhận thức ngươi!

Đúng vậy, ai có thể nghĩ đến Lâm Lạc có thể trong bốn mươi năm đạt được thành tựu kinh khủng như vậy! Ở trong mắt Tinh vực chí tôn, bốn mươi năm thời gian ngay cả bọn họ bế quan một lần cũng không đủ, nhưng Lâm Lạc đã đột nhiên đạt đến Tinh Vương nhị trọng thiên!

- Vận khí mà thôi!

Lâm Lạc không kiêu ngạo chút nào, xác thực, cường giả nào cũng không ly khai vận khí, nhưng chỉ có vận khí hiển nhiên là không đủ.

Nam Nhựt Hoa không có nói nữa, nàng không muốn cùng Lâm Lạc đánh đấm nhân quả quá sâu.

- Lại nữa rồi!

Tiền phương có người kinh hô, Lâm Lạc chỉ cảm thấy trong thông đạo rộng chừng trăm trượng này khe run lên, vô số Huyết Nhuyễn Trùng lần thứ hai tuôn ra, như một mảnh sóng nước từ bốn phương tám hướng vây quanh.

Những Huyết Nhuyễn Trùng này cũng không biết dựa vào hút cái gì mà sống, cứ nhiên có thể ở hoàn cảnh như vậy ra đời tồn tại, không phải nói võ giả chỉ cần không đúng lúc ly khai là hẳn phải chết sao? Những Huyết Nhuyễn Trùng này dựa vào cái gì có thể sống sót?

- Sát!

Những Huyết Nhuyễn Trùng này cũng không biết là vật gì, tuy rằng chỉ ít là Linh cảnh trở lên, nhưng căn bản không có linh trí đáng nói, ngay cả Tinh vực cũng chỉ biết giết chóc, thực sự làm cho người nghĩ không rõ.

Ở lúc Lâm Lạc suy tư, vô số Huyết Nhuyễn Trùng đã giết tới, mà lúc này đây càng xuất hiện bảy con Huyết Nhuyễn Trùng cấp bậc Tinh Vương nhị trọng thiên!

Những Huyết Nhuyễn Trùng này thấp nhất cũng có Tông Linh cảnh, lớn chỉ bằng hạt gạo, mà Chủ Linh cảnh thì có thể tích như con mèo nhỏ. Tiến nhập Tinh vực, những Huyết Nhuyễn Trùng này liền lớn hơn nữa, đạt đến như chó săn thành niên.

Nhưng tương đối với mãnh thú mà nói, cái này vẫn như cũ nhỏ bé không gì sánh được.

- Những quái vật này đến tột cùng là cái gì vậy, mãnh thú sao?

Một bên giết chóc Huyết Nhuyễn Trùng, có người kêu lên.

- Không nên đem yêu tộc vĩ đại chúng ta cùng những đồ vật đáng ghê tởm này đặt song song!

Mấy yêu tu Tinh Vương lập tức bất mãn mắng, bọn họ cũng không thừa nhận bản thân là thú, mà là Yêu tộc.

Thật giống như nhân loại có Thiểm Điện tộc, Bạch Vũ tộc, Cự Nhân tộc,... Yêu tộc cũng có thể chia làm Hồ tộc, Báo tộc, Tượng tộc... Nhưng nếu không có hiện ra bản thể, ai cũng nhìn không ra nguyên hình của bọn họ là cái gì, ngoại trừ Hồ đầu nhân kia.

Địa phương cường đại nhất của Huyết Nhuyễn Trùng ở chỗ khẩu dịch của chúng nó, có tính ăn mòn cường đại, khẩu dịch của Chủ Linh cảnh cũng có thể sản sinh uy hiếp đối với Tinh Vương Chí tôn! Tất cả mọi người là không dám có chút xem thường, đều mở lĩnh vực hộ thân, không để cho những dịch thể này có cơ hội dính vào trên người.

Mà những Huyết Nhuyễn Trùng này cho dù chết cũng có thể hại người, máu lực sắc đồng dạng có tính ăn mòn cường đại, nếu như dùng hỏa diễm đốt cháy, hóa thành phi yên khuếch tán kia, có thể cho sinh ra độc được hại vô giả!

Hoàn hảo đám Huyết Nhuyễn Trùng này chỉ có bảy Tinh Vương cảnh áp trận, cũng không phải đối phó quá khó khăn, qua một hồi liền bị mạnh mẽ trấn áp, thi thể toàn bộ tập trung đến cùng một chỗ, dùng lực lượng Tinh vực mạnh mẽ phong tỏa, miễn cho lại gặp phải phiền phức khác.

Nhưng không đợi mọi người thở dài một hơi, chỉ thấy càng nhiều Huyết Nhuyễn Trùng lao lên, mà lúc này đây thành linh có hơn hai mươi con Tinh Vương cảnh áp trận!

Mọi người căn bản không có lựa chọn, chỉ có thể huyết chiến!

Sát! Sát! Sát!

Nhưng để cho da đầu bọn họ tê dại chính là, tuy tiêu diệt Huyết Nhuyễn Trùng này cả ngày, nhưng số lượng không có giảm bớt chút nào, ngược lại là càng ngày càng nhiều! Không chỉ là số lượng Huyết Nhuyễn Trùng đề giai tăng nhiều, cấp bậc Tinh vực đồng dạng cũng càng ngày càng nhiều, dần dần tốc độ đánh chết của mọi người cũng theo không kịp tốc độ vọt tới của Huyết Nhuyễn Trùng, Huyết Nhuyễn Trùng cấp bậc Tinh vực càng nhiều, từ lượng biến thành chất, trái lại nghiền áp mọi người.

- Rút lui! Mau chạy đi!

Mọi người rất cực khiêng không được rồi.

Trời mới biết trong Cổ Nguyên động này còn có nhiều ít quái vật như vậy, bọn họ ở đây tử chiến nói không chừng không thể thoát thân đi ra ngoài! Mà này căn bản không có ý nghĩa, bọn họ cũng không phải đến tiêu diệt quái vật, mà là tìm kiếm Hư Nguyên khí, đây mới là mục đích của bọn họ!

822. Chương 832: Kết Minh Cùng Tán Loạn. (3)

Vốn bọn họ là đồng minh yếu đuối đến không gì sánh được, bởi vì mị lực cá nhân của Nam Nhược Hoa mới tạm thời liên thủ tác chiến, nhưng tới trước mắt nguy hiểm, cái đồng minh này tự nhiên lập tức giải tán, mọi người đều quay đầu bỏ chạy.

Đừng nói tam đại thế lực không có khả năng hỗ trợ cho nhau, thế lực thứ ba bởi vì là dưới áp lực mới đồng minh, lúc này loạn thành một đoàn, cứ nhiên cũng không có theo một cái phương hướng nào, loạn thất bát tao tự mình chiến đấu, hoàn toàn là một đám ô hợp.

Bọn họ trước đó khả năng ngay cả mặt mũi cũng không có gặp qua, làm sao ở trong thời gian nguy hiểm giao phía sau lưng bản thân cho đối phương bảo hộ? Vô giả trời sinh ích kỷ, nhất là trước mắt nguy hiểm càng chỉ lo bản thân.

Chỉ trong nháy mắt ngắn như vậy, hơn trăm người chia làm bảy tám tiểu đội, theo các khe hở trốn chạy, nhưng không có một cái nào là dọc theo đường cũ phản hồi! Vô giả vĩnh viễn là truy đuổi lợi ích, chỉ cần có khả năng cường đại, bọn họ sẽ nguyện ý đi mạo hiểm, nếu như là năm phần mà nói, kia bọn họ sẽ dám liều mạng rồi.

Bởi vì tường nơi này cứng rắn đến thần kỳ, bọn họ vô pháp đánh vỡ một cái động trốn chạy, chỉ có thể lợi dụng từng khe hở trên vách động kia rồi.

- Aii!

Nam Nhựt Hoa không khỏi nhẹ nhàng thở dài, đám ô hợp như vậy, một ngày nào đó Ngân Nguyệt tinh thật tới trước mắt sống chết, lại có bao nhiêu người nguyện ý đứng ra?

Lâm Lạc căn bản không có ý niệm bỏ chạy trong đầu, tuy hắn không phải mãng phu, nhưng tình cảnh trước mắt còn chưa tới tình trạng bức lui hắn!

Hắn căn bản không muốn cùng với người khác liên thủ, ban đầu một mực bắt chéo chân xem náo nhiệt, hiện tại không sai biệt lắm có thể xuất thủ rồi. Bất quá, trước đó hắn còn muốn nhìn Nam Nhựt Hoa đến tột cùng có bí thuật gì!

Nữ nhân này, cho hắn một loại cảm giác bí hiểm, không có bởi vì tu vi Tinh Vương tam trọng thiên sơ kỳ mà để hắn khinh địch chút nào.

Lâm Lạc chỉ là sử dụng không gian bí thuật, ở trong huyết động vô cùng lớn không gì sánh được kia di chuyển, để áp lực đánh chết Huyết Nhuyễn Trùng toàn bộ áp tới trên người Nam Nhựt Hoa.

Nam Nhựt Hoa cũng không có loại năng lực không gian thuần di này, tuy rằng tu vi nàng là Tinh Vương tam trọng thiên có thể ngạo thị tất cả, nhưng hiện tại Huyết Nhuyễn Trùng cũng có chí ít năm trăm Tinh Vương, đủ để đối với nàng tạo thành uy hiếp thật lớn!

Dù sao, nàng chỉ là vượt lên một hai tiểu cảnh giới, cũng không phải đại cảnh giới nghiền áp!

Bởi vì Lâm Lạc ngồi yên, Nam Nhựt Hoa cũng bị bức bày ra năng lực của nàng.

Ngọc thủ của nàng giương lên, một ba động cổ kỳ dị triển khai, tốc độ của tất cả Huyết Nhuyễn Trùng trong nháy mắt đột nhiên chậm lại! Hơn nữa, cảnh giới càng thấp, này bị ảnh hưởng lại càng lớn, cấp bậc Linh cảnh tựa như định thân, nửa ngày cũng không động dấy một chút!

Đây là... Thời gian bí thuật!

Ánh mắt Lâm Lạc mạnh mẽ sáng ngời, này có thể là thiên phú thần thông của Nam Nhựt Hoa, cũng có thể là bí thuật nàng tu luyện, cư nhiên có thể khống chế tốc độ thời gian trôi qua! Đây chính là sát chiêu kinh khủng không gì sánh được!

Thử nghĩ một chút, người khác một chương bỏ tới, người rất có tự tin đón đánh lên, không ngờ phát hiện tốc độ chậm hơn phân nửa, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn một chương bỏ tới, đây là chuyện tình kinh khủng cỡ nào?

Trách không được cho dù là bọn người Nghiêm Kiểm Tâm, La Nghiễm Nghĩa đều đối với sự phụ của Nam Nhựt Hoa kiêng kỵ như vậy, thời gian linh căn quả nhiên cường đại!

Luận tính công kích, tuyệt đối là Lôi hệ công pháp đệ nhất, này không thể nghi ngờ! Luận phòng ngự, Ngũ hành tiểu thế giới không nhường ai! Luận tốc độ, không gian bí thuật đồ trạng nguyên! Nhưng muốn nói đến phương diện thực chiến cực mạnh, Lâm Lạc nghĩ chính là thời gian công pháp!

Này thật là đáng sợ, người phòng ngự mạnh, thế nhưng căn bản không kịp hình thành phòng ngự, phòng ngự cường này có ích lợi gì? Công kích mạnh, đánh không trúng người có thể làm gì? Không gian bí thuật có thể chống lại một chút, một cái có thể quấy nhiễu thời gian, một cái có thể cắt phá không gian, có thể nói khó phân cao thấp.

Nhưng không gian linh căn đồng dạng rất thừa thớt không gì sánh được. Hiện nay cũng chỉ có Đường Diêm một người có, thậm chí căn bản không tồn tại Tinh Đế tu tập không gian bí pháp! Bởi vậy, sự phụ của Nam Nhựt Hoa thành tồn tại để cho người kiêng kỵ. Xem lúc Nam Nhựt Hoa một người đến đây cũng không ai lãnh đạm liên biết.

Được giảm tốc độ như thế, Nam Nhựt Hoa lập tức đại khai sát giới, hai tay chém ra từng đạo kinh khí, nghiền Huyết Nhuyễn Trùng thành mảnh vỡ. Liên kích bay ra không gì sánh được!

Đây là thời gian lĩnh vực!

Đây là trong lĩnh vực của Nam Nhựt Hoa, tất cả sự vật đều bị giảm tốc độ, chỉ có chính nàng bảo trì tốc độ nguyên lai! Ở dưới dạng tiền đề này, cho dù là võ giả cùng cảnh giới cũng không kham nổi một kích, huống chi là lực lượng cách xa?

Hầu như là chuyện tình trong nháy mắt, hơn trăm con Huyết Nhuyễn Trùng Tinh Vương cảnh được bị tiêu diệt sạch sẽ!

Nếu như một màn này để những người trước kia nhìn thấy, không biết những người đó còn có dũng khí tiếp tục truy cầu thiên chi kiêu nữ này hay không!

Lâm Lạc vỗ tay liên tục, này thực sự là để hấn đại khai nhãn giới, lần đầu kiến thức tới uy năng của thời gian công pháp! Môn công pháp này thực quý dị, chính yếu nhất chính là có thể quấy rầy tiết tấu của bản thân võ giả, để đối thủ rối loạn!

- Lâm huynh, người không cảm thấy này có chút quá mức sao?

Nam Nhược Hoa có chút tức giận, nhưng biểu tình trên mặt vẫn như cũ trong trẻo nhưng lạnh lùng không gì sánh được, cũng không có thẹn quá thành giận.

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Nếu không có như vậy, vừa rồi há có thể thấy Nam cô nương biểu diễn đặc sắc!

Nam Nhược Hoa lắc đầu, tựa hồ không có biện pháp gì cầm Lâm Lạc, may mắn hơi nghiêm túc, làm cho người tim đập thành thịch.

Nhưng thấy qua tuyệt đại tạo nhũ như Phong Sở Liên, có thể nói nữ nhân trên đời này không còn có thể để cho Lâm Lạc sinh ra cảm giác kinh diễm. Hấn như không nhìn thấy, chỉ tiếp tục đi về phía trước nói:

- Thanh Nguyên Kiếm gì kia, tôn sư thu thập đến mấy cây rồi?

Nam Nhược Hoa nói qua, tứ kiếm hợp nhất có thể mở ra thần tàng, Lâm Lạc cũng là đột nhiên nghĩ đến, thuận miệng hồi lên.

- Chỉ có một thanh, nhưng gia sư nói Tử Nguyên Kiếm, Kim Nguyên kiếm cùng Bạch Nguyên kiếm sẽ trong ngắn hạn hiện thế!

Nam Nhược Hoa dừng một chút lại nói.

- Trước đây nếu Hoa thật là không có ngờ tới Lâm huynh dĩ nhiên cũng có tư cách tham dự mở ra thần tàng!

- Đúng vậy, ai có thể biết chứ!

Lâm Lạc cũng không phủ nhận, lúc đó hai người chênh lệch đã không phải thiên địa có thể hình dung, nhưng hiện tại hai người lại không sai biệt lắm đứng ở độ cao đồng nhất.

- Nam cô nương biết này đến tốt cùng là địa phương nào hay không?

- Nhược Hoa cũng không rõ ràng, nhưng Gia sư nói ở đây quan hệ trọng đại, thậm chí Ngân Nguyệt tinh có khả năng bởi vậy băng diệt, tốt nhất không nên ở đây phát sinh đại chiến!

823. Chương 833: Mẫu Trùng

Nam Nhược Hoa cũng không có giấu diếm cái gì.

Khẩu khí này có chút giống Khương Huyền Bình, nhưng Khương Huyền Bình lại là biết cũng không chịu truyền tin, ngược lại để cho Lâm Lạc càng thêm hiếu kỳ lên.

- Không hổ là địa phương có thể sinh ra Hư Nguyên khí, ở đây căn bản không có linh khí tồn tại, lại có nhiều quái vật Tinh vực cấp như vậy, xem ra mấy thứ này đều là đạt được Hư Nguyên khí mới có thể đi ra một bước này!

Lâm Lạc vừa đi một bên động đầu óc.

- Nói như thế, nếu như có thể tiến nhập sào huyết của những Huyết Nhuyễn Trùng này, nói không chừng có thể phát hiện đại lượng Hư Nguyên khí!

Người bình thường thấy quy mô của Huyết Nhuyễn Trùng này, còn dám vào sào huyết của chúng sao? Nhưng Lâm Lạc có không gian bí pháp, Thiểm Điện tộc thiên phú thần thông thức tỉnh, Kim, Hỏa, Mộc tam hệ công pháp đã ở dưới sự trợ giúp của Cẩm Tự uy lực tăng vọt, cũng không phải là liều mạng!

Nếu không có đại cảnh giới áp chế, cho dù là Tinh Hoàng hãn cũng dám đi lên đánh một trận!

Nam Nhựt Hoa có thời gian bí thuật, tự nhiên cũng sẽ không e ngại, cùng lắm thì nàng đình trệ thời gian cũng có thể thông dong lui lại, hai người đều có tiềm chất vô địch trong đồng cảnh giới, hơn nữa toàn bộ không sợ chiến thuật biến người!

- Lâm huynh biết trùng huyết chỗ nào sao?

Nam Nhựt Hoa thuận miệng hỏi.

- Như thế là làm khó ta rồi! Bất quá, chỉ cần chúng ta một đường đánh tới, ngược dòng trùng hải đi tới, hãn là không khó tìm được a?

Lâm Lạc suy nghĩ một biện pháp trực tiếp nhất, bạo lực nhất.

- Bất quá, nếu Lâm huynh để cho Nhựt Hoa độc thân mạo hiểm, kia Nhựt Hoa cũng sẽ không bỏ qua cho Lâm huynh!

Nam Nhựt Hoa nói.

Lâm Lạc chỉ là mỉm cười, tuy rằng thời gian công pháp xác thực cường đại, nhưng tiêu hao cũng không nhỏ, dù sao muốn song song ảnh hưởng đến trăm Tinh vực Chí tôn, kia là cực kỳ khó khăn! Bởi vậy, Nam Nhựt Hoa khẳng định sẽ không liên tục thi triển bí thuật này, có lẽ chỉ là thi triển trong phạm vi nhỏ.

Cử động lúc trước, đại khái là cố ý cho Lâm Lạc xem, nhưng đến tột cùng là thị uy hay chỉ để Lâm Lạc biết thực lực của nàng, vậy thì không được biết rồi.

Hai người tiếp tục đi tới, không ngoài sở liệu, lại có vô số Huyết Nhuyễn Trùng từ lỗ thủng trong động bích tràn ra, một mảnh nhúc nhích đỏ như máu kia, đủ để cho người thực lực kém mất đi ý chí chiến đấu!

Lâm Lạc không có khả năng tín nhiệm Nam Nhựt Hoa, tự nhiên sẽ không hiển lộ tất cả con bài chưa lật ra, nếu đối phương biết hãn có không gian bí thuật, sẽ bắt hãn dùng không gian công pháp tiến hành ngăn địch, ở dưới Không Gian Thiết Cát, cho dù là Tinh Vương cấp cũng khó thoát số phận thuận sát.

Này đối với hãn tiêu hao cũng là rất lớn, nhưng ai bảo Tinh Hải của hãn vô cùng lớn, tiêu hao như vậy đủ để cho hãn chống đỡ thời gian rất dài.

Hai người thay phiên mở đường, ngược dòng triển khai phản công, thời gian một cái đại khai sát giới, người còn lại sẽ hấp thu linh thạch đến khôi phục sức khỏe. Bất quá, hai người không có khả năng thành thật với nhau, bởi vậy tối đa chỉ dùng phân nửa lực lượng sẽ lui ra để đối phương lên thay.

Tuy rằng bọn họ đều tự nhận sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhưng phòng người là nên làm, nhiều năm khổ tu tuyệt không có khả năng bị hủy như vậy.

Bọn họ đã sớm lệch khỏi quỹ đạo nguyên bản, mà là qua cái khe trên vách động mà đi. Kỳ thực này tuy rằng không rộng bằng chính lộ, nhưng đủ để cho người hành tẩu như thường, độ cao hai trượng, mà độ rộng cũng kém không nhiều lắm.

Bốn ngày sau, bọn họ rốt cục ngược dòng đại quân yêu trùng giết tới cuối cùng, tiền phương hiện ra một huyết động hình vòng tròn, ở bên trong này, thỉnh linh nằm sắp một con Huyết Nhuyễn Trùng thật lớn.

Con này chỉ ít dài ba trượng, như một giếng nước nằm ngang, trên thân thể huyết hồng mọc đầy gai nhọn.

Thực lực dị vật này cùng thể tích có quan hệ trực tiếp, Huyết Nhuyễn Trùng này cũng là tồn tại mạnh nhất mà hai người Lâm Lạc gặp phải đến nay, thậm chí vượt lên Tinh Vương tam trọng thiên đỉnh, xen giữa Tinh Hoàng cùng Tinh Vương!

Cổ Nguyên động phi thường đặc thù, cắt đứt thiên địa cảm ứng, không tồn tại độ kiếp đáng nói, cũng vô pháp dẫn động tinh thần lực, như vậy lực lượng bản thân là chỗ dựa lớn nhất.

Đối mặt đại quái vô hạn tiếp cận Tinh Hoàng này, Lâm Lạc cùng Nam Nhược Hoa đều lộ ra một tia thận trọng, tuy rằng nguy hiểm không nhất định nương theo kỳ ngộ, nhưng còn là có đạo lý nhất định, ở trong huyết động của quái vật này, có bảy đoàn hỗn độn khí di động, mà Huyết Nhuyễn Trùng này đang hấp thu một đoàn trong đó, phía cái mông cũng đang không ngừng sản sinh noãn cầu đỏ thẫm, rậm rạp không sai biệt lắm phủ kín rồi toàn bộ huyết động.

Nhưng huyết động cũng không có phủ kín, bởi vì tuy rằng nó sinh rất mau, nhưng trứng Huyết Nhuyễn Trùng cũng không ngừng nở đi ra, tốc độ vừa vặn nhất trí.

Huyết Nhuyễn Trùng vừa ra thì có tu vi Tông Linh cảnh, hơn nữa lập tức có thể di động, hướng về ngoại vi huyết động tràn đi. Ở trong quá trình này, chúng nó cũng không ngừng đánh nhau, một phương thất bại sẽ bị một phương thắng lợi trực tiếp thôn phệ, sau đó khí tức một phương thắng lợi kia lập tức đại trưởng!

Trách không được Huyết Nhuyễn Trùng sát chi bất tận, nguyên lai có mẫu trùng tồn tại, chỉ cần mẫu trùng không chết, là có thể cuộn cuộn không ngừng hình thành đại quân. Mà đoàn khí thể kia rõ ràng là Hư Nguyên khí, lại bị dùng trở thành chất dinh dưỡng để sinh sôi nảy nở, này thực sự là xa xỉ về đến nhà rồi!

Lúc này hai người đang giấu ở phía trên một chỗ lõm trong huyết động, nghe mùi thơm của cơ thể yếu ớt trên người Nam Nhược Hoa, Lâm Lạc nói:

- Nam cô nương có thể có nắm chặt thủ thắng không?

Biểu tình của Nam Nhược Hoa cũng rất nghiêm túc nói:

- Mẫu trùng này đã vô hạn tiếp cận Tinh Hoàng, có thể là ở đây hạn chế đặc thù, để nó vô pháp đột phá cảnh giới, nhưng lực lượng mạnh mẽ lại vượt xa Tinh Vương!

Nàng dừng một chút lại nói:

- Tồn tại như vậy sợ rằng đã không bị thời gian công pháp của Nhược Hoa ảnh hưởng!

Nhưng tuy rằng nàng nói như thế, nhưng không có toát ra vẻ khiếp chiến, hiển nhiên nàng còn có thể dựa vào con bài chưa lật, để thời gian giảm tốc độ cũng không phải năng lực duy nhất của nàng.

Lâm Lạc cười nói:

- Cầm tắc trước cầm Vương, tuy không thể khẳng định đây là mẫu trùng duy nhất, nhưng chỉ cần tiêu diệt một con này, một mảnh khu vực nơi này sẽ thanh tịnh một đoạn thời gian!

- Lâm huynh nếu tin tưởng Nhược Hoa mà nói, thì ở trong chu vi mười trượng quanh Nhược Hoa chiến đấu, Nhược Hoa có thể để tốc độ của Lâm huynh đề thăng một ít!

Có thể để tốc độ bản thân đề thăng?

Lâm Lạc từ trong những lời này của Nam Nhược Hoa nhìn ra chút môn đạo, thời gian công pháp của nàng không chỉ có thể giảm tốc độ của đối thủ, thậm chí còn có thể gia tốc!

Càng là cao thủ, đối với lực lượng của mình cảm khống lại càng tinh tế, xuất hiện tình huống giảm tốc độ cố nhiên nguy hiểm, nhưng gia tốc cũng đồng dạng không phải chuyện gì tốt, bởi vì sẽ phá hư tiết tấu, phán đoán của bản thân!

824. Chương 834: Lấy Mạng Đổi Mạng. (1)

Chỉ có ở trên cơ sở phối hợp ăn ý, gia tốc mới có ý nghĩa, bằng không chỉ có chỗ hỏng.

Bất quá, nếu có thể rất nhanh thích ứng mà nói, gia tốc có thể mang đến cho võ giả đề thăng tương đối, dù sao cảnh giới của võ giả đề thăng, mang đến là lực lượng, tốc độ đề thăng.

Tuy rằng thời gian công pháp vô pháp đề thăng lực lượng, nhưng có thể đề thăng tốc độ cũng là chuyện tình tương đối đáng sợ.

Lâm Lạc gật đầu, năng lực thích ứng của hắn từ trước đến nay không sai.

- Chiến!

Hắn khẽ quát một tiếng, lúc này từ trên thạch bích nhảy xuống, hướng về Huyết Nhuyễn Trùng thật lớn kia vọt qua.

Nguyên bản hai người thu liễm khí tức, vừa cách cách tương đối xa, Huyết Nhuyễn Trùng cũng không có phát hiện bọn họ tồn tại, nhưng theo Lâm Lạc khẽ động, lập tức làm hắn lộ ra ngoài, Huyết Nhuyễn Trùng to lớn lập tức một ngụm nuốt bầy đoàn Hư Nguyên khí vào trong bụng, sau đó phát sinh một tiếng khẽ kêu chói tai, nhất thời, không chỉ là ấu trùng đang hướng ra phía ngoài lập tức quay về, dù là Huyết Nhuyễn Trùng thành niên ở bên ngoài cũng điên cuồng giết ngược.

Thực sự là hay a!

Tốt xấu gì cũng là tồn tại vô hạn tiếp cận Tinh Hoàng cấp, thế nhưng thấy hai Tinh Vương cảnh cư nhiên không trước tiên xuất thủ, ngược lại gọi đồng bọn lao tới tử chiến, thực sự là không hề có tôn nghiêm đáng nói a!

Nhưng như vậy hiệu quả cũng rất tốt, trùng hải bao phủ nhiều, một mảnh đỏ như máu nhúc nhích. Phun ra từng đạo dịch thể màu đỏ tươi, có thể làm người trong nháy mắt bị ăn mòn.

- Hắc!

Lâm Lạc chỉ là thân hình chợt lóe, không gian công pháp phát động, xuất hiện ở phía sau Huyết Nhuyễn Trùng to lớn kia, một quyền nặng nề kích qua.

Bang!

Tuy khí tức con Huyết Nhuyễn Trùng này cường đại không gì sánh được, nhưng cho dù sức chiến đấu xa xa không có xứng đôi, tựa hồ tất cả năng lực toàn bộ phát triển tới sinh sản, một kích này nó căn bản không có đề phòng, nặng nề oanh xuống.

Thân thể thật lớn ở trên mặt đất trở mình mấy lần, ba ba ba, mấy trăm Linh cảnh Huyết Nhuyễn Trùng trên mặt đất đều bị nó ép tới huyết nhục không rõ, đúng là sinh sôi nghiền chết!

Lâm Lạc hoảng sợ, cúi đầu vừa nhìn, hữu quyền của bản thân dĩ nhiên trở nên gấp khúc đứng lên, đúng là quyền cốt ở dưới va chạm trực tiếp đoạn liệt rồi!

Huyết Nhuyễn Trùng to lớn này không thiện chiến đấu là sự thực, nhưng lực phòng ngự bản thân cũng kinh khủng không gì sánh được, oanh nó một quyền như thế, bản thân nó chỉ trở mình lăn mấy vòng, cũng làm nắm tay của Lâm Lạc sinh sôi đánh gãy, đây là lực phòng ngự cấp bậc gì a?

Không Gian Thiết Cát!

Tâm niệm Lâm Lạc khẽ động, không gian mười trượng xung quanh hắn trong nháy mắt nghiền nát thành vô số mảnh nhỏ, tất cả Huyết Nhuyễn Trùng bị cắt thành mảnh nhỏ, hắn liền triển khai Mộc hệ công pháp.

Nam Nhược Hoa lại triển thời gian công pháp, ở trong phạm vi lĩnh vực của nàng, động tác của tất cả Huyết Nhuyễn Trùng đều thả chậm gấp đôi. Mà tốc độ của Lâm Lạc cùng nàng cũng đề thăng gấp đôi!

Một tăng một giảm này, tốc độ của song phương sẽ kém nhau bốn lần! Hơn nữa còn không phải tốc độ di động đơn thuần, mà là bao quát cả tốc độ xuất thủ, thậm chí tốc độ tư duy!

Quả nhiên lợi hại!

Võ giả đồng cảnh giới nào có thể cùng nàng tranh phong? Thời gian công pháp xác thực cường đại, trách không được sự phụ của nàng có thể làm cho bọn người Nghiêm Kiếm Tâm kiêng kỵ không gì sánh được. Nhìn đồ đệ liền biết năng lực sự phụ có bao nhiêu kinh khủng!

Hơn nữa, sự phụ nàng có thể bói toán, đây không phải cũng là năng lực của thời gian công pháp chứ?

Lâm Lạc đang suy tưởng, khuôn mặt của Nam Nhược Hoa cũng trở nên tái nhợt lên, nhưng lập tức lại nổi lên đỏ ửng kinh người, đây là nàng tiêu hao quá độ. Nhưng nàng luôn luôn trong treo nhưng lạnh lùng đột nhiên có rặng mây đỏ đập vào mặt. Đây làm cho vô tận hạ tướng, càng tăng điểm lệ không gì sánh được, làm cho tim đập thành thịch.

- Lâm huynh, xin mời toàn lực ứng phó!

Nàng thở nhẹ nói.

Đại uy năng tất nhiên nương theo đại tiêu hao, dù sao cũng phải muốn tương đối “công bình” một ít.

Lâm Lạc gật đầu, hỏa diễm công pháp phát động!

Oanh! Oanh! Oanh! Vô số đạo hỏa lãng từ trong cơ thể hần tuôn ra, trong nháy mắt tập quyền toàn bộ huyết động.

- Chi!

Ngoại trừ mẫu trùng ra, tất cả Huyết Nhuyễn Trùng chỉ kịp phát sinh một tiếng hét thảm, lập tức bị đốt đến hư vô, ngay cả tro tàn cũng không có còn lại, có thể thấy được uy lực lửa này có bao nhiêu kinh khủng!

Đây là Lâm Lạc lĩnh ngộ đến Cấm tự huyền ảo, ở Kim Hỏa Mộc cùng với không gian công pháp đạt được tính đột phá to lớn!

Đương nhiên, sau khi phát sinh một kích này, Tinh Hải của Lâm Lạc bỗng dưng không còn, hầu như bị lấy đi một phần ba lực lượng!

Đại uy năng tất nhiên là đại tiêu hao!

Lâm Lạc vội vã nuốt vào một viên đan dược để khôi phục lực lượng, hiểm địa như vậy, hần phải tận lực bảo trì trạng thái tốt nhất. Bất quá, đan dược khôi phục của Tinh vực cấp bậc trân quý không gì sánh được, hần cũng chỉ có bảy khóa, ba khóa là Nghiêm Thanh cấp, bốn khóa là ở Thiểm Điện tộc lấy tới.

- Chi...

Thanh tĩnh chỉ là tạm thời, bên ngoài lại có đại quân trùng hải diên cuồng tràn tới.

Trong mắt Lâm Lạc chợt lóe lên lệ mang nói:

- Nam cô nương, phiền phức người bảo vệ phía sau, ta đến oanh sát con trùng này!

- Nhược Hoa chỉ có thể kiên trì một nén hương thời gian!

Nam Nhược Hoa không có cự tuyệt, cũng không có hỏi Lâm Lạc dùng biện pháp gì, chỉ là nói ra cực hạn nàng có thể chống đỡ.

- Được rồi!

Lâm Lạc gầm nhẹ một tiếng, như lưu quang đánh về phía Huyết Nhuyễn Trùng to lớn, tay phải vươn ra, một trường mâu hồng sắc xuất hiện, hướng về Huyết Nhuyễn Trùng oanh kích qua.

Đây là hần dùng hỏa diễm công pháp ngưng tụ thành, lực sát thương vô cùng cường đại.

Đinh! Đinh! Đinh!

Trường mâu cùng mẫu trùng kịch liệt đối oanh, phát sinh tiếng nổ kịch liệt, nhưng mẫu trùng này không hổ là tồn tại tiếp cận Tinh Hoàng cấp, này căn bản đâm phá không nổi da nó, ở trên người nó chỉ lưu lại một đạo tiêu ngân!

Lâm Lạc phát động Kim, Mộc cùng Lôi hệ công pháp, nhưng vẫn chưa có cánh nào phá vỡ phòng ngự cường đại của nó!

Đây là nó buông tha lực công kích, ngược lại chiếm được lực phòng ngự khoa trương!

Trong lòng Lâm Lạc nảy sinh ác độc, nghĩ đến trước còn có thể dụng quyền oanh trở mình quái vật này, hắn quát lên một tiếng lớn, song quyền cổ lấy, Chiến Thiên Quyết phát động, lần thứ hai nhu thân phác thượng.

Ra quyền!

Bang! Bang! Bang!

Mỗi oanh ra một quyền, mẫu trùng này tất nhiên oanh đến lẫn đầy đất, nhưng không đợi nó ổn định thân hình, Lâm Lạc đã không gian thuận di tới, lần thứ hai ra quyền như mưa!

Tuy rằng lực phòng ngự của Mẫu trùng kinh người, nhưng mà không chịu nổi Lâm Lạc oanh kích như vậy, hướng hồ mỗi lần Lâm Lạc chỉ nhìn chăm chăm vào một điểm đánh, để trên đỉnh đầu của nó xuất hiện một cái hố sâu, còn đang không ngừng mở rộng.

Nhưng Lâm Lạc cũng không sống khá giả, chấn lực cực lớn làm quyền cốt của hắn nổ nát, làm hắn chỉ có thể không ngừng thiêu đốt tử huyết đến mạnh mẽ khôi phục!

Đây là cầm mệnh đi đổi!

825. Chương 835: Lấy Mạng Đổi Mạng. (2)

Nam Nhựt Hoa không khỏi thấy mà giật mình, nàng chưa từng có gặp qua bác mệnh chiến đấu như vậy! Từ chiến lực mặt ngoài đến xem, nàng cùng Lâm Lạc tương đương, nhưng thật muốn liều mạng, nàng có loại cảm giác sống sót cuối cùng tuyệt đối sẽ không phải là mình!

Lâm Lạc cũng không biết xương tay bản thân bị chặt đứt bao nhiêu lần, có đôi khi căn bản không kịp khôi phục, kia liền dùng cước đá, dùng đầu đâm, thủy chung vẫn duy trì thể tiến công không ngừng đối với mẫu trùng!

Nước chảy đá mòn, ở dưới oanh kích dạng không muốn sống này, đỉnh đầu của mẫu trùng đã hiện ra hố sâu gần nửa xích, oanh phá chỉ ở gang tấc!

Mẫu trùng này cũng biết sinh mệnh bản thân nguy ở sớm tối, không ngừng phát sinh lệ khiêu bén nhọn, đàn trùng ở bên ngoài nhất thời thể tiến công càng mãnh.

Nam Nhựt Hoa minh bạch đây là thời khắc quan trọng nhất, ai có thể cản rằng kiên trì đến cuối cùng, người đó là người thắng! Nàng cắn răng một cái, thời gian công pháp vận chuyển nhanh hơn, không cho bất luận cột con Huyết Nhuyễn Trùng có cơ hội đột phá phong tỏa của nàng, chế tạo phiền phức cho Lâm Lạc.

Vô luận là Lâm Lạc, Nam Nhựt Hoa hay là mẫu trùng, đều tới trước mắt mình chỉ treo chuông, ai chống đỡ không nổi sẽ suy sụp!

- Con rệp, phá cho ta!

Lâm Lạc hét lớn một tiếng, tốc độ hắn ra quyền càng nhanh, thương thể trên nắm tay đã không kịp khép lại, một kích này hắn là dùng đầu phát động!

Bang!

Đầu đối đầu, một tiếng va chạm mạnh mẽ, Lâm Lạc cố nhiên là đầu nở hoa, mà mẫu trùng thì thảm hại hơn, não bộ bị oanh ra một cái động, đại lượng dịch thể ám lục sắc bay ra, tràn ngập vị đạo ghê người.

Mẫu trùng này đau nhức lẫn đầy đất, dịch thể càng tràn ra, tuy nó gần như không có thần trí, nhưng vẫn biết cái này tuy lực lượng thua nó, nhưng lại có năng lực triệt để xóa đi nó!

Lâm Lạc sao có thể cho nó thở dốc, lúc này hữu quyền đã phục hồi như cũ, hấn một quyền oanh ra, thẳng đảo chỗ não bộ phá vỡ của mẫu trùng.

Bang!

Một đoàn lực dịch vẩy ra, lúc này nương theo rất nhiều óc, rơi vào trên mặt đất, thậm chí ngay cả vách tường xa xa cũng bị vỡ một cái động!

- Chi... chi...

Mẫu trùng đau đến lăn đẫy đất, tuy rằng nó phòng ngự siêu cường, nhưng là ở một tầng thể xác bên ngoài, thể xác vừa vỡ, nội tạng nó đồng dạng yếu đuối không gì sánh được.

Bang! Bang! Bang!

Lâm Lạc song quyền liên đảo, mỗi một quyền đều bắm một chút óc trắng, sau trăm quyền, khí tức mẫu trùng này chung cáo đoạn tuyệt, bị chết triệt triệt để để.

Hấn ngừng đầu, ánh mắt tràn ngập sát khí quyền qua, Huyết Nhuyễn Trùng bên ngoài đột nhiên một mảnh an tĩnh, sau đó quay đầu bỏ chạy, cư nhiên bất chiến mà bại rồi!

- Lâm huynh...

Ánh mắt Nam Nhược Hoa tràn ngập chấn động, đối thành nàng mà nói, tuyệt sẽ không tiêu hao nhiều sinh mệnh bốn nguyên như vậy đi liệu mạng, Hư Nguyên khí cố nhiên trân quý, nhưng người chỉ cần sống là có thể đề thăng tu vi, cần gì phải đi mạo lớn phiêu lưu như vậy?

Nếu không có Lâm Lạc kiên trì tử chiến, nàng tình nguyện buông tha Hư Nguyên khí trên người mẫu trùng này.

Lúc này toàn thân Lâm Lạc đầm máu, có tiên huyết của bản thân hấn, cũng có hủ huyết đến từ mẫu trùng, hấn tâm niệm khê động, lĩnh vực lực quyền qua, trên người lập tức trở nên vệ sinh sạch sẽ.

Nhưng thọ nguyên mất đi là bổ không trở lại, tuy rằng cái này phải đến mấy vạn năm sau mới có khả năng hiện ra nguy hại, nhưng dù sao xói mòn đại lượng tiên huyết, sắc mặt của Lâm Lạc có vẻ tái nhợt, chỉ có đôi mắt lóe sáng như diêm dương, phẳng phất trở lại một mẫu trùng hấn cũng sẽ không chút do dự tái chiến! Tái chiến! Tái chiến!

- Đáng giá sao?

Nam Nhược Hoa không khỏi kỳ quái, tâm bình tĩnh như hồ phẳng phất bỏ xuống một tảng đá lớn, tảng tảng rung động.

- Nếu có thể tiến vào Thần vực, liền có thể được đến thọ nguyên vô hạn, vậy hôm nay mạo hiểm là đáng giá! Nếu cuộc đời này vô pháp tiến vào Thần vực, kia chết sớm một chút, chết muộn một chút lại có cái gì khác nhau?

Lâm Lạc mỉm cười.

Đây là cái lý luận gì?

Chiếu nói như vậy, như vậy mọi người vô vọng đột phá Thần vực có thể đi tự sát sao? Ngược lại sớm chết một chút cũng không có khác nhau!

Nhưng Nam Nhược Hoa chỉ thấy được tinh thần mạo hiểm của Lâm Lạc, chiến ý ngoan cường bất khuất, để trong lòng nàng nhắc lên kinh thiên hải lãng, thế nào cũng bình tĩnh không được.

- Người lại nhìn ta như thế, sẽ làm ta hiểu lầm ngươi lên lên thích ta rồi!

Lâm Lạc cười nói.

- Lâm huynh...

Nam Nhược Hoa sáng giọng, thậm chí tức khí đến dậm chân.

Làm một mỹ nữ thanh lệ e thẹn bất kham luôn luôn là tràn ngập cảm giác thành tựu, Lâm Lạc cười ha ha, kéo tay ra, từ trong cơ thể huyết nhục của mẫu trùng toàn bộ từ lỗ thủng phá vỡ hấp ra.

Đừng xem bề ngoài mẫu trùng này lớn lên ghê sợ, nhưng thịt chất lại thuần trắng như ngư phiến, nếu cắt xuống từng miếng, bảo quản không ai sẽ tin tưởng xuất từ đại gia hỏa đáng sợ như vậy.

Hơn nữa, trong thịt chất này ẩn chứa một tia Thần đạo!

Lâm Lạc không khỏi kỳ quái, loại sinh vật cổ quái này không hề có thần trí đáng nói, sao có thể thu được đại đạo linh ngộ? Hơn nữa, tầng thứ này còn không thấp, thậm chí có một tia Thần đạo ở bên trong!

Loại quái vật tà ác, xấu xí, không hề có trí tuệ đáng nói này có thể lĩnh ngộ Thần đạo? Như vậy để cho lịch đại lão tổ vẫn vậy ở Tinh Đế cảnh làm sao chịu nổi?

Bởi vì Ngân Nguyệt tinh thiên địa linh khí quá loãng, Tinh Đế lão tổ hầu như không có cơ hội lĩnh ngộ Thần đạo, càng thu không được lực lượng tích lũy đột phá Thần cảnh, chỉ ít ở trong lịch sử của Ngân Nguyệt tinh chưa từng có một vị võ giả nào phi thăng Thần giới!

Nhưng trong cơ thể mẫu trùng này cư nhiên có Thần đạo, tuy rằng chỉ có một tia như vậy, cũng vô pháp bỏ qua chuyện này là thực!

Tuy rằng mẫu trùng xấu xí, nhưng thịt lại là Thánh vật tu luyện trân quý không gì sánh được, tuy so không được Thần tử, nhưng linh đan diệu dược bình thường là không có thể bằng được, Lâm Lạc không nói hai lời, trực tiếp thu toàn bộ những thịt này vào Tử đỉnh.

Nam Nhượng Hoa không giải thích được nói:

- Lâm huynh, đồ vật xấu xí như thế người thu hồi làm gì?
- Sau này xem người nào không vừa mắt, liền dùng thịt này cho hắn ăn!

Lâm Lạc thuận miệng nói.

Nam Nhượng Hoa biết hắn là nói giỡn, nhưng nếu Lâm Lạc không chịu nói vì sao, nàng cũng không có khả năng ép Lâm Lạc nói. Tuy rằng trước kia hai người coi như là đồng tâm hiệp lực, nhưng dù sao cũng không có giao tình gì đáng nói.

Theo đại lượng huyết chất được hút ra, mẫu trùng cũng rất nhanh chỉ còn lại có một cái xác không, mà bảy đoàn Hư Nguyên Khí cũng từ động khẩu phá vỡ kia tràn ra, phiêu phiêu nổi giữa không trung.

- Ta bốn người ba, lần sau người cầm nhiều hơn một phần!

Lâm Lạc cũng không có khách khí, dù sao hắn là chủ lực đánh chết mẫu trùng, có lấy phần hơn cũng là đáng được.

Nam Nhượng Hoa gật đầu, nàng xuất lực xa xa không bằng Lâm Lạc. Cho dù chỉ lấy một phần nàng cũng không có ý kiến.

826. Chương 836: Hư Nguyên Khí.

Bất quá, loại thứ tốt Hư Nguyên khí này không ai sẽ ngại nhiều, nàng cũng sẽ không già mồm cãi láo đến nói chỉ cần một phần là đủ rồi.

Hư Nguyên khí vô pháp cất vào không gian pháp khí, tựa như mẫu trùng cũng là trực tiếp nuốt đến trong bụng, đợi tiêu diệt địch nhân xong lại thả ra chậm rãi tiêu hóa. Bởi vậy, hai người cũng không có do dự, lập tức bắt đầu luyện hóa Hư Nguyên khí.

Bởi vì thi thể mẫu trùng ở ngay đây, tin tưởng Huyết Nhuyễn Trùng khác tất nhiên không dám trở lại. Nhưng hai người cũng không có xem thường, thời gian luyện hóa Hư Nguyên khí cũng lưu ra một phần thần thức chú ý chu vi, tùy thời có thể gián đoạn luyện hóa mà tác chiến.

Hư Nguyên khí phi thường huyền diệu, vừa hút vào trong cơ thể sẽ tự động khuếch tán, hóa thành hàng vạn hàng nghìn hạt nhỏ dung nhập tứ chi bách mạch trong cơ thể, trong đó tựa hồ bao hàm vô số tin tức. Làm cho người ta như đắm chìm trong đại đạo huyền ảo.

Này không chỉ có thể đề thăng lực lượng võ giả, trong đó càng có ý chí đại đạo, trợ giúp võ giả hướng tới đỉnh cao.

Trách không được trong thịt chất của Huyết Nhuyễn Trùng có chứa Thần đạo, nguyên lai con sâu này năm này tháng nọ hấp thụ Hư Nguyên khí, tự nhiên sẽ thâm nhập cốt tủy huyết nhục. Tuy Huyết Nhuyễn Trùng không tu đạo, nhưng đại đạo mảnh nhỏ cũng ẩn chứa ở trong huyết mạch của nó, nếu như con trùng này có thể mở ra thần trí mà nói, kia nói không chừng lập tức có thể đạt được Tinh Đế đỉnh phong!

Ngẫm lại cũng làm cho kinh tâm a!

Này đến tốt cùng là địa phương nào? Rõ ràng Ngân Nguyệt tinh linh khí rất loãng, trăm vạn năm thậm chí thời gian càng lâu không có sinh ra Thần linh, rồi lại giống như có thứ thần kỳ tồn tại!

Trong lòng Lâm Lạc vô cùng kinh ngạc, nhưng tốc độ luyện hóa Hư Nguyên khí cũng không chậm chút nào.

Bởi vì bản thân cái này là năng lượng thuần túy không gì sánh được. Có thể cho võ giả đơn giản hấp thu, Hỗn Độn Dung Lô cũng phải không ra công dụng gì. Luyện hóa bốn đoàn Hư Nguyên khí tiêu hao Lâm Lạc cận một tháng thời gian, Lôi hệ công pháp đạt đến Tinh Vương nhị trọng thiên trung kỳ, Ngũ hành công pháp còn lại là Tinh Vương nhất trọng thiên hậu kỳ, lực lượng tăng nhiều.

Nam Nhược Hoa cũng đã luyện hóa xong Hư Nguyên khí, hai người nhìn nhau cười, đều thu được chỗ tốt thật lớn. Nhất là Lâm Lạc, biểu hiện ra hẳn chỉ là thu được bốn đoàn Hư Nguyên khí, nhưng mẫu trùng một mực hấp thụ Hư Nguyên khí, thịt chất cả người tràn ngập đại đạo mảnh nhỏ của Thần cấp, ăn vào tất nhiên là đại bổ, cho dù vô pháp tăng tiến tu vi, nhưng linh ngộ đối với Cẩm tự tất có trợ giúp!

Thời gian dài như vậy xuống tới, hơn nữa Hư Nguyên khí bổ dưỡng, bọn họ không chỉ lực lượng toàn bộ khôi phục, hơn nữa rất có tiến bộ, tự tin tràn đầy.

Lâm Lạc cũng thu thể xác của mẫu trùng lại, nàgiáp xác này có thể nói không thể phá vỡ, tuy rằng muốn lấy nó luyện chế đồ vật phòng ngự gì là ít có khả năng, nhưng Lâm Lạc vẫn nghĩ này sẽ có hữu dụng.

Theo lý mà nói, mẫu trùng này ở đây hẳn là tồn tại vô địch, như thế nào sẽ diễn hóa ra đặc tính công nhược thủ cường? Này càng là sinh vật không có linh trí, tiến hóa chỉ đạo lại càng là tuần hoàn sinh tồn chỉ đạo, nói cách khác, đặc tính phòng ngự siêu cường của nó là vì sinh tồn.

Nhưng tình huống như thế nào mới cần lực phòng ngự cường đại như vậy?

Hay là mười năm chi kỳ sau, ở đây sẽ xuất hiện biến hóa! Bởi vì chưa từng có người có thể ở chỗ này sống đến vạn năm kế tiếp, đó là nguyên nhân xóa đi sinh mệnh của bọn họ?

Chỉ nói lực phòng ngự thân thể mà nói, mẫu trùng thậm chí vượt lên tồn tại cấp bậc Tinh Hoàng! Mặc dù nói khi triển khai trạng thái phòng ngự, Tinh Hoàng sẽ càng thêm kiên quyết hơn mẫu trùng, nhưng này dù sao cũng không thể kéo dài, mà nếu mười năm sau hoàn cảnh ở đây đột nhiên biến ác, Tinh Hoàng có thể chống đỡ vài vài thập niên, nhưng tuyệt đối chống đỡ không quá mấy trăm năm, mấy nghìn năm!

Hai người tiếp tục đi tới, sau khi mẫu trùng này bị giết, phụ cận chỉ ít trong vòng ngàn trượng trở nên một mảnh thanh tĩnh, nhưng ra khỏi phạm vi này, liền có thể thấy hình bóng của Huyết Nhuyễn Trùng, Lâm Lạc cũng không có lập tức khởi xướng công kích, mà là quan sát những dị vật này.

Nguyên lai, những Huyết Nhuyễn Trùng này cũng không phải mù quáng chạy loạn, mà là ở nơi này tìm kiếm Hư Nguyên khí! Nhưng sau khi chúng nó tìm được Hư Nguyên khí cũng không phải bản thân chúng dùng, mà là sẽ mang về tổ tiên ấu trùng!

Một Huyết Nhuyễn Trùng thu thập đến Hư Nguyên khí thập phần hữu hạn, nhưng một vạn, mười vạn, trăm vạn con thì sao?

Bởi vậy, hai người Lâm Lạc chỉ cần tới trùng huyết liền phát hiện bảy đoàn Hư Nguyên khí tồn tại!

Cái này như là ong mật của thế gian, ong chúa chỉ phụ trách ăn cùng để trứng, mà ong thợ thì đảm nhiệm chức trách thu thập mật hoa, phòng ngự địch nhân.

Nhưng sinh mệnh tồn tại như vậy có ý nghĩa gì?

Để sống sót sao?

Nhưng nhân loại chẳng phải cũng như vậy sao? Đối với cả vũ trụ mà nói, vô luận là thường nhân trăm năm thọ nguyên, hay Tinh Đế mấy chục vạn năm tồn tại, đều chỉ là chuyện tình trong nháy mắt, thiên địa sẽ không bởi vì hơn một người hoặc thiếu một người mà biến hóa!

Nhân loại sống lại có ý nghĩa gì?

Lâm Lạc xuất hiện mờ mịt trong nháy mắt, nhưng ánh mắt lập tức kiên định lên. Cho dù thường nhân ngắn ngủn trăm năm nhân sinh cũng có thể sống được muôn màu muôn vẻ, mà vô giả rất có mong muốn đánh vỡ thiên địa ràng buộc này, thành tựu Thần vị, bất tử bất diệt!

Sinh mệnh của hắn bởi vì vô đạo mà muôn màu, bởi vì Tô Mị, Lăng Kinh Hồng các nàng mà muôn vẻ!

Vừa nghĩ trong lúc đó, Lâm Lạc đối với vô đạo càng kiên định hơn. Thọ nguyên của nhân loại cùng vũ trụ vô biên là yếu đuối như vậy, hắn nhất định phải đột phá Thần vực, để bản thân cùng thân nhân, thê tử đồng dạng trọn đời bất diệt!

Cổ Nguyên động rất lớn, nói nó là động, thì nói là một vương quốc ngầm dưới lòng đất! Nếu như cầm toàn bộ Ngân Nguyệt tinh nói thành một cái tổ mà nói, Cổ Nguyên động là thông đạo rắc rối phức tạp trong đó, hầu như câu thông toàn bộ Ngân Nguyệt tinh.

Nếu như không ngừng một cái lộ khẩu nói, Lâm Lạc hoàn toàn tin tưởng hắn khả năng sẽ ở Nam Châu thoát ra đầu đến!

Muốn ở trong một cái không gian thật lớn như vậy tìm kiếm Hư Nguyên khí, thực sự là một sự tình chỉ bằng vận khí. Lâm Lạc cùng Nam Nhược Hoa ở trước lối vào của một trùng động quan sát hơn tháng thời gian, mới nhìn đến có một Huyết Nhuyễn Trùng ngậm một đoàn Hư Nguyên khí chỉ bằng móng tay trở về.

Nghĩ tới trước đó bọn họ đạt được bảy đoàn Hư Nguyên khí chừng nắm tay, liền có thể thấy được vận khí bọn họ có bao nhiêu tốt!

Đương nhiên, có thể thu hoạch giống như vậy cùng thực lực của bọn họ có quan hệ, Tinh Vương phổ thông nhìn thấy trùng hải sẽ sợ đến chân nhuyển, còn dám nghịch hướng xông vào trùng huyết sao? Mà cho dù tiến nhập trùng huyết sẽ giết được mẫu trùng sao?

Giai đoạn hiện tại, chiến lực của Lâm Lạc cũng không phải độc nhất vô nhị, nhưng chỉ có hắn làm được điểm này, rồi lại cùng vận khí có quan hệ.

827. Chương 837: Ngân Lân Hải. (1)

Bởi vì càng là thiên tài, tốc độ đề thăng sẽ càng nhanh, có thể cùng Lâm Lạc chiến lực vô song như nhau, nói không chừng Tinh Vương cảnh chỉ có thể vây khốn bọn họ trăm năm, ngàn năm, dùng tần suất của Cổ Nguyên động kia vạn năm mới mở ra một lần, bọn họ có khả năng bỏ qua rất lớn!

Hơn nữa, yêu nghiệt như Lâm Lạc thật là trăm vạn năm khó ra một cái!

- Lâm huynh, còn muốn mạo hiểm liều mạng sao?

Nam Nhựt Hoa dùng thần thức truyền âm, mang theo một tia do dự. Vì trùng huyết chỉ có một đạo Hư Nguyên khí, tuy rằng Hư Nguyên khí là tồn tại vô cùng trân quý, nhưng lo lắng đến đại giới mà Lâm Lạc bỏ ra, này cũng tính không ra rồi!

Hơn nữa, chỉ có một đoàn Hư Nguyên khí phân thể nào? Lẽ nào muốn Lâm Lạc hi sinh thọ nguyên nhưng không có thu hoạch gì sao?

Lâm Lạc lộ ra một dáng tươi cười nói:

- Đương nhiên, chân muỗi lại nhỏ cũng là thịt, thế nào có thể bỏ qua!

Đối với hắn mà nói, Hư Nguyên khí cố nhiên trân quý, nhưng thịt mẫu trùng cũng là phi thường hữu dụng, trong đó có mảnh nhỏ Thần đạo, đối với hắn, Nghiêm Thanh thậm chí bọn người Lâm Hành Nam đều có chỗ tốt vô cùng!

Hơn nữa khác nhau lớn nhất ở chỗ, Hư Nguyên khí vô pháp mang ra Cổ Nguyên động, nhưng thịt lại có thể thu vào Tử đỉnh, kia tự nhiên có thể mang đi ra ngoài!

Nam Nhựt Hoa không khỏi lắc đầu, lần đại chiến trước kia để cho bọn họ, đặc biệt là Lâm Lạc nguyên khí đại thương, người này lẽ nào phân không rõ thu hoạch cùng đại giá sao?

- Quy củ cũ, người thủ vệ, ta sát cầu!

Lâm Lạc huyết sáo một tiếng, đã từ chỗ ẩn thân lao xuống phía dưới. Nhưng lần này hắn cũng không có lại dùng song quyền, mà là lấy xác của mẫu trùng trước kia, quay lại đập con mẫu trùng này.

Bang!

Một tiếng muện hưởng, hai thân thể lực phòng ngự siêu cường đụng vào nhau, phát ra một chuỗi lực lượng ba động kinh khủng, vô số trùng noãn trên mặt đất đều oanh bạo, biến thành một bãi lạn thủy.

Tuy rằng lực phòng ngự của mẫu trùng kinh người, nhưng cứng đối cứng, này bị trùng kích cũng không có khả năng coi như không quan trọng. Cái này như nó có một bộ áo giáp, tuy nắm tay đánh tới chỉ biết làm bản thân bị chấn đến da phả chảy máu, nhưng nếu đối phương cũng dùng thiết chùy đập thì sao?

Lực sát thương như vậy căn bản không phải đẳng cấp đồng nhất!

Có thể xác mẫu trùng, Lâm Lạc như có một thanh Thần binh, tuy rằng thần binh này nhìn có chút kỳ quái, nhưng thắng ở độ cứng rắn, hoàn toàn có thể cho hắn cuồng nện!

Nếu như mẫu trùng cũng có lực sát thương tiếp cận Tinh Hoàng, Lâm Lạc tự nhiên sẽ phát động không gian công pháp có bao xa chạy bao xa, nhưng tình huống hiện tại là trong quá trình mẫu trùng tiến hóa vô hạn cường hóa lực phòng ngự của nó, nhưng lực công kích hầu như là hoàn toàn làm nhạt rồi, chỉ có thể dựa vào số lượng trùng hải đến bao phủ đối thủ.

Này vốn là phi thường hoàn mỹ, công thủ kết hợp, nhưng hiện tại một mặt công bị Nam Nhựt Hoa khốn trụ, một mặt thủ lại gặp thể xác mẫu trùng đồng dạng cứng rắn không gì sánh được oanh kích, kia liền biến thành vừa vô công vừa vô thủ, bị động chỉ có thể chịu đòn!

Bởi vì mẫu trùng hầu như không có lực công kích đáng nói, này biến thành Lâm Lạc đơn phương thi ngược, sau vạn lần oanh kích, sọ não của mẫu trùng bị ngạnh sanh nổ nát, óc bay tứ tung, thê thảm không gì sánh được.

Này tự nhiên là lưỡng bại câu thương, thể xác mẫu trùng trong tay Lâm Lạc cũng hiện ra mấy vết rạn, nhưng không có hoàn toàn vỡ vụn, đó là bởi vì Lâm Lạc có ý khống chế, dùng bộ vị bất đồng đi đánh vị trí duy nhất của mẫu trùng, gánh vác tất cả lực oanh kích này, mới có thể xuất hiện đối lập rõ ràng như vậy.

Theo mẫu trùng chết đi, Huyết Nhuyễn Trùng này cũng như điều thú tán chạy, lại không biết mấy năm sau chúng nó có thể dẫn sinh ra tân mẫu trùng đến hay không.

Lâm Lạc lấy đoàn Hư Nguyên khí từ trong người mẫu trùng ra, đầu cho Nam Nhựt Hoa, bản thân thì thu rồi thịt mẫu trùng.

Lần đầu tiên Nam Nhựt Hoa có thể không cho là đúng, nhưng lần thứ hai lấy thông tuệ của nàng tự nhiên có thể đoán ra chút gì đó. Nhưng Lâm Lạc là chủ lực đánh chết mẫu trùng, mà nàng tựa hồ cũng thu đủ tiền lời. Kia tự nhiên không có ý tứ đi cùng Lâm Lạc tranh cái gì.

Lúc này đây tiêu hao sẽ không có trước kia lớn như vậy, khi Nam Nhựt Hoa luyện hóa xong đoàn Hư Nguyên khí này, bọn họ cũng lực lượng tấn phục, có thể tiếp tục đi tới.

Nhưng Hư Nguyên khí cũng không phải dễ dàng thu được như vậy, cho dù từng trùng huyết có nhiều trùng con đi tìm Hư Nguyên khí như vậy, nhưng số lượng thực sự là ít đến thương cảm! Hai người Lâm Lạc có thể ở sào huyết thứ nhất đạt được bảy đoàn Hư Nguyên khí, này tuyệt đối là đụng vào đại vận rồi!

Có chút mẫu trùng bởi vì không chiếm được Hư Nguyên khí, bị vây ở trạng thái không sinh sản, nhưng Lâm Lạc không quản được nhiều như vậy, nhìn thấy trùng huyết là cần quét một lần, dù cho chỉ là đạt được thịt mẫu trùng cũng là kiếm lớn.

Nam Nhựt Hoa khẳng định đoán được thịt mẫu trùng tất nhiên trân quý, nhưng nhìn qua dáng dấp xấu xí của mẫu trùng, thịt này nàng là đánh chết cũng sẽ không ăn, rất tự giác không có cùng Lâm Lạc tranh đoạt.

Này cũng để Lâm Lạc âm thầm quyết định, lúc mang về, nơi phát ra thịt mẫu trùng này là ai cũng không có thể nói, bằng không các nàng Tô Mị khẳng định là không chịu ăn.

Bất quá thịt mẫu trùng này rất ngon, so với thịt bất kỳ hung thú cao cấp nào đều phải ngon hơn, Lâm Lạc tự nhiên phải ăn thử một chút, mới dám lấy ra cấp ấy người Tô Mị ăn. Nhìn hắn nghiêm mặt ăn một khối thịt mẫu trùng, dùng tính cách trong trẻo nhưng lạnh lùng như Nam Nhựt Hoa cũng là khuôn mặt co giật, quay đầu không nhìn tới hắn.

Nhoáng chớp mắt, một năm thời gian lặng yên mà qua, bọn họ cũng quét sạch mười ba trùng huyết, hai người đều đạt được chín đoàn Hư Nguyên khí, thu hoạch tương đối lớn.

Lôi hệ công pháp của Lâm Lạc đạt đến Tinh Vương nhị trọng thiên hậu kỳ, mà Ngũ hành công pháp thì đều đạt đến Tinh Vương nhất trọng thiên đỉnh. Quá đi người khác chỉ ít phải năm nghìn năm mới có thể hoàn thành tích lũy.

Này cũng là nguyên nhân vì sao võ giả mưu cầu danh lợi với mạo hiểm như vậy, tương đương với mấy nghìn năm hồi báo, đáng giá bất luận kẻ nào đi thử một lần!

Võ đạo chi lộ, có hai cái chỗ khó, thứ nhất là lực lượng tích lũy, thứ hai là cảnh giới linh ngộ, hai người thiếu một thứ cũng không được. Hơn nữa Hư Nguyên khí không chỉ có thể rất nhanh tăng lực lượng tích lũy, còn có một tia Thần đạo mảnh nhỏ, tuy rằng không đủ để võ giả đột phá Thần cảnh, nhưng ở giai đoạn Tinh vực cũng có trợ giúp cực đại, có thể thiếu đi rất nhiều đường vòng.

Đúng là như vậy, mới có thể để chúng Tinh Đế lão tổ đều đến đây hộ tống, càng bài xích Tinh Vương tán tu, không phải là muốn để hậu bối được chỗ tốt nhiều hơn?

Lâm Lạc cùng Nam Nhựt Hoa tổ hợp có thể nói là cường cường liên hợp, tuy rằng chiến lực của Nam Nhựt Hoa không bằng Lâm Lạc, nhưng đồng dạng là võ trung thánh giả, mới có thể sáng tạo cho Lâm Lạc cơ hội một mình đấu mẫu trùng!

828. Chương 838: Ngân Lân Hải. (2)

Trừ lần đó ra, sợ rằng mấy chục Tinh Vương liên thủ cũng không có khả năng làm được điểm ấy! Trước tiên không nói trùng con như hải dương nên đối phó thế nào, chỉ là mẫu trùng kia nằm đó cho người đánh, ai có thể giết được?

Tuy rằng lần thứ hai Lâm Lạc giết dễ dàng, nhưng đó là bởi vì có cơ sở lần đầu tiên liều mạng, bằng không mỗi lần đều phải dựa vào nắm tay của mình, cho dù Lâm Lạc có mấy vạn năm thọ mệnh cũng bởi không đủ!

Đi qua cự ly dài như vậy, hoàn cảnh chu vi này rốt cục nổi lên biến hóa.

Bọn họ đi tới trước một mảnh hải dương.

Đây là một mảnh đại dương mênh mông bạc sắc, mở mang vô biên, nhưng dòng nước lại cuộn trào mãnh liệt chạy vội về trước. Từ điểm đó mà nói, này không giống hải dương, mà là như một con sông thật lớn! Nhưng trên đời có con sông nào mà Tinh Vương chỉ tôn không nhìn tới bờ bên kia sao?

Đạt được quy mô như vậy, chỉ có thể dùng hải dương đến hình dung.

- Đây là Ngân Lân Hải, có người nói tiến nhập Cổ Nguyên động, nhiều lắm chỉ có một phần mười người có thể đi tới nơi này!

Nam Nhựt Hoa thập phần bình tĩnh nói.

Hơn nữa nàng còn nói ít đi một chút, đó chính là thời gian một phần mười người đi tới này, không sai biệt lắm cũng chỉ có thể quay đầu lại, bởi vì mười năm chỉ kỳ không cho phép bọn họ tiếp tục đi tới, bằng không sẽ vĩnh viễn ở lại địa phương thần bí này.

Người ta thấy trùng huyết đều là nghĩ hết biện pháp đi đường vòng, cái đường vòng này cần bao nhiêu thời gian. Nhưng hai người Lâm Lạc lại một đường thẳng tắp, thấy trùng huyết ngược lại vui không nhịn được đi càn quét, tốc độ này tự nhiên là nhanh vô cùng.

Hai người tiến nhập phiến hải dương này, dùng linh vực lực hộ thân, bài xích nước biển ở ngoài ba thước.

Xôn xao!

Một tiếng nổ truyền đến, tiền phương của bọn họ xuất hiện một quái ngư chừng trăm trượng, ngoài miệng sinh ra chòm râu thật dài, trên người phát sinh ngân quang yếu ớt, mạnh mẽ mở miệng khổng lồ của nó, nuốt một con cá lớn vào bụng!

Cũng không chờ nó bắt đầu nhắm nuốt, chỉ thấy cái miệng lớn hơn nữa mở ra, cũng đem nó một ngụm nuốt xuống dưới, một trận sóng biển tuôn ra, hiện ra một quái thú thật lớn như núi cao, có đầu có tay có bụng nhưng không chân, cái bụng nhỏ tròn vo, ở trong sóng biển di động rung động.

Thực sự là tiêu chuẩn cá lớn nuốt cá bé, cá nhỏ ăn con tôm!

- Thôn Diệt Thú!

Nam Nhựt Hoa dùng thần thức truyền âm.

- Đây chỉ là ấu thú, Thôn Diệt Thú thành niên chỉ ít còn muốn lớn hơn thập bội!

Cái này còn muốn lớn hơn thập bội!

Lâm Lạc không khỏi lú lẫm, bắt quá đầu Thôn Diệt Thú này nhìn như uy vũ, kỳ thực cũng chỉ mới vừa vào Tinh vực, hai người đảo qua liền không để ý đến, tiếp tục hướng đáy biển tiềm đi.

Mà Thôn Diệt Thú kia nhìn qua bọn họ cũng không có hứng thú gì, đại khái là ngại hai người này nhét rằng nó cũng không đủ, trực tiếp nhắm hai mắt lại bơi đi, ở trong sóng biển phiêu phiêu.

- Hư Nguyên khí ở đáy biển sẽ nhiều hơn?

Lâm Lạc hỏi, trước đều là nàng dẫn đường.

- Ân, sư phụ nói qua ở đáy biển xác suất phát hiện Hư Nguyên khí chỉ ít muốn cao hơn ba thành!

Nam Nhựt Hoa rất khẳng định nói.

Nhưng Lâm Lạc không cho là đúng, bởi vì xác suất theo như lời sư phụ nàng là so sánh với người bình thường, trước kia bọn họ là trực tiếp lật sào huyết của Huyết Nhuyễn Trùng, thu hoạch tiền lời căn bản không phải người khác có thể tưởng tượng!

Bất quá trùng huyết phía trước cũng cần quét được không sai biệt lắm rồi, hiện tại quay đầu lại nói tự đi tìm Hư Nguyên khí, xác suất này xác thực sẽ rất thấp.

Hải dương này cũng chỉ sâu vạn trượng, bọn họ không tốn bao nhiêu thời gian liền tới đáy hải giường, triển khai thần thức tìm tòi Hư Nguyên khí. Nhưng tìm hơn mười ngày cũng chỉ tìm được một đoàn nhỏ như móng tay, để Lâm Lạc thập phần thất vọng.

Nhưng thần sắc của Nam Nhựt Hoa rất tự nhiên, nói đây mới là tình huống bình thường, bằng không trong mười năm, người tiến nhập ở đây có thể thu hoạch đến nhiều ít Hư Nguyên khí?

Phiến ngân sắc hải dương này không chỉ lớn, lại có rất nhiều sinh vật mạnh mẽ, nhưng kỳ quái chính là, tới đa cũng chỉ là Tinh Vương tam trọng thiên, tuy Lâm Lạc thấy tồn tại tiếp cận Tinh Hoàng, nhưng chỉ kém một đường như vậy, vẫn là vậy ở Tinh Vương cảnh.

Vô giả, Yêu tu Tinh Vương trở lên là không thể tiến vào nơi đây, mà sinh vật ở đây cũng vô pháp đạt đến Tinh Hoàng cảnh, biểu hiện ra ở đây có áp chế cảnh giới kỳ lạ.

Hai người Lâm Lạc cũng không có phương hướng rõ ràng, ở trong biển rộng truy tìm Hư Nguyên khí, nhưng ba năm qua, bọn họ lại chỉ tìm được mấy một đoàn, so với thu hoạch ở trùng huyết thì kém nhiều.

Tuy rằng phương hướng hai người đi tới không hề có tính mục đích, nhưng đều là âm thầm nhớ kỹ đường về, chính xác tính toán ra thời gian hồi trình. Mười năm chỉ kỳ này bọn họ nhất định phải tuân thủ, bằng không cho dù có thể ở đây vạn năm không chết, nhưng cũng vô pháp đột phá Tinh Hoàng, vạn năm này cho bọn họ một đồng Hư Nguyên khí cũng không có ý nghĩa.

Huống hồ Lâm Lạc còn có thân nhân lo lắng, như thế nào cũng không khả năng ở chỗ này khổn vạn năm, càng đừng nói là chết tại đây rồi.

Tuy rằng đến bây giờ bọn họ đã dùng bốn năm, nhưng trực tiếp hồi trình, trên đường không gặp đến một tia ngăn cản mà nói, đại khái nửa năm là đủ. Hoàn cảnh ở đây quá mức đặc thù, không phải có cản trở trùng trùng, thì là trong nước biển ảnh hưởng tốc độ, bằng không dùng tốc độ của Tinh Vương, vòng quanh Ngân Nguyệt tinh cũng sẽ không vượt qua mười ngày.

Ngày này, bọn họ đột nhiên gặp cản trở, là một ngọn núi dưới đáy biển, bọn họ cũng không cho là đúng, muốn từ phía trên đi quá, ai biết một đường trôi lên mặt nước, nhưng còn không có thấy đỉnh ngọn núi này, ngược lại hiện ra một đại lục vô biên vô hạn!

Cũng không phải đảo, đảo nhỏ cũng không có lớn như vậy!

Thảm thực vật ở đây dùng tử sắc chiếm đa số, tử sắc thụ, cỏ tử sắc, tựa như một bức họa cuộn tròn.

Bang! Bang! Bang!

Nhưng kịch liệt giao hỏa lập tức hấp dẫn hai người chú ý, bọn họ đi vào rừng rậm, thành linh thấy được một người đang cùng một đầu mãnh hổ năm chân giao chiến, đánh cho bụi mù cuộn cuộn, kịch liệt không gì sánh được!

Trong nháy mắt, Lâm Lạc cùng Nam Nhựt Hoa song song giết mình!

Vì người kia cũng không phải cùng bọn chúng tiến nhập nơi đây, mà là một võ giả có Hậu Thiên mười một tầng nho nhỏ!

Không phải nói cái địa phương quỷ quái này không có khả năng có người sống sao? Người kia là chuyện gì xảy ra? Hai người đều hoa mắt rồi?

- Nếu không, ta đánh ngươi một cái nhé?

Lâm Lạc cười cười nhìn về phía Nam Nhựt Hoa. Hai người qua bốn năm dặt tay đồng tiến, chưa nói tới ái mộ, nhưng quan hệ cũng thân hơn rất nhiều, có thể nói giỡn với nhau rồi.

- Nhựt Hoa cũng không cần Lâm huynh làm tỉnh!

Nam Nhựt Hoa tức giận trừng mắt nhìn Lâm Lạc, tiểu tử này quá ghê tởm, luôn muốn làm nàng tức giận, sau đó cười ha ha, thực sự là tức chết người đi được!

- Bất quá, nơi này thế nào sẽ có nhân loại tồn tại?

829. Chương 839: Tân Đại Lục. (1)

Lâm Lạc kỳ quái nói, hần thử dẫn động tinh thần lực, nhưng không hề phản ứng, nói cách khác, bọn họ còn đang trong Cổ Nguyên động.

- Chưa từng có người nào đi được xa như chúng ta!

Nam Nhựt Hoa suy nghĩ một chút nói:

- Hay là, ở đây cất giấu bí mật của Cổ Nguyên động!

- Hay là, nơi này có sinh sinh ra Hư Nguyên khí!

Lâm Lạc hưng phấn lên.

Tuy rằng thanh âm hai người nói không thấp, nhưng nếu Tinh vực chí tôn không muốn cho người nghe được mà nói, cho dù gần trong gang tấc cũng mơ tưởng nghe được một chữ!

Ngay lúc này, tình cảnh người kia cũng trở nên khốn quẩn, bị mãnh hổ tấn công có vẻ phi thường chặt vật, liên tiếp bị đánh lăn đẫy đất, tránh né thương tổn, dùng khí trên mặt tựa hồ đã biến mất, lộ ra ý tứ khiếp chiến chạy trốn.

Người này là nam tử, vóc người cực kỳ khôi ngô, toàn thân gần như xích lỏa, chỉ có ở hạ thân mới có một quần soóc bằng da thú, chăm chú bao vây lấy nam cầm của hắn, một cái lều thật lớn cao cao đột khởi, có vẻ cực kỳ bất nhâ!

Này cũng để Nam Nhựt Hoa quay đầu đi chỗ khác, nếu không có người kia đã sớm xuất hiện ở chỗ này, nàng còn muốn cho rằng đối phương là cố ý, trực tiếp một ngón tay điểm ra, lấy tính mệnh của tên lưu manh này!

Tên nam tử này hư hoảng một lúc, đột nhiên xoay người bỏ chạy, mục tiêu vừa lúc là chỗ ẩn thân của Lâm Lạc cùng Nam Nhựt Hoa. Lúc hắn chạy vội, vật bất nhâ kia nhất thời kịch liệt lắc lư lên, để khuôn mặt của Nam Nhựt Hoa thoáng cái trở nên ứng đảo không gì sánh được.

- Ngang...

Mãnh hổ phát sinh một tiếng rống to, thân hình bắn đi ra ngoài, chân trước giơ lên, vừa vặn bắt được chân sau người nọ, một đạo huyết hoa bay qua, nam tử kia kêu thảm một tiếng, lão đảo ngã sấp xuống đất. Lực trùng kích cường đại để hắn liên tục lăn hơn mười vòng.

Hắn lộ ra vẻ hoảng sợ tuyệt vọng, nhưng đao nhọn trong tay cũng đâm lên, không cam lòng nhìn chằm chằm vào mãnh hổ, không muốn khoanh tay chịu chết.

Lâm Lạc một cái cất bước đi ra ngoài, đi tới bên người nam tử kia nói:

- Vị bằng hữu này, ngươi có nghe hiểu ta nói không?

Nam nhân kia thiếu chút nữa tròn mắt trừng đi ra!

Này sống chết trước mắt còn có người hướng hắn hỏi cái vấn đề dạng này? Vấn đề là lão huynh ngươi không thấy còn có một con Hách Nguyên Hổ trước mặt sao, đây chính là hung vật cường đại nhất phụ cận Hỉ Mã thôn, ai có thể giết chết một con là có thể trở thành dũng sĩ vạn tộc công nhận!

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn thậm chí đi kỳ quái Lâm Lạc ăn mặc cổ quái như vậy, rõ ràng không phải nữ nhân cũng ăn mặc kín đáo như vậy! Không, nữ nhân cũng chỉ là trên thân hơn một cái bao ngực, nào có mặc nhiều như hắn chứ!

Nhưng liệt hổ để tìm và mặt hắc đều lạnh không có xuất hiện, con Hách Nguyên Hổ kia cư nhiên ở chỗ cũ lạnh run. đáng dấp đúng là sợ không gì sánh được!

Này. . . dù là mèo con cũng không có ngoan như thế a!

- Nguyên lai nghe không hiểu a!

Lâm Lạc thở dài, thế giới trong Cổ Nguyên động này hiển nhiên cùng ngoại giới không có khả năng có bất luận tiếp xúc gì, hai người bọn họ cơ bản là ngoại nhân thứ nhất từ trước tới nay tiến nhập ở đây, ngôn ngữ không thông cũng là có thể lý giải.

- Cáp Khắc Nhĩ nghe hiểu được!

Ý tiếm sợ hãi của nam nhân kia tiêu tan, nhện không được kêu lên.

- Cáp Khắc Nhĩ, Hỉ Mã dũng sĩ, tộc đàn Lợi Kiếm, xa lạ mà kỳ quái nhân, ngươi là người nào bộ lạc tới?

Lâm Lạc hướng đầu mãnh hổ kia phát phát tay, đại gia hỏa này lập tức như được đại xá, cặp chặt đuôi bỏ chạy. Tuy rằng hắc chỉ là toát ra một tia khí tức, nhưng trực giác của dã thú cũng xa xa trên nhân loại, lập tức cảm ứng được Lâm Lạc cực độ nguy hiểm, ở trước mặt hắc nhu thuận không gì sánh được.

Hoàn hảo, có thể câu thông là có thể giải quyết chín thành vấn đề.

- Ta là Lâm Lạc, nàng là Nam Nhược Hoa...

Lâm Lạc chỉ chỉ Nam Nhược Hoa từ trong rừng rậm đi tới, đã thấy Cáp Khắc Nhĩ trừng mắt rất tròn, chăm chú nhìn vào trên người Nam Nhược Hoa, hai chân mềm nhũn, quỳ xuống.

- Ngươi nhất định là nữ thần vĩ đại, ngài là tới cứu vớt con dân của ngươi! Nữ thần tại thượng, thỉnh tiếp thu Cáp Khắc Nhĩ trung thành!

Hắn bò đến bên chân Nam Nhược Hoa, như muốn dùng miệng đi liếm chân của Nam Nhược Hoa vậy.

Này thay đổi là Phong Sở Liên, sớm bị nàng một cước đá bay, sau đó tự kỷ khoe bản thân mỹ lệ. Nhưng Nam Nhược Hoa chỉ là lui qua một bên, lấy năng lực của Tinh vực cấp tự nhiên không có khả năng để cho đối phương đụng tới.

Lâm Lạc không khỏi cười ha ha, một tay bắt lấy Cáp Khắc Nhĩ nói:

- Nguyên lai ngươi so với ta còn có thể đùa giỡn lưu manh hơn! Bất quá, sắc tâm của ngươi thực sự là để ta kính phục, ngay cả trên chân còn đang chảy máu cũng không quản, lẽ nào ngươi muốn làm một sắc lang chảy máu tới chết?

Nam Nhược Hoa không khỏi giận dữ, cấp cho Lâm Lạc một cái bạch nhãn:

- Lâm huynh...

Một câu hờn dỗi này, nếu còn có thể lại đụng thủ cước mà nói, kia thực sự là muốn đầu khớp xương người mềm nhũn rồi.

Lúc này Cáp Khắc Nhĩ mới phát hiện chân phải của bản thân còn bị mãnh hổ hung hăng trảo ra một vết thương, đầu tiên là kinh, sau đó lại bị tuyệt lệ thanh nhã của Nam Nhược Hoa mê hoặc tâm thần, đúng là quên mất điểm ấy, lúc này được Lâm Lạc nhắc tới mới nhìn lại, đùi phải tựa như bị chặt đứt, đau nhức nhập nội tâm.

Bất quá tuy rằng xưng hào dũng sĩ của hắn là tự mình cho, nhưng cốt khí cũng có một chút, trên mặt tuy trắng thảm dọa người, mồ hôi lạnh chảy ròng, nhưng vẫn cắn chặt răng không có rên một tiếng, cũng không biết là thiên tính cứng cỏi, hay là ở trước mặt Nam Nhược Hoa cậy mạnh.

- Tính toán ngươi vận khí!

Lâm Lạc một ngón tay điểm ra, Mộc hệ công pháp phát động, một đạo lục khí quyền tới, thương thế của Cáp Khắc Nhĩ lập tức lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được cấp tốc phục hồi như cũ.

Chỉ hai ba cái thời gian hô hấp, Cáp Khắc Nhĩ đã hoàn hảo như lúc ban đầu, hắn không thể tin tưởng đứng dậy chà chà chân phải, sau đó kinh hãi không gì sánh được nhìn Lâm Lạc nói:

- Nguyên lai ngươi là một gã vu y vĩ đại! Vu y đại nhân, thỉnh theo Cáp Khắc Nhĩ quay về thôn xóm, để chúng ta hảo hảo khoản đãi ngươi!

Lâm Lạc cũng đang muốn lý giải thế giới cổ quái này một chút, tự nhiên vui vẻ đồng ý, ba người cùng nhau quay lại Hỉ Mã thôn của Cáp Khắc Nhĩ.

Cáp Khắc Nhĩ kia tư tưởng chất phác, căn bản không cần Lâm Lạc nói lời khách sáo, cơ bản là hữu vấn tất đáp, đối với hai người không có một tia đề phòng! Đây cũng phải, ở trong cảm nhận của hắn, Lâm Lạc là vu y vĩ đại, mà Nam Nhược Hoa càng là nữ thần, kia còn cần giấu diếm cái gì?

Hai người Lâm Lạc rốt cục cũng biết, phiên đại lục này được xưng là nơi Thần linh an nghỉ, gọi là Thần địa, ở trong nhận thức của Cáp Khắc Nhĩ, phía dưới khối đại lục này ngủ một vị Thần linh vĩ đại, bởi vì hắn ban ân, trên đại lục mới có thể xuất hiện nhiều sinh mệnh như vậy.

830. Chương 840: Tân Đại Lục. (2)

Hơn nữa, cũng ở hắn phù hộ, sinh vật đáng sợ trong biển rộng mới không có tập kích lục địa, tiêu diệt tất cả mọi người.

Toàn bộ Thần địa là hình thái bộ lạc dị thường nguyên thủy. Chia làm hai loại, một loại là sinh sống nơi cố định, dùng trồng trọt, hái lượm cộng với săn bắn mà sinh sống. Một loại khác còn lại là cư vô định sở, đơn thuần dùng săn bắn mà sống.

Nhưng đối tượng săn bắn của bọn hắn không chỉ là dã thú, mà là bao quát cả những tộc đàn bộ lạc khác, nơi bọn chúng đi qua, ngoại trừ bắt đi nữ tính tuổi còn trẻ, những người khác giết chết!

Bởi vậy, từng thôn xóm cố định sẽ thành lập trận tuyến phòng ngự cường đại, tích cực huấn luyện tộc nhân, tùy thời đối kháng bộ lạc du mục có khả năng xuất hiện. Hơn nữa, cũng không phải chỉ có bộ lạc du mục mới có thể tập kích thôn trang, bởi vì săn bắn, xung đột thu thập khu vực, dù là thôn xóm cố định trong lúc đó cũng sẽ bạo phát chiến tranh, muốn thôn phệ đối phương, mở rộng địa bàn cùng nhân khẩu bản thân.

Đây là vương quốc tranh phách phiên bản thu nhỏ, chỉ là nhân loại trên phiên đại lục này bị vây ở thời kỳ nguyên thủy, một ngày nào đó có bộ lạc cường đại thống nhất đại lục, như vậy vương quốc xuất hiện, thời đại đó sẽ vượt lên một bước.

Bất quá, theo Cáp Khắc Nhĩ nói, thôn xóm như bọn họ tồn tại chỉ ít mấy trăm vạn năm, nhưng vì sao thời gian dài như vậy cũng không có sản sinh ra vương quốc. Không biết tiếp qua mấy trăm vạn năm có khả năng này hay không.

Nếu như lời ấy là thật, như vậy lịch sử ở đây còn vượt lên trước Ngân Nguyệt tinh chủng tộc truyền thừa. Cho dù đời Văn Thần thứ nhất đi tới Ngân Nguyệt tinh cũng bất quá là hai mươi mấy vạn năm, muốn ngược dòng lịch sử tìm hiểu, khả năng phải tìm đến tam tộc chủ nhân nguyên lai của Ngân Nguyệt tinh, thậm chí phải tìm Hỏa Diễm cự nhân mới được!

Hỉ Mã thôn bất quá chỉ hơn bốn trăm người, trong bảy bộ lạc phụ cận thuộc về thực lực yếu kém, bất quá, bởi vì ra một dũng sĩ bộ lạc, bước tiến xâm lược của bọn họ thủy chung không có bước ra.

Cái dũng sĩ bộ lạc này là Cáp Khắc Nhĩ.

Cũng không phải là ai cũng có thể có được danh hiệu dũng sĩ bộ lạc, chỉ có thể giết chết Xích Long Ưng bay lượn trên không trung, đánh bại Kim Cương Giải trong biển rộng, diệt chúa sơn lâm Hách Nguyên Hồ, mới có thể đạt được xưng hào dũng sĩ đại biểu cho cực mạnh này!

Cáp Khắc Nhĩ ở năm mười bảy tuổi giết chết Hách Nguyên Hồ, trở thành anh hùng của Hỉ Mã thôn, dũng sĩ bộ lạc duy nhất của bảy thôn xóm phụ cận, uy trấn một phương, thậm chí còn kết hôn với nữ nhân đẹp nhất trong bảy thôn.

Nhưng mà, ở trong một lần say rượu, hắn cũng vô ý thổ lộ chân tướng: nguyên lai, con Hách Nguyên Hổ kia cũng không phải hắn tự tay đánh bại, mà là kiếm cái tiện nghi, mắt thấy hai Hách Nguyên Hổ tranh đoạt địa bàn, một con bị thua bị thương nặng khó có thể phục hồi như cũ, mới bị hắn cắt lấy đầu, lột da hổ trở về!

Tin tức truyền ra, địa vị của hắn ở trong tộc tự nhiên xuống dốc không phanh, mà lực đại tộc khác cũng liền có ý xâm lược. Trong lòng Cáp Khắc Nhĩ khó chịu, liền quyết định đi liên sát Hách Nguyên Hổ, nhưng đả hổ cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy, may là vừa vặn gặp được Lâm Lạc cùng Nam Nhược Hoa.

Lâm Lạc rất khó đi đánh giá lúc trước hắn nói dối là đúng hay sai, là xuất phát từ hư vinh cá nhân hay là bảo hộ tộc đàn, nhưng bởi vì hắn nói dối để tộc đàn khỏi bị ngoại tộc xâm lược, cái này đích thật là sự thực, bằng không lúc này Hỉ Mã thôn khả năng đã không tồn tại rồi.

Ba người một đường đi ra khỏi sâm lâm, đi không sai biệt lắm một ngày đêm lúc, lúc này mới đi tới một thôn xóm nho nhỏ, đối với hai người Lâm Lạc quen với việc thành thị nào cũng trăm vạn nhân khẩu mà nói, thôn xóm hơn bốn trăm người này thực sự là nhỏ đến thương cảm!

Nam nhân ở đây cùng Cáp Khắc Nhĩ như nhau, đều là hạ thân có một cái quần soóc, nhưng quần soóc này cũng có chú ý, có chút người chỉ dùng da sói làm thành, có chút người thì báo da, da mãng xà.

Đây đều là con mồi bọn họ đánh tới, án theo truyền thống của Thần địa, nam nhân thành niên chỉ có thể mặc quần soóc của da dã thú mà bản thân săn đến.

Nữ tử cũng chỉ hơn nam nhân một bộ bao ngực mà thôi, vừa đi lên ba đào cuộn trào mãnh liệt, hai điểm đầy ấp kia như có khả năng nhảy ra ngoài! Thân thể tất cả đều lộ ra ngoài, bởi vì trường kỳ lộ ra ngoài nắng, làn da biến thành màu mật ong khỏe mạnh, nhưng có đôi khi cái mông nhếch lên, quần soóc cao cao, liền có thể thấy được chút trắng sáng kinh người.

Hai người Lâm Lạc thấy bọn hắn cổ quái, mà người trong thôn nhìn bọn hắn cũng đồng dạng ngạc nhiên, nhưng bởi vì có Cáp Khắc Nhĩ tồn tại, lại không ai nói cái gì, nhưng vô luận nam nữ đều là dùng ánh mắt chăm chú nhìn vào trên người Nam Nhược Hoa.

Tuy rằng ở trong mắt bọn họ trang phục của Nam Nhược Hoa thực cổ quái, nhưng thưởng thức đối với mỹ lệ là chẳng phân biệt được chủng tộc, trang phục, thiên sinh lệ chất khó không có chí tiến thủ, Nam Nhược Hoa là tuyệt đại giai nhân, hưởng chi trang phục này phiêu phiêu thanh lệ, để nam nhân khuynh đảo, để nữ nhân cúi đầu suy tư có nên chiếu theo học một chút hay không.

Cáp Khắc Nhĩ đã từng là đại anh hùng trong thôn, hiện tại như ôn dịch, bất luận kẻ nào đều xấu hổ cùng hắn làm bạn, chỉ là xa xa theo ở phía sau, dù sao trong thôn cũng tới hai người xa lạ.

Một đường đi tới nơi ở của Cáp Khắc Nhĩ, nhưng còn không có đẩy cửa sân ra, liền nghe được bên trong truyền đến rên rỉ hừ hừ lả lướt, mang theo thanh âm thân thể đánh nhau mãnh liệt, chỉ cần không phải kẻ ngu si liền biết bên trong đang ở tiến hành hoạt động thể nào.

- Hãn Mục Nhĩ, lại dùng lực, lại dùng lực... a, ta lên đỉnh rồi, a, a, a...

Nữ nhân không chút nào che giấu tình cảm thân thể mãnh liệt, thanh âm lớn đến đủ để cho ba bốn hộ gia đình phụ cận đều nghe được rõ ràng.

- Tao hàng, ta cùng Cáp Khắc Nhĩ kia ai cho ngươi thoải mái hơn?

Thanh âm nam nhân cũng tùy theo vang lên.

- Đương nhiên là ngươi, Hãn Mục Nhĩ của ta, ta muốn tới rồi, ta muốn bay!

Nữ nhân dừng một chút, thanh âm nũng nịu lại vang lên

- Làm chết ngươi! Làm chết ngươi!

Nam nhân gào thét, tựa hồ muốn đến thời khắc then chốt rồi.

- Hối hận!

Cáp Khắc Nhĩ gầm lên giận dữ, một cước đá văng đại môn, rút ra đao nhọn đi vào.

Chỉ thấy ở bên cạnh giếng nước, bà nương của hắn đang xích lõa toàn thân, hai tay đặt ở thành giếng, cái mông to mọng được một nam nhân đồng dạng xích lõa đẩy tới bành bạch. Tuy rằng thấy hắn tới, nhưng bà nương của hắn chỉ là liếc mắt nhìn hắn, liền tiếp tục sung sướng rên rỉ, thân thể run rẩy, làm bộ ngực lắc lư không ngừng.

- Mạn Linh, vì sao đối với ta như vậy!

Cáp Khắc Nhĩ giận dữ hét.

- Người cái phiên tử này, ta là gả cho dũng sĩ bộ lạc, không phải người!

831. Chương 841: Chiến Tranh Dị Tộc. (1)

Bà nương của hắn không hề có vẻ xấu hổ, phe phẩy cái mông của nàng hướng nam nhân phía sau tác hoan nói:

- Hãn Mục Nhĩ vừa giết chết một con Xích Long Ưng, hắn đáp ứng dùng lông của Xích Long Ưng may y phục cho ta, sau này ta là nữ nhân của hắn rồi!

Đây là truyền thống của bộ lạc, nữ nhân mặc quần áo do da mãnh thú chế thành của nam nhân nào sẵn đến, liền đại biểu cho nàng là nữ nhân của nam nhân đó. Trong bộ lạc cho dù nữ nhân gả cho người cũng có thể tùy thời tìm nam nhân khác, nhưng trước tiên nam nhân kia phải tiếp thu trọng phụ của nữ nhân khiêu chiến, đương nhiên, trọng phụ của nữ nhân cũng có thể tuyển không khiêu chiến, nhưng này sẽ làm tổn nghiêm của hắn quét rác, coi là kẻ bất lực.

Cho nên, bà nương của Cáp Khắc Nhĩ cử động như vậy ở thế giới bên ngoài là đáng đưa lên giàn hỏa thiêu, nhưng ở chỗ này lại quá bình thường, không có lực lượng sẽ không có nữ nhân, đây là thiên kinh địa nghĩa!

Hơn nữa, này chính là đệ nhất mỹ nữ của thất tộc!

- Hãn Mục Nhĩ, ta muốn cùng người quyết đấu!

Cáp Khắc Nhĩ lạnh lùng nói.

- Quyết đấu? Người không xứng! Hãn Mục Nhĩ vĩ đại chẳng đáng cùng một cái lừa đảo quyết đấu!

Hãn Mục Nhĩ căn bản không để ý tới Cáp Khắc Nhĩ, vẫn như cũ ra sức làm, để bà nương của Cáp Khắc Nhĩ không ngừng phát sinh ra tiếng thét chói tai cao vút.

- Hồn dân!

Cáp Khắc Nhĩ cả người run run, phần nộ trong lòng cũng nhịn không được nữa, hướng đối phương đánh ra, đao nhọn vung lên, hướng ngực của Hãn Mục Nhĩ đâm tới.

Ai ngờ Hãn Mục Nhĩ lại đưa nữ nhân dưới thân lên, chắn phía trước hắn, nếu một đao này đâm xuống mà nói, chỉ có thể đâm vào trong ngực nữ nhân này.

Tuy rằng Cáp Khắc Nhĩ phần nộ, nhưng hiển nhiên không thể tự tay giết vợ của mình, đao nhọn hầu như đụng tới bộ ngực cao thẳng của đối phương, liền thu trở lại. Nhưng Hãn Mục Nhĩ lại nhân cơ hội đá ra một cước, đánh Cáp Khắc Nhĩ bay ra vài chục trượng.

Mà nữ nhân kia bị dọa như thế, cả người run run, run lên đạt đến cao trào, trên mặt tất cả đều là vẻ đỏ tươi, như là một đồng bần nhào ngã xuống.

Hãn Mục Nhĩ cũng kịch liệt co rúm vài cái, ghé vào trên người nữ nhân thở dốc, nhưng rất nhanh liền khôi phục tinh lực, bứt ra đứng lên, nam căn còn bảo trì trạng thái nửa đứng, dính đầy dị vật.

Hắn cũng không lưu ý chút nào, đi nhanh đến chỗ Cáp Khắc Nhĩ, như một quốc vương, tràn ngập kiêu ngạo nói:

- Ta đại biểu Quá Thấp bộ lạc ở đây lên tiếng, hạn các ngươi trong vòng 3 ngày hướng bộ lạc chúng ta đầu hàng, từ nay về sau, các ngươi là con dân của ta, được Hãn Mục Nhĩ bảo hộ, đừng sĩ bộ lạc chân chính, anh hùng giết chết Xích Long Ưng, mà không phải lừa đảo gì!

Nam nữ già trẻ của Hỉ Mã thôn đều lặng lẽ không nói gì, trước đây bọn họ có đừng sĩ bộ lạc duy nhất. Nhưng sau lại chứng minh này chỉ là một cái lừa đảo, để cho lòng tự trọng của bọn họ đều bị đả kích thật lớn.

Mà trong bảy đại bộ tộc phụ cận, thực lực Hỉ Mã thôn yếu nhất cũng là sự thực, hiện tại đã không có chiêu bài đừng sĩ bộ lạc này, này phải chống đối các bộ lạc khác chiếm đoạt như thế nào?

Thôn xóm cố định trong lúc đó chiếm đoạt tuy rằng không giống bộ tộc du mục ngoan độc như vậy, chỉ trừ nữ tử tuổi còn trẻ là toàn bộ giết sạch, nhưng ở trong tân bộ tộc, người bộ tộc bị xâm lược khẳng định sẽ bị bài xích, sau này tuyệt không sống khá giả!

- Ha ha ha!

Hãn Mục Nhĩ đi tới một bên, nhặt lên một quần soóc bằng lông chim mặc lên, nghênh ngang đi ra sân, dùng uy danh đừng sĩ bộ lạc của hắn, căn bản không sợ bị người đánh trộm.

Bất quá khi hắn đi tới, tiếng cười cũng đột nhiên dừng lại, bởi vì hắn thấy được Nam Nhược Hoa thanh lệ xuất trần!

Trong mắt một nghìn người sẽ có một nghìn loại mỹ nữ, nhưng cực phẩm mỹ nữ thì bất luận kẻ nào thấy cũng sẽ tim đập thành thịch! Nam Nhược Hoa không thể nghi ngờ là cực phẩm mỹ nữ như vậy, tuy rằng trang phục của nàng ở trong mắt Hãn Mục Nhĩ có thể nói quái dị, cũng quái đến mỹ, mỹ tới cực điểm!

Nam căn vừa nhuễn xuống củ hắn lại đứng lên, làm quần soóc của hắn động lên một cái lều lớn, tựa hồ muốn giương cánh bay lượn.

- Nữ nhân, ngươi là người bộ lạc nào?

Hãn Mục Nhĩ nói, như một con tinh tinh, hướng đối phương biểu diễn màn cầu kết cơ thể.

- Cút!

Cho dù Nam Nhược Hoa lại trong trẻo lạnh lùng, nhưng vừa nghe xong một hồi biểu diễn xuân đồ sống, nàng sao có thể lại bảo trì tâm bình thường, mặt cười ửng đỏ như ướm át nổi trên mặt nước, để Lâm Lạc ở bên cạnh vẫn cười trộm.

Nàng vừa thẹn vừa giận, tự nhiên không kiềm nổi tức giận. Nếu như không phải tính tình nàng tốt, đã sớm một ngón tay điểm đi ra giết chết người này.

- Nữ nhân, đứng ở trước mặt ngươi chính là đừng sĩ bộ lạc!

Hãn Mục Nhĩ giận tím mặt, đừng sĩ bộ lạc địa vị cao thượng, sao có thể bị người ô nhục.

- Cút!

Lâm Lạc cũng đứng dậy, ánh mắt đảo qua Hãn Mục Nhĩ, hơi toát ra một tia khí tức cường đại.

Từng địa phương có phong tục tập quán từng địa phương, hắn sẽ không mạnh mẽ tham gia, nhưng mà không đại biểu cho hắn cần phải có cố kỵ.

Tuy rằng Hãn Mục Nhĩ có xưng hào đừng sĩ, cũng không dẫn đến cái gì cũng không biết! Trên thực tế, Lâm Lạc cho hắn cảm giác còn muốn đáng sợ hơn lúc đối mặt Xích Long Ưng, hơn nữa này dù sao cũng là địa bàn bộ tộc đối địch, hắn luôn có điều cố kỵ, lúc này chậm rãi lui ra phía sau, lại quay đầu bỏ chạy.

Đừng sĩ lại mãnh cũng đánh không lại mấy trăm song quyền, đợi cho hắn suất lĩnh bộ tộc công tới, nữ nhân ở đây đều sẽ trở thành ngựa hoang của hắn, không có một cái có thể thoát được!

Theo Hãn Mục Nhĩ rời đi, người trong thôn cũng đều tự tán đi, bọn họ đều lo lắng lời nói đối phương lưu lại, chỉ có ba ngày thời gian để cho bọn họ suy nghĩ, cũng không có quân Lâm Lạc cùng Nam Nhựt Hoa này nữa, nói không chừng là người bộ lạc xa xôi nào đó chạy tới.

Tuy rằng Cáp Khắc Nhĩ bị cấm sùng, nhưng phong tục ở đây là như vậy, chỉ cần là nữ tử tự nguyện, nam nhân cũng quân không được bà nương, hãn cũng chỉ có thể sinh hờn dỗi mà thôi.

Đương nhiên, hãn cũng có thể tuyển trạch quyết đấu cùng đối phương, dù sao đây là vô cùng nhục nhã, lại bị đối phương dễ dàng hóa giải, ngược lại để mặt mình đi đâu nữa.

Hãn không có mặt mũi đi trách cứ bà nương, nữ nhân kia đã mặc quần áo vào rồi, tiến nhập phòng trong đóng cửa lại, hiển nhiên là muốn để hãn buổi tối ở trong sân rồi.

Đại nam nhân này đặt mông ngồi ở bên cạnh thành giếng, không tiếng động khóc lên, vai co rúm.

- Người không trách nàng?

Lâm Lạc nhẹ giọng hỏi.

- Là Cáp Khắc Nhĩ vô dụng!

Hai tay của hãn ôm lấy đầu, đau đớn nói.

Tuy phong tục ở đây đối với việc nam nữ rất nhẹ, nhưng người nam nhân nào bị thê tử cấm sùng đều không có khả năng hài lòng, huống chi hãn đã từng là dũng sĩ bộ lạc, thụ qua người khác tôn sùng, nhưng hôm nay lại thành châm chọc thật lớn.

Nhìn ra được đến, hãn rất yêu thê tử của mình.

832. Chương 842: Chiến Tranh Dị Tộc. (2)

Lâm Lạc còn muốn nói cái gì, nhưng chỉ nghe trong thôn một mảnh gà bay chó sủa, có người la lớn:

- Dã Đạt bộ lạc tới! Dã Đạt bộ lạc tới!

Cáp Khắc Nhĩ mạnh mẽ đứng lên, cố sức nắm chặt dao nhọn trong tay, cũng không cùng hai người Lâm Lạc nói cái gì, đằng đằng đằng chạy vội đi ra ngoài.

- Lâm huynh dự định tham gia ân oán ở đây?

Nam Nhựt Hoa nhàn nhạt nói.

- Người lẽ nào đối với ở đây không cảm thấy hiếu kỳ sao?

Lâm Lạc mỉm cười.

- Chúng ta là người từ ngoài đến, vội vã đến, vội vã đi, không nên lưu lại nhân quả gì!

Nam Nhựt Hoa trong trẻo nhưng lạnh lùng nói.

Nữ nhân này động ở bên mép là nói không để lại nhân quả, trước đây tặng đan dược cho Lâm Lạc cũng là để kết thúc nhân quả, không muốn thiếu nhân tình của Lâm Lạc.

- Chúng ta nếu đã tới đây, tránh không được phải cùng người ở đây giao tiếp! Hơn nữa, người cho rằng cơ duyên là tới thế nào, đi ở trên đường trống rỗng rơi xuống trên người người sao?

Nam Nhựt Hoa không khỏi hoạt kê, không cùng người tiếp xúc, tự nhiên sẽ không nhiễm nhân quả, nhưng thế giới này là người với người cấu thành, không cùng người giao tiếp, cơ duyên từ đâu mà đến? Tuy rằng thời gian công pháp thập phần thần kỳ, nhưng mơ hồ thấy tới một tia ảo diệu của thời gian, nhưng này dù sao chỉ là từ trong hàng vạn hàng nghìn sương mù dày đặc thấy đến một tia, cũng không nhất định sẽ phát sinh.

Hay chính là loại tính cách này của Lâm Lạc, mới để hắn ở trong vài thập niên ngắn như vậy xông lên tới Tinh Vương cảnh!

Nàng không có nói gì, nhưng mà đồng dạng sẽ không nhúng tay, tất cả đều giao cho Lâm Lạc đến xử lý, tập quán mỗi người cũng không phải có thể tùy tiện cải biến như vậy.

Lâm Lạc cùng nàng đi tới cửa thôn, nam nhân trong thôn ở trước hàng rào nổi lên phòng tuyến, cả đám đều là cầm trường mâu, biểu tình khẩn trương nhìn rừng rậm xa xa.

Sau một trận vắng vẻ, chỉ nghe tiếng giết nổi lên, hơn trăm nam nhân đều cười chiến mã từ trong rừng chạy ra, trên mặt mỗi người đều có vẽ thuốc màu, kiểu tóc cũng phi thường cổ quái, chỉ chừa ở trước đỉnh đầu một đám, buộc thành một cái bím tóc, cả đám đều là trần ngực đã tính cùng sát khí.

Nhìn những dã man nhân này, thân thể mỗi người thôn dân đều run rẩy, tay cầm trường mâu cũng không vững.

- Bảo vệ Hỉ Mã!

Một lão nam nhân khoảng năm mươi tuổi giờ trường mâu lên cao giọng quát.

- Bảo vệ Hỉ Mã!

Những người kia đều vung tay hưởng ứng, không hề lùi bước.

Bởi vì Dã Đạt bộ lạc là bộ tộc du mục, nơi bọn họ đi qua ngoại trừ nữ nhân tuổi còn trẻ ra, từ trước đến nay không có một ngọn cỏ còn sống, bọn họ không có đường lui, đầu hàng cũng là chết!

Bang! Bang! Bang!

Kỵ binh vọt tới, trong nháy mắt ở trên trận tuyến của Hỉ Mã thôn vạch ra một cái lỗ hổng thật lớn, đoản binh giao xúc lập tức trình diễn, tiên huyết văng khắp nơi, chi gãy bay ngang. Đây tuy rằng chỉ là trình tự chiến đấu của Hậu Thiên, nhưng nói đến trình độ máu tanh thì Linh cảnh, Tinh vực cấp cũng kém xa nhiều lắm!

- Người, trực lợi mà động, vô luận là người thường hay Tinh Đế chí tôn, đều không hề khác biệt!

Lâm Lạc nhàn nhạt nói, chiến đấu thảm liệt cũng không khiến cho hắn động dung, thứ nhất hắn là những người đứng xem, thứ hai cũng là đã trải qua rất nhiều.

Trên thực tế, lúc này trên Ngân Nguyệt tinh có vô số địa phương đang trình diễn tranh đấu đồng dạng, chỉ là cảnh giới không đồng mà thôi. Mà phóng nhãn toàn bộ vũ trụ, vô số tinh cầu có sinh mệnh, chiến tranh như vậy sẽ thiếu sao?

Lâm Lạc không phải đáng cứu thế, lại càng không phải người tốt, sẽ không lúc nào cũng đi đâm một cước.

Tuy rằng Nam Nhượng Hoa luôn miệng nói không dính nhân quả, nhưng lòng của nàng căn bản không có ngại như vậy, quay đầu đi không nhìn tới song phương huyết đấu nói:

- Lâm huynh không phải nói muốn tham gia sao, thế nào còn không ngăn cản bọn họ?

Lâm Lạc lắc đầu nói:

- Ta ngăn cản trận chiến đấu này lại có ý nghĩa gì? Trừ khi ta có thể vĩnh viễn lưu lại, bằng không chuyện như vậy thủy chung sẽ phát sinh.

Đôi mắt đẹp của Nam Nhượng Hoa đảo qua, lộ ra vẻ không đành lòng.

Luận chiến lược, tự nhiên là Dã Đạt bộ lạc càng tốt hơn, bất quá Hỉ Mã bộ tộc là vì sinh tồn mà chiến, mỗi người liều mạng không sợ chết, thủy chung không có chạy tán loạn. Mà Cáp Khắc Nhĩ tuy rằng là giả dũng sĩ bộ tộc, nhưng năng lực cá nhân xác thực tương đối cường hân, tu vi Hậu Thiên mười một tầng tuyệt đối là tồn tại cường đại nhất trong mọi người ở đây, chỉ một nén hương thời gian đã có mười ba người chết ở dưới đao nhọn của hắn!

Hắn vốn là trong lòng ghen đầy lửa giận, Dã Đạt bộ tộc xâm lấn để hắn có đối tượng phát tiết, sát tính trùng thiên, đao nhọn tiến vào ngực một gã địch nhân còn không kịp rút ra, trực tiếp một ngụm cắn yết hầu tên địch nhân thứ hai, rõ ràng cắn khí quản củangười nọ đi ra.

Sát tính như vậy, để chiến sĩ của Dã Đạt bộ lạc đều là tâm sinh kiêng kỵ, không tự chủ được lui ra phía sau vài bước, tạm thời đình chỉ công kích.

- Để Mã La Nhĩ đến chiến đệ nhất dũng sĩ Hỉ Mã!

Trong một tiếng hừ lạnh, rừng rậm hiện ra một cự thú chừng mười trượng, như ngưu như ngựa, nhưng kỳ sĩ trên đó khô ngô không gì sánh được, vóc người như một tảng đá thật lớn.

Bang!

Hắn từ trên lưng cự thú nhảy xuống, thân thể trầm trọng chấn đất mặt đất một trận run rẩy. Thương, thương, thương, hắn kéo một cây lang nha bổng hướng Cáp Khắc Nhĩ lao qua, vũ khí cùng mặt đất ma sát sản sinh ra vô số hỏa tinh.

- Xem ra, Cáp Khắc Nhĩ gặp phải đối thủ rồi!

Lâm Lạc mỉm cười, Mã La Nhĩ này là Hậu Thiên mười một tầng đỉnh, so với Cáp Khắc Nhĩ muốn cao hơn một chút, mà xem người này vóc người khô ngô như vậy, là loại trời sinh thần lực rồi.

Võ đạo ở đây hoàn toàn bị vây ở trạng thái nguyên thủy vỡ lòng, xem bọn hắn chém giết lâu như vậy, hoàn toàn là dùng lực liều mạng, kỹ xảo cũng chỉ là né tránh công kích, cũng không có chân chính phát triển thành vũ kỹ.

Bởi vậy, khả năng Cáp Khắc Nhĩ thắng lợi gần như hư vô.

- Người đây là khảo nghiệm hắn?

Nam Nhược Hoa đột nhiên có chút đã hiểu.

- Cho người con cá không bằng cho người cần câu, nếu như hắn đáng giá đào tạo mà nói...

Lâm Lạc sẽ hạ quyết định như vậy, là bởi vì đối phương cho dù bị thê tử phản bội vẫn như cũ yêu đối phương, người như vậy Lâm Lạc nghĩ có thể giúp một chút, kết cái thiện duyên.

Cáp Khắc Nhĩ ưỡn ngực đón nhận nói:

- Người là Dã Đạt đệ tam hào, Man Hùng Mã La Nhĩ?

- Không sai, đúng là Mã La Nhĩ!

Nam nhân đã hùng kia đối thiên gầm lên giận dữ, đột nhiên huy động lang nha bổng hướng Cáp Khắc Nhĩ oanh qua. Một bổng này vừa mau vừa ngoan, chỉ ở không trung để lại một đạo tàn ảnh.

Đình!

Cáp Khắc Nhĩ cử đao đón chào, nhưng cũng không phải đao nhọn trong tay hắn, này quá ngắn, chỉ thích hợp cận thân vật lộn, muốn cứng đối cứng là không được rồi, so sánh với lang nha bổng giống như là đồ chơi.

Hắn rút bội đao bên hông ra, nhưng trong nháy mắt đao phong cùng lang nha bổng tiếp xúc, chuôi bội đao này căn bản không có một tia chống lại đã vỡ tan, lạnh rung mà rơi.

833. Chương 843: Thần Huyết Thiết.

- Ha ha ha, bắt kham một kích!

Mã La Nhĩ khinh miệt hừ một tiếng, vung lang nha bổng lên lần thứ hai đánh qua.

Đinh!

Cáp Khắc Nhĩ bất đắc dĩ, chỉ có thể dùng đao nhọn đón đỡ, Hỏa Tinh liên tiếp chớp động, hấn lui liên bảy tám bước. Lưỡi dao thậm chí bị buộc được áp tới trong ngực, để lại một vết máu.

Nhưng đao nhọn cũng không có đoạn!

Ánh mắt của Lâm Lạc không khỏi sáng ngời, tuy rằng thực lực hai người này căn bản không cần nhìn. Nhưng hai thanh binh khí cũng tương đối bất phàm, hấn ban đầu không có chú ý tới, thẳng đến hai thanh binh khí này phát sinh va chạm mới đột nhiên phát hiện.

- Di!

Nam Nhựt Hoa cũng phát sinh một tiếng thở nhẹ, nàng cũng phát hiện hai thanh binh khí này bất phàm.

Tuy rằng chất liệu hai thanh binh khí này tương đồng, nhưng hình dáng thì kém nhiều lắm, Mã La Nhĩ lại cậy mạnh kinh người, trong quá trình cứng đối cứng tự nhiên là lang nha bổng hiện ra uy lực, đánh Cáp Khắc Nhĩ liên tiếp bại lui.

- Người cũng xứng cầm binh khí có Thần huyết, quả thực là ô nhục Thần linh!

Mã La Nhĩ hét lớn, lang nha bổng mãnh liệt công kích, như phải sinh sôi nổ nát Cáp Khắc Nhĩ mới vừa lòng.

Cáp Khắc Nhĩ chỉ là không ngừng chống đỡ, chuôi đao nhọn này chính là khi hấn thu được phong hào dũng sĩ bộ lạc thì có, do bảy đại tộc cộng đồng quyên xuất Thần Tuyệt Thiết làm ra! Dùng bảy đại tộc mấy trăm năm tích súc cũng chỉ có thể làm ra chuỷ thủ nhỏ như vậy, có thể thấy được Thần Huyết Thiết có bao nhiêu trân quý.

Hấn ra sức chống lại, nhưng lực lượng cùng binh khí ở hoàn cảnh xấu cũng không phải là ý chí có thể xoay chuyển, không ngừng phun huyết, rút lui, trên người để lại từng vết thương nghiêm trọng, nhưng trong ánh mắt lại không hề có vẻ thỏa hiệp, vẫn như cũ đau khổ tử chiến.

- Trong vòng ba chiêu, lão tử tất lấy mạng ngươi! Nghe nói người có bà nương là nữ nhân đẹp nhất thất tộc, lão tử muốn thu!

Mã La Nhĩ cười ha ha, lang nha bổng huy động càng uy vũ sinh phong.

- Chiêu thứ nhất!

- Chiêu thứ hai!

- Chiêu thứ ba!

Lúc chiêu thứ ba rơi xuống, song chưởng của Cáp Khắc Nhĩ đã run lên, ngay cả đao nhọn cũng sắp cầm không được rồi. Nhưng ánh mắt hấn cũng phát lạnh, cứ nhiên trực tiếp vươn tay trái đón nhận lang nha bổng.

Một thanh âm muện hưởng, cánh tay trái của hấn bị oanh thành huyết nhục, nhưng lông mày của hấn cũng không có nhăn một chút, nhân cơ hội lướt đến trước người La Khắc Nhĩ, tay phải vung lên, hàn quang ầm ầm, chuỷ thủ hướng về ngực đối phương đâm tới.

Phốc, chuôi đao nhọn này không chút nào ngăn trở đâm vào ngực đối phương!

Binh khí có thể được Lâm Lạc cùng Nam Nhựt Hoa coi trọng há có thể là phàm phẩm, phòng ngự hộ thể của Mã La Nhĩ căn bản không có chút tác dụng nào, chuôi đao nhọn này đã đâm tới chuôi!

Người ta nói trong chết tìm đường sống, đúng là đạo lý này. Cáp Khắc Nhĩ đủ ngoan, không chỉ ngoan đối với người khác, đối với bản thân càng ác hơn, dùng hi sinh một cánh tay làm đại giới, đối tới cơ hội một kích giết địch!

- A...

Mã La Nhĩ liên tục lui về phía sau, đao nhọn từ trong ngực rời khỏi, lập tức có một đạo tiên huyết phun ra.

Bất quá, hình thể người này quá lớn, mà đao nhọn lại quá ngắn, một đao này không có khả năng đâm trúng trái tim hắn tạo thành vết thương trí mệnh!

- Lão tử phải băm người thành mảnh nhỏ, đem bà nương của người tươi sống gian bạo!

Hắn vô cùng phần nộ quát lên.

Cáp Khắc Nhĩ lung lay sắp đổ, cánh tay ngạnh sanh nghiền nát, vốn đã là toàn tâm đau nhức, hơn nữa máu tươi không ngừng chảy ra, mặt hắc trắng như tờ giấy, nếu trong lòng không có một cổ chiến ý chống đỡ, hắn đã sớm hôn mê rồi.

- Lão tử trước đánh gãy một cánh tay cùng hai cái đùi của người, cho người biến thành côn thịt!

Mã La Nhĩ nâng lang nha bổng lần thứ hai tập tới.

Chiến sĩ phương Dã Đạt đều lộ ra dáng tươi cười tàn nhẫn, mà thôn dân bên Hỉ Mã thì mỗi người sắc mặt xấu xí, bởi vì Cáp Khắc Nhĩ vừa bại, bọn họ sẽ không có người có thể chống đỡ được Mã La Nhĩ!

Dã man nhân sẽ giết sạch tất cả nam nhân cùng tiểu hài tử, sau đó luân bạo phụ nữ trong tộc, lại mang phụ nữ đã bị tàn phá còn sống mang đi.

Lang nha bổng bổ tới đầu!

Tuy rằng tay phải của Cáp Khắc Nhĩ bởi vì bị đánh nát mà vô lực rũ xuống, nhưng hắn lại không sợ gió đao nhọn lên, nổi giận gầm lên một tiếng nghênh đón.

Một mảnh vắng vẻ!

Không có tràng diện Cáp Khắc Nhĩ bị bổng đập thành thịt nát như mọi người nghĩ, bởi vì một người nam nhân chắn phía trước Cáp Khắc Nhĩ, dùng quả đấm nâng lang nha bổng!

Thế nào khả năng!

Lấy tay trực tiếp nâng lang nha bổng?

Một màn này làm mọi người ghen hòng nhìn trần trời, hoàn toàn không thể tin được hai mắt của mình!

Tay phải của Lâm Lạc nhẹ nhàng lôi kéo, cây lang nha bổng này liền nằm trong tay của hắn, một đoàn liệt hỏa hừng hực cuộn cuộn, căn lang nha bổng này lập tức bị hòa tan, hóa thành vô số nước thép rơi xuống.

Mọi người như ở trong mộng!

Kia là vũ khí do Thần Huyết Thiết chú thành a! Thần Huyết Thiết tự nhiên là lây dính Thần huyết, có năng lực vô kiên bất tồi, có thể cho người chiến lực kinh nhân! Bấy đại tộc mấy trăm tích lũy cũng chỉ đủ chú thành một thanh đao nhọn đi ra, còn pha tạp đại lượng kim chúc khác!

Cũng chỉ có Dã Đạt tộc bắt người cướp của tứ phương, mới có thể thu thập đến nhiều Thần Huyết Thiết như vậy chú ra lang nha bổng, hơn nữa này vẫn chỉ là đệ tam hào thủ lĩnh! Đương nhiên, này cũng là Dã Đạt tộc chỉ ít cướp bóc mấy vạn năm mới đoạt được!

Ba, ba, ba...

Tất cả mọi người quỳ xuống, hoàn toàn coi Lâm Lạc là Thần linh chuyển thể, này ngoại trừ Thần linh ra, còn ai có thể làm được?

Lâm Lạc cũng hoàn toàn không nhìn bọn họ, hỏa diễm công pháp hoàn toàn vận chuyển, hỏa tan tạp chất trong lang nha bổng đi, cuối hiện ra một giọt dịch thể thất thải còn muốn nhỏ hơn hạt gạo, chớp động quang thải làm cho người say mê.

- Này thật là Thần huyết!

Lâm Lạc quay đầu, trên mặt hiện ra vẻ thận trọng.

Máu của Tinh vực chí tôn là tử sắc, mà Thần huyết là thất thải!

Nam Nhựt Hoa giẫm chân tại chỗ bay ra, tiếp nhận một giọt dịch thể trong tay Lâm Lạc kia, đồng dạng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Hai người bọn họ đều biết hai kiện binh khí này bất phàm, nhưng đến tột cùng bất phàm ở nơi nào lại không hề biết, chẳng đến lúc này mới hiện ra mảnh khé.

- Thần linh không thể xuống hạ giới, sao có thể có Thần huyết lưu lại?

Nàng nhíu mày nói.

- Ở địa phương này, tất cả đều có khả năng.

Lâm Lạc đối với nơi đây hứng thú là càng lúc càng lớn rồi.

Cắt đứt thiên địa cảm ứng, này một Thánh khí là có thể làm được, nhưng muốn cho Thần huyết không nhìn thiên địa quy tắc bảo tồn hậu thế, cái này thập phần không thể tưởng tượng nổi rồi! Phiến đại lục này được xưng là nơi Thần linh an nghỉ, nói không chừng cũng không phải thuyết pháp thuật lại hoặc là tính tượng trưng, mà là chân chính có Thần linh an nghỉ!

Này cũng có thể giải thích vì sao Tinh Đế lão tổ vô pháp tiến nhập, bởi vì Tinh Đế có cường thịnh trở lại cũng còn ở Tinh vực, có thể cùng Thần linh so sánh sao?

834. Chương 844: Luyện Hóa Thần Huyết. (1)

Về phần ở đây vì sao sẽ tồn tại, vậy không được biết rồi, có lẽ chỉ có tìm được “thi thể” Thần linh mới minh bạch.

- Thôi lui, vĩnh viễn không được trở lại!

Lâm Lạc thuận miệng nhìn Mã La Nhĩ nói, đối phương đã coi hắn là Thần linh, liên tục dập đầu, nào dám nói nửa câu không làm Thần linh tức giận, tuy rằng bên cạnh Lâm Lạc đứng một mỹ nữ, nhưng hắn ngay cả liếc mắt nhìn cũng không dám, liên tục rút lui, chẳng lui ra phía sau một dặm, lúc này mới dám xoay người lại, kỳ mã cuộn cuộn nổi lên một trận ly khai.

Hỉ Mã thôn không người nào không vui vẻ hô lên, tràn ngập vui sướng sống sót sau tai nạn, càng bởi vì bộ lạc bọn họ có Thần linh tới!

Bọn họ lập tức làm yến hội, hưởng hồ sắc trời cũng tối sầm xuống, ở đây không có thái dương, nhưng có ngày đêm chuyển hoán, khác biệt ở chỗ tia sáng bất đồng.

Phát lên lửa trại, phụ nữ và trẻ em già trẻ trong Hỉ Mã thôn đều ra hết, ngum lớn ăn thịt, tuy rằng không rượu nhưng có một loại Thụ Thủy, có chút giống như rượu gạo, rất là ngon miệng.

Lâm Lạc đương nhiên là bị nhiệt tình khoản đãi, mỹ nữ trong thôn xóm có chút tự tin đều bắt đầu đưa tình, không hề cố kỵ thỉnh cầu cùng hắn giao hoan, thậm chí không ngại ở ngay trong yến hội tiến tới, hào phóng lớn mật đến để cho Lâm Lạc lại càng hoảng sợ.

Phong tục ở đây là như vậy, bởi vì quanh năm chiến đấu, thần kinh mỗi người đều căng quá chặt chẽ, mà nam nữ hoan ái lại là phương pháp giảm bớt tốt nhất, yến hội cử hành đến cuối, liền thấy hơn mười đôi nam nữ đã không chịu nổi “chiến” lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, nữ nhân rên rỉ, nam nhân gầm nhẹ vang vọng khắp nơi.

Nam Nhựt Hoa nào gặp qua trận hình như vậy, vội vã nhượng bộ lui binh, Lâm Lạc cũng không có hứng thú thưởng thức người khác hoan hảo, lúc này cũng về tới nơi ở mà thôn xóm an bài cho hắn. Bất quá, hắn vừa đi vào đã thấy một nữ nhân xích lửa đầy ấp không gì sánh được đón lên, ngực phong nhộn nhạo ra kêu gọi cuộn sóng.

Đây là bà nương của Cáp Khắc Nhĩ.

- Thần linh đại nhân, Mạn Linh hầu hạ người nghỉ ngơi!

Nàng như linh xà giãy dụa, khu thân bí một mảnh ướt át, kiều đồn trắng sáng cùng thân thể màu đồng hình thành tiên minh đối lập.

- Người không phải nữ nhân của Cáp Khắc Nhĩ sao?

Lâm Lạc nhẹ nhàng nói.

- Chỉ cần Thần linh đại nhân nguyện ý, Mạn Linh sẽ là nữ nhân của người! Hơn nữa, Mạn Linh cũng là nữ nhân đẹp nhất thất tộc, chỉ có Mạn Linh mới xứng hầu hạ đại nhân!

Nàng mang theo một tia ngạo khí nói.

Nữ nhân này xác thực rất đẹp, xưng là thất tộc chi hoa một điểm cũng không có khuyết đại, nhưng Lâm Lạc gặp qua mỹ nữ đều là nhất thành chi hoa, nhất quốc chi hoa, tự nhiên sẽ không bị mê hoặc. Bất quá, nữ nhân đã tính mười phần này xác thực rất có vị đạo, môi rất dày, con mắt rất lớn, lộ ra gợi cảm cường liệt.

Đây là một mỹ nữ tràn ngập phong tình nước khác, đáng tiếc, Lâm Lạc đối với võ đạo truy cầu xa hơn nữ sắc, bất vi sở động, thần nhiên nói:

- Đi gọi nam nhân của người tới, ta có lời muốn nói cùng hắn!

- Hửn...

Mạn Linh lộ ra vẻ chảnh chọe, bởi vì Cáp Khắc Nhĩ lừa dối mọi người, để nàng cũng là trên mặt không ánh sáng, càng xem là vô cùng nhục nhã, không chút nào che giấu biểu hiện đi ra.

- Đi thôi!

Ngữ khí của Lâm Lạc nặng thêm.

- Vâng, đại nhân!

Mạn Linh không dám phản kháng, trước mặt Lâm Lạc không hề cố kỵ mặc y phục vào, lắc lắc cái mông to lớn ra ngoài.

- Lâm huynh hảo thanh cao a!

Thanh âm của Nam Nhược Hoa nhẹ nhàng tiến đến, ngữ khí trong trẻo nhưng lạnh lùng, bởi vì nhìn không thấy biểu tình của nàng, cũng rất khó biết nàng chân chính muốn biểu đạt ý tứ gì.

- Lê nào Nhược Hoa không muốn biết lai lịch Thần huyết này sao?

Lâm Lạc lấy ra một giọt dịch thể thất thải kia, gian nhà nguyên bản hôn ám này nhất thời phóng xuất ánh sáng thất thải nhu hòa.

- Ai cho phép người gọi thẳng tên Nhược Hoa?

Nam Nhược Hoa có chút sân não địa đạo.

- Nhược Hoa hà tất tính toán chi li như vậy!

Lâm Lạc tránh nặng tìm nhẹ.

Người kia!

Bình thường tâm! Bình thường tâm! Nam Nhược Hoa bình tĩnh tâm tình bản thân, đưa lực chú ý tập trung đến dịch thể thất thải trên tay Lâm Lạc, trước bọn họ được Hỉ Mã bộ lạc nhiệt tình chiêu đãi, cũng không có cơ hội tỉ mỉ nghiên cứu cái này.

- Ta có thể cảm giác được dịch thể thất thải chỉ là đỉnh điểm như vậy, nhưng ẩn chứa lực lượng kinh khủng, đủ để hủy diệt một Tinh vực cường giả!

Lâm Lạc đưa tay ra, dịch thể thất thải liền ở trong lòng bàn tay hắn bay lên bay xuống.

Nam Nhựt Hoa một ngón tay điểm ra, nhưng cũng không có dụng tới tích thể thất thải, mà nói:

- Để Nhựt Hoa thử một lần!

Trong mắt của nàng bỗng bừng hiện lên vô số tinh thần ảnh thu nhỏ, trong nháy mắt tựa hồ đã trải qua muôn đời thiên tang, nhưng nàng sắc mặt mạnh mẽ trắng nhợt, không tự chủ được rút lui một bước, khóe miệng tràn ra một đạo tiên huyết!

- Làm sao vậy?

Lâm Lạc nhướng mày.

- Nhựt Hoa dùng thời gian bí thuật ngược dòng thời gian tìm hiểu. Bất quá không có thành công, trái lại chân bị thương Nhựt Hoa!

Nam Nhựt Hoa lấy ra một chiếc khăn lau tiên huyết nơi khóe miệng, sắc mặt rất nhanh khôi phục như thường.

Thời gian công pháp thực sự là thần kỳ, dĩ nhiên có thể từ một kiện vật phẩm ngược dòng lịch sử xem biến hóa. Nhưng Nam Nhựt Hoa ở trong quá trình này bị thương, từ màu sắc chứng minh này tuyệt đối là Thần huyết, bằng không tuyệt không khả năng để một gã Tinh Vương tam trọng thiên bị thương nôn ra máu!

- Để ta không giải thích được chính là, này rõ ràng là Thần huyết, vì sao có thể tồn tại ở hạ giới? Vật Thần cấp, lực lượng vượt qua trình tự hạ giới có thể dung nạp, sẽ đơn giản hủy diệt hạ giới!

Lâm Lạc thiếu chút nữa vò đầu bứt tai.

Lúc trước Vãn Thần hạ giới, đó là tự hủy Thần cách, tự bỏ cảnh giới, rơi xuống đến cấp bậc Tinh Đế mới có thể trường tồn ở Ngân Nguyệt tinh. Nếu muốn ở hạ giới bảo trì lực lượng Thần cấp, sẽ tạm thời phong ấn lực lượng, ở trong phạm vi hạ giới có thể dung nạp.

Nhưng nếu như thời gian phong ấn lực lượng quá lâu, lực lượng sẽ vĩnh cửu rơi xuống, cùng với tự tước cảnh giới không có gì khác nhau.

Nhưng mà giọt máu thất thải này cũng hoàn toàn không phù hợp bất luận một loại tình huống gì, sao có thể tồn tại thể gian!

Hay là Khương Huyền Bình biết nguyên nhân trong đó!

Lâm Lạc nghĩ đến Khương Huyền Bình một mực ngăn cản những người khác tiến nhập Cổ Nguyên động, tuy hẳn không biết tất cả, nhưng khẳng định sẽ nhiều hơn Lâm Lạc!

Lần này ly khai Cổ Nguyên động, nhất định phải tìm vị cao nhân này hướng hẳn lãnh giáo một phen! Ngân Nguyệt tinh rõ ràng linh khí loãng, vì sao sẽ có máu của Thần linh, này lộ ra cổ quái không gì sánh được!

Hai người đắm chiêu, mà lúc này bên ngoài cũng truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, Mạn Linh mang theo Cáp Khắc Nhĩ đi vào phòng.

- Gặp qua Thần linh đại nhân, gặp qua Thần nữ đại nhân!

Cáp Khắc Nhĩ hướng Lâm Lạc cùng Nam Nhựt Hoa cung kính quỳ gối. Mà Mạn Linh lại lớn mật hơn. Ngồi trên mặt đất ở trước chân của Lâm Lạc, còn dùng đầu gối lên bàn chân hắn, một bộ dụ ngoan như meo.

835. Chương 845: Luyện Hóa Thần Huyết. (2)

Ánh mắt Lâm Lạc đảo qua, Cáp Khắc Nhĩ cũng không hề có vẻ phẫn nộ, tựa hồ người ở ban ngày vì nữ nhân yêu dấu liều mạng đánh một trận kia đã thay đổi người khác.

- Cáp Khắc Nhĩ, người không tức giận sao?

Lâm Lạc chỉ chỉ Mạn Linh bên chân.

- Có thể để nữ nhân bản thân hầu hạ Thần linh đại nhân, là quang vinh của Cáp Khắc Nhĩ!

Cáp Khắc Nhĩ ngẩng đầu nói, trên mặt quả nhiên một bộ tự hào không gì sánh được.

Lâm Lạc cùng Nam Nhược Hoa liếc nhau, đều có loại cảm giác dở khóc dở cười.

Nguyên lai, ở tron bộ tộc có tập tục dùng thê tử của mình khoản đãi quý khách, nhưng thê tử có thể tiếp thu cũng có thể cự tuyệt. Đương nhiên, này nhất định phải là quý khách mới được. Thật giống như Cáp Khắc Nhĩ, thời gian hần làm dừng sĩ bộ lạc, đến chỗ hần có rất nhiều nam nhân mang thê tử phụng dưỡng hần, kỳ vọng có thể sinh hạ một hậu đại có huyết mạch dừng sĩ bộ tộc của mình.

Phong tục truyền thống như vậy để Lâm Lạc cùng Nam Nhược Hoa nhú mày, nhưng vẫn minh luôn luôn đi bước một về phía trước, nhận thức tiến bộ chỉ biết âm âm tan vỡ. Hai người Lâm Lạc cũng không có đối với tập tục xấu này của bọn họ nói thêm cái gì, không có ở phương diện này dây dưa.

- Cáp Khắc Nhĩ, tới đây!

Lâm Lạc nói.

Cáp Khắc Nhĩ theo lời đi tới, thần tình cung kính không gì sánh được.

Lâm Lạc vươn tay, Mộc hệ công pháp vận chuyển, ở trên tay hần phát sinh từng đạo lực quang nhu hòa, mơ hồ có thể thấy hư ảnh vạn mộc bách lục, muôn hoa đua thắm khoe sắc, không khỏi làm Cáp Khắc Nhĩ cùng Mạn Linh ghen hống nhìn trân trối.

Nhưng bọn hần đã xem Lâm Lạc là Thần linh, này ở trong mắt bọn họ cũng thành đương nhiên, chỉ là kính nể chỉ tâm càng thêm cường liệt rồi.

Lâm Lạc phát tay một cái, cánh tay gãy của của Cáp Khắc Nhĩ lập tức lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được dài ra, từ khuỷu tay tới cánh tay, lại đến ngũ chỉ, hoàn hảo như lúc ban đầu!

- Thần tích! Thần tích!

Đôi mắt đẹp của Mạn Linh loang loáng, nữ nhân bộ lạc sùng bái nhất là cường giả! Đây là một xã hội nguyên thủy, tư duy của nữ nhân cùng dã thú còn có rất nhiều chỗ chung, đó chính là nhất định phải tìm giống đực cường tráng nhất sinh hạ hậu đại, kia mới có thể sinh ra hậu đại khỏe mạnh, cường đại!

Nàng không che giấu thân thể đã động dục chút nào, dùng đầu lưỡi liếm mắt cá chân của Lâm Lạc, phát sinh tiếng rên rỉ dường như mèo kêu.

Lâm Lạc nhẹ nhàng vung lên, làm cho Mạn Linh bất tỉnh, đưa vào trong lòng Cáp Khắc Nhĩ nói:

- Nói lai lịch vũ khí người cầm kia một chút!

Cáp Khắc Nhĩ nguyên bản còn chìm đắm trong tay cụt phục hồi như cũ mừng như điên, nhưng thấy nữ nhân bản thân ngã vào trong lòng, hần không khỏi kinh sợ nói:

- Đại nhân, vì sao không nhận nữ nhân của Cáp Khắc Nhĩ, nàng là mỹ nữ xinh đẹp nhất thất tộc, Cáp Khắc Nhĩ dám dùng tính mệnh đảm bảo!

Còn có nam nhân sốt ruột người khác mặc kệ nữ nhân bản thân sao? Dốc hết sức đẩy mạnh tiêu thụ?

Lâm Lạc cùng Nam Nhược Hoa đều bất đắc dĩ lắc đầu, Lâm Lạc nói:

- Không nên nói ngoài đề, nói vũ khí kia của người là từ đâu mà đến?

Nếu như Lâm Lạc không phải Thần linh đại nhân, Cáp Khắc Nhĩ cũng có xung động rút đao cùng đối phương quyết đấu! Bởi vì đối với nam nhân bộ lạc mà nói, cự tuyệt thê tử người khác chiêu đãi là ô nhục lớn nhất đối với bọn họ!

Hần cố bình tĩnh lại mới nói:

- Hồi bẩm Thần linh đại nhân, đao nhọn của Cáp Khắc Nhĩ là lúc ta trở thành dũng sĩ bộ lạc. Do thất tộc cộng đồng cung cấp Thần Huyết Thiết chú thành, nếu như đại nhân cần, Cáp Khắc Nhĩ nguyện ý hiến cho đại nhân!

Cáp Khắc Nhĩ lấy ra đao nhọn bản thân, hai tay cầm dâng lên.

Lâm Lạc khoát tay áo, cũng không có tiếp nhận, so với lang nha bổng của Mã La Nhĩ, thần huyết trong đao nhọn này quá ít rồi, ngay cả một phần trăm giọt trước cũng không tới. Hắn lại hỏi:

- Các người là từ nơi nào tìm được Thần Huyết Thiết?

- Nơi nào cũng có khả năng có, nhưng phi thường ít!

Trong lòng Cáp Khắc Nhĩ có điểm kỳ quái, đối phương không phải Thần linh sao, thế nào còn có sự tình không biết đến. Nhưng thấy qua Lâm Lạc thi triển các loại “Thần tích”, hắn căn bản không dám hoài nghi thân phận hai người.

Xác thực, bảy bộ tộc đưa ra Thần Huyết Thiết chú ra một thanh đao nhọn nhỏ như vậy, thực sự là ít đến thương cảm! Bất quá, đầu mục thứ ba của Dã Đạt bộ tộc sử dụng vũ khí là có thể tinh luyện ra một giọt Thần huyết, như vậy đầu mục thứ hai, thứ nhất thì sao?

Lẽ nào bọn họ biết nơi phát ra Thần Huyết Thiết sao?

Lâm Lạc vẫy lui Cáp Khắc Nhĩ, để hắn mang theo bà nương trở lại nơi nghỉ ngơi.

- Lâm huynh muốn tìm kiếm càng nhiều Thần huyết?

Nam Nhượng Hoa nhàn nhạt nói.

- Lẽ nào Nhượng Hoa không muốn?

Lâm Lạc cười cười, đây chính là Thần huyết, tựa như trước đây Tiên Thiên thập cảnh. Sau khi Lâm Lạc chiếm được Thần huyết được tề sản sinh ba giọt Tử Huyết, kia là có thể cứu mạng!

Tuy ngay lúc đó Thần huyết được tề sự thực chứng minh chỉ là Thánh huyết, nhưng lúc này cũng là Thần huyết hàng thật giá thật!

- Có một vấn đề!

Nam Nhượng Hoa nghiêm nghị nói:

- Thế nào lấy đi ra?

Thế nào lấy đi ra, này nghe lên tựa hồ là lời vô ích, nhưng suy nghĩ một chút cũng không phải không đúng!

Cổ Nguyên động phi thường kỳ lạ, nơi này có Hư Nguyên khí có thể đề thăng tu vi võ giả, để võ giả thu được trình tự cảm ngộ càng sâu, nhưng không thể mang đi ra ngoài, vừa ly khai động khẩu sẽ tán loạn.

Mà mặc dù Thần huyết ở đây có thể tồn tại, nhưng ra bên ngoài thì sao?

Bên ngoài tuyệt đối có thiên địa quy luật bình thường, bằng không lúc trước Vãn Thần cần gì phải tự tước tu vi, hoàn toàn có thể dùng thân Thần linh đi ngang! Thần huyết này một khi đi ra, sẽ lập tức bị bài xích ra khỏi hạ giới, ở ngoài không trung của Ngân Nguyệt tinh mai một!

Nếu là như vậy còn hoàn hảo, chỉ là tổn thất Thần huyết, nhưng nếu như bộc phát lượng lượng, vậy hai người bọn họ là siêu cấp đao phủ tàn sát mấy nghìn ức, thượng vạn ức sinh linh rồi!

Này ngẫm lại đều làm cho tâm khó yên ổn, hoảng sợ không thể yên tĩnh rồi!

Tử đỉnh!

Đây là đáp án của Lâm Lạc, Tử huyết ngay cả bốn Cẩm Tự cũng có khả năng trấn áp, nói vậy Thần huyết cũng không nói chơi!

- Nhượng Hoa, Thần huyết này người có thể luyện hóa sao?

Hắn cầm giọt máu thất sắc trong tay kia bay về phía Nam Nhượng Hoa.

- Vẫn là tới Tinh Đế cảnh, đau khổ vô pháp đột phá, Nhược Hoa sẽ mạo hiểm thử một lần! Hiện tại...

Nam Nhược Hoa đưa tay bắn ra, giọt máu này lại bay về trong tay Lâm Lạc.

- Ha ha, đã như vậy, ta đây sẽ không khách khí rồi!

Lâm Lạc vui lòng nhận lấy, hai người có quân tử ước định, một đường đồng hội đồng thuyền, đoạt được thu hoạch chia đều.

- Lâm huynh có thể luyện hóa Thần huyết?

Lần này Nam Nhược Hoa là thật chấn kinh rồi.

Này là người nào a, ngay cả Thần huyết cũng có thể luyện hóa!

- Này phải thử qua mới biết!

Lâm Lạc thuận miệng nói.

Này có thể tùy tiện sao? Thần huyết a! Vượt xa trình tự Tinh vực, dù cho chỉ là một giọt máu cũng ẩn chứa lực phá hoại kinh khủng, đó là Tinh Đế chí tôn cũng không nhất định có thể tiêu thụ được!

Này cũng là vì sao Nam Nhược Hoa nói muốn đến Tinh Đế tam trọng thiên thủy chung vô pháp đột phá thì mới có thể dùng Thần huyết, bởi vì nói không chừng ăn sẽ trực tiếp chết!

Cũng không phải thứ tốt gì đều có thể tùy tiện ăn.

Nam Nhược Hoa cũng không có ép hỏi, ai cũng có bí mật bản thân, nàng rất nhanh liền cáo từ rời đi.

Lâm Lạc suy nghĩ một chút, rời đi Hỉ Mã thôn, ở trong một mảnh rừng rậm, thâm nhập xuống dưới gần ba nghìn trượng, lúc này mới lấy Thần huyết ra chuẩn bị luyện hóa.

Ở đây có thể đối với hắn tạo thành uy hiếp cũng chỉ có Nam Nhược Hoa, tuy hai người là đồng minh, Nam Nhược Hoa cũng là tâm tính ngay thẳng, nhưng Lâm Lạc cũng không hoàn toàn tin nhiệm đối phương, không yên tâm giao phía sau lưng bản thân cho nàng.

Phòng nhân chi tâm là nên làm, hắn cũng không muốn vì một chút sơ sẩy mà để Tô Mị, Nghiêm Thanh các nàng thương tâm!

Trong Thần huyết tự nhiên có Thần đạo, nguyên bản dùng tu vi lúc này của Lâm Lạc còn không cần vội vã đi thăm dò Thần đạo như thế, nhưng có mang bốn Cẩm tự, nếu có thể thu được càng nhiều lý giải của Thần đạo, là có thể ở bốn Cẩm tự nghiên cứu càng tiến thêm một bước!

Càng là lý giải đối với bốn Cẩm tự càng nhanh, Lâm Lạc lại càng thấy huyền ảo khó hiểu trong đó!

Mà về phương diện khác, tiếp qua hơn ba mươi năm Hỏa Diễm cự nhân sẽ có khả năng thoát khỏi, hắn phải ở trước đó có năng lực đối kháng sinh linh này!

Muốn dựa vào Tinh Đế của Thánh địa, Thiểm Điện tộc đi trấn áp Hỏa Diễm cự nhân là không hiện thực, bởi vì bọn họ đều quý trọng sinh mệnh, đâu có thể nào dùng thân mạo hiểm? Hơn nữa, tuy rằng Hỏa Diễm cự nhân thủy chung không có đột phá Thần cảnh, nhưng thời gian sống cũng vượt lên bất luận một Tinh Đế nào, lực lượng tích lũy đó là bất kỳ lão Tinh Đế nào cũng cam bái hạ phong!

Muốn một lần nữa trấn áp lão quái vật này, không chết mấy Tinh Đế, tám phần mười là không có như mong muốn! Ở dưới tình huống như vậy, Tinh Đế nào nguyện ý hi sinh bản thân?

Chỉ cần Hỏa Diễm cự nhân không chọc đến Đông Châu, thậm chí chỉ cần đừng đi Thánh địa quấy rối, tám phần mười là Thánh địa sẽ không xuất binh! Thiểm Điện tộc tứ đại tộc càng đừng nói nữa, sự không liên quan tới mình, trên cao nhìn xem, ước gì Hỏa Diễm cự nhân cùng Thánh địa liêu người chết ta sống!

Bởi vậy, Lâm Lạc phải mau chóng tăng tiến, nếu có thể ở trước Hỏa Diễm cự nhân thoát khỏi lần thứ hai trấn áp nó, thậm chí trực tiếp diệt tai họa này!

Hơn nữa tu hành chi đạo đó là đi ngược dòng nước, há có thể không mạo hiểm phiêu lưu?

Tử đỉnh trong thức hải sáng quắc sinh quang, Lâm Lạc hít và một hơi, một ngụm liền nuốt Thần huyết vào.

Hỗn Độn Dung Lô mở ra, luyện hóa!

Thần huyết nhập thể, cảm ứng được dã tâm Lâm Lạc muốn tiêu diệt nó, này tuy rằng chỉ là một giọt Thần huyết ly thể, thậm chí chủ nhân nói không chừng sớm đã chết hàng tỉ năm rồi, nhưng vẫn có một loại kiêu ngạo, lập tức triển khai phản kích!

Giọt máu thất thải biến thành sinh vật cổ quái không gì sánh được, tám chân, đầu dê, đuôi cọp, ngư thân, cả vật thể ngân sắc, hướng Lâm Lạc khởi xương rít gào mãnh liệt, làm linh hồn của hắn rung động!

Đây là thần thức công kích của cấp bậc Thần linh, đủ để trong nháy mắt xóa đi thần trí của một Tinh đế chí tôn, trở thành một hoạt tử nhân, như vậy thẳng đến thọ nguyên khô cạn mà tử vong!

Tử đỉnh xoay tròn, hàng nghìn hàng vạn tử quang lưu chuyển, tiếng rít này lập tức hóa thành hư ảo.

Ở trong thức hải của Lâm Lạc, quái vật này dùng hình thức thần thức thể xuất hiện, mà thần thức của Lâm Lạc cũng hóa thành dáng dấp cùng bản tôn như nhau, tọa trấn trên Tử đỉnh, hình thành giằng co.

- Người rốt cuộc là vật gì?

Lâm Lạc quát lên.

836. Chương 846: Phong Ấn Dao Động (1)

Bát túc quái vật không thèm nhìn tới, nó là do một đạo ý thức mơ hồ trong Thần Huyết biến thành, căn bản không có linh trí của chủ nhân chân chính, phản kháng là vì uy nghiêm của thần linh, há có thể làm cho Tinh Vương luyện hóa!

Nó ngao lên một tiếng, một đạo âm ba đẩy ra, nhất thời trong thức hải giống như nổi lên cuồng phong sóng lớn, chấn đến mức Lâm Lạc cùng Tử Đỉnh đều chao đảo phiêu diêu.

-Người đã không chịu nói, vậy thì trực tiếp trấn áp!

Lâm Lạc tâm niệm vừa động, Tử Đỉnh bỗng nhiên mở rộng, hình thành một đồ vật khổng lồ, hướng Bát Túc Quái trấn áp tới.

Đây là thức hải của hắn, được gọi lớn nhỏ là khái niệm không thể rõ ràng, thức hải có thể dung nạp tinh thần, đây là phản xạ ý thức.

Bát Túc Quái giẫm đạp, từng đạo ngân quang đẩy ra, hướng phía trước bắn đi, cố gắng ngăn cản Tử Đỉnh áp xuống.

Hai bên trong nháy mắt hình thành xu thế giằng co.

Lâm Lạc lần đầu tiên chứng kiến Tử Đỉnh khi đối kháng thần thức không chiếm được ưu thế hoàn toàn, trước đó ngay cả Thần Quân Tư Không Thanh Dương cũng chỉ trong nháy mắt liền bị Tử Đỉnh hủy diệt phân thân thần thức, mà một ý niệm trong một giọt tàn huyết lại có thể cùng Tử Đỉnh đối kháng, như vậy chủ nhân giọt Thần Huyết kia là tồn tại kinh khủng tới bậc nào?

Nhưng Lâm Lạc còn chưa phát hiện được toàn bộ uy lực của Tử Đỉnh!

Ông!

Trong Tử Đỉnh cũng không có khí linh tồn tại, nhưng một kích không thể trấn áp đối thủ hình như cũng chọc giận thần vật đã bị tổn hại này, thân đỉnh phát ra quang mang sáng chói, tử khí lưu chuyển càng nhanh, uy thế nhất thời tăng lên gấp trăm vạn lần!

Ngân sắc quang tráo lập tức hiện ra từng đạo vết rạn, nhưng chỉ tiếc rằng vỏ bên ngoài dường như yếu ớt, nháy mắt đã hóa thành từng khối mảnh nhỏ rớt xuống. Mà sau đó mặc dù vẫn còn từng đạo ngân quang ngăn trở, nhưng không thể ngăn cản được Tử Đỉnh mảy may!

Tử Đỉnh thật lớn xoay quanh, không thể chống cự, không thể ngăn cản!

Đây là một cảm giác áp bách còn trên cả Chiến Thiên bí quyết. Lâm Lạc tin tưởng nếu Chiến Thiên bí quyết của hắn cũng dung nhập được uy thế lớn như vậy, cho dù gặp phải Tinh Đế lão tổ cũng không thể nào chống cự, chỉ có thể bị hắn đánh tới bời!

Đương nhiên, không thể đánh chết nhưng đánh tổn thương thì lại khác.

Bát Túc Quái phát ra tiếng hét giận dữ không cam lòng, nhưng căn bản không ngăn cản được Tử Đỉnh trấn áp, trực tiếp biến thành vô số mảnh vỡ biến mất!

Từng đạo ngân sắc quang ảnh xẹt qua thức hải của Lâm Lạc, Lâm Lạc mơ hồ cảm thấy một tia kiêu ngạo bên trong, đó là một loại kiêu ngạo của trình tự sinh mệnh cực cao. Thật giống như nhân loại sẽ không hướng con kiến khoe khoang vũ lực của mình, bởi vì không cần thiết!

Thần thú?

Nếu chủ nhân Thần Huyết là nhân loại, như vậy ý thức hình thái biến hóa phải là hình người, mà không phải là Bát Túc Quái!

Nhưng loại sinh mệnh thân thể kỳ lạ kia Lâm Lạc chưa từng gặp qua, càng chưa từng nghe nói qua, gọi là thần long, phượng hoàng, kỳ lân, huyền quy đều kém cách xa vạn dặm!

Giọt máu thần thú kia làm sao rơi xuống hạ giới? Thần thú kia còn sống hay chết? Gọi là Thần Linh Trường Miên đại lục, có phải dùng mai táng hải cốt của nó?

Khi Lâm Lạc còn đang suy nghĩ, tại trung tâm Ngân Nguyệt Tinh một đạo ý thức mơ hồ xẹt qua, cả Ngân Nguyệt Tinh đột nhiên xuất hiện một trận run rẩy, nhất thời biển khơi điên cuồng gào thét, núi cao sụp đổ, giống như ngày tận thế bùng xuống!

-Nhị thúc, phong ấn, phong ấn lại xuất hiện dao động!

Trong Lữ thành, Khương Minh Châu kinh hoàng luống cuống kêu to lên.

-Đừng hoảng hốt, phong ấn còn chưa phá!

Khương Huyền Bình dừng lại động tác, lau mồ hôi trán, nhướn mày nói:

-Tuy rằng chỉ là suy đoán, nhưng có lẽ quan hệ tới tiểu tử đó!

-Phải, tiểu tử đó thật không giống nhân loại. Rõ ràng chỉ là Tinh Vương nhị trọng thiên lại có thể ở trước mặt một nhóm Tinh Đế lão tổ xử lý một Tinh Vương, nhưng còn có thể đem một Tinh Đế phóng trục bằng thời gian một lần hô hấp! Nhị thúc, khi đó ngài không có mặt tại hiện trường thật sự là đáng tiếc, không thấy được sắc mặt mấy lão nhân kia, oa ha ha ha, hiện tại ta nghĩ tới vẫn thấy buồn cười!

Khương Minh Châu cũng có chút khiêu thoát, rõ ràng vừa rồi còn vô cùng khẩn trương, nhưng hiện tại đã cười ha hả.

-Nữ hài tử, nói chuyện nhà nhận một chút!

Khương Huyền Bình thở dài.

-Hắc hắc...

Khương Minh Châu xoay chuyển đôi mắt đen nhánh:

-Nhị thúc, tiểu tử đó thật cổ quái, có thể sẽ đem đầu quái thú kia hồi tỉnh không?

-Phỏng chừng còn không có được kỹ năng này, dù sao hắn chỉ mới tới Tinh Vương cảnh!

Khương Huyền Bình trừng mắt nhìn nàng:

-Gọi người đi theo người lại chạy trở về!

-Không có biện pháp, hắn lợi hại như vậy, ta còn có thể trói lại hắn sao?

Khương Minh Châu bĩu môi.

-Hi vọng tiểu tử kia đừng giằng co thêm nữa!

Khương Huyền Bình dừng một thoáng, lại vung thiết chùy gỗ lên.

...

Ngân Nguyệt Tinh dao động cũng không tạo thành ảnh hưởng gì đối với thế giới trong Cổ Nguyên Động, Lâm Lạc căn bản không hề phát hiện ở bên ngoài xuất hiện dị động như trời sụp đất nứt, mà bắt đầu tiêu hóa chỗ tốt của Thần Huyết.

Sau khi hủy diệt ý thức của Thần Huyết, giọt máu kia ẩn chứa đại đạo đã hoàn toàn rộng mở đối với Lâm Lạc.

Tuy rằng chỉ là một giọt, nhưng bên trong bao hàm vô số đạo thần mảnh nhỏ, bị Lâm Lạc toàn bộ lật xem, cũng hợp lại cùng nhau, có chút hình thành lý giải đầy đủ, có chút không được trọn vẹn.

Trong quá trình này Lâm Lạc đem tin tức bắt chước cùng bốn Cẩm tự.

Thu hoạch lớn nhất là một loại năng lực được xưng là “hắc động”.

Đây là năng lực mà chỉ có võ giả ngũ hành đầy đủ mới có thể sử dụng, đem Ngũ Hành Tinh Vực nén lại, thẳng thành một điểm, hình thành hư vô tồn tại! Nhưng điểm này có thể hấp thu hết thủy năng lực, thậm chí sau khi đạt tới Tinh Đế cấp bậc lập tức có thể đem một mảnh tinh thần cắn nuốt vào!

Lâm Lạc không khỏi vui mừng, bởi vì hắn đã có thể bước đầu làm được điểm này!

Ban đầu khi ở được tràng của Thiểm Điện tộc, hắn độc đấu ba người Lý Ngọc Thiên thì đem lực lượng Tinh Vực áp súc bước đầu, uy lực phi thường cường đại. Mà bây giờ hắn “chứng kiến” uy lực lực lượng Tinh Vực cùng dung sau đó hoàn toàn áp súc, lại kéo dài lên thần thoại của ngũ hành tiểu thế giới cùng giai vô địch.

Còn đang cùng Cẩm tự tham chiếu, Lâm Lạc lấy được ích lợi thật nhiều, nhưng dù sao hắn vẫn chỉ là Tinh Vương cảnh, rất nhiều đồ vật hắn còn chưa cách nào hiểu biết, nhưng điều này cũng không có vấn đề gì, thu vào thức hải ình, chỉ cần khi đạt đủ cảnh giới tự nhiên sẽ hiểu rõ.

Ngoại trừ thần đạo mảnh nhỏ, giọt Thần Huyết cũng thuận tiện đem thân thể Lâm Lạc cải tạo một chút, hướng theo phương hướng càng thêm cứng cỏi phát triển. Tuy rằng chỉ có một giọt máu, nhưng lại mang tới biến hóa cho hắn thật lớn, khi hắn từ dưới lòng đất bay lên thì toàn thân phóng thích ra một tầng hào quang, chẳng khác gì thần tiên hạ phàm.

Lâm Lạc tự tin, hiện tại cho dù hắn đứng bất động mặc ột Tinh Vương oanh kích cũng không thể thương tổn tới thân thể của hắn!

Đây là kỹ năng chỉ có Tinh Hoàng cường giả mới đạt được, nhưng hiện tại Lâm Lạc đã đạt tới, ở độ mạnh mẽ của thân thể hắn đã có thể kể vai cùng Tinh Hoàng!

837. Chương 847: Phong Ấn Dao Động (2)

Nếu có chừng trăm giọt Thần Huyết, hắn tin tưởng có thể đạt tới trình độ Tinh Hoàng bất hoại! Mà vạn giọt thì ngay cả Tinh Đế lão tổ cũng không làm gì được!

Đương nhiên, đây chỉ là lực lượng oanh kích thuần túy, một ít kỹ xảo đặc thù vẫn có thể tạo thành thương tổn đối với Lâm Lạc, tỷ như độc, công kích thần thức, nhưng chỉ cần không phải lực lượng thuần túy Tử Đỉnh đều có được tính phòng ngự tuyệt đối, căn bản không cần phải lo lắng!

Nếu có thể tiếp tục lấy thêm được một ít Thần Huyết, tuy rằng Lâm Lạc vẫn không đánh lại được Tinh Đế, Tinh Hoàng nhưng đối phương cũng đừng hòng làm bị thương được hắn!

Nhất định phải đi tìm thêm Thần Huyết!

Tâm niệm vừa động, Lâm Lạc cất bước đi về tới Hỉ Mã bộ lạc.

-Đây là cơ hội cuối cùng, đem kẻ giả thần giả quỷ giao ra đây, nếu không lão tử lập tức tàn sát thôn trang của các người!

Bên ngoài Hỉ Mã thôn, lại có thêm một đợt dã man nhân đi tới, cầm đầu là hậu thiên thập nhị tăng, ở trong này có thể xưng là bá chủ tuyệt đối.

Bọn hắn có một người cầm một thanh đại đao ột trượng, tên còn lại cầm trọng chùy dài tương đương, thân thể cũng cao hơn trượng, khôi ngô vô cùng, cơ thể vạm vỡ như đá tảng.

-Không được bất kính đối với thần linh đại nhân!

Người trong Hỉ Mã thôn quát to, đặc biệt Cáp Khắc Nhĩ đứng ngay phía trước, bộ dáng vô cùng dữ tợn, đôi mắt đỏ như muốn nuốt chửng người.

-Một đám ngu dân, thế nhưng thực sự tin tưởng trên đời này có thần linh!

Đại hán cầm cự chùy khinh miệt phun nước bọt:

-Cho dù là thần linh, cũng chính là ta, đứa con của rừng rậm, dũng sĩ đại địa, Tháp Mộc Lạp!

Lâm Lạc đảo qua thần thức, phát hiện Nam Nhựt Hoa tránh một bên, một ý niệm hiện lên, nói:

-Bọn họ là Dã Đạt bộ lạc?

-Phải, nghe nói “thần tích” hiển lộ, hai người đầu mục là Tháp Mộc Lạp cùng Anh Thiếp Ngột muốn tới bắt người thiêu chết, chứng minh trên đời này không có thần linh!

Thần ý của Nam Nhựt Hoa cũng truyền tới.

Ánh mắt Lâm Lạc sáng ngời, hắn đang muốn từ trên thân hai người kia tìm hiểu Thần Huyết Thiết là như thế nào, thật giảm được thời gian hắn tìm tới cửa, lúc này thân hình chợt nhoáng lên, đã xuất hiện ở giữa hai quân đối kháng.

-Thần linh đại nhân!

Người của Hỉ Mã bộ lạc nhất thời quỳ rạp xuống, mà người của Dã Đạt bộ lạc cũng có không ít người ánh mắt dao động, muốn quỳ xuống nhưng lại e ngại hai đầu mục trách phạt, gượng chống hai chân mới không bị nhũn ra, nhưng toàn thân đều đang run lên.

-Người chính là kẻ giả thần giả quỷ?

Anh Thiếp Ngột vung đại đao chuyển ba vòng, sau đó chỉ thẳng vào Lâm Lạc hỏi.

-Cũng có thể nói như vậy!

Lâm Lạc nhàn nhạt cười, tay phải khẽ vẫy, binh khí liền rời khỏi tay hai người kia rơi vào trong tay hắn, một mảnh hỏa diễm vũ động, một đao một búa lập tức hòa tan, nước thép rơi xuống đất xuy xuy rung động.

Ba ba ba!

Nhìn thấy “thần tích”, rốt cục người của Dã Đạt bộ lạc không chống đỡ được nữa, lập tức quỳ xuống hô to thần linh đại nhân, cuống quýt dập đầu.

Tháp Mộc Lạp cùng Anh Thiếp Ngột cũng trợn mắt há hốc mồm, không tự chủ được quỳ xuống, gia nhập vào đội ngũ bái lạy.

Lâm Lạc xóa đi tạp chất trong hai kiện binh khí, lần thứ hai tinh luyện ra hai giọt thất thải thần huyết, hắn vừa lòng cười, tạm thời thu vào trong Tử Đỉnh, nói:

-Thần Huyết Thiết của các người từ đâu mà đến?

-Hồi bẩm đại nhân, đại bộ phận là do chúng ta cướp giết lấy đến!

-Nhưng mà...

Lâm Lạc nhướng mày, nói:

-Không cần ngập ngừng ấp úng, có chuyện nói thẳng!

-Dạ, chúng ta du mục thiên hạ, không có chỗ ở cố định, từng trải qua một ngọn núi lửa, vừa lúc gặp núi lửa phun ra, nhặt được thật nhiều thiết quặng thạch có được Thần Huyết Thiết, cho nên mới có thể tạo ra hai văn kiện thần binh, trước kia tuy rằng tổ tiên chúng ta cướp giật trên vạn năm nhưng chỉ đúc thành một món thần binh mà thôi!

Nói cách khác dưới ngọn núi lửa kia có cất giấu đại lượng quặng thô của Thần Huyết Thiết!

Lâm Lạc cười cười, nói:

- Ngọn núi lửa kia ở đâu, vẽ ra đi!

Dã Đạt bộ lạc lập tức lui lại, còn chưa đợi được Lâm Lạc rời đi Cáp Khắc Nhĩ đã vọt tới phục lấy dưới chân của hãn thỉnh cầu Lâm Lạc lưu lại.

Tiếp qua một ngày, Đa Thập bộ lạc liền phát binh đột kích, nếu như Lâm Lạc bỏ qua bộ lạc của bọn họ mà đi tìm Thần Huyết Thiết, như vậy Hỉ Mã bộ lạc chỉ sợ cũng không còn tồn tại.

Lâm Lạc nghĩ nghĩ, chỉ lên đỉnh đầu Cáp Khắc Nhĩ nói:

-Ta truyền cho người một môn công pháp, bằng vào nó người có thể đánh bại Hãn Mục Nhĩ, nam nhân mất đi vinh dự cần dựa vào hai tay của mình đòi trở về!

Thân thể Cáp Khắc Nhĩ run rẩy, trong đầu đột nhiên dưng mãnh tràn vào đại lượng tin tức, đây là một môn vũ kỹ, Lâm Lạc đã học được từ thật lâu trước kia. Tuy rằng cũng không tính là cao thâm, nhưng ở thế giới chỉ cày mạnh như bây giờ, đây quả thật đủ làm thực lực của hãn tăng nhiều.

Lâm Lạc cùng Nam Nhượng Hoa rời khỏi địa phương kia, hướng về hỏa sơn mà Dã Đạt bộ lạc đã nói xuất phát.

Mặc dù từ trong miệng hai người Thập Mộc Lạp đó là một con đường phải tốn mất hai mươi năm thời gian mới đi tới, nhưng với tốc độ của Lâm Lạc cùng Nam Nhượng Hoa, chỉ dùng hơn nửa ngày mà thôi.

Đó là một tòa hỏa sơn cực lớn, trên đỉnh núi sương khói lượn lờ, tầng mây tối đen gió thổi không tan, thường thường mặt đất liên tục phát ra tiếng chấn động mãnh liệt làm trong lòng người run sợ, luôn sẽ lo lắng núi lửa kia đột nhiên bùng nổ tuôn ra nham tương đem người cắn nuốt.

-Có người đã nhanh chân đến trước!

Nam Nhượng Hoa nhắm mắt, vừa mở ra đột nhiên nói một câu.

-Ah?

Lâm Lạc khó hiểu hỏi.

-Người của tứ đại tộc từ nửa tháng trước đã tiến nhập nơi này!

Nam Nhượng Hoa tiếp tục nói.

Nàng có được thời gian linh căn hiếm thấy trên thế gian, có thể ngược dòng nhìn về quá khứ. Lâm Lạc không hề hoài nghi đối với sự phán đoán của nàng, về phần tại sao người của tứ đại tộc lại đến đây, điều này thật đơn giản, bởi vì con đường đi thông Ngân Lân Hải bị hãn cùng Nam Nhượng Hoa quét dọn, vô luận là thánh địa hay tứ đại tộc, tán tu Tinh Vương Đô đều có thể dễ dàng đi tới Ngân Lân Hải.

Mà hai người Lâm Lạc lãng phí thời gian dưới đáy biển rất lâu, nếu ngay từ đầu tứ đại gia tộc lựa chọn phương hướng chuẩn xác xuất phát, như vậy quả thật rất có khả năng xuất hiện trước mặt bọn họ.

Bọn họ có thể phát hiện Thần Huyết Thiết, với ánh mắt của nhóm người Nghiêm Phi Dương cũng không thể nào bỏ qua. Có lẽ bọn hãn tìm thời gian thật lâu mới phát hiện núi lửa tồn tại, có lẽ bọn họ tùy tiện hỏi thăm một chút liền đã biết, những điều này đều không trọng yếu. Quan trọng là...bọn hãn đã lấy được hay chưa!

Vô luận là tứ đại tộc, thánh địa hoặc là Âm Dương thánh giáo, Âm Thi Tông, Lâm Lạc hoàn toàn không có hảo cảm, nếu bị bọn hãn lấy được trước, hãn cũng không để ý ra tay cướp đoạt, người phản kháng...giết!

-Lâm huynh, không thể dĩ hòa vi quý sao?

Nam Nhựt Hoa thấy được sát khí toát ra từ trong mắt Lâm Lạc, không khỏi thở dài.

-Vì sao phải để ý tính mạng của bọn họ?

Lâm Lạc hỏi lại, nữ nhân này đem mình xem thành chúa cứu thế hay là gì, phía trước đã ngăn cản cuộc chiến thiếu chút nữa đã bùng nổ giữa hắc cùng tứ đại tộc và thánh địa.

838. Chương 848: Gặp Lại Tứ Đại Tộc (1)

-Không nói đâu xa, nói tới Âm Dương thánh giáo kia, lấy việc thái bố người khác giúp mình tăng trưởng tu vi nguyên khí, kéo dài tuổi thọ, người như vậy để cho bọn hắc sống sót, không phải sẽ hại càng nhiều người? Nếu người trách trời thương dân, vậy hắc càng nên hóa thân tu la, đem loại ác ma kia giết chết!

Hắc còn nói thêm.

Nam Nhựt Hoa thở dài, nói:

-Ở trong lòng Lâm huynh, Nhựt Hoa là một lạn người tốt sao?

-Nguyên lai người còn có chút tự mình hiểu lấy!

-Sai lầm rồi, Nhựt Hoa cũng không phải lạn người tốt. Mà là Ngân Nguyệt Tinh không bao lâu nữa sẽ gặp phải một trận đại kiếp nạn, cần tập hợp toàn bộ lực lượng chí tôn tinh vực đến đối kháng, hiện tại mỗi người tử vong đến lúc đó sẽ thiếu một khả năng vượt qua cửa ải khó khăn!

Nam Nhựt Hoa nghiêm nghị nói.

Lâm Lạc cười ha ha, nói:

-Đây là tôn sư bói toán ra sao? Trước khoan hãy nói chuyện tương lai không nhất định sẽ phát sinh, nếu như thật sự phát sinh lại thế nào. Có chút người dưới uy hiếp sinh mạng chỉ biết phản bội đầu hàng, trở thành trợ lực của địch nhân, hoặc là bỏ trốn thật xa!

-Không có khả năng, ở trong trận đại kiếp đó không ai có thể không đếm xỉa tới, hơn nữa cổ lực lượng kia vô cùng hắc ám, nó tuyệt sẽ không tiếp nhận bất luận kẻ nào đầu hàng, mà chỉ biết hủy diệt, hủy diệt, hủy diệt!

Nam Nhựt Hoa liên tục nói ra ba chữ “hủy diệt”, trên gương mặt thanh lệ hiện lên dáng vẻ bất lực sợ hãi, hiển nhiên là vì nhận lấy lực ảnh hưởng của sư phụ nàng, ngay cả Tinh Đế Chí Tôn cũng lo lắng như thế, đại kiếp nạn kia thực sự không phải chuyện đùa giỡn!

-Ta chỉ có thể đáp ứng một điều, nếu bọn hắc không chọc tới ta thì thôi, nếu chọc tới trên đầu ta, ta cũng sẽ không cho phép ai cười lên trên đầu ta!

Lâm Lạc lui một bước, đây xem như vì giao tình giữa hai người mấy năm nay, càng bởi vì thực lực của Nam Nhựt Hoa.

Công pháp thời gian vô cùng huyền ảo, nếu nàng quyết tâm đối nghịch với Lâm Lạc, vậy hắc sẽ gặp phiền toái. Hơn nữa hắc đối với nàng không thù không oán, nếu là bởi vì thánh địa cùng tứ đại tộc mà cùng nàng trở thành kẻ thù sinh tử, vậy thật không ý nghĩa.

Với thực lực cấp bậc Tinh Vương của hai người bọn họ, hoàn toàn có thể xem thường núi lửa kia, trực tiếp nhảy xuống dưới, dưới nham tương cuộn cuộn di chuyển chậm rãi, chẳng khác gì đi dạo trong hậu hoa viên.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, một quái vật hỏa diễm xuất hiện ngay trước mặt bọn họ, giống như một đoàn chất lỏng, nhanh chóng hình thành hình thể nhân loại, bộ ngực nhô ra, bàn tọa vĩnh cao, xem khuôn mặt còn có vài phần giống Nam Nhựt Hoa.

Nhưng quái vật kia vừa xuất hiện liền vươn một bàn tay liệt diễm hướng Lâm Lạc cùng Nam Nhựt Hoa chụp tới, khiến nham tương sôi trào.

-Định!

Nam Nhựt Hoa nhẹ phun ra một chữ, lập tức thực hiện, động tác của quái vật kia lập tức ngừng bật, nhưng tinh tế quan sát có thể phát hiện kỳ thật nó vẫn còn động, chỉ là tốc độ bị kéo chậm tới cực hạn!

Đây là công pháp thời gian của nàng đã phát huy uy lực, suốt bốn năm thời gian, nàng chiếm được đại lượng Hư Nguyên Khí, đã có năng lực đập vào Tinh Hoàng, lúc này uy lực công pháp đã tăng lên nhiều!

Bởi vì quái vật kia là Tinh Vương nhất trọng thiên, mà Lâm Lạc vẫn tinh tường nhớ rõ lúc trước nàng không chế Huyết Nhuyễn Trùng còn chưa đạt tới được giảm chậm sự lưu tốc của thời gian!

Bốn năm nay người tiến bộ không chỉ có mình hắn!

Lâm Lạc tùy tay bổ sung một quyền, quái vật kia lập tức bị oanh thành mảnh nhỏ, tan rã bên trong nham tương. Hắn mỉm cười nói:

-Nó có điểm giống Nhựt Hoa, thật làm ta có cảm giác gây tội ác, thế nhưng sẽ đối với Nhựt Hoa ra tay!

-Lâm huynh, đừng tiếp tục đùa giỡn Nhựt Hoa, nếu không Nhựt Hoa sẽ tức giận!

Nam Nhựt Hoa ra vẻ thật buồn bực.

Lâm Lạc cười ha ha, hai người tiếp tục đi tới, nhưng trong nham tương không chỉ có một con quái vật, thường thường luôn có quái vật dũng mãnh xông ra công kích hai người. Hơn nữa loại quái vật kia lại không có bộ dáng cố định, có thể bất chợt hình thái của đối thủ, thậm chí Lâm Lạc còn đánh đổ với Nam Nhựt Hoa xem quái vật sẽ bất chợt bộ dáng của hắn hay của nàng nhiều hơn.

Bọn họ rất nhanh đi tới đáy núi lửa, sau khi đánh thông một vách tường hỏa hồng sắc, tiến nhập vào một hang động rộng rãi dưới lòng đất, nơi này vẫn có nham tương đỏ sậm cuộn cuộn du động, nhưng không bao phủ tới đỉnh, có thể di động trên không.

Hai người đi tới một khoảng cách, liền thấy được một quái vật giống như Tích Hạt đảo bụng nằm trên nham tương, nơi bụng có một vết thương cực lớn, không hề có chút sinh mệnh khí tức.

Miệng mồm quái vật kia bao trùm huyết vầy đỏ như máu, phía bụng lại bị cháy sém thành đen sẫm, chín chân, miệng dài nhọn, có răng nanh lộ ra ngoài, đuôi dài, lại thu nhỏ rút lại như đuôi rắn, nhưng ở phía gần cuối lại mọc lên một khối như viên cầu, bên trên bao phủ gai nhọn, nhìn qua thập phần dữ tợn.

Bởi vì nơi này trước kia chưa từng có người đi qua, Nam Nhựt Hoa cũng không biết đó là quái vật gì.

Hiển nhiên đây là do tứ đại tộc đánh chết, tuy rằng không rõ ràng lắm khi quái vật còn sống đạt tới tiêu chuẩn nào, nhưng có thể xuất hiện trong này ít nhất phải có cấp bậc Tinh Vực. Mà cấp bậc Tinh Vực chính là bảo vật, cho dù không hiểu rõ giá trị cũng có thể thu vào không gian pháp bảo, chẳng qua ngày sau có thể ném, nhưng không khả năng không hề có giá trị!

Mà tứ đại tộc lại bỏ qua thi thể quái vật kia, nguyên nhân chỉ có một, bọn hắn gặp phải cực diện vô cùng nguy hiểm, ngay cả thời gian lấy đi chiến lợi phẩm cũng không có!

Tốc độ của Nam Nhựt Hoa lập tức nhanh hơn, Lâm Lạc biết lòng từ bị phổ độ chúng sinh của nàng lại tràn ra.

Hắn im lặng không chút tiếng động theo sát sau nàng, hai người tiếp tục đi tới, dọc theo đường đi lại thấy được thi thể của quái vật, bộ dáng cũng giống như lúc trước. Nam Nhựt Hoa khởi động công pháp tra xét, lại nói đây là cuộc chiến phát sinh từ ba ngày trước đó.

Tiếp tục đi lên phía trước một khoảng cách, một cuộc chiến kịch liệt liền xuất hiện trước mắt hai người.

Ba mươi mấy quái vật đang vây công mười mấy nhân loại, đánh nhau kịch liệt, nham tương kích bay, hỏa diễm ngập trời, cuộc chiến vô cùng căng thẳng, chính là Tinh Vương của tứ đại tộc. Lúc này bọn hắn đã tràn đầy nguy cơ, bởi vì nhóm quái vật phần lớn đều là Tinh Vương tam trọng thiên, chính thể thực lực chiếm lĩnh thượng phong tuyệt đối.

Trong tứ đại tộc, Nghiêm Phi Dương, Trần Nguyệt, Chu Thiếu Thành đều có trụ cột vững vàng tuyệt đối, vào lúc này phát huy ra tác dụng cực lớn, mà đối lại ba gã lão nhân hơn sáu mươi cũng là Tinh Vương tam trọng thiên đỉnh phong, lần này nhất định là đến tìm kiếm kỳ ngộ cầu đột phá Tinh Hoàng, có bảy người khác chặt chẽ chống đỡ khiến phòng tuyến của bọn họ không hỏng mất.

Ánh mắt Lâm Lạc sáng ngời, bởi vì Ngũ Hành Thiểm Lôi Châu của Trần Nguyệt rõ ràng đã tăng lên tới Tinh Vương tam trọng thiên cấp bậc!

-Kiên trì!

Nam Nhược Hoa từ xa xa phi tới, đã phát ra tiếng thét dài, thân hình mềm mại dùng công pháp thời gian gia tốc lướt qua.

-Nam tiên tử!

839. Chương 849: Gặp Lại Tứ Đại Tộc (2)

Nhóm người Nghiêm Phi Dương mừng rỡ, lúc này có một Tinh Vương tam trọng thiên đến giúp đỡ đương nhiên đúng là giúp người khi gặp nạn, huống chi đối phương còn không phải Tinh Vương bình thường, mà là có được công pháp thời gian!

Hưu! Hưu! Hưu!

Tuy rằng Nam Nhược Hoa có công pháp thời gian, hiện tại tốc độ không kém hơn không gian thuần di, từ xa nhìn lại con đường phi hành của nàng lưu lại vô số tàn ảnh, thật giống như có vô số chân thân xuất hiện.

-Hắc!

Nàng bỗng nhiên đánh tới, công pháp thời gian triển khai, tốc độ của toàn bộ quái vật chợt giảm mạnh!

Trong quyết đấu chỉ cần là cao thủ, càng không thể sai lầm dù một ly, huống chi thời gian công pháp của Nam Nhược Hoa bá đạo đến mức làm cho tốc độ toàn bộ quái vật xuất hiện biến hóa thật rõ ràng!

Chiến cuộc xoay chuyển trong nháy mắt!

-Đoạn Kỳ Nhất Chỉ!

Nghiêm Phi Dương quát to.

Tuy rằng hắn chỉ nói một câu, nhưng những người khác đều hiểu ngầm – tuy rằng bọn hắn có thể xoay chuyển thế cục nhưng chiếm thượng phong cùng giết địch là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, mà uy lực một chiêu này của Nam Nhược Hoa càng lớn thì tiêu hao càng nhiều, tuyệt đối không thể liên tục sử dụng.

Bởi vậy bọn hắn nhất định phải tập trung hết thủy lực lượng đem quái vật một kích giết chết.

Có câu nói đánh thương địch thủ mười ngón không bằng đứt khoát chặt đứt một ngón của địch thủ!

Tinh Vương và Tinh Vương đối kháng, cho dù là Tinh Vương tam trọng thiên muốn giết Tinh Vương nhất trọng thiên cũng không phải dùng một chiêu liền có thể giải quyết! Dù sao cảnh giới của mọi người đều giống nhau, khác nhau chỉ là lực lượng thuần túy, có thể có không gian lẩn tránh thật lớn.

Nhưng một nhóm Tinh Vương giết một Tinh Vương, đặc biệt Tinh Vương kia còn bị vây trong trạng thái giảm tốc độ, thật sự phi thường dễ dàng!

Hơn nữa việc giảm tốc độ không chỉ đơn giản là di động tốc độ, mà là công kích cùng phản ứng, toàn bộ phương vị khác đều bị giảm tốc độ! Trong công pháp thời gian của Nam Nhược Hoa, được gọi là giảm tốc độ chính là thời gian giảm bớt, ở trong mắt người bị công kích bản thân mình cũng không bị biến chậm mà là những người khác biến nhanh!

Oanh! Oanh! Oanh!

Mười mấy người luân phiên công kích liền có một đầu quái vật chín chân bị oanh giết, cho dù là Tinh Vương tam trọng thiên cũng không ngoại lệ! Dù sao trong tứ đại tộc cũng có được bảy vị Tinh Vương tam trọng thiên tồn tại, có hai Vương Binh thánh khí tam trọng thiên phụ trợ, lực sát thương thật lớn!

Sắc mặt Nam Nhược Hoa tái nhợt thật nhanh, trong ánh mắt lộ ra vẻ mệt mỏi rõ ràng, tuy rằng nơi này không nhiều quái vật nhưng cảnh giới rất cao, muốn ảnh hưởng một đầu quái vật Tinh Vương nhị trọng thiên cần phải tiêu hao cực lớn hơn cả với mười đầu Tinh Vương nhất trọng thiên!

Lâm Lạc nhìn thấy không ngừng lắc đầu, vì cái gọi là đại chiến trong tương lai, đáng làm như thế sao? Ai cũng không phải thánh nhân, vì sao phải hi sinh chính mình như vậy? Lui một bước mà giảng, thật muốn có một ngày như thế, không chừng tứ đại tộc có thể không chế tổ khí trực tiếp bỏ chạy mất dạng khỏi vũ trụ từ lâu!

Hắn vẫn luôn tin tưởng cầu người không bằng cầu mình, lực lượng của chính mình mới là lực lượng ý lại chân chính.

Ba! Ba! Ba! Ba! Ba!

Bị Nam Nhược Hoa khống chế, toàn bộ quái vật từng con đều bị nhóm người Nghiêm Phi Dương đánh chết, lưu lại hơn ba mươi thi thể quái vật. Không có một đầu quái vật nào có thể chạy trốn.

-Đa tạ Nam tiên tử!

Nhóm người Nghiêm Phi Dương ôm quyền nói, nhất là những nam tử, ánh mắt thật ái mộ, hận không thể lập tức lấy thân báo đáp.

-Không có gì, mọi người cùng gặp hiểm cảnh, nên hỗ trợ lẫn nhau!

Nam Nhược Hoa khôi phục được chút sức lực, nhìn bọn họ mỉm cười.

Lâm Lạc nhìn thấy càng ngày càng khó chịu, nhưng nếu đã đáp ứng Nam Nhược Hoa thì hắn sẽ không ra tay. Hắn đã nói sẽ không nuốt lời, nhưng chọc giận đám người kia hắn vẫn có thể làm được. Hắn chấp tay sau lưng, làm ra dáng vẻ ngạo nghễ, cất bước xuất hiện ngay trước mặt mọi người.

-Lâm Lạc...

Thiểm Điện tộc cùng Lâm Lạc có thể nói khổ đại thù thâm. Mà tứ đại tộc thân như một nhà, địch nhân của Thiểm Điện tộc chính là địch nhân của tứ đại tộc, mười mấy người đều trợn mắt nhìn hắn.

-Lâm huynh đi cùng Nhược Hoa đến đến, xin các vị đừng mâu thuẫn, hết thấy lưu ra ngoài giải quyết!

Nam Nhược Hoa vội vàng khuyên giải, nàng biết rõ sự khùng bố của Lâm Lạc, cho dù nàng đồng ý giúp đỡ nhóm người Nghiêm Phi Dương, nhưng công pháp thời gian có thể áp chế được Lâm Lạc hay không thì thật khó nói.

Nhóm người Nghiêm Phi Dương hừ mũi một tiếng, nhưng bởi vì Nam Nhược Hoa vừa mới cứu bọn hắn, nếu nhanh như vậy đã không cho người ta mặt mũi thì thật sự không thể nào nói nổi. Cũng may chỉ mười năm kỳ hạn, Lâm Lạc khẳng định phải rời khỏi nơi này, như vậy bên ngoài có lão tổ áp trận, xem hắn làm sao còn chạy!

Bọn hắn tin tưởng Lâm Lạc có thể tiến vào chỉ là xuất kỳ bất ý, nhưng có “ngoại ý muốn” như vậy thì chắc chắn sẽ không tiếp tục có lần sau, nếu không mặt mũi Tinh Đế lão tổ nên làm sao chịu đựng?

Một cuộc ác chiến lẽ ra có thể xảy ra nhưng dưới câu nói nhẹ nhàng của Nam Nhược Hoa liền tạm thời tiêu tan, nhưng Lâm Lạc sẽ không bỏ qua như vậy, hắn cố ý đứng thật gần Nam Nhược Hoa, nói:

-Nhược Hoa, cần gì phải cứu những người này đâu, nàng bảo hộ một mình ta là đủ rồi!

Phốc!

Có vài người sau cuộc ác chiến còn đang uống nước hồi phục, nghe được câu nói ai oán của Lâm Lạc nhất thời phun nước ra khỏi miệng! Kháo, đây là người nào ah, ăn mềm cơm còn ăn được đúng lý hợp tình như vậy, còn tới nông nổi làm nũng, thật làm người cảm thấy ề cả răng!

Nhưng mềm cơm không phải mỗi người đều có thể ăn được, nhất là chén cơm kia còn thật thanh lệ mê người, tu vi cao cường, tiềm lực vô hạn! Mấy nam nhân ở đây có người nào không muốn lấy thiên chi kiều nữ như Nam Nhượng Hoa làm vợ, nhưng người ta lãnh nhượng băng sương, tuy rằng luôn luôn bình dị cười khê gần gũi nhưng căn bản không thể thực sự đến gần nàng, cảm giác kém cách xa vạn dặm!

Nhưng Lâm Lạc lại có thể ăn vào?

Có bao nhiêu khả năng chứ!

Hai người cô nam quả nữ ở cùng nhau tới bốn năm, nơi kia lại không còn bóng người khác, người là sinh vật sợ nhất tịch tịch, sớm chiều ở chung khó tránh nảy sinh cảm tình, sẽ khiến dục hỏa phần thân!

Trong khoảng thời gian ngắn ngay cả Nghiêm Phi Dương đều lộ ra bộ dáng nghiêng rằng nghiêng lợi, chỉ là có chút người không nhận được, da mặt không ngừng co rút.

-Lâm Lạc, ngươi còn biết xấu hổ hay không!

Trần Nguyệt Lệ trách mắng, mặc dù nàng là nữ nhân không khả năng có ý nghĩ gì với Nam Nhượng Hoa, nhưng càng không muốn nhìn thấy một thiên chi kiều nữ rơi vào ma chướng của phản đồ Thiểm Điện tộc, muốn gả cũng phải gả cho anh kiệt của tứ đại tộc.

Lâm Lạc lập tức “hoa dung thất sắc”, trốn ngay sau lưng Nam Nhượng Hoa, “hờn dỗi” nói:

-Nhượng Hoa, bọn hán khi dễ ta!

Hắn vừa làm như thế tất cả mọi người đều nổi da gà, đám người Nghiêm Phi Dương tức giận đến siết chặt nắm tay, hận không thể đem Lâm Lạc lôi ra ngoài bạo đánh một trận, xem hắn còn dám xưng hô Nam Nhượng Hoa thân thiết như vậy hay không.

-Lâm huynh...

Nam Nhượng Hoa cũng bị Lâm Lạc làm buồn nôn cực kỳ, mày liễu không khỏi hơi nhíu lại.

840. Chương 850: Làm Các Người Buồn Nôn (1)

-Nếu ngươi không phối hợp lời của ta, ta sẽ đem những người này toàn bộ giết chết!

Lâm Lạc dùng thần thức truyền âm, không hề che giấu chút sát ý của hắn.

Nam Nhượng Hoa không khỏi phát lạnh trong lòng, nói:

-Ngươi sẽ không!

-Ngươi có thể thử xem!

Nam Nhượng Hoa muốn thử sao? Đừng nhìn nàng bề ngoài trong trẻo lãnh đạm, luôn đem lời nói không muốn dính nhân quả đặt tại bên miệng, nhưng thật ra trong nóng ngoài lạnh, tự nhiên không dám mạo hiểm phiêu lưu như thế, đành phải miễn cưỡng bài trừ một nụ cười, nói:

-Đừng làm rộn, hiện tại mọi người cùng ở chung một chiếc thuyền, cần mưa gió cùng gánh!

Cũng may Lâm Lạc cũng không thân cận tay chân, nếu không chính nàng cũng có ba phần tức giận! Mà Lâm Lạc cũng biết cực hạn của nàng, vì vậy mới làm như thế.

Đám người Nghiêm Phi Dương khó chịu tới cực điểm, nhìn thấy Lâm Lạc như “chim nhỏ nép vào người” đứng bên cạnh Nam Nhượng Hoa, bọn hắn sửng sốt không dám đến gần giai nhân, sợ bị người làm buồn nôn hơn nữa.

Nhắc tới bốn năm trải qua, đám người Nghiêm Phi Dương quả nhiên đứng như Lâm Lạc suy nghĩ, mặc dù bọn hắn mới đến Ngân Lân Hải được hai năm, nhưng bởi vì khi xuyên qua biển khơi không cần đi vòng nhiều con đường, bởi vậy mới đến trước hai người Lâm Lạc được vài ngày.

Bọn hắn ngẫu nhiên đụng phải cuộc chiến tranh giữa hai bộ tộc, đã phát hiện Thần Huyết Thiết tồn tại, cũng tìm tới tận nguồn gốc. Một đường đánh xuống, quái vật càng ngày càng nhiều, càng ngày càng mạnh, thiếu chút nữa bọn họ đã chết tại đây.

Lâm Lạc chú ý tới Nghiêm Phi Dương cũng không lộ vẻ bao nhiêu khấn trương, hắn cảm giác người này che giấu rất sâu, nói không chừng bởi vì Nam Nhựt Hoa ra tay quá sớm nên không bức hắn xuất ra được thực lực chân chính!

Nghiêm Phi Dương bọn họ tự nhiên cũng biết lộ trình của Lâm Lạc cùng Nam Nhựt Hoa, nhưng bởi vì Nam Nhựt Hoa chỉ lướt qua thật nhẹ nhàng nên bọn hắn cũng cho rằng Lâm Lạc có thể đi tới nơi đây đều nhờ công lao của Nam Nhựt Hoa, dù sao công pháp thời gian của nàng thật quá thần kỳ.

Nhưng điều này cũng “chứng thật” Lâm Lạc có quan hệ mờ ám với Nam Nhựt Hoa, nếu không vì sao nàng lại chịu đưa theo một kẻ rườm rà đây? Một mình nàng độc thân đi lại khẳng định thoải mái hơn mang theo một gánh nặng rất nhiều.

Nữ nhân quả nhiên đều không chịu nổi tịch mịch!

Ánh mắt của bọn họ đảo qua trên người Nam Nhựt Hoa, đều mang theo vẻ đáng tiếc mãnh liệt. Mặc dù ở trong mắt võ giả nữ nhân có còn trinh tiết hay không cũng không trọng yếu, nhưng nếu có được tấm thân xử nữ thì lại có ai thích lấy phải hàng cũ đây?

Cho dù Lâm Lạc không phải nghiệt tử của Thiểm Điện tộc, chỉ nói về quan hệ không minh bạch với Nam Nhựt Hoa, hắn đã có lý do đáng chết!

Đám người Nghiêm Phi Dương vốn là nghĩ như thế, địa vị của Nam Nhựt Hoa thật sự quá trọng yếu, nàng là người thừa kế thời gian linh căn, hơn nữ lấy thiên tư của nàng muốn tiến vào Tinh Đế chắc chắn không vấn đề, nữ nhân như vậy có thể lực nào không muốn cưới trở về?

Lâm Lạc câu được câu chăng nói chuyện với Nam Nhựt Hoa, nói gì cũng không trọng yếu, chỉ muốn bày ra hình dạng làm đám người Nghiêm Phi Dương buồn nôn, nhìn thấy bộ dạng khó chịu của bọn hắn, làm trong lòng hắn phi thường khoái trá.

-Lâm huynh, người có chút quá mức!

Nam Nhựt Hoa phi thường bất mãn, nàng trêu chọc ai gây với ai, tại sao phải lấy nàng làm tấm mộc? Từ trong ánh mắt của nhóm người Nghiêm Phi Dương, nàng mơ hồ biết suy đoán của bọn họ, vì vậy làm trong lòng nàng phi thường không thoải mái.

-Vậy ta cho người đánh một chút là được!

Lâm Lạc vươn tay.

Nam Nhựt Hoa hừ một tiếng, điểm ra một chỉ, lưu một tiếng âm thanh tới.

-Oa, người thật đúng là hạ thủ được!

Lâm Lạc vội vàng rút tay lại, nữ nhân này thật sự dùng toàn lực, nếu như bị nàng đánh trúng lòng bàn tay sẽ đổ máu là chuyện đương nhiên.

Nhìn thấy bộ dáng hô to gọi nhỏ của Lâm Lạc, bất mãn trong lòng Nam Nhựt Hoa đã tiêu tan hơn phân nửa, khóe môi thậm chí còn hiện lên tia cười thần nhiên.

Gian phu âm phụ!

Chứng kiến hai người “liếc mắt đưa tình”, sắc mặt nhóm người Nghiêm Phi Dương vô cùng khó xem, thật giống như thê tử của mình đi ra ngoài trộm tình.

Đội ngũ tiếp tục đi tới, hướng tận sâu trong núi lửa xuất phát, trên một đường lại gặp thật nhiều quái vật đi ra công kích bọn hắn. Nhưng bởi vì có Nam Nhựt Hoa gia nhập, công pháp thời gian phi thường thần kỳ, luôn có thể trợ giúp đội ngũ dễ dàng thủ thắng.

Mà Lâm Lạc vẫn sắm vai kẻ “ăn mềm cơm”, mỗi khi gặp phải đại chiến đều trốn một bên xem kịch vui.

Xem thì xem thôi, hắn còn xuất ra rượu thịt bắt đầu ăn, học đủ bộ dáng của tiểu ma nữ Đường Diễm, làm sắc mặt nhóm người Nghiêm Phi Dương càng thêm khó xem. Nhưng họ không có biện pháp nào, tuy rằng hắn không được nhưng chén cơm của hắn thật lợi hại, bọn hắn có bản lĩnh đem Nam Nhựt Hoa đuổi đi hay sao?

Bởi vậy bọn hắn chỉ có thể khoan dung cho tên ký sinh trùng kia tiếp tục hút máu của bọn hắn, nường theo bọn hắn đi vào tận sâu trong vùng nham tương, nhưng cũng đã bắt mãn Lâm Lạc tới mức tận cùng, tùy thời đều có thể bạo phát.

Lâm Lạc ước gì nhóm người Nghiêm Phi Dương bùng nổ, nếu như bọn hắn chủ động khiêu khích vậy lời hứa của hắn với Nam Nhựt Hoa có thể xem như tiêu tan!

Tận sâu trong nham động có một đài cao, bên trên nằm úp sấp một con quái vật chín chân thật lớn, dài mười trượng, cao ba trượng, mà thực lực của nó đã đạt tới gần Tinh Hoàng cấp, lỗ mũi to tướng đang phát ra tiếng ngáy, trong lỗ mũi không ngừng phun ra hỏa hồng sắc nham tương cao hơn trượng, thật sự kỳ quan.

Mà ở bên người Cửu Túc Quái có một gốc linh dược toàn thân trong suốt đang trưởng thành, trên đỉnh kết xuất một quả cây thất thải quang mang, nhìn qua như ngọc thước, hai đầu nhọn, quả cây có bảy điểm thất thải nhô lên nhìn qua thật giống như khảm trần châu.

-Thần Đạo Quả!

Trong tứ đại tộc có vài người không tự chủ được kinh hô lên. Nhưng lời vừa ra khỏi miệng bọn hắn liền hối hận vội vàng che miệng, nếu không phải thật sự khiếp sợ bọn hắn tuyệt sẽ không thất thố như thế.

Tứ đại tộc là hậu duệ vẫn thần, hơn nữa lúc trước tứ vị lão tổ Nghiêm Chấn Kiền ở Thần Giới cũng là nhân vật rung chuyển trời đất, kiến thức của bọn họ đương nhiên bất phàm, mà nhiều đời truyền thừa xuống dưới năng lực giám định bảo vật của tứ đại tộc căn bản không phải những hậu duệ vẫn thần có khả năng so sánh được!

Nam Nhựt Hoa không khỏi hiếu kỳ, hỏi:

-Cái gì gọi là Thần Đạo Quả?

Mấy người đã lỡ lời trên mặt hiện lên vẻ hối hận, nhưng Nghiêm Phi Dương lại mỉm cười, trước tiên nói một tiếng “không ngại” với những người kia sau đó nhìn Nam Nhựt Hoa nói:

-Thần Đạo Quả vốn nên sinh trưởng tại Thần Giới, chỉ có thần linh huyết mới có thể dưỡng dục, có thể làm cho võ giả linh ngộ quét dọn hết thủy chướng ngại, chỉ cần lực lượng tích tụ đầy đủ liền có thể dễ dàng đột phá bình cảnh!

Nam Nhựt Hoa cũng lộ vẻ xao động, phải biết rằng lực lượng tích lũy dễ dàng, chỉ cần có thời gian, có đầy đủ tài nguyên tu luyện chống đỡ, thiên tư cũng không quá kém thì có thể đạt được đỉnh cảnh giới trước khi hết tuổi thọ, ngược lại linh ngộ cảnh giới mới là vấn đề khó khăn thật lớn, có thể vây khốn không ít bao nhiêu thế hệ.

Nếu Thần Đạo Quả có tác dụng như thế, võ giả có thể quét dọn hết thủy chướng ngại trong việc tu luyện, chỉ cần đơn thuần tích lũy lực lượng là dễ dàng đạt tới Tinh Đế cảnh!

841. Chương 851: Làm Các Người Buồn Nôn (2)

Nghiêm Phi Dương nói không ngại quả thật là không ngại, chỉ cần không phải tên gốc đều biết được Thần Đạo Quả phi phạm, muốn tranh đoạt ai cũng sẽ ra tay! Mà bọn hắn chỉ cần cung cấp đủ chỗ tốt cho Nam Nhượng Hoa, để cho nàng buông tha việc tranh đoạt Thần Đạo Quả là được.

-Nam tiên tử, một Thần Đạo Quả đủ chia ười người cùng ăn, ăn nhiều hơn chỉ vô ích! Phi Dương có thể làm chủ, phân cho Nam tiên tử một phần!

Nghiêm Phi Dương bắt đầu lộ ra khả năng quan hệ xã hội của mình, ở trước mặt lợi ích lớn chính là khảo nghiệm trọng đại đội ngũ có bị hỏng mất hay không, mà có thể thông qua hay không là phải xem năng lực của người đứng đầu đội ngũ.

-Hai phần!

Nam Nhượng Hoa chỉ chỉ Lâm Lạc, trong lòng nói vị kia các người có thể xem nhẹ, nhưng ta thì không thể ah!

Gian...phu...dâm...phụ!

Trong lòng mọi người nghiêng rằng nghiêng lợi, Nam Nhượng Hoa lại có thể đối đãi tốt tới mức độ như vậy đối với Lâm Lạc, ngay cả Thần Đạo Quả cũng giúp hắn tranh thủ một phần! Mà nhìn dáng vẻ, Nam Nhượng Hoa cũng đầy mình đáng chất, nàng cũng không muốn làm cho người ta hiểu lầm!

Nghiêm Phi Dương lắc lắc đầu, nói:

-Nam tiên tử, việc này xin thứ cho Phi Dương không thể đáp ứng! Người này...

Hắn chỉ Lâm Lạc:

-Là phản đồ của tộc ta, tứ đại tộc cùng hắn không đội trời chung!

Lâm Lạc ha ha cười, nói:

-Đừng vội phân tang, các người bãi bình được đầu quái vật kia sao?

Đầu Cửu Túc Quái kia đã đạt tới thực lực gần Tinh Hoàng cấp, tuyệt đối là tồn tại cực mạnh! Lúc trước Lâm Lạc đánh chết một đầu mẫu trùng ngay thọ nguyên cũng tổn hao thật nhiều, tên gia hỏa kia căn bản không biết rõ Cửu Túc Quái mạnh bao nhiêu đã dám sót ruột lo phân tang, thật sự là buồn cười!

Nam Nhượng Hoa gật gật đầu, nói:

-Trước tiên giết quái vật, sau đó thương nghị!

Nàng đã nói như vậy, nhóm người Nghiêm Phi Dương cũng sẽ không phản đối, mà bọn hắn người đông thế mạnh, đánh hạ Cửu Túc Quái xong khi phân thành quả cũng có thể chiếm được vị trí có lợi, không cần sợ hãi.

Trước mắt quái vật chưa diệt, tự nhiên không phải thời gian đấu tranh nội bộ, mọi người nhìn nhau, đồng thời từ động khẩu đánh vào!

-Ngang...

Cửu Túc Quái mặc dù đang ngủ gật, nhưng với tu vi Tinh Vương cảnh làm sao có khả năng bị người không chút tiếng động tiến đến gần? Nhóm người Nghiêm Phi Dương vừa tiến vào huyết động, nó đã lập tức tỉnh lại, ngẩng đầu lên phát ra tiếng gầm giận dữ, rõ ràng đang phẫn nộ vì lãnh địa của mình bị xâm nhập.

Trí tuệ tiến hóa của Tinh Vương cấp thật sự làm người khâm trọng, rõ ràng đã tiếp cận Tinh Hoàng cấp nhưng Cửu Túc Quái chẳng khác gì dã thú, sau khi phát ra một tiếng rít gào chín chân đã động, lập tức phát khởi công kích.

Đi như gió, nhanh như điện!

Tuy rằng chân nhiều không nhất định chạy trốn nhanh, nhưng tốc độ đầu quái vật kia lại nhanh tới cực điểm, mọi người vừa nhìn thấy nó chợt động ngay sau đó đã xuất hiện trước người một gã Tinh Vương

Thiên Khí tộc, chiếc sừng trên đỉnh đầu húc tới, không hề có chút cản trở đâm thẳng vào ngực gã Tinh Vương kia, đem cả người hắn đều hất lên trên.

-Ah...

Tinh Vương kia phát ra một tiếng hét thảm, bị Cửu Túc Quái lắc mạnh đầu, hắn cũng không ngừng bị lắc mạnh trên không trung, máu tươi màu tím cuồn cuộn phun không dứt.

-Tâm Minh!

Trần Nguyệt kinh hô một tiếng, trong khoảnh khắc cũng không kịp nghĩ ngợi vì sao Tinh Vương kia không hề có lực đánh trả, nàng lập tức xuất ra Ngũ Hành Thiểm Lôi Châu hướng Cửu Túc Quái đánh tới.

Một thế giới nhanh chóng tạo dựng, hai đạo thiểm điện bắn ra, uy lực so với lúc còn tại nhị trọng khí đã gia tăng ít nhất gấp mười lần!

Ba! Ba!

Trong điện mang chớp động, trên người Cửu Túc Quái hiện ra từng đạo vết cháy, song giác trên đỉnh đầu nó chiếu sáng, thương thế trên người nó lập tức dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khép lại, mà Tinh Vương kia tinh khí thần đều tổn hao thật nhiều, ngay tiếng kêu thảm cũng yếu hơn vài phần!

-Quái vật kia có thể hút nguyên khí của đối thủ để tẩm bổ ỳnh!

Lâm Lạc đứng ngoài cuộc nên tỉnh táo, nhìn Nam Nhược Hoa thong dong nói.

Nam Nhược Hoa buồn bực trừng mắt liếc hắn, mấy ngày nay có thể nói nàng đã bị hắn làm tức giận không ngừng, nhưng nàng lại không thể phát tác, làm trong lòng nữ nhân vốn có tính cách lãnh đạm cũng không nhịn được phải trừng mắt với hắn.

-Cùng nhau ra tay!

Không giống như Lâm Lạc chỉ xem náo nhiệt, tứ đại tộc chẳng khác gì huynh đệ tỷ muội, làm sao có thể trơ mắt nhìn Tinh Vương kia bị hút khô, lập tức hướng Cửu Túc Quái công tới.

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Giao chiến kịch liệt, Cửu Túc Quái cũng hiển lộ ra một mặt dữ tợn của nó!

Luận phòng ngự nó thúc ngựa cũng còn kém hơn mẫu trùng, nhưng nói tới tiến công đối phương không sao theo kịp!

Hai sinh vật này đều đã tiếp cận Tinh Hoàng cấp, trên đường tiến hóa hoàn toàn ngược nhau, một bên toàn bộ phát triển vào lực phòng ngự, một bên thì toàn bộ dùng trong tiến công.

Nhưng theo ý Lâm Lạc, quái vật chủ công vẫn luôn dễ đối phó hơn một chút, dù sao không cần phải tiêu hao tuổi thọ mới có thể oanh chết đối phương! Mà đối với đám người Nghiêm Phi Dương, vô luận là chủ công hay là chủ thủ đều là tồn tại ác mộng!

Tuy phòng ngự của Cửu Túc Quái yếu hơn, nhưng cặp sừng trên đỉnh đầu lại có thể hút lấy nguyên khí của võ giả trị liệu thân mình! Nhóm người Nghiêm Phi Dương mặc dù tạo thành một ít thương tổn đối với nó, lại bị nó hấp thu nguyên khí từ gã Tinh Vương kia bồi bổ thân mình, như vậy chẳng khác gì những công kích kia toàn bộ đánh lên trên người gã cao thủ Tinh Vương kia!

Mà trong quá trình hút bổ khẳng định không có khả năng không bị hao tổn, nói không chừng muốn trị liệu tổn thương phải chia đôi hai phần nguyên khí, chỉ cần một chút thời gian thì gã Tinh Vương kia đã không còn kêu ra tiếng, tay chân xụi lơ, chỉ còn bảo lưu lại một tia ý thức.

-Nghiep chương!

Nam Nhược Hoa phi thân bay ra, triển khai công pháp thời gian, cố gắng suy giảm tốc độ của quái vật cường đại kia.

-Ngang...

Cửu Túc Quái bị kiềm hãm, nhưng lập tức hét lớn một tiếng, nhất thời liền khôi phục tốc độ như trước, mà sắc mặt Nam Nhược Hoa trắng nhợt, thân thể run rẩy, khoe miệng tràn ra một tia máu tươi.

Đây là do công pháp cản lại, lực lượng của Cửu Túc Quái thật quá cường đại, nếu có thể đi ra bên ngoài, nó tuyệt đối có thể lập tức độ kiếp thành tựu Tinh Hoàng vị, so với Tinh Vương tam trọng thiên đỉnh phong cường đại hơn không biết bao nhiêu lần!

Nhưng lần này Nam Nhược Hoa bị thương cũng không đến nỗi không có thu hoạch, ngay khi Cửu Túc Quái thoáng dừng lại, Nghiêm Phi Dương đã chọn đúng thời cơ cứu được gã Tinh Vương hấp hối kia. Nhưng tình thế của người nọ thật sự là đáng buồn, sinh mệnh căn nguyên bị hút gần như khô cạn, chỉ còn lại hai ba trăm nguyên thời gian!

Nói cách khác, trừ phi hắn có thể đột phá trong giai đoạn này, nếu không nhất định phải chết! Mà không quản ngày sau hắn đạt tới cảnh giới nào, tuổi thọ bị mất đi vĩnh viễn không thể bù đắp lại, đây là chỗ trân quý của sinh mệnh căn nguyên.

-Giết!

Tứ đại tộc huyết mạch tương liên, chứng kiến hình dạng của người nọ, ánh mắt mỗi người đều đỏ, vội vàng té ra công kích cường đại nhất hướng Cửu Túc Quái công tới.

842. Chương 852: Tranh Đoạt Thần Quả

Cửu Túc Quái không chút sợ hãi, nó vẫy đuôi, giậm chân, đồng dạng triển khai toàn bộ thực lực, lực lượng tiếp cận Tinh Hoàng thực sự làm ứa máu Tinh Vương liền thủ ứng phó thập phần cố sức.

Nam Nhược Hoa thoáng điều tức tiếp tục gia nhập cuộc chiến, nàng lấy ra đồng hồ cát, kể cả vương binh cũng mang ra đương nhiên là muốn toàn lực ứng phó. Tuy rằng lực lượng Cửu Túc Quái thật mạnh mẽ khiến công pháp thời gian của nàng không tạo được tác dụng, nhưng nàng có thể gia nhập lên người thành viên chiến đấu, khiến tốc độ của bọn họ gia tăng, phát ra được hiệu quả kỳ diệu như nhau.

Nhưng võ giả đã tự hình thành thói quen phản ứng, đột nhiên thay đổi tốc độ cũng không phải là chuyện tốt, nàng chỉ chậm rãi gia tăng thời gian lưu động, tạo ọi người một quá trình thích ứng.

Đối thủ càng mạnh mới có thể nhìn ra Cửu Túc Quái cường đại!

Cho dù công pháp thời gian của Nam Nhược Hoa gia tăng đạt tới cực hạn, nhưng con quái vật kia vẫn không rơi xuống hạ phong, thậm chí dùng công kích cường hãn ngược lại càng ngày càng chiếm cứ chủ động! Mà mọi người đều gặp nguy cơ, chỉ cần có một người bị Cửu Túc Quái công phá, con quái vật kia có thể rút ra nguyên khí nhanh chóng đem thương thế trên người chữa khỏi, làm cho bọn họ giống như kiểm củi ba năm thiêu một giờ!

Nếu còn tiếp tục như vậy, căn bản không còn khả năng tiếp tục chiến đấu!

Có thể đạt tới Tinh Vương có ai không hiểu chuyện này, mọi người càng đánh càng thêm cẩn thận, không dám để Cửu Túc Quái thừa dịp nguy cơ.

Chiến cuộc bởi vì giằng co, Cửu Túc Quái chiếm thượng phong nhưng muốn thủ thắng vẫn còn khoảng cách thật lớn.

Lâm Lạc ậm ừ sơn ca, chậm rì rì đi tới trên bình đài, cười nói:

-Các vị nên kiên trì ah!

Hắn tự tay đi hái thần quả.

Nhóm người Nghiêm Phi Dương nhìn thấy khoe mắt muốn nứt ra, bọn hấn mạo hiểm nguy hiểm tính mạng lại biến thành giá y cho người khác, hơn nữa còn là giá y cho cừu địch, điều này làm họ phần hận muốn nổ bạo!

-Ngang...

Thần quả bị hái xuống, Cửu Túc Quái lập tức phần nộ, bỗng nhiên bỏ xuống đám người Nghiêm Phi Dương, hướng Lâm Lạc vọt tới.

-Uy, làm sao ngươi không tuân thủ quy củ, tiểu binh còn chưa đánh xong không tư cách tìm vương tới giao chiến!

Lâm Lạc cười ha ha, nhưng bàn tay không hề ngừng lại, vừa cuốn tay đã đem Thần Đạo Quả thu vào trong Tử Đỉnh.

Cửu Túc Quái phát ra tiếng gầm lên giận dữ kinh thiên động địa, thần quả đã tồn tại kể từ lúc nó sinh ra, thăng tới gần đây mới gần chín tới, nhưng vào lúc này không ngờ bị người nhanh chân đến trước, điều này làm sao không để nó giận dữ?

Suy nghĩ của nó tuy rằng đơn giản, nhưng theo bản năng ý thức được quả cây kia có chỗ tốt thật lớn đối với nó, nhất định phải đoạt lại không tiếc trả giá!

Lâm Lạc nhẹ nhàng cười, phát động công pháp thời gian, vừa thuận di đã đi tới sau lưng đám người Nghiêm Phi Dương, lúc này hấn không cần lo lắng vấn đề thân phận, công pháp gì cũng phải sử dụng.

-Lâm Lạc, giao ra Thần Đạo Quả!

Trần Nguyệt quát một tiếng, điều khiển vương binh hướng Lâm Lạc đánh tới, hiệp thương ngưng chiến yếu ớt ở trước sự hấp dẫn của chí bảo tự nhiên không chịu nổi một kích.

Lâm Lạc rút lui ba trượng, hướng Nam Nhược Hoa cười nói:

-Nhược Hoa, ngươi xem, đây không phải ta chủ động gây hấn, người khác đánh tới trên đầu của ta, ngươi không thể không cho ta đánh trả đi?

Nam Nhược Hoa tức giận vô cùng, Lâm Lạc tuyển ngay lúc này đoạt bảo, đây không phải cố ý chọc giận đám người Nghiêm Phi Dương hay sao? Nhưng nàng cùng Lâm Lạc ước định chỉ là nhất thời vội vàng chế định, làm sao còn lo lắng tới những chi tiết nhỏ, vì vậy lộ ra chỗ trống đương nhiên bị Lâm Lạc lợi dụng.

-Ngang!

Cửu Túc Quái nổi giận gầm lên một tiếng, với trí tuệ đáng thương của nó căn bản không phân biệt được quan hệ phức tạp giữa Lâm Lạc với đám người Nghiêm Phi Dương, đương nhiên xem bọn họ là đồng lõa, nhìn thấy đám người Trần Nguyệt chắn trước mặt của nó, căn bản không cần suy nghĩ trực tiếp húc tới cặp sừng, đồng loạt công kích.

-Đáng giận!

Đám người Nghiêm Phi Dương cũng chỉ có thể chống đỡ, cứ như vậy bị bức bách chiến đấu cùng Cửu Túc Quái.

Cũng may Lâm Lạc không nhân cơ hội rời đi, mà ở lại xem náo nhiệt, bọn hấn giận dữ khi công kích Cửu Túc Quái cũng không quên phát động công kích với Lâm Lạc. Mà Cửu Túc Quái cũng tập trung công kích mục tiêu đầu tiên là Lâm Lạc, chỉ cần đám người Nghiêm Phi Dương không chống đỡ con đường tiến công của nó, công kích của nó đương nhiên là đánh thẳng tới hấn.

Chậm rãi, những người kia lại cùng Cửu Túc Quái hình thành ăn ý, giao thủ lẫn nhau càng ngày càng ít, mà đem đại bộ phận công kích ném lên người Lâm Lạc. Bởi vì mục tiêu của bọn họ nhất trí, chính là muốn đoạt lại Thần Đạo Quả từ trong tay của hấn!

Lâm Lạc cười ha ha, nói:

-Không hổ là tứ đại tộc, thích làm bạn cùng súc sinh, bội phục! Bội phục!

Đám người Nghiêm Phi Dương giận dữ, nhưng Lâm Lạc cũng xảo quyết vô cùng, triển khai không gian bí thuật lúc thì ra phía trước, lúc hiện ở phía sau, bọn hắn căn bản không chạm được tới góc áo của hắn, chớ nói chi là muốn cướp đoạt Thần Đạo Quả.

Lâm Lạc du động xuyên toa, quay đầu nói với Nam Nhược Hoa:

-Nhược Hoa, ta đã mọi cách nhường nhịn, sắp sửa không nhịn được nữa!

Nam Nhược Hoa có cảm giác muốn học máu vì tức, rõ ràng hắn cướp được thần quả, chiếm đủ thượng phong, không ngờ còn dám nói như thế! Nàng nhẹ nhàng thở dài, chỉ làm như không nghe thấy, quay đầu sang nơi khác.

Dưới tình huống như thế nàng chỉ có thể lựa chọn không hỗ trợ cả hai bên.

-Lâm Lạc, giao ra thần quả, có thể ban thưởng người được chết nhanh!

Chu Thiếu Thành lãnh đạm nói, Âm Diệt tộc tinh thông thuật ám sát, cả người hắn đều lộ ra một cỗ tử khí.

-Người lớn như vậy như thế nào còn nói ra lời ngây thơ như thế, đều sống lên thân cẩu rồi?

Lâm Lạc trái lại trách mắng.

-Chết!

Thân hình Chu Thiếu Thành nhoáng lên, trốn vào trong bóng tối, đây là thiên phú thần thông của Âm Diệt tộc, có thể tùy ý xuyên qua trong bóng đêm, có kết quả tương đương như không gian bí pháp.

Đối với người khác mà nói bí thuật này có thể khó khăn chống đỡ, nhưng đối với Lâm Lạc có được không gian bí thuật mà nói đơn giản không còn gì đơn giản hơn, Chu Thiếu Thành vừa mới xuất hiện, lập tức bị Lâm Lạc đánh một quyền vào đầu, đánh cho hắn bay về hướng Cửu Túc Quái.

Tuy rằng Cửu Túc Quái cùng đám người Nghiêm Phi Dương đã tạm thời hình thành xu thế “liên thủ”, nhưng cũng không phải nói nó thật sự xem bọn hắn là đồng minh, nhìn thấy có vật bất minh bay tới, nó tự nhiên không chút nghĩ ngợi trực tiếp dùng đầu húc qua, muốn dùng máu tươi của người kia tắm bổ bản thân.

Nghiêm Phi Dương quát to một tiếng, một cước bay ra vừa vịn đá vào trên người Chu Thiếu Thành, đá bay hắn chuyển ra ngoài, tránh thoát công kích của Cửu Túc Quái.

Lúc này mọi người mới nghĩ tới Lâm Lạc cũng không phải thực sự là kẻ ăn mềm cơm!

Lúc trước hắn dùng tên giả đường hoàng hỗn thật phong sinh thủy khởi trong Thiểm Điện tộc, trong cuộc khảo sát của tứ tộc, hắn lấy thực lực Tinh Vương nhất trọng thiên lực áp Tinh Vương tam trọng thiên tuần kiệt giành được danh đầu! Người này có được huyết mạch tiếp cận thủy tổ nhất, có thể làm cho tổ khí cộng hưởng, chính là anh kiệt trong đoàn người!

843. Chương 853: Lá Bài Tẩy Của Nghiêm Phi Dương (1)

Bởi vì lúc ấy Lâm Lạc sử dụng tên khác, bộ dáng khác, hơn nữa mấy ngày trước luôn làm bộ dáng của một kẻ ăn mềm cơm, làm người ta theo bản năng không thể đem hai người liên lạc cùng nhau.

-Ác tặc!

Trong mắt Trần Nguyệt hiện lên một đạo ngân bạch sắc quang mang, Ngũ Hành Thiểm Lôi Châu nhất thời lóe sáng quang hoa, uy lực bạo tăng lên một cấp bậc!

Đây là năng mạnh mẽ thúc động uy lực của thánh khí, ở trong khoảng thời gian ngắn có thể khiến uy lực thánh khí tăng vọt, nhưng đối với năng sẽ thật hao tổn. Nhưng thần quả ở trong tay Lâm Lạc, bọn họ chỉ cần giết Lâm Lạc thì có thể mang theo thần quả rời đi, không cần cùng Cửu Túc Quái đánh sống đánh chết.

Hơn nữa diệu dụng ở chỗ hiện tại Cửu Túc Quái cũng không đem lực chú ý đặt trên người bọn họ, điều này đã sáng tạo hoàn cảnh công kích tốt nhất cho bọn hắn.

Nói cách khác, tuy rằng Lâm Lạc cướp được thần quả, nhưng ở phương diện khác thúc đẩy đám người Nghiêm Phi Dương liên thủ với Cửu Túc Quái, khiến cho bản thân mình lâm vào tình cảnh nguy hiểm.

Phía trước bởi vì Nam Nhược Hoa đúng lúc xuất hiện, vô luận là Trần Nguyệt hay Chu Thiếu Thành, Nghiêm Phi Dương đều không xuất ra thực lực chân chính, nhưng tới lúc này cũng không thể tiếp tục che giấu!

-Kẻ phản tộc phải chết!

Chu Thiếu Thành lại phát khởi công kích, mà hắn cũng biết ở trước mặt Lâm Lạc vốn có được không gian bí pháp bí thuật ám sát rất khó có hiệu lực, trực tiếp phát khởi công kích ngay trước mặt.

Nhưng hắn cũng không chân chính buông tha thuật ám sát, mà cần thực hiện hư thành thực, tạm thời mê hoặc Lâm Lạc tiếp tục khởi xướng một kích trí mạng!

Một thích khách giỏi có thể thất bại một trăm lần, một ngàn lần, nhưng chỉ cần một lần thành công đối thủ sẽ chết!

Lâm Lạc cười ha ha, nói:

-Ta vốn không thấy được!

Tâm niệm của hắn vừa động, ba loại thuộc tính bảo châu kim, hỏa, mộc trong Ngũ Hành Thiểm Lôi Châu nhất thời trái lại bị hắn thao tác, quay tròn hướng chỗ hắn bay đi. Ở phương diện lực lượng tam hệ này, hắn chẳng khác gì một đế vương tồn tại. Chỉ cần không cao hơn hắn một đại cảnh giới, đều chạy không thoát vận mệnh bị hắn thao tác!

Đây cũng là lý do vì sao Hỏa Diễm Cự Nhân kiêng kỵ hắn, khi Lâm Lạc đột phá đến Tinh Đế thì có thể dễ dàng nắm sinh tử của nó trong tay!

-Ah...

Trần Nguyệt kinh hô một tiếng, với khả năng khổng lồ của nàng đương nhiên lập tức cảm ứng được thánh khí “làm phản”, năng vội vàng khuếch trương thần thức cùng Lâm Lạc tranh đoạt quyền khống chế đối với vương binh.

Nhưng Lâm Lạc cũng không phải đang khống chế khí linh, mà trực tiếp khống chế thân thể thánh khí, bản chất hoàn toàn khác nhau! Khí linh chính là môi giới sai khiến thánh khí, thật giống như thân thể một võ giả bị người khống chế, ý thức còn lại nhưng có tác dụng gì?

Lâm Lạc vẫy tay, ba viên bảo châu đối ứng đã bị hắn thu vào trong Tử Đình. Đáng tiếc, tuy rằng hắn là tổ huyết của Thiểm Điện tộc sống lại, có thể trực tiếp hấp thu lôi điện lực, nhưng còn chưa thể thao tác ba loại công pháp kim, hỏa, mộc tam hệ thành thực như thao tác lôi điện lực.

Điều này cũng có thể nhìn ra được ban đầu thực lực của Nghiêm Chấn Kiên tại Thần giới khẳng định không sánh bằng vị tổ tiên kia của Lâm gia!

Lâm Chấn Kiên là thiên thần gì đó, ở trên hắn chính là Thần Vương, cũng nói lên tổ tiên của Lâm gia ít nhất phải đạt tới cấp bậc Thần Vương! Về phần trên Thần Vương còn có cảnh giới cao hơn nữa hay không Lâm Lạc cũng không biết.

Trong khoảnh khắc hắn suy nghĩ có chút xuất thần.

Oanh!

Nghiêm Phi Dương bỏ tới một chưởng, cùng hắc cứng đối cứng giao phong một trận. Song phương ở trên lực lượng sai kém không bao nhiêu, hai người đồng thời bị đẩy lui vài trượng. Nhưng Cửu Túc Quái lập tức nhào tới, một chân đá qua, hướng ngay lưng Lâm Lạc.

Không gian thuẩn đi!

Lâm Lạc thay đổi không gian, xuất hiện ngay sau lưng Cửu Túc Quái, chỉ xuất một quyền nặng nề oanh tới, oanh, đánh cho đầu quái vật kia lăn vòng tại chỗ.

Ba! Ba! Ba!

Tinh Vương tứ đại tộc nhân cơ hội phát động công kích, mấy chục đạo kinh lực giống như trời long đất lở hướng Lâm Lạc tuôn qua.

Thật sự là chán ghét!

Không gian phóng trực!

Hai tay Lâm Lạc liên tục điểm ra, từng đạo lực lượng kỳ dị lan tràn, kể cả Cửu Túc Quái bên trong, mọi người thay nhau bị ném vào hư vô không gian, xu thế liên thủ tấn công trong nháy mắt tiêu trừ. Ánh mắt của hắc dần dần lãnh khốc, sát khí dần dần nảy sinh.

-Lâm huynh, xin hãy hạ thủ lưu tình!

Nam Nhược Hoa cố gắng lần cuối cùng kêu lên.

-Coi như ta gấp cho người mặt mũi, người cảm thấy được bọn hắc sẽ dừng tay sao?

Lâm Lạc lãnh đạm nói.

Tự nhiên sẽ không!

Thần Đạo Quả nằm trong tay Lâm Lạc, đây đã biến thành một tử cục, chỉ cần Lâm Lạc không chịu giao ra thần quả cuộc chiến giữa song phương không thể tránh được! Nàng cắn chặt răng, quyết định chủ ý, đột nhiên phi thân ra chắn trước mặt Lâm Lạc, nói:

-Người đi đi, ta giúp người chống đỡ!

Nữ nhân này thật khờ ngốc tới mức khó hiểu, vì cái gọi là bảo tồn lực lượng lại có thể nghĩ ra biện pháp như thế! Nhưng vấn đề là Lâm Lạc cũng không muốn đi, với trình độ của hắc trong công pháp không gian, nếu muốn chạy còn ai chắn đỡ nổi?

-Nam tiên tử, người nhất định muốn trở thành kẻ địch của chúng ta sao?

Sắc mặt Nghiêm Phi Dương thật khó xem, ở trong mắt bọn hắc Lâm Lạc đã sớm thông đồng với Nam Nhược Hoa, gian phu dâm phụ cùng nhau ra trận cũng không kỳ quái, nhưng hắc vẫn tồn tại một phần ảo tưởng đối với Nam Nhược Hoa.

Trong lòng Nam Nhược Hoa cười khổ, nhưng biểu tình trên mặt cũng vô cùng kiên quyết, nói:

-Các người muốn đối phó Lâm huynh, trước hết phải qua cửa ải của Nhược Hoa!

Lời ngầm của nàng chính là nếu các người ngay cả ta cũng không thể đánh thắng, làm sao là đối thủ của Lâm Lạc?

Nhưng những người khác làm sao có thể lĩnh hội được khổ tâm của nàng, ba viên bảo châu của Trần Nguyệt bị Lâm Lạc cướp đi, trong lòng đang vô cùng đau đớn, quát to một tiếng:

-Lâm Lạc, người là một đại nam nhân mà chỉ biết rúc vào sau lưng nữ nhân sao?

Lâm Lạc không khỏi mỉm cười, ngẫm lại hắc thật sự có tiềm lực ăn mềm cơ.

Khi còn ở Nam Châu thì Lăng Kinh Hồng đã sớm đạt tới tu vi Nguyên Cảnh, mà sau khi đến Đông Châu Lữ Nguyệt Đồng cũng từng thay hắc che chắn gió mưa, mà Phong Sở Liên càng không cần phải nói, trước đó đạt tới Tinh Hoàng tam trọng thiên, ở trong một đời tuổi trẻ tuyệt đối là nhân vật cấp bá chủ!

Hiện giờ Phong Sở Liên chiếm được Thần Tửu trợ giúp đã thuận lợi tiến lên Tinh Đế cảnh giới, đợi sau khi khuếch trương Tinh Hải hoàn thành, với thiên phú thần thông của nàng phối hợp cùng sự cường đại của đế binh, ngay cả Tinh Đế lâu năm cũng khó khả năng khinh thị được nàng.

Nhưng Lâm Lạc không cần nữ nhân che chắn trước mặt hắn, hắn có một trái tim kiêu ngạo, còn là chiến sĩ trời sinh!

-Hừ, Lâm Lạc này còn chưa cần nhờ nữ nhân bảo hộ!

Hắn lạnh lùng nói, ánh mắt đảo qua bốn viên bảo châu đang xoay quanh trên đỉnh đầu Trần Nguyệt, đây là mục tiêu kế tiếp của hắn.

-Ngao...

Cửu Túc Quái hét lớn một tiếng, nó mặc kệ hết thảy, Lâm Lạc chiếm thần quả của nó, nó nhất định phải đoạt lại.

Hỗn chiến phát sinh!

844. Chương 854: Lá Bài Tẩy Của Nghiêm Phi Dương (2)

Cửu Túc Quái cùng Tinh Vương tứ đại tộc đều cùng chung một mục tiêu, chính là đánh chết Lâm Lạc cướp lấy bảo vật, đương nhiên lúc bọn hắn đánh tới cũng không để ý công kích lẫn nhau, nhưng ngay lập tức lại đem điểm tựa thả lên trên người Lâm Lạc.

Nam Nhược Hoa lại bị lâm vào tình cảnh ba mặt thụ địch, vừa muốn ngăn cản đám người Nghiêm Phi Dương công kích Lâm Lạc, vừa muốn ngăn cản Lâm Lạc đánh nhóm người Nghiêm Phi Dương, còn phải ngẫu nhiên công kích Cửu Túc Quái.

Lâm Lạc nghĩ đơn giản hơn một ít, chỉ cần xuống tay với đám người Nghiêm Phi Dương cùng Cửu Túc Quái là được, không cần thực sự giao thủ với Nam Nhược Hoa, không toàn lực ứng phó nàng, dù sao thật không đáng giá.

Trường hợp cực kỳ hỗn loạn, bốn phương đều xem nhau là kẻ địch, đánh đến mức hoàn toàn rối loạn.

-Trò chơi nên kết thúc!

Lâm Lạc không nhịn được, lần này giành được thần quả là thu hoạch lớn nhất, có thể viên mãn rồi đi. Mà lần này muốn đi Cổ Nguyên Động sẽ càng dễ hơn khi đến, Tinh Đế lão tổ khẳng định càng đến hậu kỳ sẽ càng cạnh gác nghiêm ngặt.

Không gian thiết cát!

Nhất thời không gian vỡ vụn, cho dù là võ giả Tinh Vương nhất trọng thiên cũng ở trong nháy mắt bị cắt thành mảnh nhỏ lập tức mất mạng! Mà Tinh Vương nhị trọng thiên, tam trọng thiên cường giả tuy rằng không chết ngay lập tức nhưng cũng không thoải mái hơn được bao nhiêu, trên người lập tức xuất hiện vô số miệng vết thương, máu tím cuồn cuộn phun.

Bên tứ đại tộc cùng là bảy Tinh Vương tam trọng thiên, năm Tinh Vương nhị trọng thiên cùng ba Tinh Vương nhất trọng thiên, trong một phiên không gian vỡ vụn, ba Tinh Vương nhất trọng thiên lập tức tử vong, căn bản không hề có chút khả năng giãy dụa!

Một kích này kinh động lòng người!

-Lâm Lạc...

Khóe mắt đám người Nghiêm Phi Dương đều như nứt vỡ! Tứ đại tộc thân như một nhà, vô luận người của thế lực nào tử vong, chẳng khác gì là người trong một nhà!

-Các người không phải muốn giết ta sao? Muốn giết người, phải có giác ngộ bị người giết, thế giới này cũng không phải vòng quanh các người chuyển!

Lâm Lạc lạnh lùng nói, trong không gian thuần di, hắn lại triển khai tiến công Trần Nguyệt.

-Người – phải – chết!

Nghiêm Phi Dương nổi giận gầm lên một tiếng, ánh mắt như điện, trong con người như có dị tượng nhật nguyệt tinh thần chớp động, khí tức toàn thân bắt đầu điên cuồng tăng trưởng!

Cửu Túc Quái không tự chủ được dừng lại công kích, bởi vì nó từ trên người Nghiêm Phi Dương cảm ứng được nguy hiểm, đó là một loại bản năng của động vật, trực giác, mơ hồ cảm thấy được nam nhân kia có được năng lực đủ hủy diệt nó!

Càng là sinh mệnh không trí tuệ, càng biết được nên lùi bước trước nguy hiểm, bởi vì bọn họ không có tôn nghiêm gì đáng nói, đánh không lại đương nhiên phải trốn, chẳng lẽ muốn chết vô ích hay sao?

Thần quả tuy nhiên trọng yếu, nhưng nếu đã chết không còn cái gì!

-Ân?

Ánh mắt Lâm Lạc ngưng tụ, hắn luôn cảm thấy Nghiêm Phi Dương có đại bí mật, nhưng tuyệt đối thật không ngờ kinh người như thế!

Lôi, thủy, hỏa, thổ!

Lực lượng của Nghiêm Phi Dương đang tăng vọt, bởi vì tứ hệ công pháp của hắn trong nháy mắt đột phá! Hắn vốn là Tinh Vương tam trọng thiên, vừa đột phá đã thăng tới Tinh Hoàng cảnh!

Nhưng nơi này ngăn cách thiên địa cảm ứng, lại bị áp chế cổ quái, hắn cũng không thể chân chính đạt tới Tinh Hoàng cảnh, mà giống như Cửu Túc Quái, đã đạt tới tiếp cận Tinh Hoàng cảnh!

-Từ ba ngàn năm trước ta đã có thể đột phá Tinh Hoàng!

Ánh mắt Nghiêm Phi Dương như điện, cho dù bị hắn liếc mắt cũng cảm thấy xương cốt đau đớn:

-Nhưng vì muốn khuếch trương Tinh Hải tốt nhất, cũng vì có thể tiến vào Cổ Nguyên Động, ta lựa chọn nhẫn nại, muốn cho sáu môn công pháp đồng loạt đột phá!

-Hiện tại tuy rằng không phải thời cơ hoàn mỹ nhất, nhưng người làm cho ta không còn lựa chọn nào khác!

-Lâm Lạc, người phải chết!

Nghiêm Phi Dương hoàn thành xong biến chất cuối cùng, giống như thần hoàng đứng trước mặt Lâm Lạc, lực lượng cường đại đủ nháy mắt hủy diệt một Tinh Vương!

Lâm Lạc luôn cảm giác Nghiêm Phi Dương che giấu thực lực, nhưng tuyệt không ngờ rằng lực nhẫn nại của hắn cường hãn tới trình độ này!

Là võ giả có ai có thể ngăn cản được hấp dẫn tăng lên thực lực? Nhưng mà hắn chẳng những nhẫn nại, còn nhẫn nại được bốn lần! Nếu không phải hiện tại Lâm Lạc giết vài người của hắn, hắn còn có thể tiếp tục nhẫn nại xuống, thẳng tới khi nào sáu môn công pháp có thể đồng thời đột phá mới thôi!

Lực nhẫn nại như vậy Lâm Lạc không thể không bội phục!

Hơn nữa tu vi không phải nói muốn tăng lên liền có thể tăng lên, nhưng muốn áp chế tu vi cũng không phải nói thì có thể áp chế! Đây thật sự giống như một đập nước vẫn luôn tích tụ thật nhiều nước, luôn sẽ có một ngày bị vỡ đê!

Đem tu vi áp chế thật quá lâu, sẽ xuất hiện tính tổn thương vĩnh cửu! Tỷ như vẫn thần, bọn hắn tự giảm tu vi xuống trần gian, không còn biện pháp tu luyện đến Hồi Thần cảnh, nếu không sắp hết thọ nguyên lại chạy đi phi thăng, sau đó lại hạ trần, không phải sẽ biến thành có được tuổi thọ vô tận?

Nghiêm Phi Dương áp chế tu vi nhất định là chuyện cực kỳ nguy hiểm, thậm chí có thể vĩnh viễn dừng lại tại Tinh Vương tam trọng thiên! Nhưng hắn có cơ hội, Cổ Nguyên Động mở ra, như vậy có thể đạt được Hư Nguyên Khí!

Đó là mảnh nhỏ bảo vật kỳ dị súc tích thần đạo, đủ làm công pháp đã lâm vào tĩnh mạch của hắn tỉnh lại, có thể thực hiện được giấc mộng tê tụ đầy đủ sáu môn công pháp cùng đột phá!

Nhưng hiện tại Nghiêm Phi Dương bị buộc vào đường cùng, đành phải trước tiên đem bốn môn công pháp đột phá tới Tinh Hoàng cảnh, tuy rằng còn chưa được hoàn mỹ, nhưng nếu như có thể giết Lâm Lạc đoạt lại Thần Đạo Quả, chỉ cần trong bốn năm khuếch trương Tinh Hải vẫn có nhiều khả năng đem hai môn công pháp còn lại đột phá!

Sau khi tăng lên tới Tinh Hoàng cảnh, Nghiêm Phi Dương giống như đế tôn nhân gian, lấy xu thế trên cao nhìn xuống liếc nhìn Lâm Lạc, ngạo khí mười phần.

Lâm Lạc lạnh lùng cười nói:

-Người dù là Tinh Hoàng chân chính ta còn không để ý, huống chi chỉ là một nguy tinh hoàng còn chưa vượt qua lôi kiếp, ngay cả Tinh Hải còn chưa kịp khuếch trương!

Hiện tại Nghiêm Phi Dương chỉ có thể xưng là tiếp cận Tinh Hoàng, nhưng cho dù có tiếp cận hay không cũng chỉ là vô dụng, còn chưa độ lôi kiếp tăng lên lực lượng chân chính, ở phương diện về chất vẫn giống như Lâm Lạc, thật giống như Lâm Lạc tu luyện Chiến Thiên bí quyết, có thể phát huy ra lực lượng càng thêm khủng bố!

Đương nhiên, khi lực lượng cường đại tới trình độ nhất định, lúc này cũng sẽ hình thành biến chất, nhưng dù sao Nghiêm Phi Dương còn chưa đạt tới loại tình trạng này.

-Cứng miệng!

Thân hình Nghiêm Phi Dương chợt lóe, sau khi lực lượng tăng lên tốc độ của hắn đã đạt tới cực hạn mới. Cho dù là Tinh Vương cấp cũng rất khó bắt giữ được thân ảnh của hắn, nhoáng một cái liền xuất hiện sau lưng Cửu Túc Quái, oanh một tiếng bỏ ra một chưởng.

-Ngao...

Cửu Túc Quái phát ra một tiếng bi thảm kinh thiên động địa, tràn ngập phần nộ cùng sợ hãi. Dưới cổ cự lực kia nó lăn tròn trên mặt đất hơn mười vòng mới ngừng lại được, trên lưng còn lưu lại một dấu chưởng ấn.

845. Chương 855: Không Chỉ Người Có Thể Đột Phá

-Đây là lực lượng tuyệt đối!

Nghiêm Phi Dương quay đầu phát ra dáng tươi cười lạnh lùng, không hề phát động công kích đối với Lâm Lạc mà tiếp tục dùng Cửu Túc Quái làm mục tiêu.

Giết gà dọa khỉ? Không, đây là uy hiếp Lâm Lạc, ý nói cho hắn biết mạnh mẽ như Cửu Túc Quái cũng khó trốn khỏi kết cục bị hắn chà đạp, huống chi là Lâm Lạc đây?

Oanh! Oanh! Oanh!

Cửu Túc Quái liên tục bị đánh trúng, đau đến mức nó không ngừng rú lên bi thảm. Tuy rằng nó cũng đạt tới tiếp cận Tinh Hoàng, nhưng Nghiêm Phi Dương có tới bốn môn công pháp đồng loạt đột phá, tuy rằng không thể chồng lên lực lượng, nhưng dù sao vẫn mạnh hơn Cửu Túc Quái vài lần không thể nghi ngờ!

Sinh vật nơi này chỉ biết cậy mạnh, một khi trong lực lượng hòa nhau không khả năng là đối thủ của võ giả, huống chi hiện tại lực lượng còn kém biệt nhau!

Một mặt hành hạ tới chết!

Cửu Túc Quái rất nhanh biến thành bát túc, thất túc, lục túc, khi một chân cuối cùng bị chém đứt, quái vật trước đó còn uy phong bát diện chỉ có thể thê thảm nằm trên mặt đất, mặc cho dòng máu màu xanh biếc chảy tràn đầy, sinh mệnh lực Tinh Vực cấp khiến nó nhất thời còn chưa chết được, phải nhận hết thống khổ bị tra tấn mà chết!

-Kế tiếp, chính là người!

Nghiêm Phi Dương chỉ vào Lâm Lạc, ánh mắt lạnh lẽo, không hề che giấu sát ý kinh người chút nào.

-Chưa chắc!

Lâm Lạc không hề có chút yếu thế, ngay cả Tinh Đế mà hắn cũng không sợ, huống chi chỉ là một ngụy Tinh Hoàng còn chưa vượt lời kiếp?

-Chết!

Thân hình Nghiêm Phi Dương xuất ra, hướng Lâm Lạc phát khởi công kích.

Huru!

Lâm Lạc phát động công pháp không gian, thân hình nháy mắt biến mất, Nghiêm Phi Dương đánh một chưởng trúng tàn ảnh của hắn lưu lại. Nhưng Lâm Lạc vừa hiện thân, Nghiêm Phi Dương đã bỏ nhào tới, song chưởng mở ra, biến thành một ma bàn màu xanh hướng đầu Lâm Lạc nện xuống.

Sau khi lực lượng tăng lên thật nhiều, tốc độ Nghiêm Phi Dương cấp tốc tăng lên, thậm chí có thể phân cao thấp đối với không gian bí pháp của Lâm Lạc! Dù sao hắn chiếm cứ thật nhiều ưu thế trong lực lượng.

Lâm Lạc khẽ quát một tiếng, hai đấm bay ra, vận chuyển Chiến Thiên bí quyết, cả người hắn đắm chìm trong một mảnh kim quang.

Oanh!

Quyền chưởng va nhau, mặc dù Lâm Lạc có Chiến Thiên bí quyết khiến tăng trưởng, nhưng vẫn có hại trong cảnh giới. Lôi hệ công pháp của hắn chỉ mới tiến nhập Tinh Vương nhị trọng thiên, ngũ hành công pháp còn dừng lại ở Tinh Vương nhất trọng thiên đỉnh phong, tuy rằng Tinh Hải cực lớn nhưng hiện tại chỉ có thể áp chế Tinh Vương nhị trọng thiên, dựa vào Chiến Thiên bí quyết mới có thể đối chiến với Tinh Vương tam trọng thiên.

Mà Nghiêm Phi Dương đã nhảy ra khỏi phạm trù Tinh Vương tam trọng thiên, hắn đã tiếp cận Tinh Hoàng, tương đương Tinh Vương tam trọng thiên sử dụng Chiến Thiên bí quyết, ít nhất đã áp chế Lâm Lạc trong một tiểu cảnh giới thực tế!

Quyền ảnh màu vàng lập tức băng tán, mà ma bàn màu xanh cơ hồ không chút ảnh hưởng rơi xuống, không khoan nhượng đập trúng Lâm Lạc khiến cả sơn động đều lung lay dữ dội.

Thân hình Lâm Lạc chợt lóe đã xuất hiện ngoài trăm trượng, khoe miệng có tia máu tươi.

Dưới sự trợ giúp của không gian bí pháp, Nghiêm Phi Dương vốn không khả năng tạo thành uy hiếp thực chất gì với hắn, nhưng không đánh mà lui cũng không phải phong cách của Lâm Lạc, dưới tình huống nào hắn cũng chưa từng bỏ qua sự theo đuổi thắng lợi.

-Chuột chạy qua đường!

Nghiêm Phi Dương hừ nhẹ, song chưởng tiếp tục vung ra, lại một lần hóa thành đại ma bàn hướng Lâm Lạc trấn áp tới.

-Cút!

Lâm Lạc khẽ quát một tiếng, không gian bí pháp triển khai, Nghiêm Phi Dương nhất thời bị hắn phóng trực ném vào trong hư vô không gian. Hắn thuấn di tới trước người Trần Nguyệt, cưỡng đoạt bốn viên bảo châu còn lại của đối phương.

Trần Nguyệt làm sao nghĩ tới vừa rồi Nghiêm Phi Dương còn vô cùng cường thế đột nhiên lại biến mất! Nàng vội vàng chống đỡ, nhưng thế công của Lâm Lạc như nước, phát động tam hệ công pháp kim, hỏa, lôi, tể ra thế công cường đại nhất.

Tam hệ công pháp kim, hỏa, lôi của hắn trong Cẩm tự đều chiếm được tạo hóa càng sâu, uy lực lớn vô cùng, có thể đặt song song cùng không gian bí pháp. Nhưng mộc hệ lại càng gần trị liệu cùng vậy khôn người, uy lực không lớn trong tiến công. Mà lôi hệ công pháp bởi vì tổ huyết toàn diện sống lại, chiến lực vô cùng cường đại.

Lâm Lạc toàn lực ứng phó, dùng thực lực Tinh Vương nhị trọng thiên ép Tinh Vương tam trọng thiên lâu năm như Trần Nguyệt chặt vật không chịu nổi!

-Giết!

Đám người Chu Thiếu Thành đều nhào lên muốn giải vây cho Trần Nguyệt, nhưng ý niệm Lâm Lạc vừa động, những người kia nhất nhất bị phóng trực, làm Trần Nguyệt không thể không một mình đối mặt với công kích cường thế của Lâm Lạc!

Người này nếu có thể đạt tới Tinh Đế, trên đời này còn ai có thể ngăn cản?

Nam Nhược Hoa đã sớm dừng tay lui sang một bên, trong mắt không ngừng rung động, tuy rằng nàng đã đánh giá Lâm Lạc thật cao, nhưng khi Lâm Lạc toàn lực ứng phó, chiến lực bạo phát vẫn làm nàng khiếp sợ!

Ở cùng cảnh giới, Lâm Lạc không sợ chiến thuật biến người, mà lực công kích của bản thân hắn tuyệt cường, người như vậy một khi đi lên đỉnh phong võ đạo còn có ai có thể cùng hắn chống đỡ?

-Tên gia hỏa đáng chết!

Nghiêm Phi Dương dù sao cũng đã tiếp cận Tinh Hoàng cấp, hướng hồ là người đầu tiên bị phóng trực, rất nhanh đã đi ra khỏi không gian hư vô, chứng kiến Trần Nguyệt đang vô cùng chặt vật nghiền chiến Lâm Lạc, không khỏi bạo rống một tiếng phóng tới.

Không đợi Trần Nguyệt kịp lộ ra vẻ sợ hãi hay vui mừng, Lâm Lạc lại vung tay lên, đem Nghiêm Phi Dương phóng trực lần thứ hai, làm Trần Nguyệt nháy mắt tuyệt vọng!

Cũng giống như công pháp thời gian, không gian phóng trực cũng làm hao tổn lực lượng rất lớn, hơn nữa thực lực đối phương càng mạnh thì lực lượng tiêu hao càng lớn, nhưng tùy tiện cần thao tác vài chục lần cũng không sao, Lâm Lạc hoàn toàn đủ thời gian oanh giết Trần Nguyệt!

Phóng trực! Phóng trực! Phóng trực!

Những người khác chỉ cần từ hư vô không gian xuất hiện, lập tức bị Lâm Lạc phóng trực lần nữa. Làm bọn hắn tức giận oa oa kêu to, cảm giác có lực không thể thi triển đủ làm bọn hắn tức giận hộc máu!

Oanh! Oanh! Oanh!

Sắc mặt Lâm Lạc cũng biến thành trắng bệch, đây là do hắn sử dụng quá nhiều lực lượng thao tác không gian phóng trực, nhưng Trần Nguyệt cũng đã tiếp cận hồng mất, trong một tiếng kêu gào thê thảm, bốn viên bảo châu đã bị Lâm Lạc mạnh mẽ đoạt tới.

-Lâm Lạc, có gan cùng ta đường đường chính chính một trận chiến!

Nghiêm Phi Dương lần thứ mười ba từ trong không gian hư vô phóng ra, trong cặp mắt như phun lửa, thật sự bị chọc giận tới cực hạn!

-Có gì không dám!

Lâm Lạc đạt tới mục đích, bỏ qua hành động tiếp tục công kích Trần Nguyệt, ngược lại hướng Nghiêm Phi Dương công tới.

Trên thực tế hắn cũng không còn bao nhiêu lực lượng tiến hành phóng trực thêm nữa, dù sao đối phương có tới mười mấy người, tiêu hao quá lớn.

Đám người Chu Thiếu Thành lục tục đi ra khỏi không gian hư vô, chứng kiến Lâm Lạc giao chiến cùng Nghiêm Phi Dương, đều hiểu kỳ, không biết Lâm Lạc vì sao phát điên. Nhưng bọn hắn đương nhiên nguyện ý để Lâm Lạc cùng mình hỗn chiến mà không phải mang theo thân quả bỏ chạy, tuyệt đối không đưa ra kháng nghị.

846. Chương 856: Không Chỉ Người Có Thể Đột Phá (2)

Lâm Lạc té ra Tử Đỉnh, chắn ngang công kích của Nghiêm Phi Dương, đồng thời bắt đầu mạnh mẽ luyện hóa bảy viên bảo châu!

Do Tử Đỉnh trấn áp, Ngũ Hành Thiểm Lôi Châu không cách nào phản kháng, bị Lâm Lạc không chút khoan nhượng rút lấy lực lượng tinh hoa đem về cho bản thân hấp sử dụng!

-Dừng tay...

Trần Nguyệt cùng thánh khí tâm thần tương liên, lập tức cảm ứng được nguy cơ, phát ra tiếng gầm lên giận dữ.

Nhưng Lâm Lạc không thèm để ý nàng, Hỗn Độn Dong Lô mở ra, luyện hóa! Luyện hóa! Luyện hóa!

-Lớn mật!

Nghiêm Phi Dương nhận được thần thức truyền âm của Trần Nguyệt đã biết Lâm Lạc đang cố gắng luyện hóa thánh khí, tuy rằng hắn không biết trên đời này còn có công pháp trực tiếp luyện hóa đồ vật rút lấy tinh hoa lực lượng, nhưng đó chính là thánh khí, là vương binh tam trọng thiên, há có thể để Lâm Lạc phá hư?

Hắn liên tục đánh ra mấy trăm chưởng, không trung đều là ma bàn màu xanh, từng khối khối trấn áp xuống đầu Lâm Lạc.

Nhưng Tử Đỉnh chỉ rung nhẹ, xuất ra dày đặc tử khí, toàn bộ lực công kích mười phần mất chín, không còn cách nào tạo thành uy hiếp đối với Lâm Lạc.

Luyện hóa! Luyện hóa! Luyện hóa!

Bảo vật cấp bậc thánh khí tuy ẩn chứa lực lượng tinh hoa thật cường đại, nhưng Lâm Lạc đã bước vào Tinh Vực, tốc độ “tiêu hóa” cũng đi theo nước lên thì thuyền lên, chỉ qua ba canh giờ Hành Hỏa Châu đã bị hắn hoàn toàn luyện hóa!

-Không!

Trần Nguyệt cảm ứng được Hành Hỏa Châu hoàn toàn mai một, vì tâm thần tương liên nàng phun trào một búng máu! Càng tương hợp cùng thánh khí thì một khi thánh khí hao tổn, nàng cũng sẽ rơi vào hoàn cảnh bị thương nặng.

Lại thêm ba canh giờ, Kim Hành Châu mai một! Lại ba canh giờ, Mộc Hành Châu biến mất!

Khi Trần Nguyệt học máu lần thứ bảy thì bảy viên bảo châu đã bị Lâm Lạc hoàn toàn luyện hóa, chỉ còn lại một đồng mảnh vụn tan biến trong không gian.

-Lâm Lạc...

Nghiêm Phi Dương không biết Lâm Lạc đang làm trò quỷ gì, ý vào “thánh” khí phòng ngự cùng hắn dây dưa suốt gần hai ngày hai đêm, trên thực chất song phương đều chỉ làm ra những công kích không hề ý nghĩa, người này cũng không làm gì được người kia!

Nhưng một bộ thánh khí vô cùng trân quý cứ như vậy bị hủy trong tay Lâm Lạc, nhưng làm sao bị hủy cũng không biết!

Lâm Lạc cười lãnh khốc, nói:

-Hiện tại nên đến phiên ta!

Hắn ngẩng đầu giận dữ gầm lên một tiếng, khí tức toàn thân bắt đầu tăng vọt!

Hỏa hệ công pháp, đột phá! Thủy hệ công pháp, đột phá! Mộc hệ công pháp, đột phá! Kim hệ công pháp, đột phá! Thổ hệ công pháp, đột phá! Lôi hệ công pháp, đột phá!

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, sáu môn công pháp của Lâm Lạc đồng thời đột phá, lôi hệ công pháp tiến vào Tinh Vương tam trọng thiên, mà ngũ hành công pháp tiến vào Tinh Vương nhị trọng thiên!

Tuy rằng hắn chưa độ lôi kiếp, Tinh Hải còn chưa khuếch trương, nhưng lực lượng bạo tăng chính là sự thật. Trước đó Lâm Lạc lấy Chiến Thiên bí quyết làm phụ có thể không cần đột phá vẫn chiến ngang tay với Nghiêm Phi Dương, hiện tại Nghiêm Phi Dương chỉ đột phá được bốn công pháp mà hắn lại đột phá sáu công pháp, trên lực lượng thực tế chẳng những đuổi theo, còn vượt qua!

Đây là...

Nghiêm Phi Dương kể cả Nam Nhục Hoa đều lâm vào rung động tuyệt đối!

Phải biết rằng Nghiêm Phi Dương ẩn nhẫn suốt ba ngàn năm mới đổi lấy bốn môn công pháp cùng nhau bùng nổ! Nhưng Lâm Lạc thì sao? Bọn hắn biết rõ lúc trước khi Lâm Lạc chui vào Thiểm Điện tộc, Lôi hệ công pháp thậm chí còn chưa tiến vào Tinh Vực, ngũ hành công pháp chỉ đạt được Tinh Vương nhất trọng thiên sơ kỳ!

Lâm Lạc nhờ vào bán thần khí Thiên Lôi Chùy trợ giúp, lôi hệ công pháp vừa phá tan Tinh Vực, được Tổ Lôi Trì tẩy lễ đã tốc hành lên Tinh Vương nhị trọng thiên! Đây có thể quy kết do tình huống đặc thù vì huyết mạch thức tỉnh.

Nhưng hiện tại thế nào?

Chỉ tùy tiện hành động mà sáu môn công pháp toàn bộ đột phá, điều này làm cho ai có thể chịu nổi?

Bọn họ mơ hồ đoán được tu vi Lâm Lạc tăng vọt có quan hệ tới bảy viên bảo châu, điều này có thể giải thích vì sao lúc trước Lâm Lạc vẫn nhìn chằm chằm Trần Nguyệt tranh thủ chiếm đoạt thánh khí, nhưng không ai nghĩ tới việc đem tu vi tăng lên cùng luyện hóa thánh khí kết hợp tới cùng nhau!

Đây căn bản là chuyện không thể nào, nếu không võ giả còn cần tu luyện sao? Toàn bộ hút hút hút, rút rút rút, cao thủ sẽ liên tiếp xuất hiện, như vậy thật quá đơn giản.

-Nghiêm Phi Dương, lại đến chiến!

Lâm Lạc thu hồi Tử Đỉnh.

-Sợ người hay sao!

Nghiêm Phi Dương là người kiêu ngạo, ngay cả Tinh Đế lão tổ mà hắn chỉ kính chứ không sợ, bởi vì hắn kiên tin chính mình có một ngày sẽ du ngoạn Thần giới, một lần nữa dẫn dắt Thiểm Điện tộc đi hướng huy hoàng!

Hai người tái chiến!

Bọn họ đều là người có lực lượng cao hơn cảnh giới, tuy rằng cảnh giới của Nghiêm Phi Dương rất cao nhưng Lâm Lạc lại có Chiến Thiên bí quyết hỗ trợ, một thân công pháp vô cùng pha tạp, nhưng mỗi một môn uy lực lớn vô cùng, không phải chỉ lấy ra gộp cho đủ số.

Chiến chiến chiến!

Lâm Lạc là trời sinh chiến sĩ, càng ác chiến hắn càng sục sôi ý chí chiến đấu, một quyền nặng hơn một quyền, căn bản không hề có chút vẻ hoa lệ, hoàn toàn chỉ lấy lực chạm lực, lấy tổn thương đổi tổn thương.

Nghiêm Phi Dương càng đánh càng khó chịu, đây không phải cao thủ so chiêu, rõ ràng là lưu manh đánh nhau, người một quyền ta một cước, căn bản không cần kỹ xảo, mà dưới Chiến Thiên bí quyết của Lâm Lạc, hắn muốn tránh né cũng không được, chỉ có thể từng chiêu cùng Lâm Lạc đánh bừa.

-Lâm Lạc, người uống là cao thủ, lại dùng loại chiêu số vô lại này!

Nghiêm Phi Dương gầm lên.

Lâm Lạc cười ha ha, nói:

-Thật muốn chết như vậy sao?

-Người giết được ta?

Nghiêm Phi Dương lạnh lạnh nói, hai tay tung bay, từng khối đại ma bàn hướng Lâm Lạc đánh tới. Hắn cũng có khổ tự biết, bởi vì tổ huyết của Lâm Lạc nồng đậm, có thể thao túng thiểm điện lực, sát chiêu cực mạnh của hắn không có hiệu quả đối với Lâm Lạc, nếu không tăng lên lực lượng gấp ba đã sớm có thể trấn giết Lâm Lạc, há sẽ để dây dưa tới cực diện như bây giờ.

-Thử xem chẳng phải sẽ biết!

Lâm Lạc vùng tay lên, một đạo thần hỏa cuốn động, từ sau khi tiến vào Tinh Vương nhị trọng thiên hỏa diễm lực của hắn cũng tăng cao uy lực! Đây là hỏa hệ linh ngộ đến từ Cẩm tự, hỏa diễm mạnh đến mức ngay cả Tinh Vương tam trọng thiên cũng có thể đốt cháy!

Nghiêm Phi Dương vội vàng né tránh, uy lực hỏa diễm ngay cả hắn cũng cảm nhận được kinh tâm, có một loại trực giác nếu bị dính vào sẽ bị thiêu đốt thành tro bụi. Mà càng là cao thủ lại càng tin tưởng trực giác, đây là một loại phản ứng gần như bản năng.

Hắn kỳ thật thực oan, tuy rằng hắn và Lâm Lạc đều bởi vì chưa kịp độ kiếp khuếch trương Tinh Hải mà chỉ hư thắng một cảnh giới, nhưng Lâm Lạc chính là tiểu cảnh giới, mà hắn lại là đại cảnh giới, đây chính là khác biệt, khác biệt thật lớn!

Tinh Hoàng tùy tiện ngược Tinh Vương, bất kể là bao nhiêu trọng thiên, đây tuyệt đối là nghiền áp!

Nhưng mọi người đều thuộc chí tôn trong cấp bậc Tinh Vực, không có khả năng kêu oan với đối phương, nói ra lý do ta kỳ thật không thể đạt tới trạng thái tốt nhất, đây căn bản là không công bình! Trên đời này làm gì còn có chuyện công bình, chẳng lẽ buộc Lâm Lạc ngoan ngoãn bị hắn áp chế đại cảnh giới oanh giết mới tính là công bình?

847. Chương 857: Nữ Nhân Ngụ Xuân

Nghiêm Phi Dương vốn không thèm tiếp tục nghĩ tới chuyện này, mà thi triển hết toàn lực đánh tới Lâm Lạc.

Nhưng bởi quan hệ của tổ huyết, rất nhiều bí kỹ sát chiêu của Nghiêm Phi Dương căn bản không thể dùng tới, bởi vì có dùng tới cũng sẽ bị Lâm Lạc khống chế ngược lại! Vốn ở trước mặt Lâm Lạc có được tổ huyết, trừ phi có thể áp chế hắn ở đại cảnh giới, nếu không bất kỳ công pháp bổn tộc nào chỉ là vô dụng!

Bởi vậy Nghiêm Phi Dương chỉ có thể sử dụng lực lượng thuần túy công kích, căn bản không dám sử dụng lực lượng linh vực đặc thù, lời hệ xác định bị khắc chế vững chắc, mà ngũ hành công pháp ở trong tay hắn chỉ có tác dụng cung cấp lực lượng, căn bản còn chưa tu tập vũ kỹ, để thủ đoạn tiến công của hắn biến thành phi thường đơn điệu.

Lâm Lạc cười ha ha, hai tay rung lên, nắm tay xuất hiện một mảnh kim quang.

Đây cũng không phải vì Chiến Thiên bí quyết, mà hắn vận dụng kim hệ công pháp! Thần hỏa có thể thiêu đốt Tinh Vương chí tôn, mà kim hệ công pháp còn có thể không gì không phá, không gì cản nổi!

Thương! Thương!

Lâm Lạc xuất quyền, một mảnh kim quang phiếm động, ma bàn màu xanh bị oanh dập nát, hắn thét dài một tiếng, hướng Nghiêm Phi Dương đánh tới. Hắn đã thói quen gần người vật lộn, vừa đánh nhau liền bắt tri bất giác tiến sát bên người đối phương, đây là tật xấu làm thế nào cũng không thể sửa đổi.

Tuy rằng Lâm Lạc không dùng Chiến Thiên bí quyết buộc Nghiêm Phi Dương đánh bừa, nhưng bị hắn áp sát bên người, Nghiêm Phi Dương không còn lựa chọn chỉ có thể xuất chiêu cứng rắn đối kháng, với khả năng không gian thuần di của Lâm Lạc, hắn muốn chạy cũng không thể chạy.

Oanh!

> B M; QÌB M; QM; iK [mv M +?QÎM; p +?¢K- HU+ HQÊM; +QÌM; ¢¢B #¢Q +m®M- Q
i`QÊM; X L?QM; p K†iim'M i9 +O L; ?B K S?B .QÆM; #B M i?`M? i`„M; # +?- i v
G¢+ ¢½ im¬M K€m iQK F?¬M; M; WM; 5

oW M?bM i?'v i v T?ªB +O ?„M ¢½ p†M p Q #B M /¢M; M; ?B K i`¼M; - # tQÆM;
/ i?`i- H°` tQÆM; i`„M; F?B M M; QÌB bÊ ?½B5

J¼B M; QÌB ¢ m ?QªM; bÊ- i`QM; ¢®B F?€M; +?QM? /B M F?¬M; M; Ì L; ?B K S?B .

EBK ? +¬M; T?€T F?¬M; ; b F?¬M; T?€ ¢QÊ+ - M m +MM; +ªM? ; BÈB ¢€M? +`M +?
?`M? pB Km®M +? i5

@h`QM; pÁM; KQÌB +?B m- M; QÆB ?ŠM T?ªB +? i5

G•K G¢+ H¢M? HMM; M‡B- ?„M +MM; iS ¢¢B i°+ F?¬M; +‡ ?mv i +Wm- M; QÊ+ H¢
iQÆM; HB MX L?QM; ¢®B tY pÈB S?QÆM; *-K L; ?B K h? M? i`QÊ+ ¢‡- H¢B +ÁM
¢‡ M?B m H-M Km®M ¢m´B; B i?„M- ¢•v H` #m°+ ?„M ?¢ b€i i?O5

J` M m ¢½ [mv i ¢`M? T?ªB ; B i- ?„M +kM; b) F?¬M; /`B /ÁM; 5

hW ¢€v HÁM; L; ?B K S?B .QÆM; /•M; H M K°i +¶ `ûi H¢M?- M?[M; HÌB FB +O G
K` [mª i?`i +‡ i? i?U+ ?B M5

S?Q i`QÊ+ F?¬M; ; B M i?B i +€i +O ?„M +‡ i? ?Ov /B M hBM? oQÆM; M?`i i`¼M
H M- +?d bÊ ?B M i¢B ¢½ +‡ i?U+ HU+ KB m b€i hBM? oQÆM; M?`i`¼M; i?B M5 •
¢`M?- i`QM; M?€v K„i H`K` [mv i ¢`M?5

>Qm5

h?•M ?bM? ?„M +?Êi H‡2- ?QÈM; L K L?QÊ+ >Q ¢€M? iÈB- K°i +?QÎM; pQÆM`
L?QÊ+ >Q 5

Í i`QM; K„i ?„M L K L?QÊ+ >Q ¢½ bÈK +‡ K‡i®B pÈB G•K G¢+- M?Q p`v +?d +¬M
mv ?B T ¢QÊ+ G•K G¢+- Qì M?`i +‡ i? ¢2K #¼M ?¼ #ªQ i`K- M iQ`M`ÌB F?ÄB *´L
.M b Q MÆB M`v +?d +‡ K°i +Y ` - M; Q¢B i`W G•K G¢+ M; mv M w T?B m HQm K¢Q
F?¬M; i`QM; pÁM; KQÌB M, K ?„M T?ªB `ÌB ¢B- M?Q p`v p¬ Hm`M iQM? K¢M; ? v h
F?¬M; i? HQm H¢B5

E?¬M; ¢€M; +MM; ?„M +? i i¢B +?¶ M`v5

J†+ /M L K L?QÊ+ >Q F?¬M; /U ¢Q€M ¢QÊ+ ?„M b) i`T FQ+? KbM?- M?QM; #ªM i
¢QÆM; M?B M T?ªM SM; F?¬M; +?`K- ?m®M; +?B M`M; im Hmv M +?QM? H` +¬M
pb HU+ HQÊM; L; ?B K S?B .QÆM; [m€ K¢M? K)- L K L?QÊ+ >Q ¢2K +¬M; T?€T i
i? KbM?- i?•M ?bM? +?Êi H‡2- M? M? +?‡M; Mû i`€M?X

æ€K M; QÌB *?m h?B m h?`M? ¢½ bÈK T?®B ?ÊT ,M w +MM; L; ?B K S?B .QÆM; - t
¢Q€M ¢QÊ+ w M; ?o +O ?„M- iS+ F?„+ iªM` ¢2K +QM ¢QÌM; Mû i`€M? +O L K L?
#„i ; B[M`M; i`QÊ+ iB M5

@Jm®M +? i5

•M? K„i G•K G¢+ T?€i H¢M?- K†+ /M ¢®B T?QÆM; +‡ #„i L K L?QÊ+ >Q +kM; F?¬M
M?QM; ?`M? pB FB ¢½ ?Q`M iQ`M +?¼+ ; B`M ?„M- H`T iS+ HB M T?€i ¢°M; F?¬M

@G•K ?mvM? ?¢ i?O HQm ibM?

æ½ iÈB i?ÌB ¢B K M`v- L K L?QÊ+ >Q pšM +ÁM +¬m ibM? i? v ¢€K M; QÌB L; ?B K
bmwi +?9i M[iS+ ; B`M Km®M M; `i5 >„M F?¬M; i? K [mª M iÈB- F?¬M; ; B M i?B i
HQm ibM?- F?¬M; ; B M F?„T #®M T?Q H`T iS+ pĐ pKM- p`B i M hBM? oQÆM; M
i?`M? p¬ b® KªM? M?Å5

@ ?- G•K G¢+- i +MM; M; QÆB i? F?¬M; ¢°B i`ÌB +?mM; 5

•M? K„i L;?B K S?B .QÆM; çÄ`U+X
 @o¬M;?o - +?ŠM; H) +ÁM i¬M; +”v i ?¢i?O HQm ibM?\
 G•K G¢+ ?W H¢M?- M„K i v FBK b„+ pmM; H M- F?¬M; +?9i HQm ibM? çªQ [m X
 L;Q¢B i`W L;?B K S?B .QÆM;- F?¬M; B H` ç®B i?O +O ?„M- i?-M ?Ä FBK b„+ [hBM? oQÆM; +O iS ç¢B i°+ ;B®M; M?Q #` iY i?-M p¬ibM? ;ti ?€B iQM? K¢M;X
 @ ?
 L;?B K S?B .QÆM; T?€i` iB M; i?ûi;B®M; M?Q +¬H M; #`i?QÆM; `9 H M- K¢M ?bM? i€M HQ¢M t i [m M?Q HQm iBM?- M?€v K„i ç½ #B M K’iX
 @Jm®M +?¢v\
 •M? K„i G•K G¢+ T?€i H¢M?- Km®M T?€i ç°M; +¬M; T?€T F?¬M; ;B M M?QM; i?• +?Q F`T #QÊ+ +?•M` 5 >„M [m v T?„i M;QìB H¢B- +?d i?’v L K L?QÊ+ >Q óQ ô K€m iQK- b„+ K†i i€B M?Êi M?Q il ;B’v5
 >B M M?B M M`M; K¢M? K) p”M /KM; i?ìB ;B M #Q T?€T FûQ /`B i?ìB ;B M F?¬M; oÈB F„M,M; +O L;?B K S?B .QÆM;- +?d i`QM; M?€v K„i /WM; H¢B G•K G¢+ ç½ F çm’B i?2Q5
 @L;QÆB H` M [M?•M M;m tm~M5
 G•K G¢+ ;B”M /[- ?„M Hm¬M F?Q€B w •M +Wm- M?QM; L K L?QÊ+ >Q H¢B Hm¬M Hm¬M KB M; M!B F?¬M; /QM? M?•M [mª- i` M i?U+ i +ÁM /QM? b•m ?ÆM #’i +S
 @hmv`^M; i?B M iQ +O L;?B K S?B .QÆM; F?¬M; bQ çQÊ+ pÈB G•K ?mvM?- M?Q +?•m #€m- t2K M?Q K°i i`QM; M?[M; +?O HU+ M; ,M +ªM ç¢B ?¼ M?•M ;B M- L?Q #`M;QÆB ;B i +? i5
 L K L?QÊ+ >Q HB M iK+ ?°+ K€m- pb /•v /Q G•K G¢+ M`M; i`ª ;B€ M†M; M i? M G•K G¢+ ?Q i b•m K°i ?ÆB- bU ibM? ç½ T?€i bBM?- /M ?„M iB T iK+ T?ŠM M° +kM; .QÆM; b) F?¬M; ? /Q /U M? M? +?;M; `ìB F?ÄB \*’L;mv M æ°M;- ç2K iBM iS+ ?„M i`mv M çB` - +ÁM Km®M ;B iM;QìB H` +?mv M F?¬M; i? M`Q5
 .M b Q +! hBM? æ H½Q i’ # M M;Q`B + M? +?WM; `²B- G•K G¢+ +kM; F?¬M; +¬M K°i Hw /Q ç®B T?! pÈB KbM?X
 L?QM; imv i ç®B F?¬M; i? iB T iK+ çB +?mM; pÈB M [M?•M M;m tm~M FB - M m F? #`M`M; i?Á +?•M tQ p`Q- +€B M`v F?¬M; i? ;B i- +€B FB F?¬M; i? ç°M;- ?ÆM KB M; H¢B M!B iQÆM; H B +O M?•M ;B M- çSM; i` M ç¢B M;?o €T +? G•K G¢+ -
 @:BÄB °i ç¬B ;B M T?m /•K T?K5
 o`B iB M; +QìB F?) i`mv M ç M- i`QM; ç°M; ç€ p¬B H¢B M;? M? ç!M i? K F?€+? M FB m #€K}- +ª ç€K M;QìB ç m H°` K°i +¶ /B K /9 HŠM; HÆX

393X *?QÆM; 383, *?•M h?U+ *MM; ©Q *ªM? URV

" M i`QM; +! K°i M;QìB H` Gw L;¼+ h?B M- ?B M M?B M ç•v ç m H` M;QìB +O • M;QìB bîi`QìM; p K`i?m”i- ç m H` M;QìB v M i?’ K`?”M?- imv`^M; [m-M €Q F? H° iQ”M #° /€M; M;QìB +O +€+ M`M;- K¬M; i`ÁM pmM + Q- i?’i bU H` # [ iB + HÈ G•K G¢+ M?QÈM; K`v- +?QM M;QìB M`v F?¬M; #B i KÈB pW çB p`Q ? v ç½ bÈK`~ ç•v\
 ç•v\

@ "¼ M i, Km°B- iB m iY M"v HÊB ?ϕB- H"TiS+ i`B M F? B \*Ym \*Æ J h•K ϕϕB i`"M
ϕQϕi K°i i?•M iBM? ?Q +MM; h?–M æϕQ Zm^a +O ?„M5

hmv `^M; Gw L;¼+ h?B M +Q`iB M`B ϕQ ibM?- M?QM; €M? K„i HϕB +U+ F€ b„+ #Ü
M;Q`iBX

*€+ M" M; M m #B i p h?–M æϕQ Zm^a- F?ŠM; ϕ`M? F?¬M; T?ªB KÈB iÈB- K" ϕ½I
F?¬M; tm'i ?B M +?d pb ?B p¼M; ?„M ϕ®B +?B M +MM; M;Q`iB +O iS ϕϕB i°+ #`H
iB M M;?BX

*?QM K„ T?K i?•M ?bM? m®M ûQ- ?ÊTi?`M? K°i i`"M i? F€ /B m- iWM; ϕϕQ i?–M
K°i i? ;BÈB5

P M?5

h?•M ?bM? G•K Gϕ+ +MM; L K L?QÊ+ >Q ϕ²M; i?iB `mM H M- F?¬M; iU +?O ϕQÊ
F?®M; +? i?•M i? - K" +?QM M;Q`iB Gw L;¼+ h?B M +kM; M;½ [m]- F?¬M; i? M?
FQ+?X

*Ym *Æ J h•K ϕϕB i`"M ϕ½ p" M +?mv M5

G9+ M"v p¬ Hm" M M;Q`iB M"Q iB T + "M +€+ M" M; i`QM; T?ϕK pB KQ`iB /†K- +?d +
#` +€+ M" M; KϕM? K) +m®M p"Q i`QM; i`"M5 æ•v H" +?¶ /U HÈM M?'i +O +€+ M
i€+ /KM; +ª ϕ`+? HŠM i - ϕ²M; /ϕM; +kM; +| i? iϕQ i?`M? ªM? ?QÎM; F?¬M; i? T?
M;Q`iB i?B i`B M5

«M;5

*ªM? p"i i`QÊ+ K„i G•K Gϕ+ i? v ϕ´B- ?„M ϕB iÈB K°i i? ;BÈB Hϕ HŠK- +kM; i? v
pW KÈB bBM? ` - ;QÆM; K†i +? K pW +?ÊT H M- K M; i?2Q p FQ+? ϕ°M; pmB
æ•v F?¬M; T?ªB H" i?"i5 æ•v H" ªQ ;B€+5

h`QM; HÁM; G•K Gϕ+ iU M?O- ?„M H" G•K Gϕ+- H" +?Q i¬M hBM? oQÆM; +ªM?-
bBM? ` 5

G,M; EBM? >²M;- h¬ J}- G[L;mv i æ²M;- >ϕ J°M; L?Q pb b Q i`Q M?È +O ?„M M;"
i M M;Q`iB H"K b Q +kM; F?¬M; M?È M´B ϕ•v\ \*| +?9i M;Q`iB #° /ϕM; M;"v + "M; KÆ
?„M /¬M /¬M #B M K'iX

L?È HϕB5 >„M F?¬M; i? M"Q [m M5

L?QM; H9+ M"v +ª hY ædM? +kM; F?¬M; +€+? M"Q- F?¬M; T?ªB +¬M; FQ+? i?–M
M?Q +ªM? i`QM; KÆX Í i`QM; K°M; +ªM?- M;Q`iB +?„+ +?„M b) F?¬M; w i?S+ ϕQÊ+
mv HU+ M;"Ti`iB +kM; F?¬M; i? i?B i`B M ϕB` - M m w i?S+ +?Q `^M; KbM? H" K
ϕQÊ+ HU+ HQÊM; +`T hBM? oU+ \

G•K Gϕ+ pšM ϕQÊ+ ;¼B H" G•K Gϕ+- M?QM; F?¬M; +ÁM H" i?B m MB M i?B M iQ
K" H" +QM i`B ϕ°+ M?'i +O ϕϕB ϕ` +?O >„+ h?Ov i`"M G•K "ªQ .•M- iW M?Ä i?¬M
i?Q M;k FBM?- ϕQÊ+ iQ i?K+ iB M bBM? M?"M ϕ`M? iQÆM; H B M?'i ϕ`M? +| i? i`
i´i¬M;X

L?QM; ϕ¼+ b€+? i?€M? ?B M F?¬M; M?'i ϕ`M? H" i?€M? M?•M- K" +| i? H" €+ #€

G•K "ªQ .•M ϕ M ;B" KÈB +| +QM- p¬ +MM; bOM; M`+?- ϕ½ ϕ2K G•K Gϕ+ ?Q" M iQ`
?€Q b„+ i?"M? i€M?- KQ`iB ? B im´B ϕ½ ϕ€M? tdm i?` M[K M; H M ;BQ`iM; ϕM #Đ
i? +Sm p½M- M?[M; ϕϕB +¬ MQÆM; +| +?9i iQ b„+ i`QM; i`"M ϕ m #` ?„M ϕM ;BĐ

"iB pb i`QM; M?" +| iB M HϕB +| i? - +| H"K` +?mv M ;b HÈM ϕ m +| i? / /"M; ;Ba
Gϕ+ + "M `Đ F?¬M; +?9i +® F}- p"Q M,K ?„M KQ`iB #ªv im´B ϕ2K +?O w ϕ€M? H M i
T?K i?•M KbM?- H" K°i M[iY tBM? ϕ Ti M Gw L;¼+ h?B MX

L;?2 M`B Gw L;¼+ h?B M p®M H" / M? F„ FBM? i?"M?- ϕQÊ+ G•K "ªQ .•M pW w #Ä

. M? F„ FBM? i?“M? [m^a M?B M pQÊit M[M?•M iB m ç` T?QÆM;- G•K G¢+ pW
p“Q im´B i` im´M i9 pQÊit /€M; p ;B“ Mm +O G•K “^aQ .•M- K“ Gw L;¼+ h?B M
+?“m M´B i`+? K`+?- ? B M;QìB `i M? M? ç½ [m´M iÈB +MM; M? mX

h`QM; K°i H-M HûM H9i i` M ;BQìM; #` G•K “<sup>a</sup>Q .•M #„i i¢B i`“M- H½Q M?•M ;B“M
+? i5

a m i M; bU- G•K G¢+ +?ŠM; M?[M; F?¬M; i?m HB K M;QÊ+ H¢B +“M; i? K b®M; T
+?9i iQ b„+ î ;¬M MÆB ç| ç m F?¬M; /€K ` +Y - +?d bÊ #` K pQÆM; ?€Q b„+ FB
M K†i +kM; /€K ?“M? /•K # M çQìM;- F?¬M; #B i ç½ #S+ iY # Q M?B m M[M?•M

> B M,K b m G•K G¢+ `ìB F?ÄB >„+ h?Ov i`‘M- F?¬M; T?^aB ?„M #` #S+ çB K“ H“ H

æWM; t2K ?„M ?€Q b„+ i?“M? i€M?- M?QM; i`bM? ç° p,M +?QÆM; + Q imv i p¬+ M
;B^aB M;mv M- ?°B M;mv M- i`¢M; M;mv M- i`î i?“M? i`¢M; M;mv M çQÆM; i`B m-
ç-m H“K [m MX

" M,K b m çQÊ+ T?|M; ` F?ÄB FBM? H“K +?O +?QM? K°i T?QÆM;- p®M ç½ i?Q€
HB M T?|M; i9M; i`î H¢B- H“K ?¢B F?¬M; +?d H“ K°i i`‘M K“ H“ K°i i?“M?X

G9+ 'v h¬ L;mv i i?“M? +| K°i +•m ?bM? /mM; G•K G¢+ - ç| H“ H“K i•M H M; K†B ç

>„M HW i` M ûT /QÈB- M;QìB # M /QÈB bÊ ?„M- K“ M;QìB # M i` M çQÊ+ ?„M ç9
K†i ?Q“M; ç Hm¬M M|B i®i +?Q ?„M- +?S+ [m M +“M; H“K +“M; HÈM- ? B KQÆB
çQÆM; i`B m- M´B #“i M?‘i i?ìBX

h? K # M,K b m- ?Q“M; ç M?B K # M? #,M; ?“- F?B H•K +?mM; Ov i?€+ G•K G¢+
[mv M F?mvM? i`B m ;B^aX

J“ H9+ M“v /½ i•K +O G•K G¢+ ç½ Kî ` ?Q“M iQ“MX

>„M ç-v F?Q i? çB p“Q +mM;- ç2K [m^a T?K +O ?Q“M; ç M;O ? i K‘v H-MX a v M
i`QÊ+ K†i iB m ?Q“M; ç +QÐB H M i?€B ?“m Kšm M;?B i?B M ?¢- F?¬M; +| / M?
[mv M ?“M? +O ?Q“M; ç X

h`QîM; +¬M; +?9 çQÆM; i`B m ç½ iÈB im´B +“T F - çQÊ+ iS ?¬M +?Q +QM i` B i`Q
H9+ p“Q +mM; #€B FB M Kšm ?“m ç½ ;†T T?^aB G•K G¢+ +MM; i?€B ?“m ç M; K•v
[m^a F?| i`®M F?ÄB p“M K M? #` /•K M?K+- K +QM +MM; ?¬m K°i +?²M;- i`î i?“M?
p¬+MM; #B BX

h^aiQÈM; [m•M bm‘i #BM? Km®M ?° ;B€- M?QM; G•K G¢+ [mv M F?mvM? i`B m ;B^a
€T- h^aiQÈM; [m•M #` tY +?ûK +Ym i°+X " M[ M?B i` im´B K„K¢Q ç m i`î i?“M? ç²
i`Á M; v i`QÊ+ K†i T?K i?•M +€+ M“M; #` çQ¢i i‘K i?•M i`QM; i`„M;- K“ h^aiQÈM; [
M?K+ +„M HQÐB iU b€iX

h`<sup>a</sup>B [m bU FB M M“v i?O çQ¢M i?®M; i` ` +O G•K G¢+ +“M; i? K M;?B K F?“+ - i`
i`QM; F?OM; #®- iWM; M?“ ç m T?^aB +mM; T?KM; #S+ ?¼ +O i iQÈM; ç¢B M?•
M;?“+? i¢Q T?^aMX

G¢B [m i? K KQìB M,K- iB m ?Q“M; ç ç¢B ?¬M- ?Q“M; ?“m i` im´B tm‘i i?•M [mw
L?QÊ+ >Q - M?QM; p“Q ç K ç¢B ?¬M G•K G¢+ H¢B #Á H M;BQìM; `²M; i? v i? ?Q
ç€ ?Ov MY i?•M /QÈB +O iB m ?Q“M; ç ç M; T?šM M°X

L K L?QÊ+ >Q imv H“ [mw M[i?Q ?QÆM; K¬M ç - M?QM; i`ìB bBM? /•K ç½ M;- `‘i M
[mv M +O G•K G¢+- +ÁM +?O ç°M; +-m ?Q M- ç†+ #B i i?Q+? î i`QÊ+ K†i iB m ?
G¢+ ?Q M ?^aQ- M?bM €M? K„i #‘i HU+ T?šM M°+O iB m ?Q“M; ç - F?Q€B +^aK +
HB iX

G•K G¢+ iU T?QM; € T?K- H“K i?€B i?QÈM; ?Q“M;- K†B M;“v +?ÆB çM ?Q“M; ?
+?€m ;€B- +?ÆB i?€B ?“m- /QÈB i?®M; i` ` ?„+ €K- /•M +?9M; H-K i? M- i?B M ?¢

39NX *?QÆM; 38N, *?•M h?U+ *MM; ©Q *ªM? UkV

G¢B i? K KQÌB M,K b m- M?B m+m°+ F?ÎB M;?o #MM; M´- M?´i H M +ÆM b|M; HÈ
?Q¨M; ç ¸M M?šM M?B m M,K `®i +K+ #MM; M´- ç¨Q i?Q€i F?ÄB i v G•K G¢+ - b m´i
ç ç¬- G•K G¢+ ç½ i`Î i?¨M? iM M?•MX

G•K G¢+ #` HB i +?QM KQÆB +?QM i°B HÈM- T?€M H,M; i`b tY iY- Î M;¼ K¬M +?
hBM iS+ i`mv M ` - +ª MQÈ+ +?9+ KWM;- T?€Q M´ K°i i?€M;- +| i? i?´v çQÊ+ i?B
G¢+ iÈB KS+ ç° M¨Q5

L K L?QÊ+ >Q - i?€B ?¨m- i`QÎM; +¬M; +?9 ç m #` ?Q¨M; ç # M i M; i`„M; çQÊ+
i¬M M;?B K ?Q¨M; i?´i ç m #` /B i F?¨m- i`QM; ?Q¨M; +mM; i`QM; pÁM; KQÌB M;
p¢M M;QÌB- ç•v H¨ H¨+? bY i M; i?QÆM; K¶B F?B i? v ç´B i`B m ç¢BX

" M M;Q¨B M;¼ K¬M- G•K G¢+ #` ?bM? T?¢i H,M; i`b- M;¨v ç-m iB M ?„M +QÌB ?
M;O [m i?€B ?¨m- ?Q¨M; ?¨m- +¬M; +?9 +MM; p¬ b® K„ M[- +| +? i +kM; H¨ ç€M;

a m F?B ?Q¨M; ç M;?2 iBM- b B M;QÌB `9i ç-m HQÐB +O ?„M- H¢B i?U+ ?B M ç
?¢ /B i i°+ - t2K M?Q H¨ b d M?K+ +O +ª MQÈ+X

J°i M;¨v- ? B M;¨v- # M;¨v

G•K G¢+ #` ?bM? T?¢i H,M; i`b M?QM; F?¬M; +? i çQÊ+ - KQÌB M;¨v b m pšM ;B½
/•M +?9M; ç ç¬ /¬M /¬M bÊ ?½B- +?Q `^M; G•K G¢+ H¨ K [m, ç-m i? B- T?¨K M?
HB M HKvX

hBM iS+ Q M? i`mv M- imv `^M; M;QÌB i`QM; i?B M ?¢ ç m ?¨M G•K G¢+ ç M i¨M
F?¬M; ` M;QÌB /€K #¨v ?bM? pÈB ?„M5

E?OM; #® +?QM? H¨ K€m i?`i #` F?Qûi `KM; +O G•K G¢+ H¢B +| i? ?²B T?K+ i`Î
/¨B ` - H¨K /•M +?9M; ç ç¬ FBM? ?Q¨M; F?| i? #bM? M- +?d bÊ ?„M ç°i M?B M
;B|i M?KQ K€mX

>Q¨M; ç p°B p¨M; çB m M;U H•K [m•M- #´i +?´T iB T iK+ i` i¨M G•K G¢+ +?B m +
+?ûK ç-m ?„MX

J°i ç Q- ? B ç Q- # ç Q5

æ-m G•K G¢+ `ÆB tm®M;- M?QM; H¢B #` ?„M iU KbM? iB T i`Î p - K´v H¬M M?Q i?
?Q¨M;- /•M +?9M; [m M b€i T?€T i`QÌM; #` /¼ M;´i p¬ b®- ç m M?¨M ç`M? G•K G¢
FB T F?€+X

>Q¨M; ç /MM; ?Ä ?bM?- i`¬K MQÈ+ - çO HQ¢B i?O çQ¢M ç m bY /KM; [m M?QM;
G•K G¢+ #` M?®i /QÈB ç` H Q- # M i` M ç9+ K°i T?Q iQÊM; FBK T?¨i K M; i?2Q
M¨v t2K M?Q F i i?9+ K°i ;B B çQ¢MX

hW F?B +ÁM #û G•K G¢+ pšM Hm¬M +| K°i HQ¢B ªQ ;B€+ ;B®M; M?Q KbM? +ÁM
+m°+ b®M; ç| HU+ HQÊM; +O ?„M p¬ ?¢M- ç½ iB T +¨M M?Q i?-M HBM? ç¢B M,M
/¨M; M?Q i`Î #¨M i v5

L?QM; i?2Q im´B i€+ i,M; i`QÎM;- HQ¢B +ªK ;B€+ M¨v ç½ #` ?„M H¨K T? B M?¢i-
K½B F?¬M; +? i- HQ¢B +ªK ;B€+ FB HB M [m v i`Î H¢BX

L?QM; K°i +?9i +?•M HBM? +?Q /B i F?¬M; çO ;¼B p i`Q M?È+O ?„M- G•K G¢
i¨M HU+ bmv iQ KbM? H¨ B- ? B HQ¢B +m°+ b®M; H¬M HQÊi p +?¢K +MM; M?[M;
+?Q ?„M ?®i ?QªM;X

h¬ J}5

>„M ç°i M?B M M?È H¢B K°i M;QÌB- K°i M[M?•M #€+? K} i?B M FB m- K°i +€B i M
?„M5

G,M; EBM? >²M;- S?QM; aî GB M- L;?B K h? M?- G•K >™M? L K- G•K >²M; >Q M;
[m2M i?m°+ H¢B t H¢ M?av` - G•K G¢+ ;B®M; M?Q M?bM i?`v ¢QÊ+ ¢ M b€M; i`
M?È H-M HQÊi F? B KÎX

h H` G•K G¢+5

>„M #¶M; M?B M KÎ K„i5

P M?5

J°i +¶ HU+ HQÊM; / Q ¢°M; +QÌM; ¢¢B /kM; K½M? i`™M p`Q- i`QM; ?B M i?U+ G•K
?„M pšM ¢ M; î i`QM; ? M; ´ +O \*Ym h9+ Zm€B- K` # M +¢M? ?„M L K L?QÊ+ >Q ¢
iS+ ?Q`M iQ`M #B M K'i- K` F?|2 K-B +?QM M;QÌB Gw L;¼+ h?B M ¢ m im¬M K€
F?€+ ;b #` +?bK i`QM; #|M; ¢ - M?QM; F?¬M; i? M`Q idM? /"v5

æ•v H` \*Ym \*Æ J h•K i`™M5

a€M; i¢Q K°i °Q +ªM?- M m M;QÌB #` i?K i?m"i +?Q `^M; KbM? ¢½ +? i- p"v b) #
i?ŠM; iÈB F?B M`Q im´B i?¼ ? Q ? i b) +?•M +?QM? iY pQM;5 hmv L K L?QÊ+ >
iWM; +| ¢QÊ+ iQ iQÎM; ?mv i +?B M +¬m bBM? M?Q G•K G¢+ +MM; w +?Q +?B M
#ÎB p"v M`M; F?¬M; i? ¢`+? H¢B °Q +ªM?- b m F?B ?Q`M; ¢ # M ¢QÊ+ +? i M`M
p•v i`QM; i`¢M; i?€B +? i ;Bª- K` HQ¢B i`¢M; i?€B ¢| b) Hm¬M FûQ /"B HB M iK+
F?¬ +¢M H` M;`v M`M; +?•M +?QM? iY pQM;5

L?QM; imv `^M; mv HU+ \*Ym \*Æ J h•K i`™M +QÌM; ¢¢B- M?QM; M;QÌB i?B i`B M
#ÎB pb #¼M ?¼ +kM; T?ªB /MM; i?•M M?"T +K+- M m M;QÌB i?K i?m"i F?¬M; ó+? i
M`Q i?Q€i F?ÄB ªM? ?QÎM; +O °Q i`™M- ¢²M; /¢M; +kM; #` +?bK b•m i`QM; K ?Q
¢ª i?QÆM; M;QÌB ¢²M; i?ÌB +kM; b) i´M i?QÆM; KbM?5

"ÎB pb G•K G¢+ T?€ +K+- +?QM M;QÌB Gw L;¼+ h?B M F?¬M; i? M`Q idM? H¢B- i
M`Q +| HU+ w +?Q p¬ +MM; QÆM; M;¢M?5

*Ym *Æ J h•K i`™M b) ¢2K iQM? +€+? ?Q`M iQ`M i`€B M;QÊ+ pÈB K¶B M;QÌB FQ
i`QM; °Q +ªM?- G•K G¢+ ?€Q b„+ M?Q K¢M;- ? K K [mv M i? H,M; M?B M i?B M
?| i?•M i?™M? imv i ¢¢B /•K T?K- ¢•v ?Q`M iQ`M H` F i [mª i`€B M;QÊ+X

hmv `^M; G•K G¢+ i?"i F?| +?`m pÈB iQM? +€+? +O L K L?QÊ+ >Q - M?QM; +kM
M?bM M`M; +? i M?Q i? - T?ªB #²B ?²B i`QM; #|M; ¢ K bm®i K'v p¢M M,K KÈB ?Q

>„M i?Y H v idM? L K L?QÊ+ >Q - M?QM; w i?S+ +O M`M; ¢½ +?bK i"™M b•m i`QM
KbM? ¢½ +? i- +,M #ªM F?¬M; i? /MM; M;Q¢B HU+ ;¼B idM?5

L m M;QÌB F?ÎB tQÈM; ¢½ +? i ¢•v\

G•K G¢+ F?¬M; ? +| +?9i ?ªQ +ªK ¢®B pÈB iQ`M #° M;QÌB +O •K .QÆM; i?€M? ;
F?¬M; ;B M i?B i +€i i?Bi`B M- +?QM M;QÌB Gw L;¼+ h?B M H"™T iS+ iW ?¬M K
M?QM; L K L?QÊ+ >Q i?"i` H` #` +?QM? KbM? ó;B iô +? i- imv `^M; ¢½ T?€ ?Ov
+,M #ªM F?¬M; +| /'m ?B m idM? H¢B5

>„M ¢B K` K°i +?d ¢ti H M i` M i`€M L K L?QÊ+ >Q - H'v w i?S+ +QÌM; ¢¢B +O K

æ•v H` +?mv M +U+ F€ M;mv ?B K- w i?S+ p +?¢K +U+ F€ F?| F?,M- +| +?9i p¬ w
M;m M;®+- iW ¢| p b m #B M i?™M? ¢-M ¢°M5 L?QM; i? v pb ?¬M K +?Q iÈB +? i
K°i H-M5

G•K G¢+ iBM iQÎM; M m M?Q G•K L?QÊ+ >Q ? v #B i +kM; M?'i ¢`M? ¢²M; w pÈB

P M?5

v i?S+ +?¢K M? m- G•K G¢+ #ÎB pb +| *?B M h?B M #Q [mv i imv `^M; +ªM? ;BÈB
?ÆM L K L?QÊ+ >Q - ¢½ M?' + H M FBM? i?B M b|M; HÈM i`QM; i?S+ ?ªB +O M`M

>„M ç½ F?®M; +? mv HU+- F?¬M; iQ¨M HU+ ` i v- M?bM i?'v i?S+ ?ªB +O M¨M
H†M;- ?„M HB M ;B i,M; i? K +?9i HU+ HQÊM;- H¢B çB K ` K°i +?dX
" H-M- #®M H-M- M,K H-M
E?B çB K ` H-M i?S K QìB #ªv- i?•M i? L K L?QÊ+ >Q +?Êi +QM; H M- ;B®M; M?
+Sm idM? H¢B- F?¬M; M;WM; ?Q F? M- i`QM; €M? K„i M; ,M F?¬M; çQÊ+ FBM? ?Q
oW M?bM i?'v G•K G¢+- M¨M; pW KWM; pW bÊ- H¬B FûQ i v ?„M M|B,
@• T?K ç¢B M?•M- +~m ?Q¨M; ç Km®M # M +? i #'M +mM;- M;¨B M?'i ç`M? T?ªB i
G•K G¢+ i`® K„i- ?„M ;¼B idM? H¢B H¨ M?•M +€+? M;Kv i¢Q +O L K L?QÊ+ >Q i

38yX *?QÆM; 3ey, L?•M *€+? L;Kv h¢Q

h`Á çM +?ÆB HÈM çB\
L?•M +€+? ;Bª i?mv i i? v i? M?•M +€+? çQ+? i?U+- iW i`QM; ªQ +ªM? +?çv ` \
G•K G¢+ +| +?9i M;~M M;QìB M?bM L K L?QÊ+ >Q - F?¬M; i? iQîM; iQÊM; çQÊ+
iB M M[#B M i?¨M? bB m +'T /•K T?K b) +| #° /€M; M?Q i? M¨QX
@• T?K ç¢B M?•M- ç•v H¨ MÆB M¨Q\
L K L?QÊ+ >Q +?Êi T?€i ?B M ?Q¨M +ªM? +?mM; [m M? F?¬M; çQÊ+ #bM? i?QìM
iQ¨M i?•M- ?QÈM; G•K G¢+ /U iÈB,
@~m ?Q¨M; ç # M +? i #'M +mM; +?ŠM; H)- #'M +mM; ç½ +? i `²B\ • T?K ç¢B M
b Q\
@E?¬M;- +?9M; i F?¬M; +? i- ç•v +?d H¨ K°i i? ;BÈB F?€+ K¨ i?¬B5
G•K G¢+ /MM; i v çÐ i`€M- +ªK i?'v p¬ +MM; ç m ç-mX
@*?9M; i F?¬M; +? i\ ?- +?9M; i i?U+ bU F?¬M; +? i- [m, H¨ F?¬M; +| M?B i ç°
L K L?QÊ+ >Q pmB KWM;- €M? K„i HQm +?mv M- HQÈi H M i` M K†i G•K G¢+- pQ
i?Q M? M?¨M; HB K H'v K¬B /QÈB- K°i #° /€M; T?QM; i Q i¨M tQÆM; ,
@• T?K ç¢B M?•M- #'M +mM; Km®M5
æ½ #„i ç-m T?|M; ç½M;\
hmv `^M; +?d H¨ K°i i¨¨M; K°M; tm•M- M?QM; ç•v F?¬M; TªB ;B'+ K°M; #bM? i?Qì
+Ym ç¢B iBM? pU+ HB M i?O i¢Q ` - ;¬M M?Q +?•M i?U+5 G•K G¢+ iBM? iQìM; M?
î+Y b´- i`QM; # i„K- î?Q pB M- îM?[M; ç` T?QÆM; #'i ç²M; F?¬M; M;WM; ?Q
i`î i?¨M? i`Q M?È +O ?„M- M?'i i?ìB H¨K i`QM; HÀM; ?„M i?"i bU `mM; ç°M;X
@• T?K ç¢B M?•M

L K L?QÊ+ >Q FûQ /¨B •K çB m- FB m K} p¬ ?¢M- K¨ G•K G¢+ +ÁM ç M; M;~M ` ç°
i v M|M; H M- HB M i?'v L K L?QÊ+ >Q ç½ +¬K H M i v TªB +O ?„M ç†i H M K¬
i?Q F?¬M; M;WM; i` m çM ç-m M;|M i v +O ?„MX
*Ym *Æ J h•K i¨¨M +| i? ç2K K°i K†i M?•M +€+? i`€B M;QÊ+ +O K°i M;QìB ?Q¨M
M|B +€+? F?€+ M m i`QÈ+ FB L K L?QÊ+ >Q +¨M; #ªQ i?O- +¨M; H½M? ç¢K H¢M
HY M|M;- +¨M; i? K +U+ F€ /•K ç½M;X
L¨M; ;B®M; M?Q K°i +QM `„M H Q p¨Q i`QM; HÀM; G•K G¢+- K°i iB M; tû `€+? ç½
HB K H M H²M; M;U+ +O ?„M- ? B i v i`QÊi tm®M; ;B[? B +?•M +O ?„MX

.•K i?9 ?5

hB M iY i? M? i?m-M M;"v tQ ç½?Q"MiQ"M ?| i?•M i?"M? K°i /•K M[+MM; +U+
+O M" M; iU ?² +?Q M" M; K°i +•v ;"v +kM; +| i? H"K +?Q M" M; F?¬M; i? K [m M
iB T M?ûi tm®M; MY i?•M /QÈB +O KbM?X

@L K L?QÊ+ >Q

G•K G¢+ [m€i HÈM K°i iB M;- i? M? •K M?Q iB M; +?m¬M; HÈM / Q ç°M; HÁM; M;
L?QM; L K L?QÊ+ >Q F?¬M; T?ªB M?"T K - M?•M +€+? ;Bª i?mv i M m M?Q ç½ tr
i²M i¢B i?U+ bUX L m M?Q #ªM iQM? H" M?Q i? - +| H ?ûi i?b +| Q+? HÊB ;b\

@• T?K ç¢B M?•M- M;QÌB i ç M; Î+?¶ M"v ç•vX L;QÆB b„T+?'M çB + +ª H¶ i B +

L K L?QÊ+ >Q +QÌB F?9+ F?Q+? - M?QM; #ÎB pb #` G•K G¢+ ç~v ` M M M" M; F?¬M
p¬ +MM; B Q€M M?bM G•K G¢+ ?ÄB,

@*| T?ªB M;QÌB i ç½ H"K b B pB + ;b- € T?K ç¢B M?•M Km®M i`€+? T?¢i L?QÊ+ >

L" M; óM?Èô iÈB iB M? ?bM? F?m T?ÁM; pÈB G•K G¢+ i`QÈ+ FB - M; v H"TiS+ M
K¬M; +O KbM? M? +? H M + Q + Q- ` M `d M|B,

@JÌB € T?K ç¢B M?•M i" M iB M? i`€+? T?¢i L?QÊ+ >Q çB5

L[iY ç¬B K€ ?²M; ?"Q- b m ;€v +kM; ç½ M?B K H M K°i i-M; K•v çÄX æ¬B K„i tBM
MQÊ+- M" M; Md MQM [m v ç-m M?bM G•K G¢+- i` M K†i i" M ç-v p +?ì KQM; ç|B
çQ m®M ûQ- KÆ ?² +| i? +?SM; FB M MÆB [m-M ç½ +| +?9i QÆM QÈiX

h`QM; HÁM; G•K G¢+ i?-K i? M- M m L K L?QÊ+ >Q idM? H¢B ?²B iQÎM; çQÊ+ #
F?¬M; #B i H'v iQM? +€+? +O M" M; +| i? #` t'm ?' ç M iU b€i ? v F?¬M;5 L?QM
i?2Q ç-m Kšm i?9 M?Q p"v çB ` M;Q" B- /M b Q +kM; T?ªB M;?o +€+? H"K #ªM iQ
H¢BX

L m p +?¢K i?-M i?S+ +?d /šM T?€i ` M?•M +€+? ;Bª i?mv i +O M" M;- M?Q p"v
?ÆM K°i +?9iX *| i? H"K +?Q #ªM iQM? +O M" M; b®M; H¢B ? v F?¬M;\ .M b Q ;
pšM +| F?€+ M? m çB\

G•K G¢+ F?¬M; /€K F?ŠM; ç`M? M;?o i?-KX

L?QM; ?B M i¢B ?„M F?¬M; +ÁM ç®B b€+? M"Q F?€+- +St2K M?Q ç2K M;U b®M;
i` p"v- /M b Q H'v #° /¢M; M?Q p"v bBM? i²M- L K L?QÊ+ >Q +| #B i b) i?"` ^M; K

L m ç½ t2K M" M; M?Q M;U +? i- G•K G¢+ ç½ F?¬M; +ÁM #,M F?Q,M- çB [m ? B
ç M; M? +? + Q +O L K L?QÊ+ >Q X

@ ?

J°i +?QÎM; M"v i?U+ bU `i M†M;- imv `^M; F?¬M; +| /KM; w çª i?QÆM; M;QÌB M?
F?¬M; +?O ç°M; bY /KM; iBM? pU+ ?° i?•M ?Q†+ i` HB m i?QÆM; i? - pb p"v K-
T?-M- ç m ç M +?ªv MQÊ+ K„iX

@• T?K ç¢B M?•M- KÌB i" M iB M? i`€+? T?¢i L?QÊ+ >Q çB5

hm v `^M; L K L?QÊ+ >Q #` ç m- M?QM; p K†i H¢B pmB KWM;- HÈT pªB MÆB K¬M
/•K ç½M; F?¬M; i? +Sm p½M5

G-M M"v G•K G¢+ ;BÆ i v M?QM; F?¬M; +€+? M"Q ç€M? tm®M;X

" M i`QM; ªQ +ªM?- ? B M;QÌB +kM; +?ÆB i`Á M;QÊ+ ç½B çM #ÐM- L K L?QÊ+ >
K¬M; pW ?Q M €B- M?bM i?'v Kšm M;?B K°i MQÊ+ i" M ç-v #° /€M; /•K K}- bS+ K
i`Î M M HÈM T?B i?QÌM;X

L?QM; [m v p i`QM; ?B M i?U+- i?"i bU F?¬M; / H"K5

@• T?K ç¢B M?•M- KÌB M;QÆB iB T iK+ i`WM; T?¢i L?QÊ+ >Q 5

L K L?QÊ+ >Q m®M ûQ #ì K¬M; - imv M`M; H` K„ M[i?m°+ HQ¢B ; -v ; Á- #`M i¼ F
i` pmM + Q- T?B i?QÌM; ;ÊB +ªKX

G•K G¢+ +| +ªK ;B€+ KB M; F?¬ HQ¢B M|M;X

.M b Q *Ym *Æ J h•K i`"M bBM? `ªQ +ªM? [m€ KS+ +?•M i?U+- +?Q /M ç®B pÈB Q
i`QM;ªQ +ªM? +kM; F?¬M; i? ?Q`M iQ`M t2K H` ;B'+ K°M; MûK ` b m ç-m- b m
t9+ pÈB L K L?QÊ+ >Q - ? B HQ¢B i`Q M?È ?Q`M iQ`M #'i ç²M; ç½ p +?¢K HšM M

æ•v +?QM? H` pb b Q M;`v ç| G•K G¢+ F?¬M; H"i t2K i`Q M?È +O L;?B K L?QÊ+ i
F?ª M,M; t2K [m `²B +| i? ?Ov /B i- ç| b) #B M i?"M? K°i #° T?"M i?U+ bU +O i`
?QÌM; iÈB iQM? +€+? +O ?„MX

h`QM;ªQ +ªM? ? B M;QÌB F?¬M; #B i iWM; K•v KQ +MM; M? m # Q M?B m H-M-
#° T?"M i`QM; i`Q M?È +O ?„M- M?QM; Hw i`Q +ÁM +| i? M|B +?Q ?„M #B i ç|ç n
M[î i`QÊ+ K†i ?„M ç M; T?2 T?~v K¬M; +-m ?Q M- i?"K +?Q +ÁM /•K ç½M; ç M Q
ç K°i M K M?•M +| M?m +-m #bM? i?QÌM; +| i? F?¬M; bBM? ` HY /K+\\

L K L?QÊ+ >Q H` M;QÌB KÎ ` ibM? +ªK K¬M; HmM; i`QM; çÌB ?„M- +?d H` pb +?i
+ÁM +| bU tm'i ?B M +O h¬ J} K` i„i çB ?ªQ +ªK FB - M?QM; #•v ;Bì F i?ÊT +MM;
çQ¢M ibM? /mv M FB H¢B +| tm i? Km®M Mªv bBM?X

" 5

>„M ;B®M; M?Q #` K tmB [m, F?B M p¶ tm®M; K°i +?QÎM; - F?¬M; M†M; F?¬M; M?
H¢B ` M `d K°i iB M; - K` M?½M ?B M ` b|M; HÁM; +m²M +m°M- HY /K+ ç½ ?Q`M

" 5 " 5 " 5

*| KMM; K°i /o M?B M +| KQÌB H,K- G•K G¢+ ói`WM; T?¢i ô K„ M[ FB - i`QM; HÁM;
F?€+ i?QÌM;X

æ2K K°i iB M iY i? M? H ç€M? çÁM i`WM; T?¢i- ç•v H` ;B'+ K°M; +O # Q M?B m
M K M?•M ç®B pÈB M[M?•M F?¬M; T?ªB +?QM? H` i` M ;BQÌM; H` /•K T?K- ` ç¢B b
M m L K L?QÊ+ >Q +| i? ?Q`M K„ H`K çQÊ+ çB K 'v- i?"K +?Q M`M; î i`QÊ+ K†i M;

38RX *?QÆM; 3eR, L?•M *€+? L;Kv h¢Q UkV

"`M i v G•K G¢+ p¶ tm®M; +`M; M;`v +`M; M? M?- ç` T?QÆM; ç€M; bÊ M?'i +O
+?QM? H` +?Q /M M;QÌB i?K i?m"i +| i? i?Q€i F?ÄBªQ i`"M- M?QM; pšM b) #`ªM

@ ?- •M- €+

L K L?QÊ+ >Q F?¬M; M;WM; ` M `d- F?¬M; ? +?2 ;B'm HY /K+ +O M`M; +?9i M
p T?QM; ibM? v m /B KX

@• T?K ç¢B M?•M- M;QÌB i F?¬M; +?`m M´B M[ - K m M? M? p`Q çB5

L`M; +îB #Ä +?B + [m-M /`B ç½ QÈi çšK- tû tm®M; [m-M H|i- ç2K #ì K¬M; i`ÁM tB
MY i?•M /QÈB +O G•K G¢+ /U p`Q,

@L?²B ç-v L?QÊ+ >Q çB- L?QÊ+ >Q i?"i Km®M

L`M; FûQ [m-M G•K G¢+- ç2K iB m ç +O ?„M T?|M; i?Q+? çB ` - ç² p"i ?MM; po I
?mM; €+ +?d i?šM; p`Q v m ?¢B- iMv i?ÌB ç m +| i? T?€i ç°M; +-M; FQ+? K½M? H

G•K G¢+ ç°i M?B M i? M? idM? H¢B- i`QÌM; i?QÆM; pmM + Q +?Êi M;WM; ;B[+?

@L K L?QÊ+ >Q - M;QÆB çWM; iB T iK+ T?€i çB M- #^M; F?¬M; i b) H"K M;QÆB JB M; ?„M F?¬ M|M; p¬ +MM;- /M b Q ç½ M?B m M,K +?Q H"K [m - p®M +kM; F? L?QM; i`QM; °Q +°M? #°M iQM? ?„M HçB H" F /•K /K+ M?'i i?B M?ç- ?B M ;BÌ #` H /€M H M- +ÁM H" iB M? M?•M i`QM; K°M; H9+ ?„M +ÁM H" i?B m MB M- H"K HY /K ç@i i" M i`BX

@•M

æ9M; H9+ M"v L K L?QÊ+ >Q HçB +?O ç°M; T?|M; ` - K¬M; M" M; i`-K tm®M;- i`Q #` # Q #¼+ p"QX J†+ /M M" M; +ÁM i'K i?•M tY M[- M?QM; K°i +?9i ç m çÈM FB Î i oU+ +QÌM; ;Bª +?ŠM; F?€+ ;b #` Km¶B +„M- M" M; F?¬M; +?9i T?€i ;B€+ +ÁM H„+

æ½ ç M H9+ M"v +kM; F?¬M; ç G•K Gç+ iB T iK+ ;Bª pÌ- ?„M tQ v M; QÌB ç2K L K i? #„i ç-m i,M; +QÌM; i?°Q T?ç i- K" L K L?QÊ+ >Q +kM; ` M`d M;•K F?)- T?|M; t HY ?Q X

hW b m F?B G•K Gç+ iB M p"Q hBM? oU+- K¶B F?B +MM; h¬ J} +€+ M" M; ?Q M ?°Q pb pçM M?'i ?„M [m€ M?B i iB M? +| i? b) ;B i +? i #¼M ?¼5 J" M K M[?Q M €B ? ?„M iU M?B M T?B i?QÌM; F?| +?`m- Hm¬M +?d +| +°K ;B€+ KbM? ,M çQÊ+ HY M; /

L?QM; L K L?QÊ+ >Q HçB F?¬M; +-M ?„M i?QÆM; ?QÆM; iB + M; ¼+- M; ¼+ i? +| i? K†+ +?Q ?„M imM; ?Q" M? M; M; /¼+- F?¬M; +-M HQ H„M; M m H"K [m€ F+ i'M- H"K HY /K+ M;? M /QÈB ç€v HÁM; ?„M F?¬M; M; WM; /•M; i" Q H M- ç°M; i€+

L K L?QÊ+ >Q ` M`d F?¬M; M; WM;- i v +?•M ;„i; Q [m'M H'v G•K Gç+- b m K°i ç +O ç®B T?QÆM;- M" M; çç i çQÊ+ iÈB çdM?- i?•M i? `mM `v H M- ç2K iB m ç + b QX

@

L" M; ç°i M?B M T?€i ` K°i iB M; F m i" M M;"T F?~M i`QÆM;- #'i M- ?®B ?"M- b M;"T p i?Ä K½M- + Q p9i- #ûM M?¼M- M?Q Km®M #Si tû i`QM; K•vX

h-K K„i ? B M;QÌB M?bM M? m- ç°M; i€+ i`QM; M?€v K„i /WM; ?bM? °M?- ;B®M; M

@L K L?QÊ+ >Q \

G•K Gç+ F?¬M; [m€ t€+ ç`M? ?ÄBX

@æB ` M;Q" B- `9i ` çB5

L" M; iW iW M?„K ? B K„i F?¬M; /€K M?bM G•K Gç+- ;Á K€ çÄ M?Q HY i?B mX

hB M M[i`QM; i` Q HçM? HMM; FB ç½ i`Î HçB\

G•K Gç+ HmB ói?•Mô p T?Q b m- M?QM; F?B iÈB +Y ç°M; ç°i M?B M HçB M†M; H"K L K L?QÊ+ >Q F?¬M; iU +?O çQÊ+ T?€i ` K°i iB M; F m v m FB m- M?Q F?|-

@L;QÆB H" ?¶M ç°M5

*?Q /M i? M? H M?Q L K L?QÊ+ >Q +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ K„M;X

@h?S M?'i- i H"K pB + +?Q iWM; MY +?WM; #Ä /Î5

G•K Gç+ M;?B K i` M; M|B- M?QM; F?¬M; [m M p" M ç°M; F`+? HB i- H"K F?Q€B +ª i`mv M HçBX

L K L?QÊ+ >Q ;„i; Q +„M +?†i K¬B- F?¬M; ç bM? #ÎB pb F?Q€B +ª K K" i?'i i?® F G•K Gç+ +kM; +?¼+ ;B" M M" M; Km®M +? i- +€B ;b H" MY +?WM; #Ä /Î- `ä ` M; ?„

@h?S ? B- i Km®M i`W #Ä K°i i" i t'm +O M;QÆB5

G•K Gç+ +9B ç-m ?¬M M" M;- M?QM; L K L?QÊ+ >Q [m v ç-m i`€M? ` ,

@L;QÆB H" M[M?•M +O i - +?Q M M çWM; iB T iK+ çB HQ +?Q i?B M ?¢ Km¬M /
`²B5

@*9i` F?ÄB i?•M i? +O i M; v5

G•K G¢+ H'v w +?Q +O KbM? idM? H¢B iW i`QM; °Q +°M?- M?QM; +?QM? #°M i?•
+°M? H"K °M? ?QÎM; - ?m®M; +?B L K L?QÊ+ >Q H" /U p"Q G•K G¢+ ?²B idM? H¢
çQÊ+ °Q +°M? +MM; ?B M i?U+- M?'i H" Î i`QM; F?Q€B +°K M" M; +| +°K ;B€+ #m¬
i" M ibM? i?ûi H M ç-K çb b°M; F?Q€BX

L" M; +ÁM ç M; ç m F?' +?®M; çÐ- M?QM; F,, t°Q +O G•K G¢+ +kM; F?¬M; T?°B M"
i" M ibM? ?QÎM; i?K F?Q€B +°K H"K +?Q M" M; +| +°K ;B€+ M; QÌB KbM? M?Q Km®M
K" M; K" M; - KB M; +O M" M; H¢B #` G•K G¢+ p•v FQM H¢BX

> B K,, i L K L?QÊ+ >Q H° p ?Q°M; bÊ- #ÎB pb +?ŠM; M?[M; G•K G¢+ ?¬M H M K
ç-m HQÐB ibK iÁB i`QM; KB M; M" M; X L" M; p°B p" M; +,, M ` ,M; - F?¬M; Km®M ?Q"
+?d i?'v M; U+ +, M; i?ŠM; - ç¬B ;Á M; U+ ç½ #` G•K G¢+ pÁ M,, M H'vX

L" M; Km®M FBM? ?¬- M?QM; F?ÈT ?"K pW #m¬M; HÄM; +kM; #` G•K G¢+ i?W /`
M" M; ?'T +?†i- i? K H K K9i MQÊ+ #¼i +O M" M; X

?- i?"i €+ i•K5

L K L?QÊ+ >Q p®M #`B tQ+? M K M?•M- ç½ i?"M? i?|B [m2M +m°+ b®M; H½M? ç
F?¬M; +MM; M K M?•M T?€i bBM? [m M ? - çB i?2Q #QÊ+ +?•M bQ T?K ç2K iQ"
çQÎM; pã ç¢Q- +m®B +MM; T?B i?, M; h?¬M ;BÊB5

L?QM; K°i ?²B K°M; tm•M ç½ T?€ ?Ov M; mv M i,, + +O M" M; - ç†+ #B i H" /Q M" M;
/šM G•K G¢+ - H"K bU T?°M F?€M; +O M" M; +kM; #B M i?"M? p¬ HU+X Í i`QM; i`Q
bBM? i`QM; °Q +°M? +kM; ;B®M; M?Q K°i +m°+ b®M; i?S ? B- H"K M" M; F?¬M; +€

>B M i¢B imv `^M; M?•M +€+? i`QÊ+ FB +O M" M; +?B K [mv M F?®M; +? - M?QM
F?¬M; ? ó+? iô çB- pšM H"K F?| / i`QM; i?•M i? M" M; - H"K M" M; pW +°K i?'v M
t•K T?¢K- M?QM; H¢B pmB KWM; ?QÎM; i?K M K M?•M ç M; +QÌM; i? +?B K çQ¢i
°K ;B€+ K•m i?mšM F?B M M" M; +| +°K iQÎM; KbM? b,, T çB M H M K'i5

@G•K ?mvM?- çWM; iB T iK+ H"K L?QÊ+ >Q - çQÊ+ F?¬M; \

L" M; bY H¢B T?QÆM; T?€T M?m ibM?- €M? K,, i M?bM i?"i ç€M; i?QÆM; X

L?QM; M" M; H¢B F?¬M; #B i HQ¢B p K†i M?Q i? F?B Î i` M ;BQÌM; b) H"K M K M
G•K G¢+ +QÌB ?, M; ?,, + - K°i i v M,, M H'v #° M; U+ +O M" M; - M|B,

@S?°B ;¼B H" € T?K ç¢B M?•M5

:¼B € T?K ç¢B M?•M- +?QM? H" +¬M i?W M?"M L K L?QÊ+ >Q i`QM; °Q +°M? i²
FB p®M H"K L K L?QÊ+ >Q +°K i?'v ?ÄM; K'i5

L K L?QÊ+ >Q H"K b Q +?`m ç€T SM; - T?šM M° M?bM G•K G¢+ - imv i F?¬M; i?Ä

L?QM; G•K G¢+ +?d F?B M ` K'v F,, t°Q ç½ F?B M M" M; K` M?½M K Hv- tm•M i?C
i`QM; +m°+ ?Q M €B F?¬M; +?`m M' B K°i FQ+?5 .M b Q M?•M +€+? ;B° i?mv i +
iQÆM; çQÆM; M?Q M?•M +€+? çQ+? i?U+ +O +?QM? M" M; X

a m K°i çÊi F?Q€B +°K KÈB- L K L?QÊ+ >Q ;B®M; M?Q #¢+? im°+ ;,, i ; Q [m' M [n
M?`M çQÊ+ /•K ç½M; M|B,

@• T?K ç¢B M?•M- L?QÊ+ >Q Km®M # v5 Jm®M # v

>²B H•m b m- +?•M i v M" M; K K tm®M; - €M? K,, i K°i K°M? K HvX

38kX *?QÆM; 3ek, h?m S?K+

L?QM; i?2Q i?Ov i`B m F?Q€B +^aK ;B^aK tm®M;- €M? K„i +O M``M; F?¬B T?K+ Hç
i?'v ;QÆM; K†i+Q`B +Q`B +O G•K Gç+X

sQM; `²B5

LQÊ+ K„i L K L?QÊ+ >Q im¬M i``M ` - ;B`F?„+ M`v M``M; i?"i Km®M +? i +?Q tQ
t'm ?' +MM; ;B"M /[?B M içBX

@æWM;- M;QÆB H``M[M?•M +O i - î i`QÊ+ K†i i - M;QÆB +| i? #B m ?B M ` #'i

G•K Gç+ ¬K H'v M;Q`B M``M;- €M? K„i T?B i?Q`M; i``€+- /M b Q H9+ i`QÊ+ €M? K„i
L?QÊ+ >Q - ?„M +?Q iWM; M;?o iÊB +| i? ç2K M``M; €T /QÊB i?•M i? +O +?QM?

G``K M[M?•M +O ?„M b Q\

L K L?QÊ+ >Q +^aK i?'v p¬ +MM; t Hç- M``M; H``K°i M[M?•M ç°+ H" T- F?¬M; +¬M

@L;QÆB H``M[ M?•M +O i - ç•v H``bU i?"i poM? pB M F?¬M; i? i? v ç' B- +?Q /M
;|+ #B M- i +kM; b) ç2K M;QÆB #„i i`î p 5

G•K Gç+ ;B®M; M?Q i?®i` H`B i? F?ŠM; ç`M?X

o"v i?b M?Q i? çB5

L K L?QÊ+ >Q M^aM +?Q M;½ HÁM;- ;çQ b®M; ç½ M'm i?``M? +ÆK- ?ÆM M[i`QM
K [m,- H``K +?Q M``M; +| +^aK ;B€+ KÆ ?² `®i +K+ #^aM i?•M F?¬M; i? [m v p H``K
ççK HçM? HMM; M;`v i`QÊ+X

L m M?'i ç`M? T?^aB ibK K°i M K M?•M- M``M; iU M?B M ibM? M;mv M ibK G•K Gç-
[m M ? X

GmB K°i #QÊ+ K``M|B- p|+ M;Q`B G•K Gç+ F?€i®i- HçB iB K HU+ p¬ ?çM- çO iQ +
pă ççQ- M K M?•M M?Q p"v +kM; imv i ç®B tSM; ç¬B pÊB M``M;X

L``M; F?2 F?) i?î /`B- M?„K HçB ? B K„i- M m F?¬M; i? T?^aM F?€M; p"v i?b +S v M

G•K Gç+ F?¬M; i?Q+? HQçB p +?çK /K+ p¼M; i?m¬M i9v M?Q i? M`v- M K M[?
/•M; tQM; +?d +ÁM HQm HçB ?Q F?¬M;- +?d F?B M``Q ?Q M €B +| /mM; M?"T +^aK
i``M M;"T +^aK ;B€+ i?Ä K½MX

>„M i? v ç' B p` i`Q i?•M i? - p¶ K°i +?QÎM; H M #`K¬M; tBM? ç T +O L K L?QÊ+
K°i iB M;- F?¬M; F?ÄB KÎ ? B K„i i?¬M ibM? iS+ ;B"M HçB #m²M #U+X

@Í i`QÊ+ K†i M;Q`B F?€+ i F?¬M; ç w M``M; Km®M H``K iB M iY- M?QM; î /QÊB
Km®M M``M; H``K ?Q``M; ?"m +O i 5

G•K Gç+ F?) +Q`B M|BX

:¼B H``?Q``M; ?"m iU M?B M H``+?d M?•M +€+? ;B^a i?mv i +O L K L?QÊ+ >Q - M[
FB - pW +?SM; FB M ç² p"i iQÆM; iU +•v +¬M i?'i i?b i?•M i? H" T iS+ M|M; H M

@æWM; ?ÁM;5

L K L?QÊ+ >Q +„M ` ,M; M|BX

@L``M; b) M;?2 H`B5

G•K Gç+ #'i K½M M?'i H``i?|B [m2M FB K i i?B M ?ç +O M``M;- çB m M`v ç®B pÊB
?„M b) F?¬M; i? v ç' B iQM? +€+? +O L K L?QÊ+ >Q - M?QM; i"i t'm FB M?'i ç`M

> B M;Q`B K°i +½B #QÊM;- K°i KB M; +``M; +SM; ?ÆM- F?¬M; M;WM; ;B®M; M?Q
/QÊB i?•M +kM; ç²M; /çM; p +?çK F`+? HB i- î T?QÆM; /B M M`v L K L?QÊ+ >Q
?ÆM ``i M?B mX

"ÎB pb M?•M +€+? ;B^ai?mv i +O M" M; H" M[M?•M /•K ç½M; imv i ç®B- H"K b Q +? HB i M?Q p"v- ``i M? M? Îi`QM; F?Q€B +<sup>a</sup>K [m M ? i i' +<sup>a</sup>K" ` M `d H MX

h`QM; H9+ KÆ KÆ K" M; K" M; M" M; ç€T SM; i?"i M?B m çB m QÊ+ #'i ç„+ /o- i, M?C bU ibM?- pB + M"v H"K M" M; b m F?B idM? HçB i?B m +?9i M[Km®M T?€i çB MX

G•K Gç+ +kM; F?¬M; KQM; çÊB +| i? H"TiS+ [mûi`KM; ói"i t'mô +O L K L?QÊ+ ç M i?b i®i ?ÆM- /M b Q çB M[ i?ÌB ;B M +O ?„M +ÁM `i M?B m- ``i M?B mX

_®i +K+ b m K°i i`"M ç€M? M? m F`+? HB i G•K Gç+ #„i ç-m #MM; M' - HçB M; ½ tr +O L K L?QÊ+ >Q X

æ½ ç M MQÊ+ M"v L K L?QÊ+ >Q +kM; F?¬M; +-M +® ;„M; +?2 ;B'm- /M b Q +?mv ç½ t^av ` - +ÁM bÊ t'm ?' ;b M[ ç•v\ .M b Q M?•M +€+? i?S ? B bBM? ` - M" M; +kM; ?QÎM; i?K M?Q p"vX

@æB i?¬B- +?9M; i `ÌB çB MÆB M"v5

G•K Gç+ M|B- +?B K çQÊ+ h?¬M æçQ [m^a- ç•v H" i?m ?Qç+? i?"i HÈM- ç½ F?¬M >mv i- #ÎB pb h?¬M æçQ [m^a H" /Q h?¬M >mv i b9+ iQ+? K" i?"M?- +?QM? H" iBM

>ÆM M[F?¬M; ;B®M; M?Q >Q L;mv M E?Q ? v h?¬M >mv i- h?¬M æçQ [m^a +| i? +€+? F?€+ G•K Gç+ +| i? ç2K i?¬M [m^a K M; çB ` M;Q" B- ç h¬J}- L;?B K h? M #¼M ?¼ +?B M? m ?QÎM; HÊBX

@L;QÆB +| M„K +?„+ M iQ" M `ÌB çB b Q\

L K L?QÊ+ >Q ?ÄB K°i +•m- i•K ibM? +O M" M; ``i K•m i?mšM- M?QM; /M b Q G•K ç-m iB M ?ÆM M[H" /mv M?'i +O M" M;- çQÆM; M?B M M" M; ç½ M^av bBM? ibM?

" M M;Q" B +| K°i ç®M; hBM? æ H½Q i' - ?ÆM M[H-M M"v #¼M ?„M +kM; b) F?¬M F`T i?ÌB T?ÁM; M;U- G•K Gç+ +?d +-M pW `ÌB F?ÄB *´ L;mv M æ°M; i'i M?B M b i' +?†M ç€M?X

@L" M; ç M; [m M i•K i b Q\

G•K Gç+ F?¬M; ç€T M;QÊ+ HçB +QÌB ?ÄBX

h?"i bU F?¬M; M?bM çQÊ+ HÁM; i®i +O M;QÌB F?€+5

L K L?QÊ+ >Q +| +?9i iS+ ;B" M [m v K†i b M; +?¶ F?€+- M?QM; G•K Gç+ HçB p M;U+ M" M;- H"K +^aK ;B€+ #m²M #U+ pW /•M; H M i`QM; HÁM; M" M; H"TiS+ i M /•M; H M +^aK ;B€+ /K+ p¼M;X

@u M i•K- M m i ç½ /€K çB p"Q i?b çQÆM; M?B M T?^aB +| +?m~M #`5

G•K Gç+ iU iBM KQÌB T?¬M M|BX

*¬M; T?€T F?¬M; ;B M +O ?„M i?"T T?¬M #€ ççQ- K†+ F hBM? æ H½Q i' +| +?m i? i?Q€i F?ÄB p" M K M? #` T?|M; i`K+5 J" ?B M içB b€m ? +-M; T?€T +MM; iB +?Q ç° H¬B FB T- F?m +? i`QÆM; hBM? ><sup>a</sup>B- M?QM; HU+ HQÊM; ç½ i, M; M?B m i' +kM; +| i? FûQ /`B ?ÆM K°i QiX

*ÁM M[- ?„M +| i? i? v ç´B iQÈM; KçQ- /MM; hY ædM? M;„M +€+? F?Q iS+- M; v F?¬M; i? iMv iB M M?bM i?'v K°i M;QÌB iW # M i`QM; çB ` i?b HçB +¬M; FQ+? M

> B M;QÌB #„i ç-m çB i`Î p - +?¶ i?¬M #Q M"v K†+ /M +| #<sup>a</sup>Q p"i h?¬M >mv i M?Q [m, /`- H"K #¼M ?¼ +kM; F?¬M; /€K ÎH•m- M m M?Q ç½ +| ççB i?m ?Qç+?- M?Q p çB i®i ?ÆMX

hQM? iQ€M K°i +?9i- #¼M ?¼ +?B K çQÊ+ p" B çQ" M >Q L;mv M E?Q- b€m ? +-M; H M K°i #QÊ+- K" b m F?B L K L?QÊ+ >Q `ÌB çB +?d +-M ,M p"Q h?¬M æçQ [m<sup>a</sup> hBM? >Q" M; +<sup>a</sup>M?- Qm ç½B ç| ç½ H M iÈB i" M i`B5

L m F?¬M; +Y °B iW hBM? oQÆM; iÈB hBM? >Q¬M; +?Q /M H¬ i?B M i¬B +kM; +¬
F?¬M; T?°B +?d p¬B M,K i?ÌB ;B M i?b +| i? ç°i T?€5
G•K G¢+ +® w Km®M /¢v /¶ L K L?QÊ+ >Q - K¬B çB i?|B [m2M K M; i?B M ?¢ i¬QM
M¬M; ?Q¬M iQ¬M i?m°+ p Kbm?- çQ¢M çQÌM; M¬v iU M?B M F?| i¬€M? F?ÄB b) i
QÈi €iX
"°M i•K L K L?QÊ+ >Q #¬B tQ+? bU i?•M +°M ;B[M K M[- M?QM; M?•M +€+? ;B^a
i" M tQÆM; iOv- +,M #°M F?¬M; i¬°B [m çQÊ+ #¬ G•K G¢+ F?B m F?Q+?- pW KÁ
M?m i`9M; #° M;U+ +kM; ;ÈB /K+ p¼M; - çB m M¬v ?ÄB M¬M; H¬K b Q +?®M; +U\
L¬M; pW i? M pW ;B" M- M?QM; i?•M i? H¢B p¬ +MM; pmB KWM; ?QÎM; i?K- H¬K
i?´v K HQ¢M- F?¬M; T?•M #B i¬ä M;QÌB M¬Q KÈB +?•M +?QM? H¬ M¬M;X
E?B /B M +°K çQ M i¬ M; i?b M¬M; ;¼B G•K ?mvM?- F?B H¢B #B M i?¬M? € T?K ç
#B M ?| +U+ HÈM H¬K G•K G¢+ i¬" M M;"T +°K ;B€+ KÈB K HšM ?SM; i?9- F?¬M;
i? imv i i¬„M; K M;QÌB +O M¬M;X

38jX *?QÆM; 3ej, h?m S?K+ UkV

h¬QM; °Q +°M? G•K G¢+ +kM; #¬ ç¬Q K|+ ¬ K°i Kt i?„+ €K- M?QM; i?m°+ HQ¢B T
F?¬M; ;B®M; M?Q L K L?QÊ+ >Q Hm¬M i?QÌM; tmv M #¬ H¢+ +?QM? KbM?X L?Q
iU M?B M +kM; +¬M T?|M; i?Q+? çB ¬ - M m F?¬M; +S K½B €T+? b) ;•v i?¬M? [m
G•K G¢+ ç®B ç½B pÈB h¬ J} +€+ M¬M; Hm¬M Hm¬M ¬M M?m- M?QM; ç®B ç½B pÈ
imv i F?¬M; i?QÆM; ?QÆM; iB +M; ¼+- K¬ +°M; i?Q+? ç€M? p¬Q bU i? M? + Q +O
?°Q ç m K¢M? K) +¬K çB H¬M ç¬m iB M +O p¬B ç¬ T?QÆM; i¬ M M;QÌB M¬M;X
JB M; +O M¬M; - b m ?"m K¬M- i?"K +?Q #° M;U+ ç¬v çtM- ç m #B M i?¬M? KK+ i
iQM? +€+? ?„+ €K ?Q¬M iQ¬M #¬v ¬ X L?bM i?´v ç¬B K„i ç T K Hv- `²B H¢B t´m ?´
+°K ;B€+ p¬ +MM; i?Ä K½MX
J°i M,K b m- ? B M;QÌB pQÈi [m L;•M G•M >°B- +€+? +Y ç°M; ;¬M i? K K°i #QÈ+
J¬ K°i M,K M¬v- L K L?QÊ+ >Q i? v ç´B ¬´i M?B mX
" M;Q¬B +O M¬M; imv ¬¬M; pšM i? M? H M?Q i¬QÈ+- M?QM; çQÊ+ G•K G¢+ F?¬
K M; i?2Q +¶ K} b„+ K M;QÌB- çt+ #B i M?•M +€+? ;B^a i?mv i +O M¬M; +kM; F?¬
M?•M +€+? +?O v m ?Q¬M iQ¬M /mM; ?ÊT iÈB +MM; M? m- i¬QM; çQ M i¬ M; H° p
F i?ÊT i?"i ?Q¬M K„X
L K L?QÊ+ >Q Kt+ [m¬M i¬„M; - Kt i M;Q¬B pšM H¬ iB M iY i? M? H - M?QM; +?d
M?bM i?´v M¬M; i?"K +?Q F?¬M; Kt+ [m¬M H| iX æ•v H¬ G•K G¢+ FB M i¬b ûT M¬M
F?Q€+ iB M iY M¬M; +ÁM +| Kt i KkB ;b M|B iÈB i?B M ?¢ ç¢B M¢M- ç²M; i•K ?B T
æ2K K°i iB M iY /¢v /¶ i?¬M? K°i /•K M[- ?ÆM M[+ÁM H¬ /•K M[+?d +?mv M +?9+
i¬" M M;"T +°K ;B€+ i?¬M? iUmX
@>B M i¢B M;QÆB pmB p `²B +?S\
L K L?QÊ+ >Q ?ÆB +| p¬B T?¬M m Q€M M|B- K°i M,K i¬QÈ+ M¬M; imv i ç®B F?¬M
M;¬v +?O ç°M; M? +? ¬M; F? Q F?€i M K M?•M iB M p¬Q- K¬ +Wm M?•M +kM; H¬ K
M¬M;5
@L¬M; F?¬M; #B i i¬QÈ+ FB +m°+ b®M; +O M¬M; F?¬M; +| +?9i MB K pmB ? v
i¬QÌM; bBM?- M?Q p¬v +?Q /M M¬M; poM? bBM? #´i /B i i?b +| w M;?o ;b\ L¬M; ç2
ç•v +?QM? H¬ b B H¬K HÈM M?´i5

G•K G¢+ F?¬M; +?9i HQm ibM? +?d i`Q+?X
L K L?QÊ+ >Q F?¬M; F?ÄB +SM; H¢B- M`M; i`M HU+ im Hmv M pÈB KK+ çQ+? H`
h`QÊ+ ç| M`M; +?Q iWM; M;?o [m p`M ç M`v- #ÎB pb i`QÊ+ FB i?2Q çm`B +O M
çO HU+ HQÊM; - T?´ ç° +?9M; bBM?X L?QM; ?B M i¢B M`M; #B M i?`M? /•K M[- T
F?¬M; +¬M iB T iK+ bmv M;?o- M?Q p`v M m M?Q M`M; H`v çQÊ+ bBM? K M? poM
#m²M +?€M FB M`M; b) T?ªB H`K; b\

@J`v M;`v M`v M`M; F?¬M; +ªK i?`v KbM? pmB p ?ÆM i`QÊ+ FB b Q\
G•K G¢+ +Q`B t`m t - ç®B T?QÆM; +| pmB p ? v F?¬M; ?„M ?B m `ä M?Q HÁM; #`
L K L?QÊ+ >Q iS+ ;B`M i`WM; K„i HB + ?„M- M?QM; F?¬M; ? T?ªM #€+X
"ÎB pb M`M; i?"i bU M?`K M?€T F?Q€B ?Q¢i +?Q iWM; +| iW i`QÊ+ iÈB M v- imv
#¢+? F?Q€B ?Q¢i FB H` #ÎB pb M?•M +€+? ;Bª i?mv iK` +| ?Q†+ H` #ªM i?•M M`M
iÈB çdM? pm bÆM FB X

G¢B [m i? K MY M,K- #¼M ?¼ çB iÈB +Y *´ L;mv M æ°M;X
@L;Q`B iÈB M;Q`B M`Q- #€Q i`QÊ+ iQM? / M?5
LÆB +Y ç°M; +| K°i +?Q i¬M hBM? oQÆM; i K i`¼M; i?B M- €M? K„i çªQ [m G•
T?ÁM;X

hW MY M;`v i`QÊ+ G•K G¢+ ç½ i?m L K L?QÊ+ >Q p`Q i`QM; hY ædM?- K` ?„M
F?€+- +kM; /MM; hY ædM? +?2 ;B`m F?Q iS+ +O +?QM? KbM?X æ®B pÈB + Q i?O
K¢Q +?d H` i?S v m- +?d +¬M +| i•K Km®M ;Bª i¢Q i?`M? M;Q`B F?€+ H` +| i? H`
i?•M i?b F?¬M; +€+? M`Q i? v ç´B- ç•v KÈB H` K`m +?®i ç T?•M #B i M;Q`BX
æ€M; iB + hY ædM? +?d +| i? +?2 ;B`m F?Q iS+ K` F?¬M; i? i? v ç´B F?Q iS+- #
?Q`M iQ`M #B M i?`M? K°i M;Q`B F?€+5

J` i?€M? ç` ?Q†+ H` iS ç¢B i°+ ?B M M?B M HQ bÊ ?„M ç°i M?B M i`T FQ+?- #ÎB
i`QM; M`v + M? ;€+- K°i F?B T?€i ?B M G•K G¢+ i?b H`T iS+ #€Q iBM i`Î p X
L?QM; K°i hBM? oQÆM; i?"i ibM? F?¬M; çO t2K p`Q K„i ?5
G•K G¢+ KdK +Q`B- M|B,
@h¢B ?¢ G¢+ GoM?- H` K°i i€M im K` i?¬B5
hBM? oQÆM; FB ;"i;"i ç¬m- M?QM; i`QM; €M? K„i pšM H° p ?Q`B M;?B- #ÎB pb G
F?¬M; i? çQ€M çQÊ+ i?•M T?"M +O ?„MX
@E?¬M; çQÊ+ iB T iK+ ç M ;¬M5
hBM? oQÆM; ?W H¢M? M|B- imv `^M; ?„M F?¬M; [m€ iBM iQÎM; iBM iS+ K` L;?B
H` iU iBM +O K°i pã ;Bª- M?QM; +~M i?"M b) F?¬M; ;•v b B H¬K HÈM- ?„M M?bM
L?QM; G•K G¢+ ?€ H¢B ç w iÈB ?„M- M? M? +?|M; çB iÈB ;¬MX
hBM? oQÆM; FB i?Q€M; /Q /U- iU ?ÄB +| M M ;B Q i?O pÈB G•K G¢+ ? v i`U+ iB
i?¬M; #€Q iBM iS+X L?QM; G•K G¢+ M„K ;B[F?¬M; ;B M #Q T?€T- M m ?„M H`T
oQÆM; i K i`¼M; i?B M +O ?„M pšM +| F?ª M,M; ç`Q i?Q€i `i HÈM- M?QM; ?B M
G•K G¢+ pW tm`i F?¬M; ;B M i?m`M /B- ?B M ` b m HQM; ç®B T?QÆM; - Q M? `
@hS ç¢B i°+ ?Q†+ H` i?€M? ç` +?Q M;QÆB # Q M?B m +?¶ i®i ç M;QÆB #€M K¢
@hB m #®B- +?È +| #W #½B5
hBM? oQÆM; FB [m€ i iQ K°i iB M;- ? B i v ç~v ` - ?| i?`M? çB m i`ªQ ç2M M?€M
+?9+ b€M; #|M; ?QÈM; G•K G¢+ +?KT iÈBX

P M?5

Zmv M i`<sup>a</sup>Q +?¢K M? m- hBM? oQÆM; FB M?`i i?`lB F m H M K°i iB M; ¢ m ¢ÈM- H<sup>a</sup>Q ¢<sup>a</sup>Q #`i HmB ` b mX

L; v +^a L;?B K S?B .QÆM; +kM; F?¬M; T?^aB ¢®B i?O +O G•K G¢+- ?m®M; +?B i?B M i`mM; F€ M?Q ?„M- iU M?B M #`K°i FQ+? +O G•K G¢+ ¢€M? HMBX

hBM? oQÆM; FB H9+ M`v KÈB #B i L;?B K S?B .QÆM; F?¬M; ? F?m +? ¢¢B- G•K HU+ F?OM; #® F?¬M +MM; - imv i ¢®B ¢O M;?B M €T #`i F€ pä ;B^a M`Q +MM; +<sup>a</sup>M +| ?®B ?`M i?b ¢½ Km°M- ?„M ¢2K ? i iQ`M HU+ +?®M; ¢Ð- ?Q`M iQ`M F?¬M; +ÁM +?d M;?o KbM? T?<sup>a</sup>B +ÁM b®M; `lB ¢B- ¢2K b€i iBM? ¢€M; bÊ M`v ;B Q +?Q M?|K

L?QM; G•K G¢+ ?€ +?Q ?„M `lB F?ÄB- M m ¢½ /€K ¢B iÈB MÆB M`v ¢®B T?| KbM? #^M; iQM? K¢M;5

h?B i [mv M +O ?„M HB M iK+ tm`i ` - FBK b„+ [mv M ^aM? +?ÈT ¢°M; - hBM? oQÆ K†i ?„M +?ŠM; F?€+ ;b K°i i l ;B`v- FBK ? +¬M; T?€T ;B i`b p`Q- K°i [mv M +O ? imv i ¢®B F?¬M; ;b F?¬M; T?€ ¢QÊ+5

E?¬M; [m p`B +?B m hBM? oQÆM; FB F m i?<sup>a</sup>K K°i iB M; #` ?„M Q M? i?`M? /`T ¢®B F?¬M; F?^a M,M; i`MM; i•M i´ ?ÊT i`Î H¢B M?Q i`QÊ+X

G•K G¢+ ¢B iÈB i?`i M? M?- ?Q`M +^aM? MÆB M`v ¢†+ i?M- ¢®B T?QÆM; +,M #<sup>a</sup>M ?„M tm`i ?B M i`mv M #€ ` M;Q`BX h` M i?U+ i G•K G¢+ +| i? +?2 ;B`m F?Q iS+ F?¬M; T?<sup>a</sup>B pb Km®M HW /®B #Ä i`®M- K` H` Km®M +`T +?Q M?|K hBM? æ H½Q

h?•M ?bM? ?„M M?Q€M; H M- pÈB hBM? oU+ +`T i`QM; F?Q^aM; +€+? KQlB /†K +? +| +?QÈM; M;¢B M; ,M +^aM- i®+ ¢° +O ?„M iU M?B M +| i? T?€i ?mv iÈB KS+ i`M

>Qm5

389X *?QÆM; 3e9, æ`Q J M?

>„M # v ` F?ÄB \*` L;mv M æ°M; - ; -M b€m M,K [m H-M ¢-m H° ` M;Q`B €M? K†i i` +?Q ?„M +<sup>a</sup>K M?`M ¢QÊ+ €M? K†i i`lB +?B m i` M i?•M i? X

@hB m b9+ bBM?- +? i5

J°i iB M; [m€i +?|B i B- G L;?B K L;?o iW i` M F?¬M; i`mM; ¢€M? tm®M; - K°i #`M +U #`M i?`i HÈM ?QÈM; G•K G¢+ i`M €T tm®M;X

.B- ?„M H`K b Q t€+ ¢`M? i?•M T?`M +O KbM? \

G9+ M`v G•K G¢+ ¢½ F?¬M; +ÁM i?`lB ;B M ¢B bmv M;?o pB + ¢| - ?„M H`T iS+ ?B i` M M;QlB ;½ hBM? oQÆM; #` ;B i FB 5 L m i?•M T?`M +O ?„M #` ó+?SM; i?`ið +MM; ¢B ` - ?B M i¢B +?d +| ?„M ¢B ` K` F?¬M; i?`v M;QlB FB - iU M?B M H` +| p

J` G L;?B K L;?o pb +€B +? i +O +QM i` B- +| ;B i H-K M;QlB i?b ¢½ b Q\ h?` ` imv i F?¬M; #Ä [m K°i M;QlB5

hmv `^M; H9+ M`v im pB +O G•K G¢+ i`QÈM; + Q- M?QM; +ÁM +?Q +| iQ +€+? M >Q`M; - ?m®M; +?B H` hBM? æ H½Q i`5 L?QM; ?„M +kM; F?¬M; +| w ¢€M? #W - i v G L;?B K L;?o ,

@S?|M; i`K+5

@hB m

G L ;?B K L ;?o +ÁM +?Q M|B tQM; i?b i?•M i? ç½ #` G•K G¢+ MûK p`Q ?Q p¬ F?
hmv `^M; H¬M M`v ?„M ç½ H`K çO +?m`M #`- M?QM; F?¬M; ;B M T?|M; i`K+ +?QM
T?¢K i`M hBM? oU+ +`T- +?Q /M ?„M +| # Q M?B m T?ÁM; #` +kM; +?d p¬ /KM; 5
G•K G¢+ +Q|B ? ? - M|B,
@*€+ p`- M m +ÁM +?Q +?`m çB ` - i b) F?¬M; T?KM; #²B5
@hB m iY i?“i +m²M; M;¢Q5
o`B iB M; ?W H¢M? p M; H M- hBM? æ H½Q i´ +O iS ç¢B i°+ +MM; i?€M? ç` ç m
i`mM; - +| M; Q|B M?“M i?S+ +kM; +| M; Q|B t H¢- M?QM; F?¬M; +| K°i M; Q|B M`C
FQ+?X
L;?B K S?B .QÆM; ç½ K M; p iBM iS+ ?„M ç°i T?€- H9+ M`v B çB H M HB M / /`M
i`QM; H¬B FB T5 L; Q¢B i`W v m M; ?B i M?Q G•K G¢+- M?[M; M; Q|B F?€+ F?¬M;
æ H½Q i´ +`M; F?¬M; Km®M pb K°i iB m #®B hBM? oQÆM; K` çB K¢Q ?B K #` pš
"ÎB pb #¼M ?„M F?¬M; +| B ` i v- K` +?d +?l çÊB G•K G¢+ ç° FB T- ç° FB T tQM
?Q`M? ?`M?\
G•K G¢+ /MM; hY ædM? €T +? F?Q iS+- M; v +ª #€M i?¬M F?Q +kM; +| i? M; ,M
SM; ?m®M; +?B H`i?¬M F?Q +?•M +?QM?- imv `^M; +ÁM #` p•v i`QM; i`¢M; i?€B i
i?B M ç` +ªK SM; +kM; / M?Q i`Î #`M i vX
L?[M; H½Q i´ FB F?¬M; ç M i?b G•K G¢+ b) F?¬M; ç° FB T5
@L m +€+ p` F?€+? F?Q M?Q i? - i +kM; ç`M? i¢K #B i5
G•K G¢+ M? +? KB M; +Q|B- H° ?`K ` ,M; i`„M; imv i- M?bM i?`v i? M`Q +kM; H`K
>„M M|B çB HB M çB- i?•M ?bM? M?Q€M; H M M?€v K„i ç½ ` t M;`M /†KX
@hB m b9+ bBM?5
G L ;?B K L ;?o iW i`QM; ?Q p¬ F?¬M; ;B M tm`i ?B M- H`T iS+ #„i ;B[iÈB i?•M
F?¬M; +?9i /Q /U i`mv i?2Q- iU ?² F?¬M; ? t2K H¬B FB T p`Q i`QM; K„iX
E€i?“i +ªM? ;BÈB +`M; + Q H¢B +`M; F?| pQÊi [m H¬B FB T- #ÎB pbi?B M ç` ç¢
imv i b) F?¬M; +?Q T?ûT pã ;Bª / /`M; i?Q€i F?ÄB i?B M ç` i`|B #m°+ i?“M? iUn
FB b) F?¬M; F?ª M,M; iª H¢B i?B M ç` X
*?QM? #ÎB pb M?Q i? +ª M?|K hBM? æ H½Q i´ KÈB FB M; F} iÈB M?Q p`v- M?QM
F?¬M; ;B i G•K G¢+ +m°+ b®M; F?| M- #ÎB p`v /M K¢Q ?B K ç° H¬B FB T ?„M +kM
J°i +?¢v K°i çm´B- M?|K hBM? æ H½Q i´ +?d TªB +?¢v i?2Q- #ÎB pb iS ç¢B i°+
h?¬M æ¢Q [mª- i?€M? ç` H¢B +| /½ i•K ç®B pÈB hY ædM? i?“i K½M? HB i- +,M#
`|B çBX
>Qm ?Qm ?Qm- +?QM hBM? æ H½Q i´ +MM; M? m ?`M? ç°M; - ç°B ?bM? i?“i bU F
E?¬M; ;B M i?m`M /B +O G•K G¢+ imv `^M; M? M? p¬ +MM; - M?QM; +?d bQ b€M
H`K b Q pmM; H„+ çQÊ+ bU i`mv çm´B +O hBM? æ H½Q i´X h`W T?B +| i? ç¢i ç
b m ç| /MM; hY ædM? ;B`m /B K F?Q iS+- M?Q p`v hBM? æ H½Q i´ +kM; +?d +| i?
h®+ ç° G L ;?B K L ;?o + Q ?ÆM G•K G¢+- +?d K°i +?®+ HB M çm´B i?2Q- bQM; +
F? B +¬M; FQ+? F?OM; #®X
@G½Q ;B ?Ä - çWM; H½M; T?Q F?Q HU+5
G•K G¢+ pmM; i v H M- K†+ /M ç®B T?QÆM; +ÁM Ît F?¬M; çO HU+ HQÊM; ç€M? i
+kM; #` ?„M / /`M; T?|M; i`K+ p`Q ?Q p¬ F?¬M; ;B M- çÊB F?B K #`M i?“i HÈM t
G¢+ ç½ bÈK çB t M;`M /†K- +,M #ªM F?¬M; ç€M? i`9M; çQÊ+ ;bX

@hB m b9+ bBM? ç€M; ;B”M5

h`QM; HÁM; G L;?B K L;?o i`”M M;”T m’i S+- ?„M i?•M H” hBM? æ H½Q i´ H¢B F
oQÆM; M?Q M?Ä5 hmv`^M; i?m”i T?|M; i`K+ +O G•K G¢+ i?”i+QÌM; ç¢B- M?QM;
i?”i bU FB M; F} H¬B FB T+O iB m iY FB 5

J°i F?B #`+m®M p”Q H¬B FB T- ?„M F?¬M; F?ª M,M; iB T iK+ çm´B ;B i G•K G¢+
T?•M i•K i?b b) p¢M FB T #’i T?K+5

L?bM [m ;B®M; M?Q ?„M Hm¬M iWM; #QÈ+ ûT b€i- F€i?”i K¶B +?B m ç m HQm ç
#`? G•K G¢+ #m¬M; i?ª F?Q iS+ ç° FB T i?b i?QM; /QM; `ÌB çBX L?QM; G•K G¢+
/KM; T?|M; i`K+ i?m”i K” F?¬M; ? #m¬M; ` F?Q iS+ ç° FB T- H”K +?Q ?„M F?¬M;

@*€+ p`- +?ŠM; H) +€+ M;QÆB Km®M K°i çQÌM; M?bM i?’v iB m b9+ bBM? FB `ÌB

G L;?B K L;?o [m€i iQ- +?d +¬M +| # #®M H½Q i´ +MM; ?„M ?bM? i?”M? tm i?
ç2K G•K G¢+ #S+ #€+? T?ªB i?ª F?Q iS+ ç ç° FB TX

@> ? - G H½Q [m€B M;QÆB +kM; +| K°i M;”v tBM M;QÌB F?€+ ;B9T çÐ\

h`¬M h`€+ L?o +QÌB H¢M?- M?QM; i?•M ?bM? +?Êi H|2 çB iÈB T?Q i`QÈ+ G•K G¢

hS ç¢B i°+ +MM; iB M +MM; HmB- ?„M pW ç°M; ç€K M;QÌB L;?B K EB K h•K +kM; H
T?QÆM; p` #’i ç²M; - €T HU+ hBM? æ +’T i`B M F? B çO H”K hBM? >Q”M; +’T M;½

”¼M ?¼ F?®M; +? F?QªM; +€+? `’i i®i- Î F?QªM; +€+? ç| +?Q /M G•K G¢+ ç° FB T
H9+ Mû i`€M?X

P M?5 P M?5 P M?5

”¼M ?¼ i?B i`B M iQ”M #° F?ª M,M;- ç~v` iWM; ç¢Q +?QÎM; HU+ ?QÈM; G•K G¢+

G•K G¢+ +QÌB ? ? - +| hBM? oQÆM; M”Q H¢B +| i? H”K +?Q M?B m hBM? æ H½
+?d çB K M”v ç½ çO H”K +?Q ?„M FB m M;¢Q5 L?QM; ?„M +kM; F?¬M; Km®M H”K H
K” +? i- T?€i ç°M; F?¬M; ;B M i?m’M /B ?QÈM; +?¶ h`¬M h`€+ L?o +QÌM; i? T?€

h`¬M h`€+ L?o ;B”M /[- M?B m H½Q i´ +?†M çQÌM; M?Q p”v M?QM; G•K G¢+ H¢B
K¢M? K) +¬M; T?€- +?ŠM; TªB +?Q H” ?„M p¬ /KM; M?’i\ hQM? iB M? ?„M p®M M
bQM; +?QÎM; ç°i M?B M M†M; M ?ÊT H¢BX

P M?5

J°i ç¢Q +ÆM H®+ F?OM; #® i`”M [m - G•K G¢+ iW i`QM; F?¬M; ;B M ?Q p¬ M;½ tr
o®M F?¬M; ;B M i?m’M /B +?QM? H” HQÈi [m F?¬M; ;B M ?Q p¬- M?bM [m ;B®M
i?U+ i H” çB K°i +QM çQÌM; F?€+5 L?QM; ?Q p¬ F?¬M; ;B M b B #B i i?”i HÈM p
F?¬M; ;B M #bM? i?QÌM; K°i /†K Î i`QM; F?¬M; ;B M ?Q p¬ +?d +| i`,K i`QÈM;- i?
p”v +| i? H”K +?Q i®+ ç° i,M; M?B mX

E€i?”i ;B i,M; F?¬M; TªB H” i®+ ç° K” H” H”K M;„M H¢B F?QªM; +€+? K” i?¬BX

L?QM; hBM? æ H½Q i´ i?”i bU [m€+QÌM; ç¢B- h`¬M h`€+ L?o pW +?’M ç°M; i? M
?Q F?¬M;- H”K G•K G¢+ iW i`QM; ?Q p¬ F?¬M; ;B M M;½` - #` #„i ;B€M çQ¢M F?

æ•v H” mv HU+ +O hBM? æ H½Q i´5

388X *?QÆM; 3e8, æ"Q J M? UkV

•M? K„i G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB M;QM; iK H¢B- #ÎB pb i`ªB [m i?îB ;B M /"B i?m"MM
iU ;B€+ ç½ [m€ t2K i?QîM; hBM? æ H½Q i´5 >„M +QîB H¢M? K°i iB M;- HB M i?i
+¬M; FQ+? ç€M? 9T H¢B iQ" M #° MûK p"Q ?Q p¬ F?¬M; ;B MX

L?QM; +¬M; FQ+? +O hBM? æ H½Q i´+kM; F?¬M; / ?| ;BªB M?Q p"v- imv `^M;
hBM? oU+ +'T iB M ?"M? K¢M? K) T?|M; i`K+- M?QM; iB m ? Q +kM; i?"i FBM? M;
M?€v K„i #B M i?"M? i`„M; # +?X

L?QM; H9+ M"v H" H9+ T?ªB HB m K¢M;- G•K G¢+ K¢M? K) bY /KM; H¢B F?¬M; ;B
h`€+ L?oX

@hB m iY

h`-M h`€+ L?o K„M; i?-K K°i iB M; - i?•M ?bM? p°B p" M; # "i i`Î` - K†+ /M H" +?¢v M
?ÆM i®+ ç° T?B ?"M? +O G•K G¢+X

>„M F?¬M; T?ªB bÊ G•K G¢+ K" bÊ iB m iY FB M|M; Mªv FûQ ?„M +MM; M? m ç°
M?•M M?|K hBM? æ H½Q i´Hm¬M MûK +?m°i bÊ pÐ #bM?X

G•K G¢+ M?•M +Æ ?°B HQÈi çB i?"i M? M?- B +kM; ç¢i iÈB +'T #"+ hBM? oU+- i®
+?®+ H€i M; „M M; OB ç½ +?¢v t p" B p¢M /†KX

L?QM; M?|K hBM? æ +kM; F?¬M; p°B- imv `^M; ?B M i¢B M?bM G•K G¢+ mv T?QM
i ç½ #` iB m ? Q iÈB FBM? M; QîB- imv i ç®B F?¬M; FûQ /"B çQÊ+ # Q H•m5 J" F
çQÊ+ M[- ?„M iU M?B M +?d +| i? /U p"Q ç° FB T +?®M; çÐ- M?QM; b m H¬B FB

h`QM; HÁM; M?|K hBM? æ ç m ?B m i?"i `ä`"M;- #ÎB p"v #B M T?€T´M i?Ä M?'i H
bBM? K M? +O KbM? çB K¢Q ?B K- /M b Q F?¬M; B /€K p¶ M;U+ M|B KbM? +| i?
?ÆM M[+ÁM H" HQ¢B H¬B FB T M; ?`+? i?B M v m M; ?B i5

*S M?Q p"v M?|K hBM? æ H½Q i´+?d +| i? ;•v €T HU+ +U+ HÈM +?Q G•K G¢+- F
iB m ? Q- #m°+ ?„M bY /KM; ç¢B b€i F?Q /mv M?'i +| i? mv ?B T çQÊ+ M?B m hB
.QÈB ibM? ?m®M; M?Q i? - b m K°i M;"v K°i ç K G•K G¢+ H'v i`¢M; i?€B +U+ F€ b
>ªBX

æB iÈB F€ +ªM? +O h?"T hmv M >ªB- G•K G¢+ M;WM; H¢B F?¬M; ? iB T iK+ +?¢
>„M i?ûi /"B K°i iB M;- F?¬M; +?9i bÊ ?½B tQ v M; QîB ç®B K†i M?|K hBM? æ X

@> ? - iB m b9+ bBM?- M;QÆB F?¬M; +?¢v M[\

•M? K„i G L; ?B K L; ?o H¢M? H)Q- M¶B ç m K'i +QM ç½ ç ûT i`QM; HÁM; ?„M b€
iBK +O ?„M5 hmv `^M; G•K G¢+ +ÁM H€ #`B i"v HÈM M?'i +ÁM +?Q i` ç° FB
? Q M?B m- +€+? +€B +? i F?¬M; t 5

@æB +? i +?Q H½Q T?m5

>„M M´B ;B" M; -K H M K°i iB M;- K°i +?QîM; #´` - K #`M çÄ M?Q K€m i€B ?B MX
P M?5

L?QM; ç9M; M; v H9+ M"v- K°i ç¢Q #¢+? b„+ FB K F?Q HQÈi [m - i`QM; M?€v K„
ç€M? # v- K°i i?•MªM? imv i K„tm'i ?B M M; v # M M; QîB G•K G¢+- ?QÈM; M?|K h
[m€i,

@ æ€K H½Q t9 i`MM; +€+ M;QÆB +ÁM Km®M ;B i T?m [m•M +O #´M ?"m\

S?QM; aÎ GB M +¬K ",M; aQÆM; L?"M- imv i K„ çSM; i` M #-m i`îB- M?Q i?B M iB
imv i K„H°` + Q [mw- H"K M; QîB i F?¬M; iU +?O çQÊ+ Mªv bBM? w Km®M #€B H
M" M; imv i ç®B H" ç°+ M?'i p¬ M?`- pW tm'i ?B M H"K M?|K hBM? æ H½Q i´i ?'i
L; ?o #` ç€M? # v +kM; +| +ªK ;B€+ `mM; ç°M; X

L?QM; /M b Q #¼M ?„M +kM; H` hBM? æ H½Q i´ - i?´i i?® +?d H` +?mv M i`QM; M
 +O #¼M ?„M pšM H` iB M p`Q h?–M ;BÈB- K` K'm +?®i M^K i` M M;QÌB G•K Gç+-
 @S?QM; ?"m- +?9M; i +?d p¬ ibM? KçQ T?çK [mw [m®+- +?d +–M M;QÌB M`v5
 hmv `^M; G L;?B K L;?o #` +?ûK K°i FB K- M?QM; F?¬M; i? T?€i;B" M pÈB S?Q
 çQ K„i M?bM G•K Gç+- b€i w HšK M?B MX
 L?|K hBM? æ H½Q i´ çQÆM; M?B M #B iÎ ?ªB M;QçB +| K°i ",M; hmv i [m®+- M
 #BM? +QÌM; ççB- ?ÆM M[",M; hmv i [m®+ ç°+ H" T ?ªB M;QçB +?Q iWM; ;B Q i
 #¼M ?„M iU M?B M +kM; F?¬M; Km®M i` m +?¼+ T?ªB K°i HU+ HQÊM; +QÌM; ççB
 S?QM; aÎ GB M ;B" M /[- HçB K°i FB K +?ûK iÈB G L;?B K L;?o - i?m" M iB M +ÁM
 i?¬M; - ? B i–M; +¬M; FQ+? F?¬M; +?9i /'m ?B m ç½ Q M? i?ŠM; iÈBX
 *kM; tSM; ç€M; +?Q G L;?B K L;?o ;†T tmB t Q5
 L m ç´B HçB H` K°i ç®B i?O F?€+- G L;?B K L;?o M?´i ç`M? b) p¬ +MM; +~M i?"M
 imv i K„ ç½ i`Î i?"M? pk F?Q HÈM M?´i +O M`M; - imv `^M; i`QM; HÁM; G L;?B K
 K°- +ÁM +| +ªK ;B€+ i?QÆM; ?QÆM; iB + M;¼+ - +,M #ªM F?¬M; H`K M?B m ç T?
 M;Ì S?QM; aÎ GB M ç½ ççi iÈB mv HU+ hBM? æ >"m5
 " M;5
 æQÌM; çQÌM; H½Q i´ hBM? æ i K i`¼M; i?B M HçB H–M i?S ? B #` #,M; T?QM; - b
 i–M; pĐ pKM- K°i +?•M +O G L;?B K L;?o #` +?ûK tm®M; - K€m iQÆB K`m iQK p
 hY ?mv i +?QM? H` bBM? K M? +,M M;mv M +O hBM? oU+ +?Q i–M- ç´ K€m +?ŠM
 M?[M; H½Q i´ ç m ç½ `´i;B`- F?¬M; +ÁM /Q çQÊ+ # Q M?B m im´B i?¼- +?Q /M H`
 ? Q çQÊ+ M´B5
 @hB M M?•M
 G L;?B K L;?o ;–K H M ;B" M /[- hBM? oU+ HU+ HQm +?mv M- +?•M ;½v H" T iS+
 K†i- /M H` #` i?QÆM; i´M K†i KkB +kM; çO H`K +?Q ?„M ;–M M?Q T?€i çB MX
 L?QM; ?„M pšM +?Q T?|M; ` - M;QÊ+ HçB ç2K €M? K„i [mûi p ?QÈM; i€K H½Q i´
 >„M #,M F?Q,M +?QM? H` ç #BM? i`QM; i v S?QM; aÎ GB M- ç| H` ç² p"i iB T + "M #
 aÎ GB M +¬M; FQ+? #´i M;Ì ?ÆM M[/Q #ªM i?•M ?„M bÆ b~v- M?QM; hBM? æ H½Q
 ;B M T?ªM SM; H` +| i? H`K` SM; #B M- F?¬M; F?ª M,M; i?ªK ?çB M?Q i? - M;m
 ",M; aQÆM; L?"M [m€ HÈM- HÈM iÈB KS+ M m ?„M F?¬M; iQ`M HU+ T?ÁM; i?O H`
 *MM; K°i hBM? æ M„K ç #BM? i`QM; i v /MM; +SM; +?¼B +SM; - çB m M`v ?B M
 M?QM; ç| +ÁM F?¬M; T?ªB H` ç #BM? #bM? i?QÌM; - H` #ªQ p"i iB T + "M #€M i?-
 F?¬M; T?ªB hBM? æ #bM? i?QÌM; - i?B M T?9 i?–M i?¬M; +O M`M; +QÌM; ççB ç€
 *?QM hBM? æ H½Q i´ HB + K„i M?bM M? m- i`QM; K„i iQ€i` p FB M; F} /`v ç†+.
 h?B M T?9 i?–M i?¬M; H` ççB ççQ K` i´ iB M HoM? M;° çQÊ+ - H`v T?QÆM; i?S+ ?
 /QÈB- +?d +| i?–M HBM? +´T #"+ KÈB +| i? HoM? M;° çQÊ+ ççB ççQ M?Q i? - ;B
 *´K iU +O hY ædM? K` ?bM? i?"M? ´M Fw ?mv i Kç+? H` i?m°+ HQçB ibM? ?m®M
 i?´v i` M çÌBX
 L?QM; ççB ççQ # M;`M- K†B M;QÌB M;° çQÊ+ ;b ç| F?| +| F?ª M,M; ?Q`M iQ`M ;B
 +¬M; T?€T- i´ iB M S?QM; aÎ GB M ?B M M?B M ç½ HoM? M;° çQÊ+ *U+ ",M; i?m"
 JBM? h`¼M; h?OvX
 æçQ #ªM i?•M F?¬M; T?•M #B i KçM? v m- F?€+ #B i +?d Î i`bM? ç° HoM? M;° X :B
 i? i`mv M i?W ?mv i Kç+? Hç+ ´M- M?QM; pçM çÌB b m ?„M HoM? M;° b) +`M; b•
 +QM i?b i`mv M i?W i?B M T?9 i?–M i?¬M; M?´i ç`M? H` i?"i +QÌM; ççB ?ÆM #•v
 L;Q`B` ç° iBM? i?m–M +O ?mv i Kç+? +kM; H` M?•M i® K'm +?®i M?´iX

*?ŠM; ?¢M M?Q M?B ç²M; +O G•K G¢+ bBM?` ÎKm¬M çÌB b m +?di`mv Mi?W çQ
?„M- K` M?B ç²M; bBM? i¢B #•v ;BÌb) +?B K çQÊ+ K°i MY ?mv i K¢+? - bQ b€M??

38eX *?QÆM; 3ee, *Sm :B€

aQ b€M? çÆM ;BªM M?'i- i?B M T?9 i?¬M i?¬M; i?"i ;B®M; M?Q +¬M; T?€T- +¬M
çQÆM; M?B M +`M; HÊB ?¢B- K` ç° iBM? i?m¬M ?mv i K¢+? i?b [mv i ç`M? iQM?
#ªM +¬M; T?€T + 'T + Q im Hmv M +| H) +ÁM HÊB ?¢B ?ÆM M; mv M #ªM +¬M; T?€
+| K°i T?¬M KQÌB- K°i T?¬M i`,K ç•v\

G•K G¢+ +| çQÊ+ ?mv i K¢+? h?B K æB M i°+ iBM? i?m¬M M?'i- +| i? ç¢i iÈB ç
EB M M,K tQ - #ÎB p"v L; ?B K EB K h•K #¼M ?„M KÈB +U+ ç° t2K i`¼M; ?„M- +ÁM
h?€M? çQ¢i t€ ?„MX

hW çB K ç| +| i? i?'v çQÊ+ ?mv i K¢+? +O h?B K æB M i°+ F€i?"i +kM; F?¬M; çQ
/M H` L; ?B K \*?'M EB M M,K tQ M; ° ç¢Q `i +QÌM; ç¢B- M?QM; /Q +? M; U #ÎB ç°
M?|K M; QÌB L; ?B K EB K h•K ç½ F?¬M; i? T?€i ?mv i`¼M p MX

L?QM; S?QM; aÎ GB M i?b F?€+5

hmv `^M; M`M; i`QÊ+ b m +?d tm'i i?O ? B H¬M- M?QM; ? B H¬M ç m / /`M; ç2K G
çB m M`v imv +| [m M ? iÈB mv HU+ +O ç #BM?- M?QM; p T?QÆM; /B M F?€+
i?¬M i?¬M; 5

h?B M T?9 i?¬M i?¬M; Îi`QM; +m°+ +?B M +O hBM? oU+ + 'T M´B H M i€+ /KM; +
"ÎB pb i?B M T?9 i?¬M i?¬M; +kM; F?¬M; T?ªB M,M; HU+ hBM? oU+ + 'T- K` H` i?¬
J†+ F H` +| ?Q`M +?dM? ç¬v çO ? v F?¬M; - /M +?d H` K°i KB M; i`M T?B M +kM; I
s2K G•K G¢+ M„K ;B[F?¬M; ;B M #Q i?m"i- M; v +ª M?|K hBM? æ H½Q i´ +kM; #`
`äX

æQÆM; M?B M- ç| H` #ÎB pb G•K G¢+ +?B K çQÊ+ #Q K"i +O *'K iU- Î F?¬M; ;B
iQÆM; çQÆM; M?Q /MM; +¬M; T?€T + Q + 'T iB M ?`M? M; ?B M €TX

J` #ªM i?•M i?B M T?9 i?¬M i?¬M; +O S?QM; aÎ GB M ç½ i?"i +QÌM; ç¢B- ?ÆM M[
i?QÌM; i?m¬M i9v- çB m M`v +| i? ç +?Q M`M; / /`M; ç|M; #,M; K°i H½Q i´ hBM?
æ®B i?O M?Q p"v- K†+ +?Q B ;†T T?ªB +kM; i?'v M?S+ ç¬m5

L?QM; +?d M?S+ ç¬m +ÁM +?Q çO H`K M?|K hBM? æ H½Q i´ T?ªB HmB #QÊ+ - i
[m M ? iÈB pB + #¼M ?„M +| i? i?"M? i?¬M- #¼M ?„M imv i F?¬M; F?ª M,M; #B i

@S?QM; ?"m- i?B M ?¢ MÆB M`Q F?¬M; FB K çQÊ+ HQÆM; i - +?d +¬M ;B Q`
M; mv M H`K # bU FB M +?Q S?QM; ?"m5

L; ?B K EB K h•K i` Q ç´B €M? K„i +MM; # M; QÌB F?€+ - H¢B M|B` X

æ•v H` K°i bU ?S ? M`i HÈM5

L?QM; çB m M`v ç®B pÈB K°i M[pQÆM; M; ¢Q FB m +| ?[m /KM; b Q\ L[pQÆM; ç¢
i?B M ç` ç m p•v [m M? M`M; K` +?mv M- çWM; M|B # bU FB M- M`M; M|B K¶B HÌ
i?B M ?¢ ?ŠM T?ªB M; ?B K i9+ M; ?2 i?2Q5

@J'v H½Q t9 i`MM; - K¶B M; QÌB +€+ M; QÆB HQm H¢B K°i #`M i v- #´M ?"m +| i? #
S?QM; aÎ GB M M; ¢Q M; ? M|B- ?Q`M iQ`M F?¬M; ? HQm K†i KkB +?Q M; QÌB i X
. K†i ç€K M; QÌB L; ?B K EB K h•K +Q`9i H¢B5

hmv`^M; S?QM; aÎGB M +kM; iB M p`Q hBM? æ - +| çQÊ+ iQ +€+? M; M; p B M; i
M?'i i`¼M; i?B M +MM; i K i`¼M; i?B M F?€+ #B i M? m`'i HÈM- ç•v H` bU i?"i5
KB M; HçB ; ¼B H` óH½Q t9 i`MM; ô- óKçM; +?|ô- F?B M M?[M; +?Q +QìM; [mv M +
F?¬M; M' B ; B"M\

@S?QM; ?"m- M; QÆB Km®M +MM; i?€M? ç` +MM; iS ççB i°+ H`K F ç`+? b Q\
G L; ?B K L; ?o HçM? HMM; M|BX h?€M? ç` +MM; iS ççB i°+ ç®B T?| G•K Gç+ H
i`€M? +?Q #¼M ?„M pb #MM; M' i?M +k i`€B HçB ç G•K Gç+ +?B K iB M M; ?B +?r
æQÆM; M?B M- tm i? HB M i?O çÊB b m F?B ç€M? +? i G•K Gç+ b) +?'K /Si- ç M
F?ŠM; ç`M? +ÁM +| i? M?' + H M K°i i`"M ; B| i M? KQ K€m- M?QM; ç| H` +?mv M
h?"i F?¬M; M; Ì G•K Gç+ +ÁM +| i? ibK çQÊ+ +QìM; pB M + 'T hBM? æ - HB M KE
+MM; iS ççB i°+ iU M?B M +?d +| i? KB M +QĐM; /mv i`bX

@G½Q t9 i`MM; - M; QÆB ç M; Î ç•v mv ?B T # 'M ?"m\

S?QM; aÎGB M +, M #ªM F?¬M; ç2K hBM? æ H½Q i' ç p`Q K„i- KB M; +ÁM ç M;
pmM; ` M; Q`BX

G-M M`v G L; ?B K L; ?o +kM; F?¬M; bÆ b~v- ? B i v ç€M? ` K°i ççQ FbM? F?QX
L?QM; i?B M T?9 i?¬M i?¬M; bÎ /o +QìM; ççB H` #ÎB pb ç½ pQÊi [m i`bM? iU + 'T
+m®M iÈB- G L; ?B K L; ?o HçB i`9M; çÁM- M?QM; ?„M +kM; ç²M; /çM; T?€i ç°M; i
?| i?m"i KÎ` - M; , M +?†M +¬M; FQ+? +O M`M; X

@hB M M?•M5

>„M F?¬M; +ÁM i•K ibM? i?QÆM; ?QÆM; iB + M; ¼+ - bQM; +?QÎM; pmM; ` i`B M

@G½Q t9 i`MM; - M; QÆB Km®M ; B i T?m [m•M # 'M ?"m i`QÊ+ - b m ç| +ÁM M?K+ #
#-K i?•v pçM çQçM- #„i i?`i i?®B +O M; QÆB ç2K +?Q +€ , M5

S?QM; aÎGB M M; çQ M; ? M|B- #, M; bQÆM; HoM? pU+ KÎ` - ç #BM? imM; ?Q`M
hmv`^M; +ªM? ; BÈB +O M`M; ?ÆB i?'T- M?QM; i`QM; ççB +ªM? ; BÈB +kM; F?¬M
+ 'T #"+ €T +? - K` i?B M T?9 i?¬M i?¬M; +O M`M; HçB pQÊit G L; ?B K L; ?o - +
iB T + "M #€M i?¬M F?Q- ?Q`M iQ`M +?B K H'v i?QÊM; T?QM; - b m K'v +?B m ç½
+?) i`M €TX

@*€+ p` +ÁM F?¬M; ; B9T çĐ5

G L; ?B K L; ?o iS+ ; B"M iÈB +U+ çB K- Qm ç½B +kM; F?¬M; T?ªB K°i KbM? ?„M
?„M K°i KbM? ` bS+5

@EB K h•K ?mvM? - +?9M; i i`QÊ+ iB M ; B i M; ?B i iY çQç i HçB h?¬M æçQ [mª- ç
iW iW iQM? iQ€M MÊ +k pÈB i?€M? ç` 5

h`-M h`€+ L?o [m v ç-m M|BX

@*S H`K M?Q i? 5

L?|K H½Q i' iS ççB i°+ M?'i i`Q i`QM; ?`M? ç°M; - #Ä [m S?QM; aÎGB M F?¬M; i
T?€i F?ÎB +¬M; FQ+?X

" M FB H½Q i' hBM? æ ? B M?" S?QÆM; - Gw +MM; ? B hBM? æ +O u m i°+ ç²M
ç®B pÈB G•K Gç+X >B M M?B M S?QM; aÎGB M /•v /Q +kM; F?¬M; +| i€+ /KM; - K
æ - ç m`ÆB p`Q iB i i'm M; QìB M`v F?¬M; H`K ; b çQÊ+ M; QìB FB X

@GÈM K"i5

S?QM; aÎGB M H`K b Q F?Q M /mM; M; QìB F?€+ ç®B T?| G•K Gç+ - i?•MªM? +?i
i?¬M i?¬M; ?QÈM; i€K H½Q i' ç²M; i?ìB T?€i ` ç|M; #, M; X

*| H) i?B M T?9 i?-M i?-M; +O h?B K æB M i°+ +MM; h?Ov i°+ ç m +| +?'i HQÊ M
M?QM; M m iQM? ç° iBM? F?B i i`QM; ?mv i Kç+? S?QM; aÎ GB M +?B K +S i?QÊ
T?QM; +O M`M; +,M #^M F?-M; +| K°i H½Q i' M`Q /€K #Ä [m 5

P M?5 P M?5 P M?5

L?|K H½Q i' hBM? æ ç²M; HQç i tm'i [mv M FQ+? +?QÎM; - iW i`QM; #,M; T?QM; T
M?|K M; QÎB ç m i?"i F?| t2K- +?QM hBM? æ F?-M; M; Î HçB #` K°i M[M?•M FB K
Kk B ?¼ F?-M; +ÁM +?9i €M? b€M; 5

S?QM; aÎ GB M çQÊ+ i? F?-M; #m-M; i? M; QÎB- ",M; aQÆM; L?"M iB T iK+ +~M
?mv ` mv HU+ F?OM; #® +O KbM?X

*?QM H½Q i' F?-M; i? F?-M; HB M i?O M; ? M? ç|M- iS ççB i°+ çQÆM; M?B M i
+kM; i?"M? K°i T?€B- bQM; T?QÆM; +?QM? H` F i?M i`mv M FB T i mv i F?-M; F

h` M çÎB i mv i ç®B F?-M; B +| i? ç®B F?€M; M; v K†i ç®B pÈB +?QM hBM? æ
p"i #Ä +?çv5 L?QM; M m +| i? K K°i i? M? ç #BM? iB T + "M #€M i?-M F?Q- i bM?
#B M i?"M? +?QM H½Q i' i" M HU+ +?®M; çÐ- iMv i?ÎB ç m +| i? i M i€+ #Ä +?çv i

38dX *?QÆM; 3ed, *Sm :B€ UkV

@æ€M; ;B"M5

h`-M h`€+ L?o i?Y +?KT H'v ",M; aQÆM; L?"M i`QM; i v- M?QM; ç #BM? ç½ pQÊi F
?„M- i`W T?B ?„M +| i? ?Q`M iQ`M FQ+? ?Qç i i' ?mv i- M?Q p"v Km®M F?®M; +?
F?| F?,MX

J†+ /M iS ççB i°+ +| çQÊ+ #€M i?-M F?Q +?•M +?QM?- M?QM; #¼M ?„M HçB F?-
/KM; M?Q iÁ i?"M? T?ÁM; M; U /B ç°M; - M m F?-M; T?^B p"v #¼M ?„M ç½ +| çQÊ+
bÈK [mûi M; M; i?€M? ç` - +~M ; b T?^B ~M M?šM ç•v\

@*?QM? H` ?B M içB5

S?QM; aÎ GB M ç°i M?B M [m€i iQ K°i iB M; X

*?QM H½Q i' ç²M; i?ÎB +^ FBM?- ?B M içB +€B ;b\

L?QM; ç9M; M; v H9+ M`v G•K Gç+ bY /KM; F?-M; ;B M i?m'M /B tm'i ?B M i`QÊ+
iQÆB +QÎB i?Q€M; ?B M- i` M çdM? ç-m K°i K^M? iY [m M; / Q ç°M; - K°i hY ædM
H M + Q5

E?-M; i®i- iB m iY FB Km®M ç° FB T5

@Jm®M +?çv\ ",M; T?QM; +?Q #`M ?"m5

S?QM; aÎ GB M ?W HçM? K°i iB M; - T?€i ç°M; i?B M T?9 i?-M i?-M; - +?QM hBM?
h?QÆM; 5 h?QÆM; 5 h?QÆM; 5

G'v M,M; HU+ +O hBM? æ H½Q i'- #,M; T?QM; i?m"i +MM; T?|M; i`K+ i?m"i +O
Q M?B m- +?d +| i? FûQ /`B K°i ?- ?'T i?ÎB ;B M- M?QM; M?Q p"v +kM; ç½ [m €
" M; 5

h` M #-m i`ÎB H~B p•M /`v ç†+- ç½ ?bM? i?"M? K°i K^M? H~B p•M F?'M; H² çO # C
æ•v +?QM? H` H~B FB T +O KQÎB hBM? æ +°M; i? K hBM? oQÆM; H~B FB T HK

L?|K M;QìB L;?B K E B K h•K ç²M; i?ìB #B M b„+- H”T iS+ F m iQ K°i iB M; T?•M i?
#’i ç²M; #Ä +?çv- M m ;Bì M”v +ÁM +?2M +?9+ +MM; K°i +?¶ i?b H¬B FB T +”M; i
?ÁM; b®M; b|i5 hmv`^M; #¼M ?„M ?”M F?¬M; i? H”T iS+ H’v KçM; +O G•K Gç+-
M?B M KçM; +O KbM? +”M; i? K i`•M [mw- M?€v K„i ç½ +?çv i?”i t i`QM; iBM? i
FB T #`i?QÆM; [m€ M†M; ç M;QìB i?W /`T ?ç ç°+ i?OX

@> ? ?

G•K Gç+ +QìB iQ- M¶B iS+ ;B”M ?„M ç½ MûM tm®M; p”B M;”v`®i +K+ tm’i` €+ F
”ªM i?•M ?„M p®M H”v m M;?B i- +ÁM; †T T?ªB HK+ i`¼M; FB T +O hBM? oQÆM;
hBM? >Q”M; +’T5 J” hBM? æ #` ?„M +m®M p”Q i`QM; H¬B FB T- mv HU+ +kM; b) c
i? b€M? #^M; i?¬M FB T5

G•K Gç+ +kM; F?¬M; iBM ;†T T?ªB H¬B FB T HÈM M?Q p”v- +?QM H½Q [m, FB F?

@s9 i`MM; F?¬M; +-M T?ªB t2M p”Q #’M ?”m- +?d H” H¬B FB T #’M ?”m +ÁM F?¬

S?QM; aÎ GB M F?¬M; ? ç w iÈB b’K +?ÈT ç-v i`ìB- M”M; ?mv pk ",M; aQÆM; L
i?B M +?ûK tm®M; - ç2K iQM? +€+? +O M”M; ?Q”M iQ”M i`B M H° çB` X

oÈB w iS +O G•K Gç+ Km®M /MM; hY ædM? i? v M”M; +?„M çÐ H¬B FB T- M?QM
#BM? ?¶ i`Ê- #ªM i?•M F?ª M,M; pQÊi [m H¬B FB T`i HÈM- ?„M +kM; F?¬M; ` i
?| +?QM? KbM?X

æQÆM; M?B M- ?„M i?ìB i?ìB F?„+ F?„+ ç m T?•M` HU+ +?9 w H M M;QìB S?QM
+ÁM +?®M; çÐ çQÊ+ ?„M b) H”T iS+ /MM; hY ædM? #ªQ ?°X

" M;5 " M;5 " M;5

G¬B p•M ç-v i`ìB- i?B K çB M imM; ?Q”M?- H¬B FB T H¬M M”v i?”i bU`’i FBM? M;
+kM; +ªK SM; çQÊ+ F?Q iS+ ;B®M; M?Q M;”v i”M i? #m¬M; tm®M;5 *kM; K v +?d
ç¬m iB m i€M- S?QM; aÎ GB M iW ;B[F?¬M; i`mM; `ÆB tm®M;X

G•K Gç+ p°B p”M; T?|M; [m iB T H’v M”M;- M[pQÆM; ççB M?•M iQ”M i?•M bmv v
M? ;B¼M; M|B,

@”’M ?”m K i KÄB- +-M M;O K°i H€i- M m M;QÆB /€K ç2K #’M ?”m ç€M? i?S+ i?b

J†+ /M M”M; +| ç #BM? M?QM; ",M; aQÆM; L?”M H”i?€M? F?Q +-M; FQ+?- T?ÁM
p”Q HU+ HQÊM; #ªM i?•M ç° FB T- imv i ç®B +?SM; KBM? M”M; +QìM; ççB i?”i H’

L[pQÆM; ççB M?•M +U+ F€ iQM M?B K G•K Gç+- +S M?Q p”v ?¬M K M;O i?B T ç
+QM K Q M?ÄX

B- M m +| i? Hm¬M ¬M M?m M?Q i? i?b i?”i i®i5

h`QM; HÁM; G•K Gç+ T?€i` +ªK i?€M- M?bM ç¬B K¬B çÄ K¼M; M?Q HY +O S?Q
bBM? +¶ t9+ ç°M; Km®M ?¬M tm®M;- M?QM; w M;?o pW /•M; H M- i`QM; ç¬m ?„
i?•M i` M #^M; T?ŠM; +O S?QM; aÎ GB M- M?’i i?ìB ?SM; i?9 ?Q”M iQ”M #B M K’

æ€M; +? i- M?Q i? M”Q F?¬M; [m M çQÊ+ K°i K”M FB ç•m5

G•K Gç+ +kM; F?¬M; H”T iS+ [m v p ",M; hmv i [m®+- +S M?Q p”v ¬K S?QM; aÎ G
i`QM; HÁM; i`”M M;”T #bM? ioM? +MM; ’K €TX

>„M F?¬M; i? F?¬M; i?W M?”M KbM? H” K°i M;QìB ?€Q b„+- #îB pb ?„M T?€i ?
F?„+ i?”i b•m i`QM; HÁM; +O ?„M-`®i +K+ F?¬M; i? [m M çBX L m M?Q M”M; F
G•K Gç+ p®M Hm¬M ?B m H¬K M”M; H” M K M?•M K” pŠM #` ?½K b•m ? v b Q\

æ€T €M ?B M M?B M H” F?¬M; i? M”QX

L?|K M;Q`B L;?B K E B K h•K F?¬M; iB T iK+ tm'i ?B M- F?¬M; #B i # M i`QM; H
 i?QÆM; M†M; - G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| i•K iQ bmv M;?o pB + M`v- F?B ?„M ¬K S?
 M;Q¢B i`W ;QÆM; K†i /B K H tBM? ¢ T +O M`M; `®i +K+ F?¬M; +ÁM M;?o ¢QÊ+
 @•M
 a m # M;`v ¢ K- S?QM; aÎGB M T?€i` iB M; ` M `d i?“i i?QªB K€B- /m¶B HQM;-
 p imv i K„+O M`M; +`M; i,M; i? K K°i +'T #"+X
 @s9 i`MM;- +| i?W /`T #´M ?"m M;O b v +?B K iB M M;?B +O #´M ?"m ? v F?¬M;
 @h H` +?QM? M?•M [m•M iY- b) H`K HQ¢B +?mv M ¢| b Q\
 G•K G¢+ p°B p`M; H„+ ¢-m- i` M i?U+ i ?„M +?d M?bM ¢,K ¢,K p`Q ;QÆM; K†i tBM
 # M;`v M v- /mM; K¢Q +O M`M; imv i ¢®B H` b„+ i?€B K M;Q`B5
 @*€B ;b\
 L[pQÆM; ¢¢B M?•M #'i K½M,
 @"´M ?"m tBM? ¢ T imv i ¢¢B p¬ bQM;- M;QÆB H¢B +| i? F?¬M; ¢°M; i•K- t9 i`MM
 i?'i p¼M;5
 Gw Hm"M i?“i bU F€ [m€B5
 G•K G¢+ i?2Q #ªM M,M; bB i +?†i ? B i v- ¢2K i?•M i? M`M; ¬K +?†i ?ÆM K°i Qi-
 @o"v #•v ;BÌ +ÁM F`T b Q\
 @E?¬M; +ÁM F`T `²B- #ÎB pb #´M ?"m ¢½ iS+ ;B"M5
 S?QM; aÎGB M `ìB F?ÄB M;U+ +O ?„M- M?QM; H¢B pQÆM K°i #`M +?•M tBM? ¢
 @"´i [m€ #´M ?"m +| i? +?Q M;QÆB HB K M;|M +?•M #´M ?"m5
 G•K G¢+ ¢Q i v M„K H`v +?•M M;¼+ +O M`M;- M? M?`M; FûQ iÈB- M[pQÆM; ¢
 M;U+ +O ?„MX
 L?bM €M? K„i i`M M;T p t•K HQÊ+ +O G•K G¢+- ? B K„i S?QM; aÎGB M ?B M`
 /B K [m M; T?€i i€M F?B M iBK M;Q`B F?€+ F?¬M; M;WM; ¢"T i?bM? i?`+?,
 @s9 i`MM;- M;QÆB Km®M H`K ;b5
 @æWM; M|B +?mv M T?€ ?Q F?¬M; F?Q5
 G•K G¢+ +?“K `½B +9B ¢-m- KK+ iB m ?QÈM; iÈB ¢¬B K¬B i?ÆKX
 L?QM; #°M;U+ i`-M +SM; M?„+ +O S?QM; aÎGB M H-M i?S ? B ?B M H M i`QÈ+
 Hw H`K ¢°M; i€+ +O ?„M +?Êi /WM; T?„i H¢BX
 @s9 i`MM;5
 S?QM; aÎGB M ?W K°i iB M;- T?ªM F?€+? i?“M? +?O- ¬K +´ G•K G¢+ ?¬M H MX
 "®M T?B M K¬B +?¢K M? m- +ªK ;B€+ F€ /B m F?m`v ¢°M; i`QM; HÁM; M;Q`B- i?“
 G•K G¢+ F?¬M; iU +?O ¢QÊ+ HB K K¬B /QÈB- +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ M;¼i M;`QX
 hmv `^M; ibM? +?“M; w i?B T M?QM; M m G•K G¢+ ¢½ i`Î H¢B- M?Q i? M`Q +kM;
 M;Q`B [m v p „M; hmv i [m®+- K¼B M;Q`B ;†T H¢B H`K h¬ J} +€+ M`M; p¬ +MM;
 G•K G¢+ i?ª L K L?QÊ+ >Q ` F?ÄB hY ædM?- M;Q¢B i`W h¬ J} H`T iS+ / /`M; i
 EBM? >²M; +€+ M`M; H¢B +| p i?“i H½M? ¢¢K- ¢®B pÈB +€+ M`M; K` M|B L K L?
 ¢•m i? M`Q H`T iS+ #B m ?B M i?•M M?Q i, Km°BX

383X *?QÆM; 3e3, Zm v o G[h?"M?

L;?B K h? M? i?b •K i?-K p m B p - +QM /•m +M; M?B m i?b i, H #`ÆK +?€m i` B
ibK M?B m ?ÆM M[X

L?QM; M;Q`B F?€+ #` F?-M; H`K +?O çQÊ+- M?QM; +M; i€+ iQ iQÎM; ç² ç KbM?
#` +M; F?m v M? ?QÊM; i?Q+? h?O v .Q M? h•K H`K +QM /•m- /M b Q +kM; H` ç iY

G•K Gç+ H'v ` h?-M æçQ [mª- M?QM; i`ªB [m ;B€Q ?m'M +O h?-M hYm- ?„M +k
T?Q i?-M p"i M?Q p"v- /M b Q +?d +| i? +„i` KQ`B T?-M- +ÁM T?•M i? K b) F?-M

*ªM? ;BÈB [m€i?'T +,M #ªM F?-M; i? T?€i ?m v i€+ /KM; +O i?-M [mª- H`K p"v +?
Kšm çÆM- b) H½M; T?Q +M; M?B mX

>B M içB S?QM; aÎGB M- L;?B K h? M?- h?O v .Q M? h•K- L K L?QÊ+ >Q +MM; a
,M p`Q- #ÎB p b +€+ M`M; ç m ç½ iB M p`Q hBM? oU+- +| i? içQ çQÊ+ i€+ /KM; HÈ
S?QM; aÎGB M- M`M; ç½ ççi iÈB hBM? æ - +?¶ i®i F?B ,M i?-M [mª+ kM; H` HÈM

G•K Gç+ i?"K +?Q HQ H„M; H'v i?B M iQ +O M`M; - M|B F?-M; +?WM; ,M K°i T?-M
i?-M- p"v ?„M i?"i F?-M; #B i T?ªB çÊB # Q H•m KÈB +| i? iB M M?"T h?-M ;BÈB

>„M i`QÊ+ iB M +MM; h¬J} +€+ M`M; ?Q M; çQÎM; K°i ç K- M O B HÁM; iQÎM; ME
H"TiS+ #„i ç-m # [m M F?m +? i`QÆM; hBM? >ªB X

> B KQÆB M,K5

G-M M`v ?„M # [m M b m®i ? B KQÆB M,K- b m F?B F?m +? i`QÆM; hBM? >ªB KÈ
+MM; ?`B HÁM;X

L?QM; ?„M t m'i [m M K` S?QM; aÎGB M +MM; L;?B K h? M? #¼M ?¼ pšM +ÁM #
ç m ,M h?-M æçQ [mª- ç M; iB m ?| +?¶ i®i # M i`QM;X

h?-M æçQ [mª+ ?QM? H` /Q h?-M >m v i iQ+? b9+ K` i?"M?- i m v `^M; # M i`QM; F
HçB +| i? HoM? M; ° ççB ççQX >ÆM M[+kM; F?-M; ;B®M; M?Q h?-M >m v i #` i
G•K Gç+ /M +| hY ædM? i`M €T M?QM; +,M #ªM F?-M; i? iB m i?K çQÊ+ +?¶ i®i
T?B i?QÎM; ¬M ?Á - +| i? H'v K°i HQçB ?bM? i?S+ K` M;Q`B T?"K ?ç ;BÈB +| i?

"^M; F?-M; ç€K M;Q`B L;?B K S?B .QÆM; +kM; F?-M; iÈB M¶B F?B pW M?bM i?
T?'M iÈB M?Q p"vX

h?-M æçQ [mª+ kM; F?-M; i? H`K pä ;Bª #ç+? M?"i T?B i?,M; - Q m ç½B Î +?¶ +|
;Bª M; ° çQÊ+ i?-M ççQ- +?d +-M HU+ HQÊM; iQ+? iK çQÊ+ ç-v çO i?b +| i? ç€M
p`Q i?-M +ªM? +M; + Q +?T ?ÆM- /Q ç| ççi çQÊ+ bBM? K M? p o M? bBM? #'i /B i

æ•v H` KK+ iB m +m®B +MM; +O iWM; pä ;Bª5

G•K Gç+ çQ`M iK +MM; h¬J} +€+ M`M; i? K p`B M;¬v- HçB ;†T K°i +?m v M p m B KV
T?€5

" M i`QM; +€+ M[ M?•M \*?O GBM? +ªM?- iQ +?'i +O M`M; i®i M?'i- G•K Gç+ p®M
KQ`B M,K i?b M`M; +| i? ç°i T?€i iÈB hBM? oU+- M?QM; F?-M; M; ?o iÈB T?ªB Fû
i?"i ç•v +kM; ç½ `i M? M?- /M b Q H` hBM? oU+- pW p`Q hBM? oU+ ç½ i`Î i?"M? i
;B M- Î MÆB M`Q +kM; +| i? QĐM M;U+ i m M; ?Q`M?X

a m F?B pQÊi [m H¬B FB T- G,M; EBM? >²M; #„i ç-m F?m +? i`QÆM; hBM? >ªB X

h m v `^M; M`M; +kM; `i K m®M €T +? K'v K¬M +¬M; T?€T +MM; M? m ç" T p`Q hBM
i pB + M`v F?-M; T?ªB M;Q`B M`Q +kM; +| i? H`K ç M- Qi M?'i M`M; F?-M; çQÊ
i? ç" T p`Q hBM? oU+- M m F?-M; +?QM? M`M; ç-m iB M T?ªB #` HU+ HQÊM; F?C

E?B +ÁM Î L K *?•m M`M; H` F€i i`B M;9i i i`B- M?QM; Î æ¬M; *?•m M`M; ç½ K'i çB
+kM; K v ?B M içB M`M; `®i +K+ ç½ iB M p`Q hBM? oU+- i`QM; +QÎM; ;Bª i?B M?

"^av i?€M; b m G,M; EBM? >²M; ç½ ?Q" M i?" M? F?m +? i`QÆM; hBM? ><sup>a</sup>B- ç•v H" i?2Q T?QÆM; /B M F?€+ ç½ M|B`ä iQ +?'i +O M" M; +ÁM t t F?¬M; ç¢i çQÊ+ +? L?QM; iW b m F?B çB i?2Q G•K G¢+- iQM? ?B m i?„M; +O G,M; EBM? >²M; ç½ M H"K M" M; FB m M;¢Q M?'i H" +| çQÊ+ G•K G¢+- M?bM M K M?•M +O KbM? iWM; ; im pB +O KbM? i,M; i`QÎM; +" M; i? K p m B p - ?m®M; +?B G•K G¢+ +ÁM +| aQM; h L?QM; F?B ? B M;Q`B i-K ?Q M i?b G,M; EBM? >²M; +?Êi T?€i ?B M i€+ /KM; +O h?2Q Hw i?mv i ?B M i¢B G•K G¢+ H" hBM? oQÆM; i K i`¼M; i?B M- çO ;B9T i®+ ><sup>2</sup>M; i,M; M? M? ;'T KQ`B H-M- M?QM; i` M i?U+ i i`QM; i?•M i? G,M; EBM? >²M +| i b M? +^aK M²M; M?B i +O M" M; ç M; i?B m ç®i K½M? HB iX E?¬M; T?^aB /QÊ+ HU+ aQM; hm [m^a i`QM; M;Q`B G•K G¢+ #B M K'i- K" #ÎB p b F? J} +€+ M" M; i?b #¼M ?¼ pšM ç¢i çQÊ+ Q+? HÊBX o"v i?b M;mv M M?•M +?d +| K° ç½ +| ;BÊB ?¢M + Q M?'i- T?^aB /WM; H¢B i¢B +'T #" + hBM? oU+X E i [m^a M?Q p"v i m v `^M; H"K G•K G¢+ +<sup>a</sup>K i?'v çQÊ+ ç€M; iB +- M?QM; H¢B ç +? "ÎB p b çB m M"v K M; w M;?o HU+ HQÊM; + Q M?'i +O •K .QÆM; i?€M? ;B€Q +k [m€ F?Q i`QÆM;X L?B m M?'i ?¼ +?d +| M?B m + Q i?O hBM? oQÆM; +^aM?- K" p G¢+- F?¬M; ?½B bÊ M?B m M;Q`B- + Q i?O +MM; ;B B +| M?B m ?ÆM M[ +?d H" L?QM; +kM; +?QM? #ÎB p b M?Q i? M M G•K G¢+ F?¬M; /MM; h?-M æ¢Q [m<sup>a</sup>X "ÎB p b iQ +?'i +O h¬ J} +€+ M" M; +" M; FûK- HU+ HQÊM; iQ+? Hkv +| i? /U p"Q I HoM? M;° +<sup>a</sup>M? ;BÊB i?b F?¬M; çQÊ+X L m aQM; hm [m<sup>a</sup> F?¬M; +| i€+ /KM; i`QM; G¢+ T?^aB M;?o #B M T?€T i b K F B K #^aQ p"i ;B9T +€+ M" M; +| i? HoM? M;° ç¢B ç h?-M [m^a +¬M T?^aB HQm H¢B +?Q +€+ M" M;- /M b Q HU+ HoM? M;° +O ?„M i?"i /MM; i?¬M [m^a- +?d i?B m i?®M h?-M >mv i` M Hmv M K" i?¬BX GQm H¢B ",M; hmv i [m®+ K°i i?`B ;B M- G•K G¢+ [mv i ç`M? [m v p G[ i?"M? K°i E?QÆM; >mv M "BM? ?ÄB i?,K +?mv M p \*´ L;mv M æ°M;X æ` T?QÆM; FB p¬ +MM; +´ [m€B- ?„M F?¬M; i b K ?B m `ä `M; i?"i b U F?¬M; M *?2 ;B'm F?Q iS+- G•K G¢+ i?ŠM; iÊB F?B `B F?ÄB h?"T hmv M ><sup>a</sup>B +?WM; +<sup>a</sup> i` iÊB G[i?"M?- ç²M; ?"M? +MM; ?„M +ÁM +| G[L;mv i æ²M;- M[#¢Q HQM; M"v ç½ M?"- ç½ i?"i iQÎM; MB K M;Q`B i?•MX G•K G¢+ K M; i?2Q M" M; çB iÊB +Y ?"M; ` M- E?QÆM; >mv M "BM? pšM ç M; # KbM?- bK+ b¬B M;'i i`BX @hB M #®B G•K G¢+ çB p"Q- ?QÈM; E?QÆM; >mv M "BM? +mM; FQM? +9B M;Q`B i?B H - M;`v ;€B ?° i®M; ?„M- i m v `^M; G•K G¢+ ?Q" M iQ" M F?¬M; +¬M M?QM; T?¬M M?•M i b M @G¢B ç°i T?€\ •M? K„i E?QÆM; >mv M "BM? M;QM; iK- p K f i ç°M; /mM;- i?"i F?¬M; +| #B M T? G•K G¢+ M? M? ç M /¼ M;Q`B X @J v K„M K" i?¬B5 G•K G¢+ KdK +Q`B- +kM; ;BÊB i?B m G[L;mv i æ²M; ; @æ•v H" M°B iY G[L;mv i æ²M;5 @G[ç¢B iB m i?Q- i #B i5 E?QÆM; >mv M "BM? KdK +Q`B X

G[L;mv i æ²M; M?'i i?l̂B H°` p M;QÊM; M;MM;- î i`QÊ+ K†i hBM? æ H½Q i'- M`
tQM; çϕB iB m i?Q\

@hB M #®B- p½M #®B +| K°i +?mv M i?dM? ;B€Q5

G•K Gϕ+ M;?B K M;?' M|BX

@*´ L;mv M æ°M;\

E?QÆM; >mv M "BM? i?m" M KB M; ?ÄBX

@æ9M; p"v5

G•K Hϕ+ ;"i ç-m,

@hB M #®B- M;"B Hm¬M M?„+ M?î p½M #®B F?¬M; i? çB *´ L;mv M æ°M;- `®i +K

38NX *?QÆM; 3eN, *?•M hQÈM; æ€M; aÊ

@oB + M"v M;QÆB +| #B i +?d i B ?ϕB K" i?¬B5

E?QÆM; >mv M "BM? F?¬M; +?9i M;?o M;ÊB HB M i`U+ iB T +U imv iX

G•K Gϕ+ +kM; F?¬M; +?'m #m¬M; i? - i`€B HϕB ç2K M?[M; +?mv M i`QM; *´ L;mv
çQÆM; M?B M pB + p h?¬M æϕQ [mª [m M ? i`¼M; çϕB F?¬M; i? M|B- ?ÆM M[-
L?QÊ+ >Q +kM; F?¬M; ç + "T iÈBX

E?QÆM; >mv M "BM? /¬M /¬M / Q ç°M;- i`QM; K„i H|2 [m M; ?Q - M?bM M?Q /` iQ
/•M; H MX

a m F?B M;?2 tQM;- ?„M F?¬M; M|B; b i?"i H•m- ç°M; i€+ i` M i v +kM; M;WM; HϕB
;ä;ä- iU ?² ç M; bmv iQ p'M ç ;b F?| F?,M F?¬M; M?ÄX

@S?QM; 'M `®i +K+ ç½ iÈB i?l̂B ;B M +îB #Ä b Q\

>„M i?b i?"Q iU M|B- i?î /`B- +| K°i iB HQ H„M; HϕB +`M; +| K°i p ;BªB i?Q€iX

@æQÊ+ `²B- +?mv M +?Q iÈB #•v ;Bì +ÁM Km®M ;B'm /B Ki? K M[+?d H" p¬ Q+

E?QÆM; >mv M "BM? çQ K„i M?bM F?¬M; i`mM; ,

@>B M iϕB t2K M?Q M;QÆB KB M +QÐM; +| iQ +€+? ? v #B i5

hBM? oQÆM; i K i`¼M; i?B M +?d KB M +QÐM; +| iQ +€+? ? v #B i\ *m®B +MM; H

@*€+ M;QÆB #B i L;•M L;mv i hBM? i²M iϕB çQÊ+ # Q H•m `²B F?¬M;\

E?QÆM; >mv M "BM? HϕBç°i M?B M ?ÄB K°i p'M ç F?| ?B mX

@:B Kšm M|B [m K¶B K°i iBM? +¬m +| i? /UM; /K+ bBM? p"i +?Q Qi +| i` M i`B m
;B M /`B iQ+? Hkv M?Q i? i?b F?¬M; i? M"Q /B M ?| ` bBM? KϕM;5

G•K Gϕ+ ?²B ç€T- ?„M #B i E?QÆM; >mv M "BM? imv i ç®B b) F?¬M; p¬ /mv M p¬

@h?2Q Hw K" M|B [mª i?"i M?Q i? - M?QM; hBM? æ +| i? ?Q" M? ç° pk i`K- +| i?
?| bBM? KϕM; M"v5

E?QÆM; >mv M "BM? +?"K `½B M|BX

@hBM? æ +?Q i¬M +| i? ?Q" M? ç° pk i`K- M?QM; M;QìB +?Q /M i?m çQÊ+ p"Q F
i`QM; i?l̂B ;B M tmv M [m F?¬M; ;B M ç,M; çÆM; +kM; ç½ bÈK #` +ϕM FB iim´B i

G•K Gϕ+ H"TiS+ M|B- pB + M"v `ä `M; H" F?¬M; i? i?U+ ?B M çQÊ+X

*?Q /M hBM? æ Km®M tmv M [m pk i`K +kM; H` +?mv M F?| F?,M- #ÎB pb im´B i /mv i`b M´B i?ÎB ;B M tmv M [m ;B[ ? B iBM? +−m +| bBM? KΦM;- H`K b Q /€K M iBM? +−m KÈB T?²M /B M bBM? b®M;\

@*| K°i HQΦB i`mv M i®M; i`"M +| i? pQÊi [m pk i`K ?„+ €K5

E?QÆM; >mv M "BM? KdK +QÎB,

@J†+ /M +ÁM +| ?ΦM +? F?QªM; +€+?- M?QM; /¼+ i?2Q çQÌM; çB +| i? i?B i i`Q p`B +?K+ H−M- i?"K +?Q ?ÆM i`,K H−M i`mv M i®M;- ? B iBM? +−m +€+? M? m # ;B•v H€i5

*ÁM +| i`mv M i®M; i`"M M?Q p"v\

G•K GΦ+ +?d #B i +| çQÊ+ T?€T i`"M i`mv M i®M; i`QM; çΦB HK+- M?QM; iBM? F iB M ?"M? tmv M [m pk i`K i?"i bU H` H−M ç−m iB M ?„M M;?2 çQÊ+X

E?QÆM; >mv M "BM? i?QM; i?ª çB HΦB- M|B,

@Íi`QM; pk i`K F?´M; H²- i²M iΦB p− b® iBM? +−m +| bBM? KΦM;- K` `i M?B m iB i`mv M i®M; i`"M iQÆM; HB M- ç½ ?bM? i?"M? hBM? oU+ GB M JBM?5

@L;•M L;mv i hBM? M m iQM? iQ€M i?2Q ç` pU+ pk i`K- i?m°+ HQΦB hmv i G−B i

G•K GΦ+ H"TiS+ M;?o iÈB K°i p´M ç - M|B,

@J°i F?B ç½ M?Q p"v pb b Q L;•M L;mv i hBM? +?Q iWM; ;†T [m M?[M; M;QÎB M

@*?Q iWM; ;†T [m b Q\

E?QÆM; >mv M "BM? KdK +QÎB- M?bM G•K GΦ+ F?¬M; M|BX

G•K GΦ+ +?Êi M;~M` - b m ç| idM? M;°,

@hB M #®B H` ç M iW M?[M; iBM? +−m F?€+ i`QM; hmv i G−B iBM? pU+\

@E?QÆM; ;B - H` K°i i?"M? pB M i`QM; HB M KBM? pä im hmv i G−B iBM? pU+- ç` #ÎB p"v pB + M`v HB M`ÆB tm®M; i` M ç−m E?QÆM; ;B 5

E?QÆM; >mv M "BM? p®M; ;i ç−m- iB Ti?2Q H„+ ç−m,

@L?` i +| i? t2K M?Q M;QÎB iW M;Q`B ç M- HΦB +| i? t2K H` M;QÎB #ªM i?´L;• M;?B K F?„+ K` M|B H` i´i +ª K¼B M;QÎB ç m iW M;Q`B ç M5

G•K GΦ+ +`M; M;?2 +`M; ?² ç²- b„T #` ?„M M?B m iÈB ?¬M K X

@> ? - ç i M|B HΦB iW ç−m çB5

E?QÆM; >mv M "BM? +QÎB ? ?ª,

@*?mv M tQ #„i M;m²M iW #ªv i`,K pΦM M,K i`QÈ+ M?„+ iÈB5

@*€+ M;QÆB +kM; #B i?Φ ;BÈB +| i? +´i +?S HU+ HQÊM; +U+ ?ΦM +?QM? H` hB i,M; H M i` M i?b +?QM? H` i?−M +ªM?- b) #` i?B M ç` iU ç°M; #`B tQ+?` M;Q`B ;BÈB5

@L?QM; H9+ ç|i?B M ç` tm´i?B M M,K ç−m F€i?9 i`ÎB bBM? i`ÎB Mm¬B- +?9M; i bBM?- i? M?QM; HΦB F?¬M; +−M +?`m [mv i„+ FB ?ΦM +? X æ½ i`Îi?"M? M,K ç− iΦB ?Φ ;BÈB5

@:¼B H` i?−M i?9 +kM; F?¬M; TªB HÎB ?bM? /mM; F?Q i`QÆM;- K` H` i?−M +ªM €T çªQ hBM? oU+ +ªM?5

@L,K çΦB i?−M i?9 bBM? ` i`QM; ?¶M ç°M- F?¬M; +| HBM? i?S+- MÆB MÆB /m iBM? +−m X L?[M; MÆB +?9M; M| çB [m iBM? pU+ K B K°i- +,M #ªM F?¬M; +ÁM; b ç` K` pä ;Bª ç€M? +„Ti`ª p +?Q pk i`K ?²M; ?Q M;- ç•v H` bU i²M iΦB +`M; F?OM

G•K G¢+ +MM; G[L;mv i æ²M; F?¬M; F?ÄB`mM; ¸°M;5
h?¬M +ªM? i?9- ¸| F?¬M; TªB FûK K°i ¸¢B +ªM? ;BÈB- K` H` T?•M #B i p +?'i5 h
Km®M ;B i *?O GBM? +ªM?- iMv iB M ¸B K M;|M i v H` tQM;- / /`M; M?Q p¶ +? i`
@o`Q H9+ ¸| +| K°i +QM i?- M i?9 tm'i ?B M i`QM; hmv i G¬B iBM? pU+- M?'i i?iB
iWM; pB M iBM? +-m ¸ m #` M| p¬ iBM? +„M Mm®iX aBM? HBM? iY pQM; H M iÈB
FB i M H` L;•M L;mv i i?9- +| i?B M T?9 i?- M i?¬M; +?QM? H` L;•M L;mv i GQm h
M;mv i iBM? [m M; +?ÈT ¸°M;- +?Q /M hBM? æ +?Q i¬M +kM; F?| i`®M p`M K M?
L;•M L;mv i i?9- L;•M L;mv i hBM?- ? B # M +| HB M ? ;b\
E?QÆM; >mv M "BM? i?'v ¸QÊ+ M;?B p`M i`QM; K„i #¼M ?¼- M?QM; F?¬M; iB M
@G9+ 'v hmv i G¬B iBM? pU+ HB M ? pÈB i´ iB M ¸½ T?B i?,M; h?¬M ;BÈB- M?QM
+?Q /M i´ iB M ?¢ i`¬M +kM; +?d iQÆM; ¸QÆM; +'T #"+ hBM? æ ¸dM? T?QM; K` i
L;•M L;mv i i?95
@L?QM; M?•M i`B i` M h?¬M ;BÈB H` ¸B m K` +?9M; i F?| i? iQÎM; iQÊM;X h´ iE
;BªB i?QÎM;- +-m #B M T?€T ¸®B T?| L;•M L;mv i i?9- i`T ?ÊT p¬ b® i`Q im +O i
` K°i #° i`"M T?€T- +| i? i`M €T L;•M L;mv i i?95
@*€B ;B€ TªB i`ª +U+ HÈM- i´ iB M h?¬M ;BÈB ¸2K i`"M T?€T i`mv M tm®M; i`¬M
/MM; iQM? K¢M; +O KbM? iB M ?`M? ?B M i - F?ÎB ¸°M; i`"M T?€T- K¢M? K) ¸2K
'M5
h`QM; HÂM; G•K G¢+ pW ¸°M;- M|B,
@S?QM; 'M- F?¬M; TªB ;B i +? i\
@:B i F?¬M; ¸QÊ+5
E?QÆM; >mv M "BM? H„+ ¸¬m,
@L;QÌB T?`K ?€ +| i? i?Q i?-M\ *?Q /M ?B bBM? iÈB K'v p¢M hBM? æ +?Q i¬M-
L;mv i i?9 T?QM; 'M- F?B M M| H•K p`Q M;O b v imv i ¸®B- T?B m ¸½M; i`QM; pk
@ob T?ÁM; M;W L;•M L;mv i i?9 #`B i`W T?QM; 'M idM? H¢B- pä im HB M KBM
iB M E?QÆM; ;B i`¬M; +QB T?QM; 'MX L?QM; i?2Q i?iB ;B M i`¬B [m - K¼B
+QÌM; ¸¢B FB - F?QªM; K'v +?K+ p¢M M,K b m- K°i ;½ hBM? æ K ?B m +¬M;
i` M M;QÌB L;•M L;mv i h?9- t•v /UM; iBM? F?¬M; i`mv M i®M; i`"M- M;? M? ¸|M
+O L;•M L;mv i hBM?5 J` b m ¸|- #ªM i?•M L;•M L;mv i hBM? +kM;` ¸ÌB i?"i M?B

3eyX *?QÆM; 3dy, *?•M hQÈM; æ€M; aÊ UkV

@*€B ;b5

G•K G¢+ +MM; G[L;mv i æ²M; ¸²M; i?iB M?ªv /UM; H M,
@.QÈB +?•M L;•M L;mv i hBM? T?QM; 'M H M L;•M L;mv i i?9\
@E?¬M;- +?9M; i ¸ M; b®M; i` M M;QÌB L;•M L;mv i i?9- ¸ M; T?B m /m i`QM; pk i
i?9 ?'T i?m`'i M?B m #KB pk i`K- +?Q M M KÈB ?bM? i?"M? L;•M L;mv i hBM? ?B
E?QÆM; >mv M "BM? i?ªM M?B M M|BX
>„M M|B i?"i M? M?"M;- M?QM; G•K G¢+ +MM; G[L;mv i æ²M; ¸ m FBM? ?½B-
Hm¬M bBM? ?Q¢i i` M M;QÌB K°i +QM i?- M i?9 +?•M +?QM?\ o¢M M?'i +| K°i M;`v
i`Î KbM?- p`v L;•M L;mv i hBM? +ÁM F?¬M; #` M´ imM;5 >ÆM M[ i?- M i?9 M`v`®i

æ-m | + G•K G¢ + ç°i M?B M tQ v +?mv M- #ÎB pb M; v iW ç-m ?„M ?ÄB +?QM? H“
?„M M;QM; iK- ?ÄB,

@o"v *´ L;mv M æ°M; +?QM? H“ KB M; +O L;•M L;mv i i?9\

@v M;?o +| çB K F?¬M; b B- M?QM; +kM; F?¬M; +?QM? t€+- T?ªB M|B ç| H“ MÆB H
ç|B- M| b) #“B i`W çK+ F?Q i`QM; +Æ i? K°i H-M5

E?QÆM; >mv M "BM? /MM; K°i +€+? M|B F?€ p,M KBM?X

LÆB Hm•M ?²B M;k +®+ F?¬M; T?ªB +?QM? H“ +€B ?"m K¬M b Q5 G•K G¢ + #¶M;
*?•m iB M p"Q *´ L;mv M æ°M; ç½ /MM; F?,M +?2 K†i- +ÁM ?ÄB ?„M +| M;YB çQÊ+
M?B M M" M; #B i çQÊ+ M°B ibM?5

a„+ K†i G•K G¢ + +| +?9i ç2M i?mB- /M b Q B #B i KbM? KÈB T?€i M´ ?"m K¬M +C
b) F?¬M; +ÁM i•K ibM? ;b i®i ç TX

@>mv i L?mv M h`MM; H“ Fw bBM? p"i i`QM; +Æ i? i?¬M i?9- /U p"Q ?'T i?m M,
i?9 +?Q ?Q"MiQ"MiB m ?| ç bBM? i²M- +| i€+ /KM; M?Q +•M #^M;X *€B ;¼B H“
K€m +O i?¬M i?95

E?QÆM; >mv M "BM? M|B iB TX

*?d H“ K¢+? K€m H¢B KÎK M; M?Q #B M F?ÆB- L;•M L;mv i i?9 F?´M; H² # Q M?B
F?¬M; ?´ H“ F€ p"i i`B bBM? i`B Mm¬B- i²M i¢B i?¬M +´T5

@L?QM; Î# M i`QM; M| H¢B +| i? ` ç|B K°i i? ;BÈB +?•M +?QM?5

E?QÆM; >mv M "BM? ?Qi b•m K°i ?ÆB,

@*QM i?¬M i?9 M"v Hm¬M Hm¬M Km®M i?Q€i F?®M- M?QM; #ÎB pb T?QM; 'M i²M
;B½v i?Q€i- M M M;?o ` K°i çQÌM; i„i F?€+5

@J†+ /M M| +| HU+ HQÊM; i?¬M +´T- M?QM; #ÎB pb w i?S+ H•K p"Q K K M; M M
M,M; +O M| i?2Q çm´B ;B i +?|+- +?Q /M w i?S+ +O M| H•K p"Q K K M; M?QM; +
Km®M M?Ì bBM? HBM? i? ;BÈB ç M; bBM? i²M i`QM; +Æ i? M| ç M i`Ê ;B9T M| +
G•K G¢ + M?QÈM; K"v- M|B,

@*| i? b Q\

L;QÌB MÆB ç| M?B m M?'i +?d ç¢i iÈB i`bM? iU ?"m i?B M- F?QªM; +€+? pÈB +´T

@h`Q im iB M ?| H“ [m€ i`bM? i?QM; i?ª M?'i- K“ K°i F?B bªM bBM? i`Q im pä ç
+?|M;- /M b Q #¼M ?„M bBM? ?Q¢i i`QM; K°i ?Q" M +ªM? ç†+ i?M5

E?QÆM; >mv M "BM? M?QÈM; K"v,

@>ÆM M[i?B M T?9 i?¬M i?¬M; +O L;•M L;mv i i?9 +?QM? H“ i?ÌB ;B M i`¬B [m
#Èi- +kM; +| i? ;B i®+- +?9M; i [m K°i M,K M|B F?¬M; +?WM; i? ;BÈB i`QM; i
KQÌB p¢M M,K5 L;QÆB F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ ç| H“ #ÎB pb F?B M;QÆB iB M p"Q *
ç9M; H9+ H“ i?ÌB ;B M L;•M L;mv i i?9 #“B i`W i`¼+ F?Q- F?¬M; p" M /KM; i?ÌB ;B

E?QÆM; >mv M "BM? iB T iK+ bmv çQ€M,

@*€+ M;QÆB M?bM i?'v [m M?[M; bBM? p"i +QÌM; ç¢B F?€+- ?ŠM H“ i?'i #¢B T?
i?9- F?¬M; +€+? M"Q ç°i T?€ hBM? >Q" M;- pb p"v F?¬M; i? ç2K w i?S+ +O M| id

G•K G¢ + M?È iÈB ç€K M;QÌB *€T E?„+ L?o- #¼M ?„M M|B [m +| i?¬M HBM? M;O v
?ÊT +MM; +?mv M tQ +O E?QÆM; >mv M "BM?- HB M +| i? t€+ KBM? HŠM M? i
ç M; i`¬M; +“v M;QÌB Îi? ;BÈB # M i`QM; çB p"Q i" M b•m i`QM; i?•M i? M| - ç2K M
+?QM? H“ MÆB T?QM; 'MX

G9+ i`QÊ+ T?QM; 'M H` /Q K'v p¢M hBM? æ H'v bBM? K¢M; ?bM? i?`M?- Km®M
 hBM? æ ç M Q M? FQ+?- #ªM i?•M L;•M L;mv i i?9 +?d +ÁM HQm H¢B K°i ç¢Q w
 ?'T /šM M;Q`B # M i` M L;•M L;mv i hBM?- +?d +| i? #„i i v p`Q iW # M i`QM; M;Q
 J` #ªM i?•M M| H¢B i`B bBM? +| i?B ;B M i?-M i?-M;- +| i? F?-M; M;WM; ;B i
 i`QM; T?€i i`B M b) +U+ M? M?- /M ?Q`M +ªM? ?B M i¢B +ÁM +?Q i?Q+? ?ÊT b|
 ?B M M?B M M| ç M; F?-M; M;WM; i? v ç`B- +?d bÊ M;`v ç| +kM; F?-M; t t-BX
 æ M H9+ ç| T?QM; 'M #`B i`W- L;•M L;mv i i?9 ç€M; bÊ FB i?S+ idM?- b) ?Q`M?
 Í i`QÊ+ K†i F?| F?,M HÈM M?Q p"v- #'i +S •M Q€M M`Q +kM; F?-M; +ÁM [m M i`¼
 @J°i F?B ç½ M?Q p"v pb b Q iB M #®B TªB ;B'm /B K pB + M`v- ç2K bU i?"i +-M;
 G•K G¢+ ?ÄBX
 @h` M ç`B F?| HQ`M; M?'i +?QM? H` HÁM; M;Q`B- +| +?9i M;Q`B p- +MM; iU ç¢B +
 [m M? ?„M K` +?mv M- M m i ç2K bU i?"i +-M; #®` - M;QÆB M|B +| i? b) tm'i ?B
 KbM? +| i? M„K i?-M i?9 i`QM; i v- H¢B +?¢v çB i?S+ idM? i?-M i?9 ç KbM? i`Í
 ç` \
 E?QÆM; >mv M "BM? ?ÄB H¢BX
 æB m M`v T?B i?Q`M; +| Fª M,M;5
 L;•M L;mv i i?9 F?-M; +| +€+? M`Q ;•vªM? ?Q`M; iÈB M;Q`B # M i` M- +?Q M M +
 ;BÈB M°B #°- M m # M M;Q`B +| hBM? æ +?Q i-M M;?o #B M T?€T T?€;BªB T?Q
 Km®M +-m +ÁM +-m F?-M; çQÊ+5
 L m M| / /`M; #` F?®M; +? M?Q p"v- i?b i`QÊ+ FB +-M ;b TªB ?B bBM? i`,K p¢M
 *| i? `i M?B m M;Q`B pšM FB m M;¢Q M?Q p"v- K°i F?B /½ i•K #`M? i`QÈM; i?b F?
 +?Q #` ç•K +?Q ç-m`ÆB K€m +?ªv i?b F?-M; +?`m ;B€+ M;°- K` çÊB F?B #¼M ?„
 Km°M5
 G•K G¢+ ?Q i b•m K°i ?ÆB- bQ b€M? H¢B >Ä .B K *U L?•M +,M #ªM F?-M; ç€M; iQ
 @"•v ;B| +ÁM +| i? +Q`M; ?| T?QM; 'M b Q\
 E?QÆM; >mv M "BM? H„+ ç-m M|B,
 @E?B iS ç¢B i°+ tm®M; ?¢ ;BÈB ç½ ç2K iQ`M #° iBM? F?-M; i`mv M i®M; i`"M +O
 K` i? ;B M M`v +,M #ªM F?-M; +| hBM? æ M`Q K ?B m +-M; T?€T F?-M; ;B M- +
 iS+ i`mv M çQÊ+ ` M;Q`B5
 @L|B +€+? F?€+- +?d +-M +| i? ç2K iB M iS+ i`mv M` M;Q`B- p"v +ÁM Fª M,M; iE
 i?9 H-M M[\
 @E?-M; b B- M;Q`B i` M h?-M ;BÈB ç½ M;?o` #B M T?€T i`'M €T çQÊ+ L;•M L;
 T?QM; 'M i?b i?"i çÆM ;BªM- M?QM; çB m FB M iB M [mv i H` TªB ç2K çQÊ+ iBM
 E?QÆM; >mv M "BM? H„+ ç-m- H° p i?i p¼M;X
 G•K G¢+ bB i +?†i i v- M|B,
 @o½M #®B M m +| i? iB M p`Q hBM? æ - M;mv M w çB K°i +?mv M5
 @hmv M;QÆB H` i?B M i`B- M?QM; i HQ H„M; i?B ;B M i?"i F?-M; çO5
 E?QÆM; >mv M "BM? i?Î /`BX
 @JQm bU i¢B M?•M- i?`M? bU i¢B i?B M- H`K ? i bS+- +| +? i F?-M; m`M;5
 G•K G¢+ FB M ç`M? M|BX
 G•K G¢+ +MM; G[L;mv i æ²M; `B F?ÄB iB K` M- i•K i bM? T?B i?Q`M; M†M; M 5

J†+ +?Q B #B i çQÊ+ /QÈB +?•M KbM? +ÁM +| K°i +U i?9 F?´M; H² ç M; M;O b v-
?¨M; id bBM? HBM? #B M K'i i`QM; M?€v K„i +| i? iMv i?ÌB b) idM? H¢B- i•K ibM
?ÆM çQÊ+ +?¶ M¨QX

3eRX *?QÆM; 3dR, P€M h?M G[@ "¢+?

æ¢B M¢M iQÆM; H B i?2Q HÌB M|B +O L K L?QÊ+ >Q +?d bÊ +?QM? H¨L;•M L;m
FB H9+ i`QÊ+ +¬M T?ªB /MM; iÈB K'v p¢M hBM? æ ?B M i KÈB +| i? K¢M? K) T
M| i?Q€i F?®M çB ` - M;QÌB +O L;•M L;mv i hBM? imv i ç®B F?¬M; +€+? M¨Q i`I

æB m M¨v +kM; F?¬M; +| #B M T?€T- bQ T?K L K L?QÊ+ >Q /M b Q F?¬M; T?ªB
i?¬M; [m i?ÌB ;B M +¬M; T?€T +?SM; FB M K°i +?9i /'m p i K¨i?¬B- F?¬M; M?'i ç
F?¬M; i?'v çQÊ+ iQ¨M #°X

h?"i;B®M; M?Q L K L?QÊ+ >Q - M m #B i çQÊ+ H¬M çB +?mM; pW `²B M¨M; b) +M
/mv M- bQ T?K M¨M; +ÁM +?¨m i?ª M¨M; `ÌB çB b Q\

@æ¢B b„+ H M;- çB i?,K M?¢+ T?K +MM; M?¢+ Kšm +O ?mvM? çB5

hQM? ibM? G[L;mv i æ²M; H¢+ [m M- +?mv M M?Q p"v +?Q /M #¼M ?¼ iB T iK+
M;?o - i`ÌB Km®M KQ Kšm i?•M +kM; T?ªB H" T ;B çbM?- i?mv M ç M ç¬m +¬m iU

G•K G¢+ ;"i;"i ç¬m- KK+ çQ+? G[L;mv i æ²M; çB i?2Q ?„M H¨ pb Km®M i?,K +?
M ? v F?¬M;X

J'v M;¨v M¨v G[;B T?B i?QÌM; F?¬M; çQÊ+ v M´MX

E?ÎB M;mv M Î +?¶ "¢+? ;B +| K°i p` i?B m ;B ,M +?ÆB i`€+ i€M; ç2K K°i i°+ M
+QÐM; ;B M `²B ;B i +? i5

hW b m F?B ;²K i?•m G[;B - "¢+? ;B HB M i`„M; i`ÊM +QÐB H M ç¬m G[;B - i?U-
M?šM M?`M +kM; H¨ +?mv M F?¬M; +€+? M¨QX L[iY #` +QÐM; ?B T`²B #` ;B i +?
M?QM; M KM?•M +O M¨M; H¢B H¨ >mv M GBM? +ªM? + Q i?O +O G[;B - ?ÆM M
i`"M- HY ;B" M #®+ + Q ç½ ç2K i M +¬M; iY ,M +?ÆB FB ç€M? ;¬M +? iX

hmv `^M; ?B M i¢B G[;B H¨ ;B i°+ T?K i?m°+ "¢+? ;B - M?QM; F?¬M; T?ªB +| i?
iU M?B M M?' + H M b|M; iQ ;B| HÈM- G[;B i` M /QÈB v m +¬m M;?B K i`¨ i M +¬
;B H½Q i´ +kM; iU KbM? ` K†i- ?QÈM; "¢+? ;B çQ ` HÌB F?€M; M;?` M;?B K F?

"¢+? ;B +m®B +MM; ç²M; w i`WM; T?¢i i°+ M?•M FB - M?QM; v m +¬m tY Hw i`QM

aU ibM? p®M iQÎM; `^M; +| i? #bM? ´M- M?QM; F?¬M; /U çQ€M çQÊ+ p¨B i?€M;
#B M K'i FB H¢B M; M; M?B M ,M +?ÆB ç¨M; çB K i`QM; "¢+? i?¨M?5 J¨ >mv M
€+ ç² FB H¢B #` M;QÌB €K iQ€M- #` T? ç M ?¢+? iQ¨M i?•M- im pB K'i ? i- +?d +
;BQÌM; # M?5

J†+ /M F?¬M; +| +?SM; +È M?QM; F M;®+ +kM; çQ€M çQÊ+ H¨ /Q "¢+? ;B ?¢ ç°+
L;mv M #ªM G[;B ç½ p¬ +MM; #'i K½M "¢+? ;B - K°i HQ¢i bU FB M tªv ` M?'i i?ÌB
+ª G[;B p¬ +MM; T?šM M°- Km®M +MM; "¢+? ;B ?Q¨M iQ¨M i M pÐ- imv i F?¬M;
M[- M m F?¬M; +?d [m i? K i`,K M,K G[;B b) ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +ÁM i²M i¢B5

G9+ M¨v i` M /QÈB G[ ;B ç½ ?bM? i?"M? M?"M i?S+ i?®M; M?'i- #` €T #€+? i?"i
ç¨M? #'i +S ;B€ M¨Q H¨K K°i i`"MX J¨ #¼M ?„M Km®M #„i ç M i +Ì +kM; +?QM? H¨
æ²M; H¨ "¢+? L;mv i o,M- Hw /Q çQÆM; M?B M H¨ pb #¨ H¨ M;QÌB +O "¢+? ;B 5

L m F?¬M; T?ªB G[EQM? o F?¬M; iB + ? i i?ªv #ªQ ?° pÊ KbM? - "¢+? L; mv i o, M
M; Q`B +O G[; B ¸½ i? F?¬M; #m¬M; i? +?Q "¢+? L; mv i o, M- i? T?ªB H"TiS+ ;
"¢+? ; B [mv i K°i i`"M iY +?B MX

@h ¸½ M|B # Q M?B m H-M- L; mv i o, M ¸½ bÊK F?¬M; +ÁM [m M ? pÊB "¢+? ; B
o M`v5

h`QM; i v G[ EQM? o +¬K K°i i? M? #ªQ FB K- i` M M; Q`B i?"i M?B m p i i?QÆM; -
o, M- i` M ; QÆM; Kfi tBM? ¸ T ?B M H M p imv i p¼M; X

@>W- F?¬M; T?ªB i i°+ ¸QÆM; M?B M +| w ¸² F?€+- B #B i M`M; +| i? ¸ÊB iÊB
; B ¸¢B +?B M b) i`°K +?¢v ¸B K"i #€Q ? v F?¬M; \

J°i; ½ + Q i?O >mv M GBM? +ªM? +O G[; B M|B- ¸| H`K°i M K iY ?ÆM M, K KQÆE
+?ÁK `•m K`m i`„M; - #° /€M; M?bM [m +| +?9i #m²M +Q`BX

L; Q`B M`v i M G[æ¢Q h?"M? - H`K°i M; Q`B +| HÁM; /¢ ¸°+ €+ +O G[; B - +?QM?
i`QÆM; Km®M ; B i "¢+? L; mv i o, M i +| KBM? +?QX

@æ9M; `²B- F?¬M; i? HQm5

L?[M; M; Q`B F?€+ ¸ m ?M i?2Q²M`Q- K°i M; Q`B +ÁM M|B,

@EQM? o i°+ i?9+- i?B M ?¢ MÆB M`Q F?¬M; +Ä i?ÆK- pÊB impB >mv M GBM? +
F?¬M; +?d pšv i v K`i?¬B5

@>b ?b- M|B F?¬M; +?WM; M[M?•M "¢+? ; B ¸†+ #B i T?|M; ¸½M; - ¸°M; iB M FB
K ¸ M +? i5

@> ? ? - M; ?2 i°+ #€ pW M|B M?Q i? - i +kM; Km®M M K i?Y M[M?•M "¢+? ; B

@EQM? o H½Q ¸ - F?¬M; +¬M iB TiK+ +?®M; +U- +?9M; i +?QM? H`M; Q`B K°i M
i`M i?QÆM; ?Á F?Q5

G[EQM? o ; B`M /[M|B,

@*€+ M; QÆB H`K M?Q p`v +ÁM M|B t2K +?9M; i H`M; Q`B K°i M?"\

@>½v #Èi M|B M?ªK ¸B- ?Q†+ H` ¸2K "¢+? L; mv i o, M; B Q ` ¸•v- ?Q†+ H` +MM; M
+?| ¸QÊ+ M[5

•M? K„i G[æ¢Q h?"M? •K i`M- im´B ?„M t'T td pÊB G[ EQM? o - F?B +ÁM M?Ä H`
T?QÆM; F?¬M; B €T ¸QÊ+ B- M?QM; ?B M i¢B ?B M M?B M H` ?„M Km®M i?„M;

@EQM? o - +?9M; i H`T?m i? ?B m M? m v m M? m- i?B Ti?•M ¸½ i?Ä K½M- M;
#QÊ+ ¸B5

"¢+? L; mv i o, M`ÆB H ¸¬v K†i- i` M ¸`B M`v B + K i•K ¸B ibK +? i\ L?QM; pbM
+? i #` +kM; F?¬M; +? m K`v- M?QM; i`QM; HÁM; i?"i ¸ m ¸ÈM5

@L; mv i o, M

G[EQM? o F?¬M; /€K [m v ¸¬m H¢B bÊ #` M; Q`B M?•M +Æ ?°B ¸€M? HûM- M?QM
¸B M`²- p°B p`M; F m H MX

@EQM? o - +?9M; i FB T b m ; †T H¢B5

"¢+? L; mv i o, M imv i [mv i M|B- K°i +?QÎM; ¸€M? i?ŠM; p`Q i?B M HB M? +€B +O

@L; mv i o, M5

G9+ M`v G[ EQM? o H`K b Q +ÁM [mªM ¸QÊ+ +?mv M F?€+- p°B p`M; [m v ¸¬m H
æ¢Q h?"M? ¸½ bÊK •K b•K +Q`B- K°i [mv M Q M? [m i?ŠM; p`Q ?"m i•K G[EQM?

@EQM? o

E?|2 K„i "¢+? L;mv i o,M Km®M MSi` - H"TiS+ H€+? M;Q`B /MM; i?•M i? +O K b
@> ? ? - ? B M;Q`B +€+ M;QÆB ç m +? i çB5
G[æ¢Q h?"M? +Q`B H M çB M +m²M;- +| ç¬B F?B K®B ?"M ;B[ M;Q`B ç²M; i°+ +Á
@L;QÆB F?¬M; ;B i çQÊ+ #'i F€ B5
J°i iB M; ?W iS+ ;B"M- #|M; M;Q`B ?B M H M- i`QÊ+ K†i G[æ¢Q h?"M? ?B M ` K
HÈM- ç M; M;?B M ` ,M; M;?B M HÊB i`WM; K„i M?bM ?„MX
h? +¬M; +O G[æ¢Q h?"M? ç½ T?€i- H9+ M`v +ÁM Km®M i?m ?²B +?d b) i´M i?Q
M?B M b) F?¬M; H`K +?mv M M?Q p"v- M„K i v F?¬M; +?9i /Q /U ç€M? i?ŠM; iÈB i
P M?5
L[M?•M M;U+ HÈM K°i i€i p¶ [m - K°i iB M; p M; ;BÁM- G[æ¢Q h?"M? M?'i i?`B H,
?Q`M iQ`M F?¬M; T?ªB H` ç®B i?O +O M`M;X
@L;mv i æ²M;5
G[EQM? o +MM; "¢+? L;mv i o,M ç²M; i?`B FBM? ?¬- +?Q /M F?¬M; M?bM i?'v K†
M?bM i?'v #° M;U+ F?'M; H² FB HB M #B i i` M ç`B M`v M;Q¢B i`W G[L;mv i æ²M
M;U+ [mv K¬ ç M M?Q i? X
@*? - MQÆM;- +| +?mv M ;b\ ob b Q #¼M ?„M TªB ç®B ç½B ? B M;Q`B M?Q p"v\
G[L;mv i æ²M; ;B"M /[- M m M`M; i`Î p +?"K K°i #QÊ+ F?¬M; TªB b) çQ i M; +?

3ekX *?QÆM; 3dk, P€M h?M G[@ "¢+? UkV

@s9 M? ç-m- i`QM; K„i M;QÆB +ÁM +| T?•M i¬M iB i`QÎM; 'm b Q\
G[æ¢Q h?"M? H²K +²K #Á H M- M;Q`B K¢M? i`QM; v m M|B- imv ``M; pW `²B ?„M
i? K°i +?QÎM; ç€M? # v ?„M Qi M?'i TªB + Q ?ÆM ?„M K°i ç¢B +ªM? ;BÈB KÈB H
L|B +€+? F?€+ G[L;mv i æ²M; ç½ +| çQÊ+ im pB +'T H½Q i´X
@L;QÆB Km®M ;B i +? K i - +ÁM Km®M i M?"M i?S+ M;QÆB H`K i`QÎM; #®B\
•M? K„i G[L;mv i æ²M; T?€i H¢M?- F?Q iS+ *?O GBM? +ªM? i`"M ` - M?'i i?`B +'
`~vX
G•K G¢+ +kM; T?B m M?B M ?B M i?•M- i`bM? iU im pB +O ?„M + Q ?ÆM K¼B M
F?¬M; +ªK ;B€+ G•K G¢+ HÊB ?¢B- +?d KÆ ?² +| +ªK ;B€+ H`K iBK ç"TM? M? K`
@a Q H¢B i? M`v\
>„M M?bM p T?Q K°i M;Q`B- i?ªM M?B M ?ÄBX
.QÈB mv €T +O hBM? oU+ +'T #"+- M;Q`B M¼ +,M #ªM F?¬M; F?ÎB H M M´B w MB
ibM? M|B H¢B K°i H-M ç-m çm¬BX
@L;Q`B +O "¢+? ;B ç€M; ;B"M- +€+ M;QÆB +kM; ç€M; ?"M5
a€i F?Q +O G[L;mv i æ²M; #MM; M´- M?[M; M;Q`B M`v +ÁM Km®M ç2K Kšm i?•M
F?¬M; i? i? i?SX
@L;mv i æ²M;

G[;B H½Q i´ T?B m M?B M çB iÈB- #B m ibM? i` M K†i i`M M;"T p mB KWM;- #ÎB SM; çQÊ+ i?U+ HU+ b•m +çM +O G[L;mv i æ²M;- +?d #B i F?Q iS+ ç®B T?QÆM; t i¬M; +?O E€ L;mv M h¬M;5

:B i°+ i? M?QM; +| i? t m'i ?B M çÌB b m +QÌM; ççB M?Q i? - iU M?B M +?QM? H G[;B H½Q i´ p mB KWM; H°`ä- çB m M`v ççB #B m G[;B +?ŠM; M?[M; +| i? F? i?"K +?Q +ÁM #QÊ+ H M K°i #" + i? M;5

*`M; M;"v +`M; M?B m M; QÌB +?çv iÈB- M?bM +?^K +?^K óT?ªM ç²ô ç½`ÌB M?" K'v M?bM i?¬M b„+ p¬ +MM; p mB KWM; i` M K†i H½Q i´- iU M?B M F?¬M; +| M; QÌB M óT?ªM ç²ôX

@ B Km®M ;B i Kšm i?•M +O G[L;mv i æ²M; M`v- ç m çSM; ` +?Q i t2K5

h?¬M ibM? G[L;mv i æ²M; M?Q bQÆM; HçM?- M`M; p®M +| iQM? F?Q M?Q Kšm #ç M; QÌB M`v ç m H` G[ i?` i°+ M?•M M`M; ç½ bÈK +?KT K°i +?QÌM; ç2K +ª G[ ;B b M ç®B b) F?¬M; +?`m #Ä [m X

h'i +ª K¼B M; QÌB i?'v M`M; +| çB K +?mv M M?Ä tû` iQ- i?"i bM? H` H½Q i´ ;B i

@L;mv i æ²M;- M; QÆB T?ªM #°B ;B i°+ #Ä i`®M- H`K ?çB ;B i°+ #` F?m'i i?•M /Q M?"M i°B\

G[æçQ h?"M? +?`m M?K+ i`QÊ+ K†i K¼B M; QÌB- i` M K†i Kk B H`K b Q F?¬M; i`Î L;mv i æ²M; b) F?¬M; /€K t`M; #`v- F?¬M; +?9i F?€+? F?Q M?„+ iÈB MÊ+ kX

h`QM; K„i ?„M G[ L;mv i æ²M; i®B ç +?d iÈB h`+? GBM? +ªM?- +MM; K°i +ªM? ;E [m p`B +?K+ M,K- +| i? i,M; H M ? B ççB +ªM? ;BÈB +kM; ç½ +?B K çQÊ+ i?B M ç ?ÆM çQÊ+ M[5

@L?"M i°B\

æ•v i?"i bU H` iU pç+? €Q +?Q M; QÌB t2K HQM;- H9+ i`QÊ+ G[L;mv i æ²M; #` #„i pB + M`v M|B F?¬M; +?WM; M`M; p oM? pB M +kM; F?¬M; +| +Æ ?°B M?"M i?S+ ç +?mv M F?€+- i`QM; HÁM; M`M; H`K b Q çQÊ+ i?QªB K€B\

>B M içB M`M; ç M; M´B ;B`M- HÌB +O G[æçQ h?"M? M?Q HY +?€v ç´ i? K /¬m- i æ²M; M´B H M b€i F?QX

æçB ;B i°+ Hm¬M +| M?B m M; QÌB- `i M?B m M; QÌB i?"K +?Q +ÁM F?¬M; M?"M pšM Hm¬M H` ç®B i?O +çM? i` M? +O G[ EQM? o - G[ L;mv i æ²M; çQÆM; M?B M M?[M; +?mv M M`v ;B M?"T +MM; M? m- H`K +?Q G[ L;mv i æ²M; [mv i ç`M? ;B i

@L;QÆB Km®M ;B i +? K +O i - L;mv i æ²M; M`v H`K +QM- ?€ +| +?mv M F?¬M;

L`M; H`M? HçM? M|B- ççB ç Q i ` - ?QÈM; G[æçQ h?"M? +?ûK iÈBX

@L;QÆB /€K5

G[æçQ h?"M? ?ûi HÈM- i ` K°i +•v i`QÌM; i?QÆM;- ?QÈM; ççB ç Q +?®M; çÐX +| i? ç€M? i?„M; G[L;mv i æ²M;- M?QM; +?d +¬M ç€M? p`B ?B T?„M F?¬M; iBM

@L;mv i æ²M;- ?ç i?O HQm ibM?5

G[;B H½Q i´ FBM? ?¬ K°i iB M;- M?ªv ` Km®M M; M i`Î i? +¬M; +O G[L;mv i h?"M? H` M?•M p"i i`¼M; v m +O G[;B - M;`M M,K b m M|B F?¬M; +?WM; +| i? ç° H½Q i´ KÈB +O G[;B X

@L;QÌB M`v- T?ªB +? i5

G[L;mv i æ²M; p mM; i v H M- G[;B H½Q i´ ;B®M; M?Q #` ç`M? i?•M i?m"i- M?"i K` ç Q +O M`M; F?¬M; +?9i HQm ibM? +?†i çSi i`QÌM; i?QÆM; +O G[æçQ h?"M

G[æϕQ h?M? F?OM; ?Q^aM;- p°B pM; ?| i?M? K°i ϕϕQ ?Ä /B K- +® ;„M; /MM; H i?QÆM; i' MX L?QM; >mv M GBM? +^aM? +MM; *?O GBM? +^aM? FûK iËB pB +^aM? F?M; ? +| w M; ?o - M; v +^a iB M; F m i?^aK +kM; F?M; F`T T?€i` - ?„M H"TiS+ ϕ€M? ??B i`Î p - ϕ-m H•m #` +?ûK`KM;- +´ T?mM ϕ-v K€m iQÆBX

J°i ϕ Q M`v F?B M K¼B M; QÌB i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- ?M F?Q F?M; M; WM; /•M; H *| i? T?`i i v ϕ`M? i`K H½Q i´ - K°i ϕ Q +?ûK + Q i?O >mv M GBM? +<sup>a</sup>M? - ϕ| H` in *?d bÊ M; v +^a iM; +?O E€ L; mv M hM; +kM; F?M; +| F„ M, M; HÈM M?Q p"v5

oW M^av bBM? FQM? bÊ p- ?ϕM ϕ®B pËB G[L; mv i æ²M; - i°+ M?•M G[; B +kM; b^a + Q i?O M?Q p"v i`M i?O- HQ ;b G[ ;B F?M; i?`M? pQÊM; \ L|B F?M; +?WM; +Á H-B tm®M; M; U - ?Q`M; ϕ Hm•M T?B M H`K5

@>K M v M; QÌB Km®M ?ϕB +? K i - ϕ m T?^aB #` M; ?B K i`5

G[L; mv i æ²M; HϕM? HMM; M|B- M`M; iWM; H` i?®M; HoM? >„+ a€i [m•M- ;B i +? F?M; T?^aB +?mv M ;b F?| +| i? i?W M?MX

oä ;B^a i`lB bBM? iM i`¼M; +QÌM; ;B^a- G[L; mv i æ²M; /MM; K°i ϕ Q H" T mv- mv p½ i´ - M?`i i?lB +kM; F?M; +-M G[;B H½Q i´ T?•M T?| - HB M +| K'v M; QÌB H-B M h?M? FûQ tm®M; X

"¼M ?„M Km®M p¶ KM; M; U G[L; mv i æ²M; - M?[M; M; QÌB FB `ÆB tm®M; i`QM; i?^aK ?ϕB ?ÆM- M; v +-m +? i M? M? +kM; F?M; i? M`QX

*^aM? ;BÈB G[;B H½Q i´ + Q M?`i - +kM; +<sup>a</sup>K ;B€+ ϕQÊ+ F?Q iS+ KϕM? K) FBM? F æ²M; - i`QM; HÁM; HmM FBM? ?Q`M; - ϕÊB F?B b„+ K†i G[ L; mv i æ²M; ?Á ?Q½M @L; mv i æ²M; - K'v M, K M v M; QÆB F?M; +?`m ϕ m F?´ ;b ϕB\

G½Q M?•M #B i H9+ M`v G[ L; mv i æ²M; p- +MM; +QÌM; ϕϕB- #ÎB p"v i? v ϕ´B +€ ibM? ;B i°+ +?"K`½B +^aB i?B M [m M ? pËB G[L; mv i æ²M; - /M b Q H9+ i`QÊ+ M G[ T?K +MM; G[ Kšm KÈB i?U+ bU [m M i•K iÈB M[ M?B- M; ?2 ϕQÊ+ HlB 'v +kM; / F?M; M; WM; / Q ϕ°M; i` M M; QÌB G•K Gϕ+- M?bM` ϕQÊ+ M; QÌB M`v +| [m M ? ;€B KbM?5

G[L; mv i æ²M; +| i? F?M; ϕ w iËB H½Q i´ - M?QM; F?M; F?^a M, M; #Ä K†+ +? H M?[M; +?mv M i`^aB [m ϕÆM; B^aM F HϕB K°i H-MX

L`M; +kM; F?M; M?B m HlB p +?mv M +O G•K Gϕ+- #ÎB pb +?mv M FB [m M L; mv i hBM? +?QM? H` L; •M L; mv i i?9 H`K b Q +| i? M|B` ϕ /¼ M; QÌB ϕ•v\ "ÎB +kM; ϕ2K im pB +O M`M; ϕ°i M?B M i, M; KϕM? [mv F i p`Q +m°+ i?Q Hmv M i?M HBM?- M?Q p"v +^aM? ;BÈB i, M; M? M? +kM; +| i? Hw ;B^aBX

" M ϕ K G[;B i`B M F? B iB +`QÊm i~v i`-M +?Q G[ L; mv i æ²M; - +?9+ KWM; M`M HQM; i`¼M; X

3ejX *?QÆM; 3dj, "ϕ+? :B aBM? aU URV

L?QM; H9+ M #`B +?¶ M; ²B i?"i F?M; #B i H" +® w ? v p- ibM?- G•K Gϕ+ F?M æ²M; - K" +MM; K°i M?|K iB m #®B G[ ;B +?2M +?9+ pËB M? mX G[ L; mv i æ²M; iQK K†i- FûQ ?„M p # M +ϕM? KbM?- H`K K¼B M; QÌB F?M; M; WM; +?°i /ϕX

@ "¼M ?„M ϕ½ +?Q`M; i H` K°i i M ,M K K +ÆK5

G•K Gϕ+ F?) +QÌB M|BX

"ÎB pb G[L; mv i æ²M; +, M #^aM F?M; M|B +?mv M +O G•K Gϕ+- M; QÌB +O G[;B H` i?B m +?O +O i? HU+ i?M #Q ;b ϕ| - /M b Q #¼M ?„M ϕ m #B i óM°B ibM?ô +O tS L K \*?•m H`K b Q iQM? H` i?B m +?O ;b- i`MM; i M i`MM; ?¼ K` i?M5

>B M ;B\ G[L;mv i æ²M; im pB çϕB i? "M?- #¼M ? „M iU M?B M ;?ûi #Ä G•K Gϕ+- H i°+ ; a °i F M?Q p"v- M?Q i? M"Q +kM; T?ªB HQm HϕB ;B i°+5 ob p"v ç2K +?¶ M; F?€+- +?d Km®M i?Y t2K T?•M HQÊM; +O ? „M i`QM; HÁM; M" M; - M m F?¬M; [m i®B pW F i i?9+ i?b i`U+ iB T çm´B ? „M ` F?ÄB M? "X

G[L;mv i æ²M; F?¬M; F?ÄB +?2 KB M; +Q\B- ;B i°+ M; m tm~M M"v ?€+| i? M; ?o M; ?B M"v KÈB H" i?B M i`B imv i i? +?•M +?QM? - K" M" M; +kM; i?"i iBM iQÎM; M ç-m iB M i`QM; H`+? bY L; •M L;mv i hBM? +| i? T?B i?,M; h?-M ;BÈB5

L m M; Q\B i`QM; ;B i°+ #B i çQÊ+- F?¬M; #B i b) ç2K ç-m HQÐB T?mM /"B K'v t

L" M; +kM; F?¬M; ? +| w iS ;BªB i?Q+? p G•K Gϕ+- i?"i ?QÎM; i?K F?Q€B +ªK ó#ª i•K i bM? +O M" M; /` i?QÎM; p mB KWM; X

@L;mv i æ²M; - ?B M iϕB `®i +K+ M; QÆB ç½ çϕi iÈB +ªM? ;BÈB M"Q p"v\

G[;B H½Q i´ +m®B +MM; F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄB- pB + M"v ;B®M; M?Q +| ; B ç T?ÄM; +?WM; M?B m M,K b m ? „M +kM; F?¬M; +ÁM i•K i`Q im Hmv MX

@*?O GBM? +ªM? çdM? T?QM;5

G[L;mv i æ²M; i?m" M KB M; ç€T- i` M K†i ?B M H M p +?€M MªM- p b iQ +?`i +O K†i #ÎB p b M" M; +ÁM +?Q iB M p"Q hBM? oU+- K" b m F?B iB M p"Q hBM? oU+ # i€+ /KM; - hBM? oU+ +Ym i`¼M; i?B M ?Q" M iQ" M T?ªB /U p"Q +?QM? KbM? pQ T?B M iQ€B5

Í G[;B K†+ /M M" M; H" i?B M i`B- M?QM; ç†i +ª æ¬M; \*?•m M" M; +?d H" K°i pB M +ª i?B M ?ϕ M; Q\B +| i? iB M çQÊ+ p"Q hBM? oU+ +| K'v M; Q\B\ hmv `^M; M" M; + i?"M? #ϕ M H[+O G•K Gϕ+- M?QM; b m F?B i€+ /KM; +O aQM; hm [mª #B M K'i- M +?QM? KbM?5

oÈB bU M; ?`+? i?B M +O G•K Gϕ+- Km®M ç°i T?€i ?-M +ªM? b) F?¬M; +-M /MM; €B H M; ç½ T?B i?,M; h?-M ;BÈB- K" +?QM? M" M; pšM +ÁM HQm Î ?ϕ ;BÈB ;B"v p ç•v5

@*?O GBM? +ªM? çdM? T?QM;5

hQ" M #° M; Q\B i`QM; G[;B ?QªM; bÊ5

h`ìB ϕ- #€ +?O G½M; L;mv i oU+ h"Q S?B .QÆM; F?¬M; T?ªB +?d H" +?Q +Q\ M; ; G[ L;mv i æ²M; F?¬M; ç-v çO M; k ?"M? HBM? +,M- M?QM; /MM; çϕB +ªM? ;BÈB € H „K +?d +| i? iU #ªQ p KbM? Î i`QÊ+ K†i +O M" M; K" +,M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M

G[;B +O #¼M ? „M i? M?QM; tm`i ?B M i°+ M?•M +| +Æ /mv M M; ?`+? i?B M M?

h`QM; F?QªM; i?ìB ;B M M; „M M; Q\B +O G[ ;B ç m ?•M ?Q M p mB KWM; - +| +•m ?¼ ç m +| i? i`Î i?"M? i•M [mw5 *€B ;b K" "ϕ+? ;B - +,M #ªM F?¬M; +-M ç i`QM; h¬M; - K°i [mv M çO H"i M; QÊ+- i?"K +?Q #¼M ? „M ç m +| i? i`Î i?"M? ç M?`i ;B i Km®M ;B\ çQÊ+ ;B\ - Km®M KQ çQÊ+ KQ 5

J" F?B €M? K „i #¼M ? „M M?bM p T?Q G•K Gϕ+ +`M; i? K F?| +?`m- +•M M? „+ H FB K FB `ìB çB- /M b Q M m M?Q +| M; Q\B i?´B # M ;®B- HÁM; +O M[ M?•M `i F F?m,m i v b) # M; QÊ+ ` M; Q"BX

æ½ #B i i?U+ HU+ +O G[L;mv i æ²M; - M; Q\B +O G[;B +`M; i? K +`M i?"M- ç m i€i b®M; +mM; T?KM; H M- bÊ M" M; +| K°i +?9i w #`i K½M- M; v +ª G[;B H½Q i´ +K /€M; M; Q\BX

.M b Q ç•v H" K°i i? ;BÈB i?U+ HU+ [mv i ç`M? ? i i?ªvX

.QÈB bU M`M? ??i F?¬M; M; WM; +O G[ ;B - iB + i®B iB M ?"M? +U+ F€ F?Q€B i` [m M ? ;B[G•K Gϕ+ +MM; G[L;mv i æ²M; - M?QM; F?B +?SM; FB M ? B M; Q\B + H"K F?¬M; Qi M; Q\B ;?2M ;?ûi /[/°BX

G[L;mv i æ²M; p®M H" imv i b„+ K„ M[- #° M;U+ HÈM H"K M;QìB K K~M- i`QÈ+ F
M?•M i`QM;;B i°+ F?¬M; M;WM; H'v HÁM; +?d +¬M F?¬M; T?ªB [m M ? ?mv i i
?°B ¬K çQÊ+ K„ M?•M p X

J" H9+ M"v G[L;mv i æ²M; ç½ H" +QìM;;Bª *?O GBM? +ªM?- #¼M ?„M iU M?B M +
+?B FB m M[M?Q i? X

æ½ #` G•K G¢+ªM? ?QîM;- ?ÆM M[#ªM i?•M +kM; çQÊ+ i" M K„i M?bM i?'v- G[L
Km®M G[;B #B M i?"M? ç¢B i? ;B æ¬M; *?•m ;b- +?d H'v ` K°i Qi #ªQ p"i #Q K"
M;QìB F?€+ M" M; +?d t2K i?QìM;X

G•K G¢+ +kM; H'v ` i?`i +O >mv i L?mv M Kšm i`MM;- ?! ;BªB ?mM; iQM? # M i
i?` pÊ+?²M; M?'K M?€TX æQÆM; M?B M M;m²M ;®+ +O i?`i ?„M b) F?¬M; M|B `
ç½ ?,K /¼ i®B H M ;BQìM; M;O b) +„M `KM; iB m ?mvM? ç +O ?„MX

>„M #`B i`W ?mM; iQM? i`QM; i?`i- #ªQ HQm H¢B +?¶ i®i i`QM; ç|- pW +| çQÊ+ H
K°i iB KªM? M?Ä i?¬M ç¢Q- ç®B pÈB pÊ+?²M; G[i?`K" M|B +?QM? H" #´ /QÐM;

*kM; K v i?`i `i M?B m- H½M; T?Q K°i G•K G¢+ +kM; F?¬M; ç m HÁM;- /M ;b ? E
M?¢+ Kšm +O ?„MX

L?„+ iÈB ?„M +| i? i?'v çQÊ+ K†i M?¢+ T?K M?¢+ Kšm ?bM? M?Q +kM; +?d +| ? B
h¬J}- >¢ J°M; L?Q- h`[EB m L;mv i ç m ç½ +? i- M; v +ª+? K G,M; EBM? >²M; p
*?•m X

oÊ+?²M; G[EQM? o ç½ i?`i p¼M; ç®B pÈB M;QìB i`QM; i°+- iU M?B M +kM; b) F
G[L;mv i æ²M;- KWM; `Ð iU KbM? T?€i i`BX

h?2Q HìB i?dM? +¬m +O G[L;mv i æ²M;- G•K G¢+ [mv i ç`M? /WM; H¢B ç•v KQì
i?` +kM; ç½ i?|B [m2M î H¢B MÆB ç•v- F?¬M; Km®M /B +?mv M iÈB ",M; hmv i [m

L?QM; KÈB ç M M;"v i?S # - M;QìB +O "¢+? ;B ç MX

" M;5

æ¢B K¬M G[;B #` M†M; M ç€ p,M;- i? M?•K i?"i HÈM +?'M ç°M; +ª T?O ç - ?B M
H"K M?Q i? X

L;QìB +O G[;B iW +€+ ç` T?QÆM; tm'i ?B M- M?bM i?'v KQìB K'v M;QìB +O "
"¢+? h?m JBM?X

o`B +?K+ M,K F?¬M;;†T- iB m iY FB ç½ iW >mv M GBM? +ªM? i,M; H M iÈB h`+
+?B K çQÊ+ ç¢B +Æ /mv M- #ÄB p"v +| p p¬+MM; F?Q T?€+?- F?¬M; B #b M´BX
h¬M;- ?„M [mª i?"i +| iQ +€+? ç FB m M;¢QX

@L;?2 M|B L;mv i æ²M; #B m Km°B ç½ i`î H¢B5

"¢+? h?m JBM? +?SM; FB M M;QìB +O G[;B ç½ ç M ;¬M çO- iW +Y çB p`Q- ç²B
M;¢Q K¢M F?¬M; ç2K #`i Hm" M F M"Q ç p`Q i`QM; K„iX

@GÈM K"i- /€K ;¼B i?ŠM; iK+ / M? L;mv i æ²M; H½Q i´5

h`QM; G[ ;B +| M;QìB [m€i H M- imv `^M; G[L;mv i æ²M; i?"i i` im´B- M?QM; pã
'm- M;QìB ç¢i i`QÈ+ H" i¬M- M m M?Q *?O GBM? +ªM? +ÁM +?Q i? tQM; ?¬H" H
+€+? M"v\

3e9X *?QÆM; 3d9, "¢+? :B aBM? aU UkV

@L;mv i æ²M; H½Q i´\

"¢+? h?m JBM? +QìB ? ? - +?d +?Q `^M; M;?2 tQM; K°i +?mv M #m²M +QìB- HÈM

@L;mv i æ²M; #B m Km°B- #B m + iÈB i?,K M;QÆB5

h? M? •K +m²M +m°M- ;B®M; M?Q M° H¬B Q M? i`mv M +ª G[;B - H¢B +?'M ¸°M; M
 [m M?- b„+ K†i K¼B M; QìB i€B M?Êi- ;B®M; M?Q M?"M H'v ¸ÁM M;?B K i`¼M;- ¸•
 @*| +?mv M ;b\
 .M b Q +kM; H" i?•M M?•M # M Kšm i?•M- G[L;mv i æ²M; M?ªv ` - +| p i?"i K'i F€
 ¸ M; +MM; G•K G¢+ ¸ M; + Q ?SM;- #` M; QìB +„i ¸Si ¸QÆM; M?B M H" +U+ F€ F?
 "¢+? h?m JBM? +?SM; FB M G[L;mv i æ²M; i?b ¸QÆM; M?B M pmB p - ?„M ¸®B p
 #B i ¸½ bmv M;?o # Q M?B m M,K- M?QM; F?B M?bM i?'v p K†i M" M; +ÁM +?Q iB
 /'m YM; ¸Ä FBM? M; QìB- M?'i i?ìB ;B" M /[X
 >„M H" i v ;B" ¸ìB i`QM; #KB ?Q - H"K b Q F?¬M; #B i ¸B m ¸| w p` M?Q i? M"Q5
 æ²M; imv F?¬M; +| #B M ?| ;b HÈM- M?QM; +?•m i`ÁM M;¼+ b€M;- K†i K"v / i?Q
 ibM? ¸½ i`î i?"M? i?B m T?KX
 L[M?•M KbM? pW w #` M; QìB ¸Q¢i ¸-m + M?- i•K ibM? "¢+? h?m JBM? ¸QÆM;
 M?Q M;?B M ` ,M; M;?B M HÈB +?d p"Q G[L;mv i æ²M; M|B,
 @.½ M K M?•M FB H" B- i Km®M H"K i?'i ?„M5
 @ "¢+? h?m JBM?- M; QÆB M´B ¸B M H"K ;b5
 G[L;mv i æ²M; #'i K½M M|B- M m F?¬M; TªB M ibM? Kšm i?•M- M" M; i?"i Km®
 T?QÆM;- H9+ i`QÊ+ +ÁM /€K #S+ ?¬M pÈB M" M;X
 @L; QÆB H" iB M M?•M F?¬M; #B i t'm ?´5
 "¢+? h?m JBM? M´B +ÆM ;?2M- +?d +ªK i?'v ¸dM? ¸-m KbM? #` ¸2Q M|M t M?- i`
 @*•K KB M;- +9i +?Q i 5
 G[L;mv i æ²M; +`M; i? K F?| +?`m- M" M; H"K b B +€B ;b TªB +?`m M;?2 ¸®B T?
 @>W- M; QÆB ¸½ F?¬M; im•M i?O M[i„+ - i +kM; F?¬M; +¬M ¸2K M; QÆB t2K M?Q
 "¢+? h?m JBM? ;B" M [m€i K°i iB M;- i?•M ?bM? t i [m - ?QÈM; G[L;mv i æ²M; +?
 H" i•M H½Q i´ +O "¢+? ;B - +,M #ªM F?¬M; +¬M +| #'i +S #,M F?Q,M ;bX
 G[L;mv i æ²M; p®M H" M[#¢Q HQM;- M m +ÁM M?`M ¸QÊ+ i?"i F?¬M; TªB iQM?
 P M?5
 L" M; F?¬M; +?9i /Q /U ¸€ ` K°i +QÊ+X
 @ ?
 J°i iB M; ?ûi i?ªK- "¢+? h?m JBM? ¬K ¸kM; [m¬M HªQ ¸ªQ #"i HMB ` b m- ¸€K M
 p" M; p•v [m M?- H9+ M"v +ÁM F?¬M; M`M? M¼i i?b ¸ÈB iÈB # Q ;B|\
 L; QìB +O G[;B p¬ +MM; bªM; F?Q€B- p" B +?K+ M,K M v #¼M ?¼ ¸½ M?"M ¸QÊ+
 +O "¢+? ;B X
 @L; QÆB M; QÆB
 h`QM; K„i "¢+? h?m JBM? iQ€i ` p T?šM M° HšM FBM? ?½B- T?šM M° ¸QÆM; M?
 M´- K" FBM? ?½B H" i?U+ HU+ +O G[L;mv i æ²M;- ¸| H" K°i HQ¢B M;?B M €T ?Q
 @*9i5
 G[L;mv i æ²M; H¢M? HMM; [m€iX
 hmv `^M; "¢+? h?m JBM? F?¬M; + K HÁM;- M?QM; +`M; F?¬M; /€K +| ?"M? pB +"v
 # M +? M? H +? [m€t - ?„M +,M #ªM F?¬M; +| iQ +€+? ¸®B F?€M;5
 G[;B H½Q i´ H° ` Mûi +QìB H¢M?- ?QÈM; K°i M; QìB # M +¢M? ` /'m #^M; K„i-
 ;"i ¸-m HmB tm®M;X

G[L;mv i æ²M; +kM; F?¬M; ç2K +?mv M M"v ç i`QM; HÁM;- M?QM; +?d [m M,K
H¢B ç MX

G-M M"v +kM; F?¬M; TªB H" H•m H M?Q M?Ä- K" H" tm'i ç°M; iQ" M #° + Q i?O-
M?Q MQÊ+X

@G[;B +~m çªK i?"i HÈM- +ÁM /€K ç€M? HûM €K b€i i° + M?•M FB i tm'i M?'i "¢+
M;"v G[;B +€+ M;QÆB /B i pQM;5

h? M?•K H¢M? HMM; p M; H M- "¢+? *?d EB K tm'i ?B M i` M F?¬M;- mv €T h`+?
;B X

@ "¢+? *?d EB K- M;QÆB ç M; Î ç•v M|B #°v #¢ ;b ç|5

G[;B H½Q i´ # v H M F?¬M; i`mM;- M;Q¢B i`W G•K G¢+ +MM; G[L;mv i æ²M;- +
i?QÌM; mv €T +O ç®B T?QÆM;X

@G½Q i?'i T?m- +?ŠM; H) h?m JBM? F?¬M; TªB /Q M;QÆB ?¢ ç°+ i?O\

> B K„i "¢+? *?d EB K M?Q T?mM` HY - K'v M;"v i`QÊ+ K°i i?-M #Q M?•M MûK
K¬M "¢+? ;B - KÎ` pW M?bM +?QM? H" ç-m H•m +O "¢+? h?m JBM?- M?'i i?ÌB
i`ÌB5

J'v M,K i`QÊ+ "¢+? h?m JBM? ;†T +Æ /mv M HÈM- im pB iB M i?ŠM; h`+? GBM? +
+O "¢+? ;B 5 >ÆM Mk ?„M +ÁM T?B i?QÌM; i` im´B- i?"i +| +Æ °°B iB M t ?ÆM
pQÊM;- Km®M i? v i? E€ o•M h¬M; +kM; +| i? 5

L?QM; i?B M i`B çQÊ+ Fw i?€+ ?B p¼M; H¢B #` M;QÌB +?ûK ç-m- F?B M F ?Q¢+?
i`SM; MQÊ+- +ª "¢+? ;B + Q i-M; iU M?B M H¬B çbM? ;B" M /[- i? #€Q i?M M"v 5

"¼M ?„M M;?o iÈB M;?o HmB- +?d +| G[;B +| Fª M,M; +MM; ç°M; +Æ FB M?'i-
ç M G[;B KÈB #` +„i ç-m5 hmv`^M; G[;B H½Q i´ +kM; +?d KÈB ç¢i iÈB ç iS #°-
+?Q F K i? K ç°+ /QÊ+- Km®M +?†M ;B i "¢+? h?m JBM? F?¬M; TªB pB + F?|5

"¢+? h?m JBM? ç M pb K°i M[M?•M- K" M K M?•M ;†T TªB M[b„+ ç m KÆ ?² ç-m |

G[;B H½Q i´ M?QÈM; K"v,

@h?m JBM? ç½ +? i\

@>W- M;QÆB +ÁM iQM? ;Bª pÌ iÈB F?B M"Q5

"¢+? *?d EB K H¢M? HMM; M|B,

@æ2K i°+ M?•M KÈB p +O +€+ M;QÆB ;B Q` ç•v- H½Q T?m +?d +-M ?ÄB M" M; K
;b tªv` 5

@oB + M"v +| +?9i F?¬M; ´M5

G[;B H½Q i´ H°` p H"K F?| - M?QM; i" M b•m i`QM; €M? K„i ?B M H M p M;Q M

G[L;mv i æ²M; F?¬M; +?`m +?O ç°M; T?|M; ` [mûi M; M; #®M T?QÆM; t•v /UM; i
H½Q i´ +?d +| i? /MM; +€+? HmB H"K iB M- ç T?B M iQ€B +?O ç°M; ibK iÈB +Y X

h?W /`T "¢+? h?m JBM? #` i?QÆM; M†M;- ?„M iU KbM? /ŠM M;QÌB` i v- MY çQÌ
"¢+? h?m JBM?- i?"i / /"M; ç½ ç2K ç€K M;QÌB FB #„i ? i- i`QM; ç K i®B ;'T ;€T
JBM? iÈB "¢+? ;B - /ŠM /K "¢+? ;B ç M #€Q i?MX

.QÈB ibM? ?m®M; M?Q i? G[L;mv i æ²M; F?¬M; Km®M` i v ç m F?¬M; +| Fª M

L;QÌB M?Q G[;B H½Q i´ Km®M +?ÆB KQm F - G[L;mv i æ²M; +| i?9+ M;U +kM
i v H"TiS+ F?B M bM? +m®M p"Q # M i`QM; T?B M iQ€BX æQÆM; M?B M- T?B M
F?¬M; iQM? H" ;b- +?d +| i? t2K H" KbM? #` HÈB /KM; K" i?¬BX

@:B Q` iB M M?•M FB 5

"¢+? *?d EB K ;B" M [m€i K°i iB M;- i? M? •K +m²M +m°M- Q M? i`mv M +ª G[;B X
@*-M ;b T?ªB T?B M iQ€B M?Q i? - ¸2K iQ`M #° M;Q`B +O G[;B ;B i F?¬M; T?ª
G¢B K°i i? M? •K H¢M? H)Q p M; H M- "¢+? >Q€M hQ`M T?B m T?M i` M F?¬M; i`n
+O "¢+? ;B - +?ŠM; M?[M; HÈM im´B M?'i- im pB +kM; b•m M?'i- ¸¢i iÈB ¸ iS #°
M;k #° +?d +ÁM K°i ¸Q`M; M?ÄX
æ€M; iB + +?QM? H` +| M;Q`B +ª ¸`B +kM; F?¬M; #QÊ+ [m ¸QÊ+X
@:B i5 :B i5 :B i5
L?B m + Q i?O +O "¢+? ;B HÈM iB M; ?Á ?ûi- +| i°+ M?•M "¢+? ;B - +kM; +| iQ #
[m•MX J` i`€B H¢B # M G[;B - #ÎB pb T?K i?m°+ "¢+? ;B M M >„+ a€i [m•M ¸QÆ
+?d +| p`B i`,K i°+ M?•M K` i?¬B- +| p M;Q`B ¸ÆM i? KÄM;X
L?QM; #ÎB pb i`QM; HÁM; #¼M ?„M +| +?¶ /U - imv i F?¬M; 2 M;¢B- M;QÊ+ H¢B +
M?bM ¸®B T?QÆM; M?` B +| K°i +?Q + Q +Q`M; ;Bª *?O GBM? +ªM? i`M i?O ¸ m

3e8X *?QÆM; 3d8, *Æ >°B

"¢+? *?'M M? +kM; # v H M F?¬M;- ?„M H` H½Q i´ h`+? GBM? +ªM? i?S # +O "¢+
M?•M "¢+? ;B +| i? M;²B i` M ¸-m G[ ;B - `i bÈK i`QÊ+ FB +?d +| # iS #° H½Q
;B H`K T?ªM M M F?¬M; +| ¸O F?ª M,M; ¸®B F?€M;X
@G[æ²M; L;mv M- M m M;QÆB #| i v +?`m i`|B- H½Q T?m +| i? T?€T M;Q¢B F?
+ªM? +O G[;B - M?[M; M;Q`B F?€+ +| i? ¸¢i ¸QÊ+ +QM ¸Q`M; b®M;5
"¢+? >Q€M hQ`M H¢M? HMM; M|BX
@*?mv M +Q`B- M m H½Q T?m #| i v +?`m i`|B- H9+ ¸| G[ ;B KÈB i?"i H` +? i F?¬
hQ`M- M;QÆB +?Q H½Q T?m H` iB m M?B # im´B b Q\
G[;B H½Q i´ ?W K°i iB M;;
@*ÁM M[- +€+ M;QÆB Km®M iB m /B i G[;B +?9M; i - +ÁM T?ªB ?ÄB K°i +?9i K°
+| ¸€T SM; ? v F?¬M;5
@L; - B +| F„ M,M; HÈM M?Q p"v\
"¢+? >Q€M hQ`M F?¬M; +?Q H` ¸9M;X

@h 5

G[L;mv i æ²M; # v H M F?¬M;- i?¬M iB M? K'i ?SM;- imv `^M; M`M; ¸Q€M ¸QÊ+ Kb
i`QM; i v M;Q`B F?€+- M?QM; "¢+? ;B Km®M iB m /B i G[;B - ¸•v +kM; H` M?" +O
M`M; imv i ¸®B F?¬M; i? F?Q M /mM;X

@•M\
•M? K„i # H½Q i´ "¢+? ;B ¸ m M;QM; iK- G[L;mv i æ²M; +| i? T?B ?`M? F?¬M;
;BÈB +O M`M; t'T td pÈB #¼M ?„M5 >B M M?B M i` M ¸`B M`v F?¬M; +?d +| i°+ M
i?B m M[G[;B +kM; H'v ¸QÊ+ ¸¢B +Æ /mv M5
E?| i`€+? G[ ;B ¸°i M?B M T?€i HU+- M;mv M H B ¸9M; H` +| +?¶ /U 5
L?QM; M;?o +| i? K K°i h`+? GBM? +ªM? H½Q i´ +| i? +MM; #¼M ?„M ¸®B F?€M;
[m€ +?d H` ¸ iS #° ?"m F€- "¢+? \*?d EB K +| i? +ªM i`Î- K` +?Q /M G[L;mv i æ²M
T?QM;- "¢+? >Q€M hQ`M +kM; F?¬M; ?¢ T?QM;- /Q` "¢+? *?'M M? ¸O ;¢i #Ä ? i

@L;mv i æ²M;- i`QM; M;Q`B M;QÆB +| /ÁM; K€m +O "¢+? ;B i`QM; M;Q`B- pb b
bY H¢B ?¼ "¢+?- M;QÆB b) H` H½Q i´ i?S iQ +O "¢+? ;B 5

"¢+? >Q€M hQ`M H¢B ¢Q ` +?B M i?m"i /K /¶X

æ2K ` bQ b€M?- ¢²M; /¢M; H` óh`+? GBM?ô +ªM?- im´B G[ L;mv i æ²M; +`M; i`
"¢+? h?m JBM?5

@aB i•K p¼M; iQÎM;5

G[L;mv i æ²M; +?d i v ` M;Q`B- M|B,

@*9i- ¢WM; ¢ +?Q i M?bM i?'v +€+ M;QÆB5

@GÈM K"i- F?¬M; T?•M i¬M iB5

"¢+? *?'M M? [m€i- ?„M H` M;Q`B F?¬M; +| HÁM; /¢- H"TiS+ #B m ¢¢i bU #'i K½M

@E?¬M; [mv iº+ i - H` ¢`+? M?•M +?9M; i - L;mv i æ²M;- M;QÆB M?'i ¢`M? +MM;

"¢+? >Q€M hQ`M H½M? ¢¢K M|B- M m ¢®B T?QÆM; i`mM; i?`M? M?Q i? - i?m p`
H`K ?Q¢M- +| i`B KÈB #B i+| H9+ M`Q b) #` ?mM; ?,M; +„M M;QÊ+ H¢B5

"ÎB p"v ?„M +kM; +?d +| i? +?†i ¢SiªQ iQÎM; +O Kºi i?B M i`B i` im´BX

@ "¢+? ;B i` M /QÈB M;?2 H M?- ;B i+?Q H½Q T?m- F?¬M; +?W Kºi M;¼M +Ä5 h`
p"i ? v HBM? i?¢+? ¢ m T?ªB MºT H M5

"¢+? >Q€M hQ`M Kºi +•m K M? H M? ¢2K [m M ? ? B M?" ?Q`M iQ`M #B M i?`M?
M;WM;X

G[;B H½Q i´ H¢B QÈ+ ;b ?„M M|B ` H`B M?Q p"v- i`QM; HÁM; p¬+MM; + Q ?SM;
#` G[L;mv i æ²M; T?ªM +ªKX

@L K M?•M ;B i b¢+?- K„ M[iQ`M #º #„i p - K¼B M;Q`B H`K pB +tQM; +MM; M? m
L;Q`B +O "¢+? ;B ?¬iQ- #¼M ?¼H` /QM; #BM? p®M F?¬M; +| i® +?'i- H`B ;b F?

G[L;mv i æ²M; b€i F?Q ¢¢B Hº- M`M; iWM; H` i?®M; HoM? >„+ a€i [m•M- +ÁM +
M?B M F?¬M; ¢ w i` M i v H•v /QM? K€m iQÆBX >ÆM M[ M`M; +kM; F?¬M; +| +ª
F?B ¢®B T?QÆM; ¢½ imv i iB M? M?Q p"v- M`M; +kM; F?¬M; +¬M iB TiK+ M?È M?

lv €T *?O GBM? +ªM? ?Q`M iQ`M T?|M; i?Q+?- # # # - # ;½ H½Q i´ "¢+? ;B H`
/•v- iW i` M #-m i`B `ÆB tm®M;X

J¼B M;Q`B ¢ m +ªK i?'v # M i`QM; +Æ i? G[L;mv i æ²M; M?Q +| ¢QÊ+ HU+ HQÊ
;BÆ i v M?' + +?•M +| i? ¢2K i?B M ¢` M´imM;5

L;Q`B +O G[ ;B H"TiS+ pmM; i v ?¬iQ- #¼M ?¼ ¢½ #` bU €T #€+? +O "¢+? ;B i`
K` +m®B +MM; ¢½ iÈB M;`v +| i? i" M iB M? T?|M; i?Q+?5

@L;QÆB `®i +K+ M;QÆB ¢½ ¢¢i iÈB im pB ;b5

"¢+? >Q€M hQ`M +ªFBM? im¬M ¢¬v K² ?¬B H¢M?- ?B M M?B M ¢®B T?QÆM; F?
+?Q ¢½ pQÊi [m M;k #º- #ÎB pb +?Q /M E€L;mv M h¬M; i¬M; +?O +kM; F?¬M; +|
i? 5

@ "i [m€ +?d H` \*?O GBM? +ªM? K` i?¬B- >Q€M hQ`M ?mvM? +¬M ;b T?ªB F?~M i`
G[;B H½Q i´ p¬+MM; ¢„+ w- M?`M F?¬M; ¢QÊ+ +Q`B ? ? X

@h? i? K¢M;5

æ®B pÈB M;Q`B +O "¢+? ;B K` M|B- G[L;mv i æ²M; H` +Q`M; ;BªM;k #º ? v i?"T
#B i- #¼M ?„M ?Q`M iQ`M F?¬M; i? ¢®B F?€M;5 G9+ M`v H`K b Q +ÁM w +?Q +?
+¬m tBM i? i?SX

@æ½ [m€ Km°M5

G[L;mv i æ²M; +kM; H" M;QÌB b€i T?¢i [mv i çQ€MX

@L;QÆB F?¬M; i? H"K p"v- "¢+? ;B +?9M; i ç½ i?m°+ p •K .QÆM; i?€M? ;B€Q-
+?QM? H" Km®M i?"M? F ç`+? +O •K .QÆM; i?€M? ;B€Q5

"¢+? >Q€M hQ"MM;Q" B K¢M? i`QM; v m F m H MX

*?ŠM; i? i`€+? im pB +O "¢+? h?m JBM? i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B MM;„M i,M; + Q M
çQÊ+ K°i i?€M? M[HBM? iBM? M"Q ç| i`QM; •K .QÆM; i?€M? ;B€Q M?bM i`9M; i?
+O +?T #"+ hBM? oU+ ??T i?m HBM? F?Q im Hmv M- iB M +ªM? çQÆM; M?B M K°

L?QM; `ä `M; "¢+? h?m JBM? +kM; F?¬M; [m€ çQÊ+ bOM; €B- M m F?¬M; im pB F
GBM? +ªM?- Qi M?'i Km®M #QÊ+ iÈB i?'i #° ? v #€i #° i?"i F?¬M; F?| F?,M ç¢i iÈ

h`QM; HÁM; G•K G¢+ pW ç°M; - ?„M ç M; Km®M iB M p"Q •K .QÆM; i?€M? ;B€Q ç
i?S # - ç M; Qm b-m F?¬M; +| +?¶ ç°i T?€- ?B M i¢B ç M; #m²M M;O ;†T çQÊ+ ;®E
"¢+? ;B +kM; `i F?| i? +?B K çQÊ+ ç` p` ;b i`QM; •K .QÆM; i?€M? ;B€Q- M?QM
çQÊ+ M?•M p"i ,M [m aQM; hm [mª M?bM i`9M; - M?Q p"v pšM +| +Æ ?°B +•m ` +€

G•K G¢+ M;?o M;?o- ?QÈM; G[L;mv i æ²M; /MM; i?¬M i?S+ i`mv M •K M|B,

@GQm ?„M K°i K¢M;5

G[L;mv i æ²M; F?¬M; #B i iQM? iQ€M +O G•K G¢+ - +kM; F?¬M; ?ÄB M;mv M M?•
ç-m- i•K MB K pW ç°M; - # # # - M;Q¢B i`W "¢+? >Q€M hQ"MM- iQ"MM #° M;QÌB +O
MSi pÐ K" +? i5

hmv `^M; M;QÌB +O G[ ;B #B i G[ L;mv i æ²M; `i +QÌM; ç¢B- M?QM; i" M K„i M?b
#` +ª FBM? i`WM; HÈM K„i- M|B F?¬M; M M HÌBX

"¢+? >Q€M hQ"MM +ÁM +?Q F`T M|B +?mv M ç½ #` G•K G¢+ i?m p"Q hY ædM?- /M
i? +?®M; çÐ çQÊ+ K°i i?€M; i?ÌB ;B M i`QM; F?¬M; ;B M T?€T #ªQ- imv i ç®B F?

J°i i`"M ç¢B M¢M çO /B i i°+ F?¬M; M;ì i?"i M? M?"M; HB M ?| ;BªB- M;QÌB +O
i`B M F? B T?ªM FQ+?- #„i ç-m i?m i?"T ;B bªM +O "¢+? ;B - M?'i H" ? B iÁ [m
+?B K +S- ç•v +?QM? H" K°i #9i i`B bªM i?"i HÈMX

G[L;mv i æ²M; H" +¬M; i?¬M HÈM M?'i çQÆM; M?B M çQÊ+ i°+ M?•M ?•K K°- /M
G•K G¢+ +ÁM +?Q F`T i?~K p'M "¢+? >Q€M hQ"MM- H9+ M"v ç½ M;? M? ç|M K°i F?

@LÆB M"v +| KQÌB p¢M ?¢ T?~K HBM? i?¢+?- +-K H'v `ÌB çB5

>„M /MM; M;[F?Q iW i` M + Q M?bM tm®M; M|BX

3eeX *?QÆM; 3de, *Æ >°B UkV

hmv `^M; H9+i`QÊ+ G[;B +| w iQÎM; #²B /QÐM; i?B M i`B +| ç-v çO M;k ?"M? HBM
æ²M; ç½ i`Î i?"M? +QÌM; ;Bª *?O GBM? +ªM?- G•K G¢+ #B M i?"M? pQÈM; #"M +?
L;mv i æ²M; M|B KbM? b) `ÌB F?ÄB ;B i°+X

h?2Q G[;B H½Q i`t2K ` ç•v M?'i ç`M? H" G•K G¢+ `d i B t9B ;BK+- #ÎB p"v Km®M
ç`M? T?ªB ;BªB [mv i G•K G¢+X J" M; "v i?€M; H•m /`B- M m G•K G¢+ ó, çQÊ+ bOM
;B F?¬M; T?ªB b) #B M i?"M? +O G•K G¢+ b Q\

"ÎB p"v çm`B G•K G¢+ `ÌB F?ÄB H" #B M T?€T bªM; F?Q€B i`U+ iB T M?'iX

G½Q M?•M i?ª H M #"M K°i ç² p"i M?Q i`•M +?•m- ç•v H" K°i FB M F?¬M; ;B M T?€

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB #m²M +QÌB- M|B,
 @G½Q M?•M- + Q i?O *?O GBM? +ªM? +?d ;B€ i` KQÌB p¢M ?¢ T?~K HBM? i?¢+?
 E?¬M; b Q +ª- Km®M i `ÌB ¢B- Qi M?'i T?ªB H` KQÌB p¢M i?QÊM; T?~K HBM? i?¢+?
 G[;B H½Q i' F?¬M; F?ÄB ;B" M /[Km®M M ;'i- KQÌB p¢M i?QÊM; T?~K HBM? i?¢+?
 ?¢ T?~K HBM? i?¢+? iB m iY M; QÆB iQM? [m b Q\ >ÆM M[+?Q /M +| Km®M ¢'B
 w ¢'B ?- i?QÊM; T?~K HBM? i?¢+? +?d +| ¢¢B ;B i°+ i K pU+ KÊB +|5
 @ ?- H'v F?¬M; ¢QÊ+ \ o"v M; QÆB ¢B ¢B- K°i +?9i i?"M? w +kM; F?¬M; +| i?b #"M
 G•K G¢+ +® w +?¼+ iS+ H½Q ¢-m FB X
 @L; QÆB
 G[;B H½Q i' +?Q iWM; #` M; QÌB ¢®B ¢½B [m M?Q p"v- iS+ ;B" M ¢ M ;•M t M?Kn
 H` iB m iY M"v +?d H` K°i F ,M K K +ÆK- H`K b Q +| ¢QÊ+ HÁM; iU iBM ¢ M M?Q
 @:BÄB M? - KQÌB p¢M i?QÊM; T?~K HBM? i?¢+? i?b M; QÆB +?`m #€M i b Q\
 G[L;mv i æ²M; M?ªv p"Q ?QÊM; G•K G¢+ F m H MX
 hmv `^M; G[ ;B H½Q i' H`K i†+ #` #„i i¢B i`"M- M?QM; +| i? H`K G•K G¢+ #` óH
 KWM; HÊM ?ÆM FBM? ?½B- +| i? +?Q G[L;mv i æ²M; M?bM i?'v `ä óK†i i?"iô +O
 ;B[? B M; QÌB +kM; ¢½ tQM; X
 @JQÌB K°i p¢M\
 G•K G¢+ i?m" M KB M; M|BX
 @a B- ?ŠM H` p"i #€m p¬ ;B€- M?B m # Q M?B m +kM; F?¬M; i? #€M5
 G[L;mv i æ²M; +„M `„M; M|BX
 L?bM ? B M; QÌB HB + K„i ¢Q iB M?- G[;B H½Q i' F?¬M; F?ÄB M;•v M;®+- ¢•v H`
 æ²M; F?¬M; ? bBM? HÁM; #'i K½M ¢®B pÈB G•K G¢+- ¢B m M"v `i F?¬M; ?ÊT ¢¢
 h`QM; H9+ KÆ ?²- ?„M ¢½ #` G[L;mv i æ²M; óKÌBô ` M; Q" B- M; QÌB i T?ªB H M ;
 G•K G¢+- ?„M ¢SM; MÆB ¢| F?¬M; T?ªB H`K M; QÌB pQÊM; #"M i?¬B5
 G•K G¢+ ¢2K "¢+? >Q€M hQ" M MûK ¢B ` - #„i ¢-m i?~K p'MX
 "¢+? ;B H½Q i' +ÁM ¢ M; ¢„K +?bK i`QM; `mM; ¢°M; K½M? HB i- pW M?bM i?'v G
 ¢QÊ+ +ª M; QÌB `mM H M- ¢•v H` K°i HQ¢B T?ªM SM; i?2Q #ªM M,M; X
 E?Q i? +O G•K G¢+ #°+ T?€i- ¢2K "¢+? ;B H½Q i' +?'M idM? H¢B- M|B,
 @L|B +?mv M +O •K .QÆM; i?€M? ;B€Q ¢B- +€+ M; QÆB H`K b Q ¢€T ¢QÊ+ [m M
 hmv `^M; G•K G¢+ M?bM [m ;B®M; M?Q M; QÌB i?QÌM; - M?QM; "¢+? ;B H½Q i' KA
 +ÁM +QÌM; ¢¢B ?ÆM +ª G[L;mv i æ²M; - /QÈB F?Q i`"M; +QÌM; ?½M +O ¢®B T?
 F?¬M; ? +| w i?S+ +?®M; +U- M|B,
 @æ•v ¢ m /Q h?m JBM? i? Q i€+5
 >„M ¢2K iQ" M #° bU iB M? M|B ` X
 æ¢B F?€B ?ÆM ? B KQÆB M, K i`QÈ+ - "¢+? h?m JBM? M; šm M?B M ;†T ¢QÊ+ K°i K
 K„i HB M ;QK +MM; M? m- p b m "¢+? h?m JBM? KÊB #B i ¢QÊ+ ¢®B T?QÆM; F?
 i?€M? Kšm [mv M HU+ i®B + Q M?'i +O •K .QÆM; i?€M? ;B€Q5
 E?B ¢| ?„M b„+ /K+ ?m•M i•K- ?ÆM M[H'v ¢QÊ+ +?¶ i®i +O aQM; hm [mª- +„M #
 ;BQÌM; +O ¢®B T?QÆM; - +S M?Q p"v [m'M [mwi pÈB M? m K'v M; "v- ?„M pb H'v H
 i°+ +MM; M? m #m°+ H M +?B M t +O •K .QÆM; i?€M? ;B€QX

oÈB ? „M- pÈB i?U+ HU+ i?'T FûK +O "¢+? ;B - ¢®B T?QÆM; p®M F?¬M; +-M ¢ p`
î i` M ;BQìM; [mª i?"i +! #ªM HoM?- ¢®B T?QÆM; i?m ? „M H`K M K bOM; M?QM
M?[M; M,K ;¬M ¢•v pšM i?dM? i?QªM; ;¼B ? „M ¢ M ó?¬m ?¢ô- +kM; H`K +?Q ? „M`
GBM? +ªM?5

Í HQ¢B iB m ¢` T?QÆM; M?Q MÆB M`v- ? B KQÆB M,K ¢½ ¢°i T?€ ? B ¢¢B +ªM? ,
i®+X

aU ibM? +?d ¢ÆM ;BªM M?Q p`v- "¢+? h?m JBM? +?d #'i [m€ H` ¬K ¢QÊ+ ¢MB +O
i?€M? ;B€Q K` i?¬BX

G•K G¢+ +?®M; +^K M;?o M;?o- M|B,

@o`v H¬M b m ¢®B T?QÆM; b) ;¼B M;QìB H9+ M`Q\

@`bM? i?QìM; H` MY M,K K°i H¬MX G¬M i`QÊ+ ¢½ H` +?mv M ? B i?€M; i`QÊ+- Q

Í i`QÊ+ K†i mv €T hBM? oU+ +`T- "¢+? ;B H½Q í +,M #ªM F?¬M; /€K +! #'i F€ ;B
i?"i i?"i F? B` X

G•K G¢+ ;"i;"i ¢¬m- M?bM G[L;mv i æ²M; M|B,

@L`M; ¢B +MM; M;QìB i`QM; M?` +O M`M; M|B- i`QM; pÁM; K°i M,K F?¬M; +-M
Km®M HÊB /KM; +Æ ?°B M`v iB M p`Q •K .QÆM; i?€M? ;B€Q5

@•M5

G[L;mv i æ²M; ¢€T SM;- ¢•v H` +?mv M +?QM? bU +O M K M?•M M`M;- M`M; iU M
L`M; #QÊ+ [m M;²B H M ¢MB G•K G¢+- /MM; #° M;U+ ¢¬v ¢†M +¼ p`Q G•K G¢+- F

@o`v ?mvM? H`K b Q +ªK i¢ M;QìB i ¢•v\

@*ÁM +?Q ¢B M ¢O b Q\

G[L;mv i æ²M; H„+ ¢¬m- #m¬M; tä K€B i|+- M?bM [m +! K°i p ¢ T i?"i +m²M; /½

G•K G¢+ i?m "¢+? >Q€M hQ`M p`Q i`QM; hY ædM?X *?mv M T?€i bBM? F iB TiU M
[m - M m F?¬M; +?d +! i? H`TiS+ /B i F?~m5

G[L;mv i æ²M; M„K H'v [m¬M €Q HB M tû tm®M;- M9i i? „i imM; # v- ¢¢B #¢+? i?Á
H`TiS+ M?ªv ¢B ` - QÊi €i ?'T /šM- M`M; /MM; ;Á M;U+ i`ÁM ¢¬v €T H M K†i G•K

@*! T?ªB `i M?È +€+ M`M; F?¬M;\

@lv- M`M; Km®M i #` M;? M +? i b Q\

G•K G¢+ pMB K†i i`QM; M;U+ M`M; ²K ²K M|BX

@G¢+ H¢+

G[L;mv i æ²M; +QìB T?!M; ¢½M;- i`QM; HÁM; v m M K M?•M i`QÊ+ K†i- M`M; Hm¬
i? ¢2K i?•M i? +O KbM? i M p`Q i`QM; +Æ i? ? „M- #'i +S ;B•v T?9i M`Q +kM; +M

L;QìB M`v H` M;QìB F?¬M; # Q ;B| +?`m M ioM?- H¬M M`v ¢B •K .QÆM; i?€M? ;B
KÊB i`î p - +! i? F?¬M; H`K M`M; B Q€M b Q\

@•K .QÆM; i?€M? ;B€Q H` K°i ¢¢B ? M; ´ /•K /K+- ?mvM? ¢B +ÁM F?¬M; b®M; i?"
b QX G½Q MQÆM; ¢QÆM; M?B M T?ªB `9i ? i iBM? HU+ +O M;QÆB b¢+? b) K°i
Hk iB m v m iBM? FB 5

G[L;mv i æ²M; FûQ iB m ?mvM? ¢ +O G•K G¢+ ` M;Q`B- i v M;¼+ M„K +?†i /šM
+O KbM?- ?W M? K°i iB M;- +! +?9i ;B M M M Mm®i ¢B p`Q- #„i ¢¬m H v ¢°M; #ì
M;U+ pmM + Q F?¬M; M;WM; M?ªv H M ¢B m pk K M;QìBX

@h ¢B i`°K ¢² p`i K` i?¬B- +kM; F?¬M; T?ªB ¢B i`°K M;QìB5

G•K G¢+ ¬K pÁM; 2Q KªM? F?ªM? +O M¨M;- M[M?•M M¨v +| #º M;U+ HÈM M?Q p
FBM? M;QÌB- ?bM? i?¨M? i?¨;B€+ i`€B M;QÊ+ K½M? HB i- H¨K +?Q ?,M +¨M; T?€
@æ¢B b„+ H M;- b m F?B iB M p¨Q hBM? oU+ K¼B M;QÌB +MM; ?mvM? bQM; im b)
H¨i?¬M HQM; i` M #-m i`ÌB- F?¬M; +-M i®M # Q M?B m M,K i?€M; ¸½ +| i? iB M
M|B F?¬M; +?WM; T?ªB iB m T?Q i?ÌB ;B M +ª ¸ÌB Î?¢;BÈB M?bM H M iBM? F?¬M
;BÈB H¨K `mM; +?mv M i`ÌB ¸'i M?Q i? M¨Q5
G[L;mv i æ²M; +| +?9i +ªK F?€B M|BX

3edX *?QÆM; 3dd, L?"T •K .QÆM; h?€M? :B€Q

E iW F?B #B i ¸QÊ+ aQM; hm [mª b m hBM? oU+ ¸½ F?¬M; +ÁM i€+ /KM;- +?9M;
i`W S?QM; aÎ GB M- L K L?QÊ+ >Q - h?Ov .Q M? h•K H¨ M;QÌB +| iQ +?'i M;?' +?
M?'i ¸`M? +| i? ¸ºi T?€i?¬M +ªM?\

æWM; M|B i?¬M +ªM?- M m F?¬M; +| G•K G¢+ i`Ê ;B9T M; v +ª hBM? >Q¨M; +kM;
L?B m M?'i +?d +| ¸QÊ+ M,K p¢M M,K im´B i?¼- M?QM; Î +?mM; pÈB G•K G¢+ /M +
b Q i?'v ¸O\ *?Q /M M,K KQÆB p¢M M,K- M,K i`,K p¢M M,K M¨M; +kM; F?¬M; i?Ä
@æWM; HQ H„M;- M m +€+ M¨M; b m F?B iB M p¨Q hBM? oU+ +ªM? ;BÈB +?"K +?
b m ¸| ¸Q¢i i?¬M [mª ;B9T +€+ M¨M; iB M p¨Q i?¬M +ªM?- +€+ M¨M; F?¬M; `ÌB ¸O
+€+ M¨M;\

G•K G¢+ /MM; bS+ ¸ºM; p¨B +€B- H¨K G[L;mv i æ²M; H¢B F m H M ` M `d- ? B ;Á
H M i?"i pmBX

@L?QM; K¨iB M p¨Q h?¬M ;BÈB F?| F?,M- `ÌB F?ÄB h?¬M ;BÈB +¨M; F?|- #^M; F?-
+ªM? pb b Q H¢B F?¬M; # M ÆM +?Q +QM +?€m ¸•v\

G[L;mv i æ²M; M;?o iÈB HÌB M|B +O E?QÆM; >mv M "BM?- H9+ i`QÊ+ F?B L;•M
i?b M;QÌB ?¢;BÈB +kM; T?ªB ibK +€B ;B€i?"i HÈM KÈB HB M ? ¸QÊ+ pÈB i´iB

@ B M|B #¼M ?,M F?¬M; +|\ *?d H¨ L;•M L;mv i hBM? +?9M; i #ÎB pb F?¬M; T?ª
F?Q HQ½M;- F?¬M; +| p`iB M #®B M¨Q +| i? T?B i?,M;- #ªM i?•M M¨M; +kM; F?
tm'i ?B M5 >ÆM M[M¨M; ¸½ [m M i?Q Hmv M i¨M; i?¬M +?B\

G•K G¢+ ¬K #ÌK¬M; i`ÁM ¸-v +O M¨M; ¸ti H M #¨M b€+?- `i M? M? p +?¢K H¨K
p iQÌM; T?€i` i? M? •K i?bM? i?¨+? F?¬M; M?ÄX

@ ?- i?¬M +?B i?Q Hmv M i¨M;5

G[L;mv i æ²M; H"TiS+ M;?o ¸ M- ¸| H¨i?¬M HBM? pb ibK pmB K¨ ¸€M? ¸®- w ¸t
;BÈB +m®M p¨Q # M i`QM;- ¸'m ¸€ HšM M? m +?Q ?¼ [m M b€i- M;QÌB i?„M; +kM;

@*?Q /M i F?¬M; i? ?¢i`-M- +kM; +| i? i?¬M; [m HQ¢B ?bM? i?S+ M¨v ¸2K #ªQ
Kºi ¸QÌM; H¨K #¢M +MM; i iÈB ?¬K M v- +kM; b) Kºi ¸QÌM; H¨K #¢M +MM; i ¸B iÈ

G•K G¢+ FB M ¸`M? K¨i¨M M;"TiU iBM M|BX

@ ?

G[L;mv i æ²M; M;?2 ¸QÊ+ t9+ ¸ºM;- ?ÆM M[F?Q€B +ªK i?•M i? ¸¢i iÈB +U+ ¸B
; Q [m'M +?ti 2Q G•K G¢+- T?|M; i9M; F m H M pmB bQÈM; ,

@æ¢B b„+ H M;- +'T +?Q H½Q MQÆM; Kºi ¸S #û5

G•K G¢+ ?W K°i iB M;- ¢°M; i€+ pk #½Q- Î i` M i?•M i? G[L;mv i æ²M; ¢i iÈB +
F?Q€B +ªK +QÌM; HB i M?'i- ? B M;QÌB K² ?¬B ¢-K ¢b - imv `^M; ¢½ tQM; pB + M?
M?`M; pm®i p2 i?•M i? ¢®B T?QÆM;- /Q p` F?¬M; M;WM;X

"ÎB pb G•K G¢+ +-M HÊB /KM; "¢+? >Q€M hQ`M iB M p`Q •K .QÆM; i?€M? ;B€Q-
¢`M? Î H¢B G[ ;B i? K MY M,K- i?ŠM; iÈB F?B G•K G¢+ i?m`M HÊB ¢B p`Q •K .Q
iB T iK+ [m v p ",M; hmv i [m®+X

æ®B pÈB [mv i ¢`M? +O M`M; i` M /QÈB G[;B ¢QÆM; M?B M p¬ +MM; pmB bQÈM
ibM? ¢½ tªv ` i€+ /KM;X \*`M; ;B i,M; i? K ?Q¢i ¢°M;- pW H`v HÁM; G[L;mv i æ²M

o` i?€M? Kšm •K .QÆM; i?€M? ;B€Q FB Qi M?'i T?ªB #®M i?€M; b m KÈB ói`mv
i?ìB ;B M [m€ /`B- G•K G¢+ HB M ¢2K K`v M;QÌB h¬ J} p®M F?¬M; +-M # [m M ;¼
L;mv i æ²M; ?-m ?¢ ?„M F?¬M; M´B- K¶B H-M #ªM i?•M M`M; #B M i?`M? K KM?
`„M M?Q b„i- ¢ M H9+ ¢! M`M; +ÁM T?ªB /MM; KB M; +MM; i v KÈB +! i? ;BªB [mv

h¬ J}- G,M; EBM? >²M; ¢ m H` imv i i? ;B B M?•M- +kM; K v M;QÌB +O G[;B i v
M?QM; i?2Q im pB i,M; H M- F?Q +?`i +O +€+ M`M; M;`v +`M; ¢°M; HÁM; M;QÌB-
iQÆM; tSM; pÈB #ªM i?•M KbM? K` T?€i i`B MX

h¬ J} iU M?B M +`M; M;`v +`M; / i?QÆM;- K°i €M? K„i +O iB m v m iBM? ¢O H`K
¢ªQ- K` G,M; EBM? >²M; +`M; M;`v +`M; tBM? ¢ T- H`K M;QÌB i bBM? HÁM; iQÎM;
F?BM? M?ÌX h`[ EB m L;mv i H¢B +! p v m Èi ¢€M; i?QÆM;- H`K M;QÌB i F?¬M; i
iB +- K` >¢ J°M; L?Q H¢B K„ H i`M tQÆM;- M;QÌB ;†T M`M; imv b) /WM; H¢B i` M
M`M;- M?QM; +m®B +MM; b) M?bM +?^K +?^K p`Q #ì K¬M; i`ÁM ¢-v +O M`M;- ?`
M`M; i`U+ iB T H`K ¢B p`Q- H`K +?Q M[M?•M tBM? ¢ T FB F?¬M; M;WM; [m^M [m

æ²M; /¢M; ¢ m H` / i?QÆM;- h¬ J} tBM? ¢ T M?Q F?¬M; v m F?Q- ;B®M; M?Q K°i [
K` >¢ J°M; L?Q H¢B K„ H i`M tQÆM;- H` /¢M; T?!M; ¢½M;- H`K M K M?•M pW i?`
+QÐM; #S+X

æQÆM; M?B M +ÁM +! K°i ?² Hv iBM? +?•M +?QM?- æQÌM; æB K +,M #ªM F?¬M; +
bm®i M;`v F?¬M; +?ÆB i?b ,M- M?QM; B #ªQ M;QÌB i i?•M T?`M i®i- +?d +-M
?mv i K¢+? i,M; H M +ªM? ;BÈB HB M i,M;- +?Q /M H` G•K G¢+ +kM; T?ªB ?•K K°5

hB m K M[?B ?B ? ? i?2Q b€i h¬ J} +€+ M`M; ¢B ` ?¶M ,M ?¶M m®M;- F?¬M; ?
#`M- M`M; +ÁM +?Q ,M p`Q h?¬M æ¢Q [mª- i?2Q M`M; M!B /Q +ªM? ;BÈB +ÁM +?
p`Q +?d p¬ Q+?- /M b Q +ªM? ;BÈB +O M`M; i?"i bU H` [m€ `°M;X

L`M; +SM; `„M ¢ÁB ¢B i?2Q- G•K G¢+ +kM; F?¬M; +! #B M T?€T- ?B M i¢B iB m K
+ªM?- +! ¢QÊ+ F?¬M; ;B M HBM? +,M +?•M +?QM?- +?d M!B M,M; HU+ i`®M +?¢v
M`M; i`W T?B G•K G¢+ ¢¢i ¢QÊ+ +`M; M?B m HoM? M;° i`QM; *`K iUX

*?SM; FB M M?B m K„ M[M?Q ?Q M?Q M;¼+- i`QM; HÁM; G[ ;B +`M; i? K #`i #b

h` M ¢ÌB M`v M K iY +! i?U+ HU+ +! i? i? i?B T ?ÊT #-v- M?QM; ;†T T?ªB i? iY
B +ÁM /€K ¢B i` m ?Q ;? Q M;mv i\ oä ;B i? ;BÈB +?d M!B M„K i v H`K +?O- ¢†
+kM; H` M?Q i? X

L?QM; G•K G¢+ +ÁM /€K ó?²M; ?¢M? tm`i iQÌM;δ- M?QM; +ÁM F?¬M; +?d K°i M;Q
G[;B b Q +! i? +?`m T?K+ M; - M;QÆB ¢ +?Q H½Q i´ *?O GBM? +ªM? G[;B H
J`v M;`v M v i? M?MB M ¢ M ibK G•K G¢+ ;•v T?B M iQ€B +`M; M;`v +`M; M?B m-
G•K G¢+ M?QM; i`QM; HìB M!B F?¬M; +?9i F?€+? F?Q- +?•K +?¼+ ?„M +-M; HU+
i?•K ?`m M?Q i? X

G•K G¢+ p¬ +MM; M?`M `¶B- M?QM; +kM; F?¬M; ¢ w +?•K +?¼+ #¼M ?¼- /M b Q
F?¬M; ?QÎM; i?K- K` F iB T +-M iB M p`Q •K .QÆM; i?€M? ;B€Q i?"i F?¬M; #B i
@G•K G¢+- F?¬M; +?Q M;QÆB +MM; L;mv i æ²M; H½Q i´ i, i, +MM; K°i +?¶5

L;`v M`v- G•K G¢+ M;? M? ¢|M ibM? ¢`+? i` im´B M?`i- K°i iB m M K ?`B KÈB +?Q
pQÆM; MQÊ+ KkBX
G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB #`i +QìB- M|B,
@L; - pb b Q\
@"ÎB pb M;QÆB F?¬M; i? +`T ?¢M? T?K+ +?Q L;mv i æ²M; H½Q í i, i,- +?d +| i +
hB m M K ?`B `i +| F?Q i? M|BX
@L;QÆB +| #B i +€B ;b H` ?¢M? T?9+\
@æQÆM; M?B M #B i5
hB m M K ?`B HÈM iB M; M|B,
@>¢M? T?9+ +?QM? H` +| i? +MM; L;mv i æ²M; i, i, +?ÆB #MM5
@S?®+
h¬ J} Î K°i # M F?¬M; M?`M ¢QÊ+ +QìB T?mM- K` M?½M M?Q iÆ M?bM G•K G¢+ -
@"´M +¬ MQÆM; +kM; Km®M +?ÆB # 5
L`M; +® w #†K K¬B +?ûT KB M; K°i +€B- M?QM; +?d +¬M M?bM €M? K„i M`M; ¢ M;
+?[FB K M; w M;?o ;bX

3e3X *?QÆM; 3d3, L?"T •K .QÆM; h?€M? :B€Q UkV

u m M[M`v Î +?mM; +MM; >¢ J°M; L?Q [m€ H•m- ?ÆM M[G[L;mv i æ²M; tm'i i?•
/-K i?`K ¢'i- ¢ m #` /¢v ?Q5
G•K G¢+ HB M iK+ H„+ ¢¬m- ¢WM; M?bM +?9M; M[Î i`QÈ+ K†i M;QìB F?€+ ¢ m k
M?•M- K°i F?B F?¬M; +| M;QìB M;Q`B- ¢B M ¢ M KS+ H`K G•K G¢+ ¢ m ¢¬m5 *kM;
+| i? bmv i`b #° /€M; H½M? /B K +O M`M;- H`K G•K G¢+ pšM +ÁM HQm +?9i pmB
*| +?9i #`i i`B #`i ;B€+ i?ìB ;B M #av i?€M; H†M; v M i`¬B [m - `®i +K+ G•K G¢+ +
" M;`v i`QÈ+ "¢+? ;B M;? M? ¢|M K°i iQM ¢²•K .QÆM; i?€M? ;B€Q- ` H M? "¢+
ok *€+ i¢B L?¢+ i?`M?- i?€M? Kšm ¢¢B M?•M Km®M ;†T ?„MX
G•K G¢+ M;mv M #aM +ÁM HQ H„M; ¢®B T?QÆM; +?d #Ä H¢B K°i +•m; †T ó+?¶ +
?Q`M iQ`M F?¬M; #B i MÆB M`Q- ?B M i¢B ¢` ¢B K ¢½`ä ``M; M?Q p`v- ?„M iU M
æ +?Q M?|K M;QìB æQìM; æB K [m v p ",M; hmv i [m®+- G•K G¢+ F?ÎB ?`M? ¢B
L?¢+ i?`M? +kM; Î i`QM; E€ o•M h K æbM?- pÈB M,M; HU+ +O G•K G¢+ +?d M?`+
h?`M? i?` F?¬M; HÈM- M?QM; +ÁM HÈM ?ÆM G[i?`M? ;'T ? B- K` ¢QÆM; ;B +O
F?¬M; +kM; b) F?¬M; H'v ?¼ ¢†i i MX L?¢+ ;B +| ¢QÊ+ # iÁ [m†M; KÄ HBM? i?
h K æbM? F?¬M; FûKX
G•K G¢+ ?ÄB i?,K K°i +?9i- #B i S?B ok *€+ H` K°i ?Q H•m p¬ +MM; t ?Q - iB n
K` F?¬M; /MM; M?¢+ i iQM? iQ€M b´ b€+?¬ M?QM; #ÎB pb +€+ +¬ MQÆM; ¢ m tB
;BQìM; i`B # - imv `^M; i?m T?Q + Q M?QM; F?€+? M?•M +m²M +m°M- M;?2 M|B
T?¬M ¢Ä K„i5
L?QM; ?B M M?B M b m HQM; ?¼ H` •K .QÆM; i?€M? ;B€Q- L?¢+ ;B F?¬M; i? M
hmv `^M; •K .QÆM; i?€M? ;B€Q Î æ¬M; *?•m M;QìB M;QìB F m ¢€M?- M?QM; +?d H
i pÈB iQ+? Hkv pâ ;Bª +`T hBM? oU+ +O •K .QÆM; i?€M? ;B€Q- +?šM; M?[M; F?
iS ¢¢B i°+- i?"K +?Q +ÁM bB m pB i ?ÆM t 5

L?QM; #ÎB pb b® HQÊM; hBM? æ +MM; hBM? >Q" M; F?¬M; çO- pb p"v KÈB H"K
T?ªB M|B +| i? ;•v ?'M iÈB- +| M?B m hBM? oQÆM; #v #B M M?Q p"v ç•m5 "ÎB p
M, K M?Q p"v- •K .QÆM; i?€M? ;B€Q pšM b®M; i?"i i?QªB K€B içB æ¬M; *?•m- M r
+ Q i?O hBM? oU+ +ÁM F?¬M; [mûi bç+? çQÊ+ ? v b Q\

L?QM; b m F?B M; Q|B ,M aQM; hm [mª /¬M /¬M çB m HBM?- •K .QÆM; i?€M? ;B€
hBM? oQÆM; M?Q i`QÊ+- M?QM; ;®+ ` ç€M? `i i®i- M; v b m M|B F?¬M; +?WM;
bBM? ` p" B hBM? >Q" M; - hBM? æ - ibM? ?m®M; M?Q p"v `i F?| M|BX

G•K Gç+ i? v ç´B iQÈM; KçQ- ;Bª içQ ` #° /€M; +O "ç+? h?m JBM?- M?QM; #„i
/¬M; - M?QM; #„i +?QÊ+ F?Q iS+ +O ç®B T?QÆM; i?b i?"i F?|- iWM; pä ;Bª ç m +
+O `B M; KbM?- +| i? +?2 ;B'm M?QM; imv i ç®B F?¬M; i? i? v ç´B çQÊ+X

G•K Gç+ +?d +| i? ç´i?€M? Kšm FB MY M, K KÈB ;†T "ç+? h?m JBM? K°i H¬M- F
F?¬M; M?Ê çQÊ+ F?Q iS+ +O "ç+? h?m JBM?X L?QM; M m ç®B T?QÆM; +?d H"
+¬M T?B M iQ€B- ?„M i`U+ iB T #„i ;B[ç®B T?QÆM; H" çQÊ+X

>Q i b•m K°i ?ÆB- G•K Gç+ H° ` /€M; p M; çQ b„+ +O "ç+? h?m JBM?- #QÊ+ p"Q

P M? Q M? v M v M tm•M tm•M- H9+ M"v €M? ç M `U+ `Ð KÈB H M- H" i?|B ;B M K
M i`QM; çbM? ç" B H¬m +€+ ç m +| i? +?SM; FB M F?€+? M?•M tmv M [m X

"ÎB pb /MM; HBM? i?ç+? F i iQ€M b´ b€+?- iQ" M #° pä ;Bª çB iÈB MÆB M"v i?U+ H
i®i- i?U+ HU+ KçM? i?b M|B F?¬M; +?WM; - +| i? H" i€M im- +kM; +| i? H" ç iY ç

G"K K¼B M; Q|B tm M?Q tm p`i- H" #ÎB pb +¬ MQÆM; MÆB M"v +kM; +| >mv M G

S?ªB #B i pä ;Bª >mv M GBM? +ªM? Î içB E€ o•M h K æbM? H" H½Q i´ +O K¶B ;B
+?d +¬M i`ª HBM? i?ç+? H" +| i? Î i` M ;BQ| M; i" M ibM? çM #ÐM- çB m M"v ç®B
#U+ M"Q\

Í # M M; Q" B #¼M ?„M ç€M? F?¬M; HçB + Q i?O >mv M GBM? +ªM?- M?QM; F?¬M
ç „M [>mv M GBM? +ªM? [m€ i` M K†i ç´i i?´B iB m bM?- iU M?B M H"K p¬ b® M

æ†+ #B i H" M?[M; ç iY óT?9 ;B ô- K¶B i?€M; +| iB M iB m p†i ;B i°+ T?•M T?€i-
? v L; mv M +ªM? ç m +| i? iÈB MÆB M"v iB m /B m- ?Q| M; i?K +ªK ;B€+ i?Ä K½M
+Q| M; ;Bª >mv M GBM? +ªM?X

>ÆM M [+?d +¬M #Ä i? K HBM? i?ç+?- i`QM; +€+ +ÁM +| ? B M [iY çSM; ç¬m #ªM
+ 'T #"+ H½Q i´ h`+? GBM? +ªM?5

æ2K K„ M?•M + 'T #"+ H½Q i´ €T /QÈB i?•M i? - ç•v H" i?Ä K½M i•K Hw #"+ M"Q\ a
ç®B t td- F?¬M; TªB M; Q|B M"Q +kM; +| i? +?ÆB çM 5 "ÎB pb M?Q i? S?B ok *
i?"M? M; Q|B M"Q +kM; #B i- M; v i`QM; E€ o•M h K æbM? +kM; çQÊ+ i`mv M t - M
M; Q|B- K¶B M; v i?m HBM? i?ç+? i?"i p¬ b®- F?| i`€+? L?ç+ ;B +kM; i?'v çÄ K„i>

Jm®M M|B K°i M [M?•M ç½ çç iÈB GBM? +ªM? pb b Q +ÁM iU +QB i?Q| M; TªB
+| v m iBM? +O •K .QÆM; i?€M? ;B€Q- +€+ M" M; K ?B m i?€B #´ iBM? F?Q M K
M?[M; +| i? +| çQÊ+ €Q F?Q€+ ó?ÉT T?€Tô- +ÁM +| çQÊ+ i?m M?"T HÈM M; Q" B ç
ç•v\

æ M M¶B h K oU+ pb b Q F?¬M; +| •K .QÆM; i?€M? ;B€Q- iU M?B M H" i?€M? ;B
M?QM; i K ççB ;B i°+ G - Gw- S?QÆM; pšM +| i°+ M?•M +?çv iÈB ,M pKM; - M m
bQM; T?QÆM; F i tm®M; i?M ?"MX

G9+ G•K Gç+ çB p"Q- pW H9+ çKM; TªB ? B M?|K M; Q|B ç M; i` M? çQç i bM? M?
K°i M [iY i M óhB m EB m ô ?¬m ?ç- tmM; ç°i KB M; HQÐB `i M? M? #B M i?"M? +
ç M ;" # v +?| +?çvX

@a Q ç•v- +ÁM Km®M ç2K MÆB M"v ?Ov çB ? v b Q\

J°i i? M? •K FB m M?m M?m iW i`QM; i`mv M ç M- K M; i?2Q mv M; ?B K p¬ i?Q ÊM;
FB b„+ K†i i`„M; # +?- `®i +K+ F?¬M; +€+? M`Q ç€M? iB TX

@æ +?Q #¼M ?„M +9i çB- b m M`v F?¬M; +?Q T?ûT ç M M[5

h? M? •K T?QM; i Q ç M ç-m F?ÈT tQÆM; iB T iK+ M¡BX

@.ç5

G”T iS+ +| K’v M[iY çB ` çm´B ? B M?|K M; QÌB FB `ìB çB- ç½ +| M; QÌB +’T #”+ ó
M; QÌB FB çQÆM; M?B M F?¬M; +?`m M´B K°i FQ+?- ;B®M; M?Q `€+ `QÎB #` MûK

*| h`+? GBM? +ªM? H½Q í´ i`’M i?O [mª i?”i F?¬M; bÊ M; QÌB M`Q iÈB ç”T #½BX

G•K Gç+ KdK +QÌB- M; QÌB pW M¡B +?mv M +kM; F?¬M; T?ªB im pB h`+? GBM? +
>„M F?¬M; +?9i M; ?B M; Ìp`FB +?QM? H” ó•M F?€+?ô +O ”ç+? h?m JBM?- K°i i`C
,M aQM; hm [mªX

L; QÌB F?€+ +,M #ªM F?¬M; M; ?2 çQÊ+ M`M; ç M; ÎMÆB M`Q M?QM; G•K Gç+ +k
M„K ;B[F?¬M; ;B M #Q T?€T- iU M?B M F?¬M; F?ªM,M; F?¬M; #B i- M; v H”T iS+
M?`M M?½ çB iÈBX

E?¬M; i? F?¬M; M¡B # M; Q`B +O ”ç+? h?m JBM? iQÆM; ç®B F?€ t2K- çQçM çC
i?ÌB ?’T /šM i?”i M?B m M[iY +?9 w- +| +?9i M; QÌB +ÁM +?O ç°M; çB iÈB M; mv M
T?Q- +ÁM /MM; #° M; U+ ç-v ç†M +¼ H M i` M M; QÌB +O ?„MX

3eNX *?QÆM; 3dN, h?€M? Jšm >B M

G•K Gç+ #ÎB pb ;Bª içQ ”ç+? h?m JBM? +kM; +?d H`K i?2Q iQM? iB M? +O ?„M-
;BÎ i`Á i` M M; QÌB K°i ç€K K„ M[- +?B K çO iB M M; ?B- F?B ?„M çB p`Q K°i b•M p
ç-v ?QÆM; i?ÆKX

>„M ç~v ` +Y HÈM- çB p`Q # M i`QM; X

>Q ?Q ?Q

h`QM; b•M +| K°i ?? MQÈ+ i?”i HÈM- K°i M[ iY iQ`M i?•M i`-M i`m²M; ç M; i„K `Y
ç2M M?€M? /`B ?ÆM ? B i?QÈ+- i`¬B M´B # M i`QM; ?? MQÈ+ `„+ ç-v +€M? ?Q t
?bM? i?“M? i?“ ;B€+ +? M? H +? K½M? HB iX

æÄ H` /Q ?Q - i`„M; H` i?•M ?bM? i`-M i`KB i?ÆK M;`Q M; çi +O M[iY- M?QM; iQ
i`²B H M K†i MQÈ+- # M /QÈB ç m KÆ ?? K°i KªM?- iU ?? +| i? M?bM i?’v K°i iB
F?¬M; i? +?SM; FB M çQÊ+ ;bX

hBM? >Q`M; +ªM?5

GU+ +?9 w +O G•K Gç+ /WM; HçB i` M im pB +O ç®B T?QÆM; - ?„M +| >¶M æ°M
F?¬M; + Q ?ÆM ?„M [m€ M?B m ?„M ç m +| i? M?bM ` çQÊ+X >ÆM M[M[iY FB
p`Q hBM? >Q`M; K` H` ççi iÈB hBM? >Q`M; M?` i`¼M; i?B M çdM?- M?QM; imv `
i`QM; ; M; i’+ M?QM; F?¬M; HoM? M; ° çQÊ+ i?b +ª çÌB +kM; +?d #` p•v Î +ªM? ;B

G•K Gç+ +| i? M; ?B M €T #’i F€ hBM? oQÆM; +ªM? +?Q i¬M M`Q- M?QM; +? M?
hBM? >Q`M; [m€ HÈM- ççi çQÊ+ HU+ HQÊM; imv i ç®B +| i? M; ?B M €T ? i i?ªv-
ç°M; i?O- G•K Gç+ +?d +| i? ç2K ç®B T?QÆM; T?|M; i`K+ b m ç| /MM; F?¬M; ;B
Q M?B m ? v #’v M?B mX

@ *ÁM ;B®M; M?Q K°i ç-m ;¶ M; •v MÆB ç| H`K ;b- +ÁM F?¬M; M? M? p`Q çB5

L`M; FB ?ÌM /¶B M|B- ;QÆM; Kti i`M M;"T p K` ?Q†+ /B K /9 HŠM; HÆ- +kM; M;QÌB +ªK i?'v ç T iÈB K Km°B- M?QM; K¬B `i /-v- €M? K„i i?"i K}- +| K°i HQ¢B K çB M +m²M;X

G•K G¢+ +| +?9i /Q /U- /MM; bS+ K¢M? F?ŠM; ç`M? H` F?¬M; çQÊ+ - p"v ?„M +ÁM i?€M? ;B€Q ç KQm çQ¢i >¶M L;mv M G M? i?S # i?b +?d +ÁM +€+? +MM; M[M?•

h?€B ç° H`K M;QÌB +O ?„M Hm¬M [mª [mv i- ç½ [mv i ç`M? HB M H"TiS+ #m¬M; T?ªB #„i +?QÊ+ #° /€M; ?€Q b„+ +O "¢+? h?m JBM? /MM; €M? K„i i? K H K M?bM K¼M; ;ÊB +ªK +O M[M?•MX

@ :B9Ti `Y `Y +?•M5

L[M?•M FB i?Á K°i +?•M /`B i`QM; ?² çB ` - çMB `i i`ÁM H¢B `i i`„M;- / i?`i i` / ;B€+ KQÊi K` p¬ +MM;X

ob iQ i? M`v F?B M MY M;QÌB /QÈB +O M`M; iU M?B M ?B M `ä /QÈB MQÈ+ - im M?QM; p¢+? ` +€M? ?Q i`¬B M´B +| i? KÆ ?² +?SM; FB M çQÊ+ MÆB #Q`M- H`

G•K G¢+ M?bM [m2M K„ M[- i?"i F?¬M; [m€ `mM; ç°M;- + -K +?•M +O M`M; #„i ç- I

@ G¢+ H¢+

L[M?•M FB bÊ M;S - H"TiS+ v m FB m +QÌB H M- `mM `v F?B M MQÈ+ ?² M?°M ? B ç| çÄ YM; H`K +€M? ?Q i`QM; ?² M?QªK ç¢K i?'i b„+X

J°i +?•M M`M; #` G•K G¢+ M„K i`QM; i v- +?•M +ÁM H¢B i`QÊi ç M ;B[? B +?•M ?mvM? ç +O ?„M- F?m¬M Kti iQÆB +QÌB H"TiS+ M;QM; H¢B- F?¬M; pmB M|B,

@ E?¬M; +SM; `„M\

L[M?•M +`M; tBM? ç Ti?b +`M; iU iBM- ? B M;QÌB i`-M i`KB ç®B /B M- +ÁM î i`Q ?mvM? ç +O G•K G¢+ H¢B F?¬M; +SM; H M- ç•v +?ŠM; T?ªB H` M?K+ M?½ HÈM M`M; ? v b QX

ob #ªQ p"i •K .QÆM; i?€M? ;B€Q- G•K G¢+ +?m`M #` H`K ` ó?B bBM?ô- +€B F?| H

@ : -M ç•v #` K°i iB M M?•M K H M- H`K M?B m H„K +| +?9i ?Q- +?Q M M KÈB M?C

@ L; - bQ pÈB #´M i?€M? Kšm +ÁM T?QM; i Q\

L`M; FB H¢B ? ? +QÌB H M- F?¬M; M;WM; i` m +?¼+ +?¶ v m ?¢B +O G•K G¢+ ? B #9i +MM; p)- G•K G¢+ `®i +K+ M´B H M T?ªM SM;- #B M i?`M? mv pk F?Q T?€

@ a€+?- iB M M?•M FB iU ?² ;B9TM;QÆB #B M HÈM5

h`QM; HÁM; G•K G¢+ `MM; KbM?- p°B ?ÄB,

@ a Q H¢B p"v ç•m- +| T?ªB K'v M;"v M v i?€M? MQÆM; F?¬M; ;†T çQÊ+ p"i HÈM

@ hB m #¢B ?Q¢B- M; v +ª #´M i?€M? Kšm +kM; /€K i` m +Êi\

L`M; FB iU ?² Mªv bBM? ?SM; i?9- i`QÊi p`Q i`QM; HÁM; G•K G¢+ - ? B +?•M p•v çšv ç` F?¬M; M;WM; K`B H M +U p"i +O ?„M- H`K ç¢B ;B ?Ä FB i`M ç-v bBM? pMM; ç`Q M;mv M +O M`M;X

@ Jm®M iB M p`Q F?¬M;\

L`M; F?) ` M # M i B G•K G¢+X

@ æQÆM; M?B M Km®M5

G•K G¢+ M;?o K°i ç^M; M|B K°i M Q- K°i #`M i v pm®i K¬M; ç®B T?QÆM;- i v FB M`M;X

@ o"v M;QÆB +ÁM +?ì +€B ;b- M? M? H M p`Q çB5

L" M; M?' + K¬M; - ç çΦB ;B ?Ä +?d p"Q K°i ç` T?QÆM; K K KΦBX
 :†T /`T i?b +?ÆB i?¬B- i`QM; HÁM; G•K GΦ+ i?¬K M?O- pW H€+? M; QÌB H"TiS+
 +?) 'K €T- +?2 T?O +ª M; QÌB ?„M i?QªB K€B- ;B®M; M?Q +| p¬ b® #`M i v M?Ä #û
 +ªK p¬ i?QÊM;X
 @ h?"i HÈM
 L" M; i?Ä K½M ` M `d H M- ? B i v ¬K +´ G•K GΦ+,
 @ *?Q iWM; +| M; QÌB +| i? ç°B H M i" M b•m i`QM; +O #´M i?€M? Kšm- M; QÆB i?
 G•K GΦ+ M; ~M ` - ç•v H" w ;b- ç®B T?QÆM; ç½ #B i ?„M H" ?"M; ;Bª b Q\
 J°i F?B ç½ M?Q p"v p b b Q F?¬M; #| + i`¬M ?„M ` - i`€B HΦB +ÁM [m'M [mwi pÈB
 /•K ç½M; iÈB M¶B +| i? H M ;BQÌM; pÈB K°i M K M?•M +?Q iWM; ;†T K†i\
 h`QM; HÁM; bmv M; ?o M?QM; ç°M; i€+ +O ?„M +kM; F?¬M; /WM; HΦB- F?¬M; M
 çªQ HQΦM +ª ?² MQÊ+- +kM; H"K iB M; ` M `d +O M[M?•M +?Q iWM; /WM; [m -
 H M i`QM; b•MX
 G•K GΦ+ +| bQM; im +¬M; T?€T- HΦB ,M aQM; hm [mª- ?ÆM M[p®M HB M; #ªM i?
 FûQ ?ÆM MY M; ~v- i?ŠM; H"K ç®B T?QÆM; `mM `~v H M çdM? F?¬M; #B i K'v +?
 *?Q /M H" hBM? >Q" M; +?Q i¬M +kM; F?¬M; ,M M´B +U+ HΦ+ FB m M?Q p"v- F?
 F?Q€B ?Qç i iÈB +? i- H9+ M"v M" M; bY ` imv i +?B m- i, M; +QÌM; óç ûTô- `®i +K
 ` - F?B M i" M çΦB +?B M FûQ tm®M; K" M +?2X
 @ "´M i?€M? Kšm i M h¬M o" M .B- M?È F„5
 h?Ä K½M /K+ p¼M; - ? B M; QÌB M^K i` M ;BQÌM; M; ?d M; ÆB- M[M?•M pm®i pm®i
 tm®M; +O ?„M- M|B K°i +•m H"K ?„M ? i ?²MX
 *| i? F?ŠM; ç`M? ç®B T?QÆM; ç½ #B i ?„M F?¬M; TªB "Φ+? h?m JBM?- M?QM; i
 B- F?¬M; ?ÄB w ç² +O ?„M- iU ?² +?d +¬M çQÊ+ ?„M M?²B p"Q ç°M; p„M; +O M
 çQÊ+X
 æB m M"v H"K G•K GΦ+ F?| ?B m- M?QM; imv `^M; ?„M F?¬M; TªB ç®B i?O +O
 pÈB hBM? æ +kM; [m çQÊ+ K'v +?B m- Km®M +?çv i?Q€i F?ÄB i v hBM? >Q" M;
 T?QÆM; +| [m, F ?„M +kM; F?¬M; ç i`QM; HÁM;X
 L m M" M; F?¬M; pΦ+? i`¬M ?„M- ?„M +kM; pmB p ;Bª M; ®+- H'v i?•M T?"M "Φ+? h
 çQÌM;X
 JK+ çQ+? +O #¼M ?¼ +?QM? H" i´M; ç" M •K .QÆM; i?€M? ;B€Q- h¬M o" M .B iU
 i?2Q K°i ;B M i i`Î p - H"K G•K GΦ+ M; ~v +`M; F?| ?B mX L?QM; M" M; ç9M; H" +U
 çB +?d +¬M ?QM; i`Q HB M +MM; ?„M çΦB +?B M- +| ç¬B F?B M; v i`QM; iYm H•m
 K¬M; +?Q ?„M iW T?Q b m H"K F?¬M; M; WM; - pW i?Á MY M; ~v ` M; Q" B +Y b´
 +?SM; FB M F?Q€B +ªK +O M" M; +`M; i? K K½M? HB iX

3dyX *?QÆM; 33y, L^K oMM;

L K M?•M Hm¬M ?B p¼M; i? iY +O KbM? çQ M i` M; ?B M i?K+- M?QM; i? iY M;
 iQÌM; - i®i M?' i H" ?²M; ?çM? +?mv M i?¬M; ç²M; pÈB +?QM? KbM?X
 J†+ /M G•K GΦ+ F?¬M; +| F? Q F?€i +QÌM; HB i i?2Q çm´B M[b„+- M?QM; i`ªB [m
 J h•K i" M- M°B i•K +O ?„M ç½ #` F?ÆB /"v K°i K†i ?„+ €K- M?QM; ?„M pšM +ÁM
 F?¬M; ;B®M; M?Q L K L?QÊ+ >Q i?QÌM; i?QÌM; #` K K M; pÈB M?•M +€+? ;Bª i?

L?QM; ^M? ?QÎM; pšM poM? pB M HQm H¢B- K¨ h-M o•M .B pW H9+ F?ÆB /"v K°
æ®B pÈB /•K M[M¨v G•K G¢+ F?¬M; +-M ¬M M?m- v m iB +- ç¬B # M i?2Q M?Q M
?„+ €K +O ?„MX

G¨ M;QÌB ç m +| K°i K†i ?„+ €K +O `B M; KbM?- +?d H¨ +| +?9i M;QÌB +| i? F?„
F?¬M; i? - +?Q M M KÈB +| F çB M +m²M; b€i M?•M- +| ?€B ?Q i†+- M m +| i? +?
F?¬M; T?ªB K°i K†i €T +? - HB M +| i? ?Á /B m çQÊ+ çÌB b®M; K¨ F?¬M; H¨K +?

h-M o" M .B p®M +| çQÊ+ i€+ /KM; M?Q p"v- G•K G¢+ î` M M;QÌB M¨M; i" M ibM? T
i¨ €+ +O ?„M- imv `^M; L K L?QÊ+ >Q +kM; i¢Q çQÊ+ ?B m [mª M?Q i? - M?QM; /
G•K G¢+ +kM; F?¬M; i? çB [m'v `¬v M¨M; çB\

J°i çQÌM; +ªM? tm•M p¬ ?¢M- ?ÆM i?€M; b m ? B M;QÌB çB iÈB K°i bÆM +®+ M^
h? M? >Ä oU+X

oÈB i?U+ HU+ +'T #"+ hBM? oU+ +O ? B M;QÌB #¼M ?¼- M;mv M #ªM ? B + M? ;
çQÌM; M¨v- M?QM; H¢B ibK i?ÌB ;B M /¨B M?Q i? - çO i?'v ? B M;QÌB i?Q+? H M ;

h-M o" M .B iU ?² `i ?¨B HÁM; pÈB óbî i`QÌM;ô +O G•K G¢+- #îB p"v i`QM; K°i i?
iK+ ;¼B i? K M K bOM; F?€+- +?d `B M; ó+?mv M bOM;ô G•K G¢+- F?¬M; #B i +
i?'v iU ?¨Q p i?U+ HU+ î T?QÆM; /B M FB ? v F?¬M;X

æ¢B GQM; bÆM `i HÈM- +Æ ?² FûQ /¨B [m K°i T?¬M # h? M? >Ä oU+X J¨ i´M; #
H¢B M^K i`QM; æ¢B GQM; bÆMX

G•K G¢+ M;mv M iQÎM; `^M; •K .QÆM; i?€M? ;B€Q b) ;B®M; M?Q h?B K æB M i°
+O i?€M? F?Q- M?QM; i` M i?U+ i i¨ ;B€Q t9 / M? `ä `¨M; i¢B æ¬M; *?•m +S i?Qª
+®+- F?¬M; ? +| +?9i #Q K"i- +?O v m +?d +-M #B i M^K î ?QÈM; M¨Q æ¢B GQM
i?'vX

æQÆM; M?B M- ç•v H¨ ç®B pÈB +'T #"+ hBM? oU+- M;QÌB i?QÌM; +?Q /M #Ä ` +ª
+| i? çB pÁM; [m M? æ¢B GQM; bÆMX .M b Q MÆB M¨v T?¢K pB +U+ HÈM- i`QM;

G•K G¢+ t2K M?Q iQ ; M HÈM K"i- #B i `ä i?•M T?"M KbM? #` #¢B H° pšM çB i?2Q
?"Q F?Q F?¬M; p¨Q ? M; +¼T H¨K b Q #„i çQÊ+ +¼T +QMX L?QM; h-M o" M .B /M
JBM?- M?QM; i?•M T?"M +?•M i?"i +O G•K G¢+ H¨ M;QÌB T?QÆM; M¨Q ?„M iU iB
` X

h´M; #° •K .QÆM; i?€M? ;B€Q H¨ K°i iÁ ç¢B i?"M? i`QM; M;¼M M9B HÈM- çbM? ç
i¨ M M;¨T T?QM; ibM? H¨+? bU i Q M?½X L?[M; FB M i`9+ M¨v M m ç M;QÌB i?Q
M;¨M K'v p¢M M,K i?b F?¬M; +€+? M¨Q ?Q¨M i?"M?- +?d M|B iÈB p" M +?mv M M;r
F?¬M; i? M¨QX

*?d iW K†i M;Q¨B K¨ t2K iÁ i?"M? i?` M¨v +| i? +'i +?S i`,K p¢M /•M +Q- M?QM;
M?bM i?'v çQÊ+- M m +ÁM +| ?Q¨M; +mM; M;-K ;b ç| i?b b® HQÊM; +¨M; HÈMX

*Y p¨Q i?"M? i?` T?B i?QÌM; M€Q M?B i- im'M M K K„ M[ HB M iK+ ` p¨Q- +,M #ª
t'm tQX

h€K + Q i?O *?O GBM? +ªM? T?K i`€+? i?O p - +?SM; FB M h-M o¢M .B HB M +mM
H¨ i?€M? Kšm- i¨ M M;¨T p i?"M? FQM?X

G•K G¢+ çB i?2Q h-M o¢M .B p¨Q i?"M?- +?d i?'v i`QM; i?"M? ç²M; /¢M; T?B i?Q
çQÌM; F?¬M; M;WM; HB + K„i çQ ibM?- M m i?'v i?"M K„i HšM M? m HB M i v M
+?mv M b) H¨K +| i? M;?oX

L m M?Q iW +?¶ + Q [m M b€i iQ¨M i?"M? HB M +| i? T?€i ?B M FB M i`9+ i?"M
i¨MX J¨ h-M o" M .B K M; i?2Q G•K G¢+ çB iÈB K°i +mM;- ç•v H¨ K°i +mM; çB M t
K„ M K- +| F?¬B M;- +| im'M i9- •K M?m- +€B ;b +-M +| ç m +|X

@ *mM; M;? M? i?'i i?€M? Kšm i`î p 5

h-M o" M . B pW çB p"Q- M? [M; K„ M K FB ç m F?9K M9K ?"M? H - +kM; ;B®M; M
M" M; H" ?Q" M; ç K" K°i ç€K M K bOM; H" ?Q" M; T?BX

J" H" K óT?B iYô çQÊ+ bOM; €B ?B M içB- G•K Gç+ iU M?B M #` i?"i M?B m K„ M K
?„ M i?"i B Q€M- F?B M +?Q ?„ M +| +ªK ;B€+ H¬M; i|+ /UM; çSM; X

*?ŠM; M? [M; M K M?•M +| KÈB MÈB +k- M [M?•M ç²M; /çM; M?Q i? - i`Î HçB i`QM;
iU ?² ç½ [m M +ÁM +| K°i M; QÌB H" G•K Gç+- ç®B pÈB ?„ M +?ŠM; [m M i•K- K¶B
#®M M K bOM; - i? M? •K` M`d /•K HQçM +Æ ?² KQÌB /†K ç m +| i? M; ?2- i?"i bU

L" M; çQÆM; M?B M F?¬M; TªB i?m-M i9v ibK MB K pmb- i`QM; i?ÌB ;B M ?ÆM
i?`v K°i M K bOM; pW iB M p"Q hBM? oU+ ç½ #` M" M; ?9i i?"M? i?•v F?¬5

GQçB +?mv M M"v çQÆM; M?B M TªB H" K i?"i ~M K"i- M?QM; M" M; F?¬M; Mû i`ç
?„ M i`Î i?"M? i•K T?9+ ?Q†+ i?m-M i9v M; QÌB M; Q" B- F?¬M; M; çB ?„ M +?SM; FB

h?€B #` /QÆM; F?Q ç®B pÈB pB +i, M; i`QÎM; im pB +U+ F€ KÄM; K M?- M?QM; +
+, M M; mv M bBM? KçM; +O ç®B T?QÆM; - ;B i, M; i?¼M; mv M +O KbM? i?"i HÈ
;BÈB ç°i T?€+ "M; + Q- FªM, M; M?Q p"v + "M; HÈM- ç•v H" Qm i? i?"i F?`M; H²X

h-M o" M . B K†+ F G•K Gç+- ;B®M; M?Q ?û` +?Q ?„ M ;B`v i?¬M; ?"M? F?¬M; ?
Gç+ +| i? çB HQçM i`QM; i?"M? i?"- i?m" M iB M ?ÄB i?, K iBM iS+ K" ?„ M Km®M ?

"i F H" #ªM i?•M ?„ M ? v ?„ M ;Bª içQ "ç+? h?m JBM? ç m çQÊ+ tQM; iKM; H" K„
pb #` h-M o" M . B #B i ?„ M ;Bª KçQ- M; QçB i`W +ÁM /mv i`b ;QÆM; K†i +O "ç+?
iK+ çB #„ i +?QÊ+ iQM? +€+? +O ç®B T?QÆM; X

"ÎB p"v /M +| i?"i M?B m M [iQM ç² ç M #„ i +?mv M pÈB ?„ M- Km®M F i çQçM M?•
ç m #` G•K Gç+ HçM? HMM; +U imv iX L?QM; +?Q /M ?„ M +—M iB T iK+ ;Bª pÌ H" K
HU+ i`€M? T?€i bBM? [m M ? +MM; M [ M?•M- #ÎB pb b) H" K H°` #Q K"i ?„ M iWM

h-M o" M . B b) F?¬M; #B i- #ÎB pb ? B M; QÌB ç²M; i?ÌB ç m iÈB +`T #"+ hBM? oU+
i€+ /KM; X

"m`B i®B MÆB M"v + "M; M€Q M?B i ?ÆM # M M; "vX

æWM; t2K M; QÌB +O •K .QÆM; i?€M? ;B€Q T?|M; ç½M; F?¬M; +® F}- M?QM; +?d
HÁM; HB K bd- K" /QÈB #|M; ç K +?2 H`T +QM M; QÌB b) + "M; i? K T?|M; i9M; - K¶
K` F?¬M; M; WM; p M; H M- H" K M; QÌB i M; ?2 çQÊ+ KB M; F?¬ HQÐB M|M; X

hÁ i?"M? M"v ;¼B H" •K .QÆM; i?€M? i?"M?- H½Q ççB i?"M? i?" H" •K .QÆM; h€
bÈK +? i içB L K *?•m- M?QM; iBM iS+ M"v +ÁM +?Q iB i H°` M; Q" B- K" +?Q /
i?€M? ;B€Q +kM; +?d #B i•K .QÆM; h€M L?•M ç½ K'i iQ+? K" i?¬BX

3dRX *?QÆM; 33R, L^K oMM; UkV

.QÈB ;B€Q +?O H" +?QM ççB i?€M? Kšm- h-M o" M . B H" K°i i`QM; b® ç|X *?QM M
ç-m bÄ +O •K .QÆM; i?€M? ;B€Q- i?®M; i` ` ;B€Q T?€B F?`M; H² M"v- i` M? çQç
+Ym ççB i?€M? Kšm Hm¬M i` M? ;B" M? +`m tû HšM M? m- F?¬M; F?Q T?B i?QÌM;

*?QM? #ÎB pb M?Q i? h-M o" M . B i?m p¬ b® M K bOM; - K°i K†i #ÎB pb +—M /MM;
i?|B [m2M F?¬M; M K M?•M F?¬M; pmb- p T?QÆM; /B M F?€+ H" pb #²B /QÐM; i
+| i? i` M? +?`T pÈB i€K i?€M? Kšm F?€+X

.QÈB i?€M? Kšm H" HK+ ççB i?€M? iY- M?QM; iS i?€M? iY ç½ K'i iQ+? iW M?B m M
iY +? i i`"M ÎM?B m M, K i`QÊ+- i`QÊ+ K„ i +?d +| ççB i?€M? iY- i K i?€M? iY- +| i?
+ Q i`QM; ;B€QX

> B i?€M? iY ç m H" iMv iMM; i`mM; i?"M? +O ç¢B i?€M? Kšm h`B m L;¼+ S?B- +
ç®B OM; ?° F?B M [mv M i? +O h`B m L;¼+ S?B HÈM M?'iX

*?QM iÁ +mM; çB M i`QM; i?"M? H" ?"M? +mM; +O +?QM i?€M? Kšm- G•K G¢
L;mv M G M? +m®B +MM; i?b T?ªB i?,K /Á iW i` M M;QÌB h`B m L;¼+ S?B h`QÆ
>¶M L;mv M G M? M^K i`QM; i v •K .QÆM; h€M L?•M- K°i F?®B +ÁM H¢B M^K +?¶
M?Q p"v F?¬M; +| +Æ ?°B M"QX

G•K G¢+ +kM; F?¬M; #B i im pB +O h`B m L;¼+ S?B +MM; ? B i?€M? iY F?€+ M?
o"M .B ç½ iÈB hBM? >Q" M; M?` i`¼M; i?B M- M?Q p"v i?U+ HU+ h`B m L;¼+ S?B i
M"v- M m F?¬M; H"K b Q +| i? ç°+ ç¢B5

"ÎB p"v ?„M M?'i ç`M? T?ªB T?B i?QÌM; +~M i?"M- p¢M M?'i #` M;QÌB #„i i¢B i`"M
J" Km®M iB M M?"T i`Î H¢B H-M M[ i?b i?"i F?¬M; / /`M;X

G•K G¢+ H M p"Q EB M h`[ \*mM;- +?QM? H" ?"M? +mM; +O h`B m L;¼+ S?B- Km
i?€M? Kšm FB X

GB M iK+ p" B M;v ç m tmB t Q- +?d i?'v M" M; ç M; +MM; i`€M; M K ç€M? ;B€T
HQM HQÐB- óF?~m p`ô +kM; +U+ F€ M†M;- +| ç¬B F?B +¬M iÈB KQÌB K'v M K M?
F?¬M; HÌB M"Q ç M|BX

G•K G¢+ /MM; hY ædM? +?2 H'T F?Q iS+- +?d +¬M F?¬M; T?ªB #` M;QÌB /MM; K„
?„M +?ŠM; F?€+ ;b M;QÌB ~M ?bM?- b m ? B i?€M; ?„M `®i +K+ M?bM i?'v +ªM? iC

h`B m L;¼+ S?B M;? M? ç|M K°i F?€+? M?•M ç†+ i?M- ç| H" K°i M K M?•M iQ" M i?
€Q K"m ç2M- /€M; M;QÌB T?B i?QÌM; F?¬B M;¬- K" F?B ?„M H'v` €Q +?Q" M; ç2M
G•K G¢+ F?¬M; i i?B m +?9i M[ç½ F m i?"M? iB M;X

"ÎB pb M;QÌB M¼ H" S?QÆM; o,M EB i5

S?QÆM; o,M EB i- i?€M? ç` S?QÆM; ;B hBM? >Q" M;- H9+ i`QÈ+ #®M M;QÌB " Q
>²M; >Q M; ç M M;?o +€+? +Sm pB M- +?QM? /Q S?QÆM; o,M EB i T?K i`€+? i`
hBM? >Q" M; M?` i`¼M; i?B M5

S?QÆM; ;B hBM? >Q" M; pb b Q iÈB MÆB M"v\

*?ŠM; H) F?~m p` +O p` hBM? >Q" M; M"v ç†+ #B i- i?Q+? M[iY T?|M; ç½M; i?"M
@hS + - ç½ # Q M?B m M,K M;QÆB F?¬M; ç M i?,K i ç•v\

h`B m L;¼+ S?B b•m FQM M|B- i? v ç`B #° /€M; i Q K} /o p½M;- ;B®M; M?Q K°i Q¢
çÊB M K M?•M ?Q i•K [m v p M?"X

@hB m S?B- M" M; +kM; #B i i ç M; ç" T p"Q hBM? >Q" M; i K i`¼M; i?B M- +¬M # [
F?¬M; `9i` çQÈ+ i?ÌB ;B M5

S?QÆM; o,M EB i +QÌB F?' M|BX

@G'v +È5

h`B m L;¼+ S?B +| +?9i FQ+? ç°M; +„i çSi ç®B T?QÆM; ,

@_ä `~M; H" /Q ?² Hv iBM? FB M; ,M +ªM5 L" M; H" i`QM; M;¼+ i`„M; M;¬- K" i +
+kM; F?BM? i?QÌM; i +| T?ªB ? v F?¬M;\

@E?¬M; +¬M M|B i, i, +O M;QÆB M?Q p"v5

S?QÆM; o,M EB i M?QÈM; K"v,

@*?9M; i ç m H" M;QÌB K°i M?"- M;QÆB p"Q MÆB ç•v +kM; H" pb F ?Q¢+? HÈM -
FQM? i`¼M; M;QÆB K" +,M #ªM b) F?¬M; ;?ûi #Å5

@h F?¬M; +¬M M;QÆB FQM? i`¼M;- i +?d Km®M M;QÆB v m i 5

æ¬B K„i ç T +O h`B m L;¼+ S?B`QM;`QM;- #° /€M; ç€M; i?QÆM; H¢B +| HU+ ?`
M; v +ª G•K G¢+ ç SM; iW K°i MÆB #Q K”i ;¬M ç| i?2Q /äB +kM; +ªK ;B€+ iBK KbM
@hB m S?B- M;Q M- çWM; iB T iK+ ?ìM /¶B M[5
S?QÆM; o,M EB i ç2K M[M?•M K K K¢B ç€M; v m i”M tQÆM; FB FûQ p`Q i`QM;
`^M; /^M /¶B p`B H¬M M?QM; +m®B +MM; F?¬M; ç`+? M´B +¬M; HU+ K`B M;QìB
;BQìM;- `i M? M? ? B M;QìB +îB ? i [m¬M €Q #„i ç¬m b v bQ X
Í i`QÈ+ K†i S?QÆM; o,M EB i- h`B m L;¼+ S?B F?¬M; +ÁM +?9i #° /€M; T?|M; ç
?B M` K°i K†i +U+ F€ /`m /`M;- î /QÈB M;QìB ç®B T?QÆM; mv M +?mv M ?¬m ?¢
> B M;QìB M`v `®i +K+ +| [m M ? M?Q i? M`Q\
L|B M?Q p”v- pb #ªQ i`b ?mv i K¢+? i?m¬Mi9v- iW tQ iÈB M v ç¢B ;B i°+ ç m +QÈ
+¬M F?¬M; T?ªB [m M ? i`U+ ? ?mv i i?®M; H` çQÊ+X J”i?2Q F?~m F?Q +O ? B
M;ì h`B m L;¼+ S?B H¢B H` M;QìB +O S?QÆM; ;B 5
L?QM; S?QÆM; ;B H` ?”Q K¬M i?€M? ç` - pb b Q TªB ç +?Q i°+ M?•M +O KbM
t`m\ L m F?¬M; +| KQm ç² HÈM- G•K G¢+ imv i ç®B F?¬M; iBM5
L?QM; çWM; t2K S?QÆM; o,M EB i H` hBM? >Q”M; +QìM; ;Bª- M?QM; M,M; HU+
i?”i bU F?¬M; +?`m M´B K°i FQ+?- +?d K°i ?²B +¬M; T?m i?b i¬M bm’i H„+ K¬M; ç¼
K°i iB M 9T b’T i` M M;QìB h`B m L;¼+ S?B- #B M i?”M? K°i +QM `„M +? iX
h`B m L;¼+ S?B ?B M M?B M F?¬M; çQÊ+ i?Ä K½M- î /QÈB i?•M i? +O ?„M F?
i?S FB ç½ K K`KM; i?b H`K b Q H`K çO +¬M; /KM;- S?QÆM; o,M EB i +?mv M M
?´M ? MX
L”M; +?Q i?Ä K½M /K+ p¼M;- +-KM;|M i v +O ç®B T?QÆM; T?|M; iÈB +?¶ ç`Q
tm’i tm’i H`K bM? çQÊ+ ç M i?Ä K½MX
@hB m S?B- çWM; H`K `°M5
L K M?•M # M ç¬m i?”i ;’T- M?QM; tQM; pB + i?b +”M; p¬ iB M?- S?QÆM; o,M EB i
p`Q i`QM; HÁM;,
@>”M? imM; +O TªM ç² +| /’m p i ;b F?¬M;\
@E?¬M; +| - ;B®M; M?Q #B M K’i i` M M?•M ;B M- +?ŠM; F?€+ ;b H½Q ;B ?Ä 5
h`B m L;¼+ S?B ç”M? TªB /MM; M;|M i v +O KbM? ;BªB [mv i p’M ç - #ì K¬M; ç¬v
ç M; F?¬M; M;WM; ` M`dX
*?ŠM; i? i`€+? M”M; Hm¬M +¬M iÈB KQìB K’v M K M?•M ?¬m ?¢ M”M;- KS+ ç° T?
H` F?¬M; M?Ä5
h`QÈ+ ç| G•K G¢+ ç m M?”K K„i M;?d M;ÆB- +?d /MM; H¶ i B H„M; M;?2 iBM iS+
+~M i?”M- ç2K bQ b€M? S?QÆM; o,M EB i +kM; F?¬M; K¢M? ?ÆM M?[M; i`€M; M
i?Q€M; +?®+ i?ìB ;B M i?b tQM; pB +- [mª i?”i H`K K’i K†i M K M?•M5
@oB + M`v [m M ? i`¼M; ç¢B- +?ŠM; M?[M; H½Q i´ iU KbM? ?ÄB ç M- M; v +ª h?
TªB ç2K ? B M;QìB FB ç`Q` 5
S?QÆM; o,M EB i çQ i v ç†i H M #° M;U+ i`ÁM i`` +O M[M?•M- i?2Q #ªM M,M;
i?|B [m2M F?B ç M; iU ?ÄB K°i p’M ç X
h`B m L;¼+ S?B /MM; K°i i v /¶ /”M? +?QM? KbM?- i v FB i?b i`QÊi iÈB ;B[? B
Km®M F?ÆB K`Q HY /K+ +O ç®B T?QÆM; H¬M i?S ? B ;BªB [mv i bM?- €M? K„i
M;QÊ+- H`K iBK M;QìB i TªB ç”T i?bM? i?`+?X
L?QM; S?QÆM; o,M EB i H¢B ;B®M; M?Q +QM `„M +? i- K†+ +?Q M”M; ;•v ?’M i?
SM;- F?B M M”M; iS+ ;B”M ?W K°i iB M;- F?¬M; iB T iK+ ? Q i´M bS+ HU+X

@hB m S?B- çWM; H"K` iQM? ibM? iB m ?"B M?B- pB + M"v M; QÆB M? 'i ç`M? T
S?QÆM; o, M EB i M; ?B K M; ?` M|BX

3dkX *?QÆM; 33k, h?—M oQÆM; "Q "ªQ

@L; QÆB bm®i p" B +?K+ M, K- i?"K +?Q i` M i`, K M, K KÈB iÈB t2K i K°i H—M- M; v
MQ- +ÁM Km®M b B i H"K pB +\

h`B m L; ¼+ S?B #`i K½M ?W ?W M|BX

@G` H"K pB + +?Q ;B i°+- +kM; F?¬M; TªB H` pb i 5

S?QÆM; o, M EB i +ªB +?QM?- H"TiS+ HB M MîMK +QìB,

@L; QÆB i?"i HÈB ?çB- `ä`"M; H`i, Km°B `m°i i?"i- M?Q i? M"Q F?€+ M? m HÈM

@G9+ î +?mM; K°i +?¶ pÈB i - çWM; M?„+ iÈB +QM iB M M?•M FB 5

h`B m L; ¼+ S?B ç°i M?B M M´B ;B"M- KçM? K) M?ªv /UM; H M- ;Á M; U+ `mM `~v
M; QìB F?€+5

S?QÆM; o, M EB i M?bM i?'v ? B K„i Km®M T?mM HY - M?QM; iB m ?mvM? ç FûK
`„M i`î HçB- ç`M? TªB ¬M M?m M OB- ç2K M`M; FûQ p`Q i`QM; HÀM; X

@hS + - i`QM; #ªQ F?® FB `®i +K+ HçB +| ç² p"i ;b\

h`B m L; ¼+ S?B #bM? ioM? i`î HçB- +?d #B i KbM? +S ;B"M /¶B b) ç~v S?QÆM; o

@•M

S?QÆM; o, M EB i H° p i`—K M; •K- +kM; F?¬M; H"TiS+ i`ª HìBX

h`B m L; ¼+ S?B ;B"M iQK K†i- M`M; Hm¬M +| ?çB î iQM? ibM? `i #çQ- pb p"v +M
H M; KÈB #çB i`"M- +m®B +MM; S?QÆM; o, M EB i HU +?¼M i, i, +O M`M; K` F?
M`M; i?"i KçM?- b m ç| +MM; i, i, i`î K†i i?"M? i?M- +, M #ªM F?¬M; Km®M +MM; i,
/QÈB bU FQ+? i?Q+? iB T M?"M M?B K pK +O ;B i°+- ;Bª içQ i?•M T?"M ;B M?"

@h ?B bBM? HÈM M?Q p"v- M; v +ª [mv M Km®M #B i #ªQ p"i FB H` ;b +kM; F?¬M

o K†i M`M; t9+ ç°M; T?šM M°- HçM? HMM; M?bM S?QÆM; o, M EB i- #„i ç—m ?Q`B
F?´ K M M?Q p"v +| ç€M; ;B€ ? v F?¬M; X

@hB m S?B- çWM; M|M; ;B"M- +?d H` H½Q i´ ç½ M|B pB + M"v [m M ? i`¼M; çç
F?¬M; çQÊ+ iB i H°5 L?QM; M m M; QÆB ç½ Km®M #B i i H"K b Q HçB ;B'm /B K

S?QÆM; o, M EB i p°B p`M; tQ v +?mv M M|BX

@L; QÆB +ÁM M?È`ä H B H`+? +O iS ççB i°+ çB\

@æQÆM; M?B M- ç M?'i ççB pšM i?—M- i`QÈ+ F?B i´iB M +?9M; i ç M- #¼M ?„M

.M b Q h`B m L; ¼+ S?B F?´ K M S?QÆM; o, M EB i- #` ç®B T?QÆM; /¶ /`M? M¶B
MY - K` M`M; +ÁM K M; i?2Q K°M; ç T- +?QM? H` b m F?B ?Q`M i?"M? M?B K pk
+ªM? i`î HçB i`QM; i°+- ç2K S?QÆM; o, M EB i çQçip 5

@L; QÆB F?¬M; #B i F?B iS ççB i°+ +ÁM î içB h?—M ;BÈB i?b iB M; i, K +kM; HWM

S?QÆM; o, M EB i i´ +?S+ HçB bmv M; ?o,

@G9+ i`QÈ+ iS ççB i°+ +MM; M? m T?KM; /QĐM; >Ä o•M h?—M oQÆM; - #®M i´
iQÈM; i¼ ?ç +O >Ä o•M h?—M oQÆM; - im pB i?QÈM; i?B M i?—M5

@GçB +| H B H`+? ?B M ?€+? M?Q p"v\

h`B m L;¼+ S?B ?B M M?B M +| +?9i ?B m #B i p h?-M ;BÈB- H"TiS+ H°` p F?
?B m- M|B,

@o"v p b b Q #¼M ?¼T?ªB tm®M; i`-M- #¼M ?„M F?¬M; ;B®M; i' iB M +?9M; i H
HQ H„M; #` +m®M p"Q i`QM; +?B M i` M?5

S?QÆM; o,M EB i +QìB ?„+ ?„+ - +?Q /M H` hBM? >Q`M; +kM; b) +| HÁM; ?Q pBM?
+ÁM H` hBM? >Q`M; i K i`¼M; i?B M- +ÁM + Q ?ÆM ?„M K°i iB m +ªM? ;BÈB- M
T?QÆM; F?Q2 F?Q M; K°i T?2M ?„M T?B i?QìM; +| +ªK ;B€+ i?`M? iUmX

@L;?2 M|B >Ä o•M h?-M oQÆM; î i`QM; +m°+ +?B M pÈB K°i p` h?-M oQÆM; F?
iQ€M- i`¼M; i?QÆM; F?¬M; +€+? M"Q +?[ F?ÄB- K` i' iB MiS ç¢B i°+ +kM; #` M; Q
?¢ i`-M ;B M5

h?-M iB M? h`B m L;¼+ S?B F?B T bÊ- +| çB K F?| i? iBM iQîM; iBM iS+ M`v,

@h?-M oQÆM; +kM; b) pšM H¢+ \ æ•v H` i²M i¢B +QìM; ç¢B M?'i h?-M ;BÈB5

@ " M i`QM; +?mv M M`v +| çB m ;b #Q`M i?b +?9M; i F?¬M; +€+? M"Q #B i çQÊ
h?-M oQÆM; i`QÊ+ F?B pšM H¢+ ç½ ç2K +?O i?-M F?Q >Ä o•M i?-M FB K T?QM;
F?| KÎ` #Q ç` M^K i`QM; i v iS ç¢B i°+5

S?QÆM; o,M EB i iB TiK+ M|B,

@*?9M; i +?d H` M; šm M?B M #„i çQÊ+ K°i M?•M p"i i`¼M; v m +O h?B M E?Q
M; mv M bY /KM; >Q†+ h•K h?m"i- KÈB #B i çQÊ+ i' iB MiS ç¢B i°+ p b i bK FB K M
o•M h?-M oQÆM; - t•v /UM; h?B M M? æB M- ç i?Q Hmv Mi?B M ?¢ im'M FB i- M
çQÊ+ p¬ b® #Q #ªQ i?-M +'T- +ÁM +| i? M? +?b F?| +| i? KÎ` #Q ç` h?-M ;BÈ

@*?O i?-M F?Q5

æ¬B K„i ç T +O h`B m L;¼+ S?B +?Êi b€M; - iBM iS+ FBM? M; QìB F?B M M`M; ç°
M; U+ +?Êi /UM; H MX :QÆM; K†i M`M; ;B®M; M?Q T?O K°i i-M; /B K [m M; - K` ?C

@*?O i?-M F?Q +| ç®B SM; T?€Ti„+ HU+ HQÊM; - +?d +-M ç2K Hmv M ?| M?'i ç`M
p`5

@E?¬M; b B- +?Q M M M; QÆB M|B H½Q i' +| i? F?¬M; +QB i`¼M; b Q\

S?QÆM; o,M EB i i mv F?¬M; çQÊ+ M?QM; i v +kM; F?¬M; M?`M`¶B- HB M iK+ •m
M[M?•M- H`K +ªM; QìB h`B m L;¼+ S?B ç m #B M i?`M? çÄ iQÆBX

@o"v i?S FB +| [m M ? ;b pÈB >¶M L; mv M G M? \

*•M M½Q h`B m L;¼+ S?B +?Êi [m v i`î p X

@Jm®M p"Q h?B M M? æB M M?'i ç`M? T?ªB i" T ?ÊT çO #®M i? M? FB K- iS FB
+'K +? h?B M M? æB M- ç•v H` i?B M i?-M i' iB MiS ç¢B i°+ /MM; HU+ HQÊM;
i?-M HBM? #bM? i?QìM; +| ?¢ i`-M +kM; F?| +| F?ªM,M; T?€ ;BªB5

S?QÆM; o,M EB i +ÁM +?Q M|B iÈB çB K iU - M?QM; i`QM; HÁM; G•K G¢+ pW ç
FB H` ;b5

h? M? L; mv M FB K- hY L; mv M FB K- EBK L; mv M FB K- "¢+? L; mv M FB K5

" M ç-m î L K *?•m i?b L K L?QÊ+ >Q /MM; h? M? L; mv M FB K- M|B [m M ? iÈB
HBM?- F?¬M; M; ?o iÈB /Q i' iB MiS ç¢B i°+ HQm H¢B5

Zmª M?B M S?QÆM; o,M EB i M?„+ i M #®M i? M? FB K- H¢B M|B,

@L; mv M #ªM #®M i? M? FB K M„K ;B[i`QM; i v iS ç¢B i°+ - K¶B i°+ K°i i? M?X *
KÎ` +m°+ i?Q Hmv Mi?B M ?¢ im'M FB i- i mv M` K°i M; QìB i?W F - H'v i?-M p
iUm #`B p`- H¢B KÎ` >Ä o•M i?-M FB K- Hmv M ?| tQM; b) i`î i?`M? pQÆM; ;Bª

i`iB M +?9M; i iÈB MÆB ç•v- +?B M i` M? KÎ` - M; QÆB +kM; #B i iS ççB i°+ +?F?
F?Q +O #¼M ?„M- K` i`QM; [m€ i`bM? M`v iS ççB i°+ ç€M? K`i iQ`M #° #®M i? M
@G9+ 'v M; QçB i`W iS ççB i°+ +kM; F?¬M; B #B i; B€i` +O #®M i? M? FB K- +?
FB K ç m FB M +® F?¬M; T?€ pĐ M`B- b) F?¬M; #` M; QçB HU+ iB m ?Ov- +kM; F?
J'v pçM M, K i`QÊ+ - +| K°i i°+ M?•M #`i M; ÌT?€i ?B M iM; iQ+? +O K°i i? M? FB
ç i`QM; HÁM; - +?d #B i +?O M?•M i? M? FB K #` •K .QÆM; i?€M? ; B€Q i?€B #` /O
F?B H½Q i` #B i çQÊ+ #Q K`i +O iS ççB i°+ - ç +?Q i°+ M?•M iB K FB K #®M i? M
çQÊ+ t2K i`¼M; X
@hm v`^M; •K .QÆM; h€M L?•M +?QM? H` hBM? >Q`M; i K i`¼M; i?B M- M?QM; K°
[m, /`- H½Q i` HQ H„M; F?¬M; i? K°i FQ+? ; B i +? i b) /šM iÈB T?B M T?S+ +?Q
; B i°+ F?€+ b) ?Q`B M; ?B- HB M T?€B M; QÌB M^K pMM; •K .QÆM; i?€M? ; B€Q- ç
@L?QM; i?`i F?¬M; M; ÌHçB T?€i ?B M •K .QÆM; i?€M? ; B€Q HçB +| iÈB # i? M?
FQ+? ç°M; H°` +?•M iQÈM; - #` •K .QÆM; h€M L?•M ?Q`B M; ?B- +?d +| i? H`T
ç2K iBM iS+ ?²B #€Q5

3djX *?QÆM; 33j, h?¬M oQÆM; "Q "ªQ UkV

@*?Q M M b m ç| KÈB M #`B M; QÆB iB T +`M •K .QÆM; h€M L?•M- i`î i?`M? i?
+kM; F?¬M; H`K H½Q i` i?`i p¼M; - i?`M? +¬M; tmB F?B M H`K •K .QÆM; h€M L?
M?QM; ç€M; iB + +?QM? H` •K .QÆM; h€M L?•M HçB t•v /UM; K°i #ªQ F?®- ç2K #
Km®M KÎ` #ªQ F?®

@h?b +-M # F?®B >¶M L; mv M G M?5

h`B m L; ¼+ S?B iB T HÌB- +m®B +MM; ?B m çQÊ+ F?9+ +?B i # M i`QM; X

@L?QM; M m +?d +| # i? M? FB K +kM; F?¬M; çO KÎ` h?B M M? æB M5 >ÆM M
æB M +kM; F?¬M; M?`i ç`M? i?¬M; [m çQÊ+ F?ªQ M; ?B K- ççi çQÊ+ i?¬M i`M; T`

h`B m L; ¼+ S?B HçB [m M? [m`M i`î p X

@.M b Q +kM; H` K°i imv M ?B p¼M; 5 L; •M L; mv i hBM? HBM? F?Q HQ½M; - ççB
F?¬M; i? /U p`Q #ªM i?•M iM Hmv M +MM; HoM? M; °K` ç°i T?€ #`B p`- h?B M M
p¼M; 5 G½Q i` +?d H` F?¬M; +ÁM #B M T?€T5

S?QÆM; o, M EB i i?Î /`BX

@`ÎB pb K°i çQÌM; ?B p¼M; M`v- b) ç2K i çB H`K +?Q M; QÌB i H½M; T?Q\

h`B m L; ¼+ S?B HçM? HMM; M|B- +ªK t9+ ç°i M?B M FQ+? ç°M; H M,

@ob #ªQ i`b ç` p`- i T?ªB F?¬M; M; WM; #® i?Q i?•M i? - +MM; p¬ b® M K M?•M i
?B p¼M; FB \

*?QM i?€M? Kšm pb i` M? [mv M çQçi p`- ç m t•v /UM; H M i? HU+ +O KbM? - /U
M?B m M?•M K½ +`T hBM? oU+ - K` Î i`QM; [m€ i`bM? M`v- iU M?B M T?ªB F?¬M;
çQÊ+ X

S?QÆM; o, M EB i F?¬M; M|B iB T- h`B m L; ¼+ S?B [mûi K„i M?bM ?„M- ç°i M?B i

@*| T?ªB i`QM; HÁM; M; QÆB ç M; M; ?o- F?¬M; T?ªB H` K°i /•K T?K i?¬B- +| M?B
+O i F?¬M; T?ªB H` i?Ä K½M\

@G`K b Q +| i? 5

S?QÆM; o, M EB i p°B p`M; H„+ ç-m,

@>ÆM M[•K .QÆM; i?€M? ;B€Q Km¬M çÌB + 'i +?S - F?ŠM; ç`M? +| p¬ b® #ªQ p`
;B i°+ i,M; H M i?"i HÈM5

h`B m L;¼+ S?B tQ v M;QÌB +QÐB H M M;QÌB S?QÆM; o,M EB i- i v T?ªB M?Q€M,
M`M; /MM; pÁM; +´ tmv M [m ç2Q H M- H M? #`B pW p†M `k tm®M; ;B[ç¬B p9 +

@h Km®M M;QÆB #Ä +QM iB M M?•M FB - b m ç| H'v i - M m F?¬M; i b) ç2K i?S

S?QÆM; o,M EB i?QªM; bÊ- M m >¶M L;mv M G M? #` ?Ov- #ªQ i`M; •K .QÆM; i?
F?ª M,M; i€B ?B M- K` #®M i? M? FB K +kM; F?¬M; F?ª M,M; çQÊ+ ç M- h?B M
KÎ` - iU M?B M b) F?¬M; +ÁM M;QÌB M`Q H'v çQÊ+ h?¬M oQÆM; /B #ªQ- +kM; /M

@hB m S?B- çWM; ?² M?€Q- ?ÆM M[i ç½ M|B # Q M?B m H¬M- +€+ M;QÆB H`
i°+- ç m H` i? iY +O S?QÆM; o,M EB i i 5

>„M p°B p`M; ¬M M?m M OBX

> B M;QÌB F?¬M; iB T iK+ M?„+ iÈB +?QM? bU K` +?d F?„+ F?~m bm®i #m´B i®B p
a M; t +?B m ?¬K b m- S?QÆM; o,M EB i #¼+ H¢B €Q +?Q`M; #B M K'i- ;B®M; M
Q ;BìX

G•K G¢+ K†i O K`v - F?®B >¶M L;mv M G M? i?S # ?„M ç½ i?`v çQÊ+- M; v i` M +
tm¬M; ;B[#° M;U+ ç¬v ç†M K M;QÌB- M?QM; p'M ç H`- H`K b Q iB T +`M #° p` iQ
i K i`¼M; i?B M +?Q i¬M\

hmv hY ædM? +| i? +?2 H'T F?Q iS+- M?QM; /M b Q +?d H` F?Q iS+- +kM; F?¬M
M;QÌB i +ÁM F?¬M; #B i /MM; H¶ i B K` M;?2- €M? K„i K` t2K b Q\ hBM? oQÆM;
M? m K°i ç¢B +ªM? ;BÈB5

.U p`Q pk HU+ +SM; `„M +QÈT çQ¢i- +?Q /M G•K G¢+ +| F?¬M; ;B M #Q T?€T +k
+¬M; - K` K°i F?B i?`i #¢B ç®B T?QÆM; +?„+ +?„M b) F?¬M; ç2K >¶M L;mv i G M
p`Q ç M çB M F?¬M; ;B M- M?Q p`v i`W T?B +| çQÊ+ M,M; HU+ Q M? ;B i M`M; - M
H'v çQÊ+ >¶M L;mv M G M?5

L; v +ª hBM? æ H½Q i´ +kM; F?¬M; /€K M|B +| i? ;B i +? i hBM? >Q`M; - ?m®M; -
"ÎB p`v +QM çQÌM; M`v ?B M M?B M H` çB F?¬M; i?¬M; X

o`v +?d +ÁM +QM çQÌM; +m®B +MM;5

G•K G¢+ +QÌB F?´ K°i iB M; - ç½ çB p`Q •K .QÆM; i?€M? ;B€Q- F?¬M; #€M i?•M i
h`QM; ç¬m ?„M #„i ç¬m p) ` K°i F ?Q¢+?- çB iÈB i`mM; i•K ;B Q /`+? i`QM; i?`M?

h`QM; M`v +mM; +`T ç` T?QÆM; +?Q iQM ç² ç M i` Q ç´B p`i T?~K- T?B i?QÌM; M€
F?¬M; +?d H` ?`M; ?| - HŠM M? m i?'v i?m`M K„i +kM; +| i? i?`M? iUm K°i çQ¢M

G•K G¢+ i?"i` m` Q çB iÈB- /B M K¢Q M? im'M- i?•M i? +QÌM; i`€M; - M?'i H` +
/•M; i`Q- M?bM p`Q i?"i ;B®M; M?Q ?¢+ i`QM; #-v ;"- H`K +?Q p¬ b® M[iQM ç² p
ç½M; iÈB KS+ i`U+ iB T iB M iÈB tQ #|T pm®i p2 v m ?¢B +O ?„M Km®M KìB ?„
H`K i`"M ç¢B +?B MX

L?QM; G•K G¢+ H¢B H° p `i F?®+- ç®B pÈB B +kM; i?"i t +€+?- imv `^M; H`K
+?`m #Ä çB M?QM; H¢B ?'T /šM +`M; M?B m M[M?•M +?9 w- +?d +ªK i?'v M K M?
M[F?Q +?`i mv pk i?"i H`K M;QÌB b p`Q- [m'v iÈB KS+ tm•M i?Ov +O +€+ M`M; i

*€+ M[M?•M M?°M M?¢Q ç°M; ibM?- M?QM; M K ;B€Q ç² i?b +ÆM iS+ i?`M? pQÊ
i`9M; i?b +S K M; çB- +ÁM ÎMÆB M`v ` m` Q H`K ;b- H`K +?Q #¼M ?¼ F?¬M; M;C

•M? K„i G•K G¢+ çªQ [m - +?SM; FB M K°i M K M?•M /mM; K¢Q +| +?9i •K M?m i?
KB i- M?'i i?ÌB ç2K M;QÌB M¼ FQ+? i?Q+? HY ;B`M iB m i?,M; - t,M i v €Q HB M p

@>¶M çªM- M;QÆB i`WM; +€B ;b i`WM;\

L K M?•M•K M?m p®M ç½ F?| +?`m pÈB G•K G¢+- +ÁM #` ?,M F?B m F?Q+? i`WM
+`M; i? K ;B”M /[X

@h`WM; M;QÆB i?b i? M”Q- M;QÆB H” B- i`WM; F?¬M; çQÊ+\\

G•K G¢+ F?¬M; +?9i v m i? M|BX

@:B ;B M;QÆB H” M;Q`B EB M h`[*mM;5

L K M?•M•K M?m M? +? M;|M +€B +?d M;QÊ+ p”Q KbM?- iQ i? p¬ +MM; M;¢Q K¢
hmv `^M; i`QM; •K .QÆM; i?€M? ;B€Q i? HU+ p¬ b®- i?€M? M[+MM; i?€M? iY K
+Q`M; ç¢B M?’i pšM H” +?QM i?€M? Kšm- K” F?¬M; i? M;?B M;| ç¢B i?€M? Kšm
i?QÊM; T?QM; imv i ç®B- #ÎB p”v M;Q`B i`QM; EB M h`[ \*mM; çB ` +kM; +ªK i?’v

@hQM? iÈB +kM; H” K°i +QM +?|5

G•K G¢+ F?BM? KB i M|BX

@*€B ;b- M;QÆB /€K H†T H¢B H-M M[\\

a„+ K†i M K M?•M•K M?m +`M; i? K F?| t2KX

G•K G¢+ pmB p - +Q`B M|B,

@*?Q i?’v [m M;Q`B i?Q+? #` +QB i?Q`M; M?Q p”v- #` +?YB K°i H-M +ÁM +?Q çC
o”v çQÊ+ `²B- i?Ä K½M M;QÆB- +~m M¬ i”B5

@GÈM K”i5

L K M?•M•K M?m #B M b„+- ?„M , H” M;Q`B +O EB M h`[*mM;- M; M; M;QÊ+ +`M
+?`m M´B i` m +?¼+ +O G•K G¢+- H”T iS+ pmM; H M i v T?ªB i`U+ iB T #´ iÈBX

*?d +| im pB *?O GBM? +ªM? H”K b Q ç†i i`QM; K„i G•K G¢+- M?QM; pb F ?Q¢+?
pšM +MM; ?„M /•v /Q K°i i`”M +?B M- b m ç| K°i +QÊ+ ç2K MY i?•M /QÊB +O ?„M

”ÎB pb F K i?2Q hBM? oU+ HU+- i?QÆM; i? FB i?”i F?| i? i` H”M?- +?Q /M +?
+kM; TªB i`ª; B€ HÈM5

L K M?•M•K M?m ¬K çkM; [m-M F?| +i?ûi- K” +ª i?` i`Q`M; ;B Q /`+? ç m /-M /-M
+O M K M?•M•K M?Q iU M?B M B +kM; #B i- K” G•K G¢+ +ÁM +| +?9i t H¢- M?C
H B H`+? +O ?„M i•M bOM; +O i?’i i?€M? Kšm h-M o”M .BX

3d9X *?QÆM; 339, * Q æB m >'T .šM

æ•v K†+ /M H” ?¢ M?•M i` M? ç’m- M?QM; FûQ HÈM H” K†i KkB ? B i?€M? Kšm5J
F?B m F?Q+?- +?šM; H) M?”M çQÊ+ +?d i?` +O h-M o”M .B\ *| TªB w M;?o i?’i
Kšm b) +| i` M? +?’T\\

E?¬M; B çB H M ;BªB ?Á - •M Q€M ;B[? B i?€M? Kšm B /€K M?9M; i v- M;¢B K¢

@hB m i¢T +?OM;- M;QÆB +?| t2K- i imv i b) F?¬M; #Ä [m +?Q M;QÆB5

L K M?•M•K M?m pQÊi [m ç m çÈM- ? B K„i imv `^M; T?šM M° Km®M T?mM ` HY
` i v K” #Ä H¢B K°i +•m M|B [m v ç-m #Ä +?¢vX

" 5

G•K G¢+ pmM; ` K°i +?QÎM;- HQm H¢B K°i /’m #”M i v p¬ +MM; `ä `”M; i` M K†i M

@L|B M,M; H¶ K½M;- M M ç€M?5

L;Q`B p•v t2K ç m •K i?-K M?2 ` ,M;- i?-K M;?o p` M”v iQM? ibM? i?”i HÈM- #ªM i?
+~m- +ÁM F?¬M; +?Q M;Q`B F?€+ K„M; ?„M- #€ ç¢Q5

J`+€+ M[M?•M çQÆM; M?B M +^aK i?'v ;B[? B +?•M K°i K^aM? QÈi €i- M?QM; HB
i?€M? Kšm- F?¬M; /€K iB T iK+ iB M H M +•m /šM G•K Gç+- KB M ;†T pç H•vX

*?d K°i H9+ b m M K M?•M •K M?m /šM i?2Q KQìB K'v M K iY çB iÈB- imv `^M; /mM
ç m H` K„ M K #¼M ?„M ç m H` M K bOM; i`QM; EB M h`[*mM;X

hmv `^M; +kM; ;B®M; M?Q M[M?•M- M?[M; M K bOM; FB #bM? i?QìM; ç m +?d +;
K¼B M;QìB ç m H` M;QìB +O EB M h`[*mM;- +°M; ç²M; HÈB Q+? +MM; K†i KkB ç
M K M?•M •K M?m î i`QÈ+ K†i K¼B M;QìB #` i`M i?'i M†M;- ?ÆM M[ +ÁM H` #` M
ç€M?- M m F?¬M; çÁB çQÈ+ +¬M; ççQ i`î HçB- MûK çB K†i KkB +O h`B m L;¼+ S
K†i KkB +O K¼B M;QìB5

"îB p"v #¼M ?„M H" T iS+ tm'i ç°M; KQìB K'v M;QìB- i`QM; ç! +ÁM +! K°i +?Q i¬M
i?B M €T i`"MX

@*?QM? H` ?„M

L K M?•M •K M?m +?d p"Q G•K Gç+- i`QM; €M? K„i i`"M M;"T Q€M ;B"MX

JQìB K'v M;QìB H" T iS+ p•v [m M? G•K Gç+X J` hBM? oQÆM; M?` i`¼M; i?B M F
M;QìB F?¬B M;¬- ? B i v F?Q M? i`QÈ+ M;U+- i?€B ç° HB + M?bM ç-v p M;çQ Kç

@s9 iB m iY- t2K K†i KkB i?'i i?€M? Kšm- +?9M; i +?d +¬M T? çB # T?¬M +Æi?
i?S ç² +?ÆB ;B[+?•M M;QÆB5

J°i M K iY K9 FB K M!B- ç! H` +?O HBM? F?Q M M H`K +?Q ?„M KQìB T?¬M iU iB

@J†i KkB +O i?'i i?€M? Kšm F?¬M; +¬M ç€K +~m M¬ i`B +€+ M;QÆB iÈB +'T5

G•K Gç+ i?°M M?B M M!B- +•m M!B ç-m iB M ç½ ç2K M?[M; M;QìB FB ?Q" M iQ" M

L?'i i?ìB i` M K†i #¼M ?„M H°` p iS+ ;B" M- p®M pb i` M? K†i KkB KÈB çB` - M
+?Q+? +^a M?!K ç m +^aK i?'v iS+ i®B- €M? K„i ;B®M; M?Q +! i? „M i?'i M;QìBX

@*QM K M!- ç9M; H` KB M; i?B m ç€M?- H`K ?„M- +! +?mv M ;b ççB i?€M? Kšm b

L K M?•M /MM; FB K [m€i iQ K°i iB M;- pmM; i`QìM; FB K t¬M; H M i`QÈ+ iB MX

>„M pW ç°M;- M;QçB i`W hBM? oQÆM; M?` i`¼M; i?B M M?[M; M;QìB F?€+ ç m
M;QìB ç^M; ç^M; b€i F?QX

G•K Gç+ +QìB HçM?- ç°i M?B M ? B +?•M #„M` - # # # - K°i K^aM? pĐ p M; H M-
M?Q M K M?•M •K M?m ç m #` ç€T?€i M' MY i?•M /QÈB- +<sup>a</sup> ç€K ç m M^K i` M K†i

æ®B pÈB #¼M ?„M K" M!B /B M KçQ M? im'M- +°M; i? K +¬M; T?m i` M ;BQìM; H
içB M K +,M #` T? - h`B m L;¼+ S?B +ÁM M?bM #¼M ?„M ? v b Q\ *® M?B M pb K
#` h`B m L;¼+ S?B M;?B K i`- M?QM; #<sup>a</sup>M i?•M #¼M ?„M +kM; #` ?Ov i?¬B5

@L;mv M H B H` ;B<sup>a</sup> i`Q ,M +¼T5

hBM? oQÆM; M?` i`¼M; i?B M + Q i?O +QìB HçM? K°i iB M; ,

@G'v im pB hBM? oQÆM; +'T çB F?B / GBM? +^aM? iB m #®B- F?¬M; i?'v H` K'i K

@L;QÆB Km®M i? v #¼M ?„M tm'i ç-m\

G•K Gç+ KdK +QìB M?bM ç®B T?QÆM;- M;?o i?¬K M m ç2K M;QìB M"v Q M? i`M- M
L;¼+ S?B +?9 w çB\

@>W- #^aM i¬M b) +?Q M;QÆB #B i- +€B ;b H` M!B #"v b) +! b B H-K5

h`€M; M K ?W HçM? K°i iB M;- [mv M T?°B pQÆM` - hBM? oU+ HU+ i" T i`mM; i`
F?Q iS+ H`K M;QìB bÈ ?½B,

@æB` #<sup>a</sup>M i¬M K°i i`"M +?B M5

@E?¬M; +¬M T?B M iQ€B M?Q p"v5
G•K G¢+ iMv i v i`'M €T [m K°i +?QÎM;X
@*m°+ +?B M;B[hBM? oU+ +'T M;?B K +'K iB M ?"M? i`QM; i?"M? i?"- iB m iY
tm®M; MQÊ+ b Q\
h`€M; M K F?¬M; F?ÄB i?'i b„+¬ i`QM; ;B€Q [mv M;?B K +'K +?Q i¬M hBM? oU+
i?"M?- imv `^M; i`QM; i?"M? +| +'K +? #ªQ ?°- M?QM; M m hBM? oU+ +'T +?B M
F?¬M; M?ÄX
>„M M;?o iÈB G•K G¢+ Km®M /MM; [mv ¸`M? M`v ?¢B ?„M- H`K +?Q ? B M;QÌB +M
@h`'M €T M;QÆB +?d +¬M M?'+ i v- +,M #ªM F?¬M; ;¼B H` +?B M ¸'m5
G•K G¢+ +QÌB F?)- K°i +?QÎM; pšM +?KT iÈBX
G9+ i`QÊ+ L;?B K S?B .QÆM; iB M p`Q hBM? >Q`M;- G•K G¢+ +kM; ¸°i T?€ b€m K
ç| ?„M +| i? HU+ €T ¸®B i?O- imv `^M; L;?B K S?B .QÆM; +ÁM +?Q pQÊi [m H¬
>ªB- +kM; F?¬M; TªB hBM? >Q`M; +?•M +?QM?- M?QM; i`€M; M K +?ŠM; [m +
i?B M- +`M; F?¬M; TªB F€i`B M;9i i`iB- hBM? >ªB `°M; ¸QÊ+ # Q M?B m- H`K b
P M?5
J°i KªM? i`Q #KB # v H M- i`€M; M K #` G•K G¢+ F?¬M; +?9i F?Q M M?QÊM; ¸€M
i?•M K¢+? K€m MSi iQ€+- ¸¢B HQÊM; iY ?mv i +m²M; #„M- ¸½ #` i?QÆM; M†M;5
æ®B pÈB M;QÌB +O •K .QÆM; i?€M?;B€Q- G•K G¢+ F?¬M; ? +| MY ¸B Ki?QÆM
i`bM? i`mv M i?W ¸½ p¬ +MM; #¢B ?Q¢B- ?Q`M iQ`M FûK t i¬M +?d +O •K .QÆM
L?[M; M;QÌB M`v i` M i v M;QÌB M`Q F?¬M; H•v /QM? p¬ b® K€m iQÆB M;QÌB p¬ i
F?¬M; +| ;b [m€ KS+5
J¼B M;QÌB ¸ m ?QªM; bÊ5
SªB #B i`^M; i`€M; M K FB +?QM? H` hBM? oQÆM; M?` i`¼M; i?B M- M?QM; +
G•K G¢+5 am'i + M`v +?ŠM; H) H` hBM? >Q`M;5
B M? 5 L m i?'i i?€M? Kšm +| ¸QÊ+ i? K K°i p` hBM? >Q`M; iQÆM; i`Ê- p"v i? HU
Kšm bÎ /o +| i? ¸°+ ¸Q€M- +?QM? #ÎB pb M`M; +| ¸QÊ+ ? B hBM? >Q`M; i?€M? i
Kšm imv `^M; +?d +| K°i i`Ê HU+- M?QM; Km®M Mªv i?"M? i? HU+ ¸SM; i?S ? B b
+| p'M ¸ ;b5
" 5
G•K G¢+ K°i +QÊ+ ;BšK tm®M;- ¸2K M K +,M +O hBM? oQÆM; M?` i`¼M; i?B M T
H` óT?B i¬Mô- M?QM; im Hmv M i?m"i i?€B #´- F?¬M; #B i ¸½ ;•v ?¢B # Q M?B m
i? ;B i M;QÌB M?QM; +| i? T?€ ?Ov M K +,M +O #¼M ?„M5
J¼B M;QÌB +`M; i? K ?QªM; bÊ- +€+ M K M?•M p°B p`M; /MM; ? B i v #ªQ ?° MY
i?|B [m2M ¸€ #¢Q M K +,M +O M;QÌB F?€+- i`QM; H9+ M´B ?mM; iQM? ¸2K +ª M
SªB #B i`^M; p` M`v +?QM? H` hBM? >Q`M; ?- ;•v ` M†M; Mªv ?„M +| i? iMv i?Ì
/M ¸¢B i?€M? Kšm +kM; +?d +| i? ¸€M? #¢B K` F?¬M; i? ;B i +? i ?„M +MM; +ª
;Bª i`QM; pä ¸¢Q M?Q G•K G¢+ ? v L;?B K S?B .QÆM;- #bM? i?QÌM; `i F?| ;B i ¸
HÁM; Km®M +?¢v i`®MX
G•K G¢+ M;¢Q M;? ¸SM; i?ŠM;- +?mM; [m M? H` M?|K M K bOM; EB M h`[*mM;
çÈM b•m i" M tQÆM; iOv- F?¬M; TªB M†B M?ŠM HB M +| i? M?ŠM ¸QÊ+X
hbM? ?m®M; M?Q p"v Hm¬M FûQ /`B MY + M? ;BÌ- b m ¸| KÈB i?'v K°i im'M M
?QÈM; G•K G¢+ M†B,
@æ¢B i?€M? Kšm Km®M ;†T M;QÆB- ¸B i?2Q i 5

h`QM; HÁM; G•K G¢+ +QÌB i?–K- +€ K„+ +•m `²B5

3d8X *?QÆM; 338, *?BM? S?K+ "QÊ+ æ–m hB M URV

E?–M; ¢ w €M? K„i M;QÌB tmM; [m M?- G•K G¢+ ¢B i?2Q M;QÌB FB iÈB EB M h`[
M;QÌB FB ¢¢B F?€B `i F?| +?`m G•K G¢+- F?–M; ? M|B K°i +•m pÈB ?„MX

E?–M; # Q H•m- ? B M;QÌB ¢B iÈB +?O ¢B M- +?d i?'v h`B m L;¼+ S?B ¢ M; M;²B
H`K°i ¢€K ó?Q ô K„ M K- +| M;QÌB ¬K +?•M M`M;- +| M;QÌB ¢9i`QÊm M;QM ?Q [r
iÈB- M?[M; K„ M K FB ¢ m H° #B m ibM? +?€M ;?ûiX

"¼M ?¼ +MM; +?mM; K®B i?M- iU M?B M F?–M; i?Q+? ?„MX

@"¢+? h?m JBM?- M;QÆB i?"i iQ ; M- M; v M;QÌB +O #´M i?€M? Kšm +kM; /€K ¢
h`B m L;¼+ S?B ?QT K„i- iU ?² ¢ M; b v ¢„K ?QÎM; i?K- F?–M; #B i M`M; +| ¢Q i
M?•M M`v M;?o i?`M? S?QÆM; o,M EB i? v F?–M;X

oÈB i?O ¢Q¢M +O M`M;- Km®M ¢B m i` ói?•M T?"Mô G•K G¢+ F?–M; ? F?| F?,M
G•K G¢+ KdK +QÌB- ¢9M; KS+ M|B,

@æ•v +?d H` ?¢M; M;QÌB /m M`M? ?|i- +?d #B i p`B +•m [m HQ - +,M #ªM F?–M
;BªB M M- +kM; F?–M; +€+? M`Q +?•M +?QM? i?Ä K½M i?€M? Kšm5

h`B m L;¼+ S?B bYM; b®i- ¢°i M?B M +QÌB H M F? M? F?€+? - `mM `~v ? i +ªM;Q
H`K M;QÌB i F?–M; iU +?O ¢QÊ+ /K+ ?Ä M´B H M- Km®M ¢2K M`M; ;K+ tm®M;-?

æ•v H`K°i M[ M?•M p¬ +MM; K`HU+- F?| i`€+? H9+ i`QÊ+ •K .QÆM; h€M L?•M +k
¢ iY +O ?„M ¢ m M;½ [m}X

@h?Ä K½M #´M i?€M? Kšm\ L;QÆB ¢QÊ+ F?–M;\

L`M; HB K HB K ¢¬B K¬B ¢Ä K¼M;- i`QM; €M? K„i i?B m ¢®i HY /K+- iU ?² ¢°i M
G•K G¢+ H° ` MK +QÌB +m²M; M;¢Q H¢B p¬ +MM; iU iBM- M|B,

@æQÊ+ ? v F?–M; F?–M; TªB M|B M;Q`B KB M; H`tQM;5

hU iBM +MM; +m²M; M;¢Q +?d +€+? M? m K°i ¢QÌM; KÄM;- F?€+ #B i Î+?¶ H` B
iQÈM; K¢Q +O G•K G¢+ ¢¢B #B M- M?QM; F?Q iS+ H¢B F?–M; +€+? M`Q i? v ¢´B
[mv i- HoM? M;° i?–M ¢¢Q +U+ M? M?- +?Q /M +| ¢2K #ªM i?•M #B M i?`M? i M, M
H` ?¢+ i`QM; #-v ;"- +| i? H`K K°i ¢€K pQÆM; i¬M [mw i°+ ¢K ¢¢K i?'i b„+5

>„M M;¢Q M;? ¢SM; i?ŠM;- #B m ibM? i` M K†i i?"i +m²M; M;¢Q- iU iBM iÈB +U+
HÁM; M;QÌB FBM? M;¢+X

æ¬B K„i ¢ T +O h`B m L;¼+ S?B T?|M; ` iB b€M; F€ /`- ¢2K ¢¬B +?•M /`B i?ŠM
p`M i` M pQÆM; i¼ - # M i`QM; M`M; H¢B F?–M; ? K†+ [m–M H|i- +?¶ i?–M #Q H`
p /•K K`QÊi €iX

@æ M ¢•v ¢B- ¢ +?Q #´M i?€M? Kšm FB M i?S+ M;QÌB +| bÎ ói`QÌM;ô ;b ?ÆM M;Q
L`M; +QÌB i?"i T?|M; i9M;- F?–M; ? +| +?9i +ªK ;B€+ T?QM; i Q- K`H¢B K`- K`iÈ

L`M; H`pQm p`i i`B bBM?- i?"i F?–M; #B i S?QÆM; o,M EB i H`K b Q ¢`M? HÁM; ;
´ /•K HQ¢M M`K pMM;- +?Q /M +| +Æ ?°B H`T iS+ i`M i?,M; H M h?–M oQÆM;- K`
+O KbM? ¢B ¢´B ?„M F?–M; +?9i M;?o M;ÈB b) H`T iS+ +U imv i- +,M #ªM F?–M;
i? #€M ¢SM; M[M?•M +O ?„M5

L?QM; +?mv M +O M; QìB F?€+ ?„M F?¬M; +| ?SM; i?9 [mªM iÈB ? vibK ?B m- ç M; QìB h`B m L; ¼+ S?B H'v çQÊ+ F?®B >¶M L; mv M G M? i?S # 5

•M? K„i G•K G¢+ çªQ [m ; €v M; ¼+ #|M; HQ€M; +O M`M; - T?€i ?B M ?¬K M v M`M +'- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB i?'i p¼M; - M?QM; F?¬M; #B m H° i` M K†i- M|B,

@h +kM; F?¬M; +| i?|B [m2M +MM; M K M?•M F?€+ +?B M? m ?QîM; HÊB K°i M| iB M ç2K KB m KB m +~m +~m FB çm´B ` M; Q`B `²B M|B b m5

L?[M; M K i?` i`QM; +mM; çB M ç m ; B`M /[- iB m iY M`v +?ŠM; M?[M; ç€M? M; Qì Km®M çm´B çB #¼M ?¼\ J M| - +ÁM +?Q +| Hw H`+? ; b ç•m- ç½ M; ?o Km®M çQÊ

L?QM; [mv M ?`M? +O h`B m L; ¼+ S?B `i i`¼M; - î i`QÊ+ K†i M`M; K°i ç€K M K b M|B H2Q- +?d ?B p¼M; h`B m L; ¼+ S?B iS+ ; B`M G•K G¢+ +m²M; M; çQ K` ç€M? +

@G¢+ H¢+ #´M i?€M? Kšm H`K b Q #B i M; QÆB F?¬M; T?ªB i?´B T?²M; HmM; im K` ; B i M?[M; €B T?B M`v5

h`B m L; ¼+ S?B i?"i bU t2K KbM? ; B®M; M?Q ?Q`M; ç - Km®M #ªv KQÆB ? B T? ?-m ?¢ +?QM? KbM?X

@*€+ M; QÆB HmB tm®M; i`QÊ+ çB5

L`M; M?Q K tmB [m, F?B M H¢B T?•M T?| K°i +•mX GìB M`v H` M|B pÈB +€+ M M; "T p iU iBM- h`B m L; ¼+ S?B ; B®M; M?Q i?'v çQÊ+ K°i M; QìB i` im´B +O K'v iU iBM M?Q i? ç½ H`K i•K ?²M M`M; `mM; ç°M; - pb p`v b p`Q # ibM? F?¬M; #B i hmv `^M; M?|K M K bOM; F?¬M; + K HÁM; - M?QM; +`M; F?¬M; /€K H`K i`€B HìB h` p` M[+?O M?•M M`v #¼M ?„M +?ŠM; [m +?d H` ç² +?ÆB- M`Q +| +Æ ?°B çQÊ+ bO

@G`K +?Q #´M i?€M? Kšm ?`B HÁM; - #´M i?€M? Kšm b) HQm +?Q M; QÆB K°i K¢M; #´M i?€M? Kšm F?¬M; +-M ç wiÈB iB M M?•M h-M o`M .B FB 5

h`B m L; ¼+ S?B H¢M? HMM; - b€i F?Q `M ç°M; X

J°i M[M?•M ç2K MÆB #Q `M F?¬M; +?9i +?2 H'T ?QÈM; iÈB K†i KbM? M?QM; KB €+- çB m M`v i`M M; "T ?QÆM; p` [m, /`- M?QM; i`QÊ+ ; QÆM; K†i ; ÊB +ªK M; ¶M; #B M i?"M? tm•M /QÊ+ p¬ +MM; K½M? HB i- H`K i`QM; HÁM; G•K G¢+ +kM; T?ªB >„M #QÊ+ çB iÈB i`QÊ+ pQÆM; i¼ - iW i` M + Q M?bM tm®M; M[M?•M- +QìB M|B

@a m M`v- M; QÆB +?d #B i K°i KbM? M K M?•M H`i 5

@æWM; [m€ iU iBM5 "´M i?€M? Kšm +kM; F?¬M; T?ªB / i?Ä K½M M?Q p`v5

G•K G¢+ +9B ç-m tm®M; - Km®M ?¬M H M ç¬B K¬B çÄ K¼M; tBM? ç T +O M`M; - M ?B M H M p +?€M ; ?ûi- HB M tQ v K†i b M; MÆB F?€+X

h`QÊ+ ç| G•K G¢+ iWM; [m M b€i M`M; i?"i M?B m M; `v- imv `^M; óF?~m p`ô +O H-M ç m T?ªB ; ¼B iÈB Qi M?'i KQìB i`€M; M K- M?QM; F?B F?îB bU +?d H`K K°i K„i- ?ÆM M[ +?Q # Q ; Bì +?Q M K bOM; +?¢K p`Q M; U+ +MM; KB M; +O M`M; X

a m F?B M?bM i?'v S?QÆM; o, M EB i- G•K G¢+ KÈB ?B m çQÊ+ M; mv M /Q # M i` M`M; v m K°i M K M?•M- ç•v H` Km®M ; B[ H¢B +?Q ?„MX J` F?B K•v KQ pÈB S?

M?B M Kî`°M; iQ`M #° F?m pU+ +'K i` M i?•M i? KbM?X

.M #B i`ä KbM? F?¬M; ? +| +?9i +ªK ibM? ç®B pÈB M`M; - M?QM; M?bM ç°M; i€+ pšM +| +ªK ; B€+ HÁM; iU i¬M #` çª FQ+?X h`QM; ibM? i`QìM; ?„M Hm¬M p¬ +MM; >²M; - S?QM; aî GB M +| M; QìB M`Q K` F?¬M; T?ªB i?B M +?B FB m M[- M?QM; ç i imv `^M; G•K G¢+ F?¬M; +| w i?2Q çm´B M[b„+- M?QM; ?„M F€i?"i pšM Hm¬M iU K°i M K M?•MX

L?QM; h`B m L; ¼+ S?B +U imv i +kM; H`K G•K G¢+ +| +?9i bmv bKT- +kM; F?ÆB ç¢i çQÊ+ i?„M; HÊB ç m H` i?2Q çm´B poM? pB M +O ?„MX

>„M F?) [m€i K°i iB M;- [m-M €Q i` M M;Q`iB H"TiS+ #` HU+ HQÊM; hBM? oU+ +`
K„iQ HÊM- id H +Æ i? +•M tSM;- H¢B F?¬M; ? i?'v +| p [m€+SM; `„M M?Q ç€-
F?Q iS+ M K iY K½M? HB i çO H`K i?B m T?K ç°M; ibM? T?ªB ç|B F?€iX

@L? M? H M p`Q çB5

h`B m L;¼+ S?B M?bMi?'viB m?mvM? ç +O ?„M HB M H°` K°i iB F€ p¼M;- #K
i?"K +?Q +ÁM +?ªv tm®M; pQÆM; i¼ - +| p p¬+MM; /•K K`X

3deX *?QÆM; 33e, *?BM? S?K+ "QÊ+ æ-m hB M UkV

G•K G¢+ ç°M; i?•M t¬M; iÈB- +,M #ªM F?¬M; ? +| +?9i ¬M M?m- pW +?2M p`Q ç
iS+ /MM; i®+ ç° M?Q H¬B çbM? pk #½Q iB M H M- ?„M Km®M /MM; #B M T?€T #¢
i`U+ iB T M?'i+?BM? T?K+ +QM M;U ?Q M; M`vX

oW iB M p`Q- G•K G¢+ H"TiS+ #B i çQÊ+ pb b Q /M H`i`€M; M K i`QM; +mM; ?Q
Î`QM; i?ÎB ;B M M;„M #` iB i /QÆM; pQm p"i M`v +?ŠM; M?[M; +| # M;Q`B M?C
M;QÊ+- K` ç` T?QÆM; i?¬M #Q +kM; H` ç†+ i?M- i?B M T?9 /` #~KX

.MM; iW M9B MQM i`MM; çB T- +?QM F?9+ KQ`iB i€K M;½`) +kM; F?¬M; çO ?bM? /
T?'i M?Q +| K°i M;`M p¢M t9+ im ç M; ç²M; i?ÎB ç tm®M;- çB p`Q HB M i¢Q +?Q
i?QÊM;- +?d p`B H¬M p +?¢K HB M ç¢i iÈB çdM?X

G•K G¢+ i?B m +?9i M[+kM; `T F?m¬M i?2Q- M?QM; /M b Q ?„M im Hmv M +¬
iWM; ,M [mªQM; hm [mª- K'm +?®i H`iB m?mvM? ç ?MM; i`€M; +Q`iM; ?½M- M
ç°M; i€+ F?¬M; +?9i M;WM; H¢B i"MiB M?`QM; `m`B i` M M;Q`iB +QM M;U ?Q M;

•M? K„i h`B m L;¼+ S?B H¢M? HMM;- M`M; ?B m i?"i`ä`¬M; ibM? ?m®M; +O +?
i?`M? # Q M?B m +?Q /M H`MQM i?ÎM;QM; i?¬M- çB p`Q i?•M i? M`M; +?Q /M F
b) i`QM; i?ÎB ;B M M;„M i?'i #¢B i?ªK ?¢B5

G•K G¢+ K½M? HB i iB M p`Q +?d H`K +?Q ?„MiB i M? M? ?ÆM- M`M; +kM; F?¬M
`°M; +?•M ç +?Q M;Q`iB H`K H` pb FB K iB M KQm bBM? F 5 h`€B H¢B M`M; KÈB
/€K M|B +| i? H`K +?Q M`M; bªM; F?Q€B- p"v +?Î çÊB ?„M +?QM? H` iY pQM; p¬ i

h¬M o" M .B i?b i? M`Q- h`B m L;¼+ S?B Km®M ;B i M;Q`iB imv i F?¬M; +¬M t2K b

L?QM; H`K +?Q M`M; ?ÆB +| +?9i +?Î KQM; +?QM? H` G•K G¢+ ?Q`MiQ`M F?¬M;
;?û H M M;Q`iB M`M; `k`QÊB M?Q +?| +? i- K` pšM Hm¬M F?Ä2 K¢M? /²B /`Q iBM

*?"K`½B M`M; +kM; +| +ªK ;B€+- K€m ?mv i iQ`Mi?•M ;B i,M; i®i ç°- ç¬B K„i ç T
KB M; ?û` - ;Á K€ /¬M /¬M çÄ YM; FBM? M;Q`iB X

h`QM; +m°+ ç|B M`M; +| `iM?B m M K M?•M- +| i? #ÎB pb M`M; i`ÎB bBM? ç†+ i
M K M?•M T?ªB F?QK HQM;- +?d +¬M H`M K M?•M b m F?B T?€i bBM? [m [m M ?
Hmv M- M?QM; +?QM? #ªM i?•M M`M; +?Q iWM; ?QÎM; i?K [m M K M[+U+ H¢+ #

L`M; KÎ ó?"m +mM;ô- K°i K†i H` pb HÊB /KM; aQM; hm [mª #²B /QÐM; i? HU+ +O
H` Km®M i?Y M;?B K pmB i?9- ç€M; iB + +?Q /M ?ÆM +?K+ M K M?•M i? v M? m
H`K M`M; ç¢i iÈB p•M çdM?- +?d +ÁM H¢B p¬i" M ?Q F?¬M;X

L?QM; ?B M i¢B iU ?²+U+ H¢+ ç½ iÈB `²B5

æ¬B +?•M i?QM /`B +O h`B m L;¼+ S?B F?¬M; #B i iW F?B M`Q ç½ i`B M iÈB 2C
?„M b) ç°i M?B M #Si` `ÎB çB- KB M; ?û KÎ- M?QM; +?d T?mM` çQÊ+ M?[M; iW ç
w M;?o X

hmv `^M; M`M; çSM; ç-m` /•K Q L;•M L;mv i hBM?- M; v +€+?` M`d çÆM ;BªM M
G•K G¢+ ç°i M?B M +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ T?B i?Q`iM; [m€B /`X

oW M^av bBM? K°i iB ç²M; ibM? pÈB h`B m L;¼+ S?B- i?b HÁM; ?Q pBM? M K iY
çQÊ+ i?Ä K½M i?"i HÈM- K°i M[M?•M M^K /QÈB M;QÌB KbM? +! i? # v H M p•M ç
+´ pk HÈM M?'i ç®B pÈB M K M?•MX

sm'i T?€i iW K°i iB i`a i?M- G•K Gç+ ç°i M?B M /WM; ç°M; i€+X

h`B m L;¼+ S?B Km®M ççiiÈB KS+i" M +MM;- i`QM; H9+ K'm +?®i #` M;WM; HçB
B Q€M- /MM; €M? K„i i`" M M;"T +?ì KQM; M?bM G•K Gç+- ;B®M; M?Q ;BÌ F?„+ M
i?€M? Kšm ?B m H M? K°i ççB i` ;B€Q K" +?d H" K°i i?B m T?K m Q€M i`QÌM; F€ F

@æWM; M;WM;

L" M; ` M `d M|B- #ÎB pb F?Q€B +^aK K½M? HB i i? M?•K +O M" M; `mM `~vX

G•K Gç+ +9B ç-m tm®M;- ?QÈM; ç¬B K¬B çÄ K¼M; +O M" M; ?¬M iÈBX

h`B m L;¼+ S?B i?2Q i?|B [m2M [m v ç-m çB- F?¬M; ++Q G•K Gç+ ?¬M H M K¬B
+?çK iÈB- H"K +^aM;QÌB M" M; ç m `mM H M- H" M / M;¼+ M' B H M K°i K^aM? çÄ ?²

@G"K M[M?•M +O i 5

G•K Gç+ F?Q T?€+? M|BX

@G€ ; M i?"i HÈM- M;QÆB /€K €T +? #´M i?€M? Kšm\

h`B m L;¼+ S?B +kM; F?¬M; / /" M; +?`m i?m X

G•K Gç+ M?2 ` ,M; +QÌB- i` M K†i i`" M M;"T iU iBM,

@æ| H" +?mv M bÈK ? v Km°M- M;QÆB M?'i ç`M? b) ç-m ?" M; pÈB i - iB m S?B S

"` ?„M ;¼B M?Q p"v- h`B m L;¼+ S?B ç°i M?B M +! +^aK ;B€+ t'm ?´ HšM ;B" M /[- M
H" +^aK ;B€+ ç½ #B M K'i F?¬M; #B i # Q M?B m M,K- i`QM; H9+ M" M; iB M p"Q •K
`^M; +<sup>a</sup>K ;B€+ M?Q i? b) F?¬M; +ÁM i`Î HçBX

L?QM; F?¬M; çÊB M" M; M;?o iÈB- G•K Gç+ HçB #„i ç-m K½M? HB i ç" T p"Q- F?B
çdM?- F?¬M; M;WM; T?B m /m i` M çdM? +U+ Hç+X

G-M M"v G•K Gç+ +kM; F?¬M; iB TiK+ i`2Q F?~m p` +O M" M;- i`U+ iB T ç2K M" M
F?¬M; M;WM; `mM `~v- iQ" M i?•M #„i ç-m m®M ûQ- M?'i H" # M i`QM;- i-M bm'i ç
i?B m +?9i M[H"K G•K Gç+ +kM; óç Mô +MM; K°i H9+X

h`B m L;¼+ S?B imv `^M; ççiiÈB +U+ Hç+ T?B i?QÌM; F?| F?,M- M?QM; F?Q€B +^a
M?•M F?€+- +?šM; M?[M; K½M? HB i +ÁM FûQ /"B- QÊ+ +?WM; bm®i +^a MûM ?Q
´M i`Î HçB- ?¬ ?' T /²M /"T- ç²B M;U+ K~v F?¬M; M;WM; T?" T T?²M;- QÈi €i p¬ ?çM

@L;QÆB M;QÆB +ÁM +! i?

L" M; #¶M; M?B M H° p p mB KWM;- #ÎB pb M" M; +^aK ;B€+ çQÊ+ +U p"i +O G•K Gç
i`QM; +Æ i? M" M;X

@E?¬M; M;?2 M;QÆB ç-m ?" M;- i H"K b Q b) HmB [m•M ç•v\

G•K Gç+ +QÌBX

hBM? HU+ G•K Gç+ +QÌM; ?½M FBM? M;QÌBX

h¬ J} +€+ M" M; bÎ /o ç²M; w +MM; ;BQÌM; •M €B- pW H9+ K¼B M;QÌB +MM; M?
+^a i®B ç m +MM; G•K Gç+ [m' M [mwi K°i +?¶- KB M +?Q ?¬K M v [m +?¶ h¬ J}- M
>²M;- K°i M?|K M[M?•M [m v pÁM; F?B M i`QM; HÁM; b) ?Q F?¬M;X

L?QM; p T?QÆM; /B M F?€+ +kM; /Q G•K Gç+ i?"i [m€ KçM? K)- KçM? K) iÈB K
HB M i?O ç®B F?€M;X

E€i?"i G•K G¢+ ``i Qi +| i?İB ;B M i" M ?SM; +?•M +?QM?- #ÎB pb +?Q /M M?|K M[
çO ?„M óç€M?ô- B +kM; +?d H" ?' ;B'v- M; v iW ç-m i?"i ?mM; M?QM; F?¬M; ç€M
?bm?X

L?QM; •M €B pÈB h¬ J} +MM; G,M; EBM? >²M; F?¬M; +?d H" F?Q€B ?Q¢i i`QM; i?
i` M iBM? i?¬M- G•K G¢+ M?İ p"v KÈB +?B K çQÊ+ F?Q€B ?Q¢iX L?QM; pB + M"Q
?Q" M iQ" M T?€i iB i +?d F?B H"K pÈB L K L?QÊ+ >Q i`QM; *' L;mv M æ°M;X

æ®B T?QÆM; +'T #"+ hBM? oQÆM;- F?¬M; M;¢B #` ?„M ;•v bS+ ûT T?€ ?Ov- ?ÆM
F?Q- Km®M K" B `KM; F?Q iS+ iB M iY +O L K L?QÊ+ >Q - F?B M M" M; b ç¼ i?
M[+ÁM #` ?QÈM; /šM M;?B M; i?2Q K†i ?„+ €K- +,M #ªM F?¬M; +-M i?QÆM; iB

hQM? i?2Q ;|+ ç° i?Ä K½M /K+ p¼M; K" M|B- i?İB ;B M FB G•K G¢+ i?QªB K€B M

J" #•v ;Bİ ç®B pÈB h`B m L;¼+ S?B- G•K G¢+ +kM; ?Q" M iQ" M F?¬M; +-M i?QÆM
T?K+5 J" M[M?•M ç½ ç|B F?€i F?¬M; #B i# Q M?B m M,K +kM; ?Q" M iQ" M F?¬M
çÆM ;BªM +MM; i?¬ #¢QX

3ddX *?QÆM; 33d, *| _²B5 URV

> B M;QİB F?¬M; M;WM; ç€M? M? m F`+? HB i- M,M; HU+ i`QM; iB M; ` M `d +O
K°i iB i,M; H M- H,M[m H°M H¢B +?d +| K'v •K iB i- M?QM; pQm p"i /M b Q +kM;
+kM; #` M" M; F m pÈB w M?` #'i ç²M;- F?ÆB /"v HY /K+ +O G•K G¢+ ;'T i`,K H-
HU+ +ª çİB T?€i iB i? i i` M M;QİB M" M;X

*?Q i¬M +'T #"+ hBM? oU+ +?Q /M #` T?İM; i`K+ iÈB pk i`K ?„+ €K +kM; b) F?¬M; +
im' B i?¼- ? B M;QİB ç¢B +?B M F?¬M; #B i# Q H-M K†i i`İB H†M iÈB K†i i`,M; H
i?9 T?€i iB M?- +?d #B i?QÈM; ç®B T?QÆM; çÁB H'v F?Q€B ?Q¢iX

h`QÊ+ ç| h`B m L;¼+ S?B +U imv i G•K G¢+ /MM; i v +?¢K #'i F€ #° p` M"Q i` M M
+| i? ¬K K¬M; +O M" M; +QİM; #¢Q- M?QM; H•m óM; "vô bBM? iB M?- ç†+ #B i H
+U+ çdM? M?Q M" M;X h`QM; F?Q€B +ªK M;mv M i?Ov M?'i ç" T p"Q- T?ªM F?€M; +
+`M; M; "v +`M; KÆ ?²- iWM; #QÊ+ ?QÈM; G•K G¢+ i?Ä ?B T- KÎ` #° M;U+ KbM?
G•K G¢+ çKM; p"QX

JB M; +O M[M?•M +?QM? H" +?b F?İ iB M p"Q i•K HBM? +€+ M" M;- +YªB M"v
F?¬M; i? +?•M +?QM? +?BM? T?K+ +QM M;U ?Q M; M"v5

@L;QÆB H" M[M?•M +O i 5

G•K G¢+ ;B®M; M?Q imv M #® +?O [mv MX

h`B m L;¼+ S?B +„M +?†i ç¬B K¬B çÄ K¼M;- i`QM; €M? K„i +?ÈT ç°M; i?¬M b„+ T

h`QÊ+ FB M" M; +?Q iWM; ç¢i iÈB p•M çdM?- +,M #ªM F?¬M; #B i;B[M K M[ç
ç°M; T?€+? ç M M?Q i? - b v bQ F?İ i? iU FbK +? X L m M" M; +kM; ;B®M; M?Q
#ªM F?¬M; +| ;b ç€M; T?B M M½Q- M K bOM; K" i?¬B- M?B m ? v i?B m +kM; F?¬

L?QM; i?2Q ?B M i¢B t2K ` - i` M i? ;B M M"v +kM; +?d +| K°i KbM? G•K G¢+ +|
F?Q€B +ªK +?Q M" M;- çB m M"v H"K +?Q M" M; T?B i?QİM; K•m i?mšMX

L" M; H" K°i M[M?•M +| /½ i•K- +ÁM +| K°i i?2Q çm' B +® +?'T- ç| H" ?Q" M iQ" M €T
H'v S?QÆM; o,M EB i- K" Km®M H"K çQÊ+ çB K'v i`W T?B H" H½Q i';B i°+ KÎK

*?Q M M M" M; M?'i ç`M? T?ªB ?Q" M i?" M? M?B K pK +O ;B i°+- ç•v ç½ i`Î i?" M?
+?Q +ÁM pQÊi [m iB M? v m ç®B pÈB S?QÆM; o,M EB i- ç•v H" iQM? +® +?'T +O

L?QM; ?B M i¢B M" M; ç½ M?'K M?€T iÈB +U+ H¢+ +O •M €B M K M[- imv `^M; i`Q
?QİM; i?K iÈB- +?d F?B ç½ M K i?Y- +ÁM K½M? HB i?ÆM M?[M; M[iY F?€+ +ªM
+| +ªK ;B€+ F?B M +?Q M" M; Km®M #m¬M; i? ? i i?ªv- +?d +-M Hm¬M Hm¬M +?k
i? M"vX

æB m M"v ?Q"MiQ"MtM; ç°i pÈB /½ i•K +MM; KK+ iB m +O +?QM? M" M;X
Zmv M HU+ Hm¬M b) H"K M;QÌB T?€i M;?B M- K°i F?B /QM? p"Q i`QM; i v b) F?¬M
M" M; #m¬M; i? M;¬B p` çΦB i?€M? Kšm K" çB ;B9T +?²M; /çv +QM- çB m M"v H"K
"ÎB p"v M" M; ç®B pÈB G•K Gç+ ç°M; b€i +ÆX
*?d +¬M M K M?•M M"v pW +? i- M" M; b) F?¬M; +¬M iB T iK+ `®B `„K- K" +| i? iB
ç`M? bÆM- +MM; çB i?ŠM; i?2Q /½ i•K +O KbM?X L" M; +?ŠM; M?[M; T?ªB i?„M;
Km®M +?Q ç®B T?QÆM; i`Îi?¬M? M K bOM; +O KbM?- MQÆM; i?2Q bU i`QÎM; i?
i`Îi?¬M? i? HU+ ç M?`i i?B M ?ç5
L?QM; M" M; HçB Hmv M iB +- /M b Q G•K Gç+ H" M K M?•M /mv M?`i +| i? H"K +?
M;`v b m b) F?¬M; +ÁM i bK ` çQÊ+ M;QÌB i?S ? B5
L m M?Q +?Q iWM; M?`K M?€T [m KMB p`- M" M; +kM; F?¬M; +| w FB M ;b- M K
L?QM; #•v ;BÌ M°B i•K +O M" M; F?¬M; M;WM; ;B½v /K - +| +¬M tQM; pB + H"Ti
HQM i? K K°i ç K- HçB HQm i? K K°i ç K\
L K M?•M `QM; `m´B i` M M;QÌB M" M; iQ i? #WM; #WM;- K² ?¬B im¬M `ÆB- i` M
iBM K M;QÌB- M?bM i?`v F?B M iBK M" M; ç" T KçM?- F?¬M; M;WM; i`MM; ?ÊT pÈ
+O M" M;- `²B HçB `ä` M; ?Q"MiQ"MF?€+ ?ŠMX
h`B m L;¼+ S?B F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M- M m +?d Hm" M p +?B M w +MM; p
+ÁM i` im´B +,M #ªM F?¬M; b€M? #`M; G•K Gç+- +?Q /M ?B M içB çç i iÈB hBM? :
+`T +ªK ;B€+ +?Q M" M; pšM +?d i?`v G•K Gç+ +`M; i? K b•m b„+X
Í i` M M;QÌB G•K Gç+ +| K°i HQçB +ªK ;B€+ F?B M M" M; F?¬M; iU +?O çQÊ+ Km®
h`B m L;¼+ S?B i?"K +?Q +| i? F?ŠM; ç`M?- M m M" M; ç²M; i?ÌB ;†T çQÊ+ G•K G
M K M?•M K" M" M; v m imv i F?¬M; i? M"Q H" S?QÆM; o,M EB i5
L K M?•M M?Q p"v- b) i? v ç´B M" M;5
h`B m L;¼+ S?B M?"K HçB ç¬B K„i ç T- b€i F?Q i`QM; HÁM; ç½ ç`M?- M?QM; F?B
K M;QÌB- +`M; i? K M;¶ M;QÊ+ çB M +m²M;- ;B®M; M?Q ç½ [mv i ç`M? ;B i ?„M
F?B +? i i?Ä K½M K°i T?2M- t2K M?Q +ªK FQ+? ?„M ç½ +?Q M" M; ?QÎM; i?K çQÊ
@h H" M[M?•M +O M;QÆB5
L" M; Md MQM M|B- ;B®M; M?Q #ç+? im°+ [m´M +?†i G•K Gç+X
G•K Gç+ HçB +9B ç¬m ?¬M M" M;- h`B m L;¼+ S?B ?ÆB +| +?9i w K•m i?mšM- M?
+U- K†+ +?Q ?„M M;"K +?†i K¬B KbM?X L?QM; G•K Gç+ F?¬M; i?Ä K½M pÈB çB
+O ?„M +çv KÎ F?ÊT ?"K ç®B T?QÆM;- iB M [m•M i?¬M i®+- M;"K H'v +?B + HQÆ
@L;¬
h`B m L;¼+ S?B HçB `mM; ç°M; K½M? HB iX
L" M; +kM; F?¬M; +?Q T?ûT B M;Q" B S?QÆM; o,M EB i çKM; iÈB K¬B M" M;- M;U
K°i T?¬M i`BM? iB i +?Q ç®B T?QÆM;X L?QM; M" M; ç°i M?B M +?Êi M;?o iÈB- S
iWM; ?¬M [m M" M;- +| K'v H¬M M" M; +?O ç°M; ?B M ?¬M +kM; #` ç®B T?QÆM; M
h`QÊ+ FB F?¬M; ç i`QM; HÁM;- M?QM; ?B M içB M" M; ç°i M?B M M;?o ç M ç| H
#~M5
h v K`M M;" M M;QÌB ;®B- K¬B bQM pçM M;QÌB çB K5
S?QÆM; o,M EB i t2K M" M; H" F„ M[- pÈB / M? p¼M; hBM? >Q" M; i¬M bQ +O ?„M
M" M;- +MM; M" M; i` M ;BQÎM; K°i K†i H" pb H"K v M HÁM; i•K i bM? +O M" M; ç M
;B i°+- p T?QÆM; /B M F?€+ H" HQm Hmv M ç†+ i?M +O M" M;- /M b Q /B m /KM
M?•M ?QÎM; i?K p¬ i?QÊM;5

æ°i M?B M M;?o iÈB çB K 'v- h`B m L;¼+ S?B +| +ªK ;B€+ MªM +?Q M;½ HÁM; H¢B M`M; +kM; H` hBM? >Q`M; i¬M bQ- H¢B K¢M? K) F?„+ +? tm®M;X

h`Î i?`M? +?QM? i? +O S?QÆM; o,M EB i- çB m M`v ç½ i`Î i?`M? i•K K X h?“K S?QÆM; o,M EB i+| v m M`M; ? v F?¬M; ç½ F?¬M; +ÁM i`¼M; v m- #ÎB pb M`M; + i?m +?Q i, i, +O M`M;5

"` G•K G¢+ +QÌM; i? ?¬M tm®M;- h`B m L;¼+ S?B H¬M i?S ? B # v H M p•M çdM? K'v /¢Q +?ÆB i`QM; +?®M +U+ H¢+- K` G•K G¢+ +m®B +MM; ç½ iÈB i?ÌB F?„+ T #„i ç¬m iB M H M K½M? HB iX

> B M;QÌB ç²M; i?ÌB T?€i` K°i iB M; ?¬- b m ç| ¬K i?`M? K°i çQ`M- HšM M? m + M†M; M - F?¬M; +ÁM HQm Hmv M #'i +S çB m ;b F?€+X

h`B m L;¼+ S?B p¬ +MM; i?Ä K½M- i?•M i? +kM; i?'v K i KÄB K½M? HB i- +?Q HQÊM; ;¬M M?Q p¬ ?¢M M?QM; ç| +?d H` hBM? >ªB HU+- i?•M i? pšM b) +ªK i?'v i¼ çB m iS+ K°i +?9i HB M +| i? ;BªB [mv iX

L?QM; ?B M i¢B M`M; F?¬M; ? +| +?9i ?SM; i?9- K` ;„i; Q ¬K G•K G¢+ iU p`Q K¢M? K) +O M K M?•M- M†M; i`om H•K p`Q i`QM; ;B' + M;OX

3d3X *?QÆM; 333, *| _²B5 UkV

L?QM; pÈB i?U+ HU+ hBM? >Q`M; +O M`M;- +?Q /M G•K G¢+ Km®M i?W /`T M`v M`M; imv i ç®B +| i? H`T iS+ T?ªM SM;- i`€B H¢B çQ G•K G¢+ [mv i?B M çQÆM M`M; H` hBM? oQÆM; i K i`¼M; i?B M #bM? i?QÌM;X

oÈB M,M; HU+ +O G•K G¢+ Km®M M iQ`M i?®B HmB H` +?mv M i?“i / /`M;- b€m T?€- #Ä ? B KQÆB M,K F?m +? i`QÆM; hBM? >ªB- F?¬M; ;B M +¬M; T?€T +O ?„M i`K+ i?m”i +kM; + Q ?ÆM K'v H¬M5

^M; p`Q çB K 'v ?„M ç½ +| i? imM; ?Q`M? i?B M ?¢- ?B M i¢B +?Q /M #` +?QM G•K G¢+ +kM; +| i? #^M; p`Q HU+ HQÊM; +O +?QM? KbM? K` i?Q€i F?®MX

E?B h`B m L;¼+ S?B idM? H¢B- +?d +ªK i?'v /QÈB i?•M K°i M;QÌB ç M; M;²B- K` K°i +U p”i HY M†M;- M`M; H`T iS+ M?È H¢B +?mv M i`QÈ+ ç| - F?¬M; iU +?O çQÊ- K¬M; iB T iK+ i€+ ?Q MX

J°i H¬M +m®B +MM;5 hB T iK+ ?QÎM; i?K K°i H¬M +m®B +MM; `²B b) ;B i ?„M5

h`QM; HÁM; h`B m L;¼+ S?B iU M?O- #Ì K¬M; imv i i`„M; çQM; çQ +`M; i? K M?

*| K°i b® pB + +| H¬M ç¬m iB M b) +| H¬M i?S ? B- H¬M i?S # - poM? pB M +MM; +MM;- M?QM; poM? pB M H¢B +| i? K H¬M M[X

G•K G¢+ i`Î i?`M? M K M?•M /mv M?’i +O EB M h`[*mM;5

hQ`M #° M K bOM; EB M h`[*mM; ç m #` h`B m L;¼+ S?B H½M? ?mv i;B i +? i- M?•M iWM; +MM; M`M; ,M M^K i` M ;BQÌM; ç m T?ªB +? i- F?€+ #B i H` #` ?9i F?¬M

h` M çÌB M`v H`K ;b +| +ÆM ;B† M`Q F?¬M; i?’B [m F) iQÌM;- M°B ibM? +O G•K i?K €M? b€M;ôX

L K bOM; i?’i i?€M? Kšm i? M?QM; i?`M? M K M?•M /mv M?’i +O ç¢B i?€M? Kš i?ÌB M?QM; F?¬M; B #B i F?B M`Q ç¢B i?€M? Kšm b) +?€M G•K G¢+- M?QM; ?B F?¬M; i? M;?B M;ìX

*?QM i?€M? Kšm Hm¬M +¢M? i` M? i?"i F?~M i`QÆM;- ?B M i¢B G•K G¢+ M; M; M
h-M o"M .B- B +kM; M;?o i?'i i?€M? Kšm b) +| ¸°M; i€+X

L?QM; #'i M;ì +?QM? H` h-M o"M .B H¢B F?¬M; +?9i M`Q T?ªM SM;- iU ?² +,M #
G•K G¢+ H` ;b- H`K K¼B M;QÌB ?Q`M iQ`M F?¬M; ?B m`ä i`¢M; ?m®M;X

h`QM; ;B€Q K¼B M;QÌB ¸ m T?B i?QÌM; ?•K K° G•K G¢+- #ÎB pb ¸¢B i?€M? Kšm H
M?'i i`QM; ;B€Q- Qì M?'i +| i? ªM? ?QÎM; iÈB K°i MY i? HU+- +ÁM H¢B KÈB /Q
?QÎM; HÈB- G•K G¢+ H¢B ¸QÊ+ +?mv M bOM;- iQÆM; ¸QÆM; /QÈB K°i M;QÌB K`

L?QM; i•K ibM? +O G•K G¢+ H¢B F?¬M; i?QªB K€B +?9i M`QX

"ÎB pb h`B m L;¼+ S?B F?¬M; H'v ` >¶M L;mv M G M? H-M M[X .M b Q i?S ¸² p
i`QÊ+ ¸| M`M; ¸2Q i` M +´ H` pb +?¼+ ;B`M S?QÆM; o,M EB i- H`K b Q +| i? i?U
¸•v\

L m ¸†i î ¸` T?QÆM; K` G•K G¢+ +| i? H'v iÈB- M?Q p"v ?„M +?d +-M tm®M; i v +
+-M; T?€T +O ?„M imv i ¸®B +| i? M iQ`M ¸`Q i?Q€i- M?QM; K'm +?®i +?QM? H
M`v5

J†+ /M h`B m L;¼+ S?B +?mv M bOM; ?„M- M?QM; i•K ibM? H¢B T?B i?QÌM; K•m i
î pB +;B i ? v F?¬M; ;B i ?„M- H`K b Q +| i? tm'i` #ªQ p"i;b +?Q ?„M t2K tûi- F?
iWM; M;`v FûQ tm®M;X

"'i i`B #'i ;B€+ ¸½ i`¬B [m MY M,K- G•K G¢+pšM H` M K M?•M /mv M?'i i`QM; EE
M;QÌB M;?o h`B m L;¼+ S?B b) `i M? M? ó/B ibM? #B i Hmv Mô T?ªB KÎ`°M; i-K

h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M`v h`B m L;¼+ S?B M;Q¢B i`W tY Hw K°i Qi +-M; pB +i
;BQÌM; pÈB G•K G¢+- iU ?² ¸2K iQ`M #° F?Q€B ?Q¢i +?Q iWM; ?QÎM; i?K #´ i`î
M;`v bBM? ibM?- M`M; ¸®B pÈB G•K G¢+ ¸½ +?"K`½B M´B H M #B M ?| X

L;QÌB i`QM; i` ;B€Q î i` M ;BQÌM; +?d H` pb i?€B #´ M;mv M F?Q- #M ¸„T H¢B im
¸°M; +?•M ibM?X L?QM; G•K G¢+ H` M K M?•M ¸-m iB M +| i? ;B9T +?Q M`M; M
M[F?Q +?´i +O ?„M ¸†+ i?M- H`K h`B m L;¼+ S?B +`M; M;`v +`M; F?| F?®M; +?

hmv `^M; +ªM? ;BÈB +O G•K G¢+ +ÁM +?Q ¸¢i ¸dM? +O i? ;B M- M?QM; Hw ;B
K°i F?¬M; ? B5 *?QM? #ÎB pb M?Q i? +ª M;QÌB ?„M H¢B +| ¸QÊ+ F?Q iS+ F?¬M;
;kB pÈB ¸¢B ¸¢Q- ¸•v H` K°i HQ¢B ?'T /šM i`Q K¢M;X

æ®B pÈB M;QÌB +| +ªM? ;BÈB +`M; + Q i?•K K` M|B ?'T /šM M`v +`M; i? K K½M? H
[m€ i`bM? F?| i? M?"M i?S+- h`B m L;¼+ S?B +MM; G•K G¢+ î +?mM; H•m M;`v- +
F?¬M; HBM? i` M M;QÌB ?„M- H`K +?Q M`M; KÆ ?² +ªK ;B€+ ¸KM; +?¢K iÈB +€M?

S?ªB #B i`^M; M`M; ¸½ #` p•v i¢B hBM? >Q`M; i K i`¼M; i?B M ¸dM? i?"i M?B m M
¸†+ i?M- +ª ¸ÌB M`M; ¸ m F?¬M; i? ¸°i T?€ hBM? æ 5 .M b Q +ª L;•M L;mv i hBM
æ \

GQ¢B F?Q iS+ + Q ?ÆM K°i i-M; H`K h`B m L;¼+ S?B ¸®B pÈB G•K G¢+ M;`v +`M
i? iB T iK+ Mªv bBM? w M;?o Km®M ;B i ?„M- i?"K +?Q +ÁM +| tm i? b) H"i ¸´ ¸`
K'v p¢M M,K i`QM; HÀM; M`M;X

æ®B K†i G•K G¢+- ibM? +ªK +O M`M; +`M; M;`v +`M; T?S+ i¢T- M?QM; ¸®B pÈB
M;`v +`M; v m +-m F?¬M; +?WM; KU+- iU ?² Km®M KQÊM M?ì +U+ H¢+ iÈB K ?
M`M; bmv M;?o M?[M; +?mv M H`K M`M; +`M; i? K ¸ m ¸-mX

L;`v M`v- h`B m L;¼+ S?B ¸ M; tY Hw ;B€Q pK- H¢B ¸°i M?B M +| +ªK ;B€+ #m²M

æWM; M|B H` +'T #"+ hBM? oU+- +?Q /M iB M p`Q hB M h?B M +ªM? pä ;Bª +kM;
H`K b Q +| i? +| +ªK ;B€+ #m²M M¬M\ h`B m L;¼+ S?B #¶M; M?B M M;?o iÈB K°i
i?` i?•M KbM?- F?¬M; F?ÄB F?B T bÊ Kì K`i Hm®M; +m®M;X

L`M; +| iBM pmB5

a m F?B iB M p"Q hB M h?B M- pä ;B^a Km®M K M; i? B çÌB b m i?"i Km¬M p"MF?
oU+ +?Q i¬M\ oä ;B^a çQçii?B M ç` iBM? ?Q Mm¬B /QĐM; #<sup>a</sup>M i?•M- ç•v H" M; ?`+
+ K i•K +?Q M; QÌB M?Q p"v +| ?"m M?•M\

L?QM; K°i F?B +?Q i¬M hBM? oU+ +| ?"m M?•M- p"v i?b ?"m M?•M pW ` çÌB +?Q
iW çB K ç| K" M|B i?B M ç` pšM i?"i +¬M; #bM?X

h`B m L;¼+ S?B ?Q"MiQ"MM;•v M;QÌB- F?¬M; +¬MM;?o- +? +O çS M?Ä M"v +
i?"i [m€ +?m~M çB- ?ÆM MY M,K HB M K M; i? B\ S?^aB #B i`^M; M" M; H" ççB i?
;B€Q- H"K b Q F?¬M; +| #B M T?€T ó#^aQ ?°ô- /QÊB ? B i¬M; T?ÁM; M;U i? M?QM
i? B- ç•v +?ŠM; H) H" w i`ÌB\

h`B m L;¼+ S?B ç M; F?B T bÊ KÌ K`i Hm®M; +m®M;- +?Êi M;?2 # M M;Q" B i`mv
i?2Q M;?2 iB M; M;QÌB ?¬m M|B,

@ > B p` i?€M? iY ççB M?•M- ççB i?€M? Kšm ç M; tY Hw pB + +¬M;- +€+ M;QÆB
" M;5

æ9M; M; v H9+ M"v +Y T?ÁM; ç~v ` - ? B i`mM; MB M M K M?•M çB p"Q- K°i M;QÌ
FB ;¬v ;Á ;B®M; M?Q ?¬m iBM?X hmv `^M; /mM; KçQ ? B M;QÌB i?"i F?€+ #B i M
M;çQ i?` i?B M ?çX

@ æçB i?€M? Kšm- ? B M;QÌB #¼M ?¼M ?'i ç`M? t¬M; p"Q

a m HQM; ? B M;QÌB çB i?2Q K°i M KiY K†+ i` M; T?K+ i?` p - M?bM h`B m L;¼+

@ E?¬M; +| pB + ;b- M;QÆB çB tm®M; çB5

3dNX *?QÆM; 33N, h`Î J†iX URV

h`B m L;¼+ S?B T?'i T?'i i v- imv `^M; iQM? ibM? M" M; p¬ i?QÌM; M?QM; +kM; #
GBM? +^aM? M;;M +^aM ? B hBM? >Q" M; +^aM? H" +?mv M F?¬M; i? M"Q- #ÎB p"v M
? B hBM? >Q" M; FB X

@ h? K FB M ççB i?€M? Kšm5

> B M;QÌB FB ç²M; i?ÌB +?"Q- M?QM; +?d #€B çQÊ+ K°i MY HB M çSM; i?ŠM; H
L;¼+ S?B- iQ€i` /K+ p¼M; K½M? HB iX

> B M;QÌB M"v +?QM? H" ? B ççB i?€M? iY +ÁM HçB +O •K .QÆM; i?€M? ;B€Q- M
ççB i?€M? iY- i M H" h?QÌM; >B M- M;QÌB ;¬v ;Á H" i Ki?€M? iY J Q hY L;mv M- #
i?"M? +O h`B m L;¼+ S?BX

•K .QÆM; i?€M? ;B€Q K†+ /M +| KQÌB K'v hBM? >Q" M;- M?QM; ççi iÈB hBM? >Q"
K°i KbM? h`B m L;¼+ S?B- #ÎB p"v M" M; KÈB +| i? +?B K çQÊ+ i?QÊM; T?QM; i
ç'm +O +?QM i?€M? KšmX

L?QM; ççB i?€M? iY +MM; i Ki?€M? iY +kM;;B9T çĐ `i M?B m- M m F?¬M; M" M;
çQÊ+ F i [m^a +?B K +S MY ;B M; bÆM M?Q #•v ;BÌX

@ JB M çB5

h`B m L;¼+ S?B i?^aM M?B M M|B- ? B M;QÌB M"v ç½ bÈK , +¬M; FB m M;çQ iW H
M;QÌB ?B T i`Ê- K¼B M;QÌB t2K M?Q [m M ? ?ÊT i€+- +kM; F?¬M; T?^aB T?K i?m

@ æçB bQ Kšm- ? B ç² M?B ç½ M?B m M,K F?¬M; iÈB i?,K M;"B- M;?2 M|B M;"B
"ç+?- M; v M;QÌB i`QM; +mM; ç m;B i bç+? `²B\

æWM; M?bM /€M; p|+ +QÌM; i`€M; +O h?QÌM; >B M M?Q K°i ç-m ;'m HÈM- M?QM
M?B m +QM; +QM;- ``i +| HÁM; /¢X

EB M h`[ \*mM; H` ?`M? +mM; +O h`B m L;¼+ S?B- +kM; F?¬M; T?ªB MÆB H`K p
i´M; ç`M •K .QÆM; i?€M? ;B€Q i`QM; i?`M?- +kM; H` ç` T?QÆM; K` +?QM i?€M?
KtiX

h`B m L;¼+ S?B M?`M M?¢i +QÌB- F?¬M; i`ª HÌB +•m ?ÄB- Hm`M ç` p` M`M; ?ÆM
H` ç` M?'i + Q i?O i`QM; ;B€Q- imv ``M; +¬M /U p`Q ? B M;QÌB #¼M ?¼M ?QM; i
çB M?•M M?QÈM; BX

@ æ¢B bQ Kšm- hY L;mv M ç½ H•m F?¬M; i?•M +`M M;`B5

L;QÌB ;¬v ;Á iB M iÈB çQ i v TªB M„K i v h`B m L;¼+ S?BX

> B M;QÌB #¼M ?¼M pb b Q i`Î i?`M? iY i`mM; +O h`B m L;¼+ S?B\ L;mv M M?•M
;BªM- h`B m L;¼+ S?B #® i?Q i?•M i? - ç2K ? B M;QÌB #¼M ?¼M p¢+? iÈBX

E€ i?`i +?mv M M?Q p`v +?QM i?€M? Kšm B +kM; H`K [m - +?d H` K` HU+ ç m Fû
/M M`M; F?| ç¢i iÈB +U+ H¢+ ;B[ M K M[ ?Q M €B- M?QM; ç m H` pQm p`i K` K¶B M
KÆX

.M b Q h`B m L;¼+ S?B ç½ bÈK v m K` iW H•m- +,M #ªM +kM; F?¬M; 2 M;¢B +| i?
K¼B M;QÌB ç m H` hBM? >Q`M; +`T- Î i` M ;BQÌM; +kM; F?¬M; B ?9i çQÈ+ M;mv
ç€M? ?[m M;?` +?B MX

o®M h`B m L;¼+ S?B +?d ?QÎM; i?K çQÈ+ +U+ çdM? F?B Î +?mM; pÈB G•K G¢+- +
L;mv M +?d i?Q€M; +?®+ ç½ #¢B i`MX .M b Q tm`i i?•M i`QM; ´ /•K /K+- #¼M ?„M
tm`i +?B M- +| i? FûQ /`B çQÈ+ +?9i i?ÌB ;B M +?B M ç`m t2K M?Q +| i? p½M ?²

L?QM; #¼M ?„M +kM; F?¬M; /€K Hm¬M T? i`°M pÈB h`B m L;¼+ S?B- /M b Q /B
?„M F?¬M; çO T?9+ F?Q ?QÎM; /KM; - ç®B pÈB M;QÌB +O •K .QÆM; i?€M? ;B€Q K
bS+ F?Ä2- ``i +| F?ª M,M; #` `9i HmB im pBX

“ÎB p`v #¼M ?„M +?d ? B # M,K KÈB +| i? +MM; h`B m L;¼+ S?B ;BªB [mv i ?[m M

"¼M ?„M iW ``i bÈK ç½ M;?2 M|B h`B m L;¼+ S?B +?mv M bOM; K°i M K M?•M- M
F?¬M; ç i`QM; HÁM; - +?d +?Q `^M; M K M?•M FB ``i M? M? b) #` ?9i i?`M? i?•v
MY M,K K` ibM? ?m®M; pšM M?Q p`v- i?“i H`K #¼M ?„M +ªK i?`v ;?2M im¬M;X

> B M;QÌB #bM? i?QÌM; Î +€+? M? m ``i t - M?QM; H¢B ibK iÈB HšM M? m- Km®M
?[m M;?`- p¶ p /`K +?m i`QM; HÁM; KbM?X

h`B m L;¼+ S?B +kM; F?¬M; TªB i`BM? T?K ;b- M;mv M #ªM +kM; F?¬M; M;¢B
M;QÌB #¼M ?¼M - /M b Q +°M; H¢B +kM; +?d H`K çQÈ+ MY MûM ?QÆM; - M?QM; H-
M´B H M K°i i`M #m²M M¬M K½M? HB i- +?d +ªK i?`v F?m¬M Kti ? B M;QÌB M`v
?¼ çKM; p`Q- H9+ M`v FûQ #`M i v i`Î p X

L`M; H` hBM? >Q`M; i K i`¼M; i?B M- i?U+ HU+ ?Q`M iQ`M M;?B M €T ? B M;QÌB
M?'i i?ÌB +?KT ?Ki i v M`M;X

@ æ¢B bQ Kšm- p`B M,K F?¬M; ;†T M?Q i? M`Q H¢B #B M i?“M? +,M; i?šM; M?Q
h?QÌM; >B M #QÈ+ [m ¬K 2Q h`B m L;¼+ S?BX

@ ``´M i?€M? Kšm +| ;B€Q pK +¬M tY Hw- +€+ M;QÆB çB tm®M; i`QÈ+5

h`B m L;¼+ S?B pmM; i v H M- K°i +¶ FbM? HU+ ç€M? HmB h?QÌM; >B M- #° /€M;

h?QÌM; >B M +MM; J Q hY L;mv M #` iW +?®B- i` M Kti M?'i i?ÌB ?B M` i?¬M b„

hmv `^M; i?U+ HU+ +O #¼M ?¼M F?¬M; i? bQ pÈB h`B m L;¼+ S?B- M?QM; i?•M
pª i?€M? Kšm M`Q ç m b) H`K i? HU+ ç®B T?QÆM; i`QÈM; HÈM- #ÎB p`v M; v +ª
` i?•M i? pÈB #¼M ?¼M - ç´B H`v bU OM; ?° +O #¼M ?„MX

L?QM; #•v ;Bì ç®B T?QÆM; H¢B i`Î K†i F?¬M; M?"M M;QÌB b Q\
 S?ªB #B i`^M; +?d +¬M #¼M ?„M i?ª` iBM iS+- i€K i?€M? Kšm F?€+ M;QÌB M"Q
 M? +? K¬M; ?Q M M;? M? #¼M ?„M5 hmv `^M; h`B m L;¼+ S?B H" pQm p"i- M?QM
 +| K°i iQ i? - ?ÆM M[F?¬M; +?Q ?¬M K¬B bÌ M;U+- H"K #¼M ?¼ F?| i`€M? F?ÄB
 >ÆM M[M;mv M #ªM i`QM; HÁM; K M; i?2Q HY ;?2M- b„+ K†i ? B M;QÌB ç m i?"
 @ æ¢B i?€M? Kšm- M;QÆB ç•v H" Km®M ç~v +?9M; i ` M;Q" B b Q\
 h?QÌM; >B M H¢M? HMM; M|B- K¼B M;QÌB +MM; H" hBM? >Q" M;- imv `^M; i`QM
 M?QM; M m i?"i ç€M? M? m +?Q /M h`B m L;¼+ S?B +| i? Q M? ;B i #¼M ?„M #ªM
 i?"i HÈM- K" M?[M; i?€M? Kšm F?€+ Hm¬M M?bM +?^K +?^K b) #Ä [m +Æ ?°B tQ
 *?Q M M h`B m L;¼+ S?B imv i ç®B F?¬M; F?ª M,M; ` i v- ? B M;QÌB #¼M ?¼ H¢M
 @ "´M i?€M? Kšm F?¬M; `ªM? +MM; +€+ M;QÆB p¬ M;?o 5
 h`B m L;¼+ S?B H¢M? HMM; M|BX
 E€ i?"i K†+ /M G•K G¢+ Î i` M ;BQÌM; F?B M +?Q M" M; i?"i i?Q+?- p®M pÈB /½ i
 pšM b) ç2K [mv M HU+ ç†i Î ç M?'i p`- +kM; b) F?¬M; i?U+ bU #` G•K G¢+ ?¢M +
 bBM? [m M ? pÈB M K M?•M F?€+X
 ob FB M +® ç` p` +O M" M; i`QM; •K .QÆM; i?€M? ;B€Q- H"K v M HÁM; ? B i?€M
 L;¼+ S?B +kM; #B i M m ?¬K M v ç2K ? B M;QÌB M"v MûK ` +Y - ç®B T?QÆM; M?
 iÈB i?€M? Kšm F?€+- M?QM; ç°i M?B M i`QM; #KM; M" M; H¢B +| i? K K°i bBM? K¢
 M?€v K„i M´B H M #B M ?| M;?B M; i`ÌB H +? ç'i- F?¬M; +ÁM M;mv M ç +?Q M K
 +O +?QM? KbM?- pB + M"v H"K +?Q M" M; +ªK i?'v ;? iÎK5
 *?Q /M T?ªB K'i çB ? B i`Ê i?O ç„+ HU+- h`B m L;¼+ S?B +kM; F?¬M; ?®B ?"M- p
 M v iQM? iB M? F?¬M; # Q ;BÌ i?2Q H) i?QÌM; T?€M çQ€M5
 @ æ¢B i?€M? Kšm- M;QÆB çWM; M M ?®B ?"M5
 h?QÌM; >B M M;?B K K†i M|B- M?QM; €M? K„i pšM i? K H K [mûi M?bM H M M;QÌB
 hmv `^M; i?B M ?¢ K„ M[ p¬ b®- +¬M; T?m i` M ;BQÌM; H¢B i`B ;BÄB- M?QM; pQm
 F?¬M; +ÁM M;QÌB i?S ? B- H"K +?Q ? B M;QÌB +U+ F€ Hmv M iB +- +"M; +ªK i?'v
 M?•M +?mv M bOM; ç½ #„i +|+ h`B m L;¼+ S?B FB X

33yX *?QÆM; 3Ny, h`Î J†iX UkV

@ *9i5

hQM? +€+? h`B m L;¼+ S?B [mª [mv i- pW +U imv i bQM; T?QÆM; i'i M?B M b) i`
 ;b iB T iK+ F?€+? F?Q\
 @ hB M M?•M pQM; •M #°B M;?o - +?Ì t2K5
 > B M;QÌB h?QÌM; >B M çB ` i?"i t KÈB #Ä H¢B K°i +•m ?,K /¼ - /M b Q h`B m
 >Q" M; i K i`¼M; i?B M- i?U+ HU+ ``M? ``M? MÆB ç|5
 "¼M ?¼ H" `®M; iQ ` iÈB- i? M? •K +?'M ç°M; +ª iÁ i?"M? i?'- çWM; M|B +'T #"
 i?QÌM; +kM; +| i? M;?2 çQÊ+ i?"i `ä ``M;X
 h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M i'i +ª K¼B M;QÌB ç m #B i ç¢B i?€M? Kšm i`Î K†i +
 oB + T?•M #® [mv M HU+ •K .QÆM; i?€M? ;B€Q i'i M?B M +¬M i~v #`B H¬M M[5

h`QM; +m°+ i` M? [mv M çQçii? - HU+ HQÊM; hBM? oQÆM; +`T H` M°B ibM?- M
 i? ,M çQÊ+ #€M? M;¼i HÊM M?Ä pšM H` +?B M HU+ +`T hBM? >Q`M;X h`B m L;¼
 i?B M /mv M?'i- iU M?B M pšM H` HU+ HQÊM; +QÌM; ççB i`QM; ;B€Q- M?QM; ? F
 F?¬M; F?ª M,M; iB T iK+ ç°+ i`B MY ;B M; bÆM M?Q i`QÊ+- K` i?€M? Kšm M`Q
 ç m +! i? ççi çQÊ+ iQ +€+? +?®M; çÐ +?•M pç+ +MM; h`B m L;¼+ S?B5
 æQÆM; M?B M- ? B i?€M? iY +kM; +! i? T?•M` - i?"K +?Q iU H`T K¬M ?°- ç2K +?
 i?"M? KQÌB T?QÆM; +çM? i` M?- KQÌB K°i T?QÆM; +çM? i` M?- pB + M`v F?¬M;
 JQ ;B! M`B H M- i?ÌB iB i+-M i? v ç`B5
 h`B m L;¼+ S?B ?Q`M iQ`M F?¬M; +! i•K iQ çB iQM? iQ€M pB + M`v- KÆ ?? [m v p
 iQ`M #° +?,K +?9 H M iB m bBM? KçM; KÊB ?bM? i?"M? i`QM; #KM;X
 L`M; ?Q`M iQ`M F?¬M; i? ç2K M?B ç²M; t! #ÄX
 oä ;Bª hB M h?B M +ªM? Km®M K M; i? B K°i ?`B iY H` pB + Km¬M p`M F?! F?,M-
 oU+- +! i? iB M p`Q hBM? oU+ HQm çQÊ+ +QM M®B /äB- H`i F?„T H`+? bY L;•M
 i` M ç-m M;!M i v5
 h`B m L;¼+ S?B Hm¬M Km®M K M; i? B +QM +O S?QÆM; o,M EB i M?QM; F?¬M
 +?d i`B M KB M pÈB G•K Gç+ MY M,K i?b HçB +!- H`K +?Q M`M; pW KWM; `Ð Hç
 i?"i i`¼M; ççBX
 L`M; +-M ?ç [mv i i•K ;B i+? i G•K Gç+X
 hmv `^M; G•K Gç+ K M; ç M F?Q€B ?Qç i p¬ i`M +?Q M`M;- +`M; H`K +?Q M`M; i?
 hBM? æ - M?QM; +?'T MB K +O M`M; F?¬M; / /`M; b9i ;BªK M?Q p`v- pšM ?B p¼M
 M`M; H`K +?QM? i? 5
 J`Î +?mM; pÈB G•K Gç+ i?ÌB ;B M +`M; /`B- ?bM? ªM? S?QÆM; o,M EB i i`QM; H
 bÊ ?½B b) +! K°i M;`v KbM? #m¬M; i? +?'T MB K M`v5
 S?ªB #B i`^M; ç€M? M;½ i, i,- ç S?QÆM; o,M EB i +QÈB M`M; H`K +?QM? i? +A
 K M? +O M`M;- pb p`v M`M; KÊB iW K°i ççB iB m i?Q +O i?€M? ç` S?QÆM; ;B
 i?€M? Kšm +O •K .QÆM; i?€M? ;B€Q- M m #Ä [m KK+ iB m ç!- K`v pçM M,K T?
 F?€+ M`Q H` m`M; T?Q- çB m M`v M`M; H`K b Q +?`m M`B\
 "ÎB p`v G•K Gç+ T?ªB +? i5
 h`QM; H9+ M`M; [m v p EB M h`[ \*mM;- G•K Gç+ ç M; M?„K K„i KBM? iQÎM;- Î i`
 M?B M F?¬M; /€K # [m M- +?d ç M; bmv iQ ?mv M /B m +O #®M *`K iU- K¶B H-M
 çQÊ+ HÊB Q+? i?"i HÊMX
 æ„K +?bK # M i`QM; i?¬M ççQ- ?„M iU M?B M iªM K€i` F?Q iS+ iQÆM; ?ÊT +MM
 pä ;Bª K` M!B H` K°i HQçB?'T /šM i`Q KçM;X
 h`B m L;¼+ S?B p®M M;?o T?ªB ;B i+? i G•K Gç+- i`QM; HÁM; Hm¬M `®B `„K F
 ?„M ibM? +ªK K½M? HB i+?Êi im¬M` - i`QM; HÁM; HçB M!B ç•v imv i ç®B H` K°i
 F?Q€B ?Qç i +m®B +MM;- ç +?Q ?„M +? i i`QM; +U+ Hç+- t2K M?Q F?¬M; +! H¶B
 L`M; #m¬M; ` i•K ibM?- mv M +?mv M +QÌB- F?Q iS+ ç T ç) K M;QÌB H`T iS+ i,M;
 M?`M; +ÎB [m-M- ;BšK M?[M; #QÊ+ +?•M mv M +?mv M çB p ?QÊM; G•K Gç+- K
 `mM `~v H M- ?QÆM; i?ÆK iQÆB /B K #S+ M;QÌBX
 h?•M ?bM? M?Q `„M MQÈ+ /B +?mv M- K¶B #QÊ+ M?Q bBM? ?Q - K°i Mûi i?Q€M; M
 MÎ`°- +?d +?Ì KQM; M K M?•M +QÌM; i? t•K M?"T p`QX
 L;QÌB M;Q`B t2K G•K Gç+ ç M; b®M; i`QM; ¬M M?m ?QÆM;- imv `^M; [mv M ?`M
 M†M;- M?QM; [m M ? iÈB HÌB ç²M ç½B p M`M; ç m çQÊ+ i`mv M HQm i`QM; ;B€Q
 S?B H` pQm p`i i?QÊM; ?çM;- +! i? +?mv M ?QÎM; pQm p`i M?Q p`v +?šM; T?ªB H

L?QM; G•K G¢+ +kM; +| M¶B T?B M`B M; +O ?„M- imv`^M; ?„M F?¬M; +?®B #Ä
 M; QİB- M?QM; /M b Q ¢•v F?¬M; T?ªB H`KK+ ¢Q+? +?mv M t•K M?“T M`v +O ?„
 ?ÆM MY M, K pšM +?d +| i? Îi` M; BQİM; #€M bS+ HU+- H`K G•K G¢+ p¬+MM; F
 L?QM; M;`v ?¬K M v h`B m L;¼+ S?B +| +?9i #’i ¢²M; - i`QM; p tBM? ¢ T K M; i?2Q
 ?B M- H¢B +| K°i Mûi imv i [mv i /Si F?Q€iX
 G•K G¢+ ¢®B pÈB b€i F?Q p¬+MM; KšM +ªK- ?„M Hm¬M #B i h`B m L;¼+ S?B Kn
 H-M ¢ m F?¬M; i? ?bM? i?“M? [mv i i•KX L?QM; H-M M`v ¢½ F?€+ ?šM- imv`^M
 ¢~v M`M; H`K` [mv i ¢`M?- M?QM; ¢½ i`Î M M FB M [mv i F?¬M; i? / Q ¢°M; X
 Jm®M bM? H`K [m, T?QM; HQm b Q\
 L?bM h`B m L;¼+ S?B M?Q ¢| B M?Q F?€i i`B M ¢B H M- G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +| +
 F?€+ ;b H9+ Î L K *?•m F?B +¬M tY [mv i i°B T?¢K iY ?bM? i`QÊ+ F?B +? i # M °i
 H`#[+ÆK +?ûK ¢-mX
 h`B m L;¼+ S?B H`K M?Q p”v ?B m [mª M?Q M? mX
 L?QM; ¢•v M|B F?¬M; +?WM; +?QM? H`+Æ ?°B i®i M?’i5
 > B M; QİB i`B M KB M +MM; M? m- ibM? +ªK K½M? HB i M?€v K„i #®+ + Q- H`K ¢
 @ L; QÆB Km®M ;B i i \
 G•K G¢+ K°i ó ¢ÁM M; ?B K i`¼M; ô ?mM; ?„M; ¢•K p”Q i`QM; i?•M i? h`B m L;¼+ S
 F?¬M; iU +?O ¢QÊ+ +QM; M; QİB H M- T?€i` iB M; i?ûi +?|B i B i`M M; ”T K½M?
 @ ob b Q TªB ?ÄB- F?¬M; +?9i HQ •m +? i ¢B F?¬M; TªB`’i i®i\
 h`B m L;¼+ S?B ¬K +?†i ¢-m M K M?•M- ¢2K ?„M pMB p”Q i`QM; #° M; U+ M; ¢Q M
 i` M K†i M`M; i?“i T?S+ i¢T- M?QM; i`QM; €M? K„i H¢B p¬+MM; FB M [mv i- M`M
 F?¬M; +| +?9i / Q ¢°M; X
 @ æ€T SM; i ? B +?mv M5
 G•K G¢+ pšM K½M? HB i i’M +¬M; - K² ?¬B i` M i`€M +m²M +m°M im¬M tm®M; - i`Q
 bÊ ?½BX
 @ *€B ;b
 h`B m L;¼+ S?B ;¬M M?Q i?ûi H M +?|B i B- M`M; H¢B ¢¢i iÈB ¢dM? F?Q€B ?Q¢iX
 @ h?S M?’i- b m M`v F?¬M; ¢QÊ+ iB T iK+ +?Q M K M?•M F?€+ +?¢K iÈB i?•M i?
 G•K G¢+ pm®i p2 #° M; U+ imv i i`„M; +O M`M; - i`QM; HÁM F?¬M; i? F?¬M; i?W
 i?QÊM; ?¢M; - ¢ +?Q ?„M +| +ªK ;B€+ K Km°B F?| /SiX
 @ æ€T ¢€T SM; M; QÆB5
 h`B m L;¼+ S?B +„M H M +€M? i v G•K G¢+ - ¢ H¢B /’m`, M; i?“i b•m- t2K M?Q T?
 M?Q HY K` M`M; TªB M?È F„; Bİ F?„+ M`vX
 E€ i?“i +?Q /M G•K G¢+ F?¬M; ¢Q` v m +¬m M`v- M`M; +kM; b) F?¬M; iB T iK+
 iÈB i?•M i? +O +?QM? KbM?- bBM? K¢M; KÊB i`QM; #KM; H`K +?Q M`M; +| +ªK ;
 HB i ¢®B pÈB M K M?•M F?€+ - i?“K +?Q +ª S?QÆM; o, M EB i +kM; H`K +?Q M`M;
 G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB F€ [m€B- Km®M +?Q /•K T?K i?Q+? ¢’B M K M?•M M?Q i? v
 +?Q M K M?•M F?€+ /QM? p”Q M; QİB H¢B ¢ÆM ;BªM M?Q p”v\

33RX *?QÆM; 3NR, æ"K S?€M

JQÊM ?„M K" M|B- imv `^M; ?„M F?¬M; ç M M¶B +?SM; FB M K„ M[i?b H"TiS+ M' Km®M ?„M iW M v p b m F?¬M; T?€i bBM? [m M ? pÈB h¬ J} +€+ M" M; - p"v +ÁM tQM; 5

L; v +^a ?„M ç m H"K F?¬M; çQÊ+ - /•K T?K M"v +| i? H"K çQÊ+ \

E€ i? "i # 'i F€ bU p"i M"Q iÈB +U+ ç° +kM; b) i`€B M; QÊ+ H¢B- +| ç¬B F?B +?d çÆ h`B m L; ¼+ S?B imv `^M; v m K` T?|M; ç½M; - p¬ +MM; /•K HQ¢M- M?QM; K°i F?B ç²M; - iW +?mv M #B M iW /•K T?K ç M i?€M? M[+?d ?Q" M i? "M? i`QM; M?€v K„i 5

L m F?¬M; M" M; +kM; b) F?¬M; +U imv i ç€M? ?[m M; ?` pÈB ? B M; QÌB h?QÌM; >E

L?QM; G•K G¢+ +kM; F?¬M; +¬M i? "M? w +O M" M; - #ÎB pb ?„M çQ ` v m +¬m M' +?Q çB m FB M F iB TX

@ u m +¬m i?S ? B- M; QÆB +| i? ç2Q p"Q i` M; bS+ - i Km®M +? i F?B M?b M i? 'v

G•K G¢+ H"K ` #° /€M; K°i F bB ibM? - €M? K„i M; •v i?Æ çO F?B M +€+ i?B m M[

@ æQÊ+ 5

h`B m L; ¼+ S?B +Æ ?² F?¬M; +?9i /Q /U ç€T SM; - i v T?ªB M?Q€M; H M- i` M M; bS+ - p"i ; b +¬M +| ç m +|X

•M? K„i G•K G¢+ M?bM +?, K +?9 p"Q pÁM; +´ +| >¶M L; mv M G M? b m ç| i?m HB K L; ¼+ S?B ç2Q iWM; FB M i` M; bS+ - T?K+ bS+ ç T ç) - + "M; i? K iQÆB ç TX

@ ob M; QÆB K" +? i 5

G•K G¢+ F b€i # M i B h`B m L; ¼+ S?B i?b i?¬K- pW +„M p"Q p" M? i B F?ûQ Hû bS+ K¢M? iB M +¬M; X

h`B m L; ¼+ S?B F?¬M; M; WM; i?ûi H M ` M `d K½M? HB i- b€i F?Q +m²M; `U+ i`Q ç¢i iÈB +U+ H¢+ i`QM; M?€v K„i ç€M? +? i ?„M- ç +?Q ?„M çB F?¬M; ç m çÊMX

GU+ +?9 w +O G•K G¢+ #Ä H M >¶M L; mv M G M? - M?QM; H9+ M"v H¢B F?¬M; ? `^M; ?„M bÎ i`QÌM; p F?¬M; ; B M +¬M; T?€T- M?QM; >¶M L; mv M G M? M^K ; B[p` v m ?¢B M?Q p"v M" M; ?€ +| i? F?¬M; T?ÁM; i?O \

>„M +?d +| K°i H¬M +Æ ?°B tm' i i?O- M? 'i ç`M? T?ªB K°i FQ+? i? "M? +¬M; - M m +?ŠM; T?ªB H"K F?¬M; +¬M; \

h`QM; ; B Q FQ+? F`+? HB i- ?¬ ?'T +O ? B M; QÌB M; "v + "M; ²²- F?B h`B m L; ¼+ /`B i?b G•K G¢+ +kM; ?W K°i iB M; M; WM; H¢B- K" H9+ M"v ibM? +ªK K½M? HB i`mM bÊ5

@ >Qm 5

h`B m L; ¼+ S?B ç€M? ` K°i +?QÎM; - ç€M? i?ŠM; p"Q ; €v G•K G¢+ - K°i +?QÎM; M" +?d bÊ F?¬M; i? K°i FQ+? Q M? ; B i G•K G¢+ b) H"K M" M; K K HÁM; F?¬M; i? ?O

G•K G¢+ +?| çÊB +?QM? H" ; BÌ F?„+ M"v- HU+ HQÊM; +¬M; FQ+? + "M; M†M; i?b H v m- ç°v H" +?Q Hw poM? pB M- HU+ HQÊM; K°i M; QÌB +kM; +?d çQÊ+ M?Q i? X

>„M pQÆM i v +?KT iÈB- #„i çQÊ+ >¶M L; mv M G M? - /MM; bS+ ; B"i- ç2K >¶M L; pÁM; +´ 5

S?|M; i`K+ 5

L; v F?B K°i +?QÎM; +O ç®B T?QÆM; b„T ç€M? i`9M; ?„M- G•K G¢+ H"TiS+ ç2K F?¬M; ; B M- b m ç| i?QM; /QM; H'v ` [m¬M €Q K†+ p"Q M; QÌBX

>B M iϕB M; v +^a hBM? æ H½Q i' i K i`¼M; i?B M +kM; #`?„M T?|M; i`K+ Qi M?'i
h`B m L; ¼+ S?B +?d H` hBM? >Q`M; i K i`¼M; i?B M- Qi M?'i T?ªB [m ? B KQÆB
i?•M ?bM? i`-M i`m²M; +O M`M; tm'i ?B MX

h`B m L; ¼+ S?B +kM; F?¬M; H`T iS+ T?€i ϕ°M; +¬M; FQ+? G•K Gϕ+- K`HϕM? HM
[m-M €Q K†+ p`Q- M; ?o M; ?o- M|B,

@ L; QÆB H` G•K Gϕ+ \

h?¬M; KBM?5

L`M; H`M; QÌB +O S?QÆM; ;B i?€M? ϕ` - imv `^M; ϕ½ bÈK i` i`°M p`Q •K .QÆM
M?QM; +?„+ +?„M b) F?¬M; +?†i ϕSi HB M ? pÈB S?QÆM; ;B - K`•M Q€M; B[G
F?¬M; T?ªB H` pB + M?Ä- M`M; +| i? iW +?B m F?¬M; ;B M T?|M; i`K+ HB M iQÎM
F?¬M; +| ;b F?| F?,MX

@ E?¬M; b B5

h` M M; QÌB G•K Gϕ+ +m°M H M ?Ä /B K- F?¬B T?K+ #° /€M; +O KbM?- H`K M; QÌ
+MM; F?| +?`mX

h`B m L; ¼+ S?B M; QÊ+ HϕB MÎMK +QÌB- M? p¶ i v- M|B,

@ E?¬M; ?' H`M K M?•M +| i? H`K +?Q # hBM? æ H½Q i' pšM Hϕ+- €M? K„i #´M i
i 5

" hBM? æ pšM Hϕ+ \

G•K Gϕ+ i?Q€M; bYM; b®i- H`T iS+ ?B m `X

E?B ?„M `ìB F?ÄB \*´ L; mv M æ°M; iWM; `ÆB p`Q bU ϕm´B ;B i +O +?QM hBM? æ
GB M i`Ê ;B9T F?B M ?„M +| i? H¬B +m®M +?QM hBM? æ #`HB M HKv p`Q H¬B F
T?|M; ϕϕB H¬B FB T- M?Q p`v b) FBM? F?OM; ϕ M +Ð M`Q- F?¬M; +? i p`B hBM?

G•K Gϕ+ F?¬M; F?ÄB +QÌB ? ? - #om K¬B M|B,

@ *?d KÈB +? i # M; QÌB \

h?2Q ?„M M; ?o ϕ M- Qi M?'i T?ªB +9T K°i MY KÈB ?`B HÁM; ϕBX

h`B m L; ¼+ S?B F?¬M; F?ÄB +„M `M; - +?d +? i # i?¬B \ L; QÆB +ÁM Km®M +? i K
H` hBM? æ H½Q i' - i`QM; i?B M ?ϕ +?d +| F?¬M; iÈB ? B KQÆB hBM? æ H½Q i'
ϕ½ +? i pšM +?Q +? i- +kM; b) F?¬M; pQÊi [m # KQÆB M; QÌB5

oW +? i HB M +? i K°i T?¬M KQÌB- M; QÆB +ÁM i?'v F?¬M; ?`B HÁM; \

L?QM; +?SM; FB M p iU iBM +O G•K Gϕ+- h`B m L; ¼+ S?B F?¬M; F?ÄB t Q ϕ°M
tSM; ϕ€M; H`K T?K i?•M +O +QM M`M; 5 æ2K ` bQ b€M?- imv `^M; S?QÆM; o, M
i`B K°i ϕÌB- M?QM; bQ b€M? pÈB G•K Gϕ+ pšM +ÁM FûK5

h`B m L; ¼+ S?B +kM; F?¬M; t Hϕ pÈB G•K Gϕ+- /M b Q ϕ•v H`i?B M i`B FB i tm'i

S?K i?•M +O ?„M H` ϕÊi ?"m M?•M i?S ? B +O pšM i?¬M G•K >²M; >Q M; - Kšm i?
pšM i?¬M i?S M?'i- H`i?€M? M[ +O K°i i`QM; iS ϕϕB i°+ h?B K æB M i°+- ?²M; M
pQÆM; ", M; hmv i [m®+- i`QM; i v M„K; B[ϕ #BM?- S?QM; aÎ GB M5

æ†+ #B i H` S?QM; aÎ GB M- i`QÈ+ ϕ! H'v impB hBM? >Q`M; i K i`¼M; i?B M +| i?
ϕ` p`pÈB i?€M? ϕ` - ?B M; BÌb m F?B iB M p`Q hBM? æ +`M; i? K p¬ +MM; +QÌM
aÎ GB M +| i? iB M p`Q hBM? æ \

h`B m L; ¼+ S?B M; ?o iÈB KbM? Î i` M M; QÌB G•K Gϕ+ H'v ϕQÊ+ Qm ϕ½B- ϕ +?Q
æ - M|B p`v S?QM; aÎ GB M +kM; H`M?Q i? 5 hmv `^M; bmv ϕQ€M +O M`M; F?¬
M; ?o H` ϕ9M; 5

h`QM; HÁM; h`B m L;¼+ S?B F?¬M; F?ÄB / Q ç°M;- M m F?¬M; ;B i çQÊ+ G•K Gç pÈB ?„M\ .M b Q iWM; +MM; M? m H M ;BQÌM;- G•K Gç+ imv i ç®B H°K°i M;QÌB i 'v i?2Q ?¬M? pB +Sm pB M #®M M;QÌB " Q h?S+ G ç½ #B i- M;QÌB #B i M?È ibM KQÊM çQÊ+ bS+ HU+ +O ?„M5

>ÆM M[+MM; G•K Gç+ H¬B FûQ ibM? +ªK +kM; F?¬M; T?ªB ;B9T ?„M +?„M ;B| +? i`QÎM; i?¬M? iB M H M hBM? æ M¬M; +kM; b) F?¬M; #`i´M i?´i5 æQÆM; M?B M- ç²M; +O G•K Gç+ i?b T?ªB imv i ç®B ;B'm /B K- #^M; F?¬M; h?€M? æ` +MM; iS ç +¬m #„i M?B ç²M; /MM; ç®B T?| G•K Gç+X

J†+ /M M¬M; +MM; G•K Gç+ +ÁM +?Q M|B iÈB ibM? v m- M?QM; hBM? >Q¬M; K M M?•M ?Q¬B i? B K°i HÁM; K°i /ç M?¬Q p¬Q i` M M;QÌB M?B ç²M;- b|B K #ªQ p +Q +?B M ç´m5

*?mv M K M; i? B M?B ç²M; +O G•K Gç+ M¬M; b) F?¬M; M|B pÈB #'i +S B- M; v +? ;B[i`QM; HÁM; KbM? KÈB H¬ #Q K"i +?•M +?QM?5

G´v i®+ ç°+ ´T #"+ hBM? oU+ - ? B M;¬v K°i ç K ? B M;QÌB çB iÈB ;¬M h?€M? æ` - F?´M; H²tm´i ?B M i`QÊ+ K†i #¼M ?¼- M?QM; +?mM; [m M? çªQ # Q T?O K°i i¬M; i? i?,K /Á p¬Q # M i`QM;X

h?€M? æ` bÎ /o H¬ h?€M? æ` - H¬ #ÎB pb +| K°i Qi HBM? Kç+? i?B M ç` - +| i? bª #ÎB p"v Km®M ç°+ ?QÎM; ?Q¬M +ªM? im Hmv M M?Q p"v- +?mM; [m M? çªQ ç m #` ? ç K°i Qi HBM? F?Q iB i H°` # M M;Q¬BX

L?QM; M?[M; M;QÌB M¬v ;B^M; +Q i` M? ;B¬M? M?QM; M¬Q #B i #¼M ?„M ç M; M;² i?9 ç m +| i? iMv i?ÌB +ÎB #Ä T?QM; 'M idM? HçB- iÈB i?ÌB çB K ç| iQ¬M #° bBM? ç m H•K p¬Q #|M; ç K poM? pB M5

h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M- i`QM; HÁM; G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB /•M; H M i?"i M? #U+X

@ L;QÆB F?¬M; bÊ #`i ç€M? HûM b Q\

h`B m L;¼+ S?B +QÌB /mv M ?ÄB- i`QM; /€M; iQÆB +QÌB +| i?•K w K¬ G•K Gç+ F?

@ *? i /QÈB ?Q Kšm çÆM- i?¬M? [m, +kM; T?QM; HQm5

G•K Gç+ çM ;BÐM K°i +•m- ? B M;QÌB iWM; +| ibM? /mv M bQÆM; bÈK- ?„M +kM M|B pQÊM K°i T?2MX

@ >W- iB T iK+ H'v` #ªM ç² ç M t2K p`i`Q +K i? Î ç•m5

•M? K„i h`B m L;¼+ S?B çªQ [m - ç°i M?B M M?È iÈB p`i, i, iW M?Ä iÈB HÈM Hm¬ ibM? ç°i M?B M ç²B #çB- i? M?•K #B M i?¬M? H½M? HB iX

GÁM; +O M[M?•M- FBK /QÈB ç€v #B M- G•K Gç+ ç½ i?|B [m2M bU #B M ?| ç°i ;B®M; M?Q i? - +kM; F?¬M; ç i`QM; HÁM;- H'v` >¶M L;mv M G M? ç½ i´ ?ÉT çB

@ LÆB M¬v- KQÌB /†K # M /QÈB çªQ5

G•K Gç+ t2K tûi K°i ?²B- i?m HçB >¶M L;mv M G M?- T?ÄM; +?WM; ç² p"i M¬v +ÁM +Y X

h`B m L;¼+ S?B ç°i M?B M K'i çB ?SM; i?9 M|B +?mv M- v M H†M; i?2Q b€i b m +kM; F?¬M; +| ?SM; i?9 T?€i bBM? i? K M?B m iB T t9+ pÈB M¬M; H¬M M[ - +kM F?B `ÌB F?ÄB #ªQ F?® ? B M;QÌB çQÌM; B M'v çB- iW M v p b m F?¬M; +¬M Hmb S?€+ i?¬M;5 S?€+ i?¬M;5

> B M;QÌB M?ªv p¬Q #B M `°M; K M? K¬M;- T?B ?¬M? i` M #-m i`ÌB içQ i?¬M? K H¬K +?Q M;QÌB i` M çªQ T?€i ?B M çB H M ;†M; ?ÄB b) ;†T F?| F?,MX

339X *?QÆM; 3N9, h?m "aQX URV

E?¬M; # Q H•m ? B M; QÌB çB iÈB KQÌB /†K # M /QÈB çªQ- K°i ? M; ç°M; i®B ç2M
i`QÈ+ K†i #¼M ?¼- +ÁM +| i?"i M?B m HQ`B +€ #ÆB H°B ` p`Q- M m F?¬M; T?
i?QÌM; +?d M; ?o MÆB M`v H` K°i ? M; ç°M; i?B M M?B M ?bM? i?"M? K` i?¬BX

> B M; QÌB #ÆB p`Q i`QM; - +~M i?"M i bK iÁB K°i T?2M T?€i ?B M K°i +Æ [m M- G
H`v ` >¶M L; mv M G M?- ?QÈM; +Æ [m M F?ªK p`Q- >¶M L; mv M G M? H"TiS++?

* b€i5

æ°M; ioM? +U+ M?Ä- K°i #S+ iQÌM; ç€ p¬ i? M? p¬ iS+ i€+? ` - ?B M ` K°i +QM ç
ç°M; T?ªM; T?'i +| +¶ HU+ HQÈM; p¬ ?bM? M; ,M +ªM- H`K MQÈ+ F?¬M; i? i`M p
`€QX

E€ i?"i +?d +¬M #B i ç` T?QÆM; Î ç•m Qi M?'i /MM; i?U+ HU+ +O h`B m L; ¼+ S?
M; U # M M; Q`B- /M b Q •K .QÆM; h€M L?•M +kM; +?d +| im pB hBM? >Q`M; i K i`¼
/MM; # Q M?B m i?ÌB ;B MX

L?QM; MÆB M`v +?QM? H` h?€M? æ` - M; QÌB +O •K .QÆM; i?€M? ;B€Q H`K b C
M?Q p`v ó+?b F?| ô #B M i?"M? i?"i i`¼M; v mX

" # # 5

hB M; p¶ i v p M; H M- +?d i?'v # i?•MªM? ç°i M?B M tm'i ?B M- +?QM? H`i?'i i?
? B i?€M? iY h?QÌM; >B M- J Q hY L; mv M5

@ *€+ M; QÆB pšM i?2Q /äB T?Q b m\

h`B m L; ¼+ S?B ç°i M?B M #B i çQÈ+ KbM? Hm¬M +| +ªK ;B€+ #'i M H` +?mv M ;
` p ç T?ÁM; - +?ŠM; M?[M; ç®B pÈB # M; QÌB h¬M o"M .B- i?"K +?Q +kM; M?„K p
#B i G•K Gç+ +| T?ªB H` ç²M; #¼M +O #¼M ?„M ? v F?¬M; X

@ E?¬M; b B5

h¬M o"M .B iU ?² +kM; F?¬M; M; çB H`K K°i T?2M ;BªB i?Q+?,

@ "´M i?€M? Kšm ç½ bÈK #B i iB m iY M`v im Hmv M +¬M; T?€T #´M K¬M- K` #B
M?B m M; QÌB- M m H` M; QÌB i`QM; ;B€Q pb b Q T?ªB KQÈM i v #´M i?€M? Kšm iE

@ ob i? #´M i?€M? Kšm ç½ bmv çQ€M ?„M `i +| i? H` i`mv M M?•M +O H½Q [m
/šM ?„M M?"T ;B€Q- [mª M?B M KK+ iB m +O ?„M i`U+ +?d i, i,- #´M i?€M? Kšm H
iB M +MM; ? B p` €B ç² i?•M +°M K°i T?2M- KB M +?Q M; QÌB ç M HU+ KÄM; - #` i,

@ "´M i?€M? Kšm M; mv M H B +kM; F?¬M; +| F€ p¼M; [m€ HÈM- F?¬M; M; ?o iÈB
F?®B >¶M L; mv M G M?- i?"i ç9M; H` +?mv M i®i5 J¼B M; QÌB B i?'v +| T?¬M- i,
çB i?¬B\ S?ªB #B i`^M; MÆB M`v M^K # M /QÈB h?€M? æ` - ;•v ` ç°M; ioM? F?¬

h¬M o"M .B KÎ KB M; F?ûT KB M; ç m ;¼B i, i,- #° /€M; p¬ +MM; i?•M i?B i- M?QM
M?m ç m +| - [mv i i•K Km®M T?•M K°i +?ûM + M?5

L[M?•M M`v i?"i bU +| i•K +Æ T?B i?QÌM; i?•K i`¬K- ?ÆM M[+kM; ?B m çQÈ+ ç
+€ HÈM- #B i`ä G•K Gç+ +U+ F€ +| p`M ç M?QM; pšM /šM ?„M p`Q i´M; ç`M •K .Q

.M b Q M m G•K Gç+ H`K ` bU i bM? ;b M`M; +kM; +| i? ç~v ` M; Q`B- /M ;b M`M;
i?€M? Kšm- ?ÆM M[K¼B M; QÌB +¬M; FQ+? HšM M? m M?B m M, K M?Q p`v- #` M
M`Q G•K Gç+ i?U+ bU H`K ` +?mv M ;b ççB bU- iÈB H9+ ç| i?m ?Qç+? +kM; F?¬M

G`v M?Ä ç€M? HÈM- M m i?'i #çB G•K Gç+ +kM; F?¬M; T?ªB H` M; QÌB +O M`M; - +
T?9 iÈB +?ªv KÐ5

J` ?B M M?B M M`M; i?`M? +¬M; - i` M M; Q`B G•K G¢+ H¢B +| ? B F?®B >¶M L; r
 i`QM; i v h`B m L; ¼+ S?B- ¢½ ¢O ¢B m FB M KÎ` #ªQ i`M; +O •K .QÆM; i?€M? ;
 h`B m L; ¼+ S?B ?B M M?B M F?¬M; + K HÁM; #` M; Q`B T?•M K°i +?ûM + M?- F i v
 i`QM; HÁM; +O M`M; #`i i`B #`i; B€+ ¢½ +| i?B M p`- i`QÊ+ FB M`M; +?d M; ?o iÊ
 ¢½ M; ?B M; p T?Q M?B ¢²M; +ÁM +?Q tm`i i? X
 *?QM? #ªM i?•M M`M; ¢½ K`i ¢B `i M?B m- +?Q M M ? i i?ªv ¢ m Km®M #M ¢„T H
 +QM KbM? i`Î i?`M? i?B M +?B FB m iY- i v M„K [mv M + Q- M; ¢Q i?` i?B M ?¢5
 *| ¢QÊ+ #ªQ i`M; M`v- M`M; KÊB +| i? +OM; +® p` i`Q ¢¢B i?€M? Kšm- i?“K +?Q
 iQ`M #° ¢€M? €T tm®M; - ¢°+ H½K [mv M iQ- b m ¢| ¢2K •K .QÆM; i?€M? ; B€Q FB M
 p€+? b„i- +m®B +MM; ; B Q H¢B +?Q +QM +O KbM?5
 "ÎB p`v M`M; ¢½ ¢2K #ªQ F?® t2K H` i`B bªM `B M; - # M; Q`B h-M o`M .B Km®M T
 i?`B HB M; ÊB H M b€i F?Q i`QM; HÁM; M`M; 5
 L?QM; ¢®B T?QÆM; M|B `i ¢9M; - M m M?Q Î MÆB M`v T?€i bBM? /` ¢°M; ; B Q +
 M; Q`B i` M ¢ªQX æ M H9+ ¢| ¢WM; M|B H` tm`i ?B M hBM? æ H½Q i`- +?d` i? K
 M; Q`B ¢ m ¢-m5
 hmv `^M; M`M; +ÁM K°i i?•M T?“M F?€+ H` i°+ M?•M S?QÆM; ; B - M?QM; i`QM; h
 S?QÆM; ; B - ?ÆM M[b m F?B M`M; +| M?B ¢²M; +kM; ¢½ iQM? iQ€M b) F?¬M; i
 p +?Q ; B i°+5
 :QÆM; K†i h`B m L; ¼+ S?B H¢M? M?Q bQÆM; - F?¬M; M|B H`B M`Q- b€i F?Q i`M
 o`M .B- i`QM; ¢-m p„i | + bmv M; ?o ¢®B b€+?X
 h•K ibM? h-M o`M .B +ªK i?`v i?QªB K€B- iU ?² #B i h`B m L; ¼+ S?B imv i ¢®B F
 T?€T ; b i®i- €M? K„i ¢ªQ [m G•K G¢+- +Q`B M|B,
 @ æ¢B i, i?“i bU bOM; €B iB m iY M`vX o®M iQÎM; `^M; ¢¢B i, b) ; B i M; Q`B /B i
 Km°B +kM; ¢½ ?QÎM; [m +¬M; T?m i` M ; BQ`M; +O ?„M- [mª i?“i HÊB ?¢B- H`K +
 +kM; +ªK i?`v +?•M K K ¢•m5
 h?Q`M; >B M +MM; J Q hY L; mv M #ÎB pb #` h`B m L; ¼+ S?B ópSi #Ãô K`iS+ ; B`
 M|B +?•K M; ÁB +O h-M o`M .B- +`M; i? K F?| +?`m- €M? K„i iªM` ?mM; [m M; /`
 , M i?`i M; Q`B X
 *?d H` MÆB M`v F?¬M; i? ¢°M; i?O- M?QM; +?d +¬M KÎ` #ªQ i`M; - M; Q`B ¢-m i
 H` G•K G¢+- K†+ F h`B m L; ¼+ S?B M; ?o M?Q i? M`Q- G•K G¢+ ¢½ H`K #¼M ? ,
 M?½- M m F?¬M; ; B i M; Q`B M`v +m°+ b®M; ?`M; M; `v +O #¼M ?„M i?“i F?| i? #
 @ hB m #¢+? FB K- [mw i`¼M; bBM? K¢M; +m®B +MM; ¢B5
 h?Q`M; >B M •K i`-K M|BX
 Jm®M ; B i G•K G¢+\
 h`QM; HÁM; h`B m L; ¼+ S?B +Q`B i?¬K- M; v +ª M`M; +kM; F?¬M; H`K ; b ¢QÊ+ Q
 i`¼M; i?B M H¢B +| M, M; HU+ ; b\ L`M; F?¬M; M?`M ¢QÊ+ H°` p KdK +Q`B- T?Q
 i`, K ?Q ¢m MÎ- p¬ +MM; tBM? ¢ TX
 h?Q`M; >B M +MM; J Q hY L; mv M M?bM i?`v €M? K„i ¢ m i`WM; i?ŠM; - pQm p`i i
 M; Q`B t2K K½B F?¬M; +?€M- T?QM; ibM? K M; Q`B iÊB +U+ ¢B KX
 h`QM; HÁM; h-M o`M .B +U+ F€ F?¬M; i?QªB K€BX
 E€ i?“i M`M; ¢B i?2Q •K .QÆM; h€M L?•M +ÁM bÈK ?ÆM h`B m L; ¼+ S?B- M?QM;
 b„+ +O h`B m L; ¼+ S?B- M`M; ¢½ H`v ¢QÊ+ bOM; €B +O •K .QÆM; h€M L?•M- i?
 +?QM? i? - M; ²B H M p` i`Q ¢¢B i, X

ob p"v ?ÆM i` ,K i? i?B T +O •K .QÆM; h€M L?•M +| B F?¬M; ç® F} ;?2M ;?ûi M
+O h`B m L;¼+ S?B +U+ K¢M?- +€+ M" M; +kM; F?¬M; H"K çQÊ+ ;b- M?QM; H-M
iQÌM; i?"M?- ?Q"MiQ"Mi M pÐ pÈB ? B M;QÌB h?QÌM; >B M +MM; J Q hY L;mv M
KWM; `Ð- HB M i` M? i?O KÌB +?"Q ? B M;QÌB çB [m X

338X *?QÆM; 3N8, h?m "aQX UkV

*€B ;¼B H" KÌB +?"Q M|B i` „M; ` H" +MM; M? m H M ;BQÌM; ç€M? +m°+ +?B M ?[n
w pÈB +?QM? KbM?- +?d /MM; K°i hBM? oQÆM; M?Q M?Ä ç½ Hv ;B€M çQÊ+ h?QÌ
L?bM #° /€M; ?B M i¢B +O ? B M;QÌB FB - +?d bÊ +?d +¬M h`B m L;¼+ S?B ç€T S
#¼M ?¼M ?'i ç`M? b) +KT çm¬B F?~M +¬m [m v p /QÊB p€v h`B m L;¼+ S?B5

•K .QÆM; h€M L?•M M?Q i? 5 J Q hY L;mv M +MM; h?QÌM; >B M +kM; M?Q i? 5
p"v5

*?ŠM; H) M" M; i?U+ bU i?m FûK ?² Hv iBM? FB \

h`QM; HÁM; h¬M o" M .B M´B ;B" M- M?QM; p Kti H¢B idM? #Æ- +?Q i¬M +'T hBM?
+? çQÊ+ i•K ibM? +O KbM? p"v i?b i?"i [m€ K'i KtiX

G•K G¢+ +kM; F?¬M; #B i? B M;QÌB M"v H" B- M?QM; ?„M p®M i?"i KŠM +aK ç®
M;QÌB FB +,M #aM F?¬M; ? +| w iS Km®M +?2 ;B'm €+ w- M m F?¬M; T?aB ?„M +K
bÊ #¼M ?„M ç½ Km®M M„K çSi +´ +O ?„M5

@ > B +~m M¬i`B- +?O M?•M M|B +?mv M M"Q +| ç` T?QÆM; +?Q +€+ M;QÆB M|
JB M; +O G•K G¢+ +kM; F?¬M; T?aB M;²B F?¬M;X

E?¬M; T?aB H" M?Q i? b Q\ oW KÈB #` h`B m L;¼+ S?B [m,M;- HB M pšv çm¬B
F?¬M; T?aB H" +~m i?b H" ;b\ h?U+ HU+ h`B m L;¼+ S?B +U+ K¢M?- iU M?B M F
KkB- M?'i i?ÌB +QÌB H M F? M? F?€+?- #° M;U+ K~v `mM H M F?¬M; /Si- M?bM p`C
K€mX

J Q hY L;mv M +MM; h?QÌM; >B M ç m ?"M ç M M;?B M ` ,M; M;?B M HÊB- M?QM;
` i v- #¼M ?„M +kM; H" M?Q i? - #îB pb imv +aM? ;BÈB +O G•K G¢+ ?ÆB v m- M?
/M +?d /MM; K°i +?B m +? i`K +kM; i" M` HU+ HQÊM;- p"v b) +| #B M +®5

"¼M ?„M çaK çQÆM; i?€M? iY ç½ K'v p¢M M,K- Hm¬M î ç` p` + Q- #bM? i?QÌM; +|
+½B- +?Q /M i`QÈ+ FB +| ói`B ,M M|B ô M?QM; ?B M i¢B ç½ ?Q"MiQ"Mi?Q€B ?| -

æ'm K'v ?B T- ? B M;QÌB ç m çÄ Kti iQ i B- +?d +| i? M?bM +?^K +?^K G•K G¢+
+½B iB T #¼M ?„M ç m b) HB m HoM? ;B i M;QÌBX

@ æ¢B i,- bmv M;?o i? M"Q\

h¬M o" M .B +QÌB /mv M ?ÄB- î i`QM; +?mv M M"v M" M; imv i ç®B +?B K +S i?QÊM
M?'i ç`M? b) i?Ä ?B TX

@ h'i +a ç m H" M;QÌB K°i M?"- ?ÆM M[ç•v +kM; H" #aQ p"i #´M ;B€Q- M|B HÌB F
h`B m L;¼+ S?B +kM; H° /€M; iQÆB +QÌB- M" M; +kM; F?¬M; M;¢B çÊB b m F?B `B
? B M;QÌB h?QÌM; >B M i`Ê ;B9T KbM? ;B i h¬M o" M .B- b m ç| H¢B ç2K ? B M;QÌ
+| i? HQm H¢B +?Q +QM +O M" M;5

@ o"v i?b i®i `²B- i'i +a ç m H" M;QÌB K°i M?"- H"K ;b i´M i?QÆM; ?Á F?Q5

h-M o" M . B + k M ; v m F B m + Q Ì B ` ° H M - i ` Q M ; M ° B i • K M " M ; i U M ? B M + k M ; + | [m M ; Q Ì B i m v i ç ® B F ? ¬ M ; + | F ? ° M , M ; ç € M ? M ? m - ? i i ? ° v T ? ° B ç Ê B b m F ? B H ' v t Q b m X

@ l v - i + - M ? Ä B - + € + M ; Q Æ B T ? • M i M ; T ? • M + ? B ? , M ; b v M ? Q p " v ç H " K + ? B - ç # ° Q i " M ; M " v - + ? b F ? | p š M + Á M M ^ K i ` M i v i 5

G • K G ç + M ? + ? K B M ; + Q Ì B - H ° ? " K ` , M ; i ` , M ; i m v i - + Á M [m Æ [m Æ > ¶ M L ; m v M C

@ h B m # ç + ? F B K - M Æ B M " v + | + ? ¶ + ? Q M ; Q Æ B M | B + ? m v M b Q \

J Q h Y L ; m v M F ? B M i ` € + ? - + ? d H " h B M ? o Q Æ M ; i K i ` ¼ M ; i ? B M - ç W M ; i Q Î M ; ` i ? " i b U / € K + ? Q ` ^ M ; K b M ? H " ç ç B M ? • M p " i M " Q 5

@ J B M ; + O M ; Q Æ B i ? " i ç 9 M ; H " i ? ® B 5

h ? • M ? b M ? G • K G ç + + ? Ê i H | 2 - K ° i i B M ; p M ; ; B Á M - i ` M K † i J Q h Y L ; m v M ç ½ ? E

@ a m M " v M ? Ê ` ä ç ¼ + b € + ? + ? Q M ? B m - ? ¼ + ç Q Ê + ç ç Q H w H " K M ; Q Ì B 5

E ? ¬ M ; ; B M + ¬ M ; T ? € T + O ? „ M i ` Q M ; + U H v M ; „ M / B + ? m v M i m v i ç ® B H " i ` M ç # b € M ? # ^ M ; æ Q Ì M ; æ B K H " M ; Q Ì B / m v M ? ' i i ? " K + ? Q H " M ; Q Ì B + | i ? b B m p B M ; Q Ì B F B + Æ ? ° ç m F ? ¬ M ; # „ i ; B [ç Q Ê + i ? • M ° M ? + O ? „ M - + ? d i ? ' v € M ? K „ i ? Q p ` i ` Q M ; m v M H B - i U ? ° + ? Q i W M ; / B ç ° M ; [m - M ? Q M ; Á K € b Q M ; + Q + O J Q # ¼ M ? „ M # B i - p W ` ° B F ? ¬ M ; + | B ? Q K „ i 5

@ h B m b 9 + b B M ? - M ; Q Æ B K m ® M + ? i 5

J Q h Y L ; m v M ; B " M / [- ç W M ; t 2 K i ? • M i ? ? „ M ; - v ; Á - F ? B ; B " M / [ç - m i | + M ? Q i ` ; b K ° i + Q M ? M M ; b Q M ' B ; B " M - H " K + ? Q M ; Q Ì B i + | + ° K ; B € + € T # € + ? M ? Q ` Æ B p

@ L ; Q Æ B + Á M F ? ¬ M ; ? ¼ + M ; Q M ? 5

h ? • M ? b M ? G • K G ç + + Y ç ° M ; X

L ? Q M ; H - M M " v J Q h Y L ; m v M ç ½ + | T ? Á M ; # ` - + ? S M ; F B M G • K G ç + + ? Ê T ç ° M ; H

@ . W M ; i v 5

h ` B m L ; ¼ + S ? B + M M ; h - M o " M . B ç ° M ; i ? Ì B [ m € i - + ? d + - M F b M ? H U + ? B M ; Q Ì B p ç ° M ; M ; Q Ì B i ` M ç ° Q - K m ® M F ? ¬ M ; F B M ? ç ° M ; + k M ; F ? ¬ M ; ç Q Ê + 5

J Q h Y L ; m v M ` M M ; K b M ? - ç • v H " i ? Ì B ; B M H ' v i ` ¼ M ; # ° Q i ` Q M ; ; B € Q - p b b Q T ? / • v / Q - F M " v M ? ' i ç ` M ? T ? ° B + ? i - ç + ? Q ? „ M + ½ B # Q Ê M ; K ° i ? ° B i ? b i ? M " Q \

o W M ; ? o i È B ç • v - ? „ M p ° B p " M ; i ? m [m v M - p È B i m p B h B M ? > Q " M ; + ' T ? „ M ç ½ b È

L ? Q M ; ç 9 M ; M ; v H 9 + M " v - G • K G ç + [m ç i i È B K ° i + € B i € i - ó # ô K ° i i B M ; p M ; ; B + k M ; b Q M ; T ? M H M X

@ a Q ç - # b M ? i o M ? 5

h ? Q Ì M ; > B M i ` M ? i ? O ; B [ + ? † i J Q h Y L ; m v M - K B M + ? Q ? „ M [ m € ; B " M / [ H B m i ` Q M ; H Á M ; ç ½ ? B M H M M ¶ B F B M ? b Ê X

J † + + ? Q i ? • M T ? € T + O G • K G ç + [m , / ` ` b Q - M ? Q M ; J Q h Y L ; m v M + ? Q M ? H " h G ç + ç ½ € T + ? K ° i ç ç B + ° M ? ; B È B - Í i ` Q Ê + K † i H U + H Q Ê M ; i m v i ç ® B - + ? Q M ? H " # M " Q b) t m ' i ? B M i b M ? ? m ® M ; M ? Q p " v \

J Q h Y L ; m v M p b [m € ; B " M / [M M t 2 K M ? i b M ? ? m ® M ; ` ä ` " M ; M " v - M ? Q M ; h ? Q Ì M K „ i M ? b M p T ? Q G • K G ç + ? B M i ? K K ° i T ? - M F B M ; F } - K † + / M T ? • M # B i + ? d Í i # ^ M ; # ° i ? • M T ? € T F B G • K G ç + ç ½ + | M , M ; H U + ç - v ç O i U # ° Q p K b M ? X

J m ® M ; B i i B m i Y F B - + ? d b Ê F ? ¬ M ; ç Æ M ; B ° M M ? Q ç ½ M ; ? o 5

@ æ O ` ° B - i ` Q Ê + H ' v ` # ° Q i " M ; - ? i i ? ° v + ? | ` Ì B ç B ` ° B i Q M ? b m 5

h-M o" M . B ? W H¢ M ? M| B - p W `² B i ? B m + ? 9 i M [¸½ T ? € ? O v ¸¢ B b U X
@ l v m v - H ¶ i B + € + M ; Q Æ B ¸ m + | p ' M ¸ b Q - i ¸½ M | B #ª Q i " M ; M " v + O i - i m v `^
K m ® M ; B 9 T i / Ì B ¸² p " i - M ? Q M ; i + | i v + | + ? • M - + | i ? i v H " K ? " K M ? B - b) F ? ¬ M
G • K G ¸ + M ; , M +ª M M ; v H ® B p " Q #ª Q i " M ; - F ? Q M ? i v i ` Q È + M ; U + M | B X
@ h B m ? m v M ? ¸ - M ; Q Æ B i ? " i ¸ 9 M ; H " F ? ¬ M ; b Ê , M M ? B m # ` € + ? # K M ; + ? i 5 J ° i
K b M ? M ; Q Æ B M m ® i i " ¬ B b Q \ L ? M ? i ` € M ? ` - + ? Ì F ? B i ` î p i + M M ; ¸¢ B i , + M M ; M
h - M o " M . B bª M b B M ? F B M ; F } ` i H È M ¸ ® B p È B i ? • M T ? € T F ? O M ; # ® + O G • K G ¸
K ° i F Q + ? ; B i + ? i G • K G ¸ + - ¸ ® B T ? Q Æ M ; H B m K ¸ M ; + € + ? i H Q È B ` € + ? ¸ Q i È B
M ; Q Ì B p i v F ? ¬ M ; - # Î B p " v M " M ; ¸ ' B ; B ¼ M ; / M M ; + Q Ð M ; # S + ? ' T / š M X
@ * | , M ¸ Q È + ? v F ? ¬ M ; ¸ | H " + ? m v M + O i - + € + p ` ¸ W M ; m ' M ; + ¬ M ; [m M i • K 5
G • K G ¸ + ? ? + Q Ì B - i ` B m ` h Y æ d M ? - i • K M B K p W + ? m v M - h Y æ d M ? t Q v i ` Á M
i ? m p " Q X
@ h B m b 9 + b B M ? - H È M K " i 5

33eX * ? Q Æ M ; 3 N e , J ° i æ ® B " - æ ¸ B * ? B M X U R V

o W M ? b M i ? ' v - J Q h Y L ; m v M - h ? Q Ì M ; > B M + M M ; h - M o " M . B ¸ m M ' B ; B " M - M
G • K G ¸ + H ' v ¸ B - p È B i ? • M T ? € T F ? O M ; # ® ? „ M # B m ? B M p W `² B - i ? " i b U + | i ? i
p Á M ; p • v + O #¼ M ? ¼ 5
" M ; Q Ì B ¸² M ; i ? Ì B T ? | M ; ` - M ? ' i ¸ ` M ? T ?ª B M ; , M +ª M G • K G ¸ + - ¸ M H 9 + M " v #¼
T ?ª B F B M ? ¸ ° M ; i È B M ; Q Ì B i ` Q M ; h ? € M ? æ ` X
S ? | M ; i ` K + 5 S ? | M ; i ` K + 5 S ? | M ; i ` K + 5
G • K G ¸ + i B M i v + ? d ` - J Q h Y L ; m v M - h ? Q Ì M ; > B M + M M ; h - M o " M . B H - M H Q È
; B M - + ¬ M ; F Q + ? Q M ? ¸ - v i ` Ì B + k M ; H " T i S + i M i ? " M ? K • v F ? | B X
h ` Q È + ¸ | h ` B m L ; ¼ + S ? B # ` T ? | M ; i ` K + M M F ? ¬ M ; + | ' M i Q È M ; ; b i ` U + [m M - M ?
h B M ? > Q " M ; + ? Q i ¬ M # B M K ' i M ; v i ` Q È + K „ i K b M ? - F ? ¬ M ; F ? Ä B H " K i ` Q M ; M
; B € G • K G ¸ + + " M ; + Q ? Æ M K ° i i - M ; 5
L K M ? • M M " v + ? S M ; i ? " i H " `² M ; i ` Q M ; ¸ Q " M M ; Q Ì B 5
* | M ? B ¸² M ; + O ? „ M - + | H) b) b B m p B i ? i i ?ª v i ? B M i " B i ` M i ? ; B M - i ? " M ? i U
L ; ¼ + S ? B F ? ¬ M ; F ? Ä B H ° ` / € M ; i Q Æ B + Q Ì B ¬ M M ? m K š m i Q M ? - M " M ; ; B ® M ; M ?
i Q Æ M ; H B i m M ; ? Q " M ? h ? - M ; B È B - i ? " M ? i U m b U M ; ? B T h ? - M o Q Æ M ; p o ¸ ¸ B X
L [M ? • M F B p b b Q H ¸ B i ` î M M F € F € [m € B [m € B \
• M ? K „ i G • K G ¸ + ¸ª Q [m i ` M M ; Q Ì B h ` B m L ; ¼ + S ? B - K ' v M ; " v M v i • K i b M ? + O M
p " Q H 9 + M " v H ¸ B F ? ¬ M ; ? M ; , M +ª M ? " M ? p B ¸ Q ¸ i #ª Q + O ? „ M - + ? Š M ; H) M " M ; #
/ K M ; - ¸½ # Ä [m b Q \
L ? Q M ; M K + Q Ì B i ` M K † i M " M ; H ¸ B H " + ? m v M ; b tª v ` - H " K + ? Q ? „ M + | +ª K ; B € +
> B M ; B Ì F ? ¬ M ; ; B M # M i ` Q M ; h Y æ d M ? ¸½ H È M i È B K S + ¸ O + ? S ¸ U M ; +ª E B M
M " v K † + / M i ? " i H È M M ? Q M ; ¸ ® B p È B h Y æ d M ? K " M | B i ? " i b U F ? ¬ M ; ¸ O M ? û i F) ` ,
K ° i T ? - M # - p T ? - M H ' v ¸ Q È + p " i ; b G • K G ¸ + F ? ¬ M ; + | i ? Ì B ; B M [m M i • K - i | K H
H " F ? ¬ M ; H - K X
@ h B m

hm pB h-M o"M .B + Q M?'i- iU M?B M H" M; QìB ç-m iB M tm'i ?B M iW ?Q p¬ F?-
Qì +! K°i T?-M # #ªQ p"i ç½ #` hY ædM? i?m p"Q- b„+ K†i p¬ +MM; T?šM M°- +ÁM
G¢+ H¢B çB K` K°i +?d- H-M i?S ? B ç2K M" M; MûK p"Q ?Q p¬ F?-M; ;B MX

@ >¶M

@ L M

h?QìM; >B M +MM; J Q hY L;mv M i`QÊ+ b m tm'i ?B M- M?QM; pW KÈB T?mM`
T?¶M; i`K+ H-M i?S ? B- F?-M; M¡B i? K çQÊ+ HìB p¬ M; ?o X

h`B m L;¼+ S?B +kM; F?-M; M¡M; Mªv- H'v iQ i? i?"T T?-M i Q M?½ M;²B tm®M; ç
+?WM; KQìB i`QÊM; - +S M?Q p"v i?"i M; ?B K i9+ M?bM M K iY i` im´B ç M ç€M; b
`ìB F?ÁB MÆB M"v G•K G¢+ i'i M?B M b) +MM; M" M; T?•M +?B ç¬B M;ªX

@ hB m S?B S?B- i` M K†i i K¼+ ?Q `²B\

G•K G¢+ +QìB M¡B- ç®B T?QÆM; F?-M; ` i vX h®i H„K- t2K M?Q HQm H¢B +?9i ib
çQìM; +O ? B M; QìBX

@ hB m M K M?•M- M; QÆB +! iBM i +! #B M T?€T F?B M +?Q M; QÆB + K i•K ibM
H'v çQÊ+ i†M; +?Q i \

h`B m L;¼+ S?B ?b ?b +QìB /mv MX hmv `^M; M" M; +MM; G•K G¢+ M?"M i?S+ F?
iQM? +€+? i`¼M; ibM? i`¼M; M; ?o +O ?„M pšM ?B m `i +?m~M t€+X

@ > ? ? - M; QÆB +kM; ?¼+ çQÊ+ +€+? M¡B çM `²B b Q\

G•K G¢+ +QìB iQ,

@ L?QM; +?mv M +QìB M"v T?B i?QìM; F?-M; +! iB m +?m~M- t2K ` M; QÆB +ÁM

h`B m L;¼+ S?B +?d +QìB /mv M- F?-M; ? M¡B i? K HìB M"Q- M K M?•M M"v i?"
+~M; i? K Q i?Q+?X

" M; QìB h-M o"M .B H¢B tm'i ?B M iW ?Q p¬ F?-M; ;B M i? K p" B H-M- M?QM; K¶
G¢+ T?¶M; i`K+- ?B M i¢B im pB ?„M iB M M? M?- K°i H-M +! i? T?¶M; i`K+ h-M
?¬ ?'TX J" ? B M; QìB J Q hY L;mv M +MM; h?QìM; >B M i?b T?ªB H•m ?ÆM #®M

*S M?Q p"v b m #ªv i€K H-M T?¶M; i`K+- hY ædM? ç½ i?m b¢+? b) +ª #ªQ F?® HÈM
?¢ T?~K HBM? i?¢+? +kM; F?-M; +ÁM- H"K G•K G¢+ T?B i?QìM; ?"B HÁM; X

@ hB m b9+ bBM?- ç2K F?-M; ;B M T?€T #ªQ ;B Q` ç•vX L m F?-M; - +? i5

h?QìM; >B M H-M i?S i€K iW i`QM; ?Q p¬ F?-M; ;B M çB` - G•K G¢+ F?-M; iB T
ç•v +kM; H" K°i pB + i?"i H"K K i M; QìB- ?B M i¢B F?-M; +-M iB T iK+ T?Q i? K b

@ *? i\ .U p"Q +€B ;b\

G•K G¢+ H½M? ç¢K M¡BX

@ *?d #^M; +?9M; i +! #®M M; QìB5

h-M o"M .B +MM; J Q hY L;mv M +kM; tm'i ?B M- K¶B M; QìB ç^M; ç^M; b€i F?Q M

@ h M¡B i?'i Km°B- M; QÆB çWM; HmM; imM; çÁB ç¢B #B m +?Q M; QìB F?€+- i, i
pÈB +€+ M; QÆB5

h`B m L;¼+ S?B +?2 KB M; +QìB F?)- €M? K„i M?bM G•K G¢+ i`"M ç-v M?m ibM?-
M?bM p"Q +ÁM +?Q `^M; #¼M ?¼ H" H½Q T?m H½Q i? X

@ hB M M?•M5

J Q hY L;mv M +MM; h?QìM; L;mv M ç²M; i?ìB ;B" M [m€i K°i iB M; X

@ Jm®M +?B M- p"v +MM; çB i?2Q çB5

G•K G¢+ i?ûi /"B K°i iB M;- T?€i ç°M; F?¬M; ;B M i?m'M /B- ?Qm K°i iB M; M?€v
 " M; QìB h-M o"M .B ç²M; i?ìB F?îB ç°M; i?•M ?bM? i`mv i?2Q G•K G¢+- K" h`B
 +MM;- im pB M"M; K¢M? M?'i- +,M #ªM F?¬M; bÊ #` M; QìB T?Q i`QÊ+ i?Q€i F?Ä
 Gm"M i?m'M /B i`QM; F?¬M; ;B M M?Ä i?b i?•M T?€T G•K G¢+ +U+ M? M? ç M [m,
 +| i? bQ b€M? çQÊ+ pÊB ?„M- M?QM; M m T?B ?"M? çQìM; /"B i?b Qm i? +ªM?; B
 G¢+ +kM; F?¬M; +€+? M"Q i?Q€i F?ÄB # M; QìB h-M o"M .B- /M b Q ç•v H" €T +?
 " + M? ;Bì b m M,K M; QìB ç½ i?ŠM; H M #-m i`ìB- iB M M?"T +QÆM; F?Q i-M; X
 .QÊB i?B M ç` ç¢B ç¢Q €T +? - i`W T?B + 'T #"+ hBM? æ M m F?¬M; b) F?¬M; +€
 +QÆM; F?Q i-M; iB M p"Q pk i`K K`iX æ¢Q +QÆM; F?Q i-M; imv +?d /"v +?W
 H M mv HU+ H¢B + "M; F?OM; #®- /QÊB hBM? æ F?¬M; +€+? M"Q ç®B F?€M; - ?A
 +kM; F?¬M; i? tmv M [m - +?Q /M H" +¬M; T?€T F?¬M; ;B M +kM; F?¬M; +€+? M"
 í i`QM; M"v +?B M ç'm +?Q /M ç€M? +?Q i?B M ?¬M ç` €K- [m, F?|+ i?¬M ?"Q +kM
 iÊB- i?B M ç` HQ¢M HQm +m²M; #¢Q +| i? H"K iB m i M ? i i?ªvX
 @ æ M ç•v çB- i +kM; Km®M #B i K°i +?9i p + 'T #"+ i?U+ HU+ hBM? >Q" M; 5
 G•K G¢+ +QìB ? ? - /WM; i?•M ?bM?- M; ¢Q M; ? M?bM i?ŠM; # M; QìB T?Q b m
 @ :B Q` F?¬M; ;B M T?€T #ªQ- HQm M; QÆB çQÊ+ iQ" M i?•v5
 h?QìM; >B M ?W H¢M? K°i iB M;- T?B ?"M? i?ìB ;B M H•m M?Q p"v- ?„M +kM; ç½
 @ *ÁM M?B m HìB p¬ M; ?o M?Q i? - +?d +¬M; B i?„M +ÁM bÊ F?¬M; +?B K çQÊ+
 J Q hY L; mv M ç-m iB M` i v- K°i [mv M Q M? [m - ?| i?"M? K°i F?®B M9B ç€ HÈ
 G¢+ ?mM; ?,M; i¢T iÊBX
 @ æ9M; H" M?Q i? 5
 h-M o"M .B ? B i v F i 'M- i`QM; KB M; H~K #~K- i`QM; F?QªM? F?„+ p¬ b® M; ¼+
 ` - ç2K +ª i?B M ç` #B M i?"M? i? ;BÈB +O M? [M; +€M? i v- iW K¶B T?QÆM; ?
 ç€M? iÊBX
 L" M; #B i G•K G¢+ K ?B m F?¬M; ;B M +¬M; T?€T- #îB pb F?¬M; iB + ? Q T?Q +
 i`QM; T?¢K pB M; "M /†K- Km®M +?Q G•K G¢+ F?¬M; i? i`€M? Mû5

33dX *?QÆM; 3Nd, J°i æ®B " - æ¢B *?B MX UkV

h?QìM; >B M i` ?„+ b„+ ç¢B ç Q- ?QÈM; G•K G¢+ pmM; iÊB- b|M; ç Q [m v +m²M
 h-M o"M .B ç€M? ` +?ûK #Ä F?¬M; QìX
 h-M o"M .B H" hBM? >Q" M; M?` i`¼M; i?B M- K" ?„M H" hBM? >Q" M; M?'i i`¼M; i?
 h-M o"M .B #îB pb Q M? FQ+? i`QM; T?¢K pB HÈM M M H"K HU+ HQÈM; T?•M i€M
 mv HU+ K°i ç Q M"v +O ?„M5
 æ•v H" K°i i? M? ?Q" M; #BM?- M?QM; ç¢i çQÊ+ M?` i`¼M; i?B M +ªM? ;BÈB- H" /
 #ªQ p"i KÈB Hmv M +? ` - M m F?¬M; H9+ M"v ?„M ç½ iB M p"Q M?` i`¼M; i?B M
 M?'i i`¼M; i?B M im pBX
 " hBM? >Q" M; HB M i?O i'M +¬M; - i`"M +?B M M"v çO H"K #'i F€ hBM? oQÆM; M
 æ€M; iB + +?QM? H" #¼M ?„M ç®B K†i H¢B H" G•K G¢+- M; v +ª +?QM hBM? æ
 ;b çQÊ+ ?„M- G•K G¢+ +ÁM +| çB m; b T?ªB bÊ\ æQÆM; M?B M iB M? ?m®M; F?B
 +kM; F?¬M; iQ" M HU+ ` i v- M?QM; ?"Q F?Q +O G•K G¢+ ç½ çQÊ+ Hmv M` X

>„M i?ûi /“B K°i iB M;- M; v K†i M;¢M? F?€M; pÈB hBM? >Q“M; H“ +€+? H“K T?B
b€m K¬M +¬M; T?€T +O ?„M ç m ç°i T?€ hBM? oQÆM; i K i`¼M; i?B M- i®B ç +
hBM? >Q“M; M?`i i`¼M; i?B M- #•v; Bì ç®B T?QÆM; +?ŠM; M?[M; +| M?`i i`¼M; i?
hBM? oQÆM; +ªM? çdM? T?QM; ç•m5

G•K G¢+ i ` hY ædM?- ?„M ç²M; i?ìB ç®B F?€M; # hBM? >Q“M;- H9+ M“v M m +/
F?¬M; ;¼B H“ iU iBM K“ H“ +m²M; M;¢QX

P M?5 P M?5 P M?5

h` M #-m i`ìB M?Q Km®M MSi pĐ- hY ædM? #m¬M; tm®M; iY F?Q M?Q i?€+ MQÊ+
ç¢B #° T?“M HU+ HQÊM;- Q M? FQ+? +ÁM /Q H¢B imv `^M; pšM +QìM; ç¢B M?QM
i?W M?“M +O ?„M- +| i? i?QªB K€B ?| ;BªBX

L;mv M #ªM h-M o”M .B M m i”T i`mM; +¬M; FQ+? p”Q K°i çB K i?b pÈB mv HU+ h
+?Q /M G•K G¢+ /MM; hY ædM? ç€M? i M +?QM i?“M? HU+ HQÊM; M?QM; pšM b) H
#îB pb #,M F?Q,M pÈB F?¬M; ;B M i?m’M /B +O G•K G¢+- M”M; F?¬M; i? F?¬M;
M?Q p”v /B M iQ+? Q M? FQ+? [m€ HÈM- M?QM; mv HU+ +kM; ;BªK K¢M?5

L?QM; i?2Q h-M o”M .B t2K ` - imv HU+ HQÊM; T?•M i€M M?QM; pä ;Bª hBM? oQÆ
F?€M;- M?QM; M”M; F?¬M; ? #B i çQÊ+ bU i?¬M F€+O hY ædM?- i?2Q M”M; M;
KbM? F?¬M; M;ì H¢B F?¬M; i¢Q M M +?9i i€+ /KM; M”QX

@ hÈB HQÊi i 5

G•K G¢+ +QìB /“B K°i iB M;- i?•M ?bM? T?|M; ` - ç2K KK+ iB m M?“K M; v h?QìM
>„M pW w i? M? ?Q“M; #BM? +O ç®B T?QÆM;5

L?QM; K†+ /M G•K G¢+ +| hY ædM? i`Ê ;B9T- M?QM; i`QM; ç¢B +ªM? ;BÈB H¢B #`
[m M- çB K `v +kM; F?¬M; #îB pb bU v m M;?B i +O ?„M K”i? v ç´B- #` # hBM? >
+kM; F?¬M; / /”M;- i?ìB F?“+ M”Q +kM; ;†T M;mv ?B K #` /B i b€iX

lv ?B T M”v ç M iW h-M o”M .B- M m +¬M; FQ+? +O M”M; i”T i`mM; K°i +?¶- G•K
F?¬M; /€K +SM; +?¼B +SM;- +?d +| i? F?¬M; M;WM; i`€M? Mû F?B M +?Q ?„M ?/

>„M çQÆM; M?B M i?’v F?| +?’m- M?QM; # M;QìB h-M o”M .B H¢B F?B T bÊ- T?ª
>Q“M;- +MM; F?B / K°i hBM? oQÆM; M?QM; i?ìB ;B M H•m M?Q p”v pšM F?¬M; i?
M;Q”B b) F?¬M; T?ªB F?B M M;QìB +QìB `KM; ` ,M; b Q\

*?d +| h`B m L;¼+ S?B H° p KdK +QìB- G•K G¢+ #B m ?B M +”M; K¢M? H¢B +”M;
b m +O +QM M”M;- ç•v H” MB K FB m M;¢Q HÈM M?’i +O K°i p` Kšm i?•MX •M?
p”Q hY ædM?- +•M M?“+ H”K b Q ç2K #ªQ p”i FB i?m p +?Q M?B ç²M; +O KbM?X

hB T iK+ M?Q p”v i?b F?¬M; i? çQÊ+5

G•K G¢+ p®M M;?o i?®M; F?Q€B ç€M? K°i i`”M- b m ç| +?m²M çB iU KbM? i?QîM;
KbM? i`°K pmBX L?QM; i?’v çQÊ+ ?Q“M; #BM? i`QM; i v h?QìM; >B M- ?„M M?’i
K„ i?U+- H”K b Q #Ã çQÊ+ K” i`€M? çBX

hmv `^M; ?„M F?¬M; M?bM [m F„ +”M;- M?QM; i`QM; #ªQ F?® +O •K .QÆM; h€M
+| çQÊ+ ?Q“M; #BM?- M?B m M?’i H” KQìB K’v K|M pQÆM; #BM?- +°M; H¢B ç m
?Q“M; #BM? FB 5

>„M M?’i ç`M? T?ªB ç2K ?Q“M; #BM? i?m iÈB i v5

o”v HB m K°i T?2M5

G•K G¢+ ç°i M?B M çSM; H¢B- i`QM; K„i +?ÈT ç°M; i?B K çB M- K°i KªM? [m M; K
p”M /KM; i?B M T?9 i?¬M i?¬M; +O h?B K æB M i°+- ç2K p` H½Q ?mvM? h?QìM;

h?B M T?9 i?¬M i?¬M; +O h?B K æB M i°+ M?B m M?’i +?d +| i?ªM? ?QîM; iÈB
+ªM? ;BÈB- ç•v H” /Q L;?B K h? M? +| çQÊ+ ?mv i K¢+? M²M; ?”m KÈB +| i? H”K

iB T + "M i' ?mv i ; -M M ? 'i- imv `^M ; ? „M + ?Q iWM ; i ?Y [m - M ?QM ; ? „M + | + ^K ;
+ ^M ? ; BÈB + kM ; + | i ? i ?Y K ° i H - M5

.M b Q H ¬ B ? + ¬ M ; T ? € T + O ? „M + kM ; ç ¢ i i ÈB hBM ? oQÆM ; i K i`¼M ; i ?B M5
",M ; 5

h`QM ; K ° i K ^M ? K • v ç 2M # Q T ? O - H ¬ B p • M # „i ç - m i " T F i X

@ a Q H ¢ B i ? M " v 5

h ? Q Ì M ; > B M ç ° i M ? B M + | + ^K ; B € + ? ® i ? Q ^M ; M ? Q # ` € T # € + ? - ç | H " H Q ¢ B + ^K ;
+ ? i i `QÊ + K † i K ÈB M ^v bBM ? - M ?QM ; ? „M H ¢ B `ä ` " M ; + ^K SM ; ç QÊ + M ; v i ` M M

@ E ? ¬ M ; tQM ; - iB m iY M " v + ?QM ? H " M ; ?B i + ?OM ; h ?B K æ B M i ° + 5

h - M o " M .B ç ° i M ? B M # B M b „ + - + m ® B + MM ; M ? È ` i ? • M T ? " M G • K G ¢ + X

G • K G ¢ + /MM ; H ¬ B FB T ? Ov /B i # hBM ? æ i ¢ B h ? " T hmv M > ^B p ® M H " ç ¢ B + A
S ? B # B i ç QÊ + H " # ÎB pb M " M ; + Á M + | K ° i i ? • M T ? " M F ? € + H " i ° + M ? • M i`¼M ; v m

J " hBM ? oQÆM ; • K .QÆM ; i ? € M ? ; B € Q iB M p " Q * ´ L ; mv M æ ° M ; ç m + ? i ? i - p ® M
G ¢ + + | # Q M ? B m mv HU + - # ÎB p " v + ?Q i ÈB H9 + M " v h - M o " M .B K ÈB i ? ¬ M ; [m /
bmv ç Q € M ç QÊ + i ? • M T ? " M + O ? „MX

@ E ? ¬ M ; M ; ¢ B - i ? B M T ? 9 i ? - M i ? ¬ M ; + O h ?B K æ B M i ° + + ?d + | i ? ^M ? ? Q Î M ; M
; BÈB - iB m iY FB + " v K ¢ M ? T ? € i ç ° M ; i ?B M T ? 9 i ? - M i ? ¬ M ; ç ® B p ÈB ç ¢ B bQ ? mv
KbM ? 5

J Q hY L ; mv M H ½ M ? ç ¢ K M | B - ? „M + kM ; # B i `ä p 'M ç M " v X

Zm ^ i ? " i + ?Q /M H " ç iY tm 'i b „ + M ? 'i + O h ?B K æ B M i ° + + kM ; + ?d + | i ? ^M ? ? Q
iB m + ^M ? ; BÈB - ?ÆM M [i ?B M i " B M ?Q p " v Î h ?B K æ B M i ° + + ?d ç K ç QÊ + i ` M
G ¢ + + kM ; H " i ?B M i " B i ? b M ?Q i ? M " Q - ç ® B T ? | p ÈB M ; Q Ì B + Q ?ÆM K ° i ç ¢ B + ^K
i ' M i ? QÆM ; + „M i ` ^5

oW M ; ? o i ÈB ç • v - h - M o " M .B + kM ; i ?m ? ^B i ? + ¬ M ; - H " K + ?Q G • K G ¢ + + " M ; M ?
i ? - M i ? ¬ M ; X

L;QìB pW K'i- FB M ?Q" M; #BM? T?€i` K°i iB M; M;•K F?)- Km®M T?€ F?¬M; `ìB M?B M b) çB +?¼M HU +?O M?•M H-M M[- i?"K +?Q çQÊ+ i?B M ç` #²B /QĐM; L i?"M? i²M içB M?Q >Ä .B K *U L?•M5

æQÆM; M?B M i, H M"v M?Ä iÈB i?QÆM; +ªK5

G•K Gç+ ?€+| i? +?Q M| #Ä i`®M- M m H" p"i p¬+?O ?„M +| i? /MM; hY ædM? i` HU+ +O ?„M i?U+ bU F?¬M; H"K ;b çQÊ+ K°i FB M ?Q" M; #BM?X

hY F?Q T?mM` - #ªQ p"i F?¬M; +ÁM HU+ T?ªM F?€M; - #` ?9i p"Q i`QM; hY ædM?

h-M o"M .B +MM; J Q hY L;mv M imv i?"i çÄ K„i pÈB ?Q" M; #BM?- M?QM; H¬B FB ?„M F?¬M; /€K t¬M; iÈB H9+ M"v- G•K Gç+ F?¬M; ibK #¼M ?„M T?B M iQ€B ç½T?

E?B K°i iB H¬B p•M +m®B +MM; ç½ ?Q" M iQ" M iB m i€M- G•K Gç+ çSM; M;çQ M; ? i?B M ç` 5

v +?Q +?B M ç'm +O h-M o"M .B +MM; J Q hY L;mv M ç½ ?Q" M iQ" M ?¶M HQçM5

h?B M T?9i?¬M i?¬M; +O h?B K æB M i°+ imv `^M; +QìM; ççB- M?QM; #ªM i?•M i?B M FB T- #ÎB p"v F?¬M; iÈB +m®B +MM; #¼M ?„M +kM; b) F?¬M; bY /KM; +?E ¬KM? m +MM; +? iX

L?QM; G•K Gç+ HçB M;QçB H - +?ŠM; M?[M; +| i? / /"M; çQ iÈB H¬B FB T- ? F?¬M; bÊ H¬B FB T- v m M; ?B i M?Q p"v #¼M ?„M H'v ;b ç'm pÈB ?„M\

oW M; ?o iÈB ç•v- ? B M; QìB [m v ç-m #Ä +?çv- +?d bÊ G•K Gç+ iB T iK+ /šM /„i H pšM Hç+5

"ªQ p"i K†+ /M i®i- M?QM; TªB +| KçM; KÈB +| i? ?QîM; i?K ?5

>Qm5

L?bM ?²B H•m h`B m L;¼+ S?B ç°i M?B M ç°M; - i?•M i? mv M +?mv M M; ,M +?†M

@ æçB i?€M? Kšm- M;QÆB +| w iS ;b\

J Q hY L;mv M H½M? ççK ?ÄB- K°i # M /MM; F?| 2 K„i ç€M? ;B€ G•K Gç+- ?B M iç FB +ÁM ?ÆM +ª h`B m L;¼+ S?B5

@ :B i M;QÆB5

h`B m L;¼+ S?B pmM; i v H M- K°i ç-m i? M? HQ M ç°i M?B M ?B M` - ?QÈM; J C

@ æçB i?€M? Kšm- çB M?ì pª i?'i i?€M? Kšm H" i # 'i M; ?o - M?QM; /Q M;QÆB # 'i ç€T SM; b m M"v #ªQ i`b i`mM; H" T- F?¬M; OM; ?° B5

J Q hY L;mv M pW M; ,M +ªM pW M|BX

hmv `^M; i?U+ HU+ +O ?„M F?¬M; b€M? #^M; h`B m L;¼+ S?B- M?QM; ? B M;QìB KçM; i`¼M; i?QÆM; +?çv çB F?¬M; F?| - K" +?d +-M [m v p i`QM; ;B€Q i€K i?€M M;²B v M M?bM h`B m L;¼+ S?B #`B i`W /` F,- ç°+ M„K [mv M iQ- M?'i ç`M? b) M; ,

>„M bÊ +?QM? H" G•K Gç+- i?O çQçM +O iB m iY FB i?"i bU [m€ ç°+ €+5

@ h +?d Km®M KçM; +O M;QÆB5

h`B m L;¼+ S?B H°` b€i F?Q- M" M; Km®M ;B i J Q hY L;mv M K°i K†i H" pb ç®B M;mv M M?•M HÈM ?ÆM M[H" pb ?„M iWM; +?çK [m i?•M i? +O KbM?- TªB +?

@ hB M M?•M- H½Q iY HB m KçM; pÈB M;QÆB5

J Q hY L;mv M`®M; iQ K°i iB M; - imv i`QM; KB M; ?„M ?ûi iQ M?Q i? M?QM; +?d M? M?X

@ G•K Gç+- ;B9T i K°i i v5

h`B m L;¼+ S?B + Q ;B¼M; M|BX

L`M; iU M?B M / /`M; i?„M; çQÊ+ J Q hY L;mv M- M?QM; ç€M? #¢B +MM; ;B i +? F?€+ M? m- îibM? ?m®M; +MM; K°i ç¢B +ªM? ;BÈB M m J Q hY L;mv M K°i HÁM; +?`m #`i?QÆM; M†M; pšM ?Q`M iQ`M +| i? #Ä +?¢vX

G•K G¢+ ç®B pÈB M;QÌB +O •K .QÆM; i?€M? ;B€Q p®M F?¬M; ? +| ?ªQ +ªK- i`Q iQ`M #°+ H° b€i F?Q ç®B pÈB ?„M- ?„M iU M?B M F?¬M; +¬M MQÆM; i v- +`M; K i` M? M°B #°- H”T iS+ /MM; F?¬M; ;B M i?m’M /B M; ,M +ªM çQÌM; çB +O J Q hY L

EBK b„+ [mv MªM? #®+ H M- ;B®M; M?Q i`ÌB bKT ç’i M Si- H¬B +m®M H M +?B M @ hB m b9+ bBM?5

J Q hY L;mv M `®M; iQ K°i iB M;- M?QM; F?¬M; /€K ç|M çÐ- i?’i i?¬M M;WM; H T?QÆM; ?QÈM; iB T iK+ #Ä +?¢v- M?QM; pW ç´B T?QÆM; ?QÈM; ç½ #` h`B m L;

*ÁM ?ÆM h`B m L;¼+ S?B- J Q hY L;mv M +`M; bÊ ?½B G•K G¢+- #ÎB pb iB m i M;QÌB ç° FB T5

3NyX *?QÆM; Nyy, G¢B :B i J°i hBM? >Q`M;X URV

"` h`B m L;¼+ S?B çm´B ;B i ?„M +ÁM +| ?B p¼M; +?¢v i`®M- M?QM; M m M?Q #` +?„+ +?„M T?ªB +? i- h?QÌM; >B M +?QM? H` p i t2 ç´5

"ÎB p"v M; v +ª /kM; F?Q ç®B +?B M pÈB G•K G¢+ ?„M +kM; F?¬M; +|X

L?QM; ?„M ç½ ç€M? ;B€ + Q G•K G¢+- imv `^M; G•K G¢+ K¢M? K) T?€i ç°M; i?B M h?QÌM; >B M- M?QM; /M b Q +ÁM FûK K°i ç¢B +ªM? ;BÈB- H¬B ? HBM? HU+ +O #ªM F?¬M; +| F?ª M,M; T?€i ç°M; i? K K°i H¬M- M?QM; ç½ H`K ? B M;QÌB J Q hY bÊ +`M? +QM;X

h`B m L;¼+ S?B ?W H¢M? K°i iB M;- M;¼+ i?O +m®M [m - KQÌB #ªv ç¢Q +ÆM H ?QÈM; J Q hY L;mv M ;`Q i?ûi ç€M? iÈBX

@ S?QM; ©M? Zmv M a€i5 hB M M?•M- M;QÆB i?“i ç°+ €+5

J Q hY L;mv M çQÆM; M?B M M?“M ` imv i +?B m +O h`B m L;¼+ S?B- S?QM; +’T hBM? oU+- K¶B K°i +ÆM H®+ ç m +| çQÊ+ HU+ b€i i?QÆM; +O +?QM? #ªM i +m®M p`Q # M i`QM;- iQÆM; çQÆM; ç€M? +”M +?B M pÈB M`M;- i`QM; i?ÌB ;B M i?QÆM; iQ+?5

L?QM; ?„M pšM Hm¬M +?Q `^M; h`B m L;¼+ S?B +?d T?€i ` çQÊ+ KQÌB K°i +ÆM H FB +?2 ;B’m çQÊ+ b•m M?Q p”v- mv HU+ +O K¶B K°i ç¢Q +ÆM H®+ i? K p`Q +?Q

a€i +?B m HÈM M?Q p”v J Q hY L;mv M +`M; F?¬M; /€K ç|M çÐ- Km®M i` M? i?O + #ªv +ÆM H®+ ?bM? i?“M?X L?QM; G•K G¢+ +MM; h`B m L;¼+ S?B ç m +?†M ? B H”T iS+ K°i [mv M K°i +?QÌM; ç€M? p,M; ?„M i`Î p X

*?d # H¬M i?ÌB ;B M ?¬ ?’T- KQÌB #ªv +ÆM H®+ ç½ ?bM? i?“M?- J Q hY L;mv M H ç’i F?¬M; +Y 5

@ G½Q iY HB m K¢M;5

J Q hY L;mv M M´B ;B”M ;¬K H M K°i iB M;- ;B®M; M?Q /½ i?9 #` i?QÆM;- i?•M i? #”M? i`QÈM;X h?“i ;B®M; M?Q #QM; #|M; i?’B F?Q- #B M i?“M? K°i i M K”T K¢T i`QÈM;5

E€i?"i i v +?•M +O ?„M +kM; F?¬M; pQÆM + Q- +?d +| #KM; +O ?„M #B M HÈM
#m²M +QÌBX

L?QM; HU+ HQÊM; J Q hY L;mv M i,M; H M i`QM; M?€v K„i- T?€i M ?¢M +? hBM
ç¢i iÈB hBM? >Q`M; M?` i`¼M; i?B M5

Zmª M?B M +| i? iB M p`Q hBM? oU+- K¶B M; QìB ç m +| H€ #`B i~v +O KbM?5

h?QÌM; >B M /U p`Q +?QM? H`i?€M? F?QX J`J Q hY L;mv M H¢B +| #Q T?€T +|
HQÊM; +O +?QM? KbM?- +| ?B m [mª M?Q M? m5 L?QM; ç½ +| M?B m T?B M T
iB T i,M; H M +ªM? ;BÈB +O KbM? ç•v\

L;mv M M?•M `i çÆM ;BªM- +?QM? H`pb H¬B FB T5

L;Q¢B i`W v m M;?B i M?Q G•K G¢+- H¬B FB T ç®B pÈB K¶B K°i pä ;BªK`M|B ç m
ªM? ;BÈB +`M; + Q i?b F?ª M,M; pšM H¢+ +`M; + Q5 L?QM; H¬B FB T H'v +ªM?
i?U+ HU+ i` M +ªM? ;BÈB- ?B p¼M; pQÊi [m H¬B FB T çQÆM; M?B M b) HÈMX

:B®M; M?Q h?QÌM; >B M- F?B ?„M ç° hBM? >Q`M; M?'i i`¼M; i?B M H¬B FB T i?
i?B M H`K +?¶ /U - iU M?B M F?¬M; F?ª M,M; pšM H¢+X J Q hY L;mv M +kM; H`M
iB T /MM; #Q T?€T i,M; H M K°i iB m +ªM? ;BÈB HU+ HQÊM; SM; T?|X

æQÆM; M?B M- #ªM i?•M #¼M ?¼ +kM; +| i? i,M; H M +?B M HU+X

""i [m€ #Q i?m"i F?€+ pÈB i?€M? F?Q- HU+ HQÊM; M`v ç½ bB m pB i +ªM? ;BÈB +
+¢M FB i HU+ HQÊM; +O ?„M- i?"K +?Q H`bBM? K M? +,M M;mv M- #ÎB p"v i?ÎB

*?QM? pb #B i M?Q i? - J Q hY L;mv M /MM; #Q T?€T H"TiS+ Q M? FQ+? T?QM; i
K°i çQÌM; K€m +?¢v i`®MX

@ hBM? i?¬M M?"Ti?•M i? i 5

G9+ M`v çWM; M|B H` ;B Q +?B M i`QM; +QÆM; F?Q i¬M;- +?Q /M H`i` M K†i ç`i
KbM? ?„M +kM; ?Q`M iQ`M F?¬M; ç w b) ;ÈB H M iBM? i?¬M HU+ +| F?B M +?Q L
F?¬M;5

>Qm5 >Qm5 >Qm5

o¬ b® ç¢Q iBM? [m M; ?QÈM; J Q hY L;mv M /kM; K½M? H Q iÈB- ;B®M; M?Q M?[
i`,M;- ç¢B HQÊM; iBM? i?¬M HU+ iB M p`Q i?•M i? ?„M- H`K #KM; +O ?„M +`M; T
M?Q +| i? +„M Mm®i iBM? i?¬M HU+X

P M?5

J°i ç¢Q HU+ HQÊM; / Q ç°M; K½M? HB i i`Q ` - HU+ HQÊM; J Q hY L;mv M i,M; i
>Q`M; i K i`¼M; i?B M5

.QÈB ? B i¬M; i€+ /KM; +O #Q T?€T HšM iBM? i?¬M HU+- ?„M ç½ H'v çQÊ+ HU+ H
iQÊM;- H¢B +| i? M; M; ?`M; pÈB h`B m L;¼+ S?B imv `M; i?ÎB ;B M M`v imv i ç
?„M +?d H` Km®M ç`Q K¢M; K`i?¬B5

@ S?€ +?Q i 5

J Q hY L;mv M Q M? ` K°i [mv M- iBM? i?¬M HU+ +m®M ç°M;- +MM; T?QM; iQÌM;
P M?5

h` M #¬m i`iB ?B M` ?`Q [m M; K„H„ b€M; H¢M - ;B®M; M?Q K†i i`iB K¼ +H M„ +?
Ki Ø Ø QR—K ipø PĐ ` ?`Q [m M; K„H„ b€M; H¢M - ;B®M; M?Q K†i i`iB K¼ +H M„ +?
32 • (+M K¢M &23K Đ ¼KaM)0 Đ- ? T? @ "s" F"K ø C"s¢M
J Q hY L;mv M #` ç~v HmB K'v i`,K i`QÊM;- #- ðÄ +kM ?B Mv MÉ2Đ °

@ L m M?Q bBM? M[M?B- i b) /šM M| iÈB ibK M;QÆB- iW ç| p b m #m¬M; i? ?
i` B- i b) +?Q M| çSM; ç-m K°i ;B€Q- M;QÆB +kM; T?ªB ;B9T M|- ç2K +ª L;•M L;M
ç` +?Q M| i?®M; i`5

L`M; M|B M?Q çBM? ç|M; +°i- F?¬M; ? +| F?ª M,M; i?QÆM; HQÊM;- ç•v H` FB M
:¼B H` i?QÆM; HQÊM;- +?QM? H` M;QÆB HmB K°i #QÊ+- i HmB K°i #QÊ+- H`K
M?"M- M m pšM FB M i`b çB iÈB- F?¬M; ;¼B H` i?QÆM; HQÊM;- K` H` F?Q F?Q +
G•K Gç+ M;?o M;?o- KB M +QĐM; ç€T SM;- M?QM; çS M?Ä +¬M bBM? ` +kM; F?
K°i M,K- ?„M ?Q`M iQ`M +| i? iB M p`Q hBM? æ i`QÊ+ F?B h`B m L;¼+ S?B bBM?
F?¬M; M;?2 HìB i?b i`U+ iB T ç€M? çÁM- ç2K M`M; €T iªB p h?"T hmv M >ªBX

@ G'v ` ? i ç² p"i5

h`B m L;¼+ S?B çQ ` M;¼+ i?O i`„M; MäM- #° /€M; F?ŠM; ç`M?X

G•K Gç+ i?"i bU #` #„i i`9M; M?QÊ+ çB K- ç`M? T?ªB ç2K iQ`M #° ç² p"i H'v çQÊ-
çB ` X L?QM; # i? M? FB K KÎ+Y h?B M M? æB M +MM; p`B K|M i?€M? F?Q G•K
i?S M`v F?¬M; +| i€+ /KM; ;b [m€ HÈM ç®B pÈB h`B m L;¼+ S?BX

@ h?"i M?Ä K¼M- i?S M`v +kM; F?¬M; T?ªB +?Q i K` H` +?Q M?B ç²M; iQÆM; H
çQ ` 5

h`B m L;¼+ S?B M?Q bQ iY M;QçK- i`U+ iB T çÁB p"i i`Q KçM; +O G•K Gç+X

@ E?¬M; çQÊ+5

G•K Gç+ H„+ H„+ ç-m- +kM; F?¬M; T?ªB ?„M F?¬M; Km®M K` H` hY ædM? iQÆM;
?Q`M iQ`M +MM; ?„M /mM; ?ÊT +?mM; K°i +?¶- F?¬M; T?ªB ;BªB i`W i?b +| i? i?
M?B m çÌB i' iB M G•K ;B p b b Q F?¬M; i? /`+? ç°M;- i?ŠM; T?ªB çÊB iÈB çÌB G

@ h +| K°i K¬M /QĐM; i? B i?m"i- ?B M içB M?B ç²M; H` K°i #° T?"M +O i?•M i?
HU+ ` M Hmv M i?•M i? - +?d +¬M +| çO #ªQ p"i bBM? ` i?"K +?Q +| i? iB M p`Q
i?S i®i ;b i?b çWM; +?2 ;B'm5

h`B m L;¼+ S?B F?¬M; +?9i F?€+? F?Q M|B- +ÁM i?B m +?9i M[Km®M iU KbM?

oW ` çÌB +?QM? H` hBM? oQÆM;\

h?"i bU H` [m€ +QÌM; ççB çB5

L;šK HçB G•K Gç+ T?ªB i`ªB [m # Q M?B m KQ ;B| KÈB iB M H M hBM? oQÆM; +
i`QM; v m M;?B i- M?[M; hBM? oQÆM; F?€+ +| M;QÌB M`Q F?¬M; T?ªB ç½ i`ªB [M
ççi iÈB\ oW tm'i i? +?QM? H` hBM? oQÆM;- [mª i?"i H` F?¬M; +| H) i`ÌB5

L?QM; bQ b€M? pÈB S?QM; aÎ GB M pW i`QÎM; i?`M? +?QM? H` hBM? >Q`M; i
M?B m- +?d +| i? M|B H` i`K +°i i?"i i®i5

>ÆM M[çB m FB M ç-m iB M H` Kšm i?•M T?ªB +'T #"+ hBM? oU+- pB + M`v +?Š
iÈB +?QM T?¬M +?QM- #ÎB pb +'T #"+ hBM? oU+ i?"i F?| F?,M +| çQÊ+ çÌB b m- ?
i¬M +`M; i? K Qi5

h?S ? B i?m"i /QĐM; i? B +kM; +¬M ççB HQÊM; i`B M;mv M i`•M [mw- +ÁM +¬M ç
o`M F?Q i®i +U+ çB K i?b M?B ç²M; bBM? ` KÈB H` hBM? oQÆM; +'T #"+- M m F?
#QÊ+ FûK +ÄB Km¬M çÌB F?´im5

aU ibM? [m M ? iÈB p`M K M? iB M ç² +O +QM KbM?- G•K Gç+ +kM; F?¬M; /€K [

@ Jm®M +€B ;b ç•v\

h`B m L;¼+ S?B #€Q ` K°i M?|K HÈM i`B HB m i`•M [mw- M;?2 çQÊ+ F?B M G•K G
F?¬M; #B i M`M; pb i? B M?B i`QM; #KM; ? v M?•M +Æ ?°B #Ä i9B iB M`B M;X

L?QM; F?¬M; +| #B M T?€T- B #ªQ M`M; K M; i? B +QM +O ?„MX

G•K G¢+ H'v` M?[M; i?S i®i H'v çQÊ+ # Q M,K M v- M; v +<sup>a</sup> i?`i +O Kšm i`MM; > n
ç2K` ç<sup>2</sup> p"i M"v H" Fw bBM? i`MM; i`QM; +Æ i? L; •M L; mv i i?9- ,M p"Q i?"i bU
b9+ iQ+? K°i iB K^aM? M?Ä i?–M ç^aQ- H" i?S i®i imv i ç®B5

"ÎB pb +^aM? ;BÈB €T +? i²M i¢B- M; Q¢B i`W v m M; ?B i M?Q G•K G¢+ +,M #^aM F
i?`i Kšm i`MM; iU M?B M +?Q iWM; tm'i ?B M i¢B M?•M ;B MX

h`B m L; ¼+ S?B H" hBM? >Q" M; i K i`¼M; i?B M- H"K b Q +| ç¢Q Hw F?–M; M?b
i?`i +| K°i +¶ F?Q iS+ i`QM; bm®i b€M; HQ€M; p¬ +MM; - imv i ç®B F?–M; T?^aB p
H'v` i?S i®i- F?–M; +?9i F?€+? F?Q H'v çB i?`i Kšm i`MM; - MkM; M`m M|B,

@ *ÁM ;b M[F?–M; \

L[M?•M M"v F?–M; ç2K +O +^aB +O ?„M pûi b¢+? b) F?–M; #Ä [m b Q\

G•K G¢+ H„+ ç–m- imv`^M; ?„M +ÁM +| p" B KB M; h?–M æ¢Q [m^a- M?QM; K¶B T
M; QìB- i?"i bU F?–M; i? T?•M` i? K M[X

@ h¢K i?ìB F?–M; +| - M?QM; M?[M; i?S M"v +kM; +| i? /MM; K°i i?ìB ;B M- i b) ç
F?€B F?B M"Q i?b M; QÆB bBM? \

3NjX *?QÆM; Nyj, >Ä .B K *U L?•M sm'i h? 5 URV

L; ?B K h? M? K M; i? B ?„M +?WM; # i`,K M,K- T?ÄM; +?WM; h`B m L; ¼+ S?B +k
M?B m5

@ "®M M,K i`,K M,K- Qi M?'i5

h`B m L; ¼+ S?B M; ?o M; ?oX

@ *–M H•m M?Q p"v\

@ L?B ç²M; î i`QM; +Æ i? K i?ìB ;B M +"M; /"B ç®B pÈB iQÆM; H B +O M| +"M
+ÁM +| i? H•m ?ÆM K°i +?9i5

æQÊ+- çS +QM M"v i¢K i?ìB H" F?–M; i? ÆK #²M;5

"` h`B m L; ¼+ S?B i?B m +?9i M[pûi b¢+? +O +^aB- +kM; K v H" pb +QM +O KbM
HÁM; M?QM; H¢B +"M; KWM; M?Q çB M- b m F?B i€+? ` pÈB h`B m L; ¼+ S?B- ?
[m®+X

hmv`^M; çQ` M; Q" B` i M?B m ç² p"i- M?QM; G•K G¢+ i?m ?Q¢+? +kM; i?"i HÈM-
#" + hBM? >Q" M; M?` i`¼M; i?B M- +ÁM i? K #^av FB M pQÆM; #BM?- çO H"K im p|

" M M; Q" B çQÆM; M?B M H" F?–M; M iQ" M- M m G•K G¢+ ç½ H'v çQÊ+ # i? M?
M?B M H" +MM; L K L?QÊ+ >Q i?QÆM; HQÊM; H'v i? K h? M? L; mv M FB K çB K

hmv`^M; Kî +Y h?B M M? æB M +kM; F?–M; +| M; ?o b) ç¢i çQÊ+ /B #<sup>a</sup>Q +O i`
M?QM; i?Y t2K K°i H–M +kM; F?–M; b Q- p¢M M?'i +| i? i?–M; [m F?^aQ M; ?B K-
im Hmv M +MM; ç M /QÊ+ çO +?Q M; QìB iB M p"Q i?–M +^aM?5

L; •M L; mv i i?9 iMv i?ìB ç m +| i? i?S +idM?- G•K G¢+ M?'i ç`M? T?<sup>a</sup>B î i`QM; i
hBM? æ - çB iÈB M?[M; iBM? +–m F?€+ i`QM; hmv i G–B iBM? pU+- b m ç| #„i çQÊ
L; •M L; mv i i?9 T?QM; 'M i`î H¢BX

L m F?–M; +?d +–M M| pW tm'i i? - HB M w M; ?o iQ" M #° M?•M HQ¢B L; •M L; mv

J" +?Q /M F?¬M; +| #B M T?€T ;B +® T?QM; 'M- G•K G¢+ +kM; Km®M t•v /UM; K°
 i`"M i¢B L;•M L;mv i hBM?- ¢2K i?•M #^M; ?ªQ ?[m +O ?„M +?mv M [m M?[M; iB
 +| M,M; HU+ FB K i i?B M ?¢- p"v +?d +| i? #²B /QÐM; +?QM? i?•M M?•M +O Kb
 h`Î H¢B ",M; hmv i [m®+- G•K G¢+ +kM; F?¬M; F`T bmK ?¼T +MM; +?9M; M[- H¢B
 S?B K M; i? B b) FQ+? i?Q+? +€+ M" M; - HB M ¢2K pB + M"v ;B'm H¢B F?¬M; M|B
 i?|B ;B M- M|B F?¬M; +?WM; ?„M +| i? +MM; h¬ J} +€+ M" M; bBM? ` i? K p" B M?
 >„M H" T i S+ #„i ¢-m # [m M- Hmv M ?| p" B K| M i?€M? F?QX
 h?€M? F?Q Hm¬M ¢-v ¢O M; k ?"M? iBM? ?Q - H'v bU +•M #^M; +O K°i i? ;BÈB
 +?`i HQÊM; X J" ;B®M; M?Q HQ¢B i?€M? F?Q K°i ? M?Q ",M; hmv i L?"M i?"i bU i
 HU+ M; QÊ+ H¢B HÈM ?ÆM M[- #ÎB pb +?9M; M| ÎT?QÆM; /B M M"v +Æ ?² ¢¢i ¢Q
 :B®M; M?Q h?B M G¬B *?Mv +?QM? /Q H¬B ? iBM? ?Q i¢Q i?"M?- *Ym l L;mv M
 ?Q F i iBM?X L?QM; ¢®B pÈB G•K G¢+ K" M|B- M; k ?"M? iBM? ?Q ¢-v ¢O ¢QÆM
 i? ;B9T M, K K¬M +¬M; T?€T +MM; iB M #°- H¬M HQÊi ¢°i T?€H" +| i? F?m +? i`
 *?d b m KQ|B M; "v M; „M M; OB- #ªv FB M pQÆM; #BM? ¢½ ?Q" M iQ" M Hmv M ?| -
 G¢+ ¢½ ¢°i T?€ hBM? oQÆM; i K i`¼M; i?B MX a m F?B pQÊi [m H¬B FB T- ?„M
 >ªB- H¢B i? K KQ|B #ªv M, K i?|B ;B M i`¬B [m X
 a m ¢| iÈB FB M ?Q" M; #BM? +O h?Q| M; >B M- ¢•v H" i?€M? F?Q hBM? >Q" M; M
 G¢+ ?B M i¢B K" M|B H" K°i #[iB + HÈMX
 *?d H" Hmv M ?| T?ªB /MM; i?|B ;B M MY i?€M; - bQ pÈB #ªv FB M pQÆM; #BM?
 >„M #„i ¢-m ¢" T p" Q hBM? >Q" M; +ªM?5
 L?QM; i`QM; hBM? oU+ K¶B ¢¢B +ªM? ;BÈB ¢ m H" K°i +?QÈM; M; ¢B F?| +| i? p
 +ª ¢|B ¢ m #` p•v Î hBM? oQÆM; - +?Q /M H" G•K G¢+ M?B m H¬M ¢" T p" Q ¢ m i?`i #
 K°i ¢B K M"Q ¢|X
 a m p" B H¬M G•K G¢+ i?ª HÄM; i•K iBM?- ¢2K +?QM? KbM? +?bK b•m /QÈB #B M
 ;b- +?d ¢ bM? i?ª HÄM; - i?ª HÄM; imv i ¢®BX
 LY M, K b m ?„M i?ûi /"B K°i iB M; - iW ¢€v #B M i?Q€i ` - /QÈB €M? K†i i`|B iQ" M
 p" M +?mv M *?B M h?B M #Q [mv i iÈB +U+ ?¢M- HU+ HQÊM; F?`M; H² i`" M [m - #
 +ªM? M?€v K„i T?€ i M5
 h?B M ¢` H" T i S+ +ªK SM; - H¬B p•M +m®M ¢°M; - H¬B FB T iB M ¢ MX
 G•K G¢+ M; ?` +? i?B M # v H M- /MM; H¬B FB T HU+ i?m p bM? /MM; - b m MY + M
 ¢½ iB M H M K°i F?QªM; HÈM- ¢ M ; - M hBM? oQÆM; i K i`¼M; i?B M ¢dM? T?QM
 >„M +® w F?®M; +? - ?B M i¢B +?d ¢2K i?Ov ? +¬M; T?€T ¢°i T?€ iÈB hBM? >Q" M
 i`QÆM; tQM; hBM? >ªB i?b ¢2K #®M K¬M +¬M; T?€T +ÁM H¢B ¢°i T?€ i?2Q i?S i
 +¬M; T?€T i m i?"M? +?QM? [mª- ¢²M; /¢M; +MM; T?€ pÐ #QÊ+ p" Q hBM? >Q" M; +
 æ®B pÈB M; Q|B +| i' ?mv i M²M; ¢" K M?Q G•K G¢+ K" M|B i mv `^M; i?U+ F?| b9+ i
 M?QM; +kM; F?¬M; F?mv i i?B m HoM? M; ° ¢®B pÈB H¬B ? +¬M; T?€T- +?d +¬M
 æ M H9+ M"v b€m +¬M; T?€T +O G•K G¢+ iQ" M #° iB M p" Q hBM? >Q" M; +ªM?- K†
 +?Q /M H" hBM? >Q" M; i K i`¼M; i?B M ?„M +kM; ¢½ M„K +?„i KQ|B T?¬M +| i? ¢
 hW *'K iU H'v ¢QÊ+ i?¬M i?¬M; H¢B +?`m HU+ HQÊM; i?•M KbM? ?¢M +? - i mv `^M
 F?¬M; HoM? M; ° b•m ?ÆM ¢®B pÈB *'K iU- M?QM; +?d iQM? #Q i?m" i i`QÊ+ FB ?
 i m pB +O ?„M i, M; H M +kM; i, M; HÈM mv HU+5
 h, M?Q E?¬M; :B M h?B i *€i- pšM +?d +| i? i€+ /KM; H M ¢®B i?O +ªM? ;BÈB v
 G•K G¢+ ¢¢i iÈB hBM? >Q" M; +ªM?- HB M +| i? KB m b€i hBM? oQÆM; i K i`¼M
 M?`i i`¼M; i?B M +kM; +| i? i¢Q ¢QÊ+ HU+ b€i i?QÆM; i?"i HÈM5

J` E?¬M; :B M S?lM; h`K+ +`M; FûQ çQÊ+ i?lB ;B M /`B ?ÆM- M; v +ª S?QM; aÎ +kM; T?ªB [m KQlB H,K H-M ?¬ ?'T- T?ÄM; +?WM; hBM? æ i K i`¼M; i?B M Qi M
EBK ? +¬M; T?€T +?Q /M H` T?ÁM; M;U +O hBM? >Q`M; i K i`¼M; i?B M +kM; +
? +¬M; T?€T +l i? ç®i išM hBM? >Q`M; i K i`¼M; i?B M- K°+ ? +¬M; T?€T +ÁM
+l i? i?ª` /•v H2Q M; ,M i`Î ç®B i?O- i`QM; T?QÆM; /B M #®M *'K iU +l mv HU+ v
æQÆM; M?B M ç•v +kM; H` /Q G•K G¢+ HoM? M; ° J°+ *'K hU Qi M?'i- ?„M iBM iQÎ
bQM; bQM; - K°+ ? +¬M; T?€T i mv i b) F?¬M; çÆM ;BªM M?Q i? X
*?Q iÈB F?B ?„M tm'i [m M- L K L?QÊ+ >Q - S?QM; aÎ GB M +kM; ç½ tm'i [m M M
+l iB M #° M?ªv p½iX
S?QM; aÎ GB M pšM H` hBM? æ M?'i i`¼M; i?B M- M?QM; i`QM; HoM? M; ° +ªM?
+ÁM i?B m i`QM; iQ+? Hkv HU+ HQÊM; - Qi M?'i +l i? / /`M; t¬M; H M hBM? æ i
ç®B b) F?¬M; #` pB + HoM? M; ° F?¬M; çO H`KªM? ?QÎM; X
J` i?B M T?9 i?¬M i?¬M; +O M`M; +`M; i? K ç€M; bÊ- i?lB ;B M #,M; T?QM; hBM
iQÆM; çQÆM; M?Q i,M; H M i?U+ HU+ +O M`M; - ç•v +kM; F?¬M; ;B®M; M?Q E?
i`U+ iB T H`K +?Q ç®B i?O K'i çB M,M; HU+ T?ªM F?€M; - T?®B ?ÊT +MM; mv HU
bU ;B®M; M?Q p¬ ç`+?5

3N9X *?QÆM; Ny9, >Ä .B K *U L?•M sm'i h? 5 UkV

L;?B K h? M? +MM; L K L?QÊ+ >Q ç m ç°i T?€ hBM? >Q`M; - H-M M`v p`M F?Q +C
+?9i- ?mv i K¢+? F?¬M; iB T iK+ i?S+ idM?- M?QM; pšM +l Qm ç½B- F?QªM; +€+
K°i çQlM; K` i?¬BX

E?B G,M; EBM? >²M; iB M p`Q hBM? >Q`M; +kM; ç½ ,M K°i T?¬M h?¬M æ¢Q [ma- ç
i?"i HÈM- M m i?B M iQ +O M`M; Î æ¬M; \*?•m ç½ F?¬M; t2K M?Q i?QÊM; i?W - p`
#´ +Sm #M ç„T H¢BX

hBM iS+ p L;•M L;mv i i?9- G•K G¢+ pšM Hm¬M iU ?ÄB i?"i H•m +m®B +MM; pšM
#¼M ?¼M;?2 [m - p¢M M?'i +?mv M tªv` +?Q /M F?¬M; +l iBM? F?¬M; i`mv M i®
tmv M [m pk i`K- /M b Q pšM i®i ?ÆM #` L;•M L;mv i i?9 +„M Mm®iX

*?mv M KÎ` h?B M M? æB M M?Q HY tûK H¬M; K`v- H9+ M`v L K L?QÊ+ >Q +
+O M`M; ç H`v h? M? L;mv M FB K KÈB +l i? ?ÊT M?'i KÎ+Y çB MX L m +l i?
M;?B K +O h?B M M? æB M- >¶M æ°M .QM; G¬ +O G•K G¢+ +l i? T?€i ?mv çQÊ
F?¬M; +?WM; i`QM; pÁM; i`,K M,K çO t¬M; H M hBM? æ +ªM?- iB M ?`M? F?B m
M?[M; iBM? +-m F?€+X

Pi M?'i ?„M +l i? ç2K h¬ J} +€+ M`M; çQ iÈB K°i MÆB M iQ`MX J†+ F +l i? iB
L;mv i i?9 ? v F?¬M; - HBM? F?Q MÆB M`v [m € H Q½M; p®M F?¬M; i?Q+? ?ÊT i m H
+?Q /M +l i? iB T iK+ T?QM; 'M G•K G¢+ pšM +l w Km®M +?Q M; QlB i?•M /B +Q b

L?QM; L K L?QÊ+ >Q pW KÈB `lB F?ÄB çQÊ+ ? B M; `v- G•K G¢+ +ÁM ç M; çB m
i•K ?mv i /•M; i`Q- i`QM; HÁM; M`B H M K°i +¶ #`i M K½M? HB iX

>„M M?ªv` F?ÄB T?ÁM; Î- # v H M ;B[ F?¬M; i`mM; - K`L;?B K h? M?- S?QM; aÎ
EBM? >²M; ç m +kM; +ªK ;B€+- ç m +MM; M? m # v H M F?¬M; i`mM; X

@ J¼B M; QlB ç m +ªK i?'v\

G•K G¢+ i`-K ;B¼M; MlB- ç•v H` K°i +¶ F?Q iS+ p¬ +MM; FBM? F?OM; - i?"K +?Q
h?¬M; +O h?Ov i°+ +`M; i? K +QlM; ç¢B- M?QM; KÆ ?² +ÁM +?Q ?„M K°i HQ¢B +

@ S?B i?QÌM; +QÌM; ç¢B- imv `^M; +ÁM î i`bM? iU hBM? æ M?QM; +Æ ?² +| i? b
L?"M5

S?QM; aÎ GB M F?B K i®M M|BX

@ h +| HQ¢B +ªK ;B€+ ;B®M; M?Q ;†T [m HQ¢B F?Q iS+ M"v Î MÆB M"Q - F?¬M

G•K G¢+ +?'M FBM?- `®i +K+ M?È iÈB pb b Q ?„M +| +ªK ;B€+ [m2M i?m°+ pÈB +†

>Ä .B K *U L?•M5

>„M ç½ i?Q€i F?®M5

G9+ i`QÈ+ `ìB F?ÄB L K *?•m i?b >Ä .B K *U L?•M ç½ M|B [m +| i? i?Q€i F?®M
M m iQM? iQ€M H¢B i?ìB ;B M [mª i?"i ç½ [m ?ÆM i`,K M,K5 L;mv M #ªM ç| +?d /
iQ€M- F?¬M; +| F?ª M,M; p¬ +MM; +?QM? t€+X

G•K G¢+ ç2K iBM iS+ p >Ä .B K *U L?•M M|B ` - M;Q¢B i`W S?QM; aÎ GB M K¼B

@ "´M ?"m çB ç2K çQ" M ?Ä /B K FB H"K i?`i5

S?QM; aÎ GB M pšM i?"i FB m M;¢Q- M?QM; pÈB i?U+ HU+ ?B M i¢B +O M" M; ç
L?"M- [mª i?"i +| iQ +€+? M|B HìB M?Q p"vX æQÆM; M?B M- M m Km®M ;B i`KM
ç| h?B K æB M i°+ i`M €T >Ä .B K *U L?•M H" pb +| çQÈ+ #€M i?¬M F?Q +?•M +?

@ h Km®M H"TiS+ i`î p L K *?•m- iB T ç|M ;B ;B #¼M ?¼5

G•K G¢+ pW M|B ` K°i +•m H"TiS+ Km®M F?ÎB ?"M?- pÈB i`bM? ç° +O ?„M Î F?-
K°i #QÈ+ H" K'v p¢M Hw- +?d +| hBM? æ KÈB +| i? M? M? ?ÆM ?„MX

G9+ i`QÈ+ ?„M HQ H„M; ç2K M?|K M;QìB G•K >"M? L K +m®M p"Q i`QM; H®+ tQ€
ç ?¼ /ìB [m æ¬M; *?•m- M?QM; ?B M i¢B >Ä .B K *U L?•M tm'ii? - M;Q¢B i°+ #
K'v p¢M M,K- pW tm'ii? F?ŠM; ç`M? b) ;•v ` ;B|i M?KQ K€m5

L m G•K G¢+ ç½ F?¬M; +| M,M; HU+ ç€M? #¢B >Ä .B K *U L?•M- p"v +?d +| i? ç2
/"M t Ti®i- M;QìB Hm¬M Q+? F, M?Q i? X

:¬M K°i M;`v ç K i?ìB ;B M G•K G¢+ ç½ p iÈB L K *?•m- K" H9+ M"v ç¢B HK+ T?²M
i?"M? #B M HY - MÆB MÆB ?Ä /B K i" M i`ìB- i`,K ?¼ H-K i? M- p¬ +MM; i? i?ªK

>Q" M ?ªQ G•K G¢+ i`î p +ÁM bÈK- i? HY +ÁM +?Q # Q i`MK F?„T ç¢B HK+- ?„M
p M; H M p¬ b® iB M; F?|+ i?ûi i? i?ªKX

>„M F?2 F?) i?Î /"B- imv `^M; F?¬M; ;B M i`QM; hY ædM? `i HÈM- M?QM; F?¬M;
i?B m i?®M çB m FB M Î H¢B- M;QìB i?QÌM; çB p"Q b) #` M;¢i i?Î +? i`i M? M?X

hmv H" M?Q i? ?„M +kM; F?¬M; i? H"K çQÈ+ M?bM K" F?¬M; i?'v- i`B M F? B i?O
çB [m ç m /"Ti„i iQ" M #° M;¼M HY X

æB iÈB h¬;B - L K *?•m ç M?'i;B i°+ ?B M;Bì ç½ H•K p"Q F?OM; ?QªM; imv i ç
?Q" M; M?Q i" M i? i`QÈ+ K„i- M m F?¬M; T?ªB +ÁM h¬L;?B K E? B i¼ i`M- +ª h

G•K G¢+ ;†T K†i h¬L;?B K E? B +MM; G•K >"M? L K- H"TiS+ KÎ` hY ædM? ç2K
hB M h?B M +ªM? i?m p"Q- b m ç| +kM; ç2K M;QìB +O G,M; ;B +MM; M? m óç|M;
M;QìB +O h?€B ;B iB T H M- p°B p" M; çB ` ?ªB M;Q¢BX

*?Q /M H" pä ;Bª h?Q+? "B M +ªM? pä ;Bª +kM; +?d +| i? F?¬M; ?¬ ?'T K'v + M?
ædM? +ÁM +| i?"i M?B m hB M h?B M- h? M? >mv M pä ;Bª- K¶B [m K°i + M? ;B
KÎ` hY ædM? K°i H¬M- ç ¼B M;QìB i?Î H'v ?ÆB- KB M +?Q pB + +ÁM +?Q #` >Ä
#` +? i M;¢i i`QM; i v ?„MX

*S M?Q p"v G•K G¢+ ibK K°i M;`v `QÐB i?ìB ;B M KÈB çB iÈB ",M; hmv i [m®+- pB
F?¬M; +-M ?„M [m M i•KX

o¬ Hm" M H" h¬ ; B - G, M; ; B ? v h? € B ; B - M? [M; M; Qì B M" v + | # Q ; Bì i W M; ; † T [m
+ª ç € K M; Qì B ç m p¬ + MM; FBM? ? ½ B- ç † + # B i ç d M? + ' T H ½ Q i' i` Q M; K „ i # ¼ M ?
i B m ? " B i Y K Qì B i m' B- H" K # ¼ M ? ¼ ? Q" M i Q" M + ? Q € M; p € M; - i ? ; B È B [m M ç m
a m F? B ; Bª B [m v i t Q M; M ¶ B H Q p b m- G • K G ç + K M; i ? 2 Q S? Q M; a Î G B M K ° i H
i m v ` ^ M; i` Q È + ç | ? „ M ç ½ [m v i ç` M? K Î` h? B M M? æ B M ç - m i B M- M? M? + ? | M
b m ç | K È B [m v p i` M € T > Ä . B K * U L? • M- H ç B ç M M? [M; i B M? + - m F? € + i b K
L; m v i i ? 9 H - M M [- M? Q M; i` Q M; H Á M; ? „ M i ? " i b U + ? Q ç O H ç M? H M M; - M? ' i ç`
> B M; Qì B ç B i È B L K * ? • m- ç B i ? Š M; i È B i` m M; i • K ? Ä / B K F? m + ? i € M- # M i` Q
i ç B h? B M G ç + b Æ M K ç + ? X
> Ä . B K * U L? • M ç M; ó M; • K K b M? ô i` Q M; M? K i Q Æ M; M 9 B H Y - i M v i v p m M; ` M
M? • M i Q € i` - # v i € M H Q ç M F? „ T # ® M T? Q Æ M; i € K ? Q È M; - Q i M? ' i + k M; + | i m p B
> „ M K m ® M / M M; + Q M / • M + O K b M? i ? ® M; i` i ? ; B È B M" v- + ? d H" ? „ M + ? d + | K ° i
H" K ç Q È + X
a m F? B + Î B # Ä T? Q M; ' M- > Ä . B K * U L? • M + k M; ? Q" M i Q" M i ? ? B M` b U + Q ì M
[m M; p U M; + Á M p Q È i t h¬ M " i h? ¬ M; - / M b Q ? „ M ç ½ b ® M; Q i M? ' i i`, K p ç M M, K
@ h B m i Y- M; Q Æ B H ç B / € K t m' i ? B M i` Q È + K † i # ' M p Q Æ M; \
h? - M i ? S + + O > Ä . B K * U L? • M # Q i` M K T? ç K p B i ? " i H È M- i` Q È + i B M H B M
S? Q M; a Î G B M ç M; - M- T? € i` i B M; + Q ì B p M; p ¼ M; i ? B M ç` X

3 N 8 X * ? Q Æ M; Ny 8, E w > B T P È + X U R V

@ > Ä / B K ç - m- T? m [m • M # ' M ? " m + | M Æ B M" Q F? ¬ M; i ? ç B \
S? Q M; a Î G B M M; ç Q M; ? M | B- [m - M € Q + m M; i` M; / € M b € i i ? • M i ? ç 2 K / € M; M;
H ° - i Q M? ½ p¬ b Q M; X
" i [m € > Ä . B K * U L? • M ? Q" M i Q" M H" M; Q ç B i ° + - F? ¬ M; ? + | + ? 9 i w i Q Î M; i ? Q
M? Q M; ? „ M F? ¬ M; ? i S + ; B " M K" H ç B ç 2 K € M? K „ i M? b M + ? , K + ? 9 H M " , M; a Q Æ
a Î G B M- i` M K † i ? B M` p ? ² B S + - M | B ,
@ L; Q Æ B H" ? " m M? • M S? Q M; i B m + ¬ M Q Æ M; M; Q" B ?ª B M; Q ç B \
* k M; F? ¬ M; # B i ? „ M M? „ + i È B S? Q M; i B m + ¬ M Q Æ M; H" ç ì B i' i B M i ? S K' v + O S
@ > Ä H ½ Q [m € B- + ? 9 M; i Q È + ? M K ° i H ì B- i` Q M; p Á M; M; " M M, K M; Q Æ B F? ¬ M;
H Q ç B M" Q- K" + ? 9 M; i + k M; b) F? ¬ M; H" K T? B M M; Q Æ B 5
G • K G ç + K Î K B M; M | B X
@ . U p" Q + € B ; b \
L; Q" B K B M; > Ä . B K * U L? • M M | B ç - v F? B M? i ? ` - M? Q M; i` Q M; H Á M; p¬ + MM; F
M, K K Q Æ B M, K i ? ì B ; B M G • K G ç + ç ½ i W h B M? o Q Æ M; # Q È + H M h B M? > Q" M; - M
+ ? Š M; T?ª B ç ® B T? Q Æ M; b) ç ç i i È B h B M? æ b Q \
J" p È B i ? U + H U + i ? Q i € + ? Ä / B K F? O M; # ® + O G • K G ç + - K ° i F? B ? „ M i B M p"
. B K * U L? • M T?ª B ` Æ B p" Q i B ? ¼ M; " T ç - m 5
@ * ? d # ^ M; # ' M ? " m 5
S? Q M; a Î G B M p š v " , M; a Q Æ M; L? " M- + ? Q / M ç ® B K † i M; Q ç B i ° + + Q ì M; ç ç B M? O
+ ? 9 i w b È ? ½ B X

@ >Ä H½Q [m€B- i F?mv M M;QÆB M M M? M? +?|M; `ìB F?ÄB L;•M L;mv i hBM
`ä`"M; M m i iB M p"Q hBM? æ i?b M;QÆB +,M #ªM F?¬M; TªªB H" ç®B i?O +O
G•K Gç+ i?ªM M?B M M|BX
æ•v F?¬M; TªªB mv ?B T- K" H" bU i?"i5 G•K Gç+ +| i? i? Q i€+ ? i i?ªv ?Ä /B K
#^M; M? m i?b >Ä .B K *U L?•M /M +| HU+ HQÊM; +QìM; ççB ?ÆM G•K Gç+ p¬ b®
GU+ HQÊM; +O ?„M [mª i?"i KçM? K)- M?QM; #îB pbiW i`QM; ?Ä /B K bBM? ` - +
?Ä /B K- +,M #ªM F?¬M; i? i`€M? çQÊ+ G•K Gç+ i? Q i€+X
@ o"v #´M pQÆM; imv i ç®B F?¬M; +?Q M;QÆB b®M; iÈB M;¬v M"Q ç|5
>Ä .B K *U L?•M H°` b€i F?Q- +?Q /M ç®B Kti iS ççB i°+ i?ìB i?QÊM; +´ ?„M +
;B€+ M;mv +Æ M?Q i? - M?QM; +?d H" K°i hBM? >Q" M; M?Q M?Ä +kM; F?B M +?Q
HB iX
E M;QçB i°+ +kM; F?¬M; ? M|B ;biÈB [mv +O- Km®M` i v HB M` i v- i`QM; K°i
?„M ?QÊM; G•K Gç+ ç€M? ` K°i FQ+? iQ" M HU+- +,M #ªM F?¬M; iQM? iQ€M +´T -
b®M;X
@ GÈM K"i5
S?QM; aî GB M ;B" M [m€i K°i iB M;- ?Q" M? FB K +?ûK` - #,M; bQÆM; i`"M` ç-v
Q i`MK +MM; ?Ä /B K ç®B +?¼B ; v ;„iX
P M?5 P M?5 P M?5 P M?5
",M; i-M; #` M;¼M HY M´ imM;- K" M;¼M HY +kM; #` #,M; imv i /"T i„i- i`„M; +MM
+K+ /B M M; M; i v5
>Ä .B K *U L?•M [mª M?B M HÊB ?çB5
G9+ i`QÊ+ S?QM; aî GB M /MM; ",M; aQÆM; L?"M ç€M? M?|K M;QìB L;?B K EB K
M" M;- M?QM; ?B M ;Bì +?d ç®B Kti K°i KbM? >Ä .B K *U L?•M HçB F?¬M; i? +?
i?´v çQÊ+ bBM? KçM; i` ,K pçM M,K +O ?„M +kM; F?¬M; +?d b®M; p¬ Q+?5
@ æ m +? i çB +?Q #´M pQÆM;5
>Ä .B K *U L?•M ?ûi iQ- pÈB iQM? +€+? +O ?„M H"K b Q +?`m ç w ççB +?B M i`
i?"M? # Q M?B m ?Ov /B i- ? B i v pQÆM H M i`ìB /šM /„i iBM? i?¬M HU+X
æ•v KÈB H" M,M; HU+ +QìM; ççB M?´i +O hBM? oU+ +?Q i¬M- iBM? i?¬M HU+ M
i,M; H M F?OM; #®5
L?QM; S?QM; aî GB M +kM; H" M;QìB +?Q iWM; ç wiÈB b®M; +? i +O M;QìB i`C
/šM /„i iBM? i?¬M HU+ +MM; >Ä .B K *U L?•M ?ÉT HçB F?¬M; +?9i v m i? X
L|B `B M; p HU+ HQÊM;- M" M; iU M?B M F?¬M; bQ çQÊ+ pÈB >Ä .B K *U L?•M-
+ªM? ;BÈB- ?m®M; +?B >Ä .B K *U L?•M b®M; M?B m M,K M?Q p"v- HU+ HQÊM;
#€M i?¬M F?Q5
L?QM; S?QM; aî GB M +kM; F?¬M; TªªB +?O +?B M HU+ K" +?d çB m F?B M ",M; a
M" M; +| i? i? Q i€+ ",M; aQÆM; L?"M H" çQÊ+5
h? M? ç #BM? M"v +kM; ç½ iB T + "M #€M i?¬M F?Q- ç®B +?B M pÈB >Ä .B K *U
?ç T?QM;X æ-v i`ìB +?d i?´v #,M; imv i +MM; ?Ä /B K p +?çK- ;B®M; M?Q M;¬v
F?B i?b #` ?Ä /B K ç®i +?€v ç2M- F?B i?b #B M i?"M? #,M; M;mv M- M; v M? K i?
#,M; F i HU+ i M`½5
æ€M; bÊ +?QM? H" HU+ HQÊM; i`"M` ç2K Kti ç´i;-M # M tû`€+?- M?Q +| tm i?
/QÆM;X

G•K G¢+ +kM; F?¬M; HQ H„M; L;•M L;mv i i?9 b) idM? H¢B- T?QM; 'M i²M i¢B # M
pÈB bU +SM; +ÄB +O / i?`i i?¬M i?9- /M K'v i`,K hBM? æ HB M i?O +kM; çWM; I
+?9i p i i?QÆM; Î M;Q`B i?•M i? M|- M m F?¬M; Î K'v +?K+ p¢M M,K i`QÈ+ F?B ç¢
i?b L;•M L;mv i i?9 ç½ #` +?'M ç°M; idM? H¢B5

L?QM; i?2Q +m°+ +?B M F?m +? i`QÆM; - p¬ b® bBM? K¢M; +ÁM ç M; M;„+ M;Qª
G¢+ ?Q i b•m K°i ?ÆB- ;BQÆM; ;B¼M; M|B,

@ >Ä H½Q [m€B- bmv M;?o H¢B K°i +?9i HÌB ç M;?` +O i 5 *| €B i? +O i #ªQ
i?QÆM; i' M çQÈ+ +?Q i 5 J` i M?B m M?'i +?d +¬M i? K i`,K M,K i?ÌB ;B M H` +
ç M H9+ ç| b) H` M;`v i`M i? +O M;QÆB5 >B M i¢B i +?Q M;QÆB ? B HU +?¼M
L;mv i hBM?5 h?S ? B- M m M;QÆB F?¬M; `ÌB F?ÄB L;•M L;mv i hBM?- M;QÆB M
p b m F?¬M; çª i?QÆM; M?•M HQ¢B- i +kM; b) im•M i?O ?S ? M- +?Q /M iB M |
K°i +QM çQÌM; b®M;5

L m +| hBM? >Q`M; M`Q /€K mv ?B T hBM? æ M?Q p`v- ç†+ #B i H` HQ¢B hBM? a
+` M?Q >Ä .B K \*U L?•M- ç½ bÈK #` K°i +?QÎM; ç€M? +? i5

L?QM; >Ä .B K *U L?•M H¢B F?¬M; i? F?¬M; i?"M i`¼M; bmv M;?o5

"ÎB pb Î i`QM; K„i ?„M bBM? HBM? M?Ä #û FB +kM; F?¬M; ? M|B /®B- pÈB bU v
i? i`QM; i`,K M,K pQÈi [m +Y ªB K` M?[M; i?B M i`B F?€+ T?ªB +¬M K'v p¢M M,K
M?ªv H M i`bM? iU iQÆM; çQÆM; pÈB ?„M5

J` i?B M T?9 i?¬M i?¬M; +O G•K G¢+ i`QM; ?Ä ? ?Q`M iQ`M / /`M; ç2K ?„M ;B

L;mv M #ªM #B M T?€T i®i M?'i H` i?W /`T G•K G¢+ +ÁM +?Q i`QÎM; i?"M? i?b t
M;Q¢B i`W K'v +?m¬B #€M i?¬M F?Q +O iS ç¢B i°+ +MM; ",M; aQÆM; L?"M i`QÈ
ç`+?X

L?QM; S?QM; aÎ GB M /MM; ",M; aQÆM; L?"M ç½ ;„i ; Q M;„M +?†M ?„M- imv `^M
M?QM; Km®M pQÈi [m S?QM; aÎ GB M ;B i G•K G¢+ i?"i H` F?¬M; i?U+ i - M?'i ç
H¢B HÌB ç M;?` +O G•K G¢+ KÈB tQM;X

oQÈi [m pki`K ibK FB K M?[M; iBM? +¬m F?€+\\

>Ä .B K *U L?•M H`T iS+ #€+ #Ä w M;?o M`v- bBM? K¢M; +O ?„M M?B m M?'i +?d
hmv `^M; i?¼M;mv M +ÁM H¢B bQ pÈB M?[M; hBM? æ F?€+ +ÁM i?"i /`B H•m- M
pki`K iB m ? Q i?ÌB ;B M çO +?®M; çÐ +?Q ?„M ibK çQÈ+ iBM? +¬m F?€+ +kM; i
+kM; F?¬M; Km®M HQm H¢+ i`QM; pki`K ?„+ €K bm®i K'v p¢M M,K- H`K p`v +?ŠM
#` +¬K iMX

L?QM; HU +?¼M i?S ? B\\

3NeX *?QÆM; Nye, Ew >B T PÈ+X UkV

@ "`M pQÆM; H`K b Q #B i M;QÆB +| ? i HÁM; im•M i?O ?S ? M ? v F?¬M;\\

>Ä .B K *U L?•M /WM; H¢B +m°+ +?B M- #ÎB pb +| ç€M? iB T +kM; F?¬M; +ÁM v
F?¬M; B H`K ;b çQÈ+ BX

@ L;QÆB +| i? çB ?ÄB i?,K K°i +?9i- i +| TªB H` M;QÌB ? i HÁM; im•M i?O ?S
M;QÆB +?d +| i? HU +?¼M iBM iQÎM; i 5

*?Q /M ç®B K†i F +QÌM; ç¢B M?Q >Ä .B K *U L?•M- G•K G¢+ pšM ;B[M;mv M #°
ç®B T?QÆM; +?ŠM; [m çB i`QÈ+ ?„M K°i #QÈ+- ?„M M?'i ç`M? b) bB m pB i ? i i?

>Ä .B K *U L?•M i`¬K †+- tQ v +?mv M €M? K„i- M|B,

@ æQÊ+- #´M pQÆM; ç€T SM; M;QÆB b) F?¬M; +?O ç°M; çB i?QÆM; i´M M?[M; M
iÈB #´M pQÆM; - #´M pQÆM; b) F?¬M; MQÆM; i v5

@ > ? - B /€K +?¼+ ;B"MM;QÆB\

G•K Gç+ +QìB ? ?ªX

h`QM; HìB MìB +O >Ä .B K *U L?•M F€i?"i +ì H¶ ?´M; - ?„M +?d MìB b) F?¬M; +?
F?€+ K` iU M?B M b) F?¬M; M?„+ iÈB G•K Gç+5 LìB +€+? F?€+- M;`v b m ?„M b) .
G•K Gç+ ibK i?ìB +Æ ç€M? HûM5

*?d +-M G•K Gç+ pW +? i- p"v ?„M +ÁM ;b ç #,M F?Q,M\

æ®B pÈB ?„M K` MìB M;QìB +-K iM ?„M H` iB M #®B h?B K æB M i°+- ?Ä i?B m
;B"MM #` +-K iM KQìB K'v pçM M,K- F?¬M; i? +?•M +?QM? i`9i ;B"MM- K` G•K Gç+
i°+- H` K°i M;QìB /mv M?`i +ì i? mv ?B T bBM? KçM; +O ?„M- iU M?B M +kM; H`

*?d +-M ç2K iB m iY M`v ;B i +? i- i?B M ?ç +ÁM F?¬M; TªB K†+ +?Q ?„M tY Hw

*?Q /M w M;?o +O >Ä .B K *U L?•M çÆM ;BªM- M?QM; i` ,K pçM M,K bBM? KçM; +
i`Q im -`i M? M? HB M M;?o iÈB M M içK i?ìB ~M M?šM- F?¬M; i` M? F?Q M?`i i?
ç°M; K°i FQ+? i`Q KçM;X

h`QM; HÁM; G•K Gç+ +QìB i?-K- ?„M iU M?B M bmv çQ€M çQÊ+ ów M;?oô +O >Ä
pÈB ?„M K` MìB ?B M içB +?d H` +-M FûQ /`B i?ìB ;B MX

>Ä .B K *U L?•M +ì i? içK i?ìB /WM; i v- M?Q p"v imv `^M; L K \*?•m #` i?QÆM; M
i?"i M?B m bBM? HBM? b®M; bìi- çB m M`v ç®B pÈB G•K Gç+ K` MìB t2K M?Q ççB
+ªK FQ+? ?„M- M?QM; +-m i•K M K` i?¬BX

L m M?Q ç®B T?QÆM; ¬K 'T F ?Qç+? M? K ?B K- G•K Gç+ +kM; F?¬M; ç w çÊB
æ b) ç2K >Ä .B K *U L?•M ç i? ,M; ?Ä ? +-M; T?€T +O +?QM? KbM?5

>„M b) ? i HÁM; im•M i?O ?S ? M- M?QM; TªB M?bM t2K ç®B T?QÆM; +ì im•M i
K†i i?O iQM +?d H` ç-m ì+ +´ ?O5

>B T QÊ+ Fw F i- bQM; T?QÆM; iU ?² H"TiS+ ?Á ?`B- G•K Gç+ +U imv i HìB K
+MM; S?QM; aî GB M [m v p ",M; hmv i [m®+X >„M +kM; F?¬M; ? +?2 ;B'm ?`M?
L?•M ç½ +ì i? ;¼B ` H B H`+? +O S?QM; aî GB M i?b i`i M?B M ç½ #B i p ",M;
i?"i i?QªB K€B MìB ` - +`M; #B m ?B M çO HÁM; iU iBM +?`M i`K ç-m ?Ä K FB 5

h`î HçB ",M; hmv i [m®+- K¼B M;QìB #B i çQÊ+ L K *?•m içK i?ìB ;BªB çQÊ+ M;m

æ†+ #B i M?ìK M;QìB h¬J]- L K *?•m H` +® ?QÆM; +O #¼M ?¼- imv `^M; ?B M i
M?QM; ibM? +® ?QÆM; i?"i F?ì [m M- çB m M`v i?"i i`€M? F?¬M; F?ÄBX

L?QM; imv `^M; M;mv +Æ çQÊ+ ;BªB [mv i- M?QM; p¬ Hm"MM H` h¬ ;B - G,M; ;B ?
iB TiK+ [m v p L K *?•m- #îB pb bQ pÈB L K *?•m- i?B M ç` HBM? F?Q MÆB M`
#îB pb ?Q`M +ªM? ç†+ i?M M M ç° /`v i?Ov HBM? F?Q ?ÆM t #®M ? F?€+- M?Q
?ÆM L K *?•m F?¬M; #B i # Q M?B m H-M5

L?QM; Km®M î HçB ",M; hmv i [m®+ i?b TªB M;mv M imv i ç®B i`mM; i?`M? ç®B
M`v ?B M M?B M H` h¬- G,M; - h?€B # M?` ç m F?¬M; H`K çQÊ+- G•K Gç+ i?QÆM;
+MM; G,M; EBM? >²M; - ç2K i°+ M?•M # M?` /ìB iÈB G[i?`M?X

LÆB M`v i?B M ç` HBM? F?Q +kM; M²M; ç"K- ?ÆM M[M;k ?`M? HBM? F?Q ç m
M;QìB #bM? i?QìM; im Hmv MX " ççB ;B i°+ `i M? M? KWM; `Ð M?Q çB M- #îB p
+kM; F?¬M; TªB i?`M? i?` ç€v #B M- +`M; i? K T?M ?ÉT M?"M i`B +MM; i?ìB [m2

G[L;mv i æ²M; ` K†i /†M /Á- G[ ;B iU M?B M b) +?,K bì+ +?Q M;QìB +O # M?`
G•K Gç+ ç†+ i?M- pšM M;?B K F?„+ +ªM? +€Q #¼M ?¼ F?¬M; çQÊ+ iB i H° i?•M T

hmv`^M; ç½ +MM; >Ä .B K *U L?•M Fw F i ?B T QÊ+- M?QM; pB + M¨v /M b Q +
G¢+ F?¬M; çQ # ;B i°+ [m v p +® ?QÆM;- ?ÆM M[æ¬M; *?•m KÊB H¨ i?€M? ç
/M +| M?B m i M F?B M ?„M +?€M ;?ûi M?QM; +kM; +| F?¬M; Qi i?B M i¨B i?B M i
ç¢i çQÊ+ +Æ ?°B T?€i i`B MX

G9+ M"v S?QM; aÎ GB M HB M ;B"M- M" M; +?d M;ϕB K†i KkB +O G•K Gϕ+ M M KÊ
M?QM; M[M?•M FB pW ;†T K†i HB M` Q B T?O ϕ-m pÊB T?m [m•M M" M; \

@ G½Q [m€B #"- KB M; K²K +ÁM F?¬M; +?2 ϕ"v- #´M ?"m ϕ +?Q M; QÆB H"K i?¬M;
#´M ?"m5

J¼B M; QÌB pW M; ?2 F?|2 KB M; +Q [m„T- ϕ•v`®i +K+ H" KB M; K²K B F?¬M; #B

L?QM; +| +•m M|B €+ M?•M +| €+ M?•M i`- ϕ®B K†i pÊB p K½M? HB i+O S?QM; b®i ϕ2M K†i F?¬M; HÌB T?ªM #€+5 hmv`^M; M" M; iQM? iQ€M F?¬M; #Ä b|i- M?QM
H" HÁM; M; QÌB- iQM? +€+? +O S?QM; aÎ GB M M" M; H"K b Q K" bmv iQM? ϕQÊ+Y

h? v ϕ´B H" hBM? æ F?€+- J B >Q iB M iY F?¬M; M; ϕB` i v F?B M i`€+? K°i T?2
aÎ GB M +| ", M; aQÆM; L?"M- +| ϕϕB b€i F?Q FB i`QM; i v- /M M" M; H" hBM? æ ϕ
T?ªB i`€M? Mû K°i T?2M5

L" M; pW ϕ M HB M M?„K p"Q G•K Gϕ+- F€i?"i ϕ m pb ϕ m HÁM; L K L?QÊ+ >Q X

hmv`^M; i?ÌB ;B M +¬M; T?€T ?mv M /B m- M?QM; pšM +| M; QÌB M?bM F?¬M; i?
hY ædM? ?° i?•M- M; QϕB i`W i?¬M F?Q F?¬M; H"K ;b ϕQÊ+ ?„M- H"K +?Q ?„M #B
J B >Q iB M iY ó+?SM; FB Mô iQÆM; H B imv i ϕ®B b) F?¬M; i?'v +| G•K Gϕ+ i²M
€B ϕ² #` óϕ° +i?Oô +O ?„MX

æB` M; Q" B K°i +?mv M ?Q" M; ?Q F?m M[#B M i?"M? /B K K„M?•M i? - +ÁM M
;Bª i?mv i i?'v +¬M i?"i H" T iS+ ϕ°M; ibM?- J B >Q iB M iY ϕQÆM; M?B M M´B ;B
iU M?B M Km®M M?„K p"Q G•K Gϕ+X

@ > ? - K¼B M; QÌB +ÁM +¬M ϕ²M; i•K ?B THU+ KÎ` h?B M M? æB M- M M?Á

G•K Gϕ+ ϕSM; ` ?Á ;BªB- M?QM; ?„M +kM; F?¬M; TªB M; QÌB +?`m +| ?ϕB- +?d
>Q iB M iY b M; K°i # M ϕ Î`B M; pÊB L K L?QÊ+ >Q - ϕ2K M?•M +€+? ;Bª i?mv
ϕB` - ϕ•v KÊB H" #B M T?€T i®i M?'i +?¼+ iS+ +? iJ B >Q iB M iYX

J B >Q iB M iY +kM; i?¬K tmB t Q- M?QM; #®M i? M? FB K ϕ m /Q G•K Gϕ+ ibK
L K L?QÊ+ >Q poM? pB M F?¬M; ;†T ?„M H" F?¬M; i? M"Q5 h`QM; #|B iQ€M +O
h?B M M? æB M [m M ? i`¼M; ϕϕB- +| ;BªB [mv i ϕQÊ+ M; mv +Æ L; •M L; mv i hB
ϕ|- F?¬M; +?'T M?"M +| iQM? iQ€M HÁM; `B M; X

æ¬B K„i M" M; +?, K +?9 M?bM G•K Gϕ+- Km®M /MM; i?ÌB ;B M +¬M; T?€T iQM? iQ
G•K Gϕ+ +| hY ædM?- K†+ /M H" i?¬M F?Q #` i´M ?ϕB M?QM; HU+ HQÊM; T?ÁM; i
T?€T +O J B >Q iB M iY pW ϕKM; iÊB i` M M; QÌB ?„M H" T iS+ #` #„M M; QÊ+ i`Î
iQÆM; H B +O ?„M5

æ•v H" K°i H¬M; †T K†i F?¬M; +?9i F?Q€B i`€- bQM; T?QÆM; ϕ m F?¬M; +| i•K ib
t T tQM; +?¶ Î +?Q bQ ϕ² J B >Q iB M iY- +m®B +MM; QÊ+ ϕ`M? i?ÌB ;B M tm'i T
i€+?` X

G•K Gϕ+ [m M? [m~M K°i pÁM; - /MM; hY ædM? +?2 H'T F?Q iS+ +O KbM? HûM H
L K L?QÊ+ >Q - ?„M imv i ϕ®B F?¬M; i? F?Q M /mM; +?Q J B >Q iB M iY M?9M;
+MM; M[M?•M +O KbM?X

*?d K°i H9+ b m +Y T?ÁM; HB M #` ϕ~v` - i?•M i? mv M +?mv M +O L K L?QÊ+
G•K Gϕ+- M?QM; M" M; iU ?² +| i•K bU- HϕB F?¬M; T?€i ?B M ?„M ϕ M; ~M b m #b
T?€i` K°i iB M; i? M M? X

@ P M; B - i?"i bU H" K iBM? i`QM; p" M K M? +O i - `ä`"M; ϕ½ +| i? €T +? - b Q
+ªK ;B€+ Km®M ?ÄM; K'i5

@ _ M; Q" B K°i +?mv M- ϕªK HQÊM; +kM; i, M; i?¬B5

G•K Gϕ+ ?B M` b m HQM; L K L?QÊ+ >Q - ¬K H'v pÁM; 2Q M?Ä ;¼M +O M" M; X

L K L?QÊ+ >Q ?QªM; bÊ- p°B p" M; #„i H'v #`M i v +ÁM HϕB +O G•K Gϕ+- p°B M|

@ G•K ?mvM?- K`B M;QÆB iU i`¼M;5
 @ *€B ;b iU i`¼M;- # M;`v F?¬M; ç€M? M?ªv H M H"i M;|B- M;QÆB i?"i ç9M; H" i`
 G•K G¢+ b„T #` M" M; H"K iS+ +? iX
 L K L?QÊ+ >Q /MM; ? B i v +?®M; H M M;U+ G•K G¢+- F?¬M; +?Q ?„M /U p"Q,
 @ L?QÊ+ >Q K°i HÁM; ?QÈM; ç¢Q- F?¬M; Km®M H•v /QM? ibM? /mv M i? ;B M-
 v m [mw L?QÊ+ >Q - M;`v b m tBM çWM; iB T iK+ /•v /Q L?QÊ+ >Q 5
 @ L[M?•M M;m M;®+ M"v- F?¬M; i?m i?"T M;QÆB K°i T?2M t2K ` H" F?¬M; çQÊ+
 G•K G¢+ ç2K M" M; €T çªQ tm®M; /QÈB i?•M i? KbM?X
 L K L?QÊ+ >Q ;B½v /K K½M? HB i- ? B M;Q`B + "M +?B M F`+? HB i- ç€M? M? m
 çQ+?X
 "¼M ?¼ ç m H" hBM? >Q" M; +'T- M?QM; M m M?Q bQ ç'm HU+ HQÊM; b€m ? +¬M
 + "M; i? K +Q`M; ç¢B- `i M? M? HB M ç2K L K L?QÊ+ >Q ;„i; Q €T /QÈB i?•M i?
 +¬M; pmM; K¢M? ? B i vX
 >„M [mÆ i v p¶ H M K¬M; +O L K L?QÊ+ >Q - # # # - F?¬M; +?9i HQm ibM?X
 L K L?QÊ+ >Q pW i? M pW ;B" M- pÈB +Q`M; ç° i?•M i? +'T #"+ hBM? >Q" M; iU
 i¢Q i?"M? i?QÆM; i' M; b +?Q M" M;- M?QM; K¬M; #` K°i M K M?•M ç€M?- çB m M
 i?Q`M;X
 L?QM; K†+ /M t'm ?' M?QM; i?•M i? M" M; H¢B `mM `~v K K M?kM- M' B H M K°i +
 @ E?¬M; çWM; H"K M?Q p"v5
 L" M; v m çm®B M|B- J B >Q iB M iY +?d ç2K M?•M +€+? ;Bª i?mv i +O M" M; €T +
 #B M K'i- /M b Q H" /Q w i?S+ +O M" M; bBM? ` - ;B®M; M?Q K°i çQ¢M i`Q M?È F
 G•K G¢+ ?"M? ç°M; t^M; # "v M?Q p"v i?"i / /" M; F?B M i`Q i" M H¢B +?€v5
 @ L;?2 H`B5
 G•K G¢+ +kM; F?¬M; iQM? iQ€M #Ä [m +?Q M" M;- `i M? M? ç½ +ÎB b¢+? [m-M
 i`„M; MäM iB M ?"M? +€+? tY T?¢i p i? t€+X

3NNX *?QÆM; NyN, h?B M M? æB MX URV

@ h?"i i?"i H" F?| +?`m5
 L K L?QÊ+ >Q H„+ H„+ K¬M;- ;B®M; M?Q ç M; +•m /šM G•K G¢+X
 @ h?Q+? i?b F m çB ` - H"K +?•M i?"i +?QM? KbM?5
 G•K G¢+ +Q`B t'm t - +| +•m M|B T?€ ?Q / /" M; ?ÆM t•v /UM;- J B >Q iB M iY #Ä
 KÈB +| i? T?QM; 'M M?•M +€+? ;Bª i?mv i +O L K L?QÊ+ >Q - M?QM; G•K G¢+
 ;B M ?¬ ?'T ç½ ?Q" M iQ" M T?€ ?ÄM;5
 @ G•K ?mvM?- G•K ?mvM?- M;QÆB #Ä [m +?Q L?QÊ+ >Q çB5
 L K L?QÊ+ >Q v m çm®B +¬m tBM i? i?SX
 @ E?¬M; #Ä [m - M m F?¬M; b m M"v M" M; b) ?®B ?"M- i +kM; b) ?®B ?"M5
 G•K G¢+ T?| M; tm'i ` +U p"i +O KbM?- +¼ b€i ;B[? B +?•M M" M;X
 L K L?QÊ+ >Q K` M?½M M?Q iÆ- i?•M i? +O M" M; p¬ +MM; KšM +ªK- +?d +?9i
 M" M; QÈi çšK K°i KªM?- p¢M T?¬M +?Ì KQM; G•K G¢+ K¢M? K) t•K M?"TX
 @ « ¬

L`M; F?| i? M?šM M?`M- T?€i` iB M; F?|+`ÁM; F?2 F?)- pW i`M M;"T pmB bQ SM; +O +?QM? KbM?- p¬+MM; K•m i?mšMX

@ h iÈB5

G•K G¢+ +„M M? p`M? i B M`M; M|BX

@ • T?K ¢¢B M?•M- ¢ M ¢B- L?QÊ+ >Q M?È M; QÆB5

L K L?QÊ+ >Q +?O ¢°M; M? +? H M #ÌK¬M; i`„M; MäM- iB M iY i`QM; i` Q H¢M? /•K T?K F? Q F?€i M K M?•M +?BM? T?K+X

G•K G¢+ `QÈM M; QÌB H"TiS+ iB M M?"T p`Q i`QM; K°i KªM? +?"i? T`K €TX > B iB M; `M F?)- b m ¢| H`iB M; p¼M; # # # F`+? HB i- i`QM; T?ÁM; i`M M;"T +ª

h`QM; +m°+ ¢'m T?€T ¢¬m iB M ;B[ G•K G¢+ +MM; J B >Q iB M iY- G•K G¢+ iQ`M

L;`v ?¬K b m- J B >Q iB M iY +?SM; FB M ;QÆM; K†i €B ¢² i`M M;"T p ¢°M; HÁ #B i ¢ K [m tªv ` +?mv M ;b- iS+ ;B"M i?B m +?9i M[#¢Q i~m- F?m¬M K†i i®B b

G•K G¢+ +ªK ;B€+ ?Á M? m K°i p€M- +kM; F?¬M; iB TiK+ ¢B FQ+? i?Q+? H½Q #` ¢QÊ+ M K M?•M M O B FB - +?d +QÌB i?¬K i`QM; HÁM;X

" M;`v b m ¢Q`M M; QÌB +?m~M #` F?ÎB ?`M? ¢B KÎ h?B M M? æB M- +-m ¢¢i ¢QÊ

G¬M M`v ¢Q`M M; QÌB ¢¬M; ¢ªQ¬M; Q¢B i`W bQ ¢² L K L?QÊ+ >Q - # M G•K G¢+ t L;?B K h? M?- æQÌM; æB K- h?Ov .Q M? h•K +MM; iQ`M #° €B i? +O G•K G¢+ Km®M ¢B p`Q h?B M M? æB M T?ªB i?¬M; [m HQ¢B iB m +?m~M M`Q- iU M?B M

J B >Q iB M iY H`v ` h? M? L;mv M FB K- K`G•K G¢+ H`v ` "¢+? L;mv M FB K- E hY L;mv M FB K- #®M FB K ?ÊT M?'i- ¢°i M?B M iU KbM? /B +?mv M- ;B®M; M?C H M F?¬M;X

J¼B M; QÌB F?¬M; /€K +?"K i` H"TiS+ T?B ?`M? i`mv i?2Q- M m ¢€M? K'i +?b F K'i K†i `²BX

"¼M ?¼ K°i ¢QÌM; # v p ?QÈM; #„+- ? B M;`v ¢ K b m ¢B iÈB +U+ #„+ L;•M L;mv F?¬M; +| ¢¢B HK+ M?QM; #ÎB pb F?Q ?"m `ûi H¢M?- i` M K†i #B M F i #,M; i¬M; i

J¼B M; QÌB ¢ m H` +`T #"+ hBM? oU+ iU M?B M F?¬M; +-M 2 M;¢B +?9i F?Q H¢M? `ûi H¢M?- Î ¢` T?QÆM; M`v +ªK i?'v p¬+MM; i?QªB K€B- QÐM M? pÁM; 2Q- T?C iB M iY +kM; +ªK ;B€+ iBK ¢"Ti?bM? i?`+?¬+| i? i?'v ¢QÊ+ K`HU+ +O M`M; ¢ M

h`QM; ¢Q`M M; QÌB •K i?`M? /QÆM; bmv +U+ ¢°- +?d +| K°i KbM? G•K G¢+ H`M K tmv M #` #Ä [m - +€+ M[ M?•M ¢QÆM; M?B M ¢ m iU +| +?O ¢ +O KbM?- ¢ +?Q` M?Q #` /Q i?W X

"®M i? M? FB K Q M? tm®M; - +„K H M K°i F?®B ¢² p"i T?B m T?M i?"i HÈM- M?Q M tmv M [m K°i pMM; ¢¬K H¬v- i®+ ¢° #B M i?"M? +U+ F€ +?"K +?¢T- K`b m F?B F?¬M; F?Q tm'i ?B M `mM `~v i?"i [m, /`- iWM; T?B M FBK b„+ [m M; ªM? +?ÈT ¢° ¢¢B i`®M; `¶M; tm'i ?B MX

" 5

æQÌM; æB K iB T iK+ #QÈ+ KQÌB #^av #QÈ+- H" M; QÌB ç-m iB M çB [m # i`, K b€
iS+ i?m HçB /` iQÈM; - +kM; #`i +?`T ?B M içB K†+ #° v K i` M M; QÌB- p¶ i v +QÌB

@ h i?S M?`i5 h i?S M?`i5

@ E?¬M; çQÈ+ t2K5

hQ" M #° M[M?•M i` M ç" B /QÈB ç" B ç m ?QÈM; G•K Gç+ F m H M- iU ?² bÊ ?„M
æQÌM; æB K #` K M; i? BX

L?•M /mv M +O iB m K M[i?" i bU H" i®i [m€5

G•K Gç+ [m v K†i b M; MÆB F?€+- M?„+ iÈB ?B M içB M?bM æQÌM; æB K +kM; F?
M m ç´B i?`M? #° /€M; FB m K} i" M tQÆM; b m F?B #B M i?•M F?B M½v i?b +ÁM ç

L?QM; iB K HU+ +O iB m K M[ç9M; H" +QÌM; ççB iÈB ç€M; bÊ- +| i? i?¬M; [m F
ç®B H" ç€M; çQÈ+ i?W M?" M5

æB iÈB +Y #"+ i? M; i?S #^av- K¼B M; QÌB F?¬M; i? F?¬M; /MM; i?U+ HU+ +QÌM;
F?¬M; imv i F?¬M; F?^a M, M; i?¬M; [m F?^aQ M; ?B K M"v5 hmv `^M; M; QçB i`W J
ç m H" M; QÌB K°i M?"- M?QM; pä ; B^a ç m +| HÁM; iU i¬M K½M? HB i- B +kM; F?-
F?€+- ?m®M; +?B ç•v H" F?^aQ M; ?B K ó+¬M; #bM?ô imv i ç®B- +kM; b) F?¬M; p b
çB [m 5

@ *m²M; G¬B h?B K5

L; ?B K h? M? [m€i K°i iB M; - +^a M; QÌB i?B K çB M [m'M [m M?- iQ" M i?•M # Q T
K M; - i®+ ç° F?¬M; ; B^aK i`€B HçB i, M; X

" 5 " 5 " 5

J¶B F?B iB M K°i #QÈ+ çB M K M; i` M M; QÌB M" M; HB M bmv v m K°i T?¬M- F?B
çB M K M; ç½ ?Q" M iQ" M iB m i€M- M?QM; iQ" M i?•M M" M; +kM; T?mM ` K°i #MM
K) ; B i®+ pQÈi [m KQÌB #"+ i? M; +m®B +MM; X

@ .B- iB m +¬ MQÆM; HçB +| T?9+ /mv M b•m5

J B >Q iB M iY +ÁM +?Q çB H M #"+ i? M; - iQ" M i`QÌM; +?d +| M" M; H" M?" M M?
+m®B +MM; F?¬M; F?ÄB ; "i ; "i ç-mX

hmv `^M; L; ?B K h? M? ç½ H" Kšm i?•M- M?QM; im´B +O M" M; +kM; `M?`M?`
M; "M im´B- îi`QM; K„i J B >Q iB M iY çQÆM; M?B M F?¬M; F?€+ ; b K°i iB m +¬

G•K Gç+ +kM; H° ` b„+ K†i p m B KWM; - imv `^M; +m®B +MM; M?bM L; ?B K h? M? ;
?mv i pK +kM; T?mM ` - M?QM; ?mv i pK H" K"m ç2M K" F?¬M; T?^aB K"m iQK5 *k
h? M? îi?ÌB ; B M b m +MM; #` i´M i?`i M†M; - K" H" /QÈB €T HU+ p¬ +MM; +QÌM; ç
i, M; H M- T?mM ` ?mv i pK i?" i` +?QM? H" içT +?`i5

S?^aB #B i`M; ?mv i Kç+? HU+ i?b F?¬M; +€+? M"Q im Hmv M- +?d +| i? i?¬M; [
K" ç i?, M; X

L?QM; G•K Gç+ ç½ #B i F€i?" i çQÈ+ ; ¼B H" ?mv i Kç+? HU+- i?B M T?9 i?¬M i?¬
/Q i´ iB M i`mv M i?W - pšM HQm i`QM; ?mv i Kç+? çÌB b m- +?d H" F?¬M; çQÈ+ +

L; ?B K h? M? /QÈB €T HU+ +U+ HÈM ç½ #´ tQM; K°i Qi /'m p i ççB ççQ F?¬M; çQ
çQÆM; M?B M i, M; H M- H"K +?Q M" M; Q+? HÈB p¬ +MM; 5

æQÌM; æB K F?¬M; ç i?, M; ?mv i Kç+?- H" #ÌB p b €T HU+ +ÁM +?Q çO- F?¬M; ç
M m F?¬M; M m çm¬B i?S iQ tm'i ?B M M|B F?¬M; +?WM; M" M; H" T iS+ M?^av ç M
æ 5

L; QÌB i?S # i?¬M; [m #"+ i? M; H" L K L?QÈ+ >Q X

hB K HU+ +O M" M; ?B M M?B M +kM; F?OM; #®- K½B +?Q iÈB +Y i?S +?QM #"-
b m ç! F?ÎB ç°M; i?B M T?9 i?-M i?-M; - [m M? M; QÌB ?B M` p¬ b® ç²M; ?² +€i H
i?ÌB ;B M KçM? K) ;BªK #Èi i?ÌB ;B M HQm i` M M; QÌB KbM?- €T HU+ M?' i i?ÌB ;B
+Y i?S +?QM iB M M?"T p`Q #QÊ+ +m®B +MM; X
L?QM; €T HU+ MÆB M`v F?OM; #® i?-M F€- ç²M; ?² +€i [m M? M; QÌB L K L?QÊ+ +
i`QM; H9+ M" M; çB p`Q #"+ i? M; +m®B +MM; i?b ç²M; ?² +€i [m M? i?•M ç½ ?Q" M
L" M; T?mM` K°i M; KK iY ?mv i- # # # #QÊ+ ` - `®i +K+ HQÈi [m iQ" M #° #"+ i
hQ" M i?•M L K L?QÊ+ >Q QÈi çšK- M?QM; M" M; H"TiS+ F?Q M? +?•M M;²B tm®M
+MM; M" M; T?ªB iB m ? Q bBM? K M? +, M M; mv M KÈB i?-M; [m +YªB F?! F?, M
+?Êi ?B m` - `®i +K+ H` +! i?m ?Qç+? ? v #` K'i K€i i?b i?"i F?! M!BX
L; QÌB i?S iQ çB [m H" S?QM; aÎ GB MX

NykX *?QÆM; NRk, EQ+? h?Q+? hB K GU+X URV

L;çQ FB m M[pQÆM; p®M +! i? H" M; QÌB i?S M?' i i?-M; [m - M?QM; M" M; HçB
+MM; - F?Q M? +?•M M;²B tm®M; ç®B +?B M pÈB +¶ €T HU+ +U+ ççB FB - ?B M M
F?-M; +?`m çUM; çQÊ+ +! ç`+? M?•M ç®B +?B M i`QM; p¬ ?bM?- M?QM; M" M; FB
i?-M; [m i?b b„+ K†i M" M; ç½ M; `v +`M; i€B M?Êi- +?d +! i? F?-M; + K HÁM; p
HQÈi [m #"+ i? M; +m®B +MM; X

.M H" M?Q i? - bU +QÌM; ççB +O M[pQÆM; ççB M?•M +kM; H`K K¼B M; QÌB ?Qi
M; QÌB ç m #B i €T HU+ i` M #"+ i? M; +! # Q M?B m- ç†+ #B i # KQÆB b€m #"+
L; ?B K h? M? ç m T?ªB ?° + K€m KÈB +! i? i?-M; [m - æQÌM; æB K #` #S+ ` çm-
i?-M; [m +?Q i?"i M? M?- M; v çÈB i? K K°i +?9i +kM; F?-M; /€K- bQ b€M? pÈB
i?' i b„+X

*m®B +MM; G[L; mv i æ²M; F?-M; +€+? M"Q FB M i`b- +?d çB iÈB +Y i?S # i?b #
F?, M M?QM; `9i HmB i?b / /`M; - €T HU+ F?OM; #® b) #B M K'i i`QM; M?€v K„i- p
J†+ /M G, M; EBM? >²M; +! i`€B iBK +SM; +ÄB- M?QM; +! K°i b® pB + F?-M; i?
M" M; H` +Y i?S b€m- M?QM; +?d çB çQÊ+ # #QÊ+ ç½ #` ç # T H M K†i b" M- +?d
F?!2 K„i ?B M H M MQÊ+ K„iX

Í i`QM; M`v +! i? +?Q i?'v `ä iQ +?`i pä ççQ +O K¼B M; QÌB i`U+ [m M M?' i- çB m
w +?Q- i?"i; B®M; M?Q ?"m i?B M pä ;Bª; †T çQÊ+ GBM? +ªM? +?Q +QÌM; - M; QÌB
K†+ F ?"m i?B M pä ;Bª +! w +?Q +QÌM; ççB iÈB # Q M?B m M?QM; +kM; F?-M; +

E€ i?"i +! i? çB [m K°i MY iB K +?`i +O G, M; EBM? >²M; ç½ iQÆM; ç®B F?€-
ç`M? +! i?"i M?B m M; QÌB b) #` M; ½ Î +Y ç-m iB M- +! i? ççi iÈB +Y i?S b€m t2K
+?Q +?„+ +! K°i5

G•K Gç+ çQ K°i €M? K„i M OB +?Q G, M; EBM? >²M; - K„ M[H½M? /B K M; mv M #
H"TiS+ v M i oM? i`Î HçB imv `M; iQ +?`i M" M; +! ?çM- M?QM; M K M?•M M" M; v
HQM; - +?d +-M ?„M +! i? # v HQÊM i` M +?QM i-M; i`ÌB- #ªM i?•M M" M; +-M; b ç

oW M; ?o iÈB ç•v- M" M; F?-M; F?ÄB H°` Mûi +QÌB- +MM; h¬ J} +€+ M" M; M?bM
iU ?"QX

G•K Gç+ #²B # M +çM? h?Ov .Q M? h•K- ? B M; QÌB Hm•M T?B M # [m M- i`, K M
ç M i?QÆM; +ªKX h?2Q v m +-m +O L; ?B K h? M?- ? B M; QÌB tQM; ?¬ bQ i, ç - h
?ÆM M[;B[i, ç / /`M; Mm¬B /QÐM; +ªK i bM?X

@ h M!B bQ i, - M; QÆB `®i +K+ çQÊ+ F?-M; ?\

G•K G¢+ +Q`B ? ? - ¢®B T?QÆM; ¢½ M;²B Î+Y i?S i€K ?²B H•mX

h?Ov .Q M? h•K p¬ +MM; iS+ ;B" M- M;mv M #ªM M" M; ¢½ ¢¢i iÈB +U+ ?¢M- M?QM
?"M- H¢B +| i? iU KbM? ¢°i T?€- +ªi?•Mi? T?€i` i? M?•K ó?Q ?Q ?Q ô- ¢^M
KQÆB #ªv #QÊ+- iB M H M +Y i?S +?QMX

G•K G¢+ +kM; F?¬M; T?ªB Km®M t2K h?Ov .Q M? h•K t'm K†i- ?„M #B i ¢®B T?QÆ
#ÎB p"v +® w FQ+? i?Q+? M" M;X

hB K HU+ +O K°i M;Q`B ¢QÊ+ FQ+? T?€i+?d M^K i`QM; K'v ibM? ?m®M;- ;B®M; M
H" ¢†+ #B i T?ŠM M°- h?Ov .Q M? h•K i?m°+ HQ¢B b m- G•K G¢+ t2K M?Q ¢9M; #

L?QM; bS+ M;Q`B Hm¬M +| ;BÈB ?¢M- b m F?B ¢B iÈB +Y i?S +?QM- h?Ov .Q M
+?ŠM; M?[M; iQ" M i?•M QÊi ¢ŠK K² ?¬B- ?ÆB i?Î ?´M ? M /²M /"T- i?•M ?bM? HªQ
?B M H M /'m ?B m i€M HQ¢MX

L;mv M #ªM +Y i?S i€K ¢½ H" +U+ ?¢M +O M" M;- ?B M i¢B ¢°i T?€ +U+ ?¢M iB
M" M; ?Q" M iQ" M ûT F?¬- iMv i?`B ¢ m +| i? ?ÄM; K'IX

L?QM; M m M?Q M" M; +| i? +?`m ¢UM; [m +YªB M"v- b) ;B9T Q+? i?"i HÈM ¢®
M;"v b m +O M" M;5

G•K G¢+ H°` K°i iB /Q /U- ?„M KÆ ?²+ªK ;B€+ KbM? +| i? i`Ê ;B9T h?Ov .Q M
M;?B K ¢|- M?QM; T?QÆM; T?€T b) +| +?9i ?¢ HQm5

L?QM; ¢2K` bQ b€M?- iB M ¢² KÈB H" i`¼M; v m M?'i- ?m®M; ?² h?Ov .Q M? h•K
?"M ¢€M? K¬M;- M?B m H„K i?b ?B M i¢B #` M;Q`B +?SM; FB M K" i?¬B5 J" MÆB
¢ m H" M;Q`B K°i M?"- ?ŠM H"- +| i? - ¢¢B F?€B b) F?¬M; +| p'M ¢ ¢B5

G•K G¢+ pŠM H"K` [mv i ¢`M?- #ÎB pb ¢B m M"v ¢®B pÈB h?Ov .Q M? h•K K" M|E
F?| ;†T Km¬M ¢`B5

>„M ?QÈM; h?Ov .Q M? h•K ?®M; H M,

@ _QB / +O M;QÆB ¢•m\

æ•v H" i?¬M i?S+ i`mv M•K- i?ŠM; iÈB i?S+ ?ªB +O h?Ov .Q M? h•K- +?•M +?QM
i`mv MX

h?Ov .Q M? h•K ¢½ #` p•v i`QM; ;B B ¢Q¢M w i?S+ KÆ ?²- €T HU+ +U+ HÈM F?B M
#bM? i?Q`M; iU ?ÄB- i" M b•m i`QM; i•K HBM? M´B H M i? M?•K FB M" M; F?¬M; -
F?Q H'v` F?ÄB ¢ M ¢B M ;B Q p"Q i`QM; i v G•K G¢+X

>„+ ?„+5

G•K G¢+ H°` Mûi +Q`B t'm t - # # # - ¢2K`QB / [m'i p"Q ?Q F?¬M; p" B H¬M- ¢°
h?Ov .Q M? h•K [m'i iÈBX

@ ?

h?Ov .Q M? h•K ?Q" M iQ" M F?¬M; T?ÁM; #`- #` K°i +ªK ;B€+ ¢ m ¢ÈM F€ H¢ i`mv
H M K°i iB M;- M?QM; M; v H" T iS+ H¢B +| K°i +¶ F?Q€B +ªK #®+ H M i`QM; i?•M
H MX

" 5 " 5 " 5

G•K G¢+ HB M iK+ pmM; `QB- K¶B K°i`QB ¢ m K M; i?2Q hBM? oU+ HU+- M?QM
i®i- pW H"K h?Ov .Q M? h•K +ªK i?'v ¢ m ¢ M iQ" M i•K M?QM; +kM; F?¬M; i?U+
i´M F?¬M; i? +?[F?ÄB ¢®B pÈB M" M;X

æ•v H" +?mv M ;b ¢ M; tªv` ?5

o¬ Hm"MH"K'v M;QìB i` M çdM? #" + i? M; M?Q L; ?B K h? M? - ? v H" h¬ J} + € + M
ç m i`ÊM K„i ?€ ?® + K²K- pb b Q F?ªQ M; ?B K ç M; K ç T #B M i? "M? ç€M? çÁM
Km®M i?¬M; /•K pÈB M? m- +kM; F?¬M; +¬M H"K M; v H9+ M"v ¼B M; QìB M?bM i
L|B iÈB i?"i bU`i / /"M; H"K K¼B M; QìB ?B m b B- #ÎB pb K¶B F?B h?Ov .Q M?
b) p M?¬M; - i?•M ?bM? ç¬v ç†M`mM`~v- i`QM; KB M; HçB H¬K #¬K T?€i` i? M
F?¬M; ?B m M´B- ;QÆM; K†i çÄ ?²M; - €M? K„i çB M +m²M; K HQçM- M?bM [m`
K" h¬ J} + € + M" M; iWM; +| FBM? M; ?B K i`QM; T?QÆM; /B M M"v M M ?B m`i`ä
L?QM; +m®B +MM; H" +?mv M; b tªv` \ .M +?Q ? B M; QìB +€ + M; QÆB +| i?¬M; /
M"v F?¬M; iU +?O çQÊ + çB- T?ªB #B i`^M; MÆB M"v +ÁM +| ? B óH½Qô +MM; K
M; QìB i i`QìM; H¶ FBK b Q\

@ P - ççB T?¬B çªM i?"i ?mM; /[?5

æQìM; æB K H'v` K°i çMB ; " „MH M- K°i # M T?'i +ì ?Á`2Q M|B,

@ h?Ov i, i, - +® H M5 *® H M5 æ~v M; ½ ççB T?¬B çªM5

hWM; Hm²M; M?B i HQm p¬ / M? çB M +m²M; HQm +?mv M i`QM; i?•M i? - ;B®M;
imM; 5 æ2K` bQ b€M? - €T HU+ ;B i,M; i`QM; i?•M i? M; QÊ + HçB F?¬M; +ÁM [m
h?Ov .Q M? h•K +?d +ªK i?'v #° M; U+ KbM? +SM; M; „+ H M- K" MY i?•M /QÈB Hç
i`M- M?Q Km®M +?ªv` 5

NyjX *?QÆM; NRj, EQ+? h?Q+? hB K GU+X UkV

L?QM; MQÆM; i?2Q b m F?Q€B +ªK +ÁM +| K°i Qi KªM? M?Ä ççB ççQ- ç| H" h?¬
+?Q ?Q`M iQ`M iB m ?| -`®i +K+ ç½ ?QÈM; M" M; KÎ` +€M? +Y - +ÎB` HÈT F?
hmv`^M; h?¬M æçQ [mª F?¬M; óHB iô M?Q h?¬M >mv i- M?QM; i?¬M ççQ /M b Q
hBM? oU+- ç†+ #B i H" hBM? oQÆM; +'T #" + Km®M HoM? M; ° i?¬M ççQ H" +?mv
h`QÊ + ç| h?Ov .Q M? h•K +?d +| i? ç2K iQ`M #° Qm ç½B +'i +?S i`QM; +Æ i? - M
T?€i- M,M; HU+ HoM? M; ° +O M" M; +kM; M?€v K„i pQÊ i H M- ç½ H'v çQÊ + Hw ;B
J°i ççQ i?'i i?ªB [m M; ?Q i`M [m i` M M; QìB M" M; - +Æ i? +MM; ç¬m | + h?Ov
ç^M; ç^M; ç^M; - i`QM; +?QM #QÊ + F iB T ç½ ç M" M; T?|M; [m iQ`M #° #"+ i? M
i? M; H¬mX

æ•v +kM; F?¬M; T?ªB M" M; i' M M?"T i?¬M +ªM? K" H" F?B HoM? M; ° i?¬M ççQ i`
p"v K M; i?2Q K°i +¶ w M?" i?¬M ççQ # M i`QM; X

J" H9+ M"v i?¬M i`Q +O M" M; +kM; F?¬B T?K+ HçB- M?bM i?'v €M? K„i [m€B /`
h•K H"TiS+ M?È iÈB +ªM? iQÊM; #` G•K Gç+ [m'i p`Q K¬M; - K" +?QM? KbM? HçB
M?'i i?ìB t'm ?' çÄ #WM; +ª F?m¬M K†i- ?"M F?¬M; i? H"TiS+ pMB ç¬m p`Q i`QÊ
. K†i G•K Gç+ p®M i?"i /`v ?ÆM- KdK +QìB ç®B /B M pÈB €M? K„i +O K¼B M; Qì
i`,K b€m KQÆB #" + i? M; X

hBM? >ªB +O ?„MHÈM p¬ +MM; - M|B`B M; p HU+ HQÊM; i`QM; i?•M i? ç½ çç i
çdM? T?QM; - K" K°i F?B p" M +?mv M *?B M h?B M #Q [mv i M; v +ª hBM? >Q`M; i
+kM; F?¬M; T?ªB H" ç®B i?O +O ?„M5

>ÆM M[ç•v +?d H" HU+ HQÊM; çÆM i?m¬M- +kM; F?¬M; ç + "T iÈB çO HQçB #C
h?B i *€i- S?|M; h`K+- FBK ? - ?Á ? - +?B M HU+ +O ?„M +ÁM i,M; ?ÆM K'v H-
+S hBM? >Q`M; M"Q5

hmv`^M; MÆB M"v bQ b€M? +?QM? H" HU+ HQÊM; - M; v +ª *?B M h?B M #Q [mv i
+?Q /M çSM; i` M #" + i? M; b m +MM; M?QM; G•K Gç+ pšM F?¬M; ? +| €T HU+ - H
?SM; +?QM? H" F?¬M; ;†T çQÊ + €T HU+ +U+ HÈM ç ?„M +| +Æ ?°B i,M; H M i?U+

G9+ M"v J B >Q iB M iY KÈB tm'i T?€iX

*| i? /U p"Q HU+ HQÊM; +O +?QM? KbM? iB M p"Q hBM? oU+ i?b ç½ H" i?B M i" iW MÆB M"v- iB M p"Q hBM? >Q" M; +MM; hBM? æ ç m + -M i?B M T?9- iQ +? 'i- w +U+ i®i5

J B >Q iB M iY H" hBM? æ ç M? 'i M? •M- H" HQM; T?QÊM; i`QM; i?B M i" B- +?Q i? "i i?QªB KÈB- M?QM; +?d M M #QÊ+ + "M; M; "v + "M; +? "K K" i? ¬B- F? ¬M; ? +| +

L?QM; # „i ç- m Î # KQÆB b€m # " + i? M; +m®B +MM; M" M; +kM; ?B M ` p +® ? i i- M; K² ? ¬B- K¶B F?B çB K°i #QÊ+ ç m ;B®M; M?Q M•M; +ª K°i iBM? + -m- +? "K iÈ

J" b m KQÌB i€K #QÊ+ KÈB i| + ç2M +O M" M; +kM; #` QÈi çšK- #° [m- M €Q i` „M; MQÊ+ pÈi H M5 J" + "M; Km®M +? i +?QM? H" €Q +O M" M; H" /MM; HQM; iÆ i^K p¬ +MM; i`•M [mw- p¬ +MM; M? M? "M; i?QªB KÈB- M?QM; F?mv i çB K +kM; `i` i? 'K MQÊ+5

"ÎB pb F?B i? 'K MQÊ+ b) H" T iS+ #B M i? "M? i`QM; bm®i- /€M b€i H M i? •M i? r /€M; M; QÌB H²B Hæk ?Q" M iQ" M #çB H° çB ` - i? "K +?Q #Ì K¬M; i`ÁM i` ` +MM; #° +| i? M?bM i? 'v çQÊ+ `ä` "M; - M?bM [m i? "i F?ûQ HûQ ç°M; HÁM; M; QÌBX

"° M; U+ i? 'i i?O K" # M /QÈB +kM; ç²M; /çM; i? "i i?ªK- ç¬B +? •M i?QM / "B Hª HQÊ pMM; #KM; #^M; T?ŠM; F?¬M; +?9i / 'm p i- K" çB tm®M; K°i +?9i H" K°i pMM; K"m ?B M H° ` - H" K M K M? •M pW i? 'v HB M i? Î; 'T- t9+ ç°M; ç M KS+ Km®M ?| i? •M

L m M?Q J B >Q iB M iY F?¬M; M?9M; i v p"Q pB + iQ ;B[G•K Gç+ +MM; L K L?Q +O L K L?QÊ+ >Q +kM; H" bQ T?K +O ? „M- tm'i T?€i iW i¬M bQ i`¼M; ççQ G•K G b M; MÆB F?€+X

L?QM; ?B M içB ? „M ç M; F?| +? `m M[ M? •M M"v +U+ ç°- +?ŠM; M?[M; ? „M F?¬M M?bM M; „K i? "i i` „M; i`ÊM- K°i # "M i v pm®i +^K- #° /€M; +?ŠM; F?€+ ;b i M HQM çSM; #bM? T?~K M?[M; i?B m T?K çB M; M; [m i`QÊ+ K†i KbM?X

hmv `^M; +ªM? ;BÈB J B >Q iB M iY + Q M? 'i- M?QM; Î MÆB M"v +ªM? ;BÈB + Q T?ªB ;†T HçB + "M; HÈM- imv `^M; M" M; ç½ M?bM i? 'v €M? K „i i` "M M; "T p t•K HQÊ F?¬M; H" K çQÊ+ ;b- B #ªQ +?QM? M" M; imv M #° [m- M €Q M"v\

h?ÌB ;B M i? -M i? ¬M; T?€i ç°M; - M" M; #QÊ+ M? M? [m K'v # " + i? M; +m®B +MM; €Q i`QM; M?€v K „i ç½ F?¬ `€Q- / 'm çB +ªM? tm•M K" M" M; ç½ H° ` X

L?QM; /M b Q ç½ #` M; QÌB M?bM i? 'v- G•K Gç+ +QÌB ? „+ ? „+ - [m v ç- m çB- #° /€ iY- J B >Q iB M iY /M ç½ K'v pçM M, K im /QĐM; M?QM; i?B m +?9i M[ #` ? „M H" i

æ M H9+ M"v K¼B M; QÌB +kM; +?B i? "M? ? B M? ;|K- G, M; EBM? >²M; - h¬ J}- h` [L?Q- G[L; mv i æ²M; - Gç+ L; QM; o•M ç m +?d +| i? HQm HçB +? Î çÊB Î i- M; i?S M h? M? - J B >Q iB M iY- S?QM; aÎ GB M- h?Ov .Q M? h•K- æQÌM; æB K +MM; L K iB T iK+ çB iÈBX

æSM; +€+? i? M; H- m içK #B i- #ªv M; QÌB G•K Gç+ iB T iK+ çB H M i- M; i?S ? B

L m M?Q +| i? çB i? "M? çQÌM; i?ŠM; i „T- çB iÈB i? M; H- m F iB T +?d i`QM; +?È `) M; M; `) /¼+ - çQÌM; çB [m M? +Q- +, M #ªM F?¬M; +€+? M"Q T?€i ?mv ` i®+ ç°

E?¬M; T?ªB M[pQÆM; ççB M? •M F?¬M; M; ?o iÈB pB + Q M? KÎ ` K°i +QM çQÌM; p¬ +MM; FB M +®- /M /MM; ", M; aQÆM; L? "M +kM; F?¬M; H" K çQÊ+ ;bX G•K Gç+ F?¬M; +?Q M" M; H" K t^M; # "v- M M i? "M? i? "i çB çQÌM; pÁM; - /M b Q i®+ ç° +O ?ÆM # Q M?B mX

æB i? K +?WM; MY + M? ;BÌ #ªv M; QÌB tmv M [m K°i ? "M? H M; i? "i / "B- T?Q i`Q +U+ HÈMX L?QM; i? v pb M|B H" ?² MQÊ+ i?b M M; ¼B H" # i „K- MQÊ+ ?² ;B®M; F?¬M; i? M?bM i? 'v ç€vX

>ÆM M[# M i`QM; +ÁM +| ?QÆM; i?ÆK i?"i H¢ HMM; - #ªv M; QÌB pW ç M ; -M HB
i?'K p`Q i`M T?'B- H`K iBM? i?-M #¼M ?¼ ç¢B +?'M- HBM? HU+ i`QM; i?•M i?
i?QªB K€B M|B F?-M; M M HìBX

@ æ•v H`h?-M hOv .`+?5

J B >Q iB M iY p Kti FQ+? ç°M; M|BX

hmv `^M; F?-M; #B i h?-M hOv .`+? H`p"i; b- M?QM; b€m M; QÌB F?€+ +?d M?bM
HB M +| i? #B i çQÊ+ ç•v imv i ç®B H`i?S i®i5

*| i? H`K +?Q H½Q i' hBM? æ +kM; i?'i b„+- H`K b Q H` ç² p"i çÆM ;BªM\

@ G½Q i?€B #- h?-M hOv .`+? H`p"i; b\

S?QM; aÎ GB M F?-M; +?9i F?€+? F?Q ?ÄB- i`QM; K„i +O M`M; +?ŠM; +| B ç€
+?mv M- çWM; M|B J B >Q iB M iY H`hBM? æ - /M h?-M ;BÈB +| M; QÌB ?¢ T?"K
iBM?- F?Q i`M; +O M[ pQÆM; Hm¬M `i ç-v çOX

Ny9X *?QÆM; NR9, h?-M hOvX URV

a„+ Kti J B >Q iB M iY F?-M; F?ÄB F?| t2K- M`M; +| ç` p`#"+ M`Q- i?ÌB ;B M +
? B- i`QM; hBM? æ +O L; •M L; mv i hBM? +| M; QÌB M`Q F?-M; HQm +?Q M`M; K
#i FQM? i`QÈ+- K` +ª S?QM; aÎ GB M +ÁM ;¼B M`M; H` H½Q i?€B #- +| i? ç +
?ÆM b Q\

E?-M; +| K°i M[M?•M M`Q F?-M; [m M i•K iÈB /mM; K¢Q +O KbM?- M?'i H`K„ M[
`^M; J B >Q iB M iY ç½ b®M; K'v p¢M M, K- M?QM; im' B i?¼ Qi M?'i +ÁM # p¢M
i?QÌM; T?ªB H` ?ÆM # i`, K H-M M?•M bBM?5

>ÆM M[imv `^M; M`M; ç½ F?-M; +ÁM H`i?B m M[i? M?tm•M- M?QM; #° /€M; K„
QÈi €i- #° M; U+ + Q i?ŠM; - pÁM; 2Q KªM? K B- #Ì K¬M; i`ÁM i` - H`K b Q H¢B +|

L K L?QÊ+ >Q p°B p`M; çB ` ?Á ;BªB- K°i # M H`bQ T?K- K°i # M H`?²M; M? M
M|B i? M`Q +kM; H`M; QÌB K°i M?"X L`M; pW pûQ pûQ p`Q i v G•K G¢+- ç +?Q ?
aÎ GB M- pW ?QÈM; J B >Q iB M iY F?-M; M; WM; ;BªB i?Q+?X

@ aQ T?K- h?-M hOv .`+? `®i +K+ H`p"i; b\

L K L?QÊ+ >Q i? v ç' B ç i`B M|B +?mv M- /M b Q ç•v +kM; H`pB + K` K¼B M; QÌ

L?„+ iÈB Kt+ /M J B >Q iB M iY +| ç` p`hBM? æ ç M?'i M?•M- M?QM; M m i?'i
aÎ GB M M; QÌB M`Q i?„M; ? v i?m i?"i F?| M|BX L m M|B `B M; p i?U+ HU+ +€M
J B >Q iB M iY + Q ?ÆMX

L?QM; imv `^M; i?ÌB ;B M i?-M i?-M; i?"i +QÌM; ç¢B- M?QM; #, M; F i i?-M i?-M;
F?-M; FûK- J B >Q iB M iY +kM; F?-M; /€K M|B KbM? +| i? F?„+ +? çQÊ+ S?QM
+?B M HU+ K¢M? ?ÆM K°i +?9i K`i?-BX

L?QM; M m iQM? Hm¬M i?€M? F?Q- ", M; aQÆM; L?"M ç½ iB T + "M #€M i?-M F?Q
GB M €T çªQ J B >Q iB M iY5

"ÌB p"v +?Q /M S?QM; aÎ GB M H`K J B >Q iB M iY T?B i?QÌM; #i K½M- M?QM;
i? T?€i iB i5 æ•v H`bU i?"i i`QM; ;BÈB pä ç¢Q- M|B iÈB +?QM? H`i?U+ HU+- #
?B m #^M; bY /KM; M„K ç'K5

h?"i ;B®M; M?Q >Ä .B K *U L?•M- i?U+ HU+ + "M; K¢M? M?QM; F?-M; H`K ;b çQÊ
+MM; G•K G¢+ #`M çB m FB M- ?m®M; +?B H`J B >Q iB M iY ç•v\

hBM? æ ;B" M / [ç Q Æ M; M? B M H" K € m H Q m p € M H w- M? Q M; # ¼ M ? „ M + " M; # B i ~
½ Q M ' B ç € M? M? m- p" v L; • M L; m v i h B M? ç ½ b È K # ` ; • v b S + û T t Q M; ` ² B 5

@ æ • v H" i B M i S + K" b Q i ' i H Q m i ` m v M + ? Q i È B M v 5

J B > Q i B M i Y H ° ` p ? ² B S + ,

@ G ½ Q M ? • M ; B + k M; H" p š M i ? - M - # Î B p" v # B i ` ' i M ? B m # Q p , M h ? - M ; B È B - h ?
+ k M; H" i ? S i @ i i ° i + M M ; 5

S ? Q M; a Î G B M H ° ` p F ? ! + ? ` m - i U M ? B M ç M; i S + ; B" M ó H ½ Q i ? € B # " ô p š M H r
i ` 2 Q F ? ~ m p ` + O M ; Q Ì B F ? € + X

h m v ` ^ M; G • K G € + + k M; F ? ¬ M; i ? Q + ? J B > Q i B M i Y - M ? Q M; + k M; F ? ¬ M; K m ® M ç
/ M b Q L K L ? Q Ê + > Q Î ; B [+ k M; F ? ! H" K M; Q Ì B X L ? Q ? „ M ç ½ + ? B K i B M M ; ? B
M ; ? B # ^ M; K „ i i ? b J B > Q i B M i Y + k M; + ? d ç " M ? M m ® i ; B" M / [p " Q # K M; - B # ^ Q +
F B m M ? Q p" v ç • v \

> „ M ¬ K H ' v p Á M; 2 Q M ? Ä M ? „ M + O S ? Q M; a Î G B M - i ? ' T ; B ¼ M; M Ì B ,

@ > b M ? M ? Q M " M; M ; " v + " M; ç T ? Æ M K ° i + ? 9 i ? 5

@ > W - # ' M ? " m p ® M H" i ? B M ? € ç M ? ' i K „ M [- + Á M + - M ç T ? Æ M M [b Q \

S ? Q M; a Î G B M F ? ¬ M; + ? 9 i t ' m t ' F ? Q 2 F ? Q M; - M ? Q M; # ` p ¶ K ¬ M; M ; U + k M; H" K
i Q ç B T ? • M + Q i ? ' T p È B J B > Q i B M i Y X

@ h ? - M h O v - + ? Q M ? H" i O v + O i ? - M H B M ? 5

J B > Q i B M i Y + ? " K ` ½ B M Ì B X

* ® i i O v \

J ¼ B M; Q Ì B ` , M; - M ? b M + ? ' i H Ä M; K " m i ` „ M; i ` Q M; ? ² + ! M; Q Ì B ç ½ H ° ` # B m i b M

@ J B > Q i , i , - K ° i ? ² h ? - M h O v M ? Q p" v - T ? ^ B + - M # Q M ? B m i O v + O i ? - M H B M

" ® B T ? " M Î i ` Q M; K „ i æ Q Ì M; æ B K ` ' i H Q € M - L K L ? Q Ê + > Q H" L K i , i , - J B > Q i
K v K „ M M " M; + Á M ; ¼ B L ; ? B K h ? M ? H" L ; ? B K / B - M m M ? Q + k M; ; ¼ B H" i , i , i ?
K ¬ M; + O M " M; X

J B > Q i B M i Y H" M; Q Ì B M ; ? B K i 9 + - + ? d M ? b M L K L ? Q Ê + > Q # ` M " M; / € v / ¶ + ^
i ? B M ? € ç † i # M K B M; i ? b ç ½ # B i - # Î B p" v + € + ? t Q M; ? ¬ + O æ Q Ì M; æ B K F ? B
K ° i i B M; F m i , i , F ? B M b „ + K † i M " M; i ® B b - K 5

* ' T # " + h B M ? o U + + ? Q / M F û K K ° i i - M; + k M; T ? ^ B + m M; F Q M ? ç ® B ç ½ B - ; ¼ B H" i
F û K M ? m ? B ç € B + ^ M ? ; B È B \ h ? 2 Q M " M; t 2 K - æ Q Ì M; æ B K ? Q " M i Q " M H" F ? ¬ M;
F ? Q , M S ? Q M; a Î G B M i ? b M " M; ç ½ / € v / ¶ K ° i T ? 2 M 5

L ? Q M; M m M ? Q ç ½ M ? ` M S ? Q M; a Î G B M - M ? š M M ? ` M G • K G € + - + k M; F ? ¬ M; F û K
M " M; + ? d H" K M ? Q F ? ¬ M; M ; ? 2 ç Q Ê + - i B T i K + M Ì B ,

@ h ? - M h O v ç Q Æ M; M ? B M F ? ¬ M; + ! F ? ^ M , M; M ? B m M ? Q p" v - M Æ B M " v M ? B m
+ ? 9 M; i p W i B M p " Q M Æ B M " v ç ½ # ` H U + H Q Ê M; i ? - M + ' T + ? 2 M + ? 9 + M ' # € Q 5

h ? - M h O v F ? O M; # ® M ? Q p" v b Q \ G 9 + i ` Q Ê + G • K G € + + Á M ç Q Ê + [m h ? - M > m v i -
M ? Q i O v - M ? Q M; h ? - M > m v i + ? d + - M F ? ¬ M; m ® M; p " Q i ` Q M; # K M; + k M; F ? ¬ M; ç
; B i + ? i ç B 5

@ * € + M; Q Æ B M ; ? o ` ^ M; + ? d + - M H" i O v + O i ? - M H B M ? i ? b + ! i ? t Q M; H" h ? - M h

J B > Q i B M i Y H „ + H „ + ç - m ,

@ * ? d + ! i ? Q Ê M; i ? B M i ? - M K È B + ! i ? b B M ? ` h ? - M h O v - i ? - M H B M ? # b M ? i ? Q Ì
t Q M; H" + ? Q # ^ Q - M ? Q M; + Á M + ? Q t S M; p È B / M ? ? B m h ? - M h O v 5

h?QÊM; i?B M i?-M5

hmv `^M; G•K G¢+ F?¬M; #B i+€+? T?•M +?B i?U+ HU+ +O h?-M ;BÈB- M?QM
h?-M oQÆM; - K` h?-M oQÆM; / M? M?Q w M; ?o ?ŠM H` pQÆM; ;B^a h?-M ;BÈB
+kM; + Q + Q i¢B i?QÊM; X

hmv `^M; T?^aB +¬M /MM; K'v p¢M hBM? æ ?B M i ?B bBM? T?QM; 'M L; •M L; mv i
bBM?- M?QM; M m i?"i bU i?^a ¢B H M h?-M ;BÈB +?d bÊ +kM; #B M i?"M? p"i ?B b
+O ?¢ ;BÈB- KÈB F?B M +?Q L; •M L; mv i i?9 ?Q`M? ?`M? F?¬M; bÊ- M; ?B M €T

"ÎB p"v h?-M hOv +O i?QÊM; i?B M i?-M +MM; h?-M >mv i +O L; •M L; mv i i?9
b€M?5

@ P - i?S i@i5 h?S i@i5

> B K„i æQ`M; æB K iÄ b€M; - M`M; pW M?bM i?'v i?S i@i HB M M^av bBM? i?|B [r
i`ÆM im°i ¢<sup>a</sup>Q [m +?mM; [m M?- ¢ M; bmv M; ?o H`K b Q ¢°i +?B K +?¶ i@iX

@ h?-M hOv +| Q+? HÊB ;b\

G•K G¢+ ?ÄB- ¢•v t€+ ¢`M? H` i?S i@i- M?QM; K'm +?@i H` i@i Î +?¶ M`QX

@ h¬B i? - H` ` M Hmv M i?•M i? +?•M +?QM?- +| ¢QÊ+ F?Q HU+ iB T +`M i?-M H

h? M?•K J B >Q iB M iY +| +?9i`mM `~v- +| i? H`K hBM? æ +`T / Q ¢°M; +?d bÊ
i?-M +`TX

@ h`QM; h?-M hOv +| ¢QÊ+ HoM? M; ° i?-M +`T iU M?B M- M?QM; ¢•v +ÁM H` +`T
+?9i Qi ¢ m +| F?^a M, M; ¢°i T?€ i?-M +^aM?5

G•K G¢+ ¢½ F?¬M; +ÁM H` iB m iY M¬M; i?¬M M; `v tQ Hm¬M M; ?o hB M h?B M +
i? ;B M M`v- b m F?B iB T t9+ +MM; æ`Q "^aQ- S?QM; aÎ GB M- E?QÆM; >mv M "L
+| i'M ;B B i?-M +^aM?X

h'M; +°M; +| ? B +QM ¢Q`M; X

Ny8X *?QÆM; NR8, h?-M hOvX UkV

æÆM ;B^aM M?'i +?QM? H` iQ+? Hkv HU+ HQÊM; - F?B ¢¢i iÈB i`bM? ¢° K` i?B M ¢
b) #` #`B tQ+? H M h?-M ;BÈBX L?QM; L; •M L; mv i hBM? F€i?"i +?QM? H` L; •M L
/M M^K i`QM; i`¢M; i?€B T?QM; 'M +kM; F?¬M; M; WM; `9i` i?B M ¢` HBM? F?Q-
+^aK- F?B M L; •M L; mv i hBM? +, M #^aM F?¬M; i?Q+? ?ÊT im Hmv M- Km®M /U p`C
iÈB i?-M +^aM?- ¢B m M`v i` M +Æ #^aM F?¬M; +¬M M; ?o iÈBX

L?Q p"v #B M T?€T i?S ? B +?QM? H` HoM? M; ° +^aM? ;BÈBX

*| +•m M|B K°i F?B M; ° ¢¢Q- #¢+? M?"i T?B i?, M; - +?d +?QM? H` HoM? M; ° i?-M
;BÈB #`B tQ+? T?B i?, M; h?-M ;BÈBX

"ÎB pb b m F?B iS ¢¢B i°+ ¢ M MÆB M`v ¢½ T?€ ?Ov iBM? F?¬M; i`mv M i®M; i`"M-
i?"M? ¢ÆM ¢°+ i`QM; pk i`K- +, M #^aM F?¬M; i? HB M ? pÈB # M M; Q`B- ¢¢Q T?
?Q`M +?dM?X G`K b Q +| +Æ ?°B ¢¢i ¢QÊ+ HoM? M; ° i?-M +`T\

h' iB M iS ¢¢B i°+ #ÎB pb Km®M ¢ÌB b m +?mv M i•K ibK FB K i`mv M M?•M h?-M
F?¬M; HQm H¢B +¬M; T?€T i?-M +`T- +?d ¢2K ? i i?<sup>a</sup>v +Æ ?°B ;B'm p`Qi`QM; #^a
M?Q +| M; QÌB ¢O iQ +€+? iB M p`Q /B #<sup>a</sup>Q h?-M oQÆM; - M?Q p"v +| i? KÎ` #^aQ
+?WM; #¼M ?„M +ÁM ¢ H¢B i?O ¢Q¢M i?¬M; i?B M ;b ¢| F?B M +?Q M; QÌB +O iS
;BÈBX

L?QM; M?B m M, K ¢½ i`¬B [m - imv iS ¢¢B i°+ pŠM p¬ +MM; ¢Q`M F i M?QM; /M b
?„M +ÁM +| i? M?Q i' iB M ibM? M; mv M i`mM; i?"M? +MM; h?-M oQÆM; #`B p`
/M b Q i?"M? iUm #`B p` ¢¢i ¢QÊ+ bBM? K M? #'i /B i ¢®B pÈB #'i Hm" M F M`Q ¢

L?B m çÌB F?m'i /QÈB M;QÌB- HçB pšM i?"i H•m ibK F?¬M; çQÊ+ i`mv M M?•M +C
#®M i? M? FB K KÎ #ªQ i`M; +kM; ç€M? K'i- iS ççB i°+ M m F?¬M; iU iQM? iQ€M
i?"i bU +?Q€M; p€M;X *?Q M M #¼M ?„M KÈB ibK FB K h?¬M æçQ [mª i`QM; *´
i`QM; +´i +?S i?¬M ççQ KªM? M?Ä +| i? H`K +?Q hBM? æ H½Q i´K°i F?B M;° çç
;BÈB5

h?¬M hOv bQ pÈB h?¬M >mv i- pÈB h?¬M æçQ [mª +ÁM + Q ?ÆM K°i i¬M; +´T- iW
i?¬M ççQ çQÆM; M?B M H` F?ª M,M; +`M; HÈM ?ÆM M[X

L;?2 J B >Q iB M iY pW M|B M?Q i? - i´i +ªK¼B M;QÌB ç m H°` p KWM; M?Q ç
*?Q /M F?¬M; HoM? M;° çQÊ+ KªM? M?Ä i?¬M ççQ- +?d ?B m [mª i¬B i? ç½ F?B M
+`M çQÊ+ F?Q HU+ i?¬M +´T- +?Q /M +´T #"+ hBM? æ Q M? FQ+? +kM; F?¬M; +¬

hmv `^M; +| i? bQ pÈB +MM; ?Q`M iQ`M ;B®M; M? m H` ? B pB + F?€+ ?ŠM- ?ÆM
ç†+ i?M +kM; b) F?¬M; T?€i bBM? ?B m [mª- i, M?Q i?ÌB ;B M +¬M; T?€T- i`U+ iB T
;B i®+ i`¬B [m - ç2K im´B i?¼ ? Q ? i- M?Q p"v +| çQÊ+ F?Q HU+ bQ pÈB i?¬M H

L?QM; #´i F M|B M?Q i? M`Q- ç•v ç m H` bU i?,M; iB M ç€M; bÊ- +| i? i`U+ iB T
+´T #"+ hBM? æ - iQÆM; çQÆM; +| i? K K°i KB M iY FBK #`B- B +| i? F?¬M; K i

•M? K„i ç2M M?€M? +O æQÌM; æB K tQ v +?mv M +`M; M? M?X L`M; H` M;QÌB ç†
? i®i M`M; +`M; +| i? K†i /`v K`v /çM tm®M; i v- M?QM; MÆB M`v +ÁM +| K°i J B
M`M; tQM; ?¬ i, i, M?QM; M;QÌB i +kM; +?ŠM; ? +ªK FQ+?- +?d +¬M M`M; F?) p
M;QÌB i H`T iS+ M; ,M +ªM- pb p"v ç`M? +?ªv MQÈ+ #¼i Î K°i # M K` M?bM- +kM; i

@ hmv `^M; +?d H` K°i ;B¼i h?¬M hOv- b m F?B T? HQ½M; # M i`QM; +´i +?S H
M;QÌB bY /KM;5

J B >Q iB M iY çªK M?B K ççQ bQ,

@ h?¬M hOv F?¬M; i? i`U+ iB T m®M; p`Q- M m F?¬M; imv i ç®B b) M´i M t€+ K`

L?[M; HÌB M`v i`U+ iB T H`K æQÌM; æB K ç`M? HûM H9i m®M; i`°K K°i M;KK H`T
K v / K†i M`M; çO /`v- [m v ç¬m ? ? +QÌB- +S M?Q p"v +?Q [m X

@ *-M ?´T i?m +?¶ i®i +O h?¬M hOv +?d +| M;•K KbM? i`QM; ?²- /Q M;QÌB F?€+ ç
F?B m ?mv i KÈB +| i? ç2K Qm ç½B ?´T i?m5

J B >Q iB M iY iB T iK+ M|BX

*| K°i M;QÌB ?B m M?B m i`B i?S+ +| K†i içB +?¶- F€i?"i Qm ç½B i?"i HÈM- M m F
h?¬M hOv +?d bÊ M;QçB i`W G•K Gç+ +ÁM +| i? /MM; hY ædM? i`M €T- /MM; >¶
;BªB i`W` - M?[M; M;QÌB F?€+ ç m #` i B QÆM;5

E€i?"i MÆB M`v i`QÊ+ ç•v ç m /Q iS ççB i°+ F?®M; +? - #¼M ?„M iU M?B M #B i

JbM? i?"i ç9M; H" M;¬B b Q i B ?¼ ?- Î ç•m +kM; /šM tm'i ç¢B T?B M iQ€B ç M5
h`QM; M°B i•K G•K G¢+ iU ;B m K" +Q`B- +MM; L K L?QÊ+ >Q /„i i v çB iÈB # M +
@ J B >Q iB M #®B- p½M #®B +kM; F?¬M; #B i im pB +| çO ? v F?¬M; - +?d +| i?
h`QM; KB M; G•K G¢+ M|B ``i F?€+? F?Q- M?QM; F?~m F?Q H¢B HQ`B #B M; - H¢
+ªK ;B€+ bmM; ?mv iX

@ E?¬M; b Q5

J B >Q iB M iY çB m +?dM? i•K iQM? i?Q€M; K°i T?€i- #QÊ+ çB p`Q i`QM; QX
E€i?"i M" M; +| +?9i #"M i•K H" /Q i?W - imv MQÊ+ Q H"TiS+ H"K QÊi [m-M €Q +
M; ,M +€+? €M? K„i- i?¬M p"i M?Q p"v i?"K +?Q M; v +ª i?¬M i?S+ +kM; +| i? +?2
HQ H„M; M" M; b) tm•M [m M; ç¢B iB iX

LQÊ+ Q ``i b•m- J B >Q iB M iY F?Q M? +?•M M;²B tm®M; - M; v +ª çdM? ç-m +k
+ÁM H¢B +| K°i K€B i|+ /`B ç2M M?€M? iÄ b€M; - T?B m i€M Îi` M K†i MQÊ+ - M
K„ [m MX

hBM? pU+ *?Q h¬M F?¬M; ,M F?¬M; m®M; F?¬M; ?¬ ?'T- v M;mv M +| i? b®M; ç
Î /QÊB MQÊ+ MQM ?ÆB p`B M;`v- FB H" +U+ F€ çÆM ;BªM `²BX

G•K G¢+ +ÎB #Ä +?•M çB p`Q i`QM; Q- imv i?¬M iOv M; ,M +€+? €M? K„i +MM; i?¬M
FB M K€B i|+ ç2M FB HB M +| i? #B i +?¶ +O J B >Q iB M iYX *€B i?¬M iOv M`v
K¶B çB K°i #QÊ+ ç m T?Q ``i HÈM F?Q HU+- Km®M Îi`QM; ?Q`M +ªM? M?Q p"v i?
ç° F?| M`v iU M?B M H" +| i? M; ?oX

æ9M; H" M?Q i? - L K L?QÊ+ >Q ç²M; /¢M; H" hBM? >Q`M; - H¢B +,M #ªM F?¬M;
KbM? i?Q ;B½M F?B m ?mv i- i`bM? ç° HU+ HQÊM; M`v +,M #ªM F?¬M; çO5

G•K G¢+ i?Á i v pW b`- KÁ iÈB i` M çdM? ç-m +O J B >Q iB M iY- iQM? iQ€M H"
iQÊM; i`U+ [m MX æB K M`v T?B i?Q`M; i`¼M; v m- #ÎB pb F?B m ?mv i +?d H" K
G•K G¢+ +kM; F?¬M; Km®M F?¬M; +¬M; H½M; T?Q F?Q HU+- ç•v +?QM? H" ``i K

J B >Q iB M iY #` ?„M b` ç-m- K" i`QÊ+ K†i H" ?¢i? +O G•K G¢+- +€B iQ i? K" T
F?¬M; F?ÄB K†i çÄ iÈB K M; i B- K v K„M K†i ;B'm Îi`QM; i?¬M iOv- +kM; F?¬M;

@ "„i ç-m5

G•K G¢+ ?ûi HÈM K°i iB M; - iQ`M HU+ HQm +?mv M HBM? HU+- K°i [mv M K¢M? i
""M?5

hQ`M #° +mM; çB M iU ?² ç m +?'M ç°M; K°i +€B- M?QM; +€B Q MQÊ+ M`v +?d H
+| i? i?'v çQÊ+ i?¬M iOv M`v H" ç†+ M?Q i? M`QX

@ GU+ HQÊM; +?Q çO5

J B >Q iB M iY çSM; M;Q`B H M- ç2K F?m¬M K†i i`²B H M K†i MQÊ+ M|B `X

@ G¢B ç M5

JÈB pW `²B G•K G¢+ H" /MM; iQ`M HU+- #ÎB pb M; v +ª S?QM; aÎ GB M +kM; +¬M
;BÈB +O J B >Q iB M iY ``i + Q- ?„M iU M?B M H" b€m ? +¬M; T?€T +MM; +?mv
""i [m€- ?„M +ÁM F?¬M; /MM; *?B M h?B M Zmv iX

J B >Q iB M iY +?mB p`Q ç€v MQÊ+ H-M M[ - ? B M;Q`B H-M HQÊi i?Y- HU+ HQ
F?¬M; i?Q+? ?ÊTX

@ *?Q çO5

@ *?Q çO5

@ ošM H" +?Q 5

G•K G¢+ iWM; #QÈ+ i,M; mv M,M; *?B M h?B M [mv i H M- i?ŠM; M b m F?B HU
J B >Q iB M iY KÈB F?¬M; +| i`²B H M K†i MQÈ+- M|B +€+? F?€+- 5 K¢M? v m M

" 5 " 5 " 5

G•K G¢+ #„i -m pÁM; [m M? J B >Q iB M iY- [mv M +?QÎM; +MM; i?B- 2K ®B
Hmv M +¬M; - 2K iQ`M #° +¬M; FQ+? p|B MX

.MM; im pB +O J B >Q iB M iY- ºFQ+? M?Q p"v +kM; +?d H" +| i? i?Q ;B½M F?
+| #B M T?€T i¢Q i?`M? i`M i?QÆM; ®B pÈB M`M; X L?QM; +ªK i?'v F?| tY +?QM
i?•M M; Q|B +kM; F?¬M; TªB m î i` M MB- +€M? i v- +?d H" i` M K†i ½ +| #®M

G•K G¢+ ®B pÈB M`M; †+ #B i F?| +?`m- +| +Æ ?°B óp) K†iô ?€ b) #Ä [m - +,M
 M? M5

hB m iY M; ;B"M M`v5

h`QM; M°B i•K J B >Q iB M iY MûM ;B"M- M?QM; ;B|F?„+ M`v H¢B F?¬M; +?Q M`
?mv i pW KÎ- M`M; #„i -m ¢B HQÈM; i?¬M T? i?¬M iOv i`QM; Q- •v +?QM? H`
+| i? i?`M? iUm h?¬M p` ? v F?¬M; X

L?QM; iW +€B +´ i`„M; M; ¼+ i`î tm®M; - #`M i v +O G•K G¢+ M?Q H" F?€+? M?•M
#° M; U+ b[+ Q M; `i +O M`M; `²B5

h` M -m p9 +| ? B F?B m ?mv i- /QÈB p9 +kM; +| ? B F?B m ?mv i- Km®M i?Q ;B
i`¼M; v m M`v +,M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M; #Ä b|i- K†i M; ¼+ +O J B >Q iB M iY H`
²M; K°i KªM?- M?QM; #`M i v +O G•K G¢+ +kM; F?¬M; ? FB M; F`K" /Á tûi B [

E?B #`M i v i?¬ `€T FB HQÈi [m -m p9 MQM K K +O M`M; - iQ`M i?•M J B >Q
i¬M; / ;¬- ;B[? B +?•M `M `M +| +´ M?B i HQm #„i -m F?ÎB °M; 5 L`M; H" H½Q t
H` M`M; i? M? i•K [mª /K+- K°i T?QÆM; /B M F?€+ H" +MM; J B >Q #|B iQ€M +?B
M[KÈB +| i? T?€i ?mv M KS+ i"M +MM; X

L?QM; M K M[?Q M €B H" M?m +¬m #bM? i?QÎM; +O M?•M HQ¢B- p¬ Hm"M H" t
 •v m H" +U+ Q MX L`M; +| i? €T +? ibM? /K+- M?QM; F?¬M; TªB M|B #ªM i
K" +€B M`v K'v p¢M M, K €T tm®M; - M; Q|B H¢B #bM? i?QÎM; +kM; +| +?9i #B M i?

hU M?Q L K L?QÈ+ >Q - hB M hY pW ;†T TªB *Ym *Æ K i•K i`"M H" T iS+ ?| i?
bBM? ` M?•M +€+? ;Bª i?mv i- •v +kM; H" ¢Q Hw +?„M F?¬M; #^M; bÆX

J B >Q iB M iY +`M; €T +? M?m +¬m #bM? i?QÎM; +O #ªM i?•M- i?•M i? M`M; k
+?d H" #` G•K G¢+ /MM; #`M i v [mûi M -m p9 i?Q€M; K°i T?€i- H¢B +?Q M`
F?Ä M? Q K`m ?²M; T?'M ½ F?¬M; iU +?O QÈ+ K" +SM; `„M H MX

> i H¬M M`v iÈB H¬M F?€+ F?B m ?mv i +kM; F?¬M; TªB M? i?Q€M; K°i T?€i i
K" +¬M M?B m H¬M FQ+? i?Q+? i`Î H¢B- i?|B B K #`M i v +O G•K G¢+ "T iÈB
+SM; `„M Î /QÈB #`M i v +O G•K G¢+ K b€i- F?Q€B +ªK i`Î M M +`M; K½M? HB i

J B >Q iB M iY #B i`ä i?•M i? +O KbM? #B M ?| F?ŠM; `M? F?¬M; i? ;¢i Q
;B"M /[M i?B m +?9i M[K°i #9M; K€m M?´` 5 L?QM; M`M; /¬m ;b +kM; H" hBM
i?m M?B T i•K i?¬M- w i?O i?¬M- i?¬M i?O i•K- +?d H" B M +m²M; ?'T i?K i?¬M i

Ny3X *?QÆM; NR3, Gmv M >| h?¬M hOvX URV

G•K G¢+ +kM; `´i ?QªM; bÊ- ?„M iU M?B M b) F?¬M; +ªK ;B€+ F?¬M; i?'v M9K p9
#„i -m +QÆM; H M- | H" +?SM; +S °M; /K+ `ä `M; - h¬ J`- G,M; EBM? >²M; +€
M?"MX

*?ŠM; H) H" M; Q¢B H¢M? M°B i Q\

hmv i`QÊ+ FB G•K G¢+ H'v €M? K„i ,M ? i ¢"m ?O- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB M|B
iB M iY T?€i bBM? +€B ;b- p°B p" M; /WM; w MB K H¢B- K m +?|M; iªQ i? M? +¬M
T?¬M HQM; +O ¢®B T?QÆM;X

G9+ +?mv M /ìB ¢ M b m HQM; +O J B >Q iB M iY- +?ŠM; M?[M; G•K G¢+ M? M
iY +kM; ;B®M; M?Q i? X

hmv M" M; ¢2K iBM? i?¬M iQ" M #° #Ä p" Q ?'T i?m i?¬M iOv- M?QM; w i?S+ +kM; F?
i? - ?€ b) F?¬M; ? +ªK ;B€+\

*| K'v H¬M M" M; i?B m +?9i M[F?¬M; M?" M ¢QÊ+ F m H M5

L;mv M M?•M +€B M"v M?Q H" ¢"T MQÊ+ +?„M [m€ HÊB ?¢B- MQÊ+ ¢¬v i?b i" M- ¢
iU M?Q K°i ¢"T HÊM +?S ¢¬v MQÊ+- ¢½ bÊK bB m pB i T?K iªB- +?d +¬M ;†T ¢Q
b) K½M? HB i T?mM i" Q5

*kM; K v- i" M; /B M ¢ +?Q M;QìB ¢½ K b v H¢B F?| +?" m M' B `9i +K+ ¢½ i`¬B[m

L?QM; K" iB + pmB +?|M; i" M- K°i H9+ b m- ói? +¬M; ô+O G•K G¢+ +?mv M ¢ M

L" M; H" T?B m /m î i`QM; MQÊ+ ?²- #" M i v +O G•K G¢+ +| i? `i i?m" M iB M ¢KM
M" Q+O i?•M i? M" M; - K" ;B®M; M?Q i?•M i` M +| K'v p` i` Q t'm ?´- ?¢ i?•M +kM;

oQ /K M?Q #ªv F?B m ?mv i i` M K¬M; - K" /QÊB #KM; +" M; H" i`¼M; v m M?'i- b)
K" M|B ? i bS+ [m M i`¼M; - +" M; +| ¢€v +?"m- #° p` iQ ~M M?Q ?¢ i?•M5

L;mv M H B J B >Q iB M iY +?Q H" KbM? +| i? H" K ¢QÊ+ M?Q ;B M; MQÊ+ v M iO
[m€ ¢€M? ;B€ + Q M,M; HU+ M?ŠM M¢B +O KbM?5

h` M i?U+ i ¢®B pÊB M" M; K" M|B- M; v +ª /MM; i v M; šm M?B M i? v KbM? ;BªB [
H" F?¬M; iBM? F?B i5 hW F?B iB M p" Q iB M +ªM? +| i? F?¬M; T?K+ M; k +®+ ?Q
Gm•M >²B U ¢B p bBM?V T?B M iQ€B- M" M; ¢½ +| K'v p¢M M, K F?¬M; +| +?¢K [
i„K `Y +kM; +?d +¬M HBM? HU+ HQm +?mv M- ;B¼i bQÆM; iU M?B M #®+ ?ÆB i

L?QM; M" M; imv i F?¬M; +| M; ?o [m - /M +?Q +?d H" #` i v +O G•K G¢+ T? M? i?
¢¬v ¢†M +O M" M; ¢½ M; ¢Q M; ? QĐM H M- ? B +?•M M" M; FûQ +,M; - tm•M i?Ov M

J v K„M ¢•v H" ¢ M; î i`QM; MQÊ+- M m F?¬M; M" M; î i`QÊ+ K„i # Q M; QìB #` M; Q
M?•M b| bQ¢M; #| K¬M; K" QÊi ¢šK p€v- +€B M"v +ÁM H" K M; QìB i? M" Q\ L?QM
M; QìB F?€+- H¢B ?€ /'m /B K ¢QÊ+ G•K G¢+\

E?B #" M i v +O G•K G¢+ #„i ¢¬m iÊB F?B m ?mv i î ¢€v +?"m ?Q¢i ¢°M; - ?„M H"¬
+O i?¬M iOv F?€+ H¢- pW b i pW i`ÆM- H" K K°i M; QìB iWM; iªB- ?„M #B i`ä ¢

*€B M"v +kM; +| i? b|M; i?" M? M?Q i? b Q\

T?QM; 'M iB M ?"M? iBM? F?¬M; /B +?mv M K" M|B- ç•v F?¬M; T?ªB H" i?|B ;B M
tm®M; b Q\

L|B pQ /K- # hBM? æ i? v T?B M iB M ?"M? iBM? F?¬M; pQÊi [m - i?|B çB K F?¬
H'v S?QM; HBM? /`+? M; ,M +ªM i€M? K¢M; i`¬B [m - M?Q p"v T?B ?"M? i`QM; iBM
i? +?B ç m ?| ;BªB ç M i` M M; Q|B K'v M; Q|BX

J°i M; Q|B ; €M? +?`m F?¬M; çQÊ+ KQ|B K'v p¢M M, K iBM? F?¬M; T?B ?"M?- M?Q
M?Q p"v K¶B M; Q|B +?d b) H½M; T?Q K°i p¢M M, K i?¼ M; mv M î iBM? F?¬M; T?B ?
h¬M K" M|B pšM H" +| i? iB T M?"MX

@ >"m ç¢B bQ€B + - +| i? +?Q +?9M; i K°i +?9i S?QM; HBM? /`+? ? v F?¬M; \

G•K G¢+ F?¬M; +?9i M"Q F?€+? F?Q M|BX

L; `v F?€+ i'M ;B B hBM? æ - T?ªB pQÊi [m pki`K çB M?[M; iBM? +-m F?€+- K" ?
ç2K FB m i? - M; Q|B i?•M `|B L; •M L; mv i iBM?- M; mv M #ªM /MM; hY ædM? +MM
i?¼ M; mv M +O #¼M ?„M b) ? Q i'M- M?QM; M m +| S?QM; HBM? /`+? K" M|B- +€

@ E?¬M; T?ªB #´M bm'i + F2Q FB i- +?d H" S?QM; HBM? /`+? M"v +?d +| K°i iQ i
M; Q|B /MM; 5 hmv #´M bm'i + F?¬M; Km®M M; O /`B- M?QM; bU iBM? ç½ M?"M H|
+ +kM; F?¬M; /€K [m HQ +?O [m M5

>"m EBK pÁ ç-m #Si i B- iU ?² #` G•K G¢+ p¶ K½ i?Q i•M; #®+- K" ?„M H¢B +U imv
+| +?9i i? M i?MM; X

@ o"v M; QÆB M; ,M ç|M +?9M; i H`K ;b\

æQ|M; æB K M?ªv /UM; H M- p•v [m M? ç®B T?QÆM; - iU ?² Km®M iW i` M M; Q|B
[m†+X

@ u X X XX- #´M bm'i + #` +€+ M; QÆB F?Q i`QÆM; ç M i?B m +?9i M[[m M K'

>"m EBK p¶ ç-m K°i +€BX

@ "´M bm'i + +?QM? H" î ç•v ;B€K F?ªQ- +€+ M; QÆB Km®M i?¬M; [m MÆB ç•v- i`
#´M bm'i + M"v5

h?^M; M"v ç½ t9 K„ ç M F?¬M; #B M ;BÈB `²B5

"i [m€- M; v +ª", M; aQÆM; *?B L?"M +kM; +| i? F?B M; tm®M; - #ªv M; Q|B î ç•v
?„M\

@ E?¬M; +-M H„+ H„+ F?m¬M K†i M?Q p"v- #´M bm'i + +?d b) bY /KM; HU+ HQÊM
b) F?¬M; p" M /KM; T?€T i„+ €+?- i|K H¢B- #´M bm'i + b) iU ?¢i?U+ HU+- M m M?
#´M bm'i + bY /KM; HU+ HQÊM; pQÊi [m +ªM? ;BÈB ç®B SM; K" M|B- p"v iQM? +

>"m EBK p¶ p¶ p B G•K G¢+- ç®B pÈB ?„M °i +€B €M? K„iX

@ >mvM? ç - M; QÆB €M? K„i i®i- #´M bm'i + b) ç†+ #B i +?B m +® ç®B pÈB M; Q

>„M pmM; i v H M- ç2K #ªv M; Q|B G•K G¢+ iQ" M #° tm®M; /QÈB #"+ i? M; - K" ?„M
+K+ ç½ +| K°i iB mv M; ?B K +O hBM? æ +'T,

@ *€+ M; QÆB +€B M"Q H M i`QÈ+ \

J†+ /M >"m EBK F?¬M; +| M|B i?•M T?"M +O KbM?- M?QM; i?2Q ?„M H°` ç M K
M; Q|B M"v +kM; H" pšM i?¬M- M?QM; bî /o ?„M +ªM F?¬M; +| pšM H¢+- H" pb ?„M H
HBM? /`+?X

>„M ?ŠM H" M?"M H M? +O hS ç¢B i´ iB M L; ?B K *?'M *"M- î +?¶ M"v T?K i`€+?

îB pb ç½ iWM; H" i?¬M- ?ÆM M[F?¬M; ;B®M; L; ?B K L?QÊ+ h?€M? F?¬M; M; W
>"m EBK H" i?¬M i? ?"M; i?"i; B€i?"i- #îB p"v +kM; +| i? i?B i`B M K°i Qi óh?¬M
i`K ", M; aQÆM; *?B L?"M ç•v imv i ç®B H" M, M; HU+ pQÊi [m +'T #"+ iBM? pU+X

*kM; K v ? „M ç2K i?U+ HU+ +O KbM? €T +? ç M i`bM? ç° iQÆM; iU +MM; K¼B M /KM; ` M,M; HU+ bB m pB i+'T ç°- FB H` pQÊi[m FB Ki` ``²BX

@ h iÈB i`QÈ+5 h iÈB i`QÈ+5

æQÌM; æB K H` +€B i?S M?'i #`i çB ` - ç2K i v M•M; H M + Q + QX

@ h®i- M;QÆB iÈB i`QÈ+5

>"m EBK M?bM p T?Q i` M iU ?² H` M;QÌB `i / M|B +?mv MX

@ GQÊi[m #´M bm'i + M;,M i`Î- ?Q†+ H` #S+ #´M bm'i + bY /KM; HU+ HQÊM; p pQÊi[m FB Ki` 5

@ h?9 p`5

h?•M ?bM? æQÌM; æB K H|2 H M- F?¬M; ;B M +¬M; T?€T T?€i ç°M;- M?QM; M`M; ?B M- HB M;†T K°i +€B ç¢B i?O ç®B pÈB çdM? ç-m +O M`M; +?'M i`Î p X J°i +¶ H`T iS+ M?Q H` [mª +¬m H,M tm®M;- pm®i #Ì K¬M; M?2 ` ,M; F m ç mX

NRRX *?QÆM; NkR, >"m EBKX UkV

>"m EBK +QÌB ? ? - F?Q€i F?Q€i i v M|B,

@ *?9i M,M; HU+ 'v H` F?¬M; çO ç•m5

>„M #B i i`QÈ+- `ä ``M; +| i? çQ€M ` p` i`Q æQÌM; æB K tm'i ?B M- ç€M? +?Q a K v ? „M F?¬M; +| €+ w- #^M; F?¬M; i?b i` M|i #` K°i +?QÎM; M?Q p"v- i`U+ iB T+

@ u X X XX- i?®B ?¬m iY M;QÆB H`K ç m i 5

æQÌM; æB K Q Q F m iQ- i?•M ?bM? H¢B H|2 H M- ?QÈM; >"m EBK +¬M; iÈBX

h?B M T?9 i?¬M i?¬M; T?€i ç°M;- K` ?Q†+5

>"m EBK F?¬M; F?ÄB M? F m K°i iB M; M|B,

@ hB m M? ç-m +| ?mv i K¢+? +O *Ym oo i?B M ?²5 ``i [m€- +€B K` ?Q†+ i?¬M i + p¬ /KM;5

*?Q /M ? „M ç2K +ªM? ;BÈB €T +? ç M hBM? oQÆM; +ªM?- M?QM; i` M i?U+ i p F?¬M; i? M`Q +ªB #B MX J` b m F?B iB M p`Q iBM? pU+- K` ?Q†+ i?¬M i?¬M; +O ç®B i?O +MM; +ªM? ;BÈB FûQ `ÆB K°i iB m +ªM? ;BÈB- H¢B ?€ +| i? ç®B pÈB ? „

@ h?®B ?¬m iY- M;QÆB t'm5 L;QÆB Km®M i?U+ +MM; M;QÌB i +ªM? ;BÈB ;B®M; i?B M T?9 i?¬M i?¬M; +O M;QÌB iªM? ?QÎM;\

æQÌM; æB K F?¬M; T?K+ M|BX

*€B M`v imv H` M;Kv #B M- M?QM; M;Kv #B M +kM; +| Hw- K` >"m EBK +kM; F?¬M; +kX \*€B M;Kv #B M M`v `ä ``M; ç +?Q ? „M H° p /Q /U- +?d +ªK i?'v F?¬M; #` i?B T?QÆM;ªM? ?QÎM; +kM; +| i? t2K M?Q ? „M p"M /KM; M,M; HU+ pQÊi[m hBM? o

``i [m€ M m M?Q #` ç®B T?QÆM;ªM? ?QÎM; K` M|B- +ªM? ;BÈB +O ? „M M;½ tm® `ÆB tm®M; *?O GBM? +ªM? b Q\

*?O GBM? +ªM? ç€M? hBM? oQÆM;- ç•v imv i ç®B H` i?ªK #¢B F?¬M; ? HQ H„M; T?€T i„+ HU+ HQÊM;- ç•v +?QM? H` h?¬M +'T- i?b +`M; T?ªB M?"M i?m X

L?QM; çÆM;BªM ç +?Q æQÌM; æB K pQÊi[m FB Ki` M?Q p"v b Q\

@ L`v mv mv- /M b Q #ªQ i`M; +kM; F?¬M; T?ªB +O M;QÆB- ?¬m iY+ + H`K;b T

æQÌM; æB K çB ç M # M +¢M? >"m EBK- /MM; F?m,m i v çKM; i?•M i? +O ç®B T `i [m2M i?m°+ôX

h?W /`T>"mEBKbm v M;?o- iB m K M[ tQ v M;Q`B K°i +€B- tm'i ?B M ÎT?Q b m
iS+ ?Q M ?¬ M?ªv /UM; H M,

@ h i?„M; i i?„M;5

h?2Q M?Q >"mEBK i?mv i T?€T- +?d + -M +| i? i?¬M; [m T?ÁM; imv M +O ?„M H
/M iB m K M[t'm- M?QM; M;?B K F?„+ K` M|B- M`M; t€+ i?U+ pQÊi [m FB K i`

>"mEBK ;½B ;½B ç-m- i?"i +kM; F?¬M; +| pb M;mv M M?•M M`v K` i? M [m€ ?Q€

@ "´M bm'i + M;O i?`B ;B M [m€ /`B- ç-m +| +?9i M;•v M;Q`B- `ä`"M; #` M;QÆB /
[m 5 æQÊ+ `²B- +?Q M;QÆB pQÊi [m FB K i` H` i®i`²B- /M b Q ç^M; b m +ÁM +|

>„M K°i #° F?¬M; b Q +ª- H¢B ç +?Q i'i +ª K¼B M;Q`B K°i ?²B BK H†M;- +€B M`v
M?B K `²BX

@ *QM ` T- [m€ tm®M; ?QÈM; #´M ?"m i?dM? M5

hQM? M i +O S?QM; aÎ GB M M[pQÆM; H¢B iÈB M[- + -K ",M; aQÆM; *?B L?"M
H M i`BX

@ hB m M? ç-m- F?~m F?Q i?"i HÈM5

L?QM; >"mEBK H¢B F?¬M; pb S?QM; aÎ GB M imv i i? i Q M?½ K` i? v ç´B- ç•v +
G¢+ +?SM; FB M +| M;Q`B F?¬M; #` K` HU+ +O S?QM; aÎ GB M H`K i? v ç´BX

@ æ M ç•v çB- ç +?Q #´M bm'i + M?bM t2K M;QÆB ç M i°i +MM; +| i?U+ HU+ ;b5

@ æ|M; #,M;5

S?QM; aÎ GB M +kM; F?¬M; +| i?|B [m2M M|B K`B- Î i`QM; K„i M[pQÆM; ç¢B M?•
;b ç m H` i?B M FBM? ç` M;?o - ç½ Km®M ç€M? M? m +€B FB HB M i`U+ iB T`

GQªM; tQªM;5

>"mEBK H`T iS+ #` #,M; F i- M?QM; Î i`QÈ+ F?B K°i +?QÎM; +O S?QM; aÎ GB M #
;BK i`|B #m°+ - K°i [mv M Q M? ` - +MM; ç®B T?QÆM; ç®B +?B M K°i FQ+?X

> B M;Q`B ç²M; i?`B HmB` T?Q b m K°i #QÈ+ - #ÎB pb >"mEBK ç2K HU+ HQÊM; +
aÎ GB M ?Q`M iQ`M M?'i i`Q- F i [mª HB m K¢M; M`v iU M?B M H` ? B M;Q`B ?Q`M

sAl XsPl sPl lI55

> B M;Q`B /MM; K m ç€M? M? M?- imv ",M; aQÆM; \*?B L?"M +?QM? H` i²M i¢B iB
>"mEBK iU M?B M +kM; b) F?¬M; Î T?QÆM; /B M M`v +| ?¢B +?`m i?B i- i¢K i?ÎE
"BM? M`v- ç +?Q S?QM; aÎ GB M +?d +| i? T?€i ?mv i?U+ HU+ +O KbM?X

h`QÈ+ K„i ? B M;Q`B S?QM; aÎ GB M +MM; >"mEBK HU+ HQÊM; iQÆM; iU- +€B
ç'm +O iWM; M;Q`B #¼M ?¼- Î T?QÆM; /B M M`v- >"mEBK ç½ iWM; H` i? -M HBM
M?QM; ?„M +| ?¢B +?`m i?B i Î F?¬M; i? bY /KM; i?B M T?9 i? -M i?¬M; - ç•v +?Q
` - ?ÆM M[ ?„M +ÁM F?¬M; i? ç +?Q S?QM; aÎ GB M HQÊi [m +?QM? KbM?- i`
+?QÈM; M;¢B- ? B M;Q`B i`QM; F?QªM; i?`B ;B M M;„M M;QÈ+ H¢B H` +?B M F?-

@ ",M; L;mv M- i`¼M; T?QM;5

S?QM; aÎ GB M H•m +¬M; F?¬M; çQÊ+ - H`v iQM? ibM? M[ pQÆM; +O M`M; ç½ T
i? -M i?¬M; iQ`M /B M i?9+ /K+5

æ•v H` M`M; T?€i ?mv bB m pB i +U+ ?¢M- i?`B ;B M >"mEBK #` #,M; T?QM; H`T
i? i`Æ K„i M?bM S?QM; aÎ GB M K°i +?QÎM; #´ ç M5

"`M?5

Í` M? ;BÈB +?d +ÁM M?Q M;`M +•M i`2Q bÊB i|+ - i` M M;QÌB >"m EBK HQm +?mv
t M?- i-M; #,M; H"TiS+ +€Q T?€- K" i?•M ?bM? +O S?QM; aÍGB M`ä`"M; bBM?
h?ÌB :B M L;QM; *®5

@ L;QÆB pQÊi [m FB Ki` `²B5

>"m EBK ;½B ;½B ç-mX

@ L;QÆB ç +?Q #´M bm'i + bY /KM; T?€Ti„+ HU+ HQÊM; - i?"i ç9M; H" F?¬M; çÆ
bm'i + F?¬M; +| i?"M? iUm i?-M p`- imv i ç®B F?¬M; +| HÊB ?¢B M?Q M;QÆB5

*| i? +| çQÊ+ K°i p` pšM i?-M F?2M M;ÊB M?Q i? - i? v ç´B B +kM; b) HÁM; i`
S?QM; aÍGB M +?d H" ?W K°i iB M; - €M? K„i M?bM +?^K +?^K p`Q +´ +O >"m EBK

L?QM; M[pQÆM; ç¢B M?•M imv M;¢Q FB m- H¢B F?¬M; T?ªB M;QÌB M;m- ç®B T
L?"M +kM; +| i? ;B K + -K- +€B FB i?U+ ç€M? M? m M" M; F?ŠM; ç`M? F?¬M; T?ª
i? M?Ê F„- çÊB H9+ M" M; i?"M? iUm i?-M p`- M?'i ç`M? T?ªB H"Ki?"i i?®B ?-m i

.M >"m EBK +?QM? H" pšM i?-M +ÁM b®M; - pšM #` €M? K„i +O M" M; i?'v +| +?9i
M"v ?QÈM; K'v M;QÌB G•K G¢+ [mûi iÊB,

@ E iB TH" B\

h?Ov .Q M? h•K M;? M? iB T- M?QM; ç€M? M? m F`+? HB i; -M MY + M? ;BÌ- M"
i? Q€M ?"M HmB [m K°i # MX

E iB TH" L;?B K h? M?- L K L?QÊ+ >Q +MM; J B >Q hB M hY- M?QM; /M +?Q
+O h?B K æB M i°+ F?OM; #®- i?ÌB ;B M +¬M; T?€T #€ ç¢Q- M?QM; ç m F?¬M; H
K M[HÊB /KM; bÆ ?Îi`QÊ+ ç•v- >"m EBK +kM; ç T?ÁM; - F?¬M; +| ç +?Q i K M[

"i T?•M i?„M; #¢B5

Í/QÈB ibM? ?m®M; HU+ HQÊM; ;B®M; M? m- # M;QÌB L;?B K h? M? +MM; >"m E
FB F?¬M; +| #B M T?€T- ç`M? T?ªB HmB ` #"+ i? M; - >"m EBK M|B- +?d + -M M
KU+ Î +?¶ M"v F?B m +?B M ?„M- ?Q" M iQ" M F?¬M; +| ?¢M +? i?ÌB ;B MX

"iB p"v- # M;QÌB +€+ M" M; +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +ÁM +| +Æ ?°BX

*?Q /M +€+ M" M; i?m K°i M;`M H-M- K°i p¢M H-M +kM; F?¬M; +| p'M ç ;b- M?Q
K°i H-M HB M i?ª +€+ M" M; pQÊi [m FB Ki` - +€B M"v `i F?€+ M? mX

NRkX *?QÆM; Nkk, S?€T h„+X URV

G•K G¢+ H" K°i +€B iB M ?"M? F?B m +?B M +m®B +MM;X

@ >mvM? ç - #´M bm'i + +?d bY /KM; i€K T?-M HU+5

>"m EBK ç®B pÈB ?„M M?€v K„i- F?Q iS+ iQ" M i?•M F`+? HB i M;½ tm®M; - ?¢ tm
M?'i i`¼M; i?B MX

@ æ i¢5

G•K G¢+ sPI Ili?Q€M; K°i T?€i #„M` - *?B M h?B M [mv i p" M +?mv M- FBK ? +
? B M„K ç´K +O ?„M H"TiS+ FBK [m M; ç¢B i€+- ?QÈM; p >"m EBK Q M? iÈBX

@ J| M|5

>"m EBK F?¬M; ? +| ?bM? iQÊM; K" H,M i`Î KbM?- ?QÈM; p b m HB M HMB H¢B i
T?mM` K°i #9M; K€mX

hmv >"m EBK iU F,- M?QM; imv i ç®B F?¬M; T?ªB ç² M;®+- ?„M iU M?B M M?bM`
p M +| +ªM? ;BÈB hBM? >Q" M; M?'i i`¼M; i?B M- M?QM; HU+ HQÊM; H¢B ç¢i ç M

i?B M ç dM? T?QM; #bM? i?Q`iM;- #ÎB p"v ? „M +kM; b) F?¬M; M;®+ ç M ç 2K HU+ hBM? >Q`M; M?'i i`¼M; i?B M- K` H` +MM; G•K Gç+ b€M? p BX

L?QM; +¬M; T?€T HçB F?¬M; T?ªB ? „M Km®M #„i +?QÊ+ +| i? #„i +?QÊ+ - *?B M Ry H-M HU+ HQÊM;- FBK ? çQÊ+ iW + 'K iU #Q T?€T- ? B ç'K +O G•K Gç+ +SM; M;U+O #'i F€ K°i hBM? >Q`M; M`Q5

L m >"m EBK ç|M çÐ- i´M i?QÆM; H` b) F?¬M; ç M- M?QM; imv i ç®B b) #` +?"i p` ` K'v i`,K /†K5 J` Î MÆB M`v- +€B FB +?QM? H` #` ç•K +?Q M€i K†i- ?bM? iQÊM ?Ov iQ`M #° b Q\

*?d H` K°i +?B m M?Q p"v- >"m EBK ç½ #` ûT +?Q ` HU+ HQÊM; pQÊi [m +ªM? ;B pB +¬M; FQ+? +O G•K Gç+X

> „M M; Q`B M`v M; QÊ+ HçB +kM; +| ?SM; i?9- imv i`QÊ+ FB +ÁM M|B KçM? KB M Gç+- +?d bY /KM; i€K T?¬M HU+- ?B M içB #` p) K†i +kM; F?¬M; +| i? M [m€ ?Q€ +U+ F€ +ªK i?'v ?SM; i?9 M|B,

@ >mvM? ç - ç +?Q #´M bm'i + M?bM t2K i'i +ª i?U+ HU+ +O M; QÆB5

a„+ K†i >"m EBK KçM? K) M; ?B K HçB- im pB #m¬M; ` - HU+ HQÊM; #½Q i® ç M h +kM; F?¬M; +| çç i iÊB i`çM; i?€B ç dM? T?QM; +O ? „M- M?QM; pšM H` +| K°i ççB

G•K Gç+ F?¬M; +?¶ M`Q bÊ ?½B- \*?B M h?B M [mv i i`"M M;"T i?•M i? +O ? „M- + F?m'i +O #ªM i?•M ? „M K°i KU+ F i?ÊT- ? „M +| i? +?B M h?B M- +| i? +?B M æ ç®B i?O H` hBM? æ ?Q†+ i?¬M HBM? K` `mM `~vX

"M?5 "M?5 "M?5

> B M; Q`B F`+? HB i; B Q +?B M- iQ`M #° #Q i?m"i +O G•K Gç+ #` M; ?B M ûT çB /B- HQm ç`v i?m"i- ?Ä ? #Q T?€T- FBK ? #Q T?€T- M; QçB i`W J°+ ? +¬M; T?€T ` Hw ;BªB [m€ b•m- #Q i?m"i çQÊ+ iW + 'K iU #` ? „M iQ`M #° /B M ?| çB ` X

@ GU+ HQÊM; T?€T i„+ i?"i iBM? i?•K5

>"m EBK KK+ T?|M; F€ [m M; - M?`M F?¬M; çQÊ+ M; ç+ M?B M- #„i ç-m ?¬ iQ F m iY i` M M?ªv /QÊB i`€M? U Mû çÁMV- çÊB ç M H9+ G•K Gç+ F?¬M; +ÁM +?B m KÊ ;¼B M; WM; +?B M ç'mX

@ >mvM? ç - M|B F?¬M; +?WM; ?B p¼M; +O +?9M; i b) Î i` M M; Q`B +O M; QÆB h` M K†i +O ? „M `ä `M; ç½ ?B M H M K°i ççQ i?¬M b„+ #B i?QÆM; X

@ h?®B ?¬m iY- M; QÆB K°i KU+ ;¼B T?€T i„+ ; b ç|- +m®B +MM; H` +€B ; b\

æQ`iM; æB K F?¬M; F?€+? F?Q +?9i M`Q M|B- KB M; +O M`M; M;¼i +kM; H` t2K

@ >„+ ? „+ - ç•v +?QM? H` HU+ HQÊM; +?d i?m° + p i?¬M HBM?5

>"m EBK HçB #„i ç-m i`Î M M i?¬M F?Q M?Q # M ç-m- iU ?² pW `²B iQ€i` i?¬M b H` K°i M; Q`B F?€+X > „M i?'v K¼B M; Q`B ç m /MM; €M? K„i KQM; +?Î M?bM KbM? pBM? M|B,

@ æQÊ+ `²B- t2K T?•M HQÊM; ?mvM? ç +O #´M bm'i + +| F?ª M,M; i`Î i?`M? + bm'i + T?€ H F M?B m K°i Qi pÊB +€+ M; QÆB5

@ *€+ M; QÆB ç m Km®M iB M p`Q h?¬M *ªM? \

> „M [mûi K„i M?bM K¼B M; Q`BX

æ•v F?¬M; T?ªB M|B M?ªK b Q- +| +Æ ?°B i`Q`iM; bBM? #'i iY B b) #Ä [m \ h`Î i? +| çQÊ+ HU+ HQÊM; +`M; KçM?- +?QM? i?S+ i?Q€i F?ÄB bBM? H½Q # M? iY +O i?`M? "i >O5

@ o"v +€+ M; QÆB +kM; #B i- Km®M iB M p`Q h?¬M *ªM? i´M; +°M; +| ? B #B M T?

>"m EBK HϕB M|B K°i +•m M|B M?ªKX
J¼B M;QÌB F?¬M; F?ÄB M;?B M ` ,M;- M m M; v +ª +QM çQÌM; i'M +?S+ h?¬M *ªM
?¼ +ÁM im Hmv M +€B ` „K ?5
S?QM; aÎ GB M F?¬M; FB M M?šM M?'i- /MM; ",M; aQÆM; *?B L?"M +?d ?QÈM; >
@ h?®B ç-m F?d- HϕB M|B M?ªK #´M ?"m +?ti ç-m +O M;QÆB5
>"m EBK M;QÊ+ HϕB +kM; F?¬M; ;B"M- +?d H" ç®B pÈB G•K Gϕ+ ;Bª H"K +€B Kti
@ L?QM; +€+ M;QÆB HϕB F?¬M; #B i- ? B HQϕB #B M T?€T iB M p"Q h?¬M *ªM?-
*€B M"v- i'i +ª K¼B M;QÌB H" +QM K„i b€M; M;ÌB- #B i `ä i`¼M; ç-m ?Q U iB i KK-
H„M; M;?2X
@ .U p"Q b9+ iQ+? HU+ HQÊM;- çϕi iÈB ibM? i`ϕM; ?ϕ ;BÈB F?¬M; /mM; K" iB M
h?¬MX aQ pÈB T?"K M?•M ?ϕ ;BÈB- L;Kv h?¬M +| çQÊ+ i?¼ M;mv M p¬i"M- HU+
pÈB ? B +?[i?¬M HBM?5
@ L?QM; i?¬M HBM? +?QM? i?S+ ç m H" HU+ HQÊM; +MM; T?€T i„+ FB Kim- M m
HoM? M;° T?€T i„+- M?Q p"v L;Kv h?¬M i K i`¼M; i?B M +?QM? H" +U+ ?ϕM- poM
H M M[5
@ GQϕB #B M T?€T i?S ? B- i?b H" HoM? M;° h?¬M æϕQ iB M p"Q h?¬M *ªM?X *€
H" T?€T i„+- MQÊ+ ?QÈM; +?¶ i?'T +?ªv- iªM; ç€ pSi H M b) `ÆB tm®M;- ?Ä H" M
T?€T i„+- p¬Hm"M H" ?ϕ ;BÈB ? v h?¬M ;BÈB- ? i i?ªv ç m H" i?"M? H" TÎ T?Q i`
T?€T i„+- KÈB t2K M?Q +?QM? i?S+ HoM? M;° h?¬M æϕQ5
@ .MM; HQϕB #B M T?€T M"v iB M p"Q h?¬M *ªM?- tQM; H" >Q h?¬M5
@ L;Kv h?¬M +MM; >Q h?¬M B +kM; +| bÎ i`QÌM; `B M;- K°i +€B iBM? i?¬M; HU+
T?€T i„+- `i F?| M|B +€B M"Q +"M; i? K HÈB ?ϕB5 L?QM; L;Kv h?¬M F?¬M; HoM
F?¬M; +€+? M"Q +"M; iB M K°i #QÊ+- K" >Q h?¬M +?d +¬M b9+ iQ+? HU+ HQÊM;
iB M K°i #QÊ+- HB M +| iB M ç² #WM; b€M;5
>"m EBK /WM; i?Q€M; K°i T?€i- ç ¼B M;QÌB +| i?ÌB ;B M iB m ?| M°B /mM; ?„M
"¼M M;QÌB G•K Gϕ+ t€+ i?U+ `i F?B T bÊ- F?¬M; M;?o iÈB ç m H" i?¬M HBM? +
h`€B iBK +O G•K Gϕ+ +"M; ;B i®+ M?ªv H M- hY ædM? +| H) +| i€K +'K iU- K" F
t2K- ç•v ç9M; H" i€K HQϕB T?€T i„+- # Q /mM; L;k >"M?- H¬B- i?ÌB ;B M- F?¬M; ;
@ L;Kv h?¬M +MM; >Q h?¬M +?d H" K°i +QM çQÌM; i`QM; h?¬M æϕQ- L;Kv h?¬M T
>Q h?¬M +kM; TªB iQ+? Hkv HU+ HQÊM; çO KS+- +ª ? B /` H° ç²M; [mv- +U+ ?ϕM
h?¬M5
@ hW w M;?o M;?B K F?„+ K" M|B- aÆ o` h?¬M KÈB t2K M?Q i?¬M HBM? +?QM?
HU+ HQÊM; +MM; T?€T i„+ F i ?ÉT +MM; K°i +?¶5
@ æϕB çϕQ jyyy- 8yy >Ä çϕQ- 8yy h?Ov çϕQ- 8yy EBK æϕQ- 8yy J°+ æϕQ- 8yy h
F?¬M; ;B M +?B çϕQ- Ryy i?ÌB ;B M +?B çϕQ- K¶B K°i çϕQ ç m +| i? ç +?Q i?¬M
#´M M;mv M +m®B +MM;5

NRjX *?QÆM; Nkj, S?€T h„+X UkV

G9+ M"v >"m EBK F?¬M; +| HϕB çM M;?`+?- ;BªB i?Q+? ¼B M;QÌB iQÆM; ç®B +
+?d p M p M +| K°i M;QÌB çϕi ç M +ªM? ;BÈB hBM? æ çdM? T?QM;- ?„M ç½ M|B b
+€+? M"v #¼M M;QÌB G•K Gϕ+ +ÁM +€+? [m€t t¬BX

@ h?-M HBM?- bQ ç'm F?-M; +?d H" HU+ HQÊM;- +M; Î+?¶ i`bM? ç° HoM? M;° æ¢Q F?-M; +| B K¢M? ?ÆM B- iBM? F?B i t2K Î i`bM? ç° HoM? M;°5

@ J" +| i? ç2K ç¢B ç¢Q M"Q ç| HoM? M;° ç M KS+ i"M +MM;- FB H"

@ h?-M oQÆM;5

G•K G¢+ i?® i` X

@ æ9M; p"v- h?-M oQÆM; H" i`B i ç M„K ;B[ K°i HQ¢B ç¢B ç¢Q- M?Q p"v ?„M Î + M?'i- K°i +€B w MB K i`QM; ç-m +| i? €T +? #'i Hm"M i?-M HBM? M"Q im Hmv M >"m EBK ;"i ç-m- ç®B pÊB M,M; HU+ Hw ;BªB +O G•K G¢+ #B m ç¢i` i€M i?QÎM

@ >Ä o•M h?-M oQÆM; FB H"

@ >Ä o•M h?-M oQÆM; HoM? M;° iU M?B M H" ?Ä +?B ç¢B ç¢Q- M?QM; +K i? ç¢Q- #'M bm'i + +kM; F?-M; #B i5

a„+ K†i >"m EBK çÄ H M- iU ?² +| +?9i i? M i?MM;X

hm Hmv M +?B ç¢Q +O K°i M;QÌB- ç•v H" +,M #ªM +MM; €i +?O #B +O ?„M- M;Q b) iB i H°` M;Q" B\ hmv >"m EBK +kM; H" pšM i?-M- M?QM; ?B M M?B M ç` p` +C +€+? M"Q #B i çQÊ+ >Ä o•M h?-M oQÆM; im Hmv M +€B ;bX

@ o"v h?QÊM; h?B M i?-M H¢B H" +'T ç° ;b\

æQÌM; æB K iÁ KÁ ?ÄB- G•K G¢+ #B i? i i?ªv ç m M|B +?Q +?9M; M[X

@ S?Q i` M aÆ o` h?-M H" h`mM; L;mv M h?-M- T?Q i` M h`mM; L;mv M h?-M H i` M h?QÊM; h?B M i?-M- +€B FB +?QM? H" h?-M oQÆM; `²B5 h?-M ;BÊB +?B o ?B m H M? h?-M ;BÊB- +| i? +MM; ?„M ç®B F?€M; +?d +| M?[M; h?-M oQÆM; F?

J†i KkB >"m EBK i`M ç-v QÊ+ KÆ- iU ?² +kM; KÆ QÊ+ KbM? i`Î i?M? h?-M oQÆM

@ h?-B çB- ç¢B ç¢Q jyyy- +| jyyy h?-M oQÆM;- +| +€B ;b F€ H¢ [mw ?B K5

æQÌM; æB K #om K¬B- #B m i?` F?BM? i?QÌM;X

@ hB m M? ç-m- M;QÆB #B i`à h?-M ;BÊB +| # Q M?B m b Q\

>"m EBK i`WM; K„i- pÁ ç-m #Si i B K°i ?²B- /MM; ? B i v H`K` #° /€M; K°i ?bM? ?

@ L m M?Q ç2K h?-M ;BÊB i?m M?Ä H¢B ç M M?Q L;•M L;mv i iBM?- M?Q p"v L;•M K°i KªM? K|M; i v +O #'M bm'i + p"v5 >ÆM M[- ç•v H" ç` T?QÆM; #'M bm'i + ç i - ç` T?QÆM; #'M bm'i + çB [m +?d H" ç` #M +O K'v h?-M oQÆM;- i` M i?U+ #'M bm'i + +kM; M|B F?-M; `ä5

J¼B M;QÌB F?-M; F?ÄB ?QªM; bÊ- +€B i, H M"v +kM; [m€ /¼ M;QÌB çB` M? 5

@ h?-M ;BÊB- i`¼M; v m M?'i H" HoM? M;° T?€T i„+ - ç9M; `²B- ?mvM? ç M;QÆB

>"m EBK pW KÊB +?m~M #` i? Q i? Q #'i imv i- i?bM? HbM? [m v ç-m ?QÊM; G•K

*€B iQ /mv M"v +| +?9i i?B M K½ ?M? F?-M; `²BX

@ h¢B ?¢ G•K G¢+5

G•K G¢+ KdK +QÌBX

@ •M- M?Q G•K ?mvM? ç i`QÊ+ FB p"M /KM;- +| K°i #° T?"M H" HU+ HQÊM; T?€T ç½ iQÆM; ç®B + Q5

>"m EBK M? ;"i ç-mX

@ *€+ M;QÆB +€B ;¼B H" i?B M T?9 i?-M i?-M;- F€ i?"i H" T?€T i„+ - i?-M; [m HQm tm®M; /QÊBX

@ "i [m€- p" M /KM; T?€T i,,+ +kM; +-M HU+ HQÊM; OM; ?°- #ÎB p"v i?2Q +aM? ;B /KM; +O i?B M T?9 i?-M i?-M; +kM; +M; H9+ +M; HÊM5

h'i +a K¼B M; QÌB ;"i ç-m- F?| i`€+? ç m M|B i' ?mv i i`M ç-v- i?"K +?Q F?-M; +-M +-M i?-M F?Q ç M HoM? M; ° h?-M æ¢Q +kM; +| i? i`U+ iB T #¢+? M?"i T?B i?, M M"v5

h?B M T?9 i?-M i?-M; H" T?€T i,,+- M m M?Q +| i? +?QM? i?S+ T?aM i' ?mv i K çQÆM; pÈB ç½ M?"M çQÊ+ HoM? M; ° T?€T i,,+ +O i' iB M- K" M?[M; M; QÌB FB ç¢i iÈB i`bM? ç° Hw ;BªB ç®B pÈB ç¢B ç¢Q +O #¼M ?„M- iU M?B M H" +T #"+ i?

h`QM; M°B i•K G•K G¢+ F?) ç°M; - ?„M ç M #•v ;BÌ +kM; +?d ç®B pÈB #®M +K iU M?QM; +?Q ?„M +aK ;B€+ ç½ ç M; Î T?Q i` M i?B M T?9 i?-M i?-M; +O h?B K æ +K iU M"v K M; i?2Q T?€T i,,+ ç M i°i +MM; H" +T ç° ;b\

"¼M M; QÌB L; ?B K *?'M *M ç m H" h?QÊM; h?B M i?-M- +| i? Î T?Q i` M #¼M oQÆM; 5

S?€T i,,+ +O h?-M oQÆM; 5

>ÆM M[- F?-M; T?aB K°i ç¢Q- K" H" +| i€K ç¢Q T?€T i,,+5

h`ìB ¢- p` H½Q i' i-M; G•K ;B FB ç M i°i +MM; H" ç` p` ;b\ æ°+ +?QÎM; i€K ç¢Q ç¢B ç¢Q T?€T i,,+ +| i? tQM; oQÆM; - i€K ç¢Q T?€T i,,+ M"v i" T i`mM; Î i` M i?•M +?`m M' b b Q\

E?-M; i? M|B5 hmv i ç®B F?-M; i? M|B5

>B M i¢B F?-M; i? M|B- p b m iB M p"Q h?-M ;BÈB +kM; F?-M; i? M|B- M m F?- pÈB ?„M i`B M F? B çm' B ;B i5

@ L, K ç! >Ä o•M h?-M oQÆM; ç M i°i +MM; H" #` B ?¢B +? i? v b Q\

G•K G¢+ +?mv M [m w MB K- +€B T?€T i,,+ ;b ç'v- #•v ;BÌ +€+? ?„M +ÁM +| +?9i b9+ iQ+? HU+ HQÊM; ? v H" HoM? M; ° T?€T i,,+ T?B i?, M; h?-M ;BÈB- +€B v m +- i K i`¼M; i?B MX

@ *Ym l h?-M oQÆM; .B K h?B M- +ÁM +| 2K `m°i +O >Ä o•M h?-M oQÆM; h`M >"m EBK i?Î /`B- ?„M p®M +?d H" K°i ;B€K F?aQ- +, M #aM F?-M; +-M +MM; #¼M M ibM? M"v- M?QM; ?„M pšM F?-M; iB +i?´ H° #Q K"i h?-M ;BÈB- `i +| w iS M`M? M æQÎM; æB K ` - +€B M"Q M?bM F?-M; ` \

@ h`mv M i?mv i M|B- h?QÊM; h?B M i?-M H" +U+ ?¢M im Hmv M +O i?-M HBM? ç`M? T?aB ç¢i çQÊ+ *?O i?-M F?Q- b m F?B Hmv M ?| - +| i? iW i`QM; ç! ç¢i çQ p M- i?`M? iUm h?-M oQÆM; p`5

@ h? ;B M +?d +| h K h?B M æ¢B æ¢Q- i`M; +°M; +kM; +?d +| jyyy \*?O i?-M F?Q- ?®- Km®M i?`M? iUm h?-M oQÆM; - M; Q¢B i`W ibK FB K i' i +a \*?O i?-M F?Q i? i +?d +| i`U+ iB T M?bM +?^K +?^K p"Q h?-M oQÆM; ?B M ?[m- M"v F?-M; i? M; ?B

@ h?2Q #´M bm'i + #B i- H9+ 'v h?-M ;BÈB +| iBM ç²M h?-M oQÆM; #´i [m€ R8yy h?-M oQÆM; Î i`QM; H`+? bY p- i" M #` çO HQ¢B €K iQ€M- T?K+ FQ+?- oQÆM; i F?-M; #B i imM; iQ+?5

@ h?-M F?Q +| HBM?- ?m®M; +?B H" +T #"+ *?O i?-M F?Q- +?9M; b) iU KbM? ibK ibK çQÊ+ +?9M; M|B / p"v b Q5

@ •+?- H¢+ ç `²B5 >Ä o•M h?-M oQÆM; i M h`M? *m²M; - +| K°i #`Q ç i M H" h #´M bm'i + H'v çQÊ+ iBM iS+- H9+ i`QÊ+ *?O i?-M F?Q >Ä o•M i?-M FB K +O > H" h`M? lv M T?€i ?B M ` i`QÊ+- M?QM; i?-M F?Q H¢B +?¼M h`M? *m²M; H" K KU+ ;?B ?"M i`QM; HÁM; 5

@ J" h?-M Zm®+ +O >Ä o•M h?-M oQÆM; +MM; h?-M Zm®+ +O *Ym l h?-M oQÆ
bQM; T?QÆM; p b i` M? çQç i ç` #`M K°i KU+ ç'm `i HÊB ?çB- MQÊ+ HY p®M F?
ç m H" h?-M oQÆM; M„K ;B[+U+ ?çM ççB ççQ- M; Q`B M"v +kM; F?¬M; i? H"K ;b

NR9X *?QÆM; Nk9, h?-M oQÆM; *?B h` M?X URV

@ L?QM; h`M? lv M HçB pKM; i`°K +MM; .B K h?B M +'m F i- ? B M; Q`B T?•M +?F
B #B i çQÊ+- M?QM; h`M? lv M HÊB /KM; >Ä o•M h?-M oQÆM; iQM M?B K- ?ç
?„M- ç +?Q HU+ HQÊM; ?„M ççB M; ½5

@ J" .B K h?B M i?W +Æ ç€M? 9T HçB- ç€M? >Ä o•M h?-M oQÆM; i`¼M; i?QÆM

@ ob +QÊT çQç i >Ä o•M i?-M FB K- hS æçB hQÈM; +O >Ä o•M h?-M oQÆM; +k
#`i ç„+ /o +?çv i`®M iÈB ?ç ;BÈB- i?"M? H"TM M h?B M M? çB M- /MM; i bK FB
+?B ççB ççQ M?`i- F i?W >Ä o•M i?-M FB K- i? v >Ä o•M h?-M oQÆM; #€Q i?M

>"m EBK K i B M!B iÈB- imv `i M?B m +?B iB i F?¬M; +! F?ª M,M; M!B `M? Kç+?
i? ççB F?€B M?bM` ççB €M M,K ç!X *?d H" F?¬M; +! M; ?o ç M +?QM? H"- i?-M H
ç-v HK+ çK+ pÈB M? m M?Q i? - F€i?"i M; QçB i`W i?¼ M; mv M p¬i" M- h?-M HB
+! +€B ;b F?€+ M? m\

@ "´M bm`i + M; mv M #ªM î h?-M ;BÈB iB m /B m iU içB- p b m #` +?O M?•M i?r
KU+ çB i?2Q # M +çM? +O ?„M

@ *?O M?•M +O M; QÆB H" B\

æQ`M; æB K +„i çSi >"m EBK M!BX

@ L; ?B K *?'M *`M ççB M?•M5

>"m EBK ç®B pÈB i´iB M +O hS ççB i°+ pšM H" i`M ç-v FQM? bÊX h?`B çB K
F?¬M; iU +?O K" i?ŠM; i„T- ç-m ?ÆB i?`T- +?Q i?`v +mM; FQM? imv i ç®BX

@ L?Q #´M bm`i + i´M; +°M; +! +?QM +€B- ?B M içB T?•M #B i i`M i?O î # M i`QM
;B€K F?ªQ +O +€+ M; QÆB5 "i [m€- L?` + - hS + - L; k i,- GK+ + - "€i + F?¬M; K
p"v- î KQ`B K`v pçM M,K i`QÊ+ F?¬M; Km®M HçB #` T?QM; i`M- M M ç½ +? i çB5

>"m EBK ªK ççK i?î /`BX

h?`B çB K HçB M; ~M; ç-m H M- €M? K„i M?bM p T?Q G•K Gç+ ?mM; [m M; ççB H

@ L; QÆB p b +€B ;b F?¬M; bÈK ` ?B M K°i +?9i5 L m F?¬M; M?[M; + + i, i, F i M
#m¬M; i? +?Q ?B p¼M; - ªK ççK K" +? i5

>„M ?mM; ç M F?¬M; ?B m i?'m- G•K Gç+ ç½ +?m`M #` i ` hY ædM?- K" S?QM;
aQÆM; *?B L?"M ç M; M; M; U+X

*ÁM iQÎM; `^M; €+ +?B M F?¬M; i? i`€M? Mû- M?QM; >"m EBK HçB çti K¬M; M; ²
Kti i`i +ª ç m H" p +?€M MªM,

@ a m F?B +?çv i`®M iÈB ?ç ;BÈB- iQ`M #° +?9M; i #` ;¼i bç+? i?-M iQM?- i`î i?
î ?ç ;BÈB +! i? ?Q`M? ?`M? F?¬M; bÊ- M?QM; HçB +! ?çM +? i?¼ M; mv MX

@ *€+ +?O M?•M î KQ`B K`v pçM M,K im´B i?¼ +m®B +MM; +kM; F?¬M; +! i bK çQÊ-
?„M +kM; bÈK +! çQ€M i`QÊ+- ç2K ?mvM? ç i, Km°B +?QM M; Q`B +?9M; i /MM; S
M"v- +?d +! +?`i bK çQÊ+ i`mv M M?•M +O h?-M oQÆM; - KÎ` #ªQ i`M; - +?9M; i
J" +€+ +?O M?•M +kM; ç½ M!B- >Ä o•M h?-M oQÆM; î i`QÊ+ F?B +? i ç HçB K°i
HçB GBM? .QÊ+ +?Q +?9M; i K°i H-M M[F?¬B T?K+ i?-M HB M? +?B i?•M- +?d +
+?O M?•M- HB M +! i? i`î HçB h?-M ;BÈB5

@ L?QM; b m F?B h?B M M? çB M b€M; H"TKQ`B K`v pçM M,K- i?Ov +?mM; F?¬
i`5 J" ;¬M ? B KQÆB pçM M,K [m - +`M; H" F?¬M; B +! i? çti +?•M iÈB ç•v5 S?

+?Q i®+ ç° i€M? K¢M; i¬B [m ;BªK #Èi S+ p¢M H–M- M?QM; pšM +| i? +ªK ;B€+
M?Q ç M; M;²B H Q- ?„+ €K- ?Q F¬M; J¨ Î i`QM; S?QM; HBM? /`+? K°i M;¨v +?
K°i p¢M M,K- i`+? K`+? M?Q p¨v F¬M; +| M;QÌB +?`m çQÊ+5

*?Q M M- M;mv M #ªM +| +?QM ó:B€K FªQô- M?QM; ?B M i¢B +?d +ÁM H¢B +|
F¬M; çQÊ+ i` i'M M?Q p¨v K¨ F¬M; Km®M i€B M?"T S?QM; HBM? /`+?- M?QM
i?–M HBM?- i?¼ M;mv M +| ?¢M- ;–M ? B KQÆB p¢M M,K i¬B [m - iU M?B M iQ¨M

hW çB K ç| K¨ M|B- i' iB M hS ç¢B i°+ i?"i ç9M; H¨ i¨M M?šM5

ob +€B ;b #¼M ?„M F¬M; ç2K +?QM? KbM? T?QM; 'M i`QM; S?QM; HBM? /`+? çÊ
F¬M; TªB M?šM M?`M F¬M; çQÊ+ ?Q F¬M; M?Q p¨v b Q5

G•K G¢+ F¬M; F?ÄB i?Î /¨B- ?„M ?B m çQÊ+ >"m EBK Q€M ?"M- #ÎB pb ç€

>ÆM M[- #¨M i?„M; FB pšM H¨ ?„M ç°M; i v +?•M i? v ç´B K´v [m•M +]- i?B m +?9
?B m F?¬M; ;B M +¬M; T?€T #„i ;B M i¢B +?¶X

@ æ i¢ iB M #®B +?d çB K5

G•K G¢+ H¢B ¬K K°i [mv MX

hmv ç-m #€Q iBM? M¨v +?ÆB t´m- M?QM; F?¬M; i? F?¬M; M¡B- ç•v i?“i¨ H¨ ç®B
F?¬M; ç´B i?“M? bQ ç´m M„K ç´K K¨ M¡B- +€B FB # M; QìB G•K G¢+ +°M; +MM; K°
ç®B i?O +O ?„MX

@ •M h K + +kM; bQ b€M? / M¡B +?mv M- #´i [m€ +?¶ ç¢B i, +€+ M; QÆB iU ;BªB

GB m E?mv i M?„+ M?Î # M; QìB M¡BX

J†+ +?Q #¼M ?„M H¢B i¨mM; i•K- M?QM; ?ÆM KQìB p¢M M,K M?Q M;²B iM M¨v +kM
#B M ?¡ - i¨€B H¢B #¨v KQm iQM? F +?Q K´v M; QìB G•K G¢+X >B p¼M; #¼M ?„M
çB M F?ªQ M; ?B K- ç2K #®M M; QìB KbM? T?¡M; tm´iX

@ æ i¢ iB M #®B5

G•K G¢+ # M; QìB iB T iK+ çB iÈB- K¨ GB m E?mv i +kM; F?¬M; +¡ i¨Î H¢B Î # M i¨
?QÈM; T?Q /QÈB çB +MM; >¨m EBK ?°B ?ÊTX L m M?Q #¼M M; QìB G•K G¢+ +¡ i
i®B ç +kM; +?d H¨ p¨B M,K +¬M; T?m HB M +¡ i? çÈB ç M- K¨ M m #¼M ?¼ i?“i #¢
F?¬M; +¡ iQM? iQ€M i¨Î H¢B Î # M i¨QM; S?QM; HBM? /¨+?¬ +m°+ b®M; M?Q p¨v ?
#^M; +? i bÈK K°i +?9i ç M i?®M; F?Q€B5

h¬M; i?S M,K- i¬M; i?S b€m- i¬M; i?S #ªv5

"¼M M; QìB G•K G¢+ HB M [m i¬M; # - #ÎB pb ó:B€K F?ªQô ç m ç½ #¨ +? i- #¼M ?
i¨Î K¨ çB iÈB i¬M; i?S N- i?“v çQÊ+ [mª i¨SM; ?´ T?€+? F?´M; H²X

NReX *?QÆM; Nke, æ¢B h,X URV

J°i M K M?•M ç-m +¡ K¨Q ;¨ ?B M¨ Î i¨QÈ+ K†i #¼M ?„M- ç•v H¨ K°i +€B /€M; M; Q
F?€+ +MM; i?QìM; M?•M F?¬M; F?€+- M?QM; çdM? ç-m H¢B +¡ K°i +€B K¨Q ;¨- K
M?Q ç2Q +€B Kk K¨Q ;¨- M?QM; i¨ M i?U+ i +€B M¨v H¨ i?“i i¨,K T?¬M i¨,KX

@ E?¬M; +-M M; QÆB M¡B i +kM; #B i- ç¡ H¨ K°i çB m M?•M5

G•K G¢+ M?bM t2K æQìM; æB K ?€ K²K Km®M M¡B- çQ¢i i¨QÈ+ K°i #QÈ+ M¡B¨ X

@ s€+ i?U+ K¨ M¡B- i H¨ ",M; .U+ çB m5

æ¬m K¨Q ;¨ FB H¶ i B H¢B +U+ HBM?- imv G•K G¢+ ç2K i? M? •K ûT iÈB +U+ i?“
M; ?2 ç M¨²BX >„M +kM; F?¬M; +¡ bBM? M°- M; QÊ+ H¢B M; ?B K i¨ M; ?QÈM; G•K

L?bM t2K K°i M; QìB +¡ K¨Q ;¨ M; ?B K i¨ M; ;BªB i?Q+? KbM? +kM; F?¬M; TªB çB
F?B M # M; QìB G•K G¢+ [m€B /¨ iÈB +U+ çB KX

@ h ?¼ L?¢+- i M L?¢+ h¨MM; h?B M5

æ¬m K¨Q ;¨ Î #¨+ i? M; #QÈ+ çB i?QM; i?ª p¨B #QÈ+X

@ hmv i¨¨i Km®M T?¡M; i?Ov- M?QM; QÈ+ ç¨M? pšM H¨ TªB im•M i?OX L?Q p¨v
+?d +-M # M; QìB +€+ M; QÆB +¡ K°i +€B i?“M; i - +€+ M; QÆB +¡ i? pQÊi [m FB

*€B M¨v i?U+ bU H¨ i¨¬M i¨KB T?¡M; i?Ov¨²B- # M; QìB G•K G¢+ HB + K„i M?bM M

L?QM; i?“i F?¬M; M; Î +?QM? H¨- p¨M F?Q +O ç-m K¨Q ;¨ M¨v i®i ç M M; ?¨+? i?B
G¢+ +MM; æQìM; æB K- +kM; K v S?QM; aÎ GB M i?“M; çQÊ+ K°i i¨¨M +?B M +m®
¨ K°i i?•M K² ?¬B H¢M?X

@ æQÊ+ `²B- +€+ M;QÆB pQÊi[m FB K i` `²B- #`i[m€- ç¢B i, +O +?9M; i b) F
+€+ M;QÆB pšM H` T?ªB /U p`Q i?U+ HU+ +O KbM? pQÊi[m FB K i` 5

æ-m K`Q ;` M;?B K M;?` M|B ` X

G•K G¢+ iU M?B M HB M iK+ ç²M; w- ç®B T?QÆM; H` ?ªQ i•K M?„+ M?Î- +€B M?•M

" M;QìB çB ` K°i F?QªM; +€+?- æQìM; æB K ç°i M?B M p¶ ? B i v M|B,

@ æ9M; `²B- çB m M?•M FB i M;¼B H` ;b\

@ E?¬M; +| M?È F„5

@ "´M ?"m +kM; F?¬M; M?È5

@ *€B FB pšM ;¼B çB m M?•M H` i®i `²B5

"M?5

æ-m K`Q ;` ç M; Km®M +MM; ? B ?mvM? ç F?€+ ?°B ?ÊT- M;?2 p"v H"TiS+ HªQ

o¬ Hm"MH` >"m EBK- GB m E?mv i? v H` L?¢+ h`MM; h?B M- ç m ç2K ç¢B i, +O
M;QìB G•K G¢+ +ÁMF?¬M; +| M?bM i?`v M;QìB- M?QM; i`QM; M°B i•K ç½ /UM;
+€BX

@ *?9M; i ç M ç€M? +m°+ ?- çQ€M t2K ç¢B i, M`v H` +€B ;b #B M i?`M?5

h`ÁM; K„i +O æQìM; æB K tQ v +?mv M- K€m +ì #¢+ H¢B M´B H MX

@ æQÊ+ `²B- imv M;QÆB H` iB m K M[- M?QM; +kM; F?¬M; i? HW M;QìB M?Q p

G•K G¢+ +QìB +QìB Îi` M |i M`M; #„M ` - i` M çìB M`v M?B m ?mM; i?9 M?Q p"v-
b Q +| i? çQ€M çQÊ+ ? i\

@ h?"i M?Ä K¼M- +ÁM H` M K M?•M M[F?¬M;5

æQìM; æB K `i H` t2K i?QìM;X

G•K G¢+ F?¬M; +| +MM; M`M; ç`m pä K²K- # M;QìB i?¬M; [m i-M; i?S N- çB iÈB
ç¢i iÈB i-M; + Q M?`i +m®B +MM; M`v- T?Q i`QÊ+ H-M M[ tm`i ?B M K°i F?®B ?
F?®B ?´T?€+? M`v +kM; H"TiS+ ?Á i M- ?B M ` K°i M[iYX

L`M; M`v ç-m ç-v i|+ çÄ- ? B K„i M?Ä /`B- #ì K¬B T?B i?QìM; KÄM;- ?bM? /€M; +U
ç T F?| i?m-M +m²M; /½X J` /€M; M;QìB +kM; H` +U+ F€ M|M; #ÄM;- 2Q M?Ä K°i M
/`B- ? i H-M M`v iÈB H-M F?€+ ;Á M;U+ H¢B `i iQ- +?|B K„i ç M HÊB ?¢B5

L[M?•M i|+ çÄ M`v K†+ i` M i?•M H` K°i +?B + €Q +?d iÈB i` M `®MX *?ŠM; M?[M
? i M?Q M;| b2M- K°i çQ¢M #KM; /QÈB #^M; T?ŠM; F?¬M; ? +| i?`i i?W FB +kM;
>¢ i?•M H` K°i [m-M çMB M?Q #€Q p•M- H°` ? B +?•M /`B imv i i`„M;- K` [m-M /
#¼+ H`v +†T K¬M; ç-v ç†M `i i`ÁM +O M`M;X > B #ì K¬M; FûQ +,M; M?Q K"i ç`Q
M?Q +| i? +?ªv MQÊ+X

æ•v H` K°i K„ M[ +€ iQM? K` /½ iQM? KQìB T?¬M- pW t2K +kM; #B i H` ç| ?Q ?
T?ªB B +kM; /€K +?¢KX

h`QÊ+ F?B F?¬M; +| +?SM; FB M M;QìB- # M;QìB G•K G¢+ ç m +?Q `^M; óæ¢B i,
#` #` + Q HÈM i?¬F +?- B #B i H¢B H`;B B M?•M K„ K¢Q /B KH M?Q i? X "ÎB pb
+`M; H°` +?´M FBM? `²BX

@ *| T?ªB K`v iB m iY FB M|B #`v H½Q MQÆM; +€B ;b ? v F?¬M; \

L[M?•M i|+ çÄ M|M; `€i M|BX

@ E?¬M; +|- # p` iB M #®B ç m ç®B pÈB M;`B FQM? v m +| i?W - H`K b Q +| i? M

G•K G¢+ p°B p¨M; M¡BX

*MM; +€+ M¨M; h¬ J` +?mM; K°i +?¶ H•m `²B- ?„M +kM; #B i p¬ Hm”M H9+ M¨Q +k
M[M?•M F?¬M; i?Q+? M; ?2- M m F?¬M; ?”m [mª FB i?”i H¨ M; ?B K i`¼M; X

@ hQM? iQ€M #¼M ?„M i?S+ i?ìB5

L[M?•M i!+ ç Ä €M? K„i [mûi [m X

@ *kM; F?¬M; +—M M?B m HìB- +?m~M #` iB T M?”M F?ªQ i?Q +O i 5 _’i çÆM ;
iÈB çm¬B F?¬M; T?€i` K°i +?9i i? M? •K- HB M +QB M?Q +€+ M; QÆB pQÊi [m F

*?d çÆM ; BªM M?Q p”v\ _ä¨¨M; +ÁM M¡B M¨M; F?¬M; / M¡B +?mv M M?”i- ç•v F?¬
sQ€i5

h¨¨M; ªM? i`QÈ+ K†i # M; QìB G•K G¢+ H”T iS+ tm’i ?B M #B M ?! +U+ HÈM- `ä`
çSM; /B ç°M; - M?QM; H¢B ç°i M?B M ç½ K’i çB #!M; /€M; ? B M; QìB F?€+X

í# M i`QM; K°i KªM? +€i p¨M; +m®M ç°M; - G•K G¢+ tm’i ?B M i`QM; b K¢+ v ? i M

©Q +ªM?5

G•K G¢+ F?) +? m K¨v- ç•v +?QM? H¨ hBM? æ i?B i i`QªQ i`”M- H¢B +! K°i i?•M

hmv i F?¬M; +! i? ç2K HìB +O #¼M M; QìB >”m EBK i`îi?”M? ;B! i?’B# M i B- +Y
F?€ ; Bª5

G•K G¢+ i`9M; [m \*Ym \*Æ K i•K i`”M- ç®B pÈB +€BªQ i`”M M¨v +kM; F?¬M; /€K
/M b Q ?„M +?d +—M T?€i` K°i +?9i i? M? •K +QB M?Q i?m 5 J¨ ;? iîK M?”i +?Q
+kM; F?¬M; +! M¡B Km®M FB M i`b # Q H•m- p¢M M?”i H¨ KQìB M, K- i`, K M, K- M; ”

E?Q M? +?•M M;²B tm®M; - i`QM; M°B i•K ç½ M?”M ç`M? +€B M¨v H¨ ?mv M iQÊi
M?9+ M?Q+? +?9i M¨QX *?d H¨ K„i t2K KkB- KkB M?bM i•K- iB M M?”T i`¢M; i?€B
iS+ T?€i ?B M- KbM? p”v K¨ F?¬M; +€+? M¨Q M?”M ç`M?- bmv M; ?o ¬M; ¬M; ¬M;
i`mM; X

>„M ç`M? T?ªB çSM; H M- +’i #QÈ+ î i`QM; T?B M b K¢+ `°M; HÈM- K¨ H9+ M¨v
F?€+ HU+ HQÊM; +O ?„M #B M K’i5

E?¬M; +ÁM H¨ hBM? pU+ +’T *?Q h¬M- K¨ +?QM? H¨ K°i M; QìB #bM? i?QìM; ç M F

a K¢+ # M M;¨v F?®+ M?B i ç M FBM? M; QìB- ?¢i +€i M?Q H¨ i? M HY - #ÄM; ç
Km®M #®+ +?€v H MX J¨ ç½ K’i çB HBM? HU+- K°i +QÈ+ +¢M K°i +QÈ+ b•m K¨ çB
+?¢v` ? B # /†K G•K G¢+ +kM; +ªK ;B€+ `’i K i KÄBX

_’i M? M?- # M M;¨v çB [m - ç K i®B ?¨M; H•KX

æWM; M?bM +€B M¨v # M M;¨v M!M; M?Q HÁ MQÈM; - M?QM; b K¢+ # M ç K H¢B
#¼+ H’v +?, M #¬M; /¨v +ÁM ;¼B H¢M?- iQ¨M i?•M G•K G¢+ H”T iS+ ç½` ç°M; i€+
#B i`ä ç•v #’i [m€ H¨ K°i ?²BªQ +ªM?- M?QM; `ûi H¢M? p¬ +MM; +?•M i?”i pšM ç
L;¨v ?¬K b m- M„M; ;„i K¼+ H M iW T?QÆM; ç¬M; - +€B M¨v H¢B #B M i?”M? i? ;E

NRdX *?QÆM; Nkd, æ¢B h,X UkV

L!M; H¢M?5

E?¬M; +?d M?Q i? - +ÁM +! K°i ç¢B i` i’M M; QìB F?€+- FB H¨ p¬ +MM; F?€iX

G•K G¢+ ?¬ ?’T²² M?Q H¨ FûQ ®M; # - ? B K„i ç m ?B M` M?[M; pb b Q- +ªM? p
ç M; tQ v i`ÁM X

J°i M;¨v- ? B M;¨v- # M;¨v- #®M M;¨v5

æ M M; "v i? S i Q- G•K G¢+ ç½ ? Q" M i Q" M K' i ç B F? Q H U+- +?d +| i? i û i` M K t i ç
+? i X v +?Q +O ? „M î i` Q M; #| M; i ® B #² B- i U ?² i M v i? Ì B +| i? ? B K „i M? „
F?¬M; i d M? H ¢ B X

æ B M?5 æ B M?5 æ B M?5

h B M; +?m¬M; i? M? i?9 v p M; H M- G•K G¢+ K B M +Q Ð M; K Î ? B K „i` - +?d i? 'v
ç` ç B i È B- Q i M? 'i # M i` M K ° i T?¬M # H ¢+ ç` +| M; Q Ì B +Q Ð B- K` i B M; +?m¬M;
H ¢+ ç` T?€ i` X

G•K G¢+ p m B p - ç M; K m ® M H È M i B M; F m +S m- M?Q M; w i? S+ Q Æ M; M; ¢ M? H "
F?¬M; T?ª B i? "i b U- ? „M +?d H` î # M i` Q M; º Q +ª M? - +?d +¬M K Î K B M; - ? „M b))
Q È +X

L?Q M; ? „M H 9+ M`v +k M; F?¬M; T?ª B h B M? >Q" M; F?B M? i?Q Ì M; i?B M ?¢- K` +
t m ® M; ç È B +? i- M?b M t 2 K ç ° B M; k F B /¼ + i?2 Q K ° i +Q M ç Q Ì M; F?€ + /¬M /¬M i v
F?¬M; +| i? F? „+ +? #ª M M, M; K m ® M b ® M; F B X

"' i [m €- K m ® M M| B b Q p È B +?B M H U+ +O G•K G¢+ +`M; K ¢ M? ? Æ M M [- ç| +?C
M; ¢ M? - ? „M i?O v +?m M; F?¬M; +| [m M ç •v +?d H` º Q +ª M?5

æ M; H 9+ +?B ç ° B M; k F B b „T # B M K' i î i` Q M; +€ i p`M; - H ¢ B ç ° i M? B M [m v i` î
i? M? H i W K ° i ç¬m H ¢+ ç` M?ª v t m ® M; - H È M i B M; M| B,

@ : B ; B - >B M? L?B F?¬M; +| M?b M H¬K- M`v i?U+ +| M; Q Ì B X

æ •v H` K ° i i?Q Æ M; ç ° B- p T?¬M p b +€ B ; b i` Q M; b K ¢+ b) t m' i ? B M i?Q Æ M; ç ° B
M?•M- M?Q M; ; Bª B i?Q +? ç Æ M ; Bª M M? 'i H` º Q +ª M? +¬M X

@ L`v- M; Q Æ B i? "i b U H` F?¬M; M| B ; b b Q \

h?B m M [T?€ i ? B M G•K G¢+ i M H` h`Q Æ M; >B M? - H` +?€ m ; € B i?O H o M? i?Q Æ M
F?¬M; M; Q Ì B M`Q b Q- M? [M; M; "v M`v M`M; K ° i K U+ +?B m +® G•K G¢+- ç Q ? „M

G•K G¢+ ; ?û p`Q i` M H ¢+ ç` - +?d H` ç ® B p È B M`M; H ° ` K ° i p Á M; K d K +Q Ì B- ? „M
/"v M´ B i?•M ?b M?X

> i i?ª v H` ?Q º Q 5

@ h? "i b U H` M; Q Ì B F € [m € B- +?Q M? K b M? F?¬M; M| B ; b +Á M p m B p M?Q p`v- •M
h`Q Æ M; >B M? M û K i È B K ° i [mª i € Q ç Ä `W M; `U+X

h`Q M; b K ¢+- M Q È + F?¬M; i? M; ?B M; Ì H` i`•M [m w M? 'i- K` ?Q [mª +`M; H` t t
*¬M Q Æ M; +| K ° i F?Ä i?B M H Q Æ M; i•K X

" M; "v b m- i B ?¼ ç M `² B- î # M i` Q M; K ° i Kª M? +m² M; +€ i +m ® M ç ° M; - ? Æ M K Q

S?€T i„+ #` HU+ HQÊM; ?¢M +? - ;B®M; M?Q i?B M T?9 i?¬M i?¬M; +O h?B K æE
?ÆM #ªM i?•M K°i iB m +ªM? ;BÈB ¸° FB T- hBM? oQÆM; M?'i i`¼M; i?B M +?d +
L?' i`¼M; i?B M- M?QM; hBM? æ L?' i`¼M; i?B M H¢B +| i? ªM? ?QÎM; hBM? æ
J°i F?B iB M p¨Q hBM? æ - G•K G¢+ M„K ;B[T?€T i„+ +kM; b) T?€i ?mv ` mv HU+
hS ¸¢B i°+ - i?€M? ¸` \

G•K G¢+ H° ` K°i /€M; iQÆB +QÌB- ¸ÊB ?„M iB M p¨Q hBM? æ - ? B ¸` T?QÆM; M
*m®B +MM; T?ÁM; #ªQ i¨M; M; Q¢B i`W G•K G¢+ ` - F?¬M; M; QÌB M¨Q +| i? iB M
+?O M?•M +O h?B M M? ¸B M KÈB +| i? ¸QÊ+ ?QÎM; X

G•K G¢+ +kM; #'i +?'T t2K tûi p¨i T?~K i`QM; #ªQ F?®- i`QÈ+ K M; i?2Q S?QM; aÎ
+MM; h¬ J` +?9M; M[iK ?ÊTX

>B M i¢B ?„M H¨ +?O M?•M +O h?B M M? ¸B M- +€B "€M h?¬M F?Q T?ÁM; M; U
+? - i•K MB K pW ¸°M; - i'i +ª €T +? i`QM; ¸B M iQ¨M #° #` i`W- ?„M K M; i?2Q
KQÌB # v i?'T K¨ tm®M; X

@ S?m [m•M5

h¬ J`- G,M; EBM? >²M; +€+ M¨M; H¨T iS+ +?¢v ` ¸!M +?¨Q- +?SM; FB M G•K G¢
+QÌB- HB M #B i`ä ¸¢B +¬M; +€Q i?¨M?- ¸ m ?Q M ?¬ H MX

@ æB- i`QÈ+ +MM; Kšm i?•M +€+ M¨M; iK ?ÊT- i M!B i'i +ª M?[M; +?mv M ¸½ i`ªE
H¬M i?S ? B5

G•K G¢+ K M; i?2Q +?9M; M[iÈB i¬M; i?S ? B- €T +? FBM? F?OM; +O i? M; H¬
i M`²BX

æB p¨Q +?¶ H¬m ? B- HB M i?'v M[iY i!+ ¸Ä ¸½ iÈB i`QÈ+ #¼M ?„M- ¸ M; +MM; #
i?'v G•K G¢+ ¸B iÈB HB M M; WM; H¢B- HšM M? m HB + K„i M?bM- b m ¸! ¸ m ?QF
M!B,

@ "€B FB M +?O i?QÊM; 5

G•K G¢+ ¸½ bÈK +| i? H¨K ¸QÊ+ [m M; pBM? F?¬M; bÊ ?½B- K†+ /M #®M M; QÌB
hBM? æ ¸dM? T?QM; - +¨M; H¨ pšM i?¬M M„K ;B[T?€T i„+ - M?QM; ?„M +kM; +?d
i v H M M!B,

@ o b m F?¬M; +¬M H¢B tQM; +?O i?QÊM; - +€+ M; QÆB +kM; F?¬M; #B i bQ pÈB
i M; M; ?¨M; Hm¨M ;B Q H¨ ¸QÊ+5

" M; QÌB >"m EBK ¸ m ¸2K €M? K„i M?bM p T?Q M[iY i!+ ¸Ä- K¨ M[iY i!+ ¸Ä i?b

@ G F?¬M; i? #Ä- ?ÆM M[+?O i?QÊM; ;BªB i?Q€i +?9M; i ¸B ` - ¸•v H¨ i€B i¢Q
L[iY i!+ ¸Ä iW i`QÈ+ ¸ M M v FB M i`b M; mv M i„+ - M m F?¬M; +kM; b) F?¬M; T?ªE
M¨M; pšM €M H'v [mv +O ¸®B pÈB # M; QÌB G•K G¢+ iB M ?¨M? F?ªQ ?¢+?X

G•K G¢+ F?¬M; +ªM ¸QÊ+ #¼M ?„M- +kM; F?¬M; +| M?B m HÌB- ?„M ?B M i¢B +k
?¼ M!B M?ªKX

"¼M M; QÌB L; ?B K h? M?- J B >Q iB M iY F?¬M; M; Ì`^M; G•K G¢+ +| i? M? M? M
M? ¸B M M?"M ¸²M; - M„K ;B[K°i K¨i i¨M; h?¬M +'T5 L?QM; L; ?B K h? M? H¨ KV
KbM? iU ?¨Q pmB p - +ÁM b„+ K†i +O J B >Q iB M iY i?b Km®M F?| +QB # Q M?B
+kM; M; ?o F?¬M; i?¬M; K°i F HQm K M? /m +¬M M?Q p"v- H¢B +| i? ¸¢i ¸QÊ+ #ª

L?QM; i`QÈ+ FB G•K G¢+ F?¬M; bÊ J B >Q iB M iY- ?B M i¢B +¨M; F?¬M; bÊ `²E

h`QÈ+ ¸WM; M!B #®M M; QÌB M[ iY i!+ ¸Ä +?QM? H¨ pšM i?¬M- +?d H¨ Î i`QM; h?E
hY *?B h?•M5 *€B "€M h?¬M F?Q T?ÁM; M; U iQM? M¨v ¸½ M?"M G•K G¢+ H¨K +?O

H¢B #’i Hm”M +¬M; FQ+? ;bX .M +?Q #®M M;Q`B M[iY i!+ çÄ /MM; T?€T i„+ +¬M
"€M h?¬M F?Q p®M H” # Q ?”K T?€T i„+5

æ•v +kM; H” K°i i`QM; M?[M; M;mv M M?•M M[ iY i!+ çÄ FB M i`b Km®M M?”M G
F?¬M; +! M,M; HU+ mv ?B T G•K G¢+- M?Q p”v ç”M? T?ªB /MM; ibM? `²BX

NkyX *?QÆM; Njy, hS æ¢B h°+ æ m hÈBX

J B >Q iB M iY i?®B K†i ç2M H M- M”M; pšM +ÁM pb G•K G¢+ t2K ? i iQ”M i?•M- b
+€M? i`QM; HÁM;- H¢B F?¬M; Km®M ;Bk b¢+? i`€+? M?B K` F?ÄB M;Q`B G•K G
J B >Q iB M iY +ÁM F?¬M; +! M?bM i?’v G•K G¢+ ç½ ç®B pÈB ?„M F?¬M; +! ?ªQ
?¼ ç² M?B #ªQ #®B +O KbM?- ?ÆM M[KbM? +kM; #` G•K G¢+ óF?BM? #¢+ô- +
?”M ç M i”M tQÆM; `²BX

L”M; +kM; F?¬M; #B i +?B iB i p h?B M M? çB M- H¢B iBM? iQ`M; i?U+ HU+ +O
M”v M”M; H” imv i ç®B F?¬M; /€K H”K F?! / X

@ o b m- K¼B M;Q`B î H¢B ç•v 5

G•K G¢+ M!B tQM; FBM? M;?B K ç¢i çQÊ+ h?B M M? çB M- w MB K F?) ç°M;- iQ
?B M #B M ?! +U+ HÈM- K¶B K°i i¬M; ç m i€+? ` iWM; ;B M T?ÁM; ç°+ H”TX

æ•v +?QM? H” "€M h?¬M F?Q- imv F i +’m +?O i? F?¬M; i? +ªB #B M- M?QM; î M
/ /”M;X

J” +€B M”v +kM; ;B9T G•K G¢+ ;BªB [mv i K°i p’M ç HÈMX

G9+ ?„M pQÊi [m pk i`K- i?•M M?•M +O ?„M- M;Q`B v m H”K b Q #•v ;B`\\

í H¢B L;•M L;mv i iBM?- p¢M M?’i H9+ ?„M `B çB L;•M L;mv i i?9 idM? H¢B- p”v
i?®M; F?’ +ª ç`B b Q\ *MM; K°i +?¶ K M; i?2Q çB- +?Q /M ?„M K ?B m F?¬M; ;B
pk i`K +kM; Qi M?’i /MM; p¢M M,K K” iQM?- ç ¼B M;Q`B î i`QM; F?¬M; ;B M T?€T
M?Q p”v b Q\

L?QM; h?B M M? çB M H¢B #’i ç²M;- H” i?m°+ p i?€M? F?Q- M;Q`B î # M i`QM; b
î i`QM; pk i`K K M? K¬M; pQÊi [m `’i F?! ;†T çQÊ+ MÆB T?€i HBM? F?Q` - M?QM
ç¢B HQÊM; HBM? i?¢+?- çQ¢M çQ`M; M”v pšM +! i? /U p”Q ?’T i?m HBM? i?¢+?

hmv p¢M M,K iB m ? Q H” b) F?¬M; +ªB #B M- H¢B b) F?¬M; #B i F?¬M; +¬M; H½
iQ”M- ç +?Q G•K G¢+ F?¬M; +! M¶B HQ p b m5

J” +”M; H”K +?Q G•K G¢+ KWM; `Ð +?QM? H”- b m F?B ç¢i çQÊ+ M?[M; #ªQ p”i H
>²M;- h¬ J`- M?[M; M;Q`B +! i?B M iQ F?¬M; i®i- F?! +QB M”v +kM; +! i? î hBM?
M;”v F?€+ b m F?B T?B i?,M; h?¬M; BÈB- +”M; +! i? /MM; h?B M M? çB M K M; i
>”M? L K +MM; K°i +?¶ T?B i?,M;5

J°i M;Q`B ç„+ ç¢Q- ;” +?! H M i`B5

hmv pQ pQM #¼M M;Q`B h¬ J`- G•K >”M? L K i?”M? ;” +?! F?¬M; i?Ä ç€M;- M?Q
+?d +¬M G•K G¢+ M;mv M w- ?„M +! i? ç2K h?B M M? çB M M?ûi p”Q FQM M;Q`B
?„M +MM; K°i +?¶ T?B i?,M;5

L?QM; i?2Q M[iY i!+ çÄ M!B- M?[M; ç² p”i i`QM; K„i G•K G¢+ H” h?¬M Zmª M”v- î h
H” #bM? i?Q`M; ç M F?¬M; i? H¢B #bM? i?Q`M;5 L?QM; F?¬M; +! +€+? M”Q ?-
+! i? çQ ç M ?¢;BÈB- ç•v +?d H” h?€M? [mª +’T #”+ iBM? pU+- M?QM; i`QM; K„
?B M i¢B- bQ pÈB h?¬M Zmª +ÁM Km®M i`•M [mwX

G•K G¢+ ¢®B pÈB M;QÌB KbM? H¨ F?¬M; # Q ;BÌ F2Q FB i- H9+ M¨v tm'i` K°i M
T?€B iB M ¢Q X

h¬ J` +?9M; M[ ¢ m F?mv M ?„M i`QÈ+ ? i ¢ bM? iB M p¨Q hBM? æ `²B M|B b m- M
[m `²B- M?[M; h?€M? [mª +ÁM H¢B M¨v Qi M?'i +| i? +?Q ?„M iB M p¨Q hBM? æ
+€+? hBM? æ ¢dM? T?QM; +ÁM +| K°i ¢Q¢M- M?QM; ¢®B pÈB ?„M K¨ M|B ¢½ ¢-v

hª ?[m F?¬M; +| HQ H„M; - K¼B M;QÌB HB M [mv i ¢`M? Î i`QM; h?B M M? ¢B M #
i` M ¢ìB M¨v F?¬M; +| ¢` T?QÆM; M¨Q M iQ¨M ?ÆM MÆB ¢•v- i`W F?B L;•M L;n
#'i Hm" M HU+ HQÊM; ;b Î ?¢ ;BÈB ¢ m F?| +| F?ª M,M; H¨K ;b ¢QÈ+ K°i FB M "€M

h?ÌB ;B M F?¬M; M;WM; i`¬B [m X

h?ÌB ¢B K ¢¢B K¬M +O h?B M M? ¢B M KÎ` - i?•M ?bM? K'v hBM? æ H½Q i´ +?
¢¢B i°+ ¢²M; i?ÌB `mM H M- iW i`QM; # [m M idM? H¢BX

"¼M ?„M M? Q M? Q /`+? ¢°M; i´ F?Q- i®B ¢ MY M;¨v i?ÌB ;B M- #®M FB M i´ F?
h?B M M? ¢B M #B M K'iX

h€K hBM? æ H½Q i´ +O hS ¢¢B i°+ ¢²M; i?ÌB iW i`QM; i´ F?Q ?B M i?•M- €M? K
¢B M ¢½ #B M K'i- i` M K†i ¢ m K M; i?2Q #B m H° pW KWM; pW bÊX

@ :-M ? B KQÆB p¢M M,K [m ¢B- iS FB K `®i +K+ H¢B H¬M M[?B M i? 5

@ E?¬M; #B i ¢½ `ÆB p¨Q i v B\

@ E?¬M; b Q- /M +?Q F?¬M; +| i?¬M; [m h?B M M? ¢B M F?ªQ M;?B K- +kM; b
+?9M; i ¬K +•v ¢ÈB i?Ä- i´M; +| i? ¢ÈB M;QÌB ¢ M5

@ æ•v H¨ +?S+ i`€+? +O hS ¢¢B i°+ +?9M; i - M M i?m ?²B iS FB K5

@ h?¬M oQÆM; /B #ªQ- M M /Q ?"m /m hS ¢¢B i°+ +?9M; i ¢ M i`mv M i?W - #'i H
+| iQ +€+? M¨v5

@ S?ªBX

h€K M;QÌB /MM; i?¬M i?S+ i`mv M •K- H"TiS+ ¢¢i i?¨M? M?'i i`Q- b m ¢| +kM; F
H†M; +?ì ¢ÈB M;QÌB ¢¢i ¢QÈ+ iS FB K tm'i ?B MX L m ¢®B T?QÆM; i?¨M? i?¨M?
+?QM? H¨ F i [mª i'i +ª ¢ m pmB p - M m F?¬M; hS ¢¢B H½Q i´ €T +? - /M H¨ i?€M
+?•M M?mv M5

hmv #€i ¢¢B H½Q i´ +ÁM F?¬M; +€+? M¨Q ?Q¨M iQ¨M /`+? ¢°M; "€M h?¬M F?Q- M?
h•K p®M H¨ hBM? æ ¢dM? T?QM;- H¢B `9i` #° T?"M HU+ HQÊM; +O T?€Ti„+ "€
+| i? bQ pÈB # #®M hBM? æ ¢dM? T?QM; HB M i?O5

o T?¬M h?B M M? ¢B M +| #` M;QÌB H'v ¢B ? v F?¬M;- #¼M M;QÌB L;?B K EB K I
M;?o [m 5 h`QÈ+ FB H9+ +ÁM #¼M M;QÌB L;?B K *?'M *¨M- KQÌB K'v p¢M M,K M;
i`QÈ+ +Y #ªQ F?®+kM; F?¬M; +| - ¢•m +| i? M¨Q ;¬M ? B KQÆB p¢M M,K [m - H-
¢B5

h?ÌB ;B M M;¨v iWM; M;¨v ¢B [m - ¢°i M?B M- h?B M M? ¢B M ¢°i M;°i ?B M ` #°
i?•M M?'T M?¬ HQm [m M; K¨m p¨M;- ;B®M; M?Q h?QÊM; h?B M `ÆB tm®M; oQÆ

@ E?¬M; i®i5

"®M H½Q i´ F?®M; +? i´ F?Q M?Q L;?B K h•K EB K ¢²M; i?ÌB b„+ K†i ¢¢B #B MX

@ S?€i bBM? +?mv M ;b\

*?9M; hBM? æ KÈB i'M +'T M?Q L;?B K >¢Q EBM? p°B p¨M; ?ÄB- bU ibM? +| i? H
æ ¢dM? T?QM; M¨v #B M b„+ ¢½ F?¬M; M?B m H„K `²BX

@ h?B M M? ¢B M M?"M +?O `²B5

"®MM;QÌBL;?BKEBK h•K+Æ?²H" M;?B M`,M;M;?B MHÊBM|BX

@*€B;b5

*?9M;hBM?æ F?€+F?¬M;F?ÄBç°M;/mM;5

"¼M?„M+kM;F?¬M;+|?Q`BM;?B#®MM;QÌBL;?BKEBK h•KM|B-#ÎBpb#®M
M„K;B[i´F?Q-K`h?BMM?çBMi`Mi?U+i+kM;H`"€Mh?-MF?QK`M,Kç|n
+?¶+?i¢Q`-M?'iK¢+?iQÆM;i?W-+|HQ¢B+ªKSM;pB/BmbBmpBii?ÌBF

h'iM?B MH`#®MFBMi´F?Q+ªKSM;çQÊ+h?BMM?çBMM?"M+?O-KÊB+|
EBKH•Kç²M;i?ÌB+|+ªK;B€+X

@G¢B/€KM;'TM;?û#Q#ªQ+O hSç¢Bi°+i-p¬Hm"M?„MH`B-çm+?i+?„+

h¬M""ih?¬M;H¢M?HMM;M|B`-i`QM;€M?K„iF?¬M;+?2/'mb€i wFBM?M;QÌB

"¼M?„MM;mvMwim•Mi?O i´?m'M-ibKFBKH?-MoQÆM;i`mvMM?•M-M?QM
T?¢KpBhSç¢Bi°+#¼M?„M5h?`M?iUmh?-MoQÆM;wM;?o+€B;b\hKh?
i?`M?iUm i²Mi¢Bo¬h?QÊM;h?-M;BÊB5

NkRX*?QÆM;NjR,h?`M?hUmhBM?æXURV

h?-MoQÆM;i?®M;i`H½M?i?´[m®+;B M?BmçM#QM?Bm\J°ip¢M+€B-
+°M;H¢B+kM;F?¬M;#^M;-[mvMHU+HÈMM?Qp"vH¢B?€+|i?#ÄçB5

@J†+/Mh?BMM?çB MF?¬M;+|iQM?+¬M;FQ+?-M?QM;HU+T?ÁM;M;U H¢B

@L?QM;M?QÊ+çBK HÈMM?'iH`F?¬M;i?iU?`M?T?Bç°M;-+?d+¬M+?9M;i
FBi'iM?B Mb)tm'i?BM5

@æMH9+ç|-T?€iç°M;H¬BçbM?K°iFQ+?-imv iF?¬M;+?Q?„M+?¢vçMi`QM

@S?ªB5

E?¬M;M|B#¼MM;QÌBL;?BKEBK h•KçmF?´+?|çÊB-H9+M`vG•KG¢+H`[
iB Mp`QhBM?æ-L;•ML;mviii?9iMvi?ÌB+|i?idM?H¢B-K†+/M+|h?BMM?
LKç½+|i?çQÊ+ªQçªKM iQ`M-M?QM;G•KG¢+pšMH`M;?o?iK¼BFªM
M;QÌB?ÆMM[X

>„M+kM;F?¬M;iUtQM;H`M?`MM;-i?€M?M?•M-M?QM;Km®M?„MM;²BM?h
?„M+ÁMF?¬M;+|€+i•KM?Qp"vX

>¶Mæ°M.mM;G¬KÎ`°M;`-G•KG¢+H'v`iWM;h?€M?[mª-iWM;;®+GBM?.QÊ
HmvM?|5GmvM?|5GmvM?|5

a€m?+¬M;T?€TH"TiS+#„iç-mç°iM?B Mi,M;K¢M?X

ÍHoM?M;°i`M+ªM?;BÊB-G•KG¢+?Q`MiQ`MF?¬M;i?Bm-?„M+kM;ç½+¬K
#"+hBM?pU+-MmHU+HQÊM;iQ+?Hkvç-vçOHB M+|i?T?Bi?,M;h?-M;BÊ
L?`i`¼M;i?B Mp"vi?b+U+F€çÆM;BªM`²BX

LYM,Kbm-?„MpQÊi[m+YF?~m-b€mK¬M+¬M;T?€Ti`QÊ+bmiB Mp`QhB

h?ûi/`BK°iiBM;-G•KG¢+KÎh?BMM?çBM`-?„MKm®Mç°FB T5

P M?5

oW `ÌB F?ÄB h?B M M? çB M i`QM; M?€v K„i- i€K ç¢Q +¬M; FQ+? p¬ +MM; +QÌM
?QÈM; p G•K G¢+ ?mM; ?,M; Q M? iÈBX

G•K G¢+ M?Q i? M`Q +kM; F?¬M; M; Ì`^M; - pW ` F?ÄB +Y b) H¼i p`Q K B T?K+
F?OM; #® M?Q i? 5

L?QM; T?ªM SM; +O ?„M H¢B F?¬M; +?“K +?9i M`Q- F?¬M; ;B M i?m'M /B T?€iç
F?„+- ç½ ç M # M M; Q`B i`,K i`QÈM; X

@ P

>„M K¢M? K) ?°+ ` K°i M; KK hY >mv i- imv ?„M ç½ FB i HU+ i`®M i`€M?- M?QM; K
ç¢B hBM? æ M?Q i? M`Q / i`®M M?Q p`v\ L m F?¬M; T?ªB H9+ i`QÈ+ ?„M M?“M
FQ+? M`v +| i? H`v K¢M; +O ?„M5

B p¬ /mv M p¬ +È #` +¬M; FQ+? i?B m +?9i M[ MûK çB i€M? K¢M; M?Q p`v ç m F
ibM? i®i- G•K G¢+ iU M?B M +kM; H`b„+ K†i •K i`-K- K` p`B iB M; FBM? ?¬ [m ç
T?¬ i?B M +€B ç` ç€M? 9T H¢B5

L m M?Q H-M i?S M?`i +ÁM M|B H` M?“M H-K M; QÌB- M?QM; +€B M`v i?`v çQÈ+ M
B +kM; F?¬M; i? M?`M çQÈ+ M[5

G9+ M`v G•K G¢+ +| +?m`M #` bmM; i9+- ? B i v ?mv ç°M; HB M iK+- ç2K iWM; ç¢C
M? Q +?mv M /ÌB- i?•M ?bM? i?b H|2 H M`²B #B M K'i- çÈB ç M b m # ?ÆB i?Ì- M
i`QM; F?¬M; ;B M ?Q p¬ im¬M` - G•K G¢+ ç½ pB M ç°M; -M /†K- çSM; Î ç` T?QÆ

@ G` M; QÆB

@ G` +€+ M; QÆB5

G•K G¢+ +MM; #€i ç¢B hBM? æ H½Q i´ ç²M; i?ÌB ?W H¢M?- bQM; T?QÆM; ç m M
F?QX

æ®B pÈB hS ç¢B i°+ K` M|B- G•K G¢+ H`K ?¢B #¼M ?„M pšM H¢+ K°i hBM? æ H½
F?¬M; i? ?| ;BªB- ?m®M; +?B G•K G¢+ +ÁM H` T?ªM ç² +O h?B K æB M i°+- +`M
?B M i¢B M; v +ª h?B M M? çB M +kM; #` iB m iY M`v H`v çB- +€B FB +`M; H` Kn

J` G•K G¢+ M; mv M #ªM ç®B pÈB hS ç¢B i°+ F?¬M; +| ?ªQ +ªK- H9+ i`QÈ+ K°i FQ
+O ?„M i€B iB M K°i #QÈ+ - i? +?`i i, M; +QÌM; `i M?B m- +?Q /M F?¬M; +? i +kM

æ®B pÈB M; QÌB Km®M K M? KbM?- G•K G¢+ +kM; +?d +| i? ,M KB M; i`ª KB M; -

@ .o M?B M H` iB m iY M; QÆB5

h? M? •K +O L; ?B K EB K h•K H¢M? M?Q #,M; - i`QM; K„i ?„M- G•K G¢+ +?QM? H
H-M +? i +kM; F?| +| i? `Y b¢+? i°B M; ?B i i` M M; QÌB ?„MX

@ hbK ?Q`B F?¬M; i?`v- M; QÆB M; QÈ+ H¢B H` iU KbM? iB M çQ ç M5

@ > ? ? - i K°i KU+ Î ",M; hmv i Zm®+- H` +€+ M; QÆB F?¬M; /€K iÈB K` i?¬B5

G•K G¢+ H¢M? HMM; tû iQ M; M°B F?® +O ç®B T?QÆM; X

L m F?¬M; T?ªB +® F} ",M; aQÆM; *?B L?“M +O S?QM; aÎ GB M- #¼M ?„M #B i G
K` F?¬M; ` i v b Q\

h`-M h`€+ L?o iQM? ibM? #¢Q M?`i- M`Q +ÁM M?`M çQÈ+- ? B i v p¶ p¶- M?“K G•
hmv bQ b€M? pÈB H9+ i`QÈ+ i?ÌB çB K Hv F? B *´ L; mv M ç°M; - i?U+ HU+ +O G•K
h?“K +?Q HQÈi [m K°i ç¢B +ªM? ;BÈB- M?QM; ç®B K†i hBM? æ Q M? FQ+?- ?„M
HU+ +| i? +?QM? /B M ç®B F?€M; 5

L?QM; h`-M h`€+ L?o H¢B iÈB [m€ F?¬M; T?ªB H9+ `²B5

G•K G¢+ #m¬M; F?Q iS+ ` - M; QÈ+ H¢B ?QÈM; p ç®B T?QÆM; i`MM; FQ+? K` çB

P M?5

h` M #-m i`iB- G-B o•M`"K`¢T- iB +?ÈTÎ i`QM; ¢! #®+ H M5

@ J! M!- iB m iY M`v H¢B Km®M ¢° FB T`²B5

h-M "'i h?-M; M' B ;B" M ; -K H M K°i iB M; - K°i i v i?Á` - Km®M +QÌM; ?"M? FûQ

L?QM; ¢½ Km°M5

G•K G¢+ i` hY ædM?- /MM; F?Q HU+ +QÌM; ?Q"M? +SM; `„M M; ,M +ªM K°i FQ+?
G-B o•M ¢½ i¢Q` - Î# M i`QM; K°i iB M; HQªM; tQªM; - i?B M FB T ?"M; H•K5

@ hB m iY ¢€M; ;B" M5

h`-M h`€+ L?o M' B ;B" M ; -K H M K°i iB M; - iB m iY G•K G¢+ M`v [m€ KS+ v m M; ?
bU F?OM; #®X G9+ i`QÊ+ +?QM ¢¢B hBM? æ +MM; K°i +?¶ #` +m®M iB M p`Q H-

h`QM; H`+? bY ?ÆM KQÌB p¢M M, K p i`QÊ+ +O L; •M L; mv i iBM?- hBM? æ +? i i
pb iB m iY G•K G¢+ M`v i?Q€M; +€B ;B i, M; H M ; -M M, K i? "M?- +?B M iQ+? +! i?

>ÆM M[- b€m ¢¢B hBM? æ F?€+ imv pQÊi [m H-B FB T- M?QM; M; mv M F?Q ¢¢
M, K i?¼M; mv M- i?ŠM; ¢ M F?-M; H•m KÊB F?ÄB ?ŠM- h`-M h`€+ L?o +?QM? H`
b m HQM; F?-M; F?ÄB ¢' K² ?-B H¢M?X

>„M p°B p`M; ¢Q h?B M "ªQ H #`M iÈB- H9+ M`v +?d +! i' F?Q KÊB +! i? #ªQ p
FB T5

G•K G¢+ +kM; F?-M; +! i?W +Æ iB M +-M; - ?„M ?B M i¢B +MM; hBM? æ i K i`¼M
¢®B T?QÆM; ¢SM; ¢'v K†+ ?„M Q M? FQ+? +kM; F?-M; #` i' M i?QÆM; ;b- ?m®M
h?-M F?Q Q M? FQ+? ?„M K` M!B- ¢! KÊB H` ?ÄM; #ûi5

.M b Q ?„M ¢½ +?B K ¢QÊ+ iB M M; ?B- M; QÌB F?€+ +kM; F?-M; /€K iB M ?"M? +-
F?-M; i`mM; ¢° FB T- ¢ +?Q #¼M M; QÌB L; ?B K EB K h•K iS+ ; -M +? i5

G•K G¢+ i?m ?²B hY ædM?- K°i # M ¢! M ¢€M? H-B FB T- K°i # M`9i` H-B FB T-

@ æ€M; ?"M iB m iY5

"¼M M; QÌB L; ?B K EB K h•K +kM; F?-M; /€K H M i`QÊ+ i`Ê ;B9T h`-M h`€+ L?o-
/€K ¢®B pÈB G•K G¢+ i`B M F? B +-M; FQ+?- +€B M`v b) ¢2K +?QM? #¼M ?„M +k
i`Æ K„i M?bM K` i?-BX

LY + M? ;B!- +?d MY + M? ;B!- b m ¢! M?'i ¢`M? T?ªB H'v K¢M; +O G•K G¢+5

"¼M ?„M ¢ m ¢®B pÈB KbM? M!B M?Q p"vX

G•K G¢+ i•K F?-M; +! i¢T MB K- imv i?•M Î p`Q # M i`QM; H-B FB T- H¢B M?Q H`
+?Q iQ`M i?•M ?„M ¢ m i?QªB K€BX

NkkX *?QÆM; Njk, h?"M? hUm hBM? æ X UkV

LY + M? ;B!; -M [m 5

@ > ? ? 5

G•K G¢+ T?€i` K°i iB M; +QÌB /"B- Î# M i`QM; K°i ¢¢Q H-B FB T +m®B +MM; -
¢ M # M M; QÌB- +€B "€M h?-M F?Q M`v iU M?B M +! i? +Q H¢B- #` ?„M i?m M?Ä

@ æ€K H½Q ;B ?Ä M`v- i im Hmv M p`B M, K H¢B +MM; +€+ M; QÆB ¢'m5

h?`B çB K M|B tQM; H`B +m®B +MM;- ?„M ç½ iB M M?“T M°B #° h?B M M? çB MX
 ""M?5 ""M?5 ""M?5
 GU+ HQÊM; +| i? M´ M€i K°i F?Ä iBM? +—m FB ç m ç€M? p¨QT?Q i` M h?B M
 p i`€+? +kM; F?¬M; +| ç HçB- ç•v +?QM? H¨ "€M h?—M F?Q- ?ÆM M[H¨ "€M h?—
 #` M´ M€i / /¨M; M?Q i? K¨ M|B- p"v +kM; [m€ F?¬M; ?ÊT i?U+ i `²BX
 G•K Gç+ ç•m i? K /•v /Q +MM; M?[M; H½Q ;B ?Ä b„TF?Q #çQ # M M; Q¨B FB - +
 h? M? i?¬M; #€Q K°i +?9i- ?„M iB T iK+ # [m M F?m +? i`QÆM; hBM? >ªBX
 J¼B M; Q`B i?¬M; #€Q K°i iB M; - H¨ KB M +?Q +| M; Q`B Km®M çB ` M; Q¨B ?Q i i?Î
 ;B[- #€i ççB hBM? æ H½Q i´ HB M i?O- HçB +| #®M FB M "€M h?—M F?Q- +?Q /M
 >Q iB M iY +kM; +?d +| i? +?çv i`®B +? i5
 *kM; K v i´i +ª K¼B M; Q`B ç M; iB m ?| +?¶ i®i +O #ªQ p"i- F?¬M; +| B Km®M ç
 Gç+ F?¬M; M|B ;b +kM; b) F?¬M; +| M; Q`B +?çv ` çB H½M; T?Q i?`B ;B MX
 > B KQÆB M, K b m- G•K Gç+ ?Q¨M i´i F?m +? i`QÆM; hBM? >ªB- M; U F?¬M; /W
 ?„M Km®M K°i ?ÆB t¬M; H M hBM? æ +ªM?5
 æ®B pÈB G•K Gç+ K¨ M|B- +?d +—M +| ç—v çO #ªQ p"i +?Q ?„M Hmv M ?| - HU+ HQ
 ç m F?¬M; H¨ p´M ç - M; QÊ+ HçB H¨ F?m +? i`QÆM; hBM? >ªB i®M i?`B ;B M M?`
 ç°i T?€ ç M hBM? >Q¨M; i K i`¼M; i?B M5
 Gv F? B h?B M M? çB M- ç° FB T5
 E?¬M; ` M; Q¨B /U FB M- i€K M; Q`B L; ?B K EB K h•K v M; mv M Î# M M; Q¨B i`¬M;
 F?¬M; ;B M i?m´M /B K°i +€B H¨T iS+ #„i ç—m ç° FB TX GçB ç +?Q i€K H½Q i´ +
 #B i H¨K b Q5
 G•K Gç+ K°i # M ç° FB T- K°i # M pšM F?¬M; [m M i` m +?¼+ h`—M h`€+ L?o M|B,
 @ ±- H½Q ç—m M; QÆB +ÁM +?Q +? i\
 @ L; QÆB KÈB +?`m +? i- +ª M?¨ M; QÆB ç m T?ªB +? i5
 h`—M h`€+ L?o i?Î ?´M ? M +MM; G•K Gç+ K„M; M? m- H½Q M?•M M¨v p®M H¨ iQM
 ç¨v KB M; X a m F?B K„M; ` M; Q¨B- KÈB M; ?o ç M Kšm i?•M +O G•K Gç+ H¨ M; Q
 ççB i°+ HçB i?•M M?Q K°i M?¨- +?9 G•K Gç+ +? i +ª M?¨- ç•v F?¬M; T?ªB H¨ iQA
 b Q\
 G½Q ç—m F?¬M; F?ÄB +¨M; T?šM M°- pM pM pM i?Î M†M; F?QX >¨M F?¬M; i? ç2K
 ç€M? ?„M i?¨M? i?`i M€iX
 @ *€+ p`- iB T iK+ M?Q p"v F?¬M; T?ªB H¨ #B M T?€T5
 *?m Zm€M? ok M?QÈM; K¨vX
 @ JÈB ?ÆM ? B KQÆB M, K- iB m iY M¨v HB M iW hBM? >Q¨M; L?` i`¼M; i?B M iB
 i?B M- M m HçB iB T iK+ M?Q p"v
 L¨M; +kM; F?¬M; M|B ;b tm®M; /QÈB- M?QM; #ªv M; Q`B F?€+ +kM; #B i w +O M¨
 çB K G•K Gç+ tm´i?B M H—M iB T i?2Q- +?šM; H) HçB i`Î i?¨M? hBM? æ `²B b Q
 J°i F?B ççi iÈB hBM? æ - Km®M +?†M ;B i G•K Gç+ +Æ ?² H¨ +?mv M F?¬M; i? M
 Í /QÈB ççB +ªM? ;BÈB ;B®M; M? m- Km®M T?•M ` i?„M; #çB / /¨M; - M?QM; Km®
 /M H¨ hBM? æ i K i`¼M; i?B M +kM; ;B i F?¬M; +? i K°i hBM? æ M?´i i`¼M; i?B
 G•K Gç+ K ?B m F?¬M; ;B M +¬M; T?€T- B +| i? M; ,M çQÊ+ ?„M\
 hmv i ç®B F?¬M; i? ç +?Q iB m iY M¨v iB M p¨Q hBM? æ +ªM?5
 @ o¨M /KM; i´ F?Q çm´B ;B i ?„M5

@ •M5

L?QM; M²M; ç° ?mv i Kç+? +O i€K M; QÌB #¼M ? „M +ÁM F?¬M; +| çç i ç M i`bM? ç Km®M /`+? ç°M; i´ F?Q- M?´i ç`M? T?ªB i`ª K°i +€B ;B€ HÈM5 L?QM; G•K Gç+ mv ; B i`QM; M°B i•K #€i çç B H½Q i´ - +?Q /M #¼M ? „M HB m KçM; i´M i?´i K´i K´v M; T?ªB ç€M? +? i G•K Gç+5

"€i çç B H½Q i´ F i i?´M? i`"M i? - ç2K HU+ HQÊM; HšM M? m /mM; ?ÊT ç M +MM; i`QM; +Æ i? h`-M h`€+ L?oX > „M H` H½Q i´ h?B M E?Q i°+ - H` M; QÌB K ?B m b /Q ? „M ç M T?€i ç°M; i´ F?Q- FB +?QM? H` HU +?¼M +m®B +MM; X

h`-M h`€+ L?o +kM; F?¬M; +| H"TiS+ ` i v- K` H` çÊB i`QM; M?€v K „i G•K Gç+ ? ? „M +kM; F?¬M; Km®M #` +m®M p`Q H¬B FB T- +?Q /M +| "€M h?¬M F?Q T?ÁM; çM ;BĐM5

hmv ? „M +?d +| K°i +Æ ?°B tm´i i?O- M?QM; /`+? ç°M; "€M h?¬M F?Q b€i M?•M- K *?ì çÊB5 *?ì çÊB5

LY + M? ;Bì t /`+? iS+ [m - i`QM; M?€v K „i G¬B o•M ç-v i`ìB iB m i€M- h`-M h`€ i" T ?ÊT HU+ HQÊM; i€M? KçM; iBM? ?Q K` #€i çç B H½Q i´ `| i p`Q i`QM; i´ F?Q h? h?¬M F?Q M`v içK i?ìB #` FQ+? ?Qç i- H"TiS+ tQ v i`ÁM- ~M ~M +| i?´i i?ªB [m M; .M +?Q #€i çç B H½Q i´ HB M i?O- +kM; +?d +| i? içK i?ìB FQ+? ?Qç i "€M h?¬M F pQÊi [m # iS+ - M?QM; +?9i i?ìB ;B M M`v ç t| çB K°i iB m iY +ÁM F?¬M; +| iB `²B5

h?B M "ªQ H #`M î i` M F?¬M; i`mM; tQ€v i`ÁM- M?QM; +¬M; FQ+? HçB +?"K +?ç G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB F€ [m€B- i€K H½Q ;B ?Ä M`v ç M; H`K +€B ;b- î ç^M; FB # [m•M- M?QM; HçB F?¬M; ` i v5 > „M +kM; F?¬M; +¬M; T?m +MM; #¼M ?¼ KÁ KšK i v iB M M?"T î # M i`QM; h?B M M? çB M- +?d +¬M HçB ç°i T?€ K°i H¬M- ? „M HB # M M; Q`B FB +?QM? /B M H` ç`+? `²B5

@ h`€+ L?o ?mvM?- pb +€B ;b F?¬M; ` i v\

"¼M M; QÌB *?m Zm€M? ok H` pW ;B"M pW p°B- M m F?¬M; T?ªB pb p`B pçM M,K +kM; +| i? i`î K t i`²B5

@ E?¬M; T?ªB H½Q T?m F?¬M; Km®M ` i v- K` H`

h`-M h`€+ L?o ç²M; /çM; K°i #° b „TiS+ çB M- b „+ K t i +U+ F€ F?| +QBX

@ h´ F?Q F?¬M; +?`m ` i v ç®B pÈB iB m iY FB 5

@ *€B ;b\

"ªv çç B H½Q i´ F?€+ ç²M; i?ìB FBM? ?¬X

@ h?2Q i´ F?Q i`mv M ç M T?ªM SM; v m Èi- M| +?Q `^M; iB m iY FB H` M; QÌB K°i T?€T MB K çQ p`Q H9+ M| çQÊ+ Hmv M +? H` ?Q`M iQ`M i`€B M; QÊ+5

a „+ K t i h`-M h`€+ L?o i?ªK çç KX

S>-*5

"ªv çç B H½Q i´ ç²M; i?ìB iS+ ;B"M ç M i?´ ?mv i5

"¼M ? „M F?¬M; iB + i´M ? Q K´v M;`M M,K i?¼ M;mv M +Q`M; ?`M? FQ+? ?Qç i i` # v #´M; +O i´ F?Q\

@ >B M içB M?Q i? M`Q +?Q T?ªB\

a m F?B i?´ ?mv i i?®M; F?Q€B- #¼M ? „M F?¬M; i? F?¬M; +•M M? „+ K°i p´M ç b

í ç•v i?O tm®M; +ÁM +| w M;?o b Q\
@ G½Q T?m +kM; F?¬M; iBM iB m iY M"v +| i? / /¬M; t¬M; H M hBM? æ +ªM? M?
h¬M "i h?¬M; H„+ ç-m HB M iK+- #¼M ?„M +€B M"Q F?¬M; H" K°i çìB h?B M EB
>Q" M; ç M hBM? æ - +€B M"Q F?¬M; T?ªB i`ªB [m Qi M?'i p¢M M,K H„M; ç¼M;- G
+kM; T?ªB iB m i®M K'v M;" M M,KX
@ *?Q /M ?„M F?¬M; +| F?ª M,M; M? M? M?Q p"v t¬M; H M hBM? æ +ªM?- M?QM;
#ªQ +O +€+ p`i`iB M- ?Q" M iQ" M +| i? îi`QM; h?B M M? çB M im Hmv M p¢M M
æ KÈB ?B M i?•M- +?9M; i H¢B +| i? i? M"Q\
L;?B K EB K h•K i?î /¬B- F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M #¼M ?„M ?Q" M iQ" M i?'i #¢

NkjX *?QÆM; Njj, *?mv M omB *O h?€B G¢+X URV

@ æ€M; ;B" M5

h¬M h`€+ L?o ?Q ç€M? K°i [mv M- ç2K i¬M; #,M; /QÈB ç€v Q M? pĐ pKM K°i KªM
@ Gv F? B - h?B M M? çB M ç½ K'i- +?9M; i +kM; F?¬M; +| F?ª M,M; i?¬M T?K
M M Hv F? B iBM? +¬m HBM? F?Q KÄM; K M? M"v- pQÊi [m pk i`K- ibK FB K M? [M;
@ æ€M; ;B" M- M m F?¬M; T?ªB pb i`QM; h?B M M? çB M +| iQM p"i Kî` h?¬M o
+¬M ;b T?ªB î +?¶ M"v ? Q i`M KQìB K'v p¢M M,K5
@ >B M i¢B M iB M? [M; i?S M"v M[+kM; H" p¬ Q+?¬ +?9M; i +?m~M #` K°i +?9i- H
iBM?5

@ æB ç•m\
@ S?B ok iBM? +€+? MÆB M"v ;¬M M?'i- /MM; i`QM; i`F?Q +| # Q ?"K i?ìB F?¬M;
+| i? ç M- /MM; i?¼ M;mv M +O +?9M; i - +ÁM +| +Æ ?°B im i?"M? h?¬M p`5
@ o"v i`QM; pÁM; j M;"v T?ªB tm'i T?€i5
@ L;?B i iY M"v ç`M? +kM; +| i? T?B i?,M; h?¬M ;BÈB- ?B M i¢B T?€T i„+ +?B HU
H"K ;b çQÊ+ ?„M- M?QM; b m F?B i?"M? iUm i?¬M p`- M?'i ç`M? +| i? i`ªK ?„M5
@ L;?B i iY H"K ?Q F ?Q¢+? ?ÆM KQìB p¢M M,K +O i`i¬M; +?9M; i - M;"v b m î
ç`M? T?ªB #€Q i?M M"v5
@ æB5
"€i ç¢B H½Q i`F?¬M; iB TiK+ +?¬M +?ì- M? Q M? Q p iÈB i`QM; i`F?Q- # M;"v
M"v `ä`"M; /MM; T?QÆM; i?S +F€ H¢ M"Q ç| i` ?ÊT ç M +MM; K°i +?¶- b m ç| sP
p¢+? T?€ #-m i`ìB- ç2K i¬M; +QÆM; F?Q +S i? K" tû`€+?¬ iB M M?"T i`QM; pk i`

G•K G¢+ H¢B F?¬M; +| F?ª M,M; #B i`ä M? [M; +?mv M M"v- ?„M pšM +ÁM M;? M H
b m F?B iB M p"Q hBM? æ - ?„M Km®M ibK i?€M? ç` - hS ç¢B i°+ ói?ªQ Hm" Mô i?
>Ä .B K +U M?•M- ;BªB [mv i? i i?ªv ?"m ?Q¢M- K M; i?2Q i?•M M?•M- M; QìB v
L;mv i iBM?- # v p T?Q iBM? +¬m ;¬M M?'i i`mv M H¢B iBM iS+ L;•M L;mv i i?9
"i [m€- iW hBM? >Q" M; ç M hBM? æ - ç•v H" K°i +€B pQÊi [m +U+ HÈM- imv G•K
+ªM? ;BÈB- M?QM; î HU+ HQÊM; iQ+? Hkv +kM; F?¬M; T?ªB +| i? K°i H¬M H" tQ
H'v çQÊ+ ç-v çO iQ+? Hkv- H¢B /MM; MY M,K i?ìB ;B M T?€i M ç¢Q #bM? +?QÈM
+kM; F?¬M; i? T?€i M FB - iB M p"Q hBM? æ 5

hmv +ÁM F?¬M; +| F?m +? i`QÆM; hBM? >ªB- M?QM; G•K G¢+ ¸½ +ªK i?'v HU+ H
HQÊM; ¸®B SM; T?€Ti„+ +O #®M +'K iU- ¸ +?Q ?„M bBM? ` K°i HQ¢B iU iBM +|
M€i /QÊB +?•MX

S?€Ti„+- H¨ HU+ HQÊM; i?m°+ p i?¬M HBM?5 hmv #ÎB pb [m M ? iÊB i?B M T?9
+| i? p”M /KM; - M?QM; ;BÊB ?¢M i`QM; HU+ HQÊM; #ªM i?•M- F€i?”i +kM; F?¬M;
#° mv HU+ +O T?€Ti„+- H9+ HU+ HQÊM; #ªM i?•M i,M; H M- mv HU+ +O T?€Ti„

>B M i¢B G•K G¢+ +?d +¬M K°i +€B +'i #QÊ+ H¨ +| i? tm'i ?B M iMvw ÎK°i +?¶ i`
æ•v +kM; H¨ pb +€B ;b +?d +| pä ;Bª ¸¢i iÊB +'T #”+ hBM? æ KÊB +| i? pQÊi [m

pQÆM; tQM; #€- #ÎB p"v iU M?B M +| iQ +€+? /U i?QM? ?°B M;?` ?¬K M vX
>„M F?B +ÁM i` ?B m ç°M;- i?QÌM; tmv M Î",M; hmv i Zm®+ +MM; G[i?"M? +?Q
T?QÆM; i-K ç| ç½ bÈK i?"M? H"TH M +´M; i`mv M i®M;- ``i H" i?m"M iB MX
hW # M M; Q" B M?bM p"Q- h?€B G¢+ i?"K +?Q bQ pÈB G•K G¢+ +ÁM +| +?9i Qi H½
çQÌM; HÈM K" M|B- M; QÌB F?€+ M?'i ç`M? +?Q ``M; h?€B G¢+ H" + + +O G•K G¢
p"Q iBM? pU+ i?b iBM? ?Q M°B HB K- T?ªM; T?'i M?Q K°ii? M? imv ii? #ªQ FB
K°i F?„+ ` F?ÄB pÄ M"v- M; QÌB F?€+ +,M #ªM M?bM F?¬M; ` ?„M H¢M? i?'m tQÆ
@ G"K b Q p"v\
G•K G¢+ i?2Q KB M; ?ÄBX
>„M ç®B pÈB +?€m M; Q¢B i` B M"v pšM H" `i [m M i•K- /M b Q +€B M"v H" M; QÌB
?mv i K¢+? +O ?„M- M|B H" +QM ` +kM; F?¬M; çOX æ€M; iB + M?[M; M,K M"v K°
?ªQ ?ªQ M|B +?mv M- H¢B ç +?Q ?„M +ªK i?'v ``i ?´i? MX
@ h i i?Q+? K°i M; QÌB5
h?€B G¢+ ç Ä K†i H MX
@ ?5
G•K G¢+ M´B H M ?SM; i?9X
@ L|B t2K- H" +¬ MQÆM; M?" B\
h?€B G¢+ ;½B ;½B ç-m- F?¬M; +| w iS M|B,
@ L" M; i M H" h"Q hY aQÆM;- H" iB m +¬M; +?9 +O "€+? L; mv i h¬M;5

Nk8X *?QÆM; Nj8, >¢ G X URV

"€+? L; mv i h¬M;- M?Q i? M"Q +| +?9i [m2M i B M?d\
@ ?
G•K G¢+ M?È ` `²B- "€+? L; mv i h¬M; H" #€ +?O G½M; L; mv i pU+- i¬M; +?O h"Q
>"M? HBM? +,M ç m çO- im pB >¢Q GBM? +ªM?- #'i [m€ H9+ i`QÈ+ L; ?B K h? M?
o•M G¬B +€+ çÁB H¢B +¬M; ç¢Q pB + çm´B ;B i M?B iY- h"Q S?B .QÆM; Km®M `
ç€M? K†iX
hQM? ` #¼M ?„M +ÁM +| +?9i b•m t - +?d H" +€B b•m t M"v +kM; F?¬M; T?ªB H"
`²BX
@ h"Q hY aQÆM; H" +QM ;€B +O h"Q S?B .QÆM;\
G•K G¢+ T?K+ ?²B iBM? i?¬M H¢BX
@ E?¬M; ç9M;- H" +?€m ;€B- hY aQÆM; +| T?K i?•M H" h"Q o•M EB K5
h?€B G¢+ M|B ` +?mv M ?„M +MM; h"Q hY aQÆM; [m2M #B i M? mX
E€i?"i +kM; F?¬M; +| ç†+ #B i ;b- H" ? B M; QÌB p¬iBM? ;†T çQÊ+- HšM M? m M?
+?¶ ç€M? ?mM; i?9- t¬M; t€Q /B iQ+?- +ªK iBM? i?2Q i?ÌB ;B M i?•K ?"m H MX L
;B F?| tY- M; "v ç| h"Q S?B .QÆM; #¢B i`QM; i v h?Ov .Q M? h•K HB M #„i ç-m #
GBM? +ªM? KÈB tm'i [m M- ç2K i¬M; +?O p` i`mv M +?Q M?B iY h"Q o•M EB KX

hmv h"Q o•M EB K H" i?B M i" B æ¬M; +?•m- H" M?•M p"i ç SM; ç-m i` M GQM; #ªM +kM; +?d H" im pB hQ€B GBM? +ªM?- bQ pÈB H9+ i`QÊ+ +?d iB M i? K K°i #QÊ+ - i?"K +?Q >çQ GBM? +ªM? i`QÎM; H½Q i`QM; i¬M; FB H" H"K b Q M?Q i? \

"„i ç-m p" B M,K +ÁM +| i? KQÊM /Q mv +O h"Q S?B .QÆM; €T çªQ F?„T MÆB- M S?B .QÆM; # [m M +M; /"B- "€+? L;mv i h¬M; +kM; H" T?•M M?€M? K¼+ H M b i`QÎM; H½Q ç2K [mv M iU H" T- F?¬M; +?9i M"Q ç h"Q o•M EB K p"Q K„iX

"¼M ?„M F?¬M; /€K ç€ h"Q o•M EB K tm®M; ç" B- /M b Q h"Q S?B .QÆM; +?d H" i?U+ +? i`²B- M?QM; ç®B pÈB #'i +S K M? H M? ;b+O h"Q o•M EB K ç m H" M; Q EB K i`B i ç K'i ? i [mv M HU+- / M? tQM; i¬M; +?O ?Q" M iQ" M H" K°i +?mv M +Q

>B M içB imv h?€B Gç+ H" hQ€B GBM? +ªM?- im' B i` i" B + Q- M?QM; "€+? L;mv ççB i¬M; +O G½M; L;mv i pU+- i`QM; i¬M; +?Q Qi +| M,K i M i`QÎM; H½Q çç i ç M T?ªB L;k >"M? HBM? +,M ç m çO- M?QM; ççB +ªM? ;BÈB €T +? #°v Î ç" M; FB - H M; ;B M +? i ?„MX

G) ` # M G•K Gç+ +kM; H" p¬ b® + Q i?O- M?QM; # M G[ i?"M? HçB F?¬M; +| K°i "„M; hmv i Zm®+ FB +M; H" ?„M +?mv M #'i ç°M; - K'v M; QÌB G•K Gç+ HçB pW + +| +| iBM iS+- h?€B Gç+ +kM; b„T ;'T ç M ç° çB HB m +? i ç€M? K°i i" M- HçB `®i

@ > ? ? 5

G•K Gç+ +QÌB iQ- F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ iB miY M"v +ÁM H" K°i ?ç i ;B®M; bB ibM E ok pšM H" KB M; # ?Q - ç€M; iB + ;†T ;Đ G•K L;mv i G° HB M #` i?m i?"T ç M T M?'i M; v +ª iB m i?B T +kM; F?¬M; /€K MçTX

@ *"m- M;QÆB b) ;B9T i +?S\

h?€B Gç+ i`" M M;"T +?Ì KQM; M|B- ?„M +kM; +| i? i`¬M; +°v p"Q p` +°m i?- M i?-

@ æQÆM; M?B M- +?9M; i çB +QÈT +- /•m5

G•K Gç+ M;?o M;?o- KbM? ;B®M; M?Q +ÁM +?Q +| H"K [m +?mv M ibM? +QÈT - H"K K°i H-M X

>¬M H +O h"Q hY aQÆM; +MM; +?€m i` B +O p` i`QÎM; H½Q FB Î M; v # M;°v b .MM; h?€B Gç+ p°B p" M; - ?„M iU M?B M ?B p¼M; +M; bÈK +Sm h"Q hY aQÆM; ` +| w ç`M? F?€+- ç2K M;QÌB çQç i çB M"v +kM; F?¬M; TªB #B M T?€T ;BªB [mv i i +,M M;mv M #„i i v H"KX

h"Q o•M EB K ;ª +QM ;€B- w ç² F?¬M; TªB H" #°v ç` p` i¬M; +?O +O ?„M b Q\ *€ [mv i p'M ç M"v- ?„M iU M?B M b) F?¬M; + K HÁM; ;ª M[M?B `²BX

>„M iB M i v K°i +m®M K M; h?€B Gç+ H M- K°i +€B +'i #QÊ+ i-K ç| HB M çB iÈB +| # M;°v KÈB F i ?¬MX L?QM; G•K Gç+ +kM; Km®M M?bM t2K K°i +?9i- çWM; H M;QçB i` B #` M;QÌB ó,M pKM;ô5

"ÎB pb ?¬M F€ iÈB ;¬M- "€+? L;mv i h¬M; p¬ +MM; M€Q M?B i- iB + +Æ ç°M; iW #m F?mv - +,M #ªM H" F?¬M; M;WM;X

hmv h"Q o•M EB K +?d H" im pB hQ€B GBM? +ªM?- M?QM; B #ªQ ?„M +| K°i H½Q i\ HBM? +,M ç-v çO ? i- ?„M ;ª +QM ;€B- B +kM; TªB iÈB M•M; i`" M;X \*ÁM M[ - im #` K'i [mv M HU+- M?QM; +?B m #°B +O "€+? L;mv i h¬M; #°v Î ç" M; FB - +€B + M"v H" imv i ç®B F?¬M; i? T? X

.M b Q- h"Q S?B .QÆM; +?d H" # [m M K" F?¬M; TªB +? i`²B- M|B F?¬M; +?WM ç½ H" *?O GBM? +ªM? KçM? M?'i M?•M ;B MX *?O GBM? +ªM? +?Q +QÌM; ;Bª L; i?B M ?ç B +| i? +?®M; çĐ\

"ÎB p"v- i•M F?€+? iK i" T- +?ŠM; M?[M; +| M; QÌB +—K [mv M +O i'i +^ai¬M; T?€B- L; mv i pU+- M; v +^aç¢B M?•M p"i +O K'v pU+ HB M M? m +kM; iÈB F?¬M; Qi- ç €M? b€M; K"m çÄ- ; B®M; M?Q +| H) ç½ M; ²B p[M; p" M; i¬M; +?O p`X

G•K G¢+ FûQ H'v h?€B G¢+ /MM; / M? M; ?o G[; B çQÌM; çQÌM; +?QM? +?QM? ; ¼ ,M +QÈB F?ŠM; ç`M? T?<sup>a</sup>B i†M; H - G•K G¢+ iB M i v H'v ` K°i FB M ç² p"i- /MM; ç iY "€+? L; mv i h¬M; i?m H X

h?€B G¢+ b„+ K„i- HB + K„i HB M i? 'v FB H" K°i F?®B i?`i i`„M; - F?¬M; F?ÄB /

G½Q + "m M"v i? "i ç9M; H" F2Q FB i- M; QÌB i F i?¬M çQ K°i F?®B i?`i- ç•v H" çn iW M?Ä #` G•K L; mv i G° /MM; M„K ç'K ; B€Q /K+- ç®B pÈB G•K G¢+ i`"M ç-v FQM M|B +€B ; bX

*ÁM M[- ?„M +kM; F?¬M; ?B p¼M; i`"M ?¬M H M"v +| i? tY Hw çQÊ+- +ÁM iQÎM; [m'v `®B- iU M?B M H" M?bM +| +?9i ?^a ? `²BX

æ iY i?m H FB +kM; `ä`"M; H" b„+ K†i i®B b—K- M?QM; imv F?Q iS+ +O G•K G¢+ H¢B H" +?Q +QÌM; ; B^a #QÊ+ i?S b€m ?"M; i?"i; B€i?"iX *kM; F?¬M; T?^aB ?„M M?Q M?Ä +| i? i` m +?¼+ çQÊ+X

.M b Q +€B H M"v +kM; F?¬M; T?^aB çQ +?Q ?„M- ç iY FB H9+ ; ?B +® w î i` M; B o•M h K æbM? G[ ; B `i HÈM- +ÁM tûiQ M; ; B'v ?²M; - H° ` K°i ; | + i?`i i`„M; X

*€B H M"v pW çQ H M M? 'i ç`M? b) #` H" T iS+ T?€i ?B M- ç M H9+ ç| iU M?B M ? B M; QÌB G•K G¢+ çB óm®M; i`"ô- ?„M +?d +—M t2K M€Q M?B i H" çQÊ+X

G•K G¢+ # [m M p" B +?K+ M, K- +ÁM F?¬M; +| /QM? [m #`i Hm" M HY F?|B M?•M i?S+ ,M- H" T iS+ KB M; ,M HB M iK+- #m¬M; ` /¢ /"v #„i ç—m ,M- î # M i`QM; S?QM #¢M M; <sup>2</sup>B +MM; #`M bÊ ?½B F m H M K°i +€BX

h?€B G¢+ i?B m +?9i M[+?2 K†i K" i`®M- M; QÌB i` im´B +ÁM F?¬M; +| b®M; [m +^aK i? 'v iWM; €M? K„i M?bM ç M FB ç +?Q ?„M iQ" M i?•M F?¬M; çQÊ+ iU M?B M M; ²B ç®M; i? MX

NkeX *?QÆM; Nje, >¢ G X UkV

@ h?€B G¢+- Km®M i`î i? "M? K°i + Q i?O +?•M +?QM?- ç—m iB M Km®M H"K ç M- +?B i•K5 •M? K„i M; QÌB F?€+ M; QÆB ç w M?Q p"v H"K +€B ; b- i¬M M; ?B K +O M F?€+ +?Q- K" H" /Q M; QÆB H'v ç M5

G•K G¢+ i?m" M KB M; M|B ` - +QB M?Q H" HÌB M|B p" pB + H"K ç m Kšm KU+- +?c K°i T?2MX

h?€B G¢+ H° ` K°i pÁM; bmv M; ?o b•m t - M m M?Q M|B- K¼B M; QÌB #B i `ä G•K i?O- +ÁM /€K /MM; HQ¢B €M? K„i M"v M?bM ?„M b Q\ *?ŠM; M?[M; b) F?¬M; +^aK i çÌB- M; QÊ+ H¢B b) i€M i?QÎM; ç•v KÈB H" T?QM; T?¢K + Q i?O- ?"Q b^aM; i?Q^aB H L; QÌB i?•M T?"M #`i ç²M; H"K K°i bU ibM? ç²M; /¢M; - b) +| ç€M? ; B€?Q" M iQ" M # w €M? K„i +O M; QÌB F?€+ b Q\ L; QÌB F?€+ M; ?o ç M M; QÆB H" *?O GBM? +^aM? *?O GBM? +^aM? b Q\

h?€B G¢+ +QÌB +QÌB- +^a M; QÌB +kM; i?^a ` - +MM; G•K G¢+ i` M? çQ¢i H'v #„i ç—m h` +QM H" / /¢v5

J°i #`"M M"v ` ? B +€B i?MM; +ÆK- ; B®M; M?Q [m, +? i ç|B ç—m i? B- /¼ M?[M; M +?¢v- t'm ?' F?B H"K #¢M +MM; ? B ô M; QÌB ?¢ çŠM; ô M"vX S?^aB M|B im pB +O h

F?¬M; iQM? i?'T- M?QM; Î"€+? L;mv i h¬M; H¢B t t +ÁM +?Q iÈB KS+ tQM; H" +
+MM; ?„M H¬B FûQ ibM? +ªKX

"'i [m€- imv i?U+ HU+ +O "€+? L;mv i h¬M; G•K G¢+ F?¬M; ç p"Q K„i- M?QM; #¼
i?"i ç9M; H" +| +?9i i" B M,M;- ç +?Q F?~m p` +O G•K G¢+ K°i KU+ #` h¬ J`- G,M

@ hB m iY h?€B G¢+- #€B FB M +€+ p` iB M #®B5
æB iÈB i`QÈ+ K†i #¼M M;QìB h`Q S?B .QÆM;- h?€B G¢+ ¬K [mv M i?B H K°i +€B
@ E?¬M; ?B m [mv +O5
J°i ;½ i`QÎM; H½Q ?¼ GQm +O "€+? L;mv i h¬M; ?W H¢M?- iB m iY M`v #'i [m€H
`M; /€K p¬ H ¢ M +?d ¬K [mv M ?`M? H ¢®B pÈB #¼M ?¼\

Nk3X *?QÆM; Nj3, *m²M; L;¢QX UkV

*! Qi M;QìB M†M; i? /B M- K` ?„M H` K°i +€B i`QM; b® ¢!- 'M iQÊM; # M ¢-m ¢ +?
L?QM; h?€B G¢+ H¢B ¢SM; +?„T i v- imv ?„M +ÁM i` im´B- M?QM; iB T t9+ ¢ M
hBM? æ hBM? >Q`M; i`QÈ+ K†i ?„M +kM; F?¬M; +-M [m€tm®M; ?`M? H - ?m®M;
@ æQÊ+ `²B- ¢WM; /•v /Q Î HQ¢B pB + M?Ä F?¬M; ¢€M; F M`v5
"¢+? ;B ;B +?O H` ¢ªQ F?€+? i?`M? +?O- M?bM +?^K +?^K p`Q h?€B G¢+ M!BX
@ L;QìB i` im´B- HBM? M?K+ M`v G[;B +€+ M;QÆB H` iW ¢•m +! ¢QÊ+\
L;?o ¢ M G•K G¢+ i`QÈ+ FB M!B- h?€B G¢+ +,M #ªM ¢®B pÈB "¢+? ;B ;B +?O F
pÈB h`Q o•M EB K +mM; FQM? +9B ¢-m M!B,
@ "€B FB M h`Q #€ #€5
•M- +€B M`v H` +! w iS ;b\
Jm®M M!B pm®i K¬M; M;U - i?`v M?Q i? M`Q ¢ m H` "¢+? ;B ;B +?O HÈM ?ÆM ?
#B i "¢+? ;B +?QM? H` K°i i`QM; ? B ¢¢B ?`Q T?9 +O hY G•K pU+\\ J` M m #`M p
M?'i- hY G•K pU+ imv i ¢®B M;?B M €T G½M; L;mv i pU+X æ®B iQÊM; K` iB m i
+mM; FQM? +kM; TªB ¢´B i?Q€M; K°i T?€i ?5
h`Q o•M EB K #'i [m€ +?d H` K°i H M + M i¬M; +?O- M;Q¢B i`W +?B K H`v / M? tQ
[mv M HU+ i¬M; +?O\
L;QìB i` im´B ?- [m€ F?¬M; ?B m +?mv M `²B- `ä `M; M; v +ª M M ¢"T K½ i?Q i•
+! H`K iBM? iQìM;5
"¢+? ;B ;B +?O F?¬M; F?ÄB F?! +?`m- ¢WM; M!B h`Q o•M EB K F?¬M; i? +MM; ?
.QÆM; Î i`QÈ+ K†i ?„M +kM; TªB tQM; K°i iB M; i¬M ?mvM?- K` ?„M +! ¢€T SM; ?
i•K iB M?- /M b Q K°i +€B ¢¢B +ªM? ;BÈB €T +? #`v Î ¢`M; FB 5
L?QM; ?„M pšM H` i`QÈ+ ¢2K ?Ä F?Q ¢ Î i`QM; HÁM;- /M b Q MÆB T?€i ` HBM
M?'i- +?d +-M iBM iS+ ¢ M i v- pm®i p2 h?€B G¢+ M?Q i? M`Q +ÁM F?¬M; TªB i
h`Q o•M EB K +kM; bYM; b!- +€B ;¼B H` pä F?¬M; i`QÎM; 'm +QìM; ;Bª pB i¬M- ¢®
;B®M; M? m- /M +?Q bÊ i? M? / M? +O "€+? L;mv i h¬M; ?„M +kM; F?¬M; +-M ;½
M?Q p`v- #¼M ?„M `i [m2M i?m°+ b Q\
*ÁM +!- M?È `ä G[ ;B +?d p M p M +! pä ;Bª #QÈ+ i?S iQ- H9+ M`Q +?¢v ¢ M K°i h
?ª\ >ÆM M[- ?„M +ÁM F?¬M; ?¼ G[- +ª p'M ¢ ¢ m H° ` F?¬M; ?B m i?'m5
@ h?€B G¢+- p`i `v ¢ M i°i +MM; H` iW ¢•m ¢QÊ+ ¢ M\
h`Q o•M EB K +kM; +?ŠM; Km®M ¢B iB K M;mv M M?•M i`QM; ¢!- /M b Q MÆB M`v -
+ªM? + Q i?O M?Q p`v- i¢B b Q TªB bÊ ?„M +?ÆB ` +?B m ;b\

@ "K h"Q #€ #€- p"i 'v +?QM? H"i`QÎM; #®B +O iB m iY i†M;- +?Q iB m iY H'v`
#€ +| i? ç2K hY aQÆM; iB m i?Q ;^a +?Q +?Q iB m iY5

h?€B G¢+ M;~M ç-m M|B`X

J¼B M;QÌB`®i +K+ KBM? #¢+? •K i? M? óh"Q #€ #€ô M"v p b b Q i²M i¢B- #'i [m€
K M| iQ ; M HÈM K"i`²B-`ä`M; Î i`QM; M;"v ?¬M H M;QÌB i ;^a +QM ;€B +?†M
?Q`M iQ`M H" +QÊT +¬ /•m ?5

h"Q o•M EB K +® M?B M M;•v M;~M +^a M;QÌB- K" L?¢+ i`QÎM; H½Q Km®M F i ?¬M
+? i- iB m iY M"v i?"i HÈM ; M-`ä`M; /€K ç€M? K†i ?„M- +?€M b®M; ? v b Q\

@ hB m iY +MM; hY aQÆM; iB m i?Q i?"i iB M? v m M? m- FQM? tBM h"Q #€ #€ i?"
h?€B G¢+ +QB M?Q H" HÈM +? i F?¬M; bÊ MQÊ+ b¬B`²BX

@ G"K +`M5

L?¢+ i`QÎM; H½Q M° [m€i K°i iB M;- pQÆM i v HB M ?QÈM; h?€B G¢+ #' iÈBX

@ .WM; i v5

"¢+? ;B ;B +?O i v €Q K°i +m®M- ?| ;B^aB K°i FQ+? M"v +O L?¢+ i`QÎM; H½Q-
G¢+X

@ hB m iY- i`QÎM; #®B FB +O M;QÆB ?B M ÎMÆB M"Q- #'M i¼ Km®M ;†T ?„M5

@ L;QÆB\ E?¬M; tSM;5

h?€B G¢+ p M; H M i? M? •K # M i B +?d +| ?„M +| i? M;?2 çQÊ+- b m ç| HU+ H
F?¬M; ç2K "¢+? ;B ;B +?O ç p"Q K„iX

@ h +MM; h"Q #€ #€ ç M; M|B +?mv M- +| T?¬M M;QÆB t2M p"Q b Q\

h"QM; F?Q^aM; i?ÌB ;B M M;„M- i`QM; ç¢B b<sup>a</sup>M? iQ M?Q p"v K°i K<sup>a</sup>M? ioM? K`+?5

oW`²B "¢+? ;B ;B +?O H" K°i +•m M?Q p"v M|B ç2K M?[M; i`QÎM; H½Q i`QM; "€
i?`- K" iB m iY h?€B G¢+ M"v H" /MM; F€ M?•M +?B ç¢Q +? M;QÌB- p) K†i ?5

L?QM; "¢+? ;B ;B +?O H" M;QÌB M"Q\ "aM i?•M H" *?O GBM? +^aM? +?Q +QÌM; ;B
p"i F?`M; H² "¢+? ;B - Km®M ç€M? K†i +O ?„M- M;Q¢B i`W ?"Q T?9 i`QM; M°B i K

h?€B G¢+ #^M; +€B ;b ç€M? K†i +O ?„M\ æ| H" +?QM? KbM? Km®M +? i5

a„+ K†i "¢+? ;B ;B +?O H" T iS+ i`ÎM M •K i`-K- ?„M b) F?¬M; #ÎB p b K°i iB m iY
HQ¢M i•K iB M?- M?QM; +kM; F?¬M; +| M;?o H" ?„M b) M?`M tm®M; +ÆM iS+ M"v

@ hB m iY i?"i +m²M; M;¢Q- +€B FB #'M i¼ HB M i? v i`QÎM; #®B +O M;QÆB /¢v
>„M i?Á` #'M i v HÈM- HU+ HQÊM; *?O GBM? +^aM? +m²M +m°M K" ç°M;- /MM; ?
iBM ç•v H" K°i +€B i`MM; ?ÊT- K" H" h"Q o•M EB K +® w M #`B Î/QÊB +¢M? i`M
`ÆB K†i KkB +O ?„M- /Q ç| F?¬M; K†i KkB M"Q H¢B M?9M; i v p"Q pB + M?" +O

L?QM; ?„M b) +?Q ç®B T?QÆM; i?U+ ?B M çQÊ+ b Q\

æ®B K†i •K KQm- +€+? T?€ ;B^aB çÆM ;B^aM M?'i H" bY /KM; +¬M; FQ+? H¬B çbM
HQÊM; imv i ç®B- K†+ F •K KQm ;b ç m F?¬M; +| ç'i /KM; pã5

@ L|B`ä`M;`²B- M;QÆB F?¬M; tSM;5

h? M? •K # v #'M; +O G•K G¢+ p M; H M- i?2Q i v F?) pšv- h?€B G¢+ i`ÆM i`QÊi
ç9M; i`€M? i?Q€i K°i FQ+? M"v +O "¢+? ;B ;B +?OX

>„M H" i`QÎM; #®B +O iB m iY F?~m tm'i +m²M; M;¬M FB \æ•v ? i i?^av ç m H" ?„

J¼B M;Q`B F?¬M; F?ÄB bBM? ` ?SM; i?9- K` "¢+? u L?•M i?2Q €M? K„i +O M;Q
ç¬B K„i ç T F?¬M; F?ÄB i`WM; ç M `i i`ÁM- i` M Kti ç T +kM; ?B M H M #B m H°
F?€+- K°i +€B T?B i?•M ç M i`QÈ+ Kti "¢+? ;B ;B +?O M|B,

@ S?K i?•M ç ¢B M?•M- i ¢K ?Q½M ` i v5

"¢+? ;B ;B +?O ç½ H` Kti KkB i`M ç¬v b€i F?Q- imv ç•v H` ç` #`M M;Q`B F?€+-
+O ?„M ?Q`M iQ`M +| i? ;B¼M; F?€+? €i ;B¼M; +?O- Î +?¶ M`v ç ¢B F? B b€i ;BÈ
S?B .QÆM; ?B M i?•M H ¢B /€K M|B +€B ;b\

L?QM; ?„M #B i`ä çS +QM ;€B M`v H`K pB + +U+ +| +?WM; KU+- M`M; ç½ ` Kti
+| ç ¢Q Hw +O M`M; - ç€M; ;B€ +•M M?„+X

@ *? - M;Q`B M`v H` G•K G¢+5

"¢+? u L?•M /MM; i? M? •K +U+ i?'T M|B ` X

@ •M\

"¢+? ;B ;B +?O #B i`ä pb +€B ;b +QM ;€B b) i?"M i`¼M; M?Q i? `²B- H9+ i`QÈ+ +
G¬B +€+ çm´B ;B i- KÈB /šM tm´i K°i i? HU+ i?¬M #Q ç2K o•M G¬B +€+ /B i K¬M
+ÁM ç M; # [m M- +ÁM H` M?ì G•K G¢+ M`v # M i†M; - #` K°i ;½ i?O ?¢ +O ?„M ç
iQ`M #° æ¬M; +?•m- M m F?¬M; h`Q S?B .QÆM; ?€ b) # iY [m M- F?¬M; iB M p`Q
?B M i? \

L;k >`M? HBM? +,M ç m çO- \*?O GBM? +ªM?- ? B +€B M`v i? K ç M +MM; K°i +?
+?•m h®B *Q`M; :Bª- +?¼+ G•K G¢+ M`v- b) /šM tm´i i? HU+ F?OM; #® b m HQM;
M; v +ª M°B i K pU+ G ;B +kM; +?¼+- ç M #•v ;B`F?¬M; TªB pšM +ÁM pmB p ?

NkNX *?QÆM; NjN, *K+ .B M >¶M GQ¢MX URV

hmv K°i i`"M +?B M hmv i >´ i?"M? M;Q`B #B i`ä / M? iU G•K G¢+ +Æ ?² +? i? i-
+?B M `v T?€i ` i€+ /KM; +?d i`mv M HQm Î i`QM; i?€M? ç` - M?QM; iW G•K >²M;
G¢+ +kM; F?¬M; F€ [m €B- K°i +€B H` M;Q`B K` M°B i K pU+ +kM; Km®M HB M i?
+?O i? HU+ i?¬M #QX

J¼B M;Q`B iU M?B M b) M;?o- +€B i?¬M #Q i? HU+ M`v `ä `M; H` +O G•K >²M; >
+O G•K >²M; >Q M; - M°B i K pU+ h K ;B Km®M ç®B T?| G•K >²M; >Q M; ç9M; H`

J` F i [mª H ¢B ç +?Q i´i +ª K¼B M;Q`B +?'M FBM? ç M +QM K„i `ÆB ç¬v ç´i- + Q i?
;B i°+ +Æ ?² +? i? i5

hmv +€B M`v ?Q`M iQ`M H` bmv çQ€M F?¬M; ?B m i?'m- M?QM; F?¬M; i? F?¬M;
+?m°i +? i çQ€M i`9M; K°i Qi- +?d H` G•K >²M; >Q M; +,M #ªM F?¬M; TªB +?O i
H ¢B H` ç®B i?O K°i K´i K°i +ÁM5

L?QM; "¢+? ;B ;B +?O H`K b Q H ¢B #B i- pW M;?o iÈB M; v +ª M°B i K pU+ h K ç
i?¬M #Q M`v +kM; Km®M b€i pk K` p - "¢+? ;B ?„M H ¢B iQM? iQ€M +€B ;b\

J` +€B M`v +kM; +| i? ;BªB i?Q+? pb +€B ;b G•K G¢+ pW ` i v H` HBM? M?K+ ?B
i?¬M #Q M`v K` M|B- Km®M b,M ;B i K°i ç¬m HBM? i?9 +?QM? i?S+ +ÁM F?¬M; çA
b) +MM; G[;B M?' + H M [m M ? - +€B FB +kM; F?¬M; `ä `M; - +| i? H` +® w Qi t

"¢+? u L?•M iU M?B M Km®M ;B[;b M i? /B M +O "¢+? ;B -, p`Q +MM; G•K G¢+ +
M|B,

@ L;mv M H B H` G•K +¬M; iY Î i`QÈ+ Kti- K´v i`,K M,K F?¬M; i?'v- T?QM; i?€B +O
i`QÈ+ FB 5

*€B ;b ç•v- KÈB pW `²B +ÁM i`WM; K„i- M?Q i? M`Q i`QM; H9+ ç! i` Q H M ;B Q i
h'i +ª K¼B M;QìB H` t2K F?¬M; ?B m `²BX
G•K G¢+ F?¬M; +! ?SM; i?9 +MM; M[M?•M F?~m S?“i i•K t`- i•K +Æ i?•K i`-K M`v M
i v €Q- ?QÈM; h`Q o•M EB K M!B,
@ h`Q ?mvM?- i H` i`QÎM; #®B +O iB m iY M`v- ?¬K M v ç†+ #B i ç M +¬m i?•M-
iQ`M5
J M!- H¢B #` p) K†i M[5
"¢+? ;B Î hY G•K pU+ H` #€ ç¢Q #U+ M`Q- M?QM; Î +?¶ M`v H¢B HB M iK+ # HQ
+€B M`v ç +?Q i? /B M +O "¢+? ;B ç†i Î ç•m\
"i [m€ "¢+? ;B ;B +?O #ÎB pb pšM +ÁM M;?o p T?•M HQÊM; K'v +?[h?B m +?O
F?QªM; i?ìB ;B M M;„M M;QÊ+ H¢B +kM; F?¬M; M!B ;b- +kM; F?¬M; +! tm'i ?B M
M;QìB +?ì çÊBX
L?QM; "¢+? ;B ;B +?O M?`M çQÊ+- +kM; F?¬M; +! M;?o H` L?¢+ i`QÎM; H½Q +i
M`v `ä ``M; ç M; ç`Q ;!+ iQÌM; M?` ?„M- +?ŠM; TªB H` F?¬M; +! ç ?„M p`Q K„i +
+ÁM Km®M M?`M tm®M; K` M!B- p b m +ÁM +! K†i KkB ;b Î "€+? L;mv i h¬M;\
L?¢+ i`QÎM; H½Q ç M; Km®M ` i v- M?QM; K°i M;QìB çB m F?B M +?QÆM; i`bM?
@ h¬M; +?O- K'v p` i`QÎM; H½Q- M m F?¬M; iB M ?`M? ?¬M H K` M!B- +?d bÊ b)
h`Q o•M EB K M?QÈM; K`v M!B,
@ hB TiK+ ?¬M H - F?¬M; i? i` ;Bì H`M?5
h?€B G¢+ F?~M i`QÆM;- ç M; Km®M M!B +?mv M- H¢B #` G•K G¢+ K°i #ª ç ç-m p
ç-m- ç +?Q ?„M +QÌM; ?`M? F?„+ +? tm®M;X
@ :Bì H`M? ç M- +?9 ` i•M MQÆM; p`Q F?€M? çQÌM;5
sQÈM; H [m M + Q ;B¼M; ?¬X
> B # M i`€B TªB æ¢B bªM? i'i +ª çB iÈB K°i M?•M p`i KÈB- # M i`€B H` K°i +?9
/€M; pšM +ÁM iQM? iQ€M M? im'M i? M? i9- K†i TªB H` i•M MQÆM; iY- ç²M; /¢M
i` M ç-m +?2 H'v F?,M ?d- #QÊ+ M? H v ç°M;- ``i +! iQ i? i?QÈi i? X
@ L`v- +€+ M;QÆB M?QÌM; çQÌM; K°i +?9i5
*! M;QìB ç®B pÈB ? B M;QìB G•K G¢+ M!B ` - #¼M ?„M t€+ i?U+ +?†M çQÌM; +O
@ hB m iY- ç M HQÊi M;QÆB H M `²B5
G•K G¢+ #m¬M; HÄM; i v i` M p B h?€B G¢+ ` X
h?€B G¢+ b[M; b!- M?QM; +?SM; FB M G•K G¢+ ç®B pÈB +?9 ` FB +?ÈT +?ÈT K
M`v ç2K i v €Q T?i H M- sPI Ii i?Q€M; K°i T?€i iUm M?“Q iÈBX
@ GÈM K”i5
h?`v h?€B G¢+ `ä ``M; /€K ` i v i”T FQ+? i•M H M;- p¬Hm”M H` h`Q o•M EB K ? v
;B”M iQK K†i- i?“K +?Q +€+ i`QÎM; H½Q F?€+ +kM; ç m H° ` b„+ K†i;B”M /[- ç•v +
L;mv i h¬M;X h?€B G¢+ Î +?¶ M`v H`K +`M- i`M ?¢B H` i? /B M +O +ª "€+? L;mv
„i ç-m K¼B M;QìB +ÁM +® F} H` ?B M i`QÌM; ?¬M H - F?¬M; Km®M ` i v;B i M
KWM;- F?¬M; M;?o iÈB h?€B G¢+ `ä ``M; iQ ; M HÈM K”i- ç•v H` ç M; iU ibK çQÌM
sPI Ii55
L?¢+ i`QÎM; H½Q ç²M; /¢M; +?KT K°i +€B çB ` - ?„M H` ;B ;B +O +?9 ` - iU M?B
M?“iX GU+ HQÊM; >¢Q GBM? +ªM? çdM? T?QM; +m²M +m°M K` ç°M;- imv ?„M F

iQ`M #° - M?QM; ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB M`v Km®M ç¢i çQÊ+ aBM? GBM? ç M çŠM; +
F?| F?,M- ?„M ç²M; /¢M; H` L;k >`M? ç²M; im- +?d H` F?¬M; +€+? M`Q ?bM? i?`M
L?QM; i?•M ?bM? +O ?„M KÈB ç`T` - /QÈB +?•M H¢B ç°i M?B M p'T M; ½X æ9M;
`,M; +Y +kM; p,M; çB ` K'v F?Ä - K€m iQÆB +?ªv /`B- ç +?Q ?„M M?bM p T?Q
/[iÊMX
>¢Q GBM? +ªM? + Q i?O b Q +| i? p¬ /mv M p¬ +È M; ½ #´ M?`Q- +€B M`v i'i M?B
L?QM; H` B ` i v\
h`QM; K¼B M; QìB î ç•v- M; Q¢B i`W "¢+? ;B ;B +?O H` *?O GBM? +ªM? K¢M? M?
M; QìB F?€+ b Q\
h`QM; F?QªM; i?ìB ;B M M; „M- i'i +ª K¼B M; QìB ç2K €M? K„i M?bM +?^K +?^K ç M
+?O- p T?¬M h?€B G¢+ +MM; +?9` +?B M ç'm M; QÊ+ H¢B F?¬M; +| M; QìB ç w`
"¢+? ;B ;B +?O i`QM; +ª çìB +kM; F?¬M; #B i i`ªB [m # Q M?B m +?mv M t'm- M
H` H-M ç-m5 >ÆM M[ - +€B Q M M`v +ÁM +,M #ªM `Y F?¬M; b¢+?X h`QM; K¼B M
?„M +| i? H`K çQÊ+ çB K'v5
L?QM; K'm +?®i H` ?„M F?¬M; +| H`K ?5
æWM; M|B M; QìB i®i F?¬M; Km®M Ov F?m'i- /M H` €+ M?•M +kM; F?¬M; Km®M H
K†i "¢+? ;B ;B +?O i?®B ?„+- p®M H'v i?•M T?"M +O ?„M H` F?BM? i?QìM; ?QÊ
M`v ;BªB i?Q+? +€B ;b- #^M; F?¬M; i?b H` iU H`K K'ii? /B M "¢+? ;B 5
*€B Q M M`v- ?„M F?¬M; M?"M +kM; TªB M?"M- ç +?Q b„+ K†i +O ?„M H`K b Q +
ç2M\
*?9` FB #'i [m€ H` im pB >mv M GBM? +ªM?- ç•m +| i? M`Q H` ç®B i?O +O h?€
HB M #` i`'M €T5 L; QìB M`v imv H¬M; K`v t M? ç¬B K„i ç T- M?QM; H¢B H` iB m +
M; ¼+- H`T iS+ /¼ ç M b„+ K†i i`„M; # +?- F m H M,
@ :B ;B +Smi 5 *Smi 5
:•v` ç°M; ioM? HÈM M?Q p"v`²B- i•M MQÆM; +kM; ç2K F?,M ?d iW i` M ç-m ?€B
iS+ H°` #B m H° pW KWM; pW bÊ,
@ h?€B G¢+5
@ hY aQÆM;
> B M; QìB i` im´B +€+? F?¬M; M?bM M? m- ibM? w HB M iK+- +QB M?Q H` F ç-
+?mv M5 E?| i`€+? M; QìB i Km®M ç€M? ç M i"M +Y - p®M H` pÊ +?²M; bQM ibM?
+S i? +?B ` 5

NjyX *?QÆM; N9y, *K+ .B M >¶M GQ¢MX UkV

h`Q hY aQÆM; FBM? ?d [m çB- F?m¬M K†i H`T iS+ i`„M; # +?- KQìB M; |M M„K +?
@ L; QÆB çB K m- F?¬M; +-M HQ +?Q i 5 L; QÆB +| i? iÈB- i ç½ i?'v çO`²B5
@ hY aQÆM;
@ æWM; H½M; T?Q i?ìB ;B M- M; QÆB çB K m- i ;B9T M; QÆB M; ,M H¢B5
h`Q hY aQÆM; FB M ç`M? M|B- i v TªB pmM; H M- i`QM; i v ç½ M?B m ?ÆM K°i
M`M; ?Q`M? FB K MÆB i v- `i +| tm i? K°i M; QìB + M? ;B [+Y M; ä- p¢M M; QìB F

G•K G¢+ i? 'v HB M•K i? -K ; "i ¢-m- ? „M +? "K +? ¢T F? -M; +| /MM; ¢¢B M,M; HU+ i
H" Km®M M?bM M?•M T?~K +O h"Q hY aQÆM; K°i +?9i- K" F i [mª M"v +kM; H"K
K½M- +| i? +| ¢QÊ+ HQÆM; T?®B M?Q i? - H" /mv M T?"M +O h?€B G¢+X

@ hB M M?•M5

*?9` M"Q +ÁM F? -M; +| H"K iBM? iQÌM; ibM? ?m®M; - imv ? „M #` h?€B G¢+ FB K
KbM? M?'i ¢`M? +| i? +Sm ? „M i?Q€i ?B K- H¢B ?mM; ?,M; +`M [m'v p- +MM; X

@ L;QÆB +€B ¢² ¢ iB M M"v- `ä`"M; /€K ¢°B M!M t M? +?Q H½Q iY- #m'Bi®B t2
F? -M;5

_ä`"M; H" K°i M;QÌB i` im'B M? im'M- M?QM; KB M; H¢B i M? iQÎB i?'T FûK M
F?€+? ¢ m M?`M F? -M; ¢QÊ+ +QÌB `° H MX æ®B pÈB #¼M ? „M K" M!B- B i? „M;
K'm +?®i H" i`"M; /B M M€Q M?B i? v H" F? -M; - i?'v ¢½ ;?B M ? v F? -M; - QÊ+ ;b
+?B M K°i ??B KÈB i®iX

hB m iY M"v KB M; i?®B- +?ŠM; M?[M; b„+ K†i h"Q o•M EB K- h"Q hY aQÆM; iS+
i`QÎM; H½Q +kM; H" K†i ;B" ¢Ä H M- F? -M; +| ;B€Q /QÐM; M?Q i? - ¢•v +?QM? H
t2K tûi H" i?B m ;B ;B€Q5

L?QM; L?¢+ G½Q ¢-m ?ÆM b€m M;?bM im'B KÈB bBM? ` +QM i` B- K" M?B iY H
FûK U ?,M; ?€B i` M? ;B" M?Vô - +?Q iÈB jy ¢½ +| #ªv ?"m ¢¢B- M?QM; K" #ÎB p
.QÆM; h?€M? ;B€Q FûQ ¢B- bÈK ¢½ +? i`²BX

L?QM; Î# M i`QM; #ªv ?"m ¢¢B M"v- +?d +| K°i H" M K ¢BM?- L?¢+ G½Q ¢-m iU M?
iÈB +U+ ¢B K- K†+ /M F? -M; +| ¢ +?Q ? „M Î i` M M[b„+ ¢B [m€ t - M?QM; pšM ¢
[m2M +QB i`ÎB #^M; pmM; - M; "v ?-K M v Î i`QÊ+ K†i K'v p¢M F?€+? M?•M t'm ?'5

hmv i`QM; M°B i•K L?¢+ i`QÎM; H½Q +kM; `i iS+ ;B" M- M?QM; +`M; M?B m ?ÆM
+MM; +?€M; ?ûi h"Q hY aQÆM; - M m F? -M; +| M[M?•M M"v i?Ov iQM? /QÆM; ?Q
i`QÊ+ K†i K¼B M;QÌB ói?'i i?®ô- im-M` M!B iK+ b Q\

G" M K M?•M /QÈB ibM? ?m®M; ;†T ¢QÊ+ pÊ M;Q¢B ibM?- +| i? F? -M; ?Ä F?Q ¢

@ hB m i¢T +?OM; M;QÆB K m i?ª M;QÌB- H½Q T?m +| i? +?Q M;QÆB K°i +€B iQ

L?¢+ i`QÎM; H½Q H¢M? HMM; M?bM h?€B G¢+ M!B ` - K°i # M H¢B ¢®B pÈB "¢+?
#ÎB pb ó¢®B T?QÆM;ô ¢½ H"K ? „M Î i`QÊ+ K†i K¼B M;QÌB t'm ?'5

"¢+? ;B ;B +?O i?"i ¢9M; H" M^K +kM; i`9M; ¢¢M- ? i H-M M"v iÈB H-M F?€+ H¢
b„+ K†i +`M; i? K•K i`-KX

"¢+? u L?•M H¢B ¢2K €M? K„i ?Q"BM;?B ¢ªQ i` M M;QÌB G•K G¢+ K°i +?mv M- H9
¢¢B +?B M G ;B ¢½ +| im pb ó>¢Q GBM? +ªM?ô- ?B M i¢B ?ŠM H" ¢¢i ¢ M *?O C
i`,K M,K- ? „M H¢B i?B M i`B +kM; F?| +| F?ª M,M; i`QM; i?ÌB ;B M M; „M M?Q p"v
GBM? +ªM? \

L" M; #B i`ä b m HQM; G•K G¢+ +| K°i i? HU+ i? -M #Q K" F?OM; #®- M!B F? -M;
~M iW K°i MÆB #Q K"i ; -M ¢!5

h?€B G¢+ ¢QÊ+ G•K G¢+ H"K +?¶ /U - iU M?B M F? -M; ;b FB M; F}- H9+ M"v K°i
+?9` - ó" ô Î# M i`QM; K°i iB M; ;BÁM p M; - #ªv +€B ` ,M; +MM; K°i ¢¢Q K€m iQ/

@ ?

h•M H M; F m i?ªK i?B i- #ÎB pb #` h?€B G¢+ T?QM; # HoM? pU+ +?B HU+- ? „M
?"M? iU HB m- +€B i?®M; F?' M"v H" #` i?K i?"i bU5

æ¢B #° T?"M K¼B M;QÌB ¢ m H° ` p F?BM? i?QÌM; - pä ;Ba +€B M"Q F? -M; T?ªB
[m¢i K°i +€B i€i- K'i K'v +€B ` ,M; b) F?| + ¢ M #B i?B M ¢"T ¢'i M?Q p"v- M;QÌB M
;b\

a„+ K†i L?¢+ i`QÎM; H½Q M?Q K€m- M?QM; +?SM; FB M i v FB +O h?€B G¢+ ç†i
+?d+! i? FB K+? t9+ ç°M;- M?QM; i`QM; ? B K„i i?“i ç9M; H` T?mM` ?Ä - ?„M
+¬M; T?€T- i`QM; +Æ i? iU M?B M +! ?Ä +?B HU+ `²BX

h`Q hY aQÆM; +kM; F?~M i`QÆM;- imv #•v ;Bì h?€B G¢+ M?bM ;B®M; M?Q mv T
M?Q i? iQ`M #° H` , p`Q +QM iBM i`QM; i v ?„M- p b m i`W F?B ?„M +! i? +?¢v i
M m F?¬M; +?d +¬M #` "€+? L;mv i h¬M; #„i çQÊ+ H` M?`i ç`M? T?ªB +? i5

L`M; `m°i K K i`,K K®B- +m®B +MM; ?¢ tm®M; [mv i ç`M?- M m h?€B G¢+ +? i- +€
b®M; K°i KbM?- F?¬M; i? T?K i?•K ibM? ?„M ?¬K M v K¢Q ?B K t¬M; p`Q5 *?O
M`M; M;QÊ+ H¢B i`M ç`M? H¢B- ç¬B K„i ç T H` F?¬M; M?€v K„i K` M?bM +?^K +?
KbM? b) [m M ?„MX

@ h`Á F?¬B ?`B +kM; F?¬M; t tQ+? ;b M?B m5

>² i`QÎM; H½Q çSM; /"v- ?„M ?QÈM; "¢+? ;B ;B +?O +?„T i vX

@ G¢B ç +?Q "¢+? ;B +?O +? ;B mX

"¢+? ;B ;B +?O F?Q€i i v +?†M H¢B M|B,

@ J¬M T?€B M`Q F?¬M; +! K'v ç iY F?BM? i?QÌM;- >² H½Q ç F?¬M; +¬M ç Î i`Q

*€B M`v H¢B t2K M?Q bU ibM? ;b\ E?~m F?Q M|B +?mv M +O >² i`QÎM; H½Q M`v
K¬M- M?QM; K'm +?®i H` i¬M; +?O +?QM? [mv ÎM; v # M +¢M? çSM; ç'v ?5

@ h?W /`T M?B m M;QìB Î ç•v- #´M i¼ ç M;?` ?m, #Ä i¬M; +?O p` +O h`Q o•M EE

>² i`QÎM; H½Q ;BÆ i v H M- ç½ M;WM; H¢B K¼B M;QìB +?•m ç¬m ;?û i BX

J°i i?¢+? FQ+? i?Q+? M;`M i¬M; b|M;5

a Q H¢B p"v- F?¬M; TªB +QÈT +¬ /•m Q- M?Q i? M`Q +QÈT +QÈT H¢B #B M i?“M

h`Q o•M EB K +ªM? ;BÈB F?¬M; + Q- M?QM; i`QM; HÁM; H` b€M; M?Q imv iX >„M
[m M ? i?¬M; ;B - K°i +€B M„K ;B[ç` p` i¬M; +?O +?QM? i?®M;- +€B F?€+ i?b +?
?ÊT b) ç2K "€+? L;mv i h¬M; K°i KU+ F?®M; +? X

>B M i¢B imv >² i`QÎM; H½Q H` i? HU+ ç M?`i i¬M; K¬M- M?QM; ç€M? F?¬M; H¢
i`QÎM; H½Q HB M ?ÊT- /M b Q M;QìB i +?B K çQÊ+ ç¢B M;?o - ?„M TªM F?€M; b
#`i i?m" M5

*`M; K'm +?®i +?QM? H`- b m HQM; h`Q o•M EB K +ÁM +! h`Q S?B .QÆM;- [m, KÈ
[m M- ç•v H` K°i HU+ mv ?B T p¬ ?bM?- M?QM; H¢B ç +?Q i'i +ª K¼B M;QìB i`QM

"¼M ?„M +?d+! i? ¬K [mv M- H¢B F?¬M; i? i?U+ ç®B pÈB h`Q o•M EB K H`K` +
h`Q S?B .QÆM; iQM? b´5

>² i`QÎM; H½Q iU M?B M F?¬M; + K HÁM; i?9+ i?O +?`m i`|B- ;B Q` [mv M ?`M?
pU+ "¢+? ;B +`m F i H¢B- +! "¢+? ;B H`K +?¶ /U - ?„M ?Q`M iQ`M +! i? +SM; `„M
F?¬M; i´M i?QÆM; h`Q o•M EB K- M;`v b m h`Q S?B .QÆM; tm'i [m M +kM; +! +€E

o€M ç½ ç|M; i?mv M- ç M H9+ ç| +?Q /M h`Q S?B .QÆM; +kM; TªB M;?o ?"m [mª
i?Q€M; K°i T?€i5

NjRX *?QÆM; N9R, J°i *?¬m GQ¢M h€iX URV

>¬M H M`v ç°i M?B M #` ç¢B M€Q- iU M?B M i`Î i?“M? i?ìB +Æ i®i M?`i ç >² i`QÎ

L m F?¬M; TªB +QM ;€B +MM; h?€B G¢+ FB [m M ? K" T Kì HB + K„i HB M +! i
+kM; Km®M ?Q`B M;?B ? B M;QìB G•K G¢+ H` >² i`QÎM; H½Q +® w M #`B5

E?¬M;- +kM; +| F?ª M,M; M¬v- +€B FB +?QM? H¬ ç®B T?QÆM; ç½ bÊK T?€B M;Qì
H¬ M?Q i? - i•K +Æ +O >² i`QîM; H½Q +kM; [m€ i?•K i`-K çB ¬ M? 5

h¬Q o•M EB K H¢M? HMM; M?bM t2K >² i`QîM; H½Q M|B,

@ Jm®M ;B€K [m M U p¢+? i°BV #´M i¼ - M;QÆB +ÁM +?Q çO iQ +€+?5

@ "´M i¼ F?¬M; çO iQ +€+?- p"v +€+ i`QîM; H½Q F?€+ i?b b Q\

>² i`QîM; H½Q ç²M; /¢M; +QìB H¢M?- î # M i`QM; p¶ p¶ i v- #®M ;½ i`QîM; H½Q +
b m +O ?„MX

"€+? L;mv i h¬M; +| i'i +ª b€m ;½ >¢Q GBM? +ªM? i`QîM; H½Q- ?B M i¢B +| M,K +
h¬Q o•M EB K- ?ÆM M[h¬Q o•M EB K p®M +?d +ÁM K¶B +€B / M? i¬M; +?O- ibM?
Hv ?„M F?®M; +? X

@ L¬v- i M|B +€+ M;QÆB çWM; ;B¼M; F?€+? €i ;B¼M; +?O M[5

G•K G¢+ p¶ p¶ i v çB iÊBX

@ L;QìB F?¬M; +| +?mv M ;b M[i?b +9i M; v- h¬Q ?mvM?- ?¬M bU +?€m M;Q¢B
M;QÆB- M;QÆB M;QÊ+ H¢B M M iÄ +€B i?€B ç° ?5

*QM K M|5 *€B M¬v H¬ H9+ M¬Q `²B- M;QìB M¬Q +ÁM +| i•K ibM? ç w i`"M ?¬M H
*?9M; i•M F?€+? ç m KQM; KÄB "€+? L;mv i h¬M; ç¢B HQ¢M- +€B M¬v w M;?o i?
b) K°i H¬M M[i~v #¬B- i? HU+ K¶B K°i M?" ç m +| +Æ ?°B [m"i F?îB5 *€B ;¼B H
HQ¢M i? +kM; ç²M; /¢M; ` ?¬Q T?9 ç'v5

*€B M¬v K„i M?bM i?'v ç½ Km®M ç€M? M? m- M?QM; G•K G¢+ H¢B p¬Q H9+ ç| ç•
M?B M ç ¼B M;QìB i?'v çQÊ+ K„i T?B M- ?"M F?¬M; i? M?Q H¬ K°i +QM `m²B +?

>ÆM M[- `®i +m°+ H¬ B ;B¼M; F?€+? €i ;B¼M; +?O `²B ?a\ *€B M¬v `ä `¬M; H¬ pB
L;QÆB K°i M;Q¢B M?•M iB M ç M H¬K +€B ;b- F?¬M; bÊ i?"M? K¬M i?'i ?Ä - ç2K
i¬m b Q\

a„+ K†i h¬Q o•M EB K +Q H¢B- +€B M¬v H¬ F /î ?ÆB î ç•m ` - ?B M i¢B +ÁM çB M

@ h¬Q #€ #€- i +MM; hY aQÆM; i?U+ bU H¬ i?"i i•K v m M? m5

h?€B G¢+ pšM F?¬M; [m M i? K T?B M- HÈM iB M; ;B"i K°i +•mX

h¬M; /B M p¬ +MM; [m€B /`- K°i # M H¬ çQ¢i i¬M; +?O p`- K°i # M H¬ çQ¢i i•M MQ
ibM? F?¬M; HB M [m M M? m- M?QM; H¢B [m, /` K¬ ç M p¬Q +MM; K°i +?¶X

@ æ½ çO `²B5

"¢+? ;B ;B +?O pšM H¬ FB K MûM F?¬M; çQÊ+X hmv FB M; F`i? HU+ b m HQM
MÆB M¬v K°i +?mv M- M m +€B ;b +kM; F?¬M; H¬K i`î p K¬ M|B- "¢+? ;B ç½ +| i?

@ G•K G¢+- i?2Q #´M i¼ çB ` M;Q¬B M|B +?mv M5

*?mv M t'm HÈM M?'i MÆB ç•v H¬ G•K G¢+ +MM; i? HU+ i?¬M #Q T?Q b m ?„M- "
ç2K G•K G¢+ H¬B ` F?ÄB pMM; H¬v M¬v- /MM; M,M; HQÊM; M„K ;B[ i`QÊ+ K„i +O
+| i? #S+ pm i?Q€B p`5

J¬ Km®M i`'M M G•K G¢+ +kM; `i / /¬M;- F?¬M; TªB H¬ Km®M +?Q +?€m M;Q¢B
o•M EB K b Q\ "¼M ?„M +,M #ªM F?¬M; +| w i´M i?QÆM; h¬Q o•M EB K- K¬ ? B M;C
i` M H¢B H¬ ibM? ç-m w ?ÊT- +?d +¬M ç +?Q h¬Q o•M EB K KBM? #¢+? L?¢+ i`Q
çQÊ+ ?„M- ?„M /o M?B M H¬ #Ä çB w MB K [m M ? i?¬M; ;B M¬v- +?Q T?ûT +QM

*€B FB +?QM? H¬ F i +K+ i'i +ª ç m pmB p X

"'i [m€- ?„M M;?o ç M imv i®i- M?QM; G•K G¢+ b) €M H'v F`+? #ªM +O ?„M K¬ çB

@ L;QÆB H¬ +€B ;b ç| - MÆB M¬v +| ç` T?QÆM; M;QÆB t2M p¬Q b Q\

G•K G¢+ i`WM; K„i- ?„M i? Ì Æ H¢M? M?¢i- bÈK i?`v `ä K`v M?|K M; QÌB M`v #`M i
?„M #•v ; BÌ- M; v +^a hBM? æ H½Q i´ +O i?€M? ¸` Î ¸•v ?„M +kM; /€K K°i #¢i i B
*?O GBM? +^aM? iB m pä ; B^a H¢B ¸QÊ+ +QB H` +€B ; b\

*m²M; 5 h?U+ +m²M; 5

h'i +^a K¼B M; QÌB ?Qi K°i ?ÆB F?Q H¢M?- +?Q /M H` b m HQM; h`Q o•M EB K +| K
>¢Q GBM? +^aM? H½Q iY +kM; F?¬M; /€K ¸®B pÈB "¢+? ; B ; B +?O €+ M; ¬M iQÆ
/kM; F?Q M?Q p"v\

h? ; BÈB pä ; B^a F?¬M; +| +€B ; b +¬M; #bM? +?QM? M; ?o ¸€M; M|B- M„K i v M; Q
? i i?^av- G•K G¢+ ¸•v F?¬M; T?^aB ¸ M; i b K +? i b Q\

G•K G¢+\

±- +?ŠM; H) +?QM? H` i?¬M #Q h?B m +?O G•K G¢+\ > ? - M m i?"i b U H` M?Q i?
S?B .QÆM; # [m M KÈB /šM tm'i M?B m +?mv M?¬K M v M?Q p"v- K` M; mv M M?•
óG•K G¢+ô M?K+ M?½- ?¬K M v +?€m; €B +O ?„M H¢B +MM; +?€m M; Q¢B i` B +O
MÊ M`v H` iQM? iQ€M M?Q i? M`Q ¸•v\

*?9M; i•M F?€+? ¸ m H` +`M; M; `v +`M; KQM; ¸ÊBX

"¢+? ; B ; B +?O t€+ i?U+ i`QM; HÁM; +ÁM +| FB M; F`- M?QM; FB M; F` +kM; F?
HU+ i?¬M #Q b m HQM; G•K G¢+5 L?QM; G•K G¢+ +ÁM FûK +?d p`Q KkB +O ?„M
?„M +| i? M?`M ¸QÊ+- p"v b m M`v ?„M F?ŠM; ¸`M? T?^aB M?B m i? K M; Q¢B ?B r

@ >W- F?¬M; +?2 ¸"v KB M; - #`M i¼ i? v i`QÎM; #®B +O M; QÆB ; B€Q ?m`M M; Q

"¢+? ; B ; B +?O K°i +?QÎM; ¸~v ` - ?QÈM; G•K G¢+ i`'M €T ¸B [m - K°i ¸¬B #`M i
¸°M; H M ?`M K M; FBK HQ¢B5

_®i +K+ Km®M ¸€M? `²B5

*?9M; i•M F?€+? ¸ m #bM? w K` ¸®B ¸½B- #bM? i?QÌM; Km®M M?bM ¸ M *?O GB
+€B FB H` F?¬M; / /`M; #U+ M`Q- F?<sup>a</sup> M, M; ¸ÌB M`v +kM; +?d +| K°i H¬M +Æ ?°B

" 5

L; v Î i`QM; €M? K„i p¢M +?9M; KQM; +?Ì- i?•M i? "¢+? ; B ; B +?O H¢B K K M?kM
K†i ¸'i- ; B®M; M?Q ¸°i M?B M M?bM i?`v €+ K°M; M; 'i ¸B5

*€B M`v

h'i +^a K¼B M; QÌB i`ÊM i`ÁM K„i- ¸•v H` +?mv M ; b t<sup>a</sup>v ` \ G` G•K G¢+ ¸°i M?B M`
+?O #` T?€i FBM? T?QM; \

Jm®M M|B G•K G¢+ ` i v- M?QM; ?„M `ä ``M; M; v +^a M; |M i v +kM; F?¬M; +| ¸°M;
M[- "¢+? ; B ; B +?O H` \*?O GBM? +<sup>a</sup>M? +?Q +QÌM; ; B<sup>a</sup> ?- B +| i? i v #`i ¸°M; -
?„M H`K H"i ` \

*?ŠM; H) "¢+? ; B ; B +?O ¸°i M?B M i~m ?Ä M?"T K \ *€B M`v +| M?B m F?^a M, M
Hmv M M?Q p"v H` F?¬M; F€ H¢ [mw ?B K- M?QM; Î i`QÊ+ K„i # Q M; QÌB M; Y K†
M`v i?"i ¸9M; H` MûK ¸B ¸QÊ+ `²BX

@ h`Q ?mvM?- M?Q i? M`Q\

G•K G¢+ +, M #^aM F?¬M; +| ¸®B pÈB "¢+? ; B ; B +?O HB + K°i +€B- i`„M; i`ÊM #Ä

L?Q #¼M M; QÌB h`Q o•M EB K- L?¢+ i`QÎM; H½Q- >² i`QÎM; H½Q +kM; b) F?¬M; M
M?Q p"v- Km®M M|B "¢+? ; B ; B +?O +?Q /M H` i~m ?Ä M?"T K - M?Q i? M`Q b) I
?¢ M`Q +| M?B m i`MM; ?ÊT M?Q p"v- bU i b M? ` F?€+ i?QÌM; i'i +| #Q ~M ?5

L?QM; Km®M M|B "¢+? ; B ; B +?O H` #` M; QÌB +?'M M; 'i ¸B- +€B M`v B +| i? iB
GBM? +^aM? +?Q +QÌM; ; B^a ?- K°i +?B m F?¬M; +| ` ¸½ #` M; QÌB ¸€M? M; 'i ¸B- +?Š

NjkX *?QÆM; N9k, J°i *?—m GQϕM h€iX UkV

@ •+?

h?ÌB çB K K¼B M;QÌB Î ç•v FBM? M;ϕ+- "ϕ+? ;B ;B +?O T?€i` K°i iB M; ` M`d i
>„M +ÁM F?¬M; +| T?€i ?B M KbM? H` M?Q i? M`Q M; 'i çB- K°i i?•M çSM; H M- i
KÌ K`i +?B b„+X

@ hB m iY- M^K tm®M; +?Q #´M i¼ 5

v i?S+ +O ?„M +ÁM F?¬M; +| [m v iÈB- i?'v G•K Gϕ+ [m v HQM; p T?Q KbM?- H`
H—M M[M?ªv H M T?€i F?ÎB +¬M; FQ+?X >„M FB M; F` i? HU+ i?—M #Q b m HQM
;B i- M?QM; M?Q i? M`Q +kM; Km®M ç +?Q G•K Gϕ+ t2K +?9i Qi M? M b„+5

G•K Gϕ+ M?QÈM; K`v- H½Q ;B ?Ä M`v M?Q i? M`Q +ÁM T?•M F?¬M; `ä iB M? ?
#B i t'm ?´- +€B FB G•K Gϕ+ +kM; F?¬M; +—M F?€+? F?Q `²B5

@ h?€B Gϕ+- iÈB- pª KB M; H½Q ;B ?Ä M`v5

G•K Gϕ+ i?m" M KB M; M|B ` - ç•v H` Km®M ;B9T +?€m M;QϕB i` B H" T mvX

h?€B Gϕ+ M; ?û +QM KÈB ç - M; ?2 p"v +?d v m F?¬M; bÊ ?½B- H" T iS+ FQ+? ç°M;
F?„+ M`v- +?9` FB ?Q`M iQ`M H` M?•M p"i F?¬M; [m M i`¼M; ;bX

E?~m F?Q i?"i HÈM- p"v K` ç °i hQ€B GBM? +ªM? iB m iY çB i€i i B *?O GBM? +
F?¬M; i? M? idM? çB ` M? \ \*QB M?Q H` *?O GBM? +ªM? + Q i?O L; k >`M? HBM? +
+€+? M?Q p"v5

L?QM; h?€B Gϕ+ HϕB i`M ç—v iBM iQÎM;- G•K Gϕ+ H` B- hBM? æ *?Q h¬M- M?•
K°i *?O GBM? +ªM? iB m pª ;Bª +ÁM F?¬M; çÆM ;BªM\

J` im pB hQ€B GBM? +ªM? i€i \*?O GBM? +ªM? + Q i?O- +€B M`v H` i`QÈM; Kti #U
i?B i? M;QÌB F?€+ i?"M? iUm mv / M? +O KbM?5

h?€B Gϕ+ #` FQ+? ç°M; K` +?ϕv iÈB- K°i +€B i€i p¶ ?QÈM; Kti "ϕ+? ;B ;B +?OX
???- i?"i ç9M; H` /€K` i v ?5

h'i +ª K¼B M;QÌB +| HQϕB +ªK ;B€+ M?„K K„i F?¬M; ç`M? HÁM; M?bM- #ÎB pb ?'
M; ?o- imv i ç®B H` #` "ϕ+? ;B ;B +?O M´B ;B" M i`€B HϕB K°i +€B i€i ç€M? M€i #

@ h?€B Gϕ+

h`Q hY aQÆM; FBM? ?¬ K°i iB M;- i`M ç—v imv i p¼M; X

" 5

J°i iB M; ;BÁM p M;- K°i +?QÎM; M`v +O h?€B Gϕ+ `„M `„M +?„+ +?„+ K` p¶ p`Q i`
hoM?5 hB M; FBK`ÆB +kM; +| i? M; ?2 çQÊ+5

h?U+ i€i H M`²B ?ª\

" 5 " 5 " 5

L?QM; +?¶i®i+O G•K G¢+ imv #¼M ?„M F?¬M; ç M- M?QM; b m M"v M mi?2Q b€
 G¢+ p¶K¬M; M;U H"i®i`²B- M|B F?¬M; +?WM; M;Q|B i M•M; K°i M;|M i v- +?¶i®
 ? i\

L;?o M?Q i? - #¼M ?„M F?¬M; +ÁM iB T iK+ #B i F?m'i F?m'i T?K+ h"Q o•M EB K
 M;mv M`²B- H9+ M"v B Km®M F?mv M #¼M ?¼Hv F? B "€+? L;mv i h¬M; #¼M ?
 •M mv i`M? i?B KÈB H" T?K+ M;Q|B +?B ç¢Q- i`QÈ+ FB ç¢B #'M; ç½; ä [m - ?B M
 ` H"K K²B /K- i¢B b Q T?ªB bÊ #¼M ?„M +?ÆB ` +€B #`T #ÊK ;b\

@ >b ?bX L;QÆB i?"i ç9M; H" t'm5

h¬ J`Î # M ?¬M; G•K G¢+ #'K K°i +€B- h?€B G¢+ b) HÈM ; M M?Q p"v- iU M?B M
 #^M; F?¬M; i?b iB m iY M"v H¢B ?€ /€K M?Q i? \

G•K G¢+ +Q|B ? ? X

>„M +?d +| K°i +?€m M;Q¢B i` B M?Q p"v- ?ÆM M[h?€B G¢+ +kM; F?¬M; +| ç +?
 M?B M Km®M i? K p"Q +?B m +®X

>¬M H pB M K½M tQM; pB +- M,K ç| #ÎB pb h?Ov .Q M? h•K ;B2Q tm®M; M?•M- ?
 +QB M?Q i'i +ª ç m pmB p X

G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| Î"€+? L;mv i h¬M; +?Ì H•m- K" H" K°i +€B +'i #QÈ+ p iÈB C
 >mv M "BM?X

@ hBM? hBM? æ 5

.M +?Q /MM; E?QÆM; >mv M "BM? i`'M ç`M?- +kM; H" ?QªM; bÊ i?'i b„+- H°` p
 *| i? F?¬M; FBM? ?½B b Q\ G9+ M"v KÈB # Q M?B m M,K\ > B i`,K M,K +kM; F?¬
 >mv M GBM? +ªM? i?ŠM; #½Q i® iÈB hBM? æ M?'i i`¼M; i?B M- K" M?[M; M,K M
 F?¬M; iB M- imv çQÈ+ h?¬M hYm- M?QM; +kM; +?d H" Î +ªM? ;BÈB HoM? M;° KÎ
 HQÈM; pŠM H" +-M i?|B ;B M /`B /ÁM; #m²M +?€M iQ+? HkvX

hB m iY M"v ç M i°i +MM; H" ?¢M; [m€B p"i ;b5

@ hB M #®B- p½M #®B ç½M ?"T hBM? æ - +| i? iB M ?"M? pQÊi [m pk i`K- F?¬
 hBM? æ² ? v F?¬M; - M m F?¬M; p½M #®B +kM; F?¬M; #B i +?¢v çB ç•m5

G•K G¢+ M|B i?ŠM; w ç² ç MX

Nj9X *?QÆM; N99, hBM? æ²X UkV

J M? K¬M; pk i`K b Q K" +U+ HÈM- M m F?¬M; +| iBM? ç² +?d /šM- +€B FB +?Q
 F?¬M; ;B M +-M; T?€T +kM; F?¬M; +| /MM; - +?d #B i +? i ;B" Î i`QM; hBM? >ªB ?
 .M b Q- +?d +-M Î i` M T?QÆM; ?QÈM; tm'i ?B M Kªv K v ç° H +? - +€B FB ç m H
 E?QÆM; >mv M "BM? +Q|B F?' K°i iB M; - t2K M?Q ç®B pÈB G•K G¢+ i`B i ç T?K
 F?¬M; i? /MM; €M? K„i i?Q|M; M?•M çB +•M M?„+X *| i? im ç M hBM? æ +ªM?-
 F?®M; +? i•K iB M? +O KbM?- H"TiS+ +| i? H"K çQÈ+ F?¬M; Q M? i¢B i•K- M;Q|
 H" KbM?- ç•v H" ?•K K° F?¬M; ç MX

@ hB m iY- M;QÆB +kM; F?¬M; +-M ;¼B iB M #®B M[- iB T [m p`B M,K- t2K +?
 pQÊi [m i `²B5

E?QÆM; >mv M "BM? pŠM +| +?9i +ªK F?€B- /M b Q G•K G¢+ v m M;?B i +kM; F?¬
 i? ç +?Q M;Q|B çÆM ;BªM iB T M?"MX

h`QM; i? ;BÈB oä ;B^a- /MM; i?U+ HU+ pB i¬M5

@ E?QÆM; ?mvM?5

G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| b o /B M +½B H€Q- ?„M H¢B tQM; ¢®B T?QÆM; iB M #®B-
?´K¨i?¬BX

@ hBM? æ² î ¢•v5

E?QÆM; >mv M "BM? iB m b€B +QÌB +QÌB- # M ¢-m î i`QÊ+ K†i K'v H½Q i´ hBM
?„M +kM; F?¬M; ? bÊ ?½B- +€B FB +¨M; i? K F?¬M; +-M bÊ ?½B ¢®B pÊB G•K G
M¨v v m M; ?B i K¨i?¬BX

@ JÈB [m K'v i`, K M, K- M; QÆB H¢B i, M; H M M?Q p"v- i®+ ¢° iBM? iB M im pB M?
+| i? b„T t T i?QÊM; ¢ŠM; `²B5

h`QÊ+ FB - G•K G¢+ +?Q `^M; h?¬M ;BÈB iU M?B M iQ¨M #° H¨i?¬M HBM?- M?Q
F?¬M; +-M T?ªB M|B- +?d H¨i?¬M HBM? bBM? ?¢ +QM M®B /äB- M?|K M; QÌB M¨v
i?¬M HBM?- +-M iWM; #QÊ+ im Hmv M- K¨p ä ;B^a?¢ ;BÈB T?B i?, M; - +kM; +| i?
K M; H M K°i M?|K M; QÌBX

hUm M?Q G•K G¢+ - +?Q /M ?B M i¢B ?„M F?¬M; +| h?B M M? ¢B M- M?Q p"v H9+
b) H¨K ¢ M "€M h?¬M F?Q +MM; HQ¢B- i?¬M; [m T?QÆM; i?S+ h?¬M +?B i?Q Hn
b m ?Q†+ H¨i?•M M?•M +O KbM?- M?Q p"v H9+ M; QÌB i?S ? B H¢B T?B i?, M; h
¢®M; HÈM M; QÌB K M; H M h?¬M ;BÈBX

"ÎB p"v- h?¬M ;BÈB i?"i` H¨T?¨K M?•M +?B K id H +¨M; HÈM- i?"i ;B®M; M?Q ?¢
+€B iBM? +-m H¢B +| i? +| K'v +€B\ æQÆM; M?B M- ibM? ?m®M; L; •M L; mv i iB
i?b +¨M; i?B m ¢BX

"i [m€- i®+ ¢° im Hmv M M?Q G•K G¢+ +kM; +?d H¨+| i? Î h?¬M ;BÈB b„T t T i?Q
¢¶ i`¢M; M; mv M\

@ h?¬M ;BÈB- +| ¢QÊ+ [m€ M?B m F€ i`•M /` #ªQ K¨M; QÆB F?| +| i? iQÎM; iQ
+?QÊM; ? B ;BÈB i²M i¢B- p"i T?¨K h?¬M +'T F?¬M; +| +€+? M¨Q i`mv M ¢ M ?¢ ;B

E?QÆM; >mv M "BM? i?Î /¨B M|BX

L?QM; G•K G¢+ H¢B F?¬M; HQ T?ªM ?d- ?„M +€+? h?¬M *ªM? +kM; +?d H¨FûK K°i
+| h?¬M Zmª i?¬M /QÊ+ +kM; FûQ ?„M F?¬M; ¢QÊ+ # Q M?B m i?ÎB ;B M- M m h?
p"v- +€B FB iQ +?´i +O h¬J` +?9M; M[ b) F?¬M; +-M HQ H„M; `²B5

æQÆM; M?B M- M?[M; F€ i`•M M¨v i i M?B M F?¬M; +| i? ¢ÆM ;BªM ¢2K iÈB i v-
H¨T?¨K M?•M bQ pÊB i?¬M HBM? M?B m- bÊK +ª ¢€K ¢ m i?¨M? iUm i?¬M p`²B5

L?QM; G•K G¢+ +?d +-M +| i? Î h?¬M ;BÈB ¢€M? ` K°i T?B M i?B M ¢` - +€+ M
h?QÊM; h?B M i?¬M- h?¬M oQÆM; +'T #"+ F?ª M, M; `´i F?| - M?QM; Km®M im i?"
+| H) imv i F?¬M; p'M ¢ 5

J¨+?d +-M H¨i?¬M- +?Q /M H¨>Q h?¬M- L; Kv h?¬M- ¢ m +| ¢QÊ+ i?¼ M; mv M p-
K¨M|B- ¢½ +| i? iB T M?"M5

L; QÌB KB M H¨+ÁM b®M; - +| i? b€M; i¢Q p¬?¢M F€ iQ+?5

G•K G¢+ iB T M?"M hBM? æ²- +€B M¨v +MM; ¢` ¢² i`mv M i?®M; i` M w M; ?o ?Q
K„i H¨M?bM F?¬M; ` - T?ªB /MM; i?¬M i?S+ ¢B M?bM- b) Î i`QM; ¢-m tm' i?B M K
iBM? +-m HÈM M?Ä- K¨+?d +-M ¢2K i?¬M i?S+ i" T i`mM; K°i iBM? i? - FB b) iU
F?Ä iBM? i? FB X

L?QM; hBM? æ² M¨v +kM; +?d H¨hmv i G¬B iBM? pU+ K¨i?¬B- +kM; F?¬M; +| # Q
+kM; +ÁM +?Q ?Q¨M +?dM? - i?2Q M?Q E?QÆM; >mv M "BM? M|B- ?B M M v ¢ M
M?Q hmv i G¬B iBM? pU+ +| ?ÆM p¢M +€B- +| +?9i iBM? pU+ i-K ¢| F?QªM; +€+

i`mv M i®M; +kM; F?¬M; +€+? M`Q i?`M? H`T- ; -M F +?d H` iW h?¬M ; BÈB T?ªM
çQÊ+ +| iBM? pU+ HB M KBM? M?Q p`v i²M i¢BX

hBM? +¬m +€+? L; •M L; mv i iBM? ; -M M?`i- ?ÆM M[+ÁM +| bBM? K M? i²M i¢B +
M?bM # M i` M hBM? æ² +?d FûK K`v i?®M F?QªM; +€+? M?Q p`v- +€B M`v T?|M;
H[i`bM? K`v M;`M M, K i?ÌB ; B M5

"ÎB p`v- G•K G¢+ M?`i ç`M? H` HU +?¼M K°i F?Ä iBM? +¬m ; -M ç•v S?B ok iBM
@ L; QÆB H9+ M`Q H M çQÌM; \

E?QÆM; >mv M "BM? ?ÄBX

L; •M L; mv i i?9 F?¬M; #B i H9+ M`Q b) #Ä MB K T?QM; K` - iU M?B M H` +`M; M
çB` M; Q`B +`M; i®i5 \*€B ; B +® T?QM; 'M M`v bQ pÈB K°i H-M M[T?QM; 'M- ç°
+'T ç°5

@ h +ÁM +| p`B pB + iQ T?ªB tY Hw- M?QM; +kM; b) F?¬M; +¬M # Q M?B m i?ÌB ;
G•K G¢+ M; ?o M; ?o M|B` X

*?mv M `B M; +O ?„M- iU M?B M H` Km®M i`B i ç ; BªB [mv i >Ä .B K +U M?•M
i?Q€M; K°i T?€i- #€Q G•K ; B /B i i°+ +?B i?M M;`v tQ - ç•v H` ?mv i ?ªB i?•K +W
?Ä Î i?€M? ç` H¢B M?B m H-M çm´B ; B i ?„M- i?M M`v ?€ +| i? F?¬M; #€Q5 æ
F?¬M; i? iB M M; ?B`²B5

*m®B +MM; - +ÁM Km®M çB ç2K L K L?QÊ+ >Q iB T i`Î p - €+ #` p¢M im´B J B >Q
?Q¢i [mª U b®M; K°i KbM? i?Ì +?²M; +? iV p`v i?b i?¬B- M; v +ª pB + iQ çÌB b m +
G¢+ ?€ +| i? #Ä [m 5

@ æ½ M?Q p-v- i +kM; F?¬M; HQm M; QÆB M; ²B H•m- #`i [m€- M; QÆB H`K pB + M
i`QM; i?B M ?¢- i i?"i H` #°B T?K+5 L?Q p`v çB- i HB M ç2K *?B M h?B M h?"T
p¼M; +| i? ç®B pÈB M; QÆB +| +?¶ i`Ê ; B9T- /M b Q H-M M`v iB M ç M çB m #BM
i?mv i T?K+ M`v +kM; +`M; K¢M?5

E?QÆM; >mv M "BM? M|B` X

L m M?Q H` imv i ?¼+ F?€+- G•K G¢+ M; QÊ+ H¢B +kM; F?¬M; +| ?SM; i?9 ; b- M
i?S+ H¢B ç +?Q ?„M H`v çQÊ+ M?B m Q+? HÊB- ?ÆM M[ ç•v +kM; +?d H` ?„M iW
HoM? M; ° ç¢i çQÊ+- M m +| i? ç¢i çQÊ+ ç®B T?QÆM; +?•M i`mv M- ?„M iU M?B
HoM? M; ° ?ÆM M[X

*?B M h?B M [mv i imv i ç®B H` h?¬M +'T +¬M; T?€T HB M [m M ç M T?€T i„+ T?
+| i? +| mv HU+ HÈM M?Q p`v\

G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| bo /B M +½B H€Q- ?„M ç®B pÈB pä ç¢Q +| bB K K½M? HE
F?¬M; i? #Ä [m - p +?mv M #€M? +?QM; çB- #€M? [mv H¢B- b m M`v ; 'T Ry H-M

Nj8X *?QÆM; N98, h€B L?"T h?€M? æ`

@ *?B M h?B M h?"T "€i *?Mv- H` i´ iB M E?QÆM; ; B i i?¬M; [m i?¬M +?B i?Q
H`v i t2K` - +€B M`v +kM; F?¬M; M; mv M p M- +| H) +ÁM +| i-M; +`M; b•m ?mv M
+kM; F?¬M; +€+? M`Q #´ i9+ #° T?"M F?¬M; i`¼M p M M`v5

E?QÆM; >mv M "BM? i?Î /`BX

æ•v H` iU M?B M- \*?B M h?B M [mv i +?QM? H` h?¬M h?m"i- HB M [m M ç M i-M
i?¬M HBM? KÈB +| i? ; B Q i?B T- /M +?Q E?QÆM; >mv M "BM? H¢B i?B M i`B +k

> B M; QÌB K°i +€B ; B€Q- K°i +€B ?¼+- ?²M M?B M [m M i?ÌB ; B M i`¬B [m X

J°i M;`v b m- E?QÆM; >mv M "BM? F?¬M; i? F?¬M; ?QªM; bÊ i?€M T?K+X

G9+ i`QÈ+ i?`B çB K ?„M im Hmv M *?B M h?B M h?“T "€i +?Mv- iW #„i ç-m +! i?
i? M;?°;

"¢+? ok i°+ i`lB bBM? im'M M K K,, M[- H¢B bBM? /` iQÈM;X *| ? B +€M? +| i? î >"
t2M p"Q M?•M HQ¢B +MM; ?mM; i?9 i-K ç| - +€B M"v H¢B ç +?Q #¼M ?„M ç½ M?"
ç²M; i?lB óQ i?Q+?ô X

L K iY #B M i?"M? HÈM ;B®M; - M[M?•M i?b i`î i?"M? F,, M[- i? i? ç¢B ç¢B ç m +
i? M? H•m- +mM; + 'T M; QlB T?€i iB iX L m HÈM H M i?B M iQ [m®+ b,,+ - i?b b) #`
JQlB K'v p¢M M,K tm®M; - +?OM; i°+ M"v ç½ K'i çB i'i +ª M;¢Q F?Q M,K ç| - i?"K +
iWM; ?mv ?Q" M; +O # 'M i°+ - +?d H" b®M; i¢K ?"m i? X

L; QlB T?ªM #°B- F i +K+ +?QM? H" M?Q i? 5

G•K G¢+ H,,+ ç-m- ?¢ i K i°+ F?¬M; H" ç² i®i- M?QM; i?€M? ç` M?Q i? M"Q H" ?`
H" +?| +,,M +?| - M?QM; KQlB K'v p¢M M,K tm®M; - +Wm ?"M b•m ?ÆM +kM; M M M

L,K ç| i' iB M bQM; T?QÆM; ;•v ` M; ?B T +?QÈM; ç½ bÈK i`2Q ? i- ?¬K M v M; Q
i' iB M K" #²B i?QlM; +€B ;b- hm-M h?9 i°+ +? i ? i +kM; i?¬B- æ` >"M? i°+ - "¢+
i`WM; T?¢i ç½ ç-v çO `²B5

G•K G¢+ F?¬M; M; ?o çB çÁB MÊ +k ? B KQÆB p¢M M,K i`QÈ+ - M?QM; G•K ;B #`
M; "M M,K i`QÈ+ - +?O ?mM; ç M M v +ÁM M?ÎM M?Æ M; Q" B pÁM; T?€T Hm"i- i?M

@ •M\

•M? K,,i +O ?„M M;QM; iK- M?bM ç M K°i i?•MªM? iU ?² +| +?9i [m2M i?m°+X L
?„M M; ?o iÈB ç•v H" B- M?•MªM? FB ç½ #B M K'i F?¬M; i?'v ;b M[X

G" B- p"v K" H¢B ç +?Q ?„M +| HQ¢B +ªK ;B€+ ;B®M; M?Q ç½ iWM; [m2M #B i5
>ÆM M[- ç| H" K°i M[M?•M /€M; M; QlB i?QÈi i? - +kM; F?¬M; TªB S?QÆM; o,M
b Q +| i? H¢B ç +?Q ?„M bBM? ` +ªK ;B€+ M?Q p"v\

G•K G¢+ H,,+ ç-m- F?¬M; i? K M; ?o HQ¢B pB + M?Ä F?¬M; ç€M; F M"v M[- H¢B +
*€B M"v ?Q" M iQ" M F?¬M; +| K°i iB i` M; M; ?B K +O i?€M? ç` 5

>¶M HQ¢M- /½ K M- M;mv M i?Ov5

æ•v H" 'M iQÈM; ç-m iB M F?B G•K G¢+ çB p"Q MÆB ç•v- bQ pÈB # M M?•M HQ¢B
M?Q i?¬M i` M; +?`m çO +?B M ?Ä #` i?QÆM; - +Æ ?² F?¬M; +| K°i iÁ T?ÁM; ®+
G¢+ +kM; H"TiS+ #B i`ä ç•v H" pb +€B ;bX

>„M ç†i +?•M i` M ç-m çQlM; M"v- i`QM; F?QªM; +€+? M; „M M;OM +?Q çO i`,K i`Q
M; QlB ç€M? M? m- ?ÆM M[F?¬M; TªB i€K +€B- K" H" i€K M?|K- FûQ # FûQ Hk
ç` +| + 'K +? #ªQ ?°- M?QM; K" F?¬M; +?`m M' B M?B m iBM? pU+ + 'T *?Q h¬M
i?QªM; HB M ;†T K°i ç¢Q M?•MªM? M?Q i M H¢+ iB M çKM; p"Q K°i ;B M T?ÁM; ®
b m ç| M; QlB M¼ H¢B `mM; çMB ç„+ w- iU M?Q F?¬M; +| pB + ;b +?¢v ` - ?ûi HÈM
` M;Q"BX

J" ç| +kM; F?¬M; TªB iQ" M #°+O ?¶M HQ¢M- i?"K +?Q G•K G¢+ +ÁM +?SM; FB
M€Q M?B i ç M ç°M; iB M?- `ä `M; î # M çQlM; H"K M; v pB + 'vX

hB M; ç€M? M? m- i? M? •K /•K HQ¢M HB M iB T- G•K G¢+ iU ?² i?'v çQÈ+ p,M K

@ L?•M HQ¢B\

J°i i M M K M?•M ç-m b|B M?9M M?ªv H'v +†T K¬M; i`„M; imv i +O K°i M[M?•M-
M; QlB G•K G¢+ - H"TiS+ H°` i?¬M b,,+ +?€M ;?ûiX

@ > ? ? - iB m iY M?" B `ä `M; /€K K°i i?•M K°i KbM? +?¢v ç M L;mv i h?¬M i?"

>„M K°i i v ç~v M[M?•M ç M; M^K b'T ` - FûQ ` +U p"i +ÁM /QM? H'v +?'i HÄM; F?
çB iÈB,

@ æϕB M?•M M?" +O M;QÆB +?Q M|B pÈB M;QÆB- L;mv i h?–M i?"M? H" F?–M
? - ?–K M v L; Q çϕB ;B ;B9T #l K–M; +O M;QÆB MÎ ?Q - +?Q M;QÆB K°i +?9i H
@ L;QÆB +€B ç–m >mv i G M; M"v- H½Q MQÆM; +ÁM F?–M; +| ,M MQ #KM; - HϕB
b m çWM; +| HϕB ibK H½Q MQÆM; - H½Q MQÆM; b) F?–M; iB M M;?B M;QÆB5
L[M?•M #` ç~v` FB i?b K†i KkB i`"M ç–v HY ;B"M- +,M #ªM F?–M; M;ϕB çQ ?ϕ
K„i # Q M;QlBX
u m im- p®M H" ?mM; i?9 ç½ H'v çQÊ+ HBM? i`Q +?mv M #B M i?"M? ?bM? M;QlB-
K M M;mv M i?Ov- K" /½ i?9 iMv iB M i^M; i`m pÈB M? m ç•v F?–M; T?ªB H" +?mv
Î i` M çQlM; +€B +?SM; FB M K°i ç–m *?| JU+ K†+ ç² H|i- ç| KÈB ;¼B FBM? i? ?½
•M? K„i +O G•K Gϕ+ T?€i HϕM?- i v T?ªB pmM; H M- óS>-*ô- +?d i?'v ?mv i [m
M K M?•M iU tQM; L; Q çϕB ;B FB H"TiS+ i`"M` hY >mv i- p"i ϕϕB /B M +?Q M
ç'i5
@ ?
L; Q çϕB ;B HÈM iB M; F m i?ªK i?B i- +€B M"v i?"i ç9M; H" ç m M?S+ M?"T M°
HU+ Q M? FQ+? tm®M; - i?QÆM; i? +,M #ªM F?–M; +| F?ª M,M; çÆM ;BªM H" M? H
hBM? æ - ?„M #'i [m€ H" hBM? oQÆM; M?Q M?Ä- bQM; T?QÆM; FûK ? B çϕB +ªM
M;?B i- i`W F?B G•K Gϕ+ iU Kbm? H"K- M m F?–M; MY çlB b m +O ?„M +kM; +?c
@ h?"i iQ ; M- H HQB K°i Kbm? t–M; p"Q L;mv i h?–M i?"M? F?–M; iQM?- +ÁM /€
G9+ M"v i` M çQlM; +€B ç€M? M? m +kM; Fûi K°i iB M; /WM; HϕB- €M? K„i K¼B M
i` M M;QlB G•K Gϕ+X
h`QM; #¼M ?¼M °B #° ç€M? +?Q HϕB ?mM; - M?QM; H9+ ;†T ;Ð M?•M HQϕB b) i`Q
+?¼BX
æ•v H" K•m i?mšM +O ? B çϕB i°+ ç" M- çϕB +K+ HÈM ?ÆM ? i i?ªv5
LÆB M"v +| ;–M kyy hBM? oQÆM; - M?QM; F?–M; +| K°i H" hBM? >Q" M; +'T #"+X
;Bª i–K ç| - FûK M?'i i`¼M; i?B M ç m çQÊ+ +mM; FQM? iQÆM; ç®B- F?–M; +| M;
HQM; - ç†+ #B i H" +'T #"+ iBM? pU+ *?Q h–M- +€B FB iU M?B M H" i'i +ª H,M H°M
>Q" M; Î +MM; - +€B FB +ª M;"v HB M H"K F T?K ?Qϕ 5
*?šM; M?[M; F?–M; +| hBM? >Q" M; - M; v +ª hBM? oQÆM; L?` i`¼M; i?B M +kM; +
H" i?O HoM? K'v M?|K M;QlB- M?Q H" H½Q çϕB HQm K M? +O ç–m çQlM; t| +?ÊX
L?[M; u m im M"v iQ" M #° p•v çB [m X
G•K Gϕ+ F?–M; F?ÄB # "i +QlB- ?„M p®M H" ç M ibK i?€M? ç` G - Gw- S?QÆM; h
+?B i?M- HϕB F?–M; M;?o`^M; i`QÊ+ +MM; u m im- M?[M; b9+ bBM? M"v H"K i?"M
o"v i?b çϕB M€Q K°i ?²B - /M b Q H–M M"v ?„M iÈB i?€M? ç` +kM; F?–M; +| iQM
K" H" Km®M ç2K +?¶ M"v ?Ov çB- ç2K h?B M æ` GBM? Jϕ+? [mv +?Q iQ" M #° i?

Nj3X *?QÆM; N93, E? B *?B MX UkV

@ hB m iY- +ÁM /€K +QlB- i?"i bU H" ,M ? i ; M #€Q `²B5

@ L"v- +€B ;b ;¼B H" ,M ? i ; M #€Q- iB m iY M"v +| i? ,M çQÊ+ ; M H½Q iY b Q\

@ J| M| - M;–M M;[+O M?•M HQϕB i?"i bU H" #m²M M–M- i'i +ª ç m H" –M?K+ ç®
t M?` m K€ +kM; F?–M; T?ªB i?U+ bU ç M; K„M; M;QÆB5

@ a€+?- #'i [m€i MiB m #¢+? FB K M"v / K`Mi?`i K K- H½Q MQÆM; i?'v K" +?av
 ?„Mi" M T? - H½Q MQÆM; +ÁM Km®M +MM; ?„M +?ÆB çM 5

*a ç€K #av K²K i€K HQÐB i?ªQ Hm" M- +?d +QB G•K G¢+ H" ?"m #®B +O ç¢B ;B i
 H"K ?Q- `ä`"M; /€K +?¢v ç M ç` #`M +O #¼M ?„M- ç®B pÈB G•K G¢+ H" F?¬M; +

*€B M"v M m ?ÆM ? B i`,K hBM? oQÆM; +ÁM i?m i?"T F?¬M; çQÊ+ K°i M?•M HQ¢
 u m im F?¬M; T?ªB K'i ? i b QX

@ æWM; +?O [m M- iB m iY M"v `i F?| ç®B T?|5

J°i M K M?•M +| +QM K„i /`B M?Ä M?Q ç°+ t` M|B- F?B ?€ K²K- +?d i?'v K°i ç-m
 M?B M #ªM i? +O ?„M H" `„MX

*?9M; u m im ç m`MM; KbM?- +| i? K°i +?B m T? #Ä L; Q ç¢B ;B - iB m iY M"v t

@ GB M i?O +MM; iB M H M5

L?[M; u m im M"v ?ûi HÈM K°i iB M;- M? Q M? Q +?KT K°i +€B çB H M- ?QÈM; G•

"¼M ?„M ç½ #Ä [m M?•M ;B M H T?ûT- +| i? Î # M çQÌM; i`M; i`m pÈB M? m- ?€
 ?°B ç²M; K°i M; QÌB\ aQ iY- a|B Î H9+ b,M /½ i?9 +Ð HÈM- iW i`QÊ+ ç M M v H" K°
 #¼M ?„M- F i [mª KÈB H" i`¼M; v m M?'i- [m€i`bM? M?Q i? M"Q ?Q"MiQ" M +| i?

G•K G¢+ K¢M? M?'i Î +?¶ +?B M i?m"i #B M M; QÌB ç®B pÈB ?„M H" F?¬M; +| ?B m
 M"v M m bQ pÈB ?„M +ÁM FûK ? B ç¢B +ªM? ;BÈB\

hB M i v M?'M K°i +€B- # # # - iWM; KªM? hY >mv i p~v ` - M?[M; u m im M"v ç
 +?•M ;½v- Î /QÈB iBM? pU+ +?B HU+ €T +? - #¼M ?„M F?¬M; +| K'v i`,K M,K im /O
 T?K+ ?²B M?Q +k5

>„M ç½ H" ?¢i?O HQm ibM? `²B- M m F?¬M; p¬ Hm" M H" F?¬M; ;B M i?B i +€i- i?-
 ç m +| i? F?B M M?[M; u m im M"v H"TiS+ iY pQM;5

G•K G¢+ +| i? iB T M?"M >ªB L¢T "€+? smv M- i`,K ?Q çm MÎ- i`,K M?" çm iB M
 +kM; F?¬M; +| [m€ M?B m +,K ?"M- /M b Q H9+ M?•M HQ¢B H"K €+ bQ pÈB /`HQ
 M?QM; çB m FB M iB M [mv i H" +?Ê +?¼+ ç M i` M ç-m +O ?„MX

G-M i?S M?'i` i v H" F?B M i`€+?- H¢B F?¬M; #B iT?•M #B i- +€B FB HB M i`U-

*ªK SM; çQÊ+ b€i F?Q FB M [mv i i` M M; QÌB G•K G¢+- K'v hBM? oQÆM; +ÁM H¢
 ç€M? K'i /kM; F?Q +¬M; FQ+?- ç m T?€i` K°i iB M; F m bÊ ?½B iU M?Q T?€; M
 M; v +ª /kM; F?Q +MM; G•K G¢+ Kti ç®B Kti +kM; F?¬M; +| X

L?QM; +?d p M p M ç½ [m K'v iS+ i?ÌB ;B M- p`B ç¢Q F?Q iS+ +QÌM; ?Q" M? im¬M
 i`QÊ+ Kti G•K G¢+ +kM; M?B m` #av hBM? >Q" M;- b„+ Kti K¶B M; QÌB ç m`i•K

h?€M? ç` M?•M HQ¢B- u m im T?•M +?B K" i`- imv Î +MM; K°i i?"M? i?`- M?QM
 +„i çSi i?"M? ? B F?®B- # M i?"M? M?•M HQ¢B ;¼B H" h? M? h?B M i?"M?- K" MY
 L;mv i h?¬M i?"M?- ? B # M H" MQÊ+ ;B M; F?¬M; T?¢K MQÊ+ b¬M;- +Æ ?² H" +ª

L?QM; i?€M? ç` imv +| çQÊ+ h?B M æ` GBM? J¢+?- M?QM; b® HQÊM; +U+ T?~k
 i¢B K°i p'M ç T?•M T?®BX obi? - M?•M HQ¢B +MM; u m im i-K ç| i²M i¢B K•m i?
 T?ªB +ÁM +| hS ç¢B i°+ H" ç`+? M?•M +?mM;- #¼M ?„M ç½ bÊK i`Î KtiX

L; v +ª M?Q p"v- ? B # M +kM; i?QÌM; tmv M b€i i?QÆM; +QÈT +Á5

h`QÊ+ ç| K'v M,K- u m im i?B M i`B J Q M iB M p"Q hBM? >Q" M; i K i`¼M; i?B M-
 M?"T p"Q h? M? h?B M i?"M?- çª i?QÆM; M?B m hBM? >Q" M; mv iQM H•m M,K +
 Î i`QÊ+ Kti K¼B M; QÌB ;B M /•K K°i M[i€M im`i ç T- H¢B ç +?Q [m M ? ? B #
 i?QÌM; F?~M i`QÆM;X

hBM? æ H½Q i` F?¬M; ç°M; i?O- ç•v H" bQM; T?QÆM; ?bM? i?"M? „M w- #ÎB p"v-
 i?M- +€B FB +kM; +?d +| i? tm'i ç°M; +?B M HU+ hBM? >Q" M;- +?ŠM; H) H" iB n

"^av u m i m hBM? >Q" M; ?mM; / [K" M? bM + ?[^]K + ?[^]K p" Q G • K G € + X

G • K G € + i` ÌB [m M; i` ,M; b € M; - i? - M b „ + i? " T T? - M M? " M M? ½ - iU ?² + , M #^a M F
T? € K pB i? HU + + O u m i m - # ° / € M; HQ ÌB # B M; FB H" K € K u m i m H Y ; B" M + -

@ * € + ? € - € € B iQM? i - M / M? H" ; b \

J ° i M K M? • M i` M € - m K ¼ + ` bWM; ? Q Æ m ? Ä B X

E € i? " i - + kM; F? - M; T? ^a B u m i m F? - M; i? ? Q" M iQ" M ? | i? " M? M? • M ? bM? - M? (
i ° + + O K bM? - + € B M" v iU ?² H" u m i m iU M; € Q X " ^a M i? M; Q ÌB M" v iU M? B M H
H Q € B ; b + kM; F? - M; ` ä ` " M; H „ K X

L? Q M; i - M iQM? € € B / M? # ` M | B i? " M? € € B iQM? i - M / M? - i m v # ® M + ? [H" € 9 M;
€ + ? Q M; Q ÌB M; ? 2 F? - M; € Q Ê + iU M? B M X

J t + / M u m i m # B i i B M; M; Q ÌB - M? Q M; i m v i b) F? - M; € B t • K M? " T M; ? B M + S m
? B m w i S F € i? " i € ½ t 2 K M? Q F? - M; i - [m € B i? B M? Q æ Q ÌM; æ B K i? b € WM; M | B

@ L; Q Æ B + Á M + ? Q + | iQ + € + ? ? Ä B 5

G • K G € + M? " M M? € i M | B ` - t € + i? U + - p - H m " M H 9 + M" Q hBM? > Q" M; + kM; F? - M
K Î K B M; + ? ' i p' M - + ? d + | T? - M + m M; FQM? i` ^a H Ì B X

L K M? • M bWM; ? Q Æ m FB F? - M; F? Ä B ; B" M / [- i? € M? € ` hBM? æ F? - M; ` + ? Q
hBM? > Q" M; tQM; i - M - M m M; v + ^a „ M + kM; F? - M; + | iQ + € + ? - + € B FB B + Á M +
M? bM + ?[^]K + ?[^]K p" Q G • K G € + - t 2 K ` - € ® B T? Q Æ M; t € + i? U + H" + ® w i Ê B ; • v + ? m

" i [m € - # M M? • M H Q € B FB H 9 + M" Q t m' i ? B M K ° i hBM? > Q" M; M? Q p" v \ J m ® M
i? H" i W t | t d M? M" Q € | € ° i M? B M t m' i ? B M - + | H) Î hBM? o Q Æ M; i` Q Ê + FB + Á M
` - M? Q M; b m F? B i B M p" Q hBM? > Q" M; F? Š M; € " M? / ' m / B K F? - M; M' B 5

J` i? € M? € ` hBM? > Q" M; + ° M; H € B + kM; F? - M; € O i` , K M; Q ÌB - F? - M; M; Q ÌB M" Q
` M; Q ÌB M; ? B M + S m i? - M; i? ' m - M? Q i? M" Q H € B € ° i M? B M t m' i ? B M K ° i ; B ?

* ? Š M; H) H" i € M i m ; - M € • v [m " i F? Î B \ * ? Q M M + ? Q i Ê B # • v ; B Ì + ? Q i W M; ; t T [m
; B i € B ` \

æ € i i Ê B hBM? > Q" M; + ' T # " + € ½ + | ` i Q i M; Q ÌB i? B m FB M M? Š M X L K M? • M b W
€ ½ / € K € Æ M i? Q Æ M; € ° + K ½ ; B i [m - + € B FB i' i M? B M H" + | ? Æ M M; Q ÌB + ? B M
L? ` i` ¼ M; i? B M - M? Q M; + kM; F? - M; i? t 2 K M? Q + M M; ; B B p Q Æ M; ; B ^a - ? Æ M M [
G • K G € + b • m + € M 5

L m i M v i B M ` i v H € B i? ' i # € B K" M | B - + € B K t i M" v K m ® M M û K € B € Q Ê + ` ² B 5

L K M? • M aWM; ? Q Æ m M; Y K t i H M i` ÌB T? € i ` K ° i i B M; i? û i / " B - i` B m ? Q € M
J Q M + O # ¼ M ? „ M X

* € B M" v # ^a M i? H" € - m > „ + G Q M; - + ? Q M? i? S + + | i? - M i? 9 ? m v i K € + ? i` M w M; ?
€ ½ i B M p" Q hBM? > Q" M; + ^a M? - H € B F? ' i m # M; " M M, K € i € M hBM? > Q" M; i K i
€ + ? Q M; Q ÌB i S + H ° M ` m ° i 5

N j N X * ? Q Æ M; N 9 N, l v S ? Q M; " € i . B M X U R V

h m v L ; • M L ; m v i i B M? H B M? F? Q K Ä M; K M? - M? Q M; i' i + ^a u m i m € m € ® B p Ê B J
ó G Q M; ô M" v i' i M? B M H" + € B i? S M? ' i + O L ; • M L ; m v i i B M? T? B i? , M; h? - M ; B Ê

J Q M + kM; # Î B p" v € Q Ê + i' i + ^a u m i m i - M t Q M; H" h? - M h Y X

J' v hBM? æ m v i Q M H • m M, K + O u m i m i W H 9 + # M; " M M, K i` Q Ê + € ½ # „ i € - m + ?
T? € T F? Q + Q ÌM; € € B - € M # • v ; B Ì p Š M + ? Q ? Q" M i? " M? - i € + / K M; + O M | H" Î H 9 +
K M; i? 2 Q i' i + ^a u m i m + M M; K ° i + ? ¶ T? B i? , M; 5

J Q M H" FB m M;¢Q +O i'i +^a u m im- KÈB pW p"Q hBM? >Q" M; +| i? HU+ ¢`+
i?B M- ?ÆM M[K'v p` H½Q i' # M +?Q æ "BM?- +| i? M? M?äK M;?B M €T #'i H
¢®B K†i hBM? æ M?'i i`¼M; i?B M +kM; +| i? M iQ" M i?Q€i i?•M5

*?d +—M ?„M pW ¢ M- F?¬M; [m M i•K G•K G¢+ +| # Q M?B m v m M;?B i- +kM; T
>ÆM M[- i?€M? ¢` +ÁM +| [mv +O #'i i?"M? p,M- H" K°i T?QÆM; F?ÆB K"Q bU i
+? i p¬ Q+?- B #^aQ M;QÆB F?¬M; +| M,M; HU+ +ÁM ¢B ;•v +?mv M\ hU M?Q J Q
i?"M? F?B m +?B M- # M M?•M HQ¢B FB M m +| i? H"K i?'i ?„M- p"v # M u m im
H"K M;¼i5

L?QM; K°i T?QÆM; M?€Q bU H¢B +?d +| i? ¢^a i?QÆM; M;QÌB K" F?¬M; i? ;B i M;
M?QM; Î h? M? h?B M i?"M? +kM; +?d H" ¢^a i?QÆM; M?B m hBM? >Q" M;- [m € KS+
K°i M[im M?•M HQ¢B K" i?¬B- +kM; F?¬M; +| ;B i +? i K°i M;QÌB M"QX

æ•v H" ;BÈB ?¢M i?'T M?'i +O bQM; T?QÆM;- F?¬M; +| M;QÌB b) ¢€M? pÐ- i?"i ;
M?9M; i v i?€M? ¢` i` M? ¢'m- ¢•v H" i`K +°i K" bQM; T?QÆM; HB M i?OX

@ *?d H" K°i M?•M HQ¢B- +—M ;b h?—M hY tm'i K½- ¢ +?Q #^aM >' oQÆM; ¢ M +?B

J°i M K M?•M ¢—m ?' ¢B ` - i?•M M;QÌB ¢—m ?'- K¬M; +| K°i +€B ¢m¬B /¬B- F?¬M;
¢ +?Q F?¬M; ;B M ¢ m T?€ i?"M? K^aM? M?Ä- i¢Q i?"M? M;mv M K°i ¢€K H¶ ¢2M H
hBM? >Q" M; L?' i`¼M; i?B M5

*kM; F?| i`€+? ?„M F?~m F?Q HÈM M?Q p"v- hBM? æ F?¬M; ` i?€M? ¢` - T?—M i
¢ #BM?- +€B FB /M +?Q #` i?m +kM; b) F?¬M; #` i?QÆM;- ?„M iU M?B M H" F?¬
G•K G¢+ +QÌB H¢M?- i`QM; €M? K„i H|2 H M b€i F?Q M|B,

@ aU FB M M?šM +O i +| ?¢M- M;QÌB H¢B ?QÈM; i ` i v- +? i5

a€i w M?Q i?U+ +?'i- ¢ +?Q #^av hBM? >Q" M; FB ¢²M; i?ÌB i`QM; M°B i•K T?€i H
Km®M ¢¬M; H¢B5

h?"i H" HÊB ?¢B5

* Q i?O +,M #^aM F?¬M; +—M ` i v- H° ` K°i iQ F?Q i? H" +| i? #B i K¢M? v m- K
¢¢B M?Q p"v- #¼M ?„M iWM; Î i` M M;QÌB J Q M iWM; ;†T5 E?¬M;- iU ?²J Q M
F?OM; #® M?Q i? 5

h?^M; M"v- ¢ M i°i +MM; H" B\

æ—m ?' M K M?•M i?"i ¢9M; H" +?QM? pÈB +•m ¢•K H Q T?^aB i?2Q H Q- ?„M HìB
Km®M HMB #QÈ+ K" M|B- p"v i?b i?"i H" i? /B M ¢ m Km®M K'i ? i5 >„M i,M; H M
>Q" M; L?' i`¼M; i?B M +?d +—M F?¬M; ;†T ¢ #BM?- +€B FB i®B ¢ +kM; +?d H" #

"¢B +MM; F?¬M; ¢€M? K" +?¢v ?Q" M iQ" M H" k bU ibM? F?€+ M? m- pã ;B^a B F?
M; v +^a /kM; F?Q +?B M K°i i`"M +kM; F?¬M; +| - M?Q p"v +ÁM +| HÁM; iBM Î pã ¢

"ÎB p"v- M K M?•M ¢—m ?' +QB M?Q H" #B i`ä KbM? i'i #¢B +kM; Km®M +?B M K
F?¬M; M?'i ¢`M? b) #¢B5 E?Q iS+ +| i? F?¬M; ?Q" M iQ" M ¢²M; ¢ŠM; pÈB i?U+ H

@ hB m iY- M;QÆB /€K Î i?€M? ¢` ;B i M;QÌB\

L K M?•M ¢—m ?' imv H" /` HQ¢B- M?QM; +kM; #B i ¢¢Q Hw ûT #m°+ M;QÌBX

> B # M /M ¢'m i? M"Q +kM; b) F?¬M; ¢°M; iÈB iQM? K M?- ¢•v H" ;BÈB ?¢M i?'
T?QÆM;- M m F?¬M; hBM? æ +kM; Km®M ;B M?"T HQ¢M +?B M K" M|B- +€B FB
+ÁMX

G•K G¢+ `ä`"M; ?€ KB M; H" H'v iQM? K M? mv ?B T- +€B M"v +?QM? H" +?Q ?„M
+?ŠM; H) ?„M i?U+ /€K ;B i M;QÌB\ L|B ` H"K F?¬M; ¢QÈ+- ¢®B pÈB iBM? pU+ *?
#^aM i•K- i`QM; F?B im Hmv M bBM? ` i•K K - +U+ ¢°^aM? ?QÎM; T?€i i`B M M;"v b

u m i m i U M ? B M F ? ¬ M ; K m ® M + ? S M ; F B M M ? • M H Q ¢ B i ? ` M ? p Q Ê M ; - # Î B p " v # „ i
 ç - m ? ´ i m v i F ? ¬ M ; M ; ¢ B • K G • K G ¢ + K ° i # ^ X

J ° i + ? 9 i i ? O ç Q ¢ M M " v G • K G ¢ + ? € H ¢ B F ? ¬ M ; # B i - M ? Q M ; M K M ? • M ç - m ? ´ H
 M ? • M ç ® B / B M ? „ M + , M # ^ M F ? ¬ M ; T ? ^ B M ; Q Ì B h ? M ? h ? B M i ? " M ? - K " H " + ? m v
 ? ' T i ' T ç 2 K + ´ ç Q i È B - + € B M " v F ? ¬ M ; T ? ^ B i U K b M ? K m ® M + ? i b Q \

æ ® B p È B M ; Q Ì B + ® w K m ® M + ? i - G • K G ¢ + b) F ? ¬ M ; ç w i B M ç Q ? „ M K ° i ç Q ¢ M

@ > ´ " € h ? B M > ¢ - E ? B a Æ M [m v i - h ` ¼ M ; T ? O i ` ^ K 5

L K M ? • M ç - m ? ´ ` ® M ; i Q - ? B i v i ? Á ` - ? | i ? " M ? K ° i i ? M ? E ? B h ? B M * U S ? O
 K M ; F B K b „ + M ? „ K G • K G ¢ + ç € M ? t m ® M ; 5

@ h U i b K ç Q Ì M ; + ? i 5

G • K G ¢ + ? W H ¢ M ? K ° i i B M ; - i • K M B K p W ç ° M ; - F ? ¬ M ; ; B M i ? B i + € i T ? € i ç ° M ; 5

s M v 5 s M v 5 s M v 5 s M v 5

h ? • M i ? M K M ? • M ç - m ? ´ H " T i S + # ` + „ i i ? " M ? p ¬ b ® K ^ M ? p Ð - h Y > m v i T ? m M ` -
 p k 5

a € m h B M ? > Q " M ; F ? € + M ; v M ; „ M i ` W M ; ? B K „ i K " M ; ~ M M ; Q Ì B - K " ? Æ M i ` , K h B M
 ç ' i ` M ` d ? ¬ i ? ® M ; F B + k M ; M ; m v M K ° i ç € K F b K H Á M ; F ? ¬ M ; ç Q Ê + K " M ; " K K B M
 + ? d H " # ` i ? Q Æ M ; - M ; Q Ì B i h B M ? > Q " M ; H " # ` # - K i ? • v p ¢ M ç Q ¢ M 5

h ` Q M ; F ? Q ^ M ; i ? Ì B ; B M M ; „ M - H † M ; M ; „ i M ? Q i Ì - + • v F B K ` Æ B + k M ; M ; ? 2 i B M ; X

æ ^ i ? Q Æ M ; M ; Q Ì B M ? Q M ; F ? ¬ M ; i ? ; B i M ; Q Ì B - ç • v H " ? B # M p ¬ b ® M , K ? b M ? i ?
 M ? ' i - i ' i + ^ K ¼ B M ; Q Ì B Î i ` Q M ; [m v i „ + K " + ? Æ B X B + k M ; b) F ? ¬ M ; t 9 + T ? ¢ K i m v

L ? Q M ; G • K G ¢ + + ¬ M ; M ? B M ; B i M ; Q Ì B - ç • v i m v i ç ® B H " K m ® M ç 2 K b U i b M ? M ?

> Æ M M [- M K M ? • M ç - m ? ´ H " h B M ? > Q " M ; L ? ` i ` ¼ M ; i ? B M - # ^ M i ? • M H " i Q Æ M ; H
 H ½ Q i ´ - ? Æ M M [; B ; B + O ? „ M H " h B M ? æ i K i ` ¼ M ; i ? B M - M ; Q Ì B M ? Q p " v ? €

o ' M ç M " v M m t Y H w F ? ¬ M ; i ® i - i ? " K + ? Q + | F ? ^ M , M ; / š M T ? € i K ° i ? ? 2 B ç ¢ B H Q ¢ M

æ ® B K † i G • K G ¢ + + Q Ì M ; i ? - b € m ç ¢ B h B M ? > Q " M ; F ? € + ç ^ M ; i ? Ì B M ; ? M M ; " Q - M ;
 i ? B M + k M ; # ` i ? m ' M b € i X o " v # ¼ M ? ¼ H M + k M ; H " + ? i p ¬ Q + ? - + , M # ^ M F ? ¬ M ; i

J ° i T ? Q Æ M ; / B M - # ¼ M ? „ M ç 2 K i B M i S + M K M ? • M ç - m ? ´ p š M H ¢ + / M M ; i ? - M i ? S
 # M i ? b + M M ; ç È B J Q M ç M - v m M ; ? B i i U M ? B M H " + ? d + | v m M ; ? B i K È B + |
 F ? € + + k M ; ç W M ; + | ç B ç Q K ¢ M ; 5

L m M ? Q G • K G ¢ + ç ½ ; † T ? m v i - + € B F B i U M ? B M F ? ¬ M ; M ; ¢ B ç ¢ B F ? B b € i ; B È

@ L ? • M H Q ¢ B i B m i Y - i ? " i H " H È M K " i 5

> û i H È M K ° i i B M ; - i ` Q M ; i ` " M ; M ? B m ? Æ M K ° i i ? M ? M B M K † + € Q ç 2 M - ? „ M ç B
 ? " M ? > ´ # ° - + U + F € + | F ? Q T ? € + ? p Q Æ M ; ; B ^ X

L ; Q Ì B M " v - i ' i M ? B M H " J Q M ` ^ B 5

> „ M M ; v i W ç - m + k M ; F ? ¬ M ; + | ç 2 K G • K G ¢ + ç Î i ` Q M ; H Á M ; - M ? Q M ; i ? m ç Q Ê + i
 p š M H ¢ + - i ` Q M ; H Á M ; + O ? „ M + ^ F B M ? - M ? Q M ; i ? K M [ H " + ? B M w i ` M M ; i ? B M -
 i ? O ç € M ; ; B € + ? B M K ° i i " M 5

N9yX *?QÆM; N8y, lv S?QM; "€i .B MX Ukv

æ€M; iB +- G•K G¢+ +kM; F?¬M; T?ªB i?U+ iÈB F?B m +?B M- ?„M H¨ iÈB ¢¢B F?
H¨ ¢®B pÈB G - Gw- S?QÆM; h K ;B - M?QM; B #ªQ ¢€K u m im M; m M; ®+ ¢KM; ¢
h?^M; M¨v M?´i ¢`M? H¨ ``i tmB t QX

sPI II55 sPI II55 sPI II55

L?QM; p¨Q H9+ M¨v- H¢B +| p¨B ¢¢Q i?•MªM? T?B b„+ K¨ ¢ M- ¢| H¨ pä ;Bª h? M?
¢QÊ+ ¢ M iBM iS+ M K M?•M ¢-m ?´#` ;B i- H¨T iS+ +?¢v iÈB M?bM t2K ¢ M i°i +M
¨M; H€ ; M HÈM M?Q p¨v5

E?¬M; +| K°i hBM? æ M¨Q ` Kti- ¢| H¨ bQM; T?QÆM; ¢ m F?„+ +? - M m M?Q J Q
M¨v t2K M?Q +¬M; #bM?- K¨ M m M?Q F?¬M; i? K¨ M|B- ;B ;B +O M K M?•M ¢-n
[m - b) ¢Q+? i?•M ` i v5

.M b Q- G•K G¢+ ;B i M; QÌB ¢½ T?€ ?Ov [mv +O i`QÊ+ ¢•v +O i?€M? ¢` - /M +?Q
F?¬M; B +| i? +?d i`Q+? ?„MX

h¢B i?ÌB F?„+ M¨v- +?9M; u m im +ÁM +?Q w i?S+ ¢QÊ+ G•K G¢+ +kM; F?¬M; T?ª
+,M #ªM F?¬M; #` ?¢M +? hBM? æ F?¬M; i? ` i v- +?d ¢2K ?„M i`Î i?¨M? hBM? >
M?Q J Q MX

@ L?•M HQ¢B i`ÌB bBM? ;¬v v m- +,M #ªM F?¬M; tSM; +MM; +?9M; i ¢ti bQM; b
i°+ i - #ªM h?¬M hY iU i v iB M ¢Q M; QÆB ¢B h•v h?B M5

J Q M +kM; F?¬M; +| F?BM? ¢`+? - i`U+ iB T i ` K°i pÁM; i`ÁM FBK b„+- ?QÈM;

hmv ?„M M; ?`+? i?B M- M?QM; +kM; F?¬M; +| +€+? M¨Q #^M; HU+ HQÊM; #ªM i?•
i`¼M; i?B M- T?ªB /U p¨Q æ "BM? +?B mvX G•K G¢+ +| i? K°i +?B m /B i b€i hB
i?U+ HU+ +€ M?•M +| H) ¢½ Î T?Q i` M ?„M- M m J Q M F?¬M; i ` æ "BM? K¨
F?¬M; T?ªB ¢®B i?O +O G•K G¢+5

L; QÌB M¨v- F?¬M; ¢ÆM ;BªM5

•M? K„i +O G•K G¢+ Î i` M M; QÌB ¢®B T?QÆM; ¢ªQ [m - +€B F?¬M; ¢ÆM ;BªM M¨
Î im pB +O J Q M- K¨ H¨ ?mv i K¢+? +O ?„M5

h`QM; K„i i?^M; M¨v +| /` iQÊM; - p¨M +?mv M HBM? HU+ +¨M; H¨ +| ¢¢B ¢¢Q KÌ K
i?¨M?- +| i? i?´v ¢QÊ+ i´ iB M i´i M?B M H¨ M?•M p¨i F?| HQÌM; - KÈB +| i? Î i`QM;
pÐ T?€T i„+ K¢M? K) M?Q i? 5

h?´v æ "BM? ¢€M? 9T H¢B- G•K G¢+ +?d H¨ +QÌB M?¢i K°i iB M; - i?Á i v ¢Ð ` - i`
K¢M; K°i +€BX

"P L: 5

oÁM; p¨M; #` T?ªM HU+ +?´M ¢ M #„M M; QÊ+ H M- K¨ G•K G¢+ i?b i?m¨M i? ¢Q
Km®M ¢¨Q i?Q€i +S i? #„i H´v- ¢ +?Q pÁM; p¨M; FB Î i`QM; i v +O ?„M F`+? HB

@ h?m5

G•K G¢+ F?) [m€i K°i iB M; - F?Q i? #€ ¢¢Q +m®M [m - ¢2K æ "BM? bBM? bBM?
H¨T iS+ M; ?2 HÌB- /`m /¨M; M; Q M M; Q½M K¨ M^K Î i`QM; HÁM; #¨M i v G•K G¢+X

J¼B M; QÌB ¢ m ?QªM; bÊ5

æ•v +?QM? H¨ æ "BM? ?- K†+ /M +?d H¨ æ "BM? M?´i i`¼M; i?B M- M?QM; i?€M
+?Q hBM? æ +| i? i`´M €T æ "BM?- M?QM; K¨ imv i ¢®B F?¬M; /€K i v F?¬M; ¢| M
i?QÆM; ;•M ¢°M; +®i- +| i B M¢M +? i M; QÌB ¢´v5

"¼M ?„M ?€+ +| i? #B i i?•M i? G•K G¢+ #` i?¬M iOv i¬B Hmv M [m - b m F?B iB M
+QÌM; ?Q¨M? +| i? bQ pÈB i?¬M HBM?5 L; •M L; mv i i?9 #` K´v M;¨M K´v p¢M hB

F?¬M; i' M i? QÆM; - G•K G¢+ F?¬M; ¢ M KS+ #B M i?€B M?Q p"v- H¢B +kM; F?¬M
M?Ä +| i? H"K #` i?QÆM; 5

æWM; M|B # M u m i m i Q" M #° ?| ¢€M; ~MM; Q|B- /M H" K'v M?•M HQ¢B pã ;Bª ¢ M
K„i ?€ ?®+ K²K5

*€B M"v ¢ M i°i +MM; H" B ?- +kM; [m€ / [/°B ¢B " M? 5

@ hBM? æ 5

*QM M; QÆB +O J Q M tB i +?†i- +| i? i v F?¬M; iB T ¢QÊ+ æ "BM?- +€B FB p;
+O G•K G¢+ K" M|B- p"v ?„M F?¬M; tSM; H'v K„ / M? u m i m ¢ M?'i i?B M i" B `²B

L?QM; ?„M H¢B ;B" M i Q K K†i,

@ hBM? æ ?€ +| i? ` i v- M; QÆB +| ?B m [mv +O ? v F?¬M; \

.M +?Q ¢®B K†i hBM? æ - ?„M +kM; F?¬M; ? bÊ ?½B- #ÎB pb /MM; F?¬M; ¢QÊ+ #
+'T ¢° M"v- ?ÆM M[+€B M"v t t F?¬M; T?ªB iÊB ?¢M +O ?„M- ?„M M?'i ¢`M? b)
+O L; •M L; mv i iBM? T?B i?, M; h?¬M ;BÊB5

L m M?Q G•K G¢+ H" u m i m- p"v ?„M +ÁM +| i? tQM; K°i iB M; iB M #®B- M?QM
;Bª- H¢B F?¬M; ¢ w ói? /B M ô H'v HÈM ?B T M?Ä- ?„M iU M?B M F?¬M; +¬M H¢B

æQÌM; æQÌM; hBM? ¢ `ä `M; ?QÈM; hBM? >Q" M; ?¢ b€i i?O- M m h? M? h?B M
T?€T tY i`Q ?ÊT Hw- i?Ä ¢€M; - p"v i?b F?| i`€M? F?ÄB M?' + H M K°i ?²B ¢¢B +?B

•M? K„i +O G•K G¢+ `ûi H¢M? M?bM +?^K +?^K p"Q J Q M- iUm M?Q H" €+ H M; i
+QM i?Ä- /MM; i m pB +O J Q M +kM; M?`M F?¬M; ¢QÊ+ iW ¢€v HÁM; #®+ H M K°
¢QÊ+ K" HmB ` T?Q b m K°i #QÊ+X

>„M T?€i ?B M KbM? v m i? - H" T i S+ i? M [m€ ?Q€ ;B" M- K°i ¢¬B K„i b„T T?mM `

@ h`ª æ "BM? +?Q i 5

@ >QÈM; i ` i v- /M b Q +kM; T?ªB i`ª K°i +€B ;B€ HÈM- M; QÆB +| H) K v K„M K'i
K" F?¬M; T?ªB K¢M; M?Ä +O KbM?5

G•K G¢+ i?m ?²B €M? K„i- ?„M +ÁM F?¬M; +| ¢2K J Q M ¢ p"Q K„i- i` M i?U+ i -
L; mv i iBM? +| i? H"K +?Q ?„M +® F} +?d H" +?O i? +?•M i?"i +O L; •M L; mv i iB

@ E?®M FB T5

J Q M Î i`QM; HÁM; i?¬K K„M; - H¢B +kM; F?¬M; /€K M|B +€B ;b M[- #ÎB pb hBM
K°i +€M? +Y ?Q" M i Q" M F?¬M; +| F?ª M, M; pQÊi [m - ?„M M; v +ª i?€M? F?Q +k
+MM; G•K G¢+ ¢®B F?€M; - ?B M i ¢B +kM; +?d +| ¢ÊB ¢¢B H½Q # M i`QM; u m i m

*?mv M M"v- F?¬M; ¢ v M5

J" pã ;Bª # M M?•M HQ¢B M"v +® M?B M +kM; i?'v K" i`QM; HÁM; `mM bÊ- M?QM;
¢O HQ¢B iU ?"Q- #ÎB pb i`QÊ+ K'v M, K KÊB #` J Q M t¬M; ¢ M h? M? M i?"M? i' M
+M; Î i`QÊ+ K†i K¼B M; Q|B +QÌM; #¢Q "¢+? GB M hB M hYX

L?QM; i' i +ª K¼B M; Q|B T?ªB /U i?2Q [mv i„+ i`Á +?ÆB- #¼M ?„M +kM; +?d +| i
;B" M K" i?¬BX L?QM; ?¬K M v +| K°i æ¢B L, M; ¢SM; ` M?Q p"v- F?¬M; ? +® F} K
+| i? F?¬M; +?Q #¼M ?„M M?B i?mv i b¬B i`Q\

@ L; QÆB H" M; Q|B T?QÆM; M"Q\

J°i i? M?•K # M +¢M? p M; H M- ;B®M; M?Q [m, K]- +, M #ªM T?•M #B i F?¬M; ` ¢

@ :Bª i?¬M ;Bª [m, - ¢B ` +?Q i 5

G•K G¢+ ?W H¢M? K°i iB M; - K°i [mv M Q M? ` - K°i iB M; p M; i?"i HÈM- Î# M i`
T?B FQ+?¬ K°i ¢¢Q M?•MªM? +kM; ?ÆB +| p +?"i p"i +?mB ` - H" K°i H½Q ;Bª i`

@ h?B M .QÆM; G½Q h´

u m im î ç•v ç m FBM? ?¬- K¨ H9+ M¨v M?•M HQçB pä ;Bª î h? M? h?B M i?¨M? M
+¨M; M?B m- i?´v K°i K¨M M?Q p¨v ç²M; /çM; ? B K„i i`ÊM H M- FBM? M; ç+ ç M M

h?B M .QÆM; G½Q h´ H¨ hBM? æ ?¨M; i?¨i ;B€ i?¨i- K†+ /M +?d H¨ hBM? æ M?´i
H9+ ? B pçM M,K i`QÊ+ ç½ ç†i +?•M ç M +ªM? ;BÊB M¨v- çç i ç M hBM? æ M?´i i`
i?Ov +?mM; FûK K°i iB HoM? M;°- F?¬M; +‡ i? iB M p¨Q ç M hBM? æ L?´ i`¼M;

N9RX *?QÆM; N8R, :B i *? i hBM? æ X URV

L?QM; i?U+ HU+ +O ?„M imv i ç®B H¨ KçM? M?´i i`QM; hBM? æ M?´i i`¼M; i?B
u m im +¬M; M?¨M- M; v +ª M?•M HQçB i`QM; h? M? h?B M i?¨M? +kM; F?¬M; T?

L?QM; +QÌM; ;Bª /çM; M¨v `ä `¨M; #` G•K Gç+ K°i [mv M ç€M? iW +?¶ i®B çB ` - ?
M?Q p¨v- çO ç +?SM; KBM? i?U+ HU+ +O G•K Gç+ imv i ç®B pQÊi [m hBM? æ M
H¨K b Q +‡ i? KçM? M?Q i? \

h`ìB ç- ? B i? HU+ HÈM +O i?€M? ç` i-K ç‡ i?¨i Km®M i`B M F? B ççB +?B M b
+´T M¨v +kM; +?çv ` 5

æWM; M?bM #° /€M; G•K Gç+ im´B i` - M?QM; iB M p¨Q iBM? pU+ # M; Q¨B +MM;
M?bM im pB- +‡ i? +‡ çQÊ+ # Q M?B m +?B M HU+ KÊB H¨ i`¼M; v m M?´i5

h?B M .QÆM; G½Q h' #®M +?•M ç¢T HQ¢M- i`QM; >mv i L?½M iQ€i` i? -M b„+ 2
 h?2Q Hw i?mv i- iB M p`Q hBM? æ + 'T #"+ H` iQÆM; çQÆM; pÈB çSM; î i? #'i #
 +?¢v i`®M- M?Q p`v i' M; +| i? +?¢v` ibK çQìM; b®M; - F?€+ #B i +?d +| i? #` i?
 i?QÆM; M†M; M?Q i? M`QX
 h? M?QM; K` `ÆB p`Q i`QM; i v G•K G¢+- h?B M .QÆM; G½Q h' H¢B T?€i ?B M
 i`®M; ;B½v /K - K` iW i` M M; QìB ç®B T?QÆM; ?„M +ªK SM; çQÊ+ K°i +¶ b€i F?Q
 +?Q ?„M bBM? ` K°i HQ¢B +€+? M; ?o +| i? i`U+ iB T t| çB +?QM? KbM?5
 @ h? +?Q i - i? +?Q
 h?B M .QÆM; G½Q h' H` M; QìB bÊ +? i- ?m®M; +?B i?¼ M; mv M ç¢i iÈB K'v p¢M
 ;BÈB +ÁM ç¢i çQÊ+ i€M? K¢M; "i >O \
 @ æ½ Km°M5
 G•K G¢+ H¢M? HMM; M|B ` - i v T?ªB tB i +?†i- +?d M; ?2 óh¢Tô K°i iB M; ;BÁM p
 h' ç½ #` ?„M bBM? bBM? # ;šv- iBM? pU+ +?B HU+ +m®M [m - t| çB ? i i?ªv bBM
 æQìM; æQìM; hBM? ç *?Q h¬M- pšM H¢+5
 J°i KªM? ioM? K`+?5
 hBM? æ - î i`QM; K„i i' i +ª K¼B M; QìB +€B FB +?QM? H` "i hY *?B h?•M- iW F?
 +?Q iWM; +| iB M H hBM? æ H½Q i' #` M; QìB çm' B ;B i [m X hBM? æ +| i? #¢E
 iBM? pU+ + 'T *?Q h¬M +¬M; M?"M5
 h`W F?B p` hBM? æ FB iY +?B M ç M +MM; - M m F?¬M; Km®M +?¢v i`®M +, M #ª
 L?QM; i`QÊ+ K„i +| K°i [m€B p"i- ;BÆ i v M?' + +?•M HB M t| çB i€M? K¢M; K°i h
 æ +? i FB +ÁM F?¬M; TªB pW KÈB i'M +?S+ - K` +?QM? H` hBM? æ M?'i i`¼M
 >¢M; [m€B p"i ;b5 >¢M; M; ?` +? i?B M ;b5
 *? i K°i hBM? >Q`M; imv ç +?Q M; QìB F?B T bÊ- M?QM; pšM +ÁM i`QM; T?¢K p
 +? i K°i hBM? æ \
 æ½ tQM; - i?€M? ç` i' i M?B M Km®M ç¢B HQ¢M `²B5
 "i [m€- p` M`v K¢M? K) M?Q i? - ;B i hBM? æ M?'i i`¼M; i?B M M?Q H'v ç² i`QM;
 im\ >Q`M iQ`M +| i? / M?Q i`î #`M i v iB m /B i i' i +ª u m i°+- b m ç| /Q M?•M H
 GBM? J¢+?5
 hmv i?€M? ç` +| h?B M æ` GBM? J¢+?- M?QM; i`B M; mv M Qi M?Q p`v- K¶B M; Q
 ç M i?QÆM; +ªK5 L; Q¢B i`W hBM? æ +| i? çQÊ+ `°M; KÎ +mM; SM; ` - +kM; +?d
 i`¼M; çB K #²B /QÐM; KÈB tm' i ?B M ibM? ?m®M; F?¬M; #m²M i`B M; mv M im Hm
 L m M?Q +| i? ;B i b¢+? u m i°+ ?Q†+ H` F?m i`K+ ` i?€M? ç` K` M|B- +€B FB K
 ç M i`B M; mv M b) ;'T ç¬B5
 *€B ;¼B H` M; QìB pb iB M K` +? i- +?BK pb i?S+ ,M K` pQM;5
 >¬K M v ç½ +| K°i i?B M ç¢B +Æ ?°B M?Q p`v- ç€K pä im h? M? h?B M i?`M? M`C
 ç€K +QM K„i +kM; #„i ç-m çÄ H M- +?d +¬M +| M; QìB /m¶B +€M? i v ?¬ iQ- K°i ?
 F? B ?Ä 5
 @ .WM; i v
 h? M? •K i`M M; "T T?šM M° p M; H M- H¢B F?¬M; +| i? M; ,M +ªM ç°M; i€+ ;B i
 çB K K°i i`mM; MB M M K M?•M MY i?•M i` M H` M; QìB MY i?•M /QÈB H` t` # v i
 ç½ ?ÆM h?B M .QÆM; G½Q h' K'v H¬MX
 @ s` h¬M L?•M5

h?2Q M;QÌB M K M?•M M"v tm'i ?B M- ç€K u m im M? Q M? Q i`'M ç`M? H¢B- F?¬M
i"Mi? i`QÊ+ K„i- K" pä im h? M? h?B Mi?"M? `K+ ``+? +kM; v M ioM? i`Î H¢B- +
i?•M ç m ç M; `mM `~vX

s" h¬M L?•M- hBM? æ *?Q h¬M mv iQM H•m M,K- #ÎB pb ?mM; i?9 bQ pÈB M?•M H
Î iBM? pU+ +'T #"+ +€B M"v b) i?m M?Ä H¢B K°i +?9i- M?QM; u m im bQ pÈB pä; E
H¢B F?¬M; F?!

J" s" h¬M L?•M H" K°i i`QM; M?[M; M?•M p"i ç¢B #B m H½Q #`i iY- i`QM; L; mv i h
pÈB ?„M iQ +€+? ;B" ?ÆM ç9M; H" "¢Q >´ h¬M :BªX >„M ç½ i`¼M p M b®M; KQÌB
i°+ h¬M "'i h?¬M; +! i? +?QM? i?S+ tQM; ?mvM? ;¼B ç - iB M p"Q hBM? æ i K i`
M,K5

"ÎB pb F?mv i i?B m ç®B pÈB T?€T i„+ HoM? M;°- s" h¬M L?•M i?Ov +?mM; F?¬M
M?QM; K°i i?•M HU+ HQÊM; iQ+? Hkv +O ?„M H¢B ç¢i ç Mi`bM? ç° p¬ +MM; F?C
.B K +U M?•M i`,K p¢M M,K iQ+? Hkv- M?QM; >Ä /B K +U M?•M +kM; #` ;B K ?Æ
? Q i?"i HÊM- i` M i?U+ i ?„M +kM; F?¬M; +! H¢+ ?"m # Q M?B m5

>ÆM M[- ?„M +kM; F?¬M; T?ªB *U J½M; #B M i?"M?- #ªM i?•M +?QM? H" K°i ç-
+ªM? ;BÈB i,M; H M- ç°+ `„M +O ?„M +kM; ç¢i iÈB i`bM? ç° p¬ +MM; F?OM; #®- /M
+kM; +?d +! H°i #Ä #° p` /QM? p"Q ç°+ `„M KÈB +! i? #ªQ iQ"Mi€M? K¢M;- M m F?
hB M +kM; +Sm F?¬M; çQÊ+5

hBM? >Q" M; hBM? oQÆM; #` ?„M T? M? i`9M; HB Mi`U+ iB T ?! i?"M? MQÊ+ KO
i v +kM; F?¬M; +!5

"ÎB p"v s" h¬M L?•M H" M;QÌB ;†T M;QÌB bÊ- +?Q /M H" u m im Î i`QÊ+ K†i ?„M +
ç¢B F?Q- ?m®M; +?B H" M?•M HQ¢B Î K†i ç®B H"TX

@ hB m iY- #´M i¼ #ªQ M;QÆB /WM; i v- b Q M;QÆB +ÁM /€K ` i v5

J°i ç¬B +QM K„i /"B M?Ä +O s" h¬M L?•M M?bM +?^K +?^K p"Q G•K G¢+- K"m t l
+?Q M;QÌB M?bM t2K HB Mi`QM; M°B i•K bÊ ?½B hBM? æ ;B" M /[- iQ" M #° iBM?
B +! i? i?W M?"M HY ;B" M M?Q p"v\

N9jX *?QÆM; N8j, hBM? æ æ m sm'i >B MX

@ L;QÆB M¡B /WM; i v i?b i HB M /WM; i v b Q\

G•K G¢+ F?¬M; +?9i M"Q ç2K hBM? æ mv iQM H•m M,K M"v ç p"Q K„i- iUm M?Q H
+ª / M? iU +kM; F?¬M; +! ?SM; i?9 #B i`ä

@ hBM? æ M?'i i`¼M; i?B M +! i? +! +?B M HU+ M?Q p"v t€+ i?U+ T?B T?"K- #'i

> B K„i F?ûT +O s" h¬M L?•M KÎ i?Q€M; K°i T?€i- M?QM; F?¬M; T?ªB H" KQ K„i +
ç¡M; KÎ- K" H" ? B # M i`€B T?ªB ç²M; iY +Q /m¶B i?Q€M; K°i T?€i- p¬ +MM; [m€B

@ *ªM? ;BÈB +? M? H +?- +kM; F?¬M; T?ªB HU+ HQÊM; +! i? ç M #M5

>„M H" hBM? æ çdM? T?QM;- iU M?B M +! i? M?bM ` çQÊ+ im pB +O G•K G¢+
i•K ?„M +kM; `i F?B T bÊ- #ÎB pb imv +ªM? ;BÈB +O G•K G¢+ +?d +! hBM? æ M
HQÊM; +QÌM; ?Q" M? F?¬M; b B #B i H„K +! i? bQ b€M? pÈB hBM? æ i K i`¼M; i
M?Q p"v i?"K +?Q pQÊi t J Q M5

>ÆM M[- i€M? K¢M; #´M M;mv M +O G•K G¢+ M?Q H" K°i # T HÁ ?WM; ?U+ i?B
b) F?¬M; pQÊi [m kyy5

hBM? æ kyy im' B\ >ÆM M[M?'i i`¼M; i?B M +| çQÊ+ HU+ HQÊM; +| i? bQ pÊE
+QÌM; ?Q`M? ç M ç +?Q h?B M .QÆM; G½Q h' p +?çK çSi çQçM bQM; ;BÊ+ \ J°
hBM? æ \

"®M çB K M`v p¬ Hm" M ç†i î i` M M; QÌB B +kM; çO ç +?Q M; QÌB ;B"i KbM? ç M i
pšM H` T?€i bBM? î i` M M; QÌB K°i M; QÌB5

u m M; ?B i M?Q i? M m F?¬M; i`W- u m i°+ M; mv `²B5

J` i?2Q +•m M|B M`v +O s` i¬M ;Bª ` KB M; - i'i +ª K¼B M; QÌB +`M; F?B T bÊ- i?F
Mm®i p`Q i`QM; #KM;5

hBM? æ M?'i i`¼M; i?B M \

G9+ M`Q hBM? æ M?'i i`¼M; i?B M +| i? i?m'M b€i hBM? æ H½Q i' F?€+ `²B ?ª
M?'i i`¼M; i?B M çdM? T?QM; H½Q i' \ L?QM; s` h¬M L?•M H` i?•M T?"M #U+ M`Q
tm®M; +€B çBM?- imv i F?¬M; +| F?ª M,M; T?çK b B H-K5

hmv i ç®B v m M; ?B i5 h?B M i`B ç€M; bÊ5

L m bQ b€M?- J Q M #'i [m€ H` +†M #½ i`QM; +†M #½ ?

*?Q /M ?„M iB M p`Q hBM? æ - +| i? ;B i çQÊ+ hBM? æ +MM; +ªM? ;BÈB b Q\ hm
t€+ i?U+ i?B M i`B- M?QM; +ÁM F?¬M; +| i?B M i`B ç M MQÊ+ M`v5

s` h¬M L?•M b€i +Æ +m²M; `U+- M?QM; i?¬M b„+ i` M K†i HçB +`M; T?€i ` #bM?
F?B ?„M H`K F?| / - ;B®M; M?Q #ªM iQM? HQ`B `„M- F?¬M; ç M K°i F?„+ ` i v- +,
K²B T?€i ?B M K°i iB ç°M; ioM?X

@ hBM? æ i` im' B M?Q p`v- i' M; b) F?¬M; p¬ / M? F?¬M; ?¼ \

>„M H° ` K°i /€M; iQÆB +QÌB M?"M M?çi- iU ?² +| w iS +MM; G•K Gç+ M;²B tm®M

G•K Gç+ +,M #ªM F?¬M; bÊ ç®B T?QÆM; b) +?ÆB ` +?B m; b- b m F?B iB M p`Q
/KM; +`M; M?B m HU+ HQÊM; T?€T i„+ ?ÆM M[ - î i` M çB K M`v- ?ç ;BÈB +,M #ª
?„M bQ b€M?X

@ h M? - ;¼B H` G•K Gç+- iBM iQÎM; +| H) +| `i M?B m M; QÌB M; ?2 [m i M +O i
G•K Gç+ \ >„M +?QM? H` G•K Gç+ \

s€+ i?U+- `i M?B m M; QÌB ç m M; ?2 [m / M? iU G•K Gç+- M?QM; F?¬M; T?ªB +
K` H` ?„M /MM; H¬B FB T +?¬M b®M; # hBM? æ H½Q i'5

*? i # hBM? æ H½Q i'- ççB bU M?Q p`v +,M #ªM F?¬M; i? ;B'm /B K- p¬ Hm" M
i°+- +kM; #B i +€B i M G•K Gç+ M`v- M?QM; H9+ i`QÊ+ +kM; +?d H` ;BÈB ?çM i`Q
H¬B FB T- #ªM i?•M G•K Gç+ +QÌM; ççB ? v F?¬M; +QÌM; ççB- F?¬M; M; QÌB M`Q

L?QM; h?B M .QÆM; G½Q h' +? i H` K¼B M; QÌB i" M K„i M?bM i?'v- iU M?B M ç®
+| M?"M i?S+ i`U+ iB T +MM; F?€+? [m M5

L?Q p`v iQM? iQ€M K` M|B- hBM? æ H½Q i' +? i î i`QM; i v G•K Gç+ `ä `M; ççi ç

*€B M`v ;B i°+ i? HU+ M`v +| i? tm'i ` #®M hBM? æ H½Q i' K` M|B- FB imv
tQM; #€- imv hBM? æ ? B # M u m iM?•M HQçB +°M; HçB +| ? B # KQÆB +€B-
+kM; F?¬M; i? iQM? iQ€M i? HU+ ç²M; M?'i- M?Q s` h¬M L?•M +MM; "çQ >' h¬M
ç®B T?| M?•M HQçB- M?QM; #bM? i?QÌM; imv i b) F?¬M; MQÊ+ iB m ç M i`QM; K

J` G Gw S?QÆM; h K ;B +`M; H` iU i?"M? M?'i? - +?d H` H9+ ;†T çQÊ+ F i?M #
i?ÌB HB M i?OX

L?•M HQçB pä im +O h? M? h?B M i?"M? i? KÈB #B i #¼M ?„M M?bM b B `²B-
M; mv M H B ç®B T?QÆM; +,M #ªM F?¬M; T?ªB M; QÌB i?€M? ç` - i`€+? F?¬M; çQ
F? B b€i ;BÈB- M; QÌB i +,M #ªM F?¬M; ?B m [mv +O \

L?QM; #¼M ?„M H¢B M;?o iÈB- G•K G¢+ ;B i ç m H¨ u m im L;mv i h?-M i?“M?- +
+€B ;b M¨v ? v F?¬M; \ "¼M ?„M Î i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB H¢B +! p¨B T?-M +?Ì K

@ L;mv M H B H¨ M;QÆB

*QM M;QÆB +O s¨ h¬M L?•M +! +?9i tB i +?†i- ç½ #B i G•K G¢+ F?¬M; +! ç-v k
F?¬M; FBM? M;¢+ i®+ ç° i,M; H M +O ?„M Î +'T #"+ iBM? pU+- M;QÌB M?Q p¨v çA
Î i?€M? ç` - w M;?o ?„M ç½ H¨ K°i M;QÌB +? i`²B5

>ÆM M[- G•K G¢+ p¢+? i`-M i?•M T?“M- ç®B pÈB s¨ h¬M L?•M K¨ M!B +kM; H¨ M?
pb M m M?Q G•K G¢+ H¨ M?•M HQ¢B pä im +O i?€M? ç` - çB m M¨v ç¢B #B m H'v
ç M K†i ?Q¨M iQ¨M ç®B H¨T- K°i ?²B ç¢B +?B M F?¬M; i? i`€M? Mû b) #°+ T?€i5

hmv s¨ h¬M L?•M +kM; `i Km®M iB m /B i M?•M HQ¢B- M?QM; H9+ M¨v ?B M M?B
+! F?B M¨Q J Q M ç°i T?€ hBM? æ - i?“K +?Q ç¢i iÈB hBM? æ i K i`¼M; i?B M- I
im +?BM? T?¢i M?•M HQ¢B5

J¨ i`QÈ+ ç|- T?ªB +MM; M?•M HQ¢B ?ÊT i€+ i`QÈ+ ? i;B i iB m iY M¨v5

hmv s¨ h¬M L?•M H¨ hBM? æ mv iQM H•m M,K- M?QM; `ä `¨M; ?ÆM K°i hBM? æ
+?¢v i`®M H'v K¢M;- M;QÌB M¨Q +kM; M;,M F?¬M; çQÊ+- +?d H¨ K°i KbM? ?„M F?
ç2K hBM? æ H½Q i´ +O i?€M? ç` iQ¨M #° i`B m iÈB- p•v ;B i G•K G¢+5

>„M KÆ ?² #B i`ä •M Q€M +O G Gw S?QÆM; h K ;B +MM; G•K G¢+- #ÎB p¨v F?

L;•M L;mv i iBM? HBM? F?Q KÄM; K M?- /U p"Q b9+ iQ+? HU+ HQÊM; +,M #ªM F
p"v ç M i?U+ ?B M- HçB F?¬M; +| T?€T i„+ + Q i?•K- M;mv M p M ç +?Q #¼M ?,M
+? i î i`QM; +ªM? ;BÈB M"vX

L?QM; M m +| i? çç i çQÊ+ i?¬M F?Q- `9i` T?€T i„+ i`QM; ç|- +€B FB i?`M? iUn
H" K°M; iQÎM; `²B5

h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M- M;k ççB hBM? æ M; v +ª ?¬ ?'T +kM; i`Î M M ²² H
@ :B Q ` i?¬M F?Q- #´M i¼ +| i? HQm M;QÆB iQ`M i?•v5

"çQ >´ h¬M :Bª HçM? HMM; M|B ` X

@ h?"i H" b9+ bBM?- M; v +ª HÌB M|B +kM; F?¬M; #B i M|B5

G•K Gç+ HçM? HMM; M|B ` - K°i [mv M Q M? iÈB- ?QÈM; "çQ >´ h¬M :Bª i"TFQ+?
""M?5

"çQ >´ h¬M :Bª iB M i v T?'i H M- /MM; ?,M KQÌB K'v pçM M,K iQ+? Hkv HU+ HQÊ
F? B *?B M h?B M [mv i v M;mv M F?¬M; TªB H" ç®B i?O +O ?„M- #` ?„M / /`M
TªM +¬M;- i?•M ?bM? Î # M i`QM; # v H M F?¬M;- b m HQM; +kM; ?B M ` K°i ç-
?QÈM; G•K Gç+ i'M +¬M; K" çBX

æ•v H" imv i ?¼+ +O ?„M- h? M? L;¼+ "ç+? >´5

J†+ /M M|B b®M; çQÊ+ i?ÌB ;B M +`M; /`B- HU+ HQÊM; iQ+? Hkv +`M; i?•K ?"m- M
HBM? F?Q KÄM; K M?- p"v i?b +| K°i +€B ?çM KS+ + Q M?'i- b m F?B çç i iÈB çB
Hmv M i? M"Q ç m H" p¬ /KM;- M m F?¬M; >Ä /B K +U M?•M b®M; M?B m M,K M?
i?¬M `²B b Q\

*€B FB i´M; F?¬M; ç M KS+ M;²B ,M `²B +?Ì +? i \

"çQ >´ h¬M :Bª b€M; +? ` #Q i?m"i h? M? L;¼+ "ç+? >´ M"v- +?QM? H" +QÌM; ?
?„M- iQÆM; çQÆM; pÈB im Hmv M K°i +€B T?•M i?•M5

.MM; +ªM? ;BÈB hBM? æ çdM? T?QM; +O ?„M HçB iB M ?"M? i`MM; im- M;„M M;
>´ T?•M i?•M im Hmv M ç M hBM? æ i K i`¼M; i?B M- `i M? M? +| i? +MM; #ªM
+?QM? H" €i +?O #`B HÈM M?'i +O ?„M5

hmv i?¼ M;mv M +O ?mM; i?9 M m bQ pÈB M?•M HQçB i?b +`M; /`B- M?QM; "çQ
KQÆB pçM M,K i€M? KçM;- ?¬K M v +ÁM i?W HçB pçM M,K- #ÎB p"v ?„M Km®M ç
F€ K½M? HB i- #ÎB pb +?Q /M ibK çQÊ+ i?¬M F?Q +kM; +¬M i?ÌB ;B M /`B /ÁM; #
i`QM; ç|X

L m M?Q ç½ M?"M çQÊ+ i?¬M F?Q- M?QM; i?¼ M;mv M +ÁM HçB HçB F?¬M; çO ç
æçQ- +€B M"v +?ŠM; TªB H" ç +?Q ?„M ç½ +? i +ÁM Km®M t€+ +? i pMM; /"v b

"ÎB p"v- +?SM; FB M G•K Gç+ H'v ` i?¬M F?Q- "çQ >´ h¬M :Bª H"TiS+ T?€i ç°M;
+€B M"v +?Q /M H" #B i `ä +?€m v m #Ä KbM? ?„M +kM; F?¬M; +| p°B p`M; M?Q i?

J°i M;QÌB K°i >´ ç€M? iÈB- i?"i;B®M; M?Q iQ`M #° h?B M æ` bKT ç´- ?QÈM; p C

G•K Gç+ iU M?B M F?¬M; bÊ- ?„M ç½ im i?"M? "€M h?¬M i? - F?¬M; bÊ çª FQ+?
+?B m M"v +O "çQ >´ h¬M :Bª +| Fª M,M; H"K #'i Hm"m hBM? æ ;b +kM; Km®M
M"v iÈB H¬M F?€+ ç®B pÈB ?„M HçB ?B m [mª [m€ KS+ #û M?Ä5

æ²M; /çM; i?ûi /`B K°i iB M;- G•K Gç+ p"m +?mv M FBK ? T?€T i„+- ? B ç'K H"TF
EBK +?B b„+- M?„K K°i M;QÌB K°i ?´ Q M? [m X

""M?5 ""M?5 ""M?5

Í # M i`QM; ;B Q T?QM; F`+? HB i- bQM; T?QÆM; ç m /MM; i´M i?QÆM; ç´B i´M i
+| Fª M,M; H¼i p"Q i`¼M; i?QÆM;- +kM; Km®M i"m Fª M,M; çm´B ;B i ç®B i?OX

G•K G¢+ H" i?¬M i? +QÌM; ?Q" M? +,M #ªM F?¬M; bÊ ¢®B T?QÆM; HB m K¢M; - K
¢ K /"B H„K K°M; - Km®M +QÊT H'v i?¬M F?Q H†M; v M +?¢v i`®M- G•K G¢+ +?`m +
iU M;mv MX

"ÎB p"v- ? B M;QÌB F?| ¢QÊ+ i`bM? /B M K°i ?²B hBM? æ + 'T #"+ p"i H°M- T?QÆ
¢WM; M|B H" hBM? æ - /M H" GBM? *ªM? +kM; H" `i Qi ;†TX

"i [m€- i?•M i? G•K G¢+ +QÌM; ?Q" M?- +Æ ?² M;Q¢B i`W T?€T i„+ +?B HU+ i?b
FBK ? T?€T i„+ +O ?„M H¢B +SM; `„M p¬ ¢®B- "¢Q >´ h¬M :Bª HU +?¼M +MM; ?
#B F`+?- i?ŠM; ¢ M ¢€M? +?Q ?„M iQ" M i?•M hY >mv i #½Q i®- M?QM; G•K G¢+ p

S?ªM; T?'i +ªM? ;BÊB ? B M;QÌB H" ?Q" M iQ" M iQÆM; T?ªM- G•K G¢+ H" hBM? æ
:Bª H" hBM? æ M?'i i`¼M; i?B M KÊB +| i? tm'i ?B M F i [mª M?Q p"v5

hmv ¢ +?Q M;QÌB F?B T bÊ- M?QM; H" bU i?"i F?¬M; +€+? M"Q HªM; i`€M?5

h?^M; M"v- i?"i bU H" hBM? æ M?'i i`¼M; i?B M b Q\

G9+ M"Q hBM? æ M?'i i`¼M; i?B M +| i? HB m K¢M; +SM; `„M bQ ¢'m K°i hBM?
¢€M? +?Q i?€M? i? iB T + "M bKT ¢´- hY >mv i HQ¢M imm; \

@ E M"v i?"i bU H" M; ?`+? i?B M5

>² GB M- S?QÆM; ;B H½Q i´- G ;B H½Q i´ M; v M; „M ?ûi HÈM K°i iB M; - i`B M F
+| i?¬M F?Q ?'T /ŠM- #¼M ?„M +kM; Km®M ¢m´B ;B i G•K G¢+ - i M ;B ?Ä M"v Î
;B i *?Q h¬M +MM; ;B B M?Q H'v ¢² i`QM; i9B- p"v F?B ?„M iB M p"Q hBM? æ i K
Km®M ;B i B i?b ;B i b Q\

hBM? æ *?Q h¬M H¢B ?€ + K i•K ¢ +?Q i€M? K¢M; +O KbM? M„K ;B[Î i`QM; i v
M?Q p"v T?ªB +? i5

æ®B K†i hS ¢¢B hBM? æ ¢dM? T?QM; p•v +¬M; - G•K G¢+ #bM? i?ªM F?¬M; bÊ- H
*?B M h?B M [mv i #½Q i€T- +?B m +?B m ¢ m H" +SM; ¢®B +SM; X .MM; i?¬M i?
?Q" M iQ" M F?¬M; bÊ +¬M; FQ+? bS+ K¢M? iBM? F?B i- +¬M; FQ+? +O #®M M;Q
+?Q ?„M F?¬M; ;b F?€+ M? m5

h?^M; M"v i?U+ bU H" M;QÌB b Q\

JbM? i?U+ bU F?¬M; T?ªB ¢ M; M^K KÆ b Q\

h'i +ª K¼B M;QÌB i?'v K" i`WM; K„i HQm HQÐB- B +| i? iQÎM; iQÊM; K°i hBM? æ
HU+ ¢`+? hS ¢¢B hBM? æ ¢dM? T?QM; p•v +¬M; \

@ >„+5

>² GB M MkM; M`m K°i iB M; - i`QM; ? B K„i p"v K" i'i +ª T?mM ` K°i ¢¢Q GB i .B
i? +kM; ?| i?"M? K°i + "M? h? M? GB M- H" K°i +•v u m GB M #®+ +?€v- ¢¬m M;
F?¬M; M M HÌB5

>Q b2M p®M H" i?Ov i?m°+ iQM?- M?QM; M" M; H¢B H" K°i +•v /` +?OM; i`QM; i?B
u m GB M ¢®i i?B M- F?¬M; +| ;b F?¬M; ?Ä i M5

G ;B H½Q i´ +kM; M´B ;B" M; -K H M K°i iB M; - bQM; +?QÎM; ¢€M? ` - ?ÊT i?"M
HÈM- ¢®B pÈB G•K G¢+ i`'M €T ¢B [m X S?QÆM; ;B H½Q i´ i?b i?•M ?| *U EB K
+?ûK M; M; ¢B [m - ¢•v H" i?B M T?9 i?¬M i?¬M; +O S?QÆM; ;B - K°i +€B #B M ´

"¢Q >´ H½Q i´ i?b ? B i v ?ÊT H¢B- i ` ¢¢B HQÊM; FbM? F?Q T?QM; iÄ F?¬M; ;
+?Q G•K G¢+ F?¬M; +€+? M"Q /MM; F?¬M; ;B M i?m'M /B i?Q€i i?•M5

h`QÊ+ FB K†+ /M #®M M;QÌB #¼M ?¼M F?¬M; +| HB M i?O ?ÊT i€+ [m - M?QM; hB
#U+ M"Q- +| ¢QÊ+ i?B M T?9 +?B M ¢'m FBM? M;QÌB- +?d H" i` Q ¢´B €M? K„i H
¢`M? ` i?O ¢Q¢M +¬M; FQ+? Qm ?| M?'i5

N9dX *?QÆM; N8d, æm' B :B i s" h¬M L?•MX URV

G•K G¢+ +QìB ? ? - i•K MB K pW ç°M;- ?Ä /B K ç-v i`ìB +O >² GB M H"TiS+ #
?QÈM; p G ;B H½Q i' Q M? iÈB- K" ?„Mi?b H" ? B ç'K ?ÈT H¢B- ç®B pÈB S?QÆ
Q M? [m X L;QÊ+ H¢B Km®M M?bM ? B M;QìB î FBK ? T?€Ti„+ HoM? M;° +€B M
@ GB M v m- M;QÆB +€B M"v H" +| w iS ;b5

G ;B H½Q i' M"Q b) M;?o iÈB >² GB M H¢B +| i? î i?ìB çB K M"v ç"Q M;k- H"TiS
#Si i`î` ç½F?¬M; F`T- +?d +| i? +QìM; ?"M? ;B€M çQ¢M +¬M; FQ+?- /MM; i?B M
i? - +SM; `„M ,M K°i FQ+? M"v +O >² GB M5

>² GB M H" +| F?´ K" M|B F?¬M; M M HìBX L" M; ç°i M?B M +ªK ;B€+ HU+ HQÊM; i
M?QM; pB + M"v M|B ` +| B b) iBM iQìM;\ L" M; çQìM; çQìM; H" hBM? ç ?- M m M
+kM; F?¬M; +| i? F?®M; +? - ç•v F?¬M; T?ªB #` M;QìB +? +QìB +? i`²B b Q\

>ÆM M[- +€B M"v +"M; H"K +?Q M" M; FBM? ?QªM;5

L m M; v +ª HU+ HQÊM; +O KbM? +kM; F?¬M; i? F?®M; +? - M?Q p"v bBM? iY +
M„K ;B[î i`QM; i v M;QìB F?€+ b Q\

G•K G¢+ +| i? b B F?B M ?Ä - FBK- K°+ # HQ¢B HU+ HQÊM;X *€B M"v +?d ;BÈ
Gw- S?QÆM; h K ;B KÈB #B i çQÊ+- >² GB M i?bM? HbM? #` G•K G¢+ +?ÆB i?Q
#` /¼ # K"i5

L?QM; M" M; H¢B +"M; FB M; F`- hBM? æ +`T #"+ M M M;¢Q M;? ?¢ ;BÈB- M?QM
?ÆM K°i ç¢B b€i iBM?- +| i? mv ?B T çQÊ+ bBM? iY +O M" M;- M;QìB M?Q p"v K
i?"i bU H" +m°+ b®M; ?"M; M;"v F?| +| i? #bM? M`²B5

L" M; F?¬M; Km®M ?QÈM; G ;B H½Q i' ;BªB i?Q+?- HB M G @2222@22xx 5 `Qi
G¢+ i' M +¬M; K" çBX L?QM; H-M M"v ç½i?m ??²B HB M ?Ä - F?¬M; /€K H¢B /MM;
çÆM i?m-M ç½ çQÊ+ +?SM; KBM? ?Q" M iQ" M F?¬M; +| ?B m [mª- mv ?B T iW M"
iB m i`WX

G•K G¢+ ? B ç'K Q M? ` - ç€M? p"Q i`QìM; FB K K" S?QÆM; ;B H½Q i' ?| i?•M-
i` M [mª ç'K +O ?„MiQ€i` iBM? ?Ä - K" S?QÆM; ;B H½Q i' ?| i?•M i`QìM; FB
`¢M MSi5

•M? b€M; iQK H|2 H M- S?QÆM; ;B H½Q i' i`¼M; ?| ?bM? M;QìB- M?QM; KB i•
+?"K`½B +?av` K€m iQÆB K"m iQK- iW i`€M +O ?„M H,M tm®M;- F?m¬M K†i M;
H°` /[iÈM H MX

. /" M;- G•K G¢+ # [mv M ? B +QÈ+ HB M ?| ;BªB #®M ç¢B + Q i?O ç€M? ?°B ç²M
h¬M L?•M ç°i M?B M ç°M;- +€M? i v /m¶B` - ç°i ?| i`QìM; t"- KB M; `„M Kî`°M;-
H M iBM? K M;- i?ŠM; +„M T?Q b m HQM; +O G•K G¢+5

s" h¬M L?•M M?Q H" b€i i?O +O •K .B i i°+- ?„M K°i KU+ M?bM i`°K H'v i?ìB +Æ iB
K" G•K G¢+ pW KÈB ?| ;BªB K°i HÈT ç€M? ?ÈT FQ+?- ç9M; H" i?ìB çB K i•K HBM
` i v H" / /" M; ç„+ i?O M?'i5

G•K G¢+ +QìB H¢M?- M m bQ pÈB ç€M? HûM €K b€i- B +| i? bQ b€M? pÈB ?„M
sPl iI5- i?•M ?bM? ?„M H|2 H M- ç½ H" iW i¢B +?¶ #B M K'i5

s" h¬M L?•M +MM; "¢Q >´ h¬M :Bª ç²M; i?ìB FBM? /` F m K°i iB M;- ? B M;QìB M
K'v H-M- M m bQ pÈB M;QìB F?€+ +"M; +| ,M wX æÆM i?m-M HU+ HQÊM;- "¢Q >´
i?S M?'i +O M?•M HQ¢B- u m im- ?„M /MM; ç¢B M,M; HU+ T?QM; +® F?¬M; ;B M
M; ,M +ªM G•K G¢+ F?¬M; ;B M i?m'M /B- +€B M"v +ÁM ç€M? i? M"Q\

L|B +€+? F?€+- G•K G¢+ Km®M +?¢v i?b +?¢v- Km®M Î H¢B +S Î H¢B- Î Qm i? ¸
+ÁM ¸€M? +€B `„K 5

æ•v H¨ iU M?B M- HU+ HQÊM; +O "¢Q >´ h¬M :Bªt€+ i?U+ +| i? M|B ¸dM? T?Q
>Ä /B K +U M?•M +kM; b) F?¬M; FûK [m€ M?B m- M?QM; #ÎB pb L;•M L;mv i iBM
+,M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M; ¸¢i iÊB ¸dM? T?QM; ?¢ ;BÊB- M m F?¬M; ¸½ +| +Æ ?
G•K G¢+ M„K ;B[F?¬M; ;B M #Q i?m"i H¢B H¨ T?€T i„+5

S?€T i„+ H¨ i?m°+ p +´T #"+ i?¬M HBM?- +?Q /M G•K G¢+ M„K ;B[+?d H¨ K°i iQ i
pÐ- M?QM; +?QM? H¨ +?9i / H¬M;- +?9i KªM? pÐ M¨v +kM; +,M #ªM F?¬M; TªB
i?9+5

sPI II55

G•K G¢+ p¢+? T?€ F?¬M; ;B M- tm'i ?B M Î b m HQM; s¨ h¬M L?•M- K°i [mv M ¸ªQ
s¨ h¬M L?•M p°B p¨M; H„+ HQ i?•M ?bM? i`®M i`€M?- M?QM; G•K G¢+ H¨ /MM; F?
i`QÊ+ ¸| +,M #ªM F?¬M; +| K°i +?9i /'m ?B m- +?Q /M s¨ h¬M L?•M H¨ i`QÊ+ iB M
+k ¸½ [m€ Km°M5

" - K°i ¸Q¨M ?mv i?Q #„M` - K°i [mv M M¨v +O G•K G¢+ +S i? K¨ M´ M€i p B i`
EBK ? +¬M; T?€T +SM; `„M p¬ ¸®B T?€i ?mv i€+ /KM;5

h?"i H¨ ¸€M; bÊ5

Í /QÊB M;k ¸¢B hBM? æ H½Q i´ p•v +¬M;- `ä ``M; #` ?„M i`€B H¢B i`¼M; i?QÆM;
pšM H¨ M;QİB b Q\

G•K G¢+ b€i F?Q H M i``M- H½M? ¸¢K M|B,

@ h`QÊ+ ? i;B i M;QÆB +€B ¸°+ t¨ i`®M Î i`QM; i®B M¨v5

h?•M ?bM? ?„M H¢B H|2 H M- H"TiS+ ¸m´B i?2Q s¨ h¬M L?•M +?"i p"i K¨ i`®M- H
s¨ h¬M L?•M iW F?B iB M p¨Q iBM? pU+- M¨v pšM H¨ H¬M ¸¬m ;†T ¸QÊ+ iBM? ?m®
HU+ bBM? iY- iQ¨M i?•M ?„M K² ?¬B H¢M? +?ªv `ÁM;- M?QM; iBM? F?Q i?¬M H¢B
T?QM;- ¸°i ?| i?¨M? K°i ¸¬m `„M HK+ /`B KQİB i`QÊM;- ?QÊM; "¢Q >´ h¬M :Bªi?

*?d +¬M ? B M;QİB +| i? HB M ?ÊT K°i K¢+?- +€B FB #ªQ p KbM? H¨ F?¬M; +| p
aÎ /o u m im Km®M ?| i?¨M? M?•M ?bM?- ¸| H¨ +?d +| Î ?bM? i?€B +QM M;QİB KÈ
Hmv M M? M? M?'i- M?QM; i`QM; +?B M ¸'m- ?bM? i?€B #ªM i? KÈB +| i? T?€i ?

G9+ M¨v i€M? K¢M; /m [m M- s¨ h¬M L?•M iU M?B M H¨ F?¬M; ¸ w ?bM? iQÊM;
F?¬M; #` G•K G¢+ ¸m´B ;B i iB K B M|B `ä HQ H) F m Q M ¸•v\

@ Jm®M +?¢v5

G•K G¢+ ¸½ ¸°M; b€i +Æ- H¢B ?€+?Q ¸®B T?QÆM; +?¢v i`®M- F?¬M; ;B M i?B i +
M;QİB s¨ h¬M L?•M H"TiS+ ¬K ¬K p,M; imM; i|2- p¬ b® ¸¢Q E?¬M; :B M i?B i +€i
h¬M L?•M- ¸2K pªv `„M +?¨ t€i ¸ M K¢M i?B M T?B pk U # v ¸¬v i`İBV- iWM; ¸¢Q
iQ¨M i?•M p i K€m HQ M; H´X

*€B M¨v +kM; F?¬M; i`Q K¢M;- +?d +| ?B m [mª M; ,M i`Î #° T?€T +?¢v i`®M +O s
K°i +€B +´i #QÊ+ i¬K ¸|- ¸½ tm'i ?B M Î ¸dM? ¸¬m +O s¨ h¬M L?•M- K°i [mv M i?Š

@ >¶M ¸ªM5

"¢Q >´ h¬M :Bª ¸ M; ;´T `9i pB M #BM? K¨ ¸ M- i`QM; K„i ?´T?mM` ?„+ /B K ?WM
?´T ¸ m +| i? +?´M ¸¢B ¸` `mM `~v /[ /°B- ?„M ¸ M; iQ+? b9+ HU+ HQÊM;- ¸€M? `ª
+ª ¸İB5

a®M; +? i i`QÊ+ K„i- M?QM; s` h¬M L?•M H¢B +`M; i? K idM? i€Q- ¬¬M; i?Q€M; K
H`K T?S+ i¢T ?„M p`B p¢M M,K iU ?² i?Q€M; +€B #m¬M; HÄM;- ¸ +?Q ?„M i?'v ¸
ªQ5

>„M K°i +€B h?¬M GQM; "½B oo- +S i? ,M G•K G¢+ ¸€M? tm®M;- K°i [mv M M`v Q
T?¬M M,K ¸¬m +O ?„M5

N93X *?QÆM; N83, æm´B :B i s` h¬M L?•MX UkV

s` h¬M L?•M +€+? "¢Q >´ h¬M :Bª ¸½ +`M; M;`v +`M; ;¬M- ¸ +?Q ?„M `®i +K+ H°`
*?ŠM; M?[M; i€M? K¢M; +| i? #ªQ i`K- +`M; K'm +?®i +?QM? H`- ?„M Î/QÈB €T H
KbM?- i?'v ¸QÊ+ KªM? pÐ h?¬M æ¢Q5 æ| H` ?mv i K¢+? i,M; H M- +?d +¬M i`B i
M`v- i®B ¸ p¢M M,K H` ?„M +| i? +?QM? i?S+ HoM? M;° h?¬M æ¢Q- T?B i?,M; h?
ooM? >^M;5

L?•M ?¼ ¸„+ T?9+5

"i [m€- ?„M +kM; #` G•K G¢+ ¸€M? +?Q i`B i ¸ bÊ- îi`QÊ+ F?B F?¬M; +| iB M p`C
¸®B F?¬M; /€K +MM; G•K G¢+ ;B Q i?O5

@ h ¸½ M|B Km®M ;B i M;QÆB- M;QÆB b®M; F?¬M; ¸QÊ+5

hB M; M|B +O G•K G¢+ `ûi H¢M?- /QÈB +?•M H¢B pQÊi [m - ¸m´B i?2Q s` h¬M L?

@ *~m i¢T +?OM;- M;QÆB B +kM; ;B i F?¬M; ¸QÊ+5

"¢Q >´ h¬M :Bª `®i +K+ ¸½ ibK ¸ M- >´ +?QÎM; ¸€M? ` - HU+ HQÊM; ¸ÆM i?m¬M-
G¢+- imv F?¬M; ;•v i?QÆM; i´M G•K G¢+- M?QM; Km®M ¸€M? # v G•K G¢+ H¢B `

GQm ¸`v5

G•K G¢+ i v i`€B ¸B K` - "¢Q >´ h¬M :Bª H"TiS+ iWi¢B +?¶ #B M K'i- M„K i v T?ª
F?¬M; +| #` #'i Hm" M +€B ;bªM? ?QÎM;- iB TiK+ Q M? ?QÊM; ¸¬m +O s` h¬M L?

@ >¶M ¸ªM- /WM; i v5

>² GB M Îb m HQM; i`mv FQ+? iÈB- G ;B - S?QÆM; ;B H½Q i´ +kM; i?B i`B M i?
G¢+X

L?QM; bU ibM? T?€i bBM? [m€M? M?- s` h¬M L?•M pšM /MM; i®+ ¸° + Q M?'i /B
GB M ¸B M;QÊ+ H¢B- M m bQ b€M?- ?„M iU M?B M +ªK i?'v "¢Q >´ h¬M :Bª ¸€M; iB
?„M +?¢v p T?Q "¢Q >´ h¬M :Bª- G•K G¢+ i`mv ?„M- K` # M;QÌB >² GB M H¢B ¸
G¢+X

.MM; F?¬M; ;B M i?m'M /B +O G•K G¢+- +Æ ?² +| i? #Ä [m F?QªM; +€+? i²M i¢
iQÆM; ¸QÆM; pÈB H` i`®M i`€M? # M;QÌB >² GB M- ¸ +?Q #¼M ?„M +,M #ªM pB

"¢Q >´ h¬M :Bª ¸½ #` HQm ¸`v- T?Q i`QÊ+ i`®M; i`ÆM K°i KªM?- b„+ K†i s` h¬M L?

>„M /o M?B M i?'v ¸QÊ+ ?B p¼M; iB M p`Q h?¬MªM?- M; v ÎH9+ M`v H¢B ;†T M;
i? pQÊi [m - +€B FB H` ?„M +| i? #¢+? M?"i T?B i?,M;- M m M?Q #QÊ+ F?¬M; [r
pšM H¢+5

GB m K¢M;5

>„M [m v M;QÌB i`Î H¢B- ` ,M; M¼+ HB m ¸°M;- Km®M +MM; G•K G¢+ [mv i K°i i?„M

"M?5

.MM; i?•M T?€T +O ?„M +| i? +MM; G•K G¢+ bQ i®+ ç° b Q\

h?ÌB çB K i?•M i? +O ?„M [m v iÈB- +ª +€B ç-m ç½ #` G•K G¢+ K°i [mv M Q M? F?¬M; +| 5

æQÌM; çQÌM; hBM? ç çdM? T?QM; *?Q h¬M- `ä `M; #` M; QÌB ç€M? M´ ç-m çm´E #U+ M`Q5

æWM; M|B Î M; Q`B çSM; t2K H` K°i KªM? ioM? K`+?- /M H` >² GB M- G ;B H½Q F?¬M; iU +?O çQÊ+ K` i?m ?²B i? +¬M; - i?•M i? M; ,M F?¬M; çQÊ+ T?€i`mM H M aÊ ?½B5

æ9M; - H` HQ¢B +ªK t9+ ?Q`M iQ`M H¢ HŠK M`v5 hW F?B iB M p`Q iBM? pU+- #¼M +ªK H¢ HŠK M`v M[5

L; k ç¢B hBM? æ *?Q h¬M HB M i?O +ÁM #` G•K G¢+ F?¬M; +-M i®M M?B m bS+ +? i K'i K°i +€B- M?[M; M; QÌB +ÁM H¢B H¢B +`M; F?¬M; +| i? 5

hB T iK+ ç€M? ? v H` `9i HmB\

æ€M?- ç•v F?¬M; T?ªB H` Km®M +? i b Q\ h? M?QM; K` `9i HmB- H¢B +| i? ?QÈ ç` +?QM? H` ç¢B #ªM /Q M? +O #¼M ?¼- +ÁM +| i? +?¢v +?¶ M`Q\

@ G½Q t`

"¢Q >´ h¬M :Bª +m®B +MM; iW i`QM; F?¬M; ;B M ?Q p¬tm'i ?B M- F?B i?´v i?B i L?•M- ?„M T?€i` K°i iB M; F m iQX L?QM; i?ÌB çB K i'i +ª K¼B M; QÌB +?Q `M; ? H¢B K¢M? K) [m v M; QÌB H¢B +?¢v5

L?•M HQ¢B H` bBM? p"i [m-M +Q- K` Î i`QM; i? ;BÈB pã ;Bª- +`M; H` /MM; ?bM? i? i?W X

:B®M; M?Q S?QÆM; ;B - G ;B - Gw ;B - +?ŠM; M?[M; +| hBM? æ H½Q i´- +ÁM -ªM?- i¢Q i?`M? ?mv i K¢+? ç¢B ç¢B iQÆM; i`mv M- bBM? /B M F?¬M; i?¬BX

J` u m im F?¬M; +| F?€B MB K ;B i°+ M`vX

L?Q "¢Q >´ h¬M :Bª +kM; +?d +| K°i +?€m i` B- M?B iY +,M #ªM F?¬M; +| iB M p`Q i`QÈ+ bÈK +? i`²B- +| i? H`K +?Q ?„M HQ H„M; Î i`QM; HÁM; +kM; +?d H` +?€m i` ?„M H¢B ;B i F?¬M; çQÊ+ G•K G¢+ #€Q i?M i? v +?€m i` B- +€B FB +ÁM çÈB H`K *? i iY i F?¬M; #`M; H¢B b®M; - +€B M`v +?ŠM; M?[M; €T /KM; ç®B pÈB M?•M HQ ?mv ç M +U+ ?¢M5 o, M KBM? L?•M HQ¢B p®M H` +MM; ç`M i?9 F?¬M; ?ÉT M? m- +,M #ªM F?¬M; ç iQM? Î i` M M; QÌB u m im- i€M? K¢M; KÈB H` T?|M; Î p` i`Q i?S L; v +ª s` h¬M L?•M +kM; #` G•K G¢+ +Æ ?² ;B®M; M?Q i?€B i?`i +?ûK /Q çm´B ;B `„K- iU M?B M H` i` M? i?O i?ÌB ;B M +?¢v i`®M5

hmv ?„M +kM; +?d p M p M +| p¢M M, K +| i? b®M; - M?QM; T?|M; iÈB T?`K iK+ K` çÌB ?- ?„M F?¬M; MÐ +? i5

G•K G¢+ ?W H¢M? K°i iB M; - ç½ KÎ b€i ;BÈB- +€B FB HB M ;B i +€B i?®M; F?Q€ sPI II55

>„M H¢B /MM; F?¬M; ;B M #Q i?m"i- ?QÈM; "¢Q >´ h¬M :Bª i`mv FQ+? K` çBX Í /QÈB F?¬M; ;B M i?m'M /B +O ?„M- M; Q¢B i`W æQÌM; æB K b m M`v i'M M?"T h ; M? çm i®+ ç°- M?[M; M; QÌB F?€+ +kM; +?d +| i? t€+? /ûT- +€B M`v +,M #ªM F? \*?d +| hBM? æ K ?B m F?¬M; ;B M +¬M; T?€T KÈB /€K pQÊi [m p k i`K- +€B M`v @ h?^M; +?| +QM- M; QÆB çWM; F?BM? M; QÌB [m€ ç€M; 5

"¢Q >´ h¬M :Bª ;`Q i?ûiX

>„M H¨ hBM? æ m v i Q M H•m M, K- K†+ /M F?¬M; +| #Q i?m"i i?ìB ;B M +¬M; T?€T
p"vX L?QM; HU+ HQÊM; K¢M? M?'i i`QM; i'i +^a hBM? æ - M; v +^a J B >Q iB M iY
i¢B M; v +^a ;B i i¬M +?B i?M ç m #m¬M; tm®M; - G•K G¢+ +ÁM Km®M çm'Bi" M ;B
@ L; QÆB +kM; F?¬M; T?^aB M; QìB5
G•K G¢+ M|B K°i +•m +QìB ç mX
L?[M; HìB M"v M m ç†i î #bM? i?QìM; - F?^a M, M; +ÁM +| K°i #° T?"M M; QìB b) +QìE
i?U+ HU+ ? B M; QìB ç®B i?Q¢B FB - i?b F?¬M; B +| i? bBM? ` w M; ?o M?Q p"v-
*?ŠM; # Q H•m i`QÈ+ - î i?€M? ç` +| B +| i? H"K "¢Q >´ h¬M :B^a +?¢v M?Q +?| M
B M|B hBM? æ F?¬M; +? i\
B M|B +^aM? ;BÈB +? M? H +? F?¬M; T?^aB i?B M T?9 +| i? ç M #M\
G•K G¢+ /MM; bU i?"i i?B i?mv i M|B +?Q i'i +^a K¼B M; QìB- v m M; ?B i ç M i°i +
M; QìB /U çQ€M ç M- +€B FB i®B ç +?d +| i? ;¼B H"i?B M i" B- t t F?¬M; tSM;
hW F?B s" h¬M L?•M #` Q M? ;B i- J Q M KîKB M; +kM; F?¬M; F?ûT H¢B M[X
>„M iU +?Q H"i?B M i" B- v m M; ?B i- +°M; H"i`, K T?¬M i`, K iBM iQîM; p[M; +?„+ k
æ i K i`¼M; i?B M- ç`M? +| i? HoM? M; ° T?€T i„+ +?B HU+ - iW ç| i`î i?"M? +€B
iBM? T?B i?, M; h?¬M *^aM? - +kM; i`î i?"M? u m i`m M; +?B oQÆM; - î h?¬M ;BÈB K
>O5
h? M?QM; K" pW bQ b€M? pÈB G•K G¢+ - ?„M H¨ +†M #½ i`QM; +†M #½ ?- M"Q
+€B ;b i?B M i" B- v m M; ?B i\

N9NX *?QÆM; N8N, G½Q h´ *?¢v h€M GQ¢MX

æ•v +Æ ?² H"K K'i iQ" M #° iU iBM +O ?„M- M m M?Q ?„M F?¬M; i? çB ` pÁM; i`Á
M"v- M?Q p"v +^a çìB M"v i?"M? iUm +kM; +?d M?Q i? X æWM; M|B h?¬M *^aM? - M;
+| i? ç°i T?€X
@ h?^M; +?| +QM- #^aM i¬M +kM; F?¬M; T?^aB / i` m5
"¢Q >´ h¬M :B^a ?´ ; -K HB M iK+- i`QM; €M? K„i H F?Q KQìB T?¬M- ?„M +^a çìB +C
M; QìB çm'Bi?2Q #ìK¬M; ç€M? ;B i[m - #^aM iQM? +O ?mM; i?9- M m H•K p"Q im
F?®M i?9 +?B ç'mX
" M; QìB >² GB M HšM M? m HB + K„i M?bM- `ä`"M; ç m [m v ç-m #Ä +?¢v- M?Q
i?€M? ç` - K" G ;B H½Q i' +MM; S?QÆM; ;B H½Q i' M?QM; H¢B +?¢v p T?Q h
+?Q M; QìB +| +?9i t2K F?¬M; ?B m`²B5
*?ŠM; H) i`®M ç M i`QM; ? M; ´ H" M iQ" M b Q\
.M b Q "¢Q >´ h¬M :B^a +kM; H"i²M i¢B +| i? M|B HU+ HQÊM; ç M?'i i`QM; hBM?
F?¬M; iQ" M HU+ SM; T?| - i`QM; F?Q^aM; i?ìB ;B M M; „M +kM; F?¬M; +€+? M"Q #"
? B ç'K F? B Kî- î # M i`QM; FBK b„+ [mv M ^aM? - "¢Q >´ h¬M :B^a +?d +| i? F?¬M
i`ìB + QX
J†i M; Q" B ç M t2K- "¢Q >´ h¬M :B^a iU ?² H" K°i T?QÆM; +?B K +S i?QÊM; T?QM
/MM; HU+ HQÊM; +°M; i? K +QìM; ç¢B ç€M? # v G•K G¢+X L?QM; i` M i?U+ i +?
#` ç€M? # v- +?•M b m K°i +€B F?¬M; ;B M i?m'M /B tm'i ?B M î b m HQM; "¢Q >´
+SM; `„M ç€M? ç®B T?QÆM; i`¼M; i?QÆM; 5

hmv "¢Q >´ h¬M :Bª /MM; i€M? K¢M; #´M M;mv M F?ûT H¢B i?QÆM; i? - M?QM; +
i?m®+ ¸°+ ;BªB F?€i- i€M? K¢M; #´M M;mv M +kM; F?¬M; T?ªB p¬i" M- ?m®M; +?
M,K i?¼M;mv M- K¶B H-M i` ` ? i ¸ m Km®M iB m ? Q ?„M i`,K M,K im´B i?¼- +€B
? Q # Q H•m\

E?Q iS+ +O "¢Q >´ h¬M :Bª iWM; +?9i K°i bmv bKT tm®M; /QÈB- M;mv M #ªM i|+
+?"K i`Î M M F?¬ #¢+?- ? B K„i H,M; H €+ HB i i`Î M M ¸K+ M;-m- i`"M ¸-v F?Q iS

@ "ªM i¬M F?¬M; + K HÁM;5 "ªM i¬M F?¬M; + K HÁM; ?5

"¢Q >´ h¬M :Bª M?bM i`ÎB ;"Q i?ûi- M?QM; H¢B iK H M HU+ HQÊM; +ÁM b|i H¢B i`
` K°i FQ+? +m®B +MM;- ¸-m #¢+? M;¼+ h? M? >´ FB +MM; ?„M i`MM; ?ÊT +?mM
pQÊi [m +U+ ?¢M +O ?„M- +| K°i HQ¢B ?"K b9+ iB T + "M h?¬M æ¢QX

"M?5

hW i¬M FQM? ¸®B pÈB +QìM; ;Bª- G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| i`®M i`€M? K°i FQ+?
Í # M i`QM; HU+ HQÊM; +?'M ¸°M; F?OM; #®- "¢Q >´ h¬M :Bª H"TiS+ #` HU+ T
KªM? M?Ä- K" iQ" M i?•M G•K G¢+ +kM; +?ªv ` K€m iQÆB- i?•M i? iB T + "M h?¬
p i i?QÆM;X

hBM? æ *?Q h¬M mviQM H•m M,K [mª M?B M +| +?¶ ?ÆM M;QìB- M m F?¬M; T?ª
i? - H¢B M„K ;B[F?¬M; ;B M- FBK ? - ?Ä ? # HQ¢B +?Q + Q T?€Ti„+ - +€B FB
i?O +O "¢Q >´ h¬M :Bª5

L?QM; +ªK F?€B M?Q p"v +kM; +?d H" Î i`QM; M°B i•K +O G•K G¢+ H|2 H M iS+
K°i +?9i i?ÎB ;B M M?Q p"v >² GB M ¸½ +?¢v F?¬M; i?'v `²B- M?QM; G - S?QÆM; ;
i?€M? ¸` 5

ob +€B ;b #¼M ?„M F?¬M; +?¢v\ *?ŠM; H) i`QM; ;B i°+ +O #¼M ?„M +ÁM +| pk F

"¼M ?„M ¸ m H" ?"m ¸¢B pšM i?¬M- +| +€B M°B ibM? ;b [m€ KS+ +kM; F?¬M; T?ªB F
K'm +?®i H" +€B ;b- +| i? ¸®B pÈB G•K G¢+ i¢Q i?"M? mv ?B T ? v F?¬M; \

æ M i°i +MM; M?Q i? M"Q- +?d +¬M ¸B [m i?Y K°i H¬M HB M #B i5

@ *?O i?QÊM;

Í # M i`QM; K°i iB M; v m FB m- K°i M[iY p¬ +MM; tBM? ¸ T +kM; tm'i ?B M Î i`QÈ
KÎ ` K°i ¸¬B +€M? +?BK imv i i`„M;- /`B +?WM; # i`QÊM;5

"¢+? ok L?m5

*€B FB H" H9+ G•K G¢+ pšM +ÁM Î L K *?•m Km ¸QÊ+- T?QM; 'M Î # M i`QM; i?O
F?¬M; #B i H"K b Q H¢B +?¢v K'i /¢M;- `ä `M; p"Q H9+ M"v ¸°i M?B M t¬M; ` 5 >
>Q" M;- hBM? >Q" M; i K i`¼M; i?B M5

*QM K„i G•K G¢+ H|2 H M ?"M [m M;- imv M,K ¸| "¢+? ok i°+ T?ªM #°B hS ¸¢B i°+
M?"M ¸QÊ+ ¸-v ¸O i`WM; T?¢i- M K iY i?"M? HÊM;B®M;- M[iY H"K F„M[- ?m®M
p¢M M,K i`QÊ+- ?„M ¸®B pÈB ?¢ i K i°+ +kM; +?Q M|B iÈB v m ;?ûiX

@ *?O i?QÊM;- i°B M[+ K M;mv M i?K #'i Hm" M tY T?¢i ;b- +?d +¬m +?O i?QÊM;
M?[M; +QM /•M #´M i°+ +?`m F?´ FB 5

"¢+? ok L?m +mM; FQM? K" #€B T?K+ ¸-v ¸'i- i?m HB K F?Q iS+ iQ" M i?•M- K°i #

G9+ KbM? pW KÈB p"Q h? M? h?B M i?"M?- #¶M; M?B M M?bM ¸ M K°i i?•MªM?
M" M; 5 G•K G¢+ M?È H M- +kM; iW +?®B +?Q w FB M M|B,

@ L;QÆB ¸ M i°i +MM; H" B\

h?Q¢i M?bM- ¸®B T?QÆM; ¸½ F?¬B T?K+ i`Q M?ÈX

@ h°B M[i`QÊ+ FB H` "¢+? ok i°+ F M?B K i°+ i`QÎM;- M?QM; #´M i°+ H¼i p`Q C
i?-M p` u m im ç€M? °B ç²M;- i°+ i`QÎM; ?° i°+ pšM H¢+- i°B M[+kM; #` i`¼M; i
i`QÎM; H½Q HB m +? i+Sm` - çQ p`Q i`QM; h?Ov G hBM? T?QM; # F?Q iS+- M
p¢M M,K çB [m 5

"¢+? ok L?m +kM; F?¬M; +| çSM; /"v- +€B i`€M #¢+? M;¼+ iUm M?Q /€M i` M Kti

@ G9+ i°B M[çQÊ+ +?O M?•M iW i`QM; i?Ov iBM? ;BªB i?Q€i çB` - #ÎB pb i?QÆM
i'i +ª im pB +MM; i`Q M?Ê- +kM; F?¬M; TªB +® w /'m /B K +?O i?QÊM;5

G•K G¢+ +Q`B M?¢i K°i iB M;- M m H9+ 'v ç®B T?QÆM; F?¬B T?K+ i`Q M?Ê +MM
iB M H` H`K i?`i ?„M5 L?QM; bU ibM? p®M F?¬M; +| M m- ?„M i?m"MKB M; M`B,

@ o b m i?b b Q\

@ h?2Q i?QÆM; i? +O i°B M[iWM; +?9i K°i T?K+ ?²B M?Q +k- i°B M[KÆ ?² +| HC
K` çB- b m F?B F?¬B T?K+ ç M im pB GBM? *ªM? HB M HQÊi [m o¬ h"M >ªB- çB i

@ o`B M,K b m- i?QÆM; i? +O i°B M[ T?K+ ?²B M?Q +k- i`Q M?Ê +kM; ?Q`M iQ`
ç` - H¢B i?'v çQÊ+ ?"m ç¢B #´M i°+ ;†Ti Q M;° #B i?ªK5

@ h°B M[+?d H` hBM? >Q`M; +ªM?- +?d +| i? •K i?-K H`K pB +- ç2K M;mv M K°i
L v +?SM; FB M +?O M?•M ç M- i°B M[M;mv M i?K #'i Hm"M i`WM; T?¢i ;b +O +
i?QÊM; +Sm M;"M p¢M i°+ M?•M +O ok i°+ i 5

L`M; ç-m`¢T tm®M; ç'i- +?Q i?'v imv i ç®B i?-M T?K+X

.M +?Q F?¬M; +| i?dM? +-m +O M`M;- G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| w iS çB bQ çQ pÈB
Î K'v +?K+ p¢M M,K i`QÊ+ TªM #°B- ç•v ç m H` +?mv M +kX :BªB +Sm ?"m /m "¢
K` i?-B- F?¬M; +| "¢+? ok L?m i?dM? +-m ?„M +kM; b) H`K- M?QM; #•v ;Bì #` M`
M;QÊ+ H¢B Km®M MB i i?Q€M; K°i T?€iX

"ÎB pb ?„M ç€T SM; [m€ i?®M; F?Q€B- M`B F?¬M; +?WM; b) H`K +?Q ç®B T?QÆM
w iS- p b m i?m" M +€M #Á H M- F?¬M; /mv M +È H`K` K°i +?9i T?B M iQ€BX

@ oB + M`v- i¢K i?`B i`QÊ+ #m¬M; ç!- i +ÁM +| +?mv M i`¼M; v m Km®M H`K5

G•K G¢+ M? M?`M; M`B- +| +Sm "¢+? ok i°+ ? v F?¬M;- ç®B pÈB i?ªK F`+? G•K ;

G ok a•K ?W H¢M? M|B

sPI II55

G¢B K°i F?®B ó>´ T?€+?ô tm'i ?B M Î ;B[b•M- ¸²M; /¢M; T?QM; 'M H'v K°i H½Q
H½Q ;B ?Ä Gw h?´ L;mv M +QÌB [m€B /` p¨B iB M; FB - ?„M ?QÈM; t| ;|+ F?€+ M

@ S?QÆM; H½Q [m,- ¸WM; i`®M i`®M i`€M? i`€M? M[- +kM; F?¬M; T?ªB pÊ #û +

@ >W5

Í# M i`QM; •K i? M? H¢M? M?Q #,M;- ¸ i K F?®B ?´ T?€+? tm'i ?B M- H-M M[tm
;-M M?Q #` ?QM; F?¬- iUm M?Q H¨M;QÌB i`QM; i?B M ?¢ ¸ m i?B m MÊ ?„M iB M

Zmª M?B M- i?€M? ¸` h K ¸¢B ?¨Q T?9- ¸ m +| pšM i?-M i¼ i`'M5

*€B S?QM; HBM? /`+? M¨v- ¸¢B F?€B H¨ iW +?¶ hS ¸¢B i°+ H'v ¸ M - H9+ i`QÈ+
iB M p¨Q # M i`QM; i´ F?Q- H¨K +?Q hS ¸¢B i°+ M; v +ª iS FB K KÎ` h?B M M? ¸
¸`M? FB K ¸ M F?¬M; Qi +?¶ i®iX

L?QM; ¸¢B #° T?¨M S?QM; HBM? /`+? ¸ m /MM; Î i` M i?•M +?QM M;QÌB >¨m EBK-
;B +kM; F?¬M; +| ¸QÈ+ [m€ M?B m- KB M +QÐM; ¸O ¸ +?Q # M;QÌB #¼M ?¼ T?
/¨B im´B i?¼- M?QM; F?¬M; +€+? M¨Q poM? bBM? #`i iY

"ÎB p"v- #¼M ?„M +kM; F?¬M; / /¨M; ` i v- ¸†+ #B iH¨ +ÎB #Ä S?QM; HBM? /`+? T
M?'i- K¶B H-M ?Á i M T?QM; HBM? /`+? ¸ m i¢Q i?¨M? iB m ? Q`i HÈM- iQÆM;
i?¼ M;mv M +O #¼M ?„M

L m M?Q +| i? K°i ¸B K ? Q i´M +kM; F?¬M; +| HB M iB m /B i ¸®B i?O- +€B FB
i?QÆM; ¸`+? i?O K°i M;¨M iU i´M 3yy\ Í i`QM; K„i #¼M M;QÌB G ok a•K- K†i KkB
F i [mª KÈB H¨ #¼M ?„M +QB i`¼M;

h K ¸¢B pšM i?-M F?¬M; +?9i M¨Q F?€+? F?Q K¨ €T /KM; tm i? HB M i?O- ¸2K ¸
G¢+- K¶B M;QÌB ¸ m H¨ T?€T i„+ p¨ HBM? HU+ +MM; ;BQÆM;- +?B M HU+ FBM? M

hBM? pU+ *?Q h¬M ¸ m M;;2 M|B [m i`mv M i?mv i pšM i?-M- M?QM; pšM i?-M +
FB M- #•v ;B| +| i? i?'v pšM i?-M` i v- M|B +? i +kM; F?¬M; iB + +| +?9i [m€ KS
i-K K„i

*?B M HU+ +O G•K G¢+ iQ¨M #° i`B M F? B- ?Ä FBK F?¬M; ;B M # HQ¢B T?€T i
/M +?Q ¸²M; i?ÌB +MM; h K ¸¢B pšM i?-M ;B Q +?B M +kM; F?¬M; `ÆB p¨Q i? ?¢
T?QM; bBM? i?Ov F?ÎB- ?B M i?`¨ä i?B M T?9 +O ?„M H¨ v m M;?B i

æQÆM; M?B M- b) tm'i ?B M iB M? ?m®M; M?Q p"v- K°i K†i H¨ #ÎB pb h K ¸¢B pšM
SM; T?| - i?S ? B H¨ F?Q HU+ +O G•K G¢+ [m€ +QÌM; ?Q¨M?- ¸•v +?QM? H¨ i?-M
F?¬M; i? i´M i?QÆM;

"i [m€ ¸®B T?QÆM; +kM; iWM; H¨ i?-M- imv iU ;¼i i?-M iQM?- M?QM; i?•M i? +
F?OM; #®- G•K G¢+ +?d +| p¨M +?mv M FBK ? T?€T i„+ KÈB +| i? tû KÎ T?ÁM; M
F?¬M; bQM; T?QÆM; ¸ m H¨K +¬M; p¬ /KM;- M;QÌB M¨v +kM; F?¬M; i? H¨K ;b ¸Q

L?[M; M;QÌB F?€+ i?b H¨ i?'v ?QªM; bÊ i?'i b„+- # +€B M?bM p T?Q i` M M?Q H
pšM i?-M- im pB #ªM i?•M H¢B H¨ hBM? æ ¸dM? T?QM;- ?ÆM M[M„K ;B[#° T?
M;QÌB HB M i?O`ä¨M; +kM; KÈB +| i? +MM; G•K G¢+ ¸€M? +?Q M; M; i v\

h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M- iB M; FBM? ?¬ M´B H M #®M T?Q - +?d +¬M G•K
+€B FB H¨ ?„M +| i? v M´M M;²B i`M ;? L;•M L;mv i iBM? ¸ M?'i + Q i?O- K†+
i`QÈ+ K†i ?„M ¸ m H¨ +mM; FQM? i?-M T?K+5

N8kX *?QÆM; Nek, æm´B :B i ošM h?–MX URV

@ æ€M; ;B" M- iB m iY M"v M?Q i? M"Q F?| +?ÆB M?Q i? \

Gw h?´L;mv M [m€B F?B m M|B

@ Jm®M ;B i iB m iY M"v- T?ªB iQ" M HU+ SM; T?|5

S?QÆM; æ¢Q JBM? H`B M|B F?¬M; M?B m H„K- M?QM; H¢B H" T?€B i?U+ +?B M
FBK HQ¢B- +MM; ?„M M„K ;B[FBK ? T?€T i„+ M?´i K¢+? iQÆM; i?W

Í # M i`QM; K•m +MM; K•m ¢®B #QM?- T?€T i„+ ?„M ¢ M; M„K ;B[+,M #ªM F?¬M; T
M m F?¬M; T?ªB HU+ HQÊM; +O ?„M ÎT?Q t G•K G¢+ - +€B FB i´i M?B M H" +K

" M;Q`B HB + K„i M?bM HšM M? m- ¢²M; i?`B M? ;"i ¢-m

G"TiS+- ó>´ T?€+?ô # Q F?Ä i` M M;Q`B #¼M ?¼H"TiS+ ?Á i M- M?Q H" /-m
;B¼i `Èi tm®M; ¢´i- K" H" #` #¼M ?„M ?´Ti?m iB M p"Q i`QM; +Æ i? - M?QM; Î i`Q
+€+? M"Q i`€M? F?ÄB tm´i ?B M K°i Qi iB m ? Q- F?B M +?Q T?QM; HBM? /`+? i`

L?QM; HU+ HQÊM; +O h K ¢¢B pšM i?¬M H¢B tm´i ?B M i,M; H M F?OM; #®- F?Q
#B M HÈM K M? K¬M; - T?ªM; T?´i K°i +€B w MB K i`QM; ¢-m +| i? ¢2K hBM? >Q"

h?2Q HU+ HQÊM; +O #¼M ?„M ¢¢i ¢ M ¢dM? T?QM; - ?bM? i? +O # M;Q`B M"v +
i`B H +? ¢´i- i?"i ;B®M; M?Q `|i p"Q i?Ov /`+?- H" M / M;mv M #ªM F?¬ [m„i i`Î M
+kM; H"K `´i i?ŠM; - iW # H½Q ¬M; #B M i?¬M? i`€M; MB M M K iY # KQÆB im´B
M;¬- +| F?Q i? ¢°B i`B ¢¢T ¢´i

hmv #¼M ?„M Î h?¬M ;BÈB +?d H" M?•M p"i ¢ti +?•M- M?QM; Î ?¢ ;BÈB #¼M ?„M H

æ®B Kti h K ¢¢B pšM i?¬M iQ" M #° i`B M F? B +?B M HU+- G•K G¢+ +ÁM +| i? i
b Q\

•M? K„i K¼B M;Q`B ¢ m ?QÈM; G•K G¢+ M?bM H¢B- +€B v m M;?B i ¢€M; bÊ M"v
M;Q`B ` M;Q" B w ¢`M?

_®i +K+ +?`m tm´i ` iQ" M #° i?U+ HU+ `²B b Q\

G•K G¢+ F?¬M; +| p bÊ ?½B +?9i M"Q- M;QÊ+ H¢B +?B M w i`MM; i?B M # v H M-
/šM ¢°M; *?Q h?B M iBM? i?¬M HU+5

@ >W- Î i`QÈ+ Kti T?€T i„+- +?Q /M /šM ¢°M; iBM? i?¬M +?B HU+ H¢B +| ;b /MM; \

S?QÆM; æ¢Q JBM? ?W H¢M?- ?„M K°i [mv M Q M? ` - ?| i?¬M? K°i i? M? i?B i F
G¢+ FQ+? #„M ¢B

oÈB iQ +€+? pšM i?¬M- ?„M M„K ;B[FBK ? T?€T i„+ Î T?Q i` M S?QÆM; ;B H½
[m M; - H¢B M?Q +k +?Q M;Q`B K°i HQ¢B +ªK ;B€+ +?B m b€M; iQ" M #° pk i`K

G•K G¢+ ?W M? K°i iB M; - K°i M;|M i v ¢B K ` - M?bM M?Q F?¬M; ? mv HU+- p M
+| K°i ¢B K ¢2M i?m¬M i9v

*?d FB K +?¢K M? m

E?¬M; +| -K -K p M; HÈM M?Q i`QM; bmv M;?o- #bM? ioM? ¢ M ;B®M; M?Q ? B ?
#` p¬ i? M? p¬ iS+ K" i?¬M T? - ?Q" M iQ" M /mM; M?"T p"Q # M i`QM; ¢B K ¢2M M

@ >„+ ¢°M;5

" M;Q`B G ok a•K ¢²M; i?`B FBM? ?¬- i`QM; iB M; M|B H° ` bÊ ?½B K½M? HB i5

G¶ ¢2M- H" ¢¢B i?¬M i?¬M; b m F?B L;k >"M? iBM? pU+ +?B HU+ ?Q" M K„ iQÆM;
? i i?ªv- +€B M"v F€ i?"i ¢½ i?m°+ p T?¢K i`M T?€T i„+- M?QM; Km®M ?bM? i?¬M
>"M? T?€T i„+ +| M„K ;B[imv i ¢®B- +?Q /M F?¬M; ¢¢i ¢QÊ+ +´T #"+ h?¬M oQÆM;
[m€ M?B m5

*?Q /M î h?¬M ;BÈB K M? K¬M; +m²M +m°M- i?¬M HBM? +| çQÊ+ H¶ ç2M T?€T i„-
H¨ h?QÊM; h?B M i?¬M mv +?'M i?B M ?¢- i?"K +?Q M; v +ª h?¬M oQÆM; +kM; F?
i²M i¢B F?OM; #® M?Q p"v5

G•K G¢+ i`QÊ+ K„i M„K ;B[T?€T i„+ +ÁM t t F?¬M; ç¢i çQÊ+ +'T #"+ H¶ ç2M +?
+| ?bM? i?S+ # M ç-m- ?m®M; ?² #¼M M;QÌB G ok a•K +kM; +?ŠM; [m H¨ pšM i?
+?•M +?€M?X

h?•M ?bM? G•K G¢+ +?ÈT ç°M;- +?d çB K K°i pÁM; ç2M F`i- imv p¬ +MM; M?Ä #û
+?Q i'i +ª K¼B M;QÌB i•K FBM? çªK ?"M- ?QÈM; h K ç¢B pšM i?¬M +¬M; iÈBX

@ E?¬M; i®i5

" M;QÌB FB imv M; v iW ç-m ç m #`v ` K°i #°iQ i? i?B M ?¢i K†+ F ?„MH¨ B-
K†i imv i +?B m L;k >"M? T?€T i„+ iQÆM; /mM; H¢B +,M #ªM M; v +ª /kM; F?Q +?
+|5

h`QM; i`mv M i?mv i- h?QÊM; h?B M i?¬M M„K ;B[H¶ ç2M #Q i?m"i H¨ M; v +ª h
ç-m- imv G•K G¢+ pšM +?d H¨ hBM? æ M?Q M?Ä- M?QM; #¼M ?„M +kM; ç²M; /¢M

Jm®M ç®B T?| ç¢B +?B m M?Q p"v- +?d +| î ç¢B +ªM? ;BÈB €T +? - ç| KÈB +| i? -
ç®B i?O M?Q p"v- Qi M?'i TªB + Q ?ÆM ? B ç¢B +ªM? ;BÈB KÈB çQÊ+5

L m F?¬M; h?¬M oQÆM; H¢B FB M; F} M?Q p"v b Q\

h K ç¢B pšM i?¬M ç½ ç-v çO ç€M? ;B€ + Q G•K G¢+ - M?QM; B +| i? M;?o ç M ?„M
#Q i?m"i K¨ î h?¬M ;BÈB i?"K +?Q bQ pÈB h?¬M oQÆM; +ÁM Km®M i?Q i?Èi\

h`QM; M?€v K„i- +¬M; i?O i? v i? - h K ç¢B pšM i?¬M #` G•K G¢+ çm´B i?2Q #ì K¬
?Q¨M i?O5

*?Q /M î h?¬M ;BÈB- +| i? ç2K K°i HQ¢B T?€T i„+ +?B HU+ M;?B M +Sm ç M i?'m
h?¬M oQÆM; p"v i?b i?¬B- +€B FB +¬M M„K ;B[*?O i?¬M F?Q KÈB +| i? +| çQÊ+

G•K G¢+ F?¬M; +| K°i +?9i /Q /U- +¬M; FQ+? H¢B ;BQÆM;- H¢B H¨ ? B [mv M Q M
i`B i ¢ i`îi?`M? H`+? bY i`QM; i?€M? ¢` 5

@ E iW ?¬K M v- ?¢ ;BÈB F?¬M; +ÁM G - Gw- S?QÆM; h K ;B 5

G•K G¢+ H¢M? HMM; M|B ` X

@ h b) ¢2K h?B M æ` GBM? J¢+? ¢€M? M€i T?•M ` iQ`M #° L;•M L;mv i iBM?- i
+kM; F?¬M; +| i'iv m i²M i¢B5

J°i +•m M|B p¬ +MM; ¢ÆM ;BªM HB M imv M #® i?€M? ¢` - K°i i²M i¢B KQìB K'v
F?¬M; B /€K Kî KB M; T?ªM ¢®BX L; v +ª h K ¢¢B pšM i?¬M +kM; #` iB m /B i / M
+ÁM +| M;QìB T?QÆM; M`Q H¨ ¢®B i?O +O G•K G¢+ \

G•K G¢+ i`B M F? B i?¬M i?S+ - `i M? M? HB M ibK ¢QÊ+ +?¶ +| h?B M æ` GBM
Q M?- #`M? K°i iB M; M' p M;- +ª h?B M æ` GBM? J¢+? H`T iS+ #` Q M? M€i- p¬
i`îB +m®M ¢°M;- H¢B #` ?Q`M iQ`M ¢€M? tÆ t€+ - ?bM? i?`M? HBM? F?Q p¬ +MM
L;mv i iBM?5

æ¢B T?€+? HU+ ?5

æ•v +?QM? H¨ h?B M æ` GBM? J¢+?- /MM; i?U+ HU+ +O G•K G¢+ #•v ;Bì ?Q`
H¢B ¢ +?Q ¢ìB ¢ìB +QM +?€m ¢ m +| i? ¢¢i ¢QÊ+ ¢½B M;° im Hmv M i®i M?`i
H¢+ - ?"m ¢¢B +O ?„M +kM; +| i? iB T iK+ i?®M; i` L;•M L;mv i iBM?- +| i? #ªQ p

N88X *?QÆM; Ne8, "S+ om h?Q€B o`X UkV

L?QM; ?„M `ä `M; HU +?¼M ¢€M? M€i h?B M æ` GBM? J¢+?- +ÁM +?dM? Hw L;
¢QÊ+ HÈB +?QM? H¨ p¬ b® pä ;Bª i¬M; i?'T M?'i i`QM; i?B M ?¢5

L?QM; M;QìB +| i? ¢²M; w +€+? H`K +O G•K G¢+ +?d ¢ K ¢QÊ+ i` M ¢¬m M;|M i v
#°B T?K+ G•K G¢+ + K HÁM; #Ä ` - F?Q ¢° HÈM M?Q p"v +,M #ªM F?¬M; T?ªB K°i

h?ìB ;B M ?ÆB ;'T- G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| i•K iQ +MM; "¢+? ok L?m M|B M?B m +
i'j +ª "¢+? ok i°+- æ` >`M? i°+ M¬ H ¢ m M?"M ¢QÊ+ ;BªB T?|M;X L?QM; #¼M ?,
¢½ bÈK [m M H½M; iWM; ¢½ H¨ ?mv ?Q`M;- Km®M i`MM; FB M pBM? [m M; M;`v t

G•K G¢+ F?¬M; ¢ K td iÈB M?[M; +?mv M M`v- tû `€+? F?¬M; ;B M- ¢B i?ŠM; iÈB

L?QM; >Ä /B K +U M?•M F?¬M; i?'v `²B5

G•K G¢+ F?) M?Qm K`v- i`B M F? B i?¬M i?S+ ibK iÁB iQ`M #° L;•M L;mv i iBM?X

S?ªB M|B +?Q /M ?„M ¢¢i iÈB +'T #"+ hBM? æ +kM; F?¬M; +| F?ª M,M; ibK F?„T iW
L;mv i iBM?- M?QM; #îB pb >Ä /B K +U M?•M H¨ ?Ä /B K +?B HU+ i?m¬M i9v ?bM
;B[>Ä +?B T?€T i„+ H¨ +| i? ¢ÆM ;BªM +ªK SM; ¢QÊ+ +?¶ î +O ?„MX

h`QÈ+ FB ?„M F?¬M; +| iB M p`Q hBM? æ - i?¬M i?S+ F?¬M; +€+? M`Q # Q i`Mk
i¢B +?d +¬M >Ä /B K +U M?•M pšM +ÁM î# M i` M L;•M L;mv i iBM? H¨ imv i ¢®B
F?ÄB ?„M ibK iÁBX

L?QM; K¨- K°i H¬M [mûi tm®M;- H¢B F?¬M; +| +ªK SM; ¢QÊ+ K°i iB F?Q iS+ +O >
G•K G¢+ +?Q iW #Ä w ¢`M?- H¢B HB M iK+ [mûi [m ? B H¬M- M?QM; pšM H¨ F i

*€B FB +?d +| K°i ;BªB i?Q+? >Ä /B K +U M?•M ¢½ F?¬M; +ÁM îL;•M L;mv i iBM

G•K G¢+ +~M i?"M iQîM; iQÊM;- KÆ ?² +| i? ¢Q€M ¢QÊ+ p`B T?¬MX

>Ä /B K +U M?•M iU M?B M F?¬M; + K HÁM; î i` M ç-m i`2Q H'v K°i i? M? HÊB FB
i€M? K¢M; +O ?„M- iW i?îB çB K +MM; G•K G¢+ +? ç`M? ?Á QÊ+ #„i ç-m ç½ •K
ibK çQÊ+ +Æ ?°B +?Q ?„M K°i FQ+? i`Q K¢M;5

L?QM; b m ç! G•K G¢+ +MM; K'v M;QìB S?QM; aÎ GB M çB KÎ h?B M M? çB M- +
K°i +€B +! „M; aQÆM; *?B L?“M- +€B F?€+ H` +QìM; ;Bª im ?`M? i?îB ;B M +¬M;
M?•M +kM; ibK F?¬M; i?'v +Æ ?°B tm'i i?O- M! iU M?B M F?¬M; +! F?ª M,M; #B i
G•K G¢+ î;B[t'm t X

J` b m F?B p`Q h?B M M? çB M- M! +`M; i? K F?¬M; +! +Æ ?°B- hS ç¢B "€M h?-
i?B m +?9i M[/¼ M! iB m i`QM; [m-M- K` F?B G•K G¢+ `®i +K+ K°i KbM? tm'i ?
p`Q hBM? æ 5

æ M H9+ M`v- >Ä /B K +U M?•M +ÁM /€K î ç•v b Q\

*€B FB iU M?B M H` +?¢v çQÊ+ t # Q M?B m i?b ? v #'v M?B m- M! #B i`ä i¢Q M
+¬M; T?€T- #B i`ä KbM? p¬ Hm"Mi`®M î ç•m i` M L;•M L;mv i iBM? ç m #` G•K G
ç`M? +?„+ +?„M- +€B M`v F?¬M; pQÊi [m pk i`K +kM; F?¬M; çQÊ+ - i`M; b) b®M; F
;B i H'v ?Ä /B K iBM? ?Q \

*€B M`v imv H` bmv çQ€M +O G•K G¢+ - M?QM; i` M +Æ #ªM +kM; i€K +?QM T?¬M
hmv F i [mª M`v p¬ +MM; ?Q`M K„- M?QM; >Ä /B K +U M?•M +kM; F?¬M; #B i G•K
pQÊi [m pk i`K çB i`mv M H¢B bU ibM? L;•M L;mv i i?9 b„T +îB #Ä T?QM; iÄ - #îB
+kM; b) F?¬M; H¢B î L;•M L;mv i iBM? iQB K¢M; - iW çB K ç! K` M!B- +kM; +QB M
T?S+X

G•K G¢+ M;?o M;?o- ?B M i¢B +ÁM i?W H¢B ? B FB M bU ibM?- H` pB +iQ i?m-
>„M H¢B K°i +€B +! i #QÊ+ çB iÈB æ¬M; +?•m- i`M; ç`M •K .QÆM; h?€M? ;B€QX

@ L;QÆB ç°+ i`B [mv M ?`M?- H9+ i`QÊ+ ;B€Q +?O ç½ iWM; M!B [m - i?îB çB K
+?QM æ¢B h?€M? Kšm +MM; #`M #¢+ - M;QÆB H¢B ç2K +?9M; i +U î M;Q`B +Y -

h?îB çB K G•K G¢+ tm'i ?B M- M°B #° +O •K .QÆM; h?€M? ;B€Q +kM; ç M; iB M
ç'm F`+? HB iX

"îB pb h`B m L;¼+ S?B ç½ M?“M çQÊ+ /B #ªQ +O •K .QÆM; i€M M?•M K'v p¢M M
HÊM- +Æ ?² ç°+ i`B [mv M ?`M? i`QM; ;B€QX "€i ç¢B i?€M? Kšm F?€+ `M M?šM i`
?ÊT- Km®M ç`v h`B m L;¼+ S?B ` F?ÄB oQÆM; h¼ X

hmv î # M i` M +ªM? ;BÈB h`B m L;¼+ S?B ç½ ç M ;¬M hBM? æ p¬ ?¢M- M?QM; i
ç M K°i #QÊ+ FB - +! ;¬M +kM; p¬ /KM;5 >m®M; +?B h`B m L;¼+ S?B +ÁM /QÐM
M?B m- HU+ HQÊM; +! i? T?€i ?mv ` ç M H¢B +`M; M?Å5

"€i ç¢B i?€M? Kšm Qi M?'i +kM; H` hBM? >Q`M; +'T #"+- i`QM; ç! b€m M;QìB +`M
L?` i`¼M; i?B M- i€K M;QìB +€+ M`M; HB M i?O M; v +ª h`B m L;¼+ S?B î i?îB F€
+QÐM; +?B M K°i i`"M- ?m®M; +?B H` h`B m L;¼+ S?B ?B M i¢B ç2K i'i +ª iBM? i
i? BX

*€+ M`M; tm'i ç°M; i'i +ª hBM? oQÆM; /QÈB i`QÈM; - i€K M;QìB +°M; H¢B b® HQÊ
t ç°B ?bM? M,K i`,K +O h`B m L;¼+ S?BX

*?B M HU+ ç¢i i`bM? ç°+ Q M?'i F?¬M; `ÆB p`Q i? ?¢T?QM; - +?B M HU+ i`K +°
#€i ç¢B i?€M? Kšm +! çQÊ+ ç-v çO iU iBM +! i? #S+ #€+? h`B m L;¼+ S?B tm®M;

*?d +¬M +QÈT #Q i`M; K` M`M; M„K ;B[ ç M i v- +€+ M`M; HB M +! i? Mm¬B /QÐM
iBM? pU+ +'T ?ÆM M[- #ªM i?•M +kM; +! ?B p¼M; ç°i T?€ ç M hBM? >Q`M; i K i`
i? i?U+ bU F?¬M; bÊ h`B m L;¼+ S?B `²BX

*€B ;¼B H` i?W /`T M;QÆB # M? Km®M K¢M; M;QÆB- imv #€i ç¢B i?€M? Kšm F?
;b b) tm'i ?B M F?Q iS+ M;½ tm®M; - i?“K +?Q ibM? ?m®M; ?¶M HQ¢M- M?QM; +

F?¬M; #B i M„K +?†i K" M|B- p"v +kM; F?¬M; tSM; M;²B î i` M p` i`Q i?€M? Kšm ²
 S?Q i` M oQÆM; h¼ - h`B m L;¼+ S?B H¢M? HMM; M;²B M; v M;„M- iU ?² +,M #
 M"Q ç p"Q K„i- M?QM; M" M; H¢B +| F?´ iU #B iX
 >"B iY i`QM; #KM; iU M?Q K°i +€B ç°M; F?¬M; ç€v- +?ŠM; M?[M; ç2K GBM? æ M i
 ?| b¢+? b)- +ÁM Km®M M" M; K¶B M; "v /MM; HBM? HU+ #ªM i?•M çB i~K #'- F?~m
 KWM; pW bÊX
 hmv ç•v ç®B pÈB M" M; K" M|B H" ;€M? M†M; `i HÈM- M?QM; ?"B iY +"M; +| i? ó
 +"M; [m M; KBM? K°i KªM?5
 *?d H" i?`B ;B M i€K +€B iB M M?•M M"v H"K F?| / +kM; [m€ F?¬M; F?ûQ- M" M; [m
 +O ?"B iY i`QM; #KM; - i?"i F?¬M; M;| +| i? ?'T ç M M" M; bmv v m M?Q p"v- i? +?
 +O M" M; F€ i?"i +ÁM T?ªB FûK t2 bQ pÈB # M M; Q" B M?bM i?'v5
 æ€M; +? i- +?ŠM; H) i?"i Km®M M?QÊM; tm'i [mv M ?"M? i`QM; ;B€Q\
 æ•v +?QM? H" +O +QM M" M; 5
 E?m¬M K†i +O h`B m L;¼+ S?B + m H¢B- H¢B F?¬M; #B i iQM? b Q M;?o iÈB G
 hBM? oQÆM; +ªM?- H¢B +?Q M; QìB K°i HQ¢B +ªK ;B€+ , H¢B +QìM; ç¢B- M m +|
 b) +?2 ;B| +?2 KQ bM? \
 @ h`B m L;¼+ S?B- F?¬M; M M m´M; T?Q FûQ /"B i?`B ;B M- M; QÆB F?¬M; +| HU
 /B #ªQ- ç•v p®M H" +?9M; i +°M; ç²M; +| çQÊ+5
 h-M o" M .B çQ¢i` M|BX

N8eX *?QÆM; Nee, :BªB Zmv i hWM; *€BX URV

JQìB M;|M +?†i +O h`B m L;¼+ S?B +?) K" #„i H'v H M + M +?¶M;²B- M?QM; pb
 #KM; - ?B M i¢B HU +?¼M /mv M?´i +O M" M; H" M?QÊM; #°- M m F?¬M; K°i F?B
 +?Q i? B M?B b M? MQM5
 @ L?Q i? M"Q- ;†T çQÊ+ T?B M iQ€B b Q\
 J°i iB M; +QìB M? i`mv M ç M- h`B m L;¼+ S?B #¶M; M?B M +ªFBM?- î # M M; Q
 K°i i?•MªM? ç +?Q M" M; î i`QM; K°M; p" B H-M i?ûi +?|B i B- ?¢i?•M QÈi €i K°i K
 @ :B ?Ä ?¶M i`QÈM; - M?B m M, K M?Q p"v KÈB M;?o ç M t2K i \
 h`B m L;¼+ S?B F?¬M; #B i M?Q i? M"Q- ç°i M?B M +ªK M?"M çQÊ+ p¬ +MM; Ov
 F?| + H MX
 æ•v +?QM? H" +?•M ibM? +O M" M; çB " M? 5
 h?`B çB K M[ M?•M H•K p"Q F?®M +ªM? i´M; b) i`î M M K K v m- ç b-m ç +ªK- ç
 K M; i? B- +€B +ªK t9+ FB [mª i?U+ bQ pÈB ;B| i` M #B M- K•v i` M i`ìB +ÁM Km®
 G•K G¢+ KdK +QìB- i?Á i v î i` M #KM; +O h`B m L;¼+ S?B M? M?"M; b`b`i- i?`
 K¢M; +O iB m iY M"v i?"i ç9M; H" /"B ?- `à`"M; çB [m M?B m M, K M?Q p"v- ç´B
 i?QìM; +kM; ç½ b®M; [m +ª çìB `²B- M?QM; h`B m L;¼+ S?B M; v +ª #KM; /QÈB +
 +€B M"v +kM; [m€ K" B M; QìB `²B5
 *?SM; FB M ç°M; i€+ +O ?„M M?Q p"v- #€i ç¢B i?€M? Kšm M; v M;„M ?€ ?®+ K²K
 L?QM; +€+ M" M; H¢B +| +€B M"Q H" ç² ç-M- HB M iQîM; ç M F?Q iS+ +O h`B m L
 tm®M; - ?¶M HQ¢M- +€B FB ;BªB i?Q+? i®i M?"i +?QM? H" M" M; K M; i? B5

J" +€B ó;B M T?mô M"v- ç9M; H" G•K G¢+5

J" #„i ç-m- +€+ M" M; +kM; ç m T?ªB +ªK i¢ G•K G¢+- M m F?¬M; T?ªB óh?QÆM; T
+?m~M- +| i? H"K +?Q h`B m L;¼+ S?B K M; i? B b Q\ L m F?¬M; T?ªB h`B m L;¼
HU+ i`QÊ+ K„i ç M ; -M hBM? æ p¬ ?¢M- i€K M; QÌB HB M i?O +kM; i®B ç +MM; M

@ h`B m L;¼+ S?B- M; QÆB F?¬M; +| ; B€Q +?O H¢B K M; i? B- F?¬M; im•M i?O M
p` i`Q FB b Q\

h-M o" M .B +?d i v i`€+? K„M; X

E?¬M; +| bU ibM? M"Q bQ pÈB M; QÌB +O •K .QÆM; i?€M? ; B€Q +?d i`Q +? M; QÌB
+~M; i? K #m²M +QÌB5 Í ç•v M; QÌB M K M?•M M"Q F?¬M; T?ªB M; ~v ç K K½M? HB
T?ªB i` B HÆ U ç o çU+V jyyy- M K M?•M +MM; h-M o" M .B +?ÆB [m ; BQÌM; çQ€
+kM; F?¬M; `äX \_ä`M; +ÁM`QÈM; +´ K" + -K M[i„+ H"K pk F?Q- i?"i H" H"K +?Q

L?QM; K" +€B Hw /Q ; b +kM; F?¬M; b Q- +| K°i +€B +È T?€i ç°M; +¬M; FQ+? H" ç

@ :B ?Ä H"K +~M- ?B M i¢B HU+ HQÊM; +O i ç¢B M; ½- +, M #ªM +?çv F?¬M; M?
Hv F? B5 *?d + -M bBM? ?¢ ?"B iY- çÈB i F?¬B T?K+ im pB- M?`i ç`M? T?ªB F?B
?¢B5

h`B m L;¼+ S?B H¢M? HMM; M|B ` X

J M; h`B m L;¼+ S?B çB- H" #´M w iÈB ç•v +O G•K G¢+- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB
+? /B /ÌB5

G•K G¢+ KdK +QÌB M|B,

@ *?QM? H" K'v +QM +?| ?Q M; bO HQ¢M- t2K i ç€M? M; ½ +€+ M" M; 5

@ hB m iY- F?~m F?Q i?"i HÈM5

h K i?€M? Kšm [m€i H M- M" M; H" iQM? ibM? #¢Q T?€i M?`i i`QM; *Ym æ¢B h?€M
M?`iX æ½ iWM; H" T [m F, HK+ K°i ç K ?B T +? i Rd M K iYX

@ *€+ M; QÆB M? [M; HQM? i¬K iQÈM; +m M"v

G•K G¢+ H„+ ç-mX

@ h?"i H" H"K +?Q i M; v +ª /K+ p¼M; ` i v +kM; F?¬M; +| 5

@ *m²M; M; ¢Q5

h'i +ª K¼B M; QÌB ç m Î i`QM; HÁM; F m H MX

G9+ M"v G•K G¢+ iB M p"Q hBM? æ - iBM? F?Q i?¬M ?Q" M iQ" M M°B HB K- K¼B
i?'v çQÊ+ im pB +O ?„M b•m +¢MX L?QM; i`QÊ+ FB h-M o" M .B H" +MM; G•K G¢
iY M"v #`i [m€ H" hBM? oQÆM; +ªM?¬ ?B M i¢B F?¬M; #B i /MM; #B M T?€T ; b +?2
+?S5

L m F?¬M; #B i ?„M b•m +¢M- i?"i ç9M; H" +| F?ª M, M; #` ?„M #B m ?B M ` M; Q"
bÊ`²B5

a m F?B h-M o" M .B ç2K ó+?B iB iô +O G•K G¢+ i`mv M H¢B- #€i ç¢B i?€M? Kšm
/¼ M; QÌB +kM; [m€ ; ? iÎK5

@ æ¢B- L?`- h K- +€+ M; QÆB çB ç2K iB m iY M"v H"K i?"i5

h-M o" M .B H¢M? HMM; M|B ` - M" M; +kM; çQÊ+ +?SM; FB M i?O çQ¢M ç€M; bÊ F
oQÆM; M"v F?¬M; i? i?2Q H) i?QÌM; ç M +•M M?„+ - K°i H-M +?QM? H" ` # K½M
K†+ /M # M; QÌB M"v +?d H" hBM? oQÆM; i K i`¼M; i?B M- M?QM; K†B M; QÌB #¼
ç°B # KQÆB hBM? oQÆM; - çB K # M; QÌB- M?QM; i?U+ i tm'i +?B M H¢B H" +?C

aQ p¬ bd- M; QÌB ç` p` +~M; + Q +~M; +| i? ç2K p¬ bd /B M /`+? ç M +ªM? ; BÈB tr

L m M?Q M" M; #B i`ä G•K G¢+ pW KÈB ;B i# pšM i?–M- +M; H" /MM; bS+ K°i K
MSi pÐ- i?b b) F?¬M; +| iU iBM K¢M? M?Q p"v- K" H" +?¢v ¢QÊ+ t # Q M?B m i?b
F?¬M; T?ªB hBM? æ F?¬M; +€+? M"Q pQÊi [m pk i`K- M" M; /mv M?'i +| i? H"K +
poM? pB M F?¬M; +?Q G•K G¢+ ibK ¢QÊ+X

æ¢B L?` h K iU FB M?B M +| i M +O #¼M ?„M- M?QM; H9+ M"v B +kM; b) F
K M; H'v jy i M i?m°+ ?¢ ?QÈM; G•K G¢+ p¼i iÈBX

h®+ ¢° +O hBM? oQÆM; b Q K" +U+ M? M?- +?QM KQÆB # M; QÌB M?Q H" ?„+ [
¢ M hBM? i?–M +?B HU+- p–M; b€M; ¢O K¼B K"m b„+ +?ÈT ¢°M; - ;B®M; M?Q ¢–v
+?|B p¬ +MM;X

h`B m L; ¼+ S?B M?QÈM; K"v- imv M" M; F?¬M; ¢2K M?[M; +¬M; FQ+? M"v ¢ p"Q
+O M" M; + Q ?ÆM [m€ M?B m- +?Q /M H" ¢SM; ¢'v #'i ¢°M; +?Q M?[M; M; QÌB M"
i`M i?QÆM; ;bX

L?QM; G•K G¢+ H¢B v m M; ?B i +kM; F?¬M; +ªB #B M ¢QÊ+ ?„M pšM H" óhBM? oQ
KQÌB +¬M; FQ+? +| i? Q M? i`9M; ?„M- +kM; +| i? ¢ +?Q G•K G¢+ H•K p"Q +ªM?

L" M; Km®M ` i v- M?QM; K°i +€B ¢¢B i?O H¢B 'M iÈB- î i` M p B +O M" M; M? F
F?¬M; +–M T?ªB F?¬M i`QÆM; M?Q i? X

•M? K„i +O G•K G¢+ î i` M K†i #€i ¢¢B i?€M? Kšm HQÈi K°i pÁM; - ?"M K M; ?B
KQÆB # hBM? oQÆM; i`M +¬M; iÈB ¢ m #` ?| i?"M? i`Q #KB- H"TiS+ iQ" M #° #`

J°i K" M M"v- i'i +ª K¼B M; QÌB M?bM i?'v K" M; ? M ?¼M; M?bM i`•M i`®B5

í /QÈB ¢¢B +ªM? ;BÈB €T +? - Ryy hBM? oQÆM; +kM; +?Q ?ŠM H" ¢®B i?O +O hB
Km®M ¢2K M?[M; hBM? oQÆM; M"v ;B i +? i H¢B +kM; F?¬M; T?ªB bU ibM? # [i
+?•M i?"i HÈM- i?"K +?Q i`ª ;B€ M?'i ¢`M?- /M b Q Ryy hBM? oQÆM; M m M?Q +|
;B ¢B T K" M|B- i?"K +?Q +| i? bQ b€M? pÈB hBM? >Q" M; M?'i i`¼M; i?B M ¢dM

L?QM; M?B m hBM? oQÆM; M?Q p"v +S M?Q i? iB m i?'i- +€B M"v B +| i? ¢O iB
h–M o" M .B i`WM; HÈM ? B K„i- ?Q" M iQ" M ;B"i KbM?5

L?[M; hBM? oQÆM; M"v H" M" M; p'i p'i pª pª- /MM; i?ÌB ;B M i` M p¢M M, K KÈB
M" M; +v p"Q HÈM M?'i5 aî /o H" +?QM æ¢B h?€M? Kšm K" F?¬M; T?ªB i?"T ¢¢B
h?€M? Kšm- +ÁM F?¬M; T?ªB #ÎB pb +?QM M; QÌB +€+ M" M; ,M bQM; im [mª- +| ¢Q
hBM? oQÆM; +T b Q5

N8dX *?QÆM; Ned, :BªB Zmv i hWM; *€BX UkV

æ½ K'i ¢B M?[M; hBM? oQÆM; M"v- M" M; +ÁM i` M? [mv M ¢Q¢i i? i? M"Q\

æWM; M|B #€i ¢¢B i?€M? Kšm ¢ m #` +?'M M; •v M; QÌB- /M H" h`B m L; ¼+ S?B +k
M?"M bU i?"i M"v- +?ŠM; # Q H•m iB m M K M?•M M"v `ä `M; ¢½ +| ¢QÊ+ i?U+ HU

L" M; H" hBM? >Q" M; ¢dM? T?QM; - Km®M ;B i +?WM; i`, K hBM? oQÆM; +€B FB iU
M?QM; /M ¢ÆM ;BªM i? M"Q +kM; T?ªB Km®M ;BÆ i v M?' + +?•M - M"Q +| i?•M
i?Q€M; K°i T?€i HB M ¢2K M?B m hBM? oQÆM; M?Q p"v H"TiS+ ;BªB [mv i5

L m G•K G¢+ # # # - K°i [mv M Q M? +? i# KQÆB hBM? oQÆM; - H¢B # # # t
¢2K i'i +ª hBM? oQÆM; iB m /B i- +€B FB K¼B M; QÌB +kM; b) F?¬M; F?B T bÊ M
#ªM +ª M; |M i v +kM; F?¬M; +| ¢°M; i?Q€M; K°i T?€i HB M iQ" M /B i ¢`+? M?•M-
H"K +?Q F?¬M; M; QÌB M"Q +| i? iQÎM; iQÊM;5

@ •K .QÆM; h?€M? ;B€Q- iW ?¬K M v i`î ¢B +kM; F?¬M; +–M i²M i¢B5

G•K G¢+ pmM; i v H MX

@ o b m B +ÁM /MM; / M? M;?o •K .QÆM; h?€M? ;B€Q H"K pB +- H"K iB T pB + M;QìB FB H" F i +K+ +O +€+ M;QÆB5

sQM;- ?„M ?Q"MiQ"m #m¬M; ` F?Q iS+ #ªM i?•M- mv €T +O hBM? æ # v ` - ç 1
?'T +kM; F?; F?,M5

@ *9i5

G•K G¢+ H¢M? [m€i K°i iB M;- ?„M +?SM; FB M M?[M; v m iBM? €+ M K i?€B #´ M

@ •K .QÆM; h?€M? ;B€Q F?¬M; T?ªB M;QÆB M|B ;BªB i€M H" ;BªB i€M5

h-M o" M .B F m H MX

@ L;QÆB +ÁM F?¬M; tSM; K°i p®M K°i HìB î ç•v pmM; i v K9 +?•M5

•K .QÆM; h?€M? ;B€Q çQÆM; M?B M H" +| M°B ibM? +O KbM?X L m F?¬M; K°i i
i`'M bÈK ç½ #` i?€M? ç` #bM? ç`M? `²B\

•M? K„i +O G•K G¢+ T?€i H¢M?- €M? K„i çªQ [m K'v i?€M? Kšm F?€+,

@ *€+ M;QÆB ç m H" +€+? M;?o ;B®M; M? m\

@ >W- F?îB ç°M; æ "BM? ?° ;B€Q5

"€i ç¢B i?€M? Kšm [m€i K°i iB M;- +€+ M" M; M? Q M? Q ? B i v ?QÈM; H M i`ìB- i
H"TiS+- K†i ç'i K°i ?²B -K -K- K°i +€B ;QÆM; ç°i M?B M iW HÁM; ç'i i`²B H M- M
K"m t M? H K- K†i FQM? M?Q MQÈ+5

@ æ¢B L;mv i Gm•M EQM?- /B i b€i5

"€i ç¢B i?€M? Kšm +°M; ç²M; b B F?B M æ "BM? M?` i`¼M; i?B M M"v- K°i ç¢Q
?QÈM; G•K G¢+ [mûi #„M çBX

æ•v H" M°B ibM? +?QM? i?S+ +O •K .QÆM; h?€M? ;B€Q- æ¢B L;mv i Gm•M EQM
i?B M- F?¬M; iB +iU #¢Q K" M|B- M; v +ª hBM? æ i K i`¼M; i?B M +kM; +| i? +
i`K +°i K" •K .QÆM; h?€M? ;B€Q +| i? bWM; b[M; p" B p¢M M,K5

æ "BM? M"v +¬M Qi M?'i # i?€M? Kšm KÈB +| i? /`+? ç°M;- M?QM; Km®M ?Q"Mi
FB iU M?B M H" +"M; M?B m M;QìB +"M; i®iX *kM; H" M?Q i? - +?QM æ¢B h?€M
H¢B F?¬M; +| i`B i ç p¢+? K†i- ç9M; H" +ÁM Km®M HB M i?O /`+? ç°M; æ "BM?
+U i?€M? ç` - hS ç¢B i°+ mv ?B TX

•M? b€M; K"m H K T?"i [mûi- i`"M ç-v b€i +Æ iQM? ?Ov /B i5

G•K G¢+ +?d H" +QìB M?¢i K°i iB M;- M; v +ª pšM i?¬M +kM; ;B i- +ÁM bÊ K°i FB
b Q\ oW p†M- +?Q ?„M H"K ói?m®+ #´ô ç M ç i?,M; im pB X

>„M M•M; i v- +QìM; ?"M? i?m æ "BM? M"v5

sPI II55

•M? b€M; K"m H K i"i #„M iÈB- M?QM; G•K G¢+ M; v +ª hY ædM? +kM; F?¬M; +|
+MM; +?mv M- H¶ ç2M tm'i ?B M- H"TiS+ ç2K ç¢Q €M? b€M; K"m H K M"v ?Q"Mi

@ *kM; /€K +QÐM; çQ¢i æ "BM?5

"€i ç¢B i?€M? Kšm M; v M;„M [m€i +?|B i B- ç•v +?QM? H" +Æ bîK" •K .QÆM; h?€
ç½ K'i çB æ "BM?- +€B FB •K .QÆM; h?€M? ;B€Q b) i?U+ bU H" / M? M;?o `²B5

@ :B M M;Q M K'i HBM?5

h? 'v #€i ççB i?€M? Kšm +ÁM Km®M T?ªM F?€M;- G•K Gç+ +¨M; F?¬M; FB M M?Š
.QÆM; h?€M? ;B€Q F?mv i i?B m ?ªQ +ªK- ç®B T?QÆM; K°i w Km®M +? i- p"v ?
M?•M iW MQÆM; i v5

E?¬M; ;B M i?B i +€i5

sAl XsPl sPl lI55

.M H¨ hBM? æ M?'i i`¼M; i?B M +kM; #` F?¬M; ;B M i?B i +€i i?m'M b€i- ?m®M; +
+¨M; H¨ M; v +ª i K i`¼M; i?B M +kM; F?¬M; +| ççi iÈB5

Í# M i`QM; K°i KªM? hY >mv i # v iS imM;- +?ŠM; M?[M; #€i ççB i?€M? Kšm H"Ti
Qi hBM? oQÆM; +kM; F?¬M; B +ÁM b®M;X E?¬M; +| #€i ççB i?€M? Kšm [m'v M
+?B K /KM; æçB L;mv i Gm•M EQM?X

@ >¶M çªM- +€B FB +ÁM +| i?O ?ç+O i - M;QÆB M?Q i? M¨Q ç m ;B i #¼M ?¼5

h`B m L;¼+ S?B i?ûi iQ- H-M M¨v i?"i ç9M; H¨ #` G•K Gç+ +?¼+ iS+X

G•K Gç+ [m v ç-m M|B,

@ æÊB M;QÆB çB i?2Q i - +ÁM [mªM +€B i¨ ;B€Q M¨v H¨K +€B ;b5

@ >W- ç•v H¨ +Æ M;?B T+O ?¨B M?B i - i b) F?¬M; #m¬M; i? +?Q5

h`B m L;¼+ S?B i?2Q Hw +® ;„M;- Kšm iQM? U #ªM M,M; +O M;QìB K V ç +?Q M
içB G•K Gç+ F?OM; #® ç M +Ð M¨QX

@ L[M?•M M;m tm~M- L;•M L;mv i iBM? +kM; iMv i?ìB +| F?ª M,M; bKT ç´- M;QÆB
M9B HY - +?Ì #` ç®i i?"M? i? M +®+ b Q\

@ >W- M|B H€Q +kM; F?¬M; M M M|B M?Q p"v5

h`B m L;¼+ S?B ?€ HçB b) iBM iQîM;- +?d +QB G•K Gç+ H¨ HW ;çi M¨M;- K°i F?
ç T K¨ ?ÁM; K'i\

G•K Gç+ H„+ ç-m- ç2K L;•M L;mv i i?9 i²M içB iW ç-m iÈB çm¬B M|B K°i H-MX

@ h?"i bU\

h`B m L;¼+ S?B pšM +ÁM +| +?9i #€M iQM #€M M;?BX

@ L;QÆB b®M; ? v +? i i F?¬M; [m M i•K- M?QM; ?¨B M?B +O G•K ;B H¨ Î# M i`
M;QÆB H¨K +€B ;bX

G•K Gç+ iS+ ;B" M M|BX

a„+ K†i h`B m L;¼+ S?B H"TiS+ i€B M?Êi- #„i ç-m ;BQÆM; M M? K9 pm®i,

@ *€B ;b- i H¨ i†M; T?~K T?K b Q\ *ÁM Km K°i i†M; K°i- +SM; `„M M?ûi çQ +?Q

@ > ? 5

G•K Gç+ ;QÊM; +QìB p¨B +€B- K†+ F K¼B pB +i`QÈ+ ¬K h`B m L;¼+ S?B p¨Q HÁ
i?ŠM; H M *Ym h?B M- ç2K M[M?•M K` ?Q†+ p¬ ?çM M¨v ¬K p¨Q i`QM; M;U+- K°i
w ç² i?¬M; [m HQçB i?O çQçM M¨v +?mv M /B HU+ +?9 w +ªm ç®B T?QÆM;X

E?Q M ?½v M|B- h`B m L;¼+ S?B H¨ `m°M; F?¬ ?çM ç½ H•m- +?WM; i`,K M,K F?-
K€B- #` G•K Gç+ b| bQçM M?Q p"v- H"TiS+ M?È iÈB M K M?•M M¨v Îi` M ;BQìM;
i`QÈ+ FB G•K Gç+ ççB b€i iS T?QÆM; +kM; H¨K +?Q M¨M; ç°M; iB M?- M¨Q +| i?
?çi iB m M? ç¨Q ç½ FB m M;çQ K¨ çSM; i?ŠM; H M- ?çi ?•M +kM; #B M i?"M? ççB

L;|M i v +O G•K Gç+ +Æ ?² F?¬M; +| #` K°i iQ i Q M;„M +ªM HB M iB M p¨Q # M i
K"i ç°M; HB M #„i ç-m ç ûT- M?Q H¨ M;¨M pçM t9+ im K€i t +?Q M;|M i v +O ?„M

@ •M •M

h`B m L;¼+ S?B T?€i` ` M`d M?`M M?¢i- K` M?½M M;"T MQÈ+ ?QT H¢B i?`M? K
L`M; +kM; F?¬M; T?ªB HQ¢B ?bM? K„ ç M +U+ F€- M?QM; +| +´ v m /` /½ iQM?- H
+?Q M;QÌB ç½ ;†T M`M; HB M iQÎM; ç M /mv M?'i ç9M; H` ;BQÌM;- ç2K M`M; ?mM;
` i'i +ª +?'i HÄM; i`QM; +Æ i? X

æ•v H` K°i v m iBM? K +? i M;QÌB F?¬M; ç M K¢M;- imv i ç®B H` ?'T iBM? M[pQA
K` i?m"i ç| +kM; H` v m M[K` ?Q†+ +'T i¬M; bQ5

@ Zm€ KªM? `²B- ç´B +,M i?¬ ç M5

L`M; +„M #ª p B G•K G¢+- î# M i B +O ?„M i?´B F?Q- H`M ;B| i?ÆK M?Q t¢ ?QÆI

N83X *?QÆM; Ne3, "S+ L;QÆB >B M h?•MX URV

G•K G¢+ H¢B /m¶B +ª M;|M i v çB p`Q- ç´B H'v #¢+? M?½M +O h`B m L;¼+ S?B-

@ L;QÆB K M; i? B- F?¬M; i?Q+? ?ÊT p" M ç°M; F`+? HB i5

@ æ2K /K+ ?Ä +O M;QÌB i FûQ çB H M- i?b T?ªB /"T i„i- T?ªB H`K M K M?•M +|

h`B m L;¼+ S?B ç½ çÊB F?¬M; F`T- tQ€i tQ€i tQ€i p`B +€B HB M ç2K [m-M G•K G
#bM? v M p¬ bU- +| i? i?'v çQÊ+ ?Ä i?B m +O M`M; pQÊM; # Q M?B m5

*U p"i +O G•K G¢+ `i M? M? M; M; i`QÌM; K` çSM;- #` M`M; /šM /„i iB M M?"T T?
M;QÌB ç²M; i?ÌB ?W M? K°i iB M;- i" M?QÎM; H'v F?Q€B ?Q¢i FB X

h`B m L;¼+ S?B tQ v M;QÌB K°i +€B- +QÐB H M # M ?¬M; G•K G¢+- ç2K #Ì K¬M;
M;WM; M•M; H M #m¬M; tm®M;- iUm M?Q K°i M[F} bo M? /kM; T?K+ iMM; K°i +Q

G•K G¢+ H¢B K¢M? i?b M?Q i? M`Q- M`M; pšM +| i? +ÐB ç M i` M M;QÌB +O ç®B
M`M; +ÁM +| +QM M®B /äB +O G•K ;B - +?d H` çB K M`v M`M; +kM; çSM; îi? #`i

_i M? M?- M`M; ç½ H'v çQÊ+ i?Ä K½M- i` M i?•M F?) çªQ ;?û p`Q i` M H²M; M;
?QÎM; i?K H'v K°i T?2M /Q p`- M`M; +MM; G•K G¢+ i€+?` - T?®B ?ÊT H'v` K°i F

G•K G¢+ +9B ç-m M?bM M?bM H½Q L?` +ÁM `i ?mM; €+- b-m M½Q M|B,

@ L`M; +S M?Q p"v [m b¬M; çQ¢M +-m b Q\

@ h H¢B M;?o F„- ?B M i¢B H`K +?mv M M`v t€+ i?U+ ç®B pÈB ?`B iY F?¬M; i®i-

h`B m L;¼+ S?B +?2 KB M; +QÌB F?)- F?¬M; +| w ç`M? iB T iK+ M[X

...+- B KÈB i?U+ bU H` +?d ç w T?|M; ?Ä K` K†+ F /"T i„i HY ç•v5

G•K G¢+ M?bM +€B KB M; M?Ä M?„M çÄ m +O ç®B T?QÆM;- F?¬M; F?ÄB ?„+ ?„
L;¼+ S?B ç°i M?B M +| HQ¢B /U +ªK #`i iQÌM;X

@ L;QÆB Km®M H`K +€B ;b\

L`M; F?~M i`QÆM; M|BX

@ h +kM; M;?o F„ `²B- t€+ i?U+ ?`B iY H` i`¼M; v m M?'i- #`i [m€ +| K°i b® pB
T?QÆM; T?€T F?€+ ç M ;BªB [mv i5

G•K G¢+ F?¬M; T?•M i`-M- ç2K F?m¬M K†i i`"M M;"T /½ iQM? +O h`B m L;¼+ S?

@ >¶M

hmv tQM; pB + +ª #m´B `²B- M?QM; €M? K„i +O h`B m L;¼+ S?B M?bM t2K G•K G
iU ?? ?"M F?¬M; i? ç2K #° T?"M +O M;QÌB M`Q ç| bBM? bBM? F?Qûi çBX

G•K G¢+ ?„+ ?„+ ?„+ K¨ +QÌB- K°i i v ¬K H'v 2Q i?QM KªM? F?ªM?- K°i # M p m®i
#^M; T?ŠM; +O M¨M; - +ªK ;B€+ iB m bBM? K M? i`QM; +Æ i? M¨M; ¸°M; ioM?- i
i? +MM; ?„M H'v ¸QÊ+ +°M; KBM?- ¸ +?Q i`QM; ¸-m ?„M ?bM? i?¨M? ?bM? /€M;
J†+ /M M!B i`QÊ+ FB h`B m L;¼+ S?B H¨ B +kM; +! i? H¨K +?²M;- M?QM; i'i +ª
+kM; i?Ov +?mM; i?O p[M; H'v ? B F?®B ¸'i ?Q M; X G•K G¢+ ¸½ +QÊT ¸B H-M i?
+O M¨M; - b m H¢B ?€i K°i F?9+ >¨m æbM? >Q - +€B FB +kM; +! i? ¸ M #M iB +
h? ;B M p¬ b® K„ M[- K¨ F?Q +?i i?b H¨ i?B M #B M p¢M ?! X
*! K„ M[H¢B ¸ +?Q M; QÌB M?bM ¸SM; t K¨ i`¬M; - +! +?9i i?b M?Q H¨ h? M? GB M
i? H¨KX J¨ h`B m L;¼+ S?B i?b +! K°i HQ¢B /½ iQM? pk K`- M K M?•M M?bM M¨M
p¨i /mv M?i H¨ +€B ;BQÌM; X
hmv G•K G¢+ pW KÈB K½M? HB i T?mM i¨Q K°i H-M- M?QM; M?m ?QÆM; H¢B
Km®M ¸°M; - M K +,M +U+ ¸¢B Î# M K¬M; +O h`B m L;¼+ S?B p +?¢K- K°i ¸¢B i?
MQ ¸O +O ¸®B T?QÆM; - tQ M„M H'v ? B M; ¼MM M9B FB M [mv i K¨ +U+ Fb ¸¨M ?
@ æWM; H¨K `°M- M!B +?QM? bU5
h`B m L;¼+ S?B +?Q ?„M K°i +€B HB + K„i- #ÎB pb ¸½ ?Q¨B i? B- /M +?Q M¨M; `i
M?QM; pŠM H¨ +QÌM; ?¨M? F?„+ +? #ªM i?•MX
G•K G¢+ F?¬M; +! ¸€T SM; - M; Q¨B KB M; [mv M; Q¨B KB M; M!B- i`QM; i v +kM; F
+MM; K°i +?¶ # #°M H¨ i®i `²BX
>„M ¸2K bU ibM? L;•M L;mv i i?9 M!B K°i H-MX
h`B m L;¼+ S?B H•K p¨Q /Q /U- M!B i?¨i- ¸®B pÈB K°i M; QÌB +! [mv M ?¨M? i`QM
pk i`K ?Q p¬ pQÊi [m p¢M M, K- ¸•v H¨ K°i bU ibM? iQÆM; ¸®B F?! +! i? [mv i ¸`M
L?QM; M¨M; H¢B F?¬M; i? F?¬M; +•M M?„+ F?ª M, M; L;•M L;mv i i?9 iMv i?ÌB id
K¨ M!B- +€B FB p, M KBM? iQ¨M #° L;•M L;mv i iBM? b) H¨TiS+ ?! i?¨M? ?QªQ- H
#¼i MQÊ+5
>ÆM M[- M¨M; ?B M i¢B +! K M; - +¨M; [m M i•K H¨ iB m bBM? K M? +ÁM F?¬M; +
"B i ¸QÊ+ G•K G¢+ ¸½ H'v ¸QÊ+ K°i i?- M i¨M; - M¨M; iU M?B M +?†i ¸ T- /MM; / M
G•K G¢+ ¸2K i?S i®i; B Q ` ¸•vX
L?QM; G•K G¢+ H¢B F?¬M; H¨K- +kM; F?¬M; T?ªB ?„M F2Q FB i- K¨ H¨ bÊ M[M?•
L;•M L;mv i iBM?X Zmv M Hmv M [mv M ?¨M? i`QM; i v- #ÎB p¨v i?S M¨v iU M?B M
p¨Q h?B M M? ¸B M- G•K G¢+ ?€H¢B b) #¢+ ¸½B +QM +O KbM?X
E?¬M; i? i`€M? Mû- G•K G¢+ M!B ¸ M i?€M? ¸` G - Gw- S?QÆM; h K; B #` /B iX
h`B m L;¼+ S?B H° ` #B m H° M!B F?¬M; `ä- +! KWM; +! M° +! Q€M- #€+? p` i¢T i
@ h?ÌB ¸B K `ÌB S?QÆM; ;B - i +?QM? H¨ h`B m L;¼+ S?B- bU ibM? S?QÆM; ;B
*m®B +MM; - M¨M; +! +?9i imv i M?B M M!BX
¨^M; F?¬M; i?b M?Q i? M¨Q- ibK G•K G¢+ #€Q i?M b Q\ E?¬M; M!B i`QÊ+ ¸€M? i
iY i`QM; #KM; - M¨M; H¨ ?¢i?O F?¬M; ¸QÊ+ `²B- ibM? v m + v ¸„M; pÈB S?QÆM; o
+MM; G•K G¢+ iWM; +?9i K°i i`i?¨M? KÌ M?¢i- ¸ +?Q M¨M; /-M /-M w i?S+ ¸QÊ
M; QÌB M K M?•M FB - M?QM; imv i F?¬M; +! b•m M?Q i`QM; iQÌM; iQÊM; +O M
+?¨m i?m FB +O M¨M; - KÈB +! i? +? Q +?®M; H'v M¨M; p¨B p¢M M, K ¸m KÆ iQ
aU ibM? ¸½ tªv ` - H¢B M; ?o M?[M; bU ibM? M¨v +kM; p¬ Q+?X L¨M; ¸½ i?Q€i Hv;
?„M M!B +! +ªK ibM?- +?ŠM; #^M; M!B H¨ ?¨M- ?¨M ¸®B pÈB i, i, +O M¨M; X
G•K G¢+ bÊ M¨M; b) HQm H¢B #QM; K - i`QM; i v H¢B ;T `9i ?Q¢i ¸°M; - ¸ +?Q H
i?, M; - M•M; p€v +QÐB H M i` M M; QÌB G•K G¢+X

æ®B pÈB M;QìB M?Q J B >Q iB M iY- G•K G¢+ F?¬M; i?Q+? [mv F?¬M; i?Q+?- M çm' B ;B i- /M b Q ç®B T?QÆM; iW +?dM? i? K" M|B pšM H" K°i M;QìB i®iX GmB T?K +ªm L K L?QÊ+ >Q - i?"i Km®M H"K i?"i M" M;- G•K G¢+ +MM; L K L?QÊ+ >Q F?¬M; i? i?"M? ç¬BX

"ÎB p"v- b m F?B ?9i J B >Q iB M iY p"Q H¶ ç2M- G•K G¢+ H" +| F?®M; +? - +kM; F i? +O ç®B T?QÆM;X

L?QM; ?„M ?B M M?B M iQM? b B K°i bU FB M- +€B [m-M €Q M"v ?Q" M iQ" M H" M i„+ i?¬M T? - K" i?•M i? T?'M #¢+? FB m M°M FB +O J B >Q iB M iY H¢B F?¬ +?9i M"Q5

h`QÊ+ FB G•K G¢+ t2K [m J B >Q iB M iY i`-M i`m²M;- M?QM; +€B FB /M b Q p €Q QÊi çšK- F?¬M; ;B®M; ?B M i¢B- M"v i?U+ bU H" F?¬M; ? Kªv K v +?2 H'T- ç2 i•K ç°M; T?€+? +O M" M; ?Q" M iQ" M ?B M ` Î i`QÊ+ K†i G•K G¢+X

> B p9 FB m M;¢Q + Q + Q çSM; p[M;- i`„M; M?Q M;¼+ T?'M- ? B MK ?Q K"m ?²M H'v K°i F?Ä M;¼+ +?•m M? M b„+ ;B®M; M? m- FB m M?k ?B M H M ?bM? /€M; K, ? v t9+ +ªK K" M|B ç m H" i®i M?'iX

"KM; /QÈB #^M; T?ŠM;- +€B `®M ç€M; v m M|B F?¬M; M M HìB- H¢B H°` ;ÊB +ªK M;U+ b[po ç¢B i¢Q i?"M? ç®B H" T `ä Mûi K½M? HB i- ç +?Q M;QìB HQ H„M; 2Q H M M' B ? B iÁ M;¼+ T?QM; FB 5

*€B K¬M; +O M" M; F?¬M; iQM? i?"T T?¬M ç-v ç†M- M?QM; + Q + Q M? +? H M- i M?•M +QìM; i? +„K çB p"Q +?BM? T?K+ M" M;- ? B +?•M K"i ?ÊT /'m çB F?2 ?î FB K°i KªM? +Ä ç2M i" M ç-v- i`ÆM b€M; iU ?² +| i? T?€i [m M; X

æMB M;¼+ i?QM /`B i?ŠM; i„T ? i bS+ M?Ä- #|M; HQ€M; T?'M M°M- ?B M H M ?Q

*?•M M;¼+ +`M; H" #QÊ+ bBM? ?Q HB M iK+ - # M i` M KQìB K|M; i v M?Q M?Ä` K"m ?²M; M?¢i- çO i?'v tY M[p¢M im' B M"v F€i?"i +kM; +| çQÊ+ K°i K†i M;?B T /

@ h Km®M ;B i M;QÆB5

h? M?•K +O J B >Q iB M iY +kM; ç M; `mM `~v- imv ç½ F?¬M; T?ªB H" H-M i?S FB M tm•M [m M;- M?QM; i`QÊ+ FB H" #'i ç„+ /o- +ÁM H-M M"v ?B M M?B M H" G

h?•M i? M" M; K°i +m®M- ç½ T?O i? K K°i FB M p€v /`B KÈB- bQM; +?QîM; ;B Q i? G•K G¢+ i` M;B i çB [m X

h`QM; M°B i•K G•K G¢+ F m Q M- M?QM; Q M M"v M m F m çB ` - çWM; M|B J B >Q +?d bÊ H" +?9i Qi FB m i? FB +O ?„M +kM; ?Q" B M;?B ?„M H" F?¬M; T?ªB +® w-

æ2K K°i ç¬B i?¬v i`Á i? M? i?m-M M?Q ?Q b2M +MM; K°i +?¶ +m H M ;BQìM;- M"v i?"i H" bªM; F?Q€B ?5

>bM?ªM? +¬K i?9 M?Q i? - [mª i?"i H"K +?Q G•K G¢+ FQ+? ç°M; M?Q M?Ä- M?QM J B >Q iB M iY M"v- ?„M H" tBM KB M i?S +?Q F #'i i`B5 L m F?¬M; T?ªB L K L M?•M +€+? ?„M +kM; b) F?¬M; i?Q+?- ?m®M; +?B J B >Q iB M iY H" HQ¢B p¢M M

hmv +`M; ;B" +`M; ?¢ b®i- M?QM; FB m i? +| i? ;BªB [mv i?Ä F?Q +O ?„M ç½ ç T?ªB i? K K°i +€B M?Q p"v M[5

h?•M ?bM? ?„M H|2 H M- i`U+ iB T +?m²M çBX

.MM; i¢Q M;? +O ?„M Î i` M F?¬M; ;B M T?€T i„+ H9+ M"v- K°i +€B +'i #QÊ+ i-K FB L;•M L;mv i iBM?X J B >Q iB M iY +,M #ªM F?¬M; i? M"Q +| i? i`mv FQ+? ç

@ ?

J B > Q i B M i Y + ¬ M; F Q + ? i ? ' i # ¢ B - T ? š M m ' i K " M; Y K t i H M i ` Ì B ? û i; B " M / [- M i m v ? m v M ^a Q - G • K G ¢ + + ? d H " / M M; F ? ¬ M; ; B M + ¬ M; T ? € T + | i ? ¢ ® B F ? € M; - + ? Q " M i Q " M + | i ? M; ? B M € T M " M; X

L " M; + " M; ? " M ¬ M; i ` Ì B F ? ¬ M; + | K „ i - K ¢ - m M ? Q p " v ` ä " " M; Î i ` M p ä ¢ ¢ Q i B M # ° M; „ M M; O M K ' v i ` , K M , K i ? Ì B ; B M H B M i , M; H M i È B h B M ? æ + ^a M ? - + € B i ? ; B È B G • K G ¢ + \

a m F ? B T ? € i ` K ° i i ` " M H Y ; B " M - J B > Q i B M i Y i ` B M F ? B i ? Ì B ; B M + ¬ M; T ? €

L " M; ¢ Q € M ¢ Q Ê + G • K G ¢ + ¢ M; • K i ? - K i ? 2 Q / ä B K b M ? - H B M ? ¶ M H Q ¢ M i ? Ì B ; B ? B M i ¢ B - i Q Æ M; H B p ¬ ? ¢ M ¢ B T ; B - M m M ? Q G • K G ¢ + i ? 2 Q / ä B M " M; - + € B F # m ' B b) i ? 2 Q / ä B ¢ M ¢ ` T ? Q Æ M; # M; " v i ` Q Ê + F B 5

L ? Q M; M " M; ¢ ½ ¢ € M ? ; B € + Q + ? Q M ? K b M ? - ¢ € M ? ; B € i ? ' T G • K G ¢ + 5

. M M; G • K G ¢ + ? B M i ¢ B M „ K ; B [F ? ¬ M; ; B M T ? € T i „ + - + ? d + - M F ? | + ? † i M " M; H + ? • M i ` Ì B ; | + # B M ¢ m p ¬ / K M; 5

E ? B J B > Q i B M i Y i ` Î H ¢ B ? <sup>a</sup> B ¢ <sup>a</sup> Q ~ M + Q - G • K G ¢ + + k M; t û ` € + ? F ? ¬ M; ; B M - ¢ M ? Ä i ` Q M; ¢ ^a Q - i b K ¢ Q Ê + L K L ? Q Ê + > Q ¢ M; # [m M i m H m v M X

@ L; Q Æ B b Q M; Q Æ B H ¢ B i È B ¢ • v \ a Q T ? K ` ® i + K + ¢ ½ ¢ € T S M; b Q \

* ^a K S M; ¢ Q Ê + F ? Q i S + + O G • K G ¢ + - L K L ? Q Ê + > Q p W K W M; p W b Ê - K Î ? B K i ` Q M; M; U + + O ? „ M X

. € M; M; Q Ì B i U ? ? ; - v + ? 9 i Q i - p ® M H " K „ M ? • M K ^a M ? K B - ? B M i ¢ B i ? b + " M; i ? K M; U + F ? ¬ M; + | ` 9 i H ¢ B - M m F ? ¬ M; p ® M ¢ ½ F ? ¬ M; H È M - H 9 + M " v b ) T ? • M F ? ¬ M; ` ^ 2 B X

@ L; Q Æ B i ? " i ¢ 9 M; H " M; ? 2 b Q T ? K M; Q Æ B M | B - M " M; # ^a Q M; Q Æ B ¢ B i ? b ¢ B - i Î K ' v \

G • K G ¢ + + | + ? 9 i m Q € M M | B - ¢ ® F ` K Q Ì B T ? - M - ? „ M F ? ¬ M; K m ® M L K L ? Q Ê + > Q i ¢ • v - M m F ? ¬ M; # B i ` ä ? „ M H ¢ B t 2 K i ` ® M; i ` Æ M J B > Q i B M i Y - F ? ¬ M; # B i L K + € B / ¢ M; ; b X

@ L; Q Æ B p o M ? p B M H " € T ? K ¢ ¢ B M ? • M + O L ? Q Ê + > Q 5

L K L ? Q Ê + > Q ¬ M M ? m + Q Ì B + Q Ì B - + - K # " M i v + O G • K G ¢ + H M - ¢ † i Î i ` Q M; H Á

@ L; Q Æ B i ` Q M; H Á M; i - K ° i K U + Î + ? ¶ M " v 5 L ? Q M; b Q T ? K ¢ 2 K i p Î + ? ¶ M " v - i M; Q Æ B M; " M p ¢ M H - M F ? ¬ M; M M i ` € + ? b Q T ? K - M " M; + k M; H " ? ^a Q i • K - + ? d H " M H - K K " i ? - B 5

G • K G ¢ + + M M; J B > Q i B M i Y i ` Î K t i - F € i ? " i F ? | F ? , M M ? ' i + ? Q M ? H " M " M; - # ` F

G • K G ¢ + + | + ? 9 i + ? ° i / ¢ + Q Ì B + Q Ì B M | B ,

@ æ Q Ê + ` ^ 2 B - ¢ ½ i ? " M ? - i + k M; H Q Ì B T ? <sup>a</sup> B + M M; H ½ Q v m # " F B + ? ' T M ? † i 5 æ B i K m ® M # „ i ¢ - m p Q Ê i [ m p k i ` K 5

@ h ? M ? Q M; K " b Q T ? K

@ E m M " M; + M M; K ° i + ? ¶ - M m M " M; + ® w K m ® M + ? Q L; • M L; m v i i ? 9 , M M Q # K M

G • K G ¢ + M ? 9 M p B X

@ L; Q Æ B M ? 5

L K L ? Q Ê + > Q i ? Î / " B X

L`M; F?¬M; #B iîi`QÊ+ K†i J B >Q iB MiY M|B # Q M?B m H`B ?[m Q+? +?Q G•
>Q iB MiY H¢B +`M; bBM? F?Q- ç +?Q M`M; i?"i bU F?¬M; ?B m ;B[? B M; Q`B
i? M`Q5

G•K G¢+ ¬K L K L?QÊ+ >Q M; ? M? M; M; K` çB ` T?ÁM; - K` J B >Q iB MiY +k
i?•M ?bM? sPl lI5 tm'i ?B M- ç¬B K„i ç T M?Q /K+ T?mM ` HY - K°i F?m¬M K†i +
b€i F?Q5

NeRX *?QÆM; NdR, *?m~M "` oQÊi Zm E?¬M; :B MX UkV

@ L?QÊ+ >Q - iÈB ç•v5

L`M; H¢M? HMM; K` K M? H M?X

@ aQ T?K

L K L?QÊ+ >Q ;Bª i` M; ç€M; i?QÆM; - i` M K†i i`M ç¬v #B m H° +¬m F?~MX

G•K G¢+ K°i i v FûQ L K L?QÊ+ >Q ç M b m HQM; - ç®B T?| H½Q v m #` M`v- /M
#ªM p¬ /KM; - M m F?¬M; L K L?QÊ+ >Q M?B m M, K M?Q p`v i?dM? +¬m- w +?Q b

@ G½Q v m #` M; ?2 +?Q `ä- ç•v F?¬M; T?ªB i?dM? +¬m- K` H` K M? H M?5

G•K G¢+ /MM; #B m H° ?mM; ?,M; +`M [m'v çO ç +?Q J B >Q iB MiY +„M çSi `„M

@ h?S M?'i- p b m F?¬M; çQÊ+ + M i?B T p`Q bU ibM? +O i +MM; L?QÊ+ >Q - i
K°i +?¶ Hv F? B L; •M L; mv i iBM?5

>„M #B i`ä L K L?QÊ+ >Q F?ŠM; ç`M? F?¬M; #Ä tm®M; çQÊ+ J B >Q iB MiY- M
>Q iB MiY +MM; çB K` M|B- M[M?•M M; m M; ®+ FB i€K T?¬M +kM; b) HQm H¢B
iB MiY ç2K M`M; Mm¬B HÈM- i` Q i†M; M`M; K°i i?•M im pB- T?¬M M?•M ibM? M`v
M\

L m #bM? i?Q`M; p`v i?b i?¬B- M?QM; L; •M L; mv i i?9 iMv i?`B +| F?ª M, M; idM?
M?B M Km®M +MM; bQ T?K ç²M; ?°B ç²M; i?mv M `²BX

J B >Q iB MiY +kM; b„T Km®M ;B`M çB M H M- iB m iY M`v `ä `M; /€K ç®B pÈ
H M?- i?U+ bM? H` ?¢ ;BÈB *?B *?O b Q\

L?QM; +ÁM F?¬M; +| çÊB M`M; [m€i i?€Q- ç½ i?'v G•K G¢+ +Q`B ?„+ ?„+¬ H¢B M|

@ L m M; QÆB /€K M|B K°i +?[F?¬M; - i ç•v F?¬M; M; ¢B ç2K M; QÆB +DB ? i ç€M?
M?B m M; Q`B- iW æ¬M; +?•m ç€M? iÈB L K *?•m- iW „+ +?•m ç€M? iÈB h•v +?•m
i`QM; i?B M ?¢ ç m M?bM t2K çQ`M; çQ`M; J B >Q iB MiY H` #` ç€M? çÁM M?Q i
[m M F?€M; - t2K K°i H¬M K°i F?®B ?¢ T?~K HBM? i?¢+?- F?¬M; #B i +€B bBM? w

h¢T5

J B >Q iB MiY +S i? K` +„M çSi K°i +?B +`„M; M; `¬ M?QM; M`M; H¢B F?¬M; +?9i
G¢+ ói` €+ô b) H`K F?¬M; ` +?mv M M?Q p`v5

` +DB ? i ç€M? çÁM- +ÁM Km®M +?Q M; Q`B- v m i`QM; i?B M ?¢ ç m H`K M; Q`B
ç®B F?¬M; iB T i?K çQÊ+ M?K+ M?½ M?Q p`v- +?d H` bmv M; ?o K°i +?9i ç½ ç +?C
p®M H`v i?U+ HU+ i`QÊ+ K„i +O G•K G¢+ - +€B mv ?B T M`v H` i?"i bU ç M F?¬M;

@ *| ç²M; w ? v F?¬M; \

G•K G¢+ /WM; K°i H9+- H° ` K°i /€M; iQÆB +Q`B b€M; H¢M ?²M M?B MX

h?"i Km®M +?†i ç¬m iB m iY M`v H`K #|M; ç€5

J B >Q iB M iY +?Q iWM; +| M;?o iÈB KbM? b) +| F?mvM? ?QÈM; #¢Q HU+ M?C
+?9i M"Q ¢ w- +ÁM ?"M KbM? F?¬M; ¢O ?mM; €+- ¢®B T?| €+ M?•M M?Q G•K G¢+
F?¬M; ¢O5

L?QM; ibM? i? F?¬M; i®i bM?- M m J B >Q iB M iY F?¬M; Km®M i" M; +^aM? KbM
imv i H M +?Q G•K G¢+ [m"i #` M;QÌB i`QM; i?B M ?¢ M?bM K" M|B- HU +?¼M /m

@ æ²M; w5

L" M; +„M ?"K ` ,M; M|B ` X

hmv i?O ¢Q¢M +| +?9i ? M ?¢- M?QM; i®i t'm +kM; ;B^aB [mv i K°i +€B T?B M T?S
i?-v i`Á L K L?QÊ+ >Q H M- K°i +€B +'i #QÊ+ i-K ¢| p iÈB G[i?"M?X

h'i +^aK¼B M;QÌB i?m i?"T ?"M? i` M;- iWM; ¢®M; K" M?ûi p"Q i`QM; h?B M M? ¢

G[- G,M;- h?€B- h¬iS ¢¢B ;B i°+ T?•M #B iîi-M; ? B ¢ M i-M; M,K +O h?B M M
¢B M +kM; ¢O HÈM- F€i?"i K°i i-M; ¢½ ¢-v ¢O /mM; M¢T tm®M; i'i +^aK¼B M;QÌB-
¢| Hm¬M F?| i`€M? F?ÄB +| +?9i K•m i?mšM- ¢` T?QÆM; ¢½ HÈM- +€B FB K¼B M

L?QM; Km®M +?m~M #` i" B M;mv M im Hmv M ¢-v ¢O p¢M M,K- H¢B F?¬M; T?^aB bU
K v G•K G¢+ #•v ;BÌ H" L;•M L;mv i iBM? ¢ M?'i M?•M- FB K F?¬M; ;B M +¬M; T?
¢| ¢ m +| i? H"TiS+ p"Q i vX

>ÆM M[tûi [m i?€M? ¢` G - Gw- S?QÆM; i K ¢¢B ;B i°+- •K .QÆM; h?€M? ;B€
M;mv M im Hmv M- M?[M; i?S M"v +°M; H¢B p"v i?b ¢-v ¢O +?Q M;QÌB i`QM; h?B

J" imv GBM? *^aM? pä ;B^a +| i? F?¬M; ,M F?|B HY - M?QM; M;QÌB b®M; pšM H" Km
+?B +?Q ¢¢B ;B i°+ F?| i`€M? F?ÄB +ÁM +| +?9i M;QÌB GBM? \*<sup>a</sup>M? i`Î tm®M;- i?"

æ²M; /ϕM; H" ?Q p¬ F?¬M; ;B M- î ç•v HϕB i?"T T?¬M ?mM; ?B K- HU+ +¬M; FQ+?
t ç` T?QÆM; F?€+- +?d bÊ+kM; +| i? ç2K hBM? æ *?Q h¬M ;¼i ç M i?B m i v ;

æ| H" #îB pb +€B ;B Q çB K M"v pW p†M ?bM? i?"M?- i`QM; F?¬M; ;B M ?Q p¬ [r
F?¬M; +| hBM? æ M"Q /€K iÊB ;¬M +?mB p"Q # M i`QM; X "îB pb F?¬M; ;B M HQ
+¬M; FQ+? i?Q€M; K°i T?€i HB M +?'K /Si- K" H" F?¬M; M; Êi F?¬M; /Si- çO ç ç2K
+ÁM b®M; b| b| K" B ç M +? i5

"M? #M? #M?5

L,M; HQÊM; HQϕM HQm F?¬M; M; WM; Q M? FQ+? H'v i?•M i? G•K Gϕ+- M?QM; i
i?¬M iOv` M Hmv M- F?¬M; b B #B i H„K +| i? tQM; H" i²M iϕB KϕM? M?'i ?ϕ ;BÊ
+kM; F?¬M; [m€ ç€M; H" +'T #"+ ?ϕ ;BÊB- ç®B pÊB G•K Gϕ+ i'M i?QÆM; i?"i bU H

L?QM; i'M i?QÆM; imv M?Ä- M?QM; M m iQ+? Hkv K" M|B- p"v +kM; +| i? #B M i

>„M F?¬M; /€K F?BM? i?QÌM; - ç2K hY ædM? i? M? iQ€M çB` - H9+ M"v F?¬M; +¬
H" +| i? M iQ" M # Q M?B m i?b H" K #'v M?B m- ?„M M?"M F?¬M; +?d H" p" M K M

hY ædM? Kî` - î # M i`QM; iY F?Q HQm +?mv M- M,M; HQÊM; HQϕM HQm t¬M; i
i?"M? HU+ çϕQ +ÁM b|i HϕB FB i?U+ bU H" ?Q" M iQ" M F?¬M; H" K ;b çQÊ+ i?¬M
[m M? M; QÌB ?„M p +?ϕK` p¬ b® ?Ä ?Q X

"îB pb ç½ H" F?¬M; ;B M ?Q p¬- F?¬M; ;B M i?m'M /B +O G•K Gϕ+ ç½ K'i çB i€+
HQÊM; i?•M i? iB M ?"M? # v p¼iX

æ•v H" K°i [m€ i`bM? +M; i? K #m²M i - ?ÆM M[- ?B M iϕB F?¬M; +| M; QÌB +| i?

hmv J B >Q iB M iY- S?QM; aî GB M +kM; ç½ M?"M çQÊ+ i?¬M iOv` M Hmv M- M?
+€+ M" M; H'v çQÊ+ +?¶ i®i iQÆM; ç®B +| ?ϕM`²BX L m M?Q M|B G•K Gϕ+ +| i?
M" M; i®B ç H" K°i T?¬M KQÌB i?¬M i? - FûK ç M`i M?B m X

"îB p"v- +€+ M" M; +kM; F?¬M; +€+? M"Q i? v G•K Gϕ+ T?•M Qm ;BªB MϕMX

a m F?B G•K Gϕ+ ? Q ? i HU+ HQÊM; - HB M i`®M p"Q i`QM; h?B M M? çB M F?¬B
h?¬M F?Q M"v H" HQϕB ?bM? T?ÁM; M; U- F?¬M; +| K°i iQ i Q M,M; HU+ +¬M; FQ
iS+ H°M`m°i- bQ pÊB i?•M i? +O G•K Gϕ+ +ÁM Km®M +QÌM; ?Q" M? ?ÆM- î i`QM
+kM; H" #bM? v M p¬ bUX

J°i M,K- ? B M,K- # M,K M?Q i?QB çQ - #'i i`B #'i ;B€+ ç½ H" i`,K M,K im M; mv

L;`v ?¬K M v- G•K Gϕ+ iB T iK+ T?B ?"M? i?Ov +?mM; F?¬M; +| #B M ?| +O ?„
tm'i ?B M # M H M +?B b„+ M,K K"m5

í /QÊB M,M; HQÊM; HQϕM HQm i`MM; FQ+?- pšM i?ϕ+? M; v iW ç-m ?'T i?m p"Q
F?¬M; ;B M ?Q p¬ +kM; ç½ bÊK F?¬B T?K+ >„+ •K p¬ i" M- +€B M"v ç°i M?B M tm'
M|B`ä K°i çB K +?SM; FB M H®B` ``²B5

Zmª M?B M- €M? b€M; T?Q i`QÊ+ +M; M;`v +M; b€M; - K" +€B F?¬M; ;B M M"v +
'M ç`M?- M,M; HQÊM; +,M #ªM F?¬M; +| [mv Hm"i +?9i M"Q ç€M; M|B- K°i ?²B i?m
i?mv M H€ H M? ç M? çQ i?•M p"Q #B M HÈM K M? K¬M; X

G•K Gϕ+ #¶M; M?B M T?€i HU+- ?QÈM; p p` i`Q H®B` +m²M; t¬M; K" çB- M?QM
/MM; i?'i #ϕB K" +?'K /Si- H" T iS+ #` F?¬M; ;B M HQϕM HQm +?'M # v K'v pϕM /†

GÊB ?ϕB5

G•K Gϕ+ M? M? +?|M; M; QÊ+ /ÁM; K" [m v p - i?•M ?bM? +M; H9+ +M; M? M?- +k
p" M +?mv M iÊB +U+ ?ϕM- ?WM; ?U+ t¬M; iÊB5

P M?5

E?¬M; ;B M HQ¢M HQm +m²M; #¢Q H¢B H-M M[p +?¢K iÈB- G•K G¢+ ` [mv M-
HQ¢M HQm i"TFQ+? iÈB M? Q M? Q i€M HQ¢M- K" i?•M ?bM? G•K G¢+ imv i?Q€
M?Q i`QÈ+ FB #` [mŠM; [m v p X

•M? b€M; T?Q i`QÈ+ ¢½ +`M; M;`v +`M; b€M;- i?"K +?Q +| i? +?SM; FB M iBM?
M;¬B b Q tBM? ¢ T ¢-v i`ÌB5

s¬M;5

sPI I15 G•K G¢+ K'v +€B +'i #QÈ+ i-K ¢|- ¢½ ¢B iÈB H®B ` +O F?¬M; ;B M ;B Q ¢
F?¬M; ;B M ;B Q ¢B K FB T?ªM; T?'i M?Q M?•M HQ¢B ?¬ ?'T i?Q€M; K°i T?€i- bB
+MM; +QÌM; ¢¢B- ¢2K pšM i?¢+? t i [m #®M T?Q M? Q M? Q ?'T iÈBX

E?¬M; ;B M i?m'M /B5

_ÌB ¢B F?¬M; ;B M ?Q p¬- G•K G¢+ +| i? H¢B H-M M[bY /KM; F?¬M; ;B M +¬M;
p¢M /†K- i?Q€i Hv T?¢K pB HU+ ?9i +O +€B ;B Q ¢B K pk i`K M`vX

L m M?Q ¢2K F?¬M; ;B M ?Q p¬ bQ b€M? K°i ¢-m æ¢B :B M; K" M|B- M?Q p"v M?
M?€M? b¬M; /`B ? T- K¶B K°i M?€M? b¬M; ¢ m +| +Æ ?°B Hv F? B ¢¢B ;B M;X

G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| H"TiS+ ?"M? ¢°M;- K" H" bQ b€M? p` i`Q i`QM; hBM? æ²
t€+ ¢`M? i`QÈ+ K„i KbM? i?"T T?¬M iB T +`M K°i F?Ä iBM? +¬m ¢QÈ+ tQM; H" h?

Ne9X *?QÆM; Nd9, h?,M; .QÆM; hBM?X URV

J†+ /M M|B iB T +`M- M?QM; iW F?QªM; +€+? imv i ¢®B K" M|B- +ÁM +¬M Qi M?'
/B i`Î H M- +€B M`v T?|M; iÈB i` M M; QÌB hBM? æ F?€+- +€B FB +?QM? H" K'v i
*kM; K v- bQ pÈB pB + i`QÈ+ FB /U iQM? p¢M M,K pQÈi [m - ?¬K M v i?ÌB ;B M
i`,K M,K- G•K G¢+ M"Q +ÁM +| i? T?"M M" M\

sAl XsPI sPI I15 ?„M H¢B H-M M[i`B M F? B F?¬M; ;B M i?m'M /B- ?QÈM; p h?
K" ¢BX

JQÌB K°i M,K b m- Î i`QÈ+ K„i G•K G¢+ `®i +K+ tm'i ?B M K°i F?Ä iBM? +¬m K"m
h?,M; .QÆM; iBM? ¢ M`²B5

aQ pÈB L;•M L;mv i iBM?- h?,M; .QÆM; iBM? M`v iU ?² M?Ä v m ?ÆM K°i +?9i- M
p"v- G•K G¢+ +kM; +| i? +ªK SM; ¢QÈ+ ?"M? iBM? M`v T?€i` bBM? +Æ #WM; #WM
+ÁM H•m KÈB +| i? bQ b€M?5

>"M? iBM? M`v T?ªM; T?'i M?Q ¢ M; ?¬ ?'T- G•K G¢+ i?"K +?Q +| i? +ªK ;B€+ ¢Q
M?ªv H M- K¶B K°i H-M i?' M¢T ¢ m /šM ¢°M; ¢¢B HQÈM; HBM? F?Q #B M ?| - +ª?
æ•v KÈB H" M,M; HU+ K" K°i iBM? +¬m +?QM? i?S+ M M +|5

h?B M æ` +| HBM?- KÈB +| i? ?'Ti?m i¢Q` HBM? F?Q- K" L;•M L;mv i iBM? #'i
L;mv i i?9- ¢¢B ;B ?Ä M`v ?'T i?m M,M; HQÈM; i`M ¢-v i`QM; pk i`K- +?d +| K°i
? i KÈB +| i? T?KM; /QĐM; ¢B ` - F?B M +?Q L;•M L;mv i iBM? HBM? F?Q v m Èi

"ÌB p"v- Î # M i` M L;•M L;mv i iBM?- K†+ F M; QÌB T?QÆM; M"Q +kM; KÆ iQÎM; H
T?QÆM; i?S+ b9+ iQ+? HU+ HQÈM; ¢°i T?€ h?¬M *ªM?5 J" L;•M L;mv i iBM? H¢
+?QM?- pã ;Bª +kM; F?¬M; +€+? M"Q +ªK SM; h?B M æ` ¢¢B ¢¢Q- Km®M M„K ;B[
KÈB F?B M 'v i`,K p¢M M,K [m F?¬M; B +| i? T?B i?,M; h?¬M; BÈBX

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +ªK F?€B K°i T?2M- +S i? K" tû KÎ+QÆM; F?Q i¬M; +O h?,
F?) ¢°M;- b m K°i F?„+ i€B tm'i ?B M +kM; ¢½ Î i` M #bM? M;mv M M?Q ?Q M?Q ;

GBM? F?Q i?"i /²B /"Q5

æ•v +?d H" K°i ç` T?QÆM; i-K i?QÌM; i` M h?,M; .QÆM; iBM?- M?QM; M²M; ç° H
ç° h?B M æ` GBM? J¢+? +O i?€M? ç` 5 *ÁM M m H¢B çB M?[M; i?€M? ç` im Hm
F?Q F?¬M; T?ªB Km®M + Q ç M +| i? +?Q M; QÌB #ÆB H†M b Q\

G•K G¢+ i`B m` h?B M M? çB M- pW bªB #QÊ+ çB p`Q- /MM; i?-M i?S+ i`mv M
M iQ`M ç M h?,M; .QÆM; iBM?X

J¼B M; QÌB F?) ;B"i KbM?- b m ç| H" pmB KWM; [m€ ç°X

"¼M ?„M M;mv M #ªM +ÁM iQÎM; `^M; T?ªB p¢M M,K KÈB +| i? ç M iBM? +-m +|
F?¬M; M;?o iÈB +?d H" K'v i`,K M,K ç½ ç M- /M +?d H" hB M h?B M +ªM? pä ;Bª+k

B +kM; F?¬M; Km®M i€M? K¢M; +O KbM? H½M; T?Q Î i`QM; K°i +€B H²M; b„i F?
i?'v +mM; çB M +?B K¬M KÎ`°M; ` - i'i +ª K¼B M; QÌB K°i HQ¢i K" ` - +ªK M?"M çQ
?² ?| F?¬M; F? B KÎ- i?"i M?B m M; QÌB ç½ FQ+? ç°M; ç M F?|+ H MX

"¼M ?„M [mv i ç`M? çB i?2Q G•K G¢+ pQÊi [m pk i`K i?"i` H" ;€M? +?`m T?QM; ?
+| i? +| p¢M M,K i?¼M;mv M +| i? ç K çQÊ+ i` M ç-m M;|M i vX hBM? pU+ F?¬M;
*?Q Qi +| +?QM i?"M? M; QÌB b) pšM H¢+ Î i` M MY çQÌM;5

L?QM; Î ç•v HBM? F?Q M²M; ç"K M?Q i? - +?d H" ?¬ ?'T i?Q€M; K°i T?€i +kM; ç
i'M ;B B- M m +| i? Î +?¶ M`v /WM; +?•M- i?"M? H" T ;B i°+ #„i ç-m im Hmv M K"
hBM? pU+- h?-M *ªM? +ÁM +| +?9i F?| F?,M- M?QM; *?O GBM? +ªM? +| H) F?¬M;

@ P - çB ` M; Q`B +?ÆB5

æQÌM; æB K ?Q M ?¬ K°i iB M;- /šM ç-m +?¢v p T?Q # M i`QM; +€M? ç²M; #€i M
H" T iS+ ç½ #B M K'i F?¬M; +ÁM i?'v #|M; /€M; i,K ?ÆBX

G•K G¢+ H„+ ç-m- +kM; F?¬M; +| FûQ M`M; i`Î p - #ªM i?•M iB m K M[H" hBM? >
+¬M; T?€T ?mv MªQ +MM; iQM? +€+? ;BªQ ?Q¢i +O M`M;- ;†T çQÊ+ B +kM; b) |
>„M ?QÈM; E?QÆM; >mv M "BM? M?bM H¢B M|B,

@ E?QÆM; ?mvM?- +?9M; i çB ibK pä im HB M KBM? Î ç•v 5

@ h +kM; çB5

E?QÆM; JBM? *?•m p°B p`M; M?' + i vX

L`M; +MM; iB m K M[imv H" +MM; K°i HQ¢B iQM? +€+?- M?QM; t t F?¬M; +| p¬
M,K M`v #` iB m K M[F?B / çQÊ+ +| +?9i i?ªK- F?¬M; /€K +MM; æQÌM; æB K i?¬

E€ i?"i E?QÆM; >mv M "BM? +kM; +?d H" iW i' iB M M?"M çQÊ+ iBM iS+ p hmv
i? i? M`Q +?QM? ?„M +kM; F?¬M; ç-m F?¬M; çm¬BX >m®M; +?B +€B FB pšM +
i`QÊ+X L; v +ª hBM? æ H½Q i' +kM; +| i? pšM H¢+ K'v KQÆB H-M`²B- F?¬M; #
?| i M; i?QÆM;X

*kM; K v ç½ ç M MÆB M`v- M?Q p`v /QÈB €M? K„i +| KB M;- F?¬M; M?"M #B i +|
çQÊ+ ç` T?QÆM;X

*m®B +MM;- S?QM; aÎ GB M +kM; ;B M?"T iB M ç M- #®M M; QÌB M`v i`QÊ+ çB
.QÆM; iBM?- M?[M; M; QÌB F?€+ i?b H" #®M T?Q /¢Q +?ÆB- /M b Q #¼M ?¼H
L;mv i iBM?- Km®M ibK MÆB i?Q+? ?ÊT i?"M? H" T ç` #`M- +kM; F?¬M; i? K°i K

L;Q¢B i`W E?QÆM; JBM? \*?•m ` - # M; QÌB F?€+ ç m H" hBM? æ - E?QÆM; >mv
M; QÌB i`B M F? B i?•M T?€T HQÈi ;'T- #'i [m€ K°i MûM ?QÆM; i?ÌB ;B M- T?Q
i?"M? i?' +U ç¢BX

E€ i?"i M|B H" K°i iÁ F?¬M; [m€ i?Ä ç€M;- T?ªB M|B H" + Q i?'T ? B iÁ i?"M? i?

æ9M; p"v- M; QϕB i`W i` M Kti ç'i +| K°i iÁ i?"M? i?"`'i #bM? i?QÌM;- ç` T?QÆM
M;"M i`QÊM; `ä`"M; +ÁM HÆ H[M; K°i iÁ i?"M? i?"` [mv K¬ +`M; HÈM- #®M T?Q
+? Q +?®M;- +S M?Q p"v i`®M; `¶M; K" i`¬B M´B Î;B[ F?¬M; i`mM;- /QÈB ç€v i`
K•v i`„M; #²M; # M?X

@ h`"M T?€T5

"®M M;QÌB ç m H" +`T #" + iBM? pU+- iU M?B M b) F?¬M; M?bM F?¬M; ` i`Á ;bX h
Î",M; hmv i Zm®+- ç| +kM; H" +| i`"M T?€T #ªQ ?°- +?†M MQÈ+ #B M tmM; [m M?

L?QM; Km®M ç2K i?"M? i?"` HÈM M?Q i? i`¬B M´B Î;B[F?¬M; i`mM;- ç•v v m +¬n
ç M F?¬M; ?ÊT i?|B i?QÌM;X J" i`"M T?€T p"M +?mv M [mv i ç`M? #ÎB HBM? i?ç+
T?ªB içQ F?¬M; ` i`"M T?€T M?Q p"v- M?QM; içQ ` +kM; F?¬M; çO HBM? i?ç+? c

*| H)- ç2K HBM? i?ç+? K" i?€M? ç` bªM tm'i iQ" M #° M M Î +€B FB +kM; +| i?
+?mv M- M?QM; K¼B M;QÌB +?d pb M?bM +?9i F?Q T?€B- M; v +ª #ªM i?•M im Hm

*kM; +?d +| Î /çM; ç` T?QÆM; HBM? F?Q M²M; ç"K- KÈB +| p®M HB M; p"M +?mv I
L;mv i iBM? H" F?¬M; i? M"Q #çB ;B M?Q p"v5

hmv #®M M;QÌB G•K Gç+ ç m H" +`T #" + iBM? pU+- M?QM; i?'v K°i K" M M?Q p"v T
H¬M i?S M?'i iB M p"Q ?Q" M; +mM;- +€B FB ;¼B H" +U+ F€`mM; ç°M;5

L;QÌB bQ pÈB M;QÌB- iS+ +? i M;QÌB5

@ æ9M; p"v- MÆB M"v #´M ?"m`'i pW w- p b m +QB M?Q ?"M? +mM; +O #´M ?"m

S?QM; aÎ GB M /m¶B ` M;|M i v M;¼+ M|BX

"'i [m€- imv L;•M L;mv i iBM? +MM; h?,M; .QÆM; iBM? HBM? F?Q F?€+ #B i`'i H
H" hBM? æ çdM? T?QM;- #ªM i?•M S?QM; aÎ GB M H" hBM? æ M?'i i`¼M; i?B
M[+| ",M; aQÆM; *?B L?"M iQÆM; i`Ê- hBM? æ +| i? ç€M? i?„M; M" M; +| i? ç K c

Ne8X *?QÆM; Nd8, h?,M; .QÆM; hBM?X UkV

L|B M?Q p"v- M" M; K°i +?9i +kM; F?¬M; iQM? M|B M;Q 5

@ *| + Q i?O5

h?¬M i?S+ +O G•K Gç+ çªQ [m - i?m" M KB M; M|BX

@ h`QM; i?"M? +| H) +| +`T #" + iBM? pU+ i²M içB5

J†+ /M M|B +?d H" +`T #" + iBM? pU+ K" i?¬B- M?QM; ç•v +?d H" i?"M? i?"` i?S M?
p"Q +| i? ;†T ;Đ pä ;Bª +`T #" + iBM? pU+- +€B FB +?d +| i? M|B i`bM? ç° pä çç
+ Q5

hmv F?¬M; +| F?ª M,M; ç°i T?€ +U+ ?çM ?ç ;BÈB çB h?¬M ;BÈB- M?QM; +`T ç° pä
M?B m- p¬ Hm" M H" iBM? pU+- GBM? *ªM? pä ;Bª F?ŠM; ç`M? TªB bQ pÈB L;•M
H¬M5

E?¬M; +| #B M T?€T- M²M; ç° HBM? F?Q HB M [mv i ç`M? ? i i?ªvX

@ æB i?¬B- +?9M; i i`QÈ+ çB /çQ +?ÆB- ibK ?B m ibM? ?m®M; i?Q€M; K°i T?€i

G•K Gç+ FûQ #`M i v M?Q M;¼+ i`„M; +O S?QM; aÎ GB M- ? B M;QÌB /šM ç¬m K"
E?QÆM; >mv M "BM?X

E?Q^aM; +€+? i` ,K /†K +?d H` +?mv M K'v +€B + 'i #QÊ+- #®M M; QÌB ` 'i M? M? HB
+Y i?`M? +U+ + Q- +| jy i`QÊM; - +€B ç¢B K¬M M`v Km®M ç| M; KÎ +| F?^a M, M; T?^a
KÊB +| i? ç`v ç°M; çQÊ+X

L; QÌB ` ` p`Q p`Q ` 'i M?B m- +| pä ; B<sup>a</sup>- +| iB m i?QÆM; - M?QM; pšM H` M; QÌB H
" 'i [m€- #®M M; QÌB +?SM; FB M pä ; B^a ç m H` i`QM; pÁM; hB M h?B M i?"T +^aM?-
+ 'T ç° GBM? *^aM?X

h`QM; #®M M; QÌB G•K G¢+- E?QÆM; JBM? \*?•m ç½ H` i²M i¢B imv i b,, + i`QM; K,,
S?QM; aÎ GB M F?mvM? [m®+ F?mvM? i?`M?- +?SM; FB M E?QÆM; JBM? *?•m i¢
K°i T?€i- M?QM; +?d + -M €M? K,, i [mûi ç M S?QM; aÎ GB M- +€B FB imv i ç®B F
/ÌB çBX

@ J'v +QM ` T FB - +ÁM F?¬M; [m€ tm®M; 5

hQM? +€+? M[pQÆM; +O S?QM; aÎ GB M H¢B iÈB M[`²BX

E?Q M ?½v M|B- i?U+ +| K'v +€B K,, i #®+ H M ?²M; iBM? H9+ M`v HB M [m€ tm®M
çB ?¬M +?•M M; ¼+ +O S?QM; aÎ GB M- #` G•K G¢+ tQ€i tQ€i tQ€i K°i +QÊ+ K°i +

@ æWM; çM - p`Q i?`M? 5

L; mv M #^aM p`Q i?`M? H` T?^aB ; B Q M°T T?Q- M?QM; S?QM; aÎ GB M çSM; ç| - +Á
+€B M`v- F?¬M; bÊ çQÌM; ç°i hB M hY b Q\

L m ç +?Q S?QM; aÎ GB M #B i`ä- M`M; F?ŠM; ç`M? b) +U+ F€ ; B" M /[, #`M ?"m
hY +€B ; b- FB +?d tSM; H`K M? ?Q`M +?Q #`M ?"m5

hmv E?QÆM; JBM? *?•m ç½ H` imv i b,, + K,, M[- M?QM; #ÎB pb +| S?QM; aÎ GB M
H°` ^K ç¢K i?'i b,, + - #®M M; QÌB K°i çQÌM; çB [m - çB iÈB +?¶ M`Q i?b +?¶ ç| Q M
K°i M?|K HÈM M; QÌB- Km®M Qi tm' i ?B M +kM; F?¬M; çQÊ+5

E?¬M; +| #B M T?€T- G•K G¢+ ç`M? T?<sup>a</sup>B H'v ` K°i +?B + F?, M +?2 çB imv i i? /
GB M- M`v KÈB F?B M ç€K M; QÌB +?"K`½B iB m i€MX

L?QM; E?QÆM; JBM? *?•m i?b F?¬M; +| +?2 K†i- imv K°i çQÌM; çB [m v M; mv M
+?^K +?^K p`Q M`M; - M?QM; +MM; S?QM; aÎ GB M i`QÊ+ FB F?B M +?Q p¬ Hm" M
?`M?- +€B M?B i ç° M`v +? M? H +? [m€ t - ç +?Q M`M; F?¬M; +| K†i KkBX

M? ?MM; +® M?B M iB + M? ?MM; - M?QM; K,, M[imv i ç®B b) F?¬M; iB + K,, M[-
?®B ?"M pb +€B ; b T?^aB +MM; M[pQÆM; ç¢B M?•M ç T ç M ?Qi i?Î F?¬M; i?¬M; i
T?^aB iU KbM? i bK F?| +?`m b Q\

"®M M; QÌB çB K°i +?mv M M?Q p"v- KÈB #B i çQÊ+ i?`M? +?B i` M /QÈB H` i`m
iBM?- ?¢ i?`M? +?QM? H` pä ; B^a GBM? *^aM? i`Î tm®M; +MM; /•M +?9M; i-K i?Q
*^aM?- iBM? pU+ + 'T pä ; B^aX

:B[? B i?`M? F?¬M; +| +`M; i`mv M i®M; ; b +| i? ç M- Km®M H M Km®M tm®M
KbM?- M?Q p"v +kM; +?d +| pä ; B^a + 'T #"+ GBM? oU+ KÈB +| i? H`K çQÊ+X

æQÆM; M?B M- i`Q im +O M?•M HQ¢B p¬ +MM; - +| +?9i iB m i?QÆM; pb H`K FB
Qi HQ`B +?BK ?mM; i?9 +| HU+ T?K i<sup>a</sup>B +QÌM; ç¢B- +| i? +?Î M; QÌB p` ?`M; ?| ç
ç m H` ói?QÊM; çŠM; M?•Mô- Qi M; QÌB H`K FBM? /Q M?- + -K ç² ç¢+ ç M i?QÊM;
çQÊ+ ; 'T ? B +? M? H +? ; B€X

L?QM; ç•v +kM; +?d H` M?Q Km®B #Ä #B M- #bM? i?QÌM; ç m H` M; QÌB i?QÊM;
M°B i?`M? i?QÌM; tmv M +| i? +?SM; FB M pä ; B<sup>a</sup> # v iÈB # v HmbX Í i`QM; K,, i M;
#B i # v FB F?¬M; i? M; ?B iUm H` + Q + Q i¢B i?QÊM; - ç +?Q #¼M ?,, M +?d +|
?•K K° M; QÐM; K°X

@ L?` i?9+- G•K G¢+- +?9M; i çB i?QÊM; i?`M? 5

"®M M; QÌB ç®B pÈB MÆB M`v ç½ +| ?B m `ä- E?QÆM; JBM? *?•m H" T iS+ KÎ KB

@ hB m Km°BiY- Km®M çBi?QÊM; i?`M?- + + +| i? K M; M; QÆB çB ?5
J°ii? M? •K Î# Mi`QM; F?Q +?2M p`Q- #®M M; QÌB [m v ç-m M?bM b M; - +?di?'v
KQÆB im' B- K°ii?•M [m-M €Q i?"i ç9M; H" M; ,M M„T- M?QM; #B m H°K K~Mi` M
pB i H M ? B +?[ób„+ H M; ôX
J„ M[- Î ç•m ç m H" +, M M; mv M ;•v +?mv MX
h? M? MB M M`v #'i [m€ H" hQ€B GBM? +ªM?- +, M #ªM M; v +ª iQ +€+? ç +?Q #®
+kM; F?¬M; +|- #®M M; QÌB t2K [m HB Mi?mi`Î p - G•K Gç+ ;"i ;"i ç-m M|B,
@ *kM; i®i5
@ L`v- #ªM i?B m ;B M|B pÈB +€+ M; QÆB ç|5
h? M? MB M FB F?| +?`m `²B- i` M Kti H"TiS+ H°` p i? M [m€ ?Q€ ;B"MX
>„M +kM; F?¬M; TªB K°i M; QÌB- +€B ;B ?Ä M`v t2K tûi H" i?B m MB M ?Q ?ÄM
iMM; - M? Q M? Q M?ªv` M; Q`B ç2K #®M M; QÌB G•K Gç+ # Q [m M? p•v HçB- K°i
@ Í +?¶ M`v- F?¬M; B /€K F?¬M; ç +?Q h®M; hBM? h¬M; i Kti KkB- +€+ M; QÆB
[m #ªM i?B m ;B \ *?ûK #¼M ?„M +?Q i - +?È i`Mi?QÆM; iB m K„ M?•M- #ªM i?B
+?ÆB ç•v M`v5
h?B m MB M ?Q ?ÄM; FB M|B i`Î Kti HB Mi`Î KtiX
sQ€i tQ€i tQ€i- #ªv ;B M¬ +O i?B m MB M ?Q ?ÄM; ç m`9i ç Q FB K- ?QÈM; p
+kM; +?d +| E?QÆM; JBM? *?•m H" i?Q€i F?ÄB K°i FB TX
h?B m MB M ?Q ?ÄM; FB +`M; M?bM E?QÆM; JBM? \*?•m HçB +`M; H" i`QM; M°
F?€+ +ÁM F?¬M; +| ;BªB [mv i- ?„M ç½ b„+ /K+ +m²M; `U+- +, M #ªM FB K MûM F?
#`M i v M?Ä #û T?'M M°M +O E?QÆM; JBM? *?•m b| iÈBX
GQçB bU ibM? i`QÈ+ Kti K¼B M; QÌB ;B i M; QÌB #„i M[ M`v- ?„M ç½ F?¬M; #B i H
M|B H" +QÐB t2 M? çB çQÌM; [m2M- ç m +| i? i`M; F i` [mv Hm"i- ç`M?` [m€ i`
" 5 " 5 " 5
G•K Gç+ i•K MB K tQ v +?mv M- F?¬M; ;B M i?B i +€i T?€i ç°M; - i?B m MB M ?Q
M¬ Î# Mi`QM; - ç m H"TiS+ #B M K'i- M; v +ª +?9i #°i T?'M +kM; F?¬M; +| +ÁM5
*?d +| S?QM; aÎ GB M +MM; E?QÆM; >mv M "BM? ? B hBM? æ KÈB +| i? KB M
i€K M; QÌB M`v H" i`QÈ+ #` +„i i`Î i?"M? p¬ b® KªM? pÐ- M?Ä ç M KS+ M; v +ª hBM
i?'v `ä- #ÎB p"v +?Q M; QÌB K°i HQçBªQ ;B€+ ?Q F?¬M; iB m i?'i5
Jm®M M|B K°i +€B w MB K i`QM; ç-m çm`B ;B i M?[M; iB m M?•M p"i M`v- +?Q /M
+| i? çÆM ;BªM H`K çQÈ+- M?QM; Km®M H`K ç M F?¬M; +| /'m p i M?Q p"v- +?
pQÊi [m G•K Gç+ `²BX

NeeX *?QÆM; Nde, h®M; :B X URV

Zm-M +?9M; +?mM; [m M? ç m M; ç+ M?B M- p®M iQÎM; `^M; #®M M; QÌB M`v M?'
i?O +O h®M; €+ #€- F?¬M; +| M; ?o iÈB M?[M; M; QÌB M`v `à`"M; #B M K'i- HçB H
"¼M M; QÌB G•K Gç+ iU M?B M b) F?¬M; çB ;BªB i?Q+? +€B ;b- Î i`QM; K„i iBM?
+MM; +QM b•m +€B FB M ?Q`M iQ`M F?¬M; +| F?€+ M? m- ?m®M; +?B pšM H" +C
i€K +€B- /M H" 3yy +€B- i€K M; "M +€B G•K Gç+ +kM; ;B i F?¬M; +| #'i F€ MQÆM;

> B i?"M? +?d +€+? t M? m M;"M i`QÊM;- /MM; M,M; HU+ +O #®M M;QìB G•K G
G"TiS+ #B M K'i i¢B M;mv M +?¶- ç ¼B M;QìB H¢B +`M; ?QªM; bÊX \*?Q `^M;;B[
[m€B- M?[M; M;QìB #€M ?`M; `QM; FB ç m #Ä i`®M K'i /¢M;- bÊ +kM; b) ;†T ?¢B
h?QÊM; i?"M? bQ pÈB ?¢ i?"M? i?b i? M? i`M? ?ÆM M?B m- F€ i?K /` ?Q M^K ç-
K„ +ªK pQÊi [m T?"K iK+X

>ÆM M[- K'm +?®i M?'i +?QM? H` HBM? F?Q Î ç•v M m bQ pÈB ?¢ i?"M? i?b M²M
i`€+? F?¬M; çQÊ+ H9+ i`QÊ+ M;QìB i?"M? H"Ti?"M? i?" Km®M ç¢B i?O #9i i?"M?
M"v `²B- imv /mv i`b i`"M T?€T b) iB m ? Q HÈM HQÊM; HBM? i?¢+?- M?QM; H'v ç
J'm +?®i M?'i +?QM? H"- Î MÆB h?B M æ` HBM? F?Q M²M; ç"K- im Hmv M b) +`M
æ` T?QÆM; +| M;QìB b) +| i? HU+- i?QÊM; i?"M? +?d +| K°i ?"Q T?9- +€B FB
M?[M; i?®M; i` H'v iÁ i?"M? i?" M"v- T?K +`M K'v p¢M /†K ç` pU+ +kM; iQ`M #°

h?,M; .QÆM; iBM? +MM; æ¬M; +?•m ç²M; /¢M;- F?¬M; +| ?Q`M; i`B m- ç m H`/M
M?•M F?~m h®M;;B +U+ HÈM- #ÎB pb #¼M ?„M + K çQ M;B i°+ bBM? b¬B Mªv M
;B çbM? bBM? ?¢ Qi M?'i ? B +QM KÊB #„i ç-m im Hmv MX

ob #B M T?€T M"v- F?B M +?Q ;B i°+ K†+ /M +| ç¢B HQÊM; iBM? pU+- GBM? *ªM
M?•M v M;mv M /mv i`b K'v p¢M- i?Ov +?mM; F?¬M; +| ?¢ i?"T [m X

æ•v i?"i` H` K°i HQ¢B im-M ?Q`M `i i®i- imv +ªM? ;BÊB +? K +`M; + Q- bBM?
+`M; + Q- M?QM; +?d +-M i` M hB M h?B M +ªM?- t€+ tm'i bBM? +QM M®B /äB i?
KÊB +| ç°M; K°i +?9i H` M¢T i` M K'v i`,K i? i?B T- H` ?B p¼M; bBM? M?B m ?"m
hmv +€+? H`K +O h®M;;B M?Q p"v b) ç +?Q i°+ M?•M H½M; T?Q ? B KQÆB M,K
im Hmv M i®i M?'i- M?QM; #¼M ?„M M„K ;B[H'v i? HU+ HÈM M?Q p"v- +ÁM bÊ F?

>ÆM M[Î ç•v HBM? F?Q /²B /"Q M?Q p"v- +ÁM H¢B ç M i€K KQÆB M,K- +€B M`Q
J` pW p`Q hB M h?B M +| i? i? K i`,K M,K i?¼ M;mv MX a m ç| K¶B H-M ç°i T?€
i?¼ M;mv M- iB M p`Q GBM? \*ªM? i?b H` M;"M M,K- iBM? pU+ p¢M M,KX

E€ i?"i +?d +-M ç¢i iÈB h?Q+? "B M +ªM?- +€B ;B B çQ¢M i`QÊ+ ? B KQÆB M,K ?
`²BX

*€B M"v +| #Ä KÊB ?B m çQÊ+- h®M;;B +?`m #Ä ? B KQÆB M,K i?ìB ;B M im Hm
M?•M- ç`B H'v H` ;B i°+ F?¬M; M;WM; HÈM K¢M?- p¢M M,K F?¬M; bmv5

L;Q¢B i`W h®M;;B ` - +ÁM +| #ªv iB m i°+- +?QM? H` i`mM; çŠM;;B i°+ T?K i?
F?¬M; +| +QìM; ç¢B M?Q h®M;;B - M?QM; K` ç²M; /¢M; F?¬M; i? +QB i?QìM;- #Î
pU+ *?Q h¬M i¼ i`MX

Í ç®B F?€M; F i?M # M M;Q`B- #ªv iB m i°+ H` KBM? ?[m FB M ç`M? M?'i +O h®M
M?'i pBM? +•m pBM?- M?'i i`M +•m i`MX

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +ªK F?€B- +€B M"v iMv iB M ç M K°i iÁ i?"M? i?" HB M +| i?
*?Q h¬M M?Q p"v- L;•M L;mv i iBM? [mª M?B M +MM; MÆB M"v H` F?¬M; i? bQ b

E?| i`€+? H9+ i`QÊ+ i?ìB çB K hmv i G¬B iBM? pU+ i`M €T L;•M L;mv i i?9 +| i?
æ - p®M G•K G¢+ M?Q i? M`Q +kM; F?¬M; i? iQîM; iQÊM; M?Q i? M`Q H`K H`
M?QM; M?bM t2K h?,M; .QÆM; iBM? b) #B i- ó+? K ô #i ç²M; ?Q`M iQ`M H` MQÊ

E?QÆM; >mv M "BM? +kM; F?¬M; +| i? t€+ ç`M? h®M;;B M"v +| T?ªB H` pä im H
pU+ ? v F?¬M;- M?QM; ç½ +| i? Î h?,M; .QÆM; iBM? +?B K +S K°i i?"M?- M?Q i
M?Q i?´ ç` +?O- i`M; bQ pÈB #®M M;QìB #¼M ?¼ KM Kì KÁ KšK i?b +`M; i®iX

h®M;;B i¼ H¢+ Î i`mM; i•K i?QÊM; i?"M?- ç°+ +?B K /B M iQ+? ;-M K°i T?-M
i?QìM; / ibK- #®M M;QìB G•K G¢+ +?d H` ?ÄB K°i +?9i iBM iS+- HB M çB iÈB T
çQìM; çQìM; M"vX

*Y ` p`Q +| i€K *?O GBM? +ªM? ;B çBM? ?° p - çO i?'v #¼M ?¼ ói`B ç¢B F?Q i?

G•K G¢+ ¢B ` T?Q i`QÈ+ M|B,
 @ J'v p`- tBM i? v i?¬M; #€Q i?Q€M; K°i T?€i- G•K G¢+- E?QÆM; >mv M "BM?- S?
 ;B +?O5
 @ L"v mv mv- H"K ;b ¢2K i M +O i +?Q ,M ? i- i F?¬M; i? M|B ` i M b Q5
 E?QÆM; JBM? *?•m H"TiS+ F?¬M; i?m"Mi?2QX
 G•K G¢+ ++d H" +Q|B +Q|B- F?¬M; +| ¢2K H|B +O M"Mi; ¢ Î i`QM; HÁM;- ?„M Î H9
 ¢QÊ+ F?¬M- ¢®B T?| HQ¢B M;Q|B M"v F?¬M; ¢ w iÈB M"Mi; KÈB H" pQÆM; ¢¢QX
 @ G•K G¢+\
 @ E?QÆM; >mv M "BM?\
 @ S?QM; aÎ GB M\
 @ E?¬M; +| iWM; M;?2 M|B [m 5
 @ h?"i +| H¶B- ;B +?O ?"M; M;"v #"M `°M- F?¬M; +| +-M; T?m ;†T M;Q|B `•m `B 5
 h€K ?° p FB +?•m ¢-m ;?û i B K°i H9+- ?QÈM; #®M M;Q|B G•K G¢+ K†i F?¬M; #B
 @ *QM ` T HÈM K"i- H¢B /€K F?¬M; +| M;?2 M|B [m #'M ?"m imv i ¢¢B i Q M?½\
 S?QM; aÎ GB M M' B ;B" M- K°i i v p¢++ i`-M F?,M HK tm®M; /QÈB- F?Q iS+ M[pQ
 #'bmM; H'v F?Q iS+ hBM? æ +ªM? +Q| M; ¢¢B +O M"Mi; X
 " # # - i€K ?° p ¢²M; i?|B /QÈB +?•M K K M?kM- M? Q M? Q [m€ tm®M;- +?QM?
 t€+ ¢`M? H" #ÎB pb FBM? M;¢+ ¢®B T?QÆM; imv i K„ p¬ bQM;- ? v H" pb F?Q i?
 #„i [m€ tm®M; X
 @ •M- +€+ M;QÆB H"K +€B ;b p"v\
 J°i i? M? •K K M; i?2Q i`€++ +S p M; H M- iW i`QM; T?O h®M; ;B ¢B iÈB K°i i? M
 i?¬M im'M H½M;- F?Q F?€B ?"Q ?MM; #WM; #WM;X >„M ? i bS+ #'i K½M K" M?bM
 F?¬M; TªB MûK K†i h®M; ;B b Q\
 "'i [m€- F?B €M? K„i +O ?„M iW i€K +€B ?° p +?mv M iÈB i` M M;Q|B S?QM; aÎ C
 K°i ?²B T?| M; ¢¢B5
 J„5 æ T M?Q h?B M hB M5
 >„M H" im'M FB i # M i`QM; K°i ¢|B im'B i` +O h®M; ;B - M,K M v +kM; F?¬M; [
 im'B- +kM; ¢½ iB M p"Q hBM? >Q" M; M?'i i`¼M; i?B M- ¢QÊ+ t2K H" M;Q|B +?¼
 J" ?„M +°M; H" i?2Q +€+ i`QÎM; #®B ¢B [m i'i +ª +€+ ¢` T?QÆM;- ¢QÊ+ +?SM; FE
 #ÎB pb i?•M T?"M ¢` p` +O ?„M- +kM; +| F?¬M; Qi K„ M[+MM; ?„M T?€i bBM? [m
 FûQ [m M ? - M;"v b m M|B F?¬M; +?WM; +| i?|B ¢B K +-m ¢ M ?„MX
 L?QM; M?[M; K„ M[FB i®B ¢ H" iB m +?m~M M? ?Q" M # M +¢M? h?B M hB M im
 imv i b„+ M"v bQ b€M? +,M #ªM +?QM? H" t€++ ;B"v +kM; F?¬M; tSM; ?5
 E?| i`€++ M?[M; ?° p M"v Km®M [m€ tm®M;- K„ M[M?Q p"v t€+ i?U+ ¢€M; ;B€ +9

NedX *?QÆM; Ndd, h®M; ;B X UkV

L?QM; Î h®M; ;B M? t2K ` - K„ M[ +?d /MM; ¢ M ¬K i`QM; M;U+ i`bm K M- K" /Q
 M?•M H" p" M;- H¢B ?€ +| i? Î i`QÈ+ K†i M[M?•M F?QK HQM; \
 kk9k

"ÎB p"v ? „M iU M?B M b) F?¬M; ;B M?"T ?"M; M;k M?[M; ?° p FB - #'i [m€ ç®B p
t2K + "M; ?d- /MM; i?U+ HU+ hBM? >Q" M; + 'T +O ? „M +ÁM +?Q +| iQ +€+? i?'v`
H¢B +| i? KÆ ?² +ªK ;B€+ çQÊ+ F?Q iS+ +O ç®B T?QÆM; K M? K¬M; +m²M +m°M
L[iY +QÌM; ç¢B K" imv i H - ?ÆM M[H¬M; K"v +?†i +?) - +?QM? H" tY M[imv i ç®
T?ªB H" +?¼M HU i®i M?'i +?Q h®M; ;B ;B +?O T?m M?•M F M?B K b Q\

h®M; ;B M? M? M?"M; ?Q F? M i?Q€M; K°i T?€i- î i`QÊ+ F?Q i`"M; +QÌM; ç¢B +
H" M; QÌB M?bM [m2M i`"M; /B M +kM; +| HQ¢B +ªK ;B€+ t'm ?' iBK ç" T`°M H M-
M ç-m M|B,

@ h¢B ?¢ h®M; ;B M?- tBM ?ÄB T?QÆM; / M? iB m i?Q tQM; ?¬ M?Q i? M"Q\

@ •M\

•M? K„i +O S?QM; aÎ GB M ?mM; H M,

@ L; QÆB +€B +QM` T M"v- i?'v # 'M ?"m +ÁM F?¬M; [m€ tm®M; \ hK+ / M? +O # 'M
+| i? ?ÄB b Q\

L m i? v ç`B K°i M[M?•M F?€+ /€K ç®B pÈB h®M; ;B M? M|B M?Q p"v- ? „M imv i
[m - H"K +?Q ç®B T?QÆM; i? M? idM? i?Q€M; K°i T?€i5 L?QM; iW i`QM; KB M; S
FBM? ç` M; ?o M?Q p"v- iU ?² +?d #€ ç¢Q ;B®M; M?Q p"v KÈB +| i? T?M ?ÊT M?

L m F?¬M; T?ªB h®M; ;B M? +QB M?Q +| +?9i HU+ F?„+ +? - i?"i ç9M; H" Km®
+?•M M; ¼+ +O S?QM; aÎ GB M K" F` ? „M €B K°- M; mv M pb M[pQÆM; ç¢B M?
HY - Km¬M H-M +? i F?¬M; +?®B iWX

> „M iU i?m M?B T iBM? i?¬M- Km®M +?BM? T?K+ +€B M"v +| ; B imv i b„+ tBM? ç
i¢B ç®B T?QÆM; i`QÊ+ K†i #B m ?B M çQÊ+ F?¬M; +?`m M´B K°i FQ+?- K" H" Km
i? €T [m ç®B T?QÆM; - KÈB +| i? ç +?Q ç®B T?QÆM; €B K°5

L?QM; ? „M +ÁM +?Q F`T #B m ?B M- G•K G¢+ +kM; ç½ +? „M i`QÊ+ K†i S?QM; aÎ

@ L; QÆB +kM; KB M +QÐM; t2K M?Q M; QÌB +| i? [mv i ç`M?`²B- çB #€Q +€Q ;B
T?€i- +?9M; i Km®M; †T ? „M5

*€B M"v +QM K M| H" +€B F?~m F?Q ;b\ *-K h®M; ;B ç¢B i?B m ? „M i?"M? M; QÌB
h®M; ;B M? `i +| HU+ F?„+ +? - M?QM; î i`QÊ+ K†i S?QM; aÎ GB M pšM H" i•K i
i•K ç¢B #¢Q M|B iK+5 J" /šM T?€i çB K M"v- iU M?B M H" €M? K„i +O S?QM; aÎ G
FB ç°i M?B M i`M M¬M M?m- ç +?Q ? „M i?B m +?9i M[;?2M +? i5

> „M ç°i M?B M +| HQ¢B T?šM M° #` pÊ M; Q¢B i bM?- i`€+? K„M; ,

@ L; QÆB iQM? iQ€M +€B ;b ç| - /€K` H M? +?Q i \

@ •M- T?m [m•M +O # 'M ?"m pb +€B ;b F?¬M; +| i? ` H M? +?Q M; QÆB\

S?QM; aÎ GB M ;B" M [m€- i?Á i v FûQ ç®B T?QÆM; iÈB- î # M i`QM; F?Q iS+ F?´M
+,M #ªM p¬ HU+ +?®M; +U- ? B ç-m ;®B H" T iS+ K K M?kM [m€ tm®M; X

E€ i?"i [m€ i`QÊ+ S?QM; aÎ GB M- h®M; ;B M? M; QÊ+ H¢B H" F?¬M; i? K +?9 w-
M[- M?QM; +?QM? ;B[H¢B F T H'v K°i M K M?•M- H¢B i`î i?"M? M?K+ M?½ M; "T

E?m¬M K†i +O h®M; ;B M? iW t M? +?mv M ?²M; - H9+ b m ?²M; +?mv M [m t M
M° iÈB +U+ çB KX

æ½ HÈM M?Q p"v- ? „M +ÁM F?¬M; +| i?K ç M Ov F?m'i i? FB - M?QM; hBM? æ - h
M"v +? M? H +? +QB M?Q H" HQ¢B v m M; ?B i M?Q G•K G¢+ +kM; F?¬M; i? M; ?`
GB M ç²M; /¢M; +| i? M^K i`QM; HB iF HQ¢B v m M; ?B i- B +| i? bQ pÈB M" M; /
+ªM? ;BÈB +ÁM +| i? +?®M; +U +¬M; FQ+? +O M" M; \

@ *QM` T- +ÁM F?¬M; M?"M i°B\

S?QM; aÎ GB M`9i`",M; aQÆM; *?B L?"M +?®M; çĐ Î i` M +´ h®M; :B M?- ç^M
iQ`M F?¬M; M; ¢B i`QÊ+ ? i; B i K°i M; QìBX

@ J'v p`- FQM? tBM ?¢ i?O HQm ibM?5

h? M? •K # v #´M; i`mv M ç M- H¢B M?Q >Q`M; *?mM; æ¢B G[U hB M; +?m¬M; p
i•K5

@ G½Q i´

h®M; :B M? FBM? ?¬ K°i iB M; - ?„M F?¬M; M; ì ``M; `ä ``M; M; v +^a; B i°+ H½Q
ç +?Q ?„M +``M; ?Q^aM; bÊ- ç²M; i?ìB +kM; w i?S+ çQÊ+ #®M M; QìB M`v F?¬M; -
iQîM; iQÊM; 5

@ G½Q +QM` T- M; QÆB ç M; K M? H M? #´M ?"m b Q\

S?QM; aÎ GB M ç^M; ç^M; b€i F?Q MìBX

@ " p`- ?"M; B +ì +?¶ M`Q ç„+ i°B FQM? tBM M?B m ?ÆM i?S H¶B- H½Q T?m Î +?

æ®B T?QÆM; pšM F?¬M; +ì ?B M i?•M- +?d H` i`mv M •K MìB +?mv MX

@ G½Q +QM` T- +?Q ``M; i`®M çB #´M ?"m ibK F?¬M; ` M; QÆB b Q\

S?QM; aÎ GB M ?W H¢M? K°i iB M; - ç°i M?B M ç2K ",M; aQÆM; *?B L?"M i`QM; i
ç¢Q #,M; ?"M FB K F?Q H¢M? i?'m tQÆM; H"TiS+ ?ì i?"M? K°i ç-m h? M? GQ M
FQ+? çBX

GQ^aM; tQ^aM; 5 GQ^aM; tQ^aM; 5 GQ^aM; tQ^aM; 5

*?¶ FB K F?Q çB [m - i'i +^a T?ÁM; ®+ FB M i`9+ ç m #` çìM; #,M; - b m çì pĐ pK

æWM; M?bM h®M; ;B H½Q i´ +?d +| im pB hBM? æ M?´i i`¼M; i?B M- M?QM; Î i`
H` F?¬M; i?B m hBM? æ çdM? T?QM; - +`M; +| p`B M; QÌB T?B i?,M; h?¬M; BÈB5 .
i´ iB M H9+ i`QÊ+ T?B i?,M; h?¬M; BÈB FB i?¬M; [m ?bM? i?S+ i?¬M +?B i?Q H
L?QM; K` i?ÌB ?Q`M; FBK [m K m- +€+ p` i´ iB M +O h®M; ;B Î h?¬M; BÈB #ÎB
çQç i #ªQ p`i- i|K HçB H` iQ`M #º i`2Q ? iX h®M; ;B `®i +mº + F?¬M; +?B K çQÊ+
;B iº + HçB HB M iB T K´v çÌB F?¬M; +| tm´i ?B M i? ? i?B M iQ imv i /B K ;b- i?
;½v çB K´v i`mv M i?W K´m +?®i- p b m F?¬M; tm´i ?B M iº + M?•M +| i? T?B i?,M
Kº i çÌB +| i? ` Kº i hBM? æ i`M i`M; /B M K` i?¬BX
J` M?B m çÌB h®M; ;B +QÌM; ;Bª ç m i,M; +QÌM; H´v mv M,M; +O æ "BM? M`v- #½
+? i /MM; æ "BM? M`v iU b€i- F?B M +?Q æ "BM? M`v i`M ç-v iY F?Q5
hmv +ÁM F?¬M; +| çç i iÈB i`bM? çº "€M h?¬M F?Q- M?QM; imv i ç®B +| i? +MM
b€M?- ç9M; H` M?Q i? - imv h®M; ;B bmv bKT- M?QM; pšM +| i? F?®M; +? i?`M
i?O +çM? i` M? /B i; B iº +X

NeNX *?QÆM; NdN, aBM? hY Gm•MX UkV

*kM; ç9M; H` M?Q i? - h®M; ;B H½Q i´ KÈB +| HU+ HQÊM; ç²M; i?ÌB +¬M; FQ+? #
ç®B K†i # ç®B i?O hBM? æ M?´i i`¼M; i?B M- ?„M /mv M?´i +| i? H`K H` MûM; B
>ÆM M[- +€B M`v +ÁM F?¬M; T?ªB iQ`M #º €i +?O #`B +O ?„M- i?U+ ç M; B iº
` HU+ HQÊM; iQ`M #º K¼B M; QÌB i`QM; h®M; ;B iº + - iB M i? K Kº i #QÊ+ i,M; +
M?QM; M?Q p`v b) ç +?Q iQ`M; B iº + M; mv M F?Q ççB i?QÆM; - tm´i ?B M im pB
hmv ççB #º T?`M K¼B M; QÌB Q i?Q+? ç2K €i +?O #`B +?2 ;B´m- M?QM; ç®B K†i
H½Q i´ /mv M?´i +| i? H`K H` iQ`M HU+ SM; T?|5
*®B t v /2M F`i tQ v i`ÁM H´v- ?QÈM; #®M M; QÌB G•K Gç+ €T #€+? K` çB- F?Q iS
H` FBK HQçB +SM; `„M +kM; +| i? H`T iS+ ?Á i MX
@ s9 H½Q ç-m- HçB /€K ?QÈM; #´M ?`m ` i v\
S?QM; aÎ GB M iS+ ;B`M ?W Kº i iB M; - ",M; aQÆM; \*?B L?"M +?ûK ` X
Jº i ççQ #,M; HQ M # v [m - +MM; F?Q iS+ ,M KÁM ç2M F`i FB +?QM? /B M +?çK p
P M?5
æ•v H` ? B FB M æ "BM? ç M; -M "€M h?¬M F?Q p¬ ?çM i`U+ iB T; B Q T?QM; -S
H½Q i´ T?€i ` i€+ /KM; F€ i?"i +Æ ??² [m€ KS+ #û M?Ä- +?d H` /šM çºM; +MM; +?d
h`„M; ç2M tmM; çKM; - Kº i # M H` M; QM; #ç+? #,M; bQÆM; - # M F?€+ H` F?Q p•M
HB M T?•M #B i T?•M i€M [m ? B # M i`€B T?ªB- HçB H` +K+ /B M +•M bS+ M; M
a„+ K†i h®M; ;B H½Q i´ tB i +?†i- ?„M i?"i F?¬M; M; Ì æ "BM? +O ç®B T?QÆM; `
i? - +| i? +MM; aBM? hY Gm•M HB m +?ŠM; T?•M #B i çQÊ+ i?„M; #çB5
S?ªB #B i æ "BM? M`v +QB M?Q H` hBM? æ i K i`¼M; i?B M H½Q i´ +kM; +| i? i
im pB #ªM i?•M ?„M +?Q çO- M m M?Q ç®B T?QÆM; Kº i w Km®M +?çv i`®M K` M
M`Q i`mv FQ+?X
@ Zmª M?B M +| +?9i i`B M,M;5
h®M; ;B H½Q i´ +QÌB HçM? M|B- M?QM; ?`m M?•M /mv M?´i #` ;B i- i?M M`v M?´i
@ æ M?´i i`¼M; T?QM; ´M- F? B KÎ5

> B i v + O ? „M H B M F i T ? € T ' M - a B M ? h Y G m • M M " v H " T i S + ? „ + [m M ; + " M ; i , M
h ? B M æ ` ç m # Q T ? O ç B p " Q X

... + - K Î M ? ' i i ¼ M ; T ? Q M ; ' M - M ? ` i ¼ M ; T ? Q M ; ' M - / ¼ M ; Q Ì B \

L ? Q M ; G • K G ç + F ? ¬ M ; + | ? S M ; i ? 9 M ? b M ç ® B T ? Q Æ M ; i W M ; + ? 9 i K ° i ç 2 K i ? U + H
i ? Ì B ; B M ç M ; ; ' T - M " Q + | + ¬ M ; T ? m + M M ; ç ® B T ? Q Æ M ; / • v / Q X > „ M ; ¼ B S ? Q M ;
M [p Q Æ M ; ç ç B M ? • M F ? ¬ M ; ç 2 K # ' i H m " M F M " Q ç p " Q K „ i - M ? Q M ; i b M ? H M ; i U
i ¼ M ; - H 9 + M " v i ? m ? ² B " , M ; a Q Æ M ; + ? B M ? " M H m B [m K ° i # M X

@ > W - ? B M i ç B K m ® M H M B # Q È + - ç ½ K m ° M 5

h ® M ; ; B H ½ Q í ' ? B i v t / ` + ? - a B M ? h Y G m • M Î ; B [F ? ¬ M ; i " m M ; H " T i S + i ' ' M €
a Q Æ M ; * ? B L ? " M € T + ? - + € B æ " B M ? M " v ` ® i + K + T ? € i ? m v ` m v M , M ; + ? Q M ? i
M ? Q h ? Q È M ; * ' ç ç B v m K m ® M t m ' i i ? 5

G • K G ç + + Q Ì B M ? ç i K ° i i B M ; - i ? • M ? b M ? i ® B b - K H ç B - ç ² M ; / ç M ; # B M i ? " M ? K ° i
G ¶ ç 2 M 5

s A I X s P I s P I I I 5 5

> „ M i Î i ? " M ? K ° i p Á M ; t Q € v + | H U + ? 9 i b B m + Q Ì M ; - ç 2 K ? „ + F ? Q ç - v i ` Ì B i Q " M
L ; „ M M ; O M + ? Q ç O # i S + i ? Ì B ; B M - i Q " M # ° # - m i ` Ì B ç ½ F ? ¬ B T ? K + K ° i K ª M ? i ?
+ k M ; M ? Q K ° i + € B ç o M Û K - ? Q È M ; p G • K G ç + # v M ? M ? K " ç B X

æ • v + k M ; F ? ¬ M ; T ? ª B H " # ` h ® M ; ; B H ½ Q í ' i ` ç B i ' ' M € T G • K G ç + - K " H " # ` H U
+ Æ i ? ? „ M T ? € i ` / š M / „ i - + S i ? K " F Û Q i È B X

h ® M ; ; B H ½ Q í ' F ? ¬ M ; T ? ª B i ` ¬ M ; + " v p " Q æ " B M ? M " v Q - p " v + S ç Q ç i i È B - ç ® B T
² B 5

* € + ? M ; ? o + O G • K G ç + ` i ç Æ M ; B ª M - ` i i ` U + i B T - K " Î i ` Q M ; K „ i F ? € + M ; Q Ì B - ç

h B m i Y M " v i ? " i € + ç ° + ? - Î ? ç i ? " M ? H " K i ? ` i ? " m M ? • M i ` U + ? + O M ; Q Ì B i F ? ¬ M
K) ç Q ç i æ " B M ? - K " ç ½ K ' i ç B a B M ? h Y G m • M - h ® M ; ; B Î h ? , M ; . Q Æ M ; i B M ? F ? ¬ M
b B m + ' T ? " Q T ? 9 - + ? d + | i ? # B M i ? " M ? ; B i ° + # b M ? i ? Q Ì M ; 5

h ® M ; ; B H ½ Q í ' i U M ? B M F ? ~ M i ` Q Æ M ; - p ° B p " M ; + • m i ? ¬ M ; æ " B M ? - K m ® M i ` B
L ? Q M ; H ¶ ç 2 M + O G • K G ç + i ? " i b U [m € + Q Ì M ; ç ç B - h ® M ; ; B H ½ Q í ' ; B ½ v / K ? Q
T ? B ? " M ? + O a B M ? h Y G m • M i m v + ? " K H ç B ` i M ? B m - M ? Q M ; p š M H " ? Q È M ; G • K
` m M ` ~ v F ? ¬ M ; M ; È i - p • M p K p , M ; i m M ; i ! 2 5

@ æ M ? ` T ? Q M ; ' M - F ? B K Î 5 æ i K T ? Q M ; ' M - F ? B K Î 5

h ® M ; ; B H ½ Q í ' ; ' T ç M ç ° + Á M F Û K ; B Æ + ? • M - K ç M ? K) T ? m M ` K ° i # 9 M ; K € m -
b „ + i Q K M ² M ; ç " K p ¬ + M M ; X

@ h ® M ; ; B i ° + M ? • M - i ` Ê ; B 9 T # ª M i ¼ - ? Q " M i Q " M i ? 9 + / K + i ' F ? Q 5

h " Q M ; F ? Q ª M ; i ? Ì B ; B M M ; „ M - Î i ` Q M ; h ® M ; ; B i ' ç ` # v p K i ` p ¬ b ® ç ç Q i B M ? F
/ m M ; ? Ê T ç M + M M ; K ° i + ? ¶ - b m ç ! i " i # „ M p " Q i ` Q M ; a B M ? h Y G m • M X G " T i S + - m
i , M ; K ° i + € B # " + i ? M ; - ` ä ` " M ; + S i ? K " Î ; B [F ? ¬ M ; i " m M ; M ; W M ; H ç B 5

* Q M M ; Q Æ B + O G • K G ç + t B i + ? † i - ? B M i ç B æ " B M ? M " v + ? Q ? „ M + ª K ; B € + ç M ;
æ B M i ° + p ¬ ? ç M 5

L ? Q M ; M ? Q p " v i ? U + b U ç O b Q \

h ? • M ? b M ? G • K G ç + H ! 2 H M - s P I I I 5 ? Q È M ; a B M ? h Y G m • M ; ' T # „ M ç B - ç ½ ? ' T F ?
i ? i U K b M ? ç B [m b Q \

@ h U i b K ç Q Ì M ; + ? i 5

h®M; ;B H½Q i´ ?W H¢M?- +€B aBM? hY Gm•M M¨v F?¬M; #B i;B i+? i# Q M?B
iY F?Q +QB M?Q H¨ hBM? æ çdM? T?QM; +kM; F?| +| F?ª M,M; +?`m çQÊ+- ?B M
+,M #ªM +| i? t2K i?QÌM; #'i Hm"Mi²M i¢B ;b Î ?¢ ;BÊB5

G•K G¢+ +€B M¨v H¨ iU ibK +? i5

"ªM i?•M aBM? hY Gm•M ç M; F?¬M; M;WM; tQ v i`ÁM- p-M; b€M; M;,K ç2M i`-K

G•K G¢+ ?| i?•M H¶ ç2M- F?¬M; +?9i M¨Q v m i? K¨ M;? M? ç|M iB T H'vX

G¶ ç2M i?¬M T? 5

Í i`QM; €M? K„i FBM? M;¢+ +O K¼B M;Q`B- G•K G¢+ i?"i ;B®M; M?Q K°i ç-m `„M
Km®M ?€ K²K Mm®i p¨Q K°i ç-m pQB HÈM5 L?QM; `ä¨¨M; ?ŠM H¨ bU ibM? bB i•K
F?¬M; M;ì T?€i ?B M- G•K G¢+ ?| i?•M H¶ ç2M imv F?¬M; HÈM- M?QM; i?"i ;B®M
hY Gm•M +¨M; +| M,M; HU+ ,M KÁM- M?[M; MÆB i?•M i? çB [m - +?Q /M H¨ æ "B
F?Q +kM; H"TiS+ #` i?¬M T? - F?¬M; ;BªM; K°i +?9i ç¢Q Hw5

*S M?Q p"v F?¬M; ç M K°i +€B i?`B ;B M ?¬ ?'T- +ª \*®B s v F?'M; H² ç½ #` G•K G
@ E?K+

h®M; ;B H½Q i´ M´B ;B" M ;¬K H M K°i iB M; - b„+ K†i H"TiS+ i`„M; # M?- ;B®M
ªK SM; ;B[?„M +MM; pÊB i´ F?Q ç°i M?B M ;½v çB- i?"i ;B®M; M?Q FB M æ "B
+€B i? ;BÊB M¨v M[`²B5

s€+ i?U+ F?¬M; +ÁM i` M i? ;BÊB M¨v M[ `²B- i`QM; ?„+ ç°M; M;,M +€+? h®M; ;B
hY Gm•M #` hY ædM? M? M?äK i`'M €TX *€B M¨v i?m p¨Q M°B #° F?¬M; ;B M +O
F?Q +?QM? i?S+ M¨v- B +ÁM +| i? +ªK SM; çQÊ+ aBM? hY Gm•M i²M i¢B\

L m F?¬M; TªB hY ædM? ?B Ti`Ê- G•K G¢+ +kM; imv i F?¬M; +| F?ª M,M; M? M
"€M h?-M F?Q i`'M €T M?Q p"v- /M b Q imv hY ædM? i´M ?¢B- M?QM; i`QM; ç|¨M
bQ pÊB "€M h?-M F?Q +QÌM; ç¢B ?ÆM # Q M?B m H-M- / /¨M; M;?B M €TX

NdyX *?QÆM; N3y, h,M; *QÌM; aS+ h?mv i S?K+X URV

@ h`ª i´ F?Q +?Q #ªM i¼ 5

h®M; ;B H½Q i´ [m€i H M- ;¬M M?Q ?'M ? MX

*€B æ "BM? M¨v H¨ ,H¢B K¨ h®M; ;B +| i? bBM? i²M- ç½ K'i çB i´ F?Q +QÌM; ç¢B
+?„M ç¢B M;½- +,M #ªM F?¬M; çO ç +?B KiÁ i?"M? i?" M¨v5

G•K G¢+ M?„K K„i ?Qi p¨ K°i ?ÆB- i?•M i? ?| i?"M? i?U+ ?bM?- Î# M i`QM; ? B
M?Q çB M- çB K M?B M M|B,

@ *ÁM +?Q +| `ä¨¨M; +?mv M;b tªv ` b Q- i M; v +ª "€M h?-M F?Q M¨v +kM; i?r
K°i h®M; ;B M?Q M?Ä b) F?| F?,M b Q\

h®M; ;B H½Q i´ F?¬M; F?ÄB M;? M M;¨Q- i´ F?Q H¨ h®M; ;B /U p¨Q HÈM M?'iX
+kM; v M;mv M #` ç®B T?QÆM; / /¨M; i?m `²B- imv i i? +QÌM; ;Bª M?Q p"v Km®M
iQ¨M ÎM; v K°i w MB K- #¼M ?„M H¢B +| M,M; HU+ ;b TªM F?€M;\

h`QM; HÁM; +O ?„M iU M?B M F?¬M; + K HÁM; - M?QM; ibM? i? #'i HÊB- i`QM; H
+?d +| +SM; `„M ç MûM- F?m¬M K†i i€B M?Êi F?¬M; ` K°i iB M;X

æQ K„i M?bM M?•M pB M ç M; t2K +m°+ +?B M +?mM; [m M?- M?QM; h®B *QÌM; ;
ç€M; H¨ hBM? >Q¨M; i Ki`¼M; i?B M- G•K G¢+ T?'i T?'i i v M|B,

@ æ m HmB ` çB5

L?[M; M; Q`B FB +?SM; FB M h®M; ;B H½Q i´ ç¢B #¢B- bÊK ç m H¨ K†i b„+ i`„M;
M¨Q +| i`SM; M iQ¨M- #¼M ?„M iU M?B M bÊ G•K G¢+ /B i çB K°i +€B h®M; ;B F
#¼M +?9M; - H9+ M¨v i?´v G•K G¢+ F?¬M; +| w Q M? /B i h®M; ;B - H¢B +?`m i?ª
ç m M?Q çQÊ+ ç¢B t€- M? Q M? Q [m v ç-m #Ä +?¢vX

@ *| T?QÆM; T?€T tY Hw ;b +| i? HB M ? oä hm HB M KBM?\

•M? K„i +O G•K G¢+ H¢B H-M M[M?bM p T?Q h®M; ;B H½Q i´X

@ h ;B +| K°i h`mv M h®M; h`M- b m F?B KÎ` +| i? i®+ ?¨M? ç M i´M; #° +O oä
.QÆM; iBM?- KÎB #®M p` çB i?2Q i 5

G9+ M¨v h®M; ;B H½Q i´ ç½ #¨v ` i?€B ç° M; v M; „M- iU ?² F?¬M; ? +| w TªM F

L?QM; i`QM; HÁM; ?„M i?b +?ÊT ç°M; H M €+ ç°+ +?B MB K- Î i` M i`mv M i®M;
/®B- M?QM; ?„M ?¢ [mv i i•K b m F?B ç M oä hm HB M KBM?- b) F?¬M; iB + K°i +€
i`QM; HB M KBM? ` i v i`M €T G•K G¢+5

J°i +€B- ? B +€B F?¬M; TªB ç®B i?O +O G•K G¢+- M?QM; i`QM; oä hm HB M K
K'm +?®i +?QM? H¨- b m HQM; ;B i°+ +O `i M?B m ç¢B M?•M p"i +kM; F?¬M; ;B
;½v çB +,M M;mv M- K¨ H¨ v M;mv M +| i? #ªQ i`b +•m i?¬M; +MM; h?¬M; BÊB- H9
i?9 H¨ h?¬M +´T +?QM? i?S+ +kM; +| i? i`M €T- +ÁM bÊ F?¬M; H¨K ;b çQÊ+ K°i
b Q\

h®M; ;B H½Q i´ M;?o i?¬M; bm®i +?mv M M¨v- +€B iQ i?€B FB H¨ +¨M; M;¨v +¨M;
F m H M K°i iB M; ;B ;B `²BX

G•K G¢+ +kM; F?¬M; TªB H¨ i? ? çÆM ;BªM- +?Q /M çQ€M F?¬M; ` iQ¨M #° /KM

HBM? i?ªQ i`•M [mw ;b- +kM; F?¬M; +| hBM? æ M"Q K ?B m F?¬M; ;B M +¬M; T
F?¬M; i`mv M i®M;5

*| i? M|B ` M?[M; H|B M"v- ç½ +?SM; KBM? S?B M Gv +kM; F?¬M; TªB i?m"MM
ç®B pÈB L;•M L;mv i iBM? +| çQÊ+ ?B m `ä M?'i ç`M?X

L?Q p"v +kM; / tY Hw M?B m ?ÆMX

G•K G¢+ KdK +Q|B M|B,

@ S?B M ?mvM?- +| i? ç´B ç` T?QÆM; F?€+ M|B +?mv M ? v F?¬M;\

L;mv M #ªM /MM; im pB hBM? æ M?'i i`¼M; i?B M +O G•K G¢+ H" F?¬M; +| iQ -
?mvM? ;¼B ç - M?QM; +?B M HU+ +O ?„M p¬ +MM; +Q|M; ?½M H¢B ?Q"MM iQ"MM ç
S?B M Gv +ªK ;B€+ ç®B T?QÆM; H" i` Q + Q +?9i M"QX

h? ;BÈB oä ;Bª- i?U+ HU+ KÈB H" ç¢Q Hw +SM; `„M M?'iX

@ h?2Q #ªM i¼ ç M5

S?B M Gv F?¬M; /Q /U- ?„M M?bM ` çQÊ+- M;Q¢B i`W M[M?•M iU bQÈM; çQÊ+ ç
` - # M;Q|B F?€+ ç m +| K°i HQ¢B HQ M;?o +?B b„+- +€B M"v +kM; F?¬M; ;B®M;

@ S?B M ?mvM?- i Km®M K|B K¼B M;Q|B oä hm HB M KBM? +O +€+ M;QÆB iÈB
i?Q€M; K°i T?€i5

G•K G¢+ M;?B K M;?` M|B ` X

>QÈM; p T?Q i?U+ HU+ F?OM; #® FB +O G•K G¢+- S?B M Gv M?Q i? M"Q +kM
KkB- M?•M iB M M|B,

@ *€B FB #ªM i¼ b) M #`B i?Q€M; K°i T?€i5

>„M /QÈB +?•M +| +?9i +SM; H¢B- ?B M M?B M H" /MM; i?¬M i?S+ i`mv M •K- i?¬
K°i H9+ H•m- ?„M HB M KdK +Q|B M|B,

@ L?[M; H½Q ;B ?Ä FB ç m ç²M; w ;†T F?€+? [mw iW L;•M L;mv i iBM? K°i H¬M
E€ i?"i H" i'i +ª ç¢B M?•M p"i hBM? æ çdM? T?QM; ç m #` iBM iS+ G•K G¢+ K°i [
F?€+ H"K +?Q FBM? `²B- K°i T?QÆM; /B M Km®M i"MK„i +?SM; FB M i?Q€M; K°i
+kM; ç°M; w K|B +?"Q- /M b Q L;•M L;mv i iBM? +^M +¶B H" K¼B M;Q|B ç m #B i-
ç M ç•v- ç¢B F?€B H" Km®M +?¼M MÆB +Q M;KX

L m M?Q +| i? K|B +?"Q ç M i²M i¢B F?OM; #® M?Q p"v- +€B FB i?|B çB K G•K G
+,M +Æ ;B i°+ T?€i i`B M- b m M?'i ç`M? +kM; +| i? iB M p"Q h?¬M ;BÈB- pb i?
+®M; ?B M5

S?B M Gv ?B M M?B M +kM; ç½ +| +?O w ç²M; /¢M; - i` M çQ|M; çB ç®B pÈB G•K G
i?|B K|+ H'v +?¶ +QM; ibK ?B m +?B iB i+O G•K G¢+X

G•K G¢+ #B i`ä /KM; w +O ç®B T?QÆM; - M?QM; #ªM i?•M ?„M +kM; F?¬M; +| #Q
M;QÊ+ H¢B H" F?¬M; ? +?2 H'T- bQM; T?QÆM; `i M? M? tQM; ?mvM? ;¼B ç - +?
?mvM? ç i?'i H¢+ M?B m M,KX

Í S?B M Gv +?d /šM tm®M; - #¼M ?„M çB iÈB K°i iÁ +mM; çB M iQ HÈM- i?|B çB K
ç½ +| K'v hBM? æ çdM? T?QM; - +| M?bM p T?Q i` M KÈB #i [m€ KQ|B #ªv KQ|
+kM; +| H½Q ¬M; #ªv i€K +?K+ im´B- M?QM; M K M?B m M[Qi- i`QM; i€K M;Q|B +
K°i /B K T?K +?WM; # KQÆB im´B- H" M / i`„M; MäM M"- TªM; T?'i +| i? M†M çB
i?¬BX

L m M?Q +?d p M p M +| E?QÆM; JBM? *?•m K" M|B- i?B m M[+?d +| F?m¬M K†i
i?"M? #° /¢M; i?Mv K`K M;Q|B FB iU M?B M H" H"TiS+ +?"m i?m - ?Q"MM iQ"MMª
S?QM; aÎ GB M H" imv i b„+ M[pQÆM; Í ç•v- +?d H" K°i +€B M;Q€B ç¬m M?bM H¢
ç€ çB K'v +QM T?®5

NdjX *?QÆM; N3j, h,M; *QÌM; aS+ h?mv i S?K+X URV

S?QM; aÎ GB M ç T- ç½ pQÊi` F?ÄB i`bM? ç° T?`K iK+- +?Q /M H`i? -M HBM? +k
E?B M`M; çB p`Q ççB çB M- iQ`M #° ççB çB M ç m iU ?² b€M; bO çB K°i iQ- +?Q
J,, M[iQÆM; ;?2M- /B K T?K FB H`T iS+ H°` p F? -M; pmBX
.mM; KçQ bQM; T?QÆM; +? M? H +? +,M #ªM F? -M; +! i? bQ b€M? - Î /QÈB S?Q
;B®M; M?Q K°i +- ;€B M -M; i? -M #bM? i?QÌM; - +€B M`v ç +?Q M`M; iU T?K tBM
?Q€; B`M b Q\

@ > ? ? - ç m ç M M?B m M; QÌB M?Q p`v`²B5

S?B M Gv +QÌB iQ- i? v G•K Gç+ H`K H`v ;BÈB i?B m iWM; +€BX

@ o` M`v +?QM? H`h`QÆM; >Ä GQM; p` M`v H` GQm aQM; o` M`v H` EBK L; ¼+
>,M M!B ç M K°i M; QÌB- ç m M!B`ä +?B iB i; B i°+ +O M; QÌB M¼ i?Q€M; K°i T?€
>B M içB ç M ç•v- +?d H`i? HU+ # M M?•M HQçB- K`h?,M; .QÆM; iBM? +MM; L
i?U+ HU+ u m i m iQÆM; ç®B F? -M; FûK- çO ç +MM; M?•M HQçB +?B ç m M[#-r
H`M?•M HQçB- # M u m i m FB +® w Km®M FûQ K°i Qi i?ÌB ;B M- t2K M?Q ?ç mv
h?ŠM; [m MY + M? ;BÌ- KÈB ;†T i€K M K M[óç†+ b,,+ô HQM; ?`M? ?´ #° çB ç MX
L!B H`ç†+ b,,+- iU M?B M H` #¼M ?,,M HÈM H M F?€+ ?ŠM pÈB i?QÌM; M?•M- pQ
#Á +çT *€B M`v /o M?B M H`i? HU+ u m i m`²B- #€i ççB hBM? æ M`v ç m H`iB
" M L?•M HQçB- #ÎB pb M K iY +`M; i? K i?Q+? i` M? ç`m i`M M?ŠM- pä ;Bª M K iQ
M[iQM?- ç†+ #B i H`Î +`T ç° + Q çQ M- b® HQÊM; M K iQM? hBM? æ Km®M t t
"i [m€ ?mM; i?9 p - Hm`M i`®M; K€B i`i +ª ç m H` HQçB ?mM; €+- #ÎB p`v b m F?
#¼M ?,,M i d H M K M[M; QÊ+ HçB +`M; Km®M ç m K°i Qi- i€K hBM? æ pW iÈB M`
"ÎB pb H` ?mM; i?9 #B M ?! - #¼M ?,,M +! i? i?2Q M?Q KbM? v m i?Q+? KB m iª M
M K iY K¶B M; QÌB F? -B M; - K` M[ iY i?b ç m H` HQçB içQ ?bM? ç T ç)- ç +?Q
iQÎM; `^M; M K M?•M H`i`€M; çBM? - M[ M?•M H` #€M i?`iX

hW [m M çB K i?`K K,, K` M!B- M?•M HQçB +MM; ?mM; i?9 iU M?B M F? -M; +! F?ª
J†+ /M M; v +ª S?B M Gv Î # M i`QM; +MM; i`i +ª KQÌB #ªv hBM? æ çdM? T?QM;
+kM; F? -M; T?ªB i`i +ª HU+ HQÊM; ççi i`bM? ç° + Q M?`i +O h?,M; .QÆM; iBM?
i?`M? M`v +kM; +?d H` K°i ç` T?QÆM; tY Hw tmM; ç°i HÈB Q+?- K°i MÆB ;B Q/
+! ;B i°+ M`Q Î +?¶ M`v i?`M? H`T i`M; #°X

"ÎB p`v- imv T?€B +QÌM; ;Bª ççi i`bM? ç° + Q M?`i Î +?¶ M`v pb ;B i°+ ççB #B m i
#`M ;B +O #¼M ?,,M iU M?B M +kM; F? -M; i?B m + Q i?O +MM; HQçB +ªM? ;BÈ
i? i?`v çQÊ+ +`T ç° pä ççQ Î h?,M; .QÆM; iBM? t€+ i?U+ ?ÆM t L; •M L; mv i iBM
+`T #`"+ M`v K¶B ;B i°+ +! i? tm`i` ? B +€B- i?"K +?Q i? K M[5

J` KQÌB #ªv M; QÌB M`v H` ççB #B m QÌB #ªv i? HU+ +QÌM; ççB M?`i h?,M; .QÆM
i`mM; FB M +O pä ççQ HB M KBM? h?,M; .QÆM; iBM?- M?`i +Y M?`i ç°M; +O #¼
HB M [mv i ç`M? H`v p`M K M? +O iQ`M #° h?,M; .QÆM; iBM?X

@ L!B çB- +! bU iBM? ;b +-M i`B m i`T iQ`M #° +?9M; i iÈB\

J°i iB m +- MQÆM; i`QM; u m i m i?Qç i M?bM +?d p M p M +! KQÌB ? B KQÌB # im`
pW p†M +! ?`T /šM HmM; HBM?- i?"i ;B®M; M?Q K°i K,, M?•M ?ÆB +Q HçB- M; U+
i?2Q M?Q i d H K` M!B imv i ç®B H` F? -M; M?ÄX

*| i? çO im ç M hBM? æ +^aM?- /M +?Q G•K G¢+ H[°] v m M;?B i +kM; T?^aB #Ä`
M?[M; M; QìB F?€+ + -M i?ìB ;B M i'i M?B M b) +[°]M; /[°]B5 u m i m i B m +[°] M QÆM;
im' B i?" i b U i m v i ç®B ç½ M; Q[°]B # #®M p¢MX L m F?¬M; H¢B ?€+ | i? ç¢i i ÈB +
E?¬M; + | K[°]i M[M?•M M[°]Q i?Q+? ;B[°]- M?QM; +kM; F?¬M; + | i' i v m ç2K KbM? #B
G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB ç®B pÈB M[°]M; M?B m M?bM i?Q€M; [m - hB m v m i BM? M
i? H[°] +€B ;b i?b S?B M Gv +kM; F?¬M; + | ;BÈB i?B m- ç¢B F?€B +€B M[°]v + | i?
M[iQM? u m i m i?Q+? ç T- F?¬M; + | K[°]i +€B M[°]Q b) H[°]` ç†+ i?M #^aM i? +O Kb
M; QìB F?€+ H[°] M; ¼M M; m²MX
hmv S?B M Gv Km®M +MM; G•K G¢+ H¬B FûQ i bM? +^aK- M?QM; +kM; b) F?¬M; +®
i X
@ hB m iY- H¢B M?bM +?^K +?^K p[°]Q H½Q i?•M- H½Q i?•M b) ç[°]Q €M? K„i +O M;
L;mv i o¬ L? B ?mM; /[M|BX
hQM? i bM? i?U+ i?®B5
G•K G¢+ i?^aM M?B M M|B,
@ *€+ p` ç½ M;?2 M|B [m / M? iB M; +O L;•M L;mv i i BM?- +€B FB +kM; M M #B
iBM? +?QM? H[°] L;•M L;mv i i?9\
@ h?b iQM? b Q\
L;mv i o¬ L? B iU ?²`i F?¬M; +?°Q ç|M G•K G¢+X
@ hB m u m #[°]- H¢B /MM; HQ¢B i?€B ç° M[°]v +MM; T?m [m•M +O #[°]M ?"m M|B +?
+?Q +?| ?Q M; ,M5
S?QM; aÎ GB M ;B" M i Q K K†i- i `",M; aQÆM; \*?B L?"M- `i + | iQ i? i`U+ iB T ç'
@ GÈM K"i
L;mv i o¬ L? B #B M b„+X
L[°]M; ?| i?"M? ?bM? M; QìB H[°] iB m +[°] M QÆM; - M?QM; HÁM; /¢ +kM; ? T?ÁB ;B®
HQÐM; H U i`U+ iB T K<sup>°</sup>i i v ç€M? ` - ?| i?"M? K[°]i #[°]M i v €+ çB m K[°]m ç2M- ?QÈM
aÎ GB M #„i i ÈBX
>B M M?B M M[°]M; i?"T T?¬M ;?2M ;?ûi /mM; M? M i m v i i? +O S?QM; aÎ GB M X
æm' B ;B i h®M; ;B H½Q i' - +€B M[°]v +ÁM +?Q çO m v T?QM; b Q\ G•K G¢+ ?W H
GB M H M i`QÈ+ - K<sup>°</sup>i [mv M Q M? ` - M;? M? ?QÈM; L;mv i o¬ L? BX
"°M?5
L;mv i o¬ L? B F m` M K<sup>°</sup>i iB M; - i?•M ?bM? +S i? #`Q M? HmB- K[°]i i v T?^aB M'
K[°]i K^aM?5 L?QM; M[°]M; +kM; H[°] M; Q M M?•M- M; QÈ+ H¢B /MM; €M? K„i ç^M; ç^M;
?² +kM; F?¬M; Km®M i?m i v H¢BX
@ :B M M; Q M K'i HBM?5
G•K G¢+ M?bM t2K #^av u m i m hBM? æ F?€+ `K+ ` +? - F?¬M; ;B M i?B i +€i T?€i
ç¢B u m i m hBM? æ ç²M; i?ìB H•K p[°]Q # M i`QM; F?¬M; ;B M pÐ pKM- iWM; ç¢Q H
K[°]t i [m i?•M i? +O #¼M ?„M- ç®B pÈB #¼M ?¼ ç½ i¢Q i?"M? m v ?B T i`Q K¢M
æ•v H[°] H U+ H QÈM; T?€T i„+ - i?"i ;B®M; M?Q iBM? F?¬M; h[°]MM; æ°M; pW KÈB
H Q¢M FB i?"K +?Q + | i? ç2K hBM? æ çdM? T?QM; bBM? bBM? ;¼i +? i5
"€i ç¢B u m i m ç m ç m F?´ ;B½v /K - #¼M ?¼ H[°] + | i? i`®M- M?QM; +?B M ç'm
M?Q p"v HB M +?¢v- p b m +ÁM + | K†i Kk B M[°]Q +MM; M?•M H Q¢B i` M? çQ¢i HÈB
M?QÈM; tm'i ? i i?^av HÈB Q+? i` M h?,M; .QÆM; iBM?- M m F?¬M; K<sup>°</sup>i i`"M +?B M

G•K G¢+ +QÌM; ¢¢B +® M?B M ¢ +?Q ¢€K u m i m M K ¢ M [mª ¢„M;- M; v +ª +?QM +kM; H¨ i`QM; M°B i•K K°i ?²B bÊ ?½B- +€B M¨v +QM K M| +kM; [m€ ¢°+ €+ - ¢• ¢dM? T?QM; ?- +| i? /MM; K°i ¢`+? i€K +kM; ¢½ i m v i ¢®B v m M; ?B i`²B- ?m®M i€K +€B ¢€M?\

Nd9X *?QÆM; N39, h,M; *QÌM; aS+ h?m v i S?K+X UkV

@ G•K ?m v M?- pšM H¨ M|B +?m v M +?€M? bU [m M i`¼M; ?ÆM 5

S?B M Gv ¢B ` F?m v M + M- i m v M?•M H Q ¢B +MM; u m i m K°i K U+ i` M? ¢Q ¢i i`B .QÆM; iBM?- M?QM; i m v i b) F?-M; ?m v M M€Q [m€ K S+- #ÎB p b #¼M ?„M T?ªB ¢ M i W M?[M; iBM? +-m F?€+5

oä h m H B M K B M? +® M?B M +| i? H¨K ` ¢QÊ+ +•M ¢®B +MM; ¢B m ;BªB M?'i ¢`I F?-M; ¢€M; iBM +¨v- i`QM; H B M K B M? +kM; H¨ T?•M M?€M? K¼+ H M b M b €i M ¢2M- i?ÌB ¢B K p€M ¢½ ¢|M; i?m v M- +| [m€ M?B m T?QÆM; T?€T tY Hw +| i? ¢2 i`„M; ` H¨ i?QÊM; /B M ¢2K HÊB Q+? T?•M #bM? [m•M`²B- [mªM M;QÆB +? i # Q

"ÎB p¨v- h?,M; .QÆM; iBM? +kM; T?ªB #ªQ i`b +?B M H U+ ¢ ¢i i`bM? ¢° + Q M?'i + # M M;Q¨B ¢ M i?b H'v +€B ;b +?®M; +U\

G•K G¢+ KdK +QÌB- i?m ?²B F?-M; ;B M i?B i +€i- €M? K„i ¢ªQ [m - #€i ¢ ¢B u m i ` F B M; F` +?B b„+ K½M? H B iX

h€K M;QÌB F B M; v i W ¢-m +kM; F?-M; iBM G•K G¢+ +QÌM; ¢ ¢B- i?"K +?Q ?Q¨B i M?•M H Q ¢B H¨K ` - M?QM; i`ªB [m K°i T?€i M?Q p¨v- iU M?B M +ª ¢€K ¢ m i`mM;

h?U+ H U+ M?Q i? - t€+ i?U+ ¢O ¢ i?m'M b€i hBM? æ M?'i i`¼M; i?B M5

G•K G¢+ iB T iK+ M|B,

@ æ½ M?B m M,K M?Q p¨v- L;•M L;m v i i?9 /-M /-M +| t m i? +ÎB #Ä T?QM; 'M- K iBM? i`ªB [m K°i T?2M M€Q ¢°M;- +´M; i`m v M i®M; iBM? F?-M; iQ¨M #° #` ?Ov- h?-M ;BÈB #„i ¢QÊ+ H B M H ¢+ - +?Q M M- i ¢B ? ¢ KÈB +| i? pQÊi [m p k i`K- ?B p M?•M Î h?-M ;BÈB- i b K F B K T?QÆM; T?€T tY Hw ;B +® T?QM; 'M5

Rd p` i²M i ¢B ¢dM? T?QM; ? ¢ ;BÈB ¢²M; i?ÌB M?Q m K¨vX

"¼M ?„M iU M?B M #B i`ä i¨M; M€Q ¢°M; T?€i bBM? Î K'v i`,K p ¢ M M,K i`QÊ+ F B bY >„+ •K ¢€M; bÊ M?'i- +€B F B iU M?B M F?-M; +| K°i +€B M¨Q b) #B m H° / /¨I

@ E?-M; +-M i ¢B ? ¢ M?„+ M?Î- +€+ p` +kM; T?ªB #B i- ¢| +kM; F?-M; T?ªB +?d H iBM?- K°i F?B L;•M L;m v i i?9 ¢°i T?€ T?QM; 'M- +€B F B H¨ T?B M iQ€B +O +ª h p k i`K5

G•K G¢+ +kM; F?-M; +| F?Q i`QÆM;- ¢•v H¨ i B ?Q ¢ M;-K i?"i ¢ M F?-M; i? i? L;m v i i?9 F?-M; #B i i?-M iQM? iB m /B i # Q M?B m iBM? +-m- ?Ov /B i # Q M?

h?2Q i? M?•K +O G•K G¢+ `ÆB t m®M;- i`QM; i`¨M; ?Q¨M iQ¨M v M i oM?- ¢½ [m + m K¨v M|B,

@ oB + M¨v t€+ i?U+ [m M ? i`¼M; ¢ ¢B5 \*?9M; i +-M ¢2K iB M iS+ i`m v M H ¢B ¢ pÈB h?-M ;BÈB #„i ¢QÊ+ H B M H ¢+ +kM; F?-M; T?ªB K°i b U i b M? ¢ÆM ;BªM- +?d K B M? F B KÈB +| M°B i b M? M?Q p¨v5

"ÎB p b h?-M ;BÈB +MM; ? ¢ ;BÈB i-K ¢| +| p€+? iQÌM; ? B ;BÈB i²M i ¢B- i`Î M; ¢B L?QM; iQÆM; ¢®B K¨ M|B pšM H¨ h?-M ;BÈB +•m i?-M; ? ¢ ;BÈB ¢ÆM ;BªM ?ÆM- H m v M i`¨M; F B X

L?QM; M;Q`B ?¢ ;BÈB H¢B F?¬M; +! M,M; HU+ +?O ¢°M; +MM; h?¬M; BÈB HB M ?
+! ¢QÊ+ h?¬M ;BÈB # M i?QÎM; #Q #ªQ- +ÁM T?ªB i`ª K°i +€B ;B€ HÈM KÈB +! i?
H¢+X

S?B M Gv ¢! +kM; F?¬M; T?ªB ¢~v i`€+? M?B K- K¨ H¨ bU i?"iX

æB K M¨v- G•K G¢+ +kM; bÈK iW i`QM; KB M; E?QÆM; >mv M "BM? #B i`ä- #ÎBp
+€B ;b- +?d H¨ M? ;"i ¢-mX

@ L;QÆB t€+ ¢`M? L;•M L;mv i i?9 b„T #Ä MB K T?QM; \

L[iQM? hBM? æ /mv M?i +O L?•M HQ¢B EBK L;¼+ *Æ ?ÄBX L¨M; M?i ¢`M? T?
F?¬M; ;•v` K°i +?mv M +Q`B- HY ;B¨M +O M?[M; bB m +T; B i°+ FB +kM; F?
i?W M?"M ¢QÊ+X

@ h H¨ oä hm HB M KBM? T?€B i`9 L;•M L;mv i iBM? i`¬M; +QB T?QM; 'M- ?"m M
;B 5

E?QÆM; >mv M "BM? ¢B H M i`QÈ+ p¨B #QÈ+ M!BX

@ h +! i? ¢ t€+ ¢`M?- T?QM; 'M +O L;•M L;mv i i?9 t€+ i?U+ Î p¨Q #B M ;BÈB +

@ L;mv M H B H¨ E?QÆM; ;B H½Q ¢ 5

h`QÆM; >Ä GQM; +Q`B ? ? X

@ L,K ¢! H½Q T?m ¢½ iWM; ¢B [m o,M lv M iBM?- +MM; [mw i°+ E?QÆM; ok o•M
T?¬M ;B Q ibM?5

E?QÆM; >mv M "BM? F?¬M; F?ÄB +Q`B F?´- +´M; i`mv M i®M; iBM? F?¬M; +O L;
? B KQÆB p¢M M,K i`QÈ+ #` T?€?Q`²B- ?„M H¨ +! M?" p F?¬M; ¢QÊ+- M?B m M
M,K ¢! F?¬M; T?ªB +? i i?b ¢B p¨Q h?¬M ;BÈB- E?QÆM; >mv M "BM? +MM; i°+ M
i? M!B ?Q¨M iQ¨M H¨ M;Q`B t H¢- i?m°+ p HQ¢B +?Q /M Kti ¢®B Kti +kM; b) F?

æ½ +! E?QÆM; >mv M "BM? /®+ bS+ + K ¢Q M- K¼B M;Q`B ¢®B pÈB i?mv i T?€T
/M b Q F?¬M; +! hBM? æ M¨Q b) M!B ¢M +?mv M M?Q p"v \ >ÆM M[- M!B /®B
K¨ M!B H¢B +! +?¶ i®i ;b\

.MM; i?U+ HU+ +O ¢®B T?QÆM; ?Q¨M iQ¨M +! i? ¢B M; M; hmv i G¬B iBM? pU+-
L;mv i i?9- +¬M ;b T?ªB #` ¢ti M!B /®B\

*?mv M M¨v [m M ? i`¼M; ¢¢B- i`i +ª K¼B M;Q`B [mv i ¢`M? H¨T iS+ +MM; i´M; K
+kM; #B i- ;B +® T?QM; 'M +MM; K°i H¬M M[T?QM; 'M- +€B FB H¨ ? B pB +?Q
+! i? M„K H¨v i?ÎB +Æ K¨ M!B- H9+ M¨v ¢•v H¢B T?ªB ?B bBM? # Q M?B m hBM? æ
¢-m i?¬M i?9 FB 5

"¼M ?„M i?QÆM; HQÊM; K°i T?2M- pšM H¨ [mv i ¢`M? Km®M ¢Q+? i?•M ¢B +?¶ i
T?ªB +?QM? KB M; M!B KÈB +! bS+ i?mv i T?K+X

h´M; #° +O oä hm HB M KBM? Î h?¬M ok hBM?- M m Km®M /MM; i?•M i? T?B ?¨M
hBM? æ K ?B m F?¬M; ;B M +¬M; T?€T ?Q i¨M i?¼M; mv M +kM; F?¬M; i? M¨
i`mv M i®M; iBM? F?¬M; - H¢B +?d +¬M p¨B M,K i?ÎB ;B M K¨ i?¬BX

"i [m€- +´M; i`mv M i®M; iBM? F?¬M; [m M ? i`¼M; ¢¢B- M m +! F i?M # M M;Q
¢½ H¨ ¢B K ¢®B T?QÆM; t•K M?"T- +kM; +! i? +„i ¢B ¢Q`M; Hmb +O h?,M; .QÆM
i®M; iBM? F?¬M; H¨ +MM; pÈB h`mv M h®M; h¨"M F?€+ i€+? ` - K°i KbM? i?¨M? H
M;Q`B +! ¢QÊ+ i?•M T?"M iQÆM; ¢®B KÈB +! i? bY /KM;- ?ÆM M[K°i H¬M F?ÎB
HQÊM; HBM? i?¢+?- /M b Q ¢•v +?QM? H¨ i?m'M /B pQÊi [m iBM? F?¬M;X

L?QM; /M +?Q +! iBM? F?¬M; +´M; i`mv M i®M; - +€B M¨v v M;mv M T?ªB iB m ?
;B M- G•K G¢+ HB M [mv i ¢`M? i`QÈ+ i`Î p K°i +?mv M- M?Q i? M¨Q +kM; T?ª
h? M? i?¬M; #€Q K°i +?9iX

"¼M M;QÌB S?B M G v i U M?B M #'i i B M ç²M; ?"M?- G•K Gç+ tQ€v H M K'v M;QÌB
#QÈ+ i-K ç| HB M i`Î p #bM? M;mv M +?¶ +| h?B M M? çB MX
G9+ M"v h¬- G,M;- h?€B- G[K'v ççB ;B i°+ ç½ F?Q i? M;'i i`ÌB K" FB M i?B i- #½
HBM? F?Q /²B /"Q M"v H" i?Qª K½M ç M F?¬M; i? HçB i?Qª K½M- ç€M? +? i+kM
T?QÆM;X
E€ i?"i- ç2K i?"M? i?" i?"M? H" T Î ;B[F?¬M; i`mM; K" M|B- HBM? F?Q +?¶ ç| +
[m€ i`QM; i v G•K Gç+ ?B M içB +kM; F?¬M; +| i`"M T?€T M?Q p"v- ?ÆM M[#¼M
M"Q H'v` çQÈ+ HBM? i?ç+? +| i? p"M +?mv M /mv i`b i?"M? i?" HÆ HYM;\

Nd8X *?QÆM; N38, G M; oQÆM; hYX URV

G•K Gç+ Î i`QM; ç-m pW bBM? [m w M;?o M"v- H" T i S+ MûK ç M i" M K°i # MX
L?[M; ;B i°+ FB ç½ w ç`M? Î +?¶ M"v +„K` - G•K Gç+ +kM; b) F?¬M; M|B M?B r
+| M;?o pK T?K i`€+? M iQ" M ç®B pÈB M?[M; M;QÌB M"v- +kM; F?¬M; T?ªB #ªQ
L;?B K h? M?- h¬ J`- ç2K bU i bM? KbM? Km®M çB oă i m i´M; KBM? M|B tm®M;- M
ç`M? Î +?¶ M"v- ? v H" +MM; ?„M ç²M; ?"M?X
J'v M;QÌB ç M; M|B +?mv M- +?d M;?2 # M M;Q" B i`mv M ç M i? M? •K -K o- #¼M ?
H B H" iB m K M[i`Î p `²B- M?QM; i?ÌB çB K M" M; çB ` M;Q" B H" K°i M;QÌB- H9+
;? FQ bBM?- ?ÆM M[+ÁM H" K°i M K M?•M ç T i` B ç M F?¬M; +| i?B M HwX
@ L"v- M;QÆB +| T?B M ? v F?¬M;- i M|B ç®B pÈB M;QÆB F?¬M; +| ?SM; i?9- M;
i H" K +€B ;b\ *QB +?WM; i ;¼B G[i, i, ç M +?Q M;QÆB K°i +QÈ+ T?€i M´5

æQÌM; æB K i S+ ;B" M M|BX

@ h ç®B pÈB M;QÆB H" K°i F?®B i bM? bB- M;QÆB iB T M?"M i çB- i` M çÌB M"v -
pÈB M;QÆB5

L K M?•M ç T i` B ç M F?¬M; +| i?B M Hw FB M|BX

_ä`"M; +ÁM +| M;QÌB Q i?Q+? iB m K M[\ >B M M?B M i M ç€M; i?QÆM; M"v H"
+O iB m K M[- #` K t i M;Q" B i? M? i?m-M +O M" M; K ?Q†+5

G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB p b M;QÌB M K M?•M M"v K†+ MB K K°i +?9i- b m ç| i`°K +O
L;?B K h? M?- h¬ J`+€+ M" M; i?QÆM; HQÊM;X o T?-M G•K >²M; >Q M; #ÎB p b F
h? M? +?mM; K°i +?¶ t´m ?´- bÈK ç½ K°i KbM? #Ä +?çvX

@ L?B iY- M;QÌB i ç M; ç"Q ;|+ iQÌM; +O M;QÆB- M;QÆB M?Q i? M"Q +ÁM M;²B

L;?B K h? M? M|M; Mªv- i mv æQÌM; æB K H" iB m K M[- M?QM; +€B KB M; M?Ä
bÈK ç½ t2K æQÌM; æB K i`Î i?"M? K°i i`QM; +€+ +QM /•m- i`QÈ+ K„i ç°i M?B M ç
+QÌM; HU+- M" M; iU M?B M M;²B F?¬M; v MX

L?QM; G•K Gç+ ç®B pÈB iB m K M[K°i +?9i ?SM; i?9 +kM; F?¬M; +| p°B p" M; H
i mv i F?¬M; Km®M iU i bK T?B M iQ€BX

@ >W ?W- M;QÌB i bÈK ç½ +| M K M?•M Q i?Q+? `²B- M;QÆB çWM; +| ?v p¼M; 5

•M? K„i +O æQÌM; æB K [mûi [m +?SM; FB M K'v M;QÌB G•K Gç+- H" T i S+ +?çv p
i v G•K Gç+ [m - K°i #°`"i i?•M K"iX

@ æçB T?-B çªM- M;QÆB +kM; F?¬M; M M ?Ov çB M;QÌB i ç" B +€+ ?- M m F?¬M

hB m K M[iB M ç M # M i B G•K Gç+ i?'T ;B¼M; M|B ` X

æQÌM; æB K`'i iBM? [m€B- i?O çQ¢M +O M" M; G•K G¢+ i?"i F?¬M; /€K iMv w HoM
ç M; +MM; h¬ J`- G, M; EBM? >²M; +€+ M" M; + Q ?SM; - iB m K M[ç°i M?B M t¬M
ç•v +?ŠM; T?ªB H" K'i ?SM; b Q\

G'v i¢Q M; ? +O M" M; Î F?¬M; ; B M +¬M; T?€T- G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| F?ª M, M;
+| M; QÌB M; "M M; "v ç T?ÁM; +QÈT ç•vX

G•K G¢+ ç" M? T?ªB i?Ä ?B T- ? B i v ¬K Î i`QÈ+ M; U+- [m v ç-m M?bM æQÌM; æ
@ *€B M"v M; QÌB iW MÆB M"v H'v iÈB\

@ L; QÌB i ç M; çB /¢Q- +?SM; FB M ?„M, M K†+ `€+? `QÈB çSM; Î i` M çQÌM; +€B-
MûK +?Q ?„M K°i F?®B HBM? i?¢+? - H¢B ç +?Q ?„M #B m /B M i?Q€M; K°i T?€i
M|B i +| i•K v m- H" iB M? M?•M i`QM; K°M; +O ?„M- M? 'i ç`M? T?ªB H'v M; QÌB
E?¬M; +| M; ?o iÈB KkB +?| +O i M M"v `i HBM?- K°i çQÌM; +MM; çB [m - T?B M

æQÌM; æB K i?"T T?¬M Ov F?m' i M|BX

a„+ K†i G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB i®B b-K- iB m K M[M"v ç½ H" hBM? >Q" M; `²B- i`ª
M; QÌB çM ; BÐM- +€B FB H" K; b ç M h?, M; .QÆM; iBM?- L; •M L; mv i iBM? Î ç•m
i` B ç M F?¬M; +| i?B M Hw FB +kM; H" F /Î ?ÆB- ç²M; /¢M; H" hBM? >Q" M; - M?
M[ç²M; /¢M; ~m iª ç•v M"v\

h? M? MB M ç T i` B ç M F?¬M; +| i?B M Hw FB i M H" * Q S?B o•M- i?•M T?"M
G M; i°+ pQÆM; iY5 sQ+? G M; i°+ Î h?, M; .QÆM; iBM? H" ç¢B i°+- i`QM; Rdi? H

*?QM? H" #ÎB pb i?•M T?"M + Q [mw- Î ?ÆM #®M M; ?bM M, K bBM? K M? +O * Q
K„ M[v m i?QÆM; M?mM; M?È- p¬Hm" M L?•M i°+ ? v H" u m im ç m +| - +ª ç€K ç
oQÆM; >"m iQÆM; H B +O sQ+? G M; i°+5

S?ªB #B i- a|B H" bBM? p"i imv i ç®B i`mM; i?"M?- i`QM; +ª çÌB +?d +| K°i T?®B
S?B o•M- +€B FB H" T iS+ +| i? i`Î i?"M? K°i i`QM; M?[M; M[M?•M +| [mv M i?
iBM?5

* Q S?B o•M ç®B pÈB K'v +€B ?Q iB M? ; Bª w M"v iU M?B M H" +, K i?M ç M i"m tQÆ
B H" ; Bª w- H¢B Î ç•m +| i? iW # M; Q" B M?bM ` çQÈ+ \ >„M +kM; H" HQ¢B F?€+ I
M; Kv i` M; i`Î i?"M? i M, M K"v- Km®M iB K K°i M[M?•M ; B"m HÁM; v m M; QÌBX

.QÈB ; -K i`ÌB M"v M; QÌB i®i +MM; M; QÌB t'm F€i?"i ç m `i Qi- M?QM; Km®M çK
HÈMX æQÌM; æB K imv i F?¬M; T?ªB H" M; QÌB i?S M? 'i #® i?Q +?Q * Q S?B o•M-
/mv M? 'i +| i? H" K +?Q * Q S?B o•M ç K„i5

*€B /¢M; ; b F?¬M; çSM; ç„M- G M; oQÆM; iY iU M?B M F?¬M; ç p"Q K„i- +€B M
?mv M F?¬M; ç€M; iBM + "v +O ?„M- F?¬M; M; ?o iÈB `ä `M; #` çKM; p"Q iB m K
M?Q ?„M5

>„M ç°M; i•K `²B5

hB m K M[H" i`QÌM; K°i F?m¬M K†i i? M? i?m¬M HW ; ¢i +? i M; QÌB F?¬M; ç M K
ó i'K HÁM; v m K Mô +O M" M; +ªK ç°M; - +€B FB iU M?B M H" pW i?'v ç½ +?mM;
p Km®M F i ?¬M iB m K M[X

h`ÌB ç' i +?SM; ; B€K- æQÌM; æB K +?d H" +?SM; FB M K°i +QM +?| ; ? ; ?û p"Q # M
`M; i M FB H" çM M; ?`+? i¢T F„ ; b ç'v- H9+ M"v KÈB MûK K°i F?®B HBM? i?¢+?
iQM? +€+? F2Q FB i ç M KS+ +?d +| p"Q +?S F?¬M; +| ` +O M" M; - M" M; b) H" K M

L" M; H9+ M"v K°i +QÈ+ ç¢T iÈB- F?¬M; M; ?o `M; i?U+ HU+ +O ç®B T?QÆM; `M;
M; QÌB i`B M ç'm K°i T?2M- æQÌM; æB K ç" M? T?ªB /MM; F?¬M; ; B M i?m' M /B Hv
Hm¬M KB M; M|B Km®M F i ?¬M pÈB M" M; M"vX

E?¬M; +| M; Ì iÈB imv * Q S?B o•M F?¬M; +| F?¬M; ; B M +¬M; T?€T- M?QM; +| K°
HBM? ?ÆM- `ä `M; #` ?„M iB K M; m²M ; ®+ +MM; çB [m X ob p"v HB M +| K°i K" M #

M"vX

æQÌM; æB K #` [m'M F?¬M; `ä- p®M H" bU ibM? `i çÆM ;B<sup>a</sup>M bYM; b®i #` M" M; F
KÈB M|B `ä`"M; - K" #° /€M; ? B M; QÌB +?•m ç-m ;?û i B i?•M K"i +kM; H"K +?Q +
iY ,M /'K +?m ?Ä i?B m ç M M' B ;B"MX

@ « ? v- M; QÆB +€B ç-m +?| ;? M"v- M? M? +9i M; v F?ÄB # M M; QÌB €B T?B +O

* Q S?B o•M T?šM M° [m€i- ? B +QM K„i +kM; t M? `²BX

*QM K„i a|B p®M +?QM? H" K"m t M? \

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +QÌB ? ? - ç®B pÈB æQÌM; æB K M|B ,

@ E?| çQÊ+ +| M; QÌB i?Q+? M; QÆB- M; QÆB +ÁM +?¼M # H'v #®M H"K ;b- i` M
KB M +?Q iQM? +€+? [m, HBM? iBM? [m€B FB +O M; QÆB #` M; QÌB #B i- +^a çÌB

NdeX *?QÆM; N3e, G M; oQÆM; hYX UkV

@ L; QÌB t'm- M; QÌB i K°i KU+ `i +| M?•M F?Q- `i çQÊ+ FQM? v m\

æQÌM; æB K #`i K½M M|BX

L" M; +ÁM +| K†i KkB M|B HÌB M"v b Q\

G•K G¢+ i?Î /"B M|B ,

@ G" B #` M; QÌB v m K M ç M Hm¬M #` çm' B ;B i çÁB MÊ\

@ «

J„i +?•m ç2M M?€M? +O æQÌM; æB K K°i ?²B +?mv M ç°M; - F?¬M; +| iW `²B- M
i?9+ i?O +?`m i`|B- M|B F?¬M; H¢B +?ÆB t'm +?QM? H" i?O çQ¢M M" M; i?QÌM; /M
M; U+ L; ?B K h? M?- ¬ H¢T ¬ H¢T K" ;B^a F?|+ H MX

@ h? M? /B- ç¢B T?¬B ç^aM F?B / M; QÌB i 5

@ •M- /B ;B9T M; QÆB i?m i?"T ?„M5

L; ?B K h? M? p¶ p¶ p B æQÌM; æB K- K°i #° OM; ?° ?bM? /¢M; +O M" M; X

*€B iB m K M[M"v +| i? F?¬M; #` H"K ?Q b Q\

@ P M? M? - +€+ M; QÆB +kM; /€K F?¬M; ç2K #'M pQÆM; iY ç p"Q K„i5

* Q o•M S?B M' B i`"M H¬B çbM?- b m ç| T?'i K€B i|+ /"B # M +'- T?B i?QÌM; HšM

@ "´M pQÆM; iY H" M? im'M p¬ bQM; - h?, M; .QÆM; iBM? ç M?'i K„ M K- +€+ M; C
F?¬M; \

h?^M; M"v M; QÊ+ H¢B H" `i i?9 p`- F?¬M; +| ;B®M; M?` i? i' #bM? i?QÌM; ç°M;
iU+? K H½Q i' i¬M; çB ` /¼ M; QÌBX \*kM; T?<sup>a</sup>B- +| i? H"K ` +?mv M Î i` M çQÌM
MQÆM; - M; QÌB M?Q p"v t€+ i?U+ +?d +| i? [mv ç M F /Î ?ÆBX

@ h M|B p` ?mvM? ç M"v- +?Q M; QÆB K°i HÌB F?mv M- pb ?¢M? T?9+ p b m +O
iBM? M"v t K°i +?9i KÈB i®i5

G•K G¢+ ?QÈM; p` G M; oQÆM; iY /Î ?ÆB FB M|B ` X

@ >ÆM M[+€+ M; QÆB a|B +MM; ?² Hv H" i`ÌB bBM? ç®B ç-m \

@ æϕB T?¬B ç^aM- M;QÆB HϕB ç M; p m Q M M;QÌB i - ç€M; ;B" M5 h? M? /B- M;Q
iY FB i?Q€M; K°i T?€i- [m€ ç€M; ;B" M`²B5

æQÌM; æB K Î K°i # M iS+ ;B" M ç M;BÆ +?•M- M" M; ?" M M?'i #` M;QÌB F?€+ M|B

@ "' M pQÆM; iY çÌB M"v F?¬M; T?^aB M" M; i?b F?¬M; +QÈB5

* Q o•M S?B +kM; H" HQϕB +SM; ç-m- +ÁM`'i M;Qm #S+ pSi +?Q æQÌM; æB K K°

@ J†+ F +€+ M;QÆB5

G•K Gϕ+ H„+ ç-mX

@ æ² p"i Î # M i`QM; h?B M M? çB M b„T +?mv M F?¬M;`²B- çÊB +?9i M[+?9M;

J°i +•m b m ?„M H" M|B pÈB +€+ M" M; L;?B K h? M?- S?QM; aÎ GB MX

* Q o•M S?B F?¬M; +| i¬M M;?B K +O G M; h°+ pQÆM; iY +?9i M"Q- M?Q K°i +QM
/•v /Q M`M? M¼i æQÌM; æB K- +ÁM FûK H°` K°i +€B çm¬B / Q ç°M; K'v H-M- Kn
F?mv M i°+- K¼B M;QÌB +kM; b) ?Q" M iQ" M F?¬M; +| K°i iB ?Q" B M;?B5

æϕi iÈB GBM? *^aM?- p ä ;B^a +| i? ?bM? i?"M? ç M çB M F?¬M; ;B M- ?m®M; ?² i"
L K *?•m- h¬- G,M;- h?€B h K ;B Î æ¬M; +?•m M?B m M,K M?Q p"v +kM; ç½ bÊK H
;B M T?€T F?Q- #bM? i?QÌM; ç² çϕ+ ç m i?m i?"T Î # M i`QM;- +€B M"v Km®M +?
i?"i`'i i?m" M iB M- F?¬M; b B #B i H„K H" +€M?•M çB` X

G9+ M"v i'i +^a K¼B M;QÌB Î # M i` M #bM? M;mv M F?Q i? M; 'i i`ÌB K" H"K +¬M; i
M? çB M H"TiS+ i`®M;`¶M; K°i K^aM?- F?¬M; +ÁM M€Q M?B i M?Q M;"v tQ M[X
iBM?- G•K Gϕ+ +?d K M; H M K°i ç€K ?²M; M? M- +MM; pÈB Kšm i?•M- ;B ;B +C
#ÎB pb h?€B E ok Km®M i?2Q; B i°+ Î +?¶ M"v ç`M? +Q- #ÎB p"v F?¬M; +| ç²M; ?

L;QÊ+ HϕB H" h?€B Gϕ+ im´B i` Km®M FB M i?S+ çϕB i`"M; /B M K°i T?2M- +MM
?„M Km®M çB i?2Q- +°M; i? K #®M M;QÌB E?QÆM; ;B - +€B ç°B ?bM? M"v HB M

"'i [m€- G•K Gϕ+ +ÁM F?¬M; +| tm'i T?€i- HB M +?SM; FB M * Q o•M S?B ?MM; ?

@ hB m G•K iY- #' M pQÆM; iY Km®M [mv i ç'm pÈB M;QÆB5

>„M iMv iB M M|BX

G•K Gϕ+ F?¬M; F?ÄB +QÌB +QÌB M|B,

@ æ•v H" iB m K M[#^aQ M;QÆB ç M ? v b Q\

@ J°i H-M +^aM? +€Q +m®B +MM;- F?¬M; çQÊ+ HϕB /MM; tQM; ?¬ #m²M M¬M M?Q

* Q o•M S?B iU M?Q #` ;BšK +€B çm¬B- M?^av H M H" # i?QÈ+ + QX

h?^M; M"v H" M?Q i? M"Q im ç M hBM? >Q" M; +^aM? \ v M;?o +kM;`'i çÆM ;B^aM -
F?¬M; #B i- +ÁM i? v M" M; ç K iB M5

aQ pÈB h?,M; .QÆM; iBM?- M²M; ç° HBM? F?Q Î ç•v Km®M +? M? H +? ``i M?B
M"Q ç m K¢M? ?ÆM L;•M L;mv i iBM? M?B m H-M- i?"i F?¬M; #B i H9+ i`QÊ+ hB
L;mv i iBM? FB +| T?ªB H" ç-m | + #` M M ? v F?¬M; - H¢B +| i? HU +?¼M Î L;•M

Nd3X *?QÆM; N33, h?-M ok hBM?X UkV

*| H)- i?¼M;mv M +O ?„M ç½ iB T +”M F?¬ +¢M- F?¬M; +ÁM i?ÌB ;B M /Q i?W +?
i`K çB ` M? X

hbK çQÊ+ ç` T?QÆM; +O pä im ç²M; KBM?- ;B Q M°T ç¢B HQÊM; HBM? i?¢+? - #
F?¬M; +´M; i`mv M i®M; - iB T iK+ çB iÈBX

h` M çQÌM; çB F?¬M; M;WM; i`mM; +?mv M- M?QM; #ÎB pb i`i +ª K¼B M;QÌB i”T i`
+| M;QÌB çB ;•v +?mv M- #ÎB p”v +kM; iQM? iQ€M i?€B #bM?- F?¬M; ;B M H[?”M
?„M `®i +K+ çB iÈB h?-M ok iBM?X

æ•v H` i`M; #° +O oä hm HB M KBM?- +kM; H` ç` T?QÆM; pä ç¢Q ?QM; i?`M? M?
imv i ç®B H` ç` T?QÆM; i`M; HQM; M;¼ ?`X J` bÎ /o pä ç¢Q HB M KBM? b) ç2K i`
i`W h?-M ok iBM? Î p”Q F?m pU+ +?QM? ;B[hmv i G¬B iBM? pU+- M;mv M M?•M
HBM? F?Q [m€ /²B /”Q5

>¢ ;BÈB ç2K i`bM? ç° HBM? F?Q M²M; ç”K Î +€+ iBM? +-m +?B H`K +Ym çŠM; - M
i?’T M?’i- K` h?-M ok iBM? H` M?’ çŠM; iBM?- +kM; H` K°i +€B M?’ çŠM; iBM? /n
pU+- p T?-M M?’i çŠM; iBM?- +€B FB T?|M; Î iQ”M #° pk i`K +kM; iBK F?¬M; ` K

L?Q L;•M L;mv i iBM? +kM; KB M +QÐM; b„T t T ç M ç +Ym çŠM; - K` h?,M; .QÆM
ç€M; H` ç M;k- +| i? i?’v çQÊ+ h?-M ok iBM? H` ç` T?QÆM; H`K pä ;Bª çÄ K„i +

æ9M; H` M?Q i? - #¼M M;QÌB G•K G¢+ pW ` h`mv M h®M; h”M HB M +-M ;B Q
M?Q H` T?Q i`M /WM; +?•M- ?ÆM M[- +€B M”v +ÁM +| i?ÌB ;B M ?¢M +? M;?B K
M;QÌB #„i çQÊ+- M?Q p”v M?’i ç`M? im ;B Q M°T óT?Q /WM; +?•Mô- ;B Q F?¬M; ç
+? i5

" M i` M h?-M ok iBM? H` F?¬M; +| /•M +?9M; #bM? i?QÌM; - iQ”M #° H` pä ;Bª- ?
+?QM? i?S+ +O hmv i G¬B iBM? pU+- #ÎB p”v- Km®M Î ?Q M; bÆM /½ HoM? M”Q ç
+kM; H` F?¬M; i?U+ i 5

J°i F?B #` M;QÌB T?€i ?B M- +€B FB +,M #ªM H` F?| i?Q€i F?ÄB +€B +? i- pb F?B
ç’i`mM; M9B +?mv M \

h?-M ok iBM? +| i`i +ª # KQÆB K®i i? HU+ HÈM- M?QM; +kM; F?¬M; TªB i` ç`
h?-M ok iBM?- K` H` i?¬M; [m ?mv i iBM? +?B M ç'm- +? i F?¬M; #B i # Q M?B r
#”M Î h?-M ok iBM?5

>ÆM M[- +€B M”v +ÁM F?¬M; +| +® ç`M?- iMv i?ÌB +| F?ª M,M; #` ;B i°+ KÈB tm

L?QM; # KQÆB K®i i? HU+ ç½ +® ç`M? H•m `²B- +?Q Qi +| K’v M;”M p¢M M,K F
#B M ?| [m - +?d #B i i? v i? K` b) F?¬M; i? K K°i M?” KÈB M[- M?B m K°i ç€K
M;mv M +O h?-M ok iBM? X

h? HU+ M?” B F?¬M; T?K+- +€B FB b) H¼i p”Q # KQÆB K®i i? HU+ ç¢i i`bM?

æ•v +kM; F?¬M; TªB M?Q H` i` M h?,M; .QÆM; iBM? i?’ ?”Q i?•M bo p¬ çS+- # K
K¶B K°i M?” ç m +| ”€M h?-M F?Q +?QM? i?S+ i`M i?O- K` hBM? æ çdM? T?QM;
/M +?Q ç½ +| ?Q”M +ªM? im Hmv M ?”B HÁM; +kM; F?¬M; TªB iWM; hBM? æ ç
KQÌB H’v K°i- ç•v ç½ H` id H iQÆM; ç®B HÈM `²B5

h?—M ok iBM? H" M?` çŠM; iBM? M?Q p"v- H½Q i' + 'T #" + hBM? æ +kM; H" `i ?E
çQ€M +?WM; +kM; +| i`,K p` hBM? æ çdM? T?QM; - #bM? [m•M K¶B # #®M M; "M
i? T?B i?,M; h?—M ;BÈB- M°B ibM? p¬ +MM; +QìM; ç¢B5

J†+ /M M|B h?—M ;BÈB +kM; H" `°M; HÈM p¬ #B M- M?QM; pä ;Bª iW hmv i G¬B i
;BÈB H" î i`QM; K°i F?m pU+ M?'i ç`M?- M m î ?¢ ;BÈB ç„+ i°B ?"m /m i?—M HB
M;QìB i?m p iQM? b´- +€B FB #` +? i F?¬M; T?ªB [m€ Q M `²B b Q\

"ÎB p"v- [m M ? î ?¢ ;BÈB +kM; `i T?S+ i¢T- +MM; ç` p` +O i°+ M?•M î h?—M ;
h|K H¢B- i' iB M î h?—M ;BÈB H,M H°M çQÊ+ + "M; i®i- M?Q p"v î ?¢ ;BÈB +kM; + "M
F?¬M; +| i? HU+ î h?—M ;BÈB H"K +?¶ /U - ;B i°+ FB çÊB ç M tm®M; /®+ - i?"
i' #` ;B i +kM; F?¬M; i?'v #¼M M;QìB S?B M Gv tm'i ç—m- K°i H" FB M; F` G•K G¢
F?¬M; +| HÈB- K` M?½M tBM? ç T H"K +?Q B t2K \

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB i?"T T?—M +ªK F?€B- K" S?B M Gv i?b K M; i?2Q #¼M ?,M
ç•v S+ p¢M /†KX

h`B m i?"M?- iU M?B M H" ç` # "M +O h`B m ;B - +kM; H" K°i i`QM; # KQÆB K®i
h`B m ;B H" +?¶ /U +O h?,M; .QÆM; iBM?- M m F?¬M; +| +?¶ /U M"v K" M|B- +?
S?B M Gv î h?—M ;BÈB +kM; F?¬M; +| K†i KkB HÈM M?Q p"v- +| i? ;B[çQÊ+ h?,M

h' iB M +O #¼M ?,M H,M H°M çQÊ+ i®i M?'i +kM; KÈB H" K°i aÆ o` h?—M- î h?—M
p` ;b- F?¬M; ;B®M; h`B m ;B ` K°i p` h?QÊM; h?B M i?—M- ?ÆM M[+ÁM çQÊ+ K
î h?—M ;BÈB M„K ;B[[mv M HU+ `i HÈM5

G•K G¢+ +kM; H" i?¬M; [m S?B M Gv KÈB #B i çQÊ+- M;mv M H B pä ;Bª T?B i?
i? HU +?¼M tm'i ?B M î ç•m ç'vX

L?QM; +€B HU +?¼M M"v +kM; F?¬M; T?ªB H" F?¬M; +| çB m FB M- K" H" /Q ç¢B
M; ?`+? i?B M #® i`Q tm®M; i`"M T?€T- K" M;QìB ?¢ ;BÈB +?d +—M î i`QM; iY i`"M
b) tm'i ?B M î i`QM; Kšm i`"M +O h?—M ;BÈBX

L m F?¬M; - T?B i?,M; ç M h?—M ;BÈB tm'i ?B M î ç•m H" ?Q" M iQ" M iMv +Æ ?°B
?B M ç½ #` ;B i5

oä ;Bª b m F?B iB M p"Q h?—M *ªM?- hBM? >ªB b) M;QM; iK- ?bM? i?"M? h?—M ?¢
K°i HQ¢B i`B M;mv M im Hmv M- h?—M ;BÈB +?mv M K¬M +| M;QìB ;B iM;QìB çQ
T?B i?,M; H" ç®B iQÊM; ,M +QÈT i®i M?'i5

*?QM? H" +| mv ?B T M?Q p"v- KÈB F?B M +?Q # KQÆB K®i i? HU+ i?®M; i` i`
B +kM; F?¬M; Km®M pW T?B i?,M; ç½ #` M;QìB KQm ?¢B- +QÈT çB ç¢Q [mª p¢M

" KQÆB K®i i? HU+ M"v ç m +| i`"M T?€T /¢M; M?Q- +| i? ç +?Q pä ;Bª +?d ç`M
ibM? ç—m iB M iU M?B M +| M;QìB hB T .šM- ç M h?—M ;BÈB- +?Q [m2M +m°+ b
i? T?K i?m°+- +?QM? H" i' i +ª ç m pmB p X

"ÎB p"v- # KQÆB K®i i? HU+ M"v i?®M; i` +kM; H" T?ÁM; i?O FB M +®- + "M; H"
æ çdM? T?QM; *?Q h¬M i•K + Q F?Q M;¢Q M"v +kM; F?¬M; F?ÄB F?¬M; +9B KbM
M;mv M w #m¬M; i? +?Q +Æ ?°B i?"M? i?—M- ?Q†+ H" M;mv M w +—K p`B p¢M M
F?¬M; +9B ç—m +?QM? H" HU +?¼M /mv M?'i +O #¼M ?¼5

S?B M Gv +® w F i;B Q G•K G¢+- î M?[M; +?mv M M"v +kM; F?¬M; +| K°i iB ;B'm
+ "M; - ç +?Q G•K G¢+ bBM? HÁM; +ªK F?€B- ç` T?QÆM; +| M;QìB H" +| ;B B + 'T
ç°i ?5

h?—M ok iBM? HÈM ?ÆM h?,M; .QÆM; iBM? +MM; L;•M L;mv i iBM? `i M?B m- #î
i?m'M /B- #¼M ?,M #Ä` M,K M;`v i?ìB ;B M KÈB `®i +K+ çB iÈB h`B m ;B - K°i iÁ
M´B ;B[F?¬M; i`mM; ?B M ` i`QÊ+ K†i #¼M ?,M X

NdNX *?QÆM; N3N, h`B m :B X URV

@ L;QÌB ç M iW T?QÆM; M`Q- ?½v tQM; i M ` 5

E?B #¼M ?„M çB p`Q +Y i?“M?- #®M i?O i?“M? p H”TiS+ ?QÈM; #¼M ?„M [m€i ?

E?-M; ?´H`i? HU+ +QÌM; ççB M?´i +ª hmv i G¬B iBM? pU+- +?d H`M; QÌB i?O i?“

L?QM; +?d H` hBM? oQÆM; +kM; /€K ?QÈM; hBM? æ - i?“K +?Q hBM? æ çdM? T

G•K Gç+ +kM; F?-M; M|B HìB M`Q- K` ç2K [mv M +?O ç°M; ;B Q +?Q S?B M Gv +I
+QÌM; i? - M?QM; +kM; F?-M; +| ?SM; i?9 çB iÈB +?¶ M`Q HB M ç€M? +?¶ ç|X

”i [m€- S?B M Gv +MM; *?m >çM? L?B ;B®M; M?Q ç½ i?“M? i?|B [m2M- M; QÊ+ H
ç° €+ HB i +O ç®B T?QÆM; K` bBM? M°- +?d H` M|B,

@ *?9M; i ç M iW h?,M; .QÆM; iBM?- +| +?mv M i`¼M; v m #€B FB M h L;mv M ç

”®M hBM? oQÆM; FB ç m î i` M #° M;U+ +O *?m >çM? L?B ;„i; Q M?bM +?^K +?
K°i M; QÌB M|B,

@ L;mv M H B H` K`v ççB M?•M î h?,M; .QÆM; iBM?- +?9M; i i?“i FQM?- i?“i FQM

h`QM; KB M; H` M|B M?Q i? - M?QM; i?€B ç° i` M K†i HçB M?Q +k FB m M;çQ KQÌ
ç2K ? B M; QÌB S?B M Gv ç p`Q K„iX

*€B M`v H` €+ M¬ KQÈM mv +?O `²B5

jR i? HU+ HÈM M?´i F?-M; b B #B i H„K M„K ;B[H`v p”M K M? i´i +ª T?B i?,M; ;
F?-M; Km®M î H9+ T?B i?,M; Hm•M Hç+ iÈB # M i`QM; pMM; F?d ?Q +Á ;€v M`Q
i`M +?S+ ç½ #` çm´B ;B i +QÈT H`v h?-M ?ç+?- M?Q p”v i?-M T?K+ pÈB jR i? HU

í /QÈB iBM? ?m®M; M?Q p”v- /M H` hBM? oQÆM; `ä `”M; +kM; /€K ç®B pÈB hBM?
bU H` #B B5

L?Q S?B M Gv- *?m >çM? L?B HQçB hBM? æ mv iQM H•m M,K M`v H` i²M içB +?Q
#B i\ hmv hBM? æ H` M?B m- hmv i G¬B iBM? pU+ Qi M?´i +kM; +| i-K b® HQÈM;
i-M; K°i #QÊ+ K°i çQÌM; ` M? ;BÈB- +| i? ççi iÈB hBM? æ i K i`¼M; i?B M iQ`M
ç +?d K°i pçM- K` ççi iÈB hBM? æ çdM? T?QM; H` F?-M; [m€ jyyyX

*?| +”v ;-M M?“ ;” +”v ;-M +?m²M; - F?| i`€+? i´i +ª K¼B M; QÌB Km®M H2Q H M +?

”¼M M; QÌB G•K Gç+ çB p`Q M°B i?“M?- î ç•v i°+ M?•M h`B m i?“ +?B K +Simv i çç
i?B m K°i Qi M; QçB M?•M- +?9i Qi H` i¬B iÈ h`B m ;B X hU M?Q #®M hBM? oQÆ
iB m ;B i°+ T?K i?m°+ p`Q h`B m ;B - ?Q†+ H` pä ;Bª i€M im- i€K çìB i´ i¬M; ç m
+| i? pb h`B m ;B T?K+ pK- ?QÌM; i?K H`v ?Q`M +ªM? HBM? F?Q /²B /`Q +O M?“

J` ç´B i?“M? K°i #° T?“M i?b H` i?QÆM; M?•M ç M iW iBM? +-m F?€+- b) +-K K°i
[mw ?B K #Ä ` #€MX .M b Q HBM? F?Q M²M; ç”K +kM; F?-M; +| M;?o H` pçM p”i
+O h?,M; .QÆM; iBM? H` GQM; .QÆM; [mª- î +?¶ M`v +| i? #€M çQÊ+ K°i M;”M -

æ| H° K°i M K iY iQÆM; ç®B M? im'M- /€M; M; QìB i?QM /°B- i?U+ HU+ +kM; i?bM
i`¼M; i?B M- +?d +—M H° Î ?ç; BÊB- hBM? æ ç m H° HU+ HQÊM; +QìM; ?Q°M? M
v m M; ?B i M?Q G•K Gç+ M°v- hBM? æ w M; ?o F?¬M; +? i`²BX

h?ìB çB K +~K v i? M? MB M M°v +?SM; FB M *?m >çM? L?B- H°T iS+ H° ` K†i Kk
M|B,

@ >çM? L?B iB m i?Q5

*?m >çM? L?B i?b H° ` K°i iB F?¬M; i?Q+? K`i Kì- M?QM; H°T iS+ i?m p°Q- i` M
H M K°i /€M; iQÆB +QìB M?°M M?ç i M|B,

@ L; mv M H B H° *Ym JBM? i?B m ;B 5

*~K v i? M? MB M ?B M M?B M H° M; QìB h`B m ;B - M m F?¬M; +kM; b) F?¬M; K°i
?„M +QìB ? ? M|B,

@ >çM? M?B iB m i?Q- içB ?ç ç½ i?°M? +¬M; iB M p°Q hBM? æ - M; QÆB +kM; çW
[m 5

*?m >çM? L?B #B M b„+— KB M +QÐM; +® M†M ` p iQÆB +QìB,

@ J°i +•m pmB çM K°i i?¬B- *Ym JBM? i?B m ;B +—M ;b ç i`QM; HÁM;5

@ hm pä +?B M?•M +?9M; i M†M; M?'i H° i?°M? iQM- +?ŠM; H) >çM? M?B iB m i?
?ç b Q\

a„+ K†i h`B m \*Ym JBM? KçM? K) i`—K tm®M;— i`QM; €M? K„i H° ` K°i iB mv ?B T

@ æ K M v içB ?ç Î #B i pB M +O KbM? tBM çÊB T?QÆM; ;B€ +O >çM? M?B iB m
H'v ?°m [mª5

h?ìB çB K ?„M M|B tQM; HìB +m®B +MM;— M; [F?Q ç½ H° •K i`—K ç M ç€M; bÊX

.M +?Q # M ç—m G•K Gç+ F?¬M; #B i h`B m *Ym JBM? ç€M? +€B w MB K ;b- M?Q
i®B çB +?¶ Î +O KbM?X *€B FB i`M; b) F?¬M; +MM; K°i +?¶ Hm°M #°M pä F„ \ H
+?Q M|B iÊB ;B Q iB M?— M?QM; K¼B M; QìB +MM; K°i +?¶ ç²M; ?°M? i—K KQìB M
ç²M; #çM `²BX

o K†i S?B M Gv t'm ?´- HçB K°i iB M; F?¬M; T?€i- +?d Î # M +çM? H°K i? M? •K ?

*?m >çM? L?B i?°i p¼M; K°i i?m ?²B €M? K„i- H9+ ç M; Km®M M|B +?mv M- HçB +ª
J°i ççB i?O ç½ ¬K çB [m - ç2K M°M; FûQ p°Q HÁM;— Î # M i`QM; ?Q°B #½Q `°M; H
G•K Gç+ +kM; tm'i ?B M Î i`QÊ+ K†i M°M;X

.MM; G•K Gç+ M„K ;B [i` M F?¬M; ;B M T?€T i„+— Km®M H°K ç M çB K M°v `°i / /°
E?¬M; çÊB *?m >çM? L?B M|B +?mv M- G•K Gç+ ç½ ;B°M? M|B,

@ "m´B i®B çB +?¶ M; QÆB H°K ;b\

h`B m \*Ym L; mv M +?SM; FB M G•K Gç+ K°i i v F?Q€+ H M i` M p B +O *?m >çM
iS+ ?B M H M K°i i—M; b€i F?Q5 L?QM; €M? K„i Î ;B [H¬M; K°v +O *?m >çM? L?
pÁM; v M i•KX

>„M M?W HçM? K°i iB M;— [mûi K„i M?bM G•K Gç+ M|B,

@ hB m iY- i?` T?B i?b çWM; + M i?B T p°Q- M; v +ª H½Q ;B ?Ä FB +kM; F?¬M
iQ€M +€B ;b ç|\ "Q #Q ;B [KbM?— pä ;Bª i`¼M; v m M?'i H° +| i? i?'v `ä iB M? i? -

>„M M|B H½Q ;B ?Ä iU M?B M H° +?d S?B M Gv `²B- ç€M; i?QÆM; p` hBM? æ ç
i`QÊ+ K†i +? M; çQ- HçB +,M #ªM M; v +ª HY ;B°M +kM; F?¬M; /€K- +?d H° i`QM
i°M F?®+X GB M [m v ç—m çB- +?d H°K M?Q F?¬M; M; ?2 i?'vX

G•K G¢+ #B i`ä- h`B m ;B ¸„M ¸Q H'v p" M K M? +O M?[M; M; Q`B M`v F?B iB M p
i?¬M; [m iY Kšm i`"M /šM /„i- T?B i?,M; h?¬M ;BÈB b) iMv +Æ ?°B tm'i ?B M Î #`i
F?ª M,M; pšM H¢+ T?B i?Q`M; HÈM5

B ?B p¼M; KbM? p'i pª im Hmv M +ª ¸`B- K„i M?bM i?'v Km®M ¸¢i ¸QÊ+ /B i i€M?
Î i`QÊ+ K„i M?•M bBM? ?mv ?Q`M; M?'i M`v ` M;Q`B w Km®M\

>ÆM M[h`B m ;B +kM; t€+ i?U+ H` i? HU+ F?'M; H²- #ÎB p"v M?[M; H½Q i' M`v
i? Hw ;BªBX

"i [m€- b„+ ¸ªK +O h`B m \*Ym JBM? +kM; [m€ HÈM `²B- `ä`"M; ¸B K / M? Km®M
*?Q h¬M i?` i~K5 >ÆM M[ M;?2 F?~m F?Q +O ?„M- ;B®M; M?Q H9+ Î hBM? >Q`M
M?QM; #` ¸®B T?QÆM; /MM; +Ê T?ªB iB M p`Q ¸ M hBM? æ ¸~v ` - F?¬M; M;?o i
JBM? `ä`"M; i?U+ iB M p`Q hBM? æ - ¸ +?Q *?m >¢M? L?B i?"T T?¬M F?| tYX

N3kX *?QÆM; NNk, oB M h?OX UkV

.MM; i?U+ HU+ +O *?m >¢M? L?B- ?Q`M iQ`M +| i? pmM; i v ¸€M? # v h`B m *Yr
.QÆM; iBM?- + Q i¬M; h`B m ;B +kM; b) F?¬M; pb p"v K` ;•v +?B M +?¢v iÈB h?,M
L?QM; ¸„+ i°B M;Q`B h`B m ;B - H¢B +| i? H` K°i M;Q`B +| i?•M T?"M ¸` p`- M;"
L?B ¸°i T?€ h?¬M *ªM?- h`B m ;B +| i? ¸ +?Q M`M; bY /KM; iY i`"M +O ;B i°+ b
.M ¸ +?Q M`M; /MM;- M|B F?¬M; +?WM; pW T?B i?,M; h?¬M ;BÈB M`M; b) H¼i p
hMv +Æ ?°B i`mv M i®M; h?¬M ;BÈB pšM +?d H` F?ª M,M; ;†T ¸QÊ+ ¸`+? i"TFQ+
M;€M; +?•M- M`M; H¢B bY /KM; iY i`"M +O h`B m ;B - +?šM; F?€+ M`Q H` +?mB
æ iQÆM; ¸QÆM; pÈB i²M i¢B #`i iY- ¸€M? F?¬M; H¢B i?b i`®M- M?QM; Î h?¬M; B
i'M +?S+ +ÁM F?¬M; ¸ÆM ;BªM b Q\

J°i aÆ o` h?¬M +| i? M;?B M €T ? i i?ªv5

>m®M; +?B h`B m ;B H` +| i' i¬M; h?QÊM; h?B M h?¬M5

"ÎB p"v- S?B M Gv M; v +ª w iS +?Q *?m >¢M? L?B H`B M|B ?[m Q+? +kM; F?¬M; +
F?¬M; T?ªB H` +MM; M;Q`B M;O K°i ¸ K Q- pã ;Bª #¼M ?„M H¢B F?¬M; ;B®M; M;Q
M[+?B T?ÁM; M?Q p"v- +QB M?Q H` #` H`K- +kM; b) F?¬M; i?B m F?®B / F?®B i
L m M?Q iQM? +€+? +O *?m >¢M? L?B ?mM; €+- +€B FB G•K G¢+ +,M #ªM +?šM
¸ m +| €+ M?•M i`- ?„M +?d +?Q H` t2K +?| +„M +?|X L?QM; KQ`B M,K ¸B +?mM;
*?m >¢M? L?B H`K M;Q`B `i ¸QÊ+- #ÎB pb H` J°+ hBM? #B M ?| - M`M; iQÆM; ¸®B
æ +kM; +| i? t2K M?Q /` b®`²BX

"ÎB p"v- G•K G¢+ [mv i ¸`M? M?9M; i v [mªM +?mv M5

>„M F?¬M; +?9i M`Q v m i? K` i`WM; K„i M?bM ¸®B T?QÆM; M|B,
@ L m M; v +ª M[M?•M +O KbM? +kM; #ªQ ?° F?¬M; ¸QÊ+- +€B FB +ÁM im Hmv
+?È +?¼+ #ªM i?B m ;B M?bM t2K K` i•K T?B M5

*?m >¢M? L?B #B i`ä G•K G¢+ ¸ M; ;B9T M`M;- HB M i?S+ i?`B F?¬M; ` M K°i iB
/QÈB iB M? ?m®M; F?¬M; ¸„+ i°B h`B m ;B K` +U imv i w MB K +O h`B m *Ym JBM

@ > ? ? - F?¬M; i F?¬M; i - /kM; F?Q +| i? F?2M5 .kM; F?Q +| i? F?2M5

h`B m \*Ym JBM? ¸°i M?B M +Q`B ? ?ª- +ÁM K°i # M +Q`B K°i # M p¶ i v- iU ?²`
M?QM; b m F?B MÎ MK +Q`B K°i H9+- ?„M H¢B BK #†i K` /WM;- b„+ K†i i? v ¸'B
i`-K tm®M; M|B,

@ "'i [m€- /€K i?2Q i M|B M?Q p"v- ç m ç½ +? i ? i5
L|B ç M K°i +? [+? i- i`QM; €M? K„i +O ?„M H|2 H M p •K m- `ä `M; ?B M ` K°i +
içQ i?`M?- ?QÈM; p G•K Gç+ Q M? FQ+? K` çBX
G•K Gç+ ?W M? K°i iB M; - K°i [mv M Q M? ` - F?|B ç2M H"TiS+ i€M HQçM- ?„M
@ G`K K°i F?€+? M?•M- #ªM i?B m ;B F?¬M; Km®M H`K +?Q +?O M?•M F?| +?`m
i?O HQm ibM?- M?QM; çWM; ?v p¼M; +ÁM +| H-M M[5
h`B m \*Ym JBM? K†i +?bK M?Q MQÈ+- ?„M iU M?B M H`i?B M i`B- M?QM; K°i FQ
?„M KBM? #ç+? i?U+ HU+ +O G•K Gç+ F?¬M; +?9i M`Q /QÈB ?„M- K°i KbM? ?„M
@ *Ym JBM?- ç½ ç M i?,K ;B ;B - +ÁM F?¬M; iB M ç M5
h`QM; #B i pB M- i`mv M ç M i? M? •K +O h`B m h L;mv MX
h?-M b„+ +O h`B m \*Ym JBM? H"TiS+ #B M ç`B- H° ` i?€B ç° +mM; FQM?- ç®B
2Q M|B,
@ :B ;B - *Ym JBM? ç M M; v5
>„M ?mM; /[i`WM; K„i M?bM G•K Gç+- /MM; KB M; ?bM? M|B,
@ oB + M`v F?¬M; ç v M5
æ~v +Y b•M çB p`Q- HçB ó* @E@P@hXXh hô K°i iB M; ç|M; HçBX
G•K Gç+ i?m ?²B i v F?Q€+ H M i` M p B *?m >çM? L?B- +QÌB M|B,
@ *?m +¬ MQÆM; +?È i`€+?5
*?m >çM? L?B M? M?`M; i?Î ` - K M; i?2Q #B m H° €v M€v M?bM t2K G•K Gç+ M|
@ G`K T?B M ç M M; QÆB `²B5
G•K Gç+ F?Q€i F?Q€i i v M|B,
@ h F?¬M; +| iQM? iQ€M M?ì h`B m ;B # Q +?2- ?ÆM M[i K°i F i€M im- ç€M?
K¬M; Hv F? B- h`B m ;B HçB +| i? H`K ;b çQÈ+ i \
*| +•m M|B ?„M +ÁM +?Q M|B- M m i?"i ç„+ i°B ?„M- K°i i€M im hBM? æ [mv i i•K
çO ç +?Q h`B m ;B M?Q; ` # v +?| +?çv5 h`B m h L;mv M ?ŠM H`M; ?o iÈB çB K M
*Ym JBM? çB p`Q- F?¬M; ç +?Q bQM; T?QÆM; pç+? K†i- /M b Q imv i?U+ HU+ +
+QÌM; ççB- M?QM; +ÁM HQm F?¬M; çQÈ+ K°i hBM? æ K ?B m F?¬M; ;B M +¬M
i`®M5
L?QM; çB K `v h`B m h L;mv M HçB iQM? iQ€M b B `²B- i?"i Km®M +½B M? m i`Î
+?çv- K` H` ç€M? h`B m ;B F?¬M; +ÁM ?bM? M; QÌB5
h`B m h L;mv M +® M?B M +QÌM; ççB- M?QM; G•K Gç+ +`M; i? K M; ?`+? i?B M- -
#ªM i?•M HçB K ?B m F?¬M; ;B M +¬M; T?€T- G•K Gç+ H` çSM; Î i? #`i #çB- çW
KQÆB K®i bB m +'T i? HU+ +O ok i?-M iBM? HB M i?O ?„M +kM; /€K +?B M K°i
h²M içB çdM? T?QM; >ç ;BÈB- G•K Gç+ +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +| ;B i [m - pŠM
?„M +ÁM +| +€B ;b F?¬M; /€K ? v b Q\
aÎ /o F?¬M; +| tû pĐ / K†i- ç9M; M?Q H` HÌB +O G•K Gç+- ?„M #•v ;BÌ H` F?€+? M
h`B m ;B +MM; h?-M ;BÈB #„i çQÈ+ HB M Hç+- K°i H-M M[;B +® T?QM; 'M +O
iQÎM; `^M; bU ibM? L;•M L;mv i i?9 +| i? FB K +? G•K Gç+- ?„M F?¬M; T?ªB i?€M
pK +Sm pÈi i?B M ?ç Km¬M /•M i`,K ?¼- ç2K iBM iS+ L;•M L;mv i i?9 i?¬M; i`B çB
T?"M +O KbM?- +?ŠM; H) +ÁM Km®M #ÎB p"v #` M; QÌB M„K i v +-K b Q\
oä ççQ +O G•K Gç+- H` F?¬M; i? M #ªM i•K- K` ?„M ?B M içB +kM; H` F?¬M; i? M

hm v h`B m *Ym JBM? i¢K i?ìB #m¬M; i? - bU ibM? +kM; +QB M?Q ;BªB [mv i- M?C
?´ F?B ¸®B K†i *?m >¢M? L?B- i` M ¸QìM; ¸B MìB F?¬M; iÈB MY +•mX "®M M;Q
i?"M? ibK F?€+? b¢M îH¢BX

"îB pb iB m i?QÆM; HmB iÈB `i M?B m- ? i?®M; #m¬M #€M i`QM; i?"M? M`v F€ i
T?Q +kM; ¸„i ¸ M F?¬M; ?ÊT i?ìB i?QìM;- K°i ;B M T?ÁM; K°i ¸ K Km®M KQìB F?
[mª i?U+ H` ¸Q¢i iB M5

L?QM; +?¶ i®i +?QM? H`- +?d +¬M M;QÆB +ì iB Mi?m M?"- +€B FB +ì i? K°i KU
?Q`M +ªM? HBM? F?Q /²B /`Q +O h?¬M ok iBM?X

æ€M; iB +- ?`M? pB T?€ bªM M?Q p`v +?Q /M M?[M; hBM? æ ¸dM? T?QM; H½Q
/€K H`K- î +?¶ M`v K°i i?ìB ;B M M;„M +kM; ¸O ¸ +?Q #¼M ?„M ¸ m HÁM;5 ``i [m€
i?"i i®i- Km®M ¸Q¢i H`v KìB F?€+?- /U +?B R8y F?®B +U+ T?~K HBM? i?¢+?- Km
+?Q #¼M ?„M îH¢B M,K M;`vX

@ :B ;B - pW `²B +?d +¬M M;`B MìB K°i +•m- iB m iY FB F?ŠM; ¸`M? F?¬M; /€K
h`QM; b•M h`B m ;B - h`B m \*Ym JBM? K M; +?9i T?"M M`M MìBX

h`B m h L;mv M H„+ ¸¬m MìB,

@ hB m iY FB K ?B m F?¬M; ;B M +¬M; T?€T- M m F?¬M; T?ªB +ì i? L?'i EQ+? h
i°+ T?B M iQ€B `i HÈM5

@ ?- +ÁM +ì M;QìB /€K +MM; h`B m ;B i ¸®B M;?`+? b Q\

h`B m \*Ym JBM? M?ªv /UM; H M- i`M ¸¬v F?¬M; i? iQîM; iQÊM; M´BX

í i`QM; bmv M;?o +O ?„M- T?"K H` pä ;Bª +ì iQ +€+? iB M p`Q h?¬M ;BÈB ¸ m ?QÊ
h?¬M ok iBM? +9B ¸¬m5 J` bU i?"i F?¬M; ?Q`M iQ`M +?SM; KBM? w M;?o +O ?„M

N3jX *?QÆM; NNj, æ¢B •K JQm- .½ h•K GÈMX URV

í # M i`QM; M?`i? i´ +O # KQÆB K®ii? HU+- +ì K°i HQ¢B ; M? ¸m bQ b€M? T?
+?QM? H`t2K B M;O pÈB M[iQM? hBM? æ M?B m ?ÆMX

L[M?•M tBM? ¸ T +ÁM M?B m- `i M?B m- M?QM; M[M?•M +ì i?•M T?"M tBM? ¸ T
H` M[ M?•M tBM? ¸ T iB M p`Q hBM? æ - p`v i?b i?"i H` M?Q T?QÊM; K Q H•M ;B€
+ì iB M p®M iU M;¢Q5

J` `i M?B m M[iQM? hBM? æ pb M;`v b m îh?¬M ;BÈB T?€i i`B M- +kM; +?d Ov
M?[M; M;QìB M`v ¸M #ÐMX "îB pb M?[M; M?`i? i´ M`v imv [m¬M H` €Q HQÊi- M
i¬K i?QìM;- M;`v b m ¸ m +ì ?B p¼M; iB M p`Q h?¬M *ªM?- ¸ M H9+ ¸ì M9B F?¬M
H` i`€M? F?¬M; ¸QÊ+ Km®M HB M ? X

æ½ +?¢v F?¬M; F?ÄB- p`v +kM; +?d +ì M?"M K M? `²B- /M b Q pä ;Bª +kM; F?¬M; ;

``i [m€- h`B m \*Ym JBM? M?bM i`9M; *?m >¢M? L?B- +kM; K†+ F H` pb b„+ i•K-
F?Q M;- K` H` +ì K°i M;mv M M?•M F?€+5

*€B FB H` pb \*?m >¢M? L?B +?QM? H` h?ªQ J°+ hBM? >Q #B M ?ì 5

L`M; H` K°i +•v GBM? .QÊ+ ?ì i?"M? ?bM? M;QìB- M?QM; T?QÆM; T?€T i?ªB #
K` H` Km®M i`K i?•M tY M[ +O M`M;5

*ì i? H`v H¬M ¸¬m iB M +O M`M;- HB M +ì i? i?m ?Q¢+? K°i MY HU+ HQÊM; iQ

*?m >¢M? L?B p®M H" hBM? æ çdM? T?QM;- K°i MY HU+ HQÊM; iQ+? Hkv +ªm +?Q h`B m \*Ym JBM? H"TiS+ iW hBM? æ M?'i i`¼M; i?B M i,M; p¼i ç M hBM? æ >'T /šM M?Q p"v ?„M b) M?'M çQÊ+ b Q\

"'i [m€- +Æ ?°B M?Q p"v +?d +| K°i H-M- b m F?B T?€ i?•M- *?m >¢M? L?B i?"i; E M'm +?QM- /QÊ+ HU+ ç½ ?Q" M iQ" M #S+ çB ` `²B- H¢B ó•Mô +kM; F?¬M; +| /MM

>ÆM M[HU+ HQÊM; +kM; F?¬M; T?ªB H,M; F?¬M; #B M ` - M; QÌB ;B Q ?Q M + çQÊ+ K°i MY im pB +O M" M;- M?QM; M" M; +kM; b) K'i çB HU+ HQÊM; p'i pª im H +?Q +?S\

æWM; M?bM *?m >¢M? L?B ç¢i ç M hBM? æ çdM? T?QM;- M?QM; i` M i?U+ i M" im´B- +€B M"v î i`QM; H`+? bY iQ" M #° h?¬M ok iBM? +kM; +| i? çSM; p"Q hQT R M" M; tm'i i?•M- ç†+ iQM? +O :BªB L;[GBM? GmM; >Q H" î çB m FB M iB M [mv tY M[- i®+ ç° im Hmv M +O M" M; b) M? M? ç M FBM? M; QÌB5

L?QM; K°i F?B T?€ i`BM?- M" M; +kM; b) #` ç€M? p M;mv M ?bM?- ;B®M; M?Q K½

"ÎB p"v- *?m >¢M? L?B p¢M M,K i`|B +?†i iBM? [m M- i?Ov +?mM; F?¬M; +| iBK [n i? î i`QM; p¢M M,K M;„M M;OM t¬M; H M hBM? æ çdM? T?QM;- i`î i?"M? \*?Q h F?¬M; #` #'i Hm" M F M"Q mv ?B TX

L?QM; M" M; Km®M î h?¬M ;BÈB H,M H°M i?€B #bM? K" M|B- +€B FB i'i M?B M T? i? HU+ +O h?¬M ok iBM?- M m F?¬M; T?ªB H'v i?•M K¢Q ?B K5 J" M;?2 M|B- M i?QÌM; ç m +| i Q M;° ` 'i i?ªK- #` M;QÌB #„i çQÊ+ K" M|BX *?ŠM; M?[M; #` ;B i+? i`QÊ+ F?B +? i +ÁM T?ªB +?`m çO /•K M?K+5

h`B m \*Ym JBM? pW KÈB #„i ç-m +kM; F?¬M; #B i #ªM i? +O \*?m >¢M? L?BX \* æ \*?Q h¬M iQÆB ç T M"v i?Q€M; K°i T?€i- i,M; i? K +?9i Qi p®M HB M; F?Q€+ H \*?m >¢M? L?B i?Q€B i?€+- ?„M i`QM; H9+ HÆ ç½M; ç½ çB m i` ç®B T?QÆM; i? M" M; i'M ;B B FBM? M; QÌBX

>„M H"TiS+ ç¼+ [m iQ HB m H`+? bY- `®i +K+ F i Hm" M #ªM i? +O *?m >¢M? L? #ÎB p"v +€+? M;?o Km®M ç¢i çQÊ+ pQm p"i tBM? ç T ç°M; HÁM; M;QÌB M"v iU M?B ?²BX

L;mv M #ªM ?„M ç½ M;?o ûT #m°+ çQÊ+ *?m >¢M? L?B- H"TiS+ çQÊ+ ç M #M i• M?9M; K°i i v- K v K„M ?„M +ÁM +| i? M?bM ` H¬M; KB +O \*?m >¢M? L?B M²M; ç H" i'K i?•M tY M[- M m F?¬M; i¢B +?¶ b) #½Q M´B `²BX

h`B m h L;mv M F?¬M; pmB i`WM; K„i M?bM +?€m i` B- iB m iY M"v i?B M T?9i® H" [m€ iU ç¢B- F?¬M; ç´B çQÊ+ p M;¢Q F?Q + Q + Q i¢B i?QÊM; M"v5 E?¬M; +| # M"Q #` i?m i?B i- ;¬M ç•v tm¬B ;B| tm¬B MQÊ+ ç½ [m2M- +| i? F?¬M; iU ç¢B b C

@ hB m iY FB ç M iW L;•M L;mv i iBM?- +MM; iB m iY î M¬M; i?¬M ç²M; /¢M;- i`Q H" ?[m ?B m- pÈB ?„M K" M|B +?d H" ç" M ;ªv i B i`•m5

h`B m h L;mv M i?m" M KB M; M|B ` - F€ i?"i ?„M +kM; ` 'i +?€M ;?ûi HQ¢B H,M; ç i`•mV M"v- K°i +€B tY Hw F?¬M; i?Ä ç€M; H" K°i +•v ;"v [m'v T?•M i`•m- F?¬M; ;E #B i`ä ç9M; KU+- ?B m çQÊ+ iB M i?®BX

>„M +MM; pÈB G•K G¢+ iWM; +| i` Q ç´B M;„M M;OB- #B i`ä M;QÌB i` im´B M"v M M;QÌB iMv i?ÌB +| F?ª M,M; iB M p"Q h?¬M ;BÈB +ÁM F?¬M; bÊ- M?Q i? M"Q H¢B

GQ¢B hBM? æ K ?B m F?¬M; ;B M +¬M; T?€T M"v- M m F?¬M; T?ªB +| i? K°i F H¢B h`B m ;B ;•v i? K T?B M K" M|B- +€B FB h`B m ;B b) F?¬M; çQÊ+ M #bM? æQÆM; M?B M- h`B m ;B +| "€M h?¬M F?Q i¼ i`'M- M?QM; K" pb K°i hBM? æ Km®M ç +?Q h`B m ;B +'T #"+ #€ +?O i`®M p"Q i´ F?Q- ç•v F?¬M; T?ªB H" Km® +? ;B m ç M +QÌB `KM; ` ,M; b Q\

æWM; iQÎM; ^M; h`B m h L; mv M ?Á ?Á F?Q F?Q H`M; QÌB ?B M H`M?- +| i? H`
[mv M +O bB m +'T i? HU+- ?„M H¢B ?€ +| i? F?¬M; +| HÁM; /¢- F?¬M; +| ¢-m |
@ >m®M; ?²- i`QÊ+ K„i +ÁM +| K°i +?mv M i?B M ¢¢B T?B M iQ€B- M m tY Hw F?¬
T?ªB i`ªB [m K°i T?2M i`M T?€ `²B5

h`B m h L; mv M M|B H`M|B M?Q p”v- M?QM; i?¬M b„+ i` M K†i H¢B K M; i?2Q K
h`B m \*Ym JBM? H`imv i F?¬M; +| F?ª M,M; #m¬M; i? K°i F?®B i?`i KÐ M?Q *?i
K°i H¬M ?`M? ¢°M; iW hBM? æ M?`i i`¼M; i?B M M?ªv H M ¢ M i K i`¼M; i?B M-
FB K ? B # p¢M M,K F?´im5

Í i`QÊ+ hBM? æ ¢dM? T?QM; /MM; i?ÌB ;B M +`M; M; „M- M?Q p”v i?ÌB ;B M +| i?
/`B- w M; ?o +?ŠM; M?[M; b m F?B i?`M? i?¬M +| F?ÎB ¢B K `i + Q- ?ÆM M[M„
+kM; HÈM ?ÆM `i M?B m5

h?¬M FB T +kM; F?¬M; T?ªB / ¢° M?Q p”v- +?Q /M +| p¢M iQ`M +?m~M #`- KQÌB +
MY pšM H¢+ i`QM; i?¬M FB T- +| i? M|B hBM? æ ¢ M?`i b€i i?O5 *?9M; hBM?
+?¢T F?¬M; +?`m T?B i?,M; h?¬M ;BÈB- +® M?B M H` Km®M ?”m iQ+? #¢+ T?€i
+kM; H` #ÎB pb i?¬M FB T [m€ F?|- #¼M ?„M +€B M`Q +kM; F?¬M; +| /kM; F?Q ¢
+?m~M #` H¢B bmM; i9+ K°i +?9iX

"ÎB p”v- w MB K Km®M ¢¢i ¢QÊ+ K°i MY im pB *?m >¢M? L?B +O h`B m *Ym JBM?
#Ä ¢BX

>„M M; ~M; ¢-m M?bM h`B m h L; mv M M|B,
@ :B ;B - b„T T?€i bBM? +?mv M ;b\
h`B m h L; mv M ?„+ ?„+ +QÌB H¢M?- M?„K K„i KBM? iQÎM; K°i H€i- M; |M i v F?¬
M ?² MQÊ+ ; ä M? - +m®B +MM; M|B,
@ G½Q T?m b) M|B ¢°M; +€+ i`QÎM; H½Q F?€+ +O ;B i°+- ¢2K #®M M; QÌB pW `°
.QÆM; iBM? F?ÄB pk i`K5

N39X *?QÆM; NN9, æ¢B •K JQm- .½ h•K GÈMX UkV

h`B m \*Ym JBM? pW FBM? pW pmB H¢B +?'M ¢°M; - ?d iU M?B M H` h`B m h L;
G¢+- M?QM; F?B T bÊ H` Km®M t| ¢B iQ`M #° h?,M; .QÆM; iBM?5 S?ªB #B i h?
T?K i?m°+ h`B m ;B #¼M ?„M- ?`M; M,K ¢ m ?QÈM; #¼M ?„M iB M +®M; ¢¢B HQÊ
/B i K°i F?Ä iBM? +-m\
>¢ ;BÈB +€B ;b i`¼M; v m M?`i\ æQÆM; M?B M H` i`B M; mv M im Hmv M5 J` i`B
M?B M H` iBM? +-m i`M M; "T HBM? F?Q5 æ½ +| iBM? +-m i²M i¢B- KÈB +| i?
M; mv M im Hmv M- H` i`K +°i ¢ iWM; ;B i°+- i? HU+ /WM; +?•M5
>Ov h?,M; .QÆM; iBM?- F?¬M; T?ªB H` iU ¢Q¢M K°i i v b Q\
h`B m *Ym JBM? /MM; €M? K„i M; ?B ?Q†+ M?bM t2K ;B ;B - M?Q M m ¢®B T?QÆM
K` M|B- ?„M F?¬M; b B #B i H„K Km®M [m€i ?ÄB H½Q ;B ?Ä +| T?ªB ¢B M `²B ?
@ > ? ? 5
h`B m h L; mv M MÎ MK +QÌB- €M? K„i M?bM ?QÈM; #-m i`ìBX
@ *Ym JBM?- M; QÆB M|B M m M?Q h?¬M ok iBM? +?d +ÁM h`B m ;B +?9M; i K`
i? K i?QªB K€B b Q\
@ :B ;B - w +O M; QÆB H`

h`€B iBK +O h`B m *Ym JBM? F?¬M; F?ÄB ç°i ç°i ç°i K" +m²M; M?ªv /UM; H M- M
K°i h`B m ;B - +€B FB w M; ?o h`B m ;B +?QM? H" #€ +?O /mv M?'i +O hmv i G-
/mv M?'i i`QM; iBM? F?¬M; HÈM M?Q p"v5

@ h`QÈ+ K„i- ç M; +| K°i +Æ ?°B i®i M?Q p"v5

h`B m h L;mv M i?m ?²B €M? K„iX

@ *| #B i K'v i`,K p¢M M,K i`QÈ+- ç½ iWM; +| K°i i?¬M i?9 i?B M bBM? ç` /QDM;
H„K i?¬M T? K°i T?¬M # iBM? pU+- H9+ M"v KÈB #` T?QM; i`'M F?¬M; \

@ L?È`ä5

æ¢B bU M?Q p"v- h`B m *Ym JBM? ?€ +| i? [m MX

@ æ-m i?¬M i?9 M"v- b„T T?€ +'K K" ` `²B5

h`B m h L;mv M M?"M M?¢i M|BX

h`B m \*Ym JBM? /M b Q +kM; H" im´Bi` i?B m FB M M?šM- M; ?2 p"v F?¬M; F?ÄB
FBM? ?¬K°i iB M; M|B,

@ o"v M?'i ç`M? T?ªB ç2K pB + M"v i?¬M; +€Q i'i +ª K¼B M; QÌB- ;B +® T?QM; 'M

@ G¢B ç +?Q ç-m i?¬M i?9 M"v tm'i ?B M- F?¬M; T?ªB +`M; i®i b Q\

h`B m h L;mv M b•K H½M? M|BX

L m M?Q H9+ M"v G•K G¢+ î ç v- imv i ç®B b) F?¬M; iBM iQÎM; H½Q ç-m F?¬M; i
iQ€i` #B m H° ç€M; bÊ M?Q i? 5

h`B m *Ym JBM? ç°i M?B M ?B m çQÈ+- H½Q M?•M FB H" Km®M F?m b|B Mm®i ?
i`W ç®B i?O5 *?d H"- /M +?Q +| i? ç2K L;•M L;mv i i?9 T?QM; 'M H-M M[- M?QM
F?¬M; i? p½M ?²B- +€B M"v +| HÈB b Q\

@ æ² ç-M5

h`B m h L;mv M +| +?9i +?d iB + ` M b„i F?¬M; i?"M? i?ûT M|BX

@ h?S M?'i- h`B m ;B +?9M; i +| i? bÈK H"K` T?ªM SM;- ç2K M?•M HU+- i`B M
T?QÆM; M iQ"Mc i?S ? B- +?Q /M H¢B #` L;•M L;mv i i?9 T?€ ?m, K°i MY iBM? p
K®i M?" +?B t [mv M HU+- +MM; K°i M?" ç°+ +?QÎM; ?ÆM T?•M MY [mv M HU+
?¢; BÈB +m®B +MM; +?d H" ç€ ç†i +?•M +O +?9M; i - +?9M; i [mv i9+ î h?¬M; B
KÈB HB M iK+ F?¬M; M; WM; i?"M? T?¬M #` bmM; ç M h?¬M; BÈB- +?Q /M +?9M; i
KQÌB hmv i G¬B iBM? pU+ i?b M?Q i? M"Q\

h`B m *Ym JBM? +kM; F?¬M; +| T?€+? HU+ M?Q H½Q ç-m- M?QM; +kM; #B i pb +€
#¼M M; QÌB G•K G¢+- i?"K +?Q M´ M€i iQ" M #° h?, M; .QÆM; iBM? /B i F?~m5 æ2K
;B KÈB +| i? pKM; i`°K ç2K M?•M HU+ p"i iQ +?mv M /B- i?®B HmB F?ÄB +?B M i
F?€+ çB ç®B K†i L;•M L;mv i i?9- K" #¼M ?„M i?b +| i? i?"i pmB p K" î T?Q b m

L?QM; h`B m *Ym JBM? iU M?"M H"K F?¬M; çQÈ+ +?mv M €+ M?Q p"v- +?d H" M; š
KbM? K" +? i b) F?B M ç¢Q i•K ?„M / Q ç°M;- +, M #ªM F?¬M; M i•K M´B5

>„M +kM; F?¬M; +| iQ +€+? çB M; ?B p'M- F?mv M + M- /M b Q +?d +¬M F?¬M; T?
+kM; +| i? v M i•K i?QªB K€B M|B,

@ :B ;B - +| i? i`QÈ+ HQm *?m >¢M? L?B K°i K¢M; ? v F?¬M; \

@ >W- M K M?•M H'v bU M; ?B T H"K i`¼M;- M; QÆB +?ÆB +ÁM +?Q çO b Q\

h`B m h L;mv M +| +?9i +?d iB + ` M b„i F?¬M; i?"M? i?ûT- çS +?€m M"v i?B M
H•v /QM? i"i t'm v m ?Q M; „i +Ä- bQ ç'm ?Q pBM?- ç +?Q ?„M ?ÆB +| p #'i K½M

@ :B ;B - M; QÆB ç½ ?B m H-K5

*?mv M +?Q iÈB #•v ;BÌ- h`B m *Ym JBM? +kM; +?d +| i? ç2K bU ibM? T?€i ?B M
+?QM? H` :B<sup>a</sup>B L;[ GBM? GmM; >Q M|B` - M m F?¬M; h`B m h L;mv M i`i M?B M
M?Q p"v- Km®M çm`B ;B i K°i hBM? æ çdM? T?QM; H½Q i´ ç½ H` M;`M F?| Km¬M
+ÁM Km®M #„i ;B[\\

@ L;mv M H B H` :B^aB L;[GBM? GmM; >Q 5

h`B m h L;mv M +kM; H` F?m¬M K†i +| +?9i ç°M;- p®M H`v HU+ HQÊM; iQ+? Hkv
çdM? T?QM;- ?B M içB H` i?ÌB çB K Km®M €T+? - M`Q +ÁM +| i? HçB çB ?'T i?K
L?B F?¬M; +| +€+? M;?o ;bX

>„M M;?o M;?o M|B,

@ a m F?B tQM; pB +- ;B i- F?¬M; çQÊ+ HQm HçB #'i +S /'m p i ;b5

h`B m \*Ym JBM? #B i`ä ;B ;B ç½ ç€T SM;- F?¬M; F?ÄB ççB ?d M|B,

@ h¬M M?B ?B m çQÊ+5 "'i [m€- #®M M;QÌB FB ç m H` hBM? æ - ç€M? i M +kM;

@ G½Q T?m iU M?B M #B i`ä- #'i [m€- +| oK ©M? h€M K` M|B- /M #¼M ?„M i?`M? i
ç`M? +| i? K v K„M i?Q€i F?ÄB5

h`B m h L;mv M HçM? HMM; M|B` X

oK ©M? i€M H` ç°+ p"i +O h?¬M ;BÈB- +| i? içK i?ÌB ç +?Q im pB pä ;B<sup>a</sup> ?Q`M i
pÈB pä ;B^a +kM; F?¬M; +| +?¶ t'm- M;QÊ+ HçB +| ?B m [m^a´M ç`M? i•K i?¬M ioM
/M H` hBM? æ H½Q i´ +kM; F?¬M; M?'i ç`M? +| i? F`T i?ÌB T?€i ;B€+X

o"i M?Q p"v î h?¬M ;BÈB +kM; `i i`•M [mw- +kM; +?d +| h?QÊM; h?B M i?¬M i´ i¬M
KÈB +| i? H`v çQÊ+- i?¬M; [m T?QÆM; i?S+ ç†+ i?M çQ tm®M; ?ç ;BÈB- /MM; ç
ç€M? K°i +?m`M5

ob ç°+ #€ hmv i G¬B iBM? pU+- K°i +€B ;B€ HÈM M`v iU M?B M + K HÁM; #Ä- M?C
iU KbM? çB +MM; ;B +?O p` K`v æçB i`QÎM; H½Q +•m i?¬M;- K°i KbM? ?„M +ÁM
[mv i ç`M? M?Q p"vX

G•K Gç+ b) F?¬M; M;?o iÈB /½ i•K +O h`B m h L;mv M ç€M; bÊ M?Q p"v- `ä`M; ç
i?`M? +Æ ?°B ç +?Q ;B i°+ #¼M ?¼ F?m +? i`QÆM; i?U+ HU+- #®M M;QÌB Î HçB
FB M * Q o•M S?B K M; i?2Q h?€B Gç+- h`Q hY aQÆM; i`Î p X

.MM; KkB +?| +O * Q o•M S?B iU M?B M +| i? i?2Q óo`ð +?çv iÈB- +kM; ç9M; H
F?¬M; +| bÊ i?'i Hç+ #¼M M;QÌB h?€B Gç+X L?QM; ç +?Q G•K Gç+ i?B m +?9i M[
S?B M;mv M #^aM F?m¬M K†i M? im'M #`ç€M? + Q + Q bQM; H M- M?QM; t2K €M
?ÊM ?Î- ;B®M; M?Q ç€M? i?„M; i`"M HÈM p"vX

@ aQ T?K- #´M pQÆM; iY +kM; F?¬M; +| +?Q M;QÆB K'i K†i5

*€B ç-m a|B M`v +?SM; FB M G•K Gç+ H"TiS+ /QÆM; /QÆM; ç„+ w M|B,

@ *| K°i iB m /m +¬M Km®M F?B / ç Km°B- #´M pQÆM; iY +MM; #¼M ?¼ ç€M? [r
i?„M; i`Î p 5

N38X *?QÆM; NN8, .B i E?~mX URV

G•K Gç+ KdK +QÌB- ?QÈM; h?€B Gç+ M|B,

@ *?mv M ;b t^av ` \\

>ÄB * Q o•M S?B K" M|B- i M FB F?ŠM; ç`M? b) iU #B M iU /B M K°i T?2M- KQİ
p" M; +?Q +?QM? ?„M- ?Q" M iQ" M F?¬M; +| i`¼M; çB KX

@ h +MM; hY aQÆM; ç M; î i` M çQİM; /m M; QçM- +| K'v ;B ?Ä iÈB ç M ;BĐM hY
ç®B i?O- * Q ççB + ` i v ;B€Q ?m' M #¼M ?„M i?Q€M; K°i T?€i5 L?[M; M; QİB FB
[m€ * Q ççB + HÈB ?çB ?ÆM5 *"m- F?¬M; +| pB + ;b \

h?€B Gç+ +?SM; FB M * Q o•M S?B M?€v K„i` ?B m- p°B p" M; p¶ ?„M K°i +•m K½
*| i? ç€M? #` i?QÆM; * Q o•M S?B- i?U+ +| i? H" /m +¬M b Q\ .m +¬M hBM? >Q"
L?'i ç`M? H" ç iY h`B m ;B 5

L?QM; G•K Gç+ HçB F?¬M; bÊ +?9i M"Q- M; v +ª h`B m ;B ?„M +kM; /€K i`Î K†i- ?
>„M T?'i T?'i i v M|B,

@ E?¬M; +| pB + ;bX æ€M? i?b ç€M?- M m /€K ç M ;•v +?mv M- i`U+ iB T T? çB5
>„M b€i F?Q pW H°- +?d +¬M h?€B Gç+ çB +?QM? ççQ- p"v ?„M imv i ç®B #ªQ ?°
H½Q iY +kM; /€K ç'm5

h?€B Gç+ ç®B pÈB G•K Gç+ +| iU iBM KM [m€M; - M; ?2 p"v F?¬M; F?ÄB ?QM; T?
L;mv i h¬M; - ?„M T?B M K'v *?O GBM? +ªM? - >çQ GBM? +ªM? + Q i?O ç½ T?B M
HçB p¶ K°i iBM? pU+ *?Q h¬M p"v i?b +"M; i®iX

S?B M Gv i?b •K i?¬K H„+ ç¬m- M; QÊ+ HçB H" *?m >çM? L?B +| +?9i i€M i?QÎM
M v M K M?•M +| ; M M?Q p"v ç½ F?¬M; M?B m H„K- M m F?¬M; +| M?Q i? - G•K G
F?¬M; i? v M" M; M; ,M çQÊ+ K°i FB T5

L?QM; +| ; M +kM; iMv iWM; M; QİB K" F?€+ M? m- M m M?Q G•K Gç+ F?¬M; +| i?U
H" F?¬M; #B i b®M; +? iX

J†i F?€+- H€ ; M +ªm * Q o•M S?B +kM; H" `i HÈM- +| i? im Hmv M ç M iBM? pU+
/MM; çQÊ+ b Q\ >„M HçB F?¬M; #B i +€B ;¼B H" ó.m +¬Mô FB i?"i` H" M; QİB
pšM ç€M?- çO ç +?SM; KBM? #ªM iQM? +O ?„M F?¬M; t'm5

G•K Gç+ M?bM p T?Q * Q o•M S?B- K" * Q o•M S?B i?b H" QĐM M;U+ ?|T #KM; - K
F?2M M; ÊB i X G•K Gç+ M?`M F?¬M; çQÊ+ +QİB H M K°i iB M; M|B,

@ s2K M; QÆB i`mM; i?"M? p" i" M i•K M?Q p"v- i`QÊ+ b m M; QÆB +kM; H" +?| +Q
h?€B Gç+ H" çQÊ+5

@ :•m- #`M pQÆM; iY H" a|B- F?¬M; TªB +~m5

* Q o•M S?B ?`M ? M M|B- K°i #° Km®M +„M M; QİBX

G•K Gç+- h?€B Gç+ +QİB ? ? - h"Q hY aQÆM; - *?m >çM? L?B i?b `Ki` K°i Qi- +
S?B M Gv i?b •K i?¬K i?Î /`B- M?[M; M; QİB M"v pW ç M h`B m i?"M? HB M ç„+ i°B
;B - +| M M +MM; #¼M M; QİB G•K Gç+ T?•M `ä ;BÈB imv M ? v F?¬M; \

G•K Gç+ t€+ i?U+ +QİM; ?Q" M? - M?QM; M?Q i? M"Q +kM; F?¬M; +| Fª M, M; ç'm
K ?B m F?¬M; ;B M +¬M; T?€T- +| i? iMv i?İB p¶ p¶ #İ K¬M; `İB çB- M?QM; S?B
*?Q /M S?B M Gv +| i? +?çv- M?QM; ;B i°+ i` M h?, M; .QÆM; iBM? FB i?b H`K b

>„M +?`m çB K°i +?mv M M"v- p®M H" Km®M KİB +?"Q G•K Gç+- M?QM; M?[M; M
+kM; T?€i ?B M K†+ /M G•K Gç+ F?¬M; +| ?mM; ? ,M; +"M [m'v M?Q M; QİB i` im
M?QM; M°B M; çQ +, M #ªM F?¬M; +| Fª M, M; i?¬M T?K+ ;B i°+ M"Q5

L; QİB F?¬M; +| KİB +?"Q ç M- M?QM; +?mv M ibM? ç„+ i°B pÈB M; QİB ?„M ç½ +| T
iU M?B M +ªK i?'v Q M F?m' i`²B- +"M; t2K G•K Gç+ HçB +"M; F?¬M; i?Q+? - ?"M
h?, M; .QÆM; iBM?X

L?QM; h`B m h L;mv M ç½ Km®M #¼M ?„M Î +?¶ M"v +?İ iBM iS+- S?B M Gv +kM;
+?d +| i? ç2K ;B" M MûM i`QM; #KM; X

N3dX *?QÆM; NNd, >B M _ _ ,M; L M?X URV

"ÎB pb [mw ?B K- +€B ç² +?ÆB M"v iW i`QÊ+ ç M M v H" +| iB M K" F?¬M; Km ç
L;mv M +| i? H'v` #®M +?ûM ç M F? Q i?QÎM; #¼M ?„M- +€B M"v ç½ pQÊi` F?
H" ?MM; ?²M ç M ;¬M M?Q T?€ bªM`²BX

"®M +?ûM i` çQÊ+ #QM; H M- MQÊ+ i` ?B M H M K"m p" M; - T?B m ç°M; H M K°
HÁM; M;QÎB- HçB ç +?Q M;QÎB M;?2 i?'v +| HQçB +ªK ;B€+ ç„K +?bK # M i`QM; c

@ P - +O i ç•m\ *O i ç•m\

æQÎM; æB K H"TiS+ M?ªv /UM; H M- M?bM i?'v i?S i®i M" M; iU M?B M H" +€B ;b
h`B m h L;mv M ?ÆB +| p +QÎB t'm ?'- ?„M i?"i F?¬M; M;ì H9+ M"v #¼M M;QÎB G
G•K Gç+ i?Î /"B M|B,

@ æWM; H"K`°M- •M- T?¬M +O i i†M; +?Q M;QÆB5

@ *€B M"v +ÁM F?¬M; b B #B i H„K5

æQÎM; æB K F?¬M; +?9i M"Q F?€+? F?Q K" çQç i H'v +?ûM i`- +¬ +¬ +¬- # ç M ?
i` M"v m®M; bç+?- K°i #° pšM +?Q i?Ä K½M- HçB ç2K €M? K„i i? K H K M?bM p

L?[M; M,K M"v çB tm®M;- #¼M M;QÎB S?B M Gv +kM; #B i æQÎM; æB K +?mv M K
M" M; F?€+? F?Q- p°B p" M; M„K H M +?ûM i` m®M; tm®M;X

h`B m h L;mv M F?) +? m K"v- +€B M"v +MM; F ?Qç+? +| +?9i F?€+ #B i- M?QM;
+kM; K v F?¬M; T?ªB H" F?¬M; +| +?m~M #`- ç½ /MM; i' F?Q +QÎM; ?"M? T?QM; +
Gç+ K ?B m F?¬M; ;B M +¬M; T?€T +kM; i`®M F?¬M; i?Q€i5

@ «B

æQÎM; æB K +kM; F?¬M; H•m H„K M;²B T?`+? Îi` M K†i ;? ?W ?W Hª HQÊiX

@ hçB b Q M;QÎB i F?¬M; +| F?Q HU+ 5

•M? K„i +O G•K Gç+ M;QM; iK- H9+ M"v S?B M Gv- *?m >çM? L?B- E?QÆM; >m
i` M K†i ç'i- ç²M; i?ÎB H°` +?9i ?QªM; ?®i- #ÎB pb #¼M ?„M ç M; +ªK ;B€+ HU+ H
F?„+ M;„M M?Q p"v- ç½ iW hBM? æ çdM? T?QM; ?ç tm®M; GBM? +ªM?- i?"K +?Q
i?"M? i²M içB i`QM; i¬M; /QÊB +?| i M?'i +O pã ;Bª5

hmv i?•M i? +O #¼M ?„M v M;mv M +QÎM; ?Q" M?- M?QM; ç½ K'i çB HBM? HU+
i?'i +€ K†+ M;QÎB +?ûK ;B i- ç•v +?QM? H" +U+ F€ M;mv ?B K5

h`QM; K'v M;QÎB Î ç•v- M;QçB i`W æQÎM; æB K +ÁM +| i? çM M; ?`+? ` - +€B M"Ç
b€M; HÁM;- H"TiS+ ?B m çQÊ+ H" h`B m h L;mv M ?ç ç°+ i?O5

h? M?QM; K"- ?„M pb +€B ;b Km®M H"K M?Q p"v\ *€B M"v ç®B pÈB ?„M +| +?¶ i®
i? H"K +?Q hBM? æ *?Q h¬M +kM; K'i çB HBM? HU+ imv i ç®B i`•M [mw- b) F?¬
h•K i` +?9i M"Q- #¼M ?„M`®i +m°+ ç½ H"K bU ibM? i°B €+ i"v i`ÎB ;b- K" H"K +?
;B€ HÈM M?Q p"v- `ä`"M; +?Q i?'v Km®M çQ #¼M ?„M p"Q +?¶ +? i5

.MM; i?U+ HU+ +O h`B m ;B - ?Q" MiQ" M +| i? i`QM; +?QM? /B M ;B Q T?QM; ç€
HU +?¼M K°i T?QÆM; T?€T tY Hw ç„i çÄ M?Q p"v- ç•v F?¬M; T?ªB M|B`ä Km®M
Km®M çÆM ;BªM çª #çB #¼M ?„M5

S?B M Gv +ÁM iQÎM; `^M; H" h`B m *Ym JBM? +?¼M i`9M; *?m >çM? L?B- #ÎB p
F?¬M; i?2Q- H"K +?Q ç®B T?QÆM; ç°M; b€i +Æ- i?dM? ç°M; h`B m h L;mv M`
i?•M K'i ? i- hBM? æ *?Q h¬M +ÁM F?¬M; T?ªB ?²M; K K iMv M;QÎB M„M #|T b Q

L?QM; ?„M F?¬M; +| HB M [m M ;b 5

h`B m *Ym JBM? Km®M *?m >¢M? L?B ?„M +kM; F?¬M; T?ªM ç®B- /M b Q +kM; F
#S+X G`K ;b +ÁM Km®M H½M; T?Q GBM? .QÊ+ î i` M M;QÌB ?„M\ *?ŠM; H) +| M;
S?B M Gv M;?o p"v- F?m¬M K†i iS+ F?„+ i`î M M i`„M; # +?- M m çQÌM; çQÌM; K°i
+9+ ?Q K` M|B- p"v ?„M i?“i bU H` M?ªv ç M i`QM; #B M `°M; +kM; `Y F?¬M; bç
+QÌB ç M +? i`²B5

>„M M;?o M?Q p"v- H` ?Q`M iQ`M çQ€M F?¬M; çQÊ+ Hw /Q h`B m ;B ;B i #¼M ?„M
o•M S?B t€+ i?U+ ç„+ i°B i°+ M?•M h`B m ;B - M?QM; ?Q`M iQ`M F?¬M; i' i v m H½
#¼M ?„M M?Q i? ?5

@ > ? ?

h`QM; K°i iB M; +QÌB /`B- h`B m \*Ym JBM? +kM; tm'i ?B M î i`QM; T?ÁM; X >„M /M
[m #° M;U+ b[+O *?m >¢M? L?B- H° ` K°i iB HY M|M; +?B F?QX

@ hB m K„ M?•M- M;QÆB H` i`®M F?¬M; i?Q€i HÁM; #`M i v +O i 5

h`B m h L;mv M M?QÈM; K`v M|B,

@ G`K +?QM? bU [m M i`¼M; ?ÆM- F?¬M; çQÊ+ HQm HçB ?"m ?QçM5

@ o•M; - ;B ;B 5

h`B m \*Ym JBM? i•K i?¬M `MM; KbM?- HB M p°B +mM; FQM? i`ª HÌBX L?QM; +?d
*?m >¢M? L?B- im pB +O ?„M +| i? M?ªv H M çç i iÈB hBM? æ i K i`¼M; i?B M- H
HU+- i`î i?“M? h®B \*QÌM; :Bª +O ;B i°+ î i`QM; i-K i v- ç M H9+ ç| B /€K ç®B pÊ

a„+ K†i +O *?m >¢M? L?B F?¬M; F?ÄB i`„M; # +?- M`M; M;?2 çQÊ+ ` w iS i`QM;
L;mv MX æ®B T?QÆM; +?ŠM; M?[M; Km®M çQç i H'v K°i MY im pB+O M`M; - b n
ç2K M`M; /B i F?~m5 L`M; F?¬M; F?ÄB çQ €M? K„i tBM ;B9T çÐ M?bM ?QÈM; G•
i? i`¬M; +`v p`Q M;QÌB i? M? MB M M`v ççB T?€i i?¬M mv `²B5

h`B m ;B ;B ççB i? ççB- + Q i?O M?B m M?Q K•v- M`M; +kM; F?¬M; +| i`¬M; +"
h`B m i?“M? ` K°i +€B H' i?OM; çB ` X L?QM; G•K Gç+ K ?B m F?¬M; ;B M +¬M;
`i +| ?B p¼M; ç2K K'v M;QÌB #¼M ?„M i?Q€i çB M iQ`MX

L?QM; ç +?Q M`M; i?i p¼M; +?QM? H`- G•K Gç+ ;B®M; M?Q bÊ +?€M; p€M; - +,
i?Q€M; K°i T?€i- K` ? B i v +O h`B m *Ym JBM? ç½ #„i çB [m - i`QM; €M? K„i +`M
H K- ?€Q b„+X

@ *9i5

h?•M ?bM? +O G•K Gç+ i?Q€M; ç°M; - tQ€i K°i +QÊ+ ççT çB ` - #`M? i?Q€M; K°
;B®M; M?Q S?QM; >Ä Gm•M- [m v i`ÁM H,M i`î p - ç2K p€+? iQÌM; +S i? K` T?€
iS+ ç½ K' i çB #|M; /€M; X

a„+ K†i M;mv M #ªM i?QM; /QM; +O h`B m h L;mv M ?ÆB ç´B- ?„M iW K°i FQ+? M
ç®B T?QÆM; +QÌM; ççB,

@ hBM? æ L?` i`¼M; i?B M\ h'M +`T `²B b Q\

hB m iY M`v i`QÊ+ FB `ä `M; H`hBM? æ M?i i`¼M; i?B M- M|B M?Q i? M`Q i`M
M[- iB m iY M`v imv i ç®B F?¬M; ç-v 8yy im´B- M?QM; ç½ H`hBM? æ L?` i`¼M;
i`QM; H`+? bY +O hmv i G¬B iBM? pU+ ç½ tm'i ?B M [m b Q\

L?QM; h`B m h L;mv M +kM; +?d H` +| +?9i H„T #„T FBM? ?½B K` i?¬B- /M b Q hE
F?¬M; ;b ?ÆM +€B M`v- ?„M H`hBM? æ çdM? T?QM; - K` î i` M M„K; B[T?€T i„+ +
?ç ;BÈB- +?ŠM; H) +ÁM F?¬M; ç®B T?| çQÊ+ K°i iB m iY +?d H`hBM? æ L?` i`¼M;

L m M?Q F?¬M; T?ªB bÊ #¼M ?„M +?çv i`®M- +kM; +,M #ªM F?¬M; +¬M T?K+ /QÊ
H½M; T?Q GBM? .QÊ+ bB m +`T i`•M [mw +O h?¬M ;BÈB5

@ ob +€B ;b\

G•K G¢+ tQ v M;Q`B H¢B M?bM +?^K +?^K p`Q h`B m h L;mv M- M;[F?Q +U+ F€ i
@ æ®B pÈB K°i M;Q`B ?ŠM T?ªB +? i- +–M ;b M|B M?ªK M?B m M?Q p"v\
h`B m h L;mv M H¢M? HMM; M|B ` - i`QM; K„i ?„M- M,K M;Q`B G•K G¢+ ¸½ +MM;
@ >¶M ¸ªM5
h`B m *Ym JBM? +m®M M;QÊ+ [m v p - K°i +QÈ+ FB +O G•K G¢+ +kM; F?¬M; +
FB iU M?B M F?¬M; +| F?ª M,M; ¸®B pÈB K°i hBM? æ i¢Q i?“M? ¸ª FQ+? M;?B K
` p`B #9M; K€m- M?m°K ¸ M M;U+ iQK ¸2M K°i KªM?X

N33X *?QÆM; NN3, >B M _ _ ,M; L M?X UkV

>„M ?mM; /[K` M?bM +?^K +?^K p`Q G•K G¢+- pW `²B ?„M î i`QM; i v G•K G¢+ ,
h`B m h L;mv M ¸½ +| F ?Q¢+? /B i F?~m- ?„M +kM; HU+ ¸ tm®M; iQM? ibM?- F
i?“i +€ `ä `”M; +ÁM +| i? H`K +?Q ?„M ,M i?B i i?ÁB- ?„M i`QM; +ÆM ;B”M /[- F?-
@ L|B M,M; H¶ K½M;- T?¢i M;QÆB 8y +€B i€i i B5
h v T?ªB +O G•K G¢+ M? pšv- # # # - HB MiK+ î i` M Kti h`B m *Ym JBM? +m²M
iS+ HB M ¸2K Kti +O ¸®B T?QÆM; ¸€M? bQM;X
E?¬M; M;?o iÈB h`B m \*Ym JBM? +ÁM +| +?9i iBM? i?–M ó;BªB i`Qô- bYM; b®i M,
@ L;QÆB ¸€M? M?B m ?ÆM K°i +€B5
G•K G¢+ +Q`B ? ? - K°i +QÈ+ ¸€ # v ?„M M|B,
@ *QB M?Q H` F?2M i?QîM; i? K p`Q5
a„+ Kti +O h`B m h L;mv M i?®B ?„+ - iB m iY M”v `ä `”M; /€K î i`QÈ+ Kti ?„M ¸
+O ?„M- ?Q”M iQ”M F?¬M; +| ¸ ?„M p`Q K„i5 \*”M; K’m +?®i +?QM? H`- G•K G¢-
?B m- M? M? ¸ M ?„M +,M #ªM F?¬M; +€+? M”Q M; ,M +ªM- ¸ +?Q i`QM; HÁM; +O
L?QM; ?„M H` i²M i¢B ¸dM? T?QM; +O ?¢ ;BÈB- p¬ Hm”M H` HU+ HQÊM; ? v H` M
¸ M ;–M p¬ ?¢M ibM? i`¢M; #` ?¢ ;BÈB #”B tQ+?X J” +?“K +?¢T F?¬M; +| T?B i?
¸QÊ+ iQ+? Hkv +”M; i?•K ?”m- K°i T?QÆM; /B M F?€+ +kM; H` HQ H„M; i?–M FB
FûQ i?b FûQ5
æQÆM; M?B M- +ÁM +| K°i ¸B K +”M; [m M i`¼M; ?ÆM- +€B FB +?QM? H` i?`B ¸
+ Q i?O ¸SM; ¸–m i? ;B M- +”M; H` M?•M p”i +| [mv M ?”M? +O h`B m ;B - M„K ;L
iBM? pU+- M?QM; ¸B ¸ M h?–M ;BÈB `²B- ?„M +?d +| i? H`K i M HQM? [m M5
h?|B [m2M M„K [mv M- B +| i? +?“m ¸QÊ+ +? M? H +? M?Q p"v\ L m F?¬M; T?ª

h`QM; M°B i•K h`B m h L;mv M F?B T bÊ ç M ;B”i KbM?- M?QM; #ªM i?•M T?ªM S M
H”T iS+ /MM; i€M? K¢M; +?B M;mv M ?| ;BªB HU+ T?€ ?Q¢B +O FBK ? T?€T i„+
L?QM; b m F?B G•K G¢+ iB M p”Q hBM? æ L?`i`¼M; i?B M- HU+ b€i i?QÆM; +O
i? K ç€M; bÊ- ç +?Q h`B m h L;mv M ? Q i’M çB ;—M M?Q K°i T?—M KQÌB i€M? K¢
iQ”M F?m i`K+ HU+ T?€ ?Q¢B i`QM; +Æ i? 5

*€B M”v ç®B pÈB ?„M K” M|B H” ? Q i’M i?”i HÈM- ç +?Q ?„M M;mv M #ªM +| i€K
;BªK K¢M? i€K i`,K M,K- ç m HÁM; +? i ?„M `²B5

@ hB m iY M”v i?”i H” ç€M; bÊ5

sAl XsPl sPl lI5 i`QM; M?€v K„i M?Q p”v- +?mM; [m M? h`B m h L;mv M tm’i ?B
im´B M?bM p T?Q i` M i’i +ªF?¬M; ;B®M; M? m- M?QM; iWM; +€B ç m +| çQÊ+ H
F?¬M; +| K°i +€B M”Q v m ?ÆM h`B m h L;mv M5

h`B m ;B ;B +?O- +Ym ç¢B i`QÎM; H½Q ç m tm’i ?B M5

•M? K„i +O G•K G¢+ çªQ [m - i`QM; M°B i•K +”M; M;”v +”M; F?ŠM; ç`M? +€B b€i
i—M; h`B m ;B #B i ç MX L?QM; H” pb +€B ;b\

Jm®M M|B * Q o•M S?B +MM; h`B m ;B tmM; ç°i ?Q”M iQ”M H” pB + M?Ä ?¢i pW
JBM? ?€Q b„+ +?d bÊ +kM; F?¬M; +| i? FBM? ç°M; M?[M; ç¢B H½Q M”v çB ` /šM

>„M /M i?¬M; KBM? i? M”Q- H¢B ?€ +| i? M;?o ç M h`B m ;B +kM; /€K K¢Q ?B K
HBM? ç²i?€M- ;B i®+ T?€ #Ä MB K T?QM; +O L;•M L;mv i i?9\ oB + €+ M?Q p”v h
imv i F?¬M; +| i? H°` K°i /’m p i- #ÎB p”v /B i F?~m H” i’i M?B M5

L?QM; h`B m ;B F?¬M; M;î +?QM? H”- G•K G¢+ +Q M?B M M;?`+? i?B M M?Q i?

”i [m€ bU iB M? T?€i i`B M ç M MQÈ+ M”v- h`B m ;B +® M?B M b) F?¬M; #Ä [m M
M”v- K” G•K G¢+ +kM; F?¬M; + K i•K p¶ K¬M; `ÌB çB M?Q p”v5

L m M;QÌB Km®M ;B i ?„M- T?ªB +| ;B€+ M;° #` ?„M T?ªM ;B i5

@ ob +€B ;b\

G•K G¢+ ?QÈM; p M?[M; ç¢B H½Q h`B m ;B M”v ?ÄB- imv ?„M F?¬M; T?ªB M?’i
M?QM; F?¬M; ?B m i?’m K” #` M;QÌB •K KQm €K iQ€M- HQ¢B +ªK ;B€+ M”v i?”T T

@ J°i M;QÌB b„T +? i- +—M #B i`ä pb +€B ;b b Q\

h`B m ;B h?’i i`QÎM; H½Q H¢M? HMM; M|B ` - imv G•K G¢+ t€+ i?U+ #B m ?B M ç
Î# M i`QM; h`B m i?”M? +| i’ F?Q i¼ i`’M- #¼M ?„M H¢B +| ;b T?ªB bÊ\

G•K G¢+ +QÌB ? ? M|B,

@ E€i?”i i +kM; F?¬M; [m M i•K- +?d +—M çm´B ;B i iQ”M #° #¼M M;QÆB- p”v +€
v m5

æ•v H” K°i HQ¢B iU iBM +O +QÌM; ;Bª- K†+ F M;”M +?B m p¢M +?B m- i +?d i v

@ GB m HoM?5

h`B m ;B ;B +?O b€i F?Q ~M ç°M;- M?QM; i`QÈ+ FB G•K G¢+ ç½ /MM; bU i?”i ç
iY M”v Îi` M T?€T i„+ HoM? M;° i?”i H” ç€M; bÊ- i?”K +?Q ç +?Q ?„M ç½ pQÊi [m
hBM? æ L?`i`¼M; i?B M +?B i?•M +| i? +?Q h`B m h L;mv M i`¼M; i?QÆM;- ? „
+MM; G•K G¢+ HB m K¢M;\

@ E?ÎB i’ F?Q5

h`B m ;B ;B +?O [m€iX

«M;- Î# M i`QM; K°i iB M; p M; M?Ä- K°i Km®M b€+? tm’i ?B M Îi` M F?¬M; h`B m
`°M; b€m /†K- ç° /”v i?b ;—M /†K- #b H” /Q FBK HQ¢B +’m i?”M?- i?QÈM; /B M çB

hWM; i? HU+ +| i? Î h? -M ok iBM? /WM; +?•M- ç m +| çQÊ+ K°i FB M "€M h? -M
ibM? +O #¼M ?„M5

L?QM; K"- mv HU+ +O "€M h? -M F?Q imv Î h? -M ;BÈB H" + 'T #"+ pd ? - M?QM; +
F?Q +ÁM Km®M ?B K +| - #ÎB pb i" B HB m /` i?QÌM; i?Q i?Èi- H"K` ç° F?| [m€ H

L?QM; #ÎB pb i? -M F?Q F? -M; i? Î ?ç ;BÈB- i²M içB "€M h? -M F?Q ç†+ i?M M"v M
?ç ;BÈB5 J" +?QM? H" #ÎB pb h? -M ;BÈB +| `i M?B m M; QÌB H" ?ç ;BÈB T?B i?; M
pçM H-M [m M ? - ç m H" i`, K T?QÆM; M; "M F Km®M H"K` K°i FB M "€M h? -M F
ç½ içQ i?"M? "€M h? -M F?Q i?"i bU H" bQ pÈB i? -M F?Q +ÁM Km®M [mw i`¼M; 5

æQÆM; M?B M- i? -M F?Q +kM; +| çO HQçB F?€+ #B i +?B T?•M- "€M h? -M F?Q
M, M; i`•M [mw [m çQÊ+ *?O i? -M F?QX

L; QÌB Hm -M Hm -M +| iQ i•K- i?"i; B®M; M?Q G•K Gç+- M m M?Q F? -M; +| h?B M
?„M iB M p"Q h? -M ;BÈB M? 'i ç`M? b) ibK +€+? i`mv M +?9i Qi #ªQ p"i +?Q i? iY
+?Q +€+ M" M; +| çQÊ+ M, M; HU+ iU #ªQ p KbM? - "€M h? -M F?Q iU M?B M H" HU

L?QM; #ÎB pb "€M h? -M F?Q ?B ?[m- Î h? -M ;BÈB +kM; +?d +| h?QÊM; h?B M h?
çO i" B HB m ç M +? i€+- +kM; ç9M; H" M?Q i? - hmv i G -B iBM? pU+ iQ M?Q p"v
HU+ M„K ;B["€M h? -M F?Q5

hU M?B M- "€M h? -M F?Q imv i ç®B F? -M; M; Èi b® M"v- +?d H" +| +?9i i? HU+ F
L; •M L; mv i iBM? hS ççB i°+- i' iB M #¼M ?„M K¶B M; QÌB H" h?QÊM; h?B M i? -
h?B M i? -M `i çQÊ+ h? -M oQÆM; +QB i`¼M; - i`QM; i v M„K ;B[i" B M; mv M +kM;
iQÌM; iQÊM; 5

:B®M; M?Q +MM; H" hBM? æ ç m +| KçM? v m F?€+ M? m- h?QÊM; h?B M i? -M i
M?Q p"vX .M b Q i? -M HBM? T?•M +?B M; ?B K F?„+ K" M|B +kM; +?d +| M, K + 'T
#B i i?U+ bU +?d H" M, K ççB +ªM? ;BÈB +| i? T?•M +?B b Q\

"¼M M; QÌB L; ?B K *?'M *"M F?ŠM; ç`M? i?m°+ p h?QÊM; h?B M i? -M iQÆM; ç®
[m€ i`bM? #` .B K h?B M çm´B ;B i +ÁM +| i? +? içQ` "€M h? -M F?Q- i?QM; /Q

"ÎB pb h? -M oQÆM; ç½ #` h?B M æ` +? QÈ+- ç M ?ç ;BÈB +kM; ç²M; /çM; +?d +|
;BÈB çdM? T?QM; - F? -M; +| Qm i? +?9i M"Q ç€M; M|B- +€B çm´B ;B i M"v +kM; F

lv HU+ +O "€M h? -M F?Q i?"T T? -M +QÌM; ççB- #ÎB pb Î H9+ +? içQ T?QM; 'M p
i„+ - i?"K +?Q +| i? Î b m F?B iQ" M /B M i?9+ /K+ i`QM; i?ÌB ;B M M; „M ççi iÈB i`
L; •M L; mv i i?9 H" HQçB i? -M i?9 +?QM? i?S+ ` - "€M h? -M F?Q imv i ç®B H" #B

NNRX *?QÆM; RyyR, E?ªB E€ GK+X URV

"ÎB pb "€M h? -M F?Q ?B ?[m- i' i -M; +O h`B m ;B Î h? -M ;BÈB +kM; F? -M; i?
"€M h? -M F?Q T?M ?ÊT h?Ov ? K" h`B m ;B im Hmv MX *€B "€M h? -M F?Q M"v
-M; M"v +„K +^K #" FB 5

hW çB K ç| +kM; +| i? i?'v çQÊ+- #¼M M; QÌB L; ?B K *?'M *"M F?ŠM; ç`M? +QÌM
h`B m ;B - #ÎB pb #¼M ?„M Hmv M +? #®M FB M "€M h? -M F?Q ç m ?Q" M iQ" M +
, M F?ÈT- ç†+ #B i H" h?B M G -B *?Mv- i" B HB m H -B ? bQ b€M? pÈB L; k >"M? iB

L?QM; #'i F M|B i? M"Q- K°i F?B i?9+ /K+ i' F?Q- mv HU+ M"v H"TiS+ ççB i`B
K"m p" M; +?B m`¼B- K¶B K°i ççQ ?"Q [m M; ç m i`"M ç-v HU+ b€i i?QÆM; ç€M;
i?Q€M; K°i T?€i- +?Q /M H" hBM? æ M? 'i i`¼M; i?B M +kM; +| i? H"TiS+ #` +„i

æ•v H" HU+ HQÊM; +O T?€Ti„+5

"€M h?—M F?Q Î i` M HU+ HQÊM; H` i²M i¢B ç M ;—M K¢M? M?'i ?¢ ;BÊB- H¢B +| T
? B çB T ;B imv i ç®B H` i²M i¢B FBM? F?OM; M?'i i? ;B M5

G•K G¢+ #'i ç°M; F?¬M; i`€M?- M?QM; i`QM; €M? K„i H¢B +?ÈT ç°M; H M +?B M v
KbM? M„K ;B[FBK ? T?€T i„+ +MM; "€M h?—M F?Q M`v +?'i +?S T?€T i„+ +?B H
M[5

>„M #¢Q `®M; K°i iB M;- ? B ç'K K¢M? K) +?ûK ` - ;B®M; M?Q HQm iBM? K`m p`M
""M?5

J°i iB M; p M; i?"i HÈM- G•K G¢+ H"TiS+ iWi¢B +?¶ #B M K'i- K` +?¶ ?„M /WM; +
iQ +?WM; i`,K i`QÊM;- i`U+ iB T ç2K h`B m i?"M? çKM; tmv M [m X Í +ª pMM; ç'i
K°i +€B ?® iQ- F?¬M; #B i M?B m # Q M?B mX

@ hB m iY M`v- ç½ +? i`²B b Q\

JQìB ç¢B H½Q +O h`B m ;B M? Q M? Q T?B m T?M Î T?Q i` M ?® b•m- pW `²B
M; v +ª #¼M ?„M +kM; F?¬M; /€K i?ª ` i?—M i?S+ [m€ KS+ iB T +°M- M m F?¬M;
#` pšM H¢+- iU M?B M F?¬M; +| F?ª M,M; #B i `ä G•K G¢+ ç M i°i +MM; +? i ? v +
P M?5

J†i ç'i ç°i M?B M T?€i ` K°i ?²B M´ K¢M?- iQ`M #° ç¢B ç` ;B®M; M?Q F?B m pk +
K°i T?€i- K°i ç¢Q M?•M ªM? ;B®M; M?Q KkBiMiWi`QM; HÁM; ç'itmv M` - H¢B #
iB T ç€M? H M ;B[F?¬M; i`mM; h`B m i?"M?- ç2K +€B i?"M? i?` F?¬M; i`mM; M
i?¬BX

G•K G¢+ H¢B K°i H—M M[T?€ pÐ K†i ç'i h`B m i?"M?- T?B m T?M Î ;B[ F?¬M; i`
K°i p i K€m iQÆB- M?QM; +?B M wi?B m ç®i ?Q`M iQ`M ?bM? i?"M? Î # M M;Q`B
ç'K K`m p`M; +U+ HÈM- i`M ç-v €T HU+ +?'M M?B T ? i i?ªvX

JÈB K°i FQ+? FB - G•K G¢+ Î # M i` M bQ ç'm T?€T i„+ F?¬M; +| ?¢B +?`m i?B
+?B K +?9i Qm i? - M?QM; HU+ HQÊM; H¢B F?¬M; #^M; "€M h?—M F?Q çdM? T?C
tmv M h`B m i?"M?- i?ŠM; tm®M; # p¢M i`QÊM; /QÈB K†i ç'i- /MM; i?—M i? +O
p i i?QÆM; M? 5

.M b Q- ?„M +?d H` iB T +°M pÈB i?—M i? - +kM; F?¬M; T?ªB i?—M i? +?•M +?€M?
T?ûT Î ?¢ ;BÊB `²BX

L?QM; M; v +ª M?Q p"v- pšM H` ç +?Q h`B m ;B i?"T ç¢B H½Q i´ FBM? M;¢+ ç M F
h v F?¬M; ç|M çÐ æ "BM?- +€B M`v +| H) ?B K- M?QM; iQ`M #° hmv i G¬B iBM?
? B hBM? æ bÍ i`QìM; Î i? imX L?QM; K'm +?®i H` æ "BM? E?ªB E€ GK+ M`v +?
F?¬M; +?d +| çQÊ+ HU+ HQÊM; ç€M; bÊ- T?€T i„+ +¬M; FQ+? i`QM; ç| KÈB H` i`Q
hBM? æ F?| ;B i- M?QM; ç| H` +,M +S p`Q çB m FB M iB M [mv i K°i HÁM; +?¢v
hBM? æ ç²M; /¢M; b) +? i5

L?QM; F?¬M; +| hBM? æ M`Q M;®+ ç M #B i `ä F?¬M; ç`+? H¢B +ÁM HB m +? i-
hBM? æ +| i? #¢B F?¬M; i? ;B iX L?QM; G•K G¢+ iQ ; M HÈM K"i ç M +SM; `„M
M?QM; K'm +?®i H` ?„M `ä `M; F?¬M; +| #` i`U+ iB T Q M? i?"M? KªM? pÐ- +?d ;—
+€B M`v +ÁM +| i? H¢B F?Q i`QÆM; K°i +?9i b Q\

@ E?¬M; ;b ?ÆM +€B M`v5

G•K G¢+ M?`K +?€M M|BX

s€+ i?U+ H` ?„M #` i?QÆM;- M?QM; +?d H` Î i` M HU+ HQÊM; F?¬M; F`T K` i?¬B5
i`¼M; i?B M- H¢B p`M +?mv M *?B M h?B M [mv i- +€B FB "€M h?—M F?Q i?b M?
+€+? HB m K¢M;5

J` bQ ç'm T?€T i„+ K` M|B- G•K Gç+ T?€i ?B M i`QM; æ "BM? M`v +?`i +?S T?€T
bQ b€M? pÈB ?„M M„K ;B[FBK ? ççB ççQ- ?Q`M iQ`M F?¬M; +MM; K°i +€B +`T #`
æ9M; p`v- ?„M +?d H` M„K ;B[K°i Qi / H¬M; +O *`K iU FBK ? - M?QM; \*`K iU imv
oQÆM; - ç•v H` K°i HQçB €T +? i` M +?`iX

h`B m ;B i?"T ççB H½Q i´ iS+ ;B`M ç M Km®M i?´ ?mv i5

*€B ;b ;¼B H` F?¬M; ;b ?ÆM +€B M`v- ç•v +?QM? H` "€M h?¬M F?Q ?X hQ`M #° h
K`v +€B\ Í K¶B ;B i°+- K¶B i? HU+ ç m H` i²M içB p¬ +MM; [mw i`¼M; 5

G½Q i´ HçB ?MM; #€ K°i T?QÆM; ç m +| K°i M; `v b) iB M p`Q h?¬M ;BÈB- ?Q†+ p
b) F?¬M; - +?d +¬M +? içQ çB ` - p`v i?b +| i? poM? pB M i`M pçM i? 5 J¶B i? H
hBM? æ +kM; F?¬M; Km®M i?`i Hç+ K°i FB M "€M h?¬M F?Q- ç| H` #ªQ çªK K°i i?
bmv5

h?"i ;B®M; M?Q h?,M; .QÆM; iBM? h®M; ;B - imv ;B ççQ b b9i- M?QM; #ÎB pb +|
"€M h?¬M F?Q i²M içB- +| i? i?Ov +?mM; +?B K +S H`v p` i`Q ççB i°+X æO ç +?S
K°i FB M æ "BM? +QÌM; ççB5

L?QM; M; QìB i t€+ i?U+ i v F?¬M; ç|M çÐ K°i +€B- ?ÆM M[?B M içB G•K Gç+ pš
i?B M- +€B M`v M m ?„M i`î i?`M? hBM? æ çdM? T?QM; H½Q i´X *€B FB +ÁM çç
M`Q\

u m M; ?B i M?Q p`v M m M?Q F?¬M; i? +MM; ?„M ;B Q ?ªQ K` M|B- +€B FB +kM;
F?¬M; +| ?Q`M iQ`M HÈM H M iB m /B i5

"¼M ?¼ +MM; G•K Gç+ ç½ ?Q`M iQ`M i`î K†i- ?m®M; ?² HQçB +?mv M bÈK #Ä M
M`v +,M #ªM F?¬M; i? +?Q M; QìB #B i çQÊ+X G•K Gç+ H` M?`i ç`M? T?ªB /B i5
iQ`M HU+ SM; T?|- iB m /B i v m M; ?B i M`v `²BX

@ E?¬M; +-M HQm i?O- +?Q /M içQ i?`M? ççB T?€ ?Q +kM; TªB ;B i +? i ?„M5

h`B m ;B ;B +?O HçM? HMM; M|B ` - imv +Ym ççB i`QÎM; H½Q [mv M + Q +?S+
K°i HÎB *Ym ædM? pšM H` ;B +?O ?„MX

@ •M5

*Ym ççB i`QÎM; H½Q M; v M; „M ;"i ç-m- M? Q M? Q i?B i`B M i`i +ª Fª M,M; - F?¬

h`QM; F?QªM; i?ìB ;B M M; „M- #,M; bQÆM; +?B HU+ +`M; +QÌM; ççB ?ÆM- KQìB
+MM; im ",M; > +?B i?m"i HB M i?OX *?d H` #,M; ?`M +?B F?Q +| i? ç +?Q i?U-
#" +5

G•K Gç+ ç2K S?QM; aÎ GB M ?Q€M çB ` - M`M; +kM; H` im Hmv M #,M; bQÆM; +?
M?Q p`v KÈB +| i? +| +?¶ i? M; °X

@ •M- M?[M; +QM ` T M`v Km®M içQ TªM b Q\

S?QM; aÎ GB M [mûi M; M; ",M; aQÆM; *?B L?"M- i`QM; K„i T?QÊM; mv M; ?B KQ\

NNkX *?QÆM; Ryyk, EªB E€ GK+X UkV

Í i`QÈ+ p imv iK„+O M`M; - +?Q /M H` h`B m ;B i?"T ççB H½Q i´ +kM; H` K°i ?²B
ç m ç½ i`ªB [m [m€ M?B m KQ ;B|- H`T iS+ HB M ç€M? i M / Q ç°M; - K` +?mv M

Í i`QÈ+ K†i HÈB Q+? +O ;B i°+- +€B ;b +kM; +| i? ?B bBM?5

@ L`M; +?¼M K°i +€B- +ÁM HçB [mv i 5

G•K G¢+ +QÌB M?¢i K°i iB M;X

S?QM; aÎ GB M M?bM t2K i`M; +ªM? ?`M w p¬ #B M M`v- i`QM; €M? K„i +?B M w /
+O G•K G¢+ F m KbM? ¸B ` - H`T iS+ ¸½ i`T i`mM; p`Q K°i h`B m ;B H½Q i´ - +kM
p~v H`v ",M; aQÆM; \*?B L?"M i`ªK iÈBX

L;QÌB M¼ H` i`QÎM; H½Q #`B / M? i?S iQ +O h`B m ;B - M;mv M #ªM +kM; F?¬M;
K„i- M?QM; +?SM; FB M ",M; aQÆM; *?B L?"M #¶M; M?B M #¢Q T?€i ¸B ` mv HU
+€B5

L?QM; ?„M H`T iS+ H¢B ¸¢B ?d- +?ŠM; M?[M; H` ?„M- +?QM H½Q i´ F?€+ +kM; ¸

"ÎB pb bQ pÈB FBK ? E?ªB E€ GK+- +€B æ "BM? M`v +O S?QM; aÎ GB M H` i?Ov
H` #,M; bQÆM; M?`i K¢+?5 >ÆM M[- mv HU+ M`v +kM; pQÊi [m æ "BM? i K i`¼M
pÈB "€M h?¬M F?Q `²B5

L m +! i? +QÈT H`v æ "BM? M`v- M?Q p"v b m M`v h?¬M ;BÈB H½Q i´ +mM; +'T i`
æ "BM? M`v ¸ i?,M; H`K "€M h?¬M F?Q +?QM? i?S+5

h`B m ;B #¼M ?„M p®M H` +?mv M im +¬M; T?€T i?Ov i?m°+ iQM?- H¢B T?®B ?Ê
M`v- M?Q p"v mv HU+ iU M?B M +`M; i,M;5

J†+ /M ¸®B pÈB G•K G¢+ i`M ¸¬v FB M; F`- M?QM; #¼M ?„M pšM +! H`v iQM MB
i`B m M,K M°B iB M? +kM; F?¬M; T?ªB H` K°i iB m iY F?¬M; #B i i`ÌB + Q ¸`i`°M;

hW ¸! p b m- h`B m ;B b„T i?`M? K°i i? HU+ /mv M?`i +! ¸QÊ+ ? B "€M h?¬M F?Q

G•K G¢+ i?`v ¸QÊ+ HY M!M; i`QM; K„i #¼M ?¼- F?¬M; F?ÄB M? M?`M; +QÌB +QÌ
"BM? +O S?QM; aÎ GB M- K` ?„M +kM; ¸ M; ¸`M? K¢M? K) #„i H`v i´ F?Q +O ¸®
+`M; + Q ?ÆM K°i #"+ `²B5

>„M F?) [m€i K°i iB M;- i?•M ?bM? # v H M F?¬M;- F?¬M; ;B M i?B i +€i T?€i ¸°M
M;Q¢B i`W h`B m ;B hS i`QÎM; H½Q K M; i`i +ª K` ¸BX

æ®B pÈB K°i +€B F?¬M; T?ªB M?•M HQ¢B +! i? i v F?¬M; ¸!M ¸Ð "€M h?¬M F?Q Q
+kM; F?¬M; M?"M ` #¼M ?„M ?B M M v ¸ M; M„K ;B[HU+ HQÊM; +MM; T?€T i„+
¸®B pÈB G•K G¢+- +€B FB HU +?¼M +O #¼M ?„M i`Î M M `i ¸ÆM ;BªM- HB M i
¸€M? G•K G¢+X

sQ€i- Î # M i`QM; FBK [m M; ¸¬v i`ÌB ?B M ¸°M;- E?ªB E€ GK+ KÎ ` i`i?S M?`i- ?

sPI II55 sPI II55 sPI II55

*?QM Fw iU M`v M? Q M? Q iW i` M; b€+? M´B H M K` ` - ?! i?`M? +?QM +?[iQ F
i`M €T K` `ÆBX

E?ªB E€ GK+ +! i`i +ª +?QM i` M;- K¶B K°i i` ¸ m +! T?QM; 'M T?€T i„+ +?B HU+-
?mv MªQ M`Q ¸!- i?m°+ p h?¬M ;BÈB- mv M,M; p¬ ?¢M5 J` +?QM i` M; E?ªB E€
T?€T i„+ +?B HU+ ¸B m F?„+ M`v +`M; M?B m- mv HU+ +kM; +`M; HÈM5

h?ÌB ¸B K KÎ ` K°i i` +m®B +MM;- +€B FB i?"K +?Q +! i? ¸¢i iÈB T?€T i„+ +?B H

"`i [m€- mv HU+ +`M; HÈM- +€B M`v Km®M ¸B m F?B M +kM; +`M; ;B M M M- Km®
` K°i MY i?¼ M;mv M +O iQ`M #° ;B i°+ ¸ M i?9+ /K+- F?¬M; ¸ M K°i F?„+ aBM
#¼M ?¼ H` imv i ¸®B b) F?¬M; ¸B ¸ M K°i #QÊ+ M`vX

hmv i`QÊ+ FB G•K G¢+ iB T M?"M K°i FQ+? +O E?ªB E€ GK+- M?QM; #¼M ?„M +
F?¬M; +! #®B `®B- /M b Q E?ªB E€ GK+ +ÁM F?¬M; +! T?€i ?mv ` mv HU+ ?Q`M i

*?QM +?[iQ FBK [m M; H!M; H€M? K M; i?2Q mv M,M; h?B M æ` i`M €T +U+ HÈ
FQ+? K` ¸BX

"`M? #`M? #`M?5

h`QM; iB M; M' p M; - +?QM +?[ p`M; M' M€i T?¢K pB F?¬M; ;B M i?B i +€i- M?Q
 ¢¢K tm®M; - +ÁM H¢B i€K +?[p`M; v M; mv M b†+ bÐ HQ€ K„i- iB T iK+ Q M? ?QÈM
 G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB i?Î /`B- imv ?„M Î T?€T i„+ HoM? M; ° K¢M? ?ÆM K°i #"+- M?
 ¢¢B H½Q i' - E?ªB E€ GK+ iU M?B M Î i` M HU+ HQÈM; ?Q`M iQ`M €T ¢ªQ ?„M- ¢ I
 F?¬M; ;B M i?B i +€i; ;B Q T?QM; ; -M M?Q iQ`M i?„M; X
 L?QM; p`i H` +? i- M; QìB H` b®M; - G•K G¢+ M? M?`M; H|2 H M- ¢½ ¢B ` T?¢K pB
 L?QM; M?[M; +?[p`M; M`v H¢B H`T iS+ [m v ¢-m- H¢B ?QÈM; p ?„M i`mv FQ+? K`
 `ÆB ?„M +?„+ H` b) F?¬M; #Ä [m 5
 G•K G¢+ ?W M? K°i iB M; - *?B M h?B M [mv i p`M +?mv M- F?¬M; ;B M i?B i +€
 +kM; K°i KªM? K`m p`M; - ?QÈM; +?QM +?[p`M; ¢€M? iÈBX
 æ®B K†i F?¬M; ;B M- FBK ? ? B ? T?€T i„+ HB M i?O ¢€M? °B ¢²M; - +?Q /M Î i`
 EBK iU +kM; F?¬M; F?ÄB F?¬M; #¢B i`"M- H`T iS+ #` Q M? M€i #`v5
 L?QM; EªB E€ GK+ +?'M ¢°M; - i` M p, M #ªM H-M M[tm'i?B M +?QM +?[iQ FBK
 +| H¼i p`Q G•K G¢+ T?€ ?Q- ;B®M; M?Q + Q i?O ` +?B m #` ?| ;BªB- #ªM i?•M +
 i?QÆM; ;bX
 @ h tm'i iQ`M HU+5
 h`B m ;B ;B +?O [m€i H MX
 h`QM; K„i +?QM ¢¢B H½Q i' ¢²M; i?ìB #„M i?ŠM; ¢ M >`M ",M; - ? B i v ;BÆ H M E
 +U+ HÈM Î ;B[F?¬M; i`mM; FB +kM; +?"K `½B i`Î KbM? K°i iì H¢B K°i iì- +m®M
 b€mX
 æ•v H` +?QM ¢¢B H½Q i' Î ¢B m FB M iB M [mv i F?¬M; bmv ;BªK iÈB i€M? K¢M;
 i? ¢2K "€M h?¬M F?Q i?9+ /K+ ¢ M i`¢M; i?€B K¢M? M?'iX
 æ®B T?| +QìM; ¢`+? - M`Q +| iWM; #QÈ+ K°i i,M; H M mv HU+ ? v b Q\ aQ iY p² i
 T?| - B b) iWM; #QÈ+ K°i i,M; +QìM; +?B M HU+- +€B M`v +kM; F?¬M; TªB FªQ
 ¢ M i` M; i?S b€m- ¢| H` #ÎB pb +€B M`v b) F?¬M; ¢ª i?QÆM; i€M? K¢M; #´M M; mv
 iB T ¢QÈ+ H¢B ¢ +?Q #¼M ?„M i?QÆM; ;•M ¢°M; +®i- +€B M`v i`W F?B #'i ¢„+ /
 K°i #QÈ+ FB 5
 h` M; b€+? i?S b€m ?Q`M iQ`M KÎ ` - NN +?[iQ FBK +?|B iWM; +€B im¬M ` - i¢Q
 ?QÈM; G•K G¢+ +m®M ¢°M; K` ¢B5
 G•K G¢+ ?W M? K°i iB M; - ¢2K hY ædM? i? M? iQ€M ¢B ` - Km®M M?bM i?¬M F?Q
 F?Q ¢'m T?€T ¢ M i°i +MM; +€B M`Q +`M; K¢M? ?ÆM M[5
 «M;5
 hY ædM? i ` - H`T iS+ `O tm®M; ?¢ M; ?bM p¢M ¢¢Q iY F?Q- Î ¢dM? ¢-m +O ?„M K
 i`ÁMX
 ""M?5 ""M?5 ""M?5
 *?[p`M; ¢€M? 9T H¢B- /MM; HU+ HQÈM; p¬ +MM; +QìM; ?Q`M? +S i? K` M' M€i
 G•K G¢+ Î # M i`QM; i`'M €T ¢B [m X hmv hY ædM? +kM; H`T iS+ `O tm®M; iY F?
 p`M; ¢ M iB T b m +kM; v M; mv M M? M?äK ¢€M? pÐ iY F?Q- iB T iK+ Q M? ?QÈM
 G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB F?2 F?) i?Î /`B- imv hY ædM? Î i` M +?'i Km®M t t + Q ?Æ
 #ÎB pb ?bM? i?€B F?¬M; ?Q`M +?dM? - H`K +?Q ?„M Î ¢®B F?€M; HU+ HQÈM; i?m-
 h`QM; hY F?Q F€ i?"i # Q ?`K T?€T i„+ +?B HU+ +QìM; ¢¢B- i? M?QM; K` Î i` M H
 p`M; +| HU+ HQÈM; t ?ÆM Q M? tmv M5

NNjX *?QÆM; Ryyj, h` M; h?S h€KX URV

L?QM; /M H` M?Q i? - i€+ /KM; +O hY ædM? v M;mv M +Q`M; ç¢B- #ÎB pb HU+ H
F?¬M; +ÁM +?QM- +ÁM H¢B K°i i?`M? G•K G¢+ +,M #ªM F?¬M; +¬M T?ÁM; M;U- p
ç½ +| i? bBM? bBM? M;,M +ªMX

h?¬M F?Q H` i?¬M F?Q- +?Q /M H` i?¬M F?Q i´M ?¢B +kM; p¬ +MM; +Q`M; ç¢B5

"i [m€- +kM; F?¬M; T?ªB K¶B K°i FB M i?¬M F?Q ç m +| i? M?Q i? - M m F?¬M;
i?Q`M; +¬M T?ªB bQ "€M h?¬M F?Q i®i ?ÆM M?B m H„K- M?[M; i´i¬M; +O ç¢B;
i`U+ iB T ç" T?Q p`B K|M i?¬M F?Q i`mv M i?W +?S\

h?¬M F?Q #bM? i?Q`M; M|B F?¬M; +?WM; ç" T?Q H` ?Q Hm¬M- K°i +?9i i€+ /KM;
J` hY ædM? i`M €T H'v i€K *'K iU- G•K G¢+ +| i? F?ŠM; ç`M? ç•v imv i ç®B H` T
oQÆM;- M?Q p"v hY ædM? i´i M?B M +kM; H` +´T #"+ *?O i?¬M F?Q5

J` iW >Ä o•M h?¬M oQÆM; ç M t2K- K°i FB M \*?O i?¬M F?Q +| H) +?d`M +?S K°
M?QM; i`QM; hY ædM? H¢B T?QM; i`M H'v i€K ç¢Q T?€T i„+ - ç•v H` +€B F?€B M

L m M?Q *?O i?¬M F?Q +ÁM +| i? b„T t T i` M /QÈB K` M|B- M?Q p"v hY ædM? H`
F?Q5

*?Q M M K°i K|M i?¬M p"i M?Q p"v /M +?Q i´M ?¢B `²B- +kM; v M;mv M +| çQÊ+ m
ç| K` M|B- +kM; F?¬M; #B i M m bQ pÈB "€M h?¬M F?Q i?b +Q`M; ç¢B ?ÆM # Q M
T?€T i„+ +´T #"+ h?¬M oQÆM; F?¬M; +?Q Î?¢;BÈB- i`QÊ+ FB K¶B H¬M G•K G¢
HQÊM; i?B M ç` T?€?m,5

Í# M i`QM; K°i KªM? FBK [m M; +?ÈT ç°M;- G•K G¢+ M;¢Q M;? bWM; b[M;- [m M
F?Q M?Q i?€+ MQÊ+- F?Q iS+ + Q [mw ç +?Q ?„M ;B®M; M?Q M?•M ;B M +?B oQ
€T M?`M M?ç i imv M?Q +| M?Q F?¬M;- M?QM; H¢B ç +?Q h`B m ;B i?"T i´ ç m +
ç°M; #'i MX

@ *€B M`v +kM; H` "€M h?¬M F?Q b Q\

h`B m ;B i?"T i´ ç m i?ÎM? - +| i? ç®B F?€M; "€M h?¬M F?Q ç'v- iU M?B M +kM;
[m€- +€B "€M h?¬M F?Q M`v iU ?² i´M ?¢B `²B- `ä`M; +| H) +| i€K +€B +?•M p¢+-
K°i KªM; HÈM- #ÎB pb KÈB ç€M? F?¬M; H¢B E?ªB E€ GK+- +¬M M;QÌB- F?Q HB M

"¼M ?¼H` +?Q `^M; M?Q p"v- M`Q b) M;?o iÈB hY ædM? +,M #ªM F?¬M; T?ªB "€M
#" + *?O i?¬M F?Q +?Q + Q- M m F?¬M; #¼M ?„M +`M; Km®M F?ÎB HÁM; i? K5

L?QM; M; v +ªM?Q p"v- #¼M ?„M +kM; M;mv M K°i ç€K K„i #®+ H M €M? b€M; K`m
i´M ?¢B- M?QM; +| h?¬M ;BÈB H½Q i´OM; ?°- Km®M +?[i` K°i FB M "€M h?¬M F
F?,M5

>ÆM M[",M; aQÆM; *?B L?"M +O S?QM; aÎGB M- "€M h?¬M F?Q +O h`B m ;B
+€B FB /M +?Q h`B m ;B F?¬M; KQÊM i v L;•M L;mv i i?9 ;ç i #Ä ç®B i?O +¢M?
+?d H` # FB M "€M h?¬M F?Q +| i? ç +?Q #¼M ?„M i`Îi?"M? ç M?'i i? HU+ +O

G9+ M`v #¼M ?„M M;QÊ+ H¢B H` ?ÆB +| +?9i ?®B ?"M- bÈK #B i M?Q i? +¬M; b
HB i- ç +?Q M;QÌB i`QM; i?B M ?¢+?d i`Q+? çB bÈK #Ä MB K T?QM; L;•M L;mv i
i`QÊ+ ç½ +| K°i;½ hBM? æ iBM? i?¬M; i? im /šM /„i tmv M pB i F?¬M; ;B M h`M
#„i çQÊ+ HB M H¢+ M[- M?Q p"v p'M ç M`v ç½ F?¬M; +€+? M`Q p½M ?²B `²B5

@ G½Q hS i`Îp - +?9M; i i HU+ i?9+ /K+ i´ F?Q5

h`B m ;B æ¢B i`QÎM; H½Q [m€i- #¼M ?„M KQÌB M;QÌB KÈB +| i? KB M +QÐM; i?
i€K i`M;- M?QM; M`v b) ç +?Q #¼M ?„M i`ªK°i +€B ;B€ +U+ HÈM- i`W F?B F?¬M
imv i b) F?¬M; H`K M?Q i? X

h`B m ;B hS i`QÎM; H½Q ç€T SM; K°i iB M;- ;Bª i?Q€M; K°i +?B m #Ä `ÆB S?QM
F?€+ +MM; +?mM; K°i +?¶X

@ G½Q +QM` T- i`Î p +?Q #´M ?"m5

S?QM; aÎ GB M M° [m€i M|B- imv M" M; Î i` M +ªM? ;BÈB t t bQ F?¬M; [m ç®B T?
*?B L?"M iQÆM; i`Ê H" ç½ +?B K i?QÊM; T?QM; - #S+ ç®B T?QÆM; bY tm'i`i M
`i +| +ªK M; °X

J°i MÆB ?¼+ i`°K i®i M?Q p"v`ä`"M; +?çv K'i- M[pQÆM; ççB M?•M iU M?B M HA
H M ",M; aQÆM; *?B L?"M ç®B pÈB KQÌB M; QÌB FB T?€+? i`ªK çB [m X

P M?5

E?ªB E€ GK+ H|2 H M ?"Q [m M; - HçB H" NN +?[p" M; im¬M` - ?QÊM; S?QM; aÎ G
G•K Gç+ K°i +€B H€+? KbM? ?B M` Î T?Q i`QÈ+ S?QM; aÎ GB M- KÎ` hY ædM?
+?[p" M; ~M +?S T?€T i„+ +MM; HU+ HQÊM; FB ç•K p"Q H²M; M; U+ +O ?„M F?-
b€M; +?|B- H"K ?„M ;B®M; M?Q i?-M M?•M ?çT?"KX

@ *QM` T T?m [m•M- M; QÆB +"M; M; "v +"M; ç T i` B tm'i b„+ `²B5

S?QM; aÎ GB M H°` K°i iB K ç„KX

G•K Gç+ +QìB ? ? M|B,

@ h H9+ M"Q +?ŠM; `i im'M i95

@ a„T +? i ç M MÆB- +ÁM +| i•K iQ M|B HªB M?ªB\ >W- +?Q +€+ M; QÆB Î /QÈB +
+MM; K M?5

h`B m ;B ;B +?O ?W HçM? K°i iB M; - +„M` ,M; K°i +€B M|BX

@ JÎ i` M; i?S i€K5

*Ym ççB i`QÎM; H½Q M; v M; „M #B M b„+ - KÎ` i` M; i?S i€K i´ F?Q H" +U+ ?çM
M?Q p"v- #¼M ?„M +kM; TªB i`ª ;B€ M,K M; "M M,K i?¼ M; mv M i`Î H M- ç®B pÈB
ç m iB T + "M iB m i M K" M|B- i?Q€M; +€B i` 8yyy M,K i?¼ M; mv M- +€B +QM
M; "M M,K b m ç° i?-M FB T`²B5

"i [m€- #¼M ?„M +kM; #B i [mv i ç`M? M"v +O ;B +?O iQÆM; ç®B +?QM? t€+- #
;BªB +¬M; FQ+? i` M; i?S b€m +O i´ F?Q iQÆM; ç®B M? M?äK- M?Q p"v +¬M; F
ç®B pÈB ?„M +kM; F?¬M; +| i?QÆM; i´M [m€ HÈMX

L; QÈ+ HçB F?¬M; TªB #¼M ?„M F?¬M; Km®M i`U+ iB T KÎ` i` M; i?S +?QM +O
+QìM; ççB M?i- K" H" Km®M KÎ K°i iì +m®B +MM; +¬M K°i +€B ;B€ [m€ HÈM5 *€
` ;¬M M?Q K°i MY i€M? KçM; #´M M; mv M- çO ç +?Q M?[M; i°+ M?•M i?¼ M; mv
FB H" T iS+ iY pQM; 5

*€B M"v F?¬M; iÈB i`QÈ+ K„i i²M pQM; +m®B +MM; - h`B m ;B H" imv i ç®B b) F?

JQìB M; QìB M; v M; „M p¶ M; U+- ç m H" iW i`QM; KB M; T?m M` K°i ççQ K€m iQÆ
+kM; F?¬M; +| `ÆB tm®M; ç'i- K" H" K°i +?9i F?¬M; /Q i?W K" #` EªB E€ GK+ ?'

J" [mv M b€+? +U+ HÈM i` M #-m i`ìB FB +kM; H" ?"Q [m M; +"M; i,M; H M- K°i i
FBK [m M; i`"M ç-v- HçB K°i i` M; b€+? +?"K`½B # v [m - ?B M` NNN Fw iU`"K

@ h?dM? i´ F?Q- i`M b€i5

E?Q iS+ +O h?"T ççB H½Q i´ ç m H" i?"T T?-M bmv #çB- i?Q€M; +€B i` 8yyy
hBM? æ mv iQM H•m M,K M?Q #¼M ?„M +kM; F?¬M; +?`m çUM; M´BX

"¼M ?„M F?"M F?"M H'v +m®M; ?¼M; ?ûi HÈM- K" EªB E€ GK+ +kM; FBK [m M;
i?Q€i Hv i` M; b€+? ?B M ?B M- ?ÊT i?"M? \*Ym \*mM; ççB i`"M- ?QÊM; G•K Gç+-
çBX

@ *QM` T T?m [m•M- +€B M"v`i HÈB ?çB5

S?QM; aÎGB M F?| çQÊ+ H°` K°i p i?"M i`¼M;X

NN9X *?QÆM; Ryy9, h` M; h?S h€KX UkV

@ E?¬M; +| pB + ;b- i`®M ç^M; b m i çB5

G•K Gç+ `i H` mv T?QM; M|BX

h?U+ HU+ +O S?QM; aÎGB MK°i KU+ ÎT?Q i` M ?„M- i?ŠM; ç M ?„MiB Mp`Q hF
+?QM? i?S+ pQÊi [m M[oQÆM; ççB M?•MM;çQ FB m M`v- #•v ;B| ç M; Îi`QÊ+ K
M KiY- ç +?Q ?„M +| HQçB +ªK ;B€+ i?Ä K½M M|B F?¬M; M MH|BX

Íi`QÊ+ K†i G•K Gç+- S?QM; aÎGB MM;QÊ+ HçB H` F?¬M; +| +ªKi?'v #` M KM?•
;b F?¬M; ´M- H9+ M`vi?®B HmB ç M b m HQM; G•K Gç+- M?QM; K„i T?QÊM; HçB
+?^K p`Q h`B m ;B hSi`QÎM; H½Q- pšM +ÁM Q€M ?"M H½Q +QM `T M`v F?¬M; ç

hY F?Q HQm +?mv M- i"Mi•KišMi`€+? K` +?®M; +U HçB FwiU K`m p`M; Q M? FQ
+O E?ªB E€ GK+ F?¬M; +?d H` ;B i,M; H M b® HQÊM; FwiU- HU+ HQÊM; # Mi`
i?2Qi,M; M?B m- ç•v +?QM? H` i?"T ççB i²MiçB çdM? T?QM; ?ç ;BÈB ? Qi´M 8y
+¬M; FQ+?- HU+ HQÊM; M`v M m F?¬M; KçM?- +€B FB h`B m ;B i?"Ti´b) T?ªB

"M?5

hY F?Q #` M´M€i / /`M;- K¶BK°i ççQ FwiU ç m`M +?S b€i +Æ F?OM; #®- /M +?
HU+ HQÊM; +kM; v M;mv Mi`M ç-v b€i +Æ ç€M; bÊt| çB ? ii?ªvi²MiçB ?ç ;BÈ

G•K Gç+ M?QÈM; K`v- *?B M h?B M [mv i p"M +?mv M- FBK ? T?€Ti„+ - F?¬M; ;
i„+ +MM; K°ii?|B ;B MT?€i ç°M;5

Í# Mi`QM; hS ççB \*'KiU- ?„M ç®B pÈBi K ? T?€Ti„+ +?B HU+ M`v M„K ;B[i®B
FûK`i M?B m- Î# Mi`QM; ç®B F?€M; ?B MiçB- +kM; +?d +| T?€Ti„+ + 'T #"+ h?
`²B5

P M?5 P M?5 P M?5

Í# Mi`QM; S?€Ti„+ +MM; HU+ HQÊM; ç®B F?€M;- p-M; b€M; ;B[ F?¬M; i`mM;
iQ`M #° h`B mi?"M? #` /Q •K FbM? HU+ +?'M ç M HmM; H v b„T ç´- M; v +ªh?¬M o
`mM; `ä`M;- ç +?Q `i M?B m H½Q [m€B p"i iWM; +€B iWi`QM; M?"T ç`M? KÎ?
+| i? tmv Mi?'m >Q E?¬M; p¬i" M +?SM; FB MF`+? +?B M ç M; iB M ?"M? FB 5

@ P

G•K Gç+ T?mM ` K°i M;KK ?mv i- M?QM; iBM? F?Qi?-M HçB F?¬M; ?"M; T?ªMi
?U+- Î çdM? ç-m +O ?„MiçQi?"M? ?Ä /B Ki`MM; i?B M- i`U+ iB T tûiQ M; i-M
iBM?- i?ŠM; p`Q Î +?¶ b•mi`QM; K M? K¬M; hBM? ok5

@ æ•v +kM; H` h`B m ;B i´ F?Q +?B mv b Q\ E?¬M; ;b ?ÆM +€B M`v5

G•K Gç+ +?MB çB p i K€m MÆB F?|2 KB M;- F?¬M; +?9i bÊ ?½B M|BX

*m²M; M;çQ5 >mM; ?,M; +`M [m'v5

L?QM; M;Q|Bi t€+ i?U+ +| p®M HB M; M?Q p"v5

S?ªB #B i G•K Gç+ H` /MM; HU+ HQÊM; K°i M;Q|B ç®B F?€M; h`B m ;B i?"T ççB
H½Q i´ HB m Ki8yyy M,Ki?¼M;mv M T?€i ç°M; K°i FQ+? K M? K¬M; +m²M +m°M

sAl XsPl sPl lI55

NNNN Fw iU K"m p"m; iW i`QM; E?^B E€ GK+ # v` - M?QM; H9+ M"v ç•v ç½ +! #B
`"M; M? Q M? Q #B M i?"M? M;mv M K°i ç€K FBK #BM? ;B€T bo- iWM; +€B ç m H"
M?"M- ç^M; ç^M; b€i F?Q ?QÈM; p G•K Gç+ # Q +m®M K" çBX

J°i K"m M"v F?¬M; F?ÄB H"K G•K Gç+ M?È iÈB >Ä /B K +U M?•M #` hS ççB i°+ i
H" #` i`"M T?€T i`M €T- +?d +¬M F?€M; +U b) #` FBK ;B€T +U M?•M #,K +?ûK5

NNeX *?QÆM; Ryye, "` "m°+ æ° h?¬M EB TX URV

"i [m€- h?B K æB M i°+ #® i`Q i`"M T?€T +?QM? H" `9i` HU+ HQÈM; #^M i?•M
i?"M?- p¬ Hm"MH" HU+ HQÈM; ? v H" T?€T i„+ +?B HU+ +kM; F?¬M; i? bQ b€M?
/B K +U M?•M bÈK #` i`M ;B i5

E?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ KbM? +kM; +! i? çQÊ+ ç½B M;° M?Q p"v5

G•K Gç+ +QìB ? ? - ?"Q F?Q M; i i`ìB- ?„M p"m +?mv M hY ædM? ?QÈM; FBK [m
G¶ ç2M- F? B Kî5

G•K Gç+ î i?ìB F?„+ M"v +kM; F?¬M; iB T iK+ ;B[HçB- ç®B K†i +¬M; FQ+? h?¬M
HU+ SM; T?¡ p"v i?b i?U+ H" ibK +? i5 hmv ?„M +! çQÊ+ i?•M i? iB T +"M h?¬M
FQ+? h?¬M +'T- HçB +! T?€T i„+ i?¬M +'T- ?Q"MiQ"m +! i? ç®B pÈB i?•M i? +C
i`Q K M?5

>„M i?•M ?! H¶ ç2M- î # M i`QM; K°i K^M? iY F?Q # Q +m®M- ?QÈM; p FBK [m M
*€B M"v ;B®M; K°i +K+ ç€ MûK p"Q #B M `°M; K M? K¬M; - +?•m +?'m ç€ t2 F?¬M
K°i K^M? K"m iQK +MM; ?„+ [m M; FB - H"TiS+ ç½ #` FBK [m M; ç-v i`ìB p¬ ibM?
+?Q iWM; +! tm'i ?B M [m X

@ h?„M; \

J'v ççB H½Q i' h`B m ;B +kM; +,M #^M F?¬M; +€+? M"Q ç2K i?¬M i?S+ iB M p"Q
H"K H'v bmv çQ€MX

@ E?¬M; - M m iB m iY FB +? i`²B- +! H) i' F?Q ç½ i?m ?²B +¬M; FQ+?5

h`B m h L;mv M H„+ ç-mX

@ E?^ M,M; i' F?Q ç M; +MM; æ "BM? +O iB m iY FB ç€M? M? m5

h`B m ;B h?' i i`QÎM; H½Q bmv çQ€M M¡BX

L?[M; M;QìB F?€+ M? Q M? Q ;"i ç-m- #¼M ?„M iU M?B M F?¬M; iBM i` M çìB M
F?€M; "€M h?¬M F?Q FQ+? ?Qç i ?Q"MiQ"m- M?QM; FB M æ "BM? FB +O ç®B T
"€M h?¬M F?Q p¬ ?çM- #^M i?•M M¡ H" F?¬M; i? T?€ pÐ- î /QÈB i' F?Q ;B½v /K

oW M; ?o iÈB H"TiS+ +! i? i?m ?Qç+? ? B FB M æ "BM? iB T +"M "€M h?¬M F?C
HÁM; i`^ K°i +€B ;B€ HÈM- M?QM; ;B i°+ M; „M M; OB bmv #çB HçB +! i? ç' B H'v
p¬ +MM; - ç•v H" iQÆM; ç®B ç€M; ;B€5

L; v i?ìB çB K #¼M ?„M pmB `çQ `U+ +?m~M #` i?m ?Qç+? i?"M? [m^ i?„M; HÈB-
FBK [m M; ç-v i`ìB tm'i ?B M K°i pÁM; ç2M F`i5

h?"i ;B®M; M?Q +?QM? ;B[K°i +?"m MQÈ+ i`QM; iB M p"Q K°i ;B¼i MQÈ+ KU+-
p"v- M?QM; HçB ç†+ #B i #„i K„i5 J" HçB ç +?Q M;QìB F?B T bÊ+?QM? H"- çB K
`°M; - ``i M? M? F?m +? i`QÆM; ` # M +çM?- +MM; FBK [m M; ç-v i`ìB ç` p`M; M

L m M?Q iW i`QM; pk i`K M?bM t2K- HB M +| i? i?bM? HbM? T?€i?B M F?Ä iBM ?„+ ? B +?OM; M? M b„+ ?Q`M iQ`M # Q F?Ä - K°i MY FBK- K°i MY ?„+- i¢Q i?`M @ æB m M`v b Q +| i? 5

h`B m ;B i?“T i` M; v M;„M K†i i`„M; M?Q i| ;B`v- T?€i` p bÊ ?½B F?¬M; i? iBM "¼M ?„M imv i F?¬M; i? iBM çQÊ+ i`M; +aM? K` ? B K„i +?SM; FB M- Î /QÈB h? +€B ;b +| i? #aQ i`b M;mv M p M\ G•K G¢+ bÊK M M #` HU+ HQÊM; +m²M; #¢Q +„i +ÁM +| i? +| bS+ +?®M; +U QÆM; M;¢M? M?Q i? - `ä`M; ç2K +K+ /B M ;B`M; +Q

"¼M ?„M +?SM; FB M G•K G¢+ ?| i?•M H¶ ç2M- imv F?¬M; `ä`M; H„K +€B ç² +?A M?QM; +| i? F?ŠM; ç`M? ç| H` K°i K¬M +¬M; T?€T +O G•K G¢+- ?B M i¢B ?„+ [m i? t€+ ç`M? G•K G¢+ +ÁM +?Q +? i5

*?Q M M #¼M ?„M KÈB +| i? FBM? M;¢+ i?`M? M?Q p`v5

Jm®M M|B H` FB M æ "BM? FB +| #B m ?B M M?Q i? - #¼M ?„M +ÁM +| i? KB +kM; H` i²M i¢B iB T +`M "€M h?¬M F?Q5 L?QM; hY ædM? T?€i` +?QM? H` iY F?C ç M H`K +?Q M;Q|B pW i?`v HB M FBM? i•K M`v H` ?Q`M iQ`M F?¬M; ?ÊT M? m5

L?QM;- G•K G¢+ #^M; +€B ;b ç®B F?€M; HU+ HQÊM; h?¬M +`T\

Í i`QM; €M? K„i ?QaM; bÊ +O #¼M ?„M- ?„+ [m M; +?“K `½B +?B K +S i?QÊM; T?Q /¬M #` tÆB i€B Mm®i i`¬B- H`K +?Q +a ç¢B ç` ç m #` # Q T?O Î i`QM; #|M; i®B p- G•K G¢+ Î i`QM; #|M; i®B ?B M` i?•M ?bM?- >„+ •K p¬ i`M ç9M; H` iW i`QM; +Æ i` ;B M tmM; [m M? M;Q|B ?„M F?¬M; M;WM; p†M p Q5

h?B M æ` HBM? F?Q ç m /MM; i®+ ç° ç€M; bÊ #` ?„M i?m M¢T p`Q- ç +?Q mv HU +?ŠM; M?[M; +| i? +MM; i? ;BÈB K`m p`M; ç` p` M; M; M? m- i?“K +?Q +ÁM H`v H¢B i?¬M T? HU+ HQÊM; i?“K +?Q T?€T i„+- ?| i?`M? HU+ HQÊM; #aM i?•M +O æ€M; iB +- HU+ HQÊM; M?Q p`v F?¬M; i? ?| i?`M? im pB #aM i?•M +O G•K G¢+ ?„M H`v` ç®B ç`+?X

:B| F?„+ M`v- G•K G¢+ `®i +K+ KBM? #¢+? pb +€B ;b h?QÊM; h?B M i?¬M M„K ;B h?¬M oQÆM; +kM; F?¬M; i? H`K ;b `²B5 "ÎB pb +?d +¬M F?¬M; i? K°i FQ+? çm` p`v HB M +| i? F?¬M; M;WM; ?`T i?m HU+ HQÊM; #®M T?Q bM? /MM;- ç M #M +? æ M; Î # M i`QM; +MM; E?aB E€ GK+ ç®B F?€M;- G•K G¢+ M; v iW ç¬m H` ç M; Î ?C [m ?`T i?m HBM? F?Q +?mM; [m M?- /U p`Q hY ædM? T?ÁM; M;U +?“K `½B pQÊi J` +?d +¬M b®M; [m [m€i`bM? M`v- M?Q p`v F?¬M; i? M;?B M;î HU+ HQÊM; +O +m®B +MM; i`€B H¢B €T +? E?aB E€ GK+5

>„M çSM; M;¢Q M;? i` M #-m i`|B- M?bM M?Q pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?- M?QM; K` #B M F?¬M; ;BÈBX hW /¬M /¬M +?B K i?QÊM; T?QM; ç M ?Q`M iQ`M €T +? X h? GK+ #` €T b9+ iWM; #QÊ+ K°i- +m®B +MM; +?d +| i? KB M +QĐM; #aQ T?O h`B m ?B m M; v5

*kM; F?¬M; T?aB M|B G•K G¢+ +| M,M; HU+ +?B M i?„M; HU+ HQÊM; h?¬M +`T- K i„+ ?¢ ;BÈB +? M;UX \*?d +| i? T?€i ç°M; K°i H¬M +¬M; FQ+? h?¬M +`T- M m F?¬ ;BÈB- ?Q†+ H` #` HU+ HQÊM; i?B M ç` ?| i?`M? i`Q #KB- imv i F?¬M; +| HQ¢B F

L m M?Q E?aB E€ GK+ +| i? HB M iK+ T?€i ç°M; +¬M; FQ+? h?¬M +`T- M?Q p`v G M,M; i`b ?Q½M [m +Y aB M`v- #` Q M? ;B iH` +?mv M bÊK ? v Km°MX L?QM; +kM K°i H¬M +¬M; FQ+?- +?d +¬M G•K G¢+ +| i? +?®M; çĐ [m K°i HÊT K½M? HB iM p`v HB M pQÊi [m +Y aB F?|`²B5

J` +| i? i`€B H¢B €T +? E?aB E€ GK+- +€B FB +?QM? H` H¶ ç2M T?€T i„+ #€ ç¢ K¢M?- i?2Q i?|B ;B M +?B M ç`m FûQ /`B- ?`T i?m ç M HU+ HQÊM; +`M; M?B m- r æ•v KÈB H` +?¶ ç€M; bÊ +| i? H`K +?Q h?¬M oQÆM; ç m ç¬m5

•M? K„i +O G•K G¢+ M?Q ¢B M- îi`QM; #|M; i®B tmv M #„M M;`M /†K- mv i? +O
i? K K°i #QÊ+ ;BªK K¢M?- p,M #ªM `mM `~v- T?€i` iB M; ;BÁM p M; +| i? +?'M ¢°
¢ M; bÊ ?½B X

@ h?m5

"`M i v +O G•K G¢+ `ÆB tm®M;- G¶ ¢2M +m®M i" T- ?„M Km®M K¢M? K) i`'M €T "
h`B m ;B i?"T i' bÊ ¢ M pÐ K"i- #¼M ?„M +| i? M`Q M;?o ¢ M `ä ``M; /šM tm'i K°
M; v +ª i' F?Q +kM; F?¬M; i? i`'M €T- +€B M`v +ÁM +?ÆB i? M`Q\

NNdX *?QÆM; Ryyd, "` "m°+ æ° h?¬M EB TX UkV

@ G½Q T?m *MM; ?„M HB m K¢M;5

h`B m h L;mv M ?mM; €+- H° ` FB M [mv i +?B b„+X

>¼ +| i? M|B H` /Q ?„M ;•v ` - M m +? i i`"M i?b +kM; i?¬B- M m F?¬M; T?B i?,M
?„M +?„+ H` T?ªB #` H½Q i' i¬M; K„M; +? i5 L?QM; ?B M i¢B ?„M +ÁM +| K°i +Æ ?
G•K G¢+- pb h`B m ;B i,M; i? K ? B FB M æ "BM? +QÌM; ¢¢B5

L?QM; M; v +ª i' F?Q +kM; F?¬M; +| +€+? M`Q H`K ;b ¢QÊ+ G•K G¢+- ?„M #^M; +€

L;mv M M?•M M; v î +?¶- ?„M p¬ Hm" M H` iQ+? Hkv HU+ HQÊM; ? v H` HoM? M;° ¢
?¢ ;BÈB ¢dM? T?QM;- iMv i?ÌB +| i? T?B i?,M;5 L?QM; pb i,M; +QÌM; iQ+? Hkv-
FB TpšM H¢+- +`M; H` HQm Hmv M [mv M ?`M? î ?¢ ;BÈB- ?QÎM; i?K ¢` p` + Q +
€T +? F?Q iS+ #ªM i?•M- +?"K +?¢T F?¬M; +| #QÊ+ ` K°i #QÊ+ +m®B +MM;5

L?QM; ?B M i¢B h`B m h L;mv M ¢½ F?¬M; +| HU +?¼M- M m F?¬M; M;`v F?€+ H
i' F?¬M; i?Q+?5 hmv h?¬M HBM? +| ¢QÊ+ i?¼ M;mv M ``i .B i- M?QM; +kM; F?¬
F?¬M; pšM H¢+- M m ¢B +?B M i`QÌM; H`K #B ¢Ð ¢¢M- M|B F?¬M; +?WM; #` +? i

"ÎB p"v- ?„M F?¬M; H M +kM; T?ªB H M5

"bM? i?QÌM; K" M|B imv i ç®B F?¬M; i? +| KQÌB M; QÌB +MM; K°i +?¶ ç° FB T- H
;BÈB- ;B i°+ ?¢ ;BÈB B ç M i¼ i`M\

*?Q M M M|B- +€B M"v i€K T?¬M H" #` #m°+5

_ 'i / Hw ;B^B - pW KÈB #„i ç-m ç¢B +?B M- i?"K +?Q #` #S+ M; v +^ i´ F?Q +kM
L?QM; /¢M; M"v +kM; F?¬M; +| i? H"K ;b çQÊ+ ç`+? M?•M- ç +?Q h`B m ;B i?"T
+| i? pQÊi b¬M; #^M; bS+ K¢M? i?¬M FB T- pSi #Ä ;B i°+ i`®M iÈB h?¬M ;BÈB5

NNNX *?QÆM; RyyN, ©M? >QÎM; a m h`"M *?B MX

L?QM; K¶B K°i ç¢Q i?¬M FB T ç m F?¬M; +| i? iB TiK+ ç-v MY + M? ;Bì- M|B +€
i´ M"Q b®M; [m i?¬M FB T- iQ" M #° pšM H¢+ `²B5

h?Q€M; +€B pšM H¢+ KQÌB H½Q i´- h`B m ;B F?¬M; T?^B tQM; çÌB b Q\

J†+ /M K¼B M; QÌB i?"T T?¬M ?B m F€- H¢B +| i? i?"T T?¬M F?ŠM; ç`M? h`B m i?
iBM?- #¼M ?„M +, M #^M F?¬M; /€K iÈB /Á tûi- bÊ #` F?¬M; +¬M; /QM? i B QÆM; 5
F?¬M; +ÁM K°i K®M; - +€B ç°+ i?O b m HQM; M"v i?"i bU [m€ FBM? F?OM; 5

"ÎB p"v- +?Q /M /QÈB h`B m i?"M? H" K°i ç-m h?B M æ` GBM? J¢+?- ç +?Q i´i +
K„i- M?QM; bYM; b®i K¶B K°i M?" ç m +Si? K" M?'M HÁM; i? K tm®M; - M; QÊ+ H
H¢B H¢B- iB M ?"M? HB M ?ÊT- KB M +?Q +?mv M t^v` î h`B m ;B ç²M; /¢M; T?

GB M KBM?- iU M?B M H" +| i€+ /KM; 5

aî /o h`B m ;B F?¬M; +| ?QÈM; HB M KBM? T?€i` iQM ?B m +-m +Sm- ç| H" #ÎB
KS+ €+ HB i- K°i F?B +?Q ?'Ti?K €M? b€M; K" M|B- çWM; M|B G•K G¢+ b) F?¬M; #
KBM? ?[m FB +kM; M^v bBM? €+ ç°+5

*?d ç„+ i°B G•K G¢+ K" M|B- M?[M; iB m #®B FB +O h`B m ;B +ÁM +| K°i çQÌM; i
#° oă hm HB M KBM? K" M|B- M?Q p"v +?Q /M hmv i G¬B iBM? pU+ `´i HÈM- h`B m
+?m°i +?¢v [m çQÌM; - K¶B M; QÌB ?¬ ç€M? 5

æ9M; H" M?Q i? - +?Q /M î i`QÊ+ K„i +m®B +MM; h`B m ;B i?"Ti´ +?d H" M; ?o ç
+? i- K" F?¬M; +| ?QÈM; oă hm HB M KBM? tBM ;B9T çÐX

æ¢B +?B M imv ç½ / THQ¢M- M?QM; ?"Q F?Q +O h?¬M ok iBM? H¢B +`M; i? KF?
ç M; i¬M; t2K +Y ç°M; #QÊ+ iB Ti?2Q +O G•K G¢+ i? M"Q- +€B M"v [m M ? H
h?¬M ok iBM?X

J" G•K G¢+ H¢B i?^M M?B M iB M M?"T Î# M i`QM; h?B M M? çB M- #®M M; QÌB
+kM; M M M?bM iBM? ?m®M; +O #¼M ?„MX

*kM; K v- imv HBM? HU+ +O #¼M ?„M i¢K i?ÌB ?Q" M iQ" M #B M K'i- M?QM; +kM;
?ÆM M[/QÊ+ HU+ ç M; +?"K `½B #B M K'i- imv i®+ ç° `´i +?"K- M?QM; # M; "v
iQ" M T?K+ ?²B M?Q +kX

G•K G¢+ ;"i ;"i ç-m- F i [m^ M?Q p"v +kM; H"K +?Q ?„M M? M?"M; i?Î` - /M b Q
+MM; iB m K M[?„M pšM iQÆM; ç®B +QB i`¼M; X

@ æ¢B T?¬B ç^M- M; QÌB i i? v M; QÆB M; ,M +^M K°i FB T- M; QÆB Km®M #²B i?Q

æQÌM; æB KiS+ ;B" M M|B- iQM? +€+? +O M" M; H" p¬ +MM; ?B m ç°M; - M?QM; #
iU î i` M K†i; ? - +ÁM #` E?QÆM; JBM? *?•m i?W +Æ çM ;BÐM- ç +?Q iB m K

@ G" +?QM? M; QÆB i? K ,M5

G•K G¢+ +QÌB ? ? - ç2K K°i ç-m i|+ /"B K K K¢B +O iB m K M[[m'v i`î i?"M? i´
F?m¬M K†i M?Ä M?„M +O M" M; bì bìX

@ hB m K M[- M?È F„ +€B ;B€Q ?m'M M"v- p b m çWM; i? K K|M HÌB M?Ä M[5

@ æ€M; ;B" M5

æQÌM; æB K iS+ ;B" M ç M Q Q F m iQ- M?QM; [m v ç-m +ÁM #` E?QÆM; JBM?
ç®B T?QÆM; +-K #9i H¬M; Î i` M K†i p) H'v ç² €M çO K¼B K"m b„+X S?ªB M!B i`C
+kM; #` æQÌM; æB K F?B / çO i?ªK- ?B M içB; †T çQÊ+ +Æ ?°B i?"i i®i iU M?B M

•M? K„i +O G•K Gç+ [mûi [m - M?QM; HçB F?¬M; i?`v #!M; /€M; +O *?m >çM? L?

@ *ÁM +! K°i M; QÌB ç•m\

@ *€B FB ?

æ¬B K„i ç T +O Gç+ L;QM; o•M tQ v +?mv M- H°` #B m H° +´ [m€BX

@ *! +?9i ç†+ #B i- h?Ov Km°B Km°B K M; M" M; çB ;B M T?ÁM; +O KbM? `²B5

>€+?5

G•K Gç+ H" #B i`ä h?Ov .Q M? h•K +! +?9i ó#B M i?€Bô- +?ŠM; H) M" M; M"v M'
L?B +! w MB K\ S?ªB #B i L;?B K h? M? /®+ ? i bS+ ;BUi; B•v pB + +O ?„M p" h?C
M i B HªB M?ªB K'v i`, K M, K- G•K Gç+ +kM; F?¬M; b B #B i H„K H" i?Ä ?B T`²E
Q M? v M v M- +kM; F?¬M; +? HçB M?B mX

L?QM; H'v h?Ov .Q M? h•K H" K i? iY- F?¬M; TªB HçB ç +?Q M" M; ç°B M!M t M?

L m #" MQÆM; FB €+ iQM? ççB T?€i- ç2K +€+ M" M; h¬J` ç m i" M /B i- p"v ?„M H

E?¬M; çQÊ+- M?'i ç`M? TªB M?bM t2K +€+ M" M; M"v +! i~m ?Ä M?"T K ? v F?¬M
H" H½Q MQÆM; i?„i +´ #S+ #€+?- +€B KB M; +kM; F?¬M; i? K K M?kM5

G•K Gç+ ç^M; ç^M; ç^M; K" +?çv iÈB i¬M; + Q M?'i +O h?B M M? çB M- i?•M M
ç m Î i¬M; M"v- +kM; #'i +?'T ;ä +Y - HÊB /KM; i?•M T?"M +?O M?•M +O h?B M M
Î i`QM; T?ÁM; +O h?Ov .Q M? h•KX

*?d i?'v i?•M i? +O *?m >çM? L?B K K KçB- MY i?•M i`¬M K" M^K Î i` M ;BQÌM;-
ççB F?€B H" ç½ M; OX L?QM; t2K iQ" M i?•M M" M; ç m M?m°K YM; çÄ- HB M #B i`
iªB [m +U+ Hç+- ;BÌ T?9i M"v F?!2 KB M; +ÁM K M; i?2Q K°i MK +QÌB i?Ä K½M

G•K Gç+ ç®B pÈB M" M; M; QÊ+ HçB H" F?¬M; +! ?SM; i?9 ;b- H" T iS+ i?m ?²B €M
ç M; M;²B Î i` M ;? K°i # M- K°i #° pšM +?Q i?Ä K½MX

@ ±- M; QÆB M?Q i? M" Q +! i? F?¬M; ;ä +Y HB M iB M ç M\

h?Ov .Q M? h•K T?B i?QÌM; #'i K½M M!BX

@ h?"i bU H" F?¬M; +! w iS- T?€ pĐ +?mv M i®i +O M; QÆB5

G•K Gç+ +" M; i? K F?! +?`m- M[M?•M M?Q p"v ?„M F?¬M; /€K Km®M5

h?Ov .Q M? h•K M?bM M?bM *?m >çM? L?B i` M ;BQÌM;- ç°i M?B M +QÌB H M ?

@ L; QÆB ç½ ?B m H-K5

@ h ?B m H-K +€B ;b\

G•K Gç+ M;?B K K†i M!B` X

@ L; QÆB +?Q`^M; i +MM; M" M; H" K`²B ?ª\

h?Ov .Q M? h•K /MM; €M? K„i`i i" F?Q M?bM G•K Gç+- ;B®M; M?Q ç M; çM ;BĐ

*€B #" MQÆM; M"v [mª M?B M +€B ;b +kM; /€K M!B5

G•K Gç+ +QÌB F? M K°i iB M; M!B,

@ h F?¬M; +! ?SM; i?9 #B i`ä- M; QÆB T?ªB +! çB K ç9M; KU+- çWM; ç2K M; QÌB

L" M; M"v i?Q+? M; QÊ+ ç½B +MM; #` M; QÊ+ ç½B- çWM; [m€ F`+? HB i H" K` i B M

sQ€i- h?Ov .Q M? h•K T?šM M° K" ?QÊM; G•K G¢+ MûK ` K°i FB M €K F?Q- #` G•
[m - M" M; i`€+? K„M; ,

@ "´M i?®M; HoM? Km®M H"K +kM; H" H"K M;QÆB5 L" M; i`9M; K` ç°+- K°i KU+ K
i +kM; F?¬M; i? ç2K M" M; MûK Î /QÊB K†i ç +?Q M;QÌB p•v t2K \

h?b ` H" i? 5 L?QM; G•K G¢+ M?bM €M? K„i ?mM; / [+O ç®B T?QÆM;- i`QM; HÁM
`i #`i iQÌM;X

@ L;QÆB ¬ M?K+ "´M i?®M; HoM? i?b H"K b Q #•v ;Bì\

h?Ov .Q M? h•K +?®M; 2Q M|BX

G•K G¢+ [m v ç-m M?bM H¢B- +?d i?´v pW `²B M" M; [m,M; ` €K F?Q `ä `M; H"
p" M; HmB p T?Q b m- [m€B F?B m M|B,

@ L;QÆB `ä `M; /MM; +€B M"v ç2K H"K €K F?Q- M;QÆB +| #B i?´ i? M F?¬M;\

@ "´M i?®M; HoM? ç2K M;QÆB H"K `²B- M;QÆB H" M;QÌB +O "´M i?®M; HoM?- +/

h?Ov .Q M? h•K ç½ çB iÈB- /MM; i v M•M; H´v +€B +^K +O G•K G¢+- K°i #° K ç„K

@ oW `²B M;?2 M" M; F m +ª #m´B- "´M i?®M; HoM? +kM; +| +ªK ;B€+ `²B- M;QÆB

@ L;QÆB +ªK i?´v i? M K°i +?9i çQÊ+ F?¬M;\

G•K G¢+ t2K M" M; +| w iS "€ oQÆM; M;¢M? i?QÊM; +mM;- / K†i F?¬M; F?ÄB +Q
i?´v F?¬M; ç9M;X

RyyyX *?QÆM; RyRy, _®i *K+ Jm®M aBM? _ X URV

@ :¼B ?- M;QÆB H¢B ;¼B çB5

h?Ov .Q M? h•K €T p"Q i` M M;QÌB G•K G¢+- K°i i v ¬K H´v +´ +O ?„M- K°i i v i?
+?•M +O G•K G¢+- #„i çQÊ+ +?BK +QM F?¬M; ? #B M ?| +O ?„M- #„i ç-m /MM;

> B M;QÌB ç m +| i? iB T M?"M bU i?"i M;´v b m b)i`Î i?"M? K°i ç¬B- M?QM; G•K
?½M M?Q i? +O M" M; pšM H" +M; i? K ?QªM; bÊ- ?ÆM M[#M MQÆM; M"v i?¬H
?„M H" i?¬M i? - +€B M"v M; v +ª / +kM; #` M" M; H°i K°i i¬M; `²B5

@ L;QÆB Km®M T?€i i Q tBM M;QÆB +kM; M M M?bM t2K H" MÆB M"Q çQÊ+ F?¬

G•K G¢+ i?Î /¬B- ?„M +kM; +| w i?m ç®B T?QÆM;- /M b Q L;?B K h? M? ç½ bÈK H
i?"M? +QM /•m- M?QM; #•v ;Bì +ÁM +| M;Q¢B M?•M M^K Î K°i # M ç•v M"v\

@ •M- ç•v H" T?ÁM; +O "´M i?®M; HoM?- ç` T?QÆM; +| +€B ;b F?¬M; ç9M;\ *?Š
i?Q+? H"K Î T?ÁM; +O M;QÌB F?€+\

J†i KkB +O h?Ov .Q M? h•K i`M ç-v FBM? M;¢+X

L" M; `ä `M; +ÁM +| K†i KkB +?d i`Q+? KbM? #B M i?€B\

G•K G¢+ i?Î /¬B- +?d +?d *?m >¢M? L?B M|B,

@ L" M; +?ŠM; H) H" p"i T?~K i` M; bS+\

@ ?

h?Ov .Q M? h•K M? ;"i ç-m- M?QM; ç°M; i€+ i` M i v H¢B i,M; i? K- #„i ç-m +ÎB [

@ > B M;QÌB +€+ M;QÆB- `®i +m°+ H" B ,M tm•M /QÊ+\

G•K G¢+ ?? ç² `²B- M?Q i? M"Q h?Ov .Q M? h•K +kM; ;B®M; M?Q H" ,M ? i3yy +
M?Q p"vX

@ *| M;QÌB Î K°i # M- "´M i?®M; HoM? +ªK ;B€+ +M; K¢M? ?ÆM M[5

h?Ov .Q M? h•K K` i?€B KQÌB T?–M M|B- K°i # M ç2K i?•M i? K K KçB ?Q`M K,, -
 iQ`M ?B M` Î i`QÊ+ K†i G•K Gç+- M;¼+ T?QM; FB m M;çQ F?| +| i? /MM; K°i i`
 #€M +–m `i i`ÁM- `i M;çQ- FB M +®5
 L`M; /€M Î i` M M;QÌB G•K Gç+- /MM; i v K b€i H`v M K +,M +O ç®B T?QÆM;- K`
 @ L;?2 EBM? >²M; +€+ M`M; M|B M;QÆB Î T?QÆM; /B M FB ç†+ #B i HÊB ?çB- "´
 çQÊ+- # M FB +ÁM +| /U #`5
 *€B M`v ;¼B H` +?mv M ;b5
 h?•M ?bM? G•K Gç+ H|2 H M- K M; i?2Q M`M; çB iÈB T?ÁM; +O KbM?- M„K #„i #
 F?–M; +?Q M`M; /šM FB K p`Q pÄ M|B,
 @ *| +?9i i`i t`m M;QÆB M M bY 5
 @ æQÊ+ çQÊ+ çQÊ+- M|B M?ªK M?B m M?Q p`v- M;QÆB ç M i°i +MM; +| H`K ? v F
 h?Ov .Q M? h•K /MM; €M? K„i F?BM? #d M?bM #ªQ #®B +O G•K Gç+ v M;mv M M
 æ®B pÈB M K M?•M K` M|B- M?[M; HÌB M`v imv i ç®B i`M ç–v HU+ b€i i?QÆM;5
 a„+ K†i +O G•K Gç+ F?–M; F?ÄB i®B b–K- ç2K h?Ov .Q M? h•K ?mM; ?,M; [m v
 +†T K–M; M?Q ? B KªM? i`,M; `^K ç–v ç†M +O M`M; H M- +QÌB ?„+ ?„+ M|B,
 @ æ•v +?QM? H` M;QÆB iU ibK- ?–K M v M mF?–M; i?m i?“T M;QÆB ç M / #ªQ-
 @ S?B- M? M? +?¼+ p`Q çB- +?ª H) "´M i?®M; HoM? HçB bÊ M;QÆB5
 h?Ov .Q M? h•K H„+ #Ì K–M;- [m v K†i HçB +?Q ?„M K°i #B m H° +| /½ i•K F?B m
 h?B M ?–M ç` €K- K•v KQ i?`i i?QÌM;- b m F?B ç°+ ççQ pb [m•M K` F? B- F?–M;
 bÆM- i?šM; ç M iBM? ;•M HU+ išM- H9+ M`v KÈB i?Î ?´M ? M –K i?“M? K°i çQ`MX
 >„M –K M;¼+ i? i?ÆK M;`Q M;çi +O h?Ov .Q M? h•K- M?QM; bmv M;?o HçB # v
 ;B X
 hmv i`QÊ+ K„i ?„M +ÁM F?–M; T?ªB ç®B i?O +O i?–M F?Q- M?QM; +kM; H` #ÎB p
 æ L?`i`¼M; i?B M- M m +| i? iB M p`Q hBM? æ i K i`¼M; i?B M- +kM; i,M; H M
 M?Q p`v T?®B ?ÊT T?€T i„+ HoM? M;° K` ?„M M„K ;B[- H` +| i? +MM; HU+ HQÊM
 çĐ i?Q€M; K°i T?€i5
 æQÆM; M?B M- ?„M +kM; iMv i?ÌB +| F?ª M,M; Î i`QM; [m€ i`bM? M`v #` HU+ HQÊ
 ç° i?–M FB T iB M p`Q h?–M ;BÈBX
 G•K Gç+ ~M ~M +ªK i?`v- +?Q /M H` L;•M L;mv i i?9 i?U+ bU tm`i i? - H9+ HU+ HQ
 +U+ ?çM K` ?ç ;BÈB +?Q T?ûT- M|B F?–M; +?WM; i?U+ +| HU+ ç€M? K°i i`M5 .M
 i„+ i?“i bU [m€ FBM? F?OM;- +?d +–M +| i? çSM; p[M; i`QÊ+ +–M; FQ+? KçM?M
 ?„M +| i? F?–M; M;WM; `9i` HU+ HQÊM; +O ç®B T?QÆM; ç M i,M; +QÌM; mv H
 #çB i?“M? i?“M;X
 "´i [m€- ?„M H` imv i b) F?–M; +| +€+? M;?o çB i?Y mv HU+ +O L;•M L;mv i i?9-
 i?9 M`v tm`i i? K` M|B- i`i M?B M H` K°i ?²B ççB MçM- +?Q /M ?„M +?B M i?“M; +H
 L;mv i i?9 T?€i M T?QM; `MX
 æ°B M;k +O h`B m ;B ç½ #„i ç–m tmv M [m h`MM; æ°M;- H9+ M`v #`i Hm”M F M`
 HB M ? pÈB #¼M ?„M- #¼M ?„M iU M?B M +kM; F?–M; +| F?ª M,M; #B i`ä iBM iS
 i? i”M i`mM; +?S+ i`€+? iB T iK+ çB ;B +® T?QM; `M- ç®B pÈB +€B M`v G•K Gç+
 >„M +kM; +?Q `^M; h`B m ;B ç½ /€K tm`i ç°M; HU+ K°i M?“ çB ;B +® T?QM; `M- i
 i´ i–M; Î h?–M ;BÈB- K` +,M #ªM F?–M; +| bmv M;?o h`B m ;B b) T?€i`² M?Q p`v5
 h` M i?U+ i B +| i? M;?o ç M h`B m ;B pb /šM F ;•v i B ?Qç +?ªv p ?QÈM; ç–M;
 +| i? çB i`Ê ;B9T L;•M L;mv i i?9 #Ä MB K T?QM; \ S?€ ?Q Hm–M / /`M; ?ÆM FB

T?QM; 'M L;•M L;mv i i?9 +—M ?ÆM p¢M hBM? æ ?B bBM?- M?QM; Km®M +ÐB #/
T?QM; 'M ç½ #m¬M; HÄM;- +€B M"v +—M i`ª ;B€`'i M?Ä5

>„M ç M; bmv M;?o K¬M; HmM;- h?Ov .Q M? h•K +kM; idM? H¢B- M[M?•M M"v +,I
H" F?¬M; +| w iSX JÎ ? B K„i` HB M tQ v KbM? +QÐB H M i` M M;QÌB G•K G¢+- #
i?QÆM; +O ?„M /UM; i?ŠM;- b m ç| #Ì K¬M; i`-K tm®M;- HB M ç2K p"i i? +,M;+
ç—m bmM; bQÈM; K" H„+ HQ H MX

L" M; KÈB [m2M ?QÆM; p` ibM? v m- iU M?B M H"K F?¬M; #B i K i- ?ÆM M[M" M
+?`m M;QÊ+ ç½B K½M? HB i- i?ÌB çB K ?Q M ?ªQ p¬ +MM; +m²M; /½X *kM; K v i
M;?B M €T M" M;- M m F?¬M; `i +| F?ª M,M; #` M" M; # ;ªv 2Q5

E?B h?Ov .Q M? h•K i?QªB K€B M„K i v G•K G¢+ çB` F?ÄB ;B M T?ÁM;- h¬ J` +
M?QM; M" M; H¢B F?¬M; ç w +?9i M"Q- M;QÊ+ H¢B ç®B pÈB h¬ J` M|B,

@ >„M t€+ i?U+ H" #ªQ #®B- H"K "´M i?®M; HoM? i?QªB K€B +? i`²B5

J°i +•m H"K +€+ M" M; h¬ J` ç m #¢B HmBX

aU ibM? h`B m L;¼+ S?B K M; i? B G•K G¢+ +ÁM F?¬M; +| i?´ H°- bÊ +?9M; M[i?
F?¬M; +| ç°M; ioM? K" ç +?Q ?"m pB M;ÊM b|M; F?ÎB ç°M;X J` b m F?B h`B m L;¼
çB M K°i KU+ ç M; # [m M /QÐM; i? B- #ÎB pb ?"B M?B i`QM; #KM; M" M; iU ?² iB
i®+ ç° ?9i HBM? HU+ i`QM; +Æ i? K +"M; i? K M? M?- ç +?Q M" M; +,M #ªM F?-
#bM? i?QÌM; çB çB H¢B H¢B M[- +?d +| i? /®+ bS+ HB m K¢M; ,M i?m®+ #´- /M
i? K H K +O iB m bBM? K M? FB X

G•K G¢+ çB p"Q T?ÁM; +O M" M; i?,K M" M;- iQM? iQM? iQ€M iQ€M +kM; ç½ [m
L;¼+ S?B`®i +K+ ?B M` M?¬ H M`ä`" M;- +ª M;QÌB +kM; +"M; H°` çšv ç"- +"M
æ†+ #B i H" #° M;U+ b[ç½ pb ?"B M?B K" +?m" M #` b€M b" M;- [mv K¬ ç +?Q G•K

RyyRX *?QÆM; RyRR, _®i *K+ Jm®M aBM? _ X UkV

@ æ m i¢B ;B ?Ä +?€M ;?ûi M;QÆB- iB m ;B ?Ä M"v b„T ç2K i ?¢B +? i5

h`B m L;¼+ S?B i`" M ç—v m Q€M M|B- ?B M i¢B M" M; +,M #ªM M; v +ª +¬M; T?m`Ì
M;`v ç m T?ªB Mm¬B i? BX

@ ob G•K ;B - p'i pª M" M; `²B5

G•K G¢+ ?„+ ?„+ ?„+ K" +QÌB- K°i # M pm®i #KM; /QÈB +O h`B m L;¼+ S?B- H9+
K M? FB ç½ +"M; M;`v +"M; K½M? HB i`²BX

h`B m L;¼+ S?B K„i i`„M; F?¬M; +ÁM +?9i K€m M|B,

@ L;QÆB +ÁM F?¬M; +| ç2K +?mv M +O i M|B +?Q M?[M; M;QÌB F?€+ +?S\

L m F?¬M; +| M?Q i? - +?Q /M +€+ M" M; h¬ J` ;?2M ;?ûi F?¬M; ç M- M?QM; L;?B
iU M?B M F?¬M; i? M"Q F?¬M; F?~M i`QÆM; t2K +?€m i` B iQÆM; H B5

G•K G¢+ t'm ?´ +QÌB +QÌB- i?•M T?"M +O h`B m L;¼+ S?B ç†+ i?M- M" M; H" iBM?
Hm" M F?Q HBM? +?•M i?"i bQ pÈB L;?B K h? M? +ÁM HÈM ?ÆM`'i M?B mX L?Q
i?'T ?ÆM ç²M; HS - +kM; F?¬M; #B i L;?B K h? M? +| i? iB T M?"M +QM /•m HÈM

J'v i`,K M,K M"v ?„M K°i KU+ pQÊi [m pk i`K- +,M #ªM F?¬M; +| +Æ ?°B ?QÈM; L
+€+ M" M; M|B +?mv M M"v- #ÎB p"v K°i KU+ FûQ /"B- M?QM; ?B M iQÈM; K M; i? B
`ä`" M;- ?B M i¢B M" M; H¢B çB` K" M|B- M;QÌB M;QÌB ç m +| i? M?bM`X

G•K G¢+ M;?o M;?o- /M b Q bU ibM? +O L;•M L;mv i i?9 ç½ ;BªB [mv i- ?„M iª ?[
çB K ;BªB [mv i pB +iQ`²BX

S?QM; aÎ GB M ç®B pÈB ?Q`M +ªM? +O h`B m i?`M? `i ?`B HÁM;- H9+ M`v [mv i¢K i?ÌB +O K¼B M;QÌB i`QÈ+ F?B T?B i?,M; h?-M ;BÈB- #„i ç-m +?d ?mv M?•M i M`M; K M; ç M #„i ç-m i`MM; FB MX

Í# M i`QM; ç¢B +?B M i`QÈ+ FB - h`B m i?`M? #`T?€?Q F?-M; M?Ä- ?ÆM M[?E ç¢B M?•M +?Q ?ŠM i?QªK½M- iU M?B M Km®M i? v ç´B K°i T?2MX

"¼M ?„M +QB M?Q H`i?QÈ+ +?B K +Qm b`Q- b m F?B #`v ` K°i #° T?ªB Î +?¶ M` +O h?-M ok iBM? `®i +K+ F K MûM F?-M; çQÈ+- M? Q M? Q T?€B M;QÌB iÈB p'M M;QÌB G•K G¢+X

L?QM; h?-M ok iBM? +?d H`K°i MÆB çti +?•M i¢K i?ÌB +O G•K G¢+- KK+ iB m #ªM F?-M; ç w [mv M HU+- H9+ M`v #B m i?`b) +?d Î h?-M ok iBM? K°i i?ÌB ;B i?,M;- b) K M; i?2Q i'i +ªK¼B M;QÌB Hv F? BX

G9+ M`v i? HU+ oă hm HB M KBM? KÈB i?Q€M; v M i•K- M?QM; K`F?-M; +! w iS ;B M M;„Mô M`v ç M i°i +MM; H`# Q H•mX æ®B pÈB iBM? pU+ +T *?Q h-M K`M t2K M?Q K°i i?ÌB ;B M M;„MX

æ¢B b€i iBM? G•K G¢+ M`v i?"i H`ç€M; bÊ- #¼M ?„M T?ªB bÊ ?½B i`,K M;`M M,K +kM; b) #``9i HmB `²BX

L?QM; h`B m ;B H` ;B€Q ?m'M çšK K€m- B +ÁM /€K çB bÌ G•K G¢+- ç®B T?QÆ [mv M i? - p`v #¼M ?¼F?-M; iBM +kM; T?ªB iBMX

h?ÌB ;B M poM? pB M H`i?m®+ ? v ? ii?ªv- H¢B H`i`,K M,K i`-B [m - `i M?B m M ;B - [m M H½M; K°i i`"M +?B M HQM; i`ÌB HÐ ç'i FB - K`h`B m i?`M?- ?B M i¢B +kM; Qi tm'i ?B M ç M ç€M; bÊ- F?-M; +! w iS +?2M +?•M p`Q #€ [mv M +O h?- h?B M æ` GBM? J¢++ +?-M /QÈB +?•M M! +kM; F?-M; +! M;QÌB M`Q /€K çB ç`Q

G•K G¢+ Hmv M ?! h`B m ;B i´F?Q E?ªB E€ GK+- +€B M`v iB m ? i bm®i RyN M h?-M F?Q M`v ?Q`M iQ`M H` /Q i`B HB m FBK iBM? ?Q Hmv M +? i?`M?- G•K G¢ H`H`v çQÈ+ ç°i M?B M i,M; K¢M?- M?QM; ?„M +kM; F?-M; +! HU +?¼M ç°i T?€ h H`ç2K F?Q iS+ €T+? Î hBM? æ L?`i`¼M; i?B M çdM? T?QM;X

"ÎB pb +€B M`v HB M [m M ç M F?m +? i`QÆM; hBM? >ªBX

.MM; i?U+ HU+ #•v ;BÌ +O G•K G¢+- ç½ H`i²M i¢B F?-M; i? +?B M i?„M; Î ?¢ ;B ;€T i`M i?,M; ç M hBM? æ i K i`¼M; i?B M\ E?-M; +M; H½M; T?Q K°i H-M F?m

E?m +? i`QÆM; hBM? >ªB +`M; HÈM- H9+ iB M p`Q h?-M \*ªM? hBM? >ªB ?'T i?K ?¢++ iU M?B M +kM; +`M; HÈM- M!B F?-M; +?WM; K°i ?ÆB +! i? t-M; H M L;Kv h i?B M5 Í h?-M *ªM? K¶B i,M; H M K°i iB m +ªM? ;BÈB +€B FB ç m +! i? H`/MM; p`v iU M?B M H`Î ?¢ ;BÈB ç2K i`K +°i ç€M? +?Q +`M; + Q +`M; i®iX

æ9M; H`M?Q i? - \*?m >¢M? L?B +MM; S?B M Gv ç m Kti /¢M K`v /`v Î H¢B ",M; h

h?-M ok iBM? H`M?`çŠM; iBM?- pä ;Bª M`Q F?-M; Km®M Î +?¶ M`v im Hmv M\ *? KQÆB K®i i? HU+- Î +?¶ M`v K°i M;`v +kM; H`T?Q +U+ T?`K HBM? i?¢++ t td- *?m >¢M? L?B +kM; +?d +! i? +? Q +?®M; +?WM; i`,K M,KX

L?QM; ç®B pÈB hBM? æ *?Q h-M K`M!B- +?WM; i`,K M,K im M;mv i #i [m€ +?d h Km®M im Hmv M p`B p¢M M,K K`M!B- B +kM; +?`m F?-M; çQÈ+ iB m t`B M?Q p`v

>B M i¢B i?b i®i`²B- G•K G¢+ +,M #ªM F?-M; +! +€+? M;?o i?m iB M i?m +O #¼ # M bÊ ?½B G•K G¢+- K°i # M H¢B ç€M? F?-M; H¢B ?'T /šM ?Q`M +ªM? im Hmv M +?m²M; F?-M; çBX

*€+ M`M; h- J``®i +m°+ #B i bU iBM? h`B m L;¼+ S?B K M; i? B- +ª ç€K ç m T?E b m F?B G•K G¢+ tm'i [m M M? Q M? Q i`,K T?QÆM; M;`M F K`M ;?B M ûT ?„M- + ;B`v pÁ ` K°i çS #ûX

L?QM; +?Q /M M,M; HU+ +O G•K G¢+ H¢B M;"T i`ìB- î +?mv M M"v +kM; F?¬M; +
+`v +`v /` i?QìM; p`i pª- M?QM; #KM; +O +?9M; M[H¢B i?Ov +?mM; F?¬M; i?`v ¢
€M? K„i ?•K K° M?bM +?^K +?^K p`Q h`B m L;¼+ S?BX

hmv L;?B K h? M? `i FBM? M;¢+ M?B m ?ÆM K°i +QM /•m im´B Km®M HÈM ?ÆM
M?QM; Q i?Q+? ¢®B pÈB +?€m i` B H¢B €T [m ? ii?ªvX >m®M; ?²M; `v b m K¼B
h?¬M *ªM?- +! ¢QÊ+ i?¼M; mv M p¬ i`M- im´B ¢½ H` bU ibM? F?¬M; +¬M +•M M?„

.MM; i?U+ HU+ #•v ;Bì +O G•K G¢+ - ?Q`M iQ`M +! i? ¢¢B b€i iS T?QÆM; - +QĐ
¢2K L; k >`M? +¬M; T?€T- i?"K +?Q H¬B ? +¬M; T?€T iQ`M #° i,M; H M iÈB hBM? a
;B M M; „M ¢°i T?€ h?¬M *ªM?X

L?QM; +•M M?„+ ¢ M h?¬M; BÈB ?mv i iBM? i`M F?®+ - ?„M pW iB M p`Q h?¬M; B
T?2M i`QìM; F€ T?'M ¢'m- T?ªB bmv M; ?o `i M?B m- HB M /Si F?Q€i î ?¢ ;BÈB ¢
í +?¶ M`v- ?„M H` #€ +?O- imv i ¢®B F?¬M; B /€K ibK ?„M ;•v T?B M T?S+ - ¢ +?Q
¢Q¢M i?ìB ;B M M M´M´MX

"îB p`v- ?„M +kM; F?¬M; p°B K`i,M; H M impB +O KbM?- M?QM; pb #ªQ ?B K ¢ ¢
pšM H` ¢2K iBM iS+ L;•M L;mv i i?9 +?mv M ¢¢i +?Q # KQÆB ¢¢B ;B i°+ +O h?¬
¢¢B ;B i°+ M`v F?OM; ?QªM; - bÈ h`B m ;B H`K F?¬M; ¢QÊ+ - +kM; M? Q M? Q T?
¢ M i`Ê ;B9Th`B m ;B K°i i vX

í i`QÈ+ K†i +MM; +?mM; ¢`+? M?•M M`v- K¼B M;QìB pšM H` `i ¢Q`M F i- /M b Q
tm`i i? - +€B FB iQ`M #° hmv i G¬B iBM? pU+ ¢ m b) H¼i p`Q i B ?Q¢ M;"T ¢¬mX

RyykX *?QÆM; RyRk, EBM? >½B æ M h? :B MX URV

í # M i`QM; h?B M M? ¢B M- +?d +! #®M M;QìB E?QÆM; ;B ¢½ ¢B ` - i´ iB M i`C
i? M;šm M?B M p +® ?QÆM; - M?QM; i?2Q iBM? F?¬M; +´M; i`mv M i®M; í L;•M
b m E?QÆM; ;B M?Q #` p•v í i` M ¢ªQ ?Q M; - iU M?B M b®i`m°i K` T?ªB ¢B p M

hBM? HU+ +O G•K G¢+ ¢ m ¢†i î i` M M;QìB +€+ M`M; h¬ J`- +MM; ¢ÈB ?`B iY i?
*€B M`v +! i? H` i?ìB ;B M M?`M `¶B F?! ¢QÊ+ +O K´v p¢M M,K b m- i?"K +?Q p`
+€+? F?¬M; + K HÁM; î /QÈB M;QìB +O G•K G¢+ - ?„M î h?¬M; BÈB +kM; M?'i ¢`M

h?ìB ;B M #bM? ioM? M?Q p`v ;B^M; +Q ? B i`,K M,K- G•K G¢+ `®i +K+ M;? M? ¢!
bBM?- ?„M i?U+ bU b„TH`K +? `²B5

G•K G¢+ i`¬M; KQM; i M iB m iY M`v H` i`¼M p M K´v i`,K M,K- i?ìB ¢B K h`B m L
bBM? Mî- ?„M +`M; H` ;'T ¢ M ¢°i ¢B +Y ` p`Q tQ v [m M?- M m F?¬M; T?ªB L;?i
F?¬M; +?Q ?„M ¢B p`Q- ?„M M?'i ¢`M? T?ªB M?bM i`M K„i ?mv i K¢+? +O KbM? t

*?9M; M[i?b î i`QM; T?ÁM; ?¶ i`Ê ¢Đ ¢ - G•K G¢+ i?b î i`QM; b•M ¢B iÈB ¢B HmB
?B M ¢¬v /'m +?•M +O ?„M- ¢•v H` ?„M ¢½ F?¬M; +€+? M`Q F?®M; +? ¢QÊ+ F?Q

hW #m´B b€M; #„i ¢¬m- i`QM; T?ÁM; pšM i`mv M ¢ M i? M? •K F m ¢ m +O h`B m
;B ?Ä FB ;B`v pÁ M`M; ¢O i?ªKX J` +€B M`v K°i KU+ ;B^M; +Q # M;`v # ¢ K +ÁM
G•K G¢+ +`M; i? K #®B `®BX

*! i? H`K +?Q h`B m L;¼+ S?B H` hBM? >Q`M; ¢dM? T?QM; ¢ m M?S+ i?`M? M?Q
H` +! +?9i M,M; HU+ ?5

J` i?ìB ¢B K iÈB M;`v i?S iQ- i` M #-m i`ìB T?€i bBM? /` iQÊM; - p¬ b® h?B M æ`
imv M ?QÈM; +,M T?ÁM; +O h`B m L;¼+ S?B +m²M; [mv M K` ¢B- ?ÆM M[+€B F
¢€v- K°i ?ÆB ?'T i?m #ªv M;`v #ªv ¢ K +kM; i?Ov +?mM; F?¬M; +! /'m ?B m ¢bM? •

>"m [mªM;?B K i`¼M; +O +€B M`v H` H`K +?Q HBM? F?Q +ª h?¬M ok iBM? ?Q`M
¢¢B ;B i°+ FB +kM; T?€i ;B€+ ¢ M #B M ?! M?Q i? - +?Q /M #¼M ?¼ H¢B F?¬M;

G¢+ FB T?€i bBM? +?mM; ¢KM; ;b- M?QM; h?-M ok iBM? H" ? M; ´ +O #¼M ?„M
M?´i +O hmv i G¬B iBM? pU+- F?¬M; i? F?¬M; H"K #¼M ?„M [m M i•KX

@ G•K ?mvM?- M; QÆB ¢ M i°i +MM; H" w ;b\

jy i? HU+ M"v ¢ m tm'i ¢°M; Qi M?´i # hBM? æ ¢dM? T?QM; - +?WM; i` ,K *?Q h¬M
G•K G¢+X æ°B ?bM? FBM? F?OM; FB ¢O ¢ +?Q M; QÌB #bM? i?QÌM; H"TiS+ bKT

J" ¢B m M"v +kM; H"K +?Q #¼M ?„M /kM; F?Q ¢¢B i,M; - /€K ?QÈM; p G•K G¢+ [m

.MM; h?-M i?S+ +O #¼M ?„M iU M?B M +| i? T?€i ?B M G•K G¢+ i?Q¢i M?bM i?
+,M T?ÁM; H"K ¢ªQ HQ¢M HBM? F?Q FB X L?QM; ¢ M i°i +MM; H" i`"M T?€T /¢M
Hmv M +? i?"M? +¬M; - H¢B ¢ +?Q ?´Ti?K M?B m HBM? F?Q M?Q p"v\

"¼M ?„M F?¬M; #B i iBM? ?m®M; M?Q p"v +ÁM iB TiK+ # Q H•m- HQ H„M; M"v b) ´
T?ªB FB M i`b ?QÈM; G•K G¢+ [m€i ?ÄBX

G•K G¢+ ¢ M; F?~M i`QÆM; ;B®M; M?Q FB M #Á i` M +?ªQ M|M; - M"Q +| i•K iQ i?
iB M i v K°i +m®M- K°i +¶ HU+ HQÈM; H"TiS+ ?QÈM; M; QÌB [m€i ?ÄB FB Q M? i

@ *9i5

G9+ M"v KÆ iQÎM; ?„M +ÁM +| i? +| iQM? iBM? ;b i®i5

"M?5

L; QÌB M¼ ¢| M ¢Ð K°i FQ+? M"v +O G•K G¢+ - /MM; im pB iB T + "M ¢dM? + Q ?¢ ;
HU+ HQÈM; +ÁM ?ÆM G•K G¢+ K°i #" + - i? M?QM; K" K°i [mv M M"v +O G•K G¢+
F?¬M; ;B M i K ? T?€Ti„ + +?B HU+ - p"v i?b pQÊit +´T ¢° +O ?„MX

S>-*

h M tmB t Q FB H"TiS+ T?mM ` K°i M; KK hY >mv i- F?Q iS+ H"TiS+ M; ½ tm®M;
>¬5

h'i +ª K¼B M; QÌB B +kM; ?Qi K°i ?ÆB F?Q H¢M?5

"¼M ?¼ ¢ m #B i G•K G¢+ HÊB ?¢B- M?QM; +kM; +?d H" Î i` M +Æ bÎ h`B m ;B i
+kM; F?¬M; +| i?U+ bU #€B FB M G•K G¢+ ` i v- ?ÆM M[i?ÌB ;B M ¢½ [m H•m M
i?Q ;B½M- K" K°i FQ+? M"v iU M?Q HQM; i`ÌB HÎ ¢'i- ¢ +?Q #¼M ?„M i" M K„ i +?S

*€B M"v ?ÆM # i` ,K M, K i`¬B [m - imv G•K G¢+ Î i` M HU+ HQÈM; F?¬M; +| [m€
p" M /KM; T?€Ti„ + i?b + "M; i? K i?m¬M i?K+ - +| i? ¢2K # HQ¢B T?€Ti„ + ¢QÊ+ i
/KM; - Î i` M mv HU+ +kM; F?¬M; i? FûK H¶ ¢2M # Q M?B m5

.M b Q G¶ ¢2M H" +,M +S p"Q L; k >"M? - J° + - h?´ - h?Ov # HQ¢B T?€Ti„ + FûQ +?
HU+ +O L; k >"M? +•M ¢®B M"v +kM; F?¬M; T?ªB [mv i ¢`M? #ÎB ¢¢Q T?€Ti„ + H
¢¢Q T?€Ti„ + v m M?´i [mv i ¢`M?5

"ÎB p"v- ;¬MF +?d H" # HQ¢B T?€Ti„ + +?B HU+ +?Q + Q /mM; ?ÊT +¬M; FQ+? - H
*?Q h¬M Q M? ¢ M i`¼M; i?QÆM; - M?QM; K" M"v +ÁM H" G•K G¢+ F?¬M; +| ?¢ b¢
G•K G¢+ +kM; F?¬M; Km®M p"Q H9+ ¢| ? B i v M?m°K ?mv iX

h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M; „M- tmM; [m M? ?Q`M iQ`M v M ioM? - i´i +ª K¼B M; QÌB
i´ F?Q ¢B ` ? v F?¬M; - M m F?¬M; M?[M; M; QÌB #¼M ?„M M"v i?U+ bU ¢O +?Q ¢®

P M?5

L?QM; p"Q H9+ M"v- i` M #-m i`ÌB G¬B o•M [m v +m²M; - ¢¢B HQÈM; i¬M; K•v ?QÈ
T?O iÊB- iB +?ÊT K½M? HB i Î i`QM; i¬M; K•v [m v +m²M; - +€B FB ¢¬M; M; ?`i K
i? 5

æ•v H" iBM? ?m®M; M?Q i? M"Q\

æ•v imv i ç®B H" FB T p•M- M?QM; `ä`"M; F?¬M; +| +ªK SM; çQÊ+ +| M; QÌB Km
tm'i ?B M FB T p•M\ "'i [m€- M; ?2 M| B +| +?9i æ "BM? +QÌM; ç¢B Î H9+ Hmv M +?
h?B M æ` /` #B M- ;•v` H¬B FB T5

*?ŠM; H)- G•K G¢+ i?U+ bU ç M; #Q K"i Hmv M +? K°i FB M æ "BM? +QÌM; ç¢B- ç
KÊB +| i? `°M; HQÊM; ?'T i?K h?B M æ` HBM? F?Q- /šM iÊB h?B M æ` iS+ ;B" M

hmv #¼M ?„M ç Ä K„i- M?QM; #ÎB pb K¶B ;B +| i' F?Q i¼ i`'M- M; QÊ+ H¢B +kM; b
G¢+ i`Î K†i çB M; 'T M; ?û FB M óæ "BM? ô i`QM; T?ÁM; FB - M?QM; K¶B K°i +€B ç
#B i æ "BM? FB ç M i°i +MM; H" +€B ;b- H¢B +| i? Î H9+ ?bM? i? "M? çQ iÊB H¬

L?[M; M; QÌB M"v i?®B HmB` F?ÄB ",M; hmv i i? "M?- M?QM; K¶B M; QÌB ç m F?¬
#¼M ?„M- /M +?Q +€+? p¢M /†K +kM; +| i? i?'v `ä`"M; X >m®M; ?²- i?Q¢i M?bM -
#¼M ?„M +kM; F?¬M; Km®M p¬ /mv M p¬ +Ê K" #` +m®M iB M p"Q # M i`QM; H¬B

•K –K5

h?B M æ` /` M' + "M; M; "v + "M; F` +? HB i- G¬B o•M #®+ H M- iB +?ÊT +m²M; `U+
F?¬M; +| ? "M; H•K5

G•K G¢+ #B i H" pb +€B ;b- #ÎB pb KK+ iB m +O H¬B FB T M"v +?QM? H" M?B iY

hB m ;B ?Ä FB i`ªB [m ?ÆM i`,K M,K /QÐM; i? B- ?„M iQ+? Hkv ç½ ç¢i ç M ibM?
`m°i5 æ†+ #B i H" K +O M| pšM H" + 'T ç° hBM? >Q" M; çdM? T?QM; - +?ŠM; M?[
HBM? p"i- +ÁM /MM; HBM? HU+ #ªM i?•M i`K #' - M| Î i`QM; #KM; h`B m L; ¼+ S?B
pÊB hBM? >Q" M; #bM? i?QÌM; Qi M? 'i K'v M; "M M,K F?' im5

RyyjX *?QÆM; RyRj, EBM? >½B æ M h? :B MX UkV

*€B M"v w M; ?o +€B ;b\

hB m ;B ?Ä pW tm'i i? ç½ H" hBM? oQÆM; +ªM?- i?"K +?Q +ÁM F?ª M,M; ç¢i i
i?B M- i?"K +?Q i Ki`¼M; i?B M5

L; šK H¢B h¬ J` +€+ M" M; ç m F?' im Hmv M ç M #•v ;BÌ- M; v +ª #| M; /€M; +O hBM
+kM; F?¬M; +| +?SM; FB M- M?QM; iB m ;B ?Ä pW tm'i i? HB M ç¢i iÊB hBM? ç
b€M? M"v F?¬M; T?ªB Km®M iS+ +? i M; QÌB b Q\

"'i [m€- iB K HU+ + "M; HÈM- ;†T T?ªB M; mv ?B K +kM; + "M; HÈM5

h?B M æ` H" b) F?¬M; ç +?Q M; QÌB çÆM ;BªM ç€M? + „T ç M HU+ HQÊM; +O M|
T?9 FB i tm'i- ;†T çQÊ+ H¬B FB T H¢B + "M; F?OM; #®- pQ /K M?Q G•K G¢+- ?„M
+ªM? ;BÊB #ªM i?•M ?„M + Q ?ÆM K°i + 'T ç°5

"ÎB pb i•M bBM? K M? +?"K +?çT F?¬M; +| tm'i i? - H¬B FB T M"v iU M?B M +kM; `
#-m i`ÎB F?¬M; M; WM; b9+ iQ+? HU+ HQÊM; X h`"M; +ªM? K•v ç2M +?2 i?B M M?
M?bM t2K K" i`QM; M°B i•K `ûi`mM5

.M b Q- H¬B FB T H" i²M i¢B K" i' i +ª K¼B M; QÌB bÊ; †T çQÊ+ M?'i- +| çQÊ+ F?ª M
pšM H¢+5

J°i + M? ;BÌ- ? B + M? ;BÌ- # + M? ;BÌ5

E?B i?ÌB ;B M çB p"Q + M? ;BÌ i?S M,K- +?d M; ?2 óP ô K°i iB M; ?"B M?B F?| + - i
iQ" M #° iBM? + -m5

GQªM; tQªM;5

J•v ç2M #®+ H M- iB +?ÈT +m²M; HQ¢M- H¬B FB T +?QM? i?S+ i¢Q ` 5

G•K G¢+ M¨Q +ÁM HQ H„M; +€B ;b F?€+- p°B p¨M; K°i +€B F?¬M; ;B M pQÊi [m iB
HB M ¬K H'v iB m #ªQ #ªQ pW KÈB +„i tQM; +m®M; `®M- pSi #Ă K°i +•m óh K M
#QÈ+ i-K ç| ç½ # v i?ŠM; +?QM i-M; K•vX

P M?5

G¬B FB T ç€M? tm®M; - #ÎB pb +ªM? ;BÈB +O G•K G¢+ + Q ?ÆM iB m bBM? K M
H¬B FB T- h?B M æ` iU M?B M +kM; /MM; iB m #ªQ #ªQ H¨K +Æ bÎ T?|M; ç¢B mv
Q M? FQ+? K¨ çBX

@ L? M? M? 5

>¨B M?B pW KÈB bBM? M¨v p¬ +MM; T?'M M°M- ç®B K†i iB +?ÈT K M? K¬M; - p

GU+ HQÊM; T?€T i„+ i?“i F?OM; F?B T5

G•K G¢+ KÎ hY ædM? ` - M; v M;„M #ªQ ?° +?9M; M[Î i`QM; ¢|- b m ¢| i`B M F? B i
T?€i` i? M? •K K` ¢BX *€B M`v p¬ /mv M p¬ +Ê ¢ª i?QÆM; M; QìB- ?„M ¢½ # v H
¢®B T?QÆM; H` B- ?„M ¢ m b) H`K i?`i5

“i [m€ i?ìB ¢B K G•K G¢+ i`ªB `°M; i?-M i?S+ ` - F?¬M; M; Ì T?€i ?B M pä ;Bª +O
¢ m M?“M H`vªM? ?QÎM; - +‘T #”+ GBM? \*ªM? ¢ m #` +?“M i?QÆM; #‘M M; mv M- i
H` +? i i‘M i?QÆM; i?ªK i`¼M; 5

h?-M i?S+ +O ?„M i`mv imM; ` F?ÄB +QÆM; F?Q i-M; - G•K G¢+ F?¬M; i? F?¬M
+O ?„M +kM; +?d +| i? F?m +? i`QÆM; ` F?QªM; +€+? t M?Q p”v5

E ¢€M? HûM M`v ¢ M i°i +MM; H` B- `ä`M; +| i? Î F?QªM; +€+? K` i?-M i?S+ +O
F?¬M; ¢ M F?ÎB tQÊM; +¬M; FQ+? F?OM; #® M?Q i? \ >ÆM M[+~M i?“M M; ŠK H
+¬M; FQ+? +?•M +?€M?- K` +?d H` K°i iB M; ?¬ F?¬M; +| iQM? M?“K p”Q K` i?¬B5

L?QM; +?d +| K°i iB M; `®M; M?Q p”v- `ä`M; +| i? H`K +?Q hBM? oQÆM; +‘T i?‘

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB M?, M K`v H¢B- ?„M iU M; ?o imv i ¢®B H`K F?¬M; ¢QÊ+ ¢B
?“M M„K ;B[T?€T i„+ +?B HU+ v m ?ÆM ¢®B T?QÆM; - K` H` ?„M Î i` M +ªM? ;BÊ
T?QM; ?¢ ;BÊB- F?¬M; +| HU+ HQÊM; T?€T i„+ OM; ?° H` F?¬M; +€+? M”Q T?€i ?

*?ŠM; H) F?¬M; i? M”Q5

G•K G¢+ ¢°i M?B M M; ?o ¢ M K°i F?ª M, M; L; •M L; mv i i?95

h?-M i?9 i?B M bBM? ¢` /QÐM; FB tm`i i? \ *?d +| +‘T #”+ i?-M i?9- KÊB +| i?
i`K- Î ¢` T?QÆM; +€+? t p¬ ?¢M- +?d H` T?€i` ; -K H M; B”M /[+kM;ªM? ?QÎM;

Ryy8X *?QÆM; RyR8, L; •M L; mv i h?9 "Ä LB K S?QM; X UkV

*?ŠM; H) M; QìB h`B m ;B ¢½ i?‘i #¢B\ L?QM; p b m ;B i°+ F?€+ +kM; T?€B ` ¢¢
¢B ?¶ i`Ê- M?Q i? M”Q pŠM #` i?‘i #¢B\

h` M i?U+ i - L; •M L; mv i i?9 tm`i i? - M?[M; M; QìB h`B m ;B FB ¢ m Î i`QÊ+ iB
iB m /B i- K` h`B m ;B pb ;B[#Q K”i- +?mv M M`v iU M?B M H` iB M?“M? T?B i?
iQÊM; ¢½ iQ”M #° #` G•K G¢+ ;B i- F?¬M; i? M; ?B M; Ì +€B M`v b„T i?“M? €M poM

>B M i¢B G•K G¢+ +kM; F?¬M; +€+? M”Q F?ŠM; ¢`M? ¢ M i°i +MM; T?€i bBM? `
+| K°i i²M i¢B p¬ +MM; +QìM; ¢¢B ?B M i? - +kM; F?¬M; #B i H` ¢`+? ? v #¢M- ?B
F?¬M; #B i +?¢v iÊB ?”M? iBM? M”Q- G•K G¢+ H¢B ¢B ¢•m ¢B ibK M; QìB i`Î p \

>„M H”T iS+ ¢B J½ i?“M? ; -M ¢•v- ¢•v H` ¢` #”M +O J½ ;B - t9+ im +O M?[M; ¢
iQ”M #° hmv i G¬B iBM? pU+- ibK #¼M ?„M ?ÄB i?, K ibM? ?m®M; F?ŠM; ¢`M? T?
HQ¢M i?b i®i ?ÆMX

“i [m€- bU ibM? T?€i bBM? [m€ KS+ ¢°i M?B M- J½ ;B +kM; F?¬M; #B i ¢ M i°i
#¼M ?„M #B m i?` b) H”T iS+ t€+ KBM? ibM? ?m®M; - ¢²M; i?ìB T?€i ¢°M; i? HU+
FB K G•K hB m .QÆM; - i?¬M; i`B iB m iY M`v H”T iS+ i`Î p h?-M ok iBM?X

>B M i¢B G•K G¢+ /mv M?“i +| i? H`K H` +?ì ¢ÊB K` i?¬B- ?„M i`Î H¢B „M; hmv i
E€ i?“i- L; •M L; mv i i?9 +kM; F?¬M; +| ¢€M; bÊ M?Q i`QM; i`mv M i?mv i5

L; •M L; mv i i?9 H` i?-M i?9 F?¬M; b B- M?QM; iW h?-M ;BÊB T?ªM ?²B p iBM iS+
pÊB >Q h?-M M?“i i`¼M; i?B M- M„K ;B[ T?€T i„+ i?ìB F?¬M; i`¬B [m - +| i? F?B
im M; mv i i M; i?QÆM; - i€M? K¢M; i`¬B [m b¢+? b)X

"i [m€ G•K G¢+ î K'v i` ,K M,K [m +kM; +MM; #¼M M;QÌB >"m EBK +| i` Q ¸'B `i i
M;?2 M;|M; ibM? ?m®M; h?–M ;BÈB- /M b Q ¸•v ¸ m H" i?–M HBM? +ÁM b®M;5 "½
î i` M M„K ;B[ T?€T i„+– G•K G¢+ imv i ¸®B ¸¢i ¸ M >Q h?–M M?'i i`¼M; i?B M ¸d
i`¼M; i?B M +kM; +| i? X

*?d H" +ªM? ;BÈB +O G•K G¢+ [m€ v m- F?B M +?Q T?€T i„+ ?„M M„K ;B[¸ M F?
mv HU+ tSM; ¸€M;X

L?QM; M m G•K G¢+ +| i? ¸2K i?U+ HU+ i,M; H M iÈB ¸dM? T?QM; ?¢ ;BÈB K" M|E
+| i? ?Q"MiQ"MT?€i ?mv ` +€+ HQ¢B T?€T i„+– ¸†+ #B i H" mv M,M; +O H¶ ¸2M
i?9 ¸®B F?€M; F?–M; ? F?| F?,M5

L?QM; K" HU+ HQÊM; +O G•K G¢+ i?U+ +QÌM; ¸¢B ¸ M i`bM? ¸° FB - M?Q p"v ?„M
i?B M ¸` #`B tQ+?– #„i ¸–m ¸° i?–M FB T- i®B ¸ +?d +| i? î ?¢ ;BÈB i` M MY + I

hmv F?–M; i? F?ŠM; ¸`M? M?'i ¸`M? H" L;•M L;mv i i?9 tm'i i? - M?QM; G•K G¢+
;B€+ H" M?Q i? 5

G•K G¢+ imv i b) F?–M; ¸2K p"MK M? +O KbM? Fw i?€+ p"Q i` M i v M;QÌB F?€+
bÆM b" M;– K°i F?B L;•M L;mv i i?9 i?U+ bU ;B i iÈB ¸•v- p"v i?b +MM; ¸–m i?–M i?
i'i M?B M H" i®i- i?m - ?„M +kM; +| i? iB M p"Q h?–M ;BÈBX

>„M F?–M; T?ªB i?€M? ?B M- F?–M; +–M T?ªB pb i?B M ?¢ Km–M /•M i` ,K ?¼K"
tmv M pB i iBM? F?–M; S+ p¢M /†K- ¸2K iBM iS+ L;•M L;mv i i?9 +| F?ª M,M; +ÎB
¸®B pÈB i?B M ?¢ +?9M; bBM? ¸½ H" K°i +€B +–M; HÈM- H¢B F?Q HU+ p +?¢K L;
HÁM; [m M i•K ;B9T ¸Ð `²BX

G•K G¢+ H"K pB + +–m F?–M; i? M pÈB HQÆM; i•K- ?„M b) F?–M; î /QÈB ibM? ?m
iY +?B M- ?„M i?"i +?B M +? i`²B- +€+ M" M; h–J` H"K b Q #•v ;Bì\

L?QM; Km®M i,M; im pB H M- p"v i?b +–M L;k >"M? iBM? ?Q - æ "BM? H" HU +?1

"i [m€- æ "BM? b Q K" i`•M [mw- K¶B ;B i°+ ¸ m +QB H" +?Q #ªQ- G•K G¢+ M|B
T?| L;•M L;mv i i?9- ¸Q€M +?WM; b) #` M;QÌB K„M; ;¢i M;QÌB- `ä `M; Km®M KQm
H¢B Km®M /MM; +È bSi b Q M?Q p"vX

>„M +kM; F?–M; i?Q+? K¢M? K) ¸Q¢i p"i +O M;QÌB- M?QM; i?U+ Km®M iÈB H9+
+?`m M?[M; QÈ+ i?9+ M"v- M M ¸Q¢i pšM H" ¸Q¢i5

LY M,K b m- J½ ;B `®i +K+ i`mv M ¸ M iBM iS+– G•K G¢+ /U +ªK ¸½ #'i ?¢M? ¸QÈ
i?9 i?Q€i F?®M5

hBM iS+ H" iW L?¢+ ;B i`mv M iÈBX

L?¢+ ;B M"v +kM; H" ?"Q T?9 +O h?–M ok iBM?- b m F?B #B i`ä iBM iS+ L;•M L
'M HB M T?€B ` + Q i?O i`"M T?€T iB M ¸ M T?QM; 'M ¸–m i?–M i?9 FB K°i H–M
tm'i T?€i iQÆM; ¸®B i` - M M`ÆB p"Q K°i +€B +m®B +MM;X

"i [m€ +?QM? H" pb M?Q i? - #¼M ?„M KÈB F?–M; +| #` L;•M L;mv i i?9 b m F?B
i`î i?"M? K°i +?B ¸°B M;k +ÁM b®M; /mv M?'i ¸"Q i`mX

"¼M ?„M H"TiS+ HB M ? ;B i°+– M?QM; #ÎB pb F?QªM; +€+? [m€ t - imv #¼M ?
i`mv M H¢B iBM iS+– H¢B +?Q iÈB #•v ;Bì KÈB #` L?¢+ ;B i?m ¸QÈ+– +kM; i?–M;

G9+ M"v i?"i ¸9M; H" tªv ` +?mv M HÈM5

L;•M L;mv i i?9 H" p– ¸`+? ?¢ ;BÈB- ¸•v H" bU i?"i ¸šK K€m î K'v i` ,K p¢M M,K i`
"ÎB p"v- +?È +| KÆ iQÎM; +?B M i?„M; ¸–m i?–M i?9 M"v- HU +?¼M /mv M?'i H" M?
/¢M;– T?QM; 'M ¸–m i?–M i?9 +QÌM; ¸¢B M"v5

L?QM; M|B i?b ¸ÆM ;BªM- Km®M T?QM; 'M i?–M i?9- +–M ?ÆM p¢M hBM? æ H"
F?–M; Km®M ?5

"ÎB p"v- i'i M?B M T?ªB +| ç¢B HQÊM; +•m i?¬M; - ?S /MM; H½B M†M; - KÈB +| i? ;B i°+ K" H"K` ?B bBM? HÈM M?Q i? X æ•v +kM; F?¬M; TªB H" bU iB M? K°i M, K i`QÊ+ FB i'M; +°M; #Ä` i`, K M, K i?ÎB ;B M KÈB M|B T?K+ M?[M; hBM? æ *?Q L;•M L;mv i i?9 /¼ bÊ- +| K°i #° T?"M hBM? æ `i HÈM i?"K +?Q H" +?O ç°M; H"K >B M i¢B i'i +ª K¼B M; QÌB F?¬M; +| M K [m ç m F?´- +ÁM ¬K i•K Hw K v K„M- M; ? ç-m i?¬M i?9 M"v +?Q ?ŠM b) ?QÊM; +?¶ #¼M ?„M +?¢v çB- ?ÆM M[ /M +?Q çB K'v p¢M M, K- +€B M"Q +?`m ?B bBM? KbM? \

*MM; ?„M M?Q i? - +ÁM F?¬M; #^M; M;²B +?ÆB +?Ì ? i i?¼ M;mv M5

L?QM; K" i®+ ç° +O i?¬M i?9 H¢B ?€ +| i? /MM; +'T #" + hBM? æ ç M +•M M?„+ - ç H" im i?ÎB ;B M +¬M; T?€T- M m Îi` M M; QÌB +O KbM? T?|M; ` i?ÎB ;B M ;B i®+ i? bB m pB i hBM? æ K ?B m F?¬M; ;B M +¬M; T?€T5

hBM? æ b) HQ H„M; i?¼ M;mv M F?¬ +¢M- M?QM; L;•M L;mv i i?9 F?¬M; +¬M- M iY5

JQÌB M;`v b m F?B G•K G¢+ M?"M çQÊ+ iBM iS+ - iBM iS+ ç M iB T b m p L;•M L; imv i i?€M; KQÌB- sQ+? GQM; iBM? #` ?Ov- EBK L;mv i iBM? #` ?Ov- h?´ æ¬M; hB # M, K i?ÎB ;B M- ç½ +| #ªv F?Ä iBM? +¬m +| bBM? HBM? #` L;•M L;mv i i?9 T?€ T?€ /B i`®i +K+ i`mv M çQ iÈB iQ" M #° hmv i G¬B iBM? pU+5

L?QM; bBM? p"i +| i`Q F?¬M ç®B K†i +MM; K°i HQ¢B iB M? ?m®M; - +kM; F?¬M; T M? m5

RyyeX *?QÆM; RyRe, "Q h?m"i E?€+ GQ¢BX URV

G¬M M"v- oä hm HB M KBM? H"K` HU +?¼M H" HmB H¢B5

æQÆM; M?B M ç•v +?d H" i?mv i T?€T K i B K°i +?9i- i` M i?U+ i H" + Q i¬M; + i?¬M /•M +O #¼M ?„M- +| i`®M p M?[M; iBM? pU+ F?€+- +| i?b H" T?B i?, M; h?¬ ç`M? Km®M çB K¢M? K) #„i H'v i´ F?Q +O +€+ ç¢B ;B i°+- F?¬M; M;Ì T?€i ?B M ç m ç€M; t'm ?´ K" +?¢v ? i5

G•K G¢+ F?¬M; i? F?¬M; ç2K +?O w ç€M? iÈB i` M M; QÌB K'v M; QÌB S?B M Gv- i #¼M ?¼ imv i ç®B +| æ "BM? ?° i?•M- imv F?¬M; i? M"Q H" +'T #" + "€M h?¬M F? M?B m- +€B FB imv i ç®B +| i? çQ ?„M H M hBM? æ çdM? T?QM;5

J'm +?®i H"- ?„M +| M?B m i?ÎB ;B i M?Q p"v b Q\

G•K G¢+ KÌB #¼M M; QÌB S?B M Gv ç M +MM; K°i +?¶ - #ÎB pb , +| +? ` +Gv Äç @?Đa

L" M; i`İB bBM? +| KMB i?ÆK +O +Æ i? - +U+ F€ K M; QİBX J" i?2Q FQ+? ibM? +
+O +Æ i? M"v +kM; i`Î M M +""M; i? K M²M; ç"K- iW b•m FQM +?B ?QÆM; #B M i?
çB M +m²M; - ç +?Q G•K G¢+ +kM; /-M /-M +| +ªK ;B€+X U.;, †+- M? ç•v +| +ªK ;

@ G•K ?mvM? G•K ?mvM?

L" M; Md MQM H'v- ? B i v M?Q M; ¼+ i`„M; ç†i î i` M M; U+ +O G•K G¢+- #„i`'i +?
F?€M; +U G•K G¢+- ? v H" + -K H'v ?„M F?¬M; Km®M #m¬M; ` X

h` M K†i +O M" M; ç½ M´B H M K°i i-M; çÄ YM; b v HÁM; M; QİB- ç•v H" #B m iQÊ
G•K G¢+ iW +´ +O M" M; ?¬M tm®M; /QÊB- +kM; ç2K v T?K+ +O M" M; FûQ `ÆB-
QĐM H M +O M" M; - FB m M; ¢Q K" çSM; p[M; - ? B ç®K M?Ä ç½ FB m M; ¢Q çSM; i

L" M; +| K°i /€M; M; QİB ç +?Q M; QİB ?•K K°- ?bM? /¢M; ? B M; ¼M M9B +U+ ç T-
M?Q; 'K- F?¬M; ? K°i iB i?`i i?W - ? i bS+ M?Ä iQÎM; M?Q K°i i v +| i? + -K- M?
K" ç-v ç†M- #` b KÄM; # Q p•v H'v i`ÁM pQ- ;B®M; M?Q K"i ç"Q i?"M? i?K+ - ç +
M°B i•K M; S M; €vX

æ®B iQÊM; +?B m +® i`¼M; çB K +O G•K G¢+ +kM; ç´B ç M i` M K¬M; HÈM +O
H'v ? B #İ K¬M; - ç +?Q ç¬B K„i ç T+O *?m >¢M? L?B +""M; M; "v +""M; H°` M; "T M
ç°M; H M ? B +?•M- +€B KB M; M?Ä M?„M F?¬M; M; WM; ç|M; KÎ- i?"K +?Q +| K°i i
+?ªv ` X

@ G•K ?mvM?- çWM; +| H¢B i` m +?¼+ i M[5

L" M; Md MQM MİB- ? B i v i? M i?MM; K" #KK H'v K†i +O KbM?X

G•K G¢+ #` M" M; +?¼+ +?Q MÎ MK +QİB- #„i H'v +´ i v +O M" M; - ç2K ? B i v +O
K†i M?Q M; ¼+ F?¬M; ? +| p"i +?2 +?„M K" ?B M H M Î i`QÊ+ K†i +O ?„MX

@ æWM; M?bM t2K M?Q p"v5

*?m >¢M? L?B i? M i?MM; MİBX

G•K G¢+ +QİB ? ? - K°i i v [mÆ H'v M" M; ç†i p"Q i` M ;BQİM; - +?QM? KbM? i?b p
?¬M ?Qi iB m K„ M?•M- K°i # M ;BªB i`W pä i` M; +ÁM H¢B +O M" M; - `i M? M?K
i`„M; MäM M?Q M; ¼+ HB M ?Q" M iQ" M ?B M ` Î i`QÊ+ K†i +O ?„MX

G9+ M"v *?m >¢M? L?B ç½ ç°M; ibM? M?Q HY - ;B[? B +?•M M?Q H" ç¢B /QÆM
i?Èi`K QÊi M; QÊM; M; MM; K" /€M i` M #KM; - ? B +€M? K¬B ?²M; M?¢i +kM; +| +?
?B M H M ?"Q [m M; ç T ç)X

"M i v +O G•K G¢+ T?O iÈB- H9+ çKM; TªB M?Kv ?Q KšM +ªK- i?•M i? K K K
K¢M? K) `mM H M- ? B +?•M ç2K #M i v +O ?„M +?†i +?) F T H'v- M m F?¬M; Tª
i?¬M i? - ç¬B i v M"v #` # ;½v +kM; +| i? 5

@ æ2K +?•M i€+? ` 5

G•K G¢+ +„M p" M? i B +O M" M; MİBX

*?m >¢M? L?B KÎ` ç¬B K„i ç T- K„i i`„M; F?¬M; +ÁM +?9i K€m- K M; i?2Q # T?¬
iS+ ;B" M +""M; +| #®M T?¬M F?B m F?Q+? - M?QM; pšM H" M; ?2 HİB K" i€+? ? B +?
H" €M? K„i ? v H" #M i v +kM; +| i? çÆM ;BªM +?B K HoM? #° p` iQ K"i M?'i +O

@ G•K ?mvM?- ç M ç•v çB

L" M; `mM `~v MİBX

@ æ M +€B ;b\

G•K G¢+ çM #ĐM bQM; M?k +O M" M; - p¬Hm" M iW t9+ +ªK ? v H" ?bM? /¢M; K" M
FB m i? +O G•K G¢+ b„T t T ç M hQT j- çQÆM; M?B M K°i ç¬B #ªQ M; ¼+ +O S?

+?Q iWM; ;†T [m b` [m - i`QÊ+ FB +?SM; FB M MY i?•M i`-M K K K¢B +O S?QM
.`L;Q- ?Q`M iQ`M H` F?¬M; i?`v çQÊ+ ;b5

@ G`K +?Q H`K +?Q i

L`M; #B i`ä G•K G¢+ Km®M /K KbM? M!B H!B ó?¢ HQmô- M?QM; M`M; ç½ tm•M i
i? iU +? X

G•K G¢+ +kM; F?¬M; T?ªB +! F?~m p` ç†+ i?M Î T?QÆM; /B M M`v- +?d H` ?B M
?SM; i?9 [m€ + Q- K°i KU+ Î p`Q i`¢M; i?€B MY K K F?¬M; +SM; - +€B M`v H`K b
T?¢i i`¢B- #`v` ?MM; T?QM; +O ?„M\

"ÎB p`v- ?„M +?d +! i? i? K +?9i Qi ó;B p`ô- ç M FQ+? i?Q+? iQ iQÎM; +O ?„M i?

*?m >¢M? L?B K°i F?B #„i ç-m- F iB T HB M #m¬M; ` `²B- M!B iB T /•K M; ¬M ç
+Q!M; #B M ?! - F€i?"i +kM; F?¬M; T?ªB `ä`M; +Ð M`Q- M?QM; G•K G¢+ Km®M
+K+ +?"K `½B ç2K M?mv M iB M #B M i?"M? i?B i i?QÆM;X

@

E?B G•K G¢+ iB M p`Q K"i ?mv i +O M`M; - ? B M; Q!B ç²M; i?!B T?€i` K°i iB M
i?®M; F?´ ç®B pÊB hBM? æ K` M!B p`v i?b i?"i H` F?¬M; çO M!B ç M- F?Q€B +ªK H
K) FûQ +,M; ? B +?•M- FQ+? ç°M; ç M H¬M; iÆ ç m /UM; H M- +€B +´ i`„M; M; ¼+

@ h®i- i?"i b•m5

L`M; ç°M; iB M? M?Q HY - +?†i +?) ¬K H`v HQM; `°M; +O G•K G¢+ - KQ!B M; !M F?

G•K G¢+ +ªK ;B€+ KbM? iB M p`Q K°i # Q / i?"T T?¬M +?"i ? T- +?d +! i? +?S K°
+O ?„MX L?QM; +€B M`v H¢B i`M ç-v +Q /½M FBM? M; Q!B- +?d +¬M ?„M +Q!M;
p`Q Î +?¶ b•m i`QM; i?•M i? +O ç®B T?QÆM;X

J` Î i`QM; [m€ i`bM? M`v- # Q / +?†i +?) #¼+ H`v ?„M- t9+ +ªK K„ /B m i?"i bU H`

L m F?¬M; T?ªB ?„M +QB M?Q H` FBM? M; ?B K b i`Q!M; - +?d bÊ # ç M ? B H¬M
iB i i?•MX L?QM; iBM? i?¬M +O ?„M `i M? M? ç½ #` K°i bU iB M? F?€+ ?'T /šM- K
K` +Q!M; ç¢B iW çB K ? B M; Q!B ;B Q ?ÊT F?¬M; M; WM; /kM; K½M? p`Q i`QM; +A

*€B M`v H` im pB iBM? i?m¬M K` *?m >¢M? L?B F?´ im +! çQÊ+5

>„M p`M +?mv M >¶M æ°M .mM; G¬- #„i ç-m ?'T i?K im pB p¬+MM; /²B /`Q +O ç®
HU+ HQÊM; iQ+? Hkv +O #ªM i?•MX

*?m >¢M? L?B H` hBM? æ çdM? T?QM; - K°i MY im pB +O M`M; H` T?QM; T?9 #
ç°M; H`K tm®M; - HU+ HQÊM; +?av p T?Q G•K G¢+ t t F?¬M; +?d M, K i?"M?- i?`
+?QM i?"M?5

RyyNX *?QÆM; RyRN, ædM? S?QM; >¢ :BÈBX UkV

G•K G¢+ H`v çQÊ+ +?¶ i®i +`M; M?B m- *?m >¢M? L?B i`M i?'i iU M?B M +kM; +`M
iQ +O M`M; - +€B ;¼B H` #Ä F?¬M; çQÊ+ H`K b Q i?m- M`M; i`ª K°i +€B ;B€ HÈM
M?bM Î i`QM; K„i- ;?B Î i`QM; i•K5

*?d +¬M M; `v b m T?B i?,M; h?¬M ;BÈB- G•K G¢+ iU M?B M b) i? v M`M; H`v p ç
hmv M`M; #ÎB pb K'i çB HU+ HQÊM; iQ+? Hkv- F?ª M,M; Î K°i F?QªM; i?!B ;B M i®
b m M; Q!B F?€+- M?QM; /QM? p`Q K°i ;®+ +•v ç¢B i?K t M? i`!B- +?¶ i®i M; v Î +
bM?5

h?¬M HBM? F?¬M; +-M HQ H„M; i?¼ M;mv M- M?QM; HšM M? m ;B i +?|+- +¢M?
HBM? pšM H¢+ i?"K +?Q t t Î T?Q i` M iBM? pU+ \*?Q h¬M5 J` G•K G¢+ v m M; ?B
+! i? Î h?¬M ;BÈB t¬M; ` K°i T?2M bU M; ?B T- +! i? /U p`Q ?„M #ªQ p K` T?€i i

Jm®M M|B *?m >¢M? L?B HÁM; K M; Km¬M /•M i`,K ?¼- FB i?"i +| p`B T?¬M- M? ç2K +?QM i?"M? im pB #ªM i?•M #B M i?"M? MQÊ+ +?ªv- M`M; H` ç€M? #¢+ €M? K >¢ J°M; L?Q M,K ç|X

> B M;QÌB K•v KQ i?'i i?QÌM;- *?m >¢M? L?B ç½ F?¬M; +| i`QM; F?Q€B +ªK i?ûi ?"M F?¬M; i? ?Á i M iB M p`Q i`QM; i?•M i? G•K G¢+- poM? pB M M;WM; H¢B Î HU+ HQÊM; i`QM; +Æ i? +O M`M; +kM; HB M iK+ F?¬M; M;WM; /kM; K½M? H Q æ°M .mM; G¬ F?¬M; M;WM; +?mv M ?| - #B M i?"M? im pB #ªM i?•M G•K G¢+X

L`M; H` HBM? i?ªQ ?| i?•M- #ªM i?•M H` K°i +•v i`•M /QÊ+ ;B€ i` HB M i?"M?X /KM;ô +| +?9i ç†+ #B i- F?¬M; T?ªB Mm®i tm®M;- K` H` ç½ +?B K i'K i?•M tY M[+

L m F?¬M; +| M?Q i? - +?d bÊ /` im M?Q M`M; b) i`Î i?"M? i`B M;mv M pã ;Bª Mm¬

S?QM; HQm [m çB- pk i?m p•M i - ç¬B K„i ç T+O *?m >¢M? L?B K Hv K` M?bM t; K` M;²B- ç M; ?'T i?m im pB bm®i çÌB +O M`M;- i`QM; HÁM; /•M; H M +€+? M;?o

L`M; t€+ i?U+ +| +€+? M;?o ç†i +QÊ+ Î G•K G¢+- M?QM; M[ M?•M ç®B pÈB M;QÌB Hm¬M +| K M; K°i T?¬M iB M? +ªK ç†+ #B i- M;?o ç M G•K G¢+ Î i` M M;QÌB M`M; F?¬M; F?ÄB M?Q bB K M?Q b v bQ X

oä ;Bª bMM; #€B +QÌM; ;Bª- K„M[v m M? ?MM;- K` G•K G¢+ H` +QÌM; ;Bª i`QM; + iQM? H` ç T i` B ç M ç +?Q M;QÌB pW i?'v ç½ v m- M?QM; +| i? M|B M? im'M- w F?¬M; bÊ ? i i?ªv FB ç®B pÈB M[ iQM? K` M|B M?Q H` K°i HB m tm•M /QÊ+5

*?m >¢M? L?B iS +?B i /¢B- K` M`M; K°i +?9i +kM; F?¬M; +| w iS çSM; H M- Km® t2K M K M?•M pW KÈB çQ¢i H'v M`M; M?Q p"v- Q M;B +¬K H'v çB p¢M M,K F?' i

J°i M;¬v- ? B M;¬v- # M;¬v i?ÌB ;B M ç M; # v M? M? K` i`¬B [m - imv ç½ M?"M ç +?QM i?"M? im pB +O *?m >¢M? L?B- M?QM; G•K G¢+ +?d H` /MM; KQÌB #®M M; M`v iQ`M #° Hmv M ?| 5

EBK ? +¬M; T?€T M;mv M #ªM ç½ +| i? ç°i T?€ hBM? æ i K i`¼M; i?B M- +?d H #ÎB p"v HU+ HQÊM; p¬ +MM; /²B /`Q +O *?m >¢M? L?B #` ?„M /MM; ç ç i?,M; M H9+ M`v M? Q M? Q ç¢i ç M hBM? æ L?` i`¼M; i?B M çdM? T?QM;5

>„M KÎ ? B K„i` - +?Q \*?m >¢M? L?B K°i +€B €M? K„i +MM; KdK +QÌB F?ŠM; ç`M M? çB M- K°i +€B +'i #QÊ+ çB iÈB # M M;Q`B iBM? F?¬M; +O h?¬M ok iBM?- #„i

.MM; ?„M v m M;?B i- K†+ F H¬B FB T?¢M; ;b i`QM; K„i ?„M ç m M?Q çM ;BÐM- FB T- H¢B K°i +€B +'i #QÊ+ çB iÈB ",M; hmv i i?"M?- ?„M ç2K L K L?QÊ+ >Q FûC

@ L`M; +| i? ;B i®+ ç~v M? M? i?ÌB ;B M +O i ? v F?¬M; \

æ¢i iÈB hBM? æ i K i`¼M; i?B M +kM; F?¬M; çO- Km®M +MM; L;•M L;mv i i?9 ç® ?¢ ;BÈB çdM? T?QM;X L?QM; p"v i?b +| K°i p'M ç - ?„M i`QÊ+ ? i T?ªB F?m +? i`C M;?B i +kM; +| T?B M iQ€B +O v m M;?B i- ?„M b€m ? +¬M; T?€T ç°i T?€- +?d K hBM? >ªB i?ÌB ;B M ç½ t t /`B ?ÆM i?QÌM; M?•M- ?m®M; +?B H` b€m K¬M +¬M; KQÌB H,K M,K i?ÌB ;B M- ?B M i¢B +| M?B m i?ÌB ;B M M?Q p"v b Q \

"ÎB p"v- ?„M +?d +| iB K L K L?QÊ+ >Q `²B- M m +| i? ;B i®+ i?ÌB ;B M +?ªv Î # M +| i? Î i`QM; i?ÌB ;B M +U+ M;„M ?Q`M i?"M? F?m +? i`QÆM; hBM? >ªB5 GU+ HQ +kM; F?¬M; +| ? Q ? i- +ÁM +| i? iB T iK+ +? Q +?®M; im pB ?„M i,M; H M5

L K L?QÊ+ >Q M?Qm K`v M|B,

@ h?U+ HU+ +O M;QÆB [m€ K¢M? K)- +| H) L?QÊ+ >Q ªM? ?QÎM; F?¬M; çQÊ+ M

@ h?Y t2K5

L K L?QÊ+ >Q i?Y- M?QM; pW ç2K i?ÌB ;B M i?¬M i?¬M; MûK ç M i` M M;QÌB G• H`T iS+ i`„M; M?Êi- +m²M; T?mM K€m iQÆB F?¬M; M;Èi- ç +?Q G•K G¢+ HB M i L;mv M +?B HU+ #ªM i?•M çQ [m X

>B M M?B M- i?U+ HU+ +O G•K G¢+ [m€ K¢M? K)- +QÌM; ¢¢B ¢ M L K L?QÊ+ >Q
 ¢M? ?QÎM; ¢ M ?„M- +ÁM ¢2K +?QM? KbM? +?'M #` i?QÆM; M†M; i?´ ?mv i5
 @ L?QÊ+ >Q F?¬M; ;B9T ¢QÊ+ M;QÆB- +?d +| bQ T?K KÈB +| M,M; HU+ M?Q p"v
 L K L?QÊ+ >Q M;½ p"Q i`QM; M;U+ G•K G¢+ - +| +?9i bmv v m M|BX
 L|B i?"i- G•K G¢+ ¢ÌB M"v +kM; F?¬M; Km®M +MM; H½Q tY M[p¢M im´B FB HB
 ¢ M i€M? K¢M; +QM KbM?- G•K G¢+ +?d +| i? Ov F?m'i KbM?X >„M ibK J B >Q iE
 i?"i- F?¬M; +| K°i iB ;B'm /B KX
 J B >Q iB M iY bmv M;?o i?Q€M; K°i T?€i- b m ¢| /MM; €M? K„i +,K ?"M i`WM; G•
 @ L m F?¬M; T?ªB t2K Km¬M /•M i`,K ?¼ ¢€M; i?QÆM;- i H" imv i b) F?¬M; ;B9T
 G¢B H" Km¬M /•M i`,K ?¼5 h?B M ?¢ Km¬M /•M i`,K ?¼ ¢ m H" M;QÆB bBM? b Q-
 G•K G¢+ +?€M;?ûiX
 L?QM; ¢®B T?QÆM; +m®B +MM; ¢½ ¢€T SM; v m + -m +O ?„M- +€B M"v ¢ +?Q C
 tm®M;X
 @ GU+ HQÊM; +O M;QÆB [m€ K¢M? K)- i +kM; F?¬M; #B i +| i? FB M i`b # Q M
 J B >Q iB M iY ,M M; v M|B i?"i- imv M" M; H" hBM? æ ¢dM? T?QM;- M?QM; +MM;
 +ÁM +| F?QªM; +€+? `i HÈMX
 @ G`K ? i bS+ K" i?¬B5
 G•K G¢+ ;"i ;"i ¢-mX
 h"i5
 J B >Q iB M iY F i tm'i K'v +€B T?€T 'M- ¢°i M?B M ¢®B pÈB G•K G¢+ ¢B K` K°
 [m M; ?Q H H"TiS+ # Q p•v G•K G¢+ H¢B- imv ? B M;QÌB +€+? t M? m ; M; i'+-
 FB M i®+ ¢° ¢°M; i€+ +O ? B M;QÌB +? M? H +? ¢ M; H'v #°B b® i`,K M;"M H-M F
 h` M i`€M +O J B >Q iB M iY /-M /-M tm'i ?B M K² ?¬B- M" M; ¢2K i?ÌB ;B M ÎT?
 ¢ M i`¢M; i?€B p¢M H-M #bM? i?QÌM;5
 L|B +€+? F?€+- G•K G¢+ Î i`QM; ¢| pQÊi [m K°i M;"v- p"v M;Q¢B ;BÈB iQÆM; ¢QA
 M,K5
 *| i? ¢¢i iÈB ?B m [mª M?Q p"v- i?S M?'i J B >Q iB M iY H" hBM? æ *?Q h¬M- Î
 M;° `i + Q5 J" +€B F?€+ +`M; [m M i`¼M; ?ÆM H" G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| /MM; T
 M m F?¬M; /MM; i`bM? ¢° M„K ;B[T?€T i„+ iBM? i?•K +O ?„M- ¢O ¢ +?Q J B >Q
 M"Q iB T i?K5

RyRyX *?QÆM; Ryky, G½Q *Wm L?•MX URV

L?QM; M; v +ª M?Q p"v- Km®M ¢2K v m M;?B i M?Q G•K G¢+ ;B i®+ i?ÌB ;B M p¢M
 iY K" M|B +kM; H" €T HU+ +U+ HÈM- F?¬M; [m€ K°i ?²B M" M; +kM; +ªK ;B€+ ¢QÊ+
 i?B M ?¢ Km¬M /•M i`,K ?¼- M" M; +„M ` ,M; FB M i`bX
 J°i + M? ;BÌ- ? B + M? ;BÌ- # + M? ;BÌ5
 h?ÌB ¢B K M" M; `®i +K+ F?¬M; +€+? M"Q +? Q +?®M; M[- +?d M;?2 K°i iB M; i?û
 i?ÌB ;B M HQm- i` M M;QÌB +?ÈT ¢°M; F?Q iS+ F?OM; #® +Æ ?² F?B M J B >Q iB
 hBM? æ ¢dM? T?QM;5

í # M i`QM; i?`B ;B M ;B i@+- M; Q`B F?€+ +?d pQÊi [m M; „M M; OM K'v + M? ;B
 [m ; -M ? B KQÆB M, K- +?ŠM; M?[M; ç2K iBM? ?ªB F?m +? i`QÆM; ?Q`M i'i- +Á
 i`QM; +Æ i? ?Q`M iQ`M iB m ?| - i?`M? +¬M; ç2K im pB ç~v K¢M? ç M hBM? æ ç
 G9+ M`v ç•v T?mM i`Q- H` /U p`Q E?ªB E€ GK+ +MM; +?QM i?`M? im pB +O *?
 h? -M F?Q +MM; HU+ HQÊM; +O K°i hBM? æ çdM? T?QM; +?Q +Q`M; ;Bª +Æ ??
 +?mv M /`B ç M i` M M; Q`B +O ? „M- p`v iU M?B M H` iQ+? Hkv p¬ +MM; F?OM; #
 > „M H`T iS+ /MM; hY ædM? €T +? F?Q iS+ #ªM i?•M- M m F?¬M; Î i` M HU+ HQÊ
 i`¢M; #` ?¢ ;BÈB #`B tQ+? - M?QM; M „K ;B[ T?€T i „+ H¢B ç½ bÈK pQÊi` F?ÄB ibM
 L; v +ª M?Q p`v- ? „M v M; mv M +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ +MM; ?Q`M +ªM? +?mM; [m
 ? i i?ªv ç m ç M; +MM; ? „M H` ç`+? - Km®M #m°+ ? „M Hv F? B +€B i? ;BÈB M`v5
 L m M?Q H9+ M`v G•K G¢+ #m¬M; ` F?Q iS+ - M?Q p`v ? „M b) H`T iS+ #` HU+ HQÊ
 i? -M FB T- i?`M? i?b T?B i?, M; h? -M ;BÈB- #¢B i?b F?¬M; +¬M; pŠM H¢+ - K` #` i
 F?¬M; +ÁM +| K°i M; Q`B M?Q G•K G¢+ M[5
 E iB T- M M çB ibK L; •M L; mv i i?9`²B5
 > B KQÆB M, K i`QÈ+ ç•v- T?`K H` M; Q`B +MM; G•K G¢+ +| [m M ? ç m ç½ çB iÈB
 ç m +?m`M #` +MM; ? „M +?mM; K°i +?¶ Hv F? BX "ÎB p`v b m F?B G•K G¢+ tm'i [m
 M; Q`B M? Q M? Q iB M M?`T h?B M M? çB M- ; -M F ?ÆM K°i + M? ;BÎ +kM; ç½
 +?m`M #` - +| i? tm'i T?€iX
 G•K G¢+ F?¬M; F`T +MM; FB m i? p`K Šm i?•M- ;B ;B iU i?Q¢B- H`T iS+ i`B m
 iBM? F?¬M; +´M; i`mv M i®M; - M; ? M? ?QÈM; L; •M L; mv i i?95
 GB M iK+ i`ªB [m K'v iBM? +¬m +ÁM b®M; - M?QM; i¢B ç•v ç¢B ;B i°+ pä ç¢Q ç½
 +?d H` /•M +?9M; #bM? i?Q`M; i¬M; /QÈB +?| i M?`i- #¼M ? „M +ÁM F?¬M; #B i ç
 K¶B K°i +€B ç m ?QªM; bÊ M?Q i`M i? i`QÈ+ K „iX
 L?QM; Î i`QÈ+ ç¢B M; mv M M- ç®B pÈB M?•M HQ¢B i´M i?QÆM; HÈM M?`i ?Q`M
 pb ç½ K'i çB ç¢B ;B i°+ €T +? - p¬ b® +Q`M; ç¢Q bÆM i†+ + Q ?SM; - #¼M ? „M i
 M; mv M i?Ov M?`i i`QM; K€m +O M?•M HQ¢B i` „M; i`ÈM #B m ?B M ` M; Q`BX
 h`QM; M°B i•K G•K G¢+ i?Î /`B- i? -M MB K +?mv M [m - M?[M; M; Q`B H`K €+ FB
 i?`M? i`Q #KB- ?Q`M iQ`M i M #B M F?ÄB pk i`KX L?QM; iQ`M #° hmv i G¬B iBM?
 bBM? HBM?X > „M çB K°i ç¬m i?ŠM; i „T M`v H¢B +| i? i`ªB [m K'v +€B- +| i? ;B
 > „M F?¬M; T?ªB i?€M? M?•M +Sm pÈi Km¬M /•M i`, K ?¼- ç®B pÈB +€B M`v +kM;
 i?¬BX L?QM; G•K G¢+ #B i +? „+ - +?d +¬M iB m /B i L; •M L; mv i i?9- M?Q p`v p, M
 L m F?¬M; - ? „M +Sm pÈi M?B m M; Q`B ?ÆM M[ - ;B i +? i # Q M?B m M; Q`B +kM
 L; •M L; mv i i?9 çB [m - ? i i?ªv ç m ?| i?`M? ?Q p¬5
 J` ç¬m i? -M i?9 M`v- p®M H` h?B M æ` pb i?m HU+ HQÊM; p K` i? B M; ?ûM ` ç`
 h?B M ç` #` i M?•M- Î i`QM; K „i ç¢B ç¢Q- p¬ Hm`M H` iBM? +¬m i M; i?QÆM; ? v
 K¢M; H¢B +| +€B ;b F?€+ M? m- M| ç®B tY M?Q M? m5
 G•K G¢+ i?m ?²B +ªK F?€B- H9+ çB p`Q iBM? F?¬M; +´M; i`mv M i®M; +O Zm M
 T?€i ?B M h`mv M h®M; h`M iB T iK+ çB iÈB ç½ K'i çB i€+ /KM; 5 h`M T?€T # M
 HBM? i?¢+? ç¬v çO- M?Q p`v ;BªB i?Q+? /mv M?`i H` i`M T?€T ç®B SM; ç½ #` T?
 L; •M L; mv i i?9 iÈB ; -M5 æ¬m h?QÊM; *´ i? -M i?9 M`v +?çv ç M ç•m- HB M i?¬M
 ç2K iBM? +¬m T?Q i`QÈ+ FB ó•M ô K'i- p`v h`mv M h®M; h`M /o M?B M H` K'i çE
 G•K G¢+ F?¬M; +?9i /Q /U tû`€+? iBM? F?¬M; - # „i ç¬m /MM; i?•M i? iB M ?`M? p
 M; ? M? ?QÈM; L; •M L; mv i i?9X
 h?2Q +ªM? ;BÈB +O ? „M M?ªv H M iÈB ?¢ ;BÈB çdM? T?QM; - F?¬M; ;B M i?m'M
 F?OM; #®- bQ pÈB i`QÈ+ FB - i®+ ç° +O ? „M i®B i?B m H¢B ;B i, M; H M ;`T # 5

T?€T i„+ - i?2Q HU+ HQÊM; +O ?„M i,M; H M- i€+ /KM; +O T?€T i„+ +kM; iB M i?
>¬5 >¬5 >¬5

>„M Î i`QM; pk i`K K M? K¬M; +m²M +m°M K` H9+ ~M H9+ ?B M- K¶B H-M tm'i ?B
K°i T?-M KQÌB i?ÌB ;B M iBK ç" T- b m ç| H" T iS+ #B M K'i- H9+ i€B tm'i ?B M ç½ ç
çO ç ç2K i? ;B M #'i F€ K°i hBM? æ K ?B m F?¬M; ;B M +¬M; T?€T M`Q p m M; Î
@ L; M;

J°i iB M; ;-K H M ;B" M /[i`mv M ç M- HU+ HQÊM; F?OM; #® imM; ?Q`M?- /M +?Q
ç M HmM; H v- iU M?Q Km®M bKT ç´5

G•K Gç+ H" T iS+ M;WM; HçB- €M? K„i +O ?„M M?bM p T?Q iBM? F?¬M; p¬ i" M
o"v +kM; F?¬M; T?ªB L;•M L;mv i i?95

hmv +QÌM; ç° HU+ HQÊM; M`v i?"K +?Q +ÁM Î T?Q i` M G•K Gç+- M?QM; t t +ÁM
h?-M +'T- M?QM; iB M; ?¬ M`v HçB +?Q G•K Gç+ K°i HQçB +ªK ;B€+ ;B®M; M?Q
>Ä /B K +U M?•M5

>„M i•K MB K pW ç°M; - H" T iS+ tû `€+? F?¬M; ;B M- i?ÌB çB K ?„M tm'i ?B M H-
K`M `i i?9 p`X

>Ä /B K +U M?•M ç M; +MM; ç`+? M?•M F`+? +?B M5 J` ç`+? M?•M M`v F?¬M; M
[m2M #B i hS ççB i°+5

*€B M`v i?"i ç9M; H` i`MM; ?ÊT5

G•K Gç+ +kM; F?¬M; +| H" T iS+ ?B M i?•M- i`QM; M°B i•K ?ÆB bmv M;?o- F?¬M
iBM? H`K `äX

o¬ Hm" M H` hS ççB i°+ ? v H` >Ä /B K +U M?•M ç m Î H9+ i`QÈ+ F?B ?„M i?"M? hB
iBM?- ?ÆM M[#¼M ?„M +kM; F?¬M; T?ªB +?çv HQçM- +?ŠM; +| KK+ çQ+? K` +?
€M? K„i M?„K M; v S?B ok iBM?- #ÎB pb #¼M ?„M ç m Î tm'i T?€i F?¬M; H•m T?€
æ°M;X

hmv F?¬M; ;B M h`MM; æ°M; i•M bBM? i?"T T?-M M;mv ?B K- M?QM; hS ççB i°+ +
i?•M >Ä /B K +U M?•M +kM; +QÌM; ççB ç M iS+ H°M `m°i- #ÎB p"v #¼M ?„M ç m
h`MM; æ°M; tmv M pB i- iB i FB K p`B pçM M,K iBM? F?¬M; T?B ?`M?X

*?d H` #¼M ?„M `ä `M; ç m F?¬M; K ?B m F?¬M; ;B M +¬M; T?€T- pb +€B ;b Î i`
#¼M ?„M\

G•K Gç+ +kM; F?¬M; #B i F€ i?"i í F?Q +O hS ççB i°+ +| BM /'m F?¬M; ;B M T?
K¬M; H` F?´M; H² M?Q p"v- /M +?Q ? B # M H` ?QÈM; p K°i T?QÆM; ?QÈM; iB M
i Q +? +? çB- F?ª M,M; +†T FB +| i? +?çK K†i +Æ ?² H` F?¬M;5

RyRRX *?QÆM; RykR, G½Q *Wm L?•MX UkV

*?Q /M H` i®+ ç° +O hS ççB i°+ p` >Ä /B K +U M?•M +?"K M?Q +QM `M ç2M #Á-
?„M +kM; M?Ä ç M i?QÆM; +ªK- F?¬M; +| ;†T çQÈ+ KÈB H` #bM? i?QÌM;5

*kM; i, M?Q H-M M`v- M m F?¬M; T?ªB >Ä /B K +U M?•M +MM; hS ççB i°+ F`+? +
iB T #Ä HÐX

o T?-M hS ççB i°+ +MM; >Ä /B K +U M?•M M?Q i? M`Q b) ;†T T?ªB- p"v G•K Gç
F?ª M,M; i?"i bU H` i?"i i`MM; ?ÊT X

@ *€+ M;QÆB M?[M; HQ`B #Á b€i /Æ #~M M`v- i`'M €T #'M pQÆM; M?B m M,K M?
#´M pQÆM; i?-M T?K+ +€+ M;QÆB H`K M¬\

>Ä /B K +U M?•M F m iQ HB M iK+- b|M; tmM; FQ+? +QÌM; ç¢B ç2K pk i`K H¢M? M
i® iB M ç M #B M +ª- F?¬M; M; WM; K½M? HB i`Qi;`QX

@ >Ä oQÆM;- ?¬K M v L;•M L;mv i i?9 ç½ i?S+ idM?- imv M;QÆB +QÌM; ?Q`M?-
M,M; iU #ªQ p KbM? +kM; F?¬M; +|5 *?d +| T?K i?m°+ +?9M; i - hS ç¢B "€M h?-
F?€M; /` i?9 h?-M +'T- ç•v H` bBM? H° /mv M?'i +O M;QÆB5

h` M h?B M G¬B \*?Mv- L;?B K EB K h•K ç M; iB M ?`M? /m i?mv i- M?QM; i v H¢
i?9+ /K+ H'v h?B M G¬B *?Mv ;„i; Q FB K +? >Ä /B K +U M?•MX

hmv hS ç¢B i´ F?Q Î /QÈB ibM? ?m®M; F?¬M; +| M?"M +?O- ?Q`M iQ`M F?¬M; +€
+?QM? i?S+- M?QM; T?~K +?'i #ªM i?•M #`v Î ç`M; FB - H¢B H` #®M F?Q HB M i?
i€- i` M K†i HU+ HQÊM; M`v H` K°i KU+ +?B K +S i?QÊM; T?QM;X

@ >W- +€+ M;QÆB ç€M? +€B +?O w ;b- #´M pQÆM; F?¬M; #B i b Q\ *?d +—M #´M p
+O +€+ M;QÆB- p"v aBM? hY +ÁM F?¬M; T?ªB /Q çQÊ+ +€+ M;QÆB F?®M; +? b
.B K *?B h•K +O #´M pQÆM;- Km®M /MM; >Ä .B K *?B h•K ?Q`M iQ`M i?9+ /K+ i´
#`B tQ+? K` T?B i?,M; h?-M ;BÊB5

>Ä /B K +U M?•M +U+ ç° F?BM? i?QÌM; M|BX

` M| K°i +•m M|B iQ¢+ ` +?•M iQÈM;- i€K H½Q i´ +O hS ç¢B i°+ ç m +| i?€B ç°
Zm€M? ok [m€i H M,

@ L;•M L;mv i i?9 b„T çm´B i?2Q- çWM; +MM; M| bQM? KB M; HQÐB HÊB ?¢B- i?S
.U p`Q #¼M ?„M i?9+ /K+ i´ F?Q K` M|B- p"v +?ŠM; M?[M; T?ªB iB m ? Q ç¢B HQ
+O #¼M ?„M- ?ÆM M[mv HU+ +kM; +| i? ç¢i iÈB i`bM? ç° "€M h?-M F?Q- M?Q
/B K +U M?•M i¢Q i?`M? i`¼M; i?QÆM;- H¢B Km®M +QÊT H'v >Ä .B K *?B h•K +O
`i M?B mX

>ÆM M[- i?ìB ;B M +kM; F?¬M; +?Q T?ûT #¼M ?„M H¢B /¬M; /`B `²BX

"€i ç¢B i´ M; v M;„M ?ûi HÈM K°i iB M;- #„i ç—m `9i` HU+ HQÊM; #ªM i?•M `|i p`
#`M- +€B M`v iU M?B M +?d +| i´ F?Q +O h?B M E?Q i°+ KÊB #` F?®M; +? / /`M

@ G`K ;b m´M; T?Q HU+ M?Q p"v\

G•K G¢+ +QìB M?¢i K°i iB M;- K°i +€B +'i #QÈ+ tm'i ?B M i`QM; +?B M i`QÌM;X

@ G` M;QÆB

@ hB m i¢T +?OM;5

@ SªM ç²5

o¬ Hm"MH` >Ä /B K +U M?•M ? v H` H½Q i´ hS ç¢B i°+ ç m M? Q M? Q [m€i H M)
•M? K„i +O G•K G¢+ [mûi [m - €M? K„i b•K H½M? t i [m - K M; i?2Q mv €T p¬ +M
+ª K¼B M;QìB +•K KB M;- B +kM; iW i`QM; M°B i•K +ªK SM; çQÊ+ bÊ ?½BX >„M i
>Ä /B K +U M?•M ç€M? ` X

@ hB m iY- çWM; iQÎM; ``M; #´M pQÆM; / F?B / 5

>Ä /B K +U M?•M M;Q`B K¢M? i`QM; v m F m H M- M| ç½ M?bM F?¬M; ` G•K G¢+
T?QÆM; F?ŠM; ç`M? H M hBM? æ +ªM?- #ÎB p"v +€+? M;?o /mv M?'i +O M| H` +
L?QM; p`Q H9+ M`v Î i`QÈ+ K†i G•K G¢+- M| +ÁM +| iQ +€+? +?¢v i`®M b Q\

J°i +?QÎM; ç tm®M;- iQ`M i?•M +O >Ä /B K +U M?•M H"TiS+ T?€i` iB M; Q M?
? B +?•M +O M| ç—m iB M p,M; imM; i|2- b m ç| ç—m +kM; #` +?2M p`Q H²M; M;U+
#ªM M| + Q HÈM K'v i`,K i`QÊM;- i? M?QM; K` H"TiS+ ç½ #` ûT i`Î i?`M? pB M +
i`QÊM;- ?ÆM M[ pŠM +ÁM iB TiK+ # M i`QM; €T b9+X

P M?5 P M?5 P M?5

o¬ b® ?Ä /B K iW i` M M;Q`B >Ä /B K +U M?•M`Èitm®M;- i?"i;B®M; M?Q HQ`B
i-M;X J` i?2Q M?[M; ?Ä /B K M`v i`|+` - i? iQ+? +O ?Ä +¬m +kM; ç M; M? M?
i`QÊM; #B M i?"M? K°i i`QÊM; # i?QÊ+5

*m®B +MM;- ?Ä +¬m M`v #B M i?"M? K°i p"i i? K`m iQK +?d p M p M +| HÈM #^M
i`€B iBK +O M?•M HQçB- ç M; KçM? K) ?[m HU+ M?9+ M?Q+?- ?Ä /B K +m®M /QÄ

h` M i?U+ i - >Ä /B K +U M?•M ç½ bÈK Î i`QM; [m€ i`bM? M`v i M i?"M? K•v F?|B-
M`v ç9M; H` iBM? ?Q +O M|5

h` M i?U+ i >Ä /B K +U M?•M +kM; F?¬M; T?ªB Î L;•M L;mv i iBM? bBM?` ç`B- H
i"M i? - K` çQ`M ?Ä /B K M`v H` æ` h•K >Ä +O iBM? +¬m FB - i?`B çB K iBM? +
M;Q`B- +?QM? H` ?Ä /B K +?B iBM? +O K°i +€B iBM? +¬m5

hmv +kM; F?¬M; T?ªB ?Q`M +?dM?- M?QM; +kM; H` /` p"i i`QM; i?B M ç` - b m F
çQ`M ?Ä /B K M`v çB iÈB # M i`QM; ç` Kç+? +O L;•M L;mv i iBM?- +kM; Î /QÊ
?QÎM;- /¬M /¬M içQ i?"M? i?¬M i`Q +O KbM?X

G•K Gç+ i v +¬K hY >Ä - #¶M; M?B M KÎ ? B K„i` - ? i i?ªv #Q K"i p >Ä /B K +U
?Q`M iQ`M ?B M` i`QM; ç¬m +O ?„MX

L;mv M H B- i`QÊ+ FB H9+ Hmv M ?| G K >Ä +?SM; FB M im M;mv i Hm•M +?
L;mv i iBM? #B M ?| - K` H` Î iBM? +¬m #` ?Ov /B i FB 5

E?¬M; #B i M?Q i? M`Q- G•K Gç+ +| K°i HQçB +ªK ;B€+ Qm i?QÆM; M?"M M?ç i-
M?bM HQÈi [m #€i ççB H½Q i´ ç½ bÈK FBM? M;ç+ ç M M;? M ?¼M; M?bM i`•M i`Q
>Ä /B K +U M?•M H` i²M içB #U+ M`Q\

G9+ i`QÊ+ hS ççB i°+ ç½ iWM; ç2K >Ä /B K +U M?•M i`'M €T- HçB +,M #ªM F?¬M
+?d +| i? i`¼M ç`B T?QM; i`'M- iUm M?Q pã ;Bª hmv i G¬B iBM? pU+ ;B i F?¬M; +
.M +?Q i v +¬K i´ F?Q- hS ççB i°+ +kM; +?d H` +| M„K +?„+ ç€M? #çB >Ä /B K +U M
+?ûK ;B i M| - p"v +,M #ªM +?QM? H` +m²M; /çB KÆ iQÎM;5 L?QM; G•K Gç+ HçB M
/B K +U M?•M M?Q p"v- +QÎM; i? ç M ç +?Q >Ä /B K +U M?•M M; v +ª TªM F?€
+|5

lv M,M; M?Q p"v- +?Q /M ?Q`M iQ`M FQ+? ?Qç i "€M h?¬M F?Q +kM; H`K F?¬M; çQ
p F?¬M;- ç +?Q i´ F?Q içK i?`B T?€i ?mv` mv HU+ h?¬M +'T- +€B M`v KÈB +| i?
L?QM; +kM; +?d H` Fª M,M; K` i?¬B5

"ÎB pb +?d +| i? T?€i` K°i H¬M +¬M; FQ+?- p b m ?Q†+ H` HU+ HQÊM; +O i´ F
#` i`U+ iB T #`B tQ+?` F?ÄB ?ç ;BÈB5

aÎ /o "€i ççB H½Q i´ HU +?¼M HB m +? i +MM; >Ä /B K +U M?•M- +?QM? H` pb +
+U M?•M- /Q ç| +| i? i?9+ /K+ i´ F?Q ç M +'T #"+ i?¬M F?Q +?QM? i?S+- pb ?ç ;B
i?,M; h?¬M ;BÈB- M?Q p"v +| i? i?Q€i F?ÄB i B ?¼ ç€M; bÊ +O L;•M L;mv i i?9

L?QM; >Ä /B K +U M?•M M`Q +| / ;B i M?Q p"v- #¼M ?„M KÈB +| i? pW ç'K pW
/B K +U M?•M iB M p`Q # M i`QM; i´ F?Q- M?Q p"v HçB Km®M i`'M ;B i b) / /`M; ?

RyRkX *?QÆM; Rykk, L;•M L;mv i h?9 :B€ G•KX URV

E?¬M; M;?o iÈB #€i +?€Q M`v +ÁM +?Q iÈB KB M;- >Ä /B K +U M?•M ç½ #` G•K
>Ä .B K *?B h•K +kM; `ÆB p`Q i`QM; i v G•K Gç+- ç•v +?QM? H` K'm +?®i ç #¼M
K°i +€B ç m H` +QM K„i çÄ H MX

?d+-MçfiçQÊ+>Ä .B K?B h•K- p"v #¼M ?¼+| i? Hv F? B ?ç ;BÈB- F?¬M; +-
i?9 mv ?B T5 æ•v +?QM? H" ç-m i?-M i?9 +?QM? i?S+ ?- +?Q /M H" hS ççB i°+
? B çMB T?€i`mMX "€M h?-M F?Q ç M i°i+MM; +| i? M; ,M i`Î +¬M; FQ+? +O h?
i`QM; M°B i•K B +kM; F?¬M; /€K F?ŠM; ç`M?5

"ÎB p"v- `ä`"M; w i?S+ çQÊ+ G•K Gç+ +QÌM; ççB- M?QM; €M? K„i +O #€i ççB H
+?,K +?9 p"Q i` M >Ä .B K*?B h•KX

@ G•K Gç+- #'i F M|B i? M"Q- M;QÆB +kM; +?ªv tm¬B i?2Q ?mv i Kç+? +O hS
.B K*?B h•K +?Q +?9M; i - +?9M; i +| i? K M; M;QÆB +MM; M? m çB iÈB h?-M ;
hmv iQM? ibM? +O h`-M h`€+ L?o #çQ M?'i- M?QM; H9+ M"v HçB H" M;QÌB T?ªM
i?O çQçM /K /¶X

Í ?„M t2K` - G•K Gç+ +QB M?Q HçB M;?`+? i?B M +kM; F?| +| F?ª M,M; +MM; i?
F?ŠM; ç`M? +kM; H" M?Q FB M #Á i` M +?ªQ M|M; - p°B p½ Km®M `ÌB F?ÄB ?ç ;B
i? +?Q ?„M +Æ ?°B M?Q p"v5

æ•v H" F i [mª +ª ? B +MM; +| HÊB5

hmv `i F?¬M; i?QªB K€B K M; i?2Q i M T?ªM ç² G•K Gç+ M"v +MM; K°i +?¶ ç"Q i
HU+ +O G•K Gç+ i`Î M M ç€M; bÊ M?Q p"v- ?ÆM M[L; •M L;mv i i?9 ç M; çm´B i?
i?"i bU H" F?¬M; M?B m H„K`²B5

"ÎB p"v- #¼M M;QÌB L;?B K EB K h•K H" M;-K ç²M; w ?"M? pB +O h`-M h`€+ L?o-
;QÆM; K†i #QM; FQM- H°` K°i +¶ M;çQ F?QX

G•K Gç+ +QÌB ? ? - ?„M Km®M T?B i?,M; h?-M ;BÈB +ÁM F?¬M; çÆM ;BªM- +?d
+kM; +| i? ç° FB T5 J" H'v ?„M v m M;?B i- i?-M FB T;b +kM; H" K•v # v- pÈB ?
K†i- +,M #ªM F?¬M; +| M;mv ?B K ç€M; M|B5

iQ+? b9+ ? v H" T?€T i„+ HoM? M;° ç m FûK iB M p"Q h?-M *ªM? K°i KªM; HÈM-
i?-M FB T F?-M; T?ªB H" Km®M K¢M; +O #¼M ?„M b Q\
*¨M; K'm +?®i +?QM? H"- ç•v H" i?-M FB T +O G•K G¢+5
G9+ i`QÊ+ h`B m ;B i?"T i' pb ç€M? +? i G•K G¢+- p b m +¨M; H" pb KbM? i`®M
+MM; K°i i?`ìB ;B M HU +?¼M ç° i?-M FB T- M?QM; i?-M FB T +O KQ`ìB M;Q`ìB M
+?„+ +! K°i MY +O G•K G¢+5
Zmv K¬ +O G¬B o•M +Æ ?? ç M çQÊ+ /B M iQ+? K°i iBM? +-m- +! i? +MM; i?•M i?
i?9 HB m T?•M + Q i?'T5

RyR9X *?QÆM; Ryk9, >Q¨M hQ¨M æ®B E?€M;X URV

GQªM; tQªM;5

æ¢Q i?B K çB M i?S M?'i ç€M? tm®M;- ?QÈM; p G•K G¢+ ç¢B [mv K¬ #´ iÈB- #îB
i?9 +€+? G•K G¢+ [m€ i?•M +¨M- +,M #ªM H" F?-M; ? HQ H„M; K¨ #` +m®M çB p¨C

GQªM; tQªM;5

L; v b m ç! ç¢Q iB +?ÈT i?S ? B ç€M? tm®M;- h?QÊM; h?B M +?B HU+ M¨v ?! i?
G¢+- L;•M L;mv i i?9- #€i ç¢B i' T?•M #B i Q M? iÈB5

@ ?

:B[K°i KªM? iB M; F m ;¨Q i? i?ªK- #€i ç¢B H½Q i' H"TiS+ +? i K'i b€m +€BX >
#ªM i?•M #` i`¼M; i?QÆM;- +m²M; T?mM hY >mv i F?-M; M;ÈiX J¨ L;•M L;mv i i?
imv mv HU+ +O i?-M FB T +Q`ìM; ç¢B- M?QM; +ÁM F?-M; çO ç bBM? ` mv ?B T

L?QM; i?-M FB T /M b Q +kM; H" i?-M FB T- M¨Q +! F?ªM,M; çB K M?B M M?Q F
;QÈM; çB [m \ Í# M i`QM; \*m²M; G¬B Q M? i¢+- i` M M;Q`ìB L;•M L;mv i i?9 +kM; #
¨M¨M +! ?mv i /`+? h?'i h?ªB i¨M` X

¨ i?QÆM; H¢B ç +?Q ç-m i?-M i?9 +Æ ?? F?-M; +! HBM? i`Q ;b ç€M; M!B M¨v ;B'
;B€+- ?bM? i?¨M? iWM; ç¢Q b!M; •K M?Q b!M; #B M- ?QÈM; #®M T?QÆM; i€K ?Q

" 5 " 5

a!M; •K +m®M [m - ? B H½Q i' +ÁM H¢B ç½ F?-M; +-M HQ H„M; T?ªB +?®M; +U ç
i?•M i? H"TiS+ #` b!M; •K Q M? i?¨M? #½ pKM- +?-M pMB i`QM; pk i`K p¬ #B M5

G•K G¢+ H¢B M?Q i`K +°i p[M; p¨M;- +€B b!M; •K M¨v ç½M; [m M; v +ª; !+ €Q +O
ç°M;- ?„M pšv i v- # FB M "€M h?-M F?Q +ÁM H¢B #îB pb ç½ F?-M; +! K'v H½Q
+¨M; v m- #` ?„M çÆM ;BªM i`'M €T- iQM? +ª h?B M G¬B *?Mv +MM; K°i +?¶ #` ?„
ç2K M;Q`ìB î H¢B i`QM; #®M i' F?Q iQ¨M #° Q M? çB` X

o T?-M tY Hw M?[M; M;Q`ìB M¨v M?Q i? M¨Q- G•K G¢+ ;B Q #¼M +?9M; +?Q L;?B
+! hS ç¢B pšM i?-M i¼ i`'M- /M H" i?m #¼M M;Q`ìB L;?B K EB K h•K iB M p¨Q h?E
;BªM i`'M €TX

"'i F M!B i? M¨Q- ?„M +kM; H" +?ªv tm¬Bi?2Q ?mv i K¢+? +O h?B K æB M i°+-
pb #¼M ?„M M?B m H-M çm' B;B i?„MX J¨ hS ç¢B pšM i?-M H¢B ?QÈM; ?„M +-m
b®M;- /M b Q G•K G¢+ +kM; T?ªB +?Q #¼M ?„M K°i +?9i K†i KkB- i°+ M?•M hS ç¢B
M;QÊ+ H¢B +kM; F?-M; +! i?M ?¨M ;bX

L;•M L;mv i i?9 ç®B pÈB ;B ?Ä M?Ä #û i`QÈ+ K†i M`v p¬+MM; ;B”M /[- î i`QM; b
+?€M +O M| - +ÁM +?Q iWM; +| #` [m i`M i?QÆM; - /M +?Q i`QÈ+ FB #` i`M €T-
M| - i?•M i? +QÌM; ?Q`M? +,M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M; #` #`i Hm”M +¬M; FQ+? ;b t

L?QM; i?¬M FB T +O G•K G¢+ H¢B t t pQÊi` F?ÄB i?¬M FB T #bM? i?QÌM; - mv
ç®B pÈB L;•M L;mv i i?9 +kM; bBM? ` i`M i?QÆM; - +€B M`v F?B M M| i`QM; +ÆM
+MM;5

sPI II55

L| pmM; ` #ªv +,M t9+ ;B€+- ?QÈM; p i`QÈ+ +m²M; [mv M K` çBX

”M?5 ”M?5 ”M?5

G•K G¢+ ` [mv M M?Q çB M- ?„M +?d +| MY + M? ;Bì- ç•m +| i? M”Q +MM; ç®B T
HU+- i i,M; K°i +?9i HU+- ç2K imv i +?B m iWM; +€B i?B i`B M` - +m®B +MM; KE

oW ` i v- G•K G¢+ H` /MM; +?B M HU+ K¢M? M?’i5

*?B M h?B M [mv i- H¶ ç2M5

JQìB H,K H¬M HU+ HQÊM; i,M; T?9+- ? B ç’K +O G•K G¢+ ?| i?”M? H¶ ç2M- ?Q
L;mv i i?9 Q M? iÈBX

*?¬M pMB5 *?¬M pMB5 *?¬M pMB5

> B ç’K +O G•K G¢+ im¬M [m - t9+ ;B€+ +O L;•M L;mv i i?9 H”T iS+ iW F?¬M; ;
i?¬M i? +kM; M; ,M F?¬M; çQÈ+ H¶ ç2M +¬M; FQ+?5 a m F?B ç¢i iÈB hBM? æ ç
T?€T i„+ +kM; i`î M M +”M; i? K ç€M; bÊ5

@ «

L;•M L;mv i i?9 #` ç m- T?€i` K°i iB M; F m; ”Q F?OM; #®- ç•v H` w i?S+ #B M i?
ç•K iÈBX G¢B ç +?Q #¬v pšM i?¢+? t t i`QM; M?€v K„i iQ`M #° ?| i?”M? #°i K`M
M?’+ H M K°i ç¢Q pk i`K T?QM; #¢Q ç€M; bÊ- ?QÈM; p iQ`M #° hmv i G¬B iBM? p

æ¬m i?¬M i?9 M`v ?B M M?B M +kM; F?¬M; +| ?SM; i?9 K Q çM ;BÐM +?m°i M?C
+?”m i?B i H”T iS+ i ` +?B M HU+ K¢M? M?’i +O M| - +?WM; i`,K +,M t9+ ;B€+ K
?ÊT ç M +MM; K°i +?¶- î KkB M?¼M i¢Q i?”M? K°i çB K b€M; K`m i`„M; `U+- sPI
#„M ` K°i +°i b€M; p¬+MM; +?QÈM; K„i5

h®+ ç° +°i b€M; M`v p¬+MM; M? M?- /M +?Q /MM; G•K G¢+ M„K ;B[F?¬M; ;B M +
F`T i?ìB T?ªM SM;X \*?d H` pW ;BÆ ? B i v H M ç½ #` +°i b€M; M`v #„M i`9M;5

:B` v m5

> B i v +O G•K G¢+ H”T iS+ F?¬ ?ûQ #B M +?’i- ;B®M; M?Q ç½ K’i çB i’i +ª bBM?
tQÆM; #¼+ / 5

æ•v H` i?¬M i?¬M; L;•M L;mv i i`¬B [m +O L;•M L;mv i i?95

G•K G¢+ F?) [m€i K°i iB M;- T?€T i„+ +?B HU+ p”M +?mv M- +ª M;QìB H”T iS+ H¬
S?€T i„+ ç®B T?€T i„+5

h`¢M; i?€B ;B` v m +O ?„M H”T iS+ /WM; H¢B- î K°i KªM? b€M; #¢+ i`MM; FQ+?
i?”M? K°i [m M; çQ`M K`m ç2M- î KªM; HÈM b€M; #¢+ i`MM; FQ+? tm®M; - K°i p.
i?mv M H€ H M? ç M? i`QM; #B M `°M; - M?QM; H¢B i?Ov +?mM; F?¬M; +| #` €M?

>¬5

•M? b€M; #¢+ `®i +K+ +m®M [m - G•K G¢+ K°i H¬M M[?| i?”M? i?”i? - ? B i v
M;mv M H BX

Í L;•M L;mv i i`¬B [m i`MM; FQ+? tm®M;- ?„M i´M i?´i K°i #° T?“M i?¼ M;mv M- M
i?¬M FB T H“ ?„M +| i? ç¢i çQÊ+ i€M? K¢M; poM? pB M- iB m ? Q çB K ´v i?¼ M;
+?9i w M;?o X

L;•M L;mv i i?9 H“K iB T ;“Q i?ûi- K†+ /M M| F?¬M; +| KB M;- M?QM; i? M?•K +kM
+| i? T?€i` - w +?Q T?šM M° +?´M ç°M; iBM? +¬m- T?€i` bB m +´T i`MM; FQ+?
"¢Q5

L?QM; +¬M; FQ+? M?Q p"v iU M?B M F?¬M; +| F?ª M,M; i¢Q i?“M? mv ?B T ç®B pÊ
+kM; +?d H“ T?€i iB i H´v HY ;B" M +O M| K" i?¬B- # M i`QM; ;“Q i?ûi- M| M?´T M
G•K G¢+ çKM; iÊB5

sPI II55 sPI II55 sPI II55

G¢B H“ Rd +€B t9+ ;B€+ pmM; ç M- HU+ HQÊM; F?OM; #® i?“K +?Q +| i? K°i FQ+
bBM? Q M? i?“M? #½ pKM5

G•K G¢+ H¬M M[?| i?•M H¶ ç2M M;? M? iB T- #“M?- i`QM; K°i iB M; M´ p M;- H
p M;mv M ?bM?- K¢M? K) +m²M; T?mM K°i M;KK hY >mv i- ?| i?•M H¶ ç2M #` #
M?Q +kX

GU+ HQÊM; i?“i +QÌM; ç¢B5

GU+ HQÊM; imv i ç®B +| i? M;?B M €T ? ii?ªv5 J°i FQ+? pW `²B FB +O L;•M L
ç° L?´i GU+ S?€ o¢M S?€T- M; v +ª H¶ ç2M T?€T i„+ +kM; F?¬M; i? ?´T i?m +¬M
G•K G¢+ K°i FQ+? iQÆM; ç®B i`¬K i`¼M;5

æ€M; ;B" M- F?¬M; +| pQÊi [m i?¬M FB T- hBM? >ªB F?¬M; +| M;QM; iK i?“M? h?-
G¢+ pšM +?d H“ /WM; H¢B Î +U+ ?¢M ?¢ ;BÊB- H“K b Q +| i? +MM; i?¬M HBM? +?

hmv L;•M L;mv i i?9 F?¬M; +| i`Q im ;b ç€M; M|B- M?QM; i`QM; +ª çÌB M| F?¬M;
ç®B pÊB +?B M +m° + i´M; +| p`B T?¬M KšM +ªK- H" T iS+ T?€i ?B M +€B M?QÊ+
pmM; t9+ ;B€+ i?“i /¬B- ?QÈM; p G•K G¢+ ç€M? iÊB5

RyR8X *?QÆM; Ryk8, >Q`M hQ`M æ®B E?€M;X UkV

"ªv KQÆB i€K +,M t9+ ;B€+ M; v M;„M ?mv ç°M;- iK ?ÊT i?“M? K°i i`QÌM; K•m ç€
?Ä HÈM M?Q p"v- G•K G¢+ M?Ä #û M?Q +€i #KB Î i`QÈ+ K„i5

G¬M M`v G•K G¢+ +kM; F?¬M; /€K ç|M çÐ- i?•M ?bM? H|2 H M- M?“K i?•M i? F?´M
T?|M; çBX

L?QM; ?„M +| F?¬M; ;B M i?m´M /B- L;•M L;mv i i?9 +kM; +| i?ÌB ;B M ;B i®+- ?„M
HB M i?´v ç¢B ;B ?Ä M`v H´v i®+ ç° +U+ M? M? FûQ ` F?QªM; +€+? +MM; ?„M-

RyRdX *?QÆM; Rykd, æm´B :B i h?–M h?9X UkV

L m M?Q L;•M L;mv i i?9 +| çQÊ+ K°i +?9i HBM? i`Q K` M|B- H9+ M`v M?`i ç`M? H
i?–M i?9 M`v HçB T?šM M° iÊB +U+ çB K- F?–M; M;WM; ;B½v /K i?•M i? Km®M i
Gç+- ?ç [mv i i•K Km®M +?m²M çB5

Í i`QM; bBM? K M? /`B /ÁM; #m²M +?€M +O M| - t t F?–M; +?d /¼+ çQÌM; çB [m
M?Q hmv i G–B iBM? pU+- K` H` ?Ov /B i [m p– b® iBM? pU+X Í ç` T?QÆM; F?
[m h?B M iM; F€ i`B- +| i? Î i`QM; i?–M FB T+MM; M| ;B Q +?B MX

L?QM; hBM? >ªB F?–M; +| M;QM; iK i?`M? h?–M ?ç+?– K†+ F +?m`M h?–M M`Q
+?QM? /B M +?®M; çÐ- +| Qi M;QÌB K v K„M- b m MY + M? ;BÌ i`®M p`Q h?–M; E
p`M F?Q i®i M?Q p`v- #` M| K°i M;KK i?–M T? 5

*m°+ çÌB +O M| - H` +m°+ b®M; #€ ççQ p– ç`+?– M?Q p€M +K+ i?ªK i`QÊ+ K„i M`v
aQ pÊB T?šM M° K½M? HB i ?ÆM +?QM? H` bÊ ?½B- i?–M i?9 F?–M; +| HBM? i`Q
?B M içB w MB K /mv M?`i H` +?çv i`®M5 h`Q im +| ?çM +O M| #B i`ä- +?d +–M
M;OB- M K M?•M ç€M; bÊ i`QÊ+ K†i M`v b) #` #`B tQ+? #B M K'i- poM? pB M F?–
T?S+ M[5

v M;?o M?Q p`v- HçB ç +?Q i?–M i?9 w M;?o bQ pÊB +QM +?| M?Ä +ÁM çÆM ;BªM
` 5

æ€M; iB +- G•K Gç+ ?€ b) HQm HçB ?"m ?QçM5

h?ÌB ;B M i?U+ bU F?–M; M?B m H„K `²B5

G•K Gç+ M?QÈM; K`v- H¶ ç2M #B M i?`M? i?•M i? +kM; H°` #B m H° F?Q i`QÆ
+„K p`Q i`QM; p i i?QÆM; T?€ pÐ +O L;•M L;mv i i?9- b m ç| ?| [mv M i?`M? i`a
+Æ [m M M°B içM; +O L;•M L;mv i i?9- +ªM;QÌB ç m H€+? çB p`Q5

*€B M`v H`K L;•M L;mv i i?9 ç m ç M H,M [m H,M HçB5

L| F?–M; M;WM; çmM; çQ i?•M i? - #`M? #`M? #`M?- i?•M i? +QÌM; ?Q`M? t–M;
H` pšM i?ç+? ? v iBM? +–m- i`i +ª ç m #` M| ç•K +?Q M€i #`vX

@ *?Q i ?'T5

G•K Gç+ K°i H–M M[?| i?`M? ?bM? i?€B H¶ ç2M- T?ªM; T?'i M?Q MQÈ+ +?ªv Î i
i?9 #„i ç–m F?ÎB ç°M;- i``M M;”T K¶B K°i +,M Kç+? K€m- K¶B K°i i #`Q +O i?–M
i?m H`v HU+ HQÈM;- ?mv i M?K+ +O i?–M i?9 M`v5

>„M Km®M bBM? bBM? T? +€B i?–M i?9 M`v5

G•K Gç+ +| çQÊ+ H¶ ç2M- ç²M; /çM; +| M,M; HU+ i?–M T? ? i i?ªv5

L;•M L;mv i i?9 b Q +| i? M;?o ç M KbM? +| K°i M;`v +kM; b) H¼i p`Q i?–M T? -
i?'v i B ?QçM;”T ç–m- K½M? HB i Km®M b®M; F?B M M| HB m HoM? K`/MM; t9+ ;
ç½ T?€ pÐ +O KbM?- Km®M Q M? FQ+? G•K Gç+ çB`X

L?QM; G•K Gç+ ç½ ?| i?`M? H¶ ç2M p– ?bM? p–ªM?- L;•M L;mv i i?9 Q M? FQ+
F?–M; +–M; +?`m i°B- Î # M i`QM; i?–M ?mv i iM; i|2- F?Q iS+ +O M| +`M; M;`v
M;`v +`M; H°` bmv v m5

hWM; ççQ `M Fw K`m ç2M ?B M ?B M Î# M M;Q`B i?•M +O L;•M L;mv i i?9- M? M?
i?•M +O M| - T?ªM; T?'i M Î`° K°i ç| JçM æ`G >Q K`m ç2MX

æ–m i?–M i?9 M`v /MM; i?–M i?S+ T?€i` F m`M- M?QM; H¶ ç2M T?€T i„+ K°i F
tm®M; ?ç T?QM;- M?Q p`v ç M; F?–M; M;WM; i?–M T? HU+ HQÈM;- mv HU+ +O
KçM?- ç•v H`iB m +?m`M H`v +?B M i` M? Mm–B +?B M i` M?- H`v ç`+? +?B HU+
;BªM; ççQ Hw5

⌒@i +K+- K†i M;Q" B b€M; #¢+ +O L;•M L;mv i i?9 ?Q" M iQ" M #` K" m ç2M # Q #¼
i`QM; M?€v K„i çbM? +?d ;B½v /K - +S M?Q p"v BK „M; K" T?B m /m i`QM; pk i`K >
/`5

P M?5

æ°i M?B M K°i iB M; p M; i?"i HÈM- i?-M i? +O L;•M L;mv i i?9 #¶M; M?B M p
M;mv M #ªM p¬+MM; +SM; `„M H9+ M"v p"v K" M?Q H" b„i pKM KK+ M€i- t®T ;BÁM
S?ªM; T?'i M´B H M K°i i`"M KQ b Q +?´B- i?•M i? MSi pÐ +O L;•M L;mv i i?9 ?
pÐ FQ+? t¢ iÈB i'i +ª MÆB ? Q H€M? i`QM; pk i`K- K" G•K G¢+ ç½ Î i`QM; iQ€BªM
p #° /€M; #ªM i? - Î i`QM; HÀM; #`M i v ?„M- M„K K°i iBM? i? h?'i h?ªB +?d +| iQ
M;|M i vX

h?-M ?¢+? +O L;•M L;mv i i?95

h?-M ?¢+?- H" +?¶ iBM? ?Q +O K°i i?-M HBM?- H" MÆB T?€i` ? i i?ªv i?-M HU

hW hBM? æ çdM? T?QM; iB M p"Q h?-MªM?- hBM? >ªB +O pä ;Bª b) +Q`9i H¢
çQÆM; M?B M- +€B M"v +-M T?ªB +| i?ÌB ;B M- M?Q G•K G¢+ ?B M i¢B v M;mv
+| ?bM? i?"M? h?-M ?¢+?- #ÎB p"v ?„M +ÁM F?¬M; +€+? M"Q +?QM? i?S+ T?€i ?n
M?B M /U p"Q mv M,M; +O H¶ ç2M T?€T i„+ - +kM; +| i? M|B H" H½M; T?Q #®M F

h¢B h?-M ;BÈB- mv HU+ +O "€M h?-M F?Q iU M?B M FûK t i?-M F?Q- M?QM; K
"€M h?-M F?Q F?ŠM; ç`M? Î T?Q i` M i?-M F?Q #bM? i?QÌM;- #ÎB pb +€B M"v +
;B®M; M?Q i?-M F?Q b) T?ªB +?`m #`B tQ+?5

hUm M?Q hBM? æ Î ?¢ ;BÈB H" oQÆM;- Î h?-M ;BÈB H¢B H" +†M #½- ?Q" M +ªM?
i?MX

h?2Q M?Q i?mv i T?€T +O #¼M M;Q`B >"m EBK- M; v iW ç-m M;QM; iK i?"M? h?-
ç"m M" M?- i?2Q HU+ HQÊM; iQ+? Hkv F?¬M; M;WM; K" #B M HÈM- K" ç¢i iÈB HÈ
i v ?„M M"v- p"v F?¬M; b B #B i H„K HB M ç¢i iÈB M?`i i`¼M; i?B M çdM? T?QM; `

.M H" >Q h?-M- L;Kv h?-M i K i`¼M; i?B M- h?-M ?¢+? +kM; F?¬M; [m€ ç€M; K°
i?-M HBM? ç m H" ç²M; /¢M;5 æWM; M?bM L;•M L;mv i i?9 iQ ç M ;B®M; M?Q K°i
pW +? i- h?-M ?¢+? b) F?¬B T?K+ ç M HÈM M?Ä ;B®M; M?Q p"v- K'i çB ? i i?ªv
H9+ Î i`QM; +Æ i? L;•M L;mv i i?9 +| i? #B MªQ M?Q wX

h?-M ?¢+? F?¬M; i? T?€ pÐ- HU+ F?¬M; i? ?Ov- +?d +| iWM; +?9i Hmv M ?| H
h?-M ?¢+? /o M?B M H" b) ?| i?"M? i`Q #KB- i`W ç|` - F?¬M; +| T?QÆM; T?€T T

J` ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB aÆ o` h?-M- h?-M ?¢+? b) H-M i?S M?'i +ªB #B M- M;QM; iH
M" M? #B M i?"M? M?Q pB M #B- KÎ` K°i +€B Gm•M >²B KÈBX

G•K G¢+ F?¬M; F`T H"K M?B m +ªK i? M- #ÎB pb M; v i`QM; M?€v K„i ?„M T?€ pB
FB T ç½ tQM;5

"M?5

J°i +¶ HU+ HQÊM; F?¬M; i? +?®M; +U p¼i iÈB- G•K G¢+ H" T iS+ #` FûQ iB M p"Q
HQÊM; i?B M ç` T?ªM; T?'i M?Q /ÁM; b¬M; T?B MQÈ+ ç¢B- i?¬B ç°M; ?„M +U+ M
ç¢Q FB 5

h?-M FB T ç½ [m - ?„M +?QM? i?S+ i?"M? iUm h?-M p`- h?B M æ` F?¬M; +| F?ª
Km®M #`B tQ+? ?„M iB M p"Q h?-M ;BÈB5

.M H" /MM; G•K G¢+ M;?`+? i?B M- Î i`QÈ+ K†i +¶ HU+ HQÊM; M"v pŠM F?¬M; +|
i?•M #`i /Q F, K" H" T iS+ #` +m®M çB S+ p¢M /†KX GU+ HQÊM; +m²M; #¢Q iU ?² +
M€i #`v5

*€B M"v H" ?"M; ``Q +O h?-M ;BÈB +MM; ?¢ ;BÈB- M;„M H'v ?¢ ;BÈB +MM; h?-M
p½M; H B5 L m ?"M; ``Q / i?¬M; [m M?Q p"v K" M|B- p"v i?-M HBM? F?¬M; T?ªB

RyR3X *?QÆM; Ryk3, aÆ G•K h?–M :BÈB

hmv HU+ HQÊM; h?–M + 'T F?–M; ?Á i M p"Q ?¢ ;BÈB- M?QM; +| i? i¢K i?ÌB T?Q F?–M; i? [m€ /"B- M m F?–M; i?B M ç` T?€T i„+ +O ?¢ ;BÈB b) ç®B pÈB h?–M ? i?QÆM; F?–M; i? +?[ i`- +m®B +MM; h?–M ?¢+? ?Ov /B i- HQm H¢+ i?"M? + 'T

*| i? /MM; HU+ HQÊM; +QÌM; ?Q" M? +S i? K" T?€ ?Ov i?–M i? - +?d bÊ +kM; +?Q

h?•M #'i /Q F,- G•K G¢+ T?ªM; T?'i M?Q K°i +?B +i?mv M H€ H M? ç M? # M i`QM +?Q ;B| i€T b|M; t¬ K" F?–M; ? Kªv K v T?ªM F?€M; X \*ªK ;B€+ M?Q p"v ç +?Q ?„ ?„ M i?|B [m2M ç2K p" M K M? M„K ;B[ î i`QM; i v KbM?- K" F?–M; T?ªB #` ç°M; çB

h?U+ HU+ - i?U+ HU+ pšM H" F?–M; çO ?5

G•K G¢+ +?†i +?) K" M„K #„i M„K ç'K- î ?¢ ;BÈB- hBM? æ çdM? T?QM; H" ç pQÆ K" +?¢v ç M h?–M ;BÈB K" M|B- p"v i?b M?Q S?QÊM; >Q" M; M?´ H¬M; - ;" ç'i +kM;

*| +•m M|B `i ? v- i?" H"K ç-m ;"- F?–M; H"K çm¬B i`•m5

"îB p"v imv i ç¢B #° T?"M hBM? æ ç m HU +?¼M î H9+ i€M? K¢M; ;–M F i i?9+ #¼M ?„M î ?¢ ;BÈB M ?QÎM; óoQÆM; h¼ ô iU M?B M i®i ?ÆM `i M?B m F?B iÈB iMv i?ÌB +| F?ª M,M; i`î i?"M? T?€Q ?¬B +? i K'i5

"'i [m€- imv H–M M"v G•K G¢+ T?B i?,M; H" ibM? i? #„i #m°+ - M?QM; H'v iQM? M?`M çQÊ+ î ?¢ ;BÈB [m KQÌB p¢M M,K +m°+b®M; v M ioM? b Q\ h®B ç M;"M M M;S M;€v K" Km®M çB h?–M ;BÈB t¬M; t€QX

h`QÊ+ K„i- #'i [m€ H" bÈK K°i Qi i?ÌB ;B M K" i?¬BX

aQ pÈB i?–M FB T- ?"M; ``Q t t F?–M; +| ç€M; bÊ M?Q p"v `²B- M;QÌB +? i î # M K°i MY - M?QM; +? i î i`QM; ?"M; ``Q i?–M; ç¢Q- p"v i?b i?"i H" i`,K p¢M M,K +kM +€B tmB t Q M?Q p"vX

L?QM; F?–M; +? i +kM; F?–M; +| M;?o H" b) F?–M; #` i?QÆM; - i?ÌB çB K T?B i? ç2K iBM? ?ªB M;QM; iK i?"M? h?–M ?¢+? - +ªM F?–M; +| ?Q" M iQ" M M„K ;B[HU+ H¬B FûQ +m²M; #¢Q- i?B m i v ;½v +?•M +kM; F?–M; T?ªB bU ibM? F€ H¢ [mw ?B

G•K G¢+ p°B p" M; ?| i?•M H¶ ç2M- /MM; +?®M; +U /šM /„i +?B HU+ F?OM; #® M" ç +?Q ?„M #` ç•K +?Q i?'i çB M #€i çªQ5

*€B ?"M; ``Q M"v ç²M; /¢M; ~M +?S i?B M ç` T?€T i„+ - ?ÆM M[ ç° + Q +€B T?€ G¢+ i`QÊ+ K„i M„K ;B[H¶ ç2M- î # M i`QM; i`U+ iB T p +?¢K /¢M; M"v- ?„M iU M +?d H" #` ç•K +?Q ?Q K„i p"v ç½ çO K v K„M `²BX

h`€+? F?–M; çQÊ+ F?–M; +| i?–M HBM? +| i? M;?`+? H'v ?"M; ``Q çB p"Q ?¢ ;BÈB i?"i bU [m€+QÌM; ç¢B- Qi M?'i i`QÊ+ K„i G•K G¢+ +ªM F?–M; +€+? M"Q iQÎM; iQ +| i? M;?`+? H'v HU+ HQÊM; M?Q p"v çB ç M ?¢ ;BÈB5

" M;"v5

î # M i`QM; ?"M; ``Q M"v # M;"v- F?–M; ;B M +¬M; T?€T +O G•K G¢+ F?–M; +| ç i? MQÊ+ +?ªv # Q i`¬B- K" i?šM; ç M +m®B +MM; M;"v i?S # - î iB M T?QÆM; +O pÁM; €M? b€M; - K" /šM /„i +?B HU+ M"v +kM; ç¢i iÈB +U+ ?¢M5

S>-*5

G•K G¢+ #¶M; M?B M tm'i ?B M î i`QM; K°i KªM? i`ÌB ç'i KÈB- ;B®M; M?Q EbM? L; i?šM; ` ç° 'v M;"M i`QÊM; - H9+ M"v KÈB /MM; tm i? p"i `ÆB iU /Q +U+ i®+ `Èi tm .QÈB ç€v H" K°i KªM? `WM; `K- G•K G¢+ ç M; Km®M K°i +€B +'i #QÊ+ i`U+ iB T / tm®M; /QÈB- F?–M; M;î T?€i ?B M F?–M; ;B M î ç•v +SM; `„M ç M ç€M; bÊ- ?„M `€+? F?–M; ;B M5

>ÆM M[- +€B ?'T HU+ M"v +kM; ççi iÈB i`bM? ç° ç€M; bÊ- G•K Gç+ KB M +QĐM
M?QM; i?•M i? pšM H" T?B i®+ ?ç tm®M; 5

>„M +| i? ?Q"MiQ"MF?ŠM; ç`M?- hBM? æ çdM? T?QM; î +?¶ M"v +,M #ªM F?¬M
i?ìB çB K ?„M M;QM; iK i?"M? h?-M ?ç+?- +| H) KÈB +| iQ +€+? T?B ?"M? 5

E?¬M; #B i ç•v H" ?B MiQÊM; T?´ #B M +O h?-M; BÈB- ? v H" içB ç•v ?Q"M +ªM
G•K Gç+ +| K'v p` pšM i?-M +ÁM b®M; - M?QM; M;QìB i +kM; b) F?¬M; ç2K +?B i
+kM; i, M?Q ibM? ?m®M; i`QÊ+ K„i M"vX

"M? 5

G•K Gç+ M?Q H" K°i F?®B pšM i?ç+? i`U+ iB Tp +?çKi` MKtiç'i- Q M?` K°i +€
M?[M; T?€i` M' KçM? p M; i`ìB- +ÁM #®+ +?€v H M ççB ?Ä - ç2K Ktiç'i T?K +M

*€B M"v H" h?-M; BÈB b Q\

G•K Gç+ ?Qi p" K°i ?ÆB i?"i b•m- +ªK i?K çQÊ+ +€B i? ;BÈB M"v +MM; ?ç; BÈB ?
hW L K *?•m ç M æ¬M; +?•m- iW L;•M L;mv i iBM? ç M h?-M ok iBM?- K†+ /M HB
ç2M; - M?QM; i?m°+ p HQçB +kM; F?¬M; +| F?€+ M? mX J" h?-M; BÈB H" ?Q"Mi
HQÊM; T?€Ti„+ 5

hçB h?-M; BÈB- +kM; +| ç2 p"i +MM; HQçB pÈB HBM? i?ç+?- M?QM; p"i M?Q p"v
i?ç+? +?mv M +mM; +'Ti?-M HBM? im Hmv M5

J°i F?®B ?ç T?~Ki?-M iBM? çO ç +?Q M;QìB #bM? i?QìM; î i`QM; i?ìB; B M +U+ M
iB + +?QM? H"- i?-M iBM? H" i?m°+ p p"i T?~K h?-M +'T- #` HU+ HQÊM; ?ç; BÈ
çQ ç M ?ç; BÈBX

"i [m€- i?U+ ç½ iÈB h?-M; BÈB- i`QÊ+ F?B iB M p"Q h?-M *ªM? +,M #ªM F?¬M; +
im Hmv M- /MM; +?i HQÊM; HBM? F?Q î ç•v- Qi M?i bQ pÈB h?-M ok iBM? + Q?
H-M5

î +?¶ M"v- M;QìB iQ +?i #bM? i?QìM; +kM; +| i? î i`QM; pçM M,K ççi iÈB hBM? æ
iB M p"Q h?-M *ªM? +kM; F?¬M; T?ªB H" / /"M; M?Q p"v- #îB pb +€B M"v HB M [
K" +QM çQìM; iQ+? b9+ HU+ HQÊM; +kM; F?¬M; T?ªB çÆM; BªM M?Q p"v- Km®M
h?-M *ªM?- p"v i?b T?ªB t2K iQ +?i #ªM i?•M +O im Hmv M; Bª`2BX

oB + +'T #€+?- iU M?B M H" ibK FB K K°i ç` T?QÆM; MiQ"MM;QM; Hmv M h?-
HU+ HQÊM; h?-M +'T5

G•K Gç+ iBM iQîM; /MM; hBM? >ªB +O ?„M- M;QM; iK i?"M? h?-M ?ç+? M"v çQ€
h?-M L?` i`¼M; i?B M- K" HçB T?®B ?ÊT T?€Ti„+ +?B HU+ +O ?„M- /M H" >Q h
i? +?B M K°i i" M5

o T?-M L;Kv h?-M\

aQ pÈB >Q h?-M- L;Kv h?-M M m F?¬M; +| M„K; B[T?€Ti„+ +O >Q h?-M- +,M #
i v K°i +?•M- ?Q"MiQ"MF?¬M; çO M?bM- /M H" L;Kv h?-M i K i`¼M; i?B M +kM;
>Q h?-M L?` i`¼M; i?B MX

L m F?¬M; T?ªB L;Kv h?-M +kM; +| çQÊ+ im´B i?¼ p¬ i" M- +€B M"v ?Q"MiQ"M +
i`¼M; i?B M- M; k i`¼M; i?B M- HK+ i`¼M; i?B M5

L?QM; +ÁM F?¬M; +| çÊB G•K Gç+ iB M p"Q h?B M M? çB M M;B ¼B M;QìB ç½ /¼
iB M M?"T h?-M; BÈB- ç` T?QÆM; t t¬B ç½ # v iÈB #ªv ççQ M?•MªM?- i®+ ç° im
M?QM; M;mv M K°i ç€K T?€i` p-M; b€M; HU+ HQÊM; +kM; ç½ ççi iÈB iB m +?m" M
+?Q +ÁM +| K°i T?iM; [m imv M M"v5

S?€Ti„+ H" F?¬M; i? M"Q i?2Q +ªM? ;BÈB M?bM` çQÊ+- #îB pb G•K Gç+ +kM;
H" >Q h?-M ? v L;Kv h?-M X >„M +ÁM F?¬M; +| M;QM; iK i?"M? h?-M ?ç+?- M; v -
+Æ ?² F?¬M; +| HBM? i`Q +kM; ç€M? +?Q +® ? i bS+ M?Q p"v- ?m®M; +?B H" #ªv

RyRNX *?QÆM; RykN, L;QM; Gmv M h?–M >¢+?X URV

>„M i`QÈ+ K„i imv i ç®B F?–M; H` ç®B i?O5

G•K G¢+ #`i ç°M; i? M? b„+- +?d H` M?bM t2K #¼M ?„M iB T +`M- F?–M; Km®M H°
h?B M M? çB MX

@ > ? - p`M F?Q F?–M; i - ;†T çQÊ+ K°i iB m iY pW KÈB T?B i?,M;5

"av M;QìB FB ç m H` M K iY- #° /€M; +?WM; # KQÆB im´B- M;mv M K°i ç€K b€i F
ç m H` HQ¢B ;B i M;QìB M?Q M;|2`²BX

@ B- ?B M i¢B M;`v +`M; M?B m T?B i?,M; ;Bª +| +?¶ /U - +| i? ;†T çQÊ+ K°i +€B
H` F?–M; çÆM ;BªM ?5

@ L? M? /šM ?„M Hv F? B- H9+ iB m iY FB tm´i ?B M T?€i` ç°M; ioM? [m€ HÈM-
ç` #`M +O EB m GQM; - M|B F?–M; +?WM; #¼M ?„M +kM; T?€i ?B M ç°M; ioM?- i

@ E?®B h?–M ?¢+? M`v H` +O +?9M; i 5

"av M;QìB M`v î i`QÈ+ K†i G•K G¢+ M|B bU ibM? ;B i M;QìB +QÈT H´v h?–M ?¢+?-
G¢+X E€ i?"i +kM; TªB- K°i M;QìB pW KÈB T?B i?,M;- M; v +ª h?–M ?¢+? +kM
i?"M?- #`M; +€B ;b +MM; i?–M HBM? +?QM? i?S+ ç°M; i?O\

Jm®M M|B +€+? F?€+- M?Q S?B M Gv H` hBM? æ H`K b Q TªB F?´ T?K i?m°+ p
bÊ ;†T TªB ibM? ?m®M; M?Q p`v b Q5

h?–M HBM? im Hmv M +–M i?–M iBM?- i? M?QM; K` i?–M iBM? î h?–M ;BÈB imv
M;QìB +O h?–M ;BÈB +kM; `i M?B m- #îB p`v +?d +| +?9i Qi;B i°+- i? HU+ ç` p
iBM?5

o`v Km®M im Hmv M M? M? ?ÆM H`K b Q #•v ;Bì\

_`i çÆM ;BªM- ;B i M;QìB- çQ¢i i?–M ?¢+?5

h`QM; i?–M ?¢+? +?šM; M?[M; # Q ?`K HU+ HQÊM; bm®i çìB +O pä ;Bª- +ÁM +| i
bQ F?–M; çQÊ+ i?–M iBM?- H¢B +kM; H` K°i HQ¢B i`B M;mv M im Hmv M +U+ F€
i` M i?` i`QìM;5

"av M;QìB M`v ç m F?–M; +| ç¢i iÈB aÆ o` h?–M- M?Q p`v î h?–M ;BÈB H` K°i +?9
?ÆB +?9i K¢M? ?ÆM- b Q +| i? çQÊ+ ç M i?–M iBM?\ "îB p`v- ç¢i h?–M ?¢+? HB
HU +?¼M /mv M?`i +O #¼M ?„MX

h` M i?U+ i - h?–M ;BÈB +?QM? H` K°i i? ;BÈB i`M M;"T ;B i +?|+- bQ pÈB ?¢ ;B

"av M;QìB FB /MM; €M? K„i i` m iS+ M?bM G•K G¢+- ?Q`M iQ`M F?–M; HQ H„M; ;B
iQ€B ;b +?Q #¼M ?„MX

@ hB m iY- M;Q M M;Q½M çB i?2Q +?9M; i 5

"av M;QìB ?QÈM; G•K G¢+ ` H M?X

aî /o F?–M; +| H`T iS+ ç°M; i?O- ç| H` #îB pb G•K G¢+ +ÁM +?Q +| M;QM; iK i?"M
G•K G¢+ H¢B +| +€B w M;?o ;b\ *QÈT H´v h?–M ?¢+? KÈB H` KK+ çQ+? +O #¼M ?
i?U+ bU b€i M?•M +m²M;- /MM; ;B i M;QìB H`K pmb5

G•K G¢+ #B i`ä KbM? î i`QÈ+ F?B F?–M; +| M;QM; iK i?"M? h?–M ?¢+?- M?[M; M;
` i v pÈB KbM?- #`i [m€ K°i F?B ?„M M;QM; iK i?"M? h?–M ?¢+?- p`v #av M;QìB M
iQÈM; /[iÈM5

>„M K°i +?9i +kM; F?–M; +| bÊ- M;QÊ+ H¢B H°` K°i /€M; iQÆB +QìBX

@ hB m iY M`v H` F ç–M b Q\

*| M;QÌB M|B i?-K H M- ?„M H“K ?Qϕi ϕ°M;;B i M;QÌB +QÈT +O +kM; F?-M; iQM
+| M?bM i?'v i`M ϕ`M? M?Q G•K Gϕ+- /M +?Q ;†T ϕQÈ+ ; M HÈM +kM; b) i?-M b„
H•K ϕϕB ϕ`+?- +ÁM +| i? H° ` KdK +QÌB ;B®M; M?Q p”v- imv i ϕ®B H“ H-M ϕ-m i
@ ZmªM ?„M +| M;®+ ? v F?-M; M;®+- +?d +—M M;QM; Hmv M ` h?-M ?ϕ+? HB M
GϕB K°i M;QÌB M?’+ G•K Gϕ+ H M- ϕ°i M?B M [m v ϕ-m M?bM M?bM h•v S?QÆM
@ E?-M; i®i- M;QÌB +O EB m GQM; ϕ M- +?9M; i ϕB K m5
>„M t€+? i?2Q G•K Gϕ+ /šM ϕ-m K“ ϕB- sAl XsPl sPl lI5- b€m M;QÌB F?€+ +kM; M
K“ H M- b m F?B #¼M ?„M Hv F? B #'i [m€ K'v +€B i?ÌB ;B M ?- ?'T- iϕB ϕ•v HϕB
K†i ϕ'i pšM +ÁM i?B m ϕ®i- K°i M KiY p B F?B M; ϕϕB ϕ Q M?’ #½B MQÈ+ KB M;
@ J| M| - ϕ½ +?“K K°i #QÈ+- #` M;QÌB h K æ-m G M; ϕQϕi ϕB `²B5
@ h?B M + - +S M?Q p”v #Ä [m b Q\
@ S?B- b Q +| i? M?Q p”v +?S\ æ•v +?QM? H“ K°i F?Ä h?-M ?ϕ+?- ϕ†+ #B i H“
/ /`M; Hmv M ?| M?’i- imv i ϕ®B +| i? #€M +€B ;B€ i®iX G½Q iY Km®M iW L;Kv
+ÁM i`-M; +”v p”Q S?€T GBM? ϕ M- iQM? +ªF?Ä h?-M ?ϕ+? M”v- +| H) pW ϕO `²
L KiY F?B M; ϕ Q ?QÈM; i` M K†i ϕ'i +?YB i? K°i iB M;X
h` M i?U+ i - id H L;Kv h?-M +MM; >Q h?-M +| i? ϕϕi iÈB +?QM bQ K°i- bQ pÈB iO
HoM? M;° T?€T i„+ Km®M F?| ?ÆM M?B m H„K5 J“ L;Kv h?-M M|B i`„M; ` H“ i?B
+O >Q h?-MX Jm®M iW L;Kv h?-M iB M p”Q >Q h?-M F€i?“i +kM; `i ϕÆM ;BªM
+?B HU+ H“ ϕOX
J“ S?€T GBM? ϕ M +?QM? H“ i?-M ϕ M M?Q p”v- +| i? i`Ê ;B9T L;Kv h?-M HoM? M
“ÎB pbi`B HB m S?€T GBM? ϕ M +U+ F€i`•M [mw- ?ÆM M[K”i Qi`m²B M?B m-F
ϕ M +”M; #½Q i®i,M; + Q- M?QM; +”M; H“ M?Q i? HϕB +”M; ϕ +?Q M;QÌB +?ϕv i?
;BÈB >Q h?-M ?Q”M iQ”M M;?B M €T L;Kv h?-M- ?ÆM M[>Q h?-M w M;?o +| +
K“ L;Kv h?-M i?b H“ poM? pB M F?-M; M;”v M´B / M?5
@ h?B M + - M m M;QÆB +| i? iB M p”Q >Q h?-M- H“ p` >Q h?-M i?S # +O EB
+?QM? H“ F?| HQÌM; ?5
@ æ9M; p”v ϕ9M; p”v- p b m +?9M; i ϕ m +—M M?ì h?B M + +?B m +®5
@ S?B- ;—M ϕ•v h?B M + ϕ m +?B m +® +?9M; i - p b m F?šM; ϕ`M? +kM; H“ M?Q
h'i +ªK¼B M;QÌB ϕ m M`M? M¼i- HϕB ϕ +?Q óh?B M + ô FB i` M K†i ϕ m H“ Mî ?
M|B,
@ æB- +?9M; i ;B i [m 5 oMM; M”v ?šM H“ >S >ϕQ ooM? + B [mªM- M;QÌB F?šM;
?¼- H½Q iY #B i`ä ? M;´ +O K'v +QM +?Q M”v5
@ h?B M + - +?9M; i Km®M p”Q ϕ` #”M +O h K æ-m G M;
@ aÊ +€B ;b- ϕB m M?•M M?Q >S >ϕQ ooM? H½Q iY +ÁM F?-M; `ä `”M; Q- HQϕB
Mm®i`B M;- +,M #ªM b) F?-M; ϕ2K h?-M ?ϕ+? ;B Q +?Q i?QÈM; /B M- +?Q M M ϕ
h K æ-m G M;5
@ L|B b m +| h?B M + î ϕ•v- bÊ +€B ;b5
h'i +ªK¼B M;QÌB #„i ϕ-m ϕ”T H M K½ i?Q i•M; #®+- #¼M ?„M +kM; `i M? M? #B M
G•K Gϕ+ i` M ϕQÌM; ϕB +,M #ªM F?-M; +| +?®M; +U- K†+ F #ªv M;QÌB FB /šM iÈ
ϕ~v p”Q K°i ;B M K”i i?’iX

@ hB m iY- i` M? i?O i?lB ;B M M;QM; Hmv M h?-M ?¢+?- #^M; F?-M; i?b H½Q iY
 G•K- #¢Q +9+ ?Q +O M;QÆB5
 J°i ;½ M K iY ?mM; /[M?bM G•K G¢+ M|B ` X
 @ "B i`ä "€i :B€+ h`Q G•K M;Qm #S+ M?'i H" +€B ;b F?-M; \ G" #ªQ #®B `i /"B- i
 p`Q ¢B- +| i? iW i`QM; KB M; M;QÆB ¢B ` 5
 G¢B K°i M;QlB bBM? ¢°M; M?Q i?"i M|BX
 "¼M ?„M HQ H„M; G•K G¢+ bÊ +? i- F?-M; +?`m M;QM; Hmv M h?-M ?¢+? K" +MM
 H" ? i bS+ mv ?B TX
 h` M i?U+ i - G•K G¢+ K°i +?9i w iS i`b ?Q½M +kM; F?-M; +|- Hw +kM; F?-M; H
 F?Q M? +?•M M;²B tm®M;- #„i ¢-m /mM; Hmv M hBM? >ªB- M;QM; iK h?-M ?¢+?
 i?"M? h?-M ?¢+?- #ªv L;Kv h?-M M"v +,M #ªM F?-M; TªAB H" ¢®B i?O +O ?„M5

RykyX *?QÆM; Ryjy, L;QM; Gmv M h?-M >¢+?X UkV

@ *QB M?Q M;QÆB i?S+ i?lB5
 "ªv M;QlB FB i?'v G•K G¢+ i?"M? i?"M? i?"i i?"i K" #„i ¢-m M;QM; Hmv M h?-M ?
 HÁM;X hmv G•K G¢+ M;?2 HlB ¢QÊ+ +| +?9i [m€ KS+- i? M?QM; K" ¢ M; M;QM; H
 ;Bª- #¼M ?„M iU M?B M b) F?-M; p`Q H9+ ¢| [m'v ` -v G•K G¢+- ¢•v +?QM? H" b) ª
 #¼M ?„M5
 "¼M ?„M +kM; F?-M; TªAB ¢Q€M F?-M; ¢QÊ+ G•K G¢+ H" Km®M b m F?B M;QM;
 M;QÆB +? i i b®M;- M?QM; M;QlB iW ?¢;BÈB KÈB T?B i?,M;- pW KÈB M;QM; H
 M?B m +?B M HU+\ L m R pb R- G•K G¢+ +ÁM +| i? +?¢v i`®M- M?QM; #¼M ?„M H
 M"v H¢B H" S?QM; *'K h?¢+? i¢Q i?"M?- imv F?-M; TªAB i?-M HB m ;b- M?QM;
 F?-M; +| Fª M,M; Q M? T€ 5
 B b) M;mv M w p'i pª im Hmv M i M i?"M? #¼i MQÊ+- +€B M"Q ¢ m pMM; pšv ;B½v
 +| K°i F i +K+ +? i5
 "¼M ?„M +kM; F?-M; +| HK+ bQ€i M;QlB G•K G¢+- F?-M; ¢€M; H9+ M"v +?¼+ ;B"
 pW +? i- ¢² p"i K M; i` M M;QlB +kM; b) H" +O #¼M ?„M- #lB p"v M?[M; M;QlB M
 ¢-m M;QM; Hmv M h?-M ?¢+?- ¢ m H" +QlB iQ2 iQûi HmB ¢B ` M;Q" B- +kM; ¢2K i
 K°i M;QlB l# M M;Q" B i`-M; +QBX
 h®B ¢ KQlB M;"v- G•K G¢+ +| i? M;QM; iK i?"M? h?-M ?¢+?- ¢ M H9+ ¢| H" ¢¢B i
 G•K G¢+ +kM; F?-M; HQ H„M; ¢®B T?QÆM; b) iÈB [m'v ` -v ?„M +?9i M"Q- #lB pb
 ?¢+? +O ?„M H" óh" B T?9ô +O ¢®B T?QÆM;- M?Q p"v ¢®B T?QÆM; F?ŠM; ¢`M
 i`QÆM;- b) i? v ?„M i`-M; +QB K-M ?°- +~M i?"M iWM; HB iWM; iQ K" T?ÁM; #` +|
 GQ¢B iB m ¢ KB M T?Q M"v G•K G¢+ iU M?B M F?-M; i? +| ¢¢Q Hw F?-M; +-M5
 æQÆM; M?B M- +?l ?„M M;QM; iK i?"M? h?-M ?¢+?- H" i?lB ¢B K M?[M; M;QlB M
 ;B i KbM?- G•K G¢+ H" +?Q # Q ;Bl MQÆM; i vX
 hBM? >ªB- iK ?ÊT5
 G•K G¢+ M?bM M?Q M;²B t T #^M; M?Q ¢€- M?QM; i`QM; +Æ i? +O ?„M H¢B ¢ M
 i`lB H +? ¢'iX
 hW iBM? pU+ ¢ M h?-M ªM?- ¢•v H" K°i #B M ?| ?Q"MiQ"MKÈB- H" K°i +€B H°i t

o¬ Hm" M H" >" m h? B M ç M h B M h? B M- h B M h? B M ç M GBM? *^aM?- GBM? *^aM
+O pǎ ; B^a +? d H" i, M; i`QÎM; - Hm¬M +| K°i ?çM +? 5 L?QM; +? d +¬M i B M p"Q h?
L; K v h?¬M- ç m H" K°i +€B #B M +? 'i- i?¼ M; m v M p¬ ?çM- F?¬M; +¬M H Q H,, M; b
i?S+ i` M w M; ?o b B m i?Q€i # M M; Q" B i? B M ç` - M,, K ; B[p" M K M? +O K b M? X
J°i #QÊ+ M"v- i W h B M? >^aB #B M i? "M? h?¬M ?ç+? #,, i ç-m 5
h B M? >^aB +O G•K Gç+ i Q ç M F?OM; #®- M; Qì B F?€+ î ; B B ç QçM i B M? p U+ K
i`QÆM; h B M? >^aB #'i [m€ # i?€M; ç M K°i M, K- M?QM; ?,, M H" / " B ç M # M, K 5 >Æ
H" M, K K¬M- i?" K +? Q b €m K¬M +¬M; T?€T +MM; K°i +?¶ ç°i T?€X *€B h B M? >^aB
i? K K" ç€M; b Ê 5
*-K i M v w K°i i? B M i" B ç B ` - h B M? >^aB +O G•K Gç+ i Q HÈM ç m Q i M? 'i H" ; 'T #
H M 5
h B M? >^aB i m v HÈM- M?QM; i®+ ç° M; QM; H m v M +O G•K Gç+ HçB M? M? ç M F?
?ÆM K°i + M? ; Bì- h B M? >^aB i?m `9+ p"Q M; m v M #^aM K°i T?¬M pçM HÈM M?Ä 5
h?¬M ?ç+? HçB î #,, i ç-m M? M?- p b m +?" K- +€B M"v + "M; H" M; QM; H m v M ç QÊ
K°i #QÊ+ i U M? B M +kM; + "M; + Q X
L?Q H" æçB G½M; æ"Q a - G•K Gç+ #®+ ?ÆB h B M? >^aB- ç 2K içT +? 'i i W M; +€B i
i B M? i?m¬M M? 'i- içQ i? "M? i`K +°i +O h?¬M ?ç+?- î i`QM; i`m M; i•K +O h B M? >
b Q p ÈB ?ç i ; ç Q +ÁM M?Ä 5
*€B M"v H" i`K +°i +O h?¬M ?ç+? 5
L; "M /†K KÈB i b K ç QÊ+ K°i- S+ /†K +?¼ M K°i- K¶B #®+ ?ÆB pçM /†K h B M? >^aB- K
K°i ?ç i M?Ä h?¬M ?ç+?- î ?ç i +?•m M?Ä /m M; ?ÊT- /MM; i®+ ç° M? M? M?Q`M H
?ç+? X
J" î i`QM; [m€ i`b M? M"v- i?•M i? +O G•K Gç+ +kM; ç M; i B M? "M? H'v #B M ?
+?QM? i?S+ i B M [m•M 5 í i` M / / +O ?,, M F?¬M; M; W M; +? <sup>a</sup>v ` +? 'i HÄM; i M? '
+Æ i? ?,, M- ç B p m i² M i B M?- KÈB +| i? ç 9+ i? "M? i?¬M i? 5
h`K +°i +O G•K Gç+ i?" i b U H" [m€ i®i- /MM; i?¬M i O v h¬B h? - ç•v +?QM? H" +
h?¬M- H 9+ M"v HçB ç i?, M; ç M i?¬M i? +?QM? i?S+ +kM; i`î M M p¬ +MM; çÆ
M; W M; T?€i` i B M; Q M? K B M?- M?Q H" i?€+ M QÊ+ `O t m®M; - ç B M? i B M?S+ | -
"B M ?| M?Q i? - ç-m i B M i W +®i +€+? #,, i ç-m- i`î M M p¬ +MM; i d K d- M m M?Q
?,, M- H B M +| i? +?S M; F B M +®i +€+? ç½ /`m / "M; M?Q #ç+? M; ¼+- ¬M M?m" M b
a m ç! H" ?m v i /`+? 5
h¬M; +? 'i HÄM; i M? ?¬B F B - # M i` M H" M / +O G•K Gç+ F i i? "M? K°i ççQ ?m
FûM # Q F?Ä î i` M i?•M i? +O ?,, M- M?QM; i?2Q i B K ?,, M ?[m H U+ ç" T KçM?- +€
K^aM? #QM; ` X
J€m i QÆB K" m i Q K ç M; ?QÈM; h? 'i h? ^aB +?m v M #B M- î i`QM; F?m p U+ K€m K"
M; •M b M b i- K¶B K°i ; B¼i ç m M†M; M?Q M 9B- +| i? ç 2K K°i h B M? æ ç d M? T?Q
b €i 5
*m®B +MM; - H" +Æ i? +O ?,, M- #° H¬M; 5
E?B K°i b ÊB i!+ +m®B +MM; +kM; #B M ?| ?Q" M i? "M? i W T? "K ç M i?¬M- h B M?
`9+ p"Q HÈM M?Q ç-m M; Qì B- K°i h?¬M ?ç+? ¬M M?m" M +Đ M?Q M; | M i v î # M i`
çÊB H°i t €+ +m®B +MM; X
h?ì B ; B M +kM; F?¬M; +| M?Q #^av M; Qì B # M M; Q" B F B b m v M; ?o H•m M?Q p"v
i Q ç M [m€ K S+- M?QM; i?ì B ; B M M"v HçB ; -M F [m K°i M; "v `QĐB- ?,, M ç½ ç M
H m v M h?¬M ?ç+? X

G•K G¢+ ¸°i M?B M KÎ? B K„i` - K°i ¸¢Q h?'i h?ªB /Q M? [m M; Î;B[¸²M; iY +O
H¢B #B M i`Î p #° /€M; M;mv M H BX >„M +?“K `½B ¸SM; H M- hBM? >ªB ¸½ ?Q`M
i`Î i?“M? K°i ;½ i?–M HBM? +?QM? i?S+5

>Q h?–M L?` i`¼M; i?B M- ¸dM? T?QM;5

æ•v +?QM? H` K°i i?“M? iQ+? imv i ¸®B FBM? M;Q`B- T?ªB #B i h?–M *ªM? iWM;
M,K iQ+? Hkv- i`K +°i +O G•K G¢+ i?“i bU H` [m€ i®i- `ä ``M; b m F?B M;QM; Hm
iB T ¸¢i ¸ M >Q h?–M L?` i`¼M; i?B M ¸dM? T?QM;5

æ¢i iÈB +ªM? ;BÈB M`v p b m- G•K G¢+ KÈB ?B m ¸QÊ+ F€ i?“i +€B ;¼B H` HBM
+kM; +| i? M|B H` K°i HQ¢B T?€T i„+ +?B HU+- +?d H` ¸ +?Q pǎ ;Bª Î H9+ im Hm
M M / /`M; K°i +?9iX

h?–M *ªM? `i ¸ÆM ;BªM- +?d +?B H`K ? B +€B, HU+ HQÊM;- T?€T i„+X

GU+ HQÊM; H` bY /KM; T?€T i„+ H`K i`K +°i- ¸ÆM ;BªM- i?¬ #¢Q- +?d +–M /MM; i
iQ+? Hkv- /MM; i?¼ M;mv M p¬ i`M +O i?–M HBM? K` M|B- K†+ F i?–M HBM? ;b
¸dM? T?QM;X

L?QM; T?€T i„+ i?B M #B M p¢M ?| - h K h?B M æ¢B æ¢Q +| jyyy T?€T i„+ +Æ #ª
?| - p`v i?b i?“i H` #B M ?| p¬ b®- F?¬M; +| +?WM; KU+5

RykRX *?QÆM; RyjR, L;QM; Gmv M h?–M >¢+?X UjV

æ9M; H` M?Q i? - K†+ /M G•K G¢+ F?¬M; +| F?¬M; ;B M HBM? +,M H¢B +| i? bY
K` b m F?B iB M p`Q h?–M *ªM?- K†+ F M;Q`B T?QÆM; M`Q ¸ m +| i? ¸B HoM? M
i? ;B M- +?d H` K°i K¬M T?€T i„+ +?Q + Q +kM; +| i? ¸ +?Q M;Q`B /MM; iBM? HU
iQ`M M„K ;B[- H`K b Q M|B h K h?B M æ¢B æ¢Q\

L m F?¬M;- h?–M ;BÈB M`v iQ HÈM M?Q i? - i?–M HBM? H¢B F?¬M; +| ?¢M +? i?
h?B M i?–M M„K ;B[H¶ ¸2M T?€T i„+ b) Qi M?Q p`v\

>bM? i?€B M;mv M p M +O hY ædM? +?d bÊ Î h?–M ;BÈB +kM; H` ¸ pQÆM; # M i
>B M i¢B G•K G¢+ M„K ;B[H¶ ¸2M T?€T i„+ +kM; ¸½ mv HU+ +U+ HÈM- M m +| i?
oQÆM;- p`v +?Q /M H` h?–M oQÆM; +kM; +| i? ;¢i #Ä- i`Î i?“M? h?–M oQÆM; /mv
;BÈB5

"´ F?mv i hY ædM?5

G•K G¢+ +| K°i HQ¢B M;mv M p¼M; #S+ i?B i- ?„M iBM iQÎM; +?d +–M hY ædM?
+?QM? H` \*?O i?–M F?Q ¸€M; bÊ M?'i- K` ?„M +kM; +| i? /U p`Q T?€T i„+ +?Q +
i?–M +?B oQÆM;5

h?m ??B w iQÎM;- ?„M ¸B iÈB +Y ` p`Q i?¢+? i?'iX

" M M;Q`B ¸½ F?| - ?ÆM M[ i`B HB m i?¢+? i?'i M`v K†+ /M F?¬M; +| ~M +?S H
+?„+ +?„M- G•K G¢+ ¸~v ` - H° ` K°i /€M; iQÆB +Q`B M?“M M?¢iX

s€+ i?U+- Km®M /MM; K M HU+ T?€ ?Ov +€M? +Y M`v- M m M?Q G•K G¢+ iQ`M HU
B3MM? B`ºº`"DkD 7D +@ D%YFc+ 40m+@i? iM; Bdi7Y•BnB®M@0i7QM?QIMÀB` H U Q H Q Ê Q ;U†Kp

>„M ?bM? M?Q H` bÊ i` M K†i ç'i +| +Æ [m M- çB K°i #QÊ+ M;WM; K°i #QÊ+ - i?•M
K°i #° +~M i?“M iWM; HB iWM; iQ- ç +?Q M;QìB M?bM `i H` #m²M +QìBX

L?QM; M?[M; M;QìB F?€+ HçB K°i +€B +kM; F?¬M; +| w iS #”i +QìB- #îB pb i`QM;
i`M ç-v bÊ ?½B F?¬M; #B i- G•K Gç+ i?-M #Q F?| HQìM; +?Q #¼M ?„M €T HU+ [

@ ?

L K M?•M + Q HÈM ç½ çB iÈB +?¶ ; -M +O G•K Gç+- HçB F?¬M; +| +?¶ i`®M; HMB
?ûi HÈM K°i iB M;- ?QÈM; p G•K Gç+ pmM; ç€M? K` çBX "îB pb G•K Gç+ ç½ M;QM
iU M?B M +kM; F?¬M; +-M HçB ` i v +® F}- ?m®M; ?² i`QM; M°B i•K 2 M;çB- M`
iQ`M HU+ SM; T?|X

G•K Gç+ ç²M; /çM; Q M? ` K°i [mv M- #`M?- ? B M„K ç'K #¶M; M?B M çKM; p`Q M
M„K ç'K +O ç®B T?QÆM; H”T iS+ #çQ HB i- +kM; /¼+ i?2Q +€M? i v K°i çQìM; ?
ç M # M H²M; M;U+ ç m #` bBM? bBM? iç+ iQ€B KÈB /WM; HçB5

_ -K` -K- i` M #-m i`îB T?B m i€M H'v h?'i h?ªB i?-M ?mv i- çO ç H”T iS+ i`M b€

@ ?

æçB ?€M FB HçB T?€i` F m iQ- +?d H` H9+ M`v ç•v H` F m i?ªK- K°i +€M? i v p
F?¬M; +ÁM- imv +kM; F?¬M; M;mv ?B K ç M i€M? KçM;- M?QM; HçB ç m M?S+ p`C
F m i?ªK i?B i HB M iK+X

J°i [mv M M`v- G•K Gç+ +?d H` Km®M FB K i` çQ HQìM; HU+ HQÈM; +O KbM? i
H` HU+ HQÈM; +O >Q h?-M L?` i`¼M; i?B M çdM? T?QM; +kM; +?d +| i? i`¼M;
i`¼M; i?B M çdM? T?QM; K` i?-B- i` M i?U+ i - +?d bY /KM; HU+ HQÈM; K` M!B-
F?¬M; +| Kªv K v F?€+ M? mX

J` K°i [mv M M`v +kM; H`K +?Q G½M; hY Gw- hª EBK h?B M i`QM; M°B i•K ççB ç
+?ŠM; [m H` L;Kv h?-M L?` i`¼M; i?B M- +MM; #¼M ?¼ iQÆM; iU- K†+ /M +| +?9
b Q G•K Gç+ +kM; H` i?-M HBM? KÈB T?B i?,M;- ç•m +| i? M`Q H` ç®B i?O +O i
#¼M ?„M\

@ .€K H`K i`M i?QÆM; ?mvM? ç i - H½Q iY #´ b®M; M;QÆB5

G½M; hY Gw [m€i iQ K°i iB M;- i?•M ?bM? pKi b€M; ?QÈM; G•K Gç+ +-M; iÈBX

>„M ç•v H` ç M; i?m Km M?•M i•K- i?QÈM; p` ;Bª +?9 w ç9M; •M mvi`M? i?B- ?mC
p`v- M;mv M p®M H` Km®M ç®B T?| G•K Gç+- +,M #ªM +kM; F?¬M; +| i`ª ;B€ i` M
+-M; #m¬M #€M HìB K°i +?mv MX

RykjX *?QÆM; Ryjj, .¼M aç+?X URV

Zmª M?B M- M;?2 çQÊ+ ?„M M!B- M,K M;QìB /QÈB i v ?„M [mª M?B M H°` €M? K

G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB H„+ ç-m #”i +QìB- iB M i v Q M? ` K°i [mv M- i`U+ iB T #„M
K†i G•K Gç+ F?Q2 F?Q M; i?•M T?€T- ç•v F?¬M; TªB ibK +? i b Q\ >„M p®M H`
i„+- î i`QÊ+ K†i ?„M #’i Hm”M +€B i?•M T?€T; b ç m F?¬M; +?¶ M`Q +?2 /’m5

””M?5

G½M; hY Gw ;B®M; M?Q K°i +€B #!M; / # v i`î p - F?B ?„M çSM; /”v K°i H-M M[-
K°i ççQ K€m iQÆBX >„M ?mM; /[K` M?bM +?^K +?^K p`Q G•K Gç+- [m v ç-m ç®B

@ hª H½Q ççB- +?9M; i HB M i?O- +?¶ i®i +?B ç m5

hª EBK h?B M +?d H` /Q /U K°i +?9i HB M ;”i ç-m- G•K Gç+ v m M;?B i +| +?9i [m
iB M p`Q h?-M ;BÈB- M?QM; HU+ HQÈM; HçB ççi ç M L;Kv h?-M L?` i`¼M; i?B M

J v K„M iB m iY M¨v +kM; H¨ H'v HU+ H¨K ç¢Q- M m M„K ;B[T?€T i„+ +?B HU+ + Q
b) F?¬M; i®i tQM; pB + `²B5

*€B +K+ tQÆM; M¨v [m€ +SM; `„M- ?„M t€+ i?U+ +kM; ç°+ +?B K F?¬M; çQÊ+5 "i
iÈB L;Kv h?¬M L?` i`¼M; i?B M- +€B i? iQ+? h?¬M ?¢+? M¨v +kM; bQ pÈB M; v i
ç¬B- ? B # M +?B ç m +?¶ i®i +kM; b) F?¬M; i?B m5

@ G¨K çB5

>„M [mv i ç`M? i?“i M? M?X

æ°B M; k ? B # M H¨T iS+ ?! i?M i?“M? #¢M- /MM; G½M; hY Gw +MM; hª EBK h?B
K°i pÁM; p•v- ç m H°` pk F?QX

*?Q /M H¨Î h?¬M ;BÈB- i?¬M F?Q +kM; F?¬M; T?ªB ?¨M; çQÌM; +€B- +! i? K¶B M
M?[M; M;QÌB M¨v F?¬M; +! K°i +€B M¨Q +! çQÊ+ i?¬M F?Q- pk F?Q i`QM; i v #¼M
#ûM- +?“+ +?“M- +! i? i¢Q i?“M? i'M i?QÆM; ç®B pÈB i?¬M HBM? iW aÆ o` h?¬M

@ a€i5

G½M; hY Gw +MM; hª EBK h?B M ç²M; i?ìB [m€i iQ K°i iB M;- T?•M` i`QÊ+ b m ?
p G•K G¢+ +¬M; iÈBX

G•K G¢+ H°` K°i pÁM; KdK +QÌB i?ªM M?B M- i?Q¢i M?bM +ª M;QÌB HšM p"i p¬
M;•v i?Æ- M?QM; ç°M; i€+ F iB T+O ?„M H¢B ç +?Q i'i +ª K¼B M;QÌB FBM? ?½

J°i ç¢Q FBK [m M; ?B M H M- K°i [mv M +O G•K G¢+ Q M? ç M i` M M;QÌB G½M;
T?€i- G½M; hY Gw H¨T iS+ ?! i?“M? p¬ b® KªM? pÐ- +?d +! K°i [mª h?¬M ?¢+? /`B
HQÊM; F?´M; H² ç€M? # vX

J°i [mv M- K°i L;Kv h?¬M L?` i`¼M; i?B M +? i`²B5

*€B M¨v H¨ HU+ b€i i?QÆM; /¢M; ;b\

S?€T i„+5 L?`i ç`M? H¨ T?€T i„+ +?B HU+- +?d +! T?€T i„+ +?B HU+ KÈB +! i? H¨
HQÊM; iQÆM; çQÆM;- K°i FQ+? çm´B ;B i ç®B i?O5

EBK [m M; H!2 H M\ hB m iY M¨v HoM? M;° FBK ? T?€T i„+5

J M!- ç•v H¨ v m M;?B i iW ç•m +?¢v iÈB ?- `ä`¨M; ? B M;¨v i`QÊ+ KÈB T?B i?,
+?ÊT K„i HB M i`Î i?“M? b€i i?O ç€M; bÊ M„K ;B[FBK ? T?€T i„+5 *€B M¨v F?¬
i`¼M; i?B M- K¨ H¨ >Q h?¬M L?` i`¼M; i?B M5

hmv L;Kv h?¬M- >Q h?¬M çti bQM; bQM;- M?QM; çti bQM; bQM; +?d H¨ HU+ HQÊM
T?€T i„+ K¨ M!B- p¨v F i +K+ +O L;Kv h?¬M H¨ #¢B ?Q¨M iQ¨M5

h?¬M HBM? imv HU+- T?€T bQM; im- M?QM; HU+ HQÊM; +?d H¨ i`K +°i ç i?B i`B
i€+ /KM; pšM H¨ T?€T i„+5

h`QM; HÁM; K¼B M;QÌB ç m `mM bÊ- +€B M¨v M; v +ª L;Kv h?¬M L?` i`¼M; i?B
[mv M çm´B ;B i- #¼M ?„M #^M; +€B ;b çB +MM; G•K G¢+ ç®B F?€M;\

æ®B pÈB ç`+? M?•M +O KbM? +kM; F?¬M; +! +€B ;b HQm ibM?- M?`i H¨ M?[M; €
?¢+? M¨v- G•K G¢+ i v M•M; [mv M`ÆB- H¢B H¨ M,K [mv M- b€m M;QÌB # M h K æ

G•K G¢+ +kM; F?¬M; +! i?m h?¬M ?¢+? +O ç®B T?QÆM;- +?Q /M M;¨v b m impB -
+kM; b) F?¬M; +•M M?“+ /MM; h?¬M ?¢+? +O M?•M HQ¢B ç M Hmv M ?! - +€B M
b9+ bBM? F?¬M; F?€+5

GQ¢B +?mv M M¨v F?¬M; i? +! H-M ç-m- K°i F?B #„i ç-m- p b m M m F?¬M; +?B
h?¬M ?¢+?- iQÆM; çQÆM; pÈB M;QÌB ,M M;QÌB i`-M i`KB5

sPI II55 sPI II55 sPI II55

L?bM t2K iWM; F?®B h?-M ?¢+? î`QÈ+ K†i FQ+? T?B K` [m - KQÌB K°i M; QÌB +O
€M? K„i HY M|M; X hmv M?[M; h?-M ?¢+? M`v F?-M; +| ?B ?[m M?Q h?-M ?¢+? p
i`QM; ç| +| K°i F?®B h?-M ?¢+? L; Kv h?-M L?` i`¼M; i?B M- p"v #'i F H` +?QM?
çB- ç m H` +?¶ i®i p- +MM; 5

@ o`iB M #®B M`v- +?9M; i +MM; M?[M; T?d HQ¢B M`v +kM; F?-M; T?ªB +MM; K
hª EBK h?B M `mM `~v M|BX

æ®B K†i ç¢B b€i iBM? M?Q p"v B +| i? i`QM; M°B i•K F?-M; bÊ\ >B M i¢B ?„M +
K¢M; #Ä ? i i`€+? M?B K,

@ *?9M; i H` F?-M; [m2M M?bM M?[M; i?S M`v H`K pB + €+- KÈB ç†+ #B i çm´B i
ç¢B M,M; HU+- +,M #ªM F?-M; +-M +?9M; i ` i v5

>„M +`M; M|B +`M; +| i?S iU- /äM; /¢+- M; v +ª KbM? +kM; T?ªB iBM iQÎM; KbM? i
`²B5

G•K G¢+ +QÌB ? ? - ?„M M?bM i?`v M; QÌB p- bd- M?QM; p- bd M?Q i? - ç M; î i`
+| i? F?-M; M?B m H„K `²BX >„M +kM; F?-M; +| iQM? iQ€M #m-M; i? KQÌB K°i M
i`M ;®+- HQm çQÌM; b®M; +?Q €+ M?•M- p"v +?ŠM; F?€+ ; b H` ç`Q K|+ T?-M K° +

>„M +,M #ªM F?-M; +-M +?2 /'m iBM? +ªK +O KbM?- b€i F?QH`T iS+ bBM? b-B- ç
ç m +| HQ¢B ?`M w H¢M? i?'m tQÆM; X

@ h€+? ` i`®M5

hª EBK h?B M H` +€B i?S M?'i [m v ç-m H¢B #Ä +?¢v- bY /KM; iQ`M #° bS+ K¢M
G•K G¢+ F?-M; +| i`T i`mM; ?„M H`K ç®B iQÈM; çm´B ;B i i?S M?'i- M?Q p"v HU-
çQÆM; - ?„M imv i ç®B +| i? i?Q€i çQÈ+ i€M? K¢M; 5

JQÌB K°i M; QÌB T?•M i?2Q KQÌB K°i T?QÆM; ?QÈM; +?m²M çB- #¼M ?¼ ç m #B
G•K G¢+ çm´B i?2Q- M?QM; #¼M ?„M +| i? H`K +?d H` ?B p¼M; +€B FB çWM; H`

G•K G¢+ H„+ ç-m- M?[M; M; QÌB M`v i?U+ bU +?Q `^M; +| i? çÆM ;BªM K` i?Q€i ç
E?-M; ;B M i?m'M /B5

G•K G¢+ K°i +€B +'i #QÈ+ çm´B i?2Q K°i M; QÌB- K°i [mv M Q M? ` - FBK [m M; ?
?| i?`M? p- b® ç¢Q iQ€B ªM?- +?d +ÁM H¢B +| K°i F?Ä h?'i h?ªB h?-M ?¢+? ;B
H M i`ÌBX

>„M H¢B +'i #QÈ+- H¢B H-M M[çm´B i?2Q K°i M; QÌB- ç²M; /¢M; K°i [mv M çm´B
h¢B h?-M ;BÈB- imv F?-M; ;B M i?m'M /B +O G•K G¢+ #` bmv v m `i HÈMX L?Q
K¶B M; QÌB ç m H` ç¢B ;BªK5 Í i` M +Æ bÎ i'i +ª K¼B M; QÌB +MM; bmv v m- F?-M;
H` #€ ç¢Q M?Q p"v5

hª EBK h?B M K°i # M +?¢v K°i # M [m v ç-m H¢B t2K- K` pW t2K tûi- H¢B i?B m
i`U+ iB T F?-M; F?®M; +? çQÈ+ KbM?5

*?d i?'v G•K G¢+ ;B®M; M?Q [m, K}- K°i +€B H„+ KbM? b) tm'i ?B M îb m HQM; K°
` - M; QÌB M¼ H`T iS+ #` Q M? i?`M? p- b® KªM? pKM- +?d +| K°i F?Ä h?-M ?¢+?
p M- #„M # v ç M F?QªM; +€+? F?-M; #B it # Q M?B mX

a m ç|- i?•M ?bM? ?„M H¢B H` H|2 H M- H¢B +| K°i M; QÌB #` ?„M ?¢ ç°+ i?O5
E?-M; ;B M T?€T i„+5

J M| - H¢B H` F?-M; ;B M T?€T i„+5

L;mv i Zm M; h?"M? M"v `€+? `QÈB- çWM; M|B F?¬M; i? bQ pÈB ",M; hmv i i?" h?"M? Î L K *?•m ç m ?MM; po ç² b° ?ÆM M|X "'i [m€- p M;Q" B H" i?S v m- # M i` i¼M; v m M?'i5

hÁ i?"M? i?" M"v H" F?¬M; +| iQÌM; i?"M?- i?2Q K°i +€B T?QÆM; ?QÈM; iMv w + K" `i t +ÁM F?¬M; +| p"Q i?"M?- G•K G¢+ ç½ i?'v çQÊ+ `i M?B m p¬M; b€M; HU

hMv iB M +?¼M K°i +€B çB ` +kM; +| i? T?€ ?Ov hmv i G¬B iBM? pU+ p" B i`,K H- ç M ?¢ ;BÈB M?Q i? M"Q H" +€B p'M ç HÈM `²BX

RykeX *?QÆM; Ryje, Í h¢K L;mv i Zm M; h?"M?X UkV

ob ç i`€M? +?Q T?B M iQ€B- G•K G¢+ H'v F?,M +?2 F?m¬M K†i ç T +O S?QM; M?•M `i F?¬M; ?" B HÁM;- M?QM; #` G•K G¢+ ?¬M ç M i?B M ?¬M ç` €K- b m F?B KB M +QÐM; +QÐM; ç€T SM;X

> B M;QÌB çB p"Q M°B i?"M?- +?d i?'v ç¢B #° T?"M M;QÌB i` M çQÌM; +€B H" +'T #"+ iBM? pU+ i®B ç - b m ç| GBM? *ªM?- hB M h?B M i?"T +ªM? i?S ? B- +'T ç° > H" Qi M?'iX

*€B M"v `i #bM? i?QÌM;- /MM; ?Q" M +ªM? MÆB M"v +?d +¬M F?¬M; T?ªB M;m M; /B m /QÊ+- +?d H" ?'T i?K HBM? F?Q im Hmv M- i¬K KQÌB M,K iB M p"Q hB M h?B hB M h?B M +ªM? #„i ç¬m- pä ;Bª K¶B H¬M iB M p"Q ç¢B +ªM? ;BÈB ç m +| i? ç¢ b® HQÊM; M?•M F?¬m M"v iU M?B M HÈM `²BX

"i [m€ MÆB ç•v HBM? F?Q H¢B bmM; i9+- Km®M iB M p"Q h?¬M *ªM? M?'i ç`M? iQ+? Hkv HU+ HQÊM; ç¢i iÈB i`bM? ç° F?OM; #®- F?B M +?Q M;QÌB +| i? iB M p i?B mX

æQÆM; M?B M- h?¬M HBM? #'i iY- i?ÌB ;B M +ªM; /" B b® HQÊM; i?¬M HBM? M M pšM i?¬M i?S ? B H" pb i`€M? Mû +?B M HQ¢M KÈB çB ç M ?¢ ;BÈBX *| i? i?'v ç p¬ ?¢M- M?QM; +MM; #'i iY H¢B H" ? B bU ibM? ?Q" M iQ" M #'i ç²M;X

hmv iÁ i?"M? i?" M"v H° ` `i +k M€i- M?QM; [mv K¬ i?"M? i?" H¢B `i HÈM- çO H F?¬M; T?ªB +| i? M;šm M?B M +?SM; FB M K'v +€B i?¬M HBM?- +€B M"v i?U+ bU ? +| Kªv K v F?€+ M? mX

G•K G¢+ ç¬m iB M T?ªB ibK +?¶ M i?•M +?Q M;QÌB i`QM; h?B M M? çB M- +kM; i M?QM; ?„M +| w ç`M? ç2K h?B M M? çB M +? i¢Q i?"M? ?"M? +mM; +O KbM?X K°i ç®M; HÈM- F?¬M; b B #B i H„K +kM; +| i? iQM? iQ€M i? i?B T i?"M? ç" M `²B

L;QÌB /QÈB K„i KkB H" KB M;- +?d +¬M +?`m ?ÄB- p"v Km®M ibK ?B m iBM? iQÌM pšM H" bU ibM? `i çÆM ;BªMX

L;mv i Zm M; h?"M? i?"M? +?O H" aÆ o` h?¬M G¢B hQÆM; h?"M?X J" L;mv i Zm i?" M?Ä ç M F?¬M; i? M?Ä i`QM; h?¬M Zm®+ +O æ¢B G h?¬M oQÆM; EBK >mv h?"M? H" h`mM; L;mv M h?¬M hª o,M h`¢+?¬M?QM; h?¬M h?"M? +O hª o,M h`¢+ +MM; t t¬B- i?"M? i?" i?m°+ p ?„M [mªM ?¢i M;?2 M|B +| ?ÆM i`,K +€B5

aU ibM? H¢B ?QÈM; H M +O hª o,M h`¢+?¬ p"v /MM; i?"M? /•M Î ç•v F?¬M; +| iQ i? M|B ` iK+ / M? +O hª o,M h`¢+? H" pb +?WM; i`,K M,K i`QÊ+ p` ç¢B M?•M p"i Zm M; h?"M? im¬M i` X

h¢B h?¬M ;BÈB- h?¬M oQÆM; T?•M +€+? H'v i?¬M i?' `°M; HÈM p¬ #B M- iWM; h ç` `°M; HÈM # Q H - K" Î i`QM; H½M? ç` +O #¼M ?„M- i?"M? i?" +?QM? H" #B i F?¬M; +?Q #'i Hm" M F M"Q t•K T?¢KX

"ÎB p"v- +?Q /M h?¬M ;BÈB +?B M ?¶M HQ¢M- M?QM; i?"M? i?" +?Q iÈB #•v ;Bìb) ?Ä X o¬ Hm" M H" T?QÆM; +¬M; FQ+? ? v H" T?QÆM; T?ÁM; i?O- +kM; b) F?¬M; +?B M- +?Q M M i?"M? i?" M"v iU M?B M F?¬M; +¬M +| iQÌM; i?"M? ;bX

o T?-M+Q`iM; ççQ M?Q h K æ-m G M;- EB m GQM; +`M; H` F?-M; /€K [m`v `®B h`
Hv F? B i?`M? i?`- M?Q p`v ?¼ T?9+ iU ;€M? p€+X

"'i [m€- +kM; F?-M; T?ªB M|B î`QM; i?`M? H` i`,K T?-M i`,K M iQ`M- M;Q`B +|
i? çQ i v +?®M; i`B- H`K i?`i p`B M;Q`B ?Q`M iQ`M F?-M; M|B +?ÆBX L?QM; p
?ÆM M[ç m H`K `i +?2 ;B`m- b) F?-M; ç +?Q M;Q`B ibK çQÊ+ i v + -K; b- M m F

hB M p`Q GBM? \*ªM?- pã ;Bª F?-M; +| i`i v m ,M m®M; ;b- M?QM; ?QÎM; i?K +?Q
bBM? HBM?- i`QM; i?`M? [m€M `QÊm K¼+ H M b M b€i M?Q `WM;- çB b,M- H` K°
i`QM; i?`M?- K†i F?€+ H` ;B2Q i`²M; i?-M +®+ `²BX

h?-M +®+- H` K°i HQçB M;k +®+ +?d +| i? b®M; î h?-M ;BÈB- #ÎB pb ?ç ;BÈB F?-
+| T?€i i`B MX h`QM; h?-M +®+ # Q ?`K KªM? pĐ HBM? F?Q +MM; T?€T i„+ - K†+ /
i?-M iBM?- M?QM; i`Q`iM; F€ T?K+ /KM; ç®B pÈB im Hmv M pšM +| +?¶ i®i `i HÈ

æ9M; H` M?Q i? - M m +| çB m FB M K` M|B- /M +?Q i?-M HBM? +kM; H` iWM;#[

J` imv i?-M +®+ F?-M; ;B®M; i?-M iBM? ?B K +| M?Q p`v- M?QM; i`,K M,K KÈB i
M| +MM; ?`M; pd ? F?-M; +?9i [m M ? - ;B€ +ª iQÆM; ç®B t tdX J` ç9M; H` M?Q
i`QM; i?`M? ç m H` /MM; ;B2Q i`²M; i?-M +®+ K` b®M;- /MM; ççi çQÊ+ iQ +€+? Î

o¬ Hm" M H` i?-M +®+ ? v i?-M iBM?- h?-M ?ç+?- ç m +?d +| i?-M HBM? KÈB +|
HU+ F?OM; #® b) H`K hBM? æ çdM? T?QM; \*?Q h¬M bBM? bBM? +?`M #çQ5

hmv G•K Gç+ `i Km®M iB M p ç` T?"M +O >Ä o•M h?-M oQÆM;- M?QM; ?„M +,
H` h?B M oB K +®+ î ç•m- M m /U p`Q K°i +¶ M?B i ?mv i +?çv HQçM K` M|B- p`v
M;QÊ+ +ÁM H` +?mv M M?Ä- pçM M?`i [m`M p`Q ççB T?B M iQ€B ;b- p`v +kM; +| i
MûK çB5

.M b Q- ?„M ?B M içB +?d H` >Q h?-M L?` i`¼M; i?B M- î h?-M ;BÈB i?m°+ p HQ
i`¼M; ;b- +| i? K°i M;|M i v #|T +? i ?„M +?¶ M`Q +kM; +|5

h®B i?B m M?`i- ?„M +kM; T?ªB #„i çQÊ+ ç` ç² M;mv M p M- #B i`ä M M çB ç` T
L?QM; Km®M H`K ç M çB K `v- +kM; F?-M; T?ªB tm`i ` K`v F?®B i?-M iBM? H` +|

.B #ªQ +O >Ä o•M h?-M oQÆM; F?šM; ç`M? pšM +ÁM î i`QM; >Ä o•M h?-M Zm®
p`v Km®M pQÊi [m h?-M Zm®+- ç†+ #B i H` Km®M pQÊi [m K`v h?-M Zm®+ K` M
H` p`i p¬ +MM; i`•M [mw5

h?2Q #¼M M;Q`B >"m EBK M|B- Km®M H`v çQÊ+ K°i i`K ç` ç² h?-M Zm®+ M;mv M
T?"M- ?m®M; +?B H` Km®M pQÊi [m h?-M Zm®+ \

"ÎB p`v- H9+ M`v G•K Gç+ +kM; çWM; M;?o bU ibM? H`v /B #ªQ +O >Ä o•M h?-M
i?"i i?"i i`QÊ+ î +?¶ M`v /WM; +?•M tm®M;- M?Q H9+ i`QÊ+ ?„M iW L K *?•m ç M
M?`i +kM; F?-M; T?ªB çB tQM; pQÆM; tQM; #€- K` i`QÊ+ T?ªB `ä `M; ibM? ?m®M

L;mv i Zm M; h?`M? +| [mv ç`M? /` i?Q`iM; çÆM ;BªM- +?d + -M çB T?O i?`M? +?O
Î- M?QM; Km®M î i`QM; i?`M? M?`i ç`M? T?ªB H`K pB +- M m F?-M; b) #` i`K+ tm

*€B H`K pB + M`v ?Q†+ H` çB b,M- ?Q†+ H` ;B2Q i`²M; i?-M +®+X

æB b,M K` M|B- K¶B i?€M; +?d + -M M°T H M b® HQÊM; +QM K²B M?`i ç`M? H` +|
;B2Q i`²M; i?-M +®+ +kM; ;B®M; M?Q p`vX "'i [m€ #ÎB pb i?-M +®+ i`,K M,K KÈB
?`M; M,K i?`M? +?O T?O b) T?€B M;Q`B ç M `m°M; M;k +®+ t2K tûi- T?€i ?B M +| i
`M- p`v +kM; F?-M; T?ªB H` bU ibM? F?m i`K+- K` H` b) #` tY iY5

.M b Q- ;B2Q i`²M; i?-M +®+ +kM; T?ªB +-M iB M p®M 5

>ÆM M[i?-M +®+ /` i?Q`iM; F?| b®M;- K¶B M;`v ç m +-M i®M ? Q ççB HQÊM; iB
i®i H` i?-M +®+ b) ?°B iK HBM? F?Q- F?B M +?Q i`QM; `m°M; M;k +®+ +U+ F€i?

RykdX *?QÆM; Ryjd, a,M h?9X URV

"ÎB p"v- L;mv i Zm M; h?"M? T?B i?QÌM; ?Q M M;? M? M?•M pB M p"Q Î- +€B M"v
?ÆM M[i?–M +®+ H¢B H" i`,K M,K i?"M? i?K+- +,M #ªM F?¬M; ¸O M?[M; i?–M HB
iU M?B M H" iÈB +¬M; M?B m M;QÌB +¬M; i®iX

J†+ /M ¸®B pÈB i?–M HBM? K" M|B- i?–M +®+ ?'T i?m H M HBM? F?Q ¸®B pÈB #1
HÈM- M?QM; ¸®B pÈB M;QÌB iW h?–M *ªM? i`Î tm®M; i®i +?¶ +| i? iQ H„K- #ÎB p
i?QÆM; HQÈM; K°i T?2M- HB M [mv i ¸`M? ¸ ¼B M;QÌB ¸`M? +Q Î +?¶ M"vX

G•K G¢+ K M; i?2Q K¼B M;QÌB ¸B iÈB T?O i?"M? +?O- iB M ?"M? #€Q +€Q ¸ÆM ;
G¢+ ` - i'i +ª K¼B M;QÌB ¸ m ¸QÊ+ /šM iÈB MÆB +¬M; i€+ +O KbM?X æ¢B #° T?
i`²M; i?–M +®+- #ÎB pb ¸•v H" F i [mª bQM; /Q M?- +ª ? B +MM; +| HÊB- +?d +| h
Qi M;QÌB HU +?¼M b,M #„MX

a,M #„M i'i M?B M +kM; +| +?¶ i®i +O b,M #„M- +€B FB +?QM? H" M;QÌB iQÆM;
M°T H M b® HQÈM; +QM K²B M?'i ¸`M?- K" /MM; i?U+ HU+ +O G•K G¢+- Km®M b
;BªM b Q\

o T?–M G•K G¢+ #ÎB pb ¸½ ¸¢i ¸ M h?–M *ªM?- ?„M +| i? F?¬M; +–M #` ?¢M +?
i`QM; i?"M? F?B / M;QÌB #bM? i?QÌM;- M m F?¬M; b) ;†T ¸ M T?O i?"M? +?O tY

.mv i`b i` M +Æ #ªM H" `i +| i'i v m- #^M; F?¬M; i?b B +ÁM /€K ÎB T\ J" i?–M +
id Kd- i?–M HBM? M"Q H¢B +| ½M? `¶B M?Qp"v ? v b Q\ L|B b m K°i i?–M HBM?
`m°M;\

*K+ /B M bQM; /Q M? +ª ? B +MM; +| HÊB iU M?B M F?¬M; +| M;QÌB M;mv M w T?€
Î h?–M ;BÈB pšM H" `i +| #ªQ ¸ªK M iQ" M- ¸QÆM; M?B M- ¸•v H" Î i`QM; i?"M?X

h`€B H¢B- imv i?–M HBM? F?¬M; +–M H"K HQ¢B bU ibM? M"v- M?QM; iMv i?ÌB +
F?¬M; +?Q T?ûT +U imv i- M m F?¬M; +kM; +?d +| KQm T?ªM i?"M? i?`- i?"i; B®M
GQM; " M; +MM; h K æ–m G M; FB X

G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| ;B'm /B K bU i?"i ?„M pW KÈB T?B i?,M;- +€B M"v Î h?–
i?QÌM;- K¼B M;QÌB #€Q +€Q ?Q" M i'i- `i M? M? #` T?•M T?®B ¸ M +?¶ Î- K" ?¢i
T?€i ` - +kM; ?¢M i`QM; pÁM; j M;¬v T?ªB ;B2Q tm®M;X

:B2Q i`²M; i?–M +®+- +?QM? H" +?¶ w M;?o +O T?"K M?•MX

G•K G¢+ ¸®B pÈB ¸² +?ÆB M"v +ªK i?'v `i ?SM; i?9- +® w K M; i?2Q M?|K FB m
>Q iB M iY ;B2Q i`²M;- M?QM; imv i?ÌB ;B M i?–M i?¬M; +O J B >Q iB M iY +| i
;B®M; i?–M +®+- M?QM; ;BÈB ?¢M i`QM; i?U+ HU+- +kM; F?¬M; +| +€+? M"QªM

h¢Q i?"M? F i [mª +?QM? H" ?¢i ;B®M; i?–M +®+ ¸•K +?²B `i M? M?- M?QM; Km
T?ªB ?'T i?m HBM? F?Q- J B >Q iB M iY F?¬M; +| +€+? M"Q F?®M; +? HBM? F?
+?|M;- M m M?Q iB T iK+ H"K K" M|B- b) +?d H"K i?–M +®+ bBM? bBM? ó¸|Bô +?

"i [m€ M; v +ª M?Q p"v- ?B m ¸QÊ+ i?ÌB ;B M +¬M; T?€T pšM iQÆM; ¸QÆM; +| H
M"v +| i? i? v M" M; iB i FB K K°i M,K i?ÌB ;B M5

>ÆM M[- i?2Q i?U+ HU+ +O M" M; i,M; +QÌM;- +| i?ªM? ?QÎM; ?Q" M +ªM? +kM
;B i®+ i?–M +®+ bBM? i`QÎM;X L?QM; H9+ ¸| M" M; +| H) ¸½ iB M p"Q h?–M *ªM?
HB M H° ` #Ä ;®+ H"v M;¼M `²BX

G•K G¢+ F?¬M; +| Î i`QM; i?"M? K'v M;¬v- HB M K M; i?2Q M?|K FB m i? +O ?„M
#„MX

*€+ M" M; h¬ J` HU +?¼M ¸ m H" b,M #„M ¸´B [mv M +Q M;K- K¶B i?€M; T?ªB ;B Q
pU+- +€B ¸° F?| M"v F?¬M; iQM? + Q- M?QM; K" imv i ¸®B F?¬M; i?'TX

"ÎB pb HBM? F?Q +O h?-M ;BÈB p- +MM; /²B /"Q- `i M?B m ?mM; i?9 /M +?Q F?
+| i? /U p"Q i?¼ M;mv M FûQ /"B bBM? i`QÎM; ç M +'T #" + iBM? pU+- i?"i;B®M;
;BÈB p"v5

J†+ /M i`•M i?9 +'T #" + hBM? pU+ ç®B pÈB i?-M HBM? im Hmv M F?-M; +| +?¶ i®i
+MM;- H" K„ i?U+ ç i'i +ª ç¢B ;B i°+ ç½B F?€+?- HQÊM; iB m ? Q T?B i?QÎM; H
;B çB b,M #„iX

L?QM; /¢M; i`•M i?9 M"v /M b Q +kM; F?-M; M?B m H„K- çB F?„T i?•K bÆM `WM
tm'i K½- i?ÎB çB K F?-M; K v MY i?€M; +kM; +?Q ?ŠM +| i? ;†T çQÊ+ K°i +€B
i?€M; M°T H M M,K ?mM; i?9 +| i? M|B H" iQÆM; ç®B + QX

L?QM; bQ pÈB pB + ;B2Q i`²M; i?-M +®+- +?¶ i®i +O b,M #„M H" p¢M M?'i p"MF?
?mM; i?9 i`Î H M- M?Q p"v #° T?"M M?B m çB ` +| i? bM? ?QÎM; /KM;- ?Q†+ H"
ç M i?€M; b m ;B Q M°TX

h?`i i?9 p"i HQ¢B +'T #" + M"v ç®B pÈB iBM? pU+ *?Q h-M pšM H" iQÆM; ç®B ?[m
HBM? i`Q i?'T- F?-M; i? iB m ?| KªM? pÐ T?€T i„+ # M i`QM; HBM? F?Q- b) F?-
?mv i M?K+- /MM; ,M p b m ç®B pÈB HoM? M;° T?€T i„+ +?B HU+ +kM; +| i`Ê; B9

"ÎB p"v çWM; M|B M?•M HQ¢B b) b,M #„M ?mM; i?9- /M H" M?[M; u m im ç½ #B M
+?9i HQm ibM? K" ?¢ b€i i?O5 S?ªB #B i- K°i u m im /Q aÆM .QÆM; #B M ?| imv
>„+ G M; #bM? i?QÎM; H" ç²M; HQ¢B +O KbM?5

u m im ÎL;•M L;mv i iBM? HB M ?ÊT H¢B ç®B F?€M; L?•M i°+- ç| H" #ÎB pbi? HU
u m im T?ªB HB M ?ÊTX h? M?QM; K" /QÊB ibM? ?m®M; +| HU +?¼M- K Q- +?m°

G•K G¢+ ;B®M; M?Q /m bÆM M;Q¢M i?Ov- K M; i?2Q K°i ç€K FB mi? çB ` L;mv
i`QM; M9B b•m K M? K-M;X

h?-M ;BÈB- ç¢B #° T?"M ç` T?QÆM; pšM H" pMM; F?d ?Q +Á ;€v- ?mM; i?9 ?Q" M
M?B M +`M; H" p- +MM; ?mM; ?B K- /M H" h?QÊM; h?B M i?-M +kM; F?-M; /€K t-
Zm M; h?"M?- iS T?Q M9B p•v [m M?- i? M9B +U+ + Q- K°i KªM? T?QM; K¢Q M;

h`QM; M9B +?ŠM; M?[M; +| ?mM; i?9 + Q +'T- F?-M; +| F? B ?| HBM? i`Q- +`M;
i?-M HBM? +kM; ç°M; i•K5 L?QM; +•M ç®B- i`QM; M9B `WM; +kM; M;mv ?B K i`
i?B m ç°+ p"i +| i? bBM? ` mv ?B T ç®B pÈB i?-M HBM?- +| ç-B F?B K°i +QM K
HBM?5

æ€M; iB +- ?B M i¢B #¼M M;QÎB G•K G¢+ bQ pÈB +MM; çBM? F?-M; +| ;b F?€+ #
;BÈB H" T? T?~K- M?B m H„K H" ç€ H'v ` M?ûi p"Q i`QM; ?² MQÊ+ M;„K +?ÆB- #
F?-M; F?Q Î h?-M ;BÈB ç M i?9+ M;U +kM; F?-M; F`T- B b) H'v ` H"K #ªQ\

"ÎB pb M;? Q [m€- G•K G¢+ +kM; Km F?-M; M´B /QÊ+ p"i F?m i`MM;- +?d +| i? +
/šM /„i M?|K FB mi? iB Mp"Q i`QM; M9B `WM;X æQÆM; M?B M- HQ¢B ç°+ i`MM;
HBM? M"v +kM; H" T?B i?QÎM; i?Q i?Êi- i?"K +?Q bQ pÈB HBM? i?ªQ +ÁM Km®M
+-M HQ H„M; [m€ KS+X

h`•M i?9 F?| #„i- +kM; F?-M; T?ªB +?9M; +QÎM; ç¢B ç M +Ð M"Q- K" H" +?9M; `'
HQ¢B i`U+ ;B€+ ç®B pÈB M;mv ?B K pQÊi [m€ i-K i?QÎM;X GB M iB T # M;`v-
F?-M; +| ;†T çQÊ+ K°i i`•M i?9 +'T #" + iBM? pU+5

Ryk3X *?QÆM; Ryj3, a,M h?9X UkV

L?QM; #¼M ?„M +kM; `i HQm K M?- M m K°i i?€M; b,M #„i F?-M; ç M b® HQÊM; i
#¼M ?„M b) #Ä +O +?¢v H'v M;QÎB - /M b Q h?-M ;BÈB H" F?-M; +| +?mv M K°i

+kM; F?¬M; +¬M H Q H„M; b) H B M H K v K'v ;B i°+ h¬- h?€B

h`•M i?9 F?¬M; +| ;†T çQÊ+¬ M?QM; HBM? i?ªQ M;QÊ+ H¢B H¨ #` #¼M ?„M i b K ç
+'T #¨+ iBM? pU+- +,M #ªM ç´B F?¬M; çQÊ+ i?¬M iBM?5

"¼M ?„M ;B®M; M?Q /m bÆM M;Q¢M i?Ov- G•K G¢+ M;QÊ+ H¢B +kM; F?¬M; i?'v
;B M- #ÎB p b /MM; iQ +?'i +O ?„M- +?d /U p¨Q # [m M i m H m v M K¨ M|B- RyXyyy
i m H m v M p Q Ê i [m K°i i B m +ªM? ;BÈB5

h? M?QM; K¨ ?„M +| >¶M æ°M .mM; G¬- +MM; T?Q i?ÌB ;B M H•m M?Q p¨v ç m F?
i b K K°i Q i #ªQ p¨i- i`U+ iB T H m v M ?| M|B F?¬M; +?WM; i¨,K M,K M;¨M M,K H¨ +
iQ+? H k v ç O K S+5

h?¬M ;BÈB K'v M,K M v H B M i K+ ç¢B +?B M- F?„T MÆB ç m +| i?¬M HBM? pšM
ç°M; M¨Q ç| H¨ MÆB M M;?d +O K°i p`i?¬M HBM?- # M +¢M? i?B +®i i?bM? H b M
"ÎB p¨v- G•K G¢+ +kM; F?¬M; p°B i m H m v M- K¨ H¨ +?O v m ç2K iBM? H U+ ç†i Îi`
æ•v +kM; H¨ i`¼M; çB K K¨ iWM; i?¬M HBM? i m H m v M5

G U+ H Q Ê M; iQ+? H k v- K†+ F +| i?¬M iBM?- h?¬M ?¢+? O M; ?° ? v F?¬M;- /MM;
HBM?- H m¬M H m¬M +| i?ÌB çB K ç¢i iÈB pB M K½M X L?Q M; T?€T i„+ H o M? M;° H
p¨v KÈB +| # Q M?B m h?QÊM; h?B M i?¬M\

"ÎB p¨v- H o M? M;° T?€T i„+ KÈB H¨ i`¼M; v m M?'i +O iWM; i?¬M HBM?- +kM; H¨ -
i¢T i?¬M HBM? +¨M; iB M K°i #QÊ+5

h`Q M; hY ædM? i`'M €T H'v #®M *'K iU- ç•v i m v i ç®B H¨ T?€T i„+ +?Q + Q +'T #¨
+| çQÊ+ "ªQ aÆM- p¨v +ÁM F?¬M; #B i HÈB /K M; K¨ M|B F?¬M; T?ªB +?Q€M; p€M

h m v ?„M +MM; +?9M; M[M?bM M?Q /m bÆM M;Q¢M i?Ov- M?QM; ç®B pÈB T?€T i„
+?d [m - +€B M¨v +kM; F?¬M; ;B®M; M?Q i m H m v M HBM? H U+- T?ªB F?Q M? +?
M;°- ;BªM; ç9M; H¨ HBM? [m M; pW ?B M- K°i K U+ M;²B F?¬ +?d H¨ p¬ /K M; K¨ i?

*| +?9i i?¬M HBM? p b ç¢i çQÊ+ +ªK M;°- i?"K +?Q ?| i?•M M;QÌB #bM? i?QÌM;- i?
K m¬M K¨m +O M?•M ;B M5

J¼B M;QÌB Îi?ÌB çB K M;¨v i?S #ªv- `®i +K+ ;†T çQÊ+ +Q M K²B i?S M?'i- K°i ç¬m
æ•v H¨ K°i i`•M i?9 hBM? æ L?` i`¼M; i?B M- iQ¨M i?•M K¼+ +` H¬M; [m,M ?m€M
;B®M; M?Q K°i M;¼M M9B5 h?ÌB çB K #¼M M;QÌB G•K G¢+ t m'i ?B M- ç¬m ç¢B ;
M;QÌB K°i Kšm G v L;Q m M?9M H'v #ÌK¬M;- Î# M i`Q M; K B M; i`•m F?¬M; M;WM;
` i? M?•K iU M?Q FûQ ®M; # - ?B M M?B M H¨ i?QªB K€B iÈB +U+ çB K X

æ¬m +¬M; i?9 M¨v ç°M; /K+ `²B5

*?9M; M[H B M F m t m B t Q- M?QM; M?Q G[L; m v i æ²M;- >¢ J°M; L?Q- h?O v .Q M
M;QÊM; M;MM;- i?"K +?Q +ÁM ?QÊM; ;B[?€M; +O G•K G¢+ H B +K°i +€B- b m ç
+?B b„+X

@ L¨v m v m v- +€+ M;QÆB ç•v H¨ +€B #B m H° ;b5

G•K G¢+ F?| +?`m K¨ ?ÄB i?,K X

@ æ½ H¨ i?¬M HBM? `²B- M?QM; F?¬M; i?'v iB m i Y F B HÈM i? K +?9i M¨Q5

h?O v .Q M? h•K t M v i?Q€M; K°i T?€i X

_ä¨¨M; #` M[#B M i?€B M¨v F?B M? #d5

G•K G¢+ ?W ?W K°i i B M; M|B,

@ h i?U+ K m®M HÈM ç M M?Q p¨v- i`Q M; [m¬M +?S M´B b Q\

@ E? M? F?€+?

*?9M; M[ç m +QÌB `° H M- h`B m L; ¼+ S?B H„+ ç-m M|B,
 @ L;QÆB +kM; i?B i H“- `ä`”M; +MM; K°i b9+ bBM? i` M? ;B”M? ibM? M?•M5
 ...+- +?QM? KbM? H” ç M; ;?2M T?ªB F?¬M;\
 æ®B /B M pÈB K’v M[HQm K M? M”v- G•K G¢+ ?Q”M iQ”M H” #| i v `²B5
 >„M +ªK i?’v `’i +| i’i v m ç2K M?[M; FB m i? M”v T?•M i?”M? ? B HQ¢B, T?€B i?m
 b m ç|i €+? ` î`B M; - KB M +?Q T?€B i?m-M F?B i +kM; #` FûQ tm®M; MQÊ+- +?
 ?¼+ +ª çÌB- M?QM; ?¼+ +€B t’m +?d +-M K°i M;”v H” çO5
 @ J†+ F +€+ M;QÆB5
 G•K G¢+ i`î i v iW i` M HQM; H’v tm®M; K°i #° +mM; iB MX
 æ•v H” b m F?B M?”M H’v M?B K pK b,M #„M- /Q T?O i?”M? +?O +’T +?Q- +kM; F?
 KkB i M /MM; i”B HB m ç†+ i?M +O h?¬M ;BÈB +? i?”M?- +?d +-M #„M iÈB +?¶?
 K†+ F H” M;QÌB- v m ? v H” ?mM; i?9- +kM; b) H”T iS+ #` K’i K¢M;5
 hBM? æ #’i iY- ç•v +?ŠM; [m H” i`mv M i?mv i î?¢; BÈB- î h?¬M ;BÈB hBM? æ v
 pä ;Bª î?¢; BÈB- +ÁM M?B m- `’i M?B m i?O çQ¢M ;B i +? i5 æQÆM; M?B M- Kr
 M?’i +-M HU+ HQÊM; +’T #”+ iBM? pU+- pQÊi [m +ªM? ;BÈB ;B i M;QÌB pšM H” F
 G•K G¢+ +?QM? H” >Q h?¬M L?` i`¼M; i?B M- i?ÌB çB K ?„M T?€i ?B M >mv M Gv
 +ªK SM; F?¬M; ç M bU ?B M ?[m +O ?„M- ?ÆM M[H9+ M”v M| +kM; ç M; H”K ç
 M;mv ?B K H” M?QÊ+ iÈB +U+ çB K- F?¬M; +| +?9i M”Q w i?S+ çQÊ+ +| K°i KkB i
 M|5
 E?¬M; +| M?“K ç-m +O M| - H” pb M| /MM; #î K¬M; ?QÈM; T?Q #¼M M;QÌB G•K
 ç M- +€B FB +?d +| i? imv M +?¶ ?B K M”v `²B5
 E€i?”i G•K G¢+ Km®M ;B i ?mM; i?9 +’T #”+ hBM? æ M”v- i`U+ iB T F?¬M; ;B M i?
 Q M? i`î KbM? H” çQÊ+- M?QM; ?„M pšM H” Km®M M?bM K°i +?9i +€B pk F?Q h?
 ç M +Ð M”QX
 .MM; i?¬M HU+ +O ?„M- M? M?”M; FûQ K°i T?€i i?•M +mM; HB M M?Q i`,M; `^K
 KK+ iB m- ? B M;|M i v +O G•K G¢+ M„K H’v çm¬B i M- M? M?”M; ç tm®M;- sPl
 çB M [m M; ?Ä i?¢+? #„M `X
 S>-*
 *?9M; M[M;mv M #ªM ç m H” K†i KkB i”M ç-v F?~M i`QÆM; +?ì KQM;- M?QM; +?
 ` M”v +ª ç€K ç m +QÌB ? ?ªX
 „M +? +? `²B5
 >ÆM M[+ÁM F?¬M; T?ªB H +? #bM? i?QÌM;- +,M #ªM M?Q H” M;QÌB çmB HQ¢M
 Gv L;Qm Qi M?’i KQÌB i`QÊM; t - ç2K F?®B M? K i?¢+? FB Q M? ç M i`U+ iB T #
 FQ+? T?B- +kM; ç2K ç¬B ó;B M T?m /•K T?Kô ç M; pmB p FB ç€M? i?S+X
 *QM K€B Gv L;Qm #’i [m € H” +’T ç° GBM? *ªM?- H”T iS+ #®M p| +?çv K’i /¢M;X J
 i`QM; H¶ KkB T?mM H’v M° F?Q- ?mM; /[K” M?bM p T?Q G•K G¢+- #îB pb F?QªM
 i? T?€i ?B M G•K G¢+ +QÌM; ç¢B- M m F?¬M; M| F?ŠM; ç`M? +?çv i`®M +ÁM M?
 @ *QM ` T T?m [m •M- M;QÆB ç•v H” ç€M? i?¢+? i`•m çB M b Q\
 *?9M; M[v M;mv M F?¬M; +?`m #m¬M; i? G•K G¢+- +| `’i Qi i?ÌB çB K +?SM; FB
 *€B ;¼B H” +?ŠM; B ?Q”M K„- imv G•K G¢+ î pä ç¢Q HoM? M;° `’i +| i?B M T?9- M
 ?„M î KQÌB i€K K|M #BM? F?Q K¼B i?S iBM? i?¬M;X í i`QM; [m € i`bM? ?„M T?€i i
 /MM; ? B ç’K Q M? i`î KbM? ç`+? M?•M- +Æ ?°B KQÊM /MM; ç M M;Q¢B p”i `’i Qi-
 @ G¢B iÈB K°i H-M5

G•K G¢+ K°i H-M M[`9i KkB i M` - M?„K i`9M;- T?|M; ` 5

sPI II55

J°i KkB i M M`v #„M` - i®+ ¢° +U+ M? M? +,M #ªM F?¬M; T?ªB >mv M Gv L;Qm +|
K` +?QM? t€+ v M;mv M +€+? [m€ t - i`QÊ+ FB i®i t'm +?d H` FûK KQÌB i`QÊM;-
i`QÊM;5

RykNX *?QÆM; RyjN, *?†M L; M; J°i *QÈ+X URV

*?9M; M[¢½ +QÌB ¢ M +?ªv MQÈ+ K„i- M? Q M? Q ¬K i`îi?“M? K°i ¢Q`M- KB M +?
tm®M;X

.MM; / K†i +U+ /`v +O G•K G¢+ +kM; +| +?9i F?¬M; M?`M ¢QÊ+ - K` ¢-m >mv M Q
p`Q G•K G¢+ ¢€M? HûM- ¢½ H` ¢°M; G¬B æbM? ;B”M /[- pmM; ` #®M p| ?QÈM; Q
¢^M; ¢^M; b€i F?QX

*€B M`v i? v ¢´B H` B îi?ìB ¢B K H`K +?mv M M`v #` M;QÌB #„M K°i KkB i M +kM;
p¢M M?`i /¼ M?mv M K`i- p b m`®i +m°+ i?ŠM; F?¬M; ¢SM; /`v M[i?b H`K b Q

L?QM; ¢-m b9+ bBM? FB ?B M M?B M F?¬M; +| HQ H„M; T?QÆM; /B M M`v- p”i
i`QÌM; i?ŠM; i„T- +?Q Qi /`B ?ÆM K°i i`QÊM;- ;B®M; M?Q K°i i`QÌM; K•m /’m /B
/¢M; ¢^M; ¢^M; b€i F?QX

@ *€B +mM; M`v ?bM? M?Q #` ?ÄM; `²B5

G•K G¢+ MûK +mM; iB M +?Q G,M; EBM? >²M;- i?•M ?bM? H|2 H M- ?QÈM; >mv
pšM H` i?|B [m2M bY /KM; ? B ¢´K +O KbM?X

*@E@P@hXXh h

h`QM; M?€v K„i >mv M Gv L;Qm M?bM ¢ M G•K G¢+ ?B M i?•M- H”T iS+ i?“M; ;’T
K¢M?- [m€M iQM? F?B M i?•M i? F?’M; H² +O M| v M;mv M i`QÊi p T?Q i`QÈ+
+?•M +S i? K` t9+ ` K°i ?® b•m5

L| ?B M M?B M T?€i ?B M G•K G¢+ +QÌM; ¢¢B- M`Q +ÁM /€K +| #€Q i?M +?B i•K-
i? iB T iK+ óF?Q€B K½ ;BÆ`QBô- #^M; F?¬M; i?b b) #` M;QÌB ?-K +€+? i?Ov`²B

L?QM; G•K G¢+ ¢½ ` i v- ?€ H¢B +?Q M| ¢`Q i~m\

G9+ M`v- G•K G¢+ /MM; F?¬M; T?ªB KkB i M- K` H` [mª ¢´K +O ?„M5

””M?5

G•K G¢+ K°i +€B +’i #QÈ+ HB M tm’i ?B M T?Q i` M HQM; i`•m- K°i [mv M Q M?`
F m i?ªK +kM; F?¬M; +| i? T?€i ` - ¢½ H` iS +?B K K M?kM- M;½ i` M K†i ¢´i- F?Q

*?9M; M[+QÌB iQ2 iQûi K` ¢B iÈB- G,M; EBM? >²M; ¢2K +mM; iB M i`ª H¢B +?Q G

@ Jm®M H¢B #„M K°i KkB i M- i`îp M|B H` #„M +? i? v F?¬M;5

L?bM t2K i`QM; K„i G,M; EBM? >²M; # Q ?”K pmB p - G•K G¢+ F?Q H +? ` +’ M|B

@ >W- M; v +ª M”M; +kM; +QÌB i b Q\

*?9M; M[pW +QÌB i`îi?“M? K°i ¢Q`M- M[HQm K M? >¢ J°M; L?Q iW T?Q b m H
M;U+ b[+ Q M;’i +O G,M; EBM? >²M; M|B,

@ S?m [m•M- ¢ M #„M +? i iB m +¬ MQÆM; M`v ¢B5

L”M; M|B #„M- /MM; +¬M; +K iU M?B M F?¬M; T?ªB +mM; iB M`²B5

J°i ? B M[HQm K M? +kM; F?¬M; F?| ç®B T?| - i? M?QM; K" +€B M"v Q M? Q M? v
G¢+ +kM; H" bQM; [mv M M M ç`+? iS i?OX *QìB i?b +QìB - /M b Q M; QìB K°i M
i?Q€M; K°i T?€i +kM; F?¬M; i X

G•K G¢+ +QìB ?„+ ?„+- ;BQÆM; +mM; +`B i M- M?„K M; v ç-m M; Qm- M m ; -M M?
?„M i?U+ bU F?¬M; K†i KkB i?`v M; QìB M[ `²B5

sPI II55

J°i iB b€M; K"m #¢+ iW i`QM; `WM; # v ` - óSMv ôi?Q€M; K°i T?€i tû Kî / i`•m +
p`Q +®i- +?d ç H¢B K°i çQ¢M iB M pk î # M M; Q`BX

æ•v +kM; F?¬M; T?ªB H" G•K G¢+ #„M ` - ?„M M?QÈM; K"v- i?m ?²B +mM; iB M- €M
` KkB i MX

h¬ J` +€+ M" M; +kM; w i?S+ çQÊ+ M; QìB iW M; Q`B ç M +?†M M; M; K°i +QÈ+ - ç m
K"v H¢BX

_`i M? M?- i`QM; K°i #KB +Ä iQÆB i®i H v ç°M; p`B +€B- çB iÈB +?QM M; QìBX *-
ç|M im´B i€+- im pB L; Kv h?¬M M?`i i`¼M; i?B M- +| i? ç¢i iÈB >Q h?¬M ? v F?¬M
pb T?€T i„+ H" F?¬M; i? M`Q iW p-M; b€M; HU+ HQÊM; +?SM; FB MX

h`QM; i€K M; QìB F?€+- +ÁM +| ? B M[ iY- M?QM; `ä`"M; +?Q i?`v +€+? ,M K†+ i?
*kM; çWM; t2K hBM? æ +MM; L; Kv h?¬M- >Q h?¬M +?d H" FûK K°i HÈT ;B'v- M?
+MM; ç m F?¬M; +| +Æ ?°B +?¼+ T?€- +?d +| i? ¬K iB + Mm®B iB m i MX

*ÁM +| b€m ; ½ M K iY i?b ç m H" i?¬M HBM?- HU+ HQÊM; iW L; Kv h?¬M M?`i i`¼
ç m +| - M?QM; i K i`¼M; i?B M +?d +| K°i- T?ªB H" >Q h?¬M ? v F?¬M; ç²M; /¢M;
i? #B iX

*?QM M; QìB M"v iMv iB M K" çB iÈB- iU ?² K°i +?9i +kM; F?¬M; +| ç2K i?¬M HBM
i?B m M[+¬K ç-m FB +`M; +?d H" ç2K €M? K„i ç†i î i` M M; QìB +?9M; M[- +, M #ª
G¢+X

L" M; M?bM +?^K +?^K p`Q i®B ç iU M?B M H" T?QM; aî GB M- M[pQÆM; ç¢B M?
i`QM; K'v +?K+ i,- K'v i`, K i, M; QìB +O hmv i G¬B iBM? pU+ +kM; +?Q # Q ;Bì ;
M" M; T?•M + Q i?`T- î h?¬M ;BÈB M" M; ç²M; /¢M; K°i +`M? ç°+ i9- b€M; `¼B #S+ i

h?U+ HU+ +| i? i?¬M; [m +® ;„M;- +Æ /mv M K" im Hmv M ` - M?QM; /mM; K¢Q H
#`i ç²M; +| i? ?bM? i?`M? F?Q +?`i ç†+ #B i+O KbM?- pb +?QM? KbM? ;B i, M;
#" + M?Q S?QM; aî GB M M"v- +€B FB +, M #ªM F?¬M; +¬M T?ªB +•M M?„+ F?Q +?
+| i? +?Q #`i Hm" M F M`Q ç m + K i•K iB M? M; mv M K" [m€ ;®B î /QÈB +?•M +O

æWM; M|B +¬ ; €B FB - i€K M; QìB F?€+ +kM; H" /MM; €M? K„i F?¬M; i? iBM M?b
F?¬M; +€+? M`Q iQîM; iQÊM; i` M çìB M"v H¢B +| i? +| i²M i¢B tBM? ç T ;B®M; M

L?QM; K„ M[t2K M? - +¬ ; €B FB ``i M? M? T?K+ ?²B iBM? i?¬M H¢B- i` M K†i +|
+O S?QM; aî GB M- M?QM; H¶ KkB H¢B ?QÈM; H M i`ìB M|B,

@ æ•v H" +QM K²B +O #´M iB m i?Q ç€M? iÈB- +€+ M; QÆB M? M? +9i M; v5

L|B i?"i- G•K G¢+ +kM; F?¬M; Km®M pW ç M pMM; ç`i KÈB M"v HB M +MM; M; QìB
?„M H¢B +`M; H" M; QìB F?¬M; M; mv M w +| ?¢B +?`m i?B i5 hmv iB M i?m"i +O ?
L; Qm M"v t€+ i?U+ H" ?„M iB m /B i- M`Q +| ç¢Q Hw +?„T i v M?QìM; +?Q\

>ÆM M[T?O i?`M? +?O [mv ç`M? H" K°i i?€M; K°i M; QìB ;B Q M, K +QM K²B- M?
#B i HÈM K" M|B- H" +| i? i?2Q M?Q bS+ M†M; iQM? iQ€MX æ-m >mv M Gv L; Qm
+QM K²B F?€+- #¼M M; QìB G•K G¢+ p®M H" ``i M?B m M; QìB- +`M; F?¬M; F?ªM,

æWM; M|B ç®B T?QÆM; K°i #° p M? p€Q ?mM; ?, M; M?Q p"v- /M H" ¬M i²M i?QA
F?¬M; ç€T SM; 5

>„M ?W M? K°i iB M;- K°i +QÈ+ /šK M€i i` M M; QìB >mv M Gv L; Qm M|B,

@ *€B M"v H" +QM K²B +O i 5

@ L;QÆB b Q\

*¬;€B FB +QìB ? ? - +?d +?d ? B KkB i M #„M i`QÊi FB MìB,

@ •M- iB M T?€T [mª M?B M i®i5

G•K G¢+ M;?B M `M;- H'v ` K°i KOB i M- ¢®B pÈB ¢-m >mv M Gv L;Qm ¢•K tm®M
/ H¬M; +SM; `„M +O >mv M Gv L;Qm +,M #ªM F?¬M; i? M;„M +ªM KkB i M ¢•K tm
KkB i M M?¼M M"v ?Q"MiQ" M +?mB p"Q i`QM; ¢-m >mv M Gv L;Qm- ¢²M; /¢M; +?

@ *¬M; T?m K Q [m"Q- # m t'm5

G•K G¢+ ? B i v ¬K M;U+ MìBX

G9+ M"v ¢ M T?B M i?B m M[FB M;S `M; `²B- M" M; +ì K°i tm'i i?•M + Q [mw- iV
b B F?B M- H"K +?mv M ;b ¢ m H" iMv i•K bî /K+- K†+ F M;QìB T?QÆM; M"Q +kM
"ÎB pb [m€ i?m" M #m²M tm¬B ;Bì- G•K G¢+ +U imv i+kM; F?¬M; ¢ +?Q M" M; i? M
HQ¢B +ªK ;B€+ KÈB H¢X

RyjyX *?QÆM; Ry9y, *?†M L; M; J°i *QÈ+X UkV

L" M; F?¬M; M;?o G•K G¢+ H" pb ?'T /šM HU+ +?9 w +O M" M; K" +® w M;?`+? H'v M
+?QM? H" M" M; i•K ?mv i /•M; i`"Q- ?ÆM M[K°i ¢QìM; ¢ m H" HQ¢M i?'i #€i i Q i
¢Q€M +?„+ H° imv M +O M" M; K" bÈK + M? ;B[î MÆB FB - M" M; H" M?Q i? M"Q -

hB m iY M;®+ M"v imv i ¢®B F?¬M; #B i i?•M T?"M +O KbM?5

h?B m M[¢°i M?B M pmB p - M" M; ¢½ +?€M ;?ûi M;QìB F?€+ pW #B i`ä i?•M T?"
+mM; FQM?- iB m iY M;®+ M"v ¢ +?Q M" M; +ªK i?'v `i i?9 p`- T?ªM; T?'i ¢½ ibK

@ s9 iB m iY- M;QÆB Km®M +MM; #´M iB m i?Q ;B"i ¢²\

h?B m M[+kM; ¢²M; /¢M; ? B i v ¬K M;U+- K°i #° ibK pB +X

@ h +?Q # Q ;Bì;B"i ¢²- +?d H" +¬K ¢² ¢¢+ i?m°+ p KbM?5

G•K ¢¢+K0 ° pB?5

a„+ K†i h`-K H½Q ç-m /` i?QÌM; F?| +QB- #ÎB pb Î i` M K°i FQ+? M`v- ?„M +?ŠM;
çQÊ+ i?QÊM; T?QM; iQM? €T çªQ- i?“K +?Q +ÁM `ÆB p`Q ?¢ T?QM;- i?-M ?mv i
HQ¢B F?| +?`m Km®M i?´ ?mv i- K†i KQ çÄ #WM; K°i KªM?X

>„M K°i KU+ /MM; iQ i? iW i` M + Q M?bM tm®M; [m M b€i G•K G¢+- ?B M i¢B H
+kM; F?-M; +| i? H'v çQÊ+ +?¶ i®i- H”TiS+ ç +?Q i` M K†i ?„M M?`M F?-M; çQÊ
i? +?ªv` MQÊ+5

@ *m²M; S?QM; [mv M5

h`-K H½Q ç-m M´B ;B”M ; -K H M K°i iB M;- p¬ b® ç¢Q F?Q M?“M Î +?mM; [m M? +
G•K G¢+ +m²M; [mv M K” çBX

G9+ M`v ç•v- ?„M `®i +K+ H”K iQ”M HU+- +kM; F?-M; /€K i²M w +QB i?QÌM; +?9i i

”i [m€- imv ?„M H” >Q h?-M i K i`¼M; i?B M ?”m F€- M?QM; G•K G¢+ p”M +?mv
i` M HU+ HQÊM; +kM; F?-M; v m ?ÆM ?„M- K” G•K G¢+ HoM? M; ° T?€Ti„+ ç²M; /¢
K°i KªM? ?Ä /B K T?-M i?B M- ç2K iWM; ç¢Q F?Q M?“M M? Q M? Q +?-M pMBX

> B M; QÌB ç m H” /MM; K m ç€M? M? M?- +?B M i?“M? K°i çQ”M- T?€Ti„+ +?B HU
K¼B M; QÌB H” F?-M; i? F?-M; HmB ` b mX

>”Q [m M; i`QM; K„i +¬ ;€B FB +”M; M; ”v +”M; K½M? HB i- K” i`ÁM; K„i tQ v +?m
F?|2 KB M; +”M; H” H°` K°i pÁM; iQM? iQ€M iQÆB +QÌBX

æ¢i iÈB h?-M *ªM?- h?-M ?¢+? i`Î i?“M? M;m²M bm®B HU+ HQÊM;- +| tm i? po
G•K G¢+ /MM; i®+ ç° KQÌB H,K H-M çB M +m²M; T?€i iB i H'v HU+ HQÊM; +O ?„M
çO ?„M iB m t”B M?Q p”v i`,K M,K i`Î H M- ç€M? H•m /”B G•K G¢+ +kM; F?-M; 2 M

L?QM; ?„M +kM; F?-M; +| i•K ibM? +MM; H½Q ç-m M`v ç€M? H•m M?Q p”v- K°i K
M”Q €T çªQ ç®B T?QÆM;- p”v i?b H¢B ç M K°i K¬M5

E?-M; ;B M i?m’M /B5

h?•M ?bM? +O G•K G¢+ +?ÈT ç°M;- ;B®M; M?Q [m, K`- i®+ ç° +U+ M? M? pQÊi t
ç-m- #”M? #”M? #”M?- HB M iB T# [mv M- i’ +ª ç m i`9M; KK+ iB m b m HQM; h
HQM; H½Q M?•M M`v K°i KªM? K”m ç2M5

@ E?-M; ;B M T?€Ti„+5

h`-K H½Q ç-m [m€ bÊ ?½B- F?-M; i? iQÎM; çQÊ+ G•K G¢+ i` im´B H¢B +| i? Î?
+ Q M?Q p”v5

Í# M i`QM; h K h?B M æ¢B æ¢Q- +| i’i +ª K°i i`,K ç¢Q F?-M; ;B M T?€Ti„+ +?Q
T?€Ti„+ M`v H¢B +| i? /B M ?| p¬ +MM;X h`-K H½Q ç-m HoM? M; ° F?-M; ;B M T
F?-M; ;B M [m, /` F?| HQÌM;- +?QM? H” b€i i`mM; pQÆM; ç¢Q5

*?Q /M H” h?-M HBM? +kM; H” iBM? HU+ +| ?¢M- imv h`-K H½Q ç-m im +?QM? i
/MM; +U+ ?¢M +ª çÌB +kM; +?Q ?ŠM +| i? ç2K S?QM; M?“M F?-M; ;B M T?€Ti„+
H¢B H”K b Q +| i?ÌB ;BÌ çB HoM? M; ° T?€Ti„+ F?€+\\

*?Q /M H” +MM; i?m°+ F?-M; ;B M T?€Ti„+ F?-M; ;B M i?m’M /B- ?„M +kM; ?Q”M
E?-M; T?ªB ?„M F?-M; Km®M- K” H” +,M #ªM F?-M; +| i?ÌB ;B M- K°i ç¢B ç¢Q +
i? K H K imv i ç®B H” M? B F?-M; M€i- +?d #B M i?“M? F p¬ iQ+? bU5

L?QM; K” i` M çÌB +ÁM +| +€B ;¼B H” v m M;?B i- im´B +ÁM M?Ä +?ŠM; M?[M; Î
+U+ + Q- M; v +ª F?-M; ;B M T?€Ti„+ +kM; H” +| i¢Q M;? ç€M; bÊ5 hB m iY M”
çQÊ+ M?Q i? M”Q\\

RyjkX *?QÆM; Ry9k, GϕB hmv i .mM;X UkV

G½Q iY +O ?„M H¨ h?–M oQÆM;- K¶B M;¨v `|i L;° h?–M ç M +?Q ?„M b Q\

E?–M;- +?Q /M iW M?Ä ;†K H'v L;° h?–M ç M HÈM H M +kM; F?–M; +| M;?`+? i?B
ç +?d M;¨M im´B5 L;¨M M,K +| i? im ç M L;Kv h?–M M?`i`¼M; i?B M- +€B M¨v +
L?QM; Km®M M;° ç M T?€T i„+ >Q h?–M L?`i`¼M; i?B M- F?–M;- i?“K +?Q >Q h
M¨v +QM K M| ;†K L;° h?–M ç M +kM; F?–M; +| F?Q i`QÆM; M?Q p¨v ?5

¨¨M?5 ¨¨M?5 ¨¨M?5 ¨¨M?5

G•K Gϕ+ HϕB F?–M; +| w iS +MM; h`–K H½Q ç–m F?€+? F?Q- ? B ç'K ?mv ç°M; H
+MM; ?Ä ? T?€T i„+ bQM; FB K ?ÊT #Q+?- +?Q /M H¨ h?–M HBM? >Q h?–M i K i`
?ϕ T?QM;5

@ æ½ çO `²B5

h?B m M[îK°i # M F m H MX

h`–K H½Q ç–m H¨ QÈ+ ;b /WM; i v- M;?2 p¨v iU M?B M H¨ H”T iS+ i?m i v HϕB- /M
M;WM; ? v F?–M; M;WM; ç m H¨ ç²M; /ϕM; #` ç€M?X

¨¨M?5

G•K Gϕ+ K°i [mv M ç€M?`ÆB- ç€M? +?Q H½Q M?•M M¨v T?mM ` K°i #9M; K€mX

@ L|B i'i +ª /WM; i v- M;QÆB M?Q i? M¨Q +ÁM ç€M?5

J†i KkB h`–K H½Q ç–m i¨¨M ç–v Ov F?m'i +MM; T?šM M° F m H MX

@ L¨M; H¨ +?O iY +O M;QÆB- M¨M; M|B M;QÆB /WM; i v H¨ +?mv M +O M;QÆB-

G•K Gϕ+ +?“K `½B M|B- M?QM; H–M M¨v HϕB i?U+ bU /WM; i v `²BX

@ o¨v #•v ;Bì pb +€B ;b M;QÆB M;WM; ç€M?\

h`–K H½Q ç–m ç½ H¨K ` iQ i?€B T?ÁM; M;U- i? M?QM; K¨ G•K Gϕ+ HϕB ç°i M?B
;B€+ KbM? i?“i H¨ M;mX

@ J i KÄB5

G•K Gϕ+ i?m¨M KB M; M|B ` X

S>-*

h`–K H½Q ç–m K°i M;KK H½Q ?mv i T?mM ` - +QM K M|iB m iY M;QÆB H¨ ç€M?
M;QìB [m€ ç€M; `²B5

@ h`–K H½Q- M;QÆB i`QÈ+ çB m iS+ K°i +?9i çB5

h?B m M[çB H M i`QÈ+- M?'M tm®M; h`–K H½Q ç–m b„T #°+ T?€i HY ;B¨M- +€B
+O KbM?- M?QM; /MM; î +?¶ M¨v i?“i bU F?–M; i'v mX

h`–K H½Q ç–m M;mv M #ªM `i M;ϕQ- M?QM; KÈB pW `²B î i`QÈ+ K„i # Q M;QìB
/€K HϕB î i`QÈ+ K†i i?B m M[ bo /B M- t€K t`i K¨ HmB [m K°i # MX *?d +ªK i?'v €
p T?Q ?„M ç m +?QÈM; ç M HÊB ?ϕB5

@ ¨´M iB m i?Q ?¼ GϕB- i M hmv i .mM;5

h?B m M[`i FB m M;ϕQ M|B ` - [mûi K„i M?bM G•K Gϕ+ M|BX

@ æ9M; p¨v- T?K i?•M +O #´M iB m i?Q H¨ L;mv i Zm M; h?“M? i?“M? +?O GϕB hQ
H¨ M;QìB ;–M ç•v T?B i?,M; ç M h?–M ;BÈB - M m F?–M; F?–M; +| F?ª M,M; F?–M

h`€+? F?–M; çQÈ+ +| i? +| K°i >Q h?–M i K i`¼M; i?B M H¨K iMv iMM;- +| K°i i®i

G•K Gϕ+ KdK +QìB M|B,

@ æWM; iQîM; ^M; M?Q p"v i b) M?QîM; M;QÆB5

@ h?¬B çB- i?"i bU H" F?¬M; +| iB M ç²- +?Q ^M; #'M iB m i?Q `i Km®M >mv M G
+?Q M;QÆB5

L" M; +| +?9i ?,M; ?€B K" M?bM t2K G•K Gç+- €M? K„i T?B i?QîM; M?B i M|M;X

G•K Gç+ HçB +M; ?QªM; bÊ- +?Q ^M; M" M; ç®B pÊB KbM? ç°M; w M; ?o v m i?Q
pB M ç½ iQÆM; ç®B +?2M +?9+- ?„M +ÁM +| HQçB +ªK ;B€+ F?¬M; +?`m M' B- +,
M[X

@ L"v- H"K ?° p +O #'M iB m i?Q M?Q i? M"Q\

h` M K†i GçB hmv i .mM; K M; iQM? iQ€M `ä `M;X

@ E?¬M; +| ?SM; i?95

G•K Gç+ ;B M; i v ` - ?„M i¬M i`¼M; iU /Q- t€+ i?U+ F?¬M; [m2M H"K i?O ?ç +O M

@ æWM; M? M? M?Q p"v +U imv i- F?¬M; M; ?2 i #€Q ;B€ b Q\

GçB hmv i .mM; +QìB ?b ?b- ;BÆ H M K°i M; |M i v M|BX

@ >"M; M,K K°i F?®B i?¬M iBM?5

@ hB m i?Q

G•K Gç+ +ÁM F?¬M; +| ç€T SM; - ? B i?` M[ +O GçB hmv i .mM; i`QÊ+ ? i M|M; M

@ L;QÆB K°i M,K +kM; +?d p M p M +| K°i F?®B i?¬M iBM?- +?Q ?„M- M;QÆB F?-

L;mv M H B i?¬M iBM? i`•M [mw M?Q p"v- çQîM; çQîM; +QM ;€B +O M;QìB çSM;
+| i? T?•M ç M K°i F?®B\

G•K Gç+ +QìB ? ? M|B,

@ L;QÆB pšM H" ;B[HçB bM? /MM; çB5

@ æWM; ?- çWM; ?5

GçB hmv i .mM; [m'M çB [m X

@ L;QÆB M m F?¬M; ç€T SM; i - #'M iB m i?Q ç +?Q T?K i?•M çm'B #¼M M;QÆB

G•K Gç+ M?QÈM; K"v- ?„M ;?ûi M?'i #` M;QìB mv ?B T- H"TiS+ ç°M; b€i +Æ- €M?
M;QìB i?B m M[çªQ [m - H"K +?Q ç®B T?QÆM; F?¬M; iU +?O çQÊ+ K" iQ" M i?•M

"'i [m€- GçB hmv i .mM; +?QM? H" +QM ;€B +O aÆ o` h?¬M- i` M M;QìB M?'i ç`M?
;b ç|- K" M m F?¬M; i? ç2K M?[M; M;QìB M"v iQ" M #° /B i F?~m K" M|B- p"v Hv F?
+kM; H" i? TªB H"K5

*€B /B i F?~m M"v ç° F?| `i HÈM- +ÁM M m /B i F?¬M; bç+? b) K" M|B- iª ?[m ç m
h?"M?- +¬M ;b TªB ç„+ i°B K°i p` aÆ o` h?¬M ç•v M"v\ .M b Q- i`QÊ+ K„i i²M içB
TªB G•K Gç+ +| i? ç®B pÊB F?€M; - K" ?„M p" GçB hmv i .mM; F?¬M; +| i?•K +W
+•m mv ?B T K" ç2K bU ibM? M€Q ç M i`bM? ç° F?¬M; i? p½M ?²B HçB +| +€B w M

L;?o iÈB ç•v- ?„M +?"K `½B i?m ?²B b€i w- +kM; H"K +?Q +?QM M;QìB ç®B T?QÆ
pW `²B i?B m +?9i M[ç +?Q #¼M ?„M # F?Q- G•K Gç+ +?Q iBM? i?¬M +O #¼M
`i +| F?Q i? +O GçB hQÆM; h?"M?5

@ L"v mv mv- çWM; tK K†i M; ?B K i` M; M?Q p"v- #'M iB m i?Q i?W M?"M pW `²B
P)?Mu+ 4o Imj`E!aBQa20 @`GpWfw_HEM-

æ€M; iB +- MB M çƒB [m€ H•m- M; v +^a G•K ;B +kM; F?¬M; #B i iK+ / M? p` i` iB ç! FB - M m F?¬M; M; QÊ+ HƒB H` +! i? ?ÄB i?, K K°i +?9iX

h`QM; F?Q<sup>a</sup>M; i?îB ;B M M; „M- G•K Gƒ+ i?¬M i`b i?B M M; QƒB- i?ŠM; ç M #` GƒE K†i p m M; `i H•m KÊB ?²B T?K+ i?¬M i`QX

h?“i Km®M +MM; M?[M; h?¬M oQÆM; M„K; B[T?€T i„+ +?Q + Q FB ;B Q ;B Q i?C

h`QM; €M? K„i +O G•K Gƒ+ #¶M; M?B M #„M` +?B M w p¬ +MM; - M; Y ç¬m M?bM KB M; H°` K°i /€M; iQÆB +QîB M?“M M?ƒiX >„M i?m ?²B h?¬M iBM? M!B,

@ æ½ #B i- i K¶B M; `v ç m b) çB [m ç•v K°i H¬M- #bM? i?QîM; F?¬M; +! pB + ;b

GƒB hmv i .mM; F?¬M; F?ÄB +„M` ,M; - M`M; H` +QM ;€B +O aÆ o` h?¬M- #bM? i M`M? #Ê M`M; - i? M?QM; K` ?¶M ç<sup>a</sup>M M`v +¬K K°i F?®B h?¬M iBM? +O M`M; +ÁM bU H` ç +?Q M; QîB F?! M?“M`²B5

L?QM; M; ŠK HƒB +?d +! ;¬M ? B i?€M; - ç M H9+ ç! HB M F?¬M; +¬M M?“M i M ?¶ .mM; pšM H` M? M?“M; i?Î` - H”T ;B çbM? +€B ;b ç`v- +€+? M`M; +ÁM bÊK5

G•K Gƒ+ i`Î HƒB +?¶Î- +€+ M`M; h¬J` ç m çB L; ?B K h? M?- æQîM; æB K FûQ iÈB ?B M iƒB G•K Gƒ+ +ÁM H`v F?¬M; ç M i?¬M ç M i`Ê ;B9T +€+ M`M; i?“M? i?¬M- + M!B T?^aB F?´ Hmv M K°i T?2MX

æ®B pÈB h?¬M HBM? K` M!B- KQîB pƒM M, K +kM; +?d bQ pÈB M?€v K„i /`B ?ÆM K Gƒ+ b) ÎL; mv i Zm M; h?“M? H, M H°M ç M i?îB ;B M /`B ?ÆM- M m F?¬M; +?B K ç M!B- +<sup>a</sup> ç€K +€+ M`M; ç m b) +? i ;B`5

J°i ç€K FB m i? +°M; i? K #¼M M; QîB L; ?B K h? M?- æQîM; æB K Î# M i`QM; - + iB M p`Q h?¬M *^aM?- +?d bÊ +kM; +?d +! S?QM; aÎ GB M +MM; æQîM; æB K`²BX

L[oQÆM; çƒB M?•M M; ƒQ FB m ÎL; •M L; mv i iBM? H` +’T #”+ #€ +?O- +?ƒv ç M h i? çB M; M; - M?QM; b m F?B çB p`Q h?¬M ;BÈB- ç` p` +O M`M; i?Q€M; +€B iû pÈB M`M; +QîM; F?“T MÆB ç m +!- M; v +^a óiB m M? ç¬mô M?Q GƒB hmv i .mM; ;

*€B M`v ç +?Q M[ pQÆM; çƒB M?•M T?B i?QîM; F?¬M; p m B- M`M; ç½ [mv i ç`M? aQÆM; \*?B L?“M +MM; Kbm? ?Q`M iQ`M /mM; ?ÊT- /MM; æ ”BM? +?B HU+ i`Ê ;B

S?QM; aÎ GB M +! w i?S+ +O KbM? K½M? HB i- K°i F?B [mv i ç`M? +?O w M; v +kM; p¬ /KM; - H”T iS+ i?®B HmB ç M Î i`QM; +?¶ b•m h?B M M? çB M- ç½ #„i ç¬m i

Ryj8X *?QÆM; Ry98, E?€+? Zmw æ MX URV

L`M; iÈB h?¬M ;BÈB- M K [m h?¬M æƒQ +?B [m<sup>a</sup>- +ÁM [m i?¬M iOv h¬B h? - ?m + Q [mw- bÎ i`QîM; Î", M; aQÆM; *?B L?“M- Î# M i` M HoM? M; ° T?€T i„+ +kM; F? iQ+? Hkv HU+ HQÊM; çO KS+- ?B p¼M; M`M; i`MM; FQ+? h?¬M \*<sup>a</sup>M? `i HÈM5

L?QM; /M +?Q M`M; +! i? i?“M? +¬M; - Qi M?“i +kM; T?<sup>a</sup>B F?´ im i`, K M, K i`Î H M i?QîM; F?¬M; MÎ- +MM; M; QîB v m +?B Hb i`, K M, K iU M?B M F?¬M; / +?“mX L? p`- +€B FB +?QM? H` poM? pB M # M M? m- +?9i M¶B F?´ +?B Hb `v M?Q i? M

L?QM; FB m i? F?€+ +kM; ç²M; /ƒM; `i +! +<sup>a</sup>K ;B€+ +’T #€+?¬M?Q +€+ M`M; h¬J +?d +! hBM? oQÆM; M?“i i`¼M; i?B M- imv i?¼M; mv M çƒi? B pƒM M, K- M?QM; + \*<sup>a</sup>M?- +m®B +MM; b) +! K°i M; `v pšM Hƒ+X

L?bM t2K M?!K FB m i? M; mv M K°i ç€K i?“T T?¬M +® ;„M; - G•K Gƒ+ •K i?¬K bB i M? M? K°i +?9i Î h?¬M ;BÈB t¬M; ` K°i K<sup>a</sup>M? i?B M ç` - çƒi çQÊ+ i?¬M ç M ç +?Q ;B çƒi iÈB h?¬M *^aM?5

*?Q /M H" L;Kv h?—M- M"v +kM; +| i? i?Q€i F?ÄB bBM? H½Q # M? iY- +?QM? i?S
L?QM; h?—M ;BÈB imv HBM? F?Q p¬ +MM; ç—v çO- Km®M ç¢i iÈB hBM? æ çdM? T
H¢B iB M #° +kM; F?¬M; T?ªB H" / /"M; M?Q p"v5 æ†+ #B i H" iQ +?'i #¼M M;QÌB
ç®B i?'T FûK- /U p"Q +€+ M" M; F?' im K" M|B- p"v i'i M?B M F?¬M; +| F?ª M,M; i
>B p¼M; ? B i?€M; b m #€i T?QÆM; M? FB i ç m iÈB- +| i? K M; ç M K°i +Æ ?°B
E?| çQÊ+ M?bM i?'v M; v +ª h¬ J` +kM; ?,M; ?€B F?' im M?Q p"v- G•K G¢+ iU M?B
?° +€+ M" M;- # Q tm®M; M?B K pK b,M #„MX *?Q +€+ M" M; +| i? +?mv M i•K Î i`Q
"i [m€- M;Q¢B i`W i?—M +®+ +O J B >Q iB M iY ç½ ç•K +?²B- `m°M; M;k +®+ +C
F?¬M; ? #B M ?| X h?—M +®+ F?¬M; ç•K +?²B iU M?B M +kM; F?¬M; +| F?ª M,M; i
M?B m M;QÌB ç m +?2M ç M +?¶ J B >Q iB M iY ?'T i?m HBM? F?QX
hmv HBM? F?Q +O h?—M ;BÈB ç½ çO M²M; ç"K- i? M?QM; K" B b) M;¢B H¢B M²M
G•K G¢+ ç²M; w `i M?B m +?¶ i®i- ?ÆM M[L K L?QÊ+ >Q +—m F?~M- J B >Q iB
+¬M; T?€T- H¢B i?9+ ç~v K°i iQ i?—M +®+ bBM? i`QÎM;- ç2K ç€K M;QÌB T?•M HQ
HÈM M;QÌB K¶B M;`v Hm¬M H€+? p"Q i?"M? K°i çQ"MX
J B >Q iB M iY +kM; F?¬M; +| ?¢B +?'m i?B i- G•K G¢+ b,M ç M F€i`•M M" M; +
M" M; iQ+? b9+ i`Î M M +¬M; M;`v +¬M; i?•K ?"mX L" M; p®M H" hBM? æ çdM? T?
?Q" M +ªM? +O L;•M L;mv i iBM? KÈB F?¬M; +€+? M" Q +¬M; iB M K°i #QÊ+- M?Q
M" M; ç½ H'v çQÊ+ ç¢B HQÊM; iQ+? Hkv- +°M; i? K ?Q" M +ªM? im Hmv M Î h?—M
i`QM; pÂM; i`,K M,K #„i ç—m i`MM; FQ+? h?—M *ªM?5
*kM; F?¬M; #B i M" M; +MM; S?QM; aÎ GB M +€B M" Q +| i? M? M? ?ÆM K°i #QÊ+
:—M ? B i?€M; p°B p" M; K" [m - K¶B M;`v G•K G¢+ ç m çB T?O i?"M? +?O i?Q€M;
[m2M K†i- i?ÌB ;B M H•m M?Q p"v tm®M;- i?"i ç9M; H" ç +?Q ?„M M?"M i?S+ K°i
M?[M; M;QÌB M"v +?d H" #ÎB pb G•K G¢+ i?Q¢i M?bM +MM; ç¢B iB m i?Q`i H" [m
K°i +€B H" Km®M +MM; G•K G¢+ +?•M i•K i?"i w F i;B Q- ?„M +kM; iMv w SM; T?|
?¢M ?„M +kM; F?¬M; H¢B çB T?O i?"M? +?O`²BX
J" M;`v ?¬K M v +m®B +MM; +kM; ç½ iÈBX
G•K G¢+ i?2Q i?QÌM; H Î i?ÌB çB K #m' B b€M; ç M T?O i?"M? +?OX .¢Q [m K°i
ç½ i?'v i` M #—m i`ÌB #¶M; M?B M ?¢ tm®M; K°i #|M; ç2M- ?„M [m v ç—m M?bM H
i?mv M +U+ HÈM Î i` M #—m i`ÌB t i [m - çSM; Î T?Q i` M T?O i?"M? +?OX
*?B + +?B M ?¢K M"v +?Q Qi /`B i`,K i`QÊM;- iQ" M i?•M K"m t M? #B +- ? B # M
K€B +? Q- K¶B H—M H M tm®M; ç m ç +?Q F?¬M; ;B M M?Q H" MQÊ+ ;ÊM # ç°M
?"M? +U+ M? M?X
h?2Q +?B M i?mv M /WM; H¢B- je K€B +? Q +U+ HÈM +kM; i?m p"Q- T?Q i` M ?
?²M; +| ;?B +?[óGQmô # v T?'i T?ÈBX
@ «
" M i` M ç—m i?mv M +| K°i æ¢B >€M +ÎB i`—M i?'B H M iB M; F M- +?B M ?¢K iW
tm®M;- çSM; Î i` M [mªM; i`QÌM; `°M; HÈM i`QM; i?"M?X
æ°M; ioM? HÈM M?Q i? - iU M?B M H" FBM? ç°M; i'i +ª K¼B M;QÌB i`QM; i?"M?-
M;QÌB ç M ç•v t2K M€Q M?B i- M?QM; iU M?B M +| p #BM? +O T?O i?"M? +?O
M;QÌB /WM; H¢B Î # M M;Q" B [mªM; i`QÌM;X
@ E?Q2 F?Q M;5
G¢B hmv i .mM; tMv K°i iB M;X
L?QM; G•K G¢+ H¢B ç2K €M? K„i M;QM; iK M?bM #|M; M;QÌB T?Q i`QÊ+- ç| +?QM
.mM;- L;mv i Zm M; h?"M? i?"M? +?O- aÆ o` h?—M G¢B hQÆM; h?"M?5 oÈB iQ +

L;mv i Zm M; h?"M?- i?•M i? +O G¢B hQÆM; h?"M? +kM; F?¬M; F?¬B M;¬- /€M;
K°i HQ¢B +ªK ;B€+ `i M?½ M?†MX

L?QM; i`QM; +¶i?•M i? M`v H¢B ~M +?S HU+ HQÊM; p¬ +MM; F?OM; #®- HU+ H
i'i +ª K¼B M; QìB # M +¢M? ?„M +?2 /'m ¢B K'i5

E?€+? [mw ;B€ H•K- G¢B hmv i .mM; F?ŠM; ¢`M? T?ªB +MM; H½Q iY i`bM? /B M M
i? - G•K G¢+ +kM; `®i +K+ H¬M i?S M?'i; †T ¢QÊ+ G¢B hQÆM; h?"M?- aÆ o` h?-
+ª K¼B M; QìB i`QM; L;mv i Zm M; h?"M? M`v5

E?B +?B M ?¢K ?Q`M iQ`M ?¢tm®M;- +ª iÁ i?"M? i?` ¢ m ?ÆB +?'M ¢°M;- ;B®M;
+?'M +Ð M?Ä- K`i` M +?B M ?¢K +kM; sAl XsPl sPl lI5 M?ªv tm®M; KQìB K'v M;
H`K°i M K M?•M +?WM; # KQÆB im´B- /€M; M; QìB F?¬B M;¬ M?Q ;'m- i? iQ+? Q
+°M; H¢BX

@ > ? ? - G¢B H½Q + p`B p¢M M, K F?¬M; i?'v- M; QÆB pšM M?Q i`QÊ+ ?5

æ¢B ?€M FB îi?"it ¢½ Mî MK +QìB- iB M; +QìB -K -K +?'M ¢QÊ+ L;mv i Zm M;

@ " M;`M M, K i`QÊ+ #ªM i¼ H M h?QÊM; L;mv M h?"M? #€Q +€Q +¬M; i€+- +ÁM -
M; QÆB M? M? [m M M?Q p"v b Q\

G¢B hQÆM; h?"M? +kM; pW +QìB pW M¡BX

@ o"v b Q\

æ¢B ?€M FB bî H M ¢-m- K¢M? K) p¶ K°i +€B- iU ?² #WM; idM? ¢¢B M;°X

@ h`Q M?È +O i i?"i H`5

>„M HQM; ?"M? ?' #° ¢B ¢ M i`QÊ+ M; QìB G¢B hQÆM; h?"M?- # M M; QìB +?d +
M; QìB F?€+ HmB ` F?QªM; +€+? KQìB i`QÊM; X >„M p¶ p¶ p B M K iY # M M; QìB

@ :B M; M?B- iÈB #€B FB M M?¢+ T?K +O M; QÆB5

G¢B hQÆM; h?"M? H„+ ¢-m HB M iK+ M¡B,

@ GQm ?mvM?- M; QÆB +kM; F?¬M; T?ªB H` +€B i?S M?'i iÈB +-m i?•M- ¢½ M¡B
M; QÆB p"v F?¬M; T?ªB H`K F?¡ +?Q #ªM i¼ b Q\

@ > ? 5

æ¢B ?€M FB H¢B +QìB ? ?ª M¡B,

@ h M¡B G¢B H½Q + - M; QÆB t2K M?B iY M`v +O i Km®M KkB +¡ KkB- Km®M K
H`K ¢QÊ+ +QM ` +O M; QÆB- M; QÆB ¢B ¢•m ibK ¢QÊ+ M; QìB +`M; i? K Qm i9\

>„M M¡B #®+ M¡B T?ûi- +?QM? KbM? K†i KkB F?¬M; ?²M; - F?B M +QM +O ?„M ?F

@ h?^M; M`v H` B\

G•K G¢+ M?Ä ;B¼M; ?ÄB- æ¢B >€M ?¼ GQm M`v +¡ ¢QÊ+ HU+ HQÊM; +MM; G¢B
iU M?B M +kM; H` aÆ o` h?-M `²BX

RyjeX *?QÆM; Ry9e, E?€+? Zmw æ MX UkV

@ GQm E?m - L;ªB G M h?"M? i?"M? +?O- # M +¢M? H` +QM +O ?„M- ;¼B GQm æ

G¢B hmv i .mM; +kM; M?Ä ;B¼M; i`ª HìB G•K G¢+- i`QÊ+ K„i # Q M; QìB- #¼M ?„
¢-m ;?û i BX

L?QM; p`Q H9+ M`v- i` M F?¬M; L;mv i Zm M; h?"M? H¢B H¬M M[tm'i ?B M K°i
?B m H` +?[óoQÆM;ô- ?B M M?B M H` K°i ¢€K M; QìB F?€+ `²BX

G•K G¢+ iW G¢B hmv i .mM; #B i ¢QÊ+- i´M; +°M; ¢ M h K ;B ¢°B M;k- i?2Q i?S
 "bM?- L K *mM; >¢Q- # +€B M"v ¢ m H" aÆ o` h?-M- ¢` p` +MM; G¢B hQÆM; h
 ¢!M; [m•M iQÆM; ¢®B ;-M- [m M ? +O #¼M ?„M +kM; F?¬M; i X
 " ¢Êi M;QìB ¢ M ¢¬M; ¢O- K¼B M;QìB iU M?B M [m v H¢B T?O i?¬M? +?O- i`B M F
 G•K G¢+ `®i +K+ +kM; i?´v ¢QÊ+ `´i M?B m óæ¢B M?•M p"iô i`QM; i?¬M?- M?QM;
 h?-M i K i`¼M; i?B M- +! i? ¢¢i iÊB +´T #"+ aÆ o` h?-M +kM; +?d +! #®M M;QìB
 "ÎB p"v +kM; +! i? i?´v ¢QÊ+- h?-M *aM? i,M; H M H" +?mv M F?¡ F?,M +Ð M"Q- #
 +?d +! K°i aÆ o` h?-M i¼ i`M5 æQÆM; M?B M- ¢•v +kM; H" pb +´T #"+ L;mv i
 h?¬M? [m€ i?´T- M m ¢B h?QÊM; L;mv M h?¬M? +O h`mM; L;mv M h?-M hª o,M h`
 o` h?-M F?„T MÆB i` M ¢´i- Qi M?´i b) F?¬M; ;B®M; i`QÊ+ K„i i? HQÆM; M?Q p"v
 *kM; +! i? i`QM; L;mv i Zm M; h?¬M? +ÁM +! aÆ o` h?-M F?€+- +?d H" F?¬M; +
 tm´i ?B M K" i?¬BX
 hWM; h?-M Zm®+ +O h?-M oQÆM; ¢ m H" p¬ +MM; +QìM; ¢¢B- ¢¢B HQÊM; #BM
 i?` i`M M?Ä i`QM; M°B #° h?-M Zm®+ H°` /` i?QìM; ?Q F?¬M;- `´i F?¡ ibK` + Q
 _QÊm ¢ M b v bQ ?¬M bU+O - G¢B hmv i .mM; +kM; #` M?´+ H M K°i H-M M[X
 G¢B hQÆM; h?¬M? pm®i +?ÁK `•m M;„M M;OM /QÈB ?¬K KdK +QìB- [m v ¢-m ?QÈ
 @ hmv i .mM;- # p` im´M FB i M"v- M;QÆB w ¢`M? +?¼M M;QìB M"Q H`K +?²M;\
 G¢B hmv i .mM; ¢½ iQM? i`QÊ+ F„ +¬M;- ¢SM; M;QìB H M i`QÊ+ ?QÈM; # p` i`Q
 M¡B,
 @ hmv i .mM; +! i? ¢QÊ+ # p` i? ?mvM? v m K M i?U+ H" ?´ i? M5 L?QM; hmv i
 H¢B F?¬M; i? ¢²M; i?ìB ?S +?Q # p` i? ?mvM?- pb F?¬M; ªM? ?QîM; ?Á F?Q- h
 pä +?¼M` 5
 E?¬M; i? iQîM; ¢QÊ+ i?B m M[M?bM M?Q ¢B m M;Q M"v +ÁM`´i #B i M¡B +?mv
 F?¬M; ;B®M; M;?´+? ?Q¬M? FB m M[M?Q i`QÊ+ FB +?9i M"QX
 @ h?-M ;BÈB H´v pä pB i¬M- Hm" M pä +?¼M` - F?¬M; i F?¬M; i 5
 GQm E?m H" +€B i?S M?´i ¢€T SM;- +ÁM ?QÈM; p oQÆM; "bM?- L K *mM; >¢Q iU
 @ æ-m iB M M¡B i`QÊ+- iB m #®B ¢€M? M? m- ¢¢B M?•M F?¬M; ¢QÊ+ M?9M; i v-
 iY M?¬ +O i ¢€M? i?ªK `²B H¢B H´v HÈM ?B T M?Ä5
 oQÆM; "bM? +MM; L K *mM; >¢Q ¢ m +QìB ? ?ª- M? Q M? Q M¡B +?ŠM; #B i ?QA
 +kM; F?¬M; i`€M? F?ÄB + Q ?SM; [m€ bÈKX
 L?QM; G¢B hmv i .mM; H¢B +QìB +QìB- iB T iK+ M¡B,
 @ " p` i? ?mvM? F?¬M; +-M tmM; ¢°i pki` M;- hmv i .mM; +! K°i iMv iMM;- i?m°+
 +-M; T?m- K†+ F # p` i? ?mvM? H" iU KbM? ¢°M; i?O- ? v H" KìB M;QìB i? v ?¶
 ?„M- H" T?m [m•M +O hmv i .mM;5
 L`M; +?d M;¡M i v- €M? K„i K¼B M;QìB H"TiS+ i?2Q ¢-m M;¡M i v +O M`M; i?´v ¢
 G•K G¢+ ¢ M; ,M`´i M;QM H`M?- ?„M ¢SM; +ª #m´B- H-M M"v ¢² ,M i?"i H" H`K ¢Q
 M?Q ?´ ¢¡B ;B®M; M?Q [m, +? i ¢¡B ¢-m i? BX .MM; i•K iQM? im /QÐM; +O G•K G¢
 h?-M ;BÈB +?d p"Q +€B KkB +O ?„M K„M; +?YB +kM; KÆ iQîM; / Q ¢°M; #ªM i•K
 K„i M?bM +?^K +?^K [m - M?QM; ?„M H¢B F?¬M; ¢ w iB T iK+ ,M m®M; i?ª +Y X
 h´i +ª K¼B M;QìB +ªK i?´v +Y ¢°M; H-M M"v +O G¢B hmv i .mM; H" +® w T?¡M; i?
 +?d +! HU+ HQÊM; L;Kv h?-M L?` i`¼M; i?B M- Î L;mv i Zm M; h?¬M? +kM; F?¬M
 L?Q p"v- GQm- oQÆM;- L K *mM; Km®M i` M? ;B¬M? +kM; F?¬M; T?ªB H" ¢ª #¢B
 +QÈT ¢QÊ+ +Æ ?°B tm´i i?O ¢-m iB MX

@ *€+ p`i?9+i?9+ #€ #€- +?d H` ç€M? M? m +kM; F?¬M; +| w iS- F?¬M; #^M; K¼B
 \

G¢B hmv i .mM; M?bM M?Q F?l /¢B M|B- `ä `M; `i +| p i? M? i?m-M HW ;¢i M;
 +O æQìM; æB KX

@ æ9M; ç9M; ç9M; - +Æ ?°B i®i M?Q p"v b Q +| i? F?¬M; ç€M? #¢+5

GQm E?m H` +€B i?S M?'i ?QîM; SM;X

@ h?m +QB M?Q H` iB M çQ ?¢ H 5

oQÆM; "bM? +MM; L K *mM; >¢Q HB +K„i M?bM HšM M? m- ç m H` ;"i ç-m ç€T SM
 G¢+ +kM; +?d +| HU+ HQÊM; L;Kv h?¬M L?` i`¼M; i?B M- +QB M?Q H` M„K ;B[T
 L?` i`¼M; i?B M- +,M #^M F?¬M; +QB H` + Q i?O- ç®B i?O +?•M +?QM? ;¬M F +?

"¼M ?„M ç½ /€K K M; M?B iY iÈB +¬m i?•M- iU M?B M +kM; ç½ bÈK HQìM; i`QÊ+
 p"v- ?€ +| i? F?¬M; ? +?m~M #` \

æ€M? #¢+ i?b ç€M? #¢+- F?¬M; bÊ5

@ •M- ç•v H` \*?m G M L;¼+ [m^a- h?¬M Zm^a i?Ov i?m°+ iQM?- +| i? i`Ê ;B9T L;Kv
 oQÆM; "bM? ç-m iB M H'v ` K°i p"i- ç| H` K°i [m^a i`€B +•v K`m çÄ i?„K- M?Q i?Ov
 /QÊB €M? K†i i`lB +?B m tm®M; T?^M t¢ ` b„+ i?€B K„ H X

S?^B #B i iQ`M #° h?¬M ;BÈB h?¬M HBM? i®B ç H` >Q h?¬M +MM; L;Kv h?¬M- K
 L;Kv h?¬M +?B K ç b®- i`,K bQ K°i ç| H` i®B i?B m M?'i5 J` Km®M iB M p`Q aÆ
 HoM? M;° T?€T i„+- *?m G M L;¼+ [m^a M`v ç®B pÈB >Q h?¬M +| i? M|B H` F?¬M
 ç®B pÈB L;Kv h?¬M K` M|B H¢B imv i ç®B +?Q #^Q5

@ o"v #^M i¼ +kM; iÈB ?B M +€B t'm5

L K *mM; >¢Q i?Á i v Kî ` - i`QM; HÁM; #`M i v +kM; M?B m K°i FB M [m-M €Q KÁ

@ æ•v H` iÆ +O hmv i .U+ h?B M / i i?`M? ç² T?ÁM; M;U- ç®B pÈB HÊB F?Q i`M i?
 +U M?'i ç`M?X

h?¬M F?Q +kM; F?¬M; T?^B / çQÊ+ M?Q p"v- ?ÆM M[pb K°i ç€M? +m°+ M?Q M
 K` M|B- p"v #¼M ?¼ i?"i H` F?l `²BX hmv *?m G M L;¼+ [m^a +MM; hmv i .U+ h?B M
 [mw- M?QM; ç®B pÈB aÆ o` h?¬M K` M|B +kM; +?d H` M?Q i? K` i?¬BX

@ > B i M ? T ?ÁB5

GQm E?m F?¬M; ? +® F} K` Kî KB M; +?•K +?¼+ M|B- ?„M M;QìB M`v H` M? M?
 KB M; i?®B F?¬M; #B i ç½ ç„+ i°B # Q M?B m M;QìBX

@ ?- GQm ?mvM? H¢B w ç`M? +-K +€B ;b ` \

L K *mM; >¢Q +MM; ?„M +kM; F?¬M; #B i +| # Q M?B m M,K ;B Q ibM?- iU M?B M
 M;QÊ+ H¢B +kM; F?¬M; +| iS+ ;B"MX

GQm E?m +QìB ? ? - i v Kî ` - H'v ` K°i i^M; ç€X

*€B M`v +MM; # M M;Q`B iMv iB M M?†i çQÊ+ h?¢+? æ¬m F?¬M; b B #B i H„KX æ
 T?^B çQÊ+ K°i p` aÆ o` h?¬M +¬K î i`QM; i v- K¼B M;QìB +kM; +?Q ``M; +€B M`v

@ •M- h?¬M h?¢+? \

" M;QìB G¢B hQÆM; h?`M? ç²M; i?lB +QM K„i b€M; M;lB- M? Q M? Q ç2K i?¬M i
 Zm^a M?B M- i?¬M i?S+ KÈB çKM; T?^B i¬M; M;Q`B ç½ #` M? M?`M; #„M i`î p - +,M
 p`Q i`QM; ç|X æ•v H` ç†+ çB K +O h?¬M h?¢+? - K` M m h?¬M h?¢+? ç½ #` Kî [m
 i` M; M?Q i? M`Q ç m F?| +| F?^M,M; ç2K # M;Q`B i?¢+? K°i H¬M M[# Q p•v H¢
 iB M p`QX

RyjdX *?QÆM; Ry9d, B hÈB h`QÈ+X URV

@ GQm ?mvM?- M;QÆB ç•v +?QM? H` `ÆB tm®M; i`¼M; #ªM ?5 h-M; ç€ +O F?Q
i`B m M,K H`+? bY i`Î H M- M m i`QM; ç! +! h?-M iBM? K` M!B- p"v +?'i +?S T?€
?! çQÊ+ iQÆM; çQÆM; ?Q`M i?B M`²B5

oQÆM; "bM? +kM; ç°M; /mM; M!B ` X

@ > ? - #Ä` K°i M;`M F?®B ?¢ T?~K h?-M iBM? Km p - Km®M i?Y t2K p" M K v5

GQm E?m M!B ` X

L K *mM; >¢Q M?QÈM; K`v M!B,

@ GQm ?mvM? tm'i` F?®B h?-M h?¢+? M`v H`K iB M ç†i +QÊ+- +?9M; i +kM; +?
+QÊ+ `²B5

hmv i .U + h?B M iÆ +MM; *?m G M L;¼+ [mª; B€ i` `i®B ç H` ? B # F?®B ?¢ T?~K
K°i M,K #´M; H°+ +O aÆ o` h?-M- +MM; h?-M h?¢+? ;B€ i` `K°i M;`M ?¢ T?~K h?

@ æQÊ+ `²B- çQÊ+ `²B5

GQm E?m F?Q€i i v €QX

@ hmv F?®B h?-M h?¢+? M`v H`+? bY ç½ H•m- M?QM; i`QM; ç! +! h?-M iBM? ? v
i?¢+? +?QM F?¬M; X *€B M`v +O i M!B F?¬M; +?WM; H`i`¬B i?2Q /ÁM; MQÊ+5 *
+„i` i?QÈM; T?~K i?"K +?Q +U+ T?~K h?-M iBM?- p"v ;B€ i` `F?¬M; i? ç€M? ;B
ç®M; / ç€- H¢B bQ pÈB h?¢+? æ-m /QÈB +?•M +?9M; i +ÁM F?€+ b Q5

L?QM; K°i +•m F iB T H¢B H° ` M;Q`B +€+? M;?o +?•M i?"i +O ?„M,

@ >ÆM M[- /M b Q +QM +O i H`i?"M; ç`M? `²B- Km®M i?"M; +€+ M;QÆB K°i M;
F?¬M; +MM; i /®+ bS+ HB m K¢M; KÈB H¢\

J¼B M;Q!B F?¬M; F?ÄB KdK +Q!B- i?^M; M`v i?"i bU H`i`¬M ç-v iU iBM ?X

G¢B hmv i .mM; i?®B HmB ç M # M +¢M? T?K i?•M M!B,

@ S?K i?•M- M;QÆB +kM; +-K iB M ç†i +QÊ+ çB ` ?5

G¢B hQÆM; h?"M? F?¬M; F?ÄB i`WM; K„i HB + M?bM M`M;- i`€+? K„M;;

@ E?¬M; çQÊ+ ~m iª5

æ•v H` +?Q M`M; +?¼M i - i`QM; h K ;B F?ŠM; ç`M? T?ªB +! K°i M?"i`´ ? i i`B M,M
+ÁM ?¢ iB M ç†i +QÊ+ K` M!B F?¬M; T?ªB i?m +?„+ b Q\ J` M m ?„M i?„M; p"v i
`²B- +?ŠM; T?ªB H` M!B h K ;B F?¬M; +! K°i M?" M`Q +! i? H`v /•m b Q\

*€B M`v G¢B hmv i .mM; F?¬M; T?ªB ~m iª H¢B H` +€B ;b\

@ *? - +?

G¢B hmv i .mM; H`K MkM; H MX

@ >ªQ ?ªQ ?ªQ5

G¢B hQÆM; h?"M? `i M? M? ç½ #` +m®M H`v i?Ä ?B TX

@ *QM ;€B HÈM F?¬M; /MM; çQÊ+- +ÁM Km®M pÆ pûi i`B bªM +O +? M;QÆB5

>„M i?Î /`B- +?d +?Q H` G¢B hmv i .mM; ç½ +QB i`¼M; +€B M`Q- T?ªB ;B9T H`v T
M?" H½Q iYX

@ "ªM i¼ ç€M? #¢+ K°i +€B M;¼+ #°B- imv F?¬M; T?ªB p"i ;b i®i- M?QM; +| T?QM i„+ - +| i? M; ,M H¢B # HQÊi +¬M; FQ+? +O + 'T #"+ aÆ o` h?¬M5

G¢B hQÆM; h?"M? iW i`QM; HÁM; H'v ` K°i F?®B M;¼+ #°B- +QìB ç†i î i` M #`M

" M;QìB GQm E?m ç²M; i?ìB H° ` p pmB KWM; - €M? K„i M?bM p T?Q F?®B M;

S?ªB #B i +?d p M p M +| i?¬M F?Q KÈB +| i? T?QM; 'M T?€T i„+ +?B HU+ - F?®B i?¬M F?Q- M?QM; +| i? T?€i ` # ç¢Q T?€T i„+ +?B HU+ +?®M; +U +¬M; FQ+? + +| i? MìB H` +U+ T?~K T?ÁM; M;U `²B5

"¼M ?„M iU M?B M F?¬M; +¬M- M?QM; K¶B M;QìB #¼M ?„M ç m +| +QM M®B /äB p"v K` MìB- p"v i?b i?"i H` M?B m ?ÆM K°i +€B K¢M;5

æWM; iQîM; `^M; +?d +| i? T?ÁM; M;U aÆ o` h?¬M +¬M; FQ+? F?¬M; +| +€B ;b F i`QM; iQ`M #° æ¢B G h?¬M Zm®+ +| # Q M?B m aÆ o` h?¬M\ "bM? [m•M tm®M; i? h?"M? +kM; F?¬M; [m€ #®M M,K +€B5

GQ¢B ç² p"i +| i? #ªQ p i€M? K¢M; M`v H` ?Q`M iQ`M F?¬M; i? /MM; ;B€ +ª ç M

" M;QìB GQm E?m M;QÊ+ H¢B +kM; F?¬M; +| +€B ;b F?¬M; +| w iS- #îB pbi?2Q H` G¢B hQÆM; h?"M? çQ +?Q +QM ` iQÆM; H B H ;†T K†i- p"v H¢B [mw i`¼M; - HQm F?¬M; ç M`m°M; M;QìB M;Q`B5

@ æ½ M?Q p-v- p"v i?b #„i ç-m 5

GQm E?m iQM? ibM? ;'T M?'iX

@ *?"K ç½- h K ;B +?9M; i B #„i ç-m i`QÊ+ \

L K *mM; >¢Q H"TiS+ +?2M HìB MìB- ?B M M?B M K'm +?®i Km®M F i i?"M? +?m T?ªB çª #¢B G•K G¢+- K` H` B +| i? H` M;QìB ç-m iB M tm`i i?OX

@ *¬M; #bM? ç ç¢i çQÊ+ KK+ çQ+?- `9i i?,K5

oQÆM; "bM? MìB ` X

@ E?¬M; çQÊ+- p"v ç®B pÈB +QM +O i F?¬M; +¬M; #bM?5

GQm E?m H"TiS+ i`WM; K„iX

@ *QM +O i i?U+ HU+ K¢M? M?'i- ? B i?^M; M?½B +QM M?" +€+ M;QÆB +°M; +M ç®B i?O +O ?„MX _9i i?,K b Q çQÊ+ \

hmv ç½ i?"M? i?ìB [m2M KB M; +O ?„M i?®B- M?QM; î i`QÊ+ K†i #` M;QìB i H`K i? - oQÆM; "bM? +MM; L K \*mM; >¢Q pšM H` i`QM; M°B i•K `i F?¬M; i?QªB K€BX

@ h`QM; i v #ªM i¼ +| # F?®B h?¬M iBM?- i?2Q i?S iU H` K`m t M? / i`ìB- K`m ;B +€+ M;QÆB B +| i? #„i çQÊ+ K`m t M? / i`ìB H` +€B i?S M?'i- K`m t M? H€i? M?Q i? M`Q\

G¢B hQÆM; h?"M? çB ` ?Q` ;BªBX

@ æQÊ+5

E iW çì- çQ¢i #`B / M? H` +?mv M ibM? +O H½Q iY- K` pä ç`B i?b `ÆB tm®M; i` iY #BM?- h?¬M ;BÈB +m®B +MM; pšM H` t2K B M„K ç'K HÈM M?'i5

" M;QìB GQm E?m ç²M; i?ìB ç€T SM; tm®M;X

G¢B hQÆM; h?"M? KdK +QìB- ç2K i v T?ªB Kî ` - i`QM; i v H` # F?®B h?¬M iBM F?) [m€i K°i iB M;- ç2K # F?®B h?¬M iBM? M; v M; „M MûK H M F?¬M; i`mM;- ;B® [m - M? M? p¬ +MM;X

*MM; i`QM; M?€v K„i- # M; Q`B GQm E?m ç²M; i?`B #„M H M- ?QÈM; h?–M iBM? KK+iB m ç M?'i+O #¼M ?„M iU M?B M H`HBM? i?¢+? K`m t M? / i`B- HšM M? ç”T #|M; X

GU+ HQÊM; +MM; T?€T i„+ +O +’T #”+ aÆ o` h?–M p +?¢K- ç +?Q i` M F?¬M; L M?Q T?|M; H M T?€Q ?Q - #MM; H M p–M; b€M; p¬+MM; b€M; +?|BX

sPI II55 sPI II55 sPI II55

:–M F K’v +€B i?`B ;B M ?¬ ?’T çB [m - # M; Q`B M`v +Æ ?² ç²M; i?`B `ÆB tm®M; M„K i?”i +?†i- M?QM; +?d +–M t2K #B m H° i` M K†i #¼M ?„M H`+| i? #B i B H`

E?m¬M K†i+O GQm E?m H`i?®B ?„+ - Hm”M +?B M HU+ ?„M F?¬M; FûK oQÆM; M`Q- M?QM; ? B i M F?®M FB T M`v `ä `”M; HB M i?O ç®B T?| ?„M- çQ ?„M +?2M

E?¬M; +| #B M T?€T- B #ªQ KB M; ?„M i?®B- #bM? i?Q`M; ç„+ i°B M?B m M; Q`B

@ h®i `²B- i`bM? iU ç½ t€+ ç`M?- #„i ç–m i, i?Q 5

G¢B hQÆM; h?“M? M|B ` X

E€i?“i i’i +ª K¼B M; Q`B +ªK i?’v i?B ç’m F iB T H`F?¬M; +–M M?bM- G•K G¢+ KÈ i?B M- +?Q /M M„K ;B[T?€T i„+ +?B HU+ +kM; i?U+ HU+ +| ?¢M- H`+K+ /B M i’i #

@ G•K G¢+ - iQÆM; H B +O #’M iB m i?Q iQ`M #° M?`p`Q M; QÆB5

G¢B hmv i .mM; ç½ +?¢v iÈB M|B ` X

G•K G¢+ KdK +Q`B M|B,

@ *?¶ i®i i Km®M K°i MY 5

@ *€B ;b\

G¢B hmv i .mM; i?B m +?9i M[M?ªv /UM; H MX

@ hB M ç†i +QÊ+ H`i? K p`Q ç’v- M|B `ä M; QÆB Km®M +?QM? KbM? HÊB M?m” KB M; +O i - M|B F?¬M; +?WM; çÊB +?9i M[ i +?d T?€i ?mv ` # i?“M? i?U+ HU

G•K G¢+ +Q`B M|BX

@ L; QÆB i M ?¶M çªM M`v5

G¢B hmv i .mM; M; ?B M `,M; M; ?B M HÊBX

@ h /M b Q +kM; H`F?¬M; b Q +ª- +kM; F?¬M; T?ªB i H”T ;B çbM?5

G•K G¢+ ? B i v K°i [m€M- K°i #° HÊM +? i F?¬M; bÊ MQÈ+ b¬BX

Ryj3X *?QÆM; Ry93, B hÈB h`QÈ+X UkV

@ L; QÆB M?È F„ +?Q i 5

L; |M i v +O G¢B hmv i .mM; çMM; çMM; `mM; ç°M; X

@ h®i- +?d +| i? +?Q M; QÆB K°i FB M5

@ h ç•v çQÊ+ +?¼M i`QÈ+5

G•K G¢+ FB M i`bX

@ h M ? T ?ÁB- H–M M`v +QB M?Q b® M; QÆB ;†T K v5

GϕB hmv i .mM; /"K +?•MX

G•K Gϕ+ +QìB ?„+ ?„+- i`QÊ+ FB î# M i`QM; QÊ+ ϕ`M? +O #¼M ?„M- +kM; F?¬
ϕ†i +QÊ+ - ?B M iϕB GϕB hmv i .mM; MìB `ä +ÁM T?ªB KQÊM ?„M HÊB M?m" M K°i .
F +?d H` K°i F?®B h?¬M iBM?5

æ9M; p"v- ? B i?€M; HÊB M?m" M K°i F?®B h?¬M iBM? ϕQÊ+ +?Q H` M? M? ϕ M +U
ϕQÊ+ +ÁM M? M?5 L?QM; bQ pÈB p`B KìM iB M ϕ†i +QÊ+ FB - HϕB Qi iÈB +U+ ϕ
F?ª M,M; ϕ +?Q GϕB hmv i .mM; HÊB M?m" M M?B m M?Q p"vX

>„M F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K K` ϕB ϕ M ;B[ ϕ'i i`®M; +QìB MìB,

@ hϕB ?ϕ G•K Gϕ+ - ?B M iϕB ϕϕB #B m GϕB ϕϕB iB m i?Q tm'i +?B M5 ob T?K i`€
iQ`M HU+ SM; T?ì- +?Q M M FQM? tBM +€+ p` ϕWM; +?d i`Q+?5

L;?2 ?„M MìB M?Q p"v- i'i +ª K¼B M; QìB H` +QìB ? ? - ϕQÆM; M?B M ?B M iϕB +
G•K Gϕ+ b) K M; ϕ M ;B€Q ?m'M +ª ϕìB F?ì [m M +?Q # i M tmB t Q FB 5

"îB pb oQÆM; "bM? +?¼M ϕ M h?¬M iBM? K`m t M? / i`ìB- +€B i?S M? 'i iÈB F?B
+?QM? H` M?B iY oQÆM; >B M o,M +O ?„M- ?„M H` K°i i? M? MB M M? im'M- /€M
K'i iQ HÊM- i` M i?•M +?d H` K°i FB M €Q M; „M- H° ` ? B +€M? i v +QìM; i`€M; - +

@ s2K T?•M HQÊM; M; QÆB H` iMv iMM; +O GϕB iB m i?Q- i b) ?ϕ i?O HQm iB M?

oQÆM; >B M o,M T?B i?QìM; M; ϕQ F?Q MìBX

"'i [m€ ?„M t€+ i?U+ +kM; +ì HU+ HQÊM; M?Q p"v- HU+ HQÊM; ϕ½ ϕϕi ϕ M L; Kv h
F€- K` iBM iQìM; î /QÈB K°i aÆ o` h?¬M /ϕv /¶- ?„M î T?€T i„+ HoM? M; ° +kM; b) F

@ JìB5

G•K Gϕ+ +?ŠM; Km®M MìB M?ªK- K°i i v ϕQ tm®M; X

@ >W- F?¬M; #B i i®i t'm5

oQÆM; >B M o,M HϕM? HMM; K` ?W K°i iB M; - ϕ®B pÈB i?€B ϕ° F?¬M; #B i +ªK A
i?QìM; #'i K½M- ?„M ? B ϕ'K M„K +?†i- +Æ #„T i`QÆM; H M- ?mv i /`+? +?ªv KϕM
¬K M?Q H` `²M; M; •K >´ E?B mX

@ h`QM; pÁM; # +?B m- b) H`K +?Q M; QÆB +9B ϕ¬m M? "M i?m 5

>„M i?ûi /`B K°i iB M; - /QÈB +?•M #„M ` - ϕ½ M?Q iB +?ÈT ?QÈM; G•K Gϕ+ M?`
i?ŠM; Q M? M; U+ G•K Gϕ+ X

" 5

G•K Gϕ+ ϕ²M; /ϕM; K°i [mv M ϕìM +?`Q- +MM; ϕ®B T?QÆM; HB m KϕM; K°i +€B- î
+m®M ϕ°M; - ? B M; QìB M? Q M? Q HmB ` T?Q b m K°i #QÊ+X

@ •M\

oQÆM; >B M o,M H° ` K°i pÁM; /` b„+- imv ?„M #B m ?B M ` t2K i?QìM; G•K Gϕ+
p" M /KM; HU+ HQÊM; bB m pB i +ªM? ;BÈB ϕ®B T?QÆM; - F?¬M; M; ?o iÈB +ÁM H

hB m iY M`v ?ŠM H` >Q h?¬M- +?d +ì p" M /KM; T?€T i„+ KÈB +ì i? ϕ M #M +? M?

L?QM; F?¬M; b Q- ?„M +kM; F?¬M; T?ªB L; Kv h?¬M i K i`¼M; i?B M- K` H` >Q h?
i?"i; B€i?"i- ?„M MìB i`QM; pÁM; # +?B m Km®M Q M? i`î KbM? G•K Gϕ+ - M?Q p"
i?S iQ KÈB H`K +?Q ϕ®B T?QÆM; M; ½ tm®M; 5

>¬5

oQÆM; >B M o,M F?) pšv i v T?ªB- i`QM; i v H` T iS+ M?B m ?ÆM K°i i? M? i`QìM;
?„M #'K FB K [mv i- i?¬M b„+ i`î M M M; ?B K M; ?` H MX

>„M+U+iBM?i?¬M;FBK-+€BM˝vKÈB+|i?T?€i?mv`+?B MHU+K¢M?M?'i+
çM;/MM;imvF?¬M;T?ªB+'T#"+i?¬MF?Q-p®MH'vi`bM?ç°b„+ #ûM K˝M|B-M
i? i¢Qi?˝M?mv?B T5

@ æB5

>„MF?) [m€iK°iiB M;- i`QìM;FBK ç•K` - K°iFBK?| +?QM-i?2QiWM;T?QÆ
iÈB G•K G¢+X

•M?K„i+O G•K G¢+ b€M;M;ìB-imv# Mi`QM;*YmEBKM˝v+|i€KFBKH˝#B
[m EBK? T?€Ti„+i?U+?| - HU+ b€ii?QÆM;+MM; #ªMi?•Mi?U+FBKF?¬M;
HQ¢Bp˝M/KM;`ii?•KªQç®BpÈBEBK? T?€Ti„+5

Gw ;BªBT?€Ti„+ +MM;p˝M/KM;T?€Ti„+- ç•vH˝? BpB +F?€+ M? m5

Íi`MT?€Ti„+ HoM?M;°- G•K G¢+ ç¢iç Mi`bM?ç°`i+ Q-M?QM;#ÎBpb?„M+
HBM?KÈB+?d p MpM+| # i?€M;i?ìB;B M-Km®MM|B ç½+|i? ç2KT?€Ti„+H
p˝v?Q˝MiQ˝MH˝F?¬M;i? M˝Q5

S?QÆM;i?S++¬M;FQ+?+O oQÆM;>B Mo,M- +?Q G•K G¢+ K°iHQ¢BM?„+M?

S?€Ti„+ +MM;HU+HQÊM;- +?QiÈB#•v;BìH˝F?¬M;tmM;ç°i-i?“K+?QT?€Ti„+
HQÊM;5

LmM?QG•K G¢+ +?dH˝L;Kv h?¬ML?`i`¼M;i?B M-M?Qp˝v?„M;†TçQÊ+ +¬M
iMi€+5 "ÎBpb*YmEBKM˝vFBKF BK ç miQÆM;çQÆM;pÈB#`K°ih?¬MHBM
çBmF?B M-/MM;K°iç`+? +?QM-çWM;M|BFûKK°iiB m+ªM? ;BÈB-/MH˝+ªM
+?¢vi`®B+? i5

*?B Mh?B M [mv i+|i? ç2KHU+HQÊM;i,M;T?9+KQìBH,KH¬M-iWwM˝Qç|ç
pÈB#B MªQi?˝M?KQìBH,K [mv M- ç•v+kM;H˝i? ?B M+O p˝M/KM;T?€Ti„+X

*?QM M-T?€Ti„+KÈBH˝+ÆbÎ+O h?¬M;BÈB-M„K;B[T?€Ti„+- i?“K+?Q+|i?
HBM?T?|M;ç¢B;`Ti`,KH¬M-K°iM;?bMH¬M5

G•K G¢+ i?YK¬T?ÄM;p˝M/KM;T?€Ti„+ +O ç®BT?QÆM;- Î# Mi`QM;K°i [mv
[mv MªM? +?ÈTç°M;- ?„MF?¬M;+?dKm®MT?€i?mvEBK? T?€Ti„+ +SM;`„Mp
ç'K?mvM?|` - ç¢iiÈB?B m [mªM?QoQÆM;>B Mo,MK°iFBK?| +?QMX

æBM?5 æBM?5 æBM?5

G•K G¢+ ` [mv MM?QKQ - M;„M+ªMH'v oQÆM;>B Mo,M+¬M;FQ+?- M?QM;ç
F?¬M;+|F?ªM,M;M;„MiQ˝M#°*YmEBK- +?QMFBKT?ªM;T?'iFBKF BK H˝
i`MM;QìBG•K G¢+ +?ûK`KM;H'v- ?„MH˝TiS+ QiM?'i#` +?ûKK'vi`,KFBK5

˝i [m€-EBK? T?€Ti„+ ?°i?•M- +ªM;QìB?„M ç m?| i?˝M?K°iKªM?FBKªM?-
i|2HM ç¢Qç¢Q >Ä hBM?- `ä`˝M;F?¬M;+|K°iFBK+|i? #`i?QÆM;?„MX

hmv G•K G¢+ i?Q¢iM?bM?Q˝MiQ˝M`ÆBp˝Q?¢T?QM;- #`M;QìB+?ûKp˝QF?
M?QM;K˝i?vK°iK˝MM?Qp˝vF?¬M;M;QìBM˝QF?¬M;i`QM;M°Bi•Ki?-KFm

æ•v+?QM?H˝#`K°ii? M?FBKb„+ #ûMçB M+m²M;+?ûK ?5

E?¬M;- F?¬M;M`° @•%\$°Ð° ?QMP@°+O'vK°iK˝M -M

h?•M ?bM? ?„M +?ÈT ç°M;- M„K ç'K v M;mv M Q M? FQ+?- M?QM; i•K iQ iQ“M #°
[mv M °M? M?Q i? M“QX

L m H“ [mv M °M? M“v +| i? M;QM; iK K“ M|B- +€B M“v F€i?“i+MM; *?B M h?B M
F?€+ M?QM; F i [m° H¢B ;B®M;- +?d H“ F?¬M; #B i? B +€B M“v +| i? ç²M; i?ÌB i€
mv HU+ M“v b) `i ç€M; bÊ5

@ hB m iY- M;QÆB +ÁM Km®M i`®M ç M H9+ M“Q5

oQÆM; >B M o,M b„T M´B çB M `²B- +MM; K°i ;B ?Ä +°M? ;BÈB bQ pÈB KbM? i
M?Q p“v- ?B M i¢B ?„M +?Q /M i?„M; +kM; H“ i` M K†i F?¬M; €M? b€M;5

hmv G•K G¢+ Î F?¬M; ;B M T?€T i„+ +| HoM? M;° `i K¢M?- M?QM; ?„M i?„M; Î +°M
T?ÁM; M;U H“ /Q t“BX o€M M“v +“M; H“ ;B^M; +Q- b„+ K†i +O ?„M H¢B +“M; F?|
i M ;B ?Ä F?€+ +QÌB i?“M? +€B /¢M; ;b `²BX

E€i?“i- G•K G¢+ ç€M? #¢B oQÆM; >B M o,M `i çÆM ;B°M- H¶ ç2M T?€T i„+ pW
i`Î tm®M; ç m +?d +| K°i +€B F i [m° #` ?„M p¬ ibM? çm´B ;B i5

L?QM; #Q K“i ?„M +| i? bY /KM; H¶ ç2M T?€T i„+ K°i F?B iB i H°- M?Q p“v ?„M
çQÌM; , #` M;QÌB KÌB +?“Q- ?Q†+ #` M;QÌB çm´B ;B i5

E?¬M; +| K°i h?¬M oQÆM; M“Q b) M;mv M w +?SM; FB M K°i h?¬M HBM? +| i? ç
p“v #|T +? i?„M i`QM; i`SM; MQÊ+ iU M?B M H“ HU +?¼M i®i M?“i5 h?2Q #¼M
h?QÊM; h?B M i?¬M M„K ;B[H¶ ç2M T?€T i„+ ç m H“ K°i çQÌM; M9B i?•v #B M K€
iU M?B M i`Î i?“M? i²M i¢B F?BM? i?QÌM; i?B M ?¢- çO ç +?Q h?¬M oQÆM; M?Q

L?QM; +| M?B m M;QÌB ?ÆM H¢B pšM H¢+ i`QM; [m€ i`bM? T?€i i`B MX

*?Q M M- F?¬M; T?°B p¢M #'i ç„+ /o G•K G¢+ H“ b) F?¬M; p“M /KM; H¶ ç2M T?€T
/KM; i“M HU+ F?¬M; HQm M;QÌB b®M;- ?„M ?B M i¢B +,M +Æ [m€ M?Ä #û- i?“i b
çm´B ;B i5

*?ŠM; M?[M; H¶ ç2M T?€T i„+ F?¬M; i? bY /KM;- /M H“ hY ædM? +kM; F?¬M; /MM

>¢ ;BÈB F?¬M; +| # Q M?B m M;QÌB #B i M?bM ?“M; t`M- +?Q /M H“ pšM i?¬M +k
i?¬M F?Q i´M ?¢B #bM? i?QÌM;- M?QM; Î h?¬M ;BÈB H¢B #'i ç²M;- H½Q ¬ [mv b®
F - F?| #°Q iQ“M F?¬M; +| M;QÌB ç½ iWM; i?'v [m hY ædM?5

hY ædM? imv i ç®B H“ *?O i?¬M F?Q- ?ÆM M[+ÁM H“ pQÆM; ;B° # M i`QM; *?C
#®M +?•M p¢+ i`'M €T #®M *'K iU ç m H“ T?€T i„+ +?Q + Q +'T #“+ h?¬M oQÆM;-
M;Q“B K“ M|B- p“v i'i +° h?¬M HBM? ç m Km®M i`mv b€i ?„M5

h?¬M HBM? M“Q F?¬M; Km®M i`Î i?“M? h?¬M oQÆM;- i?“M? H“T h?¬M Zm®+ i`Î i?
i?B M ç` \ J“ ?B M i¢B hY ædM? i`'M €T H'v #®M ç¢Q T?€T i„+ +?Q + Q- +€B M“v
HBM? M“Q +kM; `K+ ``+?- i?“K +?Q M; v +° h?¬M oQÆM; +kM; b) ç°M; i•K- M m +|
M„K ;B[M,K ç¢Q T?€T i„+ +?Q + Q- p“v b) i?“M? i?¬M i`mM; +?B i?¬M- oQÆM; i`r

“i [m€- Km®M ç° #¢B K°i ç®B i?O +?d + Q ?ÆM K°i iB m +°M? ;BÈB- G•K G¢+ +ÁM
i„+ - hY ædM?5

h`QM; HÁM; +O ?„M H†M; v M M;?o ç M *?B M h?B M [mv i°Q /B m- H¢B ç2K M
?ÊT H¢B- Î # M i`QM; K°i [mv M Q M? ` - ? B KQÆB H,K ç¢Q [mv M °M? H“T HQ
i?€B +U+ F?¬M; ´M ç`M?X

@ E?¬M; i? M“Q5

GQm E?m ?€ KB M;- ç½ H“ i?b i?“Q M|BX

@ E M“v [m€ v m M;?B i5

L K *mM; >¢Q i?“M i`¼M; ;"i ç-mX

@ s€+ i?U+ M?Q i? 5

GϕB hQÆM; h?`M? i?Î` K°i?ÆB i?"i /`B- i`QM; €M? K„i +|`mM; ϕ°M; H„+ HQ M;
GQm E?m +ÁM +?Q`^M; G•K Gϕ+ H` æϕB iQÊM; i•K T?9+ ?„M bÊK #²B /QÐM;- M
+,M #ªM F?¬M; +| M?bM i?'v G•K Gϕ+5

hB m iY v m M;?B i M`v M[ M?B +O KbM? ϕ M i°i +MM; H` iW ϕ•m H'v ϕ M\
«M;5

G•K Gϕ+ HϕB Q M? K°i [mv M- M;mv M #ªM ? B KQÆB H,K ϕϕQ [mv MªM? F?¬M;
E?¬M; T?ªB ?„M ÎEBK ? T?€T i„+ HoM? M;°`9i HmB`²B- K` H` ?„M i?`M? +¬M; ϕ²
?ÊT ϕ M +MM; K°i +?¶5

@ ZmªM?B M- M;° iQM? +O iB m iY M`v i?"i H` ϕ€M; bÊ5

GQm E?m FBM? ?¬- i`QM; ;B¼M; M|B`ä`M; +| K°i iB ?•K K°5

h?¬M HBM? i?¼M;mv M p¬?ϕM- HU+ HQÊM; iQ+? Hkv imv H` T?ªB- M?QM; +kM;
T?€T i„+ M;° H` M;° - M;° F?¬M; i?'m i?b +ª ϕ|B F i ÎMÆB ϕ|5

G•K Gϕ+ Î i`QM; i?|B ;B M M;„M M;OB- +?d H` i?¬M; [m +QM K„i [m M b€i +| i?
>B M o,M- M;° iQM? M?Q p"v ϕ +?Q #®M aÆ o` h?¬M ?Q`M iQ`M #| i v`²B5

""M?5 ""M?5 ""M?5

G•K Gϕ+ #„i ϕ¬m T?ªM FQ+?- imv ?„M #`H-MHQÊi Q M? HmB- M?QM; [mv MªM?
iW k9 ϕϕQ #B M i?`M? kj- ? B KQÆB ? B- ? B KQÆB K®iX >ÆM M[i®+ ϕ° ;BªK
M? M? ?ÆM5

@ >„+5

G•K Gϕ+ F?) [m€i K°i iB M;- HϕB Q M?` K°i [mv M- [mv MªM? ϕ-v i`|B ϕ½ #B M
+| i?B i [mv M FB - iU ?² +| ϕQÊ+ K HU+ F?OM; #® M´ M€i H'v h?B M æ` 5

""M?5

J°i iB M; M´ KϕM? p M; H M- [mv M FB K i'M +¬M;- H-M M`v G•K Gϕ+ +?d HmB p

Ry9RX *?QÆM; Ry8R, L?"M h?m X

Í i` M HU+ HQÊM; imv i ϕ®B- G•K Gϕ+ pšM H` FûK ?ÆM oQÆM; >B M o,M- HB m H
?ϕ T?QM;- M?QM; +? M? H +? M`v +kM; ϕ½ H` +U+ F€ +| ?ϕM5

*?B M h?B M [mv i +MM; HQϕB /mM; ?ÊT +?B i?m"i M`v +| M;mv M Hw F?¬M; b B
H'v T?€T i„+ +?Q + Q +O EBK ? ϕϕB ϕϕQ +MM; HQϕB pÊB [mv i„+ +?mM;- KÊB +
+?QÊ+ ϕQÊ+ ϕϕQ +O oQÆM; >B M o,M5

æ€M; iB + +?QM? H`- ϕ9M; H` +€B M`v +MM; *?B M h?B M [mv i +MM; HQϕB- ?B
;B - #'i [m€- k9 [mv M /mM; ?ÊT +kM; pQÊi [m KQ|B H,K H-M HU+ HQÊM; /mM;
iQÆM; ϕQÆM; pÊB i,M; H M mv HU+ +O *?B M h?B M [mv i5

>ÆM M[- M?'i T?€T i?¬M; pϕM T?€T i?¬M;- EBK ? T?€T i„+ +| i? M?Q i? - M?Q
b Q\
@ hB m iY- +?Q /M M?Q i? M`Q- FûK K°i +ªM? ;BÈB- M;QÆB +,M #ªM F?¬M; i? M

oQÆM; >B M o,M F?`M ;B¼M; F m H M- ?„M +?Q # Q ;B| M;?o K°i h?¬M HBM? i?
i? #S+ ?„M ϕ M ibM? i`ϕM; i?ªK M?Q p"v5

G•K Gϕ+ +Q|B M?ϕi K°i iB M; M|B,

@ G|B M|B +kM; F?¬M; M M M|B [m€ p M iQ`M5

>„M HϕB Q M? K°i [mv M- ϕ²M; i?|B i?mv M +?mv M EBK ? - F?¬M; ;B M HQÐM; ?

.M b Q FûK K°i iB m +^aM? ;BÈB- +?d bY /KM; K°i HQϕB T?€T i„+ +?B HU+ K° M|E
T?QÆM; ç€M? +?Q M; M; i v- /M b Q T?€T i„+ +ÁM +—M HU+ HQÊM; ç T?€i ?mv m
+?d H° EBK ? T?€T i„+5

Í # M i`QM; K°i K^aM? [m M; ^aM? K°m p°M; ?B M ç°M;- K°i çϕQ F?Q M?"M tQ€v p
oQÆM; >B M o,M Q M? FQ+? çBX

"°M?5

> B T?2 HϕB H—M M[i` Q ç´B K°i FQ+?- G•K Gϕ+ çSM; M;ϕQ M;? #°i ç°M;- K° /O
o,M HϕB H^aQ ç^aQ- HB M HMB HϕB #^av i€K #QÊ+- i` M Kti +| K°i çϕQ YM; ?²M;X

GQÐM; ? T?€T i„+ +?B HU+ çB T; B - iQ°M i?„M;5

J¼B M;QÌB ç m ?Q^aM; ?®i5

h?—M ;BÈB F?¬M; T?^aB H° F?¬M; +| M;QÌB FB K im K'v K¬M T?€T i„+- i? M?QM;
çϕB çϕQ çO ç +?Q h?—M HBM? ? Q i°M i•K ?mv i çB M;?B M +Sm- FB K im K'v K¬
F p¬ iQ+? bU5

æQÆM; M?B M- +kM; +| ibM? ?m®M; M;QϕB H - M|B i?Q /K M?Q K'v i²M iϕB im i?

G•K Gϕ+ +?ŠM; M?[M; H•K i`°M ?¼+ i`°K- ç½ ?¼+ çQÊ+ EBK ? T?€T i„+ /mM; ?É
/KM; ç M i` M F?¬M; ;B M T?€T i„+5 L;° iQM? bmv K°i` # M?Q p°v ?€+| i? F?¬M
T?K+ ç M ¬K ç—m i?ûi H M\

EB K im K'v K¬M T?€T i„+- t€+ i?U+ b) ç +?Q iBM? HU+ T?•M i€M- i?°M? F p¬ iQ
i? +?m ç€Q K° M|B- p°v mv HU+ T?€i ?mv ` +kM; H° +U+ HÈM5

hmv G•K Gϕ+ Î i` M +^aM? ;BÈB i?'T ?ÆM oQÆM; >B M o,M- i? M?QM; K° ? B çϕB
HϕB ç +?Q ?„M +?B K +S i?QÊM; T?QM;5

oQÆM; >B M o,M b) #ϕB5

h`QM; HÁM; i'i +^a K¼B M;QÌB # v H M K°i +€B w MB K M?Q p°v- /M b Q h?—M HBM
i?"i bU [m€ Qi- +?d F?B M°Q im i?"M?- mv HU+ M°v KÈB F?OM; #® iÈB +U+ çB K5

oQÆM; >B M o,M ;°Q i?ûi- i` M i`€M ;•M t M? i`U+ M?^av- M?QM; h?—M HBM? bQ ç'
+?d H° i?O çQϕM T?€i ?mv T?€T i„+- Î bQM; i`¼M; T?€T i„+ +O G•K Gϕ+ €T +? t
?ϕ T?QM;- +?d +| i? HB M iB T #ϕB HmbX

h`QM; HÁM; +O ?„M [mûi M; M;- i`QM; ç¬B K„i ç°i M?B M ?B M H M K°i çϕQ ?„+
ç M; Km®M HB m HoM? bY /KM; K°i K¬M +°K F` +?B i?m°i- M?QM; ç—m p B ç°i M?B
i?•M ?„M ç½ çSM; Î # M +ϕM? +O ?„M- K°i +€B çϕB i?O çti Î i` M p B +O ?„M- F?

h`QM; M°B i•K oQÆM; >B M o,M H°T iS+ `MM; KbM?- #B i`ä KbM? p¬ +MM; t9+ ç
+?mv M #Q i?m°i- ç²M; iY H°T iS+ F?¬B T?K+ b„+ i?€B #bM? i?QÌM;- +?d H° iQ°M
i? ?bM? /mM;X

@ *?9M; i i?m - L K *mM; ?mvM?- F iB T T?^aB t2K +QM +O M;QÆB `°B5

oQÆM; "bM? +QÌB ? ? - iU ?° F?¬M; +| ç2K M?B iY i?m i`°M ç Î i`QM; HÁM;X

L K *mM; >ϕQ HB + M?bM M?B iY- H„+ ç—m M|B,

@ hB m iY M?" +O i +ÁM bQ ` FûK >B M o,M- p°v i?b +°M; F?¬M; +—M çB K'i Kt
°B +O M;QÆB ç½ iÈB5

GQm E?m F?Q i`QÆM; M?B iY ç M i` M i`ÌB /QÈB ç'i ?B K i?'v- ?B M iϕB ? B M
#ϕB- K°i +€B iU M?"M F?¬M; ç`+? HϕB- `®i +K+ +| +Æ ?°B tm°i i?O `°BX

@ >W- L K *mM;- M;QÆB bÊ M?B iY t'm Kti- H½Q iY i?b F?¬M; bÊ5 E?¬M; i`^aB [m
+| i? T?€i i`B M\

h?•M i? G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +?'M ¸°M;5
S?ªB #B i +?d +| h?¬M oQÆM; KÈB +| i? /MM; i?¬M i?S+ tmv M i?'m t€+ M; Q" B +
M i`QM; # Q F?Ä ¸ M i°i +MM; H" +€B ;b- ¸•v H" i? ?B M F?B M„K ;B[K°i HQ¢
G•K G¢+ `ä ``M; +?d +| >Q h?¬M L?` i`¼M; i?B M- ?„M #^M; +€B ;b +| i? ót2Kô
h?¢+?\
>ÆM M[- ?„M F?¬M; TªB /MM; w i?S+ +?SM; FB M- K" H" /MM; i v i`U+ iB T +ªK
*m®B +MM; H" i?"i bU- ? v H" ªQ iQÎM; +O ?„M M; ?o ` \
G•K G¢+ H•K p`Q i`-K iQ- M m ªQ ;B€+ +QB M?Q tQM; - M?QM; M m M?Q ?„M i?"i
h?¬M h?¢+?- p"v ?„M +?ŠM; TªB H" +| i? T?€i ¸¢B i" B `²B b Q\
hmv L; mv i Zm M; h?"M? M; v +ª ?¢ T?~K h?¬M iBM? +kM; +¬K F?¬M; ` K'v F?®B-
i?"M? i?` +O h?QÊM; h?B M h?¬M +?QÎM; [mªM- H" +| ``i M?B m ¸` T?QÆM; ¸'
h?¬M h?¢+? F?¬M; KÎ` M"v- +| i? F? B ` h?¬M iBM? ? v F?¬M; - K" h?¬M iBM?
#^M; M?½M HU+ +MM; p" M F?Q +O K¼B M; QÎBX
*| Qi M; QÎB +?mv M K¬M M; ?B M +Sm h?¬M h?¢+?- i?"K +?Q #ÎB p"v i¢Q i?"M? K
/ M; Q" B +O h?¬M h?¢+? ¸ T?€M ¸Q€M i`QM; ¸| TªB +?, M; +| # Q ?"K h?¬M iB
L?[M; M; QÎB FB i?"K +?Q ¸ m +| K„ / M? ¸¢B bQ- #` i? HU+ F?„T MÆB +QB H" F'
amv ¸Q€M Hm¬M H" bmv ¸Q€M- B +kM; F?¬M; +| i? ¸¢i ¸QÊ+ i`, K T?¬M i`, K t€+ b
G¢+ +| i? i`U+ iB T /MM; i v M?bM` M; ¼M M; m²M +O i?¬M i?¢+?- p"v +?d +¬M ?
F?ÎB ¸°M; - T?€i ¸¢B i" B / M?Q i`Î #`M i v5
h¢B b Q +| i? M?Q p"v\
G•K G¢+ M; ?o iÈB Fª M, M; H" hY ædM? - M?QM; hY ædM? ¸½ +MM; ?„M ?Á i M H
+| Fª M, M; MûK +?Q M; QÎB F?€+ #ªQ ¸®B T?QÆM; ¸ M H" K i?Q M; ?B KX >ÆM M
ót2Kô ¸ M H" ¸9M; ? v b BX
*?QM? H" #ÎB pb M?Q i? - ?„M M?ûQ M?ûQ F?®B h?¬M h?¢+? M"v M¡B,
@ h imv M +€B M"v5
@ a€+?- #B i`ä M; QÆB F?ŠM; ¸`M? imv M +€B M"v- ¸•v H" K°i M; "M F?®B ?¢ T?~
G¢B hmv i .mM; +| +?9i ?•K K° M¡BX
G•K G¢+ M; ?o M; ?o- i?Á i v Îi` M h?¬M h?¢+? M? M?"M; p¶- +?d M; ?2 óh¢Tô K°i
h?¢+? ¸½ M; ?B M M€i- ?B M` K°i p i`€+?X >„M H¢B i?Á i v bÎ- / ¸€ # M; Q" B h
T?'M M? Q M? Q`ÆB tm®M; - ?B M` K°i F?®B h?¬M iBM? /MM; K"m i?Ov H K H"
@ *?Q i t2K K°i +?9i5
G¢B hmv i .mM; K°i i v ¸Q¢i K'i h?¬M iBM? - H"i [m t2K K°i i`"M- H"TiS+ H°` p
@ h?¬B ¸B- M; v +ª i`mM; T?~K h?¬M iBM? +kM; F?¬M; iQM? - GQm i?9+ i?9+ /M
i?"i ¸9M; H" T?Q Q M m´M;5
L`M; M?bM t2K G•K G¢+ - i`QM; €M? K„i i`"M ¸-v M?bM +| +?9i ?ª ? - #ÎB pb F?®B
G¢+ iB TiÈB- ?ÆM M[+ÎB #Ä MB K T?QM; - H" K°i F?®B ?¢ T?~K h?¬M iBM? - M"
¸QÊ+ K°i F?®B- F?¬M; +?9i M"Q F€ H¢ [mw ?B KX
G•K G¢+ +QÎB M?¢i K°i iB M; - h?¬M iBM? +€B ;b ¸'v- ?„M +kM; F?¬M; +QB i`¼M;
ædM? +| i`'M €T T?€Ti„ + +?B HU+ +?Q + Q- M?QM; +€B M"v H¢B +?SM; KBM? +
t€+ i?U+ +| ¸QÊ+ M, M; HU+ +?SM; FB M M°B #° +O h?¬M h?¢+?5
J` ?„M Îi`QÊ+ K†i G¢B hmv i .mM; +ÎB #Ä h?¬M h?¢+?- +kM; H" +| w +O KbM? - #
i?2Q K°i F?®B h?¬M h?¢+? ;B€i` +ª M; "M ?¢ T?~K h?¬M iBM? b) ¸Q iÈB # Q M?

>B M iϕB h?–M h?ϕ+? +ÎB #Ä- +kM; KQÊM KB M; +O GϕB hmv i .mM; M|B ` ϕ•v
T?~K iB T +”M i`mM; T?~K- p”v pšM b) +| M; Q|B ϕÄ K„i- M?QM; imv i b) F?¬M; ϕϕi i
?ϕ T?~K h?–M iBM? M; v iϕB i`QM; i?”M? t^M; #”v5
.M b Q- G•K Gϕ+ +kM; F?¬M; T?^B / i` m5
G•K Gϕ+ +ÁM F?¬M; +| Hv F? B- K°i M; Q|B ?–m i?¬M; #€Q iÈB ;†T- M|B H” GϕB
@ ±- iϕB b Q T?K i?•M Km®M ;†T M; QÆB\
GϕB hmv i .mM; +| +?9i #”M i•K- +kM; F?¬M; T?^B HQ H„M; G•K Gϕ+ - K” H” bÊ KbM
QÊ+ K” #` H½Q iY [mîi`€+?X

Ry99X *?QÆM; Ry89, .B S?O *O h`mM; L;mv M h?–MX URV

G•K Gϕ+ HϕB KÆ ?² #B i`ä p` i?”M? +?O ϕϕB M?•M FB H” ϕ°M; w K|B +?”Q- H9+
i?U+ [m€ i?”M? `²BX L?QM; ?„M +kM; H” +® w M?Q i? - #^M; F?¬M; i?b ÎL;mv i Z
+kM; M?bM F?¬M; iÈB M; ”v M´B / M?X

>„M ϕB i?2Q M; Q|B ?–m Hv F? B- K” GϕB hmv i .mM; #ÎB pb bÊ #` H½Q iY K„M; i
?”M?- F?¬M; ? M; ?o F?Q pSi G•K Gϕ+ [m K°i # MX

Í /QÈB M; Q|B ?–m /šM /„i- G•K Gϕ+ `”i M? M? ϕB iÈB K°i ;B M i?Q T?ÁM; Qm M?²
M; v M; „M Î i` M ;? - i`QM; i v +–K K°i [mv M b€+? `”i /”v H”i t2K- K” F?B i M M; Q|
T?ÁM; - ϕ|M; +Y HϕB- ?„M HB M #m¬M; [mv M b€+? i` M i v tm®M; X

æ®B pÈB G•K Gϕ+ +~M i?”M ϕ€M? ;B€ i?Q€M; K°i T?€i- GϕB hQÆM; h?”M? KdK +

@ Í h?–M ;BÈB ϕ½ [m2M +?Q \

L;?2 ?„M M|B ` M?[M; H|B M”v- G•K Gϕ+ #B i`ä GϕB hQÆM; h?”M? ϕ½ ϕB m i`
h?–M HBM? ϕ°i M?B M tm’i ?B M- ?ÆM M[KϕM? ϕ M M´B +| +?9i [m€ KS+ M?’i ϕ
i`¼M; ϕB K +?9 wX

>„M +kM; +Q|B +Q|B M|B,

@ E?¬M; [m€ [m2M- M?QM; +QB M?Q #bM? i?Q|M;5

@ > ? 5

GϕB hQÆM; h?”M? ϕ®B pÈB G•K Gϕ+ F?¬M; FB m M;ϕQ F?¬M; bB K M`M? `”i H” i
+?”K p”Q G•K Gϕ+ K°i ?²B M|B,

@ L;mv M H B #^M i¼ H” Km®M K|B +?”Q M; QÆB- #’i [m€ t2K M; QÆB F?Q t¬M;
+ K HÁM; H”K ?ϕ M?•M- F?¬M; i? F?¬M; H”K F ?Qϕ+? M;mv M #^M +O #^M i¼ +

>„M +kM; H” M; Q|B `”i i?ŠM; i?„M; - M?QM; F?¬M; i? T?O M?”M- G•K Gϕ+ Q i?Q-
? - F?¬M; F?Q b) iU M?B MX

>„M +Q|B ?„+ ?„+ M|B,

@ hϕB ?ϕ i?|B [m2M H¶ K½M; - t€+ i?U+ F?¬M; i?Q+? #` M; Q|B QÈ+ i?9+5

GϕB hQÆM; h?”M? ;”i ;”i ϕ–m- +kM; F?¬M; +| H”T iS+ M|B +?mv M- K” H” i`QM;
iQM?- G•K Gϕ+ ϕ M i°i +MM; +| ϕ€M; ;B€ ?„M ϕ–m iQ ? v F?¬M; X ^aM? ;BÈB +O
+QB H” imv i+ Q- M?QM; H”K M; Q|B HϕB p¬ +MM; [m^ [mv i M|B,

@ L; QÆB ϕ®B pÈB iQÆM; H B +| w ϕ`M? ;b\

o'M ç M"v +| +?9i HÈM`²B- ?ÆM M[? B M; QÌB pW KÈB ;†T- F?¬M; F?ÄB +kM;
[m€- G¢B hQÆM; h?"M? +?QM? H" aÆ o` h?¬M- ?„M +| ç-v çO iQ +€+? Î i`QÊ+ K
i`QÎM; #®B- ?ÆM M[- HÌB M"v ?„M ?ÄB iQÆM; ç®B +?•M i?"M?X

@ h¢B ?¢ Km®M /m H`+? iQ" M #° h?¬M ; BÈB5

G•K G¢+ M; ?o M; ?o M|B` - K" KK+ çQ+? +?•M i?"i +O ?„M +kM; t€+ i?U+ ; B'm Î i
+'m iQ" M #° h?¬M ; BÈB- ?„M KÈB +| i? ibK çQÊ+ /B #ªQ +O >Ä o•M h?¬M oQÆ
+kM; +| i? +?Q +€+ M" M; h¬ J`X

@ *| +?Q F?Q5

G¢B hQÆM; h?"M? F?2M K°i +•m- h?¬M ; BÈB +?B M HQ¢M F?¬M; +?`m M' B- çWM
ç| +?B M i` M? F?¬M; M; WM; - /M H" i`QM; h?¬M Zm®+ ç²M; M?'i +kM; H" +€+ HQ
h?B M i?¬M i` M? [mv M- h`mM; L; mv M h?¬M i` M? [mv M- aÆ o` h?¬M ç²M; /¢M;
#^M; F?¬M; ?„M +MM; pÈB #¼M M; QÌB GQm E?m +kM; b) F?¬M; çB ;¬M M?Q p"vX

G•K G¢+ Km®M /m H`+? iQ" M #° h?¬M ; BÈB- p"v imv i ç®B T?ªB i`ªB [m p¬ b® ; B
K†i #bM? ioM? +O G•K G¢+ +kM; #B i ?„M F?¬M; T?ªB M|B +?ÆB- +€B M"v çO ç
PM; # v HB M; *Ym h?B M- imv i b) F?¬M; #` #'i Hm" M F M"Q i?¬M T?K+5

@ "'i [m€- i?U+ HU+ M; QÆB #•v ; Bì pšM H" v m K°i +?9i5

G¢B hQÆM; h?"M? H°` K°i /€M; iQÆB +QÌBX

@ *| K°i +Æ ?°B- F?¬M; #B i M; QÆB +| ?SM; i?9 ? v F?¬M; \

G•K G¢+ KdK +QÌB M|B,

@ sBM H„M; i B M; ?25

G¢B hQÆM; h?"M? H"K +€B i?O i? KÌB M;²B KÈB M|B,

@ h?¬M; BÈB ç M i°i +MM; i²M i¢B # Q H•m- F?¬M; M; QÌB #B i çQÊ+5 L?QM; +?d
i¼ M"v- Qi M?'i ç½ ç'B [m ?ÆM KQÌB p` +?O M?•M5

>„M /WM; i?Q€M; K°i T?€i- H¢B M|B,

@ *?O M?•M i?2Q M?Q HÌB +O #ªM i¼ - +kM; F?¬M; T?ªB aÆ o` h?¬M M?Q #ªM i
MÆB ç•v- K" H" h?¬M oQÆM; ç¢B M?•M i` M +?QM i¬M; i`ÌB5

J°i p` h?¬M oQÆM; +| i? b®M; # Q H•m\

hbM? ?m®M; M?Q >Ä o•M h?¬M oQÆM; #` M; QÌB K°i M?" +MM; M; Q¢B M?•M +'m
Qi T?€i bBM?¬ +kM; w M; ?o F?ª M, M; h?¬M oQÆM; pšM H¢+ H" p"Bi, M, K- i?"K +?
bBM? K°i H¬M5

L?QM; +?QM? H" M?Q i? - L; mv i Zm M; h?"M? M"v v M; mv M ç½ i`ªB [m p" B +?
+?mv M- i?ÌB ; B M h?¬M ; BÈB M"v i²M i¢B i?U+ bU [m€ /`B5 h`W F?B +| h?¬M HB
çÌB- ?ÆM M[K°i KU+ F?¬M; +| pšM H¢+ KÈB #B i +€B i? ; BÈB M"v ç M i°i +MM;

G¢B hQÆM; h?"M? `i ?"B HÁM; pÈB p K†i H|2 H M`²B #B M K'i +O G•K G¢+ - K
iU iBM +® M?B M i`¼M; v m- M?QM; F?¬M; #B i FQM? bÊ K" M|B H" iB m +?m~M +
bS+ i`•mV- M m H9+ M"v G•K G¢+ çB ; •v K°i h`mM; L; mv M h?¬M- p"v +?Ì çÊB ?„M
M; v +ª K°i iB +Æ ?°B i`®M +?¢v +kM; F?¬M; +|5

@ *?QM? H" #ÎB pb M?Q i? - +| i? M|B K†B ç` T?QÆM; +O h?¬M ; BÈB ç m i`ªB
H¢B `i M?B m ç°M; T?O +O h?¬M HBM? F?B +ÁM b®M; 5

G¢B hQÆM; h?"M? +?mv M +?O ç pÁM; pQ i`Î p X

@ _'i M?B m ç°M; T?O K°i KU+ +?¬M pMB i`QM; H`+? bY- M?QM; +| +?9i H¢B Î i`
S?K + "M h?QÊM; L; mv M h?"M? +| K°i iÁ h?¬M HBM? /B T?O- +?QM? H" T?O ç
h?¬M M; "v tQ - Î i`QM; ç¢B +?B M #` T?€ ?Ov`²B5

G•K G¢+ F?¬M; +| t2M p"Q- iBM iQÎM; K°i aÆ o` h?¬M +ÁM F?¬M; ¸ M KS+ Î i` M KB M;X

@ L,K ¸| i`ªB [m ¸¢B +?B M- T?O ¸ FB iWM; #` pÆ pûi K°i H¬M- M?QM; +kM; + #ªQ p"i # M M;Q" B iQ" M #° H'v ¸B- +kM; F?¬M; +| +~M i?"M HK+ bQ€i [m 5

G¢B hQÆM; h?"M? H°` K°i pÁM; M?È H¢B +?B b„+ - ¸ +?Q G•K G¢+ ?Q" B M;?B ?, /U [m ?Q¢i ¸°M; M?Q p"vX

@ *?O M?•M +O T?O ¸ +kM; F?¬M; ¸ÆM; BªM- T?K i?•M ?„M H" K°i p` h?QÊM; h? i`"M T?€T + 'T #"+ h?QÊM; h?B M i?¬M- +?d H" H¬M +¬M; FQ+? FB T?€i ¸°M; [m T?€i ¸°M;5

h` M K†i +O ?„M H°` p iB + Mm®B T?B i?QÌM; `ä`"M;- Km®M M!B M,K ¸| ?„M F? 'v- G•K G¢+ H" +? i +kM; F?¬M; iBMX

G¢B hQÆM; h?"M? /WM; i?"i H•m- iU ?² i•K i?¬M +ÁM ¸„K +?bK i`QM; i`"M +?B M K°i MûM ?QÆM; i?ÌB ;B M KÈB i?Î ?„i` i?"i /"B- ?| i?"M? p¬ b® ¸¢Q >Ä GQM; i K'iX

@ L;QÆB ¸Q€M F?¬M; b B- M,K ¸| #ªM i¼ t€+ i?U+ i? K /U [m i`"M +?B M 'v- HB h?B M i?¬M ¸¢B M?•M Î;B[ i` M? [mv M ¸Q¢i HÈB- M;mv M M?•M +K i? M;QÆB F +O #ªM i¼ +kM; F?¬M; +| iQ +€+? #B i`ä5

G¢B hQÆM; h?"M? H„+ ¸¬m- H°` p ¸®B pÈB i?U+ HU+ ?QÈM; iÈB K½M? HB iX

@ *?O M?•M T?O ¸ - i M h`mM; L;mv M h?¬M FB +m®B +MM; +? ii`"M- M?QM; i`Q ¸°M; ` i`"M T?€T- F?B M +?Q +ªT?O ¸ #B M i?"M? K°i iÁ imv i ¸` b€i +Æ iS T h?¬M +kM; +| i? H"TiS+ #` t| ¸B bBM? +Æ5

G•K G¢+ M?`M F?¬M; ¸QÊ+ M!B,

@ æ½ M?Q i? - M?Q i? M"Q F?¬M; KÌB K°i p` h?QÊM; h?B M i?¬M ¸¢B M?•M iÈB

Ry98X *?QÆM; Ry88, .B S?O *O h`mM; L;mv M h?¬MX UkV

@ > ? ? 5

G¢B hQÆM; h?"M? +QÌB ? ?ªX

@ L;QÆB +?Q`^M; h?QÊM; h?B M i?¬M ¸¢B M?•M +ªM; "v`¶B`½M? F?¬M; +| +?m #B i`ä iQ" M #° æ¢B G h?¬M Zm®+ i'M; +°M; +| # Q M?B m p` h?QÊM; h?B M i? J" M;QÆB #B i`ä æ¢B G h?¬M Zm®+ +| # Q M?B m- h?QÊM; *´ /B iQ+? # M i`QM M?B m b Q\ L m h?QÊM; h?B M i?¬M ¸¢B M?•M +?`m H"K +€B M"v K" M!B- p"v ? T?€Ti„+ `²B- K¶B M; "v ¸ m [m M? h?¬M ;BÈB K" +?¢v5

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB KdK +QÌB- i` M i?U+ i M m M?Q ?„M H" h?QÊM; h?B M i?¬M i?'v ?SM; i?9 ¸®B pÈB T?O ¸ +O K°i h`mM; L;mv M h?¬M- # M i`QM; +| i? H'v i ?¶ i`Ê M"Q +| i?QÊM; p` ;Bª M"Q ¸ªQ H¢B H"K i v +?•M +?Q i?O ?¢ ? v b Q\

J°i +€B H" F?¬M; +| M?B m i?ÌB ;B M M?Q p"v- +€B F?€+ H" p'M ¸ K†i KkB- +?Q M F?¬M; +| F?ª M,M; ` i vX

h?¬M HBM? ¸½ +| i?¼ M;mv M p¬ +QÆM;- M?Q i? M"Q +ÁM M!B F?¬M; +| i?ÌB ; i?¬M +kM; +?d H" ¸2K K°i K¬M T?€Ti„+ HoM? M;° ¸ MiB T + "M + 'T #"+ + Q M?'i- k æ¢B æ¢Q- +| i? M!B H" ?¼+ F?¬M; +?WM; KU+5

s2K h?QÊM; h?B M i?-M +| i? bY /KM; H¶ ç2M T?€T i„+ bQ pÈB h?-M oQÆM; +Á
T?€T i„+ +| # Q M?B m F?| F?,M5 >ÆM M[- h?-M HBM? +€B M“Q F?¬M; Km®M
F?¬M; #` #'i Hm”M F M“Q ?¢M +? - i?“M? iUm h?-M oQÆM; T?ªB t2K p”M F?Q-
F?¬M; +| F?ª M,M; HoM? M;° T?€T i„+ +?Q + Q- M?QM; H¶ ç2M T?€T i„+ F?¬M; ;B
?°B5

“ÎB p”v- h?-M HBM? # #°M M?B m pB +- h?QÊM; h?B M i?-M +”M; # #°M5

@ “’i [m€- h`mM; L;mv M h?-M H“ Î i?ÎB F?„+ +m®B +MM; KÈB F?ÎB ç°M; i`”M T?
+?B M i`”M T?€T +kM; M?“M H’v T?€ ?Q- #ÎB p”v K¶B +€+? M;”M M,K- b) F?¬M; b
;B M i`”M T?€T bmv v m- +| i? ç +?Q h?-M HBM? aÆ o` h?-M i`Îtm®M; iB M p”Q

@ S?O ç +O h`mM; L;mv M h?-M- i`QM; ç| iU M?B M +| `’i M?B m i?S i®i- imv +
tm®M; +kM; F?¬M; +| +ÁM H¢B # Q M?B m- M?QM; i’M; +| i? ibK çQÊ+ K°i Qi #ª

G¢B hQÆM; h?“M? M;WM; H¢B- M?bM t2K G•K G¢+X

G•K G¢+ /o M?B M b€M; iÄ M|B,

@ æ¢B M?•M M|B +Æ ?°B- H“ iB M p”Q T?O ç +O h`mM; L;mv M h?-M\

@ E?¬M; b B5

G¢B hQÆM; h?“M? ;”i ;”i ç-mX

@ *?È t2K i?QÌM; +Æ ?°B M?Q p”v- K†+ /M #ªM i¼ H“ çSM; ç-m K°i i?“M?- M?QM;
S?O ç +O h`mM; L;mv M h?-M i®B ç +?d +| i? p”Q 8yy M;QÌB- M m F?¬M; i`”M T
iS+ tQ„M ;B i i’i +ª K¼B M;QÌB i`QM; ç|5

G•K K G¢+ F?) M?Qm K`v- ?„M +U+ F?¬M; i?Q+? +ªK ;B€+ i` M ç-m i`2Q H’v K°i +•v
h?“M? M|B F?¬M; b B- ç•v ç9M; H“ K°i +Æ ?°B5

S?O ç +O h`mM; L;mv M h?-M ?5

o”v +kM; F?¬M; ;B®M; M?Q #¼M M;QÌB L;?B K *?’M *”M- H“ #` h?-M oQÆM; çm’E
?ÆM M[iW h?-M ;BÈB ç M ?¢ ;BÈB- +| [m€ M?B m i?S i®i H“ F?¬M; i? K M; iÈ
T?€T i„+ i¢K i?ÎB +ÁM F?¬M; i?B m- +?d +-M HU+ HQÊM; +| i? M? M? +?|M; i,M;
M?B M +kM; iMv i?2Q i,M; p¼i5

L m +| i? Î i`QM; /B T?O FB ibK çQÊ+ p”B K|M i?-M F?Q Hmv M ?| i?Q€M; K°i T
h?-M i K i`¼M; i?B M i?“K +?Q aÆ o` h?-M +kM; Î i`QM; i-K i v5

Jm®M çB ç M çdM? T?QM;- M“Q +| ç¢Q Hw F?¬M; ;€M? T?QM; ?B K5

*ÁM M[- h¬ J` +?9M; M[iQ +?’i [m€ FûK- /M +?Q /MM; ?Q”M +ªM? im Hmv M M?Q
T?QM; H“ +U+ ?¢M +O +€+ M”M;- +?d +| KQÌB p¢M M,K i?¼ M;mv M K” i?-B5 JQÌ
M? M? +kM; `’i M? M?- ?ÆM M[ F?¬M; ;BªB [mv i+?mv M M”v- i`QM; M°B i•K G•

h`QM; T?O ç h`mM; L;mv M h?-M- M|B F?¬M; +?WM; HB M +| ç M /QÊ+ i`U+ iB T
HBM?5

G•K G¢+ ?Qi p” K°i ?ÆB- +?O w ç½ H”T iS+ [mv i ç`M?- çSM; M;QÌB H M +mM; FQ

@ æ i¢ æ¢B M?•M- G•K G¢+ F?„+ i`QM; i•K F?ªK5

G¢B hQÆM; h?“M? KdK +QÌB- +kM; F?¬M; +| M|B +?9i Qi HÌB M|B bo /B M +½B H¢
Km®M ç€M? #¢+ Î i` M M;QÌB G•K G¢+ i?Q€M; K°i T?€i- iU M?B M b) F?¬M; M?Q
G¢+ bQ çQ +?¶ i®iX

>„M M?bM i`9M; +kM; +?d H“ iB K HU+ +O G•K G¢+- iBM iQÎM; /MM; iB m iY M”
;B[çQÌM; pšM H¢+- K°i M;”v M“Q ç| +| i? i,M; H M iÈB h?QÊM; h?B M i?-M5 hm
Km®M RyXyyy p¢M M,K- KQÌB i, M,K- M?QM; h?-M HBM? i?¼ M;mv M p¬ +QÆM;-

J` F?B ç| +?d +—M G•K Gç+ +?`m +?B m +® ?„M- ?„M Km®M ç²M; /çM; ççi iÈB h?Q
F?ª M,M;- M?QM; iB M p`Q h`mM; L;mv M h?—M HçB +| ?B p¼M; `i HÈM5
h?—M ;BÈB K¶B i,M; H M K°i +ªM? ;BÈB M?Ä ç m H` i`ÌB +MM; ç'i F?€+ #B i- ?m®
H M iÈB h`mM; L;mv M h?—M5 GçB hQÆM; h?`M? #B i`ä M m KbM? F?¬M; i? #
L;mv i Zm M; h?`M? +?QM? H` p`M K M? +ª çÌB +O ?„MX
h` M +?B M i`QÌM; +?ûK ;B i- iQ+? Hkv +?B M +¬M; ç ç´B H´v HBM? ç M /B m /Q
çQÌM; ` - M?QM; GçB hQÆM; h?`M? HçB F?¬M; +| /kM; F?Q HÈM M?Q p`v5 hd H
pÈB +Ym iY M?`i bBM? +kM; F?¬M; F?€ ?ÆM +?9i M`Q5
æ—m iQ G•K Gç+— +| i? M|B H` K°i +€B ;B€ +U+ i?'T- /M b Q +kM; F?¬M; +—M ?„M
@ E?QªM; +€+? M;`M M,K +?B F€ M`v +kM; +?d p M p M +| +?QM M,K i?ÌB ;B M- M
i?O +| i? HçB ç°i T?€5
GçB hQÆM; h?`M? T?'i T?'i i v- ` ?B m G•K Gç+ +| i? `ÌB çBX
G•K Gç+ +kM; F?¬M; +| +ªK ;B€+ ç®B T?QÆM; FB m +,M;- ç®B T?QÆM; H` aÆ o
K„i GçB hQÆM; h?`M?- G•K Gç+ ?„M +kM; +?d H` K°i M;QÌB +| +?9i ;B€ i` ç—m iQ
+?Q ç®B T?QÆM; ?ç i?'T K†i KkB +MM; ?„M M; M; ?`M; iQÆM; ;B Q\
o¬ Hm`M î h?—M ;BÈB ? v H` ?ç ;BÈB- i?U+ HU+ poM? pB M H` b„T t T î p` i`Q i?S
G•K Gç+ Hv F? B T?O i?'M? +?O- p iÈB +?¶ î +O KbM?- H`T iS+ i`B m ` h?B M
>`m EBK ?ÄB i?,K mv HU+ i`M T?€T +`T #`+ h?QÊM; h?B M i?—M F„ +`M;- K`T?O c
h?—M HçB +| i? FB K ç M # Q M?B m +?¶ i®iX
@ .B T?O +O h`mM; L;mv M h?—M\
L[iY i|+ çÄ H°` K°i pÁM; FBM? ?dX
@ L|B F?¬M; +?WM; +| `` E?mv i ç M- ç +?Q +?9M; i F?¬B T?K+ i?—M iQM?5
@ `` E?mv i ç M\
G•K Gç+ F?| ?B m ?ÄBX
@ `` E?mv i ç M +| i? +ªB içQ h?—M ?ç+?- #'i [m€- /M +?Q +ªB içQ i?'M? +¬M;- +
i`¼M; i?B M i?'T M?'i5
>`m EBK ;BªB i?Q+? M|BX
@ ``i [m€- T?€T i„+ +?9M; i HoM? M;° H` b) F?¬M; [m M çB- +?d +—M HU+ HQÊM;
H M b) F?¬M; +| #bM? +ªM?- i?ŠM; ç M h`mM; L;mv M h?—M5
í MÆB h?—M oQÆM; tQM; #€ M`v- h?QÊM; h?B M i?—M H` F?¬M; ` h?—M ;BÈB-
+?B M HU+ +?QM? v m M?'i- +| i? +| çQÊ+ #®M h`mM; L;mv M h?—M T?K i€- ç®B
K°i ;B9T çĐ5
L?QM; #¼M M;QÌB >`m EBK +| i? i`î M M [m€ KçM? K) i`€B HçB €T +? ? v F?¬M;

Ry9eX *?QÆM; Ry8e, sm'i S?€i h?QÊM; L;mv M h?`M?X URV

*?mv M +QÌB5

.M +?Q #¼M M;QÌB >`m EBK +ªB içQ h?—M ?ç+?- p`v +kM; TªB iW L;Kv h?—M M?
im Hmv M- +?d H` #ÎB pb #¼M ?„M +| M;° T?€T i„+— i,M; H M F?¬M; +| #bM? +ªM?-
i?b #'v H•m- +€B M`v F?¬M; bmv ;BªK +?9i M`QX

J` G•K G¢+ î i` M T?€T i„+ HoM? M;° ç²M; /¢M; F?¬M; i?B m- î # M i` M HU+ HQÊ
i¢B M;?`+? i?B M M?Q >¶M æ°M .mM; G¬- B +| i? +MM; ?„M bQ ç'm i®+ ç° iQ+?
*?d +—M #` ?„M bB m pB i- p"v i?b F?¬M; +| F?ª M,M; i`€B H¢B bB m pB i?„M5
G•K G¢+ ;"i;"i ç-m- H¢B ?QÈM; #¼M M;QÌB >"m EBK ?ÄB i?,K F„+~M;- imv ?„M iU
F?BM? i?QÌM; ç M i?B M ?¢ F?¬M; ;b +| i? mv ?B T ç M bU ?B M ?[m +O ?„M- i
i`"M T?€T imv i ç®B H" iWM; #QÈ+ b€i+Æ- F?¬M; i? F?¬M; +~M i?"M ç®B ç½BX
>„M +kM; bÈK KÎ` i`Q M?È +O L;?B K L?QÈ+ h?€M?- HQ¢B #Ä FBM? M;?B K #ªM
?'T i?K ?B m`ä p h?—M ;BÈB +O L;?B K L?QÈ+ h?€M?- M?QM; #ÎB pb b® H—M L
i? [m€ M?B m- M?"M i?S+ ç®B pÈB h?—M ;BÈB tm'i ?B M p¬ b® çSi ;½v- M; v +ª
pKM pti pti- i`Ê ;B9T ç®B pÈB G•K G¢+ i?"i bU H" +U+ F€ +| ?¢MX
J v K„M- #¼M M;QÌB >"m EBK +ÁM F?¬M; +| M;mv M M?•M pb b®M; [m€ H•m K" tm
bB M;®+- M?QM; /M b Q i`QÈ+ FB #¼M ?„M +?d H" h`mM; L;mv M h?—M- K°i Qi
F?¬M; +| F?ª M,M; #B i ç MX
G•K G¢+ i`QÈ+ FB +?d #B i i?—M F?Q +O h?—M oQÆM; H" \*?O h?—M E?Q- i` M
+ÁM Km®M +~M i?"M ?ÆM`i M?B mX
h?—M F?Q +'T #"+ >Q h?—M H" >Q h?—M E?Q- aÆ o`h?—M H" aÆ h?—M E?Q- b m ç|
h?—M E?Q- +m®B +MM; KÈB H" *?O h?—M E?QX "ÎB pb L;Kv h?—M M m F?¬M; +| H
F?¬M; i? T?€i i`B M- #ÎB p"v F?¬M; +| L;Kv h?—M F?Q ç€M; M|BX
h` M i?U+ i - +| i? ç2K #'i Hm" M pk F?Q ;b +| i? i¢Q i?"M? i`M i?QÆM; ç®B pÈB
T?€T i„+ +?B HU+ ç m ;¼B H" L;Kv h?—M F?Q- pQ /K M?Q i`QÌM; iB M +O hmv i
HÈB FB KX
"ÎB pb HQ¢B pk F?Q M"v +?d +—M ibK FB K i`B HB m +SM; `„M- H¢B ` M i?"M? H
Km®M ç2K +€B M"v +kM; tQM; H" i?—M F?Q K" M|B- p"v i?—M F?Q +kM; F?¬M; i`€
J` ç9+ i?"M? i?—M F?Q +kM; T?B i?QÌM; i?9 p`X
æ9+ F?Q bQ i`QÈ+ ç2K p"i HB m` M i?"M?- H¢B ç2K M| T?QM; 'M î i`QM; ?Q" M +ª
M,K- i?"K +?Q i` M i`B m M,K h?B M æ` ` M Hmv M- i?—M F?Q b) tm'i i? 5
oQ /K M?Q Km®M Hmv M i?"M? K°i i?—M F?Q >Ä i?m°+ iQM?- p"v b m F?B ç9+ tQ
HY - ç æ` >Ä ç9+ Hmv M i`,K i`B m M,K- M m M?Q +| i? "i >O- M?Q p"v HB M +
"ÎB pb H" î i`QM; ç` ?Ä ç9+ Hmv M- # M i`QM; i?—M F?Q iU M?B M # Q ?"K p`Q >
*MM; HQ¢B- Km®M ç9+ i?"M? i?—M F?Q h?´ i?m°+ iQM? T?ÁM; M;U- HB M T?QM;
ç ûT i`,K i`B m M,K- F?€M; çQÈ+ +| i? i`î i?"M? i?—M F?Q- çÐ F?¬M; M´B HB M
J` >Q h?—M E?Q #bM? i?QÌM; i?b F?¬M; F?| Hmv M +? H„K- #ÎB pb ?Q" M +ªM? i
h?—M E?Q- L;mv M h?—M E?Q- h?B M h?—M E?Q b) +~M; M;"v +~M; F?| - #ÎB pb ?Q
M| +U+ M?Ä5
>ÆM M[- K°i F?B i?—M F?Q tm'i i? - b) ?'T i?K ?Q" M iQ" M HBM? F?Q +MM; T?€T
+?¶ ç| F?¬M; i?Q+? ?ÉT` M K°i i? M? i?—M F?Q F?€+5
*?O h?—M E?Q i?b +~M; i? K i?—M #Q- M;?2 M|B H" h K h?B M æ¢B æ¢Q iU M?B M
h?—M E?Q b) iU çB +?¼M HU +?O M?•M- F?¬M; +| /mv M T?"M K" M|B- i?"i bU H"
/tK5
.B T?O i?2Q M?Q HÌB +O G¢B hQÆM; h?"M? bî /o H"K +?Q M;QÌB i çÄ K„i M?Q
L;mv M h?—M pšM H¢+- # M M;QÌB H" +| K°i i? M? L;mv M h?—M E?Q5 G9+ 'v i`
L;mv M h?—M H¢B b„T +? i- B +kM; F?¬M; /€K çB i?W M?"M K°i FQ+? +m®B +M
çB #ªQ p"i T?K +~M- K" ç² p"i +QÌM; ç¢B M?'i- [mw ;B€ M?'i i?b v M;mv M M M;?d

æQÆM; M?B M- /M +?Q h`mM; L;mv M h?-M +? i`²B- +?d H` K°i +?9i F?Q iS+ "i
ç€M? +? i + 'T #" + >Q h?-M- ?m®M; +?B i?-M F?Q +ÁM Î +?¶ i`¼M; v m M?'i +O i
p¢M M,K- FB M i?-M F?Q FB i?Ov +?mM; F?-M; +| #` M;QÌB H'v çB5

L m +| i? Hmv M ?| K°i i? M? L;mv M h?-M E?Q K` M|B- ?„M imv i ç®B +| i? i?
aÆ o` h?-M5 G•K G¢+ ç½ ç2K +?O w ç€M? çB H M- iU M?Q K°i [m, ç|B i?2Q /äB K
M?Q; B| +m®M i?"i bU F?-M; i? M i•KX

h?ÌB ;B M +?d p M p M +| +?QM M,K- imv G¢B hQÆM; h?"M? Km®M ?„M ?ªQ ?ªQ
p"v +kM; +?d H` K°i +•m F?€+? b€Q K` i?-BX h?-M *ªM? M`v B +ÁM +| i? i`QM; +
i? M;X o"v i®B ç i`,K M,K +| i? sAl XsPl sPl lI5 i`Î i?"M? h?QÊM; h?B M i?-M`

L?QM; +?9i i?ÌB ;B M M`v imv F?-M; çO ç +?Q G•K G¢+ Î i` M +ªM? ;BÈB H`K` ç
ç M;?B M +Sm J°+ ? *'K iU K` ?„M K°i KU+ F?-M; +| # Q M?B m iB M #°X

hW ;|+ ç° +O ?„M K` M|B- p¬ Hm" M H` EBK ? *'K iU ? v H` >Ä ? - E?-M; ;B M >
ç M T?€T i„+ +?B HU+ ç m F?-M; +| F?€+ #B i [m€ HÈM- Î /QÈB HU+ HQÊM; ;B®M
mv HU+ +Æ ?² F?-M; +| F?€+ #B iX

"ÎB p"v- ?„M +`M; F?-M; /€K t2K M? J°+ ? \*'K iU- hY ædM? i`'M €T i€K ç¢Q +?Q
bQM; bQM; F?-M; +| F?€+ M? m- #ªM i?•M ç½ M|B H M ç¢i iÈB +U+ ?¢M ç¢B ç¢Q-
HU+ H` F?-M; +| K¢M? v m F?€+ M? m5

>„M T?ªB i,M; H M HoM? M;° +O J°+ ? T?€T i„+5

"ÎB pb b€i +?B m +QÌM; ç¢B M?'i M?Q H¶ ç2M T?€T i„+ +kM; T?ªB +¬M L;k >`M? +
ç¢Q T?€T i„+ +?B HU+ v m M?'i [mv i ç`M?- ?„M +kM; F?-M; Km®M M;`v b m i" T
J°+ ? T?€T i„+ i`Î i?"M? i²M i¢B +ªM i`Î ?„M5

G¢B hQÆM; h?"M? FBK F?~m pW KÎ- h¬ J` +?9M; M[ç m KB M çB M?B K pK b,M #
i•K i" T i`mM; iBM? HU+ T?Q i` M +ªK M;° J°+ ? *'K iU- M?QM; ?„M +kM; F?-M; +|
i`¼M; çB K +O +ªK M;° Î +?[ M;° - +kM; F?-M; T?ªB i`®M; i`ÆM M;²B ç| H` +| i? ;

>„M i?QÌM; tmv M iB M p`Q M9B `WM; - t2K ;B| i?´B H€ # v- M;?2 H•K T?QM; ;`Q
t2K K†i i`ÌB K¼+ H†M- +MM; `WM; `K ?Á i M H`K K°i i? - M;šm M?B M HBM? [m
M;° J°+ ? T?€T i„+ iB M H M K°i F?QªM; +€+?X

>Q MÎ ?Q i`M- tm•M çB i?m [m - +?QM M,K i?ÌB ;B M i?Q€M; K°i +€B ç½ [m X

Í i`QM; H9+ M`v- i'i +ª K¼B M;QÌB ç½ +| iB M #° M?ªv p¼i- ç†+ #B i H` i°+ M?•M
;B - #¼M ?„M M;mv M #ªM ç m H` hB M h?B M +ªM?- Î i`QM; ?Q`M +ªM? h?-M; B
M;šm M?B M ?€B ç M K°i [mª /¢B +kM; +| i? H` + 'T #" + iBM? pU+¬ +,M #ªM H` ? B

Ry9dX *?QÆM; Ry8d, sm'i S?€i h?QÊM; L;mv M h?"M?X UkV

h?B M ç` T?€T i„+ Î h?-M; BÈB +MM; ?¢; BÈB #'i ç²M; - ?¢; BÈB H` +U+ HU+ F?-M
h?-M + 'T- pä ;Bª iW hB M h?B M +ªM? #„i ç¬m- K¶B H¬M ç°i T?€ ç m i Q M;° H¬B
;BÈB H` iW hBM? æ KÈB #„i ç¬mX

E iW ç| - +kM; H`K +?Q id H` M iQ`M +O K¼B M;QÌB b•m b„+ i,M; H M- /M b Q H¬
#®- # Q M?B m M? FB i +? i i`QM; H¬B FB T\

L?'i H` h?€B G¢+¬ #ÎB pb F?B +ÁM #û ç½ M?"M çQÊ+ G•K G¢+ /MM; i?-M ?mv i
M`v ?„M +`M; H` M?ªv p`Q iBM? pU+X J` +`M; ç€M; KWM; +?QM? H`- h`Q hY aQÆ
M?B iY K" T K¢T- ç +?Q G•K G¢+ +kM; H" T iS+ #B M i?"M? i? ? H½Q [m€B p"i`²

Í # M i`QM; K°i KªM? pmB bQÈM; ?ÈM ?Î- G•K G¢+ M?"M çQÊ+ G¢B hQÆM; h?"M?
çQÌM; iB M p h?QÊM; L;mv M h?"M?X

h?-M ;BÈB `°M; HÈM p¬ #B M- K` #ÎB pb F?-M; ;B M F i + 'm +U+ F€´M ç`M?- +O
çdM? T?QM; +kM; F?-M; i? T?B ?`M?- çQÌM; /`B H[?`M? H` +U+ F€ H½M; T?Q i?

p"i h`mv M h®M; h`"M M`v- +| i? iB i FB K i?lB ;B M +U+ HÈM- iW L;mv i Zm M; h
h?"M? +kM; ; -M F + -M MY M; "v i?lB ;B M K` i? -BX

G•K G¢+ +€Q #B i FB m i? M; QlB i?•M- ¢B iÈB T?O i?"M? +?O- +MM; M; QlB F?€
M`v- +?mM; K°i +?¶ iB M p h?QÊM; L;mv M h?"M?X

*?Q ¢ M H9+ M`v- G•K G¢+ KÈB #B i ¢QÊ+ L;mv i Zm M; h?"M? +kM; F?¬M; +?d K
+°M; # +€BX G -M M`v T?K i`€+? K M; # M; QlB #¼M ?¼ iB M p h?QÊM; L;mv M h
i M H` h`-M • æ MX

æ•v H` K°i p` h?-M HBM? M[iQM?- iQÈM; K¢Q +U+ ¢ T- +°M; +| K°i HQ¢B T?QM
+?Q ? B p` M?•M ?mvM? ¢²M; ?"M? +MM; G•K G¢+ i?dM? i?QªM; HB M ¢2K €M? K„
b[+ Q M; 'i +MM; K¬M; HÈM M; ¢Q M; ? QÐM H M +O ¢®B T?QÆM; - M m F?¬M; T
¢Q€M +?WM; ? B M; QlB M`v b) +?¢v iÈB tmK tQ2 `²BX

"i [m€ h`-M • æ M iU ?² ¢®B pÈB G•K G¢+ `i +| w FB M- +,M #ªM F?¬M; + -K +Q
i`QM; €M? K„i ¢ªQ [m - +°M; H` K M; i?2Q K°i HQ¢B +?€M ;?ûi- ¢ +?Q G•K G¢+ ?
M[M?•M M`v iU F, ¢ M ibM? i`¢M; M K M?•M F?¬M; /ÁK i`°K M`M; M; QÊ+ H¢B b) i

*MM; ? B M; QlB F?€+ i€M ;šm K°i +?9i- G•K G¢+ KÈB ?B m ¢QÊ+ pb +€B ;b h`-M
FB M HÈM M?Q p"vX "lB pb bU tm' i ?B M +O ?„M- +QÊT ¢B / M? M; ¢+? M; mv M p

L;mv i Zm M; h?"M? +kM; +?d +| # / M? M; ¢+? iB M p`Q /B T?O- K` i`QÊ+ FB G
F?¬M; MÐ +?Q +QM ;€B ¢B K¢Q ?B K- +?Q iWM; +| ¢ w [m # +€B / M? M; ¢+? M
+ÁM H¢B i? v T?B M +?B t / M? M; ¢+?- +kM; H` #bM? M p¬ bUX

L?QM; H-M M`v G¢B hQÆM; h?"M? Km®M K°i +€B / M? M; ¢+?- F?B M +?Q h`-M
/ M? M; ¢+?5

L`M; M; mv M p®M ¢½ F ?Q¢+? ¢2K ? B +€B / M? M; ¢+? T?•M T?®B +?Q ? B +?€m
G¢+ H€+? p`Q K°i p` i`Q- i? i`i T?ªB ¢`Q i?ªB K`i K°i M; QlBX *€B ;¼B H` MQÊ+
M; QlB M; Q`B- iB M p`Q /B T?O ?Q†+ M?B m ?Q†+ Qi i´M; +| i? FB K ¢ M +?¶ i®i
K°i +QÊ+ M`v H` +?†M i`B H° +O M`M; - iU M?B M ¢ +?Q h`-M • æ M +U+ ¢° F?¬M

*€B M`v i?"i ¢9M; H` i B QÆM; - +kM; K v K°i ¢QlM; ¢B h?QÊM; L;mv M h?"M? +,M
¢`M- #^M; F?¬M; i?b G•K G¢+ i?"i ¢9M; H` bÊ M[M?•M M`v M; -K ?¢ b€i i?O5

> B M; QlB ¢²M; ?"M? +MM; ?„M ¢ m H` >Q h?-M i K i`¼M; i?B M- K°i +€B i M H` C
H` h`-M o•M E? X G½Q iY +O G *ªM? >"M H` p` aÆ o` h?-M i?S # +O L;mv i Z
o•M E? iU M?B M H` +?€m i` B #` +QM t +O h`-M • æ M- +MM; +¬ +¬ +O ?„M ¢²
G¢+ HB M ¢2K F?l2 KB M; M? +? H M- K°i #° F?¬M; +QB B` ;bX

G *ªM? >"M `i ? v MlB- ?ÆM M[ i•K ¢` H`K M; QlB +ÁM `i ;B M; BªQ- # +•m MlB
¢B K MlB ¢ M h`-M • æ M- +°M; H` MlB,

@ L;QÆB ¢WM; M?bM M`M; K°i #° i`BM? iB i HB i T?K- i` M i?U+ i i Q ¢ M +?ªv M
HÊB- M`M; +| i? pb #'i Hm" M F M`Q K` +ÐB [m -M- H½Q iY i +?ÆB ¢ M M€i M`M
p`Q aÆ o` h?-M- M m F?¬M; i +kM; Km®M i?Y t2K M`M; i Q K°i +?9i5 *QM K Ml
HÈM M?Q p"v- K°i i v F?ŠM; ¢`M? #„i F?¬M; ¢QÊ+5

h?^M; M`v i?"i ¢9M; H` b„+ /K+ ?mM i•K- F?~m p` i®i ¢ M p¬ F`5

hmv i`QM; KB M; ?„M H` MlB M?Q p"v- M?QM; i? M? •K ûT iÈB +U+ i?'T- F?¬M; /€
¢QÊ+ +?9i M`Q- M m F?¬M; ?„M b) +?`m F?¬M; M´B5 .M b Q- H½Q iY ?„M H` H½
h?-M /€K M? B HQÐB aÆ o` h?-M- /M +?Q h`-M • æ M t2K i` M K†i KkB H½Q iY F
?mM; ?„M; ¢`T K°i +?-m ?„M +kM; F?¬M; +| +?¶ ¢B ;BªB Q MX

"i [m€- h`-M • æ M t€+ i?U+ `i HŠM; HÆ iQÆB ¢ T- M; v +ª +?€m i` B #` +QM t
K„i i`M M; "T M?K+ /K+ M?bM +?^K +?^K p`Q M`M; - HU+ ?'T /šM ¢®B pÈB M K M
¢®K `²BX

"® M M; Q Ì B ì È B h` m v M h® M; h`" M + O T ? O i ? " M ? + ? O - b m F ? B F ? Î B ç ° M; - # ¼ M ? ,

G•K G¢+ i?"i bU F?¬M; #B i ?„M Î ¢•m ` HQ¢B +ªK ;B€+ p bU Qm pB i M¬v- M?Q
i? M? b„+- HQ¢B iB m M?•M p"i M¬v ¢ÊB iB M p"Q /B T?O i`U+ iB T H"K i?`i H" ¢
?mM; ?B K- K¶B H-M +? i i` M i`,K M;Q`B H" bU iB M? i?Q`M; M;¬v5

@ E?¬M; b B #B i H„K H" H9+ M¬v `²B5

L;k M .`+? M;~M; ¢-m M?bM i`ÎB M¡BX

@ *€+ p` ¢ m F?¬M; T?ªB H" H-M ¢-m iB M iÊB +?¶ M¬v- i?2Q H½Q T?m ¢²M; HQ¢

@ hm•M /K5

h`-M • æ M +MM; +€+ aÆ o` h?-M M? Q M? Q i`ª H`B- ¢ m H" F i H M i?O 'M- M? Q

P M?- Q M?- Q M?5

æ¢B ¢` #„i ¢-m `mM; ¢°M; H„+ HQ- iW v m Êi ¢ M F`+? HB i- ;B®M; M?Q K°i i'K
i?"M? i?` iU M?Q ¢ M; F?B m pk- ¢ +?Q i'i +ª K¼B M;Q`B H" +?•M ¢SM; F?¬M; p
;B[F?¬M; i`mM;X

"M?5

J°i +-M; i`bM? FB M i`9+ +U ¢¢B iW i`QM; ?® b•m ;B[ i?"M? i?` ?B M H M- i?"i ;
M?B M i`²B H M K°i ?ÁM ¢ªQ- iQ`M #° ¢ m p`M [m M? iWM; pÁM; h?'i h?ªB [m M; ?
iÊB iB M? ?m®M; # M i`QM;X

@ *ÁM F?¬M; K m iB M p"Q5

L;k M .`+? ?ûi HÈM K°i iB M;- Km®M M¡B M•M; H M K°i iÁ óS?M ¢ªQô M?Q p"v-
M?QM; #ÎB pb i`"M T?€T i²M i¢B- /M +?Q ¢½ [m i`,K p¢M M,K- ?ÆM M[+ÁM H" M
FÊô- +kM; F?¬M; T?ªB K°i KbM? ?„M +¡ i? tû KÎ T?ÁM; M;U i`QM; ¢¡- M?'i ¢`M? T
i`Ê;B9T- KÊB +¡ i? Î# M i` M +'K +? tû KÎ K°i H¶ ?'M;X

Jm®M /mv i`b ó+Y p"Qô M¬v +kM; H" iQÆM; ¢®B iB m ? Q HU+ HQÊM;- iU M?B M
HU+ HQÊM; ?Q i®M Î +?mv M M¬vX

"¼M M;Q`B G•K G¢+ M? Q M? Q ?QÈM; h?'i h?ªB [m M; ?Q H Q iÊB- sAI XsPI sP
i?'m ¢B p"Q- +,M #ªM F?¬M; /"v M´B #¼i MQÊ+ ;bX

@ _ÆB5

L;k M .`+? H¢B ?ûi HÈM K°i iB M;- /šM /„i K¼B M;Q`B ¢2K iÁ óS?M ¢ªQô M¬v H-
¢'iX J°i i?€M; b m #¼M ?„M b) K°i H-M M[M•M; óS?M ¢ªQô H M- H¢B bmv v m +
M i`QM; HB M +¡ i? ¢B `X

«M;5

G9+ tmv M [m h?'i h?ªB +?B [m M;- G•K G¢+ T?ªM; T?'i M?Q i?•M ?½K pMM; H-
iQ`M i?•M ¢ m #`¬M; #m°+- M?QM; `i M? M? i?•M i? +?Êi M? - iW ;B[F?¬M; i
` Î i`QÈ+ K†i ?„M +?QM? H" K°i iÁ #B i pB M bmv #¢BX

>„M K°i +€B H°M M?¬Q ¢2K i?•M ?bM? ´M ¢`M?- K°i KU+ ¢SM; i` M K†i ¢'i- ¢2K i?-
iWM; iQ KÎ` - b m F?B F?ÎB ¢°M; i`"M T?€T- i¢B ¢•v F?„T MÆB ¢ m +¡ +'K +? i²M
;B M /"B /ÁM; #m²M +?€M K" K'i ¢B ?B m HU+- +¡ +?9i H¢B M?Q +k +¡ ¢QÊ+ mv HU
i?-M5

"ÎB pb i`"M T?€T KÎ` - H9+ #¼M ?„M iB M p"Q i`QM; M¬v +kM; #¡T KûQ F?¬M; ;B
+?¶ F?¬M; b B #B i H„K iB M p"Q- M?QM; G•K G¢+ iû tm®M; ¢ M ¢ M #•v ;BÎ +kM
M;Q`B F?€+- +¡ H) ¢ m H" iMv +Æ ?°B i`mv M i®M; ¢ M i'i +ª +€+ ¢` T?QÆM; i`QM

L?QM; #'i F M?Q i? M¬Q- i'i +ª K¼B M;Q`B +?d b) tm'i ?B M Î# M M;Q`B T?O ¢
p"Q ¢ M M°B #° T?O ¢ X

G•K G¢+ M?Qm K˘v- ?„M KÈB ¢B RyN #QÈ+ - HB M ;†T KQÌB K°i +'K +? - i`QM; ¢!
?B m HU+- M?QM; +| e +€B +ÁM +| i? T?€i ?mv i€+ /KM; - ~M ~M H°` F?Q iS+ M; r
F?¬M; /€K ¢B ¢KM; X

>„M ¢B ` b•M M?Ä- M; Q˘B +Y H˘ K°i +QM ¢QÌM; - H9+ M˘v iU M?B M H˘ F?¬M; +|
+~M i?“M iB M H M- KB M +?Q p +?¢K p˘Q +'K +? X

sPI II55

J°i ¢¢Q M?•M ªM? ÎT?Q i` M G•K G¢+ t i[m - +ÁM +QÌB ? ? K°i iB M; M|B,
@ L; QÌB M?€i; M5

L?bM i?•M ªM? M? M? +?|M; M?Ä ¢B +O ¢®B T?QÆM; - G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB H„
+?mv M [m w MB K- +?d M; ?2 K°i iB M; F m i?ªK- K°i ¢¢Q ?˘Q [m M; ¢Ä iQÆB t i
H˘T iS+ #` ;¼i i?“M? ? B ¢Q¢M5

o˘v ¢¢Q ?²M; K M; ?B M M?B M +| ¢QÈ+ H˘v HU+ b€i i?QÆM; p¬ +MM; F?OM; #®-
i`MM; i?B M v ? i M?Q p¬M; b€M; HU+ HQÈM; i`QM; K„i +O G•K G¢+ +kM; H˘T i
K°i FQ+? K˘i K¢M; `²B5

*€B M; m tm~M FB F?¬M; #B i i` M F?¬M; i`mM; +'K +? +˘M; M?B m ?ÆM M[b Q

G•K G¢+ +| HQ¢B +ªK ;B€+ F?¬M; #B i M M F?|+ ? v +QÌB- Km®M M|B ¢¢i iÈB h?-
¢-M i²M i¢B- M?Q i? M˘Q +ÁM +| M; QÌB H Q p˘Q iY H° +?S\ E?ª M, M; i`QÈ+ FB M
iQ +kM; F?¬M; +| ;•v ` #'i Hm˘M +'K +? ;b- +?Q `^M; i`QÎM; #®B M|B M?Q p˘v +?
HB M # v H M F?¬M; T?B ?˘M?- M?QM; H¢B ¢2K K¢M; M?Ä iB M ¢Q K˘i5

LÆB ¢•v [mª M?B M M; mv ?B K- +?¶ i®i; b +kM; F?¬M; +| +?SM; FB M [m - +kM; ¢
+?QM? H˘ h?-M HBM? ?- +?Q /M Î h?-M ;BÈB +kM; +-M Qi M?˘i p¢M M, K i?ìB ;B
+?B iB M ¢ M MÆB ¢•v i˘i +ª ¢ m H˘ M; QÌB M´B #˘i i`QM; >Q h?-MX

æ½ +| pQ /K K€m +?ªv ¢-K ¢b i`QÈ+ K„i- G•K G¢+ +˘M; F?¬M; /€K F?BM? i?QÌM
M?˘M M?½ /¢Q +?ÆB- M?QM; i?-M i?S+ H¢B KÎ` - p˘M +?mv M M?Q w- K¶B K°i
ioM?X

am®i K°i M; ˘v b m- ?„M M; WM; H¢BX

hQ˘M #° T?O ¢ +O GK+ h`-K M˘v ?B M H M ?bM? #-m /K+- /Q K°i ¢QÌM; ¢B /˘B HÈ
/•M +Q M; mv M #ªM +MM; i?“M? i?“; B€T; BÈB- ¢` ¢B K G•K G¢+ tm˘i ?B M +€+?
t - #ÎB p˘v ¢B K°i M; ˘v H˘ ¢ MX

@ GK+ T?O5

h`QÈ+ +Y #B M T?O ¢ +| ? B +?[p˘M; v ? i +m²M; GQM; - t2K +?[i?˘v M; QÌB- F?
~M H°` K°i HQ¢B ?QÆM; p` T?€T i„+- imv i ¢®B H˘ tm˘i iW K°i h?-M HBM? HoM?

æQ+? i?“ H˘ T?K i?•M +O h˘mM; L; mv M h?-M pšM H¢+- iWM; ¢½ H˘ /QÈB i`QÈ
#ÎB pb [mv M HU+ ¢˘m ¢€ K˘ +?˘m F?˘ /B i K¬M h?QÈM; h?B M i?-M GK+ h?“M? M
h?QÈM; h?B M i?-M p®M H˘ /QÈB K°i M; QÌB- i` M p¢M M; QÌB- M?QM; H¢B i?•M pš
im ?| i?“M? ?QªQ5

h?-M oQÆM; imv H˘ F i?®M; i`` S+ p¢M h?-M HBM?- M?QM; #¼M ?„M +kM; bÊ +
*?O h?-M E?Q i`QM; i v KbM?- #ÎB p˘v Î i`QM; T?¢K pB F?®M; +? - i` M? [mv M ¢
oQÆM; M; -K ¢²M; w- i?“K +?Q •K i?-K +˘pk- b) F?¬M; ¢ +?Q [mv M HU+ +O h?C
¢ M i`bM? ¢° +| i? mv ?B T ¢QÈ+ KbM?X

Ry8yX *?QÆM; Ryey, .QÊ+ oB MX URV

L?bM ? B +?[GK+ T?O p¬ +MM; çÆM ;B^aM- M?QM; HçB H°` K°i+¶ M;çQ F?Q F?-
Gç+ +?d H° t2K ? B +?[ç½ +| HQçB +^aK ;B€+ M°v- ?m®M; +?B H° ç®B K†i #^aM i?•

*?„+ ?ŠM æçB G h?¬M oQÆM; +kM; b) F?¬M; +?Q T?ûT K°i i?O ?ç FB i M;çQ #
KÊB +| bU ibM? h K ççB h?QÊM; h?B M i?¬M HB M i?O pm ?½K GK+ h?“M? M içC
h?QÊM; h?B M i?¬M pšM Hç+X

æçB K¬M S?O ç `°M; KÎ i?ŠM; i„T- içB ç•v i`,K pçM M,K i`QÊ+ F?¬M; #B i` p°Q #
i`QÊ+ FB +| +'K +? +kM; bÊK #` M;QİB T?€ ;B^aBX L?QM; G•K Gç+ pšM H° i`QÊ
ibK iÁB K°i T?2M- H9+ M°v KÊB ;BŠK +?“M çB p°QX

h`QÊ+ F?B iB M p°Q- K¶B M;QİB #¼M ?„M ç m +| çQÊ+ K°i i'K ç` ç²- +?QM? H° M
p°Q p°Q /U p°Q i`Q M?Ê p)` - +Æ #^aM +| i? ç2K ibM? ?m®M; i`¼M +€B T?O ç ;?

o°Q+Y H° K°i ?Q pB M- tmv M [m ?Q pB M H° ççB b^aM?- b m ç| T?•M #B i i?¬M
h?¬M æ M çB M- GBM? h?^aQ pB M- "BM? E?Q +€+- EBM? H•m- +?O +?¶ Î- F?€+?

" ç` T?QÆM; i`QÊ+ T?^aB M|B H° +| ;B€ i` M?'i- M?QM; K° +?QM? H° #ÎB pb M?Q
#` M;QİB p°Q t2K ç M b® H-M i®B ç - imv F?^a M,M; +| +?9i #^aQ p"i H i HQm HçB
F?¬M; HÈMX

L?QM; +?Q /M M?Q i? - bQ pÈB # ç` T?QÆM; ç^M; b m- ççB #° T?“M M;QİB +ÁM
T?Q i`QÊ+ i?Y i?İB p"MX

G•K Gç+ K°i çQİM; çB iÈB T?ÁM; F?€+?- H9+ M°v KÊB +•M M?“+ F iB T çB M?Q i

L;?o M;?o- ?„M [mv i ç`M? çB GBM? h?^aQ pB MX

L?[M; p"i F?€+ ç m H° H°v çB K°i FB M i?B m K°i FB M- M?QM; +?¶ ç†+ #B i +O
b¬B F?¬M; M;WM;- MÆB ç•v H° M;°M M,K KÊB KÎ` K°i H-M- çO ç °i #° T?“M HB
i? M;„i H°v5

ob T?ÁM; M;W +?d i?'v HÊB i`QÊ+ K„i- +?9M; ççB i?¬M [mv ç`M? M;?B K +'K` i
+| ççi iÈB /QÊ+ HBM?- M m F?¬M; K°i F?B T?€i ?B M- b) #` M;?B K F?“+ i`WM; T
F?¬M; +QB p°Q ç•m- M?QM; tY iY [m K°v M;QİB- i?b F?¬M; M;QİB M°Q +ÁM /€K M

"ÎB p°v- M m p" M F?Q +O G•K Gç+ i®i K° M|B- M|B F?¬M; +?WM; +| i? ibK çQÊ+ p
i?“K +?Q K°v pçM M,K5

"i [m€ i?“i Km®M ?€B ç M HQçB i?¬M i?^aQ M°v- T?O i?“M? +?O M?'i ç`M? b) i`U+
iQÊM; K° +?Q +?9i Qi h?¬M iBM?- p°v i?b i?B i i?ÁB HÈM`²B5 L?QM; h°mM; L;mv
;B M i` [p"i +O +'T #"+ >Q h?¬M +ÁM F?¬M; çÆM ;B^aM- /'m çQÊ+ b•m ?ÆM +kM;

L?QM; K° G•K Gç+ +| hY ædM?- hY ædM? +kM; F?¬M; T?^aB Î F?¬M; ;B M ç M çB
i?S+ ?^aB- i?S+ ?^aB +O K°i h?¬M HBM? +kM; F?¬M; T?^aB M;QİB F?€+ +| i? M?bM
ç M +kM; F?¬M; çQÊ+5

*?d +¬M ç2K ç² çç+ +'i p°Q # M i`QM; hY ædM?- M?Q p°v G•K Gç+ +| i? çÆM ;B^aM
iMv iB M Î i`QM; ç M çB M F?¬M; ;B M +?S K°i Qi ç M ;|T çO b®5

L m M?Q GK+ T?O M°v H° MÆB +| +?O- G•K Gç+ F?^a M,M; +ÁM +| +?9i F?¬M; w iS
óh†+ô- ?„M b Q +| i? +?Q M;QİB ,M K^aM? \ *?Q /M #` ,M K^aM?- ?„M +kM; b) ç ? b
KbM? F?¬M; i?`i ç m5

QİB €2 6đ QİB A5 00019 \$QÊ+ B M°v çO)H K F i°¬K B Q M? 8K M? çB ç`B #^aQ p"i- M?[M; M;QİB # M

Í + ? ¶ M ¨ v + ? B M ç ' m - [m v i ç ` M ? i ? „ M ; # ¢ B + k M ; F ? ¬ M ; T ? º B i ` U + i B T ç m ´ B ; B i ç
i ? O + € + ? K † i ç ' i - Q M ? i B M p ¨ Q / Q Ê + ç B M i ? b + Q B M ? Q H ¨ i ? „ M ; - i U M ? B M + |
ç M M ? B K p K ; B i M ; Q Ì B i B T b m 5

" Î B p ¨ v - ? B M ; Q Ì B # ¼ M ? ¼ H B M i ? O - K † + F H U + H Q Ê M ; ? v T ? € T i „ + ç m F ? ¬ M ;
i ? Q M ? ç ® B T ? Q Æ M ; i B M p ¨ Q # M i ` Q M ; / Q Ê + ç B M - K ¨ # ¼ M ? „ M H ¢ B + | i ? i ? • M
` Ì B ç ' i 5

@ J m ® M + ? i 5

* ? m b Q ? m v M ? ? W H ¢ M ? K º i i B M ; - ç ¢ B ç Q p m M ; + ? û K - ç º + i ? O v # Q i ? m " i i ? 9 +
+ ? Š M ; M ? [M ; K m ® M G • K G ¢ + + ? i - + Á M K m ® M H ¨ K + ? Q ç ® B T ? Q Æ M ; # ` + ? i i ? ® M

* a M ; Q Ì B G • K G ¢ + ç m # B M i ? " M ? H ¶ ç 2 M ? Q p ¬ - ? Q Ê M ; p ? B M ; Q Ì B ç ® B T ? Q Æ

S > - * 5

æ ¢ B ç Q + O * ? m b Q ? m v M ? ç - m i B M i ` a K i B M p ¨ Q i ` Q M ; ? „ + ç º M ; - M ? Q M ; ? „ M p Š
; B ® M ; M ? Q i ` a K p ¨ Q K º i K a M ? p M M ; H - v - ? Æ M M [+ € B p M M ; H - v M ¨ v + Á M + | ç Q Ê
+ m ® M i ? 2 Q i ? • M ç Q ç 2 K ? „ M ? 9 i p ¨ Q i ` Q M ; ç | 5

h ` M K † i ? „ M F ? ¬ M ; F ? Ä B # B M b „ + - i ` Q M ; F ? Q a M ; i ? Ì B ; B M M ; „ M + " M ; H ¨ H • K p ¨
M M - + m ® B + M M ; H ¨ p S i # Ä ç Q + M M ; G • K G ¢ + i ` B M F ? B i ` M ? ç Q ¢ i \

" " M ? 5 " " M ? 5

* ¬ M ; F Q + ? + O ? „ M p ¨ J ¬ M ; b Q ç ç ½ Q M ? ç M i ` M M ; Q Ì B G • K G ¢ + - M ? Q M ; + ? d
M - M ; v + a K º i i B + ? ' M ç º M ; + k M ; F ? ¬ M ; + | M ? ' + H M - G • K G ¢ + # B M i ? " M ? H ¶ ç 2
i B i ` Î M ; ¢ B - i B T i K + ? Q Ê M ; # ¼ M ? „ M K M ; i ' i + a K ¨ ç B X

L m M ? Q i ? v ç ´ B ç ` T ? Q Æ M ; F ? € + - ? B M ; Q Ì B F B ç ¢ B F ? € B + | i ? H Q v M b Q M
ç | + ? ¢ v ç B H ¨ ç Q Ê + X L ? Q M ; Î . Q Ê + o B M M ¨ v [m € ç † + i ? M - + Q i ? ' T i a ? [m F ? ¬ M ;
G ¢ + - + ? d + | i ? H m B p T ? Q b m 5

G m B H m B H m B 5

h ? • M ? b M ? ? B M ; Q Ì B i " i ? Q - ç ® B p Ê B h ? - M H B M ? K ¨ M | B - i ® + ç º i B M H M + M M
+ | T ? • M # B i X

L ? Q M ; # ¼ M ? „ M K m M [- H ¢ B p Q Ê i ` G • K G ¢ + M „ K ; B [F ? ¬ M ; ; B M T ? € T i „ + b Q \
s P I I I 5 5 G • K G ¢ + ? | i ? • M H ¶ ç 2 M i m ¬ M [m ? B M ; Q Ì B - i ` Q M ; M ? € v K „ i M ? Q p ¨ v
F ? ¬ M ; i B m i ? ' i ` 2 B - " " - ? B [ m a h ? - M ? ¢ + ? ç º i M ; º i i W ; B [ F ? ¬ M ; i ` m M ; ` Æ B t
T ? € i ` i ? M ? • K M † M ; M X

* ? S M ; F B M h ? - M ? ¢ + ? - w M ; ? o + ? d + | K º i F i [m a + ? i ` 2 B 5

h B M b Q ç + M M ; • m . Q Æ M ; b Q ç ç 2 M ; i ? Ì B H º ` # B m H º F ? B T b Ê i Ê B + U + ç B K -
+ Q M K „ i K b M ? ç ½ i ? ' v 5

æ • v + ? Š M ; H) H ¨ K ? Q † + + ? B i ? m " i + O G • K G ¢ + b Q \

æ 9 M ; - M ? ' i ç ` M ? H ¨ + ? Q Ê M ; M ? ½ M i ? m " i 5

L m F ? ¬ M ; - H ¨ K b Q + | i ? ç Æ M ; B a M H B M ; B i + ? i ? B ç ¢ B > Q h ? - M + a M ? + Q i ?
o ` h ? - M - M ? Q p ¨ v + | i ? H ¨ K ç Q Ê + ç B K ' v + k M ; F ? ¬ M ; F € H ¢ [m w ? B K - M ? Q M ; H
i ` ¼ M ; i ? B M + | i ? i ` € B H ¢ B ç m ´ B ; B i > Q h ? - M i K i ` ¼ M ; i ? B M + Q Ì M ; ; B a - + € B M

h ? - M ; B Ê B F ? ¬ M ; i ? B m i ? B M i ` B - t € + i ? U + + | v m M ; ? B i + a M ? ; B Ê B i ? ' T + ? B M
+ | i ? H ¨ K ç Q Ê + M ? M ? ä K M ? Q i ? - i ? " i b U H ¨ i ? ' v + k M ; + ? Q ? i ? ' v - p , M b Î p ` p , M

Z m € F ? Q i ` Q Æ M ; - M ? ' i ç ` M ? H ¨ ? Q a Q # B m ? B M ; B a / ® B 5

G • K G ¢ + ? | i ? " M ? i ? " i i ? - t m ' i ? B M Î T ? Q i ` Q Ê + ? B M ; Q Ì B F B - i ` Q M ; € M ? K „ i

*?Q /M î i`QM; HÁM; F?¬M; M;WM; M?„+ M?Î KbM? ? i i?ªv ç m H` ?QªQ- M?QM; /
bQ ç pšM H` #`v` tm i? T?ÁM; M;U- /M b Q b€i F?Q H`M? H¢M? +O G•K G¢+ ; /
ç Q ;¼i +„i î # M i` M i?¬M i? - +ªK ;B€+ ?Q`M iQ`M F?¬M; ;B®M; M?Q H` ;Bª /®B
@ .WM; i v5
hB M bQ ç +| +?9i ?´M ? M M|BX
@ *? i H` æ¢B aî i?`M? i?`M? +?O hB M >¢Q- M;QÆB #B i`ä KbM? H`K +€B ;b b
h`€+? F?¬M; çQÊ+ # M;QÌB F?€+ ç m /MM; ?„M +¬K ç¬m- M;mv M H B +ÁM H` K°
G•K G¢+ +QÌB M?¢i K°i iB M; M|B,
@ æ m H`K i?`i ? B M;QÌB +€+ M;QÆB- B b) #B i H` i ç½ ?¢ i?O\
@ L;QÆB /€K5
hB M bQ ç H¢M? HMM; M|BX
G•K G¢+ +?ŠM; Km®M M|B M?ªK- ? B ç´K M„K +?†i- H¶ ç2M T?€T i„+ H¢B ?B M`
@ •m .QÆM; bQ ç - çSM; p|M;5
hB M bQ ç î i` M HQM; i M +ÁM H¢B ç~v tm®M;- +?QM? KbM? i?b HB M iB T HmB
L;QÌB M¼M; v +ª +Æ ?°B F m Q M +kM; F?¬M; +| - ç½ ?QÈM; G•K G¢+ çKM; iÈB-
i` K°i i? M? i`QÌM; i?QÆM; i`QÈM; ? B- ç®B pÈB G•K G¢+ ç•K M? M? K` çBX
>¼ hB M FB i?“i ç9M; H` i•K M;Q M i?O H¢i- F?¬M; +?9i /Q /U #€M çSM; M;QÌB K
i`®M5
h?•M ?bM? G•K G¢+ im¬M [m - •m .QÆM; bQ ç ç²M; /¢M; F?¬M; ? +| HU+ +?®M;
`Èi tm®M; K°i [mª h?¬M ?¢+?- i`,K i`B m M,K F?´im i?`M? ?| +¬M; /½ i`M;X h?
M? M? ?ÆM- H`T iS+ ç½ çm´B i?2Q ?¼ hB MX

Ry8jX *?QÆM; Ryej, L;QÌB ob hB M J` *? iX UkV

«M;5

E?B M„K ç´K +O G•K G¢+ im¬M [m - i` M M;QÌB hB M bQ ç ç°i M?B M M´B H M K°
M?Q K°i HQ¢B MQÈ+ ;ÈM M?°M M?¢Q- `ä ``M; +?®M; H¢B H¶ ç2M i?¬M T? 5

S?€T i„+ +´T #"+ + Q5

•M? K„i +O G•K G¢+ M?Q çB M- ç½ +?SM; FB M T?€i` ç¢Q p¬M; b€M; K`m t M? /
+€B M?šM i` M i v T?ªB +O hB M bQ ç 5 æ•v +kM; M?Q F?®B M;¼+ #°B K` G¢B
+m°+ FB - ~M +?S HU+ HQÈM; T?€T i„+ +O aÆ o` h?¬M- +| i? î i?ÌB F?„+ M;mv
L?QM; +?d +¬M F?¬M; T?ªB i?¬M F?Q- M?Q p`v HU+ HQÈM; T?€T i„+ ~M +?S i`QM
K°i +?9i Qi K°i +?9i5

G•K G¢+ ?W M? K°i iB M;- ? B ç´K M?Q H¬B- ç®B pÈB hB M bQ ç F?¬M; M;WM;
«M;5 «M;5 «M;5

h` M M;QÌB hB M bQ ç F?¬M; M;WM; M?'T M?Q€M; H'v [m M; i?mšM K`m t M? H
?„M H¢B +`M; M;`v +`M; H°`ªK ç¢K- i?“K +?Q tm'i ?B M K°i iB `¢M M Si- ?B M M
@ .WM; i v- K¼B bU ç / i?QÆM; HQÈM;- H`K ;b çm´B i`M ;B i imv i5

hB M bQ ç ?B M` ?QªM; HQ¢M +?B b„+¬imv /U p`Q +?B +M?šM H½Q iY +?Q ?
M?QM; ç•v +?QM? H` +| ?¢M +? b® H¬M bY /KM;- ç•m +| i? M`Q H`K t€+ `M ç2M

> „M F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; +| T?ªM FQ+?- i? M?QM; K¨ #’i Hm”M +¬M; FQ+? ;b +
pQÊi` M;Q¨B +U+ ?¢M +O H¶ ç2M- ?Q†+ H¨ T?€T i„+ F?¬M; +€+? M¨Q M;?B M €T
T? 5

@ L;QÆB #B i [m€ M?B m `²B5

G•K G¢+ H½M? ç¢K M|B- ?„M /MM; ` H¶ ç2M i’i M?B M T?ªB /B i F?~m- #Q K”i M
ç¢B i?“M? H¨ imv i F?¬M; i? ç +?Q M;Q|B #B i5

"B i `ä +€B [m, ?5

hB M bQ ç F?|+ F?¬M; ` MQÊ+ K„i- ?„M ;BÈB ?¢M i`QM; +’T ç° +,M #ªM F?¬M; #
H¨ T?€T i„+ ;b- M|B iB T ?„M i?“i ç9M; H¨ +| +?9i Q M5 L?QM; M m M?Q G•K G¢+
i’i M?B M b) ç2K pB + M¨v M|B +?Q T?K i?•M +O KbM?- /MM; FB M i?S+ +O aÆ d
+| i? çQ€M ` K°i +?9i5

G•K G¢+ F?¬M; #®+ H M M´B T?QM; ?B K M?Q p”v5

G¶ ç2M F?¬M; M;WM; ?’T i?m HU+ HQÊM; +O hB M bQ ç - K¨ i`€B H¢B # M hB M
ç½ ?B M ` iWM; ç¢Q p i`¢M `ä`¨M; -`®i +K+ " i?Q€M; K°i T?€i pÐ pKM- M?Q H

@ ?

hB M bQ ç +?d F`T T?€i` K°i iB M; F m M; „M M;OB- H”T iS+ #` H¶ ç2M +?¬M pM
ç M çB M pÐ pKM- `ÆB ` K’v F?®B h?¬M iBM? +MM; K°i F?®B h?¬M ?¢+?X

G¶ ç2M +| i? i?¬M T? ? i i?ªv- M?QM; ?B M M?B M +ÁM F?¬M; +| HU+ HQÊM; +
?¢+?- h?¬M iBM? H¨ H¶ ç2M F?¬M; +€+? M¨Q i?¬M T? ç’vX

G•K G¢+ i?m ?²B h?¬M iBM?- +€B ç² +?ÆB M¨v H¨ iB M i?¬M; /KM; iQ¨M #° h?¬M
F?¬M; M;¢B T?ÄM; i v- p T?¬M h?¬M ?¢+? i’i #` ?„M ç€ p¨Q i`QM; ç’i #MM- M;Q|B
H¢B H¨K M?B m pB + €+- b m F?B i?•M +? i +kM; M M i`Î p +€i #KBX

> „M iB T iK+ çB iÈB- i`QM; +€B .QÊ+ oB M M¨v H¨ +| ç¢B HQÊM; HBM? i?ªQX

”i [m€ +•M M?“+ ç M b) +| M;¨v +¨M; M?B m M;Q|B i¨¨M p¨Q- K¨ ?„M +kM; F?¬M;
K¼B M;Q|B H¨K i?“i- G•K G¢+ HB M #QÊ+ M? M? ?ÆM- M?ªv p¼i [m K°i Qi HBM
¨i M? M? HB M çB iÈB i¨mM; i•K .QÊ+ oB MX

L;•M >¢M? # p¢M M,K- h?B i h•K GB M #®M p¢M M,K- h?M .K >Q M,K p¢M M,K5

æ€M; iB +- +ÁM F?¬M; +| iÈB M,K- ?B M i¢B ?€B tm®M; K¨ M|B- +,M #ªM M; v +ª
F?¬M; i? T?€i ?mv ` 5 G•K G¢+ i?¬K F m ç€M; iB +- M?QM; €M? K„i çªQ [m K°i
ç2M M?€M?- ;B®M; M?Q +•v ;”v i`9+- `®i +K+ H°` K°i /€M; iQÆB +Q|BX

J†+ *-M +?QM p¢M M,K5

h`QÊ+ F?B iÈB ç•v- #¼M ?„M ç m +¬K [m K°i #ªM HBM? i?ªQ #ªQ ;B€K- #B i`ä +
b® M,K i?“M? i?K+- K¨ ;®+ J†+ *-M M¨v ?B M M?B M ?Q¨M iQ¨M ç¢i ç M /QÊ+ HB
?QÆM; M?“M M?¢iX

J†+ *-M H¨ M;mv M HB m +?O v m T?®B +? S?€T GBM? ç M- K¨ S?€T GBM? ç M i
HoM? M;° T?€T i„+ +?B HU+- ?QÊM; p >Q h?¬M iB M H M- /MM; b® HQÊM; L;Kv h
i¨` +O S?€T GBM? ç M bQ pÈB ?¢ T?~K h?¬M iBM? +ÁM Km®M + Q ?ÆM ;’T #°B
+kM; +| i? M;?o `²B5

G•K G¢+ +Q|B ?„+ ?„+- +~M i?“M iWM; HB iWM; iQ K¨ ç¨Q ` J†+ *-M- i?m p¨Q F?¬
i?ªQ M¨v ?„M H¨ imv i ç®B b) F?¬M; M°T H MX

> „M H¢B çB HÁM; pÁM; - i`QM; hY ædM? H¢B M?B m i? K #®M ;®+ HBM? i?ªQ- #
M,K- K°i #KB F?€+ H¨ ”Q+? L;¼+ ç^M; # p¢M M,K- +?d H¨ bQ pÈB J†+ *-M- +€B M

G9+ M"v- i`QM; >¢ pB M`®i +K+ H¢B +| M; QÌB ¢ M- ?ÆM M[+ÁM H" p" B b|M; M; Q
K°i T?€i Qi M?'i +kM; ? B KQÆB M; QÌB i`Î H M- iUm M?Q +QÌM; ¢¢Q iB M p"Q FB
+QÈT ¢Q¢iX

GBM? i?ªQ +| ;B€ i` M?'i ¢½ `ÆB tm®M; i`QM; i v G•K G¢+- ?„M +kM; HQÌB /WM;
+,M #ªM F?¬M; +| #Q ~M; b- +| # Q M?B m i?S i®i pW t2K H" ?B m M; v- F?¬M; ¢
i?ÌB ;B MX

L?[M; M; QÌB ¢ M ¢^M; b m FB +kM; F?¬M; #B i G•K G¢+ ?€B ¢ M HBM? i?ªQ ;b-
M?B m HBM? i?ªQ ¢¢i iÈB /QÊ+ HBM? F?¬M; +| ¢"Q K|+- ?m®M; ?² Î +?¶ M"v +?B
b€M; bm®i- #¼M ?„M +kM; +?d H" •K i?-K M?È F„ #° /€M; G•K G¢+- p b m +| +Æ
Km®MX

G•K G¢+ ¢½ ¢B ` >¢ pB M- H¢B ?QÈM; # .QÊ+ oB M F?€+ t2K tûi- +?d i?'v i`QM
M; QÌB F?ÎB ¢°M; - Qi M?'i +kM; +| ?ÆM Ryy M; QÌB5

>B M M?B M- `i M?B m M; QÌB ¢ m H" ¢"T p"Q w MB K +MM; G•K G¢+ F?¬M; b B #
.QÊ+ oB M H" / /"M; ¢„+ i?O M?'iX *?d H" K¼B M; QÌB Î H9+ iB M p"Q iMv +Æ ?°B
i`Î M M +| i`QÊ+ +| b m- M; QÌB ;-M iU M?B M H" FB K HÈMX

>ÆM M[`i M?B m M; QÌB H" FûQ # FûQ +€M?- M; QÆB +?Ì i - i +?Ì ?„M- KÈB b) t
¢®B i` - M?QM; pW tm'i ?B M Qi M?'i H" K°i ¢€K #ªv i€K +€B- bS+ +?B M ¢'m iQA

>B M i¢B H¢B Km®M ¢B # +€B .QÊ+ oB M sm•M- h?m- æ¬M; K" M|B- i`W F?B G
F?¬M; `i F?| H¢B ¢¢i ¢QÊ+ +?¶ i®i ;bX >„M M; ?o M; ?o- HB M [mv i ¢`M? #m¬M;
?QÈM; æ M ¢B M ¢B ¢ MX

æ M ¢B M +€+? .QÊ+ oB M +kM; F?¬M; t - ¢•v H" K°i iÁ +mM; ¢B M +U+ HÈM +?B
M?QM; +?d + Q +| #®M i-M; - #'i [m€ # M i`QM; M; ,M ` `i M?B m T?ÁM; M?Ä- +| `/
/QÊ+- +ÁM H¢B H" /QÊ+ T?ÁM; Hmv M +? ¢ M /QÊ+X

hmv i M H" GK+ T?O- M?QM; M?Q h?QÊM; L; mv M h?"M? +| i?"T ¢¢B h`mM; L; mv
FB iÁ T?O ¢ M"v Î H¢B +kM; imv i F?¬M; +?d K°i h`mM; L; mv M h?-M- iWM; h`
+| æ M aQ- E?Q bQ T?K i?m°+ KbM?- æ M aQ H¢B +| ¢ iY +O KbM?- #ÎB p"v ¢ M
+?T ¢°`ä`"M; X

Ry89X *?QÆM; Rye9, >®+ h®BX URV

L?QM; G•K G¢+ ¢²M; /¢M; #B i`ä- æ M aQ Î h?-M ;BÈB H" +?S+ M; ?B T T?B i?C
/QÐM; K°i æ M aQ T?B i?QÌM; ¢®i iB M- #ÎB p"v F?¬M; T?ªB i? HU+ HÈM H" F?¬
aQ- +€B F?ÎB ¢B K M"v i?"K +?Q + Q ¢ M KS+ M; v +ª h?QÊM; L; mv M h?"M? i`QÈ
æ M aQ M"Q5 GK+ T?O +| i? +| ¢QÊ+ æ M aQ- imv i ¢®B H" /QM? [m M; p` h?QÊ

.QÊ+ oB M +| #®M iÁ - ¢ M ¢B M ¢²M; /¢M; +kM; H" #®M i-M; - ¢¢B F?€B M; "v tQ
L; mv M h?-M X

G•K G¢+ T?ÁM; ¢Q€M H'v- ¢B p"Q ¢ M i`QM; ¢B MX

>„M ¢½ Î i`QM; .QÊ+ oB M ¢B /¢Q p" B M; "v- H9+ M"v KÈB ¢B ¢ M ¢ M ¢B M F?ŠM;
M; QÌB ¢-m iB M- i?ÌB ¢B K ?„M ¢B p"Q ¢¢B ¢B M- HB M H i i?'v +| M; QÌB iW i`Q
Kti pmB KWM; - +| Qi M; QÌB i?b H" i?-M b„+ F?¬M; pmBX

J M; b„+ Kti pmB KWM; - M?'i ¢`M? H" Î i`QM; ¢ M T?ÁM; ¢½ ibK ¢QÊ+ i?S i®i- K
+?`m i€K T?-M H" F?¬M; i?m ?Q¢+? ¢QÊ+ ;bX æQÆM; M?B M +kM; +| M; QÌB T?ªM
`"M; ¢½ M?"M ¢QÊ+ ¢¢B i?m ?Q¢+? - M?QM; H¢B +® w ;Bª i` M; ` K°i #° +€B ;b +k
+?Q #` M; QÌB ;?2M ;?ûi- i?"K +?Q [m-M +¬M; X

Í +?¶ M"v F?¬M; +| pQÆM; T?€T- [mv +O ;b ¢€M; M|B- h?-M ;BÈB p®M i?W ?"M? +
H9+ HB M [m M ¢ M HÈB Q+? +?B i` M?- M?'i ¢`M? H" /MM; HU+ HQÊM; ¢ M ;BªB

h`,K p¢M M,K tm®M;- i¢B ¢•v ¢ M /QÊ+ +| i? ibK ¢QÊ+ +?d bÊ +kM; bÊK #` ? [m Km®M +| +?¶ i?m ?Q¢+?- +kM; +?d +| ¢B ibK ¢ M i?`i ¢QÊ+ +`K +? #ªQ ?°- M m M M?`i ¢`M? +| i? +| +?¶ i?m ?Q¢+?X

L m F?¬M;- M m Km®M Î ¢` T?QÆM; #` M;QìB K°i H-M H¢B K°i H-M ibK iÁB [m H KÁ FBK ¢€v #B M X

J°i;B M- ? B ;B M- # ;B M X

>„M +?mv M [m K`v ;B M ¢ M i?`i- M?QM; i`i +ª ¢ m H` i`®M; i`ÆM- bÊK #` M;QìB H9+ `v i`M T?€T +O GK+ T?O H` p°B p`M; T?€i ¢°M;- H`K +?Q +`K +? Î` `i M?B i? T?€i ?mv ` mv HU+ tSM; ¢€M;- i`ªB [m i`,K p¢M M,K i M; i?QÆM;- +`M; H` M?

L;QìB iB M iÈB MÆB M`v- +Æ #ªM ¢ m H` +| +?¶ /U - +kM; i, M?Q h?-M HBM? ?¼ h FB - +| ¢QÊ+ ¢² p`i T?ÁM; M;U +`T #"+ aÆ o` h?-M- /M +?Q ;•v ` +`K +? pšM +| F K¢M;X

"ÎB p`v- +€B ¢ M ¢B M M`v imv i ¢®B H` KQìB i?`i +?QM F?¬M;- i?m ?Q¢+? +,M #ª Î .QÊ+ oB M X

L?QM; M m +| i? iB M p`Q K°i;B M ¢ M i?`i +`K +? +?Q ;BªB i`W- p`v M|B F?¬M #²M ¢-v #€i i`M5

G•K G¢+ ¢ªQ [m iWM; ;B M ¢ M i?`i- ? B M;`v b m ?„M Î i`QM; K°i;B M ¢ M i?`i pÁ ?Q¢+? K` ¢B ` +Y - F?¬M; F?ÄB H„+ ¢-m +?€M MªM- ¢°i M?B M M?È iÈB K°i ¢` T

*,M T?ÁM; M`v ?bM? pm¬M;- M m bQ pÈB ¢ M i?`i i`QÊ+ FB i?b M;„M ?ÆM K°i tQ T?ªB ¢†+ #B i +?9 w K` M|B- +,M #ªM b) F?¬M; T?€i ?B M F?€+ #B i pB /B m M?Q

>„M F?¬M; F?ÄB i`QM; HÁM; F?) ¢°M;- ¢2K i v ¢ tm®M; K†i iQìM;X

.QÈB bU i`Ê ;B9T +O hY ædM?- t9+ ;B€+ +O ?„M i?“K +?Q +| i? tmv M i?`m [m p`v Km®M +ªK SM; ¢² p`i ¢^M; b m p€+? iQìM; M`v +| H) +kM; b) F?¬M; +| F?| F?,M

>„M /QÈB +?•M /¢Q #QÈ+ - i v T?ªB i?b Î i` M K†i iQìM; t i [m - +ªK ;B€+ #B M ?|

•M\

G•K G¢+ +?•M #QÈ+ p i`QÈ+ - i v T?ªB KÎ` ¢†i i` M K†i iQìM;- H¶ ¢2M T?€T i„+ T iS+ ¢½ #„i ¢-m t®T ;BÁM- b„i b„i b„i `ÆB tm®M; p¬ b® KªM? pKM- K` K°i +€B ?®- tm`i ?B M Î i`QÈ+ K†i G•K G¢+X

>®+ i®B F?¬M; HÈM- # M i`QM; ¢ K°i +€B `QÆM; ?ÁK K°+ b„+ - M?QM; +?Q M;QìB +U+ F€ +´ tQ X

G•K G¢+ ¢2K +€B `QÆM; ?ÁK M`v H`v ¢B ` - /MM; i?-M i?S+ ¢ªQ [m K°i pÁM;- t€- +| #`i F€ +`K +? - KÈB ¢2K`QÆM; ?ÁK KÎ` X

" M i`QM; i`M; +°M; +| #®M p`i, K°i [mv M b€+?- # #bM? i?m®+X

G•K G¢+ i`QÈ+ +-K [mv M b€+? H M- i` M ¢| pB i b€m +?[, h? M? L;mv M Hmv M F?ÄB •K i?-K M|B- +€B h? M? L;mv M M`v ¢ M i°i +MM; H` i M [mv M b€+? M`v- ? iU i vX

"i [m€- i`bM? ¢° Hmv M ¢ M +O G•K G¢+ +ÁM /WM; H¢B Î +`T #"+ GBM? oU+ - ?„ ?SM; i?9 +kM; F?¬M; T?ªB `i HÈM- iB M i v ¢2K [mv M b€+? MûK p`Q i`QM; hY a F?¬M; +| pB + ;b b) M?bM t2K- M m F?¬M; ?„M i?“`^M; ¢B M;?B M +Sm `K iU- p" ?ÆM M?B mX

h` M # #bM? i?m®+ ¢ m +| /€M M?½M ?B m- ?ÆM M[ /MM; G¢T >Q`M T?QM; FQM p¢M M,K- +€B /QÊ+ ?B m M`v F?ªM,M; +ÁM +| i? #ªQ i`b ?ÆM T?•M MY - i?“K +?

@ *?•M GBM? "i .B i ¢ M

G•K G¢+ +—K H'v K°i +€B #bM? i?m®+ H„+ H„+— H¢B T?€i ?B M # M i`QM; `ä `™M
F?¬M; F?ÄB ¢ +?Q ?„M i?“T T?—M F?| +?`m- +€B ¢ M /QÊ+ M`v / M? iU`'i #€ F?Q
Î h?—M ;BÈB /M b Q +ÁM i?B m- M`Q #B i ¢QÊ+ +€B ¢ M /QÊ+ M`v +| T?ªB /B m
M? +? KB M; HB M MûK p`Q i`QM; hY ædM?X

æ½ +| i? ¢QÊ+ i`•M i`¼M; ;B'm Î +?¶ M`v M?Q i? - M?Q p`v ¢ M /QÊ+ M`v i'i M?B
G•K G¢+ F?¬M; M?bM ¢QÊ+ ?`M; F?¬M; +| p'M ¢ ;b- ¢¢B F?€B b m F?B ` M;Q`B
i?,KX

>„M H¢B +—K H M ? B +€B #bM? i?m®+ F?€+— i?QÊM; /B M T?•M #B i pB i óL;mv
?Q`Mô- H¢B H` ¢² p`i ?„M ?Q`M iQ`M #| i vX

@ ±- p`M F?Q +O ?mvM? ¢ F?¬M; i 5

J°i i? M? •K i`™M M;”T ?•K K° p M; H M- +Y ` p`Q +kM; M?B m K°i M;QÌB + Q iQ
F?Ì- i?`v €M? K„i b•K H½M? +O G•K G¢+ [mûi iÈB- ?„M HB M i` M? i?O ? B i v tm

@ æWM; t9+ ¢°M;— i +kM; F?¬M; +| €+ w- ? ? - M;QÆB F?¬M; +?“Q ¢|M i - i ¢•v

>„M [mªM?B M HmB ` F?ÄB +Y - iB M; #QÊ+ +?•M b i b i b i p M; H M- ¢B b M; ;

G•K G¢+ +kM; F?¬M; TªB b€i M?•M +m²M; - /M b Q ¢®B T?QÆM; +kM; +?d #B i H
+K i? H` +€B ;b H¢B +,M #ªM F?¬M; +| F?ªM,M; iBM? iQÌM;— #ÎB p`v ?„M +kM; F?
.M b Q Î ¢•v M;QÌB ¢ M M;QÌB ¢B- M|B F?¬M; +?WM; HB M +| M;QÌB +?SM; FB M
p`v i`W F?B ¢2K i'i +ªK¼B M;QÌB ;B i b¢+? b)- M m F?¬M; +?mv M M`v H` F?¬M;

>„M +kM; F?¬M; +| ¢2K pB + M`v ¢ Î i`QM; HÁM;— K` ¢½ +| i?m ?Q¢+? M;Q`B w H
+kM; i`Î M M +`M; + Q ?ÆM- /M b Q [m€ i`bM? i—K #ªQ H` ¢ +?Q M;QÌB i`™M ¢—v +

*?O M?•M ;B M ¢ M T?ÁM; M`v H`K iQÌM; ;Bª- FB M i?“M? ?®+ i®B ¢ #Ä i?S FB
¢ M ¢B M F?¬M; ;B M +O KbM? \ L?Q p`v bÎ /o M;QÌB M¼ Km®M ¢2K K'v i?S ¢² ¢
?®+ i®B- +| i? H` pb [m€ i`•M [mw5

“ÎB pb Î /QÈB +ªM? ;BÈB €T +? - h?—M HBM? ¢ŠM; +’T + Q +| i? ¢ÆM ;BªM T?€i ?
¢B M F?¬M; ;B M +O h?—M HBM? +’T i?’TX

Ry88X *?QÆM; Rye8, >®+ h®BX UkV

*kM; F?¬M; #B i h?—M HBM? ;B'm M?[M; i?S M`v H` +ªM? ;BÈB ;b- M m M?Q ?„M
¢®B iQÊM; /'m /B K i'i M?B M H` h`mM; L;mv M h?—M- #ªQ p`i +| i? H`K +?Q h`mM
¢°M; b) i`•M [mw M?Q i? M`Q\

G•K G¢+ iB T iK+ ¢B iÈB- i`ªB [m p`B +?K+ iÁ ¢ M i?’i- ?„M i bK iÁB K°i pÁM; tm
T?QÆM; #'i i?QÌM;X

>„M M? M?“M; ¢”T K¢M? /QÈB +?•M- i`mv M ¢ M i? M? •K i`®M; F?¬M;— ?B M M
¢°M;5

E?|2 KB M; H° ` K°i /€M; iQÆB +QÌB- G•K G¢+ +9B tm®M; +~M i?“M M;?B M +S
i?QÌM; T?B M T?S+— M?QM; Km®M ?| ;BªB M;QÊ+ H¢B +kM; F?¬M; TªB H` F?¬M
HU+ `’i HÈMX

>„M M;?B M +Sm K°i H9+— HB M #„i i v p`Q T?€;BªB- iWM; ¢¢Q i?O 'M F i i?“M?—
M?QM; /QÈB ¢¢B HQÊM; iB m ? Q- i` M i`€M +O ?„M +kM; `’i M? M? tm'i?B M iV

*’K +? M`v i?U+ bU F?¬M; F?| ;BªB- T?B M iQ€B M; v Î +?¶ K°i i—M; T?O H'v K°i
T?B M iQ€BX

L?QM; i?2Q G•K G¢+ iWM; +?9i K°i +~M i?“M i?,K /Á- +’K +? +kM; #` i—M; i—M; +
G•K G¢+ +kM; /—M /—M i`Î M M i€B M?Êi- ¢•v H` iB m ? Q [m€ M?B m i•K HU+X

«M;5

L?QM; p"Q H9+ M"v- F?¬M; ;B M î b m HQM; G•K G¢+ ;B®M; M?Q ç°i M?B M #` M
?bM? + Q HÈM +kM; ?B M ?B M çB ` - K°i i v M„K H'v K°i i? M? +?Ov i?O ?"M [m
M„K #„i K°i ;|+ €Q +?Q" M;- MK +QÌB i` M K†i /[iÈM ç€M; bÊ5

*?Ov i?O ?Q `ÆB- ç•K i?ŠM; T?Q b m HQM; G•K G¢+5

æBM?5

J°i iB M; ;BÁM p M;- +?Ov i?O ç•K tm®M;- M?QM; H¢B ç•K p"Q i` M K†i ç'i i`®M;
M"v p¬ +MM; b„+ #ûM- `ä`"M; M?Q H" ç•K p"Q i`QM; ç"m ?O- i?ŠM; F?¬M; +| +?m

E ç€M? HûM +^aFBM?- M? M? +?|M; `9i +?Ov i?O ` - +¬KM; QÊ+ ?Q" M? i`QÊ+ M;
+?QÎM; ?bM?- H"K ` tm i? T?ÁM; M;UX

@ Zm^a M?B M H" M;QÆB5

G•K G¢+ +QÌB M|B- F ç€M? HûM M"v ç9M; H" M;QÌB + Q iQ i`QÊ+ FB çKM; T?^aB
M;?o ç M ?„M p K†i F?ÎM;®+- `ä`"M; H"K ` çQÊ+ bU ibM? ç€M? HûM\

@ L;QÆB bÈK #B i M?Q p"v\

L;QÌB + Q iQ FB H¢B #B M i`î p F?ÎM;®+ M;mv M #^aM- i?'i i?¬M +QÌB bÌ H M ç¬

@ h î ç•m H° ` +?•M M;U \

@ *€B +Æ [m M M"v `ä`"M; M?Q i? - bÈK M M #` M;QÌB T?€i ?B M- ?€b) ç M T?B

G•K G¢+ M?" M M?ç i M|B ` - +€B M"v iMv iB M çB ? B #QÊ+ +| i? T?€i ?B M +?¶
M?[M; M;QÌB FB ?€b) K°i +€B +kM; F?¬M; +| T?€i ?B M\ >ÆM M[+€B +'K +? M
F?¬M; T?^aB F?¬M; ;B^aB çQÊ+5

L;®+ iY +QÌB ?„+ ?„+- F€i?"i +kM; F?¬M; T?^aB ?„M bmv M;?o F?¬M; çO +?m ç€Q-
M?B m i?ÌB ;B M ç M #® i`Q ? i i?<sup>a</sup>v- M m +| i? +?Q ?„M K°i M;`v i?ÌB ;B M- ?„M ?
F?¬M; +| K°i iB bÆ ?Î5

L?QM; ç½ bÊ #` M;QÌB T?€i ?B M- `²B H¢B bÊ G•K G¢+ [m€ M;m tm~M T?€i ?B M F
G•K G¢+ +kM; F?¬M; #B iX >ÆM M[- M;QÌB iÈB MÆB M"v +| H) w M;?o iQ" M #° M
K°i ç` T?QÆM; +| i? H" ?®+ i®B i' i M?B M b) ç¢B ?d- `i / /"M; T?Èi HÌ5

>„M +?"K `½B ?QÈM; +Y ` p"Q i?®B HmB- +QÌB M|B,

@ >mvM? ç M;QÆB + Q ?ÆM K°i #"+- H½Q >"M #°B T?K+- b m M"v +ÁM ;†T H¢B5

G•K G¢+ iB M i v Q M? ` K°i [mv M- M; ,M i`î +Y ç°M; Km®M +?m²M çB +O ç®B T

@ L?Q p"v HB M p°B p½ çB b Q- i +ÁM Km®M +MM; >"M ?mvM? i` Q ç´B M?B m K

@ >mvM? ç - M9B F?¬M; +?mv M MQÊ+ +?mv M- M?•M bBM? +ÁM +| H9+ ;†T H¢B-
çQÌM; HmB5

æ¢B >€M ?¼ >"M M?Q i`QÊ+ +QÌB M;•v M;¬ F?¬M; M;WM;- K°i # M i? v ç´B i?•M
G¢+ M; ,M i`îX

G•K G¢+ H¢B H" Q M? ` K'v [mv M- ç2K ç®B T?QÆM; +S i? ûT i`î p - çB K M?B

@ ?- +?Q M;QÆB çQÌM; HmB ç M;QÆB iB T iK+ €K iQ€M i b Q\

@ > ? - ?mvM? ç M;QÆB ç½ ?B m H-K- H½Q >"M +?d H" Km®M i?Y t2K T?^aM SM
#"M i•K M?B m M?Q p"v5

*?Ov i?O i`QM; i v æ¢B >€M ?¼ >"M pmM; ;¼i- ?"M ^aM? +?ÈT ç°M; ç +?Q M;QÌB ?
M? M?"M; `mM `mM- `ÆB H<sup>a</sup> i<sup>a</sup> H'v i?m®+ #°i p¬ b„+ p¬ p`X

E€i?"i- G•K G¢+ iB M p"Q +,M T?ÁM; M"v ç½ ~M ~M +ªK ;B€+ +| M;QÌB i?S ? B i²M
+O ?„M Î F?¬M; ;B M T?€T i„+ `ä`"M; +kM; F?¬M; i? T?€i ?B M ç®B T?QÆM; ~M
i? +® w ;Bª #° M?Q i`9M; F - H" Km®M /šM ç®B T?QÆM; ` i v- +"M; Km®M #B i c
T?€T ;b ~M i" M; imM; iQ+?5

L m M?Q ?„M +kM; +| i? M„K ;B[HQ¢B #Q i?m"i M"v- ?Q†+ H" ç¢Q +K K" M|B- M?
ç"v F?Q iS+- ?„M i?U+ +| i? i`Î i?"M? i²M i¢B ?Q" M iQ" M ~M ?bM?5

G•K G¢+ ?²B iQÎM; ç M K°i F?„+ H9+ ç®B T?QÆM; T?€i ` +¬M; FQ+? M"v- imv H"
i`QM; T?¢K pB i?¬M i?S+ +O ?„M # Q i`MK- i?b +kM; M?Q H" i" M K„i +?SM; FB M
M|B,

@ L;QÆB H" /U p"Q FB M €Q +?Q" M; FB +?2 H'T imM; iQ+? \

æ¢B >€M ?¼ >"M `®i +K+ H° ` K°i pÁM; i" M F?®+- H" T iS+ i?m ?²B #° /€M; +QÌB
+ª M;QÌB +kM; i?Q€M; +€B i`Î M M +U+ F€+ | HU+ €T #€+?X >„M HB + M?bM G•K

@ >ªQ M?½M HU+- ç€M; iB +- +~M i?"M K'v +kM; +| bÆ b|i- M;QÆB ç9M; H" pšM +

@ L;QÆB H" +?d i v i`€B K°i KU+ ç M; F?¬M; M;WM; ?mv b€B #°i T?'M b Q\

G•K G¢+ i?m" M KB M; M|B ` X

@ h +ªK i?'v çQÊ+ +| +?9i F?| M;YB- M M i¢K i?ÌB ç|M; +?†i ?¬ ?'T5

æ¢B >€M ?¼ >"M i?m H¢B MK +QÌB- M?QM; H" T iS+ H¢B H-M M[MÎ MK +QÌB,

@ h?B m +?9i M[#` M;QÌB ;¢i- *?m ©M? i€M M"v +O i +?d +-M /QM? i?•M- b) i
M;QÆB #•v ;BÌ+ | H) ç½ +ªK i?'v - KÊB +| i? +® w HW ;ç i i 5

@ G'v HmB H"K iB M- F?¬M; b B5

G•K G¢+ ;"i ;"i ç-m- æ¢B >€M M"v M?bM M?Q M;•v M;®+- M?QM; i•K iQM? H¢B p¬
HûM i?'i #¢B- ?„M M?'i F F?¬M; i?"M? i€B bBM? M?'i F - K°i # M ;Bª #° M?Q F?¬
M;¬K ?¢ ç°+ /QÊ+- M m B T?Èi HÌ- p"v i' iM?B M b) i`9M; +?B m5

h`QÊ+ FB æ¢B >€M ?¼ >"M K°i KU+ +?d i?O F?¬M; +¬M;- #`v ` iQ i? K°i #° +?d
t€+ ç`M? /QÊ+ HU+ +O \*?m ©M? i€M ç½ KÎ `°M; ç M iQ" M #° ç M i?'i- HB M F?¬M
i?U+ HU+ >Q h?¬M i K i`¼M; i?B M +O ?„M- T?€T i„+ +MM; HU+ HQÊM; ;B Q ?Á

"M? #`M? #`M?- ? B M;QÌB Î i`QM; i?¢+? i?'i F`+? HB i;B Q +?B M- ç² p"i Î h?¬M
ç M i?'i- #ÎB pb F?B æ M aQ Hmv M ç M i?'i #¢B b) i¢+ H¬- mv HU+ M"v F?¬M; Fû
aÆ o` h?¬M +?9i M"Q- #ÎB p"v +€B ç M i?'i M"v +kM; /` i?QÌM; +?„+ +?„M- Î /QÊB
+?d H" M?B m ?ÆM M;mv M K°i ç€K H¶ i?OM;- +,M #ªM F?¬M; çO ç ªM? ?QÎM; ç

@ L;QÆB F?¬M; +| i`9M; ç°+5

æ¢B >€M ?¼ >"M ç€M? K°i H9+- ç°i M?B M FBM? ?¬ H MX

@ h bÈK M|B- B #ªQ M;QÆB F?¬M; iBM5

G•K G¢+ H„+ ç-m- K°i #° #'i ç„+ /oX

hmv æ¢B >€M ?¼ >"M #B m ?B M çQÊ+ +| +?9i M;m M;®+- M?QM; i? v ç´B K°i M;(b)
b) H" FBM? M;¢+ ç²M; /¢M;X

Ry8eX *?QÆM; Ryee, S?ªM •K J°i "ªX URV

>„M bY /KM; *?m ©M? i€M +?QM? H" F€ ç°+ +?B p"i- p¬ b„+ p¬ p` p¬ ?bM?- b m F?
F?Q- b) i?2Q H" M / i?~K i?'m M?•M i? - h?¬M HBM? iW aÆ o` h?¬M i`Î tm®M; ç m
i?Q€i F?ÁB5

*kM; F?¬M; T?ªB M|B *?m ©M? i€M F?¬M; +| ;BªB /QÊ+- i`€B H¢B- imv *?m ©M?
#ÎB pb +€B ¸² +?ÆB M`v / M? F?Q `i HÊM- HB i p`Q K°i i`QM; i?"T ¸¢B F`+? ¸°+
;BªB ¸°+ +kM; ¸½ bÊK i`mv M F?„TiQ`M #° h?¬M ;BÊB- ?ÆM M[M;mv M HB m i?
+| i`·M [mw M?Q #ªM i?·M *?m ©M? i€MX

L?QM; K` /QÊ+ # T?¬M ¸°+- B b) F?¬M; +| pB +; b Î i`QM; KB M; M;„K H'v i?m®+
F?¬M; +| i`9M; ¸°+- #ªM i?·M i?m®+ ;BªB ¸°+ H` K°i HQ¢B ¸°+ /QÊ+5

æ¢B >€M ?¼ >`M +| i? F?ŠM; ¸`M?- G·K G¢+ K°i KU+ F?¬M; +| ¸°M; i€+ T?K+ /K

Jm®M M|B i`QÊ+ ¸| G·K G¢+ T?K+ /KM; [m ;BªB /QÊ+- p`v ?„M +`M; i? K F?¬M;
M?B m M?Q p`v- G·K G¢+ b) #B i`ä ?„M ?¢ HQ¢B ¸°+ /QÊ+ M`Q b Q\ L m M?Q G
KQìB- ? B KQÆB HQ¢B i?m®+ ;BªB ¸°+ K` M|B- M?Q p`v /QÊ+ p`i i`MM; bBM? ` F
?ÆM *?m ©M? i€M5

*?QM? H` pb M?Q i? - æ¢B >€M ?¼ >`M i?'v G·K G¢+ F?¬M; +| i`9M; ¸°+ KÊB+|
/€M; FB X

>„M FBM? M;?B #'i ¸`M? K` M?bM t2K G·K G¢+- +QM K„i K¢M? K) b€M; M;ìB,

@ L;QÆB +| +?Q #ªQ T?ÁM; M;U\

h`W F?B M?Q i? - H¢B ?€ +| i? M;„M H¢B F`+? ¸°+ +O *?m ©M? i€M t·K H'M\

G·K G¢+ +QìB ? ? M|B,

@ h?¬M; KBM? M?Q i? - +¬M ;b T?ªB ;Bª i` M; M;m tm~M ¸·v M`v\

@ >„+ ?„+5

a m F?B æ¢B >€M ?¼ >`M ?B m `ä ibM? ?m®M; - H`T iS+ i`QM; M°B i·K ¸¢B ¸`M?-
F?¬M; #B i p¬ +MM; FQM? bÊX >„M H¢B F?¬B T?K+ #° /€M; F?ì F?ì FB - b`H M ¸

@ L;QÆB M m #B m ?B M ¸QÊ+ +`M; M;®+- ¸ T?ÁM; +?B i·K +O M;QìB F?€+ ¸®B
¸„+ i?O /o M?B M H` +`M; + Q `²B5

>„M `i +| w iS HìB M|B p` pB + H`K ¸ m Kšm KU+- F?¬M; 2 / K` Î i`QÊ+ K†i G·K G

@ o`v iW M v p b m- M;QÆB poM? pB M F?¬M; +-M ;Bª #° +?Q€M; p€M;5

G·K G¢+ H|2 H M b€i F?Q- ?„M ?B M i¢B i? ¸ÆM HU+ #¢+- HQ¢B M;QìB ¸®B pÈB
iB T /B i i`W i?b i®i ?ÆM- i`€M? F?ÄB HQm H¢B ?"m ?Q¢M5

E?¬M; ;B®M; Î ?¢ ;BÊB- ?„M H` *?Q h¬M ¸SM; Î i? ;BÊB +?B ¸dM?- i'i +ª·K KQn
+-M K°i [mv M i`'M €T5 h¢B h?¬M ;BÊB ?„M pšM +?d H` K°i iB m iY >Q h?¬M L?`
h?¬M M`Q ;B€ H·K ?„M +kM; +?d +| #Ä i`®M K'i /¢M;X

@ > ? ? - Km®M ;B i H½Q >`M- M;QÆB +ÁM MQM H„K5

æ¢B >€M ?¼ >`M ¸²M; /¢M; K†i ?B M H M /[iÊM- imv ?„M K ?B m M;-K ?¢ b€i i?
K°i #² / Q ;„K- M?QM; +kM; F?¬M; +| M;?o H` ?„M Î +?QM? /B M ;B Q T?QM; i?U-

h?2Q ?„M [m€i K°i iB M; M`v- i? +¬M; +O ?„M H¬M M[ i„M; +QìM;- Î # M i`QM; /
¸¢Q t`ªM? ?B M ?B M- KÎ ` H'v `„M; M M? ?QÊM; G·K G¢+ i€T iÊBX

s`ªM? M`v +?QM? H` HU+ HQÊM; +O ?„M #B M i?`M?- # Q ?`K ¸°+ i?Ov T?€T i„+
HU+ b€i i?QÆM;5

P M?5

Zm M? M;QìB G·K G¢+ ¸~v ` K°i ¸®K ?Ä /B K- t`ªM? ¸€M? 9T H¢B ¸ m T?€i ` i?
iS+ #` ¸®i išM5 Í T?€T i„+ ¸®B F?€M;- ?„M ?€b) v m ¸B\

@ >^aQ iB m iY- >Q h?-M L?`i`¼M; i?B M +| i? ç®B F?€M; T?€T i„+ +?B HU+ +O
`i +| p®M HB M; +m²M; M;¢Q5 ``i [m€- M;QÊ+ H¢B Km®M M?bM +?Q #^aQ T?ÁM;
H9+ M``Q5

æ¢B >€M ?¼ >``M ? B i v ?mv ç°M; HB M iK+- i`QM; ç M T?ÁM; H”T iS+ ?²M;- #¢
imM; # v- i?ÆK- i M?- ?¬B i?®B p¬ +MM;- +€+ HQ¢B KMB +´ [m€B t2M HšM +?mM

L?[M; ç°+ p”i ?[m ?bM? ?[m p` M”v +kM; F?¬M; i?Q+? ?ÊT •K i?-K` i vX L?QM; H
` - æ¢B >€M ?¼ >``M iU M?B M F?¬M; b Q +^a ç +?Q G•K G¢+ #B i`ä ?„M /KM; ç°+

æQÆM; M?B M H" +|- i? M?QM; K" K°i imv i b,, + K,, M[?ÆM M[+| #®B +ªM? i?•
+?Q M K M?•M +?¢v i?2Q M?Q p`i`²B5

@ æWM; [m'v`-v L?QÊ+ > hB M hY M;?d M;ÆB5

h?ÌB ¢B K? B ¢€K M;QÌB ;BQÆM; +mM; #¢i FB K- H¢B +| F i?S # +?2M p"Q M|B-
?²B i`bM? /B MX

h`QÊ+ +Y ¢ M T?ÁM; M"v Qi M?'i +kM; +| i€K ¢€K M;QÌBX J¶B b|M; M;QÌB b® iW
¢ m- ?B M M?B M HšM M? m i-K ¢| ¢ m H" MQÊ+ iB m F?¬M; ¢ M i`QM; K°i +€B #-
HB iX

J,, M[+?•M /`B F?¬M; ¢ w ¢ M K¼B M;QÌB- F?Q M? +?•M M;²B tm®M; #,,i ¢-m F?¬
#ªM F?¬M; bÊ M;QÌB F?€+ ¢®B pÈB M" M; i`B M F? B ¢€M? HûM- K°i #° +?,,+ +?,,+
+ªM? b m HQM; M" M; F?ª M,M; bQ pÈB ?,,M M;?o i`QÊ+ FB +ÁM Km®M i?•K ?"m5

Ry83X *?QÆM; Rye3, æ M h?'i *O h`mM; L;mv M h?-MX

L m M?Q M|B- K°i F?B M" M; ;†T +?mv M F?¬M; K v- # M M;Q" B +| p` ¢¢B M,M; b) ¢
/B T?O H-M M"v ;B i +? iX L?Q p"v- B /€K ¢®B pÈB M" M; ` i v- M;QÊ+ H¢B +ÁM
¢QÊ+ ibM? ?bM? M;mv ?B K /®+ bS+ HB m K¢M; +Sm5

J" +| i? H"K ¢QÊ+ +?mv M M"v- +?d +| i?"T ¢¢B h`mM; L;mv M h?-M +O h?QÊM;

*?Q M M M?[M; M;QÌB M"v KÈB p•v [m M? M" M; M?Q p"vX J,, M[+?•M /`B M"v ¢½ i
?MM; ?"m- M m B +| i? +MM; M" M; ¢"m p"Q [m M? - +?šM; TªB K°i #QÊ+ H M
i?B M b Q\

G•K G¢+ /¢Q +?ÆB ¢B iÈB- H"TiS+ ¢Q iÈB K¼B M;QÌB M; v M;,,M [m v ¢-m M?bM
p M H" K°i M;QÌB- H"TiS+ HB M [m v H¢B ¢-m- ¢®B pÈB ?,,M F?¬M; ? +?9 wX J'
FB - H¢B +| M;QÌB ?QÈM; ?,,M T?'i T?'i i v M|B,

@ o` ?mvM? ¢ FB - M;QÆB +kM; H" K°i KbM? K°i M;QÌB b Q\

"¼M ?¼ H" # M;QÌB- pb +€B ;b M|B ó+kM;ô ¢•v\

*?SM; FB M G•K G¢+ H°` M;?B p'M- M;QÌB M¼ +QÌB +QÌB- ;BªB i?Q+? M|B,

@ " M;QÌB +?9M; i i`QÈ+ FB +kM; F?¬M; [m2M #B i- #'i [m€ T?€i?B M ¢ M i?'i
M;QÌB i¢K i?ÌB HB M i?O- #^M; F?¬M; i?b +kM; ¢WM; M;?o FB K K°i +?ûM + M?`ª

h?b` H" i? - #¼M ?¼ ¢®B pÈB KbM? M?B i ibM? M?Q p"v- H" Km®M FûQ ?,,M M?"
i` M?X

@ >Q" M h? M? ?mvM?- M;QÌB M"v #'i [m€ H" L;Kv h?-M L?` i`¼M; i?B M- FûQ ?,,M
F?¬M; +| +?¶ i`Ê ;B9T ¢®B pÈB +?9M; i - M;QÊ+ H¢B b) pQÈM; +?•M pQÈM; i v5

h`QM; # M;QÌB- H¢B +| K°i i? M? MB M M|B` - b,,+ K†i +| +?9i i`,,M; [m€ KS+- i?-
L;QÌB ¢-m iB M M?QÈM; K"v- M?QM; H"TiS+ +QÌB +QÌB M|B,

@ o,M *~K ?mvM?- M;QÌB +| i? iB M p"Q MÆB M"v- H¢B +| B b) ¢ÆM ;BªM\ L;QÆB
+ªM? ;BÈB5

L|B H" M|B M?Q i? - M?QM; ?,,M M?B i ibM? ¢®B pÈB G•K G¢+ +kM; ;BªK K¢M? K°

h? M? MB M K†i i`,,M; ?W H¢M? i?Q€M; K°i T?€i- F?¬M; M|B i? K ;b M[- M?QM; +
i? K G•K G¢+X

G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| w F i KBM?- M m #¼M ?„M ¢®B pÈB KbM? p¬ +MM; M?B
¢B K i` M? ¢Q¢i #ªQ p"i ?„M +kM; F?¬M; +| w iS ¢°+ +?B K- /M b Q +kM; T?ªB H¢
L?QM; ?B M i¢B ¢®B T?QÆM; H½M? ¢¢K M?Q i? - p"v ?„M +kM; F?¬M; +| i•K Hw ;
@ h¢B ?¢ *?m >Q`M h? M?- p` M"v H" Gw o, M *~K- +ÁM +| p` M"v H" *?Q L?'i *Y5
L;QìB +?O ¢°M; +?B m K° ?QÈM; G•K G¢+ H`K H"v ;BÈB i?B m- Gw o, M *~K H" i?
L?'i *Y H"; B ?Ä K°i KU+ F?¬M; +| H M iB M; - Î K°i # M ;Bª i` M; i?•K i`-K- Î G•K
M¼+ kM; F?¬M; T?ªB im /QÐM; i®i ¢ M ¢®B pÈB K¼B bU ¢ m F?¬M; ¢ w- K" H" +®
@ h¢B ?¢ G•K G¢+5
G•K G¢+ i?m" M KB M; M|B ` - ¢®B pÈB #®B +ªM? +O # M; QìB M"v F?¬M; +| w iS
K„ M[+?•M /"B M|BX
@ *?m ?mvM?- M" M; M"v H" M; QìB T?QÆM; M"Q\
@ G•K ?mvM?- M; QÆB M; v +ª M" M; +kM; F?¬M; #B i\
*?m >Q`M h? M? FBM? M; ¢+- K°i #° M?bM t2K [m€B i? B- K" Gw o, M *~K i?b H" s
+O *?Q L?'i *Y /UM; H M- H¢B +S i? K" M; WM; H¢B t9+ ¢°M; [m v ¢-m- v M; mv M
b•m +O ?„MX
@ L" M; `i M' B / M? b Q\
G•K G¢+ ?ÄB H¢BX
@ æQÆM; M?B M5
*?m >Q`M h? M? p¶ i`€M +O KbM?- iU ?² +| +?9i ?®B ?"M pb KìB G•K G¢+ M?"T
M; v +ª L?QÊ+ > hB M hY +kM; F?¬M; M?"M ` +| i? +| +€B +¬M; /KM; ;b\ L?QM
?„M +kM; +?d +| M?"M #B i M|B,
@ L" M; H" hª L?QÊ+ > - T?K i?•M +?QM? H" h?QÊM; L;mv M h?"M? i?"M? +?O hª
M; QÆB M|B M" M; +| M' B / M? F?¬M; \
h?b ` H" i? - i`€+? F?¬M; ¢QÊ+ M?[M; M; QìB M"v ¢ m ¢®B pÈB M" M; FQM? bÊ M
L;mv M h?-M [mª M?B M ûT iÈB ¢-m i`"M imv M5
*?m >Q`M h? M? +| KÎ ¢-m HB M i?m KB M; H¢B F?¬M; ¢QÊ+- iB T iK+ M|B,
@ L?QÊ+ > hB M hY +?ŠM; M?[M; H" ¢ M?'i K„ M[h?QÊM; L;mv M h?"M?- +"M; +
?B m +'K +? +?B i?m"i5 L;"M M, K i`QÊ+ FB #ÎB pb M" M; +ÁM F?¬M; +| iB M p"Q
K°i KU+ F?¬M; +| iB M p"Q ¢•vX
h-M; M; Q`B +MM; +'K +? +O GK+ T?O #ÎB pb +| bS K¢M; M; ,M ¢`+?- mv HU+ HÈM
[m - M?Q i`QÊ+ ¢®B pÈB +'T #"+ h`mM; L;mv M h?-M +| HU+ b€i i?QÆM; ¢€M; bÊX
H¢B F?¬M; +| ¢€M; bÊ M?Q # M M; Q`B- #'i [m€ Km®M T?€ ;BªB +kM; F?¬M; T?ªB
b Q + Q i?O +?bK ¢„K i`QM; ¢¢Q M"v F?¬M; M?B m H„KX
hmv i K„ /mM; M? M- #®B +ªM? ¢€M; bÊ- ?ÆM M[+| i?•M T?"M +'K +? + Q i?O-
i?U+ ¢½ i`î i?"M? L[ h?-M i`QM; bmv M; ?o +O K¶B M; QìB- K¶B M; QìB ¢ m ¢®B pÈ
@ L" M; Km®M # Q M?B m +?¶ i®i\
G•K G¢+ i?2Q KB M; ?ÄB- ?„M +kM; F?¬M; iBM hª L?QÊ+ > b) ?"Q T?|M; ¢ M F?-
T?K+ pKX
@ E?¬M; [mªM i`QM; M"v +| #ªQ p"i ;b- M" M; ¢°+ +?B K # i?"M?- H¢B Km®M H`K
*?m >Q`M h? M? +QìB F?' M|BX
.M b Q i•K ??M i?B m M[F?¬M; i? M„K- M?QM; #ªQ p"i H¢B H" i?"i bU- +ÁM F?¬M
Km®M M?QÊM; tm'i # i?"M?- B +kM; b) i?'i ¢ mX

:B M ç M i?'i M"v H" HÈM M?'i i`QM; H-m ? B- M;?2 M|B M,K ç| H" i?m°+ p h`m
Hmv M ç M M"Q ç|- ?B M içB #ÎB pb M;mv M M?•M +'K +? +ÁM Î p"Q i`çM; i?€B +
[m - # M i`QM; M|B F?¬M; +?WM; HB M +| ççB HQÊM; ç M /QÊ+ i`•M [mw- M; v +
+O h?QÊM; L;mv M h?"M? +kM; +| i? çÄ K„i5

L?QM; #ÎB pb M;Q|B K ?B m +'K +? [m€ Qi- Î ç•v K¶B H-M HçB +?d +| i? KÎ K°i
#Ä i'M; +°M; +?QM ççQ +'K +? # M i` M i?ç+? i?'i- +,M #ªM H" F?¬M; F`T5 E?¬M
pb M;Q|B F?€+ H"K K B K®B- F?¬M; +¬M; H½M; T?Q K°i H-M iB M p"Q K" i®M Î i`
;B M ç M i?'i M"v K°i KU+ F?¬M; M;Q|B +| i? iB M p"QX

J" #•v ;BÎ `®i +K+ tm'i ?B M K°i + Q i?O >Q h?-M +ªM? K ?B m T?€ ;BªB +'K +?
i?|B ;B M ç½ T?€ ;BªB ? B ççQ +'K +? - F?B M +?Q M;mv M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M

æ9M; H" M?Q i? - K¼B M;Q|B KÈB b) ç²M; w +?Q hª L?QÊ+ > ç°+ +?B K # i?"M?
T?€+? HQÐM; i€M- #ªQ p"i i'i +ª K¼B M;Q|B ç m F?¬M; +| T?-M5 J" hª L?QÊ+ >
[m€ KS+- /MM; i?•M T?"M- ç` p`- i€+ /KM; +O M" M; - +?d v m + -m # i?"M? +?¶ i
F?„+ +? `²BX

hª L?QÊ+ > ççB F?€B M;?d M;ÆB MY + M? ;BÎ- HB M iB T iK+ T?€ ;BªB +'K +? - #
+| K°i +€B M"Q K ?B m ççQ M"v- iU M?B M +kM; ;B9T F?¬M; çQÊ+- K†+ /M +| i•K
M"v- HçB +kM; +?d HU+ #'i iÁM; i•KX

L" M; ?B M M?B M H" ç½ ibK çQÊ+ çB K K'm +?®i- i®+ ç° T?€ ;BªB +'K +? H" +°M;
F #ªv ;BÎ- M" M; ç½ T?€ # ççQ +'K +? - KÈB H-M M[M;²B tm®M; F?¬B T?K+ iBM

J" M;Q|B HK+ iK+ çB p"Q MÆB ç•v +kM; M;"v +°M; M?B m- M?QM; óH,M; ç-m i? M
+€B i?S ? B- +?SM; FB M hª L?QÊ+ > ç m H" i?-M b„+ F?) ;B"i KbM?- M?QM; #Î
i•K i'M i`Q T?€ ;BªB +'K +? - F?¬M; +| K°i +€B M"Q iB M H M +?"Q ?ÄB- +?d H" ib

Ry8NX *?QÆM; RyeN, h` M? æQç i æ M .QÊ+X URV

a m F?B #Q K"i i` Q ç´B- K¼B M;Q|B F?¬M; +| K°i +€B M"Q ç®B pÈB hª L?QÊ+ >
çQ ` /` M;?`- +?d ?QÈM; p T?Q / M? iU hª o,M h`ç+?- M" M; F€ i?"i +€B ;b +kM
+€+? +?B K ?[m M?[M; +?¶ i®i M"v- ?m®M; +?B F?¬M; +| M" M; +ÁM +,M #ªM T?€ ;

h'i +ª K¼B M;Q|B H" H†M; M;„i M?Q i|- +?d H†M; v M çÊB hª L?QÊ+ > T?€ ;BªB +'K +?
+'K +? +kM; #` T?€ ;BªB i€K ççQ- +?d +ÁM HçB +| K°i ççQ +m®B +MM;X *| Qi M;Q
i`QM; HÁM;- iB M; ?Qi i?Î²² HB M iB T- /M b Q #¼M ?„M b„T +| i? iB M p"Q ç M
h?-MX

"i [m€- K°i ççQ +'K +? +m®B +MM; M"v HçB iQÆM; ç®B T?B M iQ€B- hª L?QÊ+ >
+°M; H" K² ?¬B M?Q KQ - M?QM; i?Ov +?mM; ç m H" b„T i?"M? HçB #çBX L" M; Kç
H'v i®+ ç° +U+ F€ M? M? M„K #„i i?O`M T?S+ içT- ?QÈM; p i` M +Y ç€ ç€M? iÈB

h?'i i?ªB [m M; ?Q ?B M ç°M; - M" M; F m ` M K°i iB M; - b„+ K†i H" T iS+ i`Î M M i€
` K°i ççQ K€m iQÆB- H" T iS+ i` M ;QÆM; K†i M´B H M YM; çÄ- ç +?Q M" M; +°M
M?Qm H-M; K"v M|B,

@ J°i ççQ +'K +? +m®B +MM; + -M HU+ HQÊM; +U+ KçM? K°i H-M ?"M? ç°M; Q M
L" M; M;QÊ+ HçB H" F?¬M; b o /B M +½B H€Q +?9i M"Q- F?¬M; +| çB ibK +€B Hw /

@ L?QÊ+ > hB M hY- M;QÆB F?¬M; b Q +?S\

@ E?¬M; +| i?K i'M i?QÆM; ;b +?S\

J¼B M;Q|B iU M?B M Km®M KQÊM +Æ ?°B i?"i i®i M"v pm®i K¬M; M;U - M;mv M h
H" K°i çQ" M +?| çU+ ç°M; /K+X

@ *€+ p`- +?È [m M +?QM? bU5

J°i;½ i? M? MB M /€M; M;Q`B i?QM /`B M!BX

@ *'K +? +m®B +MM; +ÁM F?¬M; +! T?€ pĐ- M m M?Q p"v #m¬M; i? +?Q- +?ŠM;
FB +O L?QÊ+ > hB M hY m'M; T?Q b Q\

ošM H" i?^M; M"v i`bM? ç° + Q- +¬M; T?m p¶ K¬M; M;U ç¢iç M i`bM? ç° iW t iÈB
HB M ç +?Q hª L?QÊ+ > M? ;"i ç-m- ç®B pÈB i? M? MB M €Q H K M?bM M?B m

@ h +?d H" #` +?9i Qi T?ªM +?'M- +kM; F?¬M; +! i`Î M;¢B ;b- +?Q p` pšM H" i HU

@ E?¬M; +| w FB M H" i®i`²B5

G•K G¢+ M?bM p T?Q *?m >Q" M h? M? M|BX

@ *?m ?mvM?- i t2K M;QÆB pšM H" ¢B i`QÊ+ 5

*?m >Q" M h? M? #B i`ä G•K G¢+ H" +| w iS ;b- ¢®B T?QÆM; H" Km®M +MM; ?„M
G•K G¢+ i¢K i?ìB ¢ tm®M; ? B M;QìB Gw o,M *~K- M?QM; G•K G¢+ pW `ìB ¢B- #¼
M;?o ;B®M; M? m b Q\

*?Q M M G•K G¢+ KÈB +| i? #ªQ ?„M M M `ìB ¢B i`QÊ+- #îB pb M;QìB i F?¬M; +
?„M5

@ æ i¢ G•K ?mvM?5

*?m >Q" M h? M? +kM; F?¬M; +| bo /B M +½B H€Q- ?„M ¢½ H'v ¢QÊ+ K°i F?Ä ¢ M
pB + M"v +| i? M|B H" i?m ?Q¢+? i" M ¢-v- H¢B Km®M HÁM; i? K +?Q ¢O +?d #B
æQÆM; M?B M- ¢ M /QÊ+ iW i`QM; ¢ M T?ÁM; +O h`mM; L;mv M h?-M H'v ` +
L;mv M h?-M- M?QM; +?Q /M H" aÆ o` h?-M +kM; +| i? /MM;- ¢®B pÈB *?m >Q" M
p M H" >Q h?-M i K i`¼M; i?B M K" M|B +kM; H" KM i?m ?Q¢+? HÈM5

>„M [mv i ¢Q€M [m v M;QìB- F?¬M; +| H¢B ¢B H-m # ¢ M ¢B M- K" H" ?QÈM; H-
Km®M ibK ;|+ i®B F?¬M; M;QìB M iQ" M pQÊi [m i?ìB ;B M +ÁM H¢B M"vX

G•K G¢+ iB M i v MûK Gw o,M *~K ¢B ` M;Q" B- F?¬M; +| ¢B [mªM kd #bM? ¢ M /QÊ
H-m # ¢BX

>„M Km®M ¢B ibK hª L?QÊ+ > 5

J†+ /M G•K G¢+ F?¬M; +| w ¢`M? +QÐM; ¢Q¢i- M?QM; ¢®B T?QÆM; K ?B m +'K
pW H9+ +?B M HU+ pB M bB m +MM; i? ? - ? B M;QìB ?ÊT i€+ K" M|B- p"v F?¬M
?ÊT i€+- +| i? ¢2K HÈB Q+? bQM; T?QÆM; HÈM M?'i ?| X

"i [m€- M|B M?Q i? M"Q T?K+ ¢®B T?QÆM; +MM; ?„M ?ÊT i€+ H" +€B p'M ¢ - M" M
h?-M- /M +?Q i`QM; i v F?¬M; +| M„K ;B[i?-M F?Q- M?QM; +?d H" i?•M T?"M +
F?¬M; M;QìB M"Q /€K ¢®B pÈB M" M; i? M"Q5

>„M pW M;?o pW ¢B- /QÈB +?•M M?Q # v- `i M? M? HB M ¢B iÈB i-M; i?S # ¢ M

"îB pb imv i ¢¢B ¢ b® K¼B M;QìB îH-m ? B i` M? ¢Q¢i ¢ M /QÊ+ +ÁM H¢B- H-m
G¢+ #QÊ+ M? M? ¢B p°B- `i M? M? HB M +?SM; FB M T?Q i`QÊ+ +| K°i ¢¢Q Hª
;B M ¢ M T?ÁM; ¢B ` - +?d t2K ? B +?•M i?QM /"B i?ŠM; i„T HB M #B i H" M;QìB M

@ hª +¬ MQÆM;

G•K G¢+ M;? M? ¢|M iB T H'v- H° ` K°i /€M; iQÆB +QìB M|BX

@ *?9M; i ?ÊT i€+ M?Q i? M"Q\

hª L?QÊ+ > F?) ;B"i KbM?- M" M; M?bM i?'v p¬ b® M K M?•M +?O ¢°M; ¢ M ;-M-
¢9M; H" +?Q iWM; ;†T [m X >ÆM M[M?bM p K†i ¢®B T?QÆM; +?•M i?"M? M?C
+?mv M `i #bM? i?QìM;p "v5

L" M; ¢®B pÈB HQ¢B M K M?•M F?¬M; #B i iU HQÊM; bS+ KbM? M"v H" M; v +ª +
F?¬M; M;?2 i?'v iB TiK+ ¢B iÈB- M?QM; ¢B p" B #QÊ+ H¢B H¬M; K"v M?Qm K°i +
¢ M; K†i /¢M K"v /"v ¢B i?2Q T?Q b m +O M" M;X

hª L?QÊ+ > K¢M? K) [m v M;QìB i`îH¢B- i` M K†i ¢ Ti" M ¢-v F?¬M; pmB- H¢M?
p"Q G•K G¢+ M|B,

@ L;QÆB K°i KU+ ¢B i?2Q i H"K +€B ;b\

@ LÆB M"v +kM; F?¬M; TªB M?" M;QÆB Kì ` - i iB M ¢QìM; ¢B K°i +?9i +kM; F?

G•K G¢+ +Q`B +Q`B M|BX

hmv h^a L?QÊ+ > K°i #° K†+ F M;Q`B F?€+- M?QM; +kM; F?¬M; +| M;?o H" M" M;
ç T M?bM t2K G•K G¢+- H°` p +?€M;?ûi`ä`"M;X L" M;T?B M M?'i ç9M; H" M K
+? i [m'M H'v F?¬M; T?|M;- #`M i v i? M? i9 ;BÆ H M- K°i ç¢Q K"m t | M? H€ |M; €
M" M; [m v +m²M;X

J°+ ? T?€T i„+5

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB pmB p - ?„M imv î i` M J°+ ? T?€T i„+ ç½ +| +?¶ HoM? M;°-
+O h K ç¢B *'K iU F?€+ pšM H" +? M? H +? `i M?B m- M m +| i? +MM; M;Q`B K ?
i?O- p"v M?'i ç`M? +| i? i?m ?Q¢+? HÈMX

h^a L?QÊ+ > +?SM; FB M #B m H°+O G•K G¢+ F?¬M; ;'T K" ?d HB M i?B m +?9i M
H" KbM? ç M; +MM; ?„M +?ÆB çM b Q\ L" M; imv F?¬M; +| w H'v K¢M; G•K G¢+-
ç®B +kM; b) ç +?Q G•K G¢+ i`¼M; i?QÆM;- i?`B ;B M +ÁM H¢B +?d +| i? +?Q?„

@ sBM pmB HÁM; +?d ;B€Q5

G•K G¢+ M;?B K i` M; M|B- ?„M H" +?•M i•K i?"i w M?Q i? X

@ JB M; HQÐB i`ÆM i`m5

h^a L?QÊ+ > imv i ç®B H" M' B ;B" M i?"i bU- K¢M? K) ç€M? ` K°i +?QÎM;- H" T i S
K°i K^a M? pKM pti #°+ T?€i- ?QÈM; p ?„M [m'M çB- i®+ ç° M? M? p¬ +MM;X

L m T?€i ç°M; F?¬M; ;B M i?m'M /B K" M|B- G•K G¢+ imv i ç®B +| i? M? M?äK i`®
?¼+ i`°K i? K F?ªQ- M; v +ª +?®M; çÐ +kM; F?¬M; +| - K†+ F /•v H2Q [m'M iÈB- ç

@ h?m5

h?2Q h^a L?QÊ+ > [m€i M? K°i iB M;- /•v H2Q ç°i M?B M tB i +?†i- +?m~M #` FB K
G¢+ +?†i+?) i`|B #m°+- ?ÆM M[ pšM +ÁM iB T iK+ +Q`9i H¢B- ç2K / +O ?„M b

G•K G¢+ i?Y /MM; bS+ i?Q€M; ;B½v /K - H¢B T?€i ?B M +€B M"v imv H" /•v H2Q-
+| i? bQ pÈB M?[M; pk F?Q #bM? i?Q`M; î h?¬M ;BÈB- +?d H" /MM; HU+ HQÊM; H
h?¬M L?` i`¼M; i?B M +O ?„M F?¬M; i? #S+ çSi- /M H" /MM; iÈB *?B M h?B M [r

æ•v H" K°i HQ¢B i? ?B M +O T?€T i„+ +MM; HU+ HQÊM; F i?ÊT p" M /KM;5

G•K G¢+ ?B m- +kM; M;°- M?QM; +€++ +ªM? ;BÈB +O h^a L?QÊ+ > H¢B FûK ç M [
K°i H½Q iY h`mM; L;mv M h?¬M /®+ HÁM; +?d ç¢Q- K" ?„M H" ?Q" M iQ" M /U p" Q

s2K` - p b m ?QÈM; #¼M M;Q`B >"m EBK i?dM? ;B€Q M?B m ?ÆM5

@ G-M M"v +?Q M;QÆB K°i +€B ;B€Q ?m'M M?Q M?Ä- F?¬M; çQÊ+ +| H-M b m M[

h^a L?QÊ+ > ?W K°i iB M;- tQ v M;Q`B iB T iK+ çB iÈB- M" M;w ç`M? ç2K G•K G¢+ +S

RyekX *?QÆM; Rydk, *?B J¢M h?m"iX UkV

*?B J¢M h?m"i M"v +?QM? H" ç°+ K¬M #Q i?m"i +O h^a ;B M" M;- i`QM; T?¢K pB
h?"M? [mªM Hw +kM; +?d +| M" M; +MM; hª o,M h`¢++ +| i? bY /KM;- M;Q`B F?€+ p
B` i v X

J" M" M; +?d H" ;B K K" F?¬M; ;B i- ç¢B #B m °i HQ¢B w +?Q +MM; [mv i ç`M? +O
/`T H9+ M"v +?Q G•K G¢+ K°i ç Q K" M|B- p"v +?ŠM; F?€+ ;b H" ?QÈM; M" M; imv
T?ªB M;?o ?"m [mª5

hmv M" M; +?€M ;?ûi G•K G¢+- M?QM; +kM; F?¬M; +| M;?o H" Km®M H"K i?`i G•K
HÈM- M;`v b m b) iB M [m•M h`mM; L;mv M h?¬M- iB T M?"M p`i`Q +O hª o,M h`¢
#´ M?B K +O h?QÊM; L;mv M h?"M?- i`i +ª K¼B M;QÌB Î ¢•v +?QM? H" i?O ?¢ +O
J°i i?QÊM; p` ;Bª i`i M?B M TªB /mM; ?¢ ¢QÊ+ M;QÌB ¢€M; ;?ûiX L m +MM; HQ¢
M`v iQM? iQ€M +?B HB- p"v +ÁM +| i? +| iB M ¢² ;b ¢€M; M|B\ E?¬M; TªB F?¬M;
¢®B T?QÆM; K°i +€B i`bM? ¢°`²B b Q\

h`QÊ+ FB M" M; T?€ pÐ +'K +? ¢ M i?'i- H¢B +?d H'v # i?"M? +?¶ i®i- F?¬M; M;C
i•K- /UM; M M ?bM? iQÊM; óKBM? [m•Mô +O M" M;X

J°i ¢®M; HÈM M?•M i® +•M M?„+ tm®M; - M" M; KÈB +| i? +?d F?®M F?¬M; ;B iX h?
+kM; F?¬M; +| - +?d H" ¢ +?Q G•K G¢+ M K +?9i F?´ bÎ K" i?¬BX

"` /•v H2Q ;?bK +?†i- /M H" i?¬M i? +kM; +?`m F?¬M; ¢QÊ+- G•K G¢+ i`i M?B M
i?ÌB ;B M /`B # #®M M;`v- ¢-v ¢O T?€i iB i M" M; iS+ ;B"MX

h`QM; K„i +O M" M;- G•K G¢+ #`i [m€ H" iB m M?•M p"i F?¬M; [m M i`¼M; ;b- M;
M?'+ H M K°i iB ;ÊM b|M; +kM; F?¬M; +| - i?ÌB ¢B K M" M; tQ v M;QÌB +kM; ¢½ ¢2
b m ¢-m- /M b Q M?Q HQ¢B M;QÌB M`v M" M; H" i?'v `i M?B mX

h•K HBM? F?¬B T?K+ M?Q ;B M; MQÊ+ v M i oM?- hª L?QÊ+ > iB TiK+ ¢B iÈB- M
H¢B #¶M; M?B M M;WM; H¢B- K½M? HB i [m v M;QÌB- +?d i?'v G•K G¢+ ¢ M; +QÌ
K¬M; +O M" M;- p¬ H¢B ;B®M; M?Q i`QÊ+ FB X

G"K b Q +| i? \

h`QM; M°B i•K hª L?QÊ+ > M?av H M K°i M;?B p'M +U+ HÈM- #` *?B J¢M h?m"i p•
>Q h?¬M L?` i`¼M; i?B M b Q +| i? i`QM; i?ÌB ;B M M;„M M?Q p"v F?®M i?Q€i\ L
i?ÌB ;B M ¢½ H" ¢€M? ;B€ `i+ Q- M?QM; M" M; tQ v M;QÌB +ÁM F?¬M; +| p`B +€B
H" p K†i +Êi M?ª ¢SM; Î i`QÊ+ K†i M" M;- +€B M`v +kM; [m€ F?¬M; i? iQÍM; iQÊM

h`W F?B G•K G¢+ +MM; M" M; im pB ¢²M; /¢M; - M?Q p"v *?B J¢M h?m"i +O M" M; t
¢®B T?QÆM; i?ÌB ;B M [m€ /`B- i? M?QM; K" ¢®B T?QÆM; iQ€i` ¢ M F?Q iS+
i`¼M; i?B M- M?Q p"v- Fª M,M; /mv M?'i H" bY /KM; #Q #ªQ M"Q ¢|X

"`i [m€- M" M; p•v F?®M G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| i•K iQ +?9 w +QM `m²B +?€M ;?ûi
?B M ¢®B T?QÆM; H" i`®M i?Q€i M?Q i? M"Q- iU M?B M F?¬M; +€+? M"Q F i H
/¢M; ;bX

L?QM; M" M; +kM; F?¬M; [m M i•K- #Q #ªQ +O ¢®B T?QÆM; +`M; HÈB ?¢B +| i? p
+?Q ? v b Q\

*?d +¬M F?¬M; TªB i?¬M F?Q- #Q #ªQ F?€+ ¢ m H" +| b® H¬M bY /KM; - hª L?QÊ+
+?†i H'v H" +`M; M;`v +`M; +?€M ;?ûi- ¢®B T?QÆM; ¢½ +?Q iW #Ä w ¢`M? M?Q p
?„M- ¢ +?Q ?„M ,M i?B i i?ÁB HÈM5

L;?o iÈB ¢•v- hª L?QÊ+ > i v TªB H¢B ;BQÆM; - K°i ¢¢Q GK+ Zm M; ?B M H M-
G•K G¢+ i¢Q` - M?Q H" K°i +€B H Q iM p•v F?®M ?„MX

h`QM; €M? K„i +O G•K G¢+ ¢²M; /¢M; +?ÈT ¢°M; H M ?"Q [m M; K"m t M? H€- i v
[m M? M;QÌB ?„M H" T iS+ +| K'v +•v ?Q +Ä K"m t M? T?€i bBM?- ?QÈM; p K°i K
[m'M iÈBX

æ®B H" T T?Q /QÈB- G•K G¢+ T?|M; tm'i` K'v +•v ?Q +Ä K"m t M? b® HQÊM;
+?•m +?'m ¢€ t2- #B m ?B M` ?„M F?¬M; #B i HQÊM; bS+- K¢M? v m +| F?€+ pW
i`i M?B M H" ¢ +?Q M;QÌB F?¬M; ¢"M? HÁM; M?bM `²B5

hª L?QÊ+ > M;QÊ+ H¢B ?ÆB H°` K°i iB FBM? M;¢+- #ÎB pb b m F?B i?"M? i?¬
+?¼M K°i HQ¢B ¢¢B ¢¢Q- +kM; F?¬M; +| +€B ;¼B H" HBM? +,M ?¢M +? M?Q Í ?¢
i„+ #bM? i?QÌM; F?mv i i?B m HU+ +¬M; FQ+? +QÌM; ¢¢B- K†+ /M +| 8yy ¢¢B ¢¢Q
HBM? HU +?¼M im K°i ? T?€Ti„+ M`v `i Qi5

J° J°+ ? 8yy ç¢B ç¢Q- +| i? ;†T ;Ð +MM; im *?B J¢M h?m"i- p"v i?b i?"i bU H° +°M
L?QM; G•K G¢+ î# M i` M T?€T i„+ HoM? M;° +kM; [m€ MQM MÈi- M?Q H° ?°B M?
i„+ HoM? M;° i?'T ç M ç€M; i?QÆM; - ç +?Q M°M; [mª i?U+ +| HQ¢B t9+ ç°M; i?' ?
L°M; iBM iQîM; p[M; +?„+ ç¢B ç¢Q jyyy imv i F?¬M; +| +?mv M i?"i +QîM; i?"i v
i„+ v m M?'i- H° pb M?[M; M; QîB FB +, M #ªM F?¬M; +| HoM? M;° ç M iBM? ?Q +
i? F?|+ i M; M|B J°+ ? T?€T i„+ F?¬M; çQÊ+5
J°+ ? T?€T i„+ i?U+ bU v m M?Q p"v- H½Q iY +O M°M; H°K b Q +| i? çO i?®M; M;
Jm®M M|B +MM; ?„M +ªM? ;BÈB iQÆM; iU- i`QM; i?"M? +?QM ç¢B h°mM; L; mv M h
pb +€B ; b hª o, M h`¢+? i`, K p¢M M, K [m pšM M„K S?O +?O p`\
*?SM; FB M G•K G¢+ bY tm'i *?B J¢M h?m"i i?'T FûK M?Q i? - hª L?QÊ+ > +| HQ
b„i F?¬M; i?"M? i?ûT- ?°M F?¬M; i? M„K H¶ i B G•K G¢+ MQm [m - b m ç| •M +¬M
iOv +O J°+ ? T?€T i„+ - ç +?Q ?„M F?¬M; ç M KS+ óH°K #°Mô imv i ?¼+ ; B i°mv
E?Q M- çÊB K°i iw- *?B J¢M h?m"i H° ç°+ K¬M #Q i?m"i +O hª ; B - h?QÊM; L; mv
i?"M? T?K i?m°+ M| - imv i F?¬M; +| #'i F€ K°i ; B i°+- #'i F€ K°i i€M im M°Q M; ?B
M°v H° ç€M? #°v ç€M? #¢ HoM? M;° ç M- ? v H°
hª L?QÊ+ > T?ÄM; çQ€M `i M? M? ç½ M?"M çQÊ+ +?SM; KBM? H° ç9M; - #îB pb i`
+| p°B +¼M; ?Q +Ä K°m t M? iW i` M K†i ç'i ç°i M;° i bBM? b¬B çB ` - ?QÊM; p /•
ç°M; +¬M; FQ+?X
a m ç| H° ?ÆM KQîB ;®+- K'v +?K+ ;®+- i` M i`, K ;®+5
î# M i`QM; €M? K„i FBM? M;¢+ +O hª L?QÊ+ > - ?Q +Ä K°m t M? M?Q H° T?® ?Q
ç¢Q- M; v +ª i` M p€+? iQîM; +kM; bBM? b¬B- ?ÆM M[- ?Q +Ä K°m t M? M°v +°
K¢M? H M- M; mv M #ªM [m'M î# M i` M /•v H2Q çKM; K°i +€B HB M iQ€B- M?QM
KÈB çSi ;½v- iQM? # M / Q /¬M /¬M +QîM; ç¢B5
J°m t M? ?Q +Ä +MM; /•v H2Q p +?¢K- M?QM; i?"i` H° HU+ HQÊM; +MM; T?€T
i`¼M; ç¼ bS+- #îB pb hª L?QÊ+ > p¬ Hm°M H° HU+ HQÊM; ? v H° HoM? M;° î i` M
t K¢M? ?ÆM G•K G¢+- #îB p"v HB M tm'i ?B M ibM? ?m®M; M; ?B M; p K°i # MX
L?QM; G•K G¢+ HoM? M;° ç M T?€T i„+ H¢B ç M; F?¬M; M; WM; t•K M?"T- i, M; +Q
+?Q ?Q +Ä K°m t M? M;° v +°M; M?B m- +°M; M;° v +°M; pQÊM; - M m M?Q +| i? K°
?Q +Ä K°m t M? +m®B +MM; +| K°i M;° v +| i? T?€i i`B M ç M ibM? i`¢M; +?®M; H

RyejX *?QÆM; Rydj, hª L?QÊ+ > E?B T aÊX URV

hB m iY M°v H° +® w b Q\ _ä `°M; H° i`QM; i v M„K ;B[J°+ ? T?€T i„+ + Q i?•K- H
i`B M H°` - ç bM? ;B"i KbM?\
L?QM; M; v +ª M?Q p"v- hª L?QÊ+ > +kM; i?W M?"M KbM? [mª i?"i ;B"i KbM? `²
*?B J¢M h?m"i i?"i bU [m€ Qi- Qi ç M M°M; T?€i ?B M M; QîB i?S j HB M +| HQ¢B +
L; QîB M?Q p"v +| H) ç +?Q T?K i?•M i?m H°K ç iY5 hª L?QÊ+ > M; ?o M?Q i? X
æ`+? w i`QM; M°B i•K M°M; /¬M #B M K'i- M?QM; pb i?Y t2K G•K G¢+ ç M i°i +MM
M°Q- M°M; F?¬M; +| i?m +¬M; FQ+? - M; QÊ+ H¢B Km®M M?bM G•K G¢+ i`bM? /B
ç€M? +? i +kM; b) F?¬M; iBM iQîM; G•K G¢+ H° ?B M ?¼+ ?B M #€M- i` M çîB F?-
p"v5
*| H)- h?¬M ;BÈB t€+ i?U+ F?¬M; +| i²M i¢B M;° iQM? M; ?`+? i?B M M?Q p"vX L
?„M +| *'K iU- ç| H° T?€T i„+ +?Q + Q- M?Q H° i?B M ?¢ ç¢B ç¢Q [mv i„+ ?ÊT +?n
?| M?Q i? M°Q- i°M; F?¬M; +| FªM, M; M?ªv` T?¢K i`M [mv i„+ +?mM; X
î# M, K i`QÊ+ FB - G•K G¢+ t•K M?"T M; ?B M +Sm J°+ ? *'K iU- F?¬M; /€K M|B +|
Q M?B m- M?QM; M„K ;B[i`K +°i i?"i bU [m€ ?MM; ?°m `²B5

hU M?Q M„K ;B[T?ûT iQM? +Æ #^aM- M?Q p"v /M +?Q` i?B M p,M b' iU- Km®M ;B F?,M- +-M +?d H" i?lB ;B M K" i?¬B5 J" h^a L?QÊ+ > +kM; F?¬M; +| iB T iK+ +¬M çO i?lB ;B M- ç +?Q ?„M +| i? #bM? ioM? iB M ?"M? óiQM? iQ€Mô X

J"m t M? ?Q +Ä +"M; bBM? +"M; pQÊM; - +"M? +•v +"M; M; "v +"M; i?¬- imv pšM F? iQ" M ç®B F?€M; - M?QM; #ÎB pb ç½ M?"M çQÊ+ G•K Gç+ iB T iK+ H"K- /U p"Q pB pç+? ibK H Q iMX

æ•v +?QM? H" i?m ?Qç+? M; Q" B w Km®M- ? B K„i +O G•K Gç+ M?„K HçB- iBM? i HoM? M; ° ç M M"vX

E€ i?"i- pçM #B M F?¬M; `lB [mv i„+ +?mM; - #<sup>a</sup>M i?•M ?„M i`QM; i v M„K ;B[J°+ ? ¬K H'v K°i F?®B p" M; çB Km K" M i?¬m- +,M #^aM ç' B F?¬M; i`^a iB M- +?d +| i? M

L?QM; #•v ;B l iQÆM; çQÆM; pÈB ç2K p" M; ;ä tm®M; K°i Qi F?®B ç' B i?"M? iB M- i? ?B M` i" B T?9 +O ?„M- HçB +?Q ?„M +| i? iB m /MM; `²BX

@ L;QÆB i M H" ;b\

h^a L?QÊ+ > F?) ?û ç¬B K¬B çÄ K°M; - ç¼+ M?'M `ä iWM; +?[X

*| i? çQÊ+ h^a ççB iB m i?Q +?QM? KB M; ?ÄB i?,K iQM? / M?- i? v ç' B K°i M; QlB ç M F?¬M; #B i H"K b Q- M?QM; G•K Gç+ ç M; i" T i`mM; HoM? M; ° J°+ ? T?€T i„ i? K" K" ç€M? ;½v- F?¬M; F?ÄB H° ` p iB +Mm®BX

*€B M"v ç +?Q HÁM; iU i`¼M; FB m M; çQ M?Q M?Ä +O h<sup>a</sup> L?QÊ+ > i?Q€M; i' M i L?QM; M" M; H" T iS+ iU M|B pÈB KbM?- ç•v H" G•K Gç+ ç M; Hç i K K #m°+ +?†i- ? J°+ ? T?€T i„+ - M?QM; HçB +® w î i`QÊ+ K†i M" M; ;B^a #° M?Q ç°i M?B M M; ° ç M /šM HU+ +?9 w +O M" M; 5

h^a L?QÊ+ > i?W M?"M- ç®B T?QÆM; H"K çQÊ+ çB K M"v5 L?QM; M" M; imv i b) #B i F?Q2 F?Q M; iB m i?¬M; KBM? M"v- M" M; +?d H" Km®M i bK ç² ç +?Q T?K i? ?| S+ pçM- +| i? i bK çQÊ+ K°i i`mv M M?•M M?'i Kç+? iQÆM; i?W i?"i bU H" F?

@ hçB ?ç G•K Gç+5

G•K Gç+ +QlB M?ç i K°i iB M; - ?„M #B i `ä b€+? HQÊ+ +?"Q ?"M; +O KbM? ç½ bÆ

@ L;QÆB çB i?2Q i 5

h^a L?QÊ+ > M?Qm K"v- imv M" M; `i +QB i`¼M; G•K Gç+ î i` M HoM? M; ° J°+ ? T? +| M; ?o H" M" M; +kM; b) iB T M?"M +€+? M; QlB +O G•K Gç+ - M?bM ç®B T?QÆM +?Q M" M; +| HQçB +^aK ;B€+ +?€M ;?ûiX

L;QlB H" M?Q i? - 'M iQÊM; ç-m iB M [m€ i`¼M; v m- ?B M içB G•K Gç+ `ä`" M; + pb p"Q i`QÊ+ H" +?O- h^a L?QÊ+ > +^aK i?'v ç®B T?QÆM; H" +QlB t'm t - +"M; t2K M" M; F?¬M; i?Q+?X

G•K Gç+ +kM; F?¬M; +| ;B^aB i?Q+? +€B ;b- î H•m KÈB #B i M?•M i•K- ?„M +kM; F i•M; #®+ pÈB ç®B T?QÆM; - M m +| i? +MM; K°i h`mM; L;mv M h?¬M M?' + H M [ K„i F?Q€M; çç i +O G•K Gç+ b) +| i`Ê ;B9T `i HÈM- Qi M?'i H'v iÈB ç` ç² +O æçB / /" M; ?ÆM `i M?B m

> B M; QlB K°i i`QÊ+ K°i b m- +kM; F?¬M; T?<sup>a</sup>B G•K Gç+ F?¬M; Km®M +MM; ç®B L?QÊ+ > +,M #<sup>a</sup>M F?¬M; +?"Q ç|M ?„M- M"Q M; mv M w +MM; ?„M bQM; bQM; \ >Æ iB- G•K Gç+ +?d +| >Q h?¬M L?` i`¼M; i?B M- #^M; +€B ;b +MM; >Q h?¬M i K i`¼ bQM; bQM; \

æB i?2Q i?b çB i?2Q 5

G•K Gç+ F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K K" i?2Q î T?Q b m- €M? K„i F?¬M; i? i`€M? M i? mv M +?mv M +O h^a L?QÊ+ >

L[M?•M M"v +| çQÊ+ /€M; M;QÌB`'i imv i /B m5
hmv +?d +| i? +?SM; FB M #|M; HQM;- M?QM; p ç T T?QM; [m M; HçB F?¬M; +?
K¬M; +O hª L?QÊ+ > ç†+ #B i p M? H M- G•K Gç+ iBM iQÌM; M m K°i ç Q /€M T
tm®M; K" M|B- çO ç ;¼i bç+? K°i T?¬M # #ì K¬M; +O M" M;5
æO i?'v #ì K¬M; +O M" M; H" #U+ M" Q`²B5
*| çQÊ+ #ì K¬M; M;çQ M;? QÐM H M M?Q p"v- H9+ M" M; çB i`€M? F?¬M; çQÊ+ +
M?Q i?Ov t" H„+ M? - T?QM; ibM? pçM +?OM; X hmv +?QM? M" M; +kM; w i?S+ çQ
/„B ?ÆB +| p`°M; i?MM; i?bM?- M?QM; HÁM; i?Q+? +€B ç T K¼B M; QÌB ç m +| - M
ibM? +O KbM?- M?QM; pšM H" M?Q p"v K" /K M; QÌB T?çK i°B
"i [m€ G•K Gç+ +kM; F?¬M; +| M?bM M?B m- +kM; F?¬M; T?ªB ?„M ;Bª i` M; +?
i`QM; FB m i? +O ?„M +kM; F?¬M; i?B m imv i b„+ /€M; M;QÌB M;çQ M?•M- +MM
î +?Q +| iÈB h?¬M *ªM? K" i?¬B
hª L?QÊ+ > ç®B pÈB ?„M iU ?çM +? +m®B +MM; H" ?ÆB +| p" B T?¬M ?ªQ +ªK- M
@ L;QÆB H" i€M im b Q\
L m M?Q M|B G•K Gç+ H" M;QÌB ;B i°+ M" Q ç|- M?Q p"v M?'i Kç+? iQÆM; i?W - ?
ç`M? +kM; H" +MM; ;B i°+ ;B®M; M? mX L?QM; i`QM; T?çK pB h?QÊM; L;mv M h
? T?€T i„+ i`M; +°M; +?d +| h K; B - K" +?d +| hª ;B KÈB H" K°i +?B KçM? M?'iX
@ E?¬M; FûK # Q M?B m5
G•K Gç+ M?9M M?9M p B- +kM; F?¬M; Km®M +MM; ç®B T?QÆM; +| M?B m i` Q ç
Gç i K K #m°+ +?†i5
hª L?QÊ+ > ç®B pÈB i?O çQçM +O G•K Gç+ [mª i?U+ #| i v`²B- +€B M"v /MM; K°
HçB /B m +kM; b) /MM; M€i- ?m®M; +?B p®M F?¬M; BM?5 L?QM; M?Q p"v +kM; i®
Gç+ F?¬M; i?Q+?- M m G•K Gç+ +MM; M;QÌB F?€+ ç²M; /çM; •M +¬M K" [m'M [mC
H" +°M; ;ÄM; #ûi b Q\
@ *€B ç M çB M M"v +kM; +| ? B ;B M ç M i?'i +| +'K +? - ç M M v F?¬M; +| KÎ` [
M"v M;mv M #ªM +?d i?m°+ p aÆ o` h?¬M M" Q ç|- i?m ?Qç+? b) F?¬M; HÈM5
hª L?QÊ+ > H-K #-K H-m #-m HçB iU ?² ç M; +MM; G•K Gç+ i?QÆM; HQÊM;X
@ L?QM; ? B ;B M ç M i?'i +'K +? ?Q" M ?ªQ ç m H" i?m°+ p aÆ o` h?¬M- +kM; F
;B M ç M T?ÁM; M" Q i?m ?Qç+? +°M; HÈM- +kM; F?¬M; +¬M T?ªB +?¼M # H'v #®

Rye9X *?QÆM; Ryd9, hª L?QÊ+ > E?B T aÊX UkV

E?¬M; çÈB G•K Gç+ M|B +?mv M M" M; +kM; ç½ H" K` [mv i ç`M? M|B,
@ *?9M; i i`QÈ+ t2K ibM? ?m®M;- M m +îB #Ä +'K +? T?ªB #Ä K°i +€B ;B€ [m€ H
hmv hª L?QÊ+ > +kM; H" H-M ç-m iB M iB M p"Q ç•v- M?QM; M" M; ?B M M?B M
+°M;- ç®B pÈB MÆB M"v`'i iBM? iQÌM;- K M; i?2Q G•K Gç+ #ªv +?mv M i€K M; Q†
K†i K°i i?ç+? i?'i #`i FQM
@ h K L;mv M i`"M\
hª L?QÊ+ > +?d H" î i`QÈ+ +Y [mûi p" B H-M ç½ M?bM` p" B T?¬MX
@ S?€ ;BªB +kM; F?¬M; F?| F?,M- M?QM; +¬M EBK ? J°+ ? >Ä ? # HQçB T?€T
+?mv M +?ŠM; H Km®M T?ªB çÈB M;QÌB T?Q /QÈB çB H M\
k98y

L|B i?"i- M" M; +kM; F?¬M; Km®M KbM? p'i p^a T?€ pĐ + 'K +? ç +?Q M; Q|B F?€+
i?¬M HU+ F?¬M; çO- M" M; +?d K ?B m J°+ ? T?€Ti„+ - #B i`'i`ä`"M; T?€ ;B^aB
+kM; +?d +| i? F?¬M; #B i H"K b Q

@ h ç M çBX

JK+ çQ+? G•K G¢+ +MM; ç®B T?QÆM; ?ÊTi€+ ç9M; H" +?B ç m #^aQ p"i- b Q +| i
H MX

@ L;QÆB

h^a L?QÊ+ > +| HQ¢B +^aK ;B€+ F?Q +U+ K" +Q|B- +?Q /M iB m iY M"v Km®M M`M?
çB K ç€M; iBM + "v +?S\ S?€ pĐ + 'K +? +¬M FBK K°+ ?Ä i K ? T?€Ti„+ +?B HU-
M?[M; h?QÊM; h?B M i?¬M ç2K T?€Ti„+ HoM? M; ° ç M KS+ i" M +MM; FB - B b) ç
F?€+ \

h?QÊM; h?B M i?¬M H¢B ?QÊM; H M H" h?¬M oQÆM; - K" h?¬M oQÆM; M?'i ç`M?
M i`QM; *?O h?¬M E?Q KÊB +| i? i?"M? iUm- #ÎB p"v h?QÊM; h?B M i?¬M t€+
F?¬M; +?B K çQÊ+ *?O h?¬M E?Q K" M|B- +kM; +?d +| FB K im K°i K¬M T?€Ti„+
i„+ ç²M; /¢M; +kM; ç€M; bÊ5

æQÆM; M?B M- h?QÊM; h?B M i?¬M Km®M M„K; B[ç M +U+ ?¢M T?€Ti„+ i?"i bU
h?QÊM; h?B M i?¬M F?^a M, M; +kM; +?d +| K°i +€B +| i? H"K çQÊ+5

G•K G¢+ KdK +Q|B M|B,

@ L;QÆB +?d +¬M M|B T?€ ;B^aB M?Q i? M"Q H" çQÊ+5

@ >W5

h?'v G•K G¢+ ç M H9+ M"v +ÁM Km®M +QM p`i +? i K¢M? KB M; - h^a L?QÊ+ > i?"i
;B" M +kM; F?¬M; +| - M; QÊ+ H¢B Km®M M?bM b„+ K†i ?„M H€i M[H" M?Q i? M"
G¢+ H"K M?Q i? M"Q ç T?€ ;B^aB + 'K +? X

E€ i?"i +?d +¬M #B i T?QÆM; T?€T- + 'K +? M"v +?d +¬M # >Q h?¬M M?'i i`¼M;
EBK ? J°+ ? >Ä ? # HQ¢B T?€Ti„+ HB M +| i? T?€ ;B^aB- M?QM; +€B F?| H" Î

h?"i ;B®M; M?Q Î h?¬M ;BÊB æ M aQ p¬ +MM; i?Q i?Èi- M; Q|B i?¬M; ?B m + 'K +
H„K- K" F?¬M; çQÊ+ ?„M M|B ` T?QÆM; T?€T K" M|B- mv HU+ +€B + 'K +? M"v çO
K°i >Q h?¬M +^aM?5

G•K G¢+ F?¬M; /€K +| +?9i +?O [m M- +€B ;¼B H" M M +| i•K T?ÁM; M; Q|B- ?„M
i•K h^a L?QÊ+ > ç M i°i +MM; H" M; ?o M?Q i? M"Q- ?ÆM M[p¢M M?'i M" M; bmv
çO +| i? H" KbM?5

hY ædM? Î i`QM; i?S+ ?^aB #®+ H M- G•K G¢+ ç½ H"K i®i SM; T?| ibM? ?m®M; t'
#„i ç¬m T?€ ;B^aB + 'K +?

æ½ #B i H"K M?Q i? M"Q- p"v F iB T H" i?2Q iWM; #QÊ+- +kM; F?¬M; +| ç° F?| ;
pk ç°M; - ç€M? ` iWM; ç¢Q T?€Ti„+ +?B HU+- ?QÊM; p + 'K +? ç tm®M;

EBK K°+ ?Ä - i K ? T?€Ti„+ +?B HU+ ç M p"Q- G•K G¢+ +U+ F€i?"M? i?¢Q

E F F F 5

*Y ç€ ç|M; +?†i KÎ` K°i çQ|M; M?Ä- w M; ?o + 'K +? ç½ #` T?€ ;B^aB ` 5

@ J|B5

G•K G¢+ ?QÊM; h^a L?QÊ+ > H"K i?O i? K|B ç®B T?QÆM; çB ç¬mX

L?QM; h^a L?QÊ+ > H¢B T?^aM; T?'i iU M?Q i`9M; i"- +?d H" /MM; €M? K„i ?ÆB +
+?^K p"Q G•K G¢+- ;B®M; M?Q i?'v çQÊ+ K°i [m€B p"i

L" M; +| i? F?¬M; F?B T bÊ b Q\

G9+ M"Q >Q h? - M + kM; +| i? ç²M; i? ÌB HoM? M; ° # HQÇB T?€Ti„+`²B ?ª\ L m +|
+| i? M?ªv H M ç M aÆ o` h? - M `²B5 L; QÆB Î >Q h? - M +ªM? +?Q /M M„K; B[jyyy
Î çÇB +ªM? ; BÈB ç ûT tm®M; - +, M #ªM F?¬M; i? M"Q H" K°i M; | M i v +?B ç` +? +O
s€+ i?U+ - M„K; B[T?€Ti„+ +`M; M?B m- /QÈB ibM? ?m®M; Î +MM; +ªM? ; BÈB +`M
[m +ªM? ; BÈB M?Ä i€+ +?B M5 L?QM; ç2K ? B K¬M i?"K +?Q +`M; M?B m T?€Ti„
iQÆM; çQÆM; - +€B ç° F?| M"v H" F?¬M; i?'T ?ÆM bQ pÈB ç°i T?€K°i aÆ o` h? -
p"v\

>ÆM M[G•K GÇ+ i` im´B ç M ç€M; bÊ- imv F?¬M; i? T?€M ç`M? +?QM? t€+ - M?
?„M +kM; i®B ç H" M; "M M, K- +?9i i? ÌB ; B M M?Q p"v imv i çÇB h? - M HBM? M; v
L?` i`¼M; i?B M +kM; F?¬M; +| çÇi çQÊ+ - ?m®M; +?B H" # K¬M T?€Ti„+ +MM; in

@ L; QÆB\

L" M; i?U+ bU H" #` G•K GÇ+ ?M bÊX

@ L m F?¬M; +| p" B T?¬M #´M bU- iÇB ?Ç +kM; F?¬M; /€K K†i /"v M| B Km®M +MM
G•K GÇ+ KdK +QÌBX

G9+ M"v hª L?QÊ+ > KÈB M?È HÇB M; v iW ç-m G•K GÇ+ M|B- +?d H" H9+ 'v M" M
+È bSi b Q Km®M iB T +`M Kbm?- b Q +| i? M; ?o ç M; B ?Ä >Q h? - M L?` i`¼M;
HU+ +QÌM; çÇB M?Q p"v5

GoM? M; ° M?B m K°i K¬M T?€Ti„+ - iQÆM; çQÆM; pÈB +| i? i, M; H M K°i +ªM? ;
FBK K°+ ?Ä # HQÇB T?€Ti„+ +?B HU+ - ?ÆM M[mv HU+ T?€Ti„+ ç m çÇi ç M >
+?B M HU+ i?U+ i +O ?„M i?"K +?Q ç½ pQÊi [m >Q h? - M i K i`¼M; i?B M #bM?

@ hª +¬ MQÆM; K ?B m +`K +? +?B i?m"i- iÇB ?Ç +kM; pW p†M iÇT ?¼+ `i M?B
i€+ i®i M?'i5

G•K GÇ+ /€M p" M; H M K†i Kbm?X

L; mv M H B Kbm? K°i KU+ M?bM b B `²B- ç®B T?QÆM; +, M #ªM F?¬M; T?ªB HÇi
ç®B pÈB Kbm? F?¬M; +| ?SM; i?95 hª L?QÊ+ > i? - K M; ?o K°i iB M; ?´i? M- çB
H'v F?B T bÊi`QM; HÁM; - M?QM; ç®B pÈB +€+? M; ?o +?B m K° G•K GÇ+ +`M; i?
h?QÊM; p` ; Bª +kM; F?¬M; T?ªB / H" K M?Q p"v- M?'i ç`M? T?ªB +| K'v i?O ?Ç „
M; ?B i M?Q p"v imv i ç®B H" æÇB iQÈM; +?B i`B5

Í M" M; t2K` - +?d + - M ç +?Q hª o, M h`Ç+?` K†i i?m G•K GÇ+ H" K \*?•M i`mv M ç
GÇ+ b) +ªK FQ+? b€i ç'i- M?Q p"v bU ibM? iW M v p b m /o M?B M H" MQÈ+ +?ªv
h`QM; M°B i•K M" M; M; ?o M?Q p"v- M?QM; i` M K†i HÇB #`i ç°M; i? M? b„+ - €M? K
K°i +?mv M- #`M i v M?Q M; ¼+ i`„M; çQ [m - i`QM; i v ç½ M?B m ?ÆM K'v +€B #

@ Zmª M?B M- i`QM; ç M T?ÁM; +`T #"+ aÆ o` h? - M- p"i +| ; B€ i` [m€ Qi5

hª L?QÊ+ > çªQ [m i` M M?½M ?B m K'v #bM? i?m®+ - H°` K°i iB F?BM? i?QÌM

@ L?[M; ç M /QÊ+ M"v H" ; b\

G•K GÇ+ i?2Q KB M; ?ÄBX

@ L; ¼+ G° hÇQ *®i >Q" M .QÐM; >²M ç M *Ym •K *?•M h•K ç M

hª L?QÊ+ > K°i # M #€Q H'v / M?iU # M i` M #bM? i?m®+ - K°i # M ?QÈM; G•K G
+O K¶B HQÇB ç M /QÊ+X

*?O M?•M ; B M ç M i?'i M"v çÇB F?€B pšM H" bÆ ?¼+ Hmv M ç M- ?ÆM KQÌB #bM
pU+ - çWM; M|B hª L?QÊ+ > F?¬M; +?9i M"Q ç w- /M H" iMv iB M ; ¼B K°i M; QÌB
ç®B pÈB M?[M; ç M /QÊ+ M"v +?šM; i? K M; | iÈBX

Rye8X *?QÆM; Ryd8, L;QÌB h?2Q æm'BX URV

L?QM; G•K G¢+ H¢B pmB KWM; M?QÈM; K"v- ç•v +?QM? H" M?m +—m +'T #€+? +?
@ L;QÆB + Q ?SM; M?Q p"v- +?ŠM; H) M?[M; ç M /QÊ+ M"v ?[m /KM; ç®B pÈB M;
hª L?QÊ+ > +| +?9i iÁ KÁ ?ÄBX

G•K G¢+ ;"i ;"i ç—m M|B,

@ h¢B ?¢ KÈB pW p"Q h?—M ;BÈB- +| K°i Qi i?•M M?•M +MM; #^M; ?[m H" +MM;
/QÊ+ M"v i?2Q w +O M;QÆB F?—M; ç€M; K°i ç²M;- M?QM; ç®B pÈB #¼M ?„M K" M
JÈB pW p"Q h?—M ;BÈB\

hª L?QÊ+ > •K i?—K HQm HQÐB- M" M; M;mv M H B iQÎM; ^M; G•K G¢+ H" bBM?
p"Q ?Q" M +ªM? HBM? F?Q Í ç•v- H¢B ,M çQÊ+ K°i Qi i?B M i" B ç` #ªQ- t€+ i?U+
M? M? iB M p"Q h?—M *ªM?- +°M; i? K M,M; HU+ HoM? M;° imv i +QÌM;- M;" M M,K
i`¼M; i?B M imv pŠM H" `i F?Q i`QÆM;- M?QM; +kM; F?—M; T?ªB F?—M; +| i? i

L?QM; G•K G¢+ H¢B H" M;QÌB ?¢ ;BÈB5 *"M; H" KÈB pW p"Q h?—M ;BÈB5 *€B M"
hBM? >ªB +O ?„M iQ HÈM M?'i ç`M? pQÊi t M;QÌB #bM? i?QÌM;- KÈB +| i? ?"m i
ªªM? HB M i" MM; FQ+? ç M >Q h?—M L?` i`¼M; i?B M5 >ÆM M[HU+ HQÊM; iQ+?
i` M T?€T i„+ +O ?„M +"M; H" +QÌM; ç¢B ç M ç +?Q M;QÌB iS+ H°M `m°i- H9+ M"v

h?—M HBM? i?¼ M;mv M p— ?¢M- HU+ HQÊM; iQ+? Hkv +,M #ªM F?—M; T?ªB p'M
F?| F?,M- +?Q iÈB #•v ;Bì +?d +| bU ibM? T?€T i„+ HoM? M;° +ªM i`î- imv i b) F
T?€T i„+ HoM? M;° pQÊi HU+ HQÊM; iQ+? Hkv K°i KªM; HÈM5

L?QM; i`QÈ+ K„i +| K°i [m€B p"i M?Q p"v- ç®B pÈB T?€T i„+ HoM? M;° pQÊi t HU
#ÎB pb HU+ HQÊM; iQ+? Hkv [m€ +? "K- ?„M +?d +| i? Í p" B ç¢Q T?€T i„+ +?B HU+
u m M;?B i M?Q p"v- M|B F?—M; +?WM; +| iB K +?'i i`î i?"M? h?QÊM; h?B M i?—M

hª L?QÊ+ > +?Q iWM; ;†T [m h?QÊM; h?B M i?—M- M?QM; +kM; F?—M; M;¢B M"
iB K`M +O G•K G¢+5 h¢B ?¢ ;BÈB- HU+ HQÊM; iQ+? Hkv H" çti Í p` i`Q ç—m M½Q
HBM? +| çQÊ+ i?¼ M;mv M p— i" M- M;° iQM? HB M i`î i?"M? i`¼M; v m M?'i- H"
M?'i T?€M çQ€M iQ +?'i +O K°i h?—M HBM?X

æ—m M;|M i v +O M" M; pmM; H M- ç2K i'i +ª #bM? i?m®+ ç m pSi +?Q G•K G¢+ M
@ L?[M; p"i M"v i F?—M; +—M- M;QÆB +—K H'v çB5

G•K G¢+ +kM; F?—M; F?€+? F?Q- ç2K M?[M; ç M /QÊ+ M"v ç m i?m p"Q F?—M; ;
F?—M; Km®M Î i`QÈ+ K†i ç®B T?QÆM; H°` #Q K"i hY ædM?X

hª L?QÊ+ > M?bM M?Q ?MM; ?²M- M?QM; F€i ?"i +kM; F?—M; +| ?¢B +?`m i?B i-
ç®B pÈB M" M; K" M|B F?—M; +| +?9i w M;?o M"QX *?ŠM; H" K i?m" M MQÊ+ ;BQM;
L;mv M h?—M- pÈB iQ +€+? K°i i?QÊM; p` ;Bª- #B i`ä iQM? i`¼M; v m +O i?m Km

> B M;QÌB H¢B Î i`QM; i?¢+? i?'i ibK FB K K°i ?²B- M?QM; tQ FB p`ªÆ o` h?—M
p"Q ç M ç¢Q- i?"M? ç M Qi ç M i?QÆM; +ªKX J" M;mv M p"i HB m imv `i M?B m-
[m - ç½ bÈK K'i çB /QÊ+ HU+- ?Q" M iQ" M #€Q ?ÄM; `²BX

Í i`QM; ç M çB M- i`M; +°M; +| #®M ;B M ç M i?'i +| +'K +? +?Q #` T?€- i—M; i?
>—K M v ? B ;B M ç M i?'i i—M; i?S ? B- i?S # ç½ #` #¼M ?„M +"M [mûi- +ÁM H¢
#®M `²BX

> B M;QÌB ç m +?QÈM; K„i ç M /QÊ+ +| F?ª M,M; `ªB `€+ i`QM; +€+ T?ÁM; +ÁM H¢
p"v `²B- bÈK #` M;QÌB ç"Q +ª i`,K H—M- +Æ ?°B +| i? ç¢i çQÊ+ +?¶ i®i ç M ;—M M

h? M? MB M M"v ?B M M?B M H" [m2M #B i +MM; h^a L?QÊ+ > - H¢B ¢®B pÈB M; Q
FB M h^a L?QÊ+ > H" pmB p - M?QM; M; QÌB M"v F?Q HQÊM; iQÆM; ¢®B M?Ä ? T-
> ¢B +?mM; K°i +?¶ H¢B ¢ +?Q ?„M ;?2M ;?ûi H MX

L?QM; G•K G¢+ H¢B F?¬M; #B i- h^a L?QÊ+ > i?B M iQM? [m¢M? [m)- +kM; F?¬
M? M b„+ - ?m®M; +?B H" +MM; M" M; b|M; p B K" ¢B- i?Q¢i M?bM `i i?•M K"i- i`U
?B m H-KX

@ L?QÊ+ > 5

h` M K†i i? M? MB M FB H¢B H-M M[?B M H M /€M; iQÆB +QÌB FBM? ?dX

@ *?SM; FB M i T?ªB +?,M; +| +?9i M; Q" B w Km®M ? v F?¬M; \

h^a L?QÊ+ > M?QÈM; K"v- H¢M? HMM; M|B,

@ L; QÆB M?Q i? M"Q b) iÈB MÆB M"v\ L; QÆB F?¬M; T?ªB i?"M? iUm aÆ o` h?-

RyedX *?QÆM; Rydd, L;k *Y h?B MX URV

@ *ÁM FûK K°i +?9i5

h? M? MB M FB +| +?9i #` h^a L?QÊ+ > M|B ¢ M tm®M; ¢" B F?¬M; ¢QÊ+ - ¢¢B F?€
iS+ b) iB M p"Q aÆ o` h?-M- F i [m<sup>a</sup> H¢B F?¬M; +| i? i?"M? +¬M; - #` h^a L?QÊ+ >
K†i M|B iQ¢+- iU M?B M H" +ªK i?'v i? M i?MM; `²BX

> „M p°B p" M; +?mv M ¢ M|B +?mv M M|B,

@ J°i KbM? M; QÆB ¢°+ i?•M K¢Q ?B K- pB ?mvM? ¢•m v M i•K ¢QÊ+ - H" +?mv M K
> 5

@ E?¬M; +¬M5

h^a L?QÊ+ > H¢M? HMM; iW +?®BX

@ L; QÆB +| i? ¢B ` 5

h? M? MB M FB #B M b„+ - ?QÈM; G•K G¢+ +?d i v M|B,

@ ob +€B ;b M; QÆB F?¬M; ¢m' B ?„M Hv F? B\

@ E?¬M; HB M [m M +?mv M +O M; QÆB5

h^a L?QÊ+ > #B i`ä i? M? MB M FB H" ?B m H-K KbM? +MM; G•K G¢+ +| [m M ?
M?QM; i? M? ;Bª iU i? M?- M" M; +,M #ªM F?BM? i?QÌM; ?QÈM; ¢®B T?QÆM; H"K

a„+ K†i i? M? MB M FB #B M +" M; i? K #B M- +m®B +MM; pšM H" #" B i`W ¢B ` K

@ h ¢QÊ+ T?K i?•M M?„+ M?Î- M?'i ¢`M? T?ªB #ªQ p M iQ" M +O M; QÆB- +?Q
F?¬M; Hv F? B5

. K†i M; QÌB M"v i?"i ¢9M; H" ¢O /"v5

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB H„+ ¢-m- imv +QM ;€B `i bÊ [m'M- M?QM; iQM? +€+? +O h
¢¢K- +" M; H" [m'M M" M; H¢B +" M; ;•v M" M; TªM +ªK- [m'M [mQi +?†i H'v H" F?¬M

æ®B T?| HQ¢B M[M?•M H½M? M; ¢Q M"v- TªB #B m ?B M i?U+ HU+ H"K +?Q M" M
H-M ?"M? ¢°M; +¬M; T?€ i`€B iBK +O M" M; 5

L; ?o iÈB ¢•v- G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB •K i?-K M?„+ M?Î KbM? ¢WM; #B m ?B M ¢QÊ
M; QÌB i v m KbM?X

h^a L?QÊ+ > ?W H¢M? K°i iB M;- M?QM; H¢B F?¬M; +| M|B +€B ;b- +?„+ ?ŠM M°M;
M°v [m°M [mQi +?†i H°v- H¢B tm çm°B +kM; p¬ /KM;X L°M; tQ v M;Q|B- +kM; F?
iB T iK+ çB H M T?Q i°QÊ+X

G•K G¢+ Km®M çB- M?QM; i? M? MB M FB H¢B ;¼B ?„M M|B,

@ L;QÆB H° M;Q|B T?QÆM; M°Q\

@ *| i°i v m M|B +?Q M;QÆB b Q\

G•K G¢+ HB + M?bM t2K ?„M- T?°M; T?°i i?°v çQÊ+ K°i F M;mX

æ®B T?QÆM; ?B M M?B M H° iB m M?•M +| i?M i°i #€Q- +?SM; FB M ?„M +MM; pÊ
HB M ç°M; b€i +Æ- ç½ M?Q p¬v- ?„M +¬M ;b T?°B +MM; ç®B T?QÆM; H€ K†i H€ i°

h? M? MB M FB F?¬M; F?ÄB K° €M? K„i T?€i H¢M?- H°M? H¢M? M?bM t2K G•K G

>„M ;¼B L;k *Y h?B M- +?QM? H° +QM i° B ç°+ M?°i +O L;k M .°+?¬ K°i i°QM; i
h?¬M +O h?QÊM; L;mv M h?°M?- +| i? M|B H° M?°i? i° imv iç®B- iW M?Ä?QÎM;
aQ im°B K° M|B- ?„M bQ pÈB h^a L?QÊ+ > HÈM ?ÆM Qi M?°i K°v i°,K p¢M M,K- KÊ
i°QÊ+ K°i #QÊ+ ç¢i iÈB >Q h?¬M i K i°¼M; i?B M çdM? T?QM;- +kM; çKM; +?¢K
p¬ +MM; +| F?°M,M; Î i°QM; i?|B ;B M M;„M ç°i T?€X

hmv h?¬M HBM? Km®M ç¢i çQÊ+ ?°m ç¢B bQ pÈB iBM? pU+ +°T +ÁM Km®M F?| F?
M;mv M p¬ ?¢M- +?d +¬M +?°m #Ä i?|B ;B M- Hm¬M Hm¬M +| i?|B çB Ki?m ?Q¢+
iW F?B i?°M? h?¬M iÈB M v ç½ i°,K i°B m M,K- M?QM; bYM; b®i Î K°v KQÆB p¢M
+QM ;€B çB `X

Í # M i°QM; i?°T ç¢B h°mM; L;mv M h?¬M +O h?QÊM; L;mv M h?°M?- i°M; +°M; +
ç¢B- i°QÊ+ K„i +kM; ç m i?ŠM; iB M ç M +°T #°+ >Q h?¬M i K i°¼M; i?B M- M?QM;
H° K°i ç¢Q F?°K +U ç¢B- i°QÊ+ K„i +ÁM F?¬M; B +| i? M?°v [m çQÊ+X

"ÎB pb h?¬M HBM? °i F?| +| ?°m ç¢B- iU M?B M ç®B pÈB +QM M®B /äB p¬ +MM;
#®B +| i? F i i?°M? ?¬M M?•M K° M|B- p°v +€+ i°QÎM; #®B i-K ç| HB M ?bM? i?°M

æ•v +kM; H° M;mv M M?•M L;k *Y h?B M ç®B pÈB h^a L?QÊ+ > ç #KM; M?Q i? X

Í # M i°QM; h?°T ç¢B h°mM; L;mv M h?¬M- L;k M .°+? p¬ Hm°M M°B ibM? ? v H° i
#ÎB p°v M m ?„M Km®M ?QÊM; # M i° M #Á- HB M +¬M +| M;Q|B Î b m HQM; OM; ?
H° h^a o,M h°¢+? K° M|B- p°v iU M?B M H° F?¬M; +ÁM ;b i®i ?ÆMX

"°i [m€ h^a L?QÊ+ > i?B M iQ i?¬M; KBM?- K¶B M;°v F?¬M; T?°B im Hmv M H° M;?
` +Y - H°K +?Q L;k *Y h?B M +MM; +€+ M?°i? i° +| +?O w ç²M; /¢M; °i F?| +| +Æ

"ÎB p°v- #B i çQÊ+ iBM iS+ H¬M M°v h^a L?QÊ+ > b) iB M p°Q /B T?O- L;k *Y h?B M
?„M i°MM; FQ+? aÆ o° h?¬M- K° H° HU +?¼M iB M p°Q MÆB ç•v- Km®M /MM; Hw

L m i?°i;†T;Ð ibM? ?bM? ;b M;mv ?B K- ?„M +ÁM +| i? M? ?MM; +Sm K„ M?•M K°
pW Hv F? B ç•v +| i? i?°M? iUm +?mv M i®i5

æ€M; iB + +?QM? H° b m F?B iB M p°Q /B T?O H° imv +Æ ?°B i°mv M i®M;- ?„M
F?¬M; K v p2M çQÎM; H¢B ;†T F?¬M; Qi +°K +? X G°K ?¢B ?„M Km°M çB °i M?B
M?QM; H¢B i?bM? HbM? T?€i ?B M # M M;Q|B ;B B M?•M M?B m ?ÆM K°i M K M?

Í # M i°QM; ?°m ç¢B +O #°v ç¢B h°mM; L;mv M h?¬M- +?mM; H° M,K M K ? B M[- #
M?B M M?°M i?S+ #®M M;Q|B +¢M? i° M? F?€+- G•K G¢+ +kM; F?¬M; T?°B K°i i°

L|B +€+? F?€+- #®B +°M? +O G•K G¢+ i®B ç H° +°T #°+ aÆ o° h?¬M5

*?d H° M?B iY +O aÆ o° h?¬M- ?ÆM M[#°M i?•M pšM +?d H° >Q h?¬M L?° i°¼M
+MM; ?„M i° M? ;B°M? M[M?•M\

h`QM; M°B i•K L; k \*Y h?B M ?W H¢M? K°i iB M; - ¢¢B F?€B H° iB m iY M°v +?Q `^M
+| i? F?¬M; +QB B ` ; b b Q\ s€+ i?U+- î i`QÊ+ K†i hª L?QÊ+ > ?„M H° imv i ¢®
iB m iY M°v i´M; F?¬M; +| F?ª M,M; i?ÎB F?„+ /WM; H¢B î # M M; QÎB hª L?QÊ+ >
î i`QM; +?mv M ?„M i°mv +¬m hª L?QÊ+ > - M; v +ª H½Q iY +O ?„M +kM; i?“T T?¬
#’i iB M ` i v- i? M?QM; K° iMv iB M; ¼B K°i aÆ o` h?¬M ¢B ` pKM; i°K H°K i?
F?¬M; ¢ÆM ; BªM b Q\

L|B b m /M H° ?„M F?¬M; ?¢ i?O- #®M ; B ?Ä F?€+ #B i ¢QÊ+ iB M? ?m®M; - b) M?
i?“K +?Q F?¬M; +¬M iU KbM? ` i v- +?d +¬M ¢2K iB M iS+ M°v i°mv M H¢B ¢B ` M
h?“i bU H° F?¬M; #B i i®i t’ m- +|+ ;? K° ¢ÁB ,M i?`i i?B M M; - F?¬M; /mv M +Ê +
L; ?o iÊB ¢•v- L; k *Y h?B M #„i ¢¬m i•K #bM? F?Q ?Á - i?“i bU F?¬M; +¬M K¢Q ?B
i?Q+? ` i v ¢®B pÊB G•K G¢+- i`€B H¢B ?„M +?d +¬M i¼ bÆM [m M ?´ ¢’m H° ¢QÊ
G•K G¢+- ?„M b) M?ªv ` ; Bª #° H°K M; QÎB i®i- F?B ¢| hª L?QÊ+ > i’i M?B M ¢ m H
/`T ?Q K° p°Q5

>„M ?B M i¢B M; QÊ+ H¢B ?B p¼M; +ªK iB M? +O hª L?QÊ+ > ¢®B pÊB G•K G¢+ b•
b•m- +€B ?Q /o M°v M?B M H° +°M; HÊM `²BX

G•K G¢+ K°i ¢®M; FB m i? - #îB pb M[M?•M K° #` M; QÎB F?€+ +,K ?”M +kM; F?¬
+?d H° ¢Q€M +kM; +| i? ¢Q€M ¢QÊ+ L; k *Y h?B M ¢€M? +€B +?O w ; bX L?QM; ?„M
L; k *Y h?B M pÊ pšM- +QB M?Q KbM? i?U+ bU M; ½ tm®M; - hª L?QÊ+ > +kM; F?
¢WM; Hmv Mô- #îB pb ; B[? B M; QÎB +,M #ªM F?¬M; +| +€B ; b5

Rye3X *?QÆM; Ryd3, L; k *Y h?B MX UkV

L; k *Y h?B M H° ` K°i /€M; iQÆB +QÎB M|B,
@ h`QÊ+ FB +| +?¶ #’i FQM?- i¢B ?¢ L; k \*Y h?B M- ; B T?K +?QM? H° L; k M .`+
tQM; ?¬M?Q i? M°Q\

>„M ?¢ [mv i i•K Km®M KQÊM ¢ Q ; B i M; QÎB- p°v iU M?B M F?¬M; M; ¢B ; Bª #° M
H°K +?Q hª L?QÊ+ > M?bM t2K- i?S M?’i M; °v b m +| i? #Ä M; v +?QM? KbM?- i
[m G•K G¢+ ¢ M ;¬M ?ÆM [m M ? +MM; hª L?QÊ+ > X

L?QM; ?„M +kM; F?¬M; Km®M ¢ +?Q G•K G¢+ +¼ i` M K†i KbM?- iU M?B M ¢2K i
` - €T +? G•K G¢+X

hmv G•K G¢+ F?¬M; ?B m ¢QÊ+ +€+? M; ?o +K i? +O ?„M- M?QM; +| i? F?ŠM; ¢
i•K t°- +,M #ªM F?¬M; +| w ¢`M? +MM; ¢®B T?QÆM; /QM? [m M ? ; b- i?m”M KB M
@ h¢B ?¢ G•K G¢+ ?- hª +¬ MQÆM; ¢½ ¢B [m € t 5

>„M +?¢v p T?Q i`QÊ+- ¢2K L; k *Y h?B M +S M?Q p°v MûK M; v i¢B +?¶X

` #Ä [m i°¬M i°KB- F?m¬M K†i im’M i9 +O L; k \*Y h?B M H°T iS+ p†M p Q ¢ M `9i
/QÊB p¬ b® i?B M i°B ¢` #ªQ K½M? HB i°| i?¢ ¢°i M?B M i,M; K¢M?- M?QM; +kM
+ Q i¢B i?QÊM; - +¬M; T?m im /QÐM; +ÁM FûK `’i M?B m- +€B M°v M m i? v ¢’B H
F?¬M; H° ` K°i iB ; B”M /[- imv i`QM; M°B i•K M?’i ¢`M? H° F?Q ¢ M T?€i M’X

E?¬M; M; WM; iU M|B pÊB KbM? G•K G¢+ ¢½ H° M; QÎB +? i- L; k *Y h?B M +kM; ¢m
@ s€+ i?U+ H° ; B ?Ä +?€M ; ?ûi5

G•K G¢+ ¢m’B i?2Q hª L?QÊ+ > - +QÎB M|B K°i +•mX

h? M? •K +O ?„M +kM; F?¬M; M? - çO ç +?Q L;k *Y h?B M M;?2 çQÊ+ ``M? Kç+?
#B m H° •K i`-K- #,M; ?"M i` M K†i+"M; +| i? +?ªv` MQÊ+ `²BX

hª L?QÊ+ > M;QÊ+ HçB H°` K°i /€M; iQÆB +Q`B M|B,

@ s€+ i?U+5

L;?2 çQÊ+ ? B +?[H`B #bM? M¨v +O M¨M;- L;k *Y h?B M i?B m +?9i M[HªQ çªQ

:B ?Ä tmb t Q M"v T?€i` i`m H M v ? i b|B ?Q M;- H¢B H-M M[? Q T?Q i?-M ?r
K†i+O ?„M +kM; H°` p¬ HU+ i€B M?Êi- M?QM; K°i ç¬B K„i H¢B /[iÊM v ? i /½ i?

@ >„+ :B€+ +?Mv5

>„M H [m€i K°i iB M;- K°i i? M? #9 iQ"Mi?•M ç2M M?€M? H"TiS+ ?B M` i`QM;
+?d #^M; +€B #9 ;B /KM; +O M; QìB #bM? i?QìM;- M?QM; +| K°i F?Q i? +| i? M
G•K G¢+ +kM; F?¬M; F?ÄB M?QÊM; K"vX

@ .WM; i v5

hª L?QÊ+ > ç°M; i?•M K" - M;; M î i`QÊ+ M; QìB G•K G¢+- i`QÊ+ M; QìB H|2 H M #
M" M; +kM; M?B m ?ÆM K°i +•v i?QÊ+ ; -M M?Q i`QM; bm@i- +kM; F?¬M; [m€ ç€M
T?Q i` M` i iB m tªQ HBM? HmM; X

@ h`€M?` 5

L; k *Y h?B M [m€i H M- +QB M?Q H" hª L?QÊ+ > i?b M?Q i? M"Q- ?„M +m°+ çìB
i?B i i?ÄB HÈM M?Q p"v- imv i ç®B F?¬M; i? #Ä [m +?Q G•K G¢+5

@ >W- M; QÆB H'v HÈM ?B T M?Ä +QB M?Q tQM;- +ÁM Km®M ç°M; /MM; aÆ h?-M
hª L?QÊ+ > H½M? ç¢K M|BX

G'v HÈM ?B T M?Ä\

L; k *Y h?B M M; v +ª i•K F?|+ +kM; +| - +€B M"v +QM K M| H" B F?B / B ?- i
#®M ç¢Q T?€T i„+- /QÊB aÆ o` h?-M B +| i? H" ç®B i?O i?^M; M"v\ *?Q /M H" i
h?QÊM; h?B M i?-M p`- î F?¬M; +| ç2K K°i ç¢Q T?€T i„+ HoM? M; ° ç M KS+ i" M +
çB im Hmv M ç¢Q T?€T i„+ i?S ? BX

*€B M"v +QM K M| [m€B i? B ?- î >Q h?-M +ªM? iUm M„K ;B [#®M ç¢Q T?€T i„+
F?¬M; #^M; çB +?mv M im K°i ç¢Q- M|B F?¬M; +?WM; ?B M i¢B ç½ ç¢i iÈB aÆ o`
L?` i`¼M; i?B M`²B5

±- F?¬M; ç9M;5

G9+ M"v L; k *Y h?B M KÈB +?9 w iÈB- im' B i?¼ +O G•K G¢+ i` ç M ç€M; bÊ5 a
h?-M HBM? ç½ p¬ ?¢M ;BªK #Èi im' B- M?QM; +?d H" i` M /QÊB M; "M M, K im Hm
T?€T i„+- +€B M"v ç +?Q M; QìB H"K b Q +| i? iB T i?K\

h?B M i" B\ u m M; ?B i\

>„M`®i +K+ ç½ +| +?9i KBM? #¢+?- hª L?QÊ+ > F?¬M; TªB +| w ç®B pÈB G•K G
HU+ ç€M; bÊ FB +O ç®B T?QÆM;5

u m M; ?B i M?Q p"v M m F?¬M; +| i? i?m bM? /MM;- p"v HU +?¼M /mv M?'i H" /E
+| +Æ ?°B mv ?B T KbM?5 G•K G¢+ ç½ # HQÊi M' M€i K†i L; k *Y h?B M- +?Q /M
i? K ç w- G•K G¢+ H¢B +| i? iBM b Q\

"îB p"v- ?| i?M i?"M? #¢M- +?B m K° G•K G¢+ H" F?¬M; i? M"Q- ?ÆM M[+?BK F
p¬ Hm" M H" L; k *Y h?B M ? v H" L; k M .` +?- H¢B ?€+| i? F? B` çB m FB M + Q
h`¢+? \

:B i ?„M çB5 L?'i ç`M? TªB ;B i ?„M çB5

L; k *Y h?B M ç^M; ç^M; b€i F?Q K" M?bM +?^K +?^K p"Q G•K G¢+- #ªM i?•M ?„M ç
F?¬M; b Q- >„+ :B€+ +?Mv H" aÆ h?-M E?Q- /M H" G•K G¢+ H¢B M; ?` +? i?B M +
ç¢B +ªM? ;BÈB î i` M T?€T i„+ H" imv i ç®B M; ?B M €T5

L?QM; hª L?QÊ+ > K°i #° [mv i i•K Km®M #ªQ p G•K G¢+- +•v i?QÊ+ i`QM; i v ç
H" i²M i¢B aÆ h?-M E?Q5 >ÆM M[- T?~K +?'i +ÁM i` M >„+ :B€+ +?Mv5 L m ?„M
i` M?- +?d #B i iU`QÊ+ H'v M?K+5

@ s2K M?Q M;QÆB HÊB ?¢B5

>„M ?W H¢M? K°i iB M;- [m v ¢-m `ìB ¢B- K'i Kti MûK ¢ M MQÊ+ M"v- ?„M / Kti H M,M; H¢B ¢B /•v /Q hª L?QÊ+ > `²BX

@ G¶ HÈM `²B5

G•K G¢+ ¢ÊB i?•MªM? +O L;k *Y h?B M î;|+ `) #B M K'i- ¢°i M?B M bQM; +?Qî M½Q p¬ +MM;X

@ L?Q i? M"Q\

hª L?QÊ+ > ?QÈM; ?„M M?bM b M;X

@ h M F?®M FB F?¬M; +| HQm ¢ M /QÊ+ H¢B5

G•K G¢+ M?2 `‚M; M|B- ¢•v H" M;mv M M?•M ?„M +?O ¢°M; F?B m F?Q+? ¢®B T i?„M;- ¢² ¢¢+ H¢B F?¬M; +| H'v ¢ M- ¢•v F?¬M; T?ªB M|B i?„M; pšM +ÁM #¢B b QV hª L?QÊ+ > +| +?9i /î F?|+ /î +QìB M|B,

@ L;QÆB ¢€M? +kM; ¢O `²B- ¢2K Kti +O ?„M M' M€i # HQÊi- ¢•v +?QM? H" F?¬M h?¬M +'T +| i? ¢ M #M ¢'v5

í i`QM; K„i M?[M; M?` i? i' #¼M ?„M- i? /B M H" i?„M; ? i i?ªv- +?d H" K'v #bM M;?B K H" FûK t 5

L?QM; G•K G¢+ H¢B F?¬M; +| ?ªQ i•K ibM? M?Q p"v- î i`QM; K„i ?„M t2K ` - ?„M p®M5

"i [m€- i`QM; i v L;k \*Y h?B M `ä `”M; M„K ;B[ aÆ h?¬M E?Q- F?¬M; ?' H" ?"m ¢ h?¬M- i`U+ iB T M?ªv p¼i [m >Q h?¬M E?Q5 .MM; i?U+ HU+ +O ?„M #•v;Bì- ¢®B /mv M?'i H" M?QÊM; #° HmB #BM?- K" ¢•v H" bU ibM? G•K G¢+ ;?ûi M?'iX

*?d F?¬M; #B i hY ædM? +| i? ¢®B F?€M; i?¬M F?Q ? v F?¬M;5

hY ædM? +| i? bmv v m +?QM i?“M? HU+ HQÊM;- +€B M"v K°i KU+ F?¬M; +| #B M b Q\ æ•v KÈB H" K'm +?®i M?'i ¢'v5 *| i? i`'M €T #€i ¢¢B \*'K iU- hY ædM? î i` M +| H) +kM; +| ¢QÊ+ M,M; HU+ +QîM; ¢¢B \

L?QM; +€B M"v [m M ? [m€ HÈM- i`W F?B ;†T ¢QÊ+ M;mv +Æ aBM? hY- G•K G¢+ ædM?- iUm M?Q H" H¶ ¢2M T?€T i„+ ¢²M; /¢M;X

h?2Q ¢ M ¢B M +”M [mûi ?Q”M i'i- €M? K„i +O G•K G¢+ +MM; hª L?QÊ+ > +kM; # H" ¢` T?QÆM; +| ;B€ i` i?S # i`QM; T?O ¢ X

"i [m€- "BM? E?Q +€+ +MM; ¢ M ¢B M pW p†M î p”Q ? B ¢-m +O /B T?O- #¼M ?„ F?€+? +?QM?- tmv M [m F?QªM; +€+? iQ”M #° /B T?O- KÈB +| i? iÈB "BM? E?Q

"¼M ?„M `9i HmB [m v p - H9+ M"v ¢ M /QÊ+ +?B i` M? î H-m ? B +| H) ¢½ +? 'K /Si ¢QÊ+ K°i ¢°B M;k- M?QM; `i M?B m ¢ m H" i` M M;QìB K M; i?2Q i`M i?QÆM;- M| ?QîM; +?B M HU+- F?¬M; +| M;QìB b) iB m ? Q i?¬M ?mv i ¢ M iB M ?”M? i` HB T?K+ ?²B M?Q +kX

“îB pb i`QM; i?¬M ?mv i # Q ?”K KªM? pÐ T?€T i„+- +?d +| i?ìB ¢B K ?bM? i?“M? i? `| i p”Q h?¬M ?¢+?- #îB p"v bY /KM; i?¬M ?mv i iB M ?”M? +?[i?QÆM; H" K°i î i`QM; H9+ +?B M ¢'m pb `i M? M? T?K+ ?²B M?Q +k H" F?¬M; +| +€+? M”Q- M?Q iU M?B M +| i? /U p”Q ¢ M /QÊ+ +?“K `½B F?¬B T?K+- H¢B ¢B iB m ? Q i?¬M ?m

>B M M?B M T?Q /QÈB i` M? ¢Q¢i ¢½ +€Q K°i ;B B ¢Q¢M- #îB p"v M?[M; M;QìB #®M- M?bM F?¬M; iÈB +?¶ i®i K" M|B- i'i +ª K¼B M;QìB b) i”M HU+ i`€M? +?Q +?

h?ìB ¢B K M?bM i?'v hª L?QÊ+ > - M?[M; M;QìB M"v ¢ m H" iQÆM; ¢®B M?B i ibM > ¢ m H" H½M? H½M? i? M? i? M? ;"i ¢-m ¢B [m - K" G•K G¢+ # M M;QìB M”M; i?

ç¢B +?9M;- ç ¼B M;QÌB M? Q M? Q bmv çQ€M i?•M T?"M +O ?„M- pb +€B ;b +| i
çB +MM; K°i +?¶X

J°i çQÌM; çB tm®M; H-m ? B- +?d i?'v T?K + "M ç M i?'i M;mv M p®M i?m°+ p h`
H¢B K°i #½B h?'i h?ªB i?-M ?mv i- b® HQÊM; M?B m ç M +| i? `|i i?"M? K°i /ÁM;
i? +?SM; FB M K°i Qi i`M +?B- çO ç i?'v ibM? ?bM? +?B M ç'm H9+ ç| H` F`+? H

RydRX *?QÆM; Ry3R, "BM? E?Q *€+X URV

L?QM; +? i M;QÌB ? v F?¬M; i?b F?¬M; #B i- /M b Q F?¬M; +| K'v M;QÌB H` H¢+
i? +kM; b) #` K M; çB- p T?-M h?-M ?¢+? +`M; F?¬M; +-M T?ªB M|B- h?-M ?¢+
?"K T?€T i„+- +kM; F?¬M; T?ªB K¼B M;QÌB ç m M?Q G•K G¢+ ç²M; /¢M;- b) ç®B p
#m²M M¬MX

"¼M ?„M ` ç M çB M- K°i çQÌM; +~M i?"M iWM; HB iWM; iQ K` ç M ç¢B bªM?- H¢B
E?Q +€+ iB M H MX h` M çQÌM; çB +'K +? `i M?B m- M?QM; hª L?QÊ+ > H` + ¢
M;QÌB F?¬M; M;WM; Mû i`€M?- bQ b€M? pÈB G•K G¢+ K°i M;QÌB MÆK MÈT HQ bÉ
:-M F b€m M;`v b m- #¼M ?„M HB M çB iÈB "BM? E?Q +€+X

*€B M`v imv i M H` "BM? E?Q +€+- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB K°i iÁ +€+ H HQB
[mªM; i`QÌM; +U+ HÈM M?Q +mM; çB M çSM; bWM; b[M; H'vX a m ç| pÌM [m M? H
Km®M M?Ä ?ÆM `i M?B m- +°M; ç²M; ?ÊT i?"M? F?m pU+ M`vX

>`M; i®i +kM; F?¬M; T?ªB Î# M i`QM; FB M i`9+ +?O i? KÈB +| i? ` - i`,K p¢M
i`M; +°M; F? B [m`i [m #ªv FB M i?-M F?Q- M?QM; +?d +| ? B FB M H` tm'i iW i`
M,K ç| i?ÌB çB K ç¢B +?B M MÆB M`v +€+? +?O +?B M i`QÌM; t M?'i- FB M i`9+ #
M?QM; ç²M; /¢M; +'K +? +kM; i®B ç M?'iX

h`,K p¢M M,K tm®M;- +'K +? Î ç•v +kM; #` T?€; BªB çQÊ+ i?'i i?'i #€i #€i- +?d +Á
i?'i +m®B +MM;- +kM; H` ç° F?| + Q M?'i +ÁM F?¬M; +| #` +¬M; T?€X æQÊ+ `i M
+?Q `^M; # M i`QM; +| i? H'v ` aÆ h?-M E?Q- i?"K +?Q L;mv M h?-M E?Q5

æ¶ o¬ " M? L;k i?2Q M?Q HÌB +O *Y h?B M- H` M?B iY +O h`mM; L;mv M h?-M
H-M i?S M?'i iB M p`Q /B T?O- pšM ç2K KK+ iB m M;„K Î K°i ;B M i`[F?Q i?'i +m®
+?B m K° K'v h?-M HBM? K ?B m +'K +? - K¶B H-M H` M?bM +?^K +?^K p`Q ;B M

L;?2 M|B H-M M`v ?„M +?B m K° ç M K°i + Q i?O +'K +? `i F?€- i`T ?ÊT K'v M;Q
M`v T?€; BªB K` p`Q iQÆM; ç®B HÈMX

G•K G¢+ +QÌB M|B,

@ G-M M`v +?9M; i çB [m çQ¢i [mª ç`Q- F?¬M; bÊ ?„M p` M;QÆB i`Î K†i b Q\

@ S?K i?•M ?„M æ¶ "€+ oB M +MM; +? i p®M H` ç®B i?O K°i K'i K°i +ÁM5

hª L?QÊ+ > ?ÌB ?Êi M|BX

E€i?"i- M m F?¬M; +| v m M;?B i M?Q G•K G¢+ M`v iQÆM; i`Ê- M`M; +kM; F?¬M;
;BªM F? B +?B M- /M b Q M m M`M; F?B m F?Q+? i`QÊ+ M?QM; H¢B i?m K` M|B-
+| w çB H'v H¢B / M? /U- M`M; M m M?Q #` æ¶ o¬ " M? F?BM? #¢+ +kM; +?d +| i?

L?QM; G•K G¢+ M„K ;B[#®M ç¢Q T?€T i„+- +?d +¬M çWM; ;†T; Ð aÆ h?-M E?Q +,
;B B o¬ æ`+?- H9+ M`v M m M`M; F?¬M; +?ûK ;B i +?¶ i®i K` M|B HB M m'M; i?•M

L;QÌB F?€+ b) M?QÌM; æ¶ o¬ " M? # T?-M- ?„M ç½ i?2Q /äB ;B M i`[F?Q i?'i +m®
B b) çB +MM; ?„M i` M? çQ¢i- +kM; F?¬M; çO iQ +€+? M`vX *| i? +MM; ?„M i` M
+| hª L?QÊ+ > K` i?¬BX

E?B G•K G¢+ +MM; hª L?QÊ+ > ¸m´B iÈB- HB M i?´v #ªv M; QÌB ¸ M; ¸SM; Î i`QÊ
M; QÌB i`QM; ¸| i?b ? i bS+ +?, K +?9- i?dM? i?QªM; H¢B F i tm´i M; mv M Kºi ¸€K
¸€- M; QÌB +m®B +MM; i?b M?`M M?½ /U i` M iQÌM; - i` M K†i +ÁM +?2 H´v Kºi Kk
H`K pB + ¸`M; ?Q`M; X

@ L?QÊ+ > \

L; QÌB M¼ imv Kºi #º M; O ;` M; O ;`i- M?QM; i`QM; #ªv M; QÌB H¢B H` +€B i?S M?´
G¢+ iB T +`M- ¸2K Kk H´v ` - ?B M ` Kºi F?m¬M K†i `i H` #bM? i?QÌM; - ;B[H¢B K
T?´i iU M?Q i?´ T?dX

•M? K„i +O ?„M p®M H` [mûi p T?Q hª L?QÊ+ > - b m ¸| KÈB ¸SM; Î i` M M; QÌB G
iQÆB +QÌB +| T?¬M i?•K w- iB M i v ¸2K Kk ¸2Q H¢B i` M ¸¬m M|B,

@ L?QÊ+ > - M?Q i? M`Q +| `ªM? ¸ M t2K iB m ?mvM? \

h?^M; M`v bQ b€M? pÈB L; k \*Y h?B M i?b HÈB ?¢B ?ÆM M?B m- `ä `M; +| H) ¸Q€
i?B M- i? M?QM; K` ?„M H¢B ;Bª pl`H`K M?Q F?¬M; #B i- M; QÊ+ H¢B ¸B Hº imv
L?QÊ+ > F?¬M; ¸O /`v K` M|B- p`v i?b +, M #ªM i`Î K†i F?¬M; M´BX

hª L?QÊ+ > M?bM M?bM b€m M; QÌB ¸ M; # #ºM ¸ M ¸¬m ¸¬v K² ?¬B FB M|B,

@ L; QÌB +O M; QÆB F?¬M; ¸QÊ+ - ;¼B #¼M ?„M i`€M? ` 5

h? M?MB M `•m [m B M|M /o M?B M H` æ¶ o¬ " M? `²B- ?„M M; ?2 p`v M; QÊ+ H¢B
? ? M|B,

@ L?QÊ+ > - iB m ?mvM? pb ;B M i`[ F?Q T?ÁM; M`v i`QÊ+ i`QÊ+ b m b m ;B^M;
Km®M- iB m ?mvM? M; QÊ+ H¢B +kM; F?¬M; T?ªB M; QÌB ? T ?ÁB- +?d +¬M M; Q
M?B M F?¬M; HQm `mºM; M; QÌB M; Q`B `²B5

hª L?QÊ+ > i`U+ iB T KÎ KB M; v m +¬m- K` ?„M +kM; H, M; H €+ HB i K` #S+ pm
F?¬M; `ÆB p`Q ?¢ T?QM; +?9i M`QX

@ æ¶ o¬ " M?- i¢B ¸•v +?QM? H` MÆB p¬ +?O- F?¬M; T?ªB M; QÆB +?¼+ p`Q +, M

hª L?QÊ+ > ¸²M; /¢M; F?¬M; + K HÁM; Î F?Q i? H¢+ ?"m- Î # M i`QM; +?9i Qi ¸®
T?B ¸9M; b B F€i?"i F?¬M; b Q +ª- B i?€B ¸º +`M; K¢M? i?b +| i? +?B K ¸QÊ+ i

@ L?QÊ+ > - M; QÆB M|B M?Q p`v F?¬M; F?ÄB +kM; [m€ i´M i?QÆM; i•K iB m ?mv

æ¶ o¬ " M? H`K ` #º /€M; M?Q i•K i?K ¸ m M?S+ - ¸2K HÌB M|B ûT #mº+ +O hª L?Q
[m Kºi # MX

> B M; QÌB +½B +¼- G•K G¢+ KÈB T?€i ?B M hª L?QÊ+ > F€i?"i `i +| i? M|B- M
#ÎB pb M`M; +?ŠM; Km®M Î bU ibM? F?¬M; [m M ? i®M MQÊ+ KB M; X *?d F?B M
i•K- HU+ +?B M ¸´m +O M`M; imv i ¸®B F?¬M; i? ¸€M? ;B€i?'TX

G•K G¢+ +ªK ;B€+ KbM? +QB M?Q H` M; QÌB +| i? FûQ `²B- M?QM; ;†T ;Ð ? B M;
iU i? M i?Î F?¬M; #^M; - +| i? ¸2K +® ibM? ;•v bU- bBM? bU iW pB + F?¬M; ¸•m T
¸`M?- M m M|B H` B +| i? i?„M; ¸QÊ+ #¼M ?„M K` M|B- +| H) +kM; +?d +| æQÌM;
+?†i H´vX

æBM?5

L; v i?ÌB ¸B K ? B M; QÌB H¬B FûQ M? m- i` M +Y ¸€ ¸ºi M?B M H|2 H M p¬M; b
¸ºM; i?"T T?¬M K½M? HB i- #`M? #`M? #`M?- b€m M; QÌB T?€; BªB +´K +? M; v M;
i`QÊM; X L?QM; #¼M ?„M H¢B F?¬M; FBM? bÊ K` +ÁM H´v H`K KWM; - #ÎB pb +´K

@ *€+ M; QÆB ¸B p`Q- F?¬M; +¬M HQ H„M; # M M; Q`B5

æ¶ o¬ " M? HQÌB #B M; M|B ` X

@ o•M; - i?B m ;B 5

a€m M;Q`B FB ç²M; i?`B F?QK M;Q`B t€+ M?"M- M? M? +?|M; # v p¼i [m v p - iB
æŋ o- " M? ? B i v -K M;U+- ``i H" M;Q #S+ K" iU î i` M iQ`M;- imv /MM; K°i ç`+?
ç i`QM; HÁM;X >„M çQÆM; M?B M +| i? +| iU iBM M?Q p"v- #îB pb im pB +O G•
+?d +| >Q h?-M L?` i`¼M; i?B M- h?-M HBM? >Q h?-M i K i`¼M; i?B M M"Q b) ç®B
:†T çQÊ+ v m M;?B i +| i? pQÊi + 'T K" +?B M- i, H M?Q p"v bQ pÈB ç´ i?ç+? F?
+ÁM M?Ä ?ÆM5

RydkX *?QÆM; Ry3k, "BM? E?Q *€+X UkV

hª L?QÊ+ > M?bM +?^K +?^K p"Q æŋ o- " M?- ç-m +kM; F?-M; +?mv M K" M?bM
@ L;QÆB çB p"Q- F?-M; +-M HQ H„M; # M M;Q`B5

L" M; /MM; K°i HQçB M;[F?Q K M? H M? M|B- ;B®M; M?Q G•K Gç+ H" i?m°+ ?ç+
F?-M; +| bBM? M° +?9i M"Q- M;QÊ+ HçB +mM; FQM? M|B,

@ o•M;- iB m i?Q5

"îB M?Q p"v- æŋ o- " M? +?d #B i +QB G•K Gç+ H" M;Q`B #bM? i?Q`M;- +kM; F?
T?ÁM;- +kM; b) F?-M; ;B i ;" /MM; ç Q K´ i`•m- /MM; aÆ h?-M E?Q ç ç®B T?| ?,
i? çÆM; BªM iB M p"Q # M i`QM; i?ç+? çB M- K" G•K Gç+ HçB v m M;?B i- b€m
" M? HçB ?€ +| i? H" ç®B i?O +O ?„M\

@ GQm HçB 5

æŋ o- " M? i v T?ªB Kî` - ?QÈM; G•K Gç+ #„i iÈB- ?„M iU M?B M Km®M i?U+ ?B
F?-M; +-M HQ H„M; # M M;Q`B iU M?B M F?-M; +-M HQ H„M; # M M;Q`BX

@ >W5

hª L?QÊ+ > +kM; ç²M; i?`B ç" T` - ? B i v K°i F i- K'v +?K+ ç-m /•v H2Q î /QÈB +?
?QÈM; ?„M /•v /Q K" çBX L?QM; M" M; +?QM? H" T?€i b m- K°i i`ªQ +O æŋ o- "
FQ+? ç M # M ?-M; G•K Gç+- /MM; i?•M i?O >Q h?-M i K i`¼M; i?B M +O ?„M- +
h?-M L?` i`¼M; i?B M +ÁM F?-M; TªB / M?Q i`î # "M i vX

> i i?ªv +kM; M?Q æŋ o- " M? bmv M;?o- M?QM; M; v i?`B çB K M;|M i v +O ?„M p
?-M; G•K Gç+- i?•M ?bM? +O ç®B T?QÆM; HçB Hv F€ H|2 H M- #B M K' i î i`QÊ+

h?`B çB K i?-M i?S+ +O æŋ o- " M? H-M M[[mûi ç M G•K Gç+- ç®B T?QÆM; ç½
K" i?`B çB K ?„M +ÁM Km®M i`mv FQ+?- +M; FQ+? +O hª L?QÊ+ > ç½ T?€i mv-

@ E?-M; ;B M T?€T i„+\

æŋ o- " M? M?QÈM; K"v- +| i? H" T iS+ i?Q€i F?ÄB ?„M /•v /Q - p"v +kM; +?d +| h
;B M +-M; T?€T `²BX L?QM; ?„M +kM; +?d H" +| +?9i +ªK i?'v T?B M T?S+- /M b
T?€T i?b M?Q i? M"Q- # M i`QM; H" +| b€m M;Q`B- ?ÆM M[+| ? B +€B çç i ç M >Q

"îB p"v- ?„M +kM; F?-M; +| i`mv FQ+?- +?d H" + M? T?ÁM; M;?B K M;†i H'v hª L
+| çQÊ+ aÆ h?-M E?Q- i?U+ Km®M HB m KçM; i ` K" M|B- ?„M +kM; +?d +| i? /M
M?Q p"v ? B aÆ h?-M E?Q HB m HšM M? m- i`W ? B M;Q`B #¼M ?¼` - M?[M; M;C

hª L?QÊ+ > +kM; F?-M; +| T?€i ç°M; +-M; FQ+?- M" M; ?Q" M iQ" M iBM iQ`M; /M
M; v +ª L; k *Y h?B M ; -M pÈB aÆ o` h?-M +kM; #` ç€M? K†i- ?m®M; +?B +?d H"
i?B M bÆ F€\

L?B K pK +O M" M; +?d +-M +QB +?WM; æŋ o- " M? H" çQÊ+- /M b Q im pB +O M
iU- ?ÆM M[i' i +ª K¼B M;Q`B +| aÆ h?-M E?Q- ç€M? ç" T i" M M?šM ç®B pÈB B ç

> B M; QÌB ç m bM? +?QM? H" M; QÌB i?„M;- M?Q p"v +?d +—M ç`+? F?¬M; ç°M;- i
+QÌB ?Ä #bM? Î +?mM;X

G•K Gç+ K°i+€B F?¬M; ;B M i?m'M /B iB M M?"T+Y ç€- +€B FB M i`9+ M"v imv b
i•K- M?QM; +?B K /B M iQ+? +kM; imv i F?¬M; +QB H" M?ÄX J" H®B p"Q M"v +| K
v m i?—M i?S+ +ªK SM; `i HÈM- +?d +—M t•K M?"T+?9i Qi- p"v /M +?Q # M i`QM
M; Q" B +kM; `i F?| çB m i` ç MX

•M? K„i+O ?„M [mûi[m - +?d i?'v b€m M; QÌB i`QÈ+ FB ç½ ?Q" M iQ" M T?•M i€M`
ibK FB K H'vX J" ?„M M„K ;B[Î F?¬M; ;B M T?€T i„+— M M +?d +| ? B ;B ?Ä çç i
i?B M KÈB T?€i ?B M ?„M iB M p"Q- [m v M; QÌB HçB H°` i?—M b„+ T?B i?QÌM; F

h`QÈ+ FB æ¶ o¬ " M? i`"M ç—v iU iBM M|B F?¬M; +—M HQ H„M; # M M; Q" B- M?QM
HB M +| M; QÌB iB M ç M- ç•v F?¬M; T?ªB # # # p) K†i KbM? Q- HçB ç€M? +?Q p

"i [m€ +?SM; FB M im pB +O G•K Gç+ KÈB H" >Q h?—M L?`i`¼M; i?B M- ? B M; Q
+| p FBM? ?QªM; ;b- HQçB iB m M?•M p"i M"v #¼M ?„M iMv iB M çB` K°i+€B +H
ç9M; H" M?Q i? - æ¶ i?B m KÈB +| i? F?¬M; M; ,M i`Î X

S?€i ;B€+ ç M ? B M; QÌB M"v F?€+ i?QÌM; - #®M M; QÌB F?€+ +kM; KçM? K) [m v M
+ªM? ;B€+ M?bM +?^K +?^K p"Q G•K Gç+X

@ *€+ M; QÆB iB T iK+— M; QÌB M"v ç #ªM i¼ ç®B T?|5

J°i ;½ i`mM; MB M M K iY >Q h?—M i K i`¼M; i?B M M|B` - ?„M T?'i T?'i i v /MM;

@ o"v i?b ;B Q +?Q J½ ?mvM?5

J°i M K iY >Q h?—M i K i`¼M; i?B M F?€+ M|B` X

@ u M i•K5

L, K M; QÌB F?€+ `i v M HÁM; tQ v M; QÌB- iB T iK+ H"K +?mv M +O #¼M ?„MX
""M?5

*@E@P@hXXh h

GB M iK+ ? B i? M? •K p M; H M- i M M K iY >Q h?—M i K i`¼M; i?B M i?S ? B KçM
i?'v K°i p"i i? ç M; H'v i®+ ç° +U+ M? M? ?QÈM; ?„M ç€M? 9T HçB- p°B p" M; K°
bQM; +?QÌM; t /`+?— +?2 Î i`QÈ+ M; QÌB H"K` iQ i?€B T?ÁM; M; UX

L?QM; H9+ ?„M +?SM; FB M ó•K F?Qô ç€M? 9T HçB- H" T iS+ H„T #„T FBM? ?½B
pW`²B i`"M ç—v iU iBM5

GçB #` p) K†i`²B5 oW KÈB +ÁM M|B óv M i•Kô- M?QM; pW [m v ç—m ç½ #` M; QÌB
?¬K M v ç•v H" H"K b Q p"v\

L?QM; M; QÌB M"v +`M; M?B m M[pšM H" F?B T bÊ- i?Q€M; +?ÈT K„i+¬M; T?m M
H)- i`QM; i v iB m iY FB M„K +| aÆ h?—M E?Q\ "^M; F?¬M; K" M|B- ?€+| i? K°i F
h?—M i K i`¼M; i?B M\

:B ?Ä i` M K†i ç'i FB ç½ ?¬M K - K" T?€i` M´KçM? +kM; H"K +?Q i'i +ªK¼B M;
+?, K +?9 p"Q i` M M; QÌB G•K Gç+— H9+ M"v F?¬M; M; QÌB M"Q /€K HçB T?Èi Hì ç
t¬M; iÈBX

L?QM; G•K Gç+` i v +ÁM`i +| +?WM; KU+— +kM; F?¬M; +| çm´B ;B i M; QÌB M¼ i`
i?QÆM; +kM; F?¬M; +|— +?d H" FQ+? M; 'i çB K" i?¬B- çB m M"v +kM; H"K +?Q i`Q
+?9i #m¬M; HÁM; - #B i`ä G•K Gç+ F?¬M; +| w ;B i M; QÌB- +`M; H"K +?Q #¼M ?„M

h` M i?U+ i - i? v ċ´B #^M; ċ€K M; Q`B M`v +?B K ċQÊ+ i?QÊM; T?QM; +kM; b) H`K
G•K Gċ+ - /M b Q M; Q`B i` H` i?m°+ ?ċ +O hª L?QÊ+ > - æ¶ o¬ " M? +| i? +MM;
M?QM; #¼M ?„M HċB F?¬M; ċO iQ +€+? M`v5

L, K M; Q`B HB + K„i M?bM HšM M? m- +kM; F?¬M; M|B M?ªK i`U+ iB T +¬M; H M-
i?m #¼M ?„M ċ m ? i bS+ M¶ HU+X h?„M; +® M?B M i®i- K` i?m +kM; +| i? +| K
" M?X

""M?5 ""M?5 ""M?5 ""M?5 ""M?5

G•K Gċ+ #®M ? T?€T i„+ ċ²M; i?`B i` - tm'i HB M iK+ M, K [mv M ċ2K M, K M; Q`B
K„i iQ`M #° /¼M / T- +°M; i? K +€B ċ-m iB M- i` M K†i ċ'i H"TiS+ M;´MM; M; H°M

>B M iċB +| i? BK H†M; F?¬M; M; Q`B [m'v`-v K` i?Ä i?Q+? i bK FB K`²B5

G•K Gċ+ H°` K°i /€M; iQÆB +Q`B- i`QM; M`v +?ŠM; M?[M; +| #BM? F?Q ċ½ +?
HB m- +| +?9i i?"K +?Q +ÁM ?B M H M p-M; b€M; HU+ HQÊM;- H` +| i? #`>¶M æ
S?€i i`B`²B5

RydjX *?QÆM; Ry3j, .QĐM; h•K >kX URV

G•K Gċ+ /ċQ +?ÆB K` ċB- ċ2K`i M?B m`i M?B m i`B HB m iQ`M #° i?m p`Q ċ M
H|2` p-M; b€M; HU+ HQÊM;- i?b H` #Ä p`Q # M i`QM; hY ædM?- +€B M`v ?„M +kM
> +?B t - i?'v`v`S+ i?b i`B HB m F?€+ i†M; M?B m +?Q hª L?QÊ+ > K°i Qi H` c

"ÎB pb +| i`"M T?€T #ªQ ?°- i`B HB m Î ċ•v +kM; F?¬M; +| #ÎB pb i m M; mv i i M; i
#ªQ i`b Î i`ċM; i?€B ?Q`M ?ªQX

*?Q /M H` i`B HB m +O h?¬M; BÈB +kM; i`€M? F?¬M; ċQÊ+ #` T?QM; ?| ,M KÁM
i`€M? ċQÊ+ K°i FB T M`vX "ÎB pb b m F?B ċ9+ i?"M? i?¬M F?Q- i?"i; B®M; M?Q
+?ªv MQÈ+ F?¬M; ?O- i`K +Y F?¬M; #` K®B- ċ9M; H` ċċQ Hw M`vX

G•K Gċ+ iB M iB M ċªQ [m - b m F?B i`Î i?"M? h?¬M HBM?- F?¬M; ;B M ċ M ċB M
?ÊT i?|B i?Q`M;- ċWM; M|B +?d H` K°i; B M i`[F?Q i?'i- M; v +ª /B T?O +kM; +|
?„M HB M ċB iÈB +m®B +MM; +O i?ċ+? ċB M- iċB ċ|- +| K°i p"it M? ċ"K ?bM? /ċ
M^K- ~M ~M +| K°i p-M; b€M; H"THQ X

>„M iU i v ċ2K p"i FB +¬K H M- i?¬M i?S+ ċªQ [m - H"TiS+ H°` K°i pÁM; bÊ ?½E
h?¬M F?Q5

>ÆM M[F?¬M; TªB +¬M; FQ+?- T?ÁM; M;U ;b ċ'v- K` H` HQċB +?Q M; Q`B Î5

æ®B pÈB G•K Gċ+ K` M|B- p¬Hm"M H` HQċB i?¬M F?Q M`Q ċ m +| K M? #` ?„M H
mv M, M; ?Ov i?B M /B i ċ` i?b M?Q i? M`Q- +| i? pQÊi [m hY ædM? b Q\ L?QM
?„M H9+ M`v M?m +¬m +'T #€+?- #ÎB pb h?B M M? ċB M #'i [m€ H` "€M h?¬M F?Q

hċB ?ċ; BÈB- "€M h?¬M F?Q H` i²M iċB i`•M [mw M?'i- M?QM; Î h?¬M; BÈB "€M h?
>B M iċB M m G•K Gċ+ i` h?B M M? ċB M K` M|B- p"v ċ M +'T #"+ L; Kv h?¬M +
M€i5

"'i [m€ FB M i?¬M F?Q M`v i mv G•K Gċ+ pšM F?¬M; i? F i Hm"M T?~K; B B- M?QM
>Q h?¬M E?Q - Qi M?'i bQ pÈB h?B M M? ċB M Km®M ó+?„+ +?„Mô M?B m ?ÆM
+€+ M`M; h¬J` `i i®iX

EB M i?—M F?Q M"v i M H".QĐM; h•K >k- G•K G¢+ M;?o M;?o- +kM; F?¬M; +| i?m
i`QM; hY ædM?- K" H" i?m M?Ä H¢B K M; Î i` M M;QÌBX L m ?„M ç2K p"i; b i®i ç m
> b) iBM b Q\

>ÆM M[K†+ /M M" M; FB +| +?9i i•K +Æ- +kM; F?¬M; +| ç®B pÈB ?„M ?B M` €
H"K M; QÌB T?ªB •M Q€M`ä`"M; - FB M i?—M F?Q M"v G•K G¢+ b) ?QÈM; hª L?QÈ+
H'vX >„M p b m H¢B M;?o #B M T?€T FB K +?9i Qi i?S i®i i`ª ? i M?•M iBM? M"v
oÆ pûi ?Q" M i'i- G•K G¢+ H°` K°i MK +QÌB ?"B HÁM; - ?QÈM; p H®B` çB ç MX

æ¶ o¬ " M? +MM; hª L?QÈ+ > v M;mv M ç M; ;B^M; +Q- M?QM; ;B[? B M;QÌB H¢B
b9M; ;b- K" H" ç M; F?¬M; M;WM; M|B +?mv MX L?QM; i` M +Æ #ªM æ¶ o¬ " M?
L?QÈ+ > H¢B M;mv M #ªM H¢M? HMM; - i`QM; KQÌB +•m +| i? i`ª HÌB K°i +•m +Q

æ M; H9+ æ¶ o¬ " M? M|B ç M bU iBM? ?„M H9+ #®M im´B +ÎB +?m²M; +?¢v i` M
+Y` p"Q i?¢+? çB M;BQÆM; H M K°i ?²B +?'M ç°M; - K°i ç¢Q M?•MªM? çB` - F
B\

h` M F?m¬M K†i H¢M? HMM; +O hª L?QÈ+ > H°` K°i /€M; iQÆB +QÌB M?"M M?
iQM? +ÁM Km®M M? M? ?ÆM K°i T?—M M,K5

L?QM; æ¶ o¬ " M? H¢B ?Q" M iQ" M +| +€+? M;?o i`€B H¢B- G•K G¢+ M? M? M?Q p
Î # M i`QM; #S+ H'v- +€B M"v +kM; +`M; i? K T?M ?ÊT H) i?QÌM; - /M b Q /M +?Q
;B M T?€T i„+ - M?QM; im pB +?d H" >Q h?—M L?` i¼M; i?B M- H¢B ?€ +| i? +MM
H" ç`+? - # M i`QM; M;QÌB v m M?'i +kM; H" M?Q ?„M5

@ æB5

hª L?QÈ+ > H¢M? HMM; F?) ?W- iU ?² #ÎB pb G•K G¢+ i?'i #¢B K" H°` T?ŠM M
iB M; F?¬M; M|B K" çB iÈB- +kM; iU ?² #ÎB pb bU #'i HU+ +O KbM? K" F?¬M; /€K

æ¶ o¬ " M? H°` K°i /€M; iQÆB +QÌB- M?QM; ?„M H"TiS+ H¢B + m +?•M K"v H¢B
K°i iB ç°M; ioM? \ a m F?B çm´B G•K G¢+` M;Q" B- M;QÌB Î # M i`QM; M?Q i? M
?QÈM; ?„M #~K #€Q K°i iB M; - pb +€B ;b b) F?¬M; ? +| ç°M; ioM? ;b\

*?ŠM; H)\ >„M ç°i M?B M M;?o iÈB K°i F?ª M,M; - H"TiS+ i?•M ?bM? H|2 H M- iB
M;QÌB M^K M;´M M; M; H°M t°M +kM; i`QÈ+ iB M F?„+ b•m p"Q i-K K„i +O ?„MX

æ¶ o¬ " M? /QÈB +?•M #„M` - M;QÌB H¢B i?®B HmB` F?ÄB i?¢+? i?'i- H9+ M"v C
çB F?¬M; +ÁM #|M; /€M; - ?„M p°B p" M; i"i i`mv K" çB- +QÌB M|B,

@ L?QÈ+ > - M;QÆB i?"i ç9M; H";BÄB iQM? iQ€M-`ä`"M; ç½ ç2K "€M L;mv i sQ
?bM? /¢M; F?¬M; bÊ i +?9i M"Q- ?€i K°i F?9+ F?¬M; i?"M? F 5

>„M +?Q`^M; G•K G¢+ +| i? [mûi M; M; b€m M;QÌB FB H", p"Q i?—M F?Q +?B mv-
hª L?QÈ+ > M„K H'v aÆ h?—M E?Q Î # M M;Q" B +MM; ?„M ;B^M; +QX

L m ?„M ç2K b€m M;QÌB idM? H¢B K" M|B- p"v pW ?ÄB HB M +| i? #B i ç-m çm¬
p°B pb #ªQ p"i i`QM; çB M- iU M?B M H¢B #'i +?'T M?[M; i?O ?¢ FB - /M b Q +?d
;'T +kM; +?ŠM; H"K ;bX

æ®B pÈB æ¶ o¬ " M? ?B m H-K- hª L?QÈ+ > +MM; G•K G¢+ ç m F?¬M; +| w Km®
hª L?QÈ+ > M?ªv H M M|B,

@ h`"M +?B M M"v- M;QÆB #¢B- i i?„M;5

@ > ? ? 5

æ¶ o¬ " M? +QÌB iQ-`ä`"M; F?¬M; ;B" M T?ªM ?d- ? B i v F?¬M; M;WM; p¶ p¶X

@ E?¬M; i - F?¬M; i - iB m ?mvM? F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M- pW `²B [mª i?"i #
#ªM i ç®B pÈB L?QÊ+ > +?d +| # T?¬M Q i?Q+?- M?QM; #•v ;BÌ H" ç M #ªv T?
ç`M? b) H"K +?Q M; QÆB i`î i?"M? FB m i? +O i 5

@ L^K KÆ # M M; `v5

hª L?QÊ+ > ?W H¢M? K°i iB M; - tQ v M; QÌB HB M çB- +?•M /`B M?Q M; ¼+ - #Ì K
ç-v T?QM; [m M; K M; QÌBX

æ¶ o¬ " M? F?¬M; +| i`mv iB T- H9+ i`QÊ+ î # M i`QM; K°i i`"M +?B M- ?„M ?Q`M
M?B M F?¬M; +| w iS çB /•v /Q - +?d H" KQÌB p¢M M, K p'i pª ibK +€+?- M?QM; +m
H"K K B K®B- Km®M M|B ?„M F?¬M; +| K°i +?9i +ªK t9+ p"v FB H" F?¬M; i? M`Q

L?QM; M; QÌB M`v p¬ +MM; +| T?QM; ç° æ¢B iQÈM; - +?d H" H„ + ç-m +QÌB +QÌB- H
i`QM; i?¢+? çB M- /M M|B i? M`Q b€m i?O ?¢ pšM H" TªB [mªM K°i +?9i- M; QÌB
+kM; F?¬M; M?B m- ç€M; ;B€ #²B /QÐM; X

æB ` i?"i t - hª L?QÊ+ > KÈB M|B,

@ h?m ?Q¢+? `i HÈM \

G•K G¢+ +QÌB K°i iB M; M|B,

@ h +ÁM ç M; bmv M; ?o M; QÆB b) M?šM ç M H9+ M`Q5

@ "Èi H„K K²K çB5

hª L?QÊ+ > ;B" M /¶B K°i iB M; - F?| çQÊ+ iQ€i ` +ªK t9+ iB m M?B M[- +| +?9i T
i?'v K" i`QM; M°B i•K `mM; ç°M; X

Ryd9X *?QÆM; Ry39, .QÐM; h•K >kX UkV

L?QM; +kM; +?d H" `mM; ç°M; K" i?¬B- G•K G¢+ H" M?bM [m2M K„ M[?ÌM /¶B- ç†+
î +?mM; H•m `²B- HB M +| i? ç®B pÈB K` HU+ +O #`i F€ K°i K„ M[ M`Q i`QM; i?E
/`+? +QÌM; ç¢B,

@ h" B HB m +| `i M?B m- M?QM; i?S i®i +?QM? i?S+ +?d +| K°i FB M5

>„M H'v .QÐM; h•K >k ` - M„K i`QM; i vX

hª L?QÊ+ > i?Á i v H'v iÈB- /MM; i?¬M i?S+ iB M p`Q i`QM; ç|- T?€i ?B M G•K G¢
ç2K i?¬M F?Q M?"M +?O- i` M K†i F?¬M; F?ÄB ?B M H M K°i MK +QÌB ?"B HÁM; -
M?Qm K°i +€B M|B,

@ GQ¢B +?Q M; QÌB î\

h?¬M F?Q FB m î H¢B H" F?¬M; +| bS+ +?B M ç'm Kªv K v5

*?O +¬M; i?¬M F?Q F?¬M; +-M M|B- M?Q H" HÈB FB K- +| i? tû KÎ T?ÁM; M; U +O
€+X J" i?¬M F?Q +?O T?ÁM; M; U +| i? T?€i ` i€+ /KM; #ªQ ?°- i?"i ;B®M; M?Q i'

L?QM; i?¬M F?Q FB m î H¢B i?b b Q\

æ9M; p"v- HQ¢B i?¬M F?Q M`v +kM; +| çQÊ+ HU+ T?ÁM; M; U +QÌM; ç¢B- M?QM;
+€B +? +QÌB5

L m M?Q M|B i?¬M F?Q HQ¢B ?bM? T?ÁM; M; U iQÆM; çQÆM; pÈB FB M i?mšM K
H" K°i T?ÁM; î- B M?bM i?'v HQM; +äm; K°i T?ÁM; î +MM; M; QÌB ;B Q i?O b Q\

M;U +| i? H"K +?Q h?-M HBM? Î T?ÁM; M;U ç²M; i?ÌB +kM; +| i? T?€i ç°M; +¬M
?mvi€+ /KM; i?-M F?Q HQ¢B ?bM? Î H¢B- M?Q p"v +kM; +?d +| i? K°i KU+ +Q H¢
hQÆM; ç®B K" M|B- FB m i?-M F?Q Î H¢B H" T?~K ;B B i?'T M?'i5
"ÎB p"v- hª L?QÊ+ > KÈB H"TiS+ iQ€i` #B m H° i?'i p¼M; - M" M; F€ p¼M; HÈM M
çQÊ+ K°i FB M i?-M F?Q FB m +?O +¬M; - HmB K" +¬m iB Ti?2Q H" ?QÈM; T?ÁM;
F?¬M; +| M; ?o [m X
G•K G¢+ ç2K i?'i p¼M; +O M" M; M?bM Î i`QM; K„i- +Q`B M|B,
@ h `i +¬M FB M i?-M F?Q M"v- +€B ç² p"i M"v [mvi - K" i" B HB m F?€+ ç m [mv
hª L?QÊ+ > M; ?o M; ?o- imvi?-M F?Q i`•M [mw- +kM; F?¬M; T?ªB K°i Qi i" B HB
M?QM; FB m i?-M F?Q Î H¢B p¬ Hm" M H" ç®B pÈB M" M; ? v H" hª o, M h`¢+? K" M|B
M m M?Q ç€T SM; G•K G¢+ K" M|B- +ÁM +| i? #€M ç®B T?QÆM; K°i +€B M?•M ibM
+U+ Km®M +?B m K° G•K G¢+ K" M|B- M?Q i? H" K°i ç¬miQ F?¬M; b BX
"ÎB p"v- M" M; +?d H" /Q /U K°i +?9i HB M ;"i ç¬m- H¢B M|B,
@ h ç•v H" #` i' M i?'i M†M; `²B5
@ L?•M ibM? M"vi M?È F„5
G•K G¢+ M; ?B Ki9+ M|B ` X
hª L?QÊ+ > +kM; +?d H" +¬M G•K G¢+ iÄ K°i +€B i?€B ç°- M; ?2 p"v F?¬M; M?`M
;QÆM; K†i ?B M ` H9K ç²M; iB M- p¬ +MM; tBM? ç TX
@ >B M i¢B- +?9M; i çB ç•m\

Í # M i`QM; i`ìB + Q- G•K G¢+ +MM; hª L?QÊ+ > +`T i®+ # v ¢B- M?QM; +kM; F
 h?QÊM; L;mv M h?`M? M?'i- K` H` [m'M K°i ¢QÌM; pÁM; +mM; +U+ HÈMX L m #¼
 M?'i- M?Q p`v +?Q /M L; k M .`+? H` T?€i b m +kM; +| i? ¢m' B i?2Q #¼M +?9M; -
 H` h`mM; L;mv M h?-M- M; ?B M €T ? B M; QìB #¼M ?¼ ? B ¢¢B +ªM? ;BÈB5
 L;mv M #ªM ?`M? i`bM? # M; `v #¼M ?„M í M; +°M; ¢½ H€+? [m KQìB K°i M; `v- M
 #bM? M- i?m`M HÈB iB M M?`T h?QÊM; L;mv M h?`M?X J` iB M p`Q i`QM; i?`M?-
 +kM; ¢O ¢ # Q i`MK +ª iÁ i?`M? i?`- +?d +—M hª L?QÊ+ > i•K MB K pW ¢°M; +|
 +•m i?¬M; - +, M #ªM F?¬M; bÊ L; k M .`+? b) ?¢ b€i i?O H—M M[5
 *kM; ¢9M; H` M?Q i? - b m F?B p`Q i?`M? L; k M .`+? +?SM; FB M ? B M; QìB G•K
 +kM; +?d H` i`QM; €M? K„i iQ€i` K°i ¢¢Q b€i +Æ ¢-K ¢†+— M?QM; H¢B +QÌM; ?`M
 *| i? H`K °i h`mM; L;mv M h?-M +S i? K` #|T +?†i b€i +Æ- ¢®B pÈB iMv w K°i >Q
 H` bU iB M? ¢€M; ;B€ iU ?`Q- M?QM; G•K G¢+ +kM; +?d +| F?| +?`m i?`i b•m- ?„M
 M; QìB /MM; i? HU+ #„i ûT M`vX
 L; k M .`+? F?¬M; /€K ?¢ b€i i?O- +kM; F?¬M; TªB bÊ G•K G¢+ ?„M- K` H` FB M;
 HQM; X
 h?U+ HU+ ? i?U+ HU+5
 h?ìB ¢B K î ?¢ ;BÈB- G•K G¢+ +Æ ?² F?¬M; +| ¢`+? i?O- ¢½ i?`M? i?|B [m2M +ªK
 M?QM; ¢ M h?-M ;BÈB H¢B i`|B +?•M i`|B i v- TªB F?¬M; M; WM; /U i? KÈB +|
 KbM?- +€B M`v ¢ +?Q ?„M T?B i?QÌM; F?¬M; [m2MX
 æ•v H` i•K K K` ?¢ ;BÈB T?B i?, M; ;Bª TªB iªB [m - +? M? H +? +U+ HÈM +kM;
 i?Q+? SM; X
 *| Qi M; QìB #` i`B i ¢ ¢€M? K'i iBM iQÎM; - iW M; mv M #ªM F?Q T?€+? ?B M M;
 +?QìM; i?'i H¢+ - iW M v p b m K'i ¢B ? ii?ªv i•K iB M i?O- M?Q p`v î h?-M ;BÈB
 æ®B K†i b€i +Æ +O L; k M .`+?- G•K G¢+ +?d H` •K i?-K bB i M„K i v- M; QìB F?
 i?ìB- +?d +| +?QM? KbM? +QìM; ¢¢B KÈB +| i? iU #ªQ p KbM?- KÈB +| i? #ªQ p
 KbM?5
 >„M +kM; F?¬M; [m v ¢-m H¢B i?2Q b€i hª L?QÊ+ > iB M p`Q i?`M? +?O T?OX
 h?ìB ¢B K bÈK M?'i- h?QÊM; L;mv M h?`M? +?d +| +?QM ¢¢B h`mM; L;mv M h?-
 +?O- i?`i ;B®M; M?Q GK+ T?O ¢²M; /¢M; X L?QM; i?2Q hª o, M h`¢+?- æ¶ "€+ oB M
 +?•M p¢+ ?bM? i?`M?- æ¶ "€+ oB M +MM; J¬M; >Q æB M HB M`ìB F?ÄB T?O i?`M
 J¬M; T?O- K` i?2Q +?•M #¼M ?¼ H` K'v +€B h`mM; L;mv M h?-M +kM; ¢B i?2Q +?
 >B M i¢B î H¢B T?O i?`M? +?O M; Q¢B i`W hª o, M h`¢+?- +?d +| h—M >¢Q G`T +MM;
 L;mv M h?-MX
 hª L?QÊ+ > i`QÈ+ M #`B +?¶ î +?Q G•K G¢+ - b m ¢| +€Q iW Hv F? B- iU M?B M
 #~K iB M? ?m®M; `²BX L?QM; pQÊi [m G•K G¢+ /U FB M +?QM? H`- hª o, M h`¢+?
 ?„M- K` H` M #`B +?Q ?„M K°i pB +, h?QÊM; L;mv M h?`M? ?° p [m•M S?| i?®M;
 *?S+ p` M`v M|B + Q F?¬M; + Q- M?QM; M|B i?'T +kM; F?¬M; i?'TX
 h?'T- H` pb +?d K°i +?S+ T?| - M?QM; M|B + Q- i?b /—m ;b +kM; H` [mªM i` M iQ`
 i?m`'i M?B m +?¶ i®i- ¢O ¢ +?Q M; QìB ¢Ä K„i5
 hª L?QÊ+ > i` M ¢QÌM; ¢B iWM; M?B m H—M H°` w- ?ÄB i?, K ?„M +ÁM +| w #€B M
 ?¢- G•K G¢+ p®M iQÎM; `^M; hª o, M h`¢+? b) i`B m ;†T KbM?- i?U+ bU F?¬M; M; ?
 [m Mô`²BX

RydeX *?QÆM; Ry3e, o"i S?~K :B Q GQm >°BX URV

L?QM; +kM; +| i? Hw ;B^aB- i?m ç² ç +kM; F?¬M; T?^aB i`Á çM - ç² ç ;B®M; M?Q+
H`K K°i +?mv M H` çΦB #B m +?Q w +?Q +O bQ T?K- h^a o, M h`ç+? b Q +| i? /QÊ
+€+? H`K M; QÌB +O G•K Gç+ K` i?m ?„M H`K ç² ç \

L m M?Q G•K Gç+ H` #ç+? M?½M H M; i?b b Q- ç| F?¬M; T?<sup>a</sup>B H` /šM b|B p`Q M?
h^a o, M h`ç+? iU M?B M Km®M i`QÊ+ F?^aQ i` ç®B pÈB T?~K iQM? +O G•K Gç+ K°
[mv i ç`M?X J` ç #ç i G•K Gç+ H`K ?° p [m•M S?| i?®M; HoM?- FB H` iQÆM; çQ
#M ?° K M?- ç +?Q L; k M .`+? F?¬M; /€K` i v ç®B pÈB ?„MX

G•K Gç+ F?¬M; +| +€+? M`Q iW +?®B +?mv M tmB t Q M`v- K°i K†i H` #ÎB pb L; k
+ÁM # M FB ?„M +kM; F?¬M; +| iQ +€+? +U imv i K°i p` h`mM; L; mv M h?- M Qm €
Î+?¶ i?U+ HU+ +O ?„M #•v ;BÌ [m€ v m5

hçB >Q h?- M +^aM?- G•K Gç+ +| i? F?BM? i?QÌM; +MM; ;B B- M?QM; ;†T; Ð aÆ o
#çB i`®M- K` ç®B K†i h`mM; L; mv M h?- M K` M|B- ?„M F?^aM, M; M; v +^a +Æ ?°B ç

æB M?"K +?S+ - G•K Gç+ M?"M çQÊ+ K°i F?®B H M? T?M- K` ?„M KÈB T?€i ?B M i
S?| i?®M; HoM? HçB +| #^av +€B- M?QM; +Æ #^aM +?d H` K°i +€B ?Q +?S+ - +kM; F
i` M +Æ #<sup>a</sup>M t2K M?Q i?"M? T?- M i`B i?S+ , M #`M; H°+X

*€+? ? B M; `v- h^a L?QÊ+ > HçB iÈB H-M M[- M?bM i?'v G•K Gç+ ç M; M?"K +?€M
H€`KM; - M|B,

@ L?"K +?€M M?Q p"v\

@ _¶B`½M? ç M b„T ;d bûi5

G•K Gç+ M?Q H` K°i iQÊM; ç€- +?S+ S?| i?®M; HoM? +, M #<sup>a</sup>M +?d H` HQçB`¶B`
H`K +€B ;b- K` imv ?„M Km®M Hmv M ?| M?[M; i`B HB m # M i`QM; hY ædM? FB -
+?O- +kM; #ÎB pb F?¬M; +| K°i ?Q`M +<sup>a</sup>M? F?¬M; #` [m`v`-v K` €T /KM; X

@ L; QÆB H"TiS+ +| i? +| +?mv M H`K`²B5

@ ?\

@ *ÁM M?È`ä i M|B F?¬M; - b m F?B /B T?O +?B ?"M? F i i?9+- b) +Y ?"M? K°i ;B

*QM K„i G•K Gç+ b€M; M; ÌB- K¼B M; QÌB Î i`QM; /B T?O imv +| i?m ?Qç+?- M?QM;
M?'i ç`M? H` KbM? /MM; çQÊ+ - M?Q p"v H'v` i` Q ç´B ?Q†+ #€M` KÈB H` HU +
>„M M|B,

@ G9+ M`Q\

@ "m´B i®B ?¬K M v- çB i?¬B- i ç½ H'v K°i +€B ;? H¬X

h^a L?QÊ+ > tQ v M; QÌB #QÊ+ çBX

G•K Gç+ p°B p`M; M?<sup>a</sup>v /UM; H M çm´B F`T,

@ h F?¬M; +| h?- M iBM?- t2K` +?d +| i? +?^av MQÊ+ KB M; 5

h^a L?QÊ+ > #B i`ä ?„M +?d H` ç M; ;B^a M; ? Q- i?^M; M`v F?¬M; +| i`QÊ+ iB M çB
.QÊ+ oB M- /MM; i?U+ HU+ +O ?„M Km®M M|B F?¬M; +| p"i ;b B K` iBM\ L`M; #Q

@ L; k *Y h?B M i'i M?B M b) i`bM? /B M- F?¬M; +| ;b K` M|B- M; QÆB i®i M?'i çW
J¶B H-M i` M ççB ?°B i` Q ç´B tm'i ?B M p"i T?~K- F?¬M; +?d ;BÈB ?çM i`QM; /B
ç| b) +| ççB HQÊM; #^aQ p"i ?B M i? - ççB ç b® K¼B M; QÌB b) H'v p"i T?~K i`QM;
p"v i` Q ç´B ç M p"i T?~K KbM? +| F?^aM, M; i?Q^a K½M +kM; b) ç + Q i?"i HÈMX

*€B M"v +kM; +| i? M|B H" i?`M? ?°B M; "M M, K K°i H-M +O h?QÊM; L; mv M h?"M
tm'i ?B M p"i T?~K M; v +^a h`mM; L; mv M h? -M +kM; i•K ç°M; - #ÎB p"v i` Q ç´B ç¢
+U ç-m +O h?QÊM; L; mv M h?"M? HB M i?O ;€M? p€+- +°M; ç²M; /mv i`b i`"i iU
M; QÌB /MM; [mv M ûT ;B€X

*kM; #ÎB p"v- i` Q ç´B ç¢B ?°B M"v +kM; F?¬M; +| Î i`QM; T?O ç +O h K +U ç-m i
°i T?ÁM; ç'm ;B€ i`QM; i?"M?X

E?B ? B M; QÌB G•K G¢+ iÈB T?ÁM; ç'm ;B€ æ¢B hS >^aB M"v- Î ç•v ç½ H" ç-m M; QÌ
"bM? i?QÌM; `i F?| M?bM i?'v aÆ o` h? -M- Î +?¶ M"v H¢B M?Q H" ?"M; pd ? - i
tm®M; /QÊB +| i? M M i`Î KbM? K°i ç®M; HÈMX

h`QÊ+ F?B h<sup>a</sup> o, M h`¢+? F?¬M; +| i?m G•K G¢+ H"K ç² ç - h^a L?QÊ+ > F?¬M; Km
iB T + "M- KB M +?Q M; QÌB F?€+ ?B m H-K #¼M ?„M +| iQ ibM? ;b- pb p"v M" M; i`
ç'm ;B€- ç +?Q G•K G¢+ i`U+ iB T çB T?ÁM; +MM; M" M; X

@ G•K G¢+- K'v M; "v M v M; QÆB çB ç•m\

>„M pšM +?Q çB p" B #QÊ+- K°i i? M? •K K M; i?2Q i`€+? +S p M; H MX

G•K G¢+ M?bM H¢B- H" h`-M o•M E? - K°i i`QM; # M; QÌB K" L; mv i Zm M; h?"M?
+O h`-M • æ MX "ÎB pb h`-M • æ M ç"m p"Q L; k M .`+? - ?„M iU ?² +kM; iU +?Q H
K M; i` M K†i i? -M F?Q F?¬M; B #b M´BX

@ *-M ?QÈM; M; QÆB #€Q +€Q b Q\

G•K G¢+ H'v €M? K„i M?bM M; QÊ+ H¢B ?„MX

@ >W- M; QÆB K°i KbM? Hv F? B- +| #B i ç½ T?¢K p"Q ?¼ b€i i?•M ? v F?¬M; \

h`-M o•M E? p®M H" F?¬M; i?Q+? G•K G¢+- ?m®M; ?² H-M M"v G•K G¢+ t€+ i?U
/M M|B M?bM M?Q M?„+ M?Î- M?QM; H¢B H° ` M?bM +| +?9i ?^a ? X

h?2Q M?Q [mv +O- i'i +^a K¼B M; QÌB Î b m F?B çB ` /B T?O- ç m T?<sup>a</sup>B i`QÊ+ iB
i?^aQ ;B€ i` HB M i?"M? H" i`U+ iB T #` i?m H'v- B /€K HûM H" M i`®M ç•v +?QM?
G¢+ H" i?2Q h^a L?QÊ+ > +MM; K°i +?¶ Hv F? B- M?[M; aÆ o` h? -M FB /M +?Q i?
F?¬M; ;†T- B /€K H M i`QÊ+ FB K i` +QM; €B +O h^a o, M h`¢+? \

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +QÌB i?-K- ?„M ç^aK M?B K S?| i?®M; HoM? +?d H" K°i +€B
iU M?B M b) F?¬M; ;B®M; i`®M; F?m +?B M; K" KÌB F?€+? ,M +ÆK- #ÎB p"v M; Q¢
M?[M; M; QÌB F?€+ +, M #^aM F?¬M; #B i +| +?mv M M?Q p"vX

L?QM; ?„M +kM; HQÌB +MM; HQ¢B iB m M?•M M"v M|B M?^aK- H9+ M"v [m v M; QÌB

@ *ÁM Km®M +?çv\

h`-M o•M E? /m¶B ` K°i i v ?QÈM; ?„M i?2Q iÈB- ?„M iU i?'v #„i çQÊ+ G•K G¢+
+¬M; - #ÎB p"v #B i`i`ä`"M; G•K G¢+ +QÌM; ?Q" M? +kM; /€K M; M; M?B M` i v-
G•K G¢+ F?¬M; +| p'M ç ;b- +?d +¬M ç2K bU ibM? M?€Q ç¢B- iU M?B M b) +| + Q
` K†i- ?ÆM M[ - h`-M • æ M M; v Î H•M + "MX

"M?5

G•K G¢+ +?ûK ` K°i [mv M- Q M? Î i` M M; U+ +O ?„M- i`U+ iB T ç€M? ?„M # v çB

h¢B ç•v p®M H" +?2M +?9+- h`-M o•M E? #` ç€M? # v M?Q p"v- H"TiS+ ç"TH'v i`
+?Q #^av i€K >Q h? -M +^aM? M; ½ i?"M? K°i çQ" M- i`"M; /B M H"TiS+ tm'i ?B M ?¶M

@ J| M| - Km®M +? i b Q5

@ Jm®M ç€M? M? m çB ç'm i?9 i`QÌM; - Î +?¶ M"v ç€M? H" ibK çQÌM; +? i5

" M i`QM; iB M; H ?ûi -K o- h`-M o•M E? #Á H M- i` M H²M; M;U+ tm'i ?B M K°i + Qi +| i? tmv MiBK`²BX h` M K†i ?„M ?B M` p i?®M; F?´- i?2Q # # # î# M i` #¢Q M´- +€B HăK FB ;B®M; M?Q bmM; F?Q K` #`M? i`QÈM;X

@ G•K G¢+- M;QÆB i?"i HÈM K"i5

>„M [m€i H MX

@ h ç•v H` iU p 5

G•K G¢+ M?9M p BX

h`-M o•M E? ?mM; /[ K` M?bM +?^K +?^K p`Q G•K G¢+- +kM; F?¬M; +| ` i vX >„M G¢+ tm'i ?B M i?¬M; i`B çB ` M;Q`B- h`-M • æ M H"TiS+ b) +?¢v iÈB- ç M H9+ ç;

RyddX *?QÆM; Ry3d, o"i S?~K :B Q GQm >°BX UkV

@ L;QÆB #'i im•M T?€T H M?- K°i KbM? H~M i`®M- ç•v H` i°B HÈM5

h`-M o•M E? `i H` F€ [m€B G•K G¢+ `ä`~M; T?¢K p`Q bU ibM? M?Q i? - b Q +ÁM tm'i ?B M î +?¶ M`v- M?QM; ?„M #B i`ä G•K G¢+ H` +€B tm'ii?•M ;b ç'v- î +?¶ M` +ªM? M`Q- b Q +| i? # Q i`MK H M [mv i„+\\

*| i? iB m iY M`v +,M #ªM F?¬M; #B i +| [mv ç`M? M?Q p"v - H¢B #` ?„M KÆ ?² H ; M HÈM K"i K` ç M MÆB M`vX

h`-M o•M E? pW ;¼B M?Q p"v- iU M?B M ç€K ç¬M; ç m #` FBM? ç°M; ç M- F?¬M; ibM? t2K +m°+ pmB p•v t2K- K` +'T #"+ aÆ o` h?¬M H` F?¬M; +| ?SM; i?9 ç w iÈ M? Q iB M M?"T T?ÁM; ç'm ;B€- M m bQ b€M?- i,M; i?U+ HU+ +O KbM? H M KÈB

@ *?Q M;QÆB K°i HìB F?mv M- çWM; +?¼+ ;B" M M;QìB M;QÆB F?¬M; i? i` m p` G•K G¢+ M?`M M?¢i M|B K°i +•m- +'i #QÈ+ çB p T?Q i`QÈ+X

@ æSM; H¢B

> „M H„+ ç-m- H°` K°i p F?BM? i?QÌM;,
 @ JQÌB T?-M b B- +?O M?•M +O h?QÊM; L;mv M h?“M? +?Q iÈB #•v ;Bì ç m +?d æ¶- J¬M; i K pQÆM;5 *?d +—M #¼M ?„M +ÁM b®M;- h?QÊM; L;mv M h?“M? poM pç+- +?Q /M H°i?O ?ç +O #¼M ?„M iQ“M #° +? i? i- ç` p` M“v +kM; b) F?¬M; +!
 @ L;k M .`+? +! i? +MM; +? i çti bQM; bQM; b Q\
 æ¶ o¬ " M? ç2K K°i M; !M i v çti î i`QÊ+ K„i [mÆ [mÆX
 @ æWM; M!B +MM; ?„M Km®M K°i M[M?•M- /M H° ç +?Q ?„M ç2K H½Q MQÆM; çC +kM; F?¬M; /€K +! #°i F€ w T?ªM ç®B5
 @ h?QÊM; L;mv M h?“M?- +?d +! # M;QÌB KÈB H° oQÆM;5
 h` M Kti G•K Gç+ ?B M H M K°i iB #B m H° +? M?çQ- ç½ M?Q p"v- æ¶ o¬ " M? pb ?„M; BªB [mv i T?B M iQ€B\ G9+ i`QÊ+ ?„M M!B #°i iB M M?9M; i v- M?QM; i`U+ iB M .`+?X L m L; k M .`+? M; v +ª +€B M“v +kM; +! i? M?“M tm®M;- +ÁM +! i? bQ Gç+ M[b Q\
 L m L; k M .`+? +! i? M?“M- L; k *Y h?B M HçB +! i? M?ªv M?Q i? M“Q\
 J` hª o, M h`ç+? +MM; æ¶ "€+ oB M çti bQM; bQM;- i?“K +?Q +ÁM ?ÆB +?B Ki?QÊ æ¶ o¬ " M? +! i? H`K çQÊ+- hª L?QÊ+ > F?¬M; i? H`K ç M b Q\ L?QM; ? B M; Q ?„M K°i H—M p°i pª bm®i çÌB M?“M M?½- i`U+ iB T; BªB [mv i i°i +ª T?B M iQ€BX S? ! i?®M; HoM?- ç +?Q i€M? KçM; +O ?„M F?¬M; HQ- +€B F?€+ i?b i? v ?„M ;B mv ?B T ç M iW L; k ;B HçB M?Q +k +ÁM ç!X
 ob +€B ;b M?Q p"v\ L;mv M M?•M `°i çÆM; BªM- +?QM? H° Km®M +?Q G•K Gç+ €T M?“T p“Q hª ?Q†+ H° æ¶- M m F?¬M; Km®M i?m T?K+ +?B K çQÊ+ K°i i?B M i“B i F?, M #U+ M“Q\
 G•K Gç+ #B i`°i `ä`M; çB K M“v- i? M?QM; K` M?•M ibM? M“v +O æ¶ o¬ " M? ? H—M F?€+ T?ªB M?“M5
 .M b Q- ç®B T?QÆM; t€+ i?U+ ;B9T ?„M K°i +€B ççB •M5 ""i F M;QÌB i /KM; i•K H° ;B9T5
 G•K Gç+ M;-K i?Î /°B- M m ?B M içB ?„M +! çO i?U+ HU+- +QÌM; ççB ç M +! i? K°i ;B - p"v +—M; b T?ªB i?B m MÊ M?•M ibM? M;QÌB i \ L?QM; Kti F?€+- ?„M HçB v i +ªM?- æ¶ "€+ oB M- hª o, M h`ç+? M;QÌB i ç m H° ççB H½Q h`mM; L;mv M h?—M i pÈB ?„M MûK` M;Q`B +“M? ¬@HBm- ÎM;QÌB F?€+ t2K` ç•v +?QM? H° i?B M ççB +€B `„K ?5
 L?•M ibM? T?ªB i`ª- M?QM; G•K Gç+ imv i b) F?¬M; #€M çSM; iU /Q +O KbM?- ç• ?„MX
 > „M +QÌB M?bM p T?Q æ¶ o¬ " M?- K` æ¶ o¬ " M? +kM; +QÌB M?bM p T?Q ?„M ç®B T?QÆM; M?bM ` w M; ?o +O KbM?X
 @ G•K ?mvM?- i +ÁM Km®M i`mv +—m p` ççB iB m i?Q FB - # M M;QÌB K M; i?2Q •M- ç-m +? ! +€B M“v i†M; +?Q M;QÆB 5
 æ¶ o¬ " M? ç®B pÈB h`—M • æ M çQ K„i HB + ` w K°i +€BX
 E?m¬M Kti h`—M • æ M +Q HçB- M“M; çQÌM; çQÌM; H° aÆ o`h?—M ?- `ä`M; î i` KbM? H° +? ! +€B- ?ÆM M[ - +ÁM Km®M H`K +? ! +€B +?Q G•K Gç+\ L?QM; M“M; /† . Kti [mv / Kti- t M? K°i ?²B ?²M; K°i ?²B K` F?¬M; M;WM; #B M ? ! - M?QM; h`— #QÊ+ ?QÊM; G•K Gç+ çB ç MX
 @ *! +~m /MM; ? B +€B çMB çB çQÌM; b Q\

h? M? •K +O æŋ o- " M? HϕM? H)Q- K M; i?2Q K°i +ŋ b€i F?Q M; ?B K M; ?`- iϕB i
H° ` ` ,M; M M? ?mM; €+- ;B⊗M; M?Q a|B +ÎB ` HÈT / / - /[iÊM ç€M; bÊX

h`-M • æ M F?) `mM `~v- `ä `M; /¼ ç M i`U+ iB T M^K tm⊗M; - ? B i v ç tm⊗M; ç'i
iÊBX

L`M; H` K†+ K°i p€v /`B #^M; b KÄM; - +€B [m€ #Á tm⊗M; M`v- iQ`M #° +†T K¬M; ç
+?†i +?) FûQ +,M; - ? B #Î K¬M; T?^M; T?'i M?Q K"i ç`Q +?QM K¼M; - +U+ F€ ç-v
ûQ +O M`M; #`v ` - HϕB çO ç +?Q M; Q`B K€m KkB T?mM i`QX

*| i? K ?Q†+ K°i h`mM; L; mv M h?-M mv iQM H•m M,K- h`-M • æ M iU M?B M +| i

L m M?Q M|B i`QÊ+ FB G•K Gϕ+ +ÁM +?Q iBM [mv M mv imv i ç⊗B +O i K pQÆ
iB T iK+ ?Q`B M; ?B5

h`-M • æ M M|B M?Q i? M`Q +kM; H` aÆ o` h?-M- M?QM; Î /QÊB /•K mv +O æŋ o
w +?Q T?^M F?€M; K^v K v- H`K ` ç°M; i€+ F?m'i M?K+ M?Q p"v5 æWM; M|B aÆ
iBM? pU+ +`T +kM; +| iU i¬M K½M? HB i5

L?•M bBM? iW tQ ç M M v bÊ M?'i H` +? i5 h?-M HBM? +| çQÊ+ i?¼M; mv M p¬ i
M; mv M w +? i- M?QM; F?B M?bM €M? K„i bÊ ?½B FB +O h`-M • æ M- +?d bÊ +€
çÆM; B^M M?Q p"v5

G•K Gϕ+ M?QÈM; K`v- €M? K„i +kM; F?¬M; +| Î i` M #Î K¬M; K M; Q`B FB +O h
/WM; HϕB- K` M?bM p T?Q æŋ o- " M?- +Q`B M|B,

@ æŋ ?mvM?- i ç½i? i?B T i?"M? ç`M- M; QÆB +kM; çWM; +?Q i i? K T?B M5

@ > ? - +?| +€B M?Q p"v ?€ tSM; H`K i? i?B T +O G•K ?mvM?- +?ÆB çM K` i?¬
H` M„K; B[ Î i`QM; i v KbM? +?Q i?Ä ç€M; - pϕM M?'i M`M; F?¬M; +`M i?"M H° ` -
b) `i T?B M iQ€B b Q\

G•K Gϕ+ iBM iQÎM; i`^B [m bU iB M? ?¬K M v- h`-M • æ M imv i F?¬M; /€K M|B ?Q
HB M iK+ M|B,

@ >^Q w +O æŋ ?mvM? i i•K HoM?5

@ G•K ?mvM?- M m M?Q M; QÆB F?¬M; /MM; - i +?d +| i? çQ M`M; p `²B5

æŋ o- " M? pŋ ? B i v- K°i #° `i F?¬M; +?`m i`€+? M?B KX

æQ p \

æQ p F?¬M; +?WM; h`-M • æ M b) ?QÈM; T?K iY L;k ;B M|B +?9i Qi +€B ;b ç| - C
?B K M?Q p"v- #ÎB pb T?K iY L;k ;B b) F?¬M; Î M; Q`B b€M; ` i v ç⊗B pÊB ?„M- M
b) F?¬M; M^K i`QM; HB i F çQÊ+ #^Q ?°5

@ G•K ?mvM?- M K M?•M M; šm M?B M T?QM; HQm i?Q€M; K°i T?€i F?¬M; iQM?
i?"M? M[M?•M +O KbM? KÊB +| i? v M i•K5

æŋ o- " M? pŋ pŋ p B G•K Gϕ+X

@ h b) F?¬M; [m'v `¬v +€+ M; QÆB- i`'M M p` çϕB iB m i?Q # M +ϕM? FB i?Q€M;
?Ov iQÎM;5

h?^M; M`v H` +€B Hw Hm" M; b\ *€B ;b ;¼B H` #B M i?"M? M[M?•M +O KbM? KÊB
`ä `M; H` ?„M iW +?ŋ L;k M .`+? ç`Q ç M- +€B M`v M m; ¼B H` v M i•K K` M|B- G•K

Ry3yX *?QÆM; RyNy, æŋ o- " M? *QÌM; h? X UkV

"i [m€- æŋ o- " M? iU ?² ç®B pÈB hª L?QÊ+ > `i +QB i`¼M; - imv ?„M F?¬M; +| i
FB - M?QM; ç®B pÈB +QÈB M`M; M;QÊ+ HçB H` `i ç #KM; X aÎ /o Km®M ç2K h`-
Gç+- M?QM; HçB ? i H-M M`v iÈB H-M F?€+ +?¼M i?ÌB +Æ Î MÆB M`v- ççB F?€
F T Î ;B[\

L|B F?¬M; +?WM; hª L?QÊ+ > ç®B pÈB G•K Gç+ ç½ +| ?ªQ +ªK- ?ÆM M[HçB `i +
+?Q /MM; K°i KU+ i`|B +?ti ?„M i?b b Q\

L m ç +?Q M`M; #B i `ä G•K Gç+ Î # M +çM? KbM? H`K M[M?•M- /MM; hª L?QÊ+
bÊ imv i ç®B b) F?¬M; +| w MB K ;ª +?Q G•K Gç+ M[\

L;QÌB M`v- i?"i bU H` F?¬M; i? +QB i?QÌM;5

L?bM t2K æŋ o- " M? `ìB F?ÄB T?ÁM;- +?ŠM; M?[M; ç|M; +Y HçB- +ÁM i?m`M i
•K- G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB #`i +QÌBX hmv æŋ o- " M? M?bM p T?Q i` M i` im´B-
+ÁM +| i? M?bM # M;Q`B ç M +•M M?„+ im´B b Q\

*| i? iB M p`Q >Q h?-M i K i`¼M; i?B M- K†+ F æŋ o- " M? i?B M i`B M?Q i? M`
pçM M,K- i?"K +?Q ?ÆM K°i M;`M pçM M,K F?´ im- Î ?ç ;BÈB H` H½Q #`i iY [m€B
+?Q +ÁM +| i? F?¬M; +?m ççQ b Q\

G•K Gç+ #B i `i `ä `M; æŋ o- " M? H` K°i KkB i M i`9M; ? B +QM M?çM- M?QM;
pšM F?¬M; i? i`€+? +S ç®B T?QÆM;- i?"K +?Q +ÁM T?ªB +ªK iç ?ªQ w +O ç®B T
h`-M • æ M M;Q†i iÈB K` M|B- M?Q p`v G•K Gç+ i?U+ bU `i ç m ç-m M iQ`M +O
M?•M iB M? M`v çO ç i`B i iB m K°i +?9i i?O çQçM #´bmM; +O æŋ o- " M?X

@ G•K i?B m ;B

h`-M • æ M /M °i KbM? ç®B K†i G•K Gç+- H9+ M`v +kM; F?¬M; /€K HçB H° ` + Q
iU ?² i`i +ª w +?Q ç m #` æŋ o- " M? ?€+? i€M- +?d +ÁM HçB +| ?Q`M iQ`M F?m`i

L`M; çQ HQM; p T?Q G•K Gç+- v M;mv M M^K b'T ç-v ç'i- ç2K #ì K¬M; + Q + C
M?`M; HQçM; +?QçM;- #ì K¬M; K`T i`ÁM #` pªB p|+ FûQ +,M; [m€ +?ti +?)- i?2Q
M?`M; `mM; ç°M;- K ?Q†+ KQÌB T?-MX

G•K Gç+ M?QÈM; K`v- ?„M ç½ bÈK [m ;B B çQçM i`mv çm´B M[b„+- M m M?Q M|B
K°i HU+ ?'T /šM K` M|B- p`v çÆM ;BªM +?QM? H` i?•M T?"M aÆ o` h?-M +O M`M

*€B M`v ;B®M; K°i M¬M; /•M M;`v M`Q ç| ç°i M?B M +| i? F} ç M i` M M;QÌB K°i
i•K Hw i?Ä K½M +U+ HÈMX

L?QM; G•K Gç+ iU iBM ?„M F?¬M; # Q H•m M[+| i? ççi iÈB aÆ o` h?-M- HçB b) i
i?`M? h`mM; L;mv M h?-M- h?QÈM; h?B M i?-M- h?-M oQÆM;- F?BM? i?QÌM; iQ
h?QÆM; E?mM;- +?d H` K°i aÆ o` h?-M HçB iQM? iQ€M +€B ;b\

*?d pb i?Ä K½M i•K Hw ?Q pBM? i?Q€M; K°i T?€i K` M|B- hª L?QÊ+ > F?¬M; T?ª
M?B m b Q\

L;QÌB i H` €B M[ +O h`mM; L;mv M h?-M ç•v M`v- ?ÆM M[/€M; M;QÌB i?"i ç9M;
imv i ç®B H` +U+ T?~K i`QM; S+ pçM M;QÌB +?¼M K°i5

G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB HçB #`i +QÌB H„+ ç-m- M?Q i? M`Q F?¬M; ?B m i?'m M;?o i
• æ M F?¬M; +| ?SM; i?9- ç®B pÈB hª L?QÊ+ > +kM; F?¬M; +| ?SM; i?9- içB h?-
?„M- ?B M içB M`Q +| +¬M; T?m `ŋB `½M? çB HQ p`M ç M[b„+ \

@ L;QÆB pb +€B ;b bÊ æŋ o- " M? M?Q p`v \

G•K Gç+ +| +?9i iÁ KÁ ?ÄB i?,K- h`-M • æ M ç®B pÈB æŋ o- " M? 2 M;çB ?bM? M
M m ç´B i?"M? æŋ "€+ oB M- G•K Gç+ +| i? Hw ;BªB- M?QM; æŋ o- " M? `ä `M; p
i?B M 5

h`-M•æ M H°` K°i iB M?È H¢B- i` M K†i ç T ç) K¢M? K) H°` K°i iB bÊ ?½B- i?
+kM; `mM H M- ç +?Q ? B iÁ M;¼+ T?QM; i`2Q HOM; HŠM; +kM; i?2Q +?•M `mM
K½M? HB iX

h M FB ç M i°i +MM; H`K` bU iB M? iS+ H°M `m°i; b- H¢B ç +?Q h`-M•æ M bÊ ?

@ æ¶ ç¢B M?•M Î KQÌB K'v p¢M M, K i`QÊ+ +| p` €B i?B T /` i?QÌM; çQÊ+ bOM; M
h?-M i K i`¼M; i?B M çdM? T?QM; - ``i +| +Æ ?°B iB M p`Q h`mM; L; mv M h?-M5
i?B m bBM?` KB M; HQÐB tmM; ç°i- +kM; #ÎB pb K„M; æ¶ i?B m p`B +•m- HB M

h`-M•æ M H¢B `MM; KbM? K°i +€B- KÈB iB T iK+ M|B,

@ L`M; #` æ¶ i?B m T? #Ä i?-M iQM?- Î i`QM; i?`M? [mªM; i`QÌM; i`2Q M; QÊ+ H M
H9+ M`v KÈB +? i5

s2K p bÊ ?½B i` M K†i M`M; - +?d H` ? B +?[ i` i'M +?d bÊ +kM; F?-M; i? F?€B
M, K ç| - ?ÆM M[M; `M M, K K°i H-M KÎ` /B T?O- iB M iQÎM; h`-M•æ M +kM; H`i
i`¢M; +O M; QÌB M¼- H9+ M`v KÈB b) F?„+ i`QM; i•K F?ªK- t2K æ¶ o` " M? M?Q >

@ æ¶ "€+ oB M F?-M; +| ` K†i\

@ ob æ¶ ç¢B M?•M F?-M; +| M; ,M +ªM æ¶ i?B m- +?Q M M K¶B M; QÌB ç m #B i æ¶
h`QM; €M? K„i +O h`-M•æ M +?ÈT ç°M; H M F?OM; ?QªM; X

L; v +ª €B i?B T +O H½Q iY +kM; /€K Î i`QÊ+ K†i K¼B M; QÌB i`m b€i- H¢B i` i'
"€+ oB M M`v b) ç®B pÈB ?„M bOM; ç M i`bM? ç°; b KÈB b) T?|M; i9M; M?Q i? \ æ¶
F?€+ i?``^M; ç„+ i°B æ¶ "€+ oB M +kM; F?-M; Km®M ç„+ i°B æ¶ o` " M? \

æ„+ i°B æ¶ "€+ oB M +ÁM +| i? #²B i°B tQM; pB +- M?QM; æ¶ o` " M? [mª i?U+ H
;•v K°i M; QÌB çB M M?Q i? \

E?| i`€+? M; v +ª hª L?QÊ+ > +kM; M|B æ¶ o` " M? H` i M çB M- M; QÌB M?Q p`v
tQM; M?Q p`v5 >ÆM M[ i M çB M #bM? i?QÌM; +ÁM +| i? iB M i v H`K i?`i K'i- M
o` " M? \

*kM; ç9M; H` M?Q i? - h`-M•æ M M? M?`M; K` #` ?„M ç`Q çB [m M?Q p`v- +QB
+?`m i?b M?Q i? M`Q\ L, K ç| M; v +ª €B i?B T +O H½Q iY +kM; #` ?„M i` i'M ?Æ
+? i- ?ÆM M[+ÁM H` i²M i¢B p`+MM; +| F?ª M, M; iB M p`Q h`mM; L; mv M h?-M-
M.`+? i?b M?Q i? M`Q\

*kM; F?-M; TªB K¼B M; QÌB ç m v m M; ?B i M?Q G•K G¢+- +| i? pQÊi [m +ªM?;
;BÈB +`M; + Q- +? M? H +? Î; B[ +ªM? ;BÈB M?Ä +kM; +`M; HÈM- h`mM; L; mv M
M? M?äK çm´B ;B i h`mM; L; mv M h?-M M?`i i`¼M; i?B M- L?` i`¼M; i?B M5

h?"K +?Q- +MM; H` h`mM; L; mv M h?-M i K i`¼M; i?B M- bÆ F€- i`mM; F€- ?"m
+kM; iQÆM; ç®B HÈM5

æ9M; H` M?Q i? - h K +U ç-m KÈB i`Î i?`M? oQÆM; imv i ç®B +O h?QÊM; L; mv M
#ªM +?QM? H` M?•M p`i F?-M; [m M i`¼M; ;b- M?B m M?`i +kM; +?d H` i v +?•M ?
i? pSi #Ä5

L; ?2 h`-M•æ M M|B ç M ç•v- G•K G¢+ F?-M; F?ÄB H•K p`Q i`-K iQX

ob +€B ;b æ¶ o` " M? b) ç®B i®i pÈB ?„M M?Q p`v\

h` M çÌB M`v F?-M; +| p` /mv M p`+È ?"M- +kM; F?-M; +| p` /mv M p`+È i®i- ç
i`QM; p` b® M, K FBM? M; ?B K ç½ F?-M; M; WM; +?SM; KBM?X æ¶ o` " M? i?"K +
iB M p`Q h`mM; L; mv M h?-M /B i b€i- p`v w ç² +O ?„M Î i` M M; QÌB KbM? H` +€B

Ry3RX *?QÆM; RyNR, JQm æ²\

Jm®M M|B G•K G¢+ +| i? iB M p"Q h?QÊM; h?B M i?—M- çB K 'v ?„M +| iU iBM- #
Kbm? +| €i +?O #¨B- M?[M; M;QÌB F?€+ H¢B F?¬M; #B i5

G•K G¢+ #B m ?B M çQÊ+ H¢B v m M; ?B i- ?B M i¢B +kM; +?d H¨ >Q h?—M L?`i`¼
FûK `i t - Km®M M|B ?„M +| i? iB M p"Q h?QÊM; h?B M i?—M- +| K'v M;QÌB +| i?
M?Q p"v\

h?—M *ªM? K¶B pQÊi [m K°i +ªM? ;BÈB M?Ä ç m H¨ ç°M; i`,K i`B m M,K F?´im-
o¬ " M? H¢B H•m /¨B- Km®M +?Ì KQM; G•K G¢+ iB M p"Q h?QÊM; h?B M i?—M K°
K¨ M|B- +€B M¨v +kM; F?¬M; i`€M? F?ÄB F?¬M; ?ÊT i?|B i?QÌM; çB¨ M? \

L m bQ b€M?- G¢B hQÆM; h?¨M? imv +kM; +QB çQÊ+ G•K G¢+ - M?QM; +kM; +?d I
p"Q /B T?O- pÈB #ªM i?•M ?„M K¨ M|B +kM; F?¬M; +| i`ª; B€ +€B ;bX J¨ +€B M¨v M
ibM?- æ¶ o¬ " M? M?B i ibM? [m€ KS+ `²B5

aU ibM? ` F?€+ i?QÌM; i'i +| #Q K"i5

L?QM; w ç² +O ç®B T?QÆM; H¨ +€B ;b ç•v M¨v\

G•K G¢+ iBM iQÌM; p[M; +?„+ #Q K"i hY ædM? imv i ç®B F?¬M; +| i? iB i H°- M; v
+kM; p M p M #B i`ä hY ædM? H¨ i?—M F?Q i´M ?¢B- H¢B F?¬M; #B i i?QÊM; /B M
T?€T i„+ +?Q + Q +´T #¨+ h?—M oQÆM;5

>„M M?B m H—M H'v hY ædM? ` +?Q +€+ M¨M; h¬ J` [m M b€i- M?QM; #®M *'K iU
+?SM; FB M- h¬ J` +€+ M¨M; K°i KU+ M|B +?d +| i? M?bM ç M K°i KªM? ?¨Q [m M

h?2Q M?Q i`mv M i?mv i +O h?—M ;BÈB- *?O h?—M E?Q H¨ b) iU KbM? +?¼M HU
h¬ J` M?bM F?¬M; iÈB *'K iU +kM; +| i? ?B m çQÊ+ - hY ædM? +,M #ªM F?BM? i
G•K G¢+ H¨K +?O5

h` M i?U+ i G•K G¢+ ç M #•v ;BÌ +kM; F?¬M; i? t2K M?Q +?O M?•M +O hY ædM?
i? t2K M?Q M; M; ?¨M; Î +?mM; - +| H) H¨ i?U+ HU+ #•v ;BÌ +O ?„M +ÁM [m€ v m
hY ædM? M?¨M +?OX

L?Q p"v- #Q K"i hY ædM? ç½ F?¬M; +| +?Q ?'T i?K €M? b€M; - p"v æ¶ o¬ " M? +,M #
çQ€M G•K G¢+ +| i? ç¢i iÈB ç° + Q M?Q i? M¨Q5 L?QM; /QÈB ibM? ?m®M; M?Q
?„M H¨K K'i HÁM; K°i h`mM; L;mv M h?—M- w ç² ç M i°i +MM; H¨ +€B ;b\

G•K G¢+ ç°i M?B M +| HQ¢B +ªK ;B€+ #'i M- æ¶ o¬ " M? +| H) H¨ i?^M; çB M- M?O
HÁM; /¢ `i b•m- i?¬M; KBM? iÈB +U+ çB K5 :B€ i` +O ?„M +MM; pÈB L;k M .`+
?B M i¢B G•K G¢+ +kM; TªB i?W M?¨M Ryy KbM? +°M; +MM; K°i +?¶ +kM; bQ [m

æ m ç-m ?5

J¨ M|B çB- i?U+ HU+ +O G•K G¢+ pšM H¨ [m€ i?'T- #^M; F?¬M; i?b [mªM ?„M +| •
[mv M Q M? ` 5

æQÊ+ `²B- M; ?o K½B K¨ F?¬M; `ä HB M F?¬M; i? K M; ?o M[- +¨M i?¨M K°i +?9i H

@ G•K i?B m ;B - M;QÌB ç M +?ÆB i çB5

J°i # M h`—M • æ M H¢B T?€i i Q H M- i?•M i` M M^K `¢T i` M K†i ç'i- ? B +€M? i
ç2K p€v /¨B iW ç-m ;®B M?' + H M- FûQ ç M # M ?¬M; - H"TiS+ ç2K K¬M; HÈM imv
ç-v ç†M ?B M ` Î i`QÊ+ K†i G•K G¢+ - +?QM? ;B[K°i pÁM; `WM; `¨K ç2M M?€M?
+?Q T?K +¨M +•v ?Q +9+ +kM; ?B M ç-v +Ä i?ÆK mK iMKX

*QM HŠM; HÆ M¨v `ä `¨M; F?¬M; +| K†+ [m—M H|i5

hU ?² i?'v çQÊ+ G•K G¢+ M; ?B ?Q†+ - h`—M • æ M ;BªB i?Q+? M|B,

@ E?¬M; T?ªB i /•K ç½M;- K¨ H¨ L;k ç¢B M?•M +| ?¨Q ?SM; HB M çM #ÐM- ?„MF?
H| i5

L¨M; ?Q¨M iQ¨M #m¬M; i? +?Q i¬M M;?B K +O K°i p` aÆ o` h?¬M- +€B M¨v b) ç
ç M i`bM? ç°; b\

G•K G¢+ T?`i T?`i i v M|B,

@ æ2K p€v FûQ tm®M;- Î K°i # M M;²B tm®M;5

@ o•M;X

h¬M• æ M M;?2 HÏB- M?QM; ç +?Q G•K G¢+ FBM? M;¢+ +?QM? H¨- M¨M; H¨ ç2
H¢B i`U+ iB T FûQ ç M M;¼M M;m²M- MY M;QÏB i` M +kM; ?Q¨M iQ¨M tQ+? Hã i
M;¢Q M?•M F?¬M; +| Kªv K v `O tm®M;- ç-m p9 +ÁM +| +?9i M? +? H M- ;B®M; M?

L¨M; H¨ /MM; b„+ ç T p b KbM? i` M? i?O HÊB Q+?- K¨ t€+ i?U+ +kM; +| çQÊ+ iB M
M;U+ p o ç¢B- ? v H¨ #KM; /QÊB i`ÆM M?ÆM- çMB M;¼+ i?QM /¨B- ç m H°` ç T ç

L¨M; ç†i K¬M; M;²B Î +?QM? /B M G•K G¢+- ? B +€B +?•M /¨B KÎ` i?¨M? K°i +?[K
i? i?`v çQÊ+- i`QM; `WM; `¨K `¨K `¢T +| iWM; ;B¼i bQÆM; KM M;QM; F i- +?Q i?
M[M?•M M¨vX

h¬M• æ M /MM; €M? K„i K ?Q†+ ¬K H`v G•K G¢+- K°i i v Î i` M #° M;U+ `¨i i`ÁM
+ÁM M•M; H M K°i +€B çdM? M?¼M- /MM; `„M; M;¨ M? M?¨M; +„M ç°M;- i v FB i
M;|M i v çB ç M i`QM; `WM; `¨K- F?¬M; M;WM; `¨` p¨Q p¨QX

S?®B ?ÊT pÈB i`QM; KB M; i`QM; KkBT?€i` ` M `d M?“M M?¢i- M¨M; ;B®M; M?Q
p¼M; çQÊ+ M K M?•M +?BM? T?K+X

L[M?•M M?Q M¨M; ç†+ çB K HÈM M?`i H¨ i?S+ i?ÏB- K°i F?B M?“M `ä ibM? ?m®
KbM?- Î i`QÊ+ K†i iB m M?•M p¨i G•K G¢+ K¨ M¨M; ç½ iWM; +| i? iMv w b B bY F
? M ç M bQ pÈB F„M[i`QM; i? M? H•m +kM; F?¬M; #^M;5

J¨ M|B çB +kM; T?ªB M|B H¢B- bBM? i²M pšM H¨ #¨v Î p` i`Q i?S M?`i- M¨M; b) +| +
T?ªB #ÏB p b bÊ ?½B æ¶ o¬ " M? b Q\

G•K G¢+ M;Q„+ ç2K p€v /¨B M¨M; +ÎB +€+? F?¬M; H`v iÈB- MûK iÈB i` M M;QÏB M

@ J†+ p¨Q- çWM; +| H¢B K`i K†i t`m ?´5

@ G•K i?B m ;B

h`QM; €M? K„i +O h¬M• æ M ?B M H M K°i iB Q€M M°- M?QM; #B m H° i` M K†
v mX

@ *•K KB M;5

G•K G¢+ ?W H¢M? M|BX

Zmª i?“i- ç2K K°i M[M?•M i?U+ HU+ i` M KbM? F} /QÊB i?•M- ç•v H¨ K°i HQ¢B i
HÈMX L?QM; i` M i?U+ i ç` p` +O G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| i? v ç´B- ?„M pšM H¨
F?¬M; +| F?ª M,M; #ÏB p b M;O pÈB K°i aÆ o` h?¬M HB M M?ªv H M ç M ç` p` M;?

L[M?•M ?„M F?¬M; i?B m- K¨ HQ¢B ?Q pBM? F?¬M; +| +?9i w M;?o M¨Q M¨v G•K

h¬M• æ M +9B ç-m- /MM; +?2 /`m T?šM M° ?B M H M i`QM; €M? K„iX

L¨M; bÊ ?½B +?d H¨ æ¶ o¬ " M?- K¨ G•K G¢+ H¢B H¨ +€B ;b ç|\ *?d H¨ K°i >Q h?
i?,M;- +?šM; M?[M; i`QÊ+ FB ç®B pÈB M¨M; F?¬M; +mM; FQM?- ?B M i¢B M; v +ª
K°i #° M?Q i`t\

¨i [m€ i m v i`QM; M°B i•K M¨M; i?-K ?¨M- M?QM; H9+ M¨v +?Q M¨M; K°i i`,K H€;
H°` ç®B pÈB G•K G¢+- æ¶ o¬ " M? +?Q M¨M; i•K Hw €T HU+ i?“i bU H¨ [m€ HÈM>

L`M; v M H†M; K` K†+ p€v p`Q- çSM; ?-m Î K°i # M- ç2K ?B p¼M; i`ª i?M G•K Gç
L;k *Y h?B MX

L;k *Y h?B M ç½ +| çO M°B ibM? i`MM; FQ+? aÆ o` h?-M- K` M m ?„M pQÊi [m
+?†M ;B i G•K Gç+ b) / M?Q i`Î #`M i v5 hmv F?-M; `ä `M; H„K L;k *Y h?B M +
+MM; +| •M Q€M ;b- M?QM; h`-M •æ M HçB #B i /MM; L;k *Y h?B M +| i?M i'i #€Q-

Ry3kX *?QÆM; RyNk, >`M; h®i E?-M; L;WM;X URV

*?d +—M G•K Gç+ Hv F? B h?QÊM; L;mv M h?`M?- +€B FB +?QM? H` i?`B çB K L
G•K Gç+ F?-M; +| i•K iQ ç w M`M;- K` H` ç2K HU+ +?9 w #Ä p`Q ç'm ;B€ T?Q /Q
HBM? i?ªQ- ?B M içB HK+ iK+ M;Q M;Q2 #„i ç-m tm'i ?B M +€+ HQçB ç M /QÊ+-
i? i`U+ iB T /MM;- H`T iS+ ç2K ?`Q F?Q +O ;B Q HQm ?°B ç~v H M + Q i`QX

@ E iB T- H` K°i T?-M L;mv M h?-M ç M5

æ'm ;B€ bQ T?OB i v- K°i i?` M[ >Q h?-M M?`i i`¼M; i?B M €Q i`„M; M•M; K°i +€
F? v ;'K +| K°i #bM? i?m®+ #Ä p`Q i` M ç`B ç'm ;B€X

@ *-M; ?B m +O L;mv M h?-M ç M +kM; F?-M; +—M i /QM; /`B M?B m- K†+ /M ç
F?-M; +| +| +—M; /KM; ;b- M?QM; +?Q p` Hm—M Hm—M +| i?•M M?•M- #^M; ?[m- #
H` #` i?QÆM; çO HQçB M;mv M M?•M- i?¼M;mv M iB T +`M F?- +çM- F?-M; +|
F?Ä L;mv M h?-M ç M M`v +?QM? H` +•v +Ä +Sm KçM; /mv M?`i +O #¼M ?¼5

æ'm ;B€ bQ `i H` imv i ?ªQ M|B- H`K K°i ç'm ;B€ bQ- ?„M +?QM? H` Km®M ç2K p
#€M çB i?`T T?-M ;B€X G—M ç'm ;B€ ;B Q HQm ?°B M`v imv T?ÁM; ç'm ;B€ F?-M;
[m2M i?`M? iU M?B M- M;Q`B i pšM H` `i +| iBM? i?-M M;? M;?B T ç'vX

•M? K„i +O G•K Gç+ F?-M; F?ÄB b€M; M;`B- iQ +?`i +| ?çM- h—J`- LBM? EB m L;
/U p`Q M,M; HU+ #ªM i?•M iB M p`Q h?-M *ªM?- K` L;mv M h?-M ç M +| i? H` #
M?'iX

@ *?O M?•M +mM; +`T T?-M i?-M ç M M`v v m +—m p`i i` Q ç´B p`i- i®i M?`i +kM;

æ'm ;B€ bQ `i M? M? M|B ` v m +—mX

@ *€+ p` +| i? /MM; i?-M i?S+ ç2K iBM iS+ p`i T?~K KbM? +mM; +`T i`mv M iÈB-
K¼B M;Q`B HB M ? - M m M?Q p` FB i?Qª K½M- /) /Q T?ÁM; ç'm ;B€ +?9M; i i? v
/B M ;B[#Q K`i K¼B M;Q`B +| i? imv i ç®B v M i•K5

G•K Gç+ ç®B pÈB T?-M L;mv M h?-M ç M M`v M;mv M M?`i ç`M? T?ªB +| - M?QM;

hmv L;mv M h?-M ç M ç®B pÈB M;Q`B ç½ i?`M? iUm i?-M p` K` M|B F?-M; +| +?9i
+| i?•M #^M; ?ªQ ?[m- F?-M; Km®M H`K +?Q #¼M ?„M +kM; +MM; K°i +?¶ i`Q`M; b
h?-M ç M imv T?~K ;B B `i i?'T- M?QM; M;mv M p`i HB m Hmv M +? +—M +| T?B
M`v HçB +`M; i`QÈM; +`M; + QX

h`QM; i v G•K Gç+ ç½ +| K°i F?Ä L;mv M h?-M ç M- M?QM; ?„M +?ŠM; M?[M; +|
+| `i M?B m i?•M #^M; ?ªQ ?[mX L?Q G•K >`M? L K- G•K L;mv i G° +kM; F?-M; T
+?B i`B- #¼M ?„M +| i? im ç M hBM? æ çdM? T?QM; ç½ H` M?`T?9+ h?-M ;BÈB
i€B iB M K°i #QÈ+5

>ÆM M[#¼M M;Q`B h?€B E ok- h—ZmªM; E? B- G•K Gç+ +—M L;mv M h?-M ç M
p`v ;†T çQÊ+ K°i F?Ä T?ªB +—K tm®M; K°i F?Ä - +€B M`v +| i? [m M ? ç M i€M
+çM? ?„M ?5

GQM; h•K ?Q"MF?ŠM; ç`M? ;B€i` ?ÆM +€B M"v- M?QM; ;B€i`QM; M°B i•K G•K
L;mv M h?–M ç M- ;–M F +?d H" K°i F?Ä K" M|B [m€i?m H¶5

>„M ?B M i¢B +kM; F?¬M; T?ªB #€ +?O ?¢ ;BÈB F?¬M; ;b H"K F?¬M; çQÊ+ - ? i i?
H'v` - b Q +| i? iB m t" B H½M? T?QX >„M #B m ?B M` #'i ç°M; i? M? b„+ - M?Q
hY çdM? - H"i t2K i?m ?Q¢+? i`QM; /B T?O +O ?„M H–M M"v- H'v` K°i T?–M ç M
T?QÆM; iB T M?"MX

L?QM; H"i iÈB H"i HmB- G•K G¢+ i?Ov +?mM; F?¬M; +| ?¢ [mv i ç`M?X

L;Q¢B i`W GQM; h•K ?Q" M- i'i +ª ç M /QÊ+ F?€+ G•K G¢+ ç m Km®M HQm bM?- K
i`•M [mw- M?QM; +€+ HQ¢B ç M /QÊ+ M?Q h?Ov L?m" M ç M +kM; ç²M; /¢M; ;B€i
H +? K°i çB K- +?d +| i? ç +?Q h?–M HBM? im Hmv Mi?Ov ? T?€Ti„+ çQÊ+ Q+

"i [m€- +?O M?•M +O F?Ä L;mv M h?–M ç M +kM; F?¬M; T?ªB M?'i ç`M? H'v ç
/QÊ+ b) Qm iB MX G•K G¢+ F?¬M; #Ä çQÊ+ ç M /QÊ+ - M?QM; +| i? /MM; HBM? i?
H" F?¬M; FûK ç M /QÊ+ aÆ o` h?–M +?9i M"QX

>„M KÎ` - [mv i ç`M? /MM; K°i +•v >¢M? GQM; i?ªQ #®M p¢M M,K iB M ?"M? #€Q ;
iBM iS+ >¢M? GQM; i?ªQ i?¬M; [m çQ iBM i?¢+? i`QM; T?ÁM; T?€i` M;Q" B- M
M„K ç M i?–M i?S+ +O ?„M- #ªQ +?SM; iBM iS+ i?•M T?"M bQM; T?QÆM; ;B Q /`

J°i H€i b m- ç'm ;B€ bQ H"K` ?bM? /€M; H„M; M;?2- b m ç| ;"i ;"i ç–m M|B,

@ E?€+? [mw b® i?S iU b€m i`,K H K°i- M;QÆB +mM; +'T p"i T?~K ç +?Q p` FB
M?QM; ?„M +?Q`^M; +?d H" K°i T?–M [m€ Qi- M m M;QÆB +| i? +mM; +'T ? B T?
i?"M?5

a€m i`,K H K°i H" b® i?S iU ;? H¬ ;B M T?ÁM; M"v +O G•K G¢+ - M?QM; +kM; F?
H" i¢K i?İB i¢Q` X L m F?¬M; b) F?¬M; +| iQM? ;B[#Q K"i ç€M; M|BX

G•K G¢+ M;?o M;?o- imv /MM; ? B +•v >¢M? GQM; i?ªQ #®M p¢M M,K ç`B K°i F?
+?9i i?m H¶- M?QM; pšM +ÁM +| i? i`QM; T?¢K pB iB T M?"M- HB M ;"i ;"i ç–m-
ç²M; w i, M; ;B€i`mv M çBX

æ'm ;B€ bQ H"TiS+ ;ä #9 K°i +€B M|B,

@ :B Q /`+? ?Q"Mi?"M?- iB TiK+ FB M p"i T?~K iB Ti?2Q5

G•K G¢+ i?Î` K°i ?ÆB- €M? K„i çªQ [m h`–M • æ M M|B,

@ L;QÆB çB` M;Q"Bi`QÊ+ çB5

>„M +kM; F?¬M; Km®M ç M; Îi`QÊ+ K†i ç®B T?QÆM; i` hY ædM?- +€B M"v +MM
b„Ti?"M? €i +?O #`B +m®B +MM; +O G•K G¢+ - F?¬M; ç M b®M; +? i i`QÊ+ K„i in

h`–M • æ M /Q /U i?Q€M; K°i T?€i- M?QM; +?SM; FB M €M? K„i FB Mi`b +O G•K
F?ÄB T?ÁM; - imv M" M; ?"M F?¬M; i? ç2K G•K G¢+ #–K i?•v p¢M çQ¢M- M?QM; i`
+? i- M" M; +, M #ªM F?¬M; /€K +| #'i F€ /` i•K- æ¶ o¬ " M? +?Q M" M; €T HU+ [m€ H

æÊB M" M; ` M;Q" B- G•K G¢+ i`QÊ+ /MM; T?€Ti„+ #®i`Q K°i ç¢Q F i;BÈB- H9+
ç2K iQ" M #° HBM? i?ªQ +MM; pÈB F?Ä GQM; h•K ?Q" M H'v çB` - i?m p"Q ç M çB
+Æ ?°B M"v ç2K HBM? i?ªQ ;B Q /`+? çB` M;Q"BX

L m M?Q ?„M H" æ M aQ K" M|B- p"v HBM? i?ªQ ;B[H¢B Hmv M ç M b) +| HÊB M?
;½ æ M aQ ?ÊT +€+? - p"v b® HQÉM; HBM? i?ªQ T?ªB iB m t" B +kM; H" M?bM i?'v
HU+ HÈM F?¬M; +| F?ª M, M; #²B /QÐM;5

"İB p"v- æ M aQ i` M +, M #ªM H" +?mv Mi?m°+ p K°i i? HU+- `i F?¬M; +| F?ª M,
pä ;Bª i€M imX

J†+ /M h?QÊM; L;mv M h?"M? +| h`mM; L;mv M h?–M i¼ i`M- M?QM; +'T ç° Î æ¢
[m€ i?'T- +, M #ªM F?¬M; +| K°i æ M aQ i²M i¢B5 h`€B H¢B H" GK+ T?O ç½ #` +?¬

h?B M i? - M î b m HQM; +? Q +?®M; - /QĐM; çQÊ+ ` æ M aQ- M?QM; h?QÊM; L; m
F`T5

E?¬M; # Q H•m- iB M; ç" T +Y p M; H M- +| K°i M; QìB M|B,

@ E?€+? [mw- iB m M?•M H" M; QìB T?ÁM; ç'm ; B€- T?KM; K M? ç M ?Q" M i?" M? ;

@ o" Q çB5

G•K Gç+ iB M i v K°i pÁM; - i`B i #Ä T?€T i„ + ?„ M #® i`Q tm®M; X

Ry3jX *?QÆM; RyNj, >"M; h®i E?¬M; L; WM; X UkV

*@E@P@hXXh h- +Y T?ÁM; ç~v ` - K°i M; QìB i`mM; MB M M K iY çB ç M- çB i?2
æ M- M" M; i?m" M i v ç|M; +Y HçBX

L; QìB M¼ H" L; Kv h? - M i K i`¼M; i?B M- imv i?'v +ªM? ; BÈB +O G•K Gç+ +ÁM F
i? H" K °i; ½ aÆ o` h? - M î +Y ` p" Q i`¬M; +QB- p"v i'i M?B M +| #®B +ªM? `i b•m
i? F?BM? #d çQÊ+X

"îB p"v- ?„ M `i H" +mM; FQM? M|B,

@ E?€+? [mw- i?dM? ç2K p"i T?~K M; "B M?"M HìB i` Q ç'B ; B Q +?Q iB m M?•M- /
t2K tûi- M m F?¬M; b B- HB M +| i? ?Q" M i?" M? ; B Q /`+? - ç² çç+ b) /Q iB m M?•

@ •M5

G•K Gç+ ; "i ; "i ç-m- iW i`QM; ç M çB M F?¬M; ; B M H'v ` ? B +•v >çM? GQM; i?ç
T?QÆM; iB M çQ iÈBX

L; QìB M¼ b[M; bì- M?Q HQçB HBM? i?ªQ M"v M?'i ç`M? b) +?S i`QM; ?°T M; ¼+
i?S ? B +| i? T?ÁM; M; W /QÊ+ HU+ T?€i i€M- M?QM; t2K çB m #° M"v +O G•K G
i?S+ , M Km ? B +•v iÄB- H" T iS+ ç +?Q ?„ M H° ` +| +?9i +?•M i v Hm®M; +m®M;

>€ ?®+ K²K K°i ?²B- M; QìB M¼ KÈB `i H" t'm ?' iB T M?" M ? B ; ®+ HBM? i?ªQ- +
i?m p"Q ç M çB M F?¬M; ; B M- +€Q HmB `ìB F?ÄB T?ÁM; X

G•K Gç+ M; QÊ+ HçB H" F?¬M; bÊ ?„ M +?ÆB #`T #ÊK ; b- Mm®i`B M; ? B ; ®+ HB
M; v +ªi® +?'i +O M?•M pB M +kM; F?¬M; i? + K çQ M K" M|B- p"v ç½ bÈK ç|M;

GçB H" K°i ?²B +¬M; T?m- +Y T?ÁM; H-M M[; ä p M; - M; QìB M¼ #QM; H'v K°i +
FQM? ç†i H M #`M M|B,

@ E?€+? [mw- ç² p"i M; "B +¬M ç M; î# M i`QM; - T?Q i` M M"v +| i? - M i?S+ T?Q
; B€- M; QÆB +| i? t€+ M?"M T?ªB +?, M; M; mv M p M5

G•K Gç+ ; "i ; "i ç-m- i?Á i v K°i pÁM; - T?Q i` M M"v t€+ i?U+ +| K°i ççQ +'K +? T?
ç M +?d +¬M pW Kî M„ T ?°T ` b) T?€ çB +'K +? - çO ç + K çQ M i`QÈ+ ç| F?¬M;
+€B ; bX

>„ M Kî +€B ?°T ` - # M i`QM; H" K°i #bM? i?m®+ K"m i`„ M; - pW +¬K H M HB M
i`QM; +| K°i F?Ä ç M /QÊ+X L?QM; L; mv M h? - M ç M [m M ? i`¼M; ççB- G•K Gç-
i`bM? ç° F?¬M; ç|Đ` K©đpçxf%“-i?

G•K G¢+ +kM; i?"i F?¬M; M; ì F?Ä GQM; h•K ?Q" M M"v i`•M [mw M?Q i? X G9+ i`
H" K°i F?Q B H M; T?ÄM; i v- #îB i? KÊB +?Q T?ûT /MM; h?¬M iBM? ;B Q /`+?¬ M
H¢B [mv M HU+ Qm iB M /MM; i?¬M i?B i- ç M /QÊ+ ç²M; ;B€ i`X
æ®B pÈB M; QìB h?QÊM; L; mv M h?"M? K" M|B- h?¬M iBM? ?Q" M iQ" M H" F?¬M;
;B€ bQ ?¬ H M K°i p¢M ?¢ T?~K h?¬M iBM? H"K ;B€ [mv ç`M?- H"TiS+ # v ç M KQ
L; mv i Zm M; h?"M? [mª M?B M H" bQ F?¬M; çQÊ+5
L; šK H¢B G¢B hQÆM; h?"M? ?"M; M, K +?d +| i? ç¢i çQÊ+ # ?¢ T?~K h?¬M iBM?-
iB M MûK` KQìB p¢M h?¬M iBM?- ?ÆM M[+ÁM F?¬M; T?ªB +?9i Qi F?€+? [mw
i¬M; /QÊB +MM; K" i?¬BX
""i [m€- ;B€ +ª KQìB p¢M h?¬M iBM? +kM; iB T + "M +U+ ?¢M +O K¼B M; QìB i¬M
i, M; ;B€ +MM; M; QìB i` M? çQ¢i +kM; + "M; M; "v + "M; Qi- #bM? i?QìM; ç m H" ç'm
+| M; QìB F?) + „M K¬B iB TiK+ ?¬ ;B€- K" +| Qi M; QìB pšM +ÁM KQÊM ç¬M; KQÊM
aÆ o` h?¬M i K i`¼M; i?B M5

Ry38X *?QÆM; RyN8, hY ædM? .` æ°M; X UkV

æ•v ç®B pÈB +?QM i?"M? M; QìB î ç•v ç m +| çQÊ+ p¬ +MM; ?'T /šM- M; šK H¢B i
L; mv M h?"M? ;¬M F +?d +| KQìB p` h`mM; L; mv M h?¬M ç½ #B i`ä #QÊ+ p`Q K°
F?|X L?Q p"v B +ÁM b) ç®B pÈB +ª çìB /WM; H¢B î aÆ o` h?¬M i K i`¼M; i?B M K
@ JQìB K°i p¢M i€K M; "M5
@ JQìB K°i p¢M i€K M; "M- H¬M i?S ? B5
æ'm ;B€ bQ M?bM M?bM K¼B M; QìB- +kM; F?¬M; +| p°B p½ ?¬ tm®M; /QÊB- ? „M +
M"v ? „M F?¬M; +| +€+? M"Q`9i T?¬M i`, K- M?QM; ? „M +ÁM H" T?B i?QìM; +| ç¢Q
@ J°i M; "M h`mM; T?~K h?¬M iBM?5
h`QM; `¢T H¬m ? B- `®i +K+ +| M; QìB +?2M +?•M ç M i`QM; +¢M? i` M?X
h`QM; F?QªM; i?ìB ;B M M; „M- iQ" M i`QìM; ?Q" M iQ" M v M ioM?X
E€ i?"i- ?¢ T?~K- i`mM; T?~K- i?QÊM; T?~K- +U+ T?~K h?¬M iBM? +kM; F?¬M; +
"îB pb +?Q iWM; +| M; QìB /MM; h?¬M iBM? + Q + 'T çB ç´B h?¬M iBM? ?¢ + 'T- +?n
î i` M ç´ i?¬M i?¢+?X
L?QM; ç´ i?¬M i?¢+? +kM; F?¬M; TªB +?•M +?€M? /MM; h?¬M iBM? ç´B h?¬M iBM
F?¬M; t€+ ç`M?- +| Qi M; QìB /MM; K°i M; "M ?¢ T?~K h?¬M iBM? +| i? Km çQÊ+
+?9i H¢B +?d +| i? ç´B ç M K°i F?®B ?¢ T?~K- i?"K +?Q K°i ç®M; T? HB m- +€B
çQÊ+X
J" ;B€ i`` +O h?¬M iBM? +kM; b) iMv iWM; M; QìB K" F?€+ M? mX
æ®B pÈB óM; QìB M; ? Qô K" M|B- ? „M +¬M +?QM? H" ç¢B HQÊM; h?¬M iBM?- T?~
i? + K çQ M h?¬M iBM? F?¬M; M; WM; H" F i [mª i®i M? 'iX J" ç®B pÈB óM; QìB ;B
F?¬M; i?B m h?¬M iBM?- +¬M ç9M; H" h?¬M iBM? + Q + 'T- ç M ç i?, M; ?B m bm'
"îB p"v- ``i F?| M|B K°i M; "M F?®B ?¢ T?~K h?¬M iBM? +MM; K°i F?®B i`mM; T?~K
+€B M"Q + "M; i? K i`•M [mw5
""i [m€ ç•v H" Km #€M- +| i? /Q M; QìB #€M ç M [mv i ç`M? iB T M?"M +€B #€Q ;E
G•K G¢+ M; ?o M; ?o- /MM; i?¬M i?S+ i`mv M •K M|B,

@ .MM; i`mM; T?~K h?-M iBM? Qm iB M5

> „M Km®M pb i?•M M?•M +O KbM? +mM; +’T K°i ?Q”M +aM? im Hmv M i®i M?’iX
L; QìB î T?Q M; Q”B F?¬M; +| F?ª M, M; #B i`ä ç•v H” G•K G¢+ i`mv M •K- M?QM
M; QìB F?€+ +MM; i`QM; `¢T- æ¶ o¬ ” M? F?¬M; F?ÄB ?B m F€ M|B,

@ G•K ?mvM?- M; mv M H B ç•v H” #ªQ p”i M; QÆB ; YB #€M\

@ > ? - K v K„M î i`QM; /B T?O +| +?¶ i?m ?Q¢+?5

G•K G¢+ KdK +QìB- GQM; h•K ?Q”M #€M` - i` M M; QìB ?„M +| K°i ç®M; h?-M iBM
i çÄ K„i- M?QM; iBM iQîM; æ¶ ç¢B +¬M; iY +ÁM F?¬M; b) pb +?9i h?-M iBM? ’v K

@ o”M F?Q +O G•K ?mvM? i?”i bU H” F?¬M; i 5

æ¶ o¬ ” M? +?d H” F?2M K°i +•m- M?QM; +kM; F?¬M; +| iQ€i` p i? K H K ;b- p¬
F?¬M; +| ç2K aÆ o` h?-M i K i`¼M; i?B M ç p”Q K„iX

h?^M; M”v +| K°i HQ¢B iU iBM`’i K½M? HB i- M?’i ç`M? +| i? ç¢i iÈB aÆ o` h?-M
pQÊi [m ç-m imv M M”v i`î i?”M? h`mM; L; mv M h?-MX

J” h`-M • æ M î K°i # M H¢B ?®B ?”M ç M`m°i; M ç m M?S+5

L m M?Q M”M; #B i`ä GQM; h•K ?Q”M M”v H” G•K G¢+ H”v` #€M ç’m ;B€- çQ€M -
#ªM HoM? ?¢M; M†M; ç M ?’T /šM M`M? M¼i ?„M`²B- imv G•K G¢+ K°i #° ç®B pB
;b- M?QM; M”M; iU iBM +?d +¬M G•K G¢+ +MM; KbM? H M ;BQîM;- p”v i’i M?B M b
M; QM- K°i F?„+ +kM; F?¬M; MĐ `îB5

o T?-M M?Q i? M”Q ç +?Q G•K G¢+ ó•Mô K°i M; KK- +€B M”v çÆM ;BªM- ”€ oQ
+kM; F?¬M; b Q- M”M; H” aÆ o` h?-M- Km®M M; ?B M €T G•K G¢+ +ÁM F?¬M; çA
+ÁM bÊ G•K G¢+ F?¬M; #` M”M; K ç M bQib Q ? v b Q\

”i [m€- G•K G¢+ ç½ +| i? tm’i` #ªQ p”i M?Q GQM; h•K ?Q”M- p”v i` M M; QìB ?„M
i`•M [mw +”M; i? K ? v F?¬M; \

> B K„i v m K` +O h`-M • æ M +”M; F?¬M; M; WM; M?€v ç°M; H M- M”M; iBM iQîM
M; QìB M?’i ç`M? b) ç2K ç² i®i M?’i HQm bM?5 L?Q p”v- M”M; T?ªB M M ç®B pÊB C
+?9i ? v F?¬M; \

> +? #° M; U+ b[+ Q M; ’i- M; |M i v HQÈi [m ? B K¬M; p M? H M- +ªK i?K çQÊ+
i?Qª K½M +QìB +QìB- ç®B pÊB KbM? i”M ç-v iBM iQîM; X

h?2Q G•K G¢+ ç²M; w iB T M?”M i`mM; T?~K h?-M iBM? #€Q ;B€- F iB T ?¬ ;B€
i` M?- iW K°i M; ”M i`mM; T?~K h?-M iBM? #„i ç-m F m ;B€- K°i çQîM; `’i F`+? HB
T?~K h?-M iBM?- p b m ;¬M M?Q`M ç`M?- #B M ç° iB T iK+ i, M; ;B€ ç½ F?¬M; +

*m®B +MM; - GQM; h•K ?Q”M M”v /MM; je8y F?®B i`mM; T?~K h?-M iBM? i?”M? ;B

*?d +?®+ H€i- iB M; ;ä +Y T?ÁM; p M; H M- M; mv M H B G•K G¢+ iQîM; `^M; #€M
iBM? iÈB- M?QM; Kî +Y t2K tûi H¢B H” hª L?QÊ+ > X

@ G•K ?mvM?- M; QÆB /’m /B K çQÊ+ L?QÊ+ > i?”i F?’ 5

hª L?QÊ+ > K°i #° i`€+? ;B”M- M?bM +?^K +?^K p”Q G•K G¢+X

G•K G¢+ +QìB ?„+ ?„+¬ ?„M ç½ iWM; ?QÈM; hª L?QÊ+ > ?ÄB i?, K [m +¬M; ?B m
p` ç¢B iB m i?Q M”v +kM; F?¬M; T?ªB ç² ç-M- +?d bÊ i?-M ç M M”v pW çQ` M”

”i [m€ hª L?QÊ+ > +kM; F?¬M; +| w iS Km®M KB i K”B i?2Q çm’B- /M b Q ç| H” G•
KbM? +| çQÊ+- M”M; +kM; +?d H” H”K #° /€M; K” i?¬BX *MM; æ¶ o¬ ” M? M?”M M
+?”Q ?ÄB- hª L?QÊ+ > +kM; M;²B tm®M; - /M b Q +?d +ÁM +| p”i T?~K +m®B +MM
M; QìB HB M çB- F?¬M; +¬M T?ªB M?bM M?B mX

L;QÊ+ H¢B H" h`-M • æ M i?'v H¢B FBM? M;¢+ K°i #ª- M" M; iU M?B M M?"M` p`
#ì K¬M; M?¬ H M bQ pÈB M" M; +ÁM HŠM; HÆ +QM K M| H" €B M[+O h?QÊM; L;
o,M h`¢+? 5 J" G•K G¢+ `ä`" M; +| i? ç²M; i?ìB +MM; hª L?QÊ+ > - æ¶ o¬ " M? ;E
i?U+ bU H" M;QìB #bM? i?QìM; iW ?¢ ;BÈB T?B i?,M; H M b Q\
L" M; K°i # M i`QM; M°B i•K F?| ?B m- M?QM; i•K iQ ç®B pÈB +?BM? T?K+ G•K G¢
;B[? B +?•M M|M; H M- `ä`" M; +| /•K i?Ov +?ªv` X
@ *€+ p`- ? B FB M #ªQ p"i €T i`K+ T?Q i`QÊ+ ç½ pB M K½M #€M` - #•v ;Bì H" K
æ'm ;B€ bQ # # # p¶ i v tm®M; - M?QM; F?¬M; +| ç²M; /¢M; M?Q i?QìM; M;"v- H
+-K p"i T?~K ç'm ;B€ H M ç"B- K" H" K°i +?9i ç°M; ioM? +kM; F?¬M; +| X
_ 'i M?B m M;QìB F?¬M; M?`M çQÊ+- M? Q M? Q ?mwi b€Q- K" M;QìB iQM? ibM? M
?' ?' X
G9+ M"v KÈB i?'v` K pªB ?"m i`QìM; H|2 H M- K°i M[iY €Q i`„M; +| +?9i i`b ç°M ç
+ Q i?'T /Á tûi- iU ?² M¬M; /•M iB M p"Q ?Q" M; +mM; - i" M ç-v +ªK ;B€+ KÈB H¢
J¼B M;QìB F?¬M; F?ÄB KWM; `Ð- T?ÁM; ç'm ;B€ M"v M?Q i? M"Q` çQìM;`) HÈM
€T i`K+ H M ç"B- M?Q i? M"Q H¢B +?Q +€B M"v t2K tûi H" M?•M p"i KÈB T?K i`€
i? p"i T?~K i`M i" M; - ç +?Q M;QìB ç®B pÈB p"i T?~K ç'm ;B€ i?ŠM; i„T M; ½ tm®
>ÆM M[- #¢+? v M[iY FB i?"i H" F?ì ç M T?€i M´- +?SM; FB M €M? K„i K¼B M;Q
` #° /€M; +?•M i v Hm®M; +m®M; - `ä`" M; i?Ov +?mM; F?¬M; +| ç2K p"i T?~K €T
M?,M M?| i? M i?MM;X

Ry3eX *?QÆM; RyNe, S?€T h„+ *?B GBM?X URV

.QÈB ç€v K°i KªM? +QìB iQ- M?QM; ç +?Q M;QìB F€ H¢ [mw ?B K +?QM? H"- ç'm
i`€+? M[ iY FB - K" H" +QìB /`m /" M; M?bM t2K K¼B M;QìBX
hmv M[M?•M M"v` i F?¬B ?"B- M?QM; K¼B M;QìB +kM; F?¬M; T?ªB iÈB t2K +m°-
H M- ç +?Q ç'm ;B€ bQ i` M? i?O i?ìB ;B M #„i ç-m- çWM; H½M; T?Q i?ìB ;B M +
@ *?Q p`- K°i FB M p"i T?~K ç'm ;B€ +m®B +MM; ç½ bÈK K M; H M ç"B`²B- +€+ p
b Q\
æ'm ;B€ bQ KdK +QìB- ç2K M;|M i v ?QÈM; p T?Q M[iY €Q i`„M; +?•M i v Hm®M
>„M pW KÈB M|B tQM; - /QÈB ç"B H" T iS+ i`mv M ç M K°i KªM? iB M; +QìB M?¢
h?¬M iBM? Km®M çB M`²B b Q- `ä`" M; M; v +ª M;QìB +kM; ç2K #€M5
h`QM; `¢T- G•K G¢+ M;•v` M?Q T?¶M;5
E?B M[iY €Q i`„M; M"v tm' i ?B M i`QM; M?€v K„i- hY ædM? i`QM; i?S+ ?ªB +O ?

@ "ªv p¢M5

hª L?QÊ+ > K†i F?¬M; #B m ibM?- H¢M? HMM; M|B `X

Ry33X *?QÆM; RyN3, *¢M? h` M? æB M *m²M;X URV

> B M;Q|B ¢ m F?¬M; +| /MM; i?-M i?S+ i`mv M•K- K` H` i`U+ iB T F m;B€- /MM
+kM; F?¬M; +-M /'m +?2 /'m bS+- +?Q /M #` M;Q|B #B i`ä i?b ¢½ +| b Q- B /€K ¢
æ•v H` #€ F?Q5

L;Q|B /QÈB ¢`B K†+ /M #B i M;Q|B i`QM; ;? H¬ FB H` M?•M p"i +?•M +?QM? +|
h?`M?- M?QM; +K i? H` B i?b F?¬M; `ä ``M; H„K- K` ? B M;Q|B +¢M? i` M? `ä ` `
T?ÁM;- +€B M`v iU M?B M ¢ +?Q M;Q|B T?B i?Q|M; F€ [m€B- M?Q i? M`Q M;Q|B
¢€M? M? m\

æ'm;B€ bQ M;QÊ+ H¢B H` F?¬M; [m M i•K M;Q|B ¢'m;B€ H` B- ?„M [m M i•K +?d
H9+ M`v ;B®M; M?Q H` HY ¢´ i? K /-m ;¼B m®M; H MX >"M F?¬M; i? ;B9T æ¶ o¬
;B€ X

@ h€K p¢M5

@ *?QM p¢M5

:B€ +ª T?B #½Q i®- K¶B H-M ;B€ ÈB ?¬ H M- ¢ m ¢ +?Q M?[M; M;Q|B T?Q /QÈB
FBM? ?½B- ;B€ +ª M?Q p"v ¢½ t t pQÊi` F?ÄB iQÎM; iQÊM; +O #¼M ?„M- +| i?
K°i +?¶ #€M ¢B +kM; F?¬M; ¢`B ¢QÊ+ M?B m h?-M iBM? M?Q p"v5

J°i M K K°i M[5

æ M H9+ M`v- B +kM; +| i? ¢Q€M ¢QÊ+X \*€B M`v i'i M?B M H` h?QÊM; L;mv M
`²B5 \*kM; +?d +| æ¶ "€+ oB M +MM; hª o,M h`¢+? KÈB +| +O +ªB ?MM; ?"m +?®M
p"v- /mv M?'i +| i? +MM; #¼M ?¼ ¢'m- +kM; +?d +| J¬M; >Q æB M`²BX æ€M; iB
+QM M®B /äBX

@ JQ|B H,K p¢M5

æ¶ o¬ " M? KdK +Q|B M?bM p T?Q hª L?QÊ+ > - iU ?²imv i F?¬M; +?9w iB T iK

@ æ¶ o¬ " M?- M;QÆB M?'i ¢`M? T?ªB +MM; i i` M? ;B`M? ¢ M +MM; b Q\

a„+ K†i +O hª L?QÊ+ > +| +?9i F?| +QB- H9+ M`v ;B€ +ª +kM; ¢½ pQÊi` F?ÄB H
M`M; i?"i bU F?¬M; +| M,M; HU+ H¢B iB T iK+ i,M; ;B€ H MX

@ L?QÊ+ > - iB m ?mvM? F?¬M; +| +'K M;QÆB ` ;B€- ¢WM; #`v ` #°K†i FB - p"v

æ¶ o¬ " M? pW +Q|B pW M|B- ?„M iU M?B M F?¬M; bÊ hª L?QÊ+ > +?9i M`QX

@ >W5

hª L?QÊ+ > [m v K†i ¢B- i?"i bU F?¬M; M;?o` æ¶ o¬ " M? b Q +| i? tm'i` M`B ;
M`v +QB M?Q H` H½Q iY M`M; i`bM? /B M +kM; T?ªB bmv M;?o K°i +?9i- M?QM; æ
oB M M?'i ¢`M? b) OM; ?° ?„M- `ä ``M; F?¬M; ? +| p /Q /U5

Í ¢B K M`v- M`M; i?m - hª o,M h`¢+? /M bOM; €B M`M; i? M`Q +kM; b) F?¬M; iMv
¸| æ¶ o¬ " M? +| i? ;B i+? i€B i?B T +O H½Q iY- T?-M +QM; +?B m M`v [mª i?U

æ¶ o¬ " M? p M? +?•M H M #„i +?ûQ- p K†i iQÆB +Q|B- M?QM; +kM; F?¬M; +| ¢„
KªM? i? M? i`M?X

@ JQÌB H,K p¢M H-M i?S M?'i5

@ JQÌB H,K p¢M H-M i?S ? B5

@ JQÌB H,K p¢M H-M i?S # 5 h?"M? ;B Q5

æ'm ;B€ bQ ?QM; T?'M K" ç`M? ;B Q /`+?- +€B ;B€ iB M M"v +kM; t t pQÊi` F?Á
i?Q^a K½M ç M F?¬M; i? H¢B i?Ä K½MX

*?d +?®+ H€i- iB M; ;ä +Y T?ÁM; p M; H M- iB m M?` #€M ç'm ;B€ /šM M[ iY €Q i`
> - æ¶ o¬ " M? i?B H K°i +€B- KÈB M|B,

@ æ¶ i?B m- S?€T i„+ +?B HBM? ç½ çQ ç M- iB m M?•M +€Q HmB5

@ L;QÆB M;QÌB t'm5 L;QÆB M;QÌB t'm5 L;QÆB M;QÌB t'm5

a m F?B iB m M?` HmB` M;Q" B- M[iY €Q i`„M; çQ i v +?d p"Q h^a L?QÊ+ > - æ¶
+€B M|B` - b m ç| ç2K €M? K„i p¬ +MM; i? M? i`M? M?bM ?QÈM; G•K G¢+- ç°i M
¬K H'v G•K G¢+- iQ" M i?•M H¢M?`mM;X

@ L;QÆB M;QÌB i®i5

hmv G•K G¢+ F?¬M; bM? H" M;QÌB t'm- M?QM; +€+? M;QÌB i®i iU ?² +kM; FûK t p
M"v #´ M?"Q p T?Q i`QÊ+ ¬K H'v- ?„M +kM; b[M; b| +^a FBM?- ?ÆM M[i?ÌB çB
ædM? ç°i M?B M +?´M ç°M; - ç +?Q ?„M H" T iS + K'i çB M,M; HU+ /B ç°M; - +?d +| i

@ a€+?- G•K ?mvM? iU ?² `i +| M[M?•M /mv M ?5

æ¶ o¬ " M? +QÌB M|B- M?QM; KQÌB H,K p¢M i`mM; T?~K h?¬M iBM? KÈB Km çQÊ
F?¬M; +| F?^a M,M; +?„T i v M?QÌM; +?Q- i?Á i v ?QÈM; M[iY €Q i`„M; #„i iÈBX

@ *¬ MQÆM; - i +kM; H" M;QÌB i®i5

@ ?5

L[iY €Q i`„M; i?ûi K°i iB M; FBM? ?½B- # M; # M; "P L: - K°i K t i iQÌM; ç€ #¶M; M
i`QÊ+ M;QÌB +O M" M; - ç2K æ¶ o¬ " M? +S i? K" M; ,M i`ÎX

hmv +¬ ;€B M"v F?¬M; ?B m çQÊ+ p" M /KM; M,M; HU+ +O KbM?- M?QM; i`QM; H
+kM; +| i? T?€i ?mv` HU+ T?ÁM; M;U +´T #"+ aÆ o` h?¬M- æ¶ o¬ " M? #´i [m€ H
+,M #^aM F?¬M; +| F?^a M,M; Q M? T?€ T?ÁM; M;U +O M" M;5

@ :B9T i ;B9T i

L[iY €Q i`„M; ?² ç² F?¬M; #B i /MM; M,M; HU+ +O M" M; F€ i?"i +| i? M; ,M +^aM
h`mM; L;mv M h?¬M- M?QM; H¢B #´i HU+ K" +?•m H +m²M +m°M- ç-m M; |M i v i
;|+ €Q +O G•K G¢+- #° /€M; ç€M; i?QÆM; çO ç +?Q M;QÌB w +?Q b„i ç€ +kM; ç°M

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB F?| tY- iW ;|+ ç° +O ?„M K" M|B- t€+ i?U+ Km®M i`Ê ;B9T
H" #ÎB pb +¬ ;€B M"v M?m M?QÊ+ ç M H"K +?Q M;QÌB bBM? i?QÆM; - +¬M; H" +| F

L?QM; ?B M i¢B HU+ HQÊM; +O ?„M [m€ v m- #^M; +€B ;b +MM; æ¶ o¬ " M? i` M?
i`¼M; ?„M- M?QM; +kM; F?¬M; +| M; ?o H" ?„M +| i? F} ç M i` M ç-m æ¶ o¬ " M?
+-m5

•M M; v M|B i?"i- ?B M i¢B ?„M +MM; æ¶ o¬ " M? ç'm FB ?Q" M iQ" M H" H'v i`SM
M|B- ?„M Î i` M bU ibM? M"v +,M #^aM +?•M çSM; F?¬M; p[M; - p¬ Hm" M H" h^a L?Q
ç m F?| +| F?^a M,M; i? v ?„M` K t i- ?„M M?Q i? M"Q ç®B K t i HY ;B" M +O K°i h`

:B9T M;QÌB- H" T?^aB i?"M? H" T i` M +Æ bÎ +| i? iU #^aQ p KbM?- M m F?¬M; F?¬
+O KbM? H" M? ?MM; b Q\ L|B b m- G•K G¢+ +kM; F?¬M; T?^aB M;QÌB +¬ çÆM-
M[iY €Q i`„M; M"v +?¢v i`®M ç M i" M ç~m i" M ç•m- M?QM; ?„M +| i? çB- #¼M M; C
G•K >"M? L K H"K b Q #•v ;B\

a„+ K t i G•K G¢+ `i H¢M?- HQ¢B +^aK ;B€+ p¬ HU+ M"v ç +?Q i•K ibM? +O ?„M [n

@ æ½ M" M; FûQ H'v G•K ?mvM? M?Q p"v- p"v HB M ç +?Q M" M; i¢K i?ìB çB i?2Q
æ¶ o¬ " M? KdK +QìB- iU ?² +kM; F?¬M; M;¢B K°i M;QìB ;B€ i` KQìB H,K p¢M i
i?2Q G•K G¢+ +?¢v HQ¢MX
L;?2 ?„M M¡B M?Q p"v- +QM K„i +O hª L?QÊ+ > K¢M? K) i`ÊM H M- iU ?² ?Q" M
;BªB +€+? H"K +O æ¶ o¬ " M?X æWM; M¡B M" M; M?Q i? - /M H" G•K G¢+ +MM; h
;B"i KbM?X
æ•v +?QM? H" T?€T i„+ +?B HBM? ?5
J°i F?B Hmv M ?¡ +¡ i? ç¢i çQÊ+ HoM? M;° T?€T i„+ + 'T #"+ ;B®M; M? m- +€BM
im pB #ªM i?•M æ¶ o¬ " M? +¡ ?¢M- M?QM; /QÊB bU i`Ê ;B9T +O æ¶ "€+ oB M- Km
+?B HBM? + 'T #"+ aÆ o` h?¬M imv i ç®B F?¬M; +¡ # 'i F€ F?¡ F?,M- pb +€B ;b ?„M
*€B M"v ?"Q T?¡M; ç M +¡ +?9i [m€ KS+ çB " M? 5

Ry3NX *?QÆM; RyNN, *¢M? h` M? æB M *m²M;X UkV

o¢M M? 'i T?€T i„+ +?B HBM? M"v #` G•K G¢+ Hmv M ?¡ i?b b Q\ Jm®M M¡B ç®B K
aÆ o` h?¬M- B +¡ F?ª M,M; M; ,M +ªM çQÊ+ \ *?d +¬M ~M /'m iQM? / M?- çÊB Hv F?
h?"M?- i? HU+ +O æ¶ "€+ oB M H¢B HÊM +kM; F?¬M; +¡ F?ª M,M; M?9M; i v ç M
L;mv M h?¬M F?€+5
æ¶ o¬ " M? iQM M?B K G•K G¢+ M?Q p"v b Q\
L[iY €Q i`„M; i?b iU M?Q H" #` /¼ bÊ- +?†i +?) ¬K H'v G•K G¢+- ;B®M; M?Q i?
F?„+ +kM; F?¬M; /€K Hv F? B Kšm i?•M- ç2K ? B K€ ?Q" M iQ" M +?¬M î i`QM; M;U
/€K M?bM # 'i Hm" M F M"QX
@ G•K ?mvM?- M;¬v F?€+ b) ibK M;QÆB m®M; `QÊm5
æ¶ o¬ " M? +QìB ? ? - Kî +Y M? HQÈi çB- imv i F?¬M; /•v /Q /¬B /ÁM;X
>„M i?"i bU +S M?Q p"v çB `²B ?ª\
" M;QìB G•K G¢+ ç²M; i?ìB H•K p"Q F?¡ ?B m i?"i b•m- K" i?•M i? #¢+? v M[iY FB
K¢B- `ä `¬M; M^K î i`QM; M;U+ G•K G¢+ M;O `²BX L?QM; ? B ç¬m M;¡M i v imv i i
bm®i +ÁM +?†i +?) +¬K H'v ;¡+ €Q +O ?„M- iU ?² bÊ ?„M H¢B ç°i M?B M `ìB çB X
hª L?QÊ+ > i?"T T?¬M M;?B ?Q†+ K" M?bM t2K G•K G¢+- imv M" M; M?bM i`9M; i
G¢+- M?QM; Km®M M" M; M?Q æ¶ o¬ " M? pmM; iB M M?Q `€+- M" M; imv i ç®B F?-
M¡B iQÆM; H B +O G•K G¢+ +¡ F?ª M,M; ç¢i iÊB ç° + Q- +¡ H) +¡ i? ç M h?QÊM;
i?¬M H" `i +QìM; i? - M?QM; i?ìB ;B M M"v H¢B +¬M # Q H•m- H¢B +¬M i`ªB [m
h` M i?U+ i [m€ M?B m M;QìB +¡ iB K HU+ î i`QM; [m€ i`bM? T?€i i`B M pšM H¢+-
#Á- +€B F?ª M,M; pšM H¢+ M"v H¢B +¬M; HÊM5
æ¶ o¬ " M? F?¬M; +¡ #ªQ çªK ;b- i?"K +?Q M; v +ª /QÊB ibM? ?m®M; G•K G¢+ T?ª
F?¬M; i? + K çQ M [m,M; iB M ç€M? #¢+ HÊM M?Q i? X h?"i bU H" ç +?Q hª L?Q
;BªBX
æ¶ o¬ " M? +¡ H) H" i?^M; çB M- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB ç² ç¬M5
L" M; [mûi K„i M?bM G•K G¢+ M¡B,
@ *?9M; i i`î p 5

G•K G¢+ pW KÈB ¢°M;- M[iY €Q i`„M; HB M idM? H¢B- M`M; M?Q H` pÊ #û K` M
M;QìB F?¬M; #B i M?bM p`Q- +ÁM iQîM; `^M; ibM? +ªK +O ? B M;QìB b•m ¢ M K°
` X

J M; i?2Q K°i M[M?•M ó;B€ i` HB M i?`M?ô M?Q p`v- G•K G¢+ +kM; F?¬M; /€K +
hª L?QÊ+ > [m v H¢B T?O i?`M? +?O- K` M[iY €Q i`„M; +MM; h`-M • æ M +kM; i?
+O ?„M- +MM; K°i +?¶ ¢B p`QX

h` M ¢QìM;- G•K G¢+ ?QÈM; hª L?QÊ+ > ?ÄB,

@ æ¶ o¬ " M? +| ?QÈM; M;QÆB ?ÄB i?,K ibM? ?m®M; +O i ? v F?¬M; \

@ ±- i?`i ¢9M; H` #` M;QÆB ¢Q€M ¢QÊ+5

hª L?QÊ+ > ;`i ;`i ¢-mX

@ >„M iU ?² ¢®B pÈB M;QÆB `i ?SM; i?9- M m F?¬M; TªB i ¢®B pÈB ?„M +QB
¢`M? b) M;?o ? B M;QìB +€+ M;QÆB i-K ¢| +| [m M ? ;b F?¬M; i? +?Q B #B i5
o`v +kM; H` +€B +? +QìB b Q\

h` M Kti G•K G¢+ H°` K°i /€M; iQÆB +QìB- M?QM; M;?B ?Q†+ i`QM; M°B i•K H¢
æ-m iQ +`M; HÈM- Km®M ;B`M? HÊB Q+? iU M?B M +kM; +`M; HÈM5

L?QM; ?„M ¢ M +MM; +| +€B ;b ¢€M; ¢®B T?QÆM; KQm +-m HÊB Q+? \

*?ŠM; H) H` +MM; L;?B K L?QÊ+ h?€M? ¢²M; /¢M;- Km®M ¢Q¢i i?•M i? +O ?„M \

`i [m€- i?2Q M?Q G•K G¢+ iW i`QM; i`Q M?È +O L;?B K L?QÊ+ h?€M? H`v ¢QÊ+
+O i M FB +?d +| i? î i`QM; ?mv iK¢+? ?`m ¢¢B +O KbM? i?B i`B M- +kM; F?¬M
i? B ¢ m ¢QÊ+X

>mv iK¢+? +O G•K G¢+ K°i ¢ M iW h?B K æB M i°+- L;?B K *?`M \*`M ¢½ iWM; H
+O >Ä o•M h?¬M Zm®+- +MM; æ¢B G h?¬M Zm®+ M`v +| H) +€+? t p¢M /†KX J`
K¢+? H` h?¬M ;BÈB oB M \*´ G•K ;B - +MM; æ¶ ;B +`M; F?¬M; +| HB M [m M- Km
¢®B pÈB G•K G¢+ bY /KM; Gm•M >²B i?m`i- ?„M H` imv i F?¬M; iBMX

L?QM; M m M?Q #`B i`W +€B M`v- G•K G¢+ H` F?¬M; i? iQîM; ¢QÊ+ ¢®B T?QÆM
M;QìB ?„M ¢¢i ¢QÊ+ +€B ;b5

E?¬M; M;?o ` i?b F?¬M; +-M M;?o M[- +?d +| i? iU KbM? +?9 w M?B m ?ÆM-
¢9M;- p`v i?b K†+ F ? i i?ªv ¢`Q i`m- ¢2K #¼M M;QìB h¬ J` HQm pQM; +?•M i`B t
HÈM M?Q p`v- HQ ;b F?¬M; +| ¢` T?QÆM; \

oB + +`T #€+?- H` TªB #B i`ä `M; [m M ? +O M[iY €Q i`„M; +MM; +?•M p¢+ i?
¢ .QÐM; h•K >k M?`M +?O- Hmv M ?| M?[M; i?¬M i?B i FB - i?U+ HU+ +QìM; ¢¢B

hª L?QÊ+ > +kM; K M; i?2Q ¢-m ¢-v bQÆM; KM `ìB ¢B- imv M`M; `i M;`T M;?û T
+kM; b) F?¬M; K¢Q ?B K ¢ +?Q æ¶- hª ? B M?`iQ`M /B M F? B +?B M +QÐM; ¢Q¢
F?¬M; M M +| w M;?o M`v- M m F?¬M; hª o, M h`¢+? b) F?¬M; #ªQ p ?„M5

æm´B h`-M • æ M ¢B [m K°i # M- G•K G¢+ #`v ` K°i ¢¢Q F i ;BÈB +€+? •K- H9+
i`„M; i`QM; M;U+ b„T Km®M M;O,

@ L`v- idM? pW idM?5

@ •M

L[iY €Q i`„M; Kî` K°i ¢¬B +QM K„i p¬ +MM; i? M? i`M?- ?QÈM; G•K G¢+ M?€v
M?B M M?Q ?`B M?B- #`i M?B K K°i iB i? iK+- +?mM; [m M? F?¬M; +| óL;QìB t`
+€B óL;QìB i®iô- Mûi Kti +O M`M; +kM; / /`M; ?ÆM `i M?B m- i?`K +?Q ¢®B p
iQÆB +QìB- M?Q ?Q H M m +®+- iBM? F?B i p¬ +MM;X

L" M; H" K° i K„ M[- M? Q M; ç ¢ i i È B ç Š M; + ' T K„ M[/ M + ? Q S + / † K + ? ¼ M K° i - / M M; H
M? B m M? Q p" v + k M; + | i? ; Q K ; | T K° i ç ® M; X L? Q M; F? Q + ? ' i E? ¬ M; G B M? i B M?
H m" M F M" Q + k M; F? ¬ M; i? + | - æ Q Ì M; æ B K i B m K M[Î H 9 + K È B t m' i ? B M + |
ç € M; i B + b ç ¼ [m € M? M? `² B 5

L; ? o ç M æ Q Ì M; æ B K - G • K G ¢ + F? ¬ M; F? Ä B i ? Î / " B - ? „ M ç Ì B M" v p m M; ç Q Ê + v m
@ L; Q Æ B i M ; ¼ B H" ; b \

G • K G ¢ + ¬ M M? m ? Ä B - M[i Y M? Q p" v / M + ? Q F? ¬ M; / " v M ' B i b M? v m M K M[- M? Q
@ L? Q M? Q

L[i Y € Q i` „ M; i° B M; ? B T M | B - K„ i i Q H ¢ B F? û T H ¢ B - ? Q È M; i` Q M; M; U + G • K G ¢ +
i? K i? Qª B K € B - ` i M? M? T? € i` i B M; ? Q i i? Î ç m ç m - ? B M M? B M H ¢ B M; O `²

h Y æ d M? i` Q M; i? S + ?ª B M? t Q € v - ? Q È M; G • K G ¢ + i` m v M ` + ? ' M ç ° M; F? ¬ M; ?
M? m i b M? - F? ¬ M; ç " M? H Á M; H ¢ B i? 9 + ? Ä B M" M; - K" ç 2 K M" M; # H M - ç B ç M # m

> „ M ç M; K m ® M H † M; H) H v F? B - M? Q M; M[i Y € Q i` „ M; H ¢ B ? B i v t B i + ? † i - ¬ K
` Ì B ç B X G • K G ¢ + F? ¬ M; i? H" K ; b - ç " M? T?ª B M; ² B t m ® M; i` M ; B Q Ì M; - / m ¶ B # b
i` „ M; + | i? ç 2 K ç - m i? Qª B K € B ; ® B H M i` M ç M B + O ? „ M X

L" M; M" v K° i M; O H" i € K M; " v #ª v ç K - H 9 + M" v K È B M? M? " M; ? W K° i i B M; - H ¬ M
i? Q € M; K° i T? € i - b m ç | K Î ` ? B K„ i - ? B K„ i p ¬ + M M; i? M? i` M? - i B M? F? B i M?

*? S M; F B M G • K G ¢ + - M" M; i` " M ` K° i / € M; i Q Æ B + Q Ì B t B M? ç T - M? Q H" + Q M K C
K b € i H' v ç M B G • K G ¢ + - i Q € i` w , H ¢ B ` ä ` " M; X

@ L; Q Æ B æ M i° i + M M; ; ¼ B + € B ; b \

G • K G ¢ + M? M | B X

@ L; m v i 5

L[i Y € Q i` „ M; K Î ` K ¬ B M? ç " Q K" m ?² M; T? ' M X

R y N y X *? Q Æ M; R R y y, E B K G Ê B G È M X U R V

@ æ | B 5

* ¬ ; € B M" v ; B ® M; M? Q p W K È B ? ¼ + M | B + ? m v M - + ? d # B i / M M; i" M F?ª M, M; M
M; m v M + O K b M? - + k M; ç 9 M; H" M? Q i? - + " M; H" K + ? Q M; Q Ì B b B M? i? Q Æ M; X

G • K G ¢ + # ' i ç „ + / o + Q Ì B + Q Ì B - ç " M? T?ª B ç S M; / " v ç B H" K i? S + , M + ? Q M" M; - M? Q
, H ¢ B + k M; H" b • m i È B + U + ç B K - ? B i v + - K H' v ; | + € Q + O ? „ M - M? „ K K„ i i? 2 Q ç
F? „ T +ª T? Á M; X

G • K G ¢ + ; ¼ B ? ¢ M? • M ç Q H M ` Q Ê m p" i? S + , M - M? Q M; ç² ç ¢ + i B M ç Q H M ç • v -
K" ç S M; Î b m H Q M; G • K G ¢ + - € M? K„ i + , M #ª M F? ¬ M; + | H B + M? b M i` M # " M i` " M
`² B ? ¬ ç | B + , M #ª M + ? Q M? H" M; Q Ì B F? € + X

@ E? ¬ M; ç | B # K M; M[?ª \

G • K G ¢ + F € [m € B ? Ä B - ç ® B p È B K° i M[M? • M ?² M M? B M M? Q i` b Æ b B M? M" v -
i? Q Æ M; + k M; b) + | w i? Q Æ M; t | i X

@ æ | B 5

L[i Y H B M p° B p" M; ; " i ç - m - ? Æ M M[+ Á M F? ¬ M; M; W M; ; " i - K° i #° ` i ; ' T X

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +QÌB iQ- +?d +?d i?S+ ,M i` M #`M M|B,

@ o"v ¢B ,M ¢B- ¢WM; M;¢B5

@ E?| M;YB

L[iY €Q i`„M; p°B p`M; H„+ ¢-m- #„i ¢QÊ+ G•K G¢+ +?†+ ?ÆM- iU ?² bÊ ¢®B T?QA
¢² p"i #m²M M¬M FB X

@ •M- F?¬M; i?Q+? ,M i?`i b Q\

G•K G¢+ M? ¢B K- ¢2K K°i #`M ¢² ,M #^M; i?`i +?¬M pMB- +?d +ÁM H¢B +| #®M /
i`„M; v M;mv M H„+ ¢-m- ¢®B pÊB ?„M H°` €M? K„i i?QÆM; ?¢B,

@ æ|B

s2K M`M; M?Q H`i` +QM ?²M M?B M- G•K G¢+ M´B H M K°i w M;?o i` €+- bmv ¢Q
¢Q¢M #9 b[K - M?QM; KbM? +kM; H€+? F?¬M; ` b[- ?„M iU M?B M b) F?¬M; ¢
M;?o- HB M ;¼B M;QÌB ?¬m iÊB #ªQ ?„M ¢Q H M K°i Qi ?Q [mª

E?¬M; # Q H•m- K°i ;BÄ ?Q [mª ¢QÊ+ ¢Q ¢B H M- i`QM; ¢| +| M,K b€m HQ¢B ?Q
? B KQÆB i`€B- ?²M; ?²M; HK+ HK+ K°i KªM?- T?B i?QÌM; K„ [m M

L[iY €Q i`„M; H°` #B m H° i?¬B +kM; ¢QÊ+- H9+ M`v KÊB /m¶B i v ` ¢B H'v ?Q
v M;mv M +?†i +?) K` +¬K H'v ;|+ €Q +O G•K G¢+- i?“i bU M?Q H`iB m M[?`B p¬

h¢T sMv - M`M; +„M ?Q [mª iQÆB #„i ¢-m ,M- H¬M; K`v `®i +K+ /½M ` - H°` K°

*€B M`v M?bM p T?Q i` M H` ¢¢B +¬ MQÆM; ?Q`M iQ`M i`QÎM; i?`M?- M?QM; b
#û +ÁM Km®M [m´M M;QÌB ?ÆM- G•K G¢+ M?Ê `ä H9+ G•K hB m .QÆM; # im´B ¢½
+?Q ? B # M;`v F?¬M; i`Î p M?“ +kM; H` +?mv M #bM? i?QÌM;- +?Q iWM; +| ¢ +
+® [m X

L;?o ¢ M G•K hB m .QÆM;- G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB M?QÈM; K`v- F?¬M; #B iM?B iY
M`Q- M?QM; iBM iQÎM; /MM; iQM? H€m +€ +O M| - ?ÆM M[i?B M T?9 i?U+ HU+
;†T MQÊ+ X

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB H°` K°i /€M; iQÆB +QÌB- ¢Q i v pm®i K€B i|+ ¢2M +O M[

@ L;QÆB F m H` L;mv i- F?¬M; +| ?¼ b Q\

@ L;mv i

L[iY €Q i`„M; /WM; H¢B ¢°M; i€+ ,M- /MM; i v +?d +?QM? KbM?- b m ¢| H¢B #„i ¢

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB i?Î /`B- K°i M[ M?•M M|B +?mv M M?Q p"v- +| i? #ªQ M`M;
p¢+ i?S M,K M|B `ä `M; b Q\ >„M +| i? F?ŠM; ¢`M?- bÎ /o M[ iY €Q i`„M; ¢®B pÊ
M?Q i? - H` pb hY ædM? i`QM; i?S+ ?ªB +O ?„M- ?Q†+ H` M|B- H` pb ?„M i?•M +|
ædM?- ¢ +?Q M[iY €Q i`„M; H'v ¢QÊ+ +°M; KBM?- +QB ?„M H` M;QÌB KbM?X

@ L;QÆB +?d +| K°i +€B i M i?“i ¢9M; H` F?| ;¼B5

G•K G¢+ M;?o M;?oX

@ L;QÆB +| i? bY /KM; i?´ ? T?€T i„+ ?bM? i?“M? iQÌM; ¢€- p"v ?¼ h?¢+? - ¢v
i´M; bQ pÊB ?¼ h?´ i?b i®i ?ÆM M?B m5

G•K G¢+ +QÌB ?„+ ?„+- ¢†i i M °i ¢¢B M?•M +ÁM `i +| +ªK ;B€+ pmB p ,

@ h?¢+? L;mv i\ :¼B p"v F?¬M; ? v H„K\ •M p"v ;¼B h?¢+? L;mv i L? - H9+ M;
`i ;B®M; i`„M; HQÐB HB K5

L[iY €Q i`„M; ¢®B pÊB ?„M H°` K°i /€M; iQÆB +QÌB- ¢®B pÊB G•K G¢+ HQ¢M ¢
F?¬M; +| +?9i w FB M T?ªM ¢®B M`QX

@ L;QÆB +ÁM M?Ê `ä KbM? H` iW ¢•m ¢ M F?¬M;\

G•K G¢+ FB M M?šM ?ÄBX

@ *®+ L;QìB t'm

h?¢+? L;mv i L? H +? ` +€B ¢-m bmv M;?o- KÈB M?´ ` ? B iW- imv ? B iW M"v G
M?QM; ¢®B pÈB #B i`ä imM; iQ+? +O +?•M p¢+ H¢B F?¬M; T?ªB F?¬M; +| i`Ê ;B

E?ª M,M; +?•M p¢+ î # M i`QM; bÆM +®+ FB - M?QM; h?¬M ;BÈB +| # Q M?B mb
` M?Q iQÆM; ¢QÆM; +?Q M|B5

L m M?Q M|B i`QÈ+ FB H" h?¬M ;BÈB ibK FBK- p"v #•v ;Bì H" KÁ FBK ¢€v #B M
M?QM; pšM H" HÈM ¢ M F?¬M; ?ÊT i?|B i?QìM;X

G•K G¢+ i?î /"B- M;²B î # M +¢M? #"M- M?bM t2K h?¢+? L;mv i L? ,M M?Q ?´ ¢|B

@ æ|B

E?B K°i +€B ;BÄ ?Q [mª `i M? M? #` iB m /B i b¢+? b)- h?¢+? L;mv i L? bì H M
M;~M; ¢-m M?bM p T?Q G•K G¢+ - v M;mv M H° ` #° /€M; ¢€M; i?QÆM;X

G) ` - ?Q [mª imv F?¬M; i? bQ pÈB ,M i?`i +ÆK- M?QM; K°i +€B ;BÄ +°M; H¢B -
M" M; M?Q i? M"Q +ÁM ?¬ ¢|B\ h`QM; M°B i•K G•K G¢+ F?) ¢°M;- pmM; i v H M-
;B M H'v ` K°i ;®+ HBM? i?ªQ- ¢•v H" #€M ¢'m ;B€ F?¬M; M?"M iª p X

sQ€i5

h?¢+? L;mv i L? /m¶B i v M?Q ¢B M- H"TiS+ ¢2K ;®+ HBM? i?ªQ ¢Q¢i K'i- ;B®M;
M;WM; +„M ,M- `i M? M? HB M ¢2K K°i ;®+ HBM? i?ªQ ,M b¢+?- H9+ M"v KÈB +ª
#KM; M?Ä p¶ p¶X

Zmª M?B M- M" M; ¢|B +kM; F?¬M; T?ªB #KM;- K" H" F? Q F?€i ¢®B pÈB M,M; HQ

oW `²B ¢Q H M ?Q [mª imv ¢ m H" ?"M; + Q +T +O h?¬M ;BÈB- ¢®B pÈB M;QìB
Zmª +| i? /mv M MB M i? K i?¼- M?QM; ¢®B pÈB HBM? i?ªQ K" M|B- i`QM; ¢| ~M +
i? bQ b€M?X

G•K G¢+ M;S ` ,M;- F?¬M; ?´ H" T?€Ti„+ +?B HBM?- /o M?B M H" /MM; HBM? i?ª
?„M ?B M i¢B M?Q i? M"Q Mm¬B b®M; M[iY €Q i`„M; M"v\

@ J°i KbM? M;QÆB +?ÆB ¢B- i Km®M H"K Qi +?mv M5

G•K G¢+ ?QÈM; h?¢+? L;mv i L? ¬M M?m M|BX

@ aÊ

h?¢+? L;mv i L? p°B p" M; H„+ ¢-m- M;mv M #ªM +?d /MM; K°i i v +¬K H'v G•K G
pm®i #KM; M?Ä +O KbM?- M"v H¢B #` /¼ ¢ M ¢2K ? B i v iQ" M #° #„i ¢B H M- M
H'v G•K G¢+ - +ª M;QìB +SM?Q p"v i`2Q î i` M M;QìB G•K G¢+X

G•K G¢+ H" /î F?|+ /î +QìB- M?QM; h?¢+? L;mv i L? imv ?Q"MiQ" M M?Q iB m ?"B
i? H¢B `i i? "M? i?K+ ¢-v ¢†M- ? B M;¼+ T?QM; FB M [mv i +S M?Q p"v ¢dM? î i`Q
+| KMB i?ÆK M;€i K M;QìB F?¬M; M;WM; +?mB p"Q i`QM; KkB +O ?„M- ?ÆM M[
b€i H'v iB m ?mvM? ¢ +O ?„M- ¢ +?Q ?„M F?¬M; i? iU +? K" M' B H M T?ªM SM
F?2 K¬M; +O ¢®B T?QÆM;X

@ ±\

h?¢+? L;mv i L? H° ` F€ [m€B- iU ?² +ªK i?´v ¢°i M?B M M?B m ` +€B ;B€ +| +
M?Ä M? M?"M; K b€i p" B +€B- +QB M?Q óM|ô H" +?¢+ +•v i`U+ iB T M;²B H M- i
i?Q€M; K°i T?€iX

RyNRX *?QÆM; RRYR, EB K GÊB GÈMX UkV

@ æQÊ+ çQÊ+ çQÊ+- M;QÆB çB i?2Q H" çQÊ+ 5

G•K G¢+ i?"i ç9M; H" bÊ b€i i?QÆM; +QÈT +Á- K°i +€B #'i +~M ,M ? i M[M?•M M
ç½ ?Q"MiQ" M +?QM K¼M; - M?QM; iQM? +€+? H¢B F?¬M; #B iK'v im' B- G•K G¢+
ç½ +ªK i?'v i" €+X

>ÆM M[- imv ?„M i?QÆM; iB + M[M?•M iBM? F?B i M?Q ;B'v i`„M; M"v- M?QM;
F?¬M; +| +?9i M"Q- M m M?Q ?„M Km®M iB i /K+ K" M|B- ?Q"MiQ" M +| i? çB ibK h
i`€+? M?B K b m ç|- K" M m çKM; T?ªB h?¢+? L;mv i L? - p"v ?„M M?'i ç`M? T?ªB

L?QM; M[iY €Q i`„M; M"v H¢B HQ H„M; ?½B ?MM; - ;„i ; Q ¬K G•K G¢+- ç2K ç-m H

E?¬M; ;B M i?m'M /B5

•M\

G•K G¢+ i?bM? HbM? T?€i ?B M- ?„M `ä ``M; F?¬M; i? iB M p"Q i`QM; ?Q F?¬M
L? +| K°i +' HU+ HQÊM; i?¬M #Q +?†i çSi ?„M +MM; pÈB F?¬M; ;B M HB M ? - ç
F?¬M; çQÊ+ F?¬M; ;B M T?€T i„+5

h?"i ;B®M; M?Q K°i ç¢B bQ- K†+ F ?„M iBM? i?•K imv i ?¼+- i? M?QM; K" F?¬M
i? ;?B çQÊ+ çB ` b Q\

hmv h?¢+? L;mv i L? F?¬M; ?B m çQÊ+ p" M /KM; HU+ HQÊM; +O KbM?- M?QM
?ÆM M[+ÁM H" T?€T i„+ +?B HBM? +'T #"+ aÆ o` h?¬M- i`QM; H9+ p¬ ibM? iQ€i
G•K G¢+5

æ½ tQM; - M?Q p"v p b m ?„M +ÁM i? M"Q çB çB H¢B H¢B ç•v\

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB /m¶B i v i` M i`€M p¶- ç m ç-m ç M M; ?B M `„M; - [mª M?B M
- pW H"K HB M +?¼+ T?B M iQ€B bM?5

L[M?•M M"v +?ŠM; M?[M; +| i? „M- +ÁM +| i? [m'M- ?Q"MiQ" M F?¬M; ç +?Q ?„

G•K G¢+ M; ?o MY M; "v- i`QÈ+ î i`QM; T?ÁM; #® i`Q tm®M; i-M; i-M; T?€T i„+ T?
?„M î i` M T?€T i„+- imv H9+ M"v pšM F?¬M; i? +MM; aÆ o` h?¬M- h`mM; L;mv
i?¬M i?S+ M?¢v +ªK H¢B b•m b„+ pQÊi KS+ [mv ç`M?- ?„M #® i`Q tm®M; T?€T i„+
L;mv M h?¬M ç M +kM; #` ?„M T?€i ;B€+5

s€+ M?"M F?¬M; +| b B H"K ;b- G•K G¢+ ç2K hY ædM? çB ` X

@

h?¢+? L;mv i L? +?SM; FB M hY ædM?- H"TiS+ HB M #m¬M; G•K G¢+ ` - ?QÈM
çdM? ç-m ?„M ¬K iÈB- " i?Q€M; K°i T?€i- M" M; T?ªM; T?'i M?Q i?¢+? bMM; /€M

Zmª M?B M- M" M; +MM; hY ædM? i²M i¢B HB M ? +?†i +?) - M m F?¬M; hY ædM?
+?Q #'i Hm" M M; QÌB M"Q M; Q¢B i`W G•K G¢+ + "M i?•M- F?¬M; ç +? i ç®B T?QÆ
G•K G¢+

L?bM h?¢+? L;mv i L? +?†i +?) ¬K hY ædM?- G•K G¢+ `ä ``M; ?ÆB +| +?9i ;?2M
H"TiS+ M; ?B Ki9+- H'v .QĐM; h•K >k çB ` X

*?d +-M ç2K FB M i?¬M F?Q FB m î H¢B M"v M?"M +?O- M?Q p"v p b m ?„M +| b
M i`QM; tY Hw- F?¬M; +-M #` M; QÌB T?€i ?B M #Q K"i +O KbM?X

G9+ i`QÈ+ ?„M ç½ i?Y [m `²B- /MM; HU+ HQÊM; i`QÈ+ K„i +O ?„M pšM F?¬M; i?
M?QM; ?„M i` hY ædM? H¢B H" +€B ;b\

«M;5

hY ædM? M? tQ€v- T?|M; tm'i` M;?bM p¢M ç¢Q iY F?Q i-M [mw ç M +U+ çB K-
i`M €T çB [m

EB M i?-M F?Q M"v H"TiS+ b„i b„i b„i T?€i` `mM`~v- T?ªM; T?i K°i #BM? bo i
HQ¢B i?-M T?K+ +MM; 2 M;¢B M"v H" T?€i` iW # Mi`QM; +®i iOv5

G•K G¢+ çÆM ;BªM ç2K i?-M i?S+ t•K M?"T i`QM; .QÐM; h•K >k- BM 'M Fw +O K
i?-M F?Q M"v bBM? ` K°i HQ¢B HB M? MQÊ+ b[;B Q ?Á - T?ªM; T?i K°i M;Qì
K°i i? - ?„M +| i? H"TiS+ M„K ;B[iWM; MÆB ? Q H€M?- iWM; +?B iB i- id Ko- +k
imv i ç®B .QÐM; h•K >kX

sPl lI5- ?„M i?m ?²B hY ædM?- K°i H-M M[çQ p i?S+ ?ªBX

@ «

h?¢+? L;mv i L? H¢B H-M M[M?Q H" #¢+? im°+ K" ¬K çB H M- [m'M îi` M M;QìB
+¼ H'v #° M;U+ +O ?„MX

G•K G¢+ i•K MB K pW ç°M;- ç½ K M; i?2Q M" M; +MM; M? m iB M M?"T .QÐM; h•K
iB M p"Q MÆB ç•v- G•K G¢+ KÊB #B i çQÊ+ KbM? imv i ç®B H" HÊB M?m" M ç¢B T
L²M; ç"K HBM? F?Q î ç•v- Qi M?'i H" ;'T Ry H-M M;Q¢B ;BÈB5 >ÆM M[- pW iB M
i•K #bM? F?Q ?Á - i?-M i?S+ +MM; ç¢B ç¢Q iQÆM; ?ÊT5

*€B M"v F?-M; +?d H" K°i FB M i?-M F?Q FB m î H¢B- +ÁM +| çQÊ+ ;B€ i` im Hm

•M? K„i +O G•K G¢+ K¢M? K) b€M; M;ìB- i`mv M i?mv i p` h`mM; L;mv M h?-M +?
çQÊ+ K°i FB M L;mv M h?-M E?Q- M?QM; i?2Q ?„M pšM H¢+ +kM; `ÆB K'i i`QM; +
+kM; +?Q iWM; ;†T [m FB M i?-M F?Q M"v- i?"K +?Q F?-M; #B i FB M i?-M F?Q

*?ŠM; H)- +€B M"v H" FB M L;mv M h?-M E?Q i?'i H¢+ FB \

Jm®M M!B >Q h?-M E?Q- aÆ h?-M E?Q +| i? +mM; +'T ?Q" M +ªM? im Hmv M imv
M?Q i? M"Q +kM; F?-M; iBM5

>ÆM M[- >Q h?-M E?Q G•K G¢+ K°i i v HB M ç Mi`M €T- aÆ h?-M E?Q K" M!B- ?
+| +?9i F?| F?, M- M?QM; K" +| K°i çQìM; ?B p¼M;- +?d +| L;mv M h?-M E?Q +MM
H +? [m€ HÈM- KÊB +| i? F?-M; ? Kªv K v +| F?ª M,M;5

E?-M; +| hY ædM? K" M!B- G•K G¢+ +, M #ªM F?-M; i? ç2K .QÐM; h•K ?k M?"M +
L;mv M h?-M E?Q5 GQ¢B ?bM? î H¢B- i?"K +?Q L;mv M h?-M E?Q FB m im Hmv
æ°i M?B M G•K G¢+ +QìB H M ? ?ª- M;mv M #ªM ?„M K°i KU+ HQ H„M;- H9+ M"v
F?-M; +ÁM MY çB K HQ H„M;X

æ½ +| i?-M F?Q +'T #"+ L;mv M h?-M E?Q M"v- ?„M F?-M; +-M T?ªB HQ H„M; M
M[5 hY ædM? t€+ i?U+ +| i? +mM; +'T +?2 +?î M?Q p"v- M?QM; hY ædM? +kM; F
H¢B- i?m p"Q M°B #° F?-M; ;B M +O M!- b) ç +?Q i'i +ª bBM? HBM? K'i çB w i?S

*€B M"v imv MiQ" M- M?QM; imv i F?-M; ?Q" M K„- ç†+ #B i H" i?•M M?•M +O ?„M
i?"M? i?-M- i?¼ M;mv M +| ?¢M- F?-M; +?`m M' B ? Qi` M M?Q p"v5

L?QM; .QÐM; h•K ?k +?ŠM; M?[M; +| HU+ T?ÁM; M;U +?®M; H¢B h`mM; L;mv M h
F?B M +?Q HBM? F?Q i`QM; ç| ç"K ç†+ ç¢i ç M; 'T Ry H-M M;Q¢B ;BÈB- +`M; +| i€
+MM; ç¢B ç¢Q T?M ?ÊT- b•m b„+ i, M; i®+ ç° im Hmv M H M5

h?-M F?Q M?Q p"v- +?Q /M H" îi`QM; L;mv M h?-M E?Q +kM; H" b® K°i b® ? B 5

h`W F?B GK+ h?"M? M +?QM? H" h?QÊM; h?B M i?-M- +?d bÊ+ kM; F?-M; +| F?ª
M?Q p"v5 æ€M; iB +- i` M? ;B" M? [mv M HU+ î h?-M ;BÈB i?"K +?Q bQ pÊB ?¢ ;
GK+ h?"M? M pšM H¢+- +QM +O ?„M +kM; F?| #ªQ p iQM? K M?- .QÐM; h•K ?k
i`, K p¢M M, KX

h? bU p¬ i?QìM;- æſ o¬ " M? Î # M i` M bU iB M? M`v KQm ç² KQìB p¢M M,K- M?Q
M?"T H¢B ç2K i`€B +•v i?„M; HÊB +?„T i v M?QìM; +?QX E?¬M; i? F?¬M; M|B p
F?¬M; çQÊ+- H¢B F?¬M; i? #Ä [m X

G•K G¢+ H¬M M[i hY ædM?` - M?Q H` MûK` K°i pB M F Q HW ;¢i iB m ?`B iY ;
K°i # MX >„M H'v` K°i ç®M; HÈM i?¬M HB m- ?B M i¢B H` i?ìB çB K M M i,M; i?

RyNkX *?QÆM; RRYk, >Q h?¬M h K h`¼M; h?B MX

>ſM æ°M .mM; G¬ F? B KÎ- Hmv M ?| 5

a m F?B iB M p`Q h?¬M *aM?- i¢Q M;? +O G•K G¢+ Î >ſM æ°M .mM; G¬ +kM; b•m
+¬M hY ædM? +kM; +| i? Hmv M ?| p¢M p"i- +?d +| ;†T çQÊ+ HQ¢B T?~K ;B B`
+€+? M`Q i`'M €T KÈB +¬M hY ædM? i`Ê ;B9TX

h`QM; M?€v K„i- G•K G¢+ iWM; +| K°i +€+? M;?o F€ [m€B- >ſM æ°M .mM; G¬ +kM
L?QM; M m M?Q M|B >ſM æ°M .mM; G¬ +kM; H` T?€T i„+ K` M|B- ?„M #^M; +€B ;
i? M„K ;B[\

E?¬M; ç9M;5

G9+ +ÁM T?`K M?•M- G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| +?QM? i?S+ M„K ;B[>ſM æ°M .mM
ædM? KÈB +| i? Hmv M ?| p¢M p"i5 L|B +€+? F?€+- hY ædM? KÈB H` +?O i? +
+?ŠM; [m H` Î T?Q b m H'v +?ſ i®i- M?B m M?'i H` i€+ ;Bª KÎ` +Æ [m M- K` F?-
?Q`M i?`M? [m€ i`bM? M`vX

L?QM; K` iB M p`Q h?¬M *aM?- G•K G¢+ +?QM? i?S+ Î i` M w M;?o +| i? bY /KM;
M?Q ?`B M?B #`T # ?¼+ çB- i?Q€i Hv M;QìB HÈM #ªQ ?°- /U p`Q ? B +?•M +O K

L|B M?Q p"v- hY ædM? T?QM; i`'M +kM; F?¬M; T?ªB i€K ç¢Q T?€T i„+- K` H` +?Q

h`QM; M?€v K„i G•K G¢+ +| +?9i ?² ç²`²B- M?QM; ç¢B HQÊM; HBM? HU+ ç½ /mM; |
+?Q T?ûT ?„M H¢B T?•M i?¬M`aM?`ſB- HB M i` M? i?O çQ M?[M; HBM? F?Q M`v
?¢+? +O ?„MX

«M;5

hWM; ç¢Q HBM? F?Q [m'M [m M? Î T?Q i` M h?¬M ?¢+?- p¬ +MM; M? M? +?|M; K
ç° K„i i?QìM; +| i? i?'v çQÊ+ HÈM K¢M? H'v [mv K¬ h?¬M ?¢+?- i®+ ç° M?Q p"v
i?'v çQÊ+ +kM; F?¬M; F?ÄB ¬K ç¬m FBM? ?¬5

J°i M;`v- ? B M;`v- # M;`v K°i i?€M;5

h?¬M i? +O G•K G¢+ T?€i` -K -K M´ K¢M?- K°i ç¢Q #bM? +?QÈM; p¬ ?bM? H`
;B®M; M?Q ç"m M`M? M`v K-K- K¢M? K) HÈM H M K°i çQ¢M- #QÊ+ [m ?¢M +? ?
ç M i`bM? ç° # çQ¢M5

>Q h?¬M i K i`¼M; i?B M5

G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| /WM; H¢B- K` H` iB T iK+ Hmv M ?| i?¬M HB m +ÁM H¢B
+€+? i`Î h?B M æ` +ªK SM;- i?¬M FB T b) F?¬M; Q M?` - M?QM; +?d +¬M ?„M pV
FB T b) F?¬M; F?€+? F?Q i?S+ 'MF?¬@ hđ ®•đ¬- 0?¢+? i?đ°•[5y2Óđ• M„K *°?-FB

G•K G¢+ ç~v +Y çB p"Q- iB M i v ç|M; +Y H¢B- KÈB ?QÈM; +?O M?•M +O i? M?
æ•v H" K°i K„ T?K /€M; M;QÌB +U+ F€ i?QM /"B- K°i i?•M M?mM; i` M; F?¬M; i?
[m, i`QÈ+ b m H²B HÄK +O M" M; - K¬M; HÈM i`ÁM i` H" #° T?"M ç +?Q M;QÌB i
i` M M;QÌB M" M;X

hm pB aÆ o` h?¬M i K i`¼M; i?B M- imv +?d p M p M H" bÆ F€- M?QM; î h?QÈM,
i`bM? ç° + Q M?'iX

L?QM; p` h?®M; HoM? ç¢B M?•M M"v +kM; F?¬M; +| çQ M i` M; M;?B K i9+ ;B®M;
G¢+- K" H" F?¬M; ? +| ?bM? iQÈM; K" M;²B i` M #°M- ? B +?•M /"B `i H" T?QM; b
+| çÄ YM; +?Q `9i çB- i`QM; K„i ?¢M? +?ÈT ç°M; H M iBM? [m M; - +†T K¬B çÄ K
*?Q /M G•K G¢+ ç½ i" M HU+ F?¬M; çB çQ€M KÁ- M?QM; pšM H" i`QM; ç-m ?B M H
M?•M M"v î i`QÈ+ F?B F?¬M; +| #` ó[m'v `¬vô ç M; /MM; ? B i v M O B KbM?X

@ L;QÆB H" G•K G¢+\
J„ T?K M^K M;?B M; i` M #°M- /€M; M;QÌB M;¢Q M?•M ?Q" M iQ" M T?€+ ?Q¢ ` - T
i?"M? çQÌM; +QM; ?Q" M K„X L" M; /MM; K°i i v +?" ç¬B K€- K°i # M /MM; €M? K„i
M K M?•M [mûi M?bM G•K G¢+- `i M? M? M?QÈM; K"v M|B,
@ h?•M i? pšM H" [m€ çÆM #¢+ K°i +?9i5
•M? K„i M" M; b€M; [m„+- +| +ªK ;B€+ M?Q b„+H M; Km®M H°i b¢+? [m¬M €Q i` M
G¢+ +| +?9i i`€B iBK FQ+? M?ªv- Q€M i?¬K H'v i`QM; [m•M /Q M? i`€M; M K M?B
óhB m i?•M i? ô M?Q ?„M\
@ E? M? F?€+?5
M ok *?•M M?äM; M?)Q +QÌB- H"TiS+ `mM ç M #°M;U+ b[HQ¢M +?B M- i¢Q M
M;QÌB- M" M; /m¶B ` M;|M i v M?Q imv ii`„M; ç†i î i`QM; +€B KB M; M?Ä M?„M M?
pk K` M?Q MQÈ+X

RyN9X *?QÆM; RRY9, L?B K oK hB m .B iX UkV

@ E?¬M; T?K+\
L" M; +| +?9i M•M; H M #Ì K¬M; K"Ti`ÁM- iU ?² çÊB M K M?•M +QÌM; HU+ +„K p
i`®M; i`ªB +O M" M;X

h`QM; K„i G•K G¢+ ?B M H M K°i ç¢Q K ?Q†+- M?QM; H"TiS+ #B M i`î p i? M? K
E?¬M; M|B i`QÈ+ ?„M p®M +kM; F?¬M; TªB H" M;QÌB iMv iB M `9i b9M; - +?Q /M ?
K" +| i? T?•M `ä H9+ M"Q +| i? T?QM; HQm- H9+ M"Q TªB i`mM; i?U+ H"K M;QÌ
L?„+ iÈB M K M?•M K" M|B- [m•M /Q M? +ÁM M?B m- `i M?B m- H'v iQ b„+- /€M; |
+?ÆB M K M?•M +ÁM F?¬M; çÆM ;BªM- +¬M +•m /šM K°i G•K G¢+- i?•M i? î i`Q
#¢+ b Q\
>„M KdK +QÌB M|B,
@ M ç¢B M?•M H M? i?m°+ ?¢ iÈB- +| M?B K pK ;b ;B Q +?Q i?m°+ ?¢ b Q\
@ *| +?9i w iS5
M ok *?•M K°i i v F?) +?®M; - i?•M i? +kM; iW i` M #°M #„M H M- T?B m H¢+ ç M i
ç2K ? B +?•M F?mM; ç M i` M #°M- H"TiS+ iW K°i K„ T?K /K M;QÌB T?¢K i°B #B M
iS+ +¬M ç² KQÌB T?¬MX

@ E?¬M; H•m i`QÊ+ - ç°B M; k T?K i`€+? K M; h?¬M iBM? ç M i`i +ª iÁ i?`M? i?`
F?€B ?ÆM K°i p¢M ?¢ T?~K h?¬M iBM?X *, M +S K M? K®B +| çQÊ+ - FB ?ŠM H`K
h?`i hY bÆM ; •v M M- M?B K pK +O M; QÆB H`iB m /B i ç€K +Q`M; ç¢Q M`v- +kM
K M; p 5 æ•v H` [m•M T?M- M; QÆB +| i? Î i`QM; ?° p [m•M +?¼M HU KQ`B M; Q`

M ok *?•M MûK iÈB K°i ç¢Q ?„+ b„+ H M? #`B- b m ç| /m¶B HQM; K°i +€B- H°` K
i`„M; KªM? F?ªM? - `i H` ç€M; +?9 wX

@ h?m°+ ?¢ HoM? K M?5

G•K G¢+ F?QK M; Q`B M|B ` X

@ *?QM? bU M|B tQM; `²B- +?9M; i çB H`K +?9i bU iB M? pmB bQÈM; 5

M ok *?•M +Q`B +Q`BX

@ L; QÆB i?Q+? Î T?Q i` M ? v H` T?Q /QÈB\

@ æ¢B M?•M- i?m°+ ?¢ +ÁM +| M?B K pK T?ªB ?Q`M i?`M?5

G•K G¢+ i?B H K°i +€B- tQ v M; Q`B `iB çBX

@ L`v- M; QÆB F?¬M; Km®M #B i H` B ç +Y M; QÆB çB H`K M?B K pK M`v ? v b Q
h?iB çB K G•K G¢+ çB iÈB +Y - M ok *?•M ç°i M?B M M|B ` X

G•K G¢+ M; WM; i¢K #QÈ+ +?•M- F?¬M; [m v ç-m ?ÄB,

@ sBM i?®M; HoM? +?d `ä5

@ L; k ç¢B M?•M5

G•K G¢+ M?Qm K`v- H`T iS+ +Q`B M|B,

@ æ i¢ æ¢B M?•M +?d çB K5

>„M #QÈ+ çB ` F?ÄB #BM? /Q M?X

@ hB m iY i?9 p` M?Q p`v- +? i i?`i ç€M; iB +5

M ok *?•M i?b i?`Q M|B ` X

G•K G¢+ çB M? M? p T?Q i`QÊ+ - imv M ok \*?•M M|B +| i? i?mv M +?mv M KQ`
F?¬M; Km®M # M M; Q`B M?B m KQ`B +€B pQÈM; +?•M pQÈM; i v- #iB pb ?„M +| i
bo >Q h?¬M +ªM? - ç®B pÈB ?„M K` M|B +, M #ªM F?¬M; +| K°i +?9i i`Ê ; B9T- M; Q`
#| i v i`|B +?•MX

L?B K pK H` L; k M .`+? ç +Y G•K G¢+ ?Q`M i?`M?- F?¬M; +-M M; ?o ç•v H` K°i
Km®M /MM; ç ç®B T?| ?„M- M?QM; G•K G¢+ i?•M H` ?° p [m•M S?| i?®M; HoM?-
L; mv M h?`M? +®M; ?B M- iW çB K ç| K` M|B- L; k M .`+? H` +?B m [mv +O H`K pB
i? #„iX

"i [m€- L; k M .`+? imv i ç®B H` ç®B pÈB G•K G¢+ ?`M ç M i`M tQÆM; iOv- KÈB +
.M b Q # M M; Q`B G•K G¢+ +| [m M ? pÈB hª o, M h`¢+?- K` ; B Q iB M? +MM; æ¶ c
M; v +ª ó#ªQ p`iô M?Q T?€T i„+ +?B HBM? +kM; +| i? /Si #Ä5 :B i G•K G¢+- +?ŠM
i°B ? B ç¢B h`mM; L; mv M h?¬M +Q`M; i? M?'i5

L?QM; h`¬M •æ M H` iB M? T?K +O L; k M .`+?- M; `v ç| i? K ; B /B T?O +?B ?`M?
`i i`ä`M; - M?QM; #•v ; B| +€B pQm p`i M`v H¢B iB M p`Q ?`m pB M +O G•K G¢+-
? v F?¬M; ,MX ædM? ç-m t M? KÆM KÎM H` F?'m i`W ç M i` M ç-m L; k M .`+?- M
G¢+- L; k M .`+? +ÁM +| Kfi KkB ç€M; M|B b Q\

>„M F?¬M; /€K ;B”M +?| ç€M? K Q æ¶ o¬ ” M?- M?QM; /M b Q G•K G¢+ +MM; æ¶ - h
b•m- +?d +¬M ?„M ç2K bU ibM? H”K b¢+? b)- F?¬M; HQm K°i çB K /’m p i- æ¶ ”€
+kM; F?¬M; +| F?ª M,M; i`Î K†i ç®B T?| ?„MX

.M b Q ?„M H” h`mM; L;mv M h?¬M- +kM; +| iQ +€+? Î i`QM; [mv i„+ +?ÆB i`Á +?A

”i [m€- L;k M .`+? imv i ç®B b) F?¬M; M;?o ç M M ok *?•M H¢B +| i? #€M +?Q C
ibM?- çQ iBM iS+ ?„M M #”B M?B K pK +?Q G•K G¢+ ç H°` - ç +?Q G•K G¢+ +|

J” i? v ç´B i`QÊ+ FB - G•K G¢+ ç¢B F?€B +| i? H”K #•v ;B`H” çB ibK hª L?QÊ+ >
i`Ê- i?Q€B i?€+ M?B K pK M”vX L?QM; ç½ +| .QÐM; h•K ?k- M,M; HU+ iU #ªQ p K
i,M; H M- çWM; M|B +’T #”+ aÆ o` h?¬M- /M H” h`mM; L;mv M h?¬M ?„M +kM; H”
FB FQM? bÊ M?Q p”v `²BX

>m®M; ?² +ÁM +| €Q +?Q”M; i”M; ?bM? +MM; hY ædM? +?2 H’T F?Q iS+- Km®M Î
çQÊ+ G•K G¢+ p”v +Æ ?² H” +?mv M F?¬M; i? M”Q5

L;?o ç M ç•v- G•K G¢+ H°` K°i p KdK +Q`B- ?„M ?B M i¢B +ÁM F?¬M; T?ªB ç®B i
M m M?Q ?„M #bM? M iB m /B i i`Î p - p”v +?ŠM; F?€+ ;b H” Î i` M K†i L;k M .`+?

hB m M?•M p”i +| T?ªM FQ+? +O iB m M?•M p”i- G•K G¢+ #B i`ä i?U+ HU+ i`QÊ+
ibM? ?m®M; i?U+ i K” M|B- ?„M +,M #ªM F?¬M; +| ?¢B +?`m i?B i- M;QÊ+ H¢B H”
ç€M? M€i K†i K’v H¬M- K°i +€B H” M; v +ª ibM? T?K +kM; #B M i?”M? i?` M[+O ?

>ÆM M[- G•K G¢+ ç M; Km®M `ÎB h?QÊM; L;mv M h?”M?- K M; i?2Q h?¢+? L;mv
+O M”M;- +ÁM #m²M F?¬M; +| +Ê- M?Q i? pW p†M i®i5 L m F?¬M;- # M +¢M? ?
Km®M `ÎB F?ÄB h?QÊM; L;mv M h?”M? i?U+ bU F?¬M; +| / /”M; M?Q p”vX

*Y ç°M; H¬M M”v +O L;k M .`+? i?”i` H” ;B9T G•K G¢+ K°i +€B # #°M5 æQÆM;
b) F?¬M; +ªK i¢ ?„MX

h`Î H¢B T?O i?”M? +?O- G•K G¢+ çB ibK hª L?QÊ+ > - K°i T?QÆM; /B M Km®M M|B
pK iB m /B i- K°i T?QÆM; /B M F?€+ H” +| pB + ?QÈM; M”M; i?dM? ;B€QX

hªB [m i?¬M; i`mv M- hª L?QÊ+ > Î T?ÁM; +O M”M; iB T ç½B G•K G¢+X

@ h pW `²B M?”M çQÊ+ M?B K pK- H”T iS+ b) çB h?’i hY bÆM ç€M? / T +Q`M; T?
G•K G¢+ M|BX

hª L?QÊ+ > ;”i;”i ç¬m- M;QÊ+ H¢B H” F?¬M; +| HÁM; M;?B M;Ì ;b- /M b Q ?° p [
F?QªM; i?`B ;B M M;„M M”M; +kM; F?¬M; +| ç2K pB + M”v +MM; L;k M .`+? HB M

@ L;QÆB ?ªQ ?ªQ #B m ?B M- i` M? i?O ç +?Q +? i bÈK i€M i?”M? pÈB M;QÆB5

G•K G¢+ ç®B pÈB #€B bQ M;QÊ+ H¢B H” F?¬M; +| M?B i ibM? ;b- M?QM; M m M
çQ`M; çQ`M; h?QÊM; L;mv M h?”M? ç M?’i M?•M Km®M i?m ?„M H”K ç² ç - ?„M
+?ŠM; T?ªB H” ç€M? hª o,M h`¢+? K°i +€B i€i b Q\

h` M i?U+ i - hª o,M h`¢+? ç®B pÈB ?„M F?¬M; H°` M?B i ibM?- G•K G¢+ ç¢B F
FB M p` ç¢B M,M; M”v- /MM; HB M ? +ªK ibM? i?Q€M; K°i T?€iX *?d H” /Q ?„M F
KÈB K°i KU+ M9T Î i`QM; #B i pB M- ç +?Q hª o,M h`¢+? +?Q `^M; ?„M ?Q†+ H” +
ibM?- ?Q†+ H” HÁM; /¢ [m€ + QX

RyN8X *?QÆM; R Ry8, •+ J •M : MX URV

”i F H” F?¬M; ?B m M?•M ibM? +kM; i®i- HÁM; /¢ [m€ + Q +kM; i®i- F?ŠM; ç`M
h`¢+? Km®M t2K ç M- #ÎB p”v KÈB +| +?mv M ;çi ?„M [m K°i # M- K”B KkB M?¼M

#B i + €B M "v + ,M # ^aM + ? Q M ? H " G • K G ¢ + + ® w H " K X

h?¢+? L;mv i L? i?'v i?"T T?-M i?9 p`- î i`QM; w i?S+ K¬M; HmM; +O M" M; H" F
 ? B M; QÌB FB ç M; H"K +€B; b- +?d H" t2K M[M?•M FB K°i #°, M M; QM ç M MQÊ+
 +?Q M" M; +kM; KB M; ,M HB M iK+- €M? K„i i?'T tm®M; - +?, K +?9 M?bM p"Q ;B[
 L" M; imv ?B m çQÊ+ F?¬M; M?B m H„K- M?QM; imv i F?¬M; M;®+- iBM? iQÌM; M?
 +| K°i +•v i?¬ b€T i?"i /"B- +?ŠM; [m H" F?B ç| F?¬M; #B i +| i? ,M K" i?¬BX L"
 çQÊ+- H"TiS+ /m¶B` ç-m M;|M i v #„i iÈBX
 G•K G¢+ +,M #ªM F?¬M; /€K H"K` K°i iB ç°M; ioM?- +?d +| i? i`Æ K„i M?bM M
 ?mvM? ç +O KbM? K°i #ª„i çQÊ+- F?¬M; /€K ;B½v /K ç i`€M? FBM? ç°M; ç M
 h?¢+? L;mv i L? H°` #B m H° F€ [m€B- #ÎB pb +•v i?¬ b€T i?"i /"B i`QÊ+ FB F
 ;B ?Ä K K M?kM- p¬ Hm" M H" ?bM? /¢M; - HÈM M?Ä- ç° +SM; ç m FûK +•v ;"v FB
 >B M i¢B- +ª M; QÌB M" M; ç m ç¼M; î i` M M; QÌB G•K G¢+- KMB i?ÆK t¬M; p"Q K
 +" M; H" +?†i +?) ç M†M; M;U+ G•K G¢+- ç +?Q G•K G¢+ +| i? p¬ +MM; `ä`" M; K
 +MM; i`bM? ç° FB M [mv i +O #° M;U+ M" M;- ?ÆM M[ iB m ?mvM? ç +" M; î i`QM
 ç +?Q G•K G¢+ FbK HÁM; F?¬M; çQÊ+ K" M´B H M T?ªM SM;X
 h?¢+? L;mv i L? H"TiS+ H°` #B m H° p¬ +MM; ?B m F€- #ÎB pb iB m t" i`QM; i v
 M° i`QÆM; i?"M? K°i ç-m h?-M GQM; - +€B M"v i?"i bU pQÊi` F?ÄB M" M; M?"M i
 #„i ç-m óM?È H¢Bô- +€B M"v H" #° /€M; i`QM; i`Q M?È +O M" M;X
 G•K G¢+ +kM; F?¬M; /€K ç +?Q M" M; ?"M? ?¢ M?Q i? tm®M; /QÈB- p°B p" M; K M
 .QÐM; h•K ?kX
 @ L?Q i? M"Q i®i F?¬M; ?¼+ H¢B ?¼+ K°i Qi t'm ç•v5
 G•K G¢+ H„+ ç-m HB M iK+- K°i # M # +?•M #®M +ŠM; FûQ h?¢+? L;mv i L? iW
 @ L;QÌB t'm F?¬M; T?ªB
 h?¢+? L;mv i L? p¬ i°B K" +?d p"Q KbM?- ç²M; /¢M; H„+ ç-m X
 G•K G¢+ M; ?B K M; ?` +?d p T?Q M" M; M|B,
 @ L;Q M M; ?2 HÌB K" M; ²B Î +?¶ M"v- M m F?¬M; - i b) ç2K M; QÆB çQ +?Q M; QÌB
 h?¢+? L;mv i L? H"TiS+ /`m /"M; Km®M F?|+- i`QM; ? B K„i ç½ H" H +?•m +m²M
 F?~M M?bM +?^K +?^K p"Q G•K G¢+X
 @ L;QÆB M; Q M M; Q½M M; ?2 HÌB- i +?Q M; QÆB K°i KU+ Î H¢B MÆB M"v5
 G•K G¢+ +ÁM M|B i? KX
 h?¢+? L;mv i L? HB M p°B p" M; ;"i ç-m F?¬M; M;Èi- i` M K†i ç T +kM; ` /€M; iQ
 M" M; +ÁM +?S çUM; MQÊ+ K„i i?"i H" H"K +?Q M; QÌB #m²M +QÌBX
 G•K G¢+ [m v ç-m H¢B- M?QM; çB` ? B #QÈ+ HB M T?€i ?B M h?¢+? L;mv i L? p
 ?„M KÎ i`WM; ? B K„i- h?¢+? L;mv i L? M?Q M B +QM #` FBM? ?½B- p°B p" M; `9i
 M?bM [m ?„MX
 @ æÊB Î +?¶ M"v çWM; M?9+ M?Q+?5
 G•K G¢+ H¢B /†M /Á K°i +•m- H9+ M"v i?•M ?bM? KÈB # v çB` .QÐM; h•K ?kX
 @ «B5 «B5
 G9+ M"v M K iY FB +kM; b„T ç¢i iÈB çdM? T?QM; T?mM i`Q- M?9M H'v #Ì K¬M; i
 ;QÆM; K†i ç T ç) +O M[M?•M- i`QM; KB M; T?€i` i? M?•K M?Q H" /½ i?9X
 G•K G¢+ +?"K`½B iÈB ; -M- ? B ç'K ç²M; i?ÌB tB i +?†i- i v T?ªB H¶ ç2M T?€T i„+
 ?Ä - F?¬M; ;B M #®M ? +?Q + Q T?€T i„+ ?°B iK- +?m~M #` T?€i` K°i FQ+? i`Q

G¶ ç2M T?€Ti„+ imv +QÌM; ç¢B- M?QM; +? M;Ui`QM; +ªM? ;BÈB- +?diQÆM; ç
i?B M- +| i? ç®B pÈB aÆ o` h?–M L?` i`¼M; i?B M i¢Q i?`M? # Q M?B m mv ?B T
M°B i•K F?–M; +?„+– #ÎB p”v- ?„M H¢B p”M /KM; #®M K–M +?Q + Q T?€Ti„+ F?€+
" # # - M KiY FB çSM; H M- ? B i v €M H’v ç–m M[M?•M- ç½ #„i ç–m i`MM; FQ+
@ L: PXX
>„M T?€i` K°i iB M; ` M `d i?“i /”B- Î# M i`QM; iBM? /`+? T?mMi`”Q- ?„M ?QÎM
+ QX J” HU+ T?ÁM; M;Ui?•Mi? +kM; Îi?ÌB F?“+ M”v ?¢ tm®M; çB Ki?`T M?’iX
G•K G¢+ K¢M? K) ?B Mi?•M- ? B ç’K pmM; H M- *?B M h?B M [mv ip”M +?mv M-
""M?5 ""M?5
.M M KiY FB H” aÆ o` h?–M L?` i`¼M; i?B M + Q i?O- M?QM; Îi`QÈ+ K„i HQ¢B
çB ? ii?ªv ç T?ÁM;- ? B [mv M M”v M†M; M Q M? iÈB ?”m i•K +O M KiY FB - ç
KB M; HÈMi?–M ?mv iX
S>-*5
L KiY FB i`U+ iB T#` ç€M? # v- M?QM; + Q i?O pšM H” + Q i?O- ?„M Î;B[F?–M
+kM; F?–M; [m v ç–m H¢B K” K°i M;|Mi v #„M ?QÈM; G•K G¢+– K°i ç¢Q ?„+ [m M;
>„+ s” ?QÈM; p G•K G¢+ /[iÈMi€TiÈBX
E?–M; ;B Mi?m’M /B5
h?•M ?bM? +O G•K G¢+ +?ÈT ç°M;- b m K°i F?“+ tm’i ?B M ç½ çB iÈB b m HQM;
FQ+?5
""M?5 ""M?5 ""M?5
L KiY FB HB MiK+i`9M; [mv M- K€m iQÆB i`QM; KB M; +m²M; T?mM- h?’i h?ªB
ç2K M[M?•M tBM? ç T FB i`U+ iB Ti`”M ;B iX >„M T?šM M° ç M Q Q F m iQ- i
imv M Îi?ÌB çB K ?„M bmv v m M?’i Q M? i`9M;- +€B K°i ?ÆB M”v ç9M; H” F?–M; -
?„M +,M #ªM T?€i ç°M; F?–M; /”v M’B T?ªM FQ+? ?[m ?B mX
L?QM; i?•Mi? +O aÆ o` h?–Mi?–M H” +QÌM; ?Q”M? #U+ M”Q- imv G•K G¢+ HB
+?d H” ç€M? +?Q ?„M M–M ` K€m F?–M; M;Èi- H¢B F?–M; +| +€+? M”Q i¢Q i?`M?
J” ?„M +kM; +ªK SM; çQÈ+ im pB +O G•K G¢+– #’i [m€ H” >Q h?–Mi Ki`¼M; i?B
i?QÌM; ?„M K°i M;|Mi v +kM; +| i? `M +? i5 L?QM; +?d +| K°i ?ÆB F?–M; +| +€+?
`ä`”M; +?d +| i? #` ç®B T?QÆM; ç M†M; ç€M?- ç +?Q ?„M ?Q”MiQ”M T?šM M°5
h?–M ;BÈB- K°i +€B +ªM? ;BÈB M?Ä F?€+ #B i ç½ H” i`ÌB +MM; ç’i- +?Q /M G•K C
i?B M- ?„M #` ç®B T?QÆM; ç M†M; ç€M? +kM; H” p–+MM; M?K+ M?½- ?m®M; +?
*?d +–M i`b ?Q½M [m K°i ?ÆB- ?„M M?’i ç`M? b) H”K b m HQM; iB m iY FB +? i
""M?5 ""M?5 ""M?5 ""M?5 ""M?5
G•K G¢+ ` [mv M M?Q KQ - +–M; FQ+? F?–M; M;Èi F?–M; /Si- i?Ov +?mM; €T +?
T?QÆM; F?–M; +€+? M”Q i`b ?Q½M çQÈ+ K°i ?ÆB- +?d +| i? ç2Ki?–M HU+ /MM;
H” aÆ o` h?–M L?` i`¼M; i?B Mi?b M?Q i? M”Q- pšM H” b) pšM H¢+5
@ hB m iY- M;QÆB +| i? FB Mi`b ç M H9+ M”Q5
L KiY FB i`QM; M°B i•K #¢Q `®M;- ?„M +kM; F?–M; iBM K°i;B ?Ä >Q h?–Mi K
KU+ €T +? KbM?- T?ªB #B i ç° K¢M? v m +O +–M; FQ+? M?Q G•K G¢+ ç½ pQÈi t
#bM? i?QÌM;- imv mv HU+ HÈM- M?QM; T?K iªB ç®B pÈB G•K G¢+ F?ŠM; ç`M? +k
FB Mi`b # Q H•m\

RyN3X *?QÆM; R Ry3, h" T a€i aÆ o` h?—MX UkV

>„M #` G•K G¢+ i" T FQ+? - /QÈB K°i FQ+? #` i?K i`¼M; i?QÆM; - H" K °i ?ÆB i?O
?Q½M- M?QM; M|B iÈB HBM? HU+ i?•K ?"m- >Q h?—M i K i`¼M; i?B M H¢B ?€ +|
i?B M bQ b€M?\

L K iY FB iBM iQÎM; p[M; +?„+ KbM? +| i? +QÌB ç M +m®B +MM;5

L?QM; ?„M T?ªB i?`i p¼M; `²B5

G¶ ç2M T?€T i„+ +O G•K G¢+ imv i`QÈ+ K„i +?d p M p M +| mv M,M; +O >Q h?—M
+?d +—M +?Q ?„M ç—v çO i?ÌB ;B M i?¬M T? HU+ HQÊM; - mv HU+ H¢B +| i? p¬ ?
+?mM; +?d +| i? T?ÁM; M;U K" F?¬M; +€+? M"Q +¬M; FQ+? - H" +?Q H¶ ç2M +Æ ?

*?d +| HU+ HQÊM; +¬M; FQ+? i?Q€M; +€B pQÊi [m H¶ ç2M +| i? i?¬M T? - H¶ ç2
p"v i?b i?m°+ p +¬M; T?€T M; ?`+? i?B M +¬M; ç€M? +¬M; K¢M?5

"^M; F?¬M; - ?€ +| i? +MM; h?—M oQÆM; F?B m +?B M\

>Q h?—M L?` i`¼M; i?B M5 >Q h?—M i K i`¼M; i?B M5 aÆ o` h?—M5

lv HU+ +O H¶ ç2M ç M; F?¬M; M;WM; i,M; H M- K" i`€B H¢B +kM; ç½ i¢Q i?"M? T
/M b Q ?„M KÈB H" >Q h?—M i K i`¼M; i?B M- Km®M /mv i`b- /šM ç¢Q H¶ ç2M +`T
M|B +kM; H" FB K k HQÐB5

" M i` M i?—M i? +O G•K G¢+ +kM; tm'i ?B M iWM; ç¢Q `¢M M Si- +?Q /M +?d H" H
K" M K iY FB i?W M?"M i®B ç +?d RW- M?QM; aÆ o` h?—M +MM; >Q h?—M +? M

GU+ HQÊM; M"v ç M iW #ªM i?•M G•K G¢+ - H" hY ædM? +kM; F?¬M; +€+? M"Q i`B
i? K" i?W M?"M5

aQM; T?QÆM; ç•v H" ç M; bQ ç'm bS+ +?`m çUM; - B F?¬M; +?`m M´B i`QÈ+ - M?C
@ ?

L K iY FB [m€i +?|B i B HB M iK+ - ?„M H" aÆ o` h?—M- M„K ;B[T?€T i„+ +?B HU
M?QM; #ÎB pb #` i?QÆM; i`QÈ+ - K°i ?ÆB i`b ?Q½M F?¬M; ç M- F?B M +?Q M; "M p
` - +?d +| i? #` ç°M; #` ç€M? - +ªK ;B€+ M?Q p"v ç +?Q ?„M T?šM M° ç M Km®M ç

L?QM; ibM? i? #`i´M- Î /QÈB G•K G¢+ Q M? FQ+? - ?„M /mv M?`i +?Ì çÈB H" iB m
M´B /šM ç—m çbM? +?d +¬M; FQ+? - M?Q p"v- +?QM? H" i?ÌB çB K ?„M T?€i mv `²B

" 5 " 5

GB M iB T? B [mv M- K°i +€M? i v i`€B +O M K iY FB #` ç€M? # v iQ" M #° - H¶ ç2
+ª K°i ;B¼i i?—M ?mv i +kM; F?¬M; +| i`"M ` 5 J" G•K G¢+ ç²M; /¢M; ,M p"Q HU+
tm'i ?B M ? B M Si` +U ç¢B- i?—M ?mv i +m²M; T?mMX

æª i?QÆM; ç`+? i?O K°i M; "M- iU i´M 3yy ?5

h`QM; M°B i•K G•K G¢+ B i?€M- M?QM; w +?Q +?B M ç'm H¢B +¬M; i? K /•M; i`"Q-
+¬M; M? M? ?ÆM- €+ ?ÆM5

lv HU+ +O G¶ ç2M- ç½ +QÌM; ç¢B ç M çO ç i¢Q i?"M? mv ?B T i`Q K¢M; ç®B pÈ
+kM; Î p"Q #B M ;BÈB HmM; H v Km®M `ÆB- K¶B K°i [mv M Q M? ` ç m ç °i F?®
i`|+ ` - ;B®M; M?Q ?mv i M?•M5

@ h F?¬M; + K HÁM;

L K iY FB T?€i` iB M; ?¬ imv i p¼M; - çQÌM; çQÌM; aÆ o` h?—M L?` i`¼M; i?B M
>Q h?—M i K i`¼M; i?B M ç€M? HûM +?Q iY- M; v +ª K°i H—M T?ªM FQ+? ?[m ?B m
bU H" #` +? i [m€ Q M m´M; `²B5

@ L;QÆB ç M i°i +MM; H" B5

>„M T?€i` i? M? •K +m®B +MM;X

@ L;QÌB ;B i M;QÆB5

L„K i v T?ªB +O G•K G¢+ Q M? ` - ¢•v H¨ K°i FQ+? K¢M? M?'i- +kM; H¨ +m®B +M
+O ?„M +kM; F?¬M; +€+? M¨Q T?K iªB HU+ T?ªM +?'M F?OM; #® M?Q i? - H¢B C
+?d +| H¨T iS+ i`®M p¨Q # M i`QM; .QÐM; h•K ?kX

P M?5

GU+ HQÊM; F?OM; #® +m®M [m - M K iY FB H¨T iS+ #B M K'i- Î /QÈB H¶ ¢2M T?
?„M +kM; #` i?¬M T? - +?d ¢BM? i?Q€M; K°i T?€i- `Èi tm®M; K°i F?®B h?¬M ?¢+
iBM?X

G•K G¢+ i?Á i v K°i +m®M- ¢2K h?¬M iBM? i?m p¨Q ¢ M ¢B M F?¬M; ;B M- b m ¢|
h•K ?k- FB M i?¬M F?Q M¨v ¢½ bÊK i?m M?Ä H¢B M?Q ?¢i #KB- +,M #ªM F?¬M; +-
"

„M?- +Y T?ÁM; ¢~v ` - a¨B sQÆM; æ¢i +?¢v iB M ¢ M- ?„M M?bM t2K #®M T?Q
?mv i- +ÁM +| i?B i? ?mv i M?K+ KÆ ?² +O M[M?•M tBM? ¢ T i` M K†i ¢'i- H¨T i
?² ¢² F?¬M; #B i ¢ M i°i +MM; T?€i bBM? +€B ;bX

>„M +ªK i?'v ¢°M; ioM? F`+? +?B M- M?QM; M; v iW ¢¬m +ÁM iQÎM; `^M; M K iY F
M?QM; `i M? M? HB M T?€i ?B M F?¬M; ¢9M;- p°B p¨M; +?¢v ¢ M- M?QM; +?d H
¢'m +kM; ¢½ tQM;5

L K iY FB i?„M; b Q\ L m M?Q i?„M; M;QÌB Î +?¶ M¨Q\ J¨ M m #` i?m K¨ M|B- F
i? t| ¢B aÆ o` h?¬M- +?„+ ?ŠM +kM; +| i? ¢ÆM ;BªM iB m /B i i'i +ª K¼B M;QÌB

a¨B sQÆM; æ¢i F?¬M; F?ÄB H•K p¨Q +ªM? iB M i?®B HQÐM; M M- /Q /U +| M M H
? v F?¬M;X

L m M?Q M K iY FB i?„M;- ?B M i¢B +?d H¨ M9T Î +?¶ M¨Q /QÐM; i?QÆM;- M?Q
M;?B M;Ì H¨ T?ªM #°B +U+ HÊM- M;?o ¢ M i?O ¢Q¢M •K ¢°+ +O M K iY FB - ?„M
M m M K iY FB i?m - K¨ M;QÌB +¬M; FQ+? +kM; ¢²M; /¢M; #` i`¼M; i?QÆM;- ¢ÊB
¢¬m i`Î H¢B- M?Q p¨v ?„M HQm Î MÆB ¢•v i'i M?B M H¨ F?| i?Q€i F?ÄB +€B +? i5

G•K G¢+ iB M p¨Q .QÐM; h•K ?k- H¨T iS+ i?•M i? K K M?kM- i`U+ iB T M^K i` M
M?Q+? F?¬M; ¢QÊ+ K°i M;|M i v5

aÆ o` h?¬M [mª M?B M F?| ;B i5

*?Q /M ?„M H¨ i?W /`T K°i F?„+ ¢®B T?QÆM; bmv v m M?'i F?ÎB tQÈM; +-M; FQ
/B M ?| ¢ M +U+ ?¢M- M?QM; v M;mv M i?B m +?9i M[¢Q ?„M +kM; ¢€T ¢B p¨QX
Q i H¨K- i?"i bU H¨ [m€ M;mv ?B K5

G9+ M¨v iQ¨M i?•M G•K G¢+ K¶B K°i +•v tQÆM; ¢ m tm'i ?B M p i`€+? iU M?Q K¢
M?"M K°i +?9i HU+ HQÊM; b) ?Q¨M iQ¨M bKT ¢´5

@ G•K G¢+

h?¢+? L;mv i L? +?¢v iÈB- +?SM; FB M #° /¢M; +O G•K G¢+- H¨T iS+ #´ M?¨Q p¨C
K„i`ÆB M?Q KQ X

æ m M?S+5

G•K G¢+ p®M H¨ i?¬M i? iB T +\"M bKT ¢´- #` M¨M; #´ M?¨Q M?Q p¨v i?B m +?9i M
F?¬M; F?ÄB HB M iK+ +„M `„M;- ¢WM; F?¬M; +? i Î i`QM; i v ¢`+? M?•M- M;QÊ+ H
;B i +? i5

@ æWM;- ¢WM; M^K H M i` M M;QÌB +O i 5

G•K G¢+ M?2 ` ,M; M|B- imv M?m ?QÆM; i`QM; M;U+ ``i i?QªB K€B- M?QM; K` T?ª
+?Q h?¢+? L;mv i L? +?Q ¸O i` ,K +•M- +?Q G•K G¢+ +ªK ;B€+ +kM; H` bQ pÊB K
F?OM; #®X

G9+ M`v h?¢+? L;mv i L? KÊB [m€ M;²B tm®M; - K°i #° T?¢K p`Q +?mv M b B- K°
+?ÆB H'v- K°i # M /MM; €M? K„i i°B M;?B T M?bM t2K G•K G¢+X

@ æQÊ+ `²B ¸QÊ+ `²B- i F?¬M; +| i`€+? M;QÆB- M;QÆB ¸B [m K°i # M ¸ÊB i`QÊ

G•K G¢+ MûK` hY ædM?- M?QM; H¢B M`v h?¢+? L;mv i L? bQ b€M? +| HQÆM; i•
+| ¸B t2K hY ædM?- K` H` v M;mv M ¸2K €M? K„i ¸ti î i` M M;QÌB G•K G¢+X

@ æ m M?S+ æ m M?S+

L`M; M? p¶ p i?•M i? +O G•K G¢+ - i?QÆM; iB + +?B b„ + /"i pm M;¬M #B m U
M|BVX

RyNNX *?QÆM; RRYN, Zm v G¢B L;mv i Zm M; h?`M?X URV

G9+ M`v ¸•v- G•K G¢+ i`¼M p M /QÐM; i?QÆM; ? B i?€M; - M?QM; i`"M €+ +?B M
h?´ HQÐM; ? T?€T i„+ H¢B +| Hw ;BªB +`M; iB M K°i #QÊ+ - iBM iQÎM; F?¬M; H•m
T?€T i„+ HoM? M;° M`v i,M; H M iÊB i`bM? ¸° >Q h?¬M L?` i`¼M; i?B MX

J` ¸ +?Q ?„M + Q ?SM; +?QM? H`- a`B sQÆM; æ¢i +kM; F?¬M; +| Hv F? B5

o` a`B H½Q ?mvM? M`v pšM H` HU +?¼M iBM iQÎM; M K M?•M FB +| i? i?„M; ¸
+m° + K°i H-M- +?„+ ?ŠM +| i? ¸"T K½ i?Q i•M; #®+ ¸®B T?QÆM; `i HÈM5 æ€M;
¸"T M`v +kM; +?d +| i? ¸"T ¸ M ¸` T?OX

a m F?B G•K G¢+ iW i`QM; .QÐM; h•K ?ktm'i ?B M- H"TiS+ ¸¢B F? B b€i ;BÈB- M
#û +kM; +| i? ?¢ i?O ¸QÊ+ - ¸½ ?Q`M iQ`M F?¬M; +| M?•M iQM? ¸€M; M|B- ;B i
F?¬M; +| +?9i F?¬M; ¸`M? HÀM; M`Q5

:B®M; M?Q a€i h?¬M ?| i?•M- G•K G¢+ K°i ¸QÌM; ;B i +?| + - +QÌM; ¸¢Q î ¸•v M;Q
i?U+ HU+ i®B ¸ +?d H` >Q h?¬M L?` i`¼M; i?B M- +`M; M?B m M[+?d H` +'T #"
+| i? +?®M; H¢B G•K G¢+X

L?[M; MÆB ?„M ¸B [m +?| ;" F?¬M; i? - [m M? M;QÌB i¢Q i?`M? K°i ¸¢Q ?mv i b€
bÊX

@ L;QÆB- M;QÆB ¸ M i°i +MM; H` B\

E?B G•K G¢+ ;B i ¸ M i`QÊ+ Kti a`B sQÆM; æ¢i- ?„M ¸ M; ¬K K°i K„ M[pW KÊB -
iUm +?mv M i®i- [m-M €Q +kM; i?Q€i ¸ M K°i MY - M?QM; H¢B #¶M; M?B M i?'v ¸

h` M ¸QÌM; ¸B G•K G¢+ ¸ m H` K°i +?B m ;B i ¸`+? - imv ;B i +?| + p¬ b® H¢B `ä ` `
¸°M; ioM?- ¸ +?Q a`B sQÆM; æ¢i ?Q`M iQ`M F?¬M; #B iT?€i bBM? ` +?mv M; b

>„M b[M; bÌ M?Q p"v- K„ M[/QÈB i?•M F?¬M; M;WM; i`®M iÊB G•K G¢+ - i?•M i?
J„ L?•M L;Q- ¸¢B #¢+? i?Ä i` M i?•M ? ,M; ?€B M?9+ M?Q+? - /QÈB ¸€v H` K°i KªM

G•K G¢+ ?Q`M iQ`M F?¬M; +| w iS +MM; M;QÌB M`v M|B M?ªK- K°i [mv M Q M? `
T?QÆM;X

E?¬M; ;B M T?€T i„+ - i"Ti`mM;5

a„ + Kti +O a`B sQÆM; æ¢i #¶M; M?B M i`î M M p¬ +MM; F?| +QB- M?Q i? M`Q
M;QÌB i` im´B M?Q p"v- +ªM? ;BÈB iQÆM; iU M?Q ?„M `ä ``M; +| ¸QÊ+ +?B M HU-
K„i M?bM K°i [mv M M`v Q M? ¸ M- M?QM; H¢B F?¬M; +| M,M; HU+ +?®M; ¸Ð Hm

"M?5

Zmv MFbM?im¬M[m-i?•Mi?+O?„MH”TiS+?B M`i`,KM;”Mp i`€+?-bmç
M;?B M M€i-?| i?”M? p¬b®i”MT?B MX ” i?Q€M;K°iT?€i-ç M çB M F?¬M;;B
HQçMi?’i#€ii Q p½B ç-v K†i ç’iX

@æ ç iç•M+Sm KçM;+O æçB M?•M5

L[M?•M FB ?QÈM;G•K Gç+[m€;®B-/QÈB FBM??diU ?²[m M KbM?+ÁM F?¬M
T?QM;i`2Q HOM;HŠM;#ÎB pb ç°M;i€+[m€tm®M;+O M”M;K”i”M`b|M;b[?

@æSM;H M çB5

G•K Gç+i?m”M KB M;M|B`-b€iF?Q #ÎB pb a”B sQÆM;æçi ç½+? i K”/-M/-M
T?K+ #bm?ioM?X

@æçB M?•M-iB m m[iY F?¬M;+|;bç€M;;B€-M?ìççB M?•M+Sm;B9T-tBM M;m

L[M?•M FB ~M w çQ ibM?K”M?bM G•K Gç+-iU ?²imv i F?¬M;+?9 w Î MÆB M
+QìM;#çQ K’i i?•M i`QM;i`„M;X

G•K Gç+F?¬M;F?ÄB H°`K°i/€M;iQÆB+QìB ?B m`ä-im pB M[M?•M M”v #’i[r
+|i? ç€T K°ih?¬M HBM?-+?ŠM;F?€+;bH”i?,M;+?S+`’i M? M?`²B5

hmv h?¬M;BÈB/MM;i?¬M K M?/M?-M?QM;pšM H”/MM;T?”K M?•M+?B K ç b
T?ªM;T?’i M?Q hB M h?B M +ªM?ÎL;•ML;mv i iBM?L K *?•mX *?Q /M H”L;Kv h
mv T?QM;M?Q M?Ä5

L[M?•M M”v H”H¼i p”Q´+QìM;ççQ-F i +K+ F?¬M;M;Q”B H”#`+?ÆB i?ªK ç M
sQÆM;æçi M;mv M w i?m M”M;H”K i?`i?B T K”M|B-çQ€M+?WM;M”M;+kM;F?
#çQ HU+-ç½bÈK+ÎB bç+?+?O ç°M;çB ?’T /šM`²B5

h?”i;B®M;M?Q i?ìB çB K Î”ç+?.QÆM;i`’M-M m M?Q ç M K°ihB M h?B M +ªM?
M?Q ?2Q-M?QM;+€+ççB iB m i?Q+O G•K-h?~K-Gw h K;B F?ŠM;ç`M?+kM;
i?¬M;ç²M;5

L”M;?B M i?•M+?Q G•K Gç+-i?Qç i M?bM +|?çB+?`m i?B i-M?QM;i`M i?U+ i
HBM?-?ÆM M[M?bM+ÁM H”h?¬M HBM?`’i+QìM;ççB-i`QM;ç-m F?¬M;#B i p

æQÆM;M?B M-+kM;F?¬M;T?ªB i’i+ªM[M?•M ç m bU i?”i M?Q i? X L?QM;F?-
M;QìB M”v+ÁM H”+?B K b®HQÈM;iQÆM;ç®B HÈM-ibM?M;mv M H”K iB m i?B
pÊF v m5

G•K Gç+ç®B pÈB M”M;H”F?¬M;i? K M?bM-HQçB K„M[iQ b„+M”v ?„M i?”i ç9M
;Bìç®B T?QÆM;H”F?¬M;KªM? pªB+?2 i?•M+K M;F?¬M;i? ç +?Q iBK+O ?„M
i v ç2K i`M h?¬M iBM?+MM;h?¬M ?ç+?+O a”B sQÆM;æçi i`M K†i ç’i i?m ?²B
i`Î p #€Q+€Q F i [mª+¬M;i€+ç’vX

h?•M ?bM? ?„M M?ªv H M-ç½+?mB p”Q ;B[F?¬M;i`mM;X

*QìM;T?d ç½#`/B i iQ”M #°-i`QM;bÆM i`çB M?[M;T?K M[ p”i`2K #`#„i iÈB
h?B M +ªM?i`Î H M-+,M #ªM F?¬M;+¬M T?ªB HQ H„M;b)+? i ç|B-?Q”M iQ”M+|

E iB T-?„M M M çB ibK [m [m€M+O h?ç+?L;mv i L?`²BX

.MM;G•K Gç+bm v çQ€M-h?ç+?L;mv i L? i’i M?B M+MM;+?•M pç+i?S M,K-+
i?’? *’K iU+|[m M ?-KÈB+|i?+|F?Q iS+óhY ædM?ôK½M?HB i M?Q i? -+kM
?’T /šM-M;QìB i`QM;i?B M ?ç ç m t’m-G•K Gç+K°i+€B H”M;QìB i®iX

L?QM;Km®M+?Q M? ç-m M;®+M”v M|B`#ªM i?•M H”iW ç•m ç M-+€B+•m i?-
`²BX

@L?”

h?¢+? L;mv i L? M;Æ M;€+ M?bM G•K G¢+- ?² ¢² F?¬M; `ä +€B +?[M¨v ¢ M i°i +M
@ G¨ ¢` T?QÆM; M;QÆB ¢ M5
G•K G¢+ ?Q +?•M K9 i v p m B bQÈM;- F?¬M; M;WM; F?Q i v K9 +?•M H'v ¢°M;
i? /šM /„i HBM? i`Q +O ¢®B T?QÆM;X
@ h?“i L;®+
h?¢+? L;mv i L? M?bM t2K #° /€M; +O G•K G¢+- ¢°i M?B M MÎ MK +QÌB- iB M; +
G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB i?Î /¨B- `ä `¨M; #` K°i M? ¢-m M;®+ +?d p¨Q +€B KkB M¡B
+kM; [m€ i?`i #¢B `²BX
hmv ?„M +U+ HU+ +MM; h?¢+? L;mv i L? +•m i?¬M;- M?QM; ¢®B T?QÆM; M;Q¢B
bÆM +®+ bBM? ` - M?[M; i?S F?€+ H¨ ?ÄB ;b +kM; F?¬M; #B i- ¢ +?Q G•K G¢+ +?
/¨BX
J¨ h?¬M ;BÈB +kM; [m€ HÈM- /M +?Q h?¢+? L;mv i L? ¢ H° ` K°i iQ KB m iª p
Km®M +,M +S +€B M¨v i bK ¢QÊ+ ¢` T?QÆM; K¨ M¡B- ¢° F?¡ +kM; [m€ + Q ¢B- G
bÆM +®+ M¨v H¨ i`QM; +ªM? M°B Î æ¢B G h?¬M Zm®+- M?QM; +K i? Î ¢•m- +¡ i?
h?“M? [mªM ?¢i- +kM; +¡ F?ª M,M; Î MÆB h¨mM; L;mv M h?¬M F?€+ i` ?¢- i?“K +
h?B M i?¬M F?€+X
h?“i bU M;?o F?¬M; ` #B M T?€T- G•K G¢+ ¢¨M? T?ªB p L;mv i Zm M; h?“M? i`Q
/QÊ+ i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M¨v H'v iÈB ;B Q +?Q +€+ M¨M; h- J¨- +kM; +?mv
i?•M- ;B ;B p¨Q .QÐM; h•K ?k- ¢² ¢¢+ i®i M?Q p¨v iU M?B M T?ªB ¼B M;QÌB +MM

RRyyX *?QÆM; RRRy, Zm v G¢B L;mv i Zm M; h?“M?X UkV

>ÆM M[æQÌM; æB K M¡B F?¬M; +?WM; +¡ i? +MM; h?¢+? L;mv i L? +•m i?¬M;
K„i G•K G¢+- iB m K M[+kM; H¨ i?m°+ p +`T #¨+ ó?“B M?Bô ¢'vX
h'i +ª i?“M? i?` +?d +¡ h?QÊM; L;mv M h?“M? H¨ +¡ h¨mv M h®M; h¨M ¢B F?“T +
Km®M ¢B L;mv i Zm M; h?“M? #B M T?€T M? M? M?“i H¨ /MM; h¨mv M h®M; h¨M
h?QÊM; L;mv M h?“M?X G¢B iW h?QÊM; L;mv M h?“M? M;²B h¨mv M h®M; h¨M ¢
L?QM; #ÎB p b L;k M .`+? [m M ? - G•K G¢+ i?“i p' i pª ¢ t m®M; bU ?B M ?[m +O
?€ +¡ i? ¢ÆM; BªM K¢Q ?B K- HB M F?¬M; M;¢B +U+ F?' iW " s¨ i?“M? # v p T?
K¨ i?ÌB ;B M M¨v Qi M?'i T?ªB # i?€M;5
*kM; K v M ok *?•M F?¬M; +¡ [mv ¢¨M? i?ÌB ;B M ?„M i`Î p - Î h?¬M ;BÈB K¼B M
+?QM? H¨ i?ÌB ;B M- i`,K M,K i€K KQÆB M,K +€B FB H¨ bU i bM? i`QM; M?€v K„iX
:-M #®M i?€M; F?¬M; M;WM; T?B ?¨M?- G•K G¢+ `®i +K+ p iÈB L;mv i Zm M; h?
i?` i?S M?'i b m F?B ¢B p¨Q h?¬M;BÈB +?SM; FB M FB - i mv +k M€i +`tQ - H¢B +
'K €T- #ÎB p b MÆB M¨v +¡ M;QÌB ?„M [m M i•KX
G†M; v M i`Î H¢B +?¶ Î- F?B i?•M ?bM? +O ?„M `ÆB t m®M;- h`B m L;¼+ S?B pW
¢2K ¢®B T?QÆM; /¼ ?QªM; bÊ K°i i¨M- b m ¢¡ p¬ +MM; FBM? ?d K¨ +?KT K°i +€
?„M- T?¡M; t m'i` M?B i i bM? M?Q HY X
@ L;QÌB t'm5
h?¢+? L;mv i L? ¢°i M?B M iW i`QM; .QÐM; h•K ?k t m'i ?B M- ? i bS+ iS+ ;B¨M K
L;¼+ S?BX
@ ±- H¢B #` M;QÆB HW ;¢i ¢ M K°i T?B iY KÈB\

h`B m L;¼+ S?B i`„M; K„i HB + M?bM G•K G¢+- ç®B pÈB ?„M çB ç M +?¶ M`Q HB
H†M;X

@ æWM; ?B m H-K- ibM? ?m®M; +O M`M; bQ b€M? T?S+ i¢T- p b m H¢B iW iW M
G•K G¢+ i?m”M KB M; M‡B ` X

> B i v M„K #„i +†T K¬M; ç-v ç†M `„M +?„+ +O h`B m L;¼+ S?B- Î b•m i`QM; M°B
ç®iX hmv ç½ im i?`M? i?-M i? - M?QM; ?„M i?Ov +?mM; bM? H`T?“K M?•M +‡ çQ
ç€K i? iY H•m M?Q p”v- ?„M M?È ç M HÊB ?¢BX

J°i +•v +¬M b„i i?ŠM; i„T K` çdM? Î i` M #KM; h`B m L;¼+ S?B- ç +?Q M`M; +kM;
M`v H` M? /kM; M?Q i? M`Q- ?ÆM M[+kM; t€+ i?U+ i?“i H•m F?¬M; +‡ +MM; C
F?¬M; F?ÄB ç°M; ibM?- ? B +?•M F?¬M; M T?“M K`K b€i H’v i?B i i?QÆM; +O C
L;mv i L? M; v i¢B # M +¢M? +?9i M`QX

Í i`QM; K„i M`M;- M[M?•M M`v +?Q /M #•v ;BÌ F?¬M; T?ªBX o b m +kM; M?’i ç`M
+O G•K G¢+X

@ J` M?B- +€+ M`M; EBM? >²M; ç•m\

G•K G¢+ +kM; F?¬M; /€K H¢B i` m çM - €M? K„i +O h`B m L;¼+ S?B ç½ iU M?Q
/QÈB F?ŠM; ç`M? b) ;†T +?mv M F?¬M; K vX

h`B m L;¼+ S?B iS+ ;B”M ç M ?mM; ?,M; +„M H M +´ ?„M- M K M?•M M`v ç2K KbM
M‡B /WM; H` /WM;- +€B M`v iQM? iQ€M +?mv M ;b ç•v\ L`M; iS+ ;B”M M‡B,

@ æ m ç M; HQ H„M; +?Q M; QÆB5 L; QÆB M; QÊ+ H¢B i®i- # M M; QÌB i?“i ç9M; H
Kšm T?ªB +?,M; M M çB ibK K’v i`€M; M K ç M ;BªB #m²M ? v F?¬M;5

G•K G¢+ #B i`ä M`M; +?d H` M‡B M?ªK- p°B p`M; ¬M M?m M OB- H¬B FûQ M`M; ç

h?¢+? L;mv i L? +kM; i?2Q b€i- ? B i v +¬K H’v ;‡+ €Q +O G•K G¢+- i?ÌB çB K ç®
M`M; iUm M?Q H` i?Ä +QM +?’M FBM? [m€ ç°X

h`B m L;¼+ S?B F?¬M; F?ÄB MÎ MK +QÌB M‡B,

@ L; QÆB çB ç•m ibK ç M iB m +¬ MQÆM; bÊ M; QÌB H¢ M?Q p”v- i +kM; ?Q`B M;?

G•K G¢+ MÎ MK +QÌB- M m h`B m L;¼+ S?B #B i`ä h?¢+? L;mv i L? H`T?€Ti„+ +
b) pmM; / Q K´ H M H`K i?“i óhB m +¬ MQÆM; ô M`v- HQm +?Q +QM i` B #ªQ #®B

hmv i?2Q G•K G¢+- M?QM; h`B m L;¼+ S?B i•K M; Q M i?O H¢i H¢B F?¬M; +‡ +?9
çB K ç®B K†i G•K hB m .QÆM; KÈB b) H°` K°i K†i ¬M M?m- p T?¬M G•K G¢+- i`
K`+? /MM; ç #´ F?mv i ?Q F?¬M;- Qi M?’i M`M; H` M‡B M?Q p”v pÈB G•K G¢+X

@ ?- ç9M; `²B- +‡ K°i M; QÌB iU tQM; H` #^M; ?[m +O M; QÆB ç M p`B M;`v `²B5

h`B m L;¼+ S?B ç°i M?B M /WM; H¢B M‡B ` X

@ •M\

G•K G¢+ M?QÈM; K`vX

@ B\

@ >„M M‡B ?¼ æ¶5

h`B m L;¼+ S?B M;?o M;?o- +?SM; FB M #B m H° +O G•K G¢+ +‡ +?9i •K i`-K- H

@ æ`+? M?•M\

@ E?‡ K` M‡B5

G•K G¢+ i`-K M;•K M|B- ?¼ æ¶ M`v +| H) +?d +| æ¶ o¬ " M? çB ¨ M? - #'i [m€ M; iQ`M i?'v F?¬M; `ä- +?d H` KÆ ?² +ªK i?'v +| •K KQm- M; v +ª T?€T i„+ +?B HBM? # M- i` M ç|B M`v i?U+ bU +| M;Q|B ?`Q T?|M; M?Q p"v\

" M;Q|B iÈB ?"m pB M- +€+ M`M; h¬ J` M;?2 ?ÄB K` - +?SM; FB M G•K G¢+ iU M;B M /`B T?•M #B i +kM; ?Á i M ;?2M i} pb ?"m pB M KÈB i? K K°i M;Q|B- ç m H`¬K M? mX

*€+ M`M; F?¬M; ,M ;B'K- M;QÊ+ H¢B H` h?¢+? L;mv i L? `i H` #'i K½M- +¬K K„i ç-v F?¬M; i?•M i?B M K` i`WM; K„i M?bM +?9M; M[- ç2K ;|+ €Q +O G•K G¢+ #„i + @ > ? ? - ç¢B b„+ H M; H` iW ç•m ibK ç M M[M?•M i?Q+? ,M /'K +?m M?Q p"v\

*?9M; M[ç m +Q|B ?ÄB G•K G¢+X

@ hbM? ?m®M; +O M`M; `i ç†+ #B i æQÊ+ `²B- iMv +?Q +€+ M;QÆB M;?o M?Q i

*| M?B m i?S H` ;BªB i?Q+? i? M`Q +kM; p¬ /KM; ç'v- +ÁM F?¬M; #^M; +?Q +€+ M

*?9M; M[ç m H` +Q|B ?b ?b- iU M?B M ç®B pÈB HQ /Q i?Q€B i?€+ +O G•K G¢+ H

@ aî GB M +ÁM ç M; # [m M\

G•K G¢+ [mûi tm®M;- i`QM; +?Q M[ H` S?QM; aî GB M +MM; iB m K M[F?¬M; + F?¬M; T?ªB pÊ+ O ?„M- M?QM; i` M i?U+ i Hm¬M +MM; +?9M; M[H,M H°M +?mM

@ •M- K'v i?€M; i`QÊ+ aî GB M ç½ tm'i ?B M K°i H-M- M`M; ?| ;BªB ",M; aQÆM; ç®B i?m" M HÊB- F?ª M,M; i`QM; pÁM; KQ|B M,K +| i? ç°i T?€ h?¬M *ªM?5

@ hB m K M[+kM; ç M; # [m M- ?bM? M?Q ?mv i K¢+? H¢B Km®M i?S+ idM?5

*€B M`v ?`M? i`bM? im Hmv M +O hB m K M[ i?"i ç9M; H` M? M?äK ?- iMv iB i?Q€M; K°i T?€i +| i? F?¬M; M;WM; i,M; i?U+ HU+ H M- ç +?Q M;Q|B ?•K K° +kM M;Q|B +O KbM?- G•K G¢+ +kM; +?d +| i? v æQ|M; æB K + Q ?SM;X

G•K G¢+ ç2K ? B F?Ä L;mv M h?¬M ç M H'v çB ` M|B,

@ æ•v H` L;mv M h?¬M ç M- +| i? ç +?Q hBM? æ çdM? T?QM; i`U+ iB T M?ªv p` +| ? B F?Ä - +€+ M;QÆB i?QÆM; HQÊM; K°i +?9i- i`QÊ+ +?Q B5

*?9M; M[;B9T M? m M?bM t2K- i?`M? i?¬M- K¶B M;Q|B +€+ M`M; ç m ?B p¼M;- M M?Q p"v- K¼B M;Q|B +kM; +| +ªK ibM? i?•K ?"m- #ÎB p"v Îi`QÊ+ K†i i?B M ç¢B +A M? m M?Q|M; +?QX

@ ošM H` i`QÊ+ +?Q J` M?B +MM; >¢M? M?B - iQ +?'i J` M?B FûK +ÄB M?'i- K` >¢ ` +?QM i?"M? im pB5

LBM? EB m L;mv i /šM ç-m K°i +€B M|B ` X

@ •M- +S M #`B M?Q p"v 5

G,M; EBM? >²M; +kM; ;"i ç-m M|BX

RRyRX *?QÆM; RRRR, *?2 :B'm- S?•M >²M h?95 URV

L?[M; M;Q|B F?€+ +kM; M? Q M? Q ;"i ç-m- +€+ M`M; +kM; #B i /MM; M,M; HU+ ` ? B F?Ä L;mv M h?¬M ç M- M?Q p"v i'i M?B M +| i? H`K` pB M i?S # - pB M i i? i?"M? iUmi?¬M p`5

> B F?Ä L;mv M h?–M ç M i?m°+ bÎ ?[m ç½ +| [mv i ç`M?- M?QM; #ÎB pb ?B M i
L?B +ÁM F?¬M; +| ççi iËB hBM? æ çdM? T?QM;- i?lB ;B M ,M ç M /QÊ+ M`v iU
M?QM; +?d +–M +€+ M`M; iB M p`Q .QĐM; h•K ?k- i®+ ç° im Hmv M iU M?B M b) i
æ çdM? T?QM; +kM; F?¬M; +–M # Q H•mX

G•K Gç+ HçB ç2K M?[M; ç M /QÊ+ +'T iBM? pU+ F?€+ T?•M T?€i tm®M;- HçB çE

@ *?B K +S i?•M i? +O G•K ?mvM?- F ?Q¢+? +O #^aM i¼ Qi M?'i +| i? iB iFB
bU H" i`lB # M F€ M;°5

@ G•K ?mvM? iB M #° i?"i bU H" [m€ M? M?- M?"T h?-M ;BÈB KÈB p" B M,K M?Q p
i K i`¼M; i?B M5

æ¶ o¬ " M? H„+ ç-mX

@ æ®B iQÊM; S?•M >²M i?9 +?B K +S M?'i ç`M? T?<sup>a</sup>B Î /QÈB aÆ o` h?-M- M m F
T?•M ?²M- pb p"v- iB m ?mvM? ç`M? T?^aB M?'M ç m ,M p"Q K°i Qi i?-M ç M- +QÌM
ç M aÆ o` h?-M- M m F?-M; - p¢M M?'i G•K ?mvM? i`QÊ+ iB M p"Q aÆ o` h?-M- b
H"K5

.½ i•K +O ?„M `i HÈM- Km®M +MM; im i€K ? T?€T i„+- M?Q p"v iQM? +^a ? B +€
ç¢Q T?€T i„+- +ÁM +| G•K G¢+ M„K ;B[#®M ç¢Q- i'M; +°M; +| b€m ç¢Q- +ÁM i?B
? B +?OM; T?€T i„+X

Jm®M i`mv +-m ?Q`M K„- M?'i ç`M? T?<sup>a</sup>B Î i`QÊ+ F?B G•K G¢+ iB M p"Q aÆ o` h?-
imv +| i? +?B K +S i?•M i? G•K G¢+- M?QM; F?-M; +€+? M"Q H¢B T?•M ?²M- +?d
?²M- +MM; +U+ ?¢M i€K ç¢Q T?•M ?²M +O S?•M >²M i?9 H" F?€+ `i M?B m5

>ÆM M[- T?•M ?²M +kM; F?-M; +?d +| i? ¶B K°i ç¢Q i?•M i? K°i KbM? im Hmv M
?Q`M iQ`M ç°+ H" T- M?B m K°i ç¢Q T?•M ?²M iQÆM; çQÆM; pÈB M?B m K°i +€B
i€K +€B K¢M; H"K HU +?¼M- F i [m^a FB +ÁM F?-M; çÆM ;B^aM b Q\

G•K G¢+ H¢M? HMM; M?bM ç®B T?QÆM; ,

@ *?Q M M- æ¶ ?mvM? ;'T F?| /^M M' B K" çm' B i?2Q- bÊ i F?-M; M;?o [m i,M; H
M;QÆB +| i? F?| tY `²B5

@ æ9M; p"v- G•K ?mvM? i?"i bU H" F?ûQ ?B m HÁM; M;QìB5

æ¶ o¬ " M? +QìB ? ? X

@ L;QÆB v M i•K - çÊB #^aM i¼ +?B K +S M;QÆB- M;QÆB +? i çB b) +?d H" HBM
b) F?-M; #`^aM? ?QÌM; +?9i M"Q- #^aM i¼ b) i? v M;QÆB +?B m +® M?[M; K„ M?•
*€B i?^M; F?®M M"v5

G•K G¢+ +QìB H¢M? M!B ,

@ æ¶ ?mvM?- Km®M #„i ;B[i¢B ?¢- M;QÆB +?Q ?ŠM +| i? H"K çQÊ+- pŠM H" ;¼

@ G•K ?mvM? F?-M; +-M çB çQìM; pÁM; ?ÄB M;mv M M?•M- #^aM i¬M +O iB m ?mv
L;mv M h?"M? iB K im i?' ? ç¢B ç¢Q- K" Km®M #„i G•K ?mvM? M m M?Q G•K ?n
M;QìB F?-M; çO K" M!B- p"v +°M; i? K M" M; i?b b Q\

æ¶ o¬ " M? pmM; i v T?^aB H M- # M +¢M? ?„M ç½ i? K K°i M;QìB h`-M • æ MX

L?QM; M" M; ?B M M?B M +kM; F?-M; #B i T?€i bBM? ` bU ibM? ;b- i^a ?[m M?bM

@ :B9T i #„i H'v ?„M5

h`€B o¬ " M? M?"M M?¢i M!B ` - +| M;QìB i?S # Î ç•v- ?„M iU M?B M b) F?-M; H¢
h`QM; +†T K„i +O ?„M ?B M H M K°i ç¢Q €M? b€M; •K m- H"TiS+ +| K°i ç¢Q +'K +
#° F?€+? pB M- +QìM; ç° çO ç T?QM; # ? ii?^av i²M i¢B /QÈB h`mM; L;mv M h?-

hW ;Bì F?„+ M"v- G•K G¢+ +?QM? H" F?®M i?9 i`QM; H²M;- ?Q`M iQ`M F?-M; +|
+? M; ,M +€+? ? ii?^av ç°M; ioM?- Î ç•v ?mv M M€Q HQM; i`lB HÐ ç'i +kM; b) F?-M
SM;X

h`-M • æ M p®M H" F?) ;B"i KbM?- M?QM; H"TiS+ H° ` M?2 ` ,M; +QìB b•K H½M?-
M?bM +?^K +?^K p"Q G•K G¢+X

L`M; M;mv M #<sup>a</sup>M F?¬M; i?Q+? G•K G¢+- #` æŋ o¬ " M? #m°+ i`î i?¬M? i?` M[+C
F?¬M; /€K T?^aM F?€M; - M?QM; M°B i•K Q€M ?"M H¢B ç¢i ç M çdM?5 > i H¬M M"
F?¬M; ,M b„+ /K +O M`M; - +`M; i? K €T +? iU €B +O M`M; X

hmv F?¬M; #B i æŋ o¬ " M? pb b Q T?^aB +MM; G•K G¢+ i`î K†i- M?QM; M`M; H¢B
+kM; M;mv M w H`K ç Q T?O iU i v i?€Q ç-m G•K G¢+ tm®M; - ç€M; iB + æŋ o¬ " M
;B[G•K G¢+5

@ G•K ?mvM?- M; Q M M; Q½M i?9+ i?O +?`m i`!B çB- KB M +?Q F?¬M; +¬M; ,M ?
æŋ o¬ " M? K†i KkB i`¬M ç-v KdK +Q!B- iU ?² iQM? i`QÊ+ F„ +`M; X

>„M F?¬M; +! K M; M?B m i?O ?¢- H` pb F?¬M; Km®M ;•v` ç°M; ioM? [m€ HÈM- /
?„M imv i F?¬M; +! i? iB i H°` M; Q`B- HQ¢B #Q K"i M`v HU+ b€i i?QÆM; F?¬M;
+?Q ?„M i`î i?¬M? +€B çQ+? ¼B M; Q!B M?„K5

L?QM; b m F?B +?B K +S G•K G¢+ HB M i`î i?¬M? ó+?QM? KbM?ô- K` h`-M • æ M
+?Q /M ç +?Q M`M; #B i`ä K°i Qi bU ibM? F?¬M; M M #B i- p"v i?b /B i5

G•K G¢+ +Q!B ? ? - ? B ç'K pmM; H M- ?"Q ?MM; KQ!B T?¬M M!B,

@ í# M i`QM; Hw MB K +O i - +?Q iWM; +! bU ibM? F?¬M; +?B M K" ?¬M; 5 æŋ ?
i?•M i? +O i Q- p"v HB M +?Q M; QÆB M?bM t2K +ŋ i?•M i? M`v ç M i°i +MM; +
;b5

>„M #®+ +?€v H M +?B M w ?WM; ?U+- i?"K +?Q +MM; >Ä ? T?€T i„+ H'v çQÊ+
?U+ # M M; Q`B +Æ i? - mv i? p¬ bQM; 5

L?QM; h`-M • æ M H¢B M; ?2 çQÊ+ w ~M i`QM; H!B- M`M; M; ?2 G•K G¢+ F?¬M; M;
M KB M; - +?Q `M; M; Q!B FB H` #B M i?€B Km®M M K M?•M5

RRyjX *?QÆM; RRRj, *m°+ *?B M æQ¢i h?•M h? X URV

E?! i`€+? æŋ o¬ " M? Km®M ç2K KbM? çQ +?Q G•K G¢+- M; v +^a T?€T i„+ +?B H
M;mv M H B H` v m ç`M ¬M; 5 hmv h`-M • æ M H` /U p`Q #€M çSM; i?•M i? H,M H
M?QM; æŋ o¬ " M? ? K K pšM ç +?Q M`M; +^aK M?"M çQÊ+ #m²M M¬M5

æŋ o¬ " M? ?² ç² F?¬M; #B i KbM? î i`QM; K„i h`-M • æ M ç½ i`î i?¬M? M; Q!B +! +
iQM?- ?„M H9+ M`v Km®M +?B K +S i?•M i? +O G•K G¢+- ç¢i çQÊ+ M„K ;B[#®M

@ G•K ?mvM?- M; QÆB T?^aM F?€M; M?'i ç`M? H` T?Q +¬M; ç'v5

æŋ o¬ " M? +'i #QÊ+ ?QÊM; G•K G¢+ çB ç M- KŋB K°i #QÊ+ `ÆB tm®M; - î T?Q b
+°i MQÊ+- i¢Q i?¬M? çO HQ¢B ?bM? i?€B /½ i?9- iWM; +€B ?! i?¬M? i?U+ ?bM?-
`i M? M? i¢Q i?¬M? ç¢B [m•M `K`¢T +?`M; +?`iX

G•K G¢+ ?W M? K°i iB M; - i v i`€B p"m +?mv M K°+ ?Ä FBK F?¬M; ;B M #®M ç¢Q
i?b /B M ?! Hŋ ç2M #Q i?m"i- ?„M F m M?Ä K°i iB M; - +?O ç°M; T?€i F?îB iB M +

@ a€i5

h`-M • æ M +kM; F?B M i`€+? K°i iB M; - ? K K +' [m€B +O æŋ o¬ " M? F?¬M; HB
+kM; F?¬M; iÈB T?B M M`M; çB ?Q`B M; ?B- M`M; /mv M?'i +! i? H`K H` ? i bS+ H
K` M!B- H` T?^aB i?B T?K+ M; `M /†K ç'v5

sPI I15- M`M; T?B i?•M i?Q€i` - i v T?^aB ;BQÆM; H M- i`QM; i v ç½ M?B m ?ÆM
pÈB G•K G¢+ pmM; i`<sup>a</sup>K K` çBX

hmv F?¬M; i? ;B i G•K G¢+- M?QM; æŋ o¬ " M? +kM; F?¬M; M|B F?¬M; i? i`¼M; pÈB G•K G¢+ ¬K ?"M ç½ H•m- H9+ M"v #„i çQÊ+ +Æ ?°B ?€ +| ç¢Q Hw F?¬M; i`9i`
«M;5

hY ædM? ?B M ?B M- HQm +?mv M` M; "M p¢M iY F?Q- ç2K +¬M; FQ+? +O h`-M ç¢Q ;¼i b¢+? +?QM i?"M?- /M h`-M • æ M H" aÆ o` h?-M i?b M?Q i? M"Q- /M b Q i?¬B5

"M? #M? #M?5 æBM? çBM? çBM?5

G•K G¢+ +MM; h`-M • æ M i`B M F? B +"M i?•M p"i H°M- /U p"Q hY ædM? ;BªK # M;U F?¬M; +| ?¢B +?`m i?B i +?9i M"Q- K" Hŋ ç2M #Q i?m"i +kM; ç M; F?¬M; M;W `½B i,M; +QÌM; H'v mv HU+5

h`-M • æ M iB M; `Qi HB M iK+- M" M; M?Q i? M"Q +kM; i?"i F?¬M; M;ì G•K G¢+ ` @ h?-M F?Q iQM? T?ÁM; M;U\

æŋ o¬ " M? Î K°i # M i?'v +~M i?"MX

@ G•K ?mvM?- M"v ç¢B F?€B H" M;QÆB iW # M i`QM; /B T?O H'v çQÊ+ - +€B M"v M?•M FB +?†MM; M; K°i +QÊ+5 "i [m€ F?¬M; +| p'M ç ;b- i`,K i`B m M,K ç m M F?¬M; b Q +ª H¢B ~M M?šM K°i Qi i?ÌB ;B M- Hm¬M Hm¬M +| i?ÌB çB K ç +?Q i'i + J°i M; "v FB ?„M i€K ? T?€Ti„+ ç¢B i?"M?- M?Q p"v i€K ?²M [mv M?'i- /M +?Q F?¬M h?B M i?-M M?QM; +kM; +| i? i`Î i?"M? i²M i¢B ç¢i i`bM? ç° + Q M?'i # M i`QM; ç [mûi M; M; #€i ?Q M;5

*ÁM M m ç¢i iÈB h?QÊM; h?B M i?-M- M?Q p"v i?"K +?Q +| i? M„K ;B[Hŋ ç2M # M;¢Q i? +| i? +?®M; H¢B h?-M oQÆM;5

æŋ o¬ " M? +?d +QB hY ædM? H" ç M iW /B T?O- ?ÆM M[iW ;|+ ç° T?ÁM; M;U K h?-M E?Q- +| +?9i T?B M T?S+- M?QM; K" ;¬M F +?d H" +| +?9i T?B M iQ€B K" i aÆ o` h?-M- i` M M;QÌB ç²M; /¢M; +| K°i FB M aÆ h?-M E?Q- ´M ,M G•K G¢+5

@ æB5

æ K /`B H„K K°M; - K" æŋ o¬ " M? +M; H" ;'T F?| /^M M´B Km®M +?B K +S i?•M i? i?•M i? M„K ;B[ #®M ç¢Q T?€Ti„+ M?Q p"v pÈB ?„M K" M|B [mª i?U+ H" ?'T /šM F sAl XsPl sPl lI5 M?[M; MQÊ+ ?| /½ i?9 T?Q b m ?„M FB M? Q M? Q H Q H M- #„M çB- KŋB K°i +€B ç m i`M H M H'v mv M,M; F?OM; #®5

G•K G¢+ i?ûi /`B K°i iB M;- M„K i v T?ªB HB M Q M?- #M? #M? #M?- Hŋ ç2M +m i?9 FB i'i +ª ç m #` Q M? ç M i?B m +€M? i v ;½v +?•M- HU+ HQÊM; T?€Ti„+ M? ?„+ ç°M; - F?B M °i pÁM; K"m ç2M +M; i? K ioM? K`+?

@ ± ç•v H"

•M? K„i +O æŋ o¬ " M? H|2 b€M; - i?•M i? +| +?9i T?€i `mM- ç•v F?¬M; T?ªB bÊ ? T?'M pmB bQÊM;X

@ Gŋ ç2M5 æ•v H" Hŋ ç2M T?€Ti„+5 > ? ? ? ? - G•K G¢+- M;QÆB [m€ ç +?Q h?-M i K i`¼M; i?B M `ä `M; M„K ;B[?bM? i?S+ # M ç-m +O Hŋ ç2M T?€Ti„+5

>„M M;mv M H B iQÎM; `^M; G•K G¢+ +?d H" M„K ;B[ # ç¢Q # M i`QM; L;k >"M? T? p" #ªM i¬M HQÐM; ? T?€Ti„+- KÈB +| i? /B M bBM? ` Hŋ ç2M #Q i?m"i5 .M b Q- +kM; F?¬M; +| M;?o H" +| i? bY /KM; Hŋ ç2M #Q i?m"i- T?€Ti„+ +?B HU+ +| i? + i? / /`M; M„K ;B[M?Q p"v b Q5

L?QM; G•K G¢+ H¢B +?Q ?„M K°i +€B FBM? ?d KQÌB T?-M- `ä `M; Î >Q h?-M +ªM

L|B +€+? F?€+- G•K G¢+ ¢½ ?Q" M iQ" M M„K ;B[L;k >"M? T?€T i„+- K" F?¬M; T?
¢Q€M +?d +| # ¢¢Q5

Zm€ M;Q" B w Km®M `²B- M?QM; K" + "M; H"K +?Q M;Q`B KQM; ¢ÊB- M?'i ¢`M? T?
>²M T?€+? +O æ¶ o¬ " M? H" iÈB iW î æ¶ "€+ oB M- K" #ªM i? +O æ¶ "€+ oB M
F?¬M; #B i î h?¬M; BÈB i²M i¢B # Q H•m- #B i `ä `i M?B m #Q K"i +O h?¬M; BÈB
;BÈB +kM; +?d p M p M +| h?QÊM; h?B M i?¬M Qi ¢ M i?QÆM; +ªK +?QÎM; [mªM- i
H¬M F?€+ HB + K„i HB M M?"M ` ¢QÊ+5

>„M +m²M; iB m F?¬M; M;Èi- M?QM; i?•M i? H¢B # v M?"Q K" ` - bQM; +?QÎM; F
? B +?QÎM; i¬K ¢| H"TiS+ M?B m ?ÆM K°i +°i b€M; b€M; +?|B- H"TiS+ #B M i?"
h?€T K"m ¢Ä M?Q K€m- tQ v i`ÁM H'v +?bK M´B î # M i` M ¢dM? ¢¬m +O ?„M

h?Ov i?m°+ iQM? aÆ h?¬M E?Q- >mv i ok i?€T5

@ h`'M5

æ¶ o¬ " M? F?¬M; +| i•K iQ ¢B ¢M ;BÐM G•K G¢+- ?„M ¢®B pÈB F?€i p¼M; +?B
pQÊi [m ? i i?ªv- i?"K +?Q ¢ +?Q +†T K„i +O ?„M +kM; i`î M M ?mv i ?²M;5

Í /QÈB ?„M b B F?B M tm®M;- >mv i ok i?€T T?mM tm'i ` ¢¢Q ¢¢Q +°i K€m- ?QÊ
K" ¢B

hY ædM? HQm +?mv M- iY F?Q i¬M [mw ?Q H M?Q i?€+ MQÊ+ `O tm®M;- ¢2K +°i
H¢B- mv HU+ KQ`B i`W ¢B +?QM- ¢®B pÈB G•K G¢+ i¢Q i?"M? mv ?B T +U+ F€ +|

@ >W- +QB M?Q H" i?¬M F?Q- +kM; +| ¢QÊ+ HU+ HQÊM; +U+ ?¢M5

æ¶ o¬ " M? +Q`B H¢M?- imv FB M i?¬M F?Q FB +O G•K G¢+ #•v ;B`M?bM M?Q
HQÊM; pQÊi [m +U+ ?¢M +O i?¬M F?Q T?ÁM; M;U- M?Q p"v i'i M?B M b) K'i ¢B

L m F?¬M;- FB M i?¬M F?Q M`v ?€ b) i M pÐ- +ÁM F?¬M; T?ªB +m°+ +?B M /B T

*?ϕv5

hmv M?Q p"v b) ϕ„+ i°B æ¶ o¬ " M? ϕ M +? i- M?QM; M; v +^ai€M? KϕM; +O KbM?
bÊ +€B ;b\ *?d +—M M" M; + Q +?ϕv t # v- Hv F? B F?m i`U+ i?m°+ +O h?QÊM; L;
M" M; +ÁM bÊ H, M H°M F?¬M; tm'i ϕ—m b Q\

æB5

h`—M • æ M +QB M?Q H" M; Q`B [mv i ϕQ€M- +?O w [mv i ϕ`M? H9+ M"v HB M [m v
" M?5

J°i K^aM? KQ i?B M i?ϕ+? HϕB H—M M[iW F?¬M; i`mM; `ÆB ϕ"TX E?¬M; ? M; Q"
M M M; QÊ+ HϕB- HϕB H" K°i K^aM? ?mv i M?K+ # v iS imM;5

L m h`—M • æ M +ÁM +| F?Q HU+ M|B +?mv M K" M|B- p"v i'i M?B M H" Km®M #ϕQ
L" M; F?¬M; ϕ€M? +ÁM F?¬M; ϕQÊ+ b Q\

" M?5

L" M; pW KÊB ϕ€M? # v ?ÁM ϕ€- +ÁM +?Q F`T iB T iK+ M; ?B T HÊM +?ϕv i`®M +
F?®B ϕ€ HÊM iW i` M i`B ;B€M; tm®M; - ϕ®B pÊB M" M; ?mM; ? ,M; M M iÊBX h?
T?€T i„+ +?B HU+ pQÊi t +U+ ?ϕM +O M" M; - H" T iS+ H—M M[ϕ—m `ϕT tm®M; ϕ'i-
K†i ϕ'i X *, M +„ M +„ M- i?—M +®i HB M ;½v ϕB p" B +, M5

S>-*- M" M; i?´ ?mv i HB M iK+5

J°i T?QÆM; /B M +® M?B M H" #` i`¼M; i?QÆM; - M?QM; K°i T?QÆM; /B M F?€+
h?ϕ+? L; mv i L? `ä ` M; H" K Q KM #„i +?m°i +? i- M?„K K„i HϕB HQϕM Q M? HQ
i?B M i?ϕ+? # Q i`MK /B M iQ+? [m€ HÊM- F?¬M; F?€+ #B i ϕ^a FQ+? iS imM; - M" M
i`®M i`€M?5

RRyeX *?QÆM; RRRe, "` *? i h?U+ P MX UkV

J" Km®M M|B ϕ M +?®M; ϕÐ- +?Q /M h?ϕ+? L; mv i L? bY /KM; +?QM? K†i +¬M; F
i`€M? Mû K" T?•M i€M `i M?B mX L?QM; FûK ? B iB m +^aM? ;BÊB- mv HU+ M"v +
• æ M +| i? HU+ ϕ`+?5

@ .WM; i v5

L" M; i?ûi iQ- H9+ M"v M" M; #` i?QÆM; +U+ F€ M; ?B K i`¼M; - i?U+ +| F?^a M, M; M
h?ϕ+? L; mv i L? #` iB M; F m i? HQÆM; +O M" M; HϕB + M; ?Q^aM; bÊ- K°i +€B i
K°i K^aM; KQ i?B M i?ϕ+? [mv K¬ + M; HÊM ϕ®B pÊB h`—M • æ M +m²M; Q M?5 >
• æ M F?¬M; K v- +kM; F?¬M; #B i H" i`MM; ?ÊT ? v H" h?ϕ+? L; mv i L? /QÊB bU
ϕ° +?QM? t€+ i, M; H M- p` i`Q M?[M; i?B M i?ϕ+? M"v `ÆB ϕ" T ϕ†+ #B i i" T i`mM;

@ h F?¬M;

" M?5 " M?5 " M?5 " M?5 " M?5

h`—M • æ M K°i +•m +ÁM F?¬M; +| M|B ` - ϕ½ #` p¬ b® i?B M i?ϕ+? `ÆB ϕ" T +?¬M p
HU+ ϕϕQ p¬ +MM; HÊM- ϕ•v +?QM? H" T?€T i„+ +MM; HU+ HQÊM; +O aÆ o` h?—M

J'v i`, K F?®B +U i?ϕ+? +?²M; +?´i` M?Q M; ¼M M9B + Q- M?QM; #ÎB pb HU+ p
K†i ϕ'i Q M?` K°i +€B `½M? b•m- +?d +| K°i i^aM; ϕ€+ Q M?´i KÊB H°` K°i T?—M
G9+ M"v ϕ•v- h`—M • æ M +kM; F?¬M; +ÁM +| i? H2Q ` 5

æQÌM; çQÌM; aÆ o` h?-M- +S M?Q p"v #B i F?m'i K" +? i`²B5
 @ B- i?"i H" H"K +?Q M; QÌB F?¬M; #Èi HQ5
 h`-M • æ M +? i +?d ç +?Q æ¶ o¬ " M? H„+ ç-m- ?„M +?9 KK+ M?bM G•K G¢+- +Q
 @ E?¬M; M; ?o iÈB M?'i i?ÌB iQM? b B- `ä`¬M; +?Q M; QÆB i? K +€B ;B9T çÐ5
 @ h +| T?ªB ç½ [m M ç®B pÈB M; QÆB M|B iB M; +€K ÆM ? v F?¬M; \
 •M? K„i +O G•K G¢+ #bM? ioM?- ?B M i¢B +?d +ÁM H¢B +| K°i ç®B i?O- ?„M +| i?
 H¶ ç2M #Q T?€T T?€i ?mv ç M KS+ i" M +MM; 5
 @ E?¬M; +-M- Îi`QM; K„i #ªM i¼ - +€+ M; QÆB +?ŠM; [m ç m H" +QM b•m +€B FE
 æ¶ o¬ " M? ?W H¢M? K°i iB M; - i` M M; QÌB ç°i M?B M /•M; H M K°i ç¢Q HU+ HQÊ
 +?Q F?Q i? +O ?„M #¶M; M?B M i`QÆM; H M5
 aÆ o` h?-M M?'i i`¼M; i?B M L?`i`¼M; i?B M h K i`¼M; i?B M5
 :BÌ F?„+ M¬v- ?„M T?ªM; T?'i ç½ i`Îi?¬M? æ¶ "€+ oB M5
 hmv +ªM? ;BÈB +O h?¢+? L; mv iL? +kM; H" aÆ o` h?-M i K i`¼M; i?B M- M?QM
 +| i? - M?QM; Km®M ç2K +¬M; FQ+? F?¬M; F?€+ #B i /MM; Îi` M M; QÌB æ¶ o¬ "
 HW KbM? /®B M; QÌB5
 "i [m€- M m M?Q æ¶ o¬ " M? bÈK +| M, M; HU+ HÈM M?Q p"v- p"v +, M #ªM F?¬M;
 ?Q¬M iQ¬M +| i? H"i i v i-K ç| i`'M €T G•K G¢+X aÆ o` h?-M i K i`¼M; i?B M +MM
 i?B M FûK ç M`'i M?B m- /M H" G•K G¢+ +| hY ædM? T?ÁM; M; U +kM; +| i? #`L?
 >B M M?B M- ç•v ç®B pÈB æ¶ o¬ " M? K" M|B +kM; H" imv i +?B m ~M; B'm- i?ÌB
 FûQ /¬B- i?"K +?Q +ÁM +| /B +?SM; K½M? HB i5 "ÎB p"v- KÈB +| i? Î /QÈB ç¢i iÈ
 [mv i- i" M HU+ F?¬M; bY /KM; +?B m i?m"i M?Q p"vX
 @ > i i?ªv M M tQM; 5
 æ¶ o¬ " M? H½M? ç¢K M|B- b m F?B HU+ HQÊM; Îi` M /B M`°M; i, M; H M- ?„M T
 iQM? +€+?- i`¬M ç-v F?„+ M; ?B i +?B F?Q H¢M? `mMX
 GU+ HQÊM; M?Q p"v- +| H) ç M iW #ªM i¬M +O ?„M 5
 @ h`'M5
 æ¶ o¬ " M? i?Á i v ?QÈM; G•K G¢+ +m®M çB- K°i KªM? HU+ HQÊM; HÈM K M? K
 M?Q M9BX
 J°i FQ+? M¬v- T?QM; # F?¬M; ;B M- M; ,M +€+? G•K G¢+ Km®M /MM; F?¬M; ;B M
 i` M ç° + Q +O aÆ o` h?-M i K i`¼M; i?B M- æ¶ o¬ " M? +?QM? i?S+ +| çQÊ+ mv
 i 5
 G•K G¢+ F?¬M; +€+? M¬Q i`®M i`€M?- +?d +| i? T?'M F?ÎB ç€M? i`ª- ?„M M´B ;B'
 h?B M [mv i p" M +?mv M iÈB +U+ ?¢M- K¢M? K) Q M? ` K°i [mv M- H¶ ç2M #Q i?
 HQÊM; - Î # M i`QM; K°i [mv M M¬v Q M? ` - +€M? i v T?ªB +O G•K G¢+ # # # -
 #¢Q HB i- h?'i h?ªB i?-M ?mv i p, M; F?„T MÆBX
 "¬M?5
 lv M, M; K°i +?QÌM; M¬v +O æ¶ o¬ " M? i?"i bU [m€ FBM? F?OM; - /M +?Q +| hY æd
 HU+ HQÊM; - M?QM; +ÁM H¢B K°i i?¬M? mv HU+ +kM; pQÊi [m +U+ ?¢M K" H¶ ç2M
 i`U+ iB T ç2K G•K G¢+ Q M? M^K b'T i` M K†i ç'ix
 " # # - F?ÈT tQÆM; i`QM; +Æ i? G•K G¢+ #¢Q M´- iQ¬M i?•M ? B i`, K HBM? b€
 ;½v K°i MY - /QÈB i?•M H"TiS+ i`¬M` ç¢B HQÊM; K€m iQÆBX
 @ G•K G¢+

h?lB çB K h?ç+? L;mv i L? KÎK„i` - pW p†M i?`v çQÊ+ K°i K`M M`v- H”T iS+ ç
iB M; F m ?QªM; bÊX Íi`QM; i•K HBM? iBM? F?B i +O M`M;- G•K Gç+ +| ç` p`+
i?•M M?`i- +kM; H` /mv M?`i +O M`M;5

@ P i€Q5

æ¶ o¬ " M? i`îi v ç€M? ` K°i +?QÎM;- i?ŠM; ?QÈM; h?ç+? L;mv i L? X

@ ?

h?ç+? L;mv i L? FBM? ?¬ K°i iB M;- F?B +?QÎM; HU+ i”T FQ+? iÈB M;QìB- [m M?
K°i ççQ iQìM; ç€- M?QM; æ¶ o¬ " M? F?¬M; i? bQ pÈB h`-M • æ M- ç•v +?QM? H
i?B M Q M? FQ+?5

P M?- iQìM; ç€ H”T iS+ p,M; imM; i|2- +?QÎM; HU+ HB M iK+ F?¬M; /Si K` ç€M? p`
L? - ç2K i?•M i? K K KçB +O M`M; ç€M? # v H M- i?¬M ?mv i p,M; F?„T MÆBX

" 5

L`M; iW ;B[ F?¬M; i`mM; `ÆB tm®M;- F?Q iS+ H”T iS+ ;BªK #Èi``i M?B m- ?B M

@ >¶M çªM5

G•K Gç+ ;B½v /K #Á H M- î# M i`QM; i?¬M ?mv i HQm +?mv M- F?¬M; M;WM; +?
+O ?„MX L?QM; mv HU+ K°i +?QÎM; FB +O æ¶ o¬ " M? i?“i bU [m€ HÈM- ç +?Q
?ÆM T?•M MY ?mv i /`+?- M?QM; i?QÆM; i? pšM F?¬M; +| F?ÄB ?ŠMX

@ æWM; F?B / M[M?•M- i +ÁM çSM; îMÆB M`v M 5

G•K Gç+ ?S K°i M;KK- ` bS+ i?9+ /K+ /Q HU+- KB M +QĐM; çSM; M; v içB +?¶X

>„M +ÁM +| K°i +?B m +m®B +MM;- +€B FB +?QM? H` .QĐM; h•K ?k- L;mv M h?
FQ+? +O æ¶ o¬ " M?5 L?QM; i`QÊ+ ç| G•K Gç+ F?¬M; +| H`K i®i +?m`M #` pçM iQ
M?•M +O ?„M- K°i +€B +kM; F?¬M; +| iB M p`Q i`QM; ç|- M m M?Q H9+ M`v ?„M
i€M? KçM;- M?Q p`v æ¶ o¬ " M? i? M [m€ ?Q€ ;B”M i`i M?B M b) /MM; #¼M M;Qì
ç mv ?B T5

G•K Gç+ +| i? H`K H` i”M HU+ FûQ /`B i?lB ;B M- FûQ /`B iÈB +¶ ççB mv M,M; M
>„M +| i? F?ŠM; ç`M? ç®B T?QÆM; i`i M?B M b) +| K°i bmv v m F€- ç M H9+ ç| +?
F?îB T?ªM FQ+?X

”i [m€ +| i? +?®M; çĐ # Q H•m- i`QM; HÁM; G•K Gç+ +kM; F?¬M; +?“+ /M b Q ?
o` h?¬M i K i`¼M; i?B M ?5

æ¶ o¬ " M? ` HçB K°i +?QÎM;- v M;mv M Q M? ?QÈM; h?ç+? L;mv i L? - î# M i`
Zm M; ?B M ç°M;- F?Q iS+ +O h?ç+? L;mv i L? ç½ p¬ +MM; bmv v mX •M? K„i H
M[M?bM p T?Q G•K Gç+,

@ *kM; M M +?“K /Si +?®M; +U F?¬M; +| w M;?o M`v `²B5

>„M K°i +?QÎM; ç€M? iÈB G•K Gç+- HU+ HQÊM; +O aÆ o` h?¬M i K i`¼M; i?B M
”M?5

J°i +?QÎM; ç tm®M;- M?QM; M; v i?lB çB K +?QÎM; HU+ i”T FQ+? ç M i`QÊ+ M;Q
HçB i?bM? HbM? tm`i ?B M- ç2K ççQ +¬M; FQ+? M`v M; ,M HçB5

@ •M\

æ¶ o¬ " M? M?QÈM; K`vX

RRydX *?QÆM; RRRd, S?€T h„+ h M oĐ\ URV

P M?5

h` M M;QìB h?¢+? L;mv i L? K¢M? K) # v K9 H M iWM; ¢¢Q ?`Q [m M; b€M; +?|
?bM? i?`M? K°i [m<sup>a</sup> + -m €M? b€M; +?|B K„i- K` i?•M i? +O M`M; H¢B ¢ M; F?¬M;
M;QìB i`î M M i`QM; bm@i- +?Q ¢ M F?B #B M K'i5

@ *?ŠM; H) H`

æŋ o¬ " M? H ?W K°i iB M;- bQM; +?QîM; ¢"T tm®M;- K°i +?QîM; ¢€M? ?QÈM;
+?QîM; Q M? ?QÈM; G•K G¢+X

@ JÆ iQîM;5

«M;5

Zm^a + -m €M? b€M; ;'T pk ?mv ¢°M;- ?QÈM; p G•K G¢+ # v ¢B- +?QîM; HU+ +O æ
+| i? M; ,M +^aM [m^a + -m €M? b€M; iB M H M +?9i M`Q5

"`M?- G•K G¢+ #` K°i +?QîM; FB M†M; M ¢€M? # v- [m^a + -m +kM; i`QM; M?€v K„i
+O ?„M- K°i ¢¢Q [m M; K M; +?|B K„i H"TiS+ iW H²M; M;U+ +O ?„Mi€+?` - M?O
+?B m b€M; h?B M æ` 5

@ >ŋM ¢^aM5

æŋ o¬ " M? M´B ;B"M ; -K H M K°i iB M;- bQM; +?QîM; ¢€M?` - ?QÈM; p G•K G¢+ H
h`QM; +Æ i? ?„M +| T?QM; 'M HU+ HQÊM; +O #<sup>a</sup>M i¬M- +| i? î i`QM; i?ìB ;B M M
aÆ o` h?¬M i K i`¼M; i?B M- #'i [m€ +| i? p"M /KM; T?€Ti„+ +?B HU+ +kM; #B M
i¬M M?'i K¢+? iQÆM; i?W X

S?€Ti„+ +?B HBM? p"v K` +?O ¢°M; ?B M i \

æŋ o¬ " M? ;B"M F?¬M; FB K ¢QÊ+ - imv i F?¬M; M;?o ¢ M K` HU+ +O G•K G¢+ H
HBM? F?¬M; ? +| ibM? +^aK ¢€M; M|B +?O ¢°M; ?B M` i€M? K¢M; +O KbM?5 Í #
Qì bBM? K¢M; i? - i€M? K¢M; +O KbM? F?¬M; T?^aB T?|M; î p` i`Q i?S M?'i b Q\
>„M +kM; F?¬M; Km®M T?S+ i¢T- iU M?B M Km®M ¢Q¢M [m€ i`bM? h?¢+? L;mv
i?•m +?Q G•K G¢+ M`v5

"`M?5

J°i iB M; i`-K ¢K+ - # M M;Q`B +Æ i? +O G•K G¢+ #ŋM; M?B M ?B M` K°i #S+
F?OM; #® H9+ M`v ¢•v +O æŋ o¬ " M? M; ,M H¢B- ?B m [m<sup>a</sup> T?ÁM; M;U`ä`M; i? ,
¢€ +kM; F?¬M; +| #` æŋ o¬ " M? Q M? T?€- imv MûK` K°i +€B ¢°M; HÈM- M?QM;
i``- M? M? +?|M; H„T ¢-v +Y ¢°M;

@ æ€M; +? i5

æŋ o¬ " M? ?ûi ;B"M /[- i•K MB K pW ¢°M;- >mv i ok i?€T +kM; # v iÈB- +?bK M´B
G¢+ - T?mM /kM; #„M` ¢¢Q ¢¢Q +°i K€m- ?QÈM; iQìM; ¢€ T?€i F?îB i`MM; FQ+?
æŋ o¬ " M? ¢QÆM; M?B M +kM; b) F?¬M; M?`M`ŋB- bQM; +?QîM; Q M? T?€+?-
Q M? FQ+? iQìM; ¢€X

J°i M;QìB K°i F?Q ¢ m H` +'T #"+ aÆ o` h?¬M- +^a ? B ?ÊT HU+ H"TiS+ K½M? HU
iQìM; ¢€ H"TiS+ pQÊi [m M,M; HU+ #^aM i?•M iQìM; ¢€ iU +?[i``- T?€ pĐ +Y ¢°M;

P M?- [m^a + -m €M? b€M; M?"T p`Q +Æ i? - G•K G¢+ ¢°i M?B M +?d +^aK i?'v K°i +
H² i`M p`Q i`QM; +Æ i? - +?ŠM; M?[M; +?[i`` H'v i?QÆM; i? +O ?„M- +ÁM ¢ i

æ•v F?¬M; T?ªB ç i?,M; pøM? +Ym K¨ H¨ ç²M; /çM; +MM; HQçB H¶ ç2M i?¬M T? i
i?ìB- M?QM; +kM; +?QM? H¨ M?Q i? - +€B M¨v +kM; F?¬M; +¬M iQ+? Hkv ;b- ç +?
T?€i ççB i?,M;5

>Q h?¬M i K i`¼M; i?B M ?"m F€ çdM? T?QM;5

aÆ o` h?¬M5

*MM; i`QM; M?€v K„i- i`QM; i?S+ ?ªB +O G•K Gç+ M?B m ?ÆM iWM; K¨M i¨M; +

h`QM; HÁM; ç'i m €K M¨Q ç!- K°i ççQ i?B M ç` T?€Ti„+ #ÎB pb HU+ HQÊM; F€ Hç
+kM; Î i`QM; M,K i?€M; /¨B /ÁM; #m²M +?€M /¬M /¬M +! çQÊ+ ?bM? i? - M¨M; H¨ h

L¨M; p¬ Qm p¬ HQ- i?•M H¨ i?´ ? T?€Ti„+ +?B HBM?- M¨M; +! i? Î i`QM; HÁM; ç
HçB- M; Q /m S+ pçM /†KX

L?QM; M¨M; `i M?€i ; M- ç®B pÈB i? ;BÈB F?¬M; #B i FB i¨M ç¬v w bÊ ?½B- i
çQÊ+ [m€ t - K°i KU+ /WM; HçB Î T?K +¨M K°i +•v i`K HÈM K¨m ç2M- +,M i`K HÈM
M¨M; bBM? ` çìB- H¨ óJšm i?•Mô +?Q M¨M; HBM? i`Q- ç®B pÈB M!- h?ç+? L;mv i

L?QM; K¨- K°i M;¨v M¨Q ç! i`K HÈM K¨m ç2M ç°i M?B M T?€i ` +?¨M ç°M; K½M? H
KBM? #ç+?- bS KçM; K¨ M! +?Q M¨M; bBM? ` çìB ç M H9+ M¨v ç½ ç M5

*?Q /M bÊ ?½B- M?QM; M¨M; pšM /kM; +ªK çB ` K†i ç'i- çB ibK M;QìB ?Q†+ H¨ p¨
+! K°i iB +°M; KBM?X

L; v iW ç¬m p¨M F?Q +O M¨M; `i i®i- i¨M HU+ i`€M? çB M?•M HQçB- pQÊi [m i?
+! ;†T çQÊ+ F t'm- M?QM; M;šm M?B M K°i H¬M tmv M pB i M9B `WM;¬ M¨M; ;†T
M? M tBM? ç T- M¨M; ç½ i`Î i?¨M? iM #BM?X

L?[M; M;QìB t'm FB /šM M¨M; iÈB K°i iÁ i?¨M? i?`- i?ìB çB K Km®M F?B / M¨M
tm'i ` i?´ ? T?€Ti„+ i¨M ;B i M?[M; M;QìB t'm i?U+ HU+ v m Êi FB - #„i ç¬m FB

L¨M; H¨ T?€Ti„+ +?B HBM?- +! i? çÆM ;BªM ç°i T?€ #¨i Hm¨M +¨K +? i¨M T?€T
iB M M?"T h`mv M h®M; h¨M +O M°B i?¨M?- K°i çQìM; i`^M i`¼+ S+ pçM /†K- +
i`U+ ;B€+ çB iÈB h?QÊM; L;mv M h?¨M?- `²B HçB #` T?ÁM; ç'm ;B€ #„i çQÊ+¬ i`Î

L?QM; K¨- Î # M i`QM; p¬ +MM; bÊ ?½B- M¨M; +ªK SM; çQÊ+ K°i M;QìB ç bM? M
;B®M; M?Q +°i ç€ K¨m ç2M K¨ M¨M; MQÆM; iU p¬ b®M,K- ç +?Q M¨M; M?Q H¨ iB
ç½ ibK çQÊ+ +? K X

L¨M; F?¬M; +! +€+? M¨Q T?•M `ä HQçB +ªK ;B€+ M¨v ç M i°i +MM; ç M iW G•K G
M;QìB ?„M- M?QM; F?¬M; +! p'M ç ;b- bS KçM; +O M¨M; H¨ ibK çQÊ+ HQçB +ªK

h`QM; M?[M; M;¨v çB i?2Q ?„M- M¨M; ?¼+ +QìB- ?¼+ M!B- +kM; #B i ;?2M ;?ûi- +
+?mM; K°i +?¶- i?¬K M;?o K°i KU+ , HçB i`QM; M;U+ +O ?„M- iUm M?Q H¨ H9+ i`
¬K H'v +°i ç€ K¨m ç2MX

L?QM; bQ b€M? pÈB +°i ç€ FB - ?„M ¬M M?m +QÆM; M;?`- ç†+ #B i H¨ i?ìB çB K
i`Î M M p¬ +MM; pmB p 5

h? M?QM; K¨ i?"K +?Q +! M;QìB Km®M i?QÆM; i´M ?„M5

h?ç+? L;mv i L? T?šM M° `²B5

æ•v H¨ +ªK t9+ K¨ i`QÊ+ FB M¨M; +?Q iWM; +! [m - M¨M; +?d #B i bÊ- M?QM; T
HšK- HçB ç +?Q i`QM; M°B i•K M¨M; TªM; T?¨i i?B m ç®i H M K°i ç®K HY 5 J¨ b
HÁM;¬ +?SM; FB M ?„M #` i?QÆM;¬ pb +€B ;b i•K b) ç m M?S+ M?Q p¨v\

"¶M; M?B M M; v H9+ ç!- M¨M; +! K°i HQçB ?B m ` - +€B M¨v H¨ bS KçM; +O M¨M

"B i `ä ?"m [mª H¨ +€B ;b- M?QM; M¨M; pšM F?¬M; +?9i /Q /U ?B M i +?QM? KbM
M¨M; i?®M; F?´ F?¬M; +?¨m M´B- M?QM; i?•M i? HçB ç m M?S+ HçB ?€ +! i? ç r

*?d+-M?„MF?¬M;+|pB+;b o"v K¼B+?mv M ç m i®i5
v i?S++O h?¢+? L;mv i L? H°` K°i/€M;iQÆB+Q`B i?m-M K„- i?•M i? i`Î M M +
@ E?¬M;
G•K G¢+ M?Q H` /½ i?9 #` i?QÆM;- T?€i` ;`Q i?ûi tû`€+? iBM? F?¬M; X
æ®B pÊB M[M?•M iBM? F?B i M?Q i` +QM M"v- ?„M +kM; F?¬M; +| M K M[+?B €
b•m F?¬M; Km®M t `ìB KbM? H¢B #` #S+ ç M ?B M i i€M? K¢M; +O KbM? ç M #
i?-M FBM? +O G•K G¢+ ç m T?šM M° ç M ?WM; ?U+ i?B m ç®i5
L?QM; ?„M F?¬M; +| +€+? M"Q M; ,M +ªM ? i i?ªv- HU+ HQÊM; +O h?¢+? L;mv i L
aÆ o` h?-M M?'i i`¼M; i?B M i`mM; F€- ?"m F€- çdM? T?QM;5

RRy3X *?QÆM; RRR3, S?€T h„+ h M oÐ\ UkV

aÆ o` h?-M L?` i`¼M; i?B M5
GU+ HQÊM; +O G•K G¢+ ç M; #½Q i€T i,M; H M- M?QM; ?„M F?¬M; ? +| +ªK ;B€-
#` i?QÆM; F m iQ H'v- i?"K +?Q F?¬M; +| HQm w ç M- b m F?B K°i ç€K w i?S+ +
L? iB m i€M- K°i ç¢Q #¢+? [m M; +?mB p"Q i`QM; hY çdM?5
aÆ o` h?-M i K i`¼M; i?B M5
GU+ HQÊM; +O ?„M çbM? +?d ç i?,M;X
""M?5
æ½ K'i çB HU+ HQÊM; +O h?¢+? L;mv i L? OM; ?°- iQ`M; ç€ H"TiS+ i M`½- æ¶
i?€T +¬M; FQ+? +kM; ?¢Q M?B M Q M?` - ç€M? i?šM; T?Q b m HQM; +O G•K G
G•K G¢+ +S i? K" #` M M p"Q HÁM; ç'i5
@ >W- bÈK M M ç½ tQM;5
æ¶ o¬ " M? H°` K°i #'i K½M +?B b„+- /Á tûi ?QÈM; i`QM; ?® b•m +?°TiÈBX
" 5
J°i M?•MªM? iW i`QM; ?-K i?Á` - +?†i+?) K" #„i çQÊ+ +´ i v +O æ¶ o¬ " M?- M
+„M +„M +„M- F?ÈT tQÆM; #¢Q iB M; M' M?Q b'K- i?-M ?mv i p~v` - +´ i v +O a
#|T M€i- #¢+? +®i mK iMK i`"M` H" M / - ?mv i iBM? K" i" M M?šM
@ L;QÆB
æ¶ o¬ " M? M?`M ç m T?€i` K°i iB M; i?ûi FBM? ?½B- F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M
M?Q H` æ` L;K+ •+ J iW i`QM; ?-K H2Q` X
h?¢+? L;mv i L? +? i`²B5
L?QM; +Wm M?•M #S+ iY M" M; +ÁM b®M;5
h`QM; ? B K„i +O G•K G¢+ +?ÈT ç°M; H M HY ;B" M v ? i M?Q •+ J - F?|2 KB M; F
F?®+- i v T?ªB H¢B tB i +?†iX
@ ?
æ¶ o¬ " M? T?€i` iB M; F m i?ªK i?B i i? HQÆM;- +´ i v #` +S i? K" #|T M€i- i
`Èi tm®M;5
@ æ€M; ;B" M5

æŋ o- " M? pW ;B" M pW bÊ- p°B p" M; i?®B HmB # #QÊ+- ç M; Km®M /MM; HU+ H
G•K Gç+ K°i +QÊ+ ;BšK ` - " i?Q€M; K°i T?€i- +€M? i v çQçM FB H" TiS+ #B M
M€i5

*€B i?^M; F?®M M"v5

æŋ o- " M? iS+ ;B" M ç M iQ" M i?•M T?€i`mM- M®B HçB i v +MM; K°i H-M M[bBM
i?—M ?mv i H" F?¬M; i? bQ b€M? M' B5 h`QM; h?—M ?mv i # Q ?" K K^M? pĐ T?€T
+ " M; M?B m- iQÆM; çQÆM; im pB `9i HmB + " M; M?B m- ç•v H" ? „M F?¬M; i? i?W

L m F?¬M; T?^B ? „M +ÁM Km®M +?B K +S i?•M i? +O G•K Gç+- ? „M i?" i Km®M H
F?®M M"v- M?QM; +?d +—M +?¬M pMB w +?Q +O G•K Gç+- ç²M; /çM; +| i? t2K M

æŋ o- " M? ?W HçM? K°i iB M; - K°i # M /MM; i?—M ?mv i K°i H-M M[içQ ` i v T?
i v i`€B- i?´ ? T?€Ti „+ +?B HU+ T?€i ç°M; - K°i i? M? i?ç+? M?" M ç•K tmv M K" `
Gç+ # v çBX

hmv F?¬M; i? ;B i G•K Gç+- M?QM; HçB ç +?Q w i?S+ +O ? „M î i`QÊ+ F?B iY p
F?´ HçB F?¬M; b Q5

æŋ o- " M? H° ` K°i /€M; iQÆB +QìB /[iÊM- T?•M ?²M ç°+ H" T- KŋB K°i +ŋ T?•M
+€+? +O KbM? - K" iQM? +€+? +O ? „M H" - K°i F?B # „i ç-m- p" v i?b +€B ;b +kM; F

S?€Ti „+5 *€B M"v H" T?€Ti „+ ` i + Q ;B B b Q\

v i?S+ +O G•K Gç+ ç²M; /çM; çB M +m²M; - M?QM; i`QM; K „i ? „M- æŋ o- " M? ç•K
ç€- K" H" p- b® K^M? pĐ +O i?´ ? T?€Ti „+5

L|B H" K^M? pĐ +| +?9i F?¬M; ç9M; - #îB pb +| +?9i T?€Ti „+ iQÆM; ç®B M; mv M
pfi H i - M m Km®M pQ pQM K" M|B- i?" i ;B®M; M?Q /MM; #MM ç'i +MM; +€i MB
ç®B M; mv M p M- HçB +| ` i M?B m çSi ;½v- H" /MM; +€i /QM? H M- KB M +QĐM;

*¬M; FQ+? M?Q p"v- ;B®M; M?Q iB m ?" B iY +?ÆB ç€M? i`" M \

G•K Gç+ F?¬M; +?9i #B m ibM? K" /mŋB i v T?^B ` - ; B ç€ ç€M? 9T HçB- M?QM;
? „M HçB M?Q #MM +€i t•v H M- M? Q M? Q b`T ç´ - +, M #^M F?¬M; +| mv HU+ ç€M

" - ? „M HçB H-M M[# „i çQÊ+ +´ i v +O æŋ o- " M?- /MM; bS+ b| H M5

@ ?

æŋ o- " M? HçB K°i H-M M[T?€i` iB M; F m i?^K i?B i- î # M i`QM; i?—M ?mv i
bBM? # ;½v- " K°i +€B K" `ÆB tm®M; ç'i- b m ç| H" TiS+ # ` G•K Gç+ ;BšK iQ€B5

E?¬M; +| F?^ M, M; 5

æŋ o- " M? ?Q^M; bÊ K" M?bM t2K G•K Gç+- iU ?² +, M #^M F?¬M; +| w i?S+ çQÊ-

@ u M .B i T?€Ti „+\ E?¬M; +| F?^ M, M; 5 hmv i ç®B F?¬M; +| i? 5

> „M iU ?² Km®M +?SM; KBM? KbM? M|B F?¬M; b B- HçB K°i H-M M[çQ i v T?
F?B M i`ÁM +U+ HÊM- K" +´ i v i`€B i`KB HOB +kM; ç²M; /çM; +?ûK ` - #B M i?" M
i?ìB ?QÊM; p G•K Gç+ Q M? FQ+? çB [m X

ošM H" i?´ ? T?€Ti „+ M; ?B M M€i- +ÁM +| i?Ov ? T?€Ti „+ + " M; i? K M; ?B M M

G•K Gç+ i v T?^B +?ûK ` - Q M? i?Q€M; K°i T?€i- i?´ ? T?€Ti „+ p®M H" M; ?B M
i`ÁM H" TiS+ ?| i?" M? ?Q ^Q- K" i?Ov iB M imv # „M iÊB i` M M; QìB G•K Gç+- M?Q
HQM +?mv M- içQ i?" M? K°i ççQ T?ÁM; M; U +| i? M|B iQìM; ç²M; p€+? b „i- i?Ov ?
i M H" TiS+ # ` ç•K +?Q T?€i? " M? K^M? M?Ä- # „M i`î HçB i`QM; F?¬M; F?QX

@ _ä ` " M; +?d H" aÆ o` h?—M ob +€B ;b +| i? +| u M .B i T?€Ti „+\

æŋ o- " M? iU ?² M; m M; ®+ `²B- +?d #B i FBM? M; ç+ K" M?bM t2K- i`QM; KB M;

@ L;QÆB T?ªB +? i K°i p¢M H-M5

h`QM; K„i G•K G¢+ i?B m ¢®i H M HY ;B”M- ?„M T?’M F?ÎB K°i [mv M- ?QÈM; p
" M; # M; "P L: - K°i [mv M +?ûK` - KªM? pÐ +O i?’ ? T?€T i„+ F?¬M; M;WM; M;
¢’K +O ?„M- #` w +?Q +O ?„M ?Q”M K„ K” i’ ?ÊT H¢B- F?¬M; +ÁM H” KªM? pÐ- K
”M?5

J°i [mv M M”v i`U+ iB T M’ M€i >mv i ok i?€T #ªQ ?° î i`QÈ+ M;Q`B æ¶ o¬ " M?- Î
o¬ " M? ¢°i M?B M T?|M; ¢¢B- ¢Q ?„M bBM? bBM? ¢€M? # v5

@ P

æ¶ o¬ " M? +m²M; T?mM i?-M ?mv i- tQÆM; bQ`M +O ?„M î /QÈB K°i [mv M M”v
i`QM; €M? K„i +O ?„M i?b H°` +”M; i? K bÊ ?½B- K°i [mv M ¢€M? M€i aÆ h?-M
?Q¢B M?Q i? M”Q\

æ¶ o¬ " M? iU M;?o- +QB M?Q H” #ªM i¬M ?„M ¢ M +kM; imv i F?¬M; +| F?ª M,M;
aÆ h?-M E?Q5

J°i ¢†+ ¢B K HÈM M?’i +O h?-M F?Q H” +?„+ +?„M- +?„+ +?„M ¢ M i`bM? ¢° ¢ +?
h?QÈM; h?B M i?-M +kM; imv i F?¬M; +| F?ª M,M; K°i FQ+? ?Ov /B i i?-M F?Q- i
h?-M ?¢+? h?-M iBM?- M?QM; +kM; b) F?¬M; +? M? H +? ¢B MÆB M”QX

*?d +| h?-M oQÆM; - h?-M oQÆM; M„K ;B[T?€T i„+ +?Q + Q- KÈB +| i? /MM; T?€
/B i ? i i?ªv5

L?QM; G•K G¢+ H¢B #^M; p”Q +€B ;b\

*?ŠM; [m +?d H” aÆ o` h?-M K” i?¬B- ?ÆM M[ +ÁM H” /QÈB i€+ /KM; i¢K i?`B +
;BÈB M”v- pb +€B ;b b) +| ¢QÊ+ mv M,M; +Q`M; ¢¢B M?Q i? \

*?ŠM; H) H” pb FB M *?O h?-M E?Q i’M ?¢B FB b Q\

h?-M oQÆM; T?€T i„+5

L?QM; aÆ o` h?-M +| i? p”M /KM; T?€T i„+ +?Q + Q b Q\ æ¶ o¬ " M? F?¬M; i? t
#ªM F?¬M; +| iQ +€+? iB T FB M h?-M oQÆM; - H¢B ?€+| i? #B i mv M,M; +O h?

L?QM; K†+ F +| i? Hw ;BªB ? v F?¬M; - æ¶ o¬ " M? H¢B ¢®B pÈB +?B K +S i?•M
HÁM; i? K H K- +?d +¬M +| i? +?B K +S i?•M i? +O ¢®B T?QÆM; - #'i F H” *?O
F?OM; #® M”v ¢ m b) i?m°+ p ?„M5

RRyNX *?QÆM; RRRN, "€Q h?M GY :B”MX URV

@ >W- pšM +ÁM bB i•K p¼M; iQÎM; b Q\

G•K G¢+ # v p9i iÈB- H¢B H” K°i [mv M Q M? tm®M;X

æ¶ o¬ " M? p°B p”M; M•M; +?QÎM; ¢|M +?”Q- i v i`€B ¢½ H-M M[ /”B` - bQM; +?
i?¢+? i-M; K”m ¢2M im¬M` - M;;M î i`QÈ+ K†i G•K G¢+X

GQªM; tQªM;5

L„K ¢’K +O G•K G¢+ `ÆB tm®M; - i?¢+? i-M; H”T iS+ M;?B M M€i- +,M #ªM F?¬M
+ªM Kªv K vX

@ ?

æŋ o- " M? HϕB T?€i` iB M; F m i?^K i?B i- M„K i v T?^B +O G•K Gϕ+ i`U+ iB T +O ?„M- M„K ϕ'K Î T?Q b m HQM; +O ?„M t m v M ` - /QM? ϕ-v i?-M ?m v i

S>-*- G•K Gϕ+ `9i M„K ϕ'K p - €M? K„i H`M? HϕM? ϕ M ϕ€M; bÊ,

@ L;QÆB F?-M; +| #` +? i / /`M; M?Q p"v5

""M?5

G•K Gϕ+ HϕB H`K°i [m v M Q M? `ÆB- K°i # M ϕ-m +O æŋ o- " M? #` M M ϕ M |+ p i`„M; ?²M; ?²M; K°i K^M?X

u M .B i T?€T i„+5 L?`i ϕ`M? H` u M .B i T?€T i„+5

L m F?-M; - +?Q /M i?U+ HU+ +O ?„M +MM; G•K Gϕ+ FûK `i t - p"v T?ÁM; M;U+ k K` F?-M; T?^B i`U+ iB T #B M K`i M?Q pW `²B5 S?^M; T?`i +MM; h?´ ? T?€T i„+ +m°+ F?-M; +€+? M`Q p" M /KM;5

L?QM; u M .B i T?€T i„+ F?-M; T?^B +?d +| h?-M oQÆM; KÈB +| i? ϕB m F?B M *¬M; FQ+? +QÌM; ϕϕB M?`i +O h?-M; BÈB H` T?€T i„+ - K` h?-M oQÆM; bÎ /o +| i? i? ; BÈB- H` p b ?„M M„K ;B[T?€T i„+ +?Q + Q +| i? +?¬M pMB ? i i?^v5 E?-M; +?m v M- M?Q p"v /M +?Q h?QÈM; h?B M i?-M i?b M?Q i? M`Q- M?B m M?`i H` L i?-B5

ob +€B ;b5 ob +€B ;b G•K Gϕ+ +| i? +| u M .B i T?€T i„+5 *?d H` ?„M +| ϕQÊ+ \* +| F?^M,M; M?Q i? - M m M?Q M|B ϕ•v H` hY ædM? +?B m v- æŋ o- " M? +ÁM +| M?QM; `ä`¬M; H` G•K Gϕ+ /MM; ϕ M- p"v i?b ϕ +?Q ?„M i m v i ϕ®B F?| +| i? Hw;

L?QM; G•K Gϕ+ HϕB ?€ [m M i•K ϕ®B T?QÆM; +| i? iB T M?"M ? v F?-M; - #`M?- `ÆB- M;U+ +O æŋ o- " M? H`T iS+ ?m v i?Q p,M; F?„T MÆB- H²M; M;U+ +S i? K bQÌM ;½v ϕB Rd +,M- +®i iOv i`¬M ϕ-vX

aQ pÈB i?-M ?m v i- i?-M iOv +`M; i? K i`•M [mw- ϕ-m +O æŋ o- " M? +ÁM F?-M; i?-M i?S+ T?€i` iB M; ?¬ T?šM M°- ?QÈM; p G•K Gϕ+ ;`Q i?ûi M?Q b'KX

@ E m iQ H M- ϕ•v +kM; H` K°i +?m v M /m v M?`i K` M;QÆB +| i? H`K5

G•K Gϕ+ H½M? F?®+ i m v i M?B M M|B- ?„M +kM; F?-M; i?Q+? i` i`M M;QÌB- +?Q [m v M ϕm´B ;B i ϕ`+? M?•M +| i? +•m iB m i°B €+X

L?QM; h?ϕ+? L; m v i L? H` M[ M?•M iBM? F?B i M?Q p"v- HϕB #ÎB p b T?^B +S m ?„ ?"M +?QM? KbM? M?Ä v m- ϕ²M; i?ÌB +kM; ϕ®B pÈB æŋ o- " M? +?€M ;?ûi iÈB +U [m v M ϕm´B ;B i ?„M ?Q`M iQ`M F?-M; i? T?€i iB i T?šM M° i`QM; HÁM;X

""M?5 ""M?5 ""M?5

hWM; [m v M Q M? t m®M; - iQ`M i?•M æŋ o- " M?- KŋB K°i +K+ tQÆM; ϕ m #` ;ä i i? F?ûT HϕB ?Q`M iQ`M i?2Q F?-M; F`T #` T?€ ?Q- b„+ K†i +O ?„M +`M; T?€i` ` p¬ +MM; bÊ ?½B- iQ`M i•K ϕ m ϕÈM ϕ +?Q ?„M +^K M?"M ϕQÊ+ iY pQM;X

GϕB iB T iK+ M?Q p"v- ?„M b) +? i5

L;?B K F?„+ K` M|B- +? i +?d H` i?•M ?bM? +O æŋ o- " M?- #^M i? æŋ "€+ oB M +?9i M`Q- M?QM; ϕ†+ ϕB K +O S?•M >²M i?9 H` +?d +| T?•M ` ?²M T?€+? KÈB +| iÈB i€K #B M +U+ ?ϕM5

L|B +€+? F?€+- M m M?Q æŋ o- " M? +? i Î +?ŋ M`v- M?Q p"v æŋ "€+ oB M H` p oM? ?²M +?B K +S i?•M i? KÈB5

L; m v M #^M ?„M i®B ϕ +| i? +| ϕQÊ+ i€K i?•M i? - i€K i€M? KϕM; - +ÁM ϕ²M; i?ÌB H`T i m H m v M i€K ? T?€T i„+ - M?QM; +?d +-M i?•M i? +O æŋ o- " M? +? i- M? K` /WM;5

hmv æŋ "€+ oB M H" h`mM; L;mv M h?-M- M?QM; p M p M +?d H" M?Q i? K" i?-B
h?-M ;BÈB F?-M; M?B m H„K- M?QM; h`mM; L;mv M h?-M imv i ç®B F?-M; Qi5
@ E?-M; - çWM; ;B i i 5
æŋ o- " M? /MM; KB M; pW KÈB bBM? M!B ` - imv ?„M +?€M ;?ûi ?QÈM; M;Q!B +
HçB F?-M; i? F?-M; H`K- #ÎB pb i€M? KçM; +O ?„M +! i? [m M ? H'v #^v +€BM
@ E?^M,M; b Q\
G•K Gç+ +Q!B HçM?- HçB H" K°i [mv M Q M? tm®M; - Î# M i`QM; K°i K^M? i?-M ?
" M? HçB H-M M[?! i?"M? K°i K^M? #MM iQ€B- M?QM; ?„M +kM; F?-M; +! bY /
+? i i?-M ?^M +O æŋ o- " M?- ç +?Q æŋ o- " M? +! i? FûQ /`B ?ÆB i`MX
@ "m-M; i? i - #^M i¼ + K çQ M poM? pB M F?-M; ibK M; QÆB ;•v +?mv M5
æŋ o- " M? +?d +! i? /MM; i?-M i?S+ i`mv M ` i? M? •KX
@ E?-M; ibK i ;•v T?B M iQ€B\
G•K Gç+ +Q!B HçM?X
@ *! bU ibM? / /`M; M?Q p"v b Q\ >B M içB i i`QÈ+ /B i K°i +€B T?•M i?•M +O M
i iB M p`Q h`mM; L;mv M h?-M- H" i?!B çB K #^M i? +O M; QÆB +? i5
@ L; QÆB /€K
h?-M i?S+ +O æŋ o- " M? `Qi M!B- ?„M ?Q`M iQ`M F?-M; i? i?W M?"M +€B ;B
M`v- M m M?Q T?•M i?•M M`v ç½ T?•M HB i ?^M T?€+? KÈB- M?Q p"v +? i K'ii?b +
F?) +„M K-B +kM; M?"M #B i5
L?QM; K'm +?®i H" ?„M Km®M +?B K +S i?•M i? +O G•K Gç+ - iU M?B M F?-M;
+?B K +S M; Q!B F?€+ - +€B M`v pW +? i- b) +?ti çSi çQ!M; HmB +O ?„MX
@ L; QÆB /€K ;B i i - HB M i?W M?"M #^M i¼ #€Q i?M HY ;B" M5 " ^M i¼ i? - K†+
i`!B ;!+ #B M- M?'i ç`M? b) ibK çQÈ+ M; QÆB- ç2K M; QÆB #, K i?"M? i?`i M€i5 E?
K¼B M; Q!B # M +çM? M; QÆB- #^M i¼ +kM; b) +?Q #¼M ?„M b®M; F?-M; #^M; +?
@ L; QÆB KB M; i?9B [m€- +?d + -M F m i?^K i?B i- F?-M; + -M M!B +?mv M5
> B ç'K +O G•K Gç+ ?mv ç°M; HB M iK+ - F?-M; M; WM; M M Î i` M M; Q!B æŋ o- "
i?"M? i?`i M€i- ç +?Q æŋ o- " M? +, M #^M F?-M; i? i?W M?"M ç m M?S+ - +?d +
`®i +m° + M!B F?-M; M M H!B MY +•m mv ?B T?Q†+ H" + -m tBM i? i?SX
*?d +! +Wm M?•M F m i?^K i?B i KÈB +! i? i HB i i•K HBM? ç m i?QÆM; +O G
F?-M; M; WM; ` [mv M- i?ŠM; ç M i?"i H•m i?"i H•m F?-M; +! HçB M; ?2 çQÈ+ i?-
i?^K i?B i- H9+ M`v KÈB w i?S+ iÈB ç®B T?QÆM; ç½ i`B i ç iY pQM; 5
sQç i5
h`QM; M?€v K„i- M; mv M #^M HU+ HQÈM; K M? K-M; i`M ç-v i`QM; +Æ i? ?„M +k
aÆ o` h?-M L?` i`¼M; i?B M- M?'i i`¼M; i?B M >Q h?-M i K i`¼M; i?B M5
*^M? ;BÈB +O ?„M HmB i`Î p i`çM; i?€B M; mv M #^MX
E?-M; +! #ÎB pb K' i çB HU+ HQÈM; +Q!M; ççB K" b b9i- G•K Gç+ +! K°i HQçB K
M; O /`B- M?QM; M; ?o ç M æŋ o- " M? M m H" K°i T?•M ?^M +O æŋ "€+ oB M- +^
HB M ? F€ /B m- +! H) F?Q^M; +€+? [m€ t F?-M; +€+? M`Q i`U+ iB T +•m i?-M;
pQM; i' i M?B M b) ç +?Q +?O i? +^K SM; çQÈ+5
hW h?QÈM; L;mv M h?"M? ç M MÆB ç•v K†+ /M +! S+ pçM /†K t - M?QM; +! h`mv
M`v +, M #^M F?-M; + -M i?!B ;B M [m€ /`B5
G•K Gç+ K½M? HB i ç idM? iBM? i?-M- ?„M +ÁM +! M; Q!B T?^B [m M i•K- imv i F
+?Q!M; F?-M; T?'M +?'M5

RRRyX *?QÆM; RRky, "€Q h?M GY :B"MX UkV

@ h?dM? hB M hY #m¬M; i v K" H"K5

J¼B M;Q`B ç²M; i?`B M|BX

@ h®i5

J B >Q iB M iY H"K K°i T?2M +?m~M #`- pQ /K M?Q ?QÈM; h?Ov .Q M? h•K Km®M" M; K M; i?2Q #B m H° bmM; bQÈM; iB M M?"T i`QM; çB M- +kM; ç2K +Y ç|M; H J` +?SM; FB M ç m HÁM; K" M; ,M +ªM KbM?X

*@E@P@hXXh h- +Y ç¢B çB M ç|M; H¢B- M; ,M +€+? ? B i? ;BÈB- ?B M i¢B K¼B

J B >Q iB M iY [m v M;Q`B i`Î H¢B- M?bM t2K M K M?•M ç bM? #` p¬ +MM; M?K+ F?ÆB ;ÊB H M K°i pÁM; +Q`B H¢M?X

@ L;QÆB +kM; +| ?¬K M v ?5

L" M; çB iÈB- i?¬M b„+ i` M K†i FB m M;¢Q M?Q H" M[pQÆM;- ç½ Km®M FQ+? i?Q ;Bª #° K°i T?2M- M?QM; iW ;|+ ç° F?€+ K" M|B- +€B M"v +?Q ?ŠM F?¬M; T?ªB H M" M;X

@ S? p"i p¬ /KM;- H¢B Km®M M[M?•M ?B bBM? +?QM? KbM? iÈB +Sm M;QÆB5

J B >Q iB M iY +?[+?[i`m i•K- i" M iB M? p¢+? i`¬M p i b Q +O G•K G¢+- ?QÈM; pmM; Km®BX

L?QM; G•K G¢+ iU ?² +,M #ªM F?¬M; +| w i?S+ çQÊ+ M" M; iB T +"M- M; v +ª w i T?€i +kM; F?¬M;- M;²B v M M?Q ç€X

@ s'm M?Q ?2Q- M;m tm~M M?Q ?2Q- M K M?•M M?Q M;QÆB i¢B b Q +| i? +| M;Q`B iB M çQ K'i i€M? K¢M;5

J B >Q iB M iY ?W H¢M? M|BX

h¢B L;•M L;mv i iBM?- M" M; H" hBM? æ + Q + Q i¢B i?QÈM;- +,M #ªM F?¬M; +| M +,M #ªM F?¬M; +| +Æ ?°B óM|B +?mv Mô- K" H9+ M"v M" M; KÈB T?€i ?B M- KbM? M;¬M M;[ç'v- K„M; M;Q`B i?"i H" F?¬M; ?¼+ iU i?¬M;- i" M ?QÈM; i` M M;Q`B G•K

Í i`QM; i v G•K G¢+ ,M [m€ M?B m i?B i i?ÁB- i? +?Q M M M" M; +" M; M|B +" M; /k i•K iB M? bmM; bQÈM; p¬ +MM;X .mv M?'i F?¬M; çQÊ+ ?Q" M K„ H" ;B ?Ä #` +? \ KU+ F?¬M; F m K°i iB M;- ç +?Q M" M; ?ÆB +| p F?¬M; i?9 p`X

L?QM; +€B M"v +kM; F?¬M; +| [m€ªM? ?QÎM; ?"Q ?SM; +O M" M;- M|B ç M H9+ ? `QB / `9i` - " i?Q€M; K°i T?€i HB M ?QÈM; G•K G¢+ `9i iÈBX _QB pmM; [m - K° G•K G¢+ H" T iS+ #` `9i çB- H° ` / i?'i # M i`QM;X

@ Zm'i- [m'i +? i M;QÆB5

J B >Q iB M iY ;B®M; M?Q b|B ç|B M;?2 i?'v çQÊ+ KMB K€m iQÆB- ? B K„i ç m M?bM +?^K +?^K p"Q G•K G¢+- ç2K `QB `9i ç M # # # `mM; ç°M;X

E?¬M; ;B®M; h?Ov .Q M? h•K +| v m i?Q+? M;QÊ+ ç½B K½M? HB i M?Q p"v- J B > tQÆM; ç®B pÈB G•K G¢+X *?d H" M" M; Í i` M i?U+ HU+ #` G•K G¢+ bB m pB i- HB ?B M i¢B ç¢i çQÊ+ +Æ ?°B iU M?B M Km®M K°i H¬M T?€i iB i çO5

_9i- ?mM; ?,M; K" `9i5

" 5 " 5 " 5

L;?2 i`QM; T?ÁM; T?€i` iB M; p M;- h¬ J` +€+ M" M; ç m ç m HÁM; F?¬M; i?¬B- ç¬m /UM; H M ?bM?ªM? J B >Q iB M iY ç2K G•K G¢+ /šK M€i /QÈB +?•M çB M + ç|M; H¢BX L;Q¢B i`W +?O M?•M +O .QĐM; h•K ?k- +kM; +?QM? H" G•K G¢+- K† F?| +| F?ª M,M; +SM; `„M t¬M; p"Q- +€+ M" M; +kM; +?d +| ;'T ç M ç° tQ v [m M?X

"B i`i`ä`M; /MM; i?-M i? +O G•K G¢+- J B >Q iB M iY +,M #^aM F?-M; ;•v i?
M K M?•M +O KbM? #` M;QìB /šK M€i /QÈB +?•M HQ¢M i€i K°i +?-mX B H¢B +?`
@ æ€M? çO +?Q \

h? M?•K F?-M; +?9i ibM? +^aK M"Q p M; H M- G•K G¢+ ç°i M?B M [m v ç-m- ?QÈ
€M? K„i ;B®M; M?Q /½ i?9X

@ E?-M; +|5 E?-M; +|5

J B >Q iB M iY ç M; + Q ?SM; - p¬ w i?S+ ?²B ç€T- K°i # M ç2K`QB v M;mv M`9i
L[M?•M M"v- i?"i H" T?B M5

v i?S+ +O G•K G¢+ v M;mv M ç„K +?bK Î# M i`QM; +?€M +?QìM; ç®B pÈB h?¢+?
+S KbM? F?-M; +| H"K i®i +?m~M #` p¢M iQ" M- M m F?-M; ?„M bÈK +| i? /MM; .
K¼B M;QìB`ìB çB- K" F?-M; +-M +MM; æ¶ o¬ " M? HB m +? i- +m®B +MM; ç °i M[
iB m M;¼+ pšMX

>„M iU ç°M; F?-M; ç w ç M ? ii?^av M;Q¢B ;BÈB- +?d H" ç„K +?bK Î# M i`QM; i?
i? M?•K Q i€Q Hm¬M M' F?-M; M;WM; Î# M i B- H¢B ç +?Q ?„M T?B i?QìM; F?-
> B K„i v ? i /½ i?9 M?bM +?^K +?^K p"Q J B >Q iB M iY- €M? K„i i" €+ ç +?Q J B
HQ¢B bÈ ?½B F?-M; ?"M K" i9+X

æ•v H" K†i ?„+ €K +O G•K G¢+- M;"v tQ #ÎBpb•K .QÆM; h?€M? ;B€Q +?QM æ¢
p"Q ^aQ i`"M K" ?bM? i?"M?- i`"M ç-v #¢Q M;QÈ+- ?Q M; /•K5

@ L[M?•M- M;QÆB +€B M"v H" iU KbM? Km®M +? i5

G•K G¢+ K¢M? K) çSM; H M- €M? K„i i" €+ iU ?² +| i? tmv M i?'m [m-M €Q +O J
ç®B T?QÆM; +| HQ¢B ?"M w i`-M i`KBX

æ€M? [m€ KS+ `²B b Q\

J B >Q iB M iY H¢M? HMM; K" M?bM t2K G•K G¢+- M" M; F?-M; iBM ç®B T?QÆM
pb L K L?QÈ+ >Q Î M;Q" B +Y - H¢B +| K°i b|M; HÈM M;QìB h¬ J`X L" M; H¢B H" #
ç'v- H) i?ŠM; F?Q ?mM; - H" +?QM? M;?o +?B bQ 5

L?QM; +| K°i çB K M" M; ?Q" M iQ" M F?-M; M;ì- H" H9+ M"v G•K G¢+ i?S+ idM? +
+?O i? +O ?„M- K" +?d H" K°i K†i >„+ •K +O ?„M- ç•v H" K°i K†i iQM? +€+? ?Q"
i?•M +O ?„M5

@ L;QÆB ç½ idM?- p"v i?b i çB` M;Q" B- K°i ç¢B M K M?•M H¢B +?€M +?QìM; M
J B >Q iB M iY i`€+? K„M; - K°i # M i?—K i? M w +?Q +O G•K G¢+ i?"i bU [m€ F?-
KÈB`9i p" B +€B ç½ idM? H¢B- ?Q" M iQ" M +?Q çO M;?B M ?5

RRRkX *?QÆM; RRkk, hdM? G¢BX UkV

@ h?"i iQ ; M5

G•K G¢+ pšv i v- J B >Q iB M iY +,M #^aM F?-M; +| K°i iB F?€M; HU+- i?•M i? H
#` ?„M K°i i v M„K H'v +'- +?d H" hBM? æ çdM? T?QM; H¢B ?€ +| i? H" ç®B i?O +
ç•v H" i?—M +MM; T?"K M?•M F?€+ #B i5

@ G"K M?Q i? M"Q i`WM; T?¢i M;QÆB ç•v\

G•K G¢+ H°` +QìB H¢M?- K†i >„+ •K +O ?„M F?-M; +| K°i iB ¬M M?m- +?d +| #

@ >¶M ç½M- L?QÊ+ >Q +€+ M" M; î# M M;Q" B- M;QÆB ?B m`ä`" M; KbM? ç M; H
J B >Q iB M iY +„M` ,M; M!B- M" M; M?Q i? M"Q +kM; b) F?¬M; îi`QÊ+ K†i G•K
i?U+ HU+ +O G•K G¢+ +| K¢M? ?ÆM M[i?b M?Q i? M"Q- +QÊB ç² ç +O M" M; +
@ .€M; M;Q`B +O H½Q #` +kM; F?¬M; i H„K5
G•K G¢+ /MM; €M? K„i i?QÎM; i?S+ ç€M? ;B€ J B >Q iB M iY- çªQ [m K°i pÁM; -
#° M;U+ b[+ Q M;'i +O ç®B T?QÆM;- ? B p9` `i i`ÁM iU ?² Km®M /K+ v K" ` - ?
@ L;QÆB Km®M H"K +€B ;b\
J B >Q iB M iY`®i +K+ +ªK i?'v K°i iB FBM? ?QªM;- €M? K„i +O G•K G¢+ H°`
M" M; #,M; ;B€- +kM; F?¬M; +| HQ H„M; ç®B T?QÆM; +ÁM M!B KbM? H" óG½Q #`ô
G•K G¢+ ç2K KkB iB M ç M i`QÊ+ M;U+ +O J B >Q iB M iY- /MM; bS+ M;YB tm®
çB K,
@ JMB i?ÆK +O tY M[5 G½Q #`- +ÁM F?¬M; +| ,M K†M [m \
J B >Q iB M iY i?B m +?9i M[t'm ?' p` ;B" M / [ç M +?| M; K†i K'i- M" M; +?Q iWM;
M?Q i? - M?Q K°i M[iY i v i`|B;` F?¬M; +?†i v m Èi [m v K„i p T?Q K°i +¬M ç² i
L?QM; i` M i?U+ i +kM; t€+ i?U+ M?Q i? - hBM? æ çdM? T?QM; ç®B pÊB h?¬M
FB M5
G•K G¢+ K°i i v M„K #„i +´ +O J B >Q iB M iY- i v FB i?b F?¬M; +?9i /Q /U ç tm
M;'i +O ç®B T?QÆM;- /MM; bS+ pm®i p2- i? v M? m ç2K ? B iÁ +?•m T?QM; M
?bM? /¢M;X
@ .WM; i v5
J B >Q iB M iY çÄ #WM; +ª F?m¬M K†i- i`QÊ+ FB imv +kM; #` G•K G¢+ bÌ [m i?•
i?m i?¬M iOv- +QB M?Q H" ibM? i? #'i ç„+ /o- K" #•v ;BÌ H" #` M;Q`B +?QM? i?S+
`" M; M?Q H" K!M ç² +?ÆB iMv w ç®B T?QÆM; pm®i pm®i- +€B M"v ç +?Q M" M; H
@ .WM; i v\
G•K G¢+ H°` /€M; iQÆB +Q`B i" €+X
@ L? M? M?Q p"v HB M F?¬M; M?`M çQÊ+ Km®M i H"K M;QÆB`²B b Q\
L;?2 çQÊ+ H`B M!B ?¢ HQm`ä`" M; M?Q i? - b„+ K†i +O J B >Q iB M iY H" iS+ ;B
#'i +?'T b) MûK # Q M?B m K†i- F m H M,
@ L?QÊ+ >Q - M? M? iB M ç M5
@ :¼B ?- M;QÆB iB T iK+ ;¼B ?- ;¼B +`M; HÈM +`M; i®i5
G•K G¢+ ?„+ ?„+ ?„+ K" +Q`B- iB M i v ?'i H M- J B >Q iB M iY ç½ #` MûK iÈB i`
KÈB pW p†M #Á H M Km®M T?| M; iÈB +Y ` p"Q- K°i ç¢B i?O ç½ ¬K +€B K¬M; +C
i`QM; #„T çMB +O M" M;X
@ ?
L" M; T?€i` iB M; F m i?ªK i?B i F?m'i M?K+X
@ L?QÊ+ >Q 5 L?QÊ+ >Q 5
" M?5
h?•M i? M" M; M†M; H M- #` ç tm®M; i` M K†i ç'i- K" i?•M i? +O K°i M K M?•M i
K¬M; +O M" M; /MM; bS+ tQ M„M- K M; +?Q M" M; M?K+ M?½ F?| M!B M M H`BX
S? M?5 S? M?5 S? M?5
*Y T?ÁM; #` M†M; M ç€M? p"Q- i? M?•K +O L K L?QÊ+ >Q i`mv M p"Q,

@ aQ T?K- T?€i bBM? +?mv M ;b\

@ L?QÊ+ >Q - +Sm i ?5

sQ i K°i iB M;- p€v /"B +O J B >Q iB M iY #`tû KÎ- H°` ? B +?•M i?QM /"B imv
i`ÂM pQ +kM; ?Q"MiQ" M #¢Q H°i`QM; F?¬M; F?Q- Î# M i`QM; ? B KªM? K"i ç"Q-
KÆ ?² +| i? i?'v çQÊ+X

@ aQ T?K

L K L?QÊ+ >Q Î M;Q" B +Y FBM? ?¬X

@ G•K G¢+- M;QÆB ç M; H"K +€B ;b\

@ *Q /½M F?¬M; i 5

G•K G¢+ K°i +€B i€i p¶ tm®M;- #„T çMB +,M; +SM; +O J B >Q iB M iY H"TiS+ ç¹
K"i` M K¬M; i?'i imv i i`„M; +kM; 'M` M,K +?QÎM; 'M çÄ`WM; `U+X

>„M +kM; F?¬M; /WM; H¢B Î +€B M"v- M;|M i v i?2Q F?2K¬M; +O J B >Q iB M iY
MÆB mK iMK ç½ ibK çQÊ+ ? B K¬B ç|M; +?†i- i?m-M i?K+ K" KÎ` - i?,K /Á p"QX

@ ?

s'm ?´ +U+ HÈM i"Ti?•M- J B >Q iB M iY K¢M? K) M;|+ MY M;QÌB i` M H M- ?"M

L m bÈK #B i b) +| F i [mª M?Q p"v- +?Q /M M" M; ç®B pÈB G•K G¢+ ?"M ç M b•m ?
çB FQ+? i?Q+? G•K G¢+- +€B M"v b) ç2K KbM? ;|T çB p"Q- K°i +€B ;B€ F?¬M; F?/

"M? #M? #M?- L K L?QÊ+ >Q /MM; bS+ p¶ +Y ,

@ G•K G¢+- bQ T?K

G•K G¢+ T?€i` K°i +?m¶ B +QÌB i"- ç2K #Ì K¬M; +O J B >Q iB M iY M•M; H M- ç
K" M^K b'T H'v- p¬ +MM; F?m'i M?K+5

@ æWM;- çWM;

J B >Q iB M iY`mM; ;B¼M; M|B- imv Î?¢ ;BÈB M" M; H" hBM? æ çdM? + Q- +| i?
+kM; b) F?¬M; M?,M H¬M; K"v- M?QM; ;†T çQÊ+ ibM? ?m®M; #'i HU+ M?Q i? - M"
M[M?•M F?€+- F?|+ ?QÈM; G•K G¢+ +-m tBM i? i?SX

L m M?Q G•K G¢+ H" w i?S+ +?O i? F?®M; +? - p"v ?„M imv i ç®B b) bM?? B +€B
K„i M?Q i? 5 L?QM; #•v ;BÌ H¢B H" K†i >„+ •K F?®M; +? i?•M i? +O ?„M- i?•M T
iY H" bQ T?K +O L K L?QÊ+ >Q +M; H"K +?Q ?„M ?"Q ?SM; M;~M; + Q- Km®M
iB i +O ç®B T?QÆM;X

@ E?¬M;- F?¬M;- F?¬M;- ?

J B >Q iB M iY T?€i` K°i iB M; ?ûi i?ªK- K°i ç¢B ;B ?Ä HY M|M; K" +SM; `„M
i?•M i? +O M" M;X

@ L?Q p"v F?¬M; i®i H„K ç•m\

L;Q B çB M- h¬ J` +?9M; M[? B K†i M? ð@

E?Q^aM; +€+? + - K b„i ?"B ?Á +ÁM `i t - #'i [m€ +! M°B ;B M L K L?QÊ+ >Q M"v-
K M? +kM; +?d H" p'M ç i?ÌB ;B MX

*?Q ç M H9+ M"v- G•K G¢+ KÈB /€K KÎ` +Y çB M i?°M; QÌB- +MM; K¼B M; QÌB ;
bU ibM? +O æ¶ o¬ " M?X

@ L;mv M H B- i?^M; M"v `ä`"M; ç€M; ;B"M M?Q p"v5

*?9M; M[ç m H" HÁM; ç-v +,K T?šMX

@ æ9M; ç'v- p¢M M?'i i?"i H"K +?Q ?„M +?B K +S i?•M i? T?m [m•M- F?¬M; T?°B +
h?Ov .Q M? h•K HÁM; +ÁM bÊ ?½B M!B- H¢B ç ¼B M; QÌB K°i ?²B BK H†M; - M[M
M!B +?mv M [m M i`¼M; ?ÆM K°i +?9i b Q\

@ S?m [m•M- K°i i?€M; M"v `i i?Q°B K€B \

h¬ J` i?,K /Á iÈBX

@ *€B M"v

G•K G¢+ ç-m ç-v K² ?¬B H¢M?X

@ a€+?- K°i # M H" ç² ç - K°i # M H" bQ T?K- F?šM; ç`M? `i bQÈM; `²B5

G¢+ L;QM; o•M +kM; `i F?¬M; +! iQ p` M!BX

*?9M; M[ç m H" K°i #° ,M M; QÌB- /MM; €M? K„i ?mM; /[M?bM +?^K +?^K p"Q G•K

@ *€+ M; QÆB Km®M i? M"Q\

G•K G¢+ M; ?B M ` ,M; M!BX

@ hU M?B M H" Km®M ç M #M i'M i?'i `²B5

*?9M; M[K°i HQ¢i H M tm®M; - H"K +?Q +€+ M"m; M; ?2 tQM; K°i i?€M; #S+ i` M?
M"v iU M?B M Km®M ?mM; ?,M; #€Q i`Î p X

> i i?°v HQ H„M; - ? i i?°v +?B Hb iQÆM; iQ- ç m Î# M i`QM; ibM? v m `WM; `U+
G¢+ ` bS+ +`v +'v- +MM; +?9M; M[H¢B ?Q M; çQÌM; K°i i?€M; i?ÌB ;B M- H9+ M
K„i ?B T M"v ? i i?°v /¼M / T- +! i? bmv M; ?o +?mv M F iB TX

>„M b) #ÎB pb bU ibM? +O h?¢+? L;mv i L? K" M?Q i? iU i`€+?- +kM; F?¬M; H
L;mv i L? M?B m # Q M?B m +°K ibM?- K" H" HQ H„M; bU ibM? ç²M; /¢M; T?€i bB
F?€+X

E?¬M; T?°B ?„M M†M; # M M"v M? # M FB - M?QM; ç` p` +O h¬ J`- S?QM; aÎ G
M"m; Î i`QM; M°B i•K G•K G¢+ H" t t pQÊi [m h?¢+? L;mv i L? - M m +?mv M M?
M; QÌB +€+ M"m; - G•K G¢+ F?¬M; i? t€+ ç`M? KbM? +! i? çB M K'i? v F?¬M; 5

æ9M; H" M?Q i? - ?„M KÈB +! i? H•K p"Q i`¢M; i?€B ; -M M?Q bB M; ®+- i?šM; ç
óidM? H¢B ô X

L?QM; ?B M i¢B- ?„M `®i +K+ bmv M; ?o +~M i?"M `²BX

>„M T?°B i`Î M M K¢M? K)- KÈB +! i? T?ÁM; M; W +?mv M M?Q p"v5

h?¢+? L;mv i L? iW ç•m K" ç M- ?„M ç½ #B iX hmv [m€ i`bM? M"v H" ?„M +,M #°M
M?QM; bU ibM? ç½ T?€i bBM?- ?„M +kM; F?¬M; i? HW KbM? /®B M; QÌB- ?B M
i?"M?- H" #´ F?mv i hY ædM?- +?QM? i?S+ T?€i ?mv pQÆM; ;B° +?B mv +O *?O

"i [m€- ?„M +® M?B M ç m HÁM; - HY ;B"M +O æ¶ "€+ oB M +?„+ ?šM +kM; H" i?
F?¬M; i? çQ ?„M #-K i?•v p¢M çQ¢M5

S?•M ?²M ç½ +? i- æ¶ "€+ oB M F?¬M; +ÁM +! F?°M,M; iB T iK+ F?m +? i`QÆM;
G•K G¢+ pÈB ?„M K" M!B ç½ p¬ /KM; 5 L?Q p"v- +ÁM H¢B +?d H" i?M ?"M p¬ i"M5

>„M- b) ç®B K†i K°i h`mM; L;mv M h?–M çm´B ;B i5

.MM; HY ;B”M p¬ i”M +O æ¶ “€+ oB M K” M!B- +?d H” hª o,M h`ç+? +kM; F?¬M;
*?Q M M- G•K Gç+ +,M #ªM F?¬M; +! F?ª M,M; çB i`¬M; +”v p”Q hª o,M h`ç+? ` K
K°i FB T M”vX h`€B HçB- M m ?„M çB ç–m M?”T p”Q hª o,M h`ç+? K” M!B- M!B F?¬
F? B ` ;B€ + Q i`U+ iB T iW +?¶ hª o,M h`ç+? ;B Q /`+? [m 5

RRR8X *?QÆM; RRk8, æB s X

*”M; H” ?QÈM; +?¶ + Q- HçB +”M; H” >„+ •K- ? i i?ªv ç m +! i? /MM; ;B Q /`+? ç M
h?QÈM; L;mv M h?”M? H” F?ŠM; ç`M? F?¬M; i? çB- #ÎB p”v G•K Gç+ +?d +! i? /
F? B F?m pU+ [mªM Hw +O h?QÈM; L;mv M h?”M?- h`mv M h®M; h`”M H” M;?o +k
>„M H” M;Q!B H”K pB + [mv i çQ€M- b m F?B +?O w [mv i ç`M?- H”T iS+ T?B i?•
?bM? # v p9i K” H MX

L?QM; ?„M # v p9i [m HçB F?¬M; t H„K- K°i ççQ i?–M i?S+ p¬ +MM; •K H½M? H
i`mM; !i` M M;Q!B +O ?„M- ç +?Q ?„M i?B m +?9i M[iW ;B[F?¬M; i`mM; M;½ t
æ¶ “€+ oB M5

hmv G•K Gç+ +?Q iWM; ;†T [m #ªM i¬M +O æ¶ o¬ ” M?- M?QM; HçB +! i? ?Q”M
H” K°i i`QM; h K ççB *U æ–m +O h?QÈM; L;mv M h?”M?- S?•M >²M i?9 ?! i?”M?
G½Q ;B ?Ä M”v [mªM?B M K°i KU+ K B T?K+ i`¬M; +QB ?„M5

G•K Gç+ p°B p”M; tû `€+? F?¬M; ;B M- +?mB p”Q i`QM; ç!- i hY ædM? ` +?2 H”T
?B M- H”T iS+ K°i +QÈ+ #QÈ+ p”Q # M i`QM; .QĐM; h•K ?k- +€B L;mv M h?–M E?
F?¬M; ? B i?€M; i`QÈ+ ç–v çO +?Q æ¶ “€+ oB M T?€i ?B M ?„M `²BX

sPI lI5- Î# M i`QM; K°i KªM? +€i # v ç€ +?çv- Îi` M F?¬M; G•K Gç+ #B M K’i M?B
b U K•v +€iV F?¬M; M;WM; +m®M ç°M;- mv €T F?OM; #® iW i`QM; p•M b T?!M; t
aÆ o`h?–M M”Q i•K FBM? çªK ?”M ç M [m€ b€i ç’iX

@ hB m iY- #ªM i¼ M?’i ç`M? b) iB K çQÈ+ M;QÆB- b m ç! /MM; i?O T?€T i”M F?
+? i M;QÆB5

h`QM; p•M b i`mv M ` K°i ççQ –K –K M´KçM?- b!M; •K +m®M [m - K†i ç’i #` p¬ iB
#”M?- M9B + Q t t +kM; M? Q M? Q p,M; imM; i!2- ?B M i?”`ä mv M,M; ç€M; bÊ -
@ S?m [m•M- +€B M”v H” h`mM; L;mv M h?–M b Q\

>Q ok >QÆM; `mM; B¼M; M!B ` - M m F?¬M; T?ªB ç M; Î# M i`QM; .QĐM; h•K ?k-
+€B b!M; •K M”v +kM; +! i? ç +?Q M”M; pW KÈB iB M p”Q iBM? pU+ ?! i?”M? #½
@ >W- h`mM; L;mv M h?–M i?b i? M”Q- p b m Gç+ Gç+ M?’i ç`M? b) +„i ç–m +?!

h?Ov .Q M? h•K M? +? KB M;X

G•K Gç+ +?€M MªM i?Î /”B- M[HQm K M? M”v H” imv i ç®B F?¬M; +! F?ª M,M; +ªB
æ¶ “€+ oB M çM M;?”+? K°i i”M mv T?QM;- HçB +,M #ªM F?¬M; +€+? M”Q T?€
i?”M? ?çi M?Ä- +?d +! i? ;B€ p•M b # v çBX L?QM; G•K Gç+ #B i`ä- i?–M i?S+
ç`M? i?!B F?„+ +”M [mûi H’v F?m pU+ T?K +”MX

hY ædM? i`QM; i?S+ ?ªB M? tQ€v- G•K Gç+ +’i #QÈ+ çB ` .QĐM; h•K ?k- +?d +–M
i?9+ /K+ ç M KS+ i”M +MM;- hY ædM? +kM; F?¬M; +–M i ` +kM; +! i? +?2 HçB F

Zm^a M?B M- imv `i M? M? +| K°i çQ i?—M i?S+ F?OM; #® [mûi çB [m - M?QM; +
G•K Gç+ /WM; HçB- T?°M; T?°i+,M #°M F?¬M; +| T?€i ?B M ?„M- i`U+ iB T # v çE
L?QM; G•K Gç+ +kM; F?¬M; /€K ç2K hY ædM? i ` - +€B ç² +?ÆB M`v imv +| i? +?
i?•M H` +U+ ç° #„i K„i- +?“K K°i +?9i i?b +?“K K°i +?9i 5

“i [m€- G•K Gç+ ?B M M?B M ç€M? ;B€i?°T [mv i w ;B i ?„M+O æ¶ “€+ oB M- ?„
/MM; i?—M i?S+ ibK iÁB- #°M i¬M +°M; H` î i` M #-m i`B F?¬M; M;WM; tQ v [m M?
h?—M +O ?„M- i®+ ç° F?¬M; #B i bQ pÈB G•K Gç+ M? M? ?ÆM # Q M?B m5

æB ` M;°M /†K- æ¶ “€+ oB M ?| i?•M K•v +€i î i` M F?¬M; i`mM; tm`i ?B M5

J v K„M G•K Gç+ +| hY ædM? +?2 ç°v F?Q iS+- æ¶ “€+ oB M +?d +| i? /MM; K„i i
M;QÊ+ HçB H` i?—M i?S+ +O G•K Gç+ T?€i ?B M ` ?„M i`QÊ+- p°B p°M; tû `€+? F
b m ç| H°T iS+ i`®M p°Q i`QM; .QÐM; h•K ?kX

“°M?5

L; v i`QM; M?€v K„i ?„M iB M p°Q .QÐM; h•K ?k- +¬M; FQ+? +O æ¶ “€+ oB M +k
Gç+ +| hY ædM? +?2 H°T F?Q iS+- M?QM; i?B çB K i?—M i?S+ [mûi ç M æ¶ “€+ o
M|B +?Q ç®B T?QÆM; #B i +?¶ î +O KbM?X

Í # M i`QM; +€i ç€ # v H M- +?¶ G•K Gç+ #B M K`i H°T iS+ M?B m ?ÆM K°i +€B ?®
+° # Q H 5

E i +°m +O h?—M ;BÈB H` +?“+ +?“M #U+ M°Q- M?QM; M; v +°M?Q p°v- î /QÈB K°
HÈM M?Q i? - çO i?°v +?¶ F?OM; #® +O h`mM; L;mv M h?—M5

L?QM; .QÐM; h•K ?k +?QM? H` L;mv M h?—M E?Q- HQçB +¬M; FQ+? iQM? T?•M i€
içQ i?°M? i°M i?QÆM; K°v K v- M;QÊ+ HçB i?2Q +€i ç°i ç-v i`B # v ç M t t p¬i°

@ æ€M; ;B°M5

æ¶ “€+ oB M v M;mv M ?| i?•M i?°M? K°i çQ°M K•v +€i- H°T iS+ [mv M i`+? H M i
æ½ [m ?²B H•m b m- G•K Gç+ KÈB iW i`QM; .QÐM; h•K ?k tm`i ?B M- M?QM; æ¶
ç`M? T?QÆM; p` +O ?„M- F?¬M; çÈB ?„M tm`i ?B M # Q H•m b) H—M M[ç€M? 9T
i? F?¬M; M;WM; i`®M p°Q # M i`QM; .QÐM; h•K ?k- K¶B M;°v +?d +| i? çB ` pçM
oçM /†K ç®B pÈB T?°K M?•M K` M|B imv i ç®B H` F?Q°M; +€+? F?¬M; i? iQÎM;
K„i GBM? °M? pã ;B°M°v ç½ F?¬M; +| w M;?o `²B- ?m®M; +?B H` î h?—M ;BÈB #
h®+ ç° +O G•K Gç+ ?Q°M iQ°M +| i? /MM; i®+ ç° M? M? M?Q `M ç ?bM? /mM;X

L?QM; ?„M +kM; F?¬M; +| #B M T?€T- +?Q /M ?„M M„K ;B[F?¬M; ;B M T?€T i„+-
? B ççB +°M? ;BÈB- +,M #°M F?¬M; +€+? M°Q +MM; ç®B T?QÆM; bQ b€M? i®+ ç°
?k ç M +?2 /°m #°M i?•MX

GB M iB T +?QM M,K- G•K Gç+ F?¬M; M;WM; +MM; æ¶ “€+ oB M iB M ?°M? H°v i`
L;mv M h?—M FB +kM; H` [mv i i•K Km®M iB m /B i ?„M- i?Ov +?mM; F?¬M; +| w
#m¬M; i? +?Q [mv M i? i`QM; i v5

L?QM; G•K Gç+ +kM; +°M; M;°v +°M; i?Q+? SM; i`mv FQ+? +O æ¶ “€+ oB M- h?—
i?•M- ?„M i?m M?Ä i?•M i? HçB- HçB /MM; hY ædM? +?2 /°m F?Q iS+- ç +?Q F?°
?B M ?„M ;B°K i?°T `i M?B m- K¶B M;°v +| i? çB ` F?Q°M; +€+? +kM; iW pçM /†
/†K- +| i? M|B iB M #° `ä `°M;X

J°i M;°v M°Q ç| î M,K i?S KQÌB- G•K Gç+ `®i +K+ çB iÈB K°i iÁ i?°M? i?° KÈB- î
/MM; S+ pçM iQM? iQ€M- æ¶ “€+ oB M Km®M iB K çQÊ+ ?„M F?¬M; ? +| F?Q iS+ ç
+Æ #°M F?¬M; +| F?°M,M;X

æQÆM; M?B M- M m æ¶ "€+ oB M F?ÎB tQÊM; ?mM; €+ ç M HB m HoM? i`m /B i ?
p"v G•K G¢+ +kM; +?„+ +?„M H°` M; Q`B- M?QM; i` M i?U+ i æ¶ "€+ oB M +kM; F
b Q ?„M pšM H` i?–M /•M h?–M Zm®+- +¬M; M?B M ?`M? ?mM; K` M|B- M?`i ç`M?
"i [m€- +?d +–M G•K G¢+ pW Hv F? B MÆB ç•v- ?„M F?ŠM; ç`M? b) iB TiK+ i`m
h`mv M h®M; h`"M +kM; çWM; M; ?o`²B- MÆB M`v +?QM? H` h?QÊM; L; mv M h?"M
i`QÊ+ iB M T?QM; iÄ h`mv M h®M; h`"M5
G•K G¢+ +ªB #B M /B M K¢Q i?•M i? - #B M i?"M? K°i æ¢B >€M K†i H¢M? +?WM
K°i iB m +K+ i`QM; i?"M?- ;B M?"T K°i çQ`M ç°B iB M p *Ym hB m i?"M?X

RRReX *?QÆM; RRke, *® L?•MX URV

"ÎB pb h`mv M h®M; h`"M #` ç|M; +Y - i`i +ª K¼B M; Q|B Km®M çB M?[M; i?"M? i?"
çB #°X "i [m€- #ÎB pb F?ÎB ç°M; h`mv M h®M; h`"M iB m ? Q h?–M iBM? +kM; F?–
+| i? i?W M?"M çQÊ+- i` M i?U+ i i`i +ª imv M çQ|M; ç m`i bBM? ç°M; - t t M
h®M; h`"M M?B m H„KX

G•K G¢+ +?d H` #Ä` K°i F?Ä ?¢T?~K h?–M iBM?- HB M H2Q H M p"i T?B ?`M? i
i` M çQ|M; çB F?¬M; +–M ?„M ? Q i`M K°i T?•M K°i ?`Q- HB M +| i? iB M p sQ+?

L; Q¢B ?bM? +O .QÆM; h?B M ?`Q M?Q i?mv M- M?QM; +?B m /`B +?WM; ;–M /t
M?Q K°i M; ¼M M9B- imv F?¬M; T?ªB i?–M F?Q- M?QM; K` +?„+ +?„M p¬ +MM; - /Q
imv bQ F?¬M; çQÊ+ F?¬M; ;B M i?m'M /B +O G•K G¢+- M?QM; i?"M; Î +| i? poM?
ç M i?"M? i?" F iB T #`i [m€ H` M, K M, K i?ÎB ;B MX

aBM? w p" M iªB M`v `i i®i- +| M; Q|B H`K FBM? /Q M?- +| M; Q|B i?, K i?•M M?•M ?
F?¬M; T?ªB i`i +ª K¼B M; Q|B tm'i` M´B h?–M iBM?- i?"i M?B m M; Q|B ç m H` /
+?¶ M`v imv i?m T?Q + Q- M?QM; i?"M; Î M iQ`M- .QÆM; h?B M ?`Q +| i€K F?Q M
/mM; M¢T #ªv M; `M M; Q|B- çO ç +?Q M; Q|B FBM? /Q M? FB K çQÊ+ #²M ç–v #€i

G•K G¢+ M; ²B M; v M; „M Î i`QM; K°i ;B M T?ÁM; F?€+?- F?B .QÆM; h?B M ?`Q tm
"€+ oB M +kM; [mûi çB [m X "i [m€- +?d +–M G•K G¢+ F?¬M; +?O ç°M; T?¶M; i?Q
+, M #ªM F?¬M; +| F?ª M, M; T?€i ?B M ?„M- i?–M i?S+ +O ç®B T?QÆM; çªQ [m
K'iX

.QÆM; h?B M ?`Q T?€ F?¬M; K` H M- `i M? M? HB M #B M K'i Î ;B[ F?¬M; i`mM
hmv F?€+? M?•M i` M .QÆM; h?B M ?`Q `i M?B m- M?QM; ç¢B #° T?"M ç m H` /
M?B m ?Q†+ Qi +| +?9i [m M ? pÈB h?–M *ªM?- M m F?¬M; Km®M H'v çQÊ+ h?–
+?mv M / /`M;

h` M i?mv M M; ?2 M|B +| >Q h?–M i K i`¼M; i?B M i¼ i`'M- #ÎB p"v iQ`M #° H° i`
+–M ?Q`B M; ?BX " M M; Q`B /M +?Q +| +Q|M; T?d +kM; b) F?¬M; pQÊi [m aÆ o`
Zm®+ b) H"TiS+ iB M ?`M? +`M [mûiX

*Q|M; ç¢Q >Q h?–M- L; Kv h?–M +ªM? `i M?B m- M?QM; M; mv ?¢B +| ?¢M- h?–M
KÎ K°i K„i M?„K K°i K„i- M?QM; M m +| aÆ o` h?–M +Q|M; ;Bª tm'i ?B M- M?Q p"v
+?¶M; H`K` T?ªM SM; X

æB p`Q i` M i?mv M- G•K G¢+ `®i +K+ +| i? i¢K i?ÎB #m¬M; #Ä æ¶ "€+ oB M- ioM
a m F?B h?¢+? L; mv i L? ?B M i #ªM i?•M- ?„M iB M M?"T K°i +ªM? ;BÈB F€ /B r
i? ;b ç m i`Î M M T?€Ti„+ ?| - +?ŠM; M?[M; +¬M; FQ+? i?"K +?Q +ÁM +| M; Q|B5

E?¬M; b B- î i`QM; K„i +O ?„M H9+ 'v- æŋ o¬ " M? +kM; +| i? +?Q `^M; H` K°i ç
M?K+ # Q p•v HçB- i`QM; ç| +?QM? H` h?¬M ?ç+?X

G9+ 'v +?Q ?„M +ªK ;B€+ H`- ?„M +| i? çÆM ;BªM /Á tûi #„i H'v h?¬M ?ç+? M`v- H
hmv ç•v +?d H` K°i HQçB +ªK ;B€+- M?QM; G•K Gç+ iBM iQÎM; ?„M F?B ç| imv i ç
i? ç °i h?¬M HBM? H`T iS+ bKT ç´5 \*?d H` ?„M [m€ ?"M æŋ o¬ " M? `²B- F?¬M; K
T?QÆM; +? i K'i M?Q p"v- KÈB +| i? F?¬M; +| i`U+ iB T ;B iX

GQçB +ªK ;B€+ M`v i?"i bU H` i?¬M /B m5

h`QM; M,M; HU+ +O h?¬M HBM?- bÎ /o >Q h?¬M p"M /KM; T?€T i„+ t t KçM? ?Æ
;B[ç®B pÈB T?€T i„+- K` aÆ o` h?¬M- h`mM; L;mv M h?¬M- h?QÊM; h?B M h?¬M
K°i +€B +QÌM; ççB- H` pb #¼M ?„M M„K ;B[ T?€T i„+ +`M; + Q b•m ?ÆMX

æç i iÈB +'T #"+ h?¬M oQÆM;- +€B FB +?QM? H` T?€T i„+ +?Q + Q- T?€i ?mv ` ç
iQÎM; iQÊM; X

L?QM; ç +?Q G•K Gç+ F€ [m€B +?QM? H`- H9+ i`QÈ+ î i`çM; i?€B FB - ?„M pQÊ
i„+- K` H` +| i? çB m F?B M T?€T i„+- T?€T i„+ i?"i ;B®M; M?Q K°i Kb p„i- +| i?

*¬M; FQ+? +O æŋ o¬ " M? ç€M? 9T HçB- ?„M +| i? i?QªB K€B ?| ;BªB- çÆM ;Bª
>„M +ÁM M?È `à æŋ o¬ " M? ç½ iWM; M|B [m - +€B M`v tQM; H` u M .B i T?€T i„+
+?Q `^M; ?„M +| u M .B i T?€T i„+- K` H` çSM; Î ç° + Q `i + Q- i?U+ bU i`î i?"M? +

æ€M; iB +- ?B M içB ?„M p¬ Hm"M i? M`Q +kM; F?¬M; i? HçB iB M p`Q i`çM; i?€

J†+ /M æŋ o¬ " M? +?d H` aÆ o` h?¬M- M?QM; #ªM i¬M +O ?„M H` h`mM; L;mv M
KbM? +O ?„M- iU ?² M; v +ª #ªM i¬M +O ?„M +kM; F?¬M; +| M„K ;B[M,M; HU+ ç

L|B +€+? F?€+- HQçB T?€T i„+ €T çªQ M`v- Qi M?'i i?m°+ p h?QÊM; h?B M h?¬M

E?¬M; b B- h?¬M oQÆM; M„K ;B[T?€T i„+ +?Q + Q- +kM; +?d +| h?¬M oQÆM; KÈ
p"v- çÆM ;BªM ç€M? i M T?€T i„+ +¬M; FQ+? +O aÆ o` h?¬MX

G9+ 'v ?„M +| i? T?€i ?mv M,M; HU+ M?Q i? - i?S M?'i H` #ÎB pb ?„M +| çQÊ+ hY a
€T T?€T i„+ +?Q + QX h?S ? B- +`M; ?ŠM H` h?ç+? L;mv i L? T?®B ?ÊT +?•M pç+
+| i? ç2K HU+ HQÊM; #ªM i?•M +MM; ?„M ?Q`M K„ /mM; ?ÊT +MM; K°i +?ŋX

a m F?B HU+ HQÊM; +O h?ç+? L;mv i L? ?Q`M iQ`M #B M K'i- ?„M +kM; ?Q`M
i?€B M`v- F?¬M; +ÁM +| #B M T?€T +| çQÊ+ M,M; HU+ i?¬M /B m M?Q p"v5 >ÆM M
iB M p`Q aÆ o` h?¬M +| i? K°i H-M M[+| çQÊ+ i?U+ HU+ M?Q p"v- i?"K +?Q h`m
h?B M h?¬M +kM; +?Q ?ŠM5

æ•v ? i i?ªv- H` T?€T i„+ +?B HBM? +MM; hY ædM? bBM? ` +°M; KBM?- KÈB bBM
o` h?¬M- M?QM; +kM; F?¬M; +| M; ?o H` H'v G•K Gç+ iB M p`Q aÆ o` h?¬M +| i?

*®+ +®+ +®+- +Y T?ÁM; ç°i M?B M p M; H M

G•K Gç+ ?ÆB F?) + m K`v- imv çQÌM; çB /`B ç M M,K M,K- +| Qi M; QÌB t€+ i?U+
M?"M i?S+ M?B m K°i #^M; ?[m H` M?B m ?ÆM K°i +QM çQÌM; - M?QM; ?„M # T?2M
i?b F?¬M; +| M; QÌB iÈB t2K ?„M K†i HçM? M[- H9+ M`v b) H` B +?S\

>„M çB [m KÎ +Y - +?d i?'v ç M; çSM; Î +Y ` p`Q H` K°i i?B m M[tBM? ç T- i?•M
M; U+ ?ÆB +| p M?Ä K°i +?9i- M?QM; T?®B ?ÊT i?•M ?bM? +O M`M; +kM; H` +| K

@ æçB ;B

h?B m M[M`v H°` K°i pÁM; i? M i?MM;- /MM; €M? K„i #'i M [mûi K„i M?bM ?„M K

@ æQÌM; çB /`B ç^M; çÆM;- ?Q F?¬M; i`+? K`+?- ç +?Q i ç M #²B ççB ;B pQÊi [

G•K Gç+ bYM; b®i K°i +?9i- H9+ M`v KÈB F`T T?ªM SM; ;€B ;B M; ?²5

h?¬M ;BÈB +ÁM +| M ;? M ;?B T M"v\
æB` M ;Q" B H" K FBM? /Q M?- iU M?B M F?¬M ; +| F?ª M,M ; K M ; i?2Q ;B M?•M
+kM ; F?¬M ; M?B m- K" "€M h?¬M F?Q i?b +M ; i? K i`•M [mw - +| i? Î # M i`QM ; K
;B€ i` M i`BX
L,K M,K i?ìB ;B M M|B M ;„M +kM ; F?¬M ; M ;„M- M K M?•M M? - +| +?9i Hm¬M [mªM
M?Q p"v ;€B ;B M ; ?² U ;" K|M ; çÄV iU M?B M +kM ; +| i?` i`QìM ;`²BX
@ E?¬M ; +¬M5
G•K G¢+ H¢M? HMM ; +U imv i- +?Q /M ?„M +| +¬M- ç€K FB m i? ç m Î # M i`QM ;
p"Q F„ M[ç M ;BªB [mv i bBM? Hw b Q\

RRRdX *?QÆM ; RRkd, *® L?•MX UkV

@ æ¢B ;B
*¬ ;€B FB ÄM M M|B- i?•M i? M?Q€M ; K°i +€B- HB M?QÈM ; i`QM ; M ;U+ G•K G¢
.MM ; i?U+ HU+ +O G•K G¢+ ?Q" M iQ" M +| i? +?Q [m - M?QM ; €M? K„i +O ?„M
T?€i ?B M i?B m M[ç°i M?B M #|T pÐ K°i +€B i9B i?ÆK M?Q M?Ä- H" T iS+ iªM K
M ;?B K F?„+ K" M|B- H" K°i KMB`QÊmX
_QÊm M"v` i ç"K- ?Q" M iQ" M +| i? tQM ; H" i?m®+ K +QìM ; HU+- G•K G¢+ K¢M? K
;B€+ m®M ; b v b v5 *kM ; K v ?„M /M b Q +kM ; H" >Q h?¬M i K i`¼M ; i?B M- i?¬M i
ç2K KMB`QÊm iW i`QM ; +Æ i? #S+` - M?QM ; i?•M i? H¢B ;Bª#° M?Q +?®M ; çÐ
@ æ¢B ;B - M ;QÆB çWM ; M|M ; HÁM ; M?Q i? K"5
h?B m M[T?€i` K°i iB M ; +QìB F?) - K°i i v ç2K G•K G¢+ i?•M i? +?mB p"Q ;B M
+Y T?ÁM ; ç€ H M- # M M ;Q" B /M +?Q +| M ;QìB çB [m - ç¢B F?€B +kM ; +?d H" óS
J†+ /M M" M ; F?¬M ; +| iB M p"Q h?¬MªM?- M?QM ; im pB hBM? >Q" M ; +'T Km®M
i? M|B H" F?¬M ; i®M bS+ +?9i M"Q- M? M?"M ; MûK G•K G¢+ ç M i` M ;BQìM ; - b
iÁBX
G•K G¢+ ç M ; i` M çQìM ; i`®M +? i- #îB p"v K¼B bU ç T?ÁM ; - p®M iQîM ;`^M ; M" M
?B M i¢B t2K` - M" M ; +kM ; F?¬M ; [m€ ç€M ; H" K°i i M i`°K K" i?¬BX
@ ±- M?Q i? M"Q ç² ç¢+ ç m F?¬M ; +|5
h?B m M[iS+ ;B" M M|B- b m ç| +?mv M ç M # M M ;QìB G•K G¢+- iQM? iQ€M Km®
M?QM ; €M? K„i +O M" M ; çªQ [m K†i G•K G¢+- F?¬M ; F?ÄB T?€i` ó ?ô K°i iB M
Kî iQ bQM ; M?½M M?bM M" M ;5
*€B ;B" i KbM? M"v i?" i ç9M ; H" ç2K M" M ; /¼ F?¬M ; M? - i`U+ iB T iW i¢B +?¶ M?
i` M i`¬M M?"- #M M? i?Q€M ; K°i T?€i- H¢B ç2K M" M ; #„M tm®M ; /QÈBX h" B HB m
;BÈB i?b +M ; i? K +?„+ +?„M- +'T #"+ hBM? >Q" M ; +ÁM +?Q çO ç i¢Q i?"M? T?
@ L ;QÆB M ;QÆB M?Q i? M"Q +ÁM idM?\
L" M ; ?QªM ; bÊ M|B
G•K G¢+ H°` K°i /€M ; iQÆB +QìB ,
@ L m M ;O`²B- +ÁM +MM ; M ;QÆB i`ªB [m ç K ç T M?Q i? M"Q\

a„+ K†i i?B m M[i`„M; M?Êi- F?¬M; iU +?O çQÊ+ K` HmB p T?Q b m- b m ç| ;'T
 ç`Q i~m- M?QM; M`M; H¢B ?QªM; bÊ T?€i ?B M- F?| +Y ç½ ç|M; H¢B- ç +?Q M`
 @ o M +—m M; QÆB çWM; F?B / i 5
 L`M; `mM ;B¼M; M|B ` X
 @ h F?¬M; M M ?QÈM; M; QÆB ?¢ i?O- i? M?QM; K` i +| K°i ;B ;B #` i`¼M; i?
 i?ªQ KÈB +| i? i` F?ÄB i?QÆM; i? - i KÈB T?ªB H`K M?Q p`v- +—m M; QÆB #Ä [n
 J°i i M i`°K M|B +| i? iBM iQÎM; b Q\
 G•K G¢+ M; ?o M; ?o M|B,
 @ .šM i çB ;†T ;B ;B +O M; QÆB- M m [mª i?“i M?Q HÌB M; QÆB M|B- i b) i? +?
 L?QM; i?B m M[H¢B +„M `„M; K°i +€B- ç2K +QM K„i M?“K H¢B M|B,
 @ h imv i b) F?¬M; +?Q M; QÆB çB ?¢B ;B ;B 5 L; QÆB Km®M H`K +€B ;b i?b H`
 F?¬M; #€M çSM; ;B ;B 5
 L|B i?b M|B M?Q i? - M?QM; i?•M i? +O M`M; H¢B ç M; `mM `~v- /M b Q ?B M i¢
 >€M- t2K tûi +?QM? H` M; QÌB ?mM; ?½MX
 *€B M[M?•M M`v- i•K ç` F?¬M; t`m 5 h?“`^M; ?B bBM? KbM?- +kM; F?¬M; Km®
 +?Q ç®B T?QÆM; H•K p`Q ?B K +ªM?5
 G•K G¢+ F?¬M; iU +?O çQÊ+ K` M?Ê iÈB h?¢+? L; mv i L? - i?B m M[M?Q K†i MQ
 pb ?„M ?v bBM? +?QM? KbM? M?Q i? 5 >SM; i?9 i` m çM i?B m M[ M`v H`T iS+ F
 M^K +? i /Q Î i` M ;BQÌM; M|B,
 @ h?ÌB çB K çB ` M; Q`B- çWM; [m M ç|M; +Y 5
 @ L; QÆB M; QÆB +?`m #m¬M; i? i \
 h?B m M[pW KWM; pW bÊ- KB M; ?´ i?Q€i bBM? H¢B ç +?Q M`M; +| HQ¢B +ªK
 @ L?Q i? M`Q- +ÁM Km®M HQm H¢B ,M F?mv b Q\
 @ E?¬M; F?¬M; F?¬M; - i H`T iS+ çB M; v5
 h?B m M[p°B p`M; `ÌB F?ÄB T?ÁM; - M?Q +?¢v i`®M K` +?¢v p°B çB- H¢B F?¬M;
 #€K p`Q i` M M; QÌB +O M`M; X
 h—M; i?S # - T?ÁM; RyN- ² ibM? ?m®M; # M i`QM; 5
 G•K G¢+ K¢M? K) iW i` M ;BQÌM; M?ªv /UM; H M- imv iQM? +€+? +O ?„M F?¬M;
 M?QM; +?mv M M`v ?„M Km®M [mªM i?Q€M; K°i +?9iX

@ *€+ M; QÆB M? M? i?ª ;B ;B +O i ` 5
 h?B m M[pW KÈB +?¢v p`Q ;B M T?ÁM; +O KbM?- +ÁM +?Q F`T i`b ?Q½M [m
 T?ÁM; M?B m ?ÆM # F?€+? F?¬M; KÌB K` iÈB- K` ;B ;B +O M`M; H` K°i H½Q ç
 F?d ç M; #` K°i +€B i`QM; #¼M ?¼ /šK M€i /QÈB +?•M- bmv v m ç M F?¬M; ? +| H
 @ *¢+ +¢+ +¢+5
 J°i M K M?•M ç—m i`¼+ M?bM i?B m M[ M?2 `„M; +QÌB H`v- b m ç| Î i` M M; QÌB H½
 +€BX
 @ G½Q ;B ?Ä - M? M? K M; i?S ç| ;B Q ` ç•v- M m F?¬M; - +?€m ;€B M`v +O M; Q
 @ E?¬M;
 G½Q ç—m ?Q K°i iB M; - i? M? •K +U+ F€ bmv v mX

@ hB m K„ M[- iÈB 5

æ-m i`¼+ /m¶B K°i i v- i?B m M[ HB M #` K°i +¶ HU+ HQÊM; F?¬M; i? +?®M; +U
M;U+X

@ h?ª i ` 5 h?ª i ` 5

h?B m M[FBM? ?¬ ;B½v /K H'vX

@ > ? ? - i?•M i? i?"i K K5

æ-m i`¼+ +QÌB iQX

@ G½Q ç-m- M m F?¬M; ç2K ç² ç¢+ ;B Q ` ç•v- H½Q +| i? b) i`î i?"M? M;QÌB ç" M
M"v `²B5 ± M?Q i? M"Q5

>„M FBM? ?¬ K°i iB M;- i?bM? HbM? T?€i ?B M i?B m M[ç M; M„K i`QM; ç°i M?B
" M;QÌB ç²M; i?ìB [m v ç-m- M?bM p T?Q K°i M;QÌB p¢K pÐ ç°i M?B M tm'i ?B
p†M çm'B iÈBX

@ L"v- M;QÆB H" M;QÌB M"Q- pb +€B ;b Km®M i? K ;B p"Q pkM; MQÊ+ çK+ M"v\
G M; " M;- M;QÆB #B i`ä KbM? ç®B K†i H" B F?¬M;\

æ-m i`¼+ [m€i iQ- ç®B pÈB G•K G¢+ #¼M ?„M ç m +| HQ¢B bÊ ?½B F?¬M; #B i-
i v #¼M ?„M +QÈT M;QÌB çB- H¢B ç +?Q #¼M ?„M F?¬M; i? F?¬M; bBM? HÁM; F

@ *€+ M;QÆB +| iQ +€+? ?ÄB i b Q\
G•K G¢+ +QÌB M?¢i K°i iB M;- ç®B pÈB HQ¢B €+ T?d +QÐM; ûT M[M?•M iÈB mv ?
+| +?9i i?QÆM; +ªK- çÈB K°i iw- H½Q ç-m M"v

>„M F?¬M; F?ÄB F?) ;B"i KbM?- H½Q ç-m KÈB M?bM [m i"i # M? [m'M i?•M ;¬M +
HQ¢B +ªK ;B€+ ;B®M; M?Q ç½ iWM; [m2M #B i- M?QM; ?„M M;?o M?Q i? M"Q +k
M? m Î MÆB M"QX

@ >¶M ç½M- çWM; +| [m€ M;¬M; +m²M;5

æ-m i`¼+ M° [m€i K°i iB M;- K†+ /M ç®B pÈB G•K G¢+ +| +?9i +® F}- M?QM; +?d
K°i Qi F?¬M; ;B M T?€T i„+ K" i?¬B- i?U+ i +?B M HU+ F?ª M,M; +kM; F?¬M; M'E

a m F?B ?ûi HÈM K°i iB M;- ?„M pmM; [mv M ?QÈM; G•K G¢+ Q M? iÈBX

@ G½Q M?•M ;B - M;QÆB ?¼ ;b\
G•K G¢+ ç®B pÈB +¬M; FQ+? ç€M? 9T H¢B M?bM +kM; F?¬M; M?bM- +?d H" M?bM
ç½ iWM; [m2M #B i FB X

@ G½Q G½Q ç-m E?K+ F?K+ F?K+- ?¼ æ"Q5
G½Q ç-m KB M +QÐM; M|B ` - M?QM; M|B tQM; i?b HB M iB T ?Q F? M- i?"K +?
ç¢Q h?'i h?ªB ?mv i ?Q X

@ G½Q G½Q ç-m E?K+ F?K+ F?K+- ?¼ æ"Q5

G½Q ç-m KB M +QÐM; M|B ` - M?QM; M|B tQM; i?b HB M iB T ?Q F? M- i?"K +?
ç¢Q h?'i h?ªB ?mv i ?Q X

æ"Q\
@ æ"Q "ªQ ç¢B + 5

@ æ"Q "ªQ ç¢B + 5

G•K G¢+ FBM? ?¬ K°i iB M;- i`€+? F?¬M; çQÊ+ ç®B T?QÆM; H"K KbM? M?bM [m
L;Q M æ²M; ,M i`°K H9+ i`QÊ+ #` M?®i î # M i`QM; h?B M G¬B *?Mv çQ+?- Km®M

RRR3X *?QÆM; RRk3, h•K hQ h?B m L[X URV

@ L;QÆB H"

æ"Q "ªQ F?¬M; F?ÄB H°` p +?¬M +?ì- i?"i bU F?¬M; `ä ç¢B ?€M M"v b Q b) tQM
?„M H" iW L;•M L;mv i iBM? T?B i?,M; çB H M ç'v5

æWM; M|B L;•M L;mv i iBM? HBM? F?Q #-M +MM;- /M H" HBM? F?Q bmM; i9+ i?b
b m F?B T?B i?,M; F?ª M,M; +| i? tm'i ?B M î +MM; K°i +?¶ M?Ä ç M ç€M; i?QÆM
?„M î h?-M ;BÈB M"v- +kM; +?Q iWM; +| M?"M i?S+ [m K°i M;QìB M?Q p"v5

G•K G¢+ KdK +QìB- i?•M ?bM? /mM; K¢Q #¶M; M?B M +ªB #B M- #B M i`î p /B M

@ G•K G•K G¢+5

æ"Q "ªQ F?) ;B"i KbM?- T?€i` iB M; F m FBM? M;¢+X

@ *QB +?WM;5

:½ ç¢B ?€M ç-m i`¼+ K°i [mv M ç€M? ?Ki- iW b m HQM; G•K G¢+ H¢B` K°i [mv
ç€M? iÈBX

@ J'v +QM` T F?¬M; [m M i`¼M; ;b- æ"Q ç¢B + F?¬M; +-M HQ H„M;5

G•K G¢+ +?ûK` K°i [mv M- M;? M? ?QÈM; ;½ ç¢B ?€M ç-m i`¼+X

"M?5

"®M ç¢Q T?€T i„+ +?B HU+ ç²M; i?ìB T?€i bBM? mv HU+- M„K ç'K +O ;½ ç¢B ?€
+kM; /¼+ i?2Q i v +O ?„M K°i çQìM; F?m +?i€M- i`mv M H¢B ç M iQ"Mi?•M +O

" - K°i F?®B h?-M ?¢+? HÈM #^M; ? B M;|M i v iW ;B[F?¬M; i`mM; `ÆB tm®M;
p M;X

*? i`²B5

>€+?5

> B M;QìB F?€+ ç²M; i?ìB H°` #B m H° FBM? ?½B iÈB +U+ çB K- K°i [mv M çm'B
i?B M- ç•v H" i²M i¢B ç€M; bÈ M?Q i? M"Q\ æWM; M|B ? B M;QìB #¼M ?¼- +QB M
F?¬M; i? M"Q H"K çQÈ+ çB K M"v5

h`®M5 h`®M5 h`®M5

"¼M ?„M ç²M; i?ìB`9i HmB- b m ç| tQ v M;QìB #Ä +?¢v- ç®B K†i b€i iBM? ç€M; b
+O #¼M ?„M H" +?¢v i`®M- i²M i¢B M"v +,M #ªM F?¬M; TªB #¼M ?„M +| i? ç®B
iÈB ç` T?QÆM; M?B m M;QìB- + Q i?O i¼ i`'M MÆB M"v i'i M?B M b) M;„M G•K O

æ€M; iB +- G•K G¢+ H°` +?•M /B M KK+- i?b F?¬M; +| iQM? iQ€M ç +?Q #¼M ?,

E?¬M; ;B M i?m'M /B5

sPl I15- G•K G¢+ tm'i ?B M î b m HQM; K°i M;QìB- F?îB [mv M- tm'i FQ+?5

@ ?

L;QìB M¼ T?€i` K°i iB M; F m i?ªK i?B i M;„M M;OB- +9B ç-m K„i M?bM M„K ç'K
i?'m çB` - #M? i?Q€M; K°i T?€i #¢Q HB i- H"TiS+ ?| i?"M? M;"M p¢M KªM? pD
h?-M ?¢+? `Èi tm®M;X

@ E?¬M; F?¬M;- çWM; ;B i i 5 æWM; ;B i i 5

L;QìB +m®B +MM; `mM ;B¼M; M|B` X

@ E?¬M; +| w iS- M;QÆB ç½ H2Q H M iY pQM; +?B i?mv M5

h?•M ?bM? +O G•K G¢+ H-M M[H Q iÈB- H¢B H" K°i [mv M Q M? ` - #®M ¢¢Q
?QÈM; M;QÌB M¼ Q M? iÈBX

"M?5

L;QÌB i?S # M"v +kM; H"TiS+ iY pQM;5

æ"Q "aQ +MM; +¬; €B FB ¢²M; i?ÌB /MM; €M? K„i v ? i +?SM; FB M [m€B p"i M?bM
?Q"MiQ"MF?¬M; i? iBM iQÎM; ?„M #B m ?B M` M;Q"b +?B M HU+ FBM? M;QÌB

@ E?K+

æ"Q "aQ H¢B #„i ¢-m F`+? HB i?Q F? M- b„+ K†i bmv #¢B- # M F?|2 KB M; i`M`
?mv i`i M?¢i- iU ?² M; v +a i?-M iQM? +kM; Km®M #B M K'iX

@ æ"Q ¢¢B + 5

G•K G¢+ HB M p°B pQÆM i v ¢Î H'v ?„M- K°i ¢¢Q i?-M i?S+ ¢½ i? K iB M p"Q i`QM
>„M H"TiS+ M?QÈM; K"vX

Í i`QM; +Æ i? +O æ"Q "aQ- t€+ i?U+ K" M|B H" Î i` M h?-M ?¢+? +O ?„M +?B K
[m€B- ¢ M; F?¬M; M;WM; +„M Mm®i HU+ HQÊM; i`QM; h?-M ?¢+?5

h?-M ?¢+? F?¬M; ?Q¢B- M?QM; +?d +—M`9i` HU+ HQÊM; i`QM; ¢| - b) H"TiS+ ?
HU+ HQÊM; M"v i?¬M T? h?-M ?¢+? H¢B pQÊi [m i®+ ¢° æ"Q "aQ #´ bmm; - M|B
/¢M; M"v tm®M; /QÈB- K°i M; "v M"Q ¢| h?-M ?¢+? +O æ"Q "aQ b) #` ?'T b¢+? b)-
¢ m iB m i€M5

J" iBM iQÎM; b m F?B +´ HU+ HQÊM; FB +„M Mm®i b¢+? h?-M ?¢+? - #a M i?•M æ"
+? i5

L m G•K G¢+ F?¬M; +| tm'i ?B M K" M|B- i®B ¢ KQÌB M,K- h?-M ?¢+? +O æ"Q "a
h`€+? F?¬M; ¢QÊ+ +¬; €B FB Km®M iÈB i`°K ¢²- +¶ HU+ HQÊM; i` M h?-M ?¢+?
?„M +| i? F?m i`K+ - #ÎB p"v /mv M?'i +| i? H"K H" F?¬M; M;WM; #´ bmm; ? Q i`M
HQÊM; GBM? .QÊ+X

GBM? .QÊ+ MÆB M"Q ¢ M- iU M?B M H" /MM; `i M?B m h?-M iBM? ¢B Km 5

•M? K„i +O G•K G¢+ T?€i H¢M?- imv æ"Q "aQ +MM; ?„M F i #€B ?mvM? ¢ H" M?
¢®B pÈB G•K G¢+ K" M|B- +€B ¢¢B + M"v ¢®B pÈB ?„M +?B m +® `i M?B m- ?ÆM
+?Q S?QM; aÎ GB M- L; ?B K h? M? +€+ M" M; Î i`QM; i?ÌB; B M M; „M +"M; iB M K°
ibM?5

.MM; ?„M i`¼M; ibM? i`¼M; M;?o - #'i F H" B ¢®B pÈB æ"Q "aQ ?¢ i?O- M;QÌB M

"i [m€- pB + + 'T #€+? H" i`QÊ+ F?m i`K+ +´ HU+ HQÊM; FB i`QM; +Æ i? æ"Q "
+?ŠM; [m H" FûQ /"B ?ÆB i"MX

@ æ"Q "aQ ¢¢B + - i i`QÊ+ i? v M;QÆB F?m i`K+ HU+ HQÊM; /` +?OM; i`QM; +Æ
T?€i5

G•K G¢+ M; ?B K M; ?` M|B ` X

L m ?„M +?¢v p"Q M|B M?[M; HÌB M"v- æ"Q "aQ iU M?B M `i F?| iBM iQÎM; - M?Q
T?€i i?-M mv- ?„M iU M?B M ¢®B pÈB G•K G¢+ +kM; M?B m K'v T?-M iBM iQÎM; X
L;mv i iBM? iWM; ¢ +?Q ?„M +?'M ¢°M; [m - K" KÈB M; „M M; OM K'v i`, K M, K- iB
¢²M; /¢M; T?B i?, M; h?-M ;BÈB- ?ÆM M[i?U+ HU+ +"M; H" i?•K #'i F?a i`„+5

@ hB M iB M #®B- M;QÆB i?U+ bU +| i? +Sm; B ;B b Q\

h?B m M[+kM; `mM; ¢°M; ¢B iÈB- i`QM; ¢¬B K„i ¢ Ti`"M ¢-v +?l KQM;X

@ *€B ;b iB M #®B- ;¼B L?` ;B ;B 5

æ"Q "ªQ F?B M i`€+? K°i iB M;X

@ L?` L?`;B ;B 5

h?B m M[ç®B pÈB æ"Q "ªQ p¬ +MM; M;?2 HìBX

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB b„+ K†i +Q H¢B- imv ?„M t€+ i?U+ +kM; +| i? t2K M?Q i?
M;QìBX L?QM; KÈB pW `²B +ÁM Km®M b„+ /K ?„M- i?B m M[;¼B ?„M ç¢B ;B +?d
?„M- ç +?Q ?„M +U+ ç° F?¬M; i?Q+? SM;X

L?QM; ?B M i¢B pB + ?„M +¬M T?ªB H"K H" i`QÈ+ i? v æ"Q "ªQ ;BªB [mv i [m'M i"

G•K G¢+ ç2K i v TªB ç tm®M; i` M ç M çB M +O æ"Q "ªQ M|B,

@ æ"Q "ªQ ç¢B + - +€B M"v +| +?9i ç m M?S+5

@ E?¬M; b Q ?5

Bất quá, sùng bái hóa thành ngưỡng mộ thật sâu, Tiết Linh Vân vốn là ở vào niên kỷ sùng bái anh hùng, mà Lâm Lạc lại là ở thời điểm nàng nguy hiểm nhất dùng tư thái siêu cấp anh hùng xuất hiện, phương tâm thiếu nữ tự nhiên ngo ngoe muốn động, đối với “Nhị gia gia” này sinh ra vô cùng ái mộ.

Trong nội tâm nàng kích nhảy, không dám nhìn Lâm Lạc, chỉ là lúc không ai chú ý liếc mắt rình coi, ngẫu nhiên cùng ánh mắt của Lâm Lạc đụng một cái, đều dọa đến nàng lập tức cúi đầu xuống, trong lòng như hươu chạy, rồi lại có loại cảm giác ngọt ngào. (DG: Thôi xong rồi)

- Đại ca sinh hoạt vốn cũng thanh tịnh, nhưng không chịu nổi nghiện rượu, liền bắt đầu một lần nữa chế Thần Tửu, hắc hắc, vì sưu tập tài liệu, đại ca lại làm lên vốn ban đầu!

Đào Bảo gãi gãi đầu, lão trộm ngày xưa lại trở về rồi.

Lâm Lạc không khỏi mỉm cười, thói quen của một người lại há có thể đơn giản từ bỏ.

Bất quá, Thần Tửu xác thực bất phàm!

Bởi vì Lâm Lạc ở hai bên phủ thành chủ đợi qua, đặc biệt là Thượng Nguyên Thành, đây chính là phủ đệ của Trung Nguyên Thần, thế nhưng mà hắn cũng không có uống đến một ly Thần Tửu có thể so sánh với rượu của Đào Bảo!

Trong Thần tửu bao hàm pháp tắc chi lực, Đào Bảo dựa vào lĩnh ngộ trong đó thành công phi thăng Thần giới, mà Phong Sở Liên, Nghiêm Thanh, Lâm Hồng Hoang cũng nhao nhao càng tiến một bước, đủ để chứng minh tác dụng của Thần Tửu!

Cái này làm được rất tốt hai chữ Thần Tửu!

Dù là ở Thần giới, cách điều chế này cũng là rất khó lường a.

- Đại ca nguyên lai tưởng rằng đi vào Thần giới, muốn sản xuất Thần Tửu có lẽ rất thuận tiện, còn muốn làm nhiều một chút, đám huynh đệ đến mọi người cùng nhau chèn chén, không nghĩ tới rất nhiều tài liệu ở Thần giới rõ ràng cũng là hàng hiếm, đại ca đành phải thi triển thần châu bí thuật, ăn trộm khắp nơi!

Đào Bảo tiếp tục nói.

Quả là thế!

Lúc trước Đào Bảo có thể ở hạ giới thành công chế Thần Tửu, thật đúng là vận khí bên trong vận khí! Bởi vì hắn là ở trong bốn đại tộc lấy tới đại lượng tài liệu, mà tổ tiên Tứ đại tộc là Thượng Thiên thần, nội tình có thể kém sao?

Đúng rồi, tuy Đào Bảo nói cách điều chế Thần Tửu đến từ thánh địa, nhưng thánh địa năm đó là dò xét hang ổ của Tứ đại tộc, nói không chừng cách điều chế Thần Tửu đến từ Tứ đại tộc!

Rượu ngon cấp bậc Thượng Thiên thần!

Bởi vậy, ngay cả quý phủ của Tả Văn Trạch cũng không xứng có được Thần Tửu như vậy. Mà Đào Bảo muốn trọng thưởng Thần Tửu, cái quá trình sưu tập tài liệu này cũng tất nhiên là khó khăn trùng trùng điệp điệp! Tại hạ giới, hắn là tồn tại tiếp cận đỉnh phong, nhưng ở Thần giới, tồn tại so với hắn cường đại chỗ nào cũng có.

- Mấy trăm năm xuống, đại ca cũng không sai biệt lắm sưu tập đủ tài liệu, nhưng kém một phần tài liệu cuối cùng. Đại ca vụng trộm chạm vào bảo khố của Thanh Lang Bang, đắc thủ một kiện tài liệu cuối cùng, còn mượn gió bẻ măng một kiện vật phẩm!

Đào Bảo thở dài:

- Thần Tửu rất nhanh chế tạo đi ra, nhưng thật không ngờ chính là, Thanh Lang Bang không biết như thế nào cũng biết bảo khố bị trộm cùng đại ca có quan hệ, đã bắt đầu đuổi giết. Đại ca mang theo Vân nha đầu trốn tránh. Nhưng vẫn là trúng mai phục, bị Thanh Lang Bang Nhị đương gia đập trúng một chưởng, Bá ảnh chưởng vô cùng ác độc, sẽ đem Thần hạch người sinh sinh hấp thụ sạch sẽ!

- Thật vất vả lăn lộn lên phi thuyền, không nghĩ tới Thanh Lang Bang lại nhận được tin tức, nếu không phải huynh đệ kịp thời xuất hiện, hậu quả...

Cái lão tửu quỷ này là dấu không được chuyện, hỏi trực tiếp không nói, nhưng chỉ cần vượt qua chỗ ngoặt, hẳn một năm một mười nhỏ ra thống khoái. Hơn nữa đến bây giờ còn không có tỉnh ngộ lại.

Ánh mắt của Lâm Lạc quét qua, đã thấy Tiết Linh Vân đối diện hẳn nháy mắt ra hiệu, làm lấy động tác chó có lên tiếng. Hẳn vốn là sững sờ, nhưng lập tức hiểu được, chỉ sợ sự tình nha đầu kia giả trang kỹ nữ đi trộm lão thâm nhi cũng không biết. Cũng không muốn để cho lão thâm nhi biết rõ.

Đúng rồi, nàng dùng để mê chóng mặt người chính là mùi rượu mãnh liệt, vậy hẳn là Thần Tửu rồi! Hơn nữa, khả năng vẫn là cất qua đấy, bởi vậy hương vị mới có thể nồng đậm như vậy, ngay cả hẳn nghe cũng có cảm giác say.

May mắn không có, nếu không hẳn cứu không được Đào Bảo rồi!

- Ah, lão phu như thế nào đem những cái này nói tất cả!

Đào Bảo đột nhiên kinh hô một tiếng, một đầu đâm vào trên sàn nhà, vì miệng của mình mà hối hận cuống quýt.

Lâm Lạc cười ha ha, nhưng lập tức điềm nhiên nói:

- Đại ca cứ việc yên tâm, chỉ là Thanh Lang Bang mà thôi, đợi ta thời điểm lại về Cửu Tiêu thành, chính là thời điểm bọn họ nợ máu trả bằng máu!

Tuy sự tình là do Đào Bảo khởi đầu, nhưng thủ đoạn của đối phương âm tàn, nếu như Lâm Lạc cùng Đào Bảo không quen, như vậy cũng sẽ không oán ân oán báo thù như vậy, nhưng Đào Bảo lại là đại ca kết nghĩa của hẳn, như vậy thực xin lỗi, Thanh Lang Bang các người gây nhầm người rồi!

Đào Bảo vốn định khuyên bảo, nhưng nghĩ tới uy thế của Lâm Lạc một quyền đuổi giết tên đường chủ Thanh Lang Bang kia, lời vừa tới miệng lập tức lại nuốt trở vào, huynh đệ này của hẳn có thực lực khủng bố như vậy!

- Đại ca về sau nghĩ nghĩ, người Thanh Lang Bang nhìn chăm chăm vào ông cháu chúng ta, đại khái là bởi vì đồ vật này!

Tay phải của Đào Bảo nhoáng một cái, đã nhiều hơn một đồ vật giống như xúc xắc.

Đây quả thật là một khối xúc xắc, toàn thân màu ngọc bạch, ẩn ẩn có vàng sáng hơi mờ, lộ ra năm mặt đều khắc lấy động lổm số lượng không đồng nhất, ít chỉ có một, nhiều thì sáu lổm, lổm động bị bôi trở thành màu đỏ.

Cái này nếu không phải xúc xắc mà nói, Lâm Lạc cảm thấy sòng bạc có thể đóng cửa.

- Trước kia Đại ca cũng nghĩ đây là xúc xắc, nhưng những người truy sát kia lại không ngừng ép hỏi tung tích thứ này. Không có giao ra đi, là đại ca biết rõ chỉ có đồ vật này mới có thể bảo chứng tánh mạng ông cháu chúng ta!

Đào Bảo thở dài, đem xúc xắc đưa cho Lâm Lạc.

- Huynh đệ, đại ca không biết cái này có cái gì dùng, hi vọng người có thể tìm đến! Xem Thanh Lang Bang coi trọng đối với nó, có lẽ quan hệ rất lớn!

- Đại ca...

- Không cần chối từ, đại ca năng lực có hạn, cái đồ vật này đặt ở trên người đại ca cũng chỉ sẽ lẳng không rước lấy phiền toái!

Đào Bảo kiên trì nói.

Lâm Lạc nghĩ nghĩ, không có lại nói cái gì mà đem đồ đặc thu xuống, nếu hẳn nghiên cứu ra cái gì, tự nhiên còn có thể trả lại cho Đào Bảo. Bất quá, hẳn nhận lấy mới phát hiện, nguyên lai hạt xúc xắc này có một mặt là không có lổm động, nhìn thoáng một phát, thiếu mất một mặt là “Bốn”.

1121. Chương 1131: Năm Năm Sau. (2)

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng không thể hiểu rõ mấu chốt trong đó, chỉ là tiện tay đem đồ đạc thu vào đan điền không gian.

- Đại ca, tại đây hoàn cảnh không tốt, cũng không thích hợp người tu dưỡng, ta có một kiện thần khí kiêu ở lại, người cùng Linh Vân tiến đến xem!

Lâm Lạc mỉm cười, thu tay khẽ vẫy, đem Đào Bảo cùng Tiết Linh Vân đồng thời cuốn vào trong Đường Tâm hũ.

- Tại đây... linh khí thật nồng đậm!

Tiến vào Đường Tâm hũ, Đào Bảo cùng Tiết Linh Vân đồng thời hoảng sợ nói.

Về sùng bái trong mắt Tiết Linh Vân càng đậm, thần khí, đây chính là một kiện thần khí ah!

Cho dù ở Thần giới thần khí cũng là đồ vật khó lường, cho dù là Sơ Vị Thần cũng không nhất định có thể có được thần khí! Tuy đây cũng không phải là thần khí công kích hoặc là loại hình phòng ngự, ở bên trên giá trị thấp một ít, nhưng linh khí nồng đậm như thế đến xem, phẩm giai của kiện thần khí này tuyệt đối không thấp!

Hư Thần cảnh có thể đạt được một kiện có khả năng là Sơ Thần Khí, cái này là năng lực bậc nào!

Trong ánh mắt thiếu nữ một mảnh mê ly chi sắc, chủ nghĩa sùng bái anh hùng để cho nàng đối với Lâm Lạc vừa thấy đã yêu rồi.

- Đại ca, ta đến giới thiệu cho người một ít người!

Lâm Lạc đem thần sắc của Tiết Linh Vân nhìn ở trong mắt, nhưng cũng không có nói phá, mà là đem các nàng Tô Mị hoán đi ra, đương nhiên, còn có mẫu thân Nghiêm Thanh, gia gia Lâm Hành Nam...

Theo tuổi thật mà nói, Đào Bảo tự nhiên vượt xa Nghiêm Thanh, Lâm Hành Nam mấy con phố. Nhưng vô giả dùng thực lực vi tôn, cảnh giới của Lâm Lạc đã vượt xa Đào Bảo, để cho Đào Bảo xưng là tiền bối cũng dư xài. Như vậy xưng Nghiêm Thanh, Lâm Hành Nam là trưởng bối lại có cái quan hệ gì?

- Phu quân...

Đại quân nương tử oanh oanh yển yển tới một loạt, lập tức làm Tiết Linh Vân tròn tròn mắt, cái này không người nào không là nhân gian tuyệt sắc, đẹp đến không gì sánh được, lại đều có khí chất đặc sắc.

Tiết Linh Vân xác thực cũng có thể xem như mỹ nữ, nhưng khoảng cách tuyệt đỉnh mỹ nữ lại còn có một đoạn, hưởng chi Phong Sở Liên đẹp nhất còn đang bé quan.

Nàng cũng là người cực kì thông minh, biết rõ Lâm Lạc dùng loại phương thức này làm ra cự tuyệt đối với nàng, mà đối mặt các nàng Tô Mị, nàng cũng ảm đạm thất sắc, rốt cuộc thắng không dậy nổi tâm cạnh tranh may mắn.

Cũng may phần cảm tình này thắng đột nhiên, hàng cũng là cực nhanh, Tiết Linh Vân bày ra tâm tình của mình, vậy ái mộ tự nhiên cũng biến thành sùng kính đối với trưởng bối. Chỉ là luôn luôn một cổ chưa xốt nói không nên lời ở trong lòng bỗng bồng bềnh lấy.

Lâm Lạc đem Đào Bảo cùng Tiết Linh Vân an trí ở bên trong Đường Tâm hũ, các loại đan dược rộng mở cung ứng, ngay cả trung phẩm Thần tinh cũng không keo kiệt, đối với người của mình, Lâm Lạc cho tới bây giờ là không có keo kiệt qua.

Nhưng Đào Bảo đã quen sinh hoạt lang thang, hoặc là nói, ngựa tay dừng lại không được, trong Đường Tâm hũ là thân bằng hảo hữu của Lâm Lạc, hắn lại không hạ thủ được, chỉ có thể ở tạm nhất thời, sau khi phi thuyền đến chỗ mục đích. Hắn sẽ mang theo cháu gái cùng Lâm Lạc mỗi người đi một ngã.

Lâm Lạc khuyên một trận không được, cũng liền buông tha không hề đề cập, cái này mỗi người đều có lý tưởng của mỗi người, hắn muốn đem ý chí của mình áp đặt ở trên đầu đối phương, điều này có thể tính toán là hảo ý chân chính sao?

Muốn nói đối phương là tồn tại vô hình vô ảnh, vì sao có thể đánh tới hấn? Ahhh, còn đánh cho rất đau, Lâm Lạc sờ lên cái cằm, trong miệng mặm mặm, chảy máu! Hơn nữa, tám vải lúc trước trên mặt hấn cũng tuyệt đối là sự thật, nhưng hấn vì cái gì không gặp được?

Hai tay của hấn chống đất nâng thân hình, rốt cục thấy được tiểu ma đầu hạ thủ đối với hấn kia!

Đây là một tiểu nha đầu nhìn về phía trên chỉ có bảy tám tuổi, bất quá thật đúng là mỹ nhân thai tử, ít nhất Tô Mị, Nam Nhược Hoa các nàng nếu so với nàng kém một bậc, có thể đánh bại nàng cũng chỉ có vị nữ Vương đại nhân Phong Sở Liên kia rồi!

Bất quá, tiểu cô nương căn bản còn không có nảy nở, sau khi chính thức thành thực, tất nhiên là cấp bậc tuyệt sắc hại nước hại dân, nói không chừng có thể cùng Phong Sở Liên sánh vai rồi!

Phấn điêu ngọc mài, một thân váy màu hồng phấn, làn da tuyết trắng, tóc dài đen nhánh, khuôn mặt phấn ực ực nhỏ nhắn đáng yêu đến làm cho người muốn hôn không ngừng.

Nhưng Lâm Lạc theo tiểu nha đầu trước kia đã man đã có thể xác định, đáng yêu chỉ là mặt ngoài của nàng, mà Ác Ma mới là bản chất của nàng, nếu thật tin tưởng nàng thanh thuần đáng yêu, vậy thật muốn bị lừa đến chết rồi!

- Tiểu nhân loại, chứng kiến bản Ma Vương đại nhân, còn không mau mau quỳ xuống!

Tiểu nha đầu này hai tay chọc vào eo, dùng một loại tư thái rất là làm ra vẻ hướng Lâm Lạc quát.

Lâm Lạc không khỏi kinh ngạc, tiểu cô nương này có được năng lực kỳ diệu, nhưng mà tuyệt đối không dễ dụ! Hấn cười cười nói:

- Tiểu cô nương, ngươi là từ đâu đến?

- Điêu dân, thấy bản Ma Vương đại nhân lại dám không quỳ, xem bản Ma Vương đại nhân thu thập người như thế nào!

Tiểu nha đầu hưng phấn mà kêu lên một tiếng, hướng Lâm Lạc nhào tới, nắm tay nhỏ vũ lên, đối với Lâm Lạc đổ ập xuống mà nện tới.

Bành! Bành! Bành!

Đồng dạng! Lâm Lạc phòng ngự căn bản không có hiệu quả, hoàn toàn không cách nào đối với công kích của tiểu nha đầu tạo thành ảnh hưởng mấy may, phảng phất đối phương không có tồn tại thật thể! Nhưng quả đấm của nàng nện ở trên người Lâm Lạc lại thật sự, rất đau!

Tại sao có thể như vậy?

Lâm Lạc phát động không gian thuần di, thân hình động liên tục, rốt cục không còn là tình huống chỉ có thể bị đánh, nhưng vẫn là bị tiểu nha đầu đuổi theo bờ mông đánh!

Chẳng bao lâu sau, dùng chiến lực của Lâm Lạc lại bị một đối thủ cảnh giới kém hơn mình đánh cho không hề có lực hoàn thủ?

Nhưng tiểu nha đầu này thật là quỷ dị, sờ không được thật thể của nàng, thì như thế nào có thể đối với nàng tạo thành uy hiếp?

- Ha ha ha ha, xú phôi đần, ngươi cho rằng chạy thoát sao?

Tiểu nha đầu nhếch miệng cuồng tiếu, trên hai tay đột nhiên hiện lên một đạo hào quang kỳ dị.

BA~!

Thân hình của Lâm Lạc đột nhiên từ giữa không trung ngã xuống!

Không gian pháp tắc... Cầm ứng không đến rồi!

Trong lòng Lâm Lạc không khỏi cả kinh, tuy pháp tắc bất đồng, nhưng hiện tại tình huống này cùng ngày đó hấn và Đồ Vô Bệnh giao chiến đồng dạng, pháp tắc của đối phương hấn có thể hoàn toàn hóa giải! Chỉ có điều một cái là thổ hệ, một người khác là không gian pháp tắc mà thôi!

- Xem người trốn chỗ nào!

Tiểu nha đầu lộ ra dáng tươi cười y hệt Ác Ma, đối với đầu Lâm Lạc là một châu loạn tất!

Cái này thực sự thảm rồi, Lâm Lạc căn bản không thể chống đỡ được, dù là trốn cũng không có chỗ trốn, này làm sao xử lý?

Bành! Bành! Bành! Bành! Bành!

Hắn bị thảm bị người hành hạ, mặc dù lực lượng của tiểu nha đầu có hạn không cách nào đối với hắn tạo thành tính đả kích trí mạng, có thể mất mặt ah!

Quả thật xấu hổ chết người ta rồi!

Lúc nào Lâm Lạc thụ qua uất ức như vậy? Hơn nữa đối thủ vẫn là một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa!

- Oa ha ha ha ha, bản Ma Vương đại nhân là vô địch!

Tiểu nha đầu cuồng tiểu nói.

Ông!

Tử Đỉnh ở thức hải nhẹ chấn, tràn động ra một cỗ chấn động kỳ diệu.

BA~!

Thời điểm nha đầu lại là một quyền đánh tới, thành linh bị Lâm Lạc bắt được tay!

Lần này, Lâm Lạc cùng tiểu nha đầu đồng thời ngơ ngẩn, đều tràn đầy không thể tin được!

Động tác đưa tay của Lâm Lạc chỉ là phản ứng vô ý thức, ngay cả hắn cũng không biết động tác này của mình lại có thể bắt lấy đối thủ!

- Ah...

Tròng mắt đen nhánh của tiểu nha đầu ở bên trong một hồi loạn nháy, vội vàng dùng sức rút tay, muốn thoát khỏi đào tẩu.

Nhưng Lâm Lạc phản ứng càng là không chậm, hắn không hiểu vì cái gì có thể đột nhiên bắt lấy tiểu nha đầu, nhưng cái này cũng không có vấn đề gì, mấu chốt là bắt được rồi! Cái bắt được này còn có thể cho đối phương đào tẩu sao?

1124. Chương 1134: Tiểu Ma Vương. (3)

- Tiểu nha đầu, vừa rồi ngươi đánh rất vui vẻ a?

Lâm Lạc nghiêng răng nói.

Tuy hắn không phải người hẹp hòi, nhưng bị một tiểu nha đầu từ trên trời giáng xuống nện vào không nói, còn bị cực kỳ tàn ác mà sửa chữa, dù là một tượng đất cũng có ba phần hỏa khí ah!

- Dân đen, ngươi muốn thế nào? Cảnh cáo ngươi ah, nếu ngươi dám đánh bản Ma Vương đại nhân một cái... ah!

Uy hiếp còn chưa nói hết, tiểu nha đầu đã bị Lâm Lạc xách lên, phản đặt ở trên đùi, giờ bàn tay lớn lên đối với miệng đít nhỏ của nàng liền chụp xuống dưới.

BA~! BA~! BA~!

Tiểu nha đầu này không hảo hảo giáo huấn một phen sao được!

- Oa...

Tiểu nha đầu mới vừa rồi còn hung hăng càn quấy được không ai bì nổi liền khóc đến kêu thiên đập đất, nước mắt giống như đập lớn thiếu đê, cuộn cuộn mãnh liệt, có xu thế vĩnh viễn không ngừng mực.

Lâm Lạc không khỏi bật cười:

- Đây, ta mới đánh ba cái, ngươi khóc cũng có nửa canh giờ rồi!

- Xú phôi đản, ngươi dám dùng tay bẩn đánh bản Ma Vương đại nhân, ngươi nhất định phải chết! Chết chắc rồi!

Tiểu nha đầu còn không chịu thua, đối với Lâm Lạc nhe răng nhếch miệng.

- Ha ha, ta đây ngược lại muốn nhìn mình là chết như thế nào!

Lâm Lạc liếc nhìn mông đít nhỏ của nàng, lại là một mảnh mông xào thịt vời đến.

- Oa... oa...

Tiểu nha đầu tuyệt đối là tiêu chuẩn của tiểu Ma Vương, đối với trang bức tạo thế cũng không phải tình thông bình thường, tay của Lâm Lạc còn không có đập đi lên, nàng cũng đã nước mắt cuồn cuộn, oa oa kêu rên lên, một bên đem hai cái chân nhỏ đạp loạn lên.

- Đại phôi đản, ô ô ô, mẩu thân... ô ô ô, mẩu thân đại nhân, Nữ Nữ cũng không dám chạy loạn nữa, ngươi mau tới cứu Nữ Nữ!

Tiểu nha đầu khóc trở thành mèo hoa rồi.

Lâm Lạc đánh một lúc, khí này cũng đã ra, tiểu nha đầu này là một nhân vật bị làm hư, chính mình một đại nam nhân cùng nàng so đo cái gì đây? Vài cái đặng sau tuy rất lớn tiếng, nhưng căn bản không có dùng tới bao nhiêu lực, tu vi của tiểu nha đầu lại là Hư Thần Nhị trọng thiên, cái này căn bản không có khả năng đối với nàng tạo thành tổn thương gì.

Quả nhiên, hài tử khóc vì không có uống sữa, tiểu nha đầu này ở tạo nghệ làm nũng tuyệt đối không thua Đường Diễm!

- Được rồi, đã thành, về sau nghe lời một chút, đừng lại tùy tiện đánh người!

Lâm Lạc đem tiểu nha đầu vịn lên.

- Nhà của ngươi ở nơi nào?

- Ô ô ô, xú phôi đản, đánh Nữ Nữ, còn hung đối với Nữ Nữ, mẩu thân... mẩu thân...

Tiểu nha đầu đặt mông ngồi ở trên cát vàng, một bên đem hai cái chân nhỏ loạn đá, hiển nhiên là muốn chơi xấu.

- Đừng khóc nữa!

- Ô ô ô!

- Lại khóc, ta sẽ đánh cái mông của ngươi!

Biểu lộ của Lâm Lạc hung lên.

Nha đầu lập tức nhảy dựng, vênh lấy cái miệng nhỏ nhắn trừng mắt nhìn hắn. Đem răng cắn lấy môi dưới, một bộ cố nén khóc, ủy khuất vô cùng.

Bộ dáng này rất là buồn cười, Lâm Lạc nhìn không được da mặt co lại, vẫn là cười lên ha hả.

- Bại hoại! Đại phôi đản!

Tiểu nha đầu tức giận mà nhảy dựng lên, hai tay chọc vào eo.

- Bỏ ma vương muốn thống trị cái thế giới này, ngươi là nhân loại thứ nhất mà Bỏ ma vương chứng kiến, ta thu ngươi làm nô bộc, còn không mau hướng bản Ma Vương hành lễ!

Lại tới nữa!

- Được rồi, được rồi, Ma Vương đại nhân, ngươi có phải nên đổi tã nữa hay không?

Lâm Lạc khó được đùa giỡn một tiểu cô nương.

- Đáng giận!

Tiểu nha đầu này bạo nhảy như sấm, lại muốn đánh Lâm Lạc, chỉ là nghĩ đến không phải đối thủ của người ta, đành phải cường hành nhịn xuống, vĩnh lấy miệng lẩm bẩm nói.

- Mẫu thân lại lừa gạt Nữ Nữu, còn nói không có người có thể đụng đến Nữ Nữu, thế nhưng mà gặp được đại phối dẫn thứ nhất liền có thể động được Nữ Nữu! Ô ô ô, Nữ Nữu còn chinh phục cái thế giới này thế nào?

Nghe nàng lẩm bẩm lầu bầu, trong nội tâm Lâm Lạc khẽ động, kỳ thật năng lực của tiểu nha đầu này tuyệt đối cường đại. Nhưng về sau Tử Đỉnh truyền lại cho hắn một loại lực lượng đặc thù, mặc dù đối với chiến lực của hắn không có tăng lên chút nào, nhưng có thể phá giải gần như “Ẩn hình” thuật của đối phương!

Tử Đỉnh là hàng đường cái, có thể một người một cái sao?

Hiển nhiên không có khả năng!

Tiểu nha đầu này gặp được hắn thật đúng là xuất sư bất lợi, nếu không đổi qua tùy ý một người đều khó có khả năng đối với nàng tạo thành uy hiếp!

Lúc trước Lâm Lạc cùng Đỗ Vô Bệnh giao thủ đã từng tiến vào qua một loại kỳ diệu cảnh giới. Đây tuyệt đối là đã vượt qua cấp độ Trung Nguyên Thần, không nói là Thần Vương cấp, ít nhất cũng là Thượng Thiên thần mới có thể đạt tới?

Tiểu nha đầu Hư Thần Nhị trọng thiên này đã có được năng lực thần kỳ như vậy!

Lúc ấy Lâm Lạc điều khiển chính là Thổ hệ pháp tắc, mà tiểu cô nương này là Không gian pháp tắc!

Không sai, chỉ có không gian pháp tắc mới có thể để cho nàng nhìn về phía trên, lại thủy chung không cách nào tiếp xúc, bởi vì nàng áp đảo phía trên không gian! Mà cái này cũng có thể giải thích vì cái gì không gian thuần di của Lâm Lạc không cách nào thi triển, ở trước mặt Chuông Khổng Giả pháp tắc rất cao giai, xác thực không cách nào phát huy tác dụng!

Nhưng Tử Đỉnh, phong trần pháp tắc chí cao của Thần Vương cấp, trong đó vừa vặn có một đạo là Không Gian Hệ! Tử Đỉnh chủ động trợ giúp Lâm Lạc, hắn có thể phát uy phá giải năng lực của tiểu nha đầu, đụng chạm đến thật thể của nàng!

Mà trừ đó ra, chỉ sợ ít nhất phải là Thượng Thiên thần mới có thể đối với tiểu nha đầu tạo thành uy hiếp!

Tiểu nha đầu này lợi hại như thế, kia là vì cái gì?

Mẹ của nàng, chẳng lẽ là... Thần Vương?

Đại La Thần Vương? Vương duy nhất của Thần Quốc rộng lớn này?

Ngoại trừ mấy vị Thượng Thiên thần, không ai nhìn thấy Đại La Thần Vương, ngay cả là nam hay nữ cũng không biết! Cho nên nói, tiểu cô nương này thật đúng là có khả năng là con gái của Đại La Thần Vương!

Trong nội tâm Lâm Lạc có chút kích động, nhưng lập tức bình tĩnh trở lại nói:

- Tiểu nha đầu...

- Bảo ta là Ma Vương đại nhân!

Tiểu nha đầu hai tay chống eo, dùng ánh mắt bất mãn trừng mắt nhìn hắn, giống như đã quên trận đòn mới vừa rồi rồi.

- Được rồi, Ma Vương đại nhân, người tên là gì?

Lâm Lạc hai tay ôm ngực.

- Không nói cho người! Mẫu thân nói, tên của nữ hài tử là không thể tùy tiện nói cho nam nhân! Hơn nữa, Bồn ma vương là chủ nhân của người, người cái người hầu thấp hèn này bằng cái gì hỏi danh tự chủ nhân!

Tiểu nha đầu rất là ngạo khí nói.

Lâm Lạc Xùy~~ một tiếng:

- Không cần phải nói ta cũng biết, người gọi là Nữu Nữu!

Hắn đột nhiên duỗi ngón tay, chỉ hướng tiểu nha đầu.

Nụ cười trên mặt nha đầu lập tức ngưng kết, lộ ra biểu lộ kinh hãi:

- Người thế nào biết nhũ danh của Nữu Nữu?

Nha đầu ngốc ah nha đầu ngốc!

Dù sao chỉ là tiểu hài tử bảy tám tuổi!

Lâm Lạc cười hắc hắc nói:

- Muốn biết sao? Đây chính là bí mật!

- Hừ!

Tiểu nha đầu nhếch miệng, há mồm cắn một đoạn ngón tay, bộ dáng đáng yêu nói không nên lời.

1125. Chương 1135: Sư Ánh Tuyết.

- Được rồi, xem phân lượng người là tôi thứ nhất mà Bồn ma vương thu, sẽ nói cho người biết đại danh của bản Ma Vương đại nhân, nghe rõ ràng, bản Ma Vương đại nhân tên là Sư Ánh Hàn! Cô...

Một tiếng bụng kêu truyền đến, bộ dáng hung hăng càn quấy của tiểu nha đầu lập tức bị đánh tan, tội nghiệp mà nhìn về phía Lâm Lạc.

- Đói bụng rồi!

Bộ dáng này, có điểm giống Thạch Nguyệt Nha rồi!

Trong lòng Lâm Lạc không khỏi mềm nhũn, nhưng hắn lập tức liền phát hiện tiểu nha đầu cùng Thạch Nguyệt Nha là không có chỗ tương thông chút nào!

- Người hầu, nhanh làm chút thức ăn lên cho bản Ma Vương đại nhân!

Sư Ánh Hàn đối với Lâm Lạc kêu gào nói.

- Tiểu nha đầu, có phải là bờ mông ngựa lại cần ăn đòn rồi hay không hả?

Lâm Lạc nghiêng răng, nói không chừng thật sự là con gái Thần Vương, mới bị sủng ái trở thành như vậy.

Nha đầu lại càng hoảng sợ, tuy mấy cái sau Lâm Lạc đánh không mạnh, nhưng lần thứ nhất thực sự là rất đau đấy! Từ nhỏ đến lớn, ngay cả mẫu thân của nàng cũng không có nổi đánh qua nàng, đây là lần đầu bị người đánh đòn, tuy mới lạ, nhưng nàng tuyệt đối không muốn nếm thử tiếp!

- Thế nhưng mà, bụng của Nữu Nữu thực sự rất đói!

Nàng tội nghiệp nhìn xem Lâm Lạc, đây là tiểu nha đầu không ăn thiệt thòi trước mắt, trước tiên đem bụng lấp đầy rồi làm tiếp trường kỳ chiến đấu.

Tiểu nha đầu phấn điêu ngọc mài như thế, biết rất rõ ràng nàng là Ác Ma khoác lên áo khoác đáng yêu, nhưng Lâm Lạc vẫn là không hạ thủ đối với nàng được. Ở dưới sự trợ giúp của Tử Đỉnh hắn có được năng lực chế ước tiểu nha đầu tuyệt đối, đây cũng là không sợ nàng quấy rối.

- Đi theo ta!

Lâm Lạc thở dài, cuốn theo tiểu nha đầu tiến nhập trong Dưỡng Tâm hũ.

- Oa, tiểu cô nương thật đáng yêu!

Đám Nương tử quân xúm lại, không có một cái nào không đối với Sư Ánh Hàn lộ ra biểu lộ yêu thích, tiểu cô nương xinh đẹp như vậy tuyệt đối là độc nhất vô nhị, khả năng chỉ có Phong Sở Liên khi còn bé mới có thể so sánh một chút?

- Ồ?

Nhưng các nàng lập tức phát ra kinh hô, bởi vì bọn nàng không có một cái nào đụng đến thân thể tiểu nha đầu!

- Oa ha ha ha, nguyên lai năng lực của Bốn ma vương không có biến mất!

Tiểu nha đầu lộ ra hai cái răng mèo, cười đến hung hăng càn quấy.

BA~!

Lâm Lạc một ngón tay gõ tới.

- Ah...

Sư Ánh Hàn bụm lấy đầu hô lên đau nhức, nàng làm sao lại bỏ qua khắc tinh Ma Vương này chứ?

- Phu quân, người làm gì lại đánh tiểu cô nương đáng yêu như thế!

- Ồ, vì cái gì chúng ta không đụng được nàng?

- Phu quân, người như thế nào có thể đụng được nàng?

Oanh oanh yển yển, Lâm Lạc cũng không biết nên trả lời cái nào trước.

Con người đen nhánh tròn vo của Sư Ánh Hàn xoay chuyển, nàng tinh quái đầu có thể nào nhìn không ra những nữ nhân này đối với Lâm Lạc có năng lực khắc chế rất cường đại, lập tức hướng Nam Nhượng Hoa nhào tới, ô ô ô mà khóc lóc kể lể nói:

- Tỷ tỷ, đại phu nhân kia khi dễ Nữu Nữu!

Nàng hiển nhiên có thể khống chế thân thể của mình phải chăng thực thể hóa, cái chủ động nhào tới này, Nam Nhượng Hoa lập tức có thể ôm lấy nàng.

Nhóm nương tử quân nào còn kỳ quái chỗ quỷ dị của Sư Ánh Hàn, tiểu nữ hài phấn điêu ngọc mài, đáng yêu đến không biên giới như thế hoàn toàn kích phát tình thương mẫu tử của các nàng rồi, nhao nhao vây tới, căn bản không nhìn Lâm Lạc tồn tại.

- Khanh khách!

Tiểu nha đầu không ngừng phát ra tiếng cười nhõng nhẽo, tuy nàng đối mặt Lâm Lạc hung hăng càn quấy đến lợi hại, thế nhưng mà cái miệng nhỏ nhắn đồng dạng rất ngọt, không có vài cái liền đem chúng nữ làm nũng đến hận không thể moi tim cho nàng.

- Phu quân, nhanh đi cầm chút đồ ăn ra, Nữu Nữu đói bụng rồi!

Chúng nữ đều hướng Lâm Lạc sai sử nói.

- Phải phải, bản Ma Vương đại nhân đói bụng!

Tiểu nha đầu thì hướng Lâm Lạc liên tiếp làm lấy mặt quỷ, hoàn toàn là cáo mượn oai hùm.

Lâm Lạc lắc đầu liên tục, nhưng thoát nhìn chúng nữ cùng Sư Ánh Hàn coi như là ở chung rất tốt, liền cũng yên lòng, tâm niệm vừa động, vô số hoa quả tươi nhao nhao tự động xuất hiện, ở trong Dưỡng Tâm hũ hẳn có được quyền khống chế tuyệt đối.

- Nam tỷ tỷ, Nữu Nữu muốn ăn cái này!

- Tô tỷ tỷ, Nữu Nữu muốn ăn cái kia!

- Triệu tỷ tỷ, Nữu Nữu còn muốn uống!

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả đều là thanh âm líu ríu thanh thúy của Sư Ánh Hàn.

Hung hăng càn quấy cả buổi, tiểu nha đầu ngấm lấy Lâm Lạc reo lên:

- Nữu Nữu muốn kị đại mã!

Sắc mặt Lâm Lạc tối sầm, hiện tại tiểu nha đầu này cũng muốn kị đến trên đầu của hắn rồi?

- Phu quân...

Chúng nữ cùng một chỗ hướng Lâm Lạc nhìn lại, cả đám đều mang theo biểu lộ cầu khẩn.

Ặc, vì một tiểu nha đầu liền muốn đem hắn bán đi?

Đột nhiên, một hồi chấn động kỳ diệu truyền đến, thân thể Lâm Lạc chấn động, trên mặt lập tức lộ ra bộ dáng vô cùng kinh hãi.

- Đây là...

Chúng nữ cũng đồng thời cả kinh, lập tức không người đi để ý tới Sư Ánh Hàn nữa, nhao nhao đứng lên.

- Hừ!

Sư Ánh Hàn không khỏi vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên.

- Không phải là có người đột phá Thần Cảnh sao? Có cái gì kỳ quái!

Một tiếng thét dài, một thân ảnh tuyệt mỹ phiêu nhiên bay tới, đúng là nữ vương đại nhân Phong Sở Liên!

Lúc này, khí tức của nàng cực kỳ không ổn định, nhưng đã cường đại đến cực điểm!

Thần Cảnh!

Nàng rốt cục thành công dung hợp Băng Sương Chi Nhận, đẩy mạnh đến Thần Cảnh!

- Con rệp phu quân!

Phong Sở Liên kinh hãi mà nhìn xem Lâm Lạc, từ khi nàng bế quan liền không có gặp lại qua Lâm Lạc, tuy thời gian cũng không có lâu lắm năm như nàng dự đoán, nhưng tiểu biệt thắng tân hôn, tự nhiên để cho nàng đối với gặp lại Lâm Lạc tràn đầy chờ mong cùng kinh hãi.

- Sở Liên!

Lâm Lạc nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng, ở bên trong Dưỡng Tâm hũ, Thiên Địa cũng không thể cảm ứng được Phong Sở Liên, thần kiếp của nàng cũng không lập tức đến.

- Tỷ tỷ thật xinh đẹp!

Sư Ánh Hàn thì trào nói.

- Xinh đẹp cùng mẫu thân đồng dạng!

Nàng đột nhiên lộ ra biểu lộ tức giận, hướng Lâm Lạc kêu lên:

- Đại phiêu đản, nhanh buông tỷ tỷ xinh đẹp ra.

Lâm Lạc không khỏi không vui lên nói:

- Vì cái gì?

- Tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, không thể bị người làm bẩn!

Tiểu nha đầu nghiêm trang nói.

- Tiểu nha đầu, ngươi đang nói bậy với con rệp phu quân của bổn hậu sao?

Phong Sở Liên ngạo kiều nói, nàng cũng sẽ không quản đối phương là đại nhân hay là tiểu hài tử, một mực dùng mị lực của nàng thông sát!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sư Ánh Hàn không khỏi hiện hồng, lộ ra si mê chi sắc:

- Xinh đẹp tỷ tỷ...

- Nhanh hướng con rệp phu quân xin lỗi!

Phong Sở Liên một bả cầm đôi má của tiểu nha đầu.

Dùng năng lực của Sư Ánh Hàn, hoàn toàn có thể đem thân thể hư hóa để tránh né, nhưng ở trước mặt mị lực của Phong Sở Liên, nàng tựa hồ cam tâm bị đối phương “Chà đập”, tứ chi chặt chẽ ôm lấy Phong Sở Liên, dùng khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng cọ lấy:

- Tỷ tỷ xinh đẹp, Nữu Nữu rất thích người!

1126. Chương 1136: Nữ Vương Đại Nhân Nhập Thần Cảnh.

Lâm Lạc một hồi ác hàn, nếu không phải tiểu nha đầu này là “con mái”, hẳn tuyệt đối một cước đá bay nàng! Mà nàng nếu là lớn hơn mấy tuổi, vậy cũng bị hắn đưa về liệt kê có đặc thù háo sắc, đồng dạng ném ra khỏi Dương Tâm hũ.

- Xú nha đầu, buông bốn hậu ra!

Phong Sở Liên một cước dẫm nát Sư Ánh Hàn dưới lòng bàn chân, ở trong nhận thức của nàng chưa từng có chữ đáng thương, đồng tình. Ngạo kiều mới là cảm xúc duy nhất của nàng.

- Tỷ tỷ đại nhân, tỷ tỷ đại nhân!

Tiểu nha đầu lại vui vẻ chịu đựng, một bộ vì nữ vương đại nhân sùng bái đến chết. Hai mắt đều tỏa ra ánh sao, càng dùng ánh mắt lo sợ nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, tựa hồ sợ hắn sẽ cướp đi Phong Sở Liên.

- Sở Liên, muốn ta giúp nàng vượt qua thần kiếp không?

Lâm Lạc ôn nhu nói.

- Không cần, bốn hậu có tự tin này!

Phong Sở Liên cho Lâm Lạc một nụ cười tự tin, sau đó lắc lắc chân.

- Xú nha đầu, mau buông tay!

- Tỷ tỷ đại nhân, Nữu Nữu muốn vĩnh viễn cùng người một chỗ!

Tiểu nha đầu như là kẹo da trâu mà kề cận nàng.

- Tiểu nha đầu, đừng có quấy rối!

Lâm Lạc đem nàng từ trên đùi Phong Sở Liên cứng rắn giật ra, gấp đến độ tiểu nha đầu giương nanh múa vuốt, giống như một người đàn bà chanh chua.

Thân hình của Phong Sở Liên khẽ động, đã ra Dương Tâm hũ. Lập tức khiến cho Thiên Địa cảm ứng, Lôi Vân khủng bố bắt đầu tập kết tới, thần kiếp rất nhanh hình thành.

Lâm Lạc tránh xa một chút, miễn cho bị cuốn vào trong thần kiếp.

- Tỷ tỷ đại nhân...

Sư Ánh Hàn bị Lâm Lạc một tay nắm ở giữa không trung, thân thể vẫn còn quay tròn xoay chuyển, nhưng hai mắt lại nhìn chăm chăm vào Phong Sở Liên trên bầu trời, một bộ sùng bái tới cực điểm.

Loảng xoảng!

Lôi Vân hình thành, thần điện đánh xuống, thần kiếp to lớn lập tức triển khai.

Phong Sở Liên tuyệt đối cũng là cấp bậc thiên tài, cho dù là ở Thần giới! Bất quá, lại thiên tài cũng không thể yếu nghiệt như Lâm Lạc, nàng độ tuy là thần kiếp của Hư Thần nhất trọng thiên đỉnh phong, đủ để cho đại bộ phận người mới vừa vào Thần Cảnh, ngay cả Thần hạch cũng còn không có hình thành lập tức sụp đổ!

Nhưng so với thần kiếp Hư Thần tam trọng thiên của Lâm Lạc, kia là gặp dân chơi thứ thiệt rồi, thời điểm kinh khủng nhất là đạt đến trình độ Sơ Vị Thần Nhị trọng thiên, thiếu chút nữa liền đánh Lâm Lạc cho vạn kiếp bất phục!

Bề ngoài của Phong Sở Liên hiện ra một mặt thiên tài của nàng, ở bên trong hai tay vũ cuốn, mặc dù không có Băng Sương Chi Nhận trợ giúp, nhưng uy năng của nàng lại đề cao đến một cảnh giới mới, vạn dặm băng sương bay ra, tựa hồ muốn làm đại sa mạc này biến thành Băng Tuyết Thế Giới.

Nhưng ngay cả như vậy, Thần hạch của nàng còn không có hình thành, lại thể nào thật có thể lực địch thần kiếp Hư Thần nhất trọng thiên đỉnh phong này, không có vài cái đã bị oanh đến máu tươi đầm đìa. Cũng may nàng cũng không phải muốn chiến thắng thần kiếp, chỉ cần gắng gượng qua nửa canh giờ là được!

Ở trong ánh mắt tràn ngập lo lắng của Lâm Lạc, nửa canh giờ rốt cục đi qua, Phong Sở Liên cũng mang theo một thân vết thương rơi xuống đất, trực tiếp ngã xuống trong ngực Lâm Lạc.

- Tỷ tỷ đại nhân!

Sư Ánh Hàn vội vàng móc ra một khóa đan dược đưa tới.

- Đây là Nguyên Linh Bất Tử đan, chỉ cần tỷ tỷ đại nhân ăn hết tuyệt đối lập tức khỏi hẳn thương thế!

Nguyên Linh Bất Tử đan!

Lâm Lạc lại càng hoảng sợ, hắn từng nghe Tả Nhược Hề nói qua có chút đan dược trân quý tới cực điểm, mà trong đó có một đan dược gọi là Nguyên Linh Bất Tử đan, nghe nói cái đồ chơi này là thần kỳ đến có thể kéo Thượng Thiên thần từ quỷ môn quan trở về!

Dùng giá trị liên thành cũng không thể hoàn toàn hình dung!

Thượng Thiên thần cũng có thể một đan mà sống, này bằng với là Thượng Thiên Thần cũng nhiều hơn cái mạng! Lâm Lạc tin tưởng chỉ cần tin tức truyền đi, tất cả Thượng Thiên thần của Thần Quốc sẽ như ác lang nghe thấy được mùi máu tươi vọt tới, vì khóa thần đan này không tiếc đánh đập tàn nhẫn!

Nhưng Sư Ánh Hàn tùy tiện vứt ra một khóa như vậy, một bộ hoàn toàn không để ý, thật giống như đây không phải một khóa thần đan ngay cả Thượng Thiên thần cũng đỏ mắt, mà là một hạt đậu, không thêm quan tâm!

Cái này phải phá sản bao nhiêu mới được ah!

Tuy Phong Sở Liên vết thương chồng chất, nhưng căn bản không có động tới căn bản, cần đan dược trân quý như vậy sao?

Nhưng tiểu nhân phá sản, đại nhân cũng không có thể tốt hơn bao nhiêu, tuy Phong Sở Liên không biết Nguyên Linh Bất Tử đan trân quý, nhưng đan dược là tốt là xấu vẫn có thể phán đoán, lúc này không chút nào khách khí mà tiếp nhận nuốt vào, cũng hoàn toàn xem Sư Ánh Hàn nịnh nọt là đương nhiên!

Nàng là nữ Vương đại nhân ngạo kiều!

Lâm Lạc nửa miệng mở rộng, đây chính là Nguyên Linh Bất Tử đan ah!

Được rồi, dù sao là bị Phong Sở Liên ăn, loại thần đan này tuy tác dụng lớn nhất ở chỗ trị liệu thương thế, nhưng trân dược cấp bậc Thượng Thiên thần há sẽ không bao hàm pháp tắc chi lực, đối với Phong Sở Liên cảm ngộ đại đạo khẳng định rất có lợi!

Vật lại trân quý, chỉ cần hao phí trên thân người mình sẽ không tính lãng phí.

- Hừ, còn vẻ mặt đau lòng, tỷ tỷ đại nhân, hẳn quả nhiên không phải thực sự yêu người!

Nhưng Sư Ánh Hàn lại là quỷ linh tinh, chỉ là bắt lấy biểu lộ lóe lên rồi biến mất của Lâm Lạc mà bắt đầu đại tác văn vẻ.

Lâm Lạc nghe rằng, chẳng lẽ hắn sẽ nhiều một tình địch là tiểu nha đầu sao?

Nhưng tiểu nha đầu này đến tột cùng là cái địa vị gì, tùy ý lấy ra trên được cấp bậc Thượng Thiên thần, muốn nói nàng không phải con gái Thần Vương Lâm Lạc tuyệt sẽ không tin, Thượng Thiên thần cũng không có khả năng phá sản như vậy!

Nhưng nghe khẩu khí của nàng, lần này hiển nhiên là trộm chạy đến, mà nàng rất cương với mình, nếu bị vị Thần Vương kia hiểu lầm mà nói, có thể trực tiếp làm thịt hấn hay không?

Dùng tính dĩnh của tiểu nha đầu đối với Phong Sở Liên cùng địch ý đối với hấn, đoán chừng gặp gỡ việc này chẳng những sẽ không giải thích, còn có thể lửa đổ thêm dầu mà e sợ cho thiên hạ bất loạn a!

Nhức đầu ah!

Phong Sở Liên ăn vào đan dược, lập tức bắt đầu bế quan ngưng luyện Thần hạch, may mắn quá trình này tối đa chỉ là ba ngày, hơn nữa càng là thiên tài quá trình này lại càng ngắn, cùng khuếch trương Tinh Hải vừa vận tương phản.

Sư Ảnh Hàn đối với Lâm Lạc nhìn chăm chăm:

- Bản Ma Vương đại nhân cảnh cáo ngươi, sớm chết tâm đối với tỷ tỷ đại nhân đi, nàng là của Nữ Nữ đầu!

- Tiểu nha đầu, trước mặt răng đi rồi nói sau!

Lâm Lạc không thêm quan tâm đến lý lẽ của nàng, tùy theo tiến nhập Dưỡng Tâm hũ, dù sao tối đa ba ngày, hấn phải đợi Phong Sở Liên đi ra, không có tiếp tục chạy đi rồi.

- Đáng giận!

Sư Ảnh Hàn cọ xát lấy răng mèo, mắt to đen nhánh quay tròn, bộ dáng cùng Đường Diêm phi thường giống.

Lại không biết quá trình huyết mạch thức tỉnh của tiểu ma nữ kia phải tiếp tục đến lúc nào?

1127. Chương 1137: Bí Địa Trong Tử Vong Sa Mạc. (1)

Tuy thấy nhức đầu, nhưng hồi lâu không thấy lại để cho Lâm Lạc có chút tưởng niệm, cũng làm cho Lâm Lạc thiếu chút nữa đối với đầu của mình nên một quyền, đây không phải tự tìm đau khổ sao?

Gần kề chỉ qua hai ngày, Phong Sở Liên hoàn thành ngưng luyện Thần hạch, chính thức tiến vào Thần Cảnh, trở thành người thành thần thứ hai trong tiểu tập đoàn của Lâm Lạc.

- Tỷ tỷ đại nhân...

Sư Ảnh Hàn chứng kiến Phong Sở Liên sau khi xuất quan, lập tức bỏ xuống chúng nữ coi nàng là bảo bối, hấp tấp mà dĩnh đi lên, để cho các nàng Tô Mị đều giận đến muốn học máu.

- Xú nha đầu, đừng cản đường bốn hậu!

Phong Sở Liên một cước đá ra, nguyên bản tiểu nha đầu sẽ bị đá bay, nhưng không biết làm sao tu vi của tiểu nha đầu là Hư Thần Nhị trọng thiên, ngược lại bị nàng mở ra tứ chi quần lấy, giống như khỉ Koala treo lên rồi.

- Được rồi, đừng để ý tới nàng!

Lâm Lạc vừa cười vừa nói, mọi người nhao nhao ngồi xuống, tuy Hư Thần ở Thần giới không đáng tiền, nhưng đối với bọn người Lâm Lạc mà nói, lại là một thiên đại việc vui, đáng giá bọn hấn chúc mừng.

Người ở lại bên trong Dưỡng Tâm hũ toàn bộ đến đại diện tham gia tụ hội, trong khoảng thời gian ngắn phi thường náo nhiệt, mà Sư Ảnh Hàn có bề ngoài đáng yêu nhất không thể nghi ngờ đã trở thành người được chú mục trừ Phong Sở Liên ra.

Đáng tiếc, tiểu nha đầu là kẻ cận Phong Sở Liên.

Thậm chí dĩnh đến thời điểm Lâm Lạc muốn cùng nữ vương đại nhân ở chung, nàng cũng không chút nào khách khí mà đi vào theo, một bộ phải bảo vệ trinh tiết của nữ vương đại nhân.

Lâm Lạc vô cùng nhúc đầu, tuy hẳn có thể chế trụ tiểu nha đầu này, nhưng chỉ cần hẳn buông lỏng tay, coi như là Dương Tâm hũ cũng hoàn toàn không cách nào ước thúc Sư Ánh Hàn, nha đầu kia thật giống như là pháp tắc hóa thân, căn bản không cách nào giam cầm nàng!

Cùng với Phong Sở Liên thân mật... trừ khi hẳn dùng một tay thủy chung cầm lấy tiểu nha đầu này!

Hiển nhiên, đây là không thể thực hiện được!

Lâm Lạc cùng tiểu nha đầu giao phong lần thứ hai, dùng Lâm Lạc thất bại xong việc, chỉ có thể ôm nhẹ lấy nữ vương đại nhân nói chút ít lời tâm tình, cũng đem kinh nghiệm những năm này nói một lần, hoàn toàn không thấy bên cạnh có một con ghê kị sinh.

- Bất quá chỉ là một Trung Nguyên Thần, nô bộc vô dụng!

Sư Ánh Hàn lập tức biểu đạt khinh bỉ đối với Lâm Lạc.

Mà Phong Sở Liên cũng đồng dạng ngạo kiều nói:

- Con rệp phu quân, đợi bổn hậu tiến vào Trung Nguyên Thần, liền giúp ngươi làm thịt hẳn!

- Tỷ tỷ đại nhân, ngươi thật sự là quá xuất sắc rồi!

Sư Ánh Hàn vội vàng nịnh nọt, trong hai mắt nổi lên sao nhỏ.

- Tiểu nha đầu, nhỏ như vậy đi học lấy chém chém giết giết, coi chừng lớn không nổi đó!

Lâm Lạc thưởng cho Sư Ánh Tuyết một cái ký đầu, trong nội tâm một cái ai oán.

Vốn Phong Sở Liên tiến vào Thần Cảnh, vậy bọn họ có thể thực sự trở thành vợ chồng, thế nhưng mà một tiểu nha đầu lại cứ thế mà chọc vào đến giữa bọn họ, lại để cho người nào đó nguyên bản đầy cõi lòng kỳ vọng tự nhiên tràn đầy nộ khí bất mãn.

Nói một lúc sau, Lâm Lạc cùng Phong Sở Liên chung một chỗ đi ra Dương Tâm hũ, tiếp tục hướng trước tiến lên, mà một cái theo đuôi tự nhiên là như thế nào cũng tránh không khỏi.

- Tiểu nha đầu, ngươi đi ra lâu như vậy, người trong nhà nhất định sẽ lo lắng, nhanh trở về đi!

Lâm Lạc còn kém dùng chân trực tiếp đá bay Sư Ánh Tuyết dính trên người Phong Sở Liên rồi.

- Đứng!

Sư Ánh Tuyết đem cái cổ trắng ngọc phản ục ục hả ra một phát, một bộ rất tức giận.

Đối mặt tiểu nha đầu củi gạo dầu muối đều không tiến này, Lâm Lạc cũng cảm thấy vô kế khả thi. Không nói trước bối cảnh khủng bố của tiểu nha đầu, hẳn cũng không thể bởi vì tiểu nha đầu này quần người mà làm thịt nàng a?

Mà hẳn ngoại trừ một mực cầm lấy, còn có thể làm gì trói buộc nha đầu kia này? Nàng thật giống như hóa thân của không gian pháp tắc, mặc kệ cấm chế gì đều không thể tạo thành ảnh hưởng đối với nàng, tính đã kích trực tiếp càng là không có hiệu quả!

Nhúc đầu ah nhúc đầu!

- Ân, bão cát lại tới nữa!

Lâm Lạc nhượng mảy, ở phía trước, một lốc xoáy do cát vàng tạo thành, giống như một Hoàng Long ở trong thiên địa tàn sát bờ bãi.

Càng là xâm nhập sa mạc, cái hoàn cảnh này lại càng tăng ác liệt, trong cát vàng bay lên bổ sung lấy thổ hệ pháp tắc chỉ lực khủng bố, có thể đơn giản đem một gã Tinh Đế đỉnh phong đánh thành thịt nát!

Bởi vậy, bây giờ có thể đi ở bên ngoài, cũng chỉ có hai người Lâm Lạc cùng Phong Sở Liên, tự nhiên con ghê kị sinh khác thì không cần nhắc tới.

Hơn nữa theo bọn hắc càn lúc càn thâm nhập, dù cho cát vàng đối với Lâm Lạc cùng Phong Sở Liên cũng tạo thành uy hiếp tương đối, bắt buộc bọn hắc phải tế ra lực lượng bảo vệ mình, mà kết quả như vậy chính

Lâm Lạc nghĩ nghĩ nói:

- Sở Liên, người đem khăn che mặt đeo lên!

Dùng tuyệt sắc khuynh thành của Phong Sở Liên, rất dễ gây chuyện ở dưới tình huống hoàn toàn không cần phải xuất chiến.

1129. Chương 1139: Bí Địa Trong Tử Vong Sa Mạc. (3)

Mà Sư Ánh Tuyết tuy cũng là tiểu tai hoạ, nhưng dù sao chỉ có bảy tám tuổi, biến thái có thể đối với nàng có hứng thú có lẽ không có mấy người.

Phong Sở Liên đối với yêu cầu của Lâm Lạc tự nhiên không có mâu thuẫn, mà nàng tuy ngạo kiều nhưng lại không ngu ngốc, biết rõ vô luận là Lâm Lạc hay là mình ở Thần giới đều chỉ có thể coi là con sâu cái kiến, có quá nhiều người là bọn hắn tạm thời không có cách nào nhắm trúng.

Nhưng Sư Ánh Tuyết lại học theo, cũng kéo qua một cái khăn che khuất khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, nhưng xem nàng che mặt lại càng giống như là sơn tặc.

XIU....XÍU... XÍU...UU!!

Khoảng cách mấy trăm dặm đối với Thần linh mà nói không có ý nghĩa, chỉ trong chớp lát ngắn như vậy, liền có bảy đạo nhân ảnh bay vút tới, phiêu phù ở trên không ba người Lâm Lạc, sáu nam một nữ, đều là tu Ngụy Thần cảnh vi, lại không biết có lĩnh ngộ pháp tắc chi lực hay không.

- Bọn người là người phương nào?

Một nam tử lực lượng ở Ngụy Thần Nhị trọng thiên quát hỏi.

- Đi ngang qua!

Lâm Lạc mỉm cười.

- Xin hỏi chư vị, tại đây là địa phương nào?

Bảy người kia đồng thời trì trệ, đi ngang qua, có thể tìm một lý do càng chê cười hay không? Cuồng sát bên ngoài là có thể sinh sinh đuổi giết Trung Nguyên Thần, mà lực lượng ba người này mạnh nhất chỉ là Ngụy Thần tam trọng thiên, coi như là Hư Thần tam trọng thiên thì như thế nào, bằng cái gì có thể tiến vào nơi đây?

Lâm Lạc thấy được khó hiểu trong mắt của bọn họ, liền tùy tiện nói:

- Thời điểm chúng ta sử dụng Truyền Tống Trận, không cẩn thận gặp không gian Phong Bạo, thời điểm vừa xuất hiện là đến nơi này!

Truyền Tống Trận câu thông Hư Không, một khi rời khỏi mục đích nguyên bản, vậy thì như là người hạ giới phi thăng Thần giới, khả năng tùy ý xuất hiện ở một nơi hẻo lánh trong Thần giới! Bất quá, Truyền Tống Trận phi thường ổn định, tỷ lệ gặp được không gian Phong Bạo đến gần vô hạn bằng không.

Đối mặt Lâm Lạc nói như vậy, bảy người kia trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên tin hay là không tin. Bởi vì tuy khả năng gặp được không gian Phong Bạo cực thấp, nhưng ba người còn chưa tới Sơ Vị Thần có thể xông qua sa mạc tới đây, càng là một sự tình không thể tưởng tượng!

- Theo chúng ta đi!

Nam nhân nói chuyện ngay từ đầu suy nghĩ một chút liền làm ra quyết định, việc này, vẫn là để cho thượng diện đầu đầu đi thôi, bọn hắn chỉ cần đem phạm nhân mang về là được rồi.

- Người là cái gì đó, nói đi theo người là đi theo người sao!

Sư Ánh Tuyết khó chịu rồi, nàng là Ma Vương đại nhân a!

- Tiểu nha đầu, người nói cái gì?

Trên mặt nam nhân không nhịn được, lập tức hướng Sư Ánh Tuyết trợn mắt trừng đi. Hơn nữa, hắn cũng không tin sẽ có đứa trẻ Thần Cảnh, đặc biệt còn là Ngụy Thần nhị trọng thiên, đây nhất định là đối phương cố ý giả bộ nai tơ.

- Là Ma Vương đại nhân!

Sư Ánh Tuyết XÍU...UU! liền xông ra ngoài, bành bành bành, một phen quyền đâm cước đá, bảy người kia lập tức hồng bét rồi.

Luận chiến lực thực tế, Sư Ánh Tuyết là cận bã trong cận bã, thế nhưng mà năng lực đặc thù của nàng lại để cho nàng trở thành bất bại chi thân, chiến lực lại nhược thì như thế nào, chỉ có phần nàng đánh người khác!

- Chuyện gì xảy ra!

- Vì cái gì đánh không đến nàng!

- Nhanh gọi cứu viện!

Bảy người kia lập tức lâm vào đại loạn, Sư Ánh Tuyết quý dị là bọn hắc hoàn toàn không cách nào tưởng tượng.

Cái này thật muốn nháo đại rồi, trốn đến ở bên trong Dưỡng Tâm hũ, do Sư Ánh Tuyết mang theo lui trở về trong sa mạc, có thiên nhiên sát trận kia, trừ khi là Thượng Thiên thần đến, nếu không lại có thể làm gì được Sư Ánh Tuyết?

Tiểu nha đầu cực có thể là con gái của Thần Vương, người khác không biết, nhưng cấp bậc Thượng Thiên thần tổng không có khả năng không biết a! Bởi vậy, năng lực đặc thù của Sư Ánh Tuyết cho dù ở trước mặt Thượng Thiên thần không dùng được, nhưng mà tuyệt đối không có Thượng Thiên thần nào dám tổn thương nàng.

- Oa ha ha ha!

Sư Ánh Tuyết phát ra tiếng cười y hệt Ác Ma, nàng dù sao vẫn là tâm tính tiểu hài tử, cao hứng thì cười, mất hứng sẽ khóc.

- Dừng tay!

Một tiếng quát tháo vang lên, trong tràng cũng nhiều một nam nhân trên đầu mọc ra một đôi sừng hươu, ánh mắt uy nghiêm quét về phía bảy người đang bị đánh, lộ ra một vẻ không vui.

Nhưng ánh mắt của hắc lập tức từ không vui biến thành khiếp sợ, tự nhiên là bởi vì hắc phát hiện năng lực của Sư Ánh Tuyết quý dị tới cực điểm.

- Minh Lộc đại nhân!

Bảy người kia đồng thời kêu lên, nhưng bọn hắc muốn dừng tay cũng vô dụng, bởi vì Sư Ánh Tuyết không có chút ý tứ thu tay lại nào, chỉ có thể hướng nam nhân sừng hươu mới tới xin giúp đỡ.

- Bản tọa nói dừng tay!

Nam nhân sừng hươu mang theo vẻ không vui nói ra, tuy năng lực của Sư Ánh Tuyết tương đối đặc thù, nhưng dù sao chỉ là Hư Thần Nhị trọng thiên mà thôi, ở đại cảnh giới áp chế xuống, nhất định là bị hắc khắc chế đến sứt sứt sao!

Bành!

Sư Ánh Tuyết vội xông tới, đối với hắc là một quyền oanh ra, trực tiếp vẽ mặt rồi!

Ở dưới một quyền, nam nhân sừng hươu bị đánh bay ra ba bốn trượng.

Tuy Sư Ánh Tuyết chỉ là Hư Thần Nhị trọng thiên, vận dụng pháp tắc chi lực cũng khó có thể xúc phạm tới một gã Sơ Vị Thần, nhưng mấu chốt là mất mặt ah!

Đường đường Sơ Vị Thần vốn nên cao cao tại thượng, nhưng ở trước mặt thủ hạ lại bị một cái gần kề chỉ là Hư Thần Nhị trọng thiên vẽ mặt, hơn nữa còn là một tiểu nha đầu, cái này để ặt mũi của nam nhân sừng hươu đặt ở đâu?

Trong mắt nam nhân sừng hươu hiện lên vẻ lảng lệ ác liệt, ở trong tay một tiểu nha đầu có hại chịu thiệt, dùng thân phận của hắn cũng không có ý tứ nói ngoan thoại gì, lúc này mở ra tay phải trấn áp đi qua, muốn trực tiếp xóa đi nha đầu chán ghét này.

- Thối nò bặc, thấy bản Ma Vương đại nhân còn không quỳ xuống!

Sư Ánh Tuyết chống eo phù ở không trung, đối với công kích đánh úp lại của nam nhân sừng hươu là nhìn cũng không nhìn.

XÍU...UU!!

Bàn tay của nam nhân Sừng hươu đánh qua, nhưng lại trực tiếp từ trong thân thể Sư Ánh Tuyết xuyên qua, tựa hồ tiểu cô nương này chỉ là một hư ảnh!

- Như thế nào có thể...

Bành!

Nam nhân Sừng hươu vừa mới dị thường khiếp sợ mà nhổ ra ba chữ, đã bị Sư Ánh Tuyết hiện ra ở sau lưng hắn một cước đá bay, đá vào cái mông của hắn, để cho hắn thuận thế bay đi ra ngoài, mặt tím tím xanh xanh một hồi.

- Bọn nò bặc thối, còn không mau hướng bản Ma Vương đại nhân hành lễ!

Sư Ánh Tuyết ngạo khí nói, một lần nữa tìm về uy phong lại để cho tâm tình của nàng cực kỳ vui sướng.

Tám người nam nhân sừng hươu đều là lông mày cau chặt, luận thực lực, tiểu nha đầu này là Hư Thần Nhị trọng thiên, từ nàng oanh ra lực công kích cũng có thể hoàn toàn xác định. Nhưng tiểu cô nương có được một loại năng lực thập phần cổ quái, rõ ràng có thể cho hết thảy đả kích trực tiếp nhập vào cơ thể mà qua. Vậy thì có thể đứng ở thế bất bại.

1130. Chương 1140: Thần Thú Giải Trĩ. (1)

Địch nhân như vậy đánh thế nào?

Đừng nói bọn hắn, dù là Thượng Thiên thần đến cũng giương mắt nhìn ah!

Ánh mắt của nam nhân sừng hươu lập tức di động đến trên người của Lâm Lạc cùng Phong Sở Liên. Nhân châu xoay động, lập tức đã có chủ ý, ba người kia là cùng một nhóm, không đối phó được tiểu nhân, chẳng lẽ không có thể trước đối phó đại nhân hay sao?

Cũng không tin trên đời này có nhiều dị năng chi sĩ! như vậy

Tiểu cô nương kia đại khái là con gái hai người này, lúc xuất thân khả năng nhận được Thiên Địa chi linh phù hộ mới xuất hiện biến hóa quỷ dị như thế. Mà bắt giặc trước bắt vua, chỉ cần cầm cha mẹ của nàng xuống, tiểu nha đầu này còn không ngoan ngoãn đầu hàng sao?

Nếu có thể đạt được năng lực quỷ dị của nàng... Ừ ừ, nam nhân sừng hươu nhìn không được nuốt ngụm nước miếng. Năng lực quỷ dị như vậy khả năng ngay cả Thượng Thiên thần cũng không thể phá giải, có lẽ chỉ có vạn vật chi thần Thần Vương mới có thể trấn áp a?

Vậy hắn không phải có thể áp đảo hết thảy Thượng Thiên thần, trở thành tồn tại khủng bố gần với Thần Vương sao?

Nam nhân sừng hươu nghĩ tới đây, không khỏi kích động vạn phần. Cảm giác sỉ nhục cũng biến thành hưng phấn mãnh liệt, ở bên trong một tiếng hừ lạnh, đối với Lâm Lạc cùng Phong Sở Liên là một tay đè xuống.

Trong mắt Lâm Lạc lóe lên hàn quang, hắn không trách bảy người xuất hiện trước kia, mới xông đến địa bàn của đối phương đi ra hỏi thăm tình huống cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng nam nhân sừng hươu

này ra tay là ôm ý đả thương người, một chưởng này nếu bị đối phương đánh trúng, hắc và Phong Sở Liên đều chịu lấy trọng thương!

Không phải là Sơ Vị Thần nhất trọng thiên sao? Ta ngay cả Sơ Vị Thần Nhị trọng thiên cũng giết chết một cái!

Lâm Lạc bắn người mà lên, hai đấm vung mạnh, không gian, thủy, hỏa, mộc, thổ năm hệ pháp tắc chi lực đồng thời vận chuyển, Chiến Thiên quyết tăng lực lượng lên, không úy kỵ mà đón công kích của nam nhân sừng hươu đánh tới.

Bành!

Một tiếng nổ mạnh, thân hình Lâm Lạc run lên, trong miệng cuồn cuộn phun một đạo Thất Thái máu tươi, thân hình như mũi tên gấp phóng mà bay, cho dù hắc cùng tu năm hệ pháp tắc, lại có Chiến Thiên quyết tăng lực lượng lên, nhưng đại cảnh giới chênh lệch y nguyên không phải dễ dàng bị san bằng như vậy!

Lúc trước có thể đuổi giết nam tử kia là vì Lâm Lạc một mực áp đối phương không có thể trì hoãn, dù là như thế còn phản chấn đến thần thể của hắc gần như tan vỡ, ở Thần Cảnh đại cảnh giới chênh lệch tuyệt đối không phải bất luận thiên tài yêu nghiệt gì có thể san bằng!

Đương nhiên, nếu Lâm Lạc là tể Tử Đỉnh mà nói, vậy sẽ đánh tan chín thành lực lượng. Hắc ở đối bình sẽ không lỗ lã rồi.

- Con rệp phụ quân!

Thân hình của Phong Sở Liên lướt trên, một tay tiếp được Lâm Lạc, nhưng trên người Lâm Lạc còn có chấn lực của nam nhân sừng hươu không tiêu, lập tức để cho thân thể mềm mại của nàng run lên, đồng dạng phun ra một đạo máu tươi.

Bành! Bành!

Hai người đồng thời rơi xuống đất, cũng may thần thể của Lâm Lạc là tương đương với Sơ Vị Thần nhị trọng thiên, tuy có hại chịu thiệt, nhưng còn không đến mức tan vỡ, mà Phong Sở Liên chỉ là bị dư lực phản chấn, một búng máu nhỏ ra liền không có việc gì rồi.

- Ha ha, không có cái gì, chỉ là kinh ngạc chúng ta rõ ràng đi xa như vậy, vậy mà đi tới hiểm địa ngay cả Trung Nguyên Thần cũng không dám giao thiệp! Hơn nữa càng làm cho người không thể tưởng được chính là, tại đây rõ ràng còn có một thế ngoại đào nguyên!

Lâm Lạc cười nói.

Bách Thính Lan nghe vậy mỉm cười, rõ ràng cũng không nói lời giữ bí mật gì, cái này ý nghĩa, hoặc là thực lực của đối phương cường đại đến hoàn toàn không quan tâm đến để cho thế nhân biết rõ sự hiện hữu của bọn hắn, hoặc là có ý định diệt khẩu, hoặc là căn bản không nghĩ để cho bọn người Lâm Lạc ly khai.

- Sư muội...

Bóng người nhoáng một cái, trong phòng cũng nhiều một nam nhân ngang trường đứng thẳng, thân cao cùng Lâm Lạc tương tự, nhưng càng muốn khô ngô, thuộc về kiểu to lớn. Mà hình dạng của hắn cũng có thể nói tư thế oai hùng bồng bồng phần chấn, tu vi Trung Nguyên Thần Nhị trọng thiên càng là cao đến hù chết người!

Tuy Thần linh thọ nguyên vô hạn, nhưng bất kỳ một cái nào có thể trèo lên Sơ Vị Thần đều có thể xưng là thiên tài, Trung Nguyên Thần thì là thiên tài trong thiên tài! Về phần Thượng Thiên thần, cái con kia có thể quy về yêu nghiệt!

Mà Thần Vương, thì phải xem Thiên Địa phải chăng ân sủng, không có Chủ Thần Khí, Thượng Thiên thần cường thịnh trở lại cũng khó có khả năng nắm giữ pháp tắc chí cao!

Lại để cho Lâm Lạc kinh ngạc chính là, nam nhân này tới đa chỉ có ngàn vạn tuổi!

Một ngàn vạn năm có thể tiến vào Trung Nguyên Thần, cái này ở Thần giới tuyệt đối có thể quy về yêu nghiệt! Bọn người Tả Văn Trạch, Đỗ Bác Viễn, cái nào không phải trải qua vài tỷ năm, thậm chí trên trăm tỷ năm mới bước vào Trung Nguyên Thần?

Tuy tuổi thọ ở Thần giới không trọng yếu, nhưng ngàn vạn năm đến được Trung Nguyên Thần, thậm chí Trung Nguyên Thần Nhị trọng thiên, vậy tuyệt đối có hi vọng thăng tiến Thượng Thiên thần, trở thành chí cường giả chính thức của toàn bộ Thần giới!

Thành tựu Thần Vương cần Thiên Địa ân sủng, có thể ngộ nhưng không thể cầu!

- Sư huynh!

Bách Thính Lan hướng đối phương có chút cung kính khom người, trong ánh mắt nhìn về phía đối phương có vẻ ái mộ rất rõ ràng.

Cái này rất tự nhiên, yêu nghiệt như thế, tướng mạo lại không kém, càng có một loại hào khí khinh thường Thiên Địa, nam nhân như vậy có thể không để cho người động tâm sao?

- Ta chính là sang đây xem xem, không có việc gì, ta đi thôi!

Người này ngược lại thật sự là theo tính, ở trên người ba người Lâm Lạc quét một lúc, liền vỗ vỗ bờ hông rồi đi, tựa hồ thực sự chỉ là vì kinh hồng thoáng tới.

- Sư huynh...

Bách Thính Lan kêu một tiếng, nhưng đối phương đã lập tức biến mất, dùng năng lực của Trung Nguyên Thần hoàn toàn có thể thoát khỏi thần trí của nàng tập trung.

- Kỳ thật lệnh sư huynh còn rất quan tâm Bách cô nương, nếu không hắn cần gì phải sang đây xem xét?

Lâm Lạc thấy được thất lạc trong mắt của Bách Thính Lan, liền cười an ủi nàng một câu.

Nhưng Bách Thính Lan chỉ là cười nhạt một tiếng, vị sư huynh này mắt cao hơn đầu, trên đời này thực sự có nữ tử có thể làm cho hắn lộ ra dáng tươi cười sao?

- Hắn là sư huynh của thiếp thân, tên Nguyên Lạc Uyên, một nam nhân nhất định sẽ trở thành Thượng Thiên thần!

Nàng không chút nào che dấu kiêu ngạo của mình, tựa hồ dù là không làm được nữ nhân của Nguyên Lạc Uyên, nhưng đang âm thầm nhìn lên cũng có thể để cho nàng cảm thấy mỹ mãn.

Lâm Lạc cũng không nói cái gì, mục tiêu của hắn cho tới bây giờ chỉ có một, cái kia chính là trở thành tồn tại cường đại nhất trong thiên địa, đủ bảo hộ thân nhân người yêu của mình, có thể không bị bất luận kẻ nào ước thúc, tự do tự tại trải qua cuộc sống của mình.

Nhưng Phong Sở Liên lại khê hừ một tiếng, Thượng Thiên thần có cái gì không dậy nổi chứ, nữ vương đại nhân tin tưởng chính nàng có thể đạt tới cảnh giới này, mà nam nhân của nàng chắc chắn sẽ trở thành Thần Vương, hơn nữa còn là Chí Tôn bên trong Thần Vương!

Sư Ánh Tuyết càng là nhàm chán mà ngáp một cái, khả năng bản thân về sau là Thần Vương a, ở trong mắt nàng Thượng Thiên thần gì đều là cặn bã trong cặn bã ah!

Bách Thính Lan không nghĩ tới phản ứng của ba người này đều là lãnh đạm như thế, nhưng ba người này cũng xác thực có chỗ ngạo khí của bọn hắn, một cái năng lực quý dị, một cái chiến lược nghịch thiên, còn có một... Ách, không có xuất thủ qua.

Nàng trọng điểm bỏ vào trên người Sư Ánh Tuyết, Lâm Lạc cùng Phong Sở Liên đều rất giống hạ giới phi thăng giả, nhưng tiểu nha đầu lại có một cỗ quý khí, khí tức của thượng vị giả chính thức, cha mẹ của nàng tuyệt đối không đơn giản, nếu không làm sao có thể vừa ra tay là Nguyên Thần Khí?

Khá tốt nàng không có thấy tiểu nha đầu tùy ý ném loạn Nguyên Linh Bất Diệt đan, nếu không nàng càng không biết sẽ kinh ngạc thành bộ dáng gì nữa rồi!

An bài ba người Lâm Lạc ở lại, Bách Thính Lan thật cũng không có hạn chế đối với hành động của bọn hắn, tựa hồ liệu định bọn hắn cũng không có cách nào ly khai, ngược lại để cho bọn hắn tùy ý đi đi lại lại, tựa hồ nơi đây căn bản không có bí mật, cũng không sợ bọn họ biết rõ cái gì.

1133. Chương 1143: Cơ Hội Tới. (1)

Đã như vậy, Lâm Lạc cũng trung thực không khách khí mà dẫn dắt Sư Ánh Tuyết đi tới chỗ biên giới trận pháp nơi này, muốn đi vào ngọn sơn cốc kia. Nhưng lại để cho hắn thất vọng chính là, tuy Sư Ánh Tuyết có thể tự do xuyên qua trận pháp hạn chế, nhưng trong sơn cốc này thổ hệ pháp tắc chi lực lại Cuồng Bạo tới cực điểm, thậm chí có thể khắc chế năng lực đặc thù của nàng!

Mới vừa đi ra ngoài, tiểu nha đầu thiếu chút nữa bị trọng thương, dọa đến nỗi vội vàng lui trở về, một hơi nuốt vào hơn mười khối Nguyên Linh Bất Diệt đan, trình độ phá sản đủ để cho bất luận kẻ nào cũng đau lòng!

Lâm Lạc cũng thử một chút, phát hiện Thổ hệ chi lực trong sơn cốc vô cùng Cuồng Bạo, một mặt là bởi vì hoàn cảnh tự nhiên, một phương diện khác là con người làm ra cấm chế, khiến cho hoàn cảnh nơi này ác liệt tới cực điểm, đối với Sư Ánh Tuyết cũng sinh ra uy hiếp.

Nhưng mà không phải toàn bộ là tin tức xấu, bởi vì vừa tiến vào tòa sơn cốc này, Tử Đỉnh trong thức hải bắt đầu kịch liệt rung rung, trình độ cùng lúc hắn tiếp cận chân vực thứ tư giống như đúc!

Chân vực thứ năm, nhất định ở trong sơn cốc!

Rơi vào đường cùng, Lâm Lạc đành phải trước mang theo Phong Sở Liên cùng Sư Ánh Tuyết trở lại chỗ ở.

Tại đây hết thảy đều có lẽ cùng sơn cốc có quan hệ, chỗ đó thêm vào cấm chế, tuyệt đối xuất từ thủ bút của cao nhân ở nơi đây, mà đây chính là nơi ngay cả Trung Nguyên Thần cũng không thể giao thiệp, lại rõ ràng có thể bị thiết hạ cấm chế, vậy người có thể làm được hết thảy, lại là cái tu vi gì?

Thượng Thiên thần, tuyệt đối là Thượng Thiên thần.

Thần Vương không cần phí sức trở lớn như thế, muốn cái gì thò tay trực tiếp lấy đi là được, thiên hạ có thể ngăn cản Thần Vương, có lẽ cũng chỉ có Thần Vương khác rồi!

Lâm Lạc không trông cậy vào có thể thuyết phục Bách Thính Lan đóng cấm chế trong sơn cốc, do đó để cho hắn đạt được tư cách tiến vào chỗ đó, người ta ở trong địa phương hiểm ác như thế còn muốn bố trí xuống cấm chế, hiển nhiên coi chỗ đó là cấm địa, đừng nói hắn là người xa lạ không quan hệ, sợ là nhân vật bình thường ở đây cũng không có tư cách tiến vào chỗ đó.

Cứng rắn không được, lén lút cũng không được, như vậy biện pháp duy nhất là đánh vào nội bộ “Địch nhân”.

Bởi vậy Lâm Lạc cố ý cùng Bách Thính Lan lôi kéo làm quen, mà đối phương tựa hồ đối với ba người bọn họ cũng rất có hứng thú, cũng không ngại tu vi của Lâm Lạc còn lâu mới có thể đánh đồng cùng nàng, mỗi lần đều rút ra thời gian cùng hắn trò chuyện một hồi.

Kỳ thật, hứng thú của Bách Thính Lan nguyên bản chỉ ở Sư Ảnh Tuyết, nhưng nàng rất nhanh phát hiện Lâm Lạc yêu nghiệt, tiểu tử này ở pháp tắc linh ngộ có được trực giác đáng sợ.

Lâm Lạc lấy lãnh giáo pháp tắc cùng nàng lôi kéo làm quen, ngay từ đầu nàng chỉ là thuận miệng nói hai câu, nhưng mà ngộ tính của Lâm Lạc quá kinh người, bất tri bất giác càng nói càng nhiều, mà Lâm Lạc còn có thể suy một ra ba, đảo lại để cho nàng bị dẫn dắt, thực là quá trình cả hai cùng có lợi.

Mà nàng chỉ có am hiểu thổ hệ pháp tắc mà thôi, nhưng Lâm Lạc lại ngoại trừ thời gian hệ pháp tắc đều có linh ngộ tương đối, để cho Bách Thính Lan có cảm giác không dám nhìn thẳng.

Thiên tài trong thiên tài.

Thế gian này rõ ràng có yêu nghiệt khác có thể so sánh với Nguyên Lạc Uyên.

Lâm Lạc tự nhiên sẽ không lộ ra ngoài hắn đang có át chủ bài, nhưng ngay cả như vậy, hắn lơ đãng lộ ra một chút, cũng làm cho Bách Thính Lan giật mình không thôi, động thương tài chí tâm.

Đồ đệ muốn tìm một sư phụ tốt cố nhiên khó khăn, nhưng một gã lương sư muốn tìm một đồ đệ có thể kế thừa y bát đồng dạng chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Nguyên Lạc Uyên đã là thiên tài trong yêu nghiệt, đủ để kế thừa y bát của phụ thân nàng, nhưng không nghĩ tới người như vậy rõ ràng còn có thứ hai.

Tuy Lâm Lạc ở thổ hệ pháp tắc linh ngộ yếu nhược chút ít, nhưng hắn đi lại là cân đối chi đạo, ngoại trừ thời gian hệ, bảy hệ pháp tắc mọi thứ đều có đọc lướt qua, mà ở không gian, Hỏa Mộc Kim hệ linh ngộ lại để cho người sợ hãi thần phục.

Nếu như Lâm Lạc có thể bá chủ thân nàng Bách Tùng Đào làm môn hạ, như vậy Bách thị một hệ nói không chừng ngày sau có thể xuất hiện ba vị Thượng Thiên thần.

Chỉ là phụ thân nàng một mực ở trong thâm cốc bế quan, tạm thời là không thể nào xuất hiện, hơn nữa phẩm tính của Lâm Lạc vẫn không thể xác định, thu đồ đệ sợ nhất gặp phải bạch nhãn lang, gặp được thí sư chỉ đồ vậy thì thật là muốn khóc cũng không có chỗ.

Bởi vậy, Bách Thính Lan cũng muốn trước xác định cách làm người của Lâm Lạc thoáng một phát, nhưng hằng ngày tâm đó đã có chút chiều cổ, coi hắn trở thành tiểu sư đệ của mình.

Lúc này Lâm Lạc cũng đối với nơi này đã có tiến thêm một bước hiểu rõ.

Chủ nhân nơi này, chính là một vị Thượng Thiên thần của Đại La Thần Quốc Bách Tùng Đào, tu Thổ hệ đại đạo, mấy ngàn vạn năm trước ngẫu nhiên qua nơi đây, phát hiện thổ hệ linh khí tại đây đặc biệt nồng đậm, liền hao hết tâm lực thành lập nên một cái pháp trận như vậy, đã có thể rút ra đại lượng thổ hệ linh khí, lại có thể ngăn bảo cát bên ngoài xâm nhập.

Thậm chí, Bách Tùng Đào còn hoàn toàn đem lãnh địa của mình ném tới một bên, thế cho nên trừ thân tín lúc trước hắn mang đi ra, thế lực lãnh địa trước kia hoàn toàn bị Tam đại Thượng Thiên thần khác phân chia.

Cũng đúng là như thế, vị Thượng Thiên thần Cực Hoang Thực Cổ kia biết rất rõ ràng phụ cận lãnh địa của mình có một đại thần cũng không có động tác gì, người ta hảo hảo ẩn cư ở chỗ này, chẳng lẽ muốn buộc hắn đi ra phân địa bàn sao?

Chỉ cần Bách Tùng Đào một mực không có động tác, như vậy Cực Hoang Thực Cổ sẽ một mực ẩn nhẫn xuống, không đáng vì một sa mạc nhỏ mà cùng Bách Tùng Đào xung đột.

Huống hồ, phiền sa mạc này vốn là hoàn cảnh ác liệt, căn bản không có cách nào cho người ở, thổ hệ linh lực nồng đậm cũng chỉ là hữu ích đối với Thần linh thổ hệ, bản thân Cực Hoang Thực Cổ tu luyện chính là thủy hệ đại đạo, tự nhiên sẽ không dễ dàng cùng Bách Tùng Đào khởi xung đột, dù là bên cạnh giường ngủ một Mãnh Hổ, nhưng vẫn là nhịn được.

Lâm Lạc có thể khẳng định, Bách Tùng Đào nhất định là cảm ứng được cái gì, có thể làm ột vị Thượng Thiên thần buông hết thấy, mưu đồ của đối phương lại là cái gì?

Hoặc là tu thành lỗ đen pháp tắc, hoặc là thành tựu Thần Vương vị, nếu không căn bản không có loại giải thích thứ ba.

Lỗ đen pháp tắc không có khả năng, như vậy cũng chỉ còn lại có thành tựu Thần Vương .

Chân vạc thứ năm tất nhiên trấn áp lấy thổ hệ chí cao pháp tắc, có được nó nói không chừng thực sự có khả năng tấn giai Thần Vương.

Chủ Thần Khí có được năng lực tự hành chọn chủ, cho dù là Chủ Thần Khí tổn hại, Tử Đỉnh vô số năm trôi qua cũng chưa từng có nhận thức tùy ý một người của Lâm gia làm chủ, thẳng đến Lâm Lạc xuất hiện mới thôi.

1134. Chương 1144: Cơ Hội Tới. (2)

Như vậy, chân vạc có thể độc trấn một đạo pháp tắc chí cao chắc hẳn cũng là như thế, Bách Tùng Đào có lẽ cũng không có “Hàng phục” chân vạc, nếu không thì không có Thạch Nguyệt Nha ngàn dặm xa xôi tìm kiếm Lâm Lạc .

Cho nên nói, muốn trở thành Thần Vương cần đạt được Thiên Địa ân sủng, Chủ Thần Khí không nhận người, người liền không chiếm được pháp tắc chí cao, linh ngộ không được pháp tắc chí cao thì như thế nào thành tựu Thần Vương?

Nhưng dù cho không đạt được cấp bậc Thần Vương, chỉ là chân vạc ảnh hưởng hoàn cảnh phụ cận, hình thành thổ hệ đại đạo cũng đủ để cho Thần linh thổ hệ lấy được lợi ích vô cùng rồi? Cho nên, Bách Tùng Đào ở chỗ này định cư xuống dưới, thậm chí ngay cả thể lực cũng không cần.

Mà người đi theo hắn tới nơi này, chắc hẳn mỗi người đều là tu luyện thổ hệ đại đạo, ở chỗ này tu luyện một năm có thể bằng ngoại giới mười năm trăm năm.

Quan trọng là, ở chỗ này có thể đạt được cảm ngộ của thổ hệ đại đạo.

Cái này là cái gì cũng không đổi được .

Không cần phải nói, nếu Lâm Lạc thoáng toát ra ý tứ muốn lấy đi chân vạc, không cần Bách Tùng Đào lên tiếng hét thấy mọi người ở đây đã một loạt tiến lên đem hắn xé thành mảnh nhỏ, cho dù cái này vốn nên thuộc về Lâm Lạc .

Vô luận là thuộc sở hữu nguyên bản của Tử Đỉnh, hay là Thạch Nguyệt Nha vạn dặm tìm chủ, đều tuyên cáo lấy quyền sở hữu không hề tranh giành của Lâm Lạc, nhưng bọn người Bách Tùng Đào sẽ không cho rằng như vậy, bọn hắn tìm đến nơi này trước chính là của bọn họ .

Cho dù bọn họ còn không biết đây hết thấy đều là do Chân vạc thứ năm tạo thành .

Nếu có thực lực cường hoành, Lâm Lạc tự nhiên không ngại cưỡng đoạt, nhưng hắn vẫn còn là Hư Thần cảnh, lại có tư cách gì cùng Sơ Vị Thần Trung Nguyên Thần, thậm chí Thượng Thiên thần đấu đây?

Chỉ có dùng trí mà không thể cưỡng đoạt.

Nguyên Lạc Uyên thường xuyên sẽ rời đi khu vực trận pháp bảo hộ, Lâm Lạc có thể khẳng định, hắn tất nhiên tiến nhập trong sơn cốc tu luyện, bởi vì càng tiếp cận chân vạc, tất nhiên có thể đạt được pháp tắc linh ngộ càng thêm huyền diệu, cho dù đây chỉ là chân vạc trong lúc vô tình toát ra

Lâm Lạc cũng không có ở chỗ này cảm ứng được uy nghiêm của Thượng Thiên thần, khả năng đối phương cố ý che dấu tung tích, nhưng giải thích hợp lý là đối phương một mực ở trong sơn cốc tu luyện.

Nói cách khác, Bách Tùng Đào là có biện pháp để cho người khác tiến vào sơn cốc .

Không sai, cảm chế là hấn bố trí, đã có thể áp chế tất nhiên cũng có thể trái lại phát ra tác dụng bảo vệ, để cho “Người một nhà” tiến vào, cảm ngộ thổ hệ đại đạo.

Mà Lâm Lạc muốn làm, là nghĩ biện pháp lẫn lộn đến một cái tư cách như vậy.

Chỉ cần đi vào sơn cốc, Lâm Lạc tin tưởng hấn cái gì cũng không cần làm, Tử Đỉnh xuất phát từ bản năng mình bổ khuyết sẽ chủ động cùng chân vạc dung hợp, tựa như ở hạ giới đồng dạng, mà Lâm Lạc muốn làm, là giả bộ như hết thấy cùng hấn không quan hệ, nếu không lửa giận của một Thượng Thiên thần hấn trước mắt là tuyệt đối chịu không nổi .

Hấn còn chưa đủ tâm ngoan thủ lạt, vừa nghĩ tới mưu đồ lấy đi chân vạc, lại có một loại cảm giác then với Bách Thính Lan, dù sao người ta cũng không có chọc tới hấn, hấn lại muốn lấy đi đồ vật vô cùng quý trọng của đối phương.

Nhưng Tử Đỉnh bổ khuyết là thế tất phải làm, cũng không thể bởi vì đối phương so với hấn đoạt trước một bước liền cho rằng chân vạc quy bọn hấn sở hữu, trên thực tế Bách Tùng Đào căn bản không có khả năng thu phục chiếm được chân vạc, tựa như trăm triệu năm qua Lâm gia không có người thứ hai có thể thu Tử Đỉnh.

Hấn, chỉ là thu hồi đồ đạc nguyên bản thuộc về của hấn.

Về sau cho Bách Thính Lan một ít chỗ tốt đền bù tổn thất thoáng một phát là được.

Tại đây sinh hoạt phi thường đơn điệu, trận pháp ngăn cách trong ngoài, đơn giản không thể vào ra, lại không có quán rượu sòng bạc như trong thành thị có thể tiêu khiển, mỗi ngày ngoại trừ tu luyện ra tựa hồ cũng không có chuyện gì khác có thể làm, để cho nơi đây lộ ra phi thường yên tĩnh.

Lâm Lạc không muốn lộ ra ngoài bí mật Dưỡng Tâm hũ, tự nhiên sẽ không để cho bọn người Nam Nhược Hoa, Nghiêm Thanh xuất hiện, một mực chính là hấn cùng Phong Sở Liên, Sư Ánh Tuyết ở bên ngoài gác lư, nửa tháng xuống, hấn đối với địa phương được xưng là “Bách Lý Truân” này cũng hiểu được đại khái.

Chỗ này xác thực chỉ có phương viên trăm dặm, địa phương không lớn, nhưng cân nhắc đến gần kề vạn người ở chỗ này, vậy thì lộ ra phi thường rộng rãi.

Bất quá, địa phương có người tất có cạnh tranh, điểm ấy vĩnh viễn sẽ không cải biến, những kiểu thê kia của Lâm Lạc cũng có thời điểm tranh giành tình nhân kia kia.

Một là vì xúc tiến tiến thủ chí tâm của mọi người, thứ hai cũng là vì để cho sinh hoạt không đến mức quá mức nhàm chán, tại đây mỗi mười năm đều tiến hành một lần so đấu chiến lược, nhưng chỉ giới hạn ở Hư Thần cùng Sơ Vị Thần, Trung Nguyên Thần đã là nhân vật đạt trình độ cao nhất, tự nhiên sẽ không tham gia chiến đấu như vậy.

Từng tổ ở trước top 3 đều có ban thưởng, mỗi giới đều bất đồng, có đôi khi là đan dược, có đôi khi là thần liệu, còn đôi khi chỉ là Thần tinh, nhưng mấu chốt nhất chính là, Top 10 đều có cơ hội tiến vào sơn cốc tiềm tu, tuy thời gian chỉ vẹn vẹn có một năm.

Cái này là cơ hội mà Lâm Lạc chờ đợi.

Bất quá, hấn cũng không phải người một hệ của Bách Tùng Đào, bằng cái gì tham gia chiến đấu như vậy?

Cũng may Bách Thính Lan cố ý chiêu mộ hấn, nếu như Lâm Lạc có thể trong chiến đấu trở hết tài năng, như vậy ngày sau thời điểm Bách Tùng Đào thu Lâm Lạc làm đồ đệ, tự nhiên cũng trở nên thuận lý thành chương, tuy Thượng Thiên thần thực muốn làm cái gì cũng không cần để ý cái nhìn của người khác.

Bởi vậy, khi Lâm Lạc để lộ ra đối với chiến đấu rất có hứng thú, Bách Thính Lan rất sung sướng mà đáp ứng hấn có thể tham gia, tuy năng chỉ vẹn vẹn có tu vi Sơ Vị Thần Nhị trọng thiên, nhưng thân là con gái duy nhất của Bách Tùng Đào, muốn đánh nhịp làm quyết định này cũng không có ai sẽ phản đối, cũng không có ai dám phản đối.

Vô luận ở nơi nào, người thực lực yếu ớt luôn chiếm cứ số lượng nhân khẩu lớn nhất, tuy Bách Lý Truân là đoàn thể đặc thù do Thượng Thiên thần mang đi ra, y nguyên vẫn là Hư Thần cảnh chiếm cứ bảy thành nhân số, còn lại ba thành là Sơ Vị Thần, về phần Trung Nguyên Thần gần kề chỉ có tám cái, căn bản không cách nào đưa vào tỉ lệ .

Những người này tu luyện toàn bộ đều là thổ hệ đại đạo, hơn nữa đều có thể xem như thiên tài, từng người Hư Thần cảnh có tư cách tiến vào Sơ Vị Thần, nếu không cũng không xứng bị Bách Tùng Đào mang đến nơi đây .

Tuy nói như thế, nhưng Lâm Lạc cũng không hề áp lực, nghiền áp cùng giai cho tới bây giờ đều là sở trường của hắn.

Thậm chí, nếu hiện tại hắn có thể nắm giữ lỗ đen pháp tắc của Hư Thần tam trọng thiên, thậm chí ngay cả Sơ Vị Thần cũng có lực đánh một trận, thật giống như những Thượng Thiên thần nắm giữ lỗ đen pháp tắc kia, có thể cùng Thần Vương khiêu chiến.

1135. Chương 1145: Một Quyền Oanh Nát. (1)

Không, Sơ Vị Thần là không cách nào so sánh với Thần Vương, lỗ đen pháp tắc của Hư Thần tam trọng thiên, ít nhất có thể đánh bại tồn tại Sơ Vị Thần nhất trọng thiên, lúc trước nam tử ăn gan kia là Sơ Vị Thần Nhị trọng thiên a, tuy là bị Lâm Lạc đánh lén, nhưng lỗ đen pháp tắc mà hắn nắm giữ cũng chỉ vẹn là Hư Thần nhất trọng thiên mà thôi.

Nghĩ tới đây, nguyện vọng muốn bổ khuyết hết Tử Đỉnh của Lâm Lạc càng thêm mãnh liệt .

Chân vạc thứ năm, cái kia trấn áp là thổ hệ chí cao pháp tắc, hắn nhất định phải đạt được tới tay.

Liên quan đến loại chuyện bài danh này, tuyệt đại bộ phận mọi người là tránh không được giành thắng lợi hư vinh, bởi vậy, mỗi lần trận đấu diễn ra sẽ trở nên dị thường kịch liệt, huống hồ Top 10 còn có thể tiến vào sơn cốc tu luyện, bọn hắn đều biết rõ chỗ tốt khi tu luyện ở trong sơn cốc.

Cơ hồ tất cả Hư Thần cùng Sơ Vị Thần đều tham gia trận đấu, Lâm Lạc tham gia tự nhiên là cấp bậc Hư Thần, bởi vì nhân số đã qua 5000, muốn cam đoan tiến vào Top 10 mà nói, hắn ít nhất phải thắng liền mười ba tràng.

Người bài danh Top 10 của giới trước tự động liệt vào tuyển thủ hạt giống, chỉ ở lúc 128 tên mới gia nhập chiến đấu, dùng cam đoan sẽ không quá sớm gặp nhau.

Các loại quy tắc, Lâm Lạc chỉ nghe một chút liền ném tới một bên, hắn căn bản không cần biết rõ những thứ này, chỉ cần một đường đánh tới, đánh tới đệ nhất danh là được rồi, lần này ở bên trong ban thưởng trước top 3, là có một khối thần liệu với tư cách ban thưởng, đệ nhất danh có được quyền lựa chọn ưu tiên.

Thần tinh Lâm Lạc là không quan tâm, nhưng thần liệu lại hoàn toàn bắt đồng .

Trận đấu rất nhanh kéo ra màn che, Lâm Lạc một đường quá quan trọng, dễ dàng đánh tiến vào trước sáu mươi bốn tên, căn bản không cần thi triển hết thực lực của hắn, hắn đồng dạng chỉ là sử dụng thổ hệ pháp tắc mà thôi.

Cho dù hắn chỉ là nhận được lực lượng của Thạch Nguyệt Nha quán chú, vốn lấy ngộ tính của Lâm Lạc, mặc kệ pháp tắc gì chỉ cần chảy qua trong lòng, là tuyệt đối sẽ không quên đi, huống chi Thạch Nguyệt Nha vốn là tuyên theo ý chí của Chân vạc thứ năm mà sinh, cùng Lâm Lạc là hoàn toàn phù hợp.

Ở trên lĩnh ngộ thổ hệ pháp tắc, hắn chỉ cần tăng lên lực lượng tích lũy là được, ít nhất ở trước Trung Nguyên Thần hắn sẽ không có chương ngại gì, khi đó hắn có lẽ đã được đến Chân vạc thứ năm rồi, không cần phải lĩnh ngộ thổ hệ pháp tắc.

Bất quá tuy Lâm Lạc biểu hiện được tương đối cường thế, nhưng tất cả mọi người cho rằng bộ pháp hắn tiến lên cũng chỉ tới đó mà thôi, bởi vì đối thủ tiếp theo của hắn, đúng là trận đấu lần trước xếp thứ chín, được xưng là Hoang Thổ Hỏa Lang Ba Tùng.

Người này là Yêu tu, mà kinh khủng nhất chính là, lần trước thời điểm hắn đánh tới tên thứ chín chỉ có Hư Thần Nhị trọng thiên, nhưng ở ba năm trước, hắn thành công nhảy vào Hư Thần tam trọng thiên, cũng đã trở thành hạt giống có thể đánh tiến Top 3 của lần so tài này.

Mười năm trước hắn ở Hư Thần Nhị trọng thiên đỉnh phong đã oanh trở mình rất nhiều Hư Thần tam trọng thiên, có thể thấy được hắn cũng là một nhân vật tuyệt thế có bao nhiêu kinh diễm, mới khiến cho tất cả mọi người cảm thấy Lâm Lạc không hề có phần thắng.

Trên quảng trường trung ương của Bách Lý Truân, tạm thời cách ra từng tòa lôi đài, trận đấu là ở trong đó tiến hành.

Nhưng theo nhân số càng ngày càng ít, số lượng lôi đài cũng dần dần giảm bớt, nhưng diện tích lại lớn lên, cho người dự thi không gian xê dịch càng lớn.

Vô giả phần lớn là nhiệt huyết hiếu chiến, người nơi này cũng không ngoại lệ. Trái lại, bọn hắn nguyên lai đều là bá chủ một phương giết chóc vô số, hiện tại ẩn cư ở địa phương khỉ gió này, một mực không có chiến đấu, giao lưu mười năm một lần không thể nghĩ ngờ càng thêm đốt lên tâm tình của bọn hắn, mỗi lần trình diện quan chiến là số lượng tăng nhiều.

Ở bên trong tiếng hoan hô liêu xiêu, Lâm Lạc trèo lên lôi đài, mà khi một nam tử vóc người gầy cao, nhưng cơ bắp tràn ngập lực lượng bộc phát đi tới, người xem chung quanh lập tức dừng tiếng hoan hô vô cùng nhiệt liệt.

Người này là Yêu tu, Hoang Thổ Hỏa Lang Ba Tùng!

Bản thể của hắn hiển nhiên có huyết thống của Sói, nhưng sau khi biến hóa, cũng không để lại quá nhiều bộ dáng dã thú, gần kề bảo lưu lấy một đôi tai Sói cùng răng nanh, lộ ra thân thể tràn đầy sức bật kinh người của hắn.

Không có trọng tài, không có quy tắc, không có hạn chế thời gian, sau khi tiến vào sáu mươi bốn cường, đã đảo đối thủ mới có thể càng tiến một bước, từng người xem đều là trọng tài.

Ba Tùng đuổi ra đầu lưỡi thật dài ở khóe miệng liếm lấy thoáng một phát, đối với Lâm Lạc làm một động tác nuốt nước miếng, lãnh đạm nói:

- Người từ ngoài đến, tiến lên chi lộ của ngươi dừng ở đây rồi!

- Ba Tùng, tiêu diệt hắn!

- Ba Tùng! Ba Tùng! Ba Tùng!

Bốn đám người chung quanh nhiệt tình tăng vọt, nhao nhao thay Ba Tùng quát lên.

- Tên rắm thí kia, thêm chút sức! Tiêu diệt hắn, bản Ma Vương đại nhân thu ngươi làm tùy tùng!

Sư Ánh Tuyết cũng ở một bên ồn ào, thử lấy răng mèo nhảy nhót nói.

- Hừ?

Phong Sở Liên phát ra hừ nhẹ lạnh lùng.

- Thối tiểu tử uy vũ, bản Ma Vương đại nhân ủng hộ ngươi!

Sư Ánh Tuyết không có tiết tháo chút nào mà lại hướng về Lâm Lạc kêu lên.

Lâm Lạc mỉm cười, chỉ là hướng Ba Tùng ngoắc ngón tay.

- Tiểu tử thật hung hăng can quấy, xem ra Ba đại gia phải đánh cho ngươi răng rơi đầy đất, quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ!

Ba Tùng nổi giận gầm lên một tiếng, mạnh mẽ hướng về Lâm Lạc vội xông mà đi. Giống như một khóa vắn thạch trụ lạc, nhanh vô cùng!

Ở bên trong vội xông, hai tay của hắn mở ra, vận chuyển pháp tắc chi lực, trên tay nhiều hơn một cây thạch mâu, dài chừng mười trượng, nhắm ngực của Lâm Lạc đâm đi.

Đây là thổ hệ pháp tắc chi lực biến thành, tuy cứng rắn sắc bén so không được lưỡi dao, nhưng lực sát thương lại càng lớn, nếu bị thạch mâu đâm trúng, vậy pháp tắc chi lực có thể lập tức phá hư thần hồn của đối thủ, đơn giản không chế Sinh Tử của đối thủ!

- Ha ha ha, nằm xuống cho Ba đại gia a!

Lâm Lạc tựa hồ không phản ứng chút nào, mặc kệ đạo trường mâu kia đâm tới trước ngực, bốn đám người chung quanh không không lộ ra hưng phấn khát máu, bọn hắn đều đã từng là cuồng nhân giết chóc trên chiến trường, máu tươi đối với bọn hắn có vô cùng hấp dẫn.

- Người cao to, người nhất định phải không chịu thua kém ah!

Sư Ánh Tuyết hai tay hợp thành chữ thập, trong lòng lẩm bẩm.

Thạch mâu đâm đến!

Bành! Bành! Bành! Bành! Bành!

Lúc mũi thương đâm đến ngực Lâm Lạc, cũng lập tức văng tung tóe, một lần nữa hóa thành từng đạo thổ hệ chi lực chôn vùi trong không khí. Mà thể xông của Ba Tùng không ngừng, trong tiếng kêu điên cuồng, hắn tới gần trước người Lâm Lạc chưa đủ một xích (*0,33m), lúc này mới ngừng lại.

Làm sao có thể!

Ba Tùng kinh hãi mà nhìn xem thạch mâu trong tay chỉ còn một cái chuôi, mà đoạn thạch mâu này đã lập tức tan rã, để cho trong lòng của hắn tràn đầy không thể tưởng tượng nổi!

1136. Chương 1146: Một Quyền Oanh Nát. (2)

Hắn ngẩng đầu lên, nghi hoặc mà nhìn xem Lâm Lạc, nhưng trong mắt hắn vô hạn phóng đại, là một cái thiết quyền!

Bành!

Lâm Lạc vùng lên một quyền, rắn rắn chắc chắc mà đánh vào trên gương mặt của Ba Tùng.

Nếu như đem tốc độ thả chậm 10.000 vạn lần mà nói, liền có thể chứng kiến đôi má của Ba Tùng lập tức bị đập dẹp, sau đó một con mắt trực tiếp bị đánh ra khỏi hốc mắt, sau đó sống mũi nghiêng lệch, cần cần cần, ít nhất bảy cái răng cùng một thời gian nứt vỡ, từ trong miệng biến hình của hắn phun tới!

Về sau, xương mũi triệt để đứt gãy, lực lớn chấn động, toàn bộ đầu lâu của Ba Tùng cũng hoàn toàn nát bấy, con mắt thứ hai cũng bị đè ép đi ra, hàm răng còn lại toàn bộ từ trong miệng kích bay ra ngoài.

Cuối cùng, cả người hắn lảo nhão không bay lên, xệt qua một đạo đường vòng cung ưu mỹ, BA~ thoáng một phát, nặng nề ngã sấp xuống trên lối dài.

Toàn trường một mảnh tĩnh mịch.

Ba ba ba, tiếng vỗ tay cô tịch vang lên, chỉ có Phong Sở Liên ở dưới khăn che mặt lộ ra dáng tươi cười xinh đẹp.

- Rầm rầm, một điểm dùng cũng không có

Sư Ánh Tuyết nói thầm một câu, nhưng ở dưới ánh mắt uy hiếp của Phong Sở Liên, cũng không khỏi không thay Lâm Lạc vỗ tay, cái miệng nhỏ nhắn sắp có thể treo mấy cái bình dầu rồi.

- Đáng giận!

Ba Tùng nằm một lúc, thân thể khẽ động, đột nhiên bò lên, dùng thần thức phát ra tiếng hô thẹn quá hoá giận. Thổ hệ pháp tắc quán quanh đỉnh đầu của hắn, Thất Thái thần huyết tràn động, thương thể của hắn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng vượt lên, một lần nữa hiện ra mặt của hắn.

- Người từ ngoài đến, người triệt để kích động Ba đại gia rồi!

Trong ánh mắt của Ba Tùng bắn ra một đoàn Liệt Diễm, giống như hai Hỏa Long nô nhua lên.

- Đến rồi, đến rồi, Ba Tùng muốn sử xuất tất cả bản lĩnh của hần rồi!

- Hắc hắc, hần là huyết mạch Hỏa Lang, trời sinh am hiểu vận dụng Hỏa hệ pháp tắc, chỉ cần cảnh giới tăng lên, có thể thức tỉnh đối với nắm giữ Hỏa hệ pháp tắc!

- Tuy không phải thần thú, nhưng so với vô số thần thú còn muốn đáng sợ!

- Cái này, tên kia sẽ bị lỗ nặng!

- Ba Tùng, tiêu diệt hần! Không cần cho ta mặt mũi!

Người xem bốn phía ở sau khi ngẩn ngừ tỉnh mạch, lập tức lại bộc phát ra tiếng hoan hô càng thêm nóng liệt, cảm xúc điên cuồng tựa hồ có thể đem kết giới phòng ngự lật tung.

- Người từ ngoài đến, người biết rõ giới trước, mọi người cùng Ba đại gia giao thủ là cái gì kết cục không?

Hai tay của Ba Tùng chấn động, bang bang BOANG..., hai cánh tay lập tức biến hóa lông xù móng vuốt sói, trên móng vuốt đen kịt như sắt còn quán quanh lấy từng đạo hỏa diễm.

Yêu tu, cho tới bây giờ đều chỉ có ở trạng thái bản thể mới có thể phát huy ra chiến lực cường đại nhất, hoặc là nói, phải hiện ra đặc thù!

Tựa như Đường Diễm ở lúc sử dụng mị hoặc chi thuật, sẽ lộ ra một cái đuôi dài hẹp, mà đúng là như thế, tiểu ma nữ cũng phi thường không muốn dùng một chiêu kia.

Song tu yêu nghiệt?

Huyết mạch Yêu tu quả nhiên cường đại ah!

Lâm Lạc khe khẽ thở dài, Hỏa Lang trời sinh câu thông Hỏa hệ đại đạo, chỉ cần cảnh giới tăng lên, sẽ thức tỉnh cảnh giới Hỏa hệ lĩnh ngộ giống nhau, cái này hoàn toàn là ăn gian ah! Chính là bởi vì như thế, không có một đầu Hỏa Lang sẽ đi tu con đường này, mà là chuyển tu hệ khác, dù sao Hỏa hệ pháp tắc căn bản không cần lĩnh ngộ!

Một khi cảnh giới tăng lên, cái kia chính là đồng thời nắm giữ hai đạo pháp tắc, tồn tại cùng giai vô địch!

Khó trách hần ở Hư Thần Nhị trọng thiên đỉnh phong có thể làm trở mình đối thủ tam trọng thiên, đồng thời nắm giữ hai đạo pháp tắc, tuyệt đối có được tư cách nghịch hướng phạt chiến!

Nhưng, cái này cũng phải nhìn đối thủ là ai!

Lâm Lạc niết miệng, thuận miệng nói:

- Không biết!

- Ha ha, hiện tại cả đám bọn hần còn nằm dưỡng thương!

Ba Tùng nhếch miệng cười lạnh, lúc này, tất cả hàm răng đều biến thành Răng Sói, sâm bạch bén nhọn, một đạo nước miếng thậm chí từ trong miệng chảy ra.

Nguyên hình thái Yêu tu, tránh không được sẽ lộ ra hành vi bản năng, đây cũng là Yêu tu tận lực tránh cho, dù sao cái này rất mất mặt a!

Nhưng giờ phút này Ba Tùng lại không để ý chút nào, mặc kệ nước miếng ba ba ba mà rơi trên mặt đất, hần muốn dùng bộ dạng hàm răng này cắn xuyên xương cốt tiểu tử kia, làm cho thân huyết của đối phương lưu khắp mặt đất!

Lâm Lạc lộ ra một dáng tươi cười, ánh mắt cũng lạnh lạnh xiết chặt:

- Đã như vậy, ta đây cũng có thể yên tâm thoải mái đánh người thành thịt nát rồi!

- Cuồng ngạo!

Tổ ba người này đến tột cùng là từ đâu xuất hiện? Như thế nào một cái so một cái càng biến thái!

- Tiểu nha đầu, đã đủ rồi!

Thân ảnh của Nguyên Lạc Uyên xuất hiện ở trên lôi đài, hướng tiểu nha đầu nhe răng cười cười.

Lúc này, Sư Ánh Tuyết đã đánh nam nhân mũi dài trọng thương ngã xuống đất, đối với đầu người nọ loạn giẫm một mạch, tuy nghe được Nguyên Lạc Uyên nói, nhưng đầu cũng không có ngẩng lên nói:

- Người là cái gì đó, dám muốn Ma Vương đại nhân dừng tay?

- Ha ha!

Nguyên Lạc Uyên thật cũng không còn nộ, chỉ là thò tay hướng Sư Ánh Tuyết bắt tới.

- Chớ hồ nháo!

XÍU...UU!, bàn tay của hắn rơi xuống, lại đồng dạng bắt hụt!

Ồ!

Chu vi đồng thời vang lên kinh dị!

1138. Chương 1148: Vừa Gặp Đã Thương. (2)

Muốn nói Hư Thần cảnh không người nào có thể chạm vào Sư Ánh Tuyết còn có thể lý giải, dù sao lấy Thần giới chi kỳ, đủ để đường dục ra sự tình thiên kì bách quái. Nhưng Nguyên Lạc Uyên là ai? Ái đồ duy nhất của Thượng Thiên thần đại nhân, yêu nghiệt trong yêu nghiệt, nhất định trở thành Thượng Thiên thần!

Hơn nữa, kém hai đại cảnh giới, đây chính là tuyệt đối nghiền áp ah!

Ở dưới pháp tắc cao siêu hơn áp chế, Sư Ánh Tuyết như thế nào còn có thể tiếp tục thần kỳ của nàng?

Ngay cả Nguyên Lạc Uyên cũng là lộ ra vẻ tò mò, tuy hắn là Trung Nguyên Thần, càng là thường xuyên đạt được Thượng Thiên thần ân cần dạy bảo, nhưng năng lực quỷ dị như thế hắn còn là lần đầu tiên chứng kiến, hơn nữa cũng vượt xa tưởng tượng của hắn.

Ngay cả Trung Nguyên Thần cũng không làm gì được tiểu nha đầu?

Lâm Lạc không khỏi ngược lại hít một hơi khí lạnh, hắn nguyên lai tưởng rằng tiểu nha đầu này cực hạn chỉ là Sơ Vị Thần cảnh, mà sự thật chứng minh, ngay cả Trung Nguyên Thần cũng không làm gì được nàng!

Thần Vương chi nữ, quả nhiên không thể so sánh tầm thường!

Hắn có thể bắt lấy tiểu nha đầu, là bởi vì uy năng của Tử Đỉnh, đó là Chủ Thần Khí, tự nhiên có chí cao chi năng!

- Hừ hừ hừ!

Sư Ánh Tuyết đem hai tay chống eo, không có hảo ý mà nhìn Nguyên Lạc Uyên, tựa hồ có ý tứ đối người đánh.

Nguyên Lạc Uyên nhướng mày, lực công kích của tiểu nha đầu tự nhiên không có khả năng đối với hắn tạo thành uy hiếp, nhưng Sư Ánh Tuyết có được năng lực quỷ dị như vậy, lại để cho hắn căn bản không có sức hoàn thủ, trận chiến như vậy ai sẽ nguyện ý đánh?

- Đi thôi!

Lâm Lạc lôi kéo Phong Sở Liên đi xuống lôi đài, đây là công bình chi tranh, huống hồ nam nhân mũi dài cũng đã bị đánh thảm rồi.

- Đợi bản Ma Vương đại nhân một chút!

Sư Ánh Tuyết vội vàng hấp tấp theo sát tới.

Hô, một đạo thanh phong thổi qua, cái khăn che mặt của Phong Sở Liên đột nhiên rơi xuống, hiện ra tuyệt thế dung nhan của nàng.

Trong nháy mắt, toàn trường lần nữa lặng ngắt như tờ, chỉ có điều hai lần trước là bị năng lực cấp bậc yêu nghiệt kinh ngạc đến ngây người, lần này là bị xinh đẹp tuyệt đối chấn trở mình.

Tuyệt sắc để cho người hít thở không thông!

Lâm Lạc nhướng mày, trước kia ở dưới chấn kích của nam nhân mũi dài, mặc dù không có đối với Phong Sở Liên tạo thành trọng thương, nhưng lại chấn hư mắt khăn che mặt của nàng, chỉ là một trận gió thổi qua liền rơi xuống!

Phong Sở Liên đẹp, là có được lực sát thương tuyệt đối!

Toàn trường một mảnh tiếng hít thở dè dặt, tự hồ sợ động tĩnh lớn một chút sẽ khiến mỹ nữ tuyệt không nên tồn tại trên thế gian này lập tức biến mất.

Ánh mắt của Nguyên Lạc Uyên từ khiếp sợ đến kinh hãi, ánh mắt ngưng ở trên người của Phong Sở Liên không chịu ly khai một lát.

- Phong cô nương, xin dừng bước...

Trên mặt của hắn hiện lên ôn nhu chi sắc, nhìn xem tuyệt sắc mỹ nữ có thể làm cho bất luận nam nhân gì đều khuyh đảo.

- Là Phong Hậu đại nhân!

Phong Sở Liên ngạo kiều nói.

- Người quái dị, còn dám nhìn chằm chằm vào tỷ tỷ đại nhân, Bốn ma vương lấy hai mắt của ngươi!

Sư Ánh Tuyết cũng rất không thoải mái kêu lên, hai tay chống eo, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên thật cao.

- Làm thê tử của ta!

Nguyên Lạc Uyên không chút nào che dấu ý nghĩ yêu thương của hắn, hai mắt lộ ra ôn nhu có thể làm cho người hòa tan.

Bành!

Xa xa, một cái ly thủy tinh trong tay Bách Thính Lan bị sinh sinh bóp vỡ, vị ái nữ của Thượng Thiên thần này sắc mặt tương đối đáng sợ.

- Ngươi là cái gì đó!

Phong Sở Liên kiêu ngạo mà đi qua.

- Bốn hậu đã có con rệp phu quân rồi!

Nguyên Lạc Uyên hiện lên dáng tươi cười nhàn nhạt, trước đó, trong tánh mạng của hắn chỉ có một việc, cái kia chính là tu luyện. Vô luận là quyền lực hay là nữ sắc, trong mắt hắn đều là tồn tại y hệt chó má, chính là bởi vì tâm rất chuyên tâm, hắn có thể một đường hát vang tiến mạnh, ngăn ngừa ngàn vạn năm thăng tiến đến Trung Nguyên Thần Nhị trọng thiên!

Cho dù là ái nữ duy nhất của sư phụ hắn ái mộ si mê, Nguyên Lạc Uyên cũng chưa từng có động tâm, phảng phất đời này duy nhất có thể làm cho hắn mê muội cũng chỉ có tu luyện.

Nhưng mà, lúc nhìn đến dung nhan kinh diễm tuyệt trần của Phong Sở Liên, hắn mới ý thức tới mình cũng không phải người không biết yêu, mà lúc trước một mực không có gặp được người có thể làm cho hắn động tâm mà thôi!

Giai lệ như thế, là thượng thiên ban cho hắn, đừng nói nàng vẫn là xử nữ chi thân, dù là Bạch Bích nhuộm hà thì như thế nào, tuy trong nội tâm khẳng định có chút vấy đục, nhưng lại há có thể đủ dập tắt lửa nóng yêu thương của hắn!

- Hắn không xứng!

Nguyên Lạc Uyên nhàn nhạt nói ra, thanh âm rất bình tĩnh, phẳng phất kể ra một sự tình so với bình thường còn bình thường hơn.

Phong Sở Liên tự nhiên không phục, nhưng Lâm Lạc lại thò tay ngăn ở trước người của nàng, để cho nàng rất tự giác mà không nói gì, nàng tuy là nữ Vương ngạo kiều, lại biết ở trước mặt mọi người bảo hộ tôn nghiêm của nam nhân mình.

Có được tuyệt lệ như Phong Sở Liên, hẳn tất nhiên sẽ trở thành đối tượng cho người khác ghen ghét, điểm này, Lâm Lạc đã sớm có giác ngộ. Nhưng đây cũng là phiền phức của hắn, bởi vậy có thể tránh được mà nói, Lâm Lạc sẽ tận lực để cho Phong Sở Liên dấu đi tuyệt sắc của nàng, để tránh đưa tới chút phiền toái không cần thiết.

Nhưng chính thức gặp được sự tình phiền toái như vậy, Lâm Lạc cũng sẽ không sợ.

- Xứng hay không, không phải do người đến quyết định!

Lâm Lạc bình tĩnh mà nhìn đối phương, đối mặt một Trung Nguyên Thần thì như thế nào, đối phương bất quá là so với hắn sống lâu ngàn vạn năm mà thôi, không khoa trương mà nói, tiếp qua ngàn năm nói không chừng Lâm Lạc có thể đạt tới độ cao như vậy!

- Hắc!

Nguyên Lạc Uyên lộ ra một dáng tươi cười.

- Lâu ngày mới biết được nhân tâm, Phong cô nương sẽ biết ai mới là lương xứng với nàng!

Hắn nhẹ nhàng nhảy lên, lập tức biến mất.

Liên tục hai trận người từ ngoài đến chiến đấu, ở trong Bách Lý Truân nhắc lên sóng to gió lớn.

Đầu tiên, tự nhiên là thực lực của Lâm Lạc khủng bố, một quyền oanh nát Ba Tầng cùng tu hai đạo pháp tắc, để ọi người biết rõ cái gì là yêu nghiệt trong yêu nghiệt! Tiếp theo, là năng lực đặc thù của Sư Ảnh Tuyết, ngay cả Trung Nguyên Thần đều đối với nàng không thể làm gì, tuyệt đối đẩy ngã nhận thức cổ hữu của bất luận kẻ nào!

Cuối cùng, là Phong Sở Liên tuyệt đại tào nhả rồi, ngay cả Nguyên Lạc Uyên cũng tim đập thành thịch, trước mặt mọi người phát ra truy cầu, cũng làm cho Bách Thính Lan ảm đạm.

Nhưng bất kể nói thế nào, trận đấu vẫn là tiếp tục, đồng thời, Hư Thần cảnh đệ nhất danh cũng trở nên không có một chút lo lắng, ai có thể ngăn cản Lâm Lạc?

Cho dù là cao thủ lần trước xếp hàng thứ nhất, thứ ba thay nhau kích chiến Lâm Lạc, nhưng hoàn toàn là châu chấu đá xe, không có thể ngăn cản Lâm Lạc hát vang tiến mạnh chút nào, thập phần thoải mái mà cầm xuống đệ nhất Hư Thần cảnh.

1139. Chương 1149: Chân Đỉnh Thứ Năm. (1)

Thời điểm đạt được cơ hội tiến vào sơn cốc tu luyện một năm, Lâm Lạc cũng lựa chọn một kiện thần liệu làm quán quân ban thưởng.

Cái này là một hòn đá ám thanh sắc, được xưng là Hoàng Tuyền thạch, bao hàm thổ hệ pháp tắc dị thường thâm hậu.

Trước kia đã nói qua, thần liệu kỳ thật cũng có thể xem như thần khí, nhưng tương đối mà nói chỉ là bán thành phẩm, vô luận là uy năng hay là trình độ chắc chắn đều kém sắc rất nhiều. Nhưng quá trình thần liệu cùng thần khí sinh ra đời là giống như đúc, đều là ở địa phương pháp tắc chi lực nồng đậm hình thành.

Thổ hệ thần liệu, thậm chí còn có chút mới, thậm chí cảm giác quen thuộc!

Lâm Lạc ước lượng Hoàng Tuyền thạch, như có điều suy nghĩ.

Chẳng lẽ Hoàng Tuyền thạch là ở trong phiến sa mạc này bao hàm dưỡng dục mà thành sao? Nơi đây có pháp tắc chi lực cường đại, đủ để bồi dưỡng Thần khí. Vậy hình thành thần liệu tựa hồ cũng không kỳ lạ quý hiếm chút nào.

Hơn nữa Hoàng Tuyền thạch này vẫn còn rất mới, chẳng lẽ nói, nơi này có một mỏ thần liệu sao?

Đối với người khác mà nói, thần liệu chỉ có thể chế tạo thần khí, hoặc là dùng ở một ít trận pháp đặc biệt, nhưng đối với Lâm Lạc mà nói, thần liệu cùng thần khí đồng dạng đều là chất dinh dưỡng, là cơ sở để tu vi hần đột nhiên tăng mạnh!

Nếu quả thật có một mỏ thần liệu như vậy mà nói...

Lâm Lạc không khỏi hướng về, phiến sa mạc này tuyệt đối là do chân vạc thứ năm hình thành đấy, nói là trời ban chi địa, chẳng bằng nói là vật phẩm tư nhân của hắn, như vậy, thu hồi thần liệu cũng là chuyện đương nhiên!

Mấu chốt là, có một chỗ như vậy hay không, mà nếu có, hắn là chạy vào đi như thế nào!

Sau khi bắt được thần liệu, lúc này Lâm Lạc đưa đến trong Dưỡng Tâm hũ luyện hóa, bảy ngày sau mới luyện hóa hoàn toàn, nhưng thực lực tăng lên cũng chỉ là từ Hư Thần tam trọng thiên trung kỳ nhảy đến hậu kỳ.

Tuy hắn không hài lòng lắm, nhưng bị người khác biết nhất định sẽ mắng to hắn quá mức lòng tham!

Tuy ở Thần giới lực lượng tích lũy là dễ dàng nhất, nhưng đó là đối với thợ nguyên vô hạn của Thần linh mà nói, từ trung kỳ tăng lên tới hậu kỳ, mặc kệ cảnh giới nhỏ nào cũng là trăm vạn năm khổ tu, chỉ là tùy tiện luyện hóa một khối thần liệu là được hay sao?

Lại là mười ngày sau, trận đấu của cấp bậc Sơ Vĩ Thần cũng rơi xuống màn che, tất cả đạt được Top 10 đều lấy được cho phép vào sơn cốc.

Do Bách Thính Lan dẫn đội, vị quý nữ này đã sớm bình phục tâm tính, trên mặt nhìn không thấy có giận dữ chút nào, nhưng một mực im lặng đủ để chứng minh tức giận trong lòng nàng.

Trong một sơn cốc, Kim hệ chí cao pháp tắc không ngừng diễn hóa ra đủ loại hình dạng binh khí, quay quanh người một thiếu niên, nhưng bỗng nhiên ngay lúc đó, thiếu niên lộ ra một vòng khắc nghiệt chí khí, tất cả binh khí ngay ngắn chấn minh, sát công chí ý trực tiếp xé rách tinh không, hiện ra một vết rách cực lớn.

- Lâm gia... Còn có hậu nhân?

...

Cực Thiên Hải, bao quanh toàn bộ Thần giới, vùng biển này rộng là bất luận kẻ nào cũng không thể tưởng tượng nổi!

Mà cho tới bây giờ không ai có thể tiến về cuối cùng của Cực Thiên Hải, chỗ đó động vật biển cấp bậc Thượng Thiên thần hoành hành, hơn nữa số lượng nhiều đến để cho người tức lộn ruột, dù là Thần Vương đi vào cũng sẽ bị số lượng kinh khủng kia mài chết!

Nhưng ở trong hải vực một mảnh không người tiến vào đó, có một tòa cung điện tọa trấn ở đáy biển. Một vòng sáng màu xanh da trời bỗng nhiên xoay quanh bay lên, hóa thành một thanh niên áo lam, có uy nghiêm Vô Thượng.

- Hi vọng lần này phiền toái sẽ không quá lớn!

...

Ở chỗ sâu vô hạn trong lòng đất, một lão giả nhẹ nhàng khẽ động thân thể, toàn bộ Thần giới lập tức phát ra một mảnh oanh chấn, thậm chí tác động đến biển cả sóng lên, không trung chim bay trĩu vũ.

- Âm hồn bất tán!

...

Ở bên trong thời không không biết, vô số nam tử đáng người khôi ngô đang nhìn chuyện lạ, nhưng chỉ cần thoáng lưu ý, liền có thể phát hiện những người này kỳ thật đều là cùng một người!

Đây là điệp loạn thời không, quá khứ, tương lai, hiện tại đan vào, đủ để cho bất luận kẻ nào đều lâm vào mê hoặc, chưa qua hiện tại, lại từ quá khứ lập tức nhảy lên đến tương lai, thời gian hỗn loạn không gian, thần kinh bất luận kẻ nào đều sẽ sụp đổ.

Ông!

Một đạo chấn động kỳ dị qua đi, những nam tử này đồng thời ngừng lại, bành bành bành, tất cả thời không lập tức nứt vỡ, những nam tử kia nhao nhao tụ hợp, cuối cùng biến thành một cái lỗ loe trợ trợ.

Hắn mục hiện hình đồng hồ cát, nhưng lập tức lại khôi phục nguyên trạng, lẩm bẩm nói:

- Có phá đỉnh kia bảo hộ, không cách nào phỏng đoán tương lai đi qua! Hừ, lúc này đây, liền đem phá đỉnh kia triệt để đánh nát!

...

Trong hư không, một tòa cung điện lơ lửng, không gian loạn lưu ngay cả Thần Vương cũng phải nhíu mày như là dòng suối vượt tường ngoài của cung điện, nhưng một tia dấu vết cũng không có để lại.

Trong điện, chấn động kỳ diệu tuôn qua, một nữ tử mỹ đến để cho người mê muội đột ngột xuất hiện, lại có thể ở trong không gian hư vô thuần di!

- Một trận chiến năm đó, vẫn còn rõ mồn một trước mắt, bất tri bất giác, đã là ba kỷ nguyên rồi!

Cô gái này một thân cung trang hoa lệ, khí tức tôn quý như Vạn Vương Chi Vương.

- Sư phụ!

Lại một đạo nhân ảnh xuất hiện, là một nữ tử lãnh diễm tuổi khoảng hai mươi, tuy vô cùng xinh đẹp, nhưng so với nữ tử cung trang lại thua một bậc, nàng hướng nữ tử cung trang cung kính quỳ gối:

- Sư phụ, ngài như thế nào xuất quan?

- Một chút phiền toái nhỏ, cũng khả năng là phiền toái rất lớn!

Cung trang nữ tử thuận miệng nói ra.

Nữ tử lãnh diễm không khỏi hoảng sợ, sư phụ nàng có bao nhiêu năng lực nàng tự nhiên tinh tường, có thể được đối phương xưng là phiền toái nhỏ, trăm triệu năm đến cũng không có mấy lần! Hơn nữa, dùng năng lực của sư phụ nàng, còn có phiền toái không giải quyết được sao?

Nhưng nàng lập tức nhớ lại một chuyện nói:

- Bán Yên nhất thời sơ sẩy, lại để cho sư muội lén rời khỏi, thỉnh sư phụ trách phạt!

- Nha đầu kia!

Cung trang nữ tử lắc đầu, đột nhiên lộ ra một dáng tươi cười kinh diễm tuyệt thế.

- Có thể bị thương nàng, cũng biết thân phận của nàng; không biết thân phận nàng, căn bản không gây thương tổn nàng nổi! Được rồi, để cho nàng đi chơi một hồi, cũng trách vì sư một mực không có thời gian cùng nàng!

Cung trang nữ tử nghĩ nghĩ, cuối cùng không yên lòng nói:

- Người vẫn là đi một chuyến, âm thầm nhìn xem, đừng cho nàng biết rõ. Đợi lúc nào nàng chơi chán rồi, lại mang nàng trở về!

- Vâng, sư phụ!

Nữ tử lãnh diễm tự xưng Bán Yên cung kính cúi đầu, ngược lại lui ra ngoài, sau đó thân hình lóe lên, đã đi ra Hư Không, đi tới bên cạnh một tòa hồ nước, nàng có chút cảm ứng một phen, sau đó một bước bước ra, lập tức vượt qua vô số không gian.

1142. Chương 1152: Bát Hoang Chấn Động. (2)

Nếu có người có thể thấy khoảng cách nàng một bước tầm đó vượt qua, tuyệt đối sẽ lập tức té xỉu!

Bởi vì nàng trực tiếp vượt qua một Thần Quốc mệnh mông!

...

Ông!

Tử Đỉnh cùng chân vạc tương liên, liên phóng xuất ra từng đạo chấn động mãnh liệt, mạnh mẽ hóa thành một đạo lưu tinh, chui vào thân thể của Lâm Lạc, một lần nữa phiêu phù ở trên thức hải.

Lúc này Tử Đỉnh không cách nào điều động rồi!

Cùng ban đầu ở hạ giới dung hợp chân vạc thứ tư không khác, sẽ có một kỳ “tĩnh dưỡng” ngắn ngủi.

Trước kia, cảnh giới của Lâm Lạc quá thấp, căn bản không có khả năng biết rõ lúc này phía trên Tử Đỉnh đến tột cùng phát sinh chuyện gì, nhưng hiện tại hắn có tư cách nhìn trộm đến một tia bí mật rồi.

Chỗ Tử Đỉnh cùng chân vạc thứ năm kết hợp, vô số đạo pháp tắc chi lực đang quay quanh nó, nhanh chóng chữa trị chỗ đứt gãy, mà những pháp tắc chi lực này đến từ chính vách tường ngọn núi này, liên tục không ngừng mà bị chân vạc thứ năm cường hành rút ra, hoàn thành cùng Tử Đỉnh dung hợp triệt để!

Không hổ là Chủ Thần Khí, chữa trị là phải hấp thụ chí cao pháp tắc!

Nhưng Lâm Lạc mục hiện kỳ quang, bởi vì Cẩm tự bị trấn áp rõ ràng đang nhúc nhích, sau đó phóng xuất ra cửu thái chi sắc, hóa thành từng đạo cửu thái hào quang, đồng dạng quán quanh chỗ chân đứt, tựa hồ đang giúp một tay.

Thần linh cùng Thất Thái có liên quan sâu đậm, thần huyết Thất Thái, thần tủy Thất Thái, Thần hạch Thất Thái!

Nhưng tại sao có thể có cửu thái?

Chẳng lẽ Thần Vương nhảy ra khỏi phạm trù Thất Thái? Cửu thái, là lực lượng rất cao, là hình thức của pháp tắc?

Lâm Lạc không được biết, mà hần giờ phút này cũng không dám vào Dương Tâm hũ, chỉ có thể chờ đợi Tử Đỉnh hoàn thành quá trình dung hợp.

Hần có thể ở chỗ này “phù du”, là vì Tử Đỉnh ban cho hần năng lực này, nhưng Dương Tâm hũ không có! Tuy Nguyên Thần Khí rất cường đại, nhưng cũng là phải xem cùng cái nào so, nơi này chính là tràn ngập pháp tắc chí cao chi lực, Nguyên Thần Khí cái gì đấy, lấy ra không phải là sụp đổ sao?

Đến lúc đó, bọn người Phong Sở Liên không có một cái nào sống được!

Bởi vậy, Lâm Lạc cũng chỉ có đợi!

May mắn lúc trước trải qua chỉ có ba ngày thời gian, hi vọng lần này cũng sẽ không có biến hóa gì.

Thần linh đối với thời gian tự nhiên có nắm giữ tuyệt đối, so nhất đồng hồ cát tinh chuẩn còn muốn tinh tế hơn, khi Lâm Lạc đếm tới ngày thứ tư, Tử Đỉnh rốt cục hoàn thành cùng chân vạc thứ năm dung hợp.

Mà ở trong quá trình này, pháp tắc chi lực bên trong toàn bộ núi đá cũng bị Tử Đỉnh rút sạch hoàn toàn !

Tòa sa mạc này là bởi vì chân vạc thứ năm hình thành, như vậy khi chân vạc thứ năm vật quy nguyên chủ, hơn nữa đem pháp tắc chi lực của cả tòa sơn cốc này toàn bộ rút sạch, sa mạc này cũng không còn tồn tại!

Hoặc là nói, sa mạc vẫn còn, hoàn cảnh ác liệt nhưng vậy vĩnh viễn sẽ biến mất.

Mà tới lúc này, nguyên bản sơn cốc trơn như nước cũng trở nên cứng rắn, nhưng cái cứng rắn này lại vẹn là đối với Lâm Lạc mà nói. Bởi vì ban đầu hần là bị Tử Đỉnh bảo hộ, phảng phất dung nhập ngọn núi này, nhưng theo pháp tắc chi lực toàn bộ bị rút sạch, cái này cũng tương đương với một khối Thần tinh bị luyện hóa, còn lại toàn bộ là cặn bã!

Cặn bã này tự nhiên không bị Tử Đỉnh ảnh hưởng, cho nên Lâm Lạc mới có thể cảm thấy núi đá biến thành “cứng rắn” rồi.

Trên thực tế, loại độ cứng này chỉ tương đương với núi đá bình thường của Thần giới, hần nhẹ nhàng va chạm có thể oanh phá ra một cái cửa động.

Nên chạy trốn rồi!

Lâm Lạc liền tranh thủ kêu Sư Ánh Tuyết lên nói:

- Tiểu nha đầu, chúng ta phải ly khai nơi này rồi, giao cho ngươi một cái nhiệm vụ...

Hần lời còn chưa nói hết, Sư Ánh Tuyết đã nhảy dựng lên nói:

- Phi phi phi, muốn phân công Bồn ma vương làm việc, ngươi nghĩ hay quá nhỉ!

Lâm Lạc cười hắc hắc nói:

- Quên họ Nguyên chán ghét kia sao? Chẳng lẽ ngươi không muốn sớm chút ly khai!

Sư Ánh Tuyết lệch ra cái đầu nghĩ chốc lát, mới hừ thoảng một phát nói:

- Ngươi đừng tưởng rằng bản Ma Vương đại nhân là đang giúp ngươi, chỉ là Nữu Nữu cũng chán ghét tên vô lại kia!

- Phải phải!

Lâm Lạc dự được nàng rồi, liền lóe lên tiến nhập Dương Tâm hũ, do tiểu nha đầu này đến phụ trách “vận chuyển” .

Nàng có năng lực đặc thù, căn bản không bị bất luận công kích gì ảnh hưởng, nhưng lại am hiểu không gian pháp tắc, dùng để chạy trốn chết mà nói là “bất nhị chi tuyến”, hơn nữa hiện tại thổ hệ pháp tắc chi lực đã bị Tử Đỉnh hút đi toàn bộ, như vậy tiểu nha đầu cơ hồ vô địch rồi!

Cũng không biết Thượng Thiên thần có thể xúc phạm tới nàng hay không?

Bất quá, Thượng Thiên thần nên biết thân phận của nàng, dám trêu ra người đứng phía sau nàng sao?

XÍU...UU!, tiểu nha đầu một cái cất bước tầm đó rời khỏi núi đá, đã không có thổ hệ chí cao pháp tắc áp chế, nàng lập tức như cá gặp nước.

Dùng cách nghĩ của Lâm Lạc tự nhiên là tranh thủ thời gian chạy trốn, cho dù khó chịu những ngày này Nguyên Lạc Uyên đây đưa, cũng phải đợi về sau tiến vào Thượng Thiên thần, lại quay đầu lại tìm phiền toái, dù sao nơi này có một Thượng Thiên thần tọa trấn!

Nhưng Sư Ánh Tuyết không phải nhân vật ăn có hại chịu thiệt, đã phải đi ra rồi, vậy còn khách khí cái gì? Người ta là Ma Vương đại nhân, là tới chinh phục nơi đây đây, cũng không phải đến ngắm cảnh!

Nàng cười hì hì, đem ngọc trấn thạch kia lấy đi ra, đối với phương hướng Bách Lý Truân nện tới.

- Ngang...

Thần thú biến hóa, Giải Trĩ đón gió lớn lên, biến thành một Cự Thú khổng lồ cỡ trăm trượng, đối với Bách Lý Truân cắn xuống dưới.

Lâm Lạc choáng váng, sớm biết như vậy, còn không bằng tự mình dùng áo choàng ẩn hình vụng trộm chạy trốn a!

Từ khi Bách Tùng Đào phát hiện tòa sa mạc này, lập tức như nhật được chí bảo, hoàn toàn buông tha cho tranh đấu quyền lực của Thần Quốc, mang theo thủ hạ tinh nhuệ nhất của hắn đến nơi này.

Hắn tự nhiên không phải khám phá danh lợi, ý định ở chỗ này tuổi già cô đơn cả đời, ẩn cư không ra, mà là có mưu đồ càng lớn!

Tại đây, bao hàm thổ hệ pháp tắc chí cao!

Tuyệt đối là cấp bậc Thần Vương! Nói cách khác, ở đây khả năng có Chủ Thần Khí tồn tại!

Nhưng hắn không dám khinh cử uổng động, Chủ Thần Khí sẽ tự hành chọn chủ, nếu hắn cưỡng hành trấn áp mà nói, Chủ Thần Khí tự hành bay đi vậy coi như tốt, nếu lúc rời đi còn đối với hắn oanh kích thoáng một phát mà nói... Thượng Thiên thần nào có thể kháng được công kích của Thần Vương cấp?

Hắn lại không có nắm giữ lỗ đen pháp tắc!

Bởi vậy, hắn quyết định ở chỗ này ở xuống, muốn chậm rãi cùng Chủ Thần Khí chôn ở nơi nào còn không biết này bồi dưỡng cảm tình, nói không chừng thời gian thành thực, Chủ Thần Khí sẽ tự mình nhảy ra nhận thức hắn làm chủ thì sao.

Bách Tùng Đào hao phí đại thủ bút ở chỗ này bố trí trận pháp, để cho sa mạc cuồng bạo này trở nên thích hợp Thần linh ở lại. Mà mặc dù không có đạt được “Chủ Thần Khí”, nhưng vô luận là hắn hay bọn người Bách Thính Lan, ở chỗ này tu luyện đều lấy được ích lợi vô cùng, ở thổ hệ pháp tắc linh ngộ có thể nói là tiến triển cực nhanh.

1143. Chương 1153: Hách Lui Thượng Thiên Thần. (1)

Bách Tùng Đào vẫn là rất lạc quan, kiện “Chủ Thần Khí” không có bay đi, mà là tùy ý bọn hắn tu luyện, có phải là biểu thị tán thành hắn có thể đạt được Chủ Thần Khí này hay không?

Chỉ cần đạt được Chủ Thần Khí, hắn có thể rút ra chí cao pháp tắc trong đó, thành tựu Thần Vương vị, từ nay về sau, trở thành cường giả đứng ở đỉnh Thần giới, chính thức được tùy tâm sở dục, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Hắn một mực bế quan, một bên cảm ngộ thổ hệ đại đạo, một bên thử cùng kiện “Chủ Thần Khí” kia tiến hành câu thông. Tuy ngàn vạn năm trôi qua thủy chung không có kết quả, nhưng hắn không có chán ngán thất vọng chút nào, đối với Thần linh mà nói, thời gian là đồ vật bọn hắn không thiếu khuyết nhất.

Nhưng mà, bốn ngày trước, sau một cổ chấn động quỷ dị, thổ hệ chí lực ở đây rõ ràng bắt đầu ngã xuống!

Tốc độ cực nhanh, thật giống như có một cái động vô tận đang hấp thụ, cứ như vậy ba ngày thời gian liền đem tất cả thổ hệ linh khí hấp thụ đến thất thất bát bát, cũng làm cho Bách Tùng Đào từ tầng sâu cảm ngộ cảm giác tỉnh lại.

Từ trong miệng con gái đã biết có người xa lạ xâm nhập, mặc dù đối phương cũng chỉ có tu vi Hư Thần cảnh, nhưng vô luận là Lâm Lạc yêu nghiệt hay là năng lực không thể tưởng tượng của Sư Ánh Tuyết, đều bị hấn sinh cảnh giác.

Chẳng lẽ có Thượng Thiên thần khác đã biết bí mật nơi đây, chuyên môn tới quấy rối sao?

Bọn hấn không cần làm cái khác, chỉ cần kinh động “Chủ Thần Khí”, khiến nó tự hành bay khỏi như vậy là đủ rồi!

Nhất định, nhất định chính là như thế!

Nếu không, thổ hệ chi lực ở đây như thế nào sẽ ngăn ngừa trong vòng 3 ngày tiếp cận trống không?

Bách Tùng Đào giận dữ, nhưng hấn đường đường là Thượng Thiên thần, tồn tại gần với Thần Vương ở toàn bộ Thần giới, lửa giận của hấn... Ai có thể thừa nhận?

Hấn một mực dùng thần thức tìm kiếm khu vực phụ cận, chỉ là cấp bậc Hư Thần căn bản không có khả năng giấu diếm được hấn lực soát, chỉ cần đối phương khẽ động, phát ra một tí dị động là hấn có thể lập tức tìm được đối phương, do đó bắt giữ, ép hỏi ra sau lưng đến tận cùng là Thượng Thiên thần nào đang làm trò quỷ!

Phá hủy hi vọng hấn tiến vào Thần Vương, đây là thù không đội trời chung!

Đang lúc hấn hỏa phun nộ diễm, chấn động khác thường đến rồi. Mà càng làm cho hấn khí đến cơ hồ té xỉu chính là, đối phương rõ ràng còn dám thả ra thần khí đến chủ động khiêu khích!

Cái này thay đổi là tượng đất cũng sẽ sinh khí, huống chi đường đường là Thượng Thiên thần đại nhân rồi hả?

- Nghiệp chương, người dám!

Bách Tùng Đào gầm lên giận dữ, tay phải thò ra, lập tức hóa thành một bàn tay lớn màu xanh, như là núi cao cực lớn, hướng về Giải Trĩ bắt tới.

C-K-Í-T..T...T...

Thần thú thì như thế nào, kém một đại cảnh giới, căn bản không phải đối thủ của Bách Tùng Đào, vền vền là phát ra một tiếng hét thảm, Giải Trĩ liền bị bóp nát!

Không có thần huyết vẩy ra, chỉ là biến thành vô số đạo toái yên, tiêu tán ở giữa thiên địa.

Bách Tùng Đào hừ lạnh một tiếng, thân hình bay vút, tuy không phải không gian thuần di, nhưng tốc độ của Thượng Thiên thần là cực nhanh hạng gì, đã đi tới trước mặt Sư Ánh Tuyết. Hấn cũng không bởi vì đối phương là tiểu hài tử mà buông lỏng cảnh giác, Thần giới có rất nhiều lão quái vật giả bộ nai tơ.

Hơn nữa, đối phương ra tay là Nguyên Thần Khí, cũng đủ để chứng minh phía sau của đối phương tất nhiên có bóng dáng Thượng Thiên thần!

- Tiểu tặc, là ai sai sử người đến?

Bách Tùng Đào trầm giọng nói ra, tiểu cô nương này tự nhiên phải chết, nhưng trước đó, hấn phải biết là ai ở sau lưng giở trò quỷ.

- Đáng giận, người làm hư món đồ chơi bản Ma Vương đại nhân thích nhất rồi!

Sư Ánh Tuyết tức giận đến gợn chân, căn bản đem Bách Tùng Đào chất vấn ném đến một bên.

Món đồ chơi?

Bên trong Dưỡng Tâm hũ Lâm Lạc kéo ra khoe miệng, nha đầu kia quả nhiên tài đại khí thô ah, Nguyên Thần Khí đem làm đồ chơi đùa nghịch, hần mà có bại gia nữ như vậy, vậy thì thật là tâm muốn chết cũng có!

- Phu quân, bên ngoài đến tột cùng phát sinh ra sự tình gì?

Các nàng Lăng Kinh Hồng nhao nhao hỏi.

Lâm Lạc là chủ nhân của Dưỡng Tâm hũ, hần có thể xuyên thấu qua Dưỡng Tâm hũ cảm giác thế giới bên ngoài, nhưng những người khác thì không được. Nghe được chúng nữ hỏi thăm, hần cũng không biết phải hình dung như thế nào, tay phải vẽ ra một vòng, trước người tạo thành một bức hoạ, đem cảnh tượng ánh mắt hần thấy hoàn toàn hiện ra, cũng để cho Dưỡng Tâm hũ truyền thanh âm vào.

Bách Tùng Đào đồng dạng kéo ra khoe miệng, bất quá hần là bị tức, từ khi tiến vào Thượng Thiên thần, còn có người dám đem hần nói trở thành gió thổi bên tai sao? Dù là ở trước mặt Thần Vương, cũng phải cho hần vài phần tình mọn, bởi vì Thượng Thiên thần có tư cách như vậy!

Tiểu nha đầu này!

Bách Tùng Đào hừ lạnh một tiếng, thò tay hướng Sư Ánh Tuyết bắt tới, hần đã mất đi kiên nhẫn, muốn dùng bạo lực ép hỏi.

Ở bên trong Dưỡng Tâm hũ, chúng nữ chứng kiến bàn tay màu xanh khổng lồ như là như núi cao hướng Sư Ánh Tuyết chụp tới, đều hít một hơi khí lạnh. Mà Lâm Lạc cũng là khuôn mặt nghiêm nghị, đã làm tốt chuẩn bị thu tiểu nha đầu vào Dưỡng Tâm hũ, cùng tức khắc phát động không gian thuận di.

Nhưng xuất thủ là Thượng Thiên thần, Lâm Lạc hoàn toàn không có thể xác định dùng hần nắm giữ không gian pháp tắc phải chăng đủ ở trước khi đối phương giam cầm xé rách Hư Không trốn chạy hay không.

Bàn tay khổng lồ màu xanh đánh úp lại, nhưng Sư Ánh Tuyết chỉ là cười hì hì.

Oanh!

Bàn tay lớn chụp tới, oanh đến toàn bộ sa mạc giống như nước sôi, cuộn cuộn dương động, cát vàng bay múa tạo thành một đám mây hình nấm, bốc lên độ cao vạn trượng.

Nhưng sắc mặt của Bách Tùng Đào lại lập tức trở nên vô cùng đặc sắc!

Bởi vì, hần biết rõ, mình căn bản không có dụng phải đối phương!

Sao sẽ như thế?

Sao sẽ như thế!

Vô luận là người ở bên trong hay bên ngoài Dưỡng Tâm hũ, thấy một màn như vậy ai cũng trợn mắt há hốc mồm!

Muốn nói Sư Ánh Tuyết có thể làm cho Trung Nguyên Thần sở không được một mảnh góc áo, cái này còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận. Nhưng Bách Tùng Đào là Thượng Thiên thần ah, nhân vật gần tới đỉnh của toàn bộ Thần giới, ngay cả hần cũng không thể không biết làm sao tiểu nha đầu, chẳng lẽ phải Thần Vương xuất mã hay sao?

Có thể đối kháng Thần Vương, cũng chỉ có đồng dạng là Thần Vương, hoặc là Thượng Thiên thần nắm giữ lỗ đen pháp tắc số lượng càng ít, nhưng tiểu nha đầu này thấy thế nào cũng cùng hai cái này không dính ah!

- Người quái dị, người chẳng những làm hư món đồ chơi của Nữ Nữ, còn muốn đánh Nữ Nữ! Nữ Nữ rất tức giận!

Sư Ánh Tuyết chu cái miệng nhỏ nhắn nhìn xem Bách Tùng Đào, trong ánh mắt có giảo hoạt không chút hảo ý.

- Người đến tột cùng là người nào?

Bách Tùng Đào trầm giọng nói ra, hẳn không chút nào tin tưởng đối phương là tiểu cô nương, có thể có được năng lực quý dị như thế, đây là ở không gian pháp tắc có được nắm giữ chí cao, không biết cần bao nhiêu năm lĩnh ngộ, đâu có thể nào là tiểu cô nương?

1144. Chương 1154: Hách Lui Thượng Thiên Thần. (2)

- Đi!

Sư Ảnh Tuyệt y nguyên đối với Bách Tùng Đào không thèm nhìn, tay hất lên, trong tay lập tức nhiều hơn một viên cầu màu đỏ rực, nàng cười hì hì, đối với Bách Tùng Đào ném tới.

Bành!

Viên cầu này bay ra, liền biến thành một đoàn Hỏa Vũ, XIU....XÍU... XÍU...UU!, giống như vô số mũi tên nhanh chóng bắn hướng Bách Tùng Đào.

- Đến, Hỏa hệ pháp tắc chí cao!

Bách Tùng Đào trực tiếp dọa tái, căn bản không quan tâm mặt mũi, trực tiếp quay người bỏ chạy.

XIU....XÍU... XÍU...UU!, Hỏa Vũ mau chóng đuổi theo!

Tốc độ của Thượng Thiên thần rất nhanh, nhưng vẫn là so không được chí cao pháp tắc diễn hóa Hỏa Vũ, thời gian một cái nháy mắt, Hỏa Vũ cũng đã đuổi theo!

Bách Tùng Đào điên cuồng hét lên một tiếng, hai tay mở ra, tầng tầng đá xanh hiện lên, đưa hẳn bao quanh ở trong đó, dùng chống cự Hỏa Vũ đánh úp lại.

Hỏa Vũ tuôn qua, trên tầng đá lập tức xuất hiện ngàn cái động, lập tức tan rã, lạnh rung rơi xuống, nhưng mới rơi xuống liền biến thành tro bụi, biến thành pháp tắc càng thêm nghiền nát, một lần nữa hòa tan ở giữa thiên địa.

Mà vị Thượng Thiên thần đại nhân phần nọ kia thì toàn thân vết máu loang lổ, càng có vài địa phương hiện ra bạch cốt um tùm, đáng sợ đến kinh người!

Tuy đây là công kích cấp bậc Thần Vương, nhưng cuối cùng không phải Thần Vương tự mình ra tay! Hơn nữa, viên cầu kia cũng không phải Chủ Thần Khí, chỉ là tiêu hao phẩm một lần duy nhất, tuy uy lực cực lớn, nhưng không có liên tục, cuối cùng chỉ có thể tổn thương, mà không thể giết tổn thương Thượng Thiên thần.

Dù là như thế, tất cả mọi người cũng không khỏi hít một ngụm khí lạnh, hoàn toàn không thể tiếp nhận sự thật như vậy!

Đường đường Thượng Thiên thần rõ ràng bị oanh đến thảm hại như vậy, tiểu nha đầu này đến tột cùng là địa vị gì, thật là đáng sợ a!

Lâm Lạc càng là thở dài, sớm biết tiểu nha đầu có nhiều thứ tốt như vậy, vậy còn sợ đầu sợ đuôi cái rắm ah, trực tiếp oanh mở một đường máu đến là được rồi.

- Người là hậu đại của Thần Vương?

Bách Tùng Đào lạnh giọng nói ra, trên mặt chẳng những không có ý sợ hãi, ngược lại lộ ra sát ý lạnh lạnh.

Thần Quốc tầm đó là kẻ thù truyền kiếp, Đại La Thần Vương lại là dùng Kim hệ pháp tắc tấn chức đại đạo, mà tiểu cô nương kia tu lại là không gian pháp tắc, lại tể ra tiêu hao phẩm Hỏa hệ cấp Thần Vương, khẳng định cùng Đại La Thần Vương không có quan hệ!

Như vậy, một hậu đại của Thần Vương đối địch tiến vào Đại La Thần Quốc, ý kia cùng tuyên chiến không hề khác biệt!

- Người quái dị!

Sư Ánh Tuyết hừ hừ, không biết từ nơi nào lấy ra một cái găm túi nho nhỏ, thời điểm mở ra một cái không cẩn thận rõ ràng kéo hư mất, lập tức quay tròn lăn ra mấy viên cầu màu đỏ rực, bị nàng ba chân bốn cẳng từng cái lấy lại.

Cái này...

Thấy một màn như vậy, mặt của Bách Tùng Đào cũng tái xanh rồi!

Nếu nhiều viên cầu như vậy cùng một chỗ ném đi lên mà nói, cho dù hần là Thượng Thiên thần thì như thế nào, tuyệt đối là lập tức phải chết!

Mẹ nó, tiểu cô nương này đến tột cùng là hậu đại của vị Thần Vương nào, cũng quá phá sản đi à nha!

Phải biết cái này mặc dù chỉ là tiêu hao phẩm, nhưng muốn phong trần pháp tắc chí cao, đối với tài liệu yêu cầu cũng là hà khắc tới cực điểm, giá trị của nó sẽ không thấp hơn Thiên Thần Khí chút nào! Nhưng người ta rõ ràng có một túi, cái này lại để cho người đánh như thế nào?

Bách Tùng Đào lập tức quay người, bàn tay lớn một cuốn, đem trọn trận pháp cuốn mang mà lên, XÍU...UU! viên độn bay đi, lập tức biến mất vô tung.

Tuy Sư Ánh Tuyết nắm giữ không gian pháp tắc, nhưng giới hạn trong cảnh giới, muốn đuổi kịp một Thượng Vị Thần là nghĩ cũng đừng nghĩ.

Đang mang Sinh Tử, Bách Tùng Đào cũng không thêm để ý tôn nghiêm của thiên thần, cái này nếu lưu tại nguyên chỗ mà nói, mười phần sẽ bị thiêu hủy Thần hạch, vạn kiếp bất phục ah!

Chạy chạy chạy!

Một đường hướng trung ương Thần Quốc bay đi, Bách Tùng Đào muốn đem tin tức này lập tức báo cáo, rõ ràng có Thần Vương hậu đại nước khác đi vào, lại hư mất kế hoạch hần mưu đồ ngàn vạn năm, nói không chừng chính là đại âm mưu nhằm vào Đại La Thần Quốc!

Nếu hần tiến vào Thần Vương, vậy tất nhiên sẽ tự thành một hệ, sự tình của Đại La Thần Quốc sẽ cùng hần không quan hệ. Nhưng lúc này vận mệnh của hần là cùng Đại La Thần Quốc chung một nhịp thở, nếu Thần Quốc bị diệt, hần làm trọng thần của Thần Quốc cũng khó thoát khỏi cái chết!

Bởi vậy, hần phi hành như điện, đem trọn Bách Lý Truân thu nhỏ lại thành hạt gạo, đã thu vào đan điền không gian.

Oanh!

Một cỗ uy áp vô thượng vô cùng đột ngột mà trấn xuống, tuy Bách Tùng Đào đường đường là Thượng Thiên thần, nhưng ở trước mặt cỗ uy áp này lại không hề có chống cự chi lực, thân hình bay nhanh mạnh mẽ rơi xuống.

Bành, trên mặt đất lập tức nhiều hơn một cái hố to, một đám mây hình nấm bốc lên nhập không.

Bách Tùng Đào mang theo biểu lộ kinh hãi tới cực điểm bay ra khỏi mặt đất, chỉ là cỗ uy áp này đã để cho hần từ ở sâu trong nội tâm nổi lên cảm giác vô lực mãnh liệt, cái này là khí tức xa xa cao hơn cấp bậc Thượng Thiên thần!

Thần Vương!

Thần Vương đích thân tới? Cái thế giới này sao vậy trời, Thần Vương không phải không hiện thế sao? Đại La Thần Vương trăm triệu năm còn đang bế quan khổ tu, tin tưởng Thần Vương khác cũng giống như thế, như thế nào lại đột nhiên có Thần Vương giá lâm, vô cùng xảo mà vừa vặn ở lộ tuyến hần phi hành xuất hiện?

Trên đời không có nhiều trùng hợp như vậy!

Chẳng lẽ, vị Thần Vương kia là chuyên môn chặn đường hần mà đến hay sao? Nhưng vì cái gì, hần chỉ là Thượng Thiên thần nho nhỏ ah, ở đâu đáng giá Thần Vương tự mình ra tay! Hơn nữa, Thần Vương đối với Thần Quốc của mình có được quyền không chế tuyệt đối, Thần Vương khác giá lâm khẳng định lừa không được, cái này... chẳng lẽ là muốn nhắc lên Thần Quốc đại chiến?

Bách Tùng Đào bay ra hổ sấu, ở trước mặt của hấn đang đứng một nữ tử lãnh diễm váy dài bông bênh, tóc dài đen nhánh thẳng khoác trên vai và hông. Dáng người linh lung, đúng là nữ tử tự xưng Bán Yên.

- Không biết là vị Thần Vương nào giá lâm?

Bách Tùng Đào hướng nữ tử lãnh diễm ôm quyền nói ra.

Tuy thực lực đối phương ở phía xa hấn, nhưng hấn là dưới trướng Đại La Thần Vương. Lại là ở trong Thần Quốc của mình, há có thể đối với đối phương cúi mình khom gối!

- Ân?

Nữ tử lãnh diễm đang muốn nói chuyện, lại có một cổ uy áp cường đại tịch quyển tới. Trong tràng lập tức nhiều hơn một trảng hán dẳng người khôì ngò, đỉnh đầu có hai thanh kim kiếm đang không ngừng xoay tròn lấy.

- Bái kiến Thần Vương đại nhân!

Bách Tùng Đào lập tức quỳ gối, hướng đối phương cung kính hành lễ.

Thượng Thiên thần cùng Thần Vương tuy chỉ có chênh lệch một bước, nhưng bước không qua một bước này, vậy là hào rộng như trời cùng đất, mặc kệ thiên tài nào cũng không thể vượt qua!

Nam tử khôì ngò này là Đại La Thần Quốc chi Vương, bản tôn của Đại La Thần Vương!

- Ân!

Đại La Thần Vương khoát tay áo, ra hiệu Bách Tùng Đào không cần đa lễ, ánh mắt của hấn ngưng tụ trên người cô gái lãnh diễm.

1145. Chương 1155: Cửu Tinh Thần Vương. (1)

- Tôn giá xưng hô như thế nào?

- Người không cần biết rõ!

Lãnh diễm nữ tử nhàn nhạt nói ra, tựa hồ không có đem một vị Thần Vương để vào mắt chút nào.

Đại La Thần Vương thật cũng không còn nộ, Thần Vương tầm đó sẽ không dễ dàng gây hấn, nếu không ai cũng gánh chịu không được nguy hiểm vẫn lạc! Huống chi, Thần Vương cũng không phải Bất Tử Bất Diệt, nếu lưỡng bại câu thương, bị thủ hạ có dã tâm thừa cơ ám toán thì sao?

- Vậy tôn giá xuất hiện ở bên trong Thần Quốc của ta, không phải là đến du lịch ngắm cảnh chứ?

Hấn cũng lạnh nhạt nói.

Đôi mắt đẹp của nữ tử lãnh diễm ở trên người Bách Tùng Đào quét qua nói:

- Người này đối với sư muội ta vô lý, ta phụng sự mệnh âm thầm bảo hộ, tự nhiên phải khiển trách hấn!

Mặt của Bách Tùng Đào xoát thoáng một phát lại xanh rồi, hấn tự nhiên biết cái gọi là sư muội kia tất nhiên là Sư Ánh Tuyết rồi.

Nhưng trời đất chứng giám, đến tột cùng là ai khi dễ ai a?

Nhưng người ta chỉ có Hư Thần cảnh, mà hấn lại là Thượng Thiên thần, thực lực đối lập vừa xem hiểu ngay, muốn nói hấn bị tổn thất nặng, thậm chí bị dọa đến cuốn chăn nệm bỏ chạy, cái này ai mà tin?

- Tùng Đào, là chuyện gì xảy ra?

Đại La Thần Vương lạnh nhạt hỏi, mặt ngoài y nguyên tỉnh táo, nhưng trong nội tâm đã sôi trào vô cùng!

Nàng này hấn là cấp bậc Thần Vương!

Thế nhưng mà, nàng rõ ràng còn có một vị sư phụ!

Tuy Thần giới không thiếu tình huống đồ đệ siêu việt sư phụ, nhưng đạt tới cấp bậc Thần Vương, là thần trung chi thần, lại không có khả năng trên đầu còn đỉnh lấy một ngọn núi, đã sớm tự lập môn hộ, kiến Thần Quốc độc tôn hậu thế!

Hơn nữa, nghe khẩu khí của nàng rõ ràng còn là phụng mệnh đi ra làm bảo mẫu, đây là cái khái niệm gì?

Có thể sai khiến Thần Vương, khẳng định cũng phải là Thần Vương, một môn song Thần Vương, cái này không dọa chết người sao!

Hoàn toàn là tự tập Thiên Địa chuyên sủng ah!

Bách Tùng Đào cũng là sợ đến không nhẹ, nếu như bị hai đại Thần Vương nhìn chăm chăm vào, hắn còn có thể sống sao? Càng máu chó chính là, hắn oan uổng ah!

Ở trước mặt hai đại Thần Vương, hắn cũng không dám bẻ cong sự thật, đem chuyện xảy ra trước kia từ đầu chí cuối nói một lần, không có tăng thêm một phần, cũng không có giảm bớt một phần. Bất quá, ở trên sự tình hắn chiếm lý, lời nói thật ngược lại đối với hắn có lợi.

- Xác thực như thế?

Đại La Thần Vương nhìn về phía nữ tử lãnh diễm, ngược lại muốn nhìn đối phương còn nói thế nào.

- Khi nhục sư muội ta, phải bị trừng phạt!

Lãnh diễm nữ tử lạnh lùng nói ra.

Sắc mặt Đại La Thần Vương lập tức tối sầm!

Đạt tới cấp bậc Thần Vương, xác thực có thể bỏ qua quy tắc, theo như mình hỉ nộ làm việc, dù sao có lý hay không có lý, từ trước đến nay là do cường giả đến quyết định. Nhưng đừng quên hắn đường đường cũng

- Chưa, có... Hồn... Tàn, lưu... Ngủ... Tỉnh, không đến...

Thạch Nguyệt Nha cố gắng nói ra, nhưng ở bên trên ngôn ngữ nàng hoàn toàn khuyết thiếu thiên phú.

Nàng gập ghềnh nói cả buổi, Lâm Lạc rốt cục có thể lý giải ý của nàng: ngày đó sau khi Thạch Nguyệt Nha hiển tế, vốn hẳn nên triệt để biến mất, nhưng cuối cùng một đám ý thức bị Tử Đỉnh hấp thu, để cho nàng có thể may mắn bảo trụ một đạo ý thức này.

Nhưng nàng hao tổn quá nặng, giống như tiến nhập ngủ đông, chỉ có thể ngủ dài bất tỉnh, nói gì chuyện cùng Lâm Lạc câu thông? Mà chân vạc thứ năm cùng Tử Đỉnh thành công dung hợp, nàng cũng ở trong quá trình này hấp thu được đại lượng thổ hệ lực lượng, mới rốt cục từ trạng thái ngủ say tỉnh lại.

1147. Chương 1157: Gây Dựng Lại Pháp Tắc. (1)

- Không có việc gì là tốt rồi!

Lâm Lạc chặt chẽ mà ôm đại cô nương sợ người lạ này, vui sướng đến để cho hắn cảm động đến thiếu chút nữa khóc lên.

Ý thức của hắn rời khỏi thức hải, Thạch Nguyệt Nha cũng Như Ảnh Tùy Hình, hai tay cầm lấy góc áo của hắn theo sát hắn mà đi, y nguyên như cô nương hồn nhiên ngày trước kia, sợ hãi hết thảy. Lâm Lạc ngược lại là rất nhẹ nhàng thở ra, hắn nguyên bản còn lo lắng Thạch Nguyệt Nha “Chết” một lần sẽ tính tình đại biến!

Hiện tại tuy vẫn là rất ngốc, nhưng có thể bảo trì một khóa hồn nhiên chi tâm, Lâm Lạc ngược lại là cảm thấy như vậy đối với nàng rất tốt, cũng ý nghĩa hắn sẽ bảo hộ nàng suốt đời, không thể để cho bị kịch đồng dạng xảy ra.

Ly khai sa mạc, là một mảnh núi rừng dày đặc, Lâm Lạc ngừng lại, tại đây đã rời xa lãnh thổ quốc gia của Đại La Thần Quốc, tiến nhập một Thần Quốc khác, coi như là Đại La Thần Vương cũng khó có khả năng chạy đến nơi này truy giết bọn hắn!

Nói cách khác, bọn hắn rất cục an toàn.

Lúc này Lâm Lạc mới lui vào Dưỡng Tâm hũ, ý định đem những Hoàng Tuyền thạch lấy được kia toàn bộ luyện hóa, lúc này đây ít nhất phải đem cảnh giới tăng lên tới Sơ Vị Thần. Chỉ có như thế, hắn mới xem như ở Thần giới chính thức đứng vững vàng gót chân!

Đã nhận được chân vạc thứ năm, Lâm Lạc đã có được năm đạo pháp tắc chí cao, hơn nữa lúc Thạch Nguyệt Nha hiển tế lưu cho hắn nắm giữ thổ hệ pháp tắc. Hắn kỳ thật ở thổ, mộc, kim, hỏa, không gian năm hệ pháp tắc linh ngộ đều đạt đến cảnh giới tương đương.

Độc chủng năm đạo pháp tắc, như vậy hắn coi như là Sơ Vị Thần nhất trọng thiên cũng có thể lực địch Sơ Vị Thần đỉnh phong, chỉ có Trung Nguyên Thần mới có thể đối với hắn tạo thành uy hiếp!

Đương nhiên, đây hết thảy đều nói đối phương là Thần linh đơn tu đến tính toán, sau một trận chiến với Ba Tùng, Lâm Lạc biết rõ ít nhất Thần linh song tu cũng không phải tới Thượng Thiên thần đỉnh phong mới xuất hiện!

Trước kia không có gặp được, là vì cách cục của hắn quá nhỏ!

Mặc dù Bách Lý Truân chỉ là nho nhỏ chi địa, nhưng mọi người trong này là người hầu cận của Thượng Thiên thần, tự nhiên không thiếu thể hệ thiên tư tuyệt diệu!

Trước kia bởi vì Lâm Lạc một mực như hạc giữa bầy gà, khó tránh khỏi có cách nghĩ Thần giới thiên tài không gì hơn cái này, nhưng hiện tại hắn biết rõ kia chỉ là mắt của hắn còn chưa đủ khoáng đạt mà thôi.

Thần giới to lớn như thế, nơi nào không có người tài ba dị sĩ?

Tăng thực lực lên, lửa sém lòng mày!

Hắn tiến vào Đường Tâm hũ, Thạch Nguyệt Nha tự nhiên cũng chặt chẽ dính lên, vừa vặn Phong Sở Liên cũng đi tới, trên chân trái đồng dạng treo một con ghê kị sinh, để cho nữ vương đại nhân phi thường khó chịu.

Hai người gặp nhau, giúp nhau mắt nhìn con ghê kị sinh của đối phương, không khỏi đồng thời cười ha hả.

Thạch Nguyệt Nha cũng nghiêng đầu qua đánh giá Sư Ánh Tuyết, tựa hồ đang tìm kiếm lấy điểm giống nhau của hai người.

-Ồ, pháp tắc chi linh?

Sư Ánh Tuyết như là thấy được một món đồ chơi âu yếm, rốt cục cam lòng buông Phong Sở Liên ra, thoáng cái đánh tới, xoa nắn lấy đôi má của Thạch Nguyệt Nha.

-Nô bộc quá dị, rõ ràng cho người lừa gạt đến một pháp tắc chi linh, người thật đúng là lợi hại!

Lừa gạt người đến không kỳ lạ quý hiếm, nhưng pháp tắc chi linh trời sinh bài xích sinh linh, như thế nào sẽ đối với một nhân loại biểu hiện ra bộ dáng ỷ lại như thế?

Thạch Nguyệt Nha không có thực lực cao hơn một đại cảnh giới, chỉ có bị người tùy ý xoa nắn, nàng chặt chẽ mà ôm lấy Lâm Lạc, đem mặt vui vào trong ngực Lâm Lạc, dùng này đến tránh né Sư Ánh Tuyết quá rối.

-Ha ha ha, quá thú vị!

Hai mắt của Sư Ánh Tuyết sáng quắc, càng thêm dừng cảm rồi.

-Này, cắt ngay khỏi trên người con rệp phụ quân của bốn hậu!

Nữ vương đại nhân cũng đại phát hỏa giận, đây chính là địa bàn của nàng a.

Thạch Nguyệt Nha đang bị Sư Ánh Tuyết dọa đến không nhẹ, nơi nào sẽ đi để ý tới nữ vương đại nhân, nghe được nàng nói như vậy ngược lại ôm Lâm Lạc chặt hơn nữa.

-Đáng giận!

Phong Sở Liên nhào lên cướp người.

Ba đại tiểu nữ nhân lập tức triển khai tranh đoạt, để cho Lâm Lạc đỡ khóc đỡ cười, đành phải trước đem Sư Ánh Tuyết ném qua một bên, sau đó lấy ra Tử Đỉnh ném cho Thạch Nguyệt Nha ôm, cuối cùng chọc léc nữ vương đại nhân đến chân nhuyễn, hóa giải trường phong ba này.

Hiện tại Thạch Nguyệt Nha đối với Lâm Lạc không muốn xa rời đã vượt qua Tử Đỉnh, nhưng có chút ít còn hơn không, Lâm Lạc muốn bế quan, nàng tự nhiên không thể quấy rầy, vậy cũng chỉ có thể lui mà cầu tiếp theo rồi.

Lâm Lạc bắt đầu luyện hóa hai mươi mấy khối Hoàng Tuyền thạch kia.

Dùng tạo nghệ của hắn ở Hỗn Độn Dung Lô này trên, luyện hóa những thần liệu Sơ Vị Thần trở xuống đã không cần Tử Đỉnh trợ giúp, thân hóa đại lô dung luyện vạn vật, từng khối Hoàng Tuyền thạch tựa như Thần tinh, nhanh chóng bị rút hết lực lượng, pháp tắc trong đó, sau đó hóa thành tro bụi.

Đã nhận được Cẩm tự bên trong Tử Đỉnh, Lâm Lạc hoàn toàn không cần bất luận pháp tắc lĩnh ngộ gì, so với chí cao pháp tắc, cái này căn bản chính là cận kề!

Nhưng lực lượng là hắn nhu cầu cấp bách, bị một giọt không lọt mà hấp thu tiến vào trong cơ thể, từng chút một nâng cao Thần hạch.

Lâm Lạc thật giống như hoàng tử lang thang trong dân gian, thân phận cực cao, chỉ cần một khi về tới triều đình, như vậy là hắn có thể thu hoạch địa vị xứng đáng. Mà pháp tắc chính là thân phận chí cao của hắn, lực lượng chính là giấy thông hành hắn trở lại triều đình.

Mười một khối Hoàng Tuyền thạch hoàn toàn luyện hóa, Thần hạch trong đan điền cũng đạt tới trình độ một ngón tay, đây cũng là cực hạn của Hư Thần cảnh, lại về sau là Thần hạch áp súc, trọng hóa thành lớn nhỏ giống như hạt gạo, bắt đầu Sơ Vị Thần Luân Hồi.

Nhưng Thần hạch là chắc chắn bậc nào? Là đồ vật có thể so với Thần tinh, cứng rắn nhất Thần giới, chỉ có Thần Vương mới có thể chôn vùi, muốn đem một Thần hạch lớn bằng ngón tay áp súc đến hạt gạo, cái này là nhiệm vụ khó khăn bậc nào?

Lĩnh ngộ pháp tắc là một cửa ải khó, mà áp súc Thần hạch lại là một cửa ải khó khác, nếu không một đạo cửa ải này lại há có thể để cho chín thành Thần linh vĩnh viễn không cách nào vượt qua sao!

Cái này quả thật có chút khó khăn, nhưng cũng không phải không cách nào vượt qua, nếu không những Sơ Vị Thần, Trung Nguyên Thần kia là làm sao tới?

Muốn đem Thần hạch của người khác áp súc đến loại trình độ này, vậy trừ khi là đem lực lượng, pháp tắc trong thần hạch trước rút ra sạch sẽ, nếu không không phải Thần Vương không thể cải biến. Nhưng Thần hạch của mình thì không giống với lúc trước, tuy độ khó y nguyên rất cao, lại cũng không phải một chút khả năng cũng không có.

Bất quá, ngay cả như vậy cũng cần đại lượng lực lượng đến ủng hộ.

Lâm Lạc một hơi đem mười hai khối Hoàng Tuyền thạch còn lại toàn bộ hấp tới trong tay, hấn cần lực lượng càng thêm cường đại tích lũy!

1148. Chương 1158: Gây Dựng Lại Pháp Tắc. (2)

Luyện hóa! Luyện hóa! Luyện hóa!

Lực lượng khủng bố liên tục không ngừng dồn mãnh vào trong cơ thể của hấn, nếu không phải những lực lượng này là Hỗn Độn Dung Lô biến thành, vậy tuyệt đối có thể sinh sinh chấn bạo hấn!

Lỗ đen, khai mở!

Lâm Lạc đem thân thể của mình trở thành chiến trường, mà đối thủ giao chiến thì Thần hạch!

Kỳ thật hấn không cần dốc sức liều mạng như vậy, dùng công phu mài nước, trong năm sáu vạn năm nhất định có thể đem Thần hạch mài chết, một lần hành động đột phá cửa khẩu! Muốn nói năm vạn năm mà nói, ở Thần giới thực sự chỉ là thời gian một cái nháy mắt, cơ hồ không phát sinh biến hóa thể sự gì.

Mà ai có thể trong năm vạn năm đột phá cửa khẩu Sơ Vị Thần, tuyệt đối có thể xưng là yêu nghiệt trong yêu nghiệt, dù là những Thần Vương ngày xưa kia cũng không gì hơn cái này!

Nhưng Lâm Lạc lại căn bản lãng phí không dậy nổi năm vạn năm như vậy!

Vô luận là thân nhân hay là kiều thê của hấn, tư chất tu luyện kém đến chỗ nào cũng có, năm vạn năm thời gian đi qua, cho dù bọn hấn mỗi người tu luyện đạt tới Tinh Đế tam trọng thiên thì như thế nào, ít nhất một nửa thọ nguyên đã mất!

Nếu hấn lại bế quan một lần như vậy, lại không có đạt được đầy đủ Nguyên Thần đan, như vậy sau khi chờ hấn xuất quan, chứng kiến chính là phần mộ của vô số thân bằng hảo hữu!

Bởi vậy, hấn phải dùng tốc độ càng nhanh đột phá đến Sơ Vị Thần, tiến về thành thị của Thượng Thiên thần, dùng đồ thần thạch đến tích lũy đại lượng tài phú mua sắm Nguyên Thần đan, cũng lợi dụng thần chỉ thí luyện tràng này tìm được Lâm Tiêu Dương, lự

ặ g â iêu Ng

Hai tay của Lâm Lạc có thể trực tiếp đụng chạm đến bên trong Thần Thạch, tương đương với tồn tại ăn gian, chỉ sợ không có một đồ thạch phòng nào sẽ hoan nghênh hắn. Cho nên, làm tướng quân trường thắng mà nói, tuyệt đối sẽ bị liệt là khách hàng cự tuyệt vắng lai.

Không thể ở một gian đồ thạch phòng luôn lẫn lộn, được lợi nhuận một chuyến sẽ đổi địa phương, mặt khác, cũng không thể luôn thắng, cũng nên mua chút ít cặn bã.

Tận lực khiến cho ít chú ý, tuy năng lực của Sư Ánh Tuyết xác thực rất cường đại, nhưng Lâm Lạc không phải vạn bất đắc dĩ là không muốn dựa vào một tiểu nha đầu. Hơn nữa, hắn còn phải lợi dụng Thượng Thiên thần chi thí luyện tràng tìm kiếm nhi tử, cãi nhau trở mặt khẳng định là thất sách.

Hắn bình thần đi đến Đại Luân đồ thạch phòng, đây là tài sản thuộc về Trung Nguyên Thần, có cái biến chữ vàng này, tính an toàn căn bản không cần lo lắng, ai dám ở chỗ này quấy rối?

Bất quá, tuy điểm rất lớn, nhưng không có lần khách, bên trong phục vụ đều là tương đối khách khí, vẻ mặt tươi cười mà cúi đầu khom lưng, để ối người đều có thể cảm nhận được cảm giác về sự ưu việt, cam tâm tình nguyện mà móc ra rất nhiều Thần tinh, sau đó đại bộ phận người chỉ là đổi đến một tí phế vật, vất vả tích súc toàn bộ trôi theo dòng nước.

Ở bên trong Đồ thạch phòng, lưu lượng khách như nước thủy triều, đầu người di động, sinh ý tốt đến không thể chê vào đâu, bởi vậy cũng không có phục vụ cố ý đến chiêu đãi Lâm Lạc, chỉ là sau khi hắn vào cửa có phục vụ đối với hắn xoay người lên tiếng chào hỏi.

Ở chỗ này, cho dù là khách nhân cấp tinh vực cũng sẽ được nhiệt tình hoan nghênh, tuy tại đây phục vụ đều là tồn tại Thần Cảnh, đem ý buôn bán khách hàng chí thượng phát huy vô cùng tinh tế.

Toàn bộ đồ thạch phòng có bốn cái sân nhỏ cực lớn, mà trong sân thả dĩ nhiên là một khối nguyên liệu Thần Thạch, không có động đậy một tia tay chân, có thể lấy ra bảo bối hay không đều xem “Nhân lực” của mỗi người.

Đương nhiên, ai muốn vụng trộm đẩy ra một đạo khe hở của Thần Thạch nhìn xem, như vậy cao thủ trấn tràng sẽ lập tức xuất hiện, cho dù là trả rất nhiều Thần tinh đều vô dụng, tuyệt đối là bị tại chỗ đuổi giết!

Đây là quy củ của bảy đồ thạch phòng trong thành cộng đồng lập thành, người ăn gian, giết không tha!

Bất quá, chỉ cần không tiến hành phá hư, như vậy cho dù cầm Thần Thạch nghiên cứu cũng tốt, lật qua lật lại mấy ngày cũng sẽ không có người tìm phiền toái.

Không có phục vụ đi theo, Lâm Lạc cũng có thể càn thêm tự tại tùy ý đi đi lại lại, một bên giả bộ như không để ý, một bên đem tay phải ở bên trên từng khối Thần Thạch sờ trớn, tình huống bên trong đều ở trong lòng bàn tay của hắn.

Không, không, không, không, trung phẩm Thần tinh.

Lâm Lạc thầm nghĩ trong lòng, tuy da đá có thể ngăn cách thần thức của Thượng Thiên thần cảm ứng, nhưng ở dưới hai tay của hắn lại không có khả năng che dấu chút nào, tất cả đều bị hắn “xem” rành mạch.

Bất quá, quả nhiên mười thạch chín không, nhưng mà này còn là thuyết pháp bảo thủ, Lâm Lạc đảo qua gần trăm khối Thần Thạch, nhưng trong đó bao hàm có Thần tinh chưa đủ bảy khối, lại có ba khối là hạ phẩm Thần tinh.

Tuy trong đó có một khối là thượng phẩm Thần tinh, nhưng Lâm Lạc lại mua không nổi!

Bởi vì Thần Thạch cũng là có giá cả phân chia cao thấp.

Trước kia đã từng nói qua, có ít người bởi vì chuyên môn nghiên cứu Thần Thạch, thậm chí tạo thành một loại môn đạo, được xưng là đại sư. Mà Thần Thạch tiến vào đồ thạch phòng, cũng sẽ trước trải qua con mắt của những “Đại sư” này, dựa theo tỉ lệ tốt xấu đến đến giá.

Giá tiền càng cao, nói như vậy khả năng khai ra Thần tinh, cùng với Thần tinh phẩm chất cao cũng càng cao.

Bất quá, tới nơi này đồ thần thạch, cũng không phải mỗi người đều hướng về phía cực phẩm Thần tinh mà đến, cố nhiên cực phẩm Thần tinh mỗi người sẽ không ngại nhiều. Nhưng trong Thần Thạch chẳng những có thể bao hàm dưỡng dục ra Thần tinh, còn có thần dược!

Thần dược chính thức, hấp thu Thiên Địa tinh hoa, bao hàm pháp tắc chi lực, diệu dụng vô cùng!

Có lập tức tăng tu vi, có trị thương bảo vệ tánh mạng, có lập tức độc chết một vị Thượng Thiên thần!

Ngoại trừ thần dược ra, còn có thần liệu, còn có thần liệu dùng để chế tác Thiên Thần Khí!

Đương nhiên, vô luận là thần dược hay là thần liệu, đều so với cực phẩm Thần tinh còn muốn khó ra, mà giá trị tự nhiên cũng cao hơn rất nhiều. Có thể khai ra loại Thiên Địa kỳ trân này, như vậy là chân chính phát đại tài rồi!

Tuy Lâm Lạc một đường dạo qua là phát hiện chút vật có giá trị. Nhưng không biết làm sao vì tiền trong ví rỗng tuếch, chỉ có thể xăm xịt mà đi qua một bên.

Nguyên lai, hắn đi vào là địa phương bày đặt nhất đẳng Thần Thạch.

Thần Thạch bị những “Đại sư” kia chia làm ba loại, dùng nhất đẳng cao nhất, tam đẳng thấp nhất. Giá khởi điểm của nhất đẳng Thần Thạch là một vạn hạ phẩm Thần tinh, nhị đẳng Thần Thạch là ngàn hạ phẩm Thần tinh. Tam đẳng Thần Thạch rẻ nhất, là một trăm hạ phẩm Thần tinh.

Đương nhiên, lại đại sư cũng khó có khả năng xuyên thấu Thần Thạch chứng kiến đồ vật bên trong, bởi vậy khả năng tam đẳng Thần Thạch khai ra cực phẩm Thần tinh cũng có. Bất quá đại sư cuối cùng là đại sư, như thế nào cũng phải có chút trình độ, tương đối mà nói tỷ lệ nhất đẳng Thần Thạch khai ra thứ tốt cũng cao hơn chút ít. Nhưng cân nhắc đến giá cả xa xa cao hơn, trên thực tế cũng không có lợi nhuận bằng mua sắm tam đẳng Thần Thạch.

Nói đến loại vật đánh bạc này, lợi nhuận nhất vĩnh viễn là nhà cái.

Trên người Lâm Lạc có chín khối trung phẩm Thần tinh, chỉ có thể miễn cưỡng mua một khối nhị đẳng Thần Thạch, nghĩ nghĩ, hắn thôi lui đến tam đẳng Thần Thạch.

Bất quá dùng nhãn lực cấp tân thủ của hắn, tự nhiên nhìn không ra Thần Thạch ở đây cùng Thần Thạch bên kia có khác biệt gì, nhưng từng khối mò xuống, hắn lại không thể không thừa nhận, những cái gọi là đại sư kia vẫn có chút thực lực.

1151. Chương 1161: Sơ Thí Thân Thủ. (2)

Ở bên cạnh hắn, chính là một cặp vợ chồng nhìn về phía trên rất tài đại khí thô, đồng dạng đang tuyển chọn lấy Thần Thạch, bất quá còn có một người đang giới thiệu cho bọn hắn, nói đến đây là tốt thế này, kia xấu ra sao, thay bọn hắn làm lấy chọn lựa.

Người nọ mặc trường bào, nhìn về phía trên rất có hương vị tiên phong đạo cốt, miệng đều là từ ngữ nghe không hiểu, đem da đá, tỉ lệ động ở bên miệng. Lâm Lạc nghe xong rất lâu, mới biết được đây là một người chuyên môn thay người “chọn thạch”, lấy tiền xem thạch, cùng loại với những tồn tại đại sư kia.

Nhưng Lâm Lạc một đường đi tới, mỗi một tảng đá đều là tự tay sờ qua, nghe hắn nói năng bậy bạ mà không khỏi cười thầm. Thằng này là một lừa gạt, nói ra không có một chút tin cậy.

- Hai lúa, người cười cái gì?

Đôi vợ chồng kia chứng kiến dáng tươi cười nhàn nhạt của Lâm Lạc, ngược lại trước tiên gây sự.

Hai vợ chồng này có thể là hậu đại đại thần nào đó, mặc dù chỉ là cấp bậc tinh vực, nhưng bộ dáng hung hăng can quấy lại thiếu chút nữa đem mặt ngó lên trời. Bất quá, nếu thật là nhân vật có tiền, như thế nào lại chạy đến tam đẳng Thần Thạch chọn lựa?

Như loại người có chút bối cảnh, nhưng bối cảnh cũng không phải rất thâm hậu này, là vô cùng không biết tiến thoái, nhất tự như là chó điên, gặp người liền muốn cắn.

Lâm Lạc nào có tâm tư cùng bọn họ chấp nhặt, loại người này đáng bị lừa tắng gia bại sản, hấn tiện tay lấy mấy khối Thần Thạch, sáu phé một bảo, vừa vận tiêu hết tích súc trên người hấn.

Đi vào chỗ tính tiền, hấn lấy ra chín khối trung phẩm Thần tinh trên người, hoàn toàn là một bộ nghèo rớt mồng tơi.

- Khách nhân, người là ở chỗ này khai mở thạch, hay là mang về xử lý?

Người Đổ thạch phường hướng hấn hỏi.

- Ngay ở chỗ này khai mở a!

Lâm Lạc hỏi đáp, hấn muốn lấy Thần Thạch về làm gì? Hiện tại trên người hấn không có đồng nào, không vội vàng bán vật phẩm trong Thần thì sao được?

Đợi có đủ Thần tinh ủng hộ, hấn có thể một hơi mua đại lượng Thần Thạch hữu dụng, mang về mở ra sau đó ném tới phòng bán đấu giá tiêu thụ giùm, như vậy khiến cho chú ý sẽ tương đối nhỏ một chút.

- Cần bản phường giúp khách nhân mở thạch không?

Người Đổ thạch phường lại hỏi.

- Vậy không còn gì tốt hơn!

Lâm Lạc cười nói, đem bảy khối Thần Thạch mua xuống cùng một chỗ đưa tới.

Xảo chính là, đôi vợ chồng kia cũng ôm một đồng lớn Thần Thạch tới kết toán. Tuy Linh Vực cấp mỗi người đã có đan điền không gian, nhưng ở chỗ này ai dám đem Thần Thạch thu vào, không sợ bị coi là ăn trộm sao?

Chứng kiến Lâm Lạc chỉ mua bảy khối Thần Thạch, đôi vợ chồng kia lập tức lộ ra cười nhạo chi sắc, ánh mắt nhìn về phía Lâm Lạc càng lộ ra xem thường.

Cái này thật sự là người không có tự tin, mới muốn ở trên thân người “chênh lệch” với mình tìm kiếm cảm giác về sự ưu việt!

- Lão Trương, giúp chúng ta mở thạch trước!

Ở địa phương mở Thần Thạch, nam nhân trong đôi vợ chồng kia đoạt trước nói.

Phụ trách khai mở thạch chính là một nam nhân nhìn về phía trên chừng năm mươi tuổi. Có lực lượng Ngụy Thần tam trọng thiên, kỳ thật hoàn toàn có thể dùng diện mục càng trẻ tuổi, nhưng bộ dạng như vậy sẽ cho người một loại cảm giác cẩn thận, hấn lựa chọn để ỉnh trở nên già nua chút ít.

Người này họ Trương, tên Trương Hợp, là làm nghề đục đá của đổ thạch phường, bởi vì cũng không phải từng khách nhân đều có tu vi Thần Cảnh. Đối với những người này mà nói, trừ da đá thật là chuyện khó khăn, bởi vậy mới có thể có một cái nghề đục đá, giúp những người này trừ đi da đá mặt ngoài của Thần Thạch.

Ở chỗ mở thạch, luôn vòng vây lấy rất nhiều người, bọn hấn cơ hồ sẽ không xuất thủ mua sắm Thần Thạch, nhưng nếu ai khai ra thượng phẩm Thần tinh, thậm chí cực phẩm Thần tinh mà nói, bọn hấn sẽ lập tức khai ra giá cao tranh mua.

Muốn Lâm Lạc nói, những người này là thông minh hơn nhiều.

Đánh bạc không ăn gian mà nói, như vậy người thắng luôn là người cầm cái. Đặc biệt là đổ thần thạch, mười thạch chín không, đại bộ phận mọi người là cầm Thần tinh nước dội lá môn.

Nhưng vì cái gì đổ thạch còn nóng như vậy? Thứ nhất chính là đánh bạc phi thường kích thích, có ít người tài đại khí thô, sẽ không để ý vùng tiền như rác. Chỉ là tìm kiếm một khắc khoải cảm mở ra Thần Thạch này.

Thứ hai, nếu như đụng vào đại vận, cạy đến cực phẩm Thần tinh, thậm chí thần dược thần liệu mà nói, như vậy không thể nghi ngờ sẽ một đêm phát nhanh!

Một đêm phát nhanh, hoặc táng gia bại sản, đều ở một ý niệm.

- Không ổn đâu!

Trương Hợp do dự nói, hậu trường của đôi vợ chồng này là một vị Sơ Vị Thần. Thực lực của bản thân ở Phi Vũ thành cao thủ nhiều như mây căn bản không tính cái gì, nhưng vị Sơ Vị Thần kia lại ôm đến đùi của một vị Trung Nguyên Thần, kia vẫn là có phần được trọng dụng, bởi vậy, nên hắn đối mặt Lâm Lạc cũng là một vị Sơ Vị Thần, lại là rất khó lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt đôi vợ chồng kia yêu cầu vô lý.

- Không sao, để cho bọn hắn mở trước đi!

Lâm Lạc mỉm cười, dùng trí nhớ của Thần linh, Thần Thạch hắn đảo qua tự nhiên toàn bộ ghi tạc trong đầu, đối phương tuy quét sạch hơn năm mươi khối Thần Thạch, nhưng chỉ có ba khối có thể khai ra vật, hai khối hạ phẩm Thần tinh, một khối trung phẩm Thần tinh, tuyệt đối là lỗ đến nhà bà ngoại rồi.

Đôi vợ chồng kia tự cho là chiếm được thượng phong, lập tức dương dương đắc ý, tuy bọn hắn không phải Thần linh, nhưng hậu trường ngưu bức ah, ngay cả Thần linh cũng phải ở trước mặt bọn họ cúi đầu! Đem một Thần linh dẫm nát dưới chân cảm giác thật sự quá sung sướng.

Trương Hợp thuận thực mở thạch, động tác tương đối cẩn thận, tuy Thần tinh là không thể phá vỡ, nhưng vạn nhất bên trong là thần dược thì sao? Đây chính là vô cùng mềm yếu, vạn nhất bị hắn thất thủ làm hư, vậy giết hắn một vạn lần cũng bởi không đến!

Loại thần dược do thiên địa pháp tắc tẩm bổ đi ra này tuyệt đối là cực phẩm, có chút thậm chí ngay cả Thần Vương cũng động tâm!

Đương nhiên, loại khả năng này nhỏ đến thương cảm, Trương Hợp ở chỗ này đã làm 1000 vạn năm, nhưng đừng nói hắn khai ra, dù là đồ thạch phưởng này cũng tổng cộng khai ra qua ba gốc thần dược, bốn khối thần liệu.

Trương Hợp cẩn thận phá vỡ lớp ngoài, sau đó là từng tầng da đá, lần nữa là một tầng da đá, lại... lại... lại... Sau đó, sau đó không có nữa rồi, phế thạch.

Đôi phu phụ kia thật cũng không có nhục chí, nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ thất vọng, sau đó thúc giục Trương Hợp tiếp tục mở thạch.

Phế thạch! Phế thạch! Phế thạch!

Liên tục mở hai mươi mấy khối phế thạch, đôi vợ chồng kia cũng xanh mặt rồi.

Mặc dù nói mười thạch chín không, nhưng liên tục gặp được hai mươi mấy khối phế thạch, cái này cũng quá xui xẻo a? Huống chi, bọn hắn còn dùng tiền mời một vị “Đại sư”, nhưng lại là một cái kết quả như vậy!

Thẳng đến khối Thần Thạch thứ hai mươi chín, Trương Hợp mới rốt cục khai ra một khối trung phẩm Thần tinh, để cho sắc mặt đôi vợ chồng kia rốt cục dễ nhìn một chút, nhưng này căn bản không đủ, bọn hắn vẫn là lỗ lớn rồi.

1152. Chương 1162: Đại Điểm Lấn Khách. (1)

Mọi người chung quanh không có một cái nào ra giá đối với khối trung phẩm Thần tinh kia, loại cấp bậc Thần tinh này ở Phi Vũ thành thật sự quá phổ thông, nhưng không ít người đã phát ra tiếng cười, tình huống không may như thế cũng không gặp nhiều.

Xảo nhất là, Trương Hợp lại liền mở hai khối hạ phẩm Thần tinh đi ra, để cho đôi vợ chồng kia cho rằng hi vọng đã tới, không khỏi vui mừng nói:

- Lão Trương, nếu người có thể khai ra một cây thần dược, ta sẽ cho người một đại hồng bao!

- Vậy liền cảm ơn Bạch thiếu gia rồi!

Trương Hợp chỉ là cười cười, cũng không có đem lời của đối phương để ở trong lòng. Khai ra thần dược? Quả thực nằm mơ ban ngày, có thể khai ra thượng phẩm Thần tinh cũng đã thấp nhang thơm cầu nguyện rồi!

Phế thạch... Phế thạch... vẫn là phế thạch!

Sắc mặt đôi vợ chồng này lại lập tức trở nên khó nhìn, năm mươi bốn khối Thần Thạch rõ ràng chỉ có ba khối có thể khai ra vật, hơn nữa chỉ vẹn vẹn có một khối là trung phẩm Thần tinh, đây tuyệt đối là lỗ về đến nhà rồi!

Lâm Lạc cười ha ha, tiến lên một bước nói:

- Đến phiên ta đi à nha!

Đôi vợ chồng kia đồng thời đối với Lâm Lạc trợn mắt nhìn, tự nhiên là trách cứ hần nhìn có chút hả hê, nam nhân hừ lạnh một tiếng nói:

- Chỉ là mấy vạn hạ phẩm Thần tinh, bản thiếu gia còn không có để vào mắt, chỉ có kẻ nghèo hàn mới sẽ đau lòng!

Cái này là vệt chết còn mạnh miệng rồi, lúc nói lời này khoe miệng của hần cũng rút lên a!

- Mở đi!

Lâm Lạc căn bản không có để ý tới đôi vợ chồng này, chỉ là nhìn Trương Hợp khê cười nói.

- Vâng, khách nhân!

Trương Hợp gật gật đầu, hần không muốn đắc tội đôi phu phụ kia, nhưng mà không có nghĩa là hần sẽ sợ, dù sao hần là người của Đại Luân đồ thạch phường, coi như là một vô danh tiểu tốt cũng không phải ai nói khi dễ là có thể khi dễ.

Chứng kiến đôi vợ chồng kia thua lỗ, trong nội tâm hần cũng thầm thoải mái, chỉ là cấp bậc tinh vực cũng dám đối với hần gọi thẳng lão Trương, Thần giới là dùng thực lực đến cân nhắc địa vị đấy!

Đôi vợ chồng kia vốn có thể rời đi rồi, nhưng bởi vì khó chịu Lâm Lạc, bọn hần y nguyên ở lại, muốn tận mắt nhìn thấy Lâm Lạc tốn ra Thần tinh cũng đồng dạng trôi theo dòng nước. Bọn hần đem thất bại của mình quy kết ở tỉ lệ Thần Thạch không tốt, như vậy Lâm Lạc nói không chừng bảy thạch toàn bộ không, so với bọn hần còn thảm.

Xảo chính là, Trương Hợp liên tục cầm lên sáu khối phế thạch, để cho đôi vợ chồng này lập tức phản nộ mỉm cười, tựa hồ Lâm Lạc ăn phải lỗ vốn bọn hần có thể chiếm được tiện nghi, cười đến cực kỳ đắc tiện.

Lâm Lạc chỉ là mỉm cười, chính hần tuyển Thần Thạch tự nhiên tâm lý nắm chắc, mặc dù không có đem đôi vợ chồng này để vào mắt, nhưng xem bọn hần rất nhanh sẽ biến sắc cũng có thể khiến hần vui vui a?

- Ân?

Trương Hợp cầm lấy một khối Thần Thạch cuối cùng, nhẹ nhàng một chưởng đánh xuống, lộ ra một vòng thất thải chi sắc, xinh đẹp đến mê người.

- Ra hàng rồi!

- O, còn giống như không tệ!

- Ít nhất là thượng phẩm Thần tinh!

Mọi người vây xem nhao nhao nói, nhưng nguyên một đám vẫn ở vào thái độ đang trông xem thế nào, ra giá quá sớm mà nói, sẽ dễ dàng đem giá sau cùng tăng lên rất cao, cái làm kinh doanh này không phải là vì kiếm lời ít tiền sao? Mà đôi vợ chồng kia thì là sắc mặt khó nhìn, Lâm Lạc mua bảy khối Thần Thạch, mà chỉ cần có thể khai ra một khối thượng phẩm Thần tinh, chẳng những có thể dùng không lời không lỗ, còn có thể buôn bán lời!

Trương Hợp phát hiện bên trong là Thần tinh, động tác lập tức lớn lên, bởi vì Thần tinh vô cùng chắc chắn, cho dù hần muốn phá hư cũng không có năng lực như thế.

Chỉ chốc lát, một khối Thất Thái Thần tinh nguyên vẹn hiện tại trong tay của hắn, lớn nhỏ giống như bàn tay, cũng không lớn, nhưng toàn thân màu thủy lam, bề ngoài còn có một tầng vàng sáng Thất Thái vờn quanh.

- Sắc thái thật tinh khiết, đây là Thần tinh thủy thuộc tính, không hề có tạp chất... cực phẩm Thần tinh!

- Tôn giá, Thần tinh này có bán không? Ta ra 500 cân thượng phẩm Thần tinh!

Trương Hợp cầm một khối cực phẩm Thần tinh trong tay, lập tức liền có người hướng Lâm Lạc báo giá thu mua, đây cũng là nguyên nhân những người này thủ ở chỗ này.

- Ngô lão ca, một khối cực phẩm Thần tinh lớn như vậy người ra 500 cân thượng phẩm Thần tinh không khỏi cũng quá keo kiệt rồi, ta ra 600!

- Ta ra bảy trăm!

Mọi người cũng không đợi Lâm Lạc đáp ứng có nguyện ý bán ra hay không, nhao nhao báo giá ra, tựa hồ lo lắng gọi chậm sẽ bị người đoạt đi, ngay cả cực phẩm Thần tinh thiệt hay giả cũng không đi xác nhận thoáng một phát.

Trương Hợp là người của Đại Luân đồ thạch phường, nếu ngay cả điểm nhân lực cùng danh dự ấy cũng không có, không phải sẽ đập chiêu bài của Trung Nguyên Thần sao? Bởi vậy, thực lực tuy người ta không được, nhưng một mực chìm đắm đạo này, chút sức phán đoán ấy tự nhiên không cần hoài nghi.

Kỳ thật, cực phẩm Thần tinh Lâm Lạc vẫn là rất coi trọng, dù sao sau này thân nhân bên cạnh hắn tiến vào Thần Cảnh cũng sẽ ngày càng nhiều, hắn như thế nào lại ghét bỏ cực phẩm Thần tinh? Đặc biệt là hiện tại bên trong Ngũ Hành pháp tắc hắn nắm giữ bốn đạo chí cao pháp tắc, duy nhất thiếu là thủy hệ pháp tắc, khối cực phẩm Thần tinh này đối với hắn cũng hữu dụng!

Bất quá, hắn từ trước đến nay là dựa vào luyện hóa đồ vật đến rút ra pháp tắc chi lực trong đó, Thần tinh tuy cũng có thể luyện hóa, nhưng bề ngoài quá mức chắc chắn, chỉ có thể từng chút hấp thụ, tốc độ này thật sự quá chậm!

Lâm Lạc nở nụ cười xuống nói:

- Đương nhiên bán, người trả giá cao được!

Dùng năng lực ăn gian của hắn, chỉ cần trong tay có “Tiền”, vậy lo gì không chiếm được thứ tốt? Mà chỉ cần có đầy đủ Thần tinh, hắn cũng có thể đi phòng bán đấu giá mua sắm thần liệu thủy thuộc tính, sau khi luyện hóa trực tiếp rút ra thủy hệ pháp tắc trong đó để đền bù thiếu hụt, tăng uy lực của lỗ đen pháp tắc lên.

- Một ngàn cân thượng phẩm Thần tinh!

- Một ngàn hai!

- Một ngàn ba!

Tuy kêu lên giá một ngàn, nhưng mọi người lại y nguyên nhiệt tình tăng vọt, tốc độ hô giá liên tiếp, cơ hồ không có thời điểm dừng lại, đủ thấy giá tiền này còn có chỗ trống tăng lên rất lớn.

Thần tinh chính là Thiên Địa thai nghén, cũng sẽ không có nghiêm khắc lớn nhỏ, có chỉ vẹn vẹn bằng ngón út, có lại lớn bằng đầu người, điều kỳ quái nhất đúng là trước kia Lâm Lạc ở lúc thu hoạch chân vạc thứ năm gặp được, cả tòa núi kia cũng có thể xem thành là cực phẩm Thần tinh!

Nói như vậy, Thần tinh to cỡ nắm tay là đánh giá tiêu chuẩn, không sai biệt lắm khoảng một cân, coi đây là đơn vị. Có thể tính lực mất phân lượng, trước kia báo giá nói ngàn hạ phẩm Thần tinh, nhưng thật ra là một ngàn cân hạ phẩm Thần tinh.

Bất quá phẩm chất Thần tinh càng thấp, ngược lại càng là tiếp cận đánh giá tiêu chuẩn, nhưng từ thượng phẩm Thần tinh bắt đầu, cái này là không giống nhau, mọi người sẽ trực tiếp dùng sức nặng báo giá, miễn cho ngôn ngữ vô ý bị người chui chỗ trống.

1153. Chương 1163: Đại Điểm Lấn Khách. (2)

- Chư vị, đại thọ 10 tỷ năm Phi Vũ đại nhân đặc đạo sắp tới, tể chủ nhân muốn dùng khối Thần tinh này hiến cho Phi Vũ đại nhân, kính xin các vị nhường một chút!

Một lão đầu râu tóc hoa râm đột ngột xuất hiện, mở miệng nói ra.

Nghe hắn nói như vậy, mọi người lập tức trở nên lặng ngắt như tờ.

Lão nhân này là quản sự của đồ thạch phường, Sơ Vị Thần tam trọng thiên đỉnh phong, tuy phần tu vi này ở Phi Vũ thành không coi là cao như thế nào, nhưng ai bảo sau lưng người ta có một vị Trung Nguyên Thần vô cùng cường thế. Đây chính là một trong bảy người có quyền thế nhất trong Phi Vũ thành ngoại trừ Phi Vũ Thiên Sương!

Người đã nói nhường một chút rồi, tuy là khách khí, nhưng ai còn dám ra giá cạnh tranh, ngại mệnh dài sao?

- Một 1500 trăm cân thượng phẩm Thần tinh!

Lão nhân kia rất là thoả mãn mà quét mọi người một vòng, báo ra giá cả, toàn trường yên tĩnh, cũng không có người nào lại ra giá.

Trong lòng Lâm Lạc không khỏi giận dữ, hiển nhiên cái giá tiền này còn xa xa không có đạt tới giá chân thật của khối Thần tinh này, nhưng mọi người đều bị sợ rồi, không có một cái nào dám ra giá cạnh tranh, hắn cũng chỉ có hai lựa chọn: bán giá cả như vậy, hoặc là cầm Thần tinh rời đi.

Bất quá, hắn là tới phát tài, cũng không phải đến nôn khí!

Đồ thạch phường đã điểm đại lấn khách, vậy hắn cũng không cần khách khí rồi!

Lâm Lạc mỉm cười nói:

- Phi Vũ đại nhân đặc đạo là đại hỷ, tại hạ tự nhiên cũng muốn chúc mừng, vậy lấy giá tiền này của đại nhân thành giao là được!

- Rất tốt!

Lão nhân kia hai tay vuốt râu, đối với Lâm Lạc thức thời rất thoả mãn, lúc trước hắn còn có chút lo lắng Lâm Lạc tuổi trẻ khí thịnh, trực tiếp cầm lấy Thần tinh phần nộ mà đi!

Tuy chủ nhân của hắn cường thế, nhưng ở trong Phi Vũ thành nếu đối phương không có phạm tội mà nói, cũng không thể cứng ngạnh ra tay, dù sao Phi Vũ Thiên Sương trị hạ vẫn là tương đối nghiêm khắc, nghiêm cấm vô cớ khinh người.

Kể từ đó, tất cả đều vui vẻ.

- Tiểu Thúy, lấy 1500 thượng phẩm Thần tinh đến!

Lão nhân kia rất có uy nghiêm nhìn một gã thị nữ bên cạnh nói ra.

- Đợi một chút...

Lâm Lạc đem tay vung lên.

Lão nhân kia cho rằng Lâm Lạc muốn đổi ý, không khỏi nhướng mày, dùng kinh nghiệm của hắn ở đồ thạch phường bồi dưỡng đến ánh mắt nhiều năm như vậy, cực phẩm Thần tinh lớn như vậy, giá cả chân thật có lẽ ở 2500 cân thượng phẩm Thần Tinh.

Bất quá, bởi vì là thủy thuộc tính, cùng Phi Vũ Thiên Sương đại nhân tu đại đạo tương hợp, kính dâng cho vị đại nhân này mà nói, đó chính là thiên đại công lao, dù là 5000, một vạn thượng phẩm Thần tinh cũng sẽ đổi!

Bởi vậy lão nhân kia mới có thể cho rằng Lâm Lạc lại đột nhiên hối hận.

- Tại hạ còn phải lựa chút Thần Thạch, những Thần tinh này trước ghi lại, đợi lát nữa cùng một chỗ kết toán!

Lâm Lạc vừa cười vừa nói.

Lão nhân kia lập tức nhẹ nhàng thở ra, phát phát tay nói:

- Tôn giá cứ thỏa thích chọn lựa, lão phu lên làm chủ, vô luận tôn giá mua bao nhiêu Thần Thạch, toàn bộ giảm giá 10%!

Trong lòng của hắn đắc ý, cái gọi là mười thạch chín không, tiểu tử này cho rằng đụng phải một lần đại vận có thể đi thẳng vận tiếp sao?

Hắc hắc, thoát nhìn ngay cả hạ phẩm Thần tinh cũng không cầm ra một khối!

Những người khác cũng là một mảnh thổn thức, trước kia bọn hắn cũng là từ một đường đồ thạch đi tới, chịu thiệt, tổn hại, bất lợi nhiều hơn, mới học xong làm thượng du thương nhân, loại sự tình tìm vận may này là cực ít, sẽ để cho càng nhiều người mất tài hơn nữa!

Tiểu tử này, đắc ý quên hình đi à nha!

Nguyên lai Lâm Lạc ý định lợi nhuận một chuyến sẽ đổi địa phương, nhưng nhà đồ thạch phường này ý thế hiếp người, vậy thì trách không được hắn đại khai “Sát giới” rồi.

Hắn lần nữa trở lại khu vực tam đẳng Thần Thạch, một đường quét đến khu vực nhị đẳng Thần Thạch, sau đó khu vực nhất đẳng Thần Thạch, đem cả sân rộng đi qua một lần, Thần Thạch trong tay hắn chỉ ít có chừng trăm khối, nặng mấy ngàn cân.

Lâm Lạc cũng không có thỏa mãn, thay đổi một cái sân tiếp tục càn quét, thẳng quét sạch ba cái sân nhỏ mới dừng lại, cũng không phải lòng hắn mềm nhũn, mà là Thần Thạch cầm trong tay cũng không sai biệt lắm đạt đến 1500 thượng phẩm Thần tinh của hắn.

Hắn lần nữa đi tính tiền, kết quả mất hết 1400 cân thượng phẩm Thần tinh, chỉ còn lại có 100 cân thượng phẩm Thần tinh, nhưng so với lúc mới tới là phát nhanh gần trăm lần.

Đương nhiên, nếu tính cả Thần Thạch vừa mới bị hắn thu nhập đan điền không gian, đoán chừng Lâm Lạc thoág cái có thể trở thành phú ông trong thành rồi!

Đại Luân đồ thạch phường đã khinh người như vậy, vậy thì đừng trách hắn quét sạch, trong bốn sân có ba cái sân nhỏ bị hắn huyết tẩy, Thần Thạch có giá trị trong đó toàn bộ bị càn quét, còn lại đều là hàng mua vào lỗ lớn!

Tuy mọi người đều biết đồ thạch mười bạc chín thua, nhưng chỉ cần vận khí tốt, vậy khai ra một khối cực phẩm Thần tinh có thể toàn bộ lợi nhuận trở về. Bởi vậy, lại thiệt thòi cũng sẽ không ảnh hưởng sinh ý của đồ thạch phường, điều kiện tiên quyết là thường xuyên có người khai ra thượng phẩm, cực phẩm Thần tinh.

Nhưng bị Lâm Lạc quét qua như vậy, đừng nói thượng phẩm, cực phẩm Thần tinh toàn bộ hết sạch, cho dù là trung phẩm Thần tinh cũng mở không ra mấy khối!

Một 1500 trăm cân thượng phẩm Thần tinh vẫn là rất có sức mua đấy!

- Khách nhân, không ở chỗ này mở thạch sao?

Người bên trong Đồ thạch phường hỏi.

- Không cần, về nhà chậm rãi mở!

Lâm Lạc tùy ý cười cười, nói giỡn sao, cái này mỗi một khối Thần Thạch đều có thể mở ra bảo bối, hắn dám ở chỗ này mở sao? Lập tức sẽ trở thành quái vật rồi, không phải bị người giết là bị thể lực nào đó bắt về làm nghề coi đá!

Đương nhiên, hắn còn có thể chuyển ra một tiểu ma đầu đến hộ giá, nhưng việc này là tới phát tài, không phải đến sinh sự, có thể ít xuất hiện thì ít xuất hiện một chút, thật sự không được lại đánh nhau.

Người phụ cận nghe xong cũng là không kỳ quái, vừa rồi Lâm Lạc đã bị người đổ thạch phương lừa một phen, mang về tự mình mở thạch hoàn toàn có thể lý giải. Bất quá, tiểu tử này cho rằng một mực có thể có vận khí tốt như vậy sao?

Trong ánh mắt không giống nhau của tất cả mọi người, nhất là đôi vợ chồng ghen ghét đến cực điểm kia, Lâm Lạc đã đi ra Đại Luân đổ thạch phương, tin tưởng ít nhất trong nhiều năm kế tiếp, sinh ý ở đây sẽ rút xuống ngàn trượng!

Hắc hắc, chọc giận một cao thủ biết ăn gian đổ thạch, như vậy coi như có thể chuẩn bị đóng cửa!

Lâm Lạc về khách sạn, tiến nhập trong Dưỡng Tâm hũ.

- Con rệp phu quân, nhanh đem gia hỏa chán ghét này bắt đi!

Phong Sở Liên dùng sức đá lấy chân dài, Sư Ánh Tuyết đang ôm chân của nàng ngủ rất ngon, khóe miệng còn chảy ra một dòng nước miếng, cũng không biết nàng ở dạng trạng thái này còn ngủ được thế nào.

Bất quá, bởi vì tiểu nha đầu này thể chất đặc thù, Phong Sở Liên căn bản không động được nàng, chỉ có thể phát tính tình nữ vương.

1154. Chương 1164: Cửu Biến Thiên Long Chi. (1)

Lâm Lạc cười ha ha, tâm niệm vừa động, Tử Đỉnh vận chuyển, lực lượng kỳ diệu tuôn qua, hắn đơn giản nhắc Sư Ánh Tuyết lên, mà Phong Sở Liên thừa cơ thoát thân, rõ ràng ngay cả Lâm Lạc cũng không thêm nhìn, lập tức chạy trốn thật xa.

Cái này... ngay cả nữ vương đại nhân cũng tránh Sư Ánh Tuyết như rắn rết, có thể thấy được năng lực quán người của tiểu nha đầu kinh khủng bậc nào rồi.

Nhưng tiểu nha đầu tỉnh là không có tỉnh, nhưng lại vỗ vỗ cái miệng, một lần nữa ôm lên đùi Lâm Lạc, tựa hồ cũng không có ý thức đến tỷ tỷ đại nhân đã thay người rồi.

Lắc lắc chân, nhưng kẹo da lại căn bản vung không hết, Lâm Lạc nghĩ nghĩ, cũng chẳng muốn đi để ý tới, đem Thần Thạch trong đan điền không gian toàn bộ lấy đi ra, hiện tại tự nhiên là thời điểm đại thu hoạch rồi.

Hắn tiện tay lấy ra một khối, bàn tay tiếp xúc lập tức đã biết rõ bên trong cất giấu cái gì, lập tức dùng sức sờ, “BA~”, da đá tầng ngoài vỡ vụn, hiện ra một khối Thần Tinh, so với khối lúc trước không được tinh khiết lắm, mà là hồng, lam, lục ba loại sắc thái lộn xộn.

Thượng phẩm Thần tinh.

So với cực phẩm Thần tinh, giá trị khối này là thấp hơn quá nhiều, nhưng thắng ở khá lớn, một khối có hơn ba mươi cân, Lâm Lạc cười cười, tiện tay đem khối Thần tinh này bỏ vào đan điền không gian.

Khối thứ hai, khối thứ ba... Hắn mở ra từng khối Thần Thạch, nhưng cực phẩm Thần tinh tổng cộng cũng chỉ có ba khối, hắn đến bây giờ cạy đến một khối, hai khối khác còn không biết ở trong góc nào Thần Thạch.

- A... đùi gà, ăn ngon...

Sư Ánh Tuyết nói mớ xong, nước miếng chảy càn hoan rồi.

- Thật đúng là đứa bé!

Lâm Lạc không khỏi cười cười, nhưng ngay trong nháy mắt kế tiếp, hắn không khỏi hai mắt trợn lên, bởi vì tiểu nha đầu mở ra răng trắng dày đặc, đối với hai chân của hắn tầm đó là một ngụm cắn xuống.

- Ah...

Tiếng kêu thê thảm lập tức quanh quẩn trong Dưỡng Tâm hũ.

Sư Ánh Tuyết mơ mơ màng màng tỉnh lại, chứng kiến chính ôm đùi của Lâm Lạc, không khỏi giận tím mặt:

- Người quái dị, người đem tỷ tỷ đại nhân dấu đi nơi nào!

Lâm Lạc cung lấy eo, giống như một con tôm hấp.

Tuy hẳn là Sơ Vị Thần, thần thể trải qua lời kiếp rèn luyện, nhưng luôn luôn có cái gọi là chỗ hiểm, ví dụ

Mặt khác còn có bảy mươi sáu khối thượng phẩm Thần tinh, cộng lại chừng hơn hai trăm cân, nhưng giá trị ngay cả một khối cực phẩm Thần tinh cũng kém xa, có thể thấy cạy ra cực phẩm Thần tinh là vận khí bậc nào, cũng là nguyên nhân một đêm phát nhanh.

Trung phẩm Thần tinh càng là có gần ngàn cân, nhưng giá trị thấp hơn.

Bất quá, những vật này đều chẳng qua là Lâm Lạc dùng chín khối trung phẩm Thần tinh đổi lấy, dù là không tính Cửu Biến Thiên Long chi, cái giá trị này lại gấp bao nhiêu lần? Khó trách nhiều người mê luyện đồ thạch như vậy, cái này thực đúng vào đại vận, thật sự là lập tức phát nhanh!

Sư Ảnh Tuyết căn bản không có kiên nhẫn, nhìn một hồi liền nhàm chán gấp ra, sau đó hấp tấp đi tìm tỷ đại nhân của nàng, lập tức bỏ chạy không có thân ảnh, chỉ còn lại có Lâm Lạc ẩn ẩn cảm giác trứng đau nhức.

Khai mở tất cả Thần Thạch, hắn nằm trong phòng của mình thêm thiếp một lát, đây là phương pháp trừ đau nhức tốt nhất.

Nhưng hắn vừa mới nằm ngủ, liền cảm giác được có người vào phòng, từ khí tức quen thuộc dễ phán đoán, hắn là Tô Mị.

Cô nàng này rất thuần thực mà cởi quần của Lâm Lạc xuống, một bên phát ra điệu hát dân gian, trái ngược với nam nhân lúc tầm hoan sẽ hát nhạc phong lưu, nhưng sau khi nàng sờ vào tiểu huynh đệ của Lâm Lạc, lập tức hai tay xiết chặt, cũng làm cho Lâm Lạc lập tức từ trên giường dựng người dậy.

- Hí!

Tuy lực lượng Tinh Hoàng cấp không thể đối với Lâm Lạc tạo thành tổn thương, nhưng trứng vốn là bị tổn thương, lại tránh không được một hồi co rút đau đớn.

- Đây, nàng muốn mưu sát chồng sao? Còn nữa, nếu nàng lộng thương nó, về sau khổ là các nàng a!

- Hừ, người đây là bị ai cắn?

Tô Mị khuấy động lấy tiểu huynh đệ của Lâm Lạc, trên mặt cười dịu dàng, nhưng tuyệt đối là miệng nam mô, bụng một bồ dao găm, làm người sợ hãi.

- Còn không phải bị một cái trong các người!

Lâm Lạc cúi đầu xem xét, rõ ràng còn lưu lại một loạt vết răng tinh tế, tiểu nha đầu kia thật đúng là hung ác ah!

- Ah, là cái nào? Hàm răng mảnh như vậy, ta ngược lại thật không biết là của tỷ muội nào đấy!

Tô Mị đằng đằng sát khí.

Da mặt của Lâm Lạc điên cuồng co rút, cái này cũng có thể nhìn ra sao?

Nói không rõ đừng nói rồi, trực tiếp “diệt khẩu” !

1156. Chương 1166: Tiểu Ma Nữ Xuất Quan. (1)

Lâm Lạc cười hắc hắc, một cái Sói phốc, Tô Mị lập tức bị hắn đặt ở dưới thân, ba đến hai lần xuống đã bị lột tinh quang, ở trong mị nhãn mê ly, bị Lâm Lạc cường thế xâm lấn, để cho nàng phát ra rên rỉ sung sướng.

Sau khi đem Tô Mị dọn dẹp, “việc ác” của Lâm Lạc tạm thời đã nhận được giữ bí mật, sẽ không tiết lộ ra ngoài.

Cái này lại để cho Lâm Lạc rất tổn thương, lúc nào nhân phẩm của hắn rõ ràng không chiếm được tín nhiệm như vậy rồi hả? Tiểu nha đầu y hệt Ma Vương này, đừng nói hiện tại còn không có lớn lên, coi như là trưởng thành, lại thành Thần Vương vị hắn cũng sẽ không đi thu ah!

Bất quá, sau khi tiểu nha đầu lớn lên, tuyệt đối là mỹ nữ cùng cấp số như Phong Sở Liên a!

Ý nghĩ này vừa mới hiện lên, đã bị Lâm Lạc vô tình bóp tắt rồi! Tiểu ma nữ đẹp cũng vô dụng, gia cùng mọi sự hưng, gia có một ma, còn có thể có sinh hoạt an bình đáng nói sao?

Nói đến tiểu ma nữ, cái khác lúc nào có thể xuất quan đây?

Cho dù Lâm Lạc đối với Đường Diềm là cực không chào đón, nhưng thời gian dài như vậy không có nàng ở bên người quấy rối, rõ ràng có loại cảm giác tưởng niệm, để cho hắn lập tức đối với đầu của mình đập vài cái.

- Oa ha ha ha ha, bồn cô nương đột phá !

Đúng lúc này, chỉ nghe một chuỗi tiếng cười hung hăng càn quấy vang lên, một đạo nhân ảnh cũng bay đến trên không nội bộ không gian của Dưỡng Tâm hũ.

Đường Diềm! Tiểu ma nữ rốt cục xuất quan!

Lâm Lạc vốn là vui vẻ, nhưng lập tức nhảy ra, chỉ thấy ở giữa không trung, tiểu ma nữ đang hai tay chống eo, quanh người tràn đi ra khí tức cường đại nhưng cực không ổn định, sau lưng bốn hồ vĩ dương động, như có thể che trời che địa!

- Trước không nên đi ra ngoài!

Lâm Lạc vội nói:

- Ta trước mang người ly khai, đừng ở trong thành độ kiếp!

Thần kiếp uy lực quá lớn, nếu ở trong thành thị độ kiếp mà nói, vậy thực sẽ là huyết nhuộm vạn dặm. Mà làm ra chuyện lớn như vậy, Lâm Lạc cũng chỉ có lập tức mang theo mọi người lần nữa trốn chết, toàn bộ Thần Quốc đều sẽ xem hắn là ngôi sao tai họa.

Dưỡng Tâm hũ ngăn cách Thiên Địa cảm ứng, nhưng cũng chỉ có thể đến Trung Nguyên Thần cảnh, khi tiến vào Thượng Thiên thần, Dưỡng Tâm hũ cũng không đủ tư cách che dấu khí tức của hắn rồi.

Phá vỡ mà vào trong tinh không của Phi Vũ thành, Lâm Lạc triệu Đường Diềm đi ra, còn mình thì tiến nhập ở bên trong Dưỡng Tâm hũ, miễn cho không công bị sét đánh.

- Oa, đại phối dẫn đừng chạy, lấy cái phá đỉnh kia ra hộ giá cho bồn cô nương ah!

Đường Diềm oa oa kêu to, lấy nàng lưỡi biếng, tự nhiên là có thể trộm như thế nào sẽ trộm như thế đó. Có Tử Đỉnh ngăn cản thiên kiếp, ai sẽ nguyện ý cầm thân thể đi cứng ngạnh ngăn cản.

Lâm Lạc bất vi sở động, dưới đáy có Thượng Thiên thần tọa trấn, hắn có thể tế Tử Đỉnh đi ra sao? Cho dù Sư Ánh Tuyết có thể đuổi Phi Vũ Thiên Sư đi. Nhưng sự tình một khi truyền ra ngoài, cái kia chính là vĩnh viễn không ngày yên tĩnh rồi!

Đường Diềm một bên kêu to, một bên chống đỡ thần kiếp lập tức tạo ra, đem Lâm Lạc mắng chó huyết xối đầu. Lúc Tiểu ma nữ mới xuất hiện ngay cả tiếng người cũng không biết nói, nhưng bây giờ đầu vô miệng thì nhân loại cũng phải cam bái hạ phong, lật qua lật lại mắng rõ ràng không mang theo một từ lặp lại, để cho Lâm Lạc không khỏi sắc mặt tối đen, dứt khoát đem Dưỡng Tâm hũ che đậy sóng âm, tai không nghe tâm không phiền.

Sau nửa canh giờ, Đường Diềm mang theo một thân vết chầy trở lại trong Dưỡng Tâm hũ. Tránh không được đối với Lâm Lạc lại là một phen mắng to, sau đó mới bằng lòng đi ngưng luyện Thần hạch.

- Oa, vị tỷ tỷ này cũng rất tuần tú!

Sư Ánh Tuyết hai mắt hiện quang, đối với tiểu ma nữ tựa hồ tràn đầy hảo cảm.

Lâm Lạc kéo răng, trở lại Phi Vũ trong thành, đi tới phòng bán đấu giá.

Tuy thành thần rất khó, nhưng ai bảo nhân khẩu Thần giới kinh khủng, lại có linh khí nồng đậm, hàng năm người tiến vào Thần Cảnh tương đối nhiều, bởi vậy, trên Phi Vũ thành có người độ kiếp cũng không có khiến cho chú ý gì. Điều này thật sự là chuyện rất bình thường.

Lâm Lạc rất nhanh đi tới phòng bán đấu giá trong thành, cũng là dùng danh tự thành thị, vị Thượng Thiên thần đại nhân kia mệnh danh... phòng đấu giá Phi Vũ.

Bảy vị Trung Nguyên Thần cường thế khổng chế bảy đồ thạch phượng siêu cấp kiếm tiền trong thành, mà phòng bán đấu giá đồng dạng kiếm món lợi kếp sù thì nắm giữ ở trong tay Phi Vũ Thiên Sư, bởi vì là một nhà duy nhất, thu lợi có thể so sánh với toàn bộ ngành sản xuất đồ thạch, tự nhiên cũng hơn những Trung Nguyên Thần, hoàn toàn xứng đáng với công cụ vơ vét của cải đệ nhất.

Lâm Lạc gửi bán một khối cực phẩm Thần tinh, tuy trong tay hắn tổng cộng có bốn khối, lại căn bản không dám một hơi lấy ra, hơn nữa hắn còn nguy trang chính mình, dùng Tử Đỉnh che đầy khí tức, như vậy tiếp theo hắn chỉ cần đổi lại bộ dáng, cho dù người khác hoài nghi cả hai cùng là một người cũng tra không được thân phận chân thật của hắn.

Danh dự của phòng bán đấu giá Phi Vũ vẫn có thể cam đoan, tuyệt sẽ không vì hơn hai ngàn khối thượng phẩm Thần tinh mà nuốt riêng đồ vật của Lâm Lạc, tuy 15% thủ tục phí không thể so sánh với 100% lợi nhuận, nhưng tế thủy trường lưu (*sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu), chỉ có nguồn cung cấp ổn định, khách hàng mới có thể tài nguyên cuộn cuộn, chỉ thấy lợi trước mắt là sự tình của người ngu tử vớ.

Tuy cực phẩm tinh thạch phải thông qua bán đấu giá mới có thể “thực hiện”, nhưng trên tay Lâm Lạc vẫn có một đồng lớn thượng phẩm, trung phẩm Thần tinh, hắn mấy ngày nay ở đồ thạch phượng khác trong thành đi lòng vòng, mỗi lần đều mua chút ít Thần Thạch, sau đó mang về tự mình mở ra.

Đã có đầy đủ tiền vốn, Lâm Lạc tự nhiên không cần phải gấp gáp đem cực phẩm Thần tinh ra, bất quá hàng năm phòng bán đấu giá Phi Vũ sẽ tiến hành một lần đấu giá hội khá lớn, đến lúc đó sẽ có rất nhiều thứ tốt mang lên, vận khí tốt mà nó, sẽ có thần liệu, thậm chí thần khí bán ra!

Tuy Lâm Lạc có thể sờ thấu Thần Thạch, nhưng Thần Thạch chính thức bao hàm thần dược, thần liệu lại có bao nhiêu? Trước kia có thể đạt được một cây Cửu Biến Thiên Long chi cũng đã là vận khí bạo phát, nào còn có thể liên tiếp mà nhiều lần đắc thủ?

Bất quá, hắn cũng thăm dò được đồ thạch phượng trong thành mỗi trăm năm sẽ tiến hành một lần, trong một đám đã không có khả năng gặp đến thần dược thần liệu rồi, mà kỳ nhập hàng kế tiếp cũng chỉ còn hơn một năm mà thôi.

Không đến hai ngày thời gian, Đường Diễm ngưng luyện Thần hạch hoàn tất, lại bắt đầu hết ăn lại uống, khắp nơi quấy rối.

Nàng cùng Sư Ánh Tuyết quả nhiên ngư tầm ngư, mã tầm mã, không đến nửa ngày thời gian một lớn một nhỏ lẫn lộn đến cực kỳ quen thuộc, liên thủ quấy rối, đem Lâm Lạc chọc giận gần chết, hắn liền bắt hai nữ lại đau nhức đánh đòn, lúc này mới khiến các nàng thoáng thu liễm chút ít.

1157. Chương 1167: Tiểu Ma Nữ Xuất Quan. (2)

Cái gọi là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, vết sẹo vừa lành lập tức đã quên đau nhức, không có bao lâu các nàng lại bắt đầu hoành hành khắp nơi, để ọi người trong Đường Tâm hũ gặp các nàng là nhức đầu.

Xui xẻo nhất dĩ nhiên là con sói đáng thương kia, ách... là Lang Vương tử Cao Phi Vân, bởi vì trước kia đây đưa qua tiểu ma nữ, hiện tại tự nhiên trở thành đối tượng trả đũa đệ nhất của Đường Diễm, mỗi ngày đều nghe được uông uông uông kêu thảm thiết, có thể nói kinh tâm động phách.

Lâm Lạc vì đấu giá cỡ lớn cuối năm mà lục tục ra tay với mấy khối cực phẩm Thần tinh, tổng cộng vì hắn mang về hơn vạn thượng phẩm Thần tinh tiền lời, một bộ phận nhỏ dùng để ọi người bên trong Đường Tâm hũ tu luyện. Càng nhiều nữa là muốn dùng trong đấu giá hội cuối năm.

Vốn cũng chỉ có hơn bảy tháng thời gian, tự nhiên là thoáng chớp mắt đã qua, ngày hôm đó Lâm Lạc hơi chút giả bộ một chút, mang theo tất cả tư bản tiến nhập phòng bán đấu giá, nhưng bị kịch chính là, gần kề chỉ mua đến vài món thần liệu.

Cũng không phải trên đấu giá hội xuất hiện thần liệu không nhiều, mà là quá mắc. Quý đến hơn một vạn thượng phẩm Thần tinh như

đáng sợ như vậy, tuyệt đối là Thần giới hiếm thấy, nếu không ức trăm triệu năm xuống như thế nào chưa từng có nghe nói qua?

Nhưng bỗng nhiên ngay lúc đó lại xuất hiện một người trăm cược trăm thắng, bọn hắn không thể xác định, cuối cùng là một loại năng lực nghịch thiên, hay là tạo nghệ ở đồ thạch đã đạt đến trình độ cực cao?

Mà theo tổ hai người Lâm Lạc cùng Đường Diễm ở đồ thạch phường trong thành quét ngang, tranh luận đối với song phương bên nào ở đồ thạch có tạo nghệ cao hơn cũng lặng yên xuất hiện, cũng có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng, trở thành chủ đề ối người lúc trà dư tửu hậu nói chuyện say sưa.

Thậm chí, ngày càng càng nhiều người ở tiểu thành khác cũng nghe tin nhanh chóng chạy đến, muốn nhìn phong thái của hai vị đại sư.

Ở dưới tình huống như vậy, một ván bài cũng đúng thời cơ mà sinh.

Bảy đồ thạch phường liên thủ làm ra, mời tổ hai người Lâm Lạc cùng Đường Diễm tiến hành một hồi so đấu đồ thạch!

- Phát! Phát!

Hai mắt Đường Diễm hiện quang, đối với khuôn mặt nhỏ nhắn của Sư Ánh Tuyết là một ngum hung hăng hôn xuống, ba... thoáng một phát, hôn đến tiểu nha đầu mặt mũi tràn đầy nước miếng, cũng làm cho Sư Ánh Tuyết kêu to biểu thị bất mãn.

Lâm Lạc mỉm cười, lúc này xác thực phát lớn rồi!

Hắn cũng nhận được bảy đồ thạch phường liên hợp phát tới thiệp mời, mời hắn cùng với tổ hai người Đường Diễm tiến hành một hồi đồ thạch đối chiến, có thể tiến vào trong kho cất lựa của bọn hắn chọn Thần Thạch, nhưng mỗi nhà hạn định một khối, sau đó trước mặt mọi người mở thạch, một thạch so một thạch, đạt được bốn thắng là người thắng cuối cùng.

Mấu chốt là, cái lựa chọn Thần Thạch này là đồ thạch phường tặng không, trong này khai ra dù là trung phẩm Thần tinh hay là thần dược, thần liệu, đều quy bọn hắn sở hữu!

Đương nhiên, đồ thạch phường như thế nào sẽ có hại chịu thiệt, bọn hắn liên thủ mở ván bài, hấp dẫn đến vô số tiền đặt cược, muốn tới cái thông sát mà nói, vậy kiếm được Thần tinh cũng tất nhiên là thiên văn số tự mà Lâm Lạc khó có thể tưởng tượng!

Tỉ lệ đặt cược hai bên, trước mắt Lâm Lạc là mười bồi mười bốn, mà tổ hai người Đường Diễm là mười bồi mười ba, hiển nhiên ngoại giới càng coi trọng hai nữ Đường Diễm, dù sao thời gian các nàng “hoành hành” nếu so với Lâm Lạc thì dài hơn nhiều.

Từ bốn ngày trước Đường Diễm cùng Sư Ánh Tuyết đã thay một gian khách sạn ở lại, dùng bày ra cùng Lâm Lạc không có quan hệ, nhưng nhận được thiệp mời, Đường Diễm liền vui vẻ để cho Sư Ánh Tuyết mang theo tới.

Bảy trong kho hàng của đồ thạch phường, tất nhiên có thứ tốt, đây chính là bọn hắn vài triệu năm, thậm chí vài tỷ năm tích lũy, hơn nữa còn có trấn phường chi bảo của bọn hắn, trước kia một mực bị coi như hàng không bán, nhưng bây giờ là có thể tùy ý chọn lựa!

Ở dưới điều kiện như vậy, khai ra thần dược, thần liệu cũng có thể!

Dùng Lâm Lạc cùng Sư Ánh Tuyết đều có thủ đoạn ăn gian, đối với người khác mà nói là mò kim đáy biển, nhưng đối với bọn hắn mà nói là tương đương với ở trong bảo khố tùy ý chọn lựa thứ đáng giá nhất mà thôi.

Đuổi Đường Diễm đang hưng phấn đến chứng kiến người là muốn hôn một cái đi, Lâm Lạc biết rõ, nếu như nhà cái muốn kiếm được thêm nữa, như vậy điều khiển ván bài mới có thể để cho ích lợi của bọn hắn lớn nhất hóa!

Bởi vậy, sự tình không có đơn giản như vậy!

- Xin hỏi, là Lâm thiếu gia ở trước mặt sao?

Chạng vạng tối ngày hôm sau sau khi nhận được thiệp mời, Lâm Lạc đang ở bên hồ nước trong sân nhỏ nhìn cá con tranh thức ăn, một gã sai vặt bận Thanh y lại vô thanh vô tức xuất hiện, hướng về Lâm Lạc cung kính hỏi.

Sơ Vị Thần Nhị trọng thiên!

Thần giới tuy là thiên hạ của Thần linh, nhưng Hư Thần Ngụy Thần là chiếm được chín thành trở lên, Sơ Vị Thần đã có được địa vị tương đương cao, có thể xưng vương xưng bá một phương, nhưng rõ ràng cam chịu làm bộc, cái này chủ nhân sẽ cường thế bao nhiêu?

Đây cũng không phải là làm thủ hạ, mà là làm nô làm bộc, ở trên tính chất hoàn toàn bất đồng.

Lâm Lạc quay đầu:

- Tại hạ Lâm Lạc, các hạ là ai?

- Tiểu nhân Trương Tam, vâng chủ nhân chi mệnh, thỉnh Lâm thiếu gia đến hàn xá một chút!

Thái độ của tên Thanh y sai vặt y nguyên cung kính, không bởi vì cảnh giới của Lâm Lạc ở dưới hắn mà lộ ra bất mãn chi sắc chút nào.

Cái này nên đến cũng đến rồi!

Lâm Lạc mỉm cười nói:

- Mời dẫn đường!

Thanh y sai vặt dẫn Lâm Lạc ra khỏi khách sạn, bên ngoài ngừng một xe ngựa hào hoa, kéo xe là hai đầu sư tử lông trắng, nhưng cổ lại mọc lên đạo đạo vòng vàng, đếm thoáng một phát, đều là bảy đạo.

Đánh xe là một nam nhân toàn thân đều bao phủ ở bên trong áo choàng màu đen, dáng người rất nhỏ gầy, nhưng cũng chỉ có thể nhìn ra những thứ này, cả người phẳng phát bị một tầng khói đen bao phủ, hoàn toàn ngăn cách khí tức của hắn, phẳng phát hoàn toàn không tồn tại.

Phô trương ghê gớm thật!

Ánh mắt của Lâm Lạc sáng ngời, xe phu này là Trung Nguyên Thần nhất trọng thiên, hai đầu bạch Sư kia cũng giống như thế, cái này là đại thủ bút bức nào!

Khi hắn và Thanh y nhân ngồi lên xe ngựa, màn xe buông xuống, xe ngựa liền chậm rãi chạy nhanh, vô cùng vững vàng, cơ hồ cảm giác không thấy tiến lên.

- Huynh đài, kéo xe là loại thần thú gì?

Lâm Lạc có chút tò mò hỏi.

- Đó là Kim Luân Sư, tuy không phải dị thú thiên sinh địa dưỡng, nhưng mà tuyệt đối bất phàm, chỉ là linh trí rất khó mở, cho dù tấn nhập thần cảnh cũng vậy! Kim Luân Sư dùng số lượng vòng vàng dưới cổ mà biểu hiện cảnh giới, mỗi ba vòng là vượt qua một đại cảnh giới!

Thanh y nhân ở điểm này ngược lại là không hề giấu diếm.

Lâm Lạc mỉm cười, đối phương ra tay là trận thế lớn như thế, không phải là muốn chấn nhiếp hắn ư, vậy hắn tự nhiên cũng phải phối hợp thoáng một phát, không hỏi, người khác lại “ngạo kiều” thế nào đây?

Bảy đạo quang sáng, đại biểu là Trung Nguyên Thần nhất trọng thiên!

Thanh y sai vặt cũng không biết Lâm Lạc có được Hồn Độn Dung Lô, có thể nhìn thấu bất luận tu vi của Thần linh nào, dù cho Lâm Lạc không hỏi, hắn cũng sẽ đem chủ đề kéo đi qua. Khi thấy Lâm Lạc lộ qua khiếp sợ lóe lên rồi biến mất, trong lòng hắn không khỏi cười cười, cho rằng cái ra oai phủ đầu này là tạo nên tác dụng.

1160. Chương 1170: Ăn Gian Tương Hội. (1)

Đúng là như thế, Lâm Lạc cũng chẳng muốn mở miệng, chỉ cho là bị chấn choáng váng, nhưng chỉ là một hồi công phu, xe ngựa liền ngừng lại.

- Lâm thiếu gia, mời!

Thanh y sai vật dẫn đầu xuống xe ngựa, thái độ y nguyên cung kính.

Lâm Lạc cũng nhảy xuống xe ngựa, chỉ thấy hắc đang đứng trước một hoa viên cự đại, nhiều loại kỳ hoa dị thảo, càng có rất nhiều là linh thảo vạn năm trở lên, tràn lan lấy mùi thơm tươi mát mê người.

Cái này lại là địa phương nào?

- Lâm công tử, mời theo tiểu nhân đến!

Thanh y nhân tiếp tục ở phía trước dẫn đường, mà xa phu Trung Nguyên Thần nhất trọng thiên thì lái xe ngựa ly khai, từ đầu tới đuôi đều không có liếc qua Lâm Lạc.

Tuy ngạo mạn, nhưng người ta xác thực có tư cách như vậy, ngay cả hai đầu Kim Luân Sư cũng dùng ánh mắt bề nghệ bao quát lấy Lâm Lạc, tuy chúng còn chưa mở Linh trí, nhưng bản thân đầy đủ cường đại, như là thú trung chi Vương, tự nhiên có kiêu ngạo của nó.

Lâm Lạc đi theo Thanh y nhân xuyên qua hoa viên, sau đó là hành lang đình đài, cuối cùng mới đi đến trước mặt một gian phòng. Thanh y nhân gõ cửa nói:

- Chủ thượng, khách nhân tới!

- Mời hắc vào!

Trong phòng truyền đến một thanh âm kiều nhu của nữ tử, vô cùng vũ mị, tựa như là bàn tay nhỏ bé ở trong lòng mơn trớn, để cho người toàn thân tê dại.

Thanh y nhân nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, đối với Lâm Lạc làm động tác mời, sau khi đợi Lâm Lạc đi vào, lại đem cửa phòng đóng lại.

Ánh mắt của Lâm Lạc quét qua, cái phòng này bố trí dị thường tinh xảo, mấy cái khung sách, một cái bàn, đồ đạc tuy đơn giản, lại thể hiện ra phong cách cao nhã của chủ nhân, trên bàn là một cây hoa hồng lá tím bông bình lay mùi thơm nhàn nhạt, thấm vào ruột gan.

Bất quá, cái này tuy đẹp nhưng lại kém xa thiếu phụ áo tím ngồi bên bàn, tuy bởi vì tư thế ngồi nhìn không tới dáng người đến tột cùng như thế nào, nhưng chỉ là một khuôn mặt thiên kiều bá mỵ lại để cho người có thể xem nhẹ hết thảy rồi.

Cái cổ trắng ngọc, bộ ngực tròn trịa đến lợi hại, phối hợp khuôn mặt yêu mị tới tận xương, là yêu tinh câu nhân chính hiệu, là vật lẳng lơ có thể hấp tinh thực tủy.

Bất quá, ở sau lưng thiếu phụ còn đứng một thị nữ, nhưng cầm trong tay cũng không phải khăn lụa quạt mềm, mà là đặt ở trên chuôi kiếm bên hông, một bộ trung thành và tận tâm.

Kỳ quái, chủ nhân mới Sơ Vị Thần tam trọng thiên, nhưng thị nữ lại đạt đến Trung Nguyên Thần nhất trọng thiên!

Bất quá thiếu phụ áo tím này lẳng lơ tận xương như thế, tám phần là nữ nhân của cường giả nào đó, như vậy bên người có đội hình bảo hộ mạnh như vậy cũng không kỳ quái!

Mặc dù Phi Vũ thành có rất nhiều Trung Nguyên Thần, nhưng cường thế đến tình trạng như thế, cũng chỉ có bảy đại trọng thần dưới trưởng Phi Vũ Thiên Sư, cũng chính là kẻ có được bảy gian đồ thạch phùng, cũng có lý do vào lúc này mời Lâm Lạc tương kiến.

Lại không biết thiếu phụ áo tím này là nhân tình của người nào trong bảy người kia.

- Ta tên là Đinh Đại Dung, mạo muội mời Lâm công tử tới, kính xin Lâm công tử đừng trách!

Thiếu phụ áo tím đang xem sách, đợi Lâm Lạc tiến vào phòng, lúc này nàng mới buông cuốn sách trong tay xuống, hướng Lâm Lạc lộ ra một dáng tươi cười.

Nụ cười này, phong tình mười phần!

Nàng này trời sinh là yêu tinh mê hồn phách người, nhất cử nhất động ai cũng mê thái mười phần, đủ để cho nam nhân ý chí không kiên định lập tức xấu mặt!

Nếu xấu mặt như thế, vậy kế tiếp tất nhiên tâm chí bấn loạn, hoàn toàn sẽ bị đối phương nắm mũi dẫn đi!

Nữ nhân này yêu mê, lại rất am hiểu lợi dụng sở trường của mình, muốn nói nàng không phải dựa vào thân thể từ nam nhân bò lên, Lâm Lạc thật đúng là không tin.

Nhưng trừ Thần Vương Lâm Lạc còn chưa từng gặp qua, còn mỹ nữ đủ loại kiểu dáng hắc thật đúng là thấy nhiều hơn, kiểu thanh thuần, kiểu lẳng lơ, kiểu tuyệt mỹ, cả đám đều ở hậu cung của hắc chử đợi, như thế nào lại bị một nữ nhân vừa mới gặp qua một lần gây động tâm thần?

Nếu như hắc vẫn chỉ là nam hài ngây thơ mới từ Bạch Dương trấn đi ra kia, vậy còn có thể bị Đinh Đại Dung yêu mê hoặc, nhưng hiện tại gần kề chỉ là thưởng thức thoáng một phát mà thôi, muốn động đến hắc? Trước vượt qua Phong Sở Liên rồi nói sau!

- Đinh phu nhân!

Lâm Lạc ôm quyền, rất tùy ý mà nói một câu.

Đinh Đại Dung không khỏi giật mình, nam nhân nha, mưu cầu không phải là quyền sắc tiền tài sao. Lấy nàng yêu mê, nam nhân nào gặp qua mà không phải như mèo thấy mỡ, dù ra vẻ đứng đắn cũng sẽ vụng trộm đem ánh mắt ngấp nghé ngắm tới!

Nhưng nam nhân này lại không có chút nào, hơn nữa cũng không phải giả vờ, mà là bình tĩnh thông dong hình thành sau khi thưởng thức nhiều đóa hoa!

Chẳng lẽ, hắc nhìn thấy rất nhiều tuyệt lệ có thể cùng mình so sánh, thậm chí còn muốn trên nàng?

Một mỹ nữ, không chịu thừa nhận nhất đúng là còn có nữ nhân so với nàng đẹp hơn, tuy Đinh Đại Dung lòng dạ thâm trầm, nhưng cũng bởi vì thái độ của Lâm Lạc bình tĩnh đến quá mức làm cho nàng khó chịu, đột nhiên có loại cảm giác không thoải mái.

Nàng lập tức tỉnh ngộ, duỗi ra tay ngọc thon thon chỉ chỉ cái ghế đối diện nói:

- Lâm công tử, mời ngồi!

- Đa tạ phu nhân!

Lâm Lạc không khách khí chút nào mà ngồi xuống, khiến cho thị nữ kia nhin không được phát ra tiếng hừ lạnh nhẹ nhàng.

Phải biết, nàng là Trung Nguyên Thần a, không thấy ngay cả nàng cũng đứng đấy, người một Sơ Vị Thần nho nhỏ dám ở trước mặt nàng ngồi xuống sao?

Đinh Đại Dung chỉ làm như không nghe thấy nói:

- Lâm công tử nhất định rất kỳ quái ta vì sao ta mời người tới a?

Lâm Lạc cười ha ha:

- Phu nhân thiên tư quốc sắc, chỉ vì nhìn thấy tuyệt thế dung nhan của phu nhân, cái kia dù là bôn ba vạn dặm lại có ngại gì?

Mã thí tăng bốc đánh ra, Đinh Đại Dung lập tức cười đến run rẩy hết cả người, bộ ngực no đủ nhộn nhạo, nữ nhân lẳng lơ tận xương này thật là làm cho con mắt người đắm đắm, khó có thể rời khỏi.

Nhưng Lâm Lạc lại mây trôi nước chảy, nói đến lẳng lơ, Hạ Mộng Như, Triệu Ngọc Phi, Lạc Ngưng Vân đều là một loại hình này, hắc coi như là bị ngàn chùy luyện ra, há sẽ đơn giản phá “giới” ?

Đinh Đại Dung thu hồi nụ cười quyến rũ, nhưng trong lòng là càng thêm khó chịu cùng tò mò, tiểu tử này là đầu đất, hay là thật ở trong muôn hoa đi tới? Nàng khẽ hé đôi môi đỏ mọng nói:

- Mời Lâm công tử tới, là vì giải thi đấu đồ thạch mười ngày sau!

Đến rồi, rốt cục tới món chính rồi!

Lâm Lạc đã biết rõ bảy đồ thạch thường nhất định sẽ có động tác, chỉ là không có nghĩ đến tiếp đãi hẳn là một vật yêu mị đến tận xương. Hơn nữa bảy đại Trung Nguyên Thần cùng một chỗ ăn bánh ngọt, như thế nào lại để cho tình nhân nhà nào một mình ra mặt đến gặp hẳn, đây là địa phương để cho Lâm Lạc buồn bực.

- Xin lắng tai nghe!

Lâm Lạc nhìn đối phương.

- Giải thi đấu đồ thạch lần này, là ta cùng bảy gia đồ thạch thường cộng đồng xử lý, không đối gạt Lâm công tử, khẩu vị của ta từ trước đến nay rất lớn! Cho nên, lần này còn muốn mời Lâm công tử giúp đỡ một chút!

1161. Chương 1171: Ăn Gian Tương Hội. (2)

Đinh Đại Dung lấy ra một chiếc khăn tay đỏ thắm, che miệng cười khẽ, tuy khuôn mặt nửa che, nhưng một đôi mắt phượng diêm dúa lấp lánh lại như cũ câu hồn.

Ăn? Nàng rõ ràng không phải tình phụ của một trong bảy đại Trung Nguyên Thần!

Vậy... chỉ có một khả năng!

Phi Vũ Thiên Sương!

Nàng là nhân tình của vị Thượng Thiên thần duy nhất kia!

Trách không được có xa phu, thần thú, thị nữ cấp bậc Trung Nguyên Thần, người ta có Thượng Thiên thần làm hậu trường, như vậy hết thấy lại có cái gì kỳ quái?

- Phu nhân muốn tại hạ làm như thế nào?

- Ta muốn Lâm công tử ở giải thi đấu đồ thạch lần này bình ổn xong việc, chắc hẳn dùng tạo nghệ thâm hậu của Lâm công tử ở trên đồ thạch, muốn làm được điểm này không hề khó khăn a!

Đinh Đại Dung cười khẽ.

Sách, khẩu vị quả nhiên lớn, bởi vì trong lựa chọn đánh bạc cũng không có mục song phương bất phân thắng bại, hơn nữa cái này độ khó quá cao, cơ hồ là chuyện không thể nào, không có cái này cũng không có khiến ọi người hoài nghi.

Nhưng thật muốn đánh trở thành ngang tay, ý nghĩa nhà cái thông sát!

Sòng bạc lớn như thế, nhà cái thông sát vậy có thể kiếm được bao nhiêu? Quả nhiên ah, ngồi càng cao, lòng tham cũng càng lớn, một đao kia chém xuống sẽ có bao nhiêu người một đêm phá sản!

- Đương nhiên, cũng sẽ không thiếu đi chỗ tốt của Lâm công tử!

Đinh Đại Dung tự nhiên biết rõ đạo lý hoàng đế không thể cho binh đối, nhưng chỗ tốt ưng thuận lại quá hư vô phiêu miểu.

Lâm Lạc nghĩ nghĩ nói:

- Tại hạ cũng không cần quá nhiều chỗ tốt, chỉ cần sau khi chuyện thành công có thể ở trong tồn kho của bảy đồ thạch thường lại chọn một khối Thần Thạch là được!

Đinh Đại Dung hơi do dự, nhân tiện nói:

- Vậy ta liền thay làm chủ cái này rồi!

Nàng lại cùng Lâm Lạc nói một chút, không ngoài là câu thông cùng tổ hai người Đường Diễm như thế nào, như thế nào xuất hiện ngang tay. Kỳ thật cái này rất đơn giản, phía trước hai người chỉ cần tất cả thắng ba tràng, sau đó ở một vòng cuối cùng lựa chọn Thần Thạch giá trị giống nhau là được.

Người bình thường căn bản không thể nào làm được, nhưng hai vị “Đại sư” này khẳng định không có vấn đề rồi!

Về sau, Đinh Đại Dung liền phân phó Thanh y nhân tiễn khách, đồng dạng dùng xe ngựa hào hoa kia đưa hần về khách sạn.

Dùng nguyên bản ý định của Lâm Lạc, là cùng tổ hai người Đường Diễm tận khả năng chọn đồ vật giá trị cao nhất trong tồn kho của mỗi đồ thạch phường, vạn nhất gây đổ mắt, vậy bọn họ võ bờ mông tranh thủ thời gian ra đi, đổi cái địa phương khác sinh hoạt!

Bất quá, có thể đạt được cơ hội lại tiến vào kho của bảy đồ thạch phường, như vậy liền có thể ở thời điểm đồ thạch tất cả lựa chút trân quý, nhưng cũng không phải hiếm thấy, như vậy bọn hần có thể tiếp tục ở đây lẫn lộn tiếp.

Lúc Lâm Lạc rời đi mới phát hiện, Đinh Đại Dung lại là kẻ có được một sòng bạc duy nhất trong thành, mà ở đó lại có một loại công cụ đánh bạc cần phạm nhân hạ giới... thần chi thí luyện tràng!

Vì tìm kiếm nhi tử, nếu không có bắt đắc dĩ, Lâm Lạc cũng không muốn cùng người nơi này trở mặt.

Đưa đến chỗ cũ, Lâm Lạc xuống xe ngựa, Thanh y nhân thì theo xe ngựa lập tức đi xa, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

- Nên cùng các nàng tiểu ma nữ nói sự tình cải biến sách lược!

Lâm Lạc dùng áo choàng tàng hình che dấu thân thể, dùng Tử Đinh che đầy khí tức, lặng yên đi tới bên ngoài khách sạn của hai nữ Đường Diễm tạm cư.

Bỗng nhiên ngay lúc đó, đồng tử của hần mở lớn, một cảm giác nguy cơ vô cùng mãnh liệt để cho Lâm Lạc khẩn trương đến lông tóc toàn bộ đều dựng lên.

- Hắc!

Hần bạo rống một tiếng, cũng không quay đầu lại là oanh ra một quyền.

Nhưng, một quyền này lại trống rỗng mà không có đánh tới cái gì!

Hần muốn chạy đến bên trong Dưỡng Tâm hồ, nhưng cổ bị xiết chặt, một cổ lực lượng phảng phất giống như dây thừng vô hình chặt chẽ trói chặt hần, XIU...UU! thoáng một phát kéo hần bay lên, lập tức đi vào trong một hẻm nhỏ đen kịt.

Bành!

Cổ buông lỏng, nhưng hần vẫn bị một cổ lực lượng chắn ngã trên mặt đất, đầu cùng mặt đất tiếp xúc thân mật, nửa người trên trực tiếp chôn đi vào.

Lâm Lạc hai tay chống đất, đem đầu rút ra, rốt cục thấy được đầu sở đối với hần vô duyên vô cớ ra tay ác độc... một mỹ nhân lãnh diễm!

Hần có thể thề với trời, chưa từng có nhìn thấy một người như vậy, muốn nói nữ nhân xinh đẹp như vậy tuy còn không tuyệt sắc bằng Phong Sở Liên, nhưng mà tuyệt đối thuộc về chủng loại xem qua là vĩnh viễn không có khả năng lại quên mất kia!

Vì cái gì nàng muốn bắt mình đánh đây?

Hơn nữa, dùng thực lực của đối phương hoàn toàn có thể đơn giản xóa đi tánh mạng của hần, lại căn bản không có làm như vậy, nhưng ra tay hung ác lại phảng phất bị hần cường bạo một lần, rất hung ác ah!

- Đây, ngươi không có ý định nói cho ta biết nguyên nhân sao?

Lâm Lạc lau đất trên mặt, tay dính đầy Thất Thái thần huyết, nhưng cặp mắt của hần lại sáng quắc mà nhìn chăm chăm vào đối phương.

Thần Vương!

Nữ nhân lãnh diễm này tuyệt đối là Thần Vương, vầng sáng lực lượng mạnh hơn bất luận Thần linh nào mà Lâm Lạc đến bây giờ gặp được, ngay cả Bách Tùng Đào là Thượng Thiên thần so với nàng cũng như đom đóm so trăng sáng, hoàn toàn không có tính so sánh mấy may!

Chẳng lẽ, nàng là lão nương của Sư Ánh Tuyết?

Thần linh thọ nguyên vô hạn, thiếu nữ nhìn về phía trên chỉ hai mươi này, lại có thể là lão quái vật sống trăm tỷ năm! Như Sư Ánh Tuyết càng là quái vật trong quái vật, hai ngàn tỷ năm tuổi nhưng vẫn là tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa, thật không biết là cái giống gì!

Bành, nữ nhân lãnh diễm cách không oanh đi qua một quyền, căn bản không phải Lâm Lạc có thể chống cự, lập tức lại bị oanh vào mặt đất, nửa thân thể chôn đi vào.

Hắn nhỏ đầu mà ra, lập tức lại cảm giác mình phỏng đoán sai, bởi vì dùng kinh nghiệm thâm thiếp thành đàn của hắn, cô gái này nếu không phải là xử nữ mà nói, hắn có thể đem đầu vụn xuống làm bóng đá!

Muốn nói trong nhà Sư Ánh Tuyết còn có một Thần Vương đại Phật, Lâm Lạc là tuyệt không tin!

Thần Vương là tồn tại dạng gì? Nhất định phải đạt được Chủ Thần Khí tán thành, mới có thể rút ra chí cao pháp tắc trong đó, thành tựu Thần Vương chí cao vị! Nhưng trên đời này chỉ có 3000 kiện Chủ Thần Khí, nếu như còn có tồn tại như Tử Đỉnh, như vậy số lượng này khẳng định còn muốn ít!

Mà Thần giới to lớn như thế, tỷ lệ một nhà xuất hiện hai Thần Vương nhỏ thế nào? Nhỏ đến mấy trăm nguyên kỷ cũng khó có khả năng xuất hiện một lần!

Như vậy, nữ nhân này đến tột cùng là ai?

Bành! Bành! Bành!

Lãnh diễm nữ nhân lại không có hướng Lâm Lạc giải thích chút nào, a chỉ nhắm lấy hắn đánh mãnh liệt, nhưng ra tay lại cực có chừng mực. Chỉ để cho Lâm Lạc cảm thấy đau nhức, đau nhức đến sâu trong linh hồn, lại không có chính thức làm bị thương hắn. Chỉ cần thần huyết lưu chuyển có thể đơn giản trị hết.

- Bà điên!

Nguyên bản nén giận là sách lược tốt nhất, dù sao đối phương cũng không có ý định hạ sát thủ. Như vậy dùng Thần Vương tôn sư cũng không thể nhìn chằm chằm vào hắn đánh đến hết kiếp a.

1162. Chương 1172: Xích Diễm Long Vương Quả. (1)

Nhưng tượng đất cũng có ba phần hỏa khí, hướng chỉ là loại loạn đánh không hiểu thấu này, đầu Lâm Lạc bị đụng vào đất vài trăm lần, nhưng nữ nhân kia tựa hồ hoàn toàn không có ý tứ thu tay lại, để cho hắn cũng nổi giận.

Hắn cuối cùng là một thân nông nghênh, thà rằng đứng đấy chết cũng không muốn quỳ sống. Hướng hồ đối phương cũng không có ý định giết hắn, vậy khiêu khích ở trình độ nhất định tự nhiên cũng không nói chơi.

Bành! Bành! Bành! Bành! Bành!

Thần Vương lãnh diễm đánh càng ác hơn rồi, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối này, Lâm Lạc hoàn toàn không có sức phản kháng mấy may.

- Ngươi cái người quái dị không ai muốn này, tìm không thấy nam nhân liền nổi điên, đáng đời ngươi cả đời làm lão xử nữ!

- Thân so với heo còn thô!

- Bờ mông so với voi còn lớn hơn!

- Trên thế giới này có thể tìm ra nữ nhân xấu hơn ngươi thật sự là còn khó hơn mò kim đáy biển!

Lãnh diễm nữ tử đánh càng hung ác, Lâm Lạc cũng mắng càng lợi hại, hấn cũng là loại tính tình ương ngạnh, một khi phát bực là trời cũng dám chọc!

Bành! Bành! Bành!

Nữ tử lãnh diễm hiển nhiên cũng tới hỏa khí, vài cái công kích kế tiếp rõ ràng lực lượng mạnh thêm không ít, Lâm Lạc chỉ cảm thấy ý thức trầm xuống, rốt cục hôn mê bất tỉnh.

Thời điểm đợi hấn tỉnh lại, sắc trời đã sáng, mà trong miệng thì mặn mặn. Đầu càng là trướng đến lợi hại, tựa hồ muốn nứt ra.

Xem thân thể không có địa phương nào mà không thương tổn, thần cốt càng là đứt gãy ít nhất chừng trăm căn, đặc biệt là mặt của hấn, sưng đến cơ hồ là gấp ba lần bình thường, đi ra ngoài chắc là phải bị người kinh hô thành quái vật.

- Xú bà nương!

Lâm Lạc oán hận đến bóp bóp nắm tay.

Hấn không phải là không có thụ qua tổn thương so với đây càng nghiêm trọng, nhưng không hiểu thấu bị người đánh thảm hại như vậy, lại là sự tình chưa từng có qua. Càng mấu chốt chính là, đây chính là tai ương oan uổng, có thể không để cho hấn nén giận sao?

Nhưng, Lâm Lạc nhượng mảy, hấn rõ ràng như thế nào cũng nhớ không nổi bộ dạng nữ tử lãnh diễm kia!

Đợi một tý, nàng là nữ nhân?

Lâm Lạc không khỏi hoảng sợ, hiện tại hấn không có thể nhớ lại bộ dáng người vô duyên vô cớ đánh mình kia chút nào, chỉ là mơ hồ cảm thấy hấn là nữ nhân, thực lực cường đại đến không hợp thói thường, nhưng cụ thể như thế nào, hấn hoàn toàn đã không có ấn tượng!

Phảng phất, đoạn trí nhớ kia ở trong đầu đã trở thành chỗ trống!

- Ai đến nói cho ta biết, cuối cùng là làm sao trở về hay không!

Lâm Lạc âm thầm nhú mảy, sau khi phân biệt phương hướng, liền quay lại khách sạn mà đi, đem tao ngộ một đêm trước kia giấu vào trong nội tâm thật sâu.

Mà sau khi Lâm Lạc rời khỏi, không gian trong hẻm nhỏ quỷ dị rung động, hiện ra thân ảnh nữ tử lãnh diễm động lòng người kia.

- Dám khi nhục sư muội, đây chỉ là một giáo huấn nho nhỏ!

Thanh âm lạnh lùng ở không khí phiêu đảng, mà nàng cũng lập tức mất đi bóng dáng.

...

Thần huyết lưu chuyển, Lâm Lạc nhanh chóng khép lại xương gãy, thương thế trên người lập tức lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khôi phục, lại lấy ra một bộ đồ mới thay đổi, đợi lúc trở lại khách sạn, thương thế của hấn nhìn về phía trên đã khỏi hẳn, chỉ là thần huyết hao tổn phải chậm rãi tẩm bổ đi ra.

Hấn tiến vào bên trong Dưỡng Tâm hũ, tất cả mọi người hết sức kỳ quái, hỏi hấn đêm qua phát sinh sự tình gì, vì cái gì lại phong bế Dưỡng Tâm hũ.

Lâm Lạc không khỏi hoảng sợ, hấn tuyệt đối không có phong bế Dưỡng Tâm hũ, như vậy tất nhiên là người thần bí kia gây nên!

Hấn đã nhớ không nổi tu vi của đối phương như thế nào, nhưng có thể cường hành phong bế Dưỡng Tâm hũ, vậy ít nhất cũng phải so với Dưỡng Tâm hũ cao hơn một tầng thứ!

Thượng Thiên thần?

Nhưng vì cái gì Thượng Thiên thần muốn bắt hấn đánh đây? Mà ở nơi này Thượng Thiên thần cũng chỉ có một, là Phi Vũ Thiên Sư, nhưng vì cái gì vị Thượng Thiên thần đại nhân này muốn ra tay đối phó hấn?

Vừa rồi hẳn không có đối với Đinh Đại Dung thế nào, vị lão huynh kia không khỏi sức ghen cũng quá lớn, cùng tình nhân của hắn nói vài lời liền muốn đánh người?

Hơn nữa, Lâm Lạc mơ hồ nhớ rõ kia hẳn là nữ nhân!

Đáng giận, tại sao có thể như vậy!

Lâm Lạc không muốn làm ọi người lo lắng, biên một cái lý do lừa gạt tới, lại như thế nào cũng không thể đem sự tình ngày hôm qua bị đánh không hiểu nói ra.

Hắn không có thể đi tìm Đường Diễm hai nữ, nhưng hai nữ cũng ở buổi chiều tự mình tới, bởi vì Đinh Đại Dung đồng dạng tìm được các nàng, nói ra điều kiện giống nhau.

Lâm Lạc đem kế hoạch của mình nói xuống, Đường Diễm tự nhiên là gật đầu không ngớt, mà Sư Ánh Tuyết thì dính lên Phong Sở Liên, lấy tính cách của nàng cũng không quan tâm kế hoạch của Lâm Lạc là gì, dù sao nghe tỷ tỷ đại nhân nói, lại đi theo tiểu ma nữ mờ mịt quây phá là được.

Mười ngày thời gian lặng yên mà qua, đã đến thời gian Lâm Lạc cùng tổ hai người Đường Diễm ước đấu đồ thạch.

Ngày hôm nay, Phi Vũ thành kín người hết chỗ, trước bảy đồ thạch phường đầy ắp người.

Bọn hắn cũng không biết Lâm Lạc cùng tổ hai người Đường Diễm đồ thạch chi tranh sẽ từ nơi nào bắt đầu, nhưng bảy đồ thạch phường cách nhau cũng không xa. Ở trên một con đường, muốn tạm thời thay đổi tuyến đường đi một gian đồ thạch phường đều rất thuận tiện.

Những người này, một mặt là hiếu kỳ, muốn xem xem hai đại đồ thạch đại sư long tranh hổ đấu, một phương diện khác nha, bọn họ đều là ở trên thân phường nào đó rút tiền, tự nhiên muốn nhìn chăm chăm vào rồi.

Lâm Lạc tới trước, lẻ loi một mình, trên người mặc trường bào màu trắng mà các nàng Tô Mị cố ý vì hắn chế tạo gấp gáp, lộ ra mái tóc đen nhánh, khí tức oai hùng. Tuyết đối là hạc giữa bầy gà, ở trong đám người phong cách vô cùng.

Cũng không lâu lắm, Đường Diễm cùng Sư Ánh Tuyết cũng dắt tay nhau tới, nhưng hai mỹ nữ một lớn một nhỏ này vừa xuất hiện, tất cả mọi người thiếu chút nữa té ngã.

Nguyên lai, Đường Diễm là búi tóc lên cao, trên mặt thì vẽ lấy xanh một đường, hồng một đường, giống như vu bà từ trong núi sâu chạy đến, mà Sư Ánh Tuyết ăn mặc coi như bình thường, nhưng mắt trái lại che một con, nhìn về phía trên tựa như tiểu thổ phỉ.

Trong lòng Lâm Lạc không khỏi bạo hàn, tuy hẳn là dặn dò hai nữ phải tận lực dùng tướng mạo sẵn có bày ra cho người thấy, nhưng làm như vậy không khỏi cũng quá khoa trương đi?

Đội ngũ thi đấu đồ thạch đã đến, cái thi đấu này tự nhiên cũng có thể bắt đầu.

Bảy đồ thạch phường cộng đồng đề cử ra một người tới làm chủ trì trận đấu lần này, mà ban giám khảo là tất cả mọi người ở đây, đến phán định Thần Thạch song phương đi ra đến tốt cùng cái nào càng thêm trân quý.

- Các vị, chúng ta trước từ Đại Luân đồ thạch phường bắt đầu!

Người chủ trì vừa nói là một hoa giáp lão nhân, theo người chung quanh xì xào bàn tán, lão nhân này là đến từ Thông Phát đồ thạch phường, bản thân là Trung Nguyên Thần, tồn tại gần với bảy đại Trung Nguyên Thần cường thế, ai dám bất kính.

1163. Chương 1173: Xích Diễm Long Vương Quả. (2)

Mọi người nhao nhao mở ra một con đường ra, để cho Lâm Lạc cùng tổ hai người quái dị Đường Diễm có thể tiến vào đồ thạch phường, mà người nguyên bản đối với tổ hai người Đường Diễm tràn ngập tin tưởng giờ phút này trong nội tâm lại thấp thỏm không yên, tổ hai người kia ăn mặc cũng quá không đáng tin cậy rồi, quả nhiên nghe đồn hại chết người ah!

Bởi vì địa phương có hạn, khẳng định không thể để cho tất cả mọi người vào đồ thạch phùng, chỉ có chút ít nhân tài có thân phận, có địa vị mới có thể hộ tống ba người Lâm Lạc cùng đi đến tồn kho trọng địa của đồ thạch phùng, hơn nữa bốn phía cũng có cao thủ của đồ thạch phùng tọa trấn, để phòng có người đục nước béo cò, mượn gió bẻ măng.

Lâm Lạc đã sớm cùng hai người Đường Diễm thương lượng thỏa đáng, sáu nhà trước, bọn hắn thay nhau thắng, mà ở một ván cuối cùng, lại lựa chọn vật phẩm giá trị giống nhau, cái này là xử lý tốt nhất rồi, thượng phẩm Thần tinh, chỉ cần sức nặng không sai biệt lắm là được, ai cũng tìm không ra khe hở.

Bởi vì đối với Đại Luân đồ thạch phùng vẫn là còn rất khó chịu, Lâm Lạc ý định đầu tiên là lợi nhuận bọn hắn một số!

Hắn một đường ở trên Thần Thạch trong tồn kho hoặc lớn hoặc nhỏ hình dạng khác nhau, sắc thái bất đồng sờ qua, một bên ghi nhớ tin tức bên trong mỗi một khối Thần Thạch.

Quả nhiên, bên trong tồn kho thứ tốt rất nhiều a!

Lâm Lạc mới đi qua một phần ba địa phương, nhưng đã phát hiện năm khối cực phẩm Thần tinh, thượng phẩm Thần tinh càng là dùng trăm mà tính, đáng tiếc chính là, loại vật thần dược, thần liệu này lại một kiện cũng không thấy.

Đường Diễm cùng Sư Ánh Tuyết vừa đóng vừa đưa đi ở bên lối nhỏ kia, tốc độ

- 17 vạn!

- Hai mươi vạn!

Từng bước tăng giá, thời điểm gọi giá đi vào hai mươi lăm vạn, ngay cả những người tài đại khí thô này cũng là lộ vẻ do dự.

- Trương huynh, cho lão hủ một cái mặt mũi như thế nào?

Lão giả của Đại Luân đồ thạch phường từng ở cực phẩm Thần tinh đề ép Lâm Lạc kia cười cười, hướng người thủy chung cùng hắn kêu giá nói ra. Thần dược này là ở đồ thạch phường của bọn hắn khai ra, cho dù bản thân bọn họ không cần, cũng cũng phải lưu lại làm trấn phường chi bảo a!

Cái này đủ để đưa sinh ý chán chường hai năm trước của bọn chúng thoáng cái kéo trở về.

- Trần huynh, nghe nói người thường xuyên cậy thế ức hiếp khách nhân, chẳng lẽ cũng muốn đem cái này dùng ở trên người lão phu?

Đối phương là một trung niên nhân nhìn về phía trên khoảng bốn mươi tuổi, nhưng xem khí độ uy áp của hắn lại hoàn toàn không dưới đối phương.

- Hai mươi hai vạn!

- Trương huynh, đây là thần dược của bản phường khai ra! Làm người lưu một đường, ngày sau dễ nói chuyện!

Lão giả của Đại Luân đồ thạch phường mặt đen lên nói ra.

- 23 vạn!

- Trần huynh, chúng ta vốn là oan gia đối đầu, cần gì nói loại lời nói nhảm này!

Đối phương không chịu nhả ra chút nào.

- Hai mươi lăm vạn!

- 27 vạn!

Lâm Lạc thì là thấy trong nội tâm thầm thoải mái, hắn trước mặt mọi người khai ra một cây thần dược ra, dụng ý chính là muốn để cho Đại Luân đồ thạch phường xuất huyết nhiều, như vậy nếu thần dược là rơi vào tay người khác, đặc biệt là rơi vào trong tay sáu gia đồ thạch phường khác, kia đối với Đại Luân đồ thạch phường mà nói là một tai nạn, trắng trợn vẽ mặt!

Bởi vậy, dù cho giá cả gọi lại cao, bọn hắn cũng phải kiên trì!

Bất quá Lâm Lạc thật không ngờ chính là, bảy gia đồ thạch phường tầm đó cũng có thù oán sâu như vậy, có người chủ động thay hắn đấu tranh anh dũng, một đường đem giá cả hô đi lên.

Nhưng ngẫm lại đồng hành là oan gia, có cơ hội nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của lại há có thể bỏ lỡ?

Nhìn xem sắc mặt của lão giả Đại Luân đồ thạch phường kia thối hắc, hơn nữa không thể không tiếp tục tăng giá, trong nội tâm Lâm Lạc rất sung sướng.

- Ba mươi một vạn!

Lão giả của Đại Luân đồ thạch phường cơ hồ là cắn răng nói ra.

- Trần huynh đã kiên trì như thế, lão phu cũng không đoạt chuyện tốt của người, liền như thế đi!

Đối phương dễ dàng mà bỏ quyền rồi, nhưng lại để cho lão giả của Đại Luân đồ thạch phường kia khí đến sắc mặt càng thêm khó coi.

Tuy Xích Diễm Long Vương quả chính là thần dược, nhưng dù sao cũng là Sơ Vị Thần cảnh trở xuống, đập đến hai mươi vạn cân thượng phẩm Thần tinh cũng đã tiếp cận giá trị chân thật, qua 30 vạn vạn vậy thì dùng nhiều một nửa tiền, cho dù là cầm đến tay cũng sẽ không để cho trong lòng người thoải mái!

Theo thần được danh hoa có chủ, trận đầu đồ thạch này cũng tuyên cáo chấm dứt, tất cả mọi người là hào hứng ngẩng cao, không nghĩ tới vừa lên là giao phong đặc sắc như thế, không khỏi càng thêm chờ mong sáu trận phía dưới.

Đáng tiếc, hai vị đồ thạch “Đại sư” đã sớm thông đồng tốt rồi, kế tiếp người thua một vòng ta thắng một vòng, sáu trận đấu xuống, Lâm Lạc cùng tổ hai người Đường Diễm chiến thành ba ba, thắng bại phải lưu đến một vòng cuối cùng mới công bố.

Nhưng ngoại trừ Đại Luân đồ thạch phường, Lâm Lạc đối với những đồ thạch phường khác cũng chưa nói tới hỉ ác, tự nhiên sẽ không lại đi khai ra thần dược, thần liệu làm người đồ mất, vòng thứ bảy, dựa theo thương nghị trước đó, hắn tìm một khối Thần Thạch bao hàm thượng phẩm Thần tinh, Thần tinh bên trong có chừng trăm cân!

Dù uốn bất phân thắng bại, cũng phải làm ngang tay đặc sắc.

Sư Ánh Tuyết bắt chước làm theo, đồng dạng lựa chọn một khối Thần Thạch không sai biệt lắm, sau khi cởi bỏ, hai người quả nhiên chiến thành ngang tay!

Muốn nói chênh lệch rất nhỏ vẫn phải có, nhưng bảy đồ thạch phường vốn là người thao túng phía sau màn, tự nhiên phải vào lúc đó nhảy ra ngoài, liên thủ tuyên bố hai vị đại sư đánh ngang, những người khác lại có thể có biện pháp gì?

1165. Chương 1175: Lại Đến Thần Chi Thí Luyện Tràng. (2)

Dù cho có người hoài nghi bọn người Lâm Lạc, Đường Diễm là không phải cùng đồ thạch phường âm thầm cấu kết, nhưng ai có thể có đủ tiêu chuẩn đồ thạch như thế, mọi người cũng đều chỉ có thể nhận biết!

Theo Lâm Lạc cùng tổ hai người Đường Diễm tất cả từ trong bảy gia đồ thạch phường tuyển đến một khối Thần Thạch, bọn hắn cũng bị liệt là khách nhân cự tuyệt vắng lai, cái này trăm đánh trăm trúng, đồ thạch phường nào dám tiếp đãi?

Bất quá không có vấn đề gì, bọn hắn cộng lại lấy được mười bốn khối Thần Thạch, đều là Thần Thạch có giá trị nhất trong bảy đồ thạch phường. Nhưng đáng tiếc chính là, trong đó không còn có một khối bao hàm thần dược hoặc là thần liệu, đều là cực phẩm Thần tinh. Lại để cho Lâm Lạc không khỏi không cảm khái Đại Luân đồ thạch phường kỳ thật còn rất có vận khí cốt cốt, hai cây thần dược đều là ở bên trong đồ thạch phường của bọn hắn khai ra!

Lâm Lạc từ chỗ Đường Diễm cưỡng bức toàn bộ cực phẩm Thần tinh mà nàng ở vài ngày trước lừa gạt đến, cùng trong tay mình hợp chung một chỗ, sau đó dựa theo mấy người đã tiến vào Thần Cảnh sở tu đại đạo phân phát Thần tinh ra.

Như Phong Sở Liên cảm tự nhiên là thủy hệ cực phẩm Thần tinh, Đường Diễm là Không Gian Hệ, Mai Hoa tiên tử là thời gian hệ, Chu Hạnh Nhi là Hỏa hệ. Còn lại để đấy, Lâm Lạc tất cả ném vào Tử Đinh, tự nhiên không thể để cho Đường Diễm đi tiêu xài rồi.

Tiểu ma nữ này vô cùng keo kiệt, đồ để trong tay nàng thà hư nát chứ không chịu lấy ra, cho nàng thật sự là chà đạp rồi!

Bất quá, Lâm Lạc cùng tổ hai người Đường Diễm tuy bị bảy đồ thạch phường liệt vào hộ khách cự tuyệt vắng lai, lại trở thành khách quý của sông bạc, Đinh Đại Dung liên tiếp hướng bọn hắn phát ra thiệp mời, loại tài chủ này tự nhiên phải làm thật.

Lâm Lạc cũng có ý đi xem thần chi thí luyện tràng, liền vui vẻ đáp ứng, đợi giải thi đấu đồ thạch dần dần gió êm sóng lặng, hắn đi tới sông bạc.

Những ngày này hắn đối với sông bạc duy nhất trong thành này cũng có được hiểu rõ nhất định.

Kỳ thật, trước kia Phi Vũ thành là có rất nhiều sông bạc, nhưng đại khái ở bảy trăm vạn năm trước, những sông bạc này cơ hồ ở cùng một thời gian biến mất, sau đó chuyển biến thành một sông bạc duy nhất của Đinh Đại Dung.

Đây nhất định là bàn tay lớn sau lưng Đinh Đại Dung vận tác, cũng chính là vị Phi Vũ Thiên Sương đại nhân kia, có thể được sủng ái như vậy, Đinh Đại Dung hiển nhiên rất được vị đại nhân kia thưởng thức, bởi vậy, chỉ cần người thoáng biết rõ bối cảnh sông bạc này là tuyệt đối sẽ không tìm sông bạc gây phiền toái.

Mà người không biết bối cảnh sông bạc, tự nhiên là chút ít tiểu nhân vật không quan trọng gì, bằng phu xe, thị nữ bên cạnh Đinh Đại Dung kia cũng có thể đơn giản giải quyết.

Lâm Lạc đi vào sông bạc, Đinh Đại Dung phá lệ tự mình nghênh đón, mang theo hắn đi dạo bốn phía, yêu mị lẳng lơ đến tận xương này không biết lại để cho bao nhiêu đồ khách thấy mà con mắt căng thẳng, đều là cảm ánh mắt ghen ghét nhìn chằm chằm vào Lâm Lạc.

- Đinh phu nhân, người là muốn hại chết tại hạ sao!

Lâm Lạc khẽ cười nói.

Đinh Đại Dung thì bùm lấy bờ môi đỏ mọng nhõng nhẽo cười, bộ ngực sữa cao thẳng cũng dâng ra sóng sữa mãnh liệt, càng làm cho người nhiệt huyết sôi trào.

- Lâm công tử là muốn tham gia đánh bạc đấu của thần chi thí luyện tràng?

Nàng nhõng nhẽo cười một lúc, đem ánh mắt đưa tới nói:

- Đây chính là tổn rất nhiều Thần tinh!

- Ah?

Lâm Lạc hướng nàng nhìn sang.

- Bản thân mở ra thần chi thí luyện tràng cần đại lượng Thần tinh, hơn nữa, muốn kéo con chuột tiến vào sân thí luyện đồng dạng tiêu hao thật lớn, bởi vậy, yêu cầu đặt cược thấp nhất là mười vạn thượng phẩm Thần tinh!

Đinh Đại Dung khẽ hé đôi môi đỏ mọng nói.

- Con chuột?

- Chính là phạm nhân hạ giới!

Trong lòng Lâm Lạc không khỏi giận dữ, trong mắt chút ít quyền quý của Thần giới, phạm nhân hạ giới ngay cả tư cách được xưng là “người” cũng không có, gần kề chỉ là con chuột mà thôi!

Lúc trước thời điểm một nhóm bọn hắn bị cuốn tiến vào thần chi thí luyện tràng, một đôi ánh mắt ở phía trên nhìn chằm chằm vào bọn hắn, cũng đồng dạng không có coi bọn họ là người sống, mà chỉ là con chuột để mua niềm vui nhỏ a?

- Mời phu nhân dẫn đường!

So với việc đổ thạch, thần chi thí luyện áp đánh bạc mới thật sự là đốt tiền, giá cắt bước là mười vạn thượng phẩm Thần tinh, cũng có thể mua nửa gốc thần được rồi!

Từ quy tắc đi lên mà nói, có mấy người đánh bạc, như vậy sẽ cuốn vào mấy chi đội ngũ, những đội ngũ này là do người đánh bạc quyết định, nhưng trước đó sẽ quyết định một cảnh giới trụ cột, nói thí dụ như Thích Biến cảnh, hay là Huyền Linh cảnh.

Trụ cột định ra, như vậy lúc lựa chọn đội ngũ phạm nhân hạ giới, TỐI CƯỜNG GIẢ trong đó cũng không thể vượt qua cảnh giới trụ cột này.

Sau khi có kết quả đi ra, như vậy một nhà hoặc mấy nhà thắng liền chia xẻ tổng tiền đặt cược. Đương nhiên, cũng có thể tăng giá, bộ phận tăng giá là đánh bạc cùng sông bạc, thua Thần tinh quy sông bạc, thắng sông bạc sẽ trả tiền đặt cược bằng nhau.

Bất quá mặc kệ người nào thắng, sông bạc đều sẽ thu một thành rưỡi, tức 15%, vĩnh viễn là người thắng.

Loại đánh bạc đầu này, có tính ngẫu nhiên thật lớn, tuy đội ngũ tham gia thí luyện là do người tham gia đánh bạc chính mình tuyển, nhưng thời gian có hạn, bọn hắn cũng sẽ không biết rõ đội ngũ mình lựa chọn đến tốt cùng cường lực đến cỡ nào, có thể đi đến cuối cùng hay không.

Lâm Lạc đi vào một gian thạch điện, trong điện là một cái ao nước, bên trong đầm đìa chất lỏng, chung quanh tụ tập mười mấy người, Lâm Lạc một cái cũng không nhận ra. Những người này thực lực mạnh nhất là Trung Nguyên Thần, thấp thì mới là Hư Thần cảnh, nhưng đều không ngoại lệ, mỗi người đều có ngạo khí tuyệt đối.

- Bọn họ đều là hậu đại của các lộ Trung Nguyên Thần do Phi Vũ thành trị hạ, cái gì cũng thiếu, chỉ có không thiếu tiền!

Đinh Đại Dung có chút quay đầu, thổ khí như lan, làm cho tâm thần người say mê.

Thân là một nữ nhân đối với mị lực của mình cực có tự tin, Đinh Đại Dung đối với thái độ thông dong lãnh đạm của Lâm Lạc phi thường khó chịu. Không đem tiểu tử này mê đến thần hồn điên đảo sẽ không dậy nổi tâm kiêu ngạo của nàng!

- Đại Dung tỷ!

Những người bên trong kia nhao nhao hướng Đinh Đại Dung chào hỏi, thần thái tương đối cung kính. Nhưng ở chỗ sâu trong ánh mắt đều có một loại nhục dục mị mớ.

Một vũ vật lẳng lơ như vậy xác thực rất dễ cho người trông mà thèm, bất quá ngại người đứng sau lưng nàng, mọi người đều chỉ dám ngấm lại mà thôi, ai dám ngấp nghé nữ nhân của Thượng Thiên thần?

- Ta đã thay mọi người lấy ra chín đội ngũ, các vị có thể ở trong chín chi đội ngũ này lựa chọn mua cái nào, hoặc là lựa chọn đội ngũ mới, nhưng hạn mức cao nhất là Tông Linh cảnh, nhân số không được vượt qua mười người!

Đinh Đại Dung ngân nga nói.

- Nơi này là tư liệu của chín chi đội ngũ!

Nàng lại ném ra mấy khối truyền tin tinh thạch.

1166. Chương 1176: Đánh Cuộc Sinh Tử.

Lâm Lạc cũng cầm một khối, dùng thần thức xuyên vào, lập tức dùng hình thức đội ngũ cho thấy tin tức

Tân An Mộc vì 30 vạn thượng phẩm Thần tinh đã hận đến muốn đưa Lâm Lạc vào chỗ chết, như vậy số lượng này đề cao đến hơn 100 vạn thì sao? Đinh Đại Dung có tám phần là tình nhân của Phi Vũ Thiên Sương, Thượng Thiên thần người ta là chủ nhân nơi đây, thật muốn làm sự tình giết người diệt khẩu, ai dám chỉ trích?

1168. Chương 1178: Tử Vong Ma Cứ. (2)

- Không chịu bồi, Nữu Nữu đốt cháy nàng!

Sư Ánh Tuyết hung dữ nói, một bên dùng khuôn mặt nhỏ nhắn cọ lấy bộ ngực sữa của Phong Sở Liên, hai mắt hiện quang.

- Người tới đây cho ta!

Lâm Lạc xách tiểu nha đầu ra khỏi ngực của nữ vương, tuy nha đầu kia là nữ nhi, nhưng hấn vẫn là không muốn nữ vương đại nhân bị chiếm tiện nghi. Trên thực tế, coi như là ngày sau cùng Phong Sở Liên sinh ra hài tử cũng không muốn để Phong Sở Liên cho hài tử ăn sữa, keo kiệt đến cái trình độ này, Sư Ánh Tuyết còn đi chiếm tiện nghi không phải phạm vào đại kỵ của Lâm Lạc sao?

- Oa, tỷ tỷ đại nhân!

Sư Ánh Tuyết vội khua tay chân, vừa hướng lấy Phong Sở Liên nước mắt lưng tròng, vừa hướng lấy Lâm Lạc quyền đầm cước đá.

Đáng tiếc, năng lực đặc thù của nàng đối với Lâm Lạc không có hiệu quả, như vậy một đại cảnh giới áp chế sẽ chỉ làm nàng phản chấn đau đớn chính mình.

- Chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta khả năng lại muốn dọn nhà!

Lâm Lạc nói ra, đã tránh không khỏi vậy thì dứt khoát làm lớn một hồi, dù sao bây giờ Sư Ánh Tuyết còn có thể nhờ cậy, không lợi dụng lợi khí này thật sự quá lãng phí rồi.

Kỳ thật bọn hấn cũng không cần chuẩn bị gì, dù sao tất cả mọi người ở bên trong Dưỡng Tâm hũ, tùy thời có thể chạy trốn rời đi.

Đối với loại vật đánh bạc này, dù cho trước kia đã từng có giáo huấn thâm đau đớn, nhưng vẫn có nhiều người đánh bạc tiếp, tiếp tục hướng cái động không đáy này nhảy. Hướng hồ, lần này nhìn về phía trên là nắm chắc không hề lo lắng, tuy tỉ lệ đặt cược của Tân Tứ chỉ có mười bồi mười một, nhưng còn có một sông bạc là Tân Tứ ở trong bao nhiêu thời gian tiêu diệt Lâm Lạc, vậy thì tỉ lệ đặt cược rất cao, ọi người càng nhiều lựa chọn hơn nữa.

Trên thực tế, tuy tỉ lệ đặt cược của Tân Tứ thấp hơn rất nhiều, cái này tựa hồ là ổn lợi nhuận, nhưng người một khi đánh bạc, thì có tâm lý bao la, chỉ áp Tân Tứ thắng cũng không có nhiều người, tiền đánh cuộc căn bản là tụ ở Tân Tứ tồn bao lâu thời gian có thể tiêu diệt Lâm Lạc.

Từ điểm đó có thể thấy được, Đinh Đại Dung rất rõ ràng tâm lý dân cờ bạc, nếu không chỉ có tuyển hạng Tân Tứ chiến thắng, cho dù là tỉ lệ đặt cược lại thấp cũng là sự tình bồi tiền, nàng như thế nào sẽ chịu làm?

Mười ngày ngắn ngủn thoáng một cái đã qua, rất nhanh là đến thời gian Lâm Lạc cùng Tân Tứ quyết đấu.

Đấu thú trường người ta tấp nập, bất kể là hạ tiền đánh bạc lớn, hay chỉ vì thưởng thức hình ảnh huyết tinh tàn khốc, tóm lại toàn bộ đấu thú trường chẳng những ngồi không còn chỗ, người đứng cũng là chật ních.

Đại danh của Lâm Lạc từ hấn cùng với tổ hai người Đường Diễm đồ thạch mà danh truyền Phi Vũ thành cũng vô số tiểu thành phía dưới, nhưng đây chẳng qua là như một đồ thạch đại sư. Mà một người tinh lực có hạn, đã bỏ ra nhiều tinh lực đặt ở trên nghiên cứu đồ thạch, như vậy ở pháp tắc linh ngộ lại có thể có cái gì?

Thằng này không phải đối với đồ thạch rất có tâm đắc sao? Không phải hại bọn hấn lần trước thua nhiều tiền như vậy sao? Đáng đời bị người xé thành mảnh nhỏ!

Người mềm yếu chính là như vậy, bọn hắc chỉ cần một đối tượng để phát tiết, mà sẽ không đi quản người này có phải là thật gây tai họa ình hay không.

- Các con dân Phi Vũ thành, hoan nghênh đi vào đại đấu thú trường, bản tọa Tân Bằng!

Một thanh âm uy nghiêm vang lên, tràn đầy lực thống ngự tuyệt đối, lập tức làm cho đám người trong cả đấu thú trường vượt qua trăm vạn chi chúng an tĩnh lại.

Yên tĩnh Ggống như chết giăng co một hồi, Tân Bằng mới nói tiếp:

- Như vậy, trận đấu bắt đầu a!

- Cho mời hai vị dũng sĩ vào sân.

Một thanh âm khác sau đó vang lên, dùng năng lực của Thần linh, muốn cho thanh âm bao trùm phạm vi một cái đấu thú trường thật sự quá dễ dàng.

- Đầu tiên chính là đồ thạch đại sư Lâm Lạc!

Lúc này, rõ ràng còn có nhạc sĩ đệm nhạc, ở bên trong thanh âm đàn sáo chiêng trống, Lâm Lạc bị mấy hắc tử áo đen mời đến chính giữa đấu trường của đấu thú trường. Nói lịch sự là mời, kỳ thật là giám sát hắc có thể chuẩn đi hay không!

Mấy người kia từ mười ngày trước đã canh giữ ở cửa khách sạn, trên đường đi cũng là bọn hắc “hộ tống” Lâm Lạc tới.

Lúc Lâm Lạc tiến tràng, toàn trường lập tức vang lên một mảnh hư âm, đối với “Đầu sỏ” hại bọn hắc thua tiền này, bọn hắc tự nhiên không có hảo cảm gì.

- Với tư cách đồ thạch đại sư, Lâm Lạc có thể ở huyết tinh đối chiến có biểu hiện kinh người hay không, kính xin mọi người mỗi mắt mong chờ! Thuận tiện nói một câu, bản thân ta là tuyệt không coi được Lâm Lạc, còn bắt hắc ở trong năm tức chiến bại, cho nên, Lâm Lạc người nhất định phải không chịu thua kém (*hăng hái tranh giành), như thế nào cũng phải kiên trì năm tức thời gian, nhưng chỉ cần năm tức là đủ rồi!

Sau khi người chủ trì này nói xong, toàn trường lập tức bộc phát ra một mảnh tiếng cười to, cái này cũng nói ra âm thanh đáy lòng của bọn hắc.

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng, dạo chơi đi tới trung ương sân bãi, đắm chìm trong thế giới của mình.

- Sau đây là một vị Mãnh Sĩ chính thức, 3000 vạn năm trước bắt đầu tham gia huyết đấu, ở bên trong bốn trăm sáu mươi tám tràng quyết đấu, chỉ thua qua hai trận, được xưng là Tử vong ma cứ Tân Tứ!

Theo tiếng nói của người chủ trì vừa ra, một thân ảnh lớn lên quá mức cũng từ trong thông đạo đối diện của đấu thú trường đi ra, một cổ huyết sát chi khí lập tức mang tất cả toàn trường, giống như đi tới cực địa băng nguyên, cho dù là Sơ Vị Thần cũng cảm nhận được hàn ý vô tận.

Đây là một nam nhân gần như trần truồng, cũng chỉ có giữa háng mới bọc lấy một tầng bố, vật bất nhả kia độn khổ mà hiện, cơ bắp trên thân sung mãn như là báo săn, đầu đầy tóc đen loạn phát, khuôn mặt trầm lặng, không có một chút biểu lộ.

Nhưng đáng sợ nhất chính là đôi mắt kia, một kim một ngân, phóng xạ ra hào quang y hệt dã thú.

- Tử vong ma cứ!

- Tử vong ma cứ!

- Giết giết giết!

Sau một hồi bình tĩnh, lập tức bộc phát ra tiếng hô điên cuồng vang tận mây xanh, mỗi người như công thú mầu thú phát tình kêu gào. Nếu như đấu thú trường này có óc mà nói, vậy lúc này cái nắp khăng định sẽ bị tiếng gầm điên cuồng lật tung rồi.

- NGAO...

Tân Tứ ngửa mặt lên trời thét dài, đuổi ra đầu lưỡi thật dài, hai cái răng nanh nổi lên, tanh hoàng đến buồn nôn.

- Các vị, hãy cho giết chóc bắt đầu đi!

Người chủ trì hét lớn.

- Giết giết giết! Giết giết giết!

Tất cả mọi người lớn tiếng kêu lên, vô cùng chờ mong nhìn thấy giết chóc trình diễn.

Tân Tứ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lâm Lạc, với tư cách một cỗ máy móc giết chóc, hấn lãnh huyết nhưng không điên cuồng, thật giống như sư tử đối mặt con thỏ, sẽ không bởi vì đối thủ nhỏ yếu mà phớt lờ.

Mỗi lần chiến đấu trong Đấu thú trường cũng có thể là một lần chiến đấu cuối cùng của hấn, bởi vậy hấn cẩn thận từng li từng tí, tuyệt không bởi vì Lâm Lạc so với hấn yếu hơn một cảnh giới nhỏ mà khinh thị, mà là cẩn thận quan sát Lâm Lạc, cũng vòng quanh hấn một vòng.

1169. Chương 1179: Huyết Dưỡng Đan. (1)

- Híz-khà-zzz —— híz-khà-zzz ——

Trong miệng Tân Tứ phát ra tiếng hơi thở y hệt dã thú, hai đồng tử không ngừng biến ảo.

Sát khí, từ trong cơ thể của hấn dũng mãnh tiến ra, hóa thành thực chất, giống như huyết dịch sôi trào, tạo thành một cái hồ nước, đem Lâm Lạc chặt chẽ bao vây lại, từng đạo tơ máu bông bành trong không khí, thậm chí hướng về toàn bộ đấu thú trường mở rộng.

Nhưng bởi vì sân bãi quyết đấu của đấu thú trường có trận pháp bảo hộ, những sát khí huyết sắc này chỉ có thể xoay quanh ở trong đó, giống như hồ nước bị đập lớn ngăn lại, mãnh liệt gào thét.

- Chết...

Tân Tứ phát ra thanh âm lạnh lùng, hấn đã thận trọng quan sát qua, Lâm Lạc nguy hiểm, nhưng còn không có đạt tới trình độ có thể uy hiếp được hấn!

Hấn đuổi hai tay ra, hai cánh tay không ngừng đuổi dài, một cái hóa thành răng cưa huyết sắc dài chừng mười trượng, một cái khác thì biến thành cái búa, sát khí tràn động cũng đạt tới đỉnh.

XÍU...UU!, XÍU...UU!, hấn vung vẩy lấy răng cưa cùng cái búa hướng về Lâm Lạc oanh tới.

Cực nhanh như điện!

Bành! Bành!

Hai lần oanh kích trực tiếp đánh tới trên người Lâm Lạc, sát khí huyết sắc dương động hoàn toàn bao phủ hấn.

- Nhanh như vậy?

- Còn không có một hơi thời gian!

- Ha ha, ta thắng! Ta thắng! Lão tử đặt bảy vạn trung phẩm Thần tinh, trong một hơi thời gian tiêu diệt, một bồi ba, ha ha ha, một bồi ba!

- Móa nó, tiểu tử này rõ ràng ngay cả một chiêu cũng không có sống qua, còn cái gì đại sư đâu chứ!

- Người ta là đồ thạch đại sư, không phải giết người đại sư!

Trên khán phòng một mảnh lớn tiếng ồn ào, bởi vì huyết sắc sát khí lan tràn, bọn hấn không có một cái nào chứng kiến hình ảnh Lâm Lạc bị phân thân tàn nhẫn, để cho bọn hấn lộ ra bất mãn cực độ.

Bất quá, Tân Tứ cũng không có trầm tĩnh lại, ngược lại như là ác lang đối mặt lão hổ, đầu đầy tóc rối nhao nhao nghịch không mà vũ, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào địa phương nguyên lai Lâm Lạc đứng thẳng.

Huyết sắc sát khí tràn động, hiện ra một thân ảnh ngạo nghễ đứng thẳng!

-Ồ, thành này rõ ràng không chết!

-Làm sao có thể, đây chính là tuyệt chiêu cửa chùy song xoắn của Tử vong ma cứ!

-Căn bản không có chứng kiến hần có động tác gì, chẳng lẽ là cứng rắn ăn hết một chiêu như vậy?

-Thần Vương đại nhân ở trên, cuối cùng là chuyện gì xảy ra!

Ở bên trong một mảnh tiếng ồn ào, toàn bộ đấu thú trường lại sôi trào lên lần nữa.

Tân Tứ cũng không có bất kỳ vẻ khiếp sợ, tâm tình của hần đã sớm ở trong chiến đấu tàn khốc mất đi rồi, còn lại chỉ có giết chóc vô tận, cũng chỉ có giết chóc mới có thể để cho hần thỏa mãn, triệt để bình tĩnh trở lại. Hần lần nữa giơ hai tay lên, đem hai thanh cửa chùy cao cao giơ lên.

-Còn sống nhưng như chết rồi!

Lâm Lạc cau mày nói ra, hần ở trên người Tân Tứ cảm giác không thấy cảm xúc chấn động mảy may, không có kích động, không có hưng phấn, không có sợ hãi, chỉ có bản năng giết chóc.

Tân gia thật đúng là làm bậy ah, rõ ràng đem một người sống sờ sờ, thậm chí là Sơ Vị Thần cường đại biến thành một công cụ giết chóc!

Không chỉ là Tân gia, bảy đại Trung Nguyên Thần cũng giống như thế, bọn hần vì thu hoạch thắng lợi trong đánh bạc đấu, đem người biến thành công cụ, binh khí, chỉ vì giết chóc mà sống.

-Hách!

Tân Tứ phát ra tiếng hô y hệt dã thú, hần tựa hồ ngay cả nói chuyện cũng sẽ không, chỉ có thể dùng thú rống để diễn tả tâm tình của hần. Nhưng ở bên trong một tiếng thú rống này, dưới chân hần bắn ra, cả người phi nhảy ra, cánh tay biến thành hai món vũ khí cuốn động lên sát khí màu đỏ như máu, lần nữa điên cuồng chém ra.

Giờ phút này, Sát Thần sống lại, Tử vong ma cứ mới chính thức triển lộ ra diện mục dữ tợn của hần!

Ở bên trong một tiếng rống to y hệt dã thú, Tân Tứ lần nữa vùng chém ra cánh tay biến thành hai món vũ khí, đối với Lâm Lạc bổ tới, sát khí huyết sắc cuốn khỏa, như là Ác Ma từ Địa Ngục đứng lên, thăm thiết vô cùng.

Đối với loại giết chóc cấp dã thú này mà nói, giết địch cũng không phải đệ nhất vị, trái lại, bảo vệ tánh mạng mới là trọng yếu nhất.

Có thể chỉ dùng ba phần lực tiêu diệt địch nhân, hần tuyệt đối sẽ không sử dụng bốn phần, bởi vì ở trong công kích sử dụng nhiều một phần lực, ý nghĩa lúc phòng ngự sẽ ít đi một phần lực!

Ngay từ đầu Tân Tứ phán đoán thực lực của Lâm Lạc sai lầm, nhưng hần lập tức làm ra điều chỉnh, cũng tăng lên lực công kích của mình, nói cho cùng loại công cụ giết chóc này truy cầu vẫn là giết chóc.

Lâm Lạc vùng lên hai đấm, trong hai mắt hiện lên một đạo tinh mang, đợi lúc cửa chùy oanh đến, hần liền lui một bước, sau đó hai đấm đủ oanh!

Chợt...

Phong Vân cuồng quyền, sát khí huyết sắc kia lập tức bị điên cuồng dương động, như là một vòng xoáy, chỉ là vòng xoáy là hướng vào phía trong bay tới, mà đây là hướng phía ngoài phun ra, trong nháy mắt như vậy, huyết sắc chi khí toàn bộ biến mất!

Mà tất cả mọi người cũng có thể rõ ràng chứng kiến hai đấm của Lâm Lạc cơ hồ ở cùng một thời gian đón nhận hai tay của Tân Tứ!

Thời gian trôi qua phẳng phất ở trong nháy mắt trở nên cực chậm!

Bành! Bành! Bành!

Chỗ thiết quyền oanh qua, cửa chùy nhao nhao bạo liệt, hóa thành vô số mảnh vỡ ở trên không trung khắp vũ, mà nắm đấm của Lâm Lạc cũng một đường tiến lên, nghịch lấy cánh tay của Tân Tứ đi về phía trước!

- Ah...

Tân Tứ phát ra một tiếng tru lên thê lương, như là một Cô Lang bị thương.

Hai cánh tay của hắn cơ hồ là trong nháy mắt bị oanh bạo hoàn toàn. Đau đớn như vậy, không có mấy người có thể nhịn được không lớn kêu đi ra.

Bành!

Hai nắm đấm đồng thời oanh đến trên người Tân Tứ, đánh bay thân thể quái dị của hắn, ở trên bầu trời xẹt qua một đường cong, nặng nề té lăn trên đất, chấn đến mặt đất khê run một hồi.

- Sao... làm sao có thể, tử vong ma cứ bị đánh bại rồi hả?

- Đã chết rồi sao?

- Thần Vương đại nhân ở trên, Thần tinh của ta!

- Mịa, nhất định là ăn gian, Sơ Vị Thần nhất trọng thiên làm sao có thể một quyền đánh sập Sơ Vị Thần Nhị trọng thiên Tử vong ma cứ, hắn là Tử vong ma cứ ah!

Trên khán đài một mảnh tiếng kêu gà, trước đó là không ai coi được Lâm Lạc có thể thắng, đánh bạc đều là Lâm Lạc sẽ ở trong bao nhiêu thời gian bị Tân Tứ tiêu diệt, bây giờ nhìn lại, mua Lâm Lạc thắng mới là kiếm lớn ah!

Một bồi 17, còn có tỉ lệ đặt cược nào cao hơn đây sao?

- Hô!

Thân thể Tân Tứ co kéo, mạnh mẽ từ trên mặt đất bắn lên, hai đồng tử như Nhật Nguyệt thay đổi liên tục, quỷ dị nói không nên lời.

- Tử vong ma cứ, tiêu diệt hắn!

- Mẹ nó, ngươi là tử vong ma cứ ah!

- Còn do dự cái gì, nhanh ra tay!

Thấy Tân Tứ đứng lên, mọi người trên khán đài lần nữa quát to, có người đặt Tân Tứ ở trong mười tức tiêu diệt Lâm Lạc, hiện tại... còn chưa có qua!

- Hô! Hô!

Trong miệng Tân Tứ không ngừng nhỏ ra tiếng hít thở ồ ồ. Vừa rồi hai quyền của Lâm Lạc mặc dù không có ý tứ lấy tính mệnh của hắn, nhưng mà đủ để đánh cho hắn trong nửa tháng mơ tưởng nhức nhích thoáng một phát!

1170. Chương 1180: Huyết Dưỡng Đan. (2)

Hắn mạnh mẽ bò lên như vậy, chỉ sẽ làm thương thế chuyển biến xấu, vậy cũng không phải là sự tình nằm im cả tháng, thậm chí mấy trăm năm, mấy vạn năm cũng có thể! Tình huống thảm nhất là thân thể trực tiếp sụp đổ, Thần hồn mất đi!

Vậy đó là một con đường chết rồi!

Lâm Lạc nhướng mày, trong mắt hắn Tân Tứ chỉ là một công cụ giết chóc, không có tình cảm, không có thiện ác đáng nói, thật giống như có ít người ưa thích đấu cẩu, mà lại hung cẩu bản thân cũng không có tội nghiệt, xấu vĩnh viễn là người phía sau màn!

Nhưng nếu như Tân Tứ một ý muốn chết mà nói, Lâm Lạc cũng không phải không hạ thủ được!

- Úm bà có thể tư chó nhiều!

Trong miệng Tân Tứ nhỏ ra mấy từ hoàn toàn không có ý nghĩa, nhưng vào lúc này, một đạo hàn quang từ trong đỉnh đầu của hắn kích xạ ra, ở bên trong một mảnh huyết hoa vẩy ra, lập tức nhuộm hắn trở thành huyết nhân!

Hàn quang biến hóa, biến thành một đầu đại xà toàn thân màu trắng, toàn thân bao trùm lấy lân phiến lớn cỡ chén ăn cơm, nhưng hai mắt lại nhỏ như đậu nành, tản ra hào quang màu tanh đỏ. Đầu đại xà này dài chừng trăm trượng, nhưng cái đuôi lại lưu ở trong đầu Tân Tứ, phảng phất cả hai đã trở thành nhất thể.

- Đây là cái gì, thần khí sao?

- Không, không thể nào là thần khí!

- Chẳng lẽ là bản thể của Tân Tứ?

- Không... Lão phu đột nhiên nhớ tới một bí văn... Huyết Dưỡng đan!

- Ah, Huyết Dưỡng đan, sự tình tàn nhẫn như vậy cũng có người làm được?

Trên khán đài lần nữa một mảnh nghị luận nhao nhao, rất nhanh ánh mắt mọi người đều nhìn về vị trí Tân gia, trong ánh mắt khinh bỉ, căm hận, cũng có sợ hãi thật sâu.

- Như thế nào huyết thú trong cơ thể Tiểu Tứ lại đột nhiên chạy đến?

Trên khán đài Tân gia, sắc mặt Tân Bằng lạnh lùng, nhìn về phía một hắc y lão giả.

- Lão nô... lão nô cũng không rõ ràng lắm, có thể là bị thương quá lớn, huyết thú muốn sớm thực chủ rồi!

Hắc y lão giả một bên dùng tay lau mồ hôi lạnh trên trán, một bên run giọng nói ra.

- Hừ, huyết thú so với hắn trọng yếu gấp một vạn lần, đi bỏ dở trận đấu a!

Tân Bằng lắc lắc tay áo, nộ khí ầm ầm mà động.

- Vâng!

Hắc y lão giả nhẹ nhàng thở ra.

Mà ở lúc bọn hắn nói chuyện, Lâm Lạc cũng đột nhiên nhận được một đạo thần thức chấn động thập phần mơ hồ.

- Giết ta... bọn hắn dùng thân thể ta như được đỉnh... mỗi khi giết một người... Huyết thú... Hấp thụ pháp tắc... Ngũ Hành viên mãn... cùng chết... Lỗ đen...

Trong hai mắt của Lâm Lạc sát khí mạnh mẽ chớp động, hướng một chỗ trong khán đài nhìn lướt qua.

Đạo thần thức kia là Tân Tứ phát ra!

Tuy dùng từ không rõ, nhưng Lâm Lạc vẫn đoán được đối phương muốn biểu đạt ý tứ là: Tân gia, không chỉ muốn dùng Tân Tứ đấu thú kiếm tiền, đáng sợ hơn chính là, bọn hắn ở thể nội của Tân Tứ ký sinh quái thú nào đó, có thể ở thời điểm Tân Tứ giết chết một đối thủ, rút ra pháp tắc của đối phương đến quán thầu cho Tân Tứ!

Bản thân Tân Tứ là dùng đan dược cổ quái kia lớn lên, tuyệt không có khả năng đột phá đến Trung Nguyên Thần, chỉ có thể đi lĩnh ngộ các hệ pháp tắc. Mà một ngày nào đó, hắn ngộ đến Ngũ Hành pháp tắc, hình thành lỗ đen bí thuật, ký sinh thú sẽ cùng hắn đồng quy vu tận, cũng tự hành tinh luyện ra một viên thuốc!

Huyết Dưỡng đan!

Ấn Huyết Dưỡng đan, có thể đạt được lĩnh ngộ của pháp tắc đối ứng!

Mà Tân gia muốn, là lỗ đen bí thuật có thể địch nổi Thần Vương! Tuy Huyết Dưỡng đan cấp bậc Sơ Vị Thần xa xa không đạt được trình độ này, nhưng chỉ cần số lượng nhiều mà nói, có lẽ có thể đạt tới cấp bậc Trung Nguyên Thần!

Nếu như nói cấp bậc lỗ đen bí thuật của Thượng Thiên thần có thể địch nổi Thần Vương, như vậy lỗ đen bí thuật của Trung Nguyên Thần có thể cùng Thượng Thiên thần bình khởi bình tọa lại có cái gì kỳ quái?

Thế gian quả nhiên có rất nhiều người thông minh, đại đạo khó có thể leo thì thế nào, dùng số lượng đè bù!

Chỉ là, đây đối với vô số được đỉnh của Huyết Đường đan mà nói, lại là tàn nhẫn bậc nào?

- Giết ta!

Tân Tứ lại phát ra một đạo thần thức chấn động, nhưng khí tức lại càng phát mà điên cuồng lên, cũng chỉ có ở loại thời điểm bị thương này hắn mới có một lát thanh tĩnh, lập tức kích hoạt ký sinh thú trong cơ thể, nhưng ký sinh thú cùng hắn đã sớm hòa tan làm một thể, thân thể của hắn, đồng dạng bị ký sinh huyết thú khống chế.

Cảm giác được ý niệm của ký chủ muốn cùng mình đồng quy vu tận, đại xà màu trắng kia cũng trở nên điên cuồng lên, xà thân to dài cuốn vũ, lưỡi rắn không ngừng nhả ra, phóng xuất ra khói độc mờ mịt!

- Ah...

Tân Tứ không thể điều khiển mà điên cuồng hét lên một tiếng, tay phải vừa mới dài ra một lần nữa đột nhiên hướng vành mắt của mình đâm tới, PHỐC PHỐC hai tiếng, hai đạo máu tươi bão tố, hỗn tạp lấy hai con mắt tổn hại, biến hình.

Trong động mắt của Tân Tứ, một mảnh u ám chi lực bắt đầu khởi động, tựa hồ thực sự hóa thân thành Ác Ma, khủng bố vô biên!

- Hừ!

Đại Bạch xà nổi giận gầm lên một tiếng, rõ ràng đã có vài phần Long ngâm chi vận, kèm theo uy áp Vô Thượng! Nó mở ra miệng lớn dính máu hướng Lâm Lạc cắn tới, xuất phát từ một loại nhu cầu bản năng, nó bức thiết muốn thôn phệ huyết nhục của Lâm Lạc.

- Dừng tay!

Lúc này, hắc y lão giả trên đài cao gấp rút bay xuống, nhưng đấu thú trường có cấm chế bảo hộ, đây chính là Thượng Thiên thần tự tay bố trí, hắn lại há có thể xuyên thủng, chỉ có thể thúc giục người phụ trách đấu thú trường mau chóng bỏ cấm chế.

Đuôi rắn của Đại Bạch Xà còn ở lại trong cơ thể Tân Tứ, nhưng đầu rắn cực lớn đã cắn tới Lâm Lạc!

- Nghiệt súc, đi chết!

Lâm Lạc bạo rống một tiếng, nắm tay phải xiết chặt, nắm đạo pháp tắc chí cao cùng chuyển, thân hình hắn nhoáng một cái, không gian thuấn di, đã xuất hiện ở trên đầu rắn, một quyền nặng nề oanh xuống.

Bành!

Một mảnh huyết hoa văng khắp nơi, Đại Bạch Xà đột nhiên mất đi tất cả lực lượng, ầm ầm bay ngược.

Thân hình của Lâm Lạc rơi xuống đất, nhưng một cỗ cảm giác nguy cơ lại không giảm phần thăng, hắn đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy đuôi rắn co lại, Tân Tứ như là đồng cát hướng nó độn tới, không hề có một tia chống cự chi lực liền bị Đại Bạch Xà nuốt vào trong miệng.

Thực chủ!

Oanh!

Cái đuôi của Đại Bạch Xà rốt cục hiện đi ra, khí tức cuồng bạo lại lần nữa tăng lên một cấp bậc, vô số đạo sóng nước kích đập, ở bên trái nó tạo thành một mảnh hải dương màu xanh da trời, oanh, cự thạch ầm ầm, bên phải nó có vô số tảng đá lớn rơi xuống!

Thủy Thổ hai đạo pháp tắc!

Sau khi nuốt chửng Tân Tứ, Đại Bạch Xà đã lấy được hai đạo pháp tắc mà Tân Tứ lĩnh ngộ, uy thế phóng đại!

- Hừ!

Trên khán đài, Tân Bằng mặt lạnh đến sắp có thể chảy ra nước, bồi dưỡng một được đỉnh phải trả một cái giá lớn bao nhiêu? Dù cho dùng của cải của Tân gia cũng chịu không được tiêu hao như vậy, một cái Tân Tứ đã đưa vài tỷ năm tích súc bọn chúng hao đến thất thất bát bát!

1171. Chương 1181: Đề Thăng Uy Năng Của Hắc Động. (1)

Mà Tân Tứ mới tu thành hai đạo pháp tắc liền bị ký sinh huyết thú thôn phệ, Huyết Dưỡng đan luyện ra này cũng chỉ bao hàm có hai đạo pháp tắc, cách lỗ đen bí thuật không biết kém bao xa!

Lần này, mất đi không chỉ là người, mà là tất cả!

Dùng một cái giá lớn như vậy giết chết Lâm Lạc, quả thực là dùng mấy vạn cân cực phẩm Thần tinh nên người ah, đập chết thì đã sao, thiệt thòi trái lại là mình!

Huống chi, Lâm Lạc sẽ chết sao?

Một tiếng thét dài, sát khí của Lâm Lạc cuồng rực, hướng Đại Bạch Xà vọt xông mà đi.

Đại Bạch Xà đột động, nhanh như thiểm điện, xoát thoáng một phát mở ra miệng khổng lồ, rõ ràng đem Lâm Lạc nuốt sống đi vào!

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn trường lần nữa lâm vào tĩnh mịch.

Tân Tứ chết rồi, Lâm Lạc chết rồi, cái bạc đấu này lại là kết quả không có người thắng!

Mẹ nó, lại bị sòng bạc lừa!

Lúc này, hắc y lão giả của Tân gia rốt cục tiến nhập đấu thú trường, hắc tay phải mở ra, liền hướng về Đại Bạch Xà trấn áp đi qua.

Tuy vền vền là nuốt chừng hai đạo pháp tắc, nhưng Huyết Dưỡng đan thủy chung là Huyết Dưỡng đan, hai đạo pháp tắc của Sơ Vị Thần đồng dạng trên quý!

Nhưng ngay thời điểm bàn tay lớn của hắc thò ra, Đại Bạch Xà nguyên bản đối với hắc cảnh giác nhìn hằm hằm, thân thể uốn lượn đột nhiên đầu nghiêng một cái, ầm ầm ngã xuống, lập tức khí tức đã không có!

Hắc y lão giả dầu gì cũng đường đường là Trung Nguyên Thần, vài tỷ năm sống sót có việc lạ gì chưa từng gặp qua, nhưng hôm nay tuyệt đối có thể nói là mở rộng tầm mắt rồi!

Một gã Sơ Vị Thần nhất trọng thiên hời hợt oanh nát một Sơ Vị Thần Nhị trọng thiên!

Ký sinh huyết thú không đợi dưỡng thành liền trực tiếp nuốt Kí Chủ... nhưng đột nhiên chết rồi!

- Xương cốt của ta quá cứng rắn, nó tiêu hóa không được!

Bành, một tiếng trầm đục, Đại Bạch Xà đột nhiên bị đánh bay một cái lỗ hổng lớn, hiện ra thân ảnh của Lâm Lạc, ngạo nghễ đứng thẳng.

- Người như thế nào không chết!

Dù cho dùng lòng dạ của hắc y lão giả cũng nhìn không được nhỏ ra câu nói nhảm, thật sự là quá kinh ngạc!

Hắn là biết rõ lực lượng của huyết thú đáng sợ đến cỡ nào, đặc biệt là sau khi nuốt ký chủ, tuy không lâu sẽ tự hành hóa đan, nhưng thực lực tăng lên cũng không phải nhỏ tí tẹo!

Huống hồ loại dị thú này am hiểu nhất đúng là tiêu hóa, lực lượng gì đều có thể tiêu hóa, nuốt vào trong bụng của nó, bất luận Sơ Vị Thần nào cũng chỉ có phần bị lập tức hóa thành huyết thủy, Lâm Lạc như thế nào còn có thể vui vẻ đi ra?

Cái này không hợp Logic, không hợp đạo lý ah!

- Trận này, là ta thắng đi à nha?

Lâm Lạc nhàn nhạt nói ra, dù cho đối mặt một vị Trung Nguyên Thần cũng không có kính sợ chút nào, Thượng Thiên thần cũng chống đối qua, huống chi chỉ là Trung Nguyên Thần, tuy chủ lực đánh nhau là Sư Ánh Tuyết.

Hắc y lão giả hừ lạnh một tiếng, trước mặt nhiều người hắc cũng không dám cựa mạnh, dù sao mặt mũi này vẫn là phải lấy! Nếu như nói ai có thể ở Phi Vũ thành chính thức không chỗ cựa kị mà nói, vậy cũng chỉ có Phi Vũ Thiên Sư, vị Thượng Thiên Thần thần bí kia rồi!

Nói sau, hắc còn phải lập tức thu Đại Bạch Xà trở về. Tuy chết rồi, nhưng vẫn có thể tinh luyện ra Huyết Dưỡng đan, hơn nữa phải nắm chặt thời gian, kéo càng dài, “Được lực” xói mòn sẽ càng nhiều!

Bởi vậy hắc tiện tay thu Đại Bạch Xà vào đan điền không gian, xoay người rời đi.

Trái tim của Lâm Lạc bành bành bành kích nhảy!

Không phải sợ hãi Trung Nguyên Thần trước mặt này, mà là đồ vật hắc ở trong cơ thể Đại Bạch Xà cảm ứng được!

Hỗn Độn Dung Lô!

Đại Bạch Xà này rõ ràng cùng Hỗn Độn Dung Lô có vài phần tuy phương thức khác nhưng kết quả lại giống. Đồng dạng có thể luyện hóa lực lượng, pháp tắc, nhưng so với việc Lâm Lạc nắm giữ Hỗn Độn Dung Lô, tầng thứ kia quá thấp. Chỉ có thể luyện hóa lực lượng cùng pháp tắc của cấp bậc Sơ Vị Thần, hơn nữa phải đến từ Thần linh vừa mới chết mất!

Không giống Lâm Lạc, hiện tại dù là cho hắc Chủ Thần Khí, chỉ cần Tử Đỉnh có thể trấn áp, hắc sẽ không nói hai lời trực tiếp luyện hóa!

Chính là bởi vì như thế, Đại Bạch Xà mới muốn nuốt Lâm Lạc, nếu luyện hóa được Lâm Lạc, nó có thể đạt được năng lực của Lâm Lạc. Mà đạo lý đồng dạng cũng có thể dùng ở trên người Lâm Lạc, Đại Bạch Xà có thể luyện hóa hắc, hắc cũng có thể luyện hóa Đại Bạch Xà!

Sau khi tiến vào trong cơ thể Đại Bạch Xà, hắc trực tiếp tế ra lỗ đen bí thuật, lại dùng Tử Đỉnh hộ thân, chống cự lại nọc độc có thể lập tức đem Sơ Vị Thần hóa thành huyết thủy, cũng một đường men theo vàng sáng lực lượng, ở nơi trái tim của đại xà phát hiện hai hạt châu sáng lên!

Thổ hệ pháp tắc kết tinh! Thủy hệ pháp tắc kết tinh!

Tự như là thần liệu dùng hình thái cổ hóa xuất hiện, Lâm Lạc cũng trung thực không khách khí mà thu vào bên trong Tử Đỉnh, sau đó dùng lỗ đen lập tức cắn nuốt trái tim của Đại Bạch Xà, chôn vùi thần hồn của nó, tiền đưa đầu quái vật này rơi xuống Địa Ngục.

Tuy lúc trước hắc chưa từng gặp qua loại vật cổ quái này, nhưng Lâm Lạc có thể khẳng định, hai hạt châu sáng lên trong trái tim của Đại Bạch Xà đúng là chỗ tinh hoa của nó, đã không có hai vật này, Huyết Dưỡng đan căn bản không có khả năng luyện thành!

Nhưng mà, vì cái gì đầu Đại Bạch Xà này sẽ có được năng lực của Hỗn Độn Dung Lô?

Lâm Lạc ẩn ẩn có loại cảm giác, Đại Bạch Xà cùng Tử Đỉnh là đến từ cùng một chỗ. Chỉ là cấp độ cả hai hoàn toàn bất đồng, Tử Đỉnh là để vương cao cao tại thượng, mà Đại Bạch Xà chỉ là cỏ dại ven đường, kém cách xa vạn dặm!

Chủ Thần Khí là do Thiên Địa bao hàm dưỡng dục, như vậy, có phải là phiền pháp tắc chi địa kia sau khi bao hàm dưỡng dục ra Tử Đỉnh, pháp tắc, lực lượng dư thừa còn bao hàm dưỡng dục ra một ít gì đó khác hay không?

Huyết Dưỡng đan là nhiều người biết được, đã nói lên quái vật như Đại Bạch Xà cũng không phải duy nhất!

Được rồi, trước mặt kệ những thứ này!

- Lâm Lạc!

- Lâm Lạc!

- Lâm Lạc!

Trên khán đài đột nhiên vang lên vô số thanh âm hô to, nhưng kế tiếp, thanh âm liên tiếp như vậy, trở nên càng ngày càng điên cuồng.

Võ giả sùng bái cường giả, Lâm Lạc hiện ra thực lực cường đại, tự nhiên hắn sẽ thắng được tôn trọng xứng đáng, trên khán đài ngày càng nhiều người xem gia nhập hàng ngũ hò hét, trên mặt của mỗi người đều chớp động lên biểu lộ điên cuồng, cõi lòng kêu to.

Đã mấy ngàn vạn năm, cho tới bây giờ đều chỉ có tử vong Ác Ma xé rách đối thủ, dù cho bị thua, cũng chỉ là thua ở trong ma thủ của tử vong ác ma, đúc thành thần thoại bất bại. Nhưng ngày hôm nay, Thần Thoại rốt cục bị đánh phá, tự nhiên để cho cảm xúc của tất cả mọi người lập tức đạt đến đỉnh phong.

Trong nội tâm Lâm Lạc không hề có vẻ đắc ý, vạn người sùng bái thì như thế nào? Ở bên trong đấu thú trường, hắn là một dã thú cung cấp người giải trí mà thôi, có một ngày có một người càng cường đại hơn xuất hiện, đả bại hắn, như vậy hiện tại những người vì hắn hoan hô kia sẽ lần nữa điên cuồng hét lên danh tự một người khác.

1172. Chương 1182: Đề Thăng Uy Năng Của Hắc Động. (2)

Vòng đi vòng lại!

Hắn không có hứng thú làm công cụ biểu diễn.

Tuy rất nhiều người đối với Lâm Lạc biểu hiện ra ngoài chiến lực cường đại rất có hứng thú, nhưng Lâm Lạc đã thành tiêu điểm cho vạn người chú mục, nên không có ai dám công nhiên khó xử hắn. Cái này dù sao cũng là chủ thành của Phi Vũ Thiên Sương đại nhân, ai dám công nhiên chà đạp quy tắc hắn định ra?

Lâm Lạc về đến khách sạn, đem Dưỡng Tâm hũ thu nhỏ lại như hạt nhỏ giấu ở dưới bàn chân, hắn cũng tiến nhập trong đó.

- Đại phơi đản, nhanh đem hoa hồng của bốn cô nương chia ra!

Lâm Lạc liền tranh thủ nâng tay, cũng làm cho thị nữ vốn là nhìn hắn không thuận mắt kia lông mày dựng lên.

- Đinh phu nhân có phải là đã quên cái gì hay không?

- Đã quên cái gì?

Về mặt của Đinh Đại Dung kinh ngạc.

- Tiền đánh cược!

Lâm Lạc cắn răng nói, hắn có thể khẳng định đối phương là cố ý, nếu đổi lại là hắn thiếu nợ người, đoán chừng các nàng này đã sớm sờ đến trên người của hắn lục soát sạch sẽ rồi.

- YAA.A.A., Lâm công tử không nói, ta còn thiếu chút nữa đã quên rồi!

Lúc này Đinh Đại Dung mới một bộ bình tĩnh đại ngộ.

Rốt cuộc là một trăm chín mươi vạn thượng phẩm Thần tinh ah, nếu như hồ lộng qua, có thể để cho người ít phần đầu bao nhiêu năm? Nếu thay đổi chút ít người ý chí không kiên định, chứng kiến bộ dáng tao mị tận xương kia của Đinh Đại Dung, trong đầu đoán chừng đều là hình ảnh để cho người mặt đỏ tới mang tai, sớm đem ý đồ đến vứt qua một bên rồi.

Rốt cục thu một trăm chín mươi vạn thượng phẩm Thần tinh tới tay, trong này còn có hai mươi vạn là tiền vốn của Lâm Lạc, trên thực tế kiểm được chỉ là 170 vạn thượng phẩm Thần tinh mà thôi, căn bản mua không được vài cọng thần dược.

Lâm Lạc rất không biết đủ mà thâm nghĩ, ngênh ngang rời đi.

Đời thân ảnh của hắn biến mất, Đinh Đại Dung miễn cưỡng khởi động dáng tươi cười lập tức suy sụp xuống, đây chính là một trăm chín mươi vạn cực phẩm Thần tinh ah, trơ mắt nhìn từ trong tay của mình chảy ra, ai có thể không đau lòng!

Mà càng làm cho nàng khó chịu chính là, vì cái gì Lâm Lạc có thể bình tĩnh bỏ qua mị lực của nàng như thế? Chẳng lẽ, là yếu sinh lý? Nàng có chút ít ác ý mà tiến hành phỏng đoán tà ác.

- Phu nhân, Phi Vũ đại nhân tới rồi!

Ngay thời điểm Đinh Đại Dung thất thần, thần sắc của thị nữ đột nhiên nghiêm túc.

...

Tân gia tự nhiên sẽ không bỏ qua như vậy, nuốt vào cái thiệt thòi lớn này.

Đặc biệt là khi bọn hắn phát hiện hai hạt châu có giá trị nhất trong cơ thể Đại Bạch Xà đã không cánh mà bay, huống chi đã Lâm Lạc hận đến tận xương tủy, Lâm Lạc không biết luyện đan, lấy hai khóa hạt châu kia lại có cái gì dùng, chỉ cần trễ một ngày, pháp tắc bên trong sẽ lãng phí một ít. Trừ khi có thể dùng xác ngoài cùng loại với Thần tinh phong ấn!

1174. Chương 1184: Vệ Thập Thất. (2)

Trả giá đã trả giá, hiện tại Tân gia có thể làm duy nhất đúng là tận lực vẫn hồi tởn thất, đem hai hạt châu từ trên người Lâm Lạc đoạt lại!

Bởi vậy, Tân An Mộc thông qua Đinh Đại Dung mời Lâm Lạc gặp mặt, đưa ra yêu cầu ở đấu thú trường đánh cược một lần nữa.

- Được, bất quá ta cũng có yêu cầu, là tiền đặt cược đề cao đến một trăm chín mươi vạn thượng phẩm Thần tinh!

Lâm Lạc không chút do dự đáp ứng xuống, đương nhiên điều kiện tiên quyết là lần này Tân gia phải ra đối thủ vẫn là cấp bậc Sơ Vị Thần.

- Ha ha, chỉ sợ người không dám!

Mặt mũi Tân An Mộc tràn đầy dữ tợn.

Lần trước hắn khiêu khích Lâm Lạc, “kích” được Lâm Lạc đáp ứng quyết đấu, vốn tưởng rằng là dựng lên một đại công, nhưng sự thật chứng minh lại sai đến không hợp thói thường, để cho hắn sau đó bị Tân Bằng thoả mạ một trận!

Càng máu chốt chính là, Tân Bằng cũng không phải chỉ có một nhi tử như hắn, huynh đệ vì quyền kế thừa mà lên đấu đến kịch liệt, hắn phải lấy thắng lợi. Nếu không gà nhà bơi mặt đá nhau tuyệt sẽ không kém cừu nhân chém giết!

Lúc trước đánh giá thấp Lâm Lạc, trên thực tế ai cũng không có khả năng nghĩ đến, một đồ thạch đại sư rõ ràng có thể làm trở mình Ác Ma trong đấu thú trường! Nhưng lúc này, Tân gia là bỏ ra giá tiền rất lớn từ Vệ gia mượn tới Ác Ma sát thủ của bọn hắn, ở đấu thú trường xếp hàng thứ nhất Vệ Thập Thất!

Bồi dưỡng Huyết Dưỡng đan, đây là bí mật của tất cả thế lực lớn, chẳng những Phi Vũ thành như thế, những Đại Thành khác cũng giống như thế! Đương nhiên, chỉ mua phơi chủng cũng phí tổn khủng bố đến cực điểm, cũng chỉ vụn vụn có những Trung Nguyên Thần cường thế kia mới có khả năng!

Mà đỉnh lô phát triển cũng là hao phí vô số, một cái cũng là miễn cưỡng, ít có mấy gia tộc có thể dưỡng được hai cái, thậm chí càng nhiều đỉnh lô hơn nữa.

Càng máu chốt chính là, bởi vì đan dược chế ước, cảnh giới cực hạn của cực đỉnh cũng chỉ là Sơ Vị Thần, cho dù là có thể có được lỗ đen bí thuật cũng chỉ là cảnh giới này, muốn tăng lên tới cấp bậc Trung Nguyên Thần vẫn là cần bản thân ở từng đạo pháp tắc đi lĩnh ngộ, đi tăng lên!

Đối với Thượng Thiên thần mà nói, đấu tư như vậy thật sự quá không đáng, hưởng hồ lỗ đen bí thuật như thế nào dễ dàng nắm giữ như vậy, mà nắm giữ tám đạo pháp tắc thì như thế nào, chiến lực cấp bậc Sơ Vị Thần, đối với Trung Nguyên Thần có thể có bao nhiêu trợ giúp?

Bảy đại Trung Nguyên Thần vẫn có phần cường thế, như Vệ gia xếp hạng thứ nhất, cũng vì bọn hắn là cái thứ nhất bắt tay vào bồi luyện Huyết Dưỡng đan, cũng chọn đến một lô đỉnh cấp bậc yêu nghiệt Vệ Thập Thất!

Nghe nói người này đã nắm giữ bảy đạo pháp tắc!

Tuy còn không có lĩnh ngộ đến lỗ đen bí thuật, nhưng đem bảy đạo pháp tắc đều đẩy mạnh đến Sơ Vị Thần đỉnh phong lại là bất phàm bậc nào? Cho dù là bởi vì có đan dược kích thích!

Vệ gia từng không chỉ một lần sinh ra cảm thán: sớm biết Vệ Thập Thất yêu nghiệt như thế mà nói, lúc trước Vệ gia sẽ thu hắn làm tộc nhân, dốc hết gia tộc chi lực bồi dưỡng, vậy Vệ gia nói không chừng đã có một vị Thượng Thiên thần sinh ra đời rồi!

Đương nhiên, lời này cũng chỉ có thể nghe một chút mà thôi, nhà ai có mị lực lớn như vậy, động gia tộc chi lực bồi dưỡng một ngoại nhân trở thành đệ nhất cao thủ của gia tộc? Cái này người một nhà tầm đó cũng sẽ đấu đến đao quang kiếm ảnh, hưởng chi là người ngoài!

Bất quá cái này cũng nói rõ Vệ Thập Thất đáng sợ!

Lĩnh ngộ bảy đạo pháp tắc, cảnh giới bản thân lại là Sơ Vị Thần đỉnh phong, ở dưới cảnh giới giống nhau, còn có ai có thể đả bại hắn? Yêu nghiệt lĩnh ngộ tám đạo pháp tắc càng nghịch thiên sao?

Sau khi Tân Tứ cùng Lâm Lạc đánh xong một trận, danh dự của Tân gia là nhận lấy đả kích cực lớn, bởi vậy, vì vấn đề hết thảy, Tân gia tự nhiên muốn đem huyết đấu kế tiếp tiến hành tuyên truyền xôn xao, hạn không thể đem trọn Phi Vũ thành trị hạ toàn bộ thông tri đến.

Lâm Lạc cũng không biết Vệ Thập Thất mạnh bao nhiêu, nhưng sau khi nắm giữ lỗ đen pháp tắc cấp bậc Sơ Vị Thần, mặc kệ Sơ Vị Thần gì cũng chỉ xứng bị hắn thuấn sát! Cùng lắm thì đổi cái địa phương, hắn đã có giác ngộ như vậy.

Đương nhiên, nếu hắn thật bị buộc đến một bước này mà nói, vậy tự nhiên cũng muốn đem Phi Vũ thành náo đến long trời lở đất!

Gần kề qua nửa tháng sau, Lâm Lạc lần thứ hai tiến vào trong đấu thú trường.

Khi người chủ trì lần nữa giới thiệu tên của hắn, toàn trường lập tức vang lên tiếng hoan hô y hệt Lôi Minh, so sánh với lần thứ nhất có thể nói là hoàn toàn bất đồng. Đương nhiên, càng nhiều người hơn nữa là nói không hay, bởi vì lúc này đây đối thủ của Lâm Lạc là Vệ Thập Thất!

Vệ Thập Thất là ai?

Đây chính là biểu tượng bất bại của đấu thú trường, tồn tại xếp hàng thứ nhất trong tử vong Ác Ma! Cao thủ chết ở trong tay hắn dùng vạn mà tính, tuy bình quân đến trong kiếp sống ba ức năm huyết đấu cũng không tính nhiều, nhưng mấy vạn đối thủ này tất cả đều là Sơ Vị Thần đỉnh phong, huyết tinh giết chóc như vậy đủ để cho Vệ Thập Thất leo lên Sát Thần vị!

Nếu như trực tiếp đối mặt một Ác Ma đáng sợ như vậy, mặc kệ người phương nào cũng là trong lòng run sợ, thế nhưng mà làm người xem ở trên đài, lại có thể kích phát một mặt tàn khốc nhất của bọn chúng ra.

- Tử vong chi Vương!

- Tử vong chi Vương!

Vô số người như bệnh tâm thần gầm rú nói, hào khí nhiệt liệt vượt xa nửa tháng trước Tân Tứ xuất hiện.

Vệ Thập Thất, là nữ nhân!

Hơn nữa vẫn là một nữ nhân phi thường xinh đẹp, tràn đầy dã tính, như là một con báo cái!

Cái này để cho Lâm Lạc thật không ngờ, có chút ngạc nhiên mà nhìn xem đối thủ ở trước mặt hắn bỗng nhiên xuất hiện, một thân trang phục màu đen bằng da, tóc dài cũng chỉ có hơn tấc, hiển thị rõ ra khí tức cuồng dã của nàng!

Thân thể của nàng phi thường thon dài, ngực cũng không lớn, chỉ có thể nói là tiểu xảo linh lung, bờ eo thon bé bỏng, hai chân rất dài, sắp có thể cùng Tả Nhục Hề so sánh rồi.

Nhưng chỉ cần đã gặp cặp mắt kia của nàng, tuyệt đối sẽ không có người sinh ra ý nghĩ thân cận nàng!

Đây là coi thường Sinh Tử như thế nào, điên cuồng đến hận - rc k

Vệ Thập Thất phát ra một tiếng gầm nhẹ khô khan, thân hình lại động, không gian thuần di xuất hiện ở sau lưng Lâm Lạc, móng trái thẳng đến trái tim của hắn.

Một trào này, vừa nhanh lại hung ác, căn bản không cho Lâm Lạc làm ra động tác trốn tránh, chống đỡ gì!

Nhưng trên mặt Vệ Thập Thất lại hiện ra vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, làm người trong cuộc, nàng có thể cảm giác được lực lượng của mình bị hấp thu mất hơn phân nửa, tuy y nguyên có thể đối với Lâm Lạc tạo thành tổn thương, nhưng lại cực kỳ có hạn!

Dưới chân Lâm Lạc bắn ra, lập tức nhảy lên tầm hơn mười trượng, hấn khê chau mày.

Vừa rồi, hắn đem lỗ đen bố trí ở chỗ hậu tâm, quả nhiên cắn nuốt lực công kích của Vệ Thập Thất, nhưng vẫn còn không có thể hoàn toàn hóa giải, chấn đến bộ ngực của hắn một mảnh sôi trào, vô cùng khó chịu!

Nếu không phải hắn đổ máu quá nhiều, cái này khẳng định là một búng máu phun ra.

Nhưng mạch suy nghĩ là đúng rồi!

Lực lượng lỗ đen không đủ, là vì hắn còn không có vận dụng thuần thực, dù sao trước kia hắn đều là dùng hai tay đến thi triển!

Trong mắt Vệ Thập Thất hiện lên khó hiểu, thần sắc càng thêm cẩn thận từng li từng tí, nhưng huyết thú trong cơ thể nàng lại kiềm nén không được khao khát đối với huyết nhục của Lâm Lạc, không an phận mà bắt đầu giãy vò, lại để cho bộ mặt của nàng không ngừng nhú động, xinh đẹp không còn nữa, hiển thị rõ dữ tợn đáng sợ.

- Ah...

Nàng phát ra tiếng rít thống khổ, trong hai mắt tràn ngập Huyết Quang, hàn khí mười phần mà nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, XÍU...UU!, nàng lần nữa phát động ra không gian thuần di, hướng Lâm Lạc phát động công kích.

Bành! Bành! Bành!

Lần lượt bị đánh trúng, nhưng bị tổn thương lại một lần so với một lần càng nhẹ, Lâm Lạc đối với vận dụng lỗ đen dần dần đạt đến tình trạng tùy tâm sở dục.

1177. Chương 1187: Phản Thực Huyết Thú. (1)

- Sát!

Hai tay của Vệ Thập Thất cùng lúc mở ra, phân theo hai bên hướng phần cổ của Lâm Lạc đâm tới, nhanh như điện quang.

Thôn phê! Thôn phê!

Thân hình của Lâm Lạc bắt động, phần cổ đã bố trí xong lỗ đen pháp tắc, thỏa thích cắn nuốt lực lượng của Vệ Thập Thất, mà năm tay phải vung lên, đánh ra phản kích lần thứ nhất của hắn!

Oanh!

Một tiếng trầm đục, Vệ Thập Thất bị nặng nề oanh ra, ở trên bầu trời xẹt qua một đường vòng cung ưu mỹ, BA~ ngã sấp xuống đất.

Xoạt!

Toàn trường đều khiếp sợ, phát ra một mảnh tiếng kêu không thể tin.

Làm sao có thể!

Vệ Thập Thất là Sơ Vị Thần tam trọng thiên, hơn nữa, nàng là tám hệ cùng tu, cũng không phải bảy hệ cùng tu trong truyền thuyết, chỉ cần từ góc độ Sơ Vị Thần mà nói, nàng tuyệt đối là mạnh nhất Thần giới, ít nhất là một trong những người mạnh nhất!

Có thể cùng nàng chống đỡ, cũng chỉ có tồn tại cùng tu tám hệ pháp tắc, đạt tới Sơ Vị Thần đỉnh phong, Lâm Lạc lại bằng cái gì?

Đúng vậy, tiểu tử này xác thực yêu nghiệt, cũng cùng tu vài đạo pháp tắc, bởi vậy mới có thể ở hơn mười ngày trước đuổi giết Tân Tứ! Nhưng cùng Vệ Thập Thất so sánh, hắn còn có ưu thế gì? Cái rắc rối ưu thế cũng không có, trước kia bị Vệ Thập Thất đánh thảm như chó, như thế nào đột nhiên tuyệt địa lật bàn rồi!

Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Thần khí? Không, không, căn bản không có một tia thần lực khác chấn động, vừa rồi Lâm Lạc tuyệt đối không có dùng thần khí!

Toàn trường lâm vào tĩnh mịch ngẩn ngui, mỗi người đều có khó hiểu mãnh liệt.

Đúng lúc này, hai tay của Vệ Thập Thất chống đất, chậm rãi bò lên, tứ chi hơi cong, giống như một đầu mãnh thú tụ lực chờ phát động, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc.

Mặt mũi của nàng đang không ngừng vặn vẹo lên, phẳng phất có một con chuột chui vào dưới da mặt của nàng, trong chốc lát đôi má hiện lên, trong chốc lát tròng mắt bạo đột, dữ tợn đáng sợ.

XÍU...UU!!

Lần nữa nàng nhảy động mà lên, hướng Lâm Lạc phốc giết đi qua, hai tay chấn động, tay trái hóa thành kim kiếm, tay phải hóa thành băng thứ, vô hạn kéo dài, đâm về Lâm Lạc mà đi.

Lâm Lạc không chút sứt mẻ, nhưng kim kiếm băng thứ đánh tới trên người của hắn phẳng phất trâu đất xuống biển, đều biến mất, biến mất, biến mất!

Lỗ đen thôn phệ!

Nhưng từ mặt ngoài đến xem, cái này căn bản không có một tia khác thường, thật giống như công kích của Vệ Thập Thất cực kỳ nhu nhược vô lực. Đụng một cái tức bại, một lần nữa biến thành mảnh vỡ thiên địa pháp tắc!

- Nghiệt súc, còn chưa cút đi ra!

Lâm Lạc hét lớn một tiếng, thân hình lóe lên, xé rách không gian xuất hiện ở trước mặt Vệ Thập Thất, một quyền oanh ra.

Bành!

Cổ của Vệ Thập Thất bỗng nhiên bạo liệt, ở bên trong một mảng mưa máu phun trào, đầu cao cao vọt lên mười trượng!

- Ah...

Trên khán đài, vô số người phát ra kinh hô, không phải là vì tràng diện huyết tinh, mà là trong lồng ngực của Vệ Thập Thất thoát ra một thân thể con rắn, một đầu ở lại phần cổ của Vệ Thập Thất, một chỗ khác thì theo lấy đầu của nàng bị oanh phi mà ra.

Cái đột nhiên này, như thế nào không cho người nhìn thấy mà da đầu run lên!

- Hồngбет, huyết thú muốn bắt đầu thực chủ rồi!

Trên khán đài, năm người Vệ gia đồng thời kinh hô.

- Nhanh mở ra cấm chế!

Vệ Cao Ca quát to, Vệ Thập Thất còn không có lĩnh ngộ lỗ đen bí thuật của Ngũ Hành pháp tắc dung hợp, hiện tại hình thành Huyết Dưỡng đan, như vậy cũng chỉ có hơn tám đạo pháp tắc cấp bậc Sơ Vị Thần mà thôi, căn bản không thể đánh đồng cùng lỗ đen bí thuật!

- Bẩm gia chủ, Phi Vũ Thiên Sương đại nhân vừa mới hạ qua mệnh lệnh, mặc kệ người phương nào đều phải thủ quy củ, nếu không, nếu không...

Một hạ nhân của Vệ gia lập tức tiến vào ghé lỗ, hướng Vệ Cao Ca ấp a ấp úng nói.

Nếu không thế nào, trong nội tâm Vệ Cao Ca tình tường.

Tuy vài tỷ năm gần đây Phi Vũ Thiên Sương một mực đang bế quan khổ tu, cơ bản mặc kệ công vụ, đem quyền hành giao cho bảy đại Trung Nguyên Thần như Vệ Cao Ca, Tân Bằng, khiến cho bọn hắn đã trở thành người cực kỳ có địa vị trong Phi Vũ chủ thành trị hạ!

Nhưng Vệ Cao Ca biết rõ, Phi Vũ Thiên Sương có thể đem quyền lực giao cho bọn họ, cũng có thể đơn giản thu hồi đi!

Ở trong mắt Thượng Thiên Thần, Trung Nguyên Thần lại được coi là cái gì, một đầu ngón tay có thể đơn giản nghiền chết!

Vị chủ nhân này như thế nào đột nhiên xuất hiện, lại vì cái gì muốn hạ mệnh lệnh như vậy?

Vệ Cao Ca vô lực mà ngồi trở lại trong ghế, Phi Vũ Thiên Sương đã tự mình ra lệnh, vậy thì ý nghĩa đã thành kết cục đã định, mặc kệ người phương nào cũng không thể làm trái! Ở trên mảnh thổ địa này, Phi Vũ Thiên Sương là Vương!

...

Trên mặt Vệ Thập Thất lộ ra biểu lộ thê lương, huyết thú đang nuốt thần thể của nàng, ý chí của nàng, loại thống khổ bị sống sờ sờ, từng chút một ăn tươi này, không có người có thể thừa nhận!

PHỐC, PHỐC!

Hai mắt của Vệ Thập Thất đột nhiên bạo liệt, chảy ra hai đạo chất lỏng màu đen, da thịt trên gương mặt tầng tầng rơi xuống, lại không có rơi sạch, từng chút rớt ra, lộ ra hàm răng sâm bạch bên trong.

Thấy một màn như vậy, đại bộ phận người đã nhìn không được nôn ọe, cho dù là người trong tay dính qua nhiều nhân mạng cũng không ngoại lệ.

- Ah...

Vệ Thập Thất phát ra tru lên thống khổ, thân thể loạn chiến, trong mắt động đen kịt mạnh mẽ hiện ra hai điểm tanh hồng chi sắc, sau đó dài ra một đôi mắt mới, tả hữu khép mở mí mắt, đồng tử màu xanh biếc!

Trên mặt, tầng tầng lục lân phát lên, hai cái răng nanh xông ra phần miệng, dài nhọn như móc câu!

Ba ba ba, áo da bó sát người trên người Vệ Thập Thất nhao nhao vỡ toang, hiện ra thân thể yểu chuyển của nàng. Nhưng lại tuyệt sẽ không có khả năng xuyên quang tiết ra ngoài, bởi vì trên thân thể nàng đồng dạng hiện đầy lân phiến màu xanh lá!

Hai tay, giống như không có xương mà giấy dựa, nàng bẻ bẻ cổ, trên mặt lộ ra một dáng tươi cười nhẹ nhõm, khẽ nhếch môi trên, lộ ra một hàm răng rậm rạp, hai đồng tử tanh hồng chặt chẽ tập trung ở trên người Lâm Lạc.

Huyết thú hoàn thành nuốt Kí Chủ!

Không, không đúng!

Ánh mắt của Lâm Lạc xiết chặt, hắn cũng không có cảm giác đến khí tức của Vệ Thập Thất có cái gì bất đồng, vẫn là lãnh khốc, khát máu nguyên lai! Nếu như là huyết thú nuốt chừng Kí Chủ, như vậy thần thức chấn động sẽ hoàn toàn bất đồng!

Hơn nữa, Lâm Lạc rút cuộc cảm giác không thấy ý thức khác tồn tại trong cơ thể nàng rồi!

Vệ Thập Thất rõ ràng trái lại nuốt chừng huyết thú!

Không hổ là đệ nhất sát tinh của đấu thú trường, muốn sống, ý chí chiến đấu vậy mà cường đại đến trình độ có thể trái lại nuốt Thực Huyết Thú!

Nuốt chừng huyết thú, Vệ Thập Thất có thể đạt tới độ cao như thế nào?

Oanh!

Đáp án công bố, trong cơ thể Vệ Thập Thất bắt đầu tràn động ra khí tức khủng bố, lại đang không ngừng tăng lên!

Nàng, đột phá đan dược hạn chế, có thể hướng Trung Nguyên Thần khởi xướng trùng kích rồi!

Không hổ là kỳ tài muôn đời khó gặp!

1178. Chương 1188: Phản Thực Huyết Thú. (2)

Đương nhiên, hiện tại nàng chỉ là mở ra đan dược phong tỏa, đã lấy được tư cách có thể tiến vào Trung Nguyên Thần, cũng không phải nàng lập tức có thể tăng lên tới cảnh giới này!

Nhưng ngàn vạn năm, thậm chí trăm triệu năm đều bị áp chế ở Sơ Vị Thần đỉnh phong, nàng tích lũy cũng đạt tới tình trạng đáng sợ, hơn nữa trái lại nuốt chửng huyết thú, nàng không sai biệt lắm đạt đến trình độ nửa bước Trung Nguyên Thần đáng sợ!

Mà bây giờ cái dã thú, Sát Thần này, là gắt gao nhìn thẳng Lâm Lạc.

Ở bên trong trí tuệ đơn giản của nàng, ai tổn thương nàng, nàng liền giết kẻ đó! Ai làm nàng chán ghét, nàng liền giết!

Nàng chán ghét thể gian hết thấy, vậy thì xóa đi hết thấy thể gian, liền từ tên địch nhân trước mặt này bắt đầu đi!

- Đột phá!

Thân thể Đỉnh Đại Dung, người áo đen đột nhiên chấn động.

- Nguyên lai bản tọa nhìn lầm rồi, cô gái này vậy mà có được nghị lực, đại trí tuệ lớn như thế! Đáng tiếc, quá muộn, tâm linh hoàn toàn bị giết chóc đánh chết, nếu không ngược lại có thể thu làm đệ tử!

- Ngài là nói... gia hỏa họ Lâm sẽ chết?

Đỉnh Đại Dung ngân nga nói.

- Đúng vậy, cô gái này tuyệt đối là muôn đời thiên tài, nếu như không phải bị trở thành đỉnh lô, nói không chừng thành tựu hiện tại đã vượt qua bản tọa! Đáng tiếc, chỉ là một công cụ giết chóc, sau này bản tọa sẽ tự mình xóa đi nàng!

Người áo đen y nguyên dùng thanh âm khàn khàn nói ra.

- Không phải hiện tại ra tay?

Con người của Đỉnh Đại Dung đảo quanh.

- Đây là bản tọa tự mình định ra quy tắc, há có thể tự mình vẽ mặt!

Người áo đen nhàn nhạt nói ra.

...

Mặc dù Tân Bằng, Vệ Cao Ca không có nhãn lực như người áo đen, cũng chính là Phi Vũ Thiên Sương, nhưng thân là Trung Nguyên Thần tự nhiên có thể cảm giác được khí tức của Vệ Thập Thất tăng vọt, đều khiếp sợ đến ghen ghét nhìn trần trối!

Được đỉnh đột phá hạn chế, rõ ràng có thể tiến giai Trung Nguyên Thần rồi hả?

Mà theo khí tức của Vệ Thập Thất nhận nhận, toàn bộ đấu thú trường đều quanh quẩn uy áp cường đại của nàng, để cho lòng của mỗi người đều phẳng phất đè nặng một ngọn núi, PHỐC PHỐC PHỐC, không ít người đã bắt đầu cuồn cuộn phun máu tươi, mà thực lực thấp hơn thậm chí tròng mắt cũng bị lách đi ra!

Cấm chế trận pháp chỉ có thể ngăn cản lực lượng thuần túy, khí tức uy áp thì không thể cách trở.

Hí!

Thân thể của Vệ Thập Thất bất động, nhưng đầu lâu lại hướng Lâm Lạc cắn tới, đầu lưỡi duỗi ra, biến thành lưỡi rắn ánh, hai cái nanh chớp động lên hàn mang đáng sợ.

Thân hình của Lâm Lạc hơi cong, ra quyền!

Bành!

Vệ Thập Thất cắn đến trên người Lâm Lạc, mà nắm đấm của Lâm Lạc cũng hung hăng đánh vào trên cổ của đối phương!

Một mảng mưa máu tung tóe!

Cái cổ của Vệ Thập Thất bị sinh sinh oanh đoạn, một cái đầu quăng lên, nhưng lúc lực lượng lan tràn đi qua, lập tức BA~ hóa thành một mảnh thịt nhão toái cốt.

Làm sao có thể! Làm sao có thể! Làm sao có thể!

Trên khán đài, bọn người Tân Bằng toàn bộ giật mình đến tròn mắt muốn đột đi ra, mà toàn thân của Phi Vũ Thiên Sương cũng mạnh mẽ run lên, không tự chủ được đứng dậy.

Tuyệt đối không có thể!

Một kích này của Vệ Thập Thất chẳng những không có làm bị thương Lâm Lạc, rõ ràng ngược lại bị một quyền oanh mất đầu?

Nói giỡn sao!

Nửa bước Trung Nguyên Thần, hơn nữa còn là nửa bước Trung Nguyên Thần nắm giữ tám đạo pháp tắc, đủ để thuận sát bất luận Sơ Vị Thần gì! Làm sao có thể giống như là con ruồi bị một chưởng đập bay?

Tap! Cấn cấn cấn!

Trên cái cổ của Vệ Thập Thất, lại lần nữa dài ra một đầu lâu mới, mà cái đầu mới này hoàn toàn bất đồng bộ dáng xinh đẹp lúc trước, biến thành một đầu rắn hoàn toàn là tam giác!

Nuốt chửng huyết thú, bản thân của Vệ Thập Thất cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, không còn là người, cũng không phải yêu, mà là sinh vật tổng hợp cả hai!

Bản thân nàng không có tình cảm nhân loại, nhưng phần nộ là cảm xúc mà mỗi sinh vật cộng đồng có được, lần nữa bị tổn thất nặng, Vệ Thập Thất sát khí như rực, hóa thành từng đạo binh khí ở quanh người nàng di động.

Lâm Lạc duỗi tay phải ra, sau đó làm động tác ngéo ngón tay.

Ở vận dụng lỗ đen pháp tắc, hắn càng ngày càng thuần thực rồi, nhưng còn không có đạt tới trình độ để cho hắn thoải mái.

Bất quá, nơi này có trận pháp ngăn cách lực lượng tràn động, người khác chỉ dùng con mắt xem là căn bản không có khả năng phát hiện hắn sử dụng đến tới cùng là loại đại năng lực nào! Hơn nữa, lại khó được có một đối thủ cường đại như vậy, vừa vận dùng để ma luyện tài nghệ của hắn.

Cử động khiêu khích này của hắn, lại để cho Vệ 17 giận tím mặt!

Vèo!

Nàng lần nữa phát động ra không gian thuần di, không hề dấu hiệu mà xuất hiện ở sau lưng Lâm Lạc, cổ rắn thật dài vươn ra, liền vây Lâm Lạc ở trong đó, pháp tắc chỉ lực hoàn toàn giam cầm thân thể Lâm Lạc, để cho hắn căn bản không cách nào xé rách không gian đào tẩu.

Sau khi giam cầm không gian, Vệ Thập Thất mạnh mẽ thu cổ lại, tám hệ pháp tắc chỉ lực đồng thời vận chuyển, ở dưới lực lượng đan vào, đủ để lập tức làm cho thân thể của Lâm Lạc tan vỡ, ngay cả thần hồn cũng hoàn toàn bị xoắn giết!

Lỗ đen bí thuật ở trong cơ thể Lâm Lạc lặng yên mở rộng, bố trí ở dưới mỗi một tắc da thịt, điên cuồng hấp thu lấy lực lượng kinh khủng kia của Vệ Thập Thất.

- Thằng này như thế nào còn chưa chết!

Trên khán đài chết tổn thương một mảnh, người nhất gan đã chạy ra khỏi đấu thú trường, những người còn lại toàn bộ là loại sát tính cuồng dã. Bọn hắn chứng kiến Lâm Lạc bị Vệ Thập Thất quần chặt, không khỏi lộ ra biểu lộ khiếp sợ.

- Treo cổ hắn!

Có người khàn giọng hét lớn.

- Tại sao có thể như vậy?

Khuôn mặt của Phi Vũ Thiên Sương che ở trong áo đen nên nhìn không thấy biểu lộ, nhưng tin tưởng giờ phút này nhất định là vô cùng kinh ngạc.

Lại nhìn lầm rồi sao?

Da mặt của vị Thượng Thiên thần này co lại, trước kia tuy coi trọng Lâm Lạc, nhưng chỉ là một loại trực giác, hơn nữa sau khi Vệ Thập Thất cắn nuốt Thực Huyết Thú, liền buông tha cho loại trực giác này.

Nhưng hiện tại Lâm Lạc dùng sự thật máu chảy đầm đìa lớn tiếng tuyên cáo, thần kỳ của hắn biểu hiện còn xa xa không có chấm dứt!

Tiểu tử này, đến tột cùng là cái gì?

...

Ngũ Hành chi lực ở trong người đan vào, tùy ý hắn áp súc, tổ hợp, pháp tắc phảng phất từng khối gạch đá, có thể tùy ý hắn tổ hợp!

Hai mắt của Lâm Lạc nhắm lại, hắn phát hiện mình đối với lỗ đen linh ngộ còn ở vào một cấp độ rất thấp.

Không, tựa hồ không thể nói như thế!

Trước kia hắn là Hư Thần cảnh, mà bây giờ là Sơ Vị Thần, ở độ cao trên pháp tắc tồn tại khác biệt cực lớn. Đồng dạng là vận dụng pháp tắc, trước kia thật giống như ở bờ biển dùng bùn cát xây thành, lại hoàn mỹ, lại hùng vĩ, vậy cũng chỉ là đồ vật của trẻ nhỏ, sóng biển xông lên, tòa thành rã rời.

Nhưng bây giờ là dùng hòn đá, cục gạch kiên cố sửa chữa phòng ốc chính thức, có lẽ không có mỹ quan như trước, nhưng lại càng thêm thực dụng!

1179. Chương 1189: Triệu Kiến. (1)

Đúng rồi, không đủ “mỹ quan”, là vì hắn đối với thủy hệ pháp tắc nắm giữ vẫn còn ở Sơ Vị Thần nhất trọng thiên, cấp độ lực lượng vẫn còn là Sơ Vị Thần nhất trọng thiên, không đủ “tiền” đi “lắp đặt thiết bị” !

Khi hắn nhảy lên đến Sơ Vị Thần đỉnh phong, cũng lĩnh ngộ Ngũ Hành pháp tắc đồng dạng đầy mạnh đến cảnh giới này, như vậy hắn có thể dùng gạch đá tu kiến một tòa cung điện xinh đẹp, hùng vĩ, một tòa cung điện chính thức!

Bất quá, uy năng lỗ đen của cấp bậc Sơ Vị Thần đã như vậy, thời điểm tới Trung Nguyên Thần, Thượng Thiên thần thì sao?

Lâm Lạc mơ hồ cảm giác sau khi đạt tới Sơ Vị Thần đỉnh phong, hắn ở vận dụng pháp tắc tựa hồ là đến đỉnh. Không có khả năng lại tiếp tục đề cao! Như vậy, Trung Nguyên Thần cùng Sơ Vị Thần khác biệt lại ở nơi nào?

Ban đầu sau khi đạt được Thạch Nguyệt Nha hiển tế, hắn tựa hồ có thể tùy ý tan rã pháp tắc, vậy thì vượt xa trình độ vận dụng pháp tắc! Chỉ tiếc, hắn đã không thể trở lại trạng thái kia, nếu không dùng cảnh giới Sơ Vị Thần lúc này của hắn, tất nhiên có thể đạt được càng nhiều cảm ngộ hơn nữa.

Cẩn cẩn cẩn...

Vệ Thập Thất đem cổ rắn càng quấn càng chặt, thậm chí xà cốt cũng phát ra rên rỉ, nhưng Lâm Lạc lại như thần hồn xuất khiếu, không thèm nhìn đến chuyện này.

Hắn thông dong rút tay ra, đơn giản giống như không có cái gì trói buộc lấy hắn, sau đó chộp vào trên cổ xà.

- Ah...

Vệ Thập Thất phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, cổ xà bị sinh sinh chém thành hai đoạn, Thất Thái thần huyết phun như suối.

Mà hết thấy cái này, cũng còn là Lâm Lạc đem lỗ đen pháp tắc giấu ở dưới động tác, nếu trực tiếp té ra mà nói, Vệ Thập Thất căn bản không có khả năng chống cự, lập tức bị lỗ đen thôn phệ!

Hiện tại uy lực của lỗ đen hạ thấp rồi, nhưng trình độ ẩn nấp lại đề cao thật lớn, để cho Lâm Lạc có thể ở trước mặt người khác sử dụng.

Hắn nhìn xem Vệ Thập Thất, cái này trước khi vẫn còn là thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, hôm nay đã như là yêu quái, mà tâm của nàng... cho tới bây giờ không có coi mình là nhân loại, so với Tân Tứ hóa thú còn muốn nghiêm trọng gấp trăm lần!

Lâm Lạc duy nhất có thể làm cho đối phương, là chấm dứt tánh mạng của nàng, để cho nàng không cần lại sống như thế.

Xé rách không gian, Lâm Lạc cũng lập tức xuất hiện ở trước người Vệ Thập Thất, một quyền oanh ra.

Bành!

Bành!

Bành!

Tuy Vệ Thập Thất là nửa bước Trung Nguyên Thần, thế nhưng mà không có bước ra một bước này, thì vẫn còn ở cảnh giới Sơ Vị Thần, lại há có thể địch nổi lỗ đen pháp tắc? Ở dưới Lâm Lạc không ngừng oanh kích xuống, khí tức của nàng dùng tốc độ đáng sợ mà tán loạn.

- Không...

Vệ Cao Ca ở trong cổ phát ra gầm nhẹ, đây chính là được đỉnh hắc vật và nuôi dưỡng vài tỷ năm ah, hao tổn bao nhiêu tích súc của Vệ gia? Tuy Vệ gia tài đại khí thô, cũng không chỉ bồi dưỡng một tử vong Ác Ma, nhưng một cái khác gần kề chỉ là bài danh thứ tám, hơn nữa cũng chỉ lĩnh ngộ hai đạo pháp tắc, căn bản không cách nào đánh đồng cùng Vệ Thập Thất.

Ánh mắt phần nộ trước tiên đảo qua ở trên ghế lô của Tân gia, nếu không phải Tân Bằng thỉnh cầu, như thế nào lại có một trận chiến hôm nay! Sau đó, ánh mắt của Vệ Cao Ca lại ngừng ở trên người Lâm Lạc, thẳng này, thẳng này đồng dạng không thể tha thứ!

Nếu không phải có Phi Vũ Thiên Sương tọa trấn, hắn thật muốn xông vào đấu thú trường trực tiếp đuổi giết Lâm Lạc, nhưng cho hắn một vạn lá gan cũng không dám công nhiên cãi lời vị đại nhân kia. Dù sao vị chủ nhân kia ra tay hung ác, năm đó hắn là tận mắt thấy qua!

Nhất định phải tìm cách dụ tiểu tử kia ra khỏi Phi Vũ thành, sau đó dùng phương pháp tàn khốc nhất hành hạ chết hắn! Về phần Tân Bằng, phải hoàn toàn bồi thường tổn thất cho Vệ gia!

Toàn trường một mảnh tĩnh mịch, cũng chỉ là nhìn xem Lâm Lạc từng quyền oanh nát Vệ Thập Thất, thẳng đến cuối cùng một đám thần hồn của nàng hiện lên đến giữa không trung, một lần nữa tạo thành hình dáng thiếu nữ xinh đẹp trước kia, hướng về Lâm Lạc mỉm cười, sau đó chôn vùi trong không khí.

Vệ Thập Thất, chết!

Lâm Lạc không hề có chút vui mừng, chỉ có vô tận phần nộ, ánh mắt xuyên thấu cấm chế, nhìn về phía ghế lô của Tân gia.

- Hừ, tiểu tử to gan lớn mật, có vài phần bồng sự liền cho rằng vô địch thiên hạ rồi sao?

Trong con người Tân Bằng hiện lên vẻ lảng lệ ác liệt, ngón tay điểm nhẹ, trong đầu lại không biết nghĩ ý niệm ác độc gì.

Lâm Lạc thu hồi ánh mắt, xoay người đi ra đấu thú trường, tựa hồ căn bản không có nghe được sau lưng đột nhiên vang lên âm thanh phê bình.

Hắn, không phải anh hùng.

Sau khi ly khai đấu thú trường, Lâm Lạc tự nhiên trước tiên đi sông bạc lấy tiền đánh cược của hắn và Tân gia, cái này cùng Đinh Đại Dung không có vấn đề gì. Chỉ là do nàng với tư cách người trung gian đảm bảo mà thôi.

Kể từ đó, tài phú cá nhân của Lâm Lạc cũng đạt tới ba trăm tám mươi vạn cân thượng phẩm Thần tinh, cho dù là ở Phi Vũ thành cũng có thể coi là đại phú ông rồi.

Nhưng kiếm được nhanh, Lâm Lạc hao phí cũng đồng dạng không chút nào nương tay, các loại đan dược như là nước biển tiến vào Dưỡng Tâm hồ. Thậm chí kể cả Pháp Linh đan mà bọn người Hậu Kim cần cũng có, để cho bọn hắn có thể một lần nữa ngưng luyện Thần hạch.

Bốn khóa Pháp Linh đan hao tổn gần hai mươi vạn thượng phẩm Thần tinh, giá tiền này thật đúng là không rẻ. Nhưng Lâm Lạc sẽ không quên sự tình mình hứa hẹn qua, bảo tàng của Hỏa Vân Thần Vương tựa hồ ở trong ngắn hạn không có khả năng tìm được, mà thọ nguyên của bọn người Hậu Kim lại có hạn!

Đem Pháp Linh đan giao cho bốn người Hậu Kim, Lâm Lạc coi như là hoàn thành hứa hẹn ngày xưa, có một loại cảm giác trên người chột nhẹ.

Bốn người bọn họ vốn là Trung Nguyên Thần, tuy Thần hạch tan vỡ, nhưng linh ngộ đối với pháp tắc vẫn còn, chỉ cần có cơ hội trọng ngưng Thần hạch, lần nữa thành thần thật sự là cực kỳ đơn giản, gần kề chỉ là qua bảy ngày, bốn người lại lần nữa bước ra một bước này.

Hơn nữa, thần thể, thần thức của bọn hắn cũng không có thay đổi, bởi vậy cũng không có thần kiếp hàng lâm, tình huống như vậy sẽ một mực tiếp tục đến lúc bọn hắn đạt tới cảnh giới lúc trước.

Lâm Lạc cho bọn họ hai lựa chọn: đi theo hắn, hoặc là tự trải qua cuộc sống của mình.

Nói thật, Lâm Lạc chưa bao giờ thích chỉ huy một đám người sinh hoạt, nếu người ở bên trong Dưỡng Tâm hồ có thể tự bảo vệ mình mà nói, hắn tuyệt đối sẽ trước tiên đem đại lượng người không thể ở chung toàn bộ đuổi đi ra, chỉ để lại thân nhân của hắn.

Bọn người Hậu Kim cân nhắc ba ngày, vẫn là quyết định cùng Lâm Lạc mỗi người đi một ngã, bọn hắn vốn đối với Hỏa Vân Thần Vương khuyết thiếu trung tâm, mà ở bên trong kiếp sống dài dằng dặc của Thiên Anh điện, cũng mài đi kiên trì báo thù của bọn hắn, nếu không mấy huynh đệ khác cũng sẽ không “Tự sát” rồi.

1180. Chương 1190: Triệu Kiến. (2)

Đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, Lâm Lạc đưa bọn hắn một ít đan dược, song phương liền âm thầm tạm biệt, hiện tại Tân gia, Vệ gia tất nhiên theo dõi hắn, để cho người bắt lấy tay cầm mà nói sẽ phi thường khó chịu, tuy quan hệ của bốn người Hậu Kim cùng Lâm Lạc kỳ thật cũng không lớn.

...

Tân gia.

Tân Bằng cùng Vệ Cao Ca ngồi đối diện nhau, sắc mặt hai người đều tương đối ngưng trọng.

- Vệ huynh, người nói giá cũng quá lớn đi, 500 vạn thượng phẩm Thần tinh. Bản tọa là tuyệt đối cảm không ra được!

Tân Bằng lắc lắc đầu nói.

- Hừ, nếu không vì thỉnh cầu của người, Vệ Thập Thất sẽ chết sao?

Vệ Cao Ca biểu lộ âm hàn.

Trong lòng Tân Bằng cũng là hỏa diễm bão táp, hắn còn chưa nói bởi vì Vệ Thập Thất vô dụng, Tân gia bọn hắn lại tổn thất một trăm chín mươi vạn thượng phẩm Thần tinh! Nhưng ai bảo Vệ gia là gia tộc đệ nhất Trung Nguyên Thần của Phi Vũ thành, Tân gia bọn hắn không thể trêu vào!

- Vệ huynh, cho bản tọa một chút thời gian, người cũng biết, bản gia vừa mới tổn thất 200 vạn thượng phẩm Thần tinh, không có khả năng thoả cái xuất ra nhiều tiền như vậy!

Tuy Vệ Cao Ca từ trong tay Tân Bằng gõ đến 500 vạn thượng phẩm Thần tinh, nhưng sắc mặt y nguyên không đẹp mắt, bởi vì gia tộc hao phí ở trên người Vệ Thập Thất là xa xa không chỉ số này!

Nhưng Tân gia cũng là tổn thất cực lớn, hắn muốn mau chóng lấy tiền, cũng phải cẩn thận chó độn vào đường cùng sẽ cắn người a!

- Về phần cầu tạp chủng kia, người có biện pháp gì giải quyết hắn không?

Vệ Cao Ca nhàn nhạt nói ra, nhưng trong giọng nói vẫn là toát ra một tia hận ý.

- Mặc dù Phi Vũ đại nhân không có nói rõ, nhưng đối với hành vi của chúng ta có chỗ bất mãn, nếu như ở trong thành giết người mà nói, chỉ sợ sẽ động Lôi Đình giận dữ!

Tân Bằng đồng dạng mặt có vẻ giận dữ, đầu so hết thấy gây nên tự nhiên là Lâm Lạc rồi!

- Chỉ có nghĩ biện pháp dẫn hắn xuất thành...

- Nói nhảm, hiện tại hỗn đản kia còn dám ly khai Phi Vũ thành sao!

Vệ Cao Ca nhịn không được ngắt lời nói.

Trong nội tâm Tân Bằng bất mãn, tuy Tân gia không thể so với Vệ gia, nhưng hắn đâu gì cũng là Trung Nguyên Thần đỉnh phong, cũng không yếu hơn Vệ Cao Ca, hùng hổ dọa người như thế không khỏi có chút quá đáng.

Vệ Cao Ca chứng kiến Tân Bằng hiện ra sắc mặt giận dữ, cũng biết mình làm có chút quá mức, liền nói ngay:

- Tân huynh còn có ý kiến gì hay không?

Một tiếng Tân huynh, ý nghĩa đem địa vị hai người lần nữa đặt tới độ cao giống nhau, mặc dù không có ở ngoài sáng xin lỗi, nhưng Tân Bằng coi như là vãn hồi một chút mặt mũi, không đến mức kể tiếp trở mặt, nhất phách lương tán.

- Có thể cho hắn làm cái chức vụ gì đó, để cho hắn chạy khắp nơi!

Tân Bằng nghĩ nghĩ nói ra.

Như Ngũ An Dịch năm đó phái Lâm Lạc đi tiêu diệt không sai biệt lắm, cũng là muốn điều Lâm Lạc ra khỏi chủ thành, mới không kiêng nể gì cả hạ sát thủ.

Vệ Cao Ca có chút suy tư, nhưng đột nhiên thân thể khẽ giật mình, mục hiện kỳ quang, mà Tân Bằng cũng lộ ra vẻ mặt giống như vậy.

- Minh Ngục chiến tranh... Lại muốn bắt đầu rồi!

Vệ Cao Ca đột nhiên cười ha ha:

- Trời ban cơ hội tốt, căn bản không cần chúng ta ra tay, cơ hội tự mình đến rồi!

- Minh Ngục chiến trường, nghĩa địa chung kết Thần linh, mười vạn Thần linh đi vào, khả năng có thể còn sống đi ra một cái cũng không có!

Tân Bằng cũng cười ha ha.

- Phàm là Thần linh dưới Trung Nguyên Thần, không ở trong danh sách chức quan Thần Quốc đều phải tham gia!

- Hắn chết chắc rồi...

...

- Phi Vũ Thiên Sương đại nhân muốn gặp ta?

Lâm Lạc có chút khiếp sợ mà nhìn về phía Đỉnh Đại Dung mời hắn tiến đến làm khách, vị nữ lão bản sòng bạc này hôm nay mặc váy dài màu đỏ bó sát người, đem dáng người trước sau lồ lộ đầy đặn của nàng hoàn toàn phác hoạ đi ra, bờ mông tròn vo, hai ngọn núi như chọc vào mây, để cho người mắt nhìn cũng có thể rơi ra.

- Người phải nên cảm tạ ta a, nếu không phải ta nói tốt cho Lâm công tử, vị đại nhân kia là sẽ không thèm để ý tới người!

Đỉnh Đại Dung hơi cúi thấp hơn, hai gò ngực lộ ra, ngực một mảnh sóng cả mãnh liệt.

Lâm Lạc cười cười, đối với gặp Phi Vũ Thiên Sương ngược lại là không có kích động gì, lại không phải là không có nhìn thấy Thượng Thiên thần, tuy lúc trước là ở vào mặt đối lập.

Bất quá, Tân, Vệ hai nhà bị tổn thất nặng cũng không có động tác gì, hiển nhiên là vì Phi Vũ Thiên Sương chấn nhiếp, có thể thấy được vị Thượng Thiên thần này trị hạ vẫn là tương đối nghiêm khắc, để cho ấn tượng đầu tiên của Lâm Lạc tốt lên rất nhiều.

Chỉ là vị Thượng Thiên thần này rõ ràng là người có địa vị cao lại muốn gặp hắn, không khỏi làm cho Lâm Lạc có chút khó hiểu.

- Lâm công tử, để cho vị đại nhân kia đợi lâu là sự tình rất thất lễ!

Đỉnh Đại Dung có chút dè dặt nói.

Lâm Lạc không nhịn được cười một tiếng nói:

- Kính xin phu nhân dẫn kiến!

Hai người lên trên xe ngựa, tự nhiên vẫn là vị xa phu Trung Nguyên Thần kia điều khiển tọa kỵ, vô thanh vô tức mà chạy, rất nhanh liền đi tới trung tâm của Phi Vũ thành... Phi Vũ điện.

- Lâm công tử, mời!

Đỉnh Đại Dung ở phía trước dẫn đường, bờ mông đầy đặn bị váy dài bó chặt tạo thành đào mật mê người, uốn éo đến phong tình vạn chủng, nam nhân nào nhìn còn có thể chuyển được ánh mắt

Nữ nhân này tuy không phải đẹp đến hít thở không thông, nhưng không thể nghi ngờ am hiểu đạo hấp dẫn nam nhân sâu sắc, khó trách có thể trở thành Phi Vũ Thiên Sương chuyên sủng, độc chưởng sòng bạc trong thành, uy vọng không kém bấy đại Trung Nguyên Thần cường thế chút nào.

Đừng nói Lâm Lạc vốn là đối với nàng không có tâm tư gì, cho dù có, cũng sẽ không to gan lớn mật đến đào góc tường trước mặt Thượng Thiên Thần.

Bất quá, sau khi dứt bỏ ý nghĩ xấu xa gì đó, thường thức mỹ nữ luôn là một sự tình làm cho thể xác và tinh thần người sung sướng, khóe miệng của Lâm Lạc không khỏi hiện lên một dáng tươi cười, nghĩ đến có nên để cho các nàng Tô Mị hấp dẫn hắn thoáng một phát như vậy hay không.

Không bao lâu, Đỉnh Đại Dung liền dẫn Lâm Lạc tới trước một gian thư phòng, cũng nhẹ nhàng gõ cửa.

- Vào đi!

Bên trong truyền tới một thanh âm khàn khàn, ngay cả là nam hay là nữ cũng không cách nào phân biệt.

Đỉnh Đại Dung đem cửa phòng đẩy ra, đối với Lâm Lạc làm một thủ thế mời, đợi sau khi Lâm Lạc đi vào, nàng vốn cũng muốn cùng đi vào, lại nghe người ở bên trong nói ra:

- Dung nhi, người đi lấy một cây c D7ng k

Thanh âm của Phi Vũ Thiên Sương cũng đột nhiên mãnh liệt, khí tức khủng bố đột cuốn, đủ để ột gã Trung Nguyên Thần bị dọa đến hai chân như nhũn ra!

Lâm Lạc thần sắc tự nhiên, lộ ra một dáng tươi cười mang theo ngạo khí nói:

- Tại hạ tuy không nên thân, nhưng hết lần này tới lần khác xương cốt có chút cứng rắn, chưa bao giờ nguyện bị người bài bố mà chuyển đông chuyển tây!

- Tiểu tử, ngươi cho rằng có chút năng lực, có thể cùng bản tọa đối kháng sao?

Phi Vũ Thiên Sương trầm giọng nói, một cỗ khí thế phóng lên trời, lập tức bao trùm toàn bộ Phi Vũ thành, bành bành bành, vô số người lập tức quỳ xuống đất, dù là Trung Nguyên Thần như đám Tân Bằng cũng là tim và mặt muốn nứt, cho rằng vị Thượng Thiên thần này muốn đại khai sát giới rồi!

- Không dám!

Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng, ở bên trên uy áp đối kháng, bất luận kẻ nào đều mơ tưởng để cho hắn cúi đầu.

- Tại hạ cáo từ!

Hắn đã làm tốt chuẩn bị, đem tiểu nha đầu Sư Ánh Tuyết này ném ra để làm tầm chắn, còn mình thì tiến vào trong Dưỡng Tâm hũ. Tuy cần nhờ một tiểu nha đầu che chở có chút mất mặt, nhưng Sư Ánh Tuyết luôn chiếm tiện nghi của Phong Sở Liên, hắn thu chút tiền lãi cũng là yên tâm thoải mái.

Mà đây cũng là xài cho đúng tác dụng mà!

- Tốt! Tốt! Tốt!

Phi Vũ Thiên Sương đột nhiên thu hồi uy áp, ba ba ba mà vỗ tay lên, lập tức không có khẩn trương giương cung bạt kiếm nữa.

Nếu như nói Minh Ngục chiến tranh là tập thể Thần Vương nổi điên, như vậy vừa rồi là đầu óc của Thượng Thiên thần căng gân!

Trêu đùa một Sơ Vị Thần rất thoải mái sao? Rồi rãnh đến có bệnh ah!

Phi Vũ Thiên Sương cũng không biết lúc này Lâm Lạc oán thầm, nếu không thật sẽ động giận dữ một cái tát chụp chết hắn rồi!

- Mọi người Phi Vũ thành đều truyền lưu Dung nhi là tình nhân của bản tọa, cho nên ngươi mới không chút nghĩ ngợi cự tuyệt bản tọa?

Vị Thượng Thiên thần này lại khôi phục tiếng nói bình tĩnh.

Chẳng lẽ không đúng sao?

Lâm Lạc lấy ánh mắt nhìn đối phương, sự kiên nhẫn của hắn có hạn, đã làm tốt quyết định trở mặt.

- Sai rồi, sai rồi!

Phi Vũ Thiên Sương đem hai tay giơ lên, chậm rãi nhắc khăn che mặt.

- Ồ!

Lâm Lạc không khỏi kinh hô một tiếng.

Che đầu bóc ra, xuất hiện ở trước mặt Lâm Lạc cũng không phải một nam tử uy nghiêm, mà là một trung niên mỹ phụ! Không có yêu mị tận xương như Đinh Đại Dung, nhưng có một loại khí tức ung dung của thượng vị giả.

- Bản tọa tên Triệu Uyển Bạch, Dung nhi là con dâu của bản tọa!

Mỹ phụ này nói ra.

Phi Vũ Thiên Sương lại là nữ nhân!

Đinh Đại Dung lại là con dâu của Phi Vũ Thiên Sương!

Đúng rồi, cái này cũng có thể giải thích vì cái gì Đỉnh Đại Dung được sủng ái như vậy, chẳng những tay cầm một sông bạc duy nhất trong thành, xuất nhập càng có xa phu, thị nữ cấp bậc Trung Nguyên Thần phục thị, lấy thân phận như vậy tuyệt đối là nhận được!

Không đúng, nếu là con dâu, tại sao lại phải kín đáo đưa cho hắn?

- Nhi tử của bản tọa... đã chết đi rất nhiều năm!

Ánh mắt của Triệu Uyển Bạch buồn bã, lộ ra vẻ đau thương.

Thần linh đồng dạng có vấn đề sinh dục khó khăn, nhưng so với việc phạm nhân hạ giới, ưu thế của Thần linh ở chỗ thọ nguyên vô tận, một vạn năm làm không ra, mười vạn năm, một ngàn vạn năm, 10.000 vạn năm làm như vậy xuống dưới, tổng sẽ có cơ hội thành công.

Ở phương diện này, Thần linh nam tính có ưu thế rất lớn, có thể gieo hạt đại diện tích, cùng lắm là bị người nói tiếng phong lưu háo sắc. Mà Thần giới đồng dạng là phạm nhân chiếm đa số, Thần linh muốn gieo hạt, nữ tử phạm nhân nào có tư cách cự tuyệt?

Bởi vậy, Thần linh không thiếu hậu đại.

Nhưng Thần linh nữ tính tổng không có khả năng như nam tính Thần linh làm loạn như vậy, đưa đến tỷ lệ nữ tính Thần linh sinh hạ hậu đại nhỏ đến thương cảm. Hơn nữa, may mắn có thể sinh hạ một thai có thể nói là được thiên chi sủng.

Triệu Uyển Bạch có được con nối dõi, tất nhiên nhận được nàng vô cùng sủng nịch, nhưng mà “tráng niên mất sớm”, nàng tự nhiên là vô cùng đau thương rồi.

Nhưng cái đó và mình lại có quan hệ gì? Nhi tử nàng chết muốn mình lấy con dâu của nàng, đây là cái đạo lý vớ vẩn gì?

- Tiểu tử, chỉ cần người cưới Dung nhi, bản tọa có thể cho người miễn tham gia Minh Ngục chiến tranh lần này, nếu không...

Thanh âm của Triệu Uyển Bạch lạnh lẽo, lần nữa phóng xuất ra uy thế của Thượng Thiên thần.

Nếu như Triệu Uyển Bạch nói nhuyễn muốn nhờ, vậy Lâm Lạc tâm địa mềm nhũn, nói không chừng sinh ý thương tiếc, thử cùng Đỉnh Đại Dung câu thông cảm tình thoáng một phát. Nhưng Triệu Uyển Bạch rõ ràng cảm Minh Ngục chiến tranh đến uy hiếp hắn, đây là hắn không cách nào dễ dàng tha thứ.

Hắn cười nhạt một tiếng nói:

- Tại hạ ngược lại là rất muốn đi Minh Ngục chi địa nhìn biết một!

- Không biết tốt xấu!

Triệu Uyển Bạch hừ lạnh một tiếng, tay phải vung lên, Lâm Lạc lập tức lảo không bắn đi ra, trực tiếp bị ném đến trên bầu trời mấy vạn dặm của Phi Vũ thành.

- Đại nhân!

Lúc này Đỉnh Đại Dung vừa mới cảm ngải hương đến, chứng kiến phía trên thư phòng bỗng nhiên nhiều ra một lỗ thủng, không khỏi ngẩn ngơ.

Triệu Uyển Bạch nhìn về phía Đỉnh Đại Dung, lập tức lộ ra nét mặt ôn hòa nói:

- Tiểu tử này lại dám cự tuyệt hảo ý của bản tọa, đáng đời đi Minh Ngục chiến trường chịu tội!

- Đại nhân, ngài sẽ không phải là...

Đôi mắt đẹp của Đỉnh Đại Dung trừng trừng, tựa hồ đoán được Triệu Uyển Bạch cùng Lâm Lạc nói cái gì.

- Người cái đứa nhỏ này, cũng không thể một mực kéo lấy như vậy, có nam nhân tốt thì đừng có bỏ qua!

Triệu Uyển Bạch nở nụ cười xuống, nhưng lập tức lại vỗ bàn

- Tiểu tử kia cũng dám cự tuyệt, thật sự là đáng giận!

1183. Chương 1193: Ý Tốt

- Cái gì!

Đinh Đại Dung cũng là lửa giận bão tố, kỳ thật nàng đối với Lâm Lạc cũng không có ý tứ gì, chỉ là sợ hãi thần phục hấn chiến lực kinh người, nhưng cùng nam nữ chỉ ái lại cách xa vạn dặm, nhưng cái thẳng khốn này rõ ràng dám cự tuyệt nàng?

Nàng xinh đẹp động lòng người, vũ mị tận xương như vậy, ngay cả ở trong kính nhìn xem cũng để ỉnh tim đập thành thạch, rõ ràng có nam nhân cự tuyệt?

Nếu như Lâm Lạc đáp ứng, Đinh Đại Dung sẽ không coi hấn vào đâu, hướng Triệu Uyển Bạch lắc đầu, như vậy sẽ đuổi đi qua. Nhưng lại là nàng bị cự tuyệt? Cái này để cho nàng như thế nào nhận được!

- Tên hỗn đản kia!

Thân thể mềm mại của Đinh Đại Dung phát run, trong hai mắt bộc phát ra chiến ý cường đại!

...

Minh Ngục chiến tranh mang ra tất cả toàn bộ Thần giới, phạm đạt tới Thần Cảnh, lại không có tiến vào Thượng Thiên thần, trên nguyên tắc đều phải tham gia, chỉ có nhân viên quan chức của Thần Quốc mới có thể tránh thoát một kiếp.

Có thể trốn, nhưng một khi chạy trốn, sẽ không cách nào tiến vào thành trấn của Thần Quốc nữa, một khi bị phát hiện thân phận, đó là một con đường chết!

Muốn nói tiến về Thần Quốc khác, kia rất đơn giản, trước không đề cập tới trên đường đi nguy hiểm, chỉ là lộ trình này cũng đủ dài! Không cách nào tiến vào thành trấn, sẽ không cách nào sử dụng Truyền Tống Trận, dùng lãnh thổ quốc gia rộng lớn của Thần giới, đi ngang qua một Thần Quốc cần bao nhiêu vạn năm?

Ở trong quá trình này không biết phải chết bao nhiêu lần! Hơn nữa đến Thần Quốc khác thì như thế nào, ở thái độ đối phó người tránh né tham gia Minh Ngục chiến tranh đào vong, tất cả Thần Vương đều là thần kỳ nhất trí, cái kia chính là sát!

Rất nhiều Thần linh cấp thấp vì nguyên nhân này mà lưu lạc trở thành cường đạo, tuy như vậy cơ hồ là cắt đứt nơi phát ra Thần tinh, nhưng so với trong Minh Ngục chiến tranh ném đi tánh mạng thì tốt hơn nhiều a?

Đối với Minh Ngục chiến tranh, tất cả mọi người ai cũng kinh hồn táng đảm, coi là Thần giới đệ nhất sát khí, mấy trăm vạn năm người có thể còn sống đi ra thật sự là tính rất rõ ràng!

Nhưng có thể sống sót, ai không phải là thần trung chi thần chân chánh!

Những người này, hiện tại cũng đã trở thành trọng thần của Thần Quốc, chẳng những tu vi tiến nhanh, càng là lấy được vô số hậu thưởng, có thể làm cho bất luận kẻ nào đều hâm mộ đến chết.

Bởi vậy, tuy Minh Ngục chiến tranh là cối xay thịt, nhưng đồng thời cũng là cơ hội một bước lên trời, tàn khốc giết chóc, tùy thời có khả năng tử vong, đủ để đem tiềm lực của con người hoàn toàn kích phát ra!

Trở lại khách sạn, Lâm Lạc tiến vào Dưỡng Tâm hũ, lâm vào suy tư thật sâu.

Tuy ở trước mặt Triệu Uyển Bạch biểu hiện được rất là cường ngạnh, nhưng Minh Ngục chiến trường cũng không phải thiên đường gì, mà là Sát Lục Chi Địa tùy thời có khả năng muốn mạng người! Chẳng những có đối thủ đáng sợ, còn phải đối mặt hoàn cảnh hiểm ác, địa phương hung hiểm nhất thậm chí ngay cả Thượng Thiên Thần cũng có thể xoắn giết!

Nhưng mà, hấn muốn tham gia!

Trong máu của hấn tràn đầy thừa số mạo hiểm, càng là chiến đấu dẫm máu, hấn lại càng phát triển nhanh hơn! Hơn nữa trong thành nhìn như an toàn, kỳ thật lại rất nguy hiểm, “tánh mạng” của hấn chỉ ở trong

một ý niệm của chút ít đại nhân vật, mặc dù những người kia dám ở trong Phi Vũ thành động thủ cũng chưa chắc có thể làm gì được Lâm Lạc.

Đối với hắn mà nói, Minh Ngục chiến trường cùng bên ngoài là không có cái gì khác nhau, đồng dạng đao quang kiếm ảnh!

Mà Thần linh tiến vào bên trong, vì bảo vệ tánh mạng, nhất định sẽ mang theo tất cả bảo vật, ở trong đó có thể đạt được chỗ tốt tuyệt đối sẽ không ít hơn so với đồ thần thạch! Huống hồ, cái đồ chơi Thần Thạch này số lượng có hạn, lại không thể trắng trợn cướp đoạt!

Bất quá, hắn trước phải vì người bên trong Dưỡng Tâm hũ tìm đường ra.

Lúc nào cũng có vạn nhất, trên người cộng nhiều “Nhân mạng” như vậy, ở trước mắt nguy hiểm nói không chừng sẽ nhiều loạn suy nghĩ của hắn, để cho hắn sinh ra sai lầm trí mạng! Bởi vậy, nên là thời điểm cùng những người kia chính thức tách ra rồi.

Huống hồ, Dưỡng Tâm hũ chính là “Hành cung” của hắn, dứt nhiều ngoại nhân như vậy thật sự là khó chịu.

Hắn triệu tập đám đông tới, đem sự tình sắp sửa tham gia Minh Ngục chiến tranh nói thoáng một phát, mọi người lập tức lâm vào trầm mặc.

Hôm nay người còn ở lại bên trong Dưỡng Tâm hũ, có rất nhiều là ngoại nhân chân chính, ví dụ như những gia tộc trên Thăng Dương tinh kia, bởi vì quan hệ với cầu... Lang Vương tử cùng Chu Hạnh Nhi, một đường đi theo Lâm Lạc từ hạ giới đi vào Thần giới, từ Nguyệt Quang Thành, Đại La Thần Quốc đi tới Phi Vũ

Hơn nữa nhân khẩu khổng lồ, hai mươi vạn năm sinh ra ức vạn Thần linh tựa hồ cũng không có cái gì kỳ quái.

Bất quá để cho Lâm Lạc ngạc nhiên chính là, hắn tùy tiện quét thêm vài lần, ít nhất đã chứng kiến mười Trung Nguyên Thần!

Minh Ngục chiến tranh vừa rồi là ở khoảng hai mươi vạn năm trước, chút thời gian này sẽ dẫn sinh ra ức vạn Thần linh, cái này không kỳ quái, bởi vì có quảng đại nhân khẩu làm trụ cột. Nhưng Trung Nguyên Thần cũng không phải bắt cải, muốn đột phá có thể đột phá, bình thường mà nói hai mươi vạn năm ngay cả từ Hư Thần nhất trọng thiên đến Nhị trọng thiên cũng khó có khả năng, huống chi là vượt qua đại cảnh giới tăng lên?

Cho nên nói, những Trung Nguyên Thần này khẳng định không phải là vừa vọt tăng lên, dù cho có, một hai cái là chống ngất trời rồi!

Hơn nữa, mấy “Đại nhân vật” Trung Nguyên Thần Nhị trọng thiên kia xuất hiện càng là đã chứng minh suy đoán của Lâm Lạc. Như vậy, những người này cũng không thể nào là ở lần vừa rồi may mắn tránh thoát, hết lần này tới lần khác lúc này lại bị chộp tới, Thần Vương đối với loại hành vi này chỉ có một phương pháp xử lý: xử tử!

Như vậy hai điểm tổng hợp xuống, những Trung Nguyên Thần kia nên là quan chức trong Thần Quốc, mới có thể không tham dự Minh Ngục chiến tranh vừa rồi, cũng không có việc gì.

Nhưng vì cái gì lần này sẽ tiến đến đây?

Phải là có thể có lợi!

1186. Chương 1196: Vào Thành. (1)

Nhưng lợi ích gì có thể làm cho Trung Nguyên Thần không tiếc mạo hiểm vẫn lạc đây?

Thần Vương mở ra Minh Ngục chiến tranh, cái này vốn chính là một sự tình cổ quái đến để cho người không nghĩ ra, hơn nữa những Trung Nguyên Thần không cần phải gia nhập kia, lại hết lần này tới lần khác muốn gia nhập vào, để cho sự tình trở nên càng thêm quỷ dị rồi!

Có thể còn có thân ảnh của Thượng Thiên thần hay không?

Giờ khắc này, Lâm Lạc cũng không dám khẳng định rồi, tại đây hết thấy đều lộ ra quỷ dị.

Người càng nhiều, ý nghĩa mâu thuẫn, xung đột cũng sẽ nhiều lên, nói tiếp tuyệt đại đa số người là bị buộc vào, trong nội tâm đang ghen một bụng hỏa khí, một lời không hợp liền đánh đập tàn nhẫn.

- Dừng tay!

Một tiếng hét lớn vang lên, chấn đến những người kia ai cũng tứ chi nhũn ra, một gã Trung Nguyên Thần tóc trắng xoá thẳng phù hư không, lạnh lùng quét qua mọi người nói.

- Giết chết người đồng nhất Thần Quốc, chẳng những sẽ không gia tăng giá trị giết chóc, còn có thể trừ ngược! Các người muốn sống ly khai nơi đây, thì tận khả năng tìm kiếm đồng minh, săn giết Thần linh nước khác, nếu không, đơn thương độc mã, các người chỉ có đường chết!

- Địch lão, chúng ta nên xuất phát thôi!

Một gã Sơ Vị Thần tuổi trẻ bay vút đi qua, hướng lão nhân tóc trắng nói ra.

Lão nhân kia gật gật đầu, lại hướng mọi người nhìn thoáng qua nói:

- Phía trước đại khái ở ngoài ba vạn dặm, có một chỗ Thần linh bốn quốc tạo dựng lên nơi trú quân phòng ngự, các người có thể tạm thời tới đó nghỉ chân, tự giải quyết cho tốt!

Hắn tựa hồ còn muốn nói chút ít cái gì, nhưng sau khi do dự thoáng một phát, cuối cùng chỉ là lắc đầu, mang theo mấy người bay vút lên, lập tức viễn độn đi xa.

XIU....XÍU... XÍU...UU!, lại có rất nhiều đạo thân ảnh bay lên, kia là có Trung Nguyên Thần dẫn đội, bọn hắn lấy phương hướng hoàn toàn nhất trí, đều là nơi trú quân phòng ngự mà lão nhân họ Địch nói. Hiển nhiên, bọn hắn đối với tình huống nơi này rất quen thuộc, hoàn toàn bất đồng như những người Lâm Lạc lần đầu tiên tới nơi này.

Mà cái này, cũng càng kiên định suy đoán của Lâm Lạc, cho rằng bọn họ tới đây tất có mưu đồ.

- Chúng ta cũng đi thôi!

Lâm Lạc hướng ngũ nữ nói ra, hiện tại bọn hắn đối với tình huống nơi này tuyệt không quen thuộc, nếu có nơi trú quân có thể nghe ngóng tình huống thoáng một phát, thậm chí có thể lấy tới một tấm bản đồ mà nói, vậy thì không còn gì tốt hơn rồi.

Dù cho lấy không được địa đồ cụ thể, cũng được biết tình huống tất cả thế lực phân bố, trước mắt Lâm Lạc còn không có năng lực hoành hành không sợ, xông loạn một mạch.

- Ân, đừng đi vội vã ah!

Mấy người Lâm Lạc còn không có động, liền bị mười một nam nhân ngăn lại, đều là cầm hai mắt không kiêng nể gì cả mà ngắm lấy các nàng Phong Sở Liên, dù cho tứ nữ đều mạng che mặt, nhưng dáng người thướt tha ngạo nhân vẫn để cho người nhìn chảy nước miếng.

Thậm chí có một Đại Hán hèn mọn bỉ ổi còn liếc mắt mà nhìn chằm chằm vào Sư Ảnh Tuyết, toát ra hào quang tà ác.

- Tiểu tử ngươi có thể lăn, những nữ nhân này lưu lại cho chúng ta!

Những nam nhân này nhao nhao kêu to lên.

Tại đây, là chiến trường giết chóc, không có bất kỳ quy củ. Mặc dù nói giết chết Thần linh bốn quốc sẽ không gia tăng giá trị giết chóc, nhưng những người này tiến vào đây vốn tràn đầy áp lực, mà người ở dưới áp lực hoặc là bộc phát ra tiềm lực cường đại, hoặc là vỡ òa lại sớm, trở nên điên cuồng lên.

Những người này thuộc về tình huống phía sau.

Bị ép buộc tiến vào Minh Ngục chiến trường, lại sớm biết kết quả thập tử vô sinh như vậy, có mấy người có thể không nổi điên?

Đã hắn phải chết, sao không trước khi chết điên cuồng một hồi, phóng túng một hồi, không kiêng nể gì cả một lần?

Người khác có thể bức bọn chúng đến tuyệt cảnh này, vì cái gì bọn hắn còn phải đem nhân mạng để vào mắt? Còn phải lý pháp quy, đạo đức gì?

Mười một đại hán kia tuyển sáu người Lâm Lạc ra tay tự nhiên cũng là có đạo lý, thứ nhất, tứ nữ tuy che mặt, nhưng dáng người thướt tha xinh đẹp, nhìn cặp mông đầy đặn liền để cho người phát hỏa! Nha đầu khác tuy còn nhỏ, nhưng nghiêm nhiên là mỹ nhân thai tử, đường vài năm liền có thể trưởng thành, có thể ngắt lấy rồi!

Chờ không được mà nói, có mấy người sẽ không để ý trực tiếp lên đây.

Thứ hai, sáu người này thực lực rất yếu, một cái mạnh nhất cũng mới là Ngụy Thần Nhị trọng thiên, rõ ràng còn là tiểu nha đầu kia! Hừ, nào có tiểu hài tử Thần Cảnh, tất nhiên là giả vờ!

Coi như là Hư Thần Nhị trọng thiên thì như thế nào, bên bọn hắn là có ba Hư Thần Nhị trọng thiên, đoán chừng rồi!

Lâm Lạc không khỏi thầm than những người này đáng chết, hiện tại hắn đã quen dùng Tử Đỉnh che lấp khí tức, người khác căn bản nhìn không ra thực lực của hắn rốt cuộc là mạnh hay yếu.

Làm người cẩn thận, tự nhiên sẽ tiến hành coi chừng, cho là hắn có khả năng thâm bất khả trắc. Nhưng mười một đại hán này ở dưới áp lực gần như điên cuồng, căn bản không có ý nghĩ như vậy, chỉ cho là Lâm Lạc càng dễ khi dễ.

Những người này, tất nhiên là “người bản thổ” Thần giới phi thăng.

Tại hạ giới từ Hậu Thiên một đường đi đến Tinh Đế đỉnh phong, lại phi thăng Thần giới, cho dù là con cháu thế gia cường đại cũng sẽ trải qua đủ loại lịch lãm, cái nào không có tao ngộ qua tình hình nguy hiểm?

Thần kinh của bọn hắn sớm bị rèn luyện đến cứng cõi như sắt!

Nhưng người sinh trưởng ở Thần giới lại không giống, ở đây linh khí quá mức dồi dào, đan dược cấp tinh vực càng là không đất, còn có thể ở thời điểm gieo trồng thần cốt gia tốc tu hành, ngộ tính cao chút, thời gian ngàn năm có thể đạt tới Tinh Đế đỉnh phong, thành tựu thần vị cũng không phải sự tình ngạc nhiên gì.

Một đường không có chịu qua bất luận ngăn trở, cố nhiên không có nguy hiểm vẫn lạc. Nhưng bọn hắn như là hoa bồi dưỡng trong nhà kính, thần kinh căn bản chưa nói tới cứng cõi như thế nào, tự nhiên vừa tiến vào Tu La chiến trường được xưng hắn phải chết này liền hỏng mất.

Đương nhiên bọn hắn điên là điên, lại còn không có điên đến đi trêu chọc đại lão như Trung Nguyên Thần, mà là theo dõi nhân vật mới đồng dạng nhỏ yếu.

Nếu như Lâm Lạc triển lộ ra khí tức Sơ Vị Thần, những người này lại điên cũng sẽ không đến muốn chết. Nhưng bởi vì động tác thói quen của Lâm Lạc, lại để cho bọn hắn sắc đảm ngập trời, cứ như vậy vậy đi qua.

- Dân đen, nhanh rút ngay, bản Ma Vương đại nhân không có hứng thú thu các ngươi làm nô bộc!

Sư Ánh Tuyết hai tay chống eo, đem khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên thật cao, nàng còn có nguyên tắc, có thưởng thức, loại nam nhân toàn thân đều tản ra xú vị thấp kém này căn bản không có tư cách làm tôi tớ của nàng.

- Hắc hắc hắc, tiểu nha đầu khá lắm, không có sao, chúng ta không làm nô bộc của ngươi, ngươi làm nữ nô của lão tử là được!

Đại Hán luôn nhìn chằm chằm vào Sư Ánh Tuyết kia xem ra khẩu vị hơi đặc thù, trong ánh mắt sắp toát ra quang hoa rồi, nhin không được thò tay hưởng Sư Ánh Tuyết bất tới.

1187. Chương 1197: Vào Thành. (2)

Xoát!

Một đạo hàn quang cuốn qua, chỉ thấy Thất Thái thần huyết tung tóe, một cánh tay đứt cũng tùy theo bay bổng lên, nương theo lấy tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên.

Đại Hán kia bùm lấy tay đứt liền tiếp lui về phía sau, trong hai mắt tràn đầy sợ hãi, chăm chú nhìn vào nữ tử áo trắng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Sư Ánh Tuyết, mỹ nhân như ngọc, kiêu như cầu vồng, vốn là hình ảnh làm cho người cảnh đẹp ý vui. Chỉ là nếu như thanh kiếm này, người này là chém rụng một cánh tay của mình, vậy tự nhiên chỉ có sợ hãi rồi.

Mỹ nhân áo trắng cho sắc lạnh như băng, con ngươi sát ý liệt liệt đảo qua mười một đại hán, môi son khẽ mở, nở ra một chữ lạnh lùng:

- Cút!

Sơ Vị Thần!

Tuy mười một đại hán nhận định mình hẳn phải chết, nhưng nếu như có thể sống thêm mười năm mà nói, vậy bọn họ tuyệt không muốn sống thiếu một ngày, khí tức của đối phương như biển mãnh liệt, tuyệt đối so với bọn hắn cao hơn một đại cảnh giới!

Người như vậy, gây hẳn phải chết!

Bọn hắn nhao nhao gật đầu xoay người, lập tức quay đầu rời đi, ngay cả nửa câu ngoan thoại cũng không dám lưu lại.

Thần giới, từ trước đến nay dùng thực lực vi tôn, trên thực tế ở đâu không phải như vậy?

Mỹ nữ áo trắng quay người lại, vốn tưởng rằng tiểu cô nương phần điều ngọc mài kia tất nhiên sẽ đối với nàng cảm kích không thôi, tuy nàng cũng không thích người khác báo ân, lại một bộ thái độ cự nhân xa ngàn dặm, ai có thể biết rõ nàng đối với sự vật đáng yêu hoàn toàn không có một tí tẹo sức chống cự!

Chim con, thỏ con,... ở chỗ bí mật của nàng không biết nuôi bao nhiêu, mà không cần hoài nghi, mặc dù có bản chất Ác Ma, nhưng Sư Ánh Tuyết thoát nhìn như là thiên sứ đối với nàng tuyệt đối có lực sát thương cấp Thần Vương!

Này mới khiến nàng nhúng tay, chỉ là muốn ôm tiểu cô nương này vào trong ngực, thay nàng chải đầu cả ngày!

Nhưng mà, thời điểm nàng quay đầu, lại chứng kiến tiểu nha đầu kia như là kẹo da trâu dính vào trên đùi một nữ nhân khác, không ngừng dùng bắp chân cọ lấy đùi đối phương, mà nữ nhân kia... nữ nhân kia rõ ràng còn chán ghét vùng chân!

Liễu Thanh Mạn thiếu chút nữa tức giận đến một kiếm gọt qua đầu chó của nữ nhân kia!

- Thanh Mạn, chúng ta cũng nên đi!

Một cảm y thanh niên đi tới, khí vũ bất phàm, tựa hồ trời sinh có loại khí thế khiến người cúi đầu, lại là một Sơ Vị Thần.

Thời gian mười vạn năm, cũng chỉ có loại yêu nghiệt như Lâm Lạc mới có thể từ phạm nhân nhảy qua Hư Thần cảnh tiến vào Sơ Vị Thần, tuy thể gian thiên tài rất nhiều, nhưng cũng không phải đi ra ngoài thoáng cái sẽ gặp được hai người!

Bởi vậy, hai người này tất nhiên là hậu đại của một đại nhân vật, hoặc là đồ đệ, có sứ mạng tới đây làm việc.

Hoặc là lịch luyện, hay là gặp một người, có khi là vì bảo vật nào đó!

Liễu Thanh Mạn có chút lưu luyến không rời liếc nhìn Sư Ánh Tuyết, nhưng tiểu nha đầu nào có công phụ lý nàng, chỉ cọ cọ lên đùi Phong Sở Liên, để cho nàng không khỏi cảm thấy thất vọng. Bất quá nàng cũng là người vô cùng kiêu ngạo, cũng không nói cái gì, chỉ là nhẹ gật đầu, liền cùng cảm y thanh niên bay lên, lập tức biến mất vô tung.

Chỉ có hai cái!

Lâm Lạc lộ ra một vẻ suy tư, nơi này có Trung Nguyên Thần, nói không chừng ngay cả Thượng Thiên thần cũng có, chỉ là hai Sơ Vị Thần cũng dám chạy loạn sao? Bọn hắn khẳng định có sứ mạng gì đó, mà không phải đến toi mạng, bởi vậy... ở chỗ này bọn hắn tất nhiên còn có nhân vật cường đại hơn tọa trấn!

Tu La chiến trường này, chẳng lẽ thực sự có bảo vật trân quý gì?

Lâm Lạc nghĩ nghĩ, quay đầu lại cười cười nói:

- Chúng ta cũng đi thôi!

Hắn duỗi tay ra, thu toàn bộ ngũ nữ vào bên trong Dưỡng Tâm hũ, hướng về nơi trú quân phòng ngự kia lướt gấp mà đi.

Dùng nắm giữ của hắn ở không gian pháp tắc, sau mấy lần xé rách không gian, phía trước liền xuất hiện một tòa Đại Thành nguy nga, quy mô so với Phi Vũ thành thậm chí còn muốn lớn hơn rất nhiều lần, dùng thị lực của Lâm Lạc rõ ràng không thể nhìn đến giới hạn!

Cũng thế, Thần Quốc sao mà to lớn, hiện tại không sai biệt lắm đem tất cả Hư Thần, Ngụy Thần, Sơ Vị Thần, Trung Nguyên Thần ném đến đây, không phải loại siêu cấp Đại Thành này lại dung nạp được thế nào?

Bất quá tòa thành thị này cũng đủ bình thường, Lâm Lạc liếc mắt đảo qua căn bản nhìn không tới một kiến trúc tốt, mà cả tòa thành thị là được một trận pháp cực lớn bảo vệ, ngăn chặn bước chân của Lâm Lạc tiến lên.

Trên thực tế để cho tiểu nha đầu đi ra, lấy năng lực đặc thù của nàng nhất định có thể không hề trở ngại mà đi xuyên qua, nhưng Lâm Lạc muốn hiểu rõ tòa thành thị này càng nhiều một chút, liền vòng quanh biên giới thành thị đi tới lối vào.

Cả tòa thành thị chỉ có một cửa ra vào.

- Người kia dừng bước!

Hắn vẫn chưa tới gần, liền nghe một tiếng hét to vang lên, đồng thời ở cửa thành hiện ra bốn người, đều là Ngụy Thần tam trọng thiên. Bốn người này đều là nam tử, một người đi lên nói:

- Người là người phương nào, báo thân phận!

Nơi này là chiến trường giết chóc, nếu như bị người nào đó trà trộn vào hạ độc, thậm chí phá trận pháp phòng ngự mà nói, nói không chừng toàn thành sẽ bị tàn sát! Bởi vậy những người này nghiêm khắc cũng không cho Lâm Lạc phản cảm.

Hắn lộ ra dáng tươi cười nói:

- Tại hạ Lâm Lạc, là mới gia nhập Minh Ngục chiến tranh lần này!

- Giơ tay lên, để cho chúng ta thẩm tra đối chiếu vòng tay của người!

Thần sắc người nọ không thay đổi.

Lâm Lạc theo lời vén tay áo lên, hiện ra Minh Ngục vòng tay đeo trên tay phải, thượng diện có Thần Văn của Liệt Hỏa Thần Vương tự tay in ấn, tuyệt đối không cách nào giả tạo.

Người nọ cũng không bối rối mà phớt lờ, mà cẩn thận tra nhìn một chút, xác nhận vòng tay đang khóa thần thức của Lâm Lạc, lúc này mới nhẹ gật đầu nói:

- Mười khối hạ phẩm Thần tinh!

- Cái gì?

Lâm Lạc sững sờ.

- Tiến vào tại đây, người tuyệt đối an toàn, chẳng lẽ cái mạng nhỏ của người còn không đáng mười khối hạ phẩm Thần tinh?

Người nọ Xùy~~ cười một tiếng.

Nhiều người lực lượng lớn, kiến nhiều cần chết voi!

Mọi người căn cứ vào cùng một nguyên nhân tụ tập lại, mỗi người đều cống hiến lực lượng, chưa nói tới ai bảo vệ ai, vậy lại vì cái gì phải giao tiền? Đây là quy củ thành này, hay là bốn người này muốn chiếm chút chỗ tốt?

Minh Ngục chiến trường linh khí mỏng manh, căn bản không có mỏ Thần tinh, bởi vậy muốn ở chỗ này tu luyện mà nói, ý định tốt nhất tự nhiên là từ trên người “nhân vật mới” vơ vét tài sản, vừa mới từ bên ngoài tiến đến, lại biết rõ ở đây hiểm ác, ai sẽ không mang theo chút Thần tinh?

- Đây là quy củ nội thành?

Lâm Lạc lấy ánh mắt thoáng nhìn.

Sắc mặt lập tức người nọ dữ tợn, theo như quy củ, nhân vật mới vào thành chỉ cần giao một khối hạ phẩm Thần tinh là đủ rồi, dù sao đều là tu vi Hư Thần, Ngụy Thần, nào có nhiều thân như vậy gia!

Nhưng bốn người bọn họ gánh chịu chức vị giữ cửa này, không phải là muốn kiếm chỗ tốt sao? Hơn nữa còn phải chuẩn bị cho thượng diện, cái giá này đã tăng tới mười khối hạ phẩm Thần tinh.

1188. Chương 1198: Sát Sát Uy Phong. (1)

Bất quá, tiểu tử này thật đúng là to gan lớn mật, thay đổi người khác cái nào không phải ngoan ngoãn mà lập tức xuất tiền túi, dù cho thực cảm không ra khoản tiền này, cũng sẽ quỳ xuống đất cầu khẩn, đây chính là quan hệ lấy tánh mạng của bọn hắn!

Nếu như là nam nhân, bọn hắn trên đùa một chút, tâm tình tốt sẽ để người vào thành, tâm tình không tốt liền đẩy ra khỏi cửa, nhỏ nhỏ hưởng thụ lấy khoái cảm nắm giữ Sinh Tử người khác. Nếu như là nữ nhân, vậy thì kéo qua một bên mãnh liệt làm một chút, dù sao mười cái có chín cái sẽ thuận theo đấy.

Lăng đầu thanh như Lâm Lạc cũng không phải chưa bao giờ gặp, nhưng thực sự là tương đối ít.

Người nọ đang muốn phát tác, đã thấy hai đạo nhân ảnh như là lưu tinh xẹt qua, đứng ở trước người bọn hắn, khí tức Sơ Vị Thần cuộn cuộn như nước thủy triều! Trong nội tâm bọn hắn lập tức rung mình, liền bề bộn khom mình hành lễ nói:

- Gặp qua hai vị đại nhân!

Lúc chứng kiến Lâm Lạc, Liễu Thanh Mạn cùng người thanh niên kia đều là lắp bắp kinh hãi, hơn nữa còn cả kinh rất lớn!

Phải biết, bọn họ so với Lâm Lạc là xuất phát trước đây, hơn nữa trên đường đi không có chút trì hoãn nào, toàn lực chạy đi. Nhưng ngay cả như vậy, Lâm Lạc lại xuất hiện ở trước mặt của bọn hắn, xem ra còn giống như đến một hồi, cái này ý nghĩa cái gì?

Tu vi của đối phương chẳng những không dưới bọn hắn, càng là nắm giữ không gian pháp tắc!

Liễu Thanh Mạn lập tức triển khai vô số liên tưởng.

Trách không được Sư Ánh Tuyết đối với nàng viện thủ không hề cảm kích, nguyên lai trong bọn họ có một cao thủ! Nàng tự nhiên sẽ không đem cái này trách đến trên người tiểu cô nương “Đáng yêu” kia, như vậy hại nàng xấu mặt đúng là Lâm Lạc rồi!

Cái nam nhân đáng giận này!

Trong ánh mắt nàng hàn ý lạnh thấu xương, nhưng cũng may nàng không phải là người cố tình gây sự, lúc này mới nhận không có ra tay.

Vị đại nhân này... tính cách làm sao vậy!

Bốn thủ vệ cửa ra vào cái nào cũng là trong nội tâm hoảng sợ, nam nhân trước kia hướng Lâm Lạc nói chuyện cẩn thận ngẩng đầu nói:

- Hai vị đại nhân, có thể đưa ra vòng tay của các người thoáng một phát hay không?

Liễu Thanh Mạn cùng người thanh niên kia đều lạnh lùng kéo tay áo, lộ ra vòng tay của bọn hắn.

Thủ vệ cửa ra vào cũng không dám lơ là sơ suất, vạn nhất Thần linh nước khác đi vào, vậy bọn họ nhất định phải chết! Hắn cẩn thận từng li từng tí mà kiểm tra vòng tay của hai người Liễu Thanh Mạn một lần nói:

- Trì hoãn thời gian của hai vị đại nhân!

Tuy Liễu Thanh Mạn vô cùng xinh đẹp, một đoạn tay càng là như ngọc, nhưng hắn lại không dám động ý nghĩ không chính đáng gì chút nào, thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn nhiều cũng không dám. Trung thực như là đạo đức chân nhân đứng đắn nhất thế gian.

Liễu Thanh Mạn nhìn cũng không có lại nhìn Lâm Lạc, trực tiếp đi vào trong thành. Mà thanh niên kia thì đối với Lâm Lạc nhiều hứng thú mà nhìn nhiều hai mắt, lúc này mới theo sát Liễu Thanh Mạn đi vào.

- Như thế nào bọn hắn không có ra Thần tinh?

Lâm Lạc chỉ vào địa phương hai người kia biến mất nói.

- Ha ha ha!

Bốn thủ vệ kia đồng thời khê giật mình, sau đó đều cười ha hả, vẫn là nam nhân lông mày dài kia nói:

- Người là cái gì đó, có thể cùng hai vị đại nhân so sánh sao?

- Ah, thì ra là thế!

Lâm Lạc giả vờ giả vệt gật đầu.

- Nếu như ta là Sơ Vị Thần, thì không cần giao số tiền kia rồi?

- Không sai, nếu người là Sơ Vị Thần, chẳng những không cần trả tiền, huynh đệ chúng ta còn có thể quỳ xuống mời người đi vào, thế nào. Đãi ngộ được rồi chứ!

Bốn người kia cười đến lớn tiếng hơn, lắc đầu thanh như Lâm Lạc, bọn hắn thực sự rất khó gặp được.

Lâm Lạc mỉm cười, triệt hồi Tử Đỉnh áp chế đối với khí tức, khí tức toàn thân lập tức bắt đầu điên cuồng tăng trưởng.

Bốn người kia đồng thời biến sắc, cái này... cái này... cái này là... Sơ Vị Thần!

Thần Vương ở trên, người con mẹ nó là Sơ Vị Thần sao không nói sớm một chút ah, ai dám đối với lão nhân gia người bất kính? Có thể đừng giả trang như vậy hay không?

Bốn người kia đồng thời oán thán không ngớt, nhưng cái thế giới này là dùng thực lực xưng tôn, người khác so với bọn hắn cường, vậy người ta có tư cách trang bức. Bọn hắn có thể làm gì, lại ủy khuất cũng chỉ có thể đánh rớt hàm răng cùng nuốt huyết!

- Bái kiến đại nhân!

Bốn người kia đồng thời quỳ gối, thân hình rung động.

Chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng!

Lâm Lạc lạnh lùng quét nhìn bọn hắn, trong nội tâm không hề có ý đồng tình, cũng may là hắn, thay đổi người khác không phải chỉ có thể nén giận sao? Hắn cười nhạt một tiếng nói:

- Ta sẽ thường xuyên sang đây xem các người, nếu còn thấy các người như thế này,...

Đây là muốn chém đi tài lộ của bọn hắn ah!

Trong nội tâm bốn người kia đều là một hồi run rẩy, nhưng trên mặt lại không dám biểu hiện ra ngoài chút nào:

- Tiểu nhân có mắt không trông, kính xin đại nhân...

- Ân?

Lâm Lạc biểu lộ lạnh lẽo.

- Vâng, tiểu nhân sẽ lập tức rời cương vị công tác!

Bốn người kia đồng thời cắn răng nói, ai bảo bọn hắn yếu đi một đại cảnh giới, đây chính là hào rộng không cách nào vượt qua, dù ột lần nữa cho bọn hắn 10.000 vạn năm cũng chưa hẳn nhảy qua được.

Ai sẽ vì bốn Hư Thần đi cùng một Sơ Vị Thần là địch?

Bốn người này, không nhận cũng phải nhận!

Lâm Lạc đi qua cửa thành, rốt cục tiến nhập thành thị có thể nói là lớn nhất toàn bộ Thần giới, nhưng đồng thời cũng là rách nát nhất.

Nhưng nếu như muốn nói thực lực tổng thể mà nói, tòa thành thị này nhất định là cao cấp nhất Thần giới, tùy tiện kéo một người đi ra đều là tu vi Thần Cảnh, căn bản nhìn không tới một phạm nhân! Đương nhiên, không có khả năng chỉ có Liệt Hỏa Thần Quốc sẽ nghĩ tới kiến thiết Đại Thành phòng ngự như vậy, tin tưởng Thần Quốc khác cũng sẽ như thế làm.

Tại đây, hỗn loạn, dã man, khắp nơi đều có đánh nhau, nhưng không có xuất hiện tình huống nhân viên tử vong.

Bởi vì giết chết Thần linh bốn quốc sẽ khấu trừ giá trị giết chóc, cho dù là người tự nhận không có hi vọng rời đi cũng sẽ không nguyện ý chứng kiến giá trị giết chóc của mình không tăng phản giảm, ở đây đánh cho càng lợi hại cũng sẽ không thấy có người tử vong.

Tại đây không có tửu lầu, không có khách sạn, không có bán đấu giá, chỉ có từng gian phòng đơn sơ, liên tiếp, tạo thành một mảnh không ngừng. Ở chỗ này không phải là vì hưởng thụ, mục đích kiến thiết nơi trú quân chỉ là vì tụ tập lực lượng đến tăng cường phòng ngự, đương nhiên không thể nào thấy được kiến trúc hoa lệ.

Nhưng cân nhắc đến có Trung Nguyên Thần cố ý tiến vào nơi đây, như vậy tất nhiên có người có được thần khí kiểu ở lại, vật gì tốt đều có thể cất ở bên trong, cần gì phải bày ở bên ngoài cho người khó chịu?

Lâm Lạc không có lại che dấu khí tức, tiện tay gọi tới mấy người hỏi thăm tình huống, dùng thực lực Sơ Vị Thần của hắn, tự nhiên ai cũng không dám nói dối, biết gì nói vậy.

1189. Chương 1199: Sát Sát Uy Phong. (2)

Nơi trú quân này đại khái là ở hơn sáu trăm vạn năm trước thành lập, lúc ấy chỉ là một nơi trú quân loại nhỏ, chứa ngàn người mà thôi, bởi vì đều là Hư Thần Ngụy Thần cảnh, độc thân xông loạn chỉ biết tặng giá trị giết chóc cho người!

Bởi vậy, nguyên một đám du binh tán dưng liên hợp lại, sau khi đạt tới hơn ngàn chi chúng, dù là cùng Sơ Vị Thần cũng có sức liều mạng.

Bọn hắn dần dần có chút danh tiếng, hấp dẫn lấy ngày càng nhiều người Liệt Hỏa Thần Quốc, đem quy mô nơi trú quân khuếch trương đến càng lúc càng lớn. Bất quá, sau khi có Sơ Vị Thần, Trung Nguyên Thần tiến vào nơi đây, quyền không chế nơi trú quân tự nhiên cũng rơi vào trong tay những Đại Năng Giả kia.

Nhưng bất kể như thế nào, thành lập nơi trú quân này vẫn là hoàn thành ước nguyện ban đầu của nó, cung cấp cho tất cả người Liệt Hỏa Thần Quốc một nơi nghỉ lại tương đối an toàn.

Mà mấy trăm vạn năm xuống, Thần Quốc khác cũng đồng dạng thành lập nên nơi trú quân phòng ngự như vậy, khiến uồn hoàn thành vạn nhân trăm trở nên càng ngày càng khó khăn. Nhưng Thần Vương lão đại phí hết sức lực mở Minh Ngục chiến trường, như thế nào để cho bọn họ tới chơi giằng co?

Bởi vậy, mỗi người một lần ở nơi trú quân thời gian tối đa chỉ có một năm, sau đó phải đi ra ngoài “săn bắn”, mà thời gian là dài đến mười năm!

Bất luận kẻ nào đều phải tuân thủ quy định như vậy, nếu không mấy vị đại lão quân sự trong thành sẽ đích thân ném người không phục tùng mệnh lệnh ra bên ngoài, cũng vĩnh viễn không cho phép người này tiến vào nơi trú quân.

Áp lực như vậy, có lẽ đến từ Thần Vương a!

Lâm Lạc lại hỏi tình huống vài nơi trú quân phòng ngự phụ cận, xảo chính là, nơi trú quân ở đây phân bố cũng cùng vị trí Thần Quốc ở ngoại giới tương tự, nơi trú quân của Đại La Thần Quốc ở phía nam ước chừng năm nghìn vạn dặm.

Đương nhiên, ở đây xa xa không có rộng lớn như bên ngoài, thế lực nơi trú quân xen kẽ, như chung quanh Liệt Hỏa Thần Quốc chỉ ít có bảy nơi trú quân của nước khác, khoảng cách cũng không phải rất xa.

Trên thực tế, mỗi nơi trú quân đều ở vào trạng thái bị nơi trú quân khác vây quanh.

Dừng lại ở trong doanh địa cố nhiên an toàn, nhưng từ góc độ khác mà nói thực sự vẫn nguy hiểm. Bởi vì nếu bị mấy đại quốc liên hợp lại công kích mà nói, vậy chẳng khác gì là chết, một ổ bị chết sạch sẽ!

Trên nguyên tắc, Lâm Lạc có thể ở chỗ này nghỉ ngơi một năm, thích ứng hoàn cảnh nơi này thoảng một phát, sau đó lại đi ra ngoài “Săn bắn”, hoặc là bị người “Săn bắn”. Nhưng nếu hần sợ hãi mà nói, lúc trước cũng không có khả năng cự tuyệt Triệu Uyển Bạch mà đến đây rồi.

Ở nội thành khoảng chừng bảy ngày, Lâm Lạc rời nơi trú quân, bước lên phiến hoang thổ thần bí này.

Bọn người Phong Sở Liên từ trong Dương Tâm hũ xuất hiện, mà Thạch Nguyệt Nha càng là cười dịu dàng mà dán ở trên người Lâm Lạc, trước kia Lâm Lạc không dám để cho nàng đi ra, pháp tắc chi linh là bảo vật làm cho người ta đổ mắt cỡ nào!

Đến nơi đây thì không sợ rồi, ngay cả một quỷ ảnh cũng nhìn không tới, thứ hai thực sự có người dám sinh tham niệm, vậy trực tiếp đuổi giết!

Lâm Lạc không thích giết chóc, nhưng cũng không có nghĩa là thời điểm hần giết người sẽ nường tay!

- Nơi này thật sự là cổ quái!

Sư Ánh Tuyết chấp tay sau lưng, lộ ra rất là làm ra vẻ, một bên đem con ngươi đen nhánh tròn vo ngấm tới ngấm lui.

- Bồn ma vương có một loại dự cảm rất bất hảo!

- Thật là cổ quái!

Lâm Lạc gật gật đầu, hoàn cảnh nơi này cũng không phải không có thể tạo ra linh khí, nhưng phẳng phát có một Thôn Thiên Cự Thú đang không ngừng rút ra linh khí, khiến cho linh khí ở đây mỏng manh đến đáng thương, gần kề có thể vận chuyển lực lượng cũng không tẻ rồi.

Chẳng lẽ, tại đây cũng có tồn tại cùng loại như Ngân Nguyệt thú?

Nhưng Thần giới không có hạn chế lực lượng, nếu thực sự có thần thú như thế, những Thần Vương kia sẽ dung hạ nó sao? Nói sau thần thú như vậy hần là vô cùng trân quý, vô luận là thu phục hay là săn giết khẳng định có lợi thật lớn, thật sự nghĩ không ra đạo lý không làm của riêng.

- Thần giới linh khí dồi dào vậy mà cũng có vùng khỉ ho cò gáy như thế tồn tại!

Chu Hạnh Nhi rất có cảm khái, kỳ thật hoàn cảnh nơi này có thể so sánh nhất đẳng tinh của hạ giới, nhưng từ góc độ Thần linh xuất phát, nồng độ linh khí như vậy thật sự là quá thấp.

- Nhiều Trung Nguyên Thần cũng chủ động tiến nhập nơi đây như vậy, muốn nói bọn hần không có mưu đồ gì mà nói, ai có thể tin tưởng?

Lâm Lạc nhẹ nhàng gõ trán của mình.

- Nói không chừng, tại đây linh khí sưu cao thuế nặng, có thể hình thành bảo vật càng thêm trân quý!

- Người nói là, những Trung Nguyên Thần kia cũng là vì những bảo vật này mà đến sao?

- Nếu không như thế, thật sự nghĩ không ra những người này có tất yếu tiến vào đây!

Lâm Lạc lắc đầu.

Chúng nữ liếc mắt nhìn lẫn nhau, đều lộ ra vẻ tươi cười, nếu thật có loại thứ tốt này, bọn hần sẽ không thể bỏ qua rồi.

- Toàn bộ bao ở trên người bản Ma Vương đại nhân!

Sư Ánh Tuyết vỗ bộ ngực cam đoan, sau đó dùng cái đầu nhỏ cọ lấy đùi Phong Sở Liên.

- Tỷ tỷ đại nhân, Nữu Nữu sẽ đem tất cả thứ tốt hiên cho người!

- Tiểu nha đầu, người không có huynh đệ sao?

Lỗ Đạt Hiếu cùng Lỗ Nhĩ Dương nghe vậy cười to, bọn hắn làm sao nhìn không ra Lâm Lạc chỉ là Sơ Vị Thần nhất trọng thiên. Những người khác càng không cần phải nói, trong ba người bọn họ tùy tiện chọn một cái đi ra có thể đơn giản trấn giết những người đó.

1191. Chương 1201: Hoàng Kim Bàng Giải. (2)

Lỗ Đông Quân thì xoay chuyển ánh mắt, ở trên người Lâm Lạc dạo qua một vòng, lộ ra một dáng tươi cười:

- Không gian pháp tắc?

Đây mới là trí tuệ của đầu mục, chỉ là vừa nghĩ lại liền nghĩ đến đáp án có khả năng nhất.

Liễu Bách Cương nhún vai nói:

- Cũng đừng nhường tới nhường lui, ra tay đi, nắm tay người nào lớn đồ đạc quy người đó!

- Bách Cương huynh tựa hồ đã tính trước!

Lỗ Đông Quân đứng chấp tay.

- Chúng ta đây có ba người, hai vị muốn cùng chúng ta so nắm đầm lớn, tựa hồ có chút ngây thơ đi à nha!

- Có ngây thơ hay không, còn phải đánh qua mới phân ra cao thấp!

Liễu Bách Cương phong khinh vân đạm nói, tựa hồ trong mắt hắn ba người đối phương bất quá là tiểu bối Hư Thần cảnh, tùy tiện một ngón tay cũng có thể trấn chết.

- Khẩu khí thật lớn!

Hai người khác của Lỗ gia đồng thời hừ lạnh nói.

Cũng không phải bọn hắn không có lòng dạ gì, nhưng Lỗ Đông Quân đã làm chủ soái, vậy do bọn hắn nhảy ra làm người tích cực dẫn đầu rồi.

- Phóng ngựa tới đi!

Liễu Bách Cương nâng tay, làm động tác khiêu khích nói.

Cái này, Lỗ Đông Quân cũng có chút động hỏa khí, tu vi song phương tương tự, dù là nhân số giống nhau Liễu Bách Cương cũng không có tự tin này, đây cũng không phải tự tin, mà là cuồng ngạo.

- Vậy hai vị ở trên đường hoàng tuyến đi vui vẻ là tốt rồi!

Lỗ Đông Quân mắt lộ ra sát khí.

- Thất ca, mấy người này thì sao?

Lỗ Đạt Hiếu quay đầu nhìn về phía Lâm Lạc nói.

- Cùng một chỗ giết!

Lỗ Đông Quân lạnh lùng nói ra, bọn hắn vốn là quan hệ đối địch quốc, chính là tử địch, trước kia khách khí đối với hai người Liễu gia, chính là vì song phương đều có được bối cảnh thâm hậu, đối phương đồng dạng thực lực bất phàm, dùng ba đối hai, bọn hắn cũng chỉ có thể thắng thảm, nói không chừng liền có người bị bắt xuống nước làm đệm lưng!

Nhưng vật trong hồ kia quá mức trân quý, tuyệt không có khả năng bởi vì sợ chiến mà quay người rời đi, đã muốn ra tay, vậy không có tất yếu hạ thủ lưu tình rồi!

Toàn bộ giết chết!

- Đạt Hiếu, người bắt lấy mấy người kia, ta cùng Thất ca đối phó hai vị “cao thủ” Liễu gia này!

Lỗ Nhĩ Dương nhìn chằm chằm vào Liễu Thanh Mạn, trong ánh mắt có một tia hào quang dâm dục, bất quá, đối phương cũng là Sơ Vị Thần, khả năng muốn bắt giữ thì bạo gần như bằng không, chỉ có thể lạt thủ thôi hoa rồi, thật sự là đáng tiếc.

- Việc nhỏ! Đợi ta giải quyết những người này xong, lại đến giúp hai vị huynh trưởng!

Lỗ Đạt Hiếu chuyển hướng mấy người Lâm Lạc, đem tay phải giơ lên cao cao, một đạo Liệt Diễm lập tức ở trên tay hắn đốt lên, sau đó khuếch trương thành một màn hỏa diễm, đem bốn người Lâm Lạc bao lung ở trong đó.

Hắn là sợ Lâm Lạc dùng không gian thuần di chạy trốn, dùng hỏa diễm pháp tắc phong tỏa khu vực chung quanh.

- Mấy vị, các người xuất sư bất lợi, chỉ có thể trách mạng của mình không tốt!

Lỗ Đạt Hiếu lộ ra một dáng tươi cười âm trầm, không có ai biết, hắn kỳ thật rất thích giết người, hơn nữa còn là hành hạ đến chết, người ở trước khi chết kêu thảm thiết thê lương với hắn mà nói là hưởng thụ tuyệt vời nhất.

Lâm Lạc nhếch miệng, đem hai tay phẩy phẩy nói:

- Thế thì chưa hẳn, theo ta thấy, ấn đường của người biến thành màu đen, sợ là gần đây có tai họa chết người!

- Hừ, sắp chết đến nơi còn dám mạnh miệng!

Lỗ Đạt Hiếu mở ra tay phải, rầm rầm rầm, từng đạo hỏa diễm tạo thành mãnh thú tuôn ra mà qua, ai cũng ngửa mặt lên trời làm lấy hình dáng gào thét, sau đó hướng về mấy người Lâm Lạc nhào tới.

Lâm Lạc đoạt trước nửa bước, công kích cấp bậc Sơ Vị Thần ngoại trừ quái thai Sư Ánh Tuyết ra, những người khác bị đụng phải thoáng một phát không phải chết cũng lập tức trọng thương.

Hắn tùy ý chém ra một quyền, oanh kích trong không khí, lực lượng cường đại tuôn ra, không gian chung quanh lập tức như là ván cửa vỡ tan rớt xuống, bình bình pằng pằng, hiện ra vô số đạo không gian vỡ vụn.

Lúc này đây công kích của Lỗ Đạt Hiếu lập tức bị hóa giải, tất cả hỏa diễm bị dập tắt, kể cả hỏa màn hắn dùng để giam cầm Lâm Lạc dùng không gian thuần di đào tẩu.

- Ân, còn có chút năng lực!

Lỗ Đạt Hiếu biến sắc, rõ ràng một quyền có thể hóa giải công kích của hắn, người này tuyệt đối không chỉ tu luyện một loại pháp tắc, nếu không sẽ không có năng lực như vậy!

- Cũng chỉ so với người mạnh hơn một chút!

Lâm Lạc mỉm cười.

- Ít sinh mệnh lưỡi lợi hại đi!

Lỗ Đạt Hiếu mở hai tay ra, oanh, từng đạo hỏa diễm từ trong cơ thể của hắn phun dũng mà ra, như là có tánh mạng, hắn mục nhìn Lâm Lạc, từng bước một đi tới, sau lưng đã trở thành một biển lửa, ngay cả hồ nước phụ cận cũng bị nhiệt độ cao đun sôi, đốt lên một mảnh hơi nước.

Lâm Lạc giơ nắm tay phải lên nói:

- Vậy thì đến thử xem quả đấm của ta a!

- Đi chết!

Lỗ Đạt Hiếu quát lên một tiếng lớn, hắn đã đem lực lượng vận chuyển tới cực hạn, một quyền oanh ra, giống như một đạo lưu tinh hướng Lâm Lạc oanh tới.

BA~!

Đúng lúc này, một đạo thủy tiễn đột nhiên từ bên trong hồ nước bên cạnh kích xạ tới, rét lạnh chi khí bao phủ, dùng tốc độ cực nhanh đánh tới trên người Lỗ Đạt Hiếu, lập tức xuyên tim, hỏa diễm toàn thân dập tắt, đồng thời bị lực lượng bổ sung của thủy tiễn kích bay ra ngoài, cuồng phun thần huyết, trên không trung tạo thành đạo thủy tiễn thứ hai.

- Đạt Hiếu!

Lỗ Đông Quân cùng Lỗ Nhĩ Dương đồng thời kinh hô một tiếng, tuy bọn hắn cùng hai người Liễu gia triển khai kịch chiến, nhưng song phương còn ở vào giai đoạn thử lẫn nhau, cũng không có sử dụng toàn lực. Bởi vậy đều có lúc rời mắt nhìn xung quanh, hướng chỉ một đạo thủy tiễn này tạo thành động tĩnh to lớn như thế.

Hai người Liễu gia cũng không có thừa cơ động thủ, ánh mắt của bọn hắn đồng thời nhìn chăm chăm đến trên mặt hồ, bởi vì ở đó xuất hiện thể lực thứ tư... một con của cực lớn.

Con của này chỉ ít cao chừng năm trượng, toàn thân vàng óng ánh, như là dùng Hoàng Kim đúc thành, hai tròng mắt hoành đi ra tựa như đèn lồng, vẫn còn lúc lên lúc xuống mà đang đưa lấy.

Thực lực thật cường đại!

Một kích liền dập tắt hỏa diễm của Lỗ Đạt Hiếu, thậm chí còn oanh hấn thổ huyết, chẳng lẽ là hung thú cấp bậc Trung Nguyên Thần?

Không đúng!

Ánh mắt của Lâm Lạc ngưng tụ, con của này thậm chí mới vừa vặn đạt tới Sơ Vị Thần tam trọng thiên, cảnh giới so với Lỗ Đạt Hiếu còn yếu hơn một chút. Nhưng có thể một kích đánh bay Lỗ Đạt Hiếu, vậy cũng chỉ có một khả năng, lưỡng hệ thậm chí càng nhiều hệ pháp tắc cùng tu!

Hơn nữa, con của này cũng cho Lâm Lạc một loại cảm giác giống như đã từng quen biết!

Là... Huyết thú!

Chuyện gì xảy ra, vì cái gì con của này sẽ cho hắn loại cảm giác này?

- Không ổn, Hoàng Kim Huyết Giải này đột phá!

Lỗ Đông Quân cả kinh kêu lên.

Lúc này, Lỗ Đạt Hiếu cũng từ trên mặt đất bò lên, trên ngực nhiều hơn một miệng vết thương, có thể thấy được một kích vừa rồi kia đáng sợ đến cỡ nào! Hắn lưu chuyển thần huyết, đem miệng vết thương vuốt lên, trong ánh mắt có loại không nghĩ mà sợ.

1192. Chương 1202: Bảo Y. (1)

Một kích kia, thiếu một chút liền trực tiếp xóa đi thần hồn của hắn!

BOANG...! BOANG...!

Hoàng Kim Bàng Giải cắt cắt hai cái kìm lớn, uy phong bát diện như Đại tướng quân thống ngự vạn quân.

Hoàng Kim Bàng Giải này có đại uy thế bề ngễ chúng sinh, vung vẩy lấy hai cái kìm lớn, tựa hồ tuyệt không đem mấy nhân loại trước mặt để vào mắt.

Kỳ quái chính là, rõ ràng đã đạt đến cảnh giới Sơ Vị Thần, đầu hung thú này rõ ràng còn không có biến hóa, thậm chí không có trí tuệ đáng nói, tản mát ra một loại hàn ý cuồng bạo, khát máu.

- Nhị vị Liễu gia, đầu súc sinh này đã lên cấp, chúng ta phương nào cũng không có nắm chắc mười phần cầm xuống nó, tạm thời liên thủ như thế nào?

Lỗ Đông Quân lập tức chuyển đổi tâm tính, hướng hai người Liễu Thanh Mạn nói ra.

Liễu Bách Cương nao nao, nhân tiện nói:

- Vậy liền liên thủ!

Năm người từng người tản ra, quay chung quanh chung quanh Hoàng Kim Bàng Giải, nhưng hai người Liễu gia, ba người Lỗ gia đều là cùng người mình cận thân chút ít, tuy là liên thủ, nhưng chỉ có thể nói là hai tiểu đoàn thể từng người tự chiến.

Vô luận là xuất phát từ lợi ích bản thân, hay là lập trường, bọn hắc đều không có thành thật với nhau, không có khả năng đem phía sau lưng mình giao cho đối phương, bởi vậy, có thể không lẫn nhau là địch cũng đã không tệ rồi.

- Oa, con của thật lớn, bốn ma vương muốn thu tới làm tọa kỵ!

Sư Ánh Tuyết lộ ra vẻ hưng phấn, chứng kiến đồ đặc mới lạ sẽ có loại phản ứng này, mười đủ mười tám tính tiểu hài tử.

Nói xong, nàng móc ra một cái túi, từ bên trong lấy ra một viên Hỏa Long đạn màu đỏ, là đại sát khí dọa Bách Tùng Đào chặt vật chạy trốn kia, muốn hướng Hoàng Kim Bàng Giải ném đi qua.

- Đợi một chút!

Lâm Lạc thò tay bắt lấy cổ tay của nàng.

- Trước hết để cho bọn hắc đánh nhau chết sống đã!

- Ha ha ha!

Sư Ánh Tuyết chuyển mắt to đen nhánh, như là tên trộm mà nở nụ cười, nàng cùng Đường Diêm đồng dạng, là người e sợ cho thiên hạ bất loạn, có trò hay lại há có thể bỏ lỡ.

Tiểu nha đầu lấy ra một khối ngọc thạch làm ghế, sau đó hướng Phong Sở Liên nhỉnh nọt nói:

- Tỷ tỷ đại nhân, người nhanh ngồi xuống!

Nữ Vương ngạo kiều không chút nào khách khí ngồi vào cái ghế, mà tiểu nha đầu thì ở trên đùi của nàng, một bộ hạnh phúc tràn đầy.

- Ân?

Biểu lộ của Phong Sở Liên xiết chặt, hướng Lâm Lạc vẫy vẫy tay.

- Thối thối phu quân, người ngồi xuống thử xem!

- Làm sao vậy?

Lâm Lạc đi tới, mà bên kia, Hoàng Kim Bàng Giải cũng đã cùng năm người Lỗ Đông Quân đại chiến. Lực lượng chấn động, pháp tắc hỗn loạn, cuốn đến nước trong hồ kích xạ, một mảnh hỗn loạn.

Cái ghế rất này lớn, Phong Sở Liên dịch chuyển nửa người, để cho Lâm Lạc có thể ngồi xuống, cũng làm cho Sư Ánh Tuyết bất mãn chu miệng nhỏ nhắn, xú gia hỏa này lại đoạt chỗ của tỷ tỷ đại nhân nàng.

- Ồ?

Lâm Lạc cũng đồng dạng phát ra một tiếng thét kinh hãi, mới ngồi xuống trên mặt ghế đã cảm giác được vô số linh khí theo tứ chỉ trăm mạch hướng trong cơ thể thẳng tuôn, tâm thần buông lỏng, có thể đơn giản cảm ứng được Thiên Địa đại đạo bốn phía.

Ngồi ở trên cái ghế này tu luyện, như vậy vô luận là lực lượng tích lũy hay là linh ngộ đối với pháp tắc, ít nhất phải nhanh gấp 10 lần so với bình thường, không, ít nhất gấp trăm lần!

Lực lượng tích lũy cũng được rồi, Thần linh cũng không thiếu thời gian, mấu chốt là linh ngộ pháp tắc ah, ngồi ở trên mặt ghế phẳng phất cùng Thiên Địa hòa thành một thể, dùng Thiên Địa làm xúc giác, cảm ứng pháp tắc tự nhiên không hề khó khăn!

Đương nhiên, đây đối với Lâm Lạc là không dùng được, trong Tử Đinh trấn năm Cẩm tự, đây chính là pháp tắc chí cao, xa xa cao hơn pháp tắc bình thường ở giữa thiên địa!

Lỗ Đông Quân khóc thét liên tục, chỉ là nhiều thần huyết huy sái như vậy, cũng đầy đủ để cho hắn ở vạn năm kế tiếp chỉ có không ngừng ân cần săn sóc bản thân đến khôi phục tiêu hao khủng bố này.

- Đầu hung vật này đang đùa bỡn chúng ta!

Liễu Thanh Mạn đột nhiên dừng tay, trong ánh mắt hiện lên một vẻ sợ hãi mãnh liệt.

Liễu Bách Cương thì sững sờ:

- Hung vật như thế, linh trí chưa khai mở, sẽ có cách nghĩ như vậy sao?

- Mèo chó thể gian đồng dạng không mở linh trí, nhưng mà vẫn trêu đùa con chuột tìm niềm vui, huống chi là tồn tại cấp bậc Sơ Vị Thần này!

Tiếng nói của Liễu Thanh Mạn mang theo một tia run rẩy.

Nếu thật là như thế, vậy nói rõ trước đó Hoàng Kim Bàng Giải căn bản không có vận dụng toàn lực, cho bọn hắn biểu hiện giả dối như có thể lực địch! Mà một kích liền trọng thương Lỗ Đông Quân, cái này là uy năng khủng bố bậc nào?

Bọn hắn trốn được sao?

- Các người còn thất thần sao, nhanh công kích, để cho Thất ca có thời gian gầy dựng lại thần thể!

Lỗ Nhĩ Dương hướng về phía hai người Liễu gia hét lớn.

Hai người Liễu Thanh Mạn liếc mắt nhìn lẫn nhau, trong tay bỗng nhiên tăng lực, hai kiện Sơ Thần Khí lập tức bộc phát ra uy năng cường đại, sau đó... bọn hắn quay đầu bỏ chạy.

XÍU...UU!!

Thân hình Hoàng Kim Bàng Giải lóe lên, hai cái kìm đồng thời chém ra, hướng về hai người Liễu gia cắt tới.

PHỐC, PHỐC!

Hai luồng thần huyết vấy ra, hai người Liễu Thanh Mạn cũng đồng thời chịu khổ chém ngang lưng, biến thành bốn thân thể cắt đứt, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Vô Địch! Tuyệt đối cùng giai vô địch!

Phải biết hai người Liễu gia đều nắm lấy một kiện Sơ Thần Khí, lại căn bản không có thể phát huy ra một chút tác dụng trấn nhiếp, vậy Hoàng Kim Bàng Giải đến tột cùng nắm giữ bao nhiêu đạo pháp tắc, thật không ngờ cường thế như thế!

BOANG...! BOANG...!

Hoàng Kim Bàng Giải kẹp lại song kìm, cũng không có làm tiếp công kích, tựa hồ lộ ra sự cường đại của mình, lại tựa hồ cấp ọi người áp lực càng lớn.

Hai người Đạt Hiếu đồng thời rút lui một bước, trên mặt có sợ hãi thật lớn.

Ai có thể nghĩ đến, Hoàng Kim Bàng Giải vốn nên là con mèo rõ ràng trở nên đáng sợ như thế, lập tức đem nhân vật chuyển đổi! Bọn hắn thắng, cũng không giết chết Hoàng Kim Bàng Giải, thế nhưng mà song phương đổi vị trí, Hoàng Kim Bàng Giải sẽ bỏ qua bọn hắn sao?

Sẽ không, nghĩ đến bọn hắn sở tác sở vi, đầu hung vật này hiển nhiên chỉ vô tình giết chết bọn chúng! Hơn nữa còn không phải thống khoái giết chết, mà là hành hạ đến chết!

Tuy là tu vi Sơ Vị Thần, thế nhưng mà đối mặt một địch nhân căn bản không có khả năng chiến thắng, bọn hắn cũng chỉ còn lại có hèn ý vô tận, đệ tử xuất thân đại gia tộc cuối cùng là thiếu vài phần cứng cỏi, không ngừng run rẩy, không ngừng lui về phía sau.

Thậm chí, thối lui đến trước mặt mấy người Lâm Lạc vẫn còn không tự biết.

- Đây, các người lui về phía sau là sao, nhanh đi đánh ah!

Đường Điềm bắt mãi nói.

- Phải phải, như thế nào có thể bỏ dở nửa chừng, bản Ma Vương đại nhân đang xem đặc sắc đây này!

Sư Ảnh Tuyết cũng âm dương quái khí nói.

Nếu như không phải có Hoàng Kim Bàng Giải cái đại uy hiếp này, hai người Đạt Hiếu tất nhiên sẽ giận tím mặt, rõ ràng coi bọn hắn là xiếc khỉ! Thế nhưng mà đối mặt một địch nhân vô cùng đáng sợ, lại để cho bọn hắn chỉ còn lại có sợ hãi, ngay cả cãi lại cũng đã quên, tiếp tục lui, lui, lui!

XÍU...UU!!

Hoàng Kim Bàng Giải đem Lỗ Đông Quân, hai người Liễu gia tháo thành tám khối, lại thủy chung không có tiêu diệt thân hồn của bọn hắn, để cho bọn hắn kéo dài hơi tàn, nhưng lại thống khổ không chịu nổi. Nhưng hiển nhiên nó không có quên còn có mấy con mồi khác, lúc này vung vẩy lấy kìm lớn hướng bọn người Lâm Lạc đánh tới.

Nguyên bản, mục tiêu của nó hẳn là hai người Đạt Hiếu, nhưng ai bảo hai người này đều chạy trốn tới phía sau bọn người Lâm Lạc, khiến cho Hoàng Kim Bàng Giải đến một mẻ hốt gọn, kìm lớn thẳng đến tất cả mọi người.

Lâm Lạc bắt đắc dĩ thở dài, hẳn nguyên bản tính toán xem hết trò hay lại tới thu thập tàn cuộc, nhưng những người kia sao lại dúi mù tự mình tiến đưa lên chứ?

Thân hình hắn lóe lên, xuất hiện ở trước kìm cua, sau đó duỗi ra hai tay chống đỡ cái kìm, đem xu thế tiến lên của cái kìm ngăn trở, thậm chí chấn ngược Hoàng Kim Bàng Giải lại.

BOANG...!

Hoàng Kim Bàng Giải kẹp lấy cái kìm, cái này vốn chính là vũ khí cường đại nhất của nó, Lâm Lạc rõ ràng còn chủ động đưa thân đi vào, đây không phải muốn chết sao?

Hai tay của Lâm Lạc căng ra, toàn lực đối kháng kìm cua buộc chặt.

Cái kìm... dừng lại!

Hai mắt của Lâm Lạc xiết chặt, lực lượng của con cua này thật đúng là đáng sợ, gần kề chỉ kém Vệ Thập Thất một chút.

Tám đạo pháp tắc cùng tu!

Trách không được dưới một kích liền chém ngang lưng Lỗ Đông Quân, quét ngang Liễu Thanh Mạn, Liễu Bách Cương cộng thêm hai thần khí cũng là dễ như trở bàn tay, tám pháp cùng tu tuyệt đối là cùng giai vô địch, ít nhất phải đồng thời đến trên trăm mới có thể cùng nó đối kháng.

Hơn nữa, quái vật kia cho Lâm Lạc một loại cảm giác phi thường cổ quái, tuyệt không dừng lại ở tám đạo pháp tắc cùng tu đơn giản như vậy, mà đổi thành một loại khí tức vô cùng tà ác!

- Mồ!

Lâm Lạc hét lớn một tiếng, bạo lực cuốn động, kìm trảo lại bị hắn sinh sinh tách ra, bị hắn một tay nắm bắt một kìm cua, ở bên trong một mảnh thần huyết bay lên, con Hoàng Kim Bàng Giải kia cũng nhấp nhô lấy trông mắt, tám cái chân tê động rút lui như bay, đau đến trong miệng nó chảy bọt trắng như điên.

1195. Chương 1205: Lại Thấy Huyết Thú. (1)

Lượn lực lượng tuyệt đối, Lâm Lạc còn lâu mới có thể so sánh với Hoàng Kim Bàng Giải, nhưng hắn có lỗ đen pháp tắc, tuy bố trí ở thể nội khiến cho uy lực biến nhỏ đi rất nhiều, nhưng chỉ cần hấp thu đến lực lượng cùng pháp tắc đủ mức, đồng dạng có thể bộc phát ra đại uy năng đáng sợ!

Chỉ cần không cách nào một kích đánh tan lỗ đen của Lâm Lạc, như vậy đánh lâu dài tuyệt không một người có thể là đối thủ của hắn, đương nhiên, điều kiện tiên quyết còn phải là thân thể của hắn có thể chịu đựng được lực lượng đáng sợ kia không.

Đúng lúc này, ba người Liễu Thanh Mạn cũng rốt cục đạt được cơ hội thở dốc, đem “bầm thầy” gây dựng lại, một lần nữa biến thành người nguyên vẹn, nhưng sắc mặt ba người đều tái nhợt, mất nhiều thần huyết như vậy cũng không phải đùa giỡn!

Nhưng chứng kiến bọn hắn tế ra thần khí, sử dụng toàn lực cũng không thể đối kháng Hoàng Kim Bàng Giải, nhưng rõ ràng bị Lâm Lạc dễ dàng xé rách kìm trảo, lập tức để cho bọn hắn khiếp sợ đến hai mắt trợn lên, hoàn toàn nói không ra lời.

Cái này là thực lực bá đạo bậc nào!

Lỗ Đạt Hiếu càng là nghĩ mà sợ, hồ đồ không nghĩ tới vừa rồi hắn đối mặt dĩ nhiên là tồn tại so với Hoàng Kim Bàng Giải còn muốn đáng sợ, may mắn chiến đấu của hắn cùng với Lâm Lạc bị Hoàng Kim Bàng Giải chặn ngang một cước, nếu không...

Hoàng Kim Bàng Giải không cách nào phát ra tiếng, mà bản thân nó cũng không có linh trí gì, thần thức phần nộ chỉ là truyền đăng ra trận trận chấn động, cái loại nổi giận này là muốn xé Lâm Lạc thành mảnh nhỏ.

Thần huyết lưu chuyển, kìm lớn đứt gãy của Hoàng Kim Bàng Giải nhanh chóng dài ra, nó kẹp vài cái, tựa hồ đang quen thuộc, hai con ngươi nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, dưới thân đột nhiên có một đạo hắc quang tuôn ra, hướng về bốn phương tám hướng vọt qua.

- Ân?

Trong nội tâm Lâm Lạc kỳ quái, cái hắc quang này rõ ràng cùng lỗ đen tuy phương thức khác nhưng kết quả lại giống, đang rút lấy lực lượng phụ cận dồn mãnh vào trong cơ thể của Hoàng Kim Bàng Giải.

Chỉ là so với lỗ đen, cái này là đồ tử đồ tôn, uy lực quá nhỏ, chỉ có thể rút ra một ít lực lượng rời rạc, mà không cách nào cưỡng hành rút ra lực lượng trên người Lâm Lạc.

Cái này nếu thay đổi lỗ đen pháp tắc, chỉ cần không vượt qua lực lượng cực hạn của Lâm Lạc, liền có thể trực tiếp thôn phệ vạn vật!

Nhưng ngay cả như vậy, sau khi Hoàng Kim Bàng Giải rút lấy Thiên Địa linh khí xung quanh, uy năng y nguyên phóng đại, đạt đến Sơ Vị Thần đỉnh phong, thậm chí vượt qua Vệ Thập Thất lúc trước!

Lâm Lạc mỉm cười, hướng con cua ngoắc ngón tay, cười nói:

- Đại gia hỏa phóng ngựa tới a, để cho ta xem người đến tốt cùng có bao nhiêu lợi hại!

- Là phóng trảo tới!

Sư Ánh Tuyết cười hì hì nói.

- Tùy tiện a!

Lâm Lạc vùng hai đám lên, ánh mắt như tia chớp xẹt qua.

XÍU...UU!, Hoàng Kim Bàng Giải phát động không gian thuần di, dĩ nhiên xuất hiện ở sau lưng Lâm Lạc, cũng dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai vùng kìm thẳng đến hông của hắn, hiển nhiên cũng muốn chém ngang lưng.

Vô luận là Lỗ gia tam huynh đệ, hay là huynh muội Liễu gia, bọn hắn đều đem ánh mắt nhìn chăm chú ở trên người Lâm Lạc.

Lúc này, Lâm Lạc chính là cứu tinh duy nhất của bọn họ! Nếu như Lâm Lạc chiến bại, như vậy kết quả duy nhất đợi bọn hắn chính là bị Hoàng Kim Bàng Giải hành hạ đến chết!

Tuy Lâm Lạc cũng có thể nói là địch không phải hữu, nhưng nhân loại so sánh với hung vật chưa khai hóa, vẫn là có thể cầu thông!

Chỉ cần hứa dùng chỗ tốt, cái gì cũng dễ thương lượng.

Bọn hắn không hi vọng Lâm Lạc có thể chiến thắng, nhưng kết cục tốt nhất là lưỡng bại câu thương, như vậy bọn hắn không phí một cái giá lớn có thể đạt được chỗ tốt rồi.

Cự kim đánh úp lại, giống như một tòa núi nhỏ oanh ra, phong vân gào thét.

Lâm Lạc cũng không quay đầu lại, hướng về sau chém ra một quyền, nhưng lại vừa vẩy đánh vào trên kim của vung đến. Một hồi bất động gần ngủi, bành, Hoàng Kim Bàng Giải đột nhiên bị oanh bay lên, gào thét đụng vào trên mặt đất, nâng lên một đồng tro bụi.

Lâm Lạc có được lỗ đen, mới thật sự là đệ nhất nhân cùng giai vô địch!

Tap, cần cần cần!

Kim lớn của con của lại lần nữa xuất hiện đạo đạo vết rạn, sau đó ầm ầm vỡ tan, chỉ còn một cái thân kim trụi lủi.

Lâm Lạc cười ha ha, thân hình lóe lên xuất hiện ở trước người Lỗ Đông Quân, đưa tay liền bắt tới Viêm Long phó kiếm:

- Mượn sử dụng một chút!

Lỗ Đông Quân tiêu hao quá nhiều thần huyết, vốn là nguyên khí đại thương, hơn nữa lại há địch nổi lỗ đen pháp trảo cường đại, Viêm Long phó kiếm lập tức bị đoạt mất, gấp đến độ hấn giận dữ hết:

- Trả lại cho ta!

Viêm Long phó kiếm chính là Lỗ gia chí bảo, là một trong ba cái chìa khóa có thể cùng Viêm Long Kiếm câu thông. Tuyệt không chỉ là một kiện Sơ Thần Khí đơn giản như vậy! Nếu trong tay hấn ném đi, cho dù còn sống trở về cũng bị trừng phạt đáng sợ. Dù không bị xử tử, nhưng địa vị của hấn sẽ rất xuống ngàn trượng, trở thành phế vật của gia tộc!

Bởi vậy, hấn tự nhiên phải dốc sức liều mạng rồi.

Bành, Lâm Lạc oanh ra một quyền, đánh bay hấn ra ngoài, sau đó thân hình lóe lên, xuất hiện ở trước người Liễu Bách Cương. Đồng dạng nâng tay hướng Lưu Huỳnh Phiến trong tay đối phương bắt tới.

Liễu Bách Cương thật không ngờ Lâm Lạc ngay cả “người một nhà” cũng muốn ra tay, căn bản không kịp thu hồi thần khí, một cổ lực lượng cuốn qua, đồ đạc đã rơi xuống trong tay Lâm Lạc.

- Còn thiếu một kiện!

Lâm Lạc đưa mắt nhìn sang Liễu Thanh Mạn.

Toàn thân Liễu Thanh Mạn giật mình một cái, liền tranh thủ thu Tâm Mộc Xích vào trong cơ thể, thế nhưng mà mới chưa đi đến một nửa, đã bị Lâm Lạc bắt lấy, sau đó cứ thế mà rút ra, đau đến nàng phát ra một tiếng hét thảm.

Lâm Lạc cũng không phải nhân sĩ đạo đức, có nghĩa vụ khắp nơi cứu người! Bất quá đã không khéo cứu những người này một mạng, vậy làm sao cũng phải thu chút chỗ tốt, tánh mạng những người này tổng có thể đáng giá ba cái thần khí a?

Bởi vậy, đừng nói Liễu Thanh Mạn chỉ đem thần khí thu một nửa, dù là toàn bộ thu đi vào, Lâm Lạc cũng sẽ ép lấy đi ra!

Bất quá nếu Liễu Thanh Mạn có chỗ hiểu rõ Lâm Lạc, đem Mộc Tâm Xích thiếp thân thu hồi mà nói, như vậy Lâm Lạc nói không chừng cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Thoảng cái gạt hái được ba kiện Sơ Thần Khí, tâm tình của Lâm Lạc lập tức tốt lên, ngay cả nhìn Hoàng Kim Bàng Giải cường điệu nộ vũ kim trảo cũng cảm thấy thuận mắt chút ít.

- Trả Viêm Long Kiếm cho ta!

Lỗ Đông Quân rống giận đánh tới lần nữa.

Liễu Thanh Mạn, Liễu Bách Cương cũng đồng dạng từ hai bên bay nhào mà đến, thần khí không thể nghi ngờ là vật trân quý nhất Thân giới, không giống đan dược là vật phẩm duy nhất một lần, một kiện thần khí cường đại là có thể làm ột gia tộc, một thể lực phồn vinh trăm ngàn đời!

Chỉ nhìn Chủ Thần Khí một cách đơn thuần liền biết, thế gian còn có vật trân quý hơn cái này sao?

1196. Chương 1206: Lại Thấy Huyết Thú. (2)

Tuy Viêm Long phó kiếm, Tâm Mộc Xích không phải Chủ Thần Khí. Nhưng ba người này cũng đồng dạng không phải Thần Vương, Sơ Thần Khí đối với bọn hắn mà nói cùng mệnh căn không khác!

- Nay, ta cứu các người, các người cũng nên có chút biểu thị phải hay không?

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng.

- Không có cầu người cứu người!

Lỗ Đông Quân hừ lạnh một tiếng.

Hắn thấy Lâm Lạc có thể hạ sát thủ lại không làm, chỉ cho là Lâm Lạc cố kỵ thế lực phía sau hắn, đã như vậy hắn lại có cái gì phải sợ! Chỉ là thắng này đến tột cùng là truyền nhân gia tộc nào, như thế nào có thực lực đáng sợ như thế.

- Đúng, ai muốn người cứu, nhanh trả Viêm Long Kiếm!

Hai người Đạt Hiếu cũng đồng thời gọi uống lên.

- Oa, ba người các người thật đúng là không biết xấu hổ!

Tiểu ma nữ cũng nghe không qua rồi, ở một bên hoa chân múa tay vui sướng kêu to lên.

- Phải phải, tuy người quái dị rất xấu, nhưng các người càng chán ghét!

Sư Ảnh Tuyết đồng dạng xì mũi coi thường.

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Thế nào, biết rõ ta bình thường đối với các người có bao nhiêu nhân từ đi à nha?

Ánh mắt của hắn phát lạnh, bàn tay lớn cuốn qua, đem Lỗ gia tam huynh đệ xoáy lên, hướng về Hoàng Kim Bàng Giải đánh qua.

Lỗ đen pháp tắc áp chế, ba người này há có thể có sức phản kháng mấy may, dù là Trung Nguyên Thần nhất trọng thiên xuất hiện, Lâm Lạc cũng có thể bằng lỗ đen pháp tắc quần nhau, huống chi chỉ là mấy Sơ Vị Thần.

Hoàng Kim Bàng Giải cũng sẽ không quản xem bọn hắn làm khí gì, chứng kiến ba ám khí đặc biệt lớn bay tới, lập tức bắn năng một kim kẹp ra.

- Ah...

Giữa tiếng kêu gào thê thảm, ba người ngay ngắn bị cắt thành sáu đoạn.

- Xú tiểu tử, người đây là tự tìm đường chết!

Lỗ gia tam huynh đệ nhao nhao kêu lên.

- Trước cố giữ lấy mạng nhỏ của các người đi!

Lâm Lạc hừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía hai người Liễu Thanh Mạn cười nói.

- Các người sẽ không có ý kiến chứ?

- Không... không có!

Hai người này đồng thời lắc đầu, đây chính là tồn tại so với Hoàng Kim Bàng Giải còn đáng sợ hơn, mặc dù trước kia không có hạ sát thủ, nhưng lại không đại biểu hắn sẽ thủy chung như thế! Nói không chừng người ta chỉ là nhất thời tâm huyết dâng trào, chọc giận tồn tại như vậy cũng không phải chuyện tốt gì, không thấy Lỗ gia tam huynh đệ lại thành sáu đoạn sao?

- Không có là tốt rồi, ta người này rất là giảng đạo lý.

Lâm Lạc mỉm cười.

Lời này lại để cho hai người Liễu Thanh Mạn nghe mà da mặt co lại, mà Lỗ gia tam huynh đệ thì là thiếu chút nữa phun huyết, đoạt thần khí của bọn hắn, cầm bọn hắn đi cho hung vật ăn, vậy cũng là giảng đạo lý sao?

Hoàng Kim Bàng Giải chú mục nhìn Lâm Lạc, nó đã ý thức được đối thủ này không đơn giản, vượt xa tất cả mọi người khác!

Ở trong ý thức đơn giản của nó, đã đánh không lại như vậy tự nhiên chỉ còn lại có một lựa chọn... trốn!

Bất quá, trước khi lẩn trốn, nó còn có chuyện phải làm!

BOANG...! BOANG...! BOANG...!

Đầu hung vật này đem kìm lớn vũ lên, hướng về Lỗ gia tam huynh vẫn còn liều mạng phục hồi thân thể của mình quất tới. Ở bên trong một mảnh tiếng kêu thảm thiết, ba người này lại bị cắt thành từng khối từng khối, tràng diện tuyệt đối huyết tinh.

- Cứu ta! Cứu ta!

- Tiểu tử kia, nhanh cứu chúng ta!

- Nhanh cứu chúng ta, nếu không cho dù người chạy trốn tới chân trời góc biển cũng sẽ bị đại năng của gia tộc bọn ta tìm được, phanh thây xé xác!

Lỗ gia tam huynh đệ dùng thần thức truyền lại từng đạo hò hét, khàn cả giọng.

Ánh mắt của Lâm Lạc phát lạnh, từ lập trường quốc cùng quốc mà nói, hắn chẳng những không có tất yếu cứu ba người Lỗ gia, thậm chí oanh giết bọn hắn còn có ban thưởng, gom góp đủ trăm vạn người ly khai nơi này, cũng được Thần Vương ngợi khen.

Nhưng hắn tiến vào nơi đây cũng không có ý tứ biến thành sát nhân cuồng ma, ân, như vừa rồi cướp đoạt thần khí mới là ước nguyện ban đầu của hắn, trong nháy mắt ngăn ngừa là ba kiện Sơ Thần Khí. Hiệu suất như vậy so sánh với đồ thạch phùng khai ra thần liệu muốn cao hơn nhiều!

Tuy hắn không có ý giết người, nhưng mà cũng không có nghĩa là hắn sẽ nhân từ nương tay, Lâm Lạc chưa từng có tự nhận là người tốt. Mà Lỗ gia tam huynh đệ hết lần này tới lần khác còn cầm ngôn ngữ đến uy hiếp hắn, đây không phải tự tuyệt sinh lộ sao?

Từ khoảnh khắc đoạt Viêm Long Kiếm kia, Lâm Lạc cùng Lỗ gia đã kết xuống tử thù, còn sợ thụ cái uy hiếp này?

- Lỗ tai không tốt, nghe không được các người nói cái gì!

Lâm Lạc nhún vai.

Ba người Lỗ gia đều tức giận đến ói máu, nhưng Hoàng Kim Bàng Giải lại không nương tay chút nào, y nguyên đối với bọn họ thống hạ sát thủ, thậm chí còn hấp thụ thần hồn của bọn hắn!

Thần linh Bất Diệt ở chỗ thần hồn, thần hồn còn, cho dù là Thần hạch bị hủy, cũng có thể nghĩ biện pháp đoạt xá trọng sinh, nhưng thần hồn tiêu vong, như vậy là chân chân chính chính chết đi, cho dù thân thể hoàn hảo vô khuyết cũng vô dụng.

Huống chi, bọn hắn bây giờ là thân thể, thần hồn song trọng bị hủy!

Ánh mắt của Lâm Lạc ngưng tụ, XÍU...UU! hướng Hoàng Kim Bàng Giải thoáng hiện đi qua. Một quyền oanh qua, lỗ đen pháp tắc giấu ở dưới quyền thể của hắn, hướng về Hoàng Kim Bàng Giải nện tới.

Bành!

Nó liền đem kim lớn ra ngăn cản, tuy tám hệ pháp tắc chỉ lực lưu chuyển, lực sát thương khủng bố tới cực điểm, nhưng không biết làm sao gặp được lỗ đen pháp tắc lại lập tức bị hấp thụ tất cả lực lượng, thân thể khổng lồ bị nhấc lên.

BA~! BA~!

Kim lớn của Hoàng Kim Bàng Giải lại lần nữa lạnh rung rơi xuống thành căn bã, hung vật này hung dữ mà nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, đột nhiên thân hình lóe lên, nhảy vào trong hồ nước, một đoàn bong bóng dâng lên, nó gấp tiềm mà xuống, lập tức biến mất.

Trong ánh mắt của Lâm Lạc lóe lên sát khí, thân hình đứng ở trên hồ nước, Hoàng Kim Bàng Giải đối với không gian pháp tắc nắm giữ cũng không yếu hơn hẳn, hơn nữa lực lượng càng là đạt đến Sơ Vị Thần tam trọng thiên, bởi vậy nói đến không gian thuần di, Lâm Lạc không sánh bằng Hoàng Kim Bàng Giải.

- Cứu ta, cứu chúng ta!

Ba người Lỗ gia đều dùng thần hồn phát ra chấn động suy yếu, ở trên thân thể của bọn hắn, hiện ra một đạo thân ảnh do thần hồn tạo thành, nhưng nhan sắc cực kỳ ảm đạm.

Đó là bị Hoàng Kim Bàng Giải sinh sinh cắn nuốt sạch hơn phân nửa thần hồn!

Thần hồn bị thương, cái này gần như là một loại tổn thương vĩnh viễn không có khả năng khôi phục, cho dù ba người này là dùng thần đan khép lại, về sau ở trên tu luyện cũng là im bất mà dừng, vĩnh viễn không có khả năng lại tiến thêm một bước!

Lâm Lạc quay người trở lại, một quyền oanh ra, thần hồn của ba người kia lập tức chôn vùi, bị chết triệt triệt để để. Ánh mắt của hắn nhìn về phía hai người Liễu gia, trên mặt nổi một tầng lãnh ý như sương lạnh.

- Các người là đang tìm kiếm huyết thú?

Trách không được hắn cảm thấy Hoàng Kim Bàng Giải có loại cảm giác quen thuộc, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không nghĩ ra là cái gì, thẳng đến Hoàng Kim Bàng Giải bắt đầu hấp thụ thần hồn, hắn mới rốt cục nghĩ tới huyết thú trong cơ thể Vệ Thập Thất, Tân Tứ!

1197. Chương 1207: Lại Thấy Huyết Thú. (3)

Loại hung vật này có thể thông qua ăn lấy Thần linh đạt được pháp tắc linh ngộ đối ứng!

Đúng rồi, cho nên Hoàng Kim Bàng Giải mới có thể linh ngộ tám đạo pháp tắc, bởi vì căn bản không phải tu luyện được, mà là sau khi giết chết con mồi, trực tiếp rút ra pháp tắc mà hình thành cảm ngộ!

Huyết thú có bao nhiêu đáng giá?

Tuy Lâm Lạc không biết giá cả cụ thể, nhưng nghĩ lại sau khi Tân Tứ bị giết chết, Tân gia điên cuồng liền biết, cái này thậm chí là vượt qua thần dược!

- Không... không phải!

Liễu Bách Cương vội vàng lắc đầu.

- Đã có vết xe đổ, còn muốn gian ngoan mất linh?

Lâm Lạc lại ra một quyền, hướng Liễu Bách Cương oanh tới.

Liễu Bách Cương kinh hãi, lực sát thương của một quyền này hắn là thấy tận mắt qua, ngay cả con của kia cũng có thể trọng thương, có thể trực tiếp xóa đi thần hồn, nếu hắn chịu lên một quyền, chín thành chín phải chết!

- Dừng tay!

Liều Thanh Mạn khấn trương, hoành thân ngăn cản, một chưởng bổ về phía Lâm Lạc.

- Người đã cùng Lỗ gia kết xuống tử thù, còn muốn cùng Liều gia chúng ta kết thù kết oán sao?

Nhưng Liều Bách Cương lại có tâm tính kiêu hùng, khóe miệng lộ ra một nụ cười âm trầm, rõ ràng hướng trên lưng Liều Thanh Mạn đang che ở trước người hắn đánh ra một chưởng, oanh đến nàng bay tới Lâm Lạc, mà hắn lại trực tiếp xoay người, bay vút rời đi.

Ở trong suy nghĩ của hắn, kết quả tốt nhất Lâm Lạc là hao sắc chi nhân, không đành lòng lạt thủ tội hoa, như vậy một chưởng này của Liều Thanh Mạn có thể tạo thành trọng thương đối với Lâm Lạc! Nếu như thế, hắn liền giết cái hồi mã thương!

Mà nếu như Lâm Lạc tâm ngoan thủ lạt, như vậy Liều Thanh Mạn cũng nhất định có thể đối với hắn tạo thành ảnh hưởng, mà hắn cũng chỉ cần một chút thời gian như vậy liền có thể viễn độn rời đi.

PHỐC...

Trong cái miệng nhỏ nhắn của Liều Thanh Mạn nở ra một đạo máu tươi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy!

Một là vì nhận lấy trọng thương, mặt khác là thương tâm, hoang mang sau khi lọt vào phản bội, thật sự không thể tin tưởng Liều Bách Cương có thể hạ thủ ác độc như vậy! Nhưng lúc này nàng đã không có chỗ trống lui lại, một chưởng oanh tới Lâm Lạc.

- Hừ!

Ánh mắt của Lâm Lạc rét lạnh, một quyền đánh ra, oanh ở trên ngực Liều Thanh Mạn, cũng mang theo nàng phát động ra không gian thuần di, khó khăn lắm đuổi theo Liều Bách Cương.

Bành!

Một quyền này của hắn vô cùng cường đại, trực tiếp oanh phá thần thể của Liều Thanh Mạn, thành linh hướng về Liều Bách Cương đánh tới.

- Đáng giận!

Liều Bách Cương hét lớn một tiếng, còn kém một chút, chỉ cần một tia thời gian là hắn có thể thoát thân rời đi. Không gian thuần di thì như thế nào, cũng không biết hướng nơi nào truy, chạy trốn mau nữa lại có cái gì dùng?

Nhưng công kích đã đánh đi qua, hắn cũng chỉ có thể chống đỡ rồi.

Hắn song chưởng khê đảo, vô số Lưỡi Dao Gió cuốn vũ, hậu đại của Phong công, hắn tu luyện tự nhiên là không gian pháp tắc, đáng tiếc là thiên hướng về tính công kích, tuy có thể gia tốc tốc độ thân pháp, nhưng không cách nào so sánh với không gian thuần di.

Xoát xoát xoát, từng Lưỡi Dao Gió ở trên nắm tay của Lâm Lạc xẹt qua, nhưng mỗi một đạo công kích đánh lên đều bị lập tức hấp thu, hấp thu, hấp thu.

Lỗ đen bố trí ở trong thể nội mặc dù không có uy lực đáng sợ như trực tiếp té ra, nhưng chỉ cần bị cuốn đến trong đó, hết thấy đều bị hấp thu sạch sẽ.

BA~, một mảnh huyết hoa vẩy ra, mặt của Liều Bách Cương bị lập tức oanh nát! Thân thể của hắn chậm rãi rơi xuống, thần hồn chi hỏa nhanh chóng ảm đạm, bị lỗ đen thôn phệ sạch sẽ, chỉ còn lại có một cỗ thi thể không hề có khí tức.

- Loại người này, nên rút gân lột da, cắt tay cắt chân băm thành mấy vụn phần!

Sư Ánh Tuyết hoa chân múa tay vui sướng kêu lên.

- Tiểu nha đầu, ít nói loại lời máu chảy đầm này đi, nếu không về sau sẽ thực biến thành tiểu ma nữ!

Lâm Lạc thu hồi nắm đấm, ngực của Liều Thanh Mạn lập tức nhiều thêm một cái động.

Nhưng Lâm Lạc đã có thể hoàn mỹ khống chế lực lượng bản thân, tuy xuyên thủng thân thể Liều Thanh Mạn, nhưng cũng chỉ là đả thương thân thể của nàng, ở thần hồn mà nói không có chút tổn thương nào.

Không phải hấn hạ thủ không được, mà là còn có vấn đề muốn hỏi, hiện tại chỉ có một người sống mà thôi.

Nữ nhân này thì là hai mắt sợ run, căn bản không có đi xử lý miệng vết thương, tinh thần của nàng còn dừng lại ở bên trong bị Liễu Bách Cương phản bội, đây cũng không phải là nói khôi phục có thể khôi phục.

- Nay, tỉnh, có chuyện hỏi người đây này!

Lâm Lạc ở trước mặt Liễu Thanh Mạn phải tay.

- Đại phu dẫn, người không thể ôn nhu một chút sao!

Tiểu ma nữ nhìn không được rồi, người ta vẫn còn đỏ máu đây này, hơn nữa còn là đại phu dẫn đánh đi ra, còn không biết xấu hổ bức cung.

- Người lúc nào hảo tâm như vậy rồi hả?

Lâm Lạc nghi hoặc mà nhìn xem Đường Diêm, sau đó “Ah” thoáng một phát.

- Người thấy nàng dùng một thanh thần khí, muốn từ trên người nàng lừa gạt đến những thứ tốt khác!

Đường Diêm bị hấn vạch trần, sắc mặt lập tức đỏ lên, chi chi ngô ngô mà nói không ra lời, mắt to đối tới đối lui, bộ dáng thật đúng là cười chết người rồi, để cho các nàng Phong Sở Liên đều lộ ra dáng tươi cười, Sư Ảnh Tuyết thì trực tiếp nằm sấp trên mặt đất, một bên dùng tay ôm bụng, một bên đánh lấy bùn đất, bộ dáng tựa hồ là cười đau sặc hông.

- Người muốn hỏi cái gì?

Dù sao Liễu Thanh Mạn cũng là con cháu thế gia, hướng hồ có thể tu đến Sơ Vị Thần cuối cùng là thiên tài nhân trung long phượng, rất nhanh khôi phục cảm xúc, thò tay vuốt ngực một vòng, thần huyết lưu chuyển, miệng vết thương lập tức bắt đầu khép lại.

- Vấn đề của ta vừa rồi đã nói qua!

Lâm Lạc nhàn nhạt nói, mặc dù đối phương là cô nương thiên kiều bá mị, nhưng hấn không dậy nổi một tia thương tiếc, cùng huyết thú đậu vào quan hệ, nữ nhân dù đẹp cũng chỉ làm hấn cảm hận.

- Người đoán không sai, chúng ta xác thực là tới thu huyết thú, bất quá không phải con mẫu trùng kia, mà là trứng của nó vừa mới sinh hạ gần đây!

Trong mắt Liễu Thanh Mạn cất giấu một tia bi ai, lại bị nàng che dấu đi qua.

Gặp được cảnh thân nhân phản bội, hoặc là nản lòng thoái chí, hoặc là trở nên tâm ngoan thủ lạt, so với những người khác ác hơn, độc hơn, thoát nhìn Liễu Thanh Mạn đi lên con đường thứ hai.

Thì ra là thế!

Lâm Lạc biết rõ ý đồ những Trung Nguyên Thần kia tiến vào đây chính là cái gì... trứng huyết thú!

Cái đồ chơi này giá cả cao đến đáng sợ, ngay cả Trung Nguyên Thần cũng không tiếc thân phận, tự mình tiến vào trong này tọa trấn chỉ huy! Hơn nữa, bọn hấn cũng biết đạo lý không có thể chỉ thấy lợi trước mắt, mục tiêu cũng không hướng huyết thú trưởng thành, mà chỉ trộm lấy trứng của nó!

Khó trách con của gia sát khí nặng như vậy, tuy Lão gia tam huynh đệ, huynh muội Liễu gia khả năng là lần đầu tiên tới. Nhưng đầu hung vật này lại đầu thềm nghĩ được nhiều như vậy, toàn bộ chia làm hàng ngũ con mồi phải diệt trừ.

1198. Chương 1208: Truy Kích.

Bất quá, loại hung vật này cực kỳ tà ác, dùng nuốt thần hồn, huyết nhục Thần linh đến đạt được tu vi tiến bộ, dù cho Thần linh tiến vào nơi đây cùng chúng không hề xung đột, nhưng xác định vững chắc cũng là kẻ

thù truyền kiếp. Con mỗi cùng thợ săn thủy chung sẽ không phát sinh biến hóa.

Chỉ là Lâm Lạc thật không ngờ chính là, dã tâm của người cư nhiên đáng sợ như thế, biết rất rõ loại hung vật này tàn nhẫn, rõ ràng còn vất óc tìm mưu kế đem chúng cắm vào trong cơ thể đồng bào, dùng huyết nhục nhân loại đến ăn cần sẵn sóc những quái vật này!

Đương nhiên mục đích của bọn hắn là vì Huyết Đường đan!

Hung vật tà ác, nhưng dù tà ác lại thể nào tà ác qua được nhân tâm?

Lâm Lạc khẽ nhíu mày, Huyết Đường đan tục truyền ở thời kỳ viễn cổ đã tồn tại, mà ở nơi này, lại là mấy trăm vạn năm trước mới do chư đại Thần Vương liên thủ mở ra Minh Ngục chiến trường!

Nói cách khác, nơi đây một mực tồn tại, chỉ là lúc trước không có bị người phát hiện qua, huyết thú chỉ có lý khai nơi đây mới ngẫu nhiên bị người bắt được, cuối cùng phát hiện có thể dùng chế thành Huyết Đường đan.

Nhưng đồ vật tà ác như thế, vì cái gì chư đại Thần Vương không có trước tiên tiêu diệt?

Trên thực tế, Thần Vương rốt cuộc đang làm cái gì?

Lâm Lạc đã qua hai Thần Quốc, Đại La Thần Vương cùng Liệt Hỏa Thần Quốc, nhưng cho tới bây giờ không có nghe nói qua hai vị Thần Vương lúc nào chạy đến, phẳng phất bọn hắn thành lập nên một Thần Quốc to như vậy chỉ là vì cho bọn hắn bề quan.

Những Thần Vương này không để ý con dân Sinh Tử như vậy sao?

Cũng đúng, nếu như để ý mà nói, há sẽ mở một Tu La chiến trường như vậy, để ọi người máu chảy thành sông?

Lâm Lạc vẫn là về tới vấn đề cũ, kia là vì cái gì? Vì cái gì những Thần Vương này làm như thế? Mà loại hung vật như huyết thú này có được năng lực cùng loại lỗ đen, không, cùng loại với Hỗn Độn Dung Lô, có phải có liên quan gì hay không?

Người là sinh vật vì lợi ích mà khu động, không có người sẽ làm một sự tình không có chút ý nghĩa nào, đặc biệt là nhiều Thần Vương cùng một chỗ nổi điên như vậy!

Lâm Lạc càng nghĩ đầu càng đau, cuối cùng không cách nào hiểu rõ ràng huyền ảo trong này, chỉ có thể vút qua một bên.

Hắn lại hỏi Liễu Thanh Mạn một ít vấn đề chi tiết, Liễu Thanh Mạn cũng là không biết không nói, biết gì nói nấy, không để ý Liễu gia làm loại hoạt động buồn nôn này hấp thụ ánh sáng chút nào. Hoặc là nói, có ác tâm hay không tùy từng người mà khác nhau, Lâm Lạc chứng kiến chính là tà ác, mà Liễu gia chứng kiến là Thần tinh xếp thành núi!

Lại không chỉ Liễu gia bọn hắn làm như vậy, đại gia tộc tiến vào đây chỉ vì hai đồ vật... trứng thú huyết, huyết tinh!

- Huyết tinh là cái gì?

Tất cả mọi người hiểu kỳ, huyết thú là đồ chơi tà ác như vậy, như vậy huyết tinh nghe đồng dạng cũng không phải là đồ tốt gì?

- Tại đây tuy Thiên Địa linh khí mỏng manh, nhưng không phải trời sinh như thế, mà là núi, đất, nước nơi đây đều đang không ngừng hấp thụ Thiên Địa linh khí, có chút đạt đến cực hạn, liền có thể hình thành tồn tại cùng loại với Thần tinh, nhưng hiệu quả lại hoàn toàn bất đồng!

Liễu Thanh Mạn ngẩng đầu lên, tiếp tục nói:

- Huyết tinh cũng không phải dùng để tu luyện, mà là có được lực sát thương đáng sợ, sau khi tể ra, lực lượng thiên địa sẽ hình thành vòng xoáy khủng bố, đem hết thảy vật thể tiêu sát, thôn phệ!

- Các ngươi rất may mắn, vô luận là huynh đệ Lão gia hay là ta, đều là vừa vặn tới đây phụng lệnh thu trứng huyết thú, không có không đi đào huyết tinh, nếu không...

- Hừ, bản Ma Vương đại nhân muốn thu nó làm tọa kỵ, nó dám không theo sao? Nữu Nữu sẽ rất tức giận!
Thân hình Tiểu nha đầu lóe lên, đã đi tới trước người Hoàng Kim Bàng Giải, mà cái này cũng tự nhiên chọc giận tới đầu hung vật kia. Lập tức vung lấy hai cái kim lớn hướng nàng kẹp tới.

- Khanh khách!

Tiểu nha đầu trái né phải tránh, thân hình cực kỳ linh động, cho dù là ngẫu nhiên trốn tránh không kịp cũng không có việc gì, hư vô chi thân của nàng ngoại trừ Lâm Lạc ra, căn bản không có người có thể làm bị thương!

Dù sao nàng cũng là tâm tính tiểu hài tử, không có qua một hồi liền chơi chán rồi. Xoát, tay run lên, đem khóa Hỏa Long đạn ném ra ngoài, ở phía trên Hoàng Kim Bàng Giải nổ tung.

Oanh!

Đáy hồ lập tức cuộn lên Liệt Diễm khủng bố, lập tức đem hồ nước đun sôi, hóa thể giới Cực Hàn thành biển lửa!

- Tám chân, nhanh hướng Bồn ma vương thần phục, nếu không sẽ thiêu hủy vỏ cứng của ngươi!

Tiểu nha đầu cười ha ha, xác thực có vài phần tư thế của Ma Vương.

Hoàng Kim Bàng Giải quả thật bị dọa không nhẹ, cho dù nó là Bát Pháp cùng tu thì như thế nào, cảnh giới bất quá là Sơ Vị Thần tam trọng thiên sơ kỳ, có thể so sánh với lực lượng cấp Thần Vương sao?

Nhưng nói muốn thần phục như vậy, đầu hung vật này ngược lại cũng không cam chịu, y nguyên cùng tiểu nha đầu giằng co, một người một thú lập tức lại đánh nhau.

Lâm Lạc cảm ứng đến hỏa diễm chi lực chậm rãi biến mất, trong nội tâm hiện lên một đạo nghi hoặc.

Cái này là hỏa diễm pháp tắc chí cao của Thần Vương cấp sao?

Hình như không có cao thâm như Tử Đỉnh trấn áp Hỏa hệ pháp tắc ah!

Lần thứ nhất thời điểm tiểu nha đầu sử dụng Hỏa Long đạn, Lâm Lạc thân ở bên trong Dương Tâm hũ, cũng không có cảm ứng được pháp tắc chấn động, huống hồ khi đó hắn vẫn còn là Hư Thần tam trọng thiên, dù cho cảm ứng được nói không chừng cũng sẽ không phát giác ra cái gì khác thường.

Tuy hắn chỉ là tiếp xúc đến một góc uy lực mà Hỏa Long đạn phóng xuất ra, cũng không biết uy năng cỡ hạc tâm đến tốt cùng như thế nào, nhưng hắn có loại cảm giác này, cổ pháp tắc chi lực này không sánh bằng Tử Đỉnh trấn áp Hỏa hệ Cẩm tự!

1200. Chương 1210: Thu Làm Tọa Kỵ. (2)

Chẳng lẽ, là vì Thần Vương chế tác Hỏa Long đạn còn không có hoàn toàn nắm giữ một chỉ đại đạo chí cao pháp tắc kia, mới sẽ xuất hiện đối lập rõ ràng như thế?

Nhưng mà chênh lệch này cũng không phải nhỏ tí tẹo ah, căn bản chính là không thể so!

Nói cách khác, các Thần Vương chênh lệch cũng có thể kéo đến trình độ rất lớn? Đây cũng không phải là chênh lệch nhất trọng thiên, lưỡng trọng thiên, mà là Hậu Thiên cùng Tiên Thiên, Tiên Thiên cùng Linh Cảnh, là bản chất khác biệt!

Thần Vương cao không thể chạm, cũng có mạnh yếu rõ ràng như thế sao?

Lâm Lạc lâm vào trầm tư.

Cái khe giạt mình này, rõ ràng là hai ngày hai đêm, thẳng đến Sư Ánh Tuyết cực kỳ hưng phấn hiện ở trước mặt hắn, lúc này mới đem Lâm Lạc bừng tỉnh.

Lúc này Tiểu nha đầu đã cười trên lưng Hoàng Kim Bàng Giải, hiển nhiên, nàng đã hàng phục đầu hung vật này!

Lâm Lạc không khỏi chấn kinh, Thần giới thực lực sai biệt là sâm nghiêm bậc nào, Sơ Vị Thần cùng Hư Thần căn bản chính là hai Thiên Địa, người Hư Thần cảnh có thể cùng Sơ Vị Thần nói chuyện vài câu đã là thiên đại phúc khí, có thể làm cho Sơ Vị Thần đảo lại làm nô làm bộc?

Huống hồ, Hoàng Kim Bàng Giải lại giống như là ác linh hóa thân, chỉ biết giết chóc, độ khó thu phục chiếm được này dĩ nhiên là cao hơn.

- Tiểu nha đầu, ngươi là như thế nào thu phục chiếm được nó?

- Ân...

Sư Ánh Tuyết nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ nghĩ nghĩ, đột nhiên vỗ tay một cái, cười nói.

- Ta cùng tiểu Bát nói qua, chỉ cần nó ngoan ngoãn nghe lời của ta, sẽ cùng với nó chung một chỗ đánh người quái dị nào đó!

Cái người quái dị này hiển nhiên là chỉ mình rồi!

Lâm Lạc không khỏi cười to, tiểu nha đầu đi theo Đường Diễm lẫn lộn lâu rồi, cũng trở nên càng ngày càng láu cá.

- Trứng Huyết thú đâu?

- Đều ở trong không gian của Nữ Nữ!

Sư Ánh Tuyết ở trên lưng con của nhảy dựng lên.

- Về sau Bản Ma Vương đại nhân muốn dẫn một chi đại quân, quét ngang Thần giới, để ối người nhìn thấy Nữ Nữ sợ hãi!

Lâm Lạc gật gật đầu nói:

- Nếu người dẫn một chi đại quân tám chân, xác thực mỗi người đều bị hù sợ!

- Hừ, ăn không được bồ đào nói bồ đào chua, bản Ma Vương đại nhân mới không cùng người chấp nhặt!

Sư Ánh Tuyết quyết đoán không thèm nhìn Lâm Lạc trêu chọc.

Lâm Lạc ở đáy hồ dạo qua một vòng, cũng không có phát hiện các loại thứ tốt như thần liệu gì, hần hướng Sư Ánh Tuyết thận trọng nói:

- Cái tám chân này người nuôi là nuôi, nhưng phải phụ trách đối với nó, nếu để cho nó làm người bị thương...

Hung vật Sơ Vị Thần tam trọng thiên, lại nắm giữ tám đạo pháp tắc, nếu điên lên mà nói... mọi người bên trong Dương Tâm hũ ai có thể chống đỡ?

- Thôi đi, tiểu Bát nghe lời như vậy, mới sẽ không hư! Phải hay không tiểu Bát?

Một câu đằng sau của Sư Ánh Tuyết là nói với con của kia.

BOANG...! BOANG...!

Hoàng Kim Bàng Giải kẹp kẹp kim lớn, phát ra thanh âm thanh thúy.

Lâm Lạc ngừng lại, chỉ vào đại gia hỏa nói:

- Thời điểm ngươi tiến vào Dương Tâm hũ, nhất định phải thu nó vào bên trong không gian pháp khí của mình, nhớ kỹ chưa?

Người bên trong Dương Tâm hũ là hần quan tâm chính thức, tuyệt không có thể bị một chút tổn thương.

- Đã biết!

Sư Ánh Tuyết bủm môi nói ra.

- Vậy đi thôi!

Lâm Lạc hướng mặt nước bơi lên, tuy dùng thần lực của hắc môn duy trì lỗ đen bí thuật không hề có cảm giác cố hết sức, nhưng ở loại địa phương này dù sao cũng không phải một sự tình dễ cho tâm người sung sướng.

Trôi lên mặt nước, Lâm Lạc tiến nhập ở bên trong Dưỡng Tâm hũ, một hơi lấy được ba kiện Sơ Thần Khí, đây chính là đại thu hoạch, hiện tại là thời điểm chuyển hóa làm thực lực bản thân hắc môn.

Hắc môn lấy ra Tâm Mộc Xích được từ Liễu Thanh Mạn, đây là Sơ Thần Khí mộc thuộc tính, bởi vì chủ nhân còn chưa chết, đối với Lâm Lạc mang chống cự mãnh liệt, không ngừng đột đột đột nhảy lên, muốn thoát khỏi hắc môn trời buốt, một lần nữa trở về bên người chủ nhân.

Loại chống cự cấp bậc này, Lâm Lạc cũng không cần Tử Đỉnh hỗ trợ, trực tiếp dùng lỗ đen trấn áp, cắn nuốt Khí Hồn bên trong thần khí, làm cho nó trở thành tồn tại thần liệu, liền có thể đơn giản luyện hóa.

Mảnh vỡ Mộc hệ pháp tắc và đại lượng linh lực đồng thời dùng mảnh vào trong cơ thể của hắc môn, lớn mạnh lấy Thần hạch, bất quá loại pháp tắc cấp bậc Sơ Vị Thần nhất trọng thiên sơ kỳ đạt đến hậu kỳ, chỉ cần lại luyện hóa một kiện thần khí cấp bậc không sai biệt lắm, hắc môn có thể nhảy vào Sơ Vị Thần Nhị trọng thiên!

Mà đây chính là thần khí cấp bậc Sơ Vị Thần đỉnh phong, trong đó ẩn chứa lực lượng lại để cho Lâm Lạc như nhốt được chí bảo, tu vi trực tiếp từ Sơ Vị Thần nhất trọng thiên sơ kỳ đạt đến hậu kỳ, chỉ cần lại luyện hóa một kiện thần khí cấp bậc không sai biệt lắm, hắc môn có thể nhảy vào Sơ Vị Thần Nhị trọng thiên!

Sau khi Tâm Mộc Xích bị luyện hóa thành một đoạn gỗ mục, hắc môn lại lấy ra cây quạt nhỏ được từ Liễu Bách Cương, cùng Liễu gia truyền thừa tương ứng, chính là Sơ Thần Khí Không Gian Hệ, đồng dạng là cấp bậc đỉnh phong.

Ở nắm giữ không gian pháp tắc, Lâm Lạc đồng dạng không cần tham khảo, chỉ là rút ra lực lượng trong đó, rất nhanh hoàn thành đột phá.

Hắc môn bước ra Dưỡng Tâm hũ, Thiên Địa cảm ứng, thần kiếp hiện ra.

Hiển nhiên, chỗ này cũng là ở Thần giới, nếu không thần kiếp sẽ không tạo ra. Nhưng không ai có thể chạy đi, nói rõ những Thần Vương kia bày ra cấm chế, nhất định phải làm cho người ở bên trong giết máu chảy thành sông!

Lâm Lạc một bên ngăn cản thần kiếp, một bên cảm ứng đến thần lôi chi lực, tăng lên linh ngộ của mình ở lôi hệ pháp tắc.

Bởi vì trong cơ thể hắc môn chảy xuôi huyết dịch tiếp cận Nghiêm Chấn Càn nhất, hắc môn ở lôi hệ pháp tắc lấy được ngộ tính rất cường đại, chỉ là so sánh với luyện hóa thần khí trực tiếp rút ra pháp tắc, cái hiệu suất này còn kém rất nhiều...

Bất tri bất giác đã vượt qua thần kiếp, bởi vì Lâm Lạc trực tiếp tế ra lỗ đen bí thuật, tự nhiên là lông tóc ít bị tổn thương, hắc môn về tới bên trong Dưỡng Tâm hũ, cũng không có cùng mọi người tương kiến đến chúc mừng hắc môn đột phá lần này, mà là tiếp tục luyện hóa một kiện Sơ Thần Khí cuối cùng.

Viêm Long phó kiếm!

Lâm Lạc gặp khó khăn, chống cự tương đối lớn.

Thanh kiếm này ngoan cố chống lại, càng có một đạo pháp tắc xa xa cao hơn cấp độ trước mắt của Lâm Lạc đang tiến hành bảo hộ, mặc dù không có hiệu quả đả thương địch thủ, nhưng năng lực bảo hộ lại phi thường cường đại.

Lâm Lạc cũng không biết Viêm Long phó kiếm là do Viêm Long Kiếm sinh ra, mà Viêm Long Kiếm lại là Thiên Thần Khí, nó phong trần pháp tắc chi lực tự nhiên vượt xa cấp độ trước mắt của hắc môn. Bất quá, Tử Đỉnh ra, vạn vật trấn!

Lâm Lạc tế ra Tử Đỉnh, tử khí như thác nước, ồ... một tiếng, Viêm Long phó kiếm phát ra một tiếng nhẹ mình, thượng diện phong tỏa pháp tắc cấp bậc Thượng Thiên thần lập tức bị xóa đi, hoàn toàn bạo lộ ở trước mắt của hắc môn.

Thanh Lâm Thần Quốc, Lỗ gia tổ địa.

Một đạo khí tức cuồng bạo đột nhiên bay thẳng vòm trời, đem bầu trời nấu đến đỏ bừng, vô số đạo Hỏa Vũ phiêu tán rơi rụng xuống, đem trọn bầu trời biến thành biển lửa, nếu ngẫu nhiên có Thần linh bay qua, dù là Trung Nguyên Thần cũng lập tức bị thiêu thành tro tàn!

1201. Chương 1211: Lỗ Gia Chấn Động. (1)

- Chuyện gì xảy ra!

Các đại lão Lỗ gia nhao nhao từ các nơi bay vút tới, đứng ở trước một tòa đình viện cự đại, đúng là căn nguyên tản ra hỏa diễm trùng thiên kia, đem Trung Nguyên Thần cũng lập tức xóa đi!

- Sao Tổ khí đại nhân lại cuồng nộ như thế?

Sắc mặt mọi người đều đại biến, không biết đã xảy ra biến cố hạng gì, Viêm Long Kiếm nổi giận một bộ muốn hủy diệt Thiên Địa.

- Đông Quân phó kiếm bị tiêu hủy!

Một trung niên nam tử từ trong miếu đi ra, mặt trọng tảo, lông mày như tằm, có một cỗ khí tức thượng vị giả không giận tự uy, đúng là Lỗ gia gia chủ Lỗ Tam Nguyên.

- Làm sao có thể?

- Phó kiếm có pháp tắc của tổ khí phong tỏa, người phương nào có thể tiêu hủy phó kiếm?

- Chẳng lẽ là gặp được Thượng Thiên thần?

Bảy mồm tám lưỡi thảo luận, hiện trường một mảnh âm ỉ.

Lỗ Tam Nguyên đem tay đè xuống nói:

- Theo tổ khí thông qua phó kiếm cảm ứng truyền về hình ảnh mơ hồ, người tiêu hủy phó kiếm cùng giết chết ba người Đông Quân, là cùng một người gây nên!

- Người này, bất quá là tu vi Sơ Vị Thần!

Một mảnh lãnh tịch, tất cả mọi người dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Lỗ Tam Nguyên, nếu không phải hắn là Lỗ gia gia chủ, lại là Trung Nguyên Thần đỉnh cao, bọn hắn đều muốn xông lên phiên mười bảy mười tám cái tát, để cho hắn hảo hảo thanh tỉnh thoáng một phát.

Sơ Vị Thần giết được ba người Lỗ Đông Quân có được Viêm Long phó kiếm? Như thế nào tiêu hủy được Viêm Long phó kiếm? Đây chính là có pháp tắc cấp bậc Thượng Thiên thần bảo hộ!

- Việc này, xác thực rất cổ quái!

Lỗ Tam Nguyên gật gật đầu.

- Tổ khí đại nhân phi thường tức giận, bản tọa muốn cùng tổ khí đại nhân đi Minh Ngục chiến trường, đem việc này điều tra tinh tường!

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều có chút giật mình, không biết nên biểu thị như thế nào.

1203. Chương 1213: Thần Cấp Âm Thi. (1)

- Tỷ muội chúng ta chỉ cùng theo nam nhân chân chính!

Bọn người Quý Hạ nhìn mà con mắt muốn rớt, sách, một cái thanh thuần như nước, cái này thì là thành thực vũ mị, đều có hương vị, thật sự là mê chết người rồi! Lê Tuấn kiệt càng là bật thốt lên nói:

- Là chúng ta a!

- Các ngươi là nam nhân?

Chu Hạnh Nhi lộ ra biểu lộ khiếp sợ.

- Các ngươi ở đâu như là nam nhân?

Sắc mặt bọn người Quý Hạ lập tức trở nên âm trầm xuống, nguyên lai nữ nhân này là cố ý trêu đùa bọn hắn!

Tiện nhân!

Trong nội tâm bọn hắn giận dữ, nhưng cùng thuộc một quốc gia, bọn hắn lại không thể dùng tử vong đến uy hiếp, dù sao ai cũng thiết thời không dậy nổi giá trị giết chóc này! Lâm Lạc có thể quét ngang một phương, nhưng bọn hắn bình quân một năm có thể kiếm đến một cái đầu người cũng đủ để thấp hươu bái Phật rồi!

Bởi vậy, tuy bọn hắn ngấp nghé sắc đẹp của Đường Diễm chư nữ, lại chỉ có thể dùng ngôn ngữ dụ dỗ, nếu như không phải một quốc gia ngược lại dễ dàng uy hiếp.

Chỉ là còn không có đợi bọn hắn phát tác, chỉ nghe một tiếng Ung rít gào truyền đến, như Kim Thạch xé trời, để cho những Sơ Vị Thần như Quý Hạ đều là sắc mặt trắng bệch, cấp bậc Hư Thần càng là không chịu nổi, sắc mặt ửng hồng, thất khiếu tràn ra máu tươi.

Lâm Lạc nhượng mày, giơ tay bố trí một đạo lực lượng trảo, đem các nàng Phong Sở Liên bao lung ở trong đó.

Hắn ngẩng đầu lên, đã thấy một vật thể màu trắng từ trên trời giáng xuống, như là lưu tinh vẫn lạc hướng về đám người dưới đáy ném ra, tốc độ cực nhanh, bành thoảng một phát, oanh kích trên mặt đất, cũng làm ọi người phân hướng tứ phía nhảy ra, miễn cho trúng ám toán.

Nhưng thời điểm bọn hắn lại lần nữa đem ánh mắt đảo qua, không khỏi hơi có chút xấu hổ, cũng đồng thời từ đáy lòng bay lên một cỗ hàn khí.

Cái “Ám khí” này là một nữ nhân toàn thân xích lỏa!

Chết rồi!

Hình dạng của nàng vốn hẳn nên rất mỹ lệ, nhưng gương mặt lại vô cùng vặn vẹo, phẳng phất ở trước khi chết nhận lấy thống khổ không cách nào hình dung, trên người có đạo đạo vết trảo, nhưng cũng không phải nguyên nhân chí tử.

Khu vực hoa viên thần bí hiện đầy Thắt Thải thần huyết, mà hai bí môn vô luận là phía trước hay đằng sau đều suy sụp mà mở rộng ra, giống như bị một cây gậy rất lớn chọc hư mất!

Thần thể chỉ là bị thương mà thôi, nhưng thần hồn đã bị triệt để xóa đi, đây là bị chết đến không thể lại chết rồi.

Ahhh, tất cả mọi người ai cũng sắc mặt trắng bệch!

Hiển nhiên đây không phải người vừa rồi phát ra kêu to, mà là bị thần bí nhân kia hại chết! Trước khi chết còn nhận lấy tra tấn cực lớn, còn giống như là bị sinh sinh cường bạo chí tử.

Trước sau đều mở, hiển nhiên người thần bí kia mặt nhạt không kị, tuy đại bộ phận nam nhân ở đây đều không có cái động phía trước kia, nhưng vẫn là có một đóa cúc hoa a, vạn nhất thần bí nhân kia hung tính đại phát thì sao?

Một tiếng thét dài có thể chấn đến Sơ Vị Thần Nhị trọng thiên sắc mặt trắng bệch, cái này là đáng sợ bực nào!

Ánh mắt của Lâm Lạc y nguyên nhìn lên trời không, nhìn xem một nam nhân vũ cánh trôi nổi ở không trung, hoặc là nói điều nhân.

Thân thể hắn cũng xích lõa, toàn thân cơ bắp, nhưng mỗi một khối cơ bắp đều tựa hồ tràn đầy sức bật đáng sợ, chỉ cần nhẹ nhàng một cái liền có thể chấn một tòa núi cao văng tung tóe! Sau lưng mọc ra một đôi cánh bạch cốt, chừng dài hơn mười trượng, xương trắng chớp động lên hàn mang tà ác.

Đương nhiên, chứng kiến một nam nhân trần truồng, ánh mắt sẽ tránh không được đảo qua vật bất nhĩ kia.

Nam nhân này có một gia hỏa rất to và dài, đáng sợ hơn chính là, trên vật này còn mọc mấy trăm cây gai ngược chừng thốn, đen như mực, thượng diện còn lây dính tí ti thần huyết.

Lại cúi đầu nhìn xem nữ thi nằm ngang trên mặt đất kia, ai cũng có thể đoán được thần huyết tất nhiên là xuất từ trong cơ thể nữ thi này!

Đồ chơi đáng sợ như vậy đâm vào trong thân thể, có thể không xuất huyết sao?

Hai mắt của Điều nam cực kỳ dài nhỏ, cái mũi phi thường cao, tóc dài là màu hồng đỏ thẫm, quái dị vô cùng. Khóe miệng của hắn mang theo dáng tươi cười dữ tợn, lộ ra tà ác để cho người buồn nôn.

Trên tay phải mang theo một vòng tay, nhưng chỉ từ kiểu dáng hoa văn là cùng bọn người Lâm Lạc có khác nhau rất lớn, hiển nhiên không phải người Liệt Hỏa Thần Quốc.

Lúc này, tự nhiên tất cả mọi người đều thấy được điều nam trần truồng, mấy người Quý Hạ biến sắc, mồm mép đóng mở tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng sững sờ không có nhổ ra được một chữ.

Hiển nhiên bọn họ là sợ đến im bất rồi!

Lâm Lạc không khỏi kỳ quái, bởi vì điều nam này cũng không quá đáng là Sơ Vị Thần Nhị trọng thiên, giao đầu với bọn người Quý Hạ là không có ưu thế áp đảo, huống chi bọn người Quý Hạ cũng có sáu Sơ Vị Thần Nhị trọng thiên. Liên thủ tự bảo vệ mình mà nói tuyệt đối không có vấn đề.

Chẳng lẽ điều nam này cũng là yêu nghiệt cùng giai vô địch?

- Bạch Cốt Ma quân!

Quý Hạ rốt cục học ra một thanh âm.

Chỉ là một cái tên như vậy, Lâm Lạc cũng không thể nào biết rõ tình huống điều nam kia, nhưng hiển nhiên người này là có chút tiếng xấu ở bên ngoài, mới khiến cho bọn người Quý Hạ nghĩ đến thân phận của hắn mà bị dọa đến cơ hồ không có ý chí chiến đấu mấy may.

Chợt!

Điều nam cổ động cốt cánh, thân hình tạt rơi mà xuống, tốc độ nhanh đến gần như không gian thuần di, nháy mắt một cái đã rơi xuống đất.

Tuy hắn trơn bóng, nhưng lại không để ý chút nào, ngược lại dùng ánh mắt khinh thường quét lấy mọi người, phảng phất bọn hắn mới là trần truồng. Ánh mắt của hắn thấy được Đường Điềm, Chu Hạnh Nhi, vật nửa mềm dưới đáy lập tức nhúc nhích đứng thẳng, gai ngược như răng nanh, trong hai mắt dài nhỏ toát ra âm dục chi sắc rõ ràng.

Lâm Lạc nhướng mày, hắn là không muốn nữ nhân của mình trở thành đối tượng cho nam nhân khác ý dâm, lúc này hoành thân chắn trước mặt chúng nữ, chặn ánh mắt của điều nam.

Điều nam chậm rãi tiến lên, môi lộ ra một vòng cười lạnh, hàm răng dị thường buồn nôn, hần giơ tay phải lên, duỗi ra một ngón tay, móng tay chừng dài nửa xích, biên giới lóe hàn mang, giống như một con dao găm.

Hần chỉ vào Lâm Lạc, nhổ ra thanh âm giống như từ bên trong sắt đá nặn ra:

- Giết hẳn đi, các người có thể sống!

Chỉ một câu nói như vậy, bọn người Quý Hạ rõ ràng đồng thời lộ ra vẻ vui mừng, sau đó dùng ánh mắt đàng đàng sát khí nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc. Từ khi điều nam xuất hiện, bọn người Quý Hạ phảng phất nhận mệnh rồi, ngay cả dũng khí chạy trốn cũng không có, một bộ chán nản chết chắc rồi.

Nhưng mà một câu của điều nam lại để cho bọn hắn sống lại, lập tức từ dè dặt làm thịt biến thành dã thú hung ác, lộ ra sát khí dữ tợn.

Điều nam này đến tột cùng có hung danh như thế nào, rõ ràng để cho bọn người Quý Hạ bị dọa trở thành như vậy?

- Sát!

Sáu Sơ Vị Thần Quý Hạ đồng thời phát khởi công kích, băng tiễn tung vũ, hỏa diễm phần thiên, liệt thạch xuyên không, mấy người kia phảng phất không còn sợ giết chết Lâm Lạc sẽ để cho giá trị giết chóc của bọn hắn giảm bớt, vừa ra tay là công kích tàn nhẫn nhất.

1204. Chương 1214: Thần Cấp Âm Thi. (2)

Mấy người khác bởi vì thực lực quá yếu, cũng không có triển khai công kích, chỉ là ở một bên phát cờ hò reo, thay bọn người Quý Hạ trợ uy.

Xem ra, mình cũng phải dựng nên hung danh hiển hách mới được, miễn cho luôn gặp được loại chiến đấu nhàm chán này!

Trong nội tâm Lâm Lạc thầm nghĩ, hẳn là người chán ghét phiền toái, bởi vậy sau khi từ nơi trú quân đi ra hẳn không che dấu cảnh giới nữa, chính là không muốn đánh nhàm chán. Nhưng cảnh giới cũng không giống với thực lực, hẳn lại không thể ở trên trán dán nhãn hiệu viết lão tử cùng giai vô địch, ai tin mới là lạ.

Mà hẳn thoát nhìn sẽ ở mảnh đất cằn sỏi đá này nghỉ ngơi một thời gian thật dài, như vậy muốn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã mà giải quyết phiền toái, hẳn nhất định phải đánh ra hung danh của bản thân!

Vậy dùng sáu người này đến huyết tể là tốt rồi!

Lâm Lạc lộ ra một nụ cười lạnh tràn ngập sát khí, hẳn cũng không phải thiện nam tín nữ, bởi vì đối phương là bị buộc mà sẽ nhân từ nương tay!

Mỗi người đều phải vì quyết định, sở tác sở vi của mình mà phụ trách!

Lục đạo công kích ừn ừn kéo đến.

Trong hai mắt của Lâm Lạc hiện lên một đạo ánh sáng âm u, nắm tay phải cố lấy, bành, oanh ra!

PHỐC, PHỐC, PHỐC, PHỐC, PHỐC, PHỐC!

Sáu âm thanh trầm đục, sáu người Quý Hạ đồng thời không thể tin mà cúi đầu nhìn xem lồng ngực của mình, ồ ồ... máu tươi trắng tuôn, nội tạng của mỗi người bọn hắn đều bị oanh bạo!

Đối với Thần linh mà nói, cái này cũng không trí mạng, nhưng đáng chết chính là, một cổ lực lượng cường đại đang ở trong cơ thể của bọn họ lan tràn, vô tình cắn nuốt thần hồn của bọn hắn, lập tức để cho bọn hắn vĩnh viễn mất đi ý thức.

Ba ba ba, sáu người đồng thời ngã xuống, chết!

Mấy người còn lại đều bị sợ đến toàn thân phát run, hai nữ nhân càng là sắc mặt tái nhợt.

Tại sao có thể như vậy!

Ra một quái vật không tính, hiện tại lại tới cái thứ hai? Biết sớm như vậy, cần gì phải sợ hãi điều nam kia?

Mấy người còn lại một bên sợ hãi Lâm Lạc cường đại, một bên lại âm thầm may mắn trước kia không có ra tay, nếu không hiện tại bên trong người nằm trên đất, khẳng định cũng có phần của bọn hắn rồi!

Trong ánh mắt của Điều nam hiện lên một đạo kinh ngạc, nhưng thần sắc cũng không có chấn động quá lớn, hắn nhìn thẳng Lâm Lạc nói:

- Người rất cường đại, có tư cách để cho ta biết rõ tên của ngươi!

Da mặt Lâm Lạc co lại, bởi vì đồ chơi giữa háng của đối phương đang nhắm về phía mình, cái này để cho hắn làm sao có thể không buồn nôn? Nhưng hắn càng không thể nghiêng người, để cho các nàng Phong Sở Liên nhìn xem đồ chơi kia không phải càng thiệt thòi sao!

Hết lần này tới lần khác lúc này Đường Diễm còn nói một câu để cho hắn thiếu chút nữa té ngã:

- Đại phôi đản, vật của hắn lớn hơn của ngươi rất nhiều!

Tiểu ma nữ cái gì cũng tinh, nhưng ở chuyện nam nữ chính là một ngu ngốc, để cho Lâm Lạc có loại cảm giác sụp đổ, ngay cả cái này cũng bị nàng trở thành chuyện cười mà nói rồi.

Hắn thở dài nói:

- Ta gọi Lâm Lạc, tên của ngươi không cần phải nói, ta không có hứng thú biết rõ, dù sao ngươi lập tức sẽ là người chết rồi!

Điều nam sửng sốt một chút, lập tức cười lên ha hả:

- Rất tốt, rất tốt, khó được chứng kiến một người so với ta càng cuồng! Ta sẽ đem ngươi chế thành thi nô, cho ngươi trọn đời trở thành nô bộc của ta!

- Hãy bớt sàm ngôn đi!

Lâm Lạc không kiên nhẫn nói, hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận là bởi vì câu kia vô tâm kia của Đường Diễm làm cho hắn cơ hồ bạo tẩu.

Đồ chơi kia đã thoát ly phạm trù nhân loại, có thể so sao?

- Nhớ kỹ tên của ta, Già La Ma, chủ nhân của ngươi!

Điều nam duỗi tay phải ra, năm phiến móng tay nhao nhao bắn ra, giống như trên ngón tay cắm năm thanh dao găm.

Âm Thi?

Ánh mắt của Lâm Lạc lóe lên, điều nam Già La Ma cho hắn một loại cảm giác giống như đã từng quen biết, là Âm Thi tông ở Ngân Nguyệt tinh Nam Châu, đã từng gây ra náo động cực lớn!

Còn có thần cấp Âm Thi?

Lâm Lạc nhìn xem Già La Ma, trong nội tâm bay lên nguyên một đám nghi vấn, Thần cấp Âm Thi lại đáng sợ như thế nào?

Bành! Bành!

Già La Ma đi nhanh hướng tới Lâm Lạc, tuy mỗi một bước đạp xuống đều nhẹ như lông hồng rơi xuống đất, nhưng một cỗ cảm giác kỳ dị lại ở trong nội tâm mọi người lan tràn, giống như có một cái búa đập nện, để cho sắc mặt mỗi người bọn hắn trắng bệch, có loại muốn phun huyết.

- Thi bí mật, đoạt tâm!

Già La Ma há mồm khê hấp, trong hai mắt hồng sáng lóng lánh, đầu đầy tóc đỏ cuồng loạn nhảy múa.

Lâm Lạc nao nao, trái tim của hắn kịch liệt nhúc nhích muốn từ trong lồng ngực xuất hiện! Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy các nàng Phong Sở Liên cũng mỗi người lộ ra biểu lộ khó chịu, vẽn vẽn chỉ có Sư Ảnh Tuyết là tựa như không có việc gì, tiểu nha đầu này ngay cả Thượng Yhiên thần cũng không làm gì được a!

Hắn vội vươn tay một cuốn, thu chúng nữ vào bên trong Đường Tâm hũ, cũng không phải hắn vô lực bảo hộ các nàng, mà là đồ chơi của nam nhân kia cứ anh dũng ngẩng cao, như thế nào cũng làm Lâm Lạc cảm thấy không được tự nhiên.

PHỐC PHỐC PHỐC!

Phong Sở Liên các nàng có Lâm Lạc bảo hộ, nhưng những người còn lại kia thì thảm rồi, từng trái tim đỏ rực rực nhuộm máu cứ thế mà phá ngực nhảy ra, ngay ngắn bay về phía Già La Ma, từng cái trôi nổi ở trước người của hắn.

Già La Ma há mồm khê hấp, một trái tim bay vào trong miệng của hắn, bị hắn ba ba vài cái nhai nát nuốt vào, sắc mặt như người chết của hắn lập tức hiện ra một vòng ửng đỏ, khí tức tăng lên!

Mấy người ném đi trái tim kia không cái nào không sắc mặt trắng bệch, thần sắc lộ ra cực kỳ uể oải. Tuy sau khi thành tựu Thần linh, đã không có chỗ hiểm đáng nói, nhưng thần huyết bên trong trái tim lại cực kỳ trân quý, trái tim bị đoạt, quá tổn thương nguyên khí rồi!

- Cạc cạc cạc!

Già La Ma phát ra tiếng cười y hệt như Kim Thạch ma sát, một ngụm một cái, đem trái tim còn lại từng cái thôn phệ, để cho hắn giống như chỉ trong nháy mắt bỏ tức tinh khí thần, mặt mày hồng hào, sáng rọi tràn động

Hai cánh Bạch cốt mở ra, như đại thụ trời che, hắn tiếp tục hướng Lâm Lạc đi đến, uy áp khổng lồ như núi đá đặt ở trong lòng mọi người, tuy bọn hắn đã không có trái tim, nhưng Thần linh muốn một lần nữa tạo ra khí quan tùy ý chỉ là sự tình trong chớp mắt.

- Thi khí trăm!

Già La Ma khê quát một tiếng, hai tay chém ra, hai đạo không khí đen nhánh phun dũng mà ra, hóa thành hai thi Long, hướng về Lâm Lạc rít gào mà đi.

Lâm Lạc như thiểm điện duỗi hai tay ra, tất cả nắm cổ một đầu thi Long, dùng sức sờ, hai thi Long này tức cáo chôn vùi, nhẹ nhõm như là đối phó hai con cá chạch.

- Thật sự có tài!

Ánh mắt của Già La Ma xiết chặt, cánh xương chấn động, hướng Lâm Lạc bay đi, hai tay thành trảo, tất hướng đỉnh đầu của hắn chụp tới.

1205. Chương 1215: Hung Vật Hiểm Uy. (1)

Kỳ lạ chính là, sau khi ăn mấy trái tim, trên mặt của hắn hiện ra ánh sáng màu đỏ, giống như tinh thần đại chấn, nhưng hai tay lại khô gầy lên, thực sự biến thành một đôi điều trảo, mười ngón vừa đen vừa dài, tựa như sắt đá.

Lâm Lạc mỉm cười, duỗi ra hai đấm nghênh tiếp.

Bành!

Hai người rốt cục chân thật liều mạng một cái, một đạo lực lượng cường đại chấn động tuôn ra, chấn đến không gian bốn phía vỡ vụn, cũng làm ấy người kia nhao nhao bị đánh bay, lại lần nữa cuồng phun máu tươi.

Xoát! Xoát!

Cánh xương sau lưng Già La Ma xoáy trượng, như là hai cây đại đao xẹt qua cổ của Lâm Lạc, mà hai tay của hắn thì gắt gao quấn quýt lấy Lâm Lạc, không cho hắn có cơ hội nâng quyền chống đỡ.

Lâm Lạc không khỏi bật cười, nếu như thực lực của hai bên tương đương, như vậy Già La Ma xác thực có thể cuốn lấy hai tay của hắn. Dùng cánh xương đối với hắn cấu thành uy hiếp tương đối, nhưng mấu chốt là, thực lực hai người thực sự ngang nhau sao?

Hắn khẽ quát một tiếng, hai đám dễ dàng thu hồi, nhắm cánh xương đánh qua.

BA~, BA~, mảnh vỡ bạch cốt kích phi, Già La Ma phát ra một tiếng kêu đau đớn, dưới chân đặng đặng đặng mà lùi lại bảy trượng. Vừa rồi còn là mặt mày hồng hào XÍU...UU! cái trở nên tái nhợt, thân thể cơ bắp phát ra từng đợt run rẩy.

Hai cánh bạch cốt của hắn bị hai quyền này của Lâm Lạc đánh tan một nửa, giống như một cây quạt bị xé toang một khối, thập phần chướng mắt mà đọng ở sau lưng của hắn, bên trong xương gãy có chất lỏng đen kịt chảy ra.

Vô luận là thần huyết hay là thần tủy, đều hắn là thất thải chi sắc, tại sao thangka này là màu đen?

Âm Thi, quả nhiên quái dị!

- Người, chọc giận ta rồi!

Hai mắt của Già La Ma huyết hồng, phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ, bên trong hắc khí lượn lờ, cánh xương của hắn nhanh chóng kéo dài, đem bộ phận vừa mới tổn thất chữa trị trở về.

Trong cổ hắn trướng lên, hai má giống như con cóc không ngừng phập phồng. Khuôn mặt rõ ràng bành trướng, miệng càng trướng càng lớn, mở rộng đến trọn vẹn một phần ba bộ mặt của hắn!

- Oa ha ha ha, khuôn mặt thất là quái dị!

Sư Ánh Tuyết ở một bên hoa chân múa tay vui sướng, cảm chế của Dương Tâm hủ đối với nàng không có hiệu quả, tiểu nha đầu muốn ra liền ra, không giống Thạch Nguyệt Nha, tuy đồng dạng cũng có thể bỏ qua cảm chế, nhưng ít ra còn rất nghe lời Lâm Lạc.

- Chết!

Già La Ma phát ra một tiếng rống to rung trời, sóng âm như là sóng biển hướng bốn phương tám hướng bức bắn đi, mà hắn cũng mở ra miệng khổng lồ hướng Lâm Lạc cắn tới, như muốn thôn phệ.

- Xương cốt của ta rất cứng rắn, ngươi tiêu hóa không được đâu!

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng, một quyền oanh ra, đánh về phía Già La Ma.

- Thi bích chi hữu!

Đầu của Già La Ma càng lớn, chỉ ít cao đến hai trượng, cùng thân thể cơ bắp của hắn đã hoàn toàn kém xa, hắn không chút nào để ý hai đám của Lâm Lạc, tựa hồ muốn liều lĩnh bại câu thương, y nguyên hướng về Lâm Lạc cắn tới.

Bành! Bành!

Nắm đấm của Lâm Lạc phát sau mà đến trước, oanh ở bên trong ngực của Già La Ma, nhưng chỉ là truyền đến hai tiếng trầm đục, giống như đánh vào một miếng sắt, đúng là phản chấn đến Lâm Lạc có chút run lên!

Năng lực phòng ngự thật là lợi hại!

Mặc dù Lâm Lạc không có vận dụng lỗ đen bí thuật, nhưng sáu đạo pháp tắc cùng cảnh giới chi lực chung chuyển, đủ để đối với Sơ Vị Thần đỉnh phong tạo thành lực sát thương đáng sợ, nhưng đánh vào trên người Già La Ma lại không có hiệu quả!

Trách không được hắn có được hung danh để cho bọn người Quý Hạ ngay cả phản kháng cũng không dám, chỉ là phòng ngự chi lực này cũng đủ để cho Thần linh Sơ Vị Thần đỉnh phong nhieu mày, Âm Thi ở hạ giới dùng phòng ngự cường đại nổi danh, sau khi thành tựu thần vị cũng y nguyên như thế!

BOANG...!

Miệng rộng cắn xuống, Lâm Lạc lập tức tan biến ở trong đầu Già La Ma.

Nhưng ngay trong nháy mắt, bên má trái của Già La Ma cứ thế mà bị oanh ra một cái động lớn, Lâm Lạc rất là tiêu sái nhảy ra, trên người không dính một chút dơ bẩn.

- Đáng chết!

Đầu của Già La Ma đột nhiên thu nhỏ lại, nhưng trên gương mặt y nguyên có một vết thương, da mặt kéo xuống, lại quỷ dị mà không có chảy ra một giọt thần huyết. Cùng phạm thi hạ giới đồng dạng, Âm Thi huyết dịch chỉ tồn tại ở bên trong trái tim, cũng chỉ có vài giọt tâm huyết như vậy, vô cùng ngưng thực.

Thời điểm hấn xuất hiện là dùng khí thể quân lâm thiên hạ, nhưng bây giờ lại liên tục hai lần ở trong tay Lâm Lạc có hại chịu thiệt, cái này tự nhiên để cho hấn thẹn quá hoá giận rồi.

Bất quá, hấn càng nhiều hơn là khiếp sợ.

Trước kia hấn rõ ràng nhẹ nhõm chặn hai đấm của Lâm Lạc, nhưng vì cái gì sau khi hấn nuốt đối phương vào, tên kia ngược lại trở nên hung mãnh lên như vậy?

Hấn nuốt cũng không phải đùa giỡn, mà là có chứa khí tức ăn mòn mãnh liệt, có thể lập tức tiêu hủy một Sơ Vị Thần! Nhưng đối phương lại giống như không có việc gì, còn như là ăn hết xuân dược đại phát thần uy, một lần hành động xua nát thần thể của hấn, cái này để cho hấn làm sao có thể lý giải?

Già La Ma cũng là như thế, hướng chỉ những người bị chấn đến xa xa kia, mỗi một cái đều tựa như nằm mơ, nhìn xem cái này rõ ràng chỉ là Sơ Vị Thần Nhị trọng thiên, nhưng lại có được năng lực cùng giai vô địch.

Người so với người, tuyệt đối giận điên người!

Mà hai nữ tử thì con mắt tỏa ánh sáng, gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, phảng phất như mèo con nghe thấy được mùi cá, hận không thể lập tức quăng đến trong ngực của hấn, dùng thân thể để đổi lợi ích, đây cũng là sinh tồn chi đạo của các nàng ở nơi này.

- Mặt to xú điệu, nhanh giao di ngôn đi!

Sư Ánh Tuyết ngồi ở trên người Hoàng Kim Bàng Giải, thập phần hưng phấn kêu lên. Bề ngoài thanh thuần đáng yêu của nàng hoàn toàn là gạt người, chính là một nhân vật chỉ e thiên hạ bất loạn, nếu không cũng sẽ không mơ tưởng dùng tư thế Ma Vương thống nhất Thần giới.

Con mắt dài nhỏ của Già La Ma đảo qua Sư Ánh Tuyết, nguyên vốn cách nghĩ định tạm thời lui lại cũng lập tức cải biến.

Hấn tuy hung hăng càn quấy, khát máu, nhưng tuyệt đối không phải một người lỗ mãng, Lâm Lạc để cho hấn nhìn không thấu, dần dần phát lên một loại cảm giác nguy hiểm cực độ, để cho hấn hạ xuống quyết định tránh đi mũi nhọn.

Nhưng tiểu nha đầu đột nhiên kêu gào lại để cho trong lòng của hấn khê động, đây chính là một đối tượng phát tiết!

Bên trong cánh xương của hấn có chứa không gian pháp tắc, có thể làm cho hấn như gió bay lượn, tốc độ nhanh vô cùng! Bởi vậy, nếu hấn xuất kỳ bất ý bắt lấy tiểu cô nương kia rồi đi mà nói, Lâm Lạc căn bản không có khả năng đuổi đến.

Mặc dù tiểu nha đầu còn quá non nớt, nhưng hấn tuyệt không ngại đang ở trước mặt Lâm Lạc thì triển hung ác, thưởng thức Lâm Lạc phần nộ lại vô kế khả thi.

XÍU...UU!, hấn lập tức đem ý nghĩ thay đổi này áp dụng, cánh xương mở ra, gần như không gian thuần di lướt đến trước người Sư Ánh Tuyết, thò tay liền hướng nàng bắt tới.

1206. Chương 1216: Hung Vật Hiến Uy. (2)

- Oa, người quái dị cứu mạng ah!

Sư Ánh Tuyết thét to, mà Hoàng Kim Bàng Giải ở dưới thì nhanh chóng lui ra sau, vừa đứng để cho Già La Ma bắt hụt.

Cô nàng này lại đang đùa nghịch rồi!

- Ha ha ha, ai cũng không thể nào cứu được người!

Già La Ma có tự tin như vậy, đừng nhìn Lâm Lạc cùng hắc chỉ cách vài chục trượng, nhưng đầy đủ hắc bắt lấy Sư Ánh Tuyết võ cánh ly khai, Phong chi cốt dục của hắc có được năng lực so sánh không gian thuận đi!

Lâm Lạc thì nhún nhún vai nói:

- Nha đầu đáng ghét như vậy, ta còn đang lo tiền đưa nàng không đi, người muốn bắt ta còn cảm ơn a!

Già La Ma sững sờ, nhìn nhìn lại Lâm Lạc hai tay ôm ngực, quả nhiên không hề có ý tứ ra tay. Nhưng sau khi sững sờ, hắc không khỏi cười lạnh:

- Muốn dùng loại hư chiêu này đến lừa bịp ta, để cho ta thu tay lại sao? Mơ tưởng!

Hắc chỉ coi Lâm Lạc là cố ý làm thấp đi giá trị của Sư Ánh Tuyết, bởi vì đối phương căn bản cứu viện không kịp! Mà càng là như thế, lại càng có thể thấy được địa vị của tiểu cô nương này ở trong lòng Lâm Lạc trọng yếu bao nhiêu!

Ném qua thiết thoi, đều từ trên người tiểu nha đầu này đòi lại!

Già La Ma nhe răng cười lấy, với tư cách Âm Thi chi thân, hắc căn bản không có cảm giác vinh dự gì đáng nói, mà là có thù tất báo.

Sư Ánh Tuyết giận tím mặt, chỉ vào Lâm Lạc nói:

- Người quái dị, người quá không có suy nghĩ rồi!

Lâm Lạc cười hắc hắc:

- Người ở chỗ ta hết ăn lại uống lâu như vậy, sớm nên thu thập chần nệm xéo đi rồi!

- Oa nha nha, tức chết Bồn ma vương rồi!

Sư Ánh Tuyết chu cái miệng nhỏ nhắn làm hình dáng phẫn nộ cực đoan.

- Các người, cũng có chừng có mực cho ta!

Già La Ma giận dữ hét, tuy thực lực của tiểu cô nương yếu kém, nhưng con của mà nàng ngồi sao lấu cá như thế, rõ ràng nhiều lần để cho hắc ra tay thất bại.

Trong lỗ tai còn phải nghe bọn hắc giúp nhau trêu chọc, cái này để cho hắc có thể không tức giận sao, cũng quá không coi hắc vào đâu rồi!

- Cho ta tới!

Già La Ma hét lớn một tiếng, duỗi ra móng trái mạnh mẽ phóng đại gấp trăm lần, giống như một tấm lưới đánh cá hướng về Sư Ánh Tuyết cùng Hoàng Kim Bàng Giải bắt tới.

- Đáng giận, xem Bồn ma vương dễ khi dễ sao?

Sư Ánh Tuyết tức giận nói.

- Tiểu bát, giết cho ta!

Xoát!

Hoàng Kim Bàng Giải trở ngại mệnh lệnh của nàng, một mực không thể ra tay mà nghẹn khuất, nghe được chủ nhân hạ lệnh, lúc này nó triển khai công kích, một cái kim lớn thò ra, cũng đồng dạng phóng lớn rất nhiều lần, hướng về bên hông Già La Ma kẹp tới.

Bành, bàn tay Già La Ma đè xuống, nhưng lại trực tiếp xuyên thấu qua thân thể của Sư Ánh Tuyết đánh tới trên người Hoàng Kim Bàng Giải. Mà cùng một thời gian, cái càn của Hoàng Kim Bàng Giải cũng kẹp đến bên hông Già La Ma.

- Như thế nào có thể... ah!

Già La Ma phát hiện Sư Ánh Tuyết rõ ràng có thể hóa thành thân thể hư vô, không khỏi hai mắt trừng trừng, lộ ra biểu lộ tuyệt đối không cách nào tin, mà một trào này của hắn chụp vào rõ ràng ngay cả xác ngoài của Hoàng Kim Bàng Giải cũng không có thể đánh nát!

Nhưng kim lớn bên hông lại bỗng nhiên buộc chặt, cốt nhận gặp ghèn cứ thế mà đâm vào da của hắn, mang cho hắn đau đớn vô cùng mãnh liệt!

Làm sao có thể!

Hắn là thân thể Âm Thi, lực phòng ngự ở trong Thần linh đồng bậc có thể nói là thứ nhất, ngay cả Sơ Vị Thần đỉnh phong cũng tuyệt đối không có khả năng xé rách, vì cái gì sẽ bị một con cua nhìn về phía trên chỉ có Sơ Vị Thần nhất trọng thiên kẹp chặt sắp chém ngang lưng!

Hoàng Kim Bàng Giải mạnh mẽ xiết chặt, tạp thoảng một phát, Già La Ma cứ thế mà bị kẹp lại, biến thành hai đoạn!

Những người bên ngoài kia ngay ngắn há hốc mồm.

Tại sao có thể như vậy!

Hai đoạn thân thể đứt rời của Già La Ma di động để hoàn thành nối tiếp, nhưng sắc mặt hắn vốn là tái nhợt hiện tại càng lộ ra bệnh trạng, càng nhiều hơn là tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, Âm Thi chi thân của hắn trước sau bị Lâm Lạc cùng một con cua lớn đánh nổ, cái này để cho hắn như thế nào cũng không tiếp thụ được!

Không sai, Âm Thi chi thân xác thực vô cùng cứng cỏi, nhưng gặp được lỗ đen pháp tắc vậy thì tựa như giấy! Mà con cua kia lại là Bát Pháp cùng tu, tám đạo pháp tắc chi lực chung chuyển, lực lượng càng thêm bá đạo cường hành rồi!

Cánh xương của Già La Ma chấn động, bay lên cao trăm trượng, ánh mắt dao động bất định mà nhìn ba gia hỏa để cho hắn hoàn toàn đoán không ra phía dưới, trong nội tâm hàn ý phát sinh.

Đi!

Hắn lại lần nữa kiên định ý định lui lại, tuy bị tổn thất nặng, nhưng hắn cũng không phải là không có cơ hội đem hết thầy đòi lại, chỉ cần lại đáp ứng lão gia hỏa kia mấy yêu cầu, đến đạt được thực lực phi tốc tăng lên.

Già La Ma chấn động cánh xương, muốn ly khai mảnh đất thị phi này.

- Hiện tại còn muốn đi?

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng, thân hình thoảng động, lóe lên một cái đã xuất hiện ở trước người Già La Ma, chặn đường đi của hắn.

- Không... không gian thuận đi!

Già La Ma chấn động, như thế nào cũng không nghĩ tới Lâm Lạc nắm giữ không gian thuận đi có thể khắc chế Phong chi cốt nhục của hắn! Mặc dù nói hai cánh của hắn chấn động để cho hắn có được tốc độ tiếp cận không gian thuận đi, nhưng dù sao cũng chỉ là tiếp cận mà thôi, cùng giống nhau là hai chuyện khác nhau.

Bành!

Nắm đầm oanh qua trước mặt, Già La Ma từ không trung rơi xuống, đem mặt đất oanh ra một cái hố to siêu cấp.

Một lát sau, một bàn tay khô gầy từ trong hầm dò xét đi ra, sau đó thân thể của Già La Ma chậm rãi leo ra, trên mặt có một quyền động bị đánh lôm vào, lại quý dị đến không có phục hồi như cũ, giống như da của hắc căn bản không có chút co dãn.

Già La Ma từ trong hố to leo ra, thân thể còn đang run rẩy, một quyền kia của Lâm Lạc đánh cho hắn thật đúng là quá sức, đến bây giờ còn để cho hắn trời đất quay cuồng, tùy thời có thể một phát té ngã không đứng dậy được.

Nắm đầm của thằng này như thế nào đáng sợ như vậy, rõ ràng có thể trực tiếp đối với thần hồn của hắn tạo thành trùng kích!

Trong ánh mắt của Già La Ma lộ ra vẻ sợ hãi, Âm Thi huyết dịch chỉ hội tụ ở bên trong trái tim. Dù đem hắn băm thây vạn đoạn, nhưng đừng suy giảm tới trái tim, vậy đối với hắn không tạo thành được tổn thương mấy may.

Nhưng mà, nắm đầm của Lâm Lạc rõ ràng có thể trực tiếp trùng kích thần hồn của hắn, đây là cái khái niệm gì?

Thân thể của hắn lại cường hoành cũng không dùng được, thần hồn mới là căn bản của một Thần linh! Ở trước mặt Lâm Lạc, hắn dựa vào thân thể cường hoành tự tin lại không có tác dụng mấy may, cái này còn chơi thế nào!

Làm sao có thể như thế? Vì cái gì phòng ngự của hắn đối với lực lượng trùng kích của Lâm Lạc sinh không ra một tia tác dụng!

Bành!

Già La Ma vừa mới đứng vững, lại bị một quyền của Lâm Lạc oanh gục xuống, mặt đất lần nữa oanh chấn, hiện ra cái hố nhỏ thứ hai.

1207. Chương 1217: Cường Giả Thần Bí. (1)

Lần này thời gian bỏ lên càng dài hơn, Già La Ma vũ động lấy cánh xương lưng la lung lay bay ra, chứng kiến Lâm Lạc lại muốn vung nắm đầm lên, lập tức dọa đến hắn hoảng sợ nói:

- Dừng tay...

Bành!

Lâm Lạc căn bản không có ý tứ dừng tay, một quyền này rắn rần chắc chắc oanh kích, đem Già La Ma nện gục xuống lần nữa.

Đương nhiên, nếu như không thể ở trong đội ngũ này đạt được vị trí trọng yếu mà nói, như vậy là thuận tụy thay người bán mạng, đừng nói đạt được giá trị giết chóc, dù là không bị trở thành pháo hôi đã coi như không tệ rồi.

Chính là bởi vì như thế, mới có nhiều người muốn tiêu diệt Lâm Lạc như vậy, giảm thi thể của hắn nhanh chóng thượng vị.

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều muốn giết chết Lâm Lạc, có chút tán tu của Liệt Hỏa Thần Quốc tạo thành đội ngũ hướng hắn phát ra mời, hứa dùng vị trí phó thủ lĩnh, Nhị đương gia tương đối cao đến chiêu mộ hắn.

Không ngoài dự tính, Lâm Lạc tự nhiên từ chối, có chút đội ngũ rất thức thời lui đi, có chút thì thẹn quá hoá giận hướng hắn phát động công kích, cho dù đồng nhất quốc không thể tùy tiện giết người, nhưng mà muốn cho hắn biết thế nào là lễ độ thì không có vấn đề.

Nhưng Lâm Lạc lại không để ý cái gọi là giá trị giết chóc, ai chọc tới trên đầu của hắn đều là một mực giết chết, sau khi mấy chi đội ngũ không thức thời cả đoàn bị diệt, hung danh của hắn cũng càng ngày càng vang dội, không chỉ là mấy nơi trú quân phụ cận truyền lưu truyền thuyết của hắn, ngay cả địa phương xa hơn chút ít cũng có người nghe nói qua tiếng xấu của hắn.

Đối với cái gọi là thanh danh, Lâm Lạc tự nhiên không chút nào để ý, mà để cho hắn mừng rỡ chính là, trong thân nhân của hắn tiến vào Thần Cảnh ngày càng nhiều rồi!

Triệu Ngọc Phi, Nghiêm Thanh, Nam Nhược Hoa ở sau khi tiến vào Minh Ngục chiến trường một năm liền thuận lợi đột phá, sau đó là Lăng Kinh Hồng, Thủy Doanh Tâm, người còn lại cũng nhao nhao đạt đến Tinh Đế cảnh, cách đột phá cũng không xa xôi rồi.

Theo danh tiếng của hắn càng lúc càng lớn, đoàn đội hướng hắn đuổi ra cảnh ô-liu cũng càng ngày càng lớn mạnh, hôm nay thời điểm Lâm Lạc vừa mới từ một cái sơn cốc chật vật mà ra, mạnh mẽ chứng kiến ở phía trước ngoài mười trượng có một thiếu nữ áo trắng biểu lộ lạnh lùng đang khoanh chân mà ngồi, trên đùi bày biện một thanh trường kiếm, mắt xem mũi, mũi nhìn tâm, tựa hồ có thể như vậy ngồi trên một vạn năm.

Thiếu nữ này là Sơ Vị Thần tam trọng thiên, lại cho Lâm Lạc một loại áp bách cường đại, phảng phất trong cơ thể nàng bao hàm một Thượng Cổ thần thú, có thể tùy thời bộc phát ra lực sát thương đáng sợ.

Cảm giác như thế, vô luận là Vệ Thập Thất hay Hoàng Kim Bàng Giải cũng không có cho hắn qua!

Lâm Lạc sửa sang lại quần áo thoáng một phát, trước kia ở trong sơn cốc hắn gặp được một mảnh tuyệt địa, đã tạo thành phiền toái cực lớn cho hắn. Hắn nhìn nhìn cô gái kia, cuối cùng chỉ coi như không thấy, tiếp tục đi tới.

- Cô nàng xinh đẹp, làm nô bộc của bản Ma Vương đại nhân như thế nào!

Ngay thời điểm Lâm Lạc đi nhanh tiến lên, một thanh âm nhẹ giòn vang lên, thiếu chút nữa để cho Lâm Lạc lão đảo té ngã.

Sư Ánh Tuyết cười hì hì ở trên người Hoàng Kim Bàng Giải rủ xuống hai cái chân nhỏ, tiểu nha đầu chưa từng có quen mộng tưởng muốn thống nhất Thần giới thành tựu Đại Ma Vương.

Áo trắng thiếu nữ mạnh mẽ mở hai mắt ra, đồng tử là một mảnh hách người, phóng xuất ra hào quang đáng sợ, nhưng rất nhanh văng sáng biến mất, hiện ra một đôi đôi mắt sáng xinh đẹp.

Nàng nhìn thoáng qua Sư Ánh Tuyết, lắc đầu nói:

- Người không phải đối thủ của ta!

Không có một tia kiêu ngạo, phảng phất kể ra một sự tình bình thường.

Con mắt của Sư Ánh Tuyết sáng ngời:

- Nếu ta đánh thắng ngươi, ngươi liền làm người hầu của Bản ma vương!

- Người có thể đánh thắng ta, ta làm nô bộc của ngươi lại có làm sao!

Áo trắng thiếu nữ thản nhiên nói, phần bình tĩnh này thật là làm cho người kinh hô. Phải biết nàng là Sơ Vị Thần, thay đổi ai bị một tiểu nha đầu Hư Thần cảnh nói như vậy, xác định sẽ trực tiếp giết người.

- Tiểu bát, chúng ta xông lên!

Sư Ánh Tuyết cười ha ha, vỗ Hoàng Kim Bàn Giải liền hướng đối phương vọt tới.

1209. Chương 1219: Bạch Y Thiếu Nữ.

Tuy Hoàng Kim Bàn Giải bị Sư Ánh Tuyết không biết dùng biện pháp gì thu phục được. Nhưng cũng không thể cải biến nó khát máu, chỉ là bị tiểu nha đầu ước thúc mà thôi. Giờ phút này đạt được chủ nhân cho phép xuất chiến, nó lập tức tám chân tề động, không gian thuần di triển khai, ở trong một hơi thời gian ngắn ngủn lướt tới, lấy xu thế cực kỳ quỷ dị tiếp cận đến trước người thiếu nữ áo trắng, sau đó vung hai cái kim lớn lên kẹp tới.

Hai mắt của thiếu nữ áo trắng nguyên bản không có chút nào tập trung. Nhưng trong nháy mắt Hoàng Kim Bàn Giải xuất hiện ở trước mặt nàng, nàng đột nhiên đứng lên, rút kiếm trăm xuống!

Một đạo hàn quang lạnh thấu xương, như kinh hồng vừa hiện, sáng chói vô cùng.

BA~! BA~! BA~! BA~! BA~!

Hai cái kim lớn của Hoàng Kim Bàn Giải đầu tiên bị chém thành bốn đoạn. Sau đó là tám cái chân của nó, đều lập tức bị chém đứt, thậm chí giáp xác trên người còn lưu lại một vết kiếm thật sâu, thần huyết tung tóe bốn phía.

BOANG...!

Áo trắng thiếu nữ thu kiếm vào vỏ, một lần nữa khôi phục yên tĩnh như giếng nước, lại khoanh chân ngồi xuống, lặng lẽ nhìn xem Sư Ánh Tuyết.

- Oa, thật khí pháp!

Hai mắt của Sư Ánh Tuyết toàn là vì sao.

- Bản Ma Vương đại nhân muốn thu người làm thị vệ trưởng!

Hoàng Kim Bàn Giải tác động lấy tám cái chân đứt, hai cái kim hồng, trong miệng nhỏ ra bong bong, đại khái là kháng nghị hành vi vô lương tâm của chủ nhân a.

- Người quá yếu!

Áo trắng thiếu nữ bình tĩnh nói, sau đó đem ánh mắt nhìn về phía Lâm Lạc, trong đôi mắt sáng nổi bật chiến ý.

- Phụng Gia sư chi mệnh, cùng người chiến một trận!

Trong nội tâm Lâm Lạc hiện lên một tia khiếp sợ.

Một kiếm gọt đoạn tám cái chân, song kim của Hoàng Kim Bàn Giải, thậm chí trăm phá xác ngoài của nó, cái này là lực sát thương đáng sợ đến mức nào! Cái con của kia là Sơ Vị Thần tam trọng thiên ah, tuy còn không có đạt tới đỉnh phong, nhưng Bát Pháp cùng tu, trừ khi gặp được yêu nghiệt như Lâm Lạc, trong đồng bậc còn tìm được đối thủ sao?

Nhưng bị thiếu nữ áo trắng một kiếm trăm đến không có tính tình!

Nếu như Lâm Lạc không sử dụng lỗ đen mà nói, vậy hẳn đừng nói một quyền oanh trở mình đại gia hỏa này, trái lại còn bị đầu hung vật này áp chế!

Thiếu nữ này cũng biết sử dụng lỗ đen bí thuật?

Không giống ah, không có chút cảm giác được Ngũ Hành pháp tắc chấn động nào. Đương nhiên cũng có khả năng là thiếu nữ áo trắng như Lâm Lạc, đem lỗ đen bí thuật che dấu, dấu ở trong kiếm thể.

Tuy Lâm Lạc không thích vô duyên vô cớ chiến đấu, nhưng thiếu nữ này cường đại lại khơi dậy chiến ý mãnh liệt của hắn, hắn tiến lên trước một bước nói:

- Tại hạ Lâm Lạc, xin hỏi phương danh của cô nương?

- Ta biết rõ ngươi là Lâm Lạc!

Trên mặt của cô gái hiện ra một biểu lộ nhìn người rất ngu ngốc.

- Bằng không thì ta cũng sẽ không cùng ngươi giao thủ!

Lâm Lạc không khỏi đỏ mặt, rõ ràng bị một thiếu nữ nhìn về phía trên rất là bất thông thể sự khinh bỉ, mất mặt ah! Hơn nữa lực lý giải của thiếu nữ này cũng cùng thường nhân có bất đồng rất lớn, rõ ràng đem trọng điểm xoắn xuýt ở trên tính danh của Lâm Lạc, trực tiếp không để mắt đến vấn đề của hắn.

Hắn đi đến trước vài bước, chấp tay nói:

- Vậy ra tay đi!

Áo trắng thiếu nữ đứng lên, hướng về Lâm Lạc xoay người nói:

- Mời!

Hiển nhiên, nàng cảm thấy Lâm Lạc là đối thủ cường đại, lúc này mới bày ra tôn trọng, trước kia cùng Sư Ánh Tuyết, Hoàng Kim Bàng Giải chiến một trận, ở nàng xem ra chỉ là trò đùa mà thôi.

Lâm Lạc còn không có gặp được người giảng quy củ như vậy, sau khi khẽ giật mình cũng bái nói:

- Mời!

- Đợi một chút!

Sư Ánh Tuyết tiện tay dứt một viên đan dược vào trong miệng Hoàng Kim Bàng Giải, nhìn hung vật sững đến hai con người đứng thẳng lên, đoán chừng viên đan dược này tuyệt đối là ngay cả Thượng Thiên Thần cũng đỏ mắt !

Nàng nhảy ra ngoài, hì hì hi mà cười nói:

- Đã muốn đánh, như thế nào cũng phải có chút tặng thưởng!

- Đại phôi dẫn thắng, cô nàng xinh đẹp này làm người hầu cho Bồn ma vương!

- Cô nàng xinh đẹp này thắng, đại phôi dẫn làm người hầu cho Bồn ma vương đi! Ồ, không đúng nha, đại phôi dẫn vốn là người hầu của Nữ Nữ! Ân, đổi thành cái gì đây...

Tiểu nha đầu cắn ngón tay dùng sức suy nghĩ.

Áo trắng thiếu nữ thân nhiên nói:

- Nếu ta bị thua cũng không phải ngươi đã bại, sẽ không nhận ngươi làm chủ nhân!

Nữ nhân này như thế nào tích cực như thế, tiểu nha đầu nói hươu nói vượn ai cũng sẽ không nhìn thẳng, nhưng nàng lại coi thành sự tình nghiêm túc đến không thể lại nghiêm túc, để cho Lâm Lạc có loại cảm giác dở khóc dở cười.

Một cái càn quấy, một cái thì phân không rõ vui đùa hoặc là chính sự, hai người này tiến đến cùng một chỗ thật đúng là thú vị.

- Cô nương, mời!

Lâm Lạc vùng hai đám lên, chiến ý đã phóng lên trời, hắn không thể chờ đợi được mà muốn biết đối phương đến tột cùng có đại năng lực gì, rõ ràng có thể một kiếm trăm phá hung vật như Hoàng Kim Bàng Giải.

Áo trắng thiếu nữ nghiêng về phía trước, hai chân thành bước khom, trái tay nắm lấy vỏ kiếm, tay phải thì đặt trên chuôi kiếm, trong hai mắt một mảnh tỉnh táo, sau đó...

XÍU...UU!!

Thân hình của nàng lướt gấp, vô cùng nhanh mà hướng về Lâm Lạc phóng đi, thân thể dong đưa rất nhỏ, như Dương liễu trong gió, có một loại thú vị kỳ lạ hàm súc.

Chỉ là chuyện tình trong nháy mắt, nàng bay vụt đến trước mặt Lâm Lạc, BOANG... thoáng một phát,

Lúc này Phượng Niệm Yên mới lại đi tới phía trước, dẫn dắt hai người Lâm Lạc tiếp tục đi tới.

Bọn người Lăng Kinh Hồng, Nam Nhược Hoa không lâu về sau cũng đi ra hít thở không khí, nghe Sư Ánh Tuyết chỉ chỉ tra tra nói lên Phượng Niệm Yên thú vị, cũng không khỏi mỉm cười.

Liên tục hơn nửa tháng chạy đi, bọn hắn đi tới trước một cái sơn cốc.

Tại đây có trận pháp bảo hộ, hơn nữa phẩm giai tương đối cao, ở lối vào sơn cốc là một đồng lớn thủ vệ, bất quá đều là dưới Sơ Vị Thần, chứng kiến Phượng Niệm Yên dẫn Lâm Lạc đến, đều nhao nhao chạy ra đón chào, miệng nói tiểu thư, thần thái cực kỳ cung kính.

Phượng Niệm Yên chỉ là gật gật đầu, tựa hồ trời sinh bình thần đối đãi hết thấy, cũng không có lộ ra một tí ngạo mạn, để cho người cảm thấy nàng vốn nên như thế, nếu nhiệt tình ngược lại là dọa người rồi.

Ở dưới nàng dẫn đường, Lâm Lạc cùng Sư Ánh Tuyết đi vào trong cốc.

Tuy Phượng Niệm Yên tám phần là người không có tâm cơ, nhưng Lâm Lạc cũng không dám cho rằng sự phụ của nàng cũng như thế, bởi vậy hắn để cho bọn người Phong Sở Liên ở bên trong Dưỡng Tâm hũ, vạn nhất sự tình không đúng lập tức cùng Sư Ánh Tuyết mở một đường máu chạy đi.

1212. Chương 1222: Hưởng Phong Thạch. (1)

Tiểu nha đầu có được năng lực bỏ qua hết thấy cấm chế, càng là ngay cả Thượng Thiên thần cũng đụng chạm không đến, dùng để chạy trốn chết đó là không còn gì tốt hơn rồi.

Trong cốc có rất nhiều kiến trúc, chưa nói tới hoa lệ, nhưng quy hoạch rất có cấp độ. Không bao lâu, Phượng Niệm Yên liền mang theo hai người tới trước một tòa đình nghỉ mát, bên trong có một lão nhân lông mi bạc trắng đang thưởng thức trà, vàng sáng lực lượng trên người đủ để cùng Bách Tùng Đào so sánh!

- Ngồi đi!

Lão nhân lông mi trắng trong đình lộ ra dáng tươi cười hòa ái, ánh mắt ở trên người Lâm Lạc quét qua, nhưng ở trên người Sư Ánh Tuyết dừng lại hồi lâu, lộ ra một vẻ thận trọng, nghi hoặc.

Hiển nhiên, lão nhân này nhìn ra Sư Ánh Tuyết bất phàm, lại không thể khẳng định.

Phượng Niệm Yên đứng hầu ở sau lưng lão nhân, không nói một lời, thần sắc bình thản, tựa hồ hết thấy đều cùng nàng không quan hệ.

Lâm Lạc theo lời ngồi ở đối diện lão nhân, mà Sư Ánh Tuyết thì tùy tiện mà y nguyên cười Hoàng Kim Bàng Giải, trong cái miệng nhỏ nhắn không ngừng phun vỏ hạt dưa, hành vi đủ để cùng Đường Diêm bất phân thắng bại, cũng không biết nàng là vốn như thế, hay là bị tiểu ma nữ làm hỏng.

- Lão phu Hưởng Phong Thạch!

Lão nhân lông mi trắng trước tự giới thiệu thoáng một phát, sau đó nhìn về phía Lâm Lạc.

- Tiểu Yên mang người tới, chắc hẳn người thông qua được nàng khảo thí. Tiểu Yên, hẳn tiếp được người mấy chiêu?

Nguyên lai, lão nhân này chỉ là nghĩ hắn có thể ngăn lại Phượng Niệm Yên được số chiêu nhất định là vượt qua kiểm tra, căn bản không có trông cậy vào Lâm Lạc có thể chiến thắng đồ đệ này!

Mà xác thực cũng là như thế, nếu không phải Lâm Lạc nắm giữ lỗ đen pháp tắc, căn bản không thể nào là đối thủ của Phượng Niệm Yên. Ngay cả Bát Pháp cùng tu Hoàng Kim Bàng Giải cũng không phải là đối thủ của nàng, có thể cứng rắn ngăn cản nàng mấy chiêu, tuyệt đối là tồn tại yêu nghiệt trong cấp bậc Sơ Vị Thần!

- Ta thua!

Phượng Niệm Yên vô tình nói, biểu lộ cực kỳ bình tĩnh.

- Cái gì!

Ngược lại là vị Thượng Thiên thần này cực kỳ bình tĩnh rồi, ngay cả lông mi cũng run lên.

Lâm Lạc có chút không có ý tứ mà nở nụ cười nói:

- Chỉ là may mắn!

Đây cũng không phải hấn khiêm tốn, thực lực của Phượng Niệm Yên cường đại xác thực đạt đến vượt qua yêu nghiệt, ngoại trừ nắm giữ lỗ đen pháp tắc loại bí thuật vô địch này, cùng cảnh giới ai có thể là đối thủ của nàng?

Hướng Phong Thạch kinh ngạc im lặng, có thể làm ột vị Thượng Thiên thần lộ ra bối rối như thế, kỳ thật Lâm Lạc cũng có thể tự hào rồi. Lão nhân đã qua một hồi lâu mới lên tiếng:

- Những năm này lão phu một mực nghe nói qua tên của ngươi, mới nghĩ đến gặp mặt một lần, không nghĩ tới ngươi ngược lại thật là làm cho lão phu kinh ngạc rất lớn.

- Thứ cho văn bối mạo muội nói thẳng, vì cái gì tiền bối sẽ tới nơi này?

Thấy đối phương tựa hồ rất dễ nói chuyện, Lâm Lạc hỏi một vấn đề rất trực tiếp.

Thượng Thiên thần là trụ cột của Thần Quốc rồi, dù là Thần Vương cũng không có khả năng yêu cầu một Thượng Thiên thần gia nhập Minh Ngục chiến trường, cái này hoàn toàn là tự hủy căn cơ quốc gia, phải biết số lượng Thượng Thiên thần nhiều, đồng dạng có thể đánh trở mình Thần Vương!

Nhưng hết lần này tới lần khác Hướng Phong Thạch đến rồi!

Muốn nói đạt tới loại cấp bậc này còn thiếu Thần tinh sao? Như vậy hấn đang mưu đồ nhất định là vượt ra khỏi cấp độ này. Nhưng Lâm Lạc không cách nào lý giải là vì cái gì, có thể là quan hệ với vì cái gì Thần Vương muốn phát động Minh Ngục chiến tranh, lại vì cái gì phải ở chỗ này tiến hành a.

Vấn đề này có thể nói là tương đương với dò hỏi bí mật người khác, Lâm Lạc ngược lại cũng không trông cậy vào Hướng Phong Thạch sẽ trả lời hấn. Thật giống như người khác hỏi hấn vì cái gì có thể trong ngàn năm ngắn ngủn đi đến một bước này. Hấn lại làm sao có thể nói ra bí mật Tử Đỉnh!

Đương nhiên, Tử Đỉnh tuyệt đối là thần khí trọng yếu nhất Thần giới, ít nhất là một trong! Tuy Hướng Phong Thạch là Thượng Thiên thần, nhưng mưu đồ lại lớn cũng khẳng định không hơn được Tử Đỉnh!

Hướng Phong Thạch chần chờ một chút, nhưng rất nhanh liền nói:

- Mảnh thổ địa này cực kỳ thần kỳ, lão phu có thể từ trong đó đạt được pháp tắc linh ngộ, trợ giúp lão phu trùng kích Thượng Thiên thần tam trọng thiên!

Lâm Lạc không khỏi ngạc nhiên, một địa phương quý quái linh khí cần cỗi đến chỉ có thể miễn cưỡng duy trì tu luyện, rõ ràng có thể trợ giúp Thượng Thiên thần Ngộ Đạo?

- Nguyên nhân cụ thể, lão phu cũng không rõ ràng lắm!

Hướng Phong Thạch lắc đầu, lộ ra một vẻ suy tư.

- Lúc trước lão phu chỉ là hoài nghi những Thần Vương kia vì cái gì làm loại sự tình để cho người trăm mối vẫn không có cách giải này, liền vào nơi đây nhìn nhìn, cũng là một cơ hội ngẫu nhiên mới phát hiện bí mật này!

Cái gì gọi là cao thủ?

Người khác đều bị buộc tiến vào nơi đây, mà lão nhân này thì rất tùy ý chạy đến! Người khác đánh sống đánh chết nghĩ muốn lợi nhuận đủ một vạn điểm giết chóc ly khai địa phương quý quái này, nhưng lão đầu này lại là vì tu luyện mà ở lại chỗ này!

Lâm Lạc cũng không có lại hỏi tới, địa phương lão đầu Ngô Đạo tổng không thể nào là tùy tiện một góc nào trong Minh Ngục chiến trường rồi. Vậy thì chính thức liên quan đến bộ phận che giấu, nếu hấn không thức thời mà hỏi tới thì quá choáng váng.

- Tiểu Yên, người đến tột cùng là bại như thế nào?

Hướng Phong Thạch vẫn là nhịn không được hỏi, cái này thật sự quá để cho hấn không cách nào tiếp nhận.

Phượng Niệm Yên đem tình huống ngay lúc đó nói xuống, lúc này Hướng Phong Thạch mới cho thấy tiếp nhận chi sắc. Nhưng đối với Lâm Lạc càng thêm tò mò, có thể cứng rắn ăn nhiều công kích như vậy của Phượng Niệm Yên, Lâm Lạc cũng là một quái vật ah!

Lão đầu cười tủm tỉm mà nhìn xem Lâm Lạc nói:

- Tiểu tử, có hứng thú làm ký danh đệ tử của lão phu hay không?

Cái này nếu thay đổi người khác chẳng phải là muốn hưng phấn đến nổi điên sao!

Đặc biệt là ở loại địa phương quỷ quái này, nếu như có thể ôm đến đùi một vị Thượng Thiên thần, ý nghĩa cái gì? Từ nay về sau bắt đầu, không người nào dám trêu chọc hấn, có thể ở chỗ này đi ngang!

Thần Vương không ra, Thượng Thiên thần là chiến lực mạnh nhất, ai có thể chịu đựng được lửa giận của một vị Thượng Thiên thần?

Phượng Niệm yên không hề có một chút phản ứng, tựa hồ trời sập xuống cũng cùng nàng không quan hệ, bình tĩnh đến để cho người khó chịu. Sư Ánh Tuyết thì nhàm chán cắn hạt dưa, đem vỏ hạt dưa nhả bay lên, ngược lại là Hoàng Kim Bàng Giải là bị dọa đến tám cái chân yếu đuối, ở dưới khí tức của Thượng Thiên Thần gần muốn sụp đổ.

Lâm Lạc chấp tay làm lễ nói:

- Đa tạ tiên bối hậu ái! Bất quá, ta là người Liệt Hỏa Thần Quốc, tiên bối lại không phải, không sợ nuôi hổ gây họa sao?

Hấn trước khi nhập cốc đã nhìn qua vòng tay những thủ vệ kia, cùng hấn không phải đồng nhất quốc. Bất quá, Phượng Niệm Yên không có mang theo vòng tay, vậy thì có chút kỳ quái rồi.

1213. Chương 1223: Hướng Phong Thạch. (2)

Da mặt của Hướng Phong Thạch có chút cảm giác co rúm, Phượng Niệm Yên đối với mọi sự bình tĩnh, hấn đã thành thói quen. Tiểu nha đầu còn nhỏ, cũng có thể xem nhẹ đi qua, mà Lâm Lạc đồng dạng một bộ không quan tâm, lại để cho hấn rất tổn thương ah!

Lúc nào một vị Thượng Thiên thần trở nên không đáng giá như vậy?

Lão đầu cười ha ha nói:

- Lão phu không có thiên kiến bè phái gì, nói cho cùng, tất cả mọi người chỉ là tu luyện giả mà thôi!

Lâm Lạc thật là muốn hướng hấn thỉnh giáo kỹ nghệ huyền diệu một phen, như tạo nghệ trên thân pháp, kiếm pháp của Phượng Niệm Yên đều đáng giá tham khảo, nhưng hấn không có ý bái sư, tự nhiên không có ý tứ lấy không chỗ tốt rồi.

Loại linh ngộ uy lực cực lớn này, hoặc là nói bí quyết, tuyệt đối không phải một sớm một chiều có thể đạt được! Người ta bỏ ra vài tỷ năm, thậm chí vài tỷ năm khổ ngộ mà đến, có thể tùy tùy tiện tiện, nhẹ nhàng truyền thụ cho hấn sao?

Hấn đã không có ý bái sư, như vậy cái này là không nên nói ra!

Nhưng cái này cũng không đại biểu Lâm Lạc học không đến kỹ xảo như thế, dùng ngộ tính đáng sợ của hắn, chỉ cần cùng Phượng Niệm Yên đánh lên chừng trăm lần, ngàn lần, tuyệt đối có thể học trộm đạt được!

Cô gái kia không phải nói muốn đả bại hắn ư, chắc chắn sẽ không cự tuyệt cùng hắn giao thủ!

Lâm Lạc lắc đầu nói:

- Văn bối từ trước đến nay tập quán lỗ mãng, không quen bị người trông coi!

Hướng Phong Thạch thật sự là cực kỳ phiền muộn, hắn đường đường là Thượng Thiên thần, như thế nào ở trong mắt ba người không có một chút phân lượng như vậy? Lão đầu cũng là người rộng rãi, bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Đã như vậy, lão phu cũng không miễn cưỡng ngươi! Về sau có thể coi đây như là nhà của ngươi. Nếu gặp được phiền toái không giải quyết được, đại khái có thể trở lại sơn cốc này!

Đây chính là một nhân tình thật lớn!

Gương mặt Lâm Lạc nghiêm túc, đứng người lên ôm quyền thi lễ một cái nói:

- Đa tạ tiền bối ưu ái, văn bối cảm kích không thôi!

- Bất quá, ngươi tốt nhất cũng đừng quá mức cao điệu, dù sao tại đây tụ tập ít nhất tám phần Thần linh Thần giới, có rất nhiều cao thủ cũng không phải là bị buộc tiến đến, mà làm tìm kiếm đối thủ, ma luyện chính mình mà chủ động vào, đồng dạng có rất nhiều yêu nghiệt nghịch thiên!

Hướng Phong Thạch thận trọng nói ra.

Tuy lời nói có chút chói tai, nhưng lại là hảo ý của người ta, Lâm Lạc cung kính xác nhận, không dám có chút lười biếng.

Hướng Phong Thạch nghĩ nghĩ, thò tay ở trước người vẽ lên cái vòng, sau đó một ngón tay điểm tới, đột ngột hiện ra một khối truyền tin tinh thạch, hướng Lâm Lạc đánh qua:

- Những người trong này, đều có được thực lực cùng Tiểu Yên đối địch, có chút thậm chí còn muốn càng mạnh hơn nữa, ngươi phải ghi nhớ! Nếu không có tất yếu, không nên cùng bọn hắn khởi xung đột, ở phía sau bọn họ đều có lão quái vật. Có chút ngay cả lão phu cũng không muốn đơn giản cùng bọn họ giao thủ!

- Vâng!

Lâm Lạc tiếp nhận thủy tinh, đối với lão đầu hậu ái cảm kích không thôi.

Tuy những chuyện này đối với Hướng Phong Thạch mà nói cũng chỉ là tiện tay mà thôi, nhưng người ta là Thượng Thiên thần, địa vị cùng Lâm Lạc không biết kém bao nhiêu, đủ để cho bất luận kẻ nào cũng thụ sủng nhược kinh!

Lâm Lạc không muốn bị người trói buộc, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không biết tốt xấu, không biết cảm ơn.

Ly khai đình viện, Phượng Niệm Yên an bài chỗ ở cho Lâm Lạc cùng Sư Ánh Tuyết, nàng là biết rõ Lâm Lạc có kiêu thần khí ở lại, bởi vậy chỉ cấp hai người một gian phòng, nếu như không phải là vì tìm người thuận tiện, kỳ thật ném Dương Tâm hũ ở nơi nào đều được.

Sau khi dàn xếp xuống, Lâm Lạc cùng Sư Ánh Tuyết tiến vào Dương Tâm hũ, tiểu nha đầu tự nhiên muốn đi dây dưa tỷ tỷ đại nhân của nàng, mà Lâm Lạc thì lấy ra khối truyền tin tinh thạch, muốn nhìn một chút đến tột cùng có bao nhiêu yêu nghiệt có thể cùng Phượng Niệm Yên đánh đồng.

Đem thần thức xuyên vào trong đó, Lâm Lạc lập tức lại càng hoảng sợ!

Bởi vì trong thức hải của hắn hiện lên khoảng chừng trên trăm tên người!

Rõ ràng có nhiều yêu nghiệt có thể cùng Phượng Niệm Yên so sánh như vậy? Hơn nữa có còn so với nàng lợi hại hơn?

Hắn không khỏi âm thầm lú lười, lại cẩn thận nghĩ xuống, kỳ thật hắn chính thức tiếp xúc đến hậu đại, truyền nhân của Thượng Thiên thần cũng chỉ có ba cái, Bách Thính Lan, Nguyên Lạc Uyên cùng Đinh Đại Dung. Hơn nữa Đinh Đại Dung là con dâu của Triệu Uyển Bạch, cũng không thể tính toán là truyền nhân.

Nguyên Lạc Uyên rất yêu nghiệt, sớm tiến vào Trung Nguyên Thần, Bách Thính Lan thì chưa từng gặp qua nàng xuất thủ, cũng không biết là có được năng lực cùng giai Vô Địch hay không.

Bởi vậy, trong truyền nhân của Thượng Thiên thần toát ra mấy yêu nghiệt, tựa hồ cũng không phải chuyện quá mức kỳ quái. Dù sao, Thượng Thiên thần là tồn tại tiếp cận Thần Vương nhất! Hơn nữa, nói không chừng trong đó còn có hậu đại Thần Vương?

Có chút ít người là cố ý tới đây ma luyện mình, như vậy xuất hiện hậu đại Thần Vương cũng sẽ không là sự tình cổ quái gì!

Ví dụ như Sư Ánh Tuyết, đừng nói Sơ Vị Thần, Trung Nguyên Thần, dù là Thượng Thiên thần lại có ai làm gì được nàng? Lâm Lạc có thể, là vì Tử Đinh chính là Chủ Thần Khí! Nhưng dưới đời này có mấy người có thể ở Sơ Vị Thần có được Chủ Thần Khí, tuy là hàng tàn phá!

Lâm Lạc tùy ý chọn lấy một cái tên, dùng thần thức nhẹ nhàng chạm vào, lập tức trong đầu hiện lên một thanh niên đứng ngạo nghễ, nhưng trên mặt lại đeo một cái mặt nạ da xanh nanh vàng, chỉ là một cái ảnh cũng cho người lực áp bách mãnh liệt.

- Quỷ Diện Nhân, Sơ Vị Thần tam trọng thiên, Thủy Thổ song tu. Chiến tích mạnh nhất: đuổi giết Trung Nguyên Thần nhất trọng thiên bảy người, thân phận chân thật không người biết được.

Giới thiệu rất ngắn, cũng chỉ có vài chữ liêu xiêu như vậy, nhưng trong đó để lộ ra tin tức lại vô cùng đáng sợ!

Sơ Vị Thần chém rụng Trung Nguyên Thần, cái này là chiến lực khủng bố bậc nào?

Lâm Lạc ở lúc Hư Thần cảnh xác thực bằng lỗ đen đánh lén đuổi giết một Sơ Vị Thần, cũng hoàn thành vượt qua đại cảnh giới đánh chết, nhưng thứ nhất là bởi vì đánh lén, thứ hai là lực phản chấn cũng thiếu chút để cho thần thể của hắn tan vỡ!

Nhưng người này rõ ràng giết bảy Trung Nguyên Thần, cái này nếu nói đều là đánh lén mà nói, Lâm Lạc như thế nào cũng không thể tin tưởng!

Thần giới to lớn, quả nhiên yêu nghiệt vô số.

Hắn lại dùng thần thức đụng chạm người thứ hai, lập tức liền có hình ảnh nhân vật mới xuất hiện.

Lần này, là một nam tử cao gầy, mặt người nhưng lại có hai cái tai Sói, đầu đầy lông xù, hiển nhiên là Yêu tu, nhưng đồng dạng có khí thể khiếp người.

- Dạ Cô Hồn, Sơ Vị Thần tam trọng thiên, chuyên tu Hỏa hệ. Chiến tích mạnh nhất: khiêu chiến 17 Trung Nguyên Thần Nhị trọng thiên, trọng thương chưa chết, là Hồ Lang Tộc Thiếu chủ.

Chợt nhìn vị Dạ Cô Hồn này cùng Quỷ Diện Nhân tựa hồ không có thể so, nhưng có thể khiêu chiến Trung Nguyên Thần Nhị trọng thiên mà bất tử, độ khó này là không kém đánh chết Trung Nguyên Thần nhất trọng thiên chút nào ah!

1214. Chương 1224: Dạy Bảo. (1)

Hơn nữa còn không phải một lần, là mười bảy lần! Hơn nữa là mười bảy Trung Nguyên Thần bất đồng!

Đồng dạng cũng là yêu nghiệt!

Lâm Lạc từng cái xem xét hơn trăm người này, càng ngày càng kinh hãi, những người này đều là mạnh phải chết ah! Nhưng mà sau khi giật mình, hắn dâng lên càng nhiều là ý chí chiến đấu mãnh liệt, dĩ thường khát vọng có thể lập tức cùng những yêu nghiệt này chiến cái thống khoái!

Bất quá, nếu dựa vào lỗ đen lấy chiến thắng thật không tốt lắm, thật giống như Thần Vương đè thấp cảnh giới đi làm Sơ Vị Thần, cái này đánh thắng lại có ý tứ gì?

Lâm Lạc ở ngày hôm sau tìm tới Phượng Niệm Yên, mời nàng luận bàn trao đổi.

Tuy Phượng Niệm Yên lời nói không nhiều lắm, nhưng đối với võ đạo si mê lại không dưới Lâm Lạc chút nào, thập phần thống khoái mà đáp ứng yêu cầu của hắn, hai người ở thí luyện tràng trong sơn cốc triển khai một hồi đại chiến để cho tất cả mọi người ghen hòng nhìn trân trối!

Ba ngày ba đêm!

Một trận chiến này thật sự là thiên hôn địa ám, hai người thi triển hết có khả năng, Lâm Lạc là Tiểu Cường đánh không chết, năng lực chống lại để cho người tức lộn ruột! Mà lực công kích của Phượng Niệm Yên cũng để cho người xem thấy là đủ rồi, hai người liên thủ vì mọi người kính dâng một hồi đối chiến đặc sắc tuyệt luân.

Phượng Niệm Yên ném qua một lần thiết thoi, liền không dùng trường kiếm mà Hướng Phong Thạch ban cho nàng nữa, mà đổi dùng một thanh khác, cái này sẽ không sợ Lâm Lạc lại dùng biện pháp lần trước rồi. Bất quá Lâm Lạc cũng không có tính toán dùng một chiêu kia, hắn ý ở học trộm thân pháp, kiếm thuật của đối phương!

Tuy hắn dùng chính là nắm đấm, nhưng trăm pháp tướng thông, chỉ cần nắm giữ bí quyết, thêm chút cải biến là có thể vận dụng trên quyền thuật.

Sau ba ngày đại chiến, người xem cố nhiên là thấy vui vẻ thoải mái, như si mê như say sưa, mà song phương đối chiến cũng lẫn nhau từ trên người đối phương lấy được linh ngộ, dẫn dắt, cũng không phải bọn hắn chiến đấu đến kiệt lực, mà là tạm thời ngưng chiến đi tiêu hóa linh ngộ vừa mới lấy được.

Nửa tháng sau, hai người lại tái chiến năm ngày, đều là đã lấy được cảm ngộ mới, tiếp tục ngưng chiến tiêu hóa đoạt được.

Bất quá, Lâm Lạc ở trên chiến đấu linh ngộ, nếu so với Phượng Niệm Yên thì càng cao thêm một bậc. Hai người tuy đều có thu hoạch, nhưng Lâm Lạc lại càng nhiều hơn nữa, ở thân pháp cùng quyền thuật đã lấy được tiến bộ nhảy vọt.

Trước kia hắn trường kỳ bị coi là nhân vật bao cát, nhưng bây giờ dần dần có thể đánh trở về, thể hiện ra thiên phú so với Phượng Niệm Yên càng yêu nghiệt.

Ở trong suy nghĩ của Lâm Lạc, tốc độ hoàn toàn là do lực lượng quyết định.

Một cước đạp ra, thân hình lướt lên, sau đó điều động pháp tắc chi lực mà mình nắm giữ, dùng bảo trì tốc độ, thậm chí gia tốc.

Nhưng Phượng Niệm Yên cho hắn biết, kỳ thật muốn tăng nhanh vẫn có những biện pháp khác.

Tại Thần giới, vì cái gì tốc độ so với hạ giới chậm hơn rất nhiều?

Đây là bởi vì lực kéo của Thần giới lớn đến khủng bố, thậm chí để cho Tinh Đế đỉnh phong cũng mất đi năng lực phi hành. Như vậy, nếu có thể ở trình độ nhất định suy yếu loại lực kéo này thì sao?

Trong quá trình Phượng Niệm Yên di động không ngừng lắc nhẹ thân thể, là đang dùng phương pháp đặc thù nào đó làm được điểm này, mới có thể không dựa vào không gian thuận đi lại phát huy ra tốc độ gần như không gian thuận đi!

Mười năm trôi qua, Lâm Lạc đem loại kỹ xảo này của Phượng Niệm Yên nắm giữ ba thành, đem tốc độ của mình tăng lên sâu sắc, nhưng thủy chung không cách nào làm đến trình độ khủng bố như Phượng Niệm Yên.

Kể cả vận dụng trên kiếm pháp của đối phương!

Phượng Niệm Yên rõ ràng chỉ có Sơ Vị Thần đỉnh phong, vì cái gì có được uy năng một kiếm chặt đứt Hoàng Kim Bàng Giải? Đúng là nàng đem lực lượng tập trung đến một điểm, lập tức bộc phát ra uy năng khủng bố thần căn sát thần.

Lâm Lạc ở phương diện này lĩnh ngộ đến thâm hại hơn, chỉ có khoảng hai thành, tuy uy lực quyền kinh của hắn bởi vậy tăng lên gần gấp hai ba lần, nhưng bọc lấy lỗ đen pháp tắc một quyền oanh ra, ngay cả Phượng Niệm Yên cũng không dám đón đỡ.

Kết quả đón đỡ, là trường kiếm lập tức tan vỡ, thậm chí còn có khả năng chấn tổn thương thần thể của nàng!

Đang không ngừng diễn hóa, lỗ đen bí thuật không chỉ có thể thôn phệ. Còn có thể đem cỗ lực lượng khủng bố này phản chấn ra, tạo thành uy lực tuyệt đối siêu việt đại cảnh giới.

Tuy hẳn đối với mình lĩnh ngộ cảm thấy rất không hài lòng, nhưng lại dọa Hướng Phong Thạch sợ hãi kêu lên một cái, phá lệ lần nữa triệu kiến hắn.

- Tuy lão phu tự xưng là có mắt nhìn người, nhưng vẫn là đánh giá thấp thiên phú của ngươi!

Hướng Phong Thạch thở dài, không chút nào che dấu thưởng thức đối với Lâm Lạc.

Lâm Lạc ôm quyền thi lễ một cái nói:

- Tiền bối khen trệt rồi, văn bối cũng mới chỉ là lĩnh ngộ một ít da lông mà thôi!

- Da lông? Người thực sự cho rằng như vậy?

Hướng Phong Thạch lộ ra một dáng tươi cười nghiền ngẫm.

- Ý của tiền bối là?

Lâm Lạc tràn đầy nghi hoặc, hắn cũng không phải khiêm tốn, vốn tưởng rằng trong vài chục năm nhất định có thể hiểu được tất cả ảo diệu của Phượng Niệm Yên ở trên kiếm pháp, thân pháp. Nhưng bây giờ đã gặp một bình cảnh, như thế nào cũng không vượt qua được.

Cái này để cho hắn rất là uể oải.

- Sai rồi, sai rồi, mười phần sai!

Hướng Phong Thạch cười ha ha, liên tục dùng ngón tay gõ bàn.

Cái này cười đến để cho Lâm Lạc có chút không hiểu thấu, hồ đồ không biết mình sai ở đâu.

- Người quái dị, người đã làm chuyện xấu gì, như thế nào bị người giáo huấn thảm như vậy!

Thân hình của Sư Ánh Tuyết nhoáng một cái, không biết từ nơi nào xông ra, mang trên mặt dáng tươi cười nhìn có chút hả hê.

Lâm Lạc đối với sự xuất hiện của nàng tự nhiên là không để ý chút nào, chỉ cần nha đầu kia nguyện ý, có thể đi tùy ý nơi nào, ngay cả Thần Vương cũng không thể ước thúc nàng! Điểm này, theo nàng có thể tùy ý gỡ xuống Minh Ngục vòng tay liền biết, đồ chơi kia căn bản khóa không nổi thần hồn của tiểu nha đầu!

Thần Vương cũng như này, ít nhất Liệt Hỏa Thần Vương không làm gì được tiểu nha đầu, huống chi Hướng Phong Thạch vẫn chỉ là Thượng Thiên thần Nhị trọng thiên.

- Không có chuyện của ngươi! Còn nữa, lúc không có cho ngươi tiến vào, ngàn vạn lần không được tùy tiện xông loạn!

Lâm Lạc nói đến đây không khỏi hàm răng nghiền lại, hắn nhiều lần muốn vụng trộm ăn nữ vương đại nhân, nhưng mỗi lần đều bị tiểu nha đầu kia xông tới hư mất chuyện tốt, thật sự là khinh người quá đáng.

- Hi hi!

Sư Ánh Tuyết chẳng biết xấu hổ mà nở nụ cười, một bên lấy ra hạt dưa bắt đầu cắn.

- Các người nói tiếp ah, không cần để ý bản Ma Vương đại nhân!

Theo tiểu nha đầu đột ngột xuất hiện, Hướng Phong Thạch đã lâm vào trạng thái khiếp sợ tuyệt đối, căn phòng này mặc dù không có bố trí cấm chế gì, thế nhưng mà thần thức của hắn bao trùm, nếu không phải muốn cho người nào tiến đến, ai cũng mơ tưởng tiếp cận nửa bước!

1215. Chương 1225: Dạy Bảo. (2)

Nhưng hắn căn bản không có phát giác đến bất luận khí tức gì của Sư Ánh Tuyết, thẳng đến tiểu nha đầu chủ động hiện thân, hắn mới dùng mắt thường thấy được đối phương!

Mắt thường!

Phải biết Thần linh linh mẫn nhất là thần thức ah! Chỗ Thần thức bao trùm, so với mắt thường xem tới còn không biết muốn cẩn thận gấp bao nhiêu lần. Mà có thể giấu diếm được thần thức của hắn ý nghĩa cái gì?

Ý nghĩa Sư Ánh Tuyết tùy thời có thể hiện ra ở phía sau của hắn triển khai đánh lên!

Mặc dù tiểu nha đầu mới chỉ là Hư Thần cảnh, nhưng có một ngày nàng phát triển đến Thượng Thiên thần, hoặc là cầm một thanh binh khí nhuộm kịch độc có thể đối với Thượng Thiên thần tạo thành uy hiếp chọc tới thì sao?

Cái tưởng tượng này, Hướng Phong Thạch không khỏi có loại cảm giác da đầu run lên, phát lên một cỗ xúc động muốn đem uy hiếp bóp chết trong trứng nước.

Nhưng hắn dù sao cũng là người hòa thiện, ít nhất tương đối mà nói là như thế, liền khắc chế loại xúc động này xuống, sau đó dùng tâm bình tĩnh đến đối đãi, lập tức ánh mắt khôi phục thanh tịnh.

Cũng may mắn hắn có thể tự hạn chế, nếu không thật muốn ra tay mà nói, cho dù hắn là Thượng Thiên thần cũng sẽ không may!

Đầu tiên hắn căn bản không có khả năng đụng vào tiểu nha đầu được, tiếp theo Hỏa Long đạn của tiểu nha đầu lại càng không phải là ăn chay, thứ ba, còn có một vị Cửu Tinh Thần Vương càng thêm đáng sợ đang âm thầm bảo hộ, 10.000 vạn cái Hướng Phong Thạch cộng lại cũng không đủ người ta giết.

- Tiểu cô nương, người gọi là gì?

Hướng Phong Thạch chỉ cho là mình đối với Lâm Lạc nhìn lầm rồi, không nghĩ tới lại liên tục hai lần!

- Xú lão đầu, gọi Nữ Nữ là Ma Vương đại nhân, ôi...

Sư Ánh Tuyết vừa mới uốn ngực ra, liền bị Lâm Lạc một cái tát vỗ vào trên mông nhỏ, đau đến tiểu nha đầu nhe răng nhếch miệng, đối với Lâm Lạc làm hình dáng tức giận.

- Ha ha ha, lời hài tử không cổ kị!

Hướng Phong Thạch cười ha ha, đối với tiểu nha đầu ngược lại là càng xem càng hỉ, giả bộ nai tơ cùng khí chất hài đồng chính thức hắn vẫn là nhìn ra được.

- Tiền bối, người mới vừa nói văn bối sai rồi, cuối cùng sai ở đâu?

Bị tiểu nha đầu quấy rầy một cái, thiếu chút nữa đem trọng điểm chính thức quên đi, Lâm Lạc là rất để ý mình vì sao chỉ có hai ba thành lĩnh ngộ.

Hai ba thành lĩnh ngộ này lại để cho uy lực quyền pháp của hắn tăng lên gần ba, thân pháp nhanh hơn gần gấp ba, cái này nếu đạt đến mức tận cùng còn chịu nổi sao?

- Lão phu nói người sai, là vì giai đoạn hiện tại của người dù cố gắng thế nào, dù có thiên phú thế nào, cũng khó có khả năng lại có lĩnh ngộ càng nhiều, không phải là vì người ngộ tính không đủ cao, mà là cấp độ của người còn không có đạt tới!

Hướng Phong Thạch nghiêm nghị nói ra.

- Cấp độ? Văn bối phải tới Sơ Vị Thần tam trọng thiên mới có thể được đến những cảm ngộ này sao?

Lâm Lạc hỏi, Phương Niệm Yên đúng là cảnh giới này.

- Sai!

Hướng Phong Thạch lắc đầu.

- Oa ha ha ha, người quái dị người như thế nào luôn sai đây này?

Sư Ánh Tuyết lại ngắt lời, có thể chứng kiến Lâm Lạc kinh ngạc, nàng luôn thập phần vui vẻ. Nàng nhìn về phía Hướng Phong Thạch, chỉ cảm thấy lão nhân này nhìn xem rất thuận mắt, lúc này tiểu nha đầu móc ra một viên thuốc màu xanh biếc hướng Hướng Phong Thạch đánh qua.

- Xú lão đầu, đây là bản Ma Vương đại nhân thưởng người!

Hướng Phong Thạch không khỏi bật cười, tiểu cô nương này lại để cho hắn nổi lên một loại thương tiếc muốn nàng thành cháu gái yêu thương, lúc này không sinh nộ chút nào, tiện tay nhận lấy lục hoàn. Cái này nếu thay đổi một người khác làm như thế, như vậy hắn có thể khởi xướng công kích tất sát.

Hắn chỉ xem cái này là đồ ăn vặt của tiểu nha đầu, căn bản cũng không có coi vào đâu, nhưng hắn thoáng qua tầm đó thần sắc liền đại biến, trong hai mắt toát ra khiếp sợ mãnh liệt, đôi má như là động kinh lay động.

- Cái này, đây là Thần Mộc chi tâm.

Lâm Lạc âm thầm nghiêng răng, nhìn về phía Hướng Phong Thạch biểu lộ khiếp sợ như thế, cái này hẳn là một khối thần đan vô cùng trân quý, nếu không tuyệt đối không thể để ột gã Thượng Thiên thần khiếp sợ như thế. Nhưng bề ngoài tiểu nha đầu cũng chỉ có tu vi Hư Thần cảnh, nhưng lại thân mang chí bảo cấp bậc Thượng Thiên thần, đây không phải tương đương với ở trên trán dán bốn chữ “đến đoạt ta đi” sao?

Đôi mắt hấp dẫn lớn như vậy, chỉ sợ Thượng Thiên thần nào cũng hạ mắt đến làm cường đạo một lần a?

Ngay thời điểm Lâm Lạc thấp thỏm không yên, Hướng Phong Thạch lại bình tĩnh lại, nhìn Sư Ánh Tuyết thật sâu nói:

- Nguyên lai là hậu đại Thần Vương, trách không được có năng lực lớn như thế!

Thần Vương chính là tồn tại nắm giữ pháp tắc chí cao, có đại thủ đoạn Thông Thiên, muốn cho tiểu nha đầu có thân pháp quỷ thần khó lường cũng có thể lý giải.

Mà cái này cũng trực tiếp bỏ đi tham lam chi niệm ngẫu nhiên hiện lên trong đầu Hướng Phong Thạch, một Thần Vương hậu đại là có thể khi nhục sao? Trên người Tiểu nha đầu khẳng định có kèm theo tinh thần lạc ẩn của Thần Vương, phanh thoáng một phát sẽ tiếp dẫn đến Thần Vương hàng lâm, toàn bộ Minh Ngục chiến trường sẽ muốn ngắt trời rồi!

Lâm Lạc nhẹ nhàng thở ra, đang ở trước mặt Hướng Phong Thạch không tiện hỏi nhiều, sau khi trở về tất nhiên muốn đem chỗ tốt của tiểu nha đầu ép nhiều một chút a.

Tính cách của Sư Ánh Tuyết là hài tử, rất nhanh đối với lão đầu đã mất đi hứng thú, chỉ là lấy ánh mắt bóng bẩy mà nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, tựa hồ lại đang đánh cái chủ ý quỷ gì.

Hướng Phong Thạch không thấy giận cái gì, người ta là Thần Vương hậu đại, lại hung hăng càn quấy, lại ngạo mạn cũng có được tư cách! Huống hồ, tiểu nha đầu chỉ có thể nói là tâm tính tiểu hài tử, hắn còn không có khí lượng nhỏ đến trình độ cùng một tiểu nha đầu ọe khí.

Hắn trân trọng thu hồi viên đan được màu xanh lá, lúc này mới nhìn về phía Lâm Lạc nói:

- Người dù là tăng lên tới Sơ Vị Thần tam trọng thiên cũng không có khả năng tận được linh ngộ!

Bị tiểu nha đầu nhiều lần đánh gãy, Lâm Lạc đã sợ, hắn một tay bắt lấy tiểu nha đầu đi qua, đem nàng cường hành đặt ở trên đầu gối của mình, tay kia thì tùy thời chuẩn bị che miệng không chịu ngỗ yên của tiểu nha đầu.

- Chẳng lẽ phải đến Trung Nguyên Thần?

Lâm Lạc cau mày nói.

- Không sai!

Hướng Phong Thạch nhẹ gật đầu.

Điều này sao có thể!

Cảnh giới hạn chế pháp tắc linh ngộ, pháp tắc hạn chế cảnh giới tăng lên, đây là sự tình giúp nhau chế ước!

Sơ Vị Thần tuyệt đối không cách nào linh ngộ pháp tắc cấp bậc Trung Nguyên Thần, cũng không cách nào đạt được lực lượng cấp bậc Trung Nguyên Thần, điểm này, Lâm Lạc có thể cam đoan!

Tại hạ giới tích lũy nhiều một năm, lên Thần giới có thể bớt tu luyện trăm năm!

Dựa vào ăn Nguyên Thần đan nhanh chóng nhảy vào Thần Cảnh, có thể nói là một phương thức đốt cháy giai đoạn, nếu như có thể dựa vào lực lượng bản thân đột phá Thần Cảnh mà nói, ăn Nguyên Thần đan không thể nghi ngờ là một loại cách làm rất ngu xuẩn.

Bất quá bởi vì có rộng lượng tài nguyên tu luyện ủng hộ, có chút thần dược chỉ có thể ở Thần Cảnh mới có thể sử dụng, nếu không ăn hết sẽ bạo thể mà vong, ở dưới tình huống đặc thù này, có thể sâu sắc giảm xuống đốt cháy giai đoạn mang đến tổn thất.

Hơn nữa, Tinh Đế cảnh tích lũy khủng bố đủ để trùng kích đến Hư Thần Nhị trọng thiên, cũng chỉ có yêu nghiệt như Lâm Lạc rồi. Như Phong Sở Liên dựa vào dung hợp Băng Sương Chi Nhận cũng chỉ là đạt tới Hư Thần nhất trọng thiên hậu kỳ mà thôi, dựa vào Nguyên Thần đan chỉ có thể đạt tới Hư Thần nhất trọng thiên sơ kỳ, cái tổn thất này cũng không phải lớn đến để cho người không thể tiếp nhận.

Mấu chốt nhất chính là, tất cả mọi người tấn nhập thần cảnh, không thể nghi ngờ là làm việc bắt đầu ít đi rất nhiều bản khoản!

Đã không cách nào từ trên người Phượng Niệm Yên đạt được cảm ngộ, Lâm Lạc liền ý định ly khai sơn cốc, tiếp tục kiếp sống “ăn cướp” của mình, dù sao hắc tăng lên là cần luyện hóa thần liệu, thần khí đến ủng hộ.

Chủ ý quyết định, Lâm Lạc liền hướng Hướng Phong Thạch cùng Phượng Niệm Yên cáo từ ly khai.

Không nghĩ tới chính là, Phượng Niệm Yên lại đòi đồng hành.

Lý do của nàng rất đơn giản, Lâm Lạc đánh bại nàng, trong đồ ước, nàng vẫn là tôi tớ của Lâm Lạc, bởi vậy phải đi theo Lâm Lạc, sau đó đã bại hắc, đem đồ ước giải trừ.

Nữ nhân này có tật xấu chấp nhất, cho dù Lâm Lạc đã nói đây là một câu nói đùa của Sư Ánh Tuyết, nhưng nàng lại không thèm nhìn, quyết đoán đi theo Lâm Lạc ra sơn cốc, một đường hướng tây.

Lâm Lạc một cái không có chú ý, lại để cho Sư Ánh Tuyết lôi kéo Phượng Niệm Yên nói vài câu lặng lẽ, kết quả thời điểm trên đường nghỉ chân, thiếu nữ này vô thanh vô tức mà tiến nhập gian phòng của Lâm Lạc, cũng dùng thần sắc bình tĩnh đến đáng sợ nhìn xem Lạc Ngưng Vân không mảnh vải che thân, đang cùng Lâm Lạc tiến hành vật lộn kịch liệt.

Bởi vì Lâm Hành Nam cùng Nghiêm Thanh là tuyệt đối sẽ không tùy tiện đi vào chỗ của hắc, bởi vậy Lâm Lạc cũng không có hạ cấm chế, ngược lại là hoan nghênh Tô Mị các nàng tới cùng một chỗ gom góp oán nhiệt, nhưng thật không ngờ chính là, đến dĩ nhiên là người như vậy!

Động tác chạy nước rút của Lâm Lạc lập tức im bật mà dừng, mà Lạc Ngưng Vân còn đắm chìm ở bên trong vui thích tuyệt đối, thẳng qua một hồi lâu mới phát hiện Lâm Lạc không có động, bất mãn mà vặn vẹo uốn éo bờ mông, mới đột nhiên phát hiện Phượng Niệm Yên tồn tại, dọa đến nàng phát ra một tiếng thét lên.

Không phải là không có cùng tỷ muội khác cùng một chỗ chặn lớn chung giường qua, nhưng Phượng Niệm Yên là ngoại nhân tuyệt đối, hơn nữa ánh mắt của nàng cũng không tránh khỏi quá bình tĩnh đi à nha! Xin nhờ, đừng dùng ánh mắt chú ý như vậy nhìn xem chỗ nàng cùng Lâm Lạc kết hợp, giống như chỗ đó mọc ra hoa, mà chăm chú như vậy!

Tuy bị nữ nhân nhìn vật hùng vĩ của mình cũng không mất mặt, nhưng Lâm Lạc cũng không phải thích bạo lộ, vội vàng kéo chăn qua, cuốn hắc cùng Lạc Ngưng Vân lên, vật giữa háng y nguyên đỉnh ở sâu trong thân thể Lạc Ngưng Vân.

Lại để cho hắc rất xấu hổ chính là, đồ chơi này chẳng những không có nhuyễn xuống, ngược lại càng thêm kiên quyết nộ trương, đánh đến Lạc Ngưng Vân kim lòng không được mà phát ra một tiếng rên rỉ, sau đó mắc cỡ xấu hổ như máu, đối với Lâm Lạc hung hăng trừng mắt.

Một là trách hắc hại mình xấu mặt, hai là thẳng này rõ ràng cứng hơn rồi, chẳng phải là để cho nàng ghen sao?

Nói thật, Lâm Lạc đối với Phượng Niệm Yên cũng không có cách nghĩ đặc biệt gì, chỉ là loại tình huống này, có chút phản ứng quá khích cũng là bình thường, ai bảo hai người còn ở vào loại trạng thái này?

Hắn nhìn nhìn Phượng Niệm Yên y nguyên bình tĩnh đến tựa hồ không có phát sinh cái gì, có một loại cảm giác bị đả bại hoàn toàn nói:

- Làm phiền người lúc tiến vào nên gõ cửa!

- Đã biết!

Phượng Niệm Yên rất bình tĩnh nói, thân hình lóe lên, ra bên ngoài cửa, sau đó ở trên cửa gõ xuống.

Lâm Lạc:

- ...

Nữ nhân này, ở trên võ đạo có ngộ tính đáng sợ, nhưng ở sinh hoạt hàng ngày, ngộ tính của nàng tuyệt đối là cạn bả!

Lâm Lạc thở dài nói:

- Được rồi, trước không nói sự tình gõ cửa hay không, người đến làm gì vậy?

Nàng tuyệt không thể nào là tới tham gia ba người, cùng nhau chơi đùa a!

Nhưng Phượng Niệm Yên lại quay đầu làm hình dáng suy nghĩ, sau đó nhỏ ra một câu để cho Lâm Lạc thiếu chút nữa sập đổ nói:

- Các người mới vừa rồi là làm chuyện trong phòng sao?

Nữ nhân này đến tốt cùng có bao nhiêu thuần khiết, hoặc là nói có bao nhiêu ngu ngốc, rõ ràng hỏi được ra loại lời này, để cho Lâm Lạc có loại cảm giác hoàn toàn thua ở trong tay nàng.

- Người đã đoán đúng, được rồi, hiếu kỳ Bảo Bảo, đi thăm đã xong, làm phiền người đi ra ngoài, chúng ta còn muốn tiếp tục!

Lâm Lạc nói lời ra khỏi miệng lập tức bị Lạc Ngưng Vân bấm véo một cái, xấu hổ đến chết đi được, còn tiếp tục nữa sao?

- Nguyên lai cái này là sinh hoạt vợ chồng!

Phượng Niệm Yên lộ ra biểu lộ thập phần khó hiểu.

- Vì cái gì muốn sinh hoạt vợ chồng đây? Nàng vừa rồi gọi rất khó chịu, khó chịu mà nói lại vì cái gì muốn sinh hoạt vợ chồng?

Sắc mặt Lâm Lạc tối sầm, nói nàng là hiếu kỳ Bảo Bảo, nàng thật đúng là học giỏi lên rồi hả?

Đợi một tý, nữ nhân này thực sự đơn thuần đến ngay cả chuyện nam nữ cũng không hiểu được?

- Đây, người đừng hỏi nhiều vấn đề như vậy, người đến cùng đến làm gì?

Lâm Lạc có một loại cảm giác bị đùa giỡn, tuy nữ nhân này một điểm muốn đùa giỡn hắn cũng không có.

1218. Chương 1228: Bảo Tàng Minh Hà Vương. (1)

- Ah...

Phượng Niệm Yên là đệ tử không hiểu là hỏi thật hay, nàng nhìn về phía Lạc Ngưng Vân.

- Người vừa rồi rất khó chịu sao?

Lạc Ngưng Vân hoàn toàn không biết trả lời nàng như thế nào, đem mặt hoàn toàn chôn ở dưới thân của Lâm Lạc, nhưng di động lại không tự chủ được bị Lâm Lạc đỉnh vài cái, để cho nàng vốn là ở vào trạng thái ngưỡng ngừng lập tức lại phát ra vài tiếng rên rỉ tựa như mèo kêu.

- Người vì cái gì còn gọi nữa hả?

Phượng Niệm Yên khó hiểu chỉ sắc càng ngày càng mãnh liệt.

- Ta nói đại cô nương, không có người nói qua cho người như vậy rất thất lễ sao?

Lâm Lạc thật sự là thua nàng rồi.

Phượng Niệm Yên nghiêm túc suy tư một hồi lắc đầu:

- Không có!

Nếu như hiện tại Lâm Lạc đứng đây mà nói, tuyệt đối sẽ một cái lão đảo té ngã. Nữ nhân này cũng quá... không là đơn thuần, mà là ngốc ah, ngốc đến cảnh giới nhất định rồi, ngay cả thưởng thức cơ bản nhất cũng không có sao?

Đầu óc của nàng toàn bộ nằm trên thân kiểm a?

- Vấn đề này về sau lại thảo luận, nếu người không nói vì cái gì muốn tới mà nói, liền đi thôi!

Lâm Lạc thở dài, đối mặt một nữ nhân như vậy, hẳn ngay cả lực lượng tức giận cũng bị mất.

Phượng Niệm Yên nhìn xem Lâm Lạc một hồi, lắc đầu nói:

- Ta không muốn cùng người sinh hoạt vợ chồng!

Lâm Lạc lại muốn té xỉu, đây là vì sao mà nói ah, hẳn lúc nào đã từng nói qua cùng với cô nàng này sinh hoạt vợ chồng? Đợi một tý, như thế nào cảm giác có chút âm mưu!

- Là ai gọi người tới?

- Sư Ánh Tuyết cùng Đường Diễm, các nàng nói làm người hầu có nghĩa vụ cùng chủ nhân sinh hoạt vợ chồng!

Phượng Niệm Yên rất bình tĩnh nói, không có một tia cảm xúc chấn động chút nào, giống như chỉ là nói hôm nay thời tiết rất tốt.

Lâm Lạc thật muốn đem hai nữ nhân một lớn một nhỏ này vá miệng lại, làm cho các nàng vĩnh viễn không cách nào nói lung tung nữa!

Nhưng hai yêu tinh ấu tã này có thể thành công, cũng là thành lập trên Phượng Niệm Yên đơn thuần, ngay cả sinh hoạt vợ chồng là cái gì cũng không hiểu được đã chạy tới rồi! Đừng nói Phượng Niệm Yên không muốn cùng hắn sinh hoạt vợ chồng, cho dù chịu, Lâm Lạc dám lên sao?

Đầu tiên hắn cũng không phải tính cách nhỏ điều không nhận người, đối với sự tình mình đã làm tự nhiên phải chịu trách nhiệm. Tiếp theo đồ đệ của một Thượng Thiên thần, có thể xem như nửa cái ái nữ, bỏ mông hồ như vậy có thể tùy tiện sờ sao?

Sờ cũng không thể, huống chi cầm vật đút vào!

Lâm Lạc thở dài nói:

- Được rồi, người không muốn cùng ta sinh hoạt vợ chồng, ta cũng không muốn cùng người sinh hoạt vợ chồng, người bây giờ có thể đi ra!

- Vì cái gì?

- Cái gì vì cái gì, chẳng lẽ người còn muốn ở chỗ này tiếp tục thưởng thức sao?

Lâm Lạc kỳ quái rồi, nữ nhân này chẳng lẽ xem nghiệm rồi hả?

- Người vì cái gì không muốn cùng ta sinh hoạt vợ chồng?

Phượng Niệm Yên rất chân thành nói.

Lâm Lạc nhức hết cả bì, nghe rằng nói:

- Vậy người lại vì cái gì không muốn cùng ta sinh hoạt vợ chồng?

- Ta không thích cùng nam nhân ở gần như vậy!

Phượng Niệm Yên biểu lộ bình tĩnh.

- Ta đây cũng không thích cùng nữ nhân gần như vậy!

Lâm Lạc chỉ muốn đuổi đi nàng, đối với nữ nhân đơn thuần này hắn đã hoàn toàn bó tay rồi.

- Nàng không phải nữ nhân sao?

Phượng Niệm Yên nhìn xem Lạc Ngưng Vân, lộ ra bộ dáng kỳ quái.

Cái này... nói tới nói lui đem mình quẩn choáng luôn.

PHỐC...

Lạc Ngưng Vân nhin không được cười đi ra, hai người này thật sự để cho nàng chịu không được, nếu không bật cười sẽ nhẫn đến căng gân.

- Vậy các người tiếp tục sinh hoạt vợ chồng, ta đi thôi!

Phượng Niệm Yên xoay người, dưới chân bắn ra, bay bổng mà ra cửa, lập tức tức cáo biến mất.

Lâm Lạc cắn răng, Đường Diễm cùng Sư Ánh Tuyết, hai tiểu ma nữ này không giáo huấn một phen xem ra là không được! Nhưng cái này sau này hãy nói, vừa rồi nhin lâu như vậy, dục hỏa toàn thân hắn là càng ngày càng liệt rồi.

- Ai, người như thế nào còn động!

Lạc Ngưng Vân đem đầu ngón tay đẩy lồng ngực của hắn, xấu hổ chết đi được.

- Thánh nhân nói, làm sự tình phải đến nơi đến chốn!

Lâm Lạc thật sâu tiến vào thân thể của nàng, hai cánh tay tất cả cầm lấy một nhũ hoa cao ngất, không nhẹ không nặng xoa nắn, rất nhanh để cho hai tiểu anh đào trở nên cứng rắn lên.

- Vậy người nhanh lên, nói không chừng người nọ còn có thể trở về!

Lạc Ngưng Vân vừa mới dập tắt nhiệt tình cũng bị dọn lên một lần nữa, hai tay ở trên lưng Lâm Lạc vô ý thức mà bắt động.

- Sẽ không đâu!

Lâm Lạc cam đoan lung tung nói, đem tiểu mỹ nhân trở mình, để cho nàng quỳ nằm sấp, ôm cặp mông tuyết trắng đầy đặn của nàng bắt đầu trùng kích, phát ra tiếng va đập vô cùng có quy luật.

Lạc Ngưng Vân hoan ngâm như ca, lúc này dù Phượng Niệm Yên tái xuất hiện nàng cũng không cần biết rồi.

...

Ở bên trong Minh Ngục chiến trường, tất cả nơi trú quân của Thần Quốc tuy có thể so sánh với thành thị lớn nhất, nhưng mà đối với Tử Vong Chi Địa rộng lớn này thì vô cùng nhỏ bé, tuyệt đại bộ phận khu vực là hoang tàn vắng vẻ.

Ngoại trừ nơi trú quân phòng ngự ra, còn có một ít thế lực khác ở các nơi thành lập nên cứ điểm cùng loại, ví dụ như sơn cốc của Hương Phong Thạch. Bởi vì nơi này là địa phương người ăn người, mỗi thế lực đều trực tiếp giết chóc Thần linh nước khác, cũng sẽ không dễ dàng tiếp nhận ngoại nhân.

Lâm Lạc nhéo nhéo đôi má của tiểu nha đầu, da thịt non nớt phi thường có cảm giác.

- Oa, người cái người quái dị nô bộc, dám vô lễ đối với chủ nhân của người!

Sư Ánh Tuyết nổi trận lôi đình.

- Nữu Nữu muốn cắn chết người!

Nàng nhào tới trên người Lâm Lạc, mở ra răng mèo cắn tới, như là một con chó nhỏ.

Tất cả mọi người cười to, Lâm Lạc đem nàng từ trên người xách xuống dưới nói:

- Nói tiếp ah!

Sư Ánh Tuyết bất mãn mà hai tay ôm ngực, thân thể thì không ngừng xoay tròn lấy, thẳng đến hoàn toàn đình chỉ xuống mới nói:

- Trung Nguyên Thần chỉ có thể thích hợp cải biến dòng chảy pháp tắc, Thượng Thiên thần còn có thể hóa giải pháp tắc, đem nó tiến hành tổ hợp một lần nữa, biến thành lực lượng thuộc về mình!

- Bởi vì linh ngộ đối với đại đạo, là một quá trình từ phồn đến giản, càng là nắm giữ đến ‘một’ trong đó, như vậy có thể ảnh hưởng pháp tắc diễn hóa càng nhiều!

Lâm Lạc liên tục gật đầu, cái gọi là học không trưởng ấu, lời nói của tiểu nha đầu ngược lại thật là cho hắn có loại cảm giác hiểu ra:

- Thần Vương nắm giữ một chi bên trong 3000 Đại Đạo, là bản nguyên nhất, mặc kệ pháp tắc nào diễn hóa từ đại đạo này đi ra đều chịu lấy Thần Vương khống chế!

- Tuy Thượng Thiên thần không thể từ trong Chủ Thần Khí rút ra pháp tắc cấp Thần Vương, nhưng không thể nghi ngờ đã thật tiếp cận ‘một’ rồi, mà càng tiếp cận, uy năng của Thượng Thiên thần lại càng lớn!

Phượng Niệm Yên rốt cục có thể nói chuyện, liền quyết đoán đâm một miếng.

- Không tệ, không tệ!

Tiểu nha đầu chạy ra ma chướng của Lâm Lạc, ở chỗ Phong Sở Liên tìm kiếm an ủi, một bên ôm đùi nữ vương đại nhân, một bên làm ra vẻ nói.

1221. Chương 1231: Thụ Nghiệp Giải Thích Nghi Hoặc. (2)

- Tu luyện Thần Đạo, tìm kiếm đúng là bản nguyên, là ‘một’ đơn giản nhất!

- Đã như vậy, Thần Vương đã là ‘một’, Thượng Thiên thần là ‘hai’, tại sao có thể là đối thủ của Thần Vương?

Lâm Lạc lại không hiểu rồi, nắm giữ lỗ đen pháp tắc còn dễ nói, đó là nắm cái “Hai” rất cường đại liên hợp, khiến cho có thể phát huy ra uy năng tiếp cận với “Một”, nhưng Thượng Thiên thần đơn tu một hệ không phải là bị khắc chế đến sít sao... không đúng!

Lâm Lạc đột nhiên đã hiểu:

- Thần Vương cũng chỉ là nắm giữ một chi bên trong 3000 Đại Đạo, hắn đụng tới Thượng Thiên thần chưa hẳn là diễn hóa mà hắn nắm giữ!

- Nguyên lai còn không có gốc đến nhà ah!

Sư Ánh Tuyết vỗ bàn tay nhỏ bé nở nụ cười.

- Nắm giữ ‘một’, Thần Vương có thể không chỉ cải biến, hóa giải pháp tắc đơn giản như vậy, đáng sợ nhất chính là còn có thể Yên Diệt pháp tắc!

- Người một quyền oanh tể, ta trực tiếp đem pháp tắc bên trong chôn vùi mất, người còn có cái gì đùa giỡn?

Lúc trước cùng Đỗ Vô Bệnh đại chiến, đối phương đã từng kinh hô qua Yên Diệt pháp tắc, nhưng trên thực tế khi đó Lâm Lạc cũng không thể Yên Diệt pháp tắc, mà chỉ là hóa giải pháp tắc, đem pháp tắc chi lực mà Đỗ Vô Bệnh đánh tới từ nguyên vẹn hóa giải đến phá thành mảnh nhỏ, dĩ nhiên là đã mất đi uy lực.

Vậy vì cái gì Đỗ Vô Bệnh kinh hô là Yên Diệt pháp tắc?

Đúng rồi, hấn biểu hiện ra ngoài Thổ chi pháp tắc kỳ thật cùng Đỗ Vô Bệnh vô cùng giống nhau, từ đạo lý đi lên mà nói, là không thể nào sinh ra ảnh hưởng, trừ khi đạt tới cấp bậc Thần Vương mới được!

Bởi vậy, Đỗ Vô Bệnh đem năng lực của Lâm Lạc trở thành Yên Diệt pháp tắc!

Hắn cũng không biết Lâm Lạc có Tử Đỉnh, độc trấn tám đạo pháp tắc chí cao, trong đó có một đạo là thổ hệ, để cho Lâm Lạc tuy còn không có đạt tới Thần Vương cảnh, nhưng dưới tình huống Thạch Nguyệt Nha hiển tế đạt đến độ cao “Một”, đối với tất cả thổ hệ pháp tắc dưới hấn sinh ra tác dụng.

- Được rồi, Thượng Thiên thần rất cường đại ta đã biết, nhưng bằng cái gì cùng Thần Vương chống đỡ đây?

Lâm Lạc vẫn còn có chút không hiểu, coi như là đại đạo bất đồng, nhưng “Một” thuần túy sẽ đánh không lại “Hai” tạp chất sao?

- Vậy thì phải xem thực lực của Thần Vương rồi, đạt được chí cao pháp tắc cũng không có nghĩa là lấy nắm giữ chí cao pháp tắc, nếu như chỉ nắm giữ một ít da lông, kỳ thật cũng không cao hơn Thượng Thiên thần đỉnh phong bao nhiêu, mà chiến đấu lại bị rất nhiều nhân tố ảnh hưởng, có chút Thượng Thiên thần cường đại có thể địch nổi Thần Vương sức sẹ lại có cái gì lý kỳ!

Sư Ánh Tuyết rất là khinh thường nói.

Chỉ sợ ở trong mắt tuyệt đại đa số Thần linh, Thần Vương là cao cao tại thượng, không thể chiến thắng, nhưng nha đầu kia lại rất khinh thường mà dùng Thần Vương sức sẹ nói, nếu như lúc này vừa vặn có Thần Vương “sức sẹ” nghe được mà nói, có thể tức đến phun máu hay không?

Thần Vương vô địch, đây tuyệt đối là công nhận, cho tới bây giờ chỉ có Thần Vương Thần Quốc, nhưng tuyệt đối không có nghe nói qua Thượng Thiên thần nào đi thành lập Thần Quốc!

Mà Thượng Thiên thần có thể đối kháng Thần Vương đoán chừng số lượng so với Thần Vương còn muốn thiếu a?

Còn nữa, đó cũng là Thần Vương sức sẹ mới có thể bị Thượng Thiên thần cường thế chống lại, nhưng được thiên chi sủng trở thành Thần Vương, lại há có mấy cái là “Sức sẹ”? Đã nhận được “Một”, Thần Vương tăng lên căn bản không phải Thượng Thiên thần có thể so sánh!

Cái chênh lệch này chỉ vô hạn phóng đại.

- Tiểu nha đầu, mẹ của người là Thần Vương gì?

Lâm Lạc rất là hiếu kỳ, năng lực đặc thù của Sư Ánh Tuyết thậm chí ngay cả Liệt Hỏa Thần Vương cũng không có thể làm gì được, cái này không thể tưởng tượng được có chút đáng sợ.

Đương nhiên Liệt Hỏa Thần Vương cũng không có trực tiếp ra tay, mà chỉ là Minh Ngục vòng tay đối với tiểu nha đầu không có hiệu quả mà thôi, nhưng nhìn lá rụng biết mùa thu đến, cũng đó có thể thấy được một chút rồi.

- Mẫu thân đại nhân a, ha ha!

Sư Ánh Tuyết đem cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên.

- Không nói cho các người biết!

Lâm Lạc bĩu môi nói:

- Người không nói thì thôi!

Cái này gọi là lạt mềm buộc chặt, đối phó tiểu hài tử là có hiệu quả nhất đấy, mười phần tiểu hài tử sẽ không phục nói ra.

Nhưng không ngờ Sư Ánh Tuyết là quý linh tinh, chỉ là nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc cười lạnh, hiển nhiên nhìn thấu quỷ kế của hắn.

Bị một tiểu nha đầu cười lạnh, Lâm Lạc có một loại cảm giác nước mắt chảy.

Tô Mị ôm lấy Lâm Lạc nói:

- Phu quân đừng khóc!

Lâm Lạc:

- ...

Mọi người không khỏi cười lên ha hả, bởi vì âm thịnh dương suy cực độ, đùa giỡn Lâm Lạc cũng làm ọi người rất có cảm giác thành tựu.

- Xem người quái dị đáng thương như vậy, Nữ Nữ hảo tâm nói cho người biết a, sư tỷ xinh đẹp của Nữ Nữ là Cửu Tinh Thần Vương!

Bành bành bành, mọi người đều ngã đầy đất.

Thần Vương chia làm cửu đẳng, dùng Nhất Tinh Thần Vương yếu nhất, Cửu Tinh Thần Vương mạnh nhất.

Tuy cao đồ cũng không nhất định xuất từ danh sư, nhưng xem mặt mũi Sư Ánh Tuyết tràn đầy ngạo kiều, tin tưởng mẫu thân của tiểu nha đầu tuyệt đối sẽ không kém so với sư tỷ xinh đẹp kia!

Một cửa song Thần Vương, hơn nữa đều là Cửu Tinh Thần Vương!

Cái này... có chút cường đại quá phận a? Chủ Thần Khí trên đời này 3000, các nàng một cửa độc đắc hai kiện, cái này để cho người khác còn sống thế nào?

- Ai...

Lâm Lạc nhìn xem tiểu nha đầu lại cảm thán.

Sư Ánh Tuyết bị hắn cảm thán đến trong nội tâm khó chịu, nhịn không được nói:

- Người quái dị, người cái này là có ý tứ gì!

- Về sau ta có thể tha thứ cho người ngạo kiều rồi!

Lâm Lạc vỗ vỗ đầu nhỏ của nàng, mặt mũi tràn đầy đồng tình.

Sư Ánh Tuyết mài răng, thấy thế nào Lâm Lạc cũng không giống như người hảo tâm a! Nàng hai tay chống eo trừng mắt nhìn Lâm Lạc:

- Người quái dị, người nói rõ ràng lên!

- Mẹ của người cùng sư tỷ đều là Thần Vương, mà người sống hai ngàn tỷ năm chẳng những cái đầu không có lớn lên, tâm tính không có thành thực, thực lực càng là chênh lệch tới cực điểm, khó trách sẽ có tâm lý tự ti, đi quấy rối cũng có thể lý giải rồi!

Lâm Lạc nhịn cười nói ra, nhưng nói xong lại vẫn còn phá lên cười.

- Đáng giận!

Sư Ánh Tuyết đối với Lâm Lạc liên tục đá lấy bàn chân nhỏ,.

- Tiểu bát, kẹp chết hắn cho Bốn ma vương!

Hoàng Kim Bàng Giải huy vũ hai cái kìm lớn thoáng một phát, nhưng lại ngoài mạnh trong yếu, chỉ xem như không có nghe được Sư Ánh Tuyết nói. Tuy hung vật này linh trí không có khai hóa, nhưng dù sao cũng là cấp bậc Thần linh, đặc biệt là một mục đi theo tiểu nha đầu cùng tiểu ma nữ lẫn lộn, như thế nào cũng sẽ học được một ít ngoài nóng trong lạnh.

- Đừng luôn khi dễ tiểu hài tử!

Nghiêm Thanh đối với Lâm Lạc khiể trách một tiếng, từ khi ấm cháu trai, nàng đặc biệt ưa thích tiểu hài tử. Đáng tiếc Lâm Tiêu Dương ở trong bụng thời gian tuy dài, nhưng thời gian vượt ve lại quá ngắn, để cho nàng một mực thật đáng tiếc, mà tiểu nha đầu chưa trưởng thành thì để cho nàng rất thương yêu.

1222. Chương 1232: Thần Bí Chi Địa

- Phải phải!

Sư Ánh Tuyết đối với quan sát, đầu cơ trục lợi cũng không phải tinh ranh bình thường, vội vàng quảng đến trong ngực Nghiêm Thanh, đối với Lâm Lạc làm ngoáo ộp.

- Tốt rồi, không nói trước Thần Vương, chúng ta nói nhiều có chút quá mức rồi, có người sẽ kháng nghị đấy! Lâm Lạc đem ánh mắt nhìn về phía nam nhân bị đuổi giết kia.

Lời vừa mới nói của Sư Ánh Tuyết đủ để liệt vào bí văn cao nhất Thần giới, để cho nam nhân kia nghe mà mực trừng muốn rớt, hận không thể bọn hắn có thể một mực nói dài đằng đẳng như vậy.

Thăng đến Lâm Lạc xem đi qua, hắc lúc này mới như ở trong mộng mới tỉnh, trên mặt không khỏi mồ hôi lạnh sủu sủu chảy xuống, đã biết bí mật lớn như vậy, tỷ lệ không bị diệt khẩu cao bao nhiêu?

Hắn lạnh run, tuy là Sơ Vị Thần tam trọng thiên, nhưng ở trước mặt mấy người đáng sợ này, hắn lại không cảm giác thấy một cảm giác an toàn tí tẹo, rung giọng nói:

- Ta không có ý kiến, các người tùy tiện!

Lâm Lạc cười ha ha, đối với loại tiểu nhân qua sông đoạn cầu này tự nhiên không cần đồng tình cái gì:

- Nói tiếp sự tình Minh Hà Vương đi!

Nam nhân kia đem con mắt nháy thoáng một phát, còn nói cái gì, hắn không phải đã toàn bộ nhả sạch sẽ rồi sao, phát hiện tin tức Minh Hà Vương này, sau đó bị đuổi giết, gặp bọn người Lâm Lạc, còn có cái gì phải nói hay sao?

- Phu quân người dọa người ta sợ cháng váng!

Hạ Mộng Như nhõng nhẽo cười nói.

Lâm Lạc thở dài:

- Người đã quên trọng yếu nhất, là chỗ Minh Hà Vương vẫn lạc ở đâu!

Lúc này nam nhân kia mới như ở trong mộng mới tỉnh, vội vươn chỉ gõ lên đỉnh đầu một cái. Trên đầu ngón tay lập tức nhiều hơn một quang cầu bạch sắc, sau đó hướng Lâm Lạc bắn tới:

- Ta nơi này có địa đồ!

Lâm Lạc tiếp nhận quả cầu ánh sáng, thần thức quét qua một vòng, xác nhận đối phương không có chơi chiêu gì, lại đem quả cầu ánh sáng thu vào thức hải, lập tức xuất hiện lộ tuyến một đường trốn chết của nam nhân. Nghịch hướng truy tung, liền có thể tìm được chỗ lúc ấy hắn nghe lên bảy người kia nói chuyện.

- Ta... ta có thể đi chưa?

Nam nhân kia nơm nớp lo sợ mà nhìn xem Lâm Lạc, hắn biết rõ nam nhân này là người làm chủ chính thức, tuy hắn là Sơ Vị Thần, nhưng có thể còn sống ại lại nguyện ý chết!

- Không được!

Lâm Lạc lạnh lùng nói ra, sát khí bốn phía.

Nam nhân kia tim và mật muốn nứt, mặc dù biết không phải đối thủ của mọi người, nhưng hấn vẫn là làm ra hình dáng phòng ngự, cái gọi là ngoan cố chống cự.

Lâm Lạc đột nhiên thu lại sát khí, lộ ra một dáng tươi cười:

- Chớ khản trương, ta chỉ là đùa một chút! Vừa rồi người xếp đặt ta một đạo, hiện tại ta cũng xếp đặt người một đạo, mọi người huề nhau.

Nam nhân kia thiếu chút nữa ngã sấp xuống, cái vui đùa này là sẽ hù chết người đấy!

- Được rồi, người có thể đi, trừ khi người còn muốn lưu lại cùng chúng ta ăn thịt nướng?

Lâm Lạc vừa cười vừa nói.

- Không, không cần, đa tạ ý tốt của các hạ, cáo từ, cáo từ!

Nam nhân kia không ngừng mà lắc đầu liên tục, sau đó quay đầu bỏ chạy, chỉ là thời gian một cái nháy mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

- Ăn thịt nướng! Ăn thịt nướng!

Đường Diễm cùng Sư Ánh Tuyết hưng phấn kêu to lên, các nàng đã trở thành nữ bộc thịt nướng cả buổi rồi.

- Không có phần của hai người các người, tiếp tục đi nướng thịt, lúc nào nhận thức đến sai ở nơi nào, lại đi ăn!

Lâm Lạc đem hai cái gậy sậy một lớn một nhỏ ném ra ngoài.

- Đại phơi đản!

Đường Diễm cùng Sư Ánh Tuyết đồng thời tức giận nói.

- Con rệp phu quân, chúng ta kế tiếp là đi chỗ Minh Hà Vương vẫn lạc sao?

Phong Sở Liên hỏi.

- Ân, nhìn xem có thể kiếm chỗ tốt hay không!

Lâm Lạc cười hắc hắc.

Đã có Sư Ánh Tuyết ở đây, mọi người an toàn tự nhiên đã nhận được bảo đảm cực cao, như vậy địa phương lại nguy hiểm cũng có thể xông vào một lần, huống chi chỗ một vị Thượng Thiên thần có thể địch nổi Thần Vương vẫn lạc tất nhiên có chí bảo Thần giới!

Tuy Lâm Lạc rất muốn chinh Đường Diễm cùng Sư Ánh Tuyết một hồi, nhưng hai nữ đều là cực có nhân duyên, cái miệng nhỏ nhắn rất ngọt, ánh mắt vô tội lực sát thương thật lớn, để cho chúng nữ đồng tình chỉ tâm đại sinh, hướng Lâm Lạc cầu tình, kết quả, hai nữ cũng vui sướng ngồi ở một bên bắt đầu ăn, Lâm Lạc dạy dỗ cũng triệt để tuyên cáo vô công.

Mỹ thực là một loại hưởng thụ, cho dù mọi người sớm có thể không ăn cái gì. Sau khi ăn uống no đủ, mọi người lại bước lên hành trình, hướng về chỗ Minh Hà Vương vẫn lạc tiến lên.

Vừa đi, Phương Niệm Yên cũng hướng mọi người nói tiếp một ít chiến tích kiêu người của Minh Hà Vương.

Vị này xác thực là tồn tại vô cùng cường hãn, hấn cũng không phải người bản thổ Thần giới, mà là từ hạ giới phi thăng đến, về phần là tinh vực nào lại không người biết được. Người này thiên tư đáng sợ đến kinh người, ngắn ngủn ba trăm triệu năm thành tựu Thượng Thiên thần vị.

Không biết vì cái gì, Minh Hà Vương chọc giận Thất Tiễn Thần Vương, làm vị Thần Vương kia triển khai đuổi giết.

Ai cũng cho rằng Minh Hà Vương tất chết không thể nghi ngờ, nhưng sự thật lại để cho người mở rộng tầm mắt, vị này rõ ràng còn sống, sau khi yên lặng vài vạn năm, xuất hiện ở Thất Tiễn Thần quốc đem chín vị Thượng Thiên thần toàn bộ làm thịt!

Thất Tiên Thần Vương xuất quan tới đại chiến, ác chiến 16 năm, nhưng lại chẳng phân biệt được thắng bại, dùng Minh Hà Vương bỏ chạy mà chấm dứt.

Mà đúng là một trận chiến này để cho Minh Hà Vương chân chính được gọi là truyền thuyết Thần giới, cũng đã lấy được danh xưng Minh Hà Vương, phải biết danh xưng Vương này là chuyên thuộc về Thần Vương, trước kia danh xưng của Minh Hà Vương là Minh Hà Thiên Ma.

Từ đó về sau, Minh Hà Vương như khiêu chiến Thần Vương đến nghiện, không ngừng hướng tất cả đại Thần Vương khiêu chiến, cuối cùng dẫn tới mấy đại Thần Vương liên thủ trấn áp, từ đó về sau, Minh Hà Vương mai danh ẩn tích, không còn có tin tức.

Một đoạn đằng sau thuộc về bí văn, Phượng Niệm Yên biết là bởi vì nàng có một sư phụ cấp bậc Thượng Thiên thần, nhưng ai cũng không biết nhân vật cường hoành này rõ ràng đã bị chết ở bên trong Minh Ngục chiến trường.

- Đợi một chút, Minh Hà Vương là nhân vật bao nhiêu năm trước?

Lâm Lạc đột nhiên nghĩ đến chỗ không đúng.

- Ít nhất là hơn mười triệu năm trước!

Phượng Niệm Yên thập phần khẳng định nói.

- Nhưng Minh Ngục chiến tranh chỉ là ở sáu bảy trăm vạn năm trước mới bắt đầu, Minh Hà Vương lại hết lần này tới lần khác tuyển ở chỗ này làm nơi chôn xương của hắn, tuyệt đối không phải là vô duyên vô cớ! Minh Hà Vương, Minh Ngục chiến trường, hai cái này có cái gì liên quan hay không?

Lâm Lạc lâm vào suy tư thật sâu.

- Xem ra, cái địa phương quỷ quái này chỗ thần bí còn vượt xa chúng ta tưởng tượng!

Lăng Kinh Hồng chen lời nói.

Tất cả mọi người chậm rãi gật đầu, chẳng những Thần Vương phát điên mà hướng trong này nhét người, để cho Thần linh tự giết lẫn nhau, cường đại như Minh Hà Vương cũng lựa chọn tại đây làm nơi chôn xương, Hướng Phong Thạch càng nói ở đây có thể đạt được linh ngộ pháp tắc!

1223. Chương 1233: Liễu Gia Nghịch Tập. (1)

Thần bí, quỷ dị đến có chút đáng sợ!

Chỗ Minh Hà Vương vẫn lạc cách nơi này cũng không xa, bảy ngày sau bốn người Lâm Lạc liền đi tới địa đầu, nhưng bốn hán còn không có từ không trung hạ xuống, lại nhao nhao lộ ra biểu lộ giật mình.

Bởi vì, tại đây náo nhiệt đến gần giống như chợ bán thức ăn rồi!

Ít nhất ngàn người tụ tập ở chung quanh, phân biệt rõ ràng mà tạo thành mười bảy trận doanh, lẫn nhau tầm đó ai cũng tròn mắt nhìn, lại thần kỳ không có phát sinh xung đột bạo lực.

Lâm Lạc dùng Minh Ngục vòng tay quét qua, phát hiện ở góc đông bắc có một đám đội ngũ là thuộc về Liệt Hỏa Thần Quốc, mà đối thành 16 trận doanh bên ngoài thì thuộc về phương đối địch hoàn toàn.

Chuyện gì xảy ra, không phải đại bí mật ư, thấy thế nào giống như là mọi người đều biết rồi!

Mọi người không có Minh Ngục vòng tay ngoại trừ Phượng Niệm Yên ra đều tiến nhập Dưỡng Tâm hũ, Lâm Lạc mang theo Phong Sở Liên chur nữ rơi xuống, tiến nhập trận doanh của Liệt Hỏa Thần Quốc, hán muốn trước hiểu rõ tình huống thoáng một phát.

Bốn hán vừa rơi xuống đất, Liệt Hỏa Thần Quốc liền có mười mấy người đối với bốn hán dùng Minh Ngục vòng tay quét thoáng một phát, sau khi xác nhận thân phận của bốn hán, mới lộ ra biểu lộ thoáng yên tâm.

- Chỉ là Sơ Vị Thần cũng tới tham gia náo nhiệt, thật sự là to gan lớn mật!

Một thanh niên mặt trắng đi ra, trên mặt tràn đầy vẻ khinh thường.

Bản thân thằng này cũng là Sơ Vị Thần, thế nhưng mà trong giọng nói lại đối với cảnh giới Sơ Vị Thần tràn đầy khinh thường, thật không biết hần là đánh mặt ai.

- Đã đến rồi, vậy lưu lại a! Tuy đã có rất nhiều người biết tin tức Minh Hà Vương, nhưng cuối cùng còn không có truyền lưu quá lớn, có thể khổng chế phạm vi tin tức thoáng một phát thì khổng chế thoáng một phát!

Lại một gã thanh niên áo lam nói ra.

Thanh niên mặt trắng lúc này mới cười lạnh một tiếng, lắc lắc tay áo quay đầu rời đi, giống như là khinh thường làm bạn với cảnh giới như Lâm Lạc.

- Mấy vị xưng hô như thế nào?

Thanh niên áo lam chấp tay làm lễ, nhưng lúc ánh mắt xẹt qua Sư Ánh Tuyết, không khỏi nhẹ híz-khà-zzz một tiếng.

- Lãnh Diện Sát Thần, Bàng Giải ma nữ!

Bàng Giải ma nữ?

Lâm Lạc không khỏi cười ha ha, tiểu nha đầu có danh tiếng ma nữ hoàn toàn xứng đáng, đáng tiếc cùng một chỗ liền lộ ra khô hài rồi.

- Cái gì!

Sư Ánh Tuyết quả nhiên tức giận nói:

- Người ta là Đại Ma Vương, không phải Bàng Giải ma nữ!

Thanh niên áo lam gọi là Tư Mã Hạo Thông, thanh niên mặt trắng trước kia thì Lý Khiếu Không, đều là xuất thân danh môn, ở chỗ này có Đại Năng Giả Trung Nguyên Thần tọa trấn, cho nên tên kia phi thường hung hăng càn quấy, hoàn toàn không có đem Lâm Lạc để vào mắt.

- Vị này chính là?

Tư Không Hạo Thông nhìn xem Phượng Niệm Yên, trong ánh mắt mang theo một tia khiếp sợ, bởi vì đối phương không có đeo Minh Ngục vòng tay!

Cái này ý nghĩa cái gì?

Không có Minh Ngục vòng tay là không đạt được giá trị giết chóc, chính là trọn đời không thể ly khai nơi đây! Ai sẽ không mang theo Minh Ngục vòng tay tiến vào nơi đây? Đây không phải chém đoạn hi vọng của mình, muốn ở Sát Lục Chi Địa linh khí căn cỗi này cả đời sao?

Trừ khi... Đối phương có bối cảnh đáng sợ, có thể bỏ qua giá trị giết chóc!

Nếu là như vậy, như vậy người thiếu nữ này tuyệt đối không thể bỏ qua rồi!

- Vị này chính là Phượng Niệm Yên Phượng cô nương!

Lâm Lạc thay giới thiệu, bởi vì Phượng Niệm Yên căn bản không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, hồ đồ chưa phát giác ra vấn đề người khác hỏi là nàng cần trả lời.

- Nguyên lai là Phượng tiểu thư!

Tư Mã Hạo Thông lộ ra biểu lộ cực kỳ thân mật, nhân vật như vậy dù là không thể mặc lên giao tình, cũng không thể đắc tội.

Phượng Niệm Yên khoan chân ngồi xuống, một thanh trường kiếm đặt ở trên đầu gối, hai mắt nhắm lại, như lão tăng nhập định.

Tư Mã Hạo Thông lấy cái mắt mắt, thần sắc lộ vẻ xấu hổ, nhưng con cháu thế gia dù sao cũng có khí độ cùng hàm dưỡng của con cháu thế gia, nếu ngay cả cái này cũng nhẫn không xuống, vậy thì quá không có lòng dạ rồi.

Chỉ chớp mắt như vậy, hần phảng phất như người không có việc gì, trên mặt như Phật Di Lạc, hiện lên nụ cười đối trá, cùng bọn người Lâm Lạc lại hàn huyên vài câu, lúc này mới cáo từ ly khai.

Bọn người Lâm Lạc bị dẫn dò đường đi loạn, phải phục tùng chỉ huy, nếu không mấy vị Trung Nguyên Thần tọa trấn sẽ không chú ý ném bọn chúng đến trong trận doanh khác tặng người!

Đề xuống Sư Ảnh Tuyết cùng Đường Diễm muốn bạo tẩu, Lâm Lạc mỉm cười, hiện tại không cần phải khởi xung đột.

Một vãn lạc chi địa của Thượng Thiên thần cường thế có thể so sánh cùng Thần Vương, Lâm Lạc cũng không nhận ra là một địa phương có thể tùy tiện xông loạn, nhiều người có chỗ tốt của nhiều người, ít nhất có thể chia sẻ nguy hiểm.

Hiện nay địa phương bọn hắn đang ở là dưới đáy một tòa núi cao. Tất cả mọi người dừng lại ở vị trí chân núi, không có một cái nào tiến vào khu vực trên núi. Nghe nói là có người ở trên đỉnh núi bị cấm chế giết chết, mới có thể đưa tới chú ý, cuối cùng phát hiện tại đây chính là chỗ Minh Hà Vương vãn lạc.

Ở đây trước kia hẳn là có cấm chế bảo hộ, nhưng vì tuế nguyệt trôi qua quá lâu, uy lực của cấm chế yếu bớt đến lợi hại, để cho bí địa này cuối cùng lại thấy ánh mặt trời.

Một vị Trung Nguyên Thần tinh thông thời gian pháp tắc tiêu hao máu huyết thật lớn, phỏng đoán tương lai đi qua, khẳng định cấm chế nơi đây sắp biến mất. Nhưng đáng sợ chính là, cấm chế ở đây cùng trên ngọn núi không giống, cấm chế trên kia là lò sát sinh, cho dù Trung Nguyên Thần cũng có thể đơn giản diệt sát!

Càng tiếp cận thời gian cấm chế biến mất, lực sát thương của cái cấm chế này ngược lại càng lớn, có thể nói là hồi quang phản chiếu rồi.

Một ít Trung Nguyên Thần tinh thông cấm chế trao đổi ý kiến, phỏng đoán thời gian cấm chế hoàn toàn biến mất khoảng nửa tháng sau, bởi vậy tất cả mọi người là ở chân núi đợi, dù sao đối với Thần linh mà nói, nửa tháng thời gian cùng hô hấp thoáng một phát không có bao nhiêu khác biệt.

Lâm Lạc cũng nén nhịn, ngồi xuống đối diện Phượng Niệm Yên, mà Sư Ảnh Tuyết bởi vì tính tình không chịu nổi, liền đi vào trong Dưỡng Tâm hũ tìm gây sự Đại Vương khác. Không lâu về sau, tiểu nha đầu lại từ trong Dưỡng Tâm hũ xuất hiện, đem bản tay nhỏ bé vươn hướng Lâm Lạc nói:

- Tô tỷ tỷ, Lăng tỷ tỷ các nàng nói muốn học luyện đan, bảo người đem bản Luyện đan thủ trác gì đó cho các nàng!

Lâm Lạc sợ tiểu nha đầu nói lung tung, liền tiến nhập trong Dưỡng Tâm hũ.

- Người như thế nào vào đây?

Lăng Kinh Hồng hiểu kỳ.

- Không phải bảo Ảnh Tuyết đưa vào sao?

- Ta sợ tiểu nha đầu nói lung tung!

Lâm Lạc cười cười.

- Như thế nào, các nàng như thế nào đột nhiên đối với luyện đan có hứng thú rồi?

- Chúng ta thiên tư có hạn, không thể ở lúc chiến đấu trợ giúp phu quân, dù sao cũng phải phát huy một chút tác dụng, vừa vận nghĩ đến người được một bản đan thư, liền muốn ôn học luyện đan!

Tô Mị cướp lời nói.

1224. Chương 1234: Liễu Gia Nghịch Tập. (2)

- Các nàng nếu không sợ mỗi ngày bạo lộ mà nói, vậy thì luyện a!

Lâm Lạc lấy ra bản Thanh Nguyên luyện đan thủ trác được từ di phủ Trung Nguyên Thần, hẳn đối với luyện đan không có hứng thú, bản tự tay ghi chép này một mực ở trong Tử Đỉnh hóng gió.

Tô Mị tiếp nhận bản ghi chép, bọn người Hạ Mộng Như lập tức vây quanh lên, lúu rúu nghiên cứu.

Thời điểm chúng nữ ở Đông châu đã từng học qua một hồi luyện đan, nhưng trình độ kém đến quả thực là không đành lòng nhìn, nhưng các nàng luôn dừng lại ở trong Dưỡng Tâm hũ, không có chuyện gì có thể làm, luyện đan ngược lại là có thể giết thời gian.

Lâm Lạc cũng không có trông cậy vào các nàng có thể mân mê ra cái gì, có lẽ dùng thực lực của các nàng còn chưa đủ để bạo lộ đến Dưỡng Tâm hũ sụp đổ a?

Trước kia vì giết thời gian, chúng nữ ở trong Dưỡng Tâm hũ cũng trồng xuống không ít linh thảo, có lẽ các nàng cũng sớm có kế hoạch như vậy.

Lâm Lạc rời khỏi Dưỡng Tâm hũ, lại chứng kiến Lý Khiếu Không đi tới nói:

- Nguyên lai người là Lãnh Diện Sát Thần, vừa rồi có chỗ thất lễ, kính xin các hạ đừng trách!

Trước ngạo mạn sau cung kính?

Không cần phải nghĩ ah, hẳn dầu gì cũng là hậu đại Trung Nguyên Thần, hoàn toàn không cần phải đối với Lâm Lạc khách khí như vậy, trong hồ lô này là bán thứ gì?

Lâm Lạc mỉm cười nói:

- Lý thiếu khách khí, có chuyện gì sao?

- Ha ha, thông khoái!

Về mặt Lý Khiếu Không tươi cười.

- Người sáng khoái nói chuyện sáng khoái, ta đây đi thẳng vào vấn đề! Không biết Lâm huynh có thể gia nhập Lý gia ta làm khách khanh không?

Ồ, lúc nào mình trở nên đặc hàng như vậy rồi hả?

Lâm Lạc nao nao, nhưng lập tức nghĩ đến hiện tại tên tuổi Lãnh Diện Sát Thần của hắn kỳ thật đã rất vang, nghiễm nhiên ở bên trong cảnh giới Sơ Vị Thần là cấp bậc đại lão. Mặc dù Lý gia có Trung Nguyên Thần tọa trấn, nhưng số lượng này tuyệt đối sẽ không nhiều đi nơi nào, bởi vậy có thể chiêu mộ đến một Sơ Vị Thần vô cùng có tiềm lực, lại có sao không làm?

Hắn mỉm cười nói:

- Đa tạ các vị tiền bối Lý gia hậu ái, bất quá tại hạ không thích ước thúc, ý tốt chỉ có thể tâm linh!

Ngay cả Thượng Thiên Thần muốn thu đồ đệ hắn cũng cự tuyệt, huống chi chỉ là gia tộc Trung Nguyên Thần chiêu mộ.

Sắc mặt Lý Khiếu Không mạnh mẽ âm trầm xuống:

- Lâm huynh, người hẳn là không biết uy danh Lý gia chúng ta? Đừng quên, người là người Liệt Hỏa Thần Quốc!

Những lời này là ý uy hiếp mười phần rồi!

Cho dù Lâm Lạc có thể ly khai Minh Ngục chiến trường, hẳn không phải còn muốn ở Liệt Hỏa Thần Quốc lẫn lộn sao? Nếu chọc giận Trung Nguyên Thần đưa tới ngàn dặm đuổi giết, Lâm Lạc lại có thể trốn đi nơi nào? Cái này gọi là hòa thượng chạy được miếu chạy không được!

So sánh với Tư Mã Hạo Thông, lòng dạ Lý Khiếu Không này kém quá nhiều. Cũng thế, nếu như hắn thật sự là người lòng dạ thâm trầm, mới vừa rồi thời điểm nhìn đến Lâm Lạc cũng sẽ không mở miệng trào phúng.

- Ta còn thật không biết uy danh Lý gia!

Lâm Lạc nhún vai.

- Người...

Lý Khiếu Không trừng mắt.

- Hảo hảo hảo, cũng dám cự tuyệt Lý gia ta chiêu mộ, người thật đúng là không biết phân biệt!

- Khiếu Không huynh, vì sao nổi trận lôi đình như thế?

Đúng lúc này, Tư Mã Hạo Thông đi tới, vẻ mặt tươi cười, tựa hồ hồ đồ không có chú ý tới phát sinh ra chuyện gì.

- Tư Mã, người muốn thay hấn ra mặt?

Lý Khiếu Không giống như Chó Diên, ánh mắt hung dữ nhìn về phía Tư Mã Hạo Thông.

Tư Mã Hạo Thông đem hai tay chấp sau lưng:

- Khiếu Không huynh, người cũng không nên gặp người liên can, ta chỉ là tùy tiện nhìn một cái, người đã không vui nhìn thấy ta, ta đây đi không được sao?

Lý Khiếu Không bị hấn ám phúng một câu, hết lần này tới lần khác lại phát tác không được, nếu lại nín lấy đối phương mãnh liệt cần mà nói, chẳng phải là thực thành chó sao?

Ánh mắt của hấn đảo qua Lâm Lạc, trong ánh mắt sát ý ẩn động, nhưng ở Minh Ngọc chiến trường sát hại Thần linh bốn quốc chính là tối kỵ, cho dù hấn lại hận Lâm Lạc cũng không có khả năng ở trước mặt mọi người ra tay.

Nhìn xem bộ dáng âm độc kia, Lâm Lạc có loại cảm giác thập phần khó hiểu. Bọn hấn tầm đó có thể nói là không cừu không oán, chỉ là bởi vì cự tuyệt hấn mời, trước hết là ngôn ngữ đe dọa, lại ôm hận tại tâm, người nọ là cái độ lượng gì ah!

Sưu sưu sưu!

Trên bầu trời đột nhiên xẹt qua mấy bóng người, đã rơi vào bên trong trận doanh Liệt Hỏa Thần Quốc, cầm đầu là một Trung Nguyên Thần, đầu đầy tóc trắng, dáng người khôi ngô, trên tay mang theo một thanh quải trượng Tử Mộc, lại là một bà lão. Mũi ưng, hai mắt dài nhỏ, cho người một loại cảm giác không dễ ở chung.

Ở sau lưng nàng là sáu Sơ Vị Thần, từ nhất trọng thiên đến tam trọng thiên không đều.

- Nguyên lai là Liễu gia Tử Mộc bà bà đến rồi!

Trong trận doanh Liệt Hỏa thần quốc truyền ra vài đạo thần thức Trung Nguyên Thần chấn động, nhưng không ai tiến lên hàn huyền, không có tư cách, tuy lão bà tử kia là Trung Nguyên Thần, nhưng chỉ là nhất trọng thiên, ở trong mọi người kể cuối, trong thế giới dùng thực lực luận tôn ti này, nào có người chạy đến nghênh đón.

Chủ động đánh một tiếng mời, cũng là xem phân lượng Liễu gia, tới trước làm chủ, sau đến là khách, làm chủ nhân tự nhiên phải tiếp đãi thoáng một phát. Như bọn người Lâm Lạc đều là Sơ Vị Thần, thì chỉ có Tư Mã Hạo Thông cùng Lý Khiếu Không tới tiếp đãi, đúng là thể hiện ra một mặt sự thật nhất của Thần giới.

Tử Mộc bà bà chống quải trượng, tóc trắng phất phới, ánh mắt ở trên người mọi người đảo qua một vòng, bỗng nhiên ở trên người Sư Ánh Tuyết ngừng lại, trong hai mắt dài nhỏ bùng ra hàn mang, sau đó chuyển qua trên người Lâm Lạc.

Mấy người đồng hành cùng nàng cũng theo ánh mắt lão bà tử nhìn sang, đều ở cùng một thời gian lộ ra vẻ giận dữ.

BOAN ờ i Ắ

B đầu

m ế

e

Ánh mắt của Lâm Lạc phát lạnh, thân hình bắn lên, hướng lên núi Lưỡi Dao Gió ở trên trời không ngần ngại, hai đám cổ lấy, liên tục huy động.

Bành bành bành bành, mỗi một lần hấn oanh ra quyền đều có thể oanh mất một mảng lớn Lưỡi Dao Gió. Như là một đạo thiểm điện bay vút tiến vào trong núi Lưỡi Dao Gió, thân hình lập tức biến mất.

- Tiểu tử này... Cuồng đến mức nào?

- Đối mặt một Trung Nguyên Thần công kích, hấn rõ ràng cũng dám cứng ngạnh lên, bội phục bội phục!

- Chỉ là Sơ Vị Thần cường đại trở lại há có thể đối chiến Trung Nguyên Thần công kích, huống chi là dùng thân mạo hiểm!

- Quá mức thiên tài cũng chưa hẳn là chuyện tốt, ngay cả sức phán đoán cơ bản cũng bị mất!

- Cho nên nói, bình thường là phúc!

- Các ngươi là ăn không được bồ đào nói bồ đào chua à, ai không muốn làm yêu nghiệt như vậy?

- Đáng tiếc, yêu nghiệt như vậy cuối cùng là muốn vẫn lạc rồi!

Lâm Lạc cùng Tử Mộc bà bà chiến đấu, chẳng những Thần linh của Liệt Hỏa Thần Quốc chú ý, dù là các thần linh 16 quốc khác cũng đồng dạng nhìn cẩn thận, nhao nhao phát ra nghị luận, đều nhận định lần này cho dù Lâm Lạc không chết cũng sẽ trọng thương.

Chỉ có các nàng Phong Sở Liên là nguyên một đám phi thường bình tĩnh, các nàng so với bất luận kẻ nào đều muốn tình trạng thực lực của Lâm Lạc, tự nhiên không lo lắng chút nào. Chỉ là các nàng đều che mặt, người khác cũng nhìn không tới biểu lộ lúc này của các nàng.

Mặc dù Sư Ánh Tuyết không có che khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng một tiểu nha đầu thì hiểu cái gì, nét mặt của nàng có thể làm tham khảo sao?

Sáu người Liễu gia thì là nhao nhao cười lạnh, cái này là kết cục đắc tội Liễu gia bọn hắn, chỉ có một con đường có thể chọn, cái kia chính là chết!

Oanh! Oanh! Oanh!

Trong núi Lưỡi Dao Gió, phát ra một tiếng nổ lớn như sét đánh, toàn bộ sơn thể đều phát run.

- Chuyện gì xảy ra?

Mọi người nhao nhao khó hiểu, chẳng lẽ tiểu tử kia còn ngoan cố chống cự ở bên trong?

Bành!

Một cột sáng đen nhánh từ trong núi Lưỡi Dao Gió đâm ra, bắn thẳng về phía phương xa mấy vạn dặm, mà núi Lưỡi Dao Gió đã bị oanh ra một cái động lớn!

Bành!

Lại một đạo ô quang từ trong núi Lưỡi Dao Gió oanh ra, tiếp theo là đạo thứ ba, đạo thứ tư, đạo thứ năm!

Trong nháy mắt ngắn ngủn, cả tòa núi Lưỡi Dao Gió khắp nơi đều phát ra cột sáng đen nhánh, thành từng mảnh Lưỡi Dao Gió bị phá hủy, cả ngọn núi lập tức trở nên hồng be hồng lét!

- Phá cho ta!

Một tiếng hét to vang lên, cả tòa núi Lưỡi Dao Gió ầm ầm nghiêng nát, hiện ra một cái đại thủ của Tử Mộc bà bà, mà Lâm Lạc thì là oanh ra nắm tay phải, chống đỡ bàn tay lớn che trời này, cứ thế mà ngăn trở xu thế bàn tay lớn tiến lên, làm cho nó bỗng nhiên dừng lại.

Sau đó...

Bành, một đạo huyết hoa bức bắn, Tử Mộc bà bà như tị xạ gấp rút thu hồi bàn tay lớn, nhanh chóng thu nhỏ lại hóa thành nguyên hình, mà lòng bàn tay thành linh nhiều hơn một miệng vết thương xuyên thủng, Thất Thái thân huyết tràn đầy!

Một kích kia của Lâm Lạc, rõ ràng đã thương nàng!

Hí!

Tất cả mọi người đồng thời hít một hơi khí lạnh, Sơ Vị Thần đã thương Trung Nguyên Thần? Không phải đánh lén, mà là chính diện giao phong! Không phải Trung Nguyên Thần khinh địch, mà là tể ra chiến lược chính thức!

Cái này cũng được sao?

Yêu nghiệt này cuồng là cuồng, nhưng đạt tới loại cảnh giới này lại cuồng cũng là có tư cách!

- Hảo tiểu tử, khó trách dám cùng Liễu gia ta đối đầu, hôm nay lão thân không trừ diệt ngươi, ngày khác sẽ trở thành họa lớn!

Tử Mộc bà bà sát cơ như rực, hai tay vung mạnh, quả trượng phát ra gào thét kinh thiên động địa, như một cây gậy hướng về đầu Lâm Lạc nện tới.

Trung Nguyên Thần đã có thể sơ bộ cải biến, ảnh hưởng pháp tắc lưu chuyển, đối với Thần linh Sơ Vị Thần trở xuống là một loại hoàn toàn áp chế!

Nhưng Thần giới chỉ là đại đạo đã có 3000, hơn nữa không ngừng diễn hóa, đủ để có ức vạn pháp tắc biến hóa!

Nếu như đem một chi đại đạo so sánh với trụ cột một thân cây, như vậy Thượng Thiên thần là chi nhánh mở rộng trên trụ cột, dù đều là tu luyện một hệ này, cũng có thể phân thành rất nhiều cùng mạch lại biến hóa bất đồng cảnh, chỉ là tiếp cận với “Một” mà thôi, mà Trung Nguyên Thần là cành trên nhánh, cái này diễn hóa càng nhiều càng nhiều.

Chỉ có Thần Vương mới là “Trụ cột” của chi đại đạo này, “Một” duy nhất, là căn bản của một hệ pháp tắc này, có thể ảnh hưởng cả cây!

Tuy Tử Mộc bà bà là Trung Nguyên Thần, nhưng đầu tiên Lâm Lạc dùng chính là lỗ đen pháp tắc, nàng tu lại là Không Gian Hệ, căn bản không có khả năng cải biến pháp tắc lưu chuyển! Còn nữa, dù Lâm Lạc sử dụng không gian thuận di, nàng tối đa cũng chỉ là ảnh hưởng kết cấu không gian thoáng một phát, để cho không gian thuận di của Lâm Lạc xuất hiện độ lệch.

Ngay cả “Cây” cũng không phải đồng nhất, nàng há có khả năng ảnh hưởng tới Lâm Lạc?

Bởi vậy, một trận chiến này thật ra là song phương so đấu lực lượng, pháp tắc tầng diện trên nghiền áp là không thể thể hiện ra.

Lâm Lạc kêu nhỏ một tiếng, thân hình lắc lư như Dương liễu trong gió, nghiêng hướng Tử Mộc bà bà.

Đây là từ chỗ Phương Niệm Yên tham khảo đến gia tốc thân pháp, đủ để gia tốc gấp ba lần tốc độ của hắn, hơn nữa không gian pháp tắc gia tốc, dù là so không được không gian thuận di cũng sẽ không kém quá nhiều.

- Hừ, vậy mà ở trước mặt lão thân khoe khoang thân pháp!

Tử Mộc bà bà phát ra một tiếng cười trào phúng, lão tổ liên Liễu gia được xưng là “Phong công”, một là chỉ Lưỡi Dao Gió đáng sợ, một phương diện khác là tạo nghệ của Liễu gia ở trên thân pháp.

Nàng đồng dạng gia tốc thân hình, cùng Lâm Lạc dùng mau đánh nhanh, bình bình pằng pằng mà ác chiến lên.

Hai người đều như là điện quang hỏa thạch, cấp bậc Sơ Vị Thần đã bắt không đến thân hình của bọn hắn, hoa mắt đến để cho người xem có một loại nôn mửa khó chịu.

Luận tốc độ tuyệt đối, Lâm Lạc còn chưa đủ để cùng một Trung Nguyên Thần vốn là tinh thông pháp tắc Không Gian Hệ so sánh tốc độ, nhưng cộng thêm không gian thuận di mà nói, lại đem hoàn cảnh xấu này bù đắp trở về!

Đối với nghiên cứu thân pháp, mặc dù Liễu gia có thanh danh “Phong” tốt đẹp, nhưng còn không sánh bằng Phượng Niệm Yên!

1227. Chương 1237: Đuổi Giết Trung Nguyên Thần. (1)

Bọn hắn chỉ đơn thuần là lợi dụng không gian pháp tắc gia tộc, cũng không biết như thế nào đang đưa thân hình đến gần nhỏ lực kéo kinh khủng kia của Thần giới! Cái này cũng khó trách, Liễu gia cao nhất là Trung Nguyên Thần tọa trấn, sao có thể vượt qua Phượng Niệm Yên có một Thượng Thiên thần tọa trấn!

Vô luận ở pháp tắc hay là lĩnh ngộ kỹ nghệ, Phượng Niệm Yên tự nhiên bỏ Liễu gia mười đầu phố, song phương căn bản không có thể so!

Bởi vậy, tuy Lâm Lạc cũng gần kề từ trên người Phượng Niệm Yên học trộm đến hai ba thành vận dụng kỹ nghệ, nhưng kết hợp không gian pháp tắc bản thân lại đủ để đối kháng Trung Nguyên Thần rồi!

Bành! Bành! Bành!

Hai người lập tức giao thủ mấy vạn kích, nhưng để cho người kinh dị chính là, hai người chiến đấu cũng không có lực lượng tràn ra mấy may, giống như bọn hắn là đùa giỡn! Nếu không phải xem mặt mũi Tử Mộc bà bà tràn đầy dữ tợn như là ăn con ruồi, không sai biệt lắm tất cả mọi người sẽ cho rằng Lâm Lạc là con riêng của lão bà tử rồi.

- Các người bắt những nữ tử kia lại, mang về cùng nhau xử phạt!

Tử Mộc bà bà đột nhiên gọi quát.

- Vâng!

Sáu thủ hạ của nàng cùng lên tiếng, ánh mắt lạnh lạnh hướng Phong Sở Liên, Phượng Niệm Yên chúng nữ nhìn lại, theo bọn hắn nghĩ cũng chỉ có Phượng Niệm Yên là có chút khó giải quyết, những người khác hoàn toàn không đáng nói đến.

Mà bọn hắn đồng dạng có hai Sơ Vị Thần tam trọng thiên, hai đánh một còn dọn dẹp không được sao?

Người khác chỉ nghĩ Tử Mộc bà bà là muốn một mẻ hốt gọn, nhưng chỉ có Tử Mộc bà bà trong cục mới biết được tình huống của mình có nhiều hồng phúc! Tiểu tử kia, hoàn toàn là quái thai, lúc đầu ở trên lực lượng bị nàng hoàn toàn áp chế, nhưng lại là càng đánh càng mạnh, giống như gặm thuốc tăng lực, rất nhanh ở trên lực lượng không rơi vào thế hạ phong, thậm chí còn dần dần siêu việt!

Lại tiếp tục như vậy, nàng thua không nghi ngờ!

Đúng vậy, sẽ thua ở trong tay một Sơ Vị Thần, thậm chí chỉ là tiểu tử Sơ Vị Thần Nhị trọng thiên!

Bắt các nàng Phong Sở Liên, tự nhiên là dùng để uy hiếp Lâm Lạc, Trung Nguyên Thần đối phó Sơ Vị Thần vốn là lấy lớn hiếp nhỏ, lại không từ thủ đoạn thì như thế nào?

Thân là tên còn lại trong chiến cuộc, Lâm Lạc tự nhiên cũng minh bạch Tử Mộc bà bà đánh cái chủ ý gì.

Chỉ tiếc, hy vọng của lão thái bà là nhất định thất bại!

- Phượng cô nương, tiểu nha đầu, những tiểu tạp chủng kia giao cho các người!

Thanh âm của Lâm Lạc cũng nhẹ nhàng đi ra.

- Oa ha ha ha, tỷ tỷ đại nhân, Nữ Nữ sẽ bảo hộ người!

Sư Ảnh Tuyết võ Hoàng Kim Bàng Giải ra đón, bàn tay nhỏ bé chỉ sáu người Liễu gia.

- Tiểu bát, giết cho Bồn ma vương!

Chúng kiến một tiểu cô nương đáng yêu mê người ở trên lưng một con cua lớn hoa chân múa tay vui sướng, tất cả mọi người có đều loại cảm giác buồn cười, nhưng thật nhiều người đều biết tiểu nha đầu thoát nhìn đáng yêu này là hung danh ở phía trên Lâm Lạc... Bàng Giải ma nữ, đều muốn biết hung danh này là tạo nên như thế nào.

Phượng Niệm Yên ngồi ngay ngắn như lãnh thạch, có tiểu nha đầu anh dũng ngăn cản ở phía trước, nàng tự nhiên khinh thường cùng những “người kém cỏi” này giao chiến.

Nàng xác thực hiểu chiến, nhưng chỉ là đối với yêu nghiệt đồng dạng cường đại, khi dễ đối thủ không bằng mình lại có ý tứ gì.

Hoàng Kim Bàng Giải vung hai cái kim lớn lên, thân hình tăng vọt, mà khí tức cũng tùy theo tăng lên, lập tức đạt đến trình độ Sơ Vị Thần tam trọng thiên!

- Cái này, đây là đầu huyết thú kia!

Liễu gia có người run giọng nói ra.

Trước kia không nhận ra, một là vì bọn hắn tuyệt đối không thể tin có người có thể thu phục chiếm được hung vật như Bàng Giải! Thứ hai Hoàng Kim Bàng Giải rút nhỏ, biểu lộ ra cảnh giới càng chỉ có Sơ Vị Thần nhất trọng thiên, ai có thể đủ nghĩ đến là hung vật đột nhiên tấn giai mà Liễu Thanh Mạn đã từng nói qua kia?

Hiện tại bọn hắn đã biết, nhưng quá muộn!

Tuy trước kia cấm chế ở đây đối với nàng cũng có thể tạo thành uy hiếp nhất định, nhưng tiểu nha đầu cất bảo vật không biết bao nhiêu, như cái gì Hỏa Long đạn, lực sát thương vô cùng lớn, năng lực tự bảo vệ mình khẳng định phải vượt qua Lâm Lạc cùng Phượng Niệm Yên.

Ba người lần nữa tiến nhập cánh cổng ánh sáng, mà vì vài chuyện trắc trở, bọn hắn đã là nhóm người cuối cùng chuẩn tiến vào nơi này.

Sau khi đi vào cánh cổng ánh sáng là một thông đạo vô cùng đen kịt, tuy Thần linh đã sớm có thể không cần dùng mắt thường đến xem đồ đạc, nhưng ở đây lại đem thần thức phong bế đến lợi hại, căn bản phóng ra ngoài không xa, lại để cho bọn hắn chỉ có thể trốn mắt nhìn.

Cứ tối đen như vậy mà thẳng bước đi nửa ngày, thỉnh thoảng dưới chân trống rỗng, ở ba người còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, đã bị kéo tiến vào bên trong một vòng xoáy.

Chợt! Chợt!

- Ai nha!

Bọn hắn bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, hiện ra một màu xám như đất cát, mà bọn hắn cũng đang từ giữa không trung ngã rơi xuống. Dùng năng lực Thần linh, muốn ổn định thân hình tự nhiên là dễ dàng, ba người đều tung nhảy một cái, trơn trượt rơi xuống trên mặt đất.

- Cái này là địa phương nào!

Lâm Lạc ngẩng đầu nhìn lên trời, nhưng tuy bọn hắn là từ giữa không trung ngã rơi xuống, nhưng lúc này lại nhìn không tới cửa động gì tồn tại, như là tiến hành một lần tùy cơ hội truyền tống.

Bầu trời lơ lửng, giống như thổ địa bên ngoài, lộ ra không khí trầm lắng, mà mảnh thổ địa này cũng đồng dạng vô cùng cằn cỗi, không có một ngọn cỏ, cũng không có Thạch Đầu, cũng chỉ có bùn đất xốp nhuyễn, xa xa trông không đến giới hạn, càng không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc.

- Đây không phải Minh Ngục chiến trường!

Phượng Niệm Yên nghĩ nghĩ nói ra.

- Đây là không gian nội bộ của một kiện thần khí!

Sư Ánh Tuyết rất khẳng định nói.

- Hơn nữa phẩm giai khẳng định trên Dương Tâm hũ, mới có thể đem người ở bên trong bài xích đi ra!

Đối với nhãn lực của Sư Ánh Tuyết, Lâm Lạc cùng Phượng Niệm Yên đều không có một tia hoài nghi, người ta là Thần Vương hậu đại, có bảo vật gì là chưa từng gặp qua? Tùy tiện ném đan dược đi ra là làm Thượng Thiên Thần kích động, kiến thức đơn thuần thậm chí Hưởng Phong Thạch cũng không cách nào so sánh.

- Còn có một vấn đề, bây giờ chúng ta ra không được rồi!

Lâm Lạc nhướng mày, ở nội bộ kiện thần khí này, hắn hoàn toàn đã mất đi cảm giác phương hướng.

- Hi hi, Nữ Nhi thì có thể!

Sư Ánh Tuyết ngồi ở trên lưng Hoàng Kim Bàng Giải nháy mắt ra hiệu.

Thượng Thiên thần cũng không thể ước thúc tiểu nha đầu, như vậy Thiên Thần Khí tự nhiên cũng giống như thế, nhưng cũng có thể chứng minh đó cũng không phải một kiện Chủ Thần Khí a?

Tử Đỉnh có thể trấn áp Chủ Thần Khí hay không, trong nội tâm Lâm Lạc hoàn toàn không có nắm chắc! Mặc dù nói Tử Đỉnh độc trấn tám đạo pháp tắc, nhưng dù sao cũng ở vào trạng thái tổn hại, muốn nói có thể trấn áp Chủ Thần Khí hình thái hoàn toàn, Lâm Lạc cảm thấy rất không có khả năng.

1230. Chương 1240: Tầng Thứ Nhất. (2)

Nhưng mà Thiên Thần Khí hoàn toàn không giống với lúc trước, phẩm giai Tử Đỉnh phóng ở đằng kia!

Cũng tốt, nếu thật là Chủ Thần Khí lại chỉ có thể nhìn nhiều khó chịu ah. Dù sao lấy hấn hiện tại mà nói, Thượng Thiên thần đồng dạng là thuốc bổ siêu cấp rồi.

- Hiện tại, nên đi phương hướng nào?

Phượng Niệm Yên ngẩng đầu hỏi, con người hắc bạch phân minh thanh tịnh như nước.

- Bên kia!

Sư Ánh Tuyết chỉ vào một phương hướng nói ra.

- Đây ư ư, người là thực sự biết rõ, hay là nói lung tung?

Lâm Lạc cười nói.

- Người quái dị, người dám không tin Nữ Nữ?

Sư Ánh Tuyết hai tay chống eo, sau đó học Phong Sở Liên nữ vương, dùng một tay chỉ vào cái mũi Lâm Lạc.

- Tin tưởng, tin tưởng!

Lâm Lạc cười to, kỳ thật hấn cũng có một loại trực giác như vậy, quay đầu nhìn về phía Phượng Niệm Yên.

- Chúng ta xuất phát!

Ba người khởi hành, nhưng đều là ở mặt đất thấp lướt, không có một cái nào bay vút lên nhập không.

Bởi vì lực kéo trên bầu trời lớn đến không hợp thói thường, không phải bọn hấn không thể bay vút, mà là cái phi hành này tiêu hao quá lớn. Dù sao dán mặt đất lướt đi tốc độ cũng không giảm xuống, như vậy hoàn toàn không cần phải phi hành ở giữa không trung.

- Không có thể chứng kiến những người khác?

- Đây là tùy cơ hội truyền tống đấy, người không cùng lúc tiến vào, nơi này sẽ phân bố ở địa phương khác nhau.

Lâm Lạc cùng Phượng Niệm Yên một bên lướt gấp một bên trao đổi suy nghĩ, tuy Phượng Niệm Yên bất thông thể sự, nhưng bản thân lại thông minh tuyệt đỉnh, chỉ là không có tốn tâm tư cùng người giao tiếp mà thôi.

Sau khi đi ra ngàn dặm, phía trước đột nhiên xuất hiện một tòa Vũ tháp bằng Hắc Thạch, cao khoảng vạn trượng, xa xa có thể chứng kiến hình dáng. Lâm Lạc cùng Phượng Niệm Yên liếc mắt nhìn nhau, đều hướng về hướng kia chạy tới, tuy lệch phương hướng Sư Ánh Tuyết chỉ thẳng vào, nhưng cũng không có kém quá nhiều.

Về phần ý kiến của tiểu nha đầu thì bị bỏ qua rồi.

Cái gọi là nhìn núi làm ngựa chết, tuy ba người Lâm Lạc đều là Thần linh, thế nhưng mà từ khi chứng kiến tháp đến đi tới dưới chân tháp, lại bỏ ra bọn hấn gần bốn canh giờ!

Tòa tháp này hình nón trụ, đáy lớn đỉnh nhỏ, lối vào là một loạt bậc thang thật dài. Mỗi một bậc đều cao hơn một trượng, đứng ở trước công trình kiến trúc cự đại này, mỗi người đều phát lên một loại cảm giác mình nhỏ bé.

Không riêng gì là vì Vũ tháp này cao lớn, mà là trong đó ẩn ẩn lộ ra khí thế, phảng phất tựa như một Vương Tọa, người không đủ tư cách ngồi lên cũng chỉ có kính sợ vô tận.

Lâm Lạc giẫm chặn tại chỗ tiến lên, làm một người nam nhân hấn tự nhiên phải ngăn ở phía trước hai nữ, tuy một cái đồng dạng là mỹ nữ cấp yêu nghiệt, cái khác là tiểu nha đầu nghịch ngợm gây sự, có được năng lực đặc thù.

Phượng Niệm Yên kỳ quái liếc nhìn Lâm Lạc, không biết vì cái gì hấn muốn cướp ở trước mặt của nàng, bởi vì cái này rất ảnh hưởng tâm mắt của nàng, dù sao địa phương quý quái này thần thức căn bản không thể trải rộng, chỉ có thể dựa vào mắt thường đến quan sát.

Nàng chém xéo đi vài bước, cùng Lâm Lạc sóng vai mà đi, mà tiểu nha đầu tự nhiên cũng không chịu thua mà đi tới một bên khác của Lâm Lạc, ba người lại trở thành một hàng, để cho Lâm Lạc đỡ khóc đỡ cười, hảo tâm bị bỏ qua rồi.

Bậc thang mặc dù dài, nhưng luôn luôn đi đến thời điểm cuối cùng, ba người đi vào bên trong Vũ tháp.

Trong điện rất âm u, nhưng còn không đến mức để cho ba người trợn mắt mò mẫm, đại điện này chia làm nhiều cấp độ, mỗi một tầng đều cao gần ngàn trượng. Mà trong không gian lớn như thế, là một mảnh trống trơn, nhìn không tới bất kỳ vật gì.

Không, không phải không có vật gì.

Lâm Lạc đi tới một hẻm lách, chỗ đó có một cỗ bạch cốt khô lâu nghiêng dựa vào góc tường, mặc dù không biết đã chết đi bao nhiêu năm, nhưng thần cốt tỏa ra quang huy bốn phía, trong suốt như ngọc.

- Nơi này tại sao có thể có người chết?

Lâm Lạc trầm ngâm nói, hắn ở bên trên khung xương nhẹ nhàng bắn ra, phát ra một tiếng vọng thanh thúy, một ngón tay này hắn là vận dụng lực lượng rất cường đại, nhưng thần cốt lại không chút nào xấu, cho thấy tính bền dẻo rất mạnh.

- Không phải một mình hắn!

Thanh âm của Phượng Niệm Yên từ chỗ thật xa truyền tới.

Lâm Lạc đi qua xem xét, chỗ đó thỉnh thoảng lại có một cỗ thi thể, đồng dạng chỉ còn lại có một bộ bạch cốt.

- Nơi này cũng có một cái!

Sư Ảnh Tuyết đã ở địa phương cách đó ít nhất chừng trăm trượng xa kêu lên.

Ba người ở tầng thứ nhất này chuyển qua một vòng, thỉnh thoảng phát hiện tại đây thật đúng là có rất nhiều thi cốt, mỗi một cỗ đều chỉ còn lại có bộ xương, lộ ra một loại quỷ dị.

- Chẳng lẽ là người trước kia tiến vào nơi này?

Lâm Lạc nói ra.

Nếu như nói là trước kia khi Minh Hà Vương còn chưa chết tại đây có thi cốt tồn tại tựa hồ có chút không thể nào nói nổi, dù sao ai sẽ ở trong thần khí của mình bày biện một ít người chết đây? Tại đây tuy không hề có linh khí, cùng Dưỡng Tâm hũ là loại thần khí kiểu ở lại này không thể so, nhưng cuối cùng là thần khí của mình ah.

Mà nếu như nói những người này ở sau khi Minh Hà Vương vẫn lạc chết ở chỗ này, như vậy là cái gì đã tạo thành tử vong của bọn hắn?

Tại đây xác thực khó nhìn phương vị, nhưng tổng không đến mức đem người một mực khốn chết ở bên trong a? Coi như là như vậy, nhưng Thần linh chỉ cần không phải nhận lấy vết thương trí mệnh là Bất Tử Chi Thân, như thế nào chỉ còn lại có vô số bạch cốt đây?

Huyết nhục Thần linh tuy không cứng cỏi bằng cốt cách, nhưng mà tuyệt đối sẽ không hư, huyết nhục của những người này lại hoàn toàn biến mất, đến tột cùng là gặp tình huống như thế nào? Chỗ này đến tột cùng cất dấu nguy hiểm gì?

Ba người Lâm Lạc nhám tầng trên đi, rất nhanh liền đi tới tầng cao nhất của Vũ tháp, dọc theo con đường này bọn hắn lại lục tục ngo ngoe thấy được một ít thi cốt, đều giống như đúc, toàn bộ còn lại từng chỗ bạch cốt.

Tất cả thi cốt đều không có miệng vết thương rõ ràng, thật giống như phạm nhân hạ giới chết già hư thối, tự nhiên cũng chỉ còn lại có một đồng bạch cốt rồi.

Thế nhưng mà Thần linh thọ nguyên vô hạn, như thế nào lại có khả năng chết già?

Tầng cao nhất của Vũ tháp cũng không có tồn tại cùng loại như sân thượng, mà là hoàn toàn bịt kín, bởi vậy ba người Lâm Lạc cũng không thể trực tiếp từ nơi này bay ra ngoài, chỉ có thể đi đường xưa từ cửa vào đi ra ngoài.

- Chúng ta ở trên đường đi tới không có chứng kiến một thi thể, vì cái gì đều tập trung trong tòa Vũ tháp này? Muốn nói bọn hắn là vì bảo vật gì mà tự giết lẫn nhau, nhưng từ vị trí thi thể cách xa của bọn hắn đến xem, tựa hồ không phải có chuyện như vậy!

Trên đường đi Lâm Lạc luôn suy nghĩ chuyện này.

- Nói không chừng bọn hắn gặp đại quái vật gì, mới trốn đi vào thì sao!

Sư Ánh Tuyết ở trên lưng của nói ra.

- Ngược lại là có khả năng, bất quá, bọn hắn gặp được đến tốt cùng là địch nhân như thế nào, chết kiểu này cũng quá...

1231. Chương 1241: Long Tiên Dịch. (1)

Lâm Lạc không biết phải hình dung như thế nào, bị chết quá bình thường, hay là bị chết quá không bình thường?

Bọn hắn ly khai Vũ tháp tiếp tục đi tới, thẩm thoát mười ngày thời gian nhoáng một cái đã trôi qua.

Tại đây không chỉ có một tòa Vũ tháp, mười ngày sau bọn hắn lại thấy được một tòa, độ cao đồng dạng, đen kịt đồng dạng, đồ sộ đồng dạng.

Oanh!

Khi ba người Lâm Lạc đạp trên bậc thang, chỉ thấy một ánh đao đột nhiên hướng lấy bọn hắn gạt đi qua!

BOANG...!

Phượng Niệm Yên đoạt trước Lâm Lạc rút kiếm ra khỏi vỏ, trường kiếm như cầu vồng, hướng về ánh đao kia nghênh khứ.

Một tiếng giòn vang, ánh đao XÍU...UU! ảm đạm xuống dưới, mà người phát ra ánh đao này cũng bị một kiếm đánh bay, lão đảo chặt vật mà ngã bay ra ngoài, là một trung niên nam tử, trên mặt vẫn mang theo biểu lộ kinh hãi.

- Dừng tay!

Lại là một đạo nhân ảnh bay qua, là một Trung Nguyên Thần, ánh mắt của hắn đảo qua ba người Lâm Lạc.

- Hắn không phải cố ý công kích các người, mà là quá khẩn trương, chớ trách!

Một Trung Nguyên Thần cư nhiên khách khí mà hướng ba Sơ Vị Thần làm ra giải thích như thế?

Cho dù người này nhìn thấy uy thế Lâm Lạc chém giết Tử Mộc bà bà, cũng không cần như thế, bởi vì hắn là Trung Nguyên Thần Nhị trọng thiên, đủ để đối kháng Lâm Lạc!

- Ah, vì sao khẩn trương như vậy?

Lâm Lạc hướng nam tử cầm đao đảo qua, sau đó đem ánh mắt thả lại trên người Trung Nguyên Thần này.

- Nơi đây có đại lượng hung vật, chúng ta là bị buộc lui vào đây!

Trung Nguyên Thần thở dài, trên mặt hiện lên một vòng nghi mà sợ.

- Kim Vũ mới vừa rồi là canh gác, nhưng...

Rõ ràng bị dọa đến không biết là ai phát động công kích?

Hơn nữa, trên mặt Trung Nguyên Thần sợ hãi cũng tuyệt đối không phải giả vờ!

Có thể đem một Sơ Vị Thần dọa đến sắp mất lý trí, để ột Trung Nguyên Thần lộ ra vẻ sợ hãi, đây là tồn tại đáng sợ gì?

Lâm Lạc nhìn về phía người nọ nói:

- Đến tột cùng là hung vật gì?

Vị Trung Nguyên Thần này tên là Đồ Bách Thành, tính tình phi thường thô bạo, hơn nữa cũng xác thực kiêu ngạo ương ngạnh, cực kỳ ngạo mạn... đương nhiên, đó là trước khi tiến vào nơi đây.

Hắn bây giờ giống như tiểu hài bị dọa, trên mặt ngăn không được kinh sợ, thật lâu về sau mới nói:

- Đó là một loại hung vật đáng sợ, giống xà hoặc như là Địa Long, mặc dù chỉ có cảnh giới Sơ Vị Thần, nhưng số lượng nhiều đến đáng sợ, dũng mãnh không sợ chết!

Mặc dù Trung Nguyên Thần có năng lực thuần sát Sơ Vị Thần, nhưng cũng không có nghĩa là ở dưới một ngàn, 10 ngàn Sơ Vị Thần vây công có thể sống sót! Tựa như Thần Vương cũng không chịu nổi một đồng Thượng Thiên Thần vây công, Trung Nguyên Thần tự nhiên cũng không thể nào không nhìn số lượng Sơ Vị Thần!

Số lượng đạt tới trình độ nhất định sẽ hình thành biến chất.

Những người này là làm sao thoát vậy? Lẽ ra Trung Nguyên Thần còn có khả năng mở một đường máu, nhưng ánh mắt Lâm Lạc quét qua, bên trong Vũ tháp vẫn có mười mấy người, chỉ có hai người là Trung Nguyên Thần, mấy cái khác tất cả đều là Sơ Vị Thần.

Ở chỗ này, không gian pháp khí không cách nào tác dụng với sinh linh nắm giữ thần hồn, bao quát đan điền không gian! Như vậy, ở thời điểm tình thế cấp bách đào mạng, ba Trung Nguyên Thần này còn có thể nhân từ mà dẫn dắt những trời buộc này cùng đi như vậy?

Người tốt như vậy có lẽ có, nhưng kết quả duy nhất chính là nhấn chìm ở bên trong đàn quái vật giống như hải dương!

- Những hung vật này không thể bay!

Đồ Bách Thành nhìn thấu nghi hoặc trong lòng Lâm Lạc, lập tức liền đưa ra giải thích.

Vậy thì có thể nói được thông, mặc dù lực kéo nơi này vô cùng lớn, nhưng Sơ Vị Thần vẫn có năng lực bay, chỉ là tiêu hao vô cùng lớn mà thôi, như vậy muốn từ bên trong tầng tầng vây khốn thoát thân liền nói nghe được rồi.

- Chúng ta một đường chạy trốn, phát hiện tòa Vũ tháp này, vừa vặn một đến bay bất động. Sau khi tiến vào nơi đây, liền lợi dụng nhập khẩu chật hẹp tổ chức phòng ngự!

- Những hung vật kia đâu?

Lâm Lạc kỳ quái hỏi.

Lẽ ra hai bên giao chiến không thể nào không xuất hiện thi thể, nhưng từ bậc thang đến đây, dọc theo đường đi không có để lại một thi thể hung vật, không khỏi cũng quá kỳ quái.

Đồ Bách Thành lắc lắc đầu:

- Cái này cũng là địa phương ta không rõ, sau khi những hung vật này bị giết, sẽ lấy tốc độ cực nhanh hóa thành tro tàn!

Lâm Lạc nhú mày, thay đổi vấn đề hỏi:

- Vậy các ngươi là đánh lui hung vật?

- Một nửa đánh một nửa đi!

Đồ Bách Thành lộ ra một nụ cười khổ.

- Chúng ta trải qua mấy ngày khổ chiến mới biết được, những hung vật này mỗi ngày chỉ có thể hoàn toàn lộ ra mặt đất một nửa thời gian, còn lại một nửa thời gian nhất định phải đem thân thể vùi lại trong đất

bùn. Vũ tháp này cực kỳ kiên cố, những hung vật kia không thể xuyên thấu, bởi vậy mỗi cách nửa ngày chúng ta sẽ đạt được một ít thời gian thở dốc, sau đó chính là lúc những hung vật này điên cuồng đột kích!

Lâm Lạc cuối cùng đã rõ ràng những bạch cốt trong toà Vũ tháp thứ nhất kia là đến thế nào rồi!

Bọn họ cũng như Đồ Bách Thành bị hung vật vây công, cũng một đường bay trốn vào bên trong Vũ tháp, nhưng cuối cùng không đỡ được hung vật trùng kích, toàn bộ bị... “ăn”?

Lâm Lạc suy nghĩ một chút nói:

- Tại sao không thừa dịp thời gian này rời khỏi?

- Nói quá đơn giản rồi, mặc dù hiện tại không nhìn thấy hung vật, nhưng ai biết chúng nó ẩn giấu ở đâu, có phải cố ý dẫn chúng ta đi ra ngoài, sau đó chờ thời điểm chúng ta lực tẫn từ trong bùn đất chui ra phát động tấn công hay không! Nếu như khi đó chúng ta không tìm được một nơi ẩn thân, khắp nơi căn bản là không ngăn được những hung vật này!

Đồ Bách Thành cắt húng thở dài.

Nếu không phải Lâm Lạc biểu hiện ra sức chiến đấu đủ để ngang hàng Trung Nguyên Thần nhị trọng thiên, nếu không phải hiện tại tất cả mọi người là châu chấu thắt ở trên một sợi thừng, hắc căn bản là sẽ không cùng Lâm Lạc nói nhiều như vậy.

- Oa, có nhiều quái vật như vậy, vậy Nữ Nữ nhất định phải thu phục chúng nó, trở thành đại quân cho Bồn ma vương chinh phạt thiên hạ!

Sư Ánh Tuyết vỗ tay nhỏ trở nên hưng phấn.

- Sợ là người sẽ trở thành Bạch cốt Đại Ma Vương rồi!

Lâm Lạc vuốt vuốt đầu tiểu nha đầu, đây chỉ là nói một chút mà thôi, năng lực đặc thù của tiểu nha đầu chỉ cần dừng trên chọc đến Chủ thần khí, tuyệt đối có thể ngang dọc thiên hạ, số lượng kẻ địch nhiều hơn nữa cũng sẽ không đối với nàng tạo thành một tia ảnh hưởng.

- Chúng ta muốn lưu lại nơi này sao?

Phượng Niệm Yên nhàn nhạt nói, trong ánh mắt lộ ra một cỗ chiến ý mãnh liệt.

Ngay cả Trung Nguyên Thần cũng muốn biến sắc, như vậy khiêu chiến sẽ rất thú vị!

- Lưu a... Lưu a... Lưu a...!

Sư Ánh Tuyết ở một bên khua tay múa chân.

- Các người không muốn ở lại cũng phải ở lại!

Đồ Bách Thành hừ lạnh.

- Không phải ta uy hiếp các người, mà là thời gian nửa ngày sắp hết, những quái vật này lập tức sẽ phát động trùng kích toàn diện, lúc này nếu các người lao ra, sẽ lập tức gặp phải vây công!

1232. Chương 1242: Long Tiên Dịch. (2)

- Vậy tại sao lúc chúng ta tiến vào không có chịu đến công kích?

Lâm Lạc lộ ra một tia không rõ.

- Các người không biết, những hung vật này cũng là có trí tuệ!

Lại một Trung Nguyên Thần đi tới, là một đại hán thân cao bảy thước, trên trán mọc ra một Hắc Giác to dài, hắc là một yêu tu.

- Lấy ta suy đoán, chúng nó là muốn dụ chúng ta đi ra ngoài, xa xa rồi nơi này, lại phát động vây công, bằng không thân hình chúng ta bay lên không, có thể rất nhanh trốn về nơi này.

Bởi vì nơi này hạn chế thần thức, không tiến vào dưới đất căn bản không biết dưới lòng đất có cất giấu đồ vật gì hay không.

Nhưng khôn thủ một chỗ tuyệt đối không phải biện pháp, bằng không bên trong Vũ tháp thứ nhất cũng sẽ không lưu lại nhiều bạch cốt như vậy rồi! Hiển nhiên, không ngừng chiến đấu đối với lực lượng tiêu hao quá to lớn, thời điểm trị liệu theo không kịp, chính là một khắc cửa thành bị công phá.

Ở trong đầu Lâm Lạc xuất hiện một màn tràng cảnh, lượng lớn hung vật loại xà tràn vào Vũ tháp, mà người ở bên trong là từng bước lùi về sau trốn lên đỉnh tháp, nhưng bị đuổi theo chính là tử vong vô tình, sau khi tử vong bị lôi kéo đi huyết nhục, lưu lại một bộ hài cốt.

Hắn gật đầu một cái:

- Xem tình huống trước một chút, sau đó lại quyết định.

Thấy ba người Lâm Lạc quyết định lưu lại cộng đồng ngăn địch, sắc mặt Đồ Bách Thành cùng yêu tu kia cũng trở nên dễ nhìn một ít. Bọn họ cũng không phải là một Thần Quốc, nguyên vốn phải là sinh tử đối đầu, nhưng hiện tại bởi vì cùng chung địch nhân nên đứng bên trong một cái chiến hào.

Song phương thông báo họ tên, tên yêu tu kia gọi là Kim Giác, một tên Trung Nguyên Thần cuối cùng là Văn Anh Liệt, còn Sơ Vị Thần căn bản không có tư cách xen mồm.

Mọi người ngồi xuống nhập định, chờ một hồi chiến đấu cực kỳ gian khổ sau đó, bọn họ nhất định phải nghỉ ngơi dưỡng sức. Ba người Lâm Lạc còn tốt, chính là quân đầy đủ sức lực, nhưng những người khác đã ở nơi này khôn thủ bảy ngày, đều là tiêu hao cực lớn, đương nhiên phải dành thời gian khôi phục.

Bọn hắn đều lấy ra lực lượng bên trong thần tinh, mà đan dược càng trân quý hơn là muốn lưu đến trong chiến đấu, cái kia thấy hiệu quả nhanh nhất, nếu ai vào lúc này ăn chính là ngu ngốc bên trong ngu ngốc.

Sư Ánh Tuyết cũng giả vờ giả vịt đã tọa, sau đó lấy ra một cái túi, ở bên trong mò mò...

- Người đang làm gì thế?

Lâm Lạc rất sợ tiểu nha đầu này đột nhiên nháo ra trò gian gì.

- Tìm đồ vật! A..., có rồi!

Nàng lấy ra một bình thủy tinh trong suốt, bên trong đại khái có ba phần tư chất lỏng màu xanh lam, như nước biển, nhưng hiện ra sắc thái mỹ lệ.

- Tiểu Bát...

Sư Ánh Tuyết quay đầu nhìn về phía Hoàng Kim Bàng Giải.

Đại gia hoá kia hé miệng, ào ào ào phun ra mười mấy cái trứng, rõ ràng là con nôi dôi của nó.

Nơi này không thể đem đồ vật có thần hồn thu vào không gian pháp khí, bởi vậy con của kia trực tiếp đặt trứng của nó ở bên trong khoang miệng, bên trên những vỏ trứng này thành linh còn có đạo đạo niêm mật, nhìn qua cực kỳ buồn nôn.

- Tiểu Bát, miệng ngươi thật thối!

Sư Ánh Tuyết che mũi nói, để con của kia trực tiếp dùng song kiếm bưng con mắt, làm ra một động tác thẹn thùng rất có nhân tính hóa, để Lâm Lạc nhìn mà tấm tắc lấy làm kỳ.

Nàng kéo nắp bình ra, một mùi thơm ngát lập tức phiêu tán ra, khiến người ta tinh thần đại chấn, tựa hồ cả người mệt nhọc ở trong nháy mắt đều biến mất.

- Ô, lực lượng của ta làm sao khôi phục được nhanh như vậy!

- Ta... ta thật giống như đã sờ tới cái gì!

- Bình cảnh của ta buông lỏng rồi!

Trong khoảng thời gian ngắn, người người đều lộ ra vẻ mặt hưng phấn vui mừng, sau đó đồng thời dùng ánh mắt hừng hực nhìn chăm chăm vào cái chai trong tay Sư Ánh Tuyết kia, ai cũng có thể đoán được đây là công hiệu của thần dịch trong bình kia!

Ngay cả ba Trung Nguyên Thần như Đồ Bách Thành cũng không ngoại lệ, hai mắt sáng quắc tỏa ánh sáng, tựa hồ có tư thế liều lĩnh ăn cướp.

Rào!

Sư Ánh Tuyết vung tay lên, một mảnh chất lỏng xanh mênh kia liền hất tới trên mười mấy vỏ trứng, sau đó trong nháy mắt bị vỏ trứng hấp thu, không có để lại một chút vết tích.

- Người biết mình đang làm gì sao?

Văn Anh Liệt đột nhiên quát lên, giống như bị người đội mũ xanh, trong hai mắt như có thể phun ra lửa.

Tự nhiên, loại thần dịch này chỉ là nghe một thoáng cũng làm người ta tinh thần đại chấn, nếu như có thể nuốt vào một giọt, hiệu quả kia sẽ mạnh đến mức độ nào?

Lâm Lạc trừng mắt nói:

- Quân ngươi đánh rắm!

Mặc dù tiểu nha đầu có đôi khi rất nghịch ngợm, nhưng dù sao cũng là “người mình”, hẳn đương nhiên phải bênh vực, hơn nữa Văn Anh Liệt kia lại có tư cách gì, lập trường gì chỉ trích?

Lòng ngực của Văn Anh Liệt kịch liệt đập trùng, nếu không phải thần dịch đã bị vỏ trứng hấp thu, lúc này hẳn nhất định đã bay nhào qua tiến hành “cứu giúp”. Hiện tại nguy cơ trùng trùng, bảo dịch bực này nên lưu ấy Trung Nguyên Thần bọn hắn, tận lực tăng lên thực lực của bọn họ, lúc này mới có thể dẫn mọi người chạy thoát!

Hắn tìm tòi cái có đường hoàng để che giấu tham lam chân chính.

- Văn huynh!

Kim Giác vội vã nhảy ra khuyên can, cũng lấy động tác không thể rat ay hướng về Văn Anh Liệt hơi chớp con mắt.

Văn Anh Liệt lập tức phản ứng lại, nếu Sư Ánh Tuyết có thể như không có chuyện gì lấy ra một bình thần dịch, cái kia tự nhiên còn có bình thứ hai, bình thứ ba! Nếu như tiểu nha đầu bị “hung vật” giết chết, cái kia bất kể là không gian pháp khí hoặc đan điền không gian, bảo vật gì không tự mình chạy đến?

Không vội ở một khắc!

Cái gọi là vật tận kỳ dụng, sức chiến đấu của Lâm Lạc kinh người, không đáng lúc này cùng hắn giao chiến uống phí hết khí lực, ngược lại, trước tiên dùng hắn đi chống đối hung vật, quay đầu lại đối phó hắn sẽ ung dung hơn nhiều!

Một bên khác, Đồ Bách Thành cũng lộ ra một tia cười lạnh, tam đại Trung Nguyên Thần đã thông qua ánh mắt trao đổi ý nghĩ.

Nhưng Sư Ánh Tuyết thì hừ một tiếng nói:

- Ngay cả nước miếng của xú Long cũng ngạc nhiên, thực sự là không có tiền đồ?

- Đó là Thần Long chi dịch?

Lâm Lạc chỉ vào vỏ trứng nói.

- Ừm, một Lão Long, trước đây không có mắt muốn bắt nạt Nữ Nữ, kết quả bị sư tỷ đánh một trận, nên phun ra chút nước miếng đến mua mệnh, hừ, bắn chết rồi!

Tiểu nha đầu không để ý nói.

- Long Tiên dịch!

Không giống với Lâm Lạc đối với Thần giới xa lạ, Phượng Niệm Yên là “sinh trưởng ở địa phương”, hơn nữa sư phụ lại là Thượng Thiên Thần, đối với một ít bí bảo khẳng định ở trên Lâm Lạc.

- Chỉ có Thần Long cấp Thần Vương mới có thể sản sinh Long Tiên dịch!

Mịa, này thật đúng là chí bảo, nuốt bọt của Thần Vương a...!

Tiểu nha đầu này đến tột cùng có bao nhiêu phá sản!

Đương nhiên, Lâm Lạc cũng chỉ là ở trong lòng co quắp một thoáng, muốn hắt đi ăn nước miếng của người khác, dù đó là cấp bậc Thần Vương cũng mặc kệ! Chỉ có thời điểm cùng kiểu thể của mình ở khuê phòng vui thích, hai miệng dính cùng một chỗ mới có thể tra đổi chất lỏng, những thời điểm khác... miễn!

1233. Chương 1243: Quái Vật Đột Kích. (1)

- Vậy ngươi đổ vào trên vỏ trứng làm gì?

Lâm Lạc không rõ hỏi.

- Tự nhiên là để chúng nó nhanh ấp đi ra một chút, thật là dần!

Sư Ánh Tuyết trắng mắt nhìn Lâm Lạc, như nhìn một kẻ ngu ngốc.

Lâm Lạc không khỏi thay Lão Long kia thở dài, có thể dùng để mua mệnh, Long tiên dịch này trân quý tất nhiên ở xa hẳn tưởng tượng! Nhưng lại dùng để thôi hóa ấp trứng, loại hành vi này đã không thể dùng phá sản để hình dung!

Thần Vương cấp, hơn nữa còn chỉ có Chân Long mới có thể sản sinh Long tiên dịch lại dùng để ấp trứng hung vật Sơ Vị Thần, thậm chí Hư Thần, quả thực làm người tức ói máu a!

- Tại sao trước đây không dùng?

Sư Ánh Tuyết bĩu môi:

- Đã quên! Ôi, Nữ Nữu Nữu nào còn nhớ rõ loại đồ vật dơ bẩn này!

Không hổ là hậu đại của một môn song Thần Vương, hơn nữa còn là Cửu Tinh Thần Vương mạnh mẽ nhất, cũng chỉ có của cải như vậy mới chống lại tiểu nha đầu bại gia.

Lâm Lạc cũng không nói gì, ngược lại đồ vật là của nhà nàng, nàng muốn bại làm sao đều là chuyện của nàng!

Khoan hãy nói, Long tiên dịch Thần Vương cấp là thần kỳ đến mức nào, chất lỏng màu xanh lam nhỏ ở bên trên vỏ trứng bất quá mấy tức thời gian, liền thấy những quả trứng này đều nhẹ nhàng run rẩy, còn có đạo đạo ánh sáng màu xanh lam ở bốn phía vỏ trứng tràn đầy, có một loại khí tức vô cùng cao quý, càng có một cỗ đại uy áp không biết tên!

Ở dưới uy áp như vậy, ngoại trừ Lâm Lạc cùng Sư Ánh Tuyết ra, mọi người không ai không lòng sinh kinh hoảng, không tự chủ được mà quỳ gối xuống, trong lòng nổi lên từng trận cảm giác vô lực, lúc này ai cũng có thể ở trên mặt đất đi một bước, ngay cả một ý niệm trong đầu cũng chuyển không tới!

Long uy cấp Thần Vương!

Đùng! Đùng! Đùng!

Bảy quả trứng hầu như ở cùng một thời gian vỡ vụn, lòng đỏ lòng trắng trứng chảy đầy đất, để Hoàng Kim Bàng Giải đau lòng đến trực vũ cái kìm, trong miệng chảy phao như điên.

- Long tiên dịch vừa là một loại đại kỳ ngộ, nhưng là một đại nguy hiểm, dù sao đây cũng là bảo dịch Thần Vương cấp, không phải ai cũng có thể dễ dàng hấp thu!

Phượng Niệm Yên ở một bên bình tĩnh nói, bất động không sợ hãi.

Lâm Lạc gật đầu một cái, xác thực như vậy, giống như thần huyết, đối với phạm nhân mà nói vừa là bảo vật lại đủ để tiêu diệt bọn họ!

Đùng, ùng ùng, lại là ba quả trứng nứt ra, hiện tại chỉ có năm quả trứng vẫn đang lưu chuyển lấy ánh sáng màu xanh lam. Mà khiến người ta kinh ngạc chính là, những lòng trắng lòng đỏ trứng chảy ra này như bị một đạo lực vô hình dẫn dắt, dồn dập hướng về năm quả trứng hoàn chỉnh kia chảy tới, cấp tốc bị hấp thu lấy.

Huyết thú nắm giữ năng lực thôn phệ lực lượng, pháp tắc, mà năng lực này thậm chí ở khi chúng nó vẫn không có chân chính xuất thế liền có rồi.

Đùng, ùng, lại là hai vỏ trứng vỡ vụn, tinh hoa của chúng nó đồng dạng bị ba quả trứng cuối cùng thôn phệ.

Vù!

Đột nhiên ba quả trứng này phát sinh từng đạo từng đạo ánh sáng màu xanh lam, như sóng nước hướng về bốn phía khuếch xạ mà đi, từng đạo từng đạo vết rạn ở bên trên vỏ trứng hiện ra, phát sinh thanh âm tạp tạp tạp.

Một con tiểu Hoàng Kim Bàng Giải đầu tiên bò đi ra, sau đó là con thứ hai, con thứ ba. Ở trong không khí lộ ra ngoài một lúc, chuyển động con mắt nhìn Hoàng Kim Bàng Giải, mắt to trừng mắt nhỏ một phen, vội vã nâng tám cái chân hướng về mẫu Giải bò tới.

Ba con của nhỏ dồn dập bò đến trên lưng Hoàng Kim Bàng Giải, vòng quanh Sư Ánh Tuyết ngã xuống, có vẻ uể oải.

Mặc dù chúng nó chịu đựng được thử thách Long tiên dịch cộ rửa thân thể, nhưng cũng bỏ ra tâm lực tiêu hao to lớn, cần gấp khôi phục nguyên khí.

Nhưng bị Long tiên dịch Thần Vương cấp đề cao, khởi điểm của ba con vật nhỏ này cao đến đáng sợ, giống như Thái Lạc vừa sinh ra có được Lâm Lạc lấy Thánh huyết tẩy tủy phạt cốt, ngày sau trưởng thành độ cao sẽ vượt xa mẫu thân chúng nó.

- Oa ha ha ha ha, Bốn ma vương lại thêm ba ái tướng!

tiêu, lại đem mười mấy quái trùng phía sau đánh bay mới ngừng lại.

1235. Chương 1244: Quái Vật Đột Kích. (2)

Xác thực rất mạnh, nhưng không chịu nổi số lượng quái vật kia quá nhiều, giống như một đạo sóng biển dâng lên, ít đi chút bọt nước lại tính được cái gì?

Quái vật màu đen xông đến, kịch liệt giao chiến bắt đầu.

Đồ Bách Thành là chủ lực phòng ngự tuyệt đối, mà năm Sơ Vị Thần phía sau hắn là đưa đến tác dụng phụ trợ, đem cá lọt lưới oanh trở lại.

Số lượng quái vật thực sự quá nhiều, hầu như có thể nói là giết chết không dứt! Bởi vậy, muốn sống sót cũng không phải là phải tiêu diệt bao nhiêu quái vật, mà là làm hết sức ngăn cản, kéo qua kỳ hạn nửa ngày!

Muốn Lâm Lạc nói, đây chính là một loại tự sát mãn tính, ở dưới áp lực lớn như vậy, cho dù là Trung Nguyên Thần cũng có thời điểm lực lượng bị tiêu hao hết, đến thời điểm đó vẫn không thể tránh khỏi cái chết, hải cốt bên trong toà vũ tháp thứ nhất đã nói rõ điểm này.

Cheng!

Phượng Niệm Yên rút trường kiếm ra, trong ánh mắt chiến ý bắt đầu bao tấp.

Nàng rất thích cường giả khiêu chiến, mà mặc dù những quái vật này cùng cường giả không có chút quan hệ, nhưng thắng ở số lượng đủ nhiều, lực áp bách thậm chí vượt qua Trung Nguyên Thần tam trọng thiên, đối với nàng mà nói là một cơ hội mài giũa hiếm thấy.

Hưu!

Thân hình nàng chớp động như điện quang, trong nháy mắt liền chạy ra khỏi vũ tháp, trường kiếm vung ra, triển khai giết chóc.

Một chiêu kiếm một cái, không dây dưa dài dòng chút nào, không lãng phí một chút lực lượng nhỏ, cho thấy nàng khống chế lực lượng đáng sợ. Nàng cũng không giống như Đồ Bách Thành là dựa vào địa hình đặc thù đạt đến hiệu quả một người đủ giữ quan ải, chỉ cần ứng phó kẻ địch chính diện, mà hoàn toàn là vọt vào đồng quái vật, đem mình đẩy vào mức độ cực kỳ nguy hiểm.

- Oa ha ha ha, Tiểu Bát, chúng ta cũng tới!

Sư Ánh Tuyết hét lớn.

Hoàng Kim Bằng Giải là cả người run run, nó là hung thú thị huyết không sai, nhưng chắc chắn sẽ không ngu đến mức đi chịu chết! Huống hồ, nó bây giờ cũng coi như là mẹ bồng con, là mẫu thân của ba thằng nhãi con, đâu chịu đưa dê vào miệng cạp?

Mặc kệ Sư Ánh Tuyết giục làm sao, nó giống như là dưới chân mọc ra cái đinh không nhúc nhích, lập trường kiên định đến trình độ để cho Lâm Lạc bội phục.

Lâm Lạc căn bản không cần lo lắng an toàn của tiểu nha đầu, hắn kêu nhỏ một tiếng, thân hình cũng đập ra, gia nhập bên trong thịnh yến giết chóc của Phượng Niệm Yên.

- Hồ đồ!

Ba người Đồ Bách Thành tức giận tới mức run run.

Số lượng quái vật kia quá nhiều, căn bản là giết không hết, lao ra làm gì? Nguyên bản bọn họ là ba người luân phiên tiến lên phòng ngự, này cũng tiêu hao vô cùng lớn, nếu như Lâm Lạc có thể một mình gánh vác một phương, như vậy bốn người chia sẻ phòng thủ, áp lực sẽ nhỏ hơn rất nhiều, để bọn hắn có thể có càng nhiều thời gian khôi phục nguyên khí.

Hiện tại tiểu tử này xông ra ngoài không phải uống phí hết khí lực sao?

Lâm Lạc cũng không có ý tứ cùng đối phương liên thủ, càng không có dự định ở chỗ này khốn thủ, hắn phải thử thực lực những quái trùng này một chút, xông vào đi ra ngoài, bằng không, chờ ở chỗ này tính toán cái gì, lại không phải là mục đích bọn hắn tới đây.

Hắn trực tiếp té ra hố đen.

Đây là sát chiêu mạnh mẽ nhất mà hiện tại Lâm Lạc nắm giữ, đồng thời cũng là thủ đoạn công kích dùng ít sức nhất!

Bởi vì hố đen là đang không ngừng hấp thụ lực lượng kẻ địch đến lớn mạnh bản thân, Lâm Lạc chỉ cần duy trì lực lượng cơ bản hắn vận chuyển là được, ngược lại là tiêu hao kỹ năng nhỏ nhất.

Bành! Bành! Bành!

Hố đen giấu ở trong cơ thể mặc dù uy lực nhỏ đi rất nhiều, nhưng dùng để đánh giết những tiểu quái này là quá dễ dàng, một quyền một cái cắn bản không mang theo bất kỳ chỗ trống cò kè mặc cả.

Từng cái từng cái bị nổ nát, thần huyết bay tung tóe, thi hài từng mảnh từng mảnh!

Nhưng như trước đó Đồ Bách Thành từng nói, những thi thể này rất nhanh sẽ biến thành tro bụi, giống như xưa nay chưa từng xuất hiện. Mà kỳ quái chính là, không có thần hạch!

Lực lượng chi nguyên của Thần linh là thần hạch, không có thần hạch, như vậy thần lực từ đâu mà đến?

Lâm Lạc tiện tay đánh nổ mấy quái trùng, trong lòng không khỏi vô cùng cổ quái. Nhưng nếu như đây thực sự là một không gian bên trong Thiên thần khí, như vậy những quái trùng này tất nhiên không có trải qua thần kiếp, tự nhiên không thể nào hình thành thần hạch!

Không có thần hạch, lại là làm sao từ Hư Thần từng bước tăng cao đến Sơ Vị Thần?

Trong lòng Lâm Lạc không rõ, nhưng vấn đề này cũng không có ai có thể hỏi, chỉ có thể cho là những quái vật này có năng lực đặc thù. Giống như Sư Ảnh Tuyết ngay cả Minh Ngục vòng tay cũng không thể tác dụng năng, này có thể dùng lẽ thường đến so sánh sao?

Bành! Bành! Bành!

Lâm Lạc song quyền oanh quá, khắp nơi là từng mảng từng mảng máu tươi bắn tung tóe, nguyên bản hố đen tác dụng ở bên ngoài cơ thể, vậy thì thôn phệ tất cả, căn bản không có khả năng có máu tươi bắn tung tóe, nhưng hiện tại vền vền là lấy ra lực lượng cùng pháp tắc trong đó, hóa thành uy năng bản thân hố đen.

Chính vì như thế, ai cũng sẽ không đem cái này cùng hố đen bí thuật liên lạc cùng một chỗ, kém đến cũng quá nhiều.

Hắn bắn lên thật cao, ánh mắt hướng về bên Phương Niệm Yên nhìn lại, chỉ thấy nữ nhân kia cũng thi triển hết khả năng mạnh mẽ, trường kiếm lay động qua không biết giết bao nhiêu quái trùng, quần trắng phiêu phiêu nhưng không dính một chút máu đen.

Mặc dù hai người đại khai sát giới, nhưng ở bên trong đàn quái vật có thể nói giống như hải dương, giết chết một trăm cái, một ngàn cái lại làm sao, quái vật cuộn cuộn không ngừng dâng lên, tựa hồ toàn bộ thiên địa đều là thể giới của nó.

Lâm Lạc ngược lại là không đáng kể, hố đen triển khai thuộc về lấy chiến nuôi chiến, chỉ cần hấp thụ lực lượng không vượt qua hắn có thể chịu đựng cực hạn, như vậy hắn đủ để chiến đấu một trăm ngàn năm, trăm vạn năm!

Nhưng Phương Niệm Yên không có bản lĩnh lớn như vậy.

Mặc dù mỗi một kiếm của nàng đều trải qua tính toán tinh diệu, chắc chắn sẽ không lãng phí một phần lực lượng. Nhưng tiêu hao lại nhỏ cũng là tiêu hao, huống hồ muốn một kiếm đánh giết Sơ Vị Thần, tiêu hao này cũng không nhỏ, chiến đến sau bốn canh giờ, nàng liền hiển lộ ra xu hướng suy tàn, uy lực kiếm pháp dần dần nhỏ đi, không có thể một chiêu kiếm giết chết một cái, mà thường thường phải bù đắp một kiếm.

Thần là g n ẻ hướl
Kể từ đó, tình huống của nàng nhất thời trở nên nguy hiểm.

c c nkij n lú cứ có

Lâm Lạc hét dài một tiếng, thân hình thoát ra, như một đạo tia chớp màu xanh lam, một đường bành bành bành nổ ra một thông đạo huyết sắc, uy phong lẫm lẫm xuất hiện ở trước mặt Phượng Niệm Yên. Đám ra một quyền, đại lực cuốn lấy, bảy quái trùng đang muốn phát động tấn công đối với Phượng Niệm Yên hầu như ở cùng một thời gian bị đánh nổ, hóa thành một vùng mưa máu!

Đùng! Đùng! Đùng!

Trên người Lâm Lạc cũng đồng thời bị chí ít hai mươi cái vòi sắc bén đâm trúng, nhưng ở trước mặt nắm giữ hồ đen cùng thể phách phòng ngự biến thái, hậu quả duy nhất chính là từng cái vòi dòn dập đứt đoạn!

1236. Chương 1245: Tiểu Nha Đầu Gặp Rắc Rối. (1)

Phòng ngự của hắn là ngay cả Phượng Niệm Yên cũng không thể đánh tan, chỉ là quái trùng cấp Sơ Vị Thần có thể làm sao?

Bên trong Vũ tháp, đám người Đồ Bách Thành nhìn mà trợn mắt ngoác mồm.

Muốn nói lực công kích, tam đại Trung Nguyên Thần bọn họ tự nhiên mỗi người không ở dưới Lâm Lạc, nhưng ở phòng ngự là xa xa không thể đánh đồng! Bọn họ có thể chịu đựng mười lần, hai mươi lần quái trùng công kích. Nhưng chung quy là có hạn mức tối đa, vượt qua mức độ kia, bọn họ sẽ bị thương, tiểu thương thành đại thương, cuối cùng đối với bọn hắn cũng tạo thành uy hiếp tính mạng.

Cái gọi là kiến đông cần chết voi, chính là đạo lý này.

Nhưng Lâm Lạc cũng quá đáng sợ, cứ như vậy căn bản không có vấn đề, không tránh không né, hoàn toàn bằng lực phòng ngự bản thân miễn cưỡng ăn quái trùng oanh kích. Hết lần này tới lần khác vẫn không có một quái trùng có thể đánh tan phòng ngự của hắn, này đến tột cùng ai là quái vật a?

Tiểu tử này coi như là chuyên tu Thổ Hệ phòng ngự pháp tắc, cũng không thể nào đạt đến lực phòng ngự biến thái như vậy a?

Ba người Đồ Bách Thành đều âm thầm đổ kị, nếu bọn hắn cũng có năng lực như vậy, còn rúc ở đây phòng ngự sao, hoàn toàn có thể mạnh mẽ mở một đường máu đi đến!

- Kim huynh, Văn huynh...

Đồ Bách Thành đột nhiên giương giọng kêu lên, trong ánh mắt sát khí ảm động.

- Ừm!

Kim Giác cùng Văn Anh Liệt đồng thời gật đầu, lúc này đến phiên Đồ Bách Thành ở lối vào nghênh chặn đàn trùng, hai người bọn họ thì dành thời gian khôi phục tinh lực. Ánh mắt của hai người đồng thời hướng về Sư Ánh Tuyết tề nhạ đang ngáp kia, trong đôi mắt lóe lên tham lam vô tận.

Hưu!

Hắn chống đỡ xuống, một là quyền luyện đối với thân nhân, người yêu, thực sự không cách nào tưởng tượng chúng nữ không có hắn sẽ sống thế nào! Thứ hai, hắn nín một bụng khí, nhất định phải đập nát cái móng của tiểu nha đầu Sư Ánh Tuyết ghê tởm kia!

Thống khổ để thân thể muốn nổ tung giống như trùng hải, từng cơn sóng liên tiếp, hơn nữa này cũng không có quy củ đánh nửa ngày lại nghỉ ngơi nửa ngày. Mãi mãi không có dừng lại trùng kích thần kinh của hắn, để linh hồn hắn mỗi một khắc đều rên rỉ gào thét.

Sau một tháng, Lâm Lạc rốt cục đi qua bước ngoặt gian nan nhất, thân thể chịu đựng được thử thách, bắt đầu hấp thụ được lực bên trong thần dược, cấp tốc khép lại thương thế, nhưng thần thức của hắn là bị thương quá nặng, trước sau chỉ có thể chìm đắm trong thức hải.

Tử đỉnh lấp loé, phóng xạ ra trăm triệu đạo hào quang, buông xuống trên thần hồn của Lâm Lạc.

Thần thức hóa anh, Lâm Lạc bắt tri bất giác mở ra tứ chi, ôm lấy Tử đỉnh, như trời sinh là vậy, dường như một thể.

Hắn tâm linh bình tĩnh lại, cảm ứng lấy Tử đỉnh trấn áp năm đạo chí cao pháp tắc, từng cổ từng cổ cảm ngộ không ngừng hiện lên, ở Thức Hải của hắn nổ tung, mỗi một đạo cũng làm cho hắn như nghe đại đạo, vô hạn tăng lên pháp tắc cảm ngộ của hắn.

Loại chuyện cảm ngộ này, liền giống như trời cao ban ân, với Thần linh tuổi thọ vô hạn mà nói, một trăm triệu năm có thể có một lần cảm ngộ liền tính là không tồi rồi, mỗi một lần cảm ngộ đều có thể để bọn hắn ở lĩnh ngộ pháp tắc có thể bước ra một bước rất lớn.

Mà Lâm Lạc ở dưới tình huống đặc thù cùng Tử đỉnh kết hợp làm một thể, tựa hồ đang trải qua lấy vạn cổ tang thương của Tử đỉnh. Cảm ngộ giống như phạm nhân mỗi ngày ăn ba món, chuyện thường như cơm bữa, không hề ngạc nhiên.

Thân thể hắn đang khép lại, mà thần hồn thì lại lấy tốc độ đáng sợ cấp tốc lớn mạnh, thần hạch trong đan điền cũng lặng yên trưởng thành, hướng về Sơ Vị Thần tam trọng thiên phát khởi trùng kích.

...

- Người quái dị làm sao vẫn không có tỉnh lại a!

Sư Ánh Tuyết mặt mày ủ rũ, Hỏa Long đạn của nàng chỉ còn lại bảy viên, nhưng trùng hải tiêu diệt một nhóm lại một nhóm, thật giống như số lượng vô cùng, giết chết không dứt, cuộn cuộn không ngừng!

Phượng Niệm Yên quạnh quẽ như nước, khoanh chân ngồi dưới đất, trên đùi đặt trường kiếm, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tựa hồ không quan tâm một chút nào.

- Cô nàng xinh đẹp, người không sợ chết sao?

Sư Ánh Tuyết tò mò hỏi.

Nàng là thân thể hư vô, muốn đi ra ngoài thậm chí hiện tại liền có thể một cước bước ra, nhưng nàng có tình huống đặc biệt của nàng, hơn nữa nơi này hạn chế, nàng không có cách nào mang theo Lâm Lạc cùng Phượng Niệm Yên rời đi.

Bởi vậy, nếu như Hỏa Long đạn của nàng dùng hết, như vậy Phượng Niệm Yên chỉ có thể tử thủ với này, kết quả cuối cùng chính là như những người kia biến thành xương khô!

Biết rõ như vậy, nàng làm sao lại vẫn bình tĩnh như thế?

- Sở hữu dụng sao?

Phượng Niệm Yên cũng không ngần ngại lên nói.

- Hữu dụng là không có, nhưng mà sợ sệt không phải chuyện rất bình thường sao?

Sư Ánh Tuyết không rõ mà nhìn về phía Phượng Niệm Yên.

- Khi còn bé Nữu Nữu sợ nhất là Tri Chu, sau đó thiêu chết mấy vạn con mới không sợ nữa!

Quả nhiên là tiểu Ma vương a...

Phượng Niệm Yên ngẩng đầu nhìn nàng một cái, lại tiếp tục đem ánh mắt buông xuống, như lão tăng đã tọa, đối với nàng không thêm để ý tới.

Lúc này Sư Ánh Tuyết thực sự là hồi hận gần chết, sớm biết liền không đến tham gia cái náo nhiệt này, quần quít lấy tỷ tỷ đại nhân làm nũng sẽ tốt bao nhiêu? Hiện tại Lâm Lạc chết sống không biết, vạn nhất chết, nàng làm như thế nào hướng về tỷ tỷ đại nhân bàn giao đây?

Sầu a...!

Lẽ nào... phải phát sinh tín hiệu cầu cứu?

Nhưng nếu như bị sư tỷ biết mình ở đâu, không phải sẽ lập tức mang mình về sao? Vì chỉ là một người quái dị liền muốn cùng tỷ tỷ đại nhân chia lìa, này đáng giá không?

Sư Ánh Tuyết từng đợt khó khăn, do dự.

Bành bành bành, ở ngoài tháp tầng đất phun trào, từng cái từng cái quái trùng màu đen chui ra, như nước biển thủy triều từ bốn phương tám hướng hướng về vị trí vũ tháp dâng lên!

- Quá chán ghét, ngay cả Nữ Nữ cũng không muốn nhìn.

Sư Ánh Tuyết tức giận đến oa oa kêu to, dưới cơn nóng giận cầm Hỏa Long đạn trong tay ở cùng một thời gian toàn bộ ném đi ra ngoài, ầm ầm ầm nổ vang, nhất thời trực phá bầu trời, một biển lửa quyền vũ, đem phạm vi trăm dặm đốt thành một vùng đất cằn cỗi.

Trùng hải màu đen lập tức ít đi một khối, nhưng so với số lượng quái trùng mà nói này thật sự là bé nhỏ không đáng kể, gần như là chuyện trong nháy mắt, khu vực trống không này đã bị lấp kín, trùng hải tiếp tục nhấn chìm mà tới.

Sư Ánh Tuyết tròn mắt, nếu như đem Hỏa Long đạn từng khóa ném ra còn có thể chống đỡ nhiều một chút thời gian, nhưng bị nàng bão nổi toàn bộ ném đi ra ngoài, hiện tại thật là phiền toái a...

Cheng, Phượng Niệm Yên rút kiếm ra khỏi vỏ, một bộ áo trắng như tuyết, một mình đứng ở lối vào vũ tháp, có một loại tuyệt cường nhưng thê mỹ.

Ánh kiếm như luyện, thần huyết bắn phi, quái trùng bò tới không gì không bị một chiêu kiếm chém giết, như sóng biển gặp được đê đập, không cách nào tiến lên trước một bước.

Một người một kiếm, chặn lại trùng hải mênh mông!

Nhưng mà dù là thần linh cũng không phải là lực lượng vô cùng, cuối cùng cũng có thời điểm tiêu hao hết. Mặc dù Phượng Niệm Yên có pháp tắc linh ngộ của Trung Nguyên Thần, nhưng hiện tại dù sao chỉ là Sơ Vị Thần mà thôi, luận lực lượng kéo dài là tuyệt đối không cách nào cùng Trung Nguyên Thần chân chính so sánh.

Lực lượng của nàng dần dần suy yếu, nhưng dưới chân nàng không lui lại một bước nào!

Sư Ánh Tuyết nhe răng nhếch miệng, cuối cùng giậm chân một cái, tức giận lấy ra một cái còi ngọc, đồ chơi này chỉ cần thổi một hơi, liền có thể cùng sư tỷ nàng bắt được liên lạc, triệu hoán vị Cửu Tinh Thần Vương kia đến đây cứu giá!

Chỉ là nàng chính là trộm đi ra, một khi triệu đến sư tỷ chắc là phải bị tóm lại, còn sẽ bị mẫu thân đại nhân đánh đòn răn dạy, đây cũng không phải là đùa giỡn!

Họa là nàng xông ra, tiểu Ma vương vẫn còn có chút đảm đương, biết đạo lý sau khi phóng hỏa phải diệt hỏa.

- Tiểu... nha.. đầu...

Âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi vang lên, chỉ thấy Lâm Lạc nguyên bản nằm như người chết đột nhiên xông lên, trên mặt có lửa giận tựa như giết người.

Sau khi Sư Ánh Tuyết cả kinh lại là đại hỉ, vội vã đem cái còi thu lại, vỗ tay nói:

- Oa, người quái dị người không giả bộ chết nữa rồi hả?

- Trang cái đầu của người!

Ánh mắt Lâm Lạc thoáng nhìn, chỉ thấy Phượng Niệm Yên đã tiếp cận bước ngoặt sụp đổ, chỉ dựa vào một cổ ý chí cần rằng kiên trì, hẳn nhất thời cũng bất chấp tìm tiểu nha đầu tính sổ, phi thân đập ra, một quyền oanh kích.

Ầm!

Lực lượng bá đạo dâng lên, cửa ra vào vũ tháp chỉ ít chùng trể quái trùng bị cùng một thời gian oanh thành tro bụi, Lâm Lạc che ở phía trước Phượng Niệm Yên nói:

- Người đi nghỉ ngơi, nơi này có ta!

1239. Chương 1248: Một Chọi Ba Thì Lại Làm Sao. (1)

Đùng, không đợi đến Phượng Niệm Yên trả lời, trên lưng dựa vào một bộ thân thể mềm nhũn, tay trái của Lâm Lạc chuyển qua ôm lấy Phượng Niệm Yên, chỉ thấy nàng đã lâm vào trạng thái hôn mê.

Lực lượng hao sạch đến mức độ trực tiếp hôn mê!

Lâm Lạc không khỏi trong lòng ảm áp, kỳ thực Phượng Niệm Yên có thể phi thân rời khỏi, lấy sức chiến đấu của nàng vừa đánh vừa chạy, có khả năng chạy thoát rất lớn! Nhưng nàng vẫn lựa chọn tử thủ nơi này!

Tình nghĩa, không phải ngoài miệng nói một chút, hành động biểu hiện ra mới là chân thực nhất.

Lòng người đều là thịt lớn lên, huống chi Lâm Lạc vốn là người trọng tình trọng nghĩa.

Hắn đem Phượng Niệm Yên công đến trên lưng, trong hai mắt loé ra sát khí mạnh mẽ, lấy phong thái đế vương hoàn hảo trùng hải trước mặt, dưới khí thế áp bách, những quái trùng dũng mãnh không sợ chết này lại cùng nhau dừng động tác lại!

Qua chỉ ít mười tức thời gian, trùng hải mới khôi phục gây rối, tiếp tục hướng về Lâm Lạc phát động công kích.

- Hừ!

Lâm Lạc hữu quyền nhô lên, tùy ý oanh kích!

Bành! Bành! Bành!

Mỗi một quyền hạ xuống đều là trong nháy mắt giết chết chừng trăm quái trùng, uy thế vô song!

Sơ Vị Thần tam trọng thiên!

Đúng vậy, Lâm Lạc tiến vào Sơ Vị Thần tam trọng thiên, hơn nữa còn là tam trọng thiên đỉnh cao!

Lần này thụ thương đối với hắn mà nói vừa là một loại đau khổ, tương tự cũng là một kỳ ngộ, những thân đan kia của Sư Ánh Tuyết cũng không phải vô dụng. Không có thần kiếp hàng lâm, là bởi vì nơi này ngăn cách thiên địa cảm ứng.

Bên trong những đan dược kia không thiếu thần dược Thủy thuộc tính, để Lâm Lạc lấy ra đầy đủ Thủy Hệ pháp tắc, uy lực của hồ đen cũng theo cảnh giới hắn tăng lên đạt đến trình độ Sơ Vị Thần tam trọng thiên.

Trước đó hắn có thể đánh nổ Trung Nguyên Thần nhất trọng thiên Tử Mộc bà bà, hiện tại càng tiến lên một bước, hẳn tự tin có thể dễ dàng giết chết Trung Nguyên Thần nhị trọng thiên!

Hồ đen mở ra, Lâm Lạc bắt đầu vô tình giết chết, nơi thân thể đi qua, trùng hải sẽ xuất hiện một khu vực trống không, mà tốc độ này lại nhanh hơn trùng hải bổ sung, làm cho khu vực trống không càng ngày càng to lớn!

Gần nửa canh giờ sau, trùng hải không đợi sáu canh giờ “tự do hoạt động” đã kết thúc, dồn dập chui vào dưới đất, lại không dám cùng Lâm Lạc là địch rồi!

Có thể làm cho trùng hải dừng mãnh không sợ chết này lui lại, đây là khí thế bá đạo cỡ nào?

Đáng tiếc, nơi này cũng không có một người ngoài, Lâm Lạc uy phong cũng chỉ là để Sư Ánh Tuyết một người nhìn thấy mà thôi.

- Đáng đánh! Đáng đánh!

Sư Ánh Tuyết tự biết Lâm Lạc hỏa khí không nhỏ, vội vã nguy trang đến mức có bao nhiêu ngoan thì có bấy nhiêu ngoan, một bên xa xa mà cười ở trên người con của lớn, một bên thay Lâm Lạc ủng hộ, nhưng mà đánh chết cũng không sẽ tới.

Lâm Lạc nhét một hạt đan dược cho Phượng Niệm Yên, nàng chỉ là thoát lực, điều dưỡng mấy ngày liền có thể khôi phục như thường.

Hắn hướng về Sư Ánh Tuyết ngoắc ngoắc ngón tay:

- Lại đây!

Tiểu nha đầu vội vã lắc đầu như đánh trống:

- Không tới!

- Hừ, người cho rằng không tới ta sẽ không đánh được người sao?

Lâm Lạc cắn răng nói.

- Ô ô ô, Lâm Lạc là một đại phơi đản. . . Ô ô ô, Nữ Nữ muốn đem đầu người xuống làm cầu để đá!

Sư Ánh Tuyết tràn đầy nước mắt nước mũi, sau đó toàn bộ hướng về trên người Lâm Lạc hất tới.

- Nay này, người có thôi đi không.

Lâm Lạc bắt đắc dĩ thở dài, tay của hắn còn chưa rơi xuống tiểu nha đầu đã khóc đến so với sét đánh còn lớn hơn, một cái đập xuống nước mắt càng là như trường giang đại hải, liên miên không dứt, nằm nhoài trên đùi hắn đem hai cái chân nhỏ đập loạn.

- Ô ô ô, ô ô ô, người ti tiện hầu dám can đảm bắt nạt Nữ Nữ, Bồn ma vương. . . Ô ô ô, cái mông thành hai nửa rồi!

Khuôn mặt nhỏ của Tiểu nha đầu đã bỏ ra.

Lâm Lạc không khỏi bật cười, một tiểu nha đầu bướng bỉnh như thế, chấp nhặt với nàng cái gì đây! Hắn lắc đầu một cái nói:

- Cái mông vốn chính là hai nửa, yên tâm!

- Xú gia hỏa, người còn dám cười Nữ Nữ?

Sư Ánh Tuyết chu miệng nhỏ trừng mắt hắn.

Lâm Lạc nặn nặn miệng nhỏ của nàng, quả nhiên hài tử khóc sẽ có sữa uống, rõ ràng là tiểu nha đầu này làm hại hắn nằm một tháng, suýt chút nữa đem tính mạng đánh mất rồi. Nhưng bị nàng vừa khóc vừa nháo như thế, tựa hồ đuối lý là Lâm Lạc, để hắn đỡ khóc đỡ cười.

- Được rồi được rồi, lần này tạm tha người, sau này làm việc động não một chút, đừng hại chết người nữa!

- Xú phơi đản, xú Lâm Lạc, ta muốn làm tiểu nhân đâm chết người!

Sư Ánh Tuyết ở trên đầu lưỡi là không chút nào chịu thua, quay về Lâm Lạc trợn mắt nhìn.

Chuyện này chỉ có thể là học theo chân Tiểu Ma Nữ.

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Tùy tiện người!

Điều dưỡng hai ngày, Phượng Niệm Yên cũng rất nhanh khôi phục tinh lực, ba người tiếp tục đường.

Sư Ánh Tuyết là tâm tính tiểu hải chân chính, thời điểm sinh khí hận không thể dập tắt đại dương. Nhưng sau khi qua liền tươi cười rạng rỡ, tựa hồ sớm đem sự tình trước kia ném đến sau đầu.

Đi ra không xa, lập tức liền có trùng hải đối với bọn hắn phát động tấn công, nhưng đều bị Lâm Lạc dễ dàng oanh vỡ, hung vật để cho Trung Nguyên Thần cũng muốn cau mày, nhưng đối với Lâm Lạc không hề có uy hiếp.

- Lâm Lạc...

Tiểu nha đầu cười Hoàng Kim Bàng Giải chạy ở trước nhất, Phượng Niệm Yên đột nhiên quay đầu hướng về hắn kêu lên.

- Hả?

Lâm Lạc cũng quay đầu đi.

- Ta nghĩ, ta bây giờ nguyện ý cùng ngươi chung phòng!

Nàng đang hoàng trình trọng nói.

Lâm Lạc nhất thời lão đảo, khục khục khục ho khan. Hắn nhìn thoáng qua mỹ nữ không hề ngượng ngùng, thanh thuần đến có thể cùng Thạch Nguyệt Nha so sánh nói:

- Người biết chung phòng là xảy ra chuyện gì không?

Phượng Niệm Yên suy nghĩ một chút mới nói:

- Ta hỏi qua Hạ Mộng Như, nàng nói chung phòng sẽ làm ình rất vui vẻ, có một loại hưng phấn xấp xỉ điên cuồng! Bất quá, ta không quá yêu thích hưng phấn, một kiếm khách nhất định phải ở bất cứ lúc nào có một tâm bình tĩnh!

- Ta cũng không hiểu, một đồ vật thô thô như vậy nhét vào trong thân thể sẽ thoải mái sao! Người biết không?

Nàng dùng một loại vẻ mặt hiểu học nhìn Lâm Lạc.

Này này này, Lâm Lạc có một loại cảm giác toàn diện tan tác, trong lòng nổi lên từng đợt vô lực:

- Đã như vậy, tại sao ngươi lại nguyện ý cùng ta hành phòng?

- Ta cũng không rõ lắm, nguyên bản ta rất bài xích cùng người tiếp xúc, bất kể là nam nhân hay là nữ nhân, ta đều không muốn bị người đụng tới. Nhưng mấy ngày trước thời điểm ta ôm ngươi, lại không có loại cảm giác chán ghét này, cho nên ta cảm thấy ta cũng sẽ không phản đối cùng ngươi hành phòng, người hầu có nghĩa vụ cùng chủ nhân hành phòng. Có phải hay không?

Đôi mắt đẹp trong suốt của nàng nhìn Lâm Lạc, rõ ràng nói là một sự tình làm cho người ta mặt đỏ, nhưng nàng là hào phóng đến dường như đang nói chuyện ngày hôm nay lĩnh ngộ một đạo pháp tắc.

Ở trong mắt của nàng, hành phòng xác thực cùng ăn cơm uống nước không có khác biệt gì, bởi vì nàng căn bản không có thường thức phương diện nam nữ.

1240. Chương 1249: Một Chọi Ba Thì Lại Làm Sao. (2)

Lâm Lạc không có ý lại mở rộng hậu cung, Phượng Niệm Yên coi như hảo hữu đi, ngược lại nàng cũng không hiểu chuyện giữa nam nữ, liền để nàng hồn hồn độn độn xuống dưới như thế là được rồi, theo đuổi kiếm đạo cực hạn của nàng.

Hắn chỉ là cười cười nói:

- Chúng ta là bằng hữu, không phải sao? Bằng hữu đương nhiên phải trợ giúp lẫn nhau!

- Ồ!

Phượng Niệm Yên gật đầu, trên thực tế ở trong mắt của nàng, bằng hữu cùng tình nhân khác nhau ở chỗ nào, nàng hoàn toàn không có khái niệm.

- Đến, sắp đến rồi!

Phía trước Sư Ảnh Tuyết đột nhiên kêu lên.

Lâm Lạc cùng Phượng Niệm Yên tăng nhanh tốc độ bước qua, chỉ thấy phía trước xuất hiện một vòng xoáy màu đen, cùng nhập khẩu nơi này tương tự. Bởi vậy, muốn nói tới cái vòng xoáy này có thể dẫn dắt bọn họ đi tới một nơi khác, Lâm Lạc là hoàn toàn tin tưởng.

Nhưng mà, lúc bọn hắn còn chưa có tiếp cận, chỉ cảm thấy mặt đất chấn động, vô số quái trùng màu đen từ dưới đất chui ra, lít nha lít nhít phân bố xung quanh vòng xoáy, tựa hồ là hộ vệ nơi này, không cho bất luận người nào thông qua.

Ba quái trùng hình thể rõ ràng lớn hơn một vòng, cách vòng xoáy màu đen gần nhất, mà cảnh giới cũng thành linh đạt đến Trung Nguyên Thần!

Hiển nhiên, ba đại trùng này là trùng hải chi Vương rồi!

- Phải xông qua rồi!

Lâm Lạc trầm giọng nói.

Giết chết những quái trùng này cũng không có một chút chỗ tốt nào, ngay cả một viên thần hạch cũng không có, cái kia giết một ngàn giết 10 ngàn lại có ý nghĩa gì. Bởi vậy, trực tiếp giết tới Truyền Tống Trận, rồi nơi này mới là lựa chọn tốt nhất.

Tiểu nha đầu là cái gì cũng không để ý, mà Phượng Niệm Yên là đáp một tiếng, đem trường kiếm rút ra, dù sao đây chính là ba quái trùng Trung Nguyên Thần, ngay cả Lâm Lạc cũng không nhất định có thể ứng phó.

Hừ! Hừ! Hừ!

Nhưng vào lúc này, lại có ba bóng người hầu như ở cùng một thời gian bay tới, một người là đại hán khôi ngô ngang tàng, một người là thanh niên mặt đầy hàn khí, cái cuối cùng là thiếu niên tóc trắng, đều là Sơ Vị Thần đỉnh phong.

Ba người người theo thứ tự là Cổ Thạch Mạc Chân Kiếm, Hàn Thương Cổ Phong, Điều Thạch Ngô Chiến!

Ba người này, đều là nhân vật ở bên trong danh sách trăm người mà Hướng Phong Thạch cho Lâm Lạc!

Trước đó bọn họ cũng không ở bên trong trận doanh mười tám quốc, hiện tại là đột nhiên xông ra, hiển nhiên, bọn họ đi sau mà tới trước rồi! Nhưng cần nhắc đến Lâm Lạc hôn mê một tháng, tựa hồ bị bọn họ đuổi theo cũng có thể lý giải!

Nhưng mà, có thể một đường xông đến nơi này, chính là một loại thể hiện thực lực cường đại, ngay cả Đồ Bách Thành là Trung Nguyên Thần cũng sợ đến núp ở trong tháp chờ tử vong, ba người bọn hắn là Sơ Vị Thần lại liên thủ giết tới, đủ để khiến người ta kính phục rồi!

- Cút!

Cổ Phong lạnh lùng đảo qua Lâm Lạc một chút, tựa hồ rất khó chịu hấn chắn ở phía trước ba người.

Thật là nóng nảy!

Tuổi trẻ đắc chí, luôn có một cổ thô bạo ngạo thị thiên địa! Chỉ là đừng quên bọn họ là lấy thân phận Sơ Vị Thần đỉnh ột đường giết tới nơi này, mà Lâm Lạc làm sao không phải đây?

- Cổ huynh...

Mạc Chân Kiếm cướp trước một bước, cản Cổ Phong lại, sau đó hướng về Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Huynh dài chó trách, gia hoả này chính là không coi ai ra gì, không nên chấp nhặt với hần!

- Mạc Chân Kiếm, người lại muốn cùng ta chiến một trận sao?

Cổ Phong hai tay rung lên, trong tay dĩ nhiên có thêm một thanh trường thương ngăm đen, trên thân thương che kín hoa văn kỳ quái, mũi thương sâm bạch, lóe lên hàn mang chói mắt.

Gia hoả này không nên gọi Hàn Thương, mà phải gọi chó điên, gặp người liền cắn!

- Cổ Phong, có năng lực một người đi giải quyết ba con Vương trùng kia đi, hướng ta phát cái gì hỏa!

Mặc dù Mạc Chân Kiếm nhìn như ngu ngốc, nhưng có thể đi đến một bước này, đặc biệt là trở thành thiên chi kiêu tử có thể vượt qua đại cảnh giới tác chiến, há sẽ thật phải là ngu ngốc.

Cổ Phong nhìn Ngô Chiến không nói gì nói:

- Vậy chúng ta liền đánh cược một thoáng, ai có thể cái thứ nhất đánh bại Vương trùng tiến vào truyền tống trận pháp!

- Ha ha, ta cũng thật sự muốn mở mang kiến thức một chút người những năm này lại lĩnh ngộ tuyệt học gì!

Mạc Chân Kiếm hai tay vỗ một cái, phát sinh tiếng vang cự thạch va chạm, trong con người chiến ý hừng hực.

Mặc dù Ngô Chiến không nói gì, nhưng trên hai tay đã có thêm một bộ móng vuốt, tóc bạc không gió mà động.

Bọn họ đều là thiên chi kiêu tử, một đường đều giẫm lầy người cảnh giới so với mình càng cao hơn đánh tới, trong lòng có một cỗ ngạo khí “ta là mạnh nhất”, ai cũng sẽ không chịu thua! Trước đó chỉ là đối mặt trùng hải cũng không thể đem bọn họ hoàn toàn thể hiện ra uy năng, mà ba Vương trùng cảnh giới Trung Nguyên Thần là công cụ tỷ thí hay nhất, nhìn ai mới là mạnh nhất, chân chính thiên kiêu!

Vô vô đệ nhị!

Ai cũng muốn làm bá chủ duy nhất kia!

- Đánh cược chút gì không?

Cổ Phong ngạo nghễ nói.

- Ta ra một cây Thất Hàn Tiên Linh Chi!

Mạc Chân Kiếm không khỏi lộ ra kinh sợ, mà Ngô Chiến kia không chút biểu tình sắc mặt cũng hơi đổi! Bọn họ biết Thất Hàn Tiên Linh Chi là bảo vật cấp bậc gì, một là khiếp sợ đối phương có thể có được bảo vật như vậy, thứ hai càng là đối phương dám đem bảo vật như vậy áp làm tiền đặt cược, cái này cần tự tin cường đại đến mức nào?

- Hắc!

Mạc Chân Kiếm cùng Ngô Chiến khiếp sợ qua đi, đều là lộ ra vẻ mặt hưng phấn hiếu chiến, bọn hắn đều có một lòng vô địch!

- Ta có một viên Tẩy Thần Đan!

- Thanh Diễm Kỳ Lân Thiết!

Ba người đều lấy ra bảo vật lực lượng ngang nhau, sau khi liếc mắt nhìn nhau, đều là vì thủ đoạn của hai người khác mà hơi giật mình, bởi vì này đều là chí bảo của Trung Nguyên Thần cấp!

- Cái kia liền chiến... Ồ!

- Dĩ nhiên...

Ba người Mạc Chân Kiếm còn chưa kịp ra tay, liền nhìn thấy đã có ba người hướng về phương hướng vòng xoáy màu đen xông qua, không phải là bọn người Lâm Lạc sao?

Bành! Bành! Bành!

Lâm Lạc song quyền oanh qua, dễ dàng liền đem một mảnh lớn quái trùng nghiền ép thành tro bụi, lấy tư thế không thể chặn giết tới ba trước mặt Vương trùng, bên trong một tiếng hét dài, dĩ nhiên đồng thời hướng về tam đại Vương trùng phát khởi công kích!

- Ta cho rằng ta đã đủ điên, không nghĩ tới còn có một người điên chân chính!

Cổ Phong thì thảo tự nói.

- Một chọi ba, hai vị, các người có tự tin này không?

Mạc Chân Kiếm cau mày nói.

- Một chọi một, miễn cưỡng có thể thắng, một chọi hai, tất bại, một chọi ba, hẳn phải chết!

Ngô Chiến lời ít mà ý nhiều nói.

- Như thế!

Cổ Phong tiếp lời nói.

- Chỉ sợ hẳn chỉ là muốn đánh ra một con đường sống, cũng không hề muốn đánh bại ba Vương trùng kia!

Mạc Chân Kiếm tổng kết nói, hẳn cũng giống như thế, một đối ba là kết cục hẳn phải chết, chỉ có thể lợi dụng chỗ trống trong nháy mắt chạy tới truyền tống trận pháp.

- Đúng là như thế!

Hai người Cổ Phong đồng thời gạt đầu, không chút nào tin tưởng Lâm Lạc có thể đánh bại ba Vương trùng kia.

1241. Chương 1250: Tầng Thứ Hai. (1)

Lâm Lạc thét dài liên tục, bên trong song quyền vung vẩy, lỗ đen giấu ở trong cơ thể đã hấp thụ đầy đủ lực lượng, bắt đầu phát huy ra đại uy năng đáng sợ, một đối ba thì lại làm sao, ba Vương trùng này bất quá là Trung Nguyên Thần nhất trọng thiên, hẳn từ lúc Sơ Vị Thần tầng hai liền ung dung giết chết Thần linh cảnh giới này, huống chi hiện tại đạt đến Sơ Vị Thần đỉnh cao?

Tới mười cái cũng không đủ hẳn đánh!

Bành! Bành! Bành!

Bên trong một vùng mưa máu tung bay, ba Vương trùng hầu như ở cùng một thời gian bị oanh thành tro bụi, Lâm Lạc ngạo nghễ đứng đó, như Chiến Thần hàng lâm!

Ba người Cổ Phong một trận tê cả da đầu!

Lâm Lạc cũng không để ý tới ba người Cổ Phong, bên trong danh sách mà Hưởng Phong Thạch cho hẳn, ba người này cũng không coi là lợi hại nhất!

Trên thực tế, mấy cái mạnh mẽ nhất đều đạt đến Trung Nguyên Thần đỉnh phong, Hưởng Phong Thạch tự mình ra tay cũng chưa chắc có thể trấn áp được bọn họ! Đương nhiên, có thể được Hưởng Phong Thạch xếp vào danh sách, bản thân cái này là một loại khẳng định.

Những người này đều có bản lĩnh nghịch thiên vượt qua đại cảnh giới tác chiến, nhưng thần linh là có bốn đại cảnh giới, Hư Thần chiến Sơ Vị Thần, Sơ Vị Thần chiến Trung Nguyên Thần, Trung Nguyên Thần chiến Thượng Thiên Thần đều tính toán!

Về phần Thượng Thiên Thần có thể chiến Thần Vương, này đã không phải là yêu nghiệt có thể hình dung, mà là tồn tại có thể phong Vương.

Sau khi đi vào Sơ Vị Thần đỉnh cao, ánh mắt của Lâm Lạc đã bỏ vào trên người những yêu nghiệt cảnh giới Trung Nguyên Thần kia, đám người Cổ Phong không cách nào lại kích thích dục vọng chiến đấu của hắn.

Hắn cùng Phương Niệm Yên, tiểu nha đầu chung một chỗ thông qua vòng xoáy màu đen, trước mắt đột nhiên tối sầm lại sáng ngời, đã xuất hiện ở bên trong một mảnh thiên địa mới.

Đây là một mảnh tinh không cuộn cuộn vô biên, khắp nơi bông bành lấy từng khối từng khối cự thạch phát ra ánh sáng nhàn nhạt, nhưng tổng thể mà nói vẫn là tương đối âm u, bởi vì thần thức không thể mở ra, khiến người ta có một loại cảm giác rất vô lực.

- Đây cũng là địa phương quái dị!

Lâm Lạc thì thào nói, bên trong Dưỡng Tâm hũ cũng không có hoàn cảnh khác biệt cấp độ rõ ràng như vậy, mặc dù hắn nắm giữ quyền lực bố trí bên trong Dưỡng Tâm hũ, nhưng tuyệt đối không cách nào ngăn cách ra sai biệt to lớn như vậy.

Hắn hoàn hảo một vòng, chỉ vào phương xa nói:

- Tiểu nha đầu, có phải nên đi hướng kia hay không?

- Ồ, làm sao ngươi biết?

Sư Ánh Tuyết không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, gia hỏa này là làm sao biết được.

- Trực giác!

Lâm Lạc khẽ mỉm cười, trong lòng hắn quả thật có một thanh âm nói cho hắn biết đi như thế nào.

- Hừ hừ, mèo mù vớ cá rán!

Tiểu nha đầu bĩu môi, một bộ không phản đối.

Xoát, xoát, xoát!

Đúng lúc này, ba người Cổ Phong cũng ở phía sau bọn người Lâm Lạc hiện ra thân hình. Lúc gặp lại Lâm Lạc, Cổ Phong ngạo không nổi, nhưng trong ánh mắt lại lóe lên chiến ý mãnh liệt, không hề hiện ra vẻ chán chường.

Hai người khác cũng giống như thế.

Nếu như ngay cả dũng khí thừa nhận chênh lệch cũng không có, như vậy làm sao nói siêu việt đối thủ?

Bọn họ đều là thiên chi kiêu tử, càng có một hùng tâm tuyệt không từ bỏ, tuyệt không chịu thua!

Lâm Lạc không khỏi khẽ mỉm cười, hắn vô cùng hoan nghênh loại cạnh tranh tốt này, bất quá rất đáng tiếc, người bị hắn siêu việt là vĩnh viễn không thể nào lại đuổi tới hắn! Đối với điểm này, Lâm Lạc cũng đồng dạng tràn đầy tự tin.

Không cùng đối phương bắt chuyện cái gì, Lâm Lạc cùng Phương Niệm Yên, Sư Ánh Tuyết bay vút lên, hướng về xa xa bước đi.

Trong không gian tầng này, lực hấp dẫn vô cùng lớn trước kia đã biến mất, phi hành không còn mất công sức chút nào nữa, để mỗi người đều có thể phát huy ra tốc độ nên có, nhưng không gian thuần di vẫn là không cách nào sử dụng.

Ba người Cổ Phong cố ý ở phía sau một khoảng cách lớn, đây là một loại tôn trọng đối với Lâm Lạc càng thêm yêu nghiệt, càng thêm thiên tài.

Ở trong mảnh tinh không vô tận này, tất cả đều có vẻ buồn chán như vậy, mặc dù tốc độ phi hành đã rất nhanh, nhưng mọi người cũng không ngại giẫm trên những tảng đá bông bành kia mượn lực một thoáng, gia tốc tốc độ bay.

Trước sau sáu người dường như khiêu vũ, từ bên trên một khối phù thạch bắn tới một tảng đá khác, như kinh hồng, như tia chớp.

Ngoại trừ tiểu nha đầu ra, năm người khác đều là thiên tài yêu nghiệt có thể vượt qua đại cảnh giới chiến đấu, mỗi người ở trên thân pháp đều có lý giải độc đáo. Mà tiểu nha đầu mặc dù là Hư Thần Cảnh, nhưng ngồi trên lưng con cua lớn kia là Sơ Vị Thần tăng ba, lại nắm giữ không gian pháp tắc, muốn đuổi tới Lâm Lạc tự nhiên là không hề áp lực.

Trong sáu người cũng lấy tiểu nha đầu là nhẹ nhàng nhất, cả ngày líu ríu miệng nhỏ dửng dưng không được. Để Lâm Lạc cũng có kích động nắm đồ vật nhét vào miệng nhỏ lấp kín.

- Oa, phía trước có hai viên hồng ngọc thật đẹp!

Sư Ánh Tuyết đột nhiên vỗ hai tay kêu lên.

- Tiểu Bát, chúng ta nhanh đi cướp a...

Chủ nhân có lệnh, Hoàng Kim Bàng Giải lập tức bắn ra, không gian pháp tắc gia tốc, lệch khỏi phương hướng bọn người Lâm Lạc tiến lên, hướng về một khối phù thạch to lớn xa xa, hình thù kỳ quái, phía trên đang có hai viên đá quý màu đỏ đang tản phát ra hào quang sáng quắc!

- Mau trở lại!

Lâm Lạc tùy ý đảo qua một chút, lập tức quát to lên, bởi vì đó cũng không phải một khối phù thạch, mà là một sinh linh nắm giữ lực lượng đáng sợ!

Chậm!

Ngay thời điểm Hoàng Kim Bàng Giải bắn như điện mà tới, phù thạch kia đột nhiên nứt ra một cái lỗ hổng to lớn, hướng về Hoàng Kim Bàng Giải nuốt qua.

Hoàng Kim Bàng Giải cũng coi như là quái vật khổng lồ, nhưng cùng tên đại gia hỏa này so sánh lại triệt triệt để để thành tiểu bát điểm, chỉ đủ nhét răng!

Bành, miệng rộng khép kín, Hoàng Kim Bàng Giải cùng Sư Ánh Tuyết liền biến mất ở trong miệng khối “Phù thạch” này!

- Oa! Oa!

Quái vật khổng lồ này phát sinh nổ vang nặng nề, hiện ra hình dáng, đầu cóc to lớn như núi nhỏ! Trước đó Sư Ánh Tuyết thấy đá quý màu đỏ là hai mắt của nó, tựa hồ là đang dụ dỗ con mồi.

- Oa, muốn đánh lên bản Ma Vương đại nhân, không có cửa đâu!

Âm thanh của Sư Ánh Tuyết đột nhiên từ địa phương thật xa truyền đến, chỉ thấy tiểu nha đầu đang đứng ở trên lưng con cua vung tay múa chân, một bộ căn phần sạch sẽ, mà Hoàng Kim Bàng Giải của nàng lại là liếc mắt chuyển loạn, một bộ vẫn không có từ bên trong sợ hãi phục hồi tinh thần lại.

Không gian thuần đi!

Ở chỗ này có thể sử dụng không gian thuần đi?

Lâm Lạc sớm biết tiểu nha đầu cổ quái, mặc dù lấy làm kinh hãi, nhưng cả kinh cũng không hề quá mức lợi hại, Phượng Niệm Yên là trời sinh tính cách quạnh quẽ, duy nhất lưu là kiếm đạo của mình, người khác mạnh hơn thì lại làm sao, trên Sơ Vị Thần có Trung Nguyên Thần, trên Trung Nguyên Thần có Thượng Thiên Thần, Thần Vương, cường giả rất nhiều!

Nhưng ba người Cổ Phong lại biết đâu rằng tiểu nha đầu cổ quái, mỗi một người đều là đem miệng liệt ra, suýt chút nữa liền có thể nhét trứng gà đi vào!

1242. Chương 1251: Tầng Thứ Hai. (2)

Bọn họ không phải chưa từng va chạm xã hội, hơn nữa bản thân cũng có thể làm cho người khác kinh hãi mà nói yêu nghiệt, nhưng ở trước mặt tiểu nha đầu vẫn là sâu sắc kinh ngạc.

Bất quá, lúc này sắc mặt của tiểu nha đầu cũng rất khó nhìn, nguyên bản khuôn mặt nhỏ hồng hào trở nên trắng toát, hiển nhiên ở chỗ này sử dụng không gian thuần di đối với nàng cũng là một loại tiêu hao rất lớn, huống chi còn phải mang theo một con Bàng Giải!

- Oa!

Cóc lớn phát sinh nổ vang giống như tiếng sấm, đưa mắt nhìn chăm chăm tiểu nha đầu cùng Hoàng Kim Bàng Giải, tựa hồ vì không có ăn được đồ vật mà tức giận. Hai cái chân sau bắn ra, hướng về Hoàng Kim Bàng Giải nhào tới.

- Tiểu Bát, chạy mau a...

Sư Ánh Tuyết vội vã hét lớn, luận năng lực tự vệ nàng tuyệt đối là số một số hai toàn bộ Thần giới, nhưng muốn nàng đi bảo hộ người khác tuyệt đối là không được rồi, dù sao chỉ là Hư Thần Cảnh mà thôi.

Hoàng Kim Bàng Giải cũng biết đối phương không dễ chọc, vội vã dạt ra tám cái chân bỏ chạy. Mặc dù đại gia hỏa này đối với Lâm Lạc là hận thấu xương, nhưng mà đầu óc lại không đơn giản chút nào. Liền hướng lấy phương hướng hắn bay đi, cũng không biết là khẳng định đối với thực lực của Lâm Lạc, hay là muốn đem hắn cũng lôi xuống nước.

Trung Nguyên Thần tầng hai đỉnh cao!

Thân hình Lâm Lạc lược động, nhanh chóng hướng về tiểu nha đầu tiếp cận mà đi. Hữu quyền nhô lên, lỗ

Tử Kim Thiềm Thừ nhai gần nửa ngày, sùng sục nuốt ngụm nước miếng, tựa hồ rót cục nuốt đồ vật vào miệng, sau đó hướng về Sư Ánh Tuyết vui vẻ kêu lên, tựa hồ đang hướng về nàng đòi ăn.

- Thật đáng yêu!

Hai con mắt của Sư Ánh Tuyết biến thành những vì sao rồi, từ trên lưng con cua nhảy xuống, không gian thuần di, hữu một thoáng đã xuất hiện ở đỉnh đầu Tử Kim Thiềm Thừ, lúc này sắc mặt nàng không thay đổi chút nào, hiển nhiên ở chỗ này nàng nắm giữ năng lực thuần di tùy ý, nhưng muốn dẫn con cua kia sẽ phi thường vất vả.

- Tiểu tử, gọi Ma Vương đại nhân, Nữ Nữ liền cho ngươi ăn!

Tiểu nha đầu lại lấy ra một khối tinh thạch màu đỏ, ở trước mắt Tử Kim Thiềm Thừ lúc ẩn lúc hiện.

Ba người Cổ Phong cũng không biết tiểu nha đầu nắm giữ thân hư vô, thấy nàng lại dám ở trên đầu con cạp gãi ngứa, đều là trong lòng ứa ra hàn khí, nếu Tử Kim Thiềm Thừ này nộ lên, Sư Ánh Tuyết cố nhiên là người thứ nhất không may, nhưng mọi người cũng bởi vì Thành Môn Thất Hỏa mà tai vạ tới nơi a...

Nhưng những thiên kiêu này đối mặt tình huống như vậy cũng không dám vọng động, chỉ có thể làm tốt chuẩn bị chạy bất cứ lúc nào.

- Oa! Oa!

Tử Kim Thiềm Thừ nước miếng chảy ròng, nhưng cũng không hề đối với tiểu nha đầu phát động tấn công, hai con mắt to liêu mạng hướng về chính giữa chen chúc, cũng sắp muốn va vào nhau rồi.

- Không phải cô cô, là Ma Vương đại nhân!

Sư Ánh Tuyết ở trên đầu Tử Kim Thiềm Thừ vỗ một cái.

- Làm lại!

- Oa! Oa!

- Không đúng không đúng, làm lại làm lại!

1244. Chương 1253: Dễ Dàng Thu Phục. (2)

- Oa! Oa!

- Ha ha ha, ngươi thật là ngốc, so với người quái dị còn ngốc hơn, trở lại trở lại!

Tiểu nha đầu làm không biết một đùa với Tử Kim Thiềm Thừ chỉ có thể oa oa oa gọi bậy, ngạc nhiên chính là con cóc này rõ ràng chỉ cần lè lưỡi liền có thể nuốt Sư Ánh Tuyết vào trong bụng, nhưng nó chỉ biết chảy nước miếng, đem hai con mắt chen chúc đến càng ngày càng gần.

Một màn này, làm những người khác đều không rõ, kinh ngạc đến muốn phát cuồng.

- Ai, tính toán một chút, đại ngu ngốc là không thể hi vọng!

Tiểu nha đầu giả vờ bất đắc dĩ thở dài, sau đó đem viên tinh thạch màu đỏ kia đưa cho Tử Kim Thiềm Thừ.

Tử Kim Thiềm Thừ vội vã cuốn đầu lưỡi một cái, đem tinh thạch thu vào trong miệng, vui vẻ nhai lên.

- Lẽ nào đây là một con quái vật bị thần kinh?

Lâm Lạc không khỏi kỳ quái, thử hướng về Tử Kim Thiềm Thừ tiếp cận mà đi.

Hữu, một dải lụa huyết hồng lập tức hướng về hắn đột kích qua!

Lâm Lạc sớm có chuẩn bị, vội vã lắc mình một cái nhảy lùi lại, lúc này mới miễn cưỡng tránh thoát đòn đánh này. Hắn không khỏi mà tâm run sợ, quái vật Trung Nguyên Thần đỉnh cao quá cường đại, hiện nay hắn vẫn không có tư cách chống lại.

- Ha ha ha!

Sư Ánh Tuyết cười đến vẻ mặt gian xảo, nhưng lập tức ho khan mấy lần, vỗ vỗ Tử Kim Thiềm Thừ nói:

- Tiểu tử, gia hỏa kia mặc dù đáng ghét, nhưng mà không thể đánh thương hấn, bằng không tỷ tỷ đại nhân sẽ trách cứ Nữu Nữu, biết không?

- Oa! Oa!

Tử Kim Thiềm Thừ phát sinh hai tiếng kêu, xem như là trả lời nàng.

Này, vậy là thu phục sao?

Đáng thẹn a...

Lâm Lạc nhìn đầu Tử Kim Thiềm Thừ cao to như núi kia, này đầu gì cũng là hung thú Trung Nguyên Thần đỉnh cao, làm sao cũng phải trải qua một phen máu tanh chém giết, sau đó bị thương nặng đến không có sức chống cự, bị ân uy cũng thì mới miễn cưỡng thần phục!

Nhưng vì hai viên tinh thạch liền có thể quy hàng, này không khỏi cũng quá không có phẩm cách đi!

Không chỉ Lâm Lạc nghĩ như vậy, ba người Cổ Phong cũng giống như thế, nếu như bọn họ sớm biết Tử Kim Thiềm Thừ này dễ dàng thu phục như vậy, vậy bọn hấn không tự mình lên sao? Đây chính là tồn tại Trung Nguyên Thần đỉnh cao, trở thành vật cưỡi của mình, không chỉ phong cách ngưu bức, càng là trợ lực vô cùng cường đại!

Bọn hấn đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn tiểu nha đầu, nhưng không một cái nhảy ra “hoành đao đoạt ái”.

Không phải là bọn hấn không muốn, mà là vừa rồi có Lâm Lạc dẫm vào vết xe đổ, vừa qua liền bị công kích! Thứ hai tiểu nha đầu kia tất có nơi khác thường, có thể ở chỗ này thi triển không gian thuần di, đây là năng lực đáng sợ đến mức nào, có một tất có hai, nói không chắc Tử Kim Thiềm Thừ chỉ có thể thần phục một tồn tại đặc biệt như thế.

- Này, các người vẫn lo lắng làm gì, đi thôi!

Sư Ánh Tuyết quả đoán có mới nói cũ, đứng ở đỉnh đầu Tử Kim Thiềm Thừ hét lớn, để con của kia trong miệng ứa ra phao phao kháng nghị.

Lâm Lạc lắc đầu một cái cười nói:

- Người để thân thể nó thu nhỏ lại một chút!

Tiểu nha đầu có một loại năng lực đặc thù khác!

Bằng không, nàng tuyệt đối thu phục không được Hoàng Kim Bàng Giải, Lâm Lạc mặc dù có thể đánh bại Hoàng Kim Bàng Giải, nhưng đầu hung vật này đối với hấn biểu hiện ra thái độ là thà chết chứ không chịu khuất phục, nhưng tiểu nha đầu là ung dung làm được.

Mà tốc độ con Tử Kim Thiềm Thừ này thần phục thì càng nhanh hơn, ngay cả một chút chống cự cũng không có, giống như dùng thịt xương đi câu dẫn chó hoang bụng đói kêu vang, cực kỳ ung dung.

Có phải cảnh giới càng cao lại càng có thể nhìn ra tiểu nha đầu bất phàm hay không? Giống như bình dân thấy được công chúa, như vậy thần phục tự nhiên là sự tình bình thường.

- Được rồi được rồi, người cũng thật là yêu cầu nhiều chuyện!

Sư Ánh Tuyết nhún nhún vai.

- Tiểu tử, nhỏ đi!

- Oa!

Tử Kim Thiềm Thừ kêu một tiếng, thân thể cấp tốc thu nhỏ lại, trở thành cùng Hoàng Kim Bàng Giải gần như nhau, hơn nữa khí tức đồng dạng giảm mạnh, đã biến thành Trung Nguyên Thần tầng một.

Đột nhiên xuất hiện hung vật đáng sợ, sau đó bị tiểu nha đầu thực lực yếu nhất trong bọn họ dễ dàng thu phục. . . Chuyện tình như vậy không phải là ai cũng có thể dễ dàng tiếp thu, ngay cả Lâm Lạc cũng lắc đầu hồi lâu, mới nói:

- Đi thôi!

Phượng Niệm Yên là bình tĩnh nhất, bởi vì ý nghĩ của nàng là đơn giản nhất, đó chính là mài giũa kiếm đạo, chiến thắng cường địch, còn cái khác cũng như mây khói phù vân, đừng hòng ở trong lòng của nàng nhắc lên một chút sóng lớn.

Nhưng ba người Cổ Phong là hoàn toàn sợ ngây người, mãi đến lúc ba người Lâm Lạc rời khỏi rất lâu bọn họ mới hai mặt nhìn nhau, đều có thể từ đối phương nhìn thấy nụ cười cay đắng.

Một Lâm Lạc còn chưa tính, nhưng tiểu cô nương kia sao đáng sợ như vậy, bọn họ thật có khả năng vượt qua tồn tại như vậy sao? Chỉ cần Tiểu nha đầu này không ngừng thu phục hung vật, chính thành một đạo đại quân, dù là một đại gia tộc cũng có thể dễ dàng tiêu diệt!

Quái thai!

Lại là hai cái!

- Minh Hà Vương di bảo!

Ba người đều không phải người tùy tiện đánh mất tự tin, lập tức đồng thời ở trong lòng kêu lên.

Đây chính là có thể lực địch Thần Vương, nếu có thể đạt được di bảo của hắn, bọn họ liền có thể trở thành Minh Hà Vương thứ hai! Ngay cả Thần Vương cũng có thể chiến một trận, chẳng phải là đứng ở đỉnh Thần giới, còn sợ gì đây?

Ba người lại tiếp tục chiến ý hừng hực, đối với Minh Hà Vương di bảo là tình thế bắt buộc!

...

Sư Ánh Tuyết cười ở đỉnh đầu Tử Kim Thiềm Thừ, Hoàng Kim Bàng Giải thì bị nàng triệt để vứt bỏ, như là oán phụ địa theo ở phía sau, nhưng không dám cùng Tử Kim Thiềm Thừ bảo trì khoảng cách quá gần, hung thú trong lúc đó đẳng cấp đồng dạng sâm nghiêm!

Lâm Lạc không khỏi nở nụ cười nói:

- Tiểu nha đầu, Chính tiểu đại quân này của ngươi rốt cục không chỉ có một tư lệnh như ngươi rồi!

- Đó là tự nhiên!

Sư Ánh Tuyết đưa ngón tay đếm lên.

- Hiện tại dưới trướng Bốn ma vương có Tử Kim Thiềm Thừ, Tiểu Bát hai viên đại tướng, còn có Tiểu Thất Tiểu Lục Tiểu Ngũ ba viên tiểu tướng, hơn nữa người quái dị tiên phong, cô nàng xinh đẹp giáo úy, có một, hai bốn, năm bảy, tám chín. . . Chín yêu binh!

Lâm Lạc không khỏi khước miệng kéo lên:

- Người học đếm là ai dạy?

- Không ai dạy, Nữu Nữu tự mình học, thông minh không?

Tiểu nha đầu chẳng biết xấu hổ nói.

Lâm Lạc cười ha hả, ngay cả Phượng Niệm Yên cũng ở một bên lộ ra mỉm cười.

- 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7!

- 1, 2, 3, 5, 7, 8, 9!

Có Tử Kim Thiềm Thừ đi theo, sáu người dọc theo đường đi cũng không còn gặp phải một con cóc lớn tập kích, mà Phượng Niệm Yên cũng hảo tâm dạy Sư Ánh Tuyết đếm số. Nhưng tiểu nha đầu là sống 2000 tỉ năm, như tiểu bất điểm chưa trưởng thành, một bộ đếm này đã là thâm căn cố đế, sao có thể đơn giản cải biến được.

1245. Chương 1254: Tuyệt Sắc Nữ Thi. (1)

Mà trong lúc này, bọn họ còn phải cùng Âm Thi phía sau quần chiến, mặc dù số lượng không thể so với trùng hải tầng thứ nhất, nhưng bởi vì thi độc đối với Phượng Niệm Yên, Bàng Giải, Tử Kim Thiềm Thừ đều có uy hiếp đáng sợ. Đồng dạng để bọn hắn lo lắng đề phòng, cẩn thận từng li từng tí.

- Chỉ là Âm Thi đuổi theo chúng ta thì có hai mươi một cái!

Lâm Lạc hết sức kinh ngạc nhìn về phía Phượng Niệm Yên nói.

- Không phải nói Thượng Thiên Thần rất ít ỏi sao, một cái Thần Quốc chết sạch cũng là chừng mười cái, nhưng bây giờ chúng ta liền gặp được hai mươi một cái, hơn nữa những địa phương khác, nơi này trước đây đến tột cùng ở bao nhiêu Thượng Thiên Thần!

Phượng Niệm Yên cũng không rõ, mặc dù Thượng Thiên Thần không cần Chủ thần khí liền có thể tiến vào, nhưng cho dù là Thần Quốc cường đại hơn nữa cũng nhiều nhất nắm giữ mười mấy Thượng Thiên Thần.

Cùng nơi này so sánh, hoàn toàn chính là kém quá xa rồi!

Lẽ nào bí mật Minh Hà Vương có thể ngang hàng Thần Vương chính là ý vào nhiều người?

Suy đoán này để Lâm Lạc có cảm giác không biết nên khóc hay cười, nếu thật là như thế, Minh Hà Vương này cũng quá kém rồi.

- Thực sự là không có kiến thức, Thượng Thiên Thần có gì đặc biệt hơn người!

Sư Ảnh Tuyết ngẩng lên khuôn mặt nhỏ làm ngạo kiều, thần tình là hoàn toàn không thấy Thượng Thiên Thần tồn tại.

Tiểu nha đầu có sư tỷ Cửu Tinh Thần Vương, cái sư phụ kia phỏng chừng cũng sẽ không kém, một môn song Thần Vương quả thật có tư cách không nhìn Thượng Thiên Thần. Hàng trăm Thượng Thiên Thần có thể so sánh với Nhất Tinh Thần Vương, như vậy hai đại Cửu Tinh Thần Vương liên thủ sẽ sinh ra sức chiến đấu khủng bố bao nhiêu?

Ba người như chuột chạy qua đường, đông trốn tây hoán, ở bên trong cung điện khổng lồ này tới tới lui lui, mà thỉnh thoảng liền có thể nghe được âm thanh kêu thảm thiết vang lên, hiển nhiên, người xông qua trước hai quan mà tới chỗ này là càng ngày càng nhiều, nhưng dồn dập ngã vào trong tay những Âm Thi này.

Gặp phải tồn tại như vậy, dù là Trung Nguyên Thần dưới tình huống không có phòng bị cũng sẽ trúng chiêu!

Sau bảy ngày, bọn hắn đến tầng thứ năm cung điện, đây là tầng cuối cùng cả toà cung điện, tiểu nha đầu đã sớm tới nơi này, truyền tống môn chính là ở tầng này.

Lúc này số lượng Âm Thi theo đuổi ở phía sau Lâm Lạc cũng đạt tới ba mươi lăm cái, toàn bộ là mỹ nữ, có thể thấy được lúc trước vị Minh Hà Vương kia là người phong lưu cỡ nào!

Nhưng hiện tại những mỹ nữ này mỗi người hóa thân thành tà vật hấp huyết ăn thịt, nếu ai đối với các nàng có điểm ý nghĩ, cái kia kết cục duy nhất chính là bị sống sờ sờ ăn đi!

Lâm Lạc dần dần có chút luống cuống tay chân!

Nếu như chỉ có một mình hắn, như vậy dựa vào Tử đỉnh khu trừ thi độc, hơn nữa hố đen phòng ngự, hắn hoàn toàn có thể dễ dàng mở một đường máu đến. Nhưng hiện tại ngoại trừ tiểu nha đầu không cần hắn bận tâm, Phượng Niệm Yên, Hoàng Kim Bàng Giải cùng Tử Kim Thiềm Thừ đều cần hắn ra tay chiếu cố.

Nên tất cả đều đổ lên đầu hắn, một hồi phải vọt tới phía trước đi quét dọn cản trở, một hồi lại phải chạy đến phía sau đi chặn đường truy binh, tiền tiến hậu thoái chạy trốn hắn hoàn toàn không có thời gian thở dốc.

Sau nửa ngày, ba người rốt cục đi tới phụ cận Truyền Tống Trận.

- Tiểu nha đầu, ngươi có phải đã quên cái gì hay không?

Lâm Lạc dẫm chân xuống, hướng về Sư Ảnh Tuyết nhìn tới.

- Cái gì?

Sư Ánh Tuyết chỉ ngậy ngốc hỏi ngược lại.

- Bên ngoài Truyền Tống Trận có 1 tầng cấm chế a...

Lâm Lạc hướng về phía tiểu nha đầu rống lên một tiếng.

- Đúng vậy, nhìn thấy còn hỏi, thực sự là đại ngu ngốc!

Sư Ánh Tuyết lườm hắt một cái, lễ thắng khí hùng nói.

Lâm Lạc thở dài, cùng với nàng tính toán chính là cùng mình không qua được, quên đi!

Nhưng tầng cấm chế này tồn tại cũng hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch ban đầu của hắn. Nguyên bản rất đơn giản, tìm tới Truyền Tống Trận, tiến vào, cùng nơi này nói hẹn gặp lại! Nhưng trước mắt đường phía trước bị chặn lại, phía sau còn có truy binh, này có chút khó làm rồi!

Bành!

Hắn một quyền oanh lên lồng ánh sáng cấm chế hình nửa cung tròn kia, nhưng một trận ánh sáng hiện động, lồng ánh sáng chỉ có thêm một vết rạn nhỏ bé, nếu muốn đánh tan cũng không biết cần bao lâu thời gian!

Hơn nữa bên trong lồng ánh sáng có từng đạo từng đạo gợn nước tựa như ba quang phun trào, vết rạn kia đang nổi lên, mặc dù tốc độ không phải rất nhanh, nhưng chỉ cần không tiếp tục tiến hành oanh kích, không bao lâu nữa sẽ khôi phục nguyên trạng.

Nếu như phía sau không có truy binh, như vậy Lâm Lạc tiêu tốn một ngày, hai ngày thời gian, lại thêm Phượng Niệm Yên cùng hai con Nhưng tình huống hiện tại là căn bản không có nhiều thời gian như vậy!

- Tiểu nha đầu, ngươi có thể mang chúng ta vào lồng ánh sáng hay không?

Lâm Lạc vội hỏi nói.

- Được thì được, nhưng Nữ Nữ dẫn người tiến hành không gian thuần di, một chết đi một chết đi, một ngày nhiều nhất một lần!

- Vậy người trước tiên mang Phượng cô nương qua, sau đó sẽ là hai con sủng vật của ngươi, cuối cùng trở lại giúp ta. Ta sẽ ngăn trở những Âm Thi này!

Lâm Lạc trong nháy mắt làm ra quyết định.

- Oa! Oa!

Tử Kim Thiềm Thừ kêu to, Hoàng Kim Bàng Giải phao phao, ở lại chỗ này rất nguy hiểm a, chúng nó đương nhiên phải kháng nghị.

- Ô!

Sư Ánh Tuyết gật đầu một cái, đưa tay nắm lấy Phượng Niệm Yên, xoát một thoáng, hai người liền xuất hiện ở bên trong lồng ánh sáng, quả nhiên không nhìn cấm chế phòng ngự, cho thấy năng lực đáng sợ của tiểu nha đầu.

Nhưng sắc mặt Sư Ánh Tuyết cũng trở nên cực kỳ trắng xám, dù sao nàng mới là Hư Thần, muốn dẫn một Thần linh Sơ Vị Thần đỉnh cao ở địa phương đặc thù như vậy tiến hành không gian thuần di, tiêu hao thực sự quá to lớn.

Nàng ôm eo Phượng Niệm Yên nói:

- Cô nàng xinh đẹp, Nữ Nữ rất mệt, muốn ngủ một chút!

Tiểu nha đầu nhắm mắt lại, ngay lập tức phát sinh tiếng lẩm bẩm nhỏ bé, hiển nhiên là cực kỳ mệt mỏi.

Phượng Niệm Yên không khỏi lòng sinh thương tiếc, ôm tiểu nha đầu vào trong ngực, sau đó nhìn Lâm Lạc, trong ánh mắt hiện lên một vẻ quan tâm.

Mặc dù Lâm Lạc rất cường đại, nhưng mà không gian thuận di của Sư Ánh Tuyết một ngày cũng chỉ có thể dùng một lần, nói cách khác Lâm Lạc phải kiên trì đến ngày thứ tư mới được! Nhưng bây giờ Âm Thi đuổi lại đây số lượng đã đạt đến gần năm mươi, Lâm Lạc có thể kiên trì thời gian dài như thế sao?

Lâm Lạc xoay người lại, oanh, song quyền nổ ra, hướng về những Âm Thi phía sau này đánh sang.

1248. Chương 1257: Tầng Thứ Ba. (2)

Bành bành bành, lực lượng mạnh mẽ cuốn qua, nữ Âm Thi xông vào trước nhất lập tức bị đánh bay ra, cùng phía sau vỡ thành một đoàn, nhưng vẫn là có càng nhiều mảnh liệt mà đến, hoặc mở ra hai tay, hoặc nhếch miệng, hướng về Lâm Lạc, Hoàng Kim Bàn Giải cùng Tử Kim Thiềm Thừ phóng đi.

Lâm Lạc thu hồi nắm đấm, lại oanh, lại oanh, lại oanh!

Bành bành bành, từng dãy Âm Thi bị đánh bay, nhưng bởi vì lực phòng ngự khủng bố, đây căn bản không thể đối với các nàng tạo thành một chút ít thương tổn, lập tức lại bò dậy, tiếp tục khởi xướng trùng kích.

Những Âm Thi này mặc dù đều ở Sơ Vị Thần cảnh, cùng Lâm Lạc không kém bao nhiêu, nhưng ở độ cao pháp tắc là hoàn toàn nghiền ép Lâm Lạc, nếu không phải Lâm Lạc có Tử đỉnh bảo vệ, có hồ đen phòng ngự, hẳn sớm bị Thi Hải nhấn chìm rồi!

Hoàng Kim Bàn Giải ở chỗ này căn bản không có sức đánh một trận, chỉ có Tử Kim Thiềm Thừ mới có thể miễn cưỡng chống đỡ, thay Lâm Lạc chia sẻ một bộ phận áp lực. Nhưng nó đồng dạng bị xả rơi xuống Sơ Vị Thần cảnh, căn bản không cách nào phát huy ra uy năng nên có, đưa đến tác dụng cũng là cực kì bé nhỏ.

Lâm Lạc như trụ cột vững vàng, hai chân vững vàng đứng không có lui về phía sau một bước, hẳn phải ở chỗ này chống đỡ đến ngày thứ tư!

Thời gian trôi qua, ngoại trừ đánh, chính là đánh!

Những Âm Thi này bản thân cũng không hề có lực lượng cường đại, đều dựa vào pháp tắc đến hạ thấp cảnh giới đối thủ, lại lấy thi độc đến tạo thành thương tổn, bởi vậy hồ đen của Lâm Lạc cũng thôn phệ không tới lực lượng nào, cũng thôn phệ không được thân thể của những Âm Thi cấp bậc Thượng Thiên Thần này, hoàn toàn là dùng lực lượng của bản thân khổ sở chống đỡ.

Không còn ưu thế dùng ít sức, lại đồng thời đối mặt nhiều Âm Thi như vậy, Lâm Lạc tiêu hao lực lượng lớn đến thái quá, vền vền sau một ngày hẳn liền thần tình uể oải, lực lượng hầu như rơi xuống tới đáy cốc.

May là tiểu nha đầu rốt cục tỉnh lại, ném cho Lâm Lạc mấy viên đan dược, cầm lấy Hoàng Kim Bàn Giải tiến vào bên trong lồng ánh sáng, sau đó lại bắt đầu nghỉ ngơi.

Lâm Lạc nuốt lấy linh dược, đan điền như linh tuyến khô cạn thức tỉnh, lần thứ hai tuôn ra vô số linh lực, thẩm thấu lấy toàn thân hắn, để hắn ở trong nháy mắt liền khôi phục khoảng bảy phần mười linh lực.

Mà này vền vền chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Âm Thi như nước thủy triều, từng làn từng làn hướng về phía Lâm Lạc khởi xướng trùng kích, các nàng không biết đau đớn, không biết sợ hãi, lại là chân chính xa luân chiến, làm sao cũng không giết chết, để Lâm Lạc áp lực không có giảm bớt qua!

Hắn liền nuốt đan dược, mới khổ sở chống đỡ đến tiểu nha đầu tỉnh lại lần thứ hai, để Tử Kim Thiềm Thừ cũng bị dẫn tới trong truyền tống trận.

- Đại phiêu đản, ta hết đan dược rồi!

Sư Ánh Tuyết sờ sờ túi mình, lộ ra túng quẫn nói.

- Ăn sạch hết!

- Không có chuyện gì, những đồ vật này thương không tới ta!

Lâm Lạc khẽ mỉm cười, bản thân hắn cũng không e ngại những quái vật này, bởi vì thi độc đối với hắn vô hiệu, mà những Âm Thi này chỉ là cảnh giới Sơ Vị Thần, đối với hắn có thể tạo thành cái thương thế gì?

Không cần bảo hộ những người khác, kỳ thực vậy chính là hai con sủng vật của Sư Ánh Tuyết, Lâm Lạc liền không cần cố thủ trận tuyến, mà chỉ cần bảo vệ bản thân liền có thể, hồ đen bố trí ở trong cơ thể tiến hành phòng ngự, hắn thừa nhận chút ít Âm Thi công kích, thi độc ngược lại có tử đỉnh hóa giải.

Vén vén chỉ là phòng ngự như vậy, hắn tiêu hao nhất thời giảm nhỏ vô số lần, vô cùng thoải mái mà kiên trì một ngày, tiểu nha đầu tỉnh lại lần thứ ba, mang theo Lâm Lạc thuần di tiến vào bên trong lồng ánh sáng.

- Nơi này tại sao có thể có nhiều Âm Thi như vậy?

- Mau lui lại!

- A...

Trong lúc Lâm Lạc cùng Sư Ánh Tuyết tiến vào bên trong lồng ánh sáng, chỉ thấy xa xa bay vọt lại đây hơn hai mươi người, đại bộ phận phân là Trung Nguyên Thần, chỉ có bảy người mới là Sơ Vị Thần, mà bên trong bảy Sơ Vị Thần này thành linh có ba người Cổ Phong tồn tại.

Những người này hẳn là giữa đường liên hợp đến cùng một chỗ, bằng không đối mặt nhiều Âm Thi như vậy bọn họ đã sớm băng bàn rồi!

Trong đó cũng có một bộ phận nguyên nhân rất lớn là ba người Lâm Lạc đi ở mặt trước nhất, hấp dẫn đi đại bộ phận Âm Thi, mới để cho bọn họ có thể nhanh như vậy đi tới nơi này. Nhưng bọn hắn cũng tương đối bất hạnh, bởi vì Lâm Lạc tiến vào bên trong lồng ánh sáng, những Âm Thi này mất đi mục tiêu nguyên lai, đương nhiên phải nhìn chăm chú đến trên người bọn họ.

Trong nháy mắt này Âm Thi xuất hiện cũng quá nhiều quá nhiều, cho dù lấy những cường nhân này tổ hợp cũng hoàn toàn không địch lại, chỉ có thể lập tức lui lại, cùng dùng ánh mắt oán hận nhìn chăm chăm ba người Lâm Lạc bên trong lồng ánh sáng.

Bọn họ tự nhiên có thể nghĩ đến, những Âm Thi này đều là bởi vì truy kích Lâm Lạc mà tụ lại đây. Hiện tại ba người Lâm Lạc trốn vào bên trong lồng ánh sáng, lại làm cho bọn họ chịu đựng hậu quả như vậy, này tự nhiên để bọn hắn phần nộ tới cực điểm!

Ở bọn hắn nghĩ đến, nơi này nguyên bản nhất định là không có lồng ánh sáng, mà là bị ba người Lâm Lạc khởi động, bằng không chỉ là ba người lại há có thể đỡ nổi những Âm Thi làm sao cũng đánh không chết này?

Lâm Lạc cũng không có thời gian để ý tới bọn họ, mà là khoanh chân ngồi xuống, lấy ra thần tinh luyện hóa, để khôi phục linh lực tổn hao. Mà tiểu nha đầu cũng phải ngủ đủ một ngày mới có thể khôi phục, tả hữu cũng là muốn loại.

Cũng không lâu lắm, trước đó hơn hai mươi người kia lại đi vòng trở về, hơn mười người tạo thành trận tuyến liên hợp phòng ngự chặn lại Âm Thi phía sau, mà những người còn lại thì bắt đầu công kích lên lồng ánh sáng.

Trong mắt mỗi người bọn họ mang hỏa, nếu như đánh tan lồng ánh sáng, bọn họ không ngần ngại trước đem ba người Lâm Lạc xé thành mảnh vỡ!

Một nhóm người ở bên ngoài liều mạng tước khảm lấy lồng ánh sáng, một bên còn phải chống lại Âm Thi công kích, mà ba người khác là thanh thoi ngồi ở bên trong lồng ánh sáng hoặc khoanh chân đả tọa, hoặc nhắm mắt dưỡng thần hoặc thẳng thần ngủ say như chết, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng.

Đúng là như thế, cũng làm cho nhóm cường giả bên ngoài kia phần nộ đến muốn nuốt sống ba người Lâm Lạc!

Bọn họ lại không biết tiểu nha đầu có năng lực đặc thù, mà cường độ lồng ánh sáng này bọn họ hiện tại cũng biết, ít nhất bọn họ phải không ngừng chém vào một ngày trở lên mới có thể công phá, nhưng bọn

người Lâm Lạc rõ ràng chỉ có ba người, còn muốn đối phó phía sau nhiều Âm Thi như vậy là làm sao có thể?

Hiển nhiên không thể nào!

Lồng ánh sáng này lúc trước nhất định là không tồn tại, mà bị ba người Lâm Lạc khởi động, dụng ý là muốn đem bọn họ che ở bên ngoài, nguyên nhân rất đơn giản, bảo tàng a...

Một là sinh mệnh của mình hứng chịu uy hiếp, hai là căm ghét bảo vật khả năng bị người nhanh chân đến trước, ba là càng tức ba người này còn ở bên trong lồng ánh sáng xem kịch vui, những cường giả này có thể không động Lôi Đình Nộ sao?

1249. Chương 1258: Hoàng Tuyền Hải. (1)

Bọn họ đều nghiêng rằng nghiêng lợi, lấy thân phận của bọn họ cũng sẽ không nói lời uy hiếp gì, nhưng chỉ cần vừa nhập lồng ánh sáng. . . Khả khả!

Thời gian lặng yên trôi qua, Lâm Lạc ở sau hơn một nửa ngày đã khôi phục tinh lực, chợt cảm thấy cả người sáng khoái, cùng lúc trước mỗi một khối bắp thịt đều đau nhức kia cảm giác là hoàn toàn khác nhau. Ánh mắt của hắn đảo qua, chỉ thấy những cường giả bên ngoài kia đã xuất hiện tình huống giảm quân số, bây giờ chỉ còn lại mười chín người.

Người chết đi cũng không biến thành Âm Thi, mà là lưu lại một bộ thi thể bạch cốt, như ở bên trong tầng tháp thứ nhất nhìn thấy.

Lâm Lạc đứng thẳng người lên nói:

- Chúng ta đi!

Phượng Niệm Yên đem tiểu nha đầu cống ở trên lưng, hai người cộng thêm một con cua, một con cóc xuyên qua vòng xoáy màu đen, tiến vào không gian tầng thứ tư.

Ầm ầm ầm!

Khi bọn hắn xuất hiện ở bên trong một mảnh thiên địa mới, nhất thời bị chấn động rồi!

Chỉ thấy vô số đạo thác nước từ giữa bầu trời buông xuống, tạo thành từng cái từng cái Thủy Long, truyền vào bên trong một vùng biển rộng. Những thác nước này chỉ ít đều có vạn trượng cao, lực trùng kích bắn lên cao trăm trượng, khí thế cực kỳ hùng vĩ.

- Thật đẹp! Nữ Nữ còn muốn ngủ đây!

Sư Ánh Tuyết bị làm tỉnh lại, vuốt vuốt con mắt, trong cái miệng nhỏ vẫn chảy xuống một đạo nước miếng, nhỏ ở trên y phục của Phượng Niệm Yên.

- Đây không phải nước bình thường!

Phượng Niệm Yên nhìn thác nước giữa bầu trời, vô cùng thận trọng nói.

- U Minh... Hoàng Tuyền!

Sư Ánh Tuyết nhíu nhíu cái mũi nhỏ, một bên lăm lăm lét dùng tay nhỏ lau nước miếng nhỏ xuống, Ma Vương đại nhân không ném nổi mặt a.... Đương nhiên phải khẩn trương tiêu diệt chứng cứ.

Lâm Lạc biết tiểu cô nương sống 2000 tỉ năm này khẳng định so với bọn hắn kiến thức càng muốn yên bác hỏi:

- Đây là cái gì?

- Thi thủy!

Sư Ánh Tuyết nghiêm nghị nói.

- Chỉ cần dính lên một chút, liền có thể làm cho thần linh biến thành Âm Thi!

Đây chính là Âm Thi chi nguyên sao?

Ánh mắt của Lâm Lạc nhìn về phía một đầu khác trong biển rộng:

- Bất quá, trực giác nói cho ta biết lối ra ở một bên khác trong biển rộng, chúng ta nhất định phải vượt qua Hoàng Tuyền Hải này!

- Người quái dị, Bồn ma vương khuyên người không nên làm như vậy!

Sư Ánh Tuyết lau khô nước miếng nhỏ trên lưng Phượng Niệm Yên, lập tức lại trở nên ngạo kiều lên.

- Thi khí bốc hơi, người ngay cả bay ở phía trên cũng sẽ chịu ảnh hưởng!

Mặc dù Tiểu nha đầu bình thường hồ đồ, nhưng lúc mấu chốt vẫn là sẽ không dọa người.

Lâm Lạc hơi nhướng mày, thân hình bay lên trời, nhưng lập tức phát hiện nơi này cùng không gian tầng thứ nhất như thế, lực kéo lớn đến thái quá, lấy khả năng của hắn cũng nhiều nhất liên tục bay hai ngày.

Nhưng Hoàng Tuyền hải này lại khổng lồ đến mức nào, thời gian hai ngày có thể bay đến đâu sao?

Hướng hồ không trung cũng có thi khí, mọi người muốn bay qua là không có khả năng, bởi vì chỉ có Lâm Lạc một người có thể chống lại thi khí, tiểu nha đầu cũng coi như một cái, nhưng nàng là thân thể hư vô, nếu người khác muốn vượt nàng, cần tiểu nha đầu chủ động làm. Cái này đối với nàng là một loại tiêu hao rất lớn.

- Tiểu nha đầu, người có thể dẫn người thuần di đến đối diện biển rộng sao?

Lâm Lạc ôm hi vọng vạn nhất hỏi.

- Không được, quá xa!

Sư Ánh Tuyết vội vã đem đầu nhỏ bắt đầu run rẩy lên.

- Vậy làm sao bây giờ?

Lâm Lạc ở phụ cận xoay chuyển lên, bọn họ bây giờ là ở trên một hòn đảo đơn độc, đảo cũng không lớn, một canh giờ liền có thể vòng quanh hòn đảo một vòng.

- Thuyền!

Một nén hương thời gian sau, bọn họ dừng ở phía trước một chiếc thuyền nhỏ.

Thuyền này rất nhỏ, đặt ở hạ giới, dù là sông lớn cũng không dám hạ, gặp phải một chút sóng gió nhỏ sẽ thuyền phúc nhân vong! Nhưng hiện tại mấy người bọn hắn đều không phải người bình thường, dù là một thuyền lá cũng có thể độ giang vượt biển!

Mấu chốt nhất chính là, thuyền nhỏ này đứng ở biên giới bãi biển, thân tàu lại không có ở thi khí tập kích mà xuất hiện một tia dị dạng.

- Xem ra, là cần nhờ thuyền nhỏ này độ hải rồi!

Lâm Lạc phát phát tay.

- Lên một lượt đi! Tiểu nha đầu, người gọi hai Đại tướng quân kia của người trở nên thon thả một chút, thuyền này không chịu được hai đại gia hỏa kia!

- Thực sự là phiền phức!

Sư Ánh Tuyết phiết lấy miếng nhỏ.

- Tiểu Bát, tiểu tử, biến thân!

Hai con hung vật đồng thời thu nhỏ thân thể lại, trở nên chỉ có to bằng bàn tay, bị nàng một tay một con, nhét vào trong túi hai bên.

- Ra biển đi!

Nàng nhảy lên thuyền, khua tay múa chân, suýt chút nữa để thuyền nhỏ cũng lật rồi!

- Người yên tĩnh một chút cho ta!

Lâm Lạc đề tiểu nha đầu ngồi xuống, cùng Phượng Niệm Yên một đầu một đuôi ngồi xuống, một chưởng đánh ra, thuyền nhỏ như mũi tên rời cung hướng về biển rộng mà đi.

- Nếu như thuyền này chìm thì làm sao bây giờ?

Sư Ánh Tuyết là không thể nào ngồi im được.

- Người không thể nói sự tình làm cho người ta cao hứng sao?

Lâm Lạc thở dài.

- Được rồi!

Sư Ánh Tuyết nhún vai.

- Sự tình vui vẻ một chút chính là, người ngã xuống thì làm sao bây giờ?

Nói xong, nàng đã không nhịn được cười lớn lên.

Lâm Lạc không khỏi nghiêng răng, mình không may chính là sự tình để tiểu nha đầu vui vẻ, thật là làm cho hấn bị ai a!

May mắn chính là, chỉ cần lệch khỏi địa phương thác nước rơi xuống, nước biển này vẫn là tương đối bình tĩnh, hơn nữa thuyền này tuy nhỏ, nhưng năng lực kháng hư là vô cùng cường đại, không có hiện tượng gặp hư chút nào, mang theo bọn họ bỗng bồng bềnh đi xa.

- Ta là Đại Ma Vương, ô rồi ô rồi, ta là Đại Ma Vương, Đại Ma Vương lợi hại nhất. . .

Sư Ánh Tuyết nghỉ ngơi đầy đủ, khôi phục tinh lực dồi dào, bắt đầu hướng về Lâm Lạc cùng Phượng Niệm Yên biểu diễn ca khúc mà nàng thích nhất.

- Oa oa oa!

- Tạt tạt tạt!

Tử Kim Thiềm Thừ cùng Hoàng Kim Bàng Giải thì ở một bên cổ lấy miệng cùng vỗ cái kìm làm nhạc đệm cho nàng, tổ hợp quái dị để Lâm Lạc cùng Phượng Niệm Yên đều không nhịn được cười.

- Đại Ma Vương đáng yêu nhất... a...

Ầm!

Thời điểm tiểu nha đầu đang hát cao hứng, thân thuyền lung lay, một mảnh Thủy Hoa ở bên cạnh bọn hấn bắn lên, cuốn lên một sóng nước to lớn, thuyền nhỏ bị nhấc lên cao hơn mười trượng.

- Hừ!

Ánh mắt Lâm Lạc phát lạnh, song quyền liền động, Phượng Niệm Yên cũng là trường kiếm ra khỏi vỏ, quay về ngoài khơi gọt đi qua.

Hai đại cao thủ hợp lực, thân thuyền hạ xuống, an toàn cách xa mười mấy trượng, mà ở phía sau bọn họ, hiện lên một đồ vật tựa như đoạn cây khô, nhìn kỹ lại, bên trên cây khô này càng là che kín vậy đen!

- Đi ra cho ta!

Lâm Lạc khê quát một tiếng, lại là đâm ra một quyền, bành, Thủy Hoa tung toé, cái “Cây khô” kia cũng bị hấn nổ ra ngoài khơi, lộ ra bộ mặt thật... là một con cá sấu dài mười trượng!

Không giống chính là, trên đầu cá sấu này mọc ra một chiếc độc giác, dưới bụng mọc ra sáu cái chân ngắn, vô cùng quái dị!

Thi Ngạc?

- Huyết Ngạc!

Sư Ánh Tuyết nhìn lướt qua liền nói.

1250. Chương 1259: Hoàng Tuyền Hải. (2)

- Quái vật đặc biệt sinh trưởng tại Hoàng Tuyền hải, bị nó cắn một ngụm sẽ hóa thành bạch cốt, đại phối đản, mau mau tới đánh với nó a!

- Người hi vọng ta bị hóa thành bạch cốt như vậy?

- Hi hi!

Ừc ừc ừc, Huyết Ngạc kia một cái xoay người lên vào đáy biển, chỉ bốc lên bọt nước liên tiếp. Bởi vì nơi này thần thức không thể mở rộng, nước biển lại là hắc hoàng vẫn đục, nó vừa ẩn xuống liền không còn cách nào bắt giữ đến hành tung của nó.

Ở trong Hoàng Tuyền hải, Huyết Ngạc chiếm cứ thiên đại ưu thế, là công là thủ toàn bộ do nó chiếm cứ chủ động! Hơn nữa, Lâm Lạc tuyệt không tin tưởng bên trong một vùng biển rộng như thế cũng chỉ có một con Huyết Ngạc.

Ầm!

Cũng không lâu lắm, thuyền nhỏ lần thứ hai bị nhấc lên, bên trong một mảnh Thủy Hoa tung toé, phía dưới hiện ra thân thể thật dài của Huyết Ngạc kia.

- Phượng cô nương, phiền phức người điều khiển thuyền!

Lâm Lạc hét dài một tiếng, thân hình bay lên trời, hướng về Huyết Ngạc nhào tới.

Ừc ừc ừc!

Huyết Ngạc này căn bản không cho Lâm Lạc cơ hội chính diện giao chiến, trực tiếp lặn xuống vào biển, bốc lên một chuỗi bọt nước.

Thân hình Lâm Lạc đứng ở trên mặt biển, hắn có Tử đỉnh bảo vệ, không sợ thi khí tập kích, mà mặc dù ở chỗ này bay gánh nặng rất lớn, nhưng chút thời gian này vẫn là không có vấn đề.

- Ha ha ha, người quái dị người quá chậm!

Sư Ánh Tuyết không có tim không có phổi vỗ tay cười nhạo Lâm Lạc nói.

Lâm Lạc trở lại trên thuyền nhỏ, cùng Phượng Niệm Yên đồng tâm hiệp lực, cộng đồng đẩy mạnh lấy thuyền nhỏ phi hành, mặc dù tốc độ không thể cùng bọn hắn bình thường cấp tốc, nhưng tương đối nhanh đến mức kinh người.

Nhưng mà, đây là không sánh bằng Huyết Ngạc!

Vền vền nửa nén hương sau, ngoài khơi bình tĩnh lại nổi lên sóng lớn, bành, thuyền nhỏ bị đánh bay lên trời.

Lâm Lạc hét dài một tiếng, thân hình cấp nhào mà xuống, lần này hắn nhất định phải làm thịt con Huyết Ngạc đáng ghét này.

Huyết Ngạc kia chỉ có tu vi Sơ Vị Thần tầng hai, đương nhiên sẽ không cùng Lâm Lạc chính diện giao phong, mặc dù nó cũng không hề hình thành linh trí, nhưng trời sinh giả dối, muốn lợi dụng tác dụng của Hoàng Tuyền hải này tới mức cao nhất.

Ừc ừc ừc, sau khi nó phát động một đòn, lại hướng về biển rộng lên đi.

Bành!

Lâm Lạc không chút nào chần chờ đuổi vào trong biển rộng!

Huyết Ngạc thấy hấn đuổi theo ngược lại không né, ở trong nước biển chấp chờn lấy đuôi dài mạnh mẽ, mở ra miệng dài nhọn, lộ ra hai hàng răng cửa tựa như cương thiết.

Nó muốn làm lật thuyền nhỏ, chính là muốn để người ở bên trên tiến vào biển rộng. Mà ở nơi này cùng nó giao chiến, nó chỉ ít có thể tăng cao gấp đôi thực lực, mà đối thủ lại giảm xuống ba, bốn lần!

Hơn nữa thi thủy kỳ độc, dù là Trung Nguyên Thần cũng không thể chờ ở chỗ này bao lâu, phòng ngự rất nhanh sẽ bị thi độc công phá!

Ở chỗ này, nó chỉ cần dây dưa kéo lại đối thủ là thắng được!

Xoát, Huyết Ngạc bay khắp lên đạo đạo sóng nước, hướng về Lâm Lạc nhào tới, ở trong nước tác chiến có thể làm tốc độ của nó hoàn toàn được phát huy ra.

- Hừ!

Ánh mắt Lâm Lạc lạnh lẽo âm trầm, tử đỉnh ở trong thức hải phóng xạ ra đạo đạo khí lưu cao quý, đem thi khí hoàn toàn cách trở ở bên ngoài cơ thể, Thủy Hệ pháp tắc phát động, hấn cũng đồng dạng như cá gặp nước, một quyền đập tới.

Bành!

Đáy nước bỗng nhiên tạo thành từng đạo từng đạo dòng xoáy, Lâm Lạc ở bên trong nước tốc độ không kém Huyết Ngạc chút nào, chỉ chớp mắt đã bắn nhanh đến trước mặt Huyết Ngạc, hữu quyền đảo ra.

Huyết Ngạc kia ngược lại cũng hung tàn, tương tự không cam lòng yếu thế mở ra cái miệng lớn như chậu máu hướng về nắm đấm của Lâm Lạc táp tới. Nó cũng không cần cần bị thương Lâm Lạc, mà là chỉ kéo đối thủ ở chỗ này, thi thủy sẽ thay nó tự động giải quyết kẻ địch.

Nhưng mà...

Đùng! Đùng! Đùng!

Một quyền này của Lâm Lạc oanh quá, miệng rộng của Huyết Ngạc trong nháy mắt băng liệt, hóa thành từng mảnh từng mảnh thịt nát rời khỏi thân thể, toàn bộ thân thể khổng lồ đang nhanh chóng tách rời, từng đoạn từng đoạn biến mất! Khi đầu nó băng diệt, trong nháy mắt khí tức hoàn toàn không có!

Thần hồn diệt!

Hai chân Lâm Lạc giẫm một cái, cả người đã trôi lên ngoài khơi, ánh mắt quét qua thấy được vị trí thuyền nhỏ, thân hình lướt xuống, giống như như cánh ve dừng ở trong thuyền, không có để thuyền nhỏ tạo nên một tia sóng lớn.

- Oa, người quái dị ngươi làm như thế nào?

Sư Ánh Tuyết ánh mắt lóe sáng.

- Cái gì làm sao làm được?

- Ngươi không có bị thi thủy tập kích đến a...

- Đó là lực phòng ngự của ta cường!

- Phi!

Sư Ánh Tuyết le lưỡi.

- Bốn ma vương rõ ràng không có tra đến người ở xung quanh bày ra linh lực! Nga, Nữ Nữu biết rồi, nhất định là phá đỉnh kia có phải hay không?

Tự nhiên quên tiểu nha đầu này thần thức không trở ngại, làm sao cũng không thể gạt được nàng! Cũng đúng là như thế, để kế hoạch muốn ăn Phong Sở Liên của Lâm Lạc nhiều lần thất bại, thực là để hấn nghiêng răng nghiêng lợi a...

Lâm Lạc khẽ mỉm cười nói:

- Tiểu hài tử hỏi nhiều như vậy làm gì!

- Hừ, có cái gì kỳ kỳ. Đều là như vậy, mẫu thân đại nhân cũng không cho Nữu Nữu chơi Loạn Không Tiễn của nàng, đại nhân không có một cái có lương tâm, uống Nữu Nữu đối với các người tốt như vậy!

Sư Ảnh Tuyết nhú cái mũi nhỏ bất mãn nói.

Loạn Không Tiễn chính là Chủ thần khí của mẫu thân nàng a?

Lâm Lạc trầm nghĩ nói, nhưng Chủ thần khí quan hệ quá to lớn, không phải hấn keo kiệt, mà là bí mật Tử đình bị tiểu nha đầu cùng Phượng Niệm Yên biết, ngược lại sẽ mang đến nguy hiểm cho các nàng, không thấy nhiều người biết tầm tích bảo tàng nào đó đều trở thành đối tượng truy sát sao?

Đương nhiên, kỳ thực tiểu nha đầu không cần hấn lo lắng, ngược lại là Phượng Niệm Yên mặc dù là Sơ Vị Thần đỉnh cao. Nhưng mà ở trước mặt bí mật cấp Thần Vương liền yếu đuối như hài tử.

Lâm Lạc bỏ qua đề tài này, vỗ sóng đẩy thuyền, tiếp tục hướng về một phương hướng của Hoàng Tuyền Hải hoá tốc đẩy mạnh.

Phía trước khả năng cất dấu nguy hiểm đáng sợ, nhưng từ khi bọn họ bước vào nơi này một bước bắt đầu, là không có đường lui, đường là mình lựa chọn, như vậy phải làm chuẩn bị đối mặt thật tốt.

Bên trong Hoàng Tuyền Hải đương nhiên sẽ không chỉ có một Huyết Ngạc, hai ngày sau bọn họ lại gặp được mười mấy Huyết Ngạc công kích. May mắn chính là, chỉ ít hiện tại Huyết Ngạc xuất hiện đều chỉ có Sơ Vị Thần cảnh, cho dù là Sơ Vị Thần đỉnh cao đều chỉ có phần bị Lâm Lạc một quyền đánh giết.

Phiền toái nhỏ mặc dù có, nhưng chuyện này cũng không hề là trọng điểm.

Bởi vì vị trí bọn họ muốn đến lại đang không ngừng biến hóa lấy phương hướng! Giống như đó cũng là một chiếc thuyền bơi, đang không ngừng di động vị trí, làm cho Lâm Lạc bọn họ cũng nhất định phải không ngừng làm ra điều chỉnh.

Này liền khiến cho hiệu suất bọn họ tiến lên mất giá rất nhiều, đi rất nhiều đường rẽ. Một đường còn phải chịu đến Huyết Ngạc dây dưa, tốc độ này tự nhiên là càng thêm chậm.

Lại là bảy ngày sau.

1251. Chương 1260: Huyết Ngạc

- A Di Đà Phật, ba vị kính xin dừng chân!

Một tiếng hò hét từ phía sau lưng truyền đến, chỉ thấy một chiếc thuyền gấp rút lái tới, trên thuyền có bốn người. Đầu thuyền là một lão tăng khoanh chân mà ngồi, đầu trọc, nhắm hai mắt, cổ mang theo một chuỗi niệm châu, nhưng nhìn kỹ, những niệm châu này không ngờ là dùng xương sọ trẻ con chế thành, nhìn thấy mà giật mình!

Sau lão tăng là một diễm phụ trang điểm xinh đẹp, dáng người cực kỳ nóng bỏng, đặc biệt là hai mông, đầy đặn vênh cao, khiến người ta chảy ròng nước miếng. Lại phía sau là một đôi thanh niên song sinh, một

Lão tăng mặt đầy kinh hoàng, nhìn nụ cười nhàn nhạt của Lâm Lạc, hẳn bây giờ hoàn toàn có thể khẳng định, Lâm Lạc khẳng định có bí bảo chống lại thi thủy, mà cố ý giả ra cảnh bị hấn áp chế, ngược lại là muốn kéo hẳn xuống nước!

Hiện tại hẳn chỉ có không tới hai tức thời gian có thể nổi lên mặt nước, nhưng thân hình là rơi xuống chiều sâu cùng Lâm Lạc không sai biệt lắm, chỉ cần bị Lâm Lạc dây dưa mấy lần, thời gian này liền lặng yên mà qua, hẳn cũng không có năng lực kháng trụ thi độc tập kích!

Lâm Lạc song quyền liền động, cùng lão tăng chiến thành một đoàn, cười nói:

- Ta chỉ là lấy phương pháp tương đồng đáp lễ mà thôi, Đại hòa thượng không cần cảm kích!

Cảm tạ cái đầu của người a...

Lão tăng bây giờ là khóc không ra nước mắt, sau khi một chưởng oanh lui Lâm Lạc, thân hình dùng sức bơi lên, nếu như sớm biết Lâm Lạc có loại năng lực đáng sợ này, hẳn làm sao dám ở đáy biển cùng Lâm Lạc dây dưa lâu như vậy, nhiều nhất năm tức thời gian sẽ bơi lên, đối một người khác tiếp tục.

Thân hình Lâm Lạc bốc lên, vẫy bàn tay lớn một cái, một cỗ lực kéo hướng về lão tăng tóm tới, khiến cho tốc độ bơi lên của lão tăng trở nên cực chậm.

Hắn cũng đồng dạng không cần tự tay giết chết lão tăng, chỉ cần kéo đối phương ở chỗ này đầy đủ thời giờ!

Lão tăng hét giận dữ một tiếng, liều lĩnh hướng lên trên phù thăng. Nay bị Lâm Lạc oanh đến chỉ là chịu bị thương, nhưng bị thi độc xâm nhập thân thể, tất cả những thứ kia đều toàn bộ xong!

- Không biết cảm kích!

- Không biết tốt xấu!

Lâm Lạc bành bành hai quyền oanh qua, đem lão tăng đánh cho lui xuống, xa xa rời đi vị trí nguyên lai của thuyền nhỏ. Trước đó Sư Ánh Tuyết đã để Tử Kim Thiềm Thừ hạ thủ lưu tình, bỏ qua cho lão tăng này một mạng, nhưng người này không biết cảm ơn chút nào, lại còn muốn xuống tay với bọn họ, vong ân phụ nghĩa, mười phần tiểu nhân!

Hơn nữa trên cổ hắn mang theo một chuỗi niệm châu chính là dùng xương sọ trẻ con chế thành, căn bản không cần nghĩ liền biết lão tăng này là một người lạm sát kẻ vô tội. Mặc dù Lâm Lạc không phải hiệp khách thay trời hành đạo, nhưng loại người này đụng đến trong tay hắn cũng đừng hòng sống mà rời đi!

- Tàn sát vô tội!

- Tội không thể xá!

Bành bành bành, quyền kinh như mưa, hướng về lão tăng điên cuồng đánh tới, nổ đến lão tăng thống khổ không thể tả, càng làm cho hắn tức giận chính là, hắn vẫn không thể hoàn thủ, bởi vì hắn căn bản không có thời gian này, liều mạng lao lên trên!

Tia sáng của mặt nước đã gần trong gang tấc, hi vọng ngay ở trước mắt, lão tăng vui mừng quá đổi, nửa đoạn thân trên vừa nổi lên mặt nước, nhưng mà dưới chân căng thẳng, thân thể không còn cách nào hướng lên trên phù thăng!

Không chỉ như thế, một cỗ đại lực truyền đến, ngược lại là kéo hẳn vào bên trong biển!

- Không...

Nhìn ngoài khơi ở trước mắt mình vô hạn phóng to, lão tăng phát ra một tiếng kêu thê lương, hướng về đồng bạn cầu viện nói.

- Cứu ta! Cứu ta! Cứu...

Ục ục ục, bên trong một mảnh Thủy Hoa cuộn cuộn, lão tăng hoàn toàn tan biến ở trên mặt biển.

Ngoài khơi cuồng run, như nước đang đun sôi, vền vền sau hai ba hơi thở, đầu của lão tăng lần thứ hai dò ra mặt nước, nhưng lại bị thi độc ăn mòn đi một nửa mặt mũi, trở nên cực kỳ dữ tợn.

Hắn miễn cưỡng vùng vẫy mấy lần, nhưng rất nhanh liền an tĩnh lại, huyết nhục lấy tốc độ cực nhanh từ trên thân thể rơi xuống, tan vào trong nước biển, sau đó một bộ thần cốt trầm xuống, sau khi nổi lên mấy cái Thủy Hoa, đường đường một đời Trung Nguyên Thần liền cứ như vậy thần hồn câu diệt!

Trên thuyền nhỏ, mỹ nữ yêu diễm cùng huynh đệ sinh đôi đồng thời hoảng sợ ngừng tay, ánh mắt toàn bộ chăm chú nhìn vào trên người Lâm Lạc vừa từ đáy biển hiện lên.

1253. Chương 1262: Nơi Cuối Cùng. (2)

Luận sức chiến đấu chân thực, bọn hắn đều có thể vượt qua cảnh giới nhỏ chiến Trung Nguyên Thần tăng ba, bởi vậy có thể không cố kỵ chút nào giao thủ, như vậy Lâm Lạc khẳng định không phải là đối thủ của bọn họ! Nhưng ở trong hoàn cảnh đặc thù này, bọn họ là ở trong đáy lòng nổi lên hàn ý!

Nơi đây ngăn cách thần thức, mà Lâm Lạc có thể ở trong nước biển tràn ngập thi độc đi tới như thường, như vậy nếu hắn đột nhiên từ đáy biển khởi xướng đánh lén, lực phá hoại không biết so với Huyết Ngạc mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần!

Nếu như rơi xuống trong biển, tình huống của bọn họ cũng không thấy rõ có thể so với lão tăng tốt hơn bao nhiêu.

- Lùi!

Yêu diễm mỹ phụ kinh hô một tiếng, nguyên tưởng rằng nơi này chính là nơi chôn xương ba người Lâm Lạc, không nghĩ tới chỉ là vô hạn phóng to sức chiến đấu của Lâm Lạc, ngược lại làm cho bọn họ lâm vào hoàn cảnh lúng túng.

Ba người kia đồng thời song chưởng tung bay, hướng về mặt nước cuồng đập. Thuyền nhỏ như mọc ra cánh, trong nháy mắt bay vọt ra trăm dặm!

- Tiểu tử, chúng ta đuổi!

Sư Ánh Tuyết lại không phải người thích chịu thiệt, lúc này kêu gào lên.

Tử Kim Thiềm Thừ vội vã miệng rộng trương lên, hướng về phía sau thổi ra một cỗ khí lưu, thuyền nhỏ của bọn họ cũng lập tức bắt đầu bão táp.

Lâm Lạc không khỏi té xỉu, hắn vẫn chưa có lên thuyền a!

Thân hình hắn bay vọt, tạt hướng về thuyền nhỏ bay đi, thân hình vẩy nhẹ, mặc dù không cách nào sử dụng không gian thuần di, nhưng tốc độ của hắn ở dưới lực đẩy của không gian pháp tắc vẫn như cũ nhanh vô cùng, trong nháy mắt liền đuổi theo thuyền nhỏ, nhẹ nhàng xoay người rơi xuống.

- Người quái dị, nhanh cho thuyền chạy nhanh một chút!

Sư Ánh Tuyết tọa trấn chỉ huy nói.

Lâm Lạc cũng với ba người trên thuyền kia cực độ khó chịu, này thay đổi ai bị đánh lén có thể trong lòng vui vẻ sao? Nếu muốn giết người, như vậy cũng phải có giác ngộ bị người giết! Hắn song chưởng đánh bay, cùng Tử Kim Thiềm Thừ chung một chỗ đẩy mạnh thuyền đi tới.

Nhưng cho dù có Lâm Lạc gia nhập, bọn họ cùng chiếc thuyền nhỏ phía trước kia khoảng cách là càng kéo càng lớn, càng cách càng xa!

Trên thuyền Lâm Lạc chỉ có Tử Kim Thiềm Thừ là đạt đến cảnh giới Trung Nguyên Thần, nhưng một con cóc như thế nào bằng được ba người? Hồ đen bí thuật của Lâm Lạc ở trước khi không thể thôn phệ đến đầy đủ lực lượng, lực lượng của hắn cũng chỉ là có thể nghiền ép Sơ Vị Thần đỉnh cao bình thường, không cách nào cùng Trung Nguyên Thần đánh đồng.

Đuổi theo ra ngàn dặm hậu, ba người Lâm Lạc không thể không bỏ qua dự định truy kích, bởi vì đối phương đã thoát đến không còn hình bóng.

- Quên đi, chúng ta khẩn trương tìm đúng phương hướng, mau chóng rời khỏi nơi này!

Cái này cũng là sự tình không có cách nào.

Đọc theo đường đi vẫn như cũ có Huyết Ngọc không ngừng quấy rầy, nhưng không có một cái lướt qua Trung Nguyên Thần, không cách nào đối với bọn người Lâm Lạc tạo thành ảnh hưởng tính thực chất gì, chỉ là trì hoãn tốc độ của bọn họ.

- Chính là chỗ này!

Nhưng có thể khẳng định, cái kia tất nhiên là địa phương bon họ muốn đi.

Lâm Lạc cau mày nói.

Mặc dù hồ đen rất cường đại, nhưng muốn đối kháng Trung Nguyên Thần tăng hai phải cần dự trữ lực lượng rất lâu, đối phương lại có ba người, liên thủ cùng đánh, Lâm Lạc không nhất định có thể hoàn thành quá trình này.

Sư phụ của Già La Ma, cường giả bí ẩn kia khả năng ngay ở bên trong kiến trúc phía trước, nếu quả thật như vậy, một vị tồn tại có thể so với Thần Vương ai có thể chống đỡ được?

Muốn Lâm Lạc nói, vẫn là loại khả năng sau lớn hơn một chút, cho nên mới hạ cấm chế đối với thần hồn của Già La Ma, không cho hắn thổ lộ ra thân phận của mình, chính là sợ kẻ thù tìm tới, nhân lúc hắn bệnh muốn mệnh hắn!

Sư Ánh Tuyết dang hoàng trình trong nói, còn lấy ra một khối truyền tin tinh thạch ghi lại cho khỏi quên.

Ba người hướng về hòn đảo trung tâm đi tới, dọc theo đường đi đều là núi đá rách nát, không hề có cảnh tượng có thể nói, c c đón làm cảnh âc đi đều là ntƯ ái đ

Cho dù Cách Thương không là yêu nghiệt, chỉ là Trung Nguyên Thần đỉnh phong bình thường cũng không phải Lâm Lạc có thể địch nổi, huống chi vị này là có thể cùng Thượng Thiên thần chống lại.

- Cương thi người rầm thí cái gì, có bản lĩnh lại đến cùng Bồn ma vương đánh ah, nếu người không thể đả đảo Nữ Nữu, liền làm thủ hạ của Bồn ma vương, uy uy, người đừng chạy ah.

Sư Ánh Tuyết vung lấy chân hướng Cách Thương đuổi qua.

Một lớn một nhỏ hai người rất nhanh tiến vào bên trong miếu thờ, Lâm Lạc cùng Phương Niệm Yên lẫn nhau liếc mắt nhìn, cũng tùy theo tiến vào trong đó. Mặc kệ có được di bảo của Minh Hà Vương hay không, bọn hắn đều chỉ có tiến vào miếu thờ mới có khả năng ly khai nơi đây.

Vào...

Hai người vừa mới đi qua khe cửa, liền gặp vài đạo Lưỡi Dao Gió, hỏa cầu, băng tiễn đánh úp lại, để cho bọn hắn vội vàng vận chuyển lực lượng nghiêng địch. Đó cũng không phải có người cố ý đánh bọn họ, mà chỉ là lực lượng trong đại chiến tràn ra.

Bởi vậy cũng có thể biết, trong miếu thờ này đánh cho náo nhiệt đến cỡ nào.

Ánh mắt của Lâm Lạc quét qua, không gian trong miếu thờ bất quá trăm trượng vuông, vị trí ở giữa nhất là hạch tâm Thiên Thần Khí theo như lời của Sư Ánh Tuyết, là một cái bàn nho nhỏ, thượng diện hiện đầy phù văn phức tạp, cho người cảm giác đại đạo đến giản.

Tuyệt đối là pháp tắc cấp bậc Thượng Thiên thần, đến gần “Một” vô hạn.

Chung quanh cái bàn có một màn hào quang màu đen bảo hộ, nhưng lúc này đã xuất hiện vô số đường văn nhỏ tựa như mạng nhện, hiển nhiên là đã nhận lấy vô số người công kích, tuy đang tự động chữa trị, thế nhưng mà tốc độ quá chậm.

Thời điểm tất cả mọi người hỗn chiến cũng không quên đối với màn hào quang oanh hai cái, chỉ cần màn hào quang oanh phá, có thể trước tiên khống chế hạch tâm thần khí, tuy không có khả năng trực tiếp thu phục chiếm được Thiên Thần Khí, nhưng muốn khu trục đám đông ra khỏi nội bộ không gian Thiên Thần Khí lại dễ dàng.

Thần huyết huy sái, bạch cốt bay tứ tung.

Mỗi người đều liều mạng.

Chỉ là một kiện Thiên Thần Khí có thể để cho bọn hắn đánh bạc rồi, huống chi kỳ ngộ còn liên quan đến Minh Hà Vương truyền thừa, bọn hắn ai cũng sẽ không buông tha cho.

Cái gọi là người vì tiền mà chết, chim vì thức ăn mà vong, rõ ràng chỉ có một kiện bảo vật, nhất định chỉ có thể bị một người đạt được, nhưng tất cả mọi người là liều mạng mà chiến đấu, đổ máu, đều vì khả năng duy nhất kia mà chiến đấu đến hai mắt huyết hồng.

1256. Chương 1265: Tranh Đoạt Cuối Cùng. (1)

Tham lam, thực sự là một loại đồ vật rất đáng sợ.

Những người này cái nào không phải trải qua ngàn khó vạn hiểm mới đi đến một bước này, thế nhưng mà gặp được của quý cấp bậc Thượng Thiên thần, bọn hắn lại mỗi người đều điên cuồng!

Ở bên trong từng Thần Quốc, chỉ là số lượng Trung Nguyên Thần ở Thần Quốc nhậm chức, bảo thủ mà nói cũng ít nhất có thể trên mười vạn, hơn nữa một đồng lớn tán tu bị ném tiến vào Minh Ngục chiến trường, toàn bộ Trung Nguyên Thần của Thần Quốc số lượng tuyệt đối có thể trên trăm vạn.

Nhưng Thượng Thiên thần lại có bao nhiêu?

Nhiều nhất là mười cái!

Có thể thấy được một bước từ Trung Nguyên Thần đến Thượng Thiên thần này khó có thể bước ra đến cỡ nào! Thần linh là có được thọ nguyên vô tận, nhưng thời gian dài dòng buồn chán như vậy cũng không có cách nào để cho Trung Nguyên Thần đột phá bình chương, hiển nhiên đây không phải khổ tu là có thể làm được.

Mà thần khí là hình thành như thế nào? Là ở địa phương pháp tắc nồng đậm, hấp thụ vô số đạo pháp tắc lực lượng do thiên địa hàm dục, bản thân là đại biểu pháp tắc! Nếu như có thể có được một kiện Thiên Thần Khí, như vậy đắm chìm ở bên trong pháp tắc chi hải, khả năng đột phá Thượng Thiên thần không thể nghi ngờ sẽ tăng lên vô số lần!

Đạt tới cảnh giới Thượng Thiên thần, đây mới là dưới một người, trên ức vạn người, dù là Thần Vương cũng sẽ cho vài phần tình mọn, đây là ruộng cội nước nhà!

Vì đạt tới một bước này, tất cả mọi người nguyện ý nổi điên! Đặc biệt là những người bị vây ở Trung Nguyên Thần đỉnh phong vô số ức năm kia!

Một hồi huyết chiến không cần ai châm ngòi thổi gió, mỗi người đều liều mạng mà chém giết người khác, tại đây không có bằng hữu, chỉ có người cạnh tranh!

- Quá điên cuồng!

Lâm Lạc che chở Phương Niệm Yên cùng tiểu nha đầu lui qua một bên, trên mặt lộ ra thần sắc không dám gật bừa.

Bảo vật cố nhiên trân quý, nhưng cũng phải là dưới tình huống mình có thể còn sống mới có thể thể hiện ra, nếu không người chết rồi, trên thi thể phủ kín bảo vật lại có gì dùng? Càng quan trọng hơn là hắn đã sớm có được Tử Đỉnh, thật giống như đã có Kim Sơn, còn sẽ quan tâm tiền đồng rơi xuống trên mặt đất sao?

Cho tới nay tốc độ tu hành của Lâm Lạc chưa từng có bị bất luận cái gì ngăn trở, cũng làm cho hắn sinh ra cảm giác tu luyện Thần Đạo cũng không gì hơn cái này, tự nhiên không có khả năng lý giải những Thần linh bị nhốt ở Trung Nguyên Thần đỉnh phong kia trăm triệu năm cầu khát vọng đột phá!

Vì một đường hi vọng, những Trung Nguyên Thần này dám đi dốc sức liều mạng!

Huống chi, tại đây cũng không có Thượng Thiên thần trấn tròng, mỗi người đều có cơ hội, tuy chỉ có một người cười đến cuối cùng.

Loạn chiến! Cuồng Chiến! Huyết chiến!

Cách Thương cũng gia nhập chiến đoàn, hắn một thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang đảo qua. Hoàn toàn không có một chiêu chi địch, người ngăn ở phía trước hắn đều là bị một kiếm gọt đoạn! Đứt tay, đứt chân, chặt đầu, phẳng phất cái gì đó ở dưới kiếm của hắn đã thành đậu hủ.

Hắn cường thế cũng khơi dậy mọi người cùng chung mối thù. Ở bên trong tranh đoạt dạng này, mọi người đầu tiên muốn tiêu diệt cũng không phải yếu nhất, mà là Tối Cường Giả! Chỉ có Tối Cường Giả chết rồi, hi vọng những người khác đoạt được bảo vật mới có thể gia tăng thật lớn.

Tối Cường Giả như vậy, theo Cách Thương gia nhập, số lượng đạt đến sáu cái!

Bọn hắn đều là Trung Nguyên Thần đỉnh cao, càng có yêu nghiệt có năng lực cùng Thượng Thiên thần đối kháng, mỗi người đều hấp dẫn ít nhất mười mấy người vây công. Nhưng mà mặc dù đều là yêu nghiệt, nhưng trình độ sáu yêu nghiệt này lại không giống nhau.

Hậu quả chính là, hai Tối Cường Giả đã bị chết ở dưới vây công!

Nhưng bốn người Cách Thương lại càng đánh càng cường, bọn hắn đều hóa thân Sát Thần, không ngừng thu gặt lấy tánh mạng những người khác, để cho Thần linh còn sống càng ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn lại có bốn người bọn họ giằng co lẫn nhau.

Đương nhiên, còn có ba người Lâm Lạc cộng thêm một con cua lớn cùng một con cóc.

Một người trong đó đem ánh mắt đảo qua Lâm Lạc tiểu đoàn đội cổ quái này, trong đôi mắt ưng lộ ra sát ý.

- Giải Thập Nhất, ta khuyên ngươi không nên động tới bọn hần!

Cách Thương đột nhiên lạnh lùng nói.

- Ngươi muốn bảo vệ bọn hần?

Nam nhân mắt ưng quay đầu, đem ánh mắt ngưng ở trên người Cách Thương.

- Một trận chiến bảy vạn năm trước, ta thua ngươi nửa chiêu, đang muốn hướng ngươi lãnh giáo một chút!

- Ta đây là cứu ngươi!

Thanh âm của Cách Thương y nguyên lạnh phải chết.

- Tiểu nha đầu kia là Thần Vương hậu đại, nếu ngươi không sợ bị Thần Vương đuổi giết mà nói, thì cứ ra tay là tốt rồi, ta chỉ là không muốn ít một đối thủ miễn cưỡng có thể chiến một trận!

Thần Vương hậu đại?

Ánh mắt của ba người khác đồng thời nhìn về phía Sư Ánh Tuyết, mà tiểu nha đầu thì đem bộ ngực nâng lên, nói:

- Bọn nô bộc đề tiện, chứng kiến Bổng ma vương còn không mau quỳ xuống hành lễ!

Ba người nhướng mày, lại đồng thời đem ánh mắt thu trở về, tựa hồ hoàn toàn không thấy một nhóm người Lâm Lạc.

Dù sao, chiến lực song phương hoàn toàn không cùng một cấp bậc, mấy người kia giết hay không cũng sẽ không đối với bọn họ tạo thành ảnh hưởng gì. Về phần thân phận tiểu nha đầu, bọn hần lựa chọn tin tưởng Cách Thương nói, bởi vì Cách Thương chưa bao giờ nói dối.

- Hiện tại thì như thế nào?

Bốn người giúp nhau nhìn đối phương.

Kẻ thù bên ngoài đã toàn bộ dọn dẹp sạch sẽ, hiện tại đến phiên bốn người bọn họ tranh phách rồi. Bất quá bọn hần lẫn nhau tầm đó đều đã giao thủ, lẫn nhau tầm đó mặc dù có chênh lệch, nhưng chênh lệch này tuyệt đối nhỏ đến thương cảm, đầy đủ bọn hần đánh lên trăm năm mới có thể quyết ra thắng bại.

Hơn nữa chỉ là thắng bại, mà không phải Sinh Tử!

- Tất cả bằng thủ đoạn!

Cách Thương lãnh đạm nói, một kiếm gạt trên màn hào quang màu đen.

Ba người khác cũng biết ý của hần, gạt phá màn hào quang, ai có thể vượt lên trước đạt được quyền khống chế Thiên Thần Khí này là người thắng cuối cùng lần này. Bọn họ đều là không nói thêm gì nữa, mà nhao nhao đánh ra công kích vào phía trên màn hào quang, hiển nhiên là chấp nhận đề nghị của Cách Thương.

Tuy màn hào quang chắc chắn, nhưng ở đâu có thể trên tay bốn yêu nghiệt chống nhiều thời gian, bất quá nửa canh giờ, màn hào quang này ầm ầm nghiêng nát, hiện ra hạch tâm bên trong.

- Hắc!

Bốn người đồng thời đoạt ra, binh khí cuồng loạn nhảy múa, pháp tắc cuồng oanh, triển khai một hồi loạn chiến.

- Xem ta đây!

Thân hình Sư Ánh Tuyết lóe lên, đã gia nhập chiến đoàn.

Bốn người nguyên bản giúp nhau khắc chế, ai cũng không có khả năng đoạt ra một bước kia, nhưng thấy tiểu nha đầu đột nhiên xâm nhập, tự nhiên khơi dậy bọn hần cộng đồng phản ứng, đồng thời hướng nàng oanh ra công kích.

Oanh!

Lực lượng tuôn ra qua, Sư Ánh Tuyết lại như không có việc gì xuất hiện trên đài, đưa tay hướng về phía đạo phù vân kia, bủi môi nói:

- Có cái gì ly kỳ, còn đoạt đến cướp đi, tựa như tiểu hài tử!

- Không...

1257. Chương 1266: Tranh Đoạt Cuối Cùng. (2)

Ngoại trừ Cách Thương được chứng kiến năng lực đặc thù của tiểu nha đầu ra, ba người khác đều là mặt mũi tràn đầy khiếp sợ, trong khoảng thời gian ngắn sao có thể tiếp nhận tiểu nha đầu chỉ là Hư Thần cảnh rõ ràng có thể hoàn toàn không nhìn công kích của bọn hắn!

Nhưng chứng kiến Sư Ánh Tuyết đem bàn tay hướng về phía phù văn, bọn hắn lập tức rống to, bởi vì một khi bị tiểu nha đầu va chạm vào phù văn, chẳng khác nào là đã khổng chế Thiên Thần Khí! Một ý niệm có thể khu trục bọn chúng đi ra ngoài, để ưu đồ của bọn hắn đều hóa thành khói bay.

Nhưng ngoại trừ Lâm Lạc ra, ai có thể ngăn cản được tiểu nha đầu?

Bàn tay nhỏ bé của Sư Ánh Tuyết không có bị bất luận cái gì ảnh hưởng, dễ dàng đè xuống trên phù văn chớp động lên sắc thái quỷ dị.

Oanh!

Những phù văn kia lập tức bay múa lên, hợp thành bộ dáng một cái vương miện, chậm rãi hướng về trên đầu tiểu nha đầu rơi đi.

- Đây là của ta!

Ngoại trừ Cách Thương ra, ba người khác đồng thời lấy tay hướng vương miện chớp tới, bọn hắn minh bạch chỉ cần vương miện rơi xuống, Sư Ánh Tuyết liền nắm giữ quyền khổng chế Thiên Thần Khí này!

Tiểu nha đầu không đụng được, nhưng vương miện do phù văn tạo thành tổng sẽ sờ không được không gặp được a?

-Ồ, tại sao có thể như vậy?

Tiểu nha đầu lộ ra vẻ cổ quái, lẩm bẩm nói.

- Rõ ràng trước kia không có phản ứng, như thế nào đột nhiên trở nên thú vị lên!

Wương miện rơi xuống, đeo ở trên đầu Sư Ánh Tuyết, cũng tự động biến hóa lớn nhỏ, miễn cho đầu nàng quá nhỏ mà trượt xuống.

- Oa ha ha ha, trách không được bản ma Vương thu không đến nô bộc, nguyên lai là thiếu đi một cái vương miện!

Sư Ánh Tuyết vỗ hai tay hoan hô nhảy dựng lên.

Đã xong!

Bốn người Cách Thương đồng thời thu hồi binh khí, tiểu nha đầu đã khổng chế Thiên Thần Khí, một ý niệm có thể khổng chế thần khí ném bọn chúng đến bất kỳ một nơi hẻo lánh nào! Đương nhiên, nếu tất cả mọi người ly khai nơi này, bọn hắn lại có thể đủ giết Sư Ánh Tuyết mà nói, vẫn có thể cướp lấy Thiên Thần Khí, dù sao thần khí căn bản còn không có nhận chủ, không có khả năng chủ động khởi xướng phòng ngự.

Nhưng tiểu nha đầu này là hư vô chi thân, ai có thể giết được nàng?

Bốn người Cách Thương chỉ có thể buông tha.

Lâm Lạc cùng Phượng Niệm Yên hai mặt nhìn nhau, đều là có chút kỳ quái, bởi vì tiểu nha đầu rõ ràng đã từng nói qua không có thể khống chế Thiên Thần Khí này, nhưng bây giờ lại đột nhiên có thể rồi, chẳng lẽ là bởi vì trước kia màn hào quang không có oanh nát?

Không có khả năng a!

- Cạc cạc cạc, cuối cùng kết thúc!

Tiếng cười quái dị vang lên, một bóng người hơi mờ đã ở bên cạnh hiện ra, là một lão giả vô cùng khô gầy, một thân trường bào màu tím rộng thùng thình, trong hai mắt hãm đến cơ hồ thành hai lỗ thủng, sắc mặt đen nhánh, trên đầu mọc ra vài cọng tóc, như là thi thể hong gió, toàn bộ đầu lâu rõ ràng có thể thấy được, chạy đi ra tuyệt đối sẽ dọa phàm nhân giạt mình chết!

- Người là ai?

Tất cả mọi người đồng thời hướng lão đầu đột nhiên xuất hiện này nhìn lại.

- Bản tọa sao?

Lão đầu lộ ra một tia nhớ lại chi sắc, sau đó nhếch miệng lộ ra một dáng tươi cười, hai hàm răng đen nhánh để cho người toàn thân buồn nôn nổi da gà.

- Bản tọa có rất nhiều danh hào, nhưng vang dội nhất hẳn là Minh Hà Vương!

Minh Hà Vương!

Lão gia hỏa trăm triệu năm trước còn chưa chết?

Tất cả mọi người ai cũng dưới đáy lòng bay lên một cỗ mồ hôi lạnh, rõ ràng không chết, lại làm ra một cái di bảo, này làm sao đều là lộ ra một hương vị âm mưu.

- Chết ở trong tay bản tọa, các người cũng nên cảm thấy vinh quang rồi!

Lão đầu duỗi ra tay phải như y hệt trảo chim.

- Khởi!

Oanh!

Ngoại trừ Sư Ánh Tuyết ra, sáu người hai hung vật đều không tự chủ được mà lơ lửng bay lên, giống như phàm nhân ngâm nước, chỉ có thể phí công mà trong không khí huy động tứ chi.

Minh Hà Vương miệng há ra, lập tức hóa thành một cái cự động tối tăm rậm rạp, khe hấp khí, sáu người hai thú cùng hướng về trong miệng của hắn bay đi!

Tất cả mọi người kinh hãi, vội vàng tề ra năng lực tiến hành chống cự, bị một Thượng Thiên thần nuốt vào trong miệng, vậy nhất định là hữu tử vô sinh!

Bốn người Cách Thương trước sau ổn định thân hình, mà Lâm Lạc thò tay con cua ra sau, cùng Phượng Niệm Yên đồng thời đứng lại, Tử Kim Thiêm Thừ càng là so với hai người còn cường đại hơn, ổn định thân hình càng là không nói chơi.

- Đáng giận, hấp thụ nhiều huyết nhục như vậy ngay cả một phần ức vạn lực lượng cũng không có khôi phục!

Minh Hà Vương nhú mày.

- Hắn năm đó bị thụ trọng thương, hiện tại còn chưa có khôi hân!

- Cơ hội!

- Giết hắn đi!

Bốn người Cách Thương nhao nhao kêu lên, bọn họ đều là nhân kiệt bên trong nhân kiệt, Thiên Kiêu bên trong Thiên Kiêu, có một đường hi vọng chiến thắng là tuyệt sẽ không cân nhắc chạy trốn!

- Không biết tự lượng sức mình!

Minh Hà Vương khinh thường mà hừ một tiếng, bàn tay khẽ đảo, một đạo lực lượng kỳ dị liền hướng mọi người trùng kích mà đi.

Cảnh giới ngã xuống, ngã xuống, ngã xuống!

Lâm Lạc hoảng sợ phát hiện cảnh giới của mình đang lấy tốc độ đáng sợ ngã xuống, lập tức liền từ Sơ Vị Thần ngã rơi xuống Hư Thần cảnh, lại từ Hư Thần cảnh rơi xuống Tinh vực, lại đang không ngừng ngã xuống nữa!

Không, cảnh giới chân thật của hắn cũng không có thay đổi, mà là lực lượng có thể sử dụng đang không ngừng nhỏ đi!

Thay đổi như chong chóng, trở tay làm mưa, Minh Hà Vương không hổ là tồn tại năm đó có thể cùng Thần Vương chống lại.

Bốn người Cách Thương cũng đều là sắc mặt đại biến, lực lượng là căn bản để bọn hắn tự tin, nếu như không cách nào vận dụng lực lượng bản thân, cái đả kích này đối với lòng tự tin của bọn hắn cũng là vô cùng lớn!

- Khục!

Thân hình Minh Hà Vương run lên, duỗi tay phải ra, bốn đoạn ngón tay đột nhiên hóa thành tro bụi, lạnh rung từ đầu chỉ rớt xuống, chỉ chừa một ngón tay cái trụi lủi, nhưng không có một vết máu hiện ra.

Âm Thi!

Lão gia hỏa này là Âm Thi chi thân, cũng chỉ có khí lực cường hoành như vậy mới có thể kháng được Thần Vương công kích!

Trong nháy mắt, trong lòng Lâm Lạc nổi lên vô số ý niệm.

Cái gọi là tin tức chỗ Minh Hà Vương vẫn lạc truyền ra, tất nhiên là lão nhân này cố ý gây nên, chính là muốn lợi dụng Thiên Thần Khí này xoắn giết người đến, hấp thu huyết nhục, thần hồn của bọn hắn đến trị liệu chính mình!

Bất quá, lão gia hỏa đã có được Thiên Thần Khí, vì cái gì không ở sau khi mọi người tiến vào đây lập tức đại khai sát giới? Chẳng lẽ nhàn rỗi nhàn chán muốn nhìn bọn hắn biểu diễn chạy trốn, hoặc là tự giết lẫn nhau?

Không có khả năng!

Nếu như thân thể lão gia hỏa hoàn hảo, nói không chừng còn có tâm tình như vậy. Nhưng trọng thương đến mức ngay cả đối chiến mấy Trung Nguyên Thần cũng ho ra máu, ai còn sẽ có rãnh rỗi như vậy?

Chẳng lẽ hắn bị thương trọng đến tình trạng ngay cả Thiên Thần Khí cũng không thể khống chế?

1258. Chương 1267: Minh Hà Vương Khiếp Sợ. (1)

- Trở thành huyết thực của bản tọa a!

Minh Hà Vương lại hít vào một hơi, lần này cảnh giới của mọi người đều ngã xuống đến dưới Thần giới, lại há có sức phản kháng, đều bị hắn cuốn hấp mà đi, hướng về miệng khổng lồ của hắn bay đi.

Lâm Lạc bất động thanh sắc, trong thức hải Tử Đỉnh chấn động, đạo đạo tử khí lưu chuyển toàn thân, lực lượng của hắn lập tức phục hồi như cũ!

PHỐC PHỐC PHỐC!

Bốn người Cách Thương bởi vì khoảng cách gần nhất, đầu tiên bị nuốt vào trong miệng lão quái. Kế tiếp là Lâm Lạc ngã ở trước mặt Phượng Niệm Yên cùng hai hung vật, hướng về miệng khổng lồ giống như thâm uyên kia bay đi.

- Hắc!

Lâm Lạc đột nhiên bạo rống một tiếng, nắm tay phải cổ lấy, hướng về mặt của Minh Hà Vương là một quyền oanh tới.

Đột biến như vậy hoàn toàn vượt ra khỏi Minh Hà Vương đoán trước, bành, hấn rần rần chắc chắn bị trúng một quyền này, cả người lập tức bị đánh bay ra ngoài, đập lấy trên vách tường, lại bắn trở về.

- Sao sẽ như thế?

Lão gia hỏa là Âm Thi chi thân, lực phòng ngự cường hoành đến làm cho người tức lộn ruột, một quyền này cũng không có đối với hắn tạo thành thương tổn quá lớn, chỉ là trên mặt nhiều hơn một cái lõm động.

Mà có thể có thành tích này, vẫn là Minh Hà Vương đã bị thương quá nặng. Nếu không Sơ Vị Thần lại yêu nghiệt há có thể đánh đến Thượng Thiên thần? Đặc biệt là vị Thượng Thiên thần này đồng dạng là yêu nghiệt đến có thể cùng Thần Vương chống lại!

Minh Hà Vương dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Lâm Lạc, trong hai mắt khô héo đột nhiên hiện lên một đạo hắc quang:

- Bản tọa nhận ra ngươi! Ngươi là tiểu tử đánh bại Già La Ma!

- Ngươi là sư phụ của Già La Ma?

Một câu nói kia của đối phương cũng làm cho Lâm Lạc phản ứng đi qua, trách không được Già La Ma nói sư phụ của hắn là tồn tại có thể so với Thần Vương, đây quả thật là không có nói sai, Minh Hà Vương chính là tồn tại như thế!

Thế nhưng mà lão gia hỏa này rõ ràng không muốn để cho Già La Ma lộ ra một chút thân phận của hắn. Thậm chí không tiếc ở trong thần hồn của đối phương động tay động chân, vì cái gì lại muốn giống trống khua chiêng gây đến nhiều người như vậy?

Cái này hoàn toàn là hai cái cực đoan rồi!

Đợi một tý, tin tức vẫn lạc chi địa của Minh Hà Vương tiết ra ngoài, hắn là sau khi Già La Ma chết, giữa hai người này có thể có cái liên hệ gì hay không?

- Tiểu tử, trên người của ngươi có chí bảo gì a. Vậy mà có thể chống cự Minh Hà cửu chuyển của bản tọa!

Minh Hà Vương lộ ra một vẻ ngạo nhiên, hắn là tồn tại có thể địch nổi Thần Vương, coi như là Hổ bệnh, vậy cũng so với mèo cường!

Lâm Lạc mỉm cười, đối với cái này cũng không phủ nhận, có thể đối kháng pháp tắc công kích của cấp bậc Thượng Thiên thần, cái này muốn nói không có chí bảo ai sẽ tin tưởng? Hắn nhìn chằm chằm vào lão quái vật hỏi:

- Ngươi ở trong thần hồn của Già La Ma hạ cấm chế, không cho hắn để lộ ra bí mật của ngươi, nhưng vì cái gì lại muốn lộ ra chỗ ở của mình?

- Cạc cạc cạc, tiểu tử, ngươi tựa hồ có rất nhiều nghi vấn? Bản tọa vừa vặn rất nhiều năm không cùng người nói chuyện, liền phá lệ thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ngươi thoáng một phát!

Minh Hà Vương ngạo nghễ mà đứng, tuy một bộ y hết thấy khô, lại có một cỗ khí tràng uy hiếp Thiên Địa, cái này là phong thái cường giả, cũng không phải người bình thường học được.

- Không để cho người khác biết rõ tin tức bản tọa, đạo lý rất đơn giản, bản tọa trọng thương chưa lành, cũng không muốn bị mấy oan gia đối đầu nhìn chằm chằm vào!

- Mà vì cái gì lại đột nhiên muốn lộ ra ngoài chỗ này, kia là ngươi ban tặng! Ngươi đem đồ đệ bản tọa bức tử, bản tọa đã mất đi huyết nguyên, đem nơi đây cho hấp thụ ánh sáng, một mặt là vì ăn uống, một phương

diện khác là vì tìm kiếm đồ đệ mới, thay bản tọa giết chóc thiên hạ, mang tới huyết nhục khôi phục thương thể!

Nhưng Lâm Lạc lại càng nghe càng hồ đồ, đã như vậy, vậy tại sao phải giết Già La Ma, để cho hắn đem tin tức tản đi ra ngoài không phải có thể đưa tới người tham lam dã tâm sao? Cần gì phải vẽ vờ cho thêm chuyện?

Đúng rồi!

Đầu óc của hắn đột nhiên đổi qua một chỗ ngoặt, nếu như Già La Ma bắt tử, hắn có thể thổ lộ ra tin tức Minh Hà Vương chưa chết, vậy sẽ khiến cho oanh động hạng gì? Còn có người dám hưởng nơi đây xông sao?

Dù đi ra, vậy ít nhất cũng là Thượng Thiên thần đi à nha? Trước kia Minh Hà Vương tự nhiên không sợ, ngay cả Thần Vương cũng dám ngạnh kháng, huống chi chỉ là Thượng Thiên thần! Nhưng hiện tại không thể so với năm đó, bản thân hắn bị trọng thương, ngay cả thu thập mấy Trung Nguyên Thần cũng lộ ra cố hết sức như vậy, sao có thể đối kháng Thượng Thiên thần?

Mà nếu rước lấy Thần Vương, vậy càng là mất cái mạng già rồi!

Bởi vậy, Già La Ma phải chết!

Nhưng thương thể của hắn nhất định phải nuốt huyết nhục Thần linh mới có thể phục hồi như cũ, chính hắn lại bị thương nặng đến tình trạng không thể đi săn thức ăn, muốn Đông Sơn tái khởi làm sao bây giờ? Chỉ có mạo hiểm gây ông đập lưng ông rồi.

Nhìn xem hiện tại người tới chỗ này, tối đa cũng tựu là cấp bậc Trung Nguyên Thần, có thể nói Minh Hà Vương bốc lên cái hiểm này đã đúng, trong phạm vi nhỏ rải tin tức. Tranh thủ thời gian mở ra cấm chế để cho người tiến vào, một đường dùng Thiên Thần Khí bố trí sát cục tiêu diệt một nhóm lớn người, đem năng lượng huyết nhục chuyển về cho hắn dùng trị liệu thương thể, khôi phục sức khỏe, cuối cùng chọn đi ra một truyền nhân, lập tức mang theo Thiên Thần Khí này rời đi.

Mọi người chết sạch, bí mật cũng vĩnh viễn là bí mật, kẻ đến sau nhìn nơi đây không có vật gì. Lại có thể đoán được phát sinh ra cái gì? Phải chăng Minh Hà Vương truyền thừa căn bản không thể khảo chứng, nghe nhầm đồn bậy diễn biến ra vô số phiên bản, đem chân tướng vĩnh viễn che dấu!

Ấn, truyền nhân, tiểu nha đầu!

Lâm Lạc vốn là cả kinh, trong vương miện do phù văn hình thành tất nhiên sắp đặt cấm chế. Là lão quái vật dùng để khống chế đồ đệ, nếu không người như Già La Ma không phải đã sớm thí sư rồi sao?

Nhưng lập tức hắn yên lòng, muốn khống chế được tiểu nha đầu, cái này Thần Vương bình thường cũng không có năng lực này ah!

- Ấn, còn dám phản kháng?

Lão quái vật đột nhiên nhướng mày, có thể chứng kiến cái bụng hắn co động, giống như bên trong có một con chuột đang khắp nơi chạy loạn, hơn nữa động tĩnh càng lúc càng lớn, để cho bụng của hắn liên tiếp nhô lên ba bốn trượng, như là cắm một cây gậy trúc.

Hiển nhiên bốn người Cách Thương bị hắn nuốt còn chưa chết, đang tiến hành lấy chống cự ương ngạnh!

Cơ hội khó được!

Lâm Lạc bắn ra, vung quyền, đánh ra!

- Hừ, ngươi còn có thể ngắt trời sao!

Minh Hà Vương hừ lạnh một tiếng, một chuồng nhảy ra, một đạo khí lưu đen như mực lập tức hướng Lâm Lạc bao phủ đi qua.

Thì khí!

Thì khí cấp bậc Thượng Thiên thần! Không... Không chỉ vậy...

Đồng tử của Lâm Lạc xiết chặt, pháp tắc chi lực cấp bậc Thượng Thiên thần tuyệt đối không đạt được trình độ này!

1259. Chương 1268: Minh Hà Vương Khiếp Sợ. (2)

Đáng chết, Minh Hà Vương căn bản không phải Thượng Thiên thần cường thế gì, con mẹ nó hẳn là Thần Vương!

Cái thi khí này là do pháp tắc cấp bậc Thần Vương tạo thành, là đem Mộc hệ công pháp sinh cực hạn, phát triển đến mức tận cùng... tử!

Pháp tắc công kích cấp bậc Thần Vương!

Lâm Lạc may mắn gặp được lần thứ hai, lần đầu tiên là tiểu nha đầu ném ra hỏa diễm đạn. Hắn bị lực lượng ảnh hưởng còn lại oanh đến, thiếu chút nữa chết ngay lập tức! Chỉ là lúc này là do Thần Vương tự mình ra tay, nhưng vị Thần Vương này cũng là suy yếu đến cực hạn, gần kề chỉ có thể phát ra pháp tắc, lực lượng trong đó yếu ớt đến đáng thương!

Nhưng Thần Vương là Thần Vương, cho dù lại suy yếu, cái uy lực pháp tắc này cũng là nghiền áp hết thảy! Dù là Thượng Thiên thần muốn tiếp được đạo thi khí này cũng dốc hết sức, huống là chỉ là cấp bậc Sơ Vị Thần?

Minh Hà Vương có đầy đủ tự tin, một đạo thi khí này cuốn qua Lâm Lạc tất thành thây khô!

Lâm Lạc lộ ra một dáng tươi cười, nếu như Minh Hà Vương không phải suy yếu như vậy, hẳn chỉ cần tế ra lực lượng Trung Nguyên Thần đỉnh phong là có thể lập tức đuổi giết hắn! Nhưng nói đến pháp tắc công kích đơn thuần, đối với những người khác mà nói khả năng là lực sát thương càng lớn, thế nhưng đối với Lâm Lạc mà nói, lại không hề có tác dụng!

Ông!

Tử Đỉnh tế ra, ở trên đỉnh đầu của hắn chìm nổi, phun ra nuốt vào lấy ngàn vạn đạo tử khí cao quý, như khí trung chi Hoàng, trấn áp cửu thiên thập địa!

Thi khí đụng vào tử khí, lập tức chôn vùi!

Đồng dạng là chí cao pháp tắc, vì cái gì thi khí yếu như vậy?

Lâm Lạc không khỏi kỳ quái, Minh Hà Vương là bị trọng thương, ở trên lực lượng suy yếu đến đáng sợ, thế nhưng mà pháp tắc không chịu ảnh hưởng, vì cái gì căn bản không phải một chiêu chí địch của Tử Đỉnh?

Thi khí như thế, Hỏa Long đạn cũng giống như thế! Đồng dạng là chí cao pháp tắc, rõ ràng kém nhiều như vậy?

Chẳng lẽ sau lưng hai đại Thần Vương này đều là hàng nhập lậu cấp bậc Nhất Tinh sao?

- Cái này, cái này, đây là...

Minh Hà Vương đột nhiên sáng rõ, ánh sáng âm u hừng hực huy vũ, cho thấy tâm tình hắn lúc này vô cùng kích động!

- Ha ha ha! Chấn động đồng dạng, chấn động đồng dạng. Trời ban kỳ duyên, đây là của bản tọa! Đây là của bản tọa!

Lão gia hỏa đột nhiên như là bị điên, dùng thanh âm khàn khàn liên tục kêu lên.

Đồng dạng chấn động? Chủ Thần Khí sao?

Lão gia hỏa được một kiện thần khí chưa đủ, còn muốn đệ nhị kiện?

Lâm Lạc thét dài một tiếng, thân hình đập ra, chủ động hướng Minh Hà Vương phát ra công phạt.

Nếu như ở dưới tình huống bình thường, Lâm Lạc ăn hết 100 cân xuân dược cũng sẽ không hỏa đến đi làm thịt một vị Thần Vương. Thế nhưng mà Phượng Hoàng nhỏ lông không bằng gà, Minh Hà Vương đã mất đi Thần Vương chi lực lại có thể đối với Lâm Lạc có được Tử Đỉnh tạo thành uy hiếp gì?

Minh Hà Vương hừ lạnh một tiếng, một chưởng đánh ra, pháp tắc chi lực cấp bậc Thần Vương tạo thành vòi rồng, hướng về Lâm Lạc gào thét mà đi!

Chợt!

Thân hình của Lâm Lạc từ trong thi khí màu đen bắn ra, nắm tay phải cổ động, hướng về Minh Hà Vương oanh tới.

- Cái gì!

Minh Hà Vương quá sợ hãi, không nghĩ tới hần pháp tắc công kích rõ ràng đối với Lâm Lạc một chút tác dụng cũng không có! Hần tuy ở trình độ nhất định biết rõ Tử Đỉnh cường đại, thế nhưng mà vẫn không có ngờ tới rõ ràng có thể không nhìn thẳng pháp tắc trình độ Thần Vương!

Ở dưới hần mặt mũi tràn đầy khiếp sợ, Lâm Lạc một quyền oanh lên mặt của hần, lập tức oanh hần bay ra ngoài.

Lần thứ hai rồi!

Đường đường Thần Vương rõ ràng bị một tiểu tử cảnh giới Sơ Vị Thần đánh bay hai lần, cái này để cho Minh Hà Vương làm sao chịu nổi!

Ai bảo hần không may đến gặp được Lâm Lạc a?

Dù là Thượng Thiên thần cũng bị pháp tắc của Thần Vương chấn nhiếp, hết lần này tới lần khác Lâm Lạc chính là một quái thai, ngược lại là đã kích lực lượng thuần túy mới có thể đối với hần hữu hiệu, chỉ là pháp tắc liên bị Tử Đỉnh nhẹ nhõm hóa giải!

Minh Hà Vương miễn cưỡng bò lên, trên mặt lại thêm một cái lổm đom đóm, nhìn về phía trên càng lộ ra dữ tợn, mắt động tối tăm rậm rạp của hần nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, nhưng cũng không có lần nữa phát động công kích, cuối cùng là biết rõ Lâm Lạc có được Tử Đỉnh hộ thân là tuyệt đối không phải hần có thể tổn thương!

Như vậy...

- Đồ nhi ngoan, dịch động Hoàng Tuyền Tháp giết hần cho ta!

Lão quái hướng Sư Ánh Tuyết kêu lên.

Chính như Lâm Lạc suy nghĩ, hần ở bên trên vương miện kia động tay động chân, có thể không chế tâm thần người khác! Mà bởi vì nhục thể, kể cả thân hồn của hần đều tiếp cận trình độ sụp đổ, đã không cách nào sai khiến Thiên Thần Khí tên là Hoàng Tuyền tháp này, chỉ có thể để cho Sư Ánh Tuyết đến.

Đương nhiên, hần không có khả năng đem Thiên Thần Khí này giao cho tiểu nha đầu, cái gọi là khống chế hạch tâm chỉ là hần dùng đến lừa gạt người tiến vào nơi này, chủ động đem cổ ra do hần cảm uốn éo mà thôi.

Tuy Tử Đỉnh cường đại, nhưng mà ở vào trạng thái tổn hại, cũng không thể hoàn toàn bảo hộ Lâm Lạc, chỉ cần Hoàng Tuyền tháp chính thức kích hoạt, liền nhất định có thể đè chết Lâm Lạc!

Đến lúc đó, Tử Đỉnh chính là của hần rồi!

Nhưng để cho lão quái phiền muộn chính là, Sư Ánh Tuyết rõ ràng ngủ rồi, đang vù vù vù ngứa rất nhỏ, căn bản không để ý tới hần!

Cái này con mẹ nó cũng có thể ngủ? Làm sao lại khống chế một kẻ dở hơi như vậy!

Minh Hà Vương có loại cảm giác phát điên quất:

- Ô hay, còn không tỉnh lại!

Sư Ánh Tuyết lại càng hoảng sợ, mở tròng hai mắt nói:

- Thì sao, thì sao, ai dám đánh thức Bồn ma vương ngủ?

Rốt cục đã tỉnh lại!

Da mặt của Minh Hà Vương Phong run rẩy, ngón tay điểm hướng Lâm Lạc nói:

- Tiêu diệt hần cho bản tọa!

- Tốt tốt, tiêu diệt hần, xấu lão quái nhanh lên ah!

- Hiện tại cao hứng không khởi quá sớm, tiểu tử này đang cùng thần hồn của Minh Hà Vương tranh đoạt quyền khống chế thân thể, nếu như hắn thất bại...

Đình!

Cách Thương chấn kiếm mà lên, chỉ có một con mắt lạnh thấu xương mà nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, sát ý đằng đằng.

Nếu như là Minh Hà Vương chiếm cứ thân thể Lâm Lạc, như vậy hắn sẽ không chút do dự xuất kiếm, mặc dù là Lâm Lạc cứu hắn đi ra.

Sư Ánh Tuyết chiêu qua Tử Kim Thiềm Thừ, khoanh chân ngồi ở trên đỉnh đầu con cóc lớn, một bên lấy ra hạt dưa cắn ăn nói:

- Không có việc gì không có việc gì, người quái dị bốn sự khác không có, chỉ là mệnh đặc biệt cứng, xấu lão quái là tự mình muốn chết!

Cách Thương quét mắt nhìn nàng, lại rõ ràng đem trường kiếm thu vào, tựa hồ thập phần tin tưởng sức phán đoán của tiểu nha đầu này. Đan điền không gian của hắn đã bị Minh Hà Vương sinh sinh lách bạo, lúc này cũng không có đan dược có thể dùng, chỉ có thể vận chuyển linh lực, nhanh chóng sinh trưởng thân thể.

Phượng Niệm Yên chú mục nhìn Lâm Lạc, thần sắc chuyên chú, nàng hết sức kỳ quái, vì cái gì mình sẽ có một loại cảm giác lo lắng.

Cái này là cái gọi là tình bạn sao?

Bằng hữu, thật sự là một loại đồ vật rất phiền toái, phải quan tâm lẫn nhau, giúp đỡ cho nhau!

Nàng thích một người một kiếm tung hoành Thiên Địa, có người bằng hữu thật phiền toái ah, luôn phải lo lắng lấy đối phương!

Nhưng cảm giác lo lắng người khác tựa hồ cũng không có hồng bét như vậy, tuy trong nội tâm khó chịu, rồi lại có một loại cảm giác phong phú.

- Hách...

Đúng vào lúc này, Lâm Lạc đột nhiên lưỡi đầy sấm mùa xuân, bộc phát ra một tiếng rống to.

Lâm Lạc cùng Minh Hà Vương ở bên trên thần hồn giao thủ chỉ là một hồi ngắn ngủn.

Minh Hà Vương dùng khí thể Thần Vương cấp thẳng phá mà vào, cường hoành giết đến thức hải của Lâm Lạc, muốn một lần hành động phá hủy ý thức của Lâm Lạc, trở thành chủ nhân mới của cỗ thân thể này, đem đại cơ duyên của Lâm Lạc chuyển biến thành của mình.

Ở hắn suy nghĩ, cử động lần này tất nhiên là quân lâm thiên hạ, dễ dàng có thể đè chết Lâm Lạc!

Hắn mang theo Vô Thượng bá khí, vô cùng kiêu ngạo xuất hiện ở phía trên thức hải của Lâm Lạc, cũng không nói chuyện, thần hồn hóa thành bóng người lập tức một chưởng đánh ra, nhắm Lâm Lạc trấn áp mà đi.

- Lão quái, dám ở trong thân thể của ta khai chiến, thật đúng là không biết sống chết!

Lâm Lạc nhàn nhạt nói ra, dưới thân Tử Đình nhẹ nhàng một chuyển, phóng xuất ra nghìn vạn đạo tử khí, nhẹ nhõm hóa giải công kích của Minh Hà Vương.

- Bớt lắm mồm, ngươi hết thấy tất cả đều sẽ trở thành của bản tọa!

Minh Hà Vương cổ dâng thần thức phát ra gào thét, thân hình đập ra, hóa thành một cái miệng ngậm trời, hướng về Lâm Lạc một ngụm cắn xuống.

Ông!

Tử Đình hiện lên, lập tức mở lớn vô số lần, hướng về Minh Hà Vương phản thôn phệ mà đi.

Xoát, Minh Hà Vương lập tức biến mất ở trong Tử Đình.

- Ah...

Một tiếng hét thảm, một cánh tay của Minh Hà Vương từ chỗ tàn phá của Tử Đỉnh dò xét đi ra, tiếng kêu thảm thiết cũng là cuộn cuộn dương động toàn bộ thức hải. Cánh tay của hắn huy vũ vài cái, lập tức lại bị giật trở về, kêu thảm thiết im bặt mà dừng.

Nhưng chỉ vùn vùn một hơi sau, Minh Hà Vương kêu thảm thiết lại vang lên, một tay lại dò xét đi ra, nhưng lần này chỉ là một bàn tay mà thôi, sau đó, lại bị giật trở về.

Kêu thảm thiết lần nữa đình chỉ, hồi lâu sau cũng không có lại vang lên lần nữa!

Đường đường một đời Thần Vương, cứ như thế triệt để vẫn lạc rồi?

Lâm Lạc lộ ra thật bất ngờ.

Hắn biết rõ Tử Đỉnh cường đại, nhưng Minh Hà Vương là Thần Vương ah, cùng Chủ Thần Khí là một cái cấp bậc, nhẹ nhàng trấn giết như vậy, ngay cả một tia chống cự ra dáng cũng không có gặp được!

1262. Chương 1271: Ưc Vạn Niên Thủy Mạt.

Minh Hà Vương xác thực bị thụ thương rất nặng, nhưng lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa béo, như thế nào cũng là Thần Vương ah! Đến tột cùng là Tử Đỉnh quá cường đại, hay là Minh Hà Vương quá kém rồi hả?

Oanh!

Đúng lúc này, Tử Đỉnh đã hoàn toàn trấn giết thần hồn của Minh Hà Vương, từng đạo ký ức thuộc về Minh Hà Vương lập tức ở trong thức hải của Lâm Lạc bốc lên, không có một tia che giấu đáng nói.

Thức hải của Lâm Lạc chấn động, đem những ký ức này chất lọc, rất nhanh liền đối với cuộc sống nhân sinh của Minh Hà Vương hoàn toàn hiểu rõ.

Minh Hà Vương cũng không có nói dối, hắn xác thực gặp một khối tàn phiến của Tử Đỉnh!

Nhưng Lâm Lạc không có giác ngộ nhận lầm với Minh Hà Vương chút nào, lão quái này dùng tàn phiến Tử Đỉnh làm mọi thứ, mục đích còn không phải là vì khống chế hắn, tựa như hắn ở trong thức hải Già La Ma rơi xuống cấm chế, đối với loại người này tự nhiên không cần ôm lấy thương cảm cùng đồng tình gì.

Minh Hà Vương vốn tên là Bạch Định Hà, ở năm trăm triệu năm trước từ tinh cầu hạ giới tên là Hoàng Cực tinh vực phi thăng, bởi vì thiên tư yêu nghiệt, ngắn ngủn 10.000 vạn trước tiến vào Thượng Thiên thần, trở thành tân quý của Cửu Tiễn Thần quốc lúc ấy, rất được Cửu Tiễn Thần Vương tín nhiệm cùng coi trọng.

Nhưng mà thiên tính háo sắc của hắn rõ ràng càng ở trên thiên phú tu luyện, đối với một gã sủng phi của Cửu Tiễn Thần Vương động ý niệm, còn to gan lớn mật đến cứng rắn chiếm hữu nàng!

Sau khi xong việc, hắn biết rõ mình dẫn xuất tai họa ngập trời hạng gì, vội vàng thu hồi công cụ gây án lập tức trốn chạy, nhưng y nguyên bị Cửu Tiễn Thần Vương đuổi giết, một đường vượt qua thiên sơn vạn thủy, cuối cùng ở đây bị Cửu Tiễn Thần Vương “đánh gục”.

Nguyên vốn hắn là bị chết triệt để rồi, nhưng một đám tàn hồn của hắn lại đụng chạm tới một đạo lực lượng kỳ dị, cũng bị cỗ lực lượng này bảo trụ, một lần nữa đưa trở về trong thân thể của hắn.

Nhưng mà, thân thể của Minh Hà Vương đã tử vong, dưới tình huống bình thường là không cách nào “phục sinh”, cỗ lực lượng này liền đem nó biến thành Âm Thi chi thân. Lại để cho Minh Hà Vương dùng thân phận Âm Thi một lần nữa đứng lên.

Cỗ lực lượng kia truyền thừa cho Minh Hà Vương thi chi đại đạo, cũng chính là mặt đối lập của Mộc hệ pháp tắc Sinh cực thành Tử, cũng để cho hắn đi tìm đồ vật cùng nó có nhịp đập giống nhau.

Âm Thi có loại năng lực như Hồn Độn Dung Lô, mà thi chi đại đạo càng là vượt qua trình độ thôn phệ thi hạch đến đề thăng tu vi, mà là bất luận sinh linh huyết nhục gì đều có thể trở thành nơi phát ra lực lượng của Minh Hà Vương.

Gần kề 3000 vạn năm sau, Minh Hà Vương dựa vào không ngừng thôn phệ huyết nhục Thần linh tấn vào Thần Vương cảnh!

Nhưng hắn không có tuân thủ mình lập thể đi tìm đồ vật cùng cổ lực lượng kia có chấn động giống nhau, mà là đi Cửu Tiễn thần quốc hoàn thành hắn báo thù. Hắn vốn là làm chín Thượng Thiên thần của Cửu Tiễn Thần Quốc, lại đem vài tên ái phi đạt tới Thượng Thiên thần của Cửu Tiễn Thần Vương thu vào hắn trong Thiên Thần Khí Hoàng Tuyền tháp của hắn, trở thành công cụ phát tiết của hắn.

Hắn đại chiến Cửu Tiễn Thần Vương, nhưng ở bên trong Thần Quốc của đối phương, hắn bị đối phương hoàn toàn khắc chế, chỉ có thể lần nữa bỏ chạy.

Thằng này làm rất nhiều việc ác để cho người tức lộn ruột, trên đường đi trải qua Thần Quốc gian dân vô số, hướng chỉ đem Thần linh nữ tính đạt tới Thượng Thiên thần từng cái cuốn đi! Phải biết nữ tính Thần linh vốn là ít đến thương cảm, có thể đạt tới Thượng Thiên thần căn bản là phi tử Thần Vương!

Cái này, hắn đắc tội cũng không phải là Cửu Tiễn Thần Vương rồi, đưa tới mười Thần Vương liên thủ vây quét.

Ở dưới không địch lại, hắn lại trốn về đây, muốn tìm cổ lực lượng kia hỗ trợ, bởi vì hắn là Thần Vương duy nhất không có Chủ Thần Khí, cho dù là thiên phú trác tuyệt, là Tam Tinh Thần Vương duy nhất, nhưng lại địch không nổi mười Thần Vương có được Chủ Thần Khí liên thủ!

Nhưng cổ lực lượng kia đã không tín nhiệm hắn nữa, cũng không có viện thủ, đưa đến Minh Hà Vương vẫn lạc lần thứ hai.

Hắn là Âm Thi chi thân, sinh mệnh lực so với những Thần Vương kia dự đoán càng cường đại, rõ ràng lại kéo dài hơi tàn xuống dưới, cũng đem chút ít Thượng Thiên thần giam cầm trong Hoàng Tuyền tháp kia toàn bộ biến thành Âm Thi, rút đi lực lượng của các nàng đến vì hắn chữa thương, miễn cưỡng chèo chống xuống dưới.

Về sau, hắn yên lặng gần 10.000 vạn năm, sau đó nơi đây đã trở thành Minh Ngục chiến trường.

Hắn phát hiện một hiện tượng kỳ diệu.

Người ở chỗ này tử vong, lực lượng sẽ bị đại địa hấp thu, mà hắn lĩnh ngộ đến pháp tắc sẽ cùng thần hồn hòa hợp chung một chỗ, biến thành thuốc bổ rất dễ tiêu hóa! Minh Hà Vương hấp thụ đến một tí, mặc dù chỉ là một tí tẹo, nhưng hắn tin tưởng nếu số lượng đạt tới trình độ nhất định, có thể hoàn thành đầy đủ

Thần linh muốn sinh hạ hậu đại, cái độ khó này nếu so với tình vực không biết cao hơn bao nhiêu, nhưng cũng may Thần linh thọ nguyên vô hạn, chỉ cần chịu hạ “Công phu”, chắc chắn sẽ có thời điểm nở hoa kết quả.

Lâm Lạc siêng năng mà cày cấy lấy hậu cung của hắc, vì Lâm gia khai chi tán diệt làm lấy cổ gắng không ngừng. Mấy ngày nay để cho chư nữ nguyên một đám trở nên dung quang toả sáng, kiều diễm ướt át.

Nhưng sự tình trên giường làm nhiều hơn, cho dù là Thần linh cũng không chịu đựng nổi, Lâm Lạc cũng không muốn ở trong ôn nhu mất phương hướng chính mình. Tàn nhẫn lấy bản thân đi ra hậu cung, hắc muốn đi tìm khối tàn phiến Tử Đỉnh kia, để đột ngày Tử Đỉnh bỏ hết sớm hoàn thành.

Ra Dương Tâm hủ, Lâm Lạc bước chậm mà đi, lúc này phụ cận bởi vì quan hệ di bảo của Minh Hà Vương đã tụ tập tới ngày càng nhiều người, nhưng bởi vì lúc ấy tiến vào nơi đây ngoại trừ tiểu đoàn đội Lâm Lạc chỉ có Cách Thương là còn sống ly khai, lúc này Hoàng Tuyền tháp bị Lâm Lạc thu hồi, kể đến sau tự nhiên cái gì cũng nhìn không tới, rất nhiều người đều cho rằng đây chỉ là nhân sĩ nhàm chán nào đó mở chuyện vui đùa, ai cũng hùng hùng hổ hổ.

Mặc dù Thần giới có vô số cường giả vẫn lạc lưu lại bí bảo, nhưng trong đó tin tức giả cũng có rất nhiều, gặp được tình huống bị người lừa gạt một hồi có thể nói là không chút nào kỳ lạ quý hiếm. Chính là bởi vì như thế, tin tức chỗ Minh Hà Vương vẫn lạc truyền bá ra ngoài, lúc ấy cũng chỉ là hơn ngàn người tụ tập tới.

Một là thời gian xác thực quá ngắn, thứ hai cũng là có ít người sợ tin tức giả, liền tạm thời áp dụng thái độ trông xem thế nào. Nếu không dùng Thần giới to lớn, ba ngày hai lần có tin tức thần tàng xuất thế như vậy truyền ra, đây không phải là muốn loay hoay ở dưới đồng ruộng tây rồi sao.

Lâm Lạc tìm hiểu thoáng một phát, sau khi biết không có người đem hắc cùng Minh Hà Vương liên lạc với chung một chỗ liền yên lòng.

Hắc nguyên bản xoắn xuýt phải chăng muốn đem Hoàng Tuyền tháp luyện hóa, đây chính là Thiên Thần Khí hàng thật giá thật, tể ra đến có thể cho Lâm Lạc có được năng lực cùng Thượng Thiên thần chống lại! Nhưng nếu luyện hóa nó mà nói, tu vi của hắc cũng chắc chắn một lần hành động nhảy vào Trung Nguyên Thần, thậm chí Nhị trọng thiên, tam trọng thiên cũng có thể!

Bất quá hắc rất nhanh không xoắn xuýt rồi, bởi vì hắc căn bản không có cách nào để cho Hoàng Tuyền tháp nhận chủ!

Thiên Thần Khí dù sao cũng là Thiên Thần Khí, cho dù là bị Tử Đỉnh trấn áp cũng không chịu hướng Lâm Lạc khuất phục, khiến cho Lâm Lạc chỉ có thể có hạn độ mà khống chế Thiên Thần Khí này, ví dụ như lợi dụng nội bộ không gian của nó tiến hành truyền tống thoáng một phát.

Nhưng Lâm Lạc ở trong không gian này có cái gì dùng, chỉ riêng hoàn cảnh ở lại mà nói, Dương Tâm hủ không phải mạnh hơn nó 10.000 vạn lần sao!

Đã như vậy, vậy không có cái gì dễ nói, luyện hóa!

Thứ tốt bị người khác dùng gọi là lãng phí, hao ở trên người mình như thế nào đều là đáng giá.

Hỗn Độn Dung Lô mở ra, Tử Đỉnh cường hành trấn áp, Lâm Lạc bắt đầu luyện hóa Thiên Thần Khí này, cũng là Thiên Thần Khí đầu tiên hắc làm thật!

Hoàng Tuyền tháp tiến hành ương ngành chống cự, đáng tiếc ở dưới Tử Đỉnh trấn áp cái này lại có cái gì dùng, ba đến hai lần xuống đã bị tan rã khí linh, trở thành thần liệu đơn thuần, liên tục không ngừng cung cấp lực lượng cùng thủy hệ pháp tắc.

1265. Chương 1274: Trục Phá Trung Nguyên Thần! (3)

Lâm Lạc vốn ở Sơ Vị Thần đỉnh phong, Hoàng Tuyền tháp lại là Thiên Thần Khí tiếp cận Thượng Thiên thần tam trọng thiên, gần kề rút lấy không đến 1% lực lượng trong đó, hắc đã đến được biên giới đột phá.

Tâm thần đắm chìm Thần hạch, Lâm Lạc đã bắt đầu quá trình áp súc Thần hạch.

Giờ khắc này, hắc phản phát lại trở thành tồn tại y hệt Thần Vương, hai tay chải vuốt, đem tất cả pháp tắc từng cái tổ hợp, hướng về càng thêm tiếp cận bốn nguyên “Một” dựa sát vào.

Toàn bộ quá trình nhanh đến kinh người, gần kề ba ngày sau, hắc liền đem Thần hạch áp súc trở thành giống như hạt gạo, hoàn thành một lần lột xác hoàn toàn mới!

Trung Nguyên Thần!

Không đợi hắc bước ra Dưỡng Tâm hũ, Thiên Địa đã cảm ứng được sự hiện hữu của hắc cùng đột phá, thần kiếp bắt đầu tụ tập!

Lâm Lạc vội vàng ly khai Dưỡng Tâm hũ, ở bên trong không gian thuần di, thẳng lên vòm trời vạn dặm, bắt đầu nghênh đón thần kiếp đến!

Oanh! Oanh! Oanh!

Thần kiếp đáng sợ đủ để so sánh uy lực của Trung Nguyên Thần tam trọng thiên bình thường, nhưng ở trước mặt Lâm Lạc nắm giữ lỗ đen bí thuật, cái này căn bản chính là như gió xuân quét vào mặt, bị hắc thừa cơ rút lấy lõi hệ pháp tắc trong đó.

Nửa canh giờ thoáng một cái đã qua, Lâm Lạc trở lại bên trong Dưỡng Tâm hũ, tiếp tục luyện hóa năng lượng khổng lồ còn lại trong Hoàng Tuyền tháp.

Nửa năm sau, hắc vượt qua Trung Nguyên Thần nhất trọng thiên, trực tiếp bảo tố đến Nhị trọng thiên!

Tiếp tục độ kiếp!

May mắn không có người chứng kiến, nếu không phát hiện Lâm Lạc vậy mà ngăn ngừn trong vòng nửa năm liên tục độ hai lần thần kiếp, đoán chừng mặc cho ai cũng bị sợ đến giày vò!

Đem thần liệu còn lại của Hoàng Tuyền tháp toàn bộ luyện hóa xong, tu vi của Lâm Lạc ổn định ở Nhị trọng thiên trung kỳ. Tuy không có thể lại thẳng tiến đến Trung Nguyên Thần tam trọng thiên, nhưng Lâm Lạc cũng đã đầy đủ hài lòng, nếu đổi lại là Nguyên Thần Khí mà nói, mười kiện cũng không nhất định có thể cho hắc tăng lên nhất trọng thiên!

Đáng tiếc, lại không có!

Lâm Lạc vỗ mạnh vào mồm, có chút vẫn chưa thỏa mãn, nếu có thể đến chừng trăm kiện Hoàng Tuyền tháp, hắc tuyệt đối có thể đạt tới Thượng Thiên thần đỉnh phong, sau đó chính thức nắm giữ Tử Đỉnh trấn áp năm đạo chí cao pháp tắc, lên ngôi Thần Vương!

Hắc xuất quan cùng mọi người gặp nhau, Phương Niệm Yên, Sư Ánh Tuyết còn không biết bí mật của Lâm Lạc, đều là như chứng kiến quái dị mà nhìn hắc!

Tự nhiên rồi, chỉ là nửa năm thẳng lên một đại cảnh giới, thêm một cảnh giới nhỏ, Thần Vương nào ở lúc “tuổi trẻ” có thành tích kinh người như vậy? Không, đây không phải người có thể hình dung rồi, mà là quái thai, tuyệt đối quái thai!

- Đừng cứ mãi nhìn chăm chăm vào ta!

Lâm Lạc khoát khoát tay.

- Không có người nói cho các ngươi biết cái này rất không lẽ phép sao?

- Không có!

Phương Niệm Yên sau khi suy nghĩ một chút, rất khẳng định cũng rất chân thành gật đầu.

Lâm Lạc đã hoàn toàn buông tha cho ý định cùng với nàng tích cực, nhìn về phía Sư Ánh Tuyết nói:

- Tiểu nha đầu, tối, có chuyện hỏi người!

- Thôi đi, ngươi muốn hỏi cứ hỏi đi, còn muốn Bốn ma vương đi qua? Hừ, người quái dị ngươi cũng đừng quen người là nô bộc của ta, dám hướng chủ nhân của ngươi hạ mệnh lệnh sao?

Sư Ánh Tuyết ôm đùi Phong Sở Liên, một bên hướng Lâm Lạc làm ngoáo ộp.

Lâm Lạc cười cười, thời điểm muốn đem tiểu nha đầu nín qua, đột nhiên trong nội tâm nổi lên một cỗ bất an mãnh liệt! Hắn đột nhiên nhảy ra khỏi Đường Tâm hũ, chỉ thấy một đạo hỏa quang rùng rục từ trên bầu trời tạt hướng về Đường Tâm hũ oanh rơi, uy thế tất diệt!

Hắn liền bề bộn vẫy tay, đem Đường Tâm hũ thu vào trong cơ thể, không gian thuần di phát động.

Oanh!

Lực lượng khổng lồ oanh kích qua, địa phương mà Lâm Lạc vừa đứng lập tức xuất hiện một cái hố to phương viên gần nghìn dặm, trong hầm một mảnh hỏa diễm quần động, độ ẩm khủng bố đem không gian đều cháy sạch vạn vụn, xuất hiện vô cùng gây loạn.

Lâm Lạc té xuống không gian hư vô, trong ngọn lửa này công kích bổ sung lấy Hỏa hệ pháp tắc đáng sợ, đem hư không cũng phá hủy!

Thượng Thiên thần! Đây tuyệt đối là công kích cấp bậc Thượng Thiên thần!

Ánh mắt của hắn quét qua, chỉ thấy một thanh kiếm rùng rục hỏa diễm ở trên bầu trời hiển hiện, chính tản ra uy áp khủng bố!

Thiên Thần Khí!

Lâm Lạc còn nghĩ đến làm sao kiếm chừng trăm kiện Thiên Thần Khí đến luyện hóa, liền chạy ra cái thứ hai rồi? Đáng tiếc chính là, hắn căn bản trấn áp không được thanh Thiên Thần Khí hỏa thuộc tính này! Trước kia có thể trấn áp Hoàng Tuyền tháp, là vì hắn thân ở hạch tâm Hoàng Tuyền tháp, căn bản không thể cùng hiện tại so sánh!

Bên cạnh Hỏa kiếm, cũng hiện ra thân ảnh một nam nhân, mặt trọng tảo, lông mày như tầm, có một cỗ khí thể thượng vị giả, đáng tiếc chỉ có Trung Nguyên Thần đỉnh phong, đứng ở bên cạnh chỉ có thể cho là phụ gia rồi.

- Tổ khí đại nhân, người này là đầu sở tiêu hủy phó kiếm sao?

Nam nhân lộ ra biểu lộ kinh ngạc.

Người này, đúng là Thanh Lâm Thần Quốc Lão gia gia chủ Lão Tam Nguyên, vì dẹp loạn tổ khí chi nộ mà cố ý mang theo tổ khí tiến nhập Minh Ngục chiến trường. Hắn biết rõ tu vi tội nhân là Sơ Vị Thần, nhưng nam nhân trước mắt này rõ ràng là Trung Nguyên Thần, hơn nữa còn là Trung Nguyên Thần Nhị trọng thiên, căn bản không thể nào là cùng một người!

Từ Viêm Long phó kiếm tiêu hủy đến bây giờ mới vài năm? Chút thời gian này ở trong mắt Thần linh ngay cả nháy mắt cũng không tính, đừng nói tăng lên một cảnh giới nhỏ, dù là từ sơ kỳ tăng lên tới trung kỳ cũng là không thể nào!

Người trước mắt này là Trung Nguyên Thần, tuy so với hắn thấp một cảnh giới nhỏ, nhưng tuyệt đối là Trung Nguyên Thần, Lão Tam Nguyên tự nhận hai mắt không mù, dù có mù thì vẫn còn thần thức a!

Nhưng trong tin tức tổ khí truyền tới, người hủy diệt Viêm Long phó kiếm gần kề chỉ là Sơ Vị Thần, mới qua hơn mười năm người nọ lại có thể từ Sơ Vị Thần nhảy lên đến Trung Nguyên Thần, thậm chí còn là Trung Nguyên Thần Nhị trọng thiên?

Cái này cho dù là Thần Vương tự mình tạo nên, có thể đạt tới tốc độ tăng lên khủng bố như thế sao?

Lão Tam Nguyên là tuyệt đối không tin!

Viêm Long Kiếm thân kiếm nhẹ chắn, thông qua Viêm Long phó kiếm hướng Lão Tam Nguyên truyền lại ra trả lời khẳng định: chính là người này tiêu hủy “Phân thân” của nó, điểm này nó có thể hoàn toàn khẳng định!

Ánh mắt của Lão Tam Nguyên ngưng tụ, tuy tổ khí uy năng cường đại, nhưng khí dù sao cũng là khí, cũng không có linh trí gì đáng nói, nói không chừng lúc trước nó là bị người nọ lừa gạt, dù sao nó cũng chỉ là thông qua phó kiếm “chứng kiến” hết thấy!

Nhưng bất kể nói thế nào, đã tìm được đầu sở gây nên, vậy người này chỉ có một con đường chết!

- Tôn giá hủy chí bảo Lỗ gia ta, tội kia đáng chết!

Lỗ Tam Nguyên hừ nhẹ một tiếng, tay phải vừa lộn, một mảnh ngạt trời chi hỏa dâng lên, hướng về Lâm Lạc oanh tới, trong ngọn lửa càng là có đạo đạo hỏa nhân xuất hiện, nhao nhao làm lấy hình dáng gào thét.

1266. Chương 1275: Thiên Thần Khí Đột Kích. (1)

Nguyên lai là người Lỗ gia!

Lâm Lạc đối với lỗ Tam Nguyên tự nhiên là không sợ chút nào, nhưng thanh Viêm Long Kiếm kia lại cho hắn áp lực lớn lao, để cho hắn sinh ra một loại cảm giác không thể địch lại được. Chỉ là hiện tại Hỏa hệ pháp tắc của Viêm Long Kiếm phong tỏa bốn phía, không gian thuần di của Lâm Lạc gần như bị phế, muốn chạy trốn là khó khăn trùng trùng điệp điệp.

Hắn vận chuyển lỗ đen, một quyền oanh hướng biển lửa, không chút nào yếu thế mà cùng Lỗ Tam Nguyên bắt đầu liều mạng.

-Ồ, quả nhiên có vài phần thủ đoạn!

Lỗ Tam Nguyên thấy công kích của mình bị đơn giản hóa giải không khỏi mà kinh dị một tiếng, nhưng hắn là Trung Nguyên Thần đỉnh phong, cách Thượng Thiên thần bất quá một bước ngắn. Lâm Lạc này so với hắn thấp hơn một cái cảnh giới nhỏ, rõ ràng có thể hóa giải công kích của hắn, có thể nào không cho hắn giết mình!

Đúng là gặp một thiên tài!

Đáng tiếc, hôm nay nhất định vẫn lạc ở chỗ này rồi!

Ánh mắt Lỗ Tam Nguyên hung ác, tên kia đợi một thời gian mà nói nói không chừng có thể tiến vào Thượng Thiên thần! Mà hắn tuy cùng Thượng Thiên thần vênh vênh là chênh lệch một bước, thế nhưng mà một bước này cũng đã để cho hắn bồi hồi gần ức năm, y nguyên nhìn không tới một tia khả năng đột phá!

Bởi vậy hắn đối với người có khả năng tiến vào Thượng Thiên thần là vô cùng ghen ghét, có thể tự tay chém giết tồn tại như vậy, hắn có loại hưởng thụ vạn vạo, tựa hồ có thể vượt lên phần hận không cách nào bước ra một bước này của hắn.

Lâm Lạc nhìn như đem hết toàn lực mà cùng Lỗ Tam Nguyên giao thủ, hơn nữa ở trên mặt thậm chí hiện ra xu thế rơi vào hạ phong, nhưng trong lòng thì một mảnh bình tĩnh.

Hắn căn bản không có đem Lỗ Tam Nguyên để vào mắt!

Đừng nói hắn có được lỗ đen pháp tắc, chỉ là nắm giữ Lục Đạo pháp tắc cấp bậc Trung Nguyên Thần là có thể tùy ý trấn áp một Trung Nguyên Thần đơn tu một hệ! Hiện tại cùng đối phương dây dưa, bất quá là để cho lỗ đen có thời gian hấp thu lực lượng mà thôi!

Thượng Thiên thần, hắn trước mắt còn đối kháng không được!

Tu vi càng cao, cái cảnh giới áp chế này lại càng lớn, Lâm Lạc tự tin gặp được Thượng Thiên thần nhất trọng thiên có thể thông dong ly khai, nhưng thanh Hỏa Long kiếm trên bầu trời kia là tồn tại gần như Thượng Thiên thần tam trọng thiên, vượt xa cực hạn khiêu chiến của hắn!

Bởi vậy, hắn chỉ có tận khả năng thôn phệ lực lượng, mới có thể ở Thiên Thần Khí oanh kích thoát được tánh mạng!

Thật sự là xuất sư bất lợi!

Trong nội tâm Lâm Lạc thầm than, vốn tưởng rằng một lần hành động đột phá Trung Nguyên Thần, thậm chí nhảy lên đến cảnh giới Nhị trọng thiên, có thể ở trong Minh Ngục chiến trường đi ngang một hồi, không nghĩ tới đối thủ thứ nhất lại là Thiên Thần Khí!

Lỗ Tam Nguyên căn bản là bị hấn bỏ qua rồi! Không biết vị Lỗ gia gia chủ này biết được mình bây giờ đánh cho khí thế ngất trời, nhưng người ta căn bản cũng không có đưa hấn coi vào đâu, có thể một ngụm lão huyết nhổ ra hay không.

XÍU...UU!. thân ảnh Sư Ánh Tuyết từ trong Dưỡng Tâm hũ xuất hiện, tuy Lâm Lạc đã phong bế Dưỡng Tâm hũ, nhưng hiển nhiên cái này không thể tác dụng ở trên người tiểu nha đầu.

- Này, người quái dị, tỷ tỷ đại nhân muốn Nữ Nữ hỏi ngươi xảy ra chuyện gì!

Lâm Lạc oanh ra mấy quyền, nhưng lại ra vẻ không địch lại, thân hình trơn trượt lui mấy trăm trượng, lỗ đen pháp tắc thì thừa cơ trắng trợn thôn phệ lực lượng, đem uy năng của hấn đẩy mạnh đến trạng thái Trung Nguyên Thần đỉnh phong. Hấn hừ một tiếng nói:

- Không thấy hiện tại đánh cho náo nhiệt sao?

Lúc này Sư Ánh Tuyết mới như ở trong mộng mới tỉnh, ở trên người Lỗ Tam Nguyên nhìn lướt qua, bĩu môi nói:

- Người quái dị ngươi cũng đừng nói ngay cả lão gia hỏa này cũng đánh không lại!

- Hắc!

Lâm Lạc chỉ là khẽ cười một tiếng, tuy tiểu nha đầu là tâm tính tiểu hài tử, nhưng lịch duyệt lại là lão yêu chân chính ah, mình ở trước mặt nàng dùng qua lỗ đen nhiều lần như vậy, người khác khả năng phản ứng không kịp, nhưng tiểu nha đầu khẳng định phát hiện!

- Sắp chết đến nơi còn dám hung hăng càn quấy!

Lỗ Tam Nguyên giận dữ, hai người một lớn một nhỏ này dám cầm hấn làm chuyện cười, thật sự không coi ai ra gì!

Hấn đường đường là gia chủ, có thể sai khiến Thiên Thần Khí, tuyệt đối có thể xưng là nửa cái Thượng Thiên thần, ai dám bất kính?

Oanh!

Viêm Long Kiếm ở trên bầu trời nhẹ chấn, phảng phất như đang nói cái gì.

Động tác của Lỗ Tam Nguyên lập tức dừng lại nói:

- Tổ khí đại nhân, ngươi muốn đích thân ra tay? Không cần a, bản tọa đã khống chế được... cái gì...

Hấn đột nhiên nửa há miệng, lộ ra biểu lộ kinh ngạc tới cực điểm, cả buổi cũng không có thể đem cái cầm khép lại. Bởi vì Viêm Long Kiếm thông qua phó kiếm truyền lại cho tin tức là: hấn không phải đối thủ của Lâm Lạc!

Nói chuyện cười gì vậy!

Không thấy hấn đã đem đối phương ép tới không hề có lực hoàn thủ sao? Tổ khí đây là làm sao, vốn là làm đem một Trung Nguyên Thần trở thành Sơ Vị Thần, hiện tại lại sinh ra phán đoán sai như thế, chẳng lẽ là trúng tà?

Nhưng cho tới bây giờ chỉ có Thần linh trúng tà, chưa nghe nói qua thần khí cũng sẽ trúng tà ah!

Viêm Long Kiếm ở bầu trời nhoáng một cái, đột nhiên thân kiếm giơ lên, nhắm Lâm Lạc một kiếm chém rụng!

Oanh, hỏa diễm cuồng loạn nhảy múa, pháp tắc cùng lực lượng của cấp bậc Thượng Thiên thần đánh xuống! Không cần bất luận kỹ xảo gì, cũng không hề có một tia xinh đẹp, thần khí không phải người, không có bất kỳ tâm lý tự đại, muốn giết người cũng chỉ sẽ giết người đơn thuần, không có tâm tính mèo đùa giỡn con chuột.

Pháp tắc cùng lực lượng đan vào, sinh ra uy năng đáng sợ, đạt đến trình độ Nhất Lực Phá Vạn Pháp!

Ngăn không được!

Tuyệt đối ngăn không được!

Lâm Lạc lập tức làm ra phán đoán, cảnh giới của hắn cùng với Hỏa Long kiếm chênh lệch thật sự quá lớn, cho dù là lỗ đen đã cắn nuốt lực lượng đủ mức cũng không cách nào chống lại thanh thần khí đáng sợ kia!

Tử Đỉnh hiện!

Ông, ngàn vạn tử khí ở đỉnh đầu của Lâm Lạc xoay quanh, trở thành đạo phòng tuyến thứ nhất của hắn.

Loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng!

Hỏa diễm đánh úp lại, tất cả tử khí ở cùng một thời gian vỡ vụn, tuy còn có tử khí liên tục không ngừng rủ xuống, nhưng sóng lửa vẫn là không chút nào dừng lại mà hướng về Lâm Lạc oanh kích đi!

Lâm Lạc không khả năng có chút giữ lại, cả người diễn hóa lỗ đen, đối kháng lấy sóng lửa cuộn cuộn!

Giằng co!

Hắc, lỗ đen đen sẫm!

Lỗ Tam Nguyên chính là Trung Nguyên Thần đỉnh phong, tự nhiên nghe nói qua lỗ đen pháp tắc, khi Lâm Lạc hóa thân lỗ đen, vô hạn thôn phệ sóng lửa, hắn liền trước tiên nghĩ tới! Cũng làm cho hắn hai mắt bạo đột, đem đầu lưỡi học ra dài ba xích!

Lỗ đen! Dĩ nhiên là lỗ đen pháp tắc! Đạt tới Thượng Thiên Thần thậm chí có thể địch nổi Thần Vương!

Thằng này rõ ràng nắm giữ lỗ đen pháp tắc!

Hí!

Trong nội tâm Lỗ Tam Nguyên hiện lên nghĩ mà sợ, nếu Lâm Lạc sớm đem một chiêu này tế ra mà nói, hắn mặc dù so với đối phương cao hơn một cảnh giới nhỏ, nhưng thực sự có thể đối kháng sao?

1267. Chương 1276: Thiên Thần Khí Đột Kích. (2)

Đáp án hiển nhiên là không thể!

Ngay từ đầu có lẽ Lỗ Tam Nguyên còn có chút không phục, nhưng chứng kiến Lâm Lạc có thể ở dưới Viêm Long Kiếm công kích chèo chống lâu như vậy, hắn cũng chỉ có thể kinh hô thán phục! Nếu như thay đổi là hắn mà nói, tuyệt đối là bị một kiếm hóa thành tro tàn!

Nhưng lỗ đen càng lợi hại lại có cái gì dùng, Lâm Lạc cùng Viêm Long Kiếm không chỉ là kém một đại cảnh giới, trên cảnh giới nhỏ càng là kém nhiều bậc thang, cái này dù là lỗ đen cũng không cách nào vặn hồi!

Lâm Lạc, hắn phải chết!

Lỗ Tam Nguyên quay người trở lại, ánh mắt nhìn về phía Sư Ánh Tuyết, đây là đồng bạn tên kia, nhưng lại dám cười nhạo hắn, đồng dạng phải chết!

- Lão gia hỏa, ngươi nhìn cái gì?

Sư Ánh Tuyết cũng không phải nhân vật dễ trêu, hai tay chống eo, mặt mũi tràn đầy tức giận.

- Giả bộ nai tơ!

Lỗ Tam Nguyên thét dài một tiếng, trở chuyển hướng tiểu nha đầu oanh tới, hắn tự nhiên không tin sẽ có tiểu hài tử Hư Thần cảnh!

Ở Trung Nguyên Thần công kích đến, Sư Ánh Tuyết tự nhiên không có khả năng có bất kỳ chỗ trống trốn tránh, thân hình lập tức bị hỏa diễm hừng hực thôn phệ, nhưng sau khi hỏa diễm cuốn qua, nàng lại như không có việc gì đứng tại nguyên chỗ, còn đối với Lỗ Tam Nguyên giả làm mặt quỷ.

Cái này...

Lỗ Tam Nguyên có một loại cảm giác nhân sinh tan vỡ!

Lỗ đen pháp tắc, đó là bí thuật hi hữu hạng gì của Thần giới, thế nhưng mà bị hắn thấy được, hơn nữa còn là xuất hiện ở trên người một Trung Nguyên Thần! Nhưng một tiểu nha đầu Hư Thần cảnh rõ ràng có thể ăn sống một kích của hắn, giống như nàng căn bản không tồn tại!

Chuyện gì xảy ra! Quái thai may mắn gặp được một cái là sự tình vô cùng kỳ lạ quý hiếm, thế nhưng mà rõ ràng để cho hắn liên tục gặp hai cái!

...

- PHỐC...

Lâm Lạc nhổ ra một đạo máu tươi, thân thể hóa thân lỗ đen cứ thế mà bị đánh về nguyên hình!

Uy năng của Viêm Long Kiếm vượt ra khỏi cực hạn của lỗ đen!

Cảnh giới chênh lệch thật sự quá lớn, dù cho có Tử Đỉnh phòng ngự, Lâm Lạc y nguyên đại bại! Khác biệt duy nhất chính là, không có Tử Đỉnh mà nói, Lâm Lạc không phải là bại, mà là chết rồi!

- Người quái dị!

Sư Ánh Tuyết kinh hô một tiếng, vội vàng không gian thuấn di một cái xuất hiện ở bên người Lâm Lạc, đem hắn lung lay sắp đổ đỡ lấy.

- Nay, ngươi cũng không thể chết ah, nếu không tỷ tỷ đại nhân sẽ thương tâm đấy!

Hiện tại Lâm Lạc cũng chỉ có thể cuồng phun máu tươi, hắn bị thương nặng hơn hắn đoán trước rất nhiều!

- Người mang theo Dưỡng Tâm hũ ly khai, ta sẽ tranh thủ thời gian cho ngươi!

Hắn miễn cưỡng đứng lên, trong ánh mắt một mảnh kiên nghị.

Không phải hắn không muốn tiến vào Dưỡng Tâm hũ để tiểu nha đầu đóng gói cùng một chỗ mang đi, mà là tiểu nha đầu hư vô chi thân cũng không thể tác dụng đến vật ngoài thân, dù ang Dưỡng Tâm hũ ở trên người nàng cũng không phải không thể thụ công kích!

Cùng nàng ở chung một chỗ lâu rồi, tổng có thể biết một ít bí mật của nàng! Trước kia Sư Ánh Tuyết còn có Hỏa Long đạn có thể hách lui Thượng Thiên thần, nhưng hiện tại nàng cũng chỉ có thể chỉ lo thân mình mà thôi.

Oanh!

Viêm Long Kiếm sẽ không cho bọn hắn thời gian thở dốc, lại là một kiếm xẹt qua, hướng về hai người đồng thời trảm tới.

Không gian thuấn di!

Sư Ánh Tuyết nắm lấy Lâm Lạc, thân hình lóe lên, đã xuất hiện bên ngoài ngàn trượng. Tiểu nha đầu ở không gian pháp tắc có nắm giữ siêu việt cảnh giới, Viêm Long Kiếm phong tỏa không gian cũng không thể đối với nàng sinh ra hiệu quả.

Nhưng nàng một người có thể tùy ý tiến hành thuấn di như vậy, nhưng muốn dẫn lấy một người sống mà nói, đối với nàng mà nói chính là một đại phụ tải, để cho sắc mặt tiểu nha đầu một mảnh trắng bệch, đồng dạng lung lay sắp đổ!

Tròng mắt của Lỗ Tam Nguyên lại muốn trừng đi ra!

Cái này cũng được sao? Dưới loại tình huống này còn có thể cường hành phát động không gian thuần di, cái này là năng lực đáng sợ đến bậc nào! Bối cảnh tiểu nha đầu này... Lỗ gia gia chủ đột nhiên có loại dự cảm đáng sợ.

Viêm Long Kiếm lại không có cố kỵ như vậy, nó chỉ là một kiện thần khí, Lâm Lạc đã hủy phó kiếm của nó, vậy nó muốn giết Lâm Lạc, đạo lý rất đơn giản!

Trường kiếm vùng mạnh, đạo hỏa diễm thứ ba phô thiên cái địa oanh rọi!

Tiểu nha đầu đã vô lực lại phát động không gian thuần di, Lâm Lạc thét dài một tiếng, một lần nữa hóa thành lỗ đen ngăn cản ở phía trước, hắn là nam nhân, nếu như nhất định phải đối mặt, hắn tuyệt đối sẽ không trốn tránh!

Tử Đỉnh nhẹ xoáy, tiếp tục hình thành đạo phòng tuyến thứ nhất, sau đó hỏa diễm vọt tới, đánh bay Lâm Lạc lên!

Bành!

Trước kia Lâm Lạc cắn nuốt nhiều lực lượng như vậy vẫn đỡ không nổi, huống chi là lỗ đen mới vừa tạo ra này? Chỉ là trong nháy mắt binh khí tiếp xúc, Lâm Lạc đã trực tiếp bị đánh về nguyên hình, cắn cắn cắn, khớp xương toàn thân nhao nhao vỡ vụn, cả người biến thành huyết nhân hoàn toàn!

- Người quái dị!

Sư Ánh Tuyết kinh hô một tiếng.

Lâm Lạc ngật đứng không ngã, cũng đã không có tái chiến chi lực. Chỉ là một cổ tín niệm chèo chống hắn, để cho hắn một mực đứng ngay tại chỗ. Tử Đỉnh bị ép thu hồi thức hải, bởi vì hắn đã vô lực sử dụng.

Viêm Long Kiếm sẽ không vì thế mà thay đổi chút nào, chém ra kiếm thứ tư!

Sư Ánh Tuyết thò tay bắt lấy Lâm Lạc, thân hình lại lóe lên, cường hành phát động không gian thuần di!

Lại là một kích thất bại!

- PHỐC...

Tiểu nha đầu cũng là hiếm thấy mà phun ra một búng máu, cửu thải thần huyết!

Cửu thải!

Lỗ Tam Nguyên hai mắt trừng được càng lớn, Thần linh Thất Thải, tại sao có thể có cửu thải thần huyết?

- Chán ghét, lại hộc máu!

Sư Ánh Tuyết lau máu tươi khoe miệng, lúc chứng kiến trên bàn tay nhỏ bé có cửu thải thần huyết, lộ ra nổi giận chi sắc. Nàng mạnh mẽ lấy ra một cái còi xanh ngọc, bỏ vào bên miệng dùng sức thổi!

Một đạo chấn động vô hình đẩy ra, lập tức truyền đến từng nơi hẻo lánh của Thần giới.

Viêm Long Kiếm chấn động, phát ra kiếm thứ năm!

Oanh, ngập trời chi hỏa hướng về Lâm Lạc cùng Sư Ánh Tuyết đốt đi, lúc này đây tiểu nha đầu tuyệt không có khả năng lại phát động không gian thuần di, nàng là hư vô chi thân không có việc gì, nhưng Lâm Lạc ngay cả Tử Đỉnh cũng không thể sử dụng, tuyệt đối là chết chắc!

Lỗ Tam Nguyên thì hừ hừ cười lạnh, hắn đoán được Sư Ánh Tuyết tất có đại địa vị, nhưng người như vậy đã đắc tội, như vậy biện pháp duy nhất là giết đi diệt khẩu! Viêm Long Kiếm là Thiên Thần Khí, ngay cả trên người tiểu nha đầu có ẩn ký vị cường giả nào kèm theo thì như thế nào, tuyệt đối sẽ ở dưới Viêm Long Kiếm tan thành mây khói!

Tất cả bị diệt, ai sẽ đem việc này trách đến trên người Lỗ gia?

Muốn nói người sau lưng tiểu nha đầu sẽ mạnh hơn Viêm Long Kiếm, Lỗ Tam Nguyên là như thế nào cũng không tin! Nếu không, tiểu nha đầu như thế nào lại mang theo Minh Ngọc vòng tay xuất hiện ở chỗ này?

Hỏa diễm chém ra, đồng dạng hóa thành một đạo kiếm hình, dài ngàn trượng, rộng tầm hơn mười trượng, đối với Lâm Lạc cùng Sư Ánh Tuyết âm âm đánh rơi!

1268. Chương 1277: Cửu Tinh Thần Vương Tái Hiện

- Sư tỷ, cứu mạng ah!

Sư Ánh Tuyết xé cổ họng thét to.

Vèo!

Một bóng người thon dài vô cùng đột ngột xuất hiện ở trước người Lâm Lạc cùng Sư Ánh Tuyết, là một đại mỹ nữ vô cùng lãnh diễm. Nàng lưng hướng về phía thần hỏa đầy trời, chỉ là nhìn Sư Ánh Tuyết lộ ra một dáng tươi cười nhàn nhạt:

- Tiểu nha đầu, rốt cục nghĩ đến sư tỷ rồi sao!

Thần hỏa tập đến!

Chôn vùi! Chôn vùi! Chôn vùi!

Hỏa diễm đầy trời lập tức hóa thành hư ảo, phẳng phất chưa từng có xuất hiện qua!

Lãnh diễm mỹ nhân nhìn Viêm Long Kiếm trên bầu trời, hừ lạnh một tiếng, sợi tóc nhẹ bay, uy áp khủng bố phóng thích mà ra, hướng về bát phương chấn động mà đi.

BA~, BA~, BA~, BA~, BA~!

Trên thân Viêm Long Kiếm bỗng nhiên hiện ra vô số đạo vết rạn, hỏa diễm đằng vũ lập tức dập tắt, hóa thành vô số mảnh vỡ, theo gió biến mất!

Lỗ Tam Nguyên khiếp sợ đến quên đau lòng!

Gần kề chỉ là một đạo uy áp liền để cho Thiên Thần Khí nứt vỡ? Cái này, con mẹ nó Thần Vương cũng không có đáng sợ như vậy ah! Nếu không, Thần Vương sợ gì Thượng Thiên Thần vậy công, tùy tiện đem uy áp để xuống, chẳng phải chết một mảng lớn?

Mặc dù hắn biết Sư Ánh Tuyết tất có bối cảnh cường ngạnh, nhưng bối cảnh này cường hoành cũng thật làm cho người ta tức lộn ruột đi à nha!

Nhưng mà, hắn mới cảm giác được đau lòng... tổ khí, hủy! Nếu bị hao tổn, vậy còn có thể tu bổ, nhưng bây giờ lại triệt để hóa thành tro rồi, còn có thể liều được sao?

Lại nói tiếp, chân của hắn mềm nhũn, thần khí cũng bị uy áp của người ta chấn trực tiếp tan vỡ, hắn còn sống được sao?

- Sư tỷ, Nữ Nữ là mỗi ngày đều nghĩ đến ngươi, ngươi cũng không thể oan uổng Nữ Nữ!

Cái miệng nhỏ nhắn của Sư Ánh Tuyết cực ngọt, vội vàng nịnh nọt.

- Sư tỷ, Nữ Nữ không có đan dược, ngươi cho người quái dị này ăn một chút a!

- Hừ, hắn làm ngươi bị thương, còn nghĩ tới ta cứu hắn?

Lãnh diễm nữ tử nghiêng đầu.

- Sư tỷ...

Sư Ánh Tuyết kéo váy của nàng làm nũng.

- Tốt rồi tốt rồi, đừng một bộ đáng thương như vậy!

Lãnh diễm nữ tử thở dài, tiện tay lấy ra một khóa đan dược màu đỏ thắm hướng Lâm Lạc ném đi, mặt mũi tràn đầy chán ghét.

Nhưng Sư Ánh Tuyết lại không thấy kỳ, sư tỷ này của nàng chính là người như vậy, vội vàng nhặt đan dược lên hướng trong miệng Lâm Lạc nhét vào:

- Người quái dị, đây chính là Cửu Cửu Hồi Hồn đan do sư tỷ tự tay luyện chế, chỉ cần còn một đám hồn phách, người là hóa thành tro cũng có thể cứu sống!

Nha đầu kia làm sao lại không lấy tên em tai một chút mà nói!

Lâm Lạc cũng không khách khí, đem đan dược nuốt vào, thương thế của hắn xác thực nặng đến tùy thời có khả năng để cho thần hồn sụp đổ, không chết, chỉ là bởi vì Tử Đình ở trong thức hải bảo vệ thần hồn của hắn!

- Tiểu tử kia không có việc gì rồi, cùng sư tỷ về nhà!

Lãnh diễm nữ tử hướng Sư Ánh Tuyết nói ra.

- Đứng!

Sư Ánh Tuyết liền tranh thủ lắc lắc đầu.

- Nữ Nhi muốn làm Đại Ma Vương, thống nhất Thần giới!

- Cái này còn không đơn giản!

Lãnh diễm nữ tử cười nhạt một tiếng, đột nhiên hai tay vũ động, giống như bắt lấy cái gì đó, sừ sừ sừ, từng bóng người đột ngột từ trong hư không hiện thân ra, từng cái đều có đại uy năng khủng bố đến làm cho người sụp đổ!

Thần Vương! Thần Vương! Thần Vương! Toàn bộ là Thần Vương!

Những Thần Vương này mỗi một cái đều là mặt mũi tràn đầy khiếp sợ đến trình độ không cách nào tiếp nhận, như là chứng kiến quái dị mà nhìn chằm chằm vào nữ tử lãnh diễm, bởi vì bọn họ đều là bị cưỡng hành truyền tống tới!

- Đúng, đúng là người...

Ở bên trong Thần Vương, một gã nam tử trên đầu xoáy giương hai thanh kim kiếm đột nhiên kinh hô lên, đúng là Đại La Thần Vương.

- Các người, đều hướng sư muội ta thần phục nhận chủ, từ hôm nay trở đi, nàng là Thần giới Chi Chủ!

Lãnh diễm nữ tử thuận miệng nói ra, ngữ khí bình thản, giống như đang nói một sự tình so với bình thường còn bình thường hơn.

Chúng Thần Vương tất cả đều trầm mặc, muốn bọn hắn hướng một tiểu nha đầu nhận chủ? Chuyện đùa gì vậy!

Mỗi người bọn hắn đều là được thiên sủng chi nhân, lấy được Chủ Thần Khí nhận đồng, là người tôn quý nhất trên đời! Bọn hắn lại há có thể hướng bất cứ người nào thần phục?

Hiện tại không được, tương lai cũng tuyệt đối sẽ không!

Đây là Thần Vương tôn nghiêm!

- Thực lực tôn giá đúng là phía trên chúng ta, nhưng yêu cầu như thế không cảm thấy quá mức rồi sao?

Một gã Thần Vương nói ra.

- Chúng ta có hơn một ngàn chi chúng, tôn giá tự tin có thể địch nổi?

Hơn một ngàn Thần Vương liên thủ, còn có cái gì oanh không nát sao?

- Sư muội ta hạng gì tôn quý, chịu cho các người tùy tùng là vinh quang lớn nhất của các người, rõ ràng còn dám ra sức khước từ?

Lãnh diễm nữ tử ánh mắt phát lạnh, khí thế bắt đầu tăng vọt!

Oanh!

Ở dưới nàng uy áp, từng Thần Vương đều phẳng phất như một thuyền lá lên dênh trong biển rộng, tùy

Cũng may Thần linh thọ nguyên vô hạn, đây tuyệt đối là hao tổn được tốt. Nhưng mấu chốt là Minh Ngục chiến trường cũng không phải hậu hoa viên của Lâm Lạc, có thể mặc hấn hoành hành?

Nơi này là chiến trường giết chóc, Thần linh nước khác sẽ cho phép Lâm Lạc tiến vào nơi trú quân phòng ngự của bọn hấn sao?

1270. Chương 1279: Đi Lại Đây. (2)

Tất nhiên phải nương theo chiến đấu huyết tinh!

Đi ra một ngày sau, Lâm Lạc tiến nhập trong Dưỡng Tâm hũ, thiếu chút nữa đã quên một đại sự, hiện tại tiểu nha đầu đi, hấn và Phong Sở Liên rốt cục có thể thành tựu chuyện tốt rồi!

- Thối thối phu quân, người muốn làm gì?

Phong Sở Liên đang nghỉ ngơi, nàng một mực có thói quen ngủ trưa, chỉ là trong Dưỡng Tâm hũ không có ngày đêm phân biệt, thời gian nghỉ ngơi của nàng cũng có chút hỗn loạn rồi.

Lâm Lạc ngã xuống giường, đem nữ vương tuyệt mỹ thơm ngào ngạt ôm vào trong ngực, đối với môi anh đào của nàng là một nụ hôn hung hăng hôn xuống. Trước kia mặc dù không có ăn, nhưng vẫn là có cơ hội chàng chàng thiếp thiếp, nhưng từ khi tiểu nha đầu đến rồi, hấn ngay cả cơ hội ôm Phong Sở Liên cũng cơ hồ không có, bị tiểu nha đầu nhìn chăm chăm vào quá chặt.

- Người thật đẹp!

Lâm Lạc nhìn xem hai đồng tử như nước của nàng, tự đáy lòng nói.

- Đó là tự nhiên, bốn hậu là nữ nhân đẹp nhất dưới đời này, con rệp phu quân có thể cưới được bốn hậu, là phúc phận lớn nhất của người!

Phong Sở Liên không khiếm tốn chút nào nói, mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo.

Lâm Lạc cười hắc hắc, đem nữ vương đại nhân áp dưới thân thể, bàn tay lớn chiếm hữu bộ ngực sữa kiên quyết no đủ của nàng, không nhẹ không nặng xoa nắn lấy, một bên hôn cổ ngọc của nàng, trêu đùa lửa tình của Phong Sở Liên.

Mắt phượng của Phong Sở Liên rất nhanh trở nên mê ly lên, mũi ngọc hé mở, trong môi đỏ nhẹ nhàng nỉ non. Đỉnh núi ở trong lòng bàn tay của Lâm Lạc trở nên cứng rắn, không ngừng dùng hạ thân ma sát lấy tiểu huynh đệ của Lâm Lạc, để cho hô hấp của hấn cũng trở nên ồ ồ lên.

- Sở Liên, ta muốn nàng!

- Ân!

Phong Sở Liên hai tay ôm lấy cổ Lâm Lạc, trong ánh mắt tràn đầy đều là tình ý.

Bàn tay lớn của Lâm Lạc hoạt động, triệt bỏ toàn bộ võ trang của nàng, ở trước mặt hấn hiện ra một cổ ngọc thể đẹp tuyệt nhân gian, tinh xảo như là ngà voi. Đẹp đến để cho người sợ hãi thán phục, vậy mà để cho hấn sinh ra một loại xấu hổ không đành lòng khinh nhờn.

- Con rệp phu quân, đến...

Phong Sở Liên phát ra yêu kiều rung động đến tâm can.

Lâm Lạc lập tức dục hỏa châm lại, đây là kiều thể của hấn. Hấn có quyền hưởng thụ ngọc thể này, cũng có nghĩa vụ làm cho đối phương hưởng thụ đến nam nữ chi nhạc. Hấn ba đến hai lần xuống liền đem mình thoát đến tinh quang, cùng Phong Sở Liên ôm trở thành một đoàn, Tiểu Lâm Lạc ở giữa hai chân của nữ vương đại nhân diễn võ dương oai, tùy thời chuẩn bị công thành phạt tội.

- Người quái dị đáng giận!

Một tiếng nũng nịu vang lên, như là Lôi Minh ở bên tai Lâm Lạc vang vọng.

Hắn không khỏi cả kinh, tiểu huynh đệ lập tức uể oải không phần chấn, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Sư Ánh Tuyết đanghaut ay chống eo, hùng hổ mà trừng mắt nhìn hắn.

Ảo giác sao? Chẳng lẽ mình bị tiểu nha đầu để lại bóng ma tâm lý lớn như vậy?

- Người quái dị, nhanh đem đồ đạc xấu xa của ngươi thu lại! Còn có, buông tỷ tỷ đại nhân ra!

Sư Ánh Tuyết gào thét nói.

Không, không phải ảo giác!

Lâm Lạc vội vàng rút chân qua, dấp lên thân thể trần truồng của hắn cùng Phong Sở Liên, trong nội tâm cực kỳ phiền muộn, trước kia đã bị Phượng Niệm Yên xông loạn qua một lần, lần này lại tới nữa, sớm muộn sẽ dọa hắn ra bóng ma tâm lý ah!

Ngược lại là Phong Sở Liên thập phần bình tĩnh, ở nàng xem ra trên đời ngoại trừ nàng cùng Lâm Lạc đều là người hầu đê tiện, bị người chứng kiến thì thế nào, giống như bị a miêu a cẩu vây xem, căn bản không xem ra gì.

- Ngươi, ngươi không phải là bị bắt về nhà sao?

Lâm Lạc cắn răng nói.

- Thật là đần độn, chẳng lẽ Nữ Nữ sẽ không lại rời nhà trốn đi một lần sao?

Sư Ánh Tuyết mặt mũi tràn đầy tâm cao khí ngang.

Xin nhờ, rời nhà trốn đi cũng không phải sự tình sáng rọi gì, đừng một bộ vĩ đại như vậy a!

Lâm Lạc thở dài, cùng tiểu nha đầu tích cực hiển nhiên là một chuyện rất ngu xuẩn, mà hiển nhiên nàng có thể lần nữa từ trong nhà trốn tới, tất nhiên còn có thể lần thứ ba, lần thứ tư! Nếu luôn cố kỵ nàng, đời này còn có thể cùng Phong Sở Liên thực kết thành vợ chồng sao?

Không được, lúc này đây tuyệt đối không thể lại bị tiểu nha đầu quấy nhiễu!

Lâm Lạc trừng mắt:

- Tiểu nha đầu, bây giờ là thời điểm đại nhân xử lý chuyện đứng đắn, nhanh đi ra ngoài!

- Hừ, ngươi muốn tai họa tỷ tỷ đại nhân, còn muốn Bồn ma vương hoành tay đứng nhìn?

Sư Ánh Tuyết oa oa kêu to.

- Người quái dị, ngươi quá không biết xấu hổ!

- Con rệp phu quân, đừng để ý tới nàng, mau tới!

Toàn thân Phong Sở Liên đã nhuộm một tầng mây đỏ, xinh đẹp đến không gì sánh được.

- Tỷ tỷ đại nhân...

Sư Ánh Tuyết ủy khuất đến như một con chó nhỏ, tội nghiệp mà nhìn xem Phong Sở Liên.

- Tiểu nha đầu, có nghe hay không!

Lâm Lạc dương dương đắc ý, có thể chế trụ nàng cũng chỉ có nữ Vương đại nhân.

- Hừ, người quái dị!

Sư Ánh Tuyết bủi môi thoáng hiện mà ra.

- Gia hỏa chán ghét cuối cùng đã đi!

Lâm Lạc tâm tình sung sướng, lập tức dục hỏa đại phát, tiểu huynh đệ lại lần nữa sinh long hoạt hổ, tại chỗ suối cốc của Phong Sở Liên bồi hồi, chỗ đó đã sớm xuân thủy lan tràn rồi.

- Thật là khó chịu!

Phong Sở Liên cong thân trên mê người lên, hai ngực như Ngọc Sơn.

Lâm Lạc nào còn nhìn được, ở bên trong một tiếng thở nhẹ của nữ vương đại nhân, tiến nhập thân thể mê người của nàng.

Tuy Phong Sở Liên còn là lần đầu tiên, nhưng Thần linh há sẽ để ý thống khổ tí tẹo này, lập tức hưởng thụ lấy phong phú cùng sung sướng vô tận, dùng thanh âm mê người ngâm xướng ra một khúc hoan ca.

Mấy trăm năm mộng tưởng rốt cục đã nhận được thỏa mãn, trong nội tâm Lâm Lạc cực kỳ kích động, hơn nữa mật cốc của Phong Sở Liên căng đầy đến kinh người, để cho hắn mới chiến đấu hăng hái lập tức đạt đến đỉnh.

- Con rệp phu quân...

Phong Sở Liên chưa đủ mà lắc lư lấy cặp mông đầy đặn.

Lâm Lạc xấu hổ, tình huống không dùng được như thế là chưa từng có ở trên người hắn xuất hiện! Nhưng mị lực của Phong Sở Liên thật sự quá lớn, để cho hắn lập tức lại khỏe mạnh, bắt đầu triển miên một lần nữa.

Hai người mấy trăm năm mến nhau cuối cùng đã tới thời điểm nở hoa kết quả, tự nhiên là tình chàng ý thiếp, một khắc cũng không muốn rời nhau, thẳng đến một tháng sau, chúng nữ ghen tuông xông vào, lúc này mới khiến hai người rốt cục chịu đi ra.

Phong Sở Liên vốn là đẹp tuyệt nhân gian, hiện tại mới trở thành thiếu phụ, càng là nhiều hơn một phần thành thực kiều diễm, đừng nói đem Lâm Lạc mê đến đầu óc choáng váng, dù là chúng nữ cũng con mắt không có lý khai nàng, Sư Ánh Tuyết càng là ôm bắp đùi của nàng cọ khuôn mặt nhỏ nhắn.

Lâm Lạc ngẫm lại mình cũng đủ hoang đường, rõ ràng cùng Phong Sở Liên ở trên giường quần quýt si mê lâu như vậy. Nhưng nữ vương đại nhân quả thật làm cho người tim đập thành thịch, để cho hắn sinh ra cảm khái anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường.

Nhưng hiện tại còn không phải thời điểm cùng chúng nữ tương mạo tư thủ, hắn phải nhảy lên tới đỉnh Thần giới, nếu không tái xuất hiện tình huống đánh lén như Viêm Long Kiếm thì làm sao bây giờ?

1271. Chương 1280: Ba Ngàn Năm. (1)

Tuy trở về Sư Ánh Tuyết làm Lâm Lạc nhức đầu, lại để cho chúng nữ vui mừng, nhưng Lâm Lạc vốn là có vấn đề chưa kịp hỏi nàng, ngược lại vừa vặn.

- Tiểu nha đầu, ra, hỏi người vài vấn đề!

Lâm Lạc vẻ mặt ôn hoà.

Sư Ánh Tuyết nổi lên một thân da gà:

- Người quái dị, đừng dùng loại bộ dáng này cùng Bốn ma vương nói chuyện, thật đối trá!

Lâm Lạc cười ha ha, tiểu nha đầu láu lỉnh, thật sự là không dễ lừa gạt, liền trực tiếp hỏi:

- Có phải Chủ Thần Khí còn phân đẳng cấp hay không?

- Không có!

Sư Ánh Tuyết đang cùng ba con của nhỏ vui đùa âm ỉ, một bên lắc lắc đầu.

- Chủ Thần Khí là do 3000 Đại Đạo diễn sinh, không có cao thấp chi phân, không có cấp bậc khác nhau!

Lâm Lạc kỳ quái rồi, vậy vì cái gì hắn sẽ cảm giác pháp tắc Thần Vương không cao thâm bằng pháp tắc mà Tử Đỉnh trấn áp Cẩm tự?

Chẳng lẽ Minh Hà Vương là hàng lậu, vài tỷ năm cũng không có nắm giữ đến tinh áo của Thần Vương pháp tắc? Không đúng, Minh Hà Vương là Tam Tinh Thần Vương, như thế nào cũng nắm giữ đến thêm vài phần Thần Vương pháp tắc, nếu không lại há có thể dùng một người địch nổi mười Thần Vương vậy công?

Hơn nữa, Tử Đỉnh cường đại như vậy cũng bị oanh phá, lại là Thần linh cường đại cỡ nào mới có thể làm được?

Thật sự là kỳ quái!

Lâm Lạc lại hướng Sư Ánh Tuyết hỏi thăm sự tình Loạn Không Tiên, không nghĩ tới tiểu nha đầu ở phương diện này giữ kín như bưng, mặc kệ hắn dụ dỗ như thế nào đều không chịu nói ra, chỉ có thể bất đắc dĩ buông tha cho.

Nhưng Lâm Lạc tin tưởng, khi hắn bỏ xong Tử Đỉnh, cũng đặt chân đến một bước Thần Vương này, hết thấy nghi vấn đều sẽ đạt được đáp án! Hắn hiện tại không cần biết nhiều như vậy, chỉ cần kiên quyết thẳng trước là đủ rồi.

Hắn đã bắt đầu đi khắp thế giới tìm kiếm, tìm kiếm khối tàn phiến Tử Đỉnh thất lạc kia.

Đang mang trọng đại, Lâm Lạc không dám lộ ra ý chút nào, để cho người khác đi giúp hắn làm chuyện này. Một là người khác căn bản không có khả năng tìm kiếm được mảnh vỡ Tử Đỉnh, hai nha, nếu tồn tại lúc trước nổ nát Tử Đỉnh phát hiện dấu vết để lại...

Lâm Lạc cũng không nhận ra hiện tại mình có thể chống lại địch nhân mạnh như vậy!

Từ chỗ Sư Ánh Tuyết tìm hiểu, mẫu thân cùng sư tỷ của tiểu nha đầu đều không có thành lập Thần Quốc, thuộc về tồn tại không hiện thế. Như vậy, toàn bộ Thần giới còn có bao nhiêu thế lực đáng sợ như thế?

Lâm Lạc tận khả năng ít xuất hiện làm việc, năm qua năm, ngày qua ngày mà ở phiến thổ địa rộng lớn này triển khai trải thảm tìm tòi, coi như là một ngàn năm, một vạn năm, hắn cũng muốn tìm được mảnh vỡ!

Đây là một chỗ mà từ khi Lâm Lạc sinh ra đến bây giờ ở lại thời gian dài nhất, thậm chí vượt qua gấp ba tuổi lúc trước của hắn!

Nhưng mà trong mắt Thần linh thọ nguyên vô hạn, ba ngàn năm tựa như là mí mắt khẽ đảo, cứ như vậy đi qua, chẳng một ai để ý.

Trên thực tế, Lâm Lạc ở trên tu vi cũng không có đạt được tiến bộ gì, bởi vì hắn tận lực ít xuất hiện làm việc, hơn nữa lại tiến vào Trung Nguyên Thần, ở trên mảnh thổ địa này đã được cho là cường giả nhất lưu, chỉ cần đừng gặp gỡ cấp bậc như Hướng Phong Thạch, hắn hoàn toàn có thể đi ngang, không người dám trêu chọc hắn.

Dưới loại tình huống này, trừ khi Lâm Lạc chủ động đi làm cường đạo, nếu không người nào sẽ đi tặng không thần khí cho hắn?

Còn nữa, hắn tiến vào Trung Nguyên Thần, còn muốn tiếp tục tăng lên nhất định phải luyện hóa Nguyên

Phong Hỏa Luân dưới chân thiếu niên lang xoay chuyển, liền hướng về Lâm Lạc gấp bắn đi, sau đó xoát xoát bay lên đá hai chân ra, hai cái Phong Hỏa Luân lập tức phát ra một đạo Lưỡi Dao Gió hỏa diễm, hướng về Lâm Lạc gào thét mà đi.

Dù là không sử dụng lỗ đen, Lâm Lạc chỉ bằng vào nắm giữ sáu đạo pháp tắc Trung Nguyên Thần Nhị trọng thiên cũng có thể nói là cùng giai Vô Địch rồi. Ngoại trừ loại yêu nghiệt như Cách Thương ra, ai có thể đủ cùng hắn chống lại?

Hắn tùy ý oanh ra một quyền, hai đạo Lưỡi Dao Gió hỏa diễm liền chôn vùi, căn bản làm không dậy nổi một chút bọt nước.

- Nguyên lai còn có chút thủ đoạn, trách không được dám đến La Phù Sơn của ta giương oai!

Thiếu niên lang hừ nhẹ một tiếng, xoát xoát xoát, không ngừng đá ra Lưỡi Dao Gió hỏa diễm, Nguyên Thần Khí cùng lực lượng bản thân hắn điệp gia, sinh ra uy năng lớn hơn một cộng một bằng hai, đủ để đối với Trung Nguyên Thần đỉnh phong tạo thành uy hiếp đáng sợ.

Lâm Lạc nhắm mắt lại, tinh tế hiểu rõ lấy pháp tắc đối phương phát ra.

Vô luận là hỏa diễm hay là Lưỡi Dao Gió, đều là như Tử Đỉnh trấn áp năm đạo pháp tắc diễn hóa.

Lâm Lạc rất kỳ quái.

Thần giới có 3000 Đại Đạo, chính là 3000 “Một” bốn nguyên nhất. Như Hỏa hệ đại đạo có 500, mỗi một đạo đều có một cái “Một”, lẫn nhau tầm đó khẳng định không thể giúp nhau can thiệp, nếu không cũng không thể xưng là “Một” rồi.

Tuy trong Tử Đỉnh có trấn một chi đại đạo của Hỏa hệ cùng Không Gian Hệ, nhưng muốn đúng lúc là “Một” pháp tắc mà thiếu niên kia phát ra, như vậy khả năng nhỏ bao nhiêu? Hỏa hệ chỉ vụn vụn có năm 1%, không gian lớn hơn một chút, nhưng cũng chỉ có 1%!

Nhưng Lâm Lạc lại cảm giác được, đối thủ đánh ra công kích ở trong lòng bàn tay của hắn!

Hắn có thể chứng kiến ở bên trong pháp tắc mà đối phương tổ chức, tồn tại vô số chỗ thiếu hụt, có thể bị hắn đơn giản phá hư!

Pháp tắc càng là nguyên vẹn, lại càng không dễ dàng phá hư, thật giống như một cây cột gỗ, nếu như thượng diện hiện đầy lỗ động, như vậy liền có thể đơn giản oanh đoạn, nhưng nếu là nguyên vẹn không nứt mẻ mà nói, như vậy trình độ cứng rắn sẽ mạnh hơn rất nhiều lần.

Ở trong mắt Lâm Lạc, pháp tắc công kích của đối phương là cây cột tràn đầy vô số đục động, hắn thậm chí không cần vận dụng lực lượng của mình liền có thể đơn giản đánh nát những công kích này, thậm chí cải biến dòng chảy công kích!

Trung Nguyên Thần có thể ở trình độ nhất định cải biến, ảnh hưởng pháp tắc lưu chuyển!

Nhưng cái này đối với Trung Nguyên Thần đồng dạng đều hữu hiệu sao? Chiều nói như vậy, chẳng phải đối phương cũng có thể ảnh hưởng cải biến pháp tắc của hắn?

Lâm Lạc điểm ra một ngón tay, hai mắt mở ra, con mắt như Nhật Nguyệt, xuyên thấu muôn đời huyền ảo.

Công kích tập đến!

Tan rã!

Đầu ngón tay rơi xuống, vừa đúng đánh vào thiếu hụt chỗ của pháp tắc lưu chuyển, làm cho lập tức “Đứt gãy”, uy lực công kích lập tức giảm mạnh.

Chỗ thứ hai, nơi thứ 3, chỗ thứ tư... chỉ lực tuôn ra, toàn bộ công kích của thiếu niên lang đều tan rã, không còn có mấy may uy lực đáng nói, phẳng phất căn bản không có ra tay qua.

Lâm Lạc ngẩng đầu lên, hướng về Thanh Ngưu cùng Tử Kim Thiềm Thừ nhìn lại.

Trong mắt hắn, tất cả công kích đều biến thành pháp tắc hóa, hơn nữa là tràn đầy pháp tắc không tỳ vết, để cho hắn như tồn tại chí cao Vô Thượng nắm giữ Càn Khôn, tận nhìn thế gian ảo diệu.

Mà ở trong mắt khác người, thân ảnh Lâm Lạc cũng đột nhiên trở nên cao lớn, phẳng phất như là Vương từ lúc Thần giới sinh ra tới bây giờ, tràn đầy tuế nguyệt tang thương, có quyền uy vô tận, lại để cho người không thể không từ đáy lòng sinh ra một cảm giác mình nhỏ bé cùng ti tiện.

-Ồ, đại phôi đản như thế nào có một loại cảm giác cùng mẫu thân đồng dạng?

Sư Ánh Tuyết ở trên đầu con cóc lớn lộ ra một tia dị sắc.

-Tuy kém rất nhiều, thế nhưng mà cảm giác này lại thực sự giống như! Kỳ quái rồi, mẫu thân là Không Gian Hệ bổn nguyên, đại phôi đản làm sao có thể nắm giữ ‘một’ chính thức của thể gian? Dù là Nữ Nữ cũng không được, thể gian chỉ cho phép xuất hiện ‘một’ duy nhất!

-Chuyện gì xảy ra!

Thiếu niên lang âm thanh kêu to, hẳn có một loại sợ hãi không hiểu.

Nếu như Lâm Lạc một quyền oanh tán công kích của hắn, vậy hắn tự nhiên không xem ra gì. Thế nhưng mà đối phương rõ ràng không có sử dụng lực lượng mấy may, chỉ là một chỉ điểm xuống như vậy, liền đem công kích của hắn hóa giải!

Chỉ có phụ thân của hắn mới có thể làm được điểm này!

Nhưng phụ thân của hắn là Thượng Thiên thần ah, lại chỉ có thể hóa giải lực lượng bản thân hắn, tuyệt đối không cách nào đem công kích của Phong Hỏa Luân chôn vùi, bởi vì căn bản không cùng một “nhánh”.

Đúng vậy, tuy hắn dùng cũng là Không Gian Hệ pháp tắc, nhưng mà cùng Phong Hỏa Luân đánh ra không gian pháp tắc lại không phải một loại đại đạo! Bởi vậy, dù Lâm Lạc là Thần Vương cũng khó có khả năng đồng thời ảnh hưởng đến hai loại không gian pháp tắc bất đồng!

Có thể dùng lực lượng hóa giải, nhưng tuyệt đối không cách nào ảnh hưởng, đây là quy tắc làm bằng sắt của Thần giới!

1274. Chương 1283: Đánh Nhỏ Đến Lớn. (2)

3000 Đại Đạo, 3000 cái “Một”, tuyệt không có khả năng ảnh hưởng lẫn nhau!

Nhưng mà, quan niệm của hắn lại lập tức bị phá vỡ rồi!

-Lại đến!

Lâm Lạc mỉm cười, hắn thập phần say đắm ở trạng thái hiện tại này.

Ảnh hưởng pháp tắc, là năng lực mà Trung Nguyên Thần mới có thể có, mà hiện tại hắn đạt tới cảnh giới này rồi!

-Ít hung hăng cần quấy!

Thiếu niên lang trấn định tâm thần thoáng một phát, sau khi quát lên một tiếng lớn, lần nữa phát khởi công kích, thậm chí còn lấy ra loại vật phẩm công kích tiêu hao như Hỏa Long đạn, hướng về Lâm Lạc đánh qua.

Đó là Vãn thạch lạc, là phụ thân hắn mày dạn mặt dày từ một Thượng Thiên thần tu Thổ hệ lấy được, tuy chỉ có thể phát ra công kích cấp bậc Trung Nguyên Thần đỉnh phong, nhưng mà tương đối cường đại!

Phong Hỏa chi nhận, mưa vãn thạch, đồng thời hướng về Lâm Lạc cuồng oanh mà đi.

Thổ hệ pháp tắc... Cũng giống như thế!

Lâm Lạc mất như Nhật Nguyệt, từ khi tiến vào Trung Nguyên Thần, hắn gần kề chỉ cùng Viêm Long Kiếm chiến một trận, nhưng khi đó hắn mới vừa vận đột phá, đối với cảnh giới khuyết thiếu nắm giữ, về sau

hoành hành tứ phương, căn bản không có người dám cùng hấn động thủ, mà bởi vì không có phát hiện tàn phiến Tử Đỉnh, Lâm Lạc cũng không có ý tứ ra tay.

Thẳng đến lúc này, hấn mới phát hiện Trung Nguyên Thần tuyệt đối là một đường ranh giới bên trong Thần Cảnh, đã vượt ra trình độ chỉ gần kề là vận dụng pháp tắc, bắt đầu hướng về độ cao khổng chế pháp tắc tiến quân!

Đối mặt thiếu niên lang công kích, Lâm Lạc chỉ nâng lên tay phải đánh ra, đánh vào lỗ hổng của từng đạo pháp tắc, lập tức hóa giải, nhẹ nhõm, đơn giản.

Cái này không có lực sát thương cấp lỗ đen, nhưng cường đại ở chỗ Lâm Lạc căn bản không cần vận dụng lực lượng gì của bản thân, hơn nữa không giống như lỗ đen cần thôn phệ lực lượng đủ mức mới có thể càng ngày càng lớn mạnh!

Dưới chân thiếu niên lang liền lùi lại, hấn là thực sự sợ!

Đều là Trung Nguyên Thần, hấn bằng cái gì có thể hóa giải lực lượng của mình? Cái này căn bản là không thực tế! Hóa giải pháp tắc, đây là Thần linh cảnh giới cao áp chế đối với Thần linh cảnh giới thấp, tựa như hấn chỉ có thể hóa giải pháp tắc của Sơ Vị Thần, Hư Thần, như phụ thân của hấn có thể hóa giải hấn pháp tắc.

Cá lớn nuốt cá bé, đây là quy tắc Thần giới!

Hấn lâm vào mê mang, trong lòng sợ hãi, ai đột nhiên gặp được một quái thai như vậy có thể không sợ sao?

Đáng tiếc, chỉ là Trung Nguyên Thần, chỉ có thể tan rã, có hạn cải biến pháp tắc lưu chuyển! Nếu tiến vào Thượng Thiên thần, liền có thể chính thức khổng chế những pháp tắc này, đem những pháp tắc này phản xạ trở về, dùng gây ông đập lưng ông!

Lâm Lạc không khỏi cảm thán, hấn vừa mới nắm giữ loại năng lực này, nhưng lại nổi lên lòng tham, nếu đạt tới Thượng Thiên thần, Thần Vương, vậy như sẽ uy lực thế nào?

- Cha...

Thiếu niên lang đột nhiên thét dài một tiếng, sóng âm như sóng, hướng về vô tận xa xa truyền bá ra ngoài.

Sách, đánh không lại gọi viện binh sao?

Cũng tốt, cùng một chỗ giải quyết, tránh khỏi phiền toái!

Lâm Lạc thu tay lại mà đứng, cảm thụ lấy hấn vừa mới thể ngộ.

XÍU...UU!, gần kề mấy tức thời gian sau, một đạo nhân ảnh vạch phá bầu trời bay tới, tốc độ nhanh đến hách người, khí huyết toàn thân cũng cường đại đến cực hạn, dù là Lâm Lạc không có Hỗn Động Dung Lô cũng có thể nhìn ra người này đáng sợ.

Thượng Thiên thần, nhất trọng thiên!

Quả nhiên có một lão tử cường đại, mới có thể có được bảo vật như Thanh Ngưu, Phong Hỏa Luân.

- Hừ, dám lấn con ta!

Vị Thượng Thiên thần này dáng người thon dài, nhìn về phía trên như văn sĩ hơn ba mươi tuổi, lông mày nhỏ nhắn của hấn nhảy lên, tiếng nói phi thường âm nhu.

- Còn không mau mau tự sát, miễn cho chịu đau khổ!

Bá đạo!

Mặc kệ hai bảy hai mươi mốt, mặc kệ khúc chiết thị phi, không cần biết rõ ai đúng ai sai, chỉ cần chọc á tử của hấn đó là một con đường chết!

Lâm Lạc chiến ý cuồng rực, hướng về vị Thượng Thiên thần này nhìn lại:

- Tại hạ Lâm Lạc, muốn hướng các hạ lĩnh giáo một chút.

- Thật to gan!

Thượng Thiên thần này lông mi nháy lên, chỉ là Trung Nguyên Thần cũng dám hướng hấn khiêu chiến, hơn nữa ngữ khí tầm đó hoàn toàn mất đi cung kính, rõ ràng đem hai người bỏ vào vị trí bình khởi bình tọa, cái này để cho hấn làm sao có thể không giận?

Đừng nói Lâm Lạc nguyên bản đắc tội với ái tử của hấn, dù là không có, chỉ là hướng về phía hấn nói câu vừa rồi kia cũng có lý do đáng chết rồi!

- Chết!

Hấn căn bản không có ý tứ xưng tên báo họ, chỉ là Trung Nguyên Thần thì như thế nào xứng?

Giết!

Hấn oanh ra một quyền, không gian chung quanh lập tức nhao nhao sụp đổ, hướng về Lâm Lạc kéo dài tới đi qua, đủ để lập tức cắt hấn thành vô số mảnh vỡ.

Pháp tắc công kích cấp bậc Thượng Thiên thần đồng dạng tràn đầy không trọn vẹn!

Chỉ là so với công kích của thiếu niên lang, muốn lộ ra nguyên vẹn hơn rất nhiều, dù sao đây là tồn tại càng thêm tiếp cận với một.

Lâm Lạc khẽ quát một tiếng, nắm đấm oanh ra, như pháp ngâm chế, tan rã pháp tắc của đối phương.

Lâm Lạc bị một kích này trực tiếp đánh bay ra ngoài, thân hình trơn trượt lui mấy trăm trượng, mạnh mẽ phun tới một búng máu.

- Vậy mà không chết?

Thượng Thiên thần kia lộ ra biểu lộ kỳ quái, một kích oanh bại Lâm Lạc tự nhiên là hợp tình hợp lý, Thượng Thiên thần cùng Trung Nguyên Thần chênh lệch là như trời với đất! Nhưng mà Lâm Lạc rõ ràng chỉ bị oanh thổ một búng máu, lực phòng ngự này lập tức để cho hấn lau mắt mà nhìn!

Trách không được dám hung hăng càn quấy như thế, nguyên lai thật đúng là có năng lực!

Nhưng thì tính sao, hấn muốn giết người, tuyệt đối không có thể sống được!

Hấn lại oanh ra một quyền, vô số Lưỡi Dao Gió tạo ra, hướng về Lâm Lạc phô thiên cái địa đánh tới.

Đáng tiếc!

Trong nội tâm Lâm Lạc thở dài, tuy hấn có thể thấy được chỗ thiếu hụt trong pháp tắc cấp bậc Thượng Thiên thần, nhưng lực lượng bản thân hấn theo không kịp! Hoặc là nói, lực lượng cấp bậc Thượng Thiên thần quá cường đại, che dấu chỗ thiếu hụt trên pháp tắc của hấn!

Nếu hấn muốn hóa giải công kích của Thượng Thiên thần, trừ khi hấn cũng tăng lên tới cảnh giới này, nếu không pháp tắc ở dưới sự bảo vệ của lực lượng căn bản không phải hấn có thể phá hư.

Hấn lắc đầu, duỗi tay gạt đi máu tươi trên khóe miệng, lỗ đen lập tức bố trí ở trên quyền, hướng về đối phương vội xông mà đi.

- Không biết sống chết!

Thượng Thiên thần kia phát ra một tiếng hừ lạnh, Lâm Lạc rõ ràng dám chủ động đánh trả hấn, là ngại bị chết không đủ nhanh sao?

Quyền kinh tập kích đến, Lâm Lạc chém ra hai đấm nghênh tiếp, vung quyền, liên tục vung quyền!

Bành! Bành! Bành!

Lỗ đen thỏa thích mà thôn phệ lực lượng, lập tức liền đem lực lượng của Lâm Lạc tăng lên tới trình độ khó khăn lắm cùng Thượng Thiên thần nhất trọng thiên đối kháng. Bất quá, điều này cũng làm cho thân thể của hấn gần như vắng tung tóe, toàn thân hiện đầy vết máu.

Quả nhiên, Thượng Thiên thần rất khó đối phó ah!

1275. Chương 1284: Hiểu Lâm. (1)

Hắn ở trong lòng rên rỉ, lúc trước thời điểm hắn vẫn là Sơ Vị Thần Nhị trọng thiên có thể đơn giản chém giết Trung Nguyên Thần nhất trọng thiên Tử Mộc bà bà, nhưng bây giờ đạt đến Trung Nguyên Thần Nhị trọng thiên lại lộ ra cổ hết sức trong tay Thượng Thiên thần nhất trọng thiên, hoàn toàn không thể so sánh nổi!

Muốn nói hắn chỉ là cảm thán mà thôi, nhưng phụ tử đối diện hắn kia lại khiếp sợ tới da mặt co quắp!

Chỉ là Trung Nguyên Thần Nhị trọng thiên lại có thể chọi cứng Thượng Thiên thần oanh kích? Đừng nói chỉ là Thượng Thiên thần nhất trọng thiên, đại cảnh giới áp chế bày ở đằng kia, ít nhất phải mười mấy Trung Nguyên Thần đỉnh phong liên thủ mới có thể cùng Thượng Thiên thần nhất trọng thiên chống đỡ, nếu không Thượng Thiên thần lại há có thể xưng là trụ cột Thần Quốc?

Lâm Lạc biểu hiện, hoàn toàn vượt ra khỏi tiêu chuẩn xứng đáng của một Trung Nguyên Thần!

Thượng Thiên thần không có lại ra tay, mà thần nhiên nói:

- Bản tọa Nhạc Không Nham, trưởng bối nhà của ngươi là ai?

Có thể dạy dỗ ra đồ đệ hoặc nói là hậu đại đáng sợ như vậy, người sau lưng Lâm Lạc lại cường thế bậc nào? Thần Vương thì không có khả năng, nhưng tuyệt đối là cấp bậc Thượng Thiên thần đỉnh phong!

Tuy hắn cũng là Thượng Thiên thần, nhưng nhất trọng thiên có thể cùng tam trọng thiên so sánh sao? Hắn cũng không phải yêu nghiệt có thể vượt qua cảnh giới tác chiến!

Ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, cái gì tôn nghiêm, cái gì mặt mũi đều là hư vô phiêu miểu! Trăm triệu năm vất vả tu luyện không phải là vì tranh giành một hơi, không phải không công hóa thành hư ảo!

Lâm Lạc lộ ra dáng tươi cười, nhân vật càng bỏ lên cao, cái giá đỡ lại càng lớn, uy thế lại càng nặng, thế nhưng mà tương ứng nó, cốt khí cũng trở nên có cùng được mà không có cùng không sao, so với người bình thường càng thức thực vụ!

Nhìn một cái, rõ ràng là đối phương chiếm được thượng phong, xu thế chiến thắng dễ dàng, nhưng vền vền là đoán được sau lưng Lâm Lạc có khả năng tồn tại nhân vật đáng sợ, lập tức trở nên trước ngạo mạn sau cung kính!

- Gia tổ Lâm Hành Nam!

Lâm Lạc nghiêm trang nói, ngữ khí cung kính, hắn chưa bao giờ bởi vì thực lực của mình lên như điều gặp gió mà mất tôn kính đối với Lâm Hành Nam. Trái lại, Lâm Hành Nam là người thân nhất của hắn, thậm chí vượt qua mẫu thân Nghiêm Thanh, phụ thân Lâm Hồng Hoang!

Nhạc Không Nham có chút suy nghĩ, Lâm Hành Nam? Đây là Thượng Thiên thần của Thần Quốc nào? Chưa nghe nói qua ah!

Nhưng cái này cũng bình thường, Thần giới to đến không hợp thói thường, quốc cùng quốc tầm đó lại là bảo vệ nghiêm mật, Thượng Thiên thần không dám đơn giản ly khai Thần Quốc, bị người phát hiện là kết cục trực tiếp bị làm thịt!

Bởi vậy, Nhạc Không Nham chỉ biết rõ Thượng Thiên thần của Thần Quốc chung quanh bốn quốc, lại xa chút nữa, vậy thì nhất định là hai mắt đui mù.

Hơn nữa, Thần giới có rất nhiều tán tu, ở trong đó cũng không thiếu Thượng Thiên thần vô cùng cường đại, là vô số người!

Chưa nghe nói qua rất bình thường!

Mấu chốt là vị Thượng Thiên thần Lâm Hành Nam này phái người này tới mục đích là vì sao?

Cùng Hường Phong Thạch đồng dạng, hắn cũng cảm giác cử động của Thần Vương kỳ quái, lúc này mới tiến nhập nơi đây, cũng dưới cơ duyên xảo hợp, hắn phát hiện phiến bí địa này thường cách một đoạn thời gian sẽ xuất hiện một loại hiện tượng kỳ dị, để cho pháp tắc linh ngộ trở nên tương đối đơn giản hơn rất nhiều!

Đúng là phát hiện này, hắn mới mang theo con trai độc nhất dưới gối tiến nhập Minh Ngục chiến trường, cũng ở chỗ này thành lập lên cứ điểm, dùng uy thế của Thượng Thiên thần hắn căn bản không có người dám tới trêu chọc!

Hắn tin tưởng, tối đa một ngàn vạn năm, hắn nhất định có thể đột phá một cảnh giới nhỏ, khoảng cách thần trung chi thần lại gần một bước!

Đều là Thượng Thiên thần, tam trọng thiên cùng nhất trọng thiên ý nghĩa hoàn toàn bất đồng! Tam trọng thiên áp chế đối với nhất trọng thiên, tương đương với Thần Vương áp chế Thượng Thiên thần đỉnh phong, hoàn toàn không thể so sánh!

Bởi vậy nếu có thể tiến vào Thượng Thiên thần Nhị trọng thiên mà nói, Nhạc Không Nham liền có thể từ vị trí quyền lực hẠch tâm thấp nhất của Thần Quốc tháo chạy lên tới trung bình, ở trong mười hai Thượng Thiên thần không còn là tồn tại kẻ cuối.

Cho nên, hắn không thể nào buông tha cho quyền sở hữu nơi đây.

Chẳng lẽ vị Thượng Thiên thần Lâm Hành Nam kia cũng phát hiện che giấu nơi đây?

Nhạc Không Nham cũng sẽ không cho rằng người trong toàn bộ Minh Ngục chiến sân chỉ có hắn thông minh đến có thể phát hiện bí mật nơi đây, có người đến kiếm một chén canh cũng là có thể lý giải.

Vấn đề là, có nên nhượng bộ hay không?

Không nhượng bộ, vậy đối phương chắc chắn sẽ không bỏ qua, chỗ tốt như vậy ai có thể buông tha? Đừng nói Lâm Hành Nam là Thượng Thiên thần cường thế, chỉ cần là nhất trọng thiên trở lên, cái đánh nhau này hắn là chiếm không được chỗ tốt!

Nhượng bộ a, vạn nhất đối phương được một tác lại muốn tiến một bước, cho rằng hắn dễ khi dễ, thậm chí độc chiếm chỗ tốt thì sao?

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn lâm vào bên trong thế khó xử do dự.

Lâm Lạc sẽ không nghĩ tới hắn thuận miệng một câu rõ ràng làm cho đối phương sinh ra nhiều nghi thần nghi quỷ như vậy! Cái này cũng khó trách, ai bảo hắn yêu nghiệt như thế, dùng Trung Nguyên Thần liền có thể tranh tài Thượng Thiên thần, nếu Nhạc Không Nham không phải lo lắng sau lưng của hắn có “Cao nhân” mà nói, vậy ngược lại là quá lỗ mãng rồi.

Nhạc Không Nham cuối cùng không dám mạo hiểm, đạt tới cảnh giới này của hắn, tuy quyền hành to đến đáng sợ. Nhưng tương đối mà nói cũng phải cân nhắc càng nhiều được mất hơn nữa, sao có thể theo tính tình mà làm? Hắn gật gật đầu nói:

- Nguyên lai là hậu nhân của Lâm lão huynh... Các người đến tột cùng là vì sao xung đột?

Phía sau hắn hỏi một câu là hỏi con của mình.

Thiếu niên lang kia sững sờ, nhưng tuy hắn nhìn về phía trên tuổi trẻ, trên thực tế lại là lão quái vật không biết sống bao nhiêu năm, tuy trở thành Trung Nguyên Thần có một nửa là nhờ phúc Ắm của phụ thân, nhưng bản thân cuối cùng cũng là người thông minh tuyệt đỉnh.

Hắn lập tức minh bạch lão tử bản khoảN, lúc này đem sự tình một đoàn người Lâm Lạc muốn lên núi nói xuống.

Nhạc Không Nham cười ha ha nói:

- Ở xa tới là khách, Thiên Phong người sao có thể liều lĩnh như thế!

- Phụ thân trách cứ không sai!

Thiếu niên lang Nhạc Thiên Phong vội vàng nhận lầm.

Lâm Lạc không khỏi trong lòng buồn cười, không biết hai vị này biết rõ cái gọi là “Lâm lão huynh” tu vi bất quá là Hư Thần nhất trọng thiên, trên mặt sẽ là biểu lộ phần khích như thế nào! Nhưng hẳn tự nhiên sẽ không nói phá, thật muốn đánh, hẳn là có thể ở trong tay Nhạc Không Nham giữ được tánh mạng, chiến thắng đối phương là như thế nào cũng không có khả năng.

Đối phương đã muốn công răn cắn gà nhà, hẳn tự nhiên là hai tay tán thành rồi.

- Hiền chất, mời đến hàn xá chậm rãi tự thoại!

Nhạc Không Nham hướng Lâm Lạc phát ra lời mời nói.

Lâm Lạc chấp tay vái chào, để cho Sư Ánh Tuyết bảo Tử Kim Thiềm Thừ cùng Thanh Ngưu ngừng chiến, một đoàn người đi lên trên núi.

1276. Chương 1285: Hiểu Lắm. (2)

- Thối tiêu, đừng nhỏ mọn như vậy, cho Bốn ma vương mượn bánh xe chơi đùa một chút!

Sư Ánh Tuyết vẫn là nhìn chăm chăm vào Phong Hỏa Luân của Nhạc Thiên Phong, thân hình lóe lên, trực tiếp đi lên đoạt lấy.

Sắc mặt Nhạc Thiên Phong tối sầm, rõ ràng còn gọi hắn là thối tiêu? Nhưng nếu như song phương đã hóa địch thành “bạn”, hẳn cũng không có ý tứ trở mặt động thủ, chỉ là mỉm cười hướng Sư Ánh Tuyết một chưởng đẩy đi, chuyện cười, đây chính là Nguyên Thần Khí, có thể đơn giản rơi xuống tay người khác sao?

Nhưng một chưởng này đập qua, Sư Ánh Tuyết lại như là bóng ảnh xuyên qua, đi thẳng tới dưới chân của hắn. BA~ BA~ hai cái, đem hai cái bánh xe cỡi xuống dưới.

Nhạc Thiên Phong lập tức khiếp sợ đến hai mắt tròng rất tròn, lần đầu gặp được năng lực đặc thù này của tiểu nha đầu, có ai có thể không khiếp sợ? Ngay cả Phong Hỏa Luân bị đối phương đoạt cũng không có kịp phản ứng.

- Tiểu cô nương, cái này cũng không hay!

Nhạc Không Nham cười lớn một tiếng, tay phải thò ra hướng Sư Ánh Tuyết bắt tới.

Xoát, chưởng ảnh rơi qua, đồng dạng từ trên người Sư Ánh Tuyết trực tiếp xuyên thấu mà qua!

Nhạc Không Nham bước theo gót nhĩ tử, đồng dạng đem hai mắt tròng đến nộ trương, nhưng hắn là Thượng Thiên thần ah!

- Đường Đường tỷ tỷ, chúng ta một người một cái!

Sư Ánh Tuyết đem một cái Phong Hỏa Luân ném cho Đường Điềm, hai gia hỏa gây sự tình nghịch lập tức bắt diệc nhạc hồ mà chơi đùa. Nhưng quyền có được Phong Hỏa Luân vẫn ở trong tay Nhạc Thiên Phong, các nàng căn bản chơi không chuyển.

- Cái thứ đồ hư gì đây!

Hai nữ đều là người không có tính nhẫn nại gì, lúc này nhao nhao quyết miệng ném Phong Hỏa Luân ra ngoài.

Lúc này, Nhạc Không Nham mới từ trong khiếp sợ hồi phục thần trí!

Thật là đáng sợ!

Đây cũng không phải là Thượng Thiên thần có thể làm được! Bối cảnh những người này tuyệt không dừng lại ở Thượng Thiên thần cường thế đơn giản như vậy, mà là Thần Vương cấp!

Vị Lâm Hành Nam kia... Chính là Thần Vương!

Lẽ ra Nhạc Không Nham thân là Thượng Thiên thần, căn bản không có khả năng ở dưới tình huống người cũng chưa từng gặp qua làm ra phán đoán sai lầm như vậy, nhưng chiến lược Lâm Lạc cường hoành, Sư Ánh Tuyết năng lực quý dị, cái này hoàn toàn vượt ra khỏi phạm trù của Thượng Thiên thần, chỉ có Thần Vương mới có thủ đoạn nghịch thiên như vậy!

Hắn không khỏi âm thầm may mắn không có thực cùng Lâm Lạc cãi nhau mà trở mặt, nếu không chỉ sợ vị Thần Vương đại nhân này đã hiện thân, đem đầu của hắn vụn xuống làm bóng đá đi à nha?

Đều nói đánh tiểu nhân dẫn xuất đại nhân, hắn chỉ là vì nhi tử có hại chịu thiệt mới chạy đến, mà nếu đem những người này đã thương thậm chí đánh chết, vậy Thần Vương Lâm Hành Nam sau lưng kia khẳng định cũng muốn chạy ra!

Ở dưới tình huống như vậy, dù là Thần Vương thượng diện của hắn cũng không tốt thay hắn ra mặt, ai bảo chính hắn dẫn xuất tai họa lớn như vậy?

Trời đưa đất đẩy, Lâm Hành Nam đã từ Thượng Thiên thần cường thế tấn thăng đến Thần Vương vị, nhưng lại để cho Nhạc Không Nham tin tưởng vững chắc không dời! Ánh mắt của hắn tầm đó càng thấy thận trọng, tuy không có thể cung kính đối với bọn người Lâm Lạc, nhưng đã đem vị trí song phương đặt ở ngang hàng.

Sự thật cũng thế, Lâm Lạc có được thực lực cùng Thượng Thiên thần miễn cưỡng chiến một trận, Sư Ánh Tuyết càng là ngay cả Thượng Thiên thần cũng sợ không được! Cảnh giới không phải mấu chốt, thực lực mới là đạo lý cứng rắn!

Lâm Lạc cũng có thể đoán ra một chút, quay đầu nhìn xem mọi người, tất cả mọi người có loại nén cười ghen đến nội thương.

Một đoàn người đi vào trên núi, Nhạc Không Nham sai người đưa lên trà thơm, cũng tha thiết tương bồi, thần sắc tầm đó là dị thường khách khí, khách và chủ đều vui, hàn huyên với nhau rất dài, tuy Nhạc Không Nham không có thể từ trên người Lâm Lạc moi ra tin tức của Lâm Hành Nam, nhưng trong ngôn ngữ lơ đãng của Sư Ánh Tuyết toát ra tin tức lại để cho hắn đại sinh kính sợ, càng lộ ra thân thiết.

Về sau, hắn chiêu đãi một đoàn người Lâm Lạc ở lại, cũng nói bọn hắn muốn ở bao lâu đều được.

- Đại phu dẫn, sao người lại tự nhiên chạy đến đây?

Đường Diễm biết rõ Lâm Lạc cũng không phải người nhàm chán, cố ý chạy đến nơi này tất nhiên có mưu đồ!

Dù sao người nơi này đều có thể tuyệt đối tín nhiệm, Lâm Lạc cũng không có giấu diếm nói:

- Tại đây khả năng có một mảnh vỡ Tử Đỉnh của!

Mọi người nghe xong đều thập phần kỳ lạ quý hiếm.

- Vậy nhanh lên chém giết ah!

Tô Mị sốt ruột nhất.

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Hiện tại khẳng định không được, người ta đang nhìn chằm chằm vào chúng ta đó!

Muốn nói Nhạc Không Nham hiền lành đúng như hắn biểu hiện ra ngoài đồng dạng, Lâm Lạc thật sự là đánh chết cũng sẽ không tin tưởng.

- Vậy phải đợi đến lúc nào, tại đây không vui chút nào!

Sư Ánh Tuyết kháng nghị nói.

- Vẫn là thoáng đợi thêm mấy ngày, đợi ta biết rõ ràng khối mảnh vỡ kia đến tốt cùng ở đâu!

Lâm Lạc nghĩ nghĩ, kỳ thật cùng Nhạc Không Nham trở mặt hắn ngược lại cũng không sợ, tuy đánh không lại, nhưng hắn muốn tự bảo vệ mình đào thoát vẫn là không thành vấn đề.

Nhưng mà thời điểm bị một gã Thượng Thiên thần đuổi giết, hắn muốn tìm tòi phiến Tử Đỉnh là chuyện tình không phải dễ dàng như vậy rồi.

Nhưng nên có tâm phòng bị người, ngoại trừ Lâm Lạc cùng Sư Ánh Tuyết ra, những người khác là trở lại bên trong Dưỡng Tâm hũ, đây là uy hiếp của Lâm Lạc, ngàn vạn lần không thể bị người khác niết trong tay.

Bảy ngày sau, Lâm Lạc rốt cục cảm giác không thấy Nhạc Không Nham giám thị, hắn biết rõ đối phương nhất định là đi tu luyện rồi, cùng với Hướng Phong Thạch đồng dạng, tới nơi này nhất định là vì tu vi đột phá, nếu không ai sẽ chạy tới cái địa phương quỷ quái này?

Lâm Lạc thu hồi Dưỡng Tâm hũ, nương theo Tử Đỉnh chấn động trong thức hải, hắn hướng về một nơi hẻo lánh trong núi bước đi, sau nửa canh giờ, hắn ngừng một chút, sau đó vận chuyển Thổ hệ pháp tắc, hướng về lòng đất chui vào.

Hắn như cá gặp nước, núi đá cứng rắn ở dưới hắn vận chuyển pháp tắc phẳng phát như lưu thủy mềm mại. Hắn hiện tại là Trung Nguyên Thần, đã có thể có hạn độ mà cải biến dòng chảy pháp tắc, mà thổ địa Thần giới sở dĩ vô cùng chắc chắn, là vì nhận lấy pháp tắc chi lực cường đại bảo hộ, hiện tại hắn có thể cải biến thổ hệ pháp tắc lưu chảy, cái đại địa này cứng rắn cũng đã không thể ngăn cản hắn tiến lên.

Tiến lên, tiến lên, tiến lên, Tử Đỉnh ở trong thức hải chấn động càng ngày càng mãnh liệt, Lâm Lạc biết rõ cách mãnh vỡ là càng ngày càng gần rồi.

XÍU...UU!!

Phía trước truyền đến một đạo chấn động, cùng Tử Đỉnh nhất mạch tương thừa, tựa hồ truyền lại một loại tín hiệu hân hoan.

Khối mảnh vỡ cũng cảm ứng được Tử Đỉnh!

Tốc độ của Lâm Lạc càng lúc càng nhanh, bỏ khuyết Tử Đỉnh, không chỉ là nhu cầu của bản thân Tử Đỉnh, cũng là tâm nguyện lớn nhất của hắn, phẳng phát phía trước là ái tử của hắn, để cho tâm tình của hắn tràn đầy khát vọng, bức thiết.

Nhưng suốt ba ngày sau, Lâm Lạc mới cảm giác chính thức tiếp cận, đột nhiên Tử Đỉnh vèo thoáng một phát tự động từ trong thức hải bay ra, phóng xạ ra ức vạn đạo tử khí tôn quý, hướng về phía trước bay đi.

1277. Chương 1286: Pháp Tắc Thứ Chín. (1)

Một đạo tàn phiến y hệt trăng non cũng điện xạ nghênh đón, BOANG... thoáng một phát đánh lên Tử Đỉnh, khảm vào bên trong thân đỉnh!

Ông!

Tử Đỉnh nhẹ xoáy, thân đỉnh rốt cục nguyên vẹn không nứt mẻ!

Thần giới lại lần nữa đại chấn!

Mỗi khi Tử Đỉnh chữa trị bản thân một lần, đều tạo thành chấn động cực lớn, lúc này đây cũng không ngoại lệ.

Chịu ảnh hưởng lớn nhất chính là tất cả Thần Vương!

Bọn hắn nhao nhao từ địa phương bế quan trực tiếp xé rách không gian, tiến nhập Minh Ngục chiến trường, cũng không phải nói bọn hắn cảm ứng được Tử Đỉnh ở đâu, mà là đầu nguồn một mực vì bọn hắn cung cấp thần hồn đột nhiên gãy đi!

Đây là tình huống ngẫu nhiên, chỉ là thụ đại chấn trước kia ảnh hưởng, hay là...

Nếu như chỉ là hiện tượng ngắn ngủi, như vậy bọn hắc tự nhiên không cần lo lắng, nhưng nếu là tính trường kỳ, những Thần Vương này có xúc động đem người gây tai họa làm thịt một vạn lần!

Thần Đạo gian nan, càng đi chỗ cao lại càng khó tiếp tục hướng lên trên bờ. Đặc biệt là sau khi tiến vào Thần Vương, 10 tỷ năm, trăm tỷ năm không cách nào tiến thêm một bước là sự tình quá bình thường.

Ở đây mặc dù có hơn ngàn Thần Vương, thế nhưng mà đạt tới Tam Tinh Thần Vương trở lên lại có thể đếm được trên đầu ngón tay, Tứ Tinh Thần Vương càng chỉ vụn vụn có hai cái! Khoảng cách Cửu Tinh Thần Vương có thể nói là xa xa không hẹn!

Nhưng ở bảy trăm vạn năm trước, bọn hắc phát hiện chỗ thần kỳ như Minh Ngục chiến trường này, phạm là mọi người ở chỗ này tử vong sẽ phóng xuất ra một loại năng lượng có thể trực tiếp bị hấp thụ luyện hóa, trong đó càng là có loại pháp tắc cảm ngộ thuần túy.

Ngay cả Thần Vương cũng có thể lấy được lợi ích!

Nhỏ tí tẹo cũng không thể thỏa mãn hi vọng nhóm Thần Vương leo lên Cửu Tinh Thần Vương, vì vậy, bọn hắc mở ra Minh Ngục chiến tranh, cũng đem tất cả Thần Vương cuốn tiến đến.

Sở dĩ mình không có đi đại khai sát giới, một là cố kỵ rước lấy Thần linh thiên hạ vây công, hai là vì phân công lợi ích, hơn nữa càng không thể chỉ thấy lợi trước mắt! Vì vậy, Minh Ngục vòng tay đúng thời cơ mà ra, này có thể hấp thụ cổ năng lượng giết chết địch nhân kia tạo ra, truyền lại cho Thần Vương bốn quốc.

Do Thần linh đại biểu Thần Vương bốn quốc tiến hành giết chóc, chỗ tốt lại do Thần Vương một người đoạt được, hoàn thành vạn nhân trảm thì cho được ban thưởng nhất định, dù sao kia đối với Thần Vương mà nói không có ý nghĩa, còn có thể trấn an cảm xúc chúng Thần linh thoáng một phát.

Đương nhiên, quân đội Thần Quốc vẫn là cần đấy, miễn cho nước khác đột nhiên phát động công kích, cướp bóc thổ địa, nhân khẩu của mình!

Thần Quốc càng lớn, nhân khẩu càng nhiều, người có thể tiến vào Minh Ngục chiến trường tự nhiên cũng càng nhiều, như vậy vì mình mang đến năng lượng cũng càng nhiều! Đám Thần Vương biểu hiện ra ở vào trạng thái hòa bình, mâu thuẫn nội bộ cùng đấu tranh lại thủy chung thế như nước với lửa!

Thế nhưng mà, Minh Ngục vòng tay đột nhiên không hề truyền lại năng lượng!

Cái này là đại sự bức nào?

Tất cả Thần Vương tự nhiên muốn tới Minh Ngục chiến tranh xem đến tận cùng. Đây đã là lần thứ hai bọn hắc tề tụ, bất đồng chính là, lần trước là bị sự tỷ của Sư Ánh Tuyết cưỡng hành câu ra, nhưng bây giờ là bọn hắc chủ động chạy tới.

- Các vị, có biết đến tận cùng phát sinh ra sự tình gì không?

Có Thần Vương lúc này hỏi lên, đây cũng là tiếng lòng của mọi người.

Vì cái gì sau một cổ chấn động mãnh liệt, Minh Ngục vòng tay rốt cuộc không cách nào cung cấp năng lượng rồi hả?

Lại một gã Thần Vương ngơ ứ cấp năng

Bởi vì sau khi rút đi những Thần linh này, từng Thần Quốc đều dị thường hư không, nếu như Thần Vương nào đột nhiên đem Thần linh bốn quốc toàn bộ rút về đi phát động một hồi chiến tranh mà nói, vô cùng có khả năng như thiểm điện phá được Thần Quốc khác!

Ở trong Thần Quốc của mình, thực lực Thần Vương có thể đạt được tăng lên gấp 10 lần, bởi vậy Thần Vương tầm đó sẽ không dễ dàng gây hấn! Nhưng nếu chiếm lĩnh Thần Quốc đối phương, tình huống như vậy sẽ hoàn toàn không giống với lúc trước!

Đây là hậu quả đáng sợ mà Thần Vương nào cũng chịu không được, thống nhất trong một thời gian triệt binh khỏi Minh Ngục chiến trường.

Đương nhiên nếu có một ngày tại đây lại khôi phục “Công năng” trước kia, như vậy Minh Ngục chiến tranh lại chắc chắn nhắc lên một lần nữa!

Nhóm Thần Vương chỉ biết chuyển người tay đeo Minh Ngục vòng tay, mà sẽ không quản những người khác, Thần linh như Lăng Kinh Hồng, Tô Mị ở trong Minh Ngục chiến trường đột phá cũng chỉ có thể tự mình chạy ra.

Lâm Lạc liền tranh thủ thu tất cả mọi người vào Dương Tâm hũ, quý mới biết rõ Minh Ngục chiến trường ở góc nào của Thần giới, nếu hấn trước về Liệt Hỏa Thần Quốc, như vậy không biết phải qua bao lâu mới có thể một lần nữa tìm được.

Ra ngoài ý định chính là, Phương Niệm Yên cũng một tiếng không nói mà tiến nhập Dương Tâm hũ, để cho Lâm Lạc không khỏi kỳ quái:

- Người không tới tìm sư phụ người sao?

1279. Chương 1288: Trở Lại Phi Vũ Thành

- Ta còn không có đánh bại người, vẫn là tội tớ của người, tự nhiên phải đi theo chủ nhân!

Nàng bình thản hồi đáp.

Đều do nha đầu Sư Ánh Tuyết chết tiệt kia!

Nguyên bản bằng hữu thật tốt, lẫn nhau lưu lại một đoạn ký ức đẹp, không phải tất cả nữ nhân đều biến thành tình nhân của mình mới gọi viên mãn.

- Người quái dị, người trừng mắt nhìn người ta làm gì, cho rằng Nữ Nữ dễ khi dễ sao?

Sư Ánh Tuyết con mắt lảo liêng, lập tức thấy được Lâm Lạc nhìn chằm chằm.

Lâm Lạc vô lực mà phát phát tay:

- Được rồi, ta xem như sợ người rồi!

Mấy người đeo Minh Ngục vòng tay đều lưu ở bên ngoài, nửa ngày sau, một cỗ đại lực dẫn dắt, mọi người nhao nhao bị kéo vào Hư Không, đồng dạng lúc bọn hấn tiến vào Minh Ngục chiến trường.

- Tỷ tỷ đại nhân, đợi Nữ Nữ một tý!

Sư Ánh Tuyết vẫn không có bị truyền tống, vội vàng truy theo, đáng sợ chính là, nàng chính là Hư Thần cảnh có thể đuổi đến Thần Vương cấp truyền tống!

Đương nhiên, Thần Vương này một hơi không biết đồng thời truyền tống bao nhiêu người, tốc độ này tự nhiên không thể cùng bản thân vượt qua hư không so sánh.

Ban đầu ở trong hư không nhìn không tới những người khác, dù sao tất cả mọi người là phân tán ở trên Minh Ngục chiến trường rộng lớn. Nhưng bởi vì địa điểm tới là chung, càng tới gần, đám người này tự nhiên cũng nhanh chóng hội tụ, số lượng nhiều đến vô số kể!

Tuy Minh Ngục chiến trường là lò sát sinh siêu cấp, nhưng bởi vì nơi trú quân phòng ngự tồn tại, chỉ ít có một phần tư Thần linh có thể may mắn còn sống sót xuống, đây chính là tổng số lượng sáu bảy trăm vạn năm, nhiều đến 10 tỷ chỉ chúng!

Bởi vậy, lần này truyền tống so với lúc đi chậm hơn rất nhiều, thẳng qua gần hai tháng sau, mọi người mới cảm giác hai mắt tỏa sáng, nhao nhao từ không trung truy lục, xuất hiện ở tất cả các nơi hẻo lánh trong một thành thị.

Cái này là đô thành của Liệt Hỏa Thần Vương, không có danh tiếng gì, chỉ dùng Thần thành gọi tên!

Ánh mắt Lâm Lạc quét qua:

- Sở Liên, Mai Hoa, Hạnh nhi, tốt, mọi người đều ở đây!

- Này uy uy, còn có chúng ta thì sao?

Đường Diễm cùng Sư Ánh Tuyết đồng thời bắt mắt mà trừng mắt.

Lâm Lạc nhìn chằm chằm vào hai nữ một hồi, ở trên trán nhấn một cái:

- Ta ngược lại là hi vọng các người bị Hư Không Phong Bạo cuốn đi mất xác!

- Hi hi!

Một lớn một nhỏ hai cái nghịch ngợm liếc mắt lẫn nhau, đều khanh khách mà nở nụ cười.

- Đi thôi, chúng ta về Phi Vũ thành!

Lâm Lạc nói ra, nhoáng một cái gần bốn ngàn năm đi qua, hắn trước muốn đi nhìn bọn người tỷ tỷ, Thái Kế Vũ một chút có mạnh khỏe hay không, sau đó lại đi tìm Đỗ Bác Viễn tính toán nợ cũ.

Lại về sau, hắn có thể vô khiên vô quả (*không có gánh nặng trên người) mà tiếp tục đi ra, tìm kiếm ba chân vạc còn lại của Tử Đinh, cũng thuận tiện mở ra thần tàng của Hỏa Vân Thần Vương thoáng một phát, Lăng Kinh Hồng là Hỏa tu, có thể để cho nàng kế thừa cái truyền thừa này.

Ba ba ba, Minh Ngục vòng tay trên người mọi người ở cùng một thời gian rút xuống, sau đó lóe lên tức thì, hiển nhiên là bị Liệt Hỏa Thần Vương thu trở về, cái này nói không chừng ngày sau còn có thể lại dùng.

Sáu người khởi hành, rất nhanh liền đi tới chỗ Truyền Tống Trận trong thành, bởi vì một lần tụ tập rất nhiều người, tất cả mọi người vội vàng phải đi về, bởi vậy chỗ Truyền Tống Trận là người ta tấp nập, chen chúc đến nước tiết không thấm.

- Được rồi, không vội vài ngày, chúng ta trước ở chỗ này ở lại tầm vài ngày, thưởng thức tòa Thần thành này thoáng một phát a!

Lâm Lạc cùng ngũ nữ lui trở về, ở trong tòa thành trì ngàn ức năm này chơi lên.

Cùng bọn họ có cách nghĩ giống nhau cũng không ít, đi ở trên đường cái có thể chứng kiến rất nhiều Thần linh sát lục chi khí tới lui, cũng bị dân bản địa nơi này cười nhạo.

Đặt ở hạ giới, cái này là dưới chân thiên tử, người ở chỗ này tự nhiên có loại cảm giác tài trí hơn người về sự ưu việt. Mà sự thật cũng thế, Thần thành vô luận là luyện đan, chế khí hay là đủ loại khác, đều so với địa phương khác cao hơn không chỉ một bậc!

Có thể ở chỗ này dùng chân, trong gia tộc ít nhất cũng phải có Trung Nguyên Thần nhất trọng thiên đại lão tọa trấn, mà đạt tới Trung Nguyên Thần đỉnh phong càng là nhiều vô số kể!

Nhưng Thượng Thiên thần lại một cái cũng không có!

Thượng Thiên thần là đại thần biên giới, đều có một phiên thiên địa, há sẽ ở bên trong Thần thành? Cái này Thượng Thiên thần không cam lòng, Thần Vương cũng lo lắng ah!

Người tiến vào Minh Ngục chiến trường, cơ hồ mỗi ngày sinh hoạt ở bên trong chờ đợi lo lắng, trên người ai cũng mang theo sát khí cùng phẫn khí, cùng khí tức hưởng lạc, ca múa mừng cảnh thái bình của Thần thành có thể nói là không hợp nhau, bởi vậy cũng dẫn phát xung đột cực lớn.

Cũng may dưới chân Thần Vương, ai cũng không dám làm được quá mức khác người, dù cho giết người cũng sẽ cực kỳ ít xuất hiện xử lý, tận lực không kinh động đến người khác.

Mười ngày sau, sáu người Lâm Lạc lại đi tới chỗ Truyền Tống Trận, lần này người ít đi rất nhiều, lúc này bọn hắn hướng về Truyền Tống Trận cầu thông Phi Vũ thành đi đến, ở đây có mười một cái Truyền Tống Trận, phân biệt thông hướng mười một lãnh địa của các Thượng Thiên thần.

- Đứng lại!

Âm thanh quát tháo đột nhiên từ sau lưng sáu người truyền đến, Lâm Lạc quay người lại, chỉ thấy phía sau hắn đang có tám người đối với hắn nhìn chăm chăm.

Liễu Thanh Mạn!

Hắn thấy được một người có thể miễn cưỡng xưng là người quen.

- Người, người người, người...

Trên mặt tám người kia biểu lộ phần nộ lập tức biến thành khiếp sợ, cả đám đều như biến thành nhụt trí, chỉ biết không ngừng rung động mồm mếp.

- Oa, người thiếu bọn hắn bao nhiêu tiền, lại để cho bọn hắn chứng kiến người kích động thành như vậy!

Đường Diêm ở một bên ngạc nhiên nói.

Lâm Lạc mỉm cười, hắn có thể lý giải những người này khiếp sợ.

Lúc trước thời điểm hắn gặp được Liễu Thanh Mạn bắt quá Sơ Vị Thần nhất trọng thiên, nhưng bây giờ không ngờ là Trung Nguyên Thần Nhị trọng thiên, thời gian lại gần kề là bốn ngàn năm cũng chưa tới, cái này dù là ai thấy được cũng kinh ngạc đến đem đầu lưỡi nuốt xuống?

Mới bốn ngàn năm ah, ở trong mắt Thần linh so với nháy con mắt chỉ dài hơn một chút, nhưng Lâm Lạc lại tăng lên bốn cảnh giới!

Quái vật! Tuyệt đối quái vật!

Sau khi Liễu Thanh Mạn nhận ra Lâm Lạc, những người Liễu gia kia tự nhiên muốn tìm Lâm Lạc báo thù, lại đột nhiên phát hiện Lâm Lạc đã là Trung Nguyên Thần Nhị trọng thiên, bọn hắn tự nhiên mỗi người lâm vào trạng thái im lặng.

Quả thật, Liễu gia tổ địa có Trung Nguyên Thần đỉnh phong tồn tại tọa trấn, nhưng bây giờ người cường đại nhất cũng đồng dạng là Trung Nguyên Thần Nhị trọng thiên, cùng Lâm Lạc chỉ có thể bình khởi bình tọa. Cho dù Lâm Lạc không có năng lực vượt qua cảnh giới chiến đấu, Liễu gia cũng trấn áp hắn không được!

- Chuyện gì?

Lâm Lạc như không có việc gì nói.

- Không... không có việc gì!

Tám người kia đồng thời lắc đầu, yêu nghiệt như vậy ai nhắm trúng nỗi? Tiếp qua bốn ngàn năm có phải sẽ trở thành tồn tại Thượng Thiên thần đỉnh phong hay không?

1280. Chương 1289: Mỹ Nhân Oán. (1)

- Không có việc thì gọi cái gì, thật sự là làm người ghét!

Sư Ánh Tuyết hung hăng càn quấy nói, tính cách nàng là không gió còn muốn dậy sóng, ước gì Lâm Lạc cùng người mỗi ngày đánh nhau.

Tám người Liễu gia đồng thời gượng cười, nhanh chóng hướng về một tòa Truyền Tống Trận khác chạy tới, đoạn ân oán này dừng ở đây, lại cũng dừng nhắc!

- Này, chạy cái gì, đến đánh nhau ah!

Đường Điềm cũng đồng dạng là thích sinh sự.

- Các người đều an phận một chút cho ta!

Lâm Lạc phân biệt cốc cho hai nữ một cái.

- Thế nhưng mà Nữ Nữ đã nghe lời như vậy rồi, lại an phận chẳng phải sẽ thành kẻ dằn rồi sao?

Sư Ánh Tuyết ôm đầu nói ra.

Lâm Lạc không khỏi thở dài, làm như thế nào đem hai quý gây sự này vứt bỏ đây?

Sáu người thông qua Truyền Tống Trận, bên trong Đại Lực dẫn dắt, rất nhanh liền đi tới Phi Vũ thành.

- Chúng ta đã về rồi!

Sư Ánh Tuyết triệu ra Tử Kim Thiềm Thừ, nhảy lên đỉnh đầu cốc lớn tiếng kêu lên.

- Đã về rồi!

Đường Điềm cũng nhảy đi lên, hai nữ cười toe toét mà nháo thành một đoàn.

Ở dưới uy áp Trung Nguyên Thần đỉnh phong của Tử Kim Thiềm Thừ, tất cả mọi người là kinh hồn táng đảm, dù xem hai nữ không vừa mắt cũng không dám ngang ngược chỉ trích.

Trách không được gian phòng này vị sơn phần mười phần như vậy, nguyên lai cái này vốn là khuê phòng của nữ tử! Vì cái gì Lưu gia muốn dần xếp hắc ở trong gian phòng một nữ nhân? Đây nhất định không phải là vì bắt hắc làm con rể tiện nghi a?

Vậy chỉ có khả năng còn lại... hãm hại hắc!

Lâm Lạc ý niệm xoay chuyển, hắc cùng với Lưu gia trước đó không hề ân oán, hơn nữa chiến lược của hắc Lưu gia cũng nên rành mạch, ngay cả Trung Nguyên Thần cũng không có, bằng cái gì muốn vu hãm hắc?

- Gia chủ...

Lúc này, từ trong phòng đi tới một nam nhân, hai tay của hắc đang ôm một nữ tử toàn thân xích lửa, hạ thân một mảnh bừa bộn, cổ vắn vẹo qua một bên, khí tức đã không còn!

- Thúy Hương!

Hai mắt Lưu Thông lập tức trở nên đỏ bừng, gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc/

- Người cái ác đồ này, bản tọa muốn đem ngươi băm thây vạn đoạn!

Sách, cái giả trang này thật đúng là giống!

Lâm Lạc mỉm cười:

- Là Tân gia hay là Vệ gia bảo ngươi làm như vậy?

- Nói hươu nói vượn!

Lưu Thông giận dữ mắng một tiếng,

- Bản tọa biết rõ ngươi thực lực cường đại, nhưng mà mơ tưởng Lưu gia sẽ nhịn xuống cơn tức này! Dưới gầm trời này có rất nhiều người kiềm chế được ngươi!

- Đi mời thành vệ quân đến cho ta!

Hắc hướng người bên cạnh phân phó nói.

- Vâng, gia chủ!

Lâm Lạc đứng yên, hắc đã sớm đang kỳ quái, dùng mối thù của hai nhà Vệ, Tân đối với hắc, như thế nào nhịn được nhiều ngày như vậy không có động tĩnh, nguyên lai đang âm thầm bố trí!

Trước cho hắc cái tội danh, sau đó có thể quang minh chính đại xuất động cao thủ trấn giết hắc, về sau còn có thể có thanh danh tốt đẹp “Vì dân trừ hại”. Chỉ là không biết Tân, Vệ hai nhà cho Lưu Thông bao nhiêu chỗ tốt, thậm chí ngay cả con gái ruột cũng có thể hi sinh!

Không không không, Lưu Thông chỉ là tuyên bố đó là nữ nhi của hắc, là thật là giả lại có ai có thể xác định?

Âm mưu cũng không phải càng phức tạp càng tốt, có đôi khi càng đơn giản mới càng thực dụng!

Lâm Lạc tự nhiên, có một việc Tân, Vệ hai nhà tuyệt không có khả năng nghĩ đến, đó chính là hắc đã là Trung Nguyên Thần rồi, vô luận âm mưu hay dương mưu, ở trước mặt thực lực tuyệt đối lại có đất dụng võ gì?

Phi Vũ thành tuy lớn, nhưng ở dưới tốc độ của cấp bậc Thần linh, đi quanh một vòng cũng không cần bao lâu, huống chi Lưu gia cách tổng bộ thành vệ quân cũng không xa, rất nhanh liền đem tin tức thông tri đúng chỗ.

Bên trong Thành vệ quân có đại lão cấp bậc Trung Nguyên Thần nhậm chức, nhưng dưới tình huống bình thường ai sẽ ở bên trong tổng bộ, nhất định là ở bên trong nhà mình bề quan, dưới tình huống bình thường cũng chỉ có Sơ Vị Thần đỉnh phong tọa trấn.

Vốn cái này cũng vậy là đủ rồi, Trung Nguyên Thần nào dám ở Phi Vũ thành giường oai? Nhưng Lâm Lạc là người ra sao? Đây chính là đại sát thần ở trong đấu thú trường giết qua Vệ Thập Thất, tồn tại cùng giai Vô Định chính thức, Sơ Vị Thần nào dám cùng hắc đối bình, không phải ngại mệnh dài sao?

Bởi vậy Sơ Vị Thần tọa trấn lập tức đem tin tức thông tri cho bảy đại Trung Nguyên Thần cường thế, cũng chính là Thất đại gia tộc Vệ, Tân,... bọn họ là bảy người có quyền hành lớn nhất trong Phi Vũ thành dưới Triệu Uyển Bạch, đã ở trên thực tế khống chế lấy thành vệ quân.

Toàn bộ âm mưu là Vệ, Tân hai nhà liêu đánh đi ra, bọn hắn tự nhiên ở sau khi nhận được tin tức trước tiên xuất động, mỗi gia tộc đều xuất động một Trung Nguyên Thần, cơ hồ không có lãng phí một chút thời gian liền đi tới Lưu gia.

Tân Nguyên Thực, Trung Nguyên Thần nhất trọng thiên! Vệ Dương, Trung Nguyên Thần nhất trọng thiên!

- Gặp qua hai vị đại nhân!

Mọi người Lưu gia nhao nhao quỳ gối, hướng Tân Nguyên Thực cùng Vệ Dương hành lễ, dù hai người này không có bối cảnh như Tân, Vệ hai nhà, chỉ là tu vi cấp bậc Trung Nguyên Thần cũng đầy đủ để cho Lưu gia cung kính như thế rồi.

- Miễn đi!

Tân Nguyên Thực từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, hắn là một thanh niên nhìn về phía trên bất quá hơn hai mươi tuổi, nhưng số tuổi thật sự so với Tân Bằng còn muốn lớn hơn, nhưng ở tu vi bị Tân Bằng bại hoàn toàn, có thể thấy được tư chất của hắn cũng không phải nhất lưu.

Đương nhiên, có thể tiến vào Trung Nguyên Thần, cái này vốn là thiên tài trong thiên tài, điểm ấy không cần nghi vấn.

Hắn hướng Lâm Lạc đảo qua, trong ánh mắt sát khí ẩn động:

- Tốt người một cuồng đồ lớn mật, lại dám ở trong Phi Vũ thành làm ác, bỏ qua uy nghiêm của Phi Vũ thiên sương đại nhân, tội không thể xá!

Tốt nha, vừa lên đến là chụp mũ, dùng danh tiếng của Phi Vũ thiên sương tiến hành sát phạt, chết cũng không có chỗ giải oan ah!

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng, ngữ khí lại đột nhiên trở nên âm trầm:

- Đây là các người muốn chết, cũng trách không được ta rồi!

- Ha ha ha!

Tân Nguyên Thực cùng Vệ Dương đồng thời cười ha hả, một Thần linh chỉ là Sơ Vị Thần rõ ràng dám hướng bọn hắn phát ra uy hiếp tử vong? Chẳng lẽ hắn đánh bại Vệ Thập Thất, có được tiềm chất cùng giai Vô Định liền cho rằng có thể nghịch hướng phạt chiến Trung Nguyên Thần rồi hả?

1283. Chương 1292: Một Chiêu Giải Quyết. (2)

Ở Thần giới, đại cảnh giới áp chế là bất luận yêu nghiệt gì cũng không thể cải biến!

Hai người này đều có ngạo khí cùng tự tin như vậy, Vệ Dương nói:

- Tân huynh, người đến hay là ta đến?

- Để ta đánh đi, dù sao tội nghiệt chi lộ của kẻ này là từ Tân gia ta bắt đầu, như vậy liền do Tân gia đến giải quyết!

Tân Nguyên Thực hướng về Lâm Lạc bước đi, toàn thân lập tức hóa thành một mảnh ngân bạch, thình lình biến thành một cỗ kim loại hóa thân.

Lâm Lạc lắc đầu, hướng về Vệ Dương ngoắc ngón tay:

- Một cái không đủ, hai cái cùng lên đi!

Cuồng, thật ngông cuồng rồi!

Ngay cả mọi người Lưu gia cũng có chút há hốc mồm, tiểu tử này cuồng đến không biên giới nữa a, chỉ là Sơ Vị Thần cũng dám khiêu chiến hai đại Trung Nguyên Thần, đây là ngại bị chết không đủ nhanh, hay là biết rõ hẳn phải chết muộn trước khi chết điên cuồng một lần?

- Ha ha!

Vệ Dương phát ra một tiếng cười lạnh lạnh.

- Người nếu có thể gắng gượng qua Tân huynh ba chiêu, bản tọa phá lệ ra tay, cho người chết ở dưới hai đại cường giả, lưu lại cho người một chút vinh quang!

- Một chiêu!

Thân thể kim hóa của Tân Nguyên Thực phát ra thanh âm bén nhọn.

- Bản tọa một chiêu liền có thể đuổi giết tiểu tử này!

Hắn đi nhanh về phía trước, chỗ bước chân qua, mặt đất cũng biến thành một mảnh ngân bạch, trở thành một khối thiết cứng rắn, hướng về Lâm Lạc chậm rãi lan tràn mà đi. Trung Nguyên Thần giết Sơ Vị Thần, như thế nào cũng là sự tình trên mặt không ánh sáng, bởi vậy hắn muốn một chiêu đuổi giết Lâm Lạc, bằng không thì thanh danh của hắn đã không có thể dễ nghe rồi.

- Chết!

Tân Nguyên Thực hét lớn một tiếng, một quyền oanh ra, ngân quyền thẳng oanh mặt Lâm Lạc.

Hắn đã dùng Kim hệ pháp tắc phong trấn không gian chung quanh, trừ khi đạt tới cảnh giới của hắn mới có thể dùng đại năng lực xé rách không gian trốn chạy, chỉ là Sơ Vị Thần tự nhiên không cách nào thi triển không gian thuấn di rồi.

Một quyền oanh đến!

Lâm Lạc hướng về phía hắn lộ ra dáng tươi cười tràn ngập sát khí, như thiểm điện ra quyền, đồng dạng oanh hướng mặt Tân Nguyên Thực.

Hắn vừa ra tay, khí tức cảnh giới tự nhiên không có khả năng lại bị áp chế, rầm rầm tràn ra, khí thế hùng hực thẳng phá cửa trời trọng thiên!

Trung Nguyên Thần, Nhị trọng thiên!

Sắc mặt Tân Nguyên Thực lập tức trở nên vô cùng đặc sắc, da mặt như là động kinh không ngừng co giật, trong mắt hiện ra vô cùng sợ hãi, khiếp sợ, thậm chí hoài nghi thần sắc của mình.

Làm sao có thể!

Trong lòng của hắn kinh hoàng không hiểu, nhưng nghĩ đến một sự kiện liền lui lại, cùng Vệ Dương hình thành xu thế liên thủ phòng ngự, gọi cao thủ gia tộc đến cùng một chỗ trấn giết Lâm Lạc! Thế nhưng mà, công kích của Lâm Lạc đã xuất, hắn trốn được sao?

Hắn ở trên cảnh giới nhỏ trái lại bị Lâm Lạc áp chế, mà Lâm Lạc càng là nắm giữ huyền diệu trên thân pháp, kích kỹ, hơn nữa không gian pháp tắc gia tốc, cùng cảnh giới có thể ở tốc độ liều mạng cao thấp, liền chỉ có Trung Nguyên Thần đỉnh phong, chuyên tu không gian pháp tắc!

Một quyền này, hắn căn bản trốn không được!

Trốn không được thì trốn không được, chọi cứng! Chẳng lẽ dùng phòng ngự của hắn, còn không thể chịu được một quyền của Lâm Lạc sao?

Tuy thắng này mấy đại đạo cùng tu, nhưng chỉ là bốn ngàn năm, hắn có thể tiến vào Trung Nguyên Thần là kỳ tích bên trong kỳ tích, tối đa cũng chỉ có một chi đại đạo trèo vào cảnh giới này, muốn nói đem hai chi đại đạo đều phá vỡ mà vào Trung Nguyên Thần, cái này có quỷ mới tin!

Tân Nguyên Thực khê cần môi, dùng mặt nghênh quyền, thể hiện ra tinh thần không biết sợ.

Bành!

Một mảnh Thất Thái thần huyết huy sái trời cao, đầu của Tân Nguyên Thực bị lập tức oanh bạo, hóa thành một mảnh thịt nát tàn cốt, thân thể không đầu lay động vài cái, ầm ầm ngã xuống đất, thần hồn hoàn toàn mất đi!

Vẫn lạc!

Hí!

Mọi người Lưu gia, Vệ Dương đồng thời lộ ra biểu lộ kinh chấn đến mức tận cùng, gương mặt giống như nhìn thấy quỷ, người bình thường đem miệng toét ra đến trình độ này chỉ sợ sớm đã rơi xuống đi à nha!

Một chiêu, quả nhiên một chiêu giải quyết!

Đáng tiếc chính là, không phải Tân Nguyên Thực một chiêu giải quyết Lâm Lạc, mà là Lâm Lạc một quyền đánh bại Tân Nguyên Thực!

Đường đường Trung Nguyên Thần, cứ như vậy bị một quyền oanh đến thần hồn câu diệt?

Ông trời, ai đến nói cho ta biết đây không phải là thật! Tất cả mọi người có loại cảm giác quan niệm cố hữu tan vỡ, không đến bốn ngàn năm trước, tiểu tử này rõ ràng vẫn là Sơ Vị Thần, nhưng bây giờ lại tiến vào Trung Nguyên Thần, cái biên độ nhảy lên này to lớn ai có thể tiếp nhận?

XÍU...UU!, thân hình Lâm Lạc chớp động, hướng về Vệ Dương bổ nhào qua, nắm tay phải lại oanh.

- Không...

Vệ Dương chỉ kịp phát ra một tiếng la lên như vậy, thanh âm liền im bặt mà dừng, đồng dạng đầu bị oanh bạo, một kích bị mất mạng!

Quá hung tàn rồi!

Lâm Lạc nguyên bản còn muốn đại khai sát giới, nhưng lại đột nhiên dừng lại, không phải hấn động thiện tâm, mà là phát hiện Thần hạch trên người Vệ, Tân đang nhanh chóng tan rã, sau đó cùng thần hồn tan nát tụ hợp, hình thành năng lượng rời rạc, như là khát mã ầm tuyền, hướng về hấn điên cuồng dũng mãnh lao tới.

Hấn thật giống như trung tâm một vòng xoáy, hấp dẫn lấy những năng lượng rời rạc này, không hề mấy may lãng phí!

- A...

Lâm Lạc kêu rên một tiếng, rất nhiều năng lượng dũng mãnh vào trong cơ thể của hấn, hiệu quả cùng Hỗn Độn Dung Lô luyện hóa thần liệu, thần khí giống như đúc, đều là linh lực vô cùng thuần túy, còn có... pháp tắc linh ngộ!

Đây là lực lượng, pháp tắc mà Tân, Vệ hai người khổ tu ức vạn năm lấy được cảm ngộ, nhưng bây giờ là nhao nhao trở thành chất dinh dưỡng của Lâm Lạc!

Nhưng hộ tống những cái này cùng một chỗ quán thấu vào, còn có vô tận ký ức của hai người này!

Trong khoảng thời gian ngắn, ức vạn đạo tràng cảnh xuất hiện ở trong thức hải của Lâm Lạc, như là thiểm điện xẹt qua, cường hành rót cho hấn kinh nghiệm nhân sinh không thuộc về hấn!

Không!

Lâm Lạc nổi giận gầm lên một tiếng, nhân sinh của hấn, tuyệt không cho phép người khác can thiệp! Đã có được ký ức của người khác, hấn chính là hấn sao?

Dùng đại nghị lực cường hành bài xích tất cả ký ức từ bên ngoài đến, nguyên bản cách làm đơn giản nhất là đình chỉ hấp thụ những năng lượng này, nhưng Hỗn Độn Dung Lô nguyên vẹn lại thoát ly Lâm Lạc khống chế, vừa gặp phải năng lượng liền tự động bắt đầu hấp thụ, thật giống như người khát muốn uống nước, là việc rất tự nhiên.

Đúng vậy, nhóm Thần Vương khao khát đúng là loại năng lực này, bọn hắn mở ra Minh Ngục chiến tranh chính là vì Thần linh giết chóc lẫn nhau, đến hấp thụ những năng lượng rời rạc này, trợ bọn hắn tăng cao hơn!

Thế nhưng mà cái ký ức chết tiệt này!

Lâm Lạc hai mắt nắm chặt, trói chặt thức hải, tuyệt không cho phép bất luận ký ức gì từ bên ngoài đến tiến vào thức hải của hắn, cái này là nhân sinh của hắn, chỉ thuộc về chính hắn!

Năng lượng khổng lồ như là nước biển chảy ngược tràn vào trong cơ thể Lâm Lạc, chỉ là không đến ba bốn tức thời gian như vậy, tất cả năng lượng đều bị Lâm Lạc hấp thụ sạch sẽ.

1284. Chương 1293: Trấn Sát Tân Gia. (1)

Khó chịu, quá khó tiếp thu rồi!

Luyện hóa thần thiết, thần khí, Lâm Lạc có thể tự mình nắm giữ tốc độ hấp thụ lực lượng, tuyệt không đến mức đem mình chống không được. Thế nhưng mà Hỗn Độn Dung Lô sau khi dung hợp này lại căn bản mặc kệ mọi việc, như là Thao Thiết Cự Thú, chẳng những ai đến cũng không có cự tuyệt, lại tham lam mà điên cuồng cướp đoạt!

Thân thể Lâm Lạc nhìn từ ngoài cùng bình thường không hề khác biệt, nhưng hắn biết mình như là ăn mập mập, cả người đều như muốn bạo liệt, khó chịu vô cùng!

Tin tức tốt duy nhất là, hắn rốt cục giữ vững vị trí thức hải của mình, đem ký ức của hai người Tân, Vệ hoàn toàn bài xích, cũng đại biểu cho hai người này chân chân chính chính tử vong.

Cùng lỗ đen tương tự, sau khi dung hợp Hỗn Độn Dung Lô cũng là không dừng lại ở vô tận hấp thụ lực lượng, nhưng bất đồng chính là, lỗ đen hấp thụ lực lượng, pháp tắc, cuối cùng đều chỉ có thể đánh đi ra ngoài, cũng không thể gia tăng tu vi bản thân.

Lâm Lạc chỉ cần đem những năng lượng rời rạc trong cơ thể này hấp thụ, tu vi của hắn tất nhiên sẽ xuất hiện tiến bộ nho nhỏ, nói như thế nào cũng là tinh hoa tu vi suốt đời của hai đại Trung Nguyên Thần!

Nhưng, hiện tại trong cơ thể Lâm Lạc còn có lệ khí!

Oán khí người chết tràn ngập trong lòng của hắn, để cho hắn có một loại xúc động nổi giận.

Hắn mở hai mắt ra, đồng tử lập tức biến thành màu đỏ như máu, cùng với Vệ Thập Thất, Tân Bốn nổi giận không hề khác biệt!

Mọi người Lưu gia đều giết mình đến phá mật, trong nội tâm khổ sắp không thôi, thân thể như là bị không gian pháp tắc giam cầm, sợ đến ngay cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích! Nhìn xem Lâm Lạc, ở trước mặt bọn họ giống như không phải một người, mà là một đầu Thượng Cổ thần thú, quái vật đáng sợ có thể thôn tính tiêu diệt hết thảy.

Lâm Lạc cường hành khắc chế sát ý, một là hắn từ căn bản bài xích hấp thụ lực lượng người chết, thứ hai càng là không muốn lại trải qua quá trình bị ký ức của người khác trùng kích thức hải! Thế nhưng mà lệ khí quán thân, để cho hắn có một loại xúc động phải đại khai sát giới.

Từ khi dung hợp mảnh vỡ Tử Đỉnh, Lâm Lạc ở bảy trăm năm sau một mực giấu tài, chỉ ở trong Dưỡng Tâm hũ linh ngộ pháp tắc, hoặc là cùng chúng nữ làm chút ít chuyện tình vui sướng, không có lại trải qua chiến đấu, miễn cho đưa tới Thần Vương chú ý.

Bởi vậy, đây là lần đầu sau khi hắn đạt được Hỗn Độn Dung Lô dung hợp, cùng người giao chiến, thậm chí giết người.

Không nghĩ tới Hỗn Độn Dung Lô rõ ràng trở nên đáng sợ như thế!

Thôn phệ pháp tắc!

Pháp tắc thứ chín ngoài Ngũ Hành, thời gian, không gian, lời hệ!

Lâm Lạc nắm thật chặt hai đấm, pháp tắc không có thiện ác, khác nhau chỉ ở vận dụng như thế nào.

Hắn hiện tại còn không cách nào điều khiển thôn phệ pháp tắc này, làm cho loạn “Ăn” một mạch, nhưng hắn không bao lâu nữa nhất định có thể trở thành chủ nhân chân chính của đạo pháp tắc này!

XÍU...UU!, XÍU...UU!, XÍU...UU!, lại là mấy đạo nhân ảnh bay vút tới, đó là tộc nhân Trung Nguyên Thần của ngũ đại gia tộc cường thế ngoài Tân, Vệ hai nhà, mặt khác, đồng dạng là Trung Nguyên Thần, nhưng mà đều là Trung Nguyên Thần nhất trọng thiên.

- Ô, trước kia bản tọa cảm ứng được khí tức của Vệ Dương huynh cùng Nguyên Thực huynh, hiện tại bọn hắn đi nơi nào rồi?

Một vị Trung Nguyên Thần nói ra, trên mặt của hắn hiện ra biểu lộ kỳ quái, lẽ ra hai nhà này mới là hận không thể giết chết Lâm Lạc nhất đy, như thế nào đến rồi lại chạy, làm cái quỷ gì?

Mọi người Lưu gia ngay ngắn thò tay, chỉ hai thi thể không đầu thập phần khô quắt trên mặt đất.

- Các ngươi là điên rồi sao?

Năm vị Trung Nguyên Thần đồng thời xì mũi coi thường, khai mở cái vui đùa gì, hai cỗ thi thể này là Tân Nguyên Thực cùng Vệ Dương? Vậy là ai tiêu diệt bọn hắn, Lâm Lạc sao?

Tuy thời gian bọn hắn xuất phát chậm một chút, thế nhưng mà có thể bao lâu, chỉ chút thời gian như vậy, trừ khi Thất đại gia tộc liên thủ mới có thể làm được! Mà Lâm Lạc gần kề chỉ có một người, chẳng lẽ hắn có thể có được lực sát thương cấp bậc Thượng Thiên thần!

Không đúng!

Năm người ở trên người Lâm Lạc quét qua, lập tức phát hiện khí tức đáng sợ của hắn chấn động... Trung Nguyên Thần!

Thằng này tiến vào Trung Nguyên Thần rồi!

Làm sao có thể!

Năm người này đồng thời lâm vào khiếp sợ tuyệt đối, bọn hắn đều xem qua Lâm Lạc cùng Vệ Thập Thất đại chiến, từ khi đó đến bây giờ mới cách bao lâu, chỉ là bốn ngàn năm cũng chưa tới, liền từ Sơ Vị Thần tiến vào Trung Nguyên Thần, hơn nữa còn là Trung Nguyên Thần Nhị trọng thiên?

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn trường tĩnh đến nỗi ngay cả cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được!

Tuy Lâm Lạc vẫn không nhúc nhích, nhưng hắn lại là tiêu điểm của tất cả mọi người, từng cử động của hắn sẽ ảnh hưởng đến tất cả mọi người!

Hào khí trở nên cực kỳ dị thường, ở đây người tu vi mạnh nhất đều chẳng qua Trung Nguyên Thần nhất trọng thiên, ai dám ở trước mặt Lâm Lạc làm càn? Năm vị Trung Nguyên Thần đến sau cũng không hoài nghi Lâm Lạc có được thực lực đuổi giết Vệ Dương, Tân Nguyên Thực, cho dù bọn họ có năm người cũng không có cảm giác an toàn chút nào.

Lâm Lạc rốt cục đã có động tác, Tân Nguyên Thực cùng Vệ Dương bất quá là đao phủ trong tay người khác, cũng không phải chủ hung, hắn muốn đại khai sát giới rồi!

Lệ khí tràn ngập trong lòng, hắn như là mãnh thú khát máu, nắm tay phải một oanh, lực lượng khủng bố đẩy ra, hướng về toàn bộ Lưu gia đánh tới.

- Dừng tay!

Ngũ đại Trung Nguyên Thần đồng thời hét lớn, dù nói thế nào bọn hắn cũng là người thành vệ quân, Lâm Lạc dám ở trước mặt bọn hắn hành hung, nếu bọn hắn mặc kệ, ngày sau Triệu Uyển Bạch quả trách, bọn hắn bàn giao như thế nào?

- Không có chuyện của các người, lẩn, nếu không... chết!

Lâm Lạc lạnh lùng nói, tuy hắn không muốn vô duyên vô cớ giết người, nhưng nếu người khác không có mắt, hắn sẽ không để ý giết nhiều mấy người!

Bành! Bành! Bành!

Hắn nắm đấm tuôn ra, đem năm tên Trung Nguyên Thần nhao nhao đánh bay, mà toàn bộ Lưu gia đã lập tức sụp đổ, biến thành một mảnh tro tàn, tất cả mọi người ở cùng một thời gian thần hồn câu diệt.

Ở bên trong Minh Ngục chiến trường, hắn từng hóa thân Tu La, trở thành “Sát Thần”, hiện tại sợ gì làm tiếp một lần?

XÍU...UU!, thân hình hắn bay gấp, hướng về phương hướng Tân gia bay đi, không muốn cho Hỗn Độn Dung Lô lại hấp thụ lực lượng cùng ký ức người chết.

Ngũ đại Trung Nguyên Thần nhìn Lưu gia hóa thành phế tích, lại liếc mắt nhìn nhau, đều có thể từ trong ánh mắt của người khác nhìn được đến một tia đặng chất, người so với người, giận điên người!

Không đến bốn ngàn năm trước, Lâm Lạc nhiều lắm là để cho bọn hắn tán thưởng một câu thiên tư không sai, cùng giai Vô Địch thì như thế nào, không có vượt qua đại cảnh giới Trung Nguyên Thần này, lại yêu nghiệt cũng không có tư cách khiến bọn hắn quan tâm đối đãi!

Nhưng bây giờ... bọn hắn lòng tràn đầy đặng chất.

1285. Chương 1294: Trấn Sát Tân Gia. (2)

Sau một lúc ngắn ngủi, năm người nhao nhao hướng gia tộc của mình điện bẩm đi, đại sát thần Lâm Lạc này thoát nhìn không muốn từ bỏ ý đồ, giờ phút này là hướng phương hướng Tân gia tiến đến, dùng người này ở trong thời gian ngắn như vậy đuổi giết Tân Nguyên Thực cùng Vệ Dương đến xem, dù cho Tân gia có thể tiêu diệt Lâm Lạc cũng phải trả giá cực kỳ thảm trọng!

Năm người bọn hắn cũng không phải vì Tân gia tiếc hận, mà là nếu như Tân gia rơi đài mà nói, như vậy hiện tại Tân gia nắm giữ tài phú có thể là một khối bánh ngọt cực lớn, ai không muốn ra tay kiếm một khối?

Lâm Lạc triển khai không gian pháp tắc, thân hình chớp động nhanh được không hợp thói thường, vền vền là hơn mười tức thời gian liền xuất hiện ở phía trên Tân gia.

Đã làm ra sự tình, phải có giác ngộ gánh chịu!

Hắn cũng không nói chuyện, hai mắt huyết hồng sát khí lập lòe, là một quyền đảo ra, nắm đấm hóa thành một tòa núi đá cự đại, âm âm nện xuống.

- Lớn mật!

Dưới đáy đồng thời truyền đến mấy người quát tháo, bảy đạo công kích đồng thời từ phía dưới đón đánh tới.

Bành! Bành! Bành!

Bảy đạo công kích đánh vào trên cự quyền, lại nhao nhao tuyên cáo chôn vùi, cự quyền cơ hồ không có bị ảnh hưởng gì, tiếp tục hướng về dưới đáy đập rơi mà đi.

XIU....XÍU... XIU....XÍU... XÍU...UU!, lại là hơn mười đạo công kích từ dưới đáy kích bắn mà ra, lần này số lượng tuy thêm nữa, nhưng chất lượng lại không thể so với luồng thứ nhất, chỉ là cấp độ Sơ Vị Thần. Sau đó, bảy đạo công kích trước kia lần nữa oanh ra, ngăn cản một quyền này của Lâm Lạc oanh rơi.

- Bọ ngựa đầu xe!

Lâm Lạc khẽ quát một tiếng, nắm tay phải dùng sức, oanh, nắm đấm lập tức dùng tốc độ gấp 10 lần tăng lên, hướng về dưới đáy đánh tới.

- Làm sao có thể!

- Cuối cùng là vị cao thủ nào, cùng Tân gia ta có thù hận gì?

- Tiền bối đã hiểu lầm a!

Dưới đáy một mảnh kinh hô, nhưng không có cách nào ngăn cản một quyền này oanh rơi, bành một tiếng, Tân gia lập tức dâng lên một đám mây hình nấm, bay thẳng vòm trời ba nghìn dặm!

Toàn bộ Tân gia cũng bước lên theo gót Lưu gia, hóa thành một mảnh phế tích, ngay cả một viên gạch nguyên vẹn cũng tìm không thấy!

Sưu sưu sưu, cũng chỉ có bảy người từ dưới đáy bay tán loạn mà lên, mỗi người đều chật vật không chịu nổi, quần áo nghiền nát, thần huyết tràn đầy, đầy bụi đất, càng có sợ hãi cùng chán kinh!

Hợp toàn bộ lực lượng Tân gia, rõ ràng không có thể ngăn lại một kích này!

Dưới một quyền, Tân gia trừ bảy Trung Nguyên Thần bọn họ ra, tộc nhân khác toàn bộ bị diệt! Coi như là hiện tại bọn hắn có thể đuổi giết cường địch, nhưng Tân gia suy tàn là không thể vãn hồi rồi!

Đến tốt cùng là người phương nào, cùng Tân gia bọn họ có hận lớn như vậy, để cho bọn hắn diệt tộc?

- Lâm... Lâm Lạc!

Chứng kiến thân ảnh trên không trung ngạo nghễ đứng thẳng, bảy người Tân gia đều khiếp sợ đến im bật.

Thế nào lại là người này! Thăng này như thế nào sẽ trở nên đáng sợ như vậy!

- Biết rõ ta là ai các ngươi cũng có thể yên lòng lên đường!

Lâm Lạc nhàn nhạt nói, hắc cổ ý ngừng ở địa phương xa như vậy, chính là vì tránh cho Hỗn Độn Dung Lô hấp thụ năng lượng rồi rạc bỗng nhiên sinh ra kia.

Nhưng mà hắc cách tuy xa, nhưng thật giống như trăng sáng trong bóng tối, vẫn là hấp dẫn lấy năng lượng rồi rạc dưới đáy, chỉ là tốc độ nếu so với trước kia thì chậm hơn rất nhiều.

Lệ khí vô tận tràn ngập tâm linh Lâm Lạc, để cho hắn vô cùng khát vọng giết chóc.

- Phi Vũ thiên sương đại nhân.

Tân Bằng trùng thiên thét dài một tiếng, tuy thoát nhìn Lâm Lạc so với hắn thấp một cảnh giới nhỏ, thế nhưng mà từ một kích vừa rồi kia để phán đoán, hắn căn bản không phải đối thủ của Lâm Lạc!

Bởi vậy, hướng vị Thượng Thiên thần Triệu Uyển Bạch duy nhất này kêu cứu mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng sau khi thét dài, không hề đáp lại, phẳng phất vị Thượng Thiên thần kia đang bế quan.

Tân Bằng mặt xám như tro.

Tuy Tân gia chỉ còn lại có bảy người bọn hắn, nhưng vẫn có một bộ phận chi hệ tộc nhân không có ở bốn gia, chỉ cần bảy Trung Nguyên Thần bọn hắn còn sống, Tân gia suy tàn quy suy tàn, nhưng luôn có cơ hội Đông Sơn tái khởi!

Nhưng nếu bọn họ cũng chết mất mà nói, thực sự Tân gia xong rồi!

Triệu Uyển Bạch không ra, ai có thể ngăn cản Lâm Lạc?

- Thăng chó con, bản tọa thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi!

Tân Bằng biết rõ Lâm Lạc không có khả năng vào lúc đó thiện tâm đại phát, rất lưu manh mà không có cầu xin tha thứ.

- Vậy các ngươi đi làm quỷ đi!

Thân hình Lâm Lạc chớp động, hướng về bảy người Tân Bằng phát khởi công kích.

- Đi!

Không nghĩ tới Tân Bằng chỉ là miệng rất cứng, căn bản không dám cùng Lâm Lạc so chiêu, cùng sáu người khác đồng thời lui lại, tụ tập bảy người chỉ lực ngăn lại một quyền này của Lâm Lạc, sau đó chạy trốn so với con thỏ còn nhanh.

Lâm Lạc đối với cái này ngược lại là không kỳ quái, lúc này mới phù hợp tính cách Tân Bằng, biết rõ đánh không lại còn đánh, cái này như thế nào làm tới chức gia chủ của một đại tộc?

Bảy người không có bay tán loạn, phân tán để cho Lâm Lạc chỉ có thể truy kích một người trong đó, khiến cho sáu người khác có cơ hội bỏ chạy, mà là đều hướng về phía đông bay đi.

Vệ gia?

Trong nội tâm Lâm Lạc khẽ động, đã biết Tân Bằng đánh chủ ý gì, đây là muốn kéo Vệ gia xuống nước.

Không có đạo lý kế hoạch là hai nhà cùng một chỗ làm ra, hậu quả lại vênh vẹo do Tân gia đến gánh chịu! Hơn nữa nội tình Vệ gia càng ở trên Tân gia, Trung Nguyên Thần nhiều đến hai mươi hai, hai nhà liên thủ chẳng lẽ còn đỡ không nổi một Lâm Lạc?

Dù hai nhà liên thủ cũng không thể làm mất Lâm Lạc, nhưng đại chiến bộc phát tổng có thể kinh động Triệu Uyển Bạch a, có vị Thượng Thiên thần này xuất mã, còn sợ trấn không được Lâm Lạc?

Lâm Lạc nghĩ đến chỗ này, liền bỏ đi ý nghĩ dùng không gian thuần di chặn đứng bọn người Tân Bằng, dù sao Vệ gia đã ở trên danh sách hấn sát giết, hai bên đuổi tới cùng một chỗ cũng giảm đi một chút phiền toái.

Tốc độ của Trung Nguyên Thần là cực nhanh hạng gì, tuy so không được không gian thuần di, nhưng sau 30 tức thời gian, bảy người Tân Bằng đã chạy tới Vệ gia.

Bảy đại Trung Nguyên Thần này dùng toàn lực vọt tới, mỗi một cái đều là sắc mặt dữ tợn, tản ra sát khí, để cho Vệ gia như lâm đại địch, lập tức liền có hơn mười bóng người đồng dạng cường hoành phù thẳng nhập không.

- Vệ huynh, nhanh đi ra giúp ta giúp một tay!

Tân Bằng hét lớn.

Vệ Cao Ca đã ở bên trong người bay vọt đi ra, hấn không khỏi mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên, như thế nào Tân gia gia chủ rõ ràng rơi xuống trình độ chật vật như thế, bảy người đều tựa như chó nhà có tang!

Bọn hấn đến tột cùng là trêu chọc phải tồn tại đáng sợ như thế nào?

XÍU...UU!!

Lâm Lạc triển khai không gian thuần di, xuất hiện ở sau lưng một gã Trung Nguyên Thần Tân gia, một quyền oanh ra!

Người nọ vội vàng kinh hoàng mà nâng chưởng chống đỡ, lại căn bản không cách nào ngăn cản một quyền này, hai tay lập tức hóa thành huyết vũ, nắm đấm của Lâm Lạc thì là không bị ngăn trở chút nào mà oanh qua ngực của hấn.

1286. Chương 1295: Uy Thế Vô Song. (1)

Bành, người nọ bị oanh trở thành hai đoạn, từ hai bên ngã rơi xuống đất mặt, thần hồn chi hỏa ảm đạm dập tắt!

Đúng là Lâm Lạc!

Mọi người Vệ gia ngay ngẩn há hốc mồm.

- Người đã đông đủ, rất tốt!

Lâm Lạc thu hồi nắm đấm, đem ký ức ùn ùn kéo đến gần cách bên ngoài thức hải, mà năng lượng rời rạc khổng lồ đang điên cuồng dũng mãnh vào trong cơ thể hắn, để cho hắn toàn thân trường đến khó chịu.

Bởi vì những lực lượng này chỉ là ứ đọng trong cơ thể hắn, lại không có được hấp thụ, tuy hiện tại còn không có đạt tới cực hạn Lâm Lạc thừa nhận, nhưng hắn lo lắng đợi chút nữa sau khi giết chết sẽ để cho hắn không thừa nhận nổi, bởi vậy lỗ đen pháp tắc đã vận chuyển, đồng dạng hấp thụ lấy những năng lượng này.

Lỗ đen cùng Hỗn Độn Dung Lô bắt đầu, lỗ đen hấp thụ đến lực lượng có thể lập tức đánh đi ra ngoài, thật giống như tay trái nhận lấy một cây phi tiêu, chuyển tới tay phải có thể ném ra, nhưng Hỗn Độn Dung Lô hấp thụ đến lực lượng giống như ăn cơm, ăn nhiều tuyệt đối sẽ ăn bể bụng!

- Tân huynh, đây là chuyện gì xảy ra?

Vệ Cao Ca lộ ra kinh hãi, Lâm Lạc lại là Trung Nguyên Thần Nhị trọng thiên, cái này con mẹ nó vẫn là người bình thường sao?

Mặt mũi Tân Bằng tràn đầy đáng ghét, hắn lại làm sao biết!

Nếu có nhiều người chôn cùng như vậy, hắn bị chết coi như là đáng giá!

Trong mắt của hắn toát ra điên cuồng chỉ sắc mãnh liệt, năm ngón tay xiết chặt, siết về cái cổ trắng ngọc của Đinh Đại Dung, dùng lực lượng của hắn, có thể lập tức để cho Đinh Đại Dung hương tiêu ngọc vẫn!

- Hừ!

Lâm Lạc hừ nhẹ một tiếng, thần thức hóa mũi tên, hướng về Tân Bằng đâm xuyên mà đi.

Trong tay Tân Bằng lập tức dừng lại, mà Lâm Lạc đã dùng không gian thuần di đến sau lưng, một quyền oanh lên hậu tâm của hắn. Hắn còn muốn dùng sức, nhưng lại như thế nào cũng sử dụng không ra nửa điểm khí lực, sau đó ý thức mơ hồ, lập tức hóa thành một mảnh tro bụi!

- Lâm Lạc, ngươi cái hỗn đản chết tiệt này!

Đinh Đại Dung không hề có cảm kích chi ý, như là một con mèo hoang nổi giận muốn bắt chết hắn.

- Ta không thể không thừa nhận, tuyệt không thích phương thức cảm kích của ngươi!

Lâm Lạc thở dài.

- Quỷ mới cảm kích ngươi!

Đinh Đại Dung đánh đá kêu lên.

- Trước yên tĩnh mà đợi ở một bên, đừng thêm phiền cho ta!

Lâm Lạc tiện tay thu Đinh Đại Dung vào Dưỡng Tâm hũ, thân thể lại tự động hấp thu năng lượng rời rạc mà Tân Bằng mới chết phóng xuất ra, ánh mắt tràn ngập sát ý quét về phía những người còn lại của Vệ, Tân hai nhà.

Bị ánh mắt của hắn đảo qua, tất cả mọi người ai cũng trong nội tâm lo sợ, có một loại đại sợ hãi khó nói lên lời.

- Đều lên đường đi!

Thân hình Lâm Lạc lại động, sát phạt tái khởi.

Khốn thú chi đấu có thể kiên trì bao lâu, Lâm Lạc càng đánh càng hăng, bành bành bành, liên tục mấy trăm lần oanh kích, trận pháp phòng ngự của Vệ gia tuyên cáo nghiền nát, hắn không chút lưu tình mà giết giết, thần huyết vấy ra, chỉ chết không thương!

Tâm linh của hắn đã bị lệ khí tràn ngập, không giết sạch những người đáng ghét kia, hắn tuyệt không có khả năng thu tay lại.

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, nguyên một đám Trung Nguyên Thần ngã xuống, thật giống như vô giá Hậu Thiên của hạ giới, bị chết một cái gọn gàng sạch sẽ, tuyệt không đáng giá, làm mọi người chung quanh ai cũng cảm như hén, ngay cả thân thể cũng nhẹ nhàng run rẩy.

1288. Chương 1297: Loại Hiệu Quả Thứ Hai. (1)

Theo Vệ Cao Ca hét thảm một tiếng cũng hóa thành tro bụi, hai đấm của Lâm Lạc rơi xuống, đem trọn Vệ gia xóa đi, toàn thân lệ khí đã tràn ngập ra bên ngoài cơ thể, để cho hắn toát ra sát ý vô cùng, một ánh mắt có thể làm Trung Nguyên Thần giật mình bể mặt!

- Trả... trả phu nhân lại cho chúng ta!

Xa phu cùng thị nữ cố tự trấn định tâm thần, hướng về Lâm Lạc nói.

Ánh mắt Lâm Lạc quét qua, hai người kia không tự chủ được mà liền lùi lại hơn mười bước, hắn hiện tại thật sự quá dọa người rồi.

- Sẽ không mất một sợi tóc của nàng!

Hắn lạnh lùng nói ra, thân hình lóe lên, tiến nhập trong Dương Tâm hũ.

- Hồn dẫn chết tiết!

Đinh Đại Dung vừa nhìn thấy Lâm Lạc, lập tức nhào lên huy động mèo cào hướng hắn công tới.

- Giảng đạo lý một chút!

Tính tình Lâm Lạc thật không tốt, hấp thu quá nhiều năng lượng rời rạc, có một loại cảm giác sắp phá vỡ, hơn nữa lệ khí không tiêu, gần như thành ma.

- Ta chính là nữ nhân không giảng đạo lý, thế nào!

Đinh Đại Dung không có phát giác đến Lâm Lạc biến hóa chút nào, hướng hắn cãi lại nói.

- Vậy thì đập nát cái mông của ngươi!

Lâm Lạc hừ lạnh, ôm thân thể mềm mại, đẩy dạn thành thực của Đinh Đại Dung qua, đem nàng đặt ở trên đùi, gờ bàn tay lên đối với cái mông của nàng là ba ba ba đánh xuống.

- Ah...

Đinh Đại Dung vừa đau vừa thẹn, nàng đã lớn như vậy rồi, còn bị người đánh đòn như vậy, không phải muốn mắc cỡ chết sao!

Nàng dốc sức liều mạng giãy dụa, nhưng động một chút liền phát hiện không đúng, trên bụng nàng thỉnh thoảng nhô lên một vật hình côn cứng rắn, mà Lâm Lạc rơi chưởng cũng càng ngày càng nhẹ, gần như là ở trên mông của nàng vuốt ve.

Với tư cách một mỹ nữ, hơn nữa đối với mị lực của mình tràn ngập tự tin, Đinh Đại Dung là hết sức bất mãn Lâm Lạc đối với nàng nhiều lần bỏ qua.

Lần một lần hai còn nói là Lâm Lạc cố ý giả vờ, muốn đảo lại khiến cho nàng chú ý, nhưng cự tuyệt Triệu Uyển Bạch hứa hôn, thậm chí tình nguyện chạy đến Minh Ngục chiến trường mà tất cả mọi người tránh cũng tránh không kịp, có thể nói là thiên đại nhục nhã đối với Đinh Đại Dung!

Trong bốn ngàn năm thời gian này, sự tình Đinh Đại Dung muốn làm nhất là hung hăng dẫm nát Lâm Lạc dưới chân, để cho hắn thần phục dưới váy của mình.

Vì nghĩ đến quá sâu, ngay cả Đinh Đại Dung cũng không biết đối với Lâm Lạc đến tột cùng là yêu hay hận.

Bàn tay nam nhân đột nhiên vuốt ve lên bờ mông đầy đặn của nàng, cái này để cho nàng không khỏi vừa thẹn vừa giận, nhưng như thế nào lại có một loại kiều ngạo nói không rõ, xem đi, mị lực của bốn phu nhân còn là rất cao, thằng này còn không phải động tâm sao?

Không đúng không đúng, bây giờ là thời điểm kiều ngạo sao?

Đinh Đại Dung cả kinh, thằng khốn kia nắm mông của nàng còn chưa đủ, rõ ràng quơ lấy váy của nàng, xẹt qua bắp đùi thon dài trắng tấp của nàng, muốn hưởng chỗ mấu chốt nhất tiến lên!

- Thằng khốn, ngươi muốn làm cái gì?

Nàng có chút hù sợ rồi, cho dù là bởi vì hận thành ái, cần phải chính nàng tiếp nhận loại cảm tình này, cuối cùng cùng Lâm Lạc lên giường, đây nhất định là cần thời gian dài dòng buồn chán, sao có thể trực tiếp đi ra một bước cuối cùng rồi.

Lâm Lạc phát ra tiếng cười trầm thấp:

- Làm cái gì? Đương nhiên là thịt ngươi rồi!

Đinh Đại Dung mạnh mẽ biến sắc, đột nhiên uốn éo qua cái cổ trắng ngọc, nhìn xem Lâm Lạc đồng tử đỏ thẫm như máu, một cổ lệ khí quán quanh, để cho nàng cũng thấy rõ ràng. Hiện tại Lâm Lạc tuyệt đối không phải ở trạng thái bình thường, bởi vì trên mặt hắn cười cười quả thực rất khó coi, tuyệt không giống với Lâm Lạc bình thường làm người!

Đối với điểm này, Đinh Đại Dung vẫn là rất tin tưởng trực giác của mình.

- Dừng tay, nhanh dừng tay!

Nàng thét to, cho dù là Triệu Uyển Bạch cố ý để cho bọn hắc kết thành một đôi, nhưng sự tình tiên trọng hậu tấu này nếu như bị Triệu Uyển Bạch biết, Lâm Lạc tránh không được cũng phải ăn một phen đau khổ lớn!

Nàng cũng không biết mình sắp chạy trời không khỏi nắng rồi, còn muốn thay Lâm Lạc cân nhắc cái gì!

Trực giác của nữ nhân từ trước đến nay luôn chuẩn, tình huống hiện tại của Lâm Lạc xác thực rất không đúng.

Hắn có thể khống chế cảm xúc mặt trái của mình, gần kề chỉ là khi Thạch Nguyệt Nha “tử vong” đã kích, lúc này mới xuất hiện một lần, kết quả để cho Mai Hoa tiên tử đổ máu, bất quá bây giờ nhìn xem Mai Hoa tiên tử dần dần nhận mệnh, có đôi khi còn sẽ chủ động câu dẫn Lâm Lạc lên giường đến xem, không may như vậy có nên cân nhắc một lần nữa không.

Nhưng lần này là đại lượng lệ khí tràn ngập trong lòng của hắn, tuy bị hắn cường hành khắc chế, nhưng lại để cho hắn sinh ra nổi giận không hiểu, do đó để cho cảm xúc mặt trái lần nữa ngất ngưởng, hóa thân thành Á phụ háo sắc.

Hắn phát ra tiếng cười quái dị, kéo thân thể của Đinh Đại Dung vào trong ngực, bàn tay lớn đã bắt kéo quần lót của nàng rơi xuống, ngón tay hơi có vẻ thô ráp ở bãi cỏ rậm rạp kia qua lại vuốt ve, rất nhanh liền có thể cảm giác được suối cốc tràn nước, đầy tay trắng nõn.

- Miệng trên rất cứng, nhưng miệng dưới lại thành thật rồi!

Đinh Đại Dung xấu hổ giận dữ đến thiếu chút nữa một búng máu phun ra, nàng dùng sức chống lấy Lâm Lạc, bất kể như thế nào, nàng tuyệt không có thể vào lúc này tiếp nhận Lâm Lạc như vậy:

- Cút ngay, nếu không Phi Vũ đại nhân nhất định sẽ giết người!

- Ah?

Bàn tay lớn của Lâm Lạc dò xét lên, cảm một bầu ngực căng tròn của nàng, nắm bắt lấy hạt anh đào nho nhỏ, khiến nó khỏe mạnh cứng rắn lên.

- Nữ nhân họ Triệu kia tới rồi, đây không phải là rất tốt sao, bà bà con dâu làm một trận, khẳng định càng thêm hưng phấn!

Điên rồi, thăng này điên rồi!

Đinh Đại Dung liên tục giãy dụa:

- Cứu mạng! Cứu mạng ah!

- Ha ha ha, người gọi nát cổ họng cũng không có người sẽ đến cứu người!

Lâm Lạc bị cảm xúc mặt trái chiếm cứ thượng phong, lúc này nghiễm nhiên hóa thân âm ma, nào còn có lo lắng cảm thụ của Đinh Đại Dung, ba đến hai lần xuống liền đem y phục của nàng giặt nát bấy, cũng để cho thân thể cường tráng của mình hoàn toàn xích lô trước mặt đối phương.

Đinh Đại Dung bị dọa đến nhắm con mắt lại, hai chân dùng sức kẹp chặt, không cho Lâm Lạc chui vào.

- Tiểu mỹ nhân, trước kia không phải một mực câu dẫn ta sao, hiện tại ngược lại giả trang liệt nữ rồi?

Lâm Lạc đùa bốn nàng một hồi, hai tòa núi lớn cho dù ở tư thế nằm thẳng hạ cũng không có dấu hiệu rủ xuống chút nào.

Cực đại, rất tròn, trắng như ngọc, đỏ như son phấn, tinh xảo vô cùng, lại bị hắn nắm ở trong tay tùy ý vặn vẹo uốn éo ra các loại hình dạng.

- Đừng thẹn thùng, ta thích người như vậy!

- Thằng khốn!

Đinh Đại Dung cảm thấy thẹn đến nước mắt chảy xuống, nhưng bị Lâm Lạc đem vệt nước mắt từng chút một hôn khô, nàng cũng cảm thấy Lâm Lạc nhu tình, hơn nữa đang làm lấy nhiệt nóng, nàng lập tức động tình như lửa.

Dù sao một màn cảm thấy thẹn cũng bị Lâm Lạc thấy được, còn sợ cái gì?

Hai người lại lần nữa cao tẩu xuân chi nhạc khúc, đắm chìm trong nam nữ chi nhạc.

Nguyên nhân Đinh Đại Dung vẫn còn là xử nữ vô cùng đơn giản, chính là nàng căn bản không có cùng nam nhân phát sinh qua quan hệ.

Cụ thể một chút, chính là nàng rất sớm đã bị Triệu Uyển Bạch chọn trúng, muốn làm con dâu Triệu gia, mà hôn ước đã định ra, nhi tử của Triệu Uyển Bạch lại bởi vì cường hành trùng kích Trung Nguyên Thần thụ trọng thương, cuối cùng bỏ mình!

Lâm Lạc ah một tiếng, một bên nghe một bên đùa bỡn bộ ngực đầy đặn ngạo nghễ ưỡn lên của Đinh Đại Dung, rất nhanh để ý nữ xinh đẹp này lại phát xuân tình, tiến hành vòng thứ ba đại chiến.

Lại là nửa ngày sau, hai người mới lưu luyến không rời đứng dậy, tuy quần áo của Đinh Đại Dung bị Lâm Lạc xé hư mất, nhưng với tư cách một mỹ nữ, trong không gian pháp khí trên người nàng chưa tối đa tuyệt đối là quần áo.

- Người cái vô lại này, đây chính là chiếc váy ta thích nhất!

Đinh Đại Dung nhìn xem vải rách đầy đất, không khỏi nhẹ phát hờn dỗi.

Lâm Lạc cười hắc hắc, ôm lấy thân thể nàng nói:

- Vậy sau này chú ý cởi nhanh lên, hoặc là dứt khoát đừng mặc!

- Người...

Đinh Đại Dung không khỏi im lặng, tại sao có thể có nam nhân vô lại như thế, nàng có phải là nhìn lầm rồi hay không! Nhưng sau khi nghĩ lại, nàng nghiêm nét mặt nói:

- Ta muốn đột phá, phải lập tức bế quan!

1291. Chương 1300: Muốn Đột Phá. (2)

Nàng vốn là ở Sơ Vị Thần đỉnh phong, chỉ là thiếu một đạo linh ngộ, một phần tích lũy, mới không có bước ra một bước mấu chốt nhất, nhưng từ chỗ Lâm Lạc lấy được năng lượng rồi rắc lại trợ giúp nàng bước ra một bước này, bởi vì lúc ấy Lâm Lạc là tổng cộng hấp thụ tinh hoa hơn ba mươi Trung Nguyên Thần!

Tuy đầu to vẫn bị Lâm Lạc chiếm đi, nhưng coi như là chỉ có một phần mười lực lượng bị Đinh Đại Dung hấp thu, vậy cũng tương đương với tích lũy suốt đời của ba Trung Nguyên Thần ah!

Những pháp tắc linh ngộ này đối với Đinh Đại Dung mà nói vậy là đủ rồi!

Lâm Lạc gật gật đầu, ở trên môi đỏ mọng của nàng hôn một ngụm:

- Người yên tâm, tại đây không có người khác tới quấy rầy người!

Đinh Đại Dung đối với hắn tròng mắt:

- Ta là lo lắng người!

Lâm Lạc cười ha ha, vẫn còn là quay người rời đi.

- Phu quân, thật vui vẻ a!

h¬ J` +?Q M[ ç½ bÈK Î # M M;Q`B i¬M; +QB ?„M `²B- M? Q M? Q pÁM; p•v iÈB- ç
M?Q ;B i M;QÌBX

LQÆM; iY [m•M +`M; M;`v +`M; F?´M; H²- ?„M çÆM [mv M M M ç`+? iS i?O- +m°+ b
F?¬M; / +?`m H„K M? 5 G•K G¢+ p°B p`M; #B M ;BªB- M¡B ç M M,M; HU+ ?„M pV
i?“i +kM; F?¬M; TªB pW KÈB ç¢i çQÊ+- i?2Q >¶M æ°M .mM; G¬ iB M ?¡ i?`M?
i`QÊ+ FB K°i KU+ F?¬M; +¡ ;B i M;QÌB [m - i?ŠM; ç M H9+ M`v KÈB T?€i ?B MX

*?9M; M[[mª M?B M #` ?„M +?mv M /ÌB çB HU+ +?9 w- ç•v +?QM? H` bQ pÈB aQM
p b m +€+ M`M; +ÁM HQ iB M +ªM? [m€ +?“K b Q\

@ æ€M; ;B”M- H¬M i?S M?’i `ä `”M; #` M;QÌB M;Q`B +?,M ,M ? i5

>¢ J°M; L?Q `i F?¬M; +¡ iQ p` M¡BX

*?9M; M[M? Q M? Q ;”i ç¬m- K¶B K°i +€B ç m H` F?´ ç¢B i?M b•mX

h¢B b Q H¢B [m’M i`Î p \

G•K G¢+ HB M i` M? i?O ¬K H’v G,M; EBM? >²M; M¡B,

@ EBM? >²M; KÈB H` M;QÌB i?S M?’i- +€+ M;QÆB F?¬M; çQÊ+ ?B m H¬K5

*?9M; M[ç m +QÌB `° H M- p€M ç½ ç¡M; i?mv M- M m +€+ M`M; F?¬M; + K H¢B +!
+¡ i? i?QªB KÈB K` iB T M?“MX

hmv G•K G¢+ `i Km®M i,M; i?U+ HU+ +?9M; M[H M- M?QM; ;B i M;QÌB +QÈT H’
T?QÆM;- ç•v ç®B pÈB G•K G¢+ K` M¡B pšM H` bU ibM? +U+ ç° F?€M; +UX >„M F
+?QM? KbM?- +?Q M M ?„M pšM H` [mv i ç`M? +MM; i`QÊ+ FB ç²M; /¢M;- M m F?
?“M- ?„M +kM; imv i ç®B b) F?¬M; çB +® w ;B i M;QÌBX

a m F?B i`’M M +?9M; M[- G•K G¢+ ç½ çB ` .QÐM; h•K ?kX

@ S?m M?•M M?“ i ç•m `²B5

s T?m +MM; i?` M[ +O æBM? æ¢B .mM; ç m i?O Î # M M;Q`B- +?SM; FB M G•K G
G•K G¢+ M;?o M;?o M¡B,

@ S?m M?•M M?“ +O M;QÆB +¡ +ªK M;°- ç M; i`MM; FQ+? +ªM? ;BÈB h`mM; L;m
[m’v M?B m5

s T?m +MM; i?` M[? B K†i M?bM M? m- iU M?B M b) F?¬M; iB MiQÎM; G•K G¢+ M
bBM? #’i i`„+ ;b K` M¡B- ? B M;QÌB #¼M ?¼ +kM; +¡ i? +ªK SM; çQÊ+- #ÎB p”v- a
F?¬M; +¡ M;mv ?B K ç M iQM? K¢M;- M?QM; Km®M M¡B i`MM; FQ+? +ªM? ;BÈB h`
F?¬M; +¡ F?ª M,M; `²B5

"¼M ?„M ç®B pÈB im pB iB M +ªM? +O æBM? æ¢B .mM; ?B m [m€ `ä- imv æBM?
T?QM;- i? M?QM; K` i`MM; FQ+? h`mM; L;mv M h?¬M Qi M?’i +ÁM TªB M;`M p¢

@ J m ç2K T?m M?•M ;B Q ` ç•v5

> B M;QÌB M`v ç m ?QÈM; G•K G¢+ i`€+? K¡+ M¡B- M?QM; ç m H` b„+ H iW i`QM
?¼ ç½ i”M K„i i?’v `²B- F?¬M; i?’v h•M- o ? B M?“ ç½ #` /B i b¢+? b) b Q5

G•K G¢+ KdK +QÌB M¡B,

@ S?B ok i?B M bQÆM; H9+ M`Q +¡ i? tm’i [m M- i Km®M ;†T M`M;5

æQ¢i +QM /•m M;QÌB i - M?Q i? M`Q +kM; TªB +?Q M;QÌB K°i +•m i`ª HÌB i?Ä ç

@ GÈM K”i- H¢B /€K ç®B pÈB ç¢B M?•M K’i +mM; FQM?5

> B M;QÌB M`v ç²M; i?ÌB ;B”M /[K„M;X

G•K G¢+ iB M i v ?QÈM; #¼M ?„M pQÆM i v- æ¢B GU+ +m®M [m - ? B M;QÌB M¨v
K°i KªM? i`„M; # +?X

@ S?B ok i?B M bQÆM; ¸½ F?¬M; `ªM?- p"v i?b HQm +€B HìB M?„M +?Q i - M;¨v b
o - h•M ? B M?¨ ¸½ /B i- G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| Hw /Q Î H¢B S?B ok i?¨M?- #QÈ+
æ¢B G h?-M Zm®+- ¸ÁB H¢B K°i Qi MÊ +k5

@ L;QÆB F?¬M; i? ¸B- i?ª T?m M?•M ` 5

s T?m +MM; i?` M[+kM; +?d +| K°i +•m M?Q p"v- +?d H¨ ;B¼M; ¸B m M¨v H¢B +¨M
G•K G¢+ +?ŠM; Km®M +MM; #¼M ?¼ M|B M?ªK M|B,

@ G¢B Km®M /•v /Q F?¬M; `ä- ¸WM; i`€+? i tm'i i?O5 *ÁM M[- M m S?B ok i?B
M;QÆB K¨ M|B- M|B w i®i i`QÈ+ FB +O M¨M; i ¸½ iB T M?¨M5

h?•M ?bM? ?„M M?Q€M; K°i +€B- ¸½ ¸B iÈB h¨mv M h®M; h¨"M i`QM; i?¨M?- F?Q
¸ tm®M;- i?O p T?K +¨M M; v +ª ?ÄB +kM; F?¬M; /€K ?ÄB- p°B p¨M; i? v ?„M K
i?ŠM; ¸ M b m F?B ¸Q ?„M iB M ¸B- H9+ M¨v KÈB M;?o ¸ M +ÁM F?¬M; +| i?m T?
i¨"M ¸-v +QÌB F?´- i?-K M;?o p¨B M,K #´M; H°+ ¸½ F?¬M; +ÁMX

L?QM; M?¨i MB K +ÁM F?¬M; +| +?mv M [m - ¸½ i?¨v K°i ¸¢Q i?¨i i?ªB [m M; ?Q
M;QÌB M¼ i?Á i v +?KT ¸QÈ+- ¸½ i?¨v `ä¨¨M; H¨ K°i F?®B i?QÈM; T?¨K h?-M iBM
iS+ H°` p KWM; M?Q ¸B M- +ÁM F?¬M; +| ¸ÈB ?„M +ªK i¢- Î # M i`QM; p-M; b€
bÈK #B M K'i F?¬M; +ÁM i?¨v #|M; /€M; i,K ?ÆBX

J°i ¸QÌM; +QÐB h¨mv M h®M; h¨"M ¸B iÈB pMM; #B M +ªM? T?Q M K +O GB i>A
#° p æ¢B G h?-M Zm®+X

G9+ M¨v b m F?B JBM? L;K+ +?B M i` M? F i i?9+-ªM? ?QÎM; +kM; +?-K +?¨K M´
? B MQÈ+ ¸|M; H'v ¸¢B HQÈM; [m•M ¸°B5

æ¢B HQÈM; M?•M pB M /kM; K½M? i¨"M p¨Q- F?B M +?Q [mv M HU+ h?-M Zm®+
p¬ +MM; F`+? HB i- K¨ #B M T?€T ?| ;BªB K•m i?mŠM M°B #° ?[m ?B m M?¨i i?C
i` M?5

"ÎB p"v- +ªM? ;BÈB +?¶ #B M +ªM? iQÆM; ¸®B M;?B K F?„+- +?ŠM; M?[M; #¨v`
pk F?Q HU+ b€i i?QÆM; i?¨i HÈM- /Q h?-M iBM? +mM; +'T HU+ HQÈM;- KkB i M
h?-M +kM; +| i? bBM? bBM? tmv Mi?OM;5

J°i +?B ? B +?B- +'T #"+ h¨mM; L;mv M h?-M iU M?B M F?¬M; +?9i M¨Q ¸ w- M?Q
KkB i M M?¼M ¸€M? 9T H¢B- /M H¨ h?QÈM; h?B M i?-M +kM; T?ªB bmv M;?o K°i

*kM; K v pk F?Q M?Q p"v H¨ p` i`Q +® ¸`M?- F?¬M; +| F?ª M,M; F?¨T MÆB +?¢v H
HÈM- +kM; +?d +| h?-M oQÆM; M„K ;B[iQ¨M #° h?-M Zm®+ KÈB +| +O +ªB M?Q
M?Q i? 5

J°i +€B M¨v #„M K°i pÁM; H¨ p¢M +•M i?QÈM; T?¨K h?-M iBM? #B M K'i- h?QÈM
F?¬M; ¸QÈ+ #¢B ;B M?Q p"vX

"i [m€- +€B M¨v F?¬M; H¨K F?| ¸QÈ+ G•K G¢+- ?„M Î F?¬M; ;B M T?€T i„+ M„K ;
iQÆM; ¸®B + Q- b m F?B tû`€+? F?¬M; ;B M- ?„M i`U+ iB T tmv M [m T?ÁM; imv
i?´ æ¢B G h?-M Zm®+X

"ÎB pb +?•M p¢+ i?S M,K ¸½ [m v p hY ædM?- "€+? hMM; æ¨Q H¢B #` aQ•M? hmv
bÊ- iU M?B M b) F?¬M; i`Î H¢B T?B M b K¢+ M¨vX J¨ ¸½ F?¬M; +| ¸ M;k +?•M p¢
M,K KªM? i?´ ¸` M¨v /-M /-M i`Î M M +| bBM? F?Q- KÆ ?² ¸½ +| K°i iB K¨m t M?

RkNkX *?QÆM; RjyR, >®B >"M h?b æ½ Jm°MX URV

Zm v ç-m M?bM +?mv M +k- G•K Gç+ +| K°i HQçB +ªK ;B€+ i?´M i?S+X

>„M i`QÈ+ çB ibK æ"Q "ªQ- /U i?2Q T?QÆM; i?S+ QÈ+ ç`M? i`QÈ+ ç| +O #¼M ?„
M;`v b m- æ"Q "ªQ HB M ?B M i?•M K" ` - ? B M;QÌB ;†TK†i ç m H" ?Q M ?¬ +QÌB
h`Î HçB +?¶ Î +O æ"Q "ªQ- G•K Gç+ K|+ ` K°i ç®M; HÈM i`B HB m- ?QÈM; æ"Q "ª
@ æ•v H" hBM? S?QM; [mª- ç•v H" h`-K >QÆM; i?ªQ- ç•v H" h?"T L;mv M >„+ GB
*QM K„i æ"Q "ªQ +"M; M;`v +"M; i?ŠM;X

@ >mvM? ç - +€B M`v ç m H" i`B HB m +? h?-M hYm ?- M;QÆB +® ibM? `²B5

G•K Gç+ +QÌB ? ? - bQ pÈB pB +im pB i,M; H M- æ"Q "ªQ +?d i?Q+? O `QÊmX æ
+? h?-M hYm +?Q ?„M K°i T?-M- M;mv M w H" ç +?Q ?„M +| +Æ ?°B iU KbM?M?
M"Q +| +¬M; T?m `¶B `½M? M`v- M?QM; +?SM; FB M i`B HB m iQÆM; SM; +kM; b
i?'i i?'i #€i #€i +kM; F?¬M; b B #B i H„K bQm i" T çOX

æ®B pÈB æ"Q "ªQ K" M|B- +€B M`v bQ pÈB i,M; H M K°i ççB +ªM? ;BÈB +ÁM Km®

@ :B ;B - B ç M p"v\

h? M? •K +O hB i GBM? o•M iW # M M;Q`B i`mv M p"Q- ``i M? M? +?çv p"Q T?ÁM

h?-M i?S+ G•K Gç+ [mûi [m - F?¬M; F?ÄB H° ` K°i /€M; iQÆB +QÌB- #ÎB pb M? ç
M;QÌB5

@ L?` L?` ;B ;B \

hB i GBM? o•M +?SM; FB M G•K Gç+- F?¬M; F?ÄB H° ` #B m H° pW KWM; pW b

" M +çM? ççB +¬ MQÆM; M`v +ÁM çSM; K°i i?B m MB M M?bM p T?Q i` M +| +
ç9M; H" F?Ä2 KçM?- bQ pÈB G•K Gç+ +ÁM Km®M + Q M[+€B ç-m- im pB >Q h?-M
Gç+ ç½ ç| +| i? i?'v çQÈ+ T?€T i„+ +?B HU+ +O h?-M HBM? +'T i?'T `²BX

> B M;QÌB M`v ?B M M?B M H" [m M ? ibM? H[- ç +?Q /€M; iQÆB +QÌB Î F?|2 K
ç•v H" i? v iB m #®B KWM; `ÐX

@ E?¬M; ;BÈB i?B m +?Q i K°i +?9i b Q\

•M? K„i G•K Gç+ M?bM i?B m MB M FB - çQÆM; M?B M- +kM; F?¬M; T?ªB K¶B M;
?„M- +| i? pW p"Q h?-M *ªM? # v i?ŠM; iÈB >Q h?-M L?` i`¼M; i?B M- MB M F, -
i` M i`,K pçM im´BX

@ >„M ;¼B J° .mM; Zm M;- H" #^M; ?[m +O i 5

hB i GBM? o•M H° ` K°i iB M;QÈM; M;MM;- ç-m i?'T ç M b„T /QM? p"Q +´`²BX

@ E?K+ F?K+5

h?B m MB M FB #`i K½M ?Q F? M- ?„M i?'v +?Q çO pÈB i?•M T?"M ó"^M; ?[m ô M

G•K Gç+ +QÌB ? ? - M?bM i?B m MB M J° .mM; Zm M; FB M|B,

@ h ;¼B G•K Gç+- H" L?` ;B ;B +O GBM? o•M5

J° .mM; Zm M; i?Á i v Î i` M ç-m ;½B ;½B- €M? K„i M?bM p T?Q G•K Gç+ H° ` T
pb K°i T?QÆM; /B M G•K Gç+ /MM; hY ædM? +?2 ç"v F?Q iS+- M?bM F?¬M; ` b
M;?B K im M;mv i HçB F?¬M; #` hY ædM?ªM? ?QÎM;- i®B ç b) F?¬M; pQÊi [m K

:¼B æ"Q "ªQ K°i iB M; ;B ;B ç½ i?"i H" Ov F?m'i- #ÎB pb +ªM? ;BÈB ç®B T?QÆM
pÈB ?„M M?Ä- M?QM; t2K T?•M HQÊM; +O hB i GBM? o•M +kM; M?`M tm®M;X L
i` im´B ç M ?Q F?¬M; iQÎM; M´B H"K L?` ;B ;B - +€B M`v F?| i`€M? F?ÄB ç +?Q

@ GBM? o•M b„T +| i? iB M p"Q h?–M *ªM? `²B5

*?SM; FB M +® M?•M iB M +ªM? i'M K½M?– G•K G¢+ +kM; i?"T T?–M KWM; `ÐX
hB i GBM? o•M +?d H" ?û KB M; +QÌB F?)– Î i`QÊ+ K†i p`L?` ;B ;B M"v- M" M; +k
i?B M i"BX

@ o•M Km°B Km°B H" i?B M i" B p¢M M,K F?| ;†T- " ;B " >ªQ hm iB M #®B +ÁM
ç ç•v M"v5

L;QÊ+ H¢B H" J° .mM; Zm M; M?`M F?–M; çQÊ+ i€M /QÆM; w i`mM; M?•M- K†i Kk
G•K G¢+ M?bM p T?Q æ"Q "ªQX

@ LÆB ç•v +| K°i p¼M; i°+- +| aÆ o` h?–M çdM? T?QM; +QÌM; ;Bª i¼ i`'M5 " >ª
i`¼M; i?B M im pB- H" K°i M?•M p"i`'i i¼M; v m +O " ;B X

æ"Q "ªQ ;"i ç–m M|BX

G•K G¢+ KdK +QÌB M|B,

@ L" M; FB +kM; F?–M; +| iQ +€+? H"K bQ T?K +O GBM? o•M5

J° .mM; Zm M; K–B +Q H¢B- +® MûM F?–M; M|B ;b- M?QM; ç€v HÁM; F?–M; #B
M[X

aÆ o` h?–M +ÁM F?–M; tSM; i?m K°i hBM? æ H"K ç² ç - +ÁM Km®M M"Q im pB M
h?–M- ? v H" h?QÊM; h?B M h?–M\ h'M; b) F?–M; +–M h?–M oQÆM; \

*€B ;¼B H" M; QÌB /MM; #–v T?•M- M; Qm i–K M; Qm K½ i–K K½- æ"Q "ªQ #'i [m€ H"
i`mM; F€- M?Q p"v G•K G¢+ +MM; ?„M tQM; ?mvM? ;¼B ç H¢B +| i? H" +€B im p
h?–M L?` i`¼M; i?B M5

>„M H" +€ iQM? +?'i T?€i- +,M #ªM /'m F?–M; çQÊ+ +?mv M- i`QM; M°B i•K M; ?o
iS+ H°` p K†i M?Q i? X

G•K G¢+ +QÌB i`W- iB T iK+ ç"Q +O +ªB +O M?" ?„M- H'v` `i M?B m ç M /QÊ+
H" ?„M Î S?B ok i?"M? HK+ bQ€i ç M ç'vX

*?O i?"M? h?QÊM; h?B M i?–M F?–M; #B i M m bQ pÈB +?O i?"M? h`mM; L;mv M h
?m®M; +?B "€+? >Q i?"M? +?d H" K°i iÁ iB m i?"M? aÆ o` h?–M +?'T +?QÎM;– Î
i`•M [mw M?'i +–K ç M S?B ok i?"M?– M|B F?–M; +?WM; M; v +ª iQ +€+? H'v` ç'm

"ÎB p"v- G•K G¢+ K¶B tm'i` K°i H¼ ç M /QÊ+- # M; QÌB æ"Q "ªQ H" F?B T bÊ i?Q€
/Si F?Q€i F?–M; +| #B m H°- +?d H" ?€ iQ KB M; M;~M M; QÌBX

E?–M; +–M G•K G¢+ M|B +€B ;b- J° .mM; Zm M; +kM; +?`m T?K+ `²B- +| i? tm'i`
M?Q p"v- G•K G¢+ b Q +| i? H" h?–M HBM? #bM? i?QÌM; \ L?[M; ç M /QÊ+ M"v /M
çB M5

h?^M; M"v M?bM M?Q F?Ì- M?QM; F?–M; ç–M +?9i M"Q- L?` ;B ;B L?` ;B ;B ;¼
+?Q hB i GBM? o•M pW i? M pW ;B" M- K°i #`M i v M?Ä #û Î i` M M; QÌB ?„M pûQ
hB i GBM? o•M +ÁM F?–M; +| M?"T i?–M +ªM?– HU+ i v +| ?¢M- M m F?–M; iQ`M
ç`M? T?ªB t M? K°i KB M; iQK K°i F?®BX

G•K G¢+ Î i`QÊ+ K†i tm'i` M?[M; i?–M ç M M"v- +kM; +| /KM; w F?ªQ i?Q J° .mM;
i•K ç°M; M?QM; H¢B F?–M; €+ w- +m®B +MM; +kM; v M HÁM; X

æ"Q "ªQ çQÊ+ çO i`B HB m HB M Km®M K°i H–M M[+? h?–M hYm- G•K G¢+ HB
M,K b m i`Î p ;†T K¼B M; QÌB +MM; M? m +? +?ûM`QÊm M; QMX

>„M tû`€+? F?–M; ;B M- ?ÆB iQ€i` F?Q h`mM; L;mv M h?–M- iS+ H" T ç +?Q #
M?Q M?kM` - ;–M Km®M iû M; ½- M?QM; i?ÌB çB K #¼M ?„M +ÁM F?–M; +| idM? ?
F?–M; ;B M`ÌB çBX

æB p"Q h`mv M h®M; h`"M i`QM; i?"M?- G•K G¢+ H'v` K'v F?®B h?-M iBM? H`K H
h?QÊM; L;mv M h?"M?X

•M? K„i +O ?„M K½M? HB i- i?lB çB K M M ibK æ¶ "€+ oB M iQM? b´`²B5

G•K G¢+ i`QÊ+ çB iÈB T?O i?"M? +?O- i`QÊ+ FB M?Q i? M"Q +kM; +QB M?Q i?
?„M Km®M i`QÊ+ i`ª M?•M ibM? M"vX

hmv ;-M #®M M; "M M, K çB [m - M?QM; i?"M? +?O T?O pšM H" T?O i?"M? +?O M"
#^M; ç€+kM; F?¬M; +| i? v ç´B [m - +| i? i?'v çQÊ+ im M;mv i i M; i?QÆM; ç®B
H" F?¬M; i?'v /'m p i #U+ M"QX

@ G•K G•K S?| i?®M; HoM?5

*?QM? H" pb M?Q i? - i?lB çB K G•K G¢+ çSM; î+Y` p"Q T?O i?"M? +?O- i?O p
#®M M; "M M, K i`QÊ+ ?„M H" bOM; F?€+? +O T?O i?"M? +?O- i?"K +?Q +| ç²M ç½
b) F i i?"M? pÊ +?²M;5

RkNjX *?QÆM; Rjyk, >®B >"M h?b æ½ Jm°MX UkV

G•K G¢+ KdK +QlB MlB,

@ hª +¬ MQÆM; +| î i`QM; T?O ? v F?¬M; \

@ *|- +|5

h?O p FB p°B p" M; MlB- imv G•K G¢+ v M;mv M F?¬M; H°` F?Q iS+- M?QM; b n
h?-M iU M?B M +| +´ mv M;?B K F?¬M; ;B" M iU mv- ç +?Q ;B ?Ä FB #´i [m€ H"
H`K b Q +| i? F?¬M; FBM? bÊX

G•K G¢+ [m2M pB + / H`K K" çB iÈB M°B pB M- b m çl KÈB M;WM; H¢B- ?QÈM; ?

@ sBM i? v i?¬M; i`mv M hª +¬ MQÆM; - G•K G¢+ +-m FB M5

> B M; QlB M"v M; QÊ+ H¢B H" F?m¬M Kti KÈBX

*| i? çB p"Q M°B T?O- p"v F?ŠM; ç`M? H" M; QlB +| +?9i [m M ? - ? B M; QlB FB
G¢+- H¢B F?¬M; /€K H¶ K½M; - p¢M M?'i M; QlB i i?U+ bU +| #®B +ªM? ;b- #¼M ?

@ sBM +?l K°i +?9i5

J°i M; QlB çB p"Q i`mv M #€Q- i M +ÁM H¢B i?b î+Y` p"Q +MM; G•K G¢+- +kM;
M i`QM; H" M°B [mv M +O i?"M? +?O ç¢B M?•MX

*?d K°i H9+ b m- hª L?QÊ+ > iU KbM? çB` - +?SM; FB M G•K G¢+- M" M; H°` #E
i?"i H•m KÈB MlB,

@ G€ ; M +O M; QÆB i?"i ç9M; H" HÈM5

L" M; F?¬M; +| F?ª M, M; #B i`ä [m M ? +?QM? i?S+ +O æ¶ o¬ " M? +MM; æ¶ "€+
+| i? çQ€M çQÊ+ æ¶ o¬ " M? +? i +MM; G•K G¢+ +| [m M ? - M m F?¬M; ?„M +kM
/mv M p¬ +È K" #B M K'i M?B m M?Q p"v M, KX

L?QM; ?„M +ÁM /€K i`î p \

?- F?ª M, M; ?„M î #®M M; "M M, K M"v K°i KU+ i`®M î ;| + T?K + "M M"Q çl- +?Q`^M
/€K i`î p - /MM; +-m ç¢i çQÊ+ hª o, M h`¢+? T?M ?°- ç®B F?€M; æ¶ "€+ oB MX

G•K G¢+ KdK +QlB MlB,

@ G€ ; M +O i t€+ i?U+ ; -M ç•v`'i HÈM5

G9+ i`QÊ+ ?„M F?¬M; FQM? bÊ €B M[ h`mM; L;mv M h?¬M M`v i? M`Q- H9+ M`v
L;mv M h?¬M- p`v i?b +`M; F?¬M; +| ç¢Q Hw FQM? bÊX h`ª M?•M ibM? H` i`ª M?•M
p®M +kM; F?¬M; +| ibM? #¢M ;b ç€M; M|B- i?“i Km®M H¢B M|B iB T- M;QÊ+ H¢B
*?•M ç +?Q ?„M ?ªQ +ªK +`M; i? K M[X

hm v i?S M?•M ibM? M`v `i F?| ç`M? HQÊM;- M?QM; i`QM; i•K K¶B M;QìB ç m +|K
ç®B pÈB ?„M +?d H` H¬B FûQ- M?QM; M ok \*?•M H¢B +Æ ?² +| i? M|B H` +Smç
M?B M F?¬M; i? bQ b€M?X

æ¶ "€+ oB M- L;k M .`+? ç m TªB pb #¼M ?„M M;`v tQ bî i€+ bî pB K` i`ª ;B€ i?

æ®B pÈB G•K G¢+ i`ª HìB- hª L?QÊ+ > +| +?9i M;Q`B w Km®M- M?QM; M`M; H`T
pb M m M?Q G•K G¢+ F?¬M; TªB iQM? +€+? M?Q p`v- M?Q i? M`Q H¢B ;B iæ¶
#B M T?€T ;b5

Jm®M M|B +MM; H` ?"m ç¢B h`mM; L;mv M h?¬M- #¼M ?„M ç m +| aÆ h?¬M E?Q
M;QìB >Q h?¬M +ªM? ;B i+? i\

h`QM; M°B i•K M`M; M;?o ç M- M?QM; i` M K†i H¢B #`i ç°M; i? M? b„+ M|B,

@ æB i?2Q i 5

hm v +QB çQÊ+ iB K HU+ +O G•K G¢+ - M?QM; M`M; H` €B M[+O h`mM; L;mv M h
M`M;- ç•v H` F?~m F?Q K M; i?2Q K M? H M?- +,M #ªM F?¬M; çÊB G•K G¢+ i`ª Hì
+?Q G•K G¢+ K°i #|M; HQM; K„ ?ªQX

*?•M +O M[M?•M M`v pšM H` /`B M?Q p`v- #ì K¬M; pšM p M? H M M?Q p`v5

G•K G¢+ i?QîM; i?S+ K°i +?9i- HB M i?m ?²B €M? K„i- ?„M i?U+ bU F?¬M; i? H¢B
+€+ M`M; S?QM; aî GB M b) +„M çSi K M? +,M +O ?„M5

> B M;QìB K°i i`QÊ+ K°i b m çB iÈB K°i ;B M i?Q T?ÁM;- hª L?QÊ+ > b B M;QìB ç
+?Q M;QìB i?¬M; i`B hª o,M h`¢+? iBM iS+ G•K G¢+ H¢B tm`i ?B MX

@ P - FbK MûM +? i i `²B5

aQ •M? hm v i ç°i M?B M t¬M; ` - K„i M?bM hª L?QÊ+ > - H`T iS+ ?„+ ?„+ ?„+ +QìB

@ L;QìB [m€B /`- M;QÆB [mª M?B M H` ç¢B b„+ H M;- L[m L[m M?`i ç`M? TªB M|

G•K G¢+ i?î /`B- b m F?B iB M p`Q h`mM; L;mv M h?¬M- HU+ F?®M; +? +O ?„M
i? K +QìM; ç¢B- M; v +ª æQìM; æB K iBM? i?¬M; F?¬M; ;B M T?€T i„+ +kM; F?¬M
M?QM; v M;mv M ç®B pÈB aQ •M? hm v i K`i i€+ /KM;X

@ L;Q M M;?2 HìB- m®M; i` çB5

G•K G¢+ ç2K i` i?ÆK ?QÈM; i`QÊ+ K†i aQ •M? hm v i ç tm®M;X

@ h` +| +€B ;b / m®M;- "´M K pQÆM; +?d i?Q+? ,M ?¢i /Q 5

aQ •M? hm v i H`T iS+ #B m i?` F?BM? i?QìM;- M?QM; b m F?B ?Qi ?` +€B KkB M?

æ®B pÈB iB m M? ç-m ç°i M?B M tm`i ?B M- hª L?QÊ+ > b[M; bì K°i +?9i HB M #
`ä G•K G¢+ +| K°i FB M i?¬M F?Q FB m î H¢B- pšM H` ? B M;QìB +MM; K°i +?¶ T?
F?¬M; +| i€+ /KM; [m€ HÈM ;b- H¢B Km®M i?m Km G•K G¢+ - HB M M?QìM; +?Q ç

"îB p`v- ç°i M?B M tm`i ?B M K°i M;QìB +kM; F?¬M; +| +€B ;b ç€M; HQ- ?m®M; ?
MQÆM; >Q h?¬M L?` i`¼M; i?B MX

G•K G¢+ F?¬M; +| w H9+ M`v i`b ?Q½M M?B m ?ÆM- HB M H`v ` K°i H¼ ç M /QÊ
+QìB M|B,

@ æ•v H` K°i +?9i i`K HÁM; +O i - +ªK i¢ hª +¬ MQÆM; i`QÊ+ FB +?B m +®5

h^a L?QÊ+ > +kM; F?¬M; +| ç2K #bM? ç M /QÊ+ ç p"Q K„i- bU i?"i +kM; i? - K°i i
+| i? tm'i` ç² p"i; b ç +?Q M" M; ç°M; i•K\ L" M; +?d +?Q ç•v H" G•K Gç+ /MM; ç
H'v h^a o, M h`ç+? T?M ?°- HB M +?d M?" M M?ç i; "i ç-m- ?² ç² F?¬M; +| +QB p"Q ç•
aQ •M? hmv i F?¬M; F?ÄB b€+? K°i iB M; - M" M; #B i`ä p"i i`QM; #bM? H" +€B ;b-
>Q h?¬M çdM? T?QM; - p"v K" +| i? #bM? ioM? M?Q i? - H"TiS+ ç +?Q M" M; F€ H
@ h^a +¬ MQÆM; - içB ?ç +ÁM +| pB +- +€Q iW5
G•K Gç+ çSM; M; QÌB H M +?„Ti vX
±\ >„M F?¬M; T?ªB iÈB ibK +-m +?2 +?Î b Q\
h^a L?QÊ+ > F?¬M; F?ÄB F€ [m€B- T?€i ?B M KbM? HçB K°i H-M M[M?bM b B`²
@ Jm®M çB\ æB çQÊ+ F?¬M; 5
•K i? M? HçM? M?Q #, M; p M; H M- K°i #| M; M; QÌB ?ÆB +| p F?¬; -v +kM; iMv i?
G•K Gç+ F?¬M; M?"M #B i iQÈM; KçQ M; QÌB M"v- M?QM; HçB ç®B pÈB F?Q iS+ +
pb ç9M; H" æ¶ "€+ oB M +| i?•K +Wm ççB ?"M FB 5
h`QÊ+ FB æ¶ "€+ oB M Î i`QM; [m€ i`bM? çm`B ;B i G•K Gç+- i?Ov +?mM; ?| i?•
F?¬M; +| H°` [m /B M KK+ +?•M i?"iX
h` M i?U+ i - /M +?Q H9+ 'v æ¶ "€+ oB M H°` #° /çM; ?B M içB M"v +kM; F?¬M;
"ªM i? +O ?„M +?QM? H" h?B M æ` F€ i?9 S?•M >²M i?9- +€B M"v +?QM? H" +?
oB M- imv H9+ M"v ?„M ç½ F?¬M; i? iB TiK+ T?•M ?²M- M?QM; M|B F?¬M; +?WM
pÈB ?„M bBM?` ?SM; i?9- tû ?„M` M; ?B M +Sm i?'m i`B i i?b b Q\
G•K Gç+ M?Qm K"v- Km®M M|B æ¶ "€+ oB M b) tm'i ?B M Î T?O i?"M? +?O i?"i b
?B K- B +kM; #B i æ¶ - h^a ? B M?" HšM M? m F?¬M; ?ÊT M?½M- pb [mv M HU+ i`
æQÆM; M?B M- /MM; æ¶ "€+ oB M ?"M G•K Gç+- t€+ i?U+ +| F?ªM, M; HB m HoM
K°i +•m i`ª HÌB i?Ä ç€M; - h<sup>a</sup> o, M h`ç+? i'M; F?¬M; ç M KS+ pbi? K" +MM; æ¶ "€
+? i i b®M; - F?¬M; +¬M; iB M M; ?B ççB H½Q J¬M; >Q æB M F?€+5
L?QM; æ¶ "€+ oB M H" H`K b Q #B i G•K Gç+ tm'i ?B M\

RkN9X *?QÆM; Rjyj, " JQÆB L, K >" æ¬M; X URV

G" T?O i?"M? +?O +| i B K„i +O æ¶ "€+ oB M- ? v H" €M? K„i +O G•K Gç+ M?b
€M? K„i H, M; H €+ HB i- M?Q +| i? tmv M i?'m M?•M i•KX
@ hB m içT +?OM; - Î i`QÊ+ K†i #ªM i¼ +ÁM /€K H`K +°M5
æ¶ "€+ oB M +kM; F?¬M; p°B` i v- #®M M; "M M, K i`¬B [m K®B i?M +O ?„M +kM
M"Q- M; QÊ+ HçB H" +°M; ç H•m +°M; b•m- ?„M +kM; F?¬M; Km®M çÆM ;BªM K°i
H" Km®M ç2K ?„M i` i'M p¬ b®M, K- ç +?Q ?„M K°i i'+ K°i i'+- iWM; T?¬M iWM; T
@ ±- +| ç-m ççB [m€B p"i5
aQ •M? hmv i M; WM; ç°M; i€+ , M çB K i•K- ç®B pÈB æ¶ "€+ oB M ? B K„i iÄ €M?
@ G" S?•M >²M i?9X h?9 p`5 h?9 p`5 æçB [m€B p"i- M? M? ?| i?"M? M; mv M ?b
+?O5
æ¶ "€+ oB M +ª FBM?- M?QM; H"TiS+ ?W HçM? K°i iB M; - ?„M +?Q`°M; iB m M?
+O KbM? H" G•K Gç+ M|B,

@ L|B ?QÆm M|B pQÊM5

@ æ€M; ;B”M- H¢B /€K F?¬M; M;?2 L[m L[m M|B

aQ •M? hmv i ç M; Km®M #½Q M´B- M?QM; G•K G¢+ H¢B t€+? M”M; H M T?|M; iÊ
;B”M ç M Q Q F m iQX

@ hB m M? ç-m- M;Q|B M”v H” +O i 5

•M? K„i+O G•K G¢+ •K H½M?- ?„M ç®B pÊB æ¶ "€+ oB M ?”M ç²M; /¢M; M?Q i K ;
MÊ M”v T?ªB iU ?„M çÁB H¢B- K” F?¬M; T?ªB KQÊM i v M;Q|B F?€+X

æ®B K†i G•K G¢+ iS+ ;B”M- aQ •M? hmv i +kM; F?¬M; /€K /•v /Q - M;Q M M;Q½M
,M çB K i•KX

@ hª +¬ MQÆM; - H” M;QÆB ç2K iBM iS+ +O i iB iH° +?Q M;Q|B M”v\

G•K G¢+ +Q|B M?¢i K°i iB M;- /€M; iQÆB +Q|B ~M ~M +| S?QM; "¢Q +?ÊT ç°M;X

@ E?¬M; b B5

hª L?QÊ+ > F?¬M; ? +| +?®M; +? +?B w- ç¢B F?€B H” +ªK i?’v F?¬M; +¬M- +| i
>Q h?¬M i K i`¼M; i?B M M|B /®B b Q\

Zmª H” i? 5

G•K G¢+ ?Qi K°i ?ÆB M|B,

@ ob +€B ;b\

hmv ?„M #B i`ä ç•v F?¬M; M;Q”B H” æ¶ "€+ oB M ç½ bÊK çQ ` çB m FB M + Q- #
i? F?¬M; +?9i /Q /U #€M ` ?„MX

L?QM; ?„M Km®M M;?2 hª L?QÊ+ > ;BªB i?Q+? i?Q€M; K°i T?€iX

@ "ÎB pb- L?QÊ+ > H” p` ?¬M i? +O #ªM i¼ 5

L?QM; æ¶ "€+ oB M H¢B p”Q H9+ ç| +?2M H|B M|BX

G•K G¢+ b[M; b| - ç°i M?B M +Q|B H M ? ?ªX >„M #B i`ä æ¶ - hª ? B M?” i’i +| ?B
oB M`ä`”M; çB H”K +QM` +O hª o,M h`¢+? - +m®B +MM; H” +€B M”Q HÊB M?m”I

hª L?QÊ+ > M;mv M w b Q\

*kM; F?¬M; +| +€B ;b F?¬M; Km®M- h?¬M HBM? i?¼ M;mv M p¬ ?¢M- +€B ;b #®B
M?’i +¬M bmv iQM? +kM; +?d +| i?U+ HU+5

.MM; çB m FB M +O hª L?QÊ+ > - ;ª°i ói? M? MB Mô aÆ o` h?¬M ç-v ?S ? M iU M
h? M?QM; K” ?”m ç¢B K°i h`mM; L;mv M h?¬M +kM; F?¬M; M?’i ç`M? b) i`Î i?”M
M m hª L?QÊ+ > +| i? ;ª°i h`mM; L;mv M h?¬M- p”v imv i ç®B H” +•m çQÊ+ K°i F

>m®M; +?B +ÁM H” bB m +’T ç¢B H½Q h`mM; L;mv M h?¬M i K i`¼M; i?B M i`mM;

*?d H” - æ¶ "€+ oB M b) pb ;B i K°i G•K G¢+ K” + K M;mv M i?’T ?ÆM hª o,M h`¢+?
F?¬M; +| F?ª M,M;- K°i H” æ¶ "€+ oB M +kM; F?¬M; i? F?ŠM; ç`M? G•K G¢+ b) p
pÊB G•K G¢+ +| ó;B i iYô +?B i?M- hª o,M h`¢+? ?€ b) pb G•K G¢+ +MM; ?„M iQ”M /
i?”i Km®M ;B i G•K G¢+ - hª o,M h`¢+? imv i ç®B +?d #B i F?Q M? i v çSM; M?bM5

L?’i ç`M? H” #ÎB pb M;mv M M?•M F?€+5

æ9M; `²B- JBM? L;K+ +?B M i` M? +?’K /Si- `’i M?B m M?•M pB M im¬M` - i`QM;
M?•M p”i iQÆM; ç®B K¢M?X h?QÊM; L;mv M h?”M? H” h K ç¢B h`mM; L;mv M h?
i? +?•M p¢+- ;B9T M? m M; ,M +ªM- M?QM; M m T?QÆM; M”Q ç°i M?B M i`Î M M ç

L|B i?Q /K M?Q- J¬M; >Q æB M ç°i M?B M ç½ M?”M çQÊ+ ;B9T çÐ- çO ç /¼M / T
p”v æ¶ - hª iU M?B M +?d +| K°i çQ|M; HB M i?O `²B5

J" ?bM? i?S+ HB M i?O ;b ç +?Q M;Q`B v M i•K M?'i M?B M[i?•M ;B 5

o®M M m æ¶ o¬ " M? +ÁM b®M; K" M|B- hª L?QÊ+ > iU M?B M H" ;ª +?Q ?„M- M?Q
æ¶ +kM; +?d T?ªB iU KbM? ` i" M- #'i [m€ p¬ Hm" M hª L?QÊ+ > H" ;ª +?Q æ¶ o¬ "
F€ i?"i ç m ç²M; /çM;X

@ "ÎB p b J¬M; >Q æB M \

G•K Gç+ i?m" M KB M; M|B ` - +MM; æ¶ "€+ oB M ?"M ç M Km®M i` i'M ?„M i`,K i`
+kM; b) F?¬M; iB M M;?B ç M K°i [mv M Q M? +? i æ¶ "€+ oB M X

@ JBM? L;K+ +?B M i` M? +?'K /Si- ?„M çç i çQÊ+ + Q i?O ;b i`Ê i`"M çB " M? \

h` M K†i hª L?QÊ+ > F?¬M; F?ÄB ?B M H M p M;ç+ M?B M- M?QM; #B m H° v M;

@ æ9M; p"v- J¬M; ;B +| K°i i°+ M?•M #®M i`,K pçM M,K i`QÊ+ iB M M?"T JBM? L
?¬K M v çç i ç M h`mM; L;mv M h?¬M i K i`¼M; i?B M5

G•K Gç+ ?B M ` K°i p t2K i?Q`M; +?B b„+,

@ hª +¬ MQÆM; i?"i ç9M; H" po ççB- p b H M? T?K +| i? ?B bBM? KbM?- i?"i H" H

hª L?QÊ+ > F?¬M; F?ÄB iS+ ;B" M- imv ;ª °i h`mM; L;mv M h?¬M +Q`M; i? pÈB M"
?çB +?`m i?B i- M?QM; h`mM; L;mv M h?¬M M"v HçB H" M" M; i?9+ i?9+ #€ #€ F
M;Q`B #B M ç´B Km®M i`Î i?"M? M K M?•M +O M" M;- ç•v [mª i?"i H" i`Î i?"M? p i

@ > ? ? 5

aQ •M? hmv i p¶ i v +Q`B iQX

@ h?"i bU H" M[M?•M F?¬M; #B i t'm ?´- L[m L[m +ÁM iQÎM; `^M; +| +€B ;b F?¬M
L[m F?Q+? H M;QÆB t2K tm®M; #bM? ç M /QÊ+ FB - #^M; F?¬M; i?b b) T?ªB ?®M

L" M; p®M iQÎM; `^M; hª L?QÊ+ > #Ä [m H p"i +O G•K Gç+ H" ççK Kç+ M?Q MQÊ
#ª M t2K i?Q`M; G•K Gç+ K" i?¬B- M?QM; M" M; HçB ç°i M?B M Km®M #B i #B m H°
?B M #bM? ç M /QÊ+ i`•M [mwX

@ L;Q`B [m€B /`- M? M? ç€M? - "´M K pQÆM; +kM; +?Î çÊB F?¬M; FB M M?šM ç

G•K Gç+ M„K M" M; MûK p"Q .QÐM; h•K ?k,

@ L;Q M M;?2 H`B çB [m' M [mQi H'v i, i, ççB M?•M +O M;QÆB- çWM; ` [m'v `®B

@ E?¬M; Km®M F?¬M; Km®M5

M; "M M, K i`QÊ+ #`i [m€ H` >Q h? -M çdM? T?QM; - pb +€B ; b H9+ [m v H¢B ç½ ç¢i i`¼M; i?B M\ >ÆM M[? „M +ÁM F?¬M; /WM; H¢B HoM? M; ° K°i +?B ç¢B ç¢Q5

aQ pÈB pB + æ¶ "€+ oB M FBM? ?½B Km®M +? i- hª o, M h`¢+? i?b H` ç-m |+ M? ç M; bmv iQ M?Q i? M`Q ç2K +K+ /B M ç M +| HÊB M?`i pÈB KbM?X •M? K„i +O ? , H +O €B M[- F?¬M; F?ÄB i`QM; HÁM; F?) ç°M; - ç½ +| +?O wX

æQÆM; M?B M H` ç2K +QM ; €B i€B ; B€ T?B- +, M #ªM +ÁM F?¬M; +| ;ª +?Q M; QìE

hW +ªM? ; BÈB çB H M K` M|B- G•K G¢+ bQ pÈB æ¶ "€+ oB M FûK ?ÆM K°i +?9i- ?Q`M iQ`M ç¢B #B m i?U+ HU+ - Qi M?`i ç®B pÈB HQ¢B v m M; ?B i M`v K` M|B H` H` #®M M; "M M, K HB M iW >Q h? -M çdM? T?QM; M?ªv H M iÈB h`mM; L; mv M h? i†M; H p`i +?QM? H` \*Ym J° + h? -M ç M- i` M M; QìB ? „M F?ŠM; ç`M? K M; i?2Q K oQÆM; +`T5

L m +| i? ç¢i çQÊ+ K°i +QM ` M?Q p`v hª o, M h`¢+? H`T iS+ H° ` K°i /€M; iQA L?QÊ+ > M?€v K„i` /`mX

@ G•K ?mvM?

hª L?QÊ+ > imv H` ç¢B iB m i?Q + Q + Q i¢B i?QÊM; - iQM? iB M? +?B m +?m°M; - M +ÁM H` i? ? M; `v tQ M`M; +?d H` ?ÆB +?9i +QB i`¼M; iB K HU+ M[- M`M; M?äI

@ h`QÊ+ FB +| +?¶ H½M? ç¢K- FQM? tBM G•K ?mvM? +?È i`€+? - iB m Km°B

@ >W5

G•K G¢+ ?ì ?[M; T?`i i v- ç½ M; WM; H¢B hª L?QÊ+ > M|B- i? -M i`Q +O ? „M ç½ b BK „M; i` Q ç´B- ç®B pÈB /KM; w +O hª L?QÊ+ > iU M?B M H` i?`v `äX

@ Jm®M #€M- +| i? - i`QÊ+ iB M ç2K [m -M €Q +ÐB ? i ç +?Q i M; ?B ?`M; 5

> „M sMv K°i iB M; M|BX

*€B ; b- +QB M`M; H` F„ M[ii`QM; i? M? H•m b Q\

hª L?QÊ+ > H° ` K°i pÁM; ; B`M /¶B +?B b„+ - M?QM; ?B M i¢B G•K G¢+ H` h`mM; T?`M F?¬M; #B i M; ?B M ç ûT M`M; K`v +QM T?®5 \*| i? M|B- M m F?¬M; T?ªB M` L; mv M h? -M- G•K G¢+ Km®M +?ÆB M`M; - M`M; +kM; +?d +| i? K†i KkB i`M ç-v +| iQ +€+? M|B F?¬M; i? b Q\

Jm®M i`€+? G•K G¢+ +kM; +?d +| hª o, M h`¢+? +| iQ +€+? M`v- M`M; F?¬M; tSM; 5

L?QM; K` hª o, M h`¢+? +ÁM F?¬M; M|B ; b- æ¶ "€+ oB M M; QÊ+ H¢B H` i`QÊ+ M? L?QÊ+ > ; Bì T?9i M`v pšM H` p` ?¬M i? +O ? „M- G•K G¢+ Km®M hª L?QÊ+ > î i` [m M; - +€B M`v ç +?Q ? „M M?ŠM M?Q i? M`Q\

@ æ¢B ç` +?B M°5

> „M [m€i H M K°i iB M; HÈM- /QÈB M M ç`i H`T iS+ #„M ` p¬ b® ç¢Q i?¢+? M?`M- L; mv M h? -M i?m°+ p ? „M- G•K G¢+ +| i? +?¬M pMB i?´ ? T?€T i„+ - M?QM; ç®B +?ŠM; H) +kM; +| i? +| i€+ /KM; ç²M; /¢M; \

G•K G¢+ +kM; F?¬M; i? u M .B i T?€T i„+ - M?QM; iW hY ædM? H`v çQÊ+ +?Q + H`v çQÊ+ HU+ F?®M; +? +`T ç° `i + Q- +?d + -M HU+ HQÊM; F?¬M; +| pQÊi [m ?Ä - K°+ - FBK- F?¬M; ; B M M, K ç¢Q T?€T i„+ T?QM; i`M i` M hY ædM? M`vX

"îB p`v- HQ¢M i?¢+? tmv M F?¬M; imv p¬ +MM; ç² b° - i? M?QM; K` i`QM; T?¢K pE G•K G¢+ H¢B ; B| K b|M; H†M; - ; B®M; M?Q K°i KªM? i`M? i?´ i`QM; HQ¢M i? X

sAl XsPl sPl lI5- ; -M F K`v iS+ i?ìB ; B M b m- i` M F?¬M; T?O i?`M? +?O H¢B M; QìBX

hQ" M #° H" h`mM; L;mv M h?—M- i`QM; ç| +| ? B M; QÌB çç i ç M +ªM? ;BÈB +MM; ?
M?[M; M; QÌB F?€+ i? b iW L?`i i`¼M; i?B M ç M L?`i i`¼M; i?B M F?¬M; ç m- K" i`
G•K Gç+ [m2M L; k M .`+?X

_`i i®i- M M tm'i ?B M iQ" M #° tm'i ?B MX

h?QÈM; L;mv M h?"M? i?"T çç B h`mM; L;mv M h?—M- +°M; i? K K°i M; QÌB J¬M;
+?B M i`QÌM; ;—M ç•v T?ªM ?²BX

L?QM; M; QÌB M"v tm'i ?B M- H"TiS+ +| #®M M; QÌB `ÆB tm®M; b m HQM; hª o, M h
M; QÌB æ¶ "€+ oB M- ? B +€B +ÁM HçB H" J¬M; >Q æB M +MM; i°+ M?•M +O ?„M

J¬M; >Q æB M; —M ç•v Qi tm'i ?B M- F?¬M; +| ;B®M; hª- æ¶ ? B M; QÌB +?B m K
p" J¬M; E?„+ Zm•M HB M M; ?B K M?B M i?"M? KçM? M?"i i`QM; i`"M; - hª- æ¶ HQB
i? ç®B F?€M; 5

okM; MQÈ+ çK+ M"v- J¬M; ;B iU M?B M b) F?¬M; M?9M; p"Q- #ÎB p"v J¬M; >Q æB
+?d H" T?M T?B K i` M F?¬M; - #¼M ?„M F?¬M; M; çB +m®B +MM; H'v +€B iB M M;

@ h?2Q #ªM i¼ +MM; H9+ H"K bç+? ?„M5

æ¶ "€+ oB M K†i KkB i`"M ç—v /[iÈM- pmM; i v H M- çB ç—m M; ? M? iB TX

@ _ M? +QM5

L; k M .`+? ç²M; /çM; ç2K G•K Gç+ ?"M i?'m tQÆM; - M?QM; ?„M +ÁM F?¬M; +| çQ
HÈB ?çB- ;BÌ T?9i M"v HçB +| æ¶ "€+ oB M t¬M; p"Q T?Q i`QÈ+ M?"i- ?„M iU M?B
+?d H" i`QM; M°B i•K F?B T bÊ- iB m iY M"v `ä`"M; ç†i +?•M ç M h`mM; L;mv M h
+ÁM + Q ?ÆM ?„M K°i + 'T ç°5

u m M; ?B i ?- + "M; M? M? ;B i +? i + "M; i®i5

> B ;½ h`mM; L;mv M h?—M F?€+ +kM; M? Q M? Q #„M ` - ?QÈM; p G•K Gç+ T?€i

h?'- i?Ov- FBK- ?Ä - hS çç B h`mM; L;mv M h?—M T?•M #B i Q M? ` #®M HQçB T?
#`i ç²M; X

G•K Gç+ K°i M; !M i v çB K ` - i?' ? +¬M; FQ+?- i M`½5 EBK ? +¬M; FQ+?- i M`
`½5

RkNdX *?QÆM; Rjye, •M P€M h? M? hQ€M sQM; X URV

sAl XsPl sPl lI5- p¬ b® ççQ >„+ h?Ov ç€M? 9T HçB- G•K Gç+ M? M?"M; +?'M
T?€Ti„+ +MM; +?mv M- >„+ h?Ov H"TiS+ i€M HQçM- K" GQĐB . Q :B| - FBK FB K
+?B HU+ ?QÈM; p FB i M h`mM; L;mv M h?—M h?Ov im FB T?ªM i"TK" çBX

@ E?¬M; 5

h M h`mM; L;mv M h?—M M"v bÊ ç M ? B K„i i`ÈM H M

@ *Sm- +Sm

h? M? •K +O ?„M BK #†i K" /WM; - H"TiS+ #` ççQ T?€Ti„+ i?b +?B HU+ ç²M; i?ÌB
pMB- çBM? i?Q€M; K°i T?€i- K°i [mª h?—M ?ç+? `Èi tm®M; - T?†M; tç ` h?'i h?ªB

hQ" M i`QÌM; ?Q" M iQ" M v M ioM?5

*m®B +MM; H" [m€B p"i ;b\

G"TiS+ +?¬M pMB # HQçB T?€Ti„+ +?B HU+ ?Q" M iQ" M #`i ç²M; - b m ç| K°i [mv
L;mv M h?—M5 æ9M; p"v- i M h`mM; L;mv M h?—M FB +kM; +?d +| M?"i i`¼M; i?
+kM; H" h`mM; L;mv M h?—M ?- M?QM; HçB M?Q H" +¼M; `ÆK +€B `€+ i?m ?Qç+

•M? K„i +O G•K G¢+ H¢M? M?Q #,M; M?bM p T?Q i M h`mM; L;mv M h?-M /QÊB
FB +?Q iWM; ;†T K†i- ?`M F?Q HŠK HŠK M|B,

@ *9i5

@ o•M;- p•M;5

L;QÌB M¼;”i ¢-m F?¬M; M;Èi- i?•M ?bM? H|2 H M- ¢½ T?€ F?¬M; K` ¢BX

a€i h?-M M?Q p”v- K’v +€B h`mM; L;mv M h?-M +ÁM H¢B #¼M ?„M HB M F?ÎB i?C

*| i? F?¬M; ¢ K td ¢ M- ?„M iU M?B M H` +¬m +ÁM F?¬M; ¢QÊ+5

L?[M; M;QÌB F?€+ +kM; Km®M +?¢v- i? M?QM; K` G•K G¢+ F?¬M; H M iB M;- #¼
F?) ¢°M; M”v M m #` G•K G¢+ +?Q `^M; H` F?B m F?Q+? ¢®B pÊB ?„M- p”v +? i`²

•M? K„i G•K G¢+ ¢ªQ [m ? B M;QÌB J¬M; ;B i` M F?¬M; i`mM;- ¢²M; /¢M; M?’` H

@ *9i5

J¬M; E?„+ Zm•M /mM; b„+ ;B”M /[- H¢B #` J¬M; >Q æB M H”T iS+ H¬B FûQ ®M;
i?m p”Q- +MM; J¬M; >Q æB M /„i i v M? m `ÌB ¢B- +€B +?B M ¢’m M”v F?¬M; i?m°
H`K +€B ;b\

>ÆM M[/MM; i?U+ HU+ +O G•K G¢+- ?„M +| iQ +€+? ;¼B M;QÌB tûQ ¢B M”v5

G•K G¢+ ¢ªQ [m #®M M;QÌB b m HQM; hª o,M h`¢+?- M|B,

@ *€+ M;QÆB +kM; +| i? H,M5 L m F?¬M;- i F?¬M; M;¢B ;B i M?B m K’v M;QÌB5

”€ F?Q o¬ aQM;5

hS ¢¢B h`mM; L;mv M h?-M +O hª o,M h`¢+? iQÆM; SM; ? B K†i M?bM M? m- +m®
K` H M- ¢`+? M?•M +QÌM; ¢¢B M?Q G•K G¢+ +,M #ªM F?¬M; T?ªB #¼M ?„M +| i?
+kM; F?¬M; T?ªB +? +O #¼M ?„M- #¼M ?„M F?¬M; +| ;B€+ M;° +MM; ?„M ¢²M; b

h M h`mM; L;mv M h?-M +? i K’i FB iBM? ?Q iQ`M i?•M ?| i?”M? M,M; HQÊM; `
G•K G¢+ K¢M? K) p¼i [m - ¢²M; i?ÌB +kM; H`K +?Q ?„M M?B K H M K°i +¶ H F?Q-
?²M; +?B b„+- b€i F?Q H°` X

@ G•K G•K i?B m ;B - i`QÊ+ FB +?9M; i +?d H` +| +?9i ?B m H-K- M;`B ¢¢B M?•
¢ i`QM; HÁM;5

L;k M .`+? ?®B ?”M ¢ M M¶B `m°i i`QM; #KM; t M? H `²B- bÈK #B i G•K G¢+ v m M
H9+ ’v M M iU KbM? ` i v +?ûK `KM;- K` F?¬M; T?ªB m’M; T?Q i•K iQ [m’M +€B p
bU iB M? T?€i i`B M ?Q`M iQ`M pQÊi` F?ÄB F?®M; +? +O ?„MX

@ h b) F?¬M; ¢ i`QM; HÁM;- #ÎB pb M;QÆB +,M #ªM F?¬M; tSM;5

G•K G¢+ M?”M M?¢i M|B- M„K ¢’K Q M?` X

@ æ¶ ¢¢B M?•M- +Sm

”`M?5

L;k M .`+? +ÁM Km®M ?QÊM; æ¶ ”€+ oB M +¬m +Sm- M?QM; G•K G¢+ ¢½ Km®M
+ªM? ;BÈB H¢B +| B +| i? M; ,M +ªM\ h?•M ?bM? +O æ¶ ”€+ oB M KÈB pW p†M ¢
[mv M Q M? #¢Q L;k M .`+?X

G”T iS+- i`QM; i`M; +?d +ÁM H¢B +| G•K G¢+- æ¶ ”€+ oB M +MM; pÈB +? +QM h

L;”v +”M; M?B m HU+ HQÊM;- M;”v +”M; M?B m H F?Q /kM; K½M? p”Q i`QM; +Æ
+O ?„M +”M; H°` \*m²M; ”¢Q- i`QM; ? B K„i b€i F?Q M?Q i?U+ +?’i- ¢O ¢ +?Q +’
KbM? +?|M; K†iX

@ h?^M; +?| +QM- ¢ M ?5 æ M ?5

h?Ov .Q M? h•K H"TiS+ #ÈB S?QM; aî GB M` F?ÄB- M" M; +kM; H" K°i i`QM; b®
+O S?QM; aî GB M K ?Q†+X L" M; i?`v i`QìM; K•m +O G•K G¢+ v M; mv M mv pk
H M- pmB bQÈM; K" +?"T +?ìM K¬M; i`ÁMX

@ æ" M #` i?9B- K¶B H-M ç m H" M; QÆB çQ¢i çQÊ+ M? M? M?'i5

@ G½Q MQÆM; Km®M +„i ? B Hm²M; i?`i +O M; QÆB5

æ²M; /¢M; F?¬M; #B i t'm ?´ H" >¢ J°M; L?Q- h`B m L; ¼+ S?B i?b iQÆM; ç®B F?|
çQ¢i i`QÊ+- ç m H" çB H M Km®M ç2K M" M; çQ¢i tm®M; - #®M M; QìB H"TiS+ H€+?
M; QìB F?€+ +kM; M´B H M ?SM; i?9- M? Q M? Q çQ¢i çB H MX

G•K G¢+ #` M?mv M M; ¼+ ¬M ?QÆM; # Q [m M?- +kM; F?¬M; #B i ç-m ;®B H M i
i` M K¬M; B- i|K H¢B H" HQ¢M i?"M? K°i çQ"MX

L?QM; î# M i`QM; K°i çQ" M M"v- H F?Q i`QM; HÁM; +O ?„M +kM; T?€i iB i b¢+
M; mv M #ªMX L?|K FB m i? +kM; ?Q†+ Qi ?Q†+ M?B m ç½ M?"M çQÊ+ +?¶i®i +O
ç m H" `i +| #´ Q+?X

G•K G¢+ iW i`QM; ¬M ?QÆM; M?mv M M; ¼+ #Á çB` - +?d +ªK i?'v bªM; F?Q€B iB
iB M #°X

hW çB K ç| K" M|B- >¶M æ°M .mM; G¬ ç½ #´ F?mv i+QìM; ç¢B ç M +U+ çB K- F?¬
HB m- i?¬M F?Q-XX +€+ HQ¢B i?B M i`B ç` #ªQ ç M ç i?„M; im pB- K" H" ç2K T?
h?¬M HBM?5

L m M?Q ?„M ç2K #Q K"i ç H° çB` K" M|B- ?„M b) i?"M? i'i +ª h?¬M HBM? +?mM
B b) M; mv M w i`î i?"M? ç M /QÊ+ +?Q ?„M i„M; iB M im pB\

L, K ç| G•K ;B i´ iB M b) pšM H¢+- hY ædM? #` Q M? +?B M, K t #ªv- iU ?² +kM; -

L m M?Q +| i? i" T F i HU+ HQÊM; - T?€T i„+ HoM? M; ° +O i'i +ª h?¬M oQÆM; - M?
M?Q i? M"Q\

L; šK H¢B +kM; ç +?Q M; QìB bÊ ?½B5

G•K ;B i´ iB M M?'i ç`M? H" ç H° ?„M +| çQÊ+ hY ædM?- +| çQÊ+ M, M; HU+ #Q K
M?B M çQ iÈB h?¬M; BÊB+Wm ?"MX J" K†+ F p` G•K ;B i´ iB M FB +| w M; ?o M
HQ¢B M, M; HU+ ç€M; bÊ M"v- ?„M M?'i ç`M? b) ;†T ç M p•v +¬M; X

*€B ç¢B #Q K"i M"v H" imv i ç®B F?¬M; i? M|BX

*kM; K v #B i`ä M, M; HU+ M"v +O G•K G¢+- ?B M i¢B +kM; +?d +| K°i ç€K FB m
çWM; çB óG`K HQ¢M ô- M?Q p"v iU M?B M F?¬M; +| M; QìB F?€+ #B i`ä ?„M +| i?
M; QìB +? i ç i„M; i`QîM; im pBX

J M; M; ¼+ +| i°B- +| ç¬B F?B #ªM i?•M +| çQÊ+ ç¢B M, M; HU+ H" K°i HQ¢B i°B M;

G•K G¢+ ` .QÐM; h•K ?k- ?QÈM; p MÆB i`9 [m•M +O i?"M? p [m•M # M M; Q" B
M?•M iB M? +?Q i`ªX

hmv ?„M ;¬M F +?d H" î i`QM; .QÐM; h•K ?k ?Q M; çQìM; # M; "v- M?QM; +€+? +
L; mv M h?"M? H¢B tm'i ?B M #B M ?| M; ?B M; i`ìB H +? ç'iX J¬M; >Q æB M iW
ç°i M?B M +QìM; i? tm'i FQ+?- ç2K bªM M; ?B T M; mv M i?m°+ p æ¶ "€+ oB M +
iB T i?m iÈB- K" hª- æ¶ ? B M; QìB H¢B ;B®M; M?Q #®+ ?ÆB- F?B M +?Q i? M? i
+U+ ?¢M5

æ-m iQìM; #B MªQ i`"M F€- [mv M HU+ Hm•M +?mv M +MM; T?Q /QÈB F?¬M; [r
bBM? ` p¬ b® ;B i +?| +¬ M; QìB M; mv M p®M i?m°+ p hª- æ¶ ? B T?€B #` i? M? i
H" K€m +?ªv i?"M? b¬M; 5

J v K„M- M; QìB F?¬M; T?ªB H" #` G•K G¢+ çm´B ;B i F?¬M; T?ªB +?`m >¶M æ°M .
+| +?mv M ?| H" K M, M; HQÊM; `ìB`¢+ +MM; H F?QX L?QM; +QB M?Q H" p"v- i`

iY pQM; M"v i?U+ HU+ K¢M? M?'i H" aÆ o` h?—M- +'T #"+ H F?Q M"v ç®B pÈB G•
i¢Q i?"M? ¢M? ?QÎM; +?9i M"QX

>„M M;QÊ+ H¢B H" HQ H„M; M ok *?•M +| T?ªB H" +kM; î i`QM; / M? b€+? i~v i`W
+? i- M?•M iB M? M"v +O ?„M H" poM? pB M F?¬M; +| +Æ ?°B i`ªX

h`U+ iB T pQÊi [m F?¬M; ;B M- G•K G¢+ çB iÈB MÆB i`9 [m•M +O i?"M? p [m•M
/Q M? HÈM M?'iX

JÈB pW `ÆB tm®M; ç'i- ?„M HB M M;?2 çQÊ+ # M i`QM; i`mv M ç M iB M; v m FB
FBM? M; ?B K T?QM; T?9- ?„M #B i`ä # M i`QM; ç M; çSM; î i`¢M; i?€B M?Q i?
H„+ ç—m- ?„M ? B H—M iÈB ç•v- M?Q i? M"Q ? B H—M çKM; p"Q ç®B T?QÆM; ç M;
E?¬M; ç9M;- M?Q i? M"Q +?d +| F?Q iS+ K°i M;QÌB\

G•K G¢+ M Q M Q- /MM; i?—M i?S+ +ªK SM; +O ?„M H9+ M"v- /M H" h?QÊM; h?B
/B K çQÊ+ i?—M i`Q +O ?„M- # M i`QM; `ä `M; +?d +| K°i M[M?•M5

h?—M i`Q +O ?„M F€i?"i +| i? +K i? ót2Kô iB M? ?m®M; ç M i`QM; T?ÁM;- M?QM
?„M +kM; F?¬M; +| HU +?¼M H"K M?Q p"vX >„M F?¬M; F?ÄB M?Qm K"v- Km®M M
/•K- M?Q p"v i`QM; [m•M /Q M? M K M?•M M?B m M?Q p"v- i'i +ª +?OM; HQ¢B F?Š
i?Ä K½M KbM? +ÁM F?¬M; çÆM ;BªM- H"K ;b F?¬M; M M M?Q p"v ç•v\

G•K G¢+ M? M?"M; ?Q F? M i?Q€M; K°i T?€i- î i` M +Y ;ä K°i +?9iX

•K i? M? v m FB m # M i`QM; H" T /WM; H¢B- b m ç| i? M? •K +O M ok \*?•M i`mv
@ B\

@ G•K G¢+5

@ G•K G¢+\ G•K G¢+ G•K G¢+5

M ok *?•M ç2K i M +O ?„M M?„+ iÈB K°i T?2M- ç°i M?B M T?ªM SM; çB [m X

RjyyX *?QÆM; RjyN, *® h"iX UkV

@ hB M ç M5

G•K G¢+ ç~v +Y p"Q- b m F?B çB p"Q iB M i v ç|M; +Y H¢B- H9+ M"v KÈB ?QÈM;
"®M M;~M M,K F?¬M; +| +?9i M"Q +ªB #B M M[M?•M M"v- M" M; v M;mv M ;€+ ? B +
#~M- p€v #` i`B i ç M +?¶ ç—m ;®B- ç H°` ? B çQ¢M #„T +?•M- iªM K€i` ?QÆM;
L" M; +ª M;QÌB M^K M;²B î i`QM; ;? `°M; i?MM; i?bM?- K` M?½M M?Q iÆ- i` M K†
`9i çB- M; v +ª +€B +´ i`„M; M;¼+ +MM; +Æ M;U+ +| +?9i H°` +kM; ç²M; /¢M; H" M
@ hB m ;B ?Ä - H€ ; M ;? ;ÈK i?"i- +ÁM /€K i`î p \

M ok *?•M ç2K K°i M;|M i v ?ÆB ~K QÈi T?|M; iÈB i`QM; KB M;- /MM; iQ i?€B p¬
K` M?½M M?bM +?^K +?^K p"Q G•K G¢+- ç +?Q M;QÌB w HQ¢M iB M? K X

G•K G¢+ KdK +QÌB,

@ G€ ; M +O i M¡B HÈM F?¬M; HÈM- M¡B M?Ä +kM; F?¬M; M?Ä5

@ E? M? F?€+?- p"v b Q- H'v` ç +?Q i, i, #B i K°i +?9i çBX

M ok *?•M ç2K K„i ç T M?bM +?,K +?9 p"Q ;B[?€M; G•K G¢+X

Zm€ HQm K M? `²B5 *€B M"v +MM; h?Ov .Q M? h•K iQÆM; çQÆM; ?5

E?¬M; ?' ç m H" i?®M; HoM?5

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB Î;B[? B +?•M T?€i H¢M?- p°B p" M; H'v` K°i +€B #bM? i?
@ h`QÊ+ FB F?¬M; #B i M;QÆB im Hmv M H" ç¢B ç¢Q ;b- #ÎB p"v- +?d +| i? /•M;
i•K w5

@ S?•M *U+ ç M\

M ok *?•M H°` KÌK`i +?B b„+- M" M; +kM; F?¬M; +| M;?2 M|B [m HQ¢B ç M /QÊ-
MK +QÌBX

@ hB m [m,- HW ;¢i i, i, ,M *U+ G¢+ ç M- +| T?ªB H" Km®M +MM; i, i, H"K +?9i Q
F?¬M;\

*U+ G¢+ ç M\

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB ç' K² ?¬B- M,M; HU+ HB M iQÎM; +O M[M?•M M"v [m€ T?Q

@ L;QÆB #•v ;BÌH" aÆ o`h?¬M i K i`¼M; i?B M i`mM; F€- +?d +¬M ,M p"Q # F?Ä
[m€ i`,K p¢M M,K iQ+? Hkv- M?'i ç`M? +| i? ç°i T?€ ç M h`mM; L;mv M h?¬M5

M ok *?•M b[M; bÌ- M?QM; MK +QÌB i` M K†i +"M; i,M; H M,

@ L;QÆB i?"i F?¬M; M;?2 HÌB- pb +MM; i, i, H"K +?9i Qi bU ibM? tm•M b„+- M; v
çQÊ+5

h`,K p¢M M,K ç®B pÈB T?"K M?•M K" M|B H" im M;mv i i M; i?QÆM; p¬ +MM; ç€M
M?Q +| i? Î i`QM; i`,K p¢M M,K /M +?d H" iW K°i +ªM? ;BÈB M?Ä bÆ F€i,M; H M
HÈM F?¬M; i? iQÎM;- çO ç H"K çQÊ+ `i i®i / M? iB M; i?B M i`B v m M;?B i- ?m
+ªM? ;BÈB5

hmv iQ +?'i +O M ok *?•M F?¬M; FûK- M?QM; M" M; +| iU KbM? ?B m H'v- M m M
i?M- M" M; +ª çÌB M"v +?d +| i? /WM; H¢B Î aÆ o`h?¬M çdM? T?QM;5

>B M i¢B G•K G¢+ M|B i`,K p¢M M,K +| i? ç°i T?€ h`mM; L;mv M h?¬M- +€B M"v M
æWM; [m M G•K G¢+ H" +€B im pB ;b- +?d H" >Q h?¬M K" i?¬B- `ä`"M; M|B F?Q€
+mM; +'T ç M /QÊ+ +| i? bM? i,M; H M iÈB h`mM; L;mv M h?¬M- +€B M"v F?¬M; T

hmv M ok *?•M +QÌB ç M`mM`~v ? i +ª M;QÌB- M?QM; i`QM; K„i ç T ç½ H°` iQ iB
T?|M; ç½M; ç M ;B®M; M?Q M K M?•M M"Q +kM; +| i? H"K- M?QM; B /€K ç€M? -
+? i H" #`i?B M5

G•K G¢+ +kM; +QÌB ? ?ª- ? B K„i bm²M; b½ iS T?Q M?bM [mûi i` M M;QÌB M" M;-

@ hB m [m,- M;QÆB [m€ ç +?Q i i?'i p¼M; `²B5

M ok *?•M M? M?"M; i?Î /"B- i?•M ?bM? ç°i M?B M`9i H M- ç¬B +?•M i?QM /"B K
ç M ;B[?€M; G•K G¢+X

J°i +QÊ+ M"v pW M? M? H¢B ?mM; €+- M?QM; w +kM; F?¬M; Î ;B i M;QÌB- K" H"
G•K G¢+- ?ÆM M[+| T?QM; 'M T?€T i„+ +?B HU+- M;Q¢B i`W #ªM i?•M M" M;` - M
h?¬M KÈB +| i? ?| ;BªBX

J°i +•m- +€B M"v #` ç€i`9M; `²B- +,M #ªM H" Km®M +ª çÌB H"K M K M?•M F?¬M; +

G•K G¢+ i?Á i v +?KT iÈB- ç½ +¬K K„i +€ +?•M +O M ok *?•M- H" M / MQM K`M
+?Q ?„M +| HQ¢B ªQ ;B€+ +¬K F?¬M; çQÊ+X

M ok *?•M b[M; bÌ- i?"i F?¬M; M;Ì G•K G¢+ `ä`"M; +| i? M? M?äK ?| ;BªB K°i FQ
i? X hmv M" M; F?¬M; +| ç2K ? i iQ`M HU+- M?QM; M" M; +?QM? H" i²M i¢B iB T +"
+?d H" K°i T?¬M M;"M HU+ HQÊM; +kM; çO ç T? #Ä #`i Hm" M K°i ;½ >Q h?¬M ;b5

@ "m¬M; i v5

L`M; +| +?9i bÊ ?½B- #ÎB pb +?d +—M G•K G¢+ ¸2K i v ;BÆ H M °i +?9i- p”v F?m
 ?Q”M iQ”M H°` i`QÊ+ €M? K„i ¸®B T?QÆM; - M”M; i?”i H•m i`QÊ+ ¸•v +| i?|B [m2
 G•K G¢+ M;QÊ+ H¢B ¸ b€i p”Q K°i iQ,
 @ L;QÆB F?¬M; T?ªB +MM; pÈB i H”K +?9i Qi +?mv M ibM? pmB bQÈM; b Q\
 M ok *?•M ¸°i M?B M +Q`B +Q`B- /`m /”M; M|B,
 @ L;QÆB #„i H’v +?•M i, i,- i, i, M?Q i? M”Q +?Q M;QÆB F?Q€B ?Q¢i\ L? M? #m
 T?ÁM; M;O- •M i` M ;BQ`M;5
 G•K G¢+ #m¬M; i v- HmB` T?Q b m K°i #QÊ+ ,
 @ æ•v ¸9M; H” *U+
 @ >„+5
 M ok *?•M [m€i K°i iB M;- K°i +?QÎM; ¸~v` - ?QÈM; p G•K G¢+ #’ iÈB- H9+ M”v
 ¸®B T?|`²B- #ªv ¸¢Q i?—M H¬B ÎHÁM; #”M i v +O M”M; [m v +m²M;- +| mv i? ¸
 hWM; h?—M HBM? K°i ¸Q`M; ¸B iÈB ¸ m FBM? M;?B K H¬B FB T- ¸®B pÈB G¬B æ
 bÊX
 G•K G¢+ M? +?KB M; KdK +Q`B- K†+ F ¸®B T?QÆM; Q M? ¸ M i` M M;Q`B +O K
 *?¬M pMB5
 @ G”K b Q +| i? \
 M ok *?•M H°` #B m H° F?B T bÊ ¸ M #¢Q T?€i- M;¼+ i?O +O M”M; ¸†i Î# M i`Q
 ;B®M; M?Q i? v ¸®B T?QÆM; K€i t X
 @ L;QÆB +| T?ªB i`9M; [m •K +?B m ;b ? v F?¬M;\
 G•K G¢+ M?QÈM; K”vX
 @ h`QM; +Æ i? M;QÆB +| K°i +¶ HU+ HQÊM; F€ /`- b) ¸ +?Q M;QÆB ?„+ ?„+ - M;
 M ok *?•M b[M; b| - F?¬M; M;?o iÈB ? B H—M` i v ¸®B pÈB G•K G¢+ - ?„M +?ŠM
 +?9i M”Q- M;QÊ+ H¢B M?bM` # M? FQM +O M”M;- M?QM; +”M; H”K +?Q M”M; ;
 G•K G¢+5
 @ L;QÆB #•v ;B| H” im pB ;b\
 @ ?- h`mM; L;mv M h?—M L?` i`¼M; i?B M K” i?¬B5
 G•K G¢+ +Q`B M?¢i K°i iB M;- ¸2K F?Q iS+ +O ?„M T?|M; i?Q+? - M?QM; +?d ;BÈ
 M;Q`B ?„MX
 @ h`mM; i`mM; i`mM; i`mM; L;mv M h?—M5
 M ok *?•M i?B m +?9i M[¸2K ¸—m HQÐB +O KbM? Mm®itm®M;- +€B M”v +kM; [
 L?QM; M m F?¬M; T?ªB M?Q i? - G•K G¢+ H¢B #^M; +€B ;b +| i? / /”M; iB T ¸QÊ
 @ o”v *U+ G¢+ - F?¬M;- S?•M *U+ ¸ M +kM; H” bU i?”i\
 M ok *?•M b[M; b| K” M?bM t2K G•K G¢+X
 @ æQÆM; M?B M i?”i bU- i H9+ M”Q ¸½ iWM; M|B /®B [m \
 B +| i? iBM iQÎM; +?QM? H” #®M M;”M M,K ¸½ +| M;Q`B iW >Q h?—M +ªM? p¼i iÈ
 M ok *?•M Q€M i?—K F?¬M; i?¬B- M?QM; H”T iS+ H¢B M;?o iÈB K°i +•m F?€+ +O
 F?¬M; F?ÄB i`”M ¸—v ?B p¼M; M|B,
 @ L;QÆB +| #B M T?€T ;BªB [mv i# M? +O i \

G•K G¢+ KdK +Q`B,

@ L;QÆB Qi M?'i +kM; T?ªB M|B +?Q i #B i i`QÊ+ iB M +,M ?"m [mª- M m F?¬M + K ¢Q M +€B ;b5

M ok *?•M ;"i ;"i ¢-m- M" M; +kM; H" [m€ M|M; Mªv- p°B p" M; i´ +?S+ bmv M;?o i?C

@ æ¢B F?€B H" ?ÆM ? B M;"M p¢M M,K i`QÊ+- i ,M H-K K°i +•v i?-M /QÊ+- p b i'M K½M?- M?QM; pšM +S

RjyRX *?QÆM; RjRy, *Q`M; >"M? "€B aQX URV

L" M; i`QÊ+ FB `i ?"Q T?|M;- M?QM; b m F?B +?,K +?9 M|B H M- H¢B #B i `ä M;C

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB H° ` K°i /€M; iQÆB +Q`B- M?QM; M;?o M;?o M|B,

@ h M;?o iÈB i +| i? i? v M;QÆB F?m i`W i€+ /KM; T?K M"v5

@ h?"i bU\

M ok *?•M H° ` FBM? ?d +?B b,,+- K¢M? K) M;~M; ¢-m QÐM M;U+- #° M;U+ `mM i` M M;Q`B G•K G¢+- H"K ?„M ?QªM; bÊ ¢²M; i?`B i`QM; M°B i•K `mM; ¢°M;X

h?"i HÈM5 h?"i i`„M;5 h?"i i`ÁM5

G•K G¢+ ¢½ ¢ m ¢-m T?•M i?`B ;B M +?Q ¢€K FB m i? F?¬M; M?B m H„K- +,M #ª MÊ ibM? KÈB- H9+ M"v HmB p T?Q b m K°i #QÊ+ M|B,

@ *| H) +| i? - i?Y t2K b) #B i5

G¶ ¢2M T?€T i,,+ +O +| i? i?¬M T? ? i i?ªv HU+ HQÊM;- >¶M æ°M .mM; G¬ +~M; ;BÈB- +kM; F?¬M; iBM F?¬M; H"K ;b ¢QÊ+ K°i +•v i?-M /QÊ+ HQm H¢B i" M HU+5

M ok *?•M +?SM; FB M G•K G¢+ HmB p T?Q b m- H¢B M;?o iÈB ?„M #®M M;"M M M" M; ?'T /šM- F?¬M; F?ÄB H° ` K°i iB +Q`B t'm t - M" M; +kM; F?¬M; T?ªB M[M? H9+ M"v M•M; + Q ? B ¢¢B #¢+? i?Ä H¢B ¢B p T?Q i`QÊ+ K°i #QÊ+,

@ *ªK ÆM M;QÆB5

G" M;B|i i?ÆK t¬M; p"Q KkB- +?d +-M €M? K„i G•K G¢+ `O tm®M;- HB M +| i? i?v K°i KªM? imv i i`„M; ?Q K„i- ¢ +?Q ?„M F?¬M; F?ÄB M?2 `„M; M? +? KB M; F?¬M

@ E?Q M? +?•M M;²B tm®M;- ?"M? +¬M; HQm +?mv M5

G•K G¢+ F?) [m€i K°i iB M;X

GB M [m M ¢ M ¢ M +® i"i +O KbM?- M ok *?•M +m®B +MM; F?¬M; /€K F?BM? i?C G¢+- p°B p" M; i?2Q H`B M;²B tm®M;- K„i t2K KkB- KkB M?bM i•K- ¢2K HBM? HU+ ¢B pÁM; H¢B- tQ v [m M? HQm +?mv MX

@ •M

:¬M F K°i H9+ b m- M[M?•M tBM? ¢ T ¢ M M?Q +| i? M?Ä ` K"i MQÊ+ M"v HB M ?¬ ?'T /²M /"T- #`K¬B M?Q HY - ;Á K€ T?'M ?"- +-M +´ i`²B H M K°i i¬M; K² ?¬B- p"Q ;B[? B F?2 M9B i?"i b•mX

E?¬M; +?d M?Q i? - M" M; pšM +ÁM +| +?9i `mM `~v- +?"T +?`M ` ;ÊM b|M; K M;C ?² Km®M MSi v K" ` 5

...+- i`QM; w i?S+ +kM; +| i? /K ?Q†+ M?Q p"v5

G•K G¢+ i?"i bU H" +ªK i?'v iB T +O F?Q B H M; T?ÄM; i v- ?„M +kM; F?¬M; T?ªB M?•M M;²B i`QM; HÁM; K" pšM F?¬M; HQ¢M- i`€B H¢B ?"m +mM; ?„M FB m i? K M;mv M M?•M KÈB +| i? i`Í M M F?'M; H² M?Q i? - M?QM; bU i?"i H" bU i?"iX

>„M ?Qip“ K°i ?ÆB i?“i b•m- M;mv M #^aM Km®M #bM? ioM? i•K ibM? +O KbM?- H
KMB i?ÆK +Æ i? b•m FQM +O M ok *?•M- ç +?Q ?„M i?Q€M; +€B i`Î M M T? 'M F
H" T iS+ ç°M; F€ +9B +?“QX

s2K i?QÎM; ;®+ i?-M /QÊ+ FB `²B5

G•K Gç+ M;QÊ+ HçB M;?B K b„+ K†i- M ok *?•M b) i`Î M M T?¡M; ç½M; F?-M; #
H“ #` /QÊ+ iQM? ;®+ i?-M /QÊ+ FB ^aM? ?QÎM; - i?ÎB i?ÎB F?“+ F?“+ ç m i?B m ç®
HQçB T?QÆM; i?S+ +U+ çQ M M“v FQ+? i?Q+? im pB +O M“M; iB M KçM?X

L?QM; +€B M“v +m®B +MM; F?-M; T?^aB ççB ççQ- b m F?B /QÊ+ HU+ +?QM? /B M
i€+ /KM; T?K p¬ i”MX

J“ G•K Gç+ `i #°B T?K+ M ok \*?•M +?QM? H“- M;QÎB #bM? i?QÎM; b m F?B #` /
T?-M b) #B M i?“M? •K K /•K ç½M; - K“ M“M; HçB +¡ i? i?Ov +?mM; +?d /U p“Q
[mv i- ?B M` M“M; ;B[ KbM? i`QM; bç+?X

*?d H“ •K .QÆM; bQM; im- +?QM? H“ [mv Hm”i iU M?B M +O h?B M æ` - +¬ •K F
i`QÎM; - M m M?Q M“M; Î H9+ ,M p“Q ;®+ i?-M /QÊ+ ç¡ +MM; M K M?•M bQM; im- ç
i€+ /KM; M“v +kM; +?d H“ iB T iK+ p“B M,K- p“B +?K+ M,K- /M b Q /QÊ+ HU+ +¡ ?ç

L?QM; M“M; HçB +SM; `„M M;? M H'v5

o”v i?b M;? M t^av` bU ibM?- ç +?Q +¶ •K >Ä M“v +”M; ç H•m +”M; b•m- H9+ M“
+O M“M; - F?€i p¼M; ççi çQÊ+ /QÆM; ?Ä çB M p“Q- M;”M pçM M,K i`¬B [m - i`b
iUm imv i ç®B ç€M; bÊ5

*?“M K“ F?-M; bÆ- ç•v +?d H“ F içK i?Q+? SM;5 GçB M?Q p”v tm®M; /QÊB- M“M;
#B M i?“M? F„ M[+?SM; FB M M K M?•M b) M? +? #Î K¬M; H M- ?Q†+ H“ #` •K >Ä
?bM? ?Ov5

>ÆM M[- i?ÎB ;B M M“v imv i ç®B b) F?-M; [m€ H•m- M m F?-M; M“M; +kM; F?-M
/Q M? /MM; ? B i v iU ;B^aB [mv i +?Q KbM?X

G•K Gç+ K°i i v ç i` M ç-m M“M; - i?Ov ? T?€T i„+ HQm +?mv M- i?Ov HQm HçM?
M ok *?•M- ç +?Q ?¬ ?'T +O M“M; +?“K`½B p[M; p“M; tm®M; - çQÆM; M?B M- ç

>„M /m¶B` i v FB ç†i Î i` M ç M çB M +O M ok *?•M- H¶ ç2M T?€T i„+ p”M +?mv
pMM; ç M çB M +O M“M; i?-M T? K“ çBX

L;QÎB F?€+ +¡ H) T?•M F?-M; `ä •K >Ä +MM; HU+ HQÊM; #^aM i?•M +O M ok *?
pÈB G•K Gç+ +¡ çQÊ+ >¶M æ°M .mM; G¬ K“ M¡B- K¶B K°i HQçB HU+ HQÊM; ç m
F?-M; H-K Mm®i im pB #^aM i?•M +O M ok *?•MX

@ •M- ?

h?•M i? K K KçB +O M ok *?•M`mM`~v- •K >Ä i`QM; +Æ i? M“M; +kM; F?-M; +
i?-M T? - imv +,M #^aM F?-M; T?^aB ç®B i?O +O G•K Gç+- M?QM; HçB H" T iS+ tû +
i`®M i`QM; i'i +^a +€+ MÆB ? Q H€M?- +kM; H“K +?Q /K+ ?Ä +O M ok *?•M i?Q€

L“M; `®i +m°+ F?-M; +€+? M“Q /mv i`b i`çM; i?€B p”M +¬M; - FB m ?W K°i iB M; -
M;U+ G•K Gç+- ? B M;¼+ T?QM; +S M?Q p”v +?d p“Q i`QM; HÁM; G•K Gç+- K K K

L?QM; Km®M +? i +?QM? H“- M“M; pšM +QÎM; ?”M? €T +? +?QM? KbM?- i? M?QM
i“ ?Ä i`QM; +Æ i? M“M; pMM; pšv ;B½v +? i- +kM; T?€ i M T?ÁM; imv M p®M H“

@ hB m [m,- ç2K iB m ç ç +O M;QÆB T?¡M; p“Q i`QM; i, i, çB5

M ok *?•M K„i ç T?“K tm•M- K°i #”M i v M?Q M;¼+ i`„M; +?KT p“Q +?¶ ?B K +O C
pšM +ÁM +?^av MQÊ+ KB M; - ?Q”M iQ”M iU M?Q K°i F„ M[X

G•K Gç+ p°B p“M; F T H'v ? B +?•M- ?„M +kM; F?-M; Km®M #B M i?O- #”M i v ç†
#¶M; M?B M ?¡ i?“M? K°i ççQ MQÊ+ ç€- ç®B pÈB M“M; M?'M tm®M; /QÊB- #,M; i

hQ`M i?•M M ok \*?•M `mM H M- i`QM; ç¬B K„i ç T ?B M ` K°i iB i? M? KBM?X
@ hB T iK+ p”M +?mv M- i”M HU+ ç2K +´ HU+ HQÊM; FB i”T ?ÊT ç M +MM; K°i +?
G•K Gç+ i`¬K ;B¼M; [m€i- imv F?¬M; M?Q p”v ?„M +kM; +| i? /B i bç+? •K >Ä i`C
M?QM; i?İB ;B M M”v b) M?B m ?ÆM p”B H¬MX
Í /QÈB ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM; i?”i +kM; F?¬M; +| +€B ;b- M?QM; K’m +?®i H
i”M M;”T ?B M ` i`QÈ+ K„i M?Q p”v- G•K Gç+ ?„M +kM; F?¬M; T?ªB M;QÌB p¬M;
K” pšM F?¬M; HQçM- i?İB ;B M M;„M M?`M K°i +?9i F?¬M; +| pB + ;b- i?İB ;B M /
M ok *?•M p°B p”M; +QÌM; +? iBM? i?¬M- i?2Q HÌB K” H”KX
G•K Gç+ H°i FûM FûQ iÆ- Î i`QM; M;QÌB M ok *?•M F?¬M; M;WM; +„M Mm®i •K >
MY + M? ;BÌ- `®i +K+ iB m /B i bç+? b)X
@ ? i?”i i?QªB K€B5
M ok *?•M KÎ ? B K„i ` - KÎ ` ? B i v /m¶B HQM; K°i +€BX

RjykX *?QÆM; RjRR, *QÌM; >”M? "€BaQX Ukv

qQr- +€B M”v +| i? #| i v `²B5
”İB pb #` G•K Gç+ /MM; #,M; +?B i?Ov t®B i?•M- iQ`M i?•M M”M; ç½ bÈK QÈi çšK
i` M i?•M i? +O M”M;X >ÆM M[M”M; ç +?Q iB M- M M F?¬M; +| i?İB [m2M K†
i?•M i? i?ÆK M;”Q M;ç i ç¬v ç†M- #İB M?Q p”v- M”M; +?ŠM; F?€+ ;b H” ç2K KbM
i`QÈ+ K†i G•K Gç+X
h?2Q M”M; KÎ `°M; +€M? i v- ç°M; i€+ pÁM; 2Q- K°i ç¬B p9 `i i`ÁM +kM; iMv i?2C
+?İM H”vX
S>Jh
L”M; ç°i M?B M +QÌB `° H M- €M? K„i +?,K +?9 M?bM p”Q +?¶ #„T çMB +O G•K G
@ hB m [m,- M;QÆB +kM; F?¬M; i?”M? i?”i5 Jm®M +MM; i, i, H”K +?9i Qi bU ibM?
G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB ç´ K² ?¬B- ?„M i` çQÊ+ i®i i”it’ m i` M i?•M i? +O M ok *
i` F?¬M; ? i iQM? +€+? F?¬M; #` i`İB #m°+ +O M”M;X
>„M i v TªB pmM; H M- K°i ççQ ?Ä /B K +?B HU+ +m®M [m - [m¬M €Q +O M ok
`€Q- KB M ç +?Q ?„M TªM SM;,
@ L,K ç! M?”M M?•M ibM? +O M;QÆB- ?B M içB M?•M ibM? i`ª ? i5
@ J’v M;”v M v ç°M; ioM? H” M;QÆB ;•v ` \
L?QM; M ok *?•M HçB ç°i M?B M ç´B [m +?O ç X
G•K Gç+ M? ;”i ç¬m- ç®B T?QÆM; ç½ #B i im pB +O ?„M- +€B M”v iU M?B M F?¬
@ G”K b Q p”v\
@ h? HU+ ? B M?” hª- æ¶ i`B i ç #B M K’i- J¬M; ;B ç°+ ççBX >B M içB M;QÌB J¬
+”M [m’v- +| K°i ;B ?Ä +¬M; M?B M MİB Km®M i +MM; ?„M H M ;BQÌM;5
M ok *?•M F?¬M; ? M;QÊM; M;MM; MİBX
G•K Gç+ M?QÈM; K”v- ç½ K’i çB ?Q”M +ªM? h K ;B ;B9T M? m +? QÈ+- J¬M; ;B
H”T iS+ i`Î M M ?mM; ?,M; +”M [m’v H MX GçB MİB iB T M ok *?•M /¬m ;b +kM; H

i?®M; HoM?- #ªM i?•M H¢B H¨ aÆ o` h?-M i K i`¼M; i?B M + Q i?O- `ä`¨M; #` M; C
 i?'v ¢QÊ+ J¬M;; B #„M M; QÊ+ H¨ K½M? HB i +Ð M¨QX
 *kM; i? - Q i t m'i ?B M [m€ H•m- #` ¢ MûM [m ¢B- #°+ T?€i i U M?B M +kM; ¢†+ #B
 @ > ? - ?¼ H¨ i ;•v ` - b) /¼M / T +?Q M; QÆB5
 G•K G¢+ +QìB M?¢i K°i iB M;- F?¬M; TªB H¨ ;B i K'v M; QìB b QX
 @ o"v b m M¨v i?b b Q\
 @ o b m\
 @ *?Q /M M; QÆB /B i J¬M;; B ¢B- M?QM; p b m +ÁM b) +| M; QìB iÈB ¢|M [mªM
 #¼M ?„M pšM ¢®B pÈB i ¢°M; w MB K i?b b Q\
 M ok *?•M p¶ #° M; U+ MQ ¢O H¨K ?bM? /€M; bÊ ?½BX
 @ h K°i M; QìB +QM ;€B v m Èi- i´M; i`€M? F?¬M; ¢QÊ+ b) #` M; QìB F?B / 5
 G•K G¢+ M?QÈM; K¨v,
 @ o"v M; QÆB Km®M i? M¨Q\
 @ æ +?Q i #€B M; QÆB H¨K i?-v5
 M ok *?•M €M? K„i H|2 b€M; X
 @ h ¢B i?2Q M; QÆB- F?¬M; B +| i? ¢€M? +?O w +O i - ;†T ¢QÊ+ M; QìB t'm bQ
 ¢9M; ? v F?¬M;\
 a€+?- +€B bQ T?K ¢² M?B M¨v M?Q i? M¨Q ;¼B ¢QÊ+ i?m" M KB M; M?Q p"v `²B ?
 @ h F?¬M; +| w ¢`M? i?m ¢² ¢ 5
 G•K G¢+ F?¬M; +?9i M; ?o M; ÊB H"TiS+ +U i m v iX
 @ h? M?QM; K¨ bQ T?K- i?m i H¨K ¢² ¢ +?¶ i®i`¨i M?B m`¨i M?B m5
 M ok *?•M p°B p¨M; F?m v MX
 @ æ-m iB M- ¢² M?B H¨ ¢¢B K„M [- bQ T?K M?bM t2K +kM; i?m" M K„i- K¶B M;¨v i
 >ÆM M[- p'M ¢ +O bQ T?K +?QM? H¨ p'M ¢ +O ¢² M?B- #m´B i®B ¢² M?B +kM
 ;BQìM;5
 G•K G¢+ i?B m +?9i M[K°i #9M; K€m T?mM ` - i?"i Km®M i?m ¢² ¢ M?Q p"v- ?„M
 iS+ +? i \
 @ E?¬M; ¢QÊ+5
 >„M [mª [m v i H¢B +U i m v iX
 @ h? M?QM; K¨ bQ T?K M; QÆB t2K
 M ok *?•M M„K +?†i H'v M; |M i v iQM? MÊ +?Q ?„MX
 @ L; QÆB +?Q i *U+ G¢+ ¢ M
 @ S?•M *U+ ¢ M5
 @ æWM; ¢ w M?Q p"v K¨5 L; QÆB t2K- S?•M *U+ ¢ M +| i? +?®M; ¢Ð M?•M i bM?
 H¢B i? v ¢² M?B i`W # M? F?¬M; iB M M|B ` - ¢•v +?QM? H¨ i€B i¢Q +?B •M5 æ² M
 #€Q- +?d +| #€B M; QìB H¨K bQ T?K- /MM; i?•M i? ¢² M?B
 @ :†T H¢B5
 G•K G¢+ ¢SM; H MX
 @ aQ T?K5

M ok *?•M ç€M? iÈB- /MM; ? B i v ¬K H'v +?•M G•K G¢+- K°i #° p¬ H¢B F?¬M; i?¬
 @ "m¬M; i v5
 @ G M? +O bQ T?K- ç² M?B iU M?B M F?¬M; /€K F?¬M; i?2Q- i? M?QM; K" bQ²
 F?¬M;\

M ok *?•M M;~M; ç-m H M- M?Q H" K Q M?Ä K" M?bM t2K G•K G¢+- K` M?½M M?C
 @ L;QÆB ç M i°i +MM; Km®M +?ÆB ç M H9+ M"Q\
 G•K G¢+ i?Î /"BX

M ok *?•M M;?B K M;?` K" +?®M; çÐ M|B,
 @ æ² M?B ç•v H" i?S+ i?ÌB- bQ T?K HÊB ?¢B M?Q p"v- #®M M;"M M,K F?¬M; ç M H
 iÈB h`mM; L;mv M h?-M- +?d +¬M ¬K +?†i çMB bQ T?K- ç² M?B iU M?B M iB M ç²
 L[M?•M M"v i?"i ç9M; H" ói?"M? i?"iô ?- H) i?ŠM; F?Q ?MM; M?Q p"v K" M|B ` -
 bBM? F?Q +kM; F?¬M; #B i M M iW ç•m F?ÎB tQÈM;X

@ aQ T?K5
 @ aQ- T?K5
 @ aQ T?K
 @ aQ T?K

M ok *?•M F?¬M; M;WM; #B M ?| i? M?•K- ¬K #„T +?•M G•K G¢+ F m iQ M|B- #
 KK+ çQ+? imv i F?¬M; #Ä [m X
 G•K G¢+ i?"i bU F?¬M; +€+? M"Q iQÎM; iQÈM; K°i K„T?K KÈB pW `²B +ÁM Î i`QÈ
 H¢B +| i? M? M? M?Q p"v iB M p"Q M?•M p"i KÈB- KÎ KB M; K°i iB M; bQ T?K; ¼
 iWM; çÊi M?S+ ç-mX

@ æ¢B T?¬B çªM
 aQ •M? hmv i M?ªv ` M;Q" B- €M? K„i çªQ [m X
 @ P - H¢B +-K ç M /QÊ+ +O L[m L[m H"K M;QÌB i®i`²B5
 G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB K†i ;B" çÄ H M M|B,
 @ E?¬M; +| +?mv M +O M;QÆB- M;Q M M;Q½M Î K°i # M çÊB çB5
 @ P - bQ T?K- iB m +¬MQÆM; tBM? ç T M?Q p"v H" +QM ;€B +O M;QÆB b Q\
 M ok *?•M ç®B pÈB iB m M? ç-m ? B K„i iÄ €M? b€M;- aQ •M? hmv i tBM? ç T
 K°i M[M?•M M"Q /M H" +?d +| K°i iB Kšm iQM? U #ªM M,M; +O M;QÌB K V ç m b)
 +MM;X

@ S?B- i¢B b Q "´M K pQÆM; +| i? H" +QM ;€B +O M;QÌB t'm5
 aQ •M? hmv i ? +? H²M; M;U+ M?Ä H M- K†i KkB i`"M ç-v FB m M;¢Q M|B ` X
 G•K G¢+ #` +m®M H'v F?¬M; +| #B M T?€T- ç" M? T?ªB ç€T SM; i?m M ok *?•M H
 iB M ç2K M" M; i`'M M tm®M;- p b m b) ibK M K M?•M T?M ?ÉT FQM ç€Q çQ +?Q
 hB T i?2Q- G•K G¢+ HU +?¼M *Ym hB m i?"M?X
 h?ÌB çB K ;†T H¢B æ"Q "ªQ- p` H½Q ç¢B + M"v ;†T h? M? G M; " M; çm´B ;B i- #ª
 +?QÎM; +O L?` çQÆM; ;B h? M? G M; " M; M"v- M m F?¬M; T?ªB G•K G¢+ +| çQ
 "ªQ +kM; +?d +| #` ?9i F?¬ HU+ HQÈM; K" +? i5
 *€B +¬M; ç¢Q M"v- i`QÈ+ FB G•K G¢+ ç½ Km®M i? v æ"Q "ªQ çÁB H¢B- M?QM; #
 i`QM; i`®M +? i- +?d +| i? i¢K i?ÌB ç2K pB + M"v #m¬M; tm®M;X >B M i¢B im pB

M?QM;imv iç®B +| i? îi`QM;F?m pU+ h?QÊM; L;mv M h?`M? çB M; M;- M; v +
+?ûK ;B i- h^a o,M h`ç+? +kM; #` ?„M #S+ çB- i?b bÊ ;b K°i h? M? G M; " M; M?Q M
hW h?QÊM; L;mv M h?`M? h`mv M h®M; h`"M tm'i T?€i- i`^aB [m K°i H-M i`mv M i
iB m i?`M? M`v- ;-M F +?d H` ç` T?QÆM; M?Ä #û /Q aÆ o` h?-M i?®M; i`X
@ æçB T?¬B ç^aM- ççB T?¬B ç^aM- ççB T?¬B ç^aM5
aQ •M? hmv i M;•K M; #`B ?€i- K°i # M /„i H'v K°i ;|+ €Q +O G•K Gç+- i v FB i?b
?² H¬X

RjyjX *?QÆM; RjRk, h? M? G M; " M;X URV

L`M; H` æçB J oQÆM;- iU M?B M H` +?SM; FB M p`i ;b i®i HB M i`U+ iB T i?Á i
F?¬M; +?B K iB M M;?B +O T?`K M?•M- iU M?B M +?d +| i? i? v i`^aiB M- ç +?Q
F?€+? K` +QìBX

L? ç-m FB +,M #^aM ;B K F?¬M; çQÊ+- i`W F?B K°i KU+ /MM; i v +¬K H'v M`M;- i
#`i +S i?ìB ;B M M`Q tm'i ?B M içB #`i F€ ç` T?QÆM; M`QX

@ æ m içB M;QÆB - i, i, ççB M?•M #„i ç-m # [m M- L[m L[m +?d +| i? KB M +QÐ
+^aK i?'v pBM? ?çM?- #îB pb "´M K pQÆM; +kM; F?¬M; +| +?¼M HU M;QìB F?€+5

aQ •M? hmv i pW ,M- K°i # M K²K KB M; F?¬M; M? MìBX

hW çB K ç| K` MìB- M`M; bQ F?¬M; çQÊ+ æQìM; æB K- M;QìB i +| i? pW ,M pW
?Q½MX

G•K Gç+ +kM; F?¬M; /€K HçB ç2K iB m K M[T?|M; tm'i- M m F?¬M; K°i HÈM K°i
T?€ ?QçB F?¬M; #B i b) HÈM ç M +€B i`bM? ç° ;bX

h? M? G M; " M; îi`QM; i?`M? +kM; +QB M?Q +| +?9i / M? iB M;- G•K Gç+ +?d H
K°i T?€i HB M #B i +?¶ # M; T?€B M`v- +?d H` M;QìB #` ?„M ?ÄB b„+ +?€M Kti ;
" M; î+?¶ M`v i? M? / M? #`i ?^aQ- M; v +^a ?„M +kM; M?"M H'v t2K i?QìM;X

GçB M;?2 M;|M; +`M i?"M +?9i Qi- h? M? G M; " M; M`v +| i? MìB H` ?`M? pB T?ç
T?|M; ?Ä - ;B M •K #„i M;QìB +QÈT +O - +?mv M t'm H`K imv i5 L?QM; #îB pb îT
i?Ov +?mM; F?¬M; +| #` i?`M? p [m •M [m ûi K'iX

J°i HÈM K°i M?Ä çB p`Q i´M; #° h? M? G M; " M;- MìB H` i´M; #° M?QM; i?"i ` H
ioM? K`+?- ç'i ç B +U+ F€ `°M; HÈM- b m iQìM; p•v +•v t M? i?Á ` ç-m +`M?- M;C
;B€+ + Q M?•M`M içB ç¬i?`X

hQ`M #° iÁ M?` M`v ç m #® i`Q +'K +? - M;QìB #bM? i?QìM; H` F?¬M; i? M`Q iV
M?"T- +?d +| i? çB +Y +?QM?X æQÆM; M?B M- +€B M`v +kM; F?¬M; F +^a G•K
Gç+ HçB HU +?¼M çB +Y +?QM?- ?„M Km®M +?ÆB K°i +?9iX

h?ìB çB K M?bM p T?Q +Y - h? M? G M; " M; /[iÊM `®i +K+ ?B M H° ` i? K p`B
S?Q i` M ? B KB M; ççB K¬M p) H'v K°i ç² ç`M; h? M? G M; +U+ HÈM- /mv /B m
i?Q€i Hv ?bM? ^aM? M?av ` +„M M;QìBX L?QM; G•K Gç+ +?d H` ç^aQ [m HB M #B i
T?QM; 'M i?-M ?²M +O K°i ç-m h? M? G M;- H` ?ç+? i•K +'K +? +¬M; FQ+? +O

h`QÈ+ +Y t T i?"M? K°i ?`M; H'v i€K ççB ?€M- ç m H` i?•M i` M tQ+? Hä- H° ` F
?MK p B ;'m- +?¶ M;U+ ç m BM K°i +QM h? M? G M;- ?bM? /€M; M;Y Kti H M i`ì
"ç+? L? mK iMKX

*?d t2K çB m #° M`v- +?9i Qi M;QìB #bM? i?QìM; b) ? B +?•M M?Q M?kM ` - iBK ç

@ h?"M? i?"M? i?"i i?"i çWM; [m'v `®B- +?Q M;QÆB M?bM i`Á ? v5

G•K Gç+ ?QÈM; aQ •M? hmv i M;?B K +?dM? +^aM? +€Q MìBX

@ h?¬B çB- L[m L[m ;¬M ç•v ``i M;?2 H`B- H`K b Q b) [m'v `®B- M;QÆB çWM; Q M
aQ •M? hmv i iB M i v ç2K +•v i`9+ ç½, M bç+? KSi [mª MûK çB- M?QM; HçB sPI II
`€+? ç M H²M; +O K°i çS #û i` B- H`K iB m M K ?"B Q Q F?|+ HÈM H MX
G•K Gç+ i`WM; K„i- aQ •M? hmv i i?b H` ? B K„i HQçM M?€v- ? B i v #m¬M; #m¬M
+kM; F?¬M; #B iX
hB m u m iBM? #U+ M`v ç½ F?¬M; T?ªB H` G•K Gç+ +| i? i` çQÊ+5 >ÆM M[iB
M;`v +`M; iBM? KBM?- Î i` M +?mv M çSM; ç„M +kM; F?¬M; +MM; G•K Gç+ [m'v `®
i?b F?B M +?Q ;" # v p`i M?ªv- ç +?Q G•K Gç+ Km®M bBM? F?Q +kM; F?¬M; i? M
@ B5
G•K Gç+ i?Î /`B- ?QÈM; +Y HÈM çB iÈBX
@ æSM; HçB5
h€K ;½ æçB >€M ç²M; i?`B [m€i i?€Q- +| K°i M;Q`B çB ` i`QÊ+ ? B #QÊ+X

J½ EB K ok M° ç M KS+ +QÌB `° H MX

@ h¬M ;B€ i?"i ç9M; H" F?~m F?Q `i HÈM5

@ L;QÆB +kM; M^K tm®M; +?Q i 5

G•K G¢+ /m¶B ` i v T?ªB ?QÈM; J½ EB K ok #„i iÈBX

*kM; M^K tm®M; \ E?~m F?Q i?"i HÈM5

J½ EB K ok H" aÆ o` h?¬M i K i`¼M; i?B M- F?¬M; TªB H" h?¬M HBM? pW p†M i
TªB h`B m a•K- hB M h?Kv +| i? ç€M? ç²M;5

Rjy8X *?QÆM; RjR9, æ´ h?¬M G¢B h?'i >`X URV

"i [m€- F?~m F?Q +O G•K G¢+ +`M; +m²M; +`M; i®i- ç2K J½ EB K ok FQ+? ç M +`
J½ EB K ok imv i ç®B F?¬M; +| Fª M,M; çQ i?•M ` # M M;Q`B bU ibM?- i'i M?B
+€B M;QÆB +? i i b®M;5

@ L;QÆB /€K5

J½ EB K ok M´B ;B" M ;¬K H M K°i iB M;- ç²M; /¢M; i v TªB i?Á ` - H9+ M`v ç•v ?„M
+ÁM H" iQM? i?,K /Á- +¬M; FQ+? +| i? H`K +?Q bQM; T?QÆM; ç m i?m i v H¢B5

" 5

J½ EB K ok F?¬M; ? +?®M; +U K" #` 'M iû i` M K†i ç'i- #` G•K G¢+ ;BÆ H M K°i +
bBM? bBM? ;BŠK #¢Q5

h'i +ª K¼B M;QÌB h? M? G M; " M; ç²M; i?ÌB ?€ iQ KB M;- M;QÊ+ H¢B ?Qi K°i ?Æ
.M H" K¼B M;QÌB h? M? G M; " M; +QB M?Q H" M?bM i?'v +€+ K†i +O t½ ?°B- M
i`QÊ+ K„i M`v pšM H" F?B T bÊ ç M ç2K i`ÁM; K„i i`WM; çB ` 5

J°i i`ªQ ç2K aÆ o` h?¬M i K i`¼M; i?B M J½ EB K ok +¬K tm®M;- K°i +QÊ+ ç2K ç-
+€B M`v H" i?U+ HU+ ç€M; bÊ ?¢M; ;b\

h`mM; L;mv M h?¬M5

hmv /MM; i?•M T?"M ç` p` M?[M; M;QÌB h? M? G M; " M; FB +,M #ªM F?¬M; +| M
h?¬M- i? M?QM; K" +| i? / /`M; €T +? aÆ o` h?¬M i K i`¼M; i?B M M?Q i? - ç
L;mv M h?¬M +ÁM +| i? +| +€B ;b\

æ®B pÈB M;QÌB h? M? G M; " M; K" M¡B- aÆ o` h?¬M H" i²M i¢B + Q + Q i¢B i?Q
L;mv M h?¬M i?b b Q\

æ¡ H" #¼M ?¼ F?¬M; /€K bmv M;?o5

L; v +ª # M; +?9M; h? M? G M; " M; +kM; +| i? M;?o` çQÊ+ çB K M`v- J½ EB K o
a•K b) F?¬M; i? M;?o çQÊ+ b Q\ *?QM? H" pb M;?o iÈB- #¼M ?„M KÈB ?QªM; b
i?ÌB ;B M M;„M M; v +ª +¬m tBM i? i?S +kM; M¡B F?¬M; M M HÌBX

@ æ¢B M?•M- tBM i?S +?Q +?9M; i +| K„i F?¬M; i`ÁM;5

>B M i¢B J½ EB K ok ?®B ?"M ç M `m°i ç m i? M? `²B- bÈK #B i +| K°i p` ç¢B i?¬M
G M; " M; +?d H" ç²M; w iB M çQ ?„M KQÌB F?®B ?¢ T?~K h?¬M iBM?- /MH" ç´B i
h?¬M iBM? ?„M +kM; b) F?¬M; iÈB ?5

*€B M`v +| iB M +kM; TªB +| K M? iB m KÈB çQÊ+5

æWM; M?bM KQÌB F?®B ?¢ T?~K h?¬M iBM? F?¬M; M?B m H„K- ç¡ +kM; H" ç®B p
M?Ä M?Q *Ym hB m i?"M? M`v F?¬M; +| KÄ h?¬M iBM?- MÆB T?€i ` h?¬M iBM?
H" #´M; H°+ h?¬M Zm®+- ?"M; M,K +kM; F?¬M; [m€ ç€M; +?d H" # F?®B ?¢ T?~K

"ÎB p"v- ?„M KÈB +| i? /mM; i9M; h? M? G M; " M; H"K pB + €+- w ç² F?¬M; T?ªB
h?¬M iBM? b Q\

L?QM; ?B M i¢B J½ EB K ok Km®M H"K M?'i H" K°i i v i`'M /B i h? M? G M; " M; M
p"Q pKM; ?® i?ªK M?Q p"vX o T?¬M G•K G¢+- ?„M +,M #ªM M; v +ª /kM; F?Q ?"M
@ *? 5 *? 5

G9+ i`QÈ+ hB M h?Kv +ÁM F?¬M; ibM? M;mv M- M?QM; H9+ M"v H¢B ;¼B +? i?
?„M b m F?B +? i +| #B i- M|B F?¬M; +?WM; +| i? iS+ ;B" M ç M b®M; H¢B- F?B +
?„M ;¼B M`M? M¼i [m M?Q i? 5

G9+ i`QÈ+ F?¬M; ibM? M;mv M- H" pb G•K G¢+ #'i [m€ H" aÆ o` h?¬M- K" b m HQ
aÆ o` h?¬M i K i`¼M; i?B M H"K +?¶ /U - +€B M"v +kM; F?¬M; i?'v hB M h?Kv ;¼B
çQ +?9i +?¶ i®i K" i?¬BX

L?QM; aÆ o` h?¬M +| i? +MM; h`mM; L;mv M h?¬M bQ b€M? b Q\

L m [mª i?"i +| i? i` Q H M +·v iQ G•K G¢+ M"v- p"v h? M? G M; " M; M?ªv H M i`Î
çdM? +'T i? HU+- hB M h?Kv ?„M +| i? +?Q J½ EB K ok çªQ H¢B F m óhB M ?mv
G•K G¢+ b[M; b| - H"TiS+ +Q|B H M ? ?ª- ?„M ?B M M?B M H" ç€M? ;B€ i?'T i`bM
@ *? 5 *? 5

h`B m a•K +kM; HÈM iB M; F m H M- ?„M +?Q `^M; G•K G¢+ +| ? K K ç†+ i?M- ;¼B
#m²M M¬MX

" 5 " 5 ? B +?•M +O G•K G¢+ ç¢T tm®M; - ç-m +O h`B m a•K +MM; hB M h?Kv
K°i #½B ?mv i M?K+ KÆ ?²X

...+- M?Q i? M"Q +ÁM ;BŠK\

h`QM; F?QªM; i?|B ;B M M; „M- i'i +ª K¼B M; Q|B H" ?"M F?Q S ` X

L; Q|B M"v b Q F?| ?¬m ?¢ M?Q p"v\ L?QM; M; Q|B i H" h`mM; L;mv M h?¬M- Km®
+€B ;b- #¼M ?„M +| iQ +€+? pmM; i v K9 +?•M b Q\

@ æ¢B M?•M- M; "B +| v m +¬m ;b +S pB + M|B- iB m M?•M M?'i ç`M? H"K i?2Q5

J½ EB K ok K°i H¬M M[/"B ` ç-m- K†i i`„M; # +?¬ i`"M ç-v bÊ ?½BX

G•K G¢+ H° ` p iQÆB +Q|B- M?QM; /€M; iQÆB +Q|B M"v H¢B H"K i'i +ª K¼B M;
H¢M?¬ +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ F?¬M; +?`m M´B Km®M bKT ç´X

@ æ m ?¼+ HW ?Q +?Q "´M K pQÆM; 5

aQ •M? hmv i M?bM ?²B H•m p b m- /¬M /¬M K'i çB ?SM; i?9- M?ªv tm®M; - M?ªv

L`M; +„K tm®M; KB M; M?Q p"v- H"TiS+ T?€ ?Ov ?"Q F?Q F?OM; #® K" G•K G¢+
K†i M?bM M? m- H° ` #B m H° F?¬M; #B i H"K b QX

@ hB m M? ç-m- [m K°i # M ?|M; ;B| çB5

G•K G¢+ T?'i T?'i i vX

@ s9 iB m iY- M; QÆB /€K ç®B pÈB "´M K pQÆM; pmM; i v K9 +?•M5

aQ •M? hmv i ? B i v +?®M; 2Q- €M? K„i [mûi p T?Q M?[M; M; Q|B h? M? G M; "

@ *€+ M; QÆB M?[M; M; Q|B ?¬m ç iB M M"v- /€K F?¬M; M; ?2 "´M K pQÆM; M|B b

L?[M; M; Q|B h? M? G M; " M; FB ;B9T M? m M?bM t2K- ç m [mv i çQ€M #Ä [m
ç-m /M b Q +?d +| >Q h?¬M +ªM?¬ ?m®M; ?² G•K G¢+ ç½ M|B M`M; F?¬M; çQÈ+ ~
G¢+ ç®B ç-m\

@ P - iS+ +? i L[m L[m `²B5

aQ •M? hmv i pšv i v- K°i ç®M; HÈM ?mM; p"i ?bM? i?M F€ [m€B HB M î # M +çM?
hY EBK h?B K h?W h`mM; L;mv M h?—M çdM? T?QM; ç€M; bÊ FB X

L m M?Q F?¬M; +| G•K Gç+ H`K M?Q ç®B H" T- M; QçB i`W J½ EB K ok` - M?[M; M
T?€M çQ€M i?U+ HU+ hY EBK h?B K h?W- M?QM; #•v ;Bì +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ F
G•K Gç+ +ÁM KçM? ?ÆM K°i çQçM5

h'i +ª K¼B M; QìB H" T iS+ ; B"i KbM? ç M /¼ iB m- çWM; M|B hY EBK h?B K h?W-
HçB +kM; ç²M; /çM; +QìM; ççB ç M ç€M; bÊ- iMv iB M +?¼M K°i` H" +| iB m /B i

" # # - K¼B M; QìB H" T iS+ [m€ ç-v ç'iX

@ P ? ? ? 5

aQ •M? hmv i +QìB ? ?ª- M`M; b`H M +€B +^K imv i i`„M; - K„i M?Ä ç´B iÈB ç´B H
p`Q +€B +?O w ;bX

@ æQÊ+ `²B- çWM; çM 5

G•K Gç+ ?QÈM; iB m M? ç-m F?Q€i i v €Q- b m ç| K°i +?QîM; T?€i` - i'i +ª K¼B
ç m F m` M K°i iB M; - b„+ Kti i`î M M i`„M; # +?- im pB +O #¼M ?„M î +MM; i`QM

@ *9i5

J¼B M; QìB h? M? G M; " M; ç m H` Kti KkB i`"M ç-v F?´ b„+ - #¼M ?„M +| i? ?Q
F?¬M; T?ªB +?d H` HU+ HQÊM; +O #¼M ?„M- +ÁM +| J½ EB K ok î b m HQM; H`K
i?•M J½ EB K ok F?| #ªQ iQ`M- #¼M ?„M HçB #` T? bç+? im pB- +€B M`v +?çv`
+?çv [m çQìM; - #` M; QìB ç€M? b®M; ç€M? +? i`²B ?ª\

"¼M ?„M ç m H` /MM; €M? K„i +—m F?¬M M?bM G•K Gç+- Km®M G•K Gç+ +?Q #¼M

@ *?Q +€+ M; QÆB # iS+ i?ìB ;B M Hv F? B- M m F?¬M; - M; QìB HQm HçB +? i5

G•K Gç+ M?`M M?ç i M|B` - F?¬M; +?9i M`Q ç°M; i?QÆM; +ªK +?B i•KX æWM; M?
ç€M; i?QÆM; - i?ìB çB K #¼M ?„M i B ?¼ M?[M; M; QìB F?€+ +| +?Q M; QìB F?€+

RjyeX *?QÆM; RjR8, æ´ h?—M GçB h?´i >`X UkV

aî /o G•K Gç+ F?¬M; +| çm´B ;B i M?[M; M; QìB M`v- +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; ?ç i
M?[M; M; QìB #bM? i?QìM; +?`m çO M?[M; €+ ç² M`v i`M T?€ +| +Æ ?°B iU i v çÁB

J¼B M; QìB h? M? G M; " M; ? B Kti M?bM M? m- M`Q +ÁM /€K ?QÈM; G•K Gç+ +
ç-m +?çv M?Q # v- +?d H` #¼M ?„M ç½ K'i çB im pB- HçB +?çv çB ç•m çQÊ+ M? M
ibM? ;B i +? i- K¶B K°i +€B ç m F m +? ;¼B K - ;B®M; M?Q ?Ä i?B m #ì K¬M; X

L?€v K„i M?Q p"v- ç` T?QÆM; HÈM M?Q p"v +kM; +?d +ÁM HçB +| # M; QìB J½ E

•M? K„i G•K Gç+ [mûi [m - i?ªM M?B M M|B,

@ L; QìB pšM H` M?B m H„K5

" M; QìB J½ "B K ok ç²M; i?ìB ;B"i Mªv M; QìB- M? Q M? Q F?| + ?¬ +—m tBM i? i?

" - G•K Gç+ Q M?` K°i [mv M- J½ EB K ok HçB i`9M; K°i [mv M- +?d H` H—M M
HQÊM; ç€M; bÊ +?´M i?`M? KªM? pKM- +ª M; QìB ç°i M?B M #B M K'i î F?¬M; F?Q

@ P - M; QìB t`m M; QÆB M?Q i? M`Q +| i? +?Q L[m L[m +?SM; FB M i`"M; /B M`
ç®B pÈB iB m ?`B iY T?€i i`B M #´i HÊB ç´v5

aQ •M? hmv i ;¼B iÈB ;¼B HmBX

hB M h?Kv +MM; h`B m a•K i?b H` ? B K„i i`î M M i`„M; # +?- #¼M ?„M +| i? F?ŠM
ç®B H` ?bM? i?—M +•m /B i`²B5

J°i ;½ aÆ o` h?-M +S M?Q p"v #` +? i K'i\ "` +? i p¬ i? M? p¬ iS+ M?Q p"v\
h?•M i? ? B M;QÌB ç²M; i?ÌB `mM `~v- #ÎB pb ?B M M?B M G•K G¢+ b) F?¬M; #Ä [
@ L?"M ` i?S M"v b Q\
G•K G¢+ H'v ` F?Ä t9+ t„+ +´ [m€B çQÊ+ iW æ"Q "ªQ- M,K K†i ç m +| HäK ç°M; çQ
+| i?B m çB K†i i?S iQX
@
> B M;QÌB FB ç²M; i?ÌB €M? K„i HŠK HB iX
@ L?"M ` 5 L?"M ` 5
"¼M ?„M HB M p°B p" M; ;"i ç-m F?¬M; M;ÈiX
@ L|B çB- ç•v H" +€B ;b5
> B M;QÌB hB M h?Kv HŠM M? m HB + K„i M?bM- K°i M;QÌB ?ÄB,
@ *?9M; i M|B- +| i? i? +?Q +?9M; i K°i K¢M; ? v F?¬M;\

G9+ M"v ? B M; QÌB ç½ çB` S?QM; ;B - iMv iB M i bK MÆB ? Q H€M? H'v` .QĐM
M"v iU M?B M b) F?¬M; v M H†M; - ? B M; QÌB [m'M [m'M T?B T?B- ``i M? M? æ¬M
KÈB ç½ ç MX

æQÌM; æB K +MM; aQ •M? hmv i M?av` M; Q" B- +€+ M" M; ç m H" HQçB +| M€Q M
F?¬M; +?`m Î# M i`QM; .QĐM; h•K ?k M T?"M- Km®M çB i?2Q G•K Gç+ +MM; S?
ç€M? M? mX

G•K Gç+ ç®B pÈB ? B K ç-m K°i HÈM K°i M?Ä M"v H" ?Q" M iQ" M F?¬M; +| #B M
M" M; +QÌB iQ2 iQûi i?2Q b€i Î b m HQM; X

S?QM; ;B +MM; >" ;B QÈ+ ç'm ;•v` ç°M; ioM? ``i HÈM- ç` çB K ç€M? H¬B ç" B
iMv iB M ?ÄB K°i +?9i- #®M M; QÌB HB M #QÈ+ +?"K çB iÈB ç'm i?9 i`QÌM; i`QM;
+Y ?"M? +?B M ç'm M; QÌB ç€M? M; QÌB- i?9 ç€M? i?9- M; QÌB ç€M? i?9- /MM; +m
ç€M? #ç+X

æ'm i?9 i`QÌM; +| ;? H¬- M?QM; ?B M içB M?`i ç`M? H" çQM? F?¬M; ç M`²B- G
imv M K°i +€B ;? ç€ bç+? b) M;²B tm®M; - ç2K S?QM; aÎ GB M ¬K p"Q i`QM; M; U+-
aQ •M? hmv i iU M?B M H" +?ŠM; Km®M [mªMX

h?B ç'm HçB +?"K +?çT F?¬M; +| #„i ç-m- ç M; H9+ i'i +ª K¼B M; QÌB F?¬M; FB M
M?av p"Q i`QM; ç'm i?9 i`QÌM; X

@ G-M M"v S?QM; ;B +MM; >" ;B QÈ+ ç'm- F?¬M; +| #'i F€ ?çM +? - +?d +-M H"
+€+? i? K ;B - i?'i #çB HQçB` - +?B M ç M F?¬M; M; QÌB H M b•M F?'m H" +?'K /

h` M ç" B + Q- EBK Zm M; i?"M? i?"M? +?O h'i Zm M; K†i F?¬M; #B m H° M!BX

Jm®M ?„M M!B- i®i M?'i H" M; QÌB ? B M?" M"v +? i bç+? KÈB i®i5

>„M H" iW # M M; Q" B ç M- p M p M H" /U p"Q i?QÈM; /B M M #"B KÈB +| i? M;
S?QM; ;B - >" ;B +,M #ªM F?¬M; M; ?2 K M? H M? +O ?„M- F?B M +?Q ?„M +| /
F?¬M; +| i?U+ [mv M i?"M? +?O5

"ÎB p"v- ?„M iU M?B M ?B p¼M; ? B ççB ;B i°+ ç€M? +?Q M; QÆB +? i i b®M; - K°i
EBK Zm M; i?"M? HB M i`Î i?"M? EBK Zm M; i?"M? +O ?„MX

@ JÌB5

@ JÌB5

L; QÌB S?QM; - >" ? B # M +kM; ç½ p"Q b•M- M; v iW ç-m i'i +ª K¼B M; QÌB H" +| +?
+?d H" >Q h?¬M çdM? T?QM; - b m F?B ? B M; QÌB ;B9T M? m i?, K /Á K°i H9+- HB
HQĐB ç Q M; m°K çÄ- HŠM M? m ç m H" F?¬M; HQm i bM? +?9i M"QX

æ•v H" iU M?B M- H-M M"v >" ;B +¬M; M?B M H"K F?| / +?QM? H" Km®M ç +?Q
bç+?- ç2K ?„M çm' B` EBK Zm M; i?"M?- K°i M?" ç°+ ççB5 æ½ M?Q p"v- ? B M?"
?Á i?B M çB` b Q\

a m K'v H-M i?, K /Á- bQM; T?QÆM; #„i ç-m ç°M; i?"i`²B- ççB H½Q +'T #"+ aÆ o
?"Q F?Q ç~v ?QÈM; + Q i`"QX

o¬ Hm" M H" Î h?¬M; BÈB ? v H" ?ç ;BÈB- K¼B M; QÌB i¬M i`¼M; ç m H" i?U+ HU+ +
im Hmv M M"v- #¼M ?„M ç®B pÈB +?B M ç'm ?mv i iBM? +"M; H" i`"M ç-v çB M +n
M?•M +"M; H" pç+? T?€ ?mM; v- pmM; H'v ? B M; ¼+ T?QM; ?QÈM; M; QÌB +?B M i

Í K†i i` M- S?QM; ;B M°B i bM? +"M; b•m b„+ F?¬M; i? M; ?B M; Ì +?B K ? i i?QÈM
jk +m°+ +?B M ç'm- #¼M ?„M `ä`"M; i?„M; ? B KQÆB K®i i`"M; X L?QM; i? +K+
K°i ;½ + Q i?O K" i? v ç' B- M; QÌB M"v pW` i`"M; HB M çª #çB #av + Q i?O +O S

"av M; QÌB +?B M #çB M"v- M, K +? i ? B i' M i?QÆM; - +?Q i?'v i?U+ HU+ M; QÌB M
i`"M F?®+X

L;QìB M"v- ç9M; H" + Q i?O >" ;B K'v i`,K p¢M M,K i`QÊ+ iB M M?"T JBM? L;K+ K†+ /M +?d H" pW KÈB ç°i T?€ ç M aÆ o` h?–M i K i`¼M; i?B M- H¢B M;?B K M? S?QM; ;B T?€B` + Q i?O K°i +€B bQ pÈB K°i +€B +QìM; ç¢B- M?QM; bYM; b®i F ?„M5

æ•v +kM; H" p®M HB M; ?„M +| i? î# M i`QM; JBM? L;K+ +?B M i`QìM; b®M; b|i5 h`QM; F?QªM; i?ìB ;B M M;„M- S?QM; ;B `ä`"M; F?¬M; +| M;QìB +| i? ` - H•K p M;OBX

@ > ? ? - +€B M"v çQÊ+ tQM; H" EBK Zm M; i?"M? ç M?'i S?QM; ;B b Q\ Zm€ ç L;QìB M"v +O >" ;B i M H" >" L½B GQÊM; - iQÊM; M;k çQªM- M?bM p T?Q i` M

L K M?•M p|+ M;QìB im'M i9 +® M?B M +| M[M?•M [m'M H¢B- M?QM; i?U+ HU+ +m²M;X h?2Q >" L½B GQÊM; HB M iB T ç€M? #¢B +QìM; i?O- i`QM; i`"M; i? M?• b m + Q ?ÆM b|M; i`QÊ+- +"M; +| p¬ b® M[M?•M #QM; H'v bQM; M?k ç®B pÈB ?„

RjyNX *?QÆM; RjR3, L?9M; h vX URV

hmv >" L½B GQÊM; F?~m F?Q +U+ F€ ?mM; ?„M; +"M [m'v- M?QM; M;QìB i +| i? S?QM; ;B B +kM; iS+ ;B"MiÈB KS+ MB i M„K ç'K- K" M;QìB t2K # M i`QM; ç'm i +m²M; - iB M; H M?Q b|M; #B M- K°i HÈT ç|M H'v K°i HÈTX

@ S?QM; hÁM; GQM; - M?Q i? M"Q- S?QM; ;B F?¬M; +| H'v` çQÊ+ + Q i?O b QV h` M F?€M ç" B >" ;B i`mv M` K°i ç¢Q +QìB H¢M? i`"M M;"T Kd K B- H`K K¼B M; M?QM; H¢B ç +?Q M;QìB S?QM; ;B b„+ K†i;B" M /[-`²B H¢B T?€i i€+ F?¬M; çQÊ

@ æ½ F?¬M; M;QìB M"Q /€K H M- p"v i?b çWM; HQm H¢B EBK Zm M; i?"M? K'i K†

@ sùQ çB5

@ sùQ çB5

h` M F?€M ç" B >" ;B iB M; F m M' p M; - M?[M; M;QìB t2K F?€+ +kM; HÈM iB M; i` M? i?O i?ìB ;B M T?€B M;QìB` F i +K+X

S?QM; ;B ;B +?O S?QM; hÁM; GQM; €M? K„i b•K H½M?- ? B i v p`M i` M ;? /U +

E€ i?"i- M°B ibM? S?QM; ;B +kM; F?¬M; T?ªB M;Q¢B M?•M +| i? iQîM; iQÊM;5 L;mv M h?–M- M?QM; i`,K i`B m M,K tm®M; aÆ o` h?–M H¢B QiM?'i ?ÆM i`,K +€B ç¢i ç M çdM? T?QM; - ç½ bÈK F?¬M; ?ÄB i? bU- +?mv M i•K i`MM; FQ+? h`mM; L

*?d +–M +| K°i M;QìB +| i? ç°i T?€- ç` p` +O S?QM; ;B HB M MQÈ+ H M i?b i? +'T ç° KÈB5 J" K°i p` H½Q i' i`QM; ç| +"M; H" ç M i?ìB çB K K'm +?®i M?'i- iMv i? T?€5

"îB p"v /M +?Q #` >" ;B F?B m F?Q+? M?Q i? - S?QM; hÁM; GQM; +kM; F?¬M; F i`€M? i?'i #¢B i`QM; M; i'+5 >„M +•M M?„+ K°i T?2M- [mv i ç`M? i¢K i?ìB M?QìM / M? F?¬M; +| +?9i w M;?o M"Q- +?d +–M +| K°i p` H½Q i' +| i? ç°i T?€ h`mM; L +ÁM M?È`ä S?QM; ;B M?QÊM; #°\

GmB K°i p¢M #QÊ+ K" M|B- /M H" #ªv p` H½Q i' F?¬M; +€+? M"Q ç°i T?€- M?QM; F?¬M; F?Q +| i? iB m /B i >" ;B 5

>B M i¢B i?"i bU F?¬M; +–M T?ªB +SM; `„M i` M? ;B" M? +ÆM iS+ M"v5

@ >¼ S?QM; i'i +ª ç m H" #¼M ? M M?€i b Q\

>" L½B GQÊM; +QÌB ? ? X

@ L m M?Q i? - p"v T?"K H" M K M?•M S?QM; ;B ç m i?2Q /QÈB ?€M; H½Q iY +?m GB i J½ /QÈB ?€M; H½Q iY5

@ h¬B iÈ ç iB M5

S?QM; aÎ GB M ;B" M /[M?ªv tm®M; - iB M M?"T i`QM; ç'm i?9 i`QÌM; X hmv M" M; +ªK iB M? ;b- M?QM; >" L½B GQÊM; F?¬M; M M K°i ;"v i`2 ç2K iQ" M #° M; QÌB S?Q

@ ±- S?QM; ;B i?"i bU H" F?¬M; M; QÌB M"Q- `ä`"M; ç °i M[M?•M +?çv tm®M; 5

>" L½B GQÊM; M?bM t2K /€M; M; QÌB S?QM; aÎ GB M i?QÈi i? - i`QM; K„i F?¬M; F i" +?B b„+- imv M?bM F?¬M; iÈB iQÈM; KçQ +O M[pQÆM; ççB M?•M- i? M?QM; HãK M"v HçB ç +?Q ?„M i" ?Ä i?ŠM; i?„M; 5

Í i`QM; JBM? L; K+ +?B M i`QÌM; M?šM M?"M K'v i`, K pçM M, K- pW KÈB çB` ?„ H M- imv +€B M"v ?ÆM KQÌB M, K tm®M; t2K M?Q ?! ;BªB i?Q€M; K°i T?€i- M?Q +'T M?Q S?QM; aÎ GB M pšM H" ç +?Q ?„M H" T iS+ M´B H M T?ªM SM; - ?ç i?•M M

G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB i`QM; HÁM; ;B" M /[- K°i M; ;M i v H†M; v M F?¬M; K°i iB M; ç HçB ç M çB M +O >" L½B GQÊM; X

>„M H" h`mM; L; mv M h?¬M /mv M?"i i`QM; i`"M; - ?ÆM M[ +ÁM H" i²M içB KçM? h?¬M- B +kM; F?| +| F?ªM, M; T?€i ?B M ?„M ` i v- M; v +ª >" L½B GQÊM; +kM; F b) +?d Î i?ÌB çB K K'm +?®i M?"i #°+ T?€i X

@ J„ M[tBM? ç T F?€ H„K- ç2K +€B F?, M +?2 K†i ?€B tm®M; +?Q H½Q iY t2K i?"i

>" L½B GQÊM; b„+ çªK ?m M i•K- +`M; t2K S?QM; aÎ GB M +`M; +ªK i?'v M" M; i?Q i ç m H°` K` HU+ FBM? M; QÌB- i?Á i v HB M ?QÈM; F?m¬M K†i +O S?QM; aÎ GB

@ *~m M¬ i" B5

S?QM; aÎ GB M ;B" M /[- M; ¼+ i? +O M" M; +?d +| i? #` i?®B T?m [m•M +?çK p"Q- /€K ç®B pÈB M" M; ç°M; i?O ç°M; +QÈ+\\

", M; L?"M i`ªK5

L" M; ? B i v KÎ` - #ªv ççQ KkB #, M; M?¼M H" T iS+ ?B M H M K" ` - ?QÈM; p >" L

@ *?9i i" B K¼M5

>" L½B GQÊM; F?) +QÌB K°i iB M; - iB M i v ç€M? ` K°i +?QÎM; - ç®B T?QÆM; #' i`¼M; i?B M- ?ÆM M[M?bM #° /€M; +ÁM H" pW p†M ç°i T?€- M; v +ª +ªM? ;BÈB i? M"Q- HçB ?€+| i? H" ç®B i?O +O ?„M\\

J°i K„ M[tBM? ç T M?Q p"v- b) H" T iS+ €T /QÈB i?•M i? H" K i?®M; F?Q€B5

@ ±5

>" L½B GQÊM; K°i FQ+? Q M? ` - M?QM; i` M K†i HçB ç°i M?B M #B M b„+- #ÎB p HB i bmv v m5

h`QM; M?€v K„i Q M? ` +| çQÈ+ HU+ HQÈM; aÆ o` h?¬M i K i`¼M; i?B M- i? M?Q i` M KkB #, M; M?¼M HçB `ä`"M; M; ½`ÆB tm®M; >Q h?¬M çdM? T?QM; - +€B M"v Kbm? ç M #çQ T?€i\\

sQ€i tQ€i tQ€i5

h` M M; QÌB ?„M ?mv i?Q p, M; F?„T MÆB- ?B M ` p" B KB M; p i i?QÆM; b•m i?'v H" M?B m ?ÆM K°i i- M; >"M ", M; - M?bM p T?Q i` M M?Q KÈB iW ?? #, M; H2Q ` -

hQ`M #° ç'm i?9 i`QÌM; iB M M?"T i`-K K†+ M;„M M;OB- M?QM; H`T iS+ H¢B #°+
i`ÌB- ç®B pÈB M;QÌB t2K #bM? i?QÌM; K` M|B- #¼M ?„M F?¬M; ç w H` M;QÌB M`Q
FB M +?B M ç'm ?mv i iBM?- +?SM; FB M +QÌM; ;Bª` çÌBX
>` L½B GQÊM; F?€+ i?QÌM; F?¬M; +| B i?'v- +?d +?Q H` ?„M Q M? ` +¬M; FQ+?
H9+ M`v KÈB b) mv HU+ ;BªK M?B mX L|B +€+? F?€+- B +| i? ;BªB i?Q+? H` +?n
@ L;QÆB- M;QÆB ç°M; i v +?•M ;b\
>` L½B GQÊM; iU M?B M #B i`ä p'M ç tªv ` î i` M M;QÌB KbM?- M?QM; +kM; +?
GB M ç°M; i v +?•M- pQ /K M?Q F`+? ç°+ M`Q ç|5
@ L¬ i`B i?'T ? M- /€K +?d i`Q+? #'M ?"m\
S?QM; aÎ GB M M;¢Q FB m K` ?W M? K°i iB M;- ? B i v ç€M? ` X
@ h, i, ç¢B M?•M mv pk5 h, i, ç¢B M?•M p¬ ç`+? i?B M ?ç5
aQ •M? hmv i î # M +¢M? ç½ ?Á ?ûi H` +?Q çO M;?B M `²B- i`U+ iB T M?ªv ç M- ?
i?"K +?Q +ÁM H'v ` K°i +€B HQ i?'B H MX
hmv >` L½B GQÊM; iQ`M HU+ +?®M; +U- M?QM; ç m F?¬M; M;Q¢B H HU+ HQÊM;
+,M #ªM i´ +?S+ F?¬M; /"v M´B- #` ",M; L?"M i`ªK ç M K€m iQÆB i?'i T?B- p¬ +MM
L[pQÆM; ç¢B M?•M +kM; F?¬M; TªB M;QÌB i?B M i•K ;b- î i`QM; K„i S?QM; aÎ G
M; v +ª M;QÌB +kM; F?¬M; iQM? H`- M?Q p"v ;B i +? i i?b M?Q i? M`Q\
hmv >` L½B GQÊM; î +ªM? ;BÈB + Q ?ÆM S?QM; aÎ GB M HQÐM; i`¼M; i?B M- i`ª
` M i? - i?•M i? +QÌM; ?Q`M?- i? M?QM; K` +kM; +?`m F?¬M; çQÊ+ S?QM; aÎ GB
i`,K +¬M; FQ+? i v +?•M ç m çQ¢M- #` >`M ",M; T?QM; i`'M- +,M #ªM F?¬M; +€+? I
+?¶ M[5
@ *¬ ;€B M`v +kM; H` i°+ M?•M S?QM; ;B i \
S?QM; hÁM; GQM; F?¬M; F?ÄB M;¢+ M?B M- aÆ o` h?¬M î S?QM; ;B imv i ç®B
i`QÌM; +€B /¢M; ;b- +K i? î +ªM? ;BÈB ;b- ?„M ç m H` #B i`"M? K¢+?5
L?QM; S?QM; hÁM; GQM; +| i? t€+ ç`M? ?„M i`QÈ+ ç| +?Q iWM; +| M?bM i?'v S?

RjRyX *?QÆM; RjRN, L?9M; h vX UkV

•M? K„i +O ?„M çªQ [m - S?QM; ;B i°+ M?•M +?mM; [m M? B +kM; H„+ ç-m- ç
[m K°i M;QÌB M?Q p"vX
@ L`M; `ä `M; +?d H` pW M?"T aÆ o` h?¬M- M?QM; +?B M HU+ H¢B +| i? bQ pÈ
M`M; M`v M m H` +?B ? i°+ M?•M K` S?QM; ;B i HQm H¢+ î # M M;Q`B- TªB H`
S?QM; hÁM; GQM; i`"M M;"T mv M;?B K M|BX
@ :B +?O M|B ç9M;5
h'i +ª K¼B M;QÌB M? Q M? Q ;"i ç-mX
aQ pÈB pB + S?QM; ;B ?QM; T?'M- >` ;B i?b H•K p`Q # M i`QM; ioM? K`+? H¢M
h?"i p'i pª t2K ç M ;B i°+ ?B p¼M; T?€i /QÆM; [m M; ç¢B- M?QM; ç°i M?B M tm'
#Q / /"M; i`'M ûT >` L½B GQÊM;- p"v +ÁM +?ÆB i? M`Q\ Jm®M M|B HB m M?B n
iQ+? Hkv H` t t î T?Q i` M>` ;B 5
L m M?Q F?¬M; +| + Q i?O ç¢i i`bM? ç°+ Q M?'i i`'M i`"M;- p"v >` ;B +,M #ªM F?

@ .WM; i v- +?9M; i M?"M i?m 5

>" ;B ;B +?O +'i ;B¼M; M|B- i`QM; iB M; M|B i`"M ç-v F?¬M; + K HÁM;- M?QM; T?ªB #ªQ p - M m ?„M +| i? ç°i T?€ h`mM; L;mv M h?¬M K` M|B- M[iY i?¬M #Q M /KM;- B +| i? pQÊi[m ç¢B +ªM? ;BÈB +?B M ç'm\

L?QM; S?QM; aÎ GB M H¢B H`K b Q +| i? ç w ç M ?„M- KkB #,M; M?¼M iB T iK+ >" L½B GQÊM; Hmv M i"TX

@ "ªM i¼ M|B /WM; i v5

>" ;B ;B +?O b„T F?Q T?€i M´- M°B ibM? >" ;B Î ç`M; FB - ?„M M|B /M H` S?QM; +€B K†i KkB5

@ G½Q ;B ?Ä - M;QÆB H` +€B ;b ç| - +kM; /€K K M? H M? #´M ?"m\

L?QM; S?QM; aÎ GB M H¢B +`M; i? K iS+ ;B"M- ç2K +€B F?,M +?2 K†i i` M K†iH`v M;|M i v- F?Q i? M[ pQÆM; KÎ` ?Q`M iQ`MX

Í /QÈB imv i K„ +O M`M;- iQ`M #° ç'm i?9 i`QÌM; H¢B H¬M M[ H•K p`Q # M i`QM MY M;`v- KÈB p M; H M i? M? •K Mm®i MQÊ+ KB M; HB M iB T- p¬ Hm`M M K M[

S?QM; aÎ GB M K„ H` F?¬M; T?•M #B i M K M[i?¬M; b€i ç'v5

.M H` >" ;B ;B +?O i` M i`B m M,K F?´im- ç®B K†i imv i b„+ M?Q i? +kM; v M;mv ;B M M;®+ i` - H9+ M`v KÈB i? M [m€ ?Q€ ;B`M5

æQÌM; çQÌM; >" ;B *?B *?O- `ä `M; #` M;QÌB Î i`QÈ+ K†i K¼B M;QÌB K„M; H` H½

.M HÁM; /¢ ?„M b•m ç"K- pšM H` b„+ K†i ç¢B ?„+ - M?QM; ?„M #B i M; v +ª >" L½E H` ç®B i?O- p"v ?„M H M +kM; F?¬M; i®i- +?d #B i iU KbM? +?m®+ H'v +U+ F?´X M?bM H¢B M|B,

@ S?QM; ?mvM?- ibK +?¶ F?Q M /mM; K` ç° HQÊM;- +?ŠM; H) S?QM; ;B +MM; p b Q\

æ€M? M? m imv i ç®B H` >" ;B i?ªK #¢B- M?QM; S?QM; ;B +kM; +?„+ +?„M i?U- #¢B +•m i?QÆM;X "ÎB p"v M m F?¬M; +| K°i T?QÆM; ?MM; ?´ /¼ M;QÌB- M?Q p i`€M? +?Q tm'i ?B M HQ¢B ibM? ?m®M; M`vX

*kM; #ÎB p"v KÈB +| QÈ+ ç'm M`v- M m F?¬M; >" ;B F?¬M; bÈK i`U+ iB T ;B i ç M

S?QM; hÁM; GQM; +QÌB ? ? - H9+ M`v S?QM; ;B +?B K +S i?QÊM; T?QM; iQ`M / i?W +Æ +? M;¢Q ç®B T?QÆM; i?Q€M; K°i T?€i- çQÆM; M?B M- ç•v +kM; H` +| F?¬M; K¢Q ?B K ç +?Q ? B M?" F? B +?B MX

æQÆM; M?B M- M m M?Q H½Q i´ ;B i°+ iB M p`Q h`mM; L;mv M h?¬M K` M|B- p"v +® F} ;b `²BX

@ .WM; i v5

>„M [m v ç¬m ?QÈM; S?QM; aÎ GB M M|B ` - #ÎB pb F?¬M; #B i ç®B T?QÆM; ;¼B bmv çQ€MX

@ G½Q ;B` FB - M;QÆB H¢B #^M; +€B ;b K M? H M? #´M ?"m\

S?QM; aÎ GB M b) F?¬M; +?Q >" ;B K†i KkB- ç²M; /¢M; +kM; b) F?¬M; +?Q S?QM; t€+ i?U+ ç M iW S?QM; ;B - M?QM; +MM; M`M; H¢B +| +€B [m M ? ;b\

L`M; +?Q iWM; +| +¬K [m K°i ?¢i ;¢Q +O S?QM; ;B - i`QÈ+ ç| +`M; H` F?¬M; [r M;?2 M;QÌB ?B m H M?\
S?QM; aÎ GB M [mª [mv i +U imv i- +?ŠM; M?[M; ç +?Q >" ;B +´ [m€B- +kM; H`K iQ`M F?¬M; #B i H`K b Q5

L[M?•M K„ ç M ç +?Q M;Q`B K Km°B M°v F?¬M; T?ªB iU tQM; M;Q`B S?QM; ;B
 i? - M°M; +¬M; b T?ªB HšM p°Q K°i+QÊ+ iB M ç M\ L?QM; M m H°M;Q`B S?QM; ;B
 ;B ;B +?O M|B +?mv M F?¬M; F?€+? F?Q M?Q i? \
 °i [m€- +?Q /M H°M;¢Q K¢M- p¬ H - +QB i`lB #^M; pmM; M?Q i? - M?Q i? M°Q
 M;Q`B Km®M bBM? F?Q +kM; F?Q F?¬M; M´B\
 @ L;QÆB ç M i°i +MM; H°M;Q`B M°Q\
 >°;B ;B +?O M?`M F?¬M; çQÊ+ ?ÄBX
 @ >W ?W ?W - i, i, ç¢B M?•M H°i` M i`lB /QÊB ç'i- M?•M ;B M h?¬M;BÊB- ç°+ M?°i
 Kšm i?•M ç¢B M?•M i?S M?°i- i, i, ç¢B M?•M i?S ? B- L[m L[m i?S # 5
 aQ •M? hmv i H°T iS+ M?ªv` M;Q`B- ;BQÆM; M M? K9 pm®i M|BX
 @ L;Q`B ?¬m ç iB M- +kM; /€K ?ÄB / M? iU #´M ?°m\
 S?QM; aÎ GB M M;¢Q FB m K° ?°i K€B i|+ H MX
 @ hB m M? ç¬m- pª KB M; +?Q #´M ?°m5
 @ o•M; - i, i, ç¢B M?•M5
 aQ •M? hmv i H°T iS+ M?Q +9M +QM- pQÆM i v HB M ?QÊM; Kti >°;B ;B +?O `9
 @ GÊM K°i5
 >°;B ;B +?O ?W H¢M? K°i iB M;- +?d H° >Q h?¬M +kM; /€K Î i`QÊ+ Kti ?„M H°K
 ` - ?QÊM; iB m M? ç¬m #„i iÊBX
 " 5
 J°i iB M; i? M? i?9v p M; H M- >°;B ;B +?O #` `„M `„M +?„+ +?„+ i€i K°i i€i i B
 + Q + Q bQM; H MX
 hQ°M i`Q`M; K°i KªM? t¬M t Q5
 æ•v H° ibM? ?m®M; M?Q i? M°Q\ æ•v +?QM? H° >°;B ;B +?O ?- K°i +€B i€i M
 M;Q`B ç€M? çB [m ç°v- +?ŠM; F?€+ ;b H° ç€M? p°Q i` M Kti i°i +ª M;Q`B >°;B -
 tm®M; +ÆM iS+ M°v K° M|B- M?Q p°v p b m KÆ iQÎM; ÎEBK Zm M; i?°M? M;~M; ç
 @ Jm®M +? i5
 L;Q`B >°;B M° F?Q t¬M; i?ŠM; H M i`lB- +kM; #°i +?°T M,M; HU+ F?¬M; i? iQÎM
 H9+ M°v H¢B pmM; K°i +?QÎM;- ?QÊM; +€B i`€M +O aQ •M? hmv i ç°T çB- ç•v H°
 •M? K„i G•K G¢+ `ûi H¢M?- i v i`€B M? M?°M; F?) ç°M;- >°;B ;B +?O ç²M; /¢M;
 +?•M Î i` M ç M çB MX
 @ .€K + M çªK i´M i?QÆM; °°M K pQÆM;- t2K L[m L[m i?B M ?¢ ç M?°i h?¬M;BÊ
 aQM; i?B i çªK [mv M5
 aQ •M? hmv i +Q`B ? ? - M„K i v M?Ä ç®B pÊB Kti +O >°;B ;B +?O Q M? iÊB H
 P M?5
 J°i [mv M M°v +O >°;B ;B +?O iU M?B M H° `ÆB tm®M; +€B F?¬M;- M?QM; M„K
 H¢B +S i? K° ç°T p°Q i` M Kti +O ç®B T?QÆM;- ç2K >°;B ;B +?O H,M; F?¬M;
 i¢Q ` K°i çQ`M; pÁM; +mM; Qm K„- -K -K `ÆB tm®M; i`QM; ç°m i?9 i`Q`M;X
 J°i K°M i`QÊ+ FB T?€i bBM? [m€ M? M?- M?QM; ?B M i¢B K¼B M;Q`B ç m H° F?
 +?^K p°Q- °°M? K¢+? K° i?°v çQÊ+ M,M; HU+ ç€M; bÊ +O aQ •M? hmv i5
 _ä °°M; M?Q H° #|M; /€M; K° i²M i¢B5
 a m ç| - F?|2 KB M; K¼B M;Q`B ç m H° +Q H¢BX

>" ;B ;B +?O HϕB #` p) Kti`²B5 GϕB #` ç€M? iW i`QM; `ϕTiû` M;Q`B5 _ i v Hϕ
ç-m >Q h?-M +ªM?5

J†+ F >" ;B ;B +?O +| i? ç2K +€B +¬M; çϕQ M`v çÁB HϕB ? v F?¬M;- M?QM; K†
M;½ tm®M; ç€v +®+5

RjRRX *?QÆM; Rjky, *?O æ°M; L?QÊM; "°X URV

*€B M`v ç M; î i`QÊ+ Kti K'v pϕM M;QìB #` +¬M; M?B M p) Kti- ?ÆM M[ +ÁM H`
i?`M? i`î HϕB- HϕB ç€M; bÊ- K¼B M;QìB +kM; b) M?Ê F„ #° /€M; >" ;B ;B +?O +?

>" ;B ;B +?O iU M?B M #B i`ä çB K'v- M?QM; b m F?B ?„M iW i` M Kti ç'i çSM; H
ç°M; H M F?| ?B m- #îB pb ?„M p®M H` +| i? i`€M? i?Q€i K°i [mv M FB +O aQ •M
iϕB b Q- p" M +?mv M HU+ HQÊM; ç°i M?B M T?€i iB i- b m ç| F?¬M; +| b m ç|`²E

G` B ç M; •K i?-K ;B î i`Á\

L m F?¬M;- K°i iB m M? ç-m >Q h?-M +ªM? HϕB ?€ +| i? +| HQϕB M,M; HU+ ç€M
M[M?•M KÈB pW p`Q aÆ o` h?-M HϕB ?€ +| i? Q M? i`î KbM? a€i GK+ *?B oQÆM
i`QîM; +kM; b®M; b|i\

L?QM; bmv çQ€M M?Q p"v HϕB ç +?Q >" ;B ;B +?O +`M; i? K bÊ ?½B5

æ M i°i +MM; H` i²M iϕB ;b +| i? H`K +?Q ?„M p` >` L½B GQÊM; /QÈB ibM? ?m®
i`9M; +?B m\ >B M iϕB p` imv i çdM? +QîM; ;Bª M`v pšM ~M M9T i`QM; #|M; i®B-
i?b b Q\

æ®B Kti i²M iϕB ç€M; bÊ M?Q p"v- >" ;B #` /B i +?d bÊ M; v î K°i w MB K +O ç®E

L?bM #° /€M; S?QM; aî GB M imv i K„ p¬ bQM;- HϕB M?bM iB m M? ç-m imv +ÁM
ç½ +| i? çQ€M çQÊ+ iQÆM; H B i' i M?B M H` imv i K„ F?¬M; i?m S?QM; aî GB M

*| i? +| çQÊ+ HQϕB K„ M[çšM; +'T M`v- M K M?•M b m HQM; b) çÆM ;BªM b Q\ *
+kM; F?¬M; +| iQ +€+? M?Q p"v- Qi M?'i +kM; TªB H` h?QÊM; h?B M i?-M KÈB +
M?•M M?Q p"v5

h?QÊM; h?B M i?-M5

>" ;B ;B +?O M;?o iÈB ç•v H"TiS+ i`î M M i•K #bM? F?Q ?Á H MX "` K°i p` h?Q
p"v +ÁM +| +€B ;b F?¬M; + K HÁM;\ L m F?¬M;- M;QìB i K°i ç-m M;|M i v +| i? ç

ošM H` i?S+ i?ìB +?9i Qi- tûQ M? M? K M| çB- KB M +?Q p` h?QÊM; h?B M i?-M

@ G½Q ?O i?'i H 5

>" ;B ;B +?O p°B p`M; ?QÈM; S?QM; aî GB M F?QK M;QìB ?`M? H X

@ >" ;B +| M?B m ç„+ i°B- FQM? tBM T?m M?•M ;BÆ + Q ç€M? F?)- H½Q ?O p¬ +

hQ`M i`QîM; H"TiS+ K°i KªM? ?Q •KX

*S M?Q p"v FBM? bÊ`²B ?ª\ G-M M`v >" ;B F?¬M; TªB `i M;Qm #S+ K` +MM; pÈ
+?B M b Q- H`K b Q HϕB i?m +°i #m²K M?Q i?`²B ?ª\

S?QM; aî GB M H` M;QìB imv i ç®B H`K i?2Q w KbM?- i?m ? v F?¬M; i?m i v +,M #
+¬m ibM? K` i? v ç'B- sAl XsPl sPl Il5 L`M; iB TiK+ ç€M?` KkB #,M;M?¼M-
Q M? ç M i?-M ?²M +kM; #„i ç-m`mM`~v H MX

h?^M; M`v HϕB Km®M çQÊ+ ?QîM; [mv M HU+ +?d +| +QM` T T?m [m•M KÈB +| i?
+| i? iB i M° F?Q +O M[pQÆM; çϕB M?•M5

>" ;B ;B +?O F?¬M; F?ÄB i`QM; HÁM; M´B ;B" M- ?„M ç½ ?¢ K†i KQ +¬m ibM?¬
iQ" M F?¬M; M?bM ?„M M|B5 S?ªB #B i iQÊM; ç'i +kM; +| # T?¬M M° F?Q- F?¬M;
M"Q +kM; +| i? FûQ p K'v +€B M?•M K¢M; b Q5

L?QM; M; v H9+ M"v K°i +¶ mv €T ç€M; bÊ H¢B î i`QM; HÁM; +O ?„M tm'i ?B M- M
?„M i`M €T- ç +?Q HÁM; ?„M ?QªM; bÊ ç M b„+ K†i i`„M; # +?- i?B m +?9i M[F?
K¼B M; QÌB H° ` i"i t'm5

" >" ;B ;B +?O ? B ç¬m ;®B K K M?kM- ç®B pÈB S?QM; aÎ GB M [m€ tm®M; X

hQ" M i`QÌM; H¬M M[ t¬M t Q- •K i? M? +M; HÈM- /M H" M; QÌB >" ;B i` M F?€M ç
H¢M? #'i K½M- ?B M M?B M t2K i?QÌM; >" ;B ;B +?O H" K M?Q p"vX

>" ;B ;B +?O H" +| F?´ iU #B i- ?„M +,M #ªM F?¬M; TªB iU KbM? [m€ çB tm®M; -
+QÌM; ?"M? 'M tm®M; ç'v5

J" +€B [m€ M"v- +kM; H"K +?Q ?„M pW KÈB T?€i H M +?ÆB HB m i M i? "M?K•v
?„M Î b m HQM; +ÁM +| K°i imv i i? +QÌM; ;Bª p¬ +MM; ç€M; bÊ- +?Q /M H" >" ;B
+kM; ?Q" M iQ" M H" H'v i`SM; +?¼B pÈB ç€- +?d #B i F?¬M; +¬M; iB M çQ K¢M; >

GQm çQÊ+ h? M? aÆM- F?¬M; bÊ F?¬M; +| +OB ç®i5 *?d +¬M >" ;B "i .B i- M?Q
S+ M,K- i´M; b) tm'i ?B M K°i i°+ M?•M i?B M iQ i`€+ imv i- ç2K bd M?K+ ?¬K M v

L m F?¬M; - K¼B M; QÌB +? i b¢+?- B +ÁM b) M?È `ä h?¬M ;BÈB ç½ iWM; +| K°i >

.M b Q +kM; ç½ [m€- >" ;B ;B +?O HB M [m€ b€i ç'i- ?„M H¢v F?¬M; TªB S?QM
h?B M i?¬M ç¢B M?•Mô b m HQM; - +kM; F?¬M; Ov F?m'i 5

L?[M; M; QÌB F?€+ H¢B F?¬M; #B i H" +?mv M ;b tªv ` - +?SM; FB M #° /€M; >" ;
F?¬M; +| çS+- F?¬M; #B i t'm ?´ M?Q p"v- ç m H" •K i? M? M´B H M- +?Q /M H" M
/€K ?QÊM; /QÈB ç€v MûK pÄ i`€B +•v- #ÎB pb +?mv M M"v [m çB- >" ;B imv i ç®
Zm M; i? "M?5

@ ?

>" L½B GQÊM; T?€i ` K°i iB M; ?ûi i?ªK- `®i +K+ #` S?QM; aÎ GB M +?¬M pMB i?

L;mv M #ªM K¼B M; QÌB >" ;B pb >" ;B ;B +?O +?`m M?K+ K" i`Î M M M ioM? H
pšM +ÁM +? i i?ªK i`QÊ+ K„i- ;B +?O +?`m M?K+ +?QM? H" pb #ªQ ?° iQ" M #° ;B
FQM?5

L m F?¬M; - S?QM; aÎ GB M +| i? çm´B ;B i >" L½B GQÊM; - +?ŠM; H) F?¬M; i? Q

:B +?O [m€ po ç¢B `²B5 >B bBM? i¬M M; ?B K +O KbM? /MM; #ªQ p iQ" M #° ;B
[m€ tm®M; ?QÊM; K°i M[M?•M +¬m tBM5

h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M; „M- K¼B M; QÌB >" ;B iQ" M #° H M|M; /Q M? i`ÁM; - i•K
H¢B F?¬M; #B i >" ;B ;B +?O #B i b) #B m H° M?Q i? M"QX

S?QM; aÎ GB M ?€b) [m M i•K B ?QÊM; M" M; [m€ ;®B\ Í i`QM; K„i M[pQÆM; ç¢
i? ;B M M M ?QÊM; p p ç T+O M" M; ç¬m `¢T tm®M; ç'i- >" ;B ;B +?O M; v +
F?¬M; iQM? H"5

a m F?B ;B i >" L½B GQÊM; - HY ;B" M +O M" M; +kM; iB m i M b¢+? b)- +,M #ªM F
i`U+ iB T M?ªv p F?€M ç`B- M;²B Î # M M; QÌB G•K G¢+- ç2K i?•M i? K„ /B m /U
p¬ +MM; X

*?SM; FB M G•K G¢+ /m¶B ` K°i i v ¬K S?QM; aÎ GB M- i'i +ª K¼B M; QÌB H" +| K°i
ç M Km®M; B i +? i G•K G¢+- /M H" M[M?•M +kM; F?¬M; M; Q¢B H X *?d H" M; ?o
ç M +?ûK; B i >" ;B ç M?´i + Q i?O- +kM; ç +?Q >" ;B ;B +?O [m€ tm®M; ç'i +¬
+Y m´M; ç°M; \

h` M F?€M ç`B S?QM; ;B - S?QM; hÁM; GQM; M?QÈM; K"v M|B,

@ æB i?,K /Á i?Q€M; K°i T?€i- #¼M ?¼H" B\ æ†+ #B i H" i M M K iY FB 5
@ •M5
h'i +ª K¼B M;QìB ;"i ç-mX
@ Zmw M[S?QM; ;B i ?€ H" M K iY #bM? i?QìM; +| i? M?9M; +?"K5
>" ;B ;B +?O +ªK ;B€+ çQÊ+ HU+ HQÊM; K°i KU+ €T +? KbM? #B M K'i- ?„M H9+
?QÊM; p F?€M ç" B S?QM; ;B ¬K [mv M i?B H K°i +€B M|B,
@ S?QM; ;B M°B ibM? i?•K ?"m- H½Q ?O ç¢B #B m >" ;B M?"M i?m - iW ?¬K M
EBK Zm M; i?"M? K°i M;"v- >" ;B imv i F?¬M; ç†i +?•M MY #QÊ+5
>„M M|B M?Q +?ûK çBM? +?†i b„i- F?¬M; bM? +MM; pÈB >" ;B K°i +?9i çQìM; Hm

RjRkX *?QÆM; RjkR, *?O æ°M; L?QÊM; "°X UkV

@ æB5
>" ;B ;B +?O T?'i T?'i i v- K M; i?2Q i'i +ª K¼B M;QìB >" ;B F?¬M; +?9i /Q /U +
S?QM; hÁM; GQM; F?¬M; F?ÄB #m²M #U+- K†+ /M ?„M #B i H9+ M"v ç•v ç tm®M;
;B `ä`"M; /Si F?Q€i ç M i`QÊ+ K†i K¼B M;QìB QM; i?m" M`ìB F?ÄB EBK Zm M;
;b\
v M;?o >" ;B +,M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M; ç´B w5
Jm®M M|B S?QM; aÎ GB M imv +QìM; ç¢B- M?QM; +ÁM F?¬M; ç M KS+ K°i M;QìB €
?² H¬ >" ;B ;B +?O pMB çQÊ+ ç M i°i +MM; H" +€B ;b\ L?QM; K†+ F H" +€B ;b- i
+kM; F?¬M; TªB +| i? çÆM ;BªM ç´B w5
S?QM; hÁM; GQM; F?¬M; ?B m- M?QM; ?„M +kM; F?¬M; [m M i•K- M°B ibM? S?QM
+| i? iQìM; iQÊM; b Q\ >" ;B i?"i /€K ç´B w- ?„M b) ç +?Q >" ;B #B i`ä +€B ;b K
@ hS- çB ? M K'v M;QìB FB i?Q€M; K°i T?€i5
S?QM; hÁM; GQM; M?"M M?¢i M|B `X
J°i ;½ i? M? MB M €Q i`„M; H" T iS+ ;"i ç-m im•M K M?- ?„M #B i`ä +€B ;¼B H" ó
M;QìB G•K G¢+- S?QM; aÎ GB MX E?¬M; M|B i`QÊ+ i?U+ HU+ +MM; iB K HU+ +O
M? M imv i K„ o¬ aQM; +O M" M; ç½ H" K +?Q ;B i°+ /®+ ? i bS+ ç2K M" M; HQm H
_ìB F?ÄB ç'm i?9 i`QìM;- K¼B M;QìB >" ;B KÈB M? Q M? Q ?QÈM; >" ;B ;B +?O
i? M†M; M?Q p"vX *€B M"v +?d +¬M +| S?QM; ;B K°i M;"v- >" ;B imv i F?¬M; ç†i
M"v b) HmB çQÊ+ `i M?B m M?B m M[
@ :B +?O- +?9M; i i?U+ bU TªB Hv F? B EBK Zm M; i?"M? b Q\
L?QM; >" ;B ;B +?O H¢B H°` K°i /€M; iQÆB +QìB + Q i?•K K¢i i`„M +M|B,
@ hU M?B M- imv HìB ?S H" +?| K€- M?QM; +| ç¬B F?B ç½ iWM; M|B [m K" M|B p
@ h? M?QM; K" +?9M; i F?¬M; + K HÁM; ?5
@ æ9M; ç'v- L½B GQÊM; i°+ i?9+ +? i`²B- M m +?9M; i`9i HmB F?ÄB EBK Zm M
L½B GQÊM; i°+ i?9+ ?B bBM? m´M; T?Q b Q\
>" ;B ;B +?O ç2K i v #½B tm®M; M|B,

@ *€+ M;QÆB +?ŠM; H) F?¬M; +| M;?2 #^aM i¼ M|B- i?ÌB çB K +| M;QÌB S?QM; ;B
EBK Zm M; i?"M? b QX

J¼B M;QÌB ? B K†i M?bM M? m- ç m H" +| +?9i #| i v- S?QM; ;B M°B ibM? i?•K ?"r
i?"M?- M?Q i? M"Q HçB +?O ç°M; Hv F? B EBK Zm M; i?"M? ç +?Q >" ;B #¼M ?

>" ;B ;B +?O +QÌB ? ? - M?QM; H"TiS+ ?ç ;B¼M; M|B,

@ >B M içB S?QM; ;B t€+ i?U+ `i T?QM; [m M;- M?QM; b m HQM; T?QM; [m M;
L[iY ç^a #çB L½B GQÊM; F€ i?"i i?U+ HU+ #^aM i?•M +kM; #bM? i?QÌM;- H" aÆ o`
b Q +| i? €T +? L½B GQÊM;- i?"K +?Q #^aM i¼ \

@ Í T?Q b m +O +€+ M" M;- +| K°i p`imv i i? +QÌM; ;B^a5 .MM; #^aM i¼ çQ€M +?

h`mM; L;mv M h?-M FB T5

G•K G¢+ M;~M; ¢-m M?bM H M i`iB- /MM; i?-M i?S+ +O ?„M /M H` G¬B o•M ¢-v M; ,M +?†M- iBM? iQìM; ó+?SM; FB Mô K°i H½Q ;Bª €Q t€K ¢ M; ¢° FB T- i`QM; + ¢½ p i i?QÆM; +?²M; +?´i- K°i # M ¢B M +m²M; ;†K H'v ¢ M /QÊ+- /MM; #´ bmm; ¢

L;mv M H B S?QM; ;B +ÁM +´i ;B´m M?•M p"i M?Q p"v5

G9+ M`v- i´i +ª K¼B M;QìB S?QM; ;B #WM; H M- M? Q M? Q T?M i?,M; ?Q F?-M i`QM; iBM? F?-M; - i`QM; €M? K„i i`M ¢-v +?ì KQM;X

RjR9X *?QÆM; Rjkj, æ`Q :|+ hQìM;X URV

"¼M ?„M iU M?B M #B i`ä ¢•v H` H½Q i´ M?` KbM? ¢° FB T- M m M?Q +| i? i?`M? S?QM; ;B HB M i?`M? ¢¢B ;B i°+ +| h`mM; L;mv M h?-M i¼ i`´M`²B5 o b m b•M +ÁM H` K°i EBK Zm M; i?`M? M?Q M?Ä M[- K` H` +| i? î i? ;BÈB +`M; `°M; `½B i

LY + M? ;Bì ¢®B pÈB #¼M M;QìB G•K G¢+ K` M|B `´i M? M?- #ÎB pb pB + F?-M; F?-M; [m M i•KX J` ¢®B pÈB K¼B M;QìB S?QM; ;B K` M|B- ¢•v H` p¬ +MM; /`B / FB T+?ÈT ¢°M; ¢ m #` #¼M ?„M +?ì ¢ÊB HQ H„M; - bÊ p` H½Q i´ FB b) b®M; F?-M

L?QM; p¬ Hm"Mi? M`Q- MY + M? ;Bì pšM H` H†M; v M K` [m - F?B G¬B o•M ¢-v ªM? +kM; `ÆB tm®M; - i` M M;QìB i`M ¢°M; mv €T +| i? +?Q aÆ o` h?-M bBM? bB

@ *?9+ KWM; o,M h?`M? H½Q i´ pQÊi [m i?-M FB T- iB M p`Q h`mM; L;mv M h?-

h´i +ª K¼B M;QìB S?QM; ;B B +kM; [m€ ¢-v ¢´i- ¢ m H` iQ€i ` b„+ K†i pmB KWM

S?QM; ;B `®i +K+ +| h`mM; L;mv M h?-M i¼ i`´M`²B5

G½Q ;Bª €Q t€K i`M M;"T mv M;?B K ;"i ;"i ¢-m- F?Q€i i v M|B,

@ G½Q T?m +¬M M;?d /QÐM; K°i ?²B5

@ hB M ¢Q H½Q i´5

J¼B M;QìB H¢B #€BX

•Q t€K H½Q i´ S?QM; o,M h?`M? i?•M ?bM? K°i +?mv M- H"TiS+ #B M K'i p¬ imM

@ aÎ GB M

G9+ M`v S?QM; hÁM; GQM; ¢B M? M? ?QÈM; S?QM; aÎ GB M- ;B i°+ `®i +K+ bB h?-M H½Q i´- H¢B ¢ +?Q ?„M HU+ HQÊM; i,M; M?B m- €M? K„i M?bM p T?Q S?Q bÊX

*€B aÆ o` h?-M M`v H¢B M;?`+? i?B M H¢B ?€ +| i? +MM; h`mM; L;mv M h?-M +

@ "ªM i¼ i? v M;QÆB ¢`M? ?¬M M?•M5

S?QM; aÎ GB M `ä `M; ¢½ H` i? iY +O G•K G¢+- M?[M; HìB M`v +O S?QM; hÁM

æ tm®M; S?QM; aÎ GB M M´B ;B" M- G•K G¢+ M;QÊ+ H¢B H° ` /€M; iQÆB +QìB,

@ æ¬m +O S?QM; ;B +?O +?d ¢ +?Q HW ¢€ b Q\ Jm®M i¢B ?¢ i? v M;QÆB ¢ M M?` +?²M; F?€+ ? v F?-M; \

@ >W5

S?QM; hÁM; GQM; ?W H¢M? K°i iB M;X

@ L;QÆB +?Q `M; M;QÆB tSM; pÈB aÎ GB M b Q\

@ sSM; ? v F?¬M; - F?¬M; T?ªB /Q M; QÆB M|B5
 G•K G¢+ ¬K +€B 2Q M?Ä M?„M +O S?QM; aÎ GB M- ¢ +?Q i'i +ª K¼B M; QÌB B +
 ¢ÄX
 @ h?^M; F?®M- +ÁM F?¬M; #m¬M; ` i v5
 J¼B M; QÌB S?QM; ;B ¢ m [m€i M|BX
 @ *€+ M; QÆB M?[M; /•M ¢2M M¨v- H¢B /€K [m€i i?€Q T?m [m•M +O #´M ?"m\
 S?QM; aÎ GB M H¢M? HMM; ¢Q i v +?d p K¼B M; QÌB- i` M K†i ¢ T ¢^M; ¢^M; b€i
 @ aÎ GB M- M; QÆB H¨ h?B M EB m +O S?QM; ;B i - M; ¨v b m iB M ¢² #'i F?ª ?¢
 K°i i?•M +•v\
 S?QM; hÁM; GQM; +kM; F?¬M; ¢2K G•K G¢+ ¢ p¨Q K„i- ¢½ M?"M ¢`M? ?„M +?d H¨
 @ "ªM i¼ ¢½ i? v M; QÆB i bK p` H M; [m•M M?Q w- F?¬M; #B i bQ pÈB ?„M K¢M?
 @ L¨v- ¢¢B T?¬B ¢ªM- ?„M ¢ M; ¢¨Q ;|+ iQÌM; +O M; QÆB5
 æQÌM; æB K #„i +?ûQ +?•M M|B ` X
 •M? K„i +O G•K G¢+ Î i` M K†i S?QM; hÁM; GQM; ¢ªQ [m M|B,
 @ >ÆM i`, K p¢M M, K i`QÈ+ - ¢¢B F?€B M; QÆB +kM; H¨ ¢®B pÈB S?QM; h?€B L; mv
 •M? K„i S?QM; hÁM; GQM; M; QM; iK- ?QÈM; G•K G¢+ M?bM H¢B- i`QM; €M? K„i +
 @ "¨ ¢•K i`9M; +?¶ ¢ m b Q\
 G•K G¢+ M?2 ` ,M; +QÌB +QÌBX
 @ hB m iY- +QB +?WM; ?¼ H¨ iW Î KB M; K¨ ` 5
 a„+ K†i S?QM; hÁM; GQM; i`Î M M iQÆM; ¢®B •K i`-K H MX
 @ >B M i¢B +| i? M|B +€+ M; QÆB w ¢`M? ¢2K aÎ GB M ;ª +?Q p` ¢¢B M?•M p"i M¨
 G•K G¢+ F?¬M; +?9i M¨Q ¢ w- S?QM; ;B iU +?Q H¨ tm'i ?B M K°i p` h`mM; L; mv
 M?B m- i? M?QM; K¨ ¢®B pÈB G•K G¢+ K¨ M|B- ¢WM; M|B h`mM; L; mv M h?-M p v
 L; mv M h?-M ¢dM? T?QM; i?b M?Q i? M¨Q\ J°i [mv M iS+ b€iX
 @ hB m iY- ¢WM; +| ¢M F?¬M p†i ;b5
 S?QM; hÁM; GQM; ¢®B pÈB G•K G¢+ H¨ i?"T T?-M +, K ?"M- ?„M M?bM p T?Q S?
 @ "ªM i¼ i? v M; QÆB i bK p` ?¬M T?m- +?QM? H¨ K°i p` ¢¢B M, M; +O :B M; L; mv
 L; mv M h?-M i K i`¼M; i?B M- imv i i? +QÌM; ;Bª +| ?B p¼M; iB M p¨Q h?QÈM; h
 @ ?- #´M ;B \
 G•K G¢+ +| +?9i H„T #„T FBM? ?½BX
 @ >W- M°B i bM? S?QM; ;B M?Q i? M¨Q- HQ¢B iB m M?•M p"i M?Q M; QÆB +| i?
 S?QM; hÁM; GQM; H° ` p F?BM? i?QÌM; X
 @ S?QM; ;B iW H9+ ?ÆM ? B i, M, K i`QÈ+ Î h? M? G•K h?-M Zm®+ /QÆM; / M?
 M?€M? p¬ b®5
 @ :B M; L; mv M i?¨M? +?QM? H¨ +?¶ [m M i`¼M; - +| ¢¢B M, M; +'T #"+ h`mM; L; mv
 @ aÎ GB M- b m F?B M; QÆB ;ª p¨Q #´M ;B - b) ¢¢i ¢QÊ+ i`B M; mv M im Hmv M i
 h?-M /®+ HÁM; /¢v #ªQ5 .MM; iQ +?i +O M; QÆB- i`QM; S+ M, K T?€ pÐ K¨ p¨Q h
 ¢®B F?¬M; i?¨M? p'M ¢ 5

S?QM; hÁM; GQM; FB M M?šM F?mv M- HQϕB +?mv M M"v iU M?B M H" Km®M S
H" i®i M?'i- M m F?¬M; M" M; ;?B ?"M i`QM; HÁM;- p b m î # M M; QìB p` ϕϕB M, M
Zm M; i?"M? S?QM; ;B +?šM; T?ªB H" Km®M ?ÄM; #ûi`²B b Q5

æ®B pÈB K` HU+ +O S?QM; aÎ GB M- S?QM; hÁM; GQM; F?¬M; /€K t2K M? - ?„M
imv i b„+ M?Q i? - p"v p¬ Hm" M ϕ®B T?QÆM; +| v m +¬m ;b ?„M ϕ m pmB p ϕ€T S
i•M; #®+ F?¬M; +| ϕ" T ϕ M- M; QÊ+ HϕB H" ϕ2K KbM? ϕ€T ϕB p"Q5

"ÎB p"v- ?„M T?ªB i`'M M +ªK t9+ +O S?QM; aÎ GB M tm®M;- KB M +?Q ,M i`°K ;"
;ϕQX

h`,K i`B m M,K KÈB +| ?v p¼M; ϕ°i T?€ h`mM; L;mv M h?¬M\

æWM; M|B S?QM; aÎ GB M +,M #ªM F?¬M; T?ªB M[iY M¬M; +ϕM T?K i?m°+ +QìM
T?ªB T?K i?m°+ p"Q HQϕB bB m +'T v m M;?B i M?Q G•K Gϕ+- ϕB i?2Q # M +ϕM?
M,K- K°i pϕM M,K HB M ϕ M ϕQÊ+ h`mM; L;mv M h?¬M`²B5

@ s9 H½Q ϕ¬m- [m€ tm®M;5

S?QM; aÎ GB M +?d i v ϕ®B T?QÆM;- M" M; H" i?U+ bU iS+ ;B"MX

@ >W- ϕ½ ;B M M;Q M K'i HBM?- p"v +kM; +?d +| +¬K tm®M; /MM; h~v >²M ϕ M i~v

S?QM; hÁM; GQM; ?W HϕM? M|B- ?„M +kM; b) F?¬M; KϕQ ?B K ϕQ S?QÊM; aÎ GB
bM?X

@ h`QÊ+ ;B i iB m iY FB 5

S?QM; hÁM; GQM; M;?o M;?o- +?d ?QÈM; G•K Gϕ+X

@ M EB K- aQÆM; JBM?- *® EBM?- +€+ M;QÆB +MM; i p•v F?®M aÎ GB M - ϕÊB
ϕ2K M" M; i`'M €T5

@ o•M;5

G"TiS+ HB M +| K'v M;QìB ?QÈM; p G•K Gϕ+ +?ϕv ;B i ϕB [m - K¶B K°i +€B ϕ m H
bÈK +kM; #ÎB pb S?QM; aÎ GB M [m M ? pÈB G•K Gϕ+ K" p¬ +MM; ;?2M ;?ûi- ;B
F?~m- iU M?B M F?¬M; +?9i /Q /U H°` ?mM; iQÈM;X

J` # M;QìB ϕQÊ+ S?QM; hÁM; GQM; T?•M T?| i?b M? Q M? Q ?QÈM; S?QM; aÎ GB
H" €M? K„i•K i`¬K- ϕ²M; i?ìB K M; i?2Q #B m H°i?"T T?¬M iB + ?"M- ?ÆM i`,K pϕ
L;mv i iWM; ϕ +?Q #¼M ?„M i•K ϕ°M;- i? M?QM; K" pb M`M? M¼i #´M ;B - #¼M ?
ϕ ϕ´B H'v #´M ;B OM; ?° +`M; M?B m ?ÆM M[X

E?¬M; M;?o iÈB bU ibM? HϕB ` M;Q`B w Km®M- #B M F?ûQ i?"M? pKM;- M?QM;
F?¬M; T?ªB H" tY M[`²B- p"v F?¬M; M;ϕB K¼B M;QìB i`QÊ+ H"K i?"i- +?ÆB ϕM +
ϕB i`Q M?È- /M b Q M" M; +€B ;b +kM; F?¬M; M?È`ä5

RjR8X *?QÆM; Rjk9, æ"Q :|+ hQìM;X Ukv

oW M;?o iÈB +| i? +MM; M[M?•M tBM? ϕ T M?Q p"v ϕB M HQ M ϕªQ T?QÊM;- M?
/•K- €M? K„i•K i`X

@ *€+ M;QÆB M?[M; #ϕB ?QϕB M"v5

aQ•M? hmv i M?ªv ` M;Q`BX

@ GϕB /€K p¬ H ϕ®B pÈB i, i, ϕϕB M?•M5

@ *-K tm®M;5

S?QM; hÁM; GQM; M;?o M;?o- iB m M? ç-m imv MQM MÈi- M?QM; ç½ +| i? i?'
M;v b m iQ b„+ imv i b) F?¬M; /QÈB S?QM; aÎ GB M- K„ M?•M M?Q p"v p¬ Hm"M
H" çQ +?Q ç¢B H½Q M"Q ç| +O #´M ;B - ç m H" +?mv M i®iX

@ hB m +¬ MQÆM; - M;Q M M;Q½M +MM; + + çB i?¬B5

J°i M K M?•M pQÆM i v ?QÈM; aQ •M? hmv i #„i iÈBX

@ h?®B M¬ #°+- +ÁM Km®M H"K + + +O "´M K pQÆM;\

aQ •M? hmv i Q Q F m iQX

@ hB m i€K

>Q" M; EBK ""M; :BªB H"TiS+ ?Q" M? i?•M K" ` - F?Q iS+ +Q`M; ?Q" M? HQm +?mv
€T h?B M æ` X h` M HQM; H" M^K b'T H'v # +QM +m M?Ä- ç²M; /¢M; pk ç°M; H'
F?QX

*kM; F?¬M; TªB aQ •M? hmv i F?¬M; Km®M ç2K hY EBK h?B K h?W i`B m çB ` -
H'v çQÊ+ +?¶ i®i [m€ M?B m- ç½ #„i ç-m M; O ç¬M; # [m M- ç ç°i T?€ h?QÊM; h'
æQÆM; M?B M- M m i?U+ bU ç°i T?€- F?¬M; +| i`,K p¢M M,K iQ+? Hkv +kM; çWM

G•K G¢+ ¸2K i v T?ªB M•M; H M- M,K M;|M i v M„K +?†i- HU+ HQÊM; #„M` - +| mv
ç€M; bÊX

@ Jm®M +? i5

>Q¨M; S?O h?–M .”i ?W H¢M? K°i iB M;- i v pmM; H M- HÁM; #¨M i v H”T iS+ M?
iBM? i?¢+?X

@ *?Q M;QÆB K°i +Æ ?°B- ?QÈM; i i?–M T?K+X ¨ªM i?B m ;B +| H) b) +?Q M;QÆ
+O M;QÆB M?Q i? M¨Q i?Q€M; K°i T?€i5

sPI II55

h?•M ?bM? G•K G¢+ +?ÈT ¸°M;- F?–M; ;B M i?m’M /B ¸½ tm’i ?B M îi`QÊ+ K†i >
[mv M Q M? ` - " - +ªF?m–M K†i +O >Q¨M; S?O h?–M .”i H”T iS+ #` Q M? #¢Q- |
vX

@ æ€M; ;B”M- H¢B /€K /MM; m M;[¬ M;¬M ¸®B pÈB i, i, ¸¢B M?•M5

aQ •M? hmv i +kM; ¸²M; /¢M; i?m’M /B ¸ M b m HQM; >Q¨M; S?O h?–M .”i- M„K i v
¸®B T?QÆM;- ¸2K i?•M i? M;?B M; p T?Q b m +O ?„M ¸€M? +?Q M;QÊ+ H¢B p

¨¨M?- G•K G¢+ ` H¢B K°i [mv M- >Q¨M; S?O h?–M .”i H¢B ?QÈM; p b m #„M ¸B-
#´ bmM; K°i [mv M- T?QÆM; ?QÈM; M;½ [m} +O >Q¨M; S?O h?–M .”i H¢B i? v ¸°M

>„M iU M?Q K°i +QM H”i ¸”i- #` G•K G¢+ +MM; aQ •M? hmv i Q M? ¸ M / Q ¸°M; H

@ .WM; i v5

S?QM; ZmªM; lv M bÊ ¸ M K†i KkB i`„M; # +?5

L;QìB F?€+ F?–M; #B i i?•M T?”M >Q¨M; S?O h?–M .”i- i? M?QM; K¨ ?„M #B i `ª
#` i?QÆM; K°i bÊB H–M;- ?”m [mª +kM; F?–M; TªB ?„M +| i? i?W M?”M- i?”K +
i?”M? #’M;B îT?Q b m ?„M +kM; Km®M ?ÄM; #ûi5

U.:, æQ¢M M¨v #` i?B m- ibK F?–M; ` #ªM i2tiV

@ *ªM? ;BÈB +O M;QÆB M;½ tm®M; M?Q i? M¨Q +?”K M?Q p”v\

G9+ iQ¨M #° T?€T i„+ +?B HU+ # M i`QM; iBM? i?¢+? iQ¨M #° ? Q ? i- +ªM? ;BÈB
tm®M; K°i iB 5

> B +€B [m€B i? B ?5

*€B M¨v H¨ ¸QÆM; M?B M- G•K G¢+ +| hY ædM? ?° i?•M F?–M; ¸ +”T iÈB- K¨ aQ
M?Ä- H¢B H¨ [m€B p”i ¸½ b®M; ? B p¢M S+ M,K5 > B p¢M S+ M,K M¨M; KÈB ¸Q in
i`¼M; i?B M- +€B M¨v Km®M ¸2K +ªM? ;BÈB +O M¨M; ¸ tm®M;- /U p¨Q i?ìB ;B
+kM; Km®M ? B p¢M S+ M,K b Q\

J°i F?Ä iBM? ?¢+? i®B ¸ M;?`+? +?mv M Ry i, M,K- +€B M¨v ¸®B pÈB h?–M HBM
i?ìB ;B M #¼M ?„M b®M; +ÁM /”B ?ÆM- i? M?QM; K¨ ¸®B pÈB iB m M? ¸–m K¨ M
;BÈB M¨v M;½ tm®M; i?”i bU H¨ v m ¸ M i`bM? ¸° ¸ +?Q M;QìB iS+ H°M `m°i5

aQ +€B ;b +kM; ¸WM; ibK iB m M? ¸–m bQ b®M; H•m ?5

>ÆM M[- M m F?–M; H¨ i`QM; [m€ K¢i iBM? ?¢+? M¨v M?m°K F?Q iS+ hY ædM?-
i€+ /KM; îi` M M;QìB iB m M? ¸–m5

@ E?–M; +| F?ª M,M;- imv i F?–M; +| F?ª M,M; M¨v5

>Q¨M; S?O h?–M .”i T?ªM; T?’i iU M?Q i`9M; i¨- i?Q€M; +€B H¢B K!+ ` #®M F?Ä
H¨ i’i +ª b! ?[m +O ?„M- p”i T?~K i`•M [mw M?Q i? /M H¨ /MM; i?•M T?”M +O ?„M
M?Q p”v5

sAl XsPI sAl XsPI - ?„M i?Q€M; +€B ¸2K M?[M; Zm€ K¢i iBM? ?¢+? M¨v iQ¨M #°

G•K G¢+ v M;mv M ¢B K M?B M M?Q F?¬M; +| pB + ;b- aQ •M? hmv i `i M ibM? K
¢B K°i iQ- M?QM; HB M iW >Q h?¬M L?`i¼M; i?B M ?"m F€ +kM; F?¬M; +| iû tm@
hQ +?'i M? ¢-m FB ¢ M i°i+MM; +| M?B m +? M? H +? ?- M;?' +? +?mv M i?lB ;E
F #QM; ` iWM; K" M; im pB i?'T FûK M?Q i? \ h?U+ HU+ FûK M?Q p"v ¢ M i°i+MM
i? \

h?¬M HBM? i?¼ M;mv M p¬ ?¢M H" i?"i bU- M?QM; F?¬M; ¢¢i ¢QÊ+ +ªM? ;BÈB iQ
+| F?ª M,M; ?QÎM; i?K ooM? aBM?5 L|B M?Q p"v- +| i? b®M; ¢ M Ry i, M,K Qi M
L;mv M h?¬M- +kM; +?d +| h?QÊM; h?B M i?¬M KÈB ¢O b®M; ¢ M i`,K i, M,K5

J°i >Q h?¬M L?`i¼M; i?B M M?Q M?Ä `ä `M; +| i? H"K +?Q M,K F?Ä Zm€ K¢i i
i¼M; i?B M- F?¬M;- HB M iW M?'i¼M; i?B M ?"m F€ tm®M; ¢ M i`mM; F€ +kM
M? ¢-m M"v ¢ M i°i+MM; b®M; # Q H•m ?5

>Q" M; S?O h?¬M ."i +?d +ªK i?'v KbM? F?¬M; K v ¢ M M?"- H"K b Q H¢B ;†T ¢QÊ
@ E?¬M; +ÁM +?B m ;b M[b Q\
G•K G¢+ +QlB M?¢i K°i iB M;X
@ o"v iÈB T?B M i 5
>„M ;BÆ M„K ¢'K H MX
>Q" M; S?O h?¬M ."i pW ;B" M H¢B bÊ- ?„M , +| Zm€ K¢i iBM? ?¢+? +,M #ªM F?¬M
K°i F?Ä MûK ` # M M;Q" B- /M H" h`mM; L;mv M h?¬M ¢dM? T?QM; ¢Q€M +?WM;
>"m h?B M- ?„M Km®M +?ÆB M?Q i? M"Q H" +?ÆB M?Q i? ¢|5

L?QM; ;†T ;Ð G•K G¢+ +MM; aQ •M? hmv i- ?„M ¢°i M?B M +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ M
H¢B b) M?Q i? B5

@ *€+ ?¢- i`QÊ+ FB H" +?9M; i +| +?¶ #i FQM?- #i [m€- FQM? tBM M;?o H¢B K
+O >Q" M; S?O +¬M; iY ? v F?¬M;\

S?QM; ZmªM; lv M H¢B H¬M M[+?2M HlB MlBX
@ h?•M T?"M\
G•K G¢+ +QlB M?¢i K°i iB M;X
@ E?¬M; M;Q" B H" +| K°i H½Q iY h?QÊM; h?B M i?¬M- ?Q†+ H" bQ T?K- ?Q†+ /Si
H†i p†i5

@ >¶M ¢ªM- M;QÆB /€K MlB #ªM i?B m ;B H" H"K pB + H†i p†i ? v b Q\
>Q" M; S?O h?¬M ."i M?ªv /UM; H M- ?„M ?"M M?'i M;QlB F?€+ ?¢i?'T i?•M i? +O
¢ÆM;BªM- ?„M H" F i[mª +O H½Q iY M,K ¢l b m F?B b v `QÊm- F?¬M; +| ¢QÊ+ v
/ÁM; +?QM? M;Q" B w Km®M pšM H¢+- ¢` p` +O ?„M KÈB M?"M ¢QÊ+ +?mv M #B
¢lB b m +O >Q" M; S?O ;B X

æ•v H" p i b Q +O ?„M- imv i F?¬M; +?Q T?ûT #i Hm" M F M"Q p¢+? i`¬M5
@ >Q" M; S?O +¬M; iY +| T?K i?•M H" K°i p` h?QÊM; h?B M i?¬M ¢¢B M?•M5

S?QM; ZmªM; lv M M;?B K M;?` MlB ` - M m F?¬M; ?„M +¬M ;b TªB +,M; i?ŠM; K
¢®B T?QÆM; M?Q p"v\ L m >Q" M; S?O h?¬M ."i Î +?¶ M"v tªv ` +?9i bU ibM?- p`
M?•M FB +?„+ +?„M /QÊB bU ;B" M /[b M #^M; S?QM; ;B `²B5

G•K G¢+ ;?ûi M?'i HQ¢B T? p"i KbM? F?¬M; +| #`M bU- ;†T ¢QÊ+ T?B M iQ€B +?
p"v t2K tûi- aQ •M? hmv i`i ¢€M; v m- M;QlB i H" +| K°i bQi, *Ym hBM? h?¬M oQ
+| M?bM i?'v M" M; K M; ` /¼ M;QlB- M;QÊ+ H¢B H" i`€M? F?¬M; F`T5

RjR3X *?QÆM; Rjkd, oϕM S?€T hBM? h?–M æB MX URV

@ L˘v- M;QìB t'm- M;QÆB pb +€B ;b /MM; HQϕB €M? K„i M˘v M?bM t2K L[m L[m- + / b Q\

aQ •M? hmv i ç®B pÈB G•K Gϕ+ [mÆ [mÆ M„K i v M?ÄX

@ hB m iϕT +?OM; - M;Q M M;Q½M ç2K M[M?•M +O Kbm? çQ H M- #ªM i?B m ;B M˘M;5

>Q˘M; S?O h?–M .”i #€Q ˘ i?•M i? - +?Q ˘M; G•K Gϕ+ HϕB +QìM; ?Q˘M? +kM; +? i?B m ;B HϕB iÈB M[X

h`QM; HÁM; S?QM; ZmªM; lv M H˘ F?–M; M;WM; F m F?´ - ?B M iϕB #¼M ?„M H˘ ç HU +?¼M i®i M?’i iU M?B M H˘ iQ˘M i?•M i`Î ˘ - b m ç| ;¼B ç M + Q i?O i˘’M €T (i? M˘Q +ÁM F?–M; T?ªB iMv w b Q\

> i H–M M˘v iÈB H–M F?€+ Km®M p˘Q H9+ ç| çB FQ+? i?Q+? G•K Gϕ+- ç•v F?–M; L;QìB i çϕB M€Q K°i ?²B HϕB p¶ p¶ #ì K–M; `ìB çB- h?–M ;BÈB HÈM M?Q p˘v- K L;mv M h?–M M!B / p˘v b Q5

>„M H˘K b Q +| i? M;?o ç M >Q˘M; S?O h?–M .”i #ÎB pb H9+ im´B +ÁM i˘ M?”M K°i F?B ç„+i? iQM? ?mM; ?,M; +˘M [m˘v +U+ ç° #„M M;QÊ+- ç½ F?–M; T?ªB H˘ ? /mM; `²BX

•M? K„i G•K Gϕ+ `ûi HϕM?- pQÆM i v ?QÈM; >Q˘M; S?O h?–M .”i #„i iÈBX

@ *€+ ?ϕ- FQM? tBM M;?o HϕB K˘ H˘K 5

S?QM; ZmªM; lv M F?–M; +| +€+? M˘Q ?Q˘M? i?•M M;„M +ªM- #B i `ä T?Q i`QÊ+ M?„K K„i M?ªv tm®M; - M m F?–M; p` h?QÊM; h?B M i?–M FB i`€+? +S- +€B M˘v F?–M; +€+? M˘Q i?W M?”M5

@ >W- ? B M;QìB +€+ M;QÆB +?Q ˘M; +ÁM +| i? F?–M; ç K td ç M b Q\

G•K Gϕ+ iB M i v K°i [mv M Q M? ?QÈM; S?QM; ZmªM; lv M- i v FB i?b v M;mv M .”i #„i iÈBX

@ L;QÆB /€K5

S?QM; ZmªM; lv M ?ûi HÈM K°i iB M; - i`QÊ+ FB imv #` i´M i?’i M†M; - M?QM; +M HB M i?O +?ŠM; H) pšM F?–M; i? ç˘Q i˘m\ *?d +–M +QÐB h˘mv M h®M; h˘”M ç M + Q i?O +O S?QM; i?` #´M ;B +kM; çO ç i˘’M €T G•K Gϕ+ `²B5

æQÆM; M?B M- M m ?„M #B i `ä G•K Gϕ+ iWM; Î S?B ok i?˘M? /MM; HU+ HQÊM; i°+ h˘mM; L;mv M h?–M +QìM; i? - çQ€M +?WM; b) F?–M; +| iU iBM M?Q i? `²B5

˘˘M?5

J°i [mv M Q M? [m - S?QM; ZmªM; lv M H˘T iS+ +m²M; T?mM K€m iQÆB- HªQ çªQ i`Î M M i˘„M; # +?X

h v T?ªB +O G•K Gϕ+ /Á tûi ?QÈM; >Q˘M; S?O h?–M .”i- M?QM; i`QM; €M? K„i ç® #B M ˘ im M;mv i i M; i?QÆM; - T?ªM; T?’i i?ìB ;B M ç°i M?B M i˘b ?Q½M S+ pϕM ?ϕ i?’T +U+ ?ϕMX

G9+ M˘v i®+ ç° +–M; FQ+? +O G•K Gϕ+ çWM; M!B h˘mM; L;mv M h?–M- +?d bÊ i +| i? çÆM ;BªM Mû i`€M?5

E?–M; ?´ H˘ i?ìB ;B M T?€T i„+ +?d +| Ryy HQϕB çϕB çϕQ i`QM; i?B M ç˘ - M m b t FûK ?mv MªQ #^M; M!5

G•K G¢+ KdK +QlB- H¶ ç2M T?€Ti„+ HQm +?mv M- i®+ ç° i?lB ;B M ;B i,M; îi` M
K°i ç¢Q L; k >`M? T?€Ti„+ t€+ i?U+ F?¬M; b€M? #^M; i?lB ;B M T?€Ti„+ - M?QM;
ç†+ #B i H` H'v çQÊ+ ?Q`M iQ`M +•M ç®B- H¶ ç2M T?€Ti„+ iQÆM; /mM; iQÆM; b
;B M T?€Ti„+5

h?•M ?bM? +O ?„M #¶M; M?B M ;B i®+- îi`QM; €M? K„i F?¬M; i? iQîM; iQÊM;
."i- HB M M„K H'v +´ +O ç®B T?QÆM; X

@ L; QÆB +?d +| K°i +Æ ?°B- i ?ÄB +€B ;b- M; QÆB ç€T +€B ç|5

hB M; M|B +O G•K G¢+ H¢M? M?Q #,M;- ?„M +kM; F?¬M; M; ¢B K°i #^ #|T +? i„M
?„M ;B i +? i M; QlB ç²M; /¢M; +| i? ?'Ti?K ç M Fw S+ +O ç®B T?QÆM; 5

*?d H` >Q`M; S?O h?¬M ."i Qi M?'i b®M; i` Mi`B m M,K- Km®MiWi`QM; i`Q M?Ê /
ibK ` iBM iS+ ?„M Km®M #B i- ç•v M?'i ç`M? F?¬M; T?^B bU ibM? M?'i i?lB #€M
M`v i' i M?B Mi`M ç-v bU ibM? >„+ •K- #m²M M¬M t'm t - G•K G¢+ i?"i bU H` F?¬

@ > ? ? - M; QÆB /€K b QX

hW F?B >Q`M; S?O h?¬M ."i #`v ` i?•M T?"M >Q`M; S?O ;B ç¢B i?B m +O ?„M-
/€K ç®B pÊB ?„M M; ¶M; ?`+? - +,M #^M F?¬M; ç2K mv ?B T +O G•K G¢+ +QB p`Q

@ L; QÆB i?"i ç9M; H` +?Q i?'v [m Mi`B +?Q ç´ H - çQÊ+ `²B- /M b Qi +kM; F
KB M; M|B5

G•K G¢+ H° ` b€i F?Q +QlB H¢M?- M,K M; |Mi v #¶M; M?B M tB i +?†i- +„M +„M
h?¬M ."i H`TiS+ i`mv M ç MiB M; F?ÊT tQÆM; ` M `dX

@ .WM; i v5 .WM; i v5

>Q`M; S?O h?¬M ."i +® M?B M F?| +?`m ç Mi v +?•M +m²M; HQ¢M M?^v K9 - S?
; 'T ç M ç° ;BÆ +?•M- ?„M +| i? +^K ;B€+ çQÊ+ b€i F?Q +O G•K G¢+- `ûi H¢M? i
/¼ >Q`M; S?O h?¬M ."i5

@ *| +?mv M ?^Q ?^Q M|B- M; QÆB ?ÄB +€B ;b i i`^ HlB +€B ç|5

>Q`M; S?O h?¬M ."i +m®B +MM; +kM; bÊ- ç®B T?QÆM; T?QM; # ç M çB M +O
M`Q /MM; HU+- K` K°i +¶ HU+ HQÊM; ç€M; bÊ i?b t•K i?S+ ?^B +O ?„M- ç +?Q ?
+| i? H`TiS+ +?¬M pMB5

@ æ½ Km°M5

L,K M; |Mi v +O G•K G¢+ +`M; i?m +`M; +?†i- ?„M p®M +| i? ç +?Q >Q`M; S?O h?
+€+? i?®M; F?Q€B- M?QM; iU ?² +€B M`v [m€ iB M M; ?B `²B5

@ >Q`M; S?O +-M; iY +| T?K i?•M H` >Q`M; S?O >B M E€- h?QÊM; h?B M i?¬M i
+QlM; ;B^ - +€+ ?¢ çWM; `QÊ+ H'v ?¼ b€i i?•M bM?5

S?QM; Zm^M; lv M +® MûM M; U+ b¬B ?mv i- H¢B ?QÈM; G•K G¢+ M?"Q iÈB- K°i #
>„M +kM; +?d +| i? H`K M?Q p`v `²BX

@ ?- ?B Mi¢B i i?m i v- +?ŠM; H) >Q`M; S?O ;B +| i? iW #Äw ç² b Q\

G•K G¢+ KdK +QlB M?bM p T?Q >Q`M; S?O h?¬M ."i- M?QM; MK +QlB FB H¢B
iQ`M i?•M H¢M? M?Q #,M;- +| K°i HQ¢B ;B"i KbM? bÊ ?½B ç M ?Qi i?î F?¬M; i?¬M

>Q`M; S?O h?¬M ."i MQÈ+ KkB MQÈ+ K„i iQ`M #° +?^v ` - i`QM; KB M; ç½ M|B F?-
i?¬M i?S+ +´ ç½M; - T?€i` i? M? •K i?9i i?Qi Md MQM,

@ æ¢B + - i? K¢M; - #Ä [m +?Q i K°i H-M5 h + K çQ M F?¬M; # Q ;B| b) ibK M

@ æ€M; iB +- i +ÁM ç M; Km®M +?B m +® T?K i?•M +O M; QÆB- +?Q M M- i +U i
i +kM; +?Q `^M; ç² p"i i" M K„i i?'v bQ b€M? iBM +`v- pšM H` F?¬M; H`K T?B M M;

i?"i H M çQÌM; çB- i iBM iQÎM; i`QM; ç` M;K+ +| H) +| `i M?B m M;QÌB ç M; +? H•K5

h v T?ªB +O G•K Gç+ ;"T HçBX

hçT- K°i iB M; ;BÁM p M;- >Q`M; S?O h?-M ."i H"TiS+ iS +?B ççT K°i +€B- i?-M i€M? KçM; +?B ?Ä /"Ti„i- #` +? ii`B ii`B i ç ç X

h?-M ?²M ç½ pQM;- M?Q p"v /M H` *Ym hBM? h?-M oQÆM; ç M +kM; KÆ iQÎM; ç b®M; HçB5

@ E?-M;

a„+ K†i S?QM; ZmªM; lv M i€B M?Êi- p"v T?ªB H`K b Q #•v ;BÌ- i` M M;QÌB >Q`M; +| i?-M i?S+ 'M Fw +O >Q`M; S?O >B M E€ HQm HçB- ?„M pW +? i- >Q`M; S?O çQÊ+- K` i?ÌB çB K p` ççB i?-M M`v ;B iiÊB- iQ`M #° EBK Zm M; i?`M? ç m +| i?

@ L;QÆB t¬M; ççB ?¼ M;"Ti`iB `²B5

S?QM; ZmªM; lv M ;B®M; M?Q H"TiS+ ;B` v m ?ÆM KQÌB im´B- H° ` ?[m F?Q p¬ æ-m bÄ ;•v M M iU M?B M T?ªB +? i- i? M?QM; K` M;QÌB +| [m M ? +?mv M M`v + b®M; b|i- >Q`M; S?O >B M E€ M?'i ç`M? b) iB M çQ #¼M ?„M +?¬M +MM; +?Q +Q

RjRNX *?QÆM; Rjk3, oçM S?€T hBM? h?-M æB MX UkV

G•K Gç+ +kM; F?-M; ç w ;biÊB S?QM; ZmªM; lv M- ?„M ç M; ?'Ti?m Fw S+ +O > i`QM; ç| HU +?¼M ç² p"i ?„M Km®M #B iX

>Q`M; S?O ;B +kM; F?-M; T?ªB tm`i iW h?-M Zm®+ M`Q- K` H` K°i ç` T?QÆM; ; ?°B- i M H` oçM S?€T hBM? h?-M çB M- i`QM; çB M +| +?QM i M h?-M oQÆM; H` p¬ b®- b® HQÊM; h?QÊM; h?B M i?-M +?QM? H` /MM; i`,K ç iQM?5

*€B i´ +?S+ F?´M; H² M`v î h?-M ;BÈB +| i? HU+ `i +QÌM; ççB- M?QM; +kM; F?-M K` M?Q H` iB m i?QÆM; H`K H`v bBM? wX >Q`M; S?O >B M E€ H` K°i ;½ h?QÊM; hBM? h?-M çB M- K°i T?-M iY +O h?i æB M +?O h`bM? Zm M; L;mv iX

oçM S?€T hBM? h?-M çB M H`+? bY ç½ H•m- ?ÆM M[ iQÆM; ç®B i?-M #Q- i`QM T?ªB >Q`M; S?O h?-M ."i +| i? #B i ç M- i?"K +?Q H½Q iY +O ?„M +kM; F?-M; +

h|K HçB- F?-M; #B i # Q M?B m M,K i`QÈ+- t9+ ;B€+ +O oçM S?€T hBM? h?-M çB i?`M?- K` î i`,K pçM M,K i`QÈ+- S?QM; h?€B L;mv i #` EBK Zm M; i?`M? +?B ? t #´M;B - ?S ;ª +?Q S?QM; ZmªM; lv M H`K i?B T- HçB #` S?QM; ZmªM; lv M ç²M +?mv M i†M; +?Q >Q`M; S?O h?-M ."iX

hmv S?QM; h?€B L;mv i F?-M; #^M; S?QM; aî GB M imv i K„ o¬ aQM;- M?QM; ç² imv i b„+- ç +?Q >Q`M; S?O h?-M ."i i?-M ?²M çB M çªQX

L m M?Q +•m +?mv M +?d ç M MÆB ç•v- M?Q p"v i Q M;° +O S?QM; h?€B L;mv M?QM; h?-M HBM? M[iQM? #ÎB pb i?Q i?Èi- ç†+ #B i H` tBM? ç T- i`W F?B i`QÈ- p`Q ?"m +mM;- M m F?-M; `i F?| i`€M? F?ÄB p"MK M? #` çM #ÐM- M`M; +kM; F

L?QM; >Q`M; S?O h?-M ."i #ÎB pb F?-M; # Q H•m i`QÈ+ ç½ #` F?m`i M?K+- î +?m #B M i?€B p†M p Q- ç€M? S?QM; h?€B L;mv i +?QM? H` +?mv M i?QÌM; M;"v- i?" M?•M F?€+ i?QÌM; i?S+ ?„M çM #ÐM S?QM; h?€B L;mv i- ç +?Q S?QM; h?€B L; M[- +m®B +MM; ibK çQÊ+ +Æ ?°B HÊB /KM; i?-M F?Q tmv M i?ŠM; [m p€+? iQÌM ;BÈBX

L`M; i?` `^M; +?d b®M; KQÌB pçM M,K- +kM; F?-M; Km®M #` i`î i?`M? +~m- i`î i? K` poM? bBM? #'i iY5

Í i`QM; i`Q M?È +O >Q`M; S?O h?-M . "i- ?„M pšM H` ``i ?Q`B MB K S?QM; h?€B
p"v F?B S?QM; Zm^aM; lv M M|B ç M ?"m M?•M S?QM; h?€B L; mv i T?B i?, M; h?-M
içB EBK Zm M; i?"M?- ?„M i`QÈ+ iB M HB M +?çv iÈBX

h?b ` H` i? 5

GQçB bU ibM? #S+ #€+?- ; B i ?çB M[iQM? M`v F?-M; ; B•v T?9i M`Q K` F?-M; T?
+, M #^aM F?-M; +| F?^a M, M; [m^aM çQÈ+5 L?QM; ç½ #` ?„M ; †T- ?ÆM M[+?O MÊ p
GB M- M?Q p"v i`€+? F?-M; çQÈ+ ?„M Km®M ççB F? B b€i ; BÈB `²B5

"i [m€- içB ç•v /M b Q +kM; H` h?-M ; BÈB i´ ç` +O S?QM; aÎ GB M- G•K Gç+ Km
@ aÎ GB M

G•K Gç+ /m¶B ` K°i M; |M i v- +?d ç2K Fw S+ +| [m M ? iÈB S?QM; h?€B L; mv i +
`9i H'v çB ` - i`mv M +?Q S?QM; aÎ GB MX a m MY M; `v- çÈB S?QM; aÎ GB M K°i
?ÄB,

@ L`M; ç`M? tY Hw M; QÌB MÆB M`v M?Q i? M`Q\

@ *? i5

S?QM; aÎ GB M i?-M b„+ ; B" M /[- M`M; H` M[M?•M- iU M?B M ?Q`M iQ`M F?-M; i
i´ iB M +O M`M; çQ iÈB çQ çB- ; ? iÎK ?ÆM +?QM? H`- +kM; ç²M; /çM; Km®M ç2
ç9i H|i +?Q M; QÌB5

L`M; ç M iW ?ç ; BÈB- F?-M; +| i?K [m K^av K v +?¶ i®i +O h?-M ; BÈB #´M ; B X
+?d H` iW S?QM; h?€B L; mv i #„i ç-m5

L?[M; M; QÌB +†M #½ M`v- F?-M; tSM; H`K i`QÌM; #®B +O M`M; 5

@ L; QÆB t-M; ççB ?¼ 5 L; QÆB t-M; ççB ?¼ `²B5

S?QM; Zm^aM; lv M HçB pšM +ÁM i`QM; i?'i i?-M- ?Q`M iQ`M F?-M; +| w i?S+ ç M
+?m`M #` ; BÆ H M / Q K´ `²B5

G•K Gç+ +QÌB M?çi K°i iB M; ,

@ E?-M; +-M HQ H„M; - #ÎB pb +€+ M; QÆB ç m T?^aB #QÈ+ H M çQÌM; ?Q`M; imv

@ L; QÆB

a„+ K†i S?QM; Zm^aM; lv M #B M ç´BX

@ L; QÆB +?Q `^M; ; B i +?9M; i H` +| i? /B i F?~m b Q\

@ æWM; ç€M? ; B€ bM? M?Q p"v5

G•K Gç+ ; BÆ M„K i v T?^aB H M- #¶M; M?B M ç®B pÈB F?-M; F?Q Q M? ` K°i [mv
""M? #`M? #`M?- F?-M; ; B M pĐ pKM- iWM; ççQ GQĐB . Q E?-M; :B M ç€M; bÊ ?Q
Q M? FQ+? çB [m - /QÈB h`mM; L; mv M h?-M B +kM; +? i M; v H"TiS+- i`®M F
+kM; F?-M; çQÈ+5

h`QM; M?€v K„i M?Q p"v- i'i +<sup>a</sup>i°+ M?•M iB M p`Q h?-M *^aM? +O S?QM; ; B H" T
? B M; QÌB S?QM; o, M h?"M?- S?QM; Zm^aM; lv MX "ÎB pb ç•v H` ç^a FQ+? iQM? T
F?^a M, M; i" T b€i ? B ççB h`mM; L; mv M h?-MX

S?QM; o, M h?"M? K†i t€K M?Q i`Q5

o®M ç°i T?€ h`mM; L; mv M h?-M H` K°M; iQÎM; ?„M ?v p¼M; i`, K i`B m M, K- ç•v
L?QM; #¶M; M?B M M; v H9+ ç| HçB K°M; iQÎM; i M pĐ- i?ÌB F?„+ ççB ?d M?Q p"v
M€i M?" i M5

>„M M?Q Î i`QM; +ÆM €+ K°M; - Km®M ç½ idM? HçB M?QM; M?Q i? M`Q +kM; F?-
F?-M; T?^aB K°M; ?5

•M? K„i G•K G¢+ b•K H½M?- b€i F?Q ~M ¸°M;X
 *€B ;B i°+ ¸€M; ;? iÎK M¨v5
 .MM; i°+ M?•M +O KbM? ¸B ¸9i H|i [mv M [mw- ¸2K M[iY i`îi?¨M? ?¨M; ?| ¸Q i
 +?Q ?„M #m²M M¬M5
 :B i ;B i ;B i- F?¬M; `ªM? +MM; ? B iB m M?•M M¨v /•v /Q - imv G•K G¢+ iU iBM+
 h?B M h?¬M ¸ÆM ;BªM +?¢v i`®M- M?QM; #ÎB pb o¢M S?€T hBM? h?¬M ¸B M [m
 M?Q p¨v +MM; >Q¨M; S?O >B M E€ F?ÎB tmM; ¸°iX
 E?¬M; T?ªB ?„M bÊ o¢M S?€T hBM? h?¬M ¸B M- K¨ H¨ i`QM; Zm€ K¢i iBM? ?¢+?
 +| +?S F?Q iS+ hY ædM?- i'i M?B M +MM; +?•M p¢+ i`'M €T H'v i?ÎB ;B M T?€T i
 p¨Q MÆB M¨v /Á tûi ¸ M i°i +MM;X
 L m #` >Q¨M; S?O >B M E€ #B iH¨ ?„M Q M? ;B i +QM +O KbM?- ?„M b) i`îi?¨M?
 M¨v +ÁM i¨ i°M p¨Q i`QM; o¢M T?€T hBM? h?¬M ¸B M i? M¨Q ¸•v\
 h®+ +?B M i®+ i?„M;5
 G•K G¢+ M?'i MB K tQ v +?mv M- H¶ ¸2M T?€T i„+ p¨M +?mv M- ?QÈM; p ? B M;C
 @ G½Q T?m +MM; M;QÆB HB m K¢M;5
 @ L;QÆB +kM; KÆ iQÎM; b®M; F?€ ;Bª5
 > B M;QÎB S?QM; ;B ¸²M; i?ÎB #¢Q `®M; - ?QÈM; p G•K G¢+ ¸€M? i`ª- M?QM; Îi
 H¢B ?€ +| HU+ ¸€M? K°i i`"MX S>-* S>-* ? B iB M; - H²M; M;U+ +O #¼M ?„M ¸ m
 h?'i h?ªB i?¬M ?mv i i`"M ¸-v- bBM? +Æ H"TiS+ #B M K'iX
 G•K G¢+ ?QÈM; S?QM; aÎ GB M i K M[;"i ;"i ¸-m M|B,
 @ æB5
 @ aÊ +€B ;b- ¸ M K°i +€B iB m /B i K°i +€BX æ M ? B +€B iB m /B i K°i ¸¬B5
 aQ •M? hmv i`'i H¨ #€ F?Q M|BX
 @ æ9M; ¸9M; ¸9M; - bÊ +€B ;b5
 æQÎM; æB K ¸²M; /¢M; 2 bÊ +?Q i?B M ?¢ #'i HQ¢M- +MM; iB m M? ¸-m K°i ¸€T K
 K9 i v pmB bQÈM;X
 G•K G¢+ K°i i v K°i +€B- ¸2K ? B M[¸²M; i?ÎB t€+? H M,
 @ aÎ GB M- +?9M; i ¸B5
 h?•M ?bM? #®M M;QÎB ¸²M; i?ÎB +?ÈT ¸°M; - ¸½ ¸B ` S?QM; ;B X
 :-M F +?d H¨ [m i`QM; M?€v K„i- K°i ¸¢Q mv €T ¸€M; bÊ ¸°i M?B M ?¨M; H•K- F
 i'i +ª K¼B M;QÎB +ªK i?'v i B p¢ ¸ M MÆBX

RjkyX *?QÆM; RjkN, G-M L[_ æBX URV

>Q¨M; S?O >B M E€ ¸ M `²B5
 >„M H¨ K°i i`mM; MB M M?•M M?bM p T?Q i` M F?QªM; #®M KQÆB im´B- /€M; M
 ¸®B M? im'M- K°i #° i`QÎM; #¨Q iQK b„+ - +| K°i HQ¢B i?¬M F?Q F?¬M; ;B"MiU n
 K†i +O ?„M H¢B `i F?| +QB- #ÎB pb ?„M `®i +m°+ +ªK SM; F?¬M; ¸ M ¸¢Q T?•M i
 *? i`²B5

h?•M ?bM? + Q HÈM +O >Q" M; S?O >B M E€`mM M? M? - ?„M Î i`QM; T? iQ+? i? +O >Q" M; S?O h?–M ."i- #` +? i`ä ç–m`ä çm¬B- K†+ F #Q i?m"i ;b +kM; F?| çQç i t€ i`¼M; bBM?5

B H"K\

o` h?QÊM; h?B M i?–M M"v i`"M ç–v T?šM M°X "'i F H" B- ?„M M?'i ç`M? T?ªB i?"i M?B m5

>„M /m¶B i v TªB ` - p" M +?mv M i?ìB ;B M T?€T i„+ - ?„M Km®M M;QÊ+ /ÁM; ibK

hWM; ççQ ?QªM? ?B M ?B M- T?O ç ?| i?"M? ?Q F?Q +O S?QM; ;B H"TiS+ T?HªM? ç m çªQ M;QÊ+ - ?B M ` K°i K" M >Q" M; S?O h?–M ."i- S?QM; ZmªM; lv M +MM

L?QM; ç +?Q >Q" M; S?O >B M E€ F?B T bÊ +?QM? H"- ?„M +?d +| i? M?bM ç M iB m çB K €M? K„i +O >Q" M; S?O h?–M ."i p" M?[M; M;QìB F?€+ ç M t2KX h`QÊ F?–M; +?d +| ? B M;QìB- K" H" #®M +€B5

h?ìB ;B M T?€T i„+ `ä`"M; F?–M; +€+? M"Q M;QÊ+ /ÁM; ibK ?B m ç M ? B M;QìB

SªB #B i?„M H" h?QÊM; h?B M i?–M ?- `ä`"M; M; v +ª ?„M +kM; F?–M; i? M;QÊ M"v ç M i°i +MM; H" +€B ç` p` ;b\

>Q" M; S?O >B M E€ H•K p"Q i`–K iQX

>„M i?'v çQÊ+ +QM +O KbM? +MM; pÈB S?QM; ZmªM; lv M- S?QM; o, M h?"M? ? #` çm´B ;B i çÆM ;BªM- imv M?bM F?–M; iÈB G•K Gç+ ` i v- M?QM; H'v M?½M HU i?U+ HU+ +O ? B # M +? M? H +? çç i ç M i`bM? ç° FBM? M;QìB M?Q i? M"QX

*€B M"v +| TªB H" K°i •K KQm M?^K p"Q ?„M ? v F?–M; \

æç i iÈB HQçB +'T #"+ M?Q >Q" M; S?O >B M E€- # M M;Q" B ç½ F?–M; M;QìB M" M?QM; M;QìB #Q K"i i?2Q /äB p` i`Q +O ?„M F?–M; #B i +| # Q M?B m- ?Q" M iQ ç| ç"Q pkM; ?® +?Q ?„M5

L m ?„M /QÈB bU ;B" M /[ç2K i`¼M EBK Zm M; i?"M? iB m /B i- M?Q p"v ?"m [ma h?–M oQÆM; i`"M €T5

*?Q /M ?„M +| i? i`®M p oçM S?€T hBM? h?–M çB M- M?QM; bªM M; ?B T Î +?¶ M" +| Fª M, M; +MM; K°i +?¶ K M; çB- imv i ç®B H" i´M i?'i +U+ HÈMX E iW ç| - /M ? M?QM; + Q i?O M?Q ?„M i`QM; çB M`i M?B m- `i M?B m5

*?QM ççB çB M +?O +?d +–M M;mv M w- +?`m i`ª ;B€- #¼M ?„M +| i? `i M? M?iç

æ` p` +O ?„M +kM; F?–M; TªB M;QçB M?•M M?bM t2K p[M; +?„+ M?Q p"v- M m H æB M Î +?¶ M"v- ?„M imv i ç®B H" #` i`"M /B iX J" ?„M p'i p'i pª pª im Hmv M M?Q p TªB H" +ªK ;B€+ K„ /B m F?B M„K [mv M b Q\

"` ç"v p"Q H½M? +mM; - /M ?„M H" h?QÊM; h?B M i?–M i K i`¼M; i?B M HçB +| + K°i +€B M"Q M; ?2 HìB- ibM? ?m®M; M?Q p"v imv i ç®B b) H"K +?Q ?„M çB M K' i5 hBM? æB M +?Q ?„M K°i i`, K H€ ; M +kM; F?–M; /€K5

>„M ? i i?ªv ç m H" hBM? æB M # M +?Q- +| i? +?Q ?„M- +kM; +| i? çÆM ;BªM i?

L;QìB ;B"i /•v i?"i ç°+ €+ ?5

•M? K„i >Q" M; S?O >B M E€`ù i HçM?- pW `²B ?„M i?B m +?9i M[F?®M; +? F? EBK Zm M; i?"M?X "'i [m€- +ÁM +| ? B M;QìB b®M; - #° /€M; ? B M[M?•M FB ?„M ç–m- ?ÆM M[K°i M[i`QM; ç| tBM? ç T ;–M M?Q F?–M; i? iQîM; iQÊM; M´B- +? M"Q +kM; b) F?B M ççB Q M? ç°M; - imv i ç®B F?–M; +| i? F?–M; +| iB M; i, K ;b5

hbK çQÊ+ M" M; - +| i? ibK çQÊ+ ? B +Wm ;B M; v +ª i?ìB ;B M T?€T i„+ +kM; F ?B mX

>Q" M; S?O >B M E€ +kM; F?¬M; +?Q`^M; i?U+ HU+ +O ç®B T?QÆM; b) K¢M? ?
bY /KM; •K +?B m ? M ?¢ M?Q p"v- K" +| i? i?QªB K€B +?QM? /B M ç€M? #¢B ?„M
@ E?¬M; +¬M #B i M; QÆB H" B- #ªM i¼ M? 'i ç`M? b) H"K +?Q M; QÆB i`ª ;B€ i?"

@ hB m M? ç-m- M; QÆB #B i`ä o¢M T?€T hBM? h?¬M çB M F?¬M; \
Gv F? B S?QM; ;B - #®M M; QÌB G•K G¢+ iB M M?"T .QÐM; h•K ?k- G•K G¢+ H" T
?ÄBX hmv ?„M ç½ M?"M çQÊ+ Fw S+ +O >Q" M; S?O h?¬M ."i- M?QM; #ÎB pb i?•M
F?¬M; + Q- +, M #ªM F?¬M; +| F?ª M, M; #B i`ä +?mv M ibM? #Q`MX

@ *€B T?€ çB M ;b ç|- "´M K pQÆM; H"K b Q +| i? #B i`ä5
aQ •M? hmv i H„+ ç-m HB M iK+- imv M" M; H" H½Q v m [m€B +?Q i`QÎM; i?"M? - i"
H'v +?ÆB- H"K b Q çB ;BªB HQ¢B pB + F?¬M; ? v M"vX

@ S?m [m•M- H"K b Q p"v\
*?9M; FB m i? G, M; EBM? >²M; ç m M? Q M? Q ?ÄBX
@ E?ª M, M; ibK çQÊ+ imM; iQ+? +?•M p¢+ i?S b€m`²B5
G•K G¢+ +kM; F?¬M; ;¢i +€+ M" M; X

*?9M; M[;B9T M? m M?bM t2K- ç m iQ€i` ç¢B ?d b„+- G•K G¢+ +`M; +QÌM; ç¢B
L?bM t2K G•K G¢+ iWM; #QÊ+ K°i T?€i i`B M- ç•v H" pmB bQÊM; HÈM M?'i +O +
"ÎB pb çm´B ;B i K°i ç®M; HÈM M; QÌB S?QM; ;B - G•K G¢+ F?¬M; i? i`€M? Mû K"´
HQÊM; `ÎB`¢+- M|B tQM; +?QM? bU HB M +MM; +?9M; M[i`B M KB M H M- ç +?Q
#° iQÆM; ç®BX

hmv +?¶ i®i HÈM M?'i pšM #` ?„M +?B K çQÊ+- M?QM; +ªM? ;BÈB +O +?9M; M[
?Q bm®i çÌB +O h K ç¢B h`mM; L; mv M h?¬M /M H" +€+ M" M; +?d +| i? ?'T i?K
H" `´i i®iX

L m M?Q G•K G¢+ i?U+ M; mv M w ç¢B F? B b€i ;BÈB K" M|B- K°i ç€K FB m i? ç
t¬M; H M h`mM; L; mv M h?¬M5

"'i [m€ G•K G¢+ +kM; F?¬M; i`¬M; +`v p`Q M?|K FB m i? i? v KbM? +?B M ç'm- K"
+? i ç M ç i?, M; im pB +O KbM?- HQ¢B +?mv M M"v [m€ KS+ i´M •K çS+X G•K G¢
+| i? F?¬M; ;B i- ?„M +kM; F?¬M; Km®M ?'T i?K +?¶ i®i M?Q p"vX

Í i`QM; i`Q M?È +O >Q" M; S?O h?¬M ."i- o¢M S?€T hBM? h?¬M çB M Î #B M +ªM
h?¬M Zm®+- +?d +-M çB M; M; [m # h?¬M Zm®+ H" +| i? ç¢i iÈBX

J°i i? HU+ tm'i ?B M +?QM h?¬M oQÆM; - M?QM; iQ" M #° H¢B H" h?¬M oQÆM; in

G•K G¢+ +Æ ?² +| i? F?ŠM; ç`M?- #¼M ?¼ ç m H" i?¬M; [m +?•M p¢+ i?S b€m K
h?¬M oQÆM; X L?QM; K" /U i?2Q +?•M Hw F?¬M; i? #`M +½B +O h?¬M ;BÈB- +
M i`QM; \*?O h?¬M E?Q KÈB +| i? ç +?Q h?QÊM; h?B M i?¬M T?|M; ` K°i #QÈ-
#QÈ+ K'm +?®i M?'i5

L?QM; JBM? >` oQÆM; +?d H" ç½ M?"M çQÊ+ K°i MY i?¬M T? T?€Ti„+ HB M p`
h?¬M oQÆM; +O hBM? h?¬M çB M KQÌB T?¬M +kM; F?¬M; +| *?O h?¬M E?QX *
p¢+ i?S b€m i`mv M i?W K°i Qi i?ÌB ;B M T?€Ti„+X

h?2Q M?Q p"v Hw ;BªB- h?¬M ;BÈB +?ŠM; T?ªB H" F?¬M; +?d +| jyyy h?¬M oQÆM

"'i [m€- p¬ Hm" M H" JBM? >` oQÆM; +kM; i®i- hBM? h?¬M çB M +?QM ç¢B h?¬M
F?¬M; +| i?"M? H" T h?¬M Zm®+- +| T?ªB H" #ÎB pb F?¬M; +| *?O h?¬M E?Q ? v F

RjkRX *?QÆM; Rjyy, G-M L[_ æBX UkV

@ hB m M? ç-m- bQ i, M;QÆB +| *?O h?-M E?Q F?-M;\

G•K G¢+ H¢B #„i #È aQ •M? hmv i ç M ?ÄBX

hB m M? ç-m H„+ ç-m,

@ *?O h?-M E?Q /Q i?B M ç` # Q ?"K /QÐM; /K+- b) iU çB +?¼M HU +?O M?•M +QÌM; H" çQÊ+5

s€+ i?U+- M m M?Q iW i` M i?U+ HU+ K" M|B- bQ i, +O aQ •M? hmv i H" \*Ym hB M?`i i` M i`B /QÊB ç'i- K°i i v +| i? ç2K +?Q ç¢B h?-M oQÆM; iQ" M #° +•m iÈB- i ç M F?-M; #B M ;BÈB `²B5

L"v +ÁM F?-M; i? i`'M €T *?O h?-M E?Q K" M|B- G•K G¢+ H" imv i ç®B F?-M; iB

@ *| T?ªB H" F?-M; +| *?O h?-M E?Q F?-M; i? i?"M? H"Th?-M Zm®+ ? v F?-M;\ G•K G¢+ ?ÄBX

@ h?-M Zm®+ B +kM; +| i? i?"M? H"Th- +?d H" +| i? #` M;QÌB H"TiS+ /B i çB ? v aQ •M? hmv i M|BX

@ "'i [m€- ç¢B T?-B çªM çQ€M F?-M; b B- +?d +| +| çQÊ+ *?O h?-M E?Q- i?"M? H

@ *?O h?-M E?Q +ÁM çQÊ+ tQM; H" [m®+ F?Q- /MM; *?O h?-M E?Q i`'M [m®+- H i'i +ª h?-M HBM? im Hmv M iQ" M ? ç¢B ç¢Q i`QM; h?-M Zm®+- i¢Ki?ÌB [m€M i?•`°M; i,M; H M HU+ HQÊM; +O h?-M oQÆM;5

@ *K i? +| i? i,M; H M # Q M?B m- i?b T?ªB t2K b® HQÊM; h?-M HBM? iQ" M ? M?'i- i®B ç H" ç +?Q HU+ HQÊM; h?-M oQÆM; i,M; H M ;'Ti`,K H-M- M m F?-M +O h?-M oQÆM; +kM; F?| +| Fª M,M; i?W M?"M çQÊ+ HU+ HQÊM; ç€M; bÊ M?C

Í T?QÆM; /B M ç®B M;QçB imv M #®- hBM? æB M H" bB m +'T i? HU+ +| çQÊ+ jy
 J" >B GBM? bÆM Kç+? HçB Î p"Q F?m pU+ F?¬M; [mªM Hw +O ? B ççB h?¬M Zm®
 +| F?ªM,M; Î +?¶ M"v /MM; *?O i?¬M F?Q çç i çQÊ+ +ª MQÊ+ +?B HU+ iQÆM; i`ÊX
 "ÎB p"v- jy i M h?QÊM; h?B M h?¬M çO ç ç®B pÈB h?¬M oQÆM; içQ i?"M? mv ?B
 Í /QÈB çB m FB M iB M [mv i /çM; M"v- *?m hQÊ+- *?Q h?B M ? B ççB h?¬M oQÆM
 ;BQÌM; M;O K°i ç-m J½M? >' - HçB +?d +| i? +QB M?Q M?bM F?¬M; i?'v5 L m F?
 ? B ççB h?¬M oQÆM; M"v +| i? T?€ ?Ov hBM? æB M- +kM; T?ªB i`ª;B€ i?"i HÈM
 æ•v H" #¼M ?„M B +kM; çªK çQÆM; F?¬M; M´B5
 J" ç®B pÈB h?¬M HBM? T?´ i?¬M; K" M|B- h?QÊM; h?B M h?¬M H" ççB M?•M p"i i
 M?B m ççB M?•M p"i M?Q p"v i¼ i`M- M;?2 çQÊ+ hBM? æB M M|B Km®M i?m ç²
 iÈB\
 oçM M?'i çQÊ+ h?QÊM;h?B M h?¬M Qm €B i?m H"K ç² ç - ç•v F?¬M; T?ªB H" H"Ti
 b Q\
 J" t€+ i?U+ +| M;QìB çQÊ+ hBM? æB M i?m H"K ç² ç +?çv ç M ?B M i?•M i?mv i T
 M?B m M;QìB H" poM? pB M #B M K'i- M?QM; K¶B H-M hBM? æB M KÎ` + 'K +?
 pšM H" M®B HB M F?¬M; /Si- M;QìB i i'T M"t- iW T?Q i` M M?bM tm®M; K" M|B-
 +QM FB MX
 G•K Gç+ HšM i`QM; ç€K M;QìB- # M +çM? ?„M H" aQ •M? hmv i- +?d p M p M +|
 M?[M; M;QìB F?€+ Î i`QM; .QĐM; h•K ?kX
 hB m M? ç-m +QĐB +QM +m - im pB aÆ o` h?¬M çdM? T?QM; +O ççB ;B ?Ä Î #
 HQm- ç +?Q M;QìB +?mM; [m M? ç m iU ç°M; +?W ` K°i F?m pU+- F?¬M; M;QìB
 L;QÊ+ HçB H" G•K Gç+ F?¬M; H° F?Q iS+ ` - i`QM; ç€K M;QìB F?¬M; i?m ?9i +?9
 M?bM ?„M- `i / /"M; HB + K„i HB M #Ä [m X L?QM; M m +~M i?"M i?2Q /äB ?„M-
 +| i? T?€i ?B M ?„M #i T?"K- ?„M ` p v m FûK- i?"i;B®M; M?Q K°i i? M? imv i i
 i`QM; pÄ- b€i F?Q i`M; K" /'m /B K- M?QM; KÆ ?² H° ` K°i +?9i +kM; çO ç +?Q M
 @ hBM? æB M KÎ` - K¼B M;QìB t Ti?"M? ?"M; iB M p"Q- B /€K #'i im•M- ;B i5
 h? M? •K HçM? H)Q p M; H M- H"TiS+ ç tm®M; i'i +ª içT •K i`QM; M9B- +kM; H"i
 -K ;B®M; M?Q +?Ê #€M i?S+ ,M H"TiS+ M ioM? HçBX
 æ•v H" K°i p` h?QÊM; h?B M h?¬M5
 hÈB MÆB M"v #€B bQ- ççB ç b® +?d H" im pB >Q h?¬M *ªM?- i?"K +?Q +kM; F?¬M
 M"v ?B M M?B M H" F?¬M; i? M"Q +ÁM b®M; Hv F? B- aÆ o` h?¬M +kM; +| b® H
 h?¬M H" Qi M?'iX
 E€ i?"i h`mM; L;mv M h?¬M p¬ Hm" M Î h?¬M Zm®+ M"Q +kM; +| i? çSM; Î i-M; i
 K°i h?¬M Zm®+ HçB +| i? +| K'v p` h?QÊM; h?B M h?¬M\ æç i iÈB h`mM; L;mv M
 b B #B i H„K ç½ iB T + "M [mv M HU+ ?ç+? i•K +O h?¬M Zm®+5
 h`mM; L;mv M h?¬M iÈB MÆB M"v T?¬M HÈM H" K'v +?K+ i, M,K F?¬M; i? ç°i T?
 p" M F?Q- /M b Q hBM? æB M çQÊ+ tQM; H" +| jy p` h?QÊM; h?B M h?¬M- F?ª M,
 ç®B HÈMX
 J" #'i F M|B i? M"Q- K°i p` h?QÊM; h?B M h?¬M iU KbM? H M iB M;- B +ÁM /€K
 *kM; F?¬M; T?ªB H" F?¬M; +|
 @ G½Q ;B ?Ä M"Q ç€M? i?S+ #ªM J oQÆM; M;O\
 aQ •M? hmv i i?Q€M; +€B iW i` M HQM; +QM +m M?ªv tm®M;- [m i [m i MQÊ+ K
 +O M" M; +U+ FûK- K¶B H-M idM? HçB i' i M?B M H" MQÊ+ KB M; +?ªv `ÁM;X
 h? M? •K i` +QM H"TiS+ i`mv M F?„T +ª bÆM +®+X

@ > ? ? - M;mv M H B H" iB m M? ç-m5

h? M? •K H¢M? HMM; FB ç°i M?B M +Q`B +Q`B- ?"Q F?Q M;?B K i9+ H"TiB m i M
K°i H½Q ;Bª €Q #"Q t M? +kM; H"TiS+ tm'i ?B M î i`QÊ+ M;Q`B aQ •M? hmv i- F?m
HQB B F?Q i? F?¬M; ;B"M iU mvX

@ G" æ¢B J oQÆM;5

aQ •M? hmv i FB m M;¢Q K" +?d +?d +?QM? KbM?- +QM +m î /QÊB i?b H" T?®B
iB M; p M; i? M? i?9v- b m ç! i€K +€B +?•M M^K b'T- H"K ` ?bM? /€M; bÊ ?½BX

RjkjX *?QÆM; Rjjk, hBM? æB M h?m æ² æ X UkV

•Q #"Q t M? H½Q ;Bª H° ` /€M; iQÆB +Q`B ?Á €B- ?QÊM; aQ •M? hmv i pšv i v M

@ hB m M? ç-m- M;QÆB F?¬M; +¬M i? K ;B F?ªQ ?¢+?- i?2Q H½Q T?m ç M- hB
+?ÆB5

J¼B M;Q`B +?mM; [m M? M;?2 tQM;- +?ŠM; B H" F?¬M; H° ` i?¬M b„+ ?•K K°- ç
h?B M h?¬M iU KbM? Kî KB M; i?m ç² ç ?5

" v H M ç-m +¬M? ?5

@ *€B ;b- Km®M #ªM J oQÆM; H"K #¢M +?ÆB- H½Q ;B ?Ä M;QÆB K„i KM b Q5
?Ä M"v #,K +?Q +?!,M +?Q #ªM J oQÆM;5

aQ •M? hmv i iS+ ;B"M ç M î i` M HQM; +QM +m ?Q +?•M K9 i v pmB bQÊM;X
G•K G¢+ #m¬M; #m¬M; i v M!B,

@ h +ÁM ç M; HQ M;QÆB +?WM; M"Q i?b +?`m Hv F? B- +€B M"v pW p†M i®i5

@ æ¢B T?¬B çªM- M;QÆB [m€ F?¬M; +! bmv M;?o `²B5

aQ •M? hmv i +?d i v ;B"M /[K„M; KÄX

> B M;Q`B F?¬M; +QB B ` ;b M!B M!B- `ä `M; ç2K K°i p` h?QÊM; h?B M h?¬M ;
F?¬M; F?ÄB H"K i'i +ª K¼B M;Q`B +?mM; [m M? B +kM; F?B T bÊ ç M ? B K„i i`
K" T \

•Q #"Q t M? H½Q ;Bª +kM; F?¬M; ;B"M- iU ?² +! +?9i i?QîM; i?S+ #B m ?B M iBM
M?QM; h?QÊM; h?B M h?¬M iU M?B M +! h?QÊM; h?B M h?¬M mv M;?B K- ç•m +!
+¬m K°i iB m +¬ MQÆM; >Q h?¬M *ªM?- H9+ M"v i?Á i v ?QÊM; aQ •M? hmv i M„K

@ hB m +¬ MQÆM;- H½Q T?m + K çQ M M;QÆB +?„+ +?„M b) F?¬M; ?®B ?"M ²5

>„M ¬K iÈB- M?QM; H¢B i`U+ iB TiWi`QM; i?•M i? iB m M? ç-m t i [m - M; v +ª
+! /QM? p"QX

@ P ? ? ? - H½Q ;B ?Ä Km®M #„i L[m L[m- M;QÆB Qi M?'i +ÁM T?ªB im Hmv M

aQ •M? hmv i /QÆM; /QÆM; ç„+ wX

L?[M; H!B M"v iB m M? ç-m M;QÊ+ H¢B H" F?¬M; +! F?Q i`QÆM;- i`€B H¢B +ÁM
HU+ ?Q p¬ +O aQ •M? hmv i- M"v H"K b Q +kM; T?ªB H" h?¬M oQÆM; - K" iB M
+Æ /mv M- K°i M;mv M F, +kM; F?¬M; +! F?ª M,M;5

L?QM; K¼B M;Q`B i?'v ç M aQ •M? hmv i H"K ` p K" F?Q2 F?Q M; ç®B pÈB K°i +
i`QM; F?QªM; i?`B ;B M M;„M H¢B F?¬M; #B i H" M M +Q`B ? v M M F?B T bÊ- M
M? ç-m H€; M i?U+ H" `i HÈM5

•Q #`Q t M? H½Q ;Bª F?) M?Qm K`v- pW `²B K°i i`ªQ FB K†+ /M ?„M F?¬M; +| p”M
+Ð M`Q- M?QM; h?QÊM; h?B M h?¬M ç®B pÊB >Q h?¬M- +€B M`v F?¬M; #B i M; ?
i? M; v +ª K°i iB ;|+ €Q +kM; F?¬M; #„i çQÊ+\\

*€B M`v F?¬M; ?ÊT ç¢Q Hw5 >Q`M iQ`M F?¬M; ?ÊT ç¢Q Hw5

@ hB m +¬ MQÆM; - M; QÆB i M H` ;b\\

•Q #`Q t M? H½Q ;Bª p K†i ¬M ?Q` ?ÄB i?, KX

@ G½Q ;B ?Ä - F?¬M; +| M; QÌB M|B pÊB M; QÆB i`QÊ+ F?B ?ÄB / M? iU M; QÌB F
KbM? b Q\\

aQ •M? hmv i ;B€Q ?m’M M; QÌB ç M M; ?B M- F?¬M; +?9i F?€+? F?Q ` ,M /¢vX

•Q #`Q t M? H½Q ;Bª M Q M Q KÈB M|B ,

@ G½Q T?m >²M; >¢- iB m +¬ MQÆM; M; QÆB i M ;b\\

@ "Q K”i5

aQ •M? hmv i ç2K #`M i v M?Ä #û T?|M; iÈB M; Q`B KB M; - H`K ç°M; i€+ +?È +| H

*€B M`v H¢B /€K çM ;BÐM h?QÊM; h?B M h?¬M- ç•v +kM; F?¬M; TªB H` bU ibM
#B i b®M; +? i5

a„+ K†i H½Q ;Bª €Q #`Q t M? >²M; >¢+kM; +| +?9i •K i`-K- ?„M M?bM i`9M; H` bQ
i? M?QM; K`iB m +¬ MQÆM; M`v +kM; +| +?9i [m€ M; ?`+? M; ÊK çBX

>²M; >¢ /Q /U K°i H9+- KÈB H° ` K°i /€M; iQÆB +QÌB M|B ,

@ o”v H½Q T?m M; QÊ+ H¢B Km®M M?bM M; QÆB +ÁM +| #B m ?B M FBM? /B K ;b

L|B tQM; - i?•M ?bM? ?„M iM M; # v- H”T iS+ iS+ +€Q #B M K’iX

*S M?Q p”v çB `²B ?a\\

J¼B M; QÌB ? B K†i M?bM M? m- ç m H` i?”T T?¬M F?| ?B m- h?QÊM; h?B M i?¬M
p”v\\

G•K G¢+ H° ` p KdK +QÌB- M,M; HU+ ?Q p¬+O iB m M? ç-m [mª M?B M K¶B M;
+?B b„+5 J`i?U+ HU+ +”M; +QÌM; - i`bM? ç° F?B T bÊ M`v iU M?B M +kM; +”M; +
ç½i?”i H` iB T i¢B óK°iô- +| i? M|B H` b„T +| i? M„K; B[h?B M æ` +?Q Hw- M?Q
i? çKM; iB m M? ç-m i?Q€M; K°i T?€i- +€B M`v iU M?B M H` FBM? #¢Q- F?¬M;
H¶ K½M; \\

*’K +? bÆM +®+ ;BªB i`W- bQÆM; KM [m’M [m M? M| +kM; H”T iS+ #B M K’i- K°
ç¢T ç’i +U+ HÊM +kM; tm’i ?B M îi`QÊ+ K†i K¶B M; QÌB- i?•M çB M /MM; hY EBK
K°i HQ¢B `¬K `°- F?Q pk ?B M M; M; X

J¼B M; QÌB M? Q M? Q iB M p`Q bÆM +®+- b m ç| M?•M pB M i`QM; +®+ M #`B tm
v M ioM? +?i çÊBX

"®M M; `v b m- +’K +? i`QM; +®+ KÈB K°i H¬M M[Kî` - b m ç| - M; QÌB îT?Q M; C
p`Q M[ - K` M; QÌB î# M i`QM; +kM; F?¬M; +| F?ª M,M; b) `ÌB çB `²BX

@ *€+ p`- KÌB +,M +S +ªM? ;BÈB +O +€+ M; QÆB HU +?¼M ç` T?QÆM; - >Q h?¬
ç M MÆB ç•v- h`mM; L; mv M h?¬M ç M MÆB ç•v- K¼B M; QÌB F iB T T?ªB iB M ?”
M?•M i`B Qm i9 M?i KÈB +| i? HQm H¢B5

J°i ;½ ç iY i`QM; +®+ M|B ` - imv +?d +| im pB aÆ o`h?¬M- M?QM; F?¬M; M; QÌB
p`Q ç•MX

h` M i?U+ i K¼B M;Q`B ç m #B i- hBM? æB M F?¬M; +| F?ª M,M; B ç M +kM; F?¬
Qm i9 M?'i +| i? i` ? i i`B M,M;X *€B ;b H` Qm i9 M?'i- iU M?B M H` i?B M i`B i?
tm'i +?9M; M?'i5

L?QM; F?¬M; +| F?ª M,M; ç +?Q h`mM; L;mv M h?¬M çB F?B / aÆ o` h?¬M- >Q h?
M;?B i +| i? M;?`+? ççB +ªM? ;BÈB +?B M ç'm- M?QM; HQçB M?•M p"i M`v +ª h?
+€B- M m M?Q ¬K iB m +?m~M M?Q p"v i?m ç² ç - p"v RyXyyy pçM M,K +kM; F?ÄB
+€B ?ÊT +€+?5

*€B M`v iU M?B M T?ªB i`QÈ+ ç2K ç€K M;Q`B i?2Q M?Q +ªM? ;BÈB T?•M HQçB- i
+MM; ;B B KçM? M?'iX

J¼B M;Q`B i?2Q H`B K` ç°M;- H9+ M`v B +kM; b) F?¬M; /'m /B K im pB +O KbM
i?¬M çB` i`M;B i b Q\

L?QM; aQ •M? hmv i HçB p¶ >Q`M; EBK ""M; :BªB çB iÈB # M +çM? G•K Gç+- M`M
i? M;?2 K°i Qi M;Q`B ?¬m ç iB M +?d ?mv\

L?•M b® K°i F?®B h`mM; L;mv M h?¬M iU M?B M H` Qi M?'i- +°M; HçB +kM; +?d
KQ`B H,K +€B H` ççi ç M h`mM; L;mv M h?¬M çdM? T?QM;- K` i`QM; ç| i?"K +?Q +
M?"M i?S+ *€+? h?QÆM;5

@ L;mv M H B H` M;QÆB5

•M? K„i *€+? h?QÆM; [mûi ç M G•K Gç+- i`QM; €M? K„i F?¬M; F?ÄB M?ªv H M K°i
Í i`QM; >Q`M; hmv M i?€T- G•K Gç+ #'i [m€ H` aÆ o` h?¬M çdM? T?QM;- M?QM;
L;mv M h?¬M L?` i`¼M; i?B M5

hmv *€+? h?QÆM; iU T?K i?B M i`B- M?QM; M?bM t2K i®+ ç°i,M; im pB H M +O
F?¬M; + K #çB ?ç T?QM;- i?W M?"M i` M M;Q`B +| M;Q`B- i?B M M;QçB ?[m i?B

@ *€+? ?mvM?5

G•K Gç+ ¬K [mv M H`K H - ?„M ç®B pÈB \*€+? h?QÆM; pšM H` ``i +| ?ªQ +ªKX

*€+? h?QÆM; F?¬M; i?B M +MM; M;Q`B i` Q ç´B- +?d H` ``i HçM? HMM; ;"i ç-m-
/'m F?B T bÊ- +€B M`v K†+ +?Q B +kM; ``i F?| iB T M?"M +| h?¬M HBM? M;„M M
HB M iK+ pQÊi [m K°i ççB +ªM? ;BÈB- HçB i? K K°i +ªM? ;BÈB M?Ä5

Rjk9X *?QÆM; Rjjj, oQÊi Zm EB K h` - J°i *?B m *? iX

h? 'v K°i K" M M? Q p"v- M; QϕB i`W \*€+? h? QÆM; ` - #^av i M h`mM; L; mv M h?- M + FBM? ? ½B ϕ M M; ? M ? ¼M; M? bM i`•M i`®B5

G9+ M"v i? M? MB M •K pK ϕ€M? ` HU+ HQÊM; Qi M?'i H" ;'T M, K H-M H9+ ϕ®B #¼M ? „M H M b•M F?'m K" M|B- imv i ϕ®B H" #` K°i FQ+? ϕm' B ;B i5 J" G•K Gϕ+ + M?"M H'v Qi M?'i p" B +?K+ H-M ϕ^a FQ+? M? Q p"v5

*| i? iB T ϕQÊ+ K°i H-M +¬M; FQ+?- +MM; iB T ϕQÊ+ p" B +?K+ H-M +¬M; FQ+? H F?¬M; T?^aB K°i bU ibM?5

hB m iY M"v ϕ M i°i +MM; H" [m€B p"i ;b5

h`QÊ+ FB \*€+? h? QÆM; ϕ½ #B m ?B M ϕQÊ+ ϕO FBM? /B K`²B- i? M?QM; K" +M iQ" M H" ? B i? ;BÊB F?€+ #B i5

@ "aM i¼ F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M- M; QÆB H" M; Q|B +| i?B M T?9 HÈM M?'i K M v ;†T ϕQÊ+5

•K pK i? M? MB M M|B ` K°i +•m + M; ÊB imv i ϕ®B- +€B M"v imv F?B M M; Q|B F +| i? F?¬M; T?K+ \

@ L; QÆB +| iQ +€+? #B i`ä / M? iU #aM i¼ 5

•K pK i? M? MB M H° ` p iQÆB +Q|BX

@ "aM i¼ JQm a•K ok- M m M; QÆB ;†T ϕQÊ+ F?| F?, M- +| i? iMv i?|B ϕ M ibK #a J¼B M; Q|B M; ?2 tQM; - p FBM? M; ϕ+ i` M K†i +¬M; i, M; H M5

æ•v +?QM? H" K°i p` h? QÊM; h?B M i?-M ?S ? M ?- +| M?[M; H|B M"v- G•K Gϕ+ [m +U+ F€i?Q<sup>a</sup>B K€B`²B- B /€K F?| tY ? „M \

G•K Gϕ+ KdK +Q|B- ¬K [mv M M|B,

@ æ iϕ iB M #®B Qm €B5

> „M +kM; F?¬M; Km®M i?B m MÊ M?•M ibM?- iÈB MÆB M"v H" pb ibK FB K +?•M HKv [m€ b•m- F?B ? „M ` i v F?| i`€M? F?ÄB T?^aB +| ϕB m HQ H „M; - HQ M; ϕBX

@ h®i`²B- +?QM M; Q|B pQÊi [m FB K i` - ?B M iϕB [mv i` M; Q|B i? „M; b m +M i`QM; +?QM p` ϕB M +?O H" K K¬M ?ϕ5

JQm a•K ok M?"M M?ϕi M|B ` - /MM; i?•M T?"M h?QÊM; h?B M i?-M +O ? „M iU M M; QÊ+ HϕB ϕB M`M? M¼i G•K Gϕ+X

@ æÊB K°i +?9i- +ÁM +| "´M K pQÆM;5

aQ •M? hmv i p°B p" M; M?av ` M; Q" B- i` M ϕMB i?b i`2Q K°i iB m +¬MQÆM; iBM +| M" M; H" K +QM ;? FQ bBM?- ?B M iϕB #` M; Q|B ¬K ϕMB- ϕ +?Q G•K Gϕ+ +| HQ + Q +| K „i X

@ L; QÆB

JQm a•K ϕ†+ ok [m v ϕ-m ?QÈM; >²M; >ϕ M?bM HϕB- w H" M; QÆB M?"M ` iB m M; QÆB ;B^aB [mv i- ? „M H" i?•M T?"M; b- +| i? +MM; K°i iB m M? ϕ-m ~m i^a b Q \

@ æ iB M #°+ M¬- +| T?^aB M; QÆB bÊ ? ½B ? v F?¬M; \

aQ •M? hmv i +Q|B ? ? - i?•M ?bM? H|2 H M- ϕ½ i?Q€i F?ÄB hBM? +¬M; +?9 /•v T?€i F?|B +¬M; FQ+?X

@ —m i^a5

JQm a•K ok M? M?"M; ϕ~v ` K°i +?QÎM; - M m F?¬M; T?^aB t2K K†i KkB >²M; >ϕ- /M i?"M? i€M? +O ? „M- imv i ϕ®B b) K°i FQ+? Km®M KϕM; ϕ®B T?QÆM;X

P M?- HU+ HQÊM; im¬M [m - aQ •M? hmv i F?¬M; #`ªM? ?QÎM;- iB T iK+ ?QÈM; ;
 @ *€B ;b5
 JQm a•K ok ?ÆB FBM? ?½B- M?QM; ç°M; i€+ i`QM; i v H¢B F?¬M; +?"K +?9i M`C
 FbM? T?QM; çªQ [m - F?¬M; ;B M pÐ pKMx
 h?'i #¢B- i?'i #¢B- i?'i #¢B5
 aQ •M? hmv i F?¬M; #`ªM? ?QÎM;- ç½ p¼i iÈB i`QÈ+ M;Q`B JQm a•K ok- M„K i v M
 JQm a•K ok M M iÈBx
 h?•M ?bM? JQm a•K ok p°B p`M; H‡2 H M- ?„M H` h?QÊM; h?B M i?¬M- K†+ /M ?C
 ç-m ç +?Q ?„M F?¬M; +€+? M`Q +?¢K ç M- M?QM; Km®M i`€M? i?Q€i iB m M? ç
 +MM; çÆM ;BªMx
 @ æWM; +?¢v ?5
 aQ •M? hmv i i`B M F? B F?¬M; ;B M i?m'M /B- ?QÈM; p JQm a•K ok çm'B iÈBx
 ""M?5 ""M?5 ""M?5
 hmv JQm a•K ok +ÁM ç M; F?¬M; M;WM; T?€i` +¬M; FQ+?- i? M?QM; K` p¬ Hm
 iQÎM; çKM; TªB K°i KªM? ;‡+ €Q +O aQ •M? hmv i- ç +?Q ?„M ;B"i KbM? ç M KÎ
 K'v [mª ;` i`SM;5
 hmv ?„M F?¬M; #`aQ •M? hmv i Q M? i`9M;- HmB K°i p¢M #QÈ+ M‡B- /M H` Q M?
 #`M? M?`M; tQ #‡T- i? M?QM; K` çQÎM; çQÎM; K°i ;½ h?QÊM; h?B M i?¬M `ä`
 h?¬M +ªM? çm'B i?2Q ç€M?- B +‡i? iB T M?"M +?mv M M?Q p"v\
 L?[M; h`mM; L;mv M h?¬M FB ç½ F?¬M; +€+? M`Q /MM; #'i Hm"M M;¬M M;[;b ç
 M`v- G•K G¢+ +ÁM M‡B H` v m M;?B i i?B M iQ ?ÆM M;Q`B- KB M +QÐM; +ÁM +
 M?QM; i? +?'i iB m M? ç-m M`v TªM; T?'i ?Q p¬ H¢B +‡i? M‡B +€B ;b\
 L; v +ª h?QÊM; h?B M h?¬M +kM; F?¬M; i? H`K ;b- +?ŠM; H Km®M h?¬M oQÆM
 *kM; +?ŠM; TªB M‡B +?d +¬M h?¬M oQÆM; F?¬M; ` - iB m M? ç-m M`v +‡i? i?
 KÆ iQÎM; M; ,M i`Î çQÈ+ M`M;5
 h¢B b Q +‡i? +‡ [m€B i? B M?Q p"v5
 @ h, i, i?"i H` HÊB ?¢B5
 *`M; H`K +?Q JQm a•K ok i?' ?mv i +?QM? H`- i v +O hBM? +¬M; +?9 +ÁM ?QÈM;
 aQ •M? hmv i ?Á ?ûi i`Ê mvx
 @ hB m M? ç-m- ç½ çO `²B5
 G•K G¢+ + Q ;B¼M; M‡B ` - JQm a•K ok #€M ?„MK°i M?•M ibM?- +€B M?•M ibM? M
 @ h? M?QM; K` L[m L[m +ÁM F?¬M; +‡ +?ÆB çM M;?B M5
 h?•M ?bM? aQ •M? hmv i +?ÈT ç°M;- TªM; T?'i ?‡ i?•M F?¬M; ;B M T?€T i„+ - i®
 ` F?ÄB iB m +?m`M tSM; ç€M; +O >Q h?¬M +ªM?X L m F?¬M; TªB +ªM? ;BÊB +
 i?"i bU [m€ HÈM- ç®B T?QÆM; ç½ bÈK H"i i?mv M i`QM; KQÆM; `²Bx
 @ L;QÆB M;Q M M;Q½M M;²B tm®M; +?Q i 5
 h?•M ?bM? G•K G¢+ ç²M; /¢M; ç" T ` - çQ€M +?„+ p` i`Q iB m M? ç-m i?m'M /B-
 +O M`M; #„i H'v- hY ædM? M? +?'M- ?Q p¬ +?B i?•M +O iB m M? ç-m iU M?B
 [mªx
 @ S?B H ?5 S?B H ?5
 aQ •M? hmv i F m iQ H MX

>Q5

J°i K" M M"v H¢B H"K K¼B M; QìB HQm HQÐB- G•K G¢+ `ä`"M; +| i? #„i H'v iB m +
?¬K M v i?"i bU H" bU ibM? +´ [m€B ;b ¢ m tm'i ?B M5

@ L"v- +| T?ªB "´M K pQÆM; +kM; pQÊi [m FB K i` `²B ? v F?¬M; \

aQ •M? hmv i M; ~M; F?m¬M K†i M?Ä M?„M H M ?QÈM; JQm a•K ok ?ÄBX

L;?B K F?„+ K" M|B- aQ •M? hmv i bQ pÈB G•K G¢+ +ÁM Km®M tm'i b„+ ?ÆM- JQ
HU+ HQÈM; ` b¢+? +kM; F?| +| F?ª M,M; H"K #` i?QÆM; M" M;- +€B M"v Km®M ¢€
M?Q p"v K°i T?QÆM; #¢B i`"M imv i ¢®B H" JQm a•K ok5

æB K M"v- M; v +ª JQm a•K ok +kM; F?¬M; i? T?O M?"MX

L?QM; #` iB m M? ¢-m ûT #m°+ M?Q p"v- i` M K†i JQm a•K ok +kM; H" M|M; `€i- M
t2K M?Q M?"M ¢²M; iB m M? ¢-m M|BX

>²M; >¢ +QìB ? ? M|B,

@ h`QÈ+ FB H½Q T?m +kM; H" #` /¼ ?QªM; bÊ- #•v ;Bì M?bM ¢ M #° /¢M; M; QÆB
H" +•M ¢®B M?B m ?ÆM5

JQm a•K ok i?B m +?9i M[F?¬M; ¢ w i?•M T?"M K" K°i +€B i€i ¢"T ¢B [m - bÈK #
¢QÈ+ M,M; HU+ +´ [m€B M?Q p"v- ?„M iU M?B M H" i`U+ iB Timv M #® iB m M? c
b Q ;B®M; M?Q #•v ;Bì i? /B M K'i ? i5

RjkdX *?QÆM; Rjje, L?B K oK h?¬M oQÆM;X URV

L?QM; imv ?„M +| i? tQM; >²M; >¢ K°i iB M; >²M; ?mvM?- M?QM; M; QìB i H" h?
i`¼M; i?B M- ?„M +?d H" L?` i`¼M; i?B M- p"v +kM; +?d +| T?¬M ¢®B T?QÆM; pm

E iB T- iU M?B M Km®M [mv i` K°i M; QìB K¢M? M?'i- ¢•v +?QM? H" +| +Æ ?°B
H"K K¬M ?¢ ¢'v5

L?QM; M m M?Q F?¬M; +| G•K G¢+ +MM; aQ •M? hmv i i²M i¢B- K¼B M; QìB +ÁM -
M?QM; ? B M; QìB M"v K°i +€B +?B M HU+ ¢€M; bÊ- +€B F?€+ i?b H" M,M; HU+ +
#¼M ?„M F?¬M; i? F?¬M; T?K+5

J" ?Q p¬+?B i?•M +O iB m M? ¢-m imv +´ [m€B- M?QM; G•K G¢+ pW p†M H¢B +
B H" ¢ M?'i +ÁM +| i'iv m i` M? ¢'m b Q\

@ J¼B M; QìB ¢½ F?¬M; +| w FB M- M?Q p"v G•K G¢+ HB M t T ?¢M; ¢ M?'i5

>²M; >¢ `i H" iMv w M|B- ?„M ¢ M; i`'M M hBM? +¬M; +?9 #îB pb aQ •M? hmv i
;B" M- #° /€M; p¬+MM; ?B M H" M?- ¢ +?Q M; QìB +,M #ªM F?¬M; i? iBM ¢QÈ+ ?„
+ "M ¢dM? T?QM;5

@ h, i,

hBM? +¬M; +?9 i?b ?QÈM; p aQ •M? hmv i ? B K„i ¢šK H F m H M- ¢B K ¢¢K ¢€M
"i [m€ iB m M? ¢-m ;?ûi M?'i #` M; QìB ¢Q¢i M?•M p"i ¢€M; i?QÆM; +O M" M;-
+¬M; +?9 - F?m¬M K†i M?Ä M?„M óH½M? F?®+ p¬ibM?ôX

L m ¢½ [mv i` t T ?¢M; - +kM; F?¬M; +| bU ibM? +O K¼B M; QìB M[- >²M; >¢ b
i?¬M; [m F?ªQ ?¢+? M #`B îH¢B- p T?¬M +| i? ¢QÈ+ hBM? æB M +?QM? i?S+
M?B M +ÁM T?ªB i?¬M; [m i?ìB ;B M /"B [m M b€i- ¢•m +| i? M"Q +S M?Q p"v i?"

h`QM; i?S+ ?<sup>a</sup>B hY ædM? F?¬M; T?<sup>a</sup>M SM; +?9i M`Q- M|B +€+? F?€+ +?•M p¢+ i?
?Q†+ H` #` i`"M T?€T ;b M; ,M +€+? F?Q iS+ - G•K G¢+ i`QM; F?Q^aM; i?İB ;B M M;
i? i?"M? i?"M? i?"i i?"i K` çÊB- Qi M?'i ?„M T?^aB ç¢i çQÊ+ hBM? æB M iQM M?
ibK çQÊ+ +`M; M?B m ibM? ?m®M; ?ÆM M[X

J†+ /M M|B ç M?'i M?•M # M i`QM; h`mM; L;mv M h?¬M +| +Æ ?°B #€B h?¬M oQ
G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| H`T iS+ ç¢i çQÊ+ h?¬M oQÆM; +?B m ;†T- i?ŠM; ç M K°i
aÆ o` h?¬M iÊB- ?QÊM; ?„M +mM; FQM? M|B,

@ G•K ç¢B M?•M- çB M +?O ç¢B M?•M i`mv M i`B m5

_®i +m°+ ç½ iÊB5

G•K G¢+ ;"i ;"i ç-m- i?2Q M; QİB M¼ çB ` M; Q`B- pšM +?Q ` F?ÄB p`B #QÊ+ - aC
pì ;B^a p`i i?2Q b€i çB [m - i?İB çB K ;QK ;|T +| M€Q M?B i M`M; H` imv i ç®B b) F

@ L; QİB i F?¬M; +| KİB M; QÆB- M; QÆB çB i?2Q H`K ;b\

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +QİB M|BX

@ >W- +kM; F?¬M; T?^aB bU ibM? ç€M; HQ ;b- L[m L[m KÊB K†+ F M; QÆB ç`v5

aQ •M? hmv i?QÊM; ?„M ;B^a H`K +€B K†i [m,- M?[M; M; `v M`v M`M; K°i KU+ i`®M
iU M?B M H` F?BM? i?QİM; +MM; iB m M? ç-m M?Ä ?ÆM H`K #¢MX

Í aÆ o` h?¬M FB /šM çQİM; tm®M; - G•K G¢+ `i M? M? HB M iB M M?"T K°i +mM;
iB M p`Q i`QM; ç| - ?„M ç½ +^aK SM; çQÊ+ K°i +¶ HU+ HQÊM; i®B M; ?o - M?QM; im

>„M çB M? M? p`Q- +?d i?'v K°i #|M; M; QİB + Q HÈM ç M; M; <sup>2</sup>B Î i` M oQÆM; h¼
bÊ +m²M +m°M K` ç°M; X

L?` hBM? h?¬M oQÆM; 5

h?¬M oQÆM; Î i` M- M?Q h¬M :B<sup>a</sup> F? B i?B M iQ+? ç` - +| ç¢B mv M; ?B K p¬ +MM

æ€M; iB + +?QM? H`- i`QÊ+ FB G•K G¢+ H` K°i ?ÆB M?bM i?'v ?ÆM M; `M h?¬M o
M?bM i?'v h?QÊM; h?B M i?¬M +ÁM M?B m ?ÆM- ?ÆM M[i`QM; ç| +ÁM +| K°i *Y
+?Q ?„M FQM? M h?¬M oQÆM; ç®B /B M M`v- i?"i ç9M; H` K°i +?mv M `i F?| F?,

>„M ¬K [mv M H`K H M|B,

@ G•K G¢+ ` K„i çB M +?O ç¢B M?•M5

@ "°M i¬M .mM; ok h`¢+? - hBM? æB M #€i çB M +?O5

L?` hBM? h?¬M oQÆM; M`v iU ;BÈB i?B m KbM?- M; QÊ+ H¢B H` +kM; F?¬M; +| #
K¢M K` F?¬M; i?Q+? - M|B M?Q p"v- M; QİB +| çQÊ+ i?B M T?9 Hm¬M +| K°i +¶ M; ç
M; QİBX

>„M H° ` /€M; iQÆB +QİB M?"M M?¢i,

@ L; QÆB H` M; QİB +| iB K HU+ HÈM M?'i Î # M i`QM; +€+ h`mM; L;mv M h?¬M H-
H`K ç<sup>2</sup> ç - #'i [m€- i`QÊ+ ç| M; QÆB T?^aB ç +?Q #°M i¬M i€M i?"M? M; QÆB- +?d H
HMM`9i M; QİB + Q- #°M i¬M b) F?¬M; iB T M?"M5

G•K G¢+ +kM; H° ` K°i /€M; iQÆB +QİB M|B,

@ EQM? tBM "€i çB M +?O iMv w5

@ > ? ? - `i +| /kM; F?Q5

.mM; ok h`¢+? pQÆM M; QİB çSM; /"v- h?B M æ` ç¢B HU+ H`T iS+ #` ?„M /šM /„i- H
+O ?„M `mM `~v- mv €T ç€M; bÊ M?Q p"v- +?Q /M H` h?QÊM; h?B M i?¬M çdM? T
+mM; FQM? #€B T?K+X

L?QM; HQϕB p"i mv €T M"v ϕ®B pÈB G•K Gϕ+ ?Q"MiQ"MF?¬M; +| ?B m [m^a- ?„M
 i` M +?QM i¬M; i`ìB- /QÈB ϕ€v +?QM? H" #B M +^a ?ûi; B" M /[- bÆM #,M; ϕ` HB i
 @ _'i i®i5 _'i i®i5
 .mM; ok h`ϕ+? M? ;"i ϕ¬mX
 @ "aM ϕB M KÎ`°M; Î oϕM .QÆM; h?¬M Zm®+ ;†T K°i +?9i T?B M iQ€B- +?mv M
 [mv i5 o,M >ϕQ- ϕ2K iQ HB m +| HB M [m M ;B Q +?Q ?„M5
 @ o•M;5
 J°i ϕϕQ M?•M aM? [m, /`K" ?B M ?B M` - # M M; QìB .mM; ok h`ϕ+? ϕB iÈB- H" K°
 ?ÆB ;¬v- b„+ K†i i€B M?Êi; B®M; M?Q # M? M†M; +?Q H" M?¬M?QM; +QM K„i i`Q
 ϕ€M; bÊ +?ÊT ϕ°M; - ϕ +?Q M; QìB F?¬M; `ûi K" `mM- F?¬M; iU +?O ϕQÊ+ K" Km®
 +€+?X
 h?QÊM; h?B M i?¬M- i K i`¼M; i?B M5
 a„+ K†i G•K Gϕ+ i?QM; /QM;¬M; v +^a mv €T +O h?¬M oQÆM; +kM; +| i? F?¬M;
 F?¬M; +| F?^a M,M; #`K°i h?QÊM; h?B M i?¬M H"K +?Q ;B"i KbM? `²BX
 h? M? MB M ϕB iÈB i`QÊ+ K†i G•K Gϕ+¬H"i i v ϕQ `K°i F?®B i`mv M iBM iBM
 +kM; F?¬M; #B i H" i`ìB bBM? HϕM? HMM;¬? v H" +,M #^aM t2K i?QìM; ?°B #®B M
 @ æ iϕ iB M #®B5
 G•K Gϕ+ b) F?¬M; Î i`QM; HìB M|B HQm HϕB bÆ ?Î; b- ϕ®B T?QÆM; bQ pÈB ?„M
 iB M #®B +kM; F?¬M; Q M m'M;X
 @ æB i?¬B- #^aM i¬M +?ì iBM i®i +O M;QÆB5
 .mM; ok h`ϕ+? M?"M M?ϕi M|B `X
 @ o•M;5
 G•K Gϕ+ tQ v M; QìB +9B KbM? p€B +?"Q- HmB `M;Q"BX
 @ G½Q "€i- iB m iY M"v iU ?²`i i?¬M #Q5
 a m F?B G•K Gϕ+ HmB `M;Q" B- K°i i? M?•K F?€+ H†M; v M p M; H M- M?QM; +k
 L?QM; +| i? ;¼B .mM; ok h`ϕ+? K°i iB M; H½Q "€i- M?'i ϕ`M? H" K°i +€B i`QM; i€K
 `²BX
 .mM; ok h`ϕ+? i`¬K K†+ K°i H€i M|B,
 @ L; QìB M"v F?¬M; +€+? M"Q M;QÊ+ /ÁM; ibK ?B m- F?¬M; +€+? M"Q T?ÄM; ϕQ€
 M; QìB +?9M; i T?^aB ibK5
 @ L; v +^a im pB M?Q i +kM; F?¬M; i? M;QÊ+ /ÁM; ibK ?B m ?„M- M; QìB M"v ?Q†+
 E?Q o" M K" bBM?¬?Q†+ H" i` M M; QìB +| K M; +?Q #^aQ5
 @ L m i?"i H" M; QìB M¼K" M|B
 G•K Gϕ+ ϕB `ϕϕB ϕB M- i`QM; €M? K„i +?ÊT ϕ°M; H M b„+ i?€B F?€+ i?QìM;X
 .mM; ok h`ϕ+? H" h?¬M oQÆM; im Hmv M i?ìB ;B M T?€T i„+5
 h?¬M ;BÈB jyyy æϕB æϕQ- p®M im Hmv M +?mM; K°i ϕϕQ +kM; `i #bM? i?QìM;X
 M; ?B MÆB M"v +| +?•M pϕ+ i`M i?ìB ;B M T?€T i„+ +O hY ædM?¬? i H¬M M"v iÈ
 h?¬M oQÆM; /MM; i?ìB ;B M T?€T i„+ +?SM; ϕϕQ- +€B M"v Km®M M|B H" i`MM;
 imv i b) F?¬M; iBM iQìM;X

Rjk3X *?QÆM; Rjdd, L?B K oK h?–M oQÆM;X UkV

J^aM? pÐ hY ædM? +| i? H^ˆK +?Q JBM? >ˆ oQÆM; iB M p^ˆQ h?–M oQÆM; - M?Q p^ˆ H¢B F?–M; i? \

L?QM; ç +?Q G•K G¢+ /•v /Q +?QM? H^ˆ- hBM? æB M H^ˆ +| +?QM ç¢B h?–M oQÆ

J^aM? pÐ hY ædM? +| i? H^ˆK +?Q JBM? >ˆ oQÆM; +?SM; ç¢Q- M?QM; i®i t'm +?d T?M ?ÊT [mv Hm"i K°i FB M *?O h?–M E?Q ç °i ;½ h?–M oQÆM; i'M +?S+X L?QM ç¢B h?–M oQÆM; iQ^ˆM #° ç m H^ˆ im Hmv M i?îB ;B M T?€Ti„+ K^ˆ M|B- p"v i?b ?Q^ˆ amv M; ?o K°i +?9i M[- +?Q /M H^ˆ >¶M æ°M .mM; G– F?–M; ?Q^ˆM +?dM? +kM; +| i ç°i T?€ h?–M oQÆM; - p"v hY ædM? i?U+ bU +?d H^ˆ *?O h?–M E?Q çÆM ;B^aM M?Q

@ L^ˆv- iB m iY FB

J°i i? M? •K i? M? i?9v ç°i M?B M i^ˆmv M iÈBX

@ æWM; M?bM +?mM; [m M?- M|B ç9M; H^ˆ M;QÆB ç|5

G•K G¢+ /WM; bmv M; ?o tQ v M; QîB H¢B- +?d i?'v K°i #|M; /€M; i? M? i9 ç°M; H^ˆ K°i M[iY +U+ F€ tBM? ç T- imv i ç®B H^ˆ +MM; +€+ M^ˆM; h– J^ˆ î K°i +'T ç°- /€M; iQÆM; ç®B M; ¢Q M?•MX

J^ˆ #•v ;Bî M[M?•M M?Q p"v ç½ ?Q^ˆM iQ^ˆM F?–M; +€+? M^ˆQ F?B M +?Q ?„M^ˆmM; ç KdK +QîB- #bM? ioM? M?bM ç®B T?QÆM;X

@ ±- M;QÆB H^ˆ M;QîB M;®+ b Q\

L^ˆM; FB ? B i v +?®M; 2Q- K°i #° `i iB + ?"MX

@ *| M;QîB M;®+ h?–M +^aM? b Q\

G•K G¢+ i?m"MKB M; M|B `X

@ L m F?–M; T?^aB M;QîB M;®+- b Q i?'v imv i i? /mM; M? M +O "M +–M; +?9 K

L^ˆM; FB `i FB m M; ¢Q K<sup>ˆ</sup> p¶ #° M; U+ b[ - ç½M; ` K°i K^aM? b|M; b[F?Q i^ˆQÆM

@ S?B T?B T?B- +? M; ²B ç€v ;B M; - +kM; /€K F?Q2 F?Q M; tBM? ç T5

h? M? •K +O aQ •M? hmv i ç°i M?B M iW b m HQM; G•K G¢+ t–M; `X

G•K G¢+ F?–M; F?ÄB p¶ i`€M K°i +€B- iB m M? ç–m M^ˆv [m^a M?B M F?–M; T?^aB

L^ˆM; FB M?bM t2K aQ •M? hmv i- i^ˆ M K†i H° ` #° /€M; F?| +?`m- M?QM; H¢B ?€ hB m +– MQÆM; M^ˆv imv +ÁM F?–M; +| M^ˆv Mî- M?QM; ?bM? /€M; i–K ç| ç½ +| i? çdM? K„ M?•M- b m F?B i?"M? MB M i'i M?B M H^ˆ imv i i? K„ M[F?mvM? [m®+ +kM; F?–M; +| F?^a M,M; pQÊi [m 5

hmv K¶B K°i K„ M[ç m H^ˆ `i +| iU iBM- M?"M i?S+ /mM; K¢Q +O KbM? imv i b) F? M^ˆQ- M?QM; ç¢i iÈB HQ¢B +'T #"+ M^ˆv +O iB m M? ç–m- p"v i?b i?"i H^ˆ ç +?Q +^aK +kM; F?| +| F?^a M,M;5

@ æB i?–B5

G•K G¢+ t€+? aQ •M? hmv i H M- K^ˆ iB m M? ç–m H¢B M?•M +Æ ?°B #Á iÈB i^ˆ M i?"M? >Q^ˆM; EBK "M; ;B^aB K^ˆ F?®M; +? X

@ L^ˆv M^ˆv- +?çv M? M? M?Q p"v H^ˆK +€B ;b5

L^ˆM; FB p°B p^ˆM; çm´B i?2QX

@ *| T?^aB "€i i?9+ ç2K bU iBM? o¢M .QÆM; h?–M Zm®+ ;B Q +?Q M;QÆB `²B ? v

"€i i?9+\ L?Q p"v M^ˆM; ?ŠM H^ˆ M[M?B +O K^ˆv çB M +?O F?€+X

h?QÊM; h?B M i?—M M?'i i`¼M; i?B M- ``i +QÌM; ç¢B- ?ÆM M[im Hmv M ç²M; /¢
 G•K G¢+ M; ?o M; ?o M|B,
 @ æ9M; p"v- "€i çB M +?O [mª i?"i +?Q i¢B ?¢ tY Hw bU ibM? o¢M .QÆM; h?—M Zm
 @ h pÈB M; QÆB +MM; çB5
 L" M; FB K†i K"v ?ÈM ?ÎX
 @ h Îi`QM; hBM? æB M çÊB ç M F?¬M; +| iQ bS+ HU+ M"Q `²B- M?'i ç`M? T?ªB ç
 @ L; QÆB +| i? iU KbM? çB5
 G•K G¢+ M?"M M?¢i M|B ` - ç®B T?QÆM; H" h?QÊM; h?B M i?—M M?'i i`¼M; i?B
 Zm®+ M"Q çB M; M; `²BX .QÈB ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM; - B b) çB i` m +?¼+ K°i
 @ L"v- "´M +¬M; +?9 KÎM; ¼+ F?~m- +ÁM M; QÆB +?¶ i`®M; +U imv i b Q\
 L" M; FB i`WM; K„i M?bM G•K G¢+X
 @ h T?ªB çB i?m i?"T ç² ç¢+ i?Q€M; K°i T?€i- M; QÆB +kM; çWM; Km®M K°i M; QÌ
 H M? +O "´M +¬M; +?9 - t2K ?¶M çªM M"Q /€K i?ª M; QÆB tm'i +®+5
 L" M; M|B tQM; HB M çB- M?QM; çB ` p" B #QÈ+ H¢B M; WM; H¢B- +kM; F?¬M; [m
 @ "´M +¬M; +?9 i M H" G¬ E?ª G K- M?È F„- M m /€K [m M K" M|B- "´M +¬M; +?9
 p†M tm®M; 5
 L|B tQM; - i?•M ?bM? M" M; H¢B T?B m- ``i M? M? HB M F?¬M; i?'v #|M; /€M; X
 @ æ¢B T?¬B çªM- M; QÆB M?Q i? M"Q Hm¬M /QM? T?QM; HQm M?Q p"v\
 aQ •M? hmv i ç2K i|+ +O G•K G¢+ p, M p i`Î i?"M? ´; "¬ +QÌB ç M HûM H9i i?"K i?
 H"K ` p X
 G•K G¢+ ç2K M" M; iW i` M HQM; i|K tm®M; /QÈB M|B,
 @ *?È M|B HmM; imM; - i +, M #ªM F?¬M; M?"M #B i M" M; 5
 @ a€+? - b€+? - F?¬M; M?"M #B i +ÁM iU KbM? /€M H M- p b m +ÁM +?`m M´B b
 ç`M? T?ªB M|B +?Q i, i, ç¢B M?•M- ç +?Q M" M; i?m i?"T tQÆM; +®i +O M; QÆB5
 aQ •M? hmv i H"K ` ? , K /¼ X
 G•K G¢+ M?Qm K"v,
 @ L; QÆB +?Q `^M; K°i h?QÊM; h?B M i?—M b) çÆM ;BªM M?Q p"v b Q\ *kM; F?¬M
 M?Q M; QÆB- K'v p¢M S+ M, K +kM; +?Q i`QÎM; i?"M?5
 @ P Q Q - ç¢B T?¬B çªM M; QÆB +ÁM /€K M|B L[m L[m M?Q p"v- L[m L[m +¬M T?
 aQ •M? hmv i ?"M M?'i M; QÌB F?€+ M|B M" M; +?Q i`QÎM; i?"M? - ç•v +?QM? H" M
 @ h®i `²B i®i `²B- +?Q i`QÎM; i?"M? KÈB i®i- F?¬M; +| M?B m bU ibM? T?ªB HQ
 G•K G¢+ pm®i pm®i ç—m ç—v i|+ K K +O aQ •M? hmv i- t2K M?Q i`ª i?M pW `²B a
 +O ?„M #B M i?"M? i´QM; pÁ p)X
 @ h M|B ç¢B T?¬B çªM- M; QÆB +kM; `i ;B®M; iB m ?"B iY ç'v5 æQÊ+ `²B- t2K T
 p"v- "´M K pQÆM; F?¬M; bQ çQ pÈB M; QÆB5
 aQ •M? hmv i` p ?"Q T?|M; K"; B M; i v ` - H¢B M?•M +Æ ?°B ç2K MQÈ+ KB M; ;
 G•K G¢+X
 G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +QÌB ? ? - +MM; iB m M? ç—m ~m iª- ?„M b Q +| i? H" ç®
 M, K iBM? HU+ iQ" M #° ? Q ÎK°i Qi ?Q¢i ç°M; M?Q p"vX

@ *Q`B i?"i p m B p 5

h? M? •K m K i M K p M; H M- +?d i?'v K°i i? M? M B M i Q`E M; K ¢ Q T? B i? Q`I M; M? K ¢ i H ¢ B i`2 Q + Q`B H ¢ M? - ?" M w ¢ +? Q M; Q`B +| i? ¢ ¬ M; H ¢ B X

æ•v H" H" K b Q p"v 5 Í i` M ¢ Q`I M; ¢ B i È B + k M; b) +| M; Q`B F? ¬ M; ? B m i?' m i b K i È F? ¬ M; T?ª B K°i + € B 5

G ¢ B H" K°i h? Q`E M; h? B M i? - M - i m p B ¢² M; / ¢ M; H" M? 'i i`¼ M; i? B M- + M M; G ¬ ?" M; X

G • K G ¢ + M? Q`E M; K"v - ¬ K [m v M M | B ,

@ * € + ? ¢ + | ; b + ? d ; B € Q \

æ® B T? Q`Æ M; p W H M ¢ M H" ¢® B p È B ? „ M ¬ K H'v ¢` + ? w - p"v ? „ M + Á M + - M F? € +

@ h? "i i Q ; M - +? Q `^ M; ¢ t m ® M; K°i ¢ € K h`m M; L; m v M h? - M - H" +| i Q + € + ? + M M; F? Î B # b M? i¼ b Q \

h? M? M B M F B H" M? H ¢ M? M? b M t 2 K G • K G ¢ + X

@ "ª M i? B m ; B M; m v M #ª M F? B M? i? Q`I M; [ mª M M; Q`Æ B - M? Q M; M; Q`Æ B H ¢ B i Q K m° B - i? "i b U H" +? | +? i F? ¬ M; +? W M; K U + 5

G K K m° B \ G ¬ E?ª G K \ æ•v H" +? S M; F B M E?ª G K M | B p È B ? „ M [m K'v + • m - b +? ¢ v ¢ M b B M? b U `² B ?ª \

a „ + K ¢ i G • K G ¢ + + k M; i`Î M M H ¢ M? H M - ¢® B T? Q`Æ M; H" h? Q`E M; h? B M i? - M F? K „ M; +? Y B M; Q`B H" ó +? | +? i ô b Q \ > „ M ? B ¢' K t B i +? ¢ i M | B ,

@ h ¢ B ? ¢ i m v H" K°i F T? " K T? m - M? Q M; + k M; F? ¬ M; +| i? i M v i B M #` M; Q`B M?

@ > ? 5

h? M? M B M F B F? Q i`Q`Æ M; K" + Q`B ? ?ª - T?ª M; T?'i ; ¢ T i? B M ¢ ¢ B +? m v M p H ¢ B + " M; M; "v + " M; b • K H ½ M? X

@ "ª M i? B m ; B +? Q M? H" h? Q`E M; h? B M i? - M - ;¼ B M; Q`Æ B +? | +? i F? ¬ M; ¢ Q Ê +

R j k N X *? Q`Æ M; R j j 3 , E` +? *? B M " ¢ +? Z m M; o B M? > B M X U R V

@ J¼ B M; Q`B + M M; H" h B M? æ B M +? B M? • M - M; Q`Æ B t 2 K M? Q ¢ B M +? O + k M; F? h? 'i T? m ; B " M / [- + Á M K € m i Q`Æ B # i? Q`È + 5 h ? Q`E M; M; Q`Æ B F? B m +? B M 5

h` M K ¢ i G • K G ¢ + + | H Y ; B " M ¢ € M; b Ê X

@ E? B m +? B M \ > ? ? - +? d H" K°i h`m M; L; m v M h? - M H ¢ B / € K F? B m +? B M #

h? M? M B M F B + Q`B i Q X

@ h® i - ¢½ M; Q`Æ B K m ® M i U K b M? +? m ® + H'v + U + F?´ - #ª M i? B m ; B b) i? " M? i Q " \* | + € B ; b b Q p È B ; B | + Á M M? M? ? `Æ M \

æ•v i m v i ¢® B H" i B M i S + 5 h B M i S + + " M; Q M? ¢° M; i® + ¢° i`m v M # € H ¢ B + " M; M

h B M i S + G • K G ¢ + F? B m +? B M " ¢ +? Z m M; o B M? > B M b Q p È B ; B | + Á M M? M? ? `Æ M æ B M - i? Î B ¢ B K ? B M; Q`B ¢ M ¢' m p ä i`Q`I M; - i ¢ B ¢ • v ¢½ i K i " T ` ` i M? B m M; Q`B - K°i +? 9 i p` ó . k M; b o ô / € K F? B m +? B M " ¢ +? Z m M; o B M? > B M F B - + M M; p È B F

"¢+? Zm M; oBM? >B M /o M?B M H" i? M? MB M KÎ KB M; ¬ M?K+ G•K G¢+- ?„M
h?B M i?—M- ?ÆM M[+ÁM +| K°i i?•M T?"M +~M; i? K i¬M [mw- +€B FB +?QM? H
o T?—M H" €B iY +O p` ¢B M +?O M"Q- H¢B F?¬M; M; QÌB M"Q #B i5
L?QM; ++d H" K°i h`mM; L;mv M h?—M +kM; /€K F?B m +?B M h?QÊM; h?B M i?—
/kM; F?Q ?ÆM M; QÌB- K" H" M; m tm~M- M; m tm~M ¢ M +ªM? ;BÈB M?'i ¢`M? `²B5
E?B #B i ¢QÊ+ G•K G¢+ H" ¢ M?'i M?•M +O +m°+ +?B M h`mM; L;mv M h?—M H
+ªK i?'v G•K G¢+ i?"i M;¬M; +m²M;- +?Q `^M; +?B M i?„M; K°i ¢€K h`mM; L;mv M
HQÊM; pQÊi [m ¢¢B +ªM? ;BÈB i€+ +?B M b Q5
"m²M +QÌB5
s€+ i?U+ +| v m M;?B i î h`mM; L;mv M h?—M +| i? +MM; h?QÊM; h?B M i?—M ¢®
;—M F +?d H" +| i? ;B[¢QÊ+ i€M? K¢M;5 J¶B pQÊi [m K°i ¢¢B +ªM? ;BÈB- +? M
o` h?—M +| i? M;?`+? T?¢i h`mM; L;mv M h?—M- M?QM; h`mM; L;mv M h?—M +?û
i?—M- i?b +?Q iWM; +| M;?2 M|B [m X
L?QM; H9+ K¼B M; QÌB #B i `ä pb b Q G•K G¢+ TªB F?B m +?B M "¢+? Zm M; oB
pÈB G•K G¢+ M;?B K M;?` FQM? M - #ÎB pb #¼M ?„M +kM; F?¬M; M?"M ` b m F?F
F?Q HÈM M?Q p"v- /€K F?B m +?B M [mv M + Q5
hU ?²- K¼B M; QÌB bÈK ¢½ i?"M? i?|B [m2M [mv M HU+ €T #€+?- M; QÌB ¢` p` +
¢•v F?¬M; TªB +?mv M `i #bM? i?QÌM; b Q\
.—M /"- HB M +| K°i M; QÌB ¢SM; ` TªM ¢®B- ?Á ?ûi- K¶B K°i H—M ¢ m #B M i?"M
"i [m€- h`mM; L;mv M h?—M L?` i`¼M; i?B M F?B m +?B M h?QÊM; h?B M i?—M
H"K b Q +kM; H" #` K°i +?B m tm M€i5 s€+ i?U+- i`QM; hBM? æB M F?¬M; +| bU
K°i h`mM; L;mv M h?—M Î i`QÊ+ Kti K¼B M; QÌB F?B m +?B M h?QÊM; h?B M i?—M
i`QM; ¢B M- pB + M"v b) ¢ÆM ;BªM #Ä [m b Q\
Í # M i`QM; ¢'m pã i`QÌM;- G•K G¢+ +MM; "¢+? Zm M; oBM? >B M +€+? t M? m K
Qi M?'i ?ÆM K°i M;~M M; QÌB t2K- i?"K +?Q h?QÊM; h?B M i?—M +kM; ¢ M K'v +€
oBM? >B M F?®M; +? F?¬M; M'B Î i`QÊ+ Kti K¼B M; QÌB ;B i M; QÌB- #¼M ?„M +|
h`QM; hBM? æB M F?¬M; ¢QÊ+ iU; B i HšM M? m- ¢•v H" +?QM p` ¢B M +?O HB
F?¬M; i? i`€B- Qi M?'i F?¬M; i? Î i`QÊ+ Kti K¼B M; QÌB H"K i`€B5 *?Q /M H" i?
Zm M; oBM? >B M +kM; F?¬M; ¢QÊ+- i?"i Km®M ` i v ;B i M; QÌB- pb T?K+ +?9M
¢`M? +kM; TªB M;?B K F?„+ tY i`Q K°i T?2M- +?Q +€B #`M ;B Q M?„M M?O5
L?QM; ++d +| K'v M; QÌB M?Q *€+? h?QÆM; ¢QÊ+ +?SM; FB M iB K HU+ +O G•K
¢€M; bÊ ¢ M +Ð M"Q- imv +?B M i?„M; F?¬M; ¢QÊ+ "¢+? Zm M; oBM? >B M- M?Q
?Q`M iQ`M F?¬M; i?"M? p'M ¢ X
@ hB m iY M|B M,M; H¶ K½M;- H—M M"v #ªM i?B m ;B +?d H'v M; QÆB K°i +€M? i
"¢+? Zm M; oBM? >B M H¢M? HMM; M|B ` X
æ®B pÈB G•K G¢+ K" M|B- ¢•v H" K°i H—M i B QÆM; imv i ¢®B- M?QM; ?„M +ÁM F
#` M; QÌB /šK H M i` M ¢—m +ÁM TªB #`B i`W ¢B ` F?m¬M Kti iQÆB +QÌBX hQM?
+SM;- +?d +—M +?È +?¼+ ¢ M i` M ¢—m +O ?„M- ?„M iW i`QÊ+ ¢ M M v `i / M|B
pQÊi [m ;BÈB ?¢M i?'T M?'i +O ?„M- M?Q p"v iQM? ibM? +O ?„M +kM; b) #„i ¢—
L m ?„M M?'M tm®M; +ÆM iS+ ?¬K M v- M;~v b m b) M?'M tm®M; +~M; M?B m €+
L; QÌB H" K°i HQ¢B ¢°M; p"i `i F€ [m€B- +?`m HmB #QÊ+ ¢—m iB M b) HmB #QÊ+ i
;BÈB ?¢M i?'T M?'i5 *?Q M M- #QÊ+ ¢—m iB M +kM; ¢WM; +| ¢ÆM ;BªM HmB tm®
G•K G¢+ +QÌB M?¢i K°i iB M;- #bM? i?•M i v TªB- H'v i v M; QûQ K°i +€BX
E?B m F?Q+?5

_ä ``M; +ÁM /€K F?B m F?Q+? "¢+? Zm M; oBM? >B M5 hB m iY M"v i?"i ç9M; H" a„+ K†i "¢+? Zm M; oBM? >B M +kM; H"TiS+ i`Î M M +`M; i? K •K i`-K- ?„M i?"i G¢+ `ä ``M; +ÁM /€K F?¬M; #B i b®M; +? i K" F?B m F?Q+? ?„M- i?U+ +?Q H" +| [M? m ?„M b) F?¬M; /€K ;B i M;QÌB b Q\

@ æ¢B T?¬B çªM- iB m /B i ?„M5

aQ •M? hmv i îK°i # M T?'i +| ?Á `2Q- # M +¢M? H" iB m iMv iMM; hBM? +¬M; +?9 +¬ MQÆM; M"v M m i?2Q +?•M aQ •M? hmv i H•m p`B M; "v- ç²M; /¢M; b) i`Î i?"M? J¼B M;QÌB t2K tûi- iU ?² +| +?9i Hw ;BªB G•K G¢+ iQ ; M HÈM K"i `²B- imv ç®B >B M- M?QM; ?„M ç²M; /¢M; +| +¬M; +?9 H"K +?¶ /U 5 *?d H" hBM? +¬M; +?9 +, i?U+ bU +| i? i? v G•K G¢+ +?2 ;B| +?2 KQ b Q\

@h?Q¢i M?bM- K°i +€M? i v H" F?¬M; çO `²B- ;¼i b¢+? ? B +€B- +?Q M;QÆB #B "¢+? Zm M; oBM? >B M ?W H¢M? K°i iB M; - i v T?ªB i?Á ` - ç½ T?€i ç°M; ` FQ+? P M?5 P M?5 P M?5

S?ªM; T?'i p¬ b® M;¬B b Q i`Kv H¢+- iWM; ç¢Q hBM? Zm M; ?QÈM; p G•K G¢+ ç H" #?i ç²M; JQm a•K ok F?ªQ ?¢+?- "¢+? Zm M; oBM? >B M pW ` i v H" ¬K KK+ ç F?¬M; ? +| F?ª M,M; ?¢i?O HQm ibM?X

"i [m€- ?„M +kM; ;¬M F +?d H" h?QÈM; h?B M i?¬M M?'i i`¼M; i?B M5

h`QM; €M? K„i G•K G¢+ H"i [m H"i H¢B L?"i L;mv i /` iQÈM;- H¶ ç2M T?€T i„+ ç ç'K HB M iB T F?¬M; M;WM; Q M? ` - M;? M? ?QÈM; M;¬B b Q ç-v i`ÌBX

""M?5 ""M?5 ""M?5 ""M?5

oW iB T t9+- G•K G¢+ `ÆB tm®M; ?¢T?QM;- i` M M;QÌB #` hBM? HU+ HB M iK+ Q H"TiS+ #½Q i€T K" ` - M?QM; # #®M iS+ i?ÌB ;B M b m- F?Q iS+ +O ?„M H¢B ç° ``M; T?ªM ç|M M;¬B b Q p¼i H M #-m i`ÌBX

æB m M"v b Q +| i? 5

L m M; v iW ç-m iB T çQÊ+ +® ? i bS+- M?Q p"v HB M iB T F?¬M; M;WM; çª FQ+? H° ` +?®M; çÐ ? i M´B- +m®B +MM; F?¬M; +?`m M´B K" bKT ç´5 L?QM; G•K G¢+ ? i bS+- M?QM; H¢B +`M; ç€M? +`M; +QìM;- ç•v H" +?mv M ;b tªv ` \

*€B M"v iU M?B M H" ?B m [mª ç€M; bÊ +O H¶ ç2M5

a m F?B ç¢B i?"M? +| i? +MM; h?¬M oQÆM; +?®M; çÐ- iU M?B M +| çQÊ+ ç¢B m +| i? iQìM; iQÈM;5

""M?5

L;¬B b Q ç-v i`ÌB #` G•K G¢+ tm M€i iQ" M #- ?„M M?Q H" *?B M h?¬M ?"M; H• oBM? >B M Q M? çBX

RjjyX *?QÆM; RjjN, E`+? *?B M "¢+? Zm M; oBM? >B MX UkV

@ •M\

"¢+? Zm M; oBM? >B M H° ` K°i pÁM; /` b„+- ç®B pÈB G•K G¢+ #B m ?B M +kM; iB M i v çB K` - i®+ ç° +O G•K G¢+ ç°i M?B M i`Î M M i`b ?Q½M p¬ +MM;X

h?ÌB ;B M T?€T i„+- ;BªK i®+ ç°5

G•K G¢+ ?W M? K°i iB M;- hY ædM? i`QM; i?S+ ?ªB +?'M ç°M;- +?Q T?€T F?¬M;

G•K G¢+ ;"i ;"i ¢-m- K†+ /M iB m M? ¢-m M|B F?¬M; `ä ¢¢Q Hw i`QM; ¢| - M?QM; M|B +´ [m€B- p"v G¬ E?ª G K i?U+ bU +| ¢` T?QÆM; +´ [m€B `²BX

" M;QìB iÈB *?9+ GB i i?"M?- ¢•v H" K°i iÁ +?O i?"M? +| h?QÊM; h?B M i?-M i i¬M ?B m H" *?9+ GB i h?B M L°- i?"M? iUm h?QÊM; h?B M i?-M b„T +| Ry i, M, K i? - ;-M ¢•v *?9+ GB i i?"M? `i H" M€Q M?B i- h`mM; L;mv M h?-M- aÆ o` h?-M ¢¢B HQÊM; p¼i iÈB- +?9+ KWM; bBM? M?"i p` ¢¢B M?•M M"v ¢„+ ¢¢Q Ry i, M, KX

hBM? æB M Î +?¶ M"v KÎ K°i ¢´ i?¢+? T?QìM;- M?QM; bBM? w +U+ F€ i?ªK ¢¢K- K ¢ M b) Î M;`v ?¬K b m ;†T ;Ð + Q M?•M ¢2K h?-M i?¢+? # Q ?`K +U+ T?`K h?-M iE i?-M /QÊ+ H€B ¢B- +?d ¢ H¢B K°i ¢®M; T? i?¢+?5

JÈB KÎ K†i iB M +Y ?"M; p®M +kM; F?¬M; +| F?€+? M?•M M"Q- K" K¼B M;QìB +?A T?Q T?€i i" B K" ¢ M- +€B M"v F? B ` ¢ M i'i +ª ¢ m H" T? i?¢+? H¢B +| K'v M;QìB p`B M;`v HB M i`Î M M +| i? ;B, M; HQÊB #„i +?BK i`QÊ+ +Y - M;QìB H"K i`QM; iB

@ L;QÆB +| F ?Q¢+? ;b\

G¬ E?ª G K ?QÈM; G•K G¢+ ?ÄBX

G•K G¢+ M?9M M?9M p B,

@ L;QÆB ¢QìM; ¢QìM; H" h?QÊM; h?B M i?-M- +?d +¬M +?¢v ¢B ` - iU M?B M p'M

@ >W- M m i +| i? ` K†i- +ÁM Km®M M;QÆB ¢ M H"K +€B ;b\

G¬ E?ª G K i`WM; K„i M?bM G•K G¢+X æ•v H" iU M?B M- h?QÊM; h?B M i?-M [m h?B M i?-M iW # M M;Q`B ¢ M K°i F?B H° ` M;Q`B i?•M T?"M- M?Q p"v F i [mª +?

GQ¢B T?QÆM; i?S+ óKÌBô M"v F?¬M; ¢QÊ+ K" M|B- /o M?B M H" b) M|B +?mv M [m®+ H"K F?¬M; ¢QÊ+- M?Q p"v b) +| h?-M oQÆM; b m HQM; +?¢v ¢ M5

h|K H¢B- h?QÊM; h?B M i?-M #ÎB pb [m€KS+ +QìM; ¢¢B- M;QÊ+ H¢B ¢½ ?¢M +? M?B M- +?d +¬M +?Ê ¢B +?¼+ bU iB M?- h?-M ;BÈB M"v iQ HÈM pšM H" +| i? +?Q K" h?QÊM; h?B M i?-M +| ¢QÊ+ H¶ ¢2M T?€T i„+ /M H" h?-M oQÆM; +kM; /€K i`B

G•K G¢+ KdK +QìB- ?„M +kM; #B i ¢ +?Q G¬ E?ª G K ` K†i K" M|B +?d +| +?¶ ?Ä [m€ H" pmB ¢M K" i?¬BX

>„M M;?o M;?o M|B,

@ Zm MY M, K M[H" ¢¢B i?¼ *?9+ GB i h?B M L° i?"M? ¢¢Q Ry i, M, K- +?9M; i ¢Q H M K'v F?®B h?-M h?¢+? +| i? F? B ` +U+ T?`K h?-M iBM?- i?"K +?Q i?-M ¢2K i M i m`B hBM? >` ¢´ i?¢+? T?QìM; F? B ?Ä 5

@ L|B i?"i ¢ÆM ;BªM- h?-M h?¢+? +?d +| h?-M oQÆM; KÈB +| i? M?bM i?'m- +? iB M? `v K" KÌB M?|K ¢B M +?O tm`i K½\ o"v Km®M M;QÆB ¢ M H"K +€B ;b5

G¬ E?ª G K sMv +QìB- M?QM; i`QM; €M? K„i +| F?BM? #d K½M? HB iX

@ h +kM; F?¬M; +| M|B Km®M H Q ¢°M; K'v p` ¢B M +?O ¢¢B ;B€5

G•K G¢+ i?m" M KB M; M|B ` - M m G¬ E?ª G K #B i`ä â i`QÊ+ K†i M" M; H" ? B p` ó HB M b) F?¬M; M|B ` HÌB M|B M; m tm`M M?Q p"v `²BX

>„M F?¬M; +| w ;BªB i?Q+?- G¬ E?ª G K M"v +?Q ?„M K°i HQ¢B +ªK ;B€+ ??B ?°T F?¬M; +MM; M" M; H"K M?B m iB T t9+ i?b ¢WM; H"K iB T t9+X

h?'v G•K G¢+ F?¬M; +?`m ;BªB i?Q+?- G¬ E?ª G K ` `i #`i K½M- i?9+ ?ÄB p`B + G¢+ +?`m i?´ H°- HB M F?¬M; +| iB T iK+- K" ?W K°i iB M; b m ¢| tQ v M;QìB `ìB

æ½ ¢B ` hBM? æB M- +?QM iÁ M9B HÈM K°i KU+ ¢ti Î i` M ¢-m G•K G¢+ iU M?B i`W +`K +? ¢ +?Q +?Q M[# M i`QM; .QÐM; h•K ?k ¢B ` iMv iB M ¢B ¢B H¢B H¢B ¢B [mûi b¢+? K'v ¢´ i?¢+? T?QìM; i`QM; i?"M?- i" M +?¼M h?-M h?¢+? i®i M?'i Kr

>„M +kM; F?¬M; +| Kî i?¢+? i¢B +?¶- K¨ H¨ K M; i`î p X

J` HU+ +m æ´ i?¢+? M; v î K°i +?[óæ€M? #¢+ô- +€B HQ¢B FBM? ?d ç°i M?B M i
#ªM i?•M i?m ?Q¢+?5 æ®B pÈB h?QÊM; h?B M i?-M K¨ M|B +U+ T?¬K h?-M iBM
ç®B b) F?¬M; pb p"v K¨ [m€ bÊ ?½BX L?QM; M m iU i v F? B ` +U+ T?¬K h?-M iB
F?®B- +€B M¨v H¨ FBM? ?d HÈM M?Q i? M¨Q\

æ€M; iB + +?QM? H¨- HQ¢B p"i i?-M HB m- i?-M /QÊ+ M¨v pšM H¨ `i F?| çQÊ+-
+U+ T?¬K h?-M iBM?- M?QM; i?-M HB m H¢B MY +•v +kM; F?¬M; +| ;†T çQÊ+- +
M¨v çB ` K°i FB M +| i? #€M ;B€i` M i`lBX

RjjkX *?QÆM; Rj9R, h?2Q .äB hÈBX UkV

"i [m€ F?¬M; +| pB + ;b- H-M M¨v F?¬M; çQÊ+ +ÁM +| i? H-M b m iB T iK+- /M b
i?lB ;B MX

"îB pb ç°B ?bM? LQÆM; iY [m•M [m€ KS+ F?´M; H²- G•K G¢+ +kM; F?¬M; /€K +?
?B M- M m F?¬M; ? B KQÆB K'v ç¢B K„ M[` m ` Q F?„T MÆB- çQ€M +?WM; +| i?
*?9+ GB i i?¨M? iQ¨M #° i`B m çB ` 5

"îB p"v +?9M; M[H¨ # #®M i? v M? m çB ` - M?QM; /M H¨ M?Q i? +kM; v M;mv M
t2K- H¨K +?Q +€+ M¨M; +?d +| i? #`i F?,M +?2 K†i ç M ;BªK #Èi +?9 wX

>¬K M v H¨ æBM? æ¢B .mM; - h¬ J` +MM; >¢ J°M; L?Q- +ÁM iB m M? ç-m i?b [m'M
#®M M;QìB i?m ?²B h?-M h?¢+? pW KÈB Km çQÊ+- ç M; Km®M p hBM? >¨ ç´ i?
;B€+ +U+ ç° #'i M ç°i M?B M T?mM H M i`QM; HÁM; G•K G¢+X

>„M F?¬M; iU +?O çQÊ+ K¨ M?bM H¢B T?Q # M i`€B- +?d i?'v i`QM; K°i ;B M i`
ç M; M;²B H'v K°i ;½ i? M? MB M i?"T T?-M M? im'M- M;QìB M¼ ç M; i?QîM; i?S
H° ;B®M; M?Q +QìB K¨ F?¬M; T?ªB +QìB- M?bM +?^K +?^K p¨Q # K„ M[# M M;QìB

"¢+? Zm M; oBM? >B M5

L;QìB M¨v i?U+ bU çm´B i?2Q ?„M iÈB *?9+ GB i i?¨M?5

h`QM; €M? K„i G•K G¢+ ?B M H M K°i ç¢Q b€i F?Q- i?^M; M¨v i´M; b) F?¬M; +?¢v
æQìM; çQìM; hBM? æB M h?B m +?O- M;mv M p®M +?Q ?„M K°i #¨B ?¼+- M?QM
+?•M +?Q G•K G¢+ /QÆM; / M?- M?¨M çQÊ+ +ÆM iS+ M¨v KÈB H¨ H¢5

L?QM; F?¬M; M;?o iÈB +?QM? H¨- ?„M `ä¨¨M; i`mv ç M MÆB M¨v5

•M? K„i +O "¢+? Zm M; oBM? >B M +kM; F?¬M; +| M?bM p T?Q G•K G¢+- iU ?²
pšM H¨ F?¬M; +| w M;?o - +,M #ªM F?¬M; ç€M; +QB i`¼M;X >„M M?bM +?^K +?^K
i`QM; €M? K„i F?¬M; +?2 /'m p /•K i¨ +?9i M¨Q- iU ?² Km®M /MM; €M? K„i ç2K
[m M;5

*€B i?^M; F?®M M¨v5

G•K G¢+ #B i `äi` M +€B i? ;BÈB M¨v +| `i M?B m M;QìB iU ç¢B- #` bOM; i?¨M? t
"¢+? Zm M; oBM? >B M- M?QM; b€i w +kM; F?¬M; T?ªB [m€ KS+ K½M? HB iX L?
>B M `ä¨¨M; ç®B pÈB FB m i? +O ?„M ç°M; +€+? M;?o- p"v i?b +?¢K ç M çB K K

@ S?m [m•M- M;QìB FB H¨ B- M?Q i? M¨Q €M? K„i H¢B ç +?Q M;QìB #m²M M¬M

h¬ J` iB M ç M # M i B G•K G¢+ ?ÄB- i?´ F?Q M?Q H M- iB m v m M[M¨v Hm¬M M;
G¢+- +?d H¨ i?O çQ¢M +O M¨M; bQ b€M? ?¨K b9+- F?¬M; ;B®M; +?9M; M[h`B m

G•K G¢+ M?bM M¨M; KdK +QìB,

@ *?| çB M K" i?¬B5

@ >W5

.MM; i?QM? HU+ +O "¢+? Zm M; oBM? >B M ?€ b) M; ?2 F?¬M; çQÊ+ G•K G¢+ i?
+kM; F?¬M; +| i"MHU+ ?¢ ;B¼M;X L?QM; ?„M +kM; F?¬M; +| ` i v- iU ?² #B i`
çQÊ+ G•K G¢+- +?d H" €M? K„i FB i`Î M M +M; M; `v +M; i" €+X

@ L m H" +?| çB M- p"v +?9M; i +kM; çB i?¬B- çWM; #` +„M i`9M; K°i M; KK- M m
i®i5

@ æ9M; p"v5

h K M[ç m +QÌB `° H M- G•K G¢+ ç½ F?¬M; i?Q+? ç®B T?QÆM; - M?Q p"v +€+ M"
?° T?m [m•M M?" KbM?X

"®M M; QÌB +kM; F?¬M; +| p°B p½ i`Î p - K" H" #®M T?Q çB /¢Q- ç2K i`¼M #m´B ·
?„M KÈB [m v H¢B hBM? >" ç´ i?¢+? T?QÌM; - H9+ çB p"Q #B i pB M +O G•K G¢+
ç M i? M? •KX ?W ?W Hª HQÊi

GQ¢B i? M? •K M"v- G•K G¢+ +MM; +?9M; M[H" +U+ F€ [m2M i?m°+ `²BX

L?QM; M?Q i? M"Q b) Î i`QM; #B i pB M +O ?„M\

"M?5

G•K G¢+ K°i +QÊ+ ç€ p,M; +Y T?ÁM; ` - +ªM? iQÊM; H¼i p"Q i`QM; i-K K„i ç +?Q
i?B M5

*€B M"v T?ªM; T?'i #B M i?"M? i? M? H•m bBM? w M¡M; M?'i- ?ÆM M[+ÁM H" i?
;B M T?ÁM; ç€M? tmv M [m - Qi M?'i ? B KQÆB ç¬B M K M[i?Q€i iBM? [m M; ¬K
HQ¢B iQ i? ;B Q ?ÊT- i?"K +?Q +ÁM +| ó?"M? ç°M; po ç¢Bô K°i M K ? B M[- K°i M
i?` i`QÌM; #€M i?`i5

h`QM; ç¡- +?d +| K°i M K M?•M ,M K†+ +?dM? i - M? M?"M; #²M; # M? K" T?M Î ;
K†i +| /€M; iQÆB +QÌB p¬ +MM; i" €+- ç9M; H" "¢+? Zm M; oBM? >B MX

@ *€+ M; QÆB iÈB pW p†M- +MM; M? m +?ÆB çM 5

"¢+? Zm M; oBM? >B M ?QÈM; #®M M; QÌB G•K G¢+ pšv pšv i v- M?Q K°i +?O M?•
ç½B F?€+? M?•M X

h?ÌB çB K F?¬M; +| M; QÌB M; Q" B- +€+ M" M; h¬ J` çB M +ÁM ?ÆM M?[M; M[M?•M
ç®B pÈB G•K G¢+ K" i?¬BX h K M[ç m H" H° ` #B m H° T?šM M°- M m F?¬M; T?
M" M; ç m Km®M iB M H M ?€B ç-m M; QÌB çB M FB tm®M;5

@ ?- +ÁM F?¬M; +| w iS\

"¢+? Zm M; oBM? >B M H HQÐB Î i` M K¬B HB K tm®M;X

@ G•K G¢+- M[M?•M +O M; QÆB `i ç T- i `i Q i?Q+?5

G•K G¢+ ?W H¢M? K°i iB M; ,

@ L; QÆB M; ¢B b®M; F?¬M; FB M M?šM K" M¡B- i +| i? iB M M; QÆB K°i çQ¢M çC

@ > ? ? - +?d #^M; M; QÆB\

"¢+? Zm M; oBM? >B M +QÌB iQ- K" M?[M; M K M[i`QM; b•M FB iU ?² M; Q¢B i`W
w i?S+ F?€+- K†+ F G•K G¢+ +MM; "¢+? Zm M; oBM? >B M M¡B ç M b€i F?Q #®M
+?9i M"QX

@ E?¬M; +-M F€ [m€B- i +?d H" bÊ #¼M ?„M +?ÆB F?¬M; ?QM; T?'M- M M +?Q #

G¬M; KB G•K G¢+ M?ªv H M M¡B,

@ "¼ M ? ¼ H" M; Q`B M"Q\

@ o"v i?b T?ªB ?ªQ ?ªQ ;BÈB i?B m K°i +?9i5

"¢+? Zm M; oBM? >B M ç°i M?B M H° ` #B m H° +U+ +| ?SM; i?9X

L m B i t M; H p"i ç +?Q *?9+ GB i h?B M L° i?Q^a K½M- p"v b) ç Q Ê+ p B M? [m M;
M m H" i?Q i M; i?Q i M; t Q" M; t o M? K" M i B- p"v K½ i?Q i•M; #®+ ç" T F?¬M; H M- +?
*?O v M H" i B M ?"M? Î ?Q p B M T?O i?"M? +?O- F?„ T M Æ B i" M ç- v K M B ?Q i ç
F?¬M; T?ªB H" K M B ?Q Æ M; i"®M; i"Æ M- K" H" ç®B p Ê B +•m i?¬M; h?B M æ` + i +
M i B- i m v i ç®B H" b U i b M? H" K +?Æ B , M i?" i 5

* i i? Î +?¶ M"v M;²B t m®M; - Q i M?" i +k M; T?ªB H" i m p B + 'T #"+ h`m M; L; m v M h
h?¬M +O h?¬M Z m®+ i m v Q i ç M i?Q Æ M; +ªK- M?Q M; b® H Q Ê M; h`m M; L; m v M h
#" M i?¼ i`+? i`Q M; ?Q p B M H 9+ M"v ç½ ç- v i € K T?¬M- +?O #" M H ç B +?d p M p M
i?•M i Q M +O h?Q Ê M; h?B M h?¬M p" h?¬M o Q Æ M; `²B X

G•K G ç+ H'v ` #ªv F?®B h?¬M h?ç+? b Ê K +?m`M #` i®i- ; B Q Æ M; ; B ¼ M; M i B,
@ h B M? >` ç' i?ç+? T?Q i M; +m M; +?9+ ç ç B i?¼ *?9+ GB i ç ç B M?•M R y i, M, K ç„+
F?®B h?¬M h?ç+? i Ä #`v i•K w 5

h`Q M; F?QªM; i?i B ; B M M; „M- i Q" M i`Q i M; ç m i`+?X

a) v M i o M? M?Q p"v- +k M; F?¬M; T?ªB #Î B p b #` G•K G ç+ ` i v ó?"Q T?i M; ô ?M b
+O i B m i Y M"v 5

h?¬M h?ç+? i m v K M; +?[i?¬M- M?Q M; +€B ; ¼ B H" K Q i B i?ç+? +?Q M F?¬M; - #ªv
F? B ` K°i F?®B h?¬M i B M? ç M +k M; H" i?B M ç ç B p" M F?Q 5 E?ª M, M; H È M M?"
K Î F?¬M; ` X

>Æ M M[- +?Q / M F? B ` h?¬M i B M? i?b M?Q i? M"Q- b) H" i?Q Ê M; T?~K h?¬M i
T?~K h?¬M i B M? +k M; b) ç t i i`Q M; K„i h?Q Ê M; h?B M h?¬M b Q 5 J m®M M i B +U+ T
T?•M H Q Ê M; - M?Q M; p' M ç H" p" M F?Q + i i®i M?Q p"v ? v F?¬M; \

*?d + i h?¬M o Q Æ M; K Ê B + i i? M?b M i?"m h?¬M h?ç+?- M; Q i B i?Q i M; +?d + i i?
; ¼ B H" ç' i?ç+? ç ç B b Q +k M; +?d H" #^M; p"Q F B M? M; ?B K ç Q € M- B / € K p ¶ M; U-

>Æ M M[- #ªv F?®B h?¬M h?ç+? M"v # M; Q" B i?" i b U H" p¬+ M M; i? i?ªK- i?m°+
ç' i?ç+? T?Q i M; K m K°i i t M; K°i +k M; b) F?¬M; + i M; Q i B K m®M 5

*?d H" h?ç+? æ-m M € i M?Q p"v `ä`"M; H'v ` ç Q +?Q *?9+ GB i h?B M L° H" K ?
T?Q i M; M"v #` ç B M b Q \ Z m € F?¬M; ?B m +?m v M `²B- +?Q / M #'i K½M +k M; F?
F?¬M; ç Q H p"i +k M; b) F?¬M; M; ?B K i`¼ M; M?Q #`v ; B i 5

*€B M"v F?¬M; T?ªB i U K b M? i b K F?¬M; i?QªB K € B b Q \

L; Q i B H Á M; /ç i?•K i`-K +Á M + i i? F?„+ +? #B m H° i` M K t i- M?Q F?¬M; i?'v- M
?d ?B M ` b„+ - F?¬M; F?Ä B s M v # " i +Q i B- ç +?Q *?9+ GB i h?B M L° M; m v M #
i? K •K € K X

R j j 8 X *?Q Æ M; R j 9 9, "ªv E?®B h?¬M h?ç+?X U R V

o` h?Q Ê M; h?B M h?¬M M"v + i K°i / € M; M; Q i B + Q H È M- M;²B +k M; + Q ?Æ M i?Q
H Q M; F?Q €+ H M K°i F B M € Q +?Q" M; ?Ä ?²M; b„+ - #B m H° +U+ F € m v M; ?B K X
/B K ç Ä b"K- +k M; F?¬M; + i H" T i S+ T?€ i i €+ ç B ` - K" H" T?" i T?" i i v M i B,

@ o•M M?B- M?"M H'v H p"i 5

@ o•M; - ; B ; B 5

J°i i?B m M[€ Q i`„M; i W b m H Q M; \*?9+ GB i h?B M L° ç B ` - H B M i K+ ?Q È M; G
b B M? i Q X

L" M; +k M; H" K„ M?•M- M?Q M; ; B i T?9 i M"v #B m H° i` M K t i i?U+ b U F?i +Q B- i U
+O G•K G ç+ - K°i ?²B H K W M; ?ªQ ?ªQ `ä`"M; tªv ` +?m v M M?Q p"v 5 L m F?¬M
K W M; - M" M; +k M; + i t 9+ ç°M; i`U+ i B T i`" M; B i G•K G ç+ 5

æ•v H" iU M?B M- i`QÊ+ K†i K¼B M;QìB T?€ i? /B M +O *?9+ GB i h?B M L°- + çQÊ+\\

G•K G¢+ ç2K #ªv F?®B h?–M h?¢+? iQM? +ª+€B F? v +MM; K°i +?¶ çQ +?Q i?B m

@ EQM? tBM *?9+ GB i ç¢B M?•M i¢B +?¶ Kî i?¢+?- iBM iQîM; /MM; p" M K v +O F? B ` #ªv F?®B +U+ T?~K h?–M iBM?- F?–M; F?Q +~M; i? K p m B KWM;5

hB m iY M"v- i?"i ç9M; H" ; M +?| #¢Q T?€i 5

_ä `~M; /€K ç +?Q \*?9+ GB i h?B M L° î i`QÊ+ K†i K¼B M;QìB Kî i?¢+?- +?" +?" F?®B T? i?¢+?- p` h?QÊM; h?B M h?–M M"v +ÁM +| K†i Kk B M[ F?–M;\\ hmv i`C G•K G¢+ çm B KM M?Q i? K" M|B- i?U+ +QB *?9+ GB i h?B M L° H" #MM M†M b) F

@ hB m iY- M;QÆB +| i? #ªQ +?SM; M?[M; h?–M h?¢+? M"v ç m +| i? F? B ` +U

h`QM; +?O #~M- K°i h?QÊM; h?B M h?–M /€M; M;QìB i?QM ;–v ç°i M?B M H M iB EBK h?¢+? K b€i- ç +?Q ?"K ` ,M; M;QìB +| HQ¢B ç m t|i Km®M `ÆB tm®M;5

h?¼ iBM? F?–M; ` i v- M?Q p"v iU M?B M +| H½Q ?[m H"K i? v `²B5

æ®B T?QÆM; F?–M; +| H" T iS+ i`î K†i- +?„ +?ŠM H" ?QÊM; p +?B m #~B hBM? `i M?B m h?–M Zm®+ ç m +| bªM M;?B T- M;?2 M|B h?QÊM; h?B M h?–M +kM; + oQÆM; +kM; F?–M; /€K çÆM ;BªM çB i` m +?¼+ - #îB pb ç½ çB ` h?–M Zm®+ - h? ?ÆM h?QÊM; h?B M h?–M K'v +?K+ H–M- #` +?WM; # KQÆB h?QÊM; h?B M h?– /M H" +| i? i" M /B i ç®B i?O KbM? +kM; b) +?`m i`¼M; i?QÆM;5

L m F?–M; +| #`i ç„ + /o- B +kM; b) F?–M; M;mv M w +MM; i²M i¢B M?Q p"v i`î K†i

"îB p"v- i M h?QÊM; h?B M h?–M FB +kM; +?d H" î i`QM; HìB M|B ûT #m° + i?Q€M i`ª HìB ?ÆB +| bÆ b~v- ?„M +| i? i?W +Æ H"K F?| / - ç€M? G•K G¢+ +kM; +| i? ?mv i- iU M?"M F?–M; K vX

Jm®M + K çQ M K¶B F?®B h?–M h?¢+? ç m +| i? F? B ` h?–M iBM?- +€B M"v ç T?QM; T?9 +kM; F?–M; F?| H"K çQÊ+X L?QM; M|B Km®M F?®B F?®B h?–M h?¢+? h?–M iBM?- p"v +kM; +?d +| h?–M oQÆM; KÈB +| i? H"K çQÊ+ `²B5

h M h?QÊM; h?B M h?–M FB M|B M?Q i? - ?B M M?B M H" H"K F?| / G•K G¢+ - M J†i Kk B h?QÊM; h?B M h?–M H" B +kM; +| i? ;¼i b Q\\

h` M v M iB +- i`i +ª M;QìB ç m /WM; ,M m®M; H¢B- Km®M t2K t2K G•K G¢+ H" SM M?Q i? M"QX

G•K G¢+ +QìB ? ? - î /QÈB #ªv h?QÊM; h?B M h?–M M;QM; K„i M?bM F?–M; H° /QM; M|B,

@ *€B M"v i¢B ?¢ iU M?B M +| i? + K çQ M- +?d +–M +| K°i F?®B h?–M h?¢+? F h?–M iBM?- p"v i¢B ?¢ + K M;mv M iU b€i5

>Q5

hB m iY M"v b Q +| ç¢B /kM; F?Q M?Q i? \\ h`QÊ+ K†i K¼B M;QìB M|B ` HìB M|B h?–M h?¢+? Kî F?–M; ` +U+ T?~K h?–M iBM?- ç•v /M H" *?9+ GB i h?B M L° h?Q H–M +kM; F?–M; çQÊ+ - ç•v +?QM? H" +–K i–M M;?B K +O bQM; T?QÆM; ç€M?

@ hB m iY- M;QÆB +| #B i +?mv M M"v F?–M; i? M|B çM ? v F?–M;\\

h M h?QÊM; h?B M h?–M i?QM ;–v FB H¢M? HMM; M|B ` - M m i?"i ;•v ` M?•M æB M b) +| # Q M?B m T?ªM SM;- ç•v +?QM? H" ?"m [mª `i M;?B K i`¼M;X

@ æ¢B i?¼ +O *?9+ GB i ç¢B M?•M- i¢B ?¢ F?–M; /€K +–K K'v F?®B h?¢+? æ– M?•M- iU M?B M F?–M; +| MY +•m M|B çM 5

G•K G¢+ +?ûK çBM? +?†i b„i M|BX

æ M K°i #QÊ+ M"v- bQM; T?QÆM; ç m H" ç•K H Q T?ªB i?2Q H Q`²B5

*?9+ GB i h?B M L° +m®B +MM; KÎ KB M; M¡B,

@ o•M M?B- ç2K H p"i H'v iÊB5

@ o•M; - ;B ;B 5

h?B m M[€Q i`„M; ?mM; ?,M; i`WM; K„i HB + M?bM G•K G¢+- iU M?B M H" ?"M ?„M
+?Q ?"Q F?Q t'm ?' M?Q i? 5 L m M?Q *?9+ GB i h?B M L° i?"i +¡i? F? B` K°i F?
M; QÊ+ H¢B +kM; K v- K¼B M; QÌB +QÌB ? ? - p'M ç M"v HB M i`¬B [m - M?QM; +?
/QÊB ç€v B /€K M¡B i'i +ªb) F? B` +U+ T?~K\

*U+ T?~K h?¬M iBM? H" / F? B KÎ M?Q p"v b Q\ L m M?Q i`QM; #ªv F?®B h?¬M
F?®B +U+ T?~K h?¬M iBM?- /M H" *?9+ GB i h?B M L° h?QÊM; F?¬M; Km®M T?€
i?¼v M ç' K€m- ç•v H" /'m ?B m F?¬M; i®i +Ð M"Q\

h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M; „M- iQ" M i`QÌM; H¢B H¬M M[çQ p"Q ioM? H†M; - i'i +
Î #ªv F?®B h?¬M h?¢+? F?¬M; i?m ?9i +?9i M"Q i`QÊ+ M; QÌB *?9+ GB i h?B M L
i?S+ F?¬M; +€+? M"Q tmv M i?'m- B +kM; b) +?Q`^M; #ªv F?®B h?¢+? æ¬m`€+
M?†i # M çQÌM; X

"ªv F?®B h?¬M h?¢+? t T i?2Q ?bM? i K ;B€+- /QÊB ç€v H" K°i F?®B HÈM M?'i-
M?Ä ?ÆM- i¬M; i?S # H" ? B F?®B +"M; M?Ä ?ÆM- +m®B +MM; K°i F?®B M?Ä M?

*?9+ GB i h?B M L° /m¶B` i v T?ªB- Î h?¬M h?¢+? i` M çdM?` +?d #„M K¢M?-
M; Q" B h?¬M h?¢+? M? Q M? Q`ÆB tm®M; - K°i p¬M; b€M; +?¡B K„i H" T iS+ i`"M
M?m ?Á H°` + Q [mw- T?Q /QÊB H" i`"M ç¬v h?'i h?ªB h?¬M Zm M; X

@ *U+ +U+ T?~K h?¬M iBM?5

@ J°+ i?m°+ iQM?5

@ ???- i?"i ç9M; H" +U+ T?~K h?¬M iBM?5

Í ç•v M; QÌB M"Q F?¬M; T?ªB #B i?"M; - K†+ /M M¡B +?Q ?ŠM +¡ çQÊ+ [m +U+ T
+¡ +€B M"Q +?Q iWM; ;†T [m \ o¬M; b€M; iBM? F?B i M?Q p"v¬ +kM; +?d +¡ +U+
T?€i` 5

E?¬M; Qi h?¬M HBM? K°+ im ç½ H°` çÄ K„i +?B b„+- M m F?¬M; T?ªB F?®B h?
h?QÊM; h?B M h?¬M- i€K T?¬M ç½ +¡ M; QÌB t¬M; H¢B çQ¢i`²B5

h?U+ bU F? B` +U+ T?~K h?¬M iBM?`²B5

L¡B H" i`MM; ?ÊT +¡ M; QÌB iBM b Q\

*"M; H" h?¬M HBM? im pB + Q i?•K H¢B +"M; F?¬M; iBM +¡ HQ¢B p"i i`MM; ?ÊT M
ibM? K'i ç¬m M"v H"K +?mv M ói`MM; ?ÊT ô i, H K°i T?¬M M; "M p¢M\

*?ŠM; H)- i?U+ bU ç' i?¢+? ç¢B bQ +¡ M?Q i? - M; v +ª +U+ T?~K h?¬M iBM? +kM
hBM? >" ç' i?¢+? T?QÌM; \ a€+?¬M; QÊ+ H¢B K m K m ç M t2K`²B5

o K†i G•K G¢+ #bM? ioM?- ?„M #B i`ä +?d +¬M bU ibM? ?B M i¢B imv M /QÆM; c
T?QÌM; i'i M?B M b) i? M? / M? ç¢B +?'M- /•M +Ì #¢+ H" +U+ F€ iBM iQÌM; HQ¢B
h?B M L° iU i v iW F? B h?¬M h?¢+? i`QM; hBM? >" ç' i?¢+? T?QÌM; ` +U+ T?~
/QM? +?9i T?9+ F?Q\

RjjeX *?QÆM; Rj98, "ªv E?®B h?–M h?¢+?X UkV

@ *?9+ GB i ?mvM?- F?®B h?–M iBM? M"v +| i? #Ä KbM? v m i?Q+? ? v F?–M;\

Í# M i`QM; #ªv h?QÊM; h?B M h?–M- H"TiS+ +| M;QìB ?QÊM; *?9+ GB i h?B M L
H" h?–M HBM? J°+im- F?®B J°+ ? +U+ T?~K h?–M iBM? M"v ç®B pÈB ?„M K" M|B

@ >ªB S?QM; ?mvM? ç½ Kî KB M;- #ªM i¼ F?–M; /€K F?–M; i?2Q- ? ? 5

*?9+ GB i h?B M L° +QìB ç2K F?®B h?–M iBM? çQ iÈB- ? B M;QìB ç m F?–M; +| M
ç´B- M?QM; #¼M ?„M +kM; #B i +€B M"v +,M #ªM b) F?–M; K'ix

h?QÊM; h?B M h?–M ?€ +| i? çÆM ;BªM i?B m MÊ M?•M ibM?5

*?9+ GB i h?B M L° M;?o M;?o- [mv i ç`M? i?m ?²B h?–M h?¢+? +ÁM H¢B- #ÎB pb
h?–M h?¢+? M"v ç m +| i? F? B ` +U+ T?~K h?–M iBM?- ç½ +| K°i F?®B +?„M KB
M?Q p"v i?m +°i #m²K- KB M +?Q +MM; hBM? æB M +½B M? m K" i`î K†ix

>B M i¢B t2K ` - ?„M ç½ HÊB M?m" M çO FBM? ?d- ç®B pÈB G•K G¢+ +?d +| v m K

@ *?9+ GB i ç¢B M?•M- FQM? tBM iB TiK+5

h`mM; L;mv M h?–M /mv M?'i i`QM; +?O #`M M|B ` - €M? K„i çªQ [m G•K G¢+- H°

.MM; im pB #ªM i?•M ?„M iU M?B M F?–M; +| iQ +€+? M;²B Îi` M +?O #`M- M?QM;
.QÆM; h?–M oQÆM; ç M +?9+ i?¼- B /€K ç +?Q ?„M M;²B Î# M i`QM; i?S i`+?\
h?–M oQÆM; b Q\

*?9+ GB i h?B M L° F?–M; F?ÄB M?QÊM; K"v- h?QÊM; h?B M h?–M ç` p` + Q i?Q
+kM; F?€+? F?QX L;QÊ+ H¢B H" HQ¢B iB m M?•M çQÊ+ bOM; €B M"v- F?–M; #B
H–M M"v iÈB H–M F?€+ +ÁM F?–M; i? ç„+ i°B- p¢M M?'i #` ?„M Îi`QÊ+ K†ih?–M c
+?WM; +? i +kM; F?–M; #B i H" +?mv M ;b tªv ` 5

Íi`QM; h?–M [m®+ H¢B F?–M; T?ªB H" F?–M; +| T?€i bBM? [m bU ibM? h?QÊM; h
K†B H–M ç m /B i- B +| i•K Hw M„K +?„i M?Q p"v\

*€B K†i KkB M"v- F?–M; i? F?–M; +?Q5

*?9+ GB i h?B M L° +® MûM HY ;B" M- ç¢B #B m h?–M oQÆM; F€i?"i +kM; F?–M;
H" #'i K½M G•K G¢+ ç°i M?B M çB ` çQ¢i / M? iB M; - i`QÊ+ ç| ?„M pÈB iQ +€+? ç
çB K K¼B M;QìB +?9 KK+5

J°i M;|M i v H¢B çB K- b„i b„i b„i- H¢B K°i F?®B / ç€ h?–M h?¢+? M? Q M? Q `Èi t
?Ä ?²M; b„+ M?Q H" imv ii? #ªQ FB K ` F?ÄB pÄ- i?ŠM; b„+ i?B M pk- +?B m b

G¢B H" K°i F?®B +U+ T?~K h?–M iBM?5 >Ä i?m°+ iQM?5

>Q5

G9+ M"v i'i +ª K¼B M;QìB ç m F?–M; #bM? ioM? `²B- HB M iK+ F? B ` ? B F?®B
;b\ hB m iY M"v +?ŠM; H) +| #®B +ªM? h?–M oQÆM;\

L?QM; +?Q /M H" h?–M oQÆM; Km®M t2K i?'m h?–M h?¢+? +kM; F?–M; T?ªB F?–
F?®B M;`M F?®B F?–M; +| pB +; b- b® HQÊM; +`M; M?B m çWM; M|B h?–M oQÆM
M?"M `†B F?–M; +| +?mv M ;b H"K ? v b Q\

Zm€B5 h?"i H" [m€B5

h'i +ª €M? K„i ç m +?,K +?9 M?bM p"Q i` M M;QìB G•K G¢+- bmv çQ€M v m M;?B i
`ä `M; i?U+ +| i? H'v ` +U+ T?~K h?–M iBM?5

h? M? MB M €Q i`„M; ç¢B #B m h?–M oQÆM; FB - #° /€M; iQÆM; ç®B M?im'M- M
?"M w H¢M? M?Q #,M;X •M? K„i +O ?„M çªQ [m F?®B >Ä ? +U+ T?~K h?–M iBM

@ h? - M o Q Æ M; ç ¢ B M ? • M / M M; > Ä + ? S M; ç ¢ Q - F ? ¬ M; # B i * ? 9 + G B i ç ¢ B M ? • M + |
 ç 2 K F ? ® B h ? - M i B M ? M " v ? B M + ? Q h ? - M o Q Æ M; ç ¢ B M ? • M ? v F ? ¬ M; \

> „ M + Q M K M | - ç Q o ¢ M . Q Æ M; h ? - M o Q Æ M; ` - + Á M + | B + | i ? M | B F ? ¬ M; \

G 9 + M " v * ? 9 + G B i h ? B M L ° M; v + a i • K ; B i M; Q Ì B + k M; ç ½ + | 5

o ¢ M . Q Æ M; h ? - M o Q Æ M; H " ? Ä i m - + ? Š M; H) ? „ M F ? ¬ M; T ? a B b Q \ > Æ M M [h ? -
 + | i ? ` 9 i ` T ? € T i „ + + ? Q + Q i ` Q M; ç | - i € + / K M; + O + U + T ? ~ K h ? - M i B M ? + | i ? M
 # a M F ? ¬ M; + | w M; ? o i ` ¼ M; ç ¢ B 5

> Æ M M [- i M ç ¢ B # B m h ? - M o Q Æ M; M " v + k M; H " ? Ä i m - ç M + m ® B + M M; F ? ® B
 p " Q i 9 B B + Á M F ? ¬ M; M ? ' i ç ` M ? 5

* ? 9 + G B i h ? B M L ° ? € + | i ? F ? ¬ M; i S + ; B " M - ? „ M p ® M ç ½ [m v i ç ` M ? K m ® M i ? m ?
 # ` ç ® B T ? Q Æ M; û T # m ° + F ? ¬ M; i ? F ? ¬ M; i B T i K + K Î i ? ¢ + ? X > B M i ¢ B M; Q Ê + H
 ? „ M H " + ? Q # a Q H ¢ B K m ® M + ? „ T i v ç + ? Q M; Q Ì B 5

> B M + ? Q h ? - M o Q Æ M; - ? „ M + Á M + | i ? i ` ¬ M; + " v p " Q h ? - M o Q Æ M; # M i ? Q Î M; b M
 b Q \

> B M M ? B M F ? ¬ M; + | F ? a M , M ; 5

a „ + K † i * ? 9 + G B i h ? B M L ° i € B M ? Ê i - + ? d H " H 9 + M " v ç • v F ? ¬ M; T ? a B M ? ^ K p " Q G
 h ? - M o Q Æ M; ç ¢ B # B m M " v - i M i B m M ? • M G Q M; Z m • M P + ? 5

> „ M K B M + Q Ð M; + Q Ì B + Q Ì B M | B ,

@ h ? - M o Q Æ M; ç ¢ B M ? • M K m ® M - # a M i ¼ F ? ¬ M; / € K F ? ¬ M; + ? Q 5

L | B t Q M; - ç 2 K + U + T ? ~ K h ? - M i B M ? i ` Q M; i v ç Q i È B - i ` Q M; M ° B i • K + | i ? M | B M
 G Q M; Z m • M P + ? + k M; # B i + Y ç ° M; H - M M " v + O K b M ? H " ç „ + i ° B + ? i K ° i ; ½ h ? Q Ê
 T ? ~ K h ? - M i B M ? F ? | ç Q Ê + - + U + T ? ~ K h ? - M i B M ? i ? Q + ? ? Ê T K b M ? b Î i m i ? b + " M;
 + O K b M ? - + Á M ç B [m a M h ? Q Ê M; h ? B M i ? - M ; b m v ? B T - + ? d + - M ? „ M ¬ K H ' v +
 * ? 9 + G B i h ? B M L ° i Q M ? i Q € M + € B ; b \

æ M H 9 + M " v - * ? 9 + G B i h ? B M L ° + k M; F ? ¬ M; + | F ? a M , M ; / W M; i v - ? „ M i B T i K +

a „ i b „ i b „ i - / ç € ` Æ B t m ® M; - H ¢ B H " K ° i ç ¢ Q ? " Q [ m M; b € M; + ? | B # „ M ` X

_ ä ` " M; H ¢ B H " K ° i F ? ® B + U + T ? ~ K h ? - M i B M ? - i ? O v i ? m ° + i Q M ? 5

• M ? K „ i K ¼ B M; Q Ì B ç m M ? b M i ? Š M; - # b M ? i ? Q Ì M; ? Æ M M; ? b M M , K K È B + | i ? + ?
 h ? - M i B M ? - M ? Q M; # • v ; B Ì H ¢ B H B M i K + i ? ' v ç Q Ê + # F ? ® B 5 * ? Š M; H) - ç 9 M; M ?
 h ? ¢ + ? M " v ç m + | i ? F ? B ` + U + T ? ~ K h ? - M i B M ? \

??? - + € B M " v + k M; [m € F ? Q i ` Q Æ M; ç B 5

@ * ? 9 + G B i ? m v M ?

J ° i ; ½ h ? Q Ê M; h ? B M i ? - M h ? O v i m ? Q È M; * ? 9 + G B i h ? B M L ° K Î K B M; - h ? O v ?
 * ? 9 + G B i h ? B M L ° + k M; F ? ¬ M; i € + / K M; [m € H È M - M ? Q M; ç ® B p È B h ? O v i m h ? -
 # a Q 5

L m ç ½ ç Q ` ? B F ? ® B - * ? 9 + G B i h ? B M L ° i U M ? B M + k M; F ? ¬ M; + | F ? a M , M ; #
 K v ç Q + ? Q h ? Q Ê M; h ? B M i ? - M F ? € + H " F ? ¬ M; T ? a B M ? Q # € M ? # Q ç € M ? + ? | +
 ? „ M i m H m v M + ? Q M ? H " > Ä ? ç ¢ B ç ¢ Q - h ? O v ? h ? - M i B M ? + ? Q / M H " + U + T ? ~ K
 + ? ¶ i ® i ; b - i ` W F ? B ? „ M w ç ` M ? i m H m v M i ? K K ° i K ¬ M ç ¢ B ç ¢ Q X

E ? ® B i ? S i Q - + U + T ? ~ K i ? ´ ? h ? - M i B M ? 5 E ? ® B i ? S M , K - + U + T ? ~ K E B K ? h ? - M
 T ? ~ K G ¬ B ? h ? - M i B M ? 5

h'i +^a K¼B M;QÌB ç½ +? i H†M;- #¼M ?„M F?¬M; ?Q¬B M;?B i`QM; F?®B h?¬M h
F? B ` +U+ T?~K h?¬M iBM? +?9i M`Q5 *kM; +?d +| GQM; Zm•M P+? b„+ K†i +`M;
iB m M?•M imv i ç®B- M`M? i` M H'M /QÈB +?QM? H` bÎ i`QÌM; +O ?„MX
*?QM? H` #ÎB pb Î i`QÈ+ K†i h?¬M oQÆM; [m€ [m€ H•m- ?„M çB ` # M M;Q¬B +`M
?MK K°i T?2M- K°i +?9i +kM; +?`m F?¬M; M´B M;QÌB F?€+ #Ä [m X "` G•K Gç+ çQ
F?¬M; i? ç2K G•K Gç+ #,K i?`M? KªM? pÐ- M; v +^a pmB bQÈM; pW KÈB çç i çQÈ
iBM? +kM; #` MûK iÈB K°i # MX
*?9+ GB i h?B M L° HçB ` K°i M;|M i v- çB K p T?Q F?®B h?¬M h?ç+? +m®B +M
h?¬M h?ç+? pÐ ` - / ç€ HçM? `mM; K`¬ÆB- M?QM; # M i`QM; HçB K°i KªM? `m°
b€M; H° ` X

RjjdX *?QÆM; Rj9e, GQçM ok "Q *ªM?X URV

S? i?ç+?\\

J¼B M;QÌB b[M; bÌ- M;QÊ+ HçB H` i`QM; M°B i•K i?QªB K€BX *€B ;¼B H` M;QÌB
KÈB ;¼B H` #bM? i?QÌM;- ç´ i?ç+? ççB bQ +`M; HÈB ?çB +kM; +| i?ÌB çB K M?bM
@ > ? - T? i?ç+?5

L?QM; GQM; Zm•M P+? HçB ç„+ +?Q- +QÌB HçM? M?bM p T?Q G•K Gç+X
@ *€+ p` ççB M?•M- pW `²B M;QÌB M¼ ç½ iWM; M|B [m - +?d +¬M +| K°i F?®B h?¬
h?¬M iBM?- ?„M b) ç2K ç¬m ?€B tm®M;- ?¬K M v bU i?“i #`v Î i`QÈ+ K„i- K¼B M;Q
h'i +^a K¼B M;QÌB H` i?¬K K„M; M;QÌB M`v tQB K|B- i`QM; #ªv F?®B h?¬M h?ç+? +
T?~K h?¬M iBM? ç½ H` F€ iQ+? # M i`QM; F€ iQ+?- ?m®M; ?² M;QÌB i ç½ M|B +| M
#B i`ä i®M; tm´i H p”i i`•M [mw +Ð M`Q5
a€m F?®B +U+ T?~K h?¬M iBM? ?- T?¬M ?ç H M`v imv i ç®B +| i? M|B H` +| K°i
>ÆM M[iU i v F? B ` +U+ T?~K h?¬M iBM?- +€B M`v H` ççB FQ+? ç°M; M?Q i?
HU çB ` - i? M?QM; Q +| #`M bU M`v\
Í *?9+ GB i h?B M L° K` M|B- G•K Gç+ +| i? M|B H` çQ ` K°i T?¬M H p”i p¬+MM
;BÌ HçB Km®M #ÎB pb K°i iQ bÆ b~v +O M;QÌB i K` #S+ M;QÌB iU b€i- ç•v F?¬M
h?B M L° b Q\
@ GQM; çB M 9v- ibK +?¶ F?Q M /mM; K` ç° HQÈM;- b Q F?¬M; ;BÆ + Q ç€M? F?

*?9+ GB i h?B M L° ç M†M; HY ;B”M i`QM; HÁM; M|BX
GQM; Zm•M P+? H` iB m M?•M ç„+ +?Q iB m +?m~M- , p”Q b m HQM; +| h?¬M oQÆ
#„i çQÈ+ #QK i|+ +O G•K Gç+- ?€ HçB b) #m¬M; i v\ >„M +?QM? H` HQçB M;QÌB
+| €M? K„i +O M;QÌB iQ`M #° i”T i`mM; H M M;QÌB +O ?„M KÈB +| i? +ªK ;B€+ ç
>„M +QÌB M?ç i K°i iB M; M|B,

@ oW `²B ok hmv M ççB M?•M +kM; ç½ M|B- i?¬M F?¬M; M|B çM 5
o¬Hm”M H` \*?9+ GB i h?B M L° ? v H` ok hmv M ççB M?•M #` ?„M FûQ tm®M; M
i?¬M ç m H° ` ;B”M /¶B +?B b„+- iB m iY M`v +kM; F?¬M; [m€ ç€M; ;¬M ?ÆM KQÌB
h?¬M oQÆM; •M bOM;- +?Q `M; +| i? K°i KU+ M?Q i? b Q\
>„M ? i i?ªv ç m H` h?¬M oQÆM; +?Q- F?B +| K°i M;`v h?¬M oQÆM; ç°i M?B M bY
t2K ?„M b) +? i M?Q i? M`Q5

@ *?9+ GB i çΦB M?•M- b Q F?¬M; ç2K h?¬M h?Φ+? ?Q"MiQ"MF? B KÎ5
æ9M; H9+ M"v- G•K GΦ+ ç°i M?B M ;BQÆM; ;B¼M; +?2M p"Q M!BX
h'i +ª K¼B M;Q!B ç m H°` F?| ?B mX

*€B ;b ;¼B H" ?Q"MiQ"MF? B KÎ\ æ•v #'i [m€ H" K°i F?®B T? i?Φ+?- /M H" +„i
i?Φ+?X

L?QM; *?9+ GB i h?B M L° HΦB #¶M; M?B M H°` p F?~M i`QÆM; - K" b€m h?QÊM
#"M +kM; ç²M; i?!B i?¬M b„+ M; ?B K i9+- #ÎB pb #¼M ?„M M; ?o iÈB F?ª M,M; F?€
h?Φ+? bÊB i¬M; i¬M; #QM; ` - ç°M; i€+ +O \*?9+ GB i h?B M L° i`ÎM M +U+ F€¬M
ç2K i¬M; i¬M; / ç€ #!+ tm®M; - M?QM; €M? K„i HΦB +¬M; M; ~v +¬M; b€M; M; !B- T
K°i FB M i`•M #ªQ ?B K i?'vX

@ >W- +® H°M; ?mv M ?Q5

GQM; Zm•M P+? +Q!B HΦM? K" [mûi K„i M?bM G•K GΦ+- ?„M ?"M M;Q!B M"v çQΦ
ç`M? T?ªB ;B i +? i5

L?QM; #ªv h?QÊM; h?B M i?¬M F?¬M; +| K°i +€B M"Q ç wiÈB ?„M- ? B K„i ç m M
i€+ i` M i v *?9+ GB i h?B M L°- i?¬M b„+ +?mv M +?9 p¬ +MM;X

E?®B h?¬M h?Φ+? M"v M;mv M #ªM `i HÈM- M?QM; i¬M; i¬M; / ç€ #!+ çB- i? iQ
+®B t v #B M i?"M? M„K ç'K- M;mv M #ªM `m°i #¬M; i`„M; #|M; HΦB ?B M` K°i i
K°i HQΦB b€M; `¼B i`"M ç°M;X

@ *?ŠM; H) H"

@ E?¬M; i? M"Q5

@ h?¬M i?¬M /QÊ+5

L;mv M #ªM i`"M; /B M +| +?9i v M ioM? H"TiS+ i`ÎM M HÈM²M "QH M- K¶B M;Q
H°` ?QM; T?'MX E?¬M; T?ªB #¼M ?„M F?¬M; +| M; ?o iÈB T?QÆM; /B M M"v- +?
ç m i?m°+ p #ªQ p"i i`,K i`B m M,K F?| ;†T- iU M?B M #` K¼B M;Q!B iU ç°M; F?¬M

*?9+ GB i h?B M L° +„i K°i i¬M; i?Φ+? v +m®B +MM; - K°i +•v i?¬M /QÊ+ #'i [m€ +
Îi`QÊ+ K†i i'i +ª K¼B M;Q!B- K¼+ ` K°i pÁM; H€ +•v K"m iQK b"K- +| i'i +ª KQ!B
pÁM; i`ÁM- F?¬M; ?Q - F?¬M; [mªX

@ *?9+ GB i ?mvM?- +€B M"v +?ŠM; H) H"

J°i ;½ h?QÊM; h?B M i?¬M FQ+? ç°M; M; ~M; ç¬m M?bM ?QÈM; *?9+ GB i h?B M L

@ hY "®B .B T5 G" hY "®B .B T5

*?9+ GB i h?B M L° pšM F?¬M; M!B ;b- K°i p` h?QÊM; h?B M i?¬M # M +ΦM? ç½
H"K °i ;½ h?QÊM; h?B M i?¬M FQ+? ç°M; M?Q p"v- ;B€ i` ` ;®+ i?¬M /QÊ+ M"v imv

@ h?U+ bU H" hY "®B .B T5

*?9+ GB i h?B M L° M;YB K°i +?9i- ç²M; /ΦM; H¬M; K"v M?Qm HΦBX

@ hY "®B .B T5 GΦB H" hY "®B .B T5

@ *€B M"v H" i?¬M /QÊ+ +?•M +?QM? ?- +| çQΦi i?B M iΦQ ?| - ,M p"Q b) poM? pB

@ h?"K +?Q +| i?¬M /QÊ+ M?Q i? \

.QÊB ç€v K°i KªM? M;?` Hm"MM? Q M? Q- F?¬M; B F?¬M; H°` +?'M ç°M;X hmv
i,M; im pB- çΦi çQÊ+ T?€Ti„+ HoM? M;°- i? M?QM; +?d H" K°i +€B poM? pB M F
çO ç +?Q #'i Hm"M h?¬M HBM? ;b ç°M; i•K `²B5

h•K J H" p'M ç K" K¶B M;QÌB Î H9+ im Hmv M ç m +| i? ;†T çQÊ+ - K" +M; H" + çQÊ+ h•K J +kM; +M; + Q- h•K J +kM; +M; ç€M; bÊ- ç•v +?QM? H" b) ç +?Q h K 5

h? -M HBM? +| ? B bÊ- K°i H" i? -M FB T- ? B H" h•K J X L m bQ b€M? - h•K J F? - FB T- M?QM; ;B i M;QÌB F? -M; i? 'v K€m- h? -M HBM? +? i i`QM; h•K J i?"K +?Q i? -M FB T +ÁM HÈM ?ÆM `i M?B m5

"ÎB pb h? -M HBM? Km®M ç°i T?€ K°i H -M F? -M; / /M; - M?QM; +?d + -M im Hmv i i?b +| i? H¼i p"Q h?B M æ` +„M i`a5

L m M?Q +| i? poM? pB M F? -M; #` h•K J [m'v M?B m- ç•v ç®B pÈB h? -M HBM? +?d H" K°i +€B K¢M; `²B5

h'i +ª K¼B M;QÌB B +kM; çÄ K„i- M m F? -M; +| K'v p` h?QÊM; h?B M i? -M i¼ i` ç m Km®M t -M; H M /®+ bS+ HB m K¢M; `²B5 h? -M iBM? H¢B i`•M [mw i?b M?Q i hY "®B .B T +| i? 5

GQM; Zm•M P+? ;B®M; M?Q #` M;QÌB ?mM; ?,M; ç€M? K°i +€B i€i- b„+ K†i H"TiS >„M p®M iQÎM; `^M; #„i çQÊ+ #QK i|+ +O G•K G¢+ - b m K°i ?²B #B m /B M t'm tQ i,M; i? M? / M? +O G•K G¢+ - +€B M"v ç +?Q ?„M H"K b Q +?`m M´B\ L?QM; Km®M /QÊ+ F? -M; T?ªB h? -M iBM? - +€B M"v +?Q /M ?„M `i p - bd +kM; KÎKB M; F? -M >ÆM M[- i? -M /QÊ+ +?d +| i? Î i`QM; +U+ T?~K h? -M iBM? # Q ?`K /QÐM; /K+ - M F€ i?"i +kM; ç9M; - +?d H" i' i +ª HU+ HQÊM; +MM; T?€Ti„+ iBM? ?Q ç m #` i? -M hmv i` M K†i K°i ?²B i€B t M? - M?QM; GQM; Zm•M P+? +kM; F? -M; +| T?~v i v €Q ç°M; `i ç†+ b„+ - ç +?Q G•K G¢+ +| +?9i +ªK ;B€+ ?ª ;B"MX

hmv HQ¢B i -K iût M?½B M?ût M"v ?„M +,M #ªM F? -M; +| ç Î i`QM; HÁM; - M?QM; Hm -M +?QÊM; K„i- +?SM; FB M GQM; hY "®B .B T Zm•M P+? FBM? M; ¢+ - çWM; M M;QÌB H" +| HQ¢B ?ª ;B"MF?Q MF?Q€B / +?`mX

Rjj3X *?QÆM; Rj9d, GQ¢M ok "Q *ªM?X UkV

@ hB m ?[m- #ªv FB M H p"i M"v FB M FB M i`•M [mw- #ªM i¼ imv +| +?9i t'm ?´ +„i M?QÌM; - +?d +| i? K†i /¢M K"v /"v M?"M H'v5

*?9+ GB i h?B M M° +QÌB ?QÈM; G•K G¢+ M|B ` - i?"M? M?Q ?„M ç M; M|B - /M H" F?®B +U+ T?~K h? -M iBM? +kM; +| i? çQÊ+ tQM; iKM; ç¢B H - ?m®M; +?B H" # +ÁM +| K°i +•v i? -M /QÊ+ +M; i? K i`•M [mw- K°i +•v +| i? i`•M [mw ;'T Ry H -M b h? -M iBM? +°M; H¢B5

hB m ?[m5

*?9+ GB i h?B M L° tQM; ? - K°i iB M; M?Q p"v- Qi M?'i Î i`QM; T?¢K pB ?„M i?®M +ÁM /€K +MM; G•K G¢+ F?| tY5 J°i ç€K i•M F?€+? ç m F? -M; M;WM; ?•K K°- M?Q tm'i ` b€m F?®B +U+ T?~K h? -M iBM? +°M; i? K K°i +•v i? -M /QÊ+ - ?ÆM M[+Á L° iU i v F? B ` - iU M?B M +kM; +| i? ç¢i çQÊ+ pBM? [m M; M"v5

J'm +?®i H" - #¼M ?„M çQÊ+ b Q\ æ•v +?QM? H" ?•K K° F? -M; ç M5

G•K G¢+ KdK +QÌB- +?Q ?„M K" M|B- h? -M iBM? +kM; F? -M; +| w M; ?o [m€ HÈM iB m- K" hY "®B .B T +M; H" p - /KM; - /M b Q H" /U p"Q >¶M æ°M .mM; G - ç M ç +MM; ?„M +| [m M ? ;b\

>ÆM M[ç•v +kM; F?¬M; T?ªB H" i†M; F?¬M;- +?d +¬M *?9+ GB i h?B M L° + Q
i?"M? +ÁM +| B /€K +MM; hBM? >" ç' i?¢+? T?QÌM; ;•v F?| / \ J" bBM? w Î i`QM; ç
` `²B- ?„M +| i? ç€M? p"Q M°B #° hBM? æB M- ç¢i çQÊ+ iBM iS+ +K i? +O +?•M
i`W K°i F?•mX

aQ pÈB +?•M p¢+ i?S b€m- çB K ç¬m iQ M?Q M?Ä 'v H¢B çQÊ+ +QB H" +€B ;b5

@ æ•v +?d H" +?9i i'K HÁM; +O iB m çB K- +?9+ *?9+ ç¢B M?•M im pB iBM? iB
h?B M i?¬M çdM? T?QM;5

G•K G¢+ ¬K [mv M +QÌB M|BX

@ >ªQ- KÌB iÈB M;²B Î ç•v5

*?9+ GB i h?B M L° iU ;B€+ i?m H p"i [m€ [mw i`¼M;- iU M?B M Km®M ç M #M i' M
K°i T?€i- H9+ M"v ?QÈM; ?„M pšv pšv i v- ç +?Q ?„M M;²B p"Q i` M +?O #`MX

*€B M"v- K¼B M;QÌB +`M; i? K çÄ K„i5

" M FB H" +| #ªv p` h?QÊM; h?B M i?¬M ?- +| i? +MM; #¼M ?¼M;²B +MM; #`M-
GQM; Zm•M P+? i?b H" b„+ K†i i€B M?Êi- G•K G¢+ +| iQ +€+? ;b +MM; ?„M M;²B
#`M M"v ç m H" M;QÌB M"Q\ "ªv p` h?QÊM; h?B M i?¬M- ?ÆM M[?„M H" h?¬M oQ
;b ç|\

L?QM; Î ?„M M?bM +?^K +?^K tm®M;- G•K G¢+ H¢B çB M? M? iÈB- F?¬M; +?9i M"Q
H9+ H" ç®B /B M pÈB ?„M- i`ª H¢B +?Q ?„M K°i €M? K„i i`M M;"T F?B m F?Q+?-
+?9i M[M;U+ #¢Q HB i5

hB m M?•M F?Q HQÊM; +kM; M?Ä5

"ªv h?QÊM; h?B M i?¬M ç m ç®B pÈB G•K G¢+ `i H" F?€+? F?Q- imv #¼M ?„M +
*?9+ GB i h?B M L° M?"M çQÊ+ +U+ T?~K h?¬M iBM?¬M?QM; hY "®B .B TH¢B K¶
iU M?B M ç®B pÈB G•K G¢+ M?bM °i +?9i- çQ ?„M i Î i?"M? iB m #®B ç€M; ;B Q

L m bQ b€M?- GQM; Zm•M P+? M;¢Q K¢M FB m +,M;- K" G•K G¢+ H¢B F?B Ki®M ?
h?B M i?¬M iU M?B M +`M; +ªK i?'v G•K G¢+ i?m" M K„i `²BX

G KWM; iB TiK+ iB M ?`M?- H¢B F?¬M; M;WM; +| M;QÌB çQ H p"i H M- M?QM; ç
G•K G¢+ H"K bQ b€M?- p b m ?¢H iU M?B M ç m i`Î M M F?¬M; ç€M; ;B€M ?„+ i
i?¬M F?¬M; ç w +?9i M"Q- /M H" M?[M; h`mM; L;mv M h?¬M FB K'i ?SM;X

@ G•K iB m ?[m- F?¬M; #B i M;QÆB ç®B pÈB GQ¢M ok "Q *ªM? +| ?SM; i?9 ? v F

hB T +`M F?•m +m®B +MM; +O #ªv M;"v ç¢B v M- *?9+ GB i h?B M L° ?QÈM; G•K

@ *?9+ GB i ç¢B M?•M

G•K G¢+ pšM F?¬M; M|B ;b- M?QM; GQM; Zm•M P+? H¢B K¢M? K) çSM; H M- i`Q
;B" M K½M? HB iX

@ L;QÌB M"v F?¬M; T?ªB M;QÌB o¢M .QÆM; h?¬M Zm®+ i - F?¬M; +| iQ +€+? p"Q

@ >W- #ªM i¼ /MM; i?•M T?"M iQ M?•M K M; i?2Q G•K iB m ?[m iB M p"Q "Q *ªM
M?•M +kM; b) F?¬M; +?d i`Q+?- +¬M M;QÆB ç M M;?B p'M b Q\

*?9+ GB i h?B M L° +m®B +MM; H" h?QÊM; h?B M i?¬M- b Q +| i? +?Q GQM; Zm
i`QÈ+ K†i ?„M\

GQM; Zm•M P+? F?¬M; M;?o iÈB *?9+ GB i h?B M L° +Q M?B M F?¬M; ç +?Q ?„M
i•K H"TiS+ # v H M K°i çQ`M HY ;B" M- M?QM; /M ?„M +ªK ;B€+ KbM? ?`B HÁM;
i`QÊ+ K†i ç®B T?QÆM; T?€i i€+¬ +€B M"v +| i? b m F?B i`Î p ?QÈM; o¢M .QÆM;

>„M #m¬M; K†i tm®M; F?¬M; ` M K°i iB M;- +?d H" ? B ç'K MB i +?†i- ~M ~M +| i?
+?Q i?'v H9+ M"v i`QM; HÁM; +| T?šM M° +Ð M"QX

@ sBM ?ÄB ç¢B M?•M- GQ¢M ok "Q *ªM? H¨ ç` T?QÆM; M¨Q\

G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| ç2K GQM; Zm•M P+? ç p¨Q K„i- M; v +ª K°i iB ç„+ w +kM;

p K†i ?„M M?Q i? - H¢B ç +?Q GQM; Zm•M P+? +¨M; i? K T?šM M°X

@ GQ¢M ok "Q *ªM?- i`QÊ+ FB +?QM? H¨ h?¬M i?¨M? +O GQ¢M ok h?¬M oQÆM; -

pšM H¢+ - FB M *?O h?¬M E?Q +kM; K°i KU+ HQm H¢B +?¶ ç|5

*?9+ GB i h?B M L° i?´ H° ` K°i imv i ç¢B #Q K"iX

h?¬M oQÆM; 5 *?O i?¬M F?Q5

*?d H¨ ? BiW M¨v +| i? ç +?Q M; Q`B bBM? ` K°i +´ FQM? bÊ5 J¨ h?¬M oQÆM; |

i?¬M F?Q p¬ +?O b) +¨M; H¨K +?Q M; Q`B i? K +?ªv MQÊ+ KB M; 5

æ¢i çQÊ+ *?O i?¬M F?Q- i?¨M? iUm h?¬M oQÆM; p`- i'M i?, M; i?¨M? K°i i`QM; jy

h?¬M *ªM?- /K ?Q†+ M?Q p"v H¢B +| B +| i? F?€M; +U\ E?| i`€+? GQM; Zm•M P+?

t2K ` G•K G¢+ b Q +| i? tSM; ç¢i çQÊ+ *?O i?¬M F?Q- i?"K +?Q M; v +ª iQ +€+? i

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB F€ [m€B M|B,

@ *?O i?¬M F?Q ?¢M; ;b i`•M [mw- M?Q i? M¨Q M?B m M?Q p"v M, K F?¬M; +| #` M

*?9+ GB i h?B M L° H„+ ç-m,

@ *?O i?¬M F?Q [m€ +Q`M; ç¢B- M m M| F?¬M; Km®M #` M; Q`B H'v çB- B +kM; |

çQÊ+ M|5

@ æ¢B F?€B ?ÆM ? B i, M, K i`QÊ+ - o¢M .QÆM; h?¬M Zm®+ +MM; GQ¢M ok h?¬M

+?B M- o¢M .QÆM; h?¬M oQÆM; K°i çQ`M; +¬M; i?¨M? T?¢i i`¢B- i?¨M? +¬M; ç€M

#S+ #€+? GQ¢M ok h?¬M oQÆM; [mv i M?'i iY +?B M5

@ æ¢B +?B M /MM; GQ¢M ok h?¬M oQÆM; pšM H¢+ K¨ +?'K /Si- M?QM; *?O i?¬M F

H¢B v M H†M; î# M i`QM; h?¬M i?¨M?- iU ?² H¨ î +?¶ M¨v çÊB i`mv M M?•M h?¬M

hmv i`QM; #ªv ç¢B h?QÊM; h?B M h?¬M +?d +| K°i ;½ H¨ h?¬M HBM? h?Ov im- M?

G•K G¢+ ?"M F?¬M; i? ç2K ?„M +?ûK i?¬M? i?`i M€i- M?QM; M; QÌB M¬v H¢B H€m +
ç +?Q G•K G¢+ +| +Æ ?°B +?QM? /B M; B Q T?QM; - M?Q H¬ K°i ç°+ t¬ ç M; •K i?¬
+Æ ?°B b) t¬M; iÈB +„M K°i M; KK5

L?Q i? M¬Q h?¬M oQÆM; ?"m ç¢B ç m H¬ +?9i Qi i M çB M M?Q p"v\

•M? K„i +O G•K G¢+ M?bM ?QÊM; aQ •M? hmv i- iB m M? ç-m ç M; F?¬M; ? +| ?b
i?b i`ª H¢B +?Q ?„M K°i +€B #¢+? M?½M- pW „M ç M KB M; ç-v KÐX

L m bQ b€M?- aQ •M? hmv i pšM H¬ Km®M #bM? i?QÌM; M?B m ?ÆM- +?d H¬ +?Q
æB p¬Q *?9+ GB i i?¬M? M, K i?S KQÌB- G•K G¢+ M?¬M çQÊ+ T?O i?¬M? +?O KÌB- #
i?¬M iQ+?X h`ªB [m M?B m H-M h`mv M h®M; h¬M- H-M M¬v M; QÌB iB M p i?¬M
+€+? i?¬M iQ+? ; -M M?`i iK i"TX

o¢M .QÆM; h?¬M Zm®+ +?QM h?QÊM; h?B M h?¬M i`i +ª ç m i? K /U5

L?[M; h?QÊM; h?B M i?¬M M¬v +kM; F?¬M; T?ªB M; QÌB +¬ çÆM- K¬ H¬ i`i +ª K M
M; mv M M?•M `i çÆM ; BªM- *?O h?¬M E?Q +?¼M +?O +kM; F?¬M; T?ªB t2K B i?
ó i?m" M K„iô- +kM; +| i? [mv H¬ óh?B M vô X

"ÎB p"v- F?¬M; [m M i•K i?U+ HU+ +| K¢M? ? v F?¬M; - +?d +¬M H¬ M; QÌB K°i M?`
ç¢i çQÊ+ *?O h?¬M E?Q M?"M ç²M; i?b b Q\

L|B i?b M|B M?Q i? - M?QM; +kM; F?¬M; i? K M; [m€ M?B m- #^M; F?¬M; i?b ; †T
+® F?¬M; ç MX .M b Q *?O h?¬M E?Q p¬ +?O KÊB H¬ M; mv ?B K M?`i- i?"K +?Q M
i? tQ„M ; B i5

*kM; ç9M; H¬ M?Q i? - o¢M .QÆM; h?¬M oQÆM; KÊB F?¬M; +| iU KbM? ?¬M; H•K-
Q+? +O ?„M- +?QM h?QÊM; h?B M h?¬M /€K F?¬M; +?B m SM; K°i +?9i b Q\

L?[M; M; QÌB M¬v- iU M?B M +| GQM; Zm•M P+?- i`W ?„M ` - +ÁM +| ? B M K K°i
M?QM; # M; QÌB ç m ç®B pÊB i M M[iY FB +mM; FQM? +| i?W - M; mv M H B H¬
M?QM; iU ?² +| iB M; ; B| M|B çQÊ+ o¢M .QÆM; h?¬M oQÆM; +QB i`¼M; - `i +| i?
p"v ç` p` iU M?B M H¬ sAl XsPl sPl lI5 M?„K H M i` M i?€Q +?¢v- M?[M; K½ i?C
Zm•M P+? b Q +| i? F?¬M; +¬M i?"M ?¬m ?¢5

L¬M; FB ?¼ E? - i M L; ¼+ Zmv M- #ÎB pb /QM? p¬Q h?¬M oQÆM; - i?"i ç9M; H¬ p¬
imv i ç®B F?¬M; +QB B` ; b- ç®B pÊB +?QM h?QÊM; h?B M h?¬M +kM; H¬ pmM;
i?¬M? M?`i [m®+ +?B KšmX

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB •K i?¬K H„+ ç-m- h?QÊM; h?B M i?¬M +?QM? H¬ [m®+ ; B +
+kM; F?€+? F?Q- K°i T?B iY #^M; +€B ; b /€K ?mM; ?„M; +¬M [m'v M?Q i? \ >ÆM M
F?¬M; +| M; ²B H M 5

L?QM; M; ²B H M i?b ç½ +| b Q- ?"m +mM; +O h?¬M oQÆM; +| # Q M?B m\ L m
bOM; [mv M- M¬M; H¢B iQM? iQ€M H¬ +€B ; b ç|\

G9+ +?SM; FB M G•K G¢+- GQM; Zm•M P+? H"TiS+ H°` b€i F?Q +QÌB H¢M?- ?
M?Ä p¬B +•m- # M; QÌB E? L; ¼+ Zmv M +kM; M? Q M? Q ?QÊM; G•K G¢+ M?bM H
+?B b„+- +kM; F?¬M; #B i GQM; Zm•M P+? M|B #¬v G•K G¢+ +€B ; bX

h?€B ç° +O #¼M ?„M G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| ç Îi¬QM; HÁM; X >„M +, M #ªM F?¬
+Q H¢+ M; ?B T- M?Q p"v #¼M ?„M H¢B ?"M i?b M?Q i? M¬Q\ G¬K tQM; +?mv M M
+| i? p hBM? æB M #€Q +€Q F i [mª +¬M; i€+ `²BX

h?QÊM; h?B M i?¬M i-K ç| +kM; F?¬M; T?ªB ?Q¬ ?ÊT K i?'K- i`€B H¢B +| K'v M; Q
Q€M- M?Q H KWM; *?9+ GB i h?B M L° i?¬M? ç¢Q Ry i, M, K- +kM; +?d +| b€m M;
p'M ç X

J¬ iÈB H9+ M¬v- K¶B p` h?QÊM; h?B M i?¬M ç m ç¢B #B m +?Q HÊB Q+? K°i i" T
#B i`ä`¬M; - M; Q¢B i`W QÊ+ ç`M? H9+ ; †T çQÊ+ M; mv ?B K b) ; B9T çÐ HšM M?

F?ª M,M; çB ç M +MM; K°i +?¶X

*?9+ GB i h?B M L° i?•M H¨ h?QÊM; h?B M i?–M- iU M?B M b) F?¬M; i?B m i?–M /šM i?2Q # KQÆB #ªv M; QÌBX E?¬M; TªB ?"m ç¢B H¨ ç² iY ç² i¬M +O ?„M- G•K G

Rj9RX *?QÆM; Rj8y, h?–M æ¬X UkV

L?[M; M; QÌB M¨v ?„M +?d M?“M çQÊ+ K°i +€B- FB +?QM? H¨ i?B m M[€Q i`„M; Î \*?9+ GB i h?B M L°- M¨M; M¨v i M H¨ æÆM \*®+ o•M- H¨ +?€m; €B `m°i +O *?9+ M¨M; +| i? çQÊ+ M #¨B Î b m HQM; *?9+ GB i h?B M L°- ?ÆM M[+ÁM H¨ K°i +€ GB i h?B M L° bOM; €B ç®B pÈB M¨M; X

æÆM *®+ o•M M; mv M #ªM ç®B pÈB G•K G¢+ +| T?–M w FB M- M?QM; i?2Q T?•M # +MM; K°i +•v i?–M /QÊ+- i?€B ç° +O M¨M; ç®B pÈB G•K G¢+ iU M?B M +kM; iMv i HB M +?O ç°M; #„i +?mv M- b m ç| ç¬B K„i ç T F?¬M; +| Hv F? B aQ •M? hmv i K° G•K G¢+ i` M; ç€M; i?QÆM; `²BX

"´M bU H¨K M; QÌB i`bm K M +O iB m M? ç–m M¨v i mv i ç®B H¨ i?B M ?¢ M?´i imv @ o•M Km°B- M; QÌB M¨v H¨ G•K G¢+ iB M çQ h?–M h?¢+? +?Q i´ bQ ;B b Q\ h?ÌB çB K æÆM \*®+ o•M ç M; # #°M M`M? M¼i iB m M? ç–m- K°i +~K v i? M? MB b„+ `ä `¨M; X

@ •M5

æÆM *®+ o•M i?m”M KB M; ç€T K°i iB M;- M¨M; ç½ #` aQ •M? hmv i #B m ?B M ?Q”M iQ”M +?BM? T?K+X

•M? K„i +~K v i? M? MB M çªQ [m G•K G¢+- F?|2 KB M; ?ÆB p M?- iQ€i` K°i iB G•K G¢+ M;- K i?Î /¨B- ?B M M?B M M; QÌB M¨v ç®B pÈB æÆM \*®+ o•M `i +| +€+ KbM? H M iB M; +?“Q ?ÄB i?b ;´T ;€T +?¢v ç M iÄ `ä +?O [mv M +O ?„M- i?“i bU L K M?•M +| ç¬B F?B +kM; TªB ?”Q T?|M; K°i +?9i- +?Q `^M; #¨B tQ+? i´i +ª M; Q i?Q+? çQÊ+ ?„M b Q\

s2K Î i` M K†i \*?9+ GB i h?B M L°- G•K G¢+ +kM; F?¬M; Km®M +MM; ?„M +?“T h`mM; L; mv M h?–M M?´i i`¼M; i?B M b Q çO +?Q ?„M ç€M?5

*ª ç€K #„i ç–m ?QÈM; i?–M iQ+? iB M H M- #ÎB pb ?B M i¢B F?¬M; +| M; mv ?B K- +?¢v çB- HB +i`¬M; [m +?Q Qi +| K´v i`,K +?B +?9M; X G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| H çB i?2Q ;–M F +?d H¨ aQ •M? hmv i K¨ i?¬BX

*€B M¨v F?B M M; QÌB F?€+ `´i H¨ F€ [m€B- M?Q i? M¨Q i?^M; M¨v b) K M; K°i iB ` 5

L?QM; K¨- F?B F?¬M; b B #B i H„Ki´i +ª M[iQM? ç m #` aQ •M? hmv i K ç Mi?–M ¬K H´v iB m M? ç–m ç M T?ÆB #¨v K°i Qi iB M? i?QÆM; +O K - +€+ M K M?•M B- i?–K ?¬ G•K G¢+ [mª M?B M BM?- / /¨M; HB M i`Î i?“M? iB m çB K +?Q +?9M; M[aQ •M? hmv i; †T M; QÌB M|B iB M; M; QÌB- ;†T [m, M|B +?mv M K [m,- F?¬M; +| iB p¬ +?B i?•M +?9i M¨Q- M; Q¢B i`W iQÈM; K¢Q i? M? i?m–M i mv i K„` - +, M #ªM + F?¬M; ? F?€+ #B iX

J°i iB m K„ M?•M M?Q p”v b m F?B HÈM H M b) FBM? /B K i mv i i? M?Q i? M¨Q\

E?¬M; Qi M K M?•M +kM; iÈB +MM; G•K G¢+ H¬B FûQ H`K [m2M- #¼M ?„M +| /KM
Km®M +MM; iB m M? ¸-m HB M H¢+ +ªK ibM? i?Q€M; K°i T?€iX hmv i?•M H` iB r
i`B M +¬M K'v i`,K i?"K +?Q ?ÆM K°i M;`M M,K- p¢M M,K- M?QM; +?9i i?ìB ;B M M

L m +| i? HW ;¢i ¸ M iB m +¬ MQÆM; M`v- M;`v b m +| i? +| K°i FB m i? imv i b
G•K G¢+ iU M?B M +| i? ¸Q€M ¸QÊ+ w M;?o +O M?[M; M;QìB M`v- F?¬M; F?ÄB
hmv i Km®M i`QîM; i?`M? ¸¢B +¬ MQÆM; H` +ÁM +¬M KQìB p¢M S+ M,K- i?ìB ;E
oQÆM; +kM; +| i? pšM H¢+ p`B ¸ìB `²B5

h?¬M HBM? i?¼ M;mv M p¬ ?¢M- +kM; F?¬M; +| M;?o H` #'i iY- p¬ Hm`M H`•M Q
h?¬M HBM? K°i KU+ pšM H¢+- +| i? b®M; ¸ M i` M i`,K S+ M,K Qi M?'i +kM; T?ª
?ÆM K°i M;`M S+ M,K +?d p M p M +| h?QÊM; h?B M i?¬M K` i?¬BX

S?ªB +?ì iÈB aQ •M? hmv i i`QîM; i?`M? ¸¢B +¬ MQÆM; - /M H` h?¬M oQÆM; +kM
M„K +?„+ M?Q p`v5

J°i i?€M; b m- #¼M ?„M `®i +K+ ¸B iÈB i`QÈ+ K°i iÁ i?`M? i?` #` ?Ov ?Q¢B ?ÆM

h` M F?¬M; i?`M? i?` F?¬M; M;WM; ?B M ?B M H'v ?`Q [m M; h?'i h?ªB- i¢Q i?`M
MY pÁM; i`ÁM # Q T?O +ª iÁ i?`M? i?`- K` iBM iQîM; /M i`QM; HÁM; ¸'i +kM; ;B
[m M; ?bM? MY pÁM; i`ÁMX

*€B M`v H` i?¬M i?`M? +O GQ¢M ok h?¬M oQÆM; M,K ¸|- î i`QM; i`"M +?B M +m®
i?'i #€i #€i- H9+ M`v i'i +ª bBM? HBM? +kM; ¸½ iQ`M #° +? i? i- ¸•v H` K°i iÁ T
F?QX

E?¬M; M;QìB M`Q /€K p`Q H9+ ¸| iB M p`Q i`QM; i?`M?- M?QM; i?2Q M?Q [mv Hm
F?¬M; ¸ M # i?€M; i?ìB ;B M- FB M *?O h?¬M E?Q FB b) [mv p #bM? i`+?- +?Q
ibK iÁBX

" i?€M; b m- h?'i h?ªB ?`Q [m M; ¸-v i`ìB ¸°i M?B M #B M K'i- M;mv M #ªM ¸¢B m
i?î M´B +kM; ?Q`M iQ`M i€M ¸B- iU ?² î i`QÈ+ K†i K¼B M;QìB i?U+ bU +?d H` K°
i?QîM;X

@ *€+ p`- ¸ m iU KbM? #ªQ i`¼M;5

J°i ;½ h?QÊM; h?B M i?¬M T?'i i v- H¬B +m®M H'v M;QìB +O ?„M # v pKi p`Q i`Q

L; v b m ¸|- M?[M; h?QÊM; h?B M i?¬M F?€+ +kM; M? Q M? Q #„i ¸-m +?mv M ¸°M
¸²M; iB M M?"T M°B i?`M?X J` #®M M;QìB GQM; Zm•M P+? i?b HU +?¼M +MM; *
+?¶ ?`M? ¸°M;- ¸B K'v B +kM; +| i? i?'v ¸QÊ+ [m M ? H` pb G•K G¢+X

h?"i ¸9M; H` iB m M?•M F?| /•v p`Q5

h`QM; €M? K„i G•K G¢+ H|2 H M b€i F?Q- +|M´B F?° đB0 0p`đ - [m`Q i`3H` 3HpQ5

h`Q@✱kM°HU đ

Jm®M M|B ? B M;Q|B Q i t m' i ? B M K° i + ? 9 i - p" v h ? - M o Q Æ M; + k M; F ? ¬ M; + | F ? ª M
 Z m M; o B M ? > B M `ä `` M; / € K ç M M Æ B ç • v - ? „ M `® i + m ° + H `` ç ® B p È B G • K G ç + ? "
 i ? # ' i F € K ° i + Æ ? ° B M " Q + | i ? ; B i + ? i ? „ M - ? v H " ? „ M ç ® B p È B * ? O h ? - M E ? Q
 h B M ? æ B M + | + ? Q M ç ç B h ? - M o Q Æ M; i ¼ i ` M - M; Q ç B i ` W * ? O h ? - M E ? Q # ` - C
 ; b + | i ? H " K + ? Q p ` h B M ? æ B M h ? B m + ? O M " v + ª K i ? ' v ? S M; i ? 9 X
 . M b Q - " ç + ? Z m M; o B M ? > B M + ? ç v ç M M Æ B ç • v + k M; H " K ç Q ? B K i ? " i H È M X
 æ ® B p È B T ? ª M S M; M ? ç v + ª K + O a Q • M ? h m v i - G • K G ç + F ? ¬ M; ? + | K ° i i B ? Q " E
 i B m M ? ç - m M " v + | F ? € M ? B m H Q ç B - M; v + ª h ? - M o Q Æ M; + k M; F ? ¬ M; i ? H " K
 ç Q Ê + " ç + ? Z m M; o B M ? > B M H ç B + | + € B ; b F € [m € B X
 * ? d + | i ? i ` ¬ M; + " v p " Q H - M M " v ç ç i ç Q Ê + p " B K | M L; m v M h ? - M E ? Q i ? " K + ? Q h
 p B ç ~ v K ç M ? ç M h ` m M; L; m v M h ? - M i K i ` ¼ M; i ? B M - b m ç | i b K K ° i + Æ ? ° B H " K
 > B M 5 " ` K ° i M; Q | B ç B M M ? b M + ? ^ K + ? ^ K p " Q T ? Q b m H Q M; - H Q ç B M; " v M " v + k
 @ h B m M ? ç - m - H - M M " v / Š M i ? 2 Q # Q M ? B m > Ä G Q M; ç ç M \
 @ > W - L [m L [m K È B i ` î p p " B M; " v - M " Q + | i ? Ì B ; B M i b K M; Q | B H m v M > Ä G Q M;
 ç M / Q Ê + H B M ç B ` 5
 a Q • M ? h m v i ç 2 K ? B i v K ° i [m € M - K ° i # ° F ? ¬ M; i ? H " K ; b X
 s 2 K ` i B m M ? ç - m H " F ? ¬ M; i ? i ` ¬ M; + " v p " Q ` ² B X
 > B M; Q | B i B T i K + ç B i È B - i ` M ç Q | M; ç B v M; m v M + | + € B t € + F ? ¬ M; ? ² M t m' i ? B
 i B M + ¬ M; - M ? Q M; ç m # ` G • K G ç + M ? M ? ä K i B m / B i - # ¼ M ? „ M ` i M ? M ? t ¬ M;
 i ? - M ç - X
 h Q " M # ° i ? - M ç ¬ / M M; ? Q " M; + m M; H " K i ` m M; i • K - + M M; + | i ' i + ª # F ? m p U + - T ? Q
 F ? m / • M M; ? Q - + ¬ M; i ` b M ? F B M i ` 9 + p ¬ + M M; ç Æ M b Æ X
 E ? m p U + i ? S ? B - F ? m p U + i ? S # 5
 h ? 2 Q # ¼ M ? „ M / - M / - M t • K M ? " T - / ¼ + i ? 2 Q + Q M ç Q | M; M " v [m € B p " i t m' i ? B M i ?
 H M - i W h ` m M; L; m v M h ? - M M ? ' i i ` ¼ M; i ? B M ç M h ` m M; L; m v M h ? - M i K i ` ¼ M;
 M ? B m - ? Æ M M [ç † + i Q M ? # ' i i Y - + ? Q / M H " h ? Q Ê M; h ? B M i ? - M + k M; i Q Æ M; ç ®
 h ? - M ç ¬ ` ' i H È M - # Î B p " v i ? Š M; ç M i ? Ì B ç B K M; " v i ? S i Q - G • K G ç + + M M; a Q • M ?
 ` p " Q ? Q " M; + m M; X
 J " Î i ` Q Ê + K † i # ¼ M ? ¼ - t m' i ? B M K ° i [m € B p " i + U + H È M 5
 * € B M " v i ? " i b U H " K ° i [m € B p " i 5
 * ? Ê i M ? b M - ç • v H " K ° i + U M ? • M + Q i È B j y i ` Q Ê M; - M ? Q M; M ? b M F „ - + U M ? • M M " v
 M [? Ê T + M M; K ° i + ? ¶ i ç Q i ? " M ? - i W M; + € B i ? • M i ? ç m H " h ` m M; L; m v M h ? - M i K
 i ` , K i ´ ? Ê T ç M + M M; K ° i + ? ¶ - H ç B i W H Q Ê M; # B M i ? " M ? + ? ' i 5
 o ¬ H m " M H " T ? " K M ? • M ? ç ; B È B ? v H " h ? - M H B M ? h ? - M ; B È B - ç m ç ® B p È B i ` " M
 + ¬ M; T ? € T ç 2 K H U + H Q Ê M; + ? 9 M; M ? • M i " T ? Ê T ç M + M M; K ° i + ? ¶ X o Q / K M ? Q H
 ; B - + Á M i W M; ç ª K M ? B K [m ? ç + ? i • K H Q ç B i ` " M T ? € T M " v X
 J ° i b È B / • v M ? Ä ç Æ M ; B ª M + | i ? ç Q ç M - M ? Q M; M m M ? Q ç 2 K M ? [M; / • v M ? Ä M " v ?
 p " v b) b B M ? ` ? B m [m ª K ° i + ° M; K ° i H È M ? Æ M ? B X
 L ? Q M; G • K G ç + i m v i + ? Q i W M; ; † T [m i ` " M T ? € T + ´ [m € B M ? Q i ? - i ? " i ; B ® M; M
 ç 2 K K ° i ç ® M; H È M M; Q | B i ´ ? Ê T ç M + M M; K ° i + ? ¶ - `ä `` M; i ? U + b U t m' i ? B M # v
 * ? O h ? - M E ? Q H " h ? B M æ ` # Q ? " K / Q ð M; / K + - K " h ? B M æ ` F € / B m [m ª M ? B
 ; B ª M i Q | M; i Q Ê M; 5

*U M?•M M"v M?Q H" +QM `®B çSM; ç'v- M?QM; b m F?B G•K Gç+ +MM; aQ •M? h
? B K„i` - ç•v H" ? B ?ç i +?•m ?mv i ?²M; bQ pÈB ç M H²M; +ÁM Km®M HÈM ?ÆM-
F?ÄB +QM K„i b€M; M;ìBX

æ! H" i?–M HB m- i²M içB iQÆM; çQÆM; pÈB L;mv M h?–M E?Q5

Jm®M ç2K HU+ HQÊM; +O K'v i`,K h?–M HBM? /mM; ?ÊT ç M +MM; K°i +?¶- i'i M
+•m i?–M; M?'i ç`M?- K" ? B ?ç i +?•m ?mv i ?²M; M"v F?ª M,M; H" K'm +?®i5

Rj99X *?QÆM; Rj8j, >mv i *?B M- P M? "çQX URV

h`QÈ+ FB iB m /B i +?9i Qi [m€B p"i +kM; F?–M; TªB h?–M HBM? +?•M +?€M?
*?O h?–M E?Q F?®M; +? K" i?–B- #ÎB p"v G•K Gç+ +kM; F?–M; +! ?'T i?K ç M HU
L?QM; M m M?Q +! i? H"K i?`i çQÊ+ ççB ;B ?Ä M"v K" M!B- ? B ?ç i +?•m ?mv i
?„M HU+ HQÊM; iQ+? Hkv iQÆM; ç®B5

>„M ç®B pÈB ?'T i?K HU+ HQÊM; M;Q!B +? i i?Ov +?mM; i²M içB K•m i?mšM- K" H
?Q" M iQ" M F?–M; +! ;€M? M†M; `²BX

P M?5

L; v i?!B çB K ?„MM;?o H'v tm®M; ? B ?ç i +?•m M"v M?Q i? M"Q- *U M?•M FB ç½
` K°i #`M i v +U+ HÈM ç" T `ÈB G•K Gç+- K" #`M i v M"v H" /Q #ªv i M M K M[içQ
` +QM K„i i`„M; /½- MY ?€ ?®+ K²K T?€i` [m€B i? M? ó•+? €+? €+?ô- +kM; F?–
? v H" Km®M M?„KM;Q!B K" T? X

G•K Gç+ p" M +?mv M H¶ ç2M- i?•M ?bM? H!2 H M ç½ tm'i ?B M îi` M #`M i *U M?
p"Q i` M Km #`M i v *U M?•MX

"`M?5

J°i [mv M Q M? `ÆB- G•K Gç+ #` K°i +¶ HU+ HQÊM; +`M; i? K +Q!M; ççB TªM +
M;U+ K°i KªM? FQ+? b–B- K°i M;KK K€m iQÆB +kM; i?B m +?9i T?mM iÈBX

:B ?Ä i?"i H" HÊB ?çB5

G•K Gç+ p®M iQÎM; `^M; *U M?•M M"v imv +! çQÊ+ HU+ HQÊM; +'T #"+ h?QÊM; h?
HçB /Q p– b® h`mM; L;mv M h?–M +'m i?"M?- îi` M T?ÁM; M;U F?šM; ç`M? F?–M;
+?QM? i?S+X L?QM; bU i?"i HçB pW p†M i`€B HçB- HU+ T?ÁM; M;U +O [m€B p"
#bM? i?Q!M; +ÁM +Q!M; ççB ?ÆM `i M?B m H–M5

G¶ ç2M +O ?„M +ÁM F?–M; +! i?–M T? ç M HU+ HQÊM; çO KS+- îH–M i?S M?'i
p"Q ?Q" M iQ" M ?ç T?QM;X

" M; # M; # M; # M;5

o– b® ?`M F?Q M;QM; F i i`QM; HÁM; #`M i v *U M?•M- /MM; i®+ ç° +U+ M? M? i
FB K- +?d H" M?B i ç° i?'T çO ç +?Q ççB #° T?"M h`mM; L;mv M h?–M H" T iS+ ç
KB M;- M?'` K°i ç–m HQĐB /Q K°i M;Q!B ?! i?"M?- K°i ççQ b!M; •K H'v K„i i?Q
+?'M ç°M;- M! pmM; FB K i"i ?QÈM; G•K Gç+ +?ûK iÈBX

G•K Gç+ F?–M; M;WM; i`B M F? B F?–M; ;B M i?m'M /B- M?QM; +U M?•M imv i?•M
HçB p– +MM; HBM? ?Qç i- TªM SM; M? M? ç M F?–M; ?ÊT i?!B i?Q!M;- +?d +–M C
?B M M! H" T iS+ pmM; FB K +?ûK iÈB5

æ€M; bÊ ?ÆM +?QM? H"– #,M; F i +?B HU+ +O [m€B p"i FB HçB +! i?ªM? ?QÎM
G•K Gç+ +?d +! i? F?–M; ;B M i?m'M /B K°i çQçM F?QªM; +€+? M;„M- ?ÆM M[F?
iK+ `9i M;„M5

P M?5 P M?5 P M?5

a|M; •K +m®M ç°M; - FB M i`9+ tmM; [m M? ç m H"TiS+ ?| i?"M? #°i K`M- M?QM
i?—M F€ HçB ç M; +?"K`½B F?¬B T?K+ M; mv M i`çM; - imv i®+ ç° FB M i?B i bQ F
+—M çbM? +?d +?B M ç'm- içB ç•v ? ii?ªv b) F?¬B T?K+X

@ >„+5

a m F?B HB M iK+ Mû i`€M? ?ÆM KQÌB H—M- G•K Gç+ `®i +K+ [m€i H M K°i iB M
?QÈM; >"M ",M; +?B FB K ç€M; bÊ FB +O *U M?•MX

J°i i? M? *U EB K HÈM ?ÆM i`,K i`QÈM; - K°i M?•M ªM? M?Ä #û- +€B M"v i?Qç i M
M"Q5

"M?5 "P L: 5

G•K Gç+ [m€i HÈM- ? B ç'K +MM; #,M; FB K H—M i?S M?'i +?QM? /B M ;B Q T?Q
HÈM- i? M? #,M; FB K M"v —K —K pĐ pKM- ?| i?"M? pKM #,M; F?„Ti`ÌBX S>-*-
M;KK K€m iQÆB- M?QM; ? B K„i HçB i`Î M M b€M; M;ÌB M?Q HY X

>„M ?Q`M i?"M? iQ+? Hkv HU+ HQÊM; H¶ ç2M- ç½ +| çQÊ+ HU+ HQÊM; bÆ #° ç®

@ æçB T?¬B çªM- i M?bM ``i bm'i- i? K +?9i bS+ H`K i?`i [m€B p"i M"v5

aQ •M? hmv i +ĐB i` M HQM; >Q`M; EBK ""M; :BªB- HQÌB #B M; K` M^K H M- K°i
#"M +?•M M?Ä- pW „M ?Q [mª +?'i HÄM; - iW F?|2 KB M; +?ªv tm®M; i'i #` +QM +
b„+ K` pKM; i`°K ?'TiÈBX

h?S Î i` M i?•M iB m M? ç—m ç m H` #ªQ #®B5

G•K Gç+ +QÌB ? ? - /QÈB +?•M #„M ` - ?QÈM; p \*U M?•M FQ+? çKM; K` çB- ? B

*U M?•M ç€M? ` K°i +?QÎM; - #ªQ ?° Î i`QÈ+ M;QÌB +O KbM?- #ªv i M M K M[i`QM
F?~m`Qi ;"QX

@ P

hB M; `Qi i? HQÆM; M?Q +| i? ç•K tmv M K`M; i B- i?•M ?bM? G•K Gç+ F?¬M; F
#"M i v +O *U M?•M ç"Ti`9M; - iW ;B[ F?¬M; i`mM; i`U+ iB T ç tm®M; X

"M?5

æçB ç` `mM `~v- HU+ HQÊM; +O \*U M?•M +U+ F€ ç€M; bÊ- K°i +?QÎM; M"v i`U+
[m M? i?•M +O M| +kM; tm'i ?B M K°i +€B ?® M?Ä- T?QÆM; pB M +?WM; i`,K i`Q
i—K ?ÆM KQÌB i`QÈM;5

>bM? ªM? ç`M? /çM;5

"¶M; M?B M M; v H9+ ç|- #`M i v +O \*U M?•M `mM; ç°M; M?9+ M?Q+?- M; v b m ç
M?Ä #û Î /QÈB #`M i v M| çSM; i?ŠM; HQM; H M5

G•K Gç+ #çQ `®M; K°i iB M; - ? B i v +?'M ç°M; - ç2K +U M?"T H,M; F?¬M; imM; #
sPI II55

h?•M ?bM? ?„M ;'T #„M- H"TiS+ çm`Bi?2Q *U M?•M M"v- ? B ç'K ;'T Q M?X

"M? #`M? #`M? #`M? #`M? #`M?5

Zmv M FbM? M?Q KQ - çB M +m²M; M;?B M; iB i Î i` M M;QÌB +U M?•MX

P M?- +U M?•M #` ?„M ç€M? # v H M`v i`,K i`QÈM; - b m ç| HQÈi [m K°i çQÌM; p
tm®M; i` M K†i ç'i- M•M; H M i`Q #KB F?„Ti`ÌBX L?QM; K` +U M?•M M"v H"TiS+
?²M; K M; +`M; i,M; H MX

@ æçB T?¬B çªM- ç€M? +QM K„i [m€B p"i FB 5

aQ •M? hmv i ç€ H'v #¨M +?•M M?Ä F m H MX

@ æ| H¨ i¨¨M T?€T ?¢+? i•K +O M| -+kM; H¨ ç` T?QÆM; +QÌM; ç¢B M?'i- M?QM; +
b) T? çBX

G•K G¢+ ;"i ;"i ç-m- ?„M +?d H¨ +ªK ;B€+ K¬B ;BÈB M;QM; ?ÊT K¼B M;QÌB +| i
M?QM; +kM; F?¬M; i? t€+ ç`M?X J¨ iB m M? ç-m H¨ ?"m ç¢B h?-M oQÆM; - H¢B
p¢M S+ M,K- M; v +ª M¨M; +kM; M|B M?Q p"v- p"v çQ€M +?WM; H¨ M?Q i? `²B5

"P L: 5

h`QM; i v \*U M?•M H-M M[ M;QM; F i` K°i i? M? #,M; FB K- ?QÈM; p G•K G¢+ ;

G•K G¢+ [m€i H M K°i iB M; HÈM- ?QÈM; p +U M?•M T?|M; çB- #¨M?- î# M i`QM
H-M M[Q M? ;½v i? M? #,M; FB K M¨v- i?•M ?bM? F?¬M; K'v M; ,M +ªM iB T iK+ T

*U M?•M pQÆM i v- M;QÌB i`QM; HÁM; #¨M i v H¢B H-M M[?€ K²K i?ûi /¨B- T?€i
bÊX

"¨M? #¨M? #¨M?- F?¬M; ;B M [m M? M;QÌB G•K G¢+ F?¬M; M;WM; pÐ pKM- ç +?
iB T +?ÊT ç°M; ` ?mv i?Q - M?QM; i®+ ç° +O G•K G¢+ H¢B F?¬M; ;BªK i`€B H¢B
?ÆM KQÌB [mv M- +S i? K¨ ç2K #¨M i v +O *U M?•M ç€M? +?Q HmB p X

sPI II5- ?„M tm'i ?B M i`QÈ+ K†i +U M?"T- ? B ç'K ç®B pÈB +QM K„i +O M| +m²M

*U M?•M M´B ;B¨M ;¬K H M K°i iB M; - i'i +ª M K M[iQ¨M i?•M ç m ?€ KB M; `Qi ;
H¢B H-M M[?QÈM; G•K G¢+ #„i iÈBX

G•K G¢+ F?¬M; Mû F?¬M; i`€M?- +?d H¨ +?^K +?^K p¨Q i`ÁM; K„i +O *U M?•M +m

"¨M i v F?´M; H²t i [m - G•K G¢+ #` M„K +?†i- î/QÈB HU+ HÈM #m°+ +?†+- i?-M +
` +„M +„M +„M ;BÁM p M;X sPI II5- ?„M i`B M F? B F?¬M; ;B M i?m'M /B- i?Q€i`
F?®M; +? - iB T iK+ ` [mv M Q M? FQ+?- Q M? FQ+?- Q M? FQ+?5

Rj98X *?QÆM; Rj89, >mv i *?B M- P M? "¢QX UkV

*U M?•M +kM; H-M HQÊi +¬K +?†i G•K G¢+ - imv K¶B H-M G•K G¢+ ç m H¨ /MM; F
M?QM; ç®B K†i HU+ HQÊM; +'T #"+ h?QÊM; h?QÆM; h?-M- +€B M¨v M?Q i? M¨Q
+®i +O ?„M ç½ çSi çQ¢M Qi M?'i ?ÆM KQÌB +,M- ?ÆM M[+,M #ªM F?¬M; +| i?
i?-M ?mv i çB F?ûT H¢B- K¨ H¨ ç2K i'i +ª HU+ HQÊM; ç†i î i` M Q M? FQ+? €M? K

"¨M? #¨M? #¨M?5 "¨M? #¨M? #¨M?5

hQ¨M i?•M G•K G¢+ ç½ M?m°K ç-v K€m iQÆB- i`î i?¨M? K°i ?mv i M?•M- +€B M¨v
+¬M; FQ+?- M?QM; #° T?"M +¨M; HÈM H¨ H¶ ç2M ?'T i?K HU+ HQÊM; M?B m H„K-
J¨ H9+ M¨v HU+ HQÊM; +O ?„M +kM; i,M; H M iÈB ç° + Q i`QÈ+ M v +?Q +| - i`QM
ç° ` [mv M M? M? ç M i`bM? ç° +?Q /M H¨ h`mM; L;mv M h?-M +kM; F?¬M; +€+?

P M?5

L; v i?|B çB K ?„M ;B i K„i çÄ- ?®+ K„i +O *U M?•M `®i +K+ ¬K ¬K pÐ i M- i?B i?
i?¨M? ?®+ K„i H"TiS+ H¢M? `mM; `Èi tm®M; - F?Ä ?¢i +?•m ?mv i ?²M; `mM H M
ç-m H•m *U M?•M +?mB p¨QX

G•K G¢+ [m€i H M K°i iB M; HÈM- K°i i v #„i H'v ?¢i +?•m ?mv i ?²M; - +QÌM; ?¨M?

@ L; M;

*U M?•M T?€i` K°i iB M; ;"Q i?ûi +U+ F€ T?šM M°- M K M[ iQ`M i?•M +kM; ç²M;
H M K°i +?QÎM; ?QÈM; G•K G¢+ ç" T çB- M?QM; #`M i v +ÁM F?¬M; +|`ÆB ç½ i?"
tm®M;5

L K M[i¢Q i?"M? #`M i v +O M| T?ªM; T?'i H" T iS+ ç½ K'i çB bS+ b®M; - `®i +m°
+?†i +MM; K°i +?¶- iU M?B M H" T iS+ `½`ÎB`²BX

"`M i v`ÆB Hª iª- b m ç| H" +€M? i v- K°i çQÌM; FûQ /`B- MY M; QÌB +O *U M?•M
i?B i? M?Q H" i?B M M[i€M ?Q iW F?¬M; i`mM; `Èi tm®M; - #B M i?"M? [m€B p"i

Zmª M?B M- ?¢i +?•m ?mv i ?²M; M`v H" ?¢+? i•K +O *U M?•M5

G•K G¢+ i?ûi /`B K°i iB M; - i?•M ?bM? H¢B H|2 H M- ?QÈM; p K°i +QM K„i F?€+ .

h?B m çB K°i +QM K„i- *U M?•M M`v +kM; Qi ?ÆM T?•M MY HU+ HQÈM; - F?¬M; .
mv ?B T i?U+ +?'i ;b ç®B pÈB G•K G¢+ - `i M? M? ç½ #` ?„M +QÌM; ?"M? Q M? tm

"`M?- MY M; QÌB +ÁM H¢B +O +U M?•M -K -K M; ½ tm®M; - ç-v ç'i i'i +ª ç m H" i?

@ æB5

G•K G¢+ ?QÈM; aQ •M? hmv i F m K°i iB M; - i?•M ?bM? H|2 H M i"i p T?Q i`QÈ
?„M- M?[M; i?B i? FB H¢B H-M M[çSM; H M- #B M i?"M? K'v i`, K i?•M i? /m i€

L; mv M #ªM G•K G¢+ F?¬M; bÊ +?9i M`Q- M?QM; ?„M #•v ;BÌ H" #` i?QÆM; F?¬M

hbK MÆB ? Q H€M? /WM; H¢B- G•K G¢+ +MM; aQ •M? hmv i ç m iB M M?"T i`QM;

*?9M; M[B +kM; •M +¬M t¬M; iÈB- G•K G¢+ ?QÈM; +€+ M`M; ;"i ;"i ç-m #B m i?"
K°i pB M ç M /QÊ+ Mm®i tm®M; - #„i ç-m +?[i?QÆM; X

G-M M`v i?QÆM; i? `i M†M; - i?ŠM; [m MY M, K ?„M KÈB F?¬B T?K+ i?-M i? -
p"v ? B F?Ä ?¢i +?•m ?mv i ?²M; X

«M; - >¶M æ°M .mM; G¬ KÎ` - M, M; HQÈM; i`QM; ? B ?¢i +?•m #` `9i` - #B M i?"
G¢+ - #ªv M; `v b m- ? B ?¢i +?•m ç²M; i?ÌB ?| i?"M? KªM? pKM- `ÆB tm®M; i` M ç

h`mM; L; mv M h?-M M?` i`¼M; i?B M ?"m F€5

hmv iB M #° `ä`"M; - M?QM; Km®M ç°i T?€i K i`¼M; i?B M K` M|B- Qi M?'i +ÁM T?
M`v M[5

*ÁM +| HQ¢B [m€B p"i M`v ç ;B i b Q\ >„M +?" +?" + HQÐBX

G•K G¢+ ` .QÐM; h•K ?k iB T iK+ çB iÈBX

h`QÈ+ >Q`M; +mM; +| K°i +QM b¬M; ç`Q #ªQ p i?"M?- `°M; +?WM; p¢M i`QÈM; - +€
bªB #QÈ+ H` çB [m - M?QM; G•K G¢+ M?bM i` M b¬M; +| iWM; ç¢Q tQév pk #, M; M
i? +?Q w M; ?o M`vX

*?O h?-M E?Q Î +?¶M`v F?¬M; +| Hv F? B- +| i? H` ç M; +?¼+ iS+ o¢M .QÆM;
M, M; +`M; HÈM H` ç M; +?Ì çÈB +?O M?•M KÈB +O M| \ "ÎB p"v KÈB +| i? +?Q +
M, K K°i H-M iB M p`Q- M m F?¬M; *?O h?-M E?Q +?ŠM; H) i?QÌM; +€+? K°i çQ¢
çB K F?¬M; ói?m" M iB Mô b Q\

*•m i?¬M; ?Q`M; +mM; +MM; # M M; Q`B i?"M?- H` K°i +•v +¬m ?bM? pÁK /`B ç M
M®B i?B M- p¬ +MM; ç² b°X Í i` M +¬m i?b F?¬M; +| #, M; M?¼M pk ç°M; - M?QM; K
K°i +U M?•M i`'M i?O- ;BÌ T?9i M`v M; mv M K°i ç€K ioM? M?Q iQÈM; ç€- M?QM; i
iB T +`M b) H" T iS+ FQ+? ?Q¢i +?9M;

G•K G¢+ F?¬M; iBM +?QM h?QÈM; h?B M h?-M b) `ÆB p`Q T?Q b m +O ?„M- M
F?¬M; i?B m K°i +€B- M?Q p"v i€K T?-M M?[M; M; QÌB T?Q i`QÈ+ FB +?d H` t-
çQÌM; ;B i +?| +5

h` M i?U+ i - +?Q /M K'v M;Q`B *?9+ GB i h?B M L° FB ç m H`im pB h?QÊM; h?B
*U M?•M M`v +kM; F?¬M; F?| F?,M- M?QM; M|B ç M Km®M ç€M? M€i +?9M; +kM;

>m®M; +?B- /M +?Q ç€M? M€i +?9M; i?b M?Q i? M`Q- M?[M; i?B i? M`v +?Q /M
/mM; ?ÊT K°i H-M M[- ç•v F?¬M; T?ªB F?¬M; +¬M; H½M; T?Q F?Q HU+ b Q\

"ÎB p"v- ç®B pÈB #¼M M;Q`B \*?9+ GB i h?B M L° K` M|B- K m +?|M; i?¬M; [m +•v
M`Q +| +¬M; T?m +MM; M?[M; [m€B p"i M`v /•v /Q 5

L?Q p"v +kM; i®i5

G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB H° ` /€M; iQÆB +Q`B- ?„M +ÁM ç M; Km®M FB K +?9i Qi?Q
?| - ?B M içB i?Q€M; +€B tm'i ?B M Qi M?'i +kM; +| ? B KQÆB ç-m [m€B p"i M?Q
?ç i +?•m ?mv i ?²M;- +?d +¬M çç i çQÊ+ MY b®- ?„M imv i ç®B +| i? ç°i T?€ h`mM
i?B M5

æ M H9+ ç| "ç+? Zm M; oBM? >B M ?„M +kM; +| i? i`'M ;B i5

h?•M ?bM? G•K Gç+ H|2 H M- i"i ?QÈM; i` M +¬m K` çBX

«M;5

E?B ?„M iÈB ;¬M- *U M?•M i?S M?'i i` M +¬m M?Q ?QÎM; SM;- H"TiS+ KÎ ? B K„i-
?²M; b„+ - T?|M; b„+ ` ?"M K M; v m /`X Zm€B p"i FB +,M #ªM F?¬M; +| w iS M|E
HQçB +ªK i bM? M`v- M| +| i? M|B H` K°i FB M i?¬M F?Q içQ +¬M; ` iB M- +?d #B
? i i?ªv ç`+? M?"T M| i?'vX

P M?- +U M?•M H"i H M K°i i v ?QÈM; G•K Gç+ ç€M? ` - M K M[ i` M +€M? i v ç m
ç m ç2K ç-m M;~M H M- T?ªM; T?'i ?ÆM KQ`B ç-m ç°+ t" [m'M +MM; K°i +?¶- M;
#m²M M¬MX

E?¬M; ;B M i?m'M /B5

sPl Ii5- G•K Gç+ tm'i ?B M Î i`QÈ+ K„i *U M?•M- Q M? FQ+?5

J°i ?²B bQ ç'm iQM? K K / B H"TiS+ FûQ ` K`M +?2- G•K Gç+ ç½ iWM; +| K°i H-M
ç½ Hmv M ?| çQÊ+ HU+ HQÊM; ? B ?ç i +?•m ?mv i ?²M;- +?ŠM; M?[M; H` K°i ?²B
+?Q [m2M i?m°+V- i?U+ HU+ +O #ªM i?•M +kM; +| ççB i,M; H MX

:¬M F b m MY + M? ;BÌ- ? B +QM K„i +O *U M?•M M`v ç½ #` ?„M Q M? tm®M;- iç
`ÆB Hª iª i` M ç'iX

G•K Gç+ F?¬M; +| w +MM; #¼M ?¼ /•v /Q - #Si ` HmB p ç-m +¬m- K` M?[M; i?B
M?QM; i?ÎB çB K çB iÈB ç-m +¬m HçB ç°i M?B M /WM; HçB- ;B®M; M?Q +| K°i ççC
i`Î +?9M; iB M H MX

*?Q M M M?[M; *U M?•M M`v KÈB +| i? M;Q M M;Q½M K` Î HçB i` M +¬m- K` F?¬M

Rj9eX *?QÆM; Rj88, h`mM; L;mv M h?¬M h K h`¼M; h?B M

*?„+ ?ŠM ç-m +¬m # M FB ç²M; /çM; +| +'K +? M?Q p"v- +'K +? +?d +| i€+ /KM
M`vX

L m M?Q M|B *?O h?¬M E?Q +?d pb #ªQ p /B p"i +O GQçM ok h?¬M oQÆM;- p"v
bÆ ?Î HÈM M?Q i? - M| i'i M?B M +ÁM i bK FB K +?O M?•M KÈB +O KbM?5

G•K Gç+ iB M M?"T .QðM; h•K ?k- #„i ç-m Hmv M ?| ? B ?ç i +?•m ?mv i ?²M;X

"ªv M;~v b m- ?„M tm'i [m M iB TiK+ çB iÈB- çm'B ;B i +U M?•M- +QÊT çQç i ?ç i +
+¬m Hmv M ?| X oÁM; çB pÁM; HçB- i?ŠM; ç M H9+ H`K i?`i *U M?•M i?S KQ`B ?
i?S ? B KQÆB # - G•K Gç+ ç°i T?€5

L?QM;- h?B M æ` F?¬M; +ªK SM;5

h`QM; M?€v K„i G•K G¢+ ¸°i T?€ ¸½ # v ` .QÐM; h•K ?k- bÊ i?–M FB T b) i¢Q i?`
¸Q HQÌM; +?Q .QÐM; h•K ?k- M?QM; F?¬M; i`mM; H¢B K°i KªM? #,M; bQÆM; KM
+| K°i iB i?–M FB T ?`M; H•K5

h¢B ¸•v #` \*?O h?–M E?Q M; ,M +€+? h?B M æ` 5

>¬K M v +| i? M; ,M +€+? G•K G¢+ +MM; h?B M æ` +ªK SM; - Qi M?'i +kM; T?ªB H
M?QM; M`v `ä `M; H` ?Q`M; +mM; tQ FB +O GQ¢M ok h?–M oQÆM; - Km®M M|B
M; Q`B M; ,M +€+? h?B M æ` +ªK SM; - +€B M`v G•K G¢+ H` imv i ¸®B F?¬M; i? iB

*?d +| *?O h?–M E?Q KÈB +| i? H`K ¸QÊ+5

hmv i?B m ¸B i?–M FB T i¬B i? - M?QM; F?Q HU+ #ªM i?•M G•K G¢+ +kM; ¸½ ¸O
FB T +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; b) ?`M; H•K- +?d H` i?ÌB ;B M M`v FûQ +?9i Qi- +€

*?¶ t'm H`- F?B G•K G¢+ Hv F? B ¸•v F?ª M, M; ¸ M; ¸SM; Î i`¢M; i?€B bmv v m- H
K` M|B +kM; +?d +| i? i hY ædM? ` ?°; B€X *ÅM M m bmv v m ¸ M i`bM? ¸° M; v
i ` - p"v +kM; +?d +| i? KBM? ?¬ B i B `²BX

J` +?¶ i®i H` i?–M FB T +| i? i`Î i?`M? ¸¢B b€i F?Q- ¸ M H9+ ¸| +?Q /M h?–M oQÆ

J¼B i?S ¸ m +| iQM? ? B K†i- G•K G¢+ +?d +| i? ?B p¼M; KbM? ¸WM; tmB t Q M?

>„M iB TiK+ ¸B iÈB- b m F?B iB M p`Q h`mM; L; mv M h?–M i Ki`¼M; i?B M- ?„M
i? ¸m´B ;B i h?QÊM; h?B M h?–M M?'i i`¼M; i?B M- K°i ¸QÌM; / M?Q i`Î #`M i v
i` M +–m H`Ki?`i b¢+?– ¸B i?ŠM; iÈB K°i +?¶ F?€+ i` M +–mX

hB M p`Q .QÐM; h•K ?k ¸2K ?¢i +?•m ?mv i ?²M; H`v ¸QÊ+ Hmv M ?| iQ`M #°- H9
+?9i i?U+ HU+ H` i®i K°i +?9i5

L?Q *?9+ GB i h?B M L° H` h?QÊM; h?B M h?–M M?'i i`¼M; i?B M- +€B M`v G•K G¢
+?Q M; M; i v- K` i`QM; +?QM h?QÊM; h?B M h?–M H` +`M; +| i²M i¢B i Ki`¼M; i?
?„M F?¬M; +€+? M`Q HU+ ¸`+?X

"ÎB p"v- ?„M T?ªB i?`M? iUm h?QÊM; h?B M h?–M KÈB ¸QÊ+5

L m M?Q +| i`, K *U M?•M +?Q ?„M ;B i ;B i- M?Q p"v ¸Q¢i ¸ M ?¢i +?•m ?mv i ?²M;
iÈB h`mM; L; mv M h?–M ¸dM? T?QM; - ?ÆB H`KiQ+? Hkv HB M +| i? i`MM; FQ+?

æ€M; iB +- K°i +?¶ F?€+ i` M +–m H` ¸¢B K¬M ?Q`M; +mM; - i`®M; F?¬M; +| B ;€
G•K G¢+ +?d +| i? `ÆB p`Q F?QªM; F?¬M; X

>„M ¸B M? M? #QÊ+ p`Q ?Q`M; +mM; - GQM; ?`M? >´ #°- K¶B K°i #QÊ+ ¸ m i`M
iBMX

æ•v H` iU M?B M- ;BÌ T?9i M`v ?„M ¸°i T?€ ¸ M h`mM; L; mv M h?–M i Ki`¼M; i?B
+?ûK ;B i h?QÊM; h?B M h?–M- imv ;–M F +?d H` M?'i i`¼M; i?B M K` i?¬B- M?C
oBM? >B M ? v H` G¬ E?ª G K- +kM; +?d +| i? Î /QÊB ¸€v M?bM H M ?„M5

@ æ¢B T?¬B ¸ªM- i¢B b Q M; QÆB H¢B ¸°i T?€5 G¢B iB TiK+ M?Q p"v- M; QÆB +
+`M; HÊB ?¢B\

aQ •M? hmv i [m'M [mQi H`v S?QM; aÎ GB M ¸B ` .QÐM; h•K ?k- K` #•v ;BÌ i?U+ H
¸ ¸m´B ;B i "¢+? Zm M; oBM? >B M- M M +kM; F?¬M; +| M; ,M +ªMX

@ h K°i KU+ bQ pÈB M; QÆB HÊB ?¢B ?ÆMX

G•K G¢+ pW +QÌB pW M|BX

@ >W ?W ?W- ¸WM; [m M B Î H9+ KÈB #„i ¸–m #` "´M K pQÆM; HQ¢M ¸€M? ?5

aQ •M? hmv i ;BQÆM; F?m¬M K†i M?Ä M?„M H MX

L m M?Q F?¬M; +| hY ædM? iQÆM; i`Ê- t€+ i?U+ G•K G¢+ F?¬M; H`K ;b ¸QÊ+ iB
M?Ä M?„M +O S?QM; aÎ GB M- ? B M; QÌB M?bM M? m +QÌB +QÌB- ¸ m +| M?m ib

@ æ€M; ;B" M- i, i, ç¢B M?•M H" L[m L[m F m çB ` - ç¢B T?¬B çªM F?¬M; çQÊ+ çQ
aQ •M? hmv i p°B p" M; +?2M ç M +?QM? ;B[- ? B i v ç~v G•K G¢+ +MM; S?QM; aÎ
aÎ ?" >€M ;BÈBX

G•K G¢+ KdK +QÌB- €M? K„i çªQ [m - b m iQÌM; + Q +O ç¢B K¬M ?Q" M; +mM; M
ç¢B- M?QM; H9+ M"v +?d +ÁM H¢B +| K°i KªM? T? iQ+?- +•v +®B ?Q +Ä F?¬M;
H¢B +| K°i M[X

@ h, i, ç¢B M?•M- # M FB 5 " M FB 5

aQ •M? hmv i ç°i M?B M +?d p"Q K°i T?QÆM; ?QÈM; M|BX

@ G"K b Q p"v\

G•K G¢+ [m v ç¬m H¢B ?ÄBX

@ " M FB +| i?S i®i5

aQ •M? hmv i i?¬M i?¬M #Q #Q M|BX

*| i? H"K +?Q iB m M? ç¬m M|B iB M; i?S i®i- p"v imv i ç®B F?¬M; T?ªB H" T?"K

G•K G¢+ ?SM; i?9 ç¢B bBM?- p°B p" M; ?QÈM; H'v +?¶ M" M; +?d i? v ç´B imv M ç
iQÌM; ç€ bmv i" M- #¼M ?„M i?'v çQÊ+ K°i +€B ;B M; X

JB M; ;B M; #` ;¼i b¢+? K°i T?¬M # - i`QÈ+ K†i #¼M ?¼ +| F?„+ K°i +?[óGB M
F?¬M; +| - +kM; F?¬M; #B i KB M; ;B M; M"v ;¼B +€B ;b HB M- ?Q†+ H" HB M +€B

@ hB m M? ç¬m- M; QÆB M|B i?S i®i H" +€B KB M; ;B M; M"v\

G•K G¢+ pm®i pm®i ç¬m aQ •M? hmv iX

aQ •M? hmv i iS+ ;B" M- M?ªv ç M i` M HQM; G•K G¢+ - ç²M; /¢M; p,M p i| + +O ?„M
KÈB F? M? F?€+? +QÌB +QÌB M|B,

@ G" ç² p"i i`QM; ;B M; 5

@ h`QM; ;B M; +| +€B ;b\

G•K G¢+ #B i aQ •M? hmv i b) F?¬M; +® w HW ;¢i #¼M ?„M ç M MÆB M"v- #ÎB p
`i M? M?- ?„M [m v ç¬m H¢B +| i? ç€M? K¬M; +O iB m M? ç¬m5

>„M ç +?Q S?QM; aÎ GB M +MM; aQ •M? hmv i HQM i¢B M; mv M +?¶- KbM? i?b ?Q
p" B #QÊ+- ?„M çB iÈB # M +¢M? ;B M; - ? B i v tm¬B i?2Q i?"M? ;B M; F?) +?®M
M?QM; +?d i?'v K°i ç€K bQÆM; KM i`" M M;"T- çWM; M|B €M? K„i +O ?„M F?¬M; +
i?¬M i?S+ +kM; ;B®M; ;†T K°i i¬M; +?QÈM; M; ¢B- iU ç°M; #„M i`Î p X

*€B M"v i?"i bU H" F€ [m €B- +?ŠM; H Km®M M?ªv çB tm®M; \

L?QM; p"Q H9+ M"v- +?Êi- K°i #`M i v HK+ b„+ iW i`QM; ;B M; /Á tûi çB ` - +?°T p
>Q5

L m F?¬M; T?ªB H€ ; M +O G•K G¢+ F?€ HÈM- H9+ M"v +¬M T?ªB H¬M; K Q /UM;

>„M F?) [m €i K°i iB M; - +€M? i v ?'i H M- K°i +¶ æ¢B GU+ +m®M [m - K°i i?•M a
;B M; T?B ` X

*@E@P@hXXh h

o"i FB Î;B[F?¬M; i`mM; T?€i` K°i iB M; [m €B ;¼B- HB M iK+ H"i` KQÌB +€B #
G•K G¢+ ?'i H M bBM? ` - i?•M ?bM? MY M;²B- `®i +K+ H°` +?•M /B M KK+X

æ•v H" K°i [m €B p"i iU M?Q ?¬m iY U +QM F?dV- M?QM; iQ" M i?•M HK+ b„+- Q
MQÈ+- KQÌB M; |M /"B M?¼M +?WM; MY tQ+?- ç2M M?€M? M?Q b„i- KÆ ?² +ÁM
+kM; t M? M?¢i- Î# M i`QM; #|K¬B iQûi` - ? B ?"K`,M; çÄ i?ŠK M?Q K€m5

Rj9dX *?QÆM; Rj8e, *?Q •K aBM? .QÆM; GB MX URV

@ P - ?-m iY `i / i?QÆM;5

aQ •M? hmv i p¶ ? B i v F m H M- ? B K„i iÄ €M? b€M;- ç m +! t9+ ç°M; H Q ` ¬K
G•K G¢+ H'v i v [mûi [m ,

@ hB m M? ç-m- M;QÆB M!B i?S i®i H" +?d +QM F?d M"v\

L m H" M?Q i? - p"v F?¬M; ç€M? #! K¬M; M" M; H" F?¬M; i? - `ä `M; H¢B ç M; çM

@ *€B M"v +kM; H" ç² i®i 5

aQ •M? hmv i +Q!B ? ? X

@ "'i [m€- i`QM; ;B M; i?U+ bU +! i?S i®i- L[m L[m F?¬M; +! HW ;¢i5

G•K G¢+ ;"i ;"i ç-m- €M? K„i M?bM +QM ?-m iY FB X

@ s2K ` T?ªB i`QÈ+ H"K i?`i +QM [m€B p"i M"v `²B5

@ *@E@P@hXXh h5 *@E@P@hXXh h5 *@E@P@hXXh h5

Zm€B ?-m FB iU ?² w i?S+ çQÈ+ G•K G¢+ F?¬M; / +?¼+- +kM; F?¬M; +! H"TiS
?€KB M; F m iQ H MX

sAl XsPl sAl XsPl sPl lI5- iWM; ç¢Q GK+ ©M? iW i`QM; ;B M; MQÈ+ T?B ` - H
?Q"MiQ"Mi!i?M?i?B M?¢+O ?-m iY- +?Q Qi +! +?WM; i`,K +QMX

L?[M; [m€B ?-m M"v Qi M?'i H" h`mM; L;mv M h?-M i K i`¼M; i?B M- K" +! ? B +€
h?B M h?-M M?'i i`¼M; i?B M- ç m +?^K +?^K M?bM p"Q G•K G¢+- #°+ H° #° Kti

L m M?Q G•K G¢+ pšM H" h`mM; L;mv M h?-M M?` i`¼M; i?B M- M?Q p"v i?'v K°i
[m v ç-m #Ä +?¢vX

E?B ç! imv ?„M +! i? ç®B F?€M; h?QÈM; h?B M h?-M- M?QM; ç®B Kti ? B ç¢B
i`¼M; i?B M p•v +¬M; ?„M +kM; F?¬M; +! F?ª M,M; +! i? i?O i?„M;- ?m®M; +?B +A
?¶ i`È\

>B M i¢B M? G•K G¢+ M„K +?ti ? B ç'K- H° ` KdK +Q!B p¬ +MM; iU iBMX

@ Zm€B ?-m iY- ç M ç•v çB5

>„M +Q!B ? ? - H¶ ç2M T?€Ti„+ p" M +?mv MX

*@E@P@hXXh h

"-v pQÈM T?€i ` K°i ?²B iB M; `Qi- M? Q M? Q ?QÈM; G•K G¢+ M?"Q iÈB- GK+ ©
ç'i- iWM; ç¢Q F?Q FbM? +Q!M; ?Q" M? #„i ç-m F?ÎB ç°M;- p¬ +MM; ç€M; bÈX

"M i v G•K G¢+ +m®M [m - ç2K S?QM; a! GB M +m®M p"Q # M i`QM; .QÐM; h•K ?

"M?5 "M?5 "M?5 "M?5

>„M K¶B +?ûK ` K°i [mv M- HB M i?'v K°i [m€B ?-m #` Q M? # v ` Qi M?'i i`,K i`
-K -K M' imM;- K°i F?Ä h?-M ?¢+? `ÆB tm®M;- M?QM; H¢B M? M? +?iM; i! M
T?€Ti„+ i`QM; ç! #` >¶M æ°M .mM; G¬ H"TiS+ `9i çB5

L?[M; [m€B ?-m M"v +! çB M +m²M; ?mM; ?½M F?¬M; bÊ +? i- imv pW H M ç½ #` C
F?¬M; +! FBM? bÊ- ç†+ #B i H" ? B [m€B ?-m +'T #"+ h?QÈM; h?B M h?-M- i?B
G¢+- /M G•K G¢+ +! H¶ ç2M T?ÁM; M;U +kM; F?¬M; i? ?'Ti?m ? i HU+ HQÈM;- M?

L?QM; K" +€B M"v +m®B +MM; +?d H" #¼ M;U ç'm t25

G•K G¢+ iB M p"Q h`mM; L;mv M h?-M i K i`¼M; i?B M ç½ +| çO mv M,M; çm´B ;B
+?d H" F?-M; ç M K°i MûM ?QÆM; i?ìB ;B M- M;Q¢B i`W ? B ç¢B ?-m iY h?QÊM; F?
F?€+ ç½ #` çm´B ;B i b¢+?X

@ æ¢B T?-B çªM- ? B +€B M"v HQm +?Q L[m L[m M? 5

aQ •M? hmv i +m®B +MM; M?"M F?-M; çQÊ+ +?mB ` - ?QÊM; ? B ç¢B ?-m iY h?Q

G•K G¢+ K°i ?ÆB çm´B ;B i i` M i`,K i²M i¢B +'T #"+ h`mM; L;mv M h?-M çdM? T?
i?K HU+ HQÊM; F?'M; H²- K" HQ¢B [m€B p"i M"v K†+ /M F?-M; +| i?-M i`Q ç€M; M
S+- M?QM; i`ìB bBM? ?mM; p"i- i`"M ç-v #¢Q M;QÊ+ +?B F?Q- ç +?Q G•K G¢+ ç
çB M +m²M;X

E?-M; i? H¢B ?'T i?m bS+ K¢M?5

>„M ;"i ç-m- F?"M F?"M M|B ,

@ *?Q M;QÆB K°i MûM ?QÆM; i?ìB ;B M5

> B ç¢B [m€B ?-m +kM; b) F?-M; +| +ªK iB M? i?QÆM; ?QÆM; iB + M;¼+ - ç®B pÈ
FQ+?- M?QM; ç®B K†i ?Q p- +?B i?•M +O iB m M? ç-m- +?9M; ?Q"MiQ"MH"i®

aQ •M? hmv i K°i # M +QìB iQ2 iQûi +MM; ? B [m€B ?-m i`B M ç'm- i`QM; KB M; i
T?'i ç M; +MM; ? B +QM [m€B p"i M"v +•m i?-M;X L|B ç M F€ [m€B- K°i H9+ b m-
+?d +-M; FQ+?- çSM; ?-m îT?Q b m +O M" M;- K°i #° #ªQ iB m ?° pB MX

GÊB ?¢B5

hB m M? ç-m >Q h?-M +ªM? `ä`"M; +| i? ç2K i?m T?K+ çQÊ+ ? B [m€B p"i h?QÊ

*€B M"v M m îi` M M;QìB M?•M HQ¢B HQ¢B ?Q†+ H" u m im- p"v imv i ç®B F?-M
M"Q b) F?m'i T?K+ K°i iB m +- MQÆM; >Q h?-M +ªM?- /M H" h?-M oQÆM; çQ+?
M,M; ç +?Q #¼M ?„M +mM; FQM? M?Q i? - ç•v H" i-M M;?B K +O h?QÊM; h?B M

L?QM; [m€B p"i M"Q +| +€B i-M M;?B K ;b ç€M; M|B- +?9M; +,M #ªM F?-M; +| +€B

G•K G¢+ F?-M; #B i aQ •M? hmv i H" ?"M; T?K+ ? B +QM [m€B p"i M"v M?Q i? M
F?-M; i? i`€+?- /M b Q îi` M M;QìB iB m M? ç-m T?€i bBM? pB + H¢+kM; F?-
M?QM; ?„M M;?B K +?dM? +ªM? +€Q aQ •M? hmv i imv i ç®B F?-M; i? i?ª ? B +QM
h•K ?k- M m F?-M; ? B ç¢B [m€B p"i h?QÊM; h?B M h?-M b) i¢Q i?"M? i B M¢M ç

>„M iB M M?"T î # M i`QM; .QÐM; h•K ?k- H9+ M"v ?„M ?'T i?m çQÊ+ [m€ M?B m M
M?'i ç`M? T?ªB i?-M; [m +?mv M FB T?€i iB i çB `X

"M i v HÈM K°i +m®M- M?|K FB m i? H"TiS+ #` ?„M /šMiÈB # M i`QM; K°i ;B M
+?B M F`+?HB i H"TiS+ i`B M F? B- ?Q M + v m FB m- `i H•m b m ç| KÈB H„M;

G•K G¢+ M^K îi`QM; M;¼+ i? imv i i`„M;- +kM; F?-M; #B i #° M;U+ M"v H" +O K
K°i iB M; ` M `d i?QªB K€B- iW i` M ;BQîM; #Á H MX

@ h b„T ç°i T?€5

J B >Q iB M iY- h`B m L;¼+ S?B- \*?m >¢M? L?B ç²M; i?ìB M|B `X

*€+ M" M; ç°i T?€ h?-M *ªM? bÈK M?'i- +kM; H" iQ +?'i iQÆM; ç®B tm'i +?9M; i`Q
G•K G¢+ +| i? ç¢i çQÊ+ HU+ HQÊM; +MM; T?€T i„+ HoM? M;°- M?QM; HU+ HQÊM
i„+ HoM? M;° H¢B +ÁM +-M KbM? iB m ?| X

*€B M"v ç²M; /¢M; b) T?ªB +?"m iQ +?'iªM? ?QîM;- +?d H" bQ pÈB pB + iU KbM? H
H-M- S+ H-M i?ìB ;B MX

"îB p"v- h`B m L;¼+ S?B i K M[ iQ +?'i i®i- H¢B ç°i T?€ bÈK `i M? M? ç M çQÊ+ >
çdM? T?QM;- ç½ H'v çQÊ+ +Æ ?°B ç°i T?€X

Rj9NX *?QÆM; Rj83, hB M o"Q h-M; h?S > BX

L?QM; h`B m L;¼+ S?B H¢B iB M ç M # M +¢M? G•K G¢+- i?'T ;B¼M; M|B,
@ L;QÆB M|B iB m M? ç-m M"v ?S ;½ +?Q hB m .QÆM; M?Q i? M"Q\
*€B M"v M" M; i?"i ç9M; H" /€K M|B 5

s€+ i?U+- iB m M? ç-m iQ" M i?•M H" #ªQ- +M; +| ç¢B M,M; HU+5 h? M?QM; K"
U#@ +?²M;- K +?²M;V +O iB m K ç-m M"v H" F?-M; +| K'v +€B +| i? H"K çQÊ+
Km®M ?Q" M iQ" M HEM H M +ÁM +-M KQ|B p¢M S+ M,K5

JQ|B p¢M S+ M,K - +kM; F?-M; T?ªB KQ|B p¢M M,K- KQ|B S+ M,K5 hmv h?-M
M?QM; i?|B ;B M H•m M?Q p"v H¢B +| K'v M;Q|B b) çÊB çQÊ+\
G•K G¢+ H„+ ç-m i?Î /"B- +€B [m M; ?mv Kšm iQM? M"v +kM; b€M; [m€ KS+ çBX

"i [m€ ?„M +€+? h?QÊM; h?B M h?-M +kM; +M; M; "v +M; ; -M- b„T +| M,M; HU+
?M; "Q`²B- ç M H9+ ç| +| i? iU KbM? iB M p ?¢ ;BÈB ibK FB K M?B iYX æQÆM
HU+ +O ?„M +kM; +?d +| i? €T ç M hBM? æ çdM? T?QM; - ?ÆM M[i?|B ;B M Î?¢
F?-M; i?-M iQM? b) #` h?B M æ` T?€T i„+ t| çB- poM? M?"T T?"K M?•M5

>„M +kM; +| #®M M; "M M,K F?-M; +| +?SM; FB M M?B iY`²B- #B i`i`ä /MM; i?B
i'i M?B M im pB ?€i p M; iB M K¢M?- imv i ç®B F?-M; +| i? ;†T çQÊ+ M;mv ?B K
?€ b) F?-M; ?Q" B MB KX

hB M p"Q h?QÊM; h?B M h?-M- +?mv M i?S M?'i ?„M Km®M H"K H" ibK M?B iY i`Î
@ æB i?-B5

J'v M;Q|B iB T iK+ çB iÈB- î i`QM; +mM; çB M tmv M i?ŠM; [m - +mM; çB M M"v
+K +? - i®+ ç° #¼M ?„M iB M H M i`Î M M T?B i?Q| M; +?"K- i?2Q M?Q aQ •M? hm
+| # i-M; - K" FB M *?O h?-M E?Q M; v î i-M; i?S # M;O b v- +MM; çÊB M;Q|B ?[

*QM M? M FB F?-M; +?d K°i +€B- FB M *?O h?-M E?Q M"v i?Q¢i M?bM`i +| €+
i`QM; +mM; çB M M"v ?ÊT i?"M? [m€B p"i +´ [m€B- K" +ªM? ;BÈB +kM; i,M; H M
h?-MX

æ®B Kti i²M i¢B M?Q p"v- +?Q /M H" #¼M M;Q|B *?9+ GB i h?B M L° +kM; imv i ç
+| i? i" M HU+ i`€M? çB- iBM iQÎM; M?[M; [m€B p"i M"v ç m H'v çQÊ+ F?m pU+ ?Q
[m'M [mQi +?†i H'vX

L m F?-M; - +?d +-M +| K°i M;Q|B iQ+? +U+ /šM ç-m K M; i'i +ª [m€B p"i çB- M;Q
i? M;? M? M; M; K" p"Q b Q\
"¼M ?„M`i M? M? çB iÈB +m®B +MM; i-M; i?S M?'i M"v- T?Q i`QÊ+ H" K°i i? K
i-M; i?S ? BX L?QM; Km®M i?-M; [m +kM; F?-M; çÆM ;BªM- #ÎB pb +| ? B *?•M

J°i h? M? GQM; - K°i EBK GQM; - ç m H" h?QÊM; h?B M h?-M M?`i`¼M; i?B M- K°
i? M; - M?QM; iQ" M i?•M p i i?QÆM; +?²M; +?'i- H•M T?B M +kM; K'i ?ÆM T?•M
+ÁM ;½v K°i +€B bWM;5

L?[M; i`M i?QÆM; M"v +kM; F?-M; T?ªB ; -M ç•v HQm H¢B- K" H" +| çQÊ+ H`+? bY
i` M p i i?QÆM; +ªK SM; çQÊ+ K°i +¶ mv €T pQÊi [m +T #"+ h?QÊM; h?B M h?-M
h?-M oQÆM;5

> B h?-M GQM; M"v +| H) ç m H" M,K ç| #` o¢M .QÆM; h?-M oQÆM; +?ûK ;B i- M
çQÊ+ K M; çB- ?B M i¢B #` \*?O h?-M E?Q óT?K+ bBM?ô #B M i?"M? HQM? i`-M;

@ s2K` - +?d +| i? pQÊi [m`²B5

G•K G¢+ F?¬M; i? F?¬M; ç tm®M; ?MM; i•K- imv im pB ?„M H¢B iB M i? K K°i #
 ? B h?¬M GQM; - ?ÆM M[ç m H¨ h?QÊM; h?B M h?¬M M?` i`¼M; i?B M- ?„M +?Q
 K°i ç-m #'i T?•M i?„M; #¢BX
 >„M ?QÊM; h`B m L;¼+ S?B +MM; G,M; EBM? >²M; ;"i;"i ç-m- ? B M[H"TiS+ iB M
 æQÌM; æB K +kM; `i +| iU KbM? ?B m H'v K¨ çB p¨Q i?2Q- M¨M; +kM; F?¬M; +| M,
 aQ •M? hmv iX
 @ æ¢B T?¬B çªM- +?9M; i bQ t2K B +?¢v ç M i-M; i?S ? B i`QÊ+5
 aQ •M? hmv i p¶ i v M|BX
 @ E?¬M; bQ5
 @ L;QìB M?€i; M5
 aQ •M? hmv i ?QÊM; ?„M ;Bª H¨K +€B Kti [m,X
 @ æQÊ+ - i M?"M i?m +ÁM F?¬M; çQÊ+ b Q\
 G•K G¢+ H„+ ç-m- M|B ç M t¬M; p¨Q- iB m M? ç-m +| çQÊ+ ?Q p¬ +?B i?•M H¨iQA
 M¨M; bQ F?¬M; T?ªB iU çÁB ç m F?´ b Q\
 h?•M ?bM? ?„M H|2 H M- ?QÊM; p #"+ i? M; T?|M; çBX
 > B h?¬M GQM; M;mv M #ªM T?O T?K+ +?ÊT K„i H"TiS+ +| T?ªM SM; - M? Q M?
 ?QÊM; G•K G¢+ €T iÊBX
 ""M?5
 G•K G¢+ ? B ç'K +® H'v M; ? M? ?QÊM; K°i i`ªQ- M?QM; H¶ ç2M +ÁM F?¬M; +| ?'T
 H¢B ?€ +| i? ç®B F?€M; çQÊ+ K°i FQ+? +O h?QÊM; h?B M h?¬M M?` i`¼M; i?B
 K¨ H9+ M¨v K|M; pm®i +O h?¬M GQM; i?S ? B +kM; ç" T çB [m - #¨M? i?Q€M; K°
 G•K G¢+ # v` p¨B +?K+ i`QÊM; - ç•K p¨Q i` M p€+? iQÌM; b m HQM; - b m ç| ?mM;
 @ > ? ? 5
 aQ •M? hmv i +QìB ç M ¬K #KM;X
 @ hB m #ªQ #ªQ- M;½ M;mv M #ªQ- M;½ çQÊ+ M? M?- HÈM H M + Q5
 L¨M; ?€i H M F?9+ M?¢+ i?B m M?B +O KbM?X
 > B h?¬M GQM; Q M? HmB G•K G¢+ - H¢B H¬M M[i`î M M HQìB #B M; - +,M #ªM
 ;K+ tm®M; +?ÊT K„iX
 G•K G¢+ i?ûi /¨B K°i iB M; - i?•M i? ç½ +m®M [m v p - ? B ç'K H¢B pmM;X
 @ L; M;
 > B h?¬M GQM; ç²M; i?ìB M´B ;B" M ; -K H M K°i iB M; - imv +?9M; +kM; ç½ +? i-
 M?QM; GQM; i°+ FB m M;¢Q H¢B i?•K M?"T p¨Q +®i iOv- M?•M HQ¢B M?Ä #û M¨v
 GQM; po ç¢B F?ÎB tQÊM; F?B m F?Q+?\
 P M?5 P M?5
 > B h?¬M GQM; ç²M; i?ìB H¨K ?bM? /€M; ?¬ ?'T- b m ç| M?´` K°i çQ¨M #¢+? F?
 p G•K G¢+ T?mM iÊBX
 h? M? GQM; H¨ h?Ov i?m°+ iQM?- M?QM; EBK GQM; ?ŠM H¨ EBK i?m°+ iQM?- M
 +MM; ?°+ ` >¨M ",M; +?B bQÆM; - +?QM? H¨ pb HU+ HQÊM; +MM; T?€T i„+ M;mv
 K'i iQ¨M #°- #°v ;Bì ç M; HQm +?mv M î i`QM; +Æ i? +?9M; H¨ HU+ HQÊM; +O *?
 G•K G¢+ iW i`QM; >¨M ",M; +?B bQÆM; p¼i ` - i` M M;QìB M?B m ?ÆM K°i i-M;
 +?|M; #B M /¨v- i`-K tm®M; - ç +?Q ?„M ;B®M; M?Q #` MûK p¨Q +U i?¢+?- i`U+ iE
 tm®M;X

h¢T- +„M +„M +„M5

h` M >`M ",M; ?B M ` iWM; p i`€+?- K` H9+ M`v K|M; pm®i +O ? B h?–M GQM; ¢
çdM?X

GQ^aM; tQ^aM;5

G9+ b„T t^av ` i B M¢M- G•K G¢+ Q M? T?€ >`M ",M; K` ` - #`M? #`M? #`M?- ?„M
ç|M ç€M? H`v +¬M; FQ+? +O ? B h?–M GQM;- HU+ HQÊM; /–M /–M çm´B i?2Q- ç€

> B h?–M GQM; ¢ m ;`Q i?ûi F?¬M; i?¬B- i¬M M;?B K +O GQM; i°+ F?B M +?9M;
i? +kM; F?¬M; +€+? M`Q / /`M; i? i?S K°i M?•M HQ¢B F?B m F?Q+?X

*?d H` imv HU+ HQÊM; +O G•K G¢+ ?ÆB FûK- M?QM; +MM; +?9M; ¢¢i ç M çŠM;
K`v +?B m M;„M M;OM çm´B ;B i G•K G¢+ p`v +,M #^aM H` +?mv M F?¬M; i? M`QX

h`B M ç'm K`v +?B m- i?•M ?bM? G•K G¢+ i`€M? [m - ?QÈM; p H–m ? B ç€M? iÈB
L; M;

> B h?–M GQM; Î b m HQM; i?2Q çm´B F?¬M; #ÄX

@ hB m M? ¢–m- ¢ M bQ 5

G•K G¢+ +Q`B iQ M|BX

@ P - ¢¢B T?¬B ç^aM M;QÆB i?"i t'm5

aQ •M? hmv i p°B p`M; +?¢v i?2QX

h?•M ?bM? G•K G¢+ +?ÈT ç°M;- ?„M p®M H` M„K ;B[ F?¬M; ;B M T?€T i„+- Î i` M
? B h?–M GQM; # Q M?B m- b m F?B FûQ ` F?Q^aM; +€+?- +,M #^aM F?¬M; T?^aB ?

Rj8yX *?QÆM; Rj8N, aQM; .B M L?•MX URV

a m K`v +€B H M tm®M;- G•K G¢+ HB M tm`i ?B M Î i` M #"+ i? M; i–M; i?S ? B- t
h?–M GQM; çSM; Î T?Q b m +O ?„M- ;B®M; M?Q +| K°i #`M i v p¬ ?bM? /„i H`v +
*?| ;B[M?`5

G•K G¢+ F?¬M; #B i F?B +ÁM b®M; ? B h?–M GQM; M`v H` im pB ;b- M?QM; #•v ;B
+?| i`¬M; +Y - i?"i bU H` K°i HQ¢B #B BX

@ æ¢B T?¬B ç^aM- M;QÆB [m€ t'm `²B5

aQ •M? hmv i +kM; ç½ # v çB H M- +?®M; 2Q ;B`M /[K„M; KÄX

G•K G¢+ +Q`B ? ? M|B,

@ æB i?¬B5

aQ •M? hmv i ?W ?W H`v #B m i?` #'i K½M- M?QM; `i M? M? [m M ç M b m ç–m- F
+Q`B +Q`B M|B M|BX

"¼M ?„M iB TiK+ çB iÈB- H9+ M`v h?¢+? L;mv i L? +MM; LBM? EB m L;mv i +?¢v
[m`M M;Q`B- M?'i H` h?¢+? L;mv i L? - iQ`M #° i`2Q Î i` M M;Q`B G•K G¢+- +ÁM
F?m¬M K†i çB +¼ p B G•K G¢+X

hB m M? ¢–m iU M?B M #'i K½M +| M;Q`B çQ¢i bBM? w F?Q2 K½ +O M`M;- H9+ M
i`ÈM K„i M?bM- K` h?¢+? L;mv i L? +kM; H` K°i M;Q`B /mv M?'i i`QM; +?9M; M|

F?¬M; +| +?9i i?QÆM; iB + M"Q- ç²M; /¢M; ç®B pÈB iB m M? ç-m +?m K¬B i`W
T?QM; +?9i M"QX

"M?5 "M?5 "M?5

S?Q i`QÈ+ ç°i M?B M i`mv M ç M i? M? •K ;B Q +?B M F`+? HB i- G•K G¢+ F?¬
i`QM; +?QM h?QÈM; h?B M h?¬M\

>„M çB M? M? p T?Q i`QÈ+- pQÊi [m K°i +€B ?"M? H M; - T?Q i`QÈ+ tm'i ?B M
p` h?QÈM; h?B M h?¬M ç M; +MM; K°i M; QìB ,M K†+ M?Q i?` M[ç€M? M? m F`+?

G•K G¢+ M?È `ä p` h?QÈM; h?B M h?¬M M"v i M H" L; ¢Q >ªB S?QM; - +?QM? H" J°
GB i h?B M L° ;B®M; M? m H" M?` i`¼M; i?B M i`mM; F€- M?QM; ;Bì T?9i M"v H¢
pb ç®B i?O +O ?„M +kM; ç²M; /¢M; H" h?QÈM; h?B M h?¬M M?` i`¼M; i?B M- çQ
+?Q ?„M +| +Æ ?°B #Ä +?¢v +?9i M"QX

GU+ HQÈM; +O [m€B p"i î ç•v H" /Q *?O h?¬M E?Q +mM; + 'T- +,M #ªM F?¬M; +| i
tm'i ?B M- #îB p"v +MM; M?[M; [m€B p"i M"v i`B M ç'm H" +?O w M; m tm~M imv i
i„+- ç2K M?[M; [m€B p"i M"v i?¬M T? b¢+? b)5

G•K G¢+ H¢B M?bM ç®B i?O +O L; ¢Q >ªB S?QM; - +?d i?'v i?` M[M"v F?¬M; M; î H
HQM; p"Q M? m- M?QM; ç m +?d +| MY M; QìB i`QÈ+- /QM? H¢B pÈB M? m- ? B K
i?B +?mv M- ?bM? /€M; iQÈM; K¢Q ? B F?m¬M K†i F?¬M; ;B®M; M? m- #®M +€M

L; ¢Q >ªB S?QM; F?¬M; ?´ H" h?QÈM; h?B M h?¬M mv iQM H•m M,K- H"TiS+ +ªK
?„M H"TiS+ ç¢B ?d MìB,

@ o` H½Q ?mvM? M"Q ç M`²B- M? M? +MM; i HB M i?O i?Q€i F?ÄB v m p"i M"v5

>„M tQ v ç-m H¢B- M?QM; +?SM; FB M H" G•K G¢+- F?m¬M K†i F?¬M; F?ÄB ?B M

G•K G¢+ H" im pB ;b\ h`mM; L;mv M h?¬M K" i?¬B5

"i F H" h`mM; L;mv M h?¬M M?'i i`¼M; i?B M ? v H" h`mM; L;mv M h?¬M çdM?
h?B M i?¬M K" MìB ç m H" F?¬M; ? F?€+ M? m5

J°i #QÈ+ M"v +?d +¬M F?¬M; #QÈ+ ` - M?Q p"v h`mM; L;mv M h?¬M î i`QM; K„i h
+?d H" +†M #½X L?bM t2K iWM; h?¬M Zm®+ h`mM; L;mv M h?¬M Qi M?'i +kM; +| ?
h?B M i?¬M H¢B i®B ç KQìB K'v +€B HB M #B i- K°i #QÈ+ M"v pQÊi [m H" F?ì F

"îB p"v- i?ìB çB K L; ¢Q >ªB S?QM; +?SM; FB M M; QìB iÈB H" G•K G¢+- iU M?B M
+?B M HU+ +O ?„M +,M #ªM +| i? t2K M? 5 h`W F?B ç M H" ? B KQÆB h`mM; L;m
M m F?¬M; K'v +€B h`mM; L;mv M h?¬M M; v +ª M?ûi F ` ,M; +?Q h?QÈM; h?B M i

L?QM; L; ¢Q >ªB S?QM; M; Q`B i?'i p¼M; +kM; iQÆM; ç®B F€ [m€B- #îB pb G•K G¢
i K i`¼M; i?B M- H¢B H" M?Q i? M"Q +| i? ç M MÆB ç•v\

E?¬M; ç9M;5

L; ¢Q >ªB S?QM; î /QÈB F?B T bÊ- i?B m +?9i M[M; v +ª +¬M; FQ+? +O bQM; /B

"M?5

J°i iB M; i¼M; M'- G•K G¢+ pW ¸9M; K" M; ,M ¸QÊ+ K°i FQ+? M"v- imv ?„M H-M I
H¶ ¸2M ¸½ #„i ¸-m i?¬M T? HU+ HQÊM; - H¢B b m K'v H-M ;B Q i?O- HU+ HQÊM
i`bM? ¸° +?®M; H¢B +MM; M; Q`B HMMX

@ L? M? +?|M; ¸B5

L; ¸Q >ªB S?QM; i?ûi /"B K°i iB M; - î +?¶ M"v +MM; M; Q`B HMM /•v /Q i?U+ F?¬
#îB pb +ªM? ;BÊB +O [m€B p"i FB bQ pÊB #¼M ?„M +ÁM i?„M; K°i #"+- H¢B K ?
iQ" M +?B K +S +?O ¸°M; 5

>m®M; ?² HQ¢B [m€B p"i M"v H¢B F?¬M; bÊ #` i¼M; i?QÆM; - i`€B H¢B L; ¸Q >ª
i?•M- HB m K¢M; H" b) H¶ HÊM ¸'v5

G•K G¢+ ?W M? K°i iB M; - FûK K°i ¸¢B +ªM? ;BÊB +m®B +MM; H" F?¬M; ¸QÊ+ - T
HQÊM; ¸O KS+- M m #•v ;Bì ?„M H" h?QÊM; h?B M i?¬M- M?Q p"v #^M; p"Q hYæ
i„+ i ¸°M; - F?¬M; b B #B i H„K +| i? M; ?B M €T iMv w K°i h?QÊM; h?B M i?¬M`²

L?QM; ¸| H" bU iB M? iW M v p b m5

h?•M ?bM? G•K G¢+ i"i i`€M? - ?QÊM; p ¸dM? #"+ i? M; # v p¼i K" ¸B- K" L; ¸Q >ª
M? M? ?ÆM K°i +?•M- *? 'M aÆM *?Mv ¸½ i? M? iQ€M ¸B` - M m [m€B p"i FB i€B
¸°M? F?¬M; iB + K°i +€B ;B€ HÊM +?Q ¸®B T?QÆM; K°i +€B M?Ê ¸ìB5

"M?5 "M?5 "M?5

Zmª M?B M- p"v M; Q`B HMM +kM; F?¬M; +| #m¬M; i? +?Q +¬M; FQ+? w ¸°M? - F
F?¬M; ;B M ?B M ?B M K" - ?QÊM; ? B M; Q`B T?€i F?îB +¬M; FQ+? K½M? HB iX
i?¬M i?S+ 'M Fw- HQ¢B M"v i" T FQ+? +kM; F?¬M; +| H'v ¸QÊ+ ?B m [mª ;bX

æÊB +?Q H9+ b„T iÊB ;¬M +m®B #"+ i? M; - L; ¸Q >ªB S?QM; ¸½ T?€i ¸°M; ` *? 'M
?B M +? 'M FQ+? +Q`M; HU+- M; Q`B HMM H" T iS+ #` Q M? ` ?ÆM KQ`B i`QÊM; - K
i?W +Æ H¢B iB M H M ?ÆM i`QÊM; - ¸SM; î ¸dM? #"+ i? M; X

L; Q`B HMM 'M ¸°M? i?•M ?bM? - F?¬M; +| #B m H° K" ¸®B pÊB #¼M ?„M M?bM K°
/QÊB #"+ i? M; - +?Q +| +?¢v ` ? B #QÊ+ i?•M ?bM? ¸½ #B M K'i- H¢B +?2 /'m iE
p¬X

@ æ¢B T?¬B ¸ªM- M? M? /MM; i'i +ª + M; ÊB +?B iW +O M; QÆB ¸ M +9M; #€B "°M
aQ •M? hmv i /QÆM; /QÆM; ¸„+ w- ¸2K ? ii?ªv +¬M; H Q ¬K ¸ M i` M ¸-m +O Kb
G•K G¢+ +Q`B ? ? - î i` M ¸-m M?Ä +O M" M; pm®i pm®i,

@ o b m +?Q M; QÆB M?B m K'v F?®B i?`i ,M H" ¸QÊ+5

@ S?B- L[m L[m +kM; F?¬M; TªB +QM +?| M?Ä- +?Q `^M; M?Q p"v +| i? ¸m´B "°M
aQ •M? hmv i p°B p" M; ¸~v i v G•K G¢+ ` - +?€M ;?ûi +? i M; Q`B M"v ¸2K i!+ +O K

L; ¸Q >ªB S?QM; H¢B î p"Q i`QM; iQÆM; ¸®B F?B T bÊ- iB m +¬ MQÆM; M"v i?"i ¸
M; Q`B HMM FB HQm H¢B i?¬M i?S+ 'M Fw5 >ÆM M[- +°M; H"K +?Q ?„M F€ [m€B
+¬M; FQ+? ?„M p" G•K G¢+ - ? i H-M M"v iÊB H-M F?€+ ?Q" M iQ" M #Ä [m iB m +-

>„M H¢B M"Q #B i- i`QM; K„i ?„M M; Q`B HMM iQÆM; ¸QÆM; pÊB i²M i¢B i" M; ?bM
iB m M? ¸-m H" +€B ;b\ *?ŠM; M?[M; i" M; ?bM? - +ÁM ~M ¸ M i`B i i`B i ¸ ¸ 5

L?QM; F?B M?bM ¸ M i?€B ¸° +O G•K G¢+ ¸®B pÊB aQ •M? hmv i- ?„M F?¬M; F?Ä
î ?„M M; ?o iB m +¬ MQÆM; +| ¸QÊ+ M, M; HU+ M?Q i? imv i ¸®B M M M•M; i?" M?
p¬ H M?Q p"v5

*?Q M?B m K'v F?®B i?`i ,M\ \*€B M"v i?"i bU H" ¸2K /` bo t2K [m€ M? `²B5

@ hB m +¬ MQÆM; - M; QÆB ;¼B H" ;b\

L;¢Q >^aB S?QM; +| i? tQM; G•K G¢+ K°i iB M; G•K ?mvM?- H" pb G•K G¢+ +| ¢QÊ-
[m ?„M- p T?-M aQ •M? hmv i H" >Q h?-M +^aM? i' i #` ?„M ?Q" M iQ" M #Ä [m `²B)
L?QM; bU i?" i +?SM; KBM?- ?„M +?ŠM; M?[M; M?bM b B`²B- ?ÆM M[+ÁM F?-M
@ h?b b Q- Km®M +MM; "´M K pQÆM; H¬B FûQ ibM? +^aK b Q5
aQ •M? hmv i +^aiB M; M|B- +ÁM i`WM; L;¢Q >^aB S?QM; X
L;¢Q >^aB S?QM; F?-M; F?ÄB F?| +?`m- iB m M? ¢-m M"v imv M,M; HU+ `´i H" F€
+?B M HU+- /€K +MM; ?„M M|B M?Q p"v i?" i ¢9M; H" F?-M; +| ;B€Q /QÐM; 5 L m
K°i G•K G¢+- ?„M imv i ¢®B b) ` i v ;B€Q ?m' M i?Q€M; K°i T?€i5
@ a€+?- +ÁM /€K i`WM; K„i "´M K pQÆM;- Km®M ¢€M? M? m T?^aB F?-M;\
aQ •M? hmv i HK" F?-M; FBM? bÊ #´i Hm" M F M"Q- H9+ M"v i v T?^aB F?) pšvX
@ h^a i?-M iQÆM;- ?[m i?-M iQÆM;- ¢B ` +?Q "´M K pQÆM; 5
sPI II5- sPI II5- ? B ?-m iBM? ¢²M; i?ÌB ?B M i?•M- ¢ m ¢®B pÈB L;¢Q >^aB S?QM
F?Q iS+ h?QÊM; h?B M i?-M +m²M +m°M K" ¢°M; 5
L;¢Q >^aB S?QM; F?-M; F?ÄB +^aFBM?- ?„M iU M?B M M?bM ` ¢QÊ+ ? B ?-m iY M
M?' i i`¼M; i?B MX hW i?U+ HU+ K" M|B- ?„M +ÁM F?-M; ¢2K ? B +QM F?d M"v ¢
+?d i?m FûK M?' i i`¼M; i?B M- M?QM; ¢¢i iÈB +^aM? ;BÈB h?QÊM; h?B M i?-M
H +? ¢ m H" iQÆM; ¢®B ¢€M; bÊX
Jm®M +MM; ?„M ¢®B F?€M;- M?Q i? M"Q +kM; T?^aB H" M,K b€m h?QÊM; h?B M
+€B K" M|B- L;¢Q >^aB S?QM; imv i ¢®B +| M„K +?„+ Î i`QM; i`,K +?B m HB M i`M

Rj8jX *?QÆM; Rjek, h-M; h?S " X UkV

L?QM; p'M ¢ F?-M; Î ¢•v5
J'm +?®i H" ? B i²M i¢B h?QÊM; h?B M i?-M M"v H" iB m +¬ MQÆM; FB i`B m ?Q
L;¢Q >^aB S?QM; +| i? F?ŠM; ¢`M?- ? B ?-m iBM? M"v H" bBM? HBM? +?•M +?QM
KÎ- +?d +| ?mM; iQM?- /½ iQM? p¬ +MM; 5 "ÎB p"v- Km®M i?m T?K+ +?B K ¢QÊ+ i²
F?,M- M?QM; K°i F?B i?m T?K+ ¢QÊ+- M?[M; bBM? HBM? M"v +kM; +Æ #^aM b) F?-
H"K ? i T?" M bU- imv i ¢®B +| i? v M i•K5
hB m +¬ MQÆM; FB H" M?Q i? M"Q i?m T?K+ ¢QÊ+ ? B ?-m iY i?U+ HU+ iB T +"
Zm, /`5 æ€M; bÊ5
L;¢Q >^aB S?QM; H" T iS+ ¢ tm®M; F?B T bÊ- #´i K½M i`QM; HÁM;- M;QÊ+ H¢B H°
@ G½Q T?m H" ?B m F€ iB m +¬ MQÆM; tBM? ¢ T ¢€M; v m ¢ M ?Q F?-M; iQÎM; M
@ > ? ? 5
aQ •M? hmv i H" T iS+ H° ` MK +QÌB ?"B HÁM; M|BX
@ G½Q ¢-m- +QB M?Q M;QÆB i?" i iBM? K„i- p"v "´M K pQÆM; b) M|B +?Q M;QÆ
M?' i h?-M ;BÈB- i`Î i?" M? o¢M oQÆM; *?B oQÆM; L[m L[m æ¢B J oQÆM; 5
L;¢Q >^aB S?QM; F?-M; F?ÄB FûQ ` K²K KûT- +€B M"v t2K M?Q +€B / M? iU ;b- M
?€i H¢B Î ¢•m i?m ¢QÊ+- #„i H'v +Æ ?°B i?'B / i`•mX
@ æB i?-B5

G•K G¢+ î i` M ¢-m aQ •M? hmv i ;ä tm®M;- M m ¢ +?Q iB m M? ¢-m i?Ä i?Q+? i? HQm`Qm M|B i` M # M;`v # ¢ K +kM; F?¬M; /WM; H¢B ¢'v5

@ æ¢B T?¬B ¢^aM- ¢WM; +S K½B ¢€M? ¢-m L[m L[m- b) #B M ¢-M ¢'v5

@ æWM; HQ H„M;- M;QÆB ¢½ ¢O p®M`²B- H¢B ¢-M +kM; b) F?¬M; ¢-M ¢B MÆB M

@ æ€M; ;B”M5

aQ •M? hmv i M?av iÈB i` M HQM; G•K G¢+- ? B M;Q|B /šM ¢-m K` ¢B- L;¢Q >^aB S i?Q€M; K°i T?€i- H9+ M`v KÈB ¢B i?2QX

h?2Q M?Q L;¢Q >^aB S?QM; M|B- K°i i-M; +m®B +MM; +O +mM; ¢B M M`v +| F?B i`•M i`M; +O GQ¢M ok h?¬M oQÆM; M;`v tQ - +| ¢ M /QÊ+ h?¬M oQÆM; +'T- +k h?QÊM; h?B M i?¬M- p¬ Hm”M ;†T ¢QÊ+ HQ¢B M`Q ¢ m H` ¢¢B T?€i5

L?Q i`QM; +?QM h?QÊM; h?B M h?¬M #¼M ?„M +| K°i +€B ¢½ M?”M ¢QÊ+ K°i pB i`B m M,K iW h?QÊM; h?B M i?¬M L?`i`¼M; i?B M ¢°i T?€ ¢ M i K i`¼M; i?B M- F L;¢Q >^aB S?QM; ¢Ä K„i # Q H•m5

” M;Q|B ¢B`i +?”K- #ÎB pb K¶B ;B M T?ÁM;- +€B ;|+ M`Q ¢|+kM; +| i? tm'i?B M M?B M- ?B M i¢B ? B M;Q|B H` HB M i?O ?ÊT i€+- M?QM; i?|B ¢B K i?U+ ;†T ¢QÊ ¢®B F?¬M; +| i? ?”B ?Á`²BX

*kM; F?¬M; #B i H` ?¢M? p”M ? v #’i ?¢M?- #¼M ?„M i` M ¢Q|M; ¢B +,M #^aM F?¬ ;b- M?QM; +kM; K v i-M; M`v F?¬M; +| [m€B p”i ;b- # M;`v b m #¼M ?„M HB M ¢B +mM;X

*?¶ ¢| M i`M H’v *?O h?¬M E?Q5

L;¢Q >^aB S?QM; +kM; F?¬M; +| /½ i•K ¢B H’v *?O h?¬M E?Q- M; v +^a o¢M .QÆM; h +| M,M; HU+ M?Q i? - M?[M; M;Q|B F?€+ iU M?B M +”M; H` KÆ iQÎM;5 L?QM; \*?C K°i i`QM; jyyy æ¢B æ¢Q +O h?¬M ;BÈB- /M +MM; KbM? bÎ im F?¬M; T?^aB K°i ? - i M m +| i? F?Q^aM; +€+? ;¬M +^aK M;° *?O h?¬M E?Q T?|M; tm'i` +?’M ¢°M;- ¢ m ¢QÊ+ +^aK M;° +U+ HÈMX

J` HQ¢B +<sup>a</sup>K M;° M`v ¢®B pÈB M;Q|B im pB +”M; ” M|B- H¢B +”M; i`•M [mw5

”ÎB p”v- #B i`i`ä`”M; F?¬M; +| F?<sup>a</sup> M,M; i?m T?K+ +?B K ¢QÊ+ \*?O h?¬M E?Q- KÎ` +?QM h?QÊM; h?B M h?¬M pšM H` b) # # # +?¢v ¢ M- K°i H` Km®M M?bM p`B K|M #<sup>a</sup>Q p”i ? v F?¬M;- +”M; [m M i`¼M; ?ÆM H` KQÊM *?O h?¬M E?Q L;° æ¢

”¼M ?„M F?¬M; ?v p¼M; t p|B iB M p”Q h?¬M oQÆM;- +?d +¬m î i` M ¢Q|M; h?Q ¢QÊ+ t ?ÆM5

smv M [m K°i ?”M? H M;- ¢~v` K°i +€M? +Y ¢€ F?’M; H²- # M;Q|B ¢B p”Q K°i K°i +¶ ¢¢B ¢¢Q i M; i?QÆM; ¢”T p”Q K†i- ¢O ¢ +?Q #’i Hm”M h?QÊM; h?B M i?¬M M;Q|B- K’i T?QÆM; ?QÈM; Î # M i`QM; ¢¢B ¢¢QX

E?Q iS+ +O *?O h?¬M E?Q5

L;¢Q >^aB S?QM; H”T iS+ M?Q bB K M?Q b v bQ - i`QM; €M? K„i L?”i L;mv i +?Ê ¢QÊ+ K` #„i ¢-m +^aK M;°X

L?QM; G•K G¢+ H¢B M?Qm K`vX

*€B M`v H` F?Q iS+ +O *?O h?¬M E?Q\ *€B M`v H` T?€T i„+ +?’M ¢°M; +’T #”+ *?

>„M i`QÊ+ FB ¢½ +<sup>a</sup>K i?’v JBM? >” oQÆM; M„K ;B[ J°+ +?B ¢¢B ¢¢Q T?B i?Q|M; M ædM? i`M €T J°+ ? *’K iU [m^a i?U+ FûK +€+? t p¢M /†K5 ”’i [m€ JBM? >” oQÆM hBM? h?¬M oQÆM;- +| i? H` ?„M F?¬M; +| +?QÎM; ¢ M iBM? €Q +O h?¬M oQÆM L?QM; K` #•v ;B| +€B +?’M ¢°M; M`v H` *?O h?¬M E?Q T?€i` ¢'v5

h?2Q M?Q aQ •M? hmv i M|B- *?O h?-M E?Q F?-M; t'm- "i .B i- p"v iU M?B M I
i?QÆM; ;b- +kM; b) F?-M; ^aM? ?QÎM; ç M HU+ HQÊM; +O M|X J" *?O h?-M E?Q
T?•M- ç m H" i²M içB + 'T #"+ *Ym hBM? h?-M oQÆM; - +?QM? H" KçM? M?'i h?-M
L?QM; pb +€B ;b HQçB h?Ov ? ççB ççQ +?'M ç°M; M"v HçB +?Q ?„M K°i HQçB +^a
hmv bQ pÈB JBM? >" oQÆM; +QÎM; ççB ?ÆM `i M?B m5
.M hY ædM? +ÁM F?-M; +| #´ ? i h?Ov ? *'K iU- M?QM; bQ pÈB M,K ? T?€T i„+ F
FûK M?B m H„K- [m^a i?U+ H" ?Q" M; ç +MM; i?^aQ /•M F?€+ M? m5
L m M?Q M|B Î # M i`QM; H" K°i FB M *?O h?-M E?Q K" M|B- p"v hY ædM? H" ;B
h?-M E?Q5
L|B +€+? F?€+- i¼ i`M M"v MÆB ç9M; H" K°i FB M +?O i?-M F?QX
L m F?-M; - L; çQ >^aB S?QM; H9+ M"v +kM; F?-M; +| FBM? M;ç+ M?Q p"v- oçM .QÆ
M;²B M?bM K" F?-M; [m M i•K iÈBX
L?QM; K" içB b Q ççB ççQ +O +?O i?-M F?Q i`M ` HçB Qi M?Q p"v5 *?ŠM; H)
i`mv M` K" i?-B- +kM; F?-M; T?^aB H" i?-M pQÆM; T?€T i„+ ?ç+? i•K b Q\
*kM; +| F?^a M,M;5
"ÎB pb +?d +| M;QÎB K" +?O i?-M F?Q i€M i?`M? KÈB +| i? `9i T?€T i„+ ` K" i?-B-
+€+? M"Q +| T?9+ T?"M M"v +^a- M?QM; K" ?B M içB +kM; F?-M; T?^aB T?€T i„+ i?
G•K Gç+ KB M +QĐM; ibK +€+? ;B^aB i?Q+? bM?- imv M?B M +€+? ;B^aB i?Q+? M"
?,M i?Ä K½M çQÊ+X
@ >^aB S?QM; ?mvM?- M;QÆB H" M;QÎB +m®B +MM;5
h`QM; T?ÁM; ç½ +| `i M?B m M;QÎB- *Ym h?B M h?QÊM; h?B M h?-M +kM; +?d
L?QM; H"K +?Q G•K Gç+ ?ÆB ,M +^aFBM? H" #®M M;QÎB GQM; Zm•M P+? +kM; iÈ
Km®M ?'T i?m HoM? M;° T?€T i„+X
J" K" ?„M H"TiS+ idM? M;°- M m #®M M;QÎB M"v #` oçM .QÆM; h?-M oQÆM; T?€
ç`M? +| K M; i?2Q #^aQ p"i M"Q ç| +| i? +?®M; +U pçM [m€B i"TFQ+?- ç•v +kM; H"
h?-M F?-M; ç p"Q K„iX
h`QM; M°B i•K L;çQ ><sup>a</sup>B S?QM; +kM; i?-K F m ?´ i? M- M m F?-M; T?<sup>a</sup>B i` M çQÎM
?„M F?-M; #B i KbM? H"K b Q iÈB çQÊ+ MÆB M"v- ?„M +kM; F?-M; +| M? M? M? M?
*?9+ GB i h?B M L° M?bM [m G•K Gç+ K°i +€B- +| +?9i ?B M` K°i iB FBM? M;ç
im pB M;mv M i?-M +O G•K Gç+ `®i +m°+ H" K'i çB Î MÆB M"Q- M?QM; ?„M M;
L;çQ >^aB S?QM; i?b M;mv M M?•M +?d +| i? ibK i` M M;QÎB L;çQ >^aB S?QM;X

Rj89X *?QÆM; Rjej, hB m L?•M h Q h`¼M;

æÈB ç½ M"Q

"€i ççB h?QÊM; h?B M h?-M æ²M; ç2K €M? K„i M?bM [m G•K Gç+X

hB m iY M"v ç°i T?€ ç M i`QM; M;mv M i?-M i K i`¼M; i?B M\ *?mv M M"v +kM; [n

h?ÎB çB K H9+ +?B i v ?„M pšM +ÁM ç M; F i HçB Î M;mv M i?-M L?` i`¼M; i?B M
K°i M,K ç½ ç°i T?€ M?Q p"v\ *?mv M M"v +kM; [m€ F?Q i`QÆM; - +?ŠM; H) ?„M +
ç M +€+ HQçB ? v b Q\

L?QM; K" i?—M ç M + "M; HÊB ?¢B Km®M +?Q M; QÌB i ç°i T?€ K°i +^aM? ; BÈB M; n
+kM; +—M ?ÆM KQÌB p¢M M, K- i?"K +?Q K'v i`, K p¢M M, K iQ+? Hkv p" i?, M; ?Q
; B M `i / "B X

E€ [m€B5

J` #€i ç¢B h?QÊM; h?B M h?—M ç m M?bM [m ? „M- +kM; H"K +?Q F?Q iS+ T?QM;
+?Q #¬M M; QÌB GQM; Zm•M P+? #¶M; M?B M idM? i€Q H¢B- M? Q M? Q /MM; F?
+O G•K G¢+X

G" i?^M; M"v5

GQM; Zm•M P+? æ^M; æ` çSM; H M- b m F?B #¼M ?¼ i`mv ibK G•K G¢+ i?b +kM
; B M- K°i çQÌM; çB iÈB- KQÌB M, K M"v HoM? M; ° T?€T i„+ ç9M; H" p¬ +MM; F?| çQ

E?¬M; M; ?o iÈB G•K G¢+ H¢B +| i? çB iÈB +?¶ M"v5

>„+ ?„+ - HQ¢B +Æ ?°B +^aK M; ° ç¢B ç¢Q M"v +| i? +?Q iB m M?•M +| çQÊ+ b Q\

GQM; Zm•M P+? #QÊ+ çB p T?Q G•K G¢+ - #dm K¬B M|B,

@ *9i` M; Q" B5

æ°i M?B M ? „M #Ä çB w MB K çm' B ; B i G•K G¢+ i`QM; ç-m- #ÎB pb ?B M i¢B bQ p
+?Q ? „M +^aK i?'v i?Q^aB K€B ?ÆM; B i G•K G¢+5 æ•v +?QM? H" +Æ ?°B HoM? M; °
H" T?^aB +?Î M; "M p¢M M, K ç'v5

æ®B pÈB K°i; ½ #€M i?—M >Q h?—M K" M|B +?¢v iÈB MÆB M"v im Hmv M i?b ?B m
F?®B ?¢T?~K i?—M iBM? ?'T i?m5 L?QM; K" im pB + "M; K¢M? i?b ?B m [m^a HoM?

@ G•K ?mvM? - H½Q T?m Km®M +^aK M; ° ç¢B ç¢Q- +kM; F?¬M; M|B +?mv M pÈB M

L; ¢Q >^aB S?QM; M?bM [m G•K G¢+ pW +QÌB pW M|B- +kM; `mM i v ç2K F?¬M; ;
` M; Q" B- ç•v +?QM? H" +Æ ?°B +^aK M; ° ç¢B ç¢Q F?| +| çQÊ+

GoM? M; ° T?€T i„+ ç¢B ç¢Q ?mv M /B m +| i? H"K +?Q M; QÌB i ; B^aK çB F?¬M; Q
i®i M"v iU M?B M h?QÊM; h?B M h?—M +•M M? „+ +?Q i?•M iQM +O KbM? `²BX

G•K- G•K ?mvM? \

L; ¢Q >^aB S?QM; pW KÈB F m` HÌB M"v i?b #'i F H" i€K M; QÌB *?9+ GB i h?B M
Zm•M P+? +kM; +| #B m H° F?B T bÊX

h?—M : BÈB ç` p` b•K M; ?B K- tQM; ?¬imv i ç®B F?¬M; çQÊ+ T?ûT +| bÆ b~vX

*?Q /M G•K G¢+ i®M; tm'i b€m F?®B +U+ T?~K i?—M iBM? +°M; i? K K°i +•v i?—M /
L° +kM; +?d; ¼B ? „M K°i +•m óhB m ?[mXô ošM + Q + Q i¢B i?QÊM; - bQM; T?QÆM
#bM? F?ÎB #bM? i¼ çQÊ+5

L?QM; K" •K i? M? G•K ?mvM? +kM; F?¬M; T?^aB iMv iB M ; ¼B ç•mX

L m G•K G¢+ F?¬M; +| çQÊ+ i?U+ HU+ M"v i?b L; ¢Q >^aB S?QM; b) #B M i?"M? i`
çÌB M"v çWM; KÆ M; ~M; ç-m H M çQÊ+X

G•K G¢+ M?bM [m L; ¢Q >^aB S?QM; ; "i ; "i ç-m- M|B,

@ L; ¢Q ?mvM? i?dM? iU iB M5

> „M #B i` ä L; ¢Q ><sup>a</sup>B S?QM; +Y ç°M; H—M M"v M|B `ä ç M ; ; B9T ? „M ; B i, M; ç` p`
M? „+ M?Î ç€K M; QÌB FB X

E?¬M; i?'v L; ¢Q >^aB S?QM; ? „M +ÁM T?^aB tQM; K°i iB M; G•K ?mvM? b Q\ *€+ M
` „K ; b5

h`QM; F?Q<sup>a</sup>M; i?ÌB ;B M M; „M i'i +<sup>a</sup> K¼B M; QÌB H•K p`Q i`QM; v M ioM?- +kM; F? L; ¢Q >^aB S?QM; b) ¢B M iÈB KS+ tQM; ?mvM? ;¼B ¢ pÈB F v m ?ÆM KbM?5 *?m G•K G¢+ F?¬M; +?d +| M; mv M i?¬M #bM? i?QÌM; X

*?9+ GB i h?B M H9+ M`v +QÌB H M ? ?^a- M|B,

@ >^aB S?QM; ?mvM?- M; QÆB H`K i? M`Q ; tT ¢QÊ+ G•K iB m ?[m M`v\

h`QÊ+ F?B F?¬M; ibK ?B m `ä `M; i?b ? „M +kM; b) F?¬M; [m<sup>a</sup>M G•K G¢+ ;¼B G Km®M M€Q H M H`K K°i +QM ¬ HQM; i?b ? „M +¬M ; b T?^aB ¢Q Kti KQ ` iU ibK K'i p` + Q iW i`QÊ+ iÈB M v ¢ m F?¬M; #B i t'm ?´- M?QM; ¢| H` F?B #¼M ?¼ +| ¢` p #ÌB pb #¼M ?¼ F?¬M; +¬M T?<sup>a</sup>B M?Ì M; QÌB F?€+ bM? Kti KkB- H`K i?2Q w KbM?-

L?QM; K` ¢` p` +O ? B M; QÌB M; M; M? m i?b F?¬M; M|B- Kti KkB +kM; ;B®M; M imv i ¢®B F?¬M; # Q ; BÌ +?Q M; QÌB F?€+ ¢KM; p`Q5

@ ?- H½Q T?m i` M ¢QÌM; ¢QÊ+ G•K ?mvM? iQÆM; i`Ê i?"i HÈMX

L; ¢Q >^aB S?QM; +kM; F?¬M; Km®M H`K K'i Kti +O KbM?- +?d ?`K ?`K ?² ?² M|B

L?QM; +kM; ¢½ ¢OX

*| i? ¢QÊ+ h?QÊM; h?B M h?¬M tQM; H` i`Ê ;B9T iQ HÈM ¢•v +kM; F?¬M; T?^aB H i`€+? FB K +? +€B ;b ¢|- K` H` +?B M HU+ imv i ¢®B +| i? M; M; ?`M; pÈB h?QÊ

>Qi5

hB m iY M`v i?"i bU +| M, M; HU+ ¢€M; bÊ M?Q p"v b Q\

. Kti +O GQM; Zm•M P+? i` „M; t M? K°i ?²B- #•v ;BÌ ? „M T?|M; H Q i?b T?^aB i?2

> „M +kM; F?¬M; +?Q `^M; L; ¢Q ><sup>a</sup>B S?QM; b) pb OM; ?° G•K G¢+ K` K¢Q ?B K H`K p"v G•K G¢+ i'i M?B M +| +| +?9i i`B M, M; +| M, M; HU+ +?®M; H¢B h?QÊM; h?B M F?¬M; +| F?^a M, M; /U p`Q i?¬M F?Q +€B ;b ¢|- i'i M?B M H` M, M; HU+ #^aM i?•M + F?¬M; +| F?^a M, M; H`K +?Q h?QÊM; h?B M h?¬M ?¢ KbM? F i ;B Q5

GQM; Zm•M P+? +m²M; i?b +m²M; - M?QM; K` ? „M +kM; #B i `ä KbM? +| # Q M?B F?¬M; i? H` ¢®B i?O +O h?QÊM; h?B M h?¬MX

"ÌB p"v + "v K¢M? ¢°M; i?O pÈB G•K G¢+ i?b F i [m^a +?QM? H` i? i?<sup>a</sup>K M?'i- i?"K + "ÌB pb ? „M +?O ¢°M; F?B m F?Q+? óh?QÊM; h?B M h?¬MXô \*| +? i +kM; +? i p¬ Q +Ê ` Kti +?Q ? „M5

L?QM; K` M m i?m i`M; M?Q p"v i? /B M +O ? „M +ÁM H¢B i? M`Q\

hB M i?®B HQÐM; M M ?5

@ L`v- iB m #¢+? FB K M; QÆB ¢€M? ? v F?¬M; ¢€M?\

aQ •M? hmv i i?'v i?^M; M`v M; „M +<sup>a</sup>M Î i`QÊ+ Kti +O M`M; - H9+ M`v iS+ ;B" M F

G9+ M`v i?"i bU H`K +?Q GQM; Zm•M P+? ibK ¢QÊ+ i? M; tm®M; MQÊ+X

•M? K „i +O ? „M H" T iS+ [mûi M?bM [m T?Q aQ •M? hmv i- [m€i,

@ hB m M? ¢¬m- /€K p¬ H pÈB #^aM ¢B M 9v\

L m M?Q M|B /€K ¢°M; i?O pÈB G•K G¢+ +?QM? H` ?¢ T?¢K i?QÊM; i?b aQ •M? hmv M?Q p"v5 > „M +| i? ` i v ;B€Q ?m'M iB m M? ¢¬m K` F?¬M; bÊ G•K G¢+ - M m ? ?ÊT [mv +O- ? „M +| i? H'v +Ê +¬m F?| + pÈB o¢M .QÆM; h?¬M oQÆM;5

@ *€B ;b- iB m #¢+? FB K M; QÆB /€K HB m HoM? pÈB #^aM K pQÆM;\

aQ •M? hmv i /MM; K°i M; |M i v ¢B K p`Q M; QÌB GQM; Zm•M P+?- K°i +€B ¢B K [m GQM; Zm•M P+?- K¼B M; QÌB i`ÊM K „i ?€ ?®+ K²KX

æ•v H" +€B ;b\

>mM; p"i +'T #" + h?QÊM; h?B M h?–M5

h`QM; F?Q<sup>a</sup>M; i?ÌB ;B M M; „M K¼B M; QÌB H¢B H•K p"Q i`¢M; i?€B K Km°B +U+ ç
iB m M? ç–m >Q h?–M +^aM? F?¬M; M; Ì ç°M; i?O pÈB ? B ?mM; p"i +'T #" + h?QÊM
+| T?^aB H" #¼M ?¼ / M; M^K KÆ ? v F?¬M;\

GQM; Zm•M P+? H"TiS+ ;B"i KbM? /¼ iB m ` [m–MX

æ•v +?QM? H" ? B ?mM; p"i +'T h?QÊM; h?B M h?–M ç'v- ?mM; i?–M ?- +| i? H"
M?Ä ç'v5 L m M?Q M|B G•K G¢+ +QÌM; ç¢B i?"M? H"Ti [m HÌB M|B +O L; ¢Q >^aB
H" i?"i bU ç'vX

@ h - i - i

GQM; Zm•M P+? F?) + „M K¬B- MQB,

@ G" KB M; i iB M- tBM +€+ ?¢i? i?S5

Rj88X *?QÆM; Rje9, *?BM? S?K+ *?O h?–M E?QX URV

æ•v H" K¢M; M?Ä ç'v- Kti KkB +| H" +€B ;bX

@ >W- #„i M¢i F v m- bÊ ?½B F K¢M? - h^a h?–M hQÆM; - K m p^a KB M; +O ? „MX

aQ •M? hmv i` H M? +?Q iB m ?–m iY- M" M; H" i?•M pQÆM; +QÌM; i? M?'i- F?-
+?d #B i pm@i K¬M; M; U M"v +| i? bQ b€M? çQÊ+X

J°i ?–m iY H"TiS+ # v ` M„K H'v GQM; Zm•M P+? `ÌB çBX

@ J'v p` ç¢B M?•M- i?dM? pB M i?O5

GQM; Zm•M P+? p°B p" M; M?bM [m *?9+ h?B M GB i H" h?QÊM; h?B M h?–M tBM

> B ?mM; p"i h?QÊM; h?B M h?–M M?'i i`¼M; i?B M p" K°i G•K G¢+ F?¬M; #B i i
+?Q +€+ h?QÊM; h?B M h?–M F?¬M; /€K / /" M; i` m +?¼+ T?B M iQ€B M"v- #ÌB p
+?Q ? B ?mM; p"i h?QÊM; h?B M h?–M M?'i i`¼M; i?B M ç€M? # v ç'v- H¢B +| ?m
i K i`¼M; i?B M H"K i v b B

L? „+ iÈB HQ¢B ?mM; p"i M"v +kM; F?¬M; / /" M; ?" M; T?K+- M?QM; K" ?B M i¢B
+?mv M M"v +| F?^a M, M; X

Í M"v +| +?9i Qi h?QÊM; h?B M h?–M /Q /U- ?–m [m€B K°i pm@i i€i p"Q Kti +O G
+€B i?b K€m ?mv i #^av K"m # v ` M; Q" B- ç–m +O GQM; Zm•M P+? #` ç"Ti ?"M? i?

@ P - h^a h?–M hQÆM; - i¢B b Q M; QÆB H¢B #¢Q HU+ M?Q p"v5

aQ •M? hmv i M; ¢+ M?B M M|B-

@ "û; €B ? v H" iB m ?"B iY- i¢B b Q H¢B i" M #¢Q M?Q i? M"v\

*?d i?'v ?–m [m€B FB ç M; /MM; i v +?2 Kti- /QÌM; M?Q ç M; t'm ?'- K¼B M; QÌB
T?€i H¢M? p" #m²M +QÌBX

@ E?¬M; M M [m€ KS+5

E? hmv i Zmv M +m@B +MM; F?¬M; M?`M çQÊ+ M?<sup>a</sup>v ` - i`QM; i v +–K K°i i`QÌM
F?€B H" +?¶ /U +O M" M; X

@ >[m h?–M hQÆM; - p^a KB M; 5

aQ •M? hmv i ?W M? K°i iB M;X

" 5

J°i +QM ?-m [m€B H¢B H Q` - M?QM; K` K°i ¢¢Q ?`M [m M; H¢B [mûi iÈB- i`QÌM;
H9+ M`v [mûi` K°i ¢¢Q ?`M [m M; # v iÈB i`QÈ+ - ?| i?`M? iWM; ¢¢Q ?Ä pk ¢€M

@ *@E@P@hXXh h *@E@P@hXXh h

>-m [m€B i?ûi H M K°i iB M;- #` ?Ä pki?B m ¢@i bSi ¢-m K i`€M- p°B p`M; M?av

æ•v H` #Q #aQ K` o¢M .QÆM; h?-M oQÆM; # M +?Q ¢'v5

L?QM; K` i`QÌM; FB K M`v +kM; F?-M; T?aB H` i?B M i?-M F?Q- K` H` +MM; HQ
aÆM *?mv- ¢ m H` iB m ? Q T?~K- M?QM; K` T?aB iB m ? Q +U+ T?~K i?-M iBM? K
b€i i?QÆM; h?QÊM; h?B M h?-M M?'i i`¼M; i?B M5

GQM; Zm•M P+? #®M M;QÌB +kM; F?-M; /€K ¢2K +?mv M M`v M€Q iB T- ?B M i¢
pQÆM; # M i?QÌM; M;;M +aM ?-m [m€B- M?QM; K` K°i ¢QÌM; ¢B iÈB +kM; iB m ?
+U+ T?~K i?-M iBM?- +| i? F?-M; /MM; ¢QÈ+ # Q M?B m H-MX

"¼M ?¼ ¢ m H` ?W K°i iB M;- K` E? hmv i Zmv M M|B,

@ L;mv M >' ¢¢B M?•M M|B `i ¢9M;5

aQ •M? hmv i +ÁM Km®M M?av` M?QM; G•K G¢+ H¢B M?bM [m M`M; H„+ ¢-m- i
+?`m ¢2K ? B óh?-M iQÆM;ô i?m H¢B- iS+ ;B`M M;²B tm®M; ¢B M +m²M; T?€i iB

h` M i?U+ i #®M M;QÌB GQM; Zm•M P+? M?bM [m G•K G¢+ imv F?-M; M;¢B ¢€M
L;mv M >' +O h?QÊM; h?B M h?-M M|B F?-M; b B- +Æ ?°B i®i M?Q p`v F?-M; M
p¬ M;?o X

æ®B pÈB G•K G¢+ K` M|B +€B ;¼B H` +Æ ?°B i®i F?-M; T?aB H` KQÊM M?ì +Æ ?
T?aB i?m T?K +?O i?-M F?QX

h`QÈ+ FB ?„M +kM; F?-M; /€K +| ?v p¼M; t pìB M`v- ?„M +`M; M;`v +`M; +aK i?'v
F?-M; #^M; hY ædM?- T?B i?QÌM; +| F?a M,M; #` hY ædM? i`'M €T5 æQÆM; M?B i
iQ`M HU+ i?b G•K G¢+ ?B M i¢B iU M?B M T?aB H€M? KkB M?¼M- B +| i? H`K +?
b v ¢•v\

æ•v H` +Æ ?°B +O ?„M5

h?m ?²B K|M; pm®i H¢B- +kM; F?-M; +| ¢SM; /"v- i'i +a K¼B M;QÌB ¢ m M„K +?„
h?QÊM; h?B M h?-M ¢ m T?|M; tm'i M;QÌB ?-m i?•M +`M +O KbM?- p`B i`,K M;QÌ
M?Q p`v +kM; F?-M; H`K +?Q B +?9 w iÈBX

•M? K„i G•K G¢+ M;QM; iKH¢B M?bM [m p€+? iQÌM;- i'i +a T?€T i„+ +?'M ¢°M; ¢
M;Q`BX

>„M ¢B H M T?Q i`QÈ+ p`B #QÈ+ - H`T iS+ T?€i ?B M F?B ?„M iB T +`M i?b T?€T
K¢M?- ?ÆM M[+`M; +| €T HU+ +`M; ¢€M; bÊX G¢B ¢B H M p`B #QÈ+ G•K G¢+ F?
HQÊM; ¢®B F?€M; H¢B €T HU+X

J` ¢B iÈB ;B[i?b G•K G¢+ ¢½ +aK i?'v €T HU+ ¢¢i iÈB +U+ ?¢M +O ?„M- M m iB
#QÈ+ i?b ?„M b) #B M i?`M? #°i K`MX

*?Q M M M|B K¼B M;QÌB i`QM; T?ÁM; KÈB M;²B t T i?2Q ?bM? [m¢iX

J` iU M?B M +kM; +?d +| +?QM h?QÊM; h?B M h?-M Î ¢-m- b m ¢| KÈB H` M;mv M
J` i?U+ HU+ +?QM h?QÊM; h?B M h?-M p¬ +MM; ;B®M; M? m- imv #¼M ?¼ #QÈ+
+€+? H¢B +? M? H +? K°i +?9iX

L;QÌB +`M; ¢SM; i`QÈ+ M?'i b) +aK M;° +`M; K¢M?X

G•K G¢+ ?Qi b•m K°i ?ÆB- iY çdM? i`QM; i?S+ ?ªB M? M?`M; F?m +? i`QÆM; `K)- ç2K €T HU+ i` M M; QÌB F?m i`K+ ` M; Q`BX

J` ç®B F?€M; mv €T i?b iY çdM? +?Q iWM; H`K +?Q G•K G¢+ i?'i p¼M; X

æ°i M?B M ?„M; B i®+ #° T?€T çB iÈB- H¢B çB H M T?Q i`QÈ+X

aQ •M? hmv i+kM; H` [m€B i? B- M; •K M; #`B ?€i çB i?2Q b m HQM; +O G•K G¢ bÊ FB F?¬M; H` ;b pÈB M`M; i +ªX

h' ?ÊT M`v [mª M?B M H` +?Q #¼M M; QÌB *?9+ GB i h?B M L° +ªK i?'v p¬+MM; ? pb ? B M; QÌB G•K G¢+ ç½ pQÊi [m F?QªM; +€+? [mv ç`M? H` KQÌB i`QÈM; +O #

æ•v F?¬M; T?ªB H` H-M ç-m iB M #¼M ?¼ çB iÈB MÆB M`v- iU M?B M #B i`ä b m i? K K°i +?9i H` +?mv M p¬+MM; F?| F?,M- ?m®M; +?B H` F?QªM; +€+? KQÌB i`Q

L>QM; K` ;BÌ F?„+ M`v #¼M M; QÌB *?9+ GB i h?B M L° ç®B pÈB +?mv M L; ¢Q >ª óG•K ?mvM?ô iU M?B M F?¬M; +-M ?Q`B M; ?B +€B ;b- M; QÊ+ H¢B +ÁM +ªK i?'v - ?mvM?ô ? v F?¬M; - +?mv M M`v T?ªB H`K i? M`Q KÈB i®i\

G•K G¢+ /WM; H¢B- +Y ç€ T?Q i`QÈ+ ?„M iU ç~v ` X

*€M? +Y ç€ M`v F?¬M; #B i# Q M?B m M,K +?Q iWM; KÎ ` `²B- b m F?B KÎ ` +| M?QM; K` i?2Q ç| H` mv €T ç€M; bÊ -K -K +?'M ç°M; K` ` - H`K +?Q i?•M ?bM? + h?B M L° +ªK i?'v bÊ ?½B- /QÌM; M?Q +| b•K bûi ç M; Q M? FQ+?- K¶B M; QÌB iQ` M; Q`BX

J` M?[M; M; QÌB F?€+ +`M; +ªK i?'v #'i HU+- B +kM; +m²M; T?mM K€m iQÆB- tQ/ bKT ç´X

@ h?"i +| H¶B5

G•K G¢+ [m v ç-m H¢B +QÌB +QÌB- ?„M çB p`Q i`QM; +€M? +Y X

``M?5

*Y ç€ H"TiS+ ç|M; H¢B- +?Q /M H` /MM; M?½M HU+ +O #¼M M; QÌB \*?9+ GB i h? MQÊ+ +?ªv ` K` i?¬BX

*?QM ç¢B h?QÊM; h?B M h?-M p°B p`M; M?bM i?QÆM; i? +O KbM?- t€+ M?"M M? mX

@ J'v p`- iB m iY FB imv +?B M HU+ `i +QÌM; ç¢B M?QM; /M b Q +kM; H` +ªM? +?®M; H¢B +?9M; i HB M i?O +?S- M?QM; M|B ç M +kM; F?¬M; K¢M? ?ÆM +?9M M`Q\

J°i h?QÊM; h?B M h?-M M|B ` X

@ G½Q T?m M|B ` HÌB ç9M; i`¼M; i•K- +?B M HU+ +O M; QÌB M`v F?¬M; FûK H½Q F?¬M; i? ç®B F?€M; mv €T +O +?O i?-M F?QX

L; ¢Q >ªB S?QM; M; šK H¢B F iHm"MX

Rj8eX *?QÆM; Rje8, *?BM? S?K+ *?O h?-M E?QX UkV

*?B M HU+ F?¬M; #^M; b Q- #¼M ?¼ M; v +ª iB T+"M +ÁM F?¬M; çQÊ+ i?b M|B ; b Q M|B M`BX

@ E M`v +| i? çQÊ+ +?O i?-M F?Q i`M i?`M? ? v F?¬M; \

@ *| M?B m F?ª M,M;5

*?QM ç¢B h?QÊM; h?B M h?-M M?Qm K`v- M m M?Q G•K G¢+ çQÊ+ +?O i?-M F? M; ° ç¢B ç¢Q +O #¼M ?¼ b m M`v F?¬M; +ÁM- #¼M ?¼ H`K b Q F?¬M; +,K T?šMX

@ u M H†M; i?2Q /äB F€ #B M5

æ•v H" i? ;BÈB MQÈ+5

G•K G¢+ ¢ M; ¢SM; i`QM; i`mM; i•K +O pÁM; tQ€v- K" +?mM; [m M? ?„M +?QM? H K
iQ`M M?bM F?¬M; iÈB ;BÈB ?¢MX

J" i`QM; pÁM; tQ€v M"v +| K°i +€B H M? #`B ¢ M; HÆ HYM; - iQ`M i?•M t M? H K
[m M; b€M; #|M; ?B M ` M; Q`BX h` M H M? #`B T?O FQM T?M p,M ?mv M °Q- /QÌ
H`K +?Q i?¬M ;BÈB bKT ¢´X

*?O i?¬M F?Q5

*?O i?¬M F?Q M"v ¢ M; î i`QM; i`¢M; i?€B M; O b v- ¢®B pÈB G•K G¢+ t•K H'M +kM
M| H" +?O i?¬M F?Q p¬ +?O M?QM; +| ¢QÊ+ ¢¢B mv M,M; +O *Ym hBM? i?¬M pQ
+?Q G•K G¢+ i?`M? i`Q #m°BX

@ æ¢B T?¬B ¢ªM- M; QÆB Km®M i?m T?K+ +?O i?¬M F?Q M"v ? v b Q\

aQ •M? hmv i M?Ä ;B¼M; M|B- /QÌM; M?Q bÊ M|B HÈM H" +?O i?¬M F?B i?S+ idM
E?| ¢QÊ+ M?bM i?'v i?ÌB ¢B K iB m M? ¢¬m M"v FQM? bÊ- G•K G¢+ pmB ¢M - M|

@ h?Y t2K ¢B5

@ hmv +?Q i¬M i?¬M F?Q +| ¢QÊ+ ¢¢B ¢¢Q #´M M; mv M- M?QM; K" +kM; F?¬M; +
¢•m- +?9M; H" i?¬M F?Q ¢QÊ+ i?B M ¢` /QÐM; /K+5

aQ •M? hmv i i?'T ;B¼M; M|B ` - •K i? M? i?'T ¢ M KS+ G•K G¢+ F?¬M; M; ?2 `äX

@ L; QÆB KÈB pW M|B +€B ;b\

G•K G¢+ ?ÄB H¢B iB m M? ¢¬mX

@ "û ;€B M|B ¢½ ¢|B #KM; - +?9M; i ¢B ibK i, i, ,M F?mv ¢BX

aQ •M? hmv i H° ` iQÆB +QÌB M`M? M¼iX

G•K G¢+ +| i? F?ŠM; ¢`M? M`M; pW M|B F?¬M; TªB +•m M"v- M?QM; K" K†+ F
tQ tQ ¢¬m iB m M? ¢¬m- M|B,

@ L m ibM? ?m®M; F?¬M; ¢9M; i?b +?9M; i +?¢v ¢BX

L m +?O i?¬M F?Q #°+ T?€i mv M,M; i?b ¢•v +?QM? H" *Ym hBM? i?¬M pQÆM; iS

@ V5

aQ •M? hmv i HB M iK+ ;"i ¢¬mX

@ æ¢B T?¬B ¢ªM M; QÆB v M i•K ¢B +? i ¢B- #û ;€B b) #ªQ i`¼M; #ªM i?•M5

G•K G¢+ M?9M M?9M p B- ¢2K iY ¢dM? i ` M; Q`BX

«M;5

h`QM; [m€ i`bM? iY ¢dM? # v ¢B F?¬M; M; WM; T?|M; ¢¢B H M- H"TiS+ +ÁM HÆM

@ > ? - M m i?¬M F?Q +`M; HÈM +`M; HÈB ?¢B i?b ¢¢B T?¬B ¢ªM M; QÆB b) i?„M

aQ •M? hmv i p¶ i v +QÌB M|BX

G•K G¢+ #'i ¢°M; i? M? b„+- HU+ +?9 w +O ?„M ¢†i p`Q iY ¢dM?X

hY F?Q HQm +?mv M5

sQ€i tQ€i tQ€i- ¢°i M?B M iY ¢dM? # Q T?O H M? #`B- KB M; ¢dM? M?Q KB M; i?

P M?5

J°i +´ HU+ HQÊM; ç€M; bÊ i`mv M` M; Q`B- H M? #`B M`v /Q`M; M?Q idM? H¢B-
+?Q /M H` K°i; B¼i MQÊ+ +kM; +| i? H`K i?–M pQÆM; M?'i iBM? #` i?QÆM; ç'v5

G•K G¢+ p°B p`M; i`€M? Mû- t /`+? i`QM; /ÁM; MQÊ+- F?¬M; /€K ç +?Q; B¼i MQ
F?¬M; i?b i?•M i? M?Ä +O ?„M b) #` ç€M? i?`M? M€i pKMx

J` H9+ M`v iY çdM? ç2K H M? #`B FB Mm®i p`Q- b m ç| [m v p i?S+ ?ªB +O G•K
a|M; #B M H†T iS+ v M H†M; - M?QM; K` i?S+ ?ªB +O G•K G¢+ H9+ M`v +?'M ç°M
i?–M F?Q ç M; ç€M? M? m5

h`QÊ+ F?B K†+ F +`T #"+ i?–M F?Q; b- +?d +–M çB p`Q iY çdM? i?b M?Q +€ i?`i
M´B H M +Æ +?SX L?QM; +?O i?–M F?Q H` +?O i?–M F?Q- +?Q /M i`QM; ibM? ?m
+?®M; +U M?Q +k- H9+ M`v ç M; i`MM; FQ+? F?OM; #® p`Q iY çdM?x

""M?5 ""M?5 ""M?5

J†i M; Q`B +O iY çdM? H9+ M`v +?'M ç°M; - ;B®M; M?Q +| +?m°i +?¢v /QÊB / #Á p
?B M` ?bM? /€M; +€B H M? #`BX

æ®B pÊB iY çdM? K` M|B ç•v H` i`MM; FQ+? HÈMx

G•K G¢+ iQÆM; HB M pÊB iY çdM?- i`MM; FQ+? iY çdM? F?¬M; F?€+ ;b i`MM; FQ-
T?€i ç°M; T?ªM +¬M; ç®B pÊB G•K G¢+ K` M|B +?QM? H` i` i'M i?¬M; F?´- p +?
+Æ ?² +| i? F?B M i?S+ ?ªB +O ?„M bKT ç´x

aQ b€M? pÊB M? m i?b >Ä GQM; æ¢M imv +| +¬M; FQ+? +`T i?–M pQÆM; M?QM;
M?Ä pm®i p2x

@ ?

G•K G¢+ F?¬M; M?`M çQÊ+ T?€i` iB M; ;`Q i?®M; F?´- ç•v F?¬M; T?ªB H` ç m çB
çÈM +O i?•M i? +ÁM K¢M? ?ÆM +ª i`,K H–M- M; ?bM H–M- p¢M H–M5

L m F?¬M; T?ªB w +?Q +O ?„M i¬B Hmv M M?Q b„i i?ûT- M?Q p"v [m K'v H–M i`M
T?K+5

*?O i?–M F?Q H` / /`M; #` +?BM? T?K+ M?Q p"v b Q\

G•K G¢+ H•K p`Q i`¢M; i?€B +? i; Bª- w +?Q HB M ? +MM; K°i +?¶ pÊB iY çdM? i
æ•v H` iY +?B M iÊB +MM;5

h?`M? +¬M; M?Q p"v G•K G¢+ b) +| çQÊ+ K°i FB M +?O i?–M F?Q5 E?¬M; i?`M? i
bKT ç´ v M /B iX

E?¬M; +| F?€B MB K i?ÌB; B M- G•K G¢+ pšM M?QM; QÌB i?U+ p"i- ç–M ç°M m K -
ç'm i?¬M; F?´- F?¬M; i?m ;b ?„M +?B M i` M? K°i ?²B5

Rj83X *?QÆM; Rjed, h€B *?B M "¢+? oBM? >B MX URV

L?QM; K" G•K G¢+ +?d ;-M #ªv M;" M M,K ç½ ?Q" M i?" M? iQ+? Hkv M"v- i•K Hw +O çQÊ+\\

*?O i?-M F?Q- iB m iY M"v M?" i ç`M? ç¢i çQÊ+ FB M +?O i?-M F?Q FB `²B- M m #ªv M;" M M,K ç°i T?€ çQÊ+\\

æ| H" i?m°+ p o¢M .QÆM; h?-M [m®+- +?Q /M #¼M ?¼ F?¬M; +?B K çQÊ+ +kM; F iÄK FB X

"®M M;QìB çQ K„i M?bM M? m- E? hmv iZmv Mtm'i` K°i ç¢Q H M? T?M- H†M; [m M; i?'B [m - H"TiS+ #B M K'iX æ•v H" H M? T?M K" o¢M .QÆM; h?-M oQÆM i`mv M iBM iS+ i`î p X

*?d +¬M i?-M pQÆM; pW ç M i?b +| +?mv M ;b F?¬M; H"K çQÊ+\\

>B M i¢B i?-M FB TT?€i mv- B +kM; F?¬M; /€K H9+ M"v ç€M? HûM G•K G¢+- +?Q /€K5 L?QM; i?-M FB T pW [m i?b /M +?QM h?QÊM; h?B M h?-M M"Q +kM; F?¬M #` H'v çBX

LY + M? ;Bì [m çB i?"i M? M?- H¬B FB TF?OM; #® ç-v i`ìB ç½ #B M K'i- G•K G¢ M;? çSM; i?ŠM;- T?€Ti„+ H¶ ç2M KQÊi K"X "ÎB pb ?„M iW GQ¢M ok G M? H'v ç i?•M iY çdM? +kM; +| M,K HQ¢B ç¢B ç¢Q F?€+- +?d +¬M +ªM? ;BÈB +O ?„M i,M; H i9BX

>„M ç M; H†M; H) +ªK M;° T?€Ti„+- i?m" M iB M +OM; +® +ªM? ;BÈB- [mªM ;b M;C

sAl XsAl sPl Ii5- +?QM ç¢B h?QÊM; h?B M h?-M H9+ M"v HÆ HYM; - #®M M;QìB + K HÁM;X E?¬M; M|B +ÁM +| *?O i?-M F?Q +€B M"v M;mv M M?•M /šM ç M- +?d i?B M T?9 ç m ç-v çO H¢B ç +?Q `i M?B m M;QìB T?€i H M b€i +Æ5

*•v +Ä +| K¼+ i?"M? `^M; +kM; #` ;B| i?'B #"i` 5

L m M?Q G•K G¢+ H" M;QìB +O o¢M .QÆM; h?-M- M?Q p"v +| çQÊ+ o¢M .QÆM; +?QM ç¢B h?QÊM; h?B M h?-M +kM; F?¬M; /€K` i v pÈB óL;QìB K°i M?"ô- h?Q +°i +O i?-M [m®+5 L?QM; G•K G¢+ H" M;QìB +O hBM? æB M- imv i? HU+ M"v iQ +€+? o¢M .QÆM; h?-M Zm®+ i?"i bU [m€ t - bÊ #¼M +?9M; iÆB i" M +Y b Q\\

L m tm'i ç°M; M?B m h?QÊM; h?B M h?-M M?Q p"v- i` M çQìM; çB ç½ bÈK FBM? F?¬M; +| +?çv iÈB ç•v +kM; T?ªB +? i T?•M MY `²BX

G•K G¢+ çªQ K„i M?bM [m - +QìB M|B,

@ J'v p` F?¬M; +-M F?€+? F?Q M?Q i? - i¢B ?¢ KÈB ç°i T?€ h?QÊM; h?B M h?-M

???- HìB M"v M"v [m€ +m²M; - +?ŠM; H Km®M ç°i T?€ i?-M pQÆM; KÈB t2K M? +ÁM T?ªB +?9+ KWM; G•K G¢+ iB M p"Q h?QÊM; h?B M h?-M5

"¼M M;QìB *?9+ GB i h?B M L° iS+ ;B" M- €M? K„i ç-v ?"M w M?bM [m G•K G¢+- i v M[X

G9+ G•K G¢+ +ÁM î +'T ç° M;mv M i?-M i?b +| çQÊ+ +?B M HU+ iQÆM; iU L;¢Q : i? M"Q\\

@ G•K G¢+- +?O i?-M F?Q ç| M;QÆB ç½ M?"M çQÊ+\\

*?9+ GB i h?B M L° M?bM [m G•K G¢+ +ªK t9+ M;´M M; M;- #ªv M;" M M,K i`QÊ+ iE +ÁM T?ªB F m K°i iB M; iB M #®B- M?QM; #•v ;Bì i?b #bM? F?îB #bM? i¼ - B F?

@ E?¬M; b B5

G•K G¢+ +kM; F?¬M; ;B'm /B K- ;B'm /B K +kM; F?¬M; çQÊ+ ;bX

@ :B Q ` ç•v5

E? hmv i Zmv M [m€i K„M;- M“M; ç9M; H“i?–M HBM? i?Ov im- ç®B pÈB FB M +?C
i`“M M;”T bmv M;?o ?QÈM; iÈBX L“M; bmv M;?o iÈB i?–M pQÆM; H“M; QìB F?–M
oçM .QÆM; h?–M oQÆM; +?`m ;B9T M“M; i`M €Ti?b +?O i?–M F?Q +?„+ +?„M b)

“ÎB p”v G•K Gç+ iQÆM; çQÆM; pÈB pB + +QÈT +?O i?–M F?Q +O M“M;- F?–M; ;;

@ P - ççB T?–B çªM M;QÆB ç½ tm’i [m M `²B “\

aQ •M? hmv i M?ªv ` - €M? K„i M?bM [m G•K Gç+ i?b FBM? /` F m H M K°i iB M;X

@ *?ŠM; H) M;QÆB i?U+ bU i?“M? +–M;\

@ :B Q ` ç•v5

E? hmv i Zmv M HçB [m€i K°i iB M;- i`QìM; FB K i`QM; i v ç€M? ` - K°i ççQ b|M
i?“M? ?Ä pk ç–v i`ìB +m®M; H’v G•K Gç+ +MM; bQ •M? hmv iX

@ s9 M[M?•M- M;QÆB /€K ç€M? HûM #û ;€B ççB M?•M po ççB\

aQ •M? hmv i H”T iS+ M?Q€M; K°i +€B- F?–M; ;B M i?m’M /B tm’i ?B M i`QÈ+ M;C
K°i +€B i?“i KçM?X

E? hmv i Zmv M ?W HçM? K°i iB M;- i v i`€B +?ûK [m iB m M? ç–m- M“M; iU M?
+ªM? ó*QM b•m +€B FB Mô ç p”Q K„iX

" 5

J°i iB M; ;BÁM p M;- #“M i v M?Ä #û +O aQ •M? hmv i H9+ M”v [m’i KçM? p”Q Kti
M?QM; K”i?U+ HU+ +O M“M; i [m€ v m- K°i i€i M”v imv i€i H M Kti +O ç®B T?Q
ç®B T?QÆM; tm’i ?B M K”m çÄ M?çi- KÆ ?? +| i? ?bM? /€M; /’m i v M?Ä #ûX

E? hmv i Zmv M H9+ M”v iS+ çB M H M- M“M; çQÊ+ oçM .QÆM; h?–M oQÆM; bOM
T?B i`MM; i?B M- B F?–M; i,M; # i?“M? i•M; #®+ M“M; i \ æWM; MìB #` M;QìB
+mM; FBM? +kM; +?Q iWM; M;?2 [m X

*?mv M M”v H”K b Q M“M; M?šM M?`M çQÊ+\\

sAl XsAl sPl lI5- i`QìM; FB K +O M“M; i ç€M? p”Q M;QìB •M? hmv i- `9i` ççB H
iBM? i`QM; FB K- ?| i?“M? ?Ä pk ç–v i`ìB H”K +?Q #¼M M;QìB L;çQ >ªB S?QM;
KB M +?Q #` /Q •K ?Ä /B K [mûi iÈBX

æ•v H” /Q i?–M pQÆM; iU i v +? ` ò imv F?–M; +| F?ª M,M; +| çQÊ+ HU+ b€i i?QÆ
+QðM; ççi iÈB h?QÈM; h?B M h?–M i K i`¼M; i?B M- F?–M; B F?–M; +| pB + ;b

@ > ? ? - t9 M[M?•M- ç€M? F?–M; i`9M; #´M K pQÆM; ç•m5

h?•M ?bM? aQ •M? hmv i +?ÈT ç°M;- #“M i v M?Ä #û [m’i HB M iK+ H M Kti +O E

E? hmv i Zmv M H9+ M”v Km®M H’v K°i FB K +?ûK ç–m +O aQ •M? hmv i- M?QM
M? ç–m #B MªQ i?’i i?QìM; M M F?–M; H”K; b çQÊ+X hB m M? ç–m imv K ?B n
M[pQÊi t +ªM? ;BÈB p®M +| +O M“M;- +?Q /M M“M; +?d H” >Q h?–M +ªM?X

>ÆM M[iB m M? ç–m [m€ t’m- K¶B H–M ç€M? ç m H” i€i i?ŠM; p”Q Kti +O ç®
HQÈM; +O M“M; +| ?çM M?QM; ;|T; Bìi?“M? #ªQ- i€i +?WM; i`,K i€i i?b ? B # M;Ä
ç½ tQM; + Q H M- ;QÆM; Kti tBM? ç T #` T?€ ?Q #B M i?“M? H [m,X

J°i HÈM K°i M?Ä +?ÆB i`®M ibK- +?d +| iB m K M[ [m€ i`ÆM i`QÊi +?Q M M F?–M

G•K Gç+ +QìB M?çi K°i iB M;- MìB,

@ *€+ M;QÆB +kM; Km®M i ;B Q +?O i?–M F?Q ` b Q\

*?QM M;QìB L;¢Q >ªB S?QM; ? B K†i M?bM M? m- i`QM; M°B i•K iU M?B M Km®
M?Q p"v i?b #¼M ?¼ /€K ¸°M; i v b Q\ hU p'M i`QM; HÁM; M m M?Q #¼M ?¼ +| ¸
M;QìB M"Q /€K #ªQ #¼M ?¼ ;B Q +?O i?–M F?Q` F?–M; TªB H" ¸¢B ¸`+? bBM?
æ•v H" F€ M;° HB M [m M iÈB pB + +| i`î i?"M? i?–M pQÆM; ? v F?–M;- /M H" #B
+kM; t–M; i?ŠM; p"Q X
G9+ M"v G•K G¢+ F?–M; ;B Q i?b #¼M ?¼ +?d +| i? HB M i?O iB m /B i G•K G¢+
p"BM;QìB +?–M +MM; i?b B /€K + K i•K ¸•v\
h`QM; F?QªM; i?ìB ;B M M;„M- +?QM M;QìB F?–M; #B i i`ª HìB ?„M i? M"QX
@ G•K G¢+ - M;QÆB `ä `°M; iB M p"Q h?QÊM; h?B M h?–M5
•K i? M? i`–M M;"T FBM? M;¢+ p M; H M- i?•MªM? "¢+? oBM? >B M tm'i ?B M ¸°i
FBM? bÊX
h`QM; K„i G•K G¢+ ?B M b€i +Æ- €M? K„i ¸ªQ [m ,
@ L;QÆB F?–M; M;?o iÈB b Q5
@ >W
.QÈB +?•M "¢+? oBM? >B M #²M; # M?- #QÈ+ p T?Q G•K G¢+ - K¶B K°i #QÈ+
M;mv i i M; i?QÆM; ¸ M; F?–M; M;WM; #B MªQ- pW bªB #QÈ+ i?b ;B®M; M?Q
i`QM; M?€v K„i ¸½ ?B M` i`QÈ+ K†i H•K G¢+ `²BX

Rj8NX *?QÆM; Rje3, h€B *?B M "¢+? oBM? >B MX UkV

>„M H"i i v K°i +?QîM; ¸€M? p"Q M;QìB G•K G¢+,
@ aÈK #B i M;QÆB v m M;?B i M?Q p"v i?b H9+ i`QÈ+ ¸½ F?–M; HQm ibM?X
G•K G¢+ iB M i v ¸€M? ` K°i [mv M M;„M +ªM- Q M?5 hB M; M' p M; H2M- "¢+? o
M;Q" B,
@ h +kM; F?–M; +| +ªK ;B€+ M;QÆB ?¢ i?O HQm ibM? \
@ P i bQM? KB M; HQÐB HÊB ?¢B- M;QÆB t2K i?U+ HU+ +?•M +?QM? +O #´M i?B
"¢+? oBM? >B M M;WM; # v M;QÈ+ ` - ?„M H¢B iB M H M K°i #QÈ+ p" tm'i ?B M
¸SM; i?ŠM; tm'i ?B M ? B i?•MªM? X
L m M?Q M¡B i®+ ¸° M? M? ¸ M KS+ i" M +MM;- M?Q p"v HQm î +?¶ +k +?QM? H" i
oBM? >B M H¢B +?"K iÈB +U+ ¸B K- i" MªM? b m HQM; +O +O ?„M +?"K`½B #B
L?QM; K" "¢+? oBM? >B MH¢B ¸B H M T?Q i`QÈ+ K°i #QÈ+ - H¢B +| ?„M tm'i ?B
K°i #QÈ+ - ?„M HB M iK+ #QÈ+ ` i€K #QÈ+ #B M i?"M? +?QM "¢+? oBM? >B MX
E?–M; TªB i" MªM?- K¶B K°i i²M i¢B ¸ m +?•M i?"iX
GU+ HQÊM; M"v F?–M; TªB H" ;Bª pìX
L?QM; K" ¸•v F?–M; M?'i ¸`M? H" "¢+? oBM? >B M Hmv M i?"M? i?•M #Q i?m"i-
>B M` i?b +| i€K "¢+? oBM? >B M ¸ m î i`¢M; i?€B F?–M; ´M ¸`M?- /QìM; M?Q +
h?ìB ;B M T?€T i„+\
@ a€i5
"¢+? oBM? >B M +kM; F?–M; +| w /QÆM; /QÆM; ¸„+ w pÈB G•K G¢+ H"K +€B ;b- +
HÈM K°i iB M;- M? Q M? Q tm'i +?QîM; ¸€M? p T?Q G•K G¢+X
æ•v H" +?QM ¸¢B h?QÊM; h?B M h?–M HB M i?O5

"¼M M;Q`B L;¢Q >ªB S?QM; i?bM? HbM? FBM? ?½B- imv #¼M ?¼ +kM; H" h?QÊM
i?O M?Q "¢+? oBM? >B M i?b +?d bÊ K°i +?B m H" i?m M; vX

u m M;?B i5

h? ;B M M"v i¢B b Q H¢B +| M?B m v m M;?B i M?Q p"v5

G•K G¢+ ?W M? K°i iB M;- M m M?Q "¢+? oBM? >B M ¸2K HU+ HQÊM; +?QM T?•
+?¶ i?b M?Q p"v ?„M +| H) +ÁM +| +?9i bS+ M†M;- M?QM; M m +?d H" +?QM óL;Q`
ç†i p"Q i`QM; K„i +O ?„MX

GQÊM; #B M t€+ i?U+ +| i? ?bM? i?"M? +?'i #B M- M?QM; b® HQÊM; +?QM M;Q`
M"v 5

h?Ov ? T?€Ti„+ p"M +?mv M- ?Ä ? T?€Ti„+ p"M +?mv M- i?' ? T?€Ti„+ p"M +?
T?€Ti„+ i`QM; M;Q`B5

"M?5 "M?5 "M?5 "M?5 "M?5

>„M ¸€M? ` K°i [mv M H" ¸€M? # v K°i "¢+? oBM? >B M- M?QM; ?„M ¸€M? M? M
i®+ ¸° +O "¢+? oBM? >B M- #` ¸€M? K°i [mv M H" # v M;QÊ+ p T?Q i`QÊ+X h"
oBM? >B M i?"i bU ;B®M; M?Q M;Q`B #B m /B M i` M F?¬M;- HB M iB T K9 i` M F

*?mv M M"v +kM; F?¬M; /B M ` i`QM; # Q H•m +ªX

J¶B +¶ i?•M i? ¸ m i?W M?"M +?WM; i`,K [mv M HB M #„i ¸-m M? M? +?¡M; p,M;
iW +?QM #B M i?"M? i€K- #ªv- b€m- +m®B +MM; M?'i +?d +?d +ÁM H¢B "¢+? oB
iQÆBX

@ æ€M; ?"M5

"¢+? oBM? >B M H9+ M"v i`QM; K„i #®+ HY - ? B i v ;BÆ H M p" K°i ?¢i +€i # v `

@ >¢i *€i h?`B :B M- T?•M +€+? M;Q`B M"v5

sPl lI55

*€i M"v /Q p¬ b® ?¢i +€i #B M i?"M?- "¢+? oBM? >B M pmM; p~v ` i?b M| M?Q +QM

G•K G¢+ +kM; F?¬M; Km®M +ªK M?"M +?B m M"v +O ¸®B T?QÆM; K¢M? M?Q i?
i?`B p"M +?mv M ¸€M? p"Q +QM `„MX

"M?- b m F?B ?„M ¸€M? ` K°i [mv M- +QM `„M #` ¸€M? M€i M; v H"TiS+ F?¬M; +
E?¬M; ¸9M;5

> B K„i G•K G¢+ M? đ•KiQÆBX€•@° c0@°(€3 đ Đ °K?4` À

o¢M .QÆM; h?-M oQÆM; K" M|B- iB m M? ç-m M"v ç9M; p"v- M?` iBM? i?-M pQÆ
i?-M pQÆM; ç9M; H" +|+ ;? ,Mi?`ii?B M M; - M?QM; K'm +?®i H" ?„M F?-M; +€
/M bQ i, iB m M? ç-m M"v p- +MM; ç T- M?QM; ?„M +kM; +?d /€K M;?o i`°K K" i?
b Q\

h?-M pQÆM; `i iU T?K- `i FB m M;¢Q- M?QM; +`M; +?'T M?"M bU i?"iX

@ "`M pQÆM; +ÁM +| pB +- F?-M; M€Q pÈB +€+ M;QÆB5

h`QM; M°B i•K o¢M .QÆM; h?-M oQÆM; +kM; #B i F?m'i H„K- b m F?B M|B p`B +•
iB T tû `€+? ?Q F?-M; K" çB- p T?-M G•K G¢+ - p T?-M GQ¢M ok G M?- ?„M +?d

h?-M pQÆM; `iB çB M?[M; M;Q`iB F?€+ +ÁM /€K +| w FB M ;b\

L;¢Q >ªB S?QM; M?bM [m G•K G¢+ +?„T i v i?Î /`B- H¢B [m v M;Q`iB `iB çB- H9+
` ç¢B ?¼ ;b5 \*?d + -M F?-M; TªB ç-m ç'i i?b F?-M; B F?-M; M?"M ` o¢M .QÆ

@ *€+ M;QÆB çWM; çB M[X

G•K G¢+ M?"M M?¢i M?bM [m GQM; Zm•M P+? M|B ` X

L?'i H" GQM; Zm•M P+?- p®M pÈB ?„M F?-M; +Wm F?-M; Q€M- M?QM; K" ?„M H
i?"K +?Q +ÁM Km®M ç2K G•K G¢+ çQ p`Q +?¶ +? i- G•K G¢+ M m +| i? +?'m ç
HQÊM; - K" H" ç² M;®+5

G•K G¢+ F?ŠM; ç`M? F?-M; TªB M;Q`iB M;m- pb p"v ?„M M; ,M î i`QÈ+ K†i # M;Q

GQM; Zm•M P+? H"TiS+ MQÈ+ K„i MQÈ+ KkB +?ªv ` ;`Q F?|+,

@ æ¢B M?•Mi? K¢M; - H" iB m M?•Mi`QÈ+ FB M?B m +?¶ ç„+ i°B- M;`B ç¢B M?•
+€B `„Ki?ª iB m M?•M çBX

GQ¢B Hk iB m M?•M M"v t€+ i?U+ K ?B m Hm²M +9B- K°i #° /€M; p- +MM; ç€M; i
M?'iX

G•K G¢+ +Q`iB M?¢i K°i iB M;- i?ª HQ¢B iB m M?•M M"v H" +?mv M M;m tm~M M
?QÊM; GQM; Zm•M P+? # M;Q`iB ç€M? iÈBX

@ GB m5

" M;Q`iB GQM; Zm•M P+? imv ,M M|B F?ûT MûT + -m tBM i? i?S- €M? K„i +O +?9M
G¢+ - i?'v ?„M F?-M; +?9i /Q /U ` i v i?b # M;Q`iB +kM; ç²M; i?iB +?ûK ` K°i FQ
M;Q`iB #Ã +?çvX

Iv M,M; +O h?QÊM; h?B M h?-M H"K b Q / /`M; M; ,M +ªM

L?QM; K" G•K G¢+ H" v m M;?B i5

P M?- i v ç'K ç€M? p`Q # M;Q`iB GQM; Zm•M P+?- H"TiS+ ?bM? i?-M +•m /B iX

GQ¢B i-K iûT M?½B M?ûT M"v K°i FQ+? ;B i H" çQÊ+ - G•K G¢+ +kM; F?-M; +| +ª
hmv i pšv i v- ç2K iB m M? ç-m i?m p`Q /QÐM; i•K ?k- F?-M; ;B M i?m'M /B `iB t

>„M +kM; iB M p`Q /QÐM; i•K ?k- i`QÈ+ iQÆM; FB M pÈB +?9M; M[- ?ªQ ?ªQ i?•
HU+ HQÊM; T?€Ti„+ ç½ ?'Ti?m i`mv M +?Q +€+ M[M?•M- M?[M; HU+ HQÊM; M"v
K" pÈB +?9M; M[K" M|B H" i`•M [mw- ç†+ #B i H" HoM? M;° T?€Ti„+- ç•v KÈB H"
ç´B çQÊ+X

*?'K /Si ç€M? M? m F`+? HB i- ?„M iB TiK+ # [m M- #iB pb ?„M KÈB ?'Ti?m K°i
ok G M?X

>¶M æ°M HÁ Hmv M KÎ ` - ?„M çB M +m²M; ?'Ti?m HU+ HQÊM; F?OM; #® p`T?€T
F?B M +?Q im pB +O #ªMi?•Mi,M; H M i?"i M? M?X

h?QÊM; h?B M h?-M M?'i i`¼M; i?B M i`mM; F€- ?"m F€- çdM? T?QM;5

>„M`i M? M? i?m M¢T iÈB +U+ ?¢M- /U p`Q HB M iK+ F?¬M; M;WM; `9i i?Ov ? T
 / /`M; ¸°i T?€ +Y F?~m- i?,M; H M i?ŠM; iÈB h?QÊM; h?B M h?¬M M?`i`¼M; i?B
 G•K G¢+ iB M p`Q /QÐM; i•K ?k- pW bªB #QÊ+ #QÊ+ H M i`lB- M;? M? ¸!M i?¬M
 LY + M? ;Bìb m ?„M iBM? i?¬M i?QªB K€B #QÊ+ p`Q /QÐM; i•K ?kX
 h?QÊM; h?B M h?¬M M?`i`¼M; i?B M ¸dM? T?QM; - ¸°i T?€5
 G•K G¢+ H¢B ¸° FB T H¬M M[- M m M?Q L; ¸Q >ªB S?QM; M?bM i?'v K°i K`M M`v
 "ÎB pb ?„M im Hmv M i`,K i, M,K +ÁM F?¬M; +€+? M`Q ¸°i T?€- i` M M; QìB G•K G¢
 m®M; MQÊ+- i?lB ;B M F?¬M; iÈB K°i i?€M; ?„M +kM; ¸½ iB M p`Q h?QÊM; h?B M
 æ•v +?QM? H`i?B M ¸` T?€Ti„+ +O +?O i?¬M F?Q 5
 a m F?B G•K G¢+ `9i iQ`M #° T?€Ti„+ +O GQ¢M ok G M? i?b +ªM? ;BÈB +O ?„M -
 i K i`¼M; i?B M i`mM; F€X
 G•K G¢+ pmB KWM; +kM; •K i?¬K F?B T bÊ i?“i HÈM- #ÎB pb K°i FB M +?O i?¬M F
 ¸°i T?€ K°i ¸¢B +ªM? ;BÈB +kM; F?¬M; i? ;B9T ?„M i` Q H M i?¬M pQÆM; p`X J
 pQÆM; p`h?QÊM; h?B M h?¬M ¸dM? T?QM; +? M? H +? HU+ HQÊM; ;'T KQìB H¬M
 pQÆM; M?'i iBM? i?b +¬M # Q M?B m FB M +?O i?¬M F?Q ¸•v\
 *?Q /M ?„M ¸¢i ¸QÊ+ # M;`M FB M +?O i?¬M F?Q +kM; +! i? iB M ¸QÊ+ p`Q *Ym
 L?QM; +?mv M M`v [m K°i H€i b m G•K G¢+ i?Qª K½M ¸B iÈB- +?9M; M[#B i ¸QÊ+
 h?B M h?¬M- i?“K +?Q H`h?QÊM; h?B M h?¬M i K i`¼M; i?B M i?b pmB KWM; T?
 J`M?Q æBM? æ¢B .mM; - M ok \*?•M H`óL?•M p`i KÈBô i?b F?B T bÊ ¸ M ?Q`M i
 +€+ M`M; KÈB ;†T ;Ð G•K G¢+ i?b i?^M; M`v +?d H`>Q h?¬M- bÆ p`i?¬M- +! i?
 iÈB h?QÊM; h?B M h?¬M- ?ÆM M[+ÁM H`h?QÊM; h?B M h?¬M i K i`¼M; i?B M-
 T?QM; +O i?¬M ;BÈB X
 æ•v imv i ¸®B H`i`mv M F€ #'i ?O +O i?¬M ;BÈB X
 h?lB ;B M /`B M ok \*?•M +kM; #B i ¸QÊ+ K°i Qi #Q K`i +O G•K G¢+- K`M?½M F?-
 p`bMM; #€B- M?bM [m bQ T?K K`iBK ¸"T i?bM? i?`+?X
 G•K G¢+ i?Î /`B- M!B,
 @ *! M; ?`+? ¸² M?Q M; QÆB b Q\
 @ æ² M?B +! ?B m i•K - bQ T?K M; QÆB +kM; i?m ¸² M?B ¸BX
 M pk i?U+ +kM; H`i`lB bBM? pQm p`i- i?Á i v #!T #° M; U+ +O KbM?X
 @ aQ T?K M; QÆB t2K M; U+ +O ¸² M?B i?“i ¸ T- M;`B bìb t2K- i?“i K K i?“i HÈM
 G•K G¢+ i?B m +?9i M[¸½ i? M? Hw K¬M ?°- p°B p`M; tQ v M; QìB `lB ¸B- ?B M
 iB m K +•v M`vX
 >„M iB M p`Q \*?9+ GB i h?“M?- i` M ¸QlM; ¸B iB T iK+ i,M; H M ?Ä - FBK- i?´ +MM
 ¸•v H`iY ¸dM? - iQÆM; HB M pÈB i?S+ ?ªB +O ?„M- +?d +¬M +ªM? ;BÈB +O ?„
 +kM; iU M?B M ?ÆMX
 a m K`v H¬M i`mv M i®M; i`"M i?b ?„M i`Î H¢B *?9+ GB i h?“M?X
 aBM? w ¸´ iBM? i?¢+? T?QlM; +`M; i®i- M?QM; G•K G¢+ +?Q iÈB #•v ;Bì F?¬M
 ¸B iÈB T? iQ+? H¢B +! ¸QÊ+ +?O i?¬M F?Q- ¸Q imp`i`U+ iB T ¸`v K¢M? iÈB h?QÊ

RjekX *?QÆM; RjdR, Zm v o *?9+ GB i h?"M?X UkV

>¬K M v p" M +?mv M T?€Ti„+ H¶ ç2M i?b ?„M i?"K +?Q +| i? ç®B F?€M; i?¬M p MQK M|T HQ bÊ M?Q i`QÊ+ M[ X >B M i¢B ?„M +?QM? i?S+ +| HU+ HQÊM; F?BM K"i T?€Ti„+ H¶ ç2M +| H°` +kM; F?¬M; bÊ- +€M? +?BK +O ?„M ç½ i?"M? `²BX

L?'i iBM? i?¬M pQÆM; ?Q" M iQ" M +| i? ;B i- +kM; +| HU+ HQÊM; +?®M; H¢B M? i K iBM? i?¬M pQÆM; ?Q†+ K¢M? ?ÆM i?b ?„M #•v ;Bì F?¬M; +| HU+ HQÊM; +?®

L?QM; G•K G¢+ +kM; t2K M?Q M?bM i?'v ç¢B #° T?"M i?¬M pQÆM; +O h?¬M :BÈ + Q ?ÆM M?` iBM? +kM; i?'v M?B m5

>„M +?d +¬M çWM; M?Q JBM? >" oQÆM; +QìM; ç¶ M[M?•M i?¬M pQÆM; - iBM iQîM i?"M? i' ç°B ç®B T?| ?„M- /M b Q K°i i?¬M pQÆM; F?¬M; /€K / /"M; `ìB F?ÄB i?¬M ?¢ i?'T F?¬M; M|B- +ÁM +| i? #` i?¬M pQÆM; F?€+ i'M +¬M; i?¬M [m®+ - p"v i?B

.MM; i?U+ HU+ +O G•K G¢+ #•v ;Bì ç½ +| i? iU /Q çB H¢B `²BX

L?B iY î# M M; Q" B K°i p¢M M, K G•K G¢+ +, M #ªM F?¬M; v M HÁM; - G•K hB m .Q MÆB M"Q `²B5

"îB p"v ?„M i'î H¢B *?9+ GB i h?"M? i?b +| w ç`M? çB ibK \*?9+ GB i h?B M L°- i?d pQÊi [m #S+ iQìM; ;BÈB /B M ? v F?¬M- i?m" M iB M ibK FB K ?¢ H¢+ +O G•K h F i [mª i'î p S?B ok h?"M? - ?„M ?ÆM p¢M M, K i`QÊ+ iWM; i`2Q ;BªB i?QîM; - F?¬ HìB +?Q X

G¬ E?ª G K i`QM; ç' i?¢+? T?QÆM; ?B M ;Bì M?B i ibM? H"K G•K G¢+ F?¬M; +?`r •M? hmv i- ?„M +kM; ?B m çQÊ+ G¬ E?ª G K [m€ KS+ [m, /`- +| H) H9+ i`QÊ+ G¬ oBM? >B M ?B m H-K - H"K +?Q G•K G¢+ F?¬M; +| +?9i F?ª M, M; bBM? ` ?ªQ +ª

"Ä [m G¬ E?ª G K- G•K G¢+ iB M ç M #€B T?ÄM; *?9+ GB i h?B M L°X

>„M `i +?Q ç®B T?QÆM; K†i KkB- F?¬M; +| i`U+ iB T t¬M; p"Q- K" H" çSM; î i`QÈ #€QX

L?QM; K" [m MY M; `v b m \*?9+ GB i h?B M L° iU KbM? çB ` M; ? M? ç|M- H" T i M; QìB i`QM; T?O- B /€K iBM iQîM; *?9+ GB i h?"M? +QìM; ç¢B M?Q p"v H¢B iU M; mv M i?¬M +ªM? +?S\

*?9+ GB i h?B M L° M?bM i?'v #B m H° ;B"i KbM? +O ç€K ç¬M; - i`QM; M°B i•K +k p"v - M m F?¬M; T?ªB ?„M i" M K„i M?bM i?'v i?b ?€ iBM iQîM; G•K G¢+ ç½ iB M p h?QÊM; h?B M h?¬M- i K i`¼M; i?B M5

*?9+ GB i h?B M L° M; •v M; ®+ i¢B +?¶- ? B +QM K„i ç m M? M? +?| M; H¼i ` F?Ä E?¬M; M?bM H-K - h?QÊM; h?B M h?¬M i K i`¼M; i?B M\

JÈB [m K'v i?€M; K" i?^M; M"v ç½ iB M p"Q h?QÊM; h?B M h?¬M 'v Q- ?ÆM M[h?¬M i K i`¼M; \ \*?mv M M"v H"K b Q ?„M +?`m M' B ç•v\

Zmª i?"i +ÁM F?| iQîM; iQÊM; ?ÆM +ª pB + i?¬M pQÆM; i?Q€i v +?¢v i` M çQìM; B iÈB ç€M? ?„M K°i +€B +?Q ?„M idM? H¢B çB5

*?9+ GB i h?B M L° +m®B +MM; pšM H" h?QÊM; h?B M h?¬M- im Hmv M K'v +?K h?B M h?¬M +kM; çQÊ+ KQìB i, M, K- `i iM? M? i`'M ç`M? H¢B- +?„T i v M|B,

@ G•K ?mvM?- i®+ ç° i, M; im pB +O M; QÆB H"K +?Q i K î`°M; i-K K„iX

J¼B M; QìB M; ?2 tQM; - ç m #` ?QªM; bÊ5

G•K ?mvM? \ *?9+ GB i h?B M L° F?¬M; M; î ;¼B G•K G¢+ H" G•K ?mvM?- ?ÆM M[óG½Q T?m ô- ó" M i¼ Xô æ•v H" ç2K p` i`Q +O KbM? /QÈB G•K G¢+ ç'v5

G•K G¢+ F?Q€i F?Q€i i v- M|B,
 @ h¢B ?¢ +| +?9i pB + +—M i?dM? ;B€Q *?9+ ?mvM?X
 @ E?¬M; /€K M?“M5 E?¬M; /€K M?“M5
 *?9+ GB i h?B M L° p°B p¨M; KdK +Q|B- M|B
 @ G•K ?mvM? +S ?ÄB- i #B i b) M|B `ä iQ¨M #°X
 oÈB HQ¢B v m M;?B i M¨v ?„M F?¬M; i? +?®M; H¢B - +kM; +?d +| i?—M pQÆM; i
 M?bM i?'v #° /€M; +O o¢M .QÆM; h?—M oQÆM; i?b /Q|M; M?Q iB m +¬ MQÆM; F
 +,M #ªM F?¬M; +| F?ªM,M; i¬M; p¨Q ?„M ` i v- \*?9+ GB i h?B M L° i`W ?¢i?'T iQ
 ;b\
 *| i? H¨K °i i?—M pQÆM; FBM? bÊ- i²M i¢B b m HQM; iB m +¬ MQÆM; M¨v +| ¢` p
 *?9+ GB i h?B M L° +kM; F?¬M; #B i i?—M pQÆM; T?•M i?“M? +Ym iBM?- K¨ +?QM
 v MX
 @ h?dM? p¨Q i`QM; M|B +?mv M5
 *?9+ GB i h?B M L° ¢2K G•K G¢+ K|B p¨Q T?ÁM; F?€+?- H¢B +?Q i?m°+ ?¢ ¢2K 'K
 H¨K +?Q G•K G¢+ i?Qª K½MX
 G•K G¢+ ¢B i?ŠM; p¨Q p'M ¢ - M|B i?ŠM; w ¢² +O ?„MX
 a m F?B M;?2 *?9+ GB i h?B M L° M|B tQM; i?b i?Î` K°i ?ÆB- ?„M # M ¢—m +ÁM
 +—m ;b F?€+- ¢ M; ¢`M? Ov F?m'i +—m iQ¨M- F?¬M; M;?o iÈB H¨ ?ÄB +€+? tmv M
 @ G•K ?mvM? i?¬M; ?B m F?¬M; ;B M T?€T i„+— F€i?“i tmv M i?'m ;BÈB /B M bQ
 /¨M;5
 *?9+ GB i h?B M L° [mª M?B M F?¬M; +?9i ;B'm /B K- ¢2K T?QÆM; T?€T tmv M
 G¢+ M;?2X
 G•K G¢+ H9+ M¨v M;?2 tQM; p¨ ;“i ¢—m- ¢ÈB *?9+ GB i h?B M L° b m F?B M|B tQM
 ¢¢Q F?¬M; ;B M +O ¢®B T?QÆM; ?¢ ;BÈB- ?ÄB i?,K T?ªB +?,M; +| iBM iS+ +O
 M?QM; F i [mª H¨K +?Q ?„M i?'i p¼M; `²BX
 oQ /K M?Q G•K G¢+ T?B i?,M; imv i H¬B iBM? pU+- M?[M; ;B i°+ i?®M; i` pä im H
 i? +mM; +'T ¢`M? ?QÈM; T?B i?,M; - +kM; F?¬M; iÈB KS+ pW p¨Q h?—M :BÈB i?M
 i`Î i?“M? i`B M;mv M im Hmv M +O M;Q|B F?€+X
 >„M M?bM *?9+ GB i h?B M L° +€Q iW- `|B F?ÄB o¢M .QÆM; h?—M [m®+ # v iÈB S
 E€i?“i Km®M +•m i?¬M; ?¢ ;BÈB `i ¢ÆM ;BªM- ¢| H¨ i¢K i?|B i?“M? H¨T K°i i?¬M
 i?—M +'T M„K ;B[¢QÊ+ K¨ ¢B tm®M;X L?QM; Km®M #^M; p¨Q i?•M i? tmv M [m
 M¨Q- +—M +| #ªQ p¨i ¢†+ i?M #ªQ p X
 J|B K°i H—M tmv M [m ;BÈB /B M i?b i?—M HBM? +—M i`ª ;B€M?B m i•K HBM? p¨
 F?¬M; +| #ªQ p¨i ;b F?B M ?¼ ¢°M; i•K- ¢B p¨Q ?¢ ;BÈB +ÁM T?ªB +?`m i?B M ¢` T
 /¨B +ÁM +| iQM? i`M i?QÆM; poM? pB M- #ÎB p¨v +,M #ªM F?¬M; +| i?—M M¨Q Km
 h?—M :BÈB +MM; ?¢ ;BÈB F?¬M; T?ªB +| p` i`Q ¢®B tSM;- #ÎB p¨v KÈB +| +?mv M
 M?[M; MÆB ? Q H€M? +O h?—M :BÈB- i`W T?B +| i`M T?€T /ŠM /„i- M m F?¬M;
 F?“T MÆBX
 “ÎB p¨v tmv M i?'m ;BÈB /B M K¨ M|B H¨ +?mv M p¬ +MM; ¢ÆM ;BªM- M?QM; Km®M
 ;B€ HÈMX
 h`QM; [m€ i`bM? óJQÊMô i`mv M i®M; i`M i?b G•K G¢+ iU M?B M KB M F?¬M; ¢
 HBM? + M? ;B[- /MM; T?€T i„+ ?„M im Hmv M ?B M ;B| +kM; p¬ +MM; #€ ¢¢Q ¢'vX
 >ÆM ? B KQÆB M,K b m ?„M ;—M ¢•v ? B T?Q i?|B ;B M M¨v +?d ¢ # v iÈB S?B ok

hÁ +´ i?`M? M`v pšM M?Q M;`v tQ F?B ?„M pW iÈB- `~K `°- F?¬M; +| +?9i M`Q
i?¬M i`QM; i?`M? #` iB m /B i K` +| #B M ?| - +?d +¬M K°i M;`v pšM +ÁM i?b iÁ i?
F?¬M; +ªB #B MX

G•K G¢+ ¸B M? M? p T?Q i`QÈ+ - ¸B p`Q T?O i?`M? +?O - # M M;Q`B +| æBM? æ
/•m t`m pšM T?ªB ;†T K +?²M; - H9+ i`QÈ+ imv ¸€M? iB M; KÌB `²B- M?QM; +m®B

@ S?m- T?m KÌB5

h?ÌB ¸B K M?bM i?`v æBM? æ¢B .mM; i?b i?` p T?O i?`M? +?O T?B i?QÌM; F?B
æ¢B .mM; K`v M;`M M,K i`QÈ+ #` +QÌM; ¸¢Q #„i ¸B- ?¬K M v M?bM i?`v æBM? æ¢
M?B M FBM? M;¢+X

RjejX *?QÆM; Rjdk, hBM hS+ G•K hB m .QÆM;

"¼M ?¼ +kM; F?¬M; #B i[m M? +?QM? i?S+ +O æBM? æ¢B .mM; +MM; T?B pk v
bm v ¸Q€M- +?Q ``M; æBM? æ¢B .mM; #` iB M? M?"T- K` ó:B M T?mô G•K G¢+ H¢
¸B m M`v b Q F?¬M; H`K #¼M ?¼ FBM? M;¢+X

æBM? æ¢B .mM; +| +?9i t`m ?´- M`M; i` M / M? M;?o pšM H` +QM +O +O h`B m
F?¬M; #B i ¸½ ,M M;O # Q M?B m H¬M pÈB G•K G¢+ `²B- imv M?B M h`B m lv M "¢
M?QM; i?"i ¸®B K†i pÈB L?•K #` #` i?b M`M; pšM +ªK i?`v M;QÈM;X

@ æB5

G•K G¢+ /„i i v M;¼ +O M`M; ¸B p`Q- #QÈ+ ¸B i`QM; T?O i?`M? +?OX

h?^M; M`v i?"i bU H` iQ ; M 5

h`QM; T?O i?`M? +?O K` +QM /€K iQ ; M M?Q p`v- ?Q`M iQ`M F?¬M; #B i b®M; +
K°i +•m +€+? M;¬M- +? i /QÈB ?Q Kšm ¸ÆM- i?`M? [m, +kM; T?QM; HQm5

L?[M; K` M?[M; i?` p M`v F?¬M; M;,M +ªM ¸QÊ+X

Jm®M M!B M;,M ¸!M i?b æBM? æ¢B .mM; +kM; F?¬M; +| H M iB M;- æBM? æ¢B .m
K°i- B /€K M;,M +ªM M`M; +?S\

L?QM; Km®M M!B F?¬M; M;,M +ªM i?b G•K G¢+ H¢B M?Q €+ [m, M?"T- ?„M Km®M
M;,M +ªM b Q\

.QÈB bU /šM /„i +O æBM? æ¢B .mM; i?b G•K G¢+ p`M`M; M? M? +?|M; ¸B p`Q M
i?ÌB ¸B K M`v +| K°i ¸¢Q mv €T F?¬M; T?•M `ä M K M[i`mv M iÈBX

@ æ m HmB ` ¸B5

æ•v H` T?B pk v m bQÆM;X

@ o•M;- ¸¢B M?•M5

h`i +ª K¼B M;QÌB +mM; FQM? H M iB M;- M? Q M? Q tQ v M;QÌBX hmv #¼M ?¼
M?QM; F?¬M; /€K i`€B H M? +O h`B m lv M "¢+?- +?d +| i? €T ?B m F€i`QM; HÁ

a m F?B i`i +ª HmB ` M;Q`B- i?•MªM? h`B m lv M "¢+? i`®M; `¶M; tm`i ?B M- M`
?`i €Q +?Q`M; H M- i`QM; tBM? ¸ T +ÁM H°` p) mM; /mM; [mw T?€BX

@ æ¢B M?•M5

æBM? æ¢B .mM; #´ M?"Q [m - i`QM; bmv M;?o +O M`M; i?b h`B m lv M "¢+? M?Q

@ L;QÆB M? ç-m FB - i`QÊ+ FB KB M; i?b +SM; H„K- ?B M iΦB i?b i®i`²B- F? M KM?•M5

h`B m lv M "Φ+? H„+ ç-m- M?QM; K`iQÆB +Q`B +QM; +?B m i` M K†i H"TiS+ #B

@ L;QÆB ç°i T?€\

h`QÊ+ FB æBM? æΦB .mM; H`bÆ p`i?-M çdM? T?QM;- M?QM; #•v ;B`F?¬M; M; i`¼M; i?B M ?"m F€- iB M #° +U+ M? M? [mªi?U+ F?¬M; ?ÊTi?|B i?Q`M;5

æBM? æΦB .mM; H9+ M`v çÄ K†i H M- ç m H` +¬M; H Q +O G•K GΦ+- K¶B H-M G HQÊM; +MM; T?€Ti„+ i?b i`QM; [m€i`bM? ;B Q ?Q M; ;B Q HΦB +?Q M`M;- M?B i K½M? iBM? iB M ç| KÊB H` +?mv M HΦX

L?QM; K` +?mv M M`v M`M; ?€ F?¬M; #B i t'm ?' K` M|B ` - ç2K F?m¬M K†i €T tm

h`B m lv M "Φ+? ç®B pÈB +?mv M M`v çQÆM; M?B M H` pmB KWM;- M?QM; €M?K; ;B"i KbM? H-M M[ 5 G-M M`v H` ?Q`M iQ`M ;B"i KbM?-

h?QÊM; h?B M h?-M i K i`¼M; i?B M5

>Q K„i\

*?Q /M i•K iQM? +O M`M; i? M`Q +kM; +| t9+ ç°M; tQ K„i- M?QM; Hw i`Q M|B +? H`i?"i5

s€+ i?U+- h`B m lv M "Φ+? `i ç K„i iÈB G•K GΦ+- +kM; iBM iQ`M; iB m iY M`v +| h?B M h?-M- M?QM; +?mv M M`v +¬M +Æ /mv M p`i?`B ;B M iQ+? Hkv 5

*?Q /M H` M? M? M?'i +kM; T?ªB K°i i, M,K KÈB çQÊ+5

L?QM; #•v ;B`KÈB [m ?ÆM K°i pΦM M,K- iB m iY M`v +?ŠM; M?[M; iB M p`Q h?Q +ÁM H`i K i`¼M; i?B M- iB T +°M pÈB çdM? T?QM; +O h?-M :BÈB5 h?-M pQÆM +?d +| i? M;° K` F?¬M; i? +-m- h?QÊM; h?B M h?-M i`QM; i?-M ;BÈB H` + Q M?

G•K GΦ+ KdK +Q`B- ¬K [mv M M|B,

@ "€B FB M çΦB M?•M5

E€i?"i h`B m lv M "Φ+? +kM; +?d +| im pB h?QÊM; h?B M h?-M M?' i`¼M; i?B M +€+? H`K +?Q G•K GΦ+ tQM; H` çΦB M?•M- M?QM; K` t2K T?•M i?QÊM; æBM? æΦ #QÊ+- ç2K KbM? i?'T ?ÆM h`B m lv M "Φ+?X

h`B m lv M "Φ+? iU M?B M ?B m w +O ?„M- ?ÆM M[+kM; ? i bS+ ?"B HÁM;X

E?¬M; p b i¬M i`¼M; M`M;- K` H` G•K GΦ+ M;mv M w +?Q æBM? æΦB .mM; K†i K M?bM ` i•K w +O ?„M pÈB æBM? æΦB .mM; `i i®i5

@ L;QÆB i?"i ç9M; bU H`K +?Q i ?Q K„iX

h`B m lv M "Φ+? i?Î /`BX

B M?bM i?'v G•K GΦ+ i?b bÊ `^M; +kM; +ªK F?€B ç'v- i?^M; M`v i²M iΦB ;B®M; M?

J°i M;`v b m ?„M +MM; pÈB æBM? æΦB .mM; çB p`Q bÁM; #Φ+- +?¶ ç| +| i?¬M; /ΦC

JÎ i` M D T?€T p` +•m i?¬M; ?Φ ;BÈB- i`"M T?€T /QÈB ?Φ ;BÈB +¬M G•K GΦ+ KÎ M?B K pK K` ?„M i?ª` pΦM M,K i`QÊ+X >„M #•v ;B` +| /ΦM; i?U+ HU+ ;b- ?m®M; ;B M T?€Ti„+- b m # #®M ?¬ ?'T H` +ªK M?"M çQÊ+ iBM? i?-M +?'M ç¬M;- M? M

@ æΦB- çΦB M?•M5

hB m M?•M p"i pΦM M,K i`QÊ+ iB M p`Q hB M *ªM? M?QM; #•v ;B`HΦB H` h?QÊ i?B M- iB M #° +| i? M|B H` ç°M; ç'i- [mª tQM; H` +Q`M; ;Bª imv i i? X

h`QÊ+ K†i i?-M HBM? i?b ?„M ;B®M; M?Q +QM b•m +€B FB M- +,M #ªM F?¬M; /"v

@ o¢M M,K i`QÊ+ #ªQ M;QÆB ibK ?B m iBM iS+ +| F i[mª+?Q \

G•K G¢+ M?“M M?¢i M|B ` - ?„M ?B M i¢B /MM; K°i ¢€K i?–M i?S+ +•m i?¬M; pÈB

@ “~K ¢¢B M?•M- T?“K /•M t€+ i?U+ +| F i[mª5

h M FB p°B p“M; M|B ` X

@ ?\

G•K G¢+ i?Î` K°i ?ÆBX

*?mv M M“v `i ibM? +ì- M m F?¬M; T?ªB ?¢ ;BÈB iQ HÈM i?b G•K G¢+ +?Q /M +|

F?| ibK ¢QÊ+ G•K hB m .QÆM;X

æ¢B F?€B ? B M;“M M,K i`QÊ+ K°i M;QÌB M; M;i`ìB tm'i i? - HB M iK+ ¢¢i ¢ M?“i

/ M? i`mv M t ?ÆM KQÌB iBM? pU+ ;–M ¢|5 o b m KÈB #B i M;QÌB M“v i M H“ G•

`i M?B m M;QÌB- HB M iK+ ¢„+ i?“M;- i`Î i?“M? i?–M iQÊM; +€+ MÆBX

L;“M M,K i`QÊ+ G•K hB m .QÆM; +MM; ;B€Q +?O aQÆM; o¬ L;mv i +O G¢+ L;m

M? M? HB M F i i?“M? HB M +“M?- b m ¢| i?B m +?O hQ E?¬M; ;B ¢€M? i•K iQ H

i?O ;B i p“Q G¢+ L;mv i :B€QX

.QÈB F`+? +?B M- G¢+ L;mv i :B€Q #` /B i- K“ G•K hB m .QÆM; +MM; aQÆM; o¬

i`bM? H M; i? M;- M;“M M,K [m pšM #` hQ E?¬M; ;B T?€B + Q i?O ibK FB K- KQ

æQ¢M •M Q€M ibM? +Wm M“v i`mv M ` ?ÆM KQÌB ¢¢B iBM? pU+- +Æ ?² H“ +•m i`m

?•K K° G•K hB m .QÆM; +MM; aQÆM; o¬ L;mv i #’i Hv #’i F?Q- F?¬M; i?–K K„M; i

>„M MûM ;B“M- iB M i v MûK K°i FB M ¢² p“i [m i`“M T?€T +•m i?¬M;- +kM; H“K i M

+?•M K K M?kM- F?| K“ #bM? ioM? ¢QÊ+X

a m F?B G•K hB m .QÆM; M;?2 iBM iS+ M“v i?b +?9M; M[+kM; M;?2 ¢QÊ+- +€+ M

+| M;QÌB /€K H’M H M ¢–m +O G•K ;B X

@ G•K G¢+- M;QÆB +ÁM F?¬M; K m +Sm ?“B iY +O +?9M; i 5

h`B m L;¼+ S?B ;B“M- G•K G¢+ F?¬M; M;ì +ÁM F?¬M; ?¢ ;BÈB K“ +?¢v iÈB ¢•v-

F?¬M; T?ªB +QM `m°i +O ?„M\

@ æWM; M|M; p°B- ?¢ ;BÈB #“B tQ+? HU+ HQÊM; i?–M +’T- i F?¬M; +| F?ª M,M; K

+?Q M M i`QÊ+ iB M M #“B +€+ M;QÆB +?Q i®i5

G•K G¢+ +kM; F?¬M; Km®M ¢QÊ+ +€B M“v K’i +€B F?€+XX

hmv G•K hB m .QÆM; H“ +QM +O G•K G¢+ +MM; h`B m L;¼+ S?B- G•K G¢+ ?¢ ;B

i?2Q- +€+ M“M; [m€ i`¼M; v m pÈB G•K G¢+- ?„M F?¬M; Km®M +€+ M“M; +| +?mv

Rje9X *?QÆM; Rjdj, L;mv *Æ

G•K G¢+ HB M i`M M h`B m L;¼+ S?B- H’v /QÐM; i•K ?k ;B Q +?Q æBM? æ¢B .m

+ÁM +| p` ¢¢B M?•M #ªQ ?° - imv G•K G¢+ H“ h?QÊM; h?B M h?–M M?QM; F?¬M

M?QM; i`QM; K„i M;QÌB h?–M :BÈB i?b h?QÊM; h?B M h?–M H“ i²M i¢B F?¬M; i?

>„M HÈB /KM; i`“M T?€T tmv M [m p€+? iQÌM; ;BÈB /B MX

h` M i?U+ i ?„M +kM; +| i? iB M ?“M? tmv M [m ;BÈB /B M Î #’i +S MÆB M“Q- F

#S+ iQÌM; F?€+ M? m K“ i?¬B- M?QM; M m F?¬M; +| i`“M T?€T +® ¢`M? i?b ?„M +

M“Q- +| F?ª M,M; H“ ;|+ ? Q H€M? p“ +U+ t M“Q ¢|X

æ•v H" ibM? ?m®M; G•K G¢+ F?¬M; +€+? M"Q iB T M?"M- G•K hB m .QÆM; i`QÊ+
 +Æ- ?„M F?¬M; Km®M H½M; T?Q i?ìB ;B M +?¢v ¢B- ?„M T?ªB M? M? iÈB iBM? pU
 æBM? æ¢B .mM; F?ÎB ¢°M; i`"M T?€T- G•K G¢+ HB M K2M i?2Q H®B +?d /šM K"
 +?„+ +?„M +O h?¬M :BÈB- #„i ¢¬m M; ?`+? ?QÊM; tmv M [m ;BÈB /B MX
 æ•v H" +Y ¢°M; p¬ +MM; M;mv ?B K- M m ;†T T?ªB F?¬M; ;B M T?QM; #¢Q i?b F
 +kM; i´M i?QÆM; M†M; M X
 E?€ i®i G•K G¢+ ¢½ H" h?QÊM; h?B M h?¬M- H¢B +| b€m ? T?€T i„+ K¢M? K)- I
 i`¼M; i?B M +?šM; M?[M; i?•M i? K¢M? K) iÈB ¢€M; bÊ- HU+ HQÊM; +kM; F?¬M
 #bM? i?QìM; +| i? bQ b€M? ¢QÊ+X
 >„M tmv M [m K°i H9+ i?b ¢KM; T?ªB p"i +SM; X
 æ•v H" ?"M; ``Q ?¢ ;BÈBX
 G•K G¢+ i?ûi /"B K°i iB M; p" M +?mv M b€m ? T?€T i„+ - #"M? #"M? #"M? - M„K ¢'
 [mv M- i'K p€+? MSi` - i?•M ?bM? +O ?„M H|2 H M p" tmv M [m - K'i ¢B i`MM; FQ
 h?B M ¢` #`B tQ+?5
 G•K G¢+ iW F?B tm'i ?B M i`QM; ?¢ ;BÈB i?b +ªK SM; ¢QÊ+ i?B M ¢` MÆB ¢•v K•
 "•v ;Bìi?U+ HU+ +O ?„M i,M; H M bQ pÈB H9+ +ÁM Î?¢ ;BÈB ;'T i`,K p¢M- K'v M;
 ¢` pšM +| M,M; HU+ €T +? ?„M / /"M; - bBM?` +ªK ;B€+ #`B tQ+? G•K G¢+X
 >„M p°B p" M; €T +? F?Q iS+ #ªM i?•M- ?„M ¢2K i?U+ HU+ €T +?d +ÁM iBM? ¢ ¢d
 a m F?B ?„M €T +? tm®M; +ÁM iBM? ¢ ¢dM? T?QM; H9+ i?b HU+ HQÊM; i?B M ¢
 ?ÊT i?|B i?QìM; - M?QM; €T +? +ªM? ;BÈB H•m /"B i?b i?¬M ?¢+? b) bBM?` i´M
 i?ìB ;B M5
 G•K G¢+ K„i K„i M?bM [m +?mM; [m M? - imv ?„M €T +? HU+ HQÊM; +?d +ÁM iBM
 T?€T i„+ pšM H" h?QÊM; h?B M h?¬M ¢'v- K'v iBM? pU+ Î ;¬M M^K i`QM; HÁM; #`M
 >„M p¢+? T?€ M; |M i v- K°i ;B¼i K€m iQÆB # v` M; Q`B- /U p`Q ?mv i K¢+? i`Q
 hB m .QÆM; X
 Í ¢^M; FB 5
 @ æ¢B T?¬B ¢ªM- ¢WM; +?¢v M? M? M?Q p"v ?5
 •K i? M? [m2M i?m°+ H9+ M"v p M; H M- aQ •M? hmv i tmv M [m ?Q F?¬M; tm'i ?
 G•K G¢+ M; QM; K„i M?bM [m - >Q h?¬M +ªM? M?` i`¼M; i?B M5
 hB m M? ¢¬m M"v HU+ HQÊM; pšM +ÁM H" >Q h?¬M M?` i`¼M; i?B M5 æB m M"v
 +U+ F€ #`B tQ+? i?¬M HBM? - tm®M; MÆB M"v T?ªB H"K óGQÆM; /•MXô L; Q M M
 #` ?¢ ;BÈB #`B tQ+? [m v M; QÊ+ p h?¬M :BÈB5
 L?QM; K" iB m M? ¢¬m M"v pšM #ªQ i`b >Q h?¬M +?B i?•M5
 *?šM; H) M" M; +MM; L; •M L; mv i i?9 M?Q M? m- H" bOM; M?B ¢QÊ+ i?B M ¢` i?
 @ L"v- M; QÆB `®i +m°+ +| T?ªB /Q Kšm i?•M KbM? bBM?` F?¬M; \
 G•K G¢+ pW ?ÄB i?b K°i #QÊ+ #QÊ+ [m - F?¬M; ;B M T?€T i„+ p" M +?mv M- ?„M
 K°i iBM? pU+ - i®+ ¢° M? M? ¢ M KS+ H"K M; QìB i H°M `m°iX
 aQ •M? hmv i F?¬M; +| +?"K- M" M; iS+ ;B" M M?2 ` ,M; M? +? KB M; X
 @ "û ;€B ¢QÆM; M?B M H" Kšm i?•M ¢¢B M?•M bBM?` - M m F?¬M; #û ;€B H"K b
 G•K G¢+ +QìB ? ? - M?QM; K" pB + H¢ tªv` i` M M; QìB iB m M? ¢¬m M"v [m€
 +kM; F?¬M; F€ [m€BX

>„M H B M i K + + ' i # Q Ê + - K ' v H - M ç B ç ½ ? ¢ t m ® M ; K ° i i B M ? + - m X

", M ; L ; m v i i B M ? - + U + i • v " € + ? G B M ? [m ® + + U + - h ` B m ; B X

G • K h B m . Q Æ M ; t T # ^ M ; i ` Q M ; b • M M ? b M i B M ? F ? ¬ M ; - i ` M p ¢ M M , K H „ M ; ç ¼ M ; -
ç ¢ i i Ê B i B M ? ç M ? ' i i ¼ M ; i ? B M - i Q M ? i b M ? + O ? „ M + k M ; i ` Î M M i ` - K ´ M ? Æ M -
i ` Q X

L ? Q M ; ? „ M H 9 + M ` v i b M ? ? m ® M ; + U + F € F ? ¬ M ; t Q M ; - F ? Q i S + + ? Š M ; M ? [M ; M ; ½
+ ` M ; i ` M M ; " T F ? ¬ M ; ´ M ç ` M ? - i ` M K † i Y M ; ç Ä - + † # M ? i ` ¢ M ; X

@ G • K ç ¢ B + 5

J ° i i B m i ? B m M B M K Q Ì B K ° i K Q Ì B ? B i m ´ B + ? ¢ v p ¨ Q b • M - ç B i Ê B i ` Q Ê + K † i G •
; B M T ? € T F ? Q H ' v ` K ° i F ? Ä ç M / Q Ê + ç Q i Ê B X

@ o , M M ? B H ¢ B H ' v i Ê B K ° i Q i ç M / Q Ê + 5

G • K h B m . Q Æ M ; K B M + Q Ð M ; i Q Æ B + Q Ì B - i ? Á i v p ¶ p ¶ ç - m + O i ? B m M B M - M †

@ * ^a K Æ M M ; Q Æ B 5

@ L m F ? ¬ M ; T ? ^a B K ' v M , K i ` Q Ê + T ? K i ? • M p š M H ¢ + - o , M M ? B M ? ' i ç ` M ? b) + † ç Q Ê
h ? B m M B M i B + ? " M # M K M ; i ? 2 Q i S + ; B " M M † B ` X > „ M H ` i ? B m + ? O h ` B m ; B

G • K h B m . Q Æ M ; ç Q K „ i M ? b M [m - M † B ,

@ h ` Q Ê + p ¨ B M ; ` v / ¢ v M ; Q Æ B ? ¼ + # ` B i ? M ` Q \

@ G • K ç ¢ B + - o , M M ? B ` ' i ç - M - " Q + ? G ¢ + L ; m v M S ? Q M ; Z m v i F B p š M F ? ¬ M ; ? ¼
h ` B m o , M ^a Q M ½ Q M † B X

@ E ? ¬ M ; + † p B + ; b - M ; Q Æ B p W K È B M ? " T i ? Q + ? # B M + ^a M ? - + € B M ` v p ® M H ` H
M ? Ê F „ F ? ~ m [m v i - p b m + ^a M ? ; B È B ç M + † i ? + ? " K ` ½ B i b K ? B m 5

G • K h B m . Q Æ M ; i ? m ? ? B € M ? K „ i - M ? b M [m T ? Á M ; ç ® B / B M - i ` Q M ; € M ? K „ i H ° `
h ` B m o , M H ° ` i ? - M b „ + [m M i • K ,

@ h ? Q Æ M ; i ? o ¬ a Q Æ M ; i , i ® i + ? Q \

@ • M ç M / Q Ê + + O o , M M ? B - i U M ? B M H ` F ? Ä 2 i ? B i M ? B m 5

G • K h B m . Q Æ M ; + Q Ì B M † B X

@ o " v H ` i ® i ` ² B 5

h ` B m o , M i m ´ B + Á M M ? Ä - + k M ; F ? ¬ M ; + † M ? b M ` € M ? K „ i G • K h B m . Q Æ M ; K M ;
b „ + K † i p m B K W M ; X

@ h ç • v b) F ? ¬ M ; [m ' v ` - v G • K ç ¢ B + 5

L † B t Q M ; ? „ M ` Ì B F ? Ä B b • M M ? Ä X

• M ? K „ i G • K h B m . Q Æ M ; M ? b M [m i B M ? F ? ¬ M ; - F ? ¬ M ; # B i M ? Q i ? M ` Q - ç ° i M
K ¢ + ? b ¬ B i ` Q - / Q Ì M ; M ? Q + † K ° i + ? m v M [ m M ? b • m M † M ; p È B ? „ M t <sup>a</sup> v ` X > „ M
T ? Á M ; ç ® B / B M X

@ h B m . Q Æ M ; 5

h ` Q M ; T ? Á M ; i ` M ; B Q Ì M ; - K ° i i B m K „ M ? • M K € B i † + / ` B T ? ' i T ? Æ - ; Q Æ M ; K † i i m v
ç ` + ? ' M ç ° M ; - M ? Q M ; H 9 + M ` v b „ + K † i p ¬ + M M ; i € B M ? Ê i - # Ì K ¬ B ç Ä i ? š K M ? Q
M ? Q Ê + X

@ æ W M ; # „ i ç - m 5 æ W M ; # „ i ç - m 5

G•K hB m .QÆM; p°B p" M; +?ϕv iÈB- MY M;²B Î# M ;BQÌM;- M? p¶ p ϕ¬B K€ M;
@ L;?d M;ÆB i?"i i®i5
@ hB m .QÆM;- +| +•m M|B M"v +O M;QÆB i?b i v M i•K `²BX
hB m K„ M?•M i?ì #`M i v M;¼+ pm®i K ϕ¬B K€ +O G•K hB m .QÆM;- €M? K„i M?
@ aQÆM; o¬ L;mv i i F?¬M; ?®B ?"M M?'i H" [m2M M;QÆB- M m +| FB T b m- i ?
M;QÆB5
@ aQÆM; L;mv i5
G•K hB m .QÆM; H9+ M"v ? B ?"M; H M|M; +?ªv tm®M;X
@ E?¬M; M M pSi #Ä- i iBM iQÎM; T?K i?•M +?„+ +?„M b) iBK ϕQÊ+ +?9M; i 5
@ hB m .QÆM;- M m M;QÆB i?2Q +¬M; +¬M; T?B i?,M; H M h?¬M :BÈB i?b i?"i i®
•M? K„i aQÆM; o¬ L;mv i tm'i ?B M ?QªM; ?®i- €M? K„i M?bM [m G•K hB m .QÆM
@ æWM; M|B M;®+ M?Q p"v- M,K ϕ|i K" i?2Q +?•M T?K i?•M T?B i?,M; h?¬M :BÈB
M;QÆB H" i?B M i?¬M # M •M +?Q i 5
G•K hB m .QÆM; K„i ?' im¬M H - K°i i v +¬K H'v #`M i v M;¼+ +O aQÆM; o¬ L;r
i v M;¼+ p¬ HU+X

Rje8X *?QÆM; Rjd9, GY :B" M L;"T h`ÌBX URV

@ *¬M; +¬M; i?B M iQ imv i ϕϕB- +?„+ ?ŠM +kM; / M? +?'M i?B M ?ϕ i`QM; h?¬M :
+¬M; p" #` #` H¬M +m®BX
aQÆM; o¬ L;mv i ;B®M; M?Q ϕ M; M?„M M?O /B M;¬M p"v- i` M ;QÆM; Kti T?O €
idM? HϕBX
L?QM; G•K hB m .QÆM; #B i `ä ϕ•v H" ?²B [m M; T?ªM +?B m5
@ æWM; M|B- o¬ L;mv i- +¬m M;QÆB ϕWM; M|B- i M?'i ϕ`M? b) K M; M;QÆB ϕB
M?[M; /B MQÆM; FB 5
G•K hB m .QÆM; F?|+ F?¬M; i?"M? iB M;X
@ > ? ? - [m'v `¬v +€+ M;QÆB ibM? +?"M; w i?B T ϕ9M; H" t'm ?' X
J°i iB M; +QÌB HϕM? ϕ°i M?B M i`mv M ϕ M- #`M?- +Y T?ÁM; +O G•K hB m .QÆM
+?'iX
J°i H½Q ;Bª Kt+ ?²M; #`Q H9+ M"v ϕB p"Q i`QM; T?ÁM;- F?Q iS+ iBM? ϕ i K i`¼M
G•K hB m .QÆM; pšM H`K M?Q F?¬M; i?'v- €M? K„i ¬M M?m M?bM [m M;QÌB M;¼
+ªK ;B€+ ϕQÊ+ bBM? K M? F?Q iS+ +O ϕ®B T?QÆM; ϕ M; t|B KÂM F`+? HB i- +ª
@ G•K hB m .QÆM;- M;QÆB t€+ i?U+ #'i T?"K5 "´M i¼ i?W M?"M M m F?¬M; H
i?O +O M;QÆB- M?QM; M;QÆB #•v ;BÌ ϕ½ M?Q Kti i`ÌB b„T HtM- +ÁM /€K Îi`QÈ
#S+\
G½Q ;Bª ?W HϕM? M|B `X
G•K hB m .QÆM; +?d M?bM [m M;QÌB M;¼+ M?Q bB K M?Q b v bQ X

@ Jm®M i`€+? +kM; +?d i`€+? +€+ M;QÆB K M? F?¬M; i®i- ;†T T?ªB hQ E?¬M; ;
M?•M- FB T b m KÎK„i b€M; K°i +?9i- F?¬M; T?ªB i?B M i`B H` +| i? ç„+ i°B K°i M
G½Q ;B` M`v `®i +m°+ F?¬M; FB K MûM çQÊ+ iS+ ;B`M i`QM; HÁM;- K°i +?QÎM; ;
.QÆM;X

G•K hB m .QÆM; /m¶B +€M? i v ç2K aQÆM; o¬ L;mv i +?,K +?9 ¬K p`Q M;U+- ?„
bKT ç´- M m F?¬M; T?ªB çQÊ+ i?¬M /QÊ+ ` M Hmv M i`QM; #KM;- ç½ bÊK M?Q aQ
i` M ;BQÎM;X

L[M?•M M`v /M ?„M +? i +kM; F?¬M; #m¬M; i X

@ *? i5

G½Q ;B` M`v `®M; ;B`M H M- ?„M ;?ûi M?'i HQ¢B M;QÎB F?¬M; bÊ +? i M`vX

@ ?- M;QÆB Km®M ;B i B\

G•K G¢+ #bM? i?ªM M?QM; K M; i?2Q iS+ ;B`M M;”T i`îB M|B ` X

@ S?K i?•M5

G•K hB m .QÆM; ç½ +?m`M #` T?ªB +? ii?b iBM? i?“M +?’M ç°M;- F?¬M; i? iBM M
i`QÊ+ K†i +O ?„M- M K iY i` im´B i? M? v #²M; # M?X

æ9M; p”v- M K M?•M M`v +?QM? H` H½Q T?K i?•M K¢M? K) +O ?„MX

@ S?K i?•M- +Sm o¬ aQÆM;5

G•K hB m .QÆM; F?) ;B”i KbM? b m ç| M?Q #„i çQÊ+ +¼M; +Ä +Sm K¢M;- M?bM [
hB m iY M`v- +| +QM /•m i?b +?ŠM; [m M i•K iÈB H½Q ;B` M?Q ?„M `²B5

G•K G¢+ iB M i v çB K K°i M;|M i v- K°i ç¢Q ?”Q [m M; #ªv K`m tQ v [m M? M;QÎB C
aQÆM; o¬ L;mv i- i?QÆM; i? ç€M; bÊ i` M M;QÎB ? B M;QÎB F?ûT H¢B- F?Q iS+

>„M M„K ;B[T?€T i„+ K°+ ? h?QÊM; h?B M h?¬M- +?d +¬M +ÁM K°i ?ÆB i?b +kM
B +kM; +Sm çQÊ+X

h`QM; M?€v K„i G•K hB m .QÆM; +MM; aQÆM; o¬ L;mv i +?ŠM; M?[M; F?¬B T?K
?Q`M iQ`M F?¬B T?K+ iÈB çdM? T?QM;- i?“K +?Q +ÁM ç M; i,M; H MX

hmv aQÆM; o¬ L;mv i p¬ b® H¬M M;?2 G•K hB m .QÆM; M|B [m i?B M iQ v m M;
M?QM; K` M;?2 p` i?’v H` ? B +?mv M ?Q`M iQ`M F?€+ M? m5 L`M; +MM; G•K hB
i?QÆM; i`Q K¢M;- M?QM; #•v ;BÎ +?d çB K K°i M;|M i v H` F?ÄB- [m€ K¢M? K)X

L; v +ª G•K hB m .QÆM; +kM; ;B”i KbM? i?“i HÈM- ?„M p®M +?Q `^M; [m p¢M M,K
H +? pÈB T?K i?•M +O ?„M- M?QM; K` ?¬K M v M?bM i?’v +? M? H +? F?¬M; FûC
[m€ M?B mX

@ S?K i?•M- ç•v H` +QM /•m +O M;QÆB- aQÆM; o¬ L;mv i5

G•K hB m .QÆM; ;BÈB i?B m pÈB G•K G¢+X

aQÆM; o¬ L;mv i H9+ M`v /`m /`M; [m€ ;®B- +| +?9i M;QÊM; M;MM; M|B,

@ o¬ L;mv i #€B FB M T?K i?•MX

G•K G¢+ +QÎB ? ? - bîbî F?„T M;QÎB- Km®M +?Q H ;†T K†i- M?QM; K` i` M M;QÎ

M;QÌB ç T M?Q p"v ?„M F?¬M; i?'v M?B mX

RjedX *?QÆM; Rjd8, GY :B"ML;"T h`ÌBX UkV

@ *?' /•m- M;QÆB M M M;?2 HÌB i - ;^a+?Q i H"K i?B T- i ç`M? #^aQ p Kšm iY +€
*?B ? h`B m æ^M; GQM; M!B ` - €M? K„i M?bM [mûi [m iW ç-m tm®M; ?ç i? +O
K„i i`M M;"T b„+ /K+X

h? iY +O ;B +?O H"K°i ççB K„ M?•M- M,K ç! ;^a+?Q h`B m ;B F?¬M; B F?¬M; i?
M;?o iÈB h`B m >B M S?QM; +? i çB i?b #¼M ?¼ +! +Æ ?°BX

@ >W- +?' /•m- i?^M; M"v +! M,M; HU+ ;b +?S- T?^aB ;^a+kM; ;^a+?Q i 5

GçB K°i M;QÌB M!B ` X

h`QM; T?ÁM; F?€+? ç€K M;QÌB +?B ? +½B M? m- ç M; T?•M t2K M[+?O M?•M M"
æçB M;?o HQçB p"i M"v +! ç¬B F?B F?¬M; ç€M; K°i ç²M;- +! ç¬B F?B H" #€m p"i

h?•M i? Gw L;¼+ T?€i`mM- M" M; ç½ bÈK #B i +?B ? /½ i•K #WM; #WM;- M?QM;
pW +? i K'v M,K i?b #¼M +?9M; ç½ H° ;QÆM; Kti /[iÊM- M; v +^a+QM M" M; +kM; F

hmv #¼M +?9M; Hm¬M KB M; M!B #^aQ p Gw L;¼+ Kšm iY #bM? M- M?QM; M m M
iY +€+ M" M;X

Gw L;¼+ F?¬M; [m M i•K +?QM? KbM?- M?QM; H"K b Q F?¬M [m M i•K +QM KbM?

•M? K„i ç^aQ [m #^av ;QÆM; Kti /[iÊM FB - MQÈ+ K„i ;B" M;BK - M" M; i?U+ bU T?^a
b Q\ ob +€B ;b ¬M; i`ÌB HçB i" M M?šM pÈB M" M; M?Q p"v\ L" M; `®i +m°+ H"K b B

@ *€+ M;QÆB F?¬M; çQÊ+ F?B / Kšm i?•M +O i 5

h`B m o,M M•M; + Q H²M; M;U+ ;-v v m çSM; +?„M i`QÈ+ Kti Gw L;¼+- i`QM; €M?

@ *9i M; v5

J°i M;QÌB ç€M? ` K°i +?QÌM;- h`B m o,M H"TiS+ #` ç€M? # v ` M;Q"BX

@ o,M M?B5

Gw L;¼+ FBM? ?¬ K°i iB M;- HçB i`ÊM K„i M?bM [m ç€K M;QÌB FB X

@ *€+ M;QÆB +ÁM +! +?9iM?•M iQM? b Q\

@ *ç+ +ç+ +ç+- ç! H" ç² +?ÆB ;b5

"^av M;QÌB FB +QÌB `° H MX

@ *?' /•m- FQM? tBM K m K m çQ ` [mv i ç`M?5

Gw L;¼+ i`QM; M°B i•K ç' K€m- pb +QM +O KbM? M" M; F?¬M; i? F?¬M; i?Ä ?B

@ Zmv i ç`M? +?QM? H" #^av +€+ M;QÆB T?^aB +? i5

•K i? M? G•K hB m .QÆM; p M; H M- i?•M ?bM? +kM; ?B M ` X

@ hB m iY- M;QÆB H" B\

"^av M;QÌB FB b[M; b! K°i H9+- ç m ;"Q H MX

@ h +?d H" K°i F H M; i? M; çQÊ+ iB m o,M i?m HQm- M?QM; K" i ?B m +! •M i'i
H" K°i ç€K b!B F?Q€+ / M;QÌB- ç m ç€M; +? i5

G•K hB m .QÆM; ?W H¢M? K°i iB M;- €M? K„i M?bM [m h`B m o,M i?b iQÆB +QÌB
 @ hB m o,M- i i? v h`B m ;B i? M? Hw K¬M ?°- M;QÆB F?¬M; T?ªM ç®B +?S\
 @ G•K ç¢B + - #¼M +?9M; H¨ ç¢B €+ M?•M- Km®M #S+ Kšm i?•M5
 h`B m o,M +„M K¬B M|B ` X
 @ L?QM; K¨i?QÆM; i? +O G•K ç¢B + ç½i®i ?ÆM +?Q \
 @ •M /QÊ+ +O iB m o,M çQÆM; M?B M i®i5
 G•K hB m .QÆM; KdK +QÌBX
 @ hB m iY- +ÁM Km®M H¨K M;QÌB M?•M M;?o b Q- M;QÆB +ÁM +?Q çO T?•M HÇ
 "ªv M;QÌB FB M? Q M? Q M?bM [m i?U+ HU+ +O G•K hB m .QÆM;- H¢B KÆ ?ª
 F?¬M; / +?¼+ - K¨ #¼M ?¼ FQ Km®M p¬ /mv M p¬ +Ê `QÊ+ i? K +QÌM; ç`+?X
 G•K hB m .QÆM; çB K ` K°i M;|M i v- T?®+- K°i çQ¨M ?mv i?Q M´imM;- H²M;
 tmv M i?OM;- bBM? +Æ #`t| çB- +,M #ªM F?¬M; +| +Æ ?°B b®M; H¢BX
 h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M- iQ¨M i`QÌM; ?Q¨M iQ¨M v M ioM?- +?d +| •K i? M?
 ` K¨i?¬BX
 @ *€+ M;QÆB F?¬M; tSM; H¨K M;QÌB- i`QÊ+ iB M M M ?¼+ HB K bo- çB ç¬m i? B
 G•K hB m .QÆM; ç€M? ` - HU+ HQÊM; iBM? ç #¨M? i`QÊM;- iU M?B M K°i +?B m
 ç½ ;B i iQ¨M #°X
 @ G•K ç¢B + - M;QÆB i?"i H¨ HÊB ?¢B5
 > B K„i h`B m o,M b€M; H2M- €M? K„i ?QM; T?'M M?bM [m G•K hB m .QÆM;X
 G•K hB m .QÆM; p¶ p¶ p B ?„M- M|B,
 @ *?d +¬M hB m o,M bB M; M,M; im Hmv M- +m®B +MM; b) +| K°i M;¨v +QÌM; ç¢B
 @ •M5
 h`B m o,M tQ #|T M„K ç'K- ?„M ?"M KbM? M?m M?QÊ+ F?¬M; i? #ªQ p Kšm i?•M
 G•K hB m .QÆM; M?bM [m Gw L;¼+ - M|B,
 @ h`B m T?m M?•M- i¢B ?¢ +| pB + +MM; M;QÆB i?QÆM; HQÊM;5
 >„M M?bM [m Gw L;¼+ ç M;?` Km®M /šM ? B M;QÌB +MM; T?B i?,M; h?¬M :BÈB
 M;"T ç'm ç€ [mv M HU+- M?QM; +| G•K G¢+ +?2 ;B| +?2 KQ - +| i? +mM; +'T MÆB
 Gw L;¼+ iBK ç"Ti?bM? i?`+? - h`B m ;B imv Î ç•v H¨ p¼M; i°+- M?QM; h`B m >B
 im pB F€ªQ +ªM? K¨ i?¬B- çWM; M|B +€+? i?¬M +ªM? p¬ +MM; HÈM- M; v +ª` iB
 L m M?Q +| i? i`U+ iB T iB M p¨Q h?¬M :BÈB i?b /M H¨ M¨M; ? v h`B m o,M +kM;
 M?'iX
 L¨M; M?'i ç`M? TªB pb +QM KbM? K¨ bmv M;?o5
 "ÎB p"v- M¨M; HU +?¼M i`Î M M `i çÆM ;BªMX
 G•K G¢+ ;BšK +?"M i¢B +?¶ çB ` - M|B,
 @ hB m .QÆM;- M?•M ibM? tQM; `²B\
 @ •M5
 G•K hB m .QÆM;;"i ;"i ç¬mX
 G•K G¢+ i?Á i v +m®M H'v G•K hB m .QÆM;- aQÆM; o¬ L;mv i +MM; pÈB Gw L;¼
 p¨Q hQ E?¬M; iBM?X

hBM? + - m M"v bÊK M?'i + kM; F?¬M; ;¼B H" hQ E?¬M; iBM? - M?QM; F?B hQ E?¬M
#B M i?"M? hQ E?¬M; M?'i i° + K°i M?" ç° + ç¢B - i¢B hQ E?¬M; iBM? i?b /ÁM; ?¼
?"M? F?¬M; bÊX

h` M T?® + | + • m M|B M?Q i? M"v - M m #m'Bi®B hQ E?¬M; iÈB M?" - i`QÊM; T?m i
M; Q" B - ç2K; BQÌM; p" i? iY /•M; H MX

hQ E?¬M; M?'i i° + #€ ç¢Q + MM; + QÌM; i? + | i? i?'v `äX

G•K G¢ + çB p"Q i`QM; - ?"M; H•K hQ E?¬M; iBM? - €M? K„i M?bM [mûi [m K°i ?Q
i?"M? + ?O hQ E?¬M; ; B X

hQ E?¬M; i° + M?•M i`aB `°M; + a hQ E?¬M; iBM? - K" hQ E?¬M; i?"M? + ?QM? H" F
+ kM; H" + ?¶ i° + M?•M i`U + ? + O hQ E?¬M; ; B ÎH¢BX

æ®B pÈB G•K hB m .QÆM; T?€i ç°M; i" T b€i hQ E?¬M; h?B m + ?O H" M; QÌB F i
E?¬M; >¢Q - M; ?2 M|B H" hQ E?¬M; ; B ?"m ç¢B /ÁM; + ?QM? + O h?QÊM; h?B M i
+ | ?mv i K¢ + ? T?aM i' - i?B M iQ ?ÆM M; QÌB - M; ?2 M|B çQÊ + h?QÊM; h?B M h?¬M

"ÎB p"v M; QÌB M"v M; M; M; QÊ + + "M `Ð B + kM; + | i? iQÎM; iQÊM; X

h`QM; K„i i M i?B m + ?O M"v - K¼B i?S i` M çÌB ç m H" + O ?„M - ?„M Km®M i? M"O
T?ûT + | B çQÊ + + aB HÌBX

o`B M; "M M, K i`QÊ + ?„M p¬ iBM? ; †T çQÊ + aQÆM; o¬ L; mv i - + ÁM + | + aK; B€ + F?„
o¬ L; mv i + kM; F?¬M; Km®M F?m' i T?K + ?„M - H"K + ?Q ?„M M' B H M ?SM; i?m - + k
i?O ; B i° + + QÐM; #S + - ?„M K°i çQÌM; i`mv + - m - + ?mv M M"v pÈB ?„M K" M|B [m€

L?QM; pB + M"v + ÁM F?¬M; F i [m^a ; b - G•K hB m .QÆM; H¢B ; B i [m - K°i çQÌM;
?B M ?€ + ? - K" aQÆM; o¬ L; mv i pW i?'v ç½ v m - ? B M; QÌB M? M? + ?|M; F i i?"M

*?mv M M"v H"K + ?Q hQ E?¬M; >¢Q `i T?šM M° - `i T?šM M°5

>„M F?¬M; T?aB v m i?Q + ? aQÆM; o¬ L; mv i # Q M?B m M[- M?QM; K" G•K hB m
+ O ?„M - K" aQÆM; o¬ L; mv i iB M M?•M /€K T?aM #°B ?„M - + ?mv M M"v H"K K†i K
ç`M? T?aB H¢B + ?Q ? B M; QÌB M"v i`a + €B ; B€ i?"i HÈMX

ob p"v ?„M i" M /KM; + Q i?O /B i G¢ + L; mv i : B€Q - i`¼M; i?QÆM; G•K hB m .QÆM
+ kM; Km®M çm'Bi" M ; B i imv i ? B M; QÌBX

>B M i¢B - + ?„ + ?ŠM ? B M; QÌB M"v ç½ + ? i \

hQ E?¬M; >¢Q ç M; + ?ÆB K°i K„M?•M - ç•v H" FB m i? i?9 + T?K + O M; QÆB - M?O
/€K F?¬M; KÎ + ?•M ` b Q\ L?Ê iÈB K„K¢Q + O aQÆM; o¬ L; mv i - ?„M + | + ?9i F?
M; QÌB ç T M?Q p"v ?„M F?¬M; i?'v M?B mX

Rje3X *?QÆM; Rjde, hQ E?¬M; >¢ : BÈBX

P M?5

æ9M; H9 + M"v K°i ç¢Q mv €T ç€M; bÊ ?"M; H•K - H"K + ?Q M; QÌB i F?¬M; iU + ?O +
hQ E?¬M; >¢Q K K M; v i¢B + ?¶5

G"K + ?Q ?„M + aK i?'v p¬ + MM; ç€M; bÊ - p°B p" M; i`B i ç p" B + €B - K K tm®M; MY
F?ÎB b„ + X J„M?•M /QÈB i?•M /M i?'B i? M"Q + kM; F?¬M; + SM; M'BX

S? \

hW M v p b m F?¬M; + ÁM + U + H¢ + + O i?B m M M b Q\

hQ E?¬M; >¢Q M´B ;B”M ;¬K H M K°i iB M;- ¬K ¸²K K†+ [m¬M €Q p”Q- i?€Q +?¢v H
K„i K M; i?2Q HY ;B”M M?Q i?B m ¸®iX

”’i F H” B i¢Q i?”M? i?b ?„M Km®M M;Q`B M¼ +? i5

@ B /€K iÈB hQ E?¬M; ;B H”K +”M- +ÁM F?¬M; K m H,M` ¸•vX

hS+ ;B”M ;¬K H M K°i iB M;- i` M hQ E?¬M; i?”M? +| K’v i`,K +Q`M; ;Bª T?B m T?
M?bM [m X

E?¬M; M;`+| M;Q`B /€K hQ E?¬M; i?”M? ;BQÆM; Q B- M;¢B K M? /”B b Q\

>¢ ;BÈB +€B ;b HÈM M?’i\ hBM? ¸ 5 J” hQ E?¬M; M?’i i°+ +| # Q M?B m iBM? ¸ \

æ•v H” HU+ HQÊM; M;?B M €T i’i +ª- ¸O [mûi M; M; iBM? pU+X

@ L|B M,M; H¶ K½M;5

•K i? M? H¢M? HMM; p M; H M- Q M?- K°i +U +?QÎM; ?B M` #-m i`lB- ¸€M? p T

””M?5

””M i v ¸”T iÈB- M;Q`B M¼ F?¬M; +| K°i +?9i HU+ +?¬M; +U- H”T iS+ #` ¸M€? i?
+•m /B iX

>€+?5

L;Q`B +O hQ E?¬M; ;B B +kM; pW ;B”M pW bÊ5 hS+ ;B”M pb +| M;Q`B /€K ?”M?
;B - K” bÊ ?½B H” +?B M HU+ +O M;Q`B b Q K” K¢M? M?Q p”v\ L;Q`B #` +?KT +?
+kM; H” iBM? ¸ M?’i i`¼M; i?B M X

*?d K°i i€i +?KT +? i\

@ *€+ ?¢ M;Q`B T?QÆM; M”Q\

hQ E?¬M; >¢Q imv pšM +?d H” i?B m +?O- M?QM; #ÎB pb ¸¢i ¸QÊ+ h?¬M :BÈB H½
+O ?„M +ÁM HÈM ?ÆM +ª ;B +?OX hm ¸¢Q # p¢M M,K- ?¬K M v +?QM? +| im pB
¸| +| +¬M; H Q i”B M;mv M +O h?¬M :BÈB H½Q i´ # M +?Q- M?QM; K” iQ +?’i +C
F?¬M; H”K ;b +| iB M +ªM? M?Q p”vX

@ hQ E?¬M; >¢Q- i ¸ M #€Q i?M5

G•K hB m .QÆM; i?ûi /”B- i`QM; ?Q F?¬M; tm’i ?B M K°i M;Q`B ? B ¸’K- [m v K„
;Bª hQ E?¬M; ;B X

@ L;QÆB\

G•K G¢+ b€i F?Q KQÌB T?–M- M?B iY i?B m +?9i #` ç€M? +? i- +?mv M M`v ?„M H
hQ E?–M; ;B +kM; F?–M; T?ªB p`i ;b i®i- ?„M Km®M ç¢B F? B b€i ;BÈB5

h`QM; K`M ?`Q [m M; hQ E?–M; >¢Q +`M; M;`v +`M; i?ªK- M m F?–M; +| i–M; ?¢M
ç i K i`¼M; i?B M +O ?„M +| i? i?Q€i +? i- iBM? ç #`i iY H` i?B i Hm`i +O ?¢ ;L

>ÆM M[K`M ?`Q [m M; M`v +| €T +? i?U+ HU+ +O ?„M M?`i ç`M?– +?B M HU+ +
ç2K im pB ?¢ tm®M; iBM? ç M?`i i`¼M; - T?ÁM; M;U +kM; ;–M M?Q bKT ç´- /QÈB +
#ªM F?–M; T?ªB ç®B i?O +O G•K hB m .QÆM;X

h`QÈ+ K†i M;QÌB hQ E?–M; ;B - hQ E?–M; >¢Q i|+ i B #M tM- ?Q`M iQ`M F?–M; +
FB - M;QÌB ç–v K€m p` +?€M MªM M?Q ,M K`vX

@ *€+ ?¢

æ°i M?B M K°i ç¢Q mv €T pQÊi [m iBM? pU+ ?`M; H•K- i` M F?–M; hQ E?–M; i?
K†i M;QÌB- K†+ /M +?d H` K°i ?QªM?– M?QM; €M? K„i +| /` iQÊM; - i`M ç–v F?Q i

"ÎB pb +?d H` ?QªM?– G•K G¢+ F?–M; i? çQ€M i?U+ HU+ p` +ªM? ;BÈB +O ç®B T
p`Q H9+ K`m +?®i M`v- i€K T?–M +?QM? H` H½Q i´ i–M; +O hQ E?–M; ;B i¢B h
h?–M X

@ "´M i¼ hQ E?–M; S?QM; >Q - FQM? tBM +€+ ?¢ †i KkB- T?|M; ?"m #®B +O #
F?€+ ;†T M? m i¢B h?–M :BÈB #´M i¼ i`i +| +?¶ #€Q5

L;QÌB M`v M?bM i?`v i?ªK i`¼M; +O hQ E?–M; >¢Q M?bM p`Q i`QM; K„i- H° ` K°
M?B m ?ÆM H` HQ H„M;X

G•K G¢+ i?ªM M?B M M|B ,

@ >"m M?•M +O M;QÆB Km®M ;B i+QM +O i - i +kM; F?–M; H`v HÈM ?B T M?Ä
L m M?Q ?"m M?•M +O M;QÆB ç€M? #¢B +QM i - M?Q p`v F?QªM b´ b€+? M`v i?O
;B +kM; F?–M; +–M i²M i¢B5

hQ E?–M; S?QM; >Q K†i KQ H`T iS+ H° ` p ;B`M /[- M?QM; ?„M H` h?QÊM; h?B
ç¢B H½Q i`QM; h?–M :BÈB- H` i²M i¢B +QÌM; ç¢B M?`i /QÈB i?–M pQÆM; - M?`i M
w +?Q +O i?B M ç` - B /€K F?–M; M;?2X

hQ E?–M; >¢Q b„T #` ç€M? +? i`²B- G•K G¢+ Î ç•v F?–M; T?ªB ç M; M|B M?ªK b
#bM? M p– bU i?b ?„M +–M ?B M i?•M €Q\ *?Q `^M; ?„M `½M? `¶B #` F?MM; `\
@ *€+ ?¢- +?È +?Q `^M; h?–M :BÈB iQ HÈM #´M i¼ F?–M; +€+? M`Q ibK çQÊ+ M;

hQ E?–M; S?QM; >Q M;[F?Q /–M /–M H¢M? M?Q #,M; - ?„M +?Q `^M; G•K G¢+ /€
:BÈB [m€ HÈM- bQM; T?QÆM; +,M #ªM F?–M; +| +Æ ?°B +?¢K K†i- M?Q p`v h?Q
M`Q- +| HU+ F?–M; /MM; - +| mv F?–M; T?€i5

@ L m ?"m M?•M +O #´M i¼ +? i- #´M i¼ +?Q /M pQÊi [m M9B b–M; #B M +ª +k
G•K G¢+ +QÌB pmB p ,

@ L;QÆB v M i•K- /M M;QÆB F?–M; ibK i - i b) ibK M;QÆBX

a€+?- F?Q€+ H€+ çB5

hQ E?–M; ;B B +kM; Q€M i?–K- B /€K H` ç`+? pÈB h?QÊM; h?B M h?–M\ Jm®M
h?B M h?–M i?b G•K hB m .QÆM; H`K b Q +| ibM? i`¢M; i?ªK M?Q p`v- ?ÆM M;?bM

L m H` ;B i°+ +| h?QÊM; h?B M h?–M i¼ i`´M ç m +| i`M T?€T +•m i?–M; ?¢ ;BÈB
b) ?¢ ;BÈB- H`K ;b +| ç¢Q Hw +ª M;`M M,K KÈB tm®M;\
æB m M`v M|B `ä G•K G¢+ +,M #ªM +?d H` iB m i?–M HBM?- i?ÌB ;B M +?m`M #` /`
h?B M h?–M i`Ê ;B9T tmv M [m ;BÈB /B MX æQÆM; M?B M- +kM; F?–M; T?ªB iB
F?–M; h?QÊM; h?B M h?–M H`K ;b t2M p`Q +?mv M M`v p` ;B9T ?„M\
jRee

•M? K„i hQ E?¬M; S?QM; >Q H¢M? M?Q #,M;- M?QM; /M +?Q /MM; M,M; HU+ +O
/B M +kM; i¬M i?İB ;B M +?m~M #`- M m F?¬M; H`K ;b T?B M iQ€B M?B m M?Q p”v
G¢+ H` çQÊ+X

L?QM; MQÊ+ t ;BªB F?¬M; çQÊ+ +Sm HY ;-M- ?„M ?B M i¢B +İ HU+ K` F?¬M; /M
K„i M?bM p` MİB HİB mv ?B TX

@ ”`M i¼ i? - M m M?Q b m M”v #`M i¼ ibK çQÊ+ M;QÆB b) ;B i +Ym i°+ +O M;C

@ S?”K H` i?•M ?[m +O M;QÆB ç m T?ªB +? i5

@ «

G9+ hQ E?¬M; S?QM; >Q MİB ?,M; b v i?b hQ E?¬M; >¢Q H¢B ?ûi i?ªK K°i iB M
[mv M tmv M [m -i?•M i? +O ?„M v m çm®B- F?Q iS+ bBM? K M? i`¬B [m i?”i M

*? i5

h`QM; F?QªM; i?İB ;B M M;„M iQ`M i`QİM; v M ioM?X

h?U+ bU ;B i hQ E?¬M; >¢Q5 *İ ç¢B bU5

•K i? M? hQ E?¬M; S?QM; >Q BK #İi- €M? K„i M?bM p T?Q G•K G¢+ i`”M ç-v T
H` G•K hB m .QÆM;- M?QM; M m F?¬M; +İ G•K G¢+ ;B K +¬K F?¬M; ;B M i?b hQ
;B i\

*? +QM M”v T?ªB i`ª +€B ;B€ HÈM5

@ ”`M i¼ Km®M M;QÆB T?ªB +? i- F?¬M; +?Q M;QÆB Km®M b®M; F?¬M; çQÊ+
+?QM? H` h?QÊM; h?B M h?¬M

hQ E?¬M; S?QM; >Q pW ;B”M `®M; H M- H¬M M”v ?„M ç½ ;B”M i?”i`²BX

hQ E?¬M; >¢Q H` ?mv i K¢+? ;¬M pÈB ?„M M?’i- +kM; +İ F?ª M,M; ç¢i iÈB ç° + Q M
h?B M h?¬M i?S ? B +O hQ E?¬M; ;B - çQÊ+ ?„M Fw i?€+ F€ p¼M;X L?QM; #•v
E?¬M; >¢Q ç½ +? i- ?ÆM M[/QÈB çB m FB M iB M [mv i H` i?¬M i?S+ +O ?„M ?”
/Q /U ;B i çBX

@ LİB M?ªK [m€ çB5

G•K G¢+ ç€M? ` K°i [mv M- ç€M? p”Q ?QªM? +O hQ E?¬M; S?QM; >Q X

””M?- K°i +` HU+ HQÊM; FBM? F?OM; ++?`M ç°M; ç~v ` - hQ E?¬M; S?QM; >Q ;¬K
G•K G¢+ ç€M? M€i- mv €T i M i?”M? K•v F?İBX

hQ E?¬M; S?QM; >Q ;B”M /[- G•K G¢+ H`K b Q F?¬M; ;B”M\ hQ E?¬M; >¢Q H` ?
S?QM; >Q - +?ŠM; H) G•K hB m .QÆM; F?¬M; TªB H` +QM +O G•K G¢+\

B Km®M ;B i +QM +O G•K G¢+ ?„M- M?Q p”v ?„M b) F?¬M; ç w K` ;B i ç®B T?QA
>„M +?Q iWM; +?Q `^M; KbM? H` M;QİB i®i5

G•K G¢+ M?bM [m +?mM; [m M?- i`QM; €M? K„i b€i F?Q M?°M M?¢Q- +?Q /M F?
.QÆM; i?b ?¬K M v #^M; p”Q Hw /Q hQ E?¬M; ;B bİ i€+ bİ pB ç½ ç€M; +? i`²B- i
M;QİB p¬ i°B- M?QM; ?B M i¢B G•K G¢+ F?¬M; +İ i?B M i•K M”vX

*QM +O ?„M H` M;?`+? H•M- M;QİB +?¢K p”Q H` +? i5

>„M /m¶B i v T?ªB ` - K°i +` ++?`M ç°M; ç€M; bÊ M?°M M?¢Q- HU+ HQÊM; iBM? ç
M;Q”B- HK+ ç¢B T?€T i„+ h?QÊM; h?B M h?¬M +İ mv M,M; tİ çB #`i +S i?S ;b i`Q

*ª hQ E?¬M; ;B B +kM; ?QªM; bÊX

hW F?B +İ h?QÊM; h?B M h?¬M H½Q i` i?b hQ E?¬M; ;B Î MÆB M”v +?QM? H` pC
;B MİB +?QM? H` w +?Q + Q M?•i +O i?B M ç` - #¼M ?¼ H` +?9 i i`i +ª- + Q + C

L?QM; ?B M iϕB #¼M ?¼ +?QM? H" b9+ ;B"i K†+ M;Q`B i ;B i- K K v m p¬ HU+ M
L,K M;|M i v G•K Gϕ+ KÎ` - T?€T i„+ +?B HU+ Q M?` - H"TiS+ [mûi[m +^a hQ E?
""M?5 ""M?5 ""M?5 ""M?5 ""M?5
J¶B K°i M;Q`B +| ?mv i Kϕ+? hQ E?¬M; ;B ç m ?| i?"M? #½B K€m- F?¬M; T?•M #
#B i çQÊ+ ;B"i` - +?ŠM; T?•M #B i çQÊ+ HQÆM; iB M5
J€m +?^av i?"M? b¬M; - i?•v +?'i M;"M /†K5
G•K hB m .QÆM; pmB p # v iÈB- ?„M M;? M +^aM;"M M,K [m ç½t^a çQÊ+ `²BX
G•K Gϕ+ ;"i ;"i ç-m,
@ *?9M; i /MM; T?€T i`"M +O hQ E?¬M; ;B çB iÈB h?¬M :BÈB- i M|B Km®M h?¬
çQϕM imv i iW ç•v5

RjdRX *?QÆM; Rjd3, :B i hÈB h"M h?¬M :BÈBX UkV

@ S?Ki?•M- H½Q M?•M FB +?QM? H" h?QÊM; h?B M h?¬M
G•K hB m .QÆM; +| +?9i /Q /U M|B` X J†+ /M ?„M #B iT?Ki?•Mi?B MiQ imv i i
h?QÊM; h?B M h?¬M H" F?| +?ϕK iÈB +Đ M"Q- M;?2 M|B +?Q /M H" im Hmv M KQ|
iÈB çQÊ+5
G"Ki?`i hQ E?¬M; >ϕQ i?b ?„M iB m ?"M ?ÆM T?•M MY - F?¬M; +-M T?^aB çB çK
çϕB p"Q #•v ;B`X
G•K Gϕ+ M?bM ?„M KdK +Q`B- M|B,
@ E?¬M; b Q- T?Ki?•M +O M;QÆB +kM; H" h?QÊM; h?B M h?¬M- ?ÆM M[+ÁM H
h?¬M5
G•K hB m .QÆM; H9+ M"v ? B K„i KÎiQ H M- H°` i?¬M b„+ F?¬M; iQÎM; iQÊM; M
+O G•K Gϕ+ H" bÆ p` i?¬M- M; v +^aM;mv Mi?¬M +kM; F?| +| F?^aM,M; - H"K b Q
@ æB5
G•K Gϕ+ i?Á i v +m®M H'vG•K hB m .QÆM; i?m p"Q F?¬M; ;B M- K°i #QÊ+ çB p"Q
?„M +| i? #^M; i?¬Mi?S+ +^aK SM; çQÊ+ K°i iB HB M ? pÈB h?¬M :BÈBX
æ•v +?QM? H" T?€T i`"M +•mi?¬M; pÈB h?¬M ;BÈBX
@ æϕB T?¬B ç^aM- iÈB MÆB M"v +kM; F?¬M; +?ÆB M?B m ?ÆMX
aQ •M? hmv i M?^av` - M|B,
@ "^aM K pQÆM; +ÁM +?Q +?ÆB +?€M ç'vX
@ o"v M;QÆB Î HϕB çBX
@ E?¬M; Km®M F?¬M; Km®M- #û ;€B +kM; `i M?È i, i,X
G•K Gϕ+ #m¬M; €T +? F?Q iS+` - HU+ HQÊM; +'T #"+ h?QÊM; h?B M h?¬M H"K
i'i +^apä ;B^aF?¬M; B F?¬M; +^aK i?'v iBK ç"TM? M?- ç²M; i?`B +kM; +| p¬ b® M;
i?Q`M; F?| +| i? ç°iT?€ #•v ;B`HϕB +^aK i?'v #bM? +^aM? #m¬M; HĂM;5
h?B M ç` #`B tQ+?- G•K Gϕ+ H"TiS+ #`çQ` p€+? iQ`M; ;BÈB /B M- ?„M ;B®M
F?¬M; M;WM; ;B i®+X

G9+ KÈB pW iÈB h?-M ;BÈB- G•K G¢+ +?d +| i? #` ¸°M; +?®M; +U HU+ #`B tQ+
+ÁM i?`M? i?¢Q KQÊM HU+ #`B tQ+? M`v `9i M;„M [m€ i`bM?X

*| i`M T?€T +?d /šM i`QM; ?Q p- G•K G¢+ +kM; F?-M; +-M HQ H„M; ¸B b B ?QÈM
M? M? +?| M;5

*?d ? B ;Bì ?„M ¸½ ¸B iÈB p€+? iQ`M; ;BÈB /B M # M FB - sPI II5- ?„M #` +QÐM;
M?Q HÈB KkB i M tm'i ?B M i`QM; i?B M ¸` KÈBX

E?-M; ;B M `M ¸`M? iÈB ¸€M; bÊ- h?-M ;BÈB5

G•K G¢+ i`-B M`B i` M F?-M; - ¸2K F?Q iS+ i` M M; Q`B T?| M; i?Q+? F?-M; ? +®
+U+ HÈM # Q T?O i?`M? T?® # M /QÈBX

J`v ¸¢Q i?•M ªM? # v H M F?-M; i`mM;X

æ€K i`mM; M;mv M i?-M #B i M; Q`B iÈB ?šM H` h?QÊM; h?B M h?-M F?-M; i? M
?¼ +kM; +| h?QÊM; h?B M h?-M- iU M?B M F?-M; bÊM;? M? iB TX .QÈB ¸B m FE
H`M- i•i +ª i? HU+ p- +MM; ¸Q`M F iX

G•K G¢+ ?W M? K°i iB M; - mv i, M; H M- # # # - i`i +ª M? [M; i?-M HBM? # v H M -
iû tm®M; - +?d +ÁM H¢B KbM? ?„M M?Q ?MM; QM; ¸SM; M; ¸Q M;? ;B[F?-M; i`m

@ B K`HÈM K`i M?Q i? - /€K iÈB ¸` #`M #`M i¼ H`K +`M5

J°i iB M; ; -K H M ;B`M /[- H¢B K°i ¸¢Q mv €TF?OM; #® ?B M ` M; Q`BX

@ æ9M; - +?QM? H` M; QÆB5

E iÈB b m F?B M?bM i?'v G•K G¢+ i?b ¸-B K„i i`ÁM tQ2- +`M; F?-M; iQÎM; iQÊM
>„M +?QM? H` +?O iÁ i?`M? M`v- h?QÊM; h?B M h?-M hQ E?-M; S?QM; >Q X

G•K G¢+ +Q`B M?¢i K°i iB M; - M|B,

@ h M|B b) ;B i iÈB i`M +Y - K` i i`QÈ+ ;Bì F?-M; +| i?|B [m2M i?'i QÈ+X

@ h®i5 h®i5 h®i5 h`€+? F?-M; ¸QÈ+ /€K H`K +`M M?Q i? - i?b ` +kM; H` h?QÈ
i?B M5

hQ E?-M; S?QM; >Q M?Qm K`v- i?'v `ä im pB +O G•K G¢+ i?b ?„M +| t9+ ¸°M; ?Á
#` i bM? +ªM? hQ E?-M; >¢Q +? i i?ªK p` i?-M i?S+ +O KbM? #` G•K G¢+ Q M? M

@ ``M i¼ +kM; F?-M; +| Mm®i H`B- b) i`m /B i +Ym i°+ +O M; QÆB- M?Q p`v imv

G•K G¢+ i?-M i?S+ ¸ªQ [m - H`T iS+ i`T i`mM; - i v T?ªB ¸ªQ [m i?b i`QÈ+ M; Q`B
h? M? .QÆM;5

L?QM; H9+ M`v hQ E?-M; h? M? .QÆM; b Q M?“M` G•K G¢+ - ?Q†+ H` M|B ?„M
+QM i`MM; +QM FB M pÈB K°i h?QÊM; h?B M h?-M\

@ L; QÆB Km®M H`K +€B ;b\ J m #m-M; i ` 5

hQ E?-M; h? M? .QÆM; pW bÊ pW H - M; ?2 H½Q i´ +MM; G•K G¢+ ¸®B i?Q¢B i?
¸-m- K` ?„M #•v ;Bì `ÆB p`Q i`QM; i v G•K G¢+ - +?mv M M`v H`K i•K + M +O ?„M

@ L?Q i? M`Q- F?-M; M?“M` i b Q\

G•K G¢+ iQÆB +Q`B M|B ` X

@ L; QÆB- M; QÆB- M; QÆB

hQ E?-M; h? M? .QÆM; t€+ i?U+ F?-M; /€K ¸2K G•K G¢+ p` +QM b•m +€B FB M i`
M?QM; b m F?B M; ?2 G•K G¢+ ?ÄB K°i +•m i?b ?„M F?-M; +-M T?ªB T?ÄM; ¸Q€M

h?`B ¸B K ? B i?•M ªM? ?ÊT H¢B i?b ?„M i?bM? HbM? +?'M FBM?- H`T iS+ KÎ iQ K

G`K b Q +| i? 5 G`K b Q +| i? \ h¢B b Q H¢B +| F?ª M,M; h?QÊM; h?B M h?¬M i`
b•m +€B FB M p¢M M,K i`QÊ+ i'M ;B B5

h?¬M pQÆM; i¢B i?QÊM;- +QM K M| +| i?B M Hw ? v F?¬M;\

@ h?^M; F?®M5

hQ E?¬M; S?QM; >Q iS+ ;B"MiQ`Mi?•MT?€i`mM- ?„MF?¬M; T?ªB [m Mi•K hQ
M`Q- i?"K +?Q ?„M +ÁMF?¬M; #B ii M M`v ;¼B H` ;b- ?mv iK¢+? iQÆM; HB M`
H` F?¬M; ¢ti ?„M p`Q K„iX

h`QÊ+ FB H9+ ¢m´B ;B i hQ E?¬M; >¢Q i?b hQ E?¬M; S?QM; >Q +?d +| K°i ¢¢Q i
?B Mi¢B H` #ªMi¬M ?„M Î ¢•v- M?QM; G•K G¢+ pšMF?¬M; [m Mi•K iÊB ?„M- +Q
?„M H` +QM `M ¢2MX

@ *? i +?Q #´Mi¼ 5

hQ E?¬M; S?QM; >Q M´B ;B"Mi;¬K H M K°iiB M;- K°i +?QÎM; ¢€M? ` - ?| i?"M?
p T?Q G•K G¢+X

@ JÆ iQÎM;5

G•K G¢+ tB i +?†ii v TªB ¢€M? ` K°i [mv MX

"`M?5

L9B + Q bKT ¢´- ?| i?"M? F?„T ¢½ pKM # v i€M HQ¢M- hQ E?¬M; S?QM; >Q F m
`Ki H¢B- i?¬M ?mv i #ªv K`m`ÆB p½B ` M;Q`B- # # # - i?¬M ?mv i`ÆB tm®M;
;¬M #` €T HU+ F?´M; H² €T #S+X

*?d K°i FQ+? ¢€M? h?QÊM; h?B M h?¬M #` i?QÆM;- +?B M HU+ +O i M FB M?Q

hQ E?¬M; S?QM; >Q i`ÊM K„iM?bM [m G•K G¢+- ¢®BT?QÆM; +| +?B M HU+ +Q
€T HU+- i`QM; F?QªM; i?İB ;B M M;„MF?¬M; /€K / /`M; ` i vX L?QM; ¢WM; M|B
¢®BT?QÆM; ¢ m +?O ¢°M;;B i iÊB i`M +Y - M|B `ä bQM; T?QÆM; F?¬M; +? i F?

@ hQ E?¬M;;B i°+- iW ?¬K M v t| i M F?ÄB i?¬M ;BÈB5

G•K G¢+ H¢M? HMM; M|B ` - p Q- i?•M ?bM? ¢€M? iÊB- +?O ¢°M; +¬M; FQ+? hQ E

@ hB m iY M;QÆB [m€ FB m M;¢Q5

hQ E?¬M; S?QM; >Q ;`Q i?ûi M?Q b'K- bQM; +?QÎM; ¢"T # v- K°i M;¼M M9B HÈ
G¢+X *?Q /M ?„MF?¬M; ¢`+? H¢B M?QM; ?„M /¬m ;b +kM; H` h?QÊM; h?B M h?¬M

G¢B M|B +ÁM t| i M hQ E?¬M;;B - i?"i bU H` M;¬M; +m²M;5

.M hQ E?¬M; S?QM; >Q ?„MF?¬M; ¢`+? H¢B- F?¬M; TªB +| i?¬M pQÆM; b m H
T?ûT h?QÊM; h?B M h?¬M F?€+ ;BQÆM; Q B Î h?¬M [m®+ +O KbM? ? v b Q\

hQ E?¬M; S?QM; >Q H9+ M`v /MM; i?¬M MB K i?ª K°i iBM iS+ ` M;Q`B- pW +?F
#B i`ä #^M; i?U+ HU+ +O +?QM? KbM? F?¬M; ¢O i`M b€i G•K G¢+- +?d +| i? M
i?¬BX

>„M ¢€M? ;B€ KbM? [m€ + Q p` ¢€M? ;B€ i?'T G•K G¢+X

"`M?5 "`M?5 "`M?5

JÈB ;B Q i?O F?¬M; p`B +?B m- ?„M ¢½ #` G•K G¢+ ¢ M†M; ¢€M?- i` M M;QİB HB
?mv i?Q imM; i|2- ?„M +Æ ?² ¢¬v K€m iQÆB- F?¬M; +| K°i iB mv M;?B +O h?QF

Rj d k X * ? Q Æ M ; R j d N , L ; ? M ? * ? B M h ? - M o Q Æ M ; X

> „ M ç S M ; Î ç d M ? T ? Q M ; ç ½ H • m - i m v i F ? ¬ M ; M ; Ì K ° i h ? Q Ê M ; h ? B M h ? - M ç d M ?
€ T i ? ^a K M ? Q p " v 5

* ? Š M ; H) h M F B H " i ? - M p Q Æ M ; \

E ? ¬ M ; - F ? ¬ M ; + | F ? ^a M , M ; 5

l v i ? + O i ? - M p Q Æ M ; ? Q " M i Q " M F ? € + - i B m i Y M " v K € M ? i ? b K € M ? - M ? Q M ; i W F
p Q Æ M ; X

h Q E ? ¬ M ; S ? Q M ; > Q b m v M ; ? o M ? Q p " v M ° B i • K + ? ' M ç ° M ; X

o ® M K m ® M ç m ' B ; B i G • K G € + # € Q i ? M i ? v + ? Q h Q E ? ¬ M ; > € Q - ç ® B K t i p Ê B i ² M
i ` K i Q M ? K M ? K Ê B H " b m v M ; ? o ç € M ; i B M M ? ' i 5 h Q E ? ¬ M ; S ? Q M ; > Q i W F ? B i B
i ? b + ? Q i W M ; M ; ? o + | M ; " v ? ¬ K M v

h m v i ? - M T ? K + i ? - M p Q Æ M ; i ? b + | ? € M + ? - M ? Q M ; ç ² M ; i ? Ì B + k M ; M ? " M ç Q Ê + #
ç M i ? - M [m ® + ç € M ? ; B i h ? Q Ê M ; h ? B M h ? - M M ; Q € B i ` W M ; Q Ì B M ? Q J B M ? > " d
T ? ^a M # ° B i ? - M [m ® + i ? b F ? ¬ M ; + | + ? m v M i ? - M p Q Æ M ; ; B i i Ê B i " M + Y - + k M ; w
i ? i ` ¼ M ç Ì B F ? ¬ M ; M ; ½ 5

æ • v H " H m " i i ? û T + O h ? - M : B Ê B + ¬ M ; M ? " M - M ? Q M ; # • v ; B Ì H € B + | K ° i ; B ? Ä + ?
+ ° i + O i ? - M p Q Æ M ; - + ? m v M M " v M | B i ? M " Q + k M ; F ? ¬ M ; + | M ; Q Ì B i B M i Q Ì M ; \

h Q E ? ¬ M ; S ? Q M ; > Q + " M ; ç € M ? + " M ; ; B M M M - i m v ? „ M H " i ? - M H B M ? i ? ' ? - K
€ T ç d M ? - + ^a ç Ì B M " v F ? ¬ M ; # B i ç + ? i # Q M ? B m i ? - M H B M ? X L ? Q M ; K " G • K G €
ç ® B T ? Q Æ M ; H € B p ¬ H U + 5

G • K G € + i M v w ` [m v M - ç € i i Ê B h ? Q Ê M ; h ? B M h ? - M i ? b / U p " Q M , K T ? € T i „ + ç
? „ M ? B M i € B M ; v + ^a T ? € T i „ + + ¬ M ; F Q + ? + O h ? Q Ê M ; h ? B M h ? - M + k M ; + | i ? /
S ? Q M ; > Q S M ; T ? | i ? M " Q i ? b i ` Q M ; K „ i + O ? „ M + ? d H " i ` Ä ç M X

L m ? „ M K m ® M ; B i h Q E ? ¬ M ; S ? Q M ; > Q i ? b i ` Q M ; K Q Ì B + ? B m ç ½ ç € M ? ç ® B T ? Q

L ? Q M ; M m M ? Q ç ® B T ? Q Æ M ; ç ½ i ? ^a i Q M ? B m + ? Q i ? - M p Q Æ M ; - G • K G € + F ? ¬
K m ® M + M M ; ; B ^a B [m v i T ? B M i Q € B M " v X

> „ M ç M ; ç Ê B i ? - M p Q Æ M ; t m ' i ? B M X

L m M ? Q h Q E ? ¬ M ; S ? Q M ; > Q # B i ` ä K b M ? + | i ? ç m F ? ' + ? Q + ? ® M ; + ? Q M ? H
p Q Æ M ; t m ' i ? B M i ? b F ? ¬ M ; # B i # B m ? B M i ` M K t i i ? M " Q \

h ? - M p Q Æ M ; H " T [m ® + - + ? O i ? - M F ? Q i ' ' M € T - + ? d + - M i ? - M p Q Æ M ; M ; m v M w i
° h ? - M Z m ® + - i M v w ? B m ` ä + ? m v M ; b t <sup>a</sup> v ` X * ? d + | ç B m i ? - M p Q Æ M ; + k M ; F ?
[m v H û M M " v - ç € B # ° T ? " M T ? - M i ? Ì B ; B M + O # ¼ M ? ¼ H " + • m i ? ¬ M ; p Ê B + ? O i ?
i „ + - H ' v K K + i B m i B M [m • M + Y m i B M ? i ? - M p Q Æ M ; X

E ? ¬ M ; M ; Ì h ? Q Ê M ; h ? B M h ? - M i ¼ ? € b ® K ° i + O ? „ M # ` ç € M ? ç ' K € m - ç • v i m v i

J " b m F ? B i ? m ç Q Ê + i ? - M M B K + O h Q E ? ¬ M ; S ? Q M ; > Q i ? b h ? M ? > " i ? - M p Q
i ? S + + ^a K S M ; - b m ç | b „ + K t i i € B M ? Ê i - i ` U + i B T t û ` € + ? F ? ¬ M ; ; B M t m ' i ? B M i `

l v € T i ? - M p Q Æ M ; M ? ° M M ? € Q ? " M ; H • K - i ' i + ^a M ; Q Ì B Î ç • v M ° B i • K ? Q ^a M ; b Ê - i `
t m ® M ; - + ^a M ? ; B Ê B i ? ' T i ? b i ` U + i B T M ^ K ` € T i ` M ç ' i - F ? ¬ M ; / € K b B M ? ` i • K i Q F

h ` Q M ; M ° B i • K h Q E ? ¬ M ; S ? Q M ; > Q + k M ; H Q b Ê - i m v ? „ M H " h ? Q Ê M ; h ? B M h ? -
p Q Æ M ; K ° i ç Q Ì M ; - M ? Q M ; K " K ° i ç Q Ì M ; M " v + ? M ? H + ? [m € F ? O M ; F ? B T X

@ • M \

• M ? K „ i h ? M ? > " i ? - M p Q Æ M ; M ? b M [m G • K G € + - € M ? K „ i + O ? „ M b € M ; H M - # Î B
F ? ¬ M ; i ? K M ? b M ? „ M 5

L?bM i?'v i?—M pQÆM; F?¬M; #€B i?b ç•v H" +?mv M çΦB #'i FQM?—K" iB m iY M
 ?ÆM ?„M- ç•v F?¬M; T?ªB M|B `ä ç` p` +ÁM i` M ?„M\ hmv h? M? >" i?—M pQÆM;
 +?QM? H" i?—M [m®+ +O ?„M- `9i HU+ HQÊM; +O i?—M [m®+ i?b HU+ HQÊM; +O
 iBM? i?—M pQÆM;—+?Q /M i?—M pQÆM; MQÊ+ F?€+ iÊB +kM; T?ªB F?€+? F?Q K°
 *?d H" h?QÊM; h?B M h?—M K" /€K #Ä [m ?„M- H€; M [m HÈM5
 @ "€B FB M i?—M pQÆM; çΦB M?•M5
 hQ E?¬M; S?QM; >Q KB M +QÐM; i?Q€i Hv Q M? FQ+? +O G•K GΦ+—# v p¼i ç M
 p" [m€ ?"M? H X
 @ JB M5
 h? M? >" i?—M pQÆM; F?¬M; i? K M?bM hQ E?¬M; S?QM; >Q - ç2K €M? K„i M?bM
 KΦM? K) ?W HΦM? K°i iB M;—ç€M? ` K°i +?QÎM; p T?Q G•K GΦ+X
 *MM; H" K°i i`QÎM; i`'M €T- M?QM; K" ç•v H" i?—M pQÆM; ` i vX
 :B®M; M?Q +ª i?—M [m®+ T?€i ç°M; +¬M; FQ+? p"Q KbM?—K°i +` HU+ HQÊM; #`
 ;B€+ KbM? F?¬M; ?ÊT pÈB i?—M [m®+ M"v- i?B M ç` çΦB çΦQ /QÎM; M?Q #Ä `ÆB
 h`€+? F?¬M; çQÊ+ F?¬M; +| i?—M pQÆM; M"Q M;mv M v +?B M ç'm pÈB i?—M pQ
 ç®B i?O- #ÎB pb F?¬M; i? KQÊM HU+ HQÊM;—M; QÊ+ HΦB +ÁM #` i`'M €TX
 G•K GΦ+ i?ûi /`B K°i iB M;—p" M +?mv M T?€T i„+ H¶ ç2M- ?„M H9+ M"v +kM; F?¬
 M"v i`QÊ+ K†i K¼B M; QìB- i`QÊ+ K†i #B M i?"M? ?Q p¬M; ? M? ç|M h? M? >" i?—
 @ *€B ;b5
 @ E?¬M; +| F?ª M,M;5
 @ S?€T i„+ H¶ ç2M5
 @ E?®M F?B T5
 h?—M ;BÈB iU M?B M /MM; i?—M pQÆM; pB i¬M- M?QM; K" +| K°i HQΦB i²M iΦB +?
 h?QÊM; h?B M h?—M M„K ;B[T?€T i„+ H¶ ç2M5
 L?QM; K" i²M iΦB M?Q p"v +ÁM i?Q i?Èi ?ÆM +ª i?—M pQÆM;X
 L?QM; #•v ;Bì iΦB b®M; bì bì tm•i ?B M i`QÊ+ K†i +O #¼M ?¼- ?ÆM M[+ÁM ç M
 i?—M i?QΦB ç½ ?B M ` X
 G—M HQÊi ;B Q T?QM;—M?bM [m p¬+MM; F`+? HB i- M?QM; +kM; +?d H" /Q •K
 F?¬M; +| K°i çB K•K i? M?—; B®M; M?Q ç M; t2K T?BK +•K5
 L?QM; K" ç•v H" ç†+ çB K +O H¶ ç2MX
 h?¬M T? 5
 G¶ ç2M i?¬M T? i'i +ª HU+ HQÊM;—i?"K +?Q HU+ HQÊM; +O •K i? M?X
 G•K GΦ+ Q M? T?€+¬M; FQ+? +O h? M? >" i?—M pQÆM;—b„+ K†i hQ E?¬M; S?Q
 hQ E?¬M; S?QM; >Q H9+ M"v ?€ ?®+ K²K- H° ` i?—M b„+ imv i p¼M;X
 hB m iY FB M„K ;B[T?€T i„+ H¶ ç2M5
 L m M?Q G•K GΦ+ i`QÊ+ ç| Km®M ;B i?„M- ç•v F?¬M; T?ªB H" +?mv M ?B # +?
 +?®M; HΦB i?—M pQÆM; ç'v- ;B i K°i ;½ h?QÊM; h?B M h?—M +| ;b F?| \ ob b Q i`C
 hB m iY M"v p"Q i?ìB çB K ?„M ?v p¼M; M?'i HΦB H"K imv i p¼M;X
 L?•M ;B M; v +ª i?—M pQÆM; +kM; ç®B F?€M; çQÊ+—Km®M H"K i?'i ?„M F?¬M; T
 >B M iΦB- ?„M Km®M iÊB ;B i KbM?X

@ h®i5

h? M? >¨ i?–M pQÆM; +kM; ;B" M /[- G•K G¢+ H¶ ç2M pW ` i?b ?„M +kM; #B i G•
+| i? +?ûK ;B i +ª M;¨ M hQ E?¬M; S?QM; >Q - M?QM; K¨ ? i H–M M¨v iÈB H–M F?
+?mv M M¨v F?¬M; T?ªB H¨ ;B i +QM ;¨ hQ E?¬M; S?QM; >Q /¼ +QM F?d H¨ i?–M

:B i h?QÊM; h?B M h?–M mv ?B T i?–M pQÆM;- i?^M; M¨v i?“i bU iQ ; M K¨5

h? M? >¨ i?–M pQÆM; H¨K b Q F?¬M; ;B" M- ?„M #B i `ä /MM; +?B M HU+ #bM? i?
h?B M h?–M M„K ;B [T?€T i„+ H¶ ç2M H¨ F?¬M; +| F?ª M,M;- H9+ M¨v i v T?ªB ;BÆ
K°i 'K MQÊ+X

«M;5

‘K MQÊ+ pW ` i?b K¨m H K i–M [mw ?B M ` +?mM; [m M?- H"TiS+ i¨'M €T +ª i?
F?¬M; M;WM; ç2K HU+ HQÊM; i'i +ª i?Ov im +O i?–M [m®+ #B M i?“M? HU+ HQÊ

h? M? >¨ i?–M pQÆM; mv i? i,M; H M ç° ÈB- M?“iBM? i?–M pQÆM;5

>„M çm¶B i v M„K K°i +€B p T?Q G•K G¢+- #¨M i v HÈM ?| i?“M? K°i M?€M? b–
M¨v +| i? iB m /B i h?QÊM; h?B M h?–M ç'vX

RjdjX *?QÆM; RjdN, L;? M? *?B M h?–M oQÆM;X

>„M çSM; Î çdM? T?QM; ç½ H•m- imv i F?¬M; M;Ì K°i h?QÊM; h?B M h?–M çdM?
€T i?ªK M?Q p¨v5

*?ŠM; H) h M FB H¨ i?–M pQÆM;\

E?¬M;- F?¬M; +| F?ª M,M;5

lv i? +O i?–M pQÆM; ?Q¨M iQ¨M F?€+- iB m iY M¨v K¢M? i?b K¢M?- M?QM; iW F
pQÆM;X

hQ E?¬M; S?QM; >Q bmv M;?o M?Q p¨v M°B i•K +?“M ç°M;X

o®M Km®M çm´B ;B i G•K G¢+ #€Q i?M i?v +?Q hQ E?¬M; >¢Q- ç®B K†i pÈB i²M
i`K iQM? K M? KÈB H¨ bmv M;?o ç€M; iBM M?“i5 hQ E?¬M; S?QM; >Q iW F?B iB
i?b +?Q iWM; M;?o +| M;¨v ?¬K M v

hm v i?–M T?K+ i?–M pQÆM; i?b +| ?¢M +? - M?QM; ç²M; i?ÌB +kM; M?“M çQÊ+ #
ç M i?–M [m®+ ç€M? ;B i h?QÊM; h?B M h?–M M;Q¢B i`W M;QÌB M?Q JBM? >¨
T?ªM #°B i?–M [m®+ i?b F?¬M; +| +?mv M i?–M pQÆM; ;B i iÈB i¨M +Y - +kM; w
i? i`¼M çÌB F?¬M; M;½5

æ•v H¨ Hm¨i i?ûT +O h?–M :BÈB +¬M; M?“M- M?QM; #•v ;BÌ H¢B +| K°i ;B ?Ä +?
+°i +O i?–M pQÆM;- +?mv M M¨v M|B i? M¨Q +kM; F?¬M; +| M;QÌB iBM iQÎM;\

hQ E?¬M; S?QM; >Q +¨M; ç€M? +¨M; ;B M M M- imv ?„M H¨ i?–M HBM? i?“ ? - K
€T çdM?- +ª çÌB M¨v F?¬M; #B i ç +? i# Q M?B m i?–M HBM?X L?QM; K¨ G•K G¢
ç®B T?QÆM; H¢B p¬ HU+5

G•K G¢+ iMv w ` [mv M- ç¢i iÈB h?QÊM; h?B M h?–M i?b /U p¨Q M,K T?€T i„+ ç
?“M ?B M i¢B M; v +ª T?€T i„+ +¬M; FQ+? +O h?QÊM; h?B M h?–M +kM; +| i? /
S?QM; >Q SM; T?“i? M¨Q i?b i`QM; K„i +O ?„M +?d H¨ i`Á çM X

L m ?„M Km®M ;B i hQ E?¬M; S?QM; >Q i?b i`QM; KQÌB +?B m ç½ ç€M? ç®B T?Q

L?QM; M m M?Q ç®B T?QÆM; ç½ i?ª iQM ?B m +?Q i?-M pQÆM;- G•K G¢+ F?-
Km®M +MM; ;BªB [mv i T?B M iQ€B M"vX

>„M ç M; çÊB i?-M pQÆM; tm'i ?B MX

L m M?Q hQ E?-M; S?QM; >Q #B i`ä KbM? +| i? ç m F?´ +? Q +?®M; +?QM? H
pQÆM; tm'i ?B M i?b F?-M; #B i #B m ?B M i` M K†i i? M"Q\

h?-M pQÆM; H" T [m®+- +?O i?-M F?Q i`'M €T- +?d + -M i?-M pQÆM; M;mv M w i
#° h?-M Zm®+- iMv w ?B m`ä +?mv M ;b tªv` X *?d +| çB m i?-M pQÆM; +kM; F?-
[m v HûM M"v- ç¢B #° T?"M T?-M i?ÎB ;B M +O #¼M ?¼ H" +•m i?-M; pÊB +?O i?
i„+- H"v KK+ iB m iB M [m•M +Ym iBM? i?-M pQÆM;X

E?-M; M;î h?QÊM; h?B M h?-M i¼ ?¢ b® K°i +O ?„M #` ç€M? ç´ K€m- ç•v imv i c

J" b m F?B i?m çQÊ+ i?-M MB K +O hQ E?-M; S?QM; >Q i?b h? M? >" i?-M pQ
i?S+ +ªK SM;- b m ç! b„+ K†i i€B M?Êi- i`U+ iB T tû`€+? F?-M; ;B M tm'i ?B M i`

lv €T i?-M pQÆM; M?°M M?¢Q ?"M; H•K- i'i +ª M;Q`B Î ç•v M°B i•K ?QªM; bÊ- i`
tm®M;- +ªM? ;BÊB i?'T i?b i`U+ iB T M^K`¢T i` M ç'i- F?-M; /€K bBM?` i•K iQ F

h`QM; M°B i•K hQ E?-M; S?QM; >Q +kM; HQ bÊ- imv ?„M H" h?QÊM; h?B M h?-
pQÆM; K°i çQÎM;- M?QM; K" K°i çQÎM; M"v +? M? H +? [m€ F?OM; F?B TX

@ •M\

•M? K„i h? M? >" i?-M pQÆM; M?bM [m G•K G¢+- €M? K„i +O ?„M b€M; H M- #ÎB
F?-M; i? K M?bM ?„M5

L?bM i?'v i?-M pQÆM; F?-M; #€B i?b ç•v H" +?mv M ç¢B #'i FQM?- K" iB m iY M
?ÆM ?„M- ç•v F?-M; T?ªB M|B`ä ç` p`+ÁM i` M ?„M\ hmv h? M? >" i?-M pQÆM;
+?QM? H" i?-M [m®+ +O ?„M-`9i HU+ HQÊM; +O i?-M [m®+ i?b HU+ HQÊM; +O
iBM? i?-M pQÆM;- +?Q /M i?-M pQÆM; MQÊ+ F?€+ iÊB +kM; T?ªB F?€+? F?Q K°

*?d H" h?QÊM; h?B M h?-M K" /€K #Ä [m ?„M- H€ ; M [m HÈM5

@ "€B FB M i?-M pQÆM; ç¢B M?•M5

hQ E?-M; S?QM; >Q KB M +QÐM; i?Q€i Hv Q M? FQ+? +O G•K G¢+- # v p¼i ç M
p" [m€ ?"M? H X

@ JB M5

h? M? >" i?-M pQÆM; F?-M; i? K M?bM hQ E?-M; S?QM; >Q - ç2K €M? K„i M?bM
K¢M? K) ?W H¢M? K°i iB M;- ç€M?` K°i +?QÎM; p T?Q G•K G¢+X

*MM; H" K°i i`QÎM; i`'M €T- M?QM; K" ç•v H" i?-M pQÆM;` i vX

:B®M; M?Q +ª i?-M [m®+ T?€i ç°M; +-M; FQ+? p"Q KbM?- K°i +´ HU+ HQÊM; #"
;B€+ KbM? F?-M; ?ÊT pÊB i?-M [m®+ M"v- i?B M ç` ç¢B ç¢Q /QÎM; M?Q #Ä`ÆB

h`€+? F?-M; çQÊ+ F?-M; +| i?-M pQÆM; M"Q M;mv M v +?B M ç'm pÊB i?-M pQ
ç®B i?O- #ÎB pb F?-M; i? KQÊM HU+ HQÊM;- M;QÊ+ H¢B +ÁM #` i`'M €TX

G•K G¢+ i?ûi /`B K°i iB M;- p" M +?mv M T?€T i„+ H¶ ç2M- ?„M H9+ M"v +kM; F?-
M"v i`QÊ+ K†i K¼B M;Q`B- i`QÊ+ K†i #B M i?"M? ?Q p¬M;? M? ç!M h? M? >" i?-

@ *€B ;b5

@ E?-M; +| F?ª M,M;5

@ S?€T i„+ H¶ ç2M5

@ E?®M F?B T5

h?-M ;BÈB iU M?B M /MM; i?-M pQÆM; pB i-M- M?QM; K" +| K°i HQϕB i²M iϕB +?
h?QÊM; h?B M h?-M M„K ;B[T?€T i„+ H¶ ç2M5

L?QM; K" i²M iϕB M?Q p"v +ÁM i?Q i?Èi ?ÆM +ª i?-M pQÆM;X

L?QM; #•v ;B iϕB b®M; b i b i t m•i ?B M i`QÈ+ K†i +O #¼M ?¼- ?ÆM M[+ÁM ç M
i?-M i?QϕB ç½ ?B M `X

G-M HQÊi ;B Q T?QM;- M?bM [m p¬ +MM; F`+? HB i- M?QM; +kM; +?d H" /Q •K °
F?-M; +| K°i çB K •K i? M?- ;B®M; M?Q ç M; t2K T?BK +•K5

L?QM; K" ç•v H" ç†+ çB K +O H¶ ç2MX

h?-M T? 5

G¶ ç2M i?-M T? i'i +ª HU+ HQÊM;- i?"K +?Q HU+ HQÊM; +O •K i? M?X

G•K Gϕ+ Q M? T?€ +¬M; FQ+? +O h? M? >" i?-M pQÆM;- b„+ K†i hQ E?¬M; S?Q
hQ E?¬M; S?QM; >Q H9+ M"v ?€ ?®+ K²K- H° ` i?-M b„+ i m v i p¼M;X

hB m iY FB M„K ;B[T?€T i„+ H¶ ç2M5

L m M?Q G•K Gϕ+ i`QÈ+ ç| Km®M ;B i ?„M- ç•v F?-M; T?ªB H" +?m v M ? B # +?
+?®M; HϕB i?-M pQÆM; ç'v- ;B i K°i ;½ h?QÊM; h?B M h?-M +| ;b F?| \ ob b Q i`C

hB m iY M"v p"Q i?ÌB çB K ?„M ?v p¼M; M?'i HϕB H"K i m v i p¼M;X

L?•M ;B M; v +ª i?-M pQÆM; +kM; ç®B F?€M; çQÊ+- Km®M H"K i?`i ?„M F?-M; T

>B M iϕB- ?„M Km®M iÈB ;B i KbM?X

@ h®i5

h? M? >" i?-M pQÆM; +kM; ;B" M /[- G•K Gϕ+ H¶ ç2M pW ` i?b ?„M +kM; #B i G•
+| i? +?ûK ;B i +ª M;" M hQ E?¬M; S?QM; >Q - M?QM; K" ? i H-M M"v iÈB H-M F?
+?m v M M"v F?-M; T?ªB H" ;B i +QM ;" hQ E?¬M; S?QM; >Q /¼ +QM F?d H" i?-M

:B i h?QÊM; h?B M h?-M m v ?B T i?-M pQÆM;- i?^M; M"v i?"i bU iQ ; M K"5

h? M? >" i?-M pQÆM; H"K b Q F?¬M; ;B" M- ?„M #B i `ä /MM; +?B M HU+ #bM? i?
h?B M h?-M M„K ;B[T?€T i„+ H¶ ç2M H" F?¬M; +| F?ª M,M;- H9+ M"v i v T?ªB ;BÆ
K°i 'K MQÊ+X

«M;5

'K MQÊ+ pW ` i?b K"m H K i-M [m w ?B M ` +?mM; [m M?- H"TiS+ i`'M €T +ª i?
F?-M; M;WM; ç2K HU+ HQÊM; i'i +ª i?O v i m +O i?-M [m®+ #B M i?"M? HU+ HQÊ

h? M? >" i?-M pQÆM; m v i? i,M; H M ç° ÈB- M?` iBM? i?-M pQÆM;5

>„M çm¶B i v M„K K°i +€B p T?Q G•K Gϕ+- #" M i v HÈM ?| i?"M? K°i M?€M? b-
M"v +| i? iB m /B i h?QÊM; h?B M h?-M ç'vX

Rjd9X *?QÆM; Rj3y, :BªB Zm v iX

J†+ /M M iB M„K ;B[T?€T i„+ H¶ ç2M i?b h?QÊM; h?B M h?-M +| +?®M; HϕB i?-M
i¬+ ç° i?b i?-M pQÆM; M? M? ?ÆM ç'v- /ÁM; MQÊ+ M"v H"TiS+ ?B M ` b m HQM

L?QM; p"Q H9+ M"v- i?•M ?bM? G•K Gϕ+ H i2 H M- F?-M; M; i #B M K'i [m, /`X

sPI I15- i`QM; M?€v K„i b m G•K G¢+ tm'i ?B M b m HQM; hQ E?¬M; S?QM; >Q - #
ç®B T?QÆM;X

*€B ;b- F?¬M; ;B M i?m'M /B5

h? M? >¨ i?¬M pQÆM; FBM? ?½B5

sû `€+? F?¬M; ;B M +MM; F?¬M; ;B M i?m'M /B H¨ ? B +?mv M F?€+ M? m5 s û`
HQÊM; ç¢i iÊB v m +¬m i?b B +kM; +| i? H¨K çQÊ+X L?QM; F?¬M; ;B M i?m'M /
M„K ;B[T?€T i„+ F?¬M; ;B M- ç•v imv i ç®B F?¬M; #„i +?QÊ+ çQÊ+X

G•K G¢+ imv i ç®B F?¬M; +| i`aB [m F?•m tû `€+? F?¬M; ;B M- K¨ H¨ i`U+ iB T i`
F?¬M; ;B M i?m'M /B5

L;mv M ;®+ i?¬M HBM? i?¬M; ?B m T?€T i„+ F?¬M; ;B M i?b F?¬M; +| ;b F€ [m€B
im Hmv M T?€T i„+ ;b i?b F?¬M; im Hmv M T?€T i„+ F?€+ çQÊ+- M?QM; K'm +?®i
i„+ H¶ ç2M 5

*a h?¬M :BÊB +| # Q M?B m F M„K ;B[T?€T i„+ H¶ ç2M\ *€B M¨v `¨i F?| F?,M5 L
;B[M,K T?€T i„+ +Æ bÎ- F?¬M; M;î +ÁM +| i? p" M /KM; T?€T i„+ i?S b€m- +QM K

æ®B K†i v m M;?B i M?Q p"v- M; v +a h? M? >¨ i?¬M pQÆM; +kM; T?aB M|B iK+X

h? M? >¨ i?¬M pQÆM; F?B T bÊ- M?QM; hQ E?¬M; S?QM; >Q bÊ `^M; T?aB +? i-
+?†iX

@ L;QÆB /€K5

hQ E?¬M; S?QM; >Q +?Êi [m€i K°i iB M;- ? B i v KÎ` - K°i ç¢Q i?¢+? #Q+? p¬ +M
+O ?„M- i`î i?¨M? ? i?®M; T?ÁM; M;U +O ?„M- K¨ #aM i?•M +O ?„M i" M HU+ +?¢
pQÆM;X

G9+ M¨v +?d +| h? M? >¨ i?¬M pQÆM; KÊB +| i? #aQ i`K K¢M; +O ?„MX

G•K G¢+ ?W M? K°i iB M;- w MB K F?) ç°M; i?b iQÌM; ç'i i M `½- ;B®M; M?Q +?Q
F?¬M; +| i€+ /KM; M;„M +aM +?9i M¨QX

@ *€B ;b5

> B K„i h? M? >¨ i?¬M pQÆM; KÎ HÊM- i M `½ T?€T i„+ i?¬M HBM? ç²M; +'T- ç•v
ç2M X

"¨M i v +O G•K G¢+ tB i +?†i- ç½ M„K +´ hQ E?¬M; S?QM; >Q p¨ p" M /KM; T?€T i
E?¬M; S?QM; >Q F?¬M; +| F?a M,M; T?aM F?€M; - K K v m M?Q T?¨K M?•MX

h'i +a K¼B M;QÌB F?B T bÊ H-M M[X

aQ pÈB pB + G•K G¢+ i`QÈ+ FB ç€M? #¢B h?QÊM; h?B M h?¬M- H9+ M¨v ?„M K¢
pQÆM; ;B i h?QÊM; h?B M h?¬M5

S?€T i„+ H¶ ç2M p" M +?mv M5

@ *€+ ?¢ H¨K ;b\

h? M? >¨ i?¬M pQÆM; +m®B +MM; pšM ç2K G•K G¢+ #bM? F?ÎB #bM? i¼ X L m M
i„+ H¶ ç2M i?b F?¬M; +| iQ +€+? M¨v- #ÎB pb H¶ ç2M +kM; +?d +| i? +?®M; H¢B
+?B M i?„M; i?¬M pQÆM;X

L?QM; i? K T?€T i„+ F?¬M; ;B M i?b H¢B F?€+X

G•K G¢+ imv F?¬M; `ä h? M? >¨ i?¬M pQÆM; i? M¨Q- M?QM; K¨ #^M; iQM? ç†+ #
/B i?b ?„M Km®M ;B i #'i Hm" M M;QÌB M¨Q i?b h? M? >¨ i?¬M pQÆM; F?¬M; i?
pQÆM; +kM; F?¬M; T?aB [m€ ?B m H'v KbM?- ?„M +| ?"m +mM; +O ?„M- ?„M +| ?"
çQÌM; i?¬M pQÆM; +?šM; H) i?m iQ¨M #° p¨Q F?¬M; ;B M T?€T F?Q\

$G \neg E?^a G K F? \neg M$; #Ä [m - çB i?2Q b m HQM; +O ?„M- K°i #° /€M; M"v H"K +?Q
 $K„i ?\epsilon K^2K - b m \zeta ! \epsilon M? K„i M?bM [m G \bullet K G \zeta + p \neg +MM$; ?•K K°X
 $\ae \bullet v +?QM? H" +QM$; €B +O i?–M pQÆM; ?- i` Q H M M" M; H" i` Q H M i?–M pQÆ
 $L?QM$; K" M?bM i?'v #° /€M; ?Ì ?[M; +O G•K Gζ + p" i?–M b„+ i`€M? +ÁM F?¬M; F`
 $F m H\hat{E}B ?\zeta B - +?mv M M"v +kM$; F?¬M; T?ªB B +kM; +U imv i ζQÊ+X
 $G \bullet K G \zeta + i` \hat{I} H \zeta B M \AE B +O ?„M - iB M i v \zeta 2K G \neg E?^a G K M \hat{u} K ` \# M M$; Q" B- /MM;
 $F? \neg M$; +| F?ª M, M; T?ªM F?€M; X
 $J" +?mv M G \bullet K G \zeta + i` \hat{I} i? "M? h?Q\hat{E}M$; h?B M h?–M ζ½ +| M; QÌB #B i- +kM; #B i G•
 $\ae \bullet v +kM$; F?¬M; T?ªB H" pW iB M p"Q h?QÊM; h?B M h?–M ?- K" H" ζϕi iÈB h?Q
i?B M
" ` ζª FQ+? M?'i +?QM? H" JQm a•K ok- ?„M p®M +ÁM M|B G•K Gζ + iϕB iBM? ζB
; BªB [mv i- +| i? M?bM im pB G•K Gζ + #•v ; BÌ +ÁM + Q ?ÆM ?„M K°i iB m +ªM? ;
L m M?Q G•K Gζ + +kM; F?¬M; i? ; BªB [mv i i?b ?„M iQM? H" +€B [m€B ; b\
"ϕ+? oBM? >B M H9+ M"v +kM; +?mv M p iBM? ζB M- G•K Gζ + M; "v ?¬K M v b m
; †T ?„MX
h?^M; M"v +kM; F?¬M; +| ?QÊM; H½Q iY +O ?„M tBM ; B9T ζÐ- #ÎB pb +kM; F?¬M
ζ®B T?| G•K Gζ +- +| i? M|B +m²M; M; ϕQ- +kM; +| i? M|B H" +| +?Q F?QX
L?QM; +kM; F?¬M; +| M; ?o H" "ϕ+? oBM? >B M b) #m¬M; ζQϕM •M Q€M M"v- €M
+kM; F?¬M; +?2 ; B'm b€i F?QX
L m M?Q F?¬M; T?ªB +ÁM Km®M iW +?QM ζϕB i?–M pQÆM; +O iBM? ζB M KQB
i?^M; M"v- b Q +| i? +?Q ?„M M?ªv M?| i i`QÊ+ K†i- +| i? im #´iY ζdM?- G•K Gζ + pš

RjdeX *?QÆM; Rj3k, h?–M oQÆM; h?K æϕQX UkV

æQÆM; M?B M ζ•v +kM; +?d ; BÈB ?ϕM i`QM; "ϕ+? oBM? >B M i?"M? i?"M? i?"i
F?B m F?Q+?- M?Q p"v G•K Gζ + +kM; F?¬M; H"K i?'i ?„M- +?d H"K ?„M, M ζ m F?
iϕB +kM; H" h?QÊM; h?B M h?–M- i¬M M; ?B K +O h?QÊM; h?B M h?–M +| i? / /
@ " M, K p b m- M; QÆB- i [mv i iY +?B M5
G•K Gζ + i`Î HϕB iBM? ζB M M; "v i?S #ªv- "ϕ+? oBM? >B M `®i +K+ F?B m +?B M
h?^M; M"v H'v ζ•m ` iU iBM M?Q p"v\
>„M #` G•K Gζ + ζ€M? i?ªK #ϕB- ?ÆM M[F?B ζ| G•K Gζ + ζ€M? #ϕB ?„M H" h?QÊM
i?B M- M?QM; #•v ; BÌ H" i K i`¼M; i?B M- "ϕ+? oBM? >B M iB M #° i? M"Q K" /€K
G•K Gζ + imv i F?¬M; iBM "ϕ+? oBM? >B M H" M; QÌB ?"M? ζ°M; i?2Q +ªK iQM?- M?
M, K i?b +?„+ +?„M +| ?mv M /B m i`QM; ζ| - "ϕ+? oBM? >B M Km®M /MM; # M, k
i?U+ i ?„M iMv i?ÌB +| i? •K G•K Gζ +X
L?QM; K" i`QÊ+ K†i i?U+ HU+ imv i ζ®B- #'i Hm" M •K KQm [m, F ; b +?d H" +? +C
GϕB K°i i?€M; i`¬B [m - K¼B M; QÌB iBM? ζB M iK i" T p"Q ζϕB bªM? M; ?2 i?–M pQ
J†B +€+? i`, K M, K b) +| K°i p` i?–M pQÆM; KÎ ζ" M i?K ζϕQ- i?ÌB ; B M H" KQÌB M
h?B M h?–M ? v H" i`mM; M; mv M i?–M bÆ i?–M p` K" M|B ζ m H" K°i H–M F€ M; ° F
M"Q +ªK i?'v i?–M pQÆM; /B M ; BªB K" F?¬M; +| Q+? bM?X

"ÎB pb K¶B H-M i?-M pQÆM; /B M ;BªB i?b B i`QM; iBM? çB M +kM; /®+ iQ`M H
#Ä [m H-M M`vX

G•K G¢+ +kM; K M; i?2Q æBM? æ¢B .mM; +MM; S?QM; aÎ GB M iB M ç M- +€+ M`M
K°i H` iB T +`M bÆ p` i?-M çdM? T?QM; - i`mv M ç¢Q M?Q p`v +| HÊB Q+? `i HÈM

*| ?„M #ªQ ?° # M +¢M? - iMv i?lB +| i? ç2K ? B M[i?m p`Q /QÐM; i•K ?k- çB K `v i

æB p`Q K°i ;B M i?B M çB M- Î ç•v ç½ +| M;`M M; QlB F?Q M? +?•M M;²B- imv +| F
;?û i B- M?QM; ç M; i?'T ;B¼M; MlB M?Ä M M i?B M çB M M`v p¬ +MM; v M ioM?>

ob M; ,M T?B M iQ Bmb- S?QM; aÎ GB M +MM; æBM? æ¢B .mM; ç m /MM; b KÄM;
+O ? B M`M; tm'i ?B M i`QÊ+ K†i K¼B M; QlB- M?QM; +?d M?bM [m `²B i?m ?²B

.M b Q F?B i`Î i?`M? i?-M HBM? i?b /¢M; K„ M[;b +?Q ;†T\

G•K G¢+ +MM; ? B M[M;²B tm®M; - K` bQ •M? hmv i iU M?B M b) F?¬M; [m M iÊB
?b +?2M p`Q ;B[G•K G¢+ +MM; S?QM; aÎ GB M- imv i ç®B F?¬M; i?S+ i?lB- i?'
+kM; ;Bª #° M?Q F?¬M; i?'vX

Zm K°i ?²B K°i ç¢Q i?•MªM? ?B M ` - mv €T iQ HÈM KÎ ` - # Q T?O +ª ç¢B çB M
M;„M H¢B- F?¬M; /€K MlB ;b M[X

J°i M K iY i`mM; MB M /€M; M; QlB i?QM /`B ?B M ` - M; QlB M`v H` h`bM? Zm M; L
+?O iBM? çB M- i|+ /`B T?'i T?Æ- K°i i?•M €Q #`Q t M?- +| çQÊ F?Q +?'i i?Q€i iK
K¼B M; QlB `²B ;BªM; #`BX

hmv ?„M im Hmv M i?lB ;B M +?B ç¢Q- M?QM; +kM; F?¬M; +| F?Q M? i`ÁM +U+ ?¢
p`M ç +O KbM?- çSM; Î i` M +?¶ + Q +O i?B M ç` K` ;BªB i?Q+? ¼B M; QlB- çWM
M?Q bB K - +?Q /M H` G•K G¢+ +kM; M;•v ` X

æ•v +kM; F?¬M; TªB MlB h`bM? Zm M; L;mv i MlB ?mv M /B m ?ÆM iY çdM?- K`
b Q +kM; H` i?-M pQÆM; im Hmv M i?lB ;B M T?€T i„+ - Hm¬M +| +?¶ K ?B m M?
+| Hw ;BªB M?'i ç`M? pÊB i?lB ;B M +?B ç¢QX

h?-M pQÆM; /B M ;BªB KQlB M;`v M`v- i`QM; çB M +kM; +?d +| •K i? M? +O h`bM
KQlB M;`v b m- i?-M pQÆM; M? HQÊi çB- K¼B M; QlB pšM ç M; M;²B BK iU Hw ;B

S?QM; aÎ GB M +MM; æBM? æ¢B .mM; +kM; F?¬M; M;Q¢B H - imv +€+ M`M; +| i?
i®i- M?QM; T?€T i„+ /M b Q +kM; +¬M +€+ M`M; iW iW iB m ?| - F?¬M; ;B®M; i?.
`M? K¢+?X

G•K G¢+ FB M M?šM +?l çÊB- K` aQ •M? hmv i H` M; QlB F?¬M; +?`m M;²B v M- F?
K` H` [m-M [mQi G•K G¢+ - +€B KB M; M?Ä HQm `Qm H`K +?Q M`M; ç m ç-mX

>„M ?B m pb b Q M? ç-m M`v `lB M?` çB H•m M?Q p`v K` +Ym iBM? i?-M pQÆM
+?d bÊ +kM; H` bÊ #° /€M; [m`M M; QlB +O iB m M? ç-m M`vX

>ÆM KQlB M;`v b m- K¼B M; QlB HK+ iK+ çSM; /`v- S?QM; aÎ GB M +MM; æBM? a
M;°- ç m MlB +ªK M;° i?"i M?B m- i?m ?Q¢+? i?"i HÈMX

G•K G¢+ iU M?B M KWM; `Ð- #®M M; QlB çB ` F?ÄB i?B M çB M- M?QM; pšM +?Q
/WM; H¢B- #ÎB pb +| K°i M; QlB F?¬M; M;WM; M?bM [m S?QM; aÎ GB MX

Jm®M MlB S?QM; aÎ GB M imv /€M; M; QlB v m çB m- M?QM; /QÈB ibM? ?m®M; F?
/ H`K b„+ H M; M´B K€mX >m®M; +?B M; QlB M?bM +?^K +?^K p`Q M`M; +| im pB H
H¢B +| M; QlB i?B M +`M M?Q p•v\

G•K G¢+ M; ,M Î i`QÊ+ K†i M; QlB M¼- i` M K†i ?B M ` K°i iB F?¬M; i?Q+?X

h M h?QÊM; h?B M h?-M FB H` i`mM; MB M- #¶M; M?B M ?„M M;~M; ç-m M?bM C

•M\

G•K G¢+ ?ÆB b[M; bÌ- ¢®B T?QÆM; M?bM i?b ;B®M; M?Q T?'i i v- M?QM; K°i FQ-
; b- +?d +| i?ÌB ;B M T?€T i„+ HQm +?mv M- ?ÆM M[+kM; F?¬M; +| iQM? +¬M; F
@ Zmª M?B M H¨ M; QÆB5
•M? K„i i`mM; MB M M?•M ?B M ` K°i iB HY ;B"MX
@ >ÆM #ªv M; ?bM M, K i`QÈ+ M; QÆB +| T?ªB ¢½ ;B i K°i M; QÌB i M H¨ >Q¨M; S?O
±- M; QÌB M¼ H¨ H½Q iY +O >Q¨M; S?O h?-M . "i\ :¼B H¨ >Q¨M; S?O >B M E€X
L m ¢®B T?QÆM; ¢½ ?ÄB i?ŠM; - p"v ?B M M?B M H¨ +| M„K +?„+X G•K G¢+ +kM; i
K°i iB M; - M|B,
@ >bM? M?Q H¨ +| K°i M; QÌB M?Q p"vX
@ o"v M; QÆB ¢B +? i ¢B5
>Q¨M; S?O >B M E€ M' B ;B" M ; -K H M K°i iB M; - p m M; i v ¢"T p T?Q G•K G¢+X
>„M iW i?•MªM? S?QM; aÎ GB M KÆ ?² M?"M ` M; QÌB M, K ¢|- +ÁM /MM; i?ÌB ;B M
ibK ?B m ibM? ?m®M; F?¬M; +| F i [mª- p"v +Æ ?² +| i? ¢ t€+ ¢`M? G•K G¢+ +?Q
J¨ G•K G¢+ ?B M i¢B i`U+ iB T i?W M?"M- M?Q p"v F?¬M; +¬M ; b T?ªB M|B- ?„M
""M?X
G•K G¢+ ¢€M? ` KQQiD [mv M- M; U+ +O >Q¨M; S?O >B M E€ H"TiS+ #MM; H M H
` b m ?ÆM KQÌB #QÈ+- b„+ K†i p¬ +MM; i€B M?Èi- ?B M M?B M ¢½ #` i`¼M; i?Q
L m F?¬M; T?ªB i`QM; iBM? ¢B M F?¬M; i? ;B i M; QÌB- >Q¨M; S?O >B M E€ b) F
; BªM M?Q p"vX
@ L; QÆB- M; QÆB
>Q¨M; S?O >B M E€ +® w i`Î p iBM? ¢B M M; ?2 i?-M pQÆM; i?K ¢¢Q- #ÎB p"v ?„M
i`mv M i?mv i ¢€M; bÊ+O G•K G¢+X hmv M?bM [m G•K G¢+ +MM; H¨ h?QÈM; h?F
HY ;B" M i i•K HB i T? M M ?„M ` i vX
L?QM; G•K G¢+ K°i [mv M H¨K +?Q ?„M i dM? H¢B- i?U+ HU+ +O ¢®B T?QÆM; [m
>Q¨M; S?O >B M E€ F?B T bÊ+ÁM +| F?| ?B m- i?U+ HU+ ¢®B T?QÆM; ``M? ``M?
M; ``M M, K i`QÈ+ H¨K F?| / +QM ?„M\ L m ?„M +ÁM F?¬M; T?ªB H¨ ¢®B i?O i?b ¢
/MM; €K +?B m- +QÌM; ¢¢B M?Q i? +?B M HU+ ?Q¨M iQ¨M +| i? +?QM? /B M Q M
h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M; „M ?„M M; ?B ?Q†+ F?| ?B mX
æ®B T?QÆM; Km®M #€Q K®B i?M ;B i +QM- G•K G¢+ +kM; ?B m- #ªM i?•M ?„M p
E?-M; ;B Î ? B ;BÈB- M?QM; ?B m i?b ?B m- M?QM; K¨ ?„M +kM; F?¬M; F?€+? F

RjddX *?QÆM; Rj3j, >¢ G¢+ *?•M ædM? h?S a€mX

@ *9i5

G•K G¢+ M?"M M?¢i M|B ` - M m F?¬M; T?ªB ?„M M; ?o iÈB +?•M ¢dM? i?S b€m- ¢
*| i? /¢v /¶ ` ¢S +QM +¬K i?9 M?Q p"v- H¨K T?K i?•M M?Q ?„M +| ;b i®i\
>Q¨M; S?O >B M E€ M?bM +?^K +?^K p¨Q G•K G¢+- ? B ¢'K M„K +?†i- ?"M F?¬M; i
L?QM; ?„M +m®B +MM; F?¬M; +| H¨K M?Q p"v- h?QÈM; h?B M h?-M M m F?¬M; +
?„M +kM; F?¬M; ¢B iÈB #QÈ+ M¨vX

G•K G¢+ [m v M;Q`B `B ¢B- ?„M ¢½ i?ª ¢®B T?QÆM; K°i +QM M;U - M m M?Q F?
F?¬M; M;¢B ;B i ¢BX L m ?„M i?“i bU ` i v ;B i i?b K'v i?¬M pQÆM; +| i? H`K ;b\
G¢B M|B i? K K°i #QÈ+- M m F?¬M; TªB pb +?•M ¢dM? i?S b€m i?b K'v i?¬M pQÆM;
+| ;b ¢€M; bÊ- ¢€M? F?¬M; H¢B i?b +MM; H„K H¨ #Ä +?¢vX
h`Î H¢B +?¶ Î- K°i ;½ bÆ p` i?¬M ¢½ ¢ÊB Î +Y ` p¨Q- M?bM i?'v ?„M i?b i?B H p¨
@ G•K G¢+ ¢¢B M?•M- #€i ¢B M +?O i`B m FB M5
_®i +K+ ¢ MX
G•K G¢+ ;"i ;"i ¢¬m,
@ h?dM? /šM ¢Q`M;5

>Q o,M>¢Q ¢ M; /MM; HQ¢B T?QÆM; T?€T M"v #B m i?` ?„M i²M i¢BX
 G•K G¢+ F?¬M; ? +ªK ;B€+- ¢®B F?€M; mv €T +O i?¬M pQÆM; ?„M +ÁM F?¬M; M?
 h?B M h?¬M\
 L?QM; >Q o,M>¢Q H¢B F?¬M; #B i`^M; +?ŠM; H"K; b ¢QÊ+ G•K G¢+- ? B +QM K
 H9+ M"v ?B M` mv €T ¢€M; bÊ ?ÆMX
 h?'K i?Q€i [m MY i?€M;5
 .mM; ok h`¢+? T?B m M?B M tm'i ?B M- H9+ ?„M iB M p"Q ¢B M i?b M?QÈM; K"v- #
 KbM? b„+ K†i i€B M?Êi p" +QM K„i M?Q +| ?Ä /B KX
 " M M; QÌB >Q o,M>¢Q +ÁM +| iWM; ¢Q" M K€m #ªv K"m- +kM; F?¬M; TªB iW KB M
 ` X
 .mM; ok h`¢+? p®M ;B" M /[- +?Q `^M; G•K G¢+ +MM; >Q o,M>¢Q ;B Q i?O- +ÁM
 F?¬M; #B i T?•M #B i- ?„M ?ªQ HQm i•K +?Q G•K G¢+ Î H¢B ¢•v- ¢®B T?QÆM; H¢
 L?QM; ?„M H"TiS+ T?€i ?B M F?¬M; ¢9M; - #ÎB pb G•K G¢+ +,M #ªM F?¬M; +| iQ
 i? M|B ¢®B T?QÆM; ¢ M; #ªQ i`b i`¢M; i?€B M?"T ¢`M?- HQ¢B i`¢M; i?€B M"v H"
 >Q o,M>¢Q +kM; F?¬M; TªB #` G•K G¢+ ¢€M? i'M i?QÆM; - K" H" mv €T +O ?„
 G•K G¢+- +kM; F?¬M; #m¬M; i? - HU+ HQÊM; i`QM; M; QÌB F?¬M; +€+? M"Q T?€
 KbM? M; ? M K" i'M i?QÆM;5
 *€B M"v H" Km /•v #m°+ KbM?- iU +?m®+ H'v F?`X
 .mM; ok h`¢+? H„+ ¢¬m HB M iK+- M m ?„M iÈB +?"K p" B M; "v- p"v i?b >Q o,M>¢Q
 >„M /m¶B K°i i v ¢†i H M ¢¬m p B >Q o,M>¢Q- K°i +´ HU+ HQÊM; M?m ?Á +?ªv i
 >Q o,M>¢Q H9+ M"v T?mM` K°i M; KK K€m iQÆB- M?QM; H¬M H" K°i ¢Q" M K€m
 i?QÆM; i`¬K iQ+?- F?¬M; M?´` i?b i`QM; pÁM; KQÌB M, K iÈB ?„M ¢WM; KQM; b-
 @ aQ T?K5
 E?Q iS+ >Q o,M>¢Q `²B ¢°i M?B M bmv v m ;'T i`,K H¬M- i` M K†i ?²M; M?m" M
 #B M b„+- i`„M; M?Q iÌ ;B'vX
 @ L; QÆB i?"i M; m M; ®+5
 .mM; ok h`¢+? H„+ ¢¬m- ?„M #B i`ä €B ¢² H" F?¬M; + K HÁM; +?`m i?m - /MM; m
 i?"i F?¬M; M; ?o ¢ M ¢®B T?QÆM; H" [m€B i? B- F?¬M; +-M +?®M; ¢Đ- i`U+ iB T
 TªB i?2Q H Q- H"K #ªM i?•M M; ? M K" M°B i?QÆM; X
 h?QÆM; i? FB M?"M K" F?¬M; +| w M; ?o 5
 @ L; QÆB M M ¢B m /QĐM; p" B M; "v ¢B5
 .mM; ok h`¢+? ;BÆ i v H M- tû KÎ ?Q F?¬M; ¢2K >Q o,M>¢Q ¢Q ¢BX
 G•K G¢+ ?ÊTi?ÌB KÎ ? B K„i` - M|B,
 @ æB M +?O ¢¢B M?•M- F i [mª i? M"Q\
 G•K G¢+ imv +?d H" h?QÊM; h?B M h?¬M- M?QM; K" +| M; ¢Q F?B +O i?¬M pQÆM
 @ æ€K ?mvM? ¢ +?9M; i +MM; +?mM; i`Q ?QÈM; - H"TiS+ tm'i T?€i- K m +?| M; ?
 .mM; ok h`¢+? ;"i ;"i ¢¬m M|B` X
 G•K G¢+ F?¬M; #B i ¢®B T?QÆM; i?QÆM; HQÊM; MY i?€M; [m i? M"Q- +?d bÊ
 [mv M +QÈ+ - M?Q p"v KÈB +| i? €T •K i? M? +?®M; ¢®B tm®M; X h` M i? ;BÈB
 M"Q +?B K +S +?O ¢¢Q- K" H" M„K ¢'K- +kM; +?d +| M„K ¢'KX

L?QM; F i [m^a M^v ç®B pÈB bQM; T?QÆM; K[~] M|B H[~] i?Ä K½M- G•K Gç+ ;"i;"i ç-
QÊ+ #Q K["]i ;b- +€+ +?mv M ç| ?„M F?¬M; [m M i•K- +?d +¬M çç i çQÊ+ i?S +?•M ç
+¬M î i`QM; iBM? çB MX

@ æ iç çB M +?O ççB M?•MX

>„M +Q`B M|BX

@ L;QÆB çB i?m i?"T K°i +?9i- +?9M; i +kM; tm'i T?€iX

.MM; M°B i•K G•K Gç+ p°B p[~]M; - i®i M? 'i H[~] H["]T iS+ tm'i T?€i- M?QM; +?`M?B m
FûK K'v M; [~]vX >„M ;"i ;"i ç-m- çSM; /"v `B çB- çB iÈB +?¶ îX

@ æçB T?¬B ç^aM- M;QÆB K'v M; [~]v M^v çB ç•m- H[~]K ?çB #û ;€B ç|B Km®M +? iX

aQ •M? hmv i #KK +€B #KM; M|B pÈB G•K Gç+X

@ > ? - M;QÆB idM? HçB çB- M?[M; M; [~]v M^v F?¬M; +| i i`¬M; +QB M;QÆB +?çv

G•K Gç+ #B i`ä #<sup>a</sup>M iQM? +O M? ç-m M<sup>v</sup>- H<sup>~</sup>K b Q #` M[~]M; HW +?SX

@ LÆB M^v F?¬M; +| ;b +^a- +?9M; i H9+ M[~]Q `B çB\

aQ •M? hmv i ç€ ç€ #[~]M +?•M M?ÄX

@ L? M? i?¬B5 >ÆM M[- p b m +kM; F?¬M; +¬M [m v p X

@ æ•v H[~] +?mv M i®iX

h`W aQ •M? hmv i` - M?[M; M;Q`B F?€+ iU M?B M iB M p[~]Q /QØM; i•K ?k- +MM;
?"M?- ?ÆM M[M|B F?¬M; +?WM; +ÂM +| K'v M;Q`B F?¬M; +| ?^aQ w pÈB G•K Gç+
b Q çQÊ+ \

G•K Gç+ t€+ i?U+ +| F?Q HU+ p +?çK pÈB M?` iBM? i?¬M pQÆM; - i? M?QM; K[~] +
€T- M m S?QM; aî GB M +€+ M[~]M; #` #„i i?b ?„M F?¬M; +| M,M; HU+ ;B^aB +Sm- #
+?9iX

*?QM ççB i?¬M pQÆM; `®i +K+ +kM; ?B M i?•MX

hçB h?¬M :BÈB- i?¬M pQÆM; H[~] i²M içB ç°+ M? 'i p¬ M?`- K°i M9B F?¬M; i? +?S
i?B i i?b ? B ççB i?¬M pQÆM; F?¬M; # Q ;BÌ ;†T K†i M? mX "ÎB p"v +?QM ççB i?¬
MÆB H[~] K°i K[~]M ?B K i?'vX

*?d mv €T i?¬B +kM; H[~]K M;Q`B i bKT ç´X

J¼B M;Q`B +MM; M? m ç²M; ?[~]M?- içK i?B çç i i?"M? +?mM; M?"M i?S+X L?QM; K
F?¬M; +| KK+ çQ+?

"ÎB pb H9+ ? B FB M ç² p"i F?¬M; i`¼M p M +^aK SM; M? m- M?B K pK +O +?QM ç
i?"M?- #¼M ?¼ +| i? çç i çQÊ+ i`mv M i?W ççB ççQ M;mv M p M- H9+ M^v Km®M
B +| w FB M\

G•K Gç+ F?¬M; #B i KbM? ?Q[~]B M;?B ç9M; ? v F?¬M; - M?QM; ?„M pšM F?¬M; /€
K„i H[~] ?„M +?Q çO +Q`M; ççBX

æQÊ+ +?QM i?¬M pQÆM; /šM çQ`M; - KQ`B K°i M;Q`B tmv M [m p¬ b® i?¬M [m®+
#^av i`,K M,K- çB iÈB K°i #,M; M;mv M +U+ HÆMX

L m M?Q +?QM i?¬M pQÆM; +MM; im Hmv M i?B F?¬M; T?€T i„+ - G•K Gç+ M?bM
M;?o iÈB +?•M çdM? i?S b€m H[~] i?Ov +?B ççQ- K[~] F?¬M; T?^aB i?B ;B M +?B ççQ

J[~] i`QM; H9+ M<sup>v</sup> h?¬M :BÈB +kM; bBM? ` ççB bU5

æçB bU +?QM? i?S+5

J°i p` i?¬M pQÆM; pšM Hç+5

E?¬M; T?ªB H" pšM H¢+ i`QM; i?¬M [m®+ ¢¢B +?B M pÈB M? m- K" H" #`K°i ;½ +O
;B i +? iX

hBM iS+ i`mv M` +ª h?¬M :BÈB ¢ m +?`M ¢°M;5

Rj3yX *?QÆM; Rj3e, h?¬M oQÆM; ošM G¢+X

h`QM; bmv M;?o #bM? i?QÌM;- i?¬M pQÆM; H" #B m iQÊM; p¬ ¢`+?- H"K b Q +| i?
+MM; h?¬M Zm®+ +?B M i` M?- iK i" T HU+ HU+ +ª MQÊ+- b m +MM; i?¬M pQÆM
i?¬M pQÆM; i`M HKBX

@ h?B i Zm•M i?¬M pQÆM; K†+ /M +?d H" M?` iBM? i?¬M pQÆM;- M?QM; ?„M +|
HU+ HQÊM; +O MQÊ+ +| i? b€M? M; M; pÈB i K iBM? i?¬M pQÆM;5 >ÆM M[h?
pÈB ¢®B i?O +ÁM +| i? H"K ¢®B i?O bmv v m M?`i ¢`M?- M?QM; K" +| i? ¢€M? +
i?b M;QÌB ¢| ¢9M; H" ¢€M; bÊ5

@ *?ŠM; H" iS iBM? i?¬M pQÆM; ` i v ? v b Q\ *ª h?¬M :BÈB +kM; +?d +| ? B M;Q
X

@ E?¬M; +| F?ª M,M;5 > B ¢¢B i?¬M [m®+ M`v iB T ;B€T M? m- pW p†M FB K +?
F?ÁB i?¬M [m¬+ +O KbM?- M m F?¬M; K`i ¢B +,M +Æ i?¬M [m®+- #¼M ?¼ +kM;
i?OX

@ Jm®M ¢m´B ;B i i K iBM? i?¬M pQÆM; +¬M T?ªB +| i?U+ HU+ Qi M?'i H" iS iBM
H) +ª h?¬M :BÈB M`v +ÁM +| iS iBM? i?¬M pQÆM; i?S # \

@ h?¬M :BÈB iQ HÈM- + Q i?O ~M +Q [m€ M?B m5

@ æ9M; p"v- ;B®M; M?Q +?9M; i - H¬M M`v M m ¢¢i ¢QÊ+ i`mv M i?W M;mv M p M
iB M p`Q iS iBM? i?¬M pQÆM;- i`QM; M;`M i, M,K +| i? ¢¢i iÈB M;k iBM? i?¬M pQ

@ L?QM; K" i²M i¢B i?¬M #Q FB pb b Q H¢B H"K p"v\

@ æm´B ;B i K°i ;½ i?¬M pQÆM; K" F?¬M; +?B K i?¬M [m®+ +O ?„M- /QÌM; M?Q ;
;b +ªX

h?ÌB ¢B K ¢B iÈB i?b +?QM i?¬M pQÆM; iBM? ¢B M pšM bmv M;?o i` Q ¢´B pÈB M
K" F?¬M; `äX

hS iBM? i?¬M pQÆM;\

G•K G¢+ M;?o ¢ M bQ i, +O aQ •M? hmv i +?QM? H" +Ym iBM? i?¬M pQÆM;- +?Q
M?Q i? M`Q- ?Q`M iQ`M M;?B M €T i²M i¢B /QÈB #€i iBM? i?¬M pQÆM; [m€ / /
M;QÌB M?Q p"v\

>„M M?bM [m aQ •M? hmv i- iB m M? ¢¬m F?¬M; iBK F?¬M; T?´B ,M ¢² ,M p†i- M
h?B i Zm•M i?¬M pQÆM; pšM H¢+ H" `mM; ¢°M; i? M`Q- +?Q iWM; +| K°i iB F?B

h?¬M pQÆM; +? i i`QM; K„i +O M`M; +?d H" +Ä /¢B p2M ¢QÌM; K" i?¬BX

*| K°i +Ym iBM? i?¬M pQÆM; bQ i,- +ÁM +| K°i Kšm i?•M +`M; i? K i?¬M #Q- +| K
p"v i?b iS iBM? i?¬M pQÆM; +kM; F?¬M; H" ;b +ªX

*?QM ¢¢B i?¬M pQÆM; pšM F?¬M; +| tm`i ¢¬m pÈB B- #¼M ?¼ iÈB iÁ #,M; M;mv
+O #¼M ?¼ b„T ?Q`M i?`M? `²B- b„T ¢¢i ¢QÊ+ i`mv M i?W ¢¢B ¢¢Q M;mv M p M
i?¬M pQÆM;- pmB bQÈM; M?Q p"v +ÁM [m M i•K iÈB i?¬M pQÆM; pšM H¢+ b Q\

«M;5

a m F?B iB M p"Q #,M; M;mv M M"v- G•K G¢+ +ªK i?'v iY çdM? i`QM; i?S+ ?ªB `m çdM? i?m ?²B KªM? pÐ i?S iQ p" i?S M,KX

JQÌB K°i M;QÌB i,M; i®+ çB iÈB- bQ •M? hmv i M;¢B +?QM? KbM? +?¢v [m€ K i KÁ M" M;- i?ÌB çB K M"v i•K iB M? G•K G¢+ i®i M M F?¬M; +| TªM ç®BX

hÁ #,M; M;mv M M"v iQ F?¬M; ?ÊT i?|B i?QÌM;- /MM; i®+ ç° +O i?¬M pQÆM; i?b çB iÈB K°i iQ #,M; +®+X

hB M p"Q i`QM; +®+- +?¶ b•m M?'i ?B M ` +€B ç°M; `°M; `½B- #¼M ?¼ M®B çm¬B HÁM; ç'iX

*kM; F?¬M; TªB #¼M ?¼ F?¬M; i? i`U+ iB T +?mB p"Q i`QM; ç'i- M?QM; h?¬M : ?m®M; +?B MÆB M"v +| #,M; H¢M? M?Q p"v- +?„+ +?„M p¬ +MM;- +| i? bQ pÈB T? h?¬MX

hmv i?¬M pQÆM; +| i? / /"M; Q M? T?€ T?ÁM; M;U +O h?QÊM; h?B M h?¬M- M i€K H¬M F?¬M; i?"M? p'M ç - M?QM; M m HB M iK+ Q M? T?€ +¬M # Q M?B m i?€ i?¬M pQÆM; +kM; F?¬M; +?`m M'BX

"ÎB p"v M m +| çQÌM; i?b +S çB- +?Q /M çB [m M? +Q HÁM; pÁM; +kM; F?¬M; b Q- M?äK ?ÆM tmv M ç'i M?B mX

æB tm®M; i?b +`M; `°M;- i?ŠM; iÈB F?B çB K'v p¢M Kûi i?b +| /mM; M? K- # M / ;QÆM; K†i K¶B M;QÌB ç m MQM; `U+X

@ hB m ?[m- +ÁM +?`m çUM; çQÊ+ F?¬M;\

.mM; ok h`¢+? M?bM G•K G¢+ ?ÄBX

@ E?¬M; b Q5

G•K G¢+ KÎH¶ ç2M ` - i`ªB `°M; ?¢i? - i'i +ª M?B i HQm ç m #` ?'T i?m- +?mv M ?

*?QM ç¢B i?¬M pQÆM; ? B K†i M?bM M? m- ç m ?B M ` i?¬M b„+ ?QªM; bÊX

SªB #B i`M; /¢M; ?Q" M +ªM? M"v #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +?`m M' B- TªB p" M +? M?B i ç° + Q- M?QM; K" G•K G¢+ +?d H" h?QÊM; h?B M h?¬M i?¬B- ?„M /U p"Q +

>Q†+ H" M?B i ç° + Q +?Q çO K¢M?- ?Q†+ H" ?„M +| #B M T?€T M; ,M +€+? M?B

*?QM ç¢B i?¬M pQÆM; ç m M;?o M?Q p"vX

M?QM; K" +`M; çB b•m tm®M; /QÈB i?b M?B i ç° i`Î M M p¬ +MM; ç€M; bÊ- ;B®M; Q M? FQ+? iÈB- +?mv M M"v H"K #¼M ?¼ FBM? ?½BX

"ÎB pb #¼M ?¼ p" M +?mv M iQ" M HU+ `²BX

L?QM; K" G•K G¢+ F?¬M; +| pB +; b- M; v +ª iB m +¬ MQÆM; Î# M +¢M? +kM; F K†i i`„M; MäM M?Q M;¼+ F?¬M; +| K°i iB çÄ YM;- bQ pÈB #¼M ?¼ +ÁM M? M?äk

æ•v H" ? B [m€B i? BX

@ hB m ?[m- T?Q i`QÈ+ H" +Y +m®B +MM;- +¬M TªB +~M i?"M K°i +?9i5

.mM; ok h`¢+? M?„+ M?ÎX

G•K G¢+ ;"i ;"i ç-m- M m M?Q K°i i?¬M pQÆM; M|B +~M i?"M- ?B M M?B M imv i #bM? i?QÌM;

G9+ M"v i`QM; ç°M; ç€ p¬B ç½ ?B M ` ç-v /mM; M? K M|M; +?ªv- M?B i ç° iQÆM; ? +¬M; FQ+? iQ" M HU+- +?®M; çÐ HB M iK+ H"K +?Q .mM; ok h`¢+? +kM; TªB K

G•K G¢+ pšM +ÁM i®i- H¶ ç2M H" T?€T K¬M H'v +?B M i` M? Mm¬B +?B M i` M?- F?¬M; ç¢i iÈB +U+ ?¢M i?•M i? - M?Q p"v ?„M F?¬M; +¬M M; ,M +ªM H"K ;b- +| i?

> „M +^aK SM; çQÊ+ i`QÊ+ K†i +| +?'M ç°M; +QÌM; ç¢B ?B M ` ç•v +| i? H¨ +Y
h`¢+? ç½ M|BX

@ æ| H¨ K°i ç-m [m€B p"i ?Ä ? - ç•v ç¢B F?€B H¨ b¨Q ?mv i +O M|- F?¬M; / /¨M;
.mM; ok h`¢+? ;B^aB i?Q+? M|BX

@ æ i¢ çB M +?O ç¢B M?•M M?„+ M?Î5

G•K G¢+ ;"i ;"i ç-mX

@ L; M;

J°i iB M; p M; i?"i HÈM #¶M; M?B M i`mv M ç M- +?'M ç„+ H Q M? M? p¨ [m v ç-m
p€+? ç°M;- b|M; M?B i +m²M +m°MX

@ L| T?€i ?B M +?9M; i 5

J°i i?-M pQÆM; M|B ` X

@ E?¬M; M M ? K +?B M- M? M? +?|M; i?¬M; [m 5

JQÌB K°i M; QÌB çB M? M?- K¨ aQ •M? hmv i i?b +?€M M^aM M; €T /¨B- #¨M i v M?Ä
ç-m M^K M; €v QXXQ X

P M?- Q M?- Q M?- M? K +?^av +?'M ç°M; +¨M; HÈM- iB M; M´ i`v M ` F?¬M; H•m
ç°M; K¢M?- K°i ç-m [m€B p"i iQ¨M i?•M çÄ i?šK ?B M ` 5

æ•v H¨ K°i +QM `„M +U+ HÈM- F?|2 KB M; K¼+ ` ? B +€B `•m `²M; i?"i /¨B- K°i ç
MY +€B ç-m- KB M; KÎ i?"i HÈM- pšM FûQ /¨B K°i T?-M + +Æ i? X

.QÈB #KM; +O [m€B t¨ K¼+ ` #®M +?•M M; „M- i` M HQM; +| H•M ;B€T K¨m ç2M-

@ ±- ç•v H¨ tQ+? ?Ä M; mv M t¨5

aQ •M? hmv i ç°i M?B M idM? H¢B- +?KT H'v p B +O G•K G¢+X

æWM; M|B G•K G¢+ F?¬M; `ä `¨M; H„K +QM `„M M¨v +| ç` p` ;b- M|i M H¨ ;b i?b +
#B i ç'v- #¼M ?¼M? Q M? Q çQ K„i M?bM [m iB m M? ç-mX

@ P ? ? ? - M? M? iÈB ç•v +9M; #€B #û ;€B ç¢B K pQÆM; po ç¢B M¨Q- #ÎB pb +
aQ •M? hmv i M?Q çB M H M- /QÆM; /QÆM; ç„+ wX

Rj3RX *?QÆM; Rj3d, >ÊT ædM?X URV

@ L; M;

*QM `„M i M H¨ tQ+? ?Ä M; mv M t¨ FB F?¬M; +?Q #¼M ?¼M?¨M `¶B- i`U+ iB T
+?QM? H¨ b¨Q ?mv i +O M|- / /¨M; +?Q M; QÌB i çB [m b Q\

@ hB m M? ç-m- çWM; i?W MQÊ+ çK+ i?^a+•m- M|B tQ+? ?Ä M; mv M t¨ H¨ +€B ;
G•K G¢+ pW Mû i`€M? pW M|BX \*QM `„M M¨v K†+ /M H¨ M?` iBM? i?-M pQÆM;
ç†+ i?M i?b [m€B p"i FB H¢B +| i? T?€i ?mv i?U+ HU+ pQÊi [m M?` iBM? i?-M p

@ L; mv M t¨ çQÊ+ ;¼B H¨ #´M M; mv M +?B t¨- H¨ i´ i¬M; +O HQ¨B `„M- +€B ;¼B H¨
+QM `„M i?®B M¨v5 L; Q¨B M; k ?¨M? +ÁM +| F?¬M; ;B M- i?ÌB ;B M- H¬B- i?B M?
t¨- +?d +| K°i ç-m +? i- i?B M ç` KÈB +| i? /UM; /K+ ` K°i +QM M; mv M t¨ KÈB5

@ *| i? ç¢i iÈB +^aM? ;BÈB i?-M pQÆM; \

G•K G¢+ M?Qm K"v- /Q`M; M?Q Hm"i i?ûT +?d +| +?O i?—M F?Q KÈB i'M ;B B i?—M
 @ æ—M [m€- +?O i?—M F?Q p®M H" i?B M ¢` /UM; /K+- /U p"Q +€B ;b i?—M i?9
 F?—M; i? ¢¢i iÈB i?—M pQÆM; \

aQ •M? hmv i tQ i|+ +O G•K G¢+ M|B ` - M" M; i?Q+? M?'i H"K H"K i|+ +O G•K G
 G•K G¢+ iQÎM; iQÊM; +kM; +| ¢¢Q Hw- imv i`QÈ+ FB +| K°i Qi i?mv i T?€T M|B H
 ¢dM? i?S b€m H¢B +| i? H"K +?Q +?QM i?—M pQÆM; iBM? ¢B M HoM? M; ° i?`B ;
 i`QM; i?B M ¢` M?B m ?ÆM K'v i?—M pQÆM; i?b +| ;b H¢\

@ oQÊi [m 5

*?QM ¢¢B i?—M pQÆM; ¢ m ?ûi HÈMX

"¼M ?¼ HB M i?O tm'i FQ+? F?—M; M; WM; Q M? FQ+? tQ+? ?Ä M; mv M t"- i?`B ;
 +?Q i—+ ¢° tQ+? ?Ä M; mv M t" ;BªK ¢B i?"i HÈMX

L?QM; K" i`QM; ?Q" M +ªM? ?Ä /B K- ?Ä /B K T?€T i„+ KÈB i?"i bU H" #€ +?O- #ª
 #` bmv v m- p¬ /mv M p¬ +Ê v m ¢B # T?—M- +?Q /M H" +?QM M; Q`B HB M i?O +kM
 M; M; i vX

>ÆM M[tQ+? ?Ä M; mv M t" HÈM M?Q p"v- +?®M; ¢Ð +, M #ªM F?—M; i®i ¢•mX

LÆB M"v iQÆM; ¢QÆM; pÆB i?—M [m®+ +O tQ+? ?Ä M; mv M s"- +?d +| i?—M pQ
 HQÊM; KÈB H" ¢®B i?O- K" tQ+? ?Ä M; mv M t" H¢B iMv w ¢B m ¢°M; ?Ä T?€T i„
 # H—MX

L?QM; +?QM? ? B # H—M M"v KÈB ¢€M; bÊ- ûT iÈB +?QM M; Q`B +?d +| i? +?®M;
 J v K„M K¼B M; Q`B +?d Km®M pQÊi [m - +kM; F?—M; TªB Km®M ¢€M? +? i tQ+?
 ¢B M?B m H—MX

sQ+? ?Ä M; mv M t" imv H" i?—M pQÆM; +ªM?— M?QM; +kM; F?—M; +| # Q ?"K /K+
 idM? K K - +?d +| w i?S+ #ªQ ?° K" i?¬B- Km®M iB m /B i M?[M; M; Q`B t•K M?"TX

@ E?—M; +—M F€ [m€B- +QM `„M i?®B M"v +ªM +?Q i`QÎM; i?"M?5 h?B M ¢` /QM
 i?"M? H" i²M i¢B +Ym iBM? i?—M pQÆM; - F?B ¢| KÈB +| i? F? B ?| HBM? i`Q5

aQ •M? hmv i ;BªB i?Q+?X

G•K G¢+ +Q`B +Q`B- M|B,

@ o"v M; QÆB H" [m€B p"i ;b\

@ P M? M? - #û ;€B po ¢¢B M"v H"K b Q TªB bQ pÈB +QM `„M i?®B\

aQ •M? hmv i HB M iK+ p¶ ¢—m G•K G¢+X

E?—M; +| HBM? i`Q H" F?—M; +| FªM, M; +•m i?—M; - ¢"K T?€M ;b ¢|X G•K G¢+ +
 ?„M ¢½ bÊK KÎ H¶ ¢2M- K°i ¢QÎM; ¢B iÈB i?—M T? F?—M; Qi HU+ HQÊM; - pW `
 i?—M pQÆM; XX

æ•v H" +U+ ?¢M i?•M i? ?„M +| i? ?'T i?m ¢QÊ+X

"M?5 "M?5 "M?5 "M?5

L? K i?¢+? M|M; +?ªv `mM; +?mv M /[ /°B- KQ`B M; Q`B HB M i?O ¢®B F?€M; tQ+?
 ¢Q+? +?B M ¢'m +?Q # Q ;B`H" ;B i ?Q†+ ¢€M? #¢B tQ+? ?Ä M; mv M t"- KQ`B
 M? K i?¢+ Î ;—M ¢|— p•v [m M? i?•M tQ+? ?Ä M; mv M t"X

+ 'T #"+ +?B M ¢'m +O #¼M ?¼ F?—M; i? +| bÆ b~v- M m M?Q F?—M; +| M; Q`B i`
 ?Î- +?d i?`B ;B M Q M? T?€i?¢+? #Q+? +kM; ¢O H"K tQ+? ?Ä M; mv M t" ;B"v pÁ
 "ÎB p"v #¼M ?¼ ;B9T M? m FB K +? ¢®B T?QÆM; - +kM; ¢®B F?€M; +?QM? /B M

h?—M i?9 i`lB bBM? +?d +| #^aM M,M; iB m /B i F t•K M?"T p"Q b"Q ?mv i +O M|
 HÁM; +?B M ç'm M?Q i? M"Q- F?¬M; M;WM; T?€i` iB M; `®M; ;B"M /[- [m'v M?
 æ½B KQlB M;QlB iQ" M #° çB [m # M F?€+ +O +QM `„M- +?QM ç¢B i?—M pQÆM;
 @ _9i HmB5
 G9+ M"v ;B i®+ HmB` b m- pW M; ,M +^aM tQ+? ?Ä M;mv M t" i'M +¬M; çB M +m
 çB F?Q^aM; +€+? i?"i /"BX
 sQ+? ?Ä M;mv M t" i?'v #¼M ?¼ iB M p"Q b•m i`QM; ? M; b"Q ?mv i +O M|- H" T
 M°- ;"Q i?ûi HB M iK+X
 J°i çm' B i?2Q +?¢v- i`¼M p M iB T [m ? B ;B`KÈB pQÊi [m çQÊ+ H½M? ç` +O
 ?Ä ç€M; bÊ FB t•K M?"T p"Q HÁM; M;QlB- M| +^aK i?'v `lB F?ÄB b"Q ?mv i [m€ H
 [m K¼B M;QlB K°i H9+ `²B [m v M;QlB `lB çBX
 L| t€+ i?U+ +kM; F?¬M; çm' B i?2Q- #ÎB pb ç M MÆB M"v H" çB K +m®B +O /mM
 F?¬M; i? /MM; bS+ K°i KbM? M; ,M +^aM +?QM i?—M pQÆM; HB M i?O5
 GBM? i`Q F?¬M; F? B KÎ p" M;m tm~M H" ? B +?mv M F?€+ M? m- bQ pÈB pB + i¬M
 iQM? K¢M; i`¼M; v m ?ÆMX
 J¼B M;QlB +kM; F?¬M; +| /WM; H¢B- K" H" iB T iK+ çB tm®M; b•m ?ÆM- iB M p"Q
 :B®M; M?Q K°i K^aM? iBM? F?¬M; - K M? K¬M; +m²M +m°M F?¬M +MM; - i?"K +?Q
 i`QM; iBM? F?¬M; M;šm M?B M +| +€i #mB # v [m - i`QM; ç| # Q ?"K iWM; ç¢Q i?l
 tûi i?b +| i? i?'v çQÊ+ ç•v H" K¢i iBM? ? ?+D K" >Q" M; S?O h?—M ."i i ` 5
 "¼M ?¼ ?ÆB /WM; H¢B- +?B M ç'm ?ÆM ? B M;"v M M #` /mM; M? K M|M; +?av +
 t•K M?"T- +?Q /M H" #¼M M;QlB .mM; ok h`¢+? +kM; p¬ +MM; K i M?¼+X >¬K M
 M?B M T?^aB F?¬B T?K+ i`¢M; i?€B i®i M?'iX
 *?d +| G•K G¢+ F?¬M; +¬M çB m +?dM?- ?„M p" M +?mv M T?€T i„+ H¶ ç2M F?¬M;
 M?QM; K" i?•M i? +?S ç°M; HU+ HQÊM; ?ÆM t +^aM? ;BÈB `i F?| +?`m- ?ÆB +?
 J°i M;"v K°i ç K b m- K¶B M;QlB ç m F?¬B T?K+ iÈB i`¢M; i?€B i®i M?'i- M?QM; #
 @ EB M +?Q #^aQ FB Î MÆB M"v- M?QM; Î MÆB M"Q i?b +?9M; i +kM; F?¬M; #B i
 J°i ;½ i?—M pQÆM; M|B ` X
 G•K G¢+ ? B K„i M?„K H¢B- iY çdM? i`QM; i?S+ ?<sup>a</sup>B `mM; M? - K°i +´ +?'M ç°M;
 ? M; i`mv M ` XX
 «M;5
 E?¬M; H•m b m K°i ?²B +?'M ç°M; i`mv M iÈB- iY çdM? H" T iS+ b¬B i`"Q i`QM; i?
 iQM ?B m ?•M ?Q - F?€i p¼M; p¬ +MM;X
 @ h #B i`ä5
 h?•M ?bM? G•K G¢+ F?) ç°M;- b m ç| # v p K°i ?QÈM;X
 *?QM ç¢B i?—M pQÆM; ? B K†i M?bM M? m- /MM; +'T #"+ i?•M pQÆM; +O #¼M ?
 G¢+ +ÁM +| i? +| i?—M i?S+ M?¢v +^aK ?ÆM #¼M ?¼ b Q\ L?QM; M?bM i?'v #° /
 /QlM; M?Q F?¬M; T?^aB ç M; M|B H€Q- #¼M ?¼ #€M iQM #€M M;?B- M? Q M? Q i?
 h` M çQlM; çB G•K G¢+ +MM; aQ •M? hmv i ç m i? ?B M` Mûi i?—M /`- H"K +?Q
 F?¬M; K°i K" M M"v T?€i bBM? H9+ pW tm'i T?€i- +?QM ç¢B i?—M pQÆM; çQ€M +
 hY çdM? i`QM; i?S+ ?<sup>a</sup>B +?'M ç°M; K¢M? K)- H"K +?Q G•K G¢+ bBM? ` +^aK ;B€+
 çÊB çQÊ+ Km®M i bK +?•M çdM? i?S b€mX

Rj3kX *?QÆM; Rj33, >ÊT ædM?X UkV

>„M +`M; +?¢v +`M; M? M?- F?¬M; ;B M i?m'M /B iÈB K°i F?B iBM? F?¬M; i`®M; i`M +MM;X

.M H` +?QM ç¢B i?-M pQÆM; +kM; F?¬M; +€+? M`Q /U p`Q HU+ HQÊM; çm' B F`T
"¼M ?¼ ç m H°` K°i iB ?QªM; bÊ- H¢B F?¬M; M!B H!B ;b- K` H` /MM; i?lB ;B M T
?bM? M? M? ?ÆM- #ªQ i`b i®+ ç° F?¬M; FûK G•K G¢+X

"®M M;`v # ç K b m- iY çdM? i`QM; i?S+ ?ªB G•K G¢+ +ªK SM; +`M; K¢M? ?ÆM- ?
b€m ;-M i`QM; ; M; i'+5

S?Q i`QÈ+ ?B M` K°i +°i ç€ +U HÈMX

.QlM; M?Q M®B HB M i?B M ç` - i`M M;"T iBM? F?¬M; F€ /` M`vX

h` M +°i ç€ +! T?M p,M F€ H¢- +?"K +?¢T #B M ?! p¬ i`M- i`M M;"T ç¢B F?Q +` tC
*?•M çdM? i?S b€m +! i?lB ;B M T?€T i„+X

«M;5

hY çdM? iU ç°M; ?B M` i`QM; i?S+ ?ªB +O G•K G¢+- # v p +°i ç€X

*?•M çdM? i?S b€m /QlM; M?Q +! +ªK QM;- M? M? +?!M; +Q`9i i?m M?Ä H¢B- M;?
+ª ? B ?ÊT M?'i- K°i +` F?Q iS+ K¢M? K) i`M M;"T i?-M ;BÈB5

@

@ ±5

@ ?5

*?QM ç¢B i?-M pQÆM; ç²M; i?lB T?€i` ?W H¢M? M;¢+ M?B M- M? Q M? Q ? B K
M;° i`mv M p`Q ç-m +O #¼M ?¼- ç•v H` i?lB ;B M T?€T i„+ K` #¼M ?¼ F?€i p¼M;
ç°i T?€i K iBM? i?-M pQÆM;- i?"K +?Q iB M [m•M +Ym iBM? i?-M pQÆM;5

æQÆM; M?B M- ç¢i çQÊ+ p` HoM? M;° çQÊ+ # Q M?B m H` ? B +?mv M F?€+ M? r
p` M;° iQM? +O K°i M;QlBX

a m F?B iY çdM? /mM; ?ÊT pÈB +?•M çdM? i?S b€m i?b M! iB M p`Q i?S+ ?ªB +C
M;„M M;OBX J` +?QM ç¢B i?-M pQÆM; #lB pb lM?` iBM? i?-M pQÆM; [m€ H•m p
ç-m +ªK M;° - ;B®M; M?Q +?QM T?Q iQÊM; ç€ M;²B #'i ç°M;X

hÈB H9+ M`v ;B Q /`+? +O +ª ? B +?'K /SiX

G•K G¢+ p¬ iBM? w F?¬M; Km®M iB T t9+ pÈB ç€K M;QlB M`v- H9+ M`v p¶ p¶ ç-m

@ *?9M; i çB5

@ E?¬M; p°B5

•K i? M? M?`M M?¢i p M; H M- K°i ;½ i?-M pQÆM; ç°i M?B M çSM; H M- ? B i v b
+ Q M?bM [m G•K G¢+X

@ ?- p` M`v çB M +?O ç¢B M?•M +! ;b /¢v #ªQ\

G•K G¢+ i?m`M KB M; M!B ` - ?„M +kM; /U +ªK çQÊ+ ç®B T?QÆM; [m b¬M; çQ¢M

@ GQm H¢B FB M #ªQ p`i FB - M;QÆB +! i? ;B[çQÊ+ K¢M;- M m F?¬M; i?b +? i5

•M? K„i i M i?-M pQÆM; FB H¢M? M?Q #,M;X

G•K G¢+ +QìB ? ? ,
 @ æB M +?O ç¢B M?•M +| iU iBM M?Q p"v\
 E?¬M; M;ì K°i h?QÊM; h?B M h?¬M H¢B M|B pÈB i?¬M pQÆM; M?Q p"v5
 @ hU iBM ;b\
 L m ç´B H¢B H" M;QìB F?€+ b) #` +? +QìB- M?QM; K" /Q G•K G¢+ M|B i?b +| w F?
 G9+ i`QÈ+ +?B M ç'm pÈB tQ+? ?Ä M;mv M t" i?b G•K G¢+ +?SM; KBM? HU+ HQÉ
 M?` iBM? i?¬M pQÆM;X
 L?QM; +?d H" KB M +QÐM; ç¢i iÈB5
 h?¬M pQÆM; M;QM; K„i M?bM [m G•K G¢+ ,
 @ "aM i¬M F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M M;QÆB t€+ i?U+ `i +QìM; ç¢B- i`QM;h?Q
 HU+ bQ b€M? pÈB i?¬M pQÆM;- +?„+ ?ŠM H" /Q FB M +?Q #aQ FB KM; iÈB \ æ
 +?QM M?` iBM? i?¬M pQÆM;- çWM; M|B F?¬M; +| T?¬M i?„M;- +?Q /M +?¢v +kM;
 >„M pW `²B i?`v `ä `M;- +?Q #aQ +| i? H"K +?Q ?„M iB M ;B B i?¬M pQÆM; +?d
 K" i?¬B5 :B®M; ? i M,K +€B +?•M F?€+ +O iY çdM?X
 L m M?Q +| çQÊ+ +€B çdM? M"v- p"v i?b mv M,M; +| çQÊ+ ç€M; bÊ +Ð M"Q\
 h?ìB çB K +?QM i?¬M pQÆM; i? K MB K M´B H M i?b ?„M +kM; F?¬M; +¬M T?aB b
 G•K G¢+ M?bM i?`v #B m H° +O i M i?¬M pQÆM; M"v- imv i¢K i?ìB ?„M F?¬M; i?
 +kM; F?¬M; T?aB i?U+ HU+ +O F?¬M; T?aB v m- i M i?¬M pQÆM; M"v pmB KWM;
 @ hB m iY Km®M b®M; ? v H" ¬K #aQ p"i +? i\
 h M i?¬M pQÆM; M"v H° ` i? K MB KX
 @ h ç½ F?¬M; Km®M +? i M?QM; +kM; F?¬M; Km®M ;B Q #aQ p"i i?b b Q\
 G•K G¢+ +QìB M?¢i K°i iB M;X
 @ E?¬M; +| +?mv M / /"M; M?Q p"v5
 •M? K„i M i?¬M pQÆM; M"v b€M; [m„+ - i? K MB K H¢B M´B H M- ?„M M|B ,
 @ L m ;B M M;Q M K'i HBM? i?b +? i çB5
 @ G½Q GK+ /WM; i v5
 .mM; ok h`¢+? KÎ ? B K„i M?bM i M i?¬M pQÆM; FB M|B ` X
 J°i [mv M G•K G¢+ ç€M? ` i M çB M +?O M"v ?| ;BªB / /"M;X
 @ h +ÁM +| pB + F?¬M; T?KM; #²B5
 @ *?¢v ç•m\
 h?•M ?bM? HK+ çB M +?O +?'M ç°M;- H¢B ç€M? ` K°i +?QîM; p T?Q G•K G¢+X
 @ G½Q GK+
 .mM; ok h`¢+? H¬M M"v +m®B +MM; F?¬M; +ÁM M|B KB M;- ?„M /MM; i?•M ?bM?
 @ E?¬M; M M pb HÊB +?2 K„i- +?9M; i ç½ +| çQÊ+ T?€T i„+ i?¬M pQÆM; M;mv M
 M,K [m +kM; +?Q +?„+ HoM? M;° ? iX
 @ •M? K„i H½Q #€i M;QÆB [m M¬M; +¢M- +?Q #aQ i` M M;QìB +O i M M"v +ÁM F
 +?9M; i i'M +'T i?¬M pQÆM;- M m M?Q +?B K çQÊ+ F?¬M; +?WM; b) +| +Æ /mv M
 @ *?Q /M +?9M; i p¬ /KM; +kM; M M bmv M;?o +?Q ?"m M?•M 5

h?-M pQÆM; F?-M; +€+? M"Q HoM? M;° iB M i? K i?b T?ªB`9iT?€Ti„+ +?O i?-M
 @ G½Q "€i M;QÆB K†+ /M F?-M; +| +QM M®B /äB- M?QM; i #B i`ä M;QÆB t2K o
 M;QÆB F?QM; Km®M ?„M i'M +'T i?-M pQÆM; b Q\
 GK+ çB M +?O H9+ M"v M|B` K°i +•m iB M; HÁM; +O +?QM M;Q`B- imv F?-M; T?
 i`B m M,K Î +MM; K°i +?¶ ç½ bÈK #²B /QÐM; ` ibM? +ªK +ÁM ?ÆM +ª ?mvM? ç -
 i? pb K°i M;QçB M?•M K" tm'i ?B M F?2 ?ÐX
 >ÆM M[iY çdM? +?d +| K°i +€B +?•M ç½ +| i? H"K #¼M ?¼ i'M ;B B i?-M pQÆM
 +ÁM +| mv M,M; HÈM ?ÆM- +| i? ;B9T #¼M ?¼ M?ªv [m K°i #QÈ+- ?ÆM M[+ÁM
 F?-M; +| +?O i?-M F?Q F?-M; i'M ;B B i?-M pQÆM;X
 .mM; ok h`ç+? H9+ M"v i`-K iQ- /MM; ibM? +ªK i?b G•K Gç+ +?ŠM; H) +| i? ?ÆM
 ?¼ #²B /QÐM; p¬ b® M,K b Q\ Jm®M ?„M pb G•K Gç+ K" i`Î K†i pÈB HK+ çB M +?O
 G9+ M"v K'v çB M +?O çQ K„i M?bM M? mX "¼M ?¼ içK i?`B F?-M; HoM? M;° T?
 p'M ç +O G•K Gç+X
 sPI I15
 GK+ çB M +?O HQÈi [m .mM; ok h`ç+?X G-M M[ ç€M? ` K°i +?QÎM;- .mM; ok h`ç
 ç°M; +-M; FQ+? p"Q G•K Gç+ M?QM; +kM; F?-M; +| M; ,M +ªM- K†+ +?Q ç®B T?Q
 G•K Gç+ +Q`B M?çi K°i iB M;- bÎ /o ?„M F?-M; +| H"TiS+ `B çB H" Km®M M?bM T
 ?„M i`QÈ+ FB +ÁM +| K°i iB ;B[ ;bM G•K Gç+ X L m M?Q .mM; ok h`ç+? pŠM FB
 M;`v b m b) #€Q ç€TX
 o Q5 h?•M ?bM? ?„M H|2 H M- T?€i ç°M; F?-M; ;B M i?m'M /B #„i ç-m`9i HmBX
 B M; ,M +ªM ?„M H9+ M"v i?b M;`v b m +?„+ +?„M b) H" ç`+? M?•M +O ?„M5
 @ h`®M F?-M; i?Q€i5
 J'v M;Q`B M"v M? Q M? Q çm´B i?2QX
 G•K Gç+ ç2K F?Q iS+ +O i€K M;Q`B M"v M?Èi`QM; HÁM;- M;`v b m i'M +'T i?-M p
 æ°i M?B M i?•M ?bM? +O ?„M /WM; HçB- i?•M i? ?| i?`M? ?Q p¬ i?¬M T? i'i +ª
 @ >„+- T?€Ti„+ H¶ ç2M5
 h€K i?-M pQÆM; T?Q b m ç²M; i?`B FBM? ?¬- i M h?QÈM; h?B M h?-M M"v F?-M
 H¶ ç2M b•m ?ÆM /K FB M +O #¼M ?¼ X
 G•K Gç+ /MM; i?-M i?S+ ?W K°i iB M;- i?•M ?bM? M;QÈ+ HçB +m®M +-M; FQ+? -
 @ S?€Ti„+ H¶ ç2M i?b i? M"Q- im pB +O M;QÆB +?d H" h?QÈM; h?B M h?-M K"
 @ h®B ç +kM; +?d T?€i ?mv ` +?B M HU+ M?`iBM? i?-M pQÆM; X

Rj3jX *?QÆM; Rj3N, S?ªM "°BX

@ *?9M; i HB M i?O +ÁM F?-M; i?m i?"T ?„M b Q\
 L?[M; i?-M pQÆM; M"v FBM? M;ç+- b€i F?Q M´B H M p" T?€i ç°M; +-M; FQ+? [m
 i?b çQÆM; M?B M F?-M; +| F?ª M,M; ?ç i?O HQm ibM?- M m F?-M; /MM; i?B M i
 M;`v b m iB M p"Q i?•M pQÆM; b) F?OM; #® i? M"Q\
 hU M?B M T?ªB #|T +? i K®B ?¼ M"v i`QM; i`SM; MQÈ+X

J°i ?²B F`+? +?B M M´ ` X

G•K G¢+ pW ç€M? pW HmB- imv ?„M ?! i?•M H¶ ç2M +! i? i?¬M T? i'i +ª- M?Q
+?d H¨ h?QÊM; h?B M h?¬M K¨ i?¬B- F?¬M; i? i?W M?“M [m€ M?B m HU+ +¬M
+QÐM; ç¢i iÊB M?` iBM? i?¬M pQÆM; X "ÎB p"v ?„M T?ªB +•M ç®B HU+ HQÊM; i?¬

J°i M;¨v- ? B M;¨v- # M;¨v

h€K i M i?¬M pQÆM; i`mv FQ+? G•K G¢+ # M;¨v i?b ç°i M?B M G•K G¢+ /WM; H¢

hY çdM? ç½ ?Q¨M i?“M? /mM; ?ÊT +?•M i?S b€m `²BX

h ` 5

J°i ç¢Q iY F?Q +m²M +m°M M´B H M- F?Q iS+ #€ ç¢Q pQÆM; i`mM; +?B pQÆM; H¨
i? ç°M; ç"vX

"M? #M? #M? #M?

G9+ M¨v ç€K i?¬M pQÆM; H¢B iB T iK+ +¬M; FQ+? H¬M M[- G•K G¢+ HB M iK+
pQÆM; M?Q `ÆK `¢ #` ?„M ç€M? M?Q `ÆK `€+ # v çBX

hY çdM? +! i? bmv v m +?QM i?“M? HU+ HQÊM; +¬M; FQ+?- K¨ #€i ç¢B i?¬M pQ
F?¬M; çQÊ+ K°i i?“M?- H¨K b Q +! i? H¨ ç®B i?O +O G•K G¢+ \

h€K M; Q`B HB M i?O +kM; H•K p¨Q ?¢ T?QM; 5

•M? K„i i€K M; Q`B M¨v H¨T iS+ M!M; H M- FB M +?Q #ªQ M¨v +! M, M; HU+ K¢M?
i? K H K +?Q çQÊ+X L?QM; i`QM; M°B i•K bmv M; ?o M?QM; ç®B K†i H¨ +?mv M F

æWM; M!B i€K M; Q`B #¼M ?¼ HB M i?O- +?Q /M +! i? K .mM; ok h`¢+? i?b i®B ç
G•K G¢+ K¨ i?¬BX

o"v +ÁM +?ÆB i? M¨Q\

G•K G¢+ i?ûi /¨B K°i iB M;- ?„M T?ªM +¬M; €+ HB i- i ` iY çdM? +?QM? H¨ pb ?„
çQÊ+ +•M ç®B- ?„M bÊ i?•M i? bKT ç´X

@ æ€M; ;B" M5

@ h`QÊ+ HmB H¢B5

@ L;¨v b m i iB m ?! çQÊ+ T?€T i„+ b) iQM? b´ b m5

@ *QÊT H'v i?¬M F?Q5

h€K M; Q`B FB M? Q M? Q [m v ç-m ?! i?“M? HQm [m M; #B M K'i i¢B +?¶X

G•K G¢+ +kM; F?¬M; +! i`mv FQ+?- imv ?B M i¢B ?„M +?B K i?QÊM; T?QM;- M?Q
p¨ T?ªM +¬M; K°i +?9i K¨ i?¬B- +kM; F?¬M; i? H¨K ;b çQÊ+ M?` iBM? i?¬M pQÆM

J°i ç€M? K°i +ÁM KB M +QÐM; +! ?v p¼M; X

M?QM; K¨ ç®B T?QÆM; +?Q ?„M +Æ ?°B bQHQ b Q\ hmv #•v ;B! +ÁM +! .mM; ok
M?QM; K¨ i?'v bBM? K M? +O ?mvM? ç KbM? H•K M; mv ?„M b) i`Æ K„i M?bM b Q

Jm®M #€Q i?M +kM; F?¬M; p°B i`QM; M?'i i?`B5

>„M H9+ M¨v M; ?o iÊB /B #ªQ +O >Ä o•M i?¬M pQÆM; X

.MM; i?U+ HU+ +O ?„M H9+ M¨v i?b +?Q /M >Ä o•M i?¬M pQÆM; +kM; M?Q JBM?
F?¬M; +! F?ªM, MÐA+K +b °AQÊ+@ÀM- M5, ySÚq—K x° Tip @CPI BAAJ K +MM@ AM; ÅS KAD bKC

J°i +´ KMB i?ÆK H¢ HMM; iW K'v M; ¨v ?¬K i`QÊ+ # Q T?O iÁ i?¨M?- H¨K +?Q M; Q
i?¬M [mª b„T tm'ii? X

@ æ¢B T?¬B ¢ªM- ¢¢B T?¬B ¢ªM- ¢•v +?QM? H¨ i?B M ?QÆM; ¢` HBM? [mª5
aQ •M? hmv i M; YB M; YB KMB ?QÆM; - +€B KB M; M?Ä +?ªv MQÊ+ KB M; M|B pÈB

@ ?5 h?¬M [mª\

G•K G¢+ H¨T iS+ ¢°M; i•K iQ- ?„M i?b F?¬M; [m M i•K- M?QM; +?Q /M H¨ FB m i?
F?¬M; M; ¢B #ªQ p¨i M?B mX

@ S?B5 L; QÆB F?¬M; i? +| +?9i iB M ¢² ¢QÊ+ b Q\

hB m M? ¢¬m H° ` i?¬M b„+ t2K i?QÌM; X

@ h?B M ?QÆM; ¢` HBM? [mª +?QM? H¨ K°i HQ¢B i`€B +•v M; QM M?'i i?¬M ; BÈB
¢QÊ+ i`ÌB ¢` /QÐM; /K+- b m F?B MÎ?Q F i [mª tQM; i?b ;®+ +•v b) +? iX

G•K G¢+ +QÌB ? ? tQ ¢¬m +O M¨M; - M|B,

@ *ÁM M|B i F?¬M; +| iB M ¢²- M; QÆB F?¬M; +| iB M ¢² i?b +| - +?d M; ?o iÈB ,MX

@ æ¢B T?¬B ¢ªM- i?B M ?QÆM; ¢` HBM? H¨ K|M M; QM M?'i ¢ÌB K¨ #û ; €B ¢QÊ+
M K [m K°i +?9i K¨ ¢¬m HQÐB +O i M?Q `Èi ` M; Q¨B ¢'vX

aQ •M? hmv i +?ªv MQÊ+ KB M; `ÁM; `ÁM; X

hB m M? ¢¬m M¨v imv pšM `¨i i? K ,M- M?QM; K¨ G•K G¢+ +kM; +?Q iWM; M?bM i
#•v ; BÌX Jm®M M|B iB m M? ¢¬m M¨v M K [m i?S i®i i?b bQ pÈB #¼M M; QÌB G•K
M¨M; ?¬K M v M?Q i? i?b #B i i?B M ?QÆM; ¢` HBM? [mª K„ p` M; QM +Ð M¨QX

@ *ÁM T?ªB ¢ÊB # Q H•m i?b i`€B +•v KÈB i?¨M? i?K+ \

G•K G¢+ ?ÄBX

@ *| KMB i?ÆK i`mv M ` - M?Q p¨v i`QM; K°i i?€M; H¨ i?¨M? i?K+ X

aQ •M? hmv i `¨i F?ŠM; ¢`M? M|B ` X

J°i i?€M; \ o¨v +?Ì +kM; ¢QÊ+ X

G•K G¢+ ;¨i ;¨i ¢¬m,

@ *?9M; i +?Ì Î ¢•v i? K K'v M; QÌB ¢BX

Rj38X *?QÆM; RjNR, :†T G¢B *® L?•MX URV

J†+ /M aQ •M? hmv i M|B /B m /KM; HÈM M?'i +O h?B M >QÆM; æ` GBM? Zmª +
K¨ +QB M?Q H¨ M¨M; K°i p¢M S+ M, K i`QÊ+ +kM; +?d ¢QÊ+ T?•M ¢ M KQÌB K'v [n
p¢M S+ M, K KÈB +| i? m¨M /K+ K°i +•v b) ¢ÆM; BªM M?Q p¨v b Q\

h?B M >QÆM; æ` GBM? Zmª H¨ h?´ > +?Q #ªQ- ¢®B pÈB h?¬M HBM? h?´ im K¨ M
+•m i?¬M; h?´ > æ¢B æ¢Q- ¢¢i ¢QÊ+ +ªK M; ° p¬i?QÈM; X

h?B M >QÆM; æ` GBM? Zmª Î H9+ i`€B +•v pšM +?Q +| ?Q¨M iQ¨M i?¨M? i?K+
F?¬M; B #B i M| ¢ M i°i +MM; ; B'm Î +€B ;|+ M¨Q- +?Q ¢ M i`€B +•v i?¨M? i?K+ - M
i? X

J¨ i?ÌB ; B M M¨v +kM; +?d +| K°i MûM ?QÆM; - b m ¢| /` i?K ?Q¨M iQ¨M F?¬ ?ûQ- h
F?¬M; i? iB T t9+ i`¼+ p¨i- +?d +| i? /MM; L; ¼+ E?Q #ªQ ?°- M m F?¬M; H¨T iS+

@ æ¢B #¢B ?Q¢B- t2K ` i`¬M; +¨v p¨Q M; QÆB H¨ F?¬M; +| ?B p¼M; `²BX

aQ •M? hmv i M; ?B K i` M; M?bM G•K G¢+ K°i ?²B- H„+ ¢¬m i?Î /¨B M|B X

G•K G¢+ ? ? +Q`B iQ M|BX

@ L;QÆB v m +—m M"v +kM; [m€ + Q ¢B\

>„M +?QM? H" h?QÊM; h?B M h?—M h K h`¼M; h?B M- H¢B M„K ;B[ h?`B :B M æ¢B
T?€T i„+ +’T #”+ h?QÊM; h?B M h?—M- >„+ æ°M; KÎ` +”M; +| i? +SM; `„M ¢€M
oQÆM;- HQ¢B i?U+ HU+ M"v pšM F?¬M; i? +QÊT H’v h?B M >QÆM; æ` GBM? Zm
M"Q \

@ +? M;²B ¢€v ;B M;- L[m L[m +kM; ¢½ M|B h?B M >QÆM; æ` GBM? Zmª +?QM?
+?Q`^M; b) F?¬M; +| + Q i?O iÊB ?€B i`€B +•v b Q\

aQ •M? hmv i ?W ?W M|B X

G9+ M"v G•K G¢+ KÊB ¢°M; /mM;- + m K"v M|BX

@ a) +| + Q i?O M?Q i? M"Q\

@ *Ym hBM? h?—M oQÆM; +kM; iÊB- M m F?¬M; i? M"Q ;B" M? ¢QÊ+X

S?®+

G•K G¢+ K°i ?ÊT MQÊ+ i`U+ iB T T?mM` M;Q`B X

*QM K M| - F?¬M; T?ªB H" K’v [mª i`€B +•v b Q- Km®M +?Q M;Q`B K¢M? M?’i i`Q
tm’i K½ \

@ L|B M?Q p"v- i`W bQ i, +O M;QÆB` - h?—M ;BÊB M"v +ÁM +| M?[M; *Ym hBM?

G•K G¢+ M;?B M; ¢—m ?ÄB X

@ æ| H" /o M?B MX

aQ •M? hmv i F?¬M; +?9i HQm ibM? ¢ª FQ+? HÁM; iU iBM +O G•K G¢+X

h`QM; ?ÆM M;”M h?—M Zm®+- ? B h?—M oQÆM; K¢M? M?’i +kM; KÊB hS hBM? h?
F?| i`€M? F?ÄB ¢®B pÊB h?—M oQÆM; bBM?` F?BM? #d- +?Q H" h?—M oQÆM; +k
F?~m F?Q +O aQ •M? hmv i- *Ym hBM? h?—M oQÆM; iU ?² +ÁM F?¬M; +?d K°i ?

L m *Ym hBM? h?—M oQÆM; +kM; +| M?B m M?Q p"v- M?Q p"v "€i hBM?- h?’i hBM
F T Î;B[b) F?¬M; +| b Q\

@ h?“i H" Km®M #B i K°i +?9iX

h`QM; €M? K„i G•K G¢+ +?ÊT ¢°M; +?B M w K½M? HB i- ?„M +?Q iÊB #•v ;B`F?¬
F?B m +?B MX

*?WM; KQ`B M;”v i?`B ;B M i?Q€M; K°i +€B iS+ [m€- i?2Q h?B M >QÆM; æ` GB
;—M i?“M? i?K+- KMB i?ÆK M"v +kM; +”M; i? K i?’K HÁM; M;Q`B- +?d H" KMB p` ¢?
i?dM? i?QªM; b) /MM; ¢—m HQÐB HB K ¢¬B K¬B K°i +€B- HU+ /K ?Q†+ M"v H" i?’v

J’i ?bM? iQÊM; M†M; M?’i /o M?B M H" aQ •M? hmv i +MM; æQ`M; æB K- K¶B K°i
MQÊ+ KB M; iU M?Q +QM +?| M?Ä p2M ¢Q`M;- H"K G•K G¢+ i?’v K" +?YB F?¬M; M
HÊM K°i M?Ä M"v ¢ m +| i?|B [m2M +—K [m—M €Q ?„M H"K F?,M i v H m

@ - L[m L[m i?’v ¢QÊ+ Î MÆB M"Q`²BX

L;”v i?S ? B KQÆB ? B- aQ •M? hmv i ¢°i M?B M M?ªv H M- M;|M i v 9i +?d T?Q

@ æBX

G•K G¢+ ¢ ¼B M;Q`B iB M p`Q .QÐM; h•K >k- /„i iB m M? ¢—m +?mB p`Q ?Q F?¬M
¢BX

@ *?QM? H" +€B M"v- +?QM? H" +€B M"vX

aQ •M? hmv i +?d K°i ¢dM? M9B M|BX

@ L?B m M?'i # M; "v- h?B M >QÆM; æ` GBM? Zm^a b) Î +?¶ M"v tm'i ?B MX
G•K G¢+ ;"i ç-m K°i +€B- F?Q M? +?•M M;²B tm®M;- iB M p"Q i`¢M; i?€B M?"T ç`
@ æ¢B #¢B ?Q¢B- F?¬M; M M #m²M +?€M M?Q p"v- #²B L[m L[m M|B +?mv M T?B
aQ •M? hmv i T?2 T?~v +€M? i v- F?¬M; +?Q ?„M K°i F?„+ i?ìB ;B M M ioM?X
@ •M\
G•K G¢+ ç M; Km®M ;ä M" M; K°i +€B- M?QM; K°i +´ ?"M F?Q F?¬M; F?ÄB t¬M; H
M?bM p T?Q K°i +?¶ i`®M; i` M çdM? M9BX
E?¬M; ;B M tm'i ?B M # ç°M; [m, /`- #¶M; M?B M K°i #"M i v /Á tûi çB ` - ç2K ?Q
M;QìBX
æ| +kM; F?¬M; T?ªB HÊB /KM; F?¬M; ;B M T?€Ti„+ iB M ?"M? i?m'M /B- K" H" H'v
[m ?Q F?¬M;- K¢M? K T?€ ?Q iQM? ´M ç`M? +O ?Q F?¬M;- H"TiS+ ç °i ç¢Q ?Q
+kM; çB i?2Q #WM; H MX
h`QM; ? B M;QìB FB - K°i i? M? MB M +kM; F?¬M; [m v ç-m H¢B çQ i v H m K°i
M?€v K„i ?ÊT H¢B- ?Q F?¬M; T?QM; #¢Q +kM; #` ?„M +SM; `„M M?'M i`Î p X
GU+ HQÊM; p-M; b€M; FBM? F?OM; t¬M; i?ŠM; pÁK i`ìB- imv i ç¢B F?Q i? +?•M +
h?"T æ`
*Ym hBM? h?-M oQÆM;
G•K G¢+ i?'v çQÊ+ bB m +'T +QìM; ;Bª i?S ? B +| i? +MM; bQ i, +O iB m M? ç-m
Hm" M L?QM; €M? K„i ?„M ;B"i KbM?- M;QM; +?9 Î i` M M;QìB K°i i`mM; MB M M?
æ•v H" K°i M;QìB ?„M imv i ç®B F?¬M; M;?o iÈB H¢B Î +?¶ M"v M?bM i?'vX
S?¢K h?QÆM; ok- Î L;•M L;mv i hBM? L K *?•m +| / M? ?B m o¬ aQM; *?B M h?-M
H" *"M L;mv M Zm®+ i`QÊ+ M,K i`,K M,K ç M?'i i?B M i`B- i?2Q G•K G¢+ +MM; M
#B M +® G[;B - ?„M K°i i?•M K°i KbM? `ìB çB HB M F?¬M; #B i imM; iQ+? X
a m F?B G•K G¢+ i'M M?"T hBM? oU+ ç½ iWM; çB ibK ?„M- M?QM; i?Ov +?mM; F
;b- i?2Q L;•M L;mv i h?9 i?S+ idM?- G•K G¢+ +kM; +?Q H" S?¢K h?QÆM; ok i'i M
pb i? +ÁM `i H" F?| +?`mX
E?¬M; M;?o iÈB +Q M?B M Î +?¶ M"v i?'v çQÊ+ ?„MX
*kM; F?¬M; T?ªB #° /€M; ;B®M; M? m- K" +,M #ªM H" #ªM i?•M S?¢K h?QÆM; ok- H
p K¶B K°i M;QìB ç°+ ?[m- B +kM; b) F?¬M; çB +® w çB #„i +?QÊ+ M;QìB F?€+\
@ .B- hmv i +¬M; +?9 X
G•K G¢+ #ÎB pb F?B T bÊ- i`QM; F?QªM; i?ìB ;B M M;„M M;QÊ+ H¢B F?¬M; +MM;
+ÁM i? M? MB M FB €M? K„i çªQ [m ç½ T?€i ?B M aQ •M? hmv i- H"TiS+ +QìB F
@ G" æ¢B J oQÆM;X
aQ •M? hmv i M?ªv H M- FB m M;¢Q /MM; M;|M i v 9i +?d KbM?- i•K + Q F?Q M; M
@ S?ªB T?ªB- æ¢B J oQÆM;X
h? M? MB M FB iU ?² `i / M|B +?mv M- M?QM; ç®B pÈB G•K G¢+ +kM; H"K M?
?B M ?[m +O ?„M +?QM? H" K°i çQ" M F?¬M; F?QX
@ G M? bQ i, ç•m\
@ s9 i`MM;- bQ i, +?„+ H" b) F?¬M; i?Q+? M;QÆB- M;QÆB +? i i•K çBX
aQ •M? hmv i ?W ?W M|B X

E€ [m€B- K†+ /M aQ •M? hmv i +?d +| im pB >Q h?–M *ªM?- +ÁM ç®B T?QÆM; H¨ i
;BÈB- M?QM; i? M? MB M FB ç®B pÈB i?€B ç° p¬ H +O aQ •M? hmv i H¢B +,M
K½M- +QÌB F? M? F?€+? ;B®M; M?Q æ¢B + + F?¬M; +| K°i +?9i tQm i€ F?QX
L?QM; G•K G¢+ +| i? imv i ç®B F?ŠM; ç`M?- M; QÌB M¨v imv i ç®B H¨ ?¢M; M; QÌB
h?–M oQÆM; ç m +| M; ¢Q F?Q- ?m®M; +?B +ÁM H¨ *Ym hBM? h?–M oQÆM; \

Rj3eX *?QÆM; RjNk, :†T G¢B *® L?•MX UkV

aQ i, +O hB m M? ç–m +kM; H¨ *Ym hBM? h?–M oQÆM; - +?Q /M i? M? MB M FB
[mª [mv i F?¬M; i? M¨Q ç®B pÈB iB m M? ç–m F?€+? F?Q M?Q i? - M?Q p¨v KŠm
ç M i°i +MM; H¨ i²M i¢B ç€M; bÊ ç M #U+ M¨Q\

h` M *Ym hBM? h?–M oQÆM; - +?ŠM; H) +ÁM +| h?"T hBM? h?–M oQÆM; \

G•K G¢+ ç tm®M; M; ?B M; Ì i`QM; HÁM; - ?QÈM; S?¢K h?QÆM; ok H° ` K°i +€B M
@ S?¢K ?mvM?X

@ G•K G•K G¢+ - i?"i H¨ M; QÆB\

S?¢K h?QÆM; ok H° ` #B m H° #'i F?ª iQ M; ?` - ?„M +kM; F?B T bÊ pb Î +?¶ M¨v i

@ h +kM; F?¬M; iBM iQÎM; H¢B Î +?¶ M¨v i? 'v S?¢K ?mvM? - ? ? ? X

G•K G¢+ b½B #QÈ+ çB [m - K¨ S?¢K h?QÆM; ok +kM; iB M H M ç¡M- ? B M; QÌB ç
+€B ¬K +O ?mvM? ç iQÆM; T?MM; X

@ u m

aQ •M? hmv i F?¬M; F?ÄB `MM; KbM? K°i +€BX

@ æ¢B #¢B ?Q¢B M; v +ª M K M?•M +kM; ¬K- i?"i H¨ ;? iÎKX

@ aQ ç - M; QÆB M?"M çQÊ+ M; QÌB M¨v\

h M *Ym hBM? h?–M oQÆM; FB iU ?² `i #'i K½M #` G•K G¢+ b Q H½M; - [mûi [m
p T?Q S?¢K h?QÆM; ok ?ÄBX

@ G bQ ?mvM? - ?„M H¨ ?mvM? ç F?€+ ?¼ +O i G•K G¢+ X

S?¢K h?QÆM; ok #m¬M; HÄM; G•K G¢+ ` - ?QÈM; *Ym hBM? h?–M oQÆM; FB M
H¨K ;BÈB i?B m +?Q G•K G¢+ X

@ G•K G¢ - ç•v H¨ bQ ?mvM? +O i - G :B M; G•KX

@ G ç¢B M?•MX

G•K G¢+ ?QÈM; *Ym hBM? h?–M oQÆM; FB ¬K [mv M ?¨M? H X hW +ªM? ;BÈB çE
+€+? M¨v- M?QM; M m S?¢K h?QÆM; ok +MM; ?„M tQM; ?mvM? ;¼B ç - M m ?„M
#®B K¨ M¡B- p¨v b) T?ªB HQ¢M b€QX

@ >WX

G :B M; G•K H° ` K°i p #'i K½M- +?d H¨ K°i h?QÈM; h?B M h?–M H¢B Km®M pÈ

K°i +?9i\

Rj33X *?QÆM; RjN9, G¢B *| hBM omBX URV

@ æ¢B #¢B ?Q¢B - ¢B i?¬BX

J†+ /M aQ •M? hmv i ? v H¨K i?2Q w KbM?- M?QM; +kM; #B i F?¬M; i? M¨Q +?B K
?ÆM- ¢2K K•K M;¼+ i?m p¨Q- H¨T iS+ M„K i v G•K G¢+ Km®M `ìB F?ÄBX

G•K G¢+ ;"i ¢-m K°i +€B - ? B ¢¢B *Ym hBM? h?¬M oQÆM; tm'i ?B M ¢ +?Q ?„M T
?„M M„K ;B[>„+ æ°M; T?€T i„+ i?b i? M¨Q- F?¬M; p¨Q h?¬M oQÆM; M?B m M?`i
h?¬M oQÆM;- +,M #ªM M; v +ª iQ +€+? #` ¢®B T?QÆM; M?bM îi`QM; K„i +kM; F?

*?Q M M- M?`i ¢`M? T?ªB K m bÈK ibK ¢QÊ+ /B #ªQ +O >Ä o•M h?¬M oQÆM;- i`M

@ S?¢K ?mvM?- +?9M; i iW #B i î ¢•vX

G•K G¢+ ?QÈM; S?¢K h?QÆM; ok +?„T i v X

S?¢K h?QÆM; ok /MM; bS+ ;"i ¢-m K°i +€B- ?„M p¨ G•K G¢+ H¨ bBM? iY ;B Q ibM?
+¬M M|B` KB M;- H9+ M¨v +kM; +?„T i v- +MM; G :B M; G•K p¢+? T?€ ?Q F?¬M;

*?Q :BªB *?B ?QÈM; G•K G¢+ [mûi [m K°i +€B- K†+ /M ?„M #B i aQ •M? hmv i `i ¢
M;QìB i H¨iB m ?¨B iY- +| i? #^M; KbM? pmB #m²M H¨K pB +- K¨ ?„M H¨ *Ym hB
i? `ÆB tm®M; K†i KkB +MM; G•K G¢+ Hm" M ;B Q ibM?\

>„M +?ŠM; [m H¨ ?QÈM; aQ •M? hmv i +QìB +QìB- ¢B i?2Q b m HQM; G :B M; G
K'i X

*S K°i +?9i i?ìB ;B M M;„M M;OB M?Q p"v- +•v h?B M >QÆM; æ` GBM? ZmªFB #,
bm®i M?Q M;¼+ M? M? +?| M; ¢´B K¨m- i'+ i'+ `Èi tm®M;- M?QM; +ÁM F?¬M; +|`
i`mM; ?| i?¨M? #KB #"KX

o Q p Q p Q- H¢B +|`i M?B m M?•MªM? # v pKi iÈB- #¼M ?¼+ | H¨ +€+? t ?ÆM
bQ pÈB M?|K M;QìB i`QÈ+ +?"K ?ÆM `i M?B mX L?QM; +kM; +?QM? H¨ M?Q i? -
K¢M;- #îB pb G•K G¢+ H¨ b) F?¬M;;B i HmM; imM;X

@ æB i?¬BX

G•K G¢+ ¬K aQ •M? hmv i H M- i?•M ?bM? #„M` - F?¬M;;B M i?m'M /B T?€i ¢°M;

a m F?B `ìB ¢B- G•K G¢+ +MM; aQ •M? hmv i iB M p¨Q .QÐM; h•K >k- iB m M? ¢-
GBM? Zmª H'v ¢B` - #îB pb b® HQÊM; `i M?B m- K¶B M;QìB F?¬M; b B #B i H„K

h'i +ª K¼B M;QìB H¨ /MM; HU+ M;YB KMB i?ÆK imv i pìB FB - F?¬M; +| B +?`m ?

h¢T i¢T- ? B iB M; p M; i? M? i?9v- aQ •M? hmv i +MM; æQìM; æB K F?¬M; +?9i
M;QìB +QìB K°i iB M;- +kM; `®B `Qi ?€ K²K ,M X

h?B M >QÆM; æ` GBM? Zmª [mª i?"i F?¬M; T?K aQ •M? hmv i F?2M- p¬ +MM; K
iQ€i` #° /€M; M?Q i` +QM- M?Q K M?Q b v X

h?Ov .Q M? h•K iB M iÈB # M i B G•K G¢+- i?'T ;B¼M; M|BX

@ h?B m +?9i M[imv i pìB bQ ¢QÊ+ pÈB H9+ +MM; M;QÆB îi` M ;BQìM;X

h`QM; HÁM; G•K G¢+ `mM; ¢°M;- K¨ h?Ov .Q M? h•K K°i i v ¢Q iÈB ;B[+?•M ?„M
¢M H MX >„M p°B p¨M; ¢ H¢B M;¼+ i?O +O ¢®B T?QÆM;X

@ Iv- M;QÆB H¨K M| T?€i ?SM; T?ªB +?`m ?"m [mª X

@ S?B- M m F?¬M; +| M; QϕB M?•M î ç•v- "´M i?®M; HoM? bÈK ç2K M; QÆB H°i iB M
h?Ov .Q M? h•K i?´ F?Q M?Q H M- T?mM î`QM; i`U+ G•K Gϕ+- ç +?Q ?„M M; S K
@ L; QÆB +€B M[M?•M F?¬M; M; ?2 HìB M¬v- t2K ` HϕB Km®M ,M +?9i /ϕv /¶X
G•K Gϕ+ ?mM; iÈM M|B X
@ hÈB M? - "´M i?®M; HoM? bÊ M; QÆB b QX
h?Ov .Q M? h•K HB + K„i M?bM G•K Gϕ+- i`QM; €M? K„i i`M ç-v F?B m F?Q+?X
h?ìB ;B M T?€T i„+ i`B M F? BX
G•K Gϕ+ ç2K i?ìB ;B M tmM; [m M? KbM? p` h?Ov .Q M? h•K ;B i®+- F?¬M; ;B M i
K°i +€B- ? B M; QìB çB iÈB +,M T?ÁM; +O h?Ov .Q M? h•KX
@ hB m iY i?9B- M; QÆB Km®M H`K +€B ;b\
h?Ov .Q M? h•K H`K #° M?Q FBM? ?Q`M; i?´i i?®- M?QM; i?•M i? +kM; H` #€i ç M
+m®M ç M # M ?¬M; - iB i F?®+îB ` - ? B +?•M i?QM /`B imv i i`„M; - +€B K¬M; K
ç2M M?€M? ~M ~M- KÆ ?? +| i? i?´v çQÊ+ K°i ;B¼i H° +?•m X
G•K Gϕ+ #` M`M; +?¼+ +?Q HY /K+ /•M; + Q- ? B # +€B HB M ç2K KbM? +ÐB iBM
M?•MX
@ æWM; iÈB ç•v- +?È /MM; ç² p`i HÈM M?Q p`v +?¼+ iÈBX
h?Ov .Q M? h•K i?ûi iQ- pW ç2K K„ ç²M imv i i`„M; M•M; + Q ?ÆM X
@ L; QÆB i?“i H`- i®i F?¬M; ?¼+ +?d i?Q+? ?¼+ ?QX
G•K Gϕ+ K°i +€B i€i ç€M? ` - •K ?QîM; i? M? i?9v p M; H M- +?´M ç„+ K¬M; ç²M
K°i KªM? i?´i H½M; K` M; QìB- ?„M F?¬M; F?ÄB KB M; F?¬ HQÐB i€Q- K°i M; ¡M i v
@ S?m [m•M i?“i H` F?¬M; i?`M? i?U+- #´i [m€- iB m ?mvM? ç M`v +O M; QÆB ç¼
h?Ov .Q M? h•K [m v ç-m HϕB- i` M K†i M;¼+ ç½ ?B M ç-v YM; çÄ- KBM? /B K QF
H´v iB m ?mvM? ç ç M; /B m pä /QÆM; Q B- i?ŠM; ?QÈM; F?2 bm®B iB M p`QX
L m ç½ M?Q i? - G•K Gϕ+ F?¬M; i? H`K ;b F?€+ ?ÆM H`i?Ä ?B T- M; Q M M; Q½M
h`QM; M?€v K„i F i?ÊT- ? B M; QìB ç m F?¬M; iU +?O çQÊ+ T?€i ` K°i iB M; ?W
h•K imv i ç®B H` T?€B +m²M; /½- H`T iS+ H„+ H„+ K„ ç²M +?O ç°M; i€+ ?Q MX
L?bM ç°M; i€+ F`+? HB i+O M`M; pk ç°M; i|+ /`B ç2M M?€M?- iQ`M i?•M +`M; `´i
i B i`mv M iÈB FB m M; •K pmB i?Q+? F?¬M; +?9i M`Q +?2 ;B´m +O M`M; X G•K G
@ _®i +m°+ H` +€B M`v iQ p` ?ªQ- ? v H` h?B M >QÆM; æ` GBM? Zmª iQ p` ?ªQ V
@ *€+? +€+? +€+?
h?Ov .Q M? h•K +QìB /mv M- M`M; F?¬M; ç +?Q G•K Gϕ+ `ìB F?ÄB M; QìB- tQ v
G•K Gϕ+ F} ç M /QÈB M; QìB- ;B®M; M?Q K°i M[F} bo ç M; +?BM? T?K+ K°i +QM M
ç¬B M;¼+ i?Ä ç-v ç†M M?¬ H M pmB bQÈM; - H`K G•K Gϕ+ +`M; i? K ?QM; T?´MX
@ Jm®M "´M i?®M; HoM? M|B- /o M?B M H` pW ,M h?B M >QÆM; æ` GBM? Zmª-
+?mv M M`v M`vX
@ L; QÆB i?“i ç9M; H` ç`M; ?Q`M;

J†+ /M ? B M; QìB H`K +?WM; ?ÆM K°i M;¬v- M?QM; #îB pb G•K Gϕ+ M„K ;B[h?ìB
h?QÈM; h?B M h?¬M h K h`¼M; h?B M- i?ìB ;B M +?ªv bQ pÈB ibM? ?m®M; #bM?

ob p"v- F?B G•K G¢+ H-M M[ç2K ? B M;QÌB i`mv M i®M; i`Î p +?¶ +kX oÈB M;QÌ
K°i +€B M?€v K„i K" i?¬B X L m M?Q F?¬M; T?ªB H" M?bM +?^K +?^K p` i`Q +O #
+| T?€i ?B M #¼M ?¼` ÌB çB X

a m F?B ,M h?B M >QÆM; æ` GBM? Zmª- K¼B M;QÌB M M M;?d M;ÆB i?b M;?d
ç€M; i?QÆM; G•K G¢+ K†+ /M ?"M? ç°M; +~M i?"M- M?QM; H¢B ?€ +| i? ;B'm ;B
h?Ov .Q M? h•K +,M #ªM F?¬M; +| w i?S+ MY çB K ;B[#Q K"i- #` M;QÌB ?ÄB HB
E?¬M; +| #B M T?€T- G•K G¢+ +?d +| i? H"K iB T +`v +'v- Î i` M M;QÌB FB m i? ?
h?"i` i?b ?„M +kM; #B i +€+ FB m i? +kM; F?¬M; T?ªB H" ;?2M i} - K" H" iWM; +
+? i- K¼B M;QÌB +?mM; K°i +?¶ +kM; +| ?ÆM p¢M M,K- M?QM; #KM; Hm¬M F?¬M;
J†+ /M K¼B M;QÌB +kM; #B i h?¬M GBM? Km®M bBM? ?"m ç¢B p¬ +MM; +?"i p"i- M
KÈB +¬M H"K çQÊ+ M?B m ?ÆM- F?¬M; T?ªB b Q \

h?"i K v H" M„K ;B[h?ÌB :B M T?€T i„+X

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB •K i?¬K i?Î T?"Q M? M?ÄK- K†+ /M ?„M M?bM M?Q K°i ç K
i? - M?QM; pÈB ?„M K" M|B- i?U+ i i?ÌB ;B M +kM; H" /"B ç M ?ÆM i?€M; - M m F
p"v- +?Q /M H" h?QÊM; h?B M h?¬M +kM; b) K i KÄB ç M KB M; T?mM #¼i KÛTX

Rj3NX *?QÆM; RjN8, G¢B *| hBM omBX UkV

L m F?¬M; +| h?ÌB :B M T?€T i„+ ?„M i?"i H" [m€ ç€M; i?QÆM;X

S?€i tQM; +ªK i?€M ?„M HB M H M çQÌM;- iB T iK+ i bK FB K /B #ªQ +O >Ä o•M h
>„M çQ€M F?¬M; b B- >Ä o•M h?¬M oQÆM; [mª i?"i ç2K /B #ªQ i" M; Î i`QM; h?¬M
K†+ /M +QÆM; pU+ +O >Ä o•M h?¬M Zm®+ M,K ç| +kM; p¬ +MM; iQ HÈM- M?QM;
h?¬M- ?m®M; +?B i`QM; ç-m +| #ªM ç²- iWM; #QÊ+ iWM; #QÊ+ iÈB- K°i iÁ K°i iÁ
+kM; F?¬M; +¬M i?ÌB ;B M [m€ H•mX

> B KQÆB M,K b m- G•K G¢+ çB iÈB K°i iÁ aÆM *®+ m i oM?X

J†+ /M +MM; #ªM ç² i`QM; i`Q M?È ?ÆB +| F?€+ M? m- M?QM; +•M M?„+ ç M M,K i
+?9i #B M ?| +?QM? H" Î i`QM; i bM? HwX

*?QM? H" +?¶ M"v

@ *QM ` T T?m [m•MX

S?QM; aÎ GB M ç°i M?B M iW i`QM; .QÐM; h•K >k tm'i ?B M- H" T iS+ M?"Q iÈB i`
M;¼i M; "Q F?¬M; i?¬BX

*?Q /M ç½ F i H"K pÊ +?²M; K'v M;"M M,K- M?QM; G•K G¢+ pšM +ÁM #` imv i K„ L
çB M çªQ- ¬K i?•M i? ?Q" M K„ +O M" M;- ?QÆM; i•M M?"T F?~m- M?"i i?ÌB ç +?C
M;~M; ç-m H M- +?d p"Q i` M #KM; S?QM; aÎ GB MX

@ *QM ` T T?m [m•M- M;Q M K°i +?9iX

S?QM; aÎ GB M HB + ?„M K°i +€BX

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB M?2 ` ,M;- ç®B K†i K°i imv i i? K„ M?•M ç-m ?Q" B i®M; #½
M?•M M"Q +| i? M?"M çQÊ+ \ >„+ ?„+ #'i [m€ ?„M H" M K M?•M /mv M?"i +| iQ +€

@ L|B M;Q M K°i +?9i- M;QÆB i? M"Q pšM +ÁM HQ¢M çQM?\

S?QM; aÎ GB M M„K ;Á K€ +O G•K G¢+ M|BX

@ *?È i´M i?QÆM; iB m #ªQ #ªQ +O #ªM >"m

@ *€B ;b- +€B ;b iB m #ªQ #ªQ\

G•K G¢+ M;~M` - KWM; M?Q ¢B M i`"M ¢-v F?-M; i? iBMX

@ "ªM >"m +|`²B

S?QM; aÎ GB M i`"M ¢-v ?¢M? T?9+ M|B- €M? K„i M?bM G•K G¢+ i`"M ¢-v M?m ib

@ h?"i i?"i\

G•K G¢+ KWM; `Ð M?bM b M;X

@ S?B- ¢¢B #¢B ?Q¢B- ¢¢B #¢B ?Q¢B

aQ •M? hmv i +kM; +?¢v` - M;²B +?²K ?´K /QÈB ¢'i F?-M; M;WM; ¢B pÁM; pÁM;- + L`M; p®M H` HQm K M? +?B pQÆM;- M?QM; K` M m S?QM; aÎ GB M bBM? ?¢ #ªQ H` Km®M i?'i bOM; b Q\

*€B M`v M;?o iÈB M;?o HmB- iU M?B M i'i +ª ¢ m H` H¶B +O G•K G¢+ - B #ªQ ?„M E?-M; +€+? M`Q ?bM? /mM; i•K ibM? i`"M M; "T pmb bQÈM;- G•K G¢+ ;"Q iQ K°i iB M?"Q K'v pÁM;- H¢B ¬K S?QM; aÎ GB M- ?QÈM; p F?m¬M K†i imv i K„ +O M`M; H` F?-M; +| K°i +?9i i€+ ?Q MX

@ L;QÌB M`Q /€K Î +?¶ M`v ?mv M M€Q ²M`QX

h`QM; K°i iB M; M° tQ+?- ?Qm ?Qm ?Qm- +| p`B #|M; M;QÌB # v pKi iÈB- ¢ m H` M G•K G¢+ M;?2 ¢QÊ+ iBM pmb- i`QM; HÁM; +U+ F€ pmb p - +kM; F?-M; +| +ªK i?'v K'i i•K ibM? +O ?„M- M;QÊ+ H¢B +ªK i?'v pmb bQÈM; i`QM; HÁM; +| +?¶ T?€i iB K°i +€B K` [m - p¶ p B M?[M; M;QÌB FB M|BX

@ h H¢B b„T H`K +? - i H¢B b„T H`K +?

h?-M GBM? bBM? ?"m ¢¢B F?-M; / - ¢•v [mª i?"i H` ¢€M; ;B€ KWM; `Ð- i? M?QM ¢ M i`QM; HÁM; `mM bÊ

G'v im pB +O #¼M ?¼ iU M?B M F?-M; i? M`Q M?bM` +ªM? ;BÈB +K i? +O G• bQ pÈB KbM? K¢M? ` K°i ¢Q¢M HÈMX J` iQM? ibM? +QÌM; ;Bª iW i`QÊ+ ¢ M ;BÌ H M;QÌB KbM? ?QÈM; p T?Q ?„M T?€i ?®M;- ¢®B T?QÆM; +| T?ªB H` ?Q K'i i•K ib #¼M ?„M H M ¢QÌM; ? v F?-M; \

J†+ /M G•K G¢+ ¢½ +| i? H`K ¢QÊ+ F?Q iS+ M°B HB K- M?QM; /QÈB bU FQ+? ¢°M +?ŠM; [m H` iQ€i` K°i +?9i tQM M?Q p"v- +kM; ¢O ¢ ¢ +?Q h`mM; L;mv M h?-M +?B H` K'v L;Kv h?-M \*ªM? M`v\

"¼M ?¼ +?d +ªK i?'v +?•M K K +®i M?mv M- F?-M; iU +?O ¢QÊ+ M;½ ¢-v ¢'i- H¢B i?O- F?-M; F?ÄB i•K ¢ªK K"i ?"M- p°B p`M; F m H MX

@ æ¢B M?•M i? K¢M;- ¢¢B M?•M i? K¢M;

G•K G¢+ bYM; b®i K°i H9+ KÈB T?ªM SM; ¢QÊ+ H` +?mv M ;b tªv` - ?„M ? ? +QÌB i?m ?²B- #bM? i?QÌM; ¢ M bQ pÈB >"m h?B M +ÁM Km®M i-K i?QÌM; ?ÆM- M?QM i?9v- M m M?bM +?^K +?^K- HB M +| i? i?'v +| h?B M æ` æ¢B æ¢Q Í i`QM; ¢| H h?QÈM; h?B M h?-M +kM; i`QM; M?€v K„i #` H¢+ i•K i?-M

o Q p Q p Q- H9+ M`v H¢B +| K'v ¢¢Q M?•MªM? # v iÈB- i?U+ HU+ bQ pÈB M?[M; M?B m- /ŠM ¢-m i?"K +?Q +ÁM H` K°i ;½ aÆ o` h?-M X

"ÎB pb G•K G¢+ i?m ?²B F?Q iS+- HU+ +?9 w +O #¼M ?¼ iU M?B M #Ä p`Q i` M oQÆM; ¢¢B M?•M imv i K„ M`v #ÎB pb KÈB pW +| #-m- ¢ M; ¢SM; Î H9+ +U+ F€ - ¢ +?Q M`M; +`M; i? K T?QM; p"MK M;QÌBX

J„ M?•M i-K i?Q`M; b) ç +?Q M K M?•M iQ`M i?•M M?Q M?kM` - +?d +| K°i ç` T
imv i b„; ;B®M; M?Q S?QM; aÎ GB M H` pQÊi [m i-M; i?S M`v- ç +?Q M; Q`B i +
K°- K` F?¬M; /€K +| +?9i HÁM; iB i ç°+X

G•K G¢+ ç M; H9+ KWM; `Ð- iU M?B M F?¬M; Km®M p`Q H9+ M`v T?€i bBM? +?ûK
M?€v K„i # Q T?O iQ`M #° bÆM +®+ X

" # # # - i'i +ª K¼B M; Q`B ç m [m€ ç-v ç'i- F?Q iS+ ç€M; bÊ M`v pQÊi [m t H
F?¬M; +| B +| i? ç®B F?€M; X

@ hB m M[iY J½ *~M >mv M- ` K„i ç¢B M?•MX

a m F?B G•K G¢+ i?m ?²B mv €T- K°i K„ T?K iW +?¶ b•m i`QM; bÆM +®+ #„M` - ?
æ•v i?"i H` K°i M[ M?•M FB m K}i"MtQÆM; - K°i #° p€v /`B K`m ç2M ç2K i?•M i? ç
iQ`M T?€+ ?¼ çB` - +€B K¬M; i`ÁM p M? H M?- #° M; U+ ç-v ç†M- 2Q M?Ä +?d F
æ¬B K¬B çÄ i?„K- K` M?½M M?Q iÆ- M? M?`M; M?bM HB M +| i? H`K +?Q M K M
G9+ M`v G•K G¢+ +?d +| MB K pmB H`K T?K i?•M pmB bQÈM; - +kM; ç2K K` i?€B +
M?Q F?¬M; i?'v- +Q`B iQ M¡BX

@ h'i +ª çSM; H MX

@ h¢ ç¢B M?•MX

h'i +ª K¼B M; Q`B ç m çSM; /"v- J½ *~M >mv M v m FB m M?bM G•K G¢+ - F?) ?û ç-
?`M; `,M; imv i i`„M; M¡BX

@ sBM K`B ç¢B M?•M p`Q # M i`QM; M¡B +?mv MX

G•K G¢+ ;"i ç-m K°i +€B- #ªQ i`M; +O >Ä o•M h?-M oQÆM; Î T?K +`M MÆB M`v-
K¬M; K°i +€B çB` X o®M mv i? +O ?„M pW T?€i- +| i? ?M /¼ çB M?[M; M; Q`B M
;†T +?mv M KWM; `Ð- ç +?Q ?„M H F?Q iB m i M- F?¬M; +| iQM? iQ€M tm'i i?O M
Í /QÈB bU ?QÈM; /šM +O J½ *~M >mv M- # M; Q`B G•K G¢+ - S?QM; aÎ GB M- aQ •
p`Q aÆM *®+ X

*€B aÆM *®+ M`v +QB M?Q H` Qm M?½- i`QM; +®+ t•v /UM; K°i i`'M M?Ä- H` J½
?ÆM #ªv M; `M M, K i`QÈ+ i?`M? H"TX

G•K G¢+ i?m" M KB M; ç†i +•m ?ÄB- J½ *~M >mv M +kM; H` F?¬M; /€K ;B'm ;B K +
X

h?b` M`M; p®M H` K°i i M i€M im Î i`QM; i?`M? i`b h?QÈM; h?B M h?-M- M; mv
ç€M? F?¬M; H M K°i +?9i [m M ? X L?QM; K°i H-M ibM? +l- M`M; #` M?B iY i?S i
FB M?bM i`9M; - Km®M i?m M`M; H`K i?B T i?` X

RjNyX *?QÆM; RjNe, J½ *~M >mv MX URV

G'v im pB +O J½ *~M >mv M- çO ç H`K +?QM? i? +O #'i F€ h?QÈM; h?B M h?-M
+?`m H`K i?` i?B T- H9+ M`v HB M mv M +?mv M +U imv i X

L?QM; h?-M HBM? T?€B M[p®M H` i?Q i?Èi- ç†+ #B i+ÁM H` tBM? ç T i"MtQÆ
M K M?•M +| [mv M i? M`Q F?¬M; Km®M FBK ®+ i`M; FB m\ L?B iY h?QÈM; h?B
Km®M #m¬M; i v- K°i KU+ /•v /Q - ?ÆM H'v / M? M; ?o H½Q iY ?„M H`K €T HU+ X

J½ *~M >mv M #` #m°+ #'i ç„+ /o- F?¬M; i? H`K ;b F?€+ ?ÆM H` t t +?¶ +k- Î +?
H" T +Æ M; ?B T- K'v M; `M M, K [m M; QÈ+ H¢B +kM; M i oM?X

L m F?¬M; T?ªB M?Q i? - #° /€M; aÆM *®+ M¨v +kM; ?ŠM +MM; i`QM; i`Q M?È + F?€+ #B i M¨Q

G•K G¢+ +QìB M?¢i- ¢®B pÈB #° /€M; ¢€M; i?QÆM; +O J½ *~M >mv M +kM; F?¬M L¨M; F?¬M; +?`m M?QÊM; #° pÈB M?B iY h?QÊM; h?B M h?¬M FB - M; ?o ¢ M +k ibM? FB M i`BM? +QÆM; HB i- K¨ H¨ €M? K„i +O M¨M; `i + Q *?d H¨ M?B iY i?S p®M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ HÈM- +QB M?Q ;ª +?Q ?„M H¨K +?€M? i? i?b M?Q i? M [mv M [m€ HÈMX

L?QM; M m M?Q ¢´B h?QÊM; h?B M h?¬M FB iÈB K¨ MìB- ¢Q€M +?WM; M¨M; b) H M ¢B +?O ¢°M; ¢ìM +?¨QX

L m F?¬M; T?ªB M?Q i? - M¨M; H¨K ;b i?dM? i?QªM; ?QÈM; G•K G¢+ MûK [m€ K°i HQM; H° ` #° M; U+ ¢¬v ¢†M +O M¨M; - i`QM; +´ €Q +ì i? i?´v M?K+ [m M; ¢ T K„i- HB iX

¨¨M p tBM? ¢ T- +€+ M¨M; h¬ J` ¢ m F?¬M; FûK M¨M; - #¨M p [mv M `k T?QM; ibM +ì ¢` T?QÆM; M¨Q +?B M i?„M; X L?QM; M K M?•M +?QM? H¨ M?Q p¨v- KÈB K F?¬M; w +MM; M¨M; T?€i bBM? +?9i ;b- M?QM; F?B M?bM i`i M?B M +kM; +ì +?9i

@ *?9M; i T?ªB îH¢B +?¶ M¨v K°i ¢Q¢M i?ìB ;B M- M; QÆB M #¨B +?Q +?9M; i K

G•K G¢+ i?m¨M KB M; MìB X

@ o•M; - ¢¢B M?•MX

J½ *~M >mv M p°B p¨M; +mM; FQM? ¢€T SM; X

L¨M; +kM; F?¬M; +ì ` K„i h?QÊM; h?B M h?¬M- M?QM; +kM; F?¬M; i`îM; ¢B M¨M HU+ +O G•K G¢+- Qì M?´i H¨ h?QÊM; h?B M h?¬M L?` h`¼M; h?B M- î i`QM; HÁ K°i +´ MìM; #ÄM; X

oÈB M[M?•M h?¬M ;BÈB K¨ MìB- +€+ M¨M; H¨ i²M i¢B p¬ +MM; ¢€M; i?QÆM; X

íMÆB H¨v i?U+ HU+ tQM; i¬M M¨v- M K T?€B H¨K +?O ¢¢Q i`QM; i? ;BÈB- i`W F? F?¬M; HB M F?ì i?Q€i F i [mª i`î i?¨M? ¢² +?ÆBX J†+ /M J½ \*~M >mv M H¨ h`mM; ¢½ F?¬M; i? +QB H¨ i?´TX L?QM; +kM; +?ŠM; [m H¨ h`mM; L; mv M h?¬M L?´i h i?O +ì i? K°i i v i`M €T M¨M; +, M #ªM ¢ K F?¬M; ? iX

E?¬M; +?d H¨ M?B iY h?QÊM; h?B M h?¬M FB - +MM; M¨M; ¢B iÈB F?¬M; #B i +ì M¨M; K„i M?bM +?^K +?^K

L?QM; M¨M; H¨ M[M?•M +ì /½ i•K- M m M?Q ¢½ F?¬M; i? i?Q€i F?ÄB i v M K M T?ªB ibK K°i M K M?•M i mv i ¢®B +QìM; ¢¢B L¨M; +ì i? #€M i?•M i? +O KbM? - M ;B®M; M?Q F„ M[F?¬M; i? K ¢ w M K M?•M ¢ î i` M M; QìB KbM? ¢´B ¢B ¢´B H¢B

æ9M; H¨ M?Q i? - M¨M; pŠM +ÁM ;B[p[M; i`K i?•M tY M[- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ M¨ # Q M?B m- K¨ H¨ #B i M K M?•M ¢®B pÈB p¨i FB `i t2K i`¼M; - +ì ? v F?¬M; ¢®B #B m M[M?•M FB +ì i?m¬M F?B i? v F?¬M;

h?ìB ¢B K M?bM i?´v G•K G¢+- M¨M; KÆ ?² +ì K°i HQ¢B +ªK ;B€+- +€B M¨v +ì H) + ¢ M; ¢ÈB

*?ŠM; [m H¨ M[M?•M # M +¢M? ?„M FB [m€ ¢ T- ¢ T ¢ M KS+ H¨K M¨M; iU iB K i?QÆM; iB +X Jm®M î /QÈB /¢M; €T HU+ M¨v ¢ +?Q G•K G¢+ ¢®B pÈB M¨M; ¢°M; X

L¨M; T?2 T?~v +€B K¬M; tBM? ¢ T ¢B î T?Q i`QÈ+- iU KbM? M #¨B +?¶ î +?Q #¼ M¨v H¨ h`mM; L; mv M h?¬M + Q + Q i¢B i?QÊM; b Q- iU M?Q H¨ M? ¢¬m i?¬M; T

@ J½ T?m M?•M F?¬M; +-M M?Q i? X

G•K G¢+ i?´v ¢®B T?QÆM; +Q M?B M #Á ¢ M i` M ;BQìM; ¢B bY b M; H¢B- p°B p

$J\frac{1}{2} \sim M > mv$ M + kM; F?¬M; [m v ç-m H¢B- +?d HQ #"M `°M i` M i v M|BX
 @ h +ÁM F?¬M; +| ;^a +?²M; - ç¢B M?•M +S i`U+ iB T F m i M i H` çQÊ+X
 G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +QìB i?¬K- ç•v H` ç M; M|B +?Q ?„M #B i KbM? +ÁM H` tY M|
 [m - H¢B i?`v  $J\frac{1}{2} \sim M > mv$  M ;BÌ T?9i M`v ç M; bY b M; H¢B [m-M €Q- p®M H` p^aB
 +?†+- ç2K ?bM? /€M; +€B K¬M; +O M`M; ?Q`M iQ`M +•m bB i çB ` - +?QM? ;B[
 ç M; +•m /šM ç² p`i +SM; `„M ;b ç| +„K p`QX
 L[M?•M M`v i?`i `i #B i HÊB /KM; bÎ i`QÌM; #^aM i?•M
 *?ŠM; [m H` M`M; F?¬M; bÊ #` M; QìB +?ÆB F?¬M; b Q \
 G•K G¢+ +QìB M?¢i- ?„M M m i?`i H` ?€Q b„+ ç M F?¬M; +?€M ;?ûi M; QìB K` M|B
 ?„M #•v ;BÌ +| K„ M[;b K` F?¬M; +?ÆB çQÊ+ \ æ†+ #B i H` #•v ;BÌ >¶M æ°M .mM;
 ?ÊT i`mv M H¢B HU+ HQÊM; - S?€T h„+ HoM? M; ° +?Q ç®B T?QÆM; - +€B M`v T?^a
 oQÆM; +kM; b) M; mv M w +MM; ?„M ?Q M H¢+
 L; QìB +`M; çB +?¶ + Q- MQÈ+ ?QÈM; i?`T +?¶ +?^{av}
 G•K G¢+ +| i? ?B m /KM; w +O $J\frac{1}{2} \sim M > mv$ M- M?QM; ?„M +kM; b) F?¬M; i?Ä K
 ?`m pB M +?Q ç®B T?QÆM; çB p`Q- `i iMv w çm´B  $J\frac{1}{2} \sim M > mv$  M ?ÆB +| p i?`i p½
 aÎ GB M iB M p`Q .QÐM; h•K >kX
 S?QM; aÎ GB M T?€i ?B M KbM? K M; i? B- ç-m iB M H` #€Q iBM +?Q G•K G¢+ - HS
 h•K >k KÊB #B i iBM iS+ M`v X
 $J\frac{1}{4}B$ M; QìB iU M?B M +kM; H` pmB HÈM- M?QM; h¬ J` +?Q M[H¢B +| +?9i K`i K€-
 i?¬K M|B T?^aB +•m /šM G•K G¢+ H M ;BQÌM; M?B m M?B m KÊB çQÊ+X J` L; ?B K
 KQM; +?€m i` B i?S ? B +kM; KQM; K i KÄB `²B- bQ b€M? pÈB çB i bK G•K >²M; >Q
 +`M; ?v p¼M; i?`v H` G•K G¢+ #bM? M- +kM; bBM? +?Q M`M; i?`i M?B m i¬M iY i
 h`QM; .QÐM; h•K >k ,M KWM; çB [m - G•K G¢+ KWM; `Ð pšM F?¬M; +| #¢+ K`m- H
 aÆM *®+ iQ`M #° i`B m i`T iÈB- H`v ` `QÊm p` HBM? [m^a- +kM; T?•M T?€i K°i Qi
 >„M #•v ;BÌ H` +<sup>a</sup>M? ;BÈB #U+ M`Q\ >ÆM M[+mM; +`T i?•M M?•M +O KbM? M?`i
 ç†+ #B i H` +ÁM T?<sup>a</sup>B i?Ä K½M +€B KB M; FûM ,M +O aQ •M? hmv i- +€B M`v p-
 i¬M; i?S +O h?QÊM; h?B M h?¬M
 æ®B pÈB M; QìB i`QM; aÆM \*®+ K` M|B- ç•v imv i ç®B H` K°i ç¢B F€ M; ° S+ M, K F
 +`M; H` i¢B +?¶ H`v çQÊ+ +Æ ?°B ç°i T?€- ç½ çB # [m M i`MM; FQ+?X
 $J\frac{1}{4}B$ M; QìB iU M?B M ç m +QB G•K G¢+ i?`M? i`B i?¬M- K¶B K°i M; QìB ç m H` HQ
 +?Q çO i®i- ?`M F?¬M; i? ;¼B ?„M K°i iB M; ;B ;B X
 J` i?`v G•K G¢+ tm`i i?O `°M; HQÊM; M?Q p`v-  $J\frac{1}{2} \sim M > mv$  M +`M; H` i`QM; HÁM;
 æ®B pÈB M; Q¢B M?•M +kM; M?Q i? - M?Q p`v M m i`Î i?`M? ó M; QìB KbM? ô +O

RjNRX *?QÆM; RjNd, $J\frac{1}{2} \sim M > mv$ MX UkV

$J\frac{1}{2} \sim M > mv$ M +kM; b) F?¬M; iBM iQÎM; G•K G¢+ b) M; m ç M i?`i ç2K ç² i®i M?`i H
 M?•M- M?QM; #•v ;BÌ #¼M ?„M ,M m®M; ç½ H` i`•M [mw M?Q i? - M?Q p`v [mv +€-
 iÈB i¬M; i?S ;b\

L?bM i?•M ?bM? M?pk +O G•K G¢+ - M`M; F?¬M; F?ÄB +| +^aK ;B€+ QÈi €i- bQM
 +SM; `„M H M- Î i` M v T?K+ K b€i M; S M; €vX

a m ç! G•K Gç+ H"K iB T ççB H - /U i?2Q T?€T i„+ K¶B M;Q`B im Hmv M†M; °i F?
ç®B SM;- Qi +kM; +! M†M; ?ÆM K°i +•M

æB m M"v H"K +?Q i'i +ª K¼B M;Q`B H" +ªK ç°M; ç M H M!M; /Q M? i`ÁM;X
h`mM; S?~K h?–M hBM?

"¼M ?¼ pMB Î +€B bÆM +®+ M"v- +Æ ?² +! i? M!B H" M;? Q `Èi K²M; iÆB- +?d /U
+! i? ç´B +?9i >ç S?~K h?–M hBM?- B +! i? ?v p¼M; t p`B H'v çQÊ+ h`mM; S?~K
+ÁM H" ç®B SM; +MM; T?€T i„+ KbM? im Hmv M

h`QM; F?QªM; i?`B ;B M M; „M- ç` p` +O G•K Gç+ Î i`QM; HÁM; K¼B M;Q`B ç½
>mv M`²BX

oÈB #¼M ? „M H" i?B M ççB #ªQ p"i- M?QM; ç®B pÈB G•K Gç+ K" M!B- ç•v +,M #ª
h`mM; S?~K h?–M hBM? +?ŠM; [m H" ? „M /MM; ç i`ª T?Q /KM; M;²B h`mv M h®M
iMv iB M Î ç´ i?ç+? T?Q`M; +?mv M K°i +€B- Km®M # Q M?B m +! # Q M?B m

J†+ /M S?QM; aÎ GB M pW KÈB K M; i? B- M?QM; G•K Gç+ b Q /€K F?BM? i?Q`M
hmv i M"v F?–M; M? F?–M; M†M; /"T çª i?QÆM; iB m bBM? K M? i`QM; #KM; M[
i?"K +?Q +ÁM +ª M; "v ç2K iB m M? ç–m +°i Î # M M;Q`B- F?–M; ç +?Q M" M; çB /

*€B M"v H"K iB m M? ç–m ;B" M ç M ;–M +? i- pšM ç®B pÈB ? „M ?Q" M? KB ;B" M K
M;?o - [m b–M; `9i +–mX

L?QM; G•K Gç+ ç2K #ªQ i" M; +O >Ä o•M h?–M oQÆM; pW M!B- iB m M? ç–m H"
M? m ibK FB K- ç®B pÈB HQçB +?mv M M?Q p"v M" M; iU M?B M +ªK i?'v ?SM; i?
æB K Î i`QM; aÆM *®+ +?mv M /m- ibK FB K M?"T F?~m #ªQ i" M; FB X

J†+ /M iW i`QM; h?B M M? æB M H'v çQÊ+ ibM? ?m®M; ççB F?€B- M?QM; +! H) >
iQM M?B K #'i Hm" M F M"Q M[- ? „M +kM; F?–M; +! Î MÆB M"v HQm HçB iBM iS-
K®B +kM; ç M ç•v +?'K /SiX >B M içB ? „M +–M /U p"Q +?QM? KbM? ibK çQÊ+ h?
MÆB M"Q X

aQ •M? hmv i iBM? i?–M; F?–M; ;B M T?€T i„+ - ç +?Q M" M; çB H"K +?mv M M"v H
Gç+ +kM; pmB p #²B M[oQÆM; ççB M?•MX a m F?B S?QM; aÎ GB M ?Q" B i? B-
ibM? M?Q MQÊ+- ç2K G•K Gç+ K i?–M ?²M çB M çªQ X

*m°+ b®M; M; "v M; "v i`–B [m - aQ •M? hmv i M!B aÆM \*®+ M"v #` K°i +´ HU+ HQÊ
+´m F?–M; ;B M- F?B M +?Q F?–M; ;B M MÆB M"v i`Î M M iQÆM; ç®B `®B HQçM-
i–M; X

@ L?QM; Î i`QÊ+ K†i "´M K pQÆM; +ÁM +?Q çO M?bM- +?ì ç!- F?–M; [m€ MY
ç`M? +! i? T?€ ;BªBX

hB m M? ç–m i? i?®i M!B X

"i [m€- #®M i?€M; b m- aQ •M? hmv i +ÁM F?–M; +! F i [mª- M;QÊ+ HçB F?€+? F
+Y X

@ *~M >mv M hB M hY- "ªM i?B m pçM /†K iÈB ç•v- M;QÆB +ÁM F?–M; ` M;? M?
h? M? •K i" M ç–v FB m M;çQ ç°i M?B M Î T?Q i` M aÆM *®+ [m M? [m~M X

G•K Gç+ ç M; i`QM; b•M T?KM; #²B +?9M; M[ M!B +?mv M- i`QM; M;U+ H" h?ç+?
M;¼+ ¬K #KM; +O ? „MX S?€T i„+ +?B HBM? M"v bQ b€M? pÈB aQ •M? hmv i +ÁM
p` i`Q M"v- M;Q`B M"Q +QÊT M" M; HB M i`ÊM K„i ç®B pÈB M;Q`B ç!- b m ç! ?QÊ
i` M; ç€M; i?QÆM;- ç +?Q +?9M; M[ç m H" F?–M; M?šM i•K ?ç i?O- +?Q T?ûT M

> „M M;~M; ç–m M?bM H M- +?d i?'v T?Q i` M aÆM *®+ HÆ H[M; #®M M K iY- +–
i°i +MM; i? M? MB M- ? B M;Q`B ?–m T?Q b m ? „M M;QÊ+ HçB `i #bM? i?Q`M;-
M?QM; i M M K iY # M i v i`€B FB i?b F?–M; çÆM ;BªM- çç i iÈB h`mM; L;mv M h?

>B M M?B M- i? M? MB M aÆ o` h?—M FB +| i?•M T?“M `i + Q- KÈB ç +?Q h`mM
MY #QÊ+- #`i ç„+ /o M;?2 HÌB ç®B T?QÆM; X

@ L?ç+ +¬M; iY- MÆB M`v F?¬M; ?Q M M;? M? M;QÆB

J½ *~M >mv M +kM; # v H M ;B[F?¬M; i`mM;- ;BÌ T?9i M`v M`M; K°i i?•M pÈv /`B
pšM H` p¬ +MM; i?B T i?•M- ç2K p| + M;QÌB ç—v ç†M M;çQ M?•M +O H°` H²B HÄf

@ *~M >mv M iB M iY- "aM i?B m ;B ç®B pÈB M;QÆB K°i KªM? i?“M? w- M;QÆB
i?“v [m€ KS+ b Q\

h? M? MB M aÆ o` h?—M FB ;B¼M; M|B HçM? H Q- H°` p b•K M?B MX J†+ /M
M?QM; î p` i`Q + Q H•m /`B- M;QÊ+ HçB +kM; +| +´ mv i? X

@ >W - M m H` K°i KªM? i?“M? w HB M Km®M M;QÌB F?€+ M?QÊM; #°- p”v pb b Q
oQÆM; H`v HÁM;- F?¬M; T?ªB +| i? i`î i?“M? M K M?•M +O h?—M oQÆM; b QX

J½ *~M >mv M ç€M? i`ª #ûM M?¼MX

h? M? MB M FB F?¬M; F?ÄB +SM; HçB X

>QÈM; L[h?—M oQÆM; H`v HÁM;- ?„M F?¬M; Km®M b®M; M[? v b Q\ L?QM; w
b€M; iÄ- +| i?“M? w ? v F?¬M; H` +?mv M +O M;QÆB- M?QM; +| iB T M?“M ? v
p®M +?QM? H` K°i T?QÆM; ibM? M;mv M X

L?QM; çWM; [m M ?„M H` B

>„M H` +QM i` B +O h?QÊM; h?B M h?—M- K†+ /M F?¬M; T?ªB i`QÎM; i¬M- M?QM
h?—M +?çv` +QM +?| bQ pÈB h`mM; L;mv M h?—M +ÁM + Q [mw ;'T i`,K H—M- ?m
+O h?QÊM; h?B M h?—M\

æ®B T?QÆM; #`i [m€ +?d H` K°i h`mM; L;mv M h?—M i€M im- +”M; +?d +| L?“i h`¼
i`¼M; +Q M?B M F?¬M; M;Q M M;Q½M M?´M; +€B K¬M; H - KÎ` ? B +?•M M;? M
+MM; +”M; H` H†M; H) +?çv i`®MX

>W- +?Q H` i?Q€i çQÊ+ b Q\

*?d +—M i`QM; T?çK pB H½M? ç` +O H½Q iY ?„M- L?ç+ h•M "ç+? ?„M b) F?¬M;
L?QM; M[M?•M M`v i?“i ç9M; H` #B i i`€M?- +Q M?B M ç +?Q ?„M ibK bm®i #ªv
?,M; H`K M`M;- ?€ +| i? iB i ? i ?”M\

L?bM M;¼+ i? ç—v ç†M +O J½ *~M >mv M- L?ç+ h•M "ç+? F?¬M; F?ÄB M´B H M
i?“i + Q- i?“i Km®M ç2K M[i[M`v H”T iS+ ç†i Î /QÈB M;QÌB K½M? HB i H`KX

J½ *~M >mv M ç2K #B m H° +O ç®B T?QÆM; M?bM î i`QM; K„i- K†i +QÌB F?¬M;
h`mM; L;mv M h?—M- h?—M;BÈB çŠM; +’T b•K M;?B K +?QM? H` i²M içB ?Q`M iQ`
F?¬M; T?ªB H½Q iY ç®B T?QÆM; H` h?QÊM; h?B M h?—M- M`M; i`i K°i +?QÎM; p†

@ hB m F„ M[- i Q H½M; M?Q p”v F?¬M; T?ªB H` ç +?Q M;QÌB i H`K b Q\

L?ç+ h•M "ç+? +kM; tû çB M;Kv i` M;- /M b Q ?„M çm´B iÈB MÆB M`v p®M H` ç°M
>mv M M?QÊM; #° M?Q p”v iU M?B M i®i M?’i- F?¬M; i?2Q K` M|B- b) +SM; `„M iÈ

@ h`B hmv M- i? v #ªM i?B m ;B #„i M`M; HçBX

@ >„M ?QÈM; h`mM; L;mv M h?—M # M M;QÌB FB M|B X

@ hm•M H M? hS i?B m ;B X

h`mM; L;mv M h?—M FB M;Q`B KB M; M|B +mM; FQM?- M?QM; i` M K†i HçB F?¬M
iU M?B M- ?„M ç²M; /çM; H` h`mM; L;mv M h?—M- HçB b) ç®B pÈB K°i i M aÆ o` h

RjNkX *?QÆM; RjN3, æm´B hÈBX

G½Q iY +O L?¢+ h•M "¢+? i´M; +°M; +| #®M +QM i` B- K" +QM M?Ä M?'i M"v +kM;
æWM; iQÎM; `^M; h?QÊM; h?B M h?-M HB M M?'i ç`M? +| i? ç"Q i¢Q` çÌB b m +'
;B®M; M?Q i`QM; #®M +QM i` B +O L?¢+ S?QM; o•M- +?d +| +QM i?S ? B- K'v
h`mM; L;mv M h?-M h K h`¼M; h?B M- +| i? M|B H" iB M ç² p¬ HQÊM;

J" # +QM i` B +kM; +?d +| aÆ o` h?-M çdM? T?QM; - +?"K +?¢T F?¬M; +| i? HQÊ
*?Q /M H" h?QÊM; h?B M h?-M +kM; F?¬M; T?ªB +| i`B M;mv M p¬ i"M- iQ"M #°i"
M;QÌB iBM? iB M- M?Q p"v iU M?B M +?d #B i HU +?¼M M?B iY +| iQ +?'i Qm i9 I

ob p"v i`W +QM i?S ? B` - # +QM i` B F?€+ +?ŠM; [m H" +| i?•M T?"M M?B iY +O
+?d +| i? çB H"K €+ #€- K°i çQÌM; im Hmv M bQ pÈB ;B i°+ h`mM; L;mv M h?-M #
+?9itQmX

h`mM; L;mv M h?-M FB i M H" h`QÆM; h`B hmv M- H" ;B i?-M L?¢+ ;B X L?QM
M?¼M- B b) i?2Q K°i h?B m +?O F?¬M; +| iB M ç²\ h`QÆM; h`B hmv M +?QM? H"
M?`i?B m; B - H-M M"v H" #ÎB pb L?¢+ h•M "¢+? F?' F?' +¬m F?~M- L?¢+ ;B M?'
ç•v ;B9TK°i i v X

ob p"v- K†+ /M ?„M ÎM;Q" B K†i ç®B pÈB L?¢+ h•M "¢+? +mM; FQM?- i` M i?U+ i +
X

.o M?B M HQ¢B F?¬M; ç€M; M"v +?d +| i? ç†i Î ç€v HÁM; - +?O iÈ F?€+ #B i- L?¢
+kM; H" L?¢+ ;B i?B m ;B

h`QÆM; h`B hmv M FûQ ? B i v- €M? K„i Î i` M i?•M i? ç°M; M?•M +O J½ *~M >mv
K„i +| K°i iB i? K H K- M?QM; M m #` L?¢+ h•M "¢+? +?¼M i`9M; - ?„M iU M?B M
i`QM; HÁM; •K i?-K +?ªv MQÊ+ KB M;X

h?"i` i?b K„ M[;B®M; M?Q J½ *~M >mv M M?Q p"v +kM; F?¬M; T?ªB H" F?¬M; ib
HQ¢B b„+ ç T M"v- ?ÆM M[+ÁM H" h`mM; L;mv M h?-M- p"v i?b +| i? ç K çQÊ+
M?•M M?Q p"v iU M?B M b) +| K°i HQ¢B i?Ä K½M +U+ HÈM- ç m H" ` ` p"Q p"Q-
+ Q [mw +MM; +?ÆB K°i M[M?•M ?¢iB M ?Q" M iQ" M +?QM? H" ? B HQ¢B i•K ibM

@ h?9+ i?O +?`m i`|B- i`€M? +?Q ,M i?®M; F?'X

h`QÆM; h`B hmv M i`"M ç-v T?QM; T?¢K + Q i?O- +?Q /M H" ,M F?¬M; çQÊ+ KB M
K†i ç®B T?QÆM; ` /€M; - H"K #° M?Q F?¬M; i? K ç wX

L m M?Q F?¬M; +| G•K G¢+ Î i`QM; aÆM *®+- HU +?¼M /mv M?'i +O J½ *~M >mv
+?¢v- #m¬M; # M" >mv F?¬L3`p% €M; - €"K €+

G•K G¢+ T?'i i v K°i +€B- w #ªQ M¨M; +| i? `ìB ¸B- K†+ /M J½ *~M >mv M +| +?9i F
H¢B F?¬M; /€K H¨K M;?' +? G•K G¢+ - H9+ M¨v H'v iQ i?€B K¢M /B m ¸SM; H M-
+?ìM +€B K¬M; tBM? ¸ T `ìB ¸B- iWM; #QÈ+ bBM? HB M- iWM; #QÈ+ bBM? iQX
@ h?"i i Q M?½- i Q ¸ M î M;Q¨B KQìB /†K +kM; M;?2 ¸QÈ+X
@h¢ ¸¢B M?•M b€+?- ;B®M; M?Q ,M KQìB +•M K"i ¸QìM;X
@ *€B K¬M; FB - #ªQ ¸ªK i`QM; pÁM; # i?QÈ+ [m M? M¨M; imv i F?¬M; +| M;QìB +
F?ŠM; ¸`M? #` M¨M; ¸KM; p¨QX
@ *€+? +€+? +€+?- M|B +?mv M pÈB M;QÆB i?"i ¸9M; H¨ i´M ?¢BX
*?9M; M[H"TiS+ M;?' Hm" M -K o- +€+ M¨M; i`W im Hmv M ` - iU M?B M i?Q+? M
[m M ¸ M G•K G¢+X
G•K G¢+ KdK +QìB K°i iB M; - +?9M; M[î i`QM; .QÐM; h•K >k +kM; `i M?"K +?€M
K°i M;¨v ?„M +| i? i?ŠM; i„T ¸SM; î i°i +MM; h?-M ;BÈB- ¸ +?Q +?9M; M[+| i? ?
b®M; +€+ M¨M; i?Q+?X
L?QM; +kM; F?¬M; TªB H¨ #•v ;BìX
G•K ;B i´iB M pšM H¢+ - hY ædM? # i M- ¸•v imv i ¸®B H¨ +QìM; ;Bª T?Q i` M *
+| H) Kšm i?•M +O iB m M? ¸-m b) #B i K°i Qi iB M? ?m®M;X

RjN9X *?QÆM; R9yy, "¢i h B h?QÈM; h?B M h?-MX UkV

h`QÈ+ FB ?„M M;?o H'v M,M; HU+ +O i´iB M G•K ;B - imv i ¸®B H¨ #` +?9M; h?
i? pšM H¢+ - M?QM; #•v ;Bì t2K ¸ M +kM; H¨ +?Q +?„+ X
*kM; +| i? H¨ ;†T ¸®B i?O i?U+ HU+ ;B®M; M? m- b m F?´ +?B M KÈB pšM H¢+ - K
aQ •M? hmv i- i?Ov i´ S?¢K h?QÆM; ok- +MM; pÈB bQ T?K +O *?Q :Bª *?B ¸ m +
>B M i¢B ?„M M; v +ª h?-M oQÆM; +kM; +?Q +| i´M M?"T- i?b M?Q i? M¨Q /€K #
ædM?\
h?"i K v H¨ iB m M? ¸-m K°i KU+ i?2Q # M M;QìB ?„M- M m F?¬M; i`QM; H9+ p¬ i
iB i H° K°i ? B- ¸®B T?QÆM; H¢B pW p†M H¨ ¸®B i?O +O i´iB M G•K ;B M,K ¸|
` ?"m [mª ;bX
L?'i ¸`M? TªB K m i,M; +QìM; i?U+ HU+ +O KbM?
G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| M?"M `¶B- +kM; î i`QM; T?B M F?¬M; ;B M i`¼M; ¸B T iB
/M ?„M M„K ;B[F?¬M; ;B M T?€Ti„+ +'T #"+ +?Q + Q- M?QM; +MM; H½Q v m [m
M?m-M ? B p¢M S+ M,K +ÁM H¨ FûK t X
G'v ?„M iU M;?o - /MM; i`bM? ¸° +O ?„M Qi M?'i TªB KQìB p¢M M,K i`î H M KÈB
•M? hmv i M|B M[M,K [mª i?"i F?¬M; i? bQ b€M?X
>„M +?ì ¸ÈB- K¨ J½ *~M >mv M +kM; p¬ +MM; +| M;?' HU+ i-M i-M ?QÈM; ?„M T?-
¸ +?Q h`B m L;¼+ S?B ¸°M; i•K iQ- Km®M ¸2K pQm p"i ¸°M; M?•M M¨v FQM ¸€Q ¸
E?-M; M;?o iÈB G•K hB m .QÆM; H9+ i`QÈ+ H¨ K°i K-K K|M; T?QM; HQm- F?„T M
M?•M +MM; ?„M iWM; +| [m M ? bQ pÈB G•K G¢+ ¸ìB M¨v ¸½ ;†T M[M?•M +ÁM M
+MM; aQÆM; o¬ L;mv i F i i?"M? pÊ +?²M; - ?„M H¢B i?"M? HQ¢B bB iB M?- +,M #
¸ +?Q h`B m L;¼+ S?B p¬ +¬M; K¨ TªMX
>ÆM K°i i?€M; b mX

$J^{\circ} i \zeta \Phi Q \in M? b \in M; t M? \# B + \zeta^{\circ} i M? B M i W i^{\circ} M i^{\circ} \bar{B}; B \in M; t m^{\circ} M; - F? Q i S + \zeta \in M; i Q^{\circ} M \#^{\circ} a \in M *^{\circ} + - K^{\circ} i F Q +? M^{\circ} v M m \zeta \in M? i^{\circ} 9 M; - M? Q p^{\circ} v i Q^{\circ} M \#^{\circ} a \in M *^{\circ} + M^{\circ} v i?^{\circ} M? \# b M? \zeta^{\circ} - F? \neg M; + \mid \#^{\circ} i F \in M; Q \bar{B} M^{\circ} Q + \mid i? K v K, M i? Q \in i F? \bar{A} B X$
 $G \bullet K G \Phi + ? W M? K^{\circ} i i B M; - K^{\circ} i +? Q \bar{I} M; p \uparrow \bar{} - M; ? M? ? Q \bar{E} M; \in M? b \in M; i^{\circ} i T? \epsilon +? K P M?$
 $h B M; p +? \Phi K p M; /^{\circ} B p \Phi M / \dagger K p M; H M - \hat{I} T? Q i^{\circ} M a \in M *^{\circ} + t m^{\circ} i? B M K^{\circ} i \zeta \Phi Q F Q +? ? B \# M \zeta m M?^{\circ} i i +? \neg M p M B X$
 $@ > W - i \neg M; B \in M; Q \bar{B} M^{\circ} Q - p b b Q K m^{\circ} M; B i M? B i Y i \backslash$
 $J^{\circ} i; B \frac{1}{4} M; M \mid B H \Phi M? H M M; p M; H M - \hat{I} T? Q i^{\circ} M a \in M *^{\circ} + + m^2 M + m^{\circ} M / B \zeta^{\circ} M; X$
 $" \bullet v; B \bar{I} K \bar{E} B? \bar{A} B \backslash$
 $G \bullet K G \Phi + + Q \bar{B} H \Phi M? - M m F? \neg M; T?^a B? , M + \acute{A} M + \mid +? 9 i + \bullet M H Q \bar{E} M; - M; v i W H 9 + \mid +? i - ? Q \dagger + H^{\circ} \#^{\circ} i? Q \in M; M \dagger M; X$
 $L; Q \bar{B} M^{\circ} v? B M M? B M +? Q M? H^{\circ} L? \Phi + S? Q M; o \bullet M - ? , M + , M \#^a M + k M; F? \neg M; + \mid i Q + Q M i^{\circ} B + \mid i^{\circ} Q \zeta^{\circ} B; b - M m + \mid i? K^{\circ} i F Q +? \zeta \in M? ; B i \zeta^{\circ} B i? O - F B + - M; b T?^a B M M?^{\circ} K +? \epsilon \in M \zeta M K m^{\circ} M \zeta B M; ? 2 + W m M? \bullet M + - m t B M i? i? S? Q \dagger + H^{\circ} b \in K?^{\circ} B X$
 $*? Q \zeta M K^{\circ} i F Q +? F? \neg M; + \mid F i [m^a - ? , M K \bar{E} B \# , i \zeta - m + Q B i^{\circ} \frac{1}{4} M; G \bullet K G \Phi + - \bar{}^{\circ} i + K +$
 $@ L? \Phi + \zeta \Phi B M? \bullet M - H M? + \neg M; i Y \zeta Q \bar{E} + + Q M; +? b m F B m M; \Phi Q - H \Phi B / \epsilon K? Q \bar{E} M; G +? Q M? H^{\circ} +? i +? Q? i i^{\circ} B X$
 $J \frac{1}{2} *^{\sim} M > m v M \zeta \Phi T F? \neg M; K^{\circ} \bar{} - \# \hat{I} B p b F? \neg M; i?^{\circ} v \zeta Q \bar{E} + M; Q \bar{B} i \bar{E} B \hat{I} T? Q \in M; M? ? Q \bar{E} M; p T? Q \# - m i^{\circ} \bar{B} M \mid B +? m v M X$
 $@ > W - +? d H^{\circ} h^{\circ} m M; L; m v M h? - M + k M; + \mid +? 2 M K B M; \backslash$
 $h? M? \bullet K + O L? \Phi + S? Q M; o \bullet M H - M M [p M; H M - K^{\circ} i \#^{\circ} M i v i^{\circ} \bar{} M; \bar{} \uparrow M; t m^{\circ} i? B > m v M \zeta \in M? \bar{} X$
 $@ : B^a i? - M; B^a [m, X$
 $G \bullet K G \Phi + i v T?^a B i b K i \acute{A} B - +? d M; ? 2 K^{\circ} i i B M; \bar{} M H M - K^{\circ} i \zeta \Phi Q M? \bullet M^a M? i^{\circ} \bar{} M; \zeta \in M? p T? Q J \frac{1}{2} *^{\sim} M > m v M F B F? \neg M; ? B m i U i B m X$
 $J \frac{1}{2} *^{\sim} M > m v M F? \neg M; F? \bar{A} B i^{\circ} Q M; H \acute{A} M; p m B K W M; - M^{\circ} M; \# B i K b M? H - M M^{\circ} v H^{\circ} i^{\circ} * \epsilon B \zeta^{\circ} M; i? \bullet M^{\circ} M^{\circ} v p b G \bullet K G \Phi + M \mid B +? m v M - \zeta^{\circ} B p \bar{E} B h^{\circ} m M; L; m v M h? - M M^{\circ} M; + U + H \bar{E} M - M? Q M; \# \hat{I} B p b p \neg + M M; M; m v ? B K - G \bullet K G \Phi + i U M? B M + k M; b); ? B i \Phi +$
 $@ L? B i Y + O M; Q \in B b \hat{I} i \epsilon + b \hat{I} p B - K m \neg M T? - M \zeta \in M; +? i - M; Q \in B F? \neg M; i^{\circ} Q \bar{E} + i^{\circ} +? Q M? H^{\circ} b \in i +? B m - +? Q i?^{\circ} v + M M; + Q M + O M; Q \in B + k M; F? \neg M; F? \epsilon + M? m X o M; Q \in B; B i i \bar{E} B + Y - p^{\circ} v + k M; F? \neg M; + - M \zeta B^{\circ} 2 B X$
 $G \bullet K G \Phi + M?^{\circ} M M? \Phi i M \mid B X$
 $@ h \neg M; B \in - M; Q \in B F? \neg M; F? \bar{A} B + k M; [m \in F B m M; \Phi Q \zeta B X$
 $L? \Phi + S? Q M; o \bullet M? W H \Phi M? M \mid B - K \dagger + / M? , M \#^{\circ} G \bullet K G \Phi + K^{\circ} i F Q +? i W +? \uparrow^{\circ} M M 9 T \zeta i \Phi B h? Q \bar{E} M; h? B M h? - M L?^{\circ} h^{\circ} \frac{1}{4} M; h? B M - + \mid i? F? B M? i?^{\circ} b Q \backslash$
 $G \Phi B M \mid B - G \bullet K G \Phi + \bar{} \bar{}^{\circ} M; F? \neg M; T?^a B H^{\circ} M; Q \bar{B} * Y m \mid h? - M Z m^{\circ} + - H \Phi B + \neg M; F? h? B M h? - M + O h? - M Z m^{\circ} + - \zeta^{\circ} v + k M; \zeta 2 K * Y m \mid h? - M o Q \in M; \zeta \dagger i \hat{I} +? \uparrow M^{\circ} Q \backslash$
 $@ J \frac{1}{2} *^{\sim} M > m v M - p^a K B M; +? Q i X$
 $L m J \frac{1}{2} *^{\sim} M > m v M i^{\circ} \frac{1}{4} M; i b M? M; ? o - G \bullet K G \Phi + + k M; F? \neg M; M; \Phi B \# \epsilon Q H^{\circ} v M? \bullet M i b T? Q \in M; + \mid + M \zeta^a K M? Q p^{\circ} v? v F? \neg M; X$

*€B ;b- p^aKB M; h?QÊM; h?B M h?—M \

hW i`QM; HÁM; J½ \*~M >mv M K" M|B- M" M; ç®B pÈB ç M; ?` M"v /o M?B M H" ;BA
pb L?ç+ S?QM; o•M [m M ? - L?ç+ h•M "ç+? KÈB +| i? ç®B pÈB M" M; +? M ûT- i?
?QÆM;

L?QM; /M G•K Gç+ H" h?QÊM; h?B M h?—M h K h`¼M; h?B M i?b M?Q i? M"Q- L?
H" h?—M Zm®+ HQÆM; ç®M; - M?•M p"i M?Q i? H" +| i? F?BM? M?K+ b Q\ æ M H9
iÈB- J½ *~M >mv M +| HQçB H½M? w F?¬M; `ûi K" `mMX

*€B ?B K M"v ç M i°i +MM; +| Km®M KçQ ? v F?¬M; \

h`QM; HÁM; M" M; i? v ç´B i?"i M? M?- +Æ ?² î i`QM; M?€v K„i M" M; ç½ ç`M? tm®
+?Êi H|2- ?mv ç°M; M; ¼+ i?O ?QÈM; L?ç+ S?QM; o•M ç€M? iÈB X

hB M M?•M FB i?"i ç9M; H" /€K ` i v

L?ç+ S?QM; o•M i?B m +?9i M[iS+ çB M- +?d H" K°i h`mM; L;mv M h?—M +kM; /
h?B M h?—M \ *€B M"v M; v +^a bmv M; ?o K°i +?9i ç m H" K°i ççB i°B- ?m®M; +?B
>„M i'i M?B M ;B" M /Y- K°i +?QÎM; ;BÆ ` - ?„M Km®M b M? b M? i`'M ;B i M[M?
HQM; FB #B i KbM? T?çK p"Q # Q M?B m b B H—KX

L?QM; K°i +?QÎM; M"v +O ?„M çB ` - #¶M; M?B M #B M b„+ - #ÎB pb HU+ HQÊM; +
" X

J°i i? M? •K i? M? i?9v p M; H M- M; ¼+ i?O +O J½ *~M >mv M i`U+ iB T`9i ç M
o•MX "'i [m€ K†+ /M G•K Gç+ +| i? T?QM; +'K HU+ HQÊM; +O K°i h?QÊM; h?B M
+O L?ç+ S?QM; o•M pšM +ÁM î ç| - K°i +?QÎM; M"v çB tm®M; M; v +^a /'m i v +kM;

L?QM; / K†i +O L?ç+ S?QM; o•M H" ç°i M?B M i`î M M çÄ #WM; - ç•v H" b M? b M
ad M?K+

>„M çQÌM; çQÌM; H" h?QÊM; h?B M h?—M- HçB #` K°i h`mM; L;mv M h?—M p^a K†i-
HÈM b) çB i?2Q +^a çÌB ?„M *QB M?Q K°i M; "v FB ?„M +| i? i' M M?"T h?—M oQA
i?"M? çB K M?Æ +O ?„M- poM? pB M F?¬M; i? M"Q t| çBX

@

>„M #¶M; M?B M #°+ T?€i ` K°i iB M; `®M; ;B" M- b|M; •K ?| ?bM?- #B M i?"M?
F?¬M; K" pk X

@hU ibK +? iX

G•K Gç+ ?W M? K°i iB M; - iB M; ?¬ +O L?ç+ S?QM; o•M H"TiS+ M;QM; #†i- #`
i? M? •K X

RjN8X *?QÆM; R9yR, *Ym l h?—M oQÆM;X URV

L?ç+ S?QM; o•M KÈB iW i`QM; +m²M; M° ;BUI KbM? idM? HçB- i?U+ HU+ +O ç®B
>„M H"TiS+ ?QÈM; *Ym l h?—M oQÆM; T?€i ` iQM ?B m M?ì ;B9T çÎ- +?d +—M î i
l h?—M oQÆM; HB M M?'i ç`M? +| i? M?"M çQÊ+ iBM iS+ +O ?„MX

@ J½ *~M >mv M- bBM? iY M;QÌB M"v iW M;QÆB [mv i ç`M?X

G•K Gç+ M?"M M?çi M|B- ç2K i€M? KçM; K°i p` h?QÊM; h?B M h?—M ;B Q°i h`mM
J½ *~M >mv M F?¬M; F?ÄB +^a FBM? X

hW F?B G•K G¢+ M; M; M?B M ¸®B pÈB L?¢+ S?QM; o•M tm'i i?O- i?"K +?Q M; v
i€M? K¢M; +O L?¢+ h•M "¢+?- HB M w M;?o G•K G¢+ +kM; F?¬M; bÊ ?½B L?¢+
#¢B- ¸€M? HmB K°i h?QÊM; h?B M h?¬M +MM; ;B i +? i K°i h?QÊM; h?B M h?¬M
+?mv MX

J½ *~M >mv M +kM; +QB H¨ M;Q`B i•K +?Q [mª [mv i- M¨M; +?ŠM; [m H¨ w MB K
M?B m K°i i? M? HÊB FB KX

h? M?•M i'i +^a bMM; #€B +QÌM; ;B^a- J½ *~M >mv M +kM; F?¬M; M;Q¢B H - i`QM
M?B i ç®B pÈB G•K G¢+- H9+ M"v +?d +¬M G•K G¢+ +•m +•m M;|M i v M" M; HB
Kbm? /•M; ?B M` M;Q" B- K" b) F?¬M; ç w b m M"v +| i? çQÊ+ +?¶ i®i ;b ? v F?-
æ•v +?QM? H" K` HU+ +O K°i +QÌM; ;B^aX

G•K G¢+ F?Q€i F?Q€i i v- b m F?B L?¢+ S?QM; o•M iY pQM;- ç¢B HQÊM; iBM? F
HU+ HQÊM; K°i h?QÊM; h?B M h?¬M pšM H" iQÆM; ç®B +QÌM; ç¢B- H F?Q ç +?
€M? K„i M?bM p T?Q J½ *~M >mv M F?¬M; F?ÄB ?ÆM K°i T?¬M i" €+ X

.M b Q ç•v +?QM? H" i`ÌB b M? tBM? ç T- #•v ;BÌ +`M; `k tm®M; ? B M?k T?QM; ç
M"QX

>„M iB M i v K°i [mv M- ç2K +?9M; M[K M; p`Q i`QM; .QÐM; h•K ?k- K†+ /M ?„M
+?¶ i®i M?Q p"v- M?QM; M m p€M ç½ ç|M; i?mv M ?„M +kM; b) F?¬M; FB m +€+?-
+MM; FB m i? +?B t X

h` M i?U+ i HU+ HQÊM; +O K°i h?QÊM; h?B M h?¬M ç®B pÈB ?„M K" M|B ç½ F?¬M
ç®B pÈB +?9M; M[+^aM? ;BÈB i?'T FûK K" M|B- H'v çQÊ+ K°i T?¬M +?QM? H" ;B9

"ÎB pb S?QM; aÎ GB M ?Q" B i? B M M F?¬M; +| i? K +?B M- J B >Q hB M hY H¢B
K'v M[+ÁM /Q H¢B H" b) F?¬M; +MM; G•K G¢+ F?€+? F?Q- `®B `Qi ç-m ?Q" B i®M
i?ŠM; +€B ;b +?SX

" M M;Q" B .QÐM; h•K >k- +?d +ÁM /Q H¢B J½ *~M >mv M- M ok *?•M- S?QÊM; L
M? m X

@ *~M >mv M

J„i iQ [mv M `k +O M ok *?•M +?mv M K°i +€B- +?O ç°M; +MM; J½ *~M >mv M M|
G'v impB aÆ o` h?¬M çdM? T?QM; +O M" M; H" F?¬M; çO iQ +€+? ;¼B i?ŠM; i M J
M" M; H" óM; QÌB ô +O G•K G¢+- M m ;¼B J½ *~M >mv M H" iB M #®B- ç¢B M?•M-
b Q \

J½ *~M >mv M +kM; F?¬M; #B i [m M ? +K i? +O M ok *?•M +MM; G•K G¢+- H9
çB M|BX

@ S?m M?•M +| ;b T?•M T?| \

@ h +kM; F?¬M; T?^aB H" T?m M?•M- H" ç² ç p`FB - #'i [m€ ç M; ibK +Æ ?°B iW ç
M ok *?•M M;QÊ+ H¢B F?¬M; ;B'm ;B K +?9i M"Q- M m G•K G¢+ M;?2 M|B M?Q i?
;b X

L; v +^a J½ *~M >mv M +kM; +SM; H¢B- ç-m M,K M v +ÁM H" `i M|B i¬M bQ i`¼M; c
? i| + Km®M +•m /šM bQ T?K H M ;BQÌM;- ç•v H" ç¢B M;?`+? #'i ç¢Q #U+ M"Q \

@ æWM; +?Q H" i F?¬M; #B i M;QÆB ç M; ç€M? +€B +?O w ;bX

M ok *?•M H¬B FûQ J½ *~M >mv M çB iÈB M|BX

@ L;QÆB /€K M|B F?¬M; Km®M +•m /šM bQ T?K i H M ;BQÌM; b Q \ "i [m€- bQ T
T?^aB H" +?€M? M?•M [m•M iY ;b- M?QM; iU ?² +kM; F?¬M; T?^aB HQ¢B i?'v K„ M
h`QM; M?[M; FB m i? #•v ;BÌ +O G•K G¢+- +| i?"i M?B m H" /QÈB i`MM; ?ÊT T?€
M?Q L K L?QÊ+ >Q - J B >Q hB M hY- G¢+ L;QM; o•M- *?m >¢M? L?B- iW b m F?F
G¢+ +?Q iÈB #•v ;BÌ F?¬M; +| +?O ç°M; i?2Q çm' B M[M?•M M"Q M[X

J½ *~M >mv M M?bM M[M?•M imv i ç®B +| i? tQM; H" M;?B i ç² M"v- i`QM; F?Q
#B i M M +| T?^aM SM; ;bX

@ J°i M;QÌB i? v m- ? B M;QÌB HU+ K¢M?- i +| i? ;B9T M;QÆB #€B bQ T?K i H
HB M i?O H¢B ç2K ?„M +m H M ;BQÌM;- K†+ /M bQ T?K i +| +?9i ;B^a çSM; ç„M- M

M K M?•M F?¬M; +?`m i`€+? M?B K- +?d +¬M ?„M +?`m `9i ` - +?9M; i HB M M?`
JšmX

M ok *?•M iB T iK+ imv M M;¬M óç¢B M;?`+? #`i ç¢Qô +O M`M;X

J½ *~M >mv M F?¬M; F?ÄB ç°M; i•K- M`M; H` M[M?•M +| /½ i•K- M m M?Q +| i?
M K M?•M +QÌM; ç¢B M?Q G•K G¢+- M`M; /o M?B M H` pmB HÁM; ? i bS+- HmBK
M?Q p`v #ªM i?•M HB M iªM ` K` HU+ ç +?Q M;QìB i bB K - +| M[ M?•M M`Q b) F
L?QM; HìB M`v +O M ok \*?•M H` i?`i b Q\

@ hBM iQîM; i X

M ok *?•M p¶ p¶ #° M;U+ +kM; F?¬M; FûK J½ *~M >mv M +?9i M`Q- ç½M; tm`i K°
K„iX

@ > B M;QìB +?9M; i HB M i?O- M?`i ç`M? +| i? K çªQ bQ T?K ;Bª çSM; ç„M ç|X

LY M;`v b m- G•K G¢+ KÈB iW i`QM; .QÐM; h•K >k çB ` - p T?¬M +€+ M`M; h¬ J`
?| HU+ HQÊM; +MM; T?€T i„+ KÈB pW H`v çQÊ+X

@ *€B ;b- #€B bQ\

•M? K„i G•K G¢+ [mûi [m M ok *?•M- H¢B M?bM J½ *~M >mv M- Hm¬M +ªK i?`v p
` K°i •K KQm X

@ æ9M; M? - bQ T?K- M;QÆB t2K K†+ /M *Ym l h?¬M oQÆM; `9i HmB- M?QM; K` *
M?`i M;`v M`Q ç| \*Ym l h?¬M oQÆM; +?çv p #€Q i?M- M;QÆB ç +?Q M`M; M;„M +
#` ;B i +ÁM H` +?mv M M?Ä- p¢M M?`i i`QÊ+ FB +? i +ÁM T?ªB #` M;`M M;QìB p¢

@ lv- M;QÆB M|B +| T?ªB H` [m€ F?Q i`QÆM; F?¬M;\

G•K G¢+ +„i çSi M[M?•M M`v ?Q i v K9 +?•MX

@ J°i +?9i +kM; F?¬M; F?Q i`QÆM;X

M ok *?•M çB iÈB b m HQM; J½ *~M >mv M- ? B i v iW T?Q b m HQM; ¬K H`v- ç2K
#„i H¢B M•M; H MX

@ aQ T?K- M;QÆB t2K #° M;U+ M`v K°i +?9i

@ L;¬X

J†+ /M H` #` K°i M[M?•M #„i çQÊ+ #° M;U+- i? M?QM; H` ;BªB ç`i M?çv +ªK M?`i
K†i +QìB çÄ #WM;- T?€i ` K°i iB M; FB m M;•K- ç†+ #B i H` €M? K„i FB +O G•
+?Q ;B[? B +?•M M`M; F?¬M; F?ÄB ~K QÊiX

"

M ok *?•M `9i i v- ?QÈM; p T?Q +€B K¬M; +O J½ *~M >mv M ç€M? K°i +€B- T?
i?9v- +kM; ç +?Q +ªM;QìB J½ *~M >mv M `mM `mM K°i +€B- ? B +?•M M?Q M?I
tm®M; i`QM; M;U+ +O M[b„+ H M;X

RjN3X *?QÆM; R9y9, >Ä o¬ *`m S?€+? G®BX URV

a„+ K†i G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB i®B b¬K- +€B M`v ?Q`M iQ`M +?QM? H` ç M; +•m /š
@ æQÊ+ `²B- çÊB b M; K°i # M çB- F?¬M; `½M? +MM; +€+ M;QÆB /•v /Q X

@ aQ T?K bQ T?K

M ok *?•M p°B p°M; H¬B FûQ J½ *~M >mv M- M°M; #B i G•K G¢+ bÊ M?i H° /•v /Q
i? #îB pbi?€B ¢° +O G•K G¢+ €+ HB i K° HmB- M m F?¬M; # M ¢-m M°M; +kM; F
G•K G¢+ ¢-m HÊM M?Q +€B ¢°m- ? B M°M; M°v iU M?Q / i°•m- K K +SM; F?¬M;
?„MX >„M +QB M?Q iS+ ;B°M- +€+ M°M; +kM; H° ?b ?b ? ? H°K i?°M? i°Á ¢M - ¢
"° [m°M ¢ M F?¬M; +| #B M T?€T- ?„M F?¬M; i? H°K ;b F?€+ ?ÆM H° i?Ä ?B T- H
"°i [m€- ? B M°M; F?¬M; +| ¢2K #®B T?°M ¢² ¢ - bQ T?K +QB ° ;b- K° ?„M +kM; +
¢B K ? B M°M; +€B ;b- M?B m H„K H° i?îB ¢B K +| ¢ M /QÊ+ - #ªQ p°i T?•M i†M; K
¢ - FB ?Q°M iQ°M +?QM? H° K°i KªM? i®B ¢2MX

@ P ? ? ? - ¢¢B #¢B ?Q¢B- K m iÈB [m€ H¢v °°M K pQÆM; ¢BX

G¢B H° KQîB K°v M; °v ¢B [m - +?d M; ?2 aQ •M? hmv i +QîB M?Q ¢B M- b m ¢! i•K
i°QÊ+ K†i ?„M X

@ .B- M; QÆB ibK ¢QÊ+ ¢° T?QÆM; °²B\

G•K G¢+ #B i iB m M? ¢-m M?i ¢°M? H° T?€i ?B M /B #ªQ +O >Ä o•M h?¬M oQA

@ æ! H° iU M?B M- +kM; F?¬M; M?bM K°i +?9i °°M K pQÆM; H° BX

aQ •M? hmv i M; ? M? F?m¬M K†i M?Ä M?„M- M?ªv M?ªv ¢B iÈB # M +?•M +O S?Q
M?Ä M?„M ¢B +¼ #„T ¢MB +O M[pQÆM; X

@ h, i, ¢¢B M?•M- L[m L[m M?È M; QÆB Km®M +? iX

@ lv mv mv- M!B ¢B K +?QM? ¢BX

G•K G¢+ ¢2K M°M; ¬K i°î H¢B X

hB m M? ¢-m ? B i v +O +ÁM ¬K +?•M S?QM; aî GB M- F?¬M; +?°m #m¬M; i v- M

@ "B i °²B #B i °²B- ¢ +?Q L[m L[m ¬K K°i ?²BX

æÊB ¢ M M°M; ¬K +?€M- iB m M? ¢-m KÈB K M; i?2Q G•K G¢+ ¢B iÈB K°i ;!+ M?
° - p K†i #¶M; M?B M i°î M M p¬ +MM; M; ?B K i9+ - H°T iS+ HB M iW iB m +¬ MQA
i¢B +?Q + Q +?Q i¬M- +| K°i HQ¢B F?Q iS+ + Q [mw F?¬M; M!B ° ¢QÊ+X

h?°K +?Q +ÁM î° M *?O h?¬M E?Q

*?ŠM; [m H° iB m M? ¢-m /M b Q +?d +| >Q h?¬M *ªM? - HQ¢B F?Q iS+ M°v p¬ +
G•K G¢+ b„T ¢ M ;¬M h?¬M oQÆM; - i?°i ¢9M; H° F?¬M; M?i ¢°M? +| i? +ªK M?°M

aQ •M? hmv i #ªQ iQÈM; i° M; M; ?B K- i°QM; i v M†M ° HB M °M- p Q p Q p Q- M°
HB M iB T p¶ p°Q- F?¬M; ;B M p®M H° °M ¢°M? H°T iS+ ;B®M; M?Q b!M; MQÊ+ M
i?°M? #B M °°M; - MM; MM; - iWM; iªM; ¢€ HÊM iW i° M M9B H, M tm®M; X

J° î i°QÊ+ K†i ? B M; QîB- tm°i ?B M K°i ?„+ ¢°M; - F?¬M; M; WM; tQ v i°ÁM H°vX

@ L?bM M?bM

aQ •M? hmv i p¶ i v +QîB M!B- p®M H° #B m H° i° M; M; ?B K i9+ KK+ /o M?B M [m
iB m +¬ MQÆM; M; ?°+? M; ÊKX

hB m M? ¢-m M°v î i° M F?¬M; ¢€M? T?€T i„+ [mª i?°i +| K°i i vX

sªv ° #B M +® HÊM M?Q p°v- M; QîB i°QM; +®+ ¢ m +?¢v p°B iÈBX h? M?QM; i°
¢€M; bÊ- ¢ +?Q +ª ¢€K ¢ m +ªK SM; ¢QÊ+ +? M ûT iQ HÊM- +, M #ªM M; v +ª ¢ M ;

@ S?m [m•M- #•v ;B!b) T?ªB H M ¢QîM; b Q\

h°[EB m L; mv i v m Èi ?ÄB X

G•K G¢+ bmv M;?o K°i +?9i M|BX
 @ *€+ M;QÆB p"Q .QÐM; h•K >k- H-M M"v F?¬M; +-M ¢B i?2QX
 @ E?¬M; ¢QÊ+
 *?9M; M[p°B p" M; T?ªM ¢®B- /M H" ? B ¢² ¢ iB M M;?B M ok *?•M +MM; J½ *~M>
 H X
 @ æQÊ+ `²B- ¢QÊ+ `²BX
 aQM; [mv M M M ¢`+? iS i?O- G•K G¢+ `i M? M? HB M i?Ä ?B TX
 @ o"v +?m~M #` K°i +?9i- ¢WM; H½M; T?Q i?ÌB ;B MX
 @ "´M K pQÆM; ¢B i`QÊ+ M?bM ibM? ?m®M;X
 aQ •M? hmv i p¶ p¶ i v- i?•M ?bM? M?ªv K°i +€B ¢½ iB M p"Q i`QM; MQÊ+ tQ€v K
 M?Q ¢€ +?bK ¢€v #B M- #B M K'i p¬ªM? p¬imM; X
 *?d +?ŠM; [m H" K°i ?²B- M" M; HB M M?ªv ` M|BX
 @ - i?"i H" +| K°i K|M *?O h?¬M E?Q Î# M i`QM; - #'i [m€ i M FB `i ;?ûi L[m L[n
 Km®M ¢€M? L[m L[m- K v H" L[m L[m +?¢v K m X
 @ J|M ¢| *?O h?¬M E?Q FB F?¬M; +| Îi`¢M; i?€B M;O b v\
 G•K G¢+ M?QÊM; K"v X
 @ E?¬M; +|- iQM? F?Q +ÁM `i HÈMX
 aQ •M? hmv i ¢2K ? B i v pm®i pm®i- K°i #° `i #'i ¢„+ /oX
 *?O h?¬M E?Q Îi`¢M; i?€B ?Q"MiQ"MH" iQÆM; ¢QÆM; pÈB *Ym hBM? h?¬M oQÆ
 G•K G¢+ Km®M ¢B K¢M? K) i?m T?K+ K" M|B- F i[mª /mv M?'i +?QM? H" #` ¢€M?
 K" K°i K|M *?O h?¬M E?Q ¢ Îi`QÊ+ K†i- K" ?„M +?d +-M b m F?B Hmv M ?| H"
 oQÆM; - +Æ ?°B M?Q p"v H¢B ?€ +| i? #Ä [m \
 L?QM; M;?o H" K°i +?mv M- H"K ¢QÊ+ M?Q i? M"QH¢B H" K°i +?mv M F?€+X
 @ > ? ? - i +ÁM ¢ M; bmv M;?o H" B +| i? ibK ` >Ä o•M h?QÆM; - M;mv M H B
 h`QM; K°i iB M; +QÌB iQ- i`QM; b•M +kM; M?B m ? B M;QÌB- K°i H" M K iY p|+ M;Q
 H" i? M? MB M #B m H° +| +?9i •K pKX
 *?Q :BªB *?B
 *Ym hBM? h?¬M oQÆM;
 L?QM; i? M? MB M # M M;QÌB ?„M FB +?d H" h?QÊM; h?B M h?¬M ¢dM? T?QM;
 > æ¢B æ¢Q- ¢-m ¢-v i|+ ¢2M ¢½ #B M i?"M? ?bM? i?€B M;¼M HY - F?¬M; M;WM;
 K`HU+ v m /`X
 @ .B- M;QÌB M"v H" B p"v\
 aQ •M? hmv i ¢B ` - M?bM p T?Q i? M? MB M FB ?ÄBX
 @ æ H"K +€B ;BÈB i?B m- p` M"v H" i¬M iY i?S +?QM +O ;B bQ- i M H" >Ä o¬ *
 *?Q :BªB *?B p¶ p¶ p B i? M? MB M FB - F?¬M; #ÎB pb im pB ¢®B T?QÆM; H" h?
 F?BM? i?` M"QX :B®M; M?Q ?„M b) F?¬M; F?BM? i?` aQ •M? hmv i +ÁM H" >Q h?
 >Ä o¬ *~m `i +| M;¢Q F?Q- M?QM; ¢®B pÈB aQ •M? hmv i H¢B F?¬M; /€K M?Q i?
 M|B,
 @ hmv i +¬M; +?9 +kM; +| ?SM; i?9 pÈB >Ä o•M h?QÆM; b Q\
 aQ •M? hmv i ¢2K ? B i v ¬K Îi`QÊ+ M;U+- H½Q F?Q ?Q" M? i?m M|BX

@ *€+ M;QÆB Km®M +QÈT ç² +O "´M K pQÆM; b Q\

@ hmv i +¬M; +?9 - *?O h?¬M E?Q +?QM? H¨ i?B M bBM? ç` /QÐM;- F?¬M; i?m°- +| +QÈT ç€M; M|B \

>Ä o¬ *'m +QÈT î`QÈ+ K†i *?Q :BªB *?B M|B- iU ?² K°i +?9i +kM; F?¬M; i? i?'

@ P - +€+ M;QÆB bÈK F?¬M; iÈB- Km°M F?¬M; iÈB- ? i H¬M M¨v iÈB H¬M F?€+ K` >Ä o•M h?QÆM; KÈB tm'i ?B M- F?¬M; T?ªB `ä `¨M; H¨ +QÈT b QX

aQ •M? hmv i ;B¨M ç M Q Q F m iQ- M;|M i v +?d ? B M;Q|B- K°i #° b„T #¢QX

@ hmv i +¬M; +?9 F?¬M; M M ?B m H¬K- ;B bQ bmv çQ€M >Ä o•M h?QÆM; Î MÆ F?¬M; i?¬M; F?¬M; ;B M T?€T i„+- ?m®M; +?B +kM; +?d H¨ i?m¨M KB M; M|B K°i i?O- pb p¨v ? B M;Q|B +?9M; i KÈB Î ç M +?¶ M¨vX *ªK SM; çQÊ+ K°i +´ >Ä > ç°M;- HB M i¨mv imM; iÈBX

*?Q :BªB *?B `i FB M M?šM ;BªB i?Q+? X

@ "i F M?Q i? M¨Q- MÆB M¨v H¨ "´M K pQÆM; T?€i ?B M i`QÈ+- +€+ M;QÆB +S

aQ •M? hmv i iS+ ;B¨M M|BX

RjNNX *?QÆM; R9y8, >Ä o¬ *'m S?€+? G®BX UkV

hmv i +¬M; +?9 - M;QÆB +?È +| +QÐM; iW çQç i Hw- *?O h?¬M E?Q +?d +?ì ?[m / ;B[+?QM? H¨ F?¬M; ;B M T?€T i„+- F?¬M; i? M¨Q FB K im >Ä > æ¢B æ¢Q M[-

>Ä o¬ *'m +kM; F?¬M; M?Q *?Q :BªB *?B +QB i`¼M; aQ •M? hmv i M?Q p¨vX

L|B i?•M T?"M- ? B M;Q|B #¼M ?¼ ç m H¨ ?¨m ç¢B +O i? ;B M +?Q i¬M- #¨M p ir h?¬M çdM? T?QM;- K°i pšM +?d H¨ >Q h?¬M *ªM?5

@ o¬ *'m- +?È +| HÐ H|BX

*?Q :BªB *?B ?ÆB #B M b„+- ?QÈM; >Ä o¬ *'m i?¬M b„+ M;?B K M;?` M|BX

>Ä o¬ *'m F?¬M; F?ÄB M;~M ` - F?¬M; M;?o iÈB \*?Q :BªB \*?B iW i`QÈ+ ç M ;B| Km®M M|B ?„M K†+ /M H¨ +?O- *?Q :BªB *?B H¨ T?| - M?QM; /M b Q +kM; H¨ +´T # M;Q|B M¨Q i?"i /€K +QB H¨ M¬ #°+ [m€i iÈB [m€i HmB\

*| i? +| iQ +€+? M¨v- +kM; +?QM? H¨ >Ä ;B G½Q h´X >„M +?šM; [m H¨ i°+ M?•M K†+ /M `i çQÊ+ G½Q h´t2K i`¼M;- M?QM; +kM; +?d H¨ K°i i`QM; K¨ i?¬BX æ•v +? ?„M FQM? i`¼M; *?Q :BªB *?B- M?Q p¨v *?Q :BªB *?B +kM; b) +?Q ?„M K†i KkB- M ?mv F?¬M; çQÊ+ K°i *Ym hBM? h?¬M oQÆM;X

L?QM; ?„M F?¬M; T?K+ - aQ •M? hmv i H¨ +¬M; +?9 F?¬M; b B- M?QM; ?„M +kM ?m®M; +?B aQ •M? hmv i +ÁM H¨ +¬M; +?9 óMQÈ+ F?€+ô- ?„M +?QM? H¨ pQÆM; +?šM; T?•M #B i çQÊ+ i?•M bÆ ç•v\

@ *?Q ç¢B + - +?mv M M¨v M;QÆB +?È +| M?9M; i vX

>Ä o¬ *'m +kM; iÈB M;¢Q F?Q- #^M; +€B ;b Km®M +?Q ?„M i?®B HmB \

aQ •M? hmv i ? B i v +?®M; M¢M? M|BX

@ *€+ M;QÆB i¢B b Q TªB H'v *?O h?¬M E?Q\ *kM; F?¬M; TªB H¨ +| *?O h?¬M h?¬M oQÆM;- /B- +?šM; H) iB m iY ç€M; ;?ûi M¨v Km®M i?"M? H¨T h?¬M Zm®+ b

>Ä o¬ *'m F?¬M; F?ÄB H°` p ;B" M /[- ?„M +kM; F?€+? F?Q tQM; ç®B T?QÆM; H
M? ç-m çO K†i KkB- M?QM; M? ç-m M"v i? M"Q +S p¬ Hw M?Q p"v- +Q M?B M ;?

@ hB m M? ç-m +| K bBM? F?¬M; +| +? /çvX

>„M F?BM? i?QÌM; M|B X

@ •M

G•K Gç+ p®M H" Î K°i # M t2K +m°+ pmB- M?QM; >Ä o¬ *'m +Q M?B M ç®B pÈB K
M?Q i? +kM; ç2K ?„M +?¼+ ;B" M- i?•M ?bM? ?„M +?Êi H|2- M; ,M Î i`QÈ+ M; QÌB a
>Ä o¬ *'m X

@ L|B tBM H¶BX

@ L;QÆB H" +€B ;b\

>Ä o¬ *'m M m ç½ ç„+ i°B aQ •M? hmv i K°i H-M- p"v /o M?B M HçB +"M; F?¬M;
Gç+ M"vX

G•K Gç+ M;?B M; ç-m M?bM aQ •M? hmv i K°i +?9i- iB m M? ç-m M"v MQÈ+ K„i
H'v pç i €Q +O G•K Gç+- #B m H° ç-v Ov F?m'iX J†+ /M iB m M? ç-m i?QÌM; /M
i`€+? M?B K- M?QM; G•K Gç+ +ÁM F?¬M; +| i?`v M" M; H°` #B m H° Ov F?m'i M?
?B M H M p¬ +MM; HY ;B" M X

@ L|B tBM H¶B- ?Q†+ H" +? iX

h? M?•K +O ?„M HçM? HMM; M?Q ç QX

@ >„+ +€T +€T +€T

>Ä o¬ *'m m bYM; b®i- ç°i M?B M +QÌB HÈM- b m ç| +?d çB K G•K Gç+X

@ h` M çÌB M"v- F?¬M; +| B ;B i çQÈ+ i - F?¬M; +| B +| + M çªK M"vX

@ o"v #•v ;BÌ M;QÆB ;†T `²BX

G•K Gç+ ç2 /¼ M?bM ç®B T?QÆM;- b€i F?Q +m²M; bQ X

@ > ? ?

>Ä o¬ *'m +kM; +| K°i #KM; HY - ?„M tm'i i?•M +| i? M|B H" p¬ +MM; i¬M [mw- iV
çQÈ+ MY +?mv M F?¬M; i?m" M i•K- HçB #` K°i iB m M? ç-m +?d H¶ KkB K„M; -
h?¬M i?•M T?"M ç iB M +Q M?B M ç®B pÈB ?„M M|B tBM H¶B ?Q†+ +? i- çB m M"
M?`M \

aQ •M? hmv i ç²M; /çM; H" h?B M +?B [mw M[- ?„M +kM; +| i? ç€M? K†i- M?QM;
pÈB iB m M? ç-m ç°M; i?OX L?QM; G•K Gç+ F?¬M; ;B®M; - #'i [m€ H" ?ç M?•M- ?
ªM? ç m F?¬M; +| çç i iÈB- ?„M H" K i?`i K'v i`,K +kM; F?¬M; +| +?mv M ;b

@ o¬ *'m

*?Q :BªB *?B +ÁM Km®M F?mv M M[X

@ *?Q ççB + - i ç½ M|B- +?mv M M"v M;QÆB F?¬M; +¬M M?9M; i vX

>Ä o¬ *'m +?Q b„+ K†i HçM? H)Q- *Ym hBM? h?¬M oQÆM; i?b M?Q i? M"Q- +kM
;B i°+- /U p"Q +€B ;b ç®B pÈB ?„M pmM; i v K9 +?•M \

@ hmv i +¬M; +?9

*?Q :BªB *?B F?mv M #'i ç°M; >Ä o¬ *'m- F?¬M; i? H" K ;b F?€+ ?ÆM H" ?QÈM; K
M?bM [m - p T?¬M G•K Gç+ i?b #` ?„M F?¬M; i?`v- [mª i?"i +kM; TªB- F?¬M; +|
+?d H" h?QÈM; h?B M h?¬M b Q +| i? Î i`QM; K„i *Ym hBM? h?¬M oQÆM; \

@ >W- #•v ;BÌ "´M K pQÆM; `i iS+ ;B" M- F?¬M; M M +MM; L[m L[m M|B +?mv MX

aQ •M? hmv i ;B" M ç M MQÊ+ K„i +kM; +?ªv` - i` M i?U+ i +?Q iÈB #•v ;BÌ +?d M;
+MM; bQ i,- MY +•m +kM; F?¬M; +| M|B ç M T?K i?•M H" M; QÌB M"Q- ç•v ç¢B F?€
@ L; QÆB HQ¢B ?¢ M?•M M"v- "ªM h?B m ;B H"K i?`i K°i i`,K +kM; b) F?¬M; MQÆ
>Ä o¬ *'m M; QÊ+ H¢B /šM ç-m H"K F?| / - K°i [mv M çªQ` - Q M?- HY H½M; in
+m²M; [mv M K" çBX

.B \

h`QM; HÁM; G•K G¢+ ?ÆB M;¢+ M?B M- #ÎB pb ?„M i? Q i9M; F?¬M; çQÊ+ T?€T i
Í H9+ i`QÊ+- +?d +¬M b€m ç¢Q +?Q + Q T?€T i„+ i?m°+ p hY ædM? T?QM; iÄ - #'
M"Q +¬M; FQ+? ?„M +kM; +| i? / /"M; i? Q i9M; - i M`ª- T?ªM M; QÊ+- M?QM; ?Ä
*'m KÆ ?² +| K°i +ªK ;B€+ +MM; ?Ä ? +'K iU +O hY ædM? M?'i K¢+? iQÆM; i?W
F?¬M; +€+? M"Q i? Q i9M; X

E?¬M; ç9M;

G" ?„M M„K ;B[ç®B pÈB >Ä > +?Q + Q T?€T i„+ +O hY ædM? +ÁM +?Q çO b•m
M?Q i? X *?d +¬M ?„M i'M M?"T h?¬M oQÆM; - M?Q p"v ç¢i çQÊ+ HoM? M; ° M?B
?mv M?Q +k

L?QM; M|B çB i?b M|B H¢B- ?„M i?"i ç¢i iÈB h?¬M oQÆM; *ªM? p®M H" +| i? M;
K'i çB w M; ?o X

:B®M; M? m- M m ç®B T?QÆM; /šM ç-m i'M M?"T h?¬M oQÆM; - M m +| i? ç2K ?Ä
#QÊ+ M[- ;B®M; M? m +| i? i? Q i9M; ?Ä ? T?€T i„+ +O ?„M

:B[? B M; QÌB F?¬M; +| +?'i F?€+ M? m- HB M t2K B +ªM? ;BÈB + Q ?ÆM

L?QM; G•K G¢+ +kM; F?¬M; +?d +| M„K ;B[ç®B pÈB >Ä > æ¢B æ¢Q

>„M ?W M? K°i iB M; - K°i [mv M ç€M?` - ?QÈM; >Ä o¬ *'m M; ? M? FQ+? çB X

@ *? i

>Ä o¬ *'m ?W H¢M? K°i iB M; - i?•M ?bM? M? M? M?Q çB M- K°i [mv M M"v p¬ +
G•K G¢+X

"M?

G•K G¢+ F i F i i?"i i?"i i`9M; K°i [mv M M"v- M?QM; p"Q H9+ M"v- [mª ç'K +O ? ,
ç½M; Q M? ç M i` M M; QÌB >Ä o¬ *'m- #ªv ç¢Q T?€T i„+ +'T #" + h?QÈM; h?B M h?
ç€M? p"Q i?¬M ?²M +O ç®B T?QÆM; X

Jm®M Î/QÈB K„i K°i i M *Ym hBM? h?¬M oQÆM; ;B i M; QÌB- ç•v H" +?mv M F?| F?
G¢+ +® w ç€M? K°i [mv M M"v Î H9+ *?Q :BªB *?B F?¬M; T?ÁM; #`- ç°i M?B M T?
FQ+? imv i b€i

*?Q :BªB *?B H" *Ym hBM? h?¬M oQÆM; - G•K G¢+ pW T?€i HU+ ?„M iU M?B M
[mv M M"v +O ç®B T?QÆM; ?"K +?S HU+ b€i i?QÆM; ç€M; bÊ /QÌM; M"Q >„M +ª
i?ÌB ;B M M; „M +kM; F?¬M; F`T çB çª i?QÆM; M; QÌB- +?d Km®M +Sm >Ä o¬ *'m
>Ä o¬ *'m M„K iÈBX

R9yyX *?QÆM; R9ye, æ€M? *? iX URV

L?QM; G•K G¢+ i?" #` ,M K°i [mv M ç ç' B K°i FQ+? M"v- /M H" *Ym hBM? h?¬M o
çQÊ+

"M?

J°i[mv M M"v +O ?„M +kM; F i F i i?"i i?"i Q M? ç M i` M M; Q`B >Ä o¬ *'m- óP ó
o¬ *'m #¶M; M?B M M Si` - i?'i i?ªB i?-M ?mv i p~v` - M?QM; Î i?`B çB K #ªv ççQ
HBM? +O ?„M- K°i +´ HU+ HQÊM; #`M; #ç+ +kM; `ä`M; t¬M; ` - ?QÊM; G•K Gç+

"M? #`M?

h?•M ?bM? +O G•K Gç+ +MM; >Ä o¬ *'m ç²M; i?`B # v`Èi` M; Q`B- K°i M; Q`B +m
M; Q`B F?€+ HçB H`i`QM; KB M; F?ç+ ` K°i M; KK K€m iQÆB- Î; B[F?¬M; i`mM
+mM; - # # M; ½ tm®M; ç'iX

@ o¬ *'m

*?Q :BªB *?B p°B p`M; M?ªv iÈB- +~M i?"M i` M?bM K°i +€B- KÈB i?Î T?`Q M? M?
H` #` i?QÆM; M†M; - M?QM; i€M? KçM; F?¬M; HQX æ| +kM; F?¬M; T?ªB G•K Gç-
F?®B M; ¼+ #°B Î +´ #ªQ p çQÊ+ ?„M X

æ| H` K°i p` ççB M,M; +O >Ä ;B # M i†M; - #bM? i?`B F?¬M; +| i€+ /KM; ;b- M?Q
+?†M +¬M; FQ+? i`Q KçM; - +?QM? H` +?Q #ªQ T?ÁM; M; UX

@ hB m iY- i•K iQ i?"i H` ç°+ €+- HQm M; QÆB F?¬M; çQÊ+X

a m F?B *?Q :BªB *?B #bM? ioM?- €M? K„i ç°i M?B M i`Î M M M; Q M H H M- K°i i
_ä`M; >Ä o¬ *'m +kM; F?¬M; +| ?ç i?O HQm ibM?- M?QM; *?Q :BªB *?B HçB iU
H` M m >Ä o¬ \*'m Î i`QÊ+ K†i ?„M T?€i bBM? +€B; b #`i i`„+ K` M|B- i'i M?B M b)
+? i

G•K Gç+ H` p"i; b- i?B m +?9i M[ ç +?Q ?„M H•K p`Q ibM? +ªM? M?Q p"v- iU M?B

@ aQ i,

aQ •M? hmv i ?ûi H M K°i iB M; - i?•M ?bM? +?ÈT ç°M; - M„K H'v G•K Gç+ #` HU+
HU+ M?9+ M?Q+?- i`B M F? B i?m'M /B i`€M? Mû K°i FQ+? M"v +O *?Q :BªB *?BX
ç°M; T?€T i„+ +„M Mm®i ? i K°i #° T?"M HU+ i`MM; FQ+?- HU+ T?ªM +?'M FB çç
?²M +O ?„M X

@ hmv i +¬M; +?9 - M; Q`B M"v çª i?QÆM; M; Q`B >Ä ;B i°+- FQM? tBM ç2K ?„M;

*?Q :BªB *?B HçM? ;B ¼M; M|B X

L; Q`B >Ä ;B ?€ +| i? #` K°i p¬ / M? iB m i®i i?QÆM; i'M\ J†i KkB M"v *?Q :BªB
çÁB HçBX

@ >W- +| #ªM H½M? M; QÆB M; v +ª i +kM; ;B i çBX

aQ •M? hmv i M„K G•K Gç+- M?QM; iB m M? ç-m [m€ M?Ä- K†+ /M M„K ? B i v G
T?QÆM; i?S+ FûQ- ç +?Q; QÆM; K†i +O G•K Gç+ ?Q`M iQ`M /QM? p`Q i` M K†i

@ hmv i +¬M; +?9 - ç„+ i°BX

*?Q :BªB *?B K°i +?QÎM; #„i [m aQ •M? hmv i- ?„M b) F?¬M; çª i?QÆM; ç M iB n
Gç+ M?'i ç`M? T?ªB +? i

"M?

J°i ççQ i?•MªM? imv i K„ ç°i M?B M tm'i ?B M- +?„M Î i`QÊ+ M; Q`B aQ •M? hmv
M; ? M? ?QÊM; *?Q :BªB *?B- K°i iB M; M†M; p M; H M- F?¬M; ;B M #®M T?Q `€+
;B M T?QM; #çQX

@ aQ i,

aQ •M? hmv i ç2K G•K Gç+ MûK çB - iW T?Q b m HQM; ¬K M[M?•M FB - Ov Ov F?

@ L[m L[m #` M; Q`B F?B / - ¬ ¬ ¬ X aQ i, - ¬ ¬ ¬ X

@ "€M u M +¬ MQÆM;X
 *?Q :B^aB *?B i?m i v p - ?QÈM; M[M?•M imv i K,, FB F?) KdK +QÌBX
 @ J'v i`,K p¢M M,K F?¬M; i?'- "€M u M +¬ MQÆM; +ÁM H` T?QM; iQ M?Q tQ - imv
 @ E?¬M; /€K M?"M- FQM? tBM *?Q ?mvM? H'v GB m +¬ MQÆM; K` ;¼BX
 L[M?•M imv i K,, FB b,,+ K†i H¢M? HMM;- çQ i v Îi` M ç-m aQ •M? hmv i tQ tQ
 @ *?mv M ;b p"v \
 *?Q :B^aB *?B F?¬M; F?ÄB i?'i p¼M;- M[M?•M i`QM; i?B M ?¢ +| i? tSM; pÈB ?„M
 GB m "€M u M i`QÈ+ K†i ?„M +?QM? H` K°i M;QÌB i`QM; ç|- ç€M; iB + +?QM? H`-
 F?¬M; +| M?bM ?„M
 @ aQ i,- iB m iY F?®M FB T FB M|B L[m L[m H` +| K bBM? F?¬M; +| +? /¢v
 aQ •M? hmv i pW F?|+ pW M|BX
 @ æ¢B #¢B ?Q¢B i? v L[m L[m tm'i i?O- #` ç-m ?2Q FB ç^a i?QÆM;X
 @ •M\
 h`QM; K,,i GB m "€M u M M?'i i?ÌB H|2 [m K°i ç¢Q ?"M K M; +?|B K,,iX G•K G¢+ #
 /o M?B M H` F?¬M; i? K ç w- M?QM; H¢B +| M;QÌB /€K ¬ M?K+ bQ Km°B M`M;- ç•
 @ "€M GB m +¬ MQÆM;- ç•v +?ŠM; [m H` o¬ \*'m M?'i i?ÌB HÐ HÌB- b m M`v i i'i
 *?Q :B^aB *?B i?'v GB m "€M u M ç°M; HY ;B"M- p°B p`M; KÎ KB M; +-m tBM i? i?
 @ E?¬M; +-M T?B M iQ€B M?Q p"vX
 •M? K,,i GB m "€M u M [m ûi [m >Ä o¬ *'mX
 @ :B i H` çQÊ+X
 @ L;QÆB
 >Ä o¬ *'m +| +'K F?Q #^aQ p - M?bM M?Q #` i?QÆM; bQ pÈB G•K G¢+ M? ?ÆM-
 i'M i?'i +?ŠM; [m H` i?¬M ?mv i- M;QÈ+ H¢B i?¬M ?²M H¢B #` +?'M ç°M; M;?B K
 ob p"v- ?„M M;?2 çQÊ+ GB m "€M u M H¢M? HMM; imv M #®- H"TiS+ iS+ ;B"M M?
 @ GB m +¬ MQÆM;- hmv i +¬M; +?9 [m^a i?"i i?•M T?"M + Q [mw- M?QM; o¬ *'m +
 M`v i?S +?Q F?| iÁM; K M?X
 *?Q :B^aB *?B €B K° GB m "€M u M F?¬M; b B- M?QM; ?„M +kM; +| ;BÈB ?¢M- im
 M`v M?QÈM; #°X
 @ L;QÌB M`v- tSM; +MM; bQ Km°B i bQ b€M? b Q\
 GB m "€M u M F?BM? KB i M|B- i`QM; K,,i b€i F?Q +?ÈT ç°M;- HB M ?QÈM; >Ä o
 @ GB m +¬ MQÆM; FQM? tBM ?¢ i?O HQm ibM?X
 *?Q :B^aB *?B ` [mv M- ç€M? ;av ?Q F?¬M;- ç +?Q +¬M; FQ+? +O GB m "€M u M
 @ L;QÌB M`v ?¬K M v M?'i ç`M? T?^aB +? i- B Km®M +Sm ?„M- +?QM? H` +MM; GC
 GB m "€M u M F m M?Ä K°i iB M;- i?•M ?bM? i`B M F? B- ?QÈM; \*?Q :B<sup>a</sup>B \*?B M`
 iWM; ç¢Q F?Q M?"M pk ç°M;- çO ç +?Q h?'i hBM? h?¬M oQÆM; i`Î tm®M; i`QM; i
 @ o"v i?b tBM ç,,+ i°BX
 *?Q :B^aB *?B ?W H¢M? K°i iB M;- ?Ä F?Q +kM; /•M; H M X
 GB m "€M u M H` *Ym hBM? h?¬M oQÆM;- +?ŠM; H) ?„M F?¬M; T?^aB b QX "S+
 F?¬M; +| ;b b Q\

> B M; QÌB i`B M F? B F`+? +?B M- #`M? #`M? #`M?- iWM; ç¢Q /Q •K ç€M; bÊ ç~v
+?B M ç M F?¬M; i`mM; - MÆB ç! KÈB H` +?B M i`QÌM; i®i M?'iX

J°i *Ym hBM? h?¬M oQÆM; H` +! i? ç +?Q h?¬M :BÈB T?QM; p•M #B M ?! - ?m®
h?¬M oQÆM; ç®B +?B M- çWM; M!B Î# M i`QM; *Ym l h?¬M Zm®+ +! i? +ªK ;B€+
FB # ç°M; - /M H` K'v h?¬M Zm®+ T?K +`M +kM; +! i? `ä ``M; +ªK SM; çQÊ+

L?QM; F?¬M; +! K°i h?¬M oQÆM; /€K ç M M?bM t2K

"¼M ?¼ +! i? `ä ``M; +ªK ;B€+ çQÊ+ KbM? +MM; ? B +´ HU+ HQÊM; M`v +! +? M?
M`v pb i?Ä K½M HÁM; ?B m F€+ O KbM? K` +! M; mv ?B K pSi #Ä i€M? K¢M; - B

@ >W

>Ä o¬ *'m M?bM G•K G¢+ M^K i` M ç'i- i`QM; HÁM; Mªv H M i•K iQ ç°+ €+X

>„M F?¬M; +! H€; M i?QÆM; i´M aQ •M? hmv i- M?QM; G•K G¢+ +, M #ªM F?¬M; Î i
M`v /€K çª i?QÆM; ?„M- ?ÆM M[i?B m +?9i M[ç +?Q iQM? K¢M; ?„M +kM; K'i
F?¬M; #€Q- imv i ç®B H` ,M M; O F?¬M; v M

"•v ;BÌ G•K G¢+ #` +'K F?Q ?° i?•M +O ?„M +?'M i?QÆM; - +?QM? H` i?ÌB çB K H

R9yRX *?QÆM; R9yd, æ€M? *? iX UkV

@ *~m M¬ i`B

>„M ?W M? K°i iB M; - K°i [mv M ç€M? ` - K°i çQ`M HB i?Ä Î [mª ç'K +O ?„M /
[m M? [m~M T?B ç°M; - i`M ç-v ç¢B mv i? - i?"K +?Q M; v +ª h?QÊM; h?B M h?¬M

@ hB m iY F?®M FB T- F?¬M; M M T?€+? H®BX

h?•M ?bM? aQ •M? hmv i +?ÈT ç°M; - ?QÊM; >Ä o¬ *'m p¼i iÈB X

>Ä o¬ *'m iB M i v T?'i K°i +€B - Km®M ç2K iB m M? ç-m ç€M? p,M; ` - M?QM;
hmv i +?QM? H` >Q o¬ h?•M- M`M; i`U+ iB T tmv M ç M i`QÊ+ M; QÌB >Ä o¬ *'m- [

" - K°i •K i? M? Km°M ?QÎM; - Kt+ /M K°i [mv M M`v p¶ F i F i i?"i i?"i- M?QM; H`
h?¬M *ªM? H¢B ?€+! i? i?QÆM; i´M çQÊ+ K°i i M h?QÊM; h?B M h?¬M\

h?"K +?Q- M; v +ª iQ +€+? M; ,M i`Î >Ä o¬ *'m +¬M; FQ+? +kM; F?¬M; +!

@ æ¢B #¢B ?Q¢B- t2K M; QÆBX

aQ •M? hmv i F m H M- i?•M ?bM? ç½ #B M K'i- tm'i ?B M Îb m HQM; >Ä o¬ *'mX

@ >W- B +kM; F?¬M; +Sm çQÊ+ M; QÆBX

>Ä o¬ *'m F?¬M; ç2K aQ •M? hmv i ç Î i`QM; HÁM; +?9i M`Q- K°i [mv M M?Q +k ?
?mM; ? ,M; ç€M? iÈB- ?„M M?'i ç`M? TªB ;B i +? i M; QÌB /€K + M çªK K¢Q T?¢K r

@ L; mv M i?Q¢B T?KM; ?Q`MX

G•K G¢+ #„M M; QÌB H M- K°i [mv M ç€M? ` X

>„M #` i?QÆM; +kM; F?¬M; +! M; ?B K i`¼M; M?Q >Ä o¬ *'m iQÎM; iQÊM; - >„+ æ°M
HU+ HQÊM; TªM +?'M- ?ÆM M[aQ •M? hmv i H¢B +?Q ?„M ,M K°i pB M ç M /QÊ-
ç2K i?QÆM; i? ç tm®M; X

@ > ? ? - M; QÆB ç•v H` iU ibK çQÌM; +? iX

>Ä o¬ *'m ?W H¢M?- H•K H¢+ +ÁM +| HU+ T?ªM F?€M; ¸ +?Q ?„M ?ÆB H'v H¨K
+ÁM /€K ?QÊM; ?„M T?ªM FQ+? H¢B ¸ +?Q ?„M +QÌB i?-K ¸®B T?QÆM; M;m tm~
p"i ?° i?•M H¢B +ÁM Km®M ¸¢T p"Q i`QM; ?®- i?"i H¨ F?¬M; +| i?m®+ +?[

"M?

J°i [mv M Q M? [m - G•K G¢+ T?€i b m K¨ iÈB i`QÊ+- #ªv ¸¢Q T?€T i„+ +?B HU+
HBM? +O ¸®B T?QÆM;X

@ :B M M;Q M F?¬M;

"B m H° F?BM? i?QÌM; +O >Ä o¬ *'m i`QM; M?€v K„i #B M i?"M? imv i ¸®B F?B
HU+ HQÊM; +O G•K G¢+ ?¢Q ?¢Q ¸½M; ¸½M; Q M? T?€T?ÁM; M;U +O ?„M- i`U+

S?ÁM; M;U +'K F?Q +O ?„M i¢B b Q F?¬M; +| T?€i bBM? ?B m [mª\

@ E?®M FB T- +| T?ªB M;QÆB ¸ M; ibK +€B M¨v ? v F?¬M;\

aQ •M? hmv i ?b ?b +QÌB K°i iB M;- i`QM; i v ¸½ M?B m ?ÆM K°i F?®B M;¼+ #°B
*€B T?ÁM; M;U +'K F?Q M¨v `ä ``M; H¨ i?„i î i` M +' >Ä o¬ *'m

@ E?¬M;

>Ä o¬ *'m T?€i` K°i iB M; F m i?ªK i?B i i? HQÆM;- #•v ;BÌ ?„M KÈB #B i pW `

R9yjX *?QÆM; R9yN, >B T h`Ê h`'M •TX UkV

æB M çQÌM; M`v Qi M?'i + Q p¢M i`QÊM; - M?QM; i`®M; `¶M; - i`W i`QM; çB M +| K çÄ M; -m` - HB M F?¬M; +| K°i i?S F?€+X P M? Q M? Q M?- #®M T?Q i`QÌM; i? H M M; ¼M HY ?WM; ?U+X J¶B K°i ç¢Q ç m +| ç¢B mv M,M; ç2K h?-M HBM? hS h i`QM; M?€v K„i ç€M? +? i

*?O h?-M E?Q >Ä o•M h?QÆM;

*aK SM; çQÊ+ # M; QÌB G•K G¢+ t•K H'M- >Q^a o•M h?QÆM; T?€i` K°i ç¢Q i?-M w HQm +?mv M K°i H-M- H"TiS+ #°+ T?€i` w #`B tQ+? K½M? HB i- M?QM; +kM; F FQ+?- iU ?² FB M; F} HU+ HQÊM; ç€M; bÊ+O GB m "€M u MX

J` #•v ;BÌ F?¬M; T?€i ç°M; +¬M; FQ+? +kM; F?¬M; ç¢B #B m pšM b) F?¬M; - \*?O h i`Q +| i? M|B- K°i F?B ç®B pÈB M| bBM? ` iQM? mv ?B Ti?U+ +?'i M| b) H"TiS+

@ aQ i,- #•v ;BÌ M?bM M;QÆBX

aQ •M? hmv i i`®M T?Q b m- +ÁM Km®M FûQ G•K G¢+ i`î p - ç +?Q GB m "€M u ?Q`M iQ`M F?¬M; +| iBK F?¬M; +| T?'B X

GB m "€M u M M; ?B M; Ì M?bM G•K G¢+ K°i +€B- i? M`Q +kM; çQ€M F?¬M; çQÊ+ T?K+ K°i K|M \*?O h?-M E?QX L?QM; i`QM; HÁM; M; ?B M; Ì H` K°i +?mv M- M?QM b) F?¬M; Î i` M çQÌM; ç'B w- H9+ M`v i?•M ?bM? T?B m T?B m- ?QÈM; *?O h?-M P M?

h` M i?•M >Ä o•M h?QÆM; H"TiS+ ç®i H M HY +?€v ç€M; bÊ- bQ pÈB M; ¼M HY K°i p¢M H-M

h?QÆM; i?•M iU +?mv M- ç-m i?QÆM; tQ+? ?²M; b„+ ç®B /B M GB m "€M u M- K i? i?'v çQÊ+ M; ¼M HY MQÈ+ tQ€v tQ v i`ÁM- ç| KÈB H` +?B M HU+ +'T #"+ *Ym I X

>Ä o•M h?QÆM; pšM F?¬M; +| ç€M? ` - iU ?² Km®M /MM; HQ¢B T?QÆM; i?S+ - "€M u MX

@ >W

GB m "€M u M K„i T?QÊM; KÎ` - i v T?ªB pQÆM H M- ?QÈM; >Ä o•M h?QÆM; #„i «M;

h?-M E?Q F?¬M; i? M`Q M|B +?mv M- M?QM; F?¬M; ;B M +?'M ç°M; +kM; T?€i` h?QÆM; i?•M +QM; H M- ?QÈM; M; ¼+ i?O +O GB m "€M u M ç•K iÈB X

h®+ ç° +'T #"+ *Ym hBM? h?-M oQÆM; H` ç€M; bÊ #U+ M`Q- K°i i?QÆM; M`v +Æ i` M M; ¼+ i?O +O GB m "€M u MX GB m "€M u M +kM; +,M #ªM F?¬M; +| i`€M? M ?| i?`M? ?Q p¬- tmv M [m KOB i?QÆM; - i`U+ iB T +?°T çQÊ+ i` M i?•M i?QÆM;

*€B M`v F?¬M; F?ÄB ç +?Q >Ä o•M h?QÆM; ;B"M /[- i` M i?•M i?QÆM; +m²M; i "€M u M +m®M çBX

P M?- M; ¼M HY +m®M [m - +ª M; QÌB GB m "€M u M i'i +ª ?| i?`M? ?Q p¬- F?¬M M`QX

@ æ¢B #¢B ?Q¢B- K m K m K m- aQ i, +MM; L[m L[m F?¬M; ;B®M; M? m- M`M; F? p[M; [m€ H•MX

aQ •M? hmv i p°B p`M; /„i p¢i €Q +O G•K G¢+ M|B X

G•K G¢+ +^a FBM?- i?b` >Q o¬ \*?B h?•M +O iB m M? ¸-m H¢B ¸€M; bÊ ¸ M #U+ GB m "€M u M ?| i?•M >Q o¬- M; v +<sup>a</sup> \*?O h?-M E?Q +kM; F?¬M; i? H"K; b- M?QM +kM; F?¬M; i? H•m /"B ;B[ p[M; Î i`¢M; i?€B M"v- iB m M? ¸-m H¢B iU ?² M?Q h?•M- ¸•v +kM; [m€ F?Q i`QÆM; ¸BX

J†+ /M i`QM; HÁM; M;?o M?Q p"v- M?QM; ¸°M; i€+ +O G•K G¢+ +kM; F?¬M; +?" ædM? ¸½ # v ¸B` - p¢M ¸¢Q hY F?Q HQm +?mv M- i"i ?QÈM; >Ä o•M h?QÆM; # v @ GB m +¬ MQÆM;- +| i? i?m i v H¢BX

G•K G¢+ ?ûi HÈM K°i iB M;- hY ædM? ¸½ KÎ iQ M?Q *U ædM? i?¬M i?B M i?U+ ¸` h?QÆM; +„M Mm@i ¸B X

>Qm

GB m "€M u M ¸9M; H9+ T?€i ¸°M; F?¬M; ;B M i?m'M /B- #|M; M;QÌB +?Êi H|2- h tm®M;- ¸2K >Ä o•M h?QÆM; K°i ?ÈT Mm@i ¸B p"Q X

*€B M"v M?bM M?Q ¸ÆM ;B^aM- M?QM; F?¬M; +| K°i p` *Ym hBM? h?-M oQÆM; F?¬M; i bK ¸QÊ+ K°i +?9i tQm +Æ ?°B

P M? P M? P M?

*?O h?-M E?Q H¢B i? M"Q i?9+ i?O +?"m i`|B- H9+ M"v Î i`QM; hY ædM? b¬B i` ædM? H"TiS+ tm'i ?B M iWM; +€B H m- ¸| H">Ä o•M h?QÆM; +SM; `„M ¸•K` hY ædM? ¸`B M;QÊ+- i`QM; M?€v K„i # v i`Î p i?S+ ?^aB +O G•K G¢+- iQ" M #° ¸¢ E?Q i`'M ;B[- H"TiS+ #„i ¸-m ?ÄM; K'i- iWM; +•v +°i i M`^a- ;¢+? M;|B pMB H'T

GB m "€M u M K"v HB m M? M•M;- ? B i v i bK iÁB- ¸2K G•K G¢+ +MM; aQ •M? hm H|2 ¸½ i?Q€i i?•M`ÌB ¸B X

a m K°i F?„+- # M;QÌB ¸½ H-M M[tm'i ?B M Î i`QM; aÆM \*®+- K" F?¬M; ;B M #® H'T [m, /`- iUm M?Q H" pÁM; MQÊ+ tQ€vX

GB m "€M u M M?Qm K"v- [mûi [m G•K G¢+ ¸½ H•K p"Q i`¢M; i?€B p¬ w i?S+ K°i +M;QÌB H M- i`U+ iB T pQÊi [m i?B M bÆM p¢M i?Ov- tm'i ?B M Î i`QM; K°i h?-M @ L[m L[m- M;QÌB M"v ¸ M i°i +MM; H" H B H`+? ;b\

GB m "€M u M M;?B K M;?` ?QÈM; aQ •M? hmv i ?ÄB X

@ L[m L[m +kM; F?¬M; #B i- M?QM; K" bQ i,- ¸¢B #¢B ?Q¢B K†+ /M `i t'm- M?QM aQ •M? hmv i H¬B FûQ i v +O GB m "€M u M H"K MkM; M|B X

*€B ;b ;¼B H" `i t'm M?QM; M;QÌB i®i \

*MM; aQ •M? hmv i M|B +?mv M- GB m "€M u M i?QÌM; b) /•M; H M HQ¢i +^aK ;B€+ M;Q¢B H X L" M; bmv M;?o K°i +?9i M|BX

@ JÈB pW `²B ?„M i tm'i +€B ¸dM? K"m iQK- imv i ¸®B H" *?Q h¬M h?-M E?Q @ .B- bQ i, +kM; +?Q H" M?Q i? b Q- L[m L[m +kM; ?Q" B M;?B M?Q p"vX

aQ •M? hmv i ;B^a #° ?"K ?² M|B X

GB m "€M u M F?¬M; F?ÄB iS+ ;B" M i`ÊM K„i M?bM M" M; K°i +€B- M m F?¬M; T?<sup>a</sup> M?Q i? M"Q b) +-m tBM M" M; tm'i i?O i`'M €T >Ä o•M h?QÆM; +?Q G•K G¢+ +Æ L?QM; M m iB m M? ¸-m ;B^a #° M;m- FB ûT ?ÄB M[+kM; p¬ /KM;

@ "'i [m€- +QB M?Q H" *?Q h¬M h?-M E?Q +kM; F?¬M; +| i? i`'M €T ¸QÊ+ \*?O h? b M? ¸` /QÐM;- i`QM; i€K ¸¢B \*?Q h¬M h?-M E?Q- +?d +| G¬B > M?'i K¢+? pšM ¸ M M v +ÁM F?¬M; +| i`mv M M?•M tm'i i? X

@ *?ŠM; H)- ç| +?QM? H" G¬B > *?Q h¬M h?¬M E?Q \

"^aM i?•M hY ædM? +kM; F?¬M; +| #'i F€ i?m°+ iQM? T?€T i„+- /M H" K¢M? M?Q G
+€+? M"Q F i Hm" M hY ædM? ç M i°i +MM; +| T?^aB H" i`QM; HÁM; M" M; bmv M; ?o

@ L?QM; K" *?Q h¬M h?¬M E?Q M?Q i? M"Q b) M?"M K°i aÆ o` h?¬M H"K +?O ç•v

"•v ;BÌ GB m "€M u M +| i? iQÎM; iQÊM; im pB G•K G¢+ iBM? iB M i'i M?B M H" +
L?QM; F?B ç| G•K G¢+ #'i [m€ H" aÆ o` h?¬M- ?„M H¢B /U p"Q +€B ;b ç +?Q hY

*?O h?¬M E?Q HU +?¼M M; QÌB i?W F QiM? 'i +?QM? H" h?QÊM; h?B M h?¬M- M
Î i` M M| - F?¬M; T?^aB H" Km®M iW h?¬M oQÆM; b Q \

@ L[m L[m M; ?2 M|B- i?ÌB çB K ç¢B #¢B ?Q¢B pŠM +ÁM Î >"m h?B M *^aM? - HB M
;B€M; tm®M; ç" T p"Q ç-m ?¬M K - ? ? ? - i?"i H" +QÌB +? i M; QÌBX

aQ •M? hmv i ¬K #KM; +QÌB HÈM X

h?¬M E?Q M?"M +?O- +€B M"v `i #bM? i?QÌM; X L?QM; K°i K|M *?Q h¬M h?¬M E?
>"m h?B M H"K M; QÌB i?W F - +€B M"v [m€ F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M'BX

R9y9X *?QÆM; R9Ry, h'M L?"T h?¬M oQÆM; 5

GB m "€M u M M?bM i?•M i? #bM? ioM? +O G•K G¢+- KÆ ?² +| i? i` ç M i?S+ ?^a
i`"Q +m<sup>2</sup>M; H M- F?¬M; F?ÄB H¼i p"Q i`QM; M; ?B M; Ì i?"i b•mX >ÆM M[- +"M; H
o•M h?QÆM; +Q M?B M F?¬M; +ÁM i`mv M H¢B ` F?Q iS+

*?ŠM; H) T?^aB #` ?'T i?m\

E?¬M; i? M"Q- K†+ /M *?Q h¬M h?¬M E?Q H" æ¢B æ¢Q "´M L; mv M- M?QM; +kM
h?¬M E?Q X >ÆM M[ç²M; /¢M; H" i? ?B M +O i?B M ç` w +?Q- +, M #^aM F?¬M;

*?O h?¬M E?Q +MM; h?¬M oQÆM; H" imv i ç®B M; M; ?"M; - i?"K +?Q *?O h?¬M E
+?ŠM; [m H" ç2K i?B M ç` T?€T i„+ iB M ?"M? i`mv M i?W - iQÆM; iU p B i`Á b
h?¬M E?Q +?d +| FB m M; ¢Q +"M; i? K- b Q +| i? çB i?m" M i?2Q w +?Q +O K°i h
*?O h?¬M E?Q +MM; iW i?B M ç` bBM? ` ç•v \

E€ [m€B h?"i H" F€ [m€B

@ aQ i,- L[m L[m ;BÈB i?B m +?Q M; QÆB +€+ i, i, tBM? ç T- ç†+ #B i H" i, i, ç¢B M
aQ •M? hmv i H¬B FûQ GB m "€M u M iB M p"Q i`QM; .QÐM; h•K >kX

@ æ¢B #¢B ?Q¢B T?^aB +U+ F€ H•m KÈB +| i? idM? H¢B- +?9M; i F?¬M; ç w iÈB

Jm®M K" B çB w +?Q i?B M ç` i`QM; K°i K|M *?O h?¬M E?Q [m^a i?"i +¬M i?ÌB ;B M
iWM; +| K°i H¬M FBM? M; ?B K- HB M`9i M; „M [m€ i`bM? M"v i?"i M?B mX

>„M #B i *?O h?¬M E?Q H" imv i F?¬M; +| i? M?"M ?„M H"K +?O- ?ÆM M[+kM; b
M" M; h¬J`- M?Q p"v +, M #<sup>a</sup>M F?¬M; /MM; +€B ;b +•M M?„+- i`U+ iB T Hmv M ?|

aQ b€M? pÈB i`QÈ+ +?d +| h`mM; L; mv M h?¬M- ?„M #•v ;BÌ H" h?QÊM; h?B M h
i¢B iB T +"M pÈB h?¬M oQÆM; hY ædM? H¢B H" ?„M +"M; K¢M? +kM; +"M; K¢M?

G•K G¢+ ¢-m HÈM M?Q ¢'m- K†+ /M i?m ? B M" M; H"K ¢² ¢ +?ŠM; [m H" i`'M M
t2K` ¢ÆM ;BªM +?QM? H" K°i [mv i ¢`M? ? i bS+ ?ÄM; #ûiX

@ aQ T?K

> B M" M; ¬K K°i +€B +?•M +O ?„M- /MM; ;Á K€ K K K¢B +¼ H'v X

@ æQÊ+ `²B ¢QÊ+ `²B

G•K G¢+ ¢Q ? B i v` - +?d ¢B K î ¢dM? ¢-m ? B M; QÌB- ? B ¢¢Q T?€T i„+ +?Q +
i?•M i? ? B M; QÌB ¢²M; i?ÌB `mM H M- ? B i v #m¬M; ` - +kM; F?¬M; +€+? M"Q /•

>„M H„+ ¢-m K°i +€B- #QÊ+ ¢B ` X

L?'i M?'i i`mv M i?W tQM; - G•K G¢+ HB M H M ¢QÌM; X

>„M F?¬M; T?ªB H" M; QÌB M?Ä K¼M- M?QM; +| M; QÌB Km®M /²M ?„M p"Q +?¶ +? i
?¢ HQm ibM?X >„M Km®M ;B i i`Î p hBM? æB M- ¢†+ #B i H" "¢+? Zm M; oBM?>F
iQ€B- +€B K| M Ê M"v H" M?'i ¢`M? T?ªB ¢ÁB H¢BX

G M ¢QÌM; - b m F?B ¢¢i iÈB +'T #"+ h?-M oQÆM; - +?Q /M F?¬M; bY /KM; h`mv M
î i`QM; pÁM; K°i M; "v ¢B [m F?QªM; +€+? K°i h?-M Zm®+- M?QM; t2K p K†i GB
i? K ¢ w +?9i M"Q- ?B M M?B M p` *Ym hBM? h?-M oQÆM; K ?B m E?¬M; :B M T
i? K ¢€M; bÊ

EB m i? +O ?„M b m F?B #B i ?„M +® F}- HB M F?¬M; +| K°i M; QÌB ;?2M- i?"K +
i?2Q ¢m' B GB m "€M u M- +€B M"v /U p"Q iB m M? ¢-m ¢2K M; QÌB HQm H¢B M
K°i M?"\ L m GB m "€M u M #B M i?"M? M[M?•M +O G•K G¢+ - p"v /o M?B M F?¬M
G¢+X

@ ob G•K ;B iW i` M tm®M; /QÈB K'v +?K+ KB M; ,M- T?m [m•M M; QÆB HB M #€M
æ•v H" M; mv M i?Q¢B +O +?9M; M[X

*?d H" ?„M +?`m #€M i?•M- M?QM; M; QÌB i +| Km®M ? v F?¬M; \

G•K G¢+ +?d +| i? H„+ ¢-m +QÌB i?-K- M?[M; FB m i? M"v #•v ;B Ì ¢2K ?„M M; ?o
?„M H" ibM? i`QÌM; i?€M? i?O- K¶B M[M?•M pW i?'v ?„M H" F?mvM? ¢ªQ b QX

J°i ¢QÌM; ?QÈM; hBM? æB M iB M T?€i- G•K G¢+ +kM; ?B m `ä ¢ M K°i Qi ¢¢B bU
T?€i bBM?

G¢B +| KQÌB K°i h?-M oQÆM; pšM H¢+

"•v ;B Ì iQ" M #° h?-M ;BÈB ¢½ M?' + H M K°i KªM? b| M; iQ ;B| HÈM- +?Q iÈB #•v ;
Î # M i`QM; i?ÌB ;B M M; „M M?Q p"v pšM H¢+ M?B m h?-M oQÆM; M?Q p"vX h?-
+? i h?-M oQÆM; FB ¢ M i°i +MM; Km®M H"K ;b \

J" ¢B m M"v +kM; t9+ iB M `i M?B m h?-M Zm®+ /mM; ?ÊT- F?¬M; +| h?-M oQÆM
M, K F?' im išM p #KB ¢'i- #¼M ?¼ `®B `Qi HB M ?B T- T?€ pĐ Zm®+ *ªM? M; mv M
æ¢B h?-M Zm®+ X

L?Q p"v +?¶ i®i- H" *?O h?-M E?Q +| i? `9i` HU+ HQÊM; i, M; H M `i HÈM

Í i`QM; K°i KªM? F?~M i`QÆM; M"v- G•K G¢+ ¢B iÈB >B GBM? aÆM J¢+ - l h?-M *®

>v p¼M; hBM? æB M +kM; F?¬M; +| /¼M M?"

@ æ¢B #¢B ?Q¢B- K m €T +? +ªM? ;BÈBX

aQ •M? hmv i #Á ¢ M i` M HQM; +O ?„M- F?¬M; M; -M M; ¢B +?9i M"Q /MM; K°i ¢-
?„M- ¢ +?Q GB m "€M u M i?'v K" iQÆM; ¢®B #'i K½M- M" M; i' M; +?Q H" G•K G¢+

@ h¢B b Q\

@ "ÎB pb M?Q p"v KÈB +?ÆB pmB X

aQ •M? hmv i +Q`B M|B- iB M i v H'v ` K°i pB M >Ä GQM; æ¢M- ?QÊM; p T?Q a
P M?
>Ä GQM; æ¢M H` \*?Q :BªB \*?B +? i¢Q- K†+ /M +kM; +?d H` i?m"Mi v H`K- M?Q
oQÆM; +? i¢Q ?€ +| i? çÆM ;BªM\ J°i FQ+? M"v- +| HU+ b€i i?QÆM; FBM? F?O
oQÆM;X
J°i KªM? HY /B K +m®M [m - +'K +? +O aÆM *®+ M?'i i?`B tm'i ?B M +?'M ç°M;
+| i? ?ÄM; K'iX

R9ydX *?QÆM; R9Rj, G¢B J°i h?–M oQÆM;X URV

"'i [m€- K†+ /M hBM? æB M HÈM ;B'm ;B Ki?U+ HU+- +€B T?ÁM; M;U i`"M T?€T M
?¢M- M?QM; +kM; imv i ç®B F?¬M; TªB H` K°i FQ+? +O h?–M oQÆM; HB M +| i
HU+ HQÊM; +O L?'i hBM? h?–M oQÆM;X

aÆM *®+ +U +?B M- p¬ b® #KB #"K ç€ pKM M•M; H M- +m®M H M M;¼M HY ç–v i
@ L;Q`B M"Q /€K ç M hBM? æB M +`M `Ð

G"TiS+ HB M +| K'v +?K+ i?•MªM? iW i`QM; +®+ +?mB ` - ç m H` K†i KkB ;B"Mi
hBM? æB M +| h?QÊM; h?B M h?–M i`M ;B[- M?QM; M;Q`B hBM? æB M H¢B #B
oQÆM; H` +?¶ /U - H` i? HU+ +Q`M; ç¢B M?'i h?–M :BÈB

"•v ;B`H¢B +| M;Q`B /€K iÈB +Y [m'v `®B- ç•v F?¬M; TªB H` ç°M; i?' i` M ç–m +
@ .B- H` +€+ M;QÆB

h?'v G•K G¢+ +MM; aQ •M? hmv i- i'i +ª K¼B M;Q`B ç m FBM? ?¬ H MX G•K G¢+
Zm M; oBM? >B M ç€M? K°i i`"M i?"M? / M?- K†+ /M ç½ [m ;–M p¢M M,K- M?QM;
p"v HB M [m M v m M;?B i M"v\

G•K G¢+ +Q`B K°i iB M;- +'i ;B¼M; M|BX

@ "¢+? Zm M; oBM? >B M- +ÁM /€K iB TiK+ QÈ+ ? M # M,K FB F?¬M;\

Zm K°i i`"M- K°i i? M? •K H¢M? H Q p M; H MX

@ L;QÆB pšM /€K i`Î H¢B\ > ? ? - i?"i H` Km®M +? i

>Qm- #|M; M;Q`B +?Êi H|2- "¢+? Zm M; oBM? >B M #QÈ+ ` - ;QÆM; K†i M?Q +k
+kM; +`M; i? K •K i`–KX

•M? K„i G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB K°i M;QM; i`QM; h?–M oQÆM; "¢+? oBM? >B M
oQÆM;

æB m M"v b Q +| i?

SªB #B i # M ç–m "¢+? Zm M; oBM? >B M +?ŠM; [m H` h?QÊM; h?B M h?–M L?'
H M K°i iB m +ªM ;BÈB +kM; H` +?mv M HÈM- H`K b Q +| i? ?Qm ?Qm ?Qm i`U
+?QM M;Q`B .mM; ok h`¢+? H` H'v çQÊ+ \*?•M o¢+ i?S b€m i`mv M i?W - H9+ M"v
oQÆM;- M?Q p"v b m F?B G•K G¢+ i?m ?²B *?•M o¢+ i?S b€m- "¢+? Zm M; oBM? >
h?–M oQÆM;\

J°i h?–M oQÆM; F?¬M; +| i? ç °i M;Q`B F?€+ i'M M?"T h?–M oQÆM;- çB K M"v-
imv i ç®B

@ h?"i F?¬M; M;?o iÈB- M;QÆB +Q M?B M iB M p"Q h?–M oQÆM;X

G•K G¢+ M?`M M?¢i M|B X

J†+ /M ?„M F?¬M; M;?o` M;mv M M?•M i`QM; ¢| - M?QM; ¢B m M`v +kM; F?¬M; +|
>B M #’i [m€ H` L?’i hBM? h?¬M oQÆM; K`i?¬B X h`W F?B ?„M +| +?B M HU+ M;?

"¢+? Zm M; oBM? >B M +kM; F?¬M; p°B ¢°M; i?O- ?„M +| iU iBM ;B[¢QÊ+ M;QÌB-
G¢+ ?mv M /B m K°i T?2M- ?„M b) p¬ +MM; F?| +?`m

@ E?¬M; M;?o iÈB b B\

>„M ? ? +QÌB iQX

@ h?“i` i?b- +€B M`v +ÁM T?ªB +€K ÆM M;QÆBX

@ •M\

G•K G¢+ M?9M M?9M p B X

@ LM;QÆB b) F?¬M; M|B i ¢€M? M;QÆB K°i i`"M- M;QÆB T?šM T?€i ¢² +QÌM; - K°
M`v +?S\

@ > ? ? - M|B +?mv M +ÁM ¢€M; ;?ûi M?Q p"v

h? M?•K +O "¢+? oBM? >B M ¢°i M?B M i`Î M M p¬ +MM; •K M?m- ;QÆM; K†i +k
?| - +Q M?B M #B M i?“M? K°i M[M?•M

G¬ E?ª G K

E?¬M; T?ªB H` #° /€M; # M M;Q`B- K` H` i?“i #B M i?“M? G¬ E?ª G KX "ÎB pb F?Q
M`Q M;Kv i¢Q- M?B m M?’i +?d +| i? +?2 ;B'm- M?QM; imv i ¢®B F?¬M; i? M`Q

æ•v H` +?mv M ;b tªv` \

@ h H` K°i i? bQM; ?²MX

"¢+? Zm M; oBM? >B M ?B M M?B M i?Q+? ?bM? i?€B M K M?•M ?ÆM- H"TiS+ H

@ " M ¢¬m- hBM? æB M H`v ¢QÊ+ i`mv M i?W - +kM; F?¬M; T?ªB H` +?QM M;QÌB
oW M|B M?Q i? - G•K G¢+ HB M ?B m - i¢B b Q "¢+? Zm M; oBM? >B M +| i? /Q
¢QÊ+ #’i F€i`mv M i?W HB M i`M M?“T h?¬M oQÆM; - ?„M M; v iW H9+ p¬ b® S+ M
.mM; ok h`¢+? K°i /¢M; H`v ¢QÊ+

@ "ÎB pb K°i i? bQM; ?²M- i®+ ¢° im Hmv M +O i` `’i +?“KX- i?Ov +?mM; F?¬M; +|

"¢+? Zm M; oBM? >B M K†i KkB M;¢Q F?QX

@ *?Q ¢ M M;`v i i?m ¢QÊ+ K°i K¬M F€ +¬M; - Gv P€M "B •B Zmv i

G•K G¢+ F?¬M; M|B ;b- ?„M #•v ;BÌ #B i "¢+? Zm M; oBM? >B M ?B K ¢°+- G¬ E?
H`K X

@ L[M?•M +?B ?²M ¢B v m K°i M K M?•M- K` M K iY +?B ?²M ?"M M;QÌB M K M?•
+?QM i`,K +?QM KQÆB +?QM H¬M- bQM; ?²M HB M +| i? ?Q`M K„ ?ÉT M?’iX

"¢+? Zm M; oBM? >B M ¢Q i v H m K°i +€B- K°i ¢¢Q # ¢°M; [m, /` H"TiS+ Î T?Q
i?ÌB ;B M H"TiS+ M;?`+? +?mv M- M?[M; M;QÌB FB KÈB pW M;?2 i?’v ¢¢B #Q K’
"ÎB pb #¼M ?¼ #` M;?`+? +?mv M i?ÌB ;B M ¢ M i`QÊ+ ¢| X

*€B M`v /o M?B M H` b) F?¬M; #B i "¢+? Zm M; oBM? >B M i?’ H° [m #Q K"i ;b X

@ L;QÆB +?QM? H` M;QÌB i?S +?QM M;`M +?QM i`,K +?QM KQÆB +?QM FB

"¢+? oBM? >B M p¬ +MM; ¢„+ w +QÌB HÈM- i`M M?“T h?¬M oQÆM; H`i•K F i+O ?
#¢M iWM; +€B K°i #QÊ+ p`Q h?¬M oQÆM; \*ªM?- K` ?„M H¢B +?d +| i? #²B ?²B Î h
F?| +?`m #U+ M`Q\

ob p"v- "¢+? Zm M; oBM? >B M çB M +m²M;- G¬ E?ª G K ?Q bB- çB H M ? B +U+
G•K G¢+ +QìB M?¢i M|BX
@ h F?¬M; +ªK i?'v pBM? ?¢M? +?9i M"Q- +?d +| p¬ +MM; ;? iîKX
@ *? i ç M i`QÈ+ K„i +ÁM /€K çM #ÐM # ?Q X
"¢+? Zm M; oBM? >B M K°i +?d çB K ` - o¢M *´ h M; h?QÆM; ?QÈM; G•K G¢+ # Q
G•K G¢+ F?¬M; i`€M? F?¬M; MûX
@ J'v ?mvM? ç M;`v tQ FB +O M;QÆB +?ŠM; H) F?¬M; +| M|B +?Q M;QÆB #B i
+kM; F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O i b Q\
P M?
h?ìB :B M HQm i`"Q H M- G•K G¢+ çSM; p[M; M?Q M9B- F?¬M; +| K°i +?9i tQm #B
@ *€B ;b\
"¢+? Zm M; oBM? >B M +ªFBM? i?'i b„+ - î i`QM; GQ¢M ok h?¬M æ¬ K†+ /M ?„M #¢
H9+ ç| ?„M +kM; +?d +| h?QÈM; h?B M h?¬M L?'i h`¼M; h?B M- L?QM; #•v ;Bì H`
+?B M HU+ +| i? M|B H` K°i h?B M K°i æ`
æ®B pÈB ?„M K` M|B- G•K G¢+ H` M;QìB ç +?Q ?„M #bM? bBM? #` ç€M? #¢B /mv
G•K G¢+- M m F?¬M; i•K ?²M b) HQm H¢B K°i #|M; K poM? pB M- h?¬M oQÆM; ?Š
M?Q p"v KÈB +| i? /m wiB Mi?OX
L?QM; #¼M M;QìB .mM; ok h`¢+? i`î K†i ç®B T?| G•K G¢+ p®M +kM; F?¬M; T?ªB
[m M;- ?m®M; +?B +ÁM #` i?ªK #¢B- HQ¢B +?mv M t'm M`v #¼M ?¼ b) M|B ` b Q
ob p"v - "¢+? Zm M; oBM? >B M î i`QM; H9+ p¬ ibM? #` #€M çBX
@ E?¬M; i? M"Q- M;QÆB #'i [m€ +?d H` h?QÈM; h?B M h?¬M h K h`¼M; h?B M- i
h?¬M oQÆM; X
a„+ K†i "¢+? Zm M; oBM? >B M ç¢B #B M X
@ "îB pb ?„M M„K ;B[>„+ æ°M; T?€T i„+X
h? M? •K H¢M? HMM; i`mv M iÈB- i`QM; b•M H¢B tm'i ?B M K°i h?¬M oQÆM; GK
@ >„+ >„+ æ°M; T?€T i„+X
"¢+? Zm M; oBM? >B M +„M ` ,M; M;?B M HÈB M|B- i`QM; HÁM; ?"M
*Q M?B M ç +?Q ?„M çKM; p`Q K°i v m M;?B i M„K ;B[>„+ æ°M; T?€T i„+
æ•v +?QM? H` i²M i¢B +| i? ç`+? M´B L?` hBM? h?¬M oQÆM; X
L m M?Q ?„M Km®M iU i v #€Q i?M- p"v Qi M?'i +kM; T?ªB i'M M?"T h K hBM? h?
+?®i +O p'M ç H`- ?„M +?d çQÈ+ ç M \*?•M o¢+ i?S b€m i`mv Mi?W H-M ç-m iB
i„+ +kM; F?¬M; ?Q`M +?dM?- M?B m M?'i +?d +| i? ç¢i iÈB L?` hBM? h?¬M oQÆM

R9y3X *?QÆM; R9R9, G¢B J°i h?¬M oQÆM;X UkV

L|B +€+? F?€+- +m®B +MM; M?'i ?„M H` F?¬M; +| i? iU i v ç2K i?M M`v #€Q i`î H
;†T T?ªB +Æ /mv M M;?`+? i?B M ;b

@ G½Q h?"T- ?¬K M v +?QM? ?„M çQ iÈB +Y - ç| H` iU KbM? Km®M +? iX

GK+ æB M *?O ?QÈM; "¢+? Zm M; oBM? >B M M O B K°i +•m- b m ç! M?bM p T?Q
 @ L; QÆB F?¬M; M M i`î p - \*Ym ?mvM? ç +?9M; i ç½ bÈK ç¢i iÈB L?` hBM? h?¬M
 [m H` FûK iB M K°i #QÈ+ T?€T i„+ KÈB K'v i`, K S+ M, K F?¬M; +! K°i iB iB M i`B
 >„M ç2K F?Q iS+ #ªM i?•M ?Q`M iQ`M #m¬M; ` - mv €T +O h K hBM? h?¬M oQÆM
 "i [m€- F?Q iS+ M`v +kM; F?¬M; ´M ç`M?- ?B M M?B M ?„M +kM; H` KÈB pW KÈB
 @ G½Q GK+- M; ?2 i K°i HìBX
 G¢B K°i ç¢Q M?•MªM? i?Q€M; [m - .mM; ok h`¢+? +i #QÈ+ çB ` - ?„M M?bM G•K
 K„i i?Q€M; [m K°i iB F?¬M; ?B mX
 @ L m bQM; T?QÆM; ç m F?¬M; +! i´M i?i; b- F?¬M; #^M; ç2K çQ¢M •M Q€M M`v
 +kM; +QB H` +! /mv M T?“MX
 @ æ tm®M; \ *! i? - +?d +¬M iB m iY FB ;B Q #ªQ #®B ` ç•v- i #ªQ çªK b) F?¬M;
 GK+ æB M *?O H¢M? HMM; M!B X
 @ E?¬M; çQÈ+- i M?i ç`M? T?ªB +?Q ?„M +? iX
 "¢+? Zm M; oBM? >B M H i? M? M° ?®M; X
 @ G½Q h?“T- M?bM î K†i KkB +O i
 @ G½Q "€i - +! T?ªB i ç°i T?€ h?¬M oQÆM; i` - +€+ M; QÆB +kM; t2K i?QìM; i ? v
 +?9i- î i`QM; HÁM; M; QÆB `®i +m°+ ?mvM? ç H` i ç•v M†M; - ? v H` M; Q¢B M?•M
 .mM; ok h`¢+? K°i +•m M!B pW KÈB ` KB M; - HB M H"TiS+ #` "¢+? Zm M; oBM?
 .mM; ok h`¢+? F?¬M; F?ÄB H° ` p F?´ bî- €M? K„i M?bM p T?Q G•K G¢+ F?¬M;
 i`€+? +S- iB m iY M`v #B i`i`ä`M; ç•v H` ç-K`²M; ? M; ?´- i? M`Q +ÁM +?¢vp
 @ G½Q GK+- +?9M; i HB M i?O ;B i M; QìB M`vX
 "¢+? Zm M; oBM? >B M [m v ç¬m ?QÈM; GK+ æB M *?O M!BX h?“i` i?b ?„M iB
 oQÆM; H` imv i ç®B +! i? i`M €T G•K G¢+- K` ?„M ç€i? K K°i +QÈ+- K†+ /M F?
 M?B m +?B M HU+- M?QM; /M b Q +kM; +QB H` óiU i vô ;B i +? i G•K G¢+ X
 *€B M`v ç½ i?“M? i•K F i +O ?„MX
 @ G½Q "€i- +?mv M M`v M; QÆB +kM; çWM; tQ p`QX
 GK+ æB M *?O ?QÈM; .mM; ok h`¢+? M!B X
 .mM; ok h`¢+? i?î /`B- H¢B F?¬M; M!B ;b i? K- T?•M HQÈM; +O G•K G¢+ iU M?B M
 K'v H½Q ?mvM? ç FB +O ?„MX
 GK+ æB M *?O b½B #QÈ+ ?QÈM; G•K G¢+ çB iÈB- K¶B K°i +QÈ+ `ÆB tm®M; ç m
 i`M #B M ?! X >„M ç2K F?Q iS+ #ªM i?•M iQ`M #° #m¬M; i?ª- i?S M?i H` +?Q G•K
 H` ç®B T?QÆM; [m€ KS+ +QìM; ç¢B- M, K ç! HB M +! mv M, M; +MM; L?` hBM? h?¬
 F?¬M; i tm`i iQ`M HU+- i?“i ç9M; H` F?¬M; i?“M; çQÈ+
 "¢+? Zm M; oBM? >B M î # M +¢M? ?B Ti`Ê- +?B M HU+ +O L?i hBM? h?¬M oQA
 +MM; h K hBM? h?¬M oQÆM; b€M? M; M; - M?QM; /M b Q +kM; H` h?¬M oQÆM; - i
 çdM? h?¬M ;BÈBX
 > B M; QìB ç m H` h?¬M oQÆM; im Hmv M h?ìB :B M T?€T i„+- H¢B H` +MM; M?i
 ?Q`M iQ`M ;B®M; M? m- M?QM; HU+ HQÈM; ?¶ i`Ê HšM M? m- çO ç i¢Q i?“M? ?
 ? BX
 @ æ¢B #¢B ?Q¢B - M; QÆB M M T?€i mv X

aQ•M? hmv i M|B- M" M; ç +?Q G•K Gç+ +?2 /'m F?Q iS+- F?¬M; T?ªB H" Km®M
T?€i ?B M G•K Gç+ +kM; i'M M?"T h?¬M oQÆM; #B m H° K°i +?9i b Q \

G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB H„+ ç-m +QìB K°i iB M;- iB m M? ç-m M"v i?"i ç9M; H" +?C
i?Ä K½M M;mv M p¼M; M?Q M?Ä +O M" M; K°i +?9i- /M b Q iB m M? ç-m #'i ?ªQ
iÈB M v +kM; K M; iÈB +?Q ?„M +MM; i?•M M?•M `i M?B m MB K pmb- +ÁM +| `i

>„M p T?Q i`QÈ+ K°i #QÈ+- F?Q iS+ i` M M;QìB +kM; #„i ç-m F?¬M; M;WM; i,M
h?¬M oQÆM; +'T /"i ç½M;- K†+ /M pšM +?d H" L?'i hBM? h?¬M oQÆM;- M?QM; #
+kM; F?¬M; i?m pÈB GK+ æB M *?OX

@ *€B ;b

.mM; ok h`ç+?- "ç+? oBM? >B M +ÁM +| GK+ æB M *?O FB ç²M; i?ìB F m H M K°i
b„+ X

@ P +€T +€T +€T +€T

aQ•M? hmv i +?ì +?QM? H" K°i K" M M"v- M?'i i?ìB +QìB i`QÈ+ M;QĐM; b m H"i
iQÈM;X

h?¬M oQÆM;- `ä`"M; HçB H" K°i h?¬M oQÆM;

æ-m M,K M v h?¬M oQÆM; HB M F?¬M; ç€M; # Q M?B m iB M b Q\ h? M"Q HçB`
E?¬M; +?d H" #¼M M;QìB .mM; ok h`ç+? F?B T bÊ- M?[M; M;QìB F?€+ i`QM; hBM
bÊ ç M i`bM? ç° BK H†M;- #¼M ?¼ +€+? K¶B i`,K M,K b) M?"M çQÈ+ K°i H-M h?¬M
iS+ h?¬M oQÆM; +'T +kM; F?¬M; t HçX

G•K Gç+ i'M M?"T h?¬M oQÆM;

G•K Gç+ +| i? i'M M?"T h?¬M oQÆM;- p®M H" î i`QM; /U HB m +O K'v M;QìB .m
?¼ H" /U p"Q *?•M oç+ i?S b€m ç°i T?€ h?¬M oQÆM;- M?Q p"v G•K Gç+ +| #° T?
F?¬M; i? M"Q F?¬M; +?B K çQÈ+ ;B®M; M? m- i?"K +?Q M?B m h?¬M oQÆM; T?

J'm +?®i H" +-M # Q M?B m i?ìB ;B MX

"¼M ?¼ ççi iÈB h?QÈM; h?B M h?¬M çdM? T?QM;- +€B M"Q F?¬M; T?ªB H" i`ªB [r
#QÈ+ ` K°i #QÈ+ +m®B +MM;\ L?QM; +QB G•K Gç+ v m M;?B i i?B M i`B ?ÆM M
\

.M b Q- #¼M ?¼ +| i? i'M M?"T h?¬M oQÆM; HçB +| +€B M"Q F?¬M; T?ªB H" ?çM
*| i? bQ pÈB #¼M ?„M K m H M ;'T i`,K H-M ç•v ç½ H" ç€M? ;B€ + Q ç M i`bM? ç°

o"v K" b m F?B iW i`QM; HÁM; ç'i ç€M? K°i i`"M- KÈB #'i [m€ K'v M;"M M,K i?ìB ;B
Zm€ ç€M; bÊ

L;QìB M"v î H9+ h?QÈM; h?B M h?¬M i K i`¼M; i?B M H" +| i? HU+ ç`+? L?` hBM?
;Bì i'M M?"T h?¬M oQÆM;- i?U+ HU+ pšM +ÁM î içB +?¶ ççT #QÈ+ b Q\

o Q p Q p Q- K'v ççQ M?•MªM? i?Q€M; [m - hBM? æB M +?QM ççB çB M +?O iQ
"ç+? Zm M; oBM? >B M `ä`"M; H" h?"T æçB h?¬M oQÆM;X L?QM; M; v +ª H" KQì
G•K Gç+- #¼M ?¼ HçB M;QìB M;QìB ç m M?Q H•K ççB ç`+?- F?~M i`QÆM; ç M /

*Ym ççB çB M +?O +kM; ?B M i?•M- M?[M; M;QìB F?€+ iU M?B M +kM; `®B `Qi tm
çQÈ+ F?Q iS+ ?çQ ç½M; M?Q #B M +O ?„M- i'i +ª K¼B M;QìB #B i ?„M iB M p"Q
h?"T ççB çB M +?O ;B®M; M? m

h?¬M oQÆM; *ªM? [m€ KçM? K)- M;QìB #bM? i?QìM; +,M #ªM F?¬M; +€+? M"Q ç€M
+ÁM +| +€B ;b #'i ç²M;- î i`QM; p¬i" M mv €T HB M ?Q" M iQ" M FBM? ?QªM;X

h?¬M oQÆM;

: - M K ° i p ¢ M M , K i ` Q Ê + K Ê B H ¨ h ` m M ; L ; m v M h ? - M - H ¢ B i ` U + T ? € h ? - M o Q Æ M ; * a
+ | i ? B M H w b Q \

J Q m a • K o k + ¨ M ; ? Q ª M ; b Ê - # M ç - m p š M H ¨ ? „ M T ? K i ` € + ? i B M ? ¨ M ? F ? ª Q ? ¢ + ?
F ? B ç | ? „ M + Q + Q i ¢ B i ? Q Ê M ; - G • K G ¢ + M ? ' i ç ` M ? T ? ª B t Q M ; ? „ M K ° i + • m ç ¢ B M ?
M ; „ M M ; O B # Q M ? B m M , K - G • K G ¢ + H B M ç ¢ i i Ê B ç ° + Q ç + ? Q ? „ M + ? d + | i ? M

* ? Q / M H ¨ * € + ? h ? Q Æ M ; H m ¬ M H m ¬ M i o M ? i € Q + k M ; H ° ` p F ? B T b Ê i m v i ç ® B
i ` B m M , K ç ° i T ? € ç M h ? Q Ê M ; h ? B M h ? - M - + € B M ¨ v ç ½ ç + ? Q ? „ M + U + F € i U T
H B M + | i Q + € + ? F ? B m + ? B M G • K G ¢ + X

R 9 y N X * ? Q Æ M ; R 9 R 8 , E ` + ? * ? B M h ? " T æ ¢ B æ B M * ? O X

L ? Q M ; v m M ; ? B i + ? Q M ? H ¨ v m M ; ? B i - K ° i + € B t Q v M ; Q Ì B b) ç + ? Q ? „ M i ` Q M
? M M ; i • K + ¢ M ? i ` M ?

h ? - M o Q Æ M ; X h ² M i ¢ B K ¢ M ? M ? ' i h ? - M ; B Ê B

@ G • K G ¢ + - M ; Q Æ B ç M i ° i + M M ; K m ® M H ¨ K ; b X

æ ¢ B ç B M + ? O H ¢ M ? H M M ; M ? b M G • K G ¢ + - ; B ¼ M ; M Ì B i m v H - M ? Q M ; # ' i H m " M F
i B ` m M ` ~ v X

* ? Q M ç ¢ B ç B M + ? O # ¼ M ? ¼ F i W F ? B H ' v ç Q Ê + h ? Ì B : B M T ? € T i „ + ? Q ¨ M + ? d M ?
M , K M ; Q Ì B i ? ¨ M ? + ¬ M ; ç ° i T ? € ç M h K h B M ? h ? - M o Q Æ M ; X " ® M M ; Q Ì B F ? € + ç ° i T
i ' + X * k M ; + | i ? + - M i ` B m M , K - M ; ¨ M p ¢ M M , K - + € B M ¨ v B + k M ; F ? | K ¨ M Ì B X

a Q b € M ? p Ê B i B M # ° + O G • K G ¢ + - K † + / M # ¼ M ? ¼ M ? B m i ? K M , K h K h B M ? h ?
K ° i + ? 9 i T ? - M i ? „ M ; M ¨ Q X

* ? Q M M - ? „ M F ? ¬ M ; i ? F ? ¬ M ; b Ê X

L ; Q Ì B Î ç • v H ¢ B F ? ¬ M ; # B i - i ? ' v æ ¢ B ç B M + ? O F B M ; Q ¨ B K ¢ M ? i ` Q M ; v m - K ¶ B
Q M ? K ° i + € B - i Q ¨ M # ° K Æ ? ² ` ² B X

h ? - M o Q Æ M ; - ç | + ? Q M ? H ¨ K ¢ M ? M ? ' i h ? - M ; B Ê B L ? Q M ; p b + € B ; b i ? " T ç ¢ B ç B
H ° ` b Ê ? ½ B M ? Q i ? X * ? Š M ; H) - h ? - M o Q Æ M ; + Á M + | T ? • M # B i \ G U + H Q Ê M ; + O
ç Q Ê + i ? " T ç ¢ B ç B M + ? O \

" ¼ M ? ¼ F ? ¬ M ; ? B m - + ? d + | i ? Î ç € v H Á M ; b m v ç Q € M X

@ * k M ; F ? ¬ M ; K m ® M H ¨ K ; b - + ? Q M ? H ¨ i Ê B i ? m + € B + ¬ M ; H w X

G • K G ¢ + F ?) K d K + Q Ì B X

@ * Q M M ; Q Ì B + O i F ? ¬ M ; i ? Q + ? i ? B m M ; Q Ì B F ? € + - + k M ; F ? ¬ M ; i ? Q + ? # ` M ; Q Ì B
H ¢ B X

@ > W - M ; Q Æ B + Q B M ? Q i ' M M ? " T h ? - M o Q Æ M ; i ? b M ? Q i ? M ¨ Q - K Q Ì B ? m v M ? ç
b Q \

h S ç B M + ? O [m € i i Q X

J † + / M ? „ M M Ì B i ? M ? • K ` i H Ê M - M ? Q M ; B + k M ; + | i ? M ; ? 2 ` ; B ¼ M ; M Ì B ? „ M ` m

J ° i h ? - M o Q Æ M ; + Q M ? B M b Ê ç M ` m M ` ~ v \

h

@ G ½ Q ; B ¨ - ç W M ; K ¢ M ? K B M ; - K m i Ê B + M M ; ç ¢ B # ¢ B ? Q ¢ B ç € M ? M ? m X

aQ •M? hmv i p¶ i v p¶ +?•M- F?¬M; +| iBK F?¬M; +| T?´B +Q`B M|BX
@ hB m hB m i, i,
J°i ç¢Q i?•M °M? M´B H M- H¨i?B m M[tBM? ç T KQ`B #°v KQ`B i€K im´B- K°i i?•
T?Q i` M +| p¬ b® FBK iB- ç2K M¨M; T?€+ ?¼ +¨M; mM; /mM; ?Q [mw X
@ L; QÆB H¨ B\
aQ •M? hmv i H½Q F?Q ?Q¨M? i?m M|B- M¨M; ç M; M?bM ?SM; i?9- i¢B b Q H¢B #
@ L; QÆB F?¬M; #B i i \ h H¨ hbM? +¬M; +?9 X
h?B m M[tBM? ç T M?bM aQ •M? hmv i X
@ L; - M; mv M H B H¨ iB m #'i çB K M, K ç| X
aQ •M? hmv i +?Êi M?È` - T?B i T?B i +€B KB M; M?Ä M?„M X
@ L? M? i`€M?` K°i +?9i- M; QÆB +°M i`Î´´M K pQÆM; X
J´v M;¨M M, K [m - hbM? +¬M; +?9 +kM; iW iB m #'i çB K #®M M, K im´B # M ç¬m H
M?QM; K¨ aQ •M? hmv i bQ b€M? tm®M; H¨ MY çB K +kM; F?¬M; +| bY ç´B- ;B®
M;¨v ?¬K [m X
hbM? +¬M; +?9 ç½ bÈK F?¬M; T?°B H¨ iB m M? ç¬m M, K tQ - p®M M¨M; H¨ F?¬M
M|B +?mv M- M?QM; M¨M; pb +? +O KbM?¬ +kM; ?B m `ä M?[M; i?9+ i?9+ #€ #€
pÈB G•K G¢+
J¨i?Q¢i M?bM aQ •M? hmv i +kM; H¨ ç®B pÈB G•K H¢+ +| HU+ °M? ?QÎM; `i HÈM
M|B F?¬M; +?WM; HB M +| i? ?| ;B°B çQ¢M •M Q€M M¨vX
ob p¨v - M¨M; M?´i ç`M? T?°B i?Y K°i H¬MX
@ hB m i, - hbM? M?B +¬m tBM M; QÆB K°i +?mv M +| çQÊ+ ? v F?¬M; \
hbM? +¬M; +?9 ;B®M; M?Q K°i /¢M; # M ç¬m H¬B FûQ +€M? i v M?Ä #û +O aQ •
K°i HÈM K°i M?Ä- #•v ;B`H¨ ?Q¨M iQ¨M i` Q ç´B p`i`Q X
@ >W- i¢B b Q´´M K pQÆM; T?°B ç€T SM; M; QÆB \
aQ •M? hmv i ? B i v ¬K M; U+- M m M¨M; F?¬M; Km®M #`M; Q`B M„K- i`W F?B G
Kšm i?•M M¨M; KÈB +| i? +?¢K çQÊ+X
hbM? +¬M; +?9 +kM; F?¬M; /€K +QB aQ •M? hmv i i?¨M? çS i` - ç m H¨ H´v ib
F?mv M aQ •M? hmv i` K†i ?| ;B°BX L?QM; M¨M; H¢B MÆB M¨Q #B i- aQ •M? h
iB m ?¨B iY- M m M¨M; ç2K aQ •M? hmv i H¨K i?¨M? iB m ?¨B iY /K /¶- M|B F?¬M;
M; ¢Q FB m ç€T SM; tm®M; - M?QM; K¨ +MM; iB m M? ç¬m M|B ç¢Q Hw +| i? +| +|
"ÎB p¨v M¨M; M|B KB M; F?¬ HQÐB i€Q- M?QM; aQ •M? hmv i H¢B Hm¬M F?¬M; +|
hbM? +¬M; +?9 F?¬M; T?°B H¨ F?¬M; +| M; ?o iÈB Km®M #„i iB m M? ç¬m H¢B H
>Q p¬ +O iB m M? ç¬m +, M #°M M¨M; F?¬M; #B i H¨K b Q- M m iMv iB M tm´i i?O
G¢+ X
@ *?mv M M¨v iW +?QM M; Q`B +€+ M; QÆB #„i ç¬m- p¨v iW +?QM M; Q`B +€+ M; QA
•M? K„i G•K H¢+ [mûi [m´´¢+? Zm M; oBM? >B M +MM; +?QM h?¬M pQÆM; - .mM
[m X
@ >W- F?¬M; M M [m€ +m²M; p¼M; X
*?QM ç¢B çB M +?O`®B`Qi F m H M- ?B M M?B M çQ¢M •M Q€M M¨v F?¬M; +| i?
+kM; +?d +| ç€M? K°i i`¨M X

*?QM M;Q`B ?Q`EM; G•K G¢+ ` i v- K` .mM; ok h`¢+? +kM; F?¬M; +| +?9i /Q /U M`
+?B M ¢Q`M

@ G½Q #€i- M;QÆB HmB ` X

æ¢B ¢B M +?O i`-K ;B¼M; [m€i H MX

@ *?QM M;Q`B +?9M; i +| i? i`M ;B i M;Q`B M`v- G½Q #€i M;QÆB F?¬M; +-M M
hS ¢B M +?O +kM; M|B X

.mM; ok h`¢+? H„+ ¢-m K°i +€BX

@ Jm®M i p`Q H9+ M`v F?Q M? i v ¢SM; M?bM- +€B M`v p¢M H-M F?¬M; ¢QÊ+X

@ >mvM? ¢

@ >ªQ ?mvM? ¢

JQ`B M;Q`B hBM? ¢B M ¢ m H`i?-M b„+ ¢¢B ¢°M;- `®B `Qi+Q`B HÈM X

J†+ /M "¢+? Zm M; oBM? >B M €+ ¢°+ - K`v ¢¢B ¢B M +?O i? K H K- M?QM; +kM; i
F?Q +O ?mvM? ¢ #¼M ?¼- B +kM; +| F?mv i ¢B K- ¢•v H` M?•M iQM?- M?QM;
¢€M; ;B€ F?2M M;ÊB K°i iB M;X

L?QM; +€B M`v +kM; F?¬M; i? +?2 ;B`m #¼M ?¼ H`K €+

*QM K„i G•K G¢+ M?bM .mM; ok h`¢+?X

@ .mM; ?mvM?- M m M;QÆB tm`i i?O ¢®B pÈB i - i +kM; b) F?¬M; ?¢i?O HQm ib

@ > ? - M?QM; +-m tBM ¢€M? K°i i`"MX

.mM; ok h`¢+? ?`Q F?Q + M p•M X

h`QM; HÁM; G•K G¢+ +| K°i iB iB + ?"M- M m M?Q .mM; ok h`¢+? HU +?¼M F?Q
F?¬M; M|B +€B ;b- M?QM; F?| KB M b) +| K°i iB F?BM? #dX L?QM; ¢®B T?QÆM;
¢²M; b M? +°M; iY- i`QM; HÁM; ?„M FQM? M ?ÆM- `²B H¢B iB + ?"M i? v ¢®B T
F?¬M; ?¢i?O HQm ibM? X

L?Q p`v- HB M +?Q i?`v +?B M HU+ +Q`M; ¢¢B M?`i +O KbM? ¢Q .mM; ok h`¢+? H
p FQM? i`¼M;X

G•K G¢+ ¬K [mv M- ?Q`EM; .mM; ok h`¢+? i?B H K°i +€B M|BX

@ æB M +?O ¢¢B M?•M- K`BX

æB m M`v F?¬M; F?ÄB H`K .mM; ok h`¢+? M?È H¢B ibM? +ªM? # M ¢-m i?`v G•K
;B®M; M?Q p`v- ?„M H„+ ¢-m K°i +€B- ¢2K i`i +ª i`Q M?Ê MûK ` M;Q`B ¢-m- +?d +
¢®iX

@ sBM K`BX

@ h?`B :B M h?€+ GQ¢MX

h?"T ¢¢B ¢B M +?O ¢²M; i?`B ?ûi HÈM K°i iB M;- `®B `Qi KÎ` ? B i v- p¬i"MM,K
?Q`EM; G•K G¢+ +m²M +m°M p¼i iÈB X

JQ`B M;Q`B #¼M ?¼ ¢²M; im i?`B ;B M T?€Ti„+ - K†+ /M F?¬M; TªB H` +MM; óK°
H¢B H` ?mvM? ¢ ibM? i?•K- HB M i?O Q B pQÊi [m t M?[M; ¢¢B h?-M oQÆM; F
i?O

æ•v +kM; H` M;mv M M?•M G•K G¢+ F?¬M; /€K F?BM? i?Q`M;

J†+ /M ?„M +| i? ¢B m F?B M i?`B ;B M T?€Ti„+ - M?QM; +?d ;BÈB ?¢M Î +ªM? ;
+kM; +?d +| i? T? #Ä "¢+? Zm M; oBM? >B MX

R9RyX *?QÆM; R9Re, h`'M .B iX URV

J`"¢+? Zm M; oBM? >B M H¢B H`v m M?'i i`QM; KQÌB M; QÌB- t! ? v F?¬M; t! ¸®
+! ªM? ?QÎM; ;bX

:`Q iQ K°i iB M;- G•K G¢+ ?! i?•M ?„+ ¸°M;- K†+ /M i?ÌB ;B M HQm FBM? F?OM;
i M L?`hBM? h?¬M oQÆM; M`Q +„i M€i- K¶B K°i #° T?“M +kM; b) #ÎB pb i?ÌB ;B M
#,M; i M `ª- M?QM; ?„+ ¸°M; +„M Mm®i ? i i?ªv- +?d +¬M F?¬M; pQÊi [m +U+ ?¢
?„M HB M o¢M T?€T #'i t•K

>„+ ¸°M; +`T h?QÊM; h?B M h?¬M H`+! i? ¸®B F?€M; L?`hBM? h?¬M oQÆM;- M?
i?b M?Q i? M`Q \

h`QM; H`+? bY- +?Q iÈB #•v ;BÌ F?¬M; +! tm'i ?B M K°i h?¬M oQÆM; +! ?„+ ¸°M;

"ÎB pb h?¬M oQÆM; H`¢¢B #B m óK°i ô- +kM; +?d +! i? M„K ;B [K°i óK°i ô- +?O i?
i? M?“M K°i h?¬M HB M? +! ? B HQ¢B- i?“K +?Q M?B m T?€T i„+ ?ÆM H`K +?OX

*?Q ¸ M [m€B i? B G•K G¢+ M`v tm'i ?B M

L;k ?`M? T?€T i„+ /mM; ?ÊT- G•K G¢+ ?! i?•M ?Q p¬+„M Mm®i ? i i?ªv- i?ÌB ;B M
+ Q T?€T i„+ ¸²M; i?ÌB p`M +?mv M- i?•M ?bM? +O ?„M i`Î M M p¬+MM; [m, /`X
;B i®+¬ F?¬M; ;B M T?€T i„+ +! i? pQÊi [m ?Q F?¬M;- F?B ? B M; QÌB M`v F i?
+O ?„M ¸½ F?¬M; +€+? M`Q /MM; H) i?QÌM; iÈB +•M M?„+ X

>Qm ?Qm ?Qm- ?„M iU ?² F?¬M; +?¶ M`Q F?¬M; +!- H¢B iU ?² F?¬M; i²M i¢B-
F?¬M; +€+? M`Q +?¢K ¸QÊ+ ?„M- `²B H¢B i-M i-M ;†T T?ªB +¬M; FQ+? +O ?„M-
i?OX

@ hB m iY- H`M K M?•M HB M ¸B ` HB m K¢M;- /U p`Q i?•M T?€T ¸€M? HûM +Q
L?` ¸B M +?O bY /KM; T?ûT F?Q+? iQÈM; X

*?B M ¸'m Hm¬M H`T?ªB T?€i ?mv ` bÎ i`QÌM; +O KbM?- +?ŠM; H) ¸ °i i M +mM
KÈB +QB H`+¬M; #bM? \

G•K G¢+ ?! i?•M ?Q p¬- M?•M ?bM? H° ` K°i iB KÆ ?² MÐ MK +QÌB- i?•M ?bM?
i`QÈ+ K†i KQÌB M; QÌB- ? B [mª ¸'K +MM; +?mv M- i`U+ iB T iW M; v K†i ¸°i T?€X

>„M Km®M H`v K°i +m°+ +?B M ¸'m Q M? Q M? HB i HB i iB M .mM; ok h`¢+?

@ :B iX

h?“T ¸¢B ¸B M +?O ¸²M; i?ÌB ?ûi HÈM- i?•M ?bM? # v H M F?¬M;- `®B `Qi ?QÈM;

""M? #`M? #`M? #`M?

> B [mª ¸'K +O G•K G¢+ Q M? [m - hBM? ¸B M i?“T ¸¢B h?¬M oQÆM; ;B®M; M?
¸€M? # v- `®B `Qi Î ;B [F?¬M; i`mM; +m²M; T?mM K€m iQÆB- +` +` +` `Èi tm®M;
M?Êi- b m ¸! /•M; H M p iBM? ?²M; X

Zm€ ¸€M; bÊ Zm€ ¸€M; bÊ

L?[M; M; QÌB F?€+ +O hBM? ¸B M M?bM i?'v K` ? B +?•M M?Q M?kM ` - ¸•v +?Q
HB M i?O - H¢B #` G•K G¢+ ¸€M? i M- ¸•v i°i +MM; H`+?B M HU+ FBM? M; QÌB #
¸®B pÈB M; QÌB M`v iQ€i ` p bÊ ?½B- v m M; ?B i M?Q p`v B Km®M +MM; ?„M H`

@ h?“T L;mv M ?ÊT i•K i`"M- F? B

æ¢B ¸B M +?O # v H M- HÈM iB M; [m€i X

@ o•M; X

> B M̄M; ç m H̄ HÁM; iBM i, M; M?B m- iBM iQÎM; HçB +! K°i H-M ibM? ?m®M; M?
ç2K G•K Gç+ +•m H M ;BQÌM;

æBM? æçB .mM; #'i i?bM? HbM? HB M i?'v G•K Gç+ tm'i ?B M- +ÁM F?¬M; +! +?Ì
ç-v ç†M K M; QÌB +O M̄M; ç½ #` G•K Gç+ ¬K Î i`QM; M; U+- K°i #`M i v +`M; H̄`Î
M̄M; pm®i p2 H M X

L̄M; #B i H9+ M̄v G•K Gç+ ç M; çSM; Î ibM? ?m®M; i? M̄Q- iU M?B M b) F?¬M; i
p¬ +MM; T?®B ?ÊT M•M; K„ ç²M- ç +?Q G•K Gç+ +! i? / /`M; ;BªB i`W pã i` M; +C
imv i i`„M; K K KçB +O M̄M; X

L̄M; /MM; €M? K„i i`M ç-v M?m ibM? iÈB pm®i p2 i•K ibM? #çQ H +O G•K Gç+X
.mÈB ibM? ?m®M; M?Q i? - G•K Gç+ b) F?¬M; i?Ä K½M pÈB ;B Q ?Q M ?ÊT i? #
æçB .mM; ¬K ç M # M +çM? #`M- ç „M?•M ç-v ç†M K M; QÌB M̄v M^K H M- ç2K +€
H M i?"i + Q- ? B +?•M i?QM /`B i?ŠM; i„T- +?ÊT ç°M; ` M?K+ [m M; +?!B K„i- i
ç2M M?€M?- ?²M; K¬M F?) M? +?- K K KçB M?Q M?Kv ?Q X

@ L; QÆB M; QÌB M̄v- ç M i°i +MM; Km®M H̄K M?Q i? M̄QX

æBM? æçB .mM; [m v ç-m- K°i #° i? M i?MM; F?¬M; i?¬BX

J†+ /M H̄ H½Q T?m i? - M?QM; K̄ #`v ` iQ i? M?Q p`v i?"i H̄ H̄K +?Q M̄M; çÄ
M?[M; M; QÌB F?€+ Î ç•v- M m F?¬M; b) #` +€+ M̄M; ;B m +Êi K'v i`, K M, K X

G•K Gç+ +QÌB ?„+ ?„+- ? B i v Î i` M +´ M̄M; pm®i p2 K°i H9+- HQÈi [m #KM; /QÈ
H M ? B p9- K°i i v M•M; MBm H M- M? M?`M; tQ #!T- ç †i M; ¼+ +O æBM? æç
FB m /B K QÈi €i X

@ æB p`Q çB

L̄M; i?Î; 'T M!B- #` G•K Gç+ i` m çM ç½ H̄ HY /K+ M?Q ç®i X

L̄M; #B i G•K Gç+ F?¬M; +! p°B pª iB M p`Q i?•M i? +O M̄M; - H̄ F?¬M; Km®M ç
+K T?€i iB i- H9+ M̄v KÈB +® MûM- i`QÈ+ F?ÆB K`Q ibM? HY +O M̄M; X *?QM?
M?m ibM? M?Q MQÈ+- [m v i?•M i? [m - M̄M; /MM; i v ¬K +´ G•K Gç+- i`QM; ç¬B

G9+ M̄v G•K Gç+ KÈB i?"i b•m iB M p`Q i?•M i? +O M̄M; - ? B M; QÌB #®M K„i M?
çKM; +?çK- HBM? +MM; M?K+ ;B Q ?Á - +°M; T?´ K°i F?9+ ?Q M + X

@ >W

GB m "€M u M M?bM i?'v G•K Gç+- F?¬M; +?9i M̄Q +?2 ;B'm p +?€M ;?ûi +O M̄
g g

G•K Gç+ ?'T i?K iBM? ?Q +O i?"T ççB h?¬M oQÆM; - ç®B ?„M K̄ M!B ç•v +?d ç
+?9i- M?QM; +ªM? ;BÈB +O æBM? æçB .mM; [m € i?'T- /M +?ŠM; [m H̄ ?'T i?m
+kM; +! i? H̄K M̄M; MQ +? i

R9RkX *?QÆM; R9R3, "ªM L; mv M S?€T h„+X URV

ob p`v- G•K Gç+ iU M?B M T?ªB ibK M; QÌB +MM; M̄M; +?B b - i`W S?QM; aÎ GB M
?ÊT i? K ;B ` - M?[M; FB m i? F?€+ KQ K!+ /QM? ç m- ç m H'v çQÈ+ +?¶i®i HÈ
+?Q /mM; [m M; iÄ b€M; - HU+ HQÊM; iQ+? Hkv +kM; H̄ b½B #QÈ+ çB iÈBX

g g

L?QM; K°i ç K ç¢B +?B M- +! i? ;B'm ;B K çQÊ+ *Ym hBM? h?–M oQÆM; M?Q GB
g g

L" M; H" i?ìB F?„+ ç m +ªM? ;B€+ G•K G¢+ çB ;B2Q ?¼ +?Q aQ •M? hmv i- iU M?
G•K G¢+ M„K i`QM; HÁM; #`M i v- +kM; F?! i`€M? F?ÄB óM?bMô ç M K°i Qi ?bM?

g g

.•K ç²

g g

J†+ /M pÊ +?²M; M;QìB i v m M?Q i? M"Q H¢B HB M [m M M" M; +?mv M ;b- M?QM
M M i?'v- GB m "€M u M iU M?B M b) F?¬M; i`€+? +S KbM? M?B m óK„iô- K" H" ç2
M;QìB G•K G¢+X

g g

*€B M;QìB ?¢ HQm M"v- H¢B Km®M ç +?Q M?B m M[M?•M M?Q p"v T?K+ pK ?„M
;?ûi

g g

GB m "€M u M +kM; F?¬M; +! M?Q G•K G¢+ iQÎM; iQÊM; H¢M? HMM; M?Q p"v- i?
o•M h?QÆM; ;–M M;`M M,K- M" M; +MM; h¬ J` +?Q M[+?mM; çKM; +U+ F€ ;–M ;kBX
KÊB +`M; i? K T?šM F?Q- `ä`"M; +?Q M[ç m H" Qm i9 M?Q p"v- +?Q /M H" H'v çQ
H" i?B M ç¢B T?9+ T?"M- M;QìB M"v H¢B +ÁM i†+ KB i?Y M?½M ç®B pÊB KbM? ç†

g g

h?"i ?"M F?¬M; i? K°i FB K +?ûK ?„MX

g g

G•K G¢+ F?¬M; #B i i¢B b Q ç®B T?QÆM; T?ªB #`v ` t9 K†i ç®B pÊB ?„M M?Q p
M?•M M"v +?Q iÊB #•v ;Bì +kM; +?Q iWM; +! ?ªQ +ªK ç®B pÊB ?„MX >ÆM M[- b
?„M ç®B pÊB çQ¢M i`Q M?È #B M K'i FB +kM; /–M /–M +! F?mvM? ?QÊM; M?È H
M"v bBM? ` ?ªQ +ªK F?¬M; çQÊ+X

g g

@ S?m [m•M- #•v ;Bì +?9M; i H"K ;b \

*?9M; M[ç m ?QÈM; G•K G¢+ ?ÄB X

g g

"•v ;Bì p¬ Hm" M H" •M ? v i?M- i'i +ª ç m ?! ;BªB- G•K G¢+ i¢K i?ìB +! K°i HQ¢B ;B
?„M i`ìB b M? H" K M? +?B M ç'm- +€B M"v ç°i M?B M p¬ bU ç +?Q ?„M +! K°i HQ¢

g g

@ :B9T L[m L[m i?"M? H"Th?–M Zm®+- ç€M? tm®M; K°i ;B M; bÆM i?"i iQX

aQ •M? hmv i? B i v +?®M; M¢M? M?ªv ` M!B X

g g

h'i +ª K¼B M;QìB Mî MK +QìB- G•K G¢+ M?"M `¶B +kM; H" M?"K +?€M- HB M +QìB

@ o"v L[m L[m h?–M oQÆM; po ç¢B- +?9M; i +! i? T?•M +?S+ [m M ;b\

g g

@ h, h, ç¢B M?•M H" [m®+ bQ- bQ i, H" ?° [m®+ æ¢B iQÈM; [m•M- h? M? /B H" i'
H"

aQ •M? hmv i iWM; +€B K°i T?•M tm®M;- ç M H9+ G•K G¢+- iB m M? ç-m ?„+ ?„+
g g
@ h H¨K +€B ;b \
g g
@ •M- H¨K ?Q¨M; +mM; iB m i?€B ;B€K H¨ çQÊ+X
aQ •M? hmv i ? ? +QìB HÈM X
g g
J†+ /M iB m M? ç-m +?ŠM; [m H¨ M?'i i?ìB MìB çM - M?QM; ç®B pÈB G•K G¢+ i`
H¨K K¨ MìB +kM; H¨ K°i KK+ iB m- b Q F?¬M; FB K K°i h?¬M Zm®+ pmB çM K°i +
g g
h?"i` i?b ç•v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ?Q¨M iQ¨M ?² M?€Q- #•v ;Bì G•K G¢+ +ÁM +ì ?
+kM; +ì i? MìB +?Q iÈB M v +kM; +?d +ì K°i KK+ iB m- çì +?QM? H¨ +?•M +?QM?
g g
L?QM; ? B +?•M p¢+ +m®B +MM; î MÆB M¨Q- G•K G¢+ F?¬M; +ì +?9i ç-m K®B M¨
g g
>„M +,M #ªM F?¬M; +ì i? çB F?„T h?¬M :BÈB ibK FB K- +?Q /M H¨ ;B[hY ædM? +
KBM? K½M? HB i- M?QM; M?Q +k +¬M ç M F?QªM; +€+? ;¬M iQÆM; ç®B- M?QM;
+ì K°i +?9i ç-m K®B ?„M +,M #ªM F?¬M; +ì i? ibK çQÊ+ X
g g
L m M?Q +ì i? i?¨M? H¨T K°i h?¬M Zm®+ K¨ MìB- M?Q p¨v i`QM; i?B M ?¢ +?ŠM;
Km®M /Á ibK +?9i /'m p i HB M i`î M M iQÆM; ç®B çÆM ;BªMX
g g
L m F?¬M; +ì +?9i ç-m K®B M¨Q- F?¬M; #^M; +S H¨K M?Q i?
@ æQÊ+ `²B- iB m M? ç-m- #„i ç-m iW ?¬K M v- M;QÆB +?QM? H¨ iB m ?Q¨M; ç
G•K G¢+ tQ tQ ç-m iB m M? ç-mX
g g
@ P ? ? ? - b B H-K `²B- F?¬M; T?ªB H¨ iB m ?Q¨M; ç - K¨ H¨ ç¢B K pQÆM;X
aQ •M? hmv i ;¢i çB i v G•K G¢+ pm®i ç-m KbM?- M;?B K i` M; +ªB +?QM? MìB X
g g
@ >ªQ ?ªQ ?ªQ - +S [mv i ç`M? M?Q p¨vX
g g
í +?mv M ;¬M M?Q ?² M?€Q M¨v- G•K G¢+ HU +?¼M ",M; GBM? Zm®+ H¨K +,M +A
çÆM ;BªM- ",M; GBM? h?¬M oQÆM; pšM H¢+ F?¬M; +ì # Q H•m- # M i`QM; [m®+
h?¬M M?Q +QM `m²B F?¬M; ç-m- +?d +¬M ?¨M; T?K+ i€K M;QìB M¨v- h?¬M Zm®+
g g
GB m "€M u M +kM; F?¬M; +ì M; ,M +ªM #¼M ?¼ ?² M?€Q- iU ?² î i`QM; K„i M¨M; +
M p¬ bU ?Q†+ H¨ MìB +?ÆB çQÊ+ pmB p - M¨M; imv i ç®B b) F?¬M; M?9M; i v X
g g

L`M; #bM? i?`B +kM; b) F?¬M; ?B M i?•M- +| H9+ î i`QM; .QĐM; h•K ?k +MM; +?9M
+?9i- i?m"MiB M +?d çB K +?9M; M[î T?€Ti„+ HoM? M;°- M?QM; ççB #° T?"Mi
Hmv M X

g g

@ aQ i, +O M;QÆB +ÁM im Hmv M +€B ;b- +?ŠM; H) M`M; +ÁM +| i? ç°iT?€ *Ym
;BÈB + Q ?ÆM b Q\

G•K Gç+ FûQ iB m M? ç-m [m ?ÄB X

g g

aQ •M? hmv i`®i +K+ Km®M çQÊ+ M?Q M;mv Mi`î i?"M? ççB K pQÆM;- i•K ibM
;BªB i?Q+?X

@ æçB #çB ?QçB M;QÆB i?"i ç9M; H` ç-M ç°M- M;QÆB t2K h?`B :B M æçB æçQ
M;QÆB im i"TK°i çQìM; +MM; ? B çQìM;- +?B M HU+ b) ;B®M; M? m b Q\

g g

@ *€B M`v ?[m /KM; b Q\

g g

@ .o M?B M- +€B M`v K†+ /M F?¬M; ;B®M; FB K im h?Ov- >Ä æçB æçQ `ä `M; M?
+kM; F?¬M; +| #B M T?€T im Hmv M æçB æçQ #'i ç²M;- +?d +| i? i® +-m +?mM; M

g g

@ L|B +K i? K°i +?9i

g g

@ B- M?bM T?•M HQÊM; M;QÆB i?"M? F?~M- #´M J pQÆM; ?ªQ i•K +?d çB K M
HB M H`v Kšmi?•M ççB M?•M +O L[m L[miÈB M|B- M`M; H` \*?9 h h?`B :B M æçB
i`W K°i i`,K K|M h?`B :B M > *?O h?-M E?Q +| i? ;B Q T?| +?Q h?-M oQÆM; T?
ççB M?•M +kM; ;B®M; M? m +| i?

g g

hB m M? ç-m ç½ M„K #`Mi v G•K Gç+- ç +?Q ?„M çSM; M;?B Ki` M;- iÄ p M`M;
i` M|B HQçMX

@ "'i [m€- iU M?Q *?O i?-M F?Q +?d +| i? ;B Q T?| °i h?-M oQÆM;- Kšmi?•M çç
i?`B ;B M T?€Ti„+ +kM; +?d +| i? ;B Q T?| +?Q M?B m M?'i K°i i`,K M;QìB

g g

@ L|B +€+? F?€+- /QÈB ibM? ?m®M; #bM? i?QìM; h?-M oQÆM; +U+ ?çM H` b€m M
i?9 h?B M bBM? ç` /QĐM;- M?Q p"v +kM; F?¬M; +?d b® M`v

g g

@ aQ i, #•v ;Bì M„K ;B[b€m ççQ i?`B ;B M T?€Ti„+- +€+? K°i i`,K ççQ ççB i?"M?

g g

G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB iS+ +QìB- +€B M`v +?Q /M ççi iÈB *Ym hBM? h?-M oQÆM;
M?Q i? - K†+ /M M„K ;B[? B HQçB T?€Ti„+ +MM; æçB æçQ +kM; F?¬M; +QìM; ç
T?€Ti„+ ?Q`M iQ`M #'i ç²M; M`v- M?QM; im M?B m K°i ççQ H` +| i? i,M; +QìM;
F?¬M; F€ [m€B +?9i M`QX

g g

@ E?B bQ i, M;QÆB M„K ;B[K°i i`,K i?`B ;B M ççB ççQ- HB M HÈB ?çB M?Q K M;

G•K G¢+ iB T iK+ HW ;¢i ?ÄBX

g g

@ E?¬M; F?¬M; F?¬M;- Kšm M?" ¢¢B M?•M H" /mv M?'i- H" #'M M;mv M T?€T i„+
M?'i p¬ M?" :B®M; M?Q L[m L[m ¢¢B K pQÆM; po ¢¢B- +?d +¬M Kšm i?•M +ÁM- L
i? M"Q i`Î i?"M? h?ÌB :B M #'M M;mv M KÈBX

R9RjX *?QÆM; R9RN, "ªM L;mv M S?€T h„+X UkV

G¬M M"v aQ •M? hmv i +kM; F?¬M; +| ¢2K M|B ¢QÊ+ K°i MY HB M /WM; H¢BX

g g

L?Q p"v +kM; ;B®M; M?Q h?QÊM; h?B M h?¬M- +?Q /M H" M„K ;B[?„+ ¢°M; T?€T
¢¢Q ?Q" M iQ" M #'i ¢²M; +O i? ;B M- M?QM; M m F?¬M; +?B K ¢QÊ+ *?O i?¬M F
i?"M? h?¬M oQÆM;- M?'i ¢`M? T?ªB +| K°i +Æ ?°B

g g

L?Q p"v- hY ædM? H" i²M i¢B ;b\

g g

*| i? i`'M +? i *?O i?¬M F?Q- i²M i¢B M"v i'i M?B M H" pQÊi [m *?O i?¬M F?Q- a
hY ¢dM? +MM; GQ¢M E?¬M; hB M +O Kšm i?•M M" M; +| F?Q iS+ ;B®M; M? m- T?

g g

L?QM; hY ¢dM? H¢B i`'M €T h€K ¢¢Q +?Q + Q T?€T i„+- ¢ m H" pQÊi [m t h?¬M
i?Q+? i? M"Q \

g g

G" T Zm®+ i U M? B M +| i• M F? €+? i S T? QÆM; iÈB [m M H - M? QM; #•v ; Bì i? -M #
h? -M oQÆM; - ç•v +, M #^M F? ¬M; +| h? -M oQÆM; M; mv M w KçQ ? B K `ì B h? -M Z
#¼M ?¼ +, M #^M F? ¬M; +| w t•K HQÊ+ ", M; GBM? h? -M Zm®+ - M m F? ¬M; T?^B
#QÊ+ - T? B M [m®+ i?´ M"v ?ŠM ç½ #` ?Q" M iQ" M T?•M +? B K X

R9R8X *?QÆM; R9kR, h? -M oQÆM; GB T a€i :B^X URV

L?QM; h? -M oQÆM; F?¬M; +| iÈB- h?QÊM; h?B M h? -M M; QÊ+ HçB iÈB F?¬M; Qi
KÈB aQ •M? hmv i bBM? ` iÁ KÁ X

í i`QM; H`+? bY h? -M :BÈB- +?Q iÈB #•v ; Bì F?¬M; T?^B H" F?¬M; +| F, HK+ F? -
H" T h? -M Zm®+ - H9+ M"v ç° i M? B M +?çv ç M K° i iB m M? ç -m >Q h? -M *^M? H
HçB +ÁM +| i€K ççB h?QÊM; h?B M h? -M M; mv M w i? -M T?K+ - +€B M"v B +kM;

a m F? B æçB J h? -M Zm®+ i? "M? H" T- +?mv M i? S M? 'i /o M? B M H" F?m +? i`QA
M, K ççB h? -M Zm®+ +?mM; [m M? T?€i F?îB imv M M; ¬M +?B M i` M? - ç +?Q i`i +
Zm®+ KÈB M"v [m^M? B M +?QM? H" i` M; M?€Q F`+? - ç²M; i?ìB ?QÈM; M, K ççB
+?B M- ç•v F?¬M; T?^B H" iU H'v /B i pQM; b Q\

o"v K"- +?mv M i bM? T?€i bBM? F iB T +kM; ç +?Q i`i +^ K¼B M; QìB i? 'i FBM? -
Zm®+ #` M? 'i M? 'i ç€M? #çB- `®B `Qi imv M #® M; mv M w i`î i? "M? MQÊ+ +?B M
i? -M T?K+ pÈB æçB J oQÆM; X

J" K° i +?B ççB [m•M ?mM; p"i +kM; ç +?Q HÁM; M; QìB ç^K ?"M- [mûi M; M; ? i i?^
iQ" M #° Zm®+ h?´ i? M? i`W bç+? b - ç +?Q M; QìB i-K i?QìM; tm' i? "M? F?¬M; H

æçB J h? -M Zm®+ H'v i®+ ç° ç +?Q M; QìB i F?¬M; i? iQîM; iQÊM; M' B F?m -
M; OB ?ÆM i`, K M, K HB M i?•m i|K; -M ? B KQÆB h? -M Zm®+ - i? "M? H" T çQÊ+ K°
#•v ; Bì +?Q iWM; +| i`QM; H`+? bYX

"i [m€- F?Q^M; +€+? Km®M M? 'i i?®M; iQ" M #° h? -M ; BÈB +ÁM ?"M? i`bM? `i /
hmv i`i M? M? F?¬M; +ÁM ?SM; i?9- H ?ûi Km®M i?®B p` X

ob p"v æQìM; æB K H M M; ¬B- i¬M ?9v hB m J L[X

E?¬M; i? M; ?B M; ì- æçB J h? -M Zm®+ H" h? -M Zm®+ +U+ F€ +QìM; ççB i`QÊ+ K
H½M? i?´ iQ HÈM- i`b ?ç +?B +?9M; ç m H" ç° + M? 'i p¬ M? ` - M?QM; +€B M"v ; B®
F€ F€ [m€B- [m®+ +?O # M, K HB M i? v ç`B- +?Q iÈB #•v ; Bì +kM; +?Q +| K° i ç
M; QìB F€ [m€B K° i h? -M Zm®+ M?Q p"v +ÁM F?¬M; +| T?•M #, M; +?B `) X

J†+ /M G•K Gç+ F?¬M; T?^B H" çSM; ç -m h? -M Zm®+ - M?QM; F?¬M; i? M; ?B M;
+?QM? - ?„M T?€i ç°M; i`i +^ HU+ HQÊM; çB /Á tûi i bM? ?m®M; /` i?QìM; i`QM; T?
FB K imM; iQ+? *?•M oç+ i?S #^v- i?S i€KX

L?QM; +€B M"v +ÁM F?¬M; i bK i?´v- G•K Gç+ ç° i M? B M M? "M çQÊ+ >mv i æ Q h?

hÈB h?QÊM; h?B M h? -M ç m H" FB i M; Q #`i im-M U +QÆM; [mv i #QÈM; #dM?
+ Q + Q içB i?QÊM; \

G•K Gç+ +| i? i?m" M HÈB î ?ÆM i`, K M, K i`QM; +¬M; +?B K ?ÆM ? B KQÆB h? -
h? -M oQÆM; FB M?Q p"v- F€ i? "i +ÁM Km®M [mv +¬M; ç M i` M ç -m h? -M oQÆM

*?QM? H" p b M; QìB M¼ p¬ i bM? i" M b€i- ç +?Q M? |K h? -M oQÆM; K¶B K° i ç m +
î i`QÊ+ K†i HU+ HQÊM; +QìM; ççB imv i ç®B- F€ i? "i #¼M ?¼ +MM; pã ; B^ >"m h?
#`i ç²M; - ç²M; /çM; b) #` p¬ i bM? ç€M? +? i5

í i`QÊ+ K†i €T HU+ +U+ HÈM- #¼M ?„M HU +?¼M ?QÈM; K° i +QìM; ; B^ F?€+ i? -

*?QM? M?Q h?QÊM; h?B M h?-M i?-M T?K+ pÈB h?-M oQÆM;- ç½ i`î i?`M? +QM çB K +| HU+ HQÊM; +QÌM; çB ;B i ç M i`M +Y h?QÊM; h?B M h?-M- h?-M oQÆ ?„M M; ,M +aM i B QÆM;- M m F?-M; M?Q i? M`Q iK HçB M?•M i•K h?-M Zm®+\\

>mv i æ Q h?-M oQÆM; ç9M; H` ?ÆM ? B KQÆB M,K i`QÈ+ [mv i?m`M æB J h? hBM? h?-M oQÆM;- î i`QM; +?9M; h?-M [m®+ imv F?-M; +QB H` çç i i`bM? ç° + F?-M; i? t2K M?Q F v mX

G•K Gç+ #¶M; M?B M i`ÊM K„i- T?aM SM; ç-m iB M +O ?„M +?QM? H` i?-M #Q +Q ç€M? iÈB ?„M `²B5

sPI II55

h?•M ?bM? ?„M H|2 H M- ç9M; H` /MM; i?•M i? i`U+ iB T# v pKi ?QÊM; >mv i æ a m F?B iB M p`Q h?-M oQÆM;- F?-M; ;B M i?m`M /B +O ?„M +kM; ç½ M?“M çQÊ i? +MM; GB m `€M u M pW bªB #QÊ+ çB [m K°i h?-M Zm®+- M?QM; bQ pÈB /MM ?ÆM `i M?B mX

J°i #QÊ+- ? B #QÊ+- # #QÊ+ i?•M ?bM? G•K Gç+ +?ÈT ç°M;- b m MY + M? ;B i H Zm®+X

*?9M; h?-M oQÆM; imv i?m°+ bÎ ?[m ç M æB J h?-M [m®+- M?QM; G•K Gç+ + +QÈT çQç i i?®M; i` +O #¼M ?„M- +?d H` ç +?Q #¼M ?„M tQM; i?-M- iB T M?“M H` aQ •M? hmv i- +?Q iÈB #•v ;B i +kM; F?-M; +| ç2K æB J h?-M [m®+ +QB p`Q

L;QÊ+ HçB H` h`B m L;¼+ S?B T?B i?QÌM; +| /½ i•K- Km®M ç2K G•K hB m .QÆM; M?QM; G•K hB m .QÆM; ç²M; /çM; M;çQ F?Q KQÌB T?-M- ç•m +?`m iB T M?“M HQ M`v- ?B M içB ç M; i`T i`mM; iBM? i?-M F?´ im- M;? M H`v m`i F?Q Km®M çm`B F M`vX

P M?5

*ÁM F?-M; +| iB M p`Q h?-M i?“M? +O >mv i æ Q h?-M Zm®+- HB M +?SM; FB ç€M; bÊ i?ŠM; tû i`iB + Q- iQ`M #° h?-M i?“M? ç½ H` K°i KªM? `€+? `QÊBX

@ G•K ?mvM?- +Sm i 5

>mv i æ Q h?-M oQÆM; +ªK SM; çQÊ+ G•K Gç+ ç M- H`T iS+ ?QÊM; ?„M F m iQX h?-M oQÆM; +m®B +MM; H` h?-M oQÆM;- +| M;çQ F?Q- ;BÈB ?çM i?'T M?'i +O tQM; G•K Gç+ H` çB M?•M- K` H` tQM; ?mvM?X æQÆM; M?B M- +€B M`v +kM; +Æ H`K +?O +| [m M ? - ?„M ç²M; /çM; H` æB iQÈM; /QÊB i`QÈM; +O æB J oQ M?B M +| i? tQM; ?mvM? ;¼B ç `²BX

æ®B i?O +O >mv i æ Q h?-M oQÆM; H` K°i M;QÌB i?-M #Q ç-m F?Q€+ €Q +?Q ç€M; bÊ- K°i KU+ €T +? çQÊ+ >mv i æ Q h?-M oQÆM; F?-M; +| M,M; HU+ T?aM tm®M; /QÊB H` i?-M ?mv i +m²M; T?mMX

L;k hBM? h?-M oQÆM;5

*| i? H`K +?Q >mv i æ Q h?-M oQÆM; ç m F?´ +?®M; çÐ- K°i H` ?„M +| i? `9i` H ç T?€i ?mv ` +?B M HU+ iB T +`M hS hBM? h?-M oQÆM;- K°i T?QÆM; /B M F? hmv *?O i?-M F?Q `ÆB p`Q i v i`QM; h?-M oQÆM; +Æ #ªM H` mv HU+ bmv v m- +kM; çO ç T?€i ?mv ` +?B M HU+ +`T #`+ hS hBM? h?-M oQÆM;5

o`v i?b iQÆM; çQÆM; pÈB ? B çB hS hBM? h?-M oQÆM; ?ÈT +?B M i?-M #Q M? F?-M; bÊ i`¼M; FQ+?- +?Q >mv i æ Q h?-M oQÆM; +Æ ?°B FûQ /`B ?ÆB i`M- K°

@ >W- +?d H` L?`i hBM? h?-M oQÆM; +kM; /€K çB iB K +€B +? i5

h`QM; €M? K„i M;QÌB i?-M #Q FB ?B M H M K°i ççQ ?`M K M; m €KX J°i i v i?Á` h?-M oQÆM;- ?„M Km®M i`QÊ+ ? i;B i KK+ iB m +?O v m- HçB iB m /B i;B ?Ä

E?¬M; ;B M i?m'M /B5

o Q- G•K G¢+ p¬ +MM; [m, K`K` tm'i ?B M ÎT?Q i`QÊ+ >mv i æ Q h?¬M oQÆM; -
+?mv M- ?„M K°i [mv M Q M? ` - pW ç9M; M; ,M çQÊ+ K°i FQ+? M`v +O ç®B T?Q
Zmv M- +?QÎM; +?¢K M? m- H¢B [m, /`K` F?¬M; +| T?€i` K°i iB iB M; p M; - F?¬
•K HU+ HQÊM;5

@ ±- >„+ ç°M; T?€T i„+5

h?¬M #Q M?•M FB M?`M F?¬M; çQÊ+ T?€i` K°i iB M; FBM? ?¬X

E?¬M; ?´H` h?¬M oQÆM; - T?ªM SM; M? M? M?Q p"v5

E€i?"i G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| ç2K >„+ ç°M; /B M ?| - M?QM; ç®B T?QÆM; H¢B
+?QM? t€+X

R9ReX *?QÆM; R9kk, h?¬M oQÆM; GB T a€i :BªX UkV

@ >B M i¢B i +| iQ +€+? +MM; M;QÆB ç€M? K°i i`"M +?S5

G•K G¢+ çSM; M;¢Q M;? i`ìB + Q- ?QÊM; i?¬M #Q +QÎM; ;Bª FB M|B `X

@ G`K b Q +| i? - h?¬M oQÆM; +?d +| i? M„K ;B[K°i HQ¢B ç¢B ç¢Q- *?O i?¬M F?
M?"M i?S+ K°i +€B ç½ H` h?¬M oQÆM; H`K +?O5

E?m¬M K†i M;Q`B i?¬M #Q FB #`# Q i`QM; €Q +?Q`M; M?bM F?¬M; iÊB- M?QM;
[m`MX

@ >„+ ç°M; T?€T i„+ M?'i ç`M? T?ªB L;k >`M? M;QM; iK- L;k >`M? +•M ç®B- ÎH9+
+| i? /U p`Q +?QM? KbM? HoM? M;°- M?QM; Km®M ç¢i iÊB h?¬M oQÆM; +ªM? M
i?¬M F?Q i€M i?"M?- ?Q†+ H` M,K p` *?Q h¬M FB ?€b) HB M i?O i¢Q K°i M?•M p

G•K G¢+ M;?2 ?„M M|B M?Ä- i`QM; M°B i•K ?ÆB FBM? ?½B- i?^M; M`v `ä`"M; #B
+ÁM +| i²M i¢B +| i? #²B /QÐM; çQÊ+ h?¬M oQÆM; - ç•v +?ŠM; TªB H` M|B +| çC
aQ •M? hmv i- *?Q :BªB *?B b Q\

P M?- G•K G¢+ /Si F?Q€i +ª M;Q`B ?| i?"M? >„+ ç°M; - /M b Q ç½ #`M;Q`B M?bM
H`K iB T ;B'm /B K\

@ L;QÆB ç M i°i +MM; H` i?•M T?"M ;b\

>„M HÈM iB M; ?ÄB- ç€M; iB + +?QM? H` aQ •M? hmv i F?¬M; +| iÊB- #^M; F?¬M
M,M; M?bM ` ç M i°i +MM;X

@ ±- HQ¢B EBK ? T?€T i„+ M`v- +€B M`v +€B M`v +€B M`v

h?¬M #Q M?•M FB ç°i M?B M iQ`M i?•M T?€i`mM- #¶M; M?B M M;~M; ç-m M?bM
iBM? [m M; ç¢B T?€i- TªM; T?'i M?Q K°i ç-m /½ i?9 +U+ ç|B- p¬ +MM; F?€i p¼M

@ h?"K +?Q +| K°i iB #´M M;mv M T?€T i„+ # Q ?`K- F?¬M; +| b B- imv i ç®B F?¬
L;Q`B i?¬M #Q FQ+? ç°M; p¬ +MM; - pQÆM i v` i`QÆM; ?QÊM; H M #-m i`ìB- ®M
;B®M; M?Q >„+ h?B i ç9+ i?"M?X

@ h? ;B M p"v K` +ÁM +| M;Q`B +| çQÊ+ FBK ? #´M M;mv M T?€T i„+ i?S ? B- ?
i 5

L;Q`B i?¬M #Q ç°i M?B M ;B®M; M?Q M´B çB M- M?QM; ? B+€B i?B i i?O H¢B #¶
T?'i #`M?B i ç°+ Q /mM; Hmv M- ?„M ; -K çB M +m²M; K°i iB M; - i"i ?QÊM; G•K G

` - K°i KªM? FBK +?B HU+ ?mv b€B- ç2K ? i i?ªv bU p"i i`QM; T?¢K pB i`,K /†K T?
?| X

L;Q`B M"v- #B i`'i M?B m +?2 ;B'm5

G•K G¢+ #B i`ä KbM? M„K ;B[ FBK- K°+- ?Ä - i?´- F?¬M; ;B M- i?`B ;B M T?€T i,
? T?€T i„+- M?QM; i?Ov ? T?€T i„+ +kM; ç½ H" h?¬M oQÆM; +'T- M?QM; b€m H

"´M M;mv M T?€T i„+5

E?¬M; b B- i€K ? +?B M;mv M- +?Q + Q +?Q i?QÊM;5

h?¬M oQÆM; T?€T i„+ +kM; F?¬M; TªB óJ°iô +O i? ;B M- #´M M;mv M T?€T i„+5

G•K G¢+ ?ÆB +?9i ?²B iQÎM; HB M #B i- i`QÊ+ FB p¬ Hm" M H" HQ¢B i?´ ? T?€T
? T?€T i„+ M"Q- ?„M ç m +| i? i?´v çQÊ+ +?¶ #¢+ M?QÊ+ v m FûK i`QM; ç|- çÆM

h?¬M oQÆM; T?€T i„+ H¢B +?d H" K°i HQ¢B # M i`QM; h K h?B M æ¢B æ¢Q- +?Q
+?B M"Q ç|- G•K G¢+ i®B ç +kM; H" +| i? ç®B F?€M; i€K +?B # M i`QM; h K h?B
K†+ F K¼B pB +- +?d +¬M i?m°+ p T?¢K pB ç¢B ç¢Q K" hY ædM? T?QM; i`'M ç n

*€B M"v pQÊi` F?ÄB óK°iô +O h?¬M oQÆM;5

h? ;B M "€i S?€T- #´M M;mv M T?€T i„+5

æ•v H" ç¢B #Q K"i +O ?„M- /M H" GB m "€M u M +MM; aQ •M? hmv i +kM; +?d ?Q
F?Q +MM; HQ¢B GQ¢M E?¬M; hB M- K" +kM; F?¬M; #B i i?¬M? iUm çdM? T?QM;
iÊB HQ¢B ç°+ Q M"Q5

Jšm i?•M +O aQ •M? hmv i M„K ;B[F?¬M; ;B M #´M M;mv M T?€T i„+- KÊB +| i?
> h?¬M oQÆM; ç¢B ç¢Q iQ" M #° i`mv M i?W +?Q GB m "€M u M5 >Ä ;B H½Q i
#´M M;mv M- +| 8yy HQ¢B5

L?Q p"v- F?B im pB G•K G¢+ +?QM? i?S+ ç¢B i?¬M?- ?€ F?¬M; TªB +| i? +? ` h

L,K ç| G•K ;B i´iB M ç M i°i +MM; H" M?Q i? M"Q pšM H¢+5

G•K G¢+ îi`QM; M?€v K„i iM M; # v [m p¬ b® w MB K- K" H9+ M"v K°i [mv M +O i?
ç M5

@ G•K ?mvM? +QB +?WM;5

>mv i æ Q h?¬M oQÆM; p°B p" M; F m H M- M?Q i? M"Q G•K G¢+ `ä`"M; îi`QM; H

"M?5 "M?5

> B M„K ç'K +O M;Q`B i?¬M #Q FB +MM; K°i +?¶ Q M? ç M i` M M;Q`B G•K G¢+
?| i?•M >„+ ç°M; K" M|B- +?d +¬M HU+ HQÊM; F?¬M; pQÊi [m ?¢M KS+ + Q M?'
+,M #ªM b) F?¬M; +?`m i´M i?QÆM; ;bX

@ *?d +| +?9i i?U+ HU+ 'v\

G•K G¢+ +Q`B M?¢i K°i iB M;- i`QM; ;B¼M; M|B i?"K +?Q K M; i?2Q K°i iB F?BM

@ L;QÆB- M;QÆB /€K t2K i?Q`M; i \

L;Q`B i?¬M #Q M° ç M +| +?9i +¨ H,K `²BX

@ æ9M; p"v- çQ`M; çQ`M; h?¬M oQÆM; +ÁM Km®M /'m ç¬m H° çm¬B- M;QÆB M;
K„i iÊB M;QÆB\

G•K G¢+ ?W H¢M? K°i iB M;- K°i [mv M +?ûK ` X

"P L: 5

L;Q`B M¼ +kM; pmM; ? B ç'K H M- ?° Î i`QÈ+ Kti- K°i i? M? •K FBK HQçB p M; H
HmB ` ?ÆM i`,K /†K- M?QM; mv HU+ K°i [mv M M`v ç²M; /çM; #` ?„M ?| ;BªB- M;
+m®M [m v p X

@ hB m iY- M;QÆB i?“i M;¬M; +m²M;5

>„M T?€i` iB M; ?¬ T?šM M°X

@ `` pç+? i`-M ç M p i b Q `²B ?ª\

G•K Gç+ K°i # M pmM; [mv M ç|M ç€M?- K°i # M v M;mv M /MM; M;[F?Q F?BM? i?

@ >W- çÊB i?`B çB K i?-M +¬M; i ççB i?“M?- i'i +ª K¼B M;Q`B b) #B i i M +O i 5

L;Q`B M¼ F?¬B T?K+ p`B T?-M idM? i€Q- +MM; G•K Gç+ #`M? #`M? #`M? ç€M? F
M;çQ F?Q K½M? HB i M|B ` X

G•K Gç+ w MB K tQ v M? M?- i?-M +¬M; ççB i?“M?\ >„M `ä `M; H` L;k hBM?h?-
i? K°i çQ`M; çB ç M *Ym hBM? h?-M oQÆM;- ççi iÈB h?-M oQÆM; +U+ ?çM5 ob
+? i h?-M oQÆM; ç•v\

hmv h?-M oQÆM; +? i Î i`QM; i v ç®B T?QÆM; `i M?B m `i içT- M?QM; +?d +¬M
T?€i- imv i ç®B H` h?-M oQÆM; M„K ;B[FBK ? ççB ççQ i®B ç - F i ?ÊT pÈB M;C
oQÆM;- G•K Gç+ +| Hw /Q iBM iQÎM;- h?-M oQÆM; F?€+ +?d H` ç®B T?QÆM; pb
w ;B i +? iX

*?mv M ;B i FBK ? h?-M oQÆM; æB m ç| F?¬M; +| F?ª M,M; H` +Wm ?”M- i'i M?F

h?-M +¬M; ççB i?“M?\

h`QM; M°B i•K G•K Gç+ M;?o iÈB `i M?B m F?ª M,M;- ?„M +Q`B ? ? -` p F?BM?

@ L;QÆB /M i?m i?“T çO 8yy EBK ? ççB ççQ i?b M?Q i? M`Q- +,M #ªM F?¬M; +
T?€T i„+5

@ h?“T

h?-M #Q M?•M FB FBM? ?½B- iQ`M i?•M +U +?B M- iU ?² F?¬M; +| M;`i iÈB G•K
i?'m KQm ç² +O KbM?- M m ?„M F?¬M; +| +?2 €Q +?Q`M; K` M|B- i'i M?B M +| i?
b„+ +O ?„MX

@ Zmª H` i? 5

G•K Gç+ ;”i ç-m- ?„M +?d H` H`K K°i +€B bmv çQ€M- çQÆM; M?B M +kM; H` bmv
+”v M?“i- M?QM; ?B M içB t2K ` H` F?¬M; b B `²BX

@ *?„+ ?šM M;QÆB +| #Q i?m”i ;b +| i? i?-M T? EBK ? T?€T i„+ +O M?[M; h?-
HQm HçB5

h?-M #Q M?•M FB ;„i ; Q M?bM +?^K +?^K p`Q G•K Gç+- i`QM; €M? K„i H° ` ?”M
#Q K”i +O ?„M imv i F?¬M; +| i? #` #'i Hm”M F M`Q #B i `ä5

R9RdX *?QÆM; R9kj, >Ä :B æ€M? hÈBX URV

L;Q`B M`v- T?ªB +? i5

>ÆM M[i` M M;Q`B ?„M +ÁM +| K°i iB FBK +?B #ªM M;mv M- i?-M #Q M?•M FB
M?QM; ?„M M?“i ç`M? T?ªB +QÊT H`v +Æ /mv M M`v5

@ *? i5

L;Q`B i?-M #Q FB ;"Q i?ûi K°i iB M;- ? B i v H¢B pmM;- p¬ b® ç¢Q EBK hB M T?
#½Q i€T K" çBX

G•K G¢+ F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M- M;Q`B i?-M #Q M"v H" K°i M;Q`B K¢M? M?
?"M ;B Q i?OX

>„M imv +| i? HU+ i`ªK hS hBM? h?-M oQÆM;- ç| +kM; H" +U+ ?¢M- ;†T çQÊ+ L;K
[mªM; M; i v- +?d H" , p"Q iQM? ç†+ i?M +O >„+ ç°M;- ?„M +| çQÊ+ M,M; HU+ p¬ ?
i,M; HB M iK+X

Í çB K M"v- /M H" *Ym hBM? h?-M oQÆM; +kM; F?¬M; +€+? M"Q +MM; ?„M HB m

G•K G¢+ i`'M €T F?¬M; çQÊ+ ç®B T?QÆM;- i?-M #Q M?•M FB +kM; F?¬M; +| #B
M;Q`B +?B M ç'm ç M ;B| M' B K•v T?mM- M?QM; pšM H" F i [mªM; M; i vX

L;Q`B i?-M #Q FB imv im EBK ? ç¢B ç¢Q- M?QM; G•K G¢+ +| i? T?€i; B€+ ç M i
+| #'i ç²M; `i M?Ä- Î + 'T #" + h?QÊM; h?B M h?-M +€B M"v +| i? b) F?¬M; F?B M +
;b- M?QM; T?€T i„+ h?-M oQÆM; ç½ H" óJ°i ô `²B- +€B M"v +ÁM F?¬M; +| +MM; K
ç²M;X

L;Q`B M"v- [mªM?B M +| i? i?¬M T? T?€T i„+ HoM? M;° +O M?[M; EBK ? h?-M
HQm H¢B- ç¢i iÊB M?Q GB m "€M u M +MM; im i` ,K +?B i?`B ;B M ç¢B ç¢Q- K°i F?
i?"M?ô `²B- ?„M i?"i ç9M; H" +| ?B p¼M; i`Î i?"M? ç M?'i M?•M # M i`QM; h?-M o

"i [m€- GB m "€M u M i?B M iQ i`€+ imv i M?Q p"v- i?"K +?Q +ÁM +| Kšm i?•M aQ
ç¢Q- M?QM; ;¬M ? B M;mv M F, +kM; KÊB M„K; B[b€m +?B ç¢B ç¢Q- F?QªM; +€+?

EBK ? +| 8yy ç¢B ç¢Q- F?ª M,M; #„i ç¬m HoM? M;° bQ pÊB i?`B ;B M ? çÆM; Bª
+kM; KÊB iQÆM; çQÆM; pÊB jy +?B ç¢B ç¢Q5

Jm®M ç°+ +?QÎM; i'i +ª FBK ? ç¢B ç¢Q- +€B M"v F?¬M; +| KQ`B K'v M;mv M F,
K°M;5

h?"i ç9M; H" +| M;?` HU+5

G•K G¢+ pmM; [mv M M?Q KQ - +°M; ç€M? +°M; ?„M;- ?„M F?¬M; +?d H" +| çQÊ+
;B M T?€T i„+ ç +?Q i?•M ?bM? ?„M +U+ i®+- i?`B ;B M T?€T i„+ ç +?Q ?„M ?"M
#B M ?| pQÊi t M;Q`B i?-M #Q FB iQÎM; iQÊM;X

æ®B K†i ç`+? M?•M M?Q p"v- M;Q`B i?-M #Q F?¬M; F?ÄB T?€i H M +ªK ;B€+ p¬ H
*,M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M; ç€M? i?„M; çQÊ+5

>„M F m; "Q HB M iK+- ç°i M?B M i?•M ?bM? H°M K°i pÁM;- i v i`€B ?| +mM;- i v
i?Q€M; K°i T?€i- K°i KkB i M K"m ç2M HB M ?QÊM; G•K G¢+ #„M iÊBX

L? M? p¬ +MM;5

J°i KkB i M M"v i`U+ iB T ç•K p"Q i`QM; G•K G¢+ ?| i?•M ?„+ ç°M;5

h?•M ?bM? G•K G¢+ `mM H M- `ä `°M; F?¬M; +€+? M"Q /mv i`b ?bM? i?€B >„+ ç°
?bM?- i`QM; M;U+ K°i KªM? FQ+? b¬B- b„+ K†i K M; K°i iB i€B M?ÊiX

GU+ +¬M; FQ+? i?"i +Q`M; ç¢B- `ä `°M; pQÊi [m ?¢M KS+ + Q M?'i +O >„+ ç°M;
iB T ç€M? ?„M p M;mv M ?bM?5

@ S>-*

L;Q`B i?-M #Q FB +kM; F?¬M; +?`m M' B- i?•M ?bM? ?„M +U +?B M- K°i ç¢Q K€
T?mM iÊBX >B M M?B M ?„M #„M ` K°i KkB i M M"v ç®B pÊB #ªM i?•M ?„M +kM; H
p çª i?QÆM; ç`+? i?O K°i M; "M- iU i' M 3yy5

>ÆM M[- G•K G¢+ +?d H" #` €T +? - ç•v H" iU i' M K°i M; "M- çª i?QÆM; ç`+? i?O 3

@ L;QÆB

L;Q`B i?-M #Q H¢M? HMM; K` M?bM t2K G•K G¢+- i`QM; €M? K„i +?ÈT ç°M; i? K F?-M; #m¬M; i? +€+? M;?o +QÈT H'v #'M M;mv M T?€T i„+ i` M M;Q`B G•K G¢+- >„M +?2 /'m i?•M T?“M +O KbM? H`K pB +- iU M?B M H` +| #,M F?Q,MX h`QÊ+ F çO /`B `²B- ?„M T?ªB çB p 5

@ h b) i`Î H¢B- ç M H9+ ç| FBK +?B #ªM M;mv M i` M M;Q`B +O M;QÆB +?QM?H L;Q`B i?-M #Q +Q`B H¢M? K°i iB M;- sPl II5 #„M M;Q`B # v H M- ?QÈM; p T?QÆ G•K G¢+ +kM; F?-M; +| i`mv FQ+?- i` M i?U+ i ?„M +kM; F?-M; +| M„K +?„+ ç€M çm´B iÈB +?•M i`B ;|+ #B M i?b M?Q i? M`Q\

S?ªB M? M? K°i +?9i i,M; +Q`M; i?U+ HU+5 S?ªB M? M? K°i +?9i iB K çQÊ+ ? B +? @ æ i¢ G•K ?mvM? iQÆM; i`Ê5

>mv i æ Q h?-M oQÆM; ?QÈM; G•K G¢+ +?„T i v- imv KB M; M|B G•K ?mvM?- M? F€ +mM; FQM?- ç½ ç2K KbM? çtiÎ p` i`Q +`T /QÈBX

æ•v H` iU M?B M- i?-M #Q +Q`M; ;Bª FB +| çQÊ+ i?U+ HU+ çm´B ;B i?„M- K` C T?QÆM; #'i T?•M i?„M; #¢B- i?“K +?Q +ÁM Km®M €T [m K°i #”+X v M;?o G•K G ;B i?„M5

>„M i`QÊ+ FB imv ç½ +MM; G•K G¢+ ;B Q i?O- M?QM; H9+ ç| G•K G¢+ F?-M; +| >mv i æ Q h?-M oQÆM; imv iU M?“M F?-M; ç`+? H¢B- M?QM; +kM; F?-M; +| ç®B i? M`QX L?QM; ç M ;B`F?“+ M`v- ?„M KÈB ?B m çQÊ+ +?B M HU+ ;B[ ? B M;Q M`Q5

G•K G¢+ F?Q€i i v €Q M|B,

@ L;QÆB ç½ h?-M Zm®+ +?B M?•M- i F?-M; +| Hw F?-M; ` i v- F?-M; +-M ç H @ G•K ?mvM? i?“i bU H` M; v i?ŠM; +?B M?•M- K`B ç M T?Q /QÈB m®M; +?ûM i` +?O ?[m M;?`5

>mv i æ Q h?-M oQÆM; +mM; FQM? M|B ` - i?S M?“i H` FQM? T?K+i?U+ HU+ +O #Q M?•M #Ä tm®M; imv M M;¬M ói +ÁM +| i? `²B i`Î p ô- ç +?Q ?„M /€K [m b¬M L m h?-M #Q M?•M FB ;B i i`Î p - K` G•K G¢+ H¢B [mv i ç`M? F?-M; +Sm K` M|B- T?ªB +-m- K` H` i€M? K¢M; +O ?„M `²B5

“ÎB p”v- ?„M i`i M?B M b) ç®B G•K G¢+ +mM; FQM?- M m F?-M; T?ªB +€B ;B€ çÐ I bU F?-M; #Ä tm®M; çQÊ+- ?„M +kM; b) +9B M;Q`B H`K +?€mX E?-M; M|B M;Q`B i?•M G•K G¢+ +Q`M; ç¢B ç M ç€M; bÊ- H`K i?“i ?„M +ÁM F?-M; T?ªB +MM; m®M; G•K G¢+ +kM; F?-M; iB M iW +?®B ?ªQ w +O ?„M- HB M Î ç`M; FB /WM; H¢B K +?mv M MY #m´B HB M çm´B i`Î p - KB M óv i®iô F?B >mv i æ Q h?-M oQÆM; K ?„MX

>„M i?Ov +?mM; F?-M; `ä- pb +€B ;b `i M?B m M;Q`B ç°M; K°i +?9i H¢B Km®M H M;Q`B- +?ŠM; H) i`i +ª M K M?•M ç m ?ŠM H` ?€Q b„+ ? v b Q\

L;šK H¢B KbM? FB m i? K°i ç®M; HÈM- iU ?² +kM; F?-M; +| HU+ HQÈM; H) i?Š F?ÄB ?Qi K°i iB M;- `i M? M? HB M i`Î p æ¢B J h?-M [m®+X

Zm®+ i?´ pšM +ÁM iB TiK+ F?m +? i`QÆM;- i?2Q #B M +ªM? [m®+ +MM; [m®+ i- +kM; H°` +?•M /mM;- F? B T?€i` K°i Qi #ªQ p”i- imv +| `i Qi ç² p”i G•K G¢+ +| i? pÈB i?•M M?•M +O ?„M K` M|B H¢B çfi çQÊ+ ?[m /KM; `i HÈMX

o¬ Hm”M H` FB m i? ?„M ? v H` M?B iY- Kšm i?•M p•M p•M- im pB K¶B M;Q`B ç HQÈM; iQ+? Hkv +| ç M /QÊ+- i?-M iBM? HB M iK+ F?-M; M;WM; OM; ?°- Î T?€ F?-M; F2Q FB i# M +?Q- +?d +-M im Hmv M F?-M; T?ªB h?Ov +MM; G¬B ? B +? F?-M; +-M HQ H„M; T?QÆM; /B M T?€T i„+ HoM? M;°X

R9R3X *?QÆM; R9k9, >Ä :B æ€M? hÈBX UkV

L;„M M;OM M;„M M,K i?İB ;B M i`¬B [m - L K L?QÊM; >Q - J B >Q iB M iY +! M;° i
L;mv M i?¬M- M; v +ª HQ¢B iQ +? 'i FûK ç M M´B ç +?Q M;QİB F?¬M; ç`M? HÂM; i
ç®B M M iU b M? iU /B i +kM; iB M p`Q aÆ o` h?¬MX

hB M #° M? M? M? 'i H` G•K hB m .QÆM; - iQ +? 'i +O ?„M F€ i? "i M m bQ pÈB G•K
+?Q çO H` T?€T i„+ HoM? M;° ?Q`M iQ`M F?¬M; i? +MM; G•K G¢+ bQ b€M? - i?r
i?Q€M; K°i T?€i- H° ` /mM; ?Á K°i QiX

æQÆM; M?B M HQ¢B /mM; ?Á M`v +kM; H` iQÆM; ç®B- ?„M ?B M i¢B ç½ iB M p`
+€+? ç°i T?€ h`mM; L;mv M h?¬M +kM; +?d +! K°i #QÊ+ M;„MX

G•K G¢+ M?È iÈB M,K ç! H9+ KbM? ç°i T?€ T?ªB çšK K€m #€+? +?B M- M?QM; ?B
M;²B ,M ç M /QÊ+- HoM? M;° +! ?„M i`mv M +?Q- +? M? H +? M`v H` iQ HÈM #U+ i

L?QM; ?„M p`i p`i pª pª çB ç M K°i #QÊ+ M`v- F?¬M; T?ªB H` pb ç +?Q i?•M M?•M
M;° M?Q p`v b Q\

G•K G¢+ F?¬M; M?`M çQÊ+ +QİB K°i iB M;X

*€B M`v M;„M M,K i`¬B [m - #ªM i?•M ?„M iB M #° +kM; F?¬M; T?ªB H` F?¬M; +!-
F?€+ HB M iK+ pQÊi [m ç¢B +ªM? ;BÈB- ?B M ` ?„M +?“K H¢B- +?d H` ç¢i ç M L
F?QªM; +€+? ç°i T?€ L?` hBM? h?¬M oQÆM; +ÁM +! çQİM; iQÆM; ç®B /`B T?ªB ç

G•K hB m .QÆM; H` iQM? ibM? M;²B F?¬M; v M- ?m®M; ?² Km®M ç°i T?€ h`mM; i
+Æ ?°B- ?„M HB M /šM aQÆM; o¬L;mv i çB ` i?¬M i?`M?- Km®M HQm H¢+ ` M;Q

h`B m L;¼+ S?B imv F?¬M; #Ä- M?QM; M?B iY +kM; ç¢i iÈB aÆ o` h?¬M çdM? T?Q
çO ç t¬M; t€Q F?„T MÆB- i?“i Km®M ç +?Q ?„M H`K?Q Q Î# M i`QM; M?` FQM? b

G•K G¢+ +?Q M?B iY # v + Q- H¢B •K i?¬K T?€B ` K°i;½ h?QÊM; h?B M i?¬M •K i
?B K#B M T?€T pšM H` T?ªB /MM;X

J` ç ¼B M;QİB ç½ çÊB H¢B çÊB- H` #KM; +O S?QM; aÎ GB MX

æ m kyyy M,K b m- #KM; +O M`M; KÈB +! +?9i M•M; H M K°i iQ i Q- F?QªM; +€+
#B i +ÁM # Q H•m5 G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +! +?9i Q€M i`€+? - #'i F H` ?„M ? v H` S
#û FB ç m H` +?`m çUM; F?¬M; +! ?Q M ?ªQ [m - ç +?Q ?„M ç®B pÈB S?QM; K„
M?B m MQÊ+ KB M;X

æ®B pÈB +€B M`v + Q ?SM; M? 'i iU M?B M H` aQ •M? hmv i- +?d +¬M iB m #ªQ #ª
ç°+ +?B K S?QM; aÎ GB M- F?¬M; +¬M bÊ G•K G¢+ çQ¢i +MM; iB m #ªQ #ªQ i` M
#ªQ #ªQ FB pšM Î i`QM; #KM; S?QM; aÎ GB M çÊBX

L;`v ?¬K M v- i`i +ª K¼B M;QİB Î ?Q pB M i`QM; >Q`M; i?`M? m®M; i``- M?QM; K
ç°i M?B M bBM? ` - ?QÈM; p K¼B M;QİB im¬M ` K` çBX

sQ€i5

G•K G¢+ +MM; GB m "€M u M ç²M; i?İB M?ªv H M- M?QM; ?B M M?B M GB m "€M
M„K ;B[Qi M? 'i pQÊi t G•K G¢+ i`QÊ+ K„i- çQ¢i i`QÊ+ G•K G¢+ #´ ` K°i +?QÎM;
F?¬M; ;B M- ?B M ` # #!M; M;QİBX

@ æ•v H` ` Q B T?O ç¬m b Q\

G•K G¢+ H¢M? HMM; M!B ` X

Í i`QÊ+ K†i ?„M tm' i ?B M # M;QİB ç m H` h?¬M oQÆM; - i`QM; ç! +ÁM +! K°i ç¢
oQÆM; *?Q :BªB *?BX

@ L;mv M H B G B m +¬ M QÆM; ç½ Î ç•v5
 *?Q :BªB *?B ¬K [mv M i?B H K°i +€BX
 @ oB + M"v +MM; GQ¢M E?¬M; M?'i K¢+? F?¬M; [m M ? - FQM? tBM G B m +¬ M Q
 @ *?mv M ;b\

GB m "€M u M F?¬M; ç€T SM; +kM; F?¬M; +U imv i imv i- +?d H" H¢M? HMM; ?Ä
 iQÌM; ç®B T?QÆM; `®i +K+ M;?o ç M >Ä o¬ *'m +? i +MM; G•K G¢+ +! [m M ? - K
 oB + M"v- M;mv M M?•M ;•v ` pšM H" >Ä o¬ \*'m M?K+ K¢ aQ •M? hmv i i`QÈ+ - M
 +U+ ç° F?¬M; i?Q+? G•K G¢+ ?Q i•K T?QM; HQm- M?QM; pšM Km®M M?9M; K°i i
 @ L;QÌB M"v ;B i i°+ M?•M >Ä ;B i - iU M?B M T?ªB /MM; K M ? ç M K¢M;5
 > B M;QÌB +MM; *?Q :BªB *?B ç²M; ?"M? i?2Q i?S iU H" K°i M K K°i M[- ç m H" +! i
 im'M bm'i F?Q- M[tBM? ç T imv i i`-MX

L?QM; #¼M ?„M +ÁM +! K°i +?¶ +°M; ç²M; H" M;¢Q K¢M- ;B®M; M?Q Km®M ç2K H
 + Q + Q i¢B i?QÈM; F?¬M; ç2K M;QÌB i`QM; i?B M ?¢ ç p"Q K„iX
 L" M; FB M; !M i v +?d G•K G¢+ - /MM; M;[F?Q H" M? H¢M? M!BX
 •M? K„i GB m "€M u M H¢M? HMM; Î i` M M;QÌB M" M; [mûi [m - i?ªM M?B M M!B,
 @ >Ä o¬ *'m M?K+ bQ Km°B i - i°B F?¬M; i? t€- M;QÌB M"v H" im•M H M? i ç€M
 KB M; FB - +€+ M;QÆB Km®M #€Q i?M- GQ¢M E?¬M; M?'i K¢+? b) iB T5
 >Q5

" M;QÌB *?Q :BªB *?B ç²M; i?ÌB #B M b„+ - M;QÈ+ H¢B ?Qi K°i ?ÆB F?Q H¢M?X
 o¬ Hm" M H" >Ä i?` M?'i i°+ ? v H" GQ¢M E?¬M; M?'i K¢+? - ç m ç¢B #B m °i +?B h
 H" K¢M? M?'i h?¬M ;BÈB- F?¬M; +! T?•M +?B + Q i?'T- M m ? B i? HU+ HÈM F
 HQÌM; çQÈ+5

L?QM; K" GQ¢M E?¬M; M?'i K¢+? M?•M F?~m `i i?Q i?Èi- GB m "€M u M +! i? [H
 B M +?B M5 L?QM; # M;QÌB #¼M ?¼ +€B M"Q ç m F?¬M; i? ç¢B #B m >Ä i?` M
 M?'i K¢+? H" ç`+? - #¼M ?„M +€B M"Q /€K t^M; #"v- K°i KbM? H"K +?O\
 *?d H" Î çB K M"v- #¼M ?„M ç½ Î p"Q #` ç°M; imv i ç®B5- i`-K M;•K K°i ?²B H•m-
 @ >Ä ;B +MM; GQ¢M E?¬M; M?'i K¢+? M?B m i? ? ;B Q ?ªQ- ?€+! ç¢Q Hw i`Î Kt
 pšM H" çWM; M?9M; i v KÈB i®i5

GB m "€M u M ?W M? K°i iB M;- €M? K„i Î i` M i?•M # M;QÌB [mûi [m - M; v i?ÌB
 *?B +?Q `^M; M" M; +U imv i- w M;?o +O M" M; H¢B tQ v +?mv M M!B,
 @ L m +€+ M;QÆB ç²M; w F?¬M; H'v HÈM ?B T M?Ä- +?d T?€B ` M;QÌB i®B ç
 M"v ;B Q +?B M- M?Q p"v GQ¢M E?¬M; M?'i K¢+? +! i? F?¬M; M?9M; i v p"Q5

L m M?Q F?¬M; +! i`QÈ+ FB M" M; +QÌM; i? imv i ç®B- +€B HQ¢B F?ÆB K"Q ?
 +?B M M"v +kM; b) F?¬M; iB + ?"Q F?Q- M?Q p"v p¬ Hm" M H" *?Q :BªB *?B ? v ?
 +! F?ª M,M; ç€T SM; v m +¬m +O GB m "€M u MX

:B i M;QÌB >Ä ;B #¼M +?9M; çB +ÁM Km®M K°i i`"M +?B M +¬M; #bM? \ Jti KkB
 iU M?B M T?ªB #^M; +?B M HU+ +QÌM; i? K°i H-M ?"M? ç°M; M;?B M €T5

L?QM; i`QÈ+ ç•v GB m "€M u M H" T mv- HU+ HQÈM; +O #¼M ?„M i?Q€M; +€B iU
 "€M u M +?`m HmB M?QÌM; K°i #QÈ+ - #¼M ?„M M"Q +ÁM /€K çQÈ+ K°i i' + H¢B K
 +?B- Kt+ /M GB m "€M u M M!B F?¬M; i? H'v HÈM ?B T M?Ä- M?QM; H¢B ç²M; w
 +! i? bQ pÈB G•K G¢+ + Q ?ÆM K°i +ªM? ;BÈB- ç•v F?¬M; TªB H" iQÆM; çQÆM;

G•K G¢+ # 'i [m€ H¨ L? 'i hBM? h? -M oQÆM; - M?Q p"v +?d + -M >Ä ;B iMv iB M T?€
H¨ +| i? M; ?B M €T5

" 'i [m€ - >Ä ;B +?B M?•M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ i?¬M; [m *?O i? -M F?Q iB M p"Q
i? KQÊM M?ì *?O i? -M F?Q `9i ` h? -M Zm®+ +?B HU+X L m M?Q G•K G¢+ +| ¢
M?Q p"v bU ibM? H¢B F?¬M; / M|BX

"¼M ?¼ ¢ m #B i >Ä o•M h?QÆM; `ÆB tm®M; i`QM; i v GQ¢M E?¬M; M?'i K¢+? -
H¢B +?d +| # M; QìB - +€B M"Q +kM; F?| +| F?ªM, M; iB m ?| ¢QÊ+ +?¶ i®i +O >Ä
o•M h?QÆM; +?QM? i?S+ `ÆB tm®M; i v B F?¬M; M|B +kM; ?B m `²B5

R9RNX *?QÆM; R9k8, *?B M PÈ+X

G•K G¢+5

*?Q M M- iB m iY M"v ¢B p"Q h? -M oQÆM; 5

" M; QìB *?Q :BªB *?B ¢ m H¨ im Hmv M >Ä ? +¬M; T?€T- +| i? iBM? iQìM; +ªK S
G¢+ +| K°i +¶ F?Q iS+ ?Ä ? ¢¢B ¢¢Q- #¼M ?„M iU M?B M M; ?o `^M; G•K G¢+ +| i
pb G•K G¢+ ¢½ ¢QÊ+ >Ä o•M h?QÆM; M?"M +?OX

L?QM; +€B M"v +| +?9i T?B M T?S+ `²B- G•K G¢+ +| ¢QÊ+ \*?O i? -M F?Q- +| i? `9
æ¢B J h? -M [m®+ M"v ;B®M; M?Q H¢B `i HÈM- Qi M?'i +| i? i, M; H M; 'T Ry H-
M"v ¢½ +| ¢QÊ+ M, M; HU+ +?®M; H¢B L?` hBM? h? -M oQÆM; X

Jm®M ;B i G•K G¢+ F?¬M; / /"M; - Qi M?'i T?ªB tm'i ¢°M; K°i v m M; ?B i +MM; ;B

L?QM; HQ¢B v m M; ?B i M"v Km®M ibK H¨ +| b Q\ G¢B T?ªB ¢†+ #B i H¨ L?` hBM
F?¬M; i?U+ i 5

h•K ibM? # M; QìB *?Q :BªB *?B pW KÈB +| +?9i +?mv M #B M i®i ¢ T H" T iS+ H
M"v GB m "€M u M F?¬M; T?ªB H¨ +® w i` m ¢M ?Q H°M; #¼M ?„M b Q\

@ GB m +¬ MQÆM; - v m +¬m M"v +| +?9i [m€ KS+5

L K iY i`QM; # M; QìB M|B ` - ?„M +MM; pÈB M [iY F?€+ ¢²M; /¢M; ¢ m H¨ h K hBM
F?¬M; iQM? H¨ HÈB ?¢B +Ð M"Q- M?QM; +?¢v ¢B ` # M M; Q`B imv i ¢®B H¨ bB m

GB m "€M u M F?¬M; +| #B m H°- i` M i?U+ i ? B h K hBM? h? -M oQÆM; H¢B +
+?mv M M; M; ?"M; \ L" M; M?bM i?'v *?Q :BªB *?B iU ?² H¢B i` - K iQ- ?²B H•m b r

@ *| i? + Q ?ÆM ? B ¢¢B +ªM? ;BÈB- M?QM; F?¬M; ¢QÊ+ p" M /KM; # 'i Hm" M •K K
E?¬M; M?'i K¢+? imv i ¢®B b) F?¬M; M; ²B BK K" M?bM5

G•K G¢+ `ä `M; MY +?9i Kti KkB +kM; F?¬M; #€M +?Q ?„M- +€B M"v iU M?B M
FB K çQÊ+X

GB m "€M u M +! i? mv ?B T ?„M- F?¬M; i? K M; ?Q ç M ?„M- H" pb +?B M HU+
+QÌM; ç¢B ?ÆM5 L?QM; G•K G¢+ H" pb +€B ;b- imv v m M; ?B i- M?QM; /M b Q +
?„M F?¬M; #B i +? M? H +? # Q M?B m5

@ *?Q :B^aB *?B- M m M?Q M; QÆB ` i v- i i' i M?9M; i v- M?Q p"v H-M M"v M; QÆB
;B^aM M?Q p"v5

GB m "€M u M M!B ` K°i +•m T?•M HQÊM; KQÌB T?¬MX

a„+ Kti *?Q :B^aB *?B H"TiS +i`Î M M ?mv i ?²M;- Q M? i?Q€M; K°i T?€i- çdM? ç-
H M K°i ç¢Q ?Ä /B K i`MM; i?B M- +QB M?Q T?€i iB i H'v HY ;B"M +O ?„MX >„M
i€+ çB ` - b„+ Kti ?mv i ?<sup>2</sup>M; i`Î M M i€B M?Êi- ?„M M?bM HQÊi [m ? B M; QÌB >Ä

@ *?9M; i çB5

@ *?Q ç¢B + 5

> B M; QÌB >Ä ;B ç²M; i?ÌB F?¬M; + K HÁM; F m H M- #¼M ?„M H" ç M i? v i°+ M
F?¬M; +! #€Q- M; QÊ+ H¢B +ÁM i' M i? 'i K°i FB M #^aQ p"i- +€B M"v #¼M ?„M +?`m

@ æB5

*?Q :B^aB *?B /KM; HU+ M!B ` - HY ;B"M i`MM; i?B M /-M /-M i?m ?²B- +?SM; KB
+^aK t9+ `²BX

hmv ? B M; QÌB >Ä >¼ u H" >Ä ;B i°+ M?•M- M?QM; p"Q H9+ M"v +ÁM T?^aB M; ?
?"M i`WM; K„i M?bM G•K G¢+- H9+ M"v KÊB +MM; \*?Q :B<sup>a</sup>B \*?B tû `€+? >Q E?¬M;

@ L?È `ä H-M b m T?^aB K M; H p"i ?5

aQ •M? hmv i K°i # M çQM; çQ #`M i v M?Ä #û K°i # M +QÌB ?b ?b M!B ` - F?¬M;
+O # M; QÌB t€i Km@BX

h?•M ^aM? # M; QÌB *?Q :B^aB *?B +?Q çB ç M i`QM; ?Q F?¬M; ç m `mM H M- M?Q
i?¬M T? - F?¬M; H° ` K°i +?9i #!M; /€M; X

h?•M ?bM? G•K G¢+ tQ v +?mv M p i`QM; .QÐM; h•K ?k- ?„M Km@M Hmv M ?! #^a

hW H9+ ` i v +QÈT çQ¢i ?„M ç½ F?¬M; +! bmv M; ?o [m Km@M i`^a H¢B- >Ä ;B ç½
M m ?„M F?¬M; i`QÊ+ i?m +?9i iB M H½B i?b i?"i bU `i tBM H¶B +?QM? KbM? `²E

R9kRX *?QÆM; R9kd, "¢B GmBX UkV

>¶M æ°M .mM; G¬ KÎ ` - i? M? #^aQ FB K FB iW ç° + Q T?€T i„+ K" M!B +?d H" h?
+! +?®M; +U +?B HU+ HB M #` ?„M K" B çB i?¬M iQM?- HU+ HQÊM; ?MM; ?²M HB
i,M; iB M H'v im pB #^aM i?•MX

L? 'i hBM? h?¬M oQÆM; çdM? T?QM; 5

*? M? H +? K°i iQ M?Q p"v H" +! i? iB M p"Q L?` hBM? h?¬M oQÆM; `²B5 G•K G
i?Î /"B- M m M?Q iB M p"Q L?` hBM? h?¬M oQÆM;- F?¬M; i? M; ?B M; Ì HU+ +?B
K°i + 'T ç° KÊBX

>B M M?B M- >Ä ;B b) F?¬M; / /"M; #m¬M; i? +?Q- H-M b m i?ÌB çB K #¼M ?„
` + Q i?O +"M; i? K HÊB ?¢B- ?Qt+ H" K M; i?2Q i?¬M F?Q +"M; +QÌM; ç¢B ?ÆM

*€B ;¼B H" L?'i GU+ S?€ o¢M S?€T- imv h?B M i?-M F?Q Î T?€T i„+ F?-M; +€+? oQÆM; +'T- M?QM; Î i` M HU+ HQÊM; H¢B +| i? p¬ ?¢M i,M; +QÌM;5 >ÆM M[ bQ h?B M i?-M F?Q Î +?¶ F?-M; #` im pB #ªM i?•M M;QÌB bY /KM; ?¢M +? [m€ HÈM X

"'i [m€- >Ä ;B +kM; F?-M; #B i G•K G¢+ ¸ M i°i +MM; +QÌM; ¸¢B ¸ M +Ð M"QX " +?d H" i?U+ HU+ K" G•K G¢+ ¸ +?Q #¼M ?„M +?SM; FB M- /M H" ¸ M + Q i?O +| ¸ oQÆM; +kM; #` ?„M ¸€M? p 5

>„M M;QÊ+ H¢B H" ?B p¼M; >Ä ;B M? M? +?Q ?„M p" B K|M h?B M i?-M F?Q- im ¸®B pÊB ?„M F?-M; /MM; ¸QÊ+- M?QM; HU+ HQÊM; iQ+? Hkv H¢B H" ?„M i`QÊ+ K ? B H-M ?QÊM; ?„M F?B m +?B MX

L m K¼B M;QÌB >Ä ;B #B i`ä G•K G¢+ ¸2K #¼M ?¼ i`Î i?"M? ¸²M; iY ¸Q +ÆK- i ;bX

@ hB m M? ¸-m- bQ i, +O M;QÆB #€ ¸¢Q M?Q p"v- F?-M; bÊ >Ä ;B i?U+ bUi? a m F?B G•K G¢+ tm'i [m M i`QÊ+ iB M HB M #„i aQ •M? hmv i iÊB- ?„M Km®M ?ªK°i +?9iX

@ *?Ê bÊ +?È bÊ- M?[M; M;QÌB >Ä ;B FB #'i [m€ H" +€Q KQÊM Q B ?MK- bÊ #¼ aQ •M? hmv i F?-M; [m M i•K M|BX

@ ob +€B ;b M|B M?Q p"v\

G•K G¢+ p®M +?QM? H" Km®M HW ;¢i iB m M? ¸-m M|B- iU M?B M H"TiS+ i`mv h?2Q G•K G¢+ iB M M?"T h?-M oQÆM; +ªM?- aQ •M? hmv i #B i`ä +| K°i b® pB ;B'm /B K- i?"i +kM; F?-M; +| M?Q i`QÊ+ ;B[FQM M?Q #QM; M|B,

@ E€ i?"i >Ä ;B H½Q i´ +kM; F?-M; TªB M;QÌB M„K;B[*?Q h¬M i?-M F?Q- K" H

@ *€B FB F?-M; TªB +kM; H" M;QÌB >Ä ;B b Q\

@ E?-M; ;B®M;5

aQ •M? hmv i ¸QM; ¸Q +€B ¸-m M?ÄX

@ Jšm i?•M p` \*?Q h¬M FB +O >Ä ;B +?QM? H" h?B M æ` h?-M i?9 GB i .B K #` >Ä ;B H½Q i´ +QÐM; #S+ KÊB ;ª +?Q- #ÎB p"v [m M ? +O >Ä ;B \*?Q h¬M +M Km®M +?mv M p` *?Q h¬M FB ` - ?„+ ?„+ - F?| ?ÆM H M i`B5

L" M; H"K ` p M|B iB T,

@ "ÎB p"v- #¼M ?„M M"Q +| HU+ HQÊM; +MM; bQ i, ¸®B ¸-m5

G•K G¢+ ;B"i KbM? K" M;°- #'i [m€ >Ä ;B +| M?B m h?-M oQÆM; M?Q p"v- +?S h¬M FB pšM ¸®B pÊB >Ä ;B +| HQm M?•M ibM?- i?"i Km®M H"K +?Q M|M; Mªv- / F?-M; / i?m i?"TX

"'i [m€ aQ •M? hmv i ¸½ M|B `i +| M„K +?„+ - +?„+ ?ŠM +?d +¬M ¸WM; H"K bU ibM *?Q h¬M FB +kM; b) F?-M; / /"M; ?B M i?•MX

*QÊT H'v p" B K|M h?B M i?-M F?Q +| H) ;•v F?-M; ` i²M i¢B +QÌM; ¸¢B M?Q p"v\

G¢B p" B M;v ¸B [m - G•K G¢+ F?-M; +| ¸ÊB ¸Êi #€Q i?M i?S ? B +O >Ä ;B - H¢ M€Q FBM? ¸°M; - +?d K°i H9+ b m HB M +| K°i ;½ ?Q" M; +mM; p bo +?¢v iÊB- ?Q

@ æ¢B M?•M- +| K°i +QÌM; M?•M +SM; `„M p"Q oQÆM; +mM; - +?9M; iB m M?•M M G•K G¢+ M Q M Q- H¢B +| M;QÌB /€K +SM; `„M iB M p"Q oQÆM; +mM;\

hmv h?-M ¸¬ F?-M; +| h?QÊM; h?B M i?-M ?Qt+ H" h?-M oQÆM; i¼ i`'M- M?QM; M;?B K M?B M H" h?-M ;BÊB ¸ M?i +QÌM; [m®+- `ä `M; +| M;QÌB /€K t¬M; p"Q M;QÌB T?QÆM; M"Q iQ ; M HÈM K"i M?Q i? \

L;QİB>Ä ;B \

G•K G¢+ H„+ ¢-m- M;QİB>Ä ;B +ÁM +—M +SM; `„M b'K oQÆM; +mM; Q- H—M i`Q
¢-m +O ?„M- F?¬M; +—M T?Q i`„+ i`Î M`vX

>„M K°i +€B +i #QÊ+ ¢B iÈB +Y p`Q ?Q`M; +mM;- +?d i?`v [mª M?B M +| K°i >„+
p Î i`QM; ?Q`M; +mM; ¢B ¢ M- K`Î i`QÊ+ K†i +O ?„M H`K°i HQ¢i i?`p ;BÆ pk F
iK+ `9i HmB- K°i #° Km®M M;„M +ªM `²B H¢B p¬ HU+ M;„M +ªMX

>B M M?B M- M?[M; i?`p M`v Î i`QÊ+ K†i >„+ v M?•M ¢½ ,M ¢ m F?´ `²B- ¢½ F?
L?QM; #ÎB pb +?S+ i`€+? i¢B i?•M- #¼M ?„M H¢B F?¬M; i? H`K M?Q F?¬M; i?`v
¢°M; t'm ?´ M?Q p`v `²BX

>„+ v M?•M M`v H`h`mM; L;mv M i?—M L?`i`¼M; i?B M- i`M ¢-m ¢°B Kk `°M; p`M

GU+ HQÊM; p—M; b€M; F?¬M; TªB ;Bª pÎ- K` ¢9M; H`+€B M`v H¢B ¢ +?Q G•K G¢
p`v +kM; /€K +SM; `„M b'K oQÆM; +mM;\ *?d H`h`mM; L;mv M h?—M L?`i`¼M; i?
h?—M [m®+ - /M H`Î K°i +?O i?`M? h?QÊM; h?B M i?—M +kM; F?¬M; /€K H`K +`M5

*| i? im Hmv M ¢ M +ªM? ;BÈB h`mM; L;mv M h?—M- H¢B +| M;QİB M`Q b) H`F M
M`v H¢B H`K ` K°i bU ibM? p¬ +MM; M;m tm~MX L?Q p`v- ?„M ¢ M i°i +MM; H`b n
;b OM; ?°- ? v H`#`M;QİB F?®M; +? H`K ` bU ibM? i?•M #'i /Q F,\

>ÆM M[- >„+ v M?•M M`v KÆ ?² +?Q G•K G¢+ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ [m2M i?m°+X

a) H`B +?S\

h?•M ?bM? G•K G¢+ H|2 H M- tm'i ?B M Î i`QÊ+ K†i ¢®B T?QÆM;- H¶B H¢+ K` ¢S

@ *€+ ?¢ H`B\

@ s9 iB m iY- M; v +ª +? M;QÆB +kM; F?¬M; M?“M #B i b Q\

>„+ v M?•M #|+ Kk `°M; p`M?- H° ` K°i F?m¬M K†i i`“M M;”T mv M;?B KX

G•K >²M; >Q M;5

@ *? 5

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB p¬ +MM; +?`M ¢°M;- b m F?B Î h?,M; .QÆM; iBM? T?•M #B i
[m iBM iS+ +O G•K >²M; >Q M;- M?QM; ?„M #B i`ä /MM; M,M; HU+ +O G•K >²M
;†T ¢QÊ+ #'i F€M;mv ?B K M`Q- H½Q iY M`v +O ?„M M,K ¢| Î GBM? +ªM? +| i? +?
hBM? pU+ +QİM; ;Bª- ¢²M; /¢M; H`i²M i¢B +'T #"+ v m M;?B iX

G•K >²M; >Q M; +| i? iB M p`Q h?—M \*ªM?- ¢B K `v G•K G¢+ F?¬M; +?9i F€ [m€B-
¢° + Q h`mM; L;mv M h?—M L?`i`¼M; i?B M- ¢°v +kM; ¢ +?Q ?„M M?Q i? M`Q +k

SªB H` ¢½ M?“M ¢QÊ+ +Æ /mv M M;?`+? i?B M5

@ *? - M;QİB H`H`K b Q #B i i Î ¢°v\

G•K G¢+ ?ÄB- imv ?„M +kM; +QB M?Q `i +| i? M? / M?- M?QM; h?—M ;BÈB H¢B
>Q M; `ä `“M; +| i? ibK ¢ M MÆB M`v i?“i ¢9M; H`+| +?9i Qi ¢ +?Q ?„M ` M;Q`B

@ >mv i K¢+? iQÆM; HB M- Km®M ibK ¢QÊ+ imM; iQ+? +O M;QÆB +kM; F?¬M; F

G•K >²M; >Q M; i`-K ;B¼M; M|B `X

hUm M?Q G•K G¢+ Î ?¢ ;BÈB ibK ¢QÊ+ G•K hB m .QÆM; ¢²M; /¢M;5

G•K G¢+ ;”i;”i ¢-m- iB M i v ?QÈM; M?[M; i?`p # M +¢M? FB H„+ H„+ M|B,

@ *€+ M;QÆB HmB `5

@ hm•M K M?5

L?[M; i?` p FB HB M p°B +mM; FQM? ;"i ç-m- qQr- ç•v +?QM? H" H½Q iY +O h?
K„M #¼M ?„M +kM; F?¬M; +| +Y ç°M; [m€ KS+- M m F?¬M; i?"i bU H" +? i +kM; H"

R9kkX *?QÆM; R9k3, S?B M hQ€B G¢B :B X URV

@ *? - p"Q i`QM; i`QÈ+ ç½- +| +?mv M ;b +S iW iW M|B5

+| i? /QÐM; i?"M? F?Q i? M?Q p"vX •M? K„i+O ?„M î i` M M; Q`B +? +QM G¢B
H°` K°i /€M; iQÆB +Q`B M|B,

@ a) F?¬M; T?ªB i`MM; ?ÊT M?Q p"v +?S- +€+ M; QÆB H` G¢B hQÆM; h?"M?- G¢B
æ•v F?¬M; T?ªB #B i`ä +ÁM +® ?ÄB b Q\

h`QM; M°B i•K G¢B hQÆM; h?"M? ;B"M /[- +QB M?Q H` h`mM; L;mv M h?¬M +kM;
çM M; ?`+? M?Q i? 5 L?QM; Î /QÈB ªM? ?QÎM; - ?„M +ÁM F?¬M; +| /kM; F?Q +?d p

@ æ¢B M?•M- +?9M; i H` ;B iQÈM; hmv M h?"M? h`¬M ;B - T?KM; H M? h?B m +
ç M T?O M|B +?mv M- FQM? tBM ç¢B M?•M /"M t T5

"®M M; Q`B h`¬M ;B ç€M? #¢Q M|B ` - ç•v +?QM? H` h`mM; L;mv M h?¬M ?- +?d +
+?m¬B- M?Q p"v K°i +€B i€i +?KT +? i h`¬M ;B +kM; b) F?¬M; ` M K°i iB M; - B b
+MM; h`mM; L;mv M h?¬M ;•v F?| / \

L; ?2 çQÊ+ H`B M`v +O #®M M; Q`B h`¬M ;B - G¢B hQÆM; h?"M? H„T #„T FBM? ?½
`"M; F?¬M; T?ªB ç¢B M, M; h`¬M ;B \

>„M +kM; F?¬M; M?"M ` ç®B T?QÆM; +| i i v m i?¬M; ç²M; i` m çM ?Q H°M; KbM
i?S+ K°i ç¢B M?•M p"i M?Q p"v\ E?¬M; ç9M; - i` M i?U+ i ç®B T?QÆM; +kM; +?Q
M?Q +?d H` M; ?2 M; Q`B F?€+ M|B [m - ?Q†+ H` î i`QM; i`mv M i`M i?Ov iBM? #€
H9+ M`v KÈB ç°i M?B M M?È iÈBX

L?QM; ?„M +| iQ +€+? ;b ç °i ;½ h`mM; L;mv M h?¬M `i +Q`M; i? M?È F„i M ?½
/ M? iU +O +QM ;€B ç®B T?QÆM; +kM; #B i5

h`mM; L;mv M h?¬M M`v î i` M M; Q`B #®M M; Q`B h`¬M ;B [mûi [m - H°` K°i iB -

@ h`¬M ;B h?B m +?O +kM; /€K +MM; +?O i?QÊM; M?" i çQ¢i F?€+? M?•M b Q\

*?O i?QÊM; M?" i \

>Q5

"®M M; Q`B h`¬M ;B - G¢B hQÆM; h?"M? ç m H` H°` #B m H° FBM? ?½B- T?ªB #
h`mM; L;mv M i?¬M- ?ÆM M[ +ÁM H` i²M i¢B `i +Q`M; i? i`QM; h`mM; M;mv M
+kM; T?ªB tQM; K°i iB M; +?O i?QÊM; - M; Q`B î b m HQM; ?„M b) +Q`M; ç¢B ç M +
h?QÊM; h?QÊM; h?B M i?¬M\

L; ?o ç M h?QÊM; h?B M i?¬M- HÁM; #`M +?•M M, K M; Q`B ç²M; i?`B +| +?9i M?kM`
p"i K` #¼M ?„M ç`B M`v M^K KÆ +kM; F?¬M; /€K M; ?o ç M ?5 *?d +| G¢B hmv i.m
i?U+ HU+ +O h`mM; L;mv M h?¬M H¬M; KB i`„M; H„KX L; QÊ+ H¢B H` F?¬M; +| H
H¢B H` i`M ç`M? M?'i i`QM; b€m M; Q`BX

@ æ¢B M?•M

"®M M; Q`B h`¬M ;B ç m H` ç¬m HQÐB `mM`~v- M?Q i? M`Q +kM; F?¬M; i? ç2K H
H¢B +| ? B ?`K `„M; ç M; F?¬M; M;WM; i` M /QÈB ç€M? M? mX

h?QÊM; h?B M i?¬M ?- M|B ` /M H` h`¬M ;B ;B +?O +kM; iB m i`QM; [m-M5

@ "´M i¼ .Q *?BM?- /•M; i†M; æ¢B G h?¬M oQÆM; +?B K M? i?dM? T?K iY G¢B
.mM; ç M h?¬M ç¬ K°i +?mv M5

h`mM; L;mv M h?¬M H¬M; KB i`„M; H°` iQ i?€B i mv i ç®B + Q M; ¢Q- K` ?„M +kM;
p"vX

@ h`¬M ;B M?Q M?Ä +kM; /€K F?| tY F?€+? M?•M +O h?¬M oQÆM; - #´M i¼ iU M?

" 5 " 5 " 5 " 5

"®M M;QÌB h`-M ;B ç²M; i?ìB ? B +?•M K K M?kM- /¼ +Q [m„T M;½ i` M Kti ç`
oQÆM;5 h?-M oQÆM;5 "¼M ?„M +?d +| K°i w MB K- +€B FB +?QM? H` h`-M ;B ç
h`QM; i?B M ?ç- MÆB MÆB H` pQÆM; i?´- ç„+ i°B h?-M oQÆM; +ÁM +| bBM? H°
GçB hQÆM; h?`M? +MM; GçB hmv i .mM; +kM; +?`M ç M i`ÁM; K„i Km®M`Èi` - h?
L?Q i? M`Q h?-M oQÆM; HçB ç°i M?B M b) KÌB #¼M ?„M\ æWM; M|B h?-M oQÆ
h?-M T?€i` HÌB KÌB +kM; ç-v çO ç +?Q +? +QM GçB ;B bU ?QM; T?`M p`B M;`
i,M; H M iÈB h?-M oQÆM;- #¼M ?„M M;QÊ+ HçB +ªK i?`v F?-M; +?•M i?U+X
"¼M ?„M +| F?ªM,M; +MM; h?-M oQÆM; T?€i bBM? [m M ? b Q\
hmv i ç®B F?-M; +| i? 5
æWM; M|B #¼M ?„M F?-M; iBM- /M H` .Q \*?BM? +kM; H` HÁM; i`M ç-v M;?B ?Q+
oQÆM; +?B K M? ç M ç•v KÌB +? +QM GçB ;B - M;mv M H B iQÎM; `^M; æçB G h
;€B GçB ;B - M?QM; F?B M?bM t2K #° /€M; +O GçB hmv i .mM;- imv çQÊ+ tQM; i
M?Q p`v F?-M; M|B pW M„K K°i #| iQ- M?QM; K°i i?`M? i?`imv i ç®B +| i? +?¼M
+?Q bOM; i?-M M?Q ?„M iU KbM? çB K°i +?mv M- +ÁM +® w M|B F?-M; +| i? K`i
h?`i bU H` F€ [m€B5
hmv i`QM; M°B i•K .Q \*?BM? F?| ?B m- M?QM; H`K ?ç M?•M HçB ?€ +| iQ +€+? H
?QÈM; +? +QM GçB ;B +QÌB +QÌB M|B,
@ > B p` +| +-M i?m i?`T i?Q€M; K°i T?€i- HçB i?2Q H½Q T?m iB M p h?-M ç-?
GçB hQÆM; h?`M? HçB +`M; ?QªM; bÊ- p°B ?ÄB,
@ E?-M; /€K M?`M- tBM ?ÄB ççB M?•M- +? +QM i +?Q iWM; +| #€B FB M h?-M
HçB ç°i M?B M çç i çQÊ+ h?-M oQÆM; ççB M?•M KÌB- +| TªB H` M?`M H-K ? v F
oçM M?`i i?U+ b B `²B- h?-M oQÆM; ;B`M /[ T?`i i v- T?K iY #¼M ?„M +kM; b) ;†T
.Q *?BM? +kM; +| [m w M;?o M?Q p`v- M?QM; h?-M oQÆM; +?QM? KB M; M|B`
GçB hmv i .mM;- +€B M`v +ÁM +| i? b B b Q\ >„M +QÌB ? ? M|B,
@ h?-M oQÆM; ççB M?•M ?€ b) iQM? b B- M m ? B p` F?-M; +-M i?m i?`T +€B ;b
h?-M oQÆM; ççB M?•M çÊB H•m H` F?-M; `M ç`v5
@ o•M;5
GçB hQÆM; h?`M? HB M p°B p`M; ;`i ç-m- +kM; FûQ GçB hmv i .mM; ç M; i`ÊM
+MM; K°i +?¶ +QÐB h`mv M h®M; h`M`ÌB çBX
G•K Gç+ iW i`QM; .QÐM; h•K >k tm`i ?B M- F?-M; +-M M;~M; ç-m M?bM H M i`B
? B Q M ;B pšM +ÁM F`+? HB i ççB +?B M5
*€B M`v ç½ KQÌB M,K`²B 5
L;?B K h? M? M?šM M?`M ?Ä F?Q i` M pçM M,K [mª M?B M F?-M; M?Ä- ç€M? i?
iBM? i?-M F?-M; ;BªK- p®M H`v G•K Gç+ M?çv +ªK pšM +| i? M?bM` b€i F?Q +C
+`M; v m- i`M •M Q€M M`v ``i +| i? b) ?| ;BªB`²BX
æ M; H9+ `½M? `¶B- +?d i?`v K°i ;½ i?`p +?çv iÈB- MY [m€ ?`M? H M|B,
@ h?-M oQÆM; ççB M?•M- æçB G h?-M Zm®+ +| iQM i?Q çQ ç M5
L;QÌB M¼ i`bM? H M K°i F?®B i`mv M iBM iBM? i?ç+?- G•K Gç+ iB T M?`M- pšv
i`mv M p`Q t2K tûi- H` æçB G h?-M oQÆM; ?QÈM; ?„M ?ÄB i?,K H9+ M`Q iB M ?
G h?-M Zm®+ p`Q æçB J h?-M [m®+- +kM; M|B +? +QM GçB ;B ç½ iÈB i?-M ç-

R9k8X *?QÆM; R9jR, E?€+? L?•M *O h?–M oQÆM;X UkV

h`QÊ+ K„i G•K G¢+ +ÁM F?¬M; Km®M `ÌB ¢B- imv •M ibM? G¢B ;B T?ªB i`ª- M?Q
i`¼M; v m #^M; ?! ;BªB •M Q€M +O H½Q iQ +MM; H½Q MQÆM;- /M b Q M;QÌB ¢
+! p'M ¢ ;b\

G¢B p`B M;`v b m- G•K G¢+ pW KÈB +?'K /Si K°i ?²B ¢¢B +?B M i`B M KB M +M
F?Q€B iBM? i?–M K`iW i`QM; .QÐM; i•K ?k tm'i ?B M- ¢°i M?B M +ªK ;B€+ ¢QÊ+ M
+?Q ?„M +U+ ¢° F?¬M; i?Q+? SM;5

æ` T?QÆM; M`Q F?¬M; ¢9M;\

a m b[M; bÌ- ?„M M;~M; ¢–m M?bM H M- +?d i?'v #-m i`ÌB K°i KªM? M„M; `€Q b€M;
+ÁM i?B m ? B M;QÌB5

±- G•K >²M; >Q M; +MM; L;?B K h? M? ¢B ¢•m `²B\

>„M p°B p`M; i`B M F? B i?–M i?S+ ¢ªQ [m iQ`M #° h?–M ¢¬- /MM; im pB ?B M i¢B
w- i?–M i?S+ ¢B [m HB M F?¬M; +! #'i F€ bU ibM? ;b +! i? ;B'm /B K ¢QÊ+X

E?B i?–M i?S+ +O ?„M ¢ªQ [m K°i ;B M T?ÁM; M;O i`QM; pQÆM; +mM;- H`T iS+
K°i # M B i?€M i?"i H`Q M M;?B i5

G•K >²M; >Q M; +MM; L;?B K h? M? ¢ M; ¬K M? m K`M;O5

*€B M`v +€B M`v +€B M`v- i?U+ bU H`Q M ;B ?- b m F?B ¢€M? KQÌB M,K H`K b
+€B ;BQÌM; `²B\

L?QM; M;šK H¢B F€ i?"i +kM; F?¬M; F€ [m €B- G•K >²M; >Q M; p®M H`K°i ¢ÌB FB
iQM? +?'i ¢†+ #B i ¢ +?Q M[M?•M K b v- M m F?¬M; T?ªB H9+ i`QÊ+ ?„M /MM;
L;?B K h? M?- K`H`i`B M F? B ¬M M?m i`mv +–m K`M¡B- L;?B K h? M? +! i? F
b Q\

hmv L;?B K h? M? ?"M G•K >²M; >Q M; M?B m M,K M?Q p`v- M?QM; v m +MM; ?"M
¢!- ?m®M; ?² ;B[#¼M ?¼ +ÁM +! F i iBM? G•K G¢+ M`v- L;?B K h? M? M?Q i? M
M?B iY +ªK i?K K°i +?9iX

*€B M`v i?QÌM; tmv M [m H¢B- H¢B ¢€M? ¢O KQÌB M,K- +! +€B €+ F?Q ;b +kM; `²
>²M; >Q M; +?`m M?"M i?m - M¡B H M p`B +•m i•K ibM? ?[m Q+?- L;?B K h? M? M
+kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; i? Hw ;BªBX

*?d H`M? M? M?Q p`v ¢½ H,M H M ;BQÌM;- pšM H` ¢ +?Q G•K G¢+ +! +?9i i`Î i v
¢ M ¢² p`i F?¬M; M M +?SM; FB M- K v K„M +?d H`i?–M i?S+ ¢ªQ [m - +ªK SM; ¢
F?¬M; i?b G•K G¢+ i?U+ bU +! t9+ ¢°M; K!+ K„i +O KbM?X

L?QM; #'i F M¡B i? M`Q- +? K M„K i v ;BªM; ?Á - ¢•v ¢®B pÈB G•K G¢+ K`M¡B
?SM;X hmv ?„M `i Km®M +MM; G•K >²M; >Q M; M¡B +?mv M- M?QM; M;šK H¢B ¢-
Q M?B m HÌB Km®M M¡B- # Q M?B m ibM? +k Km®M #´- pšM H`i¢K i?ÌB +?Q #¼

"ÌB pb F?¬M; +–M H¢B HQ H„M;- G•K G¢+ +kM; +! i? v M i•K `ÌB ¢B- i?•M ?bM?
+?ÈT K„i- ?QÈM; p æ¢B G h?–M Zm®+ iB M H MX

*? +QM G¢B ;B ¢½ Î i?–M ¢¬;–M ? B M,K- M?QM; #¼M ?„M i?Ov +?mM; F?¬M; +
i`B m FB M- ;B®M; M?Q p` ¢¢B M?•M FB ¢½ [m M +! ? B M;QÌB #¼M ?„M i²M i¢B

> B T?K iY +kM; iW H9+ # M ¢–m #'i M i?'T i?ÄK F?¬M; v M i`Î M M i?m" M i?2Q iU
h?–M oQÆM; F?¬M; +! i`B m FB M- i? M?QM; K`#¼M ?„M K¶B i?€M; ¢ m i?m ¢Q

M?Q i`B M;mv M im Hmv M- imv F?¬M; T?ªB +U+ T?~K i?¬M iBM?¬ M?QM; Qi` +k
?„M ç½ ?QM; T?'M H¢B HQ H„M;X

o¢M M?'i #¼M ?„M F?¬M; T?ªB M;Q`B h?¬M oQÆM; Km®M ;†T i?b b Q\ \*€B M`v
h?¬M iBM? M?Q p`v- ç2K #¼M ?¼ #€M çB +kM; F?¬M; çO i`ª ?5

@ G¢B ?mvM?¬ h?¬M oQÆM; iQÆM; i?dM?¬ K`B i?2Q i p`Q +mM;5

"!M; M;Q`B H!2 H M- .Q \*?BM? tm'i ?B M î i`QÊ+ K†i G¢B hQÆM; h?"M?¬ i` M K†i
H`BX

>„M p®M iQÎM; `^M; æ¢B G h?¬M oQÆM; +QB i`¼M; G¢B hmv i .mM;¬ M?QM; M;Q
`²B- i?Ov +?mM; F?¬M; i?'v æ¢B G h?¬M oQÆM; +! ?`M? ç°M; ;b- ç M; H9+ ?„M -
K°i KU+ #` h?¬M oQÆM; [m M çB M?Q p`v- M?QM; pW `²B H¢B ç°i M?B M M?"M ç
#ªQ ?„M K`B +? +QM G¢B ;B p`Q +mM;X

G` K`B- F?¬M; T?ªB i`B m FB M5

.Q *?BM? çB i?2Q æ¢B G h?¬M oQÆM; ç½ F?¬M; #B i# Q M?B m M,K- M?QM; +Á
G h?¬M oQÆM; ç®B pÊB B /MM; [m K°i +?[K`B- /M H` h?QÊM; h?B M i?¬M +kM
+¬M K`B b Q\

*! i? H`K +?Q h?¬M oQÆM; M!B +?[ K`B- +? +QM G¢B ;B ç M i°i +MM; +'i /'m ç`

*? +QM G¢B ;B i`QM; M°B i•K HQ H„M;¬ M?QM; H9+ M`v +kM; +?d +! FB M i`b çB
+mM;¬ +,M #ªM F?¬M; #B i p`M K M? çÊB #¼M ?„M T?Q i`QÊ+ H` +€B ;bX

J°i çQ`M; tmv M [m +mM; çB M ?Q H b M b€i- .Q *?BM? /šM #¼M ?„M iB M M?"
K„- imv F?¬M; T?ªB T?B i?Q`M; iQ HÈM- H¢B M?Q +k +! HQ¢B F?Q iS+ mM; /mM;
F?ÄB T?€i H M K°i +¶ FQM? bÊ +?B ibM?X

h`QM; +mM; çB M- K°i M KiY + Q HÈM ç M; M;²B M; v M;„M î i` M- ç¬m ç°B pQÆM
ç2M- imv F?Q iS+ F?¬M; H°` - i? M?QM; K` +?d M?bM i?•MªM? FB H¢B +! ç¢B
ç'X

@ "€B FB M h?¬M oQÆM; ç¢B M?•M5

E?¬M; +¬M .Q *?BM? M?„+ M?Î- +? +QM G¢B ;B HB M #B i`ä M;Q`B M`v H` [m®
i¢B +Q`M; ç¢B M?'i h?¬M ;BÊB- M?•M p`i M?Q H` L?"i L;mv i +?d +! i? M?bM H M

> B M;Q`B M? Q M? Q [m€ ;®B- ? i bS+ i?"M? FQM?¬ bÊ +kM; F?¬M; T?ªB +?d #Î
+?d H` +Sm ? B M;Q`B iW i`QM; i v h`¬M ;B +kM; ç½ H` i?B M ç¢B •M ibM?`²BX

@ JB M5

æ¢B G h?¬M oQÆM; M?"M M?ç i M!B ` - i v T?ªB #bM? i?•M- K°i +¶ HU+ HQÊM; M
i? F?€M; +U HB M M? M?"M; M•M; ? B M;Q`B H MX

G¢B hQÆM; h?"M? H¬M M[?`M? H M!B,

@ L m F?¬M; +! h?¬M oQÆM; ç¢B M?•M T?€B .Q ç¢B M?•M +Sm ;B9T- +? +QM i
ç¢B çS+ F?¬M; +€+? M`Q M!B `ä- M;mv M pb ç¢B M?•M t¬M; T? F?!B HY - Km¬M

@ > ? ? X

J°i iB M; +Q`B iQ iW K°i +?¶ ? Q H€M? +O ç¢B çB M p M;`X

@ G¢B ç¢B M?•M- M;QÆB i¢ M?¬K M;Q`B `²B5

@ L;Q`B M`Q5

.Q *?BM? #¶M; M?B M;B`M /[- ;B ?Ä M`Q `ä`M; /€K +?çv ç M i`QÊ+ K†i h?¬M
F?¬M; T?ªB iU ibK çQ`M; +? i b Q\ >„M T?B i?•M K` - K°i +?Q`M; pmM; H M HB
T?€i` iB M; +Q`B FB #' iÊBX

@ G•K ?mvM?- FQM? tBM ?¢ i?O HQm ibM?5
æ¢B G h?-M oQÆM; H"TiS+ M|B`X
h?•MªM? ¸"T` +O .Q \*?BM? K¢M? K) /WM; H¢B- ;B®M; M?Q #`K°i #`M i v p- ?b
`½B ?QÈM; p b m i`ÆM i`QÊi HmB` - im pB h`mM; L;mv M h?-M î i`QÊ+ K†i i?-
+?®M; +U +?B HU+X
G•K ?mvM?5
æ¢B G h?-M oQÆM; p"v K" tQM; M;QÌB ~M iW K°i MÆB #Q K"i ; -M ¸| FB H" G•K ?
w M; ?o +€B FB ¸²M; /¢M; +kM; H" K°i h?-M oQÆM; 5 L?QM; `ä`"M; H" K°i p`h?-
;¼B G¢B hQÆM; h?"M? H" ¸¢B M?•M\
G¢B hQÆM; h?"M? #'i [m€ +?d H" aÆ o`i?-M- +| iQ +€+? ;b ¸QÊ+ K°i p`h?-M oQ
æWM; M|B .Q *?BM? F?B T bÊ M|B F?-M; M M HÌB- /M H" #ªM i?•M G¢B hQÆM; M
+,M #ªM F?-M; i? iBM HÌB ?„M M; ?2 ¸QÊ+ - +?d +ªK i?'v ¸-m -K -K`mM; ¸°M; - M
#bM? i?QÌM; +kM; F?-M; +|X

R9keX *?QÆM; R9jk, E?| J" hBM æQÊ+X

G•K G¢+ +QÌB HÈM iW i`QM; M;ä M;€+? ¸B` - ?„M F?-M; +| ?SM; i?9 ?M +? i G¢B
@ G•K G•K G¢+\
*? +QM G¢B hQÆM; h?"M? ¸²M; i?ÌB FBM? ?- K°i iB M; - +?Q /M #¼M ?„M M; ?o ¸
F?-M; ¸Q€M ¸QÊ+ M; QÌB ÎT?Q b m K" M ?QÈM; #¼M ?„M /m¶B` pB M i?O H¢B +
æB m M"v b Q +| i? 5
>ÆM p¢M M, K i`QÈ+ ?„M #'i [m€ H" >Q h?-M L?` i`¼M; i?B M- M; v +ª H9+ i`QÈ+
i`¼M; G•K G¢+ - M?QM; H9+ M"v KÈB F?-M; ¸ M ? B p¢M M, K i?ÌB ; B M- G¢B hQÆM;
G•K G¢+ iB M p"Q aÆ p`i?-M +kM; F?-M; /€K- H¢B H"K b Q +| i? HB M iQÎM; ?„M
G h?-M oQÆM; +kM; TªAB tQM; ?mvM? ;¼B ¸\
*?ŠM; H) H9+ i`QÈ+ G•K G¢+ H" +?2 ;B'm im pB\
E?-M; +| Fª M, M; ?- H9+ i`QÈ+ ?„M ?Q" M iQ" M +?QM? t€+ H" >Q h?-M +ªM? - iW
@ G¢B ¸¢B M?•M- F?-M; i? iBM ¸QÊ+ b Q\
G•K G¢+ +QÌB iQ M|BX
@ G•K G¢+ - i?U+ bU H" M; QÆB\
L m K" bQ b€M? - i®+ ¸° G¢B hmv i .mM; T?K+ ?²B iBM? i?-M H¢B Km®M M? M? M
H" M" M; /šM G•K G¢+ iB M p"Q T?O i?"M? +?O - +MM; G•K G¢+ `i [m2M i?m°+X
@ *?ŠM; H) #B M ?| +O i`"i HÈM b Q\
G•K G¢+ F?-M; F?ÄB bÌ bÌ K†i- ?bM? /¢M; +O ?„M +| H) F?-M; +| #B M ?| ;b \
>€ +?d +| HÈM- [mª i?U+ H" M; ?B M; i`ÌB H +? ¸'i ?5
>ÆM p¢M M, K i`QÈ+ #'i [m€ H" >Q h?-M +ªM? - M?QM; #•v ; BÌ i?b b Q\ E?Q iS+ im
K-M; +m²M +m°M F?-M; ?B m- i?"K +?Q bQ pÈB æ¢B G h?-M oQÆM; +ÁM Km®M
H¢B iQM? iQ€M #B M ?| F?-M; HÈM K" M|B- +ÁM Km®M M?Q i? M"Q KÈB iQM? i
@ G•K G¢+ - M; QÆB M?Q i? M"Q b) i`Î M M HÊB ?¢B M?Q p"v\

GϕB hmv i .mM; iÁ KÁ M|BX

@ hmv i .mM; - ?€ +| i? Î i`QÊ + K†i h? - M oQÆM; ϕϕB M? •M p¬ H 5

GϕB hQÆM; h?`M? p°B p`M; F?B M i`€+? - imv i?€B ϕ° +O G•K Gϕ+ iU ?² +MM; ? i? v ϕ´B ;b- M?QM; M;Q|B i ϕ½ H` h? - M oQÆM; - +€B ;¼B H` h?B M Iv F?| HQ| M ?SM; H` +| ?¼ b€i i? •M ϕ´v5

GϕB hmv i .mM; p°B p`M; M?´` ϕ - m HQÐB - K°i #° M; ?` +? M; ÊKX

G•K Gϕ+ +Q|B ? ? M|B,

@ GϕB ϕϕB M? •M F?¬M; + - M i`€+? +S - i +kM; F?¬M; T?ªB ϕϕB M? •M p"i M`Q - F? M; ?o M?Q p"v5

:†T ϕQÊ + HQϕB ibM? ?m®M; M`v - +kM; +?d +| F i?U + HU + KϕM? KÈB +| i? +?mv +€+? M?Q p"v - ?ÆB +| +?9i bÆ b`v HB M +| F?ª M, M; #` i°B / M? #'i FQM? - #ÎB p" K°i +?9i - +kM; F?¬M; i? ϕ„ + i°B ϕϕB M? •M p"iX

G•K Gϕ+ F?¬M; F?ÄB i?Î /`B - i?2Q i?U + HU + +O ?„M +`M; M;`v +`M; KϕM? - M? [I ?„M - p¬ Hm" M H` B Î i`QÊ + K†i ?„M ϕ m bBM? ` K°i +ªK ;B€ + M?Ä #û - +ªK ;B€ + +ÁM ϕ2K ?„M i`Î i?`M? M;Q|B i?U + HU + v m Êi i`QÊ + FB \

@ J¼B M;Q|B M;²B tm®M; `²B M|B b m5

æϕB G h? - M oQÆM; ϕB ` H`K bBM? ϕ°M; ?`Q F?Q - K|B bQM; T?QÆM; M;²B tm®M;

Î i`QÊ + K†i ? B ϕϕB h? - M oQÆM; - +? +QM GϕB ;B +m®B +MM; H` p¬ +MM; FQM? Î ;? +m®BX G•K Gϕ+ +kM; F?¬M; +?Q H` ϕ9M; - +MM; æϕB G h? - M oQÆM; i?m" M h? - M Zm® + T?K i?m° + æϕB J h? - M [m® +X

L; ?2 ? B M;Q|B M|B +?mv M - +? +QM GϕB ;B +`M; M;`v +`M; FBM? ?½B - i?B m + æQ| M; ϕQ| M; æϕB G h? - M oQÆM; +ÁM ?QÈM; M;Q|B +9B ϕ - m tQM; i? - M5

hmv G•K Gϕ+ +kM; F?¬M; T?ªB [m® + +?O æϕB J h? - M [m® + - i? M?QM; K` iW i oQÆM; ϕ M t2K - ϕ®B pÈB G•K Gϕ+ H` i``M ϕ - v FQM? bÊ - M|B `à G•K Gϕ+ `i +Q| M

L|B b m K°i H9+ - G•K Gϕ+ HB M +MM; +? +QM GϕB ;B Hv F? B - /Q æϕB G h? - M i?|B Î i? K K'v M;`vX

@ *ÁM F?¬M; +| iϕ ÆM G•K h? - M oQÆM; pB M i?O +?B •M5

G9+ # M;Q|B K°i KbM? Î +?mM; - GϕB hQÆM; h?`M? p°B p`M; H¬B FûQ GϕB hmv i Gϕ+ +mM; FQM? ?`M? H X

h?U + HU + b B #B i [m€ HÈM - /M +?Q G•K Gϕ+ Km®M +MM; ? B M;Q|B M; M; ?`M; i'i M?B M FBM? bÊ - M;QÊ + HϕB F?¬M; ? vX >„M #'i ϕ„ + /o H„ + ϕ - m M|B,

@ L, K ϕ| ϕQÊ + GϕB ϕϕB M? •M ϕ #ϕi - ϕ•v ϕ®B pÈB GϕB ϕϕB M? •M K` M|B F?ª M, M /•M; i`Q - +, M #ªM F?¬M; +| ϕ Î i`QM; HÁM; - M?QM; pÈB G•K Gϕ+ K` M|B - K°i T? T?ªB i`ª5

@ æ9M; `²B - GϕB ϕϕB M? •M M|B pB M i?O +?B •M - ϕ•v H` +?mv M ;b tªv ` \ *€ + M;

GϕB hQÆM; h?`M? M`Q /€K H Q ϕ°M; h? - M oQÆM; ϕϕB ;B€ - iU M?B M /Q /U - M F?¬M; +| #, M F?Q, M ;b - +QÈT H|B M|B,

@ *ÁM F?¬M; T?ªB i M h` - M ;B FB - ?„M Hmv M K°i K¬M h?ªB •K "´ .QÆM; +?B i? M? •M - ϕ" T p`Q / M? M; ?o +QÈB pÈ - K'v pϕM M, K M`v F?¬M; #B i +| # Q M?B m h i`QM; K +?Q| M; +O ?„M5

æϕi iÈB h? - M *ªM? - id H M K M [K'i + •M ϕ®B M; ?B K i`¼M; - K°i i? - M HBM? M [iQ iB M; - ?m®M; +?B GϕB hmv i .mM; +kM; H` M [iY +| +?9i K„ KϕQ - ?ÆM M [+| ;B i

L`M; ?Q`M iQ`M +| i? ;<sup>a</sup> +?Q i? ;B - #•v ;B`HϕB #` M; Q`B M?bM i`9M; Km®M ϕB
F?¬M; +| F?^a M,M; F?m'i iMM; `²BX

G•K Gϕ+ ;"i;"i ϕ-m- K°i M;| M i v ϕB K` T?•M #B i +?Q GϕB hQÆM; h?`M? +MM;
@ *€+ M; QÆB i`QÊ+ iϕK iB m ?| M?[M; T?€T i„+ M`v- bU iB M? h`-M ;B i b) i? v
>„M i`mv M iÈB iU M?B M H` T?€T i„+ H oM? M; °5

h?•M i? GϕB hQÆM; h?`M? +MM; GϕB hmv i .mM; ϕ²M; i?`B +?'M ϕ°M; - F?¬M; iU
M;²B tm®M; - ϕ tm®M; +m²M; ?d i`QM; M°B i•K- ;B®M; M?Q ϕ|B K` iB m ?| H'v T?
i`mv M i?W +?Q #¼M ?„MX

G•K Gϕ+ M; ?o M; ?o- +?d H` h`-M ;B +ÁM F?¬M; +-M ?„M iU KbM? ` i v- +?d H` +
T?| i?Q€M; K°i T?€i- iU M?B M +| p` h?¬M oQÆM; M`v T?€B M; Q`B ;B€Q ?m'M h`
€+ i`v i`B T?ªB +? i5

a m F?B #®M M; Q`B h`-M ;B K M; p iBM iS+ æϕB G h?¬M oQÆM; iQÆM; i?dM? +
F?QªM; i?`B ;B M M; „M H•K p`Q # M i`QM; imv i ϕ®B ?QªM; bÊ- ϕQÆM; M?B M +k
+,M #ªM F?¬M; iBM iQÎM; - ϕ•v F?¬M; T?ªB `ä`M; b Q- h?¬M oQÆM; + Q + Q iϕB
aÆ p` i?¬M M?Q M?Ä M?' + H M [m M ? \

J` i?2Q i?`B ;B M i`¬B [m - +kM; F?¬M; i?'v +| #'i F€; B| i?'B +Ä H v- h`-M ;B + C
M; Q`B HϕB iBM iQÎM; #®M M; Q`B FB M|B- +?d +?Q H` ϕ€K #¼M ?¼ H` F?¬M; +|
ϕB K` ;„M K°i +€B M|B /®B M?Q +m°BX

o b i? - #®M M; Q`B FB iU M?B M H` M?“M H'v i`WM; T?ϕi i?“i HÈM- K°i H` #¼M ?„
+QM GϕB ;B ϕ`Q i~m- i?S ? B +`M; H` /€K #ÎB p`v K` M|B /®B- i?B m +?9i M[ϕ -
;` # v +?| +?ϕv- +€B M`v M m F?¬M; M; ?B K i` K°i T?2M b) T?K+ +?9M; M?Q i? M

@ h`-M ok L; mv M- H,M ` ϕ•v ;†T #´M i¼ 5

"¶M; M?B M K°i iB M; ?ûi HÈM T?€ pĐ #bM? ioM? i` M F?¬M; h`-M ;B - M?Q H` MQ
HB i #`M? i`QÈM; X

L; Q`B M`Q /€K Î h`-M ;B H`K +`M\ E?¬M; #B i h`-M ;B #¼M ?„M H` +| #ªv p` h`mM;

R9kdX *?QÆM; R9jj, hBM hS+ *O G•K >²M; >Q M; X URV

_`i M?B m i°+ M?•M +ªM? ;BÈB v m Èi ϕ½ M? Q M? Q m®M; ;¼B- M?QM; M; Q`B i?
+`M; F?| t2K- #ÎB pb #¼M ?„M `ä`M; +ªK ;B€+ ϕQÊ+ i?U+ HU+ +O KbM? +MM; ϕ®
H +?- +,M #ªM F?¬M; +| ϕ` T?QÆM; +| i? bQ b€M?X

h`-M ok M; mv M FB ϕ9M; H` h`-M ;B ;B +?O ϕQÆM; i?`B- h`mM; M; mv M i?¬M L?
i?Q`M; +?QM? H` M?•M p`i + Q + Q iϕB i?QÊM; - M?QM; #•v ;B`H` K†i KkB i`M ϕ
F?¬M; - p¬ +MM; +mM; FQM? M|B,

@ h?m°+ ?ϕ h`-M ok L; mv M- #€B FB M GB i ϕϕB M?•M5

GB i ϕϕB M?•M\ ???- iQ`M #° æϕB G h?¬M Zm®+ +| B ϕQÊ+ tQM; GB i ϕϕB M
h?B M i?¬M GB i *´ h?B M GB i ϕϕB M?•M FB 5 L; mv M H B H` h?QÊM; h?B M i?¬
;¼B h`-M ;B ;B +?O H,M ` ϕ•v [m€ ϕ|M X

*?d H` p` h?QÊM; h?B M i?¬M ϕϕB M?•M M`v pb +€B ;b ?Ä F?Q HÈM M?Q p`v\ *?Š
ϕ| +O h`-M ;B F?¬M; +`M i?“M ϕ„+ i°B i?•M M?•M p` ϕϕB M?•M M`v\

GB i *´ h?B M ϕSM; M; ϕQ M; ? i` M i`B + Q- ? B K„i /`B M?Ä ϕªQ [m h`-M ok M; n

@ h`-M ;B +€+ M;QÆB ?B M iϕB H€ ; M +`M; H9+ +`M; HÈM `²B- M; v +ª M;QÌB /€K i` m +?¼+5

*€B ;b5

P M? i?Q€M; K°i T?€i- h`-M ;B + Q i?'T / ç-m B +kM; `mM H M5 h?-M h?-M h H` GB i *´ h?B M ;B€ H•K ç½ ç +?Q #¼M ?„M b„T ?²M T?B T?€+? i€M- M;?2 çQÊ+ #¼M ?„M ç M iû +S i iû ç€B b Q\

*?ŠM; H)- #®M ?¶M çªM KQÌB M,K i`QÈ+ FB M|B H` i?"i bU\

@ æϕB- çϕB M?•M- i - i i i i i

h`-M ok L;mv M i?•M H` h`-M ;B ;B +?O- iU M?B M F?¬M; #B i ç½ i`ªB [m # Q K` M;?2 çQÊ+ mv / M? h?-M oQÆM; - ?„M HϕB +` H,K M|B +kM; M|B F?¬M; M M H` GB i \*´ h?B M H`K b Q +| i?ÌB ;B| +MM; K°i ;½ h`mM; M;mv M i?-M H½M; T?Q i?ÌB

@ L;QÆB #•v ;B| +kM; #B i pb +€B ;b `²B- h?-M oQÆM; +?d M|B- M?'i ç`M? T?ªB KBM? #ϕ+? F?¬M;\

@ o•M;5 o•M;5 h?m°+ ?ϕ KBM? #ϕ+?- ç iϕ æϕB M?•M5

h`-M ok L;mv M b„T pmB ç M T?€i F?|+ `²B- M;mv M H B iQÎM; `^M; h?QÊM; h?B M Km®M ?Q`M iQ`M t| çB h`-M ;B - M?QM; #•v ;B| H` ç HϕB +?¶ i`®M; b•m b„+- ?„M i?-BX

æQÆM; M?B M- ;B ?Ä T?ϕK T?ªB pB + €+ M`v- i?B m +?9i M[ ?ϕB h`-M ;B pϕM +? i- ç•v +?QM? H` h?-M oQÆM; iU KbM? M|B- +?Q /M M;QÌB M¼ H` i`QÎM; i¬M M`Q- ?„M /€K # Q +?2 b Q\

@ E?¬M;- F?¬M;- +? - ;B ;B - +Sm i 5 *Sm i 5

J°i i? M? MB M iQÈM; KϕQ M? im'M- M?QM; i` M K†i +| i` F?Q i?Q€M; +€B M;²B K¬M; ?B M ` K°i #½B MQÊ+ p`M; p`M;X

G•K Gϕ+ +kM; F?¬M; Î HϕB +?Ì F i [mª tY Hw bU ibM?- M m æϕB G h?-M oQÆM; F?¬M; çQÊ+ K` M|B- +kM; F?¬M; +| iQ +€+? M;²B Î i` M p` i`Q h?-M oQÆM; H•m M

æ½ i`ª M?•M ibM?- G•K Gϕ+ i`Î p æϕB J h?-M [m®+- F?¬M; #B i ibM? ?m®M; +O M?Q i? M`Q `²BX

@ L;QÆB çB i?2Q i 5

G•K >²M; >Q M; ?QÈM; G•K Gϕ+ pšv pšv i v- imv i?U+ HU+ +O G•K Gϕ+ Î T?Q t +kM; H` +QM +O ?„M- H½Q iY ;¼B M?B iY F?¬M; T?ªB bU ibM? i?B M FBM? ç` M

G•K Gϕ+ +kM; F?¬M; +| +ªK i?'v +| +?¶ M`Q F?¬M; ç9M;- ?„M M?bM M?bM L;?B K /•m KÊB p`Q M?` +?²M;- K` L;?B K h? M? i?b K†i ç-v M;QÊM; M;MM; K` ;K+ ç-m tn #€Q i?M ç½ +| ?ÆM pϕM M,K i?ÌB ;B M- M?QM; F i [mª HϕB H` #€Q Î i` M ;BQÎM;-

h?2Q G•K >²M; >Q M; ç M i?Q T?ÁM;- G•K Gϕ+ ?ÄB i`QÈ+,

@ "¼M M;QÌB " Q bQ ?mvM? +ÁM i®i +?S\

@ •M- K'v M;QÌB #¼M ?„M ç m `i i®i5

G•K >²M; >Q M; ;"i ;"i ç-m- €M? K„i M?bM +?^K +?^K p`Q G•K Gϕ+X

@ *?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; F€ [m€B im pB +ªM? ;BÈB +O i b Q b) i,M; H M M? M?

G•K Gϕ+ F?¬M; M?`M çQÊ+ +QÌB K°i iB M;- Km®M M|B im pB +ªM? ;BÈB i,M; H M ?„M\ ""i [m€- F?¬M; +MM; v m M;?B i M?Q ?„M bQ b€M? K` M|B- +ªM? ;BÈB +O G i?"i +| +?9i /¼ M;QÌBX

@ *? M;QÆB çQÊ+ +Æ /mv M ;b b Q\

>„M ?ÄB- i?2Q M?Q #bM? i?QÌM; K" M|B- iQM? iQ€M G•K >²M; >Q M; H¢B i?B M i
S+ M,K +kM; KÆ iQÌM; çB iÈB K°i #QÊ+ M"v5

@ hW F?B Î h?,M; .QÆM; iBM? T?•M #B i- i i`aB [m kyyy M,K i?b iB M p"Q h?-M *
T?B i?,M;- K°i +¶ HU+ HQÊM; F€ /` /šM /„i i tm'i ?B M Î i`QM; K°i "Q *aM?- ç9M
i`mv M i?W +?Q + Q- +kM; `i M? M? ç°i T?€ iB M p"Q h`mM; M;mv M i?-M5

G•K >²M; >Q M; +kM; F?-M; +| ?SM; i?9 i?W MQÊ+ çK+ i?ª +•m- H"TiS+ iB M M1

G•K G¢+ +kM; F?-M; +| +?2M p"Q- HšM; H†M; M;?2 M|BX

@ L;mv M #ªM i +ÁM M;?o +¶ F?Q iS+ M"v b) ç i i`M i?,M; iÈB h?-M oQÆM;- M?
H¢B Km®M i Hv F? B- çB iB K +?O M?•M +?QM? i?S+ +O M|5

G•K >²M; >Q M; iB TiK+ M|B- +?d +?d G•K G¢+X

@ *kM; H" M;QÆB5

@ *?šM; H) H"

G•K G¢+ F?-M; MûM çQÊ+ FQ+? ç°M; i`QM; HÁM;- K¢M? K) çSM; H MX

@ æ9M; p"v- H" +?•M p¢+ +O hY ædM? K" G•K ;B H`+? ç¢B i`mv M i?W tm®M;5

G•K >²M; >Q M; M? ;"i ç-m- b m ç| +| +?9i +ªK F?€B M|BX

@ hmv ;B i°+ +| M|B G•K ;B i' iB M +?QM? H" ç¢B M?•M p"i +U+ F€ F?| HQÌM;- M
#i [m€ H" h?QÊM; h?B M i?-M- M?QM; F iW #•v ;BÌ ç M t2K

J°i +€B +?•M p¢+ H¢B ç +?Q ?„M M?Q F€ iQ+? K" T?€ pÐ p"Q h`mM; M;mv M i?-
h?-M oQÆM;- M?Q p"v G•K ;B i' iB M i¢B b Q +| i? H" h?QÊM; h?B M i?-M- Qi M?
?ÆM M[+ÁM H" h?-M oQÆM; p¬ +MM; +QÌM; ç¢B5

@ G•K ;B i' iB M- ?šM H" *?Q h¬M M„K ;B[#´M M;mv M T?€Ti„ + M"Q ç|5

G•K G¢+ iB THÌB M|B- H½Q iY ?„M b) F?-M; #B i`ä T?Q i` M h?-M oQÆM; +ÁM +
i?m"MK B M; M|B `X

G•K >²M; >Q M; M;?2 tQM; F?-M; F?ÄB i`-K K†+- +| çQÊ+ hY ædM? +® M?B M i
M?QM; K" +| F?ª M,M; K M; ç M ç¢B i B M¢M- çWM; M?bM G•K G¢+ #•v ;BÌ H" h?
M?[M; *?Q h¬M ç¢B M,M; +ÁM F?-M; ?B M i?•M [m FB H¢B +| i? M? M?äk i`M

@ *? - +€B +?•M p¢+ FB Î MÆB M"Q\

G•K G¢+ +MM; G•K >²M; >Q M; H" F?-M; +-M T?ªB F?€+? F?Q ;b- H"TiS+ ?ÄB H
>²M; >Q M; M„K ;B[+?QM? H" h?Ov ? ç¢B ç¢Q- +?•M p¢+ i?S #ªv FB i`M €TiU
`²BX

@ :T +€B ;b- +ÁM bÊi HW çQÊ+ ç² ç¢+ +O M;QÆB b Q5

G•K >²M; >Q M; i`WM; K„i M?bM ?„M K°i +€B- M?QM; H"TiS+ H¢B M|BX

@ LY i?€M; b m tm'i T?€i5

ob +€B ;b +ÁM T?ªB çÊB MY i?€M;\

G•K G¢+ # M ç-m F?-M; `ä- M?QM; i?šM; ? B M;`v b m #` +€+ M" M; h`B m L;¼+ S
M;°- M;mv M H B +? K óHmv M ;B M iB M? M?B iô- iU M?B M T?ªB [m M?B m K°
h?"i F?-M; +| M;?o /MM; G•K >²M; >Q M; FB m ?mM; +kM; b) +| H9+ M?B M[iB M
F?ÄB #i +QÌB- M?QM; +? K +m®B +MM; +| i? F i i?`M? [mv M H[- ç•v ç®B pÊB
bU- çWM; M|B MY i?€M;- /M H" KQÌB M,K i€K M,K ?„M +kM; çÊB `i i®iX

R9k3X *?QÆM; R9j9, hBM hS+ *O G•K >²M; >Q M;X UkV

h-K KQ`B M;`v i?`B ;B M M?Q€M; K°i +€B iS+ [m - #'i [m€ G•K G¢+ +MM; G•K >²M
tm'i T?€i- çÊi #€Q i?M i?S ? B +O >Ä ;B +m®B +MM; +kM; iÈBX

ošM H` \*?Q :B<sup>a</sup>B \*?B /šM ç°B- i?^M; M`v imv H` *Ym hBM? h?-M oQÆM; - M?QM; C
M`Q ç m ;B®M; M?Q +?•M +?¢v- M?Q i? M`Q bU ibM? ;b ç m Km®M ?„M /šM ç°BX

h`W ?„M ` - +ÁM +| K°i ;½ h K hBM? h?-M oQÆM; - H` K°i i? M? MB M F?m¬M K†i
+•v ç¢B ç Q- i?•M i? i?dM? i?Q^aM; +m®M [m K°i ç¢Q ?Ä /B K- +?Q M;Q`B K°i H

h?"i bU H` +'T ç° #'i ç<sup>2</sup>M; iB T t9+ ç®B i?O #'i ç<sup>2</sup>M; - i`QÊ+ FB îi?`B çB K h`mM;
i?'v h?QÊM; h?B M i?-M i?"i bU H` ?B K +| ç M ç€M; i?QÆM; - h?-M oQÆM; +`M;
F?B iB M p`Q h?-M oQÆM; +<sup>a</sup>M?- h?-M oQÆM; i?"i ;B®M; M?Q +<sup>a</sup>B i`„M; F?¬M; M

*^aK SM; çQÊ+ F?Q iS+ +O *?Q :B^aB *?B- GB m "€M u M H†M; v M K" ` - imv M`M

M?[M; h?-M oQÆM; #¼M ?„M M? M? +? i- ç +?Q M?[M; M;QÌB FB +| i? M?ti oQÆM;\

L m bQ b€M?- HQ¢B i?-M F?Q M"v M;QÊ+ H¢B Km®M i`•M [mw ?ÆM `i M?B m5
>„M imv i ç®B Km®M +QÊTL;mv M >Ä æ Q p 5

@

>„M M´B ;B”M ;-K H M K°i iB M;- ?QÈM; p G•K G¢+ M?“Q iÈB H-M M[- ?Ä /B K
+| F?ªM,M;- HB m +ª iQM? K M?X

L?QM; i?U+ HU+ b B #B i #”v Î ç”M; FB - ?„M +?d H” h K hBM? h?-M oQÆM;- imv
hBM? h?-M oQÆM;- M?QM; F?¬M; ;B®M; G•K G¢+ H” +MM; imp”B ç¢Q h?-M oQÆ
ç²M;\

*ÁM M[- L;mv M >Ä æ Q ç½ K’i- +?B M HU+ +O ?„M +”M; H” M;½ tm®M; K°i çQ
?„M iU M?Q K°i +QM F?d M?ªv M?|iX

æ½ F?¬M; #B i +?WM; KU+- p”v ?ªQ ?ªQ K” ;B€Q ?m’M K°i H-M5

G•K G¢+ F?) [m€i K°i iB M;- M„K ç’K Q M? ` - ç®B pÈB >Ä :B h`¢+? M M iÈBX

>Ä ;B M”v ç½ Km®M H’v iQM? K M? +O ?„M `²B- ?„M +ÁM F?€+? F?Q +€B ;b\ æ9
?„M +ÁM +?Q çO ç +MM; >Ä ;B +?QM? /B M +?®M; çÐ- M?QM; ç½ +| M;QÌB çQ
+kM; b) F?¬M; #Ä [m +Æ ?°B M?Q p”v- H¢B i?m +?9i iB M H½BX

””M?5 ””M?5 ””M?5 ””M?5

>Ä :B h`¢+? #` Q M? ç M T?€i?“M? KªM? M?Ä- +?d H” K°i +?9i i?-M ?²M i?Ov +
#` G•K G¢+ +~M i?“M i`€M? çB- F?¬M; +| bmv ;BªK iÈB +?9i M”QX

@ æ½ çO `²B5

*?Q :BªB *?B i`-K ;B¼M; M|B- imv H-M M[ i?’i #¢B i` M Kti F?| +QB- i? M?QM;
M;WM; ç€M? >Ä :B h`¢+? b) H”K`¢M; `Ð +?Q i` M Kti >Ä ;B b Q\

””M?5 ””M?5

G•K G¢+ H¢B ç®B pÈB >Ä :B h`¢+? ç€M? ? B [mv M KÈB i?m i v p - +€B M”v H”
t M? Kti- ?„M ç½ M|B çO `²B- G•K G¢+ H¢B F?¬M; H”T iS+ /WM; i v- +ÁM ç€M? i
T?ªB ?QÈM; ?„M F?B m F?Q+? p”v H” +€B ;b\

@ > ? ? ? 5

L;QÌB F?€+ F?¬M; /€K +QÌB- M?QM; aQ •M? hmv i H¢B bÊ +€B ;b- +?ŠM; M?[M; +
i v- F?| i`€M? F?ÄB ç +?Q b„+ Kti *?Q :BªB *?B +”M; i? K F?| +QBX

.M b Q ç½ H” ç`+? M?•M- G•K G¢+ H¢B F?¬M; i`¬M; +”v p”Q *?Q :BªB *?B b) M?bM
b` Q T?ªB M;?2 HÌB +O` ç®B T?QÆM;\

>„M # v H M K°i +QÊ+- ç2K >Ä :B h`¢+? ç€ p T?Q *?Q :BªB *?B- +QÌB M|B,

@ h`ª H¢B +?Q M;QÆB5

G²M; M;U+ +O *?Q :BªB *?B F`+? HB i T?”T T?²M;- €M? K„i M?bM p T?Q G•K G
+| K°i ç-m >Ä GQM; Î b m HQM; +O ?„M ?B M ?B M- H”K ?bM? /€M; ;”Q i?ûi- i v
b„T F?“+ +? F?¬M; çQÊ+ iU KbM? tm’i i?OX

GB m “€M u M ?W M? K°i iB M;- i v T?ªB #bM? i?•M- M;„i i?O [mv i ?bM? ?Q b2
i M; i?QÆM;- b m HQM; ç²M; /¢M; ?B M` b€m ç| L;¼+ GB M +U+ HÈM- h?-M; h’
o¬ h?QÈM;X

*?Q :BªB *?B #B i`ä GB m “€M u M ç•v H” ç M; +ªM? +€Q ?„M- M m ?„M ` i v K”
M?B M +kM; b) F?¬M; çSM; M;Q”B [m M b€i5

J†+ /M K¼B M;QìB +MM; H" *Ym hBM? h?–M oQÆM;- M?QM; GB m "€M u M H¢B
T?€T i„+ h?–M oQÆM; +'T- imv F?¬M; ;B®M; G•K G¢+ M„K ;B[b€m HQ¢B ¢¢B ¢¢
M?Q p"v- M?QM; ¢®B pÈB ?„M H¢B H" ?Q"MiQ"MM;?B M €T5

B #ªQ >Ä i?` M?'i K¢+? M?•M ¢BM? [m€ pQÊM;- M; v +ª >Ä ;B H½Q i´ +kM; +?
h?–M oQÆM; T?€T i„+- iQM? iQ€M p` FB iU KbM? ` i v +kM; F?¬M; TªB ¢®B i?O
h¬M F?¬M; ` - i`QM; h?–M oQÆM; /mv M?'i +| i? +?B Mi?„M; GB m "€M u M- M;
H B ¢¢i iÈB *Ym hBM? h?–M oQÆM;5

E?¬M;5 E?¬M; +–M *Ym hBM?5 hB m iY M"v îL?'i hBM? h?–M oQÆM; +| i? ¢€M?
i` M Hw Hm" M ?„MiÈB HK+ iBM? h?–M oQÆM; +| i? Q M? #¢B *Ym hBM? h?–M o
+?d H" *Ym hBM? h?–M oQÆM; #bM? i?QìM;- M?Q GB m "€M u M HQ¢B M„K ;B[b
Fª M,M; G•K G¢+ TªB iÈB h?'i hBM? h?–M oQÆM; i?"K +?Q "€i hBM? h?–M oQA
¢®B F?€M;X

hQîM; iQÊM; iÈB ¢•v- i`QM; HÁM; *?Q :BªB *?B +¬M; i? K HQ bÊX

GQ¢ME?¬M; M?'i K¢+? M?•M ¢BM? `i i?Q i?Èi- GB m "€M u M +?QM? H" €B ¢² /
#ªMi?•M H¢B p¬ +MM; imv i K„- M K M?•M M"Q F?¬M; Km®M H'v p \

R9jyX *?QÆM; R9je, G¢B æQ¢i h?–M E?Q >Ä :B X UkV

E?¬M; #B i# Q M?B m óK¬M ¢,M; ?º ¢®Bô ?QÈM; GQ¢ME?¬M; M?'i K¢+? ¢ +¬T [
"€M u M +ªK i?'v `i T?B M- M" M; +?QM? KB M; M|B [m - B +| i? ¢€M? #¢B M" M
M" M; +•M M?„+ bU ibM? ;ª +?QX

æB m M"v +kM; H"K +?Q p¬ b® M;QìB ¢–v +äB HÁM; ?B p¼M;- M?QM; B +| i? M
+ Q ¢ M ¢€M; bÊ- KÈB K'v M;mv M F, ¢½ ¢2K b€m ¢¢Q h?–M oQÆM; T?€T i„+ ¢~
h?–M oQÆM;5 Jºi i`"M +?B Mi` M? ¢Q¢i >Ä o•M h?QÆM;- *?Q :BªB *?B +kM; `®i
HU+ +O GB m "€M u M- ¢ +?Q ?„M +Æ ?² imv i p¼M;X

L?QM; ?„M +ÁM +| Kºi ¢QìM; ?B p¼M;- #îB pb ?„M +?B Mi?„M; F?¬M; ¢QÊ+ GB r
;B®M; M?Q i? - i' i +ª K¼B M;QìB ¢½ F?¬M; +| +Æ ?ºB- H¢B ¢¢B #B m +?Q iWM; M

h?ŠM; ¢ M H9+ M"v5

G•K G¢+ ?Q"MiQ"M +| M,M; HU+ ¢€M? #¢B GB m "€M u M5

>ÆM M[? B M;QìB M"v H¢B Kºi KU+ +MM; Kºi +?¶5

:¬M H•mi?•K ibM?- pB + M"v B F?¬M; ?B m \ hm Hmv M +| # Q M?B m #m²Mi p
Hmv M +¬M; i?Q ;BªMi?Q€M; KºiT?€i- M K M[?Q M €B F?¬M; i? M;?B M;ì H" ?Q

*€B iB M M?•M M"v- #B m ?B M ` i? M? + Q- F€i?"i +kM; F?¬M; [m€ ¢€M; H" ?"M

h•K Hw ¢ m t|i ¢ +?Q *?Q :BªB *?B p¬ ?¢M +?YB #ÈB H'v ?bM? iQÊM; +O GB m "€
H" ó;B M T?m •K T?Kô `²B- Km®M;B i G•K G¢+ i?U+ F?¬M; TªB H" Kºi +?mv M /

.•K T?K FB b) ¢ +?Q >Ä ;B ¢„+ i?O b Q\

L m HB m K¢M;- >Ä ;B +| B +| i? H" ¢®B i?O +O GB m "€M u M\

>ÆM M[- #îB pb F?¬M; ;B M ¢¢B ¢¢Q +?d +| Ryy +?B- M?QM; #€i ¢¢B #'M M;mv
+?B + Q i?'T- M?Q p"v Kºi +?B F?¬M; ;B M ¢¢B ¢¢Q iQÆM; ¢QÆM; pÈB M,K +?B
"€M u Mi?"M? h?–M oQÆM; >Ä im- ¢•v +?QM? H" iQÆM; ¢QÆM; pÈB i²Mi¢B M„K
T?€T i„+ >Ä ? 5

.M H" >Ä ;B tm'i ¢ºM; # KQÆB *Ym hBM? h?–M oQÆM; +kM; +?Q +?„+ M; M; i

G`K b Q #•v ;Bì\ G`K b Q #•v ;Bì5

hW F?B *?Q :B^aB *?B iB M p`Q h?–M oQÆM;- +ÁM +?Q iWM; +| #` bU ibM? ;b H`H
H¢B +| K°i HQ¢B ¢B M +m²M; Km®M ¢2K ¢–m i`ªQ M€iX

@ E?¬M; ¢€M? \ E?¬M; ¢€M? i?b +9i5

G•K G¢+ T?'i T?'i i v- M?Q H` ¢m´B K°i +QM `m²B M|BX

@ G–M b m M?È ¢´B K°i F +| +?9i T?•M HQÊM;- i KÈB +?d /MM; K°i i?`M? i?U+ H

a„+ K†i *?Q :B^aB *?B i€B M?Êi- ?„M iU M?B M #B i`ä G•K G¢+ #'i [m€ H` F?Q
M?QM; B #ªQ >Ä ;B i?'i #¢B ¢•v M`v\ >„M +ÁM +| HU+ HQÊM; T?ªM #€+ b Q\
h?–M oQÆM; M?Q H` ¢m´B +QM `T ¢m´B ¢B- i` M K†i ?„M b Q +| i? F?¬M; ;B”M5

@ > ? ? 5

aQ •M? hmv i +QìB ¢ M F?¬M; +| iBK F?¬M; +| T?´B- imv *?Q :B^aB *?B ¢®B ¢½B M
pQÊi [m T?m [m•M +O i, i, ¢¢B M?•M\ hmv i M FB +?€M ;?ûi ¢ M +? i`²B5

@ æB5

*?Q :B^aB *?B +m®B +MM; H` ?¢ [mv i i•K- +€B M`v HQm H¢B i?ìB ;B M +`M; /`B +?
pšM H` i` M? i?O i?ìB ;B M i`î H¢B ;B i°+ i?QÆM; HQÊM; ¢®B b€+? - ;B ?Ä M; ?`-
M; ?o #B M T?€T i?W /`T +€M? +?BK ?„M +ÁM +?Q +SM; +€T /B i ¢B5

@ *?Q ¢¢B + - L;mv M >Ä æ Q FB

>Ä :B h`¢+? +ÁM Km®M M?ì \*?Q :B<sup>a</sup>B \*?B i? v ?„M H`v L;mv M >Ä æ Q i`î H¢B
F?¬M; +| i? î i`QM; i v ?„M K`i ¢B 5

@ >W- +ÁM M;¢B K`i K†i +?Q ¢O b Q\

*?Q :B^aB *?B K°i i v M?' + >Ä :B h`¢+? H M- +QìM; ?`M? tû Kî >Q E?¬M;- i?•M ?
#B M K`i p¬imM;X

@ *€B M`v ¢½ ¢€M? tQM;\

aQ •M? hmv i MûK pÄ ?¢i /Q M|BX

@ L[m L[m +ÁM F?¬M; +| t2K ¢O M;?B M ¢•v M`v5

L;mv M #ªM G•K G¢+ H` Km®M M? M? +MM; G•K >²M; >Q M; tm`i T?€i ¢B ibK +?
?B M i¢B +–K K°i i? M? L;mv M >Ä æ Q- +€B M`v iU M?B M H` TªB i`QÊ+ Hmv M
+QìM; b) +`M; M iQ`MX

>„M H”T iS+ # [m M- iB m ?| +?¶ i®iX

aQ pÈB *?O i?–M F?Q- F€i?”i G•K G¢+ +`M; Q i?Q+? HQ¢B h?B M h?–M F?Q i?Q
;BªM- M?QM; `M +?S HU+ HQÊM; /²B /`QX

*?O i?–M F?Q bî /o H` *?O i?–M F?Q- +kM; F?¬M; TªB i?–M HB m #ªM i?•M M| b
[mw ?ÆM [m€ M?B m- K` H` î i`QM; ¢| T?QM; i`M h?–M oQÆM; T?€T i„+- ¢•v KÈB

L;mv M >Ä æ Q iW ;|+ ¢° HU+ HQÊM; K` M|B- F€i?”i +kM; H` +`T #”+ h?–M oQÆ
T?€T i„+ ?¢M ¢`M? +?d +| i? +| jyyy FB M *?O i?–M F?Q- +?d +| i? î b m F?B *?O
KÈB +| *?O i?–M F?Q KÈB tm`i ?B MX

>¶M æ°M .mM; G¬ pW Kî- HU+ HQÊM; HB M iK+ F?¬M; M;WM; ?QÈM; i`QM; +Æ i
/MM; i®+ ¢° ¢ +?Q M;QìB M´B ¢B M i,M; M? M? HU+ HQÊM; +O G•K G¢+- ?Q`M i?
F?€+ FªM,M; TªB p`B i, M,K KÈB +| i? ?Q`M i?`M?X

J¶B K°i FB M i?–M HB m +?QM? i?S+ ¢ m H` `9i H`v iBM? ?Q +O +U+ T?~K h?–
T?~K h?–M iBM? ?bM? i?`M? H¢B F?¬M; #B i +–M # Q M?B m M;`M i, M,K +?”K`½

:Bì T?9i M`v H` H`K K B K®B +?Q G•K G¢+- F?¬M; M;WM; +?mv M ?| i?`M? HU+ H

:—M F M,K M;v b m- G•K G¢+ ¸°i M?B M KÎ ? B K„i ` - #ªv ¸¢Q h?—M oQÆM; T?€
+O ?„M p¬ i”M /B M ?| 5

sPI II5- ?„M K°i +€B +’i #QÈ+ #QÈ+ p”Q S+ p¢M /†K F?¬M; i`mM;- i?—M H¬B +m²M
?„M iK i”T ¸B [m X

hm pB +U+ ?¢M +O L;?B K *?’M *”M +kM; +?d H” h?QÊM; h?B M i?—M- imv G•K
iB T +”M ?„M M?’i- M?QM; ¸ M +ªM? ;BÈB ?B M i¢B M”v +O ?„M- i?B M T?9 +O h
F?¬M; +| K°i +?9i i€+ /KM;X

G•K G¢+ ¸®B pÈB M„K ;B[G¬B ? T?€Ti„+ i?Ov +?mM; /WM; H¢B Î +’T ¸° h?QÊM
#QÈ+ ` K°i #QÈ+ +m®B +MM;- H” ¸ +?Q G¬B ? T?€Ti„+ iB M p”Q h?—M oQÆM; K
¸QÌM;X

h?S M?’i- Hmv M ?| K°i FB M G¬B ? *?O i?—M F?QX h?S ? B- ibK ¸QÈ+ +?•M p
+?•M p¢+ T?QM; i`’M H¬B ? +’K iU5

h?Q¢i M?bM- +QM ¸QÌM; i?S M?’i / ?ÆM- +?d +—M M?l GB m "€M u M tm’i K½- G
ædM?- i`’M €T *?O i?—M F?Q +kM; F?¬M; F?| F?,MX L?QM; G•K G¢+ +| +® F} +O
;B®M; *?Q :BªB *?B M;?o- i?U+ bU H” ó;B M T?mô +O GB m "€M u M- b Q +| i? -

GÊB /KM; iB m M? ¸—m M|B ¸°M; ¸®B T?QÆM; ¸ m #` GB m "€M u M +?Q `^M; ?„
+?€M ;?ûi ¸®B pÈB ?„M H” +| h?B M æ` +?SM; ;B€K- +ÁM Km®M +?Q M”M; H”K p
>Ä o•M h?QÆM; ¸½ ¸ M”M; bBM? M;?B `²B- +ÁM Km®M ¸ M K°i H—M b Q\

L?Q p”v- i`QÈ+ iW G•K >²M; >Q M; i?m ?²B +?•M p¢+ i?S #ªv H¢B- b m ¸| ;’T `9i F?
¸2K i? HU+ i`ªB `°M; iWM; MÆB ? Q H€M? +O h?—M ;BÈB- M?Q p”v F?ª M,M; T?€
HÈM ?ÆM K°i +?9iX

J” G•K G¢+ K°i KU+ +ÁM +| HQ H„M;- +€B FB +?QM? H” +?•M p¢+ i?S i€K +?Q ?

æ°+ i?Ov T?€T i„+5

G•K G¢+ ?W M? K°i iB M;- +?QM? /B M ;B Q +?B M- ?„M +| ;b T?ªB bÊ\

R9jjX *?QÆM; R9jN, æ°M; o”i "B MX UkV

.QÆM; [mv M- M;? M? iB T5

""M?5 ""M?5 ""M?5 ""M?5 ""M?5

hW i` M i? ?bM? ç M t2K- RyXyyy p¢M G•K G¢+ +°M; H¢B +kM; +?Q +?„+ pQÊi
M?QM; #`M p +?B M HU+- G•K G¢+ H¢B +| çQÊ+ iQM? Qm i? €T çªQ- Q M? ç M
M;WM; `9i HmBX \*m®M ç°M; H M #B M ;—K- ?QÊM; p #®M T?Q +m²M; ç”T K` çB\

aBM? K M? HU+ +O ç—m [m€B p”i M`v QÆM; M;¢M? ç M ç€M; bÊ- M m i? v ç´B K
h K hBM? h?—M oQÆM;- H9+ M`v bÊK ç½ #` ?„M Q M? i?`M? #½ pKM `²BX L?QM; c
;`Q i?ûi- #°+ T?€i` bS+ +?B M ç´m +QÌM; ç¢BX

h?—M i?9 i?B M bBM? ç` /QÐM; [ma M?B M ç€M; bÊ5

*?9M; F?¬M; +| i`Q im ;b- H¢B +| çQÊ+ #ªM M,M; +?B M ç´m +QÌM; ç¢B- i? +?`
?Q`M iQ`M ç M #M +?9M; î i` M i`Q im +?Q çOX >ÆM M[- #îB pb ?mM; ?½M F?
+O +?9M; M;QÊ+ H¢B +`M; HÈMX

æQÆM; M?B M- +€B M`v î i`QÊ+ K†i G•K G¢+ H¢B F?¬M; çO t2K5

>„+ ç°M; KÎ` - G•K G¢+ #°+ T?€i` +?B M HU+ K¢M? M?`i +O ?„M- /M H`L; k hBM
i? çm´B ;B i5 æ°M; p”i #B M FB imv +QÌM; ?Q`M?- M?QM; +m®B +MM; H`h K hE
+?`i +| K¢M? K) ?ÆM M[ +kM; F?¬M; +€+? M`Q ç M #M ? B +ªM? ;BÈB +? M? H +

S>-* S>-* S>-*

æ—m ç°M; p”i #B M +U+ HÈM M`v F?¬M; M;WM; t|B KÁM i?—M ?mv i- F?Q iS+ bBM
J` H9+ M`v- #` K°i M;QÌB K°i +? +?B M ç´m +?`M ç°M; ?`T /šM- p¬ b® ç°M; p”i #B
i`i +ª ç m H`h?QÊM; h?B M h?—M +`T- M?QM; b® HQÊM; #`v î ç`M; FB - p—M; b€M
K°i +?¶- F?OM; #® p¬ #B M5

G•K G¢+ M?QÊM; K`v- +?B M HU+ H¢B #½Q i®- #`M? #`M? #`M? p`B +€B HB M i`E
FB - p Q- K°i ?çi +?•m #¢+? b„+ ç°i M?B M iW i`QM; ç—m H•m ç°M; p”i #B M # v`

hmv ç°M; p”i #B M FB iQ ç M F?¬M; #B M ;BÈB- M?QM; F?Ä #¢+? +?•m M`v H¢
çQÊ+ # Q M?B m- +?ÈT ç°M; H M b€M; `¼B ç +?Q M;QÌB ?Q K„i i?—M K X

G•K G¢+ ?W M? K°i iB M;- î # M i`QM; F?¬M; ;B M i?m´M /B- K°i i v i?Á` - p¬ +M
FB p`Q i`QM; i vX

æ•v H`iBM? ?Q HU+ HQÊM; +O ç—m ç°M; p”i #B M FB 5

J†+ /M G•K G¢+ ç®B pÈB ?`T i?m HU+ HQÊM; M;QÌB +? i T?B i?QÌM; K•m i?mšM-
M;QÌB /` i?9 H¢B F?¬M; +| p´M ç `²B- i?“i ;B®M; M?Q ?„M b) F?¬M; ,M M;QÌB +?
M;¢B ,M i?“i ;` p`i +€5

hB M i v i?m #¢+? +?•m p`Q hY ædM?- G•K G¢+ K°i +€B +`i #QÊ+ +`T i®+ `ìB çB-
p”i ç M b m FB +| +Æ ?°B çm´B i?2QX

>„M i?ª G•K >²M; >Q M; ` - H9+ M|B ç M #` K°i +QM +? h?—M oQÆM; +`T Mm®i p`
>²M; >Q M; +kM; +| +?9i #B M b„+- +€B ?ªB pU+ M`v i?“i bU H` [m€ M;mv ?B K- F?
+?Q `^M; H` +`K ç` i€M? K¢M;X

æ½ +| p i t2 ç´ - G•K G¢+ pšM H¨ T?|M; tm'i` K°i iQ ?Ä /B K +?B HU+ - M?QM; ç½ F
K°i T?€i- +?d H M ç M F?QªM; +€+? ; -M #®M i`, K i`QÊM; - #'i [m€ +€B M¨v F€i?"
[m€ HÈM- M m +| K°i ç-m ç°M; p"i #B M +U+ HÈM KÎ` KB M; `°M; ¬K +•v çÊB i?
M¨v +, M #ªM F?¬M; çO ç +?B m ç°M; p"i #B M çB` X

L?QM; i€M? K¢M; +| i`Q im Hm¬M ?QÈM; iÈB Zm M; JBM?- p¬ Hm" M v m Èi +Ð M
H Q¢B +ªK ; B€+ M iQ¨MX

> B M; QÌB iB T iK+ çB iÈB- i` M çQÌM; çB F?| i`€M? F?ÄB H¢B ; †T çQÊ+ `i M?B
h?¬M + 'T F?€+- K†+ /M F?¬M; +| ç¢i iÈB h?¬M oQÆM; +ªM?- M?QM; i? +?'i +QÌM
F?ÄB G•K G¢+ /U çQ€M- HU+ HQÊM; +kM; iQÆM; ç®B iB T + "M pÈB + 'T #"+ h?¬M

*€B M¨v +MM; HU+ HQÊM; H¨ +| [m M ? i`U+ iB T- i?•M i? M?[M; bB m + 'T ç¢B [
+kM; F?¬M; T?ªB HÈM F?¬M; - i€M T?€i` HU+ HQÊM; +| i? M|B H¨ FBM? i?B M ç

L?QM; imv H¨ h?B M æ` bBM? /QÐM; - ç°M; p"i #B M + 'T #"+ h?¬M oQÆM; +kM; Q
ç-m ç°M; p"i #B M Mm®i ? B M; QÌB G•K G¢+ FB ` - #¼M ? „M +ÁM F?¬M; +| ; †T ç

G¢B H¨ ? B M;¨v tmv M i?ŠM; [m ç€v #B M- ? B M; QÌB G•K G¢+ `®i +K+ çB iÈB ç
b M ?¬+ Q +?WM; p¢M i`QÊM; - ?Ä ?²M; b„+ - çÄ iQ b„+ - TªM; T?'i M?Q K°i KªM
`"K- p¬ #B M p¬ ?¢MX

@ *? - +| +ÁM t H„K F?¬M; \

G•K G¢+ i¢K /WM; #QÈ+ +?•M- ?QÈM; G•K >²M; >Q M; ?ÄBX

"ªM ç² M¨v +?d 'M i`QM; i?S+ ?ªB +O G•K >²M; >Q M; - TªM; T?'i +?•M p¢+ i?S #ª
>²M; >Q M; F?¬M; +€+? M¨Q ç2K T?¬M Fw S+ M¨v T?•M +?Q G•K G¢+ #B i çQÊ+ -

@ *?B m i®+ ç° i`QÈ+ K„i- i®B ç i€K M;¨v i'i +| i? iÈB5

h`QM; M°B i•K G•K G¢+ ?ÆB +| +?9i FQ+? ç°M; - #'i [m€ i€K M;¨v hY ædM? +| i?
#ªv- F?QªM; +€+? ?Q¨M iQ¨M +?[i` H¢B çB iÈB K°i #QÈ+5

> B M; QÌB iB T iK+ çB iÈB- M?QM; F?¬M; H•m p b m- #¼M ? „M H¢B M; WM; H¢B M

Í i`QÈ+ K†i #¼M ?¼- tm'i ?B M K°i +•v H¢ iQ¨M i?•M iªM` €M? b€M; K¨m çÄ- + Q
i`QM; `WM; b M ?¬M¨v H¨ p¬ +MM; M?Ä #ûX :®+ +•v H¢ M¨v +?d +| + "M? K¨ F?¬M
i?•M b€M; H M- K¨ H¨ K¶B K°i +?B iB i ç m +| çQÊ+ M; mv M K°i ç€K çB K €M? b€
ç°M; i` M i`, K p¢M çQK ç|K- +°M; ç²M; ?ÊT i?¨M? i¨M; +ªM? i?"T T?¬M K„ H i`QÈ

G•K G¢+ M; QÊ+ H¢B H¨ +| +?9i ?®B ?"M F?¬M; +| K M; aQ •M? hmv i ç M- imv iB
bU- M?QM; H`+? /mv i H¢B pQÊi [m t G•K G¢+ +| FªM, M; iQÎM; iQÊM; - p"i +´ [r
#B iX

L m M¨M; Î +?¶ M¨v- i€K T?¬M b) M?"M` H B H`+? ; ®+ +•v H¢ M¨vX

hmv KK+ çQ+? +O +?mv M M¨v H¨ pb +?•M p¢+ i?S #ªv- +€B M¨v ç½ i?'v çQÊ+ iU
#Ä [m - G•K G¢+ +MM; G•K >²M; >Q M; HB + K„i M?bM HŠM M? m- ç m M? Q M? Q

@ æÊB K°i +?9i5

G•K G¢+ ç°i M?B M i?Á i v +ªM H¢B- ? „M KÆ ?² +| K°i H Q¢B +ªK ; B€+ M; mv ?B KX

@ *| ; b F?¬M; ´M b Q\

G•K >²M; >Q M; [m v ç-m ?ÄBX

@ *ÁM F?¬M; `ä¨¨M; H„K- M?QM; +~M i?"M b) F?¬M; ; •v` b B H-K HÈM5

h`QM; M?€v K„i G•K G¢+ H¢B ç°M; - iWM; ç¢Q FbM? F?Q H" T iS+ ?QÈM; p /QÈB K
K¨ çB- S>-* S>-* S>-* iWM; çQ¨M iWM; çQ¨M #MM +€i i?2Q MQÊ+ +?ªv # v #´M; L

L; M;

J°i ç¢Q i?–M i?S+ F?OM; #® ;“Q i?ûi ç°i M?B M ç¢B i€+- ?| i?“M? i?U+ +?’i ?QÈM
#S+ #„M K“ çB- `–K `–K `–K- i`QM; #B M `°M; H”T iS+ +m²M; [mv M H M ;ÊM b|M;-
K°i [mv M i`MM; FQ+? iÈB i?–M i?S+ ;ÊM b|M;- ç•v +kM; F?¬M; T?ªB H” G•K >²M;
H¢BX

“”M?5

a|M; #B M ç€M? iÈB H¢B H–M M[+m®M M;QÊ+ K” p - +?’M ç°M; ` ç¢Q ç¢Q K¢+?

@ S>-*

*?Q /M +| G•K G¢+ ?| ;BªB ç¢B #° T?“M HU+ HQÊM;- M?QM; +?d p M p M H” K°i
+?Q G•K >²M; >Q M; +?’M ç°M; iQ”M i?•M- b„+ K†i H”T iS+ i`Î M M i`„M; # +?- M?
i?–M ?mv iX

G•K G¢+ iS+ ;B”M ?W K°i iB M;- imv ?„M +MM; pÈB G•K >²M; >Q M; F?¬M; +| Î +
;B M- M?QM; K€m KO ibM? i?•K- H½Q iY #` i?QÆM; ?„M H¢B ?€ +| i? F?¬M; ;B”M

R9j9X *?QÆM; R99y, >ªB h°+X URV

>„M K°i [mv M H¢B Q M?- #ªv ç¢Q h?–M oQÆM; T?€T i„+ ç½ ?Q”M iQ”M +m®M ç°
Q M? [m X

•K –K5

æ¢B ç` K°i ??B +U +?B M- ;®+ ç¢B i?K FB ç°i M?B M iW K†i ç’i K¼+ H M- ?B M `
HÈMX

æ•v H” K°i ç¢B ;B ?Ä v ? i M?Q #¢+? im°+- iQ”M i?•M iBM? ?²M; b„+- +| i€K ç–m
H¢FB `ä`”M; H” K°i +€B bWM; i` M çdM? ç–m +O M|X ”i [m€- ç–m ç°M; p”i #B M
i? M?QM; K”+MM; +QM +|+ i`QÊ+ FB H¢B M?Ä ?ÆM p¬ b® H–MX

hS hBM? h?–M oQÆM;5

*QM #¢+? im°+ M”v `ä`”M; H” i²M i¢B K¢M? ?ÆM K°i +’T ç°- çdM? ç–m +® w T?€i
/šM +QM K²B- Qi M?’i G•K G¢+ +MM; G•K >²M; >Q M; #` HW `²BX

L; M;

æ–m ç°M; p”i #B M M”v +kM; F?¬M; +| KB M;- H–M M[/MM; i?–M i?S+ T?€i ` M
i?B M ?¢X

h?–M oQÆM; ç®B pÈB +?¶ +| h?–M HBM? ç m H” ?Q”M iQ”M €T +? - imv G•K >²M;
+| i? Î /QÈB K°i ç¢Q i?–M i?S+ ;“Q i?ûi +O hS hBM? h?–M oQÆM; ;B[çQÊ+ iQM
G•K G¢+- M m F?¬M; +,M #ªM F?¬M; +| Kªv K v +?®M; +U +?B HU+X

G•K G¢+ iS+ ;B”M ?W K°i iB M;- i v T?ªB K°i +m®M- ç2K G•K >²M; >Q M; i?m p”
;B M *?Q h¬M F?¬M; ` - M?Q p”v M°B #° hY ædM? +?QM? H” +?¶ M iQ”M M?’i i` M

h?•M ?bM? ?„M H|2 H M- çB p”Q T?Q i`QÊ+ ç–m #¢+? im°+ [m€B FB - ? B ç’K i`B
H” KQ `ÆB ?QÈM; p #¢+? im°+ [m€B FB Q M? iÈBX

sQ€i5 sQ€i5 sQ€i5

”¢+? im°+ [m€B pk ç°M; H’v t9+ im- +m®M ç°M; H M b|M; MQÊ+ ç–v i`ÌB ?QÈM; p
GU+ HQÊM; +O ?mM; p”i i`QM; ?ªB Hw M”v ç m pQÊi [m i²M i¢B +MM; +ªM? ;BÈ
oQÆM;- M?QM; HU+ HQÊM; H¢B bYM; b®i pQÊi [m K°i ç¢Q¢M- imv +ÁM F?¬M; ç¢
oQÆM;- M?QM; bYM; b®i bQ pÈB hS hBM? h?–M oQÆM; #bM? i?QìM; ?B m i?“M;

>ÆM M[F?Q HU+ +QÌM; ?Q" M?- /M H" L; k hBM? h?-M oQÆM; i?U+ bU ; B€ H•K ;
?ŠM- M?QM; Km®M i?O i?„M; i?U+ bU `i F?| `i F?|X

G•K G¢+ `®i +K+ ?| i?•M >„+ ¸°M;- ?„M Km®M i ` +?B M HU+ K¢M? M?'i i®+ +?F
P M?5

J°i M; QÌB K°i i?9 F`+? HB i ¸®B +?B M- ¸°M; p"i #B M p®M H" ?mM; ?½M F?¬M; b
H" p"i; b- ?mM; €+ p¬+MM;- K" G•K G¢+ ¸²M; /¢M; H" M; QÌB ¸`+? M?•M +`M; +QÌM
>„+ ¸°M; ?'T i?K ¸ M HU+ HQÊM; M; `v +`M; M?B m- ?„M /-M /-M +?B K +S i?QÊM

"¢+? im°+ [m€B F?¬M; M; WM; pmM; ¸"T t9+ im- T?€i ` iWM; ¸¢Q #,M; iB M- ¸!M;
T?K +`M M? Q M? Q M; QM; F i i?"M? #,M;- ¸2K iQ" M #° ¸€v #B M #B M i?"M? b¬M

L?QM; ¸®B pÈB >„+ ¸°M;- ¸! +,M #ªM F?¬M; +€+? M"Q bBM? ` #'i +S mv ?B T; b-
Q M? ` iWM; [mv M- ¸€M? +?Q #¢+? im°+ [m€B ?ûi; B" M /[HB M iK+- M m F?¬M
tQÆM;- M?'i M?'i ?| ; BªB HU+ HQÊM;- bÈK ¸½ #` G•K G¢+ Q M? ¸ M tQÆM; ; ½v

*?Q /M M?Q i? - [m€B p"i FB +kM; F?¬M; +?`m M' B- F?Q iS+ ¸½ bmv v m `i M?B
+?®M; ¸Đ ? i M' BX

S>-*

æ9M; H9+ M"v- "¢+? im°+ [m€B K¢M? K) M?' ` +?'i HÄM; i®B ¸2M M?Q KU+- M?
MQÈ+ #B M +?mM; [m M?- iB M p"Q # M i`QM; b¬M; #,M;- +?d H" i`QM; M?€v K„
M"v H" i? ; BÈB K"m ¸2M ¸Q i v F?¬M; i?'v ¸QÊ+ M, K M; |MX

E?¬M; +?d H" +?2 €M? K„i- M; v +ª i?-M i?S+ +kM; +| i? +MM; M? m T?QM; # 5

G•K G¢+ M?Q H" M; QÌB KM- i`QM; K„i F?¬M; i? M?bM ¸ M #'i F€ p"i; b M; Q¢B i`
i`B M F? B +kM; ¸²M; /¢M; +?d bÌ ¸QÊ+ K°i KªM? ¸2M F`i- iUm M?Q +€B i? ; BÈB
KªM?X

sPI II55 sPI II55 sPI II55

æ9M; H9+ M"v- t9+ im +O #¢+? im°+ [m€B ?mM; ?,M; `9i ¸B [m - H¢B p¬i? M? p-
T?€T ¸†+ i?M ?Á i M p"Q i`QM; #|M; i®B FB - ¸°i M?B M ¸•K K°i T?€i ¸B ` X

" - " - " t9+ im `i `i [m' i p"Q i` M M; QÌB G•K G¢+- M?QM; ¸®B pÈB G•K G¢+ ?
¸•v H" F?¬M; ? +| i€+ /KM;- K†+ F HU+ HQÊM; ; b +?d +-M F?¬M; + Q ?ÆM >„+
M; QÆB +| T?ªB ¸€M? HûM ? v F?¬M;- ¸€M? i`9M; +kM; H" m'M; T?QX

J" H-M M"v #¢+? im°+ [m€B ` i v- +kM; +mM; +'T p` i`Q KBM? t€+ +?Q G•K G¢+
?QÊM; p #¢+? im°+ [m€B TªM FQ+? K" ¸BX

"M?5 "M?5 "M?5

Í# M i`QM; iB M; M' HB M iB T- "¢+? im°+ [m€B +S i? K" #` ¸€M? # v- HB M iK+ ¸
#,M; KÈB t2K M?Q M; WM; H¢B i? ¸BX

G•K G¢+ i`mv i?2Q T?QÆM; ?QÈM;- sPI II5- i?•M ?bM? +?ÈT ¸°M;- ?QÈM; p #¢
¸BX *€B M"v iU M?B M H" Km®M ¸€M? +?| KM ¸QÌM;X

Íi` M +?B M HU+- iU M?B M H" ?„M ?Q" M iQ" M +?B K +S i?QÊM; T?QM;- M?QM;
+ªM? ; BÈB- Îi` M ¸° + Q T?€T i„+ #¢+? im°+ [m€B H" +?B K +S Qm i? b•m b„+X
¸2M M"v G•K G¢+ tm i€M F?¬M; ¸QÊ+- +kM; t2K i?'m F?¬M; ¸QÊ+5

"ÎB p"v ?„M +?d +| i? /K ¸`+? tm'i i?O i`QÊ+- H¢B i?B /MM; TªM FQ+?X

J°i FQ+? M"v ¸„+ i?O- G•K G¢+ iU M?B M F?¬M; +?9i M"Q HQm ibM?- ¸m'B i?2Q
¸'K ?mv b€B M?Q KQ - F?¬M; M; WM; Q M? FQ+? H'vX

@ L; M; M; M;

"¢+? im°+ [m€B F?¬M; M;WM; /MM; i?¬M i?S+ T?€i` ` M`d#` ¢ m- M?QM; ¢½ #`
H¢B Î ¢•m +ÁM +| i? H¬M M[FûQ` F?QªM; +€+?- i`®M p`Q i`QM; #|M; i®B #B
tQÊM; ¢€M? HûM\

Í /QÈB G•K G¢+ F?¬M; M;WM; Q M? FQ+?- #¢+? im°+ [m€B ¢½ F?¬M; +€+? M`Q
M[- #®M T?Q /¬M /¬M F?¬B T?K+ b„+ i?€B M;mv M #ªM- ?B M` K°i KªM? +ªM?
M;mv M #ªM ¢€ b M ?¬tBM? ¢ T #` Q M? iQ€B ?ÆM T?•M MY X

G•K G¢+ +?B M ¢ M + Q ?SM;- Î# M i`QM; K°i iB M; i?ûi /`B- H`T iS+ Q M? ` K`v

"¢+? im°+ [m€B HB M iK+ #¢B HmB- ¢½ +€+? +€B +? i F?¬M; t X

@ .WM; i v5

J°i ¢¢Q i?¬M i?S+ +?'M ¢°M; i`mv M ¢ M- sPl lI5- K°i M?•MªM? +kM; ;'T HQÈi iÈB
MY M;QìB i` M H`M;QìB- MY M;QìB /QÈB H` +€- i|+ K`m H K /`B +?WM; i`QÊM
#B MX

.mM; K¢Q +O M`M; +U+ F€tBM? ¢ T- M?QM; K°i ¢¬B i`ÁM; K„i H` K`m t M? H K-
¢) iBM? tªQV + Q i?ŠM;- +| K°i HQ¢B T?QM; iBM? F?€+ i?QìM;X LY M;QìB i` M +
pÄ bÁ +?®M; ¢Ð- M?QM; F?¬M; /'m ?bM? /€M; + Q M;'i`'i i`ÁM FB +?9i M`Q- +•n

"ì2Q i?QM #û #ÄM; +| i? F? K K°i M„K- M?QM; F iB T H¢B H` ¢m¬B +€ K`m ¢Ä`U
/`- H¢B +?Q M;QìB K°i HQ¢B +ªK ;B€+ i?"T T?¬M tBM? ¢ T- H°` T?B i?QìM; ?`B
iU M?B M +?9i M`QX

h`QM; i v M`M; M„K K°i i? M? h K tQ FQ+?- HU+ HQÊM; p¬M; b€M; i` M M;QìB i?
h?¬M oQÆM;5

"¢+? im°+ [m€B FB +?SM; FB M J„L?•M L;Q M`v- H`T iS+ ?QÊM; M`M; /m iÈB- i€
¢Ä i` M ¢dM? ¢¬m +¼+¼- ;B®M; M?Q ?QÊM; ¢®B T?QÆM; F` ` Ov F?m`iX

@ L;QÆB H` B- i¢B b Q Km®M i`M i?QÆM; #€i i`ªQ\

J„L?•M L;Q FB ?QÊM; G•K G¢+ F?B M i`€+?- i` M K†i K„H i``M M;"T bBM? F?Q

@ L| Km®M H`K i`M i?QÆM; i - +?ŠM; H F?¬M; +?Q i T?ªM FQ+? b Q\

G•K G¢+ M?`M M?¢i M|B` X

R9j8X *?QÆM; R99R, >ªB h°+X UkV

@ >W- #€i i`ªQ`'i #B i ¢B m- +?Q # Q ;Bìb) +?O ¢°M; ¢ª i?QÆM; M;QìB- M?'i c
i`QÈ+5

J„L?•M L;Q ;B`M /[ M|B` X

G•K G¢+ b[M; bì- ;B®M; M?Q t€+ i?U+ H` +| +?mv M M?Q p`v5

>„M p` G•K >²M; >Q M; T?€i ?B M K°i +•v H¢- b m ¢| ?„M T?€i ?B M K°i iB F?¬M
iQM? i?,K /Á- F i[mª +?¼+ ;B`M ¢¬m #¢+? im°+ [m€B M`v- /MM; i?¬M i?S+ +?'M ¢
#` i?QÆM;- H9+ M`v KÈB ¢€M? M? mX

@ >ÆM M[- +€B M`v p®M H` H½M? ¢` +O +?9M; i - M;QÆB t¬M; iÈB #€i i`ªQ T?
T?ªB- B #ªQ M;QÆB t¬M; HQ¢M +?S\

J„L?•M L;Q H¢B [m€i i?€Q K°i +•mX

G•K G¢+ +kM; F?¬M; T?ªB M;QìB F?¬M; i? K M|B ¢¢Q Hw- ?„M iBM? i iQîM; iQÊM
M|B- pB + M`v i?"i ¢9M; H` ?„M F?¬M; +?B K HwX >„M F?¬M; F?ÄB +QìB +QìB- ¬

@ h¢B ?¢ G•K G¢+- H9+ i`QÈ+ t€+ i?U+ H¶ K½M; `²B- M m M?Q +¬ MQÆM; +| v m
+•M M?„+5

J„ L?•M L;Q i?Á i v p¶ p¶ t9+ ;B€+ +O #¢+? im°+ [m€B- ;B®M; M?Q ¬M M?m M OB
` iWM; ¢¢Q i? M? •K M?m ?Á K i B- M?QM; imv i ¢®B T?•M F?¬M; ` H¨ +| w ;b-

@ *kM; F?¬M; +-M #²B i?QÌM; ;b- +?d +-M M;QÆB M? M? +?|M; i?®B HmB H¨ ¢Q
G•K G¢+ M?QÈM; K¨v- p` i`Q +?•M p¢+ i?S #ªv ¢ M; Î T?Q i`QÈ+- ?„M H¢B ?€ +| i
@ *¬ MQÆM;- i¢B ?¢ +| +?mv M [m M i¼M; T?ªB iB T iK+ ¢B p T?Q i`QÈ+- FQM
+ K ¢Q M- i`W F?B iU p - M m F?¬M; imv i F?¬M; t¬M; p`Q5

G•K G¢+ i?¨M? F?¨M M|BX

@ L;QÆB M;QÌB M¨v M?Q i? M¨Q M;?2 F?¬M; ?B m HÌB M|B M?Q p¨v\ L|B Km®M
J„ L?•M L;Q +| +?9i K'i ?SM; M|BX

aQ •M? hmv i ¢½ iWM; M|B [m - # M i`QM; pMM; #B M M¨v +| p` *?Q h¬M M„K; B [i
i„+ FB - ?B M i¢B ¢°i M?B M tm'i ?B M K°i L?` hBM? h?¬M oQÆM;- G•K G¢+ +Æ ?²
i'i M?B M +MM; p` *?Q h¬M FB +| [m M ? X

>„M `i F?¬M; Km®M ¢2K bU ibM? M?€Q ¢¢B- M m F?¬M; +?d H¨ K°i L?` hBM? h?-
o¬ h?QÈM; i?€M? ¢` +O *?Q h¬M- +?Q /M ?„M i?U+ +MM; K°i +?¶ +QÈB GB m "€
p` *?Q h¬M GQ¢M E?¬M; M?'i K¢+? FB +kM; b) F?¬M; pb ?„M tm'i ¢-mX

G•K G¢+ p°B p¨M; +QÌB +QÌB M|B,

@ o` +¬ MQÆM; M¨v- tQM; ?¬ M?Q i? M¨Q\

@ L;QÆB M;QÌB M¨v i?"i bU H¨ F€ [m€B- #ªQ M;QÆB ¢B- M;QÆB M?Q i? M¨Q M;C
J„ L?•M L;Q K M; i?2Q K°i iB ?ÌM /¶B M|B- i|+ /¨B K¨m H K #²M; # M?- +| K°i HQ¢
M|B F?¬M; M M HÌBX

@ L;QÆB K°i KU+ Î ¢€v #B M F?¬M; #m²M #U+ b Q\

L?QM; G•K G¢+ H¢B i`€M? +?¶ K¢M? ¢€M? +?¶ v m- M|B ¢ M ?®M; M;QÌB- ?„M p
FB +kM; Î +?mM; ¢QÈ+ ?ÆM p¢M M,K- M?Q i? M¨Q +kM; +QB M?Q H¨ + Q i?O i`C
M?bM p T?Q i` M H¢B +U+ F€ ¢ÆM i?m¬M- F?ª M,M; bQ pÈB aQ •M? hmv i +ÁM H

@ "m²M #U+ M? 5

J„ L?•M L;Q M¨v imv H¨ L?` hBM? h?¬M oQÆM;- M?QM; H¨K M;QÌB H¢B F?¬M; +|
M? M?äK; B"i` +?O ¢ +kM; F?¬M; iU #B i- M;QÈ+ H¢B i?2Q K¢+? bmv M;?o +C
+?®M; i v- +€B KB M; M?Ä M?„M ?ÆB p M?- K°i #° F?¬M; #B i H¨K b QX

G•K G¢+ KdK +QÌB M|B,

@ L m M;QÆB M;mv M w- i +| i? K M; M;QÆB ¢B i? ;BÈB # M M;Q¨B /¢Q5

@ h?"i bU\

J„ L?•M L;Q KK+ [m M; H|M; H€M?- M?QM; H¨T iS+ HB M ¢2K +€B KB M; M?Ä M?„
@ L?QM; Kšm i?•M ¢¢B M?•M H¨ b) F?¬M; +?Q T?ûT i Hv F? B i°+ ¢` - M¨M; M|B
H„K5

@ E?¬M; b Q- i b) #ªQ ?° M;QÆB5

G•K G¢+ p°B p¨M; M|BX

@ hm pB +O M;QÆB +kM; +MM; pÈB i ¢²M; /¢M;- M m i ¢€M? F?¬M; H¢B- M;QÆ
J„ L?•M L;Q ¢ÆM i?m¬M H¨ ¢ÆM i?m¬M- M?QM; F?¬M; ¢¬M +?9i M¨Q- H¨T iS+ M?

G•K G¢+ +QÌB ? ? M|B,
 @ E€i?"i +?9M; i HB M i?O- i` M çÌB M`v M; QÌB ç€M? i?„M; çQÊ+ +?9M; i +kM;
 æ¬B K„i ç T +O J„ L?•M L; Q M?€v M?€v- H°` +U+ F€ w ç°M; - M?QM; +m®B +MM;
 @ B M? - M; QÆB M; QÌB M`v i?"i ç9M; H` #B i H`K `®B HQ¢M HQ¢M- `ä`M; #ªQ
 M|B pÈB i M?B m HÌB M?Q p"v5
 æ¬B K„i ç T +O M`M; H`K #° /€M; ; B"M- +U+ F€ tBM? ç T ç€M; v m- K` K°i i?•M, M
 H¢M? HMM; +`M; H`K +?Q M; QÌB iBK ç"Ti?bM? i?`+?X
 G•K G¢+ M; QÊ+ H¢B F?¬M; +| ?QÈM; T?QÆM; /B M M K M[bmv M; ?o- imv J„ L?•
 M?QM; F?Q +?`i H¢B M; ¼i M; `Q i? M? i?m-M- ç +?Q M; QÌB +?d +| i? T?€i H M i
 Km®M çB F?BM? M?ìM M`M; X
 >„M H`v ` K°i Qi ç² ,M çB- ?QÈM; J„ L?•M L; Q çQ iÈB- Km®M /¼M / TiB m J oQ
 i`QM; i9B F?¬M; +`i ; B`m +?9i p"i F€ H¢ [mw ?B K b Q çQÊ+\
 J„ L?•M L; Q K°i #° FBM? M; ?B K b®M; +?Q M?B m- +, M #ªM M?`M F?¬M; M´B ?B
 i?Q€M; `Ki` K°i T?€i HB M +¬K ç² ç¢+ #„i ç-m ,M- K°i # M +?ÆB H`v ç² p"i KÈB
 iB M; +QÌB F? M? F?€+? i? M? i?9vX
 J`v T?2M +¬M; T?m tm®M; - M`M; Î ç•m +ÁM +| HÁM; +ªM? ; B€+ - #` G•K G¢+ ç2K M
 L`M; i M >Q >ªB Zm€M?- tm`i i?•M ?ªB i°+X
 *€B ; ¼B H` ?ªB i°+ - ç•v H` K°i +?OM; i°+ `i T? i¢T- ?¶M i¢T- M; Q¢B i`W L?•M L; Q
 >ªB hQÊM; L?•M- L; Q >´ L?•M- çQÆM; M?B M- +ÁM +| K°i HQ¢B i²M i¢B +`M; i? K
 GQM; 5
 "i [m€- >Q >ªB Zm€M? +kM; F?¬M; çÆM ; BªM- Kšm i?•M +O M`M; H` L?•M L; Q- M
 GQM; - ç` p` # M i`QM; ?ªB i°+ iQÆM; ç®B + QX
 G½M? ç` >ªB i°+ iQÆM; ç®B HÈM- K` ç` T?QÆM; ç¢B F?€B +O +?•M p¢+ i?S #
 ç` +O ?ªB i°+ - ?„M Km®M iB K çQÊ+ +?•M p¢+ i?S #ªv- M?`i ç`M? T?ªB iB M M?"
 G•K G¢+ HB M iK+ HW ; ¢i- +ªM? ; B€+ +O >Q >ªB Zm€M? `i M? M? iB m i€M- M
 ç` - F?¬M; F?ÄB H°` #B m H°M; ~M M; QÌB K K~MX
 E€i?"i /MM; i?U+ HU+ +O M`M; ?Q`M iQ`M +| i? Î h?¬M; BÈB ?Q`M? ?`M? F?¬M
 M½Q +•M ç®B pÈB K°i h?¬M oQÆM; - i`W F?B çKM; T?ªB ; B ?Ä +?mv M K¬M b, M
 i, H M`v i?U+ bU `i M?ÄX
 @ L; QÆB t2K- i +kM; H` h?¬M oQÆM; h?Ov im- H¢B M|B iB T +ÁM H`M; QÌB K°i M
 G•K G¢+ M; v +ª Kbm? +kM; +ªK i?`v +| +?9i p¬ bd `²B- `ä`M; HW ; ¢i K°i M[M?
 ç•v +kM; F?¬M; T?ªB H` iB m F?ª €B ç²M; /¢M; ; Bª M?Q aQ •M? hmv i pìX
 @ h?"i bU\
 >Q >ªB Zm€M? F?¬M; F?ÄB pmB p - FQM? bÊ +?B i•K +O M`M; ç®B pÈB G•K G¢+
 G•K G¢+ ç²M; /¢M; H` h?Ov im h?¬M oQÆM; K` M|B- F?| i`€M? F?ÄB ç +?Q M`M;
 L; Q¢B i`W G•K G¢+ +| çQÊ+ >¶M æ°M .mM; G¬` - M; QÌB #bM? i?QÌM; +?d +| Î b m
 +| i? T?€i ?B M ç®B T?QÆM; im Hmv M ç M i°i +MM; H` ? ç¢B ç¢M`Q QX
 G•K G¢+ KdK +QÌB- K°i M; |M i v çB K` - h?Ov ? T?€Ti„+ p`M +?mv M- Î ç-m M; |M
 K°i F?Ä i?Ov +¬m #¢+? b„+ - # v #´M; H`v HU+ HQÊM; +?`M ç°M; +QÌM; ç¢BX

R9jeX *?QÆM; R99k, S?€T h„+ :B Q >Á X URV

@ u X X XX5 L;QÆB im Hmv M H¢B H¨ h?–M oQÆM; T?€T i„+ +MM; i ;B®M; M?
>Q >ªB Zm€M? F?–M; F?ÄB pW KWM; pW bÊX

G•K G¢+ b[M; bÌ- i`QM; M°B i•K ;¼B +kM; [m€ F?ûQ5

L;Q¢B i`W h?–M oQÆM; /Q h?B M æ` # Q ?¨K /QÐM; /K+- M?•M HQ¢B- v m im +?
h?–M oQÆM; , *?O i?–M F?Q- ?Q†+ H¨ *?Q h–M M„K ;B[#´M M;mv M T?€T i„+ # M

L|B +€+? F?€+- t€+ i?U+ +| F?ª M,M; ? B M?•M HQ¢B ?Q†+ H¨ v m im M„K ;B[h?–M

L?QM; *?O i?–M F?Q p•M; +?`m h?B M æ` w +?Q K¨ bBM?- b) iU KbM? +?¼M +?O
K°i # M i`QM; +€i #KB- M?bM t2K b® HQÊM; h?–M Zm®+ b) #B i- F?–M; b B #B i
F?–M; ` ?"m i? X

J¨ M?Q >Ä ;B - S?¢K ;B iU ?²+MM; +€B i? ;BÈB M¨v tm'i ?B M F?–M; b•m- GQ
H¨ M?•M F?¨m i?Q i?Èi- #ÎB p¨v- +| i? ;†T ¢QÊ+ K°i h?–M oQÆM; i`QM; i v M„K
+€B M¨v imv i F?–M; / /¨M; bQ pÈB ;†T ¢QÊ+ K°i FB M *?O i?–M F?QX

>Q >ªB Zm€M? +kM; /m¶B ` K°i M;|M i v- ¢–m M;|M i v ¢²M; /¢M; # Q ?¨K /QÐM; /
+–m- ?QÈM; p M;|M i v G•K G¢+ /U p¨QX > B i?Ov +–m ¢KM; p¨Q M? m- H¨T iS+ ;
i?¨M? K°i F?Ä i?Ov +–m +¨M; HÈM- F?–M; H° ` K°i iB #¨B tQ+?X

«M;- K°i +¶ +ªK SM; F€ /` i?2Q M;|M i v ? B M;QÌB ?QÈM; p i•K HBM? +O #¼M ?

@ •M

h` M i?•M i? K K K¢B imv i i`„M; MY M;QÌB i` M +O >Q >ªB Zm€M? H¨T iS+ ?B
K†i M;¼+ i`Î M M ¢Ä iQÆB- iBM? K•m K K M;- +†T K–B ¢Ä K¼M; M?Q GB i .B KX ¢
¢B ?mM; ?,M; ?–M H M K°i M;KKX

G•K G¢+ +kM; H¨ i•K HBM? M?°M M?¢Q- h?–M oQÆM; T?€T i„+ ;B®M; M? m H¢B ¢
;B€+ F€ /B m ;B®M; M?Q bQM; im- i•K HBM? ?„M M;Q¨B +?'M ¢°M; +kM; F?–M; i
M?'i ¢®B T?QÆM; H¨ M K i?b b Q

E?–M; `ûi K¨ `mM- ?„M bÊ `mM +ª M;QÌBX

.M b Q >Q >ªB Zm€M? +kM; H¨ tY M[p– +MM; ¢ÆM i?m–M- imv +€B +ªK ;B€+ F€ /
K M?Q b v bQ - M?QM; #ÎB pb G•K G¢+ `¨i M? M? ¢2K M;|M i v i?m i`Î p - M¨M; +?
M;mv M i`¢M;X

L¨M; /MM; i v T?ªB €M H'v H²M; M;U+ +O KbM?- i` M K†i H° ` #B m H° F€ [m€B M

@ h¢B b Q +| i? +| +ªK ;B€+ F€ [m€B M?Q p¨v- +€B M¨v H¨ T?€T i„+ ;B®M; M? m +

G•K G¢+ HB M p°B p¨M; ;¨i ¢–m M|B,

@ *?Q M M M|B- +?9M; i H¨ M;QÌB K°i M?¨5

@ •M5

>Q >ªB Zm€M? HB M p°B p¨M; ;¨i ¢–m- M m M?Q M|B M¨M; i`QÊ+ FB +?d H¨ #` M
M?QM; #•v ;BÌ H¨ ¢®B pÈB ?„M bBM? ` iQM M?B K `¨i b•m- imv bQM; T?QÆM; +
+?mv M p +ÁM +| K°i T?–M i•K HBM? +?'M ¢°M; +O ¢®B T?QÆM;X

Í # M i`QM; i•K HBM? +?'M ¢°M;- i?B M €+ F?–M; +€+? M¨Q +?2 /'m- >Q >ªB Zm€M
iB €+ w +O G•K G¢+X J¨ +kM; #ÎB pb M¨M; +U+ F€ ¢ÆM i?m–M- +ªK SM; ¢®B pÈ
`¨i K½M? HB iX

"¢+? im°+ [m€B i?'v >Q >ªB Zm€M? M? M? M?Q p¨v ¢½ #` G•K G¢+ ó/Kô H M- F?–
i€K +€B t9+ im Î i`QÊ+ M;QÌB >Q >ªB Zm€M? +m®M pk K¨ ¢°M;- iU ?² M?„+ M?Î G
t'm5

@ "€i i`ªQ- M;Q`B i H` M;Q`B i®i- M;QÆB M?Q i? M`Q K„M; +?YB M;Q`B ;B M?Q
>Q >ªB Zm€M? M;?B K i` M; K` ` ,M /¢v #¢+? im°+ [m€BX
L;Q`B i®i\

G•K G¢+ +kM; +| +?9i t'm ?´ - ?„M iU iBM F?¬M; iQM? M;Q`B t'm- M?QM; +MM; M;
p¢M /†KX `` K°i M[M?•M ¢ÆM i?m-M p¬ +MM; M;?B K +?dM? +Q`M; ¢B m M|B H`
HQ¢B +ªK ;B€+ t'm ?´X

"¢+? im°+ [m€B H` pW ;B`M pW p°B- M?QM; K†+ M| pk ¢°M; t9+ im M?Q i? M`
i? K iBM iQÎM; KbM? +ªK SM; ¢QÊ+ i•K HBM? +O G•K G¢+- tK K†i H¢B F?B M i`€
H`K ¢¢B ;B ?Ä FB /MM; i€K t9+ im i?"i /`B +?2 Î i`QÊ+ K†i H`K ?bM? /€M; bÊ ?½

"¢+? im°+ [m€B M`v +?Q ?bM? i?"M? i•K i`Q i?"M? i?K+- imv H` hS hBM? h?-M
M?Q J½M? >´ #` /QÐM; i?m`M- +,M #ªM F?¬M; /€K p¬ H ¢®B pÊB iB m +?O M?•M

@ >ªB Zm€M?- i Km®M ¢B +?¶ i°+ ¢` +O +€+ M;QÆB- F?¬M; +-M i?`B ;B M`i /
¢QÊ+ F?¬M;\

G•K G¢+ ¢€M? b„i F?B +ÁM M|M; M|BX

>Q >ªB Zm€M? F?¬M; F?ÄB /Q /U- i°+ [mv H` F?¬M; +?Q T?ûT M;Q¢B M?•M iB M
G•K G¢+ +kM; F?¬M; iQM? H` M;Q¢B M?•M- ?m®M; ?² #„i M;Q`B i v ¢QªM- ,M M;Q
H` ,M H¢B ¢M - M`Q F?¬M; #B i t'm ?´ M|B +U imv i\

@ Jm®M # Q H•m\

L`M; M?Ä ;B¼M; M|BX

@ æ M H9+ ¢| K` M|B- i®B ¢ b) +?d Î MÆB FB M;?d M;ÆB KQ`B M;`v5

G•K G¢+ M;?o M;?o- H`B i? bQM b„i M|BX

hY ædM? +MM; +?•M p¢+ i?S #ªv /mM; ?ÊT +?d +-M # M;`v- ?m®M; ?² ?„M Î i`QM
F?¬M; i? /B ¢°M; - +?Q /M # M;`v +kM; ¢QÊ+- F€ ?¢M KQ`B M;`v H` [m€ /Q t`B `²

@ h®i5

>Q >ªB Zm€M? +m®B +MM; M? ;"i ¢-m- p°B p`M; H¢B +ªM? +€Q M|BX

@ "'i [m€ M;QÆB F?¬M; i? +?Q M;Q`B F?€+ T?€i ?B M- M m F?¬M; i b) #` Kšm i

@ J°i H`B ¢½ ¢`M?5

G•K G¢+ pQÆM i vX

L?QM; >Q >ªB Zm€M? H¢B F?¬M; #B i +€+? H`K p¶ i v ? M i? - +ÁM iQÎM; `^M; G•
;B Q ?Á T?€T i„+- F?¬M; F?ÄB pW KWM; pW bÊ- +ªK ;B€+ t H¢FB ¢ +?Q M`
?QªM; ?®i- ?² ¢² F?¬M; #B i H` +?mv M; b tªv ` X

*m®B +MM; ?B m F€ +MM; i` i`mM; F?€i p¼M; +?B K ¢QÊ+ i?QÊM; T?QM; - M`M;
H-M M[iK H M K°i i?Ov +-mX

G•K G¢+ b[M; b| - M?QM; M;?o M[M?•M M`v ¢ÆM i?m-M +?d bÊ b) F?¬M; FûK ?ÆM
H9+ M`v +Q`B K°i iB M; - ¢²M; /¢M; p`M +?mv M i?Ov ? T?€T i„+- ? B F?Ä i?Ov +
+?¶- T?ªM; T?'i i?•M i? ? B M;Q`B +kM; /mM; ?ÊT ¢ M +MM; K°i +?¶- +ªK ;B€+ F€
H¢B i•K HBM? +O #¼M ?„MX

@ æB5

@ •M5

>Q >ªB Zm€M? +| +?9i K¬M; HmM; ;B€+ M;°- ¢m¬B +€ H v ¢°M; - ?QÈM; p i°+ ¢`
K M;Q`B X

"¢+? im°+ [m€B M?Q ºM? i?2Q ¸m¬B- M¡ i`mM; i•K ?° +?O- iU M?B M b) F?¬M; ¸ +
+MM; ;B ?Ä M;mv ?B K M?Q G•K G¢+ Î +MM; K°i +?¶X

@ "€i i`ªQ- M;QÆB H¢B iBM? M;?`+? `²B5 \*?S+ i`€+? +O M;QÆB H` Î +?¶ M`v i?C
`ÌB +QÆM; p` +¬M; i€+\\ L;Q M M;Q½M i`Î p - H¬M b m i K M; "Q+? GBM? hªQ +?C

>Q >ªB Zm€M? F?B M i`€+? M¡BX

"¢+? im°+ [m€B #'i ¸„+ /o- ¸`M? T?ªB M;WM; i¢B M;mv M +?¶ pk ¸°M; H'v t9+ im-
+?B M i`QÌM; ;B i +?¡+- poM? pB M F?¬M; +¡ F?ª M,M; i`Î p X

G•K G¢+ /m ¸°M; Î # M M;QÌB >Q >ªB Zm€M?- ? B M;QÌB Î ¸€v #B M +'T i®+ HQÈi
i?`M? iWM; KªM? ¸Ä i?šK tmv M i?ŠM; [m - MY M;`v b m- T?Q i`QÈ+ tm'i ?B M
#B M- bQ pÈB i?¬M ¸¬+O æ¢B J h?¬M [m®+ +ÁM Km®M F?'M; H²- M?QM; T?QM;
iWM; iÁ ?Q†+ H` pÄ bÁ- ?Q†+ H` ®+ #B M- + Q M?'i i?"K +?Q ¸¢i iÈB M;`M i`QÈM

@ B M? - +¡ im¬M i` ¸°B- M;QÆB M? M? i`®M ¸B5

>Q >ªB Zm€M? ¸°i M?B M F m H MX

>Q >^aB Zm€M? pk ç°M; h K tQ FQ+?- M°M; +kM; i?"i bU M' B; B°M- i` M h K sQ E
K M; ç€M; bÊ- +€B M°v iU M?B M H° K°i FB M i?-M F?Q- +MM; L;mv M >Ä æ Q ç²
H° h?B M i?-M F?Q- M?QM; HU+ HQÊM; H¢B ç¢i ç M hS hBM? h?-M oQÆM; X

*?d H° HU+ HQÊM; ç^a FQ+? i?m-M i9v `i F?| ç®B pÈB K°i i?-M HBM? i¢Q i?"M? m
#" + imv i ç®B M; ?B M €T KÊB +| i? /MM; HU+ T?€ p¢M T?€T- K° HU+ HQÊM; +O
i`bM? ç° hS hBM? h?-M oQÆM; - imv i ç®B F?¬M; +| i? #` h K tQ FQ+? i`'M €TX

L?QM; i?-M F?Q /M b Q +kM; H° i?-M F?Q- K°i F?B h K tQ FQ+? #°+ T?€i ` mv
+O K°i T?QÆM; ?^aB i°+ H°T iS+ #½Q i® H M iÈB K°i +'T ç° KÊB- +?B M +m°+ H-
+•M ç®BX

@ LK KK #Á XÁ

.U+ FbM? H•m +¬M; F?¬M; çQÊ+- H° ` iQÆM; ç®B p°B p°M; t Q ç°M; - +m®B +MM
iB M; `Qi ;°Q- ?QÊM; p t t +?'M ç°M; K° çBX

@ ",M; GQM; M°5

>Q >^aB Zm€M? M? i`€+? K°i iB M; - h K tQ FQ+? +?¼+ ` - K°i ç¢Q ",M; GQM; #¢
` - ; -K i?ûi ?QÊM; .U+ FbM? ç€M? iÈBX \*| h K hBM? h?-M oQÆM; FB T?K i`€+? i
+| i? t2K M? Î i` M T?ÁM; M;U +?Q çO- ?Q°M iQ°M T?€i ?mv i? M? h?B M i?-M
[m^a M?B M ç€M; bÊX

"°M?5

",M; GQM; M° M°v `„M `„M +?„+ +?„+ K° Q M? Î i` M M; Q`B .U+ FbM?- H°T iS+ ç-
F?°M; H² M°v H¢B- M?QM; F?Q HU+ +O M| t€+ i?U+ +Q`M; ç¢B ç M ç€M; bÊ- +?
#,M; FB HB M H¢M? `mM; `Êi tm®M; - iU ?² K°i çB K i°M i?QÆM; +kM; F?¬M; +|

@ L; M; ¬

G9+ M°v- t t ç°i M?B M i°mv M ç M K°i iB M; FbM? KBM?- i`QM; M?€v K„i M?Q p
tm'i ?B M Î i`QÊ+ K†i #®M M; Q`B- F?Q iS+ hS hBM? h?-M oQÆM; +m²M +m°M K°

@ >ÄM; #ûi- ç•v H° ç-m .U+ FbM? M„K ;B[F?¬M; ;B M T?€T i„+5

" M; Q`B ><sup>a</sup>B i°+ ç²M; i?`B i` M K†i #B M b„+X

.U+ FbM? H° i?-M i?9 h?B M æ` bBM? /QÐM; - +| M„K ;B[i?Ov ? T?€T i„+- +| i?b H
i„+- çQÆM; M?B M +ÁM +| b® `i Qi +| i? ç²M; i?`B M„K ;B[? B ç¢Q T?€T i„+- M?
+kM; F?¬M; +| F?° M,M; tm'i ?B M K°i +€B5

L?QM; +?Q /M ç-m .U+ FbM? i?S ? B M°v +?d M„K ;B[F?¬M; ;B M T?€T i„+ +kM; F
ç®B F?€M; - h?-M oQÆM; F?¬M; ;B M- i?`B ;B M- H¬B ? +MM; ;B B F?ŠM; ç`M? H
L; k >°M? T?€T i„+ F?€+ K°i çQ¢M- ?m®M; +?B ç•v H° hS hBM? h?-M oQÆM; \

@ hB m +¬M; +?9 - +?9M; i M? M? Hv F? B5

" M; Q`B ><sup>a</sup>B i°+ ç²M; i?`B F m H MX

G9+ M°v >Q >^aB Zm€M? +kM; F?¬M; /€K bQM? +Q`M; - ? B ç°M; p°i #B M HB M i?O
i?"K +?Q +ÁM + Q ?ÆM +Q`M; ;B^a K¢M? M?'i +O #¼M ?„M K°i #°+- +€B M°v +kM;
+?®M; çÐ5 GQm H¢B M; ¢M? +?B M ç| H° iU `QÊ+ iY H°- >Q >^aB Zm€M? +kM; F?-
i? p°Q H9+ ç| H¢B F m H +€B ;b mv / M? T?K i?•MX

L?QM; #¼M ?„M Km®M +?¢v- H¢B ?€M? M? ?ÆM çQÊ+ h?-M oQÆM; M„K ;B[F?¬

R9jNX *?QÆM; R998, E?¬B G¶B h?"i G" GÊB >¢BX URV

æ-m .U+ FbM? i?S ? B +?'M ç°M; ? B +€M?- i?•M i? F?'M; H² [mª i?U+ M? M?Q
î i`QÊ+ K†i #®M M; QÌB >Q >ªB Zm€M?- ? B +€M? H¢B +?'M- K'v i`,K ç¢Q F?Q M?
#®M M; QÌB +m²M; [mv M K" çBX

@ >„+5

"®M M; QÌB >ªB i°+ ç²M; i?ÌB [m€i iQ K°i iB M;- HB M i?O KÎ` T?ÁM; M; UX

""M?5 ""M?5 ""M?5 ""M?5

hS hBM? h?-M oQÆM; ç®B pÊB #¼M ?¼ p®M H" M; ?B M €T- ?m®M; +?B H" ç°M; p
K¢M? ?ÆM M[\ E?Q M?"M M"v +m®M [m - #®M M; QÌB >Q >ªB Zm€M? ç m #`; ¼i
#` +?'M # v ?ÆM KQÌB /†K- +,M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M; ç"Q i~m5

@ hB m +¬M; +?9 - +?9M; i v K ?° M; QÆB +?¢v çB- M; QÆB çB KÌB +Sm #BM?5

" M; QÌB FB ç²M; i?ÌB F m H MX

@ h? M?QM; K"

@ E?¬M; +| i? M?QM; K"- iB m +¬M; +?9 çB K m5

" M; QÌB FB ç½ +„i çSi HÌB +O >Q >ªB Zm€M?- i` M K†i ç m H°` [mv i i•KX

Jm®M M; ,M +ªM K°i ç-m ç°M; p"i #B M +'T #"+ hS hBM? h?-M oQÆM;- #¼M ?„M K
iQÎM;- H-M M"v +QB M?Q ?v bBM? pb i°+ M?•M `²B5

@ J¼B M; QÌB +MM; M? m çB5

>Q >ªB Zm€M? H"TiS+ ?¢ [mv i i•K- i` M i?•M i? €M? b€M; K"m t M? H|2 H M- +?
K¼+ ` K°i ç¬B GQM; :B€+- i` M M; QÌB +~M; H" # v #'M; ` F?Q iS+ +?Q + Q +?d +

@ hB m +¬M; +?9 - ?mv i K¢+? +O M; QÆB +ÁM F?¬M; +| p[M; +?„+- +QÌM; ?"M
i?QÆM; +,M #ªM +O M; QÆB5

" M; QÌB >ªB i°+ ç²M; i?ÌB bÊ ?½B- M? Q M? Q F m iQ H MX

h` M / M; ¼+ M; mv M #ªM i mv i i`„M; |M; €M? +O >Q >ªB Zm€M? M? Q M? Q ?B M
HmM; # Q Î i`QM; ç| - ;B®M; M?Q T?O i? K K°i i-M; GQM; G•M +?B M; B€T- +~M; i
MkM; M`m K°i iB M; M|B,

@ _9i HmB5

" M; QÌB >ªB i°+ ç m H" #'i ç„+ /o- >Q >ªB Zm€M? ç½ ç2K GQM; i?•M i? M? iQ€M ç
?²B i`M i?QÆM; pšM H" ç½ i¢Q i?~M?5 >B M i¢B #¼M ?„M +| i? H"K- H" #®M M; Q
H9+ M"v KÊB b) F?¬M; ç +?Q >Q >ªB Zm€M? ?B bBM? F?¬M; +¬M; H½M; T?QX

@ L; M;5

.U+ FbM? E?¬M; :B M > H¢B pmM; F?Q M?"M- K" i?Ov ? .U+ FbM? ç²M; /¢M; F?
H M +°i MQÊ+- /MM; tm i? iB M ?"m ;B€TFQ+? ?QÊM; #®M M; QÌB T?€i ç°M; +¬M

>Q >ªB Zm€M? `Qi ;"Q K°i iB M;- h K tQ FQ+? i`QM; i v p) ` K°i pÁM; i`ÁM- K°i i
?QÊM; p ? B ç-m .U+ FbM? ç²M; i?ÌB M; ? M? ç|M X

""M?5 ""M?5

> B b|M; tmM; FQ+? ç€M; bÊ M?°M M?¢Q- +¬M; FQ+? +O .U+ FbM? ç m #` ?| ;B
>ªB Zm€M? +kM; ?B M H M K°i i-M; çÄ iQÆB- F?Q iS+ tm'i ?B M K°i iB ?¶M HQ¢

L" M; ;-M F +?d H" L?` hBM? h?-M oQÆM;- i mv i v +-K h?B M i?-M F?Q +QÌM; ç
i,M; H M +?B M HU+- M?QM; h K hBM? h?-M oQÆM; i?b +kM; i?¬B- hS hBM? h?-M
+QÌM; ç¢B ?ÆM ;'T i`,K H-M5

>m®M; +?B ç®B T?QÆM; H" ç°M; p"i #B M HU+ ?ÆM +MM; ;B B- +°M; H" im Hmv
 " M; QÌB F?€+ +O >ªB i°+ p°B p" M; i? v M" M; T?•M Qm; BªB M¢M- M? Q M? Q` [r
 HmB p T?Q b mX L?QM; çWM; [m M ç®B i?O +O #¼M ?„M H" +| K°i h?-M oQÆM
 H„+ KbM? K°i +€B ç½ ç M T?Q i`QÈ+ #¼M ?„M- K'v i`, K ç¢Q F?Q M?"M Q M?" - I
 hmv >Q >ªB Zm€M? H¢B T?€i i?-M mv- M?QM; +€B M"v iQÆM; çQÆM; pÈB m®M;
 ç`M? F?-M; +€+? M"Q K°i KU+ /mvi`b i`¢M; i?€B M"v- H9+ HU+ HQÊM; `9i çB- H"
 .U+ FbM? K°i K ?®i; ¼MX
 G•K G¢+ F?-M; i? iB T iK+ M;²B M?bM- i?•M ?bM? H|2 H M- iW i`QM; i B >Q >ªB
 iS+ F?-B T?K+ ç M HÊM M?Ä M; mv M #ªMX
 @ ±5
 @ L; QÆB H" M; QÌB T?QÆM; M"Q5
 " M; QÌB >ªB i°+ ç²M; i?ÌB FBM? ?¬- #¼M ?„M ?€ b) /MM; i?-M i?S+ M?bM [mûi
 M; QÌB M" M; ç°i M?B M tm'i ?B M K°i M; QÌB- iU M?B M H„T #„T FBM? ?½BX
 >Q >ªB Zm€M? i?Q€M; K°i T?€i- i`ÁM; K„i K"m t M? H K pÁM; pQ K'v pÁM; - p°B
 @ æ•v H" F?-B H¶B K" T?K i?•M ç¢B M?•M çQ +?Q i 5
 G•K G¢+ i?B m +?9i M[K°i M; KK H½Q ?mv i T?mM` X B M|B M[M?•M çÆM i?m-
 J" ç9M; H" >Q >ªB Zm€M? iW i`QÈ+ ç M M v çÆM i?m-M- M; QÈ+ H¢B H" F?-M; +|
 /®B- imv t2K #° /€M; +O G•K G¢+ `i F?-M; M?Q F?-B H¶B- ?ÆM M[ i` M çÌB +|
 ? v F?-M; i?"i ç9M; H" F?| K" M|B- M?QM; i?€M? ç` >ªB i°+ H¢B ?€+| M?•M HQ¢
 FB K†+ /M +| +?9i F€ [m€B- H¢B ç®B pÈB ói?•M T?"Mô +O G•K G¢+ F?-M; +| [m
 > B .U+ FbM? FB H¢B F?-M; +| M?B m #, M F?Q, M M?Q p"v- imv ç`+? M?•M H¢B i
 hBM? h?-M oQÆM; - î i`QM; K„i +O #¼M M| +?QM? H" p¬ +MM; M?Ä v m- H9+ M"
 p" F?Q M?"M +MM; # vX
 G•K G¢+ ?W M? K°i iB M; - ? B ç'K K°i +´- ç²M; i?ÌB ?QÈM; p +°i MQÈ+ +MM; F?
 ""M?5 ""M?5
 h`QÈ+ FB >Q >ªB Zm€M? /MM; bS+ K°i KbM? ?| ; BªB ? B ç¢B .U+ FbM? +¬M; FC
 i? M?QM; K" pW bQ b€M? pÈB G•K G¢+ H¢B FûK t `²B5 Í# M i`QM; i v ç'K +´ ç
 M?"M FB ç²M; i?ÌB +?-M pMB- F?-M; /"v M´B K°i iB ; ÊM b|M; X
 @ hB m +¬M; +?9 - +€B F?-B H¶B M"v +O M; QÆB i?"i bU H" HÊB ?¢B5
 " M; QÌB >ªB i°+ ç²M; i?ÌB p¬ +MM; FBM? ?d M|BX
 *kM; F?-M; TªB #¼M ?„M M?Q >Q >ªB Zm€M? ç²M; /¢M; çÆM i?m-M- K" H" #¼M
 F?-M; M; ?o iÈB i?€M? ç` ?ªB i°+ b) +| M; QÌB M; Q" B iB M ç M- H¢B #€K p"Q i` M
 M?"M çQÈ+ M" M; v K ?°X

>Q >^aB Zm€M? H°` iQÆM; ç®B +?'M FBM?- M" M; +?Q H" i°+ ç` +O KbM? i?"M?
#B M- F?¬M; M;?o iÈB`ä`"M; +ÁM +| K°i +?¶ M?Q p"vX

h`QM; M°B i•K G•K Gç+ H†M; v M bmv M;?o- ç½ +| K°i +€B T?ÄM; çQ€M- M,K ç| +?
Hv F? B hY ædM?-`ÆB tm®M; ?^aB pU+ M"v +O *U+ h?B M >^aB- +?•M pç+ K M; i?
iQÎM; iQÊM; Q M? ?ç5

*?Q /M H" pMM; #B M b•m M?Q p"v +kM; F?¬M; i? iB m; B^aK HU+ HQÊM; i` M +?•
ç€v #B M` K°i H¶ i?OM; +U+ HÈM- K½B +?Q ç M içB ç•v KÈB iQM? iQ€M ç€M? i

*?d +¬M iQÎM; iQÊM; ?bM? /çM; ?® b•m #¼M ?„M`ÆB tm®M; M"v i?Q€M; K°i T?ç
`i; B®M; M?Q #` K°i +€B +?•M pç+ +S i? K" +?¼+` ç M5

«M;5

hY ædM? i`QM; i?S+ ?<sup>a</sup>B #®+ H M- +?•M pç+ i?S #<sup>a</sup>v; ¬M i`QM; ; M; i'+`²B5

G•K Gç+ M Q M Q- H" T iS+ ?QÈM; K°i +€B T?QÆM; ?QÈM; M?bM HçB- hY ædM?
H`K H'v +?d /šMX

P M?- Q M?5

Jç+? MQÈ+ M;¬K #„i ç¬m F?ÎB ç°M;¬p" B ç¬m ç°M; p"i #B M +U+ HÈM M?Q H" M;½
ç m M?bM +?^K +?^K p"Q G•K Gç+ +MM; >Q >^aB Zm€M?- H°` b€i F?Q F?¬M; i?¬B

@ G`K b Q +| i? b) +| M?B m ç°M; p"i #B M M?Q p"v ç²M; i?ÎB tm'i ?B M- +€B M"v

>Q >^aB Zm€M? i?b i?"Q FBM? ?¬- #B m H° i`"M ç¬v FBM? M;ç+X

*| +•m M|B`i ? v- K°i M9B F?¬M; i? +?S ? B +¼TX

Í i`QM; F?m pU+ M"Q ç| - i²M içB +QÌM; ççB +?d b) tm'i ?B M K°i +€B- M m M?Q
HQÐM; +QÌM; b) ç€M? M? m- +m®B +MM; +?d +ÁM +| K°i5

*€B ?^aB pU+ M"v K†+ /M +| i` M i`,K ç¬m ç°M; p"i #B M h?¬M oQÆM; +'T- M?QM;
F?¬M; imv i F?¬M; +| F?^a M,M; tm'i ?B M +MM; i`QM; K°i +€B F?m pU+5

oQÆM; F?¬M; i?'v oQÆM;5

L?QM; tm'i ?B M Î i`QÈ+ K†i ? B M; QÌB G•K Gç+ HçB H` #^av ç¬m ç°M; p"i #B M- +
h?¬M oQÆM; +'T- ?ÆM M[iWM; +QM ç m F?¬M; +MM; HQçB- +€B M"v Î /QÈB ib
+?B M +€B M; QÆB +? ii b®M;5

R99kX *?QÆM; R993, *| *?9i a•m s X UkV

L?QM; ?B M içB +?ŠM; M?[M; F?¬M; +| K°i iB /'m ?B m ?¶M +?B M- M; QÊ+ HçB
G•K Gç+ M?bM +?^K +?^K- +€B M"v i?"i H` #'i F?<sup>a</sup> iQ M; ?`5

G•K Gç+ M;mv M #^aM ç½ H`K i®i +?B M ç'm +?m~M #`- i? M?QM; K" M; ?2 çQÊ+ >C
M°B i•K HçB F?) ç°M;X

æ9M; p"v - /QÈB ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM; M?[M; ç°M; p"i #B M M"v imv i ç®B F?
i`W F?B +?•M pç+ i?S #^av5

*?QM i?"M? +?QM H" +?•M pç+ i?S #^av i`mv M +?Q +?9M; h?Ov ? T?€T i„+ ççB ç
i? ?| i?"M? 8yy ççB ççQ- M?Q p"v i` M Hw Hm" M +?•M pç+ i?S #^av i'M; +°M; +| i?
p"i #B M h?¬M oQÆM; +'T5

"^aM i?•M hY ædM? F?¬M; +| K°i +?9i bS+ +?B M ç'm- F?^a M,M; +?•M pç+ +kM; H° M ç°M; p"i #B M M°v ç M #^aQ ?° M|- Qi M?'i F?¬M; +?Q M; QìB F?¬M; M M iÈB T?€i ?
oW M; ?o ç M ç•v- G•K Gç+ H°T iS+ i?m ?²B iQ i?€B +?B M ç'mX
@ L°v- mv- M; QÆB H°K b Q p°v- çWM; p°Q H9+ M°v M; ~M M; QìB ?5
>Q >^aB Zm€M? M|M; M^av- M?Q i? M°Q G•K Gç+ p°Q H9+ ç| #°v ` K°i #° /€M; K†+ +?SM; FB M #^av ç-m ç°M; p"i #B M h?-M oQÆM; +'T ?„M bÊ ?½B ç M M; v +^a /kM;
@ >Q5
G•K Gç+ ç®B pÈB M°M; H°K ç°M; i€+ +?È +| H M iB M; - w MB K F?) ç°M; - hY ædM ` K°i +¶ +?'M ç°M; K½M? HB iX
>„M T?^aB i?Y K°i +?9i t2K +| i? F?¬M; +?B M K° F?m'i #BM? ? v F?¬M; X
hY ædM? +?'M ç°M; ;B®M; M?Q i`®M; +?B m +?m¬M; bÈK- M?Q h?-M ;BÈB +?B T?B M ?^aB /QÆM; M°vX
"^av ç-m ç°M; p"i #B M FB M; mv M #^aM ç½ Km®M T?€i ç°M; +¬M; FQ+?- HçB ç²M; i p G•K Gç+ pQÆM ç-m H•m +O #¼M M|X
@ æ M `²B- +?9M; ç M `²B- K m i`€M? ?5
>Q >^aB Zm€M? M°Q +ÁM HQ H„M; G•K Gç+ i?O i? - p°B p°M; +m²M; FûQ i v €Q +O K° F?¬M; +| #^aM i?•M +?çv çB- M?QM; K†i K°v ç½ i?'i b„+X
Í i`QÈ+ K†i #¼M ?¼- H° #^av ç-m ç°M; p"i #B M +'T #"+ Qi M?'i H° hS hBM? h?-M c
"^av ç-m ç°M; p"i #B M i'i +^a F?¬M; ;B®M; M? m- +| +€- +| +m - +| +ÁM M?Q / - +| H ç2K ç-m iB M iÈB i`QÈ+ K†i G•K Gç+X
G•K Gç+ #'i ç°M; F?¬M; bÊ ?½B- hY ædM? i`QM; i?S+ ?^aB v M; mv M M? M?°M; #
>Q >^aB Zm€M? +,M #^aM F?¬M; /€K +| #'i F€ /` ç°M; - imv M°M; +kM; H° +'T #"+ h?-M ç®B K†i #<sup>a</sup>v ç°M; p"i #B M Qi M?'i H° +'T #"+ hS hBM? h?-M oQÆM; - M°M; HçB +| M°M; H°T iS+ T?€i ?B M +?¶ F?¬M; ç9M; - #ÎB pb M?[M; ç°M; p"i #B M Î i`QM; K„i ?mM; €+ FB - `ä `°M; HçB /MM; ç-m +?9M; +¼ H°v G•K Gç+X
*€B M°v *?ŠM; H) M?[M; ?mM; p"i ç€M; bÊ M°v H° G•K Gç+ Mm¬B- +MM; #€i i`^aQ
>Q >^aB Zm€M? i`QM; F?Q^aM; i?ìB ;B M M; „M F?¬M; #B i T?^aB H°K +€B ;b- +?d ? imv i ç®B F?¬M; i? iQîM; iQÊM; M°BX
Zm^a M?B M- M?[M; ç°M; p"i #B M M°v H° /Q +?•M pç+ i?S #^av /QĐM; ` 5
*?QM? H° #ÎB pb M?Q i? -b m F?B +?9M; +^aK SM; çQÊ+ F?Q iS+ hY ædM?- HB M +?O M?•M5 >mM; i?9 t€+ i?U+ F?¬M; +| HBM? i`Q ;b- M?QM; K°i F?B +?9M; ç®B p M?Q p°v b) `°i i`mM; i?°M?- poM? pB M F?¬M; T?^aM #°BX
G•K Gç+ pQÆM i v- K°i +¶ HU+ HQÊM; M?m ?Á +?"T i`MM; K° ` - i`mv M HçB ` i
"^av ç°M; p"i #B M FB +°M; H° ` /`m /°M; M; Q M M; Q½M- i`mv M HçB ` +?'M ç°M iQ i Q ?mM; ?½M M?Q ç°M; p"i #B M- +^a ç€K ç m M?Q iB m KB m iB m +°m- +?d H HÈMX
@ G•K Gç+- ç•v H° +?mv M ;b t^av ` \
>Q >^aB Zm€M? `®i +K+ T?K+ ?<sup>2</sup>B iBM? i?-M HçB ?ÄB- +?¶ M°v H° G•K Gç+ +?d ç ç°M; p"i #B M M°v HçB #B m ?B M [m€B M?Q i? /`- G•K Gç+ F?ŠM; ç`M? #B i +?9
G•K Gç+ M; ?o M; ?o KÈB M|B,
@ h +MM; M?[M; ç°M; p"i #B M M°v +| +?9i b•m t 5

>Q >^aB Zm€M? +| i? F?ŠM; ċ`M? G•K G¢+ imv i ċ®B H" H-M ċ-m iB M ċB iÈB MÆE
ċ°M; p"i #B M M"v +| +?9i b•m t - +€B i`<sup>a</sup> HÌB M"v H¢B ċ +?Q M" M; +`M; i? K ?² ċ²
M?bM +?^K +?^K p"Q G•K G¢+X

G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| F?^a M, M; ?QÈM; M" M; ;B^aB i?Q+? `ä`"M; - bU ibM? hY æd
M" M; #B i +kM; F?¬M; T?^aB +?mv M ;b i®i- ?ÆM M[M" M; F?ŠM; ċ`M? +MM; p` *?
M; mv M T?€T i„+ FB +| HB M [m M- ?B M i¢B G•K G¢+ +kM; F?¬M; Km®M ċ +?Q
M; QÌB ?„MX

@ o b m H¢B M|B id Kd pÈB M; QÆB5

G•K G¢+ ċ2K +?O ċ i? v ċ´B- H¬B FûQ M" M; ?QÈM; T?QÆM; ?QÈM; hY ædM? +
ċ°M; p"i #B M i?b M?Q H" ?° p ċB i?2Q Î# M- F?Q T?€B p¬ +MM; X

J°i ċQÌM; ċB iÈB- T?Q b m G•K G¢+ b® HQÊM; ċ¢B [m•M ċ°M; p"i #B M H¢B i, M; -
HÈM b m F?B +^aK SM; ċQÊ+ F?Q iS+ hY ċdM? ċ m ċ®B pÈB G•K G¢+ #B m ?B M`
+?Q >Q >^aB Zm€M? M?bM t2K K" +U+ F€ FBM? /`X

L?QM; M m G•K G¢+ F?¬M; +?`m M|B- M" M; +kM; +?d +| i? ;„i; Q i?2Q b€i G•K G
p"i #B M M"v ?B M i¢B M; Q M M; Q½M M?Q +QM K Q M?Ä- M?QM; FB +?QM? H" ;
K°i F?B M" M; H¢+ ċ" M K" M|B

h?¬M oQÆM; +kM; F?¬M; T?^aB F?¬M; i? pšM H¢+5

«M;5 «M;5

hY ċdM? i`QM; i?S+ ?<sup>a</sup>B +?`M ċ°M; +`M; M; "v +`M; K½M? HB i- G•K G¢+ #B i +?•M
; M; i'+- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB i`" M M; "T KWM; M?Q ċB MX

@ >Q +¬ MQÆM; - i`QÈ+ Ov F?m'i M; QÆB K°i +?9i5

G•K G¢+ ċ€M? ` K°i +?QÎM; - >Q >^aB Zm€M? +ÁM F?¬M; +| T?^aM SM; H" +?mv M
€T- i`U+ iB T i?m p"Q # M i`QM; hY ċdM?X

aU ibM? hY ċdM? i`¼M; ċ¢B- ?„M iU M?B M F?¬M; i? K¢Q ?B K +?Q >Q >^aB Zm€
ċ| H¢B F?¬M; +| [m K M? ;B Q ibM? ;b- M" M; p ċ M M?" pW M|B- M|B F?¬M; +?V
H" K +?Q p" B *?Q i¬M FB #B i hY ċdM? Îi`QM; i v +O ?„M5

*?d +| i? i`QÈ+ Ov F?m'i M" M; K°i +?9i- +kM; K v Îi`QM; hY ċdM? F?¬M; +| w i?
T?QM; # KQÌB p¢M M, K i`Î` +kM; +?d ;B®M; M?Q [m i`QM; M?€v K„i- M|B b m-
i?ÌB ;B M K" i?¬B5

>„M; B i®+ ċB iÈB- ¬M; - hY ċdM? F?¬M; +¬M ?„M i ċ°M; - iU ċ°M; iW i`QM; i?S+
ċ` K°i i`" M M' p M; - MQÈ+ #B M +m®M ċ°M; - ċB M +m²M; ;"Q i?ûi- K°i +°i ċ€ i?
i`QM; ċ€v #B M ?B M H M- ?QÈM; p hY ċdM? M; ? M? ċ|MX

h?QÆM;5

> B +€B +?†i +?) F i?ÊT +MM; K°i +?¶- iB M; ; -K`9 p M; p¼M; iQ" M #° h?¬M ;BÈ
HB M F i- hY ċdM? H" T iS+ HmB p i`QM; i?S+ ?^aB +O G•K G¢+ - iB M M?" T óFb i
M; ?B K ċ M t2K- H¢B H" # M; "v F?¬M; i? ċB m ċ°M; X

G•K G¢+ +kM; F?¬M; #B i K¶B F?B hY ċdM? ?Q" M i?`M? K°i H-M im #´ b) i¢Q i?`M
F?¬M; T?^aB hY ċdM? +| ?B m [m^a +?2 ċ"v +^aK SM; - ?„M ċ½ bÈK #` p" B p` *?Q i¬M

L; QÌB F?¬M; #B i F?¬M; bÊ- ?„M M i•K +?Ì ċÊB hY ċdM? +?[i` K bM? - K°i # M i
M; ° h?Ov ? ċ¢B ċ¢QX

R99jX *?QÆM; R99N, æ¢B Zm•M æ°M; o"i "B MX

L"v [mª M?B M H" bQ pÈB h?–M oQÆM; T?€Ti„+ +ÁM + Q ?ÆM K°i çQ¢M HÈM5

aQ b€M? tm®M; /QÈB- i`QM; GQ¢M ok H M? ~M +?S h?Ov ? T?€Ti„+ iQÆM; çQA
M,K i`,K M?€M? b¬M; M?Q p"v KÈB +| i? ?bM? i?"M? K°i h?Ov ? ç¢Q ç¢Q ç–v çC
oQÆM; T?€Ti„+ H" i?•M +•v- +?QM? H"ô L?'iô K" M|B- F€i?"i+kM; F?¬M; b BX

L"v [mª i?"i ç½ Km®M ç2K K°i ç¢B ç¢Q T?€i ?mv iÈB +U+ ?¢M- K" #´M M;mv M T
i`,K b¬M; ç´ p K°i #B M- FB H" M;¼M M;m²M5

G9+ i`QÈ+ G•K G¢+ F?¬M; +| M?"M i?S+ i`U+ [m M- M?QM; ?B M i¢B ç²M; i?ÌB M„
+MM; #´M M;mv M T?€Ti„+ H" +| i? iB M ?"M? ç®B H" T bQ b€M?X Í i`QM; i?–M ?
iW GQ¢M ok G M? M? M? +?|M; #B M K'i- i?O M?B ç¢B +?B- +ÁM H¢B H" h?Ov ?
p¢+ i?S #ªv5

"ªv ç¢Q #´M M;mv M5

*?d H" i`QÈ+ K„i G•K G¢+ +ÁM F?¬M; i? T?€i ?mv ` mv HU+ +?•M +?QM? +O #´M
+| Î F?B ?„M iB M p"Q ç M i`bM? iU M?Q Kšm i?•M +O aQ •M? hmv i- KÈB +| i? ç

> i i?ªv [mv p #´M M;mv M5

h?–M oQÆM; +| i? çB m ç°M; ? i i?ªv HU+ HQÊM; i?m°+ p ç¢B ç¢Q +O ?„M- h?–
+O ?„M- +?Q /M H" h?QÊM; h?B M h?–M çdM? T?QM; +kM; F?¬M; +| i? H" K°i +
h?–M oQÆM;5

J" iÈB i`bM? ç° M?Q G•K G¢+- h?–M oQÆM; i`QM; i?B M ?¢+?d +–M F?¬M; T?ªB i
+–M +ªM?;BÈB çWM; pQÊi [m ?„M- M?Q p"v ?„M ç²M; /¢M; +| i? K°i w MB K i`QM

æ•v H" K°i HQ¢B €T +? +O #´M M;mv M5

æ€M; iB + +?QM? H"- +ªM? ;BÈB +O G•K G¢+ /M b Q +?d +| M?" iBM? h?–M oQÆ
b® Qi h K hBM? h?–M oQÆM; - hS hBM? h?–M oQÆM; b) F?¬M; #` ?„M i`U+ iB T F
K" p" B p` \*?Q i¬M /¢v /¶ çB ` - imv i çdM? +QÌM; ;Bª b) +"M; M?B m ?ÆM M[X

L;k ?"M? K¶B HQ¢B 8yy h?–M oQÆM; - F?¬M; ;B M- i?ÌB ;B M K¶B HQ¢B Ryy h?–
ç•v H" i?B M +?B /B M b´X "'i [m€ GQ¢M E?¬M; M?" iK¢+? i?Q i?Èi- +?d +| K°i i`
u M- K°i M;QÌB M„K ;B[HK+ ç¢Q h?–M oQÆM; T?€Ti„+ - ?ÆM M[t2K ` +?d +–M
ç¢Q F?¬M; ;B M T?€Ti„+ ç m ç½ p ç M i?•M i? +O M" M;- imv i ç®B +| i? M|B H
iBM? h?–M oQÆM;5

E?¬M; i? FB m +,M;5

h`QM; HÁM; G•K G¢+ M|B- hY çdM? i`QM; i?S+ ?ªB K°i # M +?[i` ` #ªM i?•M- K°i #
i?ªM M?B M- i`mv M F?„TiWM; ;| + i`QM; ?ªB +?B ?ªB- +"M; M?B m ç°M; p"i #B M
ç m #B m ?B M ` p¬ +MM; +MM; FQM?- i?•M +"MX

L?[M; [m€B p"i HÈM FB H9+ M"v F?¬M; +| K°i +?9i ?mM; ?½MX

h`QM; [m€ i`bM? hY çdM? +?[i` ` - G•K G¢+ +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; i? ?"M? ç°
+?QM? H" ?„M i¢K i?ÌB F?¬M; i? i hY çdM? çB ` K" i?¬BX L;?o M;?o- ?„M ?QÈM
?ªB +?B ?ªB M"v #ÆB çB- #®M M;QÌB " Q h?S+ G +ÁM Î MÆB M"v- #¼M ?¼M F?¬M
i®M; ç M ç¢B HK+X

@ " Q ç¢B + - "¢+? bQ i,

G•K G¢+ K°i # M /m ç°M; K°i # M /MM; i?–M i?S+ i`mv M ` - T?€i` iWM; ç¢Q •K #
ç°M; p"i #B M +?"K `½B #ÆB i?2Q- H9+ M"v b® HQÊM; ç½ pQÊi [m # i`,K- +ªM?
iBM? h?–M oQÆM;- + Q M?" i i?"K +?Q ç¢i iÈB +Ym iBM? h?–M oQÆM;5

æ•v H" K°i +?B [m•M ç°B çO ç °i i? HU+ ;b ç m i`€B iBK #,M; ;B€- +?d +–M G•K G
?mv +?B [m•M ç°B M"v [mûi M; M; ? i i?ªv5

æQÆM; M?B M- M m ;†T T?ªB *?Q i¬M K" M|B- T?ÄM; +?WM; /M H" # M;"M +kM;
 @ " Q ç¢B +
 @ "¢+? bQ i,
 @ h¬M; bQ ?mvM?
 @ æ`+? bQ ?mvM?
 G•K G¢+ F?¬M; M;WM; F m H M- #B M M"v +kM; F?¬M; +| HÈM M?Q ?„M iQÎM; iQ
 M? M? HB M #„MM;QÊ+ i`î p X
 @ hB m iB m bQ ç 5
 Zm K°i ?²B H•m- KÈB +| #®M ç¢Q i?¬M i?S+ KÄM; K M? i`mv M iÈB- M m F?¬M;
 oQÆM; - p"v +,M #ªM H" F?¬M; +| F?ª M,M; #„i ;B[ç M5
 æ9M; H" #®M M;QÌB " Q h?S+ G 5
 G•K G¢+ M Q M Q K°i H9+ KÈB #WM; idM? ç¢B M;°- #¼M M;QÌB " Q h?S+ G #'i[m
 +ªM?- î i`QM; ?Q" M +ªM? ç€M; bÊ M"v +| i? b®M; b|i +kM; H" F€ iQ+?- i?¬M i?S
 i?"i H•m KÈB +| i? `ÆB p"Q i?S+ ?ªB +O ?„MX
 >„M +QÌB ? ? - i?2Q T?QÆM; ?QÈM; # v p9i K" çB- ?Qm- ?„M ?B M ` î i`QM; K
 F?~m +| i`"M T?€T T?QM; 'M- M?QM; +?d +| +'T #"+ h`mM; M;mv M i?¬M- M;?o ç
 G•K >²M; >Q M;X
 æ®B pÈB G•K G¢+ M„K ;B[E?¬M; ;B M T?€T i„+ K" M|B- Km®M çB p"Q i`QM; ç| K"
 +? i?"i bU H" `i çÆM ;BªM- i?•M ?bM? ?„M M?Q€M; H M K°i +€B HB M çB p"Q- K"
 lv M >Q ç M; /MM; €M? K„i M|M; #ÄM; M?bM ?„MX
 @ " Q ç¢B + - #¢+? bQ i,- h¬M; bQ ?mvM?- æ`+? bQ ?mvM?5
 G•K G¢+ F m H M- i`"M M;"T pmB bQÈM;X
 @ G•K bQ ç - M;QÆB H" ç M M?Q i? M"Q\
 æ`+? >°B L?B M i`"M M;"T M;¢+ M?B M- i`QÈ+ çWM; M|B h?¬M ;BÈB iQ HÈM- MA
 +ª G•K >²M; >Q M; ç¢i iÈB h`mM; M;mv M i?¬M +kM; çB F?¬M; ` - G•K G¢+ H" ibK
 @ *? ibK çQÊ+ i - /šM i iÈB ç•vX
 G•K G¢+ çÆM ;BªM ;BªB i?Q+? K°i +?9iX
 @ LÆB M"v F?¬M; T?ªB ç` T?QÆM; M|B +?mv M- i i`QÈ+ K M; #¼M M;QÆB `ÌB ç
 "®M M;QÌB " Q h?S+ G ç m M;?B ?Q†+ F?| ?B m- G•K >²M; >Q M; H" #` K°i FB M i
 i®M; çB ` M;Q" B- iQM? ?„M +| i? ibK çQÊ+ G•K G¢+- G•K G¢+ H¢B H" iÈB M?Q i
 L?QM; M m G•K G¢+ M|B i`QÈ+ `ÌB çB- p"v i?b i`QÈ+ `ÌB çB- î i`QM; #¼M ?¼ +ªK
 iB m bQ ç - H¢B H" +QM M®B /ÁM; /mv M?'i +O bQ T?K- HÌB M|B +O ?„M iQÆM;
 .QÐM; h•K ?k HQm H¢B î +?¶ GB m "€M u M- +kM; K v +ÁM +| h?B M M? çB M- G
 p"Q- H„+ KbM? Hv F? B ?mv i ç°M; - M m M|B H•m M[- ç°M; p"i #B M T?Q b m b)
 J v K„M F?¬M; H"K +?Q #¼M M;QÌB " Q h?S+ G M?bM ç M- M m F?¬M; #¼M ?¼ i
 K" G•K G¢+ T?ªB ;BªB i?Q+? +ª #m' B b€M;X
 J°i çQÌM; #ÆB H M- H"K G•K G¢+ `ÌB ?ªB +?B ?ªB M"v- çB p"Q i¬M; i` M ç€v #B i
 ?„M H¢B +| i? i /MM; hY çdM?X
 >„M p°B p" M; i`QÈ+ i?ª G•K >²M; >Q M; ` - ç2K bU ibM? çÆM ;BªM M|B `ä K°i T?2
 iB M M?"T i`QM; h?B M M? çB M- ç ?„M çB ?QÈM; #®M M;QÌB " Q h?S+ G ;BªB
 KÈB i?ª >Q >ªB Zm€M? çB ` X

@ lv- M;QÆB ç•v H" H"K ;b5
>Q >ªB Zm€M? ?QÈM; G•K G¢+ #'i K½M M|B- pW i?'v ?Q" M +ªM? +?mM; [m M?- M
@ L?Q i? M"Q +?9M; i H¢B ¢B ` \
L" M; t2K iÈB ¢¢B [m•M ç°M; p"i #B M ç€M; bÊ T?Q b m G•K G¢+ FB - +"M; i?'v çQ
ç¢i iÈB +Ym iBM? h?-M oQÆM; - H"K +?Q M" M; FbK HÁM; F?-M; çQÊ+ FBM? ?- K
æ°M; p"i #B M +'T #" + *Ym iBM? h?-M oQÆM; - FB +?QM? H" i²M i¢B bQ pÈB +Ym
+ÁM +QÌM; ¢¢B ?ÆM5
G•K G¢+ +QÌB +QÌB M|B,
@ *€K ÆM i`Ê ;B9T +O M;QÆB- i ç½ ibK çQÊ+ i?S Km®M ibK `²B5
>„M tQ v M;QÌB H¢B- M?bM p T?Q K°i ç®M; ç°M; p"i #B M FB - F?) M?Qm K"v- +
;b #•v ;Bì\

R999X *?QÆM; R98y, .B h?B M *?B .®BX URV

@ *€+ M;QÆB i`î p ¢B5
G•K G¢+ +kM; F?-M; #B i +?9M; M| +| M; ?2 ?B m ? v F?-M; - M?QM; pšM +ÁM +ªK
+?B [m•M ç°B F?'M; H²- F?OM; #® M?Q p"v i?"i bU H" `i` m` QX
@ L; M; M; Q
æ€K ç°M; p"i #B M T?€i` iB M; ?- #'i ç²M; - ç m ?QÈM; ?„M #B m ç¢i #'i K½M- F
@ *?9M; M| M|B T?ªB ¢B i?2Q M;QÆB5
>Q >ªB Zm€M? /MM; €M? K„i F€ [m€B M?bM G•K G¢+X
@ L;QÆB H" M?Q i? M"Q H"K +?Q +?9M; M|i i?-M T?K+\ æ°M; p"i #B M +ªM? ;BÈ
+MM; FB i M; ¢Q- +?9M; M| F?-M; +| F?ª M,M; i?-M T?K+ #'i Hm" M F M"Q5
@ L;QÆB F?-M; T?ªB i?m +QM #€i i`ªQ FB b Q\
G•K G¢+ i?m" M KB M; ?ÄB H¢BX
@ "€i i`ªQ H" F?-M; ç²M; /¢M;5 hmv `^M; M| H" i?-M i?9- M?QM; iW M?Ä ç½ #` i°
M?Q i?•M M?•M- H9+ M"v KÈB i? v i°+ i i`'M i?O M?'i T?QÆM; i?-M; ç¢Q5
>Q >ªB Zm€M? H" T iS+ ?W M|BX
G•K G¢+ M; ?o M; ?o M|B,
@ æ•v H" ¢¢B #Q K"i +O i - F?-M; i? M|B +?Q M;Q¢B M?•MX
@ *?9M; i F?-M; T?ªB H" #^M; ?[m b Q\
>Q >ªB Zm€M? H" T iS+ i?'m ¢B H M- M" M; çÆM i?m-M H" çÆM i?m-M- M?QM; im
G•K G¢+ F?-M; F?ÄB +QÌB ? ? ,
@ "Q K"i M"v +ÁM î T?Q i` M #^M; ?[m- i?"i ;B®M; M?Q M;QÆB M?'i ç`M? +| K°i b
#^M; ?[m- ç9M; ? v F?-M; \
>Q >ªB Zm€M? `i Km®M H„+ ç-m HW ;¢i G•K G¢+ M|B ` #Q K"i- M?QM; M" M; /M
i?"i- HQ¢B +?mv M ibM? i`ÊM K„i M|B /®B M"v M?Q i? M"Q H"K çQÊ+ \ E?-M; F?
+| i? /MM; ? B M; |M i v M;Q¢M #QM?- K°i #° #` Ov F?m'ix

G•K G¢+ +kM; b) F?¬M; ,M F?´ M?K+ F +O M¨M;- #` M¨M; HW - [m v ¢-m M?bM
#B M M|B,

@ *€+ M; QÆB ¢½ Km®M ¢B i?2Q- i +kM; F?¬M; +| i? F?¬M; M?"M5 L?Q p"v ¢B- i
p M|B b m5

>„M KÎ` ¢ M ¢B M F?¬M; ;B M- ¢2K ¢°M; p"i #B M iQ¨M #° i?m ¢B p¨QX

"ÎB pb +| F?Q iS+ hY ¢dM?- ¢€K ¢°M; p"i #B M M¨v B +kM; /` i?QÌM; i?m"Mi?2Q-
¬K 'T- Îi`QM; ¢ M ¢B M ?„MM;O b vX

>Q >ªB Zm€M? M?bM t2K K¨•K i?-K HQm HQÐB- M¨v M m Bi?'v G•K G¢+ +?d H¨
F?B / ?„M K¨ M|B- ¢B ¢€M? H¢B T?€i ?B M i`QM; i?•Mi? ?„M +i; B'm M?B m h?-
+ÁM +| ¢°M; p"i #B M +'T #"+ +Ym iBM? h?-M oQÆM; pQÆM;- F?¬M; #B i b) F?B

@ æB i?¬B- i M|B +?d +¬M KQÌB M;¨v- ?B M i¢B F?¬M; b B #B i H„K pW ¢O5

G•K G¢+ +QÌB +QÌBX

>Q >ªB Zm€M? pšM H¨ iQÆM; ¢®B #'i K½M- M¨M; iQM? iBM? ¢ÆM i?m¬M- HÁM; ?B
i` M M;QÌB G•K G¢+ +i¨¨M M;¨T iÁ KÁ- M?QM; i M M¨v +Q M?B M F?¬M; +?¨m M|B +
;B" M5

L¨M; ¢2K #'i K½M ¢ti iÈB i` M Kti- K°i ¢QÌM; ¢B ÎT?Q i`QÈ+ F?¬M; ¢ w iÈB G•K
¢2K T?QM; iBM? +O M¨M; ?Q¨M iQ¨M i`B M H° ¢B `X

hm v >Q >ªB Zm€M? H¨ h?-M oQÆM;- M?QM; ¢²M; /¢M; +kM; H¨ K°i M[iY +?Q p¨Q

L m H9+ M¨v G•K G¢+ HìB M;QM iB M; M;¼i M|B p¨B iB M;- H'v ¢¢B #Q K"i ?„M M
pÈB HQ¢B M[M?•M M;•v M;¬ M¨v K¨ M|B +?QM? H¨ HU+ ?'T /šM i`Q K¢M;- H¨K +?
?²M ¢B M ¢ªQ +kM; F?¬M; TªB pB + F?|; bX

L?QM; ?„M F?¬M; +| HÁM; /¢ M¨Q i€B F?m +? i`QÆM; [mv K¬ ?"m +mM;- H9+ M¨v
+,M #ªM F?¬M; +| i•K iBM? ¢B i` m ?Q ;? Q M;mv i- HU +?¼M H¨K +€B ?²H¬ BK

> B M;QÌB K°i ¢QÌM; ?¨M? i¨m ¢ m F?¬M; M|B ;b- F?¬M; F?Q +| p +| +?9i t'm ?´-

>Q >ªB Zm€M? +¨M; i? K iS+ ;B" M- i?-K M;?o +| ;b ¢†+ #B i ?ÆM M;QÌB- F?¬M; M
F?¬M; \ *?ì p ¢ M M?¨- H¨K pÄ bÄ ;Bª M?•M K¶B M;¨v i`€i ?„M- +?9 ?„M5

*kM; ¢WM; t2K i?QÌM; h?-M oQÆM;- H¨K +?Q h?-M oQÆM; Q€M ?"M M?Q i? K¨ M
M|B F?¬M; +?WM; b) ¢®B pÈB G•K G¢+ ?bM? i?"M? K°i ¢¢Q H¬B FB T5

L;?o ¢ M #° /€M; G•K G¢+ #` i?-M FB T T?€+? ¢ M ;¨ # v +?| bO - M¨M; F?¬M; F
M?QM; H" T iS+ idM? H¢B- M;?o KbM? +| TªB `i €+ ¢°+ ? v F?¬M; \ L?QM; F?¬M
` F?¨m €+ F?Q M¨v- ? B w MB K i?B M €+ Îi`QM; ¢-m ¢ M p¨Q- H¨K +?Q ¢-m +O

@ Zm€M? M?B5

h? M?•K ¬M M?m H¢B F?¬M; K'i mv M;?B K ¢°i M?B M p M; H M- ÎiB M T?QÆM;
M;QÌB G•K G¢+- +kM; tm'i ?B M K°i M?|K HÈM ?ªB i°+ M?•M- ? B M;QÌB ¢B ¢-m-
/€M; M;QÌB i?QM /¨B- i` M ¢-m +| ? B GQM; ;B€+- F?Q pk #'i T?¨KX

L;QÌB +ÁM H¢B H¨ K°i K„ T?K i|+ /¨B t M? H K- ;B®M; M?Q >Q >ªB Zm€M?- MY
i?•M H¢B H¨ K°i M;Q po K¨m ¢Ä- #° M;U+ ¢-v ¢†M +?d /MM; ? B pÄ bÄ +?2 +?„M- +
FB + Q M;¨i- iQ HÈMX

@ *? - MQÆM;

>Q >ªB Zm€M? +ª FBM?- M¨M; +?d K°i KU+ bmv M;?o- M; v +ª T?Q i`QÈ+ tm'i ?
#B i- ?ÆM M[- ? B M;QÌB FB `à¨¨M; H¨ M;QÌB K¨ M¨M; i?•M M?'i +kM; H¨ FQM?

@ J m iÈB ¢•v- `ìB F?ÄB M K M?•M FB 5

L?•M M;Q K„ T?K H" T iS+ M|B- €M? K„i M?bM p T?Q G•K G¢+ +| +,K ?"M M|B F?-

í /QÈB^aM? ?QÎM; iW i`QÈ+ - >Q ><sup>a</sup>B Zm€M? F?¬M; /€K ?û` ,M; - p°B p`M; ?QÈM; K
 @ GÈM K"i- /€K b'K i?€M? ç` ?^aB i°+ i 5
 æÊB +?Q >Q >^aB Zm€M? t t `ÌB F?ÄB G•K G¢+ - K¼B M; QÌB KÈB ?QÈM; G•K G¢+
 L?Q i? M`Q #` M; QÌB T?€i ?B M\
 •M? K„i G•K G¢+ ç^aQ [m - Î i`QM; ç€K M; QÌB i?`v çQÊ+ # M; QÌB H9+ i`QÈ+ ç¢B +
 ?B M M?B M- H'v i?U+ HU+ +O #¼M ?¼+ ,M #^aM F?¬M; çO ç ç€M? +? i K°i ç-m
 oQÆM; - F?B #¼M ?„M ç2K i?2Q +?B M HÊB T?~K i` M M; QÌB .U+ FbM? p i`QM; i°
 [m X
 L?Q p"v- +?mv M ibM? ó+QM `®Bô M`v F?| i`€M? F?ÄB +?Q ?'T i?K €M? b€M; X
 E?¬M; T?^aB i' i +^a K¼B M; QÌB b) iBM iQÎM; +?mv M +QM `®B M`v- F?ŠM; ç`M? +| M
 ç°M; +? K >Q >^aB Zm€M? X a m ç| b) #B i +| M; Q¢B M?•M t•K H'M- pb i? - K°i ç®
 ç•vX
 >Q`M ?^aQ- +?•M p¢+ i?S #^av ç½ H'v ç M- G•K G¢+ F?¬M; +| i' i v m HQm H¢B MÆB
 >„M KdK +QÌB M|B,
 @ h¢B ?¢ M; QÐM; K° ?^aB i°+ Q B- ç†+ #B i ç M +?B K M; QÐM; K° i +?9i- iB m +¬M;
 K M; i t2K tûi K'v M; `v- ç½ +<sup>a</sup>K i?`v K„ K½M- FB HB M +€Q iW5
 @ >¶M ç½M- M; QÆB +?Q ç•v H` ç` T?QÆM; ;b- M; QÆB Km®M iÈB i?b iÈB- Km®M
 J°i ;½ >^aB hQÊM; M?•M ?QÈM; G•K G¢+ F?B M i`€+? M|BX
 @ æ9M; - F?¬M; +| +?mv M ibM? iB M M; ?B M?Q p"v5
 >^aB i°+ M?•M ç m F m [m€i- i`QM; #¼M ?¼+ | KQÌB #^av h?¬M oQÆM; - M; QÌB K¢M
 i?•M +O >Q >^aB Zm€M? i?"K +?Q H` i?'i iBM? h?¬M oQÆM; - K` G•K G¢+ #'i [m
 oQÆM; - Km®M i`'M €T ?„M +ÁM F?¬M; çÆM ;B^aM b Q\
 L?•M HQ¢B ç€M; ;B" M M`v- +?ŠM; M?[M; /€K b'K i°+ ç` #¼M ?¼- +ÁM Km®M HW
 ç€M; ;B" M5
 @ o"v +€+ M; QÆB Km®M M?Q i? M`Q\
 G•K G¢+ F?) M?Qm K`v- iB M p`Q H½M? ç` ?<sup>a</sup>B i°+ - ?„M [m<sup>a</sup> i?"i çm®B Hw i`QÈ+ -
 iQÆB +QÌB- H¢B F?¬M; +| ç®B pÈB ?^aB i°+ i¢Q i?"M? i?QÆM; i'M ;b- M; QÊ+ H¢B
 K°i H-M- M?Q i? M`Q +kM; +| i? M|B +¬M; #^M; çB\

R998X *?QÆM; R98R, .B h?B M *?B .®BX UkV

>ÆM M[- ?„M +?d H` çB iÈB H½M? ç` ?^aB i°+ - +kM; F?¬M; T?^aB t¬M; p`Q M?" #¼
 p`Q K°i h?¬M [m®+ - H¢B F?¬M; +| b'K ç M ?Q`M; +mM; - +| i' i v m bBM? +ÆM iS+
 @ h?€M? ç` +O i°+ i - M; Q¢B M?•M iB M p`Q T?^aB +? i5
 L?•M M; Q K„ T?K H¢M? HMM; M|B- M`M; H`K Kšm i?•M- i`W +?€M ;?ûi M; Q¢B M?•
 M[M?B- G•K G¢+ +MM; >Q >^aB Zm€M? K°i KbM? Î +?mM; M?B m M; `v M?Q p"v- K
 H¢B çÆM i?m-M M?Q p"v- B #B i G•K G¢+ +| ç®B pÈB €B M[+| i•K iQ F?¬M; i®i ?
 @ *? i5
 >^aB i°+ M?•M F?€+ +kM; +MM; F m H M- >Q >^aB Zm€M? ?Q^aM; bÊ- i M M`v i`WM;

æWM; M?bM G•K G¢+ +?d H" M?` iBM? h?—M oQÆM;- i?S M?'i +?B M HU+ +O ?„M
h?—M oQÆM; +kM; +| i? Q M? b€i5

J†i F?€+- +kM; H" i`¼M; v m M?'i- i`QM; ¢ M ¢B M F?¬M; ;B M +O ?„M +ÁM +| K
+ 'T h?—M oQÆM; ¢ M; M; O b v 5

*QÌM; ¢¢B M?'i i?"K +?Q ¢¢i iÈB +ªM? ;BÈB +Ym iBM? h?—M oQÆM;- M m +?¼+ ;E
iQ" M #° ?ªB i°+ b) K€m +?ªv i?"M? b¬M;5

.QÈB F?~M i`QÆM;- M" M; p°B p" M; #ÆB ¢B ` - M; ,M i`QÈ+ K†i G•K G¢+ +MM; +€+
KÎ` - HÈM iB M; M|B,

@ E?¬M; ¢QÊ+5 E?¬M; i? ¢€M?5

@ Zm€M? M?B5

L K iY GQM; i°+ pšM F?¬M; +| M|B ;b i`—K ;B¼M; M|B- K°i +¶ mv M;?B K p¬ i?QÊM
¢°M;- F?Q iS+ i?'i iBM? h?—M oQÆM; M?Q +| i? i`M €T +?Q i?B M Km¬M ¢ìBX

@ *? - i?U+ F?¬M; i? ¢°M; i?O5

>Q >ªB Zm€M? +?d +| i? M|B M?Q p"v- M m M" M; M|B i`QM; +Æ i? G•K G¢+ +'i ;E
#B M h?—M oQÆM; + 'T- M"v B b) iBM iQÎM; \ L; v +ª +?QM? M" M; M m F?¬M; T?ª
M" M; M" M; F?¬M; t2K ¢®B T?QÆM; H" M; ®+ iY KÈB H¢\

@ *?È +| ?² M?€Q- K m iÈB ¢•v5

L K iY GQM; i°+ i?—M iBM? M;?B K i9+- ¢®B pÈB M[M?•M ;B9T M;Q¢B M?•M M|B
•M? K„i >Q >ªB Zm€M? M? M? [m v M;QÊ+ i`Î H¢B- M" M; M?Q i? M"Q +kM; F?¬M
p"Q M;mv +Æ bBM? iY- /QÈB iBM? i? + 'T #€+? M" M; HBM? [m M; pW ?B M- p°B p

@ *? - MQÆM;- M[M?B M[M?B ¢½ H" M;QìB +O ?„M5

@ S?®+

G•K G¢+ i`U+ iB T T?mM ` - HìB M|B ?¢ HQm K°i +?9i K" M|B- +?Q /M ?„M Km®M
+O ?„M T?ªB ¢B p"Q +?¶ M"Q \

@ *€B ;b

o¬ Hm" M H" M K iY GQM; i°+- M?•M M;Q K„ T?K- ? v H" ¢®M; HÈM ?ªB i°+ M?•M F
L|B ` HìB M|B /®B HÈM M?'i- >Q >ªB Zm€M? M;QÊ+ H¢B +| i?S iU H M M|B,

@ *? - MQÆM;- ?„M H" i`QÊM; T?m +O M[M?B- HB M F?¬M; i? t2K M?Q M;Q¢B

@ Zm€M? M?B- GQM; ?mv i iBM? ?²M +O M;QÆB +?Q +OM; +®- `ä`" M; pšM H"
i? H" M;QìB +O ?„M5

GQM; i°+ M K iY i`—K ;B¼M; M|B- HìB M|B M"v M;mv M #ªM F?¬M; M M Î i`QÈ+ K†
iBM? [m M ? iÈB / M? /U +O M[M?•M- ?„M +kM; +?d +| i? M?Q i? X

>Q >ªB Zm€M? +•M M½Q p" M +?mv M M?Q # v- p°B p" M; M|B,

@ L[M?B ¢½ +MM; ?„M ¢QM? ?¢ i K bBM? +?B KBM?- bBM? H" M;QìB +O ?„M- iY H
iQ" M5

L"v GQM; i°+ M K iY +MM; M?•M M;Q K„ T?K ¢ m H•K p"Q i?€B ¢° i`—K iQX

G•K G¢+ +kM; /Î F?|+ /Î +QìB- ?„M #B i >Q >ªB Zm€M? H" Km®M #ªQ ?° i°+ M?•M
+?d +—M i`B m ¢¢B [m•M ¢°M; p"i #B M ¢B ` - M?Q p"v MÆB M"v +?„+ +?„M K€m +
? *?Q i¬M FB F?¬M; ` - M"v T?ÄM; +?WM; F?¬M; B b®M; ¢QÊ+ tm®M; /QÈBX

*?d H" +—M M|B /®B HÈM M?Q p"v b Q- ?„M +?d +—M i`B m ¢¢B [m•M ¢°M; p"i #B
T?QÆM; B +kM; F?¬M; Km®M ;•v +?B M +ª5

L[M?•M M"v M;m tm~M +ÁM iU +?Q H" i?¬M; KBM? 5

*?mv M iÈB #•v ;Bì- G•K G¢+ M;QÊ+ H¢B F?¬M; i? i`B m ¢¢B [m•M ¢°M; p"i #B M ?„M ¢M #ÐM +ªK ibM? +O >Q >ªB Zm€M? tQM; Km®M p¶ p¶ K¬M; +?¢v ¢B- KìB h +¬M; ¢¢Q i?b H"K b Q #•v ;Bì\

o"v i?"i bU H" +? i Q M +? i m´M;5

*kM; i? - t2K >Q >ªB Zm€M? ;BªB [mv i M?Q i? M"QX

a„+ K†i M K iY GQM; i°+ •K i`-K- ?„M BK H†M; MY M;¬v KÈB MìB,

@ o i`QM; i°+ i`QÈ+5

>„M ?B M M?B M +ì ¢¢B mv M;?B K- K¼B M;QìB HB M H"TiS+ ?²B i`bM?- #'i [m€ M?•M +Æ ?°B Hv F? B- +ì #®M h?-M oQÆM; ¢½ ¢SM; ÎT?Q b m ?„M- ¢ m H" L;k I

>B M M?B M #¼M ?¼ +kM; F?¬M; /€K #ÎB pb G•K G¢+ H" M?` iBM? h?-M oQÆM; i?2Q # M;QìB i`QÈ+ i`mv M [m v H¢B iBM iS+ ¢ M t2K- M;QìB M"v +ì ¢QÊ+ +?B M

G•K G¢+ i?2Q K¼B M;QìB p iÈB i?"M? i?" ?ªB i°+ - F?B ¢ M ?„M p°B p" M; +?¢v [m i?QîM; i?S+- +?d i?'v T?QM; +ªM? ¢ T M?'i MÆB M"v +?QM? H" +¬ MQÆM; M?•M ,M K†+ M?Q >Q >ªB Zm€M?- ¢2K F?Q iS+ ?²M M?B M- ;ÈB +ªK- [mv M `k ?Q" M K„

J" ?„M K°i M;QìB M;Q¢B i°+ iÈB MÆB M"v M?Q p"v- iU M?B M +kM; ¢Q iÈB K¼B M ibM?ô +O ?„M +MM; >Q >ªB Zm€M? i`mv M #€` - H¢B ¢Q iÈB p¬ b® €M? K„i iÁ K„

>Q >ªB Zm€M? H" M?•M p"i +'T #"+ +¬M; +?9 - #ªM i?•M H¢B T?B i?QîM; tBM? ¢ T M;QìB i?2Q ¢m´B- M?QM; H9+ M"v M[i?-M +Q M?B M +ì M;QìB i`QM; HÁM;- H¢B i? + K i•K- B +ì i? +?`m T?K+\

L m F?¬M; T?ªB T?Q i`QÈ+ +ì M K iY GQM; i°+ i¼ i`M- T?ÄM; +?WM; H9+ M"v ?ªB i°+ p•v ~mX

æB p"Q i`QM; M?" >Q >ªB Zm€M?- K°i FB M i`9+ i`QM; pÄ bÁ i?"i HÈM- G•K G¢+ ¢ M?•M iU M?B M H" +'i M?„+- F€ i?"i iQÆM; ¢QÆM; pÈB #` ;B K HÄM;X s2K ÎT?•M +O >Q >ªB Zm€M?- G•K G¢+ [mv i ¢`M? ÎH¢B p" B M;¬vX

>„M M?Q i? M"Q +kM; +QB M?Q H" i?B m >Q >ªB Zm€M? K°i +€B M?•M ibM?- K" M v F?¬M; i?Q+? MÊ M?•M ibM? K" F?¬M; i`aX

Zm p" B M;¬v b m- G•K G¢+ F?¬M; +ì ¢QÊ+ >Q GB i h?B M- +kM; +?QM? H" T?K i? FB M- M;QÊ+ H¢B H" M;? M? ¢ìM p¬ b® M K iY ?ªB i°+ ibM? +ªK [m-M +?9M; T?Š

>„M M;QÊ+ H¢B H" iW M?[M; M;QìB M"v +?B K ¢QÊ+ iBM iS+- M;mv M H B >Q GB Zm€M? ;ª +?Q ?„M- K" M"v iU M?B M F?B M +?Q iQ" M i? M K iY ?ªB i°+ #'i K½M- ¢ tQÈM; F?B m +?B MX

>ªB i°+ +ì [mv ¢`M? M?Q p"v- M m +ì M;QìB ¢®B M?'i K°i +¼+ ?¬M bU #'i K½M- HB i` M? F?ÎB tQÈM; F?B m +?B M- M m ¢QÆM; bU F?¬M; i? +?B M i?„M; M;QìB F? iQ +€+? H" T ;B ¢bM?5

L m M;QìB +ªM? ;BÈB + Q ?QÈM; M;QìB +ªM? ;BÈB i?'T F?B m +?B M- M?Q p"v T ¢ M i`bM? ¢° ;B®M; M?Q ¢®B i?OX J" M;QìB +ªM? @ #ŠB M i0•đ+? ÐB iYp±•%0° @

@ E?¬M; #^M; +?9M; i ç€M? +m°+- M; QÆB +| i? ` ? i iQ`M HU+- M m +ÁM F?¬M
ç2K T?€ FB K FB ;B Q +?Q i 5

S?€ FB K\

EB +?QM? H` i?¬M F?Q 5 hmv `^M; T?~K; B B pšM +?d +| i? t2K M?Q h?B M i?
+?S HU+ HQÊM; H` +QÌM; ç¢B ç M i`bM? ç° L; k hBM? h?¬M oQÆM; - bQ pÈB h K
FB +ÁM Km®M + Q ?ÆM K°i #"+5

L`v M m +ÁM H` T?€ FB K K` M|B- p"v ç² p"i; b +| i? tQM; H` i?¬M FB K\ *?O i?¬M
o ;B`M /Y +O h¬K ?MK M?•M FB +`M; i,M; H M- iB m iY M`v +Q M?B M Km®M ?
HU+- +ÁM Km®M KÆ QÊ+ i?¬M F?Q i`QM; i v ?„M- i?"i ç9M; H` iQ; M HÈM K"i p
i?¬M F?Q- iQ`M HU+ T?€i ?mv +?B M HU+ +`T #"+ HK+ iBM? h?¬M oQÆM; +ÁM F
iBM? h?¬M oQÆM; K` M|B- FB ?„M +ÁM F?¬M; #^M; K°i ç-m ç•K +? i5

@ L; QÆB ç½ +`v K¢M?- i ç•v HB M i?Ä K½M M; QÆB5

h¬K ?MK M?•M H¢M? HMM; M|B- Î i`bM? iU iS iBM? h?¬M oQÆM; ?„M i?"i ç9M; H
Q M? #¢B G•K G¢+- H-M M`v H¢B H` pb +?mM; i?•M ç¢B bU +O iB m +¬M; +?9 - K
G•K G¢+ M; Q„+ M; ;M i v- w F?B m F?Q+? KQÌB T?¬MX

>„M i?"i bU T?B M ç€M? +MM; K°i ç€K- M?Q p"v F?¬M; #^M; M?'i H Q poM? /"i- i`
iBM? h?¬M oQÆM; - M; ?o ç M /MM; / K†i +O ?ªB i°+ M?•M +kM; b) F?¬M; çQ ` i
ç•v \

æQÆM; M?B M- ç€M? #¢B K°i HK+ iBM? h?¬M oQÆM; ç®B pÈB G•K G¢+ K` M|B +k
+| F?ª M,M; H`K çQÊ+- i`W F?B i hY çdM? çB ` - KQÊM hY çdM? T?ÁM; M; U- M?Q
?„+ ç°M; +| i? T?€i ?mv ` mv HU+ ç€M; bÊ M?'iX

G•K G¢+ F?ŠM; ç`M? F?¬M; +| F?ª M,M; ç2K hY çdM? i çB ` - +?Q M M ?„M +kM;
T?QÆM; - K` H` +?ÆB M;¬M M; [#~v `T- ç´B i?"M? F?¬M; #` i?m - F?| F?,M M`v ?
i?SX

æ€M? K°i ?²B M?Q p"v- iU M?B M +kM; T?ªB i?m +?9i +?¶ i®iX

@ hB T +?B m5

h¬K ?MK M?•M FB M; šK H¢B KbM? H'v ç¢B F?B iB m- +,M #ªM +kM; F?¬M; i®i F r
+?QÎM; ç€M? ` - ç®B pÈB G•K G¢+ i`'M €T K` çB- p T?¬M ?mv i b„+ i`QÌM; FB K
G•K G¢+ ?W M? K°i iB M; - ?„+ ç°M; T?€T i„+ ~M i`QM; +Æ i? - ?„M F?¬M; +?9i M
#ªM F?¬M; +| K°i iB iQM? iQ€M Km®M ç€M? /m ç'mX

@ h?"i + M çªK5

h¬K ?MK M?•M FB ?W H¢M? K°i iB M; - +?d H` K°i M?` iBM? h?¬M oQÆM; +Q M?
oQÆM; ç€M? #W - ç•v H` HQ¢B /kM; F?Q M`Q\ >Q†+ H` M|B +m²M; M; ¢Q iÈB +U+
h?bM? i?`+?5

> B M; QÌB i` Q ç´B K°i FQ+?- HU+ HQÊM; i?"i HÈM p +?¢K [m çB- ?QÈM; #®M T
/Q # ç€M; bÊ- M`v +kM; H` G•K G¢+ ç2K ?„+ ç°M; ~M i`QM; +Æ i? - M m F?¬M; F?
Mm®i- M; v +ª K°i iB ;ÊM b|M; +kM; F?¬M; +| i? ` X

@ *€B ;b5

@ L?Q i? M`Q b) M?Q p"vX

@ GQM; >Q`M; Î i` M5

E?B M?bM ç M G•K G¢+ +?d H` #` ç~v HmB ` ?ÆM i`,K /†K- K` F?¬M; +| #` i?QÆM
+kM; H° ` #B m iB M? p¬ +MM; FBM? ?½B5 Jm®M M|B M?` iBM? h?¬M oQÆM; +| i

#"+ iS iBM? h?-M oQÆM; ç½ H" +?mv M imv i ç®B FBM? M; QìB- M?QM; B +! i?
M?B M +ÁM +! i? /MM; HU+ ç`+? HK+ iBM? h?-M oQÆM;5
oQÊi [m #®M +aM? ;BÈB- M; QìB M"v [mª i?U+ bQ pÈB ç°M; p"i #B M +ÁM Km®M /
@ >W5
h¬K ?MK M?•M M?QÈM; K"v- i`QM; €M? K„i T?€i` iBM? [m M; K½M? HB i- H"TiS
+°M; +! M, K +†T +€M? i v- K°i ç¬B HÈM M?'i iU M?B M H" +†T FbK- [mÆ ?QÈM; G
h?bM? i?`+?5 h?bM? i?`+?5 h?bM? i?`+?5 h?bM? i?`+?5
G•K Gç+ î FQ+? i?S M?'i #B m ?B M` ?„M +! çQÊ+ +?B M HU+ çO ç ç®B F?€M
F?¬M; +! +MM; ç®B T?QÆM; ç€M? #W - K" H" T?€i ?mv` ççB mv HU+ +O F?¬M;
T?®B ?ÊT ?„+ ç°M; T?€Ti„+ p" M +?mv MX
J°i KbM? K°i ççQ M?` iBM? h?-M oQÆM; T?€Ti„+ H" F?¬M; +! F?ª M, M; içQ i?"M?
iBM? h?-M oQÆM; - G•K Gç+ +°M; M?B m +?QM? H" H'v F?¬M; ;B M T?€Ti„+ ç M
i„+ ç M ;B i®+ - H"K +?Q HK+ iBM? h?-M oQÆM; FB +! HQçB +ªK ;B€+ ç-m !+ +?
G9+ î T?Q i`QÈ+ - i`QM; M?€v K„i HB M î T?Q b m5
>„M bQ pÈB M; QìB +€ +ÁM Km®M HBM? ç°M; ?ÆM- ç2K i?•M T?€T T?€i ?mv iÈB +
G•K Gç+ +?B K +S +?O ç°M; imv i ç®B- #îB pb F?¬M; ;B M- i?ìB ;B M ? B HQçB #ª
+! ;B®M; L; k ?°M? T?€Ti„+ /B M ?! ` 8yy ççQ ççQ- K" +?d +! Ryy ççB ççQ- M"v
?m®M; +aM? ;BÈB ;B®M; M? mX E?¬M; ;B M- i?ìB ;B M ? h?-M oQÆM; bQ pÈB L
?ÆM K°i Qi5
hmv `^M; F?¬M; ççi çQÊ+ i, M; +QìM; ;'T M, K H-M- M?QM; ? B ç M # H-M pšM H
?„+ ç°M; T?€Ti„+ +„M Mm®i çO HU+ HQÊM; - KQÊM /MM; HU+ HQÊM; M"v ç€M?`
i?QÆM; H"K +?Q HK+ iBM? h?-M oQÆM; FB +kM; TªB M?Qm K"v5

R993X *?QÆM; R989, E?¬M; h? æ€M? "çBX

J" i®+ ç°i?ìB ;B M / Q ç°M; #'i ç²M; HçB H"K +?Q HK+ iBM? h?-M oQÆM; FB p¬ +
+O i?•M i? ?„M ç m iªB [m i?ìB ;B M HQm #'i ç²M; i`MM; FQ+?X G"K +?Q ?„M
HU+ HQÊM; - i•K iQ çB i`M €TX L m F?¬M; K°i FQ+? Q M? çB` M; Q" B- F i [mª +
i`QÈ+5
h`QÈ+ ç!- +?Q iWM; +! h?-M oQÆM; M"Q +! i? ç°+ +?QîM; i?'i ? T?€Ti„+ +'T
F?¬M; +! /U p"Q ?„+ ç°M; H'v HU+ HQÊM; ç M i, M; KçM? HU+ +¬M; FQ+? T?€Ti„+
[m€B i? B M?Q G•K Gç+ - +?d +¬M HU+ HQÊM; F?¬M; pQÊi t ?„+ ç°M; - ?„M +! i?
æ®B K†i [m€B i? B M?Q p"v- h¬K ?MK M?•M FB +kM; H" i?9+ i?O p¬ b€+? - #! i v
ç'm MY + M? ;Bì b m- ?„M M'B ;B" M ; - K H M K°i iB M; - +m®B +MM; `9i ?mv i F
KçM? K) i, M; +?B M HU+ +O KbM? H MX
L?QM; K°i i? M? i?¬M F?Q [mª i?"i +! i? i, M; +?B M HU+ H MX h?-M F?Q HU+ HQ
oQÆM; çO ç T?€i M i?¬M i? +O HK+ iBM? h?-M oQÆM; - M?QM; ;†T çQÊ+ ?„+
FB HçB +! +€B ;b /MM; \
L"v F?ªK çB H M +, M #ªM F?¬M; ç M MÆB ç M +?®M5
>Qm- ?mv i FB K [mª i?"i +„i [m i?•M i? G•K Gç+ - M?QM; i?•M i? +O ?„M HçB
K„i M; QìB F?€+ F?¬M; i? #„i ;B [ç M ?! i?"M? K°i #° T?"M +O ?„+ ç°M; - M; v +
+kM; FªK F?¬M; ` 5

L"v +ÁM ç€M? M?Q i? M"Q\
 G¢B +m²M; +?ûK MY + M? ;BÌ- h¬K ?MK M?•M FB T?€i` K°i iB M; `®M; ;B"MT
 +¬M; FQ+?- +¬K ?mv i FB K i`QM; i v MûK iÈB G•K G¢+ M|B,
 @ h? M? FB K M"v i`QÈ+ ;YB Î +?¶ M; QÆB- i M?'i ç`M? b) çQ+? i?•M iÈB çÁB H¢
 a€+?- / M? /U +QB M?Q F?¬M; i²B5
 G•K G¢+ pmB iQÆB ?ÈM ?Î i?m ?²B ?mv i FB K- p"i ç½ p"Q i9B ?„M +ÁM +| i? M
 ?„M i,M; H M F?¬M; T?ªB #'i Hm"MF M"Q +| i? iQÎM; iQÊM;- ç®B T?QÆM; Km®M
 E?¬M; +| +Y ç•m5
 GK+ iBM? h?¬M oQÆM; M"v iQ"MHU+ SM; T?| +ÁM F?¬M; i? ç€M? #¢B G•K G¢+
 w iS ;b\ >ªB i°+ F?¬M; T?ªB F?¬M; +| i?'i iBM? h?¬M oQÆM;- M?QM; +?d +| K°i-
 >ªB Zm€M? >Q GB i h?B M5
 L?QM; T?K i?•M +| i? çB ` F?B m +?B M b Q\ L"v F?¬M; T?ªB Km®M i?"M? i`Á +
 E i [mª H"- ?¬M bU +O G•K G¢+ +MM; >Q >ªB Zm€M? HB M i?"M? F i +K+ ç½ ç`M
 @ *?9M; i +?d H" ;Bª i?"M? i?•M- M; QÆB F?¬M; çQÈ+ M; ?o HQ¢M5
 >Q >ªB Zm€M? ?QÈM; ?„M M; ?B K +?dM? +ªM? +€Q M|BX
 G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB ç-m ç-v ?„+ imv M- ç®B pÈB K°i M[M?•M MY M; QÌB /QÈB
 i? +| +€B w iQÎM; ;b\ L?QM; bU iBM? M?Q i? M"Q b) ç°i M?B M T?€i i`B M ç M ç
 @ h - i - i M m M|B ` - M; QÆB F?¬M; i? K„M; i 5
 >Q >ªB Zm€M? M?m M?m M|BX
 @ L; QÆB M|B çB5
 @ L; QÆB + K çQ M i`QÈ+5
 @ >ªQ5
 @ L"v- +€B FB - i M|B +MM; +? K - i ç2K hBM? S?B M L; Q çQ +?Q M; QÆB5
 >Q >ªB Zm€M? 'T 'T 9M; M|BX
 @ *€B ;b hBM? S?B M L; Q\
 G•K G¢+ ?Q"MiQ"M +?Q iWM; M; ?2 [m HQ¢B ç² p"i M"vX
 @ æ| H" iQM p"i çQM? QÈ+ +O L?•M L; Q #° i°+ +?9M; i - iWM; M; Q M?•M +?d +| K
 ;B Q +?Q M; QÌB F?€+- HB M w M; ?o p¬ Hm"MH" +?mv M ;b +kM; F?¬M; i? v ç´B
 >Q >ªB Zm€M? /MM; M; [F?Q T?B i?QÌM; FB M ç`M? M|B- ?B M M?B M ç®B pÈB i
 #° i°+ +| FB m M; ¢Q iQÆM; ç®BX
 a„+ K†i G•K G¢+ +¬M; ç2M- M"v F?¬M; T?ªB MûK ?„M tm®M; MQÈ+ b Q\
 @ a m F?B +?9M; i ;Bª i?"M? i?•M H" +| i? Hv F? B- M; QÆB F?¬M; T?ªB M|B K
 M; Q¢M b Q5
 •M? K„i >Q >ªB Zm€M? H|2 b€M; X
 L; mv M H B- M"M; F?¬M; `B M; +?d H" pb #ªQ ?° i°+ ç" M- +ÁM +| K°i T?¬M iQ i•K
 KBM? +?QM? ç¢B `ÌB M?" i`®M çB5
 @ L; QÆB +S M?Q p"v ç2K i ?½K ?¢B\
 G•K G¢+ ?mM; iÊM M|BX
 @ L; QÆB- M; QÆB F?¬M; T?ªB + K çQ M b) F?¬M; K„M; i b Q\

>Q >^aB Zm€M? Ov F?m'i M|BX

@ æ9M;- i b) F?¬M; K„M;- M?QM; +?Q M|B b) F?¬M; ç€M? M;QÆB5

@

L;Q|B +?QM? H" M?Q p"v- HmB K°i #QÈ+ b) +| HmB #QÈ+ i?S ? B- b m ç| H¢B Hm

G•K G¢+ i?"T T?¬M ?®B ?"M H9+ i`QÈ+ F?¬M; +| p¢+? i`¬M >Q >^aB Zm€M?- ?B M
HmB ç M i?U+ +MM; >Q >^aB Zm€M? i?"M? i?•M5 L;mv M M?•M ;•v ` +?QM? H" ?„M
? *?Q i¬M b m HQM; FB - F i [m^a+kM; #ÎB pb +| #,M F?Q,M M?Q p"v- M?šM ç M +

@ *?9M; i +?d H" ;B^a i?"M? i?•M- M;QÆB M;O # M M;Q" B- i M;O # M i`QM;5

>Q >^aB Zm€M? i?"T T?¬M M;?B K i9+ M|BX

>^aB i°+ iB m +¬M; +?9 ?S ;^a°i M?•M HQ¢B- F?¬M; #B i H"K +?Q M?B m Qi i? M
ç|M; +Y F?¬M; ` - ?¬K M v M;Q|B iB M ç M i? K ;B ?¬M H Qi ç M ç€M; i?QÆM;5

o€M ç½ ç|M; i?mv M- G•K G¢+ +kM; +?d +| i? M;?o ç M +?mv M ibM? + Q ?SM; /r
`|B F?ÄB ?<sup>a</sup>B i°+ - M?bM #° /€M; >Q ><sup>a</sup>B Zm€M? i?"T T?¬M F?~M i`QÆM;- ?„M F?
#m²M +Q|B M|BX

@ L; - M;mv M H B M;QÆB i?Q+? M;O # M i`QM; ;BQ|M;X h ç•v M;O # M M;Q" B +

@ E?¬M;- F?¬M; T?^aB5

>Q >^aB Zm€M? #` /¼ ç M b„+ K†i i`„M; # +?X

@ h M;O #m²M; i`QM;- M;QÆB M;O ;B M M;Q" B5

G•K G¢+ +Q|B ? ? - K†+ F M|B M?Q i? M"Q- M;¬v K B +| i? `|B çB MÆB ç•vX h

G[L;mv i æ²M; ;B" M / [i`WM; K„i M?bM G•K G¢+ K°i +€BX
hWM; FB m i? +| iWM; +€B ¢†+ b„+- M m ;†T ¢QÊ+ h?Ov .Q M? h•K- h`B m L;¼+
i`U+ iB T tQ v M;QìB F} ¢ M i` M M;QìB G•K G¢+- M?QM; ¢WM; t2K G[L;mv i æ²M
M KB M;- M?QM; î i` M ;BQìM; M" M; H" i? M i?MM; M?'iX
J` ¢9M; H" HQ¢B i? M i?MM; M"v H"K +?Q G•K G¢+ +ªK i?'v i•K ¢½M;- H"K +?Q ?
L;mv i æ²M; H•m M?'iX
u m iBM? ?¢B M;QìB M"v5
L?bM G•K G¢+ +QìB t'm t - G[L;mv i æ²M; `i M? M? HB M i?Ä ?B T- #`M i v K K
/šM ?QÈM; `WM; `K ~K QÊi- iQ K°i +?9i- ;B®M; M?Q i`•m ¢'i tm®M; #B M- #` Mm
@ 8+
ªª M;QìB M" M; `mM H M- M;¼+ T?m imv i i`„M; T?B M ` K°i i-M; YM; ¢Ä p¬+MM;
G•K G¢+ iW M? ¢ M M†M;- iW +?"K ¢ M M? M?- # # i`b ¢°M;- ¢2K iB m K„ M?•M
iÈB p•M iB mX
@ L|B +?mv M M"v pÈB M;QÆB5
JQ ¢½ i¢M?- G[L;mv i æ²M; ;?û p"Q i` M;BQìM;- FB m K¬M; ¢šv ¢" + Q + Q ?Î` -
+QM; F?Q i`QÆM; K" F? m ;ÊB- 2Q M?Ä +kM; H" +"M F? K M„K +?†i- K°i HÈM K°i
i?` ;B€+ K½M? HB iX
J°i i v +O M" M; M„K H'v iB m ?mvM? ¢ +O G•K G¢+- F?BM? M?m MB i MB i- H"
;B" M i`QÆM; +?B i? X
G•K G¢+ K°i +€B tQ v M;QìB ¢ ¢B H M- F?) +QìB M|B,
@ L|B ¢B5
@ L;QÆB [m€ M†M;- tm®M; /QÈB M|B b m5
@ oW `²B ¢ M;QÆB H•m M?Q p"v- M;QÆB +kM; F?¬M; M|B M†M; MY +•m5
@ J½ *~M >mv M +MM; M ok *?•M- M;QÆB ?½v i?m ? B M" M; ¢B5
G[L;mv i æ²M; +m®B +MM; M|B ` i`¼M; ¢B KX
@ :b\
a„+ K†i G•K G¢+ i®B b-K- ? B M;?`+? ¢² FB i?"i ¢9M; H" HÈB ?¢B- bQ T?K F?¬M;
bQ MQÆM;X
@ L;QÆB i?m +€+ M" M; M?B m Qi Qm ¢½B- +Q M?B M M; v +ª M K M?•M +O KbM
@ S?B- M;QÆB +| ;b i®i- i /U p"Q +€B ;b #€M M;QÆB\
G[L;mv i æ²M; [m v ¢-m ¢ M- ¢®B pÈB ?„M T?B M|BX
@ o"v b Q M;QÆB i? v +€+ M" M; M|B +?mv M\
G•K G¢+ /MM; i v ¢B K b€i M;¼+ #®B i`ÆM #|M; +O M" M;- H"K G[L;mv i æ²M; M
@ L;QÆB K M; ? B M;QìB i`Îp - +?9M; i iU M?B M H";?2M- ¢°M; HÁM; M;QìB i?¬
M" M; Î +?mM; i?ìB ;B M H•m- bÈK +QB +€+ M" M; i`Î i?"M? i, Km°B5 L m M;QÆB
p"v b Q +ÁM i?m K„ M[¢² ¢ 5
G•K G¢+ i?U+ Q M- H9+ i`QÊ+ ?„M [mª i?"i H" +?`m F?¬M; M´B M ok *?•M +MM;
KÈB i?m +€+ M" M; H"K ¢² ¢ - M?Q i? M"Q iÈB i`QM; KB M; FB m i? H¢B #B M i?
i?U+ bU+ | w iS b Q F?¬M; i`U+ iB T i?m- +¬M ;b TªB pÁM; pQ M?Q p"v\
@ >ÆM M[- ? B M;QìB +€+ M" M; pk K` M?Q p"v- M;QÆB +kM; ¢WM; M|B F?¬M; +|
+kM; FQ+? ¢°M;- +| ¢¬B F?B ¢€M; iB + KbM? F?¬M; TªB M K M?•M5

G[L;mv i æ²M; +ÁM M|B i? KX

R98RX *?QÆM; R98d, h`°K h?OvX

@ *€+ M¨M; pk K` H¨ +?mv M ibM? +O +€+ M¨M;- +?ŠM; H) #ÎB p b i +| ?SM; i?9-
ç m çQç i ç M\

G•K Gç+ p¶ +€B K¬M; +O G[L;mv i æ²M;- H¨K M| ç½M; ` b|M; i?`i p¬ +MM; ;ÊB -

@ L?QM; +€+ M¨M; ç½ Km®M Î# M +çM? M;QÆB5

G[L;mv i æ²M; [m v ç-m M?bM G•K Gç+X

@ L;QÆB +kM; çWM; M|B F?¬M; Km®M b| #° M;U+ +€+ M¨M;- F?¬M; Km®M ç2K ç
i`QM; i?•M i? +€+ M¨M;5

@ L;QÆB M?Q i? M¨Q +kM; ?¼+ t'm HQm K M? M?Q h?Ov .Q M? h•K `²B\

G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB ç-m ç-v ?„+ imv MX

@ >W-F?¬M; +-M M|B H½M; b M; +?mv M F?€+- M m M;QÆB F?¬M; ç°M; i•K- b
p"v •M- M;QÆB M? K°i +?9i5

G[L;mv i æ²M; ?ÌM /¶B i`WM; K„i M?bM G•K Gç+ K°i +€BX

G•K Gç+ 'M FB m ç²M +O M¨M;- K°i # M M? M?¨M; F?QªM çQ - K°i # M +QÌB M|B

@ L;QÆB KÈB H¨ ç½ i Q HçB Ko- i Km®M F?¬M; ç°M; i•K- FB F?¬M; T?ªB M|B K

@ *?S F?¬M; T?ªB i M|B iÈB ? B M[M?•M FB - M;QÆB +¨M; i? K ?QM; T?'M b Q\

@ *€B ;b ?QM; T?'M- çWM; M|B ?Qm M|B pQÊM5 >B M içB H¨K +?mv M ibM? çSM;
+?Q i 5

G•K Gç+ ` bS+ ç M #M- +ª ç K ç2K T?ÁM; i'i +ª FB m i? pÁM; pQ K°i HQÊi- K v
i„+ ;B i®+X L m F?¬M; +€B i?ÌB ;B M M¨v H¨ imv i ç®B F?¬M; çO /MM; X

a m F?B K¼B +?mv M ?Q¨M i'i- ?„M H"TiS+ Îi`QM; pQÆM; +mM; ç¨Q K°i +€B Q i

h` M M?Ä /QÈB HÈM- ;B®M; M?Q ?bM? ?² H¬- b m ç| KÎ` ç M çB M F?¬M; ;B M-
T?|M; ` - +?Q +?9M; M| Îi`QM; Q +?| çÊB- #ªQ p tmM; [m M? h?¬M ç¬ M iQ¨MX

J¼B M;QÌB M?bM i?'v i'i +ª ç m H¨ ççB +?'M FBM?- M; v +ª GB m "€M u M +kM; H

L¨v i'i +ª ç m H¨ h?¬M oQÆM; - KçM? M?'i i?"K +?Q çç i iÈB +Ym iBM? h?¬M oQÆ

J¨ ç°M; p"i #B M i`ÌB bBM? HU+ HÈM- / /¨v i?`i #ûQ- +®i FB M F?¬M; i²B- bQ pÈ
h?¬M oQÆM; +¨M; +QÌM; ççB ?ÆM5 Jm®M M|B +| i? i?„M; / /¨M; ç°M; p"i #B M
GB m "€M u M- HQçB h?¬M oQÆM; im Hmv M F?¬M; ;B M ? M¨vX

æQÆM; M?B M- i?ÌB ;B M ? +kM; +?d +| K°i i`,K ççB ççQ- h?¬M oQÆM; im Hmv
çQÊ+ +?B M HU+ bQ pÈB h?¬M oQÆM; #bM? i?QÌM; +¨M; +QÌM; ççB ?ÆMX

æ°M; p"i #B M +QÌM; ççB M?Q p"v- +Q M?B M b) i?¬M T?K+ G•K Gç+\

G'v GB m "€M u M iU M;?o- M¨M; +| i? ç€M? #çB- i?"K +?Q ç€M? +? i ç°M; p"i #B
+?Q +?9M; M| ?¨M; T?K+ KbM? H¨ imv i ç®B F?¬M; +| F?ª M,M;5

L K M?•M M¨v- ç M i°i +MM; +| i? b€M; içQ M?B m QiF€iQ+?\\

GB m "€M u M F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M- imv M" M; +U+ F€ +?€M ;?ûi i?€B ç°
M?QM; ç®B pÈB M,M; HU+ +O ?„M pšM H" iQÆM; ç®B #°B T?K+- i?"K +?Q #ÎB p"
#B i + "M; M?B m +?mv M +O ?„MX

æ2K ? i i?ªv M # "B i?Ä ç€M;- H9+ M"v G•K Gç+ KÈB # [m M Hmv M ?! i?¬M F?
i°+ FB - im pB +! i? b) iBM? iB M K°i +?9iX L;?o ç M +ÁM +! K°i pB M #ç+? +?•m
çB ` - +?Q aQ •M? hmv i M?bM i?Y- iB m M? ç¬m M"v H`+? /mv i H" G•K Gç+ F?¬

@ .B- L[m L[m ;?ûi M?'i H" tm®M; MQÈ+- H"K b Q #B i ç•v H" +€B ;b5

G9+ M"v aQ •M? hmv i +kM; +?Q G•K Gç+ K°i +€B ç€T €M T?O ç`M?X

@ B- M?bM M;QÆB ç€M; i?QÆM;- L[m L[m ;B9T M;QÆB ç M ?ÄB bQ i,5

L" M; M!B tQM; HB M çB- `i M? M? H¬B FûQ GB m "€M u M i`Î p M!B,

@ aQ i,- bQ i,- M;QÆB K m ç M t2K t2K ç•v H" ç² p"i ;b\

•M? K„i +O GB m "€M u M çªQ [m F?Ä #ç+? +?•m i` M # "M FB - F?¬M; F?ÄB F?¬

@ >mv M •K h?B K *?•mX

@ h?B K *?•m- ç! H" +€B ;b- b) F m b Q\ •M M;QM F?¬M;\

> B K„i aQ •M? hmv i #„i ç¬m iÄ €M? b€M;X

@ > ? ,M5

æQÌM; æB K H" +! H' i B i`°K- H"TiS+ HB M M?ªv HçB ç•v- €M? K„i çªQ [m #ç+?
i`ÁM H MX

G•K Gç+ p°B p" M; i?m #ç+? +?•m HçB- hB m K M[+?QM? H" +?mv M K¬M b€i i?K
+?Q M" M;- M" M; imv i ç®B b) F?¬M; F?€+? F?Q M?"M H'v- b m ç! K°i M;QÌB ç°+ +

@ >mv M •K h?B K *?•m tm'i iW >mv M •K h?B K- ç•v H" i?¬M i?9 i?B M ç` m~M /K
T?€Ti„+X L?QM; +MM; i?¬M i?9 F?€+ #'i ç²M;- >mv M •K h?B K F?¬M; +! i?¬M ?
+O M! i'i +ª Î# M i`QM; h?B K *?•m M"v5

GB m "€M u M +kM; F?¬M; +! i?!B [m2M i?W MQÈ+ çK+ i?ª +•mX

@ L!B +€+? F?€+- M"v +! i? #` ?'Ti?m / /" M;\

G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB pmB p X

@ S?ªB T?®B ?ÊT h?B M .QÆM; h?Ov- i`mM; ?Q" •K /QÆM;- M m F?¬M; +?d +¬M
h?B K- b) H"TiS+ #çQ i? 5

GB m "€M u M iªM M?B M M!BX

@ P - L[m L[m #B i h?B M .QÆM; h?Ov Î ç•m5

aQ •M? hmv i H"TiS+ Mªv /UM; H M- ;BÆ i v M!BX

@ Í ç•m\

G•K Gç+ iBK ç"Ti?bM? i?`+? - ?„M i?m ?Qç+? HU+ HQÊM; T?€Ti„+ `i M?B m- M
i?2Q ?QÌM; T?9+- M?QM; ;B®M; M?Q G•K >²M; >Q M;- L;?B K h? M? HçB F?¬M; ;

æ¬m >mv M •K h?B K FB +?QM? H" h?¬M oQÆM;- +?Q /M H" K°i i`,K M;QÌB +?B
iQ+? Hkv +U+ F€ F?'M; H²5

@ Í >Ä ;B i' ç` 5

GB m "€M u M ;B" M? i`QÈ+ M!BX

@ h?B M .QÆM; h?Ov H" >Ä ;B /MM; ç i?S+ idM? ?mv i Kç+? i°+ M?•M- #¼M ?
>Ä ? *?Q i¬M FB - TªB /MM; h?B M .QÆM; h?Ov KÈB +! i? FQ+? T?€i` K°i iB

@ •+?

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB M?Qm K"v- +?B m M"v M|B ¢ M- ¢WM; M|B ?„M +MM; pÈB >Ä F?¬M; +Wm F?¬M; Q€M- ¢®B T?QÆM; b) ¢2K ;b ¢| i`¼M; v m M?Q p"v +?B t +?Q

@ æWM; HQ- t2K L[m L[m i`°K i`Î p 5

aQ •M? hmv i T?B i?Q`M; +| M;?o F?Q p¶ p¶ #° M;U+ M|BX

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB KdK +Q`B M|B,

@ L;QÆB i? K ,M M?Q p"v b Q\

@ B M|B5

aQ •M? hmv i tQ tQ MQÈ+ KB M; # M F?|2 KB M;- i?¬M iB M? M;?B K i9+X

G•K G¢+ +Q`B ? ? - M; v +<sup>a</sup> GB m "€M u M +kM; H°` K°i iB KdK +Q`BX

aQ •M? hmv i H" T?€B i?U+ H"K- ?Q†+ H" i?U+ M|B- M" M; i?m°+ HQ¢B +?O M;?o H" T iS+ ¢B H"K +€B ¢|- M m [mv i ¢`M? Km®M ¢B H°M; h?B M .QÆM; h?Ov- M" M; K„i ¢½ F?¬M; i?`v #| M; /€M;X

hmv `^M; #B i H'v M,M; HU+ +O aQ •M? hmv i- +?d +¬M p` >Ä ? *?Q i¬M FB F F?¬M; +| M;Q`B +| i? H"K F?| ¢QÈ+ M" M;- M?QM; GB m "€M u M Hm¬M F?¬M; v i?¬K #^aQ ?° M" M;X

hmv `^M; K'i K°i +?¶ /U p[M; +?„+¬ M?QM; ?B M i¢B i?¬M ¢¬ +| ? B i`,K h?¬M oQ i€K +QM ¢¢i iÈB +Ym iBM? h?¬M oQÆM;- /M H" *?Q :B^aB *?B ¢ M ¢•v +kM; +| i? H

hmv `^M; >Q ><sup>a</sup>B Zm€M? KÈB iÈB- M?QM; imv i F?¬M; F?€+? F?Q- K¶B M;`v ,M M pmB ¢ M [m M +^a i`ìB ¢'i- F?¬M; K°i +?[ ¢ + "T iÈB +?mv M `ìB ¢B- +MM; J½ *~M > ;B®M; M? m- +¼ ,M +¼ m®M;X

E?¬M; b B #B i H„K K°i i?€M; b m- aQ •M? hmv i +MM; GB m "€M u M #bM? v M T? M?Q ?B M p"i [mw ¢` H'v ` K°i +€B +? B M|B,

@ h H'v ¢ M `²B5 h H'v ¢ M `²B5

æWM; M?bM +€B +? B M"v M?Ä- M?QM; H" K°i FB M F?¬M; ;B M T?€T F?Q- M°B #

R98kX *?QÆM; R983, *Ym hBM? h?¬M oQÆM; h?b L?Q h? L"QX U

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB tQ M? ¢¬m +O M" M; M|B,

@ *| H"K +?Q M;Q`B i T?€i ?B M ? v F?¬M;\

@ æQÆM; M?B M F?¬M; +| - +kM; F?¬M; M?bM t2K #^aM K pQÆM; H" B5

aQ •M? hmv i ¢„+ w /"Q /¢i M|BX

@ >ÆM M[- L[m L[m +ÁM +® w ¢ H¢B K M? K®B ;B^a HW ;¢i >Ä ;B 5

@ L; - M;QÆB ¢ H¢B K M? K®B ;B^a ;b\

>Q >^aB Zm€M? ¢®B pÈB aQ •M? hmv i i`bm K M ¢ M F?¬M; ¢QÈ+- pW M|B HB M M?QM; iB m M? ¢¬m +?QM? H" ?Q p¬i?•M- M m M" M; F?¬M; Km®M #` M;Q`B +¬K M" M; i`W #€i ¢¢B *?Q i¬M ` - T?ÄM; +?WM; +kM; +?d +| K°i M;Q`B G•K G¢+X

@ P - M;QÆB M;Q iBM? K„i H K M"v- Km®M ,M L[m L[m ¢¢B K pQÆM; po ¢¢B b Q

aQ •M? hmv i H" T iS+ M?^av iÈB i` M #`M- ¢®B pÈB >Q >^aB Zm€M? FQ+? +?d ;¬K H

@ h +?d H" Km®M ¬K M;QÆB K°i +€B5

>Q >^aB Zm€M? Ov F?m'i M|BX

@ E?¬M; çQÊ+- L[m L[m po ç¢B +?d +| Kšm i?•M ç¢B M?•M- i, i, ç¢B M?•M €+?- +/M; v +^a M; ?o +kM; F?¬M; +| i? - M; v +^a M; ?o +kM; H" K°i HQ¢B i°B5

aQ •M? hmv i` p M; QÌB HÈM ?Q" M? F?Q M|BX

L?bM ç M b„+ K†i GB m "€M u M F?¬M; pmB- iB m M? ç-m [m, HBM? iBM? p°B pü

@ *?d ¬K K°i +?9i5

>Q >^aB Zm€M? #dm K¬B M|B- M" M; Î ?^aB i°+ +?QM? H" iB m +¬M; +?9 M; QÌB ;†T M"v K°i +?9i +kM; F?¬M; /MM; çQÊ+ \ æWM; M|B iB m M? ç-m F?¬M; ç w iÈB M G•K G¢+ ç®B pÈB M" M; +kM; +| +?9i F?¬M; i?Q+?X

@ B- t2K M; QÆB ç€M; i?QÆM; M?Q p"v- #^aM K pQÆM; +?Q M; QÆB ¬K K°i +?9i5 K°i +?9i5

aQ •M? hmv i #m¬M; i v- K°i #° F?¬M; i? M ?"- /šM iÈB i'i +^a K¼B M; QÌB +QÌB ?

>Q >^aB Zm€M? +kM; F?¬M; ç w- ¬K iB m M? ç-m M?'i i?ÌB pmB p H MX

@ >W- G•K G¢+ HÈM K"i- ;B i i°+ M?•M >Ä ;B i - çQ¢i i?¬M F?Q >Ä ;B i - ?B M i?€M? ç` >Ä ;B ç€M? +„T h?€M? i?Ov- M; QÆB ç•v H" iU ibK iY H°5

h? M? •K -K p M; p M; p¼M; - i` M #-m i`ÌB tm'i ?B M K°i K^aM? `€M; çÄ5

E?¬M; - F?¬M; T?^aB `€M; çÄ- K" H" F?¬M; i`mM; i?U+ #®+ +?€v H M5

.B- b Q M? M? M?Q p"v HB M çm´B iÈB +Y `²B\

h`QM; HÁM; G•K G¢+ tQ v +?mv M- M?bM p T?Q aQ •M? hmv i +ÁM Î i`QM; M; U- HB M M„K M" M; çB ` M|B,

@ hB m M? ç-m- M; QÆB ç M i°i +MM; Î >Ä ;B ç H¢B K M? K®B ;B^a ;b\

@ •M- L[m L[m çQÆM; M?B M b) F?¬M; H"K +?Q #¼M ?¼ #B i H" L[m L[m H"K- +? M|B,

@ æ¢B T?¬B ç^aM G•K G¢+ iÈB ç•v /m M; Q¢M- /€K H"K /€K +?`m- i'i +^a >Ä ;B ç L[m L[m i?¬M; KBM? F?¬M; \

aQ •M? hmv i #` G•K G¢+ M„K €Q- iB m i?•M ?bM? +ÁM [m v i`ÁM tQ v +?mv M- i? ?QÈM; G•K G¢+ - M?'i i?ÌB M? +?KB M; H°` MK +QÌB M; ¼i M; "QX

h?¬M; KBM? [m, ?5

G•K G¢+ i?Á i v p¶ Î i` M i`€M- M?Q i? M"Q +| i? iBM iQÎM; aQ •M? hmv i +| i? pB +\ E?¬M; H"K +?Q ;" # v +?| +?¢v- +€B M"v H¢B i? M"Q +kM; +QB H" T?QM; + P M?5 P M?5 P M?5

h` M #-m i`ÌB >Ä o•M [m v +m²M; - mv €T F?OM; #® i?Ä i?Q+? T?|M; i?Q+?- ?B i ç€M; bÊX

*Ym hBM? h?¬M oQÆM;5 *Ym hBM? h?¬M oQÆM;5 *Ym hBM? h?¬M oQÆM;5

G-M M"v >Ä ;B imv i ç®B H" ç°M; G¬B æbM? *?B L°- H¢B #'i +?T GQ¢M E?¬M; [mv i i•K Km®M iB m /B i ?„M5 h`QÊ+ F?B >Ä o¬ *'m ç½ +? i +ÁM M|B H" M?K+ K imv F?¬M; i?Q^aB K€B- M?QM; +ÁM +| i? ç tm®M; X

o b m ? B FB M i?¬M F?Q #` çQ¢i- ç| +kM; H" F?¬M; +| M; Ì iÈB G•K G¢+ v m M; F?¬M; HÌB M"Q ç M|B5

L?QM; H-M M"v imv i ç®B #'i ç²M; - G•K G¢+ `ä`"M; /€K +?¢v ç M >Ä ;B ,M +„T h i`U+ iB T F?B m F?Q+? i¬M M; ?B K >Ä ;B - +?¢K ç M; BÈB ?¢M i?'T M?'i +O >Ä ç®B F?¬M; i? M?šM M?'M5

ob p"v- h K ç¢B *Ym hBM? h?—M oQÆM; M; v M; „M tm'i ç°M;- Km®M K°i H—M ?"M?
GB m "€M u M t€+ i?U+ +QìM; ç¢B- M?QM; ? B ç¢B *Ym hBM? h?—M oQÆM; çO ç
+MM; K°i *Ym hBM? h?—M oQÆM; HB M +| i? çÆM; BªM çm´B; B i G•K G¢+5 E?—
ç¢B t€+ i?U+ M; v +ª ? B ç¢B *Ym hBM? h?—M oQÆM; +kM; F?| +| F?ª M,M; €T +
F?—M; TªB Km®M ç€M? #¢B GB m "€M u M- ;—M F +?d H" Km®M FûQ /"B M" M; K
>ÆM M[- G•K G¢+ [m€ KS+ v m M;?B i- i®+ ç° T?€i i`B M H¢B +U+ F€ ç€M; bÊ- M
K°i H—M M[+?Q ? „M F?—M; ;B M T?€i i`B M- ç M H9+ ç| \*?Q h—M F?—M; ` - i?B
? „M\

æ2K K®B ?¼ #|T +? i iW i`QM; i`SM; MQÈ+5

h`QÈ+ FB Km®M +® F} GQ¢M E?—M; M?`i K¢+?— M?QM; H—M M"v G•K G¢+ /€K ç M
;B +Æ ?°B T?€i i€+5 "¼M ? „M +,M #ªM F?—M; [m M i•K H" +| M; QìB ;B€ ?¼ ? v
K" i?—B- K" F?—M; +—M çB [mªM +€B +È M"v ç M i°i +MM; F?—M; ç€M; iBM + "v ç M

@ L; QÆB 5

G•K G¢+ #`i ç„+ /o H„+ ç—m- imv aQ •M? hmv i Hm—M ?² ç²- M?QM; +m®B +MM; H"
i`Î H¢B- +QB M?Q H" Qm F?mv i +•M #^M; X > „M #m—M; iB m M? ç—m ` - ;BQÆM;

@ " p` ç•v H" ç M; /¼ B ç| \

*€B ;b- /¼ M; QìB \

h K ç¢B *Ym hBM? h?—M oQÆM; ç m H" b„+ Kti ;B" M /[- *?Q h—M F?—M; ` - h?—M o
hBM? h?—M oQÆM; H" i`mM; i•K iQ HÈM- +?d H" M?` iBM? h?—M oQÆM; +?Q /M +?
+kM; H" M?` iBM? h?—M oQÆM; - +| iQ +€+? Î i`QÈ+ Kti #¼M ?¼ H" K + "M b Q\

E?—M; ç9M;- M?` iBM? h?—M oQÆM; 5

@ :BªB *?B- M; QÆB F?—M; TªB M|B iB m iY M"v KÈB pW iB M p"Q h?—M oQÆM;
> B ç¢B *Ym hBM? h?—M oQÆM; ç²M; i?ìB ?QÈM; *?Q :BªB *?B M?bM b M; X

*?Q :BªB *?B +kM; H" Kti KkBi`"M ç—v FBM? M; ¢+- bU ibM? +| i? H" K +?Q *Ym hB
+| H) ç½ F?—M; +| K'v- M?QM; Î i` M M; QìB G•K G¢+ ? „M H¢B # T?2M K'v # "M #B

G9+ M"v KÈB # Q M?B m M, K ?- HB M iW h?QÈM; h?B M h?—M iB M p"Q ç M M?
i?U+ bU K°i p` \*?Q h—M- F?—M; - +| K'v p` *?Q h—M Î b m HQM; HB M i?O OM; ?° ?

@ " `i F M?Q i? M"Q- iB m iY M"v M?`i ç`M? TªB +? i5

" *Ym hBM? h?—M oQÆM; i` Q ç´B- M? Q M? Q H° ` b€i +Æ H" M? H¢M? 5

u m M; ?B i M?Q p"v- M?`i ç`M? TªB +? i5

@ >W5

GB m "€M u M Mªv H M i?B M F?—M; - K„i T?QÈM; [mûi [m - mv i? +m²M; [mv M X

@ æ•v H" h?—M Zm®+ +O bQ Km°B i - #¼M M; QÆB ?MM; ?´- H" Km®M F?B m F?Q-

@ GB m +—MQÆM; - F M"v H M p"Q i°+ +O i ,M + „T h?€M? h?Ov- T?¢K i—M M; ?B
t€- FQM? tBM GB m +—MQÆM; +?È # Q +?2 +?Q ? „M5

*?Q :BªB *?B M|B- ? „M +MM; pÈB G•K G¢+ i—K ç| pšM i²M i¢B •M Q€M +€ M?•M-
G¢+ +| i? i`Î i? "M? M?"T K" M +?B i•M +O GB m "€M u M X

@ L m i F?—M; ç +?Q i?b b Q\

GB m "€M u M +?Q b„+ Kti H¢M? M?Q #, M; X

@ o"v i?b +?È i`€+? +?9M; i ç„+ i°B5

" M; QìB >Ä ;B ç²M; i?ìB [m€iX

@ *€B FB HB M H½M? ;B€Q K°i +?9i5

R98jX *?QÆM; R98N, *Ym hBM? h?–M oQÆM; h?b L?Q h? L"QX U

GB m "€M u M ;BÆ i v T?ªB H M- i`QM; i v H"TiS+ M?B m K°i i? M?i`QÌM; FB K /
b€M; h?'i h?ªB HQm ç°M; - +! ç¢B F?Q i? F?–M; ?B mX

æ¢i iÈB +'T #"+ *Ym hBM? h?–M oQÆM; M"v- i? ;B M i`W \*?O i?–M F?Q ç½`i Q
` +?B M HU+ +O #¼M ?„M- +?Q /M H` i?–M F?Q # Q ?`K HU+ HQÈM; +'T #"+ HK
+kM; F?–M; +€+? M`Q i?W M?"M T?€Ti„+ i`MM; FQ+?– +,M #ªM T?€i ?mv F?–M;
"ÎB p"v- GB m "€M u M i?"`^M; /MM; T?€Ti„+ ?! FB K- +kM; +ÁM ?ÆM /MM; +€+
ç'mX

@ :BªB *?B- +?9M; i [m'M H'v M`M; - M; QÆB çB H`Ki?`i iB m iY FB 5

J°i ;½ *Ym hBM? h?–M oQÆM; +O >Ä ;B ?QÈM; *?Q :BªB *?B M!BX

@ h®i5

*?Q :BªB *?B +ÁM ç M; Km®M iU i v iB m /B i G•K G¢+ - i?B M i`B p®M H` ç® F`- ?
çB w i`mM; M?•M +O ?„M5

sPl II5- sPl II5- ? B ç¢B *Ym hBM? h?–M oQÆM; +O >Ä ;B ?QÈM; GB m "€M u M
*?Q :BªB *?B i?b ?QÈM; p G•K G¢+ Q M?` - imv G•K G¢+ +! çQÈ+ ç¢B M,M; HU+
;B Q +?B M- i? M?QM; K` ;†T çQÈ+ *Ym hBM? h?–M oQÆM; +kM; +?d +! iU i? M
G•K G¢+ i?ûi /`B K°i iB M; - i?•M ?bM? i`Î KbM?- +U+ F€; B M M M çB [m K°i FQ
çB K M?B M M!B,

@ >¼ *?Q- M; QÆB ç•v H` F?–M; Km®M b®M; M[b Q\

*€B ;b- /€K mv ?B T K°i ;½ *Ym hBM? h?–M oQÆM; \

*?Q :BªB *?B F?Q +U+ M; QÈ+ H¢B +QÌB M!B,

@ "´M i¼ M; QÈ+ H¢B Km®M M?bM- M; QÆB +! #ªM H½M? ;b +! i? mv ?B T çQÈ+
L!B tQM; - ?„M H¢B /m¶B #`M i v HÈM ?QÈM; G•K G¢+ i?2Q [m X

"`M?5 J°i +°i MQÈ+ tmv M F?–M; - ç¢B mv HU+ p¬ +MM; ç€M; bÊ Q M? ?QÈM; *?Q
#,M; i`K im¬M` 5 "`M?- H¢B K°i ç¢Q5 "`M? #`M? #`M?- i`QM; M?€v K„i- i€K ç¢Q
#,M; M?¼M M; v M; „M ?QÈM; *?Q :BªB *?B ç€M? çB [m X

*€B ;b5

*?Q :BªB *?B p K†i #B M ç´B5

*¬M; FQ+? +'T #"+ *Ym hBM? h?–M oQÆM; \

L m +?d +! K°i ç¢Q- M?Q p"v /MM; i?U+ HU+ *Ym hBM? h?–M oQÆM; +O *?Q :BªB
/QM; ?! ;BªB5 L?QM; ç! H` i€K ç¢Q ?- M m ?„M +SM; `„M ,M K` M!B- çO ç +?Q ?

@ >„+5

*?Q :BªB *?B M`Q +ÁM HQ H„M; çm´B ;B i G•K G¢+ - imv ?„M Q€M ?"M G•K G¢+ - M
#ÎB pb Km®M ;B i G•K G¢+ K` ç2K i€M? K¢M; KbM? ç€T H M- p°B p`M; ?! i?•M ?Ä

P M?- ?Ä /B K ?! i?U+ - *?Q :BªB *?B K°i H–M M[?B M` i?•M ?bM?- /MM; #B m
p T?Q [m M? M; QÌB G•K G¢+ ç°i M; °i tm'i ?B M i€K ç–m [m€B p"i +U ç¢BX

>ªB h?9\

.MM; H`+? /mv i+O \*?Q :B<sup>a</sup>B \*?B- iU M?B M +| i? M?"M çQÊ+ H B H`+? i€K ç-m
p'M ç H"- >^aB h?9 iW i`QÊ+ ç M M v FB i M; Q #'i im•M- M?Q i? M"Q HçB M?bM
+O G•K Gç+ \

>ÆM M[+`M; i? K F€ [m€B H"- h?B M æ` i?-M i?9 K°i F?B çç i iÊB *Ym hBM? h?
i`Q- +| çQÊ+ i`Q im F?¬M; FûK ;b M?•M HQçB- v m im- M?QM; M?bM i€K ç-m >^aB
h?B M +^aM?- i`M ç-v /½ K M +MM; +?Q F? B ?| - M"Q +| K°i çB K i`Q im ç€M; M

L?QM; K"- M;`M pçM H-M F?¬M; M M t2K i?QÌM; M?[M; >^aB h?9 M"v5

L„K ;B[T?€T i„+ F?¬M; [m M ? i? iQ+? HÈM M?Ä- M?QM; HU+ HQÊM; HçB F?€+5
iQ+? +`M; HÈM- HU+ HQÊM; M"v +kM; HçB +`M; HÈM5 æ•v +kM; H" pb +€B ;b v n
T?^aB ?| i?"M? M;mv M ?bM?- #bM? i?QÌM; K" M|B- #^aM i? +O #¼M ?„M H" F?¬M

*?d iW HU+ HQÊM; K" M|B- >^aB h?9 +| i? ç +? i #'i Hm"M M?•M HQçB- v m im M
T?€T i„+ +kM; çç i iÊB i`bM? ç° \*Ym hBM? h?-M oQÆM;- i` M Hw Hm"M i²M içB M?

h`W F?B HQçB i²M içB ç†+ i?M M?Q GB m "€M u M- +?ŠM; M?[M; M„K ;B[E?¬M; :
Ryy ççB ççQ- ?m®M; +?B ç2K b€m +?B i`QM; ç| ç m /B M #B M ç M +'T #"+ *Ym hB
>^aB h?9 +'T #"+ *Ym hBM? h?-M oQÆM; imv i ç®B H" #€ +?O i`QM; +^aM? ;BÈB M"

J" #•v ;B| `ä `M; +| i€K ç-m i²M içB #€ +?O M?Q p"v HB M i?O ?QÈM; ?„M T?€i ç°

*?Q :B^aB *?B F?¬M; F?ÄB iQ`M i?•M +?av` K°i i-M; K² ?¬B HçM?- M;?o ç M i`QÈ
Km®M b®M;ô- +€B M"v +QM K M|+,M #^aM F?¬M; T?^aB mv ?B T- K" H" bU i?"i tQ+

L m iY +?B M K" M|B- ?¬K M v # M;QÌB >Ä ;B iQ`M #° ç m b®M; F?¬M; M´B5

"€i ççB >^aB h?9 +'T #"+ *Ym hBM? h?-M oQÆM; M; v M;„M ?B M i?•M- i`M; /B M
æçQ- +?ŠM; M?[M; *?Q :B^aB *?B F?B T bÊ ç M i?B m +?9i M[iû +Si iû ç€B- /M H
+kM; F?¬M; F?ÄB /WM; +-M; FQ+? HçBX

*?Q /M H" /MM; M°B ibM? +O >Ä ;B - +kM; +?d +| i? tm'i` KQÌB K°i *Ym hBM? h?
K" KQÌB K°i *Ym hBM? h?-M oQÆM; i?U+ bU +| i? ç€M? #çB ?Q`M iQ`M i€K ç-m
b Q\ GmB K°i #QÊ+ K" M|B- +?Q /M +| i? i?"M;- M?QM; T?^aB i`^a K°i +€B ;B€ # Q

*? i K°i MY H" çQ€M +?WM; Hç+ [m M M?"i \

J" +?Q /M >Ä ;B +?"m i`<sup>a</sup> K°i +€B ;B€ HÈM M?Q p"v- M?QM; HçB +| p` *Ym hBM?
çB H"K K°i i`QM; K'v M;QÌB ?B bBM? FB \

h`QM; F?Q<sup>a</sup>M; i?ÌB ;B M M;„M- >Ä ;B h K ççB \*Ym hBM? h?-M oQÆM; iQ`M #° H
G•K Gç+ çSM; +?„T i v- +kM; F?¬M; M|B +?mv M- HçM? M?Q #,M; M?bM +?^K +?^

*?d H" K°i M?`iBM? h?-M oQÆM; `ä `M; /€K ç®B pÈB *Ym hBM? h?-M oQÆM; H°
i? 5 " M;QÌB >Ä ;B ç m H" i`QM; M°B i•K #®+ H M K°i çQ`M ?Ä /B K- #¼M ?„M
;B[>Ä ? T?€T i„+- +€B ;B" M /[M"v B +kM; ?| i?"M? # çQ`M ?Ä /B K ?bM? M;Q

L m +?d +| K°i M;QÌB G•K Gç+- p"v #¼M ?¼M F?¬M; +-M M;?o i`U+ iB T K°i +€B i
M?bM i€K ç-m >^aB h?9 +'T #"+ *Ym hBM? h?-M oQÆM; #^aQ ?° î# M M;QÌB G•K Gç
M;çM? b M? F?„+ +? t9+ ç°M; i`QM; M°B i•KX

" ç€M? i€K- ç•v H" ibK çQÌM; +? i b Q\

S?^aB- *Ym hBM? h?-M oQÆM; Km®M +?çv- i`W \*?Q h¬M h?-M >Q`M; F?¬M; +| M;
M´B ;B" M çMM; çMM; çB iÊB ;B i M;QÌB- F i [m^a HçB #`M;QÌB t€K t`i çm´B i`Hç

*?d +| K'i K†i MûK +`M; HÈM5

"îB p"v- # M;QÌB *?Q :B^aB *?B ç m H" +„M `M; F?„+ +? HY ;B" M i`QM; HÁM;- ç
?„M M m +ÁM F?¬M; +| i? F?®M; +? +^aK t9+ +O KbM? +kM; +| i? çB +? iX

@ s2K M?Q M;QÆB HÊB ?çB- +?9M; i çB5

J°i ;½ *Ym hBM? h?—M oQÆM; /"K +?•M K°i +€B- p K†i ?"K ?U+- M?Q H°i?K # Q
@ *| bU ibM? / /"M; M?Q p"v b Q\
G•K G¢+ H¢M? HMM; M|BX
@ *€+ M;QÆB ¢½ +?¢v iÈB ;B i i - ?B M i¢B ¢€M? F?¬M; H¢B- p¶ p¶ #ì K¬M; Km®
MB i- F?¬M; +| K°i +?9i ?Ä F?Q ?ª\
@ hB m iY- M;QÆB #'i [m€ H° +€Q KQÊM Q B ?MK- +| +€B ;b i®i ¢„+ w\
@ G° ¢„+ w ? v F?¬M; F?¬M; [m M i`¼M;- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB +€+ M;QÆB +|
G•K G¢+ M?¬M M?¢i M?bM t2K # M;QìB- €M? K„i H¢M? M?Q #,M;X
@ sm'i ` +?9i i?¬M? w- M m F?¬M;- +€+ M;QÆB +kM; ¢WM; M;?o i`î p 5

R989X *?QÆM; R9ey, oÆ oûi h°B aªMX URV

@ L;QÆB /€K
" M;QìB *?Q :BªB *?B ¢ m H° ;B" M /[- iB m iY M°v `ä `¬M; /€K mv ?B T #¼M ?„M5
@ L m /šM tm'i *?Q h¬M +O >Ä ;B i - /M H° >ªB h?9 +'T #" + *Ym hBM? h?—M oQÆM
@ *| /€K ? v F?¬M; ¢•v H° +?mv M +O i - +€+ M;QÆB i`QÈ+ iB M M;?o i?Q€M; K°
5
G•K G¢+ M?¬M M?¢i M|BX
@ " M i +ÁM +| K°i p` *Ym hBM? h?—M oQÆM; K ?B m E?¬M; :B M S?€T h„+- +€+
K° M|B- p"v F?¬M; M;¢B i?Y t2K5
GB m "€M u M F?¬M; F?ÄB H¬M; K°v M?Qm H¢B- M°M; +| i? pW T?ªB ;B[;bM G•k
Km®M ¢2K GQ¢M E?¬M; M?'i K¢+? +MM; ?„M i`|B ¢ M +MM; K°i +?¶ H¢B F?¬M; +|
F?¬M; M|B ;b- ¢½ #` aQ •M? hmv i H2Q ¢ M i` M M;QìB +?2 KB M;- ¢¬M? T?ªB + K
#"vX
@ L? M? M? M K°i +?9i- ¢½ ¢ M im pB M°v- H°K [mv i ¢`M? +| F?| M?Q p"v b Q- +
M;QÆB H°T ;B ¢bM?5
G•K G¢+ F?¬M; FB M M?šM M|BX
G°T +QM K M;QÆB- i`QM; HÁM; # M;QìB *?Q :BªB *?B HY ;B" M +€B FB ;¼B H°
/MM; €M? K„i ;B i +? i G•K G¢+ K°i p¢M H—M5
"¼M ?„M ¢ m H° *Ym hBM? h?—M oQÆM; ?- ?QÈM; K°i M?` iBM? h?—M oQÆM; M?
æ H½Q i' ¢B M?"M H—K pÈB iB m pä ;Bª >"m h?B M- +€B M°v i` M K†i i`2Q ¢QÈ+
G¢+ M|B- M m GB m "€M u M ` i v M; ,M +ªM #¼M ?„M +?¢v i`®M K° M|B- #¼M ?„M
hY +?B M i€K *Ym hBM? h?—M oQÆM; \ >ÆM M[pšM H° >ªB h?9\ æ•v imv i ¢®B H°
æ M; K M; bBM? iY- #¼M ?„M +kM; F?¬M; /€K ¢€M? #¢+ GB m "€M u M T?ªB +?,M
?B K ¢ +?Q ? B ¢¢B *?Q h¬M i`î K†i ` i v ¢®B T?| KbM?- /M b Q p` *?Q h¬M >Ä ;
[m€ b•m ;b- M|B F?¬M; +?WM; b m ¢| GQ¢M E?¬M; M?'i K¢+? #²B i?QìM; i?Q€M;
o"v #¼M ?¼ F?¬M; T?ªB +? i p¬ Q+? b Q\
:-M ? B M;mv M F, F?' im- +S M?Q M°v i M i?¬M? #|M; ªM? \ B + K i•K5
@ L;QÆB ¢ M +MM; Km®M i? M°Q\
jje8

*?Q :B^aB *?B F?¬M; i? F?¬M; FBM? bÊ- i`QM; M°B i•K +€B FB ;¼B H` ?Ä /B K ç`
` M°B i?QÆM;X

@ h?S M?'i- tBM H¶B5 h +kM; F?¬M; +| i`°K +€B h?€M? h?Ov ;b +O +€+ M;QÆB-
i - i¢B b Q i T?ªB M?šM\ h?S ? B- K M? +O # *Ym hBM? h?¬M oQÆM; ;B€ i``#
M;QÆB +kM; ?B m çQÊ+ - i`M; bQ pÊB i T?ªB ç€M; ;B€ ?ÆM5

G•K G¢+ +QìB M?¢i K°i iB M;X

h` M i?U+ i - G•K G¢+ t€+ i?U+ F?¬M; +| ,M +„T h?B M .QÆM; h?Ov +O >Ä ;B -
i v- imv i M; p`i M; v î i`QM; i v G•K G¢+- M?QM; +€B FB H` iB m M? ç-m +?Q- H

L?bM t2K p Kti H) i?ŠM; F?Q ?MM; FB +O G•K G¢+- aQ •M? hmv i F?¬M; F?ÄB
F?m¬M KtiX

@ L;QÆB- M;QÆB- M;QÆB

" M;QìB >Ä ;B ç m H` ?"M F?¬M; i? ,M b®M; G•K G¢+- M?QM; iB M? i? H` M;Q
i?U+ +| + M çªK K¢Q ?B K pšM H¢+ ç€M? +QÊ+ K°i H¬M b Q\ "¼M ?„M F?¬M; /€K

G•K G¢+ H` ,M +?m~M M?[M; M?•M p`i + Q + Q i¢B i?QÊM; M`v ç½ F?¬M; +| /kM;
KÊB /€K +¬M; T?m bQ iY M;Q¢K5

@ >½v #Êi b`K M;¬M çB5

G•K G¢+ H°` ``i F?¬M; FB M M?šM- # M;QìB ç®B T?QÆM; ç½ F?¬M; +| i`QÊ+ iB
+?`m M?QÊM; #°- K` M;QìB +?QM? H` M?Q p`v- HmB #QÊ+ ç-m iB M w +?Q b) +`M
/ /`M; H¢B HmB #QÊ+ i?S ? B- #QÊ+ i?S # X

æ®B Kti i?€B ç° +O G•K G¢+ ?MM; ?´ /¼ M;QìB M?Q i? - # M;QìB >Ä ;B +kM;
H`K HÊM K°i ?²B- K` H` ;B9T M? m M?bM t2K- T?•M #B i ?QÊM; G•K G¢+ MûK K°i
HB m5

æ•v H` i?¬M HB m +ÁM î p`Q i`¢M; i?€B •M +¬M b,M b|+- p•v [m M? î# M i`QM; *U
H` M?•M p`i i?¬M T? +`T H½Q i´- +?d H` i?¬M i?S+ [mûi [m HB M #B i`ä # F?®
i?m H`v ó/BM? /QÐM;ô +O *U+ T?~K i?¬M iBM?5

æÊB K°i i?ìB ;B M- # F?®B i?¬M HB m M`v ç m +| i? i`QîM; i?`M? i?`M? h?B M
*Ym hBM? h?¬M oQÆM;5

æQÆM; M?B M- ?B M i¢B +ÁM t t F?¬M; ç¢i çQÊ+ +€B i`bM? ç° M`v- HU+ HQÊ
M?'i +kM; KÊB iQÆM; çQÆM; pÊB HK+ iBM? h?¬M oQÆM;- ? B F?®B F?€+ i?b pš

G•K G¢+ H`i i v i?m p`Q- F?¬M; F?ÄB H°` K°i /€M; iQÆB +QìB i?Qª K½M M|B,

@ L m # p` +ÁM +| #ªQ p`i M?Q p`v- ?Q M M;? M? H¢B iÊB ;B i i 5

*€B i?^M; F?®M M`v5

" M;QìB *?Q :B^aB *?B ç m H` i?B m +?9i M[ T?mM` K°i #9M; K€m- i?U+ M;?o H
b Q\ "¼M ?¼ H` i®M ? Q p¬ b® i•K ?mv i KÊB ibK çQÊ+ M?[M; *U+ T?~K i?¬M iBM
` i?¬M HB m M`v- H¢B H` *U+ T?~K i?¬M iBM? +ÁM F?¬M; +| ?'T i?K ? i5

h?¬M HB m M?Q p`v- iUm M?Q H` pšM +ÁM ç`Q i¢Q- +?d +¬M iB T iK+ +mM; +`T
iQM? T?€i i`B M p¬ ?¢M- +m®B +MM; M?'i ç¢i iÊB HU+ HQÊM; iQ+? Hkv +`T #"+ *

hmv F?¬M; # Q ?`K T?€T i„+- M?QM; #¼M ?„M p®M H` *Ym hBM? h?¬M oQÆM;- H
p`v +| i? M|B H` M?Q ?´ i? K +€M?- +?B M HU+ i,M; ;'T ç¬B5 h®M; tm'i #ªQ p`i M
M?Ä K€m ?5

@ æB5

" M;QìB ç m H` /MM; €M? K„i p¬ +MM; Q€M ç°+ [mûi M?bM G•K G¢+- M? Q M? Q
`€+? ?Q F?¬M;- H`T iS+ #B M K'iX

G•K G¢+ i v + - K # F?®B i? - M H B m - H•K p¨Q i` - K i Q M ; „ M M ; O B X

* M M ; > Ä ; B i ? M ¸½ F i ¸Q Ê + ` ' i b • m - p ¬ H m " M ? „ M M ? Q Ê M ; # ° ? v H " ? M M ; ? ´ / ¼
B M + € + ? M ; ? o > Ä ; B K m ® M ; B i ? „ M - ¸½ M ? Q p - v - ? „ M b Q F ? ¬ M ; F B K + ? 9 i +

* ? d + - M p ` \* ? Q h ¬ M F B + O > Ä ; B F ? ¬ M ; ` - + | [m • M ¸Q " M > ª B h ? 9 i ¼ i ` ' M - G •
> Ä ; B [m v K ¬ i `ª i ? M 5

J¨ ¸Q Ì M ; ¸Q Ì M ; * ? Q h ¬ M b) ¸Q + ? i ? • M ¸B ` i ` ' M € T K ° i M ? ` i B M ? h ? - M o Q Æ M ; b (

* ? d + - M ? „ M F ? ¬ M ; ; B i h ? - M o Q Æ M ; + O > Ä ; B - ? Æ M M [+ Á M + | G Q ¢ M E ? ¬ M ; M
? € b) ¸ Æ M ; B ª M t m ' i ¸ ° M ; \ J¨ / M + ? Q G • K G ¢ + , M M | B F ? û T M û T i ? b M ? Q i ? M " Q
+ ? Q ? ' T i ? K € M ? b € M ; - M M ¸ M + € B ; b p š M H " b) ¸ M + € B ¸ | - + Á M F ? ¬ M ; # ^ M ; ; ä
H U + + O K b M ? 5

"ª M i ? • M + Q Ì M ; ¸ ¢ B - K È B H " + , M #ª M / W M ; + ? • M î i ? ; B È B M " v 5

G•K G¢+ i B M v 5

@ L;Q`B [m€B /`- M;QÆB H` B\

aQ •M? hmv i +?®M; 2Q [m€i K„M;X

@ h?“i Km®M bBM? K°i M[M?B tBM? ç T M?Q p”v5

L;mv i L;mv i ? B i v ¬K Î i`QÊ+ M;U+- K„i i?b M?bM +?^K +?^K iB m M? ç-m- M

M;?B K +O *Ym hBM? h?-M oQÆM;X

@ L”v- M;QÆB iU ?² Hç+ ç `²B ç|5

G•K Gç+ M?“+ M?ÎX

@ æ9M; p”v- +?d +| K°i M;Q`B i, i, H` F?¬M; bBM? ` M[M?B tBM? ç T M?Q p”v5

L;mv i L;mv i ?QÈM; G•K Gç+ pSi K` M?½MX

@ hB m ç ç - +| Km®M H’v M[M?•M tBM? ç T M?Q i, i, F?¬M;\

a„+ K†i G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB i®B b-K- `ä`”M; #` M;Q`B tQ+? Hă çM ;BĐM5

@ L;Q`B [m€B /`- M;QÆB HÈM H M t’m M?Q p”v +kM; F?¬M; #B i t’m ?’ #ªQ ççB T?

çªM H` +O bQ i, i 5

•M iQÊM; +O aQ •M? hmv i ç®B pÈB G•K Gç+ pšM H` F?¬M; i - K` Î i`QM; bmv M;?

Gç+ H’v GB m “€M u M K” M|B- +€B FB K¼B M;Q`B i?U+ bU H” M;Q`B K°i M?”- G•K

i?b ¬K i, i, ççB M?•M- K¼B M;Q`B i’i +ª ç m pmB p \

”ÎB p”v- i?’v ç M F ?Ov çB ;|+ iQ`M; M”v- iB m M? ç-m iU M?B M H” i`QÊ+ iB M M

@ L[m L[m5

GB m “€M u M K†i M;¼+ #B M ?²M;- F?¬M; M;?o iÈB hB m bQ Km°B i?•M M?’i `ä`

@ *?”+ +?”+ +?”+ - M;mv M H B H” w i`mM; M?•M +O GB m Km°B Km°B5

L;mv i L;mv i p†M p Q +†T K¬M; ç-v ç†M- ?QÈM; p G•K Gç+ °i +€B ?¬M ;B|X

@ hB m ç ç - M[M?•M HçM? M?Q #,M; M”v +| +€B ;b i®i- M;QÆB M?bM i, i, t2K-

M;Q`B M”v- +€B M”Q F?¬M; KçM? ?ÆM M”M; ;’T i`,K H-M5

G•K Gç+ ?W HçM? K°i iB M;- + m K”v M|B,

@ L m M?Q M;QÆB +?d H` ç M ?² ç² K” M|B- +| i? çB `²B5

@ B- bQ€B ç ç i?“i ç9M; H” imv i iB M?5

a„+ K†i L;mv i L;mv i i? v ç’B #’i i?Q`M;- H”T iS+ H°` #B m H°i?QÆM; i•K ; -M +

K°i iB M;- +Q`B M|BX

@ JÈB pW `²B M|B ç M ç M +?¶ M”Q `²B\

G•K Gç+ +MM; GB m “€M u M ç m F?¬M; iU +?O çQÊ+ +| HQçB +ªK ;B€+ / K†i +Q

+| M;Q`B +| i? H”K M;Q`B b®M; iS+ +? i K” M|B- M?Q p”v L;mv i L;mv i imv i ç®B

@ ?- ç9M;- i, i, Km®M 5

L;mv i L;mv i pk K` +Q`B +Q`B- F?¬M; F2Q FB i H°` K°i HQçi`,M; M;¼+ imv i i`,

@ G-M M”v >Ä ;B i?B i i?ÁB HÈM- >Ä ;B H½Q i’ iU KbM? ` K†i ?QÈM; aQ i¬M

E?¬M; M?’i Kç+? F?B / 5 *?”+ +?”+ +?”+ - +€+ M;QÆB F?¬M; +| +?SM; FB M- H½Q

i?“i ç9M; H” b®M; F?¬M; m’M;- F?|+ ç M #B i?B M /”v ç’i- +kM; b„T ?| i?“M? h`Q

+?”+ +?”+ - i?“i bU H” F€ [m€B- ?„M `ä`”M; H” h?-M oQÆM; ?Ä im- içB b Q +| i?

” M;Q`B G•K Gç+ ? B K†i M?bM M? m- i`QM; M°B i•K ç m t2K i?Q`M;- M[M?•M M

M;Q`B >Ä ;B F?¬M;- M?Q i? M”Q >Ä ;B M?Q i? HçB M?bM +| +?9i ?ª ? X

@ .M M|B i? M"Q- H½Q ;B ?Ä FB +kM; H" T?K i?•M +O bQ i¬M- bQ i¬M ç~v +kM;
L;mv i ç M çB m i` - M m M?Q G•K Gç+ ;b FB i?U+ H" M;Q`B +QB i`B #^M; p m M;-
M?Q H" >Ä ;B ç m®B Hw i`QÊ+- +€B FB iU M?B M H" +S M?Q p"v +?'K /Si5

L;mv i L;mv i M|B ` X

L?Q i? t2K` - p` >Ä ;B *?Q h¬M FB pšM H" M;Q`B ``i ;B^aM; ççQ Hw- M m F?¬M
h¬M- F?¬M; +-M T?B M iQ€B M?Q i? - i`U+ iB T i`M €T H" çQÊ+- /QÊB ç`B M"v

@ L;Q`B M;QÆB ç½ t2K [m - +| i? çB i`Î p 5

GB m "€M u M HçM? HMM; M|B ` X

@ *?" + +?" + +?" + - GB m Km°B Km°B p°B p^a ç m' B i, i, Hv F? B M?Q p"v- H" bÊ i, i, ç
L;mv i L;mv i +?2 KB M; +Q`B- M" M; [mûi K„i M?b M G•K Gç+ X

@ GB m Km°B Km°B ç½ M?b M i`9M; M K M?•M M"v- +€B FB i, i, iU M?B M H" Km

@ L;mv i L;mv i- M;QÆB F?¬M; M M M|B # "v M|B #ç5

a„+ K†i GB m "€M u M ççB ?"MX

@ GB m Km°B Km°B i?" i ç9M; H" / /" M; bBM? F?Q- +?" + +?" + +?" + - b) F?¬M; T?a
L;mv i L;mv i M?äM; M?)Q +Q`B F?¬M; /SiX

@ >W5

GB m "€M u M i v T?aB `m M H M- T?€T i„+ ?| FB K- M" M; +-K FB K MÆB i v HB
M; M; [m X

@ u X X XX- +ÁM Km®M ;B i M;Q`B /B i F?~m5

L;mv i L;mv i ?| i?•M ?Ä /B K F?¬M; M;WM; # v K9 X

@ aQ€B ç ç - M? M? [m^a M M[M?•M +O M;QÆB- M?Q i? M"Q ç M; K ç T HçB çB
æWM; M|B GB m "€M u M Km®M ;B i M;Q`B- G•K Gç+ +kM; ``i Km®M #„i v m M[M
ç€M? K°i +?-m- ç•v F?¬M; T?aB H"K M;Q`B iS+ +? i b Q\

@ h?9 p`5 h?9 p`5

aQ •M? hmv i i?b H" ? B K„i iÄ b€M;- M" M; i?Q+? M?'i H" M;?`+? M;ÊK ;•v bU- T?C
L;mv i +| i? M|B H" T?B i?Q`M; ?ÊT F?~m p` +O M" M;- H" T iS+ +| +^aK ;B€+ i?•M

@ *?" + +?" + +?" + - GB m Km°B Km°B M;QÆB i?" i ç9M; H" M?šM i•K- ç®B pÊB i, i,
i, +kM; T?aB /MM; +?9i HU+5

L;mv i L;mv i FBM? ?¬ K°i iB M;- p€v /¬B K"m çÄ i` M M;Q`B #` T?€T i„+ +?B FB K
T?€ K°i H¶ HÊM- T?¬M HQM; H" T iS+ H°` K^aM; HÊM / i?'i i m v i i`„M; MäM M"- i?
K¬M; ç T +kM; +| K°i iB tm•M [m M; +?Êi iB iX

@ aQ€B ç ç - F?¬M; M M t2K M?B m- M m F?¬M; i, i, b) K|+ €M? K„i +O M;QÆB`
h? M?•K L;mv i L;mv i HçM? H)Q- Q M?- ?Ä /B K i` M M;Q`B ç®i ç^M;- #®M +€
i?"M? iW i` M HQM; M" M; /¬B ` - M?Q H" >² æB T- M?QM; K¶B K°i K^aM? ç m +| +?

@ ±- J >Ä æB T5

h`QM; €M? K„i aQ •M? hmv i ?B M` [m M; K M;- b m ç| FBM? ?¬ K°i iB M;X

@ *€B ;b J >Ä æB T\

G•K Gç+ i?2Q KB M; ?ÄBX

@ L[M?•M M"v H" v m i m- #^a M i? M" M; H" J >Ä æB T- h?B M æ` bBM? /QDM;- ç

aQ •M? hmv i /MM; bS+ ;"i ç-m M|B ` X

@ J >Ä æB T ``i HÊB ?çB b Q\

@ æ| H" iU M?B M- J >Ä æB T i`lB bBM? K ?B m /`+? ?Ä - +?d + -M i`QÎM; i?"M J" M" M; HçB çQÊ+ >Ä ;B \*?Q h-M i`mv M i?K `i M?B m ççQ >Ä ? h?-M oQÆM #®M ? B KQÆB # ççQ- +?d ? B KQÆB # ççQ >Ä ? h?-M oQÆM; T?€T i„+ H" +|

aQ •M? hmv i i`"M M;"T M;ç+ M?B MX

hmv GB m "€M u M M„K ;B[b€m ççQ E?-M; :B M > T?€T i„+ - M?QM; F?-M; ;B M +| Ryy +?B ççB ççQ- b€m ççQ E?-M; :B M > h?-M oQÆM; T?€T i„+ +| i? bQ b€M T?€T i„+ ? L;k >"M?5

L;mv i L;mv i ; -M F M„K ;B[? B KQÆB # ççQ >Ä ? h?-M oQÆM; T?€T i„+ H" +| +?B M ç'm ç M F?| ?Q" ;B^B- +€B M"v iU M?B M T?^B [mv p #^M i? M" M; i`lB bB

> B M[ç m H" i? ? /mM; M? M imv i /B K- M m M?Q +€+ M" M; H" K°i M K K°i M[- v m- +OB F?- #®+ +?€vX L?QM; K'm +?®i +€+ M" M; ç m H" M[M?•M- ?ÆM M[ç n ç²M; /çM; ç m H" p- +MM; +QÎM; ççB- +| i? +QB H" ç M?'i M?•M /QÊB *?Q h-M- + M? m ?Q" M iQ" M F?-M; i? /mM; MçT ç®B T?QÆM;5

R98dX *?QÆM; R9ej, *?Q h-M h?-M E?Q sm'i h? X URV

h`QÊ+ FB L;mv i L;mv i Hm-M i`QM; HlB M|B +| ; B ç®B pÈB GB m "€M u M- +k M"v- p b m #` GB m "€M u M K°i FB K ;¼i €Q- +€B M"v + "M; H" K +?Q M" M; bBM?

*| K°i #° T?"M H" pb #` G•K Gç+ +?SM; FB M ç² p"i F?-M; M M i?'v- i? K M[H" u M +| ?çB +?'m i?B i5 L" M; ,M B i?B i i?ÁB ç m çQÊ+ - M?QM; imv i ç®B F?-M;

"M?5 "M?5 "M?5

> B M[p®M H" F`+? +?B M i` M F?-M; i`mM; - b m F?B ç€M? ` +?•M ?Ä + "M; H" +€+ M" M; H" ? B ççB *Ym hBM? h?-M oQÆM; - + "M; H" i²M içB #B M i?€B i`QM; *Y ç'm çŠM; + 'T M"v G•K Gç+ M; v +^ îT?K + "M [m M b€i +kM; F?-M; +| iQ +€+?X

h?dM? i?Q^M; HB M +| i? +?SM; FB M i` M #-m i`lB ç®i H M b|M; HY F?-M +MM ?B M ` p- b® F?2 ?î F?-M; ;B M- i`"M; +^M? F?OM; #® F?-M; i? F?-M; F?B M h?-M ;BÈB +| T?^B +kM; +| K°i M;"v ?Ov /B i? v F?-M;X

Jti KkB G•K Gç+ i`"M ç-v F?| +?'m- ç•v +?QM? H" h?-M Zm®+ ?„M K°i i v FB M +?d H" /MM; ç ibK FB K +?•M pç+ i?'i Hç+- i?m" M iB M FB K +?9i Qi h?B M æ` F ç î i`QM; HÁM; M?Q i? M"Q- i? M?QM; K" ? B M[ M?•M M"v +kM; [m€ t^M; #"v- i #® +ÁM HçB Q M? `ÆB- çO ç +?Q +^ i?-M ç- i M pĐ5

>„M p°B p" M; i`B m ` [m•M çQ" M >^B h?9- ?ÊT ?ÆM HU+ HQÊM; ?ÆM ? B i`,K h? ;B^B /Q •K K" ? B M[ +?B M ç'm i`"M ` - KB M +?Q i?U+ içQ i?"M? b M? HBM? ç² i

hmv i`QM; [m•M çQ" M >^B h?9 +| #€i ççB *Ym hBM? h?-M oQÆM; - M?QM; ? B M[M /Q •K M"v ç€M; bÊ M?'i +kM; F?-M; T?^B HU+ HQÊM; - K" H" T?€T i„+5

æ°M; K°i +?9i H" ? B KQÆB # ççQ >Ä ? h?-M oQÆM; T?€T i„+ ?Q†+ H" b€m çç T?€T i„+ - ç•v +?QM? H" +| i? i`U+ iB T i`MM; FQ+? i?-M ?²M >^B h?9- ç +?Q #€ hBM? h?-M oQÆM; ç m H" L: P L: P [m€B ;¼B- M m F?-M; +| hY çdM? HB M ? - + `lB t ç` T?QÆM; p- +MM; M;mv ?B K M"vX

am®i K°i i?€M; b m- i` M #-m i`lB ç°i M?B M K°i K^M? v M ioM?- F iB T HB M +? tm®M; - F?-M; T?^B H" GB m "€M u M +MM; L;mv i L;mv i b Q\

æQÌM; çQÌM; *Ym hBM? h?-M oQÆM; `ä`M; i`U+ iB TiWi` M #-m i`B M; ½ tm®
F?-M; i? F?®M; +? - +€+ M`M; +?B M ç'm F`+? HB i ç M HQçB i`bM? ç° M`Q\

G•K Gç+ M?QÈM; K`v M|B,

@ L;QÆB çB ç|M H'v bQ i, M;QÆB- i t2K M[M?•M FB 5

@ æWM; çWM; çWM;- ?B M içB bQ i, #` i?QÆM;- ç9M; H` i?`B çB K M;QÆB i?W /
T?| t9 M[M?•M FB - ?b ?b5

aQ •M? hmv i K†i KkB i`M ç-v +Q`B t'm t - M m G•K Gç+ iBM iQÎM; M`M; F?-M; +
+QB M?Q H` m'M; +MM; iB m M? ç-m Î +?mM; M?B m M,K M?Q p"vX

aQ •M? hmv i F?-M; çÊB G•K Gç+ ç€T SM;- i?•M ?bM? ç½ M?av` - ?QÈM; p L;mv

G•K Gç+ +kM; F?-M; +| M;;M +aM- Qi M?'i GB m "€M u M H` b) F?-M;;B i?„M- K
K` M|B- imv #•v ;B i M`M; M?bM ;B®M; M?Q i?K i`¼M; i?QÆM;- M?QM; K` B #B i
HU+ b€i i?QÆM; +QÌM; ççB +Đ M`Q\

hB m M? ç-m H` ?Q p- +?B i?•M- +?d +| \*?Q h-M h?-M >Q`M; KÈB +| i? ;•v i`M i
çB +MM; L;mv i L;mv i /•v /Q H` F?-M; i? i®i ?ÆM- /M b Q L;mv i L;mv i HçB F
[m^M iB m M? ç-m b) H`K +€B [m, ;bX

G•K Gç+ K°i #QÈ+ çB p`Q # M M;Q`B GB m "€M u M- i v T?^B T?'i H M ?'T ç®B T
M[M?•M M`v bmv v m- M?QM; +kM; F?-M; +| ?-M K - K` H` /MM; K°i HQçB €M? K„
M?Q +?d +-M G•K Gç+ H°` K°i +?9i ?çM? FB K t'm H` b) i`Î K†i` i vX

>B K +| b Q\

G•K Gç+ Q€M i?-K M|B- /QÈB Q€M ;B`M i?B m +?9i M[T?'i i v MûK GB m "€M u M
M`M; pšM H` i?QÆM; #BM?- H9+ M`v KÈB +® MûM tm®M;- Î # M i`QM; F?-M;;B M

æB p`Q ;B M T?ÁM; +O GB m "€M u M- G•K Gç+ iB M i v MûK M`M; H M ;BQÌM; M

@ hU M;QÆB +?[i?QÆM; çBX

GB m "€M u M ?W M? K°i iB M;- ? B K„i M?„K HçB- ç½ p" M +-M; +?[i?QÆM;X

aÈK #B i M?Q i? - H`K ;b ç€M? +?Q F`+? HB i M?Q p"v\ aQM; T?QÆM; +,M #^M +
?`M ;b- F?-M; M M ;B`v pÁ ç M M?Q p"v 5

G•K Gç+ `B T?ÁM;- M?QM; i?"i H•m F?-M; i?'v aQ •M? hmv i iÈB- ?„M M?QÈM;
i?S+ bQm ibK- i?"i ç9M; H` bÊ aQ •M? hmv i F?-M; #B i M†M; M? ;B i +? i M;QÌ
tm'i p` \*?Q h-M h?-M >Q`M; FB 5

@ "° M;U+ +O L;mv i i, i, M;QÆB M?Q i? M`Q HÈM M?Q p"v\ hmv aQ i, F?-M; M?Ä
#^M; L;mv i i, i,5

E?B i?-M i?S+ ç^Q [m K°i iÁ i?B M çB M- G•K Gç+ ç°i M?B M M;;2 çQÊ+ i? M?

@ ?- bQ i, +O M;QÆB M?B m ç M # Q M?B m\

a m ç| H` i? M? •K +U+ +^K i?'v ?SM; i?9 +O L;mv i L;mv iX

@ •M- HÈM M?Q p"v5

@ *kM; F?-M; +QB H` M?Ä- çQÆM; M?B M [mv K- F?ŠM; ç`M? F?-M; b€M? #^M; i
H` i?„M;5

h? M? •K L;mv i L;mv i HçB M|B X

@ L;mv i i, i,- pb +€B ;b #° M;U+ +O L[m L[m Hm-M M?Ä M?Q p"v\

@ L? ç-m M;®++'À ç-m +| 0hB m +^0À Š\$Đ M?Ä" - K Đ° Đf0,QsĐPÈMi< Đđ@ •Èp(sĐ

>Q >^aB Zm€M? v m i?Q+? F?¬M; #m¬M; i v tQ M„M H'v ç¬B K€+O iB m M? ç-m
@ h`QM; T?B M #,M; M;mv M M"v h?Ov ? T?€Ti„++?B HU+ `i v m- i? K M[H" G
ç°M;5
@ E?¬M; b B5
h` M K†i ç T;ÊB +<sup>a</sup>K K" K M;Q`B +O L;mv i L;mv i H°` K°i iB +?€M ;?ûiX
@ h, i, ;?ûi M?'i H" HQ¢B ç` T?QÆM; M"v- ç®B pÈB >Ä ? +?B HU+ +O i, i, €T+?
@ >W5
GB m "€M u M H°` K°i pÁM; ;B m +ÊiX
@ *?" + +?" + +?" + - GB m Km°B Km°B Km®M #B m ç¢i + Q FB M ;b HB M i`U+ iB T
/QÆM; [m€B F?Q M?Q p"v5
L;mv i L;mv i /MM; K°i i v F?Q€+ H M # M ?¬M; - ç2K K¬M; ç T m®M ûQ` K°i iQ i
imv i ç®B K M;Q`B- H"K G•K G¢+ +kM; +| K°i HQ¢B t9+ ç°M; iBK ç" T`°M H MX
@ .MM; +^aM? ;BÈB +O M;QÆB #•v ;B`+ÁM +| i? +?`m M;Q¢B ;BÈB ^aM? ?QÎM; \
GB m "€M u M +?d H" H¢M? HMM; M?'` K°i +•mX
L;mv i L;mv i H" T iS+ +Q`B F? M? F?€+? - /MM; K°i M;|M i v ç®B pÈB GB m "€M u
@ GB m Km°B Km°B- +?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; #B i M[M?•M +| #Q K"i KÈB +`M; i?
@ æB- H M ç^aQ5
G•K G¢+ ?QÈM; ? B M[[m€i- i?"i bU i?K F?¬M; M' B ;B[+€+ M" M; €K b|M; #„i ç-n
*kM; F€ [m€B- #` ?„M [mî i`€+? M?Q p"v- ? B M[H¢B i?"i bU H" ç²M; i?`B BK H†M
#" + i? M; çB tm®M; - i`QÊ+ FB K°i ?²B ç¢B +?B M H"K +?Q +€+ M" M; #B i`ä +kM
ç®B T?QÆM; - H¢B ç€M? +kM; F?¬M; +| +?9i w M; ?o M"QX
aQ •M? hmv i ç®B pÈB G•K G¢+ M?B m H-M /ÆM; |M i v +€B- M, K M;Q`B ç m t i
i` M ?ÁM ç<sup>a</sup>Q- M?QM; p"Q H9+ M"v- i`W G•K G¢+ ` - iS M[ F?€+ ç²M; i?`B FBM? ?
i` M #-m i`B M; ½ tm®M; - T?^aM; T?'i #` K°i #`M i v p¬ ?bM? M;¢M? b M? FûQ`ÆB
+Æ ?? p¢M T?€T F?¬M; /QM? +kM; F?¬M; M;Q¢B H X
h`QM; i?S+ ?<sup>a</sup>B- hY çdM? M? +?'M- T?|M; tm'i` iWM; ç¢Q iY F?Q- i`"M M;"T iQ
?„M +?QM? i?S+ #Ä [m ? i i?av ^aM? ?QÎM;X
@ ±5
hS M[ç²M; i?`B FBM? ?¬ K°i iB M;X
Jm®M M|B aQ •M? hmv i F?¬M; #` ^aM? ?QÎM; - +€B FB i K M[F?€+ ç m +| i? iB T
H" ?Q p¬ +?B i?•M- +?QM? H" i²M i¢B iB T +`M F?¬M; ;B M #'M M;mv M M?'i5 L?Q
•M? hmv i +kM; +?`m ^aM? ?QÎM; - M;QÊ+ H¢B G•K G¢+ +ÁM +| i? çSM; M;¢Q M;?
+€B ;b\
L;mv i L;mv i +MM; >Q >^aB Zm€M? iU M?B M H" /®i ç†+ +€M K B- M?QM; GB m "€
ç m #€B FB M hY çdM?- i?b +| K°i bmv çQ€M F?€+ - i` M ?ÁM ç^aQ F?'M; H²M"v- t€
*?Q h¬M i?-M F?Q- M?QM; K" i?m°+ p K°i +?d +?•M p¢+ +O hY çdM?- +?Q M M-
#` ^aM? ?QÎM;5
G•K G¢+ K°i +?i #QÊ+ çB tm®M; K†i ç'i- €M? K„i M?bM ?QÈM; oQÆM; iÁ FB iB
M;QM; i`¼M;X
hY çdM? +kM; F?¬M; +| T?€i` iQM ?B m pmB KWM; F?¬M tB i;b- K" H" iQ€i` ç`
h¢B ç•v Km®M tm'i i? +kM; F?¬M; T?^aB +?•M p¢+ i?S i€K +O hY çdM?- K" H" *?
+?•M +?QM? G¬B ? i?-M F?Q5

*€B M°v ç +?Q ?„M ç°i M?B M ?SM; i?9 ç¢B M; ½- #ÎB pb ?„M H° imv i ç®B F?¬M;
çQÊ+ FB M *?Q h¬M i?¬M F?Q FB - i? M°Q +kM; +?d H° F?¬M; +¬M; H½M; T?Q i?
+| F?ª M,M; ç +?Q FB M *?Q h¬M i?¬M F?Q FB i?¬M T?K+- M?QM; +kM; F?¬M; +
b) F?¬M; +| ?B p¼M; X

æ†+ #B i H° G¬B im L; ?B K h? M?- M°M; /¬m ;b +kM; H° i?B M i°B h?B K æB M i°
M|B- M|B F?¬M; +?WM; i?"i +| i? i°Î i?"M? *?Q h¬M h?¬M >Q°M; i?S i€K i°QM; i?

@ L; QÆB M?Q i? M°Q +| i? F?¬M; #`ªM? ?QÎM; \

L; mv i L; mv i /MM; €M? K„i +´ [m€B M?bM +?^K +?^K p°Q G•K G¢+- ç +?Q G•K G¢
? i +ª ; B ®+- T?ªM; T?'i Km®M i€+? ?„M ` M; ?B M +Sm i?'m i°B iX

@ æ9M; p°v - pb +€B ;b\

>Q >ªB Zm€M? +kM; /MM; €M? K„i ?B m F€ M?bM +?^K +?^K p°Q G•K G¢+X

G•K G¢+ ?Q F? M i?Q€M; K°i T?€i- M?9M M?9M p B M|B,

@ h +kM; F?¬M; #B i5

>Q >ªB Zm€M? ? B M[ç m H° ` #B m H° F?¬M; +?`m iBM iQÎM; - M?QM; G•K G¢+
M°Q\ L; mv i L; mv i K„i iQ pk K` [m H¢B [mûi K„i M?bM G•K G¢+- iQ€i ` i?¬M b„+
i?9- imv M[M?•M +| #Q K°i H°K +?Q M; QÌB i Km®M t•K M?"T- M?QM; M K M?•M +
i?9\

@ æB i?¬B5

L, K M; QÌB ?QÈM; p pQÆM; i¼ i°mM; i•K ?ÁM çªQ FB iB M H M- +€B FB iU ?²H

G9+ M°v i?"i ç9M; H° çB- Î /QÈB *?Q h¬M i?¬M F?Q €T +? - i°W G•K G¢+ +ÁM +
` - M; v +ª *Ym hBM? h?¬M oQÆM; +kM; +?d +| i? /U p°Q ? B +?•M?"M? i°m- ?ÆM

R9eyX *?QÆM; R9ee, G•K æªQX UkV

h°W K°i M?; K M; QÌB #¼M ?„M ` - \*?Q h¬M F?€+ F?ŠM; ç`M? +kM; b) T?€B ` M?•
F?¬M; Km®M H°K +?Q #Q K°i +O KbM? #°+ H° ` - #` L; mv i L; mv i- >Q >ªB Zm€M?
+?9i ç m ç-mX

æ¢B ç`+? +O G•K ;B i° iB M M?'i ç`M? H° K°v i? ;B M #€i ç¢B *?Q h¬M- i?"K +?Q
?„M #B i`ä hY çdM? `ÆB p°Q i°QM; i v G•K G¢+- ?ÆM M[?„M ç½ M„K ;B[ç M #ªv
#ªv ç¢B *?Q h¬M h?¬M >Q°M; FB +ÁM +| i? M; ²B çQÊ+ b Q\

>Q >ªB Zm€M? M?'i i?ÌB #€M ?°B i-K ç| H° F?¬M; i? M°Q i°Î H¢B >ªB i°+- i¢K i?ÌB
GB m "€M u M +MM; L; mv i L; mv i ç m H° *Ym hBM? h?¬M oQÆM; - ?ÆM M[pšM H
*Ym hBM? h?¬M oQÆM; - Km®M HQm +€+ M°M; H¢B H° F?| F?, M #U+ M°Q5

*?ŠM; H) i?U+ bU T?ªB /MM; K„M K F /K +€+ M°M; \

•+?- L; mv i L; mv i +| i? #Ä [m - M°M; M?B m H„K +?d H° +| +?9i ?Q°B M; ?B- +, M
çdM?5 L?QM; GB m "€M u M #'i ç²M; - M°M; H° i?'v i°M K„i [m - i?"K +?Q +ÁM #B
€T *?O i?¬M F?Q5

@ •M\

GB m "€M u M +ªK SM; çQÊ+ €M? K„i +O G•K G¢+- [m v ç-m HB + ?„M K°i +€B- i
; ?ûi `ä `°M; X

G•K G¢+ H'v i v +?®M; ¢Ð- M[M?•M M"v ¢®B pÈB ?„M +?€M ;?ûi M?Q p"v- +?Q /M /Kô- M;QÌB i b) ¢ w ¢ M ?„M b Q\ L?QM; ?„M imv i F?¬M; t^{av} ` +?mv M ;b- M m F GB M H"K b Q #•v ;BÌ\

h`QÈ+ FB G•K G¢+ +?d H" Km®M FûQ /"B i?ÌB ;B M GB m "€M u M i`Î p - M?QM; +`M; M;"v +`M; M?B m- T?€i ?B M ibM? +^aM? +O KbM? +kM; H" +`M; M;"v +`M; ?r K"iô- i`W ;B i M;QÌB /B i F?~m ` - M?Q p"v +?d +| ¢2K GB m "€M u M #B M i?"M? M

Í T?QÆM; /B M M"v- +?9M; M[¢½ bÈK ;BÆ ? B i v ? B +?•M OM; ?°- i?"K +?Q +Á GB m "€M u M M|B i®i- ¢ +?Q GB m "€M u M i? v ¢'B 'M iQÈM; €+ HB i ¢®B pÈB T ?B m [m^a M"v i?"i bU H" i¢K ¢QÈ+X

Í # M i`QM; #,M; M;mv M M"v- +| # Q ?"K G¬B ? T?€T i„+ p¬ +MM; F?OM; #®- +? oQÆM; +kM; F?¬M; i? FB M i`b H•m- pB #^aQ i`b +?B M HU+ - #¼M ?„M +?d +| i? K°i +?9i- M m F?¬M; K°i F?B ;†T ¢ M bBM? p"i +QÌM; ¢¢B- ?"m [m^a FB imv i ¢®B

" M M;"v +?¢v ¢B- #m' B i®B #¼M ?„M ibK K°i ?mv i ¢°M; iQÆM; ¢®B M iQ" M Î H¢ #¼M ?„M iU M?B M ¢ m +| i?¬M F?Q Î H¢B +QÌM; ¢¢B- aQ •M? hmv i +MM; GB m "€ +^a L;mv i L;mv i +kM; Km®M +MM; K°i +?¶ +?2M p"Q .QÐM; i•K ?k- ¢ +?Q G•K G¢ F?¬M; T?^aB ?„M F2Q FB i- M?QM; .QÐM; i•K ?k H" M?" +?QM? i?S+ +O ?„M- B b M?" KbM? K" +| ?^aQ +^aK\

G•K G¢+ FûQ aQ •M? hmv i [m K°i # M M|B,

@ >B M i¢B ;B Q +?Q M;QÆB K°i M?B K pK p¬ +MM; po ¢¢B- [m M; pBM? - +kM; +? aQ •M? hmv i M;?2 tQM; H" T iS+ /kM; +^aK- p°B p" M; M?¬ H²M; M;U+ H M M|B, @ *QB M?Q M;QÆB iBM? K„i- #B i`ä #^aM J oQÆM; HÈB ?¢B5 *| +?mv M ;b+S pB ?Q" M i?"M?5

@ :B9T i H"K M°B SM;- bQ i, M;QÆB i?Q+? ;b- +?€M ;?ûi +€B ;b- ¢ m T?^aB i`QÈ+ G•K G¢+ tQ ¢¬m iB m M? ¢¬m M|BX

@ h®i H„K i®i H„K- M;QÆB H'v bQ i,- M" M; +ÁM H•m KÈB +| i? K M; L[m L[m i`Î p aQ •M? hmv i p¶ i v +QÌB iQ- ?Q" M iQ" M F?¬M; +| iBK F?¬M; +| T?'B- b m ¢| H" T +O GB m "€M u M- i?"K +?Q F +^a ¢®B T?QÆM; i?Q+? K†+ M°B v K"m ;bX

h`QM; M°B i•K G•K G¢+ ¢' K² ?¬B- i?¬K M;?o M m GB m "€M u M #B i?„M ¢½ M„K M" M; M?Q p"v- +| i? K†+ F K¼B pB +i`QÈ+ /B i F?~m ?„M ? v F?¬M;\

æm' B aQ •M? hmv i ¢B- G•K G¢+ ¢B p"Q ;B M T?ÁM; +O *?m >¢M? L?B- i?ÌB ;B i?ÌB ;B M #¼M ?„M ¢ m ¢ M; F?¬M; M;WM; +?¢v ¢B- +€B M"v H" H-M ¢¬m iB M b m .QÐM; i•K ?k- iU M?B M T?^aB ?^aQ ?^aQ K" M OB +?Q M[K°i T?2MX

Í +?mv M GB m "€M u M M"v- G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| ;B'm /B K- K" H" H" T iS+ M|E ?„MX

a m F?B *?m >¢M? L?B M;?2 tQM; ;"i;"i ¢¬m M|B,

@ S?m [m•M #,M F?Q,M H" ¢9M;- #•v ;BÌ +?9M; i M?bM M?Q i?U+ HU+ +QÌM; ¢¢B HÈM- M?QM; Î i`QÈ+ K†i h¬M +'T H¢B v m Èi p¬ +MM;X

G•K G¢+ +QÌB +QÌB M|B,

@ *€+ M;QÆB +?`m i?¬M; +<sup>a</sup>K H" i®i`²B5

*?m >¢M? L?B +| +?9i M•M; #Ì K¬M; ¢¬v ¢†M H M- ¢2K p"i +SM; +O G•K G¢+ i`B +?®M; Î i` M H²M; M;U+ G•K G¢+ - i` M K†i H°` #B m H° p¬ +MM; i?Ä K½M- b m K¬M; i`„M; imv i +†T +O M" M;X

*?¶ FB +O M" M; `i +?†i- +?"i p"i M?Q # Q / - /QÈB ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM; +?
+O G•K G¢+- K°i F?B +?®M; ¢Đ ¢ M T?–M ¢€v- b) +?,K +?9 # Q p•v H'v G•K G¢+
K½M p¬ i?QÊM;X

@ S?m [m•M T?m [m•M

h` M K†i M;¼+ +O \*?m >¢M? L?B +?2 FQM `†M; K•v ¢Ä- i` M i?•M i? K K K¢B K
¢b - `i M? M? ?ûi H M K°i iB M;- M;½ p"Q i` M H²M; M;U+ G•K G¢+- i|+ ¢2M T?'
?Q iQÆB M° T?|M;X

@ æ½ w ¢`M? i?m GB m "€M u M- p"v F?¬M; #^M; +kM; i?m *~M >mv M +MM; ok *?
*?m >¢M? L?B ;?û p"Q M;U+ G•K G¢+- ¢°i M?B M M|B ` K°i +•m ¢ +?Q G•K G¢+ i

@ L"v mv mv- M;QÆB M?Q i? M"Q +kM; ¢B i?2Q ?² ¢²X

@ *| #B M T?€T M"Q- K¶B M;"v +€+ M" M; ¢ m F?|+ [m€ +–m i - i M"Q +| M?šM i•K
SM; +€+ M" M;5

*?m >¢M? L?B +kM; `i #'i ¢„+ /o M|BX

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB ¢´ K² ?¬B- ? B M;?`+? ¢² M"v i?"i ¢9M; H" ?B m ¢QÊ+ ¢¢Q H
`ä i`U+ iB T b„+ /K ?„M ?B m [mª F?¬M; i®i- /Si F?Q€i ? B #9i +MM; p)- ¢ +?Q +
i®i5

@ L;QÆB H" bQ Kšm +O +€+ M" M;- +€+ M" M;i?Q+? [m€ i?b +?Q +€+ M" M; [m€ ¢B
+MM; ¢SM; +| +€B ;b F?€+ M? m5

@ L;QÆB M;QÌB M"v i?"i ¢9M; H" M?šM i•K5 "'i [m€- M;QÆB i?U+ Km®M H"K €+
F? B i`W +€+ M" M; ¢B ` M;Q" B- /MM; i?U+ HU+ M;QÆB +€+ M" M;i?"i +| i? ¢ M /
M;QÆB i•K ¢` [m€ K K v m- H"K +?Q +€+ M" M; ¢QÊ+ K°i i'+ H¢B Km®M iB M K°i i
iÈB #•v ;Bì- iU M?B M H" iW M;QÆB K" ` 5

*?m >¢M? L?B ¢ªQ ¢¬B K„i ¢ T- iB M ¢ M # M i B G•K G¢+ i?'T ;B¼M; M|B,

@ S?m [m•M- M;QÌB i H¢B Km®M5

G•K G¢+ +QÌB ?„+ ?„+ - tQ v M;QÌB ¢ ¢®B T?QÆM; tm®M;- 2Q ¢~v K°i +€B- ? B M;
K°i +?¶- M?bM t2K K„ M?•M /QÈB i?•M Î /QÈB KbM? +`v +'v ? B i v F?'m +?†i; ;B
YM; ¢Ä- ?„M +| +ªK ;B€+ p¬ +MM; i?"M? iUmX

@ > B M;?`+? ¢² FB - M;"v K B b) F? B i`W +€+ M" M; ¢B ` M;Q" B5

@ æ9M; p"v - b m F?B F? B i`W ` M;Q" B- +| i? i?m +€+ M" M; p"Q ?"m pB M5

@

J°i ¢ K ¢B [m - K¼B M;QÌB iB T iK+ ¢B iÈB- M?QM; i¢B ¢•v b•m b„+ ?¢M +? i®+ ¢
F?QªM; +€+? +?Q ¢O RW #bM? i?QÌM;- Km®M ¢B iÈB +?¶ pQÆM; i¼ - F?¬M; +| H

R9eRX *?QÆM; R9ed, h?O >° h?9X

"ÎB pb G•K G¢+ F?¬M; +| w M;?o ¢†+ #B i- iU M?B M +kM; b) F?¬M; ¢ w i®+ ¢° M
¢QÊ+ i ?¢M?- K'i +?B i K M? U +| ¢QÊ+ H" p" M ?¢M? +O i - F?¬M; +| H" K M? ?
M;QÌB F?€+ ¢ m +| K°i iB F?~M i`QÆM;X

E?¬M; ;B®M; pÈB *?O i?–M F?Q- *?Q h¬M i?–M F?Q Î i?ÌB ¢B K +?¼M HU M;QÌ
¢®B T?QÆM; im Hmv M H" +€B T?€T i„+ ;b- K°i h?–M oQÆM; >Ä im ¢²M; /¢M; +| i
i?–M F?Q5

GQϕB i? - M p"i ϕϕB ϕϕQ M"v + ?¼M + ?O M?Q i? M"Q - F? - M; + | M; QÌB b) + | FBM? >Q" M; pšM Hϕ+ H" `i F? | F?, M- /M H" i'i +<sup>a</sup> h? - M oQÆM; h? - M ; BÈB +<sup>o</sup> M; HϕQ + h? - M >Q" M; M? 'i MB K i`'M €T5

* | i? ϕ®B pÈB #¼M ?¼ iϕQ i?"M? mv ?B T- +kM; +?d + | *?Q h - M h? - M >Q" M; F?€

L, K M; QÌB F? - M; M; WM; iB M H M - iϕB ϕ•v imv H" #, M; i?B M imv i ϕ` - M?QM; G M?°M M?ϕQ - i` M # - m i`B i?dM? i?Q<sup>a</sup>M; + | i? - M H - B K"m iQK i`"M ` - + | mv M, M h?B M h? - M iÈB ϕ•v +kM; H" MY #QÈ+ F? | ϕBX

LY i?€M; b m- #¼M ? „M ϕ½ H" t•K M?"T ϕ M # M i`QM; T?B M #, M; i?B M imv i ϕ` M?bM ϕ M K°i K^aM? imv i i` „M; K M? K - M; - K" + "M; H" iB T + "M pQÆM; i¼ - G - E +kM; + "M; H" +m²M; #ϕQX

@ L; M;

" "M?5

: - M K°i i?€M; b m- T?Q i`QÈ+ ϕ°i M?B M i`mv M ϕ M i`"M i`"M i`€+? KBM? - M, K M M?bM HϕB - +?d i?'v K°i ϕ - m \*U PM; ϕ M; +MM; K°i ϕ - m \*U J½M; iQÆM; #€+ - ? B T?°B HÈM #bM? i?QÌM; - \*U PM; i`B M F? B ? B +€M? +?WM; K°i i? - M ϕ - K" *U J Km®M HÈM ?ÆM `i M?B m5

s" - PM; +?QM? H" i`B bBM? Q M ; B ϕ®B ϕ - m - imv +?9M; ϕ m iB M p"Q h? - M oQÆM M? m - +, M #^aM F? - M; + | w iS Î +?mM; ?Á i?m"MX

L; k hBM? h? - M oQÆM; 5

hmv +ÁM F? - M; + | ϕϕi iÈB +U + ?ϕM h? - M oQÆM; - M?QM; K" F? - M; iQM? v m - +? i?9 + 'T #"+ L; k hBM? h? - M oQÆM; i?"K +?Q + | i? T?€i ?mv ` HU+ HQÈM; iB T - #bM? i?QÌM; 5

@ E€ [m€B - +€B M"v `ä ` "M; F? - M; T?°B i? - M i?9 i`B bBM? ϕ'i /QÐM; - M?Q i? M +ÁM F? - M; + | F? B ? | HBM? i`Q\

L; mv i L; mv i i?b i?"Q iU M | B - HϕB iU ?² ϕ M; ?ÄB K'v M; QÌB G•K Gϕ+X

Jm®M i?"M? iUm h? - M oQÆM; i`QÈ+ K „i ϕ M t2K i' M; +^o M; + | # #B M T?€T, i?S M F?Q - i?S ? B - /Q *?Q h - M h? - M >Q" M; # M °i ϕϕQ h? - M oQÆM; T?€T i „+ - i?S # - bBM? /QÐM; - +?d + - M HÈM H M i?"M? i?K + iU M?B M iB M p"Q h? - M oQÆM; 5

L?QM; *?O i? - M F?Q +?d M?"M M?•M HQϕB ?Q†+ H" v m im H"K +?O - +kM; F? - M; >Q" M; M"Q ϕ | b) ϕ2K h? - M oQÆM; T?€T i „+ # M +?Q p" B ϕ - m ?mM; p"i +?Q F? B HϕB ?Q" M iQ" M F? - M; ; B®M; i? - M i?9 i`B bBM? ϕ'i Mm - B - +?9M; H" iB M p"Q h?

GB m "€M u M +MM; aQ •M? hmv i ϕ²M; /ϕM; M; ϕ+ M?B M - [m K°i ?²B - i`W L; mv M; QÌB F?€+ ϕ²M; i?B +?mv M ?QÈM; G•K Gϕ+X

E? - M; b B - +€B M"v +MM; ϕϕB [m•M >^aB h?9 +O G•K Gϕ+ `i ; B®M; - `ä ` "M; M?[M T?°B i? - M i?9 h?B M æ` bBM? /QÐM; - /U p"Q +€B ; b + | i? iB M p"Q h? - M oQÆM `ä ` "M; + | >^aB h?9 +QÌM; ϕϕB M?Q *Ym hBM? h? - M oQÆM; HϕB +?`m M?"M G•K G

h?^M; M"v F?ŠM; ϕ`M? #B i`ä +€B ; b5

s€+ i?U + - G•K Gϕ+ ϕQ€M ϕQÈ+ p" B i?S - ? B ϕ - m ?mM; p"i h? - M oQÆM; + 'T M"v ? h - M i? - M F?Q i`mv M ϕϕQ - KÈB + | i? iB M p"Q h? - M oQÆM; - ; B€ i` ` +O M | iU M *?Q h - M i? - M F?QX

*MM; pÈB +?•M pϕ+ i?S #^av ϕ²M; /ϕM; - H"K °i ϕ®M; HÈM >^aB h?9 + 'T #"+ h? - M oQ i? - i`W F?B K'v p` *?Q h - M FB ϕQ+? i?•M ϕ M - M m F? - M; M; QϕB M?•M i?U + H"

*?B m M?Q p"v K" M | B - ϕ^M; b m `i + | F?^a M, M; tm'i ?B M ?mM; i?9 + 'T #"+ *Ym h

G•K Gϕ+ ; ½B ; ½B ϕ - m - +ÁM +?Q + | # „i ϕ - m M | B +?mv M HB M M; ; 2 aQ •M? hmv

@ æ¢B T?¬B ¢ªM- M;QÆB ;½B ¢-m H¨ ¢¢B #B m m®M M|B H€Q- ?W ?W ?W- ¢WM;
a€+?- iB m M? ¢-m M¨v M?Q i? M¨Q +¨M; M;¨v +¨M; F?¬M F?ûQ- M; v +ª +?QM?
¢½ #` T?€i ?B MX

G•K G¢+ M?9M M?9M p B M|B,

@ *€+ M;QÆB F?¬M; TªB M|B *?Q h¬M h?¬M >Q¨M; +| i? ¢2K h?¬M oQÆM; T?€
b Q- M?Q p¨v *?Q h¬M i?¬M F?Q H¢B F?¬M; ¢QÊ+ b Q\ L| ?Q¨M iQ¨M +| i? H¨K
i?9 ¢ i?O p KbM?5

@ P - L[m L[m +kM; Km®M5

aQ •M? hmv i p°B p¨M; p¶ i v- i¨QM; K„i i?ŠM; K¢Q iBM? [m M;X

L|B ¢ M *?Q h¬M i?¬M F?Q- +€B M¨v B +kM; F?¬M; +| iQ +€+? T?€i #B m w FB M
"€M u M ¢ m +| K°i HQ¢B iQ /mv +® ¢`M?- +€B FB +?QM? H¨ h?¬M >Q¨M; +| i? i¨
i„+ - M?QM; F?¬M; M;?o iÊB F€i?"i +€B h?¬M oQÆM; T?€T i„+ M¨v H¢B iW ¢•m K¨
h?¬M oQÆM; /U p¨Q *?O i?¬M F?Q M?"T ¢¢Q- h?¬M >Q¨M; H¨ /U p¨Q *?Q h¬M i
M?'i i?B M ?¢5 L|B +?Q +MM;- *?Q h¬M i?¬M F?Q KÊB H¨ +,M #ªM5

@ h?b ` H¨ i? 5

J'v M;Q|B GB m "€M u M +kM; F?¬M; TªB ?¢M; i?¬M; i?€B `îK- H"TiS+ iB T M?"
M¨v- p T?¬M ? B Q M ;B ¢®B ¢-m ¢ M; bQHQ FB i?b #Ä [m X

h¨QM; #¼M ?¼ H¨ +| ? B *Ym hBM? h?¬M oQÆM;- H¢B F?¬M; TªB *Ym hBM? h?
M|B ¢•v +?d H¨ ? B ?mM; p"i +'T #"+ L;k hBM? h?¬M oQÆM;- /M H¨ *Ym hBM? h?¬M
î i¨QM; K„i GB m "€M u M +MM; L;mv i L;mv i5

h`W F?B ?mM; p"i M¨v +kM; ¢²M; i?|B M„K ;B[K'v +?B G¬B ? ¢¢B ¢¢Q5

> B ¢-m ?mM; p"i FB +kM; F?¬M; +| ¢®B pÊB #¼M M;Q|B G•K G¢+ iB M ?¨M? [m M
¢½ pQÊi [m ? i i?ªv- ¢B m M¨v F?¬M; F?ÄB H¨K G•K G¢+ M;„K M;„K GB m "€M u
+?d i?'v ? B M[M?•M M¨v +kM; `i ;B®M;5

@ *?" +??" +??" + - M m bQ€B ¢ ¢ M;QÆB M?bM +?^K +?^K p¨Q #îK¬M; i, i, - i, i, b)
L;mv i L;mv i H° ` K°i MK +Q|B [mv M `k- M?QM; w iS i¨QM; H|B M|B H¢B H¨K +?
a„+ K†i G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB i®B b-K- ?„M +,M #ªM F?¬M; +| p¬ bd M?Q p¨v\ L?
L;mv i M|B M?Q p¨v i?"i ` H¨ pb ¢ª FQ+? GB m "€M u M- #îB pb L;mv i L;mv i +?
u M M?'i ¢`M? +| [m M ? ;bX

G¨K i?'T ¢B G•K G¢+ - H¨ +?•K +?¼+ €M? K„i GB m "€M u M +?¼M M K M?•M- M|B

@ :-v M?Q #° tQÆM;- B M;mv M w t2K\

G•K G¢+ +kM; F?¬M; TªB HQ¢B MûM ;B" M- H9+ M¨v M?¨M M?¢i M|B ` X

@ > ? ? 5

L?QM; L;mv i L;mv i H¢B F?¬M; i? K ¢ w- p†M p Q H'v K¬M; ¢ T M;¢Q M;? QÐM
[m M? M|B,

@ *?d + - M +QM K„i F?¬M; KM- B M?bM F?¬M; ` i, i, K„\

L[M?•M M¨v iQÆM; ¢®B t9 K„5

æ€M; iB +- S?QM; aî GB M ¢ M; M i•K /QÐM; i? B- M m F?¬M; b) ¢ +?Q M[M?•M
;b ;¼B H¨ imv i b„+ F?mvM? i?¨M?5 E?¬M; i?'v +kM; i®i- p¢M M?'i M[M?•M M¨v i
+?¶ Km®M ;B i S?QM; M[pQÆM; i?b H¨K b Q #•v ;B|

L,K M;QÌB iB T iK+ çB iÈB- K" i`bM? ç° €+ HB i M"v H" K¶B M;"v +M; i,M;- b m ;
?„M çB iÈB /QÈB ç€v pQÆM; i¼ +U+ HÈM FB - T?Q i`QÈ+- H" K°i iQÌM; i?M? +
?bM? i?M? K°i pÁM; i`ÁMX

R9ekX *?QÆM; R9e3, h" T h`mM; GU+ GQÊM;X URV

L m M?Q F?¬M; +, mv €T ç€M; bÊ FB - #¼M ?„M iU M?B M +, i? / /M; # v p¼i çB
iQÌM; M"v HçB M;?B K M?B M i`i?M? `½M? i`lB- M;„M +ªM +QM çQÌM; #¼M ?„M
E?¬M; +€+? M"Q t¬M; p"Q5

h` M iQÌM; i?M? FB +?2 FQM G¬B ? T?€T i„+ ç€M; bÊ- Km®M M;çM? b M? ç€M?
pÈB Km®M Q M? tmv M i?•M i? K°i *Ym hBM? h?¬M oQÆM;- ?ÆM M[- M"v pšM H"
+, i? F?¬M; M;WM; F?ûT HçB #ªM i?•M5

æ½ +, iQÌM; i?M?- +€B FB iU M?B M H" +, M;QÌB i?M? H" T- imv F?¬M; M?`i ç`M
E?B #¼M M;QÌB G•K Gç+ i?Y M?„K iQÌM; i?M? F?ÎB tQÈM; Q M? FQ+?- i` M iQÌ
#„M tm®M; i`,K KkB i M M?¼M- ç +?Q M,K M;QÌB G•K Gç+ p°B p`M; M?ªv ` - #`M
i M M?¼M M"v #„M `ÆB tm®M; Kti ç`i- M?Q H" +`T #"+ h?¬M oQÆM; Q M? FQ+?- #
æ€M; bÊ ?ÆM H" T?€T i„+ i`MM; FQ+?- ç•v H" i? ;BÈB G¬B ? T?€T i„+ - +?Q /M H
FQ+? +kM; +, i? bBM? ` +°M; KBM? /šM T?€i ç M +?`M ç°M; M?`i BM? h?¬M oQÆM
oQÆM;5

*¬M; FQ+? M?Q p"v- K°i ççQ ? B ççQ F?¬M; +, pB +; b- M?QM; K'v i`,K ççQ +MM;
p"v i?b iQÆM; ç®B ç€M; bÊ5

L,K M;QÌB G•K Gç+ HB M iB T HmB p T?Q b m- M;~M; ç¬m M?bM M? m- +?d i?`v
H9+ M"Q tm`i ?B M `i M?B m ©B M?•M i?•M + Q +?Q çO # i?QÈ+- iQ`M i?•M ç r
i`„M;- M?Q H" iWM; +?Q+? oB M >¬m K`m i`„M;X

æ9M; H" #¼M ?„M +¬K i M MÄ ?QÈM; M,K M;QÌB G•K Gç+ T?€i ç°M; +¬M; FQ+?-
M?`i +kM; F?¬M; [m€ ç€M; H" h?QÊM; h?B M h?¬MX

L?[M; ©B M?•M M"v ?B M M?B M H" i?` /•M MÆB ç•v- M m F?¬M; +,M #ªM F?¬M;
M"v- K" +, i? T?€i ` +¬M; FQ+? h?¬M oQÆM;- #Q K"i +O M, iU M?B M Îi M MÄ i
K" M, B- ?šM H" mv HU+ +O KkB i M FB X

h?"i ;B®M; M?Q *?Q :BªB *?B +? i€+ >Ä GQM; ççM- +?d H" i`QM; HQçB ?Q`M +
+M; +QÌM; ççB ?ÆMX

G•K Gç+ H" +, i? # v p¼i çB [m - M?QM; ?„M +kM; F?¬M; Km®M ç bM? i`ÎM M çt
H¬M M"v iÈB i?m *?Q h¬M i?¬M F?Q H" #ªv ;B +QÌM; i? M?`i- M m ?„M #B m ?B M
+ÁM Km®M M;?`+? i?B M- F?¬M; TªB ç~v ?„M H M i`QÈ+- +ÁM Km®M #ªQ i`K #Q

@ G`K b Q #•v ;B\

GB m "€M u M +MM; L;mv i L;mv i ? B Kti M?bM M? m- +€+ M`M; p®M H" *Ym hBM
F?¬M; çQÊ+- M?QM; K" Îi`QM; ?Q`M +ªM? çt+ i?M M"v- M; v +ª +€+ M`M; +kM; +,

@ *?mv M i?Q€M; K°i T?€i5

G•K Gç+ M, B ` X

@ *?mv M i?Q€M; K°i T?€i\

L;mv i L;mv i +MM; GB m "€M u M p®M H" b[M; b\ - M?QM; iB T i?2Q HB M H° `
Zm€M? +ÁM +, +?9i b[M; b\ M?bM t2K ;Bª T?m [m•M +O M`M; M, B,

@ hçB b Q TªB +?mv M i?Q€M; K°i T?€i- Km®M ibK ç` T?QÆM; TªM; M;U #ç+

@ •M- M;QÆB i?"i bU H" i?¬M; KBM?5

G•K G¢+ +Q`B ? ? - ¢Q i v ¢B pm®i ¢-m ¢-v i|+ /`B K`m t M? H K +O ¢®B T?QÆ
H` aQ •M? hmv i- +| i? #` ?„M iMv iB M p,M p ¢-mX

@ æ¢B T?¬B ¢^aM- €M? K„i M;QÆB ``i F?¬M; i?m-M F?B i5

aQ •M? hmv i p M? +€B KB M; M?Ä M?„M H M M|B ` X

@ hÈB MÆB M`v F?¬M; +?d M?[M; M;Q`B +?9M; i - +?mv M i?Q€M; K°i T?€i +| H)
F?€+- ¢ M H9+ ¢| #^av ;B ?ÊT HU+- Km®M pQÊi [m b) / /`M; ?ÆM K°i +?9i5

GB m "€M u M +?O ¢°M; ?QÈM; >Q >^aB Zm€M? ;B^aB i?Q+? M|BX

G9+ M`v >Q ><sup>a</sup>B Zm€M? KÈB idM? M;°- M`M; +kM; F?¬M; T?^aB ¢-m ¢'i- M?QM; H
iQM? +€+? M`v F?| i`€M? F?ÄB iQÆM; ¢®B ¢ÆM i?m-M- F?mv i i?B m SM; #B M
F?¬M; #ÎB pb Km®M M; ,M +^aM G•K G¢+ +MM; >^aB i°+ +?B M ¢'m K` M|B /®B #^aM i?

L`M; ?mM; ? ,M; i`WM; K„i M?bM G•K G¢+ - #¢B ?Q¢B M`v #B i ``i `ä `M; M`M; ¢Q
HÁM; KbM?- i?"i bU H` [m€ ¢€M; ;B"M5

@ æB5

L,K M;Q`B /¼+ i?2Q iQ`M; i?`M? K` ¢B- K°i # M ibK M?|K M;Q`B F?€+- K°i # M +kM
i?`M? M`v +| T?^aB H` i?"i +| H¶ i?OM; ;b ? v F?¬M; - ¢ +?Q #¼M ?„M +| i? i`U+ iE

@ E€ [m€B- i¢B ¢•v M?Q i? M`Q +ÁM +| i? M?B m ` K°i ¢€K ;B ?Ä ;B®M; M?Q M
"¼M ?„M pW ¢B K°i # M M;?` Hm" M M?[M; M;Q`B HMM i` M iQ`M; i?`M? FB X

@ E€ i?"i +| ?mM; i?9 #^aQ ?°- MÆB M`v +Æ #<sup>a</sup>M H` F?¬M; bÆ ?Î iw M`Q- +ÁM Km®
;b\

@ Gm¬M +| HQ¢B +^aK ;B€+ p) p`B +?Q i? K +?mv M5

hmv M,K M;Q`B #¼M ?„M [m<sup>a</sup> i?"i #` p•v Î M;Q`B iQ`M; i?`M?- M?QM; M m M?Q G
L;mv i +?`m +?•M i?`M? ?ÊT i€+ K` M|B- /U p`Q ? B M[¢ m H` *Ym hBM? h?-M c
+SM; `„M pQÊi [m X

æQÆM; M?B M Km®M +?Q ? B Q M ;B ¢®B ¢-m M`v ?ÊT i€+- +€B ¢° F?| M`v bQ p
¢°+ K½ pQÊi [m +ÁM + Q ?ÆMX *€B M`v M m B #` i?QÆM; M†M; ?ÆM K°i +?9i- M
i`Î K†i- M;Q`B iU M?B M H` F?¬M; i? ;B i- M?QM; p) K†i K°i H-M- bd M?K+ M?Q
¢QÊ+ \

aU ibM? iB m #®B i-K ¢| iU M?B M H` /Q iB m #®B iU KbM? ;B^aB [mv i- ?m®M; ?²
KQ`B T?-M- +| i? #ÎB pb +?mv M M`v `K ¢Q \*?Q h¬M h?-M >Q`M; b m HQM; ` b
*€B M`v H` ¢B M ?bM? +O K°i +°M; K°i M?Ä ?ÆM ? B5

G-M M`v G•K G¢+ ¢®B pÈB *?Q h¬M i?-M F?Q +kM; F?¬M; +| ¬K ?B [m€ HÈM p¼
i•K +m®B +MM; H` B +| i? ¢B ¢ M /QÈB pQÆM; i¼ FB - i?"K +?Q +| i? i?¬M; [m
?„M +kM; F?¬M; ¢ w i? M`QX

hW hY ¢dM? i`mv M iÈB +?'M ¢°M; - G•K G¢+ +| i? `ä `M; +^aK SM; ¢QÊ+ M| ¢®B
i?-M F?Q FB ``i #`B tQ+?- ?ÆM M[ - G•K G¢+ +kM; H` H-M ¢-m ;†T ¢QÊ+ i²M i c
i?m FûK hY ¢dM? +?9i M`Q5

L|B K°i +€+? F?€+- /M H` hY ¢dM? +kM; F?¬M; +| F?<sup>a</sup> M,M; i`M €T K°i FB M *?Q h
i`QÊ+ F?B hY ¢dM? +ÁM F?¬M; +| #` ? i- Km®M +?Q T?€i ?mv ` mv M,M; K¢M? M

J` K°i FB M \*?O i?-M F?Q p¬ +?O H` iQÆM; ¢QÆM; pÈB *Ym hBM? h?-M oQÆM; -
i?b b Q\

hY ¢dM? #`B tQ+? G¬B ? \*?Q h¬M i?-M F?Q M`v- +€B FB ¢Q€M +?WM; # M FB
F?¬M; Km®M i•M i•M F?` F?` +?¢v iÈB H¢B #` FB M i?-M F?Q FB M? M?äK ¢ +?

ob i? - G•K G¢+ +ÁM i" M HU+ €T +? F?Q iS+ hY çdM?- M?Q p"v +?d + -M ?„M F?¬
'i Hm" M F M"Q +kM; F?¬M; +| F?ª M, M; +ªK SM; çQÊ+ hY çdM? i²M i¢B- çQÌM; çQ
M; v +ª çB K 'v +kM; F?¬M; i? H"K çQÊ+ p"v i?b i?"i H" +? +QÌB5
"¼M ?„M pÁM; [m M? iQÌM; i?"M? çB K°i pÁM; - MY i?€M; b m- `®i +K+ çKM; T?ªB
M[pšM H" K°i HÈT i?m°+ p Q M; B M; ä ? T >Ä ;B 5
G•K G¢+ M?"M ` +?d +| # M; QÌB- M; ?B K F?„+ K" M|B +?d +| K°i- +€B FB +?QM?
F?€+ H" *Ym hBM? h?-M oQÆM; i`QÊ+ FB +MM; *?Q :BªB *?B ?"M; H•K i?-M ç-
ûT ` # F?®B i?-M HB mX

R9ejX *?QÆM; R9eN, h" T h`mM; GU+ GQÊM; X UkV

h`W H-M ç| ` - >Ä ;B +ÁM +| ?ÆM KQÌB i°+ M?•M çB i?2Q- +ªM? ;BÈB i?'T M?'i H
[m€ +ÁM M[? v F?¬M; i?b F?¬M; #B i çQÊ+ - M m î i`QM; F?¬M; ;B M T?€T F?Q-
iQÌM; X

@ L; mv i bQ i, 5

h?ÌB çB K +?SM; FB M L; mv i L; mv i- K¼B M; QÌB >Ä ;B F?¬M; B F?¬M; H° ` b
H" M?[M; M K iY FB - î # M i`QM; FBM? ?d +ÁM K M; i?2Q €B K° `ä ``M; X hmv L;
T?ªB i°+ M?•M >Ä ;B - M?QM; M" M; H¢B H" €B ç² /mv M?'i +O >Ä ;B *?Q h¬M-
i' +ÁM +QÌM; ç¢B ?ÆM- M m +| i? i î i?"M? p` ?¬M T?m +O M" M; - M?Q p"v ç` p`
i? M; ?B M; î b) M?ªv H M M; "M /†K5

@ G•K G¢+

J„ M[Hm¬M ç€M; +?9 w M?'i- K¼B M; QÌB ç-m iB M +?SM; FB M iU M?B M H" HQ¢
GB m "€M u M- b m ç| KÈB H" H€ t M? i`QM; #KB ?Q iQÆB G•K G¢+ X

J¼B M; QÌB >Ä ;B B +kM; +MM; K°i i?ÌB ;B M M; ?B M ` , M; M; ?B M HÊB- H° ` p
L?QM; #¼M ?„M H" T iS+ H¢B M; ?B i?-M M; ?B [m, X

ob +€B ;b L; mv i L; mv i +MM; G•K G¢+ +?mM; K°i +?¶ K" çB\ >Ä ;B H½Q i' H" i
*?Q h¬M F?| + + -m- K†i /¢M K"v /"v ç" T p"Q +?B m # "B T?K iY KÌB L; mv i L; mv i ç
;B i G•K G¢+ 5

L?QM; ? B M; QÌB `ä ``M; ?¶M ç M +MM; K°i +?¶\

L?bM M?bM GB m "€M u M- H¢B M?bM >Q >ªB Zm€M?- aQ •M? hmv i- ???- iB m
Hmv M K` i•K çQ¢i ?²M T?€T i„+ ;b ? v F?¬M; - M?bM t2K- i`mv M M?•M GQ¢M E?-
+¬M; +?9 - >Ä HBM? M?'i K¢+? i`mv M M?•M- `ä ``M; ç m #` HW ;¢i ç M i v5

*€B + -K i?9 M"v- M; v +ª iB m +¬ MQÆM; #ªv i€K im' B +kM; F?¬M; #m¬M; i? 5

L?[M; M; QÌB >Ä ;B FB iS+ ;B" M ç M #®+ F?|B- i? K M[H" i`QM; M°B i•K ~K-
F?¬M; T?ªB H" KbM?\ L m +| i? ç²M; i?ÌB +| M?B m M[M?•M i?•M T?"M + Q [mw
T?'M ç'm +€B ;b +?S\

G•K G¢+ +, M #ªM F?¬M; +| w +MM; K¼B M; QÌB >Ä ;B +| i` Q ç' B ;b- M?QM; ç®B
M; QÌB #¼M ?¼M H¢B `i +ªK i?'v ?SM; i?9- ? B K„i b€M; [m„+ [mûi iÈB [mûi HmB-
*?B F?¬M; F?ÄB M; ?o ç M ibM? +ªM? #` G•K G¢+ ûT- i` M K†i ç m H" iWM; çÊi M
M?½ +O #¼M ?„M ?5

@ ?- H" +€+ M; QÆB ?5

L;mv i L;mv i #bM? i?Q`M; M|B- iMv w SM; T?| K°i +•m- b m ç| +?ŠM; Km®M +MM;
M;QÊ+ H¢B H" F?ÆB +?mv M pÈB iB m M? ç-m aQ •M? hmv i ç M- ç +?Q b„+ K†
H¢M?- M;|M i v ?ÆB `9i- K°i i? M? i`Q`M; FB K /Q T?€T i„+ +?B HU+ ?bM? i?“M?

@ æWM; t9+ ç°M;5 æWM; t9+ ç°M;5

*?Q :BªB *?B p°B p" M; t¬M; H M ?Á ;BªB- +?SM; FB M L;mv i L;mv i +MM; GB m
'i /mM;- ?„M M;QÊ+ H¢B H" M?a` F?Q- t2K` +Y ç°M; H-M M"v +O L;mv i L;mv
M°B #° ç`+? M?•MX

@ *€B iQ`M; i?“M? M"v mv HU+ +U+ HÈM- ?ÆM M[ ç-m iQ`M; +ÁM +| M?[M; K M
i' M +¬M;- +?9M; i +¬M +?•M i?“M? HB M i?O- F?¬M; i? ç'm i` M? M°B #°5

L;mv i L;mv i +MM; GB m "€M u M ç m H" ç®B pÈB *?Q :BªB *?B M?bM M?Q F?¬M
K„i- ç^M; ç^M; b€i F?QX

> B ç¢B #€ +?O i`QM; \*Ym hBM? h?¬M oQÆM; ;B^M; +Q- M;Q`B F?¬M; +| T?“M bU
i B # v p¢ ;B| b Q\ a„+ K†i *?Q :BªB *?B i`Î M M i`„M; # +?- F?¬M; F?ÄB HmB` T
HÈM M?Q p"v M; v +ª ?„M +kM; F?¬M; +€+? M"Q ç®B F?€M;X

@ æO `²B5

L?QM; G•K G¢+ H¢B çSM; Î +?QM? ;B[? B M[- + m K"v i`WM; +€+ M" M;X

@ >W5

> B M[ç²M; i?`B M;~M; ç-m M?bM H M i``B- K°i #° ?Q" M iQ" M F?¬M; ç2K ç®B T?Q
hmv M?bM M?Q G•K G¢+ #` bQM; T?QÆM; /MM; +€B KkB tMv- i? M?QM; K" ?„M /
i?€Q ? B M[- K" ? B M[`ä`"M; F?¬M; +| K°i +€B i€i +?KT +? i ?„M- +€B M"v +?SM
*| ç®B H" T- b„+ K†i *?Q :BªB *?B H" T iS+ iW i€B M?Êi i`Î M M çÄ #WM;- M?Q H" +
o¬ +MM; M?K+ M?½5

GB m "€M u M +MM; L;mv i L;mv i ç m H" M[i?¬M ?„M M?bM i`9M; ?- M?QM; +ª ?
;B®M; M?Q Î i`QM; K„i +€+ M" M; KbM? +?d H" K°i çQ" M F?¬M; F?Q- +| i? F?¬M; M
L?QM; G•K G¢+ `ä`"M; /€K [m€i i?€Q +€+ M" M;- K" +"M; iS+ H"- ? B i?B M +?B F

S?¢K ;B - L?¢+ ;B- >Ä ;B +MM; GQ¢M E?¬M; M?'i K¢+? #'i ¸²M;X

GQ¢M E?¬M; M?'i K¢+? M?•M F?~m`'i i?Q i?Èi- K" S?¢K ;B +MM; L?¢+ ;B i?b ¸
;B®M; >Ä ;B *?Q h¬M [m M? +MM; ;B i°+ F?¬M; ?Á ?ÊT- S?¢K ;B +MM; L?¢+
iU KbM? i`mv M i?W tm®M; - HU+ M; QM; iK +O ;B i°+ Km®M K¢M? ?ÆM F?¬M; C

L?QM; +€B M"v +kM; ¸²M; /¢M; w M; ?o ? B M?" M"v`'i F?¬M; +| F?ª M,M; tm'i?
imv i ¸®B tm'i +?9M; M?Q GB m "€M u M +MM; L; mv i L; mv i- 8yy ¸¢Q h?¬M oQÆ
Î M°B #° #bM? [m•M iB m ?| X

"ÎB p"v- i?U+ HU+ +?dM? i? +O ? B M?" K¢M? ?ÆM bQ pÈB >Ä ;B +MM; GQ¢M
+?¼M HU + Q i?O i? M"Q ¸B` ¸ m F?| +| F?ª M,M; H" ¸®B i?O +O GB m "€M u M

hmv K¬M ?¢ #ªv ¸¢B *?Q h¬M #bM? i?QÌM; F?¬M; ¸°M; M?Q i? M"Q- M?QM; imv
"€M u M- L; mv i L; mv i M?Q p"v pšM H" K¼B M; QÌB #B i`ä- K¼B M; QÌB HšM M? m
KbM?X

@ L m M?Q hS ;B ¸½ ¸ M- +€B FB F?¬M; M; ¸B +?Ì h K ;B F?€+ K°i +?9i 5

S?¢K ;B S?¢K :B M; G•K M|B` - M?QM; €M? K„i H¢B M?bM t2K GB m "€M u M +M
M"v M; ?B K M?B M H" K¢M? M?'i i`QM; i`M; - K" +QÌM; ;Bª p¬ Hm" M Î ¸` T?QÆM
€M? K„iX

@ •M5

L; mv i L; mv i; "i; "i ¸-m- K" GB m "€M u M i?b +,M #ªM Hm¬M Hm¬M K°i iW- +?d
p"Q i`QM; M; U+- H°` /` i?QÌM; +- H"TX

G•K G¢+`'i Km®M ?ÄB S?¢K h?QÆM; ok +| ¸ M ? v F?¬M; K°i +?9i- M?QM; M; šK
¸`M? H" Î # M i`QM; F?¬M; ;B M T?€T F?Q- M m F?¬M; ?Q" M +ªM? €+ HB i M"v
h?QÆM; ok +| i? +?`m ¸UM; ¸QÊ+X

L?QM; Km®M ¸B p"Q F?¬M; ;B M T?€T F?Q +O M; QÌB F?€+- ¸•v +kM; F?¬M; T?ªB
i?"i; B®M; M?Q K°i M; QÌB t H¢- ¸†+ #B i pšM H" iQÆM; ¸®B +QÌM; M?•M Km®M ¸
+| i? ¸€T SM; b Q\

L; šK H¢B +kM; F?¬M; b Q- M m i?"i bU ;†T ¸QÊ+ FB M G¬B ? *?Q h¬M i?¬M F?Q
¸`M? b) ¸B` i?Y i?ÌB p" M- i?Y t2K +| i? i?m *?Q h¬M i?¬M F?Q ? v F?¬M; X

æQÆM; M?B M +?d +| G•K G¢+ #B i`ä- i` M ¸ÌB M"v imv i ¸®B +ÁM +| FB M *?Q
¸dM?5 hmv ?„M ¸ M #•v ;BÌ +ÁM F?¬M; #B i / M? iU +?QM? i?S+ +O hY ¸dM?X

h?B M æ` ¸¢B ¸¢Q- +?QM +?QM? H" +U+ ?¢M- H9+ M"v KÈB T?M ?ÊT i?B M /B M

G9+ M"v G•K G¢+ imv i ¸®B Qi tm'i ?B M- ?„M ¸®B pÈB pB +i?m G¬B ? *?Q h¬M
¬K ?B p¼M; - M?Q p"v +¬M ;b T?ªB bmv M; ?o tm'i ¸-m- ?„M i?"K +?Q Km®M ¸ +
.QÐM; i•K ?k- K" ?„M i?b +MM; M?|K FB m i? pm®i p2 M OBX

>Q >ªB Zm€M? +| i? ¸¢B #B m >ªB i°+- i¢B ¸•v +?d +| i? +QB H" iS ;B M?•M K½
Km®M iK ?ÊT #ªv M?" K¢M? M?'i ¸QÆM; i?ÌBX

L; v +ª *?O i?¬M F?Q +kM; F?| +| F?ª M,M; +QÐM; ¸Q¢i- H¢B ?m®M; +?B H" *?Q
M"v +kM; b) F?¬M; #ÎB pbiÈB Qi M; QÌB K" óOv F?m'i ô Î i`QM; ¸| +?¼M HU K°i-
i?S+ i€M i?"M?X

"ÎB p"v- M; QÌB #ªv M?" ?Q" M iQ" M F?¬M; +-M T?ªB ¸'m M; QÆB +? i i b®M; - F?ª
M"v +kM; +?d H" m´M; T?Q iBM? HU+X L m M?Q H9+ M"v B ¸Q` w FB M Km®M
b m M?'i ¸`M? b) ¸ +?Q h K ;B FB bBM?` +Wm i?`- F?¬M; T?ªB +?¬M K-K i B ?

G¢B M,K M; "v b m ¸| - T?Q i`QÊ+ #¼M ?„M tm'i ?B M K°i i? M? MB M K†+ €Q ¸2M
H M i` M imv i K°i i?QÊ+5

L m î ç` T?QÆM; F?€+- /M H" pä ;B^a hB M h?B M +^aM? +kM; +| i? H"K çQÊ+- M?
 *?Q h¬M i?¬M F?Q mv €T ç M- /M H" GQM; +kM; T?^aB M; Q M M; Q½M M^K i` M K†i
 +MM; L; mv i L; mv i HB M #B i`ä- M; v +^a+€+ M" M; +kM; F?¬M; i? ç^M; F?¬M; #
 "ÎB p"v- i?^M; M"v imv +?d +| i? pk F?¬M; °i i?QÊ+- M?QM; i?bM? HbM? ç½ H" #E
 " M; QìB L; mv i L; mv i- GB m "€M u M- >Q >^aB Zm€M? ç²M; i?ÌB ?QÈM; G•K G¢+
 pÈB i? M? MB M K†+ €Q ç2M +?d +| i? pk F?¬M; K°i i?QÊ+- G•K G¢+ H" F?¬M; #
 i?^M; M"v `i #B i; B'm /®i- H"TiS+ i?m ?²B HQ¢B M,M; HU+ M"v5
 o®M +?SM; FB M i? M? MB M K†+ €Q ç2M FB ó+QìM; ç¢Bô M?Q p"v +| H) `i F?E
 G¢+ +?•m M; ¼+ ÎT?Q i`QÊ+- i? M? MB M K†+ €Q ç2M M"v #B m ?B M H"TiS+ i`
 @ sBM ?ÄB p` ?mvM? ç`B M"v H" K¬M ?¢ p` *?Q h¬M M"Q\
 G :B M; G•K KdK +QìB- ¬K [mv M ?QÈM; i? M? MB M K†+ €Q ç2M FB ?ÄBX
 h? M? MB M K†+ €Q ç2M FB p®M H" /MM; €M? K„i [mûi [m i` M M; QìB i K ç¢B i
 L; mv i- GB m "€M u M- Q >^aB Zm€M?- [mûi ç M K°i ?²B- ?„M iU ?² +| HQ¢B +^aK
 t2K +€B M"Q ?^aQ +^aK ?ÆM- €M? K„i ç^aQ [m ç^aQ H¢B- i?Ov +?mM; F?¬M; +| i"Ti`
 Î i?ÌB çB K pW +?SM; FB M ?„M H°` K°i iB F?B T bÊ- M?QM; H"TiS+ H¢B i`Î M
 +?Q +ÁM +| K°i iB F?BM? i?QìM;- çB m M"v F?¬M; F?ÄB H"K ?„M #m²M #U+ F?|`
 >„M iU M?B M #B i`ä b|M; M; QìB iÈB M"v M?`i ç`M? H" i?m°+ p K¬M ?¢ +O GK+
 ?„M i²M i¢B F?Q2 F?Q M; +?B i•K- +® w # v H M F?¬M; K°i i?QÊ+ + Q- /MM; `mM;
 iÈB M?[M; M; QìB F?€+ imv M?Q ?„M bmv M; ?o H°` F?B T bÊ imv i ç®B- M?QM;
 K°i çB K T?^aM SM;\`
 *?ŠM; H) H" +® w i` M; `Ki` \ E?¬M; b B- F?¬M; b B- i`i M?B M M?Q i? 5
 @ "aM i?B m ;B hBM? E?¬M; GQm- ;B T?K h?€B *´ *?Q h¬M5
 h? M? MB M K†+ €Q ç2M /MM; F?~m F?Q + Q M; ¢Q M|B ` X

R9eeX *?QÆM; R9dR, L?B hY h?€B *´ *?Q h¬MX UkV

>„M t€+ i?U+ +| iQ +€+? M?Q p"v5
 G•K G¢+ F?¬M; `ä ``M; ibM? ?m®M; H„K- aQ •M? hmv i HB M ç2K +€B ç-m M?Ä iB
 X
 h?€B *´ *?Q h¬M +?QM? H" M„K ;B[i?ÌB ;B M #´M M; mv M T?€T i„+- *?Q h¬M i?¬
 a G"m- #ÎB p"v H'v / M? h?€B *´ tQM; i MX *MM; GQ¢M E?¬M; M?`i K¢+? ç²M; /¢
 +kM; H" M?•M F?~m `i i?Q i?Èi- +?Q iWM; +| #€B FB M p` FB +| K¬M ?¢ çB ` ?
 L?QM; i?"i F?¬M; M; Ì +€B M"v ?Q†+ H" F?¬M; çB ` - pW ` iÈB `ä ``M; H" v m M; ?
 M; QìB F?B T bÊ ç M i?B m +?9i M[ç2K ç-m HQÐB M?´` 5
 E?¬M; ;B®M; pÈB ç iY- p` M"v H" i?•M iY +O *?Q h¬M- +MM; aQ •M? hmv i +?QM
 H" aQ •M? hmv i +ÁM F?¬M; +| HÈM H M- M; QìB M"v F?¬M; M; Ì H" *Ym hBM? h?¬
 h?€B *´ *?Q h¬M +| i? # M +?Q Ryy i?ÌB ;B M ? h?¬M oQÆM; T?€T i„+- K" h?€B
 K°i i`mv M M?•M hBM? E?¬M; GQm- M?Q p"v i?^M; M"v b) M„K ;B[# Q M?B m +?B
 hmv K¼B M; QìB +?Q iWM; ;†T [m i?^M; M"v ` i v- M?QM; ç½ +?Q `^M; +?B M HU
 M,M; +`M; i` M GB m "€M u M +MM; L; mv i L; mv i5
 æQÆM; M?B M- hBM? E?¬M; GQm H"TiS+ i?`M? iB m çB K +O i`i +^aK¼B M; QìB

L?QM; ç +?Q p`i?B m ;B i?•M T?"M + Q [mw M"v F?| +?`m +?QM? H"- # ç¢B K„
`"M; ç m ç®B pÈB ?„M H½M? ç¢K- ;B®M; M?Q ?„M H" K°i +•v +Ä /¢B p2M çQÌM;- ç
H M +kM; +?ŠM; Km®M ;BšK5

@ o`M"v +?„+ ?ŠM H" GQ¢M E?¬M; M?'i K¢+? GB m +¬ MQÆM; \ o`M"v H" €B ç² +
+¬ MQÆM;5 o`M"v H" >ªB i°+ iB m i?Q- tBM i?S +?Q €M? K„i E?¬M; GQm pKM; p

hBM? E?¬M; GQm +?O ç°M; ?QÈM; i K M[+?`Q ?ÄBX

G•K G¢+ FûQ >Q >ªB Zm€M? ` T?Q b m M|B,

@ L"v- F?¬M; M M iMv iB M ?ÄB / M? iU M[iY- F?¬M; +| M;QÌB M|B +?Q M;QÆB #
b Q\

.M M|B i? M"Q- ?„M p" >Q >ªB Zm€M? +kM; ç½ #€B çQÌM;- b Q +| i? ç +?Q >Q
;¬M M;QÌB F?€+\ >„M K M; >Q >ªB Zm€M? çB ` - iU M?B M +kM; T?ªB K ç T çQ
GQm M"v H"K M;QÌB [m€ M;¢Q- +,M #ªM F?¬M; T?ªB M;QÌB i®iX

@ L;QÆB H" B\

a„+ K†i hBM? E?¬M; GQm H"TiS+ H¢M? H)Q- +?d H" M?`iBM? h?¬M oQÆM; +kM;
+?mv M b Q\

@ L;QÆB H¢B H" p"i ;b\

aQ •M? hmv i î i` M HQM; G•K G¢+ ;„i ;B¼M;- M" M; +kM; `i F?¬M; i?QªB K€B hBM
M;¢Q F?Q M;QÌB i`QM; i?B M ?¢ ç m M M [m€ ;®B /QÈB +?•M ?„MX

@ hmv i Km°B ç9M; F?¬M;\

hBM? E?¬M; GQm KdK +QÌB- ç®B pÈB aQ •M? hmv i +m®B +MM; H" °i Qi +QB i`¼
ç®B T?QÆM; v m K" F?BM? i?`- #ÎB pb K¼B M;QÌB Î ç•v +kM; +?d +| aQ •M? hmv
+MM; ?„M #bM? F?ÎB #bM? i¼ X

@ S?B- B H" Km°B Km°B +O M;QÌB [m€B /` M;QÆB- M;QÆB +kM; F?¬M; M M M?

aQ •M? hmv i ? B i v +?®M; 2Q- tb KkB +QB i?QÌM;X

@ •M\

hmv hBM? E?¬M; GQm +QB i`¼M; bQ •M? hmv i- M?QM; H¢B F?¬M; T?ªB M;QÌB +
p ;B" M /[- T?ªB pQÆM i v ` - i?ÌB ;B M HQm ?| FB K- /B M ?| ` ç¢B ç¢Q i M; i?

hmv i'i +^a K¼B M;QìB #B i`ä F?^a M,M; M?Q p"v T?B i?QìM; M?Ä- M?QM; +?d +—M
#m¬M; i? - ç•v +?QM? H" +Æ /mv M HÈM M?'i i`QM; i?B M ç` X

æ9M; H" M?Q i? - w +?Q +?B M ç'm +O K¶B M;QìB ç m H" p¬ +MM; + Q5

*MM; ;B B ?mM; i?9 t€+ i?U+ +QìM; ç¢B- M?QM; #¼M M| T?^aB ç®B K†i +kM; H" h?
i? ;B M- p¬ Hm" M H" GB m "€M u M- L;mv i L;mv i ? v H" hBM? E?¬M; GQm ç m
oQÆM;X

æ•v H" M;?B M €T i?B M p K°i # M5

"'i [m€ MY + M? ;Bì- ç¢B [m•M ?mM; i?9 #` +? i K°i MY - i`QM; ç| pšM +ÁM /MM;
M?'i- +?Q Qi +| K°i T?¬M M,K ?mM; i?9 H" +? i i`QM; i v ?„MX *MM; ;B B ?mM; i?
[m^a +?QM? H" m´M; iB M çQ i€M? K¢M; KbM?X

@ æO `²B5

J°i ç¢Q i? M? •K H¢M? HMM; p M; H M- M?Q +| i? Q M? +?'M ok i`K iBM? ?`X

@ •M\

J¼B M;QìB M; v M;„M +?'M ç°M;- #îB pb i? M? •K M"v ç9M; H" iW oQÆM; i¼ FB
*€B ;b- i¢B ç•v ç½ +| M;QìB M? M? +?•M ç M i`QÈ+ \ L?Q i? K" M|B- FB M *?Q h-
H" +kM; #` M;QìB M¼ H'v çB b Q5

G•K G¢+ M?QÈM; K"v- ?QÈM; p pQÆM; i¼ M?bM H¢B- +?d i?'v K°i >„+ v M?•M ç
H½M? F?®+- T?^aM; T?'i p¢M M,K çB [m +kM; b) F?¬M; +| +?9i #B M ?| M"QX

L?'i iBM? h?¬M oQÆM;5

*€B M"v ;—M F +?d H" M?'i iBM? h?¬M oQÆM;5

h?2Q >„+ v M?•M FB [m€i i?€Q- ç¢B [m•M ?mM; i?9 H" T iS+ HmB H¢B- i?®B Hm
H" +QM K Q M?Ä T?O T?K+ H'v- K" M?[M; hmv i oB M FB +kM; ç²M; /¢M; HmB H¢
M;QÈ+- H" T iS+ i?®B HmB ç M i` M iQìM; i?"M? +m®B +MM; FB X

@ L;QÆB H" B5

hBM? E?¬M; GQm M?^av ` [m€iX

>„M i?"T T?¬M T?šM M°- #îB pb ?„M p®M iQîM; `^M; /MM; iQ +?'i ç°+ M?'i p¬ M?`
ç¢i çQÈ+ *?Q h¬M i?¬M F?Q i€M i?"M?- M?QM; +?B M ç'm +ÁM +?Q +| #„i ç—m ?
?„M H"K b Q +| i? M?šM\

@ L;mv M H B H" ?"m M?•M +O h?€B *´ M?'i K¢+?5

>„+ v M?•M M?"M M?¢i M|B- i`QM; €M? K„i h?¬M G¬B i?B K ç°M;- +| mv €T ç€M; b

@ >W- +€B *?Q h¬M i?¬M F?Q FB H" `ÆB tm®M; i`QM; i v M;QÆB\

hBM? E?¬M; GQm `i F?¬M; i?Q^aB K€B F?~m F?Q +"v ;B" H M K†i FB +O ç®B T?
?„M ç²M; /¢M; H" iW i` M + Q M?bM tm®M;- B #^aQ ç®B T?QÆM; +?d H" M?'i iBM?

>„+ v M?•M #B m H° v M;mv M H½M? F?®+ M|B,

@ h +?QM? H" M;QìB i?W F hY G¬B *?Mv- p•M; +?`m F€ / M?- H" hY G¬B *?Q h-
?¢- i H" i?S M?'i- i`QîM; #®B #¼M M;QÆB F?¬M; +| /¢v +€+ M;QÆB i¬M iB b Q\

s€+ i?U+- *?Q h¬M h?¬M >Q" M; +?QM? H" i?B M ?¢ K¢M? M?'i- /M H" h?¬M oQÆ
M?QM; K" >„+ v M?•M M"v #'i [m€ H" M?'i iBM? h?¬M oQÆM;- H¢B Km®M K°i ç®M;
?QÈM; ?„M FQM? p½M #®B +?B H - +€B M"v ç +?Q M?[M; ?"m ç¢B h?¬M >Q" M; p
b Q +| i? iB T i?K\

@ >W- ç| H" bU iBM? iQÆM; H B- M;QÆB +| K°i M;"v M?Q p"v b Q\

hBM? E?¬M; GQm H" M? H¢M? M|B ` X

*€B M"v M;K w- H" Km®M ;B i >„+ v M?•M- M?Q p"v *?Q h¬M i?¬M F?Q p¬+?O- K½
ç¢i çQÊ+ i?B M ç¢B +Æ /mv M5 h?2Q +•m M|B M"v +O hBM? E?¬M; GQm ` KB M
` w ç°M;- ?¬ ?'T +kM; i`Î M M /²M /"T X

@ s2K Î T?•M HQÊM; +O T?K i?•M M;QÆB- i F?¬M; ;B i M;QÆB5

>„+ v M?•M H¢M? HMM; M|B ` - imv ?„M pšM +?d H" M?'i iBM? h?¬M oQÆM;- M?Q
+| F?Q i? i?B M ?¢ #€ +?O- #€ ç¢Q ?MM; poX

@ L;QÆB +| iQ +€+? ;b M|B HìB M?Q p"v5 s2K FB K5

hBM? E?¬M; GQm i?ûi /`B K°i iB M;- i?•M ?bM? #„M ` ç½ ?QÈM; >„+ v M?•M #´ M
+?'M ç°M;- i`QM; i v M?B m ?ÆM K°i ç¬B i`QìM; FB K /Q h?ìB :B M S?€T h„+ ?|
M?•M ;¼i [m X

J°i # M H" *Ym hBM? h?¬M oQÆM;- K°i # M H" M?'i iBM? h?¬M oQÆM;- +? M? H
bQ b€M?5

R9eNX *?QÆM; R9d9, G¬B > *?Q h¬MX UkV

*Æ ?² i'i +ª K¼B M;QìB iBM iQîM;- K°i FB K M"v +O hBM? E?¬M; GQm tm®M; /Q
T?ªB +? i- i`W F?B *?Q h¬M i?¬M F?Q +| i? T?€i ?mv i€+ /KM;5 L?QM; iW FBM?
t2K- M m M?Q i?U+ HU+ +?O M?•M F?¬M; çO- *?Q h¬M i?¬M F?Q +kM; +,M #ªM F
M,M; tSM; ç€M;5

@ h H" i?B M ?¢ i?¬M H¬B +?B +?O- i?•M i? i çQÊ+ ;¼B H" i?¬M H¬B +?B i? - +
L?QM; >„+ v M?•M +?d H" M? M?¬M; M|B K°i +•m- [m M? M;QìB #¶M; M?B M ?B M
H¬B K"m iQK- M?Q H" HK+ #bM? X

hBM? E?¬M; GQm ;B i ç M5

"¬M?5

L?[M; i?¬M H¬B K"m iQK M"v H"TiS+ ?QÈM; p hBM? E?¬M; GQm Q M? [m - +,M #
h?¬M oQÆM; M"v +| #'i F€ +?¶ i`®M; +?®M; çÐ i`®M i`€M?- i`U+ iB TîM;U+ ?„M
[m - hBM? E?¬M; GQm #` Q M? # v H M F?¬M;- îi` M #-m i`ìB t i [m K°i çQìM; p
M;½ `ÆB tm®M;X

J°i ç¢Q +Ym i?ªB i?¬M ?mv i iW /QÈB i?•M hBM? E?¬M; GQm +?ªv ` - ?„M ;B½v /
H'v H"K FBM? M;¢+5

>„M H" M?B iY h?¬M >Q" M;- ?ÆM M[pšM H" b m F?B h?€B *´ *?Q h¬M ç„+ ç¢Q
hmv i ç²M; /¢M;- [m K'v M;mv M F, KÈB i`QîM; i?¬M?- +| çQÊ+ M,M; HU+ F?¬M; i
M?Q ?Q p¬+?B i?•M +O iB m M? ç¬mX

L,M; HU+ +O hBM? E?¬M; GQm H" +| i? iU ç°M; ?²B iQîM; i?ìB ;B M- ?| ;BªB ?

L?QM; M,M; HU+ M"v `ä `¬M; îi`QÈ+ K†i M?[M; i?¬M H¬B K"m iQK FB F?¬M; +| ?
`ä `¬M; +?d H" M?'i iBM? h?¬M oQÆM;- pb +€B ;b +| i? ç€M? ` +¬M; FQ+? M; v
+kM; +| i? i`¼M; i?QÆM;\

*?Q h¬M i?¬M F?Q i?U+ bU +| mv M,M; M;?`+? i?B M M?Q p"v b Q\

hBM? E?¬M; GQm FBM? M;¢+ ç M +? i- K" M?[M; M;QìB F?€+ +kM; F?¬M; +| i®i ?
+?'M ç°M;X

B +| i? M;?o ç M +?d H" M?'i iBM? h?¬M oQÆM; p"v K" +| i? i?QªB K€B ç€M? #¢
oQÆM; M?Q i? - ?ÆM M[pšM H" h?¬M >Q" M; i?•M iY- i`ìB bBM? +| çQÊ+ ç¢B M,

h`QM; F?Q<sup>a</sup>M; i?lB ;B M M; „M- iQ`M i`QlM; ç m i`+? K`+?- imv >„+ v M?•M +?d
 M?QM; ?„M M; ²B M; v M; „M Î T?Q i` M pQÆM; i¼ - HçB ;B®M; M?Q o¬ h?QÊM; b Q- F?Q T?€+? imv i Hm•MX
 hmv hBM? E?¬M; GQm F?¬M; T?^aB KçM? M?'i î ç•v- M?QM; K` imv i ç®B +| i? b„T
 M; v +^a ?„M +kM; F?¬M; T?^aB K°i +?B m +?B ç`+? +O >„+ v M?•M- +ÁM +| M; QlB
 b Q\ h`QM; F?Q^aM; i?lB ;B M M; „M- K¼B M; QlB F?¬M; B F?¬M; +^aK i?'v KbM? M
 G•K Gç+ M?Qm K`v- i`QM; M°B i•K +?ÊT ç°M; H M M; ?B ?Q†+- *?Q h¬M i?¬M F?
 p`v b Q\
 >„M ç²M; /çM; +| *?Q h¬M i?¬M F?Q- M?QM; imv i F?¬M; +?Q `^M; hY çdM? +| çQ
 hBM? h?¬M oQÆM; 5 J` imv hY çdM? F?¬M; T?<sup>a</sup>B H` i`çM; i?€B ?Q`M iQ`M- M?QM
 ?ÆM M[ç°+ i`M h?B M ?ç #<sup>a</sup>v ççQ #`M M; mv M T?€T i„+- Km®M M|B bQ` FûK
 G•K Gç+ imv i F?¬M; iBM5
 *€B FB ç M i°i +MM; H` î ç` T?QÆM; M`Q b B #B i ç•v\
 h`QM; M°B i•K G•K Gç+ i? v ç`B i?`i M? M?- ?„M +QÐM; ûT ç tm®M; iBM? ?Q H
 ç M- +€B M`v +kM; +| i? i`Ê ;B9T ?„M ç°i T?€ h K hBM? h?¬M oQÆM; - M?QM; i
 Km®M i`î i?`M? çQ+? M?„K +?Q +?9M; M?•M- pšM H` i`QÊ+ iB M +?l +?9i ç½X
 •M? K„i >„+ v M?•M ç^aQ [m - +?SM; FB M i K M[GB m "€M u M- L; mv i L; mv i- ?Q
 H½M? F?®+ +| +?9i H°` K°i iB #, M; /mM; M|B,
 @ h ççB ççQ ççB i?`M?- # M; QlB +€+ M; QÆB +| M; mv M H`K pÊ i F?¬M; \
 E?~m p`i?`i HÈM- K°i ?ÆB Km®M h K ççB i?B M +?B FB m M[5
 "i [m€- M; QlB M`v +| \*?Q h¬M i?¬M F?Q- M; `v b m M?'i ç`M? +| i? i`î i?`M? KÊ
 i?`M? K°i i`QM; i€K M; QlB KçM? M?'i i?B M ?ç- H'v B +kM; F?¬M; iQM? [m€ KS+
 içB ?„M KÊB M?'i iBM? h?¬M oQÆM; - F?Q^aM; +€+? *?Q h¬M h?¬M >Q`M; +ÁM +|
 >„+ v M?•M HçB M|B,
 @ h i`<sup>a</sup>B [m K°i M; mv M F, iB M p`Q h?¬M oQÆM; - i?¬M ççQ KÊB i?`M? H`T- iW
 M, K HB M +| i? i, M; H M K°i +^aM? ;BÈB- i®B ç pçM M, K HB M +| i? i`î i?`M? i?
 @ >W- +€B FB pšM H` +?l M; QÆB i`QÊ+ ççi iÈB +^aM? ;BÈB FB `²B M|B b m5
 G•K Gç+ ç°M; i?•M K`` - +?d +?d >Q >^aB Zm€M? M|BX
 @ æ•v H` pÊ +O i - M; QÆB F?¬M; +| T?¬M5
 >„M HçB +?d +?d GB m "€M u M M|BX
 @ *€B M`v +kM; F?¬M; +| T?¬M +O M; QÆB5
 >„M +m®B +MM; +?d ?QÊM; L; mv i L; mv i- M?QM; H`T iS+ M?9M M?9M p B M|B,
 @ *€B M`v F?¬M; #B i5
 @ *€B ;b \
 L; mv i L; mv i M?Q H` #` /šK H M çm¬B K Q,
 @ hB m iY- M; QÆB ç•v H` w ;b\
 L`M; F?¬M; T?<sup>a</sup>B ç®B pÈB G•K Gç+ +| w iS- K` H` G•K Gç+ ;B[;bM ç®B i?O K°i K
 #Ä K†+ M`M; - +€B M`v H`K +?Q M`M; b Q +| i? F?¬M; ;B`M\
 L m M?Q M|B L; mv i L; mv i +?d H` T?šM M°- GB m "€M u M +, M #^aM F?¬M; +| +Q
 M|B- M?[M; M; QlB F?€+ i?b H` F?B T bÊ F?¬M; ?B m- G•K Gç+ `ä`M; ç½ +?SM; i
 ç M +Ð M`Q- pb b Q +ÁM /€K ?QÊM; ?„M F?B m F?Q+?
 E?¬M; i?'v M; v +^a hBM? E?¬M; GQm +kM; M?šM b Q\

æ•v +?QM? H¨ *?Q h¬M iQÆM; H B5

@ L;QÆB +kM; Km®M F?B m F?Q+? i¬M M;?B K h?¬M >Q¨M; b Q\

•M? K„i >„+ v M?•M FB ç°i M?B M tB i +?†i- H”T iS+ T?QM; p•M #B M ?| - i` M #
i`€M?X >„M p®M H¨ *?QÎM; E?®M; :Bª G¬B ? T?€T i„+ +?Q + Q- imv +ªM? ;BÊB +
oQÆM;- M?QM; +?B M HU+ imv i ç®B F?¬M; i? i?2Q H) i?QÎM;5

G•K G¢+ +QÌB ? ? ,

@ L;QÆB +€B ?´ ;B’v M¨v- i +ÁM i?”i bU Km®M +?B m +® M;QÆB5

???- i?^M; M¨v M?Q i? M¨Q H€ ; M K”T M?Q p”v5 J¼B M;QÌB +?mM; [m M? ç m +
M;QÊ+ H¢B H¨ K¼B M;QÌB >Ä ;B M? Q M? Q H°` +QÌB H¢M?- #¼M ?„M QÊ+ ;b

G•K G¢+ t€+ i?U+ v m M;?B i- M?QM; p` i`QÊ+ K„i M¨v iU ?² +¨M; i? K v m M;?E
h?¬M oQÆM; +| i? +?’M i?QÆM; *Ym hBM? h?¬M oQÆM;- ?ÆM M[iU ?² pšM H¨
+| çQÊ+ mv M,M; /B i b€i *Ym hBM? h?¬M oQÆM;5

B +| i? +MM; v m M;?B i M;?`+? i?B M M?Q p”v bQ\

@ h Km®M ;B i M;QÆB- K°i M;|M i v H¨ i`’M €T5

h` M K†i Km¬M çÌB F?¬M; i? v ç´B +O >„+ v M?•M H°` K°i iB HY ;B”M M?”M M?

@ *?d m|B F?¬M; iQM? iQ€M +€B ;b- M? M? H¨K çB5

G•K G¢+ K°i #° ;’T F?| /^M M´BX

@ >W- M;QÆB /€K F?B m F?Q+? h?¬M >Q¨M; +?B mv- ç€M; #` i`m /B i5

>„+ v M?•M i v T?ªB #bM? i?•M- +?d ?QÈM; G•K G¢+ ,

@ .MM; i H¬B ç¢Q *?Q h¬M +?B K M?- imv M €M M;QÌB M¨v K M? p”M- +? i5
P M?5

J°i ç¢Q iY H¬B H,M; F?¬M; i¢Q ` - ?QÈM; p G•K G¢+ Q M? FQ+? K¨ çBX

G•K G¢+ #’i ç°M; F?¬M; bÊ ?½B- i?”K +?Q M; v +ª w iS Mû i`€M? +kM; F?¬M; +|X

@ æ¢B T?¬B çªM

aQ •M? hmv i FBM? ?¬ K°i iB M;- i?•M ?bM? H|2 H M HB M ?QÈM; G•K G¢+ #´ M?
/MM; F?¬M; ;B M i?m’M /B Mû i`€M?X L¨M; H¨ çQÊ+ +?SM; FB M mv HU+ i?¬M H
hBM? h?¬M oQÆM; +kM; +| i? Q M? i´M i?QÆM;- i?”K +?Q ;B i +? i- H¢B ?m®M;

@ L[m L[m5

GB m "€M u M +kM; FBM? ?¬ K°i iB M;- p°B p¨M; ?QÈM; aQ •M? hmv i çm´B i?2Q

J¨ K¼B M;QÌB >Ä ;B i?b H°` +QÌB H¢M?- #¼M ?„M Km®M i?’v K°i K¨M M?Q p”v
M;¨v ? v ? B M;¨vX

R9dyX *?QÆM; R9d8, æ€M? *?Q h¬M hQÆM; G BX URV

h`QM; €M? K„i G•K G¢+ H°` K°i iB ¬M M?m- ?„M /m¶B ` i v TªB /Á tûi ?QÈM; F
H’v i?¬M H¬B Q M? `ÆBX

J°i iB M; i`-K çK+- i?¬M H¬B M¨v ç€M? p¨Q #¨M i v G•K G¢+- H¢B ç€M? `„K +kM;
M?Q #` ?’T i?m b¢+? b)X

S>-*

h?’v K°i K¨M M?Q p”v- i’i +ª K¼B M;QÌB B +kM; F?B T bÊ Km®M ç2K ç¬m HQÐB M

J°i FQ+? FB +O >„+ v M?•M mv HU+ ç€M; bÊ ç M +Ð M"Q- i'i +ª K¼B M; QÌB H" i
 +ª *Ym hBM? h?-M oQÆM; +kM; +| i? Q M? i`¼M; i?QÆM; - ?m®M; +?B +?d H" K°
 L?QM; bU i?"i HçB ç +?Q #¼M ?„M FBM? M; ç+ ç M i`WM; i`ÁM; K„i- G•K Gç+ +S
 çÐ- ç2K i?-M H-B Q M? ç M ?| ; BªB bç+? b)5
 æB m M"v b Q +| i? 5 *€B M"v HçB H"K b Q +| i? 5
 hQ" M i`QÌM; HçB K°i H-M M[H†M; M; „i M?Q iì- +, M #ªM F?-M; +€+? M"Q iB T M?
 L m M?Q M|B >„+ v M?•M çª #çB hBM? E?-M; GQm +ÁM +| i? Hw ; BªB- #ÎB pb çç
 h-M i?-M F?Q F - i?O çQçM M; ?`+? i?B M ç M +Ð M"Q +kM; +| i? iQÎM; iQÊM; - M
 h?B M ?ç i€K HQçB #´M M; mv M T?€T i„+ - ç®B SM; H'v #€i ççB *?Q h-M h?-M >Q
 tm'i ?B M i?S +?QM5
 hB m iY M"v ç M i°i +MM; H" p"i ; b5
 h` M K†i G•K Gç+ v M; mv M K M; i?2Q /€M; iQÆB +QÌB M?"M M?çi- M?QM; ?„M Qi
 ç-m ?mM; i?9- ?'T i?m M?B m h?-M oQÆM; iBM? ?Q M?Q p"v- +?ŠM; M?[M; i`QM
 M?Q MQÊ+ i?Ov i`B m- +`M; +| K°i +´ H F?Q M?Q Km®M T?€i? K" - ç +?Q i`Q
 i-M; ?mv i pK- M?bM p T?Q i` M b€i F?Q KQÌB T?-MX
 L?QM; i? K M[i?b H" F?Q T?€+?5
 Zmª H" i? 5
 Í i`QM; HÁM; ?„M M|B ` - `ä`"M; hY çdM? +kM; H" *?Q h-M i?-M F?Q- H"K b Q +|
 FB 5
 h` M i?U+ i - b m F?B G•K Gç+ iB M p"Q h?-M *ªM?- ç†+ #B i H" iB M p"Q h?-M oQ
 +kM; +?d H" ; BÊB ?çM i`QM; +'K iU i` M hY çdM?- F?-M; +ÁM +MM; hY çdM? t•K
 i`QÊ+ i`-K K†+- ?„M ç2K i•K i?-M i?, K /Á p"Q Î +?¶ b•m i`QM hY çdM?X
 h?-M F?Q +| HBM?5
 *€B HBM? M"v +kM; F?-M; T?ªB i`Q im - K" H" Î H9+ h?B M æ` b€M; içQ i?-M F?
 M?Q *?O i?-M F?Q içB b Q T?ªB +?¼M h`QÆM; h K H"K +?O K" F?-M; T?ªB Gw
 T?€i ?mv i€+ /MM; X
 hY çdM? ç²M; /çM; +| HBM?- +?d H" +€B HBM? M"v v m Êi ç M ; -M M?Q F?-M; +|
 Gç+ ç½ ççi iÊB h?-M oQÆM; +ªM?- i?"i ç9M; H" F?-M; M?'i ç`M? +| i? +ªK SM; ç
 h`QM; M?€v K„i iB T t9+ ç M F?Q HBM? +O hY çdM?- G•K Gç+ ççi çQÊ+ K°i Qi iB
 æ` T?QÆM; ç€M; bÊ M?'i +O h?-M oQÆM; Î +?¶ +?-M pMB T?€T i„+ - +?d + -M
 M; QÆB ?"M; id h?QÊM; h?B M h?-M Q M? ç M- +?d + -M w MB K i`QM; ç-m tQ v +
 b) H" T iS+ +?-M pMB- +, M #ªM F?-M; +€+? M"Q ç®B pÊB h?-M oQÆM; içQ i?"M?
 L?QM; +U+ ?çM +O h?-M oQÆM; Î +?¶ ?„M +?d +| i? +?-M pMB T?€T i„+ óJ°i ô i?
 HY F?-M; i? /B i HŠM M? m- +?d H" i?Ov ? ç½ +| 8yy ççB ççQ- K¶B K°i h?-M oQ
 ªM? ?QÎM; K°i i`QM; b® ç|5
 *?d +| h?-M oQÆM; M?Q GB m "€M u M- L; mv i L; mv i- hBM? E?-M; GQm- KÊB +|
 æçB ççQ- M?QM; K" +?d +U+ ?çM +?Q #¼M ?„M `B M; T?-M KbM? iQÆM; SM; #´M
 J" h?-M >Q" M; #'i ç²M; Î +?¶ - ?„M +| i? b€M; içQ T?€T i„+ - b€M; içQ K°i? #´M M
 p ?„M5
 hU M?Q >„+ v M?•M i`QÊ+ FB çª #çB hBM? E?-M; GQm- ?„M i?"i ` H" b€M; içQ
 *Ym hBM? h?-M oQÆM; - /MM; i?-M H-B Q M? i´M i?QÆM; hBM? E?-M; GQm5
 *| i? + -M; 5 *| i? i?O5

L?QM; +^aM? ;BÈB +O >„+ v M?•M /M b Q +?d H" M?'i iBM? h?-M oQÆM;- ?„M +| i
 F?-M; T?^aB M,M; HU+ #^aM i?•M ?„M- K" H" `9i` HU+ HQÊM; +O *?Q h-M i?-M F
 G•K G¢+ F?-M; i? \

Í T?€T i„+ HoM? M;°- G•K G¢+ H" v m M;?B i i`QM; v m M;?B i- i?B M i`B i`QM; [
 hY çdM? ?ÆB +•m i?-M;- ?„M ç½ KBM? #¢+? M M H"K M?Q i? M"QX

>„+ v M?•M i¢K i?ÌB b€M; i¢Q K°i T?€T i„+ +M; FQ+?- K" G•K G¢+ +kM; b€M; i¢
 T? T?€T i„+5

h`U+ iB T Mm@i b¢+? b)5

æ9M; p"v- imv hY çdM? i`M €T i€K ç¢Q #´M M;mv M T?€T i„+ - M?QM; M| ç¢B #B
 T?^aB L;k >"M?- F?-M; ;B M- i?ÌB;B M +MM; H-B ? "€i S?€T- K" H" h?-M T? T?
 +Ym ç¢Q #´M M;mv M T?€T i„+5

"i [m€- +kM; F?-M; i?m°+ p HU+ HQÊM; #^aM i?•M- +?d H" óJQÊMô *?Q h-M i?-M
 i? M?Q HU+ HQÊM; +O KbM? Km®M /MM; M?Q i? M"Q i?b /MM; M?Q i? ç| - +?O
 M"Q i?W M?"M #´M M;mv M T?€T i„+ i`MM; FQ+?- +?QM? H" ç<sup>a</sup> i?QÆM; ç`+? i?O

æWM; M?bM pW `²B >„+ v M?•M i`M €T hBM? E?-M; GQm M?bM M?Q F?-M; +
 i?•M F?ŠM; ç`M? +kM; M?"M H'v i´M i?QÆM; M?'i ç`M?- +?d +| çB m t t F?-M;
 E?-M; GQm- M?QM; /M Qi M?Q i? M"Q +kM; H" #`i`¼M; i?QÆM;5

.MM; G•K G¢+ iU M;?o- H'v F?Q HU+ ?B M i¢B +O ?„M i®B ç +| i? i?W M?"M ç
 p"v- >„+ v M?•M FB +kM; F?-M; [m€ ç€M; H" M?'i iBM? h?-M oQÆM;- +?Q /M +M
 H¢B T?^aB ç2K +?QM? KbM? ;B"v pÁ ç M i?^aK5

G•K G¢+ M;QÊ+ H¢B i?"i bU H" Km®M +€K ÆM >„+ v M?•M FB - M m F?-M; T?^aB
 ?„M MÆB M"Q KÊB +| i? T?€i ?B M hY çdM? `ä`"M; +ÁM +| i€+ /KM; ç€M; bÊ M?C

*€B M"v H" *?Q h-M i?-M F?Q5

>- ?- ?- iQ" M i`QÌM; ?Q" M iQ" M v M ioM?- +?d +ÁM H¢B +| ;B| H¢M? Î i` M #,M

@ æ¢B T?-B ç^aM- M;QÆB F?-M; +| pB + ;b +?S\

aQ •M? hmv i M;~M; F?m-M K†i M?Ä M?„M H M M?bM p T?Q G•K G¢+X

@ *?Q - i?^M; M"v H" ?´ ;B'v- /MM; +?ŠM; [m H" mv M,M; +O *?Q h-M i?-M F?QX
 H" M?'i iBM? h?-M oQÆM;- +| i? KQÊM *?Q h-M i?-M F?Q T?€i` K°i H-M +M;
 `^M; ?„M +ÁM +| i? M?Q MûK >Ä GQM; ç¢M ç²M; /¢M; HQ¢M i?'i #€i i Q b Q\

G•K G¢+ +QÌB ? ? - tQ tQ +€B ç-m M?Ä +O aQ •M? hmv i- +?O ç°M; ;B^aB i?Q+
 æ•v F?-M; T?^aB ;B^aB i?Q+? +?Q iB m M? ç-m M;?2- K" H" +?Q i'i +^aK¼B M;QÌB
 >„M +kM; F?-M; Km®M ç +?Q M;QÌB #B i`ä F€i?"i i` M M;QÌB ?„M +kM; +| K°i F

aQ •M? hmv i H" [m, HBM? iBM? #U+ M"Q- H"Ti S+ ó ?ô K°i iB M;- ?QÈM; >„+ v M

@ L;QÌB [m€B /`- M;mv M H B M;QÆB +kM; F?-M; +| ;b F?-M; /"v M´B 5

L;?2 çQÊ+ G•K G¢+ M|B- K¼B M;QÌB +kM; ç m ó ?ô i?Q€M; K°i T?€i- H°` #WM;
 E?-M; b B- +?Q /M >„+ v M?•M +| çQÊ+ *?Q h-M i?-M F?Q +kM; F?-M; i? +^aB #
 iBM? h?-M oQÆM;- H"K b Q +| i? F?-M; ?¢M +? b B F?B M *?Q h-M i?-M F?Q
 ç°M; ç€M? #¢B hBM? E?-M; GQm- i?"i` H" ` Q B T?O ç-m +?Q #¼M ?„M- i`U+
 K¢M? M?'i i`QM; #¼M ?¼- M?Q p"v +ÁM +| M;QÌB /€K ?QÈM; ?„M F?B m F?Q+? b

> i H-M M"v iÈB H-M F?€+ ;†T çQÊ+ K°i G•K G¢+ iQ ; M HÈM K"i- HB m HoM? p-

R9dRX *?QÆM; R9de, æ€M? *?Q h¬M hQÆM; G BX UkV

E?¬M; +| mv M,M; +O *?Q h¬M i?¬M F?Q- >„+ v M?•M #’i [m€ H” M?’i iBM? h?¬M oQÆM; H¢B ?€ +| i? i¢Q i?”M? mv ?B T ç®B pÈB M?” iBM? h?¬M oQÆM;\

S>-*

hBM? E?¬M; GQm K°i M;KK H½Q ?mv i T?mM ` - +Ym i?ªB b€M; #|M; ~M ?B M- i` M|B +| M?B m T?B M Km°M X

*ªK ibM? ?„M H” H”K i’K K°+ +?Q G•K G¢+ ?- >„+ v M?•M Îi` M M;QÌB ?„M iB m FQ+? /mv M?’i FB - H¢B #` G•K G¢+ i?W +Æ H’v iB M M;?B5 L?bM t2K- ?B M i¢B M?bM t2K G•K G¢+- ç ?„M i`Îi?”M? iB m çB K ¼B M;QÌB +?9 KK+5

L;QÌB M”v p®M T?ªB H” KbM? KÈB ç9M;- K°i M;QÌB Îi`QM; #|M; i®B b€M; H M- b K„i5

>„+ v M?•M KK+ `|i G•K G¢+- i`QM; €M? K„i çB M [m M; T?M ~M- H° ` p F?B T bÈ

L;QÌB F?€+ #` G•K G¢+ M|B /®B ç m +?Q H” K°i FQ+? pW `²B FB +O ?„M +?d H” ?„M iU KbM? #B i ?- K°i FQ+? FB [mªi?”i H” `9i` #’M M;mv M T?€Ti„+ +O *?Q K°i ç-m G¬B ? T?€Ti„+ +| i? çm’B ;B i *Ym hBM? h?¬M oQÆM;5

L?QM; `ä`”M; ç®B pÈB iB m iY FB F?¬M; +| ?B m [mª5

ob +€B ;b\

*| i? ç®B F?€M; #’M M;mv M T?€Ti„+ - +?d +| #’M M;mv M T?€Ti„+5

h` M M;QÌB >„+ v M?•M iQ€i` F?Q iS+ M;mv ?B K- ?„M +?ŠM; M?[M; ç¢i çQÊ+ G¬ i?`iB +ÁM ç¢i çQÊ+ i?¬M F?Q FB i`mv M iÈB K°i Qi i`Q M?È +O iB M M?B K G¬B

*?ŠM; H)- +€B h?¬M h?B M çdM? FB M; v Îi` M M;QÌB G•K G¢+\

>„+ v M?•M #¶M; M?B M iW i` M pQÆM; i¼ çSM; H M- €M? K„i M?bM i?ŠM; G•K C

G•K G¢+ i?QM; /QM; ç|M +?”Q- ?„M #B i`ä ç®B T?QÆM; M?’i ç`M? b) T?€i ?B M +| +€+? M”QX L?QM; p’M ç K’m +?®i H”- ibM? +ªM? +O >„+ v M?•M FB bQ pÈB ?

ªv ç¢B *?Q h¬M +?d iQM? ` G¬B ? *?Q h¬M i?¬M F?Q b„T tm’i i? - H¢B +, M #ªM F?Q M”v ç½ +| +?O M?•M- #ÎB p”v F?¬M; +| çQ+? i?•M ç M- K” H” ç +?Q ç iY- i°+

L?QM; M”v +kM; F?¬M; ç¢B #B m #¼M ?„M M;mv M w +?SM; FB M *?Q h¬M KÈB b

B M;mv M w M?B m K°i +QÌM; ;Bª +| i? mv ?B T çQÊ+ KbM? tm’i ?B M\ æ†+ #B ? K¢M? M?Q p”v5

hU M?B M H” i`QÈ+ iB M iB m /B i5

a m F?B +?¶ b”Q ?mv i M”v +O >„+ v M?•M #` T?€i ?B M- bU ibM? ç-m iB M Km® p¢M M,K- H¢B ç +?Q ?„M +| i? +?QM? i?S+ iB M p”Q h?¬M >Q”M;- M?Q p”v HB M \*?Q h¬M F?€+ ç` p`M; M; M? m5

”ÎB p”v- G•K G¢+ bÊ ?„M M|B b Q- i’i +ª K¼B M;QÌB H” i` M K°i bÊB /•v i?WM;- B - ?ÆM +?¶ M”Q5

”v ;Bì M;?o H¢B- #ªv ç¢B *?Q h¬M +| i? +ªK SM; çQÊ+ G¬B ? *?Q h¬M i?¬M F? M?•M FB pW KÈB iB M p”Q h?¬M oQÆM; +ªM?- ç¢i çQÊ+ FB M *?Q h¬M i?¬M F? ç²M;- KÈB +| i? iQ€i` F?Q iS+ +?’M ç°M; #ªv ç¢B *?Q h¬MX

G•K G¢+ çB M? M? ?QÈM; pQÆM; i¼ - K°i # M ç2K M;|M i v MB i i?”M? iB M; M’,

@ >B M i¢B- i Km®M ç€M? M;QÆB K°i +?¬m5

@ L;QÆB

>„+ v M?•M FBM? ?¬ K°i iB M;- M?QM; HÌB +ÁM +?Q M|B ? i- +?d i?'v M„K ç'K +O
iÈBX

@ L;QÆB /€K5

>„M T?šM M° ;¬Q i?ûi K°i iB M;- ç²M; /¢M; ? B ç'K imM; # v- i?¬M? iWM; KªM? H¬

>„M t€+ i?U+ +kM; çQÊ+ tQM; iKM; i?B M i¬B- M m F?¬M; imv i F?¬M; +| F?ª M,M
F?Q M?“M +?O- M?'i iBM? h?¬M oQÆM; HB M +| +?B M HU+ h K hBM? h?¬M oQÆ
ç†+ i?M- ?„M i?U+ i +| i? T?€i ?mv` mv M,M; +| i? bQ pÈB hS hBM? h?¬M oQÆ

L?QM; çWM; [m M ?„M ç®B K†i H¬ v m M;?B i M?Q i? M¬Q\

G•K G¢+ M; v +ª L;k hBM? h?¬M oQÆM; +kM; +| i? ;B i- çO ç ç`+? M´B HK+ iBM?

>„+ v M?•M +| i? +?®M; H¢B\

¬¬M? #¬M? #¬M?- #¬M? #¬M? #¬M?5

>„+ v M?•M F?¬M; M;WM; #` ç€M?- i` M K†i H¬T iS+ #-K iQK- #B m H° H½M? F?®-
ç½ bÈK K'i- +?'i p"i F?¬M; +?`m M´B T?€i` iWM; iB M; ;¬Q i?ûi T?šM M°X

h'i +ª K¼B M;QÌB H¬M M[F?B T bÊ5

G•K G¢+ i?"i ç9M; H¬ ?mM; €+ ?- M; v +ª *?Q h¬M iQÆM; H B +kM; /€K ç€M?- +?
*?Q h¬M M¬v p b m i?¬M +¬M; ç¢B i?¬M? ç M #€Q i?M b Q\ h`QÊ+ çWM; M|B- +?O
çO ç +?Q M;QÌB #°B T?K+5

@ *? i5

>„+ v M?•M `®M; ;B" M- F?¬M; [m M i•K`9i` HU+ HQÊM; *?Q h¬M i?¬M F?Q- b€M
*Ym hBM? h?¬M oQÆM; ç M Q M? FQ+? G•K G¢+X

*?¬M pMB5 *?¬M pMB5 *?¬M pMB5

aQ ?mM; €+ b Q\

" M F?|2 KB M; G•K G¢+ K€m iQÆB +?ªv`ÁM;- bQ +?ÆB HB m ?„M +ÁM +?Q iW
b Q +ªM? ;BÈB +O ?„M bQ pÈB ç®B T?QÆM; + Q ?ÆM- H¢B bQ pÈB ç®B T?QÆM
i„+- i`QÊ+ M?`M F?¬M; çQÊ+ imv i F?¬M; T?ªB H¬ ?„M5

>„+ v M?•M +¬M; F?¬M; / +?`m- ?„M i?W M?“M #´M M;mv M T?€T i„+ +?B HU+ +„
G¢+- M m F?¬M; T?ªB i`QM; +Æ i? +| *?Q h¬M i?¬M F?Q +?®M; çÎ- ?„M bÈK #B I
M?•M i? 5

*?Q /M M?Q i? - ?„M +kM; iQ¬M i?•M #½Q i® H'v i?¬M ?mv i- +Ym i?ªB +?B [m M;
i`U+ iB T ç€M? i?¬M? ç-m ?2QX

@ L;QÆB +?Ì- i b) i`Î H¢B5

>„+ v M?•M M´B ;B" M ;¬K H M K°i iB M;- i`QM; +Æ i? ç°i M?B M i`²B H M K°i +€
i?•M ?bM? ?„M H|2 H M +?mB p¬Q Î# M i`QM; #9 - sPl Il5 i?Q€M; K°i T?€i- hY +?
iS+ #B M K'i p¬ imM;X

æQÌM; çQÌM; *?Q h¬M h?¬M >Q¬M; iQÆM; H B- `ä`¬M; #` K°i M?` iBM? h?¬M oQ
i`®M- +?d +| i? pSi #Ä K°i +•m M;Q M i?Q¢B5

h'i +ª K¼B M;QÌB +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ F?¬M; +?•M i?U+- M?QM; +?d H¬ K°i ?¬ ?
?®B ?"M F?¬M; F¬T- ç•v +?QM? H¬ +Æ ?°B i®i /QÆM; / M? H¬T p¢M ?- ç m h?¬M
pBM? [m M; #U+ M¬Q\

_ä`¬M; iB M M;?B G•K G¢+5

æ2Q +€B / M? ?B m M¬v- /M M;¬v b m G•K G¢+ #` hY G¬B *?Q h¬M çm´B ;B i- M?
i?¬M? K°i çQ¢M i`mv M F€ "i >O +O h?¬M ;BÈB5

*kM; i? +kM; i? - M; QÌB +? i / M? iB M; b m HQM; H¢B pBM? /B m i?b M?Q i? M`
p`M; b Q5

@ >W5 >W5

h` M K†i hBM? E?¬M; GQm imv i ç®B F?¬M; M?`M çQÊ+- +`M; +| K°i HQ¢B T?B M
+?9 M?bM +?^K +?^K p`Q G•K G¢+- €M? K„i M?Q Km®M ;B i M; QÌBX

>„M #` >„+ v M?•M ç€M? #¢B- K` >„+ v M?•M H¢B #` G•K G¢+ ç€M? #¢B- M m /M
G•K G¢+ HÊB ?¢B ?ÆM ?„M M?B m5 *?d H` p`v +kM; T?ªB- /M b Q bQM; T?QÆM;
K` i?“i Km®M ;B Q i?O- hBM? E?¬M; GQm +kM; +| KQÌB T?¬M M„K +?“+ K°i +?B n

J`m +?®i H`- G•K G¢+ H` HÊB /KM; ?„M iB m ? Q K°i H-M Q M? FQ+? #´M M;mv M
v M?•M- b m ç| H¢B i?W +Æ ç€M? M;½ >„+ v M?•M- +?ŠM; F?€+ ;b H` ;BŠK ç-m ?
M`v ç +?Q ?„M M?Q i? M`Q M?ŠM\

>„M K'i K†i- ç½ p¬ +MM; M?K+ M?½- K` G•K G¢+ H¢B +| / M? óç€M? i M h?¬M >Q
H-M pW çB- ç +?Q ?„M + K i•K M?Q i? M`Q\

R9dkX *?QÆM; R9dd, .¼ GmB L?B hY *?Q h¬MX

E?¬M; çQÊ+- M?`i ç`M? T?ªB H`K i?`i i?^M; M`v5

@ hBM? E?¬M; GQm- M;QÆB Km®M H`K ;b\

GB m "€M u M M;„M îi`QÈ+ M;QÌB G•K G¢+- b„+ K†i H¢M? M?Q #,M;X

@ hB m iY- M;QÆB +?d /€K M9T Î ç^M; b m M[M?•M- ç +?Q M[M?•M i? v M;QÆB

L?QM; hBM? E?¬M; GQm H¢B F?¬M; +| ?QÈM; GB m "€M u M ` i v- ?„M ç®B pÈ
M;?o- çÆM ;BªM F?¬M; Km®M ç2K [m M ? H`K +?Q [m€ ?ÄM; #ûiX

G•K G¢+ i?Á i v M? M?`M; ç~v GB m "€M u M [m K°i # M- KdK +QÌB M|B,

@ L;QÆB H` \*Ym hBM? h?¬M oQÆM;- i +?d H` M?` iBM? h?¬M oQÆM;- +?ŠM; H)
;B Q i?O b Q\

S>-*5

E?¬M; Qi M;QÌB ç½ #`i +QÌB- i`i +ª K¼B M;QÌB H` ?`m ç¢B +O #ªv ç¢B *?Q h¬M-
+¬M çWM; T?€i bBM? tmM; ç°i i`U+ iB T- B +kM; b) F?¬M; / /`M; i`Î K†iX

@ >W- i +?d ` K°i +?B m- M m M;QÆB +| i? M;„M H¢B- #ªM i?B m ;B HB M #Ä[

hBM? E?¬M; GQm H¢M? HMM; M|B ` X

@ P M? M? - M;QÌB [m€B /` [ M;QÆB m€ F?¬M; #B i t`m ?´- *Ym hBM? h?¬M oQ
oQÆM; ;b /QÈB h?`i hBM? F?¬M; T?ªB K°i +?B m iS+ ;B i b Q- M;QÆB +kM; F?¬M

aQ •M? hmv i H`T iS+ Q Q ;¼B #`vX

æ¬B K„i ç T +O GB m "€M u M ç²M; /¢M; K M; b€i F?Q- M|B +?Q +MM; G•K G¢+
F?ÎB tQÈM; tmM; ç°i +kM; +| K°i T?¬M M;mv M M?•M +O M`M; Îi`QM; ç|X hmv hB
M?QM; M`M; +kM; F?¬M; T?ªB F v m- ?m®M; ?² GQ¢M E?¬M; M?`i K¢+? H¢B F?¬M
+ÁM #ªQ p F?¬M; çQÊ+ G•K G¢+ b Q\

G¬M; KB G•K G¢+ M?ªv H M- t€+? iB m M? ç-m M?ûi p`Q i`QM; M;U+ GB m "€M
M|B,

@ *kM; F?¬M; +¬M K°i +?B m- MY + M? ;Bì- î i`QM; MY + M? ;Bì iMv M;QÆB +¬
M`v +ÁM i`M i?QÆM; F?¬M; çQÊ+ i - p b m M;QÆB +?SM; FB M i HB M M;Q M M
>Q5

hB m iY M`v i?"i ç9M; H` /€K M|B ?5 E?¬M; T?ªB M;QÆB çª #¢B >„+ v M?•M FB -
çm´B ;B i hBM? E?¬M; GQm H` w M;?o M;QÆB bQ pÊB hBM? E?¬M; GQm HÊB ?¢
K°i h?¬M >Q`M; iQÆM; H B HB M T?B m T?B m /K+ iB M- iU ç¢B ç M M; v +ª KbM

h?U+ ç2K KbM? H` \*?Q h¬M h?¬M >Q`M; b Q\

G¬M; K`v >Q GB i h?B M + m +?†i- K` #€i ç¢B h?¬M GQM; oQÆM; FB i?b H° ` F
HB m HoM? M?Q p`v- i?"K +?Q H` F?¬M; #B i M†M; M? M?Q i? M`Q tSM; H`K +Q

*?d +| M;QìB >Ä ;B KÈB H° ` b„+ K†i pmB KWM;- i`QÈ+ FB F?¬M; +| i? KQÊM
G¢+- M?QM; ?B M i¢B #'i ç²M;- çQìM; çQìM; *Ym hBM? h?¬M oQÆM; +?ŠM; H) +Á
h?¬M oQÆM;\

æWM; M|B MY + M? ;Bì- /M H` i?ìB ;B M MY ?¬ ?'T +kM; ç¬v çO +?Q hBM? E?¬M

*? i- +? i- +? i5 æB +? i çB5

@ > ? - ? ? ? ? 5

hBM? E?¬M; GQm ;B`M [m€ i?"M? +QìB- +?d H` K°i M?` iBM? h?¬M oQÆM; +ÁM
MY + M? ;Bì- ç•v +kM; F?¬M; T?ªB H` +m²M; M;¢Q- K` H` i M çB M- F ç¬M5

o®M hBM? E?¬M; GQm iU M?B M b) F?¬M; +MM; HQ¢B M;QìB M`v +?'T M?†i- ?„M

L?QM; #•v ;Bì F?¬M; ;B®M;- G•K G¢+ +QÈT çB / M? iB M; +O ?„M- +`M; H` ;BŠK
F?¬M; H`K i?"i G•K G¢+- +ÆM iS+ M`v M?Q i? M`Q Mm®i çQÊ+ tm®M;\ hB m iY M
FB b) i? M? iQ`M ?„M5

@ h®i- MY + M? ;Bì- M m #ªM i?B m ;B ;B i F?¬M; +? i M;QÆB- M;`v b m poM? p

@ *?ŠM; H) i`QM; çdM? FB F?¬M; +| #'i F€ iBM iS+ ;b i`mv M H¢B\

GB m "€M u M + m K`v M|BX

G•K G¢+ î i`QÊ+ K†i M`M; ;¼B hY çdM? ` - H¢B H` K°i #° F?¬M; ç T?ÁM;- M`M; i? ;B i +? i ç®B T?QÆM;5

æ•v H` G•K G¢+ ?QÈM; M`M; #B m ç¢i i?`M? wX

G•K G¢+ H„+ ç-m- M;šK H¢B KÈB M|B,

@ h +?d H` M„K ;B[ T?€Ti„+ i?¬MF?Q i`mv Mi?W +?Q i - p T?¬MH B H`+? +€B p G•K ;B i i`QÊ+ FB - M?QM; ?B M i¢B ç½ F?¬M; +| H`+? bY F?ªQ i?B5 >ÆM M i`¢M; i?€B M;?B M M€i- KÈB F?¬M; +| iBM iS+ F?€+ i`mv Mi?W X

R9d9X *?QÆM; R9dN, LÆB *?Q h¬M h?¬M E?Q aBM? _ ælBX Ukv

@ h?B M ?¢i €K +?B #´M M;mv M- ç®B SM; H'v i€K FB M *?Q h¬Mi?¬MF?Q- #€i ç b Q +| i? tm'i ?B M ç +Ym ç¢Q #´M M;mv M5

GB m "€M u M i`QM; F?QªM; i?lB ;B M M;„M ?Q`M iQ`M F?¬M; +€+? M`Q iB T M?

h?B M ?¢ "€i S?€T- ç•v H` bU i?"i +ª h?¬M ;BÈB +¬M; M?"M5

@ P - +€B FB +| T?ªB M;`v b m ç¢B T?¬B çªM M;QÆB b) i`î i?`M? h?¬M >Q`M; i?

*QM K„i aQ •M? hmv i H|2 b€M; ,

@ h`€+? F?¬M; çQÊ+ M;QÆB +| i? ç®B T?| #ªM J oQÆM;- M;mv M H B M;QÆB +

@ æ¢B T?¬B çªM- #ªM J oQÆM; +| T?ªB M M ç´B ;B¼M; ;¼B M;QÆB H` ç¢B h?¬M

@ æQÊ+- Km®M ;¼B M?Q i? M`Q i?b ;¼B M?Q i? ç|- i +?QM? H` i 5

G•K G¢+ pW +QlB pW M|BX

@ .QÈB çlB M`v `à ``M; +ÁM +| ç +Ym ç¢Q #´M M;mv M T?€Ti„+ E?¬M; çQÊ+- i T

GB m "€M u M M|B tQM; HB M çSM; /"vX

@ æÊB K°i +?9i5

G•K G¢+ p°B p`M; K°i i v M„K H'v +´ i v M`M;X

@ L;QÆB Km®M H`K +€B ;b\

GB m "€M u M H¢B H'v €M? K„i i`WM; G•K G¢+X

L?Q i? M`Q M[ M?•M M`v Q i?Q+? i`WM; M;QlB M?d5

G•K G¢+ H„+ ç-m- M|B,

@ h F?¬M; i? #®+ H M T?QM; ?B K HÈM M?Q p"v5

@ L;QÆB +?Q `^M; bQ T?K i b) ? K *?Q h¬Mi?¬MF?Q +O M;QÆB\

h? M? •K +O GB m "€M u M #¶M; M?B M + Q H M- +kM; iQ€i ` T?ŠM M° `´i K½M? T?K M`M; iU M?B M H` i²M i¢B po ç¢B M?´i- ?€+| i? +| iB M; t'm5 M?Q i?

@ E?¬M;- +?d H` bmv M;?o ¢M; M?Ä +O i 5

G•K G¢+ +?d p`Q K°i +?•M çSi +?•M +m®B +MM; +O hY çdM? M|B,

@ h H9+ # M ç-m ç¢i çQÊ+ +€B hY çdM? M`v- T?Q i` M +?d +| # +?•M- i?•M çdM #B i- ç•v H` \*?Q h¬Mi?¬MF?Q- +| i? T?€ ?Q M|- p"v H` /¢M; i²M i¢B ;b\

>Q5

GB m "€M u M F?¬M; F?ÄB +^aFBM?- +€B KB M; M?Ä M?„M K¢M? K) ?û KÎ- #° /€M;
G¢+ +| HQ¢B iQÎM; iQÊM; i" €+- +| K°i HQ¢B t9+ ¸°M; Km®M ?¬M ¸B H MX

@ h F?¬M; i? #®+ H M M;mv ?B K M"v5

G•K G¢+ K°i H-M M[M?„+ H¢B M|B,

@ *| H) bQ T?K M;QÆB F?¬M; T?^aB M;QÌB M' M€i hY ¸dM? M,K ¸|- M?QM; i?B M ?
'v- +?d +| #^av ¸¢B *?Q h¬M +ÁM b®M;- #Q K"i- poM? pB M H" M;QÌB #B i`ä +°M; C

@o"v i¢B b Q M;QÆB M|B +?Q i #B i\

GB m "€M u M idM? i€Q H¢B- ¸¬B K„i ¸ T M?€v +kM; F?¬M; M?€v M?bM t2K G•K G

@ *?9M; i H" #^M; ?[m5

G•K G¢+ +?,K +?9 M|B ` X

@ «B bQ i,- M;QÆB M?Q i? M"Q ¸-M M?Q p"v- ¸¢B T?¬B ¸^aM `ä `°M; H" i?Q+? M.
?„M- #Q K"i +O ?„M #` M;QÆB #B i H¢B +| i? i? M"Q\

aQ •M? hmv i`i ;B^aM; M;?o F?Q H"K i?mv i F?€+? +?Q G•K G¢+X

E?m¬M K†i +O GB m "€M u M F?¬M; F?ÄB ¸Ä H M- imv i`QÈ+ FB G•K G¢+ ¸€M
E?¬M; GQm- +QÌM; i? Î i`QM; HÁM; M" M; HQm H¢B /'mp i i?"i b•m- M?QM; M|B ¸
G¢+ H" FûK t X

. K†i +O G•K G¢+ `i /"v- HûM H9i ¸®B pÈB aQ •M? hmv i /Æ M;|M i v +€B- i` M K
€B K°- i`QM; K„i +| i?•K ibM?X hmv ?„M +kM; t t +?Q M|B iÈB +?mM; ibM? ¸®B p
G•K ;B iW i` M tm®M; /QÈB M?B m KB M; ,M M?Q p"v- ¸½ bBM? ` - pšM +ÁM i`QM
i`QM; #KM;- ?„M M?'i ¸`M? T?^aB HQm GB m "€M u M H¢BX

.M GB m "€M u M H" *Ym hBM? h?¬M oQÆM;- i•K iQM? im /QÐM; ¸½ ¸¢i iÈB i`lB b
F?¬M; M?€v KB- M?QM; ;BÌ T?9i M"v H¢B M?Q i?B m M[i? ;B M- F?m¬M K†i tQ€
#WM;- K¢M? K) #Ä [m G•K G¢+- K°i #° #` /¼ ¸ M F?¬M; M? X

@ >„+ ?„+5

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB #°i +QÌB- +€B T?QM; ibM? i? M i?MM; p¬ ?¢M M"v ¸ +?Q ?„
i?`+?X

@ >„+ ?„+ ?„+5

aQ •M? hmv i¬K i v Î i`QÈ+ M;U+- ¸²M; /¢M; +QÌB t'mX

@ L;QÆB +QÌB +€B ;b\

G•K G¢+ tQ tQ +€B ¸-m M?Ä +O M" M;X

@ P M? M? - ¸¢B T?¬B ¸^aM M;QÆB +ÁM /€K ¸KM; i|+ #^aM J oQÆM;- #^aM J oQ
M;QÆB5

aQ •M? hmv i #°i K½M F?€M; M;?` M|BX

o"BM; "v b m- GB m "€M u M ¸ m H" i`€M? F?¬M; +| ;†T G•K G¢+- M?QM; +kM; F?
?k- iU ?² + K +?`m +€+? H"K +O G•K G¢+- i¢K i?lB H" b) F?¬M; ¸2K #Q K"i hY ¸c
#B iX

L" M; #B M ?| - L;mv i L;mv i M?bM Î i`QM; K„iX

o®M H" M? - M K M[i?B M ?¢ ibM? ibM? v m v m [m^aM M" M; +?mv M ;bX L?QM; G
+?QM? H" Q M ;B ¸®B ¸-m +O M" M;- T?`K H" ¸² p"i GB m "€M u M Q i?Q+?- M"
+QÈ+5

>m®M; ?² G•K G¢+ +kM; +| +€B H¨K +?Q M¨M; iBK ¢¨T i?bM? i?`+?5

æQÆM; M?B M- M m F?¬M; +| GB m "€M u M [m M ? - M¨M; M?B m H„K H¨ ¢®B pÈ
F?¬M; +?O ¢°M; ?QÈM; ?„M i`B M F? B i`mv +—m- M?QM; pb T?€ ?Q óibM? +ªK H
M¨M; #'i +?'T5

a m F?B +m p - H¢B #Ä G•K G¢+5 *?ŠM; H) GB m "€M u M +ÁM F?¬M; #B i t'm ?
pSi #Ä b Q\

æQÆM; M?B M *Ym hBM? h?—M oQÆM; iU M?B M +| M; ¢Q F?Q +O *Ym hBM? h?
F?¬M; +?O ¢°M; [m'M H¢B- K¨ H¨ i?dM? i?QªM; Î i`QÊ+ K†i G•K G¢+ i`B M H° T?
K°i T?€i- H'v M¨M; imv i K„- ?ÆM M[/€M; M; QÌB ;ÊB +ªK M?Q K [m,- ¢•v [mª i?"
i¢T `i HÈM +?Q G•K G¢+- i?"K +?Q +ÁM bBM? ` w M; ?o +SM; `„M ¢Q¢i H'v M¨M;
óF?B / ô K°i T?2MX

h? ;BÈB M¨v F?¬M; i?B m K„ M[- H¢B +¨M; F?¬M; i?B m pQm p"i- bBM? ` +?QM
i•K M; S 5

@ æ¢B T?¬B ¢ªM- #•v ;BÌ +?9M; i ¢B ¢•m\

aQ •M? hmv i i?Q i?Q T?K+ T?K+ M^K Î i`QM; M; U+ >Q >ªB Zm€M?- Î i`QM; .QĐ
L; mv i- h?¢+? L; mv i L? +MM; G•K G¢+ ` - B F?¬M; ¢2K M¨M; i`Î i?"M? #ªQ #®B

@ h +kM; F?¬M; #B i- iMv iB M ¢B K°i +?9i - i'M; +| +?mv M +| i? H¨K5

G•K G¢+ i?m" M KB M; M|B ` X

@ h ¢•v M; QÊ+ H¢B #B i `ä M M ¢B ¢•m5

GB m "€M u M ¢°i M?B M M|B ` X

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB ¢®B pÈB M¨M; KdK +QÌB M?bM H¢B- M[M?•M M¨v i`ªB [m H
`®i +K+ +?`m ¢B ` ;†T M; QÌBX >„M M|B,

@ ?- H¨ b Q\

@ L; QÆB +kM; ¢½ #B i #€i ¢¢B *?Q h¬M i?—M F?Q +kM; F?¬M; TªB H,M; F?¬M; b
L?QM; GB m "€M u M F?¬M; ¢€T ?ÄB H¢BX

G•K G¢+ b[M; bÌ M|B,

@ *?ŠM; H) ¢` T?QÆM; +?9M; i Km®M ¢B H¨ ¢` T?QÆM; *?Q h¬M i?—M F?Q bBM

@ a€+?- ¢¢B T?¬B ¢ªM F?¬M; iQM? ¢—M5

aQ •M? hmv i p¶ #¨M i v M?Ä #û M|B ` X

@ *€B FB ¢ M i°i +MM; H¨ i²M i¢B M?Q i? M¨Q\

G•K G¢+ iU M?B M ?B m F€- +?¶ +| i?—M F?Q ¢ m H¨ h?B M æ` # Q ?¨K /QĐM; /K
+T i?'T +| i? +| M; Q¢B HU+ ;B Q i?B T- M?QM; i?—M F?Q +¨M; H¨ ¢ŠM; +T T + Q I

oQ /K M?Q aÆ i?—M F?Q- +| i? ¢2K i?—M HB m pMB b•m p¨Q ¢` T?QÆM; +| T?€T
M,K- i?"K +?Q p¨B i, M,K- +?d +—M i?—M HB m +| i? i?W M?"M ¢QÊ+ T?€T i„+ +
M?B M H¨ +| i? i?"M? i?—M F?QX

L?QM; iW h?B M h?—M F?Q ?QÈM; H M- i?—M F?Q ?bM? i?"M? +Æ #ªM F?¬M; Tªª

@ æB M; QÆB ¢½ #B i `ä5

aQ •M? hmv i ?b ?b +QÌB +QÌBX

R9d8X *?QÆM; R93y, L° G¬B "Q *ªM?X URV

GB m "€M u M i?b ;BªB i?Q+? M|B,

@ "´M M;mv M +?B ç` imv +?d bBM?` K°i FB M *?Q h¬M i?¬M F?Q- ?ÆM M[b® H
jyyy- M?QM; #ÎB pb T?€T i„+ +?B HU+ M²M; ç"K- pšM +| i? # Q ?"K /QÐM; /K+ ` h
h?B M h?¬M F?Q ç¢i iÈB h?¬M oQÆM; +'T5

G•K G¢+ H"TiS+ F`T T?ªM SM;- i`€+? F?¬M; çQÊ+ >Ä ;B +| i? tm'i` p"BFB M
t +'T #" + h?B M h?¬M F?Q- M;mv M H B +| ç` T?QÆM; i®i M?Q p"v5

@ L;Q¢B M?•M +| i? iB M p"Q b Q\

>„M H"TiS+ p¢+? i`¼M; çB Ki`QM; ç|X

@ æ¢B ç¬m ç'i- M;QÌB F?€+ F?¬M; +?Q p"Q- +?ŠM; H) +?9M; i F?¬M; i? pKM; i`
aQ •M? hmv i ?QÈM; ?„M H"K M;Q€Q °TX

G•K G¢+ iBK ç"Ti?bM? i?`+?X

G•K G¢+ +MM; >„+ v M?•M ç¢i çQÊ+ G¬B ? *?Q h¬M i?¬M F?Q FB ?Q"MiQ"M #'i

L?Q aQ •M? hmv i- hBM? E?¬M; GQm +ÁM +| >„+ v M?•M FB - M?[M; M;QÌB M"v +kM
F, KÈB +| i? ç¢i iÈB h?¬M oQÆM; +ªM?- p b m i®+ ç°im ?"M? +kM; M? M? ç M F
M,K +| i? i,M; H M K°i +ªM? ;BÈB- ``i M? M? i?b ç M çQÊ+ çdM? T?QM;- i?"M? *Y

o b m i?b +¬M `9i` #´M M;mv M T?€T i„+ i`QM; *?Q h¬M i?¬M F?Q KÈB +| i? i€E
*?Q h¬M i`QM; i?B M ç` X

Zm€ i`bM? M"v- #¼M ?„M +® ;„M; +kM; i®i- HQÌB #B M; +kM; i? - +kM; b) F?¬M;
H M- +kM; b) F?¬M; #B i;BªK tm®M;X L?QM; G•K G¢+ F?¬M; ;B®M;- ?„M imv +kM
;¬M F +?d H" ç¢i çQÊ+ K°i T?€T K¬M im Hmv M- ?Q†+ H" M|B +| H) H" i?ÌB çB K
h?¬M T? T?€T i„+X

Gmv M ?| p¢M p"i +?B HU+ i? ;B M [mv bM? /MM;5

>„M T?€i i`B M +| i? ``i M? M?- M?QM; +kM; +| i? ``i +?"K- +?d +¬M +| HU+ HQ

J„i ç T +O L;mv i L;mv i [mûi [m - H°` K°i iB idM? M;° +?B b„+ - ?`K`„M; imv i i`
çÄ K¼M; - i`QM; HÁM; /•M; H M K°i +´ T?€ ?Q K½M? HB i- [m€ +?ì KQM; #° /€M; ç`
H¢+X

*?9M; M[i-K ç!- p M p M M?'+ H M K°i ç¢Q ;ÊM b!M; F?¬M; i? ;†T- î ;B[+€+ M`M
+?WM; H9+ M`Q b) ?bM? i?`M? K°i ?²B #B M ; -K +U+ HÈMX

@ æ¢B T?¬B çªM- T?Q i`QÈ+ +! i?S i®i5

æ°i M?B M aQ •M? hmv i /WM; H¢B ç°M; i€+ +„M ?¢i /Q - #`M i v M?Ä #û +?d T?
M;?B M; ç-m M!B`X

hmv +ªM? ;BÈB hB m M? ç-m v m M?`i- M?QM; i?•M H` ?`m ç¢B *?Q h¬M H¢B +! ç

@ L`v- M;QÆB F?¬M; T?ªB ;¢i M;QìB p mB p +?S\

G•K G¢+ pW +QìB pW M!BX

@ P M? M? - ç¢B T?¬B çªM M;QÆB `ä`M; F?¬M; iBM L[m L[m æ¢B J oQÆM; ç€
+„M +? i M;QÆB5

aQ •M? hmv i K¢M? K) M?ªv ç M i` M HQM; G•K G¢+- Kî` +€B KB M; M?Ä M?„M K
K`H¢B ç°i M?B M /WM; H¢B- M!B,

@ >W- i?®B +? i- #ªM J oQÆM; KÈB F?¬M; +-M M!B Hw pÈB M;QÆB- çB ibK i, i,
sPI II5- i?•MªM? M`M; H!2 H M ç½ iB M p`Q .QÐM; i•K ?kX

G•K G¢+ +QìB ?„+ ?„+ - M?QM; [m v K†i H¢B H¢B +?SM; FB M i` M K†i GB m "€M u
?²B /€M; iQÆB +QìB M!B,

@ æB K°i +?9i çB- M?bM t2K ibM? ?m®M; T?Q i`QÈ+5

"®M M;QìB çB H M T?Q i`QÈ+ F?¬M; +! p`B #QÈ+- T?Q i`QÈ+ tm`i ?B M K°i iÁ C
i`,K i`QÈM; - #îB pb H¬B i?Ov >¶M æ°M- iU M?B M M?bM F?¬M; i?`v ç€v- ?ÆM M[
M; "T- G•K G¢+ +kM; +,M #ªM M?bM F?¬M; iÈB i`QM; ç! T?ªB +?,M; +! p-M; b€M; H

@ S?ªB çB p`Q ibK iÁB5

G•K G¢+ M!B`X

h¢B ç•v imv `i Qi p i +?•M- #ªQ p`i iQÆM; ç®B i®B ç - M?QM; #îB pb +?•M p¢+ i?
H¢B- G•K G¢+ +kM; F?¬M; +! #B M T?€T +?¬M pMB G¬B ? T?€T i„+ - M m F?¬M;
G¬B h`b M`v H`T iS+ #®+ ?ÆB- #Q K`i ;b +kM; KÆ iQîM; ;B`m /B KX

@ æB i?¬B5

>Q >ªB Zm€M? ç~v ç~v G•K G¢+- K†i KkB i`M ç-v p iÁ KÁX

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB ç-m ç-v ?„+ imv M- M[M?•M M`v ?B M M?B M`i Km®M #B
+€B ;b- M?QM; +?QM? KbM? F?¬M; /€K çB H¢B ç~v ?„M çB T?Q i`QÈ+5

@ L;QÆB H¢B ç~v- +QB +?WM; i +kM; FûQ M;QÆB p`Q5

>Q >ªB Zm€M? ;B`i KbM?- p°B p`M; HmB` T?Q b m K°i #QÈ+- K M; i?2Q /€M; iQ

@ L;QÆB çB K°i M;QìB H` çQÈ+5

@ > B M;QìB +€+ M;QÆB +ÁM Km®M HB + K„i çQ ibM? iÈB F?B M`Q- F?¬M; i?`v
b Q5

L;mv i L;mv i +QìB F? M? F?€+? - M?QM; M!B` HìB M!B H¢B i`M ç-v +?•K M;ÁB

@ >W5

æ¬B K„i ç T +O GB m "€M u M [mûi [m L;mv i L;mv i- i v T?ªB #bM? i?•M +?d çB

@ L;mv i L;mv i- M;QÆB H" ç M; ;•v ?'M pÈB i b Q\

@ *?"++?"++?"+- M[M?•M ;?2M [mª M?B M M|M; iQM? ``i HÈMX

L;mv i L;mv i M?9M M?9M p B- #m¬M; #m¬M; i v- K°i #° F?¬M; i? H"K ;bX

*?d H" HÌB +O M" M; +ÁM +?Q M|B ? i- GB m "€M u M +kM; ç½ #„M ` - T?€T i„+ ?

?QÈM; p M" M; +m²M; ;¼i K" çBX

@ GB m Km°B Km°B- M[M?•M Km®M ibM? H M; +?QM? H" bU ibM? i?B M FBM? ç

i" M; i" M; - +?2 +?2 H'T H'T\ *?"++?"++?"+- GB m Km°B Km°B i?"i ç9M; H" i•K M;

Km®M ;B i M;QÌB /B i F?~mX

L;mv i L;mv i ?€ KB M; i?"i ç9M; H" F?¬M; +?`m H"K M;QÌB- K°i # M +?®M; çÐ M

GB m "€M u M- K°i # M +ÁM F?¬M; M;WM; ç•K +?¼i GB m "€M u M- ç +?Q i? +¬

i? K K½M? HB iX

æ¬B Q M ;B M"v HçB Î i`QM; "Q *ªM? ?mM; ? ,M; ç€M? ç"Ti" M M?šM- ?Q" M iQ" M

Hw- G•K Gç+ H" H„+ ç¬m F?¬M; i?¬BX J v Î +?¶ M"v /M b Q KÈB +?d H" F?m pU+

M;mv ?B K +ÁM H•m KÈB +| i? bQ b€M? pÈB F?m pU+ i`mM; i•K- +?Q M M ? B M

F} M|B ç€M? H" ç€M?X

J†+ F #¼M ?¼5

> B i v G•K Gç+ T?'i [m - K°i KªM; HÈM H¬B i?Ov HB M iW i`QM; G¬B h`b M•M; H

KU+ MQÈ+ i`U+ iB T ;BªK tm®M; ?ÆM i?QÈ+X

h?"i M†M;5

G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB •K i?¬K HQm HQÐB- +€B G¬B h`b +?B i?Ov M"v K°i ;B¼i H"

?„M F?¬M; +| p" M /KM; iQ" M HU+- M?QM; M?` iBM? h?¬M oQÆM; +?Q /M H" iMv v

;BÐM X

>„M [m€i M? K°i iB M;- ? B i v ?Q F?¬M; HB M t9+- H"TiS+ iWM; çQ" M iWM; çQ"

M;WM; #` [mÆ H'v- #` ?„i pšv [m K°i # M- KU+ MQÈ+ H'v i®+ ç° K„i i?QÌM; +| i?

;BªK tm®M;X

"i [m€i Á G¬B h`b M"v +kM; i?"i H" b•m- imv ``i M? M? ç½ çB tm®M; ?" M; i`,K i`Q

b•m +ÁM HçB +ÁM t t F?¬M; +?d M?Q p"v- v M;mv M F?¬M; i? i?'v ç€vX

@ sQçi5

L?QM; p"Q H9+ M"v- K°i ççQ M?•MªM? HçB ç°i M?B M iW i`QM; G¬B h`b t¬M; iÈB-

#„i ç¬m F?ÎB ç°M;- F?¬M; M;WM; T?€i ` içT •K ósb tb tbôX

æ•v H" K°i M K iY i?•M ?bM? + Q HÈM- +QÌM; i`€M;- iQ" M i?•M i`¬M i`KB- ç¬m i`

+?d t2K im´B K" M|B- H" F?QªM; +?WM; # KQÆBX

@ u X X XX5

>Q >ªB Zm€M? p°B p" M; ? B i v +?2 K†i- M" M; +kM; F?¬M; Km®M +?SM; FB M #'i

R9d3X *?QÆM; R93j, "Q *ªM? æQçi "ªQX URV

G•K Gç+ M?Qm K"v- M K M?•M M"v +kM; F?¬M; TªB H" #çQ H° +m²M;- K" H" ç½ b

æ•v +?d H" i? t€+ +O ?„M5

G9+ M"v +?¶ KB i•K +O ?„M- FªK H'v K°i F?Ä #ªQ i?ç+? K"m i`„M; `WM; `U+- ;

+?Q M;QÌB K°i HQçB +ªK ;B€+ bÎM ? i +ª ; B ®+X

*MM; M?[M; i?B i? i`QM; GQ¢M ok "Q \*aM? #` *?O i?—M F?Q i? Q i9M; FB ç²M; F?¬M; T?ªB •K h?B- t€+ i?U+ K` M|B- ?ŠM H` K°i FB M p"i +?S - ?„M i²M i¢B H` p i?¢+? i` M i`€M FB 5

*€B FB +?QM? H` #ªQ p"i i?2Q M?Q HìB aQ •M? hmv i5 "ªQ i?¢+? FB /MM; i?B i H'v HU+ HQÊM; +MM; T?€T i„+ i`QM; G¬B h`b- ?QÊM; p T?QÆM; ?QÊM; i?¬M F?Q H'T #B Mô- K°i ¢B K F?Q HBM? i?S+ idM?- Km®M iB m /B i ¢`+? M?•M i`ÎM; ¢B M

G•K G¢+ ?W M? K°i iB M;- K°i [mv M Q M? ` X

""M?5

h?•M ?bM? M K iY FB `mM H M- M;U+ i?bM? HbM? M?B m ?ÆM K°i H¶ ç°M;- M?Q +®i H|2 b€M;- M?Q K„ M;¼+ - F?¬M; t'm F?¬M; i' M ?¢BX

h?¬M oQÆM; +?B i? 5

G•K G¢+ +| i? F?ŠM; ¢`M?- M K iY M`v i`QÊ+ FB ?ŠM H` h?¬M oQÆM;- H9+ M` [mv M +O ?„M K` i?¬M +®i F?¬M; t'm5 *?d H` Î ¢•v ¢½ K'v M;mv M F, F?¬M; +| M M`v F?¬M; #B i H` pšM H¢+ # Q M?B m M,K i`QÊ+X

L K iY FB imv H` M?•M ?bM?- M?QM; +?QM? i?S+ F?®M; +? ?„M H¢B H` F?®B # +| K°i ¢B K F?Q HBM?- p•M; +?`m h?B M æ` w +?Q K` bBM?X L| p®M H` +ªK SM; F?B M i? t€+ ` - +€B M`v ¢½ #` +¬M; FQ+? iU M?B M +`M; T?ªB T?ªM FQ+?X

hQ5 hQ5

h`QM; ? B i v M K iY tm'i ?B M K°i i? M? i`QìM; ¢ Q /Q H¬B ? T?€T i„+ +?B HU+ ? K9 - HB M ?QÊM; H'v G•K G¢+ T?B iÊB- i`QìM; ¢ Q p¢+? T?€ #¬m i`ìB- M?„K ¢¬m

G•K G¢+ F?) +QìB K°i iB M;- iMv w Q M? [mv M- #`M? #`M? #`M?- ?„M /MM; ? B ¢ iWM; +€B M;„M H¢B- ?ÆM KQìB [mv M b m- i? M? T?€T i„+ +?B M?“M M`v HB M -

@ h®i5 :BÄB [m€5

>Q >ªB Zm€M? p¶ #`M i v M?Q M;¼+ i`„M; ?Á ?ûi i`Ê +?Q G•K G¢+ mvX

L?QM; M K iY FB +?d H` ? B i v +?'M ¢°M;- i`QM; i v /o M?B M H¢B M?B m ?ÆM ¢ Q- F?Q iS+ iQ`M i?•M F?¬M; ? bmv v mX

Í MÆB G¬B ? T?€T i„+ +?B ¢` M`v- +?d bÊ +?d +| K°i H¬M ?`M? ¢°M; tm M€i KÊ F?¬M; M;WM; +| T?€T i„+ +?B HU+ +?[ i`- #´bmM; M?[M; /` p"i M`v5 L K iY FB M;QìB b®M;- i?¬M ?¢+? ¢½ bÊK i M- ?Q`M iQ`M H` /U p`Q T?B M #Q ¢` M`v- ?Q +'T HU+ HQÊM;X

L?Q p"v Qi M?'i Î i`QÊ+ F?B iÁ G¬B h`b M`v F?¬ +¢M- ó>„Mô H` imv i ¢®B b) F?¬ h`QM; K„i G•K G¢+ b€i F?Q #½Q i€T- i?U+ +?Q `^M; M?Q i? ?„M b) F?¬M; +| #B M

G¶ ¢2M5

>„M ¢2K H¶ ¢2M #® i`Q Î i` M [mv M- H¬M M[H Q ` X

E€ i?"i- G•K G¢+ Km®M ¢m´B ;B i ¢`+? M?•M i`QÊ+ K†i +ÁM +| K°i HQ¢B #B M T? FB +?QM? H` /`+? ¢°M; hY ¢dM?- b€M; i¢Q K°i ¢¬m h?¬M T? T?€T i„+ - i`U+ iB T Kbm? M`v5

L?QM; i?S M?'i- #´M M;mv M T?€T i„+ [m€ HÊB ?¢B- +€B i?¬M T? M`v M|B F?¬ i` M i`€M [m€B p"i FB +kM; ?| i?“M? ?QªQ- p"v ?„M +?ŠM; T?ªB H` F?¬M; +¬M; H¬M ?„M +| i? KQÊM #´M M;mv M T?€T +kM; +| ?¢M- i?“i iB M? F?¬M; +| F?ª M,M, óiB m M?•M p"iô M`vX

>„M ?Q`M iQ`M +| i? #^M; M,M; HU+ #ªM i?•M iB m /B i [m€B p"i FB - M?Q p"v +¬M +`M; K¢Q ?B K ¢QÊ+ F?¬M; #M K'i\

""M?5 ""M?5 ""M?5

h?•M?bM? G•K G¢+ HQÊi çB- Î# M i`QM; ? B ç'K imM; # v- Q M? ç M M K iY FB
iQ`M i?•M çB M K M; # v HQ¢M- K°i HÊT çB M M?°M M?¢Q M?Q MQÊ+ Q- ;B®M
M' imM;X G•K G¢+ i?ûi /`B M?Q`²M;- ?„M ç½ +?B M ç M M' B ;B”M- +?ŠM; M?[M;
F?¬M; ;B M +MM; i?ÎB ;B M ? B ç¢Q T?€T i„+ +kM; ?bM? i?“M? F?Q M?“M- i?ÎB ;
iY FB im¬M` - ;B i®+ i M pÐX

”i [m€ MY MûM ?QÆM; i?ÎB ;B M- i?¬M i? +O M K iY FB HB M -K -K pÐ pKM-
`mM; `ÆB tm®M;- F?¬M; HQm K°i iB #KB #”KX

”KB [mv #KB- ç'i p pÈB ç'i- M;Q`B b m F?B +? iiU M?B M T?ªB M?“T i?´ pB M- +
b m F?B +? i +| HBM?- M?“i ç`M? H` F?¬M; i? M?“K K„iX

sPI II55

oB M #ªQ i?¢+? FB #¶M; M?B M # v pKi H M- ç9M; H` Km®M pB M ç°M ç`Q i~m5
G•K G¢+ ?W H¢M? K°i iB M;- #”M i v HÈM i?Á` - #ªv ç¢Q T?€T i„+ +?B HU+ ç²M
i?¢+? FB K¢M? K) ç•K iÈB M?Q i? M`Q- ç m F?¬M; +€+? M`Q T?€ i MX

@ h?m5

G•K G¢+ ?W M? K°i iB M;- #”M i v HÈM tB i +?ti- i`U+ iB T i?m #ªQ i?¢+? FB p
çdM? i`M €TX

«M;- hY çdM? Î i`QM; i?S+ ?ªB F?2 F?) `mM; H M- #ªQ i?¢+? FB H”T iS+ K'i çB
K°i +K+ ç€ #bM? i?QÎM; ç M F?¬M; i? H¢B #bM? i?QÎM;X

*€B M`v `ä`”M; H` K°i F?®B i?¬M HB m ç¢i iÈB hS iBM? h?¬M oQÆM;5

*?B M HU+ +O G•K G¢+ +| i? ;¢i #Ä HK+ iBM? h?¬M oQÆM;- M?QM; +ªM? ;BÈB
#ÎB p”v- ?„M T?ªB i?mv M +?mv M hY çdM? ç M i`Ê ;B9T i`M €T- M m F?¬M; F?®
+Æ i? ?„M H`K HQ¢M ç M F?¬M; #B i b) i¢Q i?“M? # Q M?B m T?€ ?QX

h` M #-m i`lB- ç¬B Q M ;B FB pšM +ÁM F`+? HB i ;B Q +?B M- G•K G¢+ [mv i çQ
H` ç®B pÈB >Q >ªB Zm€M? M|B K°i +•m- i`U+ iB T M;²B tm®M;- #„i ç¬m Hmv M ?|

L m M?Q F?®B #ªQ i?¢+? M`v F?¬M; +| G•K G¢+ M?9M; K°i i v- i`ªB [m p¬ +MM;
i? i`QÎM; i?“M? h?B M h?¬M F?Q +?QM? i?S+- ?ÆM M[ H` h?B M h?¬M F?Q HU-
h?¬M oQÆM;X

L?QM; K¼B bU F?¬M; +| M m M?Q- ç½ F?¬M; +| +?QM? i?S+ i?“M? /KM; +K- +€B
F?Q HBM? i`QM; ç| +?d p M p M +| w +?Q +U+ F€ v m Êi- #` >¶M æ°M .mM; G¬ M?
K'iX

E iB T- H` ç¢B HQÊM; HBM? HU+ çB M +m²M; /kM; K½M? p`Q i`QM; +Æ i? G•K C

E?¬M; H•m i`QÊ+- ?„M pW KÈB iB M p`Q h K hBM? h?¬M oQÆM;- K` +”M; H` +ªM
+-M HU+ HQÊM; iQ+? Hkv +kM; +”M; F?OM; #®- G•K G¢+ ;¬M F +?d /MM; #®M M;
F?®B i?¬M HB m M`v- M?QM; im pB M; v +ª h K hBM? h?¬M oQÆM; i`mM; F€ +kM

L m ç2K h K hBM? h?¬M oQÆM; bÆ F€ ç M i`mM; F€ +?B H`K Ryy #QÊ+ K` M|B-
i®B ç H` ? B KQÆB #QÊ+5

G•K G¢+ KÎ ? B K„i` - i?Î` K°i ?ÆB i?“i /`B- ?| i?“M? K°i ç¬m M° pk h?¬M GQM
K'iX

æ€M; iB +- imv HU+ HQÊM; iQ+? Hkv +O i?¬M HB m FB ç¢i iÈB i`bM? ç° hS hBM
~M +?S H¬B ? T?€T i„+ H¢B p M p M /WM; Î h?QÊM; h?B M h?¬M çdM? T?QM;-
i`Ê ;B9T ?„M pQÊi [m K°i #QÊ+ +m®B +MM;- ç2K G¬B ? T?€T i„+ +kM; ç~v K¢M?

@ _®i +K+ M;QÆB +| i? idM? H¢B5

>Q >^B Zm€M? H° ` #B m H° M?Q i`9i çQÊ+ ;€M? M†M;;
@ h b„TM?`K +?€M +? i5
G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +QìB +QìB MìB,

R9dNX *?QÆM; R939, "Q *^M? æQ¢i "aQX UkV

@ L?`K +?€M +ì i? p`Q .QÐM; i•K ?k- M;QìB î çì `i M?B m5

>Q >^B Zm€M? HQìK ?„M K°i +€B MìB,

@ L;QÆB î # M M;Q`B # [m M im Hmv M- i v M i•K HQm M;QÆB K°i M;QìB b Q\
GìB M`v imv K M; i?2Q M;[ F?Q i`€+? +S- M?QM; i`QM; çì iQ€i` •M +—M pšM H`
G¢+ 'K €T- M?bM t2K #° /€M; M`M; ?ìM /¶B- iì+ t M? K„i H K i`M M;"T T?QM;ibM
i`QM; M°B i•K G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +ì +?9i`mM; ç°M;X

>Q >^B Zm€M? iU ?² +kM; w i?S+ çQÊ+ F?~m F?Q +O Kbm? [m€i?•M K"i K°i Qi
#WM;- sPI lI5 i?Q€M; K°i T?€i iB M p`Q .QÐM; i•K ?kX L`M; H` h?—M oQÆM;- .QE
L;mv M i?—M F?Q- +,M #^M F?¬M; +€+? M`Q M;,M +^M M`M; ` p`QX

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB #`i +QìB- +€B M`v M9B F?¬M; +?mv M MQÈ+ +?mv M- +?Q
?„M b Q\
@ L`v- ? B M;QìB +€+ M;QÆB w ç`M? ;B^M; +Q iÈB F?B M`Q\
G•K G¢+ ?QÈM; GB m "€M u M +MM; L;mv i L;mv i M?bM H¢B- ? B M[M`v ç½ F?¬
M? m M?bM +?^K +?^K p`Q ç®B T?QÆM;- ç m H` M?€v +kM; F?¬M; M?€v K„i- i?d
` X

@ >W5

> B M[ç²M; i?ìB i?m ?²B €M? K„i- ç2K ç—m [m v çB- +?'K /Si i`"M ;B^M; +Q M`vX
*€+ M`M; ç m H` *Ym hBM? h?—M oQÆM;- F?¬M; #B i FBM? M;?B K # Q M?B m M,
M`v- i•K iQM? B F?¬M; T?^B i`-K ´M- i`ìB bKT ç´ î i`QÈ+ K„i +kM; F?¬M; #B M b„
;B F?¬M; iK ç—m- H`K +?Q +€+ M`M; ç m H` iQ€i` #^M iQM? ç½ bÈK î i`QM; [m€
b•m i`QM; M°B i•KX

@ æ¢B T?¬B ç^M- i, i, ç¢B M?•M ç +?Q L[m L[m i? v M`M; çQ M;QÆB K°i MK ?¬M
aQ •M? hmv i ç°i M?B M iW i`QM; .QÐM; i•K ?k M?^v ` - b m çì M?,M M?ì H`v ;ì+ €

@ L?QM; Km®M #^M J oQÆM; i?•M M;QÆB- +€B FB Qi M?'i T?^B K°i p¢M M,K #m
M`v H`K i? M`Q KÈB i®i\
@ æQÊ+- i +ÁM F?¬M; Km®M #` M;QÆB i?•M ç M K†i KkB i`M ç—v MQÈ+ KB M;-

G•K G¢+ p°B p`M; H„+ ç—m- F?¬M; M?bM i?'v GB m "€M u M ç½ ç®B pÈB ?„M H°`
@ >b ?b5

aQ •M? hmv i iB M ç M # M +¢M? GB m "€M u M- i`QÈ+ iB M çQ K°i K¬B i?ÆK çB
L;mv i L;mv i i?•M i?•M ç¬B K€ ç®B T?QÆM;- b m çì ç®B pÈB G•K G¢+ #m¬M; i v

@ æ¢B T?¬B ç^M- çWM; ?•K K°- F?¬M; +ì T?—M +O M;QÆB5

@ > ? ? 5

G•K G¢+ +QìB iQ- iB m M? ç—m i´M; +ì #^M HoM? ç2K ?`Q F?Q H`K bBM? ç°M;;

@ æB i?¬B5

@ L`v mv- +?9M; i +?¢v ç M MÆB M`v pÈi i?—M HB m ç M i°i +MM; +ì H`K çQÊ+ +

L;mv i L;mv i ?QÈM; G•K G¢+ M?bM H¢B- H°` K°i MK +QÌB K` ?Q†+- M`M; ¢ M; i
 @ *?ÆB5
 G•K G¢+ i?m”M KB M; M|B` X
 *?ÆB +€B ¢-m M; QÆB5
 h` M K†i L;mv i L;mv i v M;mv M H” p K†i iQÆB +QÌB- M?QM; pKM; i`°K M;?B M`
 i`”M M;”T F?| ?B mX h?^M; M”v`ä`”M; +| K°i ¢®M; HÈM M[M?•M- ?B M M?B M H
 T?QM; ibM? p¢M +?OM; - M?’i iB m #€+? K` bBM?- M;”M p¢M M K M?•M ¢ m M M
 H¢B K #’i i`K G•K G¢+\
 *?ŠM; H Km®M M”M; ?B bBM? M? M b„+\
 L;mv i L;mv i p°B p”M; H„+ ¢-m- M”M; +?d H” Km®M ¢ª FQ+? GB m “€M u M- M?QM
 ¢B p”Q +?9i M”Q- K°i +€B ;B€ HÈM M”v +kM; [m€ ¢¢B5 L?QM; M”M; +| +?9i F?¬M;
 M; v +ª ¢2K #Ì K¬M; m®M ûQ i?Q€M; K°i T?€i +kM; ¢O ¢ H”K +?Q M K M?•M`-K
 M?Q i? M”Q ¢®B pÈB G•K G¢+ F?¬M; /”v M´B ?B m [mª\
 “®M M;QÌB iB T iK+ ¢B iÈB- K†+ /M F?¬M; +| KK+ ¢Q+? KBM? t€+- M?QM; K” iW
 i`QM; iÁ “Q \*ªM? M”v- i` M ¢QÌM; ¢B i?b +| aQ •M? hmv i H”K M?Q ¢ M b€M; +?d
 #ªQ p”i ¢ m KÆ iQÎM; ;B’ m /B K ¢QÊ+ iB m M? ¢-m +ªK SM; X
 J†+ /M M|B T?B M #Q ¢` M”v ¢½ +| K’v M;mv M F, F?¬M; +| M;QÌB ;B Q i?B T- ¢-
 /QÐM; /K+` ¢¢B HQÊM; #ªQ p”i- i? M?QM; K” h?B M h?-M F?Q- M?’i H” #ªQ p”i
 +’T ¢° h?-M oQÆM; ?€ b) F?„T MÆB ¢ m +|\
 L|B b m- T?¢K pB L° G¬B “Q *ªM? F?¬M; i? FûK K°i h?-M Zm®+ iMv w- +?Q /M H
 ?”K /QÐM; /K+` ?ÆM p¢M FB M i?-M F?Q- #bM? [m•M ¢ M K¶B ¢` T?QÆM; K” M|
 +?Q ?ŠM +| K°i FB M5
 “ÎB p”v ¢B p T?Q i`QÈ+ K’v KQÌB M;”v b m- aQ •M? hmv i F?¬M; M|B [m HÌB M|
 M[- ¢ +?Q G•K G¢+ +MM; aQ •M? hmv i ¢ m H°` i?-M b„+ F?¬M; p mBX
 @ *€+ M; QÆB +kM; F?¬M; i`€M? F?ÄB [m€ i? K H K- ¢•v +?QM? H” h?B M æ` K’v
 p¢M S+ KÈB +| i? # Q ?”K /QÐM; /K+ ¢B` - M m M?Q #` +€+ M; QÆB ?ÆM KQÌB M
 F?¬M; +| i?B M Hw5
 L;mv i L;mv i M?’M F?¬M; ¢QÊ+ M|B` X
 G9+ M”v H-M ¢-m iB M GB m “€M u M F?¬M; +MM; L;mv i L;mv i i` M? +½B- ;”i ¢-
 @ s€+ i?U+- M, K ¢| i Î i`QM; GQ¢M E?¬M; “Q *ªM? i?Q Hmv M- Qi M?’i +kM; T?ÆB
 ibK ¢QÊ+ K°i FB M i?-M F?Q5
 JQÌB p¢M M, K\
 J°i p¢M M, K b m >„+ v M?•M FB b) iB M p”Q h?-M >Q”M; - i?”M? iUm *?Q h¬M i?
 i?B M ?¢ ibK ?„M #€Q i?M- G•K G¢+ M?’i ¢`M? T?ªB bQ pÈB ¢®B T?QÆM; i`QÈ+ i
 @ >W- ¢| H” F?¬M; +| L[m L[m æ¢B J oQÆM; po ¢¢B5
 aQ •M? hmv i F?¬M; T?K+ M|B,
 @ “ªM J oQÆM; +MM; ¢¢B T?¬B ¢ªM HB M i?O- ¢•v +?QM? H” ¢€T €M i®i M?’i5
 G•K G¢+ tQ tQ ¢-m iB m M? ¢-m /MM; #”v` F?2M M;ÊB- H¢B H¼i p”Q iB m M
 /ŠM iÈB # M;QÌB F?€+ ¢ m #”i +QÌB X
 @ P ? ? ? - L[m L[m #ªM J oQÆM; `®i +K+ Km®M T?€i mv5 æ¢B T?¬B ¢ªM- K
 i`QÈ+5
 G¢B ¢B` K°i ¢Q¢M ¢QÌM; - aQ •M? hmv i ¢°i M?B M ?QM; T?’M K” Î i` M HQM; G•

Í T?Q i`QÈ+ #®M M;QÌB G•K G¢+- i?bM? HbM? tm'i ?B M K°i G¬B h`b +U+ HÈM-
/†K- +‡ i? bQ pÈB K°i ?² MQÈ+ HÈMX

G•K G¢+ F?) M?Qm K`v- G¬B h`b HÈM M?Q p`v M m M?Q Km®M i€i ? i MQÈ+ i`QM
H`KÆ iQÎM;5 J` ?„M Î ¢•m +‡ M?B m i?ÌB ;B M M?Q p`v +‡ i? H½M; T?Q- H9+ M`v
T?Mô i?Q€M; K°i T?€i- ¢½ M?ªv p`Q i`QM; H¬B i`bX

hQ- iQ- iQ5

h`QM; G¬B h`b H`T iS+ H‡2 ` M;?bM p¢M ¢¢Q ¢B M [m M;- ?QÈM; p G•K G¢+ Q M
hmv H` ?"m M?•M h?B K æB M i°+- +‡ ¢QÈ+ ?mv i K¢+? iB T +`M L;?B K *?'M *`M
*?'M *`M +kM; +?d H` h?QÈM; h?B M h?¬M K` F?¬M; T?ªB h?¬M oQÆM;- Î +?¶ M`v
Kªv K v i€+ /KM;X

>ÆM M[+QB M?Q H` h?¬M oQÆM; +kM; F?¬M; +‡ /MM;- h?¬M oQÆM; T?€T i„+ F
?mv i K¢+? i`mv M i?W - M‡B b m G¬B ? h?¬M oQÆM; ¢ M MÆB ¢•v +kM; F?¬M;
¢²M; /¢M; M;mv ?B K i`MM; i`MM; ¢B T ¢B T- +?d bÊ +?d +‡ G¬B ? *?Q h¬M KÈB
i` M ¢'i #^M;X

G•K G¢+ p`M +?mv M H¶ ¢2M- F?¬M; M;WM; ?'T i?m H`v H¬B ? T?€T i„+ +?B HU+
h„+ +MM; h?ÌB :B M S?€T h„+ bQM; i`¼M; ;B i®+- /MM; i®+ ¢° p¬ +MM; M? M? ?Q

E?B ?„M b„T ¢¢i iÈB ¢€v G¬B h`b- i`QÈ+ K†i #¶M; M?B M i®B b¬K H¢B- K°i ¢¬m /
?B M ?B M K`¬ - M?Q H` K°i ¢Q`M K•v ¢2M +?2 F?m'i #-m i`ÌB5

R93yX *?QÆM; R938, *´ G¬B h?¬M Zm®+X URV

Zm€B p`i FB M?Q i ;B€+- i` M i`€M K¼+ ` K°i +€B bWM; i?`i /`B- i`QM; i`€B iBK
?B M ` K°i ¢¢B ¢°M;- +‡ i? ¢ÆM ;BªM t2K tmv M [m - TªM; T?'i i¬M; K•v #` €M
i?bM? HbM? H° ` K°i ¢QÌM; Zm M; JBM?X

æ²M; /¢M; H` K°i iY i?B5

æ¬m i ;B€+ F?´M; H² M`v F?B +ÁM b®M; +kM; F?¬M; #B i H` i?¬M i?9 i`ÌB bBM?
h?B M ¢„+ ¢¢Q- b m F?B pšM H¢+ H¢B ?‡ i?`M? M;mv M ?bM?X

hQ- ¢dM? ¢¬m ¢¬m i ;B€+ M`v T?€i F?ÎB ¢B M [m M; K½M? HB i- ?bM? i?`M? K°i
?'i ¢¬m H M- M?„K G•K G¢+ Q M? ¢B [m X

""M?5

æB M +¬m ¢€M? 9T H¢B- G•K G¢+ /m¶B ` ? B i v +€+? Î i`QÈ+ M;U+ M; ,M +ªM-
#ªM i?•M ?„M +‡ i? i?¬M T? ? i i?ªv HU+ HQÈM;- M?QM; #ªM M,M; +?B M ¢'m pš
i€+ T?ÁM; M;U M?Q p`vX

GU+ HQÈM; F?OM; #® ¢€M? 9T H¢B- +€B M`v i?"K +?Q pQÈi [m ?¢M KS+ + Q M?
G•K G¢+ +?d +ªK i?'v iQ`M i?•M `mM H M- ¢½ #` ûT `ÌB F?ÄB ?bM? i?€B H¶ ¢2M-
M;KK K€m iQÆBX

GU+ HQÈM; i?"i ¢€M; bÊ5

G•K G¢+ KK+ `‡i ¢dM? ¢¬m i ;B€+ [m€B FB - +€B bWM; FB +?d bÊ H` #° T?"M FE
M;QÌB ?mM; p`i- ;B®M; M?Q i?¬M HB mX a m F?B ?mM; p`i pšM H¢+- H¢B #` h?B
+¬M b,M b‡+- mv HU+ +kM; i`Î M M +`M; +QÌM; ¢¢B ?ÆMX

@ L; M;

æ¬m ?mM; p`i M`v T?€i ` K°i iB M; `®M; `mM; i`ÌB ¢°M; ¢` - #®M p‡imM; # v- [m
Km®M HBM? ?Q¢i- ?QÈM; p G•K G¢+ #´ M?"Q [m - p¬ b® b'K bûi Î b m HQM; M‡+
i? T?€i?B M HB i ¢` X

"€i hBM? h?-M oQÆM;5

G•K G¢+ tB i +?†i- b m F?B ç¢i iÈB h K hBM? h?-M oQÆM;- #ªv ç¢Q T?€T i„+ +O #°+ T?€i` +?B M HU+ çm´B ;B i HK+ iBM? h?-M oQÆM;- /M H` h?'i hBM? h?-M o H¢BX L?QM; K°i H-M ?"M? ç°M; tm M€i H¶ ç2M +O ?„M- M`v H`K b Q +kM; T?ªB h?-M oQÆM;5

S?€i5

G•K G¢+ F?-M; FBM? bÊ K` +ÁM H'v H`K KWM;- +?d iW ;|+ ç° HU+ HQÊM; K` M|B- i?-M F?Q v m ?ÆM # Q M?B m ?5 L m M?Q +| i? Hmv M ?| FB M #ªQ p"i FB - h K hBM? h?-M oQÆM; i`mM; F€- i?"K +?Q +ÁM +| HÊB M?m"MX

sPl Ii5- i ;B€+ [m€B FB ç½ i"i i`mv iÈBX

G•K G¢+ ?W M? K°i iB M;- "€i hBM? h?-M oQÆM; F?-M; /"v M´B b Q\ h`QM; €M H M iBM? ?" M?"i M;mv i- K°i i v pQÆM` - çB K ?QÈM; [m€B p"i +U+ HÈM FB X

hY çdM? i`QM; i?S+ ?ªB M? +?'M- ?QÈM; ?„M i`mv M H¢B K°i ç¢Q HU+ HQÊM; + T?ªB K¢M? ç M M´B F?-M; ?ÊT i?|B i?Q`iM;- M?QM; î i` M +?'i H¢B ?Q`M iQ`M oQÆM;X

a€M; i¢Q T?€T i„+5

G•K G¢+ i•K MB K pW ç°M;- ?„M Km®M çm´B ;B i ç-m "€i hBM? h?-M oQÆM; M`v F?| H` /QÈB çB m FB M iB M [mv i F?-M; i? T?€ ?Q bWM; M?¼M i` M ç-m M|5 í i„+- /M H` *?O i?-M F?Q +kM; +| i? iB m ?Ov- ?m®M; +?B ;-M F +?d H` h?B M oQÆM; +?B HU+ \

E?®M; +? - F?®M; +? iBM? +?m~M- tm'i FQ+?5

@ .MM; / M? +O i - i?-M T? 5

G•K G¢+ î i`QM; HÁM; K†+ MB K- K°i ç¢Q HU+ HQÊM; ç€M; bÊ ?QÈM; p i ;B€+ [

G9+ i`QÈ+ >„+ v M?•M pšM +?d H` M?'i iBM? h?-M oQÆM; HB M +| i? i`¼M; i?Q E?-M; GQm- +?T #"+ \*Ym hBM? h?-M oQÆM;- M?Q p"v ?B M i¢B i?b M?Q i? M`Q

G•K G¢+ bQ pÈB >„+ v M?•M +Q`iM; ç¢B ?ÆM ;'T i`,K H-M- K` i ;B€+ [m€B H¢B ? E?-M; GQm5

P M?5

h?-M T? T?€T i„+ /B M ?| - K°i çB K bQ pÈB H¶ ç2M +ÁM Km®M i?•K i?9v ?ÆM [m€B i?-M T? - >„+ •K im¬M [m - i?•M i? +O i ;B€+ [m€B HB M M? M? +?|M; #B #•v ;B| F?-M; +| i²M i¢B [m X

a€M; i¢Q T?€T i„+ +kM; F?-M; T?ªB iQM? iMv w- +?d +| i? +U+ ?¢M î #´M M;mv ç| +,M #ªM F?-M; ªM? ?QÎM; mv M,M; +O #´M M;mv M T?€T i„+- +¬M;- H` K•m b„+ i?mšM K¢M? M?'i i?B M ?¢5

*| i? +?®M; H¢B #´M M;mv M T?€T i„+- +kM; +?d +| #´M M;mv M T?€T i„+5

.MM; hY çdM? pB M;mv M- /MM; #ªM i?•M pB ;BÈB- G•K G¢+ ç€M? ` K°i ç¢Q T?€ F?ªB H°` i€B M?Êi- +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ i?Q€i HU+ K½M? HB iX

"´M M;mv M T?€T i„+- [m€ +Q`iM; ç¢B5

*Q`iM; ç¢B ç M /M ?„M +?d M?Q K°i F +?'i- F?-M; T?ªB M;m²M bm®B T?€i` HU+ ;B€+ i?-M ?²M Km®M p,M; imM; i|2X .MM; ?„M iU M;?o- ?B M i¢B i®B ç HB M iK +¬M; FQ+? M?Q p"v- M m F?-M; KbM? #` +„M i`ª +ÁM +| i? HÈM ?ÆM i¢Q i?"M? i

*€B FB HB M i`U+ iB T i`2QX

æQÆM; M?B M- H-M M"v G•K G¢+ i?W M?"M €T HU+ i?"i HÈM M?Q i? - +?O v n
T?€Ti„+ KÈB b€M; i¢Q- ?Q"MiQ"Mi`€M? çB bWM; i ;B€+- M m F?¬M; [mª [mv i b
M?Q i? X

h K hBM? h?¬M oQÆM; Km®M çB m F?B M #'M M;mv M T?€Ti„+\\ .M +€B T?€Ti„+
G•K G¢+ i?Á i v +?KT iÈB- +€B bWM; i ;B€+ FB H"TiS+ #` ?„M i?m p"Q i`QM; +
b m ç| i?•M ?bM? K°i imM;- b m K'v +€B i?m'M /B ç½ Hv F? B G¬B h`bX

@ h¢K ?Q½M ?"M? i`bM? p"BM; "v5

G•K G¢+ pSi #Ä K°i +•m- H"TiS+ F?Q M? +?•M M;²B tm®M;- Hmv M ?| FB M #ªQ
oQÆM; FB X

@ *?" + +?" + +?" + - +Q M?B MiU [mv i ç`M? M?Q i? 5

L;mv i L;mv i F?¬M; F?ÄBH°` K°i iB ;B"M /[- ;B ?Ä M"viQîM; `^M;H" M KM?•M
T?•M T?| K°i iB M; HB M Km®M M"M; M;Q M M;Q½M +?î çÊB\

GB m "€M u M H¢B +,M #ªM F?¬M; +| wiS M|B +?mv M- ç²M; /¢M; F?Q M? +?•M M
aQ •M? hmv i M?"K +?€M- i?•M ?bM? H|2 H MiB M p"Q .QÐM; i•K ?k- çB ibK +?9M

h?'K i?Q€i #®M M; "v çB [m - GB m "€M u M #¶M; M?B MiWi`QM; +?¶M;²B idM? H
p T?Q i•v M?bM b M;- +?¶ ç| i?bM? HbM? tm'i ?B M #®M ç-m ?mM; i?9- K†+ /M F
M9B- M?QM; +?B m QÌB i`QÊM;- +?B m /`B ?B KQÆB i`QÊM;- ç²M; /¢M; H" iQÆM

@ ±- H¢B pšM +| M;QÌB\

L;mv i L;mv i H°` K°i p M;¢+ M?B MX

í # Mi`QM; #®M ç-m ?mM; p"i- i` M ç-m # Mi`€B M?'i FB i?bM? HbM? +ÁM M;²B
imv H` ç M; M;²B M?bM F?¬M; ` ?bM? i? +K i? - M?QM; çQ€M +?WM; +kM; + Q F

h`QM; #®M ç-m ?mM; i?9 M"v K¢M? M?'i ç¢i iÈB L;k hBM? h?¬M oQÆM;- FûK +Ä
h?¬M oQÆM;- M?QM; M K iY +Æ #„T #'i [m€ H` h?QÊM; h?B M h?¬M- `ä `M; +| i
i?9- +€B M"v H°` T?B i?QîM; +' [m€BX

@ « ? v- #¼M M;QÆB H" M;QÌB T?QÆM; M"Q- H¢B /€K t¬M; p"Q *´ G¬B h?¬M Zm®
h? M? MB M +Æ #„T FB imv F?¬M; TªB h?¬M oQÆM;- M?QM; bYM; b®i /€K ?QÈ
;¼BX

@ *?" + +?" + +?" + 5

L;mv i L;mv i H„+ ç-m HB MiK+- i?^M; M"vi?U+ +?Q H" KbM? +QÐB i` M M;QÌB ?
+ª h?¬M oQÆM; i` M çÌB M"v ç m î i`QÊ+ K†i ?„Mi?'T ?ÆM K°i ç-m b Q\

L K iY +Æ #„T M;mv M #ªM +?ŠM; i? K M;| iÈB- M?QM; #¶M; M?B Mi?'v GB m "€M
>Q >ªB Zm€M? imv i K„- F?¬M; F?ÄB FBM? /B K ç M KÎKB M; HÈM +?9i QiX h?2Q
+kM; H` h?QÊM; h?B M h?¬M- h?QÊM; h?B M h?¬M M; v +ª K„ M[+kM; +?Q i?'v |

R93RX *?QÆM; R93e, *´ G¬B h?¬M Zm®+X UkV

*€+ M"M; GB m "€M u M H" K„- M?QM; imv i ç®B +ÁM F?¬M; +| ç¢i iÈB HQ¢B çŠM
i? +?Q #'i Hm"M M K M?•M ;b ç m i•K i?¬M #'M HQ¢M5

æ•v +?d +| K°i ;BªB i?Q+?- H¨ ç` T?QÆM; M¨v +,M #ªM F?¬M; +| M[M?•M- K¨ M
M¨v çÊB p¬ ?¢M im M;mv i- +?SM; FB M ?2Q K +kM; ç°M; i•K- ;†T çQÊ+ K„ M[i`C
GB m "€M u M- iU M?B M b) F?B T bÊ M?Q H¨ i€K çÌB +?Q iWM; ;†T [m M[M?•M
+? M;²B ç€v ;B M;5
E?¬M; +?d H¨ +?Q iWM; ;†T [m K„ M[- +¨M; H¨ +?Q iWM; ;†T [m +QÌM; ;Bª +?Q
i?9 h?¬M oQÆM; +'T HB M +?Q `¨M; p¬ ç`+? i?B M ?¢5
GB m "€M u M F?Q i? M? T?€i- #¨M? #¨M? #¨M?- #®M ç-m ?mM; i?9 FB ç²M; i
M; v M;„M [m€ tm®M; - i?"K +?Q ?'i M K iY +Æ #„T FB tm®M; - ;B®M; M?Q #|M; /
L K iY +Æ #„T FB F?| /'m K†i KkB i¨¨M ç-v F?B T bÊ- +?d H¨ i`QÈ+ FB F?B T b
K¨ H¬M M¨v H¨ #` i?U+ HU+ +O GB m "€M u M H¨K +?Q ;B"i KbM?5
"®M ç-m ?mM; i?9 ?„M M;²B ç m H¨ h?¬M oQÆM; ?5
*?d H¨ T?€i` F?Q i? H¢B ç +?Q #®M ç-m i?¬M i?9 ç²M; i?ÌB #` /¼ - +€B M¨v H
M¨Q\
@ L|B- *´ G¬B h?¬M Zm®+ M¨v H¨ +€B ç² +?ÆB ;b\
G•K G¢+ ç°i M?B M KÎ ? B K„i` - K°i ç¢Q h?'i h?ªB /` [m M; i`QM; K„i ?„M H|2 H
M?¢i K°i iB M;- ?QÈM; M K iY +Æ #„T FB ?ÄBX
L; v i¢B pW `²B- ?„M Hmv M ?| iQ¨M #° +?¶ i®i+O bWM; i ;B€+- im pB ç°i iB M
i`mM; F€- ç²M; /¢M; /MM; i`,K #QÈ+ iQM? iQ€M K¨ M|B- M?Q p"v +€+? ?"m F€ +ÁM
FB M #ªQ p"i M?Q p"v +?Q ?„M Hmv M ?| - M?Q p"v ?„M i'i M?B M +| i? iB M p

G•K G¢+ H„+ ¸-m- imv GB m "€M u M ¸€T SM; HQm H¢B- M?QM; +kM; F?¬M; T?ª
+-MM;?2?„MK M?H M?- +?Q /MH¨+QM /•m M?¨ KbM? G•K G¢+ +kM; b) /¨M? +?
Qi /MM; M;[F?Q K M? H M? M|B +?mv M +MM; FB m i? X

>„M FûQ aQ •M? hmv i- i?•M ?bM? ¸²M; /¢M; K°i imM;- +kM; M?ªv p¨Q i`QM; G¬B
Í T?Q b m ?„M- L;mv i L;mv i +MM; >Q >ªB Zm€M? +kM; M? Q M? Q M?ªv p¨Q G
i?¨M? i`QÊ+ b m # ¸°BX

*€B G¬B h`b M¨v +kM; F?¬M; b•m- KÊB H†M tm®M; F?¬M; ¸ M i`,K i`QÊM; ¸½ iÊE
p€+? iQÌM; ¸€ H¢B tm'i ?B M K°i ?mv i ¸°M;- +?B m QÌB i`QÊM;- `°M; +kM; +| M
F?¬M; #B i # Q M?B mX

GB m "€M u M /WM; H¢B i`QÊ+- +?d H¨ i?ÌB ;B M i`QM; M?€v K„i- #®M M;QÌB G•K
+MM; M¨M; bQM; bQM; K¨ ¸SM;X

æ M H9+ M¨v- G•K G¢+ +kM; +| i? +ªK SM; ¸QÊ+ i`QM; ?mv i ¸°M; ~M ~M +| +´ mv
ç| H¨ i²M i¢B +MM; GB m "€M u M- L;mv i L;mv i ¸²M; M?'i +'T ¸°X

*kM; F?¬M; T?ªB M|B T?¢K pB i?¬M i?S+ ?„M FûK GB m "€M u M M?B m M?Q p"v-
i?¬M i?S+ +ªK SM; bmv v m ¸ M +U+ F€ HÊB ?¢B- #ªM i?•M G•K G¢+ +kM; +?d +|
H9+ ç| iU M?B M H¨ i?B i i?ÁB HÊMX

GB m "€M u M #bM? i?•M i v T?ªB- sPI II5 Q M? ` K°i ¸¢Q F?Q M?"M- tQ v i`ÁM
¸°M; # v ¸BX

¨¨M?5

*?d H¨ i`QM; M?€v K„i- i`QM; ?mv i ¸°M; i`mv M ¸ M K°i iB M; Q M? KBM? +U ¸¢B
i?9 M;•K p¬ +MM; T?šM M° p M; H M- i`QM; ?mv i ¸°M; im¬M ` K¢+? MQÊ+ M;-K
Î # M M;QÌB M,K M;QÌB M´ imM;X

>B M M?B M- ¸-m ?mM; i?9 i`QM; ¸°M; FB ¸ M; H Q iÊB- FûQ H'v H¬B i?Ov #„i ¸

GB m "€M u M H° ` #B m H° ?B m +?B M M|B,

@ *€B M¨v H¨ ¸®B i?O +O i 5

R93jX *?QÆM; R933, S?€i :B€+X URV

¨¨M?5 ¨¨M?5 ¨¨M?5 ¨¨M?5 ¨¨M?5

æ¢B ¸` M´ p M;- +?'M ¸„+ MQÊ+ Q ¸ m ¸ M; F?¬M; M;WM; +m²M +m°M- K¨ K°i [r
HbM? tm'i ?B M Î i`QÊ+ K†i M,K M;QÌB G•K G¢+X

Zm€B p"i FB +| i?•M i? ;B®M; M?Q i`•m MQÊ+- H¢B K¼+ H M # +€B +´ i?"i /¬B- M
`„M- +QM K„i i?"i M?Ä- i`QM; KB M; T?mM ?²M; iQM i?"i /¬BX

*Ym hBM? h?¬M oQÆM;5

GB m "€M u M +,M #ªM F?¬M; ¸€T HÌB- MkM; M`m K°i iB M; ¸½ ?QÊM; t¨ [m€B # ¸
E?¬M; :B M S?€T h„+ ?| FB K- ? B i v M¨M; # v K9 - H¢B M?Q H¨ +| ¸QÊ+ K°i M
?QÊM; p t¨ [m€B # ¸-m FB pmM; +?ûK ¸B [m X

sPI II5- sPI II5- sPI II5- K†B +€B ¸-m +O t¨ [m€B FB T?mM ` K°i [mª H¬B +-m-
u M M;? M? ¸|MX

@ ±\

G•K G¢+- L;mv i L;mv i- >Q >ªB Zm€M? ¸²M; i?ÌB ?W M? K°i iB M;X

@ hmv ¸ m H¨ G¬B ? +¬M; FQ+?- M?QM; +| F?€+ #B i `i M?Ä5

@ GϕB H" i²M iϕB ϕ²M; i?ìB M„K ;B[# HQϕB h?–M oQÆM; T?€T i„+ #’i ϕ²M;5

" M;QìB #¼M ?¼ϕ m H" h?–M oQÆM;- ϕ®B pÈB T?€T i„+ F?€+ M? m iU M?B M iQ
ϕ–m M"v `ä`"M; H" M„K ;B[# HQϕB G–B ? h?–M oQÆM; T?€T i„+ - ?ÆM M[HU+ H
M"v +| i? M|B p– +MM; +QìM; ϕϕB5

L?QM; ϕ®B i?O +O M| HϕB +”M; +QìM; ϕϕB ?ÆM5

GB m "€M u M ϕ°+ +?QîM; b€m ϕϕQ E?–M; :B M S?€T h„+ - îϕ° + Q T?€T i„+ H" ?
t" # ϕ–m- M?QM; îi` M HU+ HQÊM; pšM H" ?mM; i?9 +”M; +| Qm i? - i?Q€M; ϕ M
.M b Q- GB m "€M u M M„K ;B[i’i +ª ϕ m H" E?–M; :B M S?€T h„+ - +kM; F?–M; T
+?B M HU+ i,M; H M t t F?–M; +| `ä`"M; ;B®M; M?Q G•K Gϕ+X

@ æ M ϕQ€M bQ i, b) î# Q M?B m i?ìB ;B M ϕª #ϕB ϕ–m i?®B t" M"v5

aQ •M? hmv i H"TiS+ ;¼B X

G•K Gϕ+ F?–M; F?ÄB +QìB +QìB M|B,

@ E?–M; ϕ€M? #ϕ+ - bQ i, M;QÆB M?’i ϕ`M? b) ;B9T M;QÆB- B ϕ€M? #ϕ+ +kM; b)

@ o"v i, i, ϕ M +MM; M;QÆB ϕ€M? #ϕ+5

L;mv i L;mv i ?QÈM; G•K Gϕ+ F?B m F?Q+? M|B,

@ B i?m - T?ªB ϕ€T SM; ϕ®B T?QÆM; K°i pB +5

@ E?–M; ϕ€M? #ϕ+5

G•K Gϕ+ F?–M; +?9i M;?o M;ÊB H"TiS+ H„+ ϕ–m- K†+ /M +| M[i`mM; ?"Q FB i H
M?QM; ?B M M?B M +MM; p`i`QÈ+ K†i M"v F?–M; ?ÊTX æWM; M?bM M" M; H" *Ym
ϕ²+O p`>Ä ? \*?Q h–M FB - M?QM; G•K Gϕ+ /€K F?ŠM; ϕ`M?- M[M?•M M"v i`ìB

L m M" M; i?m t€+ ϕ`M? p[M; +?„+ b) F?–M; M?"M b´ b€+?- G•K Gϕ+ +| i? #S+ M
i?„M;- +€B FB imv i ϕ®B b) MQm H’v F?–M; T?|M;5

*€B M"v B ϕ€M? #ϕ+ H" ϕ² M;®+ ?5

L;mv i L;mv i b[M; bì- F?–M; M;?o iÈB G•K Gϕ+ i?"i ϕ9M; H" K°i +?9i K†i KkB +kM

L" M; b®M; H•m M?Q p"v- +kM; ϕ½ ;†T M K M?•M Km–M ?bM? Km–M p - +ÁM i?"i F?
K` HU+ +O M" M;5

@ >W- t2K #’M +– MQÆM; ϕ2K M;QÆB K ϕ M i?–M ?²M ϕB M ϕªQ M?Q i? M"Q-
i?QîM; i?S+ #B m H° +O GB m "€M u M5

GB m "€M u M +?QM? H" E?–M; :B M > h?–M oQÆM;- î# M i` M i?•M T?€T #B M
hBM? h?–M oQÆM; F?€+ - ϕ +?Q t` [m€B # ϕ–m +| K°i i?•M HU+ HQÊM; ϕ€M; bÊ
?mv i€+ /KM;- `’i M? M?HB M HB M iB T #ϕB HmB- H° ` i?€B ϕ° #`i?m X

@ L; M; –

" ϕ–m +O [m€B t" ϕ°i M?B M T?€i` ;"Q i?ûi- `–K`–K`–K- i?–M H–B tmM; [m M?
HB i` - i? M? i? +U+ F€ ?€+? M;QìBX

sQϕi5

GϕB H" K°i ϕϕQ H–B /`+? #„i ϕ–m F?îB ϕ°M;- K°i +’ Kϕ+? MQÈ+ M;- K iW i`QM; ?m
` - ?QÈM; p M,K M;QìB K M; i’i +ª K" ϕBX

@ •M\

"®M M;QìB F?–M; +| +?B M ϕ’m ϕ m H° ` K°i iB /` b„+X

"M?- HϕB K°i ϕ–m [m€B t" # ϕ–m tm’i ?B M- ϕ²M; /ϕM; /QÆM; ϕ°M; ϕ–m H M- T?
/šM iÈB G–B h`b K°i KªM? +?’M ϕ°M;- ;B®M; M?Q MQÈ+ ϕmM b–BX

@ æ•v H" +O i, i,5

L;mv i L;mv i F m F?) K°i iB M;- ?QÈM; p # ç-m t" i?S ? B M;? M? ç!MX

L" M; +MM; GB m "€M u M H" Q M ;B i`lB bBM?- ;†T çQÊ+ +Æ ?°B M?Q p"v iU M?
? B # ç-m t" M"v ç m H" +aM? ;BÈB *Ym hBM? h?-M oQÆM;- M m M?Q M" M; +! i?
;B i K'i # ç-m t" i?S ? B K" M!B- M?Q p"v F?-M; i? M;?B M;l H" ç GB m "€M u M

GB m "€M u M ?B M M?B M +kM; #B i +€+? M;?o +O M" M;- i`QM; ? B i v T?€T i,,+
ç2K # ç-m t" M" M; ç®B K†i FB ç€M? +?Q ;"Q i?ûi HB M iK+X

" ç-m t" FB p®M H" F?-M; ç`+? H¢B GB m "€M u M- H9+ M"v KÈB ;¼B ç²M; #¢M
M;QlB M"v +Q M?B M HÈB ?¢B M?Q i? - iMv iB M çB ` ? B M;QlB HB M çÐ çQÊ+-
i?O +kM; F?-M; +!X

@ > ? ? - ç¢B T?-B çªM M;QÆB M!B ç-m M"Q H" +QM K€B- ç-m M"Q H" ?MM;\

aQ •M? hmv i H"TiS+ p¶ i v +QlB M!BX

G•K G¢+ F?-M; F?ÄB ç2K / K†i`9i`9i- iB m M? ç-m +aM;"v M;?o M;ÈB H'v HQ¢
M"v +! i? i`QÎM; i?"M? KÈB H" H¢5

@ "€M u M i, H" ?MM;- L;mv i L;mv i FB H" +QM K€B5

E?-M; M;?o iÈB >Q >aB Zm€M? H¢B ç!M F?~mX

æQÊ+ `²B- +?Q i`QÎM; i?"M? F?-M; +?d K°i5

@ h¢B b Q p"v +?S\

aQ •M? hmv i HB M p°B p" M; ?ÄB- +€B M"v Km®M çQ€M /M b Q +kM; T?aB +! +,M

@ "ÎB pb i?lB çB K ;†T çQÊ+ M;mv ?B K- M?'i ç`M? H" ?MM; +?¢v ç M i`QÊ+5

>Q >aB Zm€M? i?"T T?-M F?ŠM; ç`M? M!BX

@ h?lB çB K # ç-m i?®B t" FB +?¢v ç M- pb +€B ;b F?-M; T?aB ?MM; ç¢B T?-B
M?a v ` M;Q" B ç•v\

aQ •M? hmv i M;?B M; +€B ç-m M?Ä T?aM #€+ M!B- M" M; i`lB bBM? H" i?Q+? i` M

@ *€B M"v

>Q >aB Zm€M? H"TiS+ F?-M; #B i i`a HlB M?Q i? M"QX

@ "ÎB pb +?9M; i H" M;QlB- M K- M[- F?-M; T?aB ?MM;- K€B5

G•K G¢+ M;„i HlB M!B ` X

@ L!B t¢Q5

aQ •M? hmv i Q Q F m iQ- ?B M M?B M F?-M; ?"B HÁM; +€B ;BªB i?Q+? M"v +O

G•K G¢+ tQ tQ +€B ç-m M?Ä +O M" M;- +QlB M!B,

@ L!B t¢Q +kM; H" #B M- M;QÆB F?-M; T?K+ b Q\

@ >W- K†+ F M;QÆB5

aQ •M? hmv i ? B i v ¬K M;U+- K°i #° iS+ ;B" M- M?QM; F?-M; +! K°i +?9i ç½ M;m¬
G¢+ M!B,

@ æ¢B T?-B çªM- M;QÆB M!B bQ i, +MM; L;mv i i, i, B tBM? ç T ?ÆM\

@ hB m ?"B iY- #B i +€B ;b +?S5

G•K G¢+ ;ä ç-m iB m M? ç-m K°i +€BX

@ P - ``i ç m5

aQ •M? hmv i #dm K¬B #'i K½M M|BX

@ æWM; ;B^a #° ç€M; i?QÆM; - bQ i, M; QÆB b„T i?„M; 5

G•K G¢+ +?d i vX

E?¬M; +?d GB m "€M u M Km®M i?„M; - L;mv i L;mv i +kM; ç2K ç®B i?O +O M¨M
çÐ +?B HU+ +kM; F?¬M; +|X L¨M; ç²M; /¢M; F?¬M; +| i?¬M F?Q iB M i v- +?d H¨
F?Q- M?QM; K¨ ?bM? i?¨M? ? B ?Ä /B K i`QìM; iB M- /M H¨ G¬B h`b +m²M +m°M M
/B K +?B HU+ ç€M; bÊ FB X

L¨M; H¨ *Ym hBM? h?¬M oQÆM; - H¢B ç²M; i?ìB M„K ;B[?ÆM ? B KQÆB ç¢Q h?¬
HU+ i`QM; +€B G¬B h`b M¨v H¢B +U+ F€ KÄM; K M?- M; QÊ+ H¢B #` >Ä /B K +?B
M +¢M? Q [m M b€i K¨ M|B- HB M b) T?€i ?B M KU+ MQÊ+ ç M; F?¬M; M; WM; ?
M? M? ç M F?¬M; ?ÊT i?|B i?QìM; X

> B M[ç m M; ? M H'v K°i HQÊM; F?Q F?¬M; +?`m i?m - iU M?B M ç2K +?B M HU+

R939X *?QÆM; R93N, S?€i :B€+X UkV

*MM; ?mM; i?9 ç¢B +?B M- +€+ M¨M; F?¬M; +¬M #,M F?Q,M ç^a i?QÆM; - ç€M? +?
?¢M; ;b- ?Q¨M iQ¨M +| i? i?Ä i?Q+? T?|M; i?Q+? HU+ HQÊM; #^aM i?•M- ç2K i?U
?Q¨M iQ¨M iÄ ` X

G¢B M|B ? B # ç¬m t¨ FB imv +kM; H¨ *Ym hBM? h?¬M oQÆM; M„K ;B[# ç¢Q h
M?QM; K¨ ;†T çQÊ+ ? B M; QìB ?mM; €+ M¨v- +kM; +?d +| T?¬M F?¬M; ç`+? H¢B5

L?QM; i?2Q K"i MQÊ+ i`"M H M- M" M; ?ÆB + m K"v +kM; H"TiS+ ;B½M` - H°` i?
L" M; H" pQm p"i i`lB bBM?- imv +ÁM H" H-M ç-m iB M- M?QM; `i M? M? ?¼+ #B i
H„+ HQ H'v #l K¬M; i`ÁM pQ ç M ç bM? çç i çQÊ+ F?Q€B +ªK +`M; HÈM- ç²M; i?lB
i?K ç M MB K pmB i?9 p¬ i?QÊM; X
J` î # M i`QM; [m€ i`bM? M"v- G•K Gç+ ?'T i?K ç M iBM? F?Q ç½ î; B[? B M; QlB
i, M; +QlM; H'v im pB J½ *~M >mv M- H"K +?Q M" M; +`M; i? K ?QM; T?'M- ?"M F?¬M
Gç+X

R93eX *?QÆM; R9NR, h'M *?S+ aQ JšmX UkV

Pi M?'i MY + M? ;Bì b m- G•K Gç+ KÈB ?´ ;-K K°i iB M; - ;?û p"Q i` M M; QlB J½
ç"v çQÊ+ M[X

@ aQ T?K- i`QÊ+ FB ç² M?B i?"i bU H" b®M; m' M; T?Q5

J½ *~M >mv M i?b i?"Q MlB` X

hm v ç•v H" K°i +•m pm®i K¬M; M; U - M?QM; G•K Gç+ pšM H" M; ?2 iQÆM; ç®B i?C
i`QM; i?•M i? J½ \*~M >mv M- #`M i v i?b pm®i p2 #° M; U+ b[FB M [mv i`i i`ÁM
?„M ç M; M^K i` M +?9M; MlX

@ E? M? F?€+?

J½ *~M >mv M ç°i M?B M M; ?o ç M +€B ;b- T?€i` iB M; +QlB HB M iB TX

@ *?mv M i•K K°i +?9i5

G•K Gç+ #'i K½M MlB- H9+ M"v M" M; `ä`"M; +ÁM +ªK iQîM; bU ibM? F?€+- i?"i bU
ççQô 5

@ ok *?•M Hm¬M î i`QÊ+ K†i i #`v T?€B çQ`M bQ i,- M?QM; H-M M"v i HçB H M
M" M; +ÁM ç„+ w i? M"Q5

J½ *~M >mv M ?B M K¬B i?ÆK +?Q G•K Gç+- /MM; i v pm®i H M HQM; ?„M,

@ GÁM; /ç ? T ?ÁBX

G•K Gç+ H„+ ç-m HB M iK+- i•K iQ M?[M; M[M?•M M"v ?„M çlB M"v H" çWM; Km®
M"v î /QÈB M; QlB ?„M F?¬M; M; WM; p†M p Q- ç +?Q ?„M ?MM; T?QM; HçB +?'M
KbM?- M?²B p"Q i?•M i? J½ *~M >mv MX

@ aQ T?K- ç² M?B pW Km®M +? i

J½ *~M >mv M T?€i` ` M`d ÄM MX

æ2K iBM? ?Q ? B # ç-m t" ?Q`M iQ`M Hmv M ?l - im pB +O G•K Gç+ HçB +l iB
h K hBM? h?¬M oQÆM; ?"m F€ M?B m H„K H" +ÁM +l jy #QÊ+- K" J½ *~M >mv M +
M?[M; M, K M"v M" M; p®M H" çç i çQÊ+ p¬ b® +?¶ i®i- iB T +`M ç M h`mM; M; mv M
T?QM; - ?B M içB +?B t ç M M?B m HU+ HQÊM; iQ+? Hkv +MM; T?€T i„+ +ªK M; °
T?€X

hW .QÐM; i•K ?k çB` - >Q >ªB Zm€M? i`U+ iB T MûK +?Q ?„M #ç+? M?½M- K" i?-
+kM; iQÆM; ç®B #'i i?B M- +¬K K°i +?ç+ +•v K"m ç2M [mÆ [mÆX

.QÐM; i•K ?k +?d H" L; mv M i?¬M F?Q- HçB ?€ +l i? M; ,M +ªM çQÊ+ K'v h?¬M o
M"v pW KÈB ç€M? tQM; K°i i`"M +?B M HB M F?¬M; i? +?l çÊB çQÊ+ çB ibK M[
+O KbM?- +€B M"v iU M?B M ç +?Q GB m"€M u M +MM; >Q >ªB Zm€M? bBM? F?

L?'i H" >Q >ªB Zm€M?- M?Q i? M"Q +kM; H" T?m M?•M +MM; G•K Gç+ #€B çQlM
G•K Gç+ F?¬M; ibK M" M; \

G•K G¢+ +QÌB F?´ - >¶M æ°M .mM; G¬ +?QM? H¨ ¢¢B #Q K"i +O ?„M- +?d +| M? [M; "€M u M aQ •M? hmv i +| i? #B i K°i +?9i- M?QM; imv i ¢®B F?¬M; +| F?ª M,M; ?C *?ŠM; H) ibK GB m "€M u M +MM; >Q >ªB Zm€M? M|B ?„M ?'T i?m [m€ M?B m iBM iB i- Km®M +€+ M¨M; T?®B ?ÊT i?Q€M; K°i T?€i\ *€B M¨v F?¬M; #` ? B M[ i`Î i? i`WM; +? i KÈB H¨ H¢5

G•K G¢+ K†i /¢M K¨v /¨v +QÌB +QÌB- iB T M?"M +?¢+ +•v ¢2M M?€M? FB - M m F .mM; G¬ +| i? +?SM; FB M p-M; b€M; HU+ HQÊM;- imv i ¢®B b) +?Q `^M; GB m M?€M? +•v ¢ M HW ;¢i ?„MX

@ æ•v H¨ +€B ;b\

>„M [m v ¢-m M?bM aQ •M? hmv i- +ÁM H¨ iB m M? ¢-m i®i M?'i- imv F?¬M; +| iB F?¬M; pb +?mv M M?Q p¨v K¨ iS+ ;B"MX

@ L[m L[m +kM; F?¬M; #B i5 "'i [m€- +€B ¢² +?ÆB M¨v +ÁM F?¬M; +| ?Q¨M iQ¨M i i? ¢¢i iÈB HU+ HQÊM; iQ+? Hkv +'T #" + *Ym hBM? h?-M oQÆM;- ¢ M H9+ ¢| H¢ ?| ?ÊT Î i? M°B K¨ M|B- ? B ¢-m i?®B t¨ FB b) p¬ +MM; HÈB ?¢B5

aQ •M? hmv i +?" +?" + M|B ` X

@ æ€M; iB +- ¢•v H¨ G¬B ? i?-M HB m5

L;mv i L;mv i H° ` K°i p i?'i p¼M;- M m M?Q H¨ >Ä ? i?-M HB m K¨ M|B- M¨M; tm®M;- +€B FB ¢®B pÈB i?U+ HU+ M¨M; i,M; H M +kM; F?¬M; TªB H¨ M?Ä iQ i Q

@ ±- ¢Q¢M ¢QÌM; M¨v M;QÆB i?m i?"T M?B m G¬B ? i?-M HB m M?Q p¨v *?ŠM; M;QÌB +O M;QÆB H¨ G¬B ? \ h?"i [m€B- M m M?Q p¨v K¨ M|B- ;B ?Ä iU tQM; hY FB H¢B H¨ +?mv M ;b tªv ` \

L¨M; /MM; €M? K„i M;?B ?Q†+ M?bM +?^K +?^K p¨Q G•K G¢+X

@ J†+ F M;QÆB5

G•K G¢+ i?m +¨M? +•v FB p¨Q i`QM; +Æ i? - i`U+ iB T KÎ ` >¶M æ°M .mM; G¬ Hm L;mv i L;mv i iS+ ;B" M ¢ M iQ¨M i?•M T?€i `mM- +€B ;B ?Ä M¨v- M?Q i? M¨Q H M|B pÈB M¨M;\

GB m "€M u M i?b ?B M H M K°i /€M; iQÆB +QÌB F?¬M; i? T?€i ?B M- M¨M; +M ;B®M; M? m- i?U+ HU+ F?¬M; FûK M? m- H¢B F?¬M; i? i?U+ bU HB m +? i +?B +?QM? i?S+ €T ¢ªQ BX L?QM; G•K G¢+ ¢½ # T?2M K'v #"M ¢ +?Q L;mv i L;mv i u M K¨ M|B- iQÆM; ¢QÆM; pÈB i? v M¨M; ?mM; ?,M; tª ;B"MX

L;?o ¢ M G•K G¢+ i`QÈ+ FB ¢½ iWM; M|B [m Km®M i`mv +-m KbM?- M¨M; F?¬M; i?€B ¢° i? M i?MM; +O iB m M?B M[X

hW +?¶ # ¢-m t¨ ¢QÊ+ ¢ M i?-M HB m +?QM? H¨ "€i hBM? h?-M oQÆM; +'T #" + - M¨M; GB m "€M u M bÈK H'v ` - K¨ iB TiK+ Î i`QM; ?mv i ¢°M; ?'T i?m G¬B h`b +? i? ¢¢i iÈB i`bM? ¢° *Ym hBM? h?-M oQÆM;5

aÎ /o G¬B h`b M¨v M?bM p T?Q i` M G¬B æB M +?B HU+ KÄM; K M?- +?QM? H¨ p i?-M HB m FB ?'T i?m- M m M?Q ?Q¨M iQ¨M ?'T i?K b¢+? b) K¨ M|B- ?„+ i?K FB #" + *Ym hBM? h?-M oQÆM;X

hmv ?B M i¢B +ÁM F?¬M; +| ¢¢i ¢ M KS+ i" M +MM;- M?QM; ¢®B pÈB G•K G¢+ K¨ im pB pW KÈB ¢°i M?B M i,M; K¢M? tm'i ?B M i,M; M?B m H-M M[- K°i H-M ?¨M h?-M oQÆM; ?¨m F€- +€+? ¢dM? T?QM; +kM; F?¬M; t X

>„M ? i bS+ ?¨B HÁM; ;"i ¢-m- +?d +-M +| K°i F?®B i?-M HB m +'T #" + hS hBM? h M?B M +| i? ¢°i T?€ ¢ M hS hBM? h?-M oQÆM;5

.mv M?'i ç€M; iB + +?QM? H"- i¢B ç•v bªM tm'ii?—M HB m~M +?S ç° + Q T?€T i„+
h?B M h?—M çdM? T?QM;- +? M;U î h?B M æ` [mv i„+- /M i? M"Q +kM; F?¬M; i
oQÆM;X

"ÎB p"v- G•K G¢+ ç®B pÈB M„K ;B[G¬B ? T?€T i„+ +kM; i?Ov +?mM; +?d +| i? /
h?—M çdM? T?QM;X

"®M M;~v b m- G•K G¢+ +?'K /Si # [m M Hv F? B G¬B h`b- K" H9+ M"v # M;QìB GE
M +?ìX

h¢B ç•v ?Q" M +ªM? €+ HB i- h?QÊM; h?B M h?—M +kM; #` i?m' M b€i- imv i ç¢B #
i•K ?k H" F?¬M; i? M"Q çB ` ?Qi i?î F?¬M; F?Q- i`W GB m "€M u M- L;mv i L; m
h K ç¢B h?—M oQÆM; ` - +kM; +?d +| [m€B i? B aQ •M? hmv i KÈB +| i? ?Q" M? ?"

@ æ +?Q +€+ M;QÆB çÊB H•m5

G•K G¢+ €v M€v +QìB +QìB- M¡B +?Q +MM; GB m "€M u M +MM; aQ •M? hmv i ç r
çQÆM; M?B M ¬K iQÆM; ç®B +ªK FQ+?X o T?—M L;mv i L;mv i +MM; >Q >ªB Zm€
FB ç m i?m°+ p F?¬M; KìB K" iÈBX

@ aQ€B ç ç - M;QÆB i?—M i?—M #Q #Q ç M i°i +MM; H" ç M; H"K +€B ;b\ >ÆM M[
iBM? iB M F?¬M; Qi5

æ¬B K„i ç T+O L;mv i L;mv i iÄ €M? b€M;- M" M; ?ÆB +| +?9i ç—m K®B- M?QM; -
ç`M?- /M b Q M" M; T?ÄM; çQ€M [m€ HÈM ; M- ç +?Q +?QM? M" M; +kM; F?¬M; i?

R93dX *?QÆM; R9Nk, >"m L?•M *O G¬B > *?Q h¬MX URV

*| B +| i? i?¬M; [m Hmv M ?| i?—M HB m ç M i,M; iB M im pB\ *€B M"v M;šK H¢
+ªK i?'v F?¬M; i? iQîM; iQÊM;X

G•K G¢+ ç®B pÈB M" M; H° ` K°i /€M; iQÆB +QìB [m HQ - +,M #ªM F?¬M; +| w iS i
i?B m +?9i M[#¢Q i~mX

L?QM; pW M;?o iÈB G•K G¢+ +| çQÊ+ M,M; HU+ çm´B ;B i *Ym hBM? h?—M oQÆ
+| ç2K ` ,M; M; " +„M K¢M?- M;QìB i H" *?Q h¬M iQÆM; H B 5 hmv ?B M i¢B pšM +
M?QM; M;šK H¢B >„+ v M?•M FB ?mM; ?,M; +~M [m'v- G•K G¢+ ç²M; /¢M; M„K ;B[
H° ` Qi tm'i ?B M ?ÆM M?B mX

@ æB i?¬B5 æB i?¬B5

aQ •M? hmv i M?ªv H M M¡B,

@ L[m L[m M;²B ç M #ì K¬M; +kM; Km®M K¼+ ` ç•v M"v5

G•K G¢+ +QìB ? ? - M¡B,

@ h /€K ç€M? +m°+- M;QÆB i®B ç i?"M? i?"M? i?"i i?"i M;²B MY MûM ?QÆM; i?

@ >b ?b5

aQ •M? hmv i F?¬M; +| +?9i w iS M"Q F?B M¡B /®B #` M?bM i?'m- M;QÊ+H¢B M?2
G¢+ +?çv iÈB i`QÈ+X

L m +| i? - G•K G¢+ Km®M î i`QM; iÁ "Q \*ªM? M"v i`U+ iB T i,M; H M iÈB *Ym hBM
ç¢i çQÊ+ ç—v çO iQ+? Hkv iB M p"Q *?Q h¬M p`- M?Q p"v ?„M +?QM? i?S+ +| çQÊ
F?¬M; +—M bÊ ?½B +€B M"v- bÊ ?½B +€B FB X

æQÆM; M?B M v m +—m M"v H" +| +?9i + QX

L?QM; çfi iÈB h?'i hBM? h?-M oQÆM;- "€i hBM? h?-M oQÆM;- /MM; G•K Gç+ v n
KQÊM #'M M;mv M T?€T i„+ +O hY çdM? +kM; +M; M?B m- iBM iQÎM; +?d +—M
HB M i?O ?QÊM; ?„M H"K F?| / - ?„M +| M,M; HU+ #ªQ p i€M? KçM;X

hBM? E?¬M; GQm îi`QM; i v G•K Gç+ ,M i?B i i?ÁB HÈM M?Q p"v- imv i ç®B F?¬M
i M FB +ÁM F?¬M; #B i G•K Gç+ F€i?"i+kM; +| çQÊ+ *?Q h¬M i?—M F?Q- M?'i ç`
HçB i?B i i?ÁB- i`QÊ+ F?B F?¬M; +| ,M çO ç m F?' H" b) F?¬M; +?mv M H½Q iY ?
?„M H"K çQÊ+ b Q\

S?QÆM; /B M >Ä ;B M;QÊ+ HçB H" F?¬M; +—M HQ H„M;- L;mv i L;mv i +MM; #½
+?d +—M M[M?•M M"v çWM; i`î p F?|+ H|+ F H - M;?o ç M >Ä ;B *?Q h¬M +kM
i? X >"m ççB *?Q h¬M F?€+ +MM; G•K Gç+ F?¬M; +| •M Q€M ;b- +?d +—M #Q K"i
€M? b€M;- ?„M içK i?ÎB b) F?¬M; HQ H„M; +€B ;bX

GçB ç +?Q G•K Gç+ bBM? ` +ªK ;B€+ €T #€+? +U+ HÈM- iU M?B M H" >„+ v M?•M
F?Q FB - ?„M îi`QM; pçM M,K b) iB M p"Q h?¬M >Q" M;- ?ÆM M[ç®B pÊB G•K Gç
æ•v KÈB H" M;mv M M?•M +,M #ªM K" G•K Gç+ ;'T;€T Km®M i,M; i?U+ HU+ H M M
>B p¼M; iÁ "Q *ªM? M"v çWM; +?Q ?„M i?'i p¼M;X

L,K M;QÎB HçB tm'i T?€i çB ` - M?QM; +?d p M p M KÈB çB ` ?ÆM i`,K /†K- HB
K°i + 'i?—M i?S+ +?'M ç°M; [mûi iÈB- i?"i H" +QÎM; ççBX

GB m "€M u M M?„K K„i +ªK SM; i?Q€M; K°i T?€i M|B,

@ G" M?•M HQçB- *Ym hBM? h?-M oQÆM;5

@ J½ S?' h`ç+?\\

G•K Gç+ i?m" M KB M; M|B- içB ç•v i`W M;QÎB M"v ` - ?bM? M?Q +ÁM F?¬M; +| M?
çfi ç M + 'T ç° h?¬M oQÆM;X

@ h€K T?¬M H" ?„M5

Íi`QM; H9+ M|B +?mv M M"v- +?d i?'v T?Q +?•M i`lB M° H¬B [m v +m²M;- K°i çç
+?QM? H" K°i æçB >€M i?•M + Q ?ÆM K°i i`QÊM;- #€Q KK+ ?' KkB- +U+ F€ mv pk

L?QM; +M; T?QM; +€+? H" b m HQM; +O ?„M +| K°i pÁM; i`ÁM- i` M pÁM; i`ÁM
iQK- ç M; tb tb tb iªM ` •K i? M? /ÁM; çB MX

@ P 5

aQ •M? hmv i H"TiS+ ? B K„i iÄ €M? b€M;- H° ` w ç°M;X

sPI II55

hB m M? ç—m H"TiS+ # v M?"Q ` - ?QÊM; p æçB >€M FB imM; çB [m - i?Á i v HB
ççB ?€M FB M„K çB- `i +| w iS K M; p"Q b m HQM; KbM? F?Q2 F?Q M; K°i T?2M

@ GÈM K"i5

æçB ?€M FB [m€i i?€Q K°i iB M;- H"i H M K°i +?QÎM; HB M ?QÊM; aQ •M? hmv i

G•K Gç+- GB m "€M u M- F +ª >Q >ªB Zm€M?- L;mv i L;mv i +kM; #B i- aQ •M? h
i?•M- +?d p M p M +| *?Q h¬M i? ;B M- ?Q†+ H" M|B i²M içB +| çQÊ+ *?Q h¬M i?—
içQ i?"M? mv ?B T- ç m H" +QÎB KdK F?¬M; +| ` i vX

Zmª M?B M- ççB ?€M FB K°i +?QÎM; ç" T [m i`U+ iB TiW i`QM; i?•M i? iB m M?
i`ªQ M"v +O iB m M? ç—m +kM; ç²M; /çM; i?'i #çB- ççB ?€M FB i?bM? HbM? ?|
T?ªM; T?'i +kM; +| çQÊ+ ?Q p¬ +?B i?•MX

@ ±- M;QÆB H" ?"m /m +O GQçM E?¬M; M?'i Kç+?\\

æçB ?€M FB FBM? ?¬ K°i iB M;X

*|i? M|B` #®M +?[GQ¢ME?¬M; M?'iK¢+?- +€B M"v imv i ¢®B F?¬M; T?ªB h?¬M
h?¬M oQÆM; /U p"Q *?O i?¬M F?Q M?"T ¢¢Q FB ¢ m +?Q `^M; *Ym hBM? h?¬M o
T?QM; i? ;B M- +,M #ªM F?¬M; #B i T?Q i` M h?¬M oQÆM; +ÁM +| #€i ¢¢B h?¬M
"ÎB p"v- K'v M; Q`B G•K G¢+ ¢ m H" b[M; b`- aQ •M? hmv i H"TiS+ ` p M; Q`B HÈM
@ E +Æ #„T- M; QÆB H" M; Q`B M"Q\
@ > ? - M|B +?9M; i M; QÊ+ H¢B +ÁM +| +?9i b•m t 5
æ¢B ?€M FB +Q`B HÈMX
æ¬B K„i ¢ T+O L; mv i L; mv i tQ v +?mv M M|B,
@ L; QÆB H" ?"m M?•M +O G¬B ? *?Q h¬M M, K ¢|\
@ æ9M; H" iB M T?K5
æ¢B ?€M FB M; ¢Q M; ? M|B` X
E?¬M; +¬M T?ªB M|B- M; Q`B M"v H" J½ S?' h`¢+?- #'i [m€ F?¬M; M; ?o iÈB ?„M i?
*?Q h¬M M, K ¢|5 *?d H" *?Q h¬M pšM H¢+- h?¬M oQÆM; T?€T i„+ ?„M ;B Q T?| ¢
i?m ?²B- +?ŠM; H) J½ S?' h`¢+? H" ¢¢i ¢QÊ+ K°i FB M G¬B ? *?O i?¬M F?Q H¬M
>„M H" M?B iY G¬B ? h?¬M >Q" M; - i' i M?B M i`B bBM? i?•M ?Á G¬B ? ¢¢B ¢¢Q
+?O +kM; F?¬M; F?| iQÎM; iQÊM; X *MM; aQ •M? hmv i ¢²M; /¢M; - J½ S?' h`¢+? +k
i?M- +| i? ?| i?•M i?¬M? iB +?ÊT- +€B M"v +kM; F?¬M; #ÎB pb K'i ¢B h?¬M oQÆ
M?Q aQ •M? hmv i pšM +?d H" >Q h?¬M H¢B +| i? ¢ +?Q *Ym hBM? h?¬M oQÆM;
@ h?b` H" i? 5
GB m "€M u M- L; mv i L; mv i- >Q >ªB Zm€M? ¢ m H" #B m H° M; ?B K i9+- M? Q M
@ GQ¢ME?¬M; K¬M ?¢ GB m "€M u M #€B FB M J½ i? ?mvM?5
@ >Ä HBM? K¬M ?¢ L; mv i L; mv i #€B FB M J½ i? ?mvM?5
@ >"m M?•M ", M; iBM? M?'iK¢+? >Q >ªB Zm€M? #€B FB M J½ i? ?mvM?5
J½ S?' h`¢+? +kM; H" i?¬M b„+ M; ?B K i9+ i?B H M|B,
@ hB m ?mvM? H9+ M"v ~M +Q ;¬M # M; mv M F,- ¢½ ?Q" M iQ" M +MM; M; Q¢B ;BÈB
+| M?"M` i?•M T?"M K'v p` FQM? tBM +?Ê i`€+?5
@ J½ i? ?mvM?- H M? i¬M ¢ M i°i +MM; H" pšM H¢+ M?Q i? M"Q\
>Q >ªB Zm€M? M?'M F?¬M; ¢QÊ+ ?B m F€ ?ÄB- ¢| H" K°i +¼+ €M +?Q ;BªB [mv i
iÈB #•v ;B` ¢ m i`€M? F?¬M; M|B +?mv MX
L; v +ª GB m "€M u M +MM; L; mv i L; mv i ¢ m H° ` H„M; M; ?2 +?B b„+- +€+ M" M;
J½ S?' h`¢+? +Q`B F?' K°i iB M; M|B,
@ hB m ?mvM? +kM; F?¬M; #B i H" +?mv M ;b tªv ` - ¢°i M?B M i-K ¢| K'i ¢B +ªK S
J¼B M; Q`B ? B K†i M?bM M? m- M, K ¢| ¢ M i°i +MM; T?€i bBM? +?B M ¢'m M?Q i?
h¬M pšM H¢+5 S?ªB #B i`^M; M; v +ª h?¬M oQÆM; +kM; +| / M? tQM; "'i hY- H¢B
>Q" M; 5

R933X *?QÆM; R9Nj, >"m L?•M *O G¬B > *?Q h¬MX UkV

*?d +¬M h?¬M >Q" M; Km®M +?¢v i`®M H'v K¢M; - i? ;B M H¢B +| B +| i? ;B i ¢Q
@ E +Æ #„T- M; QÆB i`®M Î +?¶ M"v H"K ;b\
aQ •M? hmv i F?¬M; ?B m iQ ~M ? v F?¬M; iQ ~M ;b- H"TiS+ ?ÄB X

J½ S?´ h`¢+? +| +?9i i`-K M;•K- iU ?² F?¬M; Km®M M|BX
 G•K G¢+ +Q|B ? ? M|B,
 @ J½ ?mvM? ¢¢B F?€B H` +?Q `^M; +?¶ *?Q h¬M i?¬M F?Q bBM? ` ¢|B- FB M H-
 H¢+ b) i`Î p MÆB ¢•v- +?| ¢ÊB M;Q|B i?W F \
 •M? K„i J½ S?´ h`¢+? ¢ªQ [m G•K G¢+- i` M K†i H° ` K°i iB F?¬M; pmBX
 *€+ M`M; GB m "€M u M- L;mv i L;mv i +| i? +MM; ?„M M; M; ?`M; Î +?mM;- +?Q
 M`M;- F?¬M; T?ªB ¢ iY H` ?"m M?•M *?Q h¬M- bQ pÊB pQÆM; iY +?€M MªM M?Q
 G•K G¢+ H¢B H` p"i ;b\
 G¢B +?d H` h K hBM? h?¬M oQÆM;- `ä `M; +kM; /€K ;¼B ?„M J½ ?mvM?- +ÁM +|
 L?QM; t2K GB m "€M u M- L;mv i L;mv i ¢ m F?¬M; +| w iS [m€i i?€Q- J½ S?´ h`¢
 K°i iB M;- /M b Q ?„M ?B M i¢B H` pQÆM; iY +?€M MªM- F?¬M; +| ;b ¢ +?Q ?„M
 F?¬M; ¢ w ¢ M G•K G¢+- ¢B K 'v M;¢Q F?Q ?„M pšM +|X
 @ J½ i? ?mvM? K°i KU+ ~M +Q i¢B ¢•v- +kM; F?¬M; #B i i`QÊ+ ¢| p`B M;`v T?€i b
 GB m "€M u M ;"i ;"i ¢-m M|B ` X
 @ *€B ¢¢B bU ;b\
 "¶M; M?B M J½ S?´ h`¢+? M;~M; ¢-m M?bM GB m "€M u M- ¢°i M?B M +| K°i HQ¢B
 @ EB M G¬B ? *?Q h¬M i?¬M F?Q FB tm'i i? - ?ÆM M[Î K°i M;mv M F, i`QÊ+ ¢|
 M m F?¬M; T?ªB M;Q|B M¼ iB M p`Q h?¬M oQÆM; /šM ¢°M; F?Q iS+ *?Q h¬M i?-
 Km®M K K M5
 L;mv i L;mv i iB T H|B M|BX
 @ *€B ;b5
 J½ S?´ h`¢+? M?Q ;†T T?ªB H¬B T? - F?B T bÊ ¢ M ¢| ¢šM BK #†iX
 L,K ¢| T?K i?•M ?„M pšM H¢+- J½ S?´ h`¢+? HQ H„M; +Q|M; ;Bª ¢ +?Q T?K i?•M
 KbM?- FBM? M;?B K K°i ¢Q¢M i?|B ;B M ?QªM; bÊX o b m H¢B ¢¢i ¢QÊ+ K°i F€
 oQÆM;- K` ?„M H` M;Q|B +| /½ i•K- +kM; +?Q ¢O Î K°i H¬M M[i`Î H¢B *Ym hBM?
 i€B iB M K°i #QÊ+5
 >„M #„i ¢-m i bK FB K FB M *?Q h¬M i?¬M F?Q p®M i?m°+ p J½ ;B FB - H¢B +`M
 KbM?- HB M i`®M ¢ M MÆB i?¬M F?Q bBM? ` ¢|B- iQ|M; iQÊM; H'v K°i M;`v FB M
 "ÎB pb H` M?B iY h?¬M >Q`M;- # M i`QM; ?mv i K¢+? +O ?„M +kM; /QM? K°i iB
 ?Q`M iQ`M +| i? ¢2K +'K ¢` i`QM; K„i M;Q|B F?€+ i`Î i?`M? ?"m ?Q pB M M?`Kl
 :-M # M;mv M F, i?|B ;B M i`¬B [m - ?„M `®i +K+ +kM; i`Î H¢B *Ym hBM? h?¬M o
 iBM +kM; #`M? i`QÊM;- H¢B F?¬M; M;?o `^M; ¢°i M?B M ¢¢i ¢QÊ+ iBM iS+ FB M
 +?O5
 Í J½ S?´ h`¢+? M;?o ¢ M- ?„M +?QM? H` M?B iY h?¬M >Q`M;- i`QM; +Æ i? i`|B
 K¢+? iB T +`M G¬B ? ¢¢B ¢¢Q M?'i- +?QM? H` M;Q|B +| ¢O iQ +€+? F i?W hY G
 L?QM; bU i?"i H¢B KÎ +?Q ?„M K°i i?B M ¢¢B pmB ¢M - ¢2K ?B p¼M; +O ?„M tû M
 h?B M ?¢ #€i ¢¢B *?Q h¬M- i? ;B M +?B ¢dM?- B F?¬M; Km®M i`Î i?`M? i²M i¢B
 J½ S?´ h`¢+? i?"i H•M F?¬M; i? T?K+ ?²B iBM? i?¬M H¢B- iBM iS+ M`v pÊB ?„M H
 G•K G¢+ M„K aQ •M? hmv i ¢ M- Î# M i B M`M; M|B M?Ä p`B +•m- iB m M? ¢-m H
 @ E +Æ #„T- +?Q L[m L[m M?bM t2K *?O i?¬M F?Q +O M;QÆB ¢QÊ+ F?¬M;\ L[m
 @ *€B M`v

J½ S?´ h`¢+? H°` K°i iB /Q /U- i`QM; €M? K„i H¢B +| K°i ¢¢Q ?mM; [m M; ?B M H
H° M`v +kM; ¢½ +?Q G•K G¢+ ¢€T €M Km®M #B iX

@ J½ ?mvM?- M; QÆB F?¬M; +| *?O i?-M F?Q 5

G•K G¢+ KdK +QìB- i`QM; M°B i•K i`M M; "T +m²M; ?d- F?¬M; M; ?o iÈB `ä`M; +|
iS+ +?•M p¢+ i?S i€K5

æ9M; p"v- J½ S?´ h`¢+? ¢½ F?¬M; +| *?O i?-M F?Q- M?Q p"v ?„M +kM; +?d +| i?-
h?-M oQÆM; hY G¬B +?Mv- +?•M p¢+ i?S i€K5

L m M?Q H` hY G¬B +?Mv K` MìB- +€B FB i`U+ iB T M?"M ?„M H`K +?O H` ¢QÊ+
F?Q FB H` Î \*U+ h?B M >ªB- M m J½ S?´ h`¢+? #B i`ä +kM; b) F?¬M; i?O i¢B +?

L?Q p"v +?d +| +€+? i?S ? BX

>„M ¢¢i ¢QÊ+ +?•M p¢+ i?S i€K i`mv M i?W - ¢²M; /¢M; T?K bS K¢M; ibK FB K hY
>° oQÆM; ¢²M; /¢M; - ?„M +, M #ªM F?¬M; +| ¢2K bS K¢M; M?Q p"v +QB H` +?mv M

@ E?¬M; - F?¬M; +| F?ª M, M; 5

J½ S?´ h`¢+? H°` i?-M b„+ ¢B M +m²M; - hY G¬B +?Mv H`K b Q +| i? ¢½ tm'i i?
óLìô i`mv M i?W - M m F?¬M; H¢B ?€+| i? iB M p`Q h?-M oQÆM; \

J†+ /M ?„M F?¬M; +| iB T t9+ ¢ M FB M *?Q h¬M i?-M F?Q FB - H¢B +?Q H` FB M i
?„M- ibK FB K i²M i¢B +| F?Q iS+ ¢QÊ+ ;B®M; i?-M F?Q FB X >„M H` Hw ;BªB M
+?B M ¢'m pÐ pKM- K` ?„M +?d +¬M ibK ¢QÊ+ KªM? pÐ +ÁM bìi H¢B FB - H` +| i?
M`v M?"M +?O5

"ÎB p"v- [m M?B m M, K M?Q p"v ?„M K°i KU+ Î +?¶ M`v ibK FB K- Î ?„M M; ?o ¢ M-
hY G¬B +?Mv +| F?ª M, M; tm'i ?B M M?'i +?QM? H` +?¶ M`v5 æQÆM; M?B M- K°i
+?¶ M`v +kM; H` #ÎB pb 2 M; ¢B +QìM; ;Bª; B i T?K i?•M ?„M FB - p¢M M?'i Km®M i

J'v M; QìB FB M?'i ¢`M? H` HW ;¢i ?„M5 hY G¬B +?Mv ¢½ M; ?B M M€i- H¢B H`K
"¼M ?„M M?'i ¢`M? H` Km®M HW ;¢i ?„M MìB ` KªM? pÐ óhY G¬B +?Mv ô ?¢ H¢+
iB M p`Q h?-M >Q`M; +O ?„M5

æQ+? i?` H` M?Q i? 5

J½ S?´ h`¢+? #¶M; M?B M i-K ¢ì ?mM; [m M; ¢¢B H°- i`QM; €M? K„i M?bM p T?Q
¢-v b€i F?QX

*?Q h¬M i?-M F?Q- ¢•v +?QM? H` +Æ /mv M HÈM M?'i /QÈB ¢ìB M`v- M m M?Q +|
?„M +kM; /€K b€i5 J` M, K M; QìB M`v `ä`M; /€K ¢€M? +?O w ¢¢B +Æ /mv M +O ?„
+?Q ?„M ¢°M; b€i +ÆX

@ *€+ M; QÆB M?K+ €B iY i i`QÈ+ - p b m H¢B ;¢i i - ?W- i?U+ +?Q `^M; iB M T?
M; QìB +?ûK ;B i b Q\

J½ S?´ h`¢+? ¢^M; ¢^M; b€i F?Q MìBX

*€+ M`M; GB m "€M u M +kM; F?¬M; #B i ?„M Î i`QM; M?€v K„i `ä`M; i`ªB [m M?B
p"v- +`M; H` ` K°i F i Hm" M iU +?Q H` ¢9M; - ¢ m H°` ;B"i KbM?X

@ *? i

J½ S?´ h`¢+? M' B ;B" M ; -K H M K°i iB M; - K°i +?QîM; ¢€M? ` - ?QÈM; p M, K M;
K` ¢BX

@ GÈM K"i5

GB m "€M u M K„i T?QÈM; i`ÈM H M- i`QM; i v ;BQÆM; T?€T i„+ +?B FB K- ?QÈM

@ *€+ M; QÆB ¢ m T?ªB +? i5

J½ S?´ h`¢+? H`M? H¢M? M|B` - ?„M +| i? t t Hw ;BªB ibM? ?m®M; #Q ç` M`v
+?QM? H` h?B M æ` "Q *ªM? # Q ?`K /QÐM; /K+ *?Q h¬M i?¬M F?Q- T?QM; iÄ #
;b5

L m M?Q +€+ M`M; GB m "€M u M +? i î +?¶ M`v- /M H` >Ä HBM? *?Q h¬M- GQ¢M
+?B ?Q`M; +kM; +?d b) #B i ç² M?B- +QM ;€B- ?"m M?•M +O KbM? +? i- M?QM; i
+MM; H` +? i î ç•m5

R93NX *?QÆM; R9N9, æ°i L?B M h`î J†iX

"îB p"v- ?„M F?¬M; +?9i /Q /U H°` p /[iÊMX

"'i Hm"MM; QìB M`Q Km®M +QÈT çQ¢i +Æ /mv M +O ?„M- ç m H` iY ç`+? +O ?„M

@ J½ i? ?mvM?- M; QÆB i?"i [m€ KS+5

L;mv i L;mv i H¢M? HMM; [m€i K„M;X

@ > ? ? - ç€M; iB + # M; QìB +€+ M; QÆB H` i9B / tBM? ç T- F?¬M; b Q- ç ÊB #´M
/¢M; +| i? pmB çM 5

J½ S?´ h`¢+? T?€i` +m²M; iB mX

G•K G¢+ ç°i M?B M +| HQ¢B +ªK ;B€+ bîM ? i +ª ; B ®+ M|B,

@ æS +QM FB +O M; QÆB b) F?¬M; TªB H` M; QÆB +MM; ?mM; i?9 bBM?` +?

GìB pW M|B` - i`QM; ç¬B K„i +O J½ S?´ h`¢+? H`T iS+ T?mM` K°i ç¢Q t'm ?´ p
Zma H` i? 5

"îB pb J½ S?´ h`¢+? bÊ ?½B #` +QìM; ;Bª FB i`ªK i?ªQ i`W +,M- K°i KU+ i`®M î
M; v +ª h?¬M oQÆM; +kM; F?¬M; /€K çÆM ;BªM ;B Q i?B T- b m F?B J½ ;B M?´i
H` F?¬M; i? M`Q +| M; QìB iB M p`Q +?B K ;B[X

J`bm®i # M;mv M F, ?- ?„M H¢B i? M`Q +?`m çUM; çQÊ+ i`+? K`+? M?Q i? - M?
` - T?€i bBM? +?9i bU ibM? K`M; QìB #bM? i?QìM; F?| +| i? iQîM; iQÊM; +kM; +|

GB m "€M u M i K M[ç²M; i?ìB H°` i?¬M b„+ ç½ F?B T bÊ H¢B #m²M M¬M- [ma i
S?´ h`¢+? M?bM H M K°i +€B +kM; `Y F?¬M; b¢+?X

@ *€+ M; QÆB F?BM? M; QìB [m€ ç€M;5

J½ S?´ h`¢+? pW i? M pW ;B`M ?ûi HÈM K°i iB M;- F?m¬M K†i i`QM; ?²M; K M; ?
ç†+ b„+ ç M i`bM? ç°i°i çdM?X

G•K G¢+ +QìB ? ? M|B,

@ *?d +| i? +?QM? M; QÆB H`K- M; QìB F?€+ M|B +kM; F?¬M; çQÊ+ b Q\

@ >¶M i`QÈM; iB m iY- #´M i¼ i`QÈ+ ;B i M; QÆB5

J½ S?´ h`¢+? ;`Q i?ûi M?Q b`K- i v TªB `mM H M- ç½ M?B m i? K K°i +€B +?B M,
i?•M ?bM? # v K9 - ?QÈM; p G•K G¢+ ;B i çB [m X

@ *® ibM? ;•v bU5

GB m "€M u M ?W H¢M?- T?€T i„+ +?B FB K /B M ?| - ?QÈM; p J½ S?´ h`¢+? +?û
GQªM; tQªM;5

J½ S?´ h`¢+? ;BÆ "Q+? \*?B M; M;;M +ªM- FB K +?B M; i`M +¬M;- T?€i` K°i iB M,
K°i ç¢Q çB M [m M; ?B M H M- T?€T i„+ +?B FB K +O GB m "€M u M `ä`M; M? C

@ >W5

•M? K„i J½ S?´ h`¢+? b•K H½M?- i v T?ªB +?´M ¸°M;- GB m "€M u M H"TiS+ #` ?„M
?„M F?¬M; M;WM;- iB TiK+ ?QÈM; p G•K G¢+ #S+ ¸B [m - i`QM; €M? K„i H°` b€
L;mv i L;mv i +kM; T?B i?•M` ,
@ J m /WM; i v5
J½ S?´ h`¢+? +kM; F?¬M; ¸ w iÈB +?9i M"Q- i?•M i? [m, /` M?Q€M; K°i +€B- ?|
¸B Mi`U+ iB Ttmv M [m T?ÁM; M;U+O L;mv i L;mv i- iB TiK+ i?ŠM; ?QÈM; G•
>„M H" h?¬M >Q" M; +?B iY- +| ¸QÈ+ ¸¢B M,M; HU+ M?Q aQ •M? hmv i- hBM? E?¬
GB M [m ? B ¸¢B *Ym hBM? h?¬M oQÆM; T?QM; iÄ - H9+ M"v ¸½ F?¬M; +| M;Q
;B i G•K G¢+5
@ J½ S?´ h`¢+?- F?¬M; Km®M +? i i?b /WM; i v5
GB m "€M u M +MM; L;mv i L;mv i ¸²M; i?ÌB F m H MX
E?¬M; Km®M +? i i?b /WM; i v\

J½ S?´ h`¢+? +QÌB H¢M?- +?Q`^M; G•K G¢+ H" *?Q h¬M b Q\ >„M i v T?ªB K°i +
HQÐB ¸ Q ?QÈM; p +´ G•K G¢+ H°i #Ä- ¸•v +?QM? H" #ªQ p"i K" ?„M Î K°i M;mv M
HU+ HQÈM; +´T #"+ *Ym hBM? h?¬M oQÆM;- T?®B ?ÊT #ªM i?•M ?„M M„K ;B[h?
#` ?„M Q M? i`9M;- /M H" oQÆM; i`mM; +?B oQÆM; M?Q GB m "€M u M -L;mv i L;
h`QÈ+ ? i ;B i G•K G¢+- H¢B ¸2K GB m "€M u M - L;mv i L;mv i +? i?`M? i?B +Æ
K¢M? K)- +?d +| i? #¢Q HB Ki?B Mi`•M- p T?¬M M? ¸¬m >ªB i°+ FB M;QÈ+ H
+U+ F€ ?QÎM; i?K K°i T?2M5

«M;- Kti +?B M; ¸½ ;¼i ¸ M +´ G•K G¢+- J½ S?´ h`¢+? H°` K°i /€M; iQÆB +QÌB F
L?QM; K"
h¢T- E E i¢T5
"Q+? *?B M; M? Q M? Q M;?B M M€i- ;B®M; M?Q #MM +€i +? i?`M?- H¢M? `mM;
@ G`K b Q +| i?
J½ S?´ h`¢+? T?€i` K°i iB M; FBM? ?¬i`"M M;"T FBM? M;¢+- M?Q H" bB M;®+5
*€B M"v K†+ /M +?d H" h?B M h?¬M F?Q- M?QM; ~M +?S HU+ HQÈM; H¢B ¸¢i iÈB
¸° # M #d +kM; M?Q i?¬M i? +O *Ym hBM? h?¬M oQÆM;- F?¬M; i? T?€ pÐ5
J" +€B M"v +ÁM +?Q F i i?9+5
J°i +´ HU+ HQÈM; F€ /` iW "Q+? \*?B M; FûQ /`B ¸ Mi` Mi v J½ S?´ h`¢+?- i`QM;
i v +O ?„M `ÆB tm®M;- b m ¸| H" +€M? i v- #ª p B- H M i`"M ?QÈM; iQ"Mi?•M +O
@ ?
J½ S?´ h`¢+? /MM; i?¬M i?S+ T?€i` K°i iB M; ;"Q i?ûi i?®M; F?´ ¸B M +m²M;- H¬
+O ?„M #€K H M i?¬M ?¢+?- H"TiS+ H'v ¸•v H" +,M #ªM- /`B` M°B i¢M;- i?•M i?
.MM; €M? K„i p¬ +MM; ?QªM; bÊ M?bM +?^K +?^K p"Q G•K G¢+- +€+? M;?o /mv M
+?¢v i`®M5
"´M M;mv M T?€Ti„+5
æ•v imv i ¸®B H" #´M M;mv M T?€Ti„+- M m F?¬M; imv i F?¬M; F?ª M,M; ¸ +?Q
+?B HU+- M m F?¬M; T?ªB ¸®B T?QÆM; F?¬M; +| ?¢ b€i i?O- ?„M pW `²B ¸½ +?
h?¬M ?¢+? F?¬M; t'm- ¸| H" ¸®B pÈB T?Q /QÈB h?¬M oQÆM;- M; v +ª h?¬M oQÆ
?¢+?- M?Q p"v ?m®M; +?B H" *?Q h¬M h?¬M >Q" M;\

@ L;QÆB H¢B ¸°M; K°i M;|M i v- ?[m iY p¬ bBM?5

G•K G¢+ H¢M? HMM; M|B` - ?„M F?¬M; +|; B i J½ S?´ h`¢+? - +?QM? H` pb ?„M i`C
i?S i€KX

J½ S?´ h`¢+? FBM? bÊ- +| H) ?„M ¢½ iWM; H` M; Q|B F?¬M; #B i bÊ- K°i ¢|B h?B M
h? M?QM; K` i?2Q T?K i?•M pšM H¢+ - ?„M i`Î M M M?€i; M- M m F?¬M; +kM; b)
;-M # M; mv M F,5

>„M F?šM; ¢`M? G•K G¢+ +| ¢QÊ+ ¢¢B M,M; HU+ /B i b€i ?„M- M`Q +ÁM /€K ¢°M;
H¬M; iÆ iQ`M i?•M ¢ m /UM; ¢SM;- K² ?¬B H¢M? i¬M; i¬M; ¢B tm®M; ¢'i- T?ªM; T
`X

*?SM; FB M #° /¢M; M`v +O ?„M- GB m "€M u M i K M[ ¢ m H°` t2K i?Q|ÌM; +?B b
æ€M? F?¬M; H¢B M; Q|B F?¬M; +| pB +; b- i? M?QM; K` bÊ ¢ M HQ¢B i`bM? ¢° M
@ L; QÆB H` iW ¢•m ¢¢i ¢QÊ+ h?¬M oQÆM; i`mv M i?W \

G•K G¢+ ¢B i?šM; p`Q p'M ¢ M|BX

J½ S?´ h`¢+? b[M; b| - H"TiS+ /Q /U X

>„M iU M?B M +| M; ¢Q F?Q +O ?„M- ;B|T?9i M`v H°` ?QªM; bÊ M?Q i? M; QÊ+
+¬M i`€M? ¢QÊ+ FB T M¢M M`v- ?„M +ÁM ¢ M; M^K KÆ +| i? ¢¢i ¢QÊ+ *?Q h¬M i
h?¬M >Q`M; - +€B FB ¢½ #` #'i Hm"MF?m'i M?K+ ;b ¢ m +| i? H'v i`Î H¢B5

L?QM; G•K G¢+ KÈB KÎ KB M; ¢½ ?ÄB #Q K"i i`¼M; v m M?'i i`QM; HÁM; +O ?„M
SM; i? M`Q KÈB i®i\

L|B- ?„M + K i•K b Q\ E?¬M; M|B- ?„M H¢B H` M; Q|B i?'v +? i F?¬M; b|ÌM- i?" #`
b Q\

G•K G¢+ #bM? i?•M i v TªB- +?d p`Q J½ S?´ h`¢+?X

@ h i M|BX

J½ S?´ h`¢+? p°B p`M; ?QªM; bÊ M|B- /kM; F?Q- #'i F?m'i ?„M ¢½ iWM; +| bÊK Î i`
iB m ? Q b¢+? b)X

@ æ| H` H9+ i +?¢v i`®M iÈB i`QM; K°i F) MSi F?¬M; ;B M- M; šm M?B M ¢¢i ¢QÊ-
@ Í ¢•m5

G•K G¢+ #'i ¢°M; i? M? b„+ M|B- KB M +?Q ¢®B T?QÆM; T?€i H M i•K iQ +Á F Kt

J½ S?´ h`¢+? ¢½ HmB K°i #QÈ+- +kM; b) F?¬M; H¢B +?9 w HmB #QÈ+ i?S ? B- #
i?Q€M; K°i T?€i- ?„M HB M ¢2K KbM? ¢¢i ¢QÊ+ h?¬M oQÆM; i`mv M i?W i`ªB [r
H-MX

R9NyX *?QÆM; R9N8, h¢K h?|B E?¬M; G'vX URV

G•K G¢+ ¢®B pÈB [m€ i`bM? M`v F€i?"i F?¬M; +| ?SM; i?9- ¢` ¢B K +K i? KÈB H
>„M i•K MB K pW ¢°M; - K°i ¢¢Q i?¬M T? T?€Ti„+ Q M?` - J½ S?´ h`¢+? +,M #ª
+?®M; +U +?B HU+; b HB M i`B i ¢ #B M K'i F?ÄB i?B M ¢` 5

GQ¢B M; Q|B M`v F?¬M; ;B i K` M|B- +?d #B i HQm H¢B ?"m ?Q¢M p¬i" M5

J½ S?´ h`¢+? ¢®B pÈB M,K M; Q|B G•K G¢+ ¢°M; b€i +Æ- M?Q p"v G•K G¢+ +kM; F
MQÆM; i v- F?¬M; +| F?ª M,M; +QB M?Q F?¬M; +| pB +; b T?|M; ?„M `|B ¢BX L?Q
M`v H` F?¬M; i? t2K i?Q|ÌM; - `M iW K°i MÆB #Q K"i; -M ¢| T?€i ¢°M; ¢€M? HûM K
;B| +O G•K G¢+ i?"i ¢9M; H` F?¬M; M?'i ¢`M? +| i? K v K„M i?Q€i F?ÄB5

L;mv i L;mv i w +?Q +?B M ç'm KQìB T?—M M?bM p T?Q GB m "€M u MX
 GB m "€M u M F?¬M; + K HÁM; v m i? H¢B i`WM; çB [m - #®M €M? K„i +?¢K M? r
 ?Q +QìM; HB iX
 @ æ†+ b„+ \
 aQ •M? hmv i iW i`QM; HÁM; >Q >ªB Zm€M? KÎ` K'v F?Ä K!M; pm®i- ;†K ç M pÄ
 @ •M5
 >Q >ªB Zm€M? HB M iK+ ;"i ç-m- ? B M;QìB ç½ Î K°i # M t2K M€Q M?B i i?"i H•m

 *?•M p¢+ i?S i€K ?¢ H¢+ ç½ #B i`ä- F iB T H` H"TiS+ çB ibK\
 E?¬M; F?¬M; F?¬M;5
 G•K G¢+ H"TiS+ H„+ ç-m- ?„M F?¬M; +! i? t€+ ç`M? F?B +?•M p¢+ i?S i€K +MM;
 ?Q`M iQ`M +?[i` ç M i°i +MM; b) F?B M Q M? ç°M; +Ð M`QX *?Q h¬M i?—M F?Q
 +ªK SM;- M m F?¬M; #ªv ç¢B *?Q h¬M +kM; F?¬M; +! F?ª M,M; #B i`ä hY G¬B +?M
 L?Q p"v F?B hY çdM? F?¬B T?K+ ?bM? i?€B ?Q`M iQ`M- /šM T?€i *?Q h¬M i?—M F
 i`QM; #ªv ç¢B \*?Q h¬M FB +! M;QìB H` +Wm ;B +O G•K ;B i' iB M- i'i M?B M b)
 .MM; i?U+ HU+ #•v ;Bì +O G•K G¢+ - /M +?Q +! i? +! ?¢M ç° b B F?B M hY çdM?
 i„+ - M?QM; H¢B +! i? H` ç®B i?O *?Q h¬M b Q\
 æ®B T?QÆM; F?¬M; M?'i ç`M? b) ;B i G•K G¢+ - M?QM; G•K G¢+ imv i ç®B F?¬M;
 ç†i î /QÈB K°i w MB K +O ç®B T?QÆM;5
 æQÆM; M?B M- +€+? M;?o H¢+ [m M M?'i H` +Wm ;B +O i' iB M G•K ;B H` G¬B
 +?B M ç'm ç M bQM; bQM; pšM H¢+ - M?Q p"v Qi M?'i G•K G¢+ F?¬M; +! ç¢B +Wm
 "'i [m€ F?¬M; +! *?Q h¬M M`Q M;mv M w +?SM; FB M K°i ;½ \*?Q h¬M KÈB bBM?`
 FB KÈB +! i? ~M M?šM K°i M;mv M F, F?¬M; +! K°i iB ç°M; ioM?- M m F?¬M;`
 oQÆM; /šM T?€i *?Q h¬M i?—M F?Q +°M; KBM?- ?„M F?šM; ç`M? +ÁM b) iB TiK+
 i`Î i?`M? *?Q h¬M KÈB5
 E€ [m€B- pb +€B ;b ?„M b) F?¬M; +! +ªK SM; çQÊ+ hY G¬B +?Mv /` ç°M;\
 *?šM; H) H` #ÎB pb hY çdM? F?¬M; Î i`¢M; i?€B ?Q`M iQ`M- F?¬M; +€+? M`Q bBM
 >„M H¢B F?¬M; #B i- K¶B H—M hY çdM? #´ F?mv i K°i +?•M p¢+ - K°i KªM? pÐ ç
 +?'M ç°M;- +?d H` +! hY çdM? +?2 H'T F?Q iS+ - KÈB F?¬M; +! \*?Q h¬M M`Q +! i?
 *€B ;¼B H` M;QìB F?¬M; #B i F?¬M; bÊ- G•K G¢+ ç M #•v ;Bì +ÁM `i +?„+ +?„+ F
 hY çdM? ç½ K°i H—M M[?B M i? X
 L;?o i?"i H•m- G•K G¢+ +m®B +MM; pšM H` M?`M tm®M; t9+ ç°M; H"TiS+ F?mv i
 H M T?QM; ?B K HÈM M?Q p"v5
 h`QÊ+ iB M Î i`QM; #€i ç¢B "Q *ªM? i,M; i?U+ HU+ H M iÈB Qi M?'i h?'i hBM? h?-
 +?•M p¢+ i?S i€K- ç M H9+ ç! ?„M +! çQÊ+ i€K ç¢Q #´M M;mv M T?€Ti„+ - H¢B +!
 i?•M- /M H` F?¬M; ç`+? H¢B h¬M *'T- M?QM; Qi` +kM; +! i? #ªQ p i€M? K¢M; i?
 *?O w [mv i ç`M?- M,K M;QìB G•K G¢+ HB M iB TiK+ Î i`QM; iÁ "Q *ªM?M`v /m
 HB m- i?—M F?QX
 "'i [m€ HQ¢B h?B M ç` # Q ?`K /K+ M`v- p®M H` Qi ç M i?QÆM; +ªK- i?2Q G•K G
 oQÆM; çdM? T?QM;- h?—M HB m T?'i?¬M; K M; +?Q ?„M i`Ê ;B9T +kM; +`M; M;`v
 iÈB +'T #"+ iQÆM; SM;- i?"K +?Q + Q ;B B KÈB çQÊ+X

o®M +?Q H" iÁ #Q ç` M"v H" Qi M; QìB ç M M? 'i i`QM; #€i ççB "Q *aM?- HçB F?-M
bÈK ç2K MÆB ç•v i`î i? "M? pQÆM; [m®+ iQ M?•M- # M;mv M F, tm®M; ç2K #aQ p"
b)X

*ÁM HçB- i?b H" i²M içB M; v +ª J½ S?´ h`ç+? +kM; F?-M; /€K çB i` m +?¼+ - iU
hmv J½ S?´ h`ç+? ?| i?•M G¬B æB M- +| i? M?Q aQ •M? hmv i?Q"MiQ"Mt2K i?Q
i?•M ?„M /M b Q ç½ pšM Hç+- ?mv i Kç+? +O ?„M ç½ #` h?B M æ` +QÈT çQç i-
K°i KU+ #aQ i`b î i`çM; i?€B FB X

"îB p"v +| +?9i ?mM; i?9 +QìM; ççB M; v +ª ?„M +kM; F?-M; /€K i` m +?¼+X

G•K Gç+ M;mv M #aM Km®M iÈB ? M; ´ +O J½ S?´ h`ç+? pÆ pûi K°i T?2M- M?QM
ç| ç½ H" K°i KªM? `¶M; im +?X

æQ+? i?` H" M?B iY +O J½ S?´ h`ç+? +ªK SM; çQÊ+ H½Q iY pšM Hç+- K M; i?2Q

@ P M? M? - bÈK #B i M?Q p"v M MiB m /B i i M FB 5

aQ •M? hmv i iS+ ;B"MiÈB KS+ pm®i i v €Q- M" M; #` æQìM; æB K H"K t'm- M;?2
imv M" M; ?Q"MiQ"MF?-M; /MM; ç MX

@ hB m ?"B iY- çWM; +ª M; "v M|B bU ibM? +?ûK +?ûK ;B i ;B i5

G•K Gç+ ;ä ç-m M" M; K°i +€BX

R9NkX *?QÆM; R9Nd, æçB J h?-M Zm®+ .B iX

@ æçB T?-B çªM- M;QÆB +ÁM /€K ç€M? ç-m L[m L[m- +QB +?WM; p b m L[m L[m
i`ª i?M5

aQ •M? hmv i ?W ?W M|BX

G•K Gç+ pmB +QìB- iB m M? ç-m M"v +kM; #B i ç'm F?-M; HçB ?„M- `ä `M; ç2K
+O ?„M +ÁM F?-M; +| tm'i i? X

@ o"v M;QÆB +?-K +?"K çÊB 5

L;?o ç M S?QM; aî GB M K'v M; "M M, K +kM; F?-M; i`¬M; i? 'v #KM; /QÈB ?î` - G•K
` ,M; - i?"i H" H"K +?Q M; QìB +?| +? iX "i [m€ h?-M HBM? bBM? /QÐM; ?"m ççB +?
+? K i?U+ HU+ +M; +QìM; - M?Q p"v i?ìB ;B M #Q i? B M"v +kM; +M; /"BX

L, K M; QìB iB T iK+ î i`QM; L° G¬B "Q \*aM? i?, K /Á- i?'K i?Q€i H" #ªv i`, K M, K çB

GB m "€M u M +MM; L;mv i L;mv i v M;mv M H" Q M ;B ç®B ç-m M?Q p"v- K¶B H-
çÄ iÈB K M; i B- K" M|B ç M ç'm pã K²K- / K†i GB m "€M u M F?-M; +| /"v M?Q L;
L;mv i L;mv i +¬K G•K Gç+ çB ` +¬M; FQ+? GB m "€M u M- M?Q p"v GB m "€M u
`ÆB p"Q ?ç T?QM;X

a m ç| H" ç€M? X

"¼M ?„M çB #ªv i`, K M, K- M; QÊ+ HçB H" +| Qi M? 'i #®M i`, K M, K H" çÊB ? B M[ç
M; "v i`QÊ+ G•K Gç+ `®i +K+ çç i çQÊ+ K°i F?®B i?-M HB m- b m F?B Hmv M ?| i
hBM? h?-M oQÆM;5

J" î i`QM; L° G¬B "Q *aM? ç°i T?€ +kM; F?-M; T?ªB H" w FB M ? v- i?-M FB T /šM
H" T iS+ bBM? ` T?ªM SM; /•v +?mv M- ç +?Q +ª L° G¬B "Q \*aM? b¬B i`Q5

h`QÊ+ ç| - H" +?Q iWM; +| B /€K î +?¶ M"v ç°i T?€ ç° FB T5

hmv G•K Gç+ +?d H" FBM? M;?B K MY + M? ;Bì H¬B FB T- M?QM; +ª L° G¬B "Q *
M M *m²M; "çQ p¬ +MM; - M; v +ª GB m "€M u M +MM; L;mv i L;mv i +kM; +| HQç
b„+X

æ®B K†i ?Q`M +ªM? ç€M; bÊ M?Q p"v- M,K M;QìB G•K G¢+ M`Q +ÁM +| i? iB T i
M?'i H` Hv F? BX

E?B #¼M ?„M T?Q # M,K i?ìB ;B M +m®B +MM; Hv F? B L° G¬B "Q *ªM?- ç†i +?•M
•M? hmv i` - #®M M;QìB F?€+ ç²M; i?ìB /QÈB +?•M K K M?kM- F?¬M; ç w ?bM?
ç'iX

" M,K M`v- imv i ç®B H` # M,K #¼M ?„M i`ªB [m ;B M M M M?'i5

J¶B K°i F?„+ ç m +| i?¬M H¬B M?'T M?¬- i`M M;"T HU+ b€i i?QÆM; ç€M; bÊ5 æ
Q ?`K /QÐM; /K+ ` *?Q h¬M i?¬M F?Q ?- imv bÊK #` hY G¬B +?Mv `9i çB imv
+MM; T?€T i„+- M?QM; ?´ +? i mv +ÁM- F?¬M; ç M h¬M *'T B ç m T?ªB bÊ # T?¬

J` î /QÈB i?¬M FB T /šM ç°M;- +?¶ ç| #B M i?`M? imv i ç` +?QM? i?S+- M m F?¬
/`+? ç°M; hY çdM? ç€M? ` #´M M;mv M T?€T i„+- i?¬M T? i?¬M H¬B Q M? FQ+?¬
+| i? i`®M ` +kM; Km®M MûK MY +€B K¢M;5

G`K ç¬m bÄ ;•v M M- G•K G¢+ iU M?B M #` i K M[HB M iB T pmM; T?B #¢+? M?¼
F?ûT MûT #`v ` #° /€M; M?"M i°B- K` aQ •M? hmv i i?b pmB iQÆB ?ÈM ?î- F?¬M
i`QM; G¬B æB M Q M? i`€M? ç¬v i`ìB F?B M +?Q M;QìB iS+ +? i çB çQÊ+- M m F
/„i H'v- M`M; +ÁM F?¬M; Km®M M? M? M?Q p"v Hv F? B ç` T?QÆM; FB X

@ *?9M; i F iB T çB "Q *ªM? M`Q\

GB m "€M u M ?ÄBX

@ "Q *ªM? M`Q +€+? MÆB M`v ;¬M M?'i\

G•K G¢+ ?ÄB H¢BX

@ EBK K"i #Q +ªM?5

L;mv i L;mv i +?2M HìB M|B- b m ç| ;B®M; M?Q i?` mv ?QÈM; GB m "€M u M i`WM

@ >W5

GB m "€M u M ç²M; /¢M; i`WM; i`î H¢BX

" M,K M`v i`®M +?¢v ç F?ÄB +? i- ? B M[+kM; F?¬M; +| i?ìB ;B M ç'm pä K²K- +
ç€M? ç"Ti`M M?šM- ?B M i¢B ç M F?m pU+ M iQ`M- +€B +?B M ?Ä M`v H¢B +| t

G•K G¢+ HB M i` M? i?O ç ? B M;QìB tm®M; M|B,

@ " M,K M`v ç²M; ?°B ç²M; i?mv M- M?Q i? M`Q +kM; M M +| +?9i ?[m M;?` +?B M
i?Y +MM; ç®B T?QÆM; î +?mM; ?Á i?m" M b Q\

@ E?¬M; çQÊ+5

@ JÆ iQîM;5

> B M[+Æ ?² H` i`,K KB M; K°i HìB M|BX

hd H ç²M; #° +ÁM `i + Q- G•K G¢+ K†+ F +€+ M`M;- K°i i v +¬K H'v aQ •M? hmv i
>ªB Zm€M? #Ä +?¢vX

@ L`v mv mv- ç¢B T?¬B çªM çWM; [m'v `®B ?- L[m L[m +ÁM Km®M çM ;BÐM ç•v M
aQ •M? hmv i p°B p`M; ?Q +?•M K9 i v Km®M +?¢v i`®M ` F?ÄB G•K G¢+ F?®M;

G•K G¢+ i?î /`B- +€B ;¼B H` ;¬M bQM i?b çÄ- M; v +ª >Q >ªB Zm€M? +kM; çB i?2
M?È M;`v ç| çÆM i?m¬M +Ð M`Q ?- ?B M i¢B +ÁM Km®M HW ;¢i M`M; H` F?¬M; -

E?¬M; #B i?„M M?Q p"v K M; >Q >ªB Zm€M? p >ªB i°+- >Q GB i h?B M +| i? +MM
? v F?¬M;\

G•K G¢+ +?°i /¢ +Q`B +Q`B- F?¬M; ¢ w iÊB aQ •M? hmv i +MM; >Q >ªB Zm€M? ;
HQÊi ;'T M?Q ¢B MX

Í i`QM; L° G¬B "Q \*ªM? ;¬M i€K i`,K M,K- +kM; F?¬M; #B i M;Q¢B ;BÊB T?€i bBM
p`Q K°i iÁ i?"M? i?` ;¬M M?'i- ?ÆB H`K ibK ?B m- M?QM; H¢B ¢¢i ¢QÊ+ iBM iS+ I
J h?¬M [m®+ #` /B iX

aU ibM? `i ¢ÆM ;BªM- K°i h?¬M oQÆM; p¬ +MM; +Q`M; ¢¢B tm'i ?B M- ` i v €+
oQÆM; i`QM; MQÊ+- K°i H¬M ?"M? ¢°M; +?'M M?B T +ªh?¬M Zm®+X E?¬M; ¢ M K
Zm®+ /Q G•K G¢+ K°i i v +? i¢Q ¢B ` +kM; bKT ¢´- i`Î i?"M? #KB #"K H`+? bYX

L;Q`B >Ä ;B - ? v H`

J†+ /M æ¢B J h?¬M [m®+ +?d H` G•K G¢+ M?'i i?`B i•K ?mv i /•M; i`"Q i?"M? H" T
pb ibK FB K +?•M p¢+ +MM; i?Ä K½M aQ •M? hmv i- ?„M ?Q`M iQ`M F?¬M; +| ¢2
p`Q K„iX

L?QM; M|B M?Q i? M`Q ¢| +kM; H` ¢² p"i +O ?„MX

>„M +| i? iU KbM? MûK ¢B- M?QM; imv i F?¬M; +| i? #` M;Q`B ¢Q¢i ¢B [m ¢"T M
_ 'i F?¬M; +| F?ª M,M; H` >Ä ;B H`KX

G•K G¢+ H" T iS+ H`K ` T?€M ¢Q€M- M;Q`B K¢M? M?'i >Ä ;B +ÁM +MM; ?„M ?¶
i?"K +?Q Km®M K Km°B ?„M ¢ GB m "€M u M iS+ ;B"M +? i- K` i`W L;mv i L;mv
F?¬M; +| +?B M HU+ +Q`M; ¢¢B M?Q p"v- ?„M +ÁM HQm ? B ¢¬m ?mM; i?9 *Ym hB
¢¬5

*| i? /MM; bS+ K°i KbM? ¢m´B ;B i ? B ¢¬m ?mM; p"i ¢€M; bÊ M`v- +kM; +?d +| +
"€M u M- L;mv i L;mv i5

J` +| i? H`K ¢QÊ+ ¢B K 'v- H¢B +MM; G•K G¢+ +| +Wm Q€M +?d +ÁM b|i H¢B ? B
+| >„+ v M?•M ¢¢i ¢QÊ+ hY G¬B +?Mv FB X "'i [m€ >„+ v M?•M FB H9+ M`v imv i
F?„T MÆB i`®M i`€M?- H`K b Q +| i? ?"M? bU + Q ¢B m M?Q i? \

G•K G¢+ pW KÈB +?mv M [m +€B w MB K M"v i`QM; ¢-m- HB M F?-M; F?ÄB #"i +
i°+ H" i` M? ¢'m; v ;„i #U+ M"Q\ o`EBK M;mv M *?Q h-M FB imv +| i? ;B Q T?|
M®B /äB +O ?„M +kM; M?B m ?- K¶B M;QìB +| i? T?•M ¢ M K°i ¢¢Q h?-M oQÆM
J" i? M? MB M €Q H K FB +| i? i?-M T? EBK *?B S?€T h„+ K" M;QìB F?€+ M„K;
?mvM? ¢ i, Km°B +O ?„M #B i`ä- M;?B K;B ¢ T?ÁM; +ÁM F?-M; F`T- ¢•m +| i?
+QìM; i?U+ HU+\
E?-M; bÊ ?„M M; v +ª M;QìB KbM? +kM; ` i v b Q\
L|B F?-M; +?WM; i`€B H¢B Km®M ;B i ?„M- +€B M"v ;¼B H" iB M ?¢ i?O pB +QìM
"ÎB p"v i? M? MB M €Q H K FB +?Q /M H" ?"m ¢¢B *?Q h-M- ¢B ` ;B i M;QìB +kM
K ¢-m +?2 K†i- +M; H" +ÁM ;B i K'v h?-M oQÆM; F?-M; T?ªB EBK ? ¢ +?2 /'m
?„M- +kM; H" ¢ T?ÁM; M;QìB M?bM ` K M? K®B ;bX

R9N8X *?QÆM; R8yy, L?¢+ h?B M EB KX URV

"i [m€- +Y ¢°M; F iB T +O i? M? MB M €Q H K FB H¢B ¢ +?Q #®M M;QìB G•K C
E?-M; #B i ?„M î i` M M;QìB ?mM; i?9 iY pQM; FB bY /KM; i?O ¢Q¢M ;b- i?B i? ¢
/"v- M?Q H" E?-B G¶B #` i? M? MB M €Q H K +?d ?mvX

@ •K h?B\
@ •M- t€+ i?U+ M?Q i? 5

G•K G¢+ M?QÈM; K"v- +€B T?€T i„+ i?-M T? M;QìB +? i M"v- +M; +| i? +? i¢C
JBM? >" oQÆM; b Q\
J" JBM? >" pQÆM; T?€T i„+ i?b ¢QÊ+ iW KªM? pÐ hY ¢dM?- i? M? MB M €Q H K M
*?mv M M"v ?„M Km®M t2M p"Q `²BX

h?•M ?bM? G•K G¢+ H|2 H M- ¢½ tm'i ?B M î i`QÈ+ M;QìB i? M? MB M €Q H K FB
@ L;QÆB- H" M;QÆB

h? M? MB M €Q H K /-m; b+kM; H" L; k hBM? h?-M oQÆM;- H"TiS+ +ªK SM; ¢QÊ
#° /€M; G•K G¢+- ?„M H"TiS+ H° ` p F?B T bÊX

L K M?•M M"v H" ;B ?Ä M,K ¢! H"K ?Q ¢¢B bU +O ?„M5 *kM; +?QM? #ÎB pb +®
M?[M; M,K ;-M ¢•v i?Ov +?mM; +?d /€K ?Q¢i ¢°M; i`QM; EBK K"i #Q +ªM?- H"K
i?QÆM; +ªK5

G¢B F?-M; M;?o `^M; p"v K" b) î MÆB M"v +?SM; FB M G•K G¢+- H¢B #` i?^M; M"v
i? +? i¢Q •K h?B5

E?-M; i? HQm5 G"TiS+ b€i5

L?QM; K"

hS hBM? h?-M oQÆM;5

>Q5

•Q H K i? M? MB M H° ` F?B T bÊ- H-M i?S M?'i M?bM i?'v G•K G¢+ ¢®B T?QÆM
oQÆM;- M?QM; KÈB [m K'v M;M M,K i?ìB ;B M- i?^M; M"v `ä `M; ¢ M ¢QÊ+ hS h
*€B M"v +ÁM +| i?B M Hw b Q\
j9eR

h?•M ?bM? ?„M pW ç`M? ç" T` ç B H" T i S+ BK #†i K" /WM;- M,K ç! ?„M +?d +! i? -
 M; M; bS+- ?m®M; +?B ?B M i ç B G•K Gç+ i?,M; HB M i K + 'T- +?B M HU+ imv i ç®
 L?QM; imv i F?¬M; +! i? #m¬M; i? G•K Gç+- #Q K" i +O ?„M imv i F?¬M; i? ç +
 `ä5
 >W ?W- M m î# M M; Q`B K` M!B- ?„M M!B F?¬M; +?WM; +ÁM b) +! +?¶ +® F}- +! +
 çB` - i? M?QM; K` î ç•v M; v +ª i?¬M i?S+ +O *?Q h¬M +kM; F?¬M; i? [mûi i?'m
 M?Q p"v +?mv M T?€i bBM? i ç B ç•v b) F?¬M; M; Q!B #B i`ä- +?d +¬M /B i F?¬mX
 h? M? MB M €Q H K HçM? HMM; M?bM +?^K +?^K p"Q G•K Gç+- i`QM; €M? K„i b€
 .B i F?¬m H` K°i T?QÆM; /B M- ?„M +`M; Km®M i?¬M T? #´M M; mv M EBK ? T?€
 hmv ?„M F?¬M; #B i G•K Gç+ H` M?Q i? M`Q çç i çQÊ+- M?QM; ?„M +ªK SM; çQÊ+
 b B5
 L m M?Q +! i? +„M Mm®i bç+? G•K Gç+- M?Q p"v ?„M +,M #ªM F?¬M; +¬M T?ªB ?
 *?B S?€T h„+- +?d +¬M i,M; +ªM? ;BÈB H M H` çQÊ+- K°i F?B çç i iÈB *Ym hBM?
 i`î i?`M? *?Q h¬M KÈB5
 G•K Gç+ +Q!B M?ç i K°i iB M; M!B,
 @ L; QÆB H` M?B iY +O EBK M; mv M \*?Q h¬M ? v H` +?€m i` B\
 @ >W- #ªM i?B m; B L?ç+ h?B M EB K- EBK M; mv M *?Q h¬M +?QM? H` T?K i?•M
 •Q H K i? M? MB M +kM; F?¬M; +! p°B p½` i v- i?QM; i?ª + 'i #QÈ+ çB ç M,
 @ L; QÆB pb b Q T?ªB +MM; i ç®B ç¬m\ *! T?ªB K'v ?mvM? ç - i, Km°B FB +O b
 @ E?¬M; #B i5
 G•K Gç+ i?m" M KB M; M!B` ,
 @ S?€T K¬M i?¬M T? EBK *?B S?€T h„+ +O M; QÆB H` iW ç•m ?¼+ çQÊ+- +ÁM +
 M`v\
 @ J°i +?¶ #Q ç` - K†+ F M; QÆB iBM ? v F?¬M; - i +?d H` +?çK çQÊ+ K°i +´w i?S
 HB M +! çQÊ+ M?[M; +ªK M; ° M`v5
 L?ç+ h?B M EB K /çQ #QÈ+ F?¬M; M; WM;
 @ o"v pb b Q M; QÆB M, K H¬M #ªv HQÊi H`K ?Q +?mv M i®i +O i\
 > B M; Q!B ç m H` ?ÄB K°i +•m ç€T K°i +•m- p T?¬M i?U+ ;Bª T?ªB iU KbM? çB T?
 @ E?¬M; T?ªB i Km®M H`K ?Q +?mv M i®i +O M; QÆB- +?d H` M; QÆB F?¬M; M M
 G•K Gç+ KdK +Q!BX
 L?ç+ h?B M EB K M?bM +?^K +?^K p"Q G•K Gç+ K°i ?²B- H°` imv i ç®B F?! ?B m
 @ L; QÆB H` M?Q i? M`Q çç i çQÊ+ #´M M; mv M T?€T i„+\
 "´M M; mv M T?€T i„+ iWM; +€B ç®B SM; - i?B M ?ç +?d +! i€K ççQ- ç®B SM; H'v i€
 ? *?Q h¬M- +kM; +?QM? H` H½Q iY ?„M +ÁM b®M; T?ªB ?ªQ ?ªQ- HçB H`K b Q +
 h¬M F?€+\
 hmv i`QÈ+ K„i G•K Gç+ +?d +! h?¬M oQÆM; +ªM?- M?QM; +?d +¬M ?„M F?¬M; pšM
 iB M p`Q \*?Q h¬M h?¬M >Q`M; X J` ç•v +kM; H` bU iB M? L?ç+ h?B M EB K imv i ç
 +kM; H` ççB #Q K" i i`QM; HÁM; +O ?„M- B +kM; F?¬M; +! M!B +?QX
 "!B pb ?„M Km®M +?B K ?[m ççQ #´M M; mv M T?€T i„+ M`v5
 @ E?¬M; +! w iS- +€B M`v F?¬M; i? M!B +?Q M; QÆB #B i5

G•K G¢+ H„+ ¢-m- /M ?„M ¢½ T?€M ¢`M? iY ?bM? ¢®B T?QÆM;- M?QM; +| +?9i #
+kM; F?-M; i? M|B +?QX

h?-M HBM? im Hmv M h?ÌB :B M S?€T h„+ +| i? M;?`+? +?mv M i?ÌB ;B M- /Á tûi
K"i +? i i`QM; HÁM; KbM? KÊB H" #Q K"i imv i ¢®BX

@ >W- ¢½ M?Q p"v- M?Q p"v M;QÆB +?d +| i? i`€+? b® K M? KbM? F?-M; i®i- ?i
i 5

L?¢+ h?B M EB K H¢M? HMM; M|B ` - ?B m F€ H" ?B m F€- M?QM; F?-M; #B i +
¢B K H" ¢¢i ¢QÊ+ ¢¢Q #´M M;mv M T?€T i„+ M"v5

@ ?- M;QÆB +ÁM +| i?O ¢Q¢M ;b M[\

G•K G¢+ H° ` p iQÆB +QÌBX

@ æB ` 5

L?¢+ h?B M EB K F?) [m€i K°i iB M;- i v T?ªB `mM H M- Î[m M? M;QÌB ?„M H"TiS
?mM; i?9- ¢ m H" h?-M oQÆM; +ªM?- iW M?'i iBM? h?-M oQÆM; ¢ M L;k hBM? h?
M;QÌB K¶B K°i +?d ?mM; i?9 ¢ m +?2 FQM p i i?QÆM;X

G" •K h?B5

G•K G¢+ +ÁM iQÎM; `^M; ?„M +| i? i ` # Q M?B m b€i +?B m- F i [mª H¢B H" ?Æ
F?ÄB H"K ?„M i?'i p¼M;X hmv •K h?B F?-M; bÊ i`¼M; FQ+?- ?mM; i?9 +`M; H" HU
?ÊT- L;k hBM? h?-M oQÆM; +'T •K h?B i?"K +?Q +| i? F?Q HU+ p +?¢K HK+ iBM
iQM? b Q\

>„M ÎH9+ h K hBM? h?-M oQÆM; ¢½ +| i? HU+ i`ªK HK+ iBM? h?-M oQÆM;- ?m®
h?-M oQÆM;5

L; v +ª h?'i hBM? h?-M oQÆM; +kM; +| i? b€i5

@ h?"i ¢9M; H" ¢ +?Q M;QÌB i?'i p¼M;5

G•K G¢+ F?) i?Î /`BX

@ æWM; [m€ +m²M; M;¢Q5

L?¢+ h?B M EB K M´B ;B" M ;-K H M K°i iB M;- pmM; i v H M,

@ :B i ?„M5

"M?5 "M?5 "M?5

L?[M; •K h?B FB ¢²M; i?ÌB ;BšK #QÊ+ +?•M i`-K i`¼M; ?QÊM; p G•K G¢+ iB M H
HQ¢B ?| M"v +kM; +| i? K°i +QÊ+ ;BšK ` H¶i?OM;X

L?[M; +QM ?mM; i?9 M"v ÎF?B +ÁM b®M; i'i +ª ¢ m H" i²M i¢B M„K ;B[EBK ? h?-M
?B M i¢B M?[M; T?€T i„+ M"v ¢½ #` L?¢+ h?B M FB K`9i ¢B- +ÁM H¢B ;-M F +?d

@ æB5

G•K G¢+ ?W M? K°i iB M;- K°i [mv M Q M? ` - HU+ HQÊM; +m²M; #¢Q im¬M [m -
h?B #` ?„M bBM? bBM? Q M? T?B- i?•M i? +U+ HÈM Îi` M F?-M; i`mM; t i [m ¢Q

>„M ?B M i¢B ¢½ +| i? F?ŠM; ¢`M?- i`mv M i?W #Q T?€T +?Q L?¢+ h?B M EB K
+O hY ¢dM? Îi`QM; JBM? L;K+ +?B M i`QÌM; FB - ?B M M?B M KªM? pĐFB F?-
;Bªô JBM? >" oQÆM;X

•M? K„i G•K G¢+ `ûi H¢M?- ?„M ¢½ iW +?¶ GB m "€M u M #B i ¢QÊ+- Î +?¶ M"v +?Q
+? i- h?-M >Q`M; +kM; F?-M; +| F?ª M,M; +ªK SM; ¢QÊ+5

R9NeX *?QÆM; R8yR, L?¢+ h?B M EB KX UkV

o"v +kM; H" i? M? Hw K¬M ?°5

@ EBK *QÆM; +?'M5

L?¢+ h?B M EB K [m€i H M K°i iB M; HÈM- K°i +?QÎM; +?ûK` - H"TiS+ ?! i?"M?
G¢+ ¸"T ¸B [m X >„M +kM; #B i #^M; p"Q M?[M; •K h?B M"v H" F?¬M; i? M"Q ;B
Km®M +?9M; M! T?€i` i€+ /KM; FB K +? G•K G¢+X

>„M KÈB i?"i bU H" b€i i?O5

sPl Ii5- ?„M K°i +?QÎM; ¸"T ¸ M- i`QM; ¸! i?bM? HbM? +! ;¬M # KQÆB ¸¢Q EBK
+?mv M- K¶B K°i ¸¢Q ¸ m H" +'T #" + h?¬M oQÆM;¬ ¸®B pÈB G•K G¢+ Q M? ¸B [m
æ•v [mª i?"i H" p¬ +MM; +QÎM; ¸¢B- [mª i?U+ +! i? tQM; H" ¸ M?'i M?•M i`QM; L
G•K G¢+ F?¬M; +! #B m H°- K°i [mv M Q M? ` 5

"M?5

h?•M ?bM? L?¢+ h?B M EB K +?'M ¸°M;¬ K°i M;KK K€m iQÆB H"TiS+ +m²M; #„M-
+! i? i?'v ¸QÊ+X a„+ K†i ?„M H"TiS+ i`ÎM Mi€B M?Êi- +9B ¸¬m t2K tûi- M;U+ ¸½
KB M; p i i?QÆM;5

G•K G¢+ ¸½ F?¬M; +?d K°i H¬M #€B FB M +Ym i?ªB i?¬M ?mv i- ¸•v H" ?"m /m i
L?QM; bQ b€M? pÈB hBM? E?¬M; GQm- +Ym i?ªB +?B b„+ +O L?¢+ h?B M EB Kª
>B M M?B M +`M;ªK ¸¢K- +?'i HQÊM; +`M; F?¬M; i®i- Qi M?'i F?¬M; T?ªB H" +?'
@ L?Q i? M"Q b)

L?¢+ h?B M EB K +?2 KB M; p i i?QÆM;¬ i`QM; €M? K„i iQ€i` €M? K„i F?¬M; +
G•K G¢+ v m M;?B i- M?QM; +?d H" K'v M;`M M,K i?ÎB ;B M ¸B [m H¢B ¸ +?Q +?
?B M +€+? t ¸®B H"TM?Q i? \

G•K G¢+ #bM? i?•M i v TªB- ?„M F?¬M; +! ?SM; i?9 +MM; ¸®B T?QÆM; M!B M?ª
hY ¸dM? ;B Q T?! ¸B ` M;Q`B T?€Ti„+ ?„M +! M;?o pK i?m i`ÎH¢B- ¸†+ #B i H"
M"v +?d /MM; ¸ H"K €+X

@ L; M;5

L?¢+ h?B M EB K M?bM i`ÎB M´B ;B" M;¬K H M K°i iB M;¬ i?•M i? +?'M ¸°M;¬ #
M;QÎB ?„M H"TiS+ ?! i?"M? KªM? pKM K¢M i?B M T?B pk- K" ?„M +kM; #B M i?
i?^M H^M tQ+? FBK b„+X

L;Q h?B K- #ªM i? M;QÎB L?¢+ :B 5

L;?B K F?„+ K" M!B- v m im +?d +! i? +QB H" bBM? p"i MY ?mM; i?9- +! HBM? i
F`T M´B ?mM; i?9- #ÎB p"v +?d +! i? tQM; H" v m K" F?¬M; TªB i?9X L?QM; F?-
im ?! i?"M? #ªM i? - +?B M HU+ +O ?„M +kM; Mªv H M K°i +'T ¸°X

L?¢+ h?B M EB K #B M i?"M? L;Q h?B K- +?B m QÎB i`QÊM;¬ +?B m /`B i?b pQÊi
+`M; H" /`B ?ÆM +ª i?•M i? 5 hQ`M i?•M p`M; `ÁM;¬ F?¬M; pªv- imv M?Qt` M?Q
HQB +ªK ;B€+ p¬ +MM; i¬M [mwX

@ *? i5

L?¢+ h?B M EB K M?'` K°i +?[ H¢M? M?Q #,M;¬ pmM; H M K°i K" M; i`ªQ +U+ HÈ
¸B [m X

«M;5 «M;5 «M;5

hWM; ççQ F?2 ?Î K"m p"M; î i` M i v ?„M ?B M ç°M;- ;-M # KQÆB ççQ h?-M oQÆ ç°M;- ç•v H" HU+ HQÊM; +U+ F€ ç€M; bÊ- bQ pÊB i`QÊ+ Km®M ç€M; bÊ ;'T Ry H- J" p"Q H9+ ç| - M?[M; •K h?B FB +kM; M? Q M? Q M?"Q ç-m p T?Q i`QÊ+- imv # G•K Gç+ içQ i?"M? mv ?B T i`Q KçM; ;b- M?QM; +| i? T?•M i€M HU+ +?9 w +O G ?"m M; ,M +ªM ç Q +?Q L?ç+ h?B M EB KX

G•K Gç+ +kM; F?¬M; Km®M î i` M M;QÌB HQçB iB m M?•M p"i M"v H½M; T?Q #´M i?•M i? +O ?„M ?B M +kM; i®B ç i?W M?"M #ªv i€K H-M #´M M;mv M T?€T i„+ F?¬M; +-M- +?Q /M H" i`QM; T?çK pB ?„M +| i? i?W M?"M- +kM; v M;mv M b) ç ?QÎM; iQÆM; ç®BX

"ªv ççQ T?€T i„+ +?B HU+ +MM; +?mv M- G•K Gç+ i?ûi /"B K°i iB M;- ç°M; i?•M ?| i?"M? H¶ ç2M- ?QÊM; p L?ç+ h?B M EB K M;? M? ç|MX

"M?5 P M?5 GQªM; tQªM;5

G•K Gç+ M?Q H" K°i ç-m [m€B i?9 F?¬M; i? M; ,M +ªM- t¬M; p"Q Î # M i`QM; #-v [m - i'i +ª•K h?B i?•M i? F?"M; H² FB ç m #` ?„M ç€M? # v- M?Q H" `ÆK`ç- # v HçB M?Q H" KQ `ÆB M? Q M? Q `ÆB tm®M;X

hmv •K h?B M?Q #´i /B i +?B i?•M- M?QM; çKM; T?ªB H¶ ç2M H" ;†T çQÊ+ F?„+ iB h?-M oQÆM; #` G•K Gç+ K°i [mv M Q M? #çQ- +?d +| +'T #"+ hS hBM? h?-M oQ K'v [mv MX

L?QM; K" +?d H" K'v [mv M X

G•K Gç+ i?ûi /"B M?Q `²M; M;•K- ? B ç'K imM; # v- +Æ ?² H" M?€v K„i- i'i +ª•K h? i?"M? +†M #½- K" L?ç+ h?B M EB K +kM; #` ?„M K°i ç'K #„M HmB p - H-M M[i?´

*?SM; FB M M?[M; •K h?B FB i M pÐ- i`QM; M°B i•K L?ç+ h?B M EB K i?´ ?mv i- K'v i` ,K pçM M,K KÊB ç€M? ` - HçB #` G•K Gç+ i?Q€M; +€B tm M€i iQ" M #°- ç F?¬M; ç m HÂM; \

L?QM; ?„M H" T iS+ #´i +?'T ç m HÂM; M?Q p"v- #ÎB pb G•K Gç+ ç½ ç^M; ç^M; b€i @ L;QÆB- M;QÆB F?¬M; i? ;B i i 5 h H" M?B iY +O EBK M;mv M *?Q h¬M- M m i M?´i ç`M? b) ç2K M;QÆB #-K i?•v pçM çQçM5

L?ç+ h?B M EB K /MM; M;[F?Q `mM M? M? M|B ` X

G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB +QÌB +QÌB,

@ o"v +kM; T?ªB H" H½Q iY M;QÆB #B i `ä KÊB çQÊ+5

@ L;QÆB

L?ç+ h?B M EB K F?¬M; F?ÄB +SM; HçB- M?QM; H" T iS+ HçB M|B,

@ L m Km®M M;QÌB F?¬M; #B i- i`W F?B KbM? çWM; H"K5 S?K i¬M #B i `ä i Î+? F?¬M; K v K" M|B- ?„M +?d +-M M?ì h?€B *´ *?Q h¬M M;?`+? +?mv M i?ÌB ;B M- `ä `M; F?„T i?B M ?ç5

@ æWM; /¼ M;QÌB5

G•K Gç+ +?ŠM; Km®M +MM; ?„M M|B M?ªK- ? B ç'K imM; # v- ?„M ç½ ç2K mv M,M, i" M +MM;X

hmv L?ç+ h?B M EB K H" M?B iY *?Q h¬M- M?QM; p` \*?Q h¬M FB ?"m ççB +kM; imv M m bQ pÊB h?-M oQÆM; T?´ i?¬M; i?b +QÌM; ?ÆM `´i M?B m- HçB imv i ç®B hBM? E?¬M; GQm bQ b€M?X

"ªM i? ?bM? i?€B +O L?ç+ h?B M EB K çO ç i`aK L;k hBM? h?-M oQÆM; #bM? i? oQÆM;- ç®B pÊB K°i ;½ L;k hBM? h?-M oQÆM; K" M|B ç½ H" i?"M? iQ+? +U+ F€

M;?B i G•K G¢+- #^M; p"Q HU+ HQÊM; #^M i?•M +| i? i`^K h?'i hBM? h?-M oQÆ
+€B ;b +?®M; H¢B\

>m®M; +?B G•K G¢+ +ÁM +| K°i +?B m HÊB ?¢B ?ÆM- b B F?B M hY çdM? i`U+ i
T?€T i„+- /M H" +QÌM; ;B^ çŠM; +'T M?Q GB m "€M u M +kM; #` i?m'M b€i5

h?•M H" ?"m ç¢B EBK ? *?Q h¬M- L?¢+ h?B M EB K pšM +ÁM +| +?9i ç†+ /`- K¶B
çB H M ç m /šM T?€i iWM; pÁM; FBK [m M; i` M M;QÌB ?„M +?'M ç°M;- F?B M +?Q
i€M ç M iQ"Mi?•MX

"ÎB pb ?bM? i? ?„M +U+ HÈM- HU+ HQÊM; M"v T?•M i€M- M,M; HU+ i?W M?"M +O
H MX L?QM; G•K G¢+ +?QM? H" i²M i¢B +| i? +?ûK M;QÊ+ h?'i hBM? h?-M oQÆ
+| i? ç2K HU+ HQÊM; T?•M ?Q€ i?b M?Q i? M"Q\

"M?5 "M?5 "M?5

G•K G¢+ M„K ç'K M?Q KQ `ÆB p"Q i` M i?•M L?¢+ h?B M EB K- +?'M ç„+ i` M i?•
[m M; HQ¢M b€M;- i?"i;B®M; M?Q p"Bi`,K M;QÌB ç²M; i?ÌB ?QÈM; i`QM; Q MûK
@ E?¬M;

L?¢+ h?B M EB K +^K ;B€+ çQÊ+ i?¬M i? +O KbM? Km®M p,M; imM; i!2- T?€i`
;B"MH¢B bÊ,

@ E?¬M; M M ;B i i 5

>„M tû `€+? H'v +m®M; ?¼M; ?¬X

R9NdX *?QÆM; R8yk, h? M? Gw J¬M >°X

G•K G¢+ ?€b) ç w ç M ?„M- H"K +?O M?•M hY çdM? ?„M +| M;?o pK i? M? Hw K¬
P M?5

G•K G¢+ Q M? ` K°i [mv M +m®B +MM;- T?€T i„+ +?B HU+ ?Ov /B itmv M i?'m p"
EB K- ç€M? i?ŠM; i?S+ ?^B +O ?„M- H"TiS+ Î i`QM; i?S+ ?^B ?„M M'B H M K°i ç
hmv F?¬M; p" M /KM; i?¬M T? T?€T i„+ +O hY çdM?- M?QM; #^M i?•M H¶ ç2M +k
T? +QÌM; ç¢B- H"TiS+ HB M MSi pĐ i?S+ ?^B +O L?¢+ h?B M EB KX

" - L?¢+ h?B M EB K ?| i?"M? M?•M ?bM?- ? B ç-m;®B K K M?kM- [m€`¢T tm®M
K¢M; +?B M;mv M M? M? +?|M; M?^v H M p"B +€B- b m ç| ^K ç¢K tm®M;- H°` [r
M"v- ç®B pÈB G•K G¢+ Q€M ç°+- +M; +| F?¬M; + K HÁM; K½M? HB iX

>„M H" K°i i`QM; T?¬M ç¬M; +QM M®B /äB +O EBK M;mv M \*?Q h¬M- iW T?Q i`
F?¬M; tm'i +?9M;- #ÎB p"v- Î i?ÌB çB K T?•M T?®B i"BM;mv M im Hmv M- ?„M iU
[m€ M?B m- çQÆM; M?B M- ç•v H" bQ b€M? pÈB ?mvM? ç i, Km°B +O ?„M- +MM
FB bQ ?„M F?¬M; #B i?"m ç½B ?ÆM # Q M?B mX

L?¢+ h?B M EB K +kM; F?¬M; T?^B K°i M;QÌB + K i•K v M H†M;- ?„M +?m /m i?E
/mv M i?m°+ p ?„M- F?¬M; M;?o iÈB i?"i ç9M; H" #` ?„M;†T çQÊ+X æ| H" +?mv
i`QÈ+- ?„M M;šm M?"T JBM? L;K+ +?B M i`QÌM;- H¢B ç¢i çQÊ+ K°i +' HU+ HQÊM
ç¢i çQÊ+ M,M; HU+ i?¬M T? EBK ? T?€T i„+- +kM; +| i? +? i¢Q •K h?BX

o®M iQÎM; `^M;- F?B ?„M Mm®i i"MEBK ? T?€T i„+ i`QM; i?B M ?¢- HB M +| i? i
h?-M >Q" M;- M?QM; K°M; H¢B M? M? M?Q p"v ç½ iQ€B5

L?bM t2K G•K G¢+- L?¢+ h?B M EB K ¢°i M?B M T?€i H M K°i HÁM; ; M? i} K½M?
bQ pÈB ?„M ¢¢i ¢QÊ+ +Æ /mv M +ÁM Km®M M; ?`+? i?B M\ >„M H` M?B iY h?–M >
?„M- ?„M KÈB H` M; QÌB ¢QÊ+ i?B M +?B bOM; 5

L?QM; +ÁM F?¬M; +| ¢ÈB ?„M T?€i` K°i FQ+? +m®B +MM; i`QÊ+ F?B +? i- i€M?
i„i- i?•M i? +O ?„M –K –K M; ½ [m}- ¢¢B HQÊM; iBM? F?Q iQ`M i?•M ?QÊM; p G

G•K G¢+ F?¬M; +| pmB bQÊM; ; b- ; B i M; QÌB +?Q iÈB #•v ; Bì +kM; F?¬M; T?ªB H`
?SM; - M m M?Q B b m F?B ; B i M; QÌB /•M; H M pmB KWM; - ?QM; T?'M- M?Q p"v
+m²M; M?•M5

"'i [m€; B i L?¢+ h?B M EB K M?Q p"v- G•K G¢+ +kM; b) F?¬M; +| i•K Hw; €M? M†
¢2K p"i T?~K i`QM; ¢ M ¢B M F?¬M; ; B M +O L?¢+ h?B M EB K i?m iQ`M #°X

h M FB i®i t'm +kM; b®M; M?B m M, K M?Q p"v- i` M M; QÌB M?Q i? M`Q +kM; +|
¢•v +kM; H` H½M; T?Q- +`M; H` M|B +?Q EBK M; mv M \*?Q h¬M ?„M H` +? i i¢B ¢•

G•K G¢+ iB M i v ¢€M? ` K°i ¢Q`M ?Ä /B K- ¢2K i?B i? L?¢+ h?B M FB K ¢®i i?
+| i?B i? - MÆB M`v H¢B M; ,M +€+? i?–M i?S+- B +kM; +?Q `^M; L?¢+ h?B M EB

*€+ M`M; GB m "€M u M iW +?¶ ~M i?•M ¢B iÈB- M|B ¢ M bU ibM? L?¢+ h?B M EB
i?'M i?S+- +`M; +| +?9i Qi +| i"i ; B"i KbM?X

J†+ /M #B i i¢B ¢•v M; ,M +€+? i?–M i?S+- M?QM; #¼M ?„M ; B i /M b Q +kM; H` M
M; ?o iÈB h?–M >Q`M; \*?Q h¬M o¬ h?QÊM; - +€+ M`M; GB m "€M u M ¢ m H` F?¬M
HÁM; - `²B H¢B +| HQ¢B ?QM; T?'M M|B F?¬M; M M HÌB- ¢•v +?QM? H` ¢ M; +MM;

L?QM; G•K G¢+ H¢B F?¬M; i? K ¢ w- ?„M +ÁM F?¬M; +| +?QM? i?S+ ¢QÊ+ +?S
>Q`M; - iU M?B M H` M; QÌB F?¬M; #B i F?¬M; bÊX L|B b m- +?Q /M ?„M #B i`à h
M`Q +kM; b) F?¬M; bÊ ?½B- /M b Q ¢½ +MM; hBM? E?¬M; GQm F i tm®M; ¢¢B i?
+? i i`QM; i v hBM? E?¬M; GQm- M?Q p"v /šM tm'i p` i?ÌB ; B M ? *?Q h¬M FB +k

J†i F?€+- >„+ v M?•M FB +kM; +?„+ +?„M iB M p`Q h?–M >Q`M; - M m G•K G¢+ b
+?¼M H`K`M ¢2M`9i ¢–mX

æQÆM; M?B M F?¬M; bÊ +kM; F?¬M; +| M; ?o H` G•K G¢+ +| i? F?BM? i?QÌM; - i
i¢B pQÊi [m t G•K G¢+ +| F?ª M, M; ¢®B F?€M; - ?„M T?ªB K m +?|M; i, M; H M i?U

>'T i?m iBM? F?Q +O L?¢+ h?B M EB K- Hmv M ?| i?–M HB m i` M M; QÌB ?„M- in
H M- M, K M; QÌB H¢B H–M M[H M ¢QÌM; X

"¶M; M?B M H¢B M?B m ?ÆM ? B i`, K M, K ¢B [m - G•K G¢+ i`M; +°M; i?m ?Q¢+?
im pB ¢~v K¢M? ¢ M hS hBM? h?–M oQÆM; i`mM; F€- M?QM; +MM; L; k hBM? h?–
F?QªM; +€+? - ¢ +?Q ?„M F?¬M; F?ÄB i?Î /`B X

@ L; QÆB M M #B i ¢O 5

>B M i¢B L; mv i L; mv i ¢½ ¢®B pÈB i®+ ¢° iBM? iB M im pB FB m v m M; ?B i M?
KB M /`+? `i +QÌM; - F?¬M; ; B®M; M?Q i`QÊ+ FB M?bM i?'v im pB G•K G¢+ iB M
¢QÊ+ ?û KÎ +†T K¬B ¢Ä K¼M; M?Q p"vX

@ æ9M; p"v 5

GB m "€M u M ¬K aQ •M? hmv i [m X

@ L?bM L[m L[m t2K- +ÁM T?ªB KQÌB p¢M S+ M, K M[KÈB +| i? iB M p`Q h?–M o
:QÆM; K†i hB m M? ¢–m H`T iS+ ¢Ä #WM; - #QM; H'v F?m¬M K†i M?Ä M?„M M|B,

@ «B bQ i, - M; QÆB F?¬M; M M i€M /QÆM; L[m L[m M?Q p"v- #ªM J oQÆM; b) t'm

@ E?¬M; +| M; QÌB F?2M M; ÊB M; QÆB5

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB #°i +QÌB- tQ tQ ¢–m iB m M? ¢–mX

@ hB m M? ç-m M"v +| i?"M? h?-M oQÆM; ? v F?¬M; i +kM; F?¬M; T?ªB ç w- +
KÈB +| i? i`QÎM; i?"M?- i?"i H" H"K +?Q M; QÌB #m²M ?5

@ •M5 •M5

GB m "€M u M +MM; L; mv i L; mv i ç m ç²M; w ;"i ç-m- M?QM; T?€i ?B M i?-M b„+
+kM; H" ç²M; /çM; - F?¬M; F?ÄB ç m ?QÈM; ç®B T?QÆM; M?bM ?^K ?^KX

GçB M[5

> B M[M?•M M"v t2K ` H" poM? pB M F?¬M; +| K°i M; "v Î +?mM; ?Á i?m"MX

@ •M\

G•K Gç+ ç°i M?B M F?) ;B"i KbM?- b m ç| M„K i v iB m M? ç-m M|B,

@ " M FB ;B®M; M?Q `i M€Q M?B i5

@ h®i i®i- L[m L[m i?Q+? t2K M€Q M?B i M?'i5

aQ •M? hmv i p°B p" M; /„i H'v G•K Gç+ #Ä +?çv- H'v M,M; HU+ ç†+ i?M +O M" M; F
Gç+ bÈK T?€i ?B M /` ç°M; ?ÆM- +?d H" pW KÈB t'm ?¶ M M [m MX

G•K Gç+ +QÌB ? ? - +MM; aQ •M? hmv i /B ç°M; - >Q >ªB Zm€M? i?b Î i` M M; QÌB G
L; mv i çªQ [m K°i pÁM; - p°B p" M; +?çv çB i?2Q ç^M; b m G•K Gç+X

L" M; H" #B i `ä ? B M[GB m "€M u M K°i F?B ;B^M; +Q F?¬M; +| K'v M; "v H" b) F?
+?¶ M"v M?B m M; mv ?B K- ç•v +?QM? H" ? B *Ym hBM? h?-M oQÆM; ?- ?ÆM M
i`QM; ç|5

"M?5 GQªM; tQªM; 5 sQçi5 >¬5

hWM; ççQ FbM? T?QM; ;"Q i?ûi- MQÆM; i?2Q H'v ççB ç` M' p M; i`-K i`¼M; - ç•
;BÈB- iB M; p ç" T p¬ +MM; K½M? HB iX J" Î i`QÈ+ K†i # M; QÌB G•K Gç+ - +kM;
?mM; i?9 iQÆM; #€+X

L; QÌB H" K°i i? M? b K i`€M; ?€M- im pB HK+ iBM? h?-M oQÆM; - /€M; M; QÌB +U+
+ Q ?ÆM K°i +€B ç-mX "i [m€ pW bQ b€M? pÈB ç®B i?O +O ?„M- ?„M ?Q" M iQ"

æ| H" K°i [m€B i?9 +U+ HÈM- +?B /QÈB i?¬- i`QÌM; - ?bM? /€M; +?2 FQM H•M T?
iQÆM; ç®B M; „M M?Ä- çQÆM; M?B M +€B M; „M M?Ä M"v +kM; H" iQÆM; ç®B pÈB
p¶ tm®M; - çO ç ç2K M; "M M; QÌB # Q i`MK5

R9N3X *?QÆM; R8yj, hB m L? æ-m GW L; QÌBX URV

JB M; /"B HçB / T- H° ` "ç+? L? p¬ +MM; b„+ #ûM- M?Q H" M9B ç Q- iªM K€i ` °
i?'m tQÆM; X

æ-m ?mM; i?9 M"v H" h?'i hBM? h?-M oQÆM; 5

h` M i`"M; /B M- ç-m ?mM; i?9 FB +?B K +S i?QÈM; T?QM; ?Q" M iQ" MX

*€B M"v `i #bM? i?QÌM; - ?mM; i?9 +'T #"+ h?'i hBM? h?-M oQÆM; Î i` M HU+ HQÉ
M?•M HQçB +MM; v m im "€i hBM? h?-M oQÆM; - +?QM? H" i²M içB #€ +?O i`QM
i? M? b K i`€M; ?€M FB iQÆM; ç®B +QÌM; ççB- /MM; +'T #"+ HK+ iBM? h?-M oQÆ
+MM; ?mM; i?9 FB +?®M; HçB- i? ?B M` i?U+ HU+ imv i ç®B +QÌM; ?½M5

E?¬M; /MM; iB m +?m~M G•K Gç+ +•M M?„+ M?[M; M; QÌB F?€+- ç®B pÈB h?-M
i?„M; ç®B i?O +MM; +ªM? ;BÈB +kM; ç½ H" i?B M i`B- K" +| i? pQÈi [m +ªM? ;BÈ
i?B M i`B- +| i? M|B H" v m M; ?B iX

h`€M; ?€M FB imv i ç®B H` ?"m M?•M +O EBK M;mv M *?Q h¬M- i€K T?¬M pšM H
 +€+? K°i çÌB- ? B çÌB i?"K +?Q çÌB i?S # - ?mv i K¢+? i?m¬M ?"m- +€B M`v KÈB +
 H¢B T?Q b m K°i +aM? ;BÈB M;? M? +?B M- ?ÆM M[ç®B i?O pšM H` ?mM; i?9 i
 L m F?¬M; +| M?Q i? - i`€M; ?€M FB b Q +| F?a M,M; i?O i?„M;5
 @ •M\ o` ?mvM? ç ?Q†+ H` i, Km°B M`Q ç M- FQM? tBM ;B9T i K°i i v5
 h? M? b K æ¢B >€M ç°i M?B M [m v ç¬m- ?QÈM; +?¶ ~M i?•M +O # M;QÌB G•K G
 >Q >aB Zm€M? F?¬M; F?ÄB H° ` p €v M€v- G•K G¢+ +MM; aQ •M? hmv i ç m +| i?
 +QÌM; ç¢B- M?QM; M`M; H¢B F?¬M; +| - ?m®M; ?² +kM; F?¬M; T?aB ?mv i K¢+?
 F?¬M; +| çQÊ+ M,M; HU+ ç†+ i?M ;bX
 "ÎB p"v- +? M? H +? #®M +aM? ;BÈB- i? M? b K æ¢B >€M FB iU M?B M i`QÈ+ iB
 æ½ #` T?€i ?B M- G•K G¢+ +kM; F?¬M; ? i`®M i`®M i`€M? i`€M?¬ M„K i v aQ •M?
 Zm€M? ;B®M; M?Q H` pÊ #û T?¢K b B H¬K- Î b m HQM; G•K G¢+ M?„K K„i i?2Q ç
 #m²M +QÌBX
 @ ±\
 h? M? b K æ¢B >€M b[M; bÌ- M?Q ,M +a FBM?X
 h?S M?'i- ?„M +?d +aK SM; çQÊ+ ç®B T?QÆM; +?d p M p M +| K°i M;QÌB- M?QM; #
 # M;QÌB M`v ç m H` p¬ +MM; H¢ HŠK- +kM; F?¬M; T?aB L?¢+ :B ç iY #¼M ?„M5
 >ÆM M[- `ä `M; +ÁM +| K°i iB m M? ç¬m >Q h?¬M *aM?5
 h? M? b K æ¢B >€M ç°i M?B M +| K°i HQ¢B +aK ;B€+ F?¬M; +?•M i?U+- H9+ M`Q
 +kM; +| i? +?¢v iÈB MÆB M`v\ \*€B M`v pšM H` EBK K"i #Q +aM? i`QM; #€i ç¢B "Q
 h? M? b K æ¢B >€M p®M H` ç M; Î ?¢ T?QM; - ?B M i¢B +`M; H` T?•M i•K ?„M +?9
 Q M? ç M HB M iB T #¢B HmB- ç +?Q ?„M T?€i ` ;`Q i?ûi HB M iK+X L?QM; i?U-
 H` ;¼B T?€ v i ?¬m +kM; p¬ /KM; - M?B m H„K H` T?€i iB i T?šM M° i?Q€M; K°i T?
 @ >„+ - t9 ç¢B- M;QÆB +kM; [m€ p¬ /KM; - M?Q i? M`Q M; v +a ç¬m æ` GQM; +kM
 aQ •M? hmv i +QÌB ? ? - M`M; b) F?¬M; ç w +?Q B K†i KkBX
 h? M? b K æ¢B >€M K°i # M /®+ bS+ HB m K¢M; +?®M; çÐ- K°i # M +ÁM ?QÈM; G
 @ *€+ M;QÆB H` M;QÌB M`Q\
 h`QM; HÁM; +O ?„M i?"i bU [m€ F€ [m€B- M;Q¢B M?•M M`v +?¢v ç M EBK K"i #Q
 F?¬M; iÈB +?9i +?¶ i®iX
 @ æB M; M; [m 5
 G•K G¢+ i?m" M KB M; ç€T- i?•M ?bM? H|2 H M- ?QÈM; p ?mM; i?9 FB #´ M?"Q [
 æ®B pÈB G•K G¢+ +?`m tm'i i?O iQÆM; i`Ê- i? M? b K æ¢B >€M iU M?B M H` i`
 M?QM; G•K G¢+ +kM; +?d +| hS hBM? h?¬M oQÆM; - +€B M`v t¬M; H M H`K ;b p`v
 ç| ç M i°i +MM; H` B +Sm B ?5
 G•K G¢+ ç2K #B m H° +O ç®B T?QÆM; M?bM Î i`QM; K„i- M?QM; i`QM; HÁM; M;
 i`QM; ?`M; M;k L?¢+ :B çB i?m hY G¬B +?Mv- M m F?¬M; i'i M?B M b) M?"M `
 Zm€M?¬ +kM; b) F?¬M; +| M; ?B p'M i`QÈ+ FB X
 >„M i`U+ iB T /B M ?| H¶ ç2M- ?QÈM; p ç¬m ?mM; i?9 FB Q M? FQ+? K` çBX
 hmv i`QM; iBM? F?Q +O ?mM; i?9 ~M +?S HU+ HQÊM; +ÁM H•m KÈB +| i? çO +M
 M?QM; +QM FB M imv +kM; H` i?`i- ?B M i¢B G•K G¢+ ç½ ?Q`M iQ`M F?¬M; óFB
 æWM; iQÎM; `^M; i`QM; EBK K"i #Q +aM? M`v +| `i M?B m ?mM; i?95

S?ªB- ?mM; i?9 `i M?B m- i? M?QM; K` çfi iÈB h?-M oQÆM; +ªM? HçB +| i? +| K
 ` \*?Q h-M i?-M F?Q5 \*?Q M M- +?SM; FB M +QM ?mM; i?9 M`v G•K Gç+ iU M?B
 h? M? b K æçB >€M H"TiS+ #` bÊ F m iQ K°i iB M;- H¶ ç2M T?€Ti„+ - ç•v +?QM?
 G¶ ç2M +'T #"+ h?-M oQÆM;5
 æWM; M|B +?Q i?'v [m - /M H` M;?2 +kM; +?Q iWM; M;?2 [m 5
 *| h?-M oQÆM; M`Q +| i? +MM; +?QÎM; ? B ççQ h?-M oQÆM; T?€Ti„+ ?Q`M iQ`
 HQçB- v m im ç m H` F?-M; i? M`Q H`K çQÊ+ - +kM; +?d +| M?[M; i?-M i?9 h?B
 K'v M;mv M F, KÊB +| i? çªM bBM?` K°i +QM5
 oQ /K M?Q .U+ EbM?- +| i? ç²M; i?ÌB M„K ;B[h?Ov *?B S?€Th„+ +MM; E?-M; :B
 L?•M HQçB- v m im Km®M çfi çQÊ+ ? B +?OM; h?-M oQÆM; T?€Ti„+ #`i ç²M; - +?
 ? B ;½ *?Q h-M i`mv M ççQ- ?Q†+ H` M|B i`QÊ+ çfi çQÊ+ K°i FB M *?O i?-M F?Q
 i`mv M ççQX
 h|K HçB- M?'i ç`M? T?ªB +| *?Q h-M Îb m HQM; OM; ?°- imv i F?-M; +| ? B FB M
 K°i M;QÌB H`K +?O- +?Q /M H` ? B FB M *?O i?-M F?Q +MM; i?m°+ K°i +?B ççB ç
 L?QM; G•K Gç+ +| i? bY /KM; H¶ ç2M- +€B M`v w M;?o ?„M Qi M?'i T?ªB çfi çQ
 ççQ E?ª M,M; b Q\
 h? M? b K æçB >€M i`U+ iB T?QªM; ?®iX
 G•K Gç+ i?ûi /`B HB M iK+- +?B M HU+ #„M ` - K¶B K°i [mv M ç m #'i /mM; iB M?X
 >mM; i?9 ,M M;QÌB- M;QÌB ,M ?mM; i?9- B +? i ç m çWM; Q€M- ç•v H` h?B M æ`
 HB M iK+X hmv +MM; ç-m ?mM; i?9 M`v F?-M; +Wm F?-M; Q€M- M?QM; G•K Gç+
 M†M;- çQÆM; M?B M M m ?„M ç€M? F?-M; HçB ç-m ?mM; i?9 M`v #` ;B i +kM; +
 F?-M; i®iX
 >„M i`QÊ+ FB bÊ M?[M; ?"m ççB \*?Q h-M M`v +| i? i?'v çQÊ+ ?„M M„K ;B[#`M
 p¬ Hm" M GB m "€M u M- >Q >ªB Zm€M?- L;mv i L;mv i ? v H` aQ •M? hmv i ç m iÄ
 ` X a m F?B #B i`ä L?ç+ h?B M EB K çfi çQÊ+ i`mv M i?W - G•K Gç+ +kM; `®i +
 EB K +| i? i?'v çQÊ+ ?„M +| çQÊ+ EBK +?B #ªM M;mv M T?€Ti„+ - +?QM? H` pb K
 h?-M T? T?€Ti„+ M m M; v +ª Mm®i +€B ;b +kM; F?-M; #B i- +QB M?Q +€B `„K
 "ÎB p"v- ?„M F?-M; ? +® F} Îi`QÊ+ K†i i? M? b K æçB >€M bY /KM; H¶ ç2M- ç®B
 M`Q- /M F?| ?B m i? M`Q- ç| +kM; H` bU iB M? +O ç®B T?QÆM;- HB M [m M ç M
 G•K Gç+ +| i? M? M?äK +?ûK ;B i h?'i hBM? h?-M oQÆM;- M?QM; H` h?'i hBM? h
 ç®B K†i K°i ç-m ?mM; i?9 +| çQÊ+ iB T HU+ HQÊM; +"M "€i hBM? h?-M oQÆM;
 M?QM; K` i?U+ bU +?d H` i®M M?B m +?9i i?ÌB ;B M X
 ""M?5 ""M?5 ""M?5 ""M?5
 G•K Gç+ ç M†M; ç-m ?mM; i?9 FB ç€M?- F?-M; ;B M- h?ÌB :B M S?€Th„+ ç²M
 M? M? ç M H`K +?Q M;QÌB ?Q K„i- ç +?Q ç-m ?mM; i?9 FB +,M #ªM +| K°i i?•M
 ` +?9i M`QX

R9NNX *?QÆM; R8y9, hB m L? æ-m GW L;QÌBX UkV

@ *?9M; i +ÁM +| pB +- M?Q p"v +€Q iW5

@ *?"K ç½

L?¢+ h?QÌM; *¬M ç•m +?`m #m¬M; i? +Æ ?°B F i ;B Q G•K G¢+- p°B p" M; H M iB

@ s9 ç¢B- M?Q i? M"Q- Km®M ç€M? M? m T?°B F?¬M; \

aQ •M? hmv i H" T iS+ M?°v ` - /QÆM; /QÆM; M„K i v M?ÄX

@ æ¢B M?•M M|B +?mv M- iB m ?"B iY M; ®+ çB [m K°i # M5

G•K G¢+ t€+? aQ •M? hmv i [m K°i # M- iB M i v FQM ç€Q çQ +?Q M" M; K°i HBM H" iS+ ;B" M ç M +?m +€B KB M; M?Ä M?„M- M?QM; +?SM; FB M HBM? [mª H" T iS M; v- i?" T T?¬M `°M; HQÊM; t2K M? G•K G¢+ p¬ H X

L?¢+ h?QÌM; *¬M i?'v K" F?¬M; F?ÄB +QM K„i H¢B i`ÊM i`ÁM +?9i QiX

>„M imv +kM; H" M?B iY h?¬M >Q" M; - i? M?QM; K" bQ b€M? pÈB aQ •M? hmv i H M; mv M *?Q h¬M M?B M[i?"M? ç" M- M?QM; GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M /QÈB ;®B H¢B K°i M[M?B #ªQ #®B- ç` p` bQM; T?QÆM; +| i? ç²M; /¢M; b Q\

L?QM; F?B M?bM G•K G¢+ iMv w óF?B / ô iB m +¬M; +?9 M?Q i? - K" GB m "€M M;"K H'v /€M; iQÆB +QÌB- çB m M"v M|B `ä G•K G¢+ +MM; GQ¢M E?¬M; M?'i K¢ ?„M iQÌM; iQÊM; 5

>„M p°B p" M; +QÌB- M|B,

@ æWM; ?B m H-K- i +?d H" çQÊ+ +€+ M; QÆB iQÆM; i`Ê- Km®M ?²B #€Q K°i +?

aQ •M? hmv i H" T iS+ tMv K°i iB M; - M|B,

@ s9 ç¢B- M; QÆB +ÁM +| i? tm'i` p"i ;b i®i\

L?[M; HÌB M"v i?B m +?9i M[ç +?Q L?¢+ h?QÌM; *¬M iS+ +? i5

>„M +QB M?Q H" M; QÌB +| i?•M ;B - i? M?QM; K" b m F?B #` iB m M? ç-m K°i i M; ? Q `Èi K²M; iÆB- M?QM; i?"i ç9M; H" F?¬M; +| p" B i?S i®i HQm H¢B5 hB m M Km®M H"K` p i?¬M; KBM?- i?"i bU H" iS+ +? i M; QÌB5

a m F?B +QÌB ? ? - L?¢+ h?QÌM; *¬M M|B,

@ *€+ M; QÆB +| #B i pb +€B ;b i b) +MM; ç-m ?mM; i?9 M"v +?B M ç'm F?¬M; \

@ *?ŠM; H) ?mM; i?9 M"v + M? +?WM; #ªQ p"i ;b\

G•K G¢+ i?m" M KB M; M|B ` X

@ E?¬M; b B5

L?¢+ h?QÌM; *¬M +kM; F?¬M; ;B'm /B K- ?„M ?ÄB M?Q p"v iU M?B M H" +| w Km®

@ >mM; p"i FB i?O ?° H" K°i +•v E?¬B G¶B i?K5

@ *€B ;b5

@ G¢B H" E?¬B G¶B i?K5

GB m "€M u M +MM; L; mv i L; mv i ç²M; i?ÌB FBM? ?¬K°i iB M; - i` M K†i M; ¼+ +|

@ E?¬B G¶B i?K H" +€B ;b\

G•K G¢+ ?ÄB- +| i? H"K +?Q GB m "€M u M +MM; L; mv i L; mv i ç m ç°M; /mM; - B ç`M? +| çQÊ+ i€+ /KM; F€ /B mX

@ æ2K i?¬M i?S+ #ªM i?•M F?„+ b•m p"Q î # M i`QM; E?¬B G¶B K°+- HB M +| i? E?¬B G¶B K°+- i?"K +?Q +| i? KB M +? i5

GB m "€M u M i?"M i`¼M; M|B`X
G•K G¢+ +kM; F?¬M; F?ÄB +ªFBM?- +€B M"v i?U+ H" ç² i®i5
h?Y M;?o- ? B M;QìB +?B M HU+ iQÆM; çQÆM;- K°i M;QìB +® w H° bÆ ?Î- /šM
M; v i?ìB çB K ç®B T?QÆM; +?Q H" KbM? +? i +?„+- M?QM; H¢B /U p"Q E?¬B G
i?W +Æ i`î i v K°i FQ+?- i€K +?QM T?¬M KQìB +| i? ç`M? p€M +K+X
J" H9+ ;†T çQÊ+ +QìM; ç`+?¬ +M; +| i? /MM; ç +?¢v i`®B +? i5
"i [m€- +?Q #ªQ M?Q i? L?¢+ h?QìM; *¬M p"v K" +kM; + K HÁM; M?QÊM; tm'i +?
h`QM; M°B i•K L?¢+ h?QìM; *¬M iU M?B M ç M; F?'T ?mv i- M?QM; Km®M +?Q h
ç°M; i•K- F?¬M; tm'i` #ªQ p"i +?QM? i?S+ b Q çQÊ+\\ Gmb K°i #QÊ+ K" M|B- ?
>Q" M;- /€K ç®B pÊB ?„M` i v- +M; /€K ?¢ b€i i?O H¢B +| K'v\\
E?¬B G¶B K°+ H" +?Q #ªQ- M?QM; i`QM; i v ?„M +Æ ?°B +| i? T?€i ?mv i€+ /KM
Km M?•M i•K H¢B`i i®iX
*ÁM M[- E?¬B G¶B h?K FB`i HÈM- ç-v çO M,K M;QìB T?•M +?B - ?„M +kM; F?¬
@ > ? - +€B FB HB M F?¬M; +MM; L?¢+ ?mvM? F?€+? F?Q5
G•K G¢+ +QìB M|BX
@ æB K°i +?9i çB5
aQ •M? hmv i +kM; H"TiS+ ;¼B- M" M; ?Q" M iQ" M F?¬M; #B i F?€+? F?Q i M H" ;b
L?¢+ h?QìM; *¬M î T?Q i`QÊ+ /šM çQìM;- M,K M;QìB G•K G¢+ i?b i?2Q b€i T?Q
?QÊM; T?Q M K HQÊi ;'T K" çBX hmv MÆB M"v H" EBK +?B i? ;BÊB- ç²B M9B + Q
ªM? ?QîM; i®+ ç° K¼B M;QìB- M?QM; h?¬M oQÆM; /M b Q +kM; H" h?¬M oQÆM;
h?B M h?¬M +?¢v iQ" M HU+X
"®M M;"v b m- #¼M ?„M çB iÈB /QÊB K°i +?•M M9B- i`QÊ+ K†i H" K°i ?mv i ç°M
M;WM; +| L;•M Zm M; T?€i` - +?Q /M H" h?¬M oQÆM; +kM; +| HQ¢B +ªK ;B€+ +?;
@ G" i`QM; M"v5
L?¢+ h?QìM; *¬M M|B`X
J'v M;QìB GB m "€M u M ç m M?`M F?¬M; çQÊ+ H°` b„+ K†i pmb KWM;- E?¬B G¶
hBM? h?¬M oQÆM; K" M|B +kM; +| bS+ ?'T /šM imv i ç®B- i`W F?B ç¢i iÈB h¬M *
p"i M?Q p"v- #îB pb E?¬B G¶B K°+ +| i? i?W M?"M +U+ ?¢M H" *Ym hBM? h?¬M
FQ+? HB M +| i? tm M€i- i€+ /KM; i?"i bU H" +U+ F€ #û M?ÄX
@ æSM; H¢B5
L; v i?ìB çB K #¼M M;QìB G•K G¢+ pW Km®M +'i #QÊ+- K°i iB M; [m€i H¢M? p M
iÈB #ªv ç¢Q M?•MªM?X
*-K ç-m +?QM? H" HK+ iBM? h?¬M oQÆM;- H" K°i i? M? MB M i?"T T?¬M M;¢Q
+ÁM ç°B H'v Kk HQÐB i` B- +?Q M;QìB K°i HQ¢B /€M; p HQm K M?X

R8yRX *?QÆM; R8ye, *?€m h`B >mM; >,M; *"M Zm'vX UkV

LÆB M"v i?"i ç9M; H" F?¬M; i?B m +€B H¢- çQìM; çQìM; HK+ iBM? h?¬M oQÆM;
a€m M;QìB b m HQM; i? M? MB M +kM; ç²M; /¢M; ç m H" M KiY- i?U+ HU+ iW hS
hBM? h?¬M oQÆM; F?¬M; ç mX

L?¢+ h?QÌM; *¬M M?QÈM; K"v- M;QM; K„i ?QÈM; i? M? MB M FB M?bM H¢B M|B
 @ JBM? >mv- M;QÆB ¢•v H" w ;b\
 @ ?- M;mv M H B H" h?'i h?"T hS i?9+- i`€+? F?¬M; ¢QÊ+ M?bM p T?Q i` M [m2
 h? M? MB M i M H" L?¢+ JBM? >mv- p # M M;Q" B +O ?„M i?b +QÌB M?QM; i`QM
 K²K KûTX
 @ LÆB M"v +?€m ¢½ bÈK M?bM i`9M;- h?'i h?"T hS i?9+ ?½v ¢ H¢B +?Q 5
 hmv ?„M H" p½M #®B- M?QM; i`QM; ;B¼M; M|B H¢B F?¬M; +| +?9i +mM; FQM? M
 ;B®M; M?Q H" T?•M T?| ?¢ M?•M X
 a„+ K†i L?¢+ h?QÌM; *¬M H"TiS+ i`-K tm®M;;
 @ L;QÆB /€K ` H M? +?Q i \
 @ *| +€B ;b F?¬M; /€K5
 L?¢+ JBM? >mv F?¬M; +?Q H" ¢9M; M|B,
 @ L;QÆB H" i?S ¢² p"i F?¬M; +| iB M ¢² M?'i L?¢+ :B - K"v M;"M p¢M M,K i`QÊ+ M
 ¢ M ?B M i¢B pšM H" /"K +?•M i¢B +?¶- [mª i?U+ H" #¬B ¢2M +?Q H½Q i'5
 G²M; M;U+ L?¢+ h?QÌM; *¬M F`+? HB i T?"T T?²M;- i`QM; K„i M?Q T?mM` HY 5
 hmv H" M?B iY *?Q h¬M- i? M?QM; K" EBK M;mv M *?Q h¬M`'i #B i bBM?- i`QM;
 ?mv i K¢+? +O ?„M +kM; #'i [m€ #ªv M;QÌB- #ªv M;QÌB M"v iU M?B M bÈK ¢ M ¢Q
 J" L?¢+ h?QÌM; *¬M #ÎB pb ?mv i K¢+? *?Q h¬M v m FûK- Îi` M i?B M T?9 im Hm
 i? bQ pÈB h?¬M oQÆM; # M M;Q" B i®i ?ÆM +?¶ M"Q- iB M +ªM? F?¬M; F?Q€B F€
 +ÁM +| K°i p'M ¢ [m M i`¼M;- +€B FB +?QM? H" +?ŠM; M?[M; EBK M;mv M *?Q
 +€B +O ?„M +kM; ¢²M; /¢M; #B i bBM?5
 L;QÌB F?€+ F?¬M; iQM?- M?QM; #ªv *Ym hBM? h?¬M oQÆM; M"v bBM? ?¢ +QM M®
 i?K ¢½B M;° im Hmv M i®i M?'i\
 *QM M®B /äB +O EBK M;mv M *?Q h¬M [m€ M?B m- M;QÌB ?mv i K¢+? v m FûK
 /QÐM; ¢ M h?¬M oQÆM; +ªM? H" F?¬M; ? T?Q i•K iQ ;b- i`¬M; MQK [mv M ?"M?
 +?Q #ªv +QM +€B tm'i b„+ M?'i FB X
 æB m M"v b) ¢Q ¢ M i"BM;mv M im Hmv M +? +? ¢B- L?¢+ h?QÌM; *¬M H" M?B iY
 +ÁM bQ` FûK +?€m ?„M- +?d +| i? K„i M?bM i?'v M?|K M;QÌB M?Q L?¢+ JBM? >
 æQÆM; M?B M- ?"m #®B M?Q p"v +kM; F?¬M; +| K"v- ?ÆM M[#®B T?"M imv i?'
 +?Q ?ŠM M?Ä ?ÆM ?„M # Q M?B m- i?"K +?Q +ÁM +| bQ pÈB ?„M HÈM ?ÆMX
 "ÎB p"v F?B L?¢+ JBM? >mv +?•K +?¼+ ?„M +ªM? ;BÈB ói?'T FûKô- L?¢+ h?QÌM; *
 i¢+ M;U+- M m F?¬M; T?ªB i"BM;mv M im Hmv M T?•M T?®B #'i +¬M;- ?B M i¢B /
 hBM? h?¬M oQÆM;- M?QM; h?'i hBM? h?¬M oQÆM; H¢B F?¬M; i?"M? p'M ¢ 5
 æ•v +kM; H" M;mv M M?•M ?„M F?¬M; iB + /MM; E?¬B G¶B h?K ¢ M M`M? M¼i G•
 M?Q p"v- K" E?¬B G¶B h?K imv +| i? #ªQ p i€M? K¢M;- H¢B F?¬M; i? i,M; +QÌM
 L?¢+ h?QÌM; *¬M i?"i b•m ?'T F?~m F?Q- ¢½ #bM? ´M +ªK t9+ T?ŠM M° FB M|B,
 @ >mM; i?9 i`'M i?O MÆB ¢•v H" i ;B i +? i- H9+ M"v +€+ M;QÆB iÈB +?†M M; M
 KS+ b Q\
 @ > ? ? - h?'i h?"T hS i?9+ i?"i ¢9M; H" F?Q€+ H€+- +?d #^M; +€+ M;QÆB +kM
 i?9 +'T #"+ h?'i hBM? h?¬M oQÆM; FB \
 L?¢+ JBM? >mv +QÌB ? ? - K" b€m M;QÌB T?Q b m ?„M +kM; +QÌB ¢B i?2QX

GB m "€M u M- L;mv i L;mv i ç m H" F?Q iS+ F?¬M; H° ` - M?Q p"v i`QM; K'v M;
M?'i H" L?¢+ h?Q`M; \*¬M- F?| i`€+? #¼M ?„M +,M #ªM F?¬M; iBM iQÎM; L?¢+ h?Q

@ L;QÆB

L?¢+ h?Q`M; \*¬M `i Km®M M|B G•K G¢+ +?QM? H" v m M;?B i+| çQÊ+ H¶ ç2M T?
F?¬M; ?ÊT i?|B i?Q`M;5 L?QM; B +| i? +?Q iWM; i?'v i"M K„i b) iBM iQÎM; +|
/KM; H¶ ç2M T?€T i„+\\

æ| +,M #ªM H" M|B +?mv M ?Q M; çQ`M; pB M p¬M;5

L m L?¢+ h?Q`M; \*¬M M|B i?"i K" M|B- +?d bÊ b) H¼i p"Q #¼M M;Q`B L?¢+ h?Q`M
F?¬M; +?`m M'BX

@ h?'i h?"T hS i?9+- M|B M?Q i? M"Q i +kM; H" p½M #®B- +| HÊB çQÆM; M?B
i`QÎM; #®B K°i T?¬M5

L?QM; L?¢+ JBM? >mv H¢B ç°i M?B M w M;?o tQ v +?mv M- i` M K†i H¢B H° ` #B

@ L;?2 M|B i`QÊ+ ç•v Qi M,K h?'i h?"T hS i?9+ pW M¢T K„i?B T- [m®+ b„+ i?B M
iB m +?'i +?ÆB çM - +€B ;b FB +kM; +| i? i?QÆM; HQÊM;5

@ a€+?- +ÁM +| i K K„ M?•M M"v- F?| i`€+? im pB h?'i h?"T hS i?9+ +?"K +?¢T- M
#° H½M; T?Q Î i` M #KM; M[M?•M5

@ h K M[M"v iB m +?'i +kM; Km®M5

G•K G¢+ +MM; L?¢+ h?Q`M; *¬M +?d +| ;†T K†i K°i H-M- iU M?B M F?¬M; Km®M t2
?m®M; ?² pšM H" pB + M?" M;Q`B i X

L?QM; L?¢+ JBM? >mv `ä `M; ç2K +?O w ç€M? iÊB i` M M;Q`B GB m "€M u M +?9
F?¬M; i? F?¬M; M°- Qi M?'i Î i` M / M? M;?o >Q >ªB Zm€M? H"i? iY +O ?„M- p
ç M; i?2Q çm'B- ç½ #` ?„M +QB i?"M? K°i i?"M? pB M i`QM; ?"m +mM;X

*QM /•m M?" KbM? #` M;Q`B H¬B ` ¬ M?K+- G•K G¢+ H" imv i ç®B b) F?¬M; M?šM
>„M ;BšK +?"M i¢B +?¶ K" ` M|B,

@ h?m ?²B HÎB M|B pW `²B- ?ÆM M[tBM H¶B5

@ > ? ? - M;QÆB H" B- /€K +MM; #ªM i?B m ;B M|B M?Q p"v\\

L?¢+ JBM? >mv +,M #ªM F?¬M; +| ç2K G•K G¢+ ç p"Q K„i- M;QÊ+ H¢B ?QÈM; L?¢

G•K G¢+ ¸°i M?B M #B M b„+ - +?d M;?2 Q`M? K°i iB M;- K°i +QM [m€B p"i /`B ?A
M ¸€M?` - ?QÈM; >Q >ªB Zm€M? +„M iÈBX

*Ym iBM? i?–M pQÆM;5

@ L;?B i b9+ /WM; i v5

@ *?È +| +`M `Ð5

GB m "€M u M +MM; L;mv i L;mv i ¸²M; i?`B [m€i iQ K°i iB M;- H"TiS+ #„M p T?Q
+?B M HU+ +U+ K¢M? +O KbM?X

L?QM; [m€B p"i FB +kM; H` +Ym iBM? i?–M pQÆM;- ?ÆM M[ i`B bBM? K ?B m
"€M u M +MM; aQ •M? hmv i i`QÈ+ ¸| +kM; F?¬M; T?€i ?B M ¸QÈ+ bU i²M i¢B +O M
¸€M? HûM i?"i H`K +?Q ? B M`M; +| +?9i pQÈi i–K i v pÈB5

G9+ M`v G•K G¢+ H`K b Q +ÁM HQ H„M; +| L?¢+ h?QÌM; *¬M Î# M +¢M?- i•K MB K
i v ¸½ ¸B K ` M;Q`B- hY ædM? i`QM; i?S+ ?ªB +?'M ¸°M;- i`mv M ` K°i +¶ HU+ H

@ G'v i M +O i - +„M Mm®i5

h`QM; K„i G•K G¢+ +?ÈT ¸°M; M?"i M;mv i- i?–K M;?o i`QM; HÁM;- Km®M ÎM; v i
i?¬M T? T?€Ti„+5

:B®M; M?Q +| b|M; HÈM +m®M [m - K°i +?B + i?mv M +¬ ¸°+ M?Q M?Ä ?€ +| M,M;
i?–M pQÆM; +| i? +?'i p¬ +MM; K¢M? K) Îi`QÈ+ Kti #´M M;mv M T?€Ti„+ +kM; v
¸iBX

æ•v ?Q`M iQ`M H` M;?B M €Ti` M w M;?o 5

P M?5

Zm€B p"i pšM ?QÈM; >Q >ªB Zm€M? ¸€M? iÈB- M?QM; bBM? +Æ ¸½ ?Q`M iQ`M #`
p T?Q i`QÈ+ - M?QM; i®+ ¸° +kM; ¸½ +?"K ?ÆM K°i M?`TX

GB m "€M u M t¬M; iÈB i`QÈ+ iB M- ?Qm ?Qm- F?¬M; ;B M T?€Ti„+ ?| FB K- ?
[m - ;¼i` ? B KB M; p i i?QÆM; i?"i b•m i` M +´ [m€B p"i- i?–M ?mv i H"TiS+ #„

L;mv i L;mv i i?2Q b m M;? M ? iÈB- ?Ä /B KiB M T?|M; tm'i- # # # H"TiS+ +m
iW KB M; p i i?QÆM; #` T?€ pÐ bB i +?ti- p†M tQ„M- i`U+ iB T ¸2K ¸–m K½M? i?9

>½v t2K- K€m iQÆB i` M +´ K½M? i?9 H"TiS+ #¢Q T?mM M?Q bm®B5

L?¢+ h?QÌM; *¬M F?¬M; ? T?€i ?B M ¸QÈ+ H` /Q G•K G¢+ bY /KM; i?O ¸Q¢M- i`Q
FBM? M;¢+X h?"i H` ¸€M; bÊ- ? B +Ym iBM? i?–M pQÆM; i?"i [m€ ¸€M; bÊX oW
?mM; p"i +MM; +'T #"+ i`QM; M?€v K„i #` Q M? ;B i- ¸•v H` #€ ¸¢Q #"+ M`Q5

v Km®M H'v HÁM; i`QM; iBK ?„M +`M; i? K K½M? HB iX

GB m "€M u M +MM; L;mv i L;mv i ¸Q K„i M?bM M? m- i`QM; K„i ¸ m`mM; ¸°M;
M`M; F?¬M; T?ªB H–M ¸–m iB M M?bM i?'v G•K G¢+ ` i v- M?QM; pšM #` FBM?
i?"i bU H` [m€ ¸€M; bÊX

@ >Q i, i,- pb b Q ¸°i M?B M H€; M M;QÆB H¢B HÈM H M\

aQ •M? hmv i +Q`B F? M? F?€+?- M m M;Q`B F?¬M; #` pB + ;b i?b M`M; pšM p¬iC

>Q >ªB Zm€M? p¶ p¶ #° M;U+ + Q M;'i- p Kti pšM +ÁM FQ+? ¸°M; FBM? ?Q`M; #'

@ G`K i bÊ Km®M +? i5 G`K i bÊ Km®M +? i5

G•K G¢+ ?'Ti?m iBM? F?Q b m F?B ?mM; p"i #`;B i +? i pW i`M` - i`QM; €M? K„
FB M #° M;U+ + Q M;'i +O >Q >ªB Zm€M? F?¬M; M;WM; T?"T T?²M; i?b HY /K+ -

>„M HB M i` M? i?O /İB €M? K„i- i?•M i? #` H F?Q T?O FQM- M,M; HU+ çB m F?
HÈM- H”T iS+ H„+ KbM? iB M M?”T p”Q .QĐM; h•K >²- ç2K J B >Q iB M iY +MM; I
+MM; M? m /šM iÈB i`QM; T?ÁM;X

>„M i?Q+? M?’i H` ç2K +ª ? B bQ ç² M”v +MM; M? m H M ;BQÌM;- M?bM #° /€M; bQ
M’B- ç² M?B HçB /•K ç½M; p¬ bQM;- M?Q p”v b) H”K +?Q ?„M +”M; i? K ?SM; F?ÎE

@ >¶M çªM- M;QÆB HçB Km®M H”K ;b5

J B >Q iB M iY #B i`ä +ÁM +® ?ÄBX L?QM; bU i?U+ bQ ç² +MM; i?ì K°i +?²M;- +
çB m M”v H”K Kfi KkB M”M; H”K b Q +?`m çQÊ+- /M b Q +kM; T?ªB ;B½v /K K°i T

R8y9X *?QÆM; R8yN, æ€M? L?Ä GÈM a) sm’i >B MX Ukv

G•K Gç+ ? ,M; ?„+ +QÌB- i?Q€M; +?®+ ç½ +İB bç+? [m–M €Q +O M”M;- ¬K H’v #ì
HQçM K°i Kç+?- H”K J B >Q iB M iY F?¬M; M?’M çQÊ+` M`d HB M iK+-`WM;`”

J¶B F?B L K L?QÊ+ >Q pW ;†T T?ªB HQçB ibM? ?m®M; M”v i?b M?•M +€+? ;Bª i
ç½ bÈK iU KbM? +İB bç+? [m–M €Q /U H M HQM; G•K Gç+ /MM; #° M;U+ +¼ b€i H
#Á [m–M €Q +O ?„MX

G•K Gç+ p®M ç M; #®+ + Q HY /K+- HB M #` ? B i–M; FQ+? i?Q+? H”K b Q +ÁM M
+O J B >Q iB M iY- M?„K M; v p` i`Q`QÈM iÈB M; v H”T iS+ ?Q”M iQ”M iB M p”
iB M iY H”T iS+ T?€i` i? M?•K` M`d ç–v t’m ?’ M?QM; HçB i””M M;”T i?Ä K½M

@ aQ T?K ç9M; H” T?;M; ç½M;- K¶B H–M € T?K ççB M?•M ç m bOM; €B M;”B i`QÈ
L K L?QÊ+ >Q #’i K½M M|B- HçB p¶ K°i +€B H M K¬M; J B >Q iB M iYX

` ç² ç +O KbM? p¶ K¬M; H” +?mv M M?K +M?½ i? M”Q- b„+ Kfi J B >Q iB M i
F?Q€B +ªK +”M; i,M; i? K K½M? HB i-`’i M? M? ç½ #` Hç+ i`QM; KMB p` imv i K„ F
ç–m i`®M;`¶M;X

GB m “€M u M- >Q >ªB Zm€M? +MM; L;mv i L;mv i ?B M içB ç m #B i çQÊ+ +?9i Q
H9+ M”v ?„M ç M; +MM; M[M?•M +O ?„M óF?Q€B ?Qçîð- pb p”v b„+ Kfi +O +€+

@ *?”+ +?”+- GB m Km°B Km°B M M i? K +?9i bS+- ?bM? M?Q M;QÌB i F?¬M; +; ?
M?B m M,K M?Q p”v +ÁM +?Q çKM; M;QÆB K°i M;¶M i v- t2K` K` HU+ +O M;QÆ
L;mv i L;mv i F?¬M; [m M çª FQ+? i9+ ç`+?X

L?ç+ h?QÌM; *¬M ç½ bÈK +?O ç°M; çB i?m i?”T i?B i? [m€B p”i- M m F?¬M; ?„M
F T Î;B[# M[M?•M F?¬M; T?ªB +”M; i? K t’m ?’- M?QM; ?„M HçB F?¬M; +€+? M

GB m “€M u M [mûi K„i M?bM i?B i? [m€B p”it t - ?W M? K°i iB M; M|B,

@ L;QÆB +kM; F?¬M; F?€ ?ÆM +?9i M”Q5

@ *?”+ +?”+

L;mv i L;mv i tQ v #ì K¬M; K M;QÌB i?2Q iQ i? i?”i F?Q i`QÆM;;

@ a B b B b B- i, i, i`İB bBM? pQm p”i- M;QÌB ;†T M;QÌB K - +; M K M?•M M”Q +; i
i, i, \ hB m iY FB F?¬M; #B i ç½ M?bM HûM i, i, # Q M?B m H–M`²B- +?d H” +; i t
i?¬B5

æ®B K†i pÈB K°i M;QÌB Hm¬M iU F,- GB m "€M u M +kM; F?¬M; i? M|B ;b ?ÆM- ?
tQ M v p®M H" M?QÊ+ çB K +O M" M; - M" M; HçB F?¬M; +| / K†i /"v M?Q L;mv i L
+?•M M;²B tm®M; F?¬M; i? K ç w iÈB M" M;X

L;mv i L;mv i i` m +?¼+ tQM; GB m "€M u M- iU M?B M HçB ç2K KK+ iB m +?mv
Zm€M?- ç€M; i?QÆM; +?Q >Q >ªB Zm€M? imv`^M; KÈB #B i v m M?QM; i?B M iQ
i?O +O L;mv i L;mv i- +?d p" B +•m ç½ #` M" M; HW /®B M|B ? i i•K iQ- t'm ?´ çÄ
p" M; +'i #QÊ+ #Ä +?çvX

J v K„M K½M? i?9 MÆB M"v ç½ #` tY Hw- M m F?¬M; M|B F?¬M; +?WM; M" M; HçB

æÊB F?B G•K Gç+ iW i`QM; .QÐM; h•K >² çB ` - K¼B M;QÌB ç½ H'v #ªQ p"i MÆB
+O L?ç+ h?QÌM; *¬M imv`^M; €M? K„i +O ?„M`i M|M; +?€v- M?QM; H"K b Q +

"îB pb +| L?ç+ h?QÌM; *¬M M M G•K Gç+ F?¬M; p°B p½ Hmv M ?| i?¬M HB m- /M b
HB m +kM; b) F?¬M; t|B KÁM- ?Q" M iQ" M +| i? i?m i?"T i? K p" B F?®B b m ç| +M

L?QM; K¼B M;QÌB +ÁM +?Q F`T`ìB çB- GB m "€M u M ç-m iB M M?QÈM; K"v- b m
SM;- ? B M" M; +Æ ?² ç²M; i?ìB M;~M; ç-m M?bM H M F?¬M; i`m M;X

aQm bQm5

J°i i?•MªM? /€M; M;QÌB i?"i;-v ?ç tm®M;- H" K°i i`m M; MB M M K iY K†+ i`QÌM;
HçB i?"i p¬ b® #QK i|+X L;QÌB FB `i;-v- M?QM; HçB +U+ + Q- Qi M?'i T?ªB + Q

h v €Q ?„M T?'i [m - HçB tm'i ?B M i? K K°i M;QÌB- +?QM? H" L?ç+ JBM? >mv i v
i`QM; i v G•K Gç+X

hmv M?B M i M FB M K tQM; i?B i i?ÁB H" T iS+ HB M çQ iÈB +Sm #BM?X

@ h?QÌM; *¬M- H-M M"v M;QÆB +kM; /B5

L K iY;-v;ÁFB ç M; ç`M? F?B M i`€+? L?ç+ h?QÌM; *¬M- M?QM; F?B €M? K„i çª
M;QÌB G•K Gç+- M;mv M #ªM #B m iB M? p¬ +MM; M;çQ F?Q +kM; H" T iS+ i?m p"Q

L;QÌB M"v i M L?ç+ hY h?ç+?- +?QM? H" +QM i` B i?S KQÌB +?QM +O EBK L;mv
i M çç i iÈB +'T #"+ +Ym iBM? i?¬M pQÆM;- T?K i?•M +O L?ç+ JBM? >mv- H-M M
çk X

LÆB M"v H" EBK #Q +ªM?- t2K M?Q ?"m ?Q pB M +O L?ç+ ;B - L?ç+ hY h?ç+?
içB i?QÈM;- pW tm'i ?B M HB M #`v` iQ i? ççB + ;B€Q ?m'M iB m ç - +,M #ªM
M;QÌB F?€+X

L?QM; /M b Q +kM; H" +Ym iBM? i?¬M pQÆM;- +?Q /M F?¬M; t2K B ` ;b M?QM;
bU i²M içB +O +QÌM; ;Bª\

GB m "ªM u M- L;mv i L;mv i5

L?ç+ hY h?ç+? iWM; i? K /U i` M? çQç i hY G¬B \*?mv- iU M?B M M?"M` ? B M[M
imv`^M; +ªM? ;BÈB +O >Q >ªB Zm€M? +ÁM v m- HçB H" iB m +¬M; +?9 >ªB i°+-
+¬M T?ªB M|B- H" ?"m /m /mv M?'i +O GQçM E?¬M; M?'i Kç+?X

æ®B K†i pÈB K°i M?;K M;QÌB M?Q i? - ?„M H"K b Q +ÁM /€K iB T iK+ FB m +,M;
M|B,

@ L;mv M H B H" K'v p` i? Km°B- M?Q i? M"Q HçB iÈB MÆB M"v\

L?ç+ JBM? >mv +kM; F?¬M; #B i p'M ç # M i`QM;- H" T iS+ M|B,

@ *? - +?QM? H" i M ?¶M çªM FB H"K +QM #` i?QÆM;- +? K m i? v +QM ;B i ?„M
i`M T? - +QM Km®M iU i v i?m i?"T ?„M5

>„M +?d p"Q G•K Gç+X

L?¢+ hY h?¢+? M?QÈM; K"v- ?„M +kM; +| +?9i ?B m #B i p bU M; M; M;QÊ+ +M
T?QÆM; #`i`M i?QÆM; i`QM; i v GB m "€M u M ? v L;mv i L;mv i i?b ?„M +kM; T?
i F?¬M; H"K i?`i L?¢+ JBM? >mv ç½ H" +?Q ?„M Kti KkBX

L?QM; G•K G¢+ H¢B iQM? H" p"i ;b\

J†+ /M i`QM; +m°+ i` M? çQ¢i hY G¬B *?mv ?„M ç¢B tm'i / M? iB M; - +| i? ç€M?
T?QÆM; ç½ ó/MM; tQM; ô #`M M;mv M T?€T i„+- pÈB M?` iBM? i?¬M pQÆM; +?F
F?¬M; i?„M; / /`M; \ .¼ HmB hBM? o¬ L;•M +ÁM , p`Q Q B HU+ +O i?¬M FB T- +
i?¬BX

.B- iS iBM? i?¬M pQÆM;5

æ²M; iY L?¢+ hY h?¢+? #¶M; M?B M T?|M; HÈM- i` M Kti H°` #B m iB M? imv i ç
G"K b Q +| i? 5

>ÆM M;`M M,K i`QÈ+ M;QìB M"v KÈB pQÊi [m i K iBM? i?¬M pQÆM; FB T- M?Q i
i?¬M pQÆM;\

E?¬M; +| F?ª M,M;- i` M çìB M"v imv i F?¬M; +| M;QìB M"Q î h?¬M oQÆM; +ªM?
/M +?Q i¬M iU KbM?` i v +kM; F?¬M; i? H"K çQÊ+5

L?'i ç`M? H" ?„M M?È H-K- i M FB i`QÈ+ ç| H" ç° iS iBM? i?¬M pQÆM; FB T- M?
@ *? +? 5

L?¢+ JBM? >mv M?bM i?'v H½Q iY KbM? ç°i M?B M F?¬M; +| TªM SM;- F?¬M; F?
EBK L;mv M +?Q i¬M`i #B i +€+? ;B2Q ;B®M; bBM? +QM- +QM +O ?„M +kM; F?
i?B m- +?ŠM; ?¢M M?Q L?¢+ hY h?¢+? - ?„M +?d +| K°i KbM? L?¢+ JBM? >mv +?Q
+?Q L?¢+ JBM? >mv F?¬M; +?9i FB M; M ;b B- M; v +ª i`QîM; #®B M?Q L?¢+ h?
t2K p`Q i`QM; K„iX

R8y8X *?QÆM; R8Ry, "¢Q æ€M?5 URV

h?2Q L?¢+ JBM? >mv bmv M;?o H½Q iY +O ?„M H" +Ym iBM? i?¬M pQÆM;- H½Q
i¬M- M?Q p"v ?„M +¬M bÊ B\ *¬M FB M; F} B\ >B M i¢B ç2K H½Q iY /ìB çB` - +?
p"v +ÁM +| +?mv M ;b K" H½Q iY ?„M F?¬M; i? ;BªB [mv il

L?¢+ hY h?¢+? T?K+ ?²B H¢B iBM? i?¬M iW i`QM; M¶B F?B T bÊ- €M? K„i M?bM
#B M i?`M? H½M? F?®+- M|B,

@ ob b Q M;QÆB TªB F?B M?K+ +QM i \

G•K G¢+ +QìB ? ? - M|B,

@ *QM +O M;QÆB H" HK+ iBM? i?¬M pQÆM;- + Q ?ÆM i iÈB ? B +ªM? ;BÈB- +m
oB + M"v

L?¢+ hY h?¢+? M?'i i?ìB +SM; ?¼M;- HK+ iBM? i?¬M pQÆM; ç€M? iS iBM? i?¬M p
M?½- +ÁM F?¬M; #B i t'm ?' çB iB K M;QìB` Kti\ L?¢+ JBM? >mv F?¬M; #B i t'm
?- #^M; F?¬M; +?ŠM; TªB H" Km®M #` K¬M ?¢ +O b€m +?Q i¬M F?€+ +QìB +? i

@ *? - F?ŠM; ç`M? H" ?„M /MM; i?O çQ¢M ;b F?¬M; i? ç M;QìB M?"M` - M m F?-
H"K b Q €T +? çQÊ+ +QM5

L?¢+ JBM? >mv p°B p`M; #€i MQÈ+ #~M H M M;QìB G•K G¢+X

@ >W- M;QÆB ç½ /MM; i?O çQçM /Æ #~M F?B / +QM i - +kM; çWM; i`€+? i , HÈM
L?ç+ hY h?ç+? [mª M?B M +QM; +?B m çS +QM i` B M`v p¬ +MM; - H"TiS+ H'v +
[mªM +€B +Ê FB +! ç€M; iBM +`v ? v F?¬M; 5

@ *?" + +?" + - L?ç+ ;B ç m H` HQçB M; QìB F?¬M; M!B Hw H) ç M p"v b Q\
L;mv i L;mv i çQM; çQ #ì K¬M; ç-v ç†M çB ` - #° /€M; T?QM; i Q / i?QÆM; çWM,
M?bM i?'v MQÊ+ /½B +?ªv `ÁM; - M; v +ª L?ç+ hY h?ç+? +MM; L?ç+ h?QìM; *¬M ç
F?¬M; F?ÄB M; ?o HmM; imM; i`QM; HÁM; X

@ J, M?•M- K¬M; +O M`M; ç9M; i?"i H` i`ÁM ?5
L?ç+ JBM? >mv iQM? ?€Q b, + - M?'i i?ìB HB M Kî KB M; # ?Q pÈB L;mv i L;mv i
+ÁM +?Q M!B ? i ç½ #` L?ç+ hY h?ç+? [mçì K°i #çì i BX
J°i i€i FB F?¬M; ç m M?QM; H`K L?ç+ JBM? >mv p¬ +MM; Ov F?m'i- M!B,
@ *? - b Q +? HçB ç€M? +QM5

@ L;mv i i? Km°B- iB m M?B #` bOM; M`+? ?Q ?ÄM; - F?¬M; ?B m [mv +O- tBM ?½
L?ç+ hY h?ç+? p°B p`M; i? v K†i çS +QM ;BªB i?Q+?X
J M!- ç•v +?QM? H` €B ç² +O >Ä GBM? +?Q i¬M5 o` +?Q i¬M FB F?¬M; +! +QM
;B - ç®B ç½B L;mv i L;mv i +ÁM ?ÆM +QM `m°i +O KbM?- çWM; M!B H` çìB i?S #
H` L?ç+ hY h?ç+? +kM; F?¬M; /€K M!B ` HìB #'i FQM? ç!5
L?ç+ JBM? >mv F?¬M; F?ÄB ?€ ?®+ K²K- F?¬M; M; ?o iÈB K°i pQm p"i i Q K}i"Mt
H½Q iY +O ?„M T?ªB i?"M i`¼M; ç®B ç½B M?Q p"v5 hmv `^M; ?„M ?mM; ?„M; +`M
ç-M- M m F?¬M; H`K b Q im Hmv M ç M +ªM? ;BÈB h?¬M oQÆM; \
@ *ÁM F?¬M; tBM H¶B L;mv i i? Km°B5
L?ç+ hY h?ç+? p¶ H M ç-m L?ç+ JBM? >mv K°i +€BX
@ S?ªB T?ªB tBM H¶B5
L?ç+ JBM? >mv +kM; F?¬M; /€K i` M? Hm" M +MM; H½Q iY +O ?„M- imv `^M; i`Q
KB M; pšM ,M K K- M?QM; F?B ?„M +9B ç-m i`QM; K„i HçB H!2 H M p Q€M ç°+X
L[M?•M FB HçB +! çQÊ+ i?U+ HU+ ;b K` çQÊ+ H½Q iY ?„M T?ªB i?"M i`¼M; ç®B
H M ;BQìM; M; O KÈB bBM? ` i?•M T?"M5 S?B- M?bM M`M; +kM; F?B M +?Q ?„M
M`M; ,M- F?¬M; ç2K #ì K¬M; p M? + Q +O M`M; ç•K M€i i?b F?¬M; #Ä [m 5
GQçB ?Q`M; iY i?B m ;B #` H`K ?Q +,M #ªM F?¬M; #B i 2 M; çB H` p"i ;b- i`ìB b" T
çĐ H'v- EBK L;mv M +?Q i¬M +ÁM T?ªB bÊ B\ E?¬M; T?ªB +?d H` +?ÆB M[M?•M
L?ç+ hY h?ç+? F?¬M; #B i iQM? iQ€M i`QM; HÁM; çS +QM- M m F?¬M; ?„M T?ª
?²M T?B T?€+? i€MX >„M ? ? +QìB M!B,
@ L;mv i i? Km°B- +'TiB m ?mvM? K°i K†i KkB- F M`v H`K #` i?QÆM; +QM i - iB
ççQ5
@ >W- Km®M +MM; ççB T?¬B çªM bQ +?B m- i`QÈ+ iB M T?ªB çB [m +YªB +O #
aQ •M? hmv i H"TiS+ M?ªv çB ` - +?„M î i`QÈ+ K†i G•K Gç+- QĐM M; U+,
@ L[m M[m +?QM? H` T?KM; H M? +O i, i, ççB M?•M T?ªB #ªQ p ççB T?¬B çªM5
@ GB m i? Km°B- pB + M`v F?¬M; [m M ? iÈB GQçM E?¬M; M?'i Kç+? - tBM çWM
L?ç+ hY h?ç+? ç²M; /çM; F?¬M; /€K i`€+? K!+ aQ •M? hmv i- bQ pÈB pB + L;mv i
;€B +O >Ä GBM? +?Q i¬M- aQ •M? hmv i HçB H` ?"M; i?"i ;B€ i?"i5

>ÆM M[+QM +?€m +O GQ¢M E?-M; M?'i K¢+? `i ?B K- /QÈB +?Q i-M +?d +| K°i
+M; i? K ?B K [mwX

*?B5

h v T?ªB GB m "€M u M H"TiS+ H"K T?€Ti„+ ?| FB K- M; v i` M K†i ç'i ç½ FBK +?
p i FB Ki?"i b•m,

@ L?¢+ i? ?mvM? M m #QÈ+ [m ç¢Q imv M M"v- +?QM? H" Km®M +MM; GQ¢M E?
E?Q T?€+?5

*?¢v iÈB #Q +ªM? L?¢+ ;B - F?-M; M; Ì +ÁM HÈM iB M; H"K +?O5

a„+ K†i L?¢+ hY h?¢+? H"TiS+ #B Mi?"M? •Ki`-K- /M ;b ?„M +kM; H" +QM i` B +
bQM; T?QÆM; K" M|B F?-M; +| ;b F?€+ M? mX J" ?„M ç½ ,M M|B F?ûT MûT ç€M?
H¢B pb K°i iB m iY iS iBM? i?-M pQÆM; ç½ Km®M +MM; ?„M H" ç`+?5

@ GÌB +O GB m Km°B Km°B +?QM? H" HÌB +O i, i,- L?¢+ i? ?mvM? T?ªB bmv M;
L;mv i L;mv i +QÌB /mv M F? M? F?€+?- #° M;U+ M?'i i?ÌB T?"T T?²M; M?Q # ç"Q
M;QÌB M?bM ç,K ç,KX

@ >ªB i°+ +kM; i? 5

>Q >ªB Zm€M? p°B p" M; çSM; ` iÄ i?€B ç°X

???- iB m iY FB +?ŠM; H) im Hmv M ç¢Q i?m"i K ?B m +€+? +•m /šM M[M?•M- p
M;mv M w pb ?„M F?-M; iB + +MM; EBK L;mv M +?Q i-M M?'i K¢+? F? B +?B M\

>ªB i°+ M;QÌB ç-M;- ?m®M; ?² >Q >ªB Zm€M? +kM; F?-M; T?ªB ?"m ç¢B i`U+ ? +
F?-M; M|B iÈB M" M; M?QM; GB m "€M u M +MM; L;mv i L;mv i i?b ?Q" M iQ" M +|
FB M|B +?mv M5

h`QM; F?B EBK L;mv M +?Q i-M H¢B +| M?B m +QM +?€m- K†+ /M L?¢+ hY h?¢+?
tm'i b„+ M?'i M?QM; +kM; +?d H" K°i i`QM;- +ÁM +?Q +| iQ +€+? ç¢B #B m w +?Q

E?ÆB K"Q HY ;B" M +O Qi M?'i ? B ç¢B +?Q i-M- L?¢+ hY h?¢+? /€K b Q\

@ *?

L?¢+ JBM? >mv ç®B pÈB iQM? ibM? +O H½Q iY KbM? pšM +| çB m ?B m #B i- #
#QÈ+- p°B p" M; F m K°i iB M;X

L?¢+ hY h?¢+? M?QÈM; K"v- M|B,

@ J°i F?B ç½ M?Q p"v- +S ç JBM? >mv +MM; ?„M ç€M? K°i i`"M- +M; #bM? K°i i

L?¢+ JBM? >mv H"TiS+ bÊ `mM +ª M;QÌB- imv `^M; ?„M Q€M ?"M G•K G¢+ M?QM
M¶B bÊ ?½B i?"i b•m pÈB ?„M- H"K b Q /€K +MM; ?„M K°i i`"M +?B M- ç•v F?-M;
L?¢+ hY h?¢+? H"TiS+ iB M ç M # Mi B +O ?„M- M|B,

@ æÊB +? /MM; ?mv i K¢+? i`mv Mi?m"i- i¢Ki?ÌB i,M; H M +?Q +QM im pB ? B +
L?¢+ JBM? >mv H"TiS+ v M HÁM;X

L m ç i?,M; H M ? B +ªM? ;BÈB H" +| i? ç¢i iÈB #€i iBM? i?-M pQÆM;- +?Q /M G
+?d H" iS iBM? i?-M pQÆM;- H"K b Q ç®B F?€M; M' B #€i iBM? i?-M pQÆM;\ J|M
i`Í H¢BX

@ *~M i?"M +| i`€5

GB m "€M u M i?'T ;B¼M; M?„+ M?Î G•K G¢+X

G•K G¢+ F?-M; F?ÄB +QÌB M|B,

@ Zm Mi•Ki M?Q p"v\

:QÆM; K†i M;¼+ +O GB m "€M u M M?'i i?ÌB çÄ H M- ?W K°i iB M; tQ v K†i b M;
@ GQÌB [mªM M;QÆB +? i b®M;5

R8yeX *?QÆM; R8RR, "¢Q æ€M?5 UkV

@ B- bQ i, Hm¬M F?~m i?' i•K T?B M?Q p"v5 UGÌB F?¬M; ç9M; i•KVX

aQ •M? hmv i ;B M; i v- #° /€M; i?"i #'i ç„+ /oX

@ L[m M[m- Km°B Km®M #` ç€M? çÁM T?ªB F?¬M;\

GB m "€M u M +`M; i? K çÄ K†iX

G•K G¢+ +QÌB ? ? - +'i #QÈ+ çB H M i`QÈ+ i?"i iMv w M|B,

@ L m L?¢+ iB m i?B m ;B +ÁM Km®M #` ç€M?- H`K b Q i H¢B F?¬M; #B i t'm ?'

L?¢+ hY h?¢++? F?¬M; M;?o iÈB G•K G¢+ H¢B F?¬M; +?Q ?„M +?9i K†i KkB- M; v i
+QM +O ?„M- b„+ K†i F?¬M; F?ÄB i®B b-K- L?¢+ JBM? >mv M?'M F?¬M; çQÉ+ F

@ hB m i¢T +?OM;- M;QÆB M|B +€B ;b5

@ E?¬M; +-M M|B M?B m5

L?¢+ hY h?¢++? çQ i v M?'M H M p B +O L?¢+ JBM? >mv K°i +€B- K†i M;Q`B ;B
+QM- M?QM; K°i +¶ HU+ HQÊM; i?"i HÈM ç½ /kM; K½M? i`M p`Q i`QM; i?•M i? L

*?d i`QM; M?€v K„i F?Q iS+ L?¢+ JBM? >mv i`QÆM; H M- i`U+ iB T iW HK+ iBM?
iBM? i?¬M pQÆM;5

æ•v H`i?O çQ¢M M;?' +? i?B M K` +?d +| +Ym iBM? i?¬M pQÆM; KÈB +| i? i?B i`B
?" F?„+- +?ŠM; M?[M; v m +-m bQM; T?QÆM; +-M +| [m M ? ?mv i i?®M;- +ÁM
K¢+?- M m F?¬M; M;QÌB i?W M?"M +,M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M; iB T M?"M çQÉ+ H

@ > ? ?

L?¢+ JBM? >mv +ªK ;B€+ iQ`M i?•M +| HU+ HQÊM; p¬ +MM; +QÌM; ç¢B- K°i HQ¢B
i?B M ç` - M?QM; T?€T i„+ +kM; F?¬M; T?ªB /Q ?„M iU KbM? HoM? M;°- +?d +| i?
+| F?ª M,M; iMv i•K bÎ /K+ iB M ?`M? #B M ?| X

L?QM; M?Q p"v +kM; ç½ çO- HU+ HQÊM; imv i ç®B +| i? M;?B M €T ? i i?ªv5

@ hB m i¢T +?OM;- K m iÈB ç•v M?"M H'v +€B +? i5

L?¢+ JBM? >mv çÄ K„i [m€i- i?S M?'i H` Q€M ?"M G•K G¢+- i?S ? B H` /Q ?B M i¢
HQÊM;- ç•v ç½ pQÊi [m F?ª M,M; +O ?„M- H`K b Q F?¬M; i`ª ;B€i?"i HÈM\

a„+ K†i G•K G¢+ H¢M? M?Q #,M;- imv `^M; ?„M F?¬M; Km®M ;B i M;QÌB- M?QM; i
M?Q p"v- ?„M F?¬M; ç€M? +?Q i M FB #B M i?"M? #½B #MM H-v KÈB H¢5

@ *? i5

L?¢+ JBM? >mv pmM; K°i +?QÎM; ç€M? i?ŠM; iÈB G•K G¢+- HU+ HQÊM; #€i iBM?
+m²M; T?QM; b|M; i?¬M- i`M M;"T HU+ b€i i?QÆM; ç€M; bÊX

G•K G¢+ M?€v K„i ?| i?•M ?„+ ç°M;- ? B ç'K i`QÆM; H M- F?¬M; +?9i v m i? M;?

>B M i¢B ?„M ç½ +| i? +?ûK ;B i i?'i iBM? i?¬M pQÆM;- +MM; #€i iBM? i?¬M pQ
L?¢+ JBM? >mv H¢B F?¬M; T?ªB #€i iBM? i?¬M pQÆM; +?•M +?QM?- +?d i¢K i?)

pQÆM;- iU M?Q K°i M?" ;B"m KÈB M' B +?d #B i /MM; p" M; çB içT M; QÌB- +, M #^a
HU+ HQÊM; #^aM i?•M KbM?X

:B Q i?O +?d ?ÆM i`, K ?B T G•K Gç+ ç½ +?B K +S i?QÊM; T?QM;- ç2K L?ç+ JBM
>„+ ç°M; T?€Ti„+5

L?ç+ hY h?ç+? +kM; ;B®M; M?Q L?ç+ h?QÌM; *¬M- H°` #B m ibM? imv i ç®B F?
H•m +ÁM +?Q i? idM? ?²M HçB- M; v +^a +QM i` B ?„M #` M; QÌB ç M†M; ç€M? +k

@ *? - +Sm KçM; 5 *Sm +QM5

L?ç+ JBM? >mv Q Q F m i?^aK i?B i- ?„M H"K b Q +| i? M; ?o ç M +?Q /M KbM? ç
iBM? i?¬M pQÆM; M?QM; pšM; †TF i +K+ #` ç tm®M; ç€M?- F?Q i? pW i M M?'
F?¬M; +?`m M' B +O +?QM? KbM?X

@ æ€M; ç€M?5 æ€M; ç€M?5

aQ •M? hmv i î K°i # M p¶ i v F m H M pmB KWM; ,

@ æçB T?¬B ç^aM- i?2Q # M i`€B ç M K°i [mv M- ç9M; ç9M; `²B- iB TiK+ # M /QÊ
F?¬M; i`mM;- HçB ;BšK tm®M; çB- Q" M?- F?¬M; +ÁM i?'v M; QÌB- ? ? ?

@ .WM; i v5

L?ç+ hY h?ç+? p°B p" M; [m€i #^aQ M; QM; HçB- ?„M p®M Km®M +?Q +QM KbM? ç M
ç€M?5 B +| i? M; ?o ç M G•K Gç+ HçB v m M; ?B i M?Q i? - iS iBM? i?¬M pQÆM
i?¬M pQÆM; K" ç€M?5

@ L?ç+ i? ?mvM?- +m°+ +?B M +ÁM +?Q +?'K /Si- M; QÆB çWM; M?9M; i v i?b i
GB m "€M u M ç²M; /çM; #QÈ+ ` - ?QÈM; L?ç+ hY h?ç+? HçM? HMM; M|B- i`QÈ+ ç
+?Q L?ç+ hY h?ç+?- ?B M içB iU M?B M b) F?¬M; iB TiK+ HmB M?QÌM; X

*?B M ç'm +ÁM +?Q +?'K /Si\ *?Q +?'K /Si K" +QM KbM? ç½ #` ç€M? i?^aK M?Q p"
tQM; +ÁM +| F?®B tQÆM; +®i ç-v çO ? v b Q\

L?ç+ hY h?ç+? ç^M; ç^M; b€i F?Q M?bM +?^K +?^K GB m "€M u MX

h`W T?B H" ç2K L?ç+ h?QÌM; *¬M +MM; L?ç+ hY h?ç+? +MM; M? m /B i F?~m- M
ç`M? F?¬M; i? ;B i L?ç+ JBM? >mv- /M b Q ?„M H" ?"m M?•M +O +?Q i¬MX

*| i? ç€M?- +| i? K„M; - +?d +¬M F?¬M; +? i M; QÌB i?b +?Q i¬M +kM; b) F?¬M; pb
i?OX L m i?"i; B i M; QÌB K" F?¬M; ;B^aB [mv i çQÊ+ ? B M; QÌB L?ç+ hY h?ç+?- M?
imv i ç®B b) iU KbM?` i vX

h`QÈ+ K„i G•K Gç+ +ÁM +?Q +| M, M; HU+ i`î K†i pÈB +?Q i¬M- ?„M pšM T?^aB M?

L?QM; F?¬M; i? ;B i M; QÌB +kM; F?¬M; +| M; ?o H" F?¬M; i? ç€M? M; QÌB- G•K
HQçM [mv M M?Q KQ - H"K iQ" M i?•M / i?`i K€m ?mv i +O L?ç+ JBM? >mv # v iS
M; WM; ;½v- +?d i`€M? Mû F?¬M; H"K i?QÆM; i' M i?¬M ?²M +O ?„MX

L?ç+ hY h?ç+? HB M iK+ ;¬K H M ;B" M /[- M?QM; #` GB m "€M u M M; ,M i`î ?„M +, ,

L; QÌB +O L?ç+ ;B i?"i [m€M?B m- M; QçB i`W #<sup>a</sup>v +QM i` B +| iB M ç² M?'i ç½ H'
FBK ? i?¬M pQÆM;- M?[M; M; QÌB F?€+ ç m +?d H'v K°i ççQ- M?QM; +ÁM +?Q T

L„K ;B[? B ççQ FBK ? T?€Ti„+ H"K b Q +| i? bQ b€M? pÈB GB m "€M u M ç½ M„
T?€Ti„+ \

L m F?¬M; T?^aB GB m "€M u M ?ç i?O HQm ibM?- L?ç+ hY h?ç+? +kM; ç½ `T F?
ç M M¶B M; v +^a EBK L; mv M +?Q i¬M +kM; F?¬M; M?"M`5

æ€M? iÈB F?B L?ç+ JBM? >mv +?d +ÁM HçB K°i ç®M; i?`i M?½Q- K°i ç®M; pĐ +
?²B M„K i vX L?QM; çWM; M?bM L?ç+ JBM? >mv i? i?^aK M?Q p"v M?QM; pb iBM

H"TiS+ +| i? ç2K i?•M i? T?K+ ?²B- +?d T?ªB i´M i?'i i?–M ?mv i- +–M +| i?İB ;E
Hmv Mi`İ p X
æB K i`ª ;B€ ç| ?„M M?'i ç`M? +–M T?ªB i`ª5
a„+ K†i L?¢+ hY h?¢+? t M? Kûi- #”i HmB p`B #QÊ+ F?¬M; iB TiK+ +¬M; FQ+? GF
?„M +ÁM t¬M; iÊB +€B `„K5 >„M ?mM; iÊM M?bM +?^K +?^K G•K G¢+ - i`QM; €M?
K½M? HB i5
hS iBM? i?–M pQÆM; ç½ +| çQÊ+ M,M; HU+ +?®M; H¢B #€i iBM? i?–M pQÆM; - M
+ªM? ;BÊB +?ŠM; T?ªB +ª +Ym iBM? i?–M pQÆM; +kM; F?¬M; H`K ;b çQÊ+ ?„M\
L m M?Q M|Bi`QÊ+ ç| L?¢+ hY h?¢+? +ÁM +| ?Q`B M;?B +| T?ªB M?È H–K im pB +C
?B Mi¢B ?„M ç½ +| i? t€+ ç`M? G•K G¢+ imv i ç®B +| çQÊ+ i?B M T?9 v m M;?B
H•m M[iB miYFB +| i? iB M p`Q M;k iBM? i?–M pQÆM; - M; v +ª ?„M +kM; +?d
J`K°i F?B G•K G¢+ iB M p`Q +Ym iBM? i?–M pQÆM; i?b /QÈB ;–K i`İB M`v +ÁM +
F?€M; çQÊ+ G•K G¢+ \ *?Q /M ç²M; i?İB M„K ;B[çQÊ+ M,K i`,K FBK ? ç¢B ç¢Q i?
F?¬M; ?B M- iB miYFB imv i ç®B i?B M ?¢ p¬ ç`+?5
ob b Q H¢B +| v m M;?B i M?Q p`v\
>B Mi¢B wiQÎM; /mv M?'i +O L?¢+ hY h?¢+? +?QM? H`HB m HoM? H`K i?`i G•K
K°i M;`v ç¢B i?`M? +?•M +?QM?X L?QM; GB m "€M u M ç M; H¢M? HMM; M?bM +
i v H`K b Q H`v çQÊ+ Qm ç½B\

R8ydX *?QÆM; R8Rk, h?¬M h?B M ædM?X

@ *? - +? T?ªB #€Q i?M +?Q +QM ?5
L?¢+ JBM? >mv ;–v /UM; H¢B i?•M i? - M?QM; i´M i?'i i?"i M?B m i?–M ?mv i- b
ç€M; bÊ- ?QÈM; L?¢+ hY h?¢+? F?|+ +–m M|BX
@ *ÁM M;¢B K'i K†i +?Q çO b Q\
L?¢+ hY h?¢+? ?W H¢M? K°i iB M; - i v T?ªB +m®M H`v i?m +QM i` B p`Q ç M çB M
çªQ [m G•K G¢+ - +kM; F?¬M; +€Q iW K`v M;QİB GB m "€M u M- i?•M ?bM? # v im
h?U+ HU+ pšM +ÁM +?Q çO ?5
G•K G¢+ bB i bB i M„K i v- i`QM; HÁM; #®+ H M b€i F?Q +U+ i?`M? - M m M?Q ?„M
+?9i F?€+? F?Q ç2K €+ ç²M?Q L?¢+ JBM? >mv Q M? ;B i K`F?¬M; +?d +?Q ç®B
/ i?`iX
@ aQ€B ç ç - F?¬M; +–M H`K ` #° /€M; M?Q Ov F?m`i- i`QM; HÁM; M;QÆB F?¬M
M;?o iÊB i•K iBM? H9+ M`v +O L?¢+ ;B T?K iY5
L;mv i L;mv i F? M? F?€+? +QİB /mv MX
L?¢+ ;B T?K iY K°i M;QİB #` GB m "€M u M ç€M? - K°i M;QİB #` G•K G¢+ ç€M? - i
i? K m`i S+X
L;?o M?Q i? i`QM; HÁM; G•K G¢+ +kM; i?'v i?QªB K€B `i M?B m- +QİB M|B,
@ æB i?¬B5
L?¢+ h?QİM; *¬M iB TiK+ çªK çQÆM; /šM çQİM; - M?QM; +?Q çB çQÊ+ K`v #QÊ+
@ h?"T +Ym + +O i iW i`QÊ+ iÈB M v HÁM; /¢ ? T ?ÁB- H–M M`v M K i?B i i?ÁB
T?€T çÁB H¢B K|M MÊ M`v5

L?QM; ç•v ç9M; H" bU +?ì KQM; +O ?„M- i®i M? 'i H" K°i KbM? G•K Gç+ ç2K iQ" M
 M?Q ç€K M; QìB L?ç+ hY h?ç+? ç€M? M; ½- M?Q p"v ?„M iU M?B M +| i? M; ~M; ç-r
 L; mv i L; mv i +kM; +QìB- M!B,
 @ o"v i?b +?Q +?„+- # M M"v +?9M; i ççB #B m +?Q # p` +?Q i-M- +?d +—M M?[M
 [mv i b) F?¬M; M?9M; i v p"Q pkM; MQÊ+ çK+ ç!5
 S?ÄM; çQ€M +O M" M; `i +| ççQ Hw- # M i`QM; L?ç+ ;B +kM; F?¬M; T?ªB # M +
 M"v +| ?çB +?d H" L?ç+ JBM? >mv- +kM; F?¬M; i? ççB #B m iQ" M #° K†i KkB +O
 + Q i?O F?€+ +O L?ç+ ;B M; ?2 i?2Q HìB +O L?ç+ hY h?ç+? b) `i Qi F?ª M, M; X
 L?ç+ h?QìM; *¬M M; ?o M; ?o- +ªK i? 'v HìB +O L; mv i L; mv i +¬M; T?M ?ÊT i?U +
 i?" i i? 'i p¼M; X
 J" bU i?" i +kM; H" M?Q i? - K†+ /M çQ" M M; QìB G•K Gç+ ibK FB K i`QM; EBK #Q
 M, K M?QM; F?¬M; M?bM i? 'v +| i? K M; QìB +O L?ç+ ;B iB M ç M H" K T?B MXJ"
 çQÊ+ # F?®B i?—M HB m- F?®B FûK +ÄB M? 'i +kM; ç½ ççi iÈB i`bM? ç° HK+ iBM
 æ•v +kM; M?ì L?ç+ h?QìM; *¬M i?" i?B m #B i p EBK #Q +ªM? M M KÈB +| çQÊ+ i
 p"i FB ç m +| +Ym iBM? i?—M pQÆM; #ªQ ?°- M; v +ªK 'v M; QìB L?ç+ hY h?ç+? +k
 ?B M içB iQ" M #° #B M i?" M? / /" M; ç®B pÈB G•K Gç+X
 L?QM; +kM; +?QM? pb M?Q i? - +ÁM Km®M iB TiK+ ibK FB K i?—M HB m i`•M [m
 p®M H" ?"m ?Q pB M +O L?ç+ ;B - #ªQ p"i +kM; ç½ bÈK #` ?¼ H'v çB- /M b Q K½
 F?¬M; M?B m- F?B b® HQÊM; ççi iÈB KS+ ç° M? 'i ç`M? i?b EBK L; mv M +?Q i-M-
 G•K Gç+ [mv i ç`M? `ìB F?ÄB EBK #Q +ªM?—L?ç+ h?QìM; *¬M F?¬M; +ÁM Hw /Q
 +| i? i? i?B i iW #B iX L?QM; M; QìB çB `²B ;B Q ibM? pšM HQm HçB- +?d +—M ?
 u M- L; mv i L; mv i- >Q >ªB Zm€M?—çO î i`QM; ;B i°+ +?B K çQÊ+ +?9i ç` p`- F?
 i`QÊ+ M; v +ªK°i p½M #®B +kM; F?¬M; t2K ?„M p"Q i`QM; K„iX
 LY M, K b m M, K M; QìB G•K Gç+ `®i +K+ `ìB F?ÄB ?B K ç` M"v- +?mv M ç—m iB M
 ?! #®M F?®B i?—M HB m FB - +?d /MM; i?ìB ;B M MY i?€M; #®M F?®B i?—M HB
 i?ªB- im pB +O ?„M +kM; ç½ iB M H M iS iBM? i?—M pQÆM; çdM? T?QM; X
 ošM +ÁM FûK K°i +?9iX
 G•K Gç+ +kM; F?¬M; ç M KS+ F?¬M; i?Ä K½M- pÈB i®+ ç° im Hmv M ?B M içB +O
 bU F?¬M; +ÁM i?B M HwX
 G, M; EBM? >²M;—L; ?B K h? M?—G•K >²M; >Q M; ç m `ìB F?ÄB .QĐM; h•K >²- i`Q
 #Q +ªM? i?" i [m€ KS+ M; mv ?B K- F?¬M; B /€K ` M; Q" B- M?QM; M m ?B M içB ç
 M; Q" B ?Qi i?î F?¬M; F?QX
 J'v M; "v b m G•K >²M; >Q M; M!B pÈB G•K Gç+ K°i +•m ó+?9M; i Km®M `ìB çBô
 L; ?B K h? M? `ìB F?ÄB- +, M #ªM F?¬M; +?Q G•K Gç+ +Æ ?°B ;B [HçB- K" ?° i®M;
 " Q h?S+ G X
 G½Q iY +O ?„M [mª M?B M F?¬M; i? H" K M; QìB `¶B `ªM?5
 >bM? M?Q M; QìB +O G•K ;B Hm¬M H" M?Q p"v- ?„M +kM; F?¬M; i?Q+? M; ²B v M-
 Km®M #€K /QÈB mv / M? +O G•K Gç+—i?` `^M; +?QM? KbM? t¬M; ` K°i KªM? i?B
 *ªK i?€M K°i T?2M- G•K Gç+ HçB +MM; +?9M; M [iB TiK+ ` çBX
 "ªv M; "v b m #¼M ?¼ çB iÈB K°i iÁ i?" M? i?" /Q v m i m i?®M; i`- çB p"Q K°i iYm
 @ *€+ M; QÆB M!B- h?¬M h?B M ædM? FB `®i +K+ H" #ªQ p"i ;b\
 @ >B M içB +ª i?B M ?ç ç m ç M; bmv çQ€M ç•m- imv i ç®B F?¬M; T?ªB p"i T?" K5
 @ o¬M; ?o - M m M?Q H" p"i T?" K i?b M; QìB i?—M #Q pb b Q T?ªB ;B i HB M iK+ K
 HQm HçB i` M i?B i? ?¼ i€K +?[óh?¬M h?B M ædM? î i` M M; QìB G•K Gç+ô\

*€+? p€+? +| M; Q`B m®M; `QÊm + Q ?SM; F?¬M; iU +?O çQÊ+ i,M; HÈM iB M; M|B
L;mv i L;mv i ç m H" i?¬M pQÆM; H"K b Q F?¬M; M;?2 çQÊ+\\

" M ç¬m G•K G¢+ +kM; F?¬M; ç2K # +?[h?¬M h?B M ædM? ç Î i`QM; HÁM;- i?Š
+m®B +MM; i?b i v T?ªB F?¬M; F?ÄB +,M; i?ŠM;- bB i K°i +€B- +?ûM `QÊm M?'i

@ .B- ç¢B T?¬B çªM- T?€ çdM? FB +O M;QÆB ;¼B H" h?¬M h?B M ædM? b Q\\

aQ •M? hmv i H"TiS+ ?ÄBX

a„+ K†i G•K G¢+ M;QM; i`¼M;- H„+ H„+ ç¬m M|B,

@ E€ i?"i i +kM; F?¬M; #B i hY ædM? çQÊ+ ;¼B H" ;b5

@ æ½ /€K ;B i KQ`B #®M i?¬M pQÆM; ç `„+ ` iBM iS+ M"v- ?B M M?B M H" Km®
h?¬M ;BÈB pÈB i®+ ç° M? M? M?'i5

GB m "€M u M T?•M iQ+? M|BX

L;mv i L;mv i iB TH`B M|B,

@ L;Q`B b m HQM; Km®M ç2K iBM iS+ #€Q +?Q M?[M; ç®B iQÊM; Qi M?'i H" +'T

@ .½ i•K +O M;QìB M"v +U+ HÈM- Km®M ;B i +? i i€K ç¢B +?Q i¬M- i?"M? iUm +
h€K M;QìB +?9M; i çQÆM; M?B M F?¬M; + K HÁM;- HB M +MM; ?„M ç¢B +?B M-
pÈB bU pšM H¢+ +O hY G¬B +?Q i¬M KÈB ç€M? +? i G•K h?QÆM; G - h?¬M h?B
tm®M; F?¬M; `ä5

@ E?¬M; M;?o iÈB b m # M;mv M F, H¢B M;?2 çQÊ+ iBM iS+ +O h?¬M h?B M æd
G•K ;B i' iB M [mª M?B M H" ç¢B M?•M p"i i°i +MM- H¢B +| i? iWM; H" K°i i`QM
i`QM; hY ædM? H¢B +| i€K ç¢B #´M M;mv M T?€T i„+ \ *?ŠM; H) h?¬M S? T?€T i„
ç¢B #´M M;mv M T?€T i„+ F?€+ \

>Q5

hBM iQÎM; H9+ i`QÊ+ G•K h?QÆM; G +kM; F?¬M; T?€i ?B M hY ædM? +| i? +„M
M m F?¬M; ?„M ç¢B F?€B b) i¢K i?ìB HMB #QÊ+- çÊB b m F?B M„K ;B[i€K T?€T i
H9+ ç| i€K ç¢B +?Q i¬M HB M i?O +ÁM H"K ;b çQÊ+ ?„M M[b Q\

G•K G¢+ M;?o M;?o- M|B,

@ *?Q iÈB #•v ;Bì p½M #®B KÈB #B i çQÊ+ i M +O i' iB M- M?QM; ç| ç½ H" +?m
i?ªv •M Q€M ç m F?¬M; [m M ? ;b pÈB p½M #®BX *?d +¬M F?¬M; +| M;QìB i` m +
F?¬M; iMv iB M çB i` m +?¼+ M;QìB F?€+5

@ "€M u M +MM; M[m M[m +?`m î H¢B # M +¢M? M;QÆB M?B m M,K M?Q p"v- i +
M" M;- iBM iQÎM; HìB M|B +MM; pB + H"K +O M;QÆB M?Q M?'i5

GQ¢M E?¬M; +?Q i¬M i?ªM M?B M M|B,

@ L?QM; K'v +?Q i¬M F?€+ i?b F?| K" M|B çQÊ+5

@ :B bQ +kM; F?¬M; TªB M;QìB F?¬M; M|B Hw H)- L;mv i L;mv i KQìB T?¬M M„K
bQ5

L;mv i L;mv i H"TiS+ M|BX

L?QM; +kM; +?d +| M" M; +| i? p¶ M;U+ + K çQ M- >Q >ªB Zm€M? H" iB m +¬M; +?
i?m° +?mv i i?®M; i`U+ ? +O ",M; hBM? GQM; >Q" M;- M" M; F?¬M; +| iQ +€+? #ª

@ "´M M;mv M T?€T i„+ p®M /Q i?B M ç` /UM; /K+ b9+ iQ+?- +?Q /M +?Q i¬M ç½
+kM; b) î i?"i M?B m M,K b m iB TiK+ bªM bBM? ` i?¬M F?Q +?Q i¬M KÈB- +?Q i
+?Q i¬M i? K K°i M;QìB F?¬M; M?B m- Qi K°i M;QìB +kM; F?¬M; i?B m5

GQ¢M E?¬M; +?Q i¬M m M; /m M; M|B,

@ *?Q M M +?d +¬M F?¬M; +| F /½ i•K tm'i ?B M- M?Q p"v i? ;B M M"v +kM; F?¬
i? K +?mv M5

v iS +O M" M; iU M?B M H" OM; ?° G•K G¢+ i`î i?"M? +?Q i¬M KÈB- H"K i?¬M ?Q" i
i„+X

G•K G¢+ F?¬M; M;?o iÈB M" M; / M|B +?mv M M?Q p"v- M?QM; M;šK H¢B `i +| ç
Hm"i F?¬M; +€+? M"Q iB m pQM;- M?Q p"v i? v pb F?¬M; M;WM; ;B i +? i M;QìB i
#^M; M•M; çÐ K°i M;QìB iQM? ibM? ?Á i?m" M H M M;¬B- KB M +?Q ;B®M; M?Q î
ibM? ?m®M; ? B ç¢B +?Q i¬M ç²M; i?ìB pšM H¢+X

L?QM; /M M" M; M;?o M?Q p"v M?QM; F?¬M; +| M;?o M?[M; +?Q i¬M F?€+ ç²M; w

>ÆM M[+`M; i? K K'm +?®i +?QM? H" M" M; F?¬M; #B i hY ædM? +| Fª M,M; i`
T?€T i„+ F?€+5 J°i F?B G•K G¢+ ç°i T?€i?¬M ?Q" M;- p"v ?„M F?¬M; +?d H" h?¬M
i?ìB M„K ;B[i€K ç¢Q #´M M;mv M T?€T i„+ F?€+- +?QM? H" +?Q i¬M i`QM; +?Q i-

h`€B iBK G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB Mªv K¢M?- GQ¢M E?¬M; +?Q i¬M +?`m OM; ?° ?„M
i•K- +`M; K'm +?®i +?QM? H" M" M; +?Q `M; +?Q /M ?„M +| /½ i•K i®B ç +?d M?Q
?ÊT HU+ i€K ç¢B +?Q i¬M H" +| i? iB m /B i?„M5

L?QM; M,K ç| i' iB M G•K ;B i`QÊ+ F?B +? i ççB #MM; M'- /M i? M"Q çB M[?„M
i€K ççB #'M M;mv M T?€T i„+- +kM; i`'M €T HçB i`QM; hY ædM?- #Q K"i M"v M m
*| +?Q i¬M M"Q M;mv M w +?SM; FB M K°i M;Q`B +?d +¬M H"i i v HB M +| i? ;B i
G•K Gç+ M|B ?„M F?¬M; ? +| /½ i•K\

hQM? KçM; +O KbM? F?ŠM; ç`M? T?ªB M„K ;B[ i`QM; i v KbM?5

h`QM; HÁM; G•K Gç+ FBM? ?Q" M;- #Q K"i hY ædM? i`'M €T i€K #'M M;mv M T?€T
F?¬M; i? M|B `5

h`QM; HÁM; G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB F?~M i`QÆM;- H¬M M"v M m F?¬M; T?ªB /Q GQç
i`QÊ+ K" H" b€m ççB +?Q i¬M F?€+- p"v ?„M M? i ç`M? b) #` ;ç i #Ä- M?´ +Ä i" M ;@

L?QM; GQçM E?¬M; +?Q i¬M H"K b Q ibK çQÊ+ ?„M\

æ9M; `²B ç9M; `²B- F€ i?" i M" M; ibK F?¬M; T?ªB KbM?- K" H" GB m "€M u M +MM
ç²- K +QM- i' i M?B M +| bU HB M ? F€ /B m M"Q ç|- i`QM; #Q +ªM? F?¬M; +| i€+
#Q +ªM? H" çQÊ+X

L; ?o iÈB ç•v G•K Gç+ F?¬M; F?ÄB #B M b„+- M m M|B M?Q p"v +ª L;mv i L;mv i +
+| i? +| HB M ? M?Q p"v5 GQçM E?¬M; +?Q i¬M +| i? iÈB i`QÊ+ K°i #QÊ+ ççB
F?¬M; ;B M T?€T i„+ #'M M;mv M5

L?QM; K†+ /M iBM iS+ i`"M ` M;Q" B M?Q b|M; #B M- +| i? i?`B ;B M `ÆB p"Q i`Q
;B@M; M? m- GQçM E?¬M; +?Q i¬M tm'i ?B M ç¬m iB M +| i? M|B +?QM? H" p" M

•M? K„i G•K Gç+ çªQ [m ;QÆM; K†itBM? ç T imv i Hm•M +O GQçM E?¬M; +?Q i¬
F?ÄB M´B H M M; ?B ?Q†+, T?K i?•M +O aQ •M? hmv i ç½ çB ç•m\

*?Q /M T?K i?•M +O iB m M? ç¬m F?¬M; T?ªB +?Q i¬M- M?QM; H" i`QÊM; T?K +
i`M\ L?QM; iB m M? ç¬m iW M?Ä ç½ F?¬M; ;†T H½Q iY +O M" M;- H" /Q +?mv M

R8RyX *?QÆM; R8R8, h?€B *´ *?Q h¬MX

o'M ç M"v G•K Gç+ F?¬M; / KÎ KB M;- +?Q /M M;"v b m +| iB M p"Q +?Q i¬M +kM
i? +?¬M b•m i`QM; HÁM;X

@ E?¬M; K`B K" iU ç M- tBM GQçM E?¬M; +?Q i¬M +?È i`€+?5

æ9M; H9+ M"v K°i i? M? •K p¬+MM; ?MM; ?"m ç°i M?B M p M; H M- i`QM; i? M? •
H"K +?Q GB m "€M u M +MM; L;mv i L;mv i +€+ M" M; ç m i`„M; # +? b„+ K†i5

L; v +ª +Ym iBM? i?¬M pQÆM; ç m H" M?Q i? - i?•M T?"M M;Q`B iÈB F?¬M; +¬M
?Q" M;5

GQçM E?¬M; +?Q i¬M F?) + m K"v HB m- i v €Q T?'i ` - K¼B M;Q`B M?Q€M; H M
M|B,

@ h?€B *´ +?Q i¬M iU KbM? iB M ç M H" +| pB + ;b +¬M H"K\

h?€B *´ +?Q i¬M5 *?QÎM; F?@M; ;Bª #'M M;mv M i?`B ;B M T?€T i„+- ç²M; i?`B -
L;•M5

@ > ? ?

h?€B *´ +?Q i¬M H" K°i i`mM; MB M M?•M /€M; M;Q`B F?¬B M;¬- [m¬M €Q K"m ç
L?QM; F?¬M; +`B +9+ €Q- # M i`QM; F?¬M; K†+ M°B v ç H° ç²B M;U+- +Æ #„T M
M;"T HU+ HQÊM; +U+ HÈM M?Q M9B + QX

•M? K„i+O ?„M çªQ [m - M; v H”T iS+ HB M i”T i`mM; i` M M; Q`B G•K G¢+X h`QM
i M; i?QÆM; Km¬M ç`B- i? M? •K ç°i M?B M #B M i?`M? H¢M? HMM; - M`B,
@ æ| H” /Q M;?B i G•K ;B b Q\
GQ¢M E?¬M; +?Q i¬M pmM; i v €Q- M`B,
@ L; Q`B M”v H” #^M; ?[m +O iB m ç²+MM; iB m M[5 \*ÁM M[ - •M Q€M +O ç`B i`
i`”M H M M; Q`B ç`B b m ç•v\
@ GQ¢M E?¬M; +?Q i¬M- i•K ç` M; QÆB pšM Hm¬M v m çm®B M?Q i? 5
h?€B *´ +?Q i¬M F?¬M; +?9i F?€+? F?Q tmv K°i iB M; ,
@ æQÊ+- +?Q /M F?¬M; bQ çQ •M Q€M ç`B i`QÊ+- M?QM; F M”v , p”Q KbM? +| i?
i„+ ?B T #S+ +QM i - K`M MÊ M”v F H”K +? M?Q i +¬M çÁB H¢B +?S\
G`B M”v pW M`B ` KB M; i?b GB m “€M u M +MM; L;mv i L;mv i +€+ M”M; ç m M
K„M; +?YB M; Q`B X
E?B G•K G¢+ ç®B F?€M; ?„+ v M?•M [mª i?”i bY /KM; #´M M;mv M T?€T i„+- M?QM
#´M M;mv M T?€T i„+ +?QM? H” +?mv M i?”i +¬M; #bM?X J” hBM? o¬L;•M p¬bd
+Ym iBM? i?¬M pQÆM; çB +? M ûT G•K G¢+- #ÎB pb G•K G¢+ pW H9+ ç M; ç°i?
ç®B T?QÆM; #` `ÆB i`9M; #švX
æ•v H” /Q +?d b® i?¬M; KBM? +| p’M ç - pb b Q `ÆB p”Q i`QM; KB M; h?€B *´ +?
?B T v m ç•v\
æ9M; `²B- K†+ /M h?€B \*´ +?Q i¬M M`B Km®M #m¬M; •M Q€M M,K tQ - M?QM; +?d
H” pb Km®M tY Hw G•K G¢+5 G’v ` +?mv M +O hBM? o¬L;•M +?QM? H” pb ibK +
?“M +| p / M? +?QM? M;¬M i?m”M5
G•K G¢+ pW ç`M? H M iB M; i?b GQ¢M E?¬M; +?Q i¬M ç½ •K i?¬K F?Q€i i v pÊ
iB M; M`B- G•K G¢+ HB M M;”K KB M; H¢B- ç2K ? i i?ªv ;B Q +?Q GQ¢M E?¬M; +
L m i?”i bU TªB ç®B +?B M- ?„M çQÆM; M?B M b) F?¬M; F?Q M? i v +?`m +? i-
+| i? HB m K¢M; ç¬m `ÆB K€m +?ªv5
@ L; Q`B M”v H” F?€+? M?•M +O GQ¢M E?¬M; M?’i K¢+? +?9M; i - +?d +¬M ?„M
#’i Hm”M F M”Q /€K çª i?QÆM; ?„M ç m +MM; GQ¢M E?¬M; M?’i K¢+? H” ç`+? - #
b€i ;BÊB5
GQ¢M E?¬M; +?Q i¬M ç°i M?B M iW K°i M[M?•M ¬M M?m /`m /”M; #B M i?”M? M
iªM K€i ` p #€ ç¢Q p¬i”MX
L m M; QÆB +¬M +?ÆB t’m- M?Q p”v +?d +| K°i iW- +?B M5
GQ`B /•v /Q 5
@ h®i- i®i- i®i5
hmv `^M; i` M K†i h?€B *´ +?Q i¬M +Q`B iQ- M?QM; M?bM ` çQÊ+ F?¬M; ? +| +?9
+”M; H¢M?- €M? K„i HQÈi [m G•K G¢+- H° ` p H¢M? H)Q,
@ hB m iY- i`W T?B +ª ç`B M; QÆB ç m i`€M? i`QM; GQ¢M E?¬M; æB M- M m F?¬M
> „M H„+ H„+ i v- #QÊ+ ` K°i #QÊ+- M,K i?€M; p¬i”M /B M ?| - i?•M ?bM? M?Q HQ
M?€v K„i #B M K’i p¬imM;X
> B i v G•K G¢+ M„K +?†i- KQ`B M;|M i v T?€i ` iB M; F m ` ,M; `„+X
> „M ç½ i?”i H•m F?¬M; i? °°B [m +ªK ;B€+ m’i S+ F?¬M; H”K çQÊ+ ;b M?Q i? M
> „M H”K b B +€B ;b\ h`QM; +?mv M +O hBM? o¬L;•M `ä `”M; H” /Q ç®B T?QÆM;
i?”K +?Q +ÁM i²M w ç`M? Km®M T? `KM; ?„M- K” ?„M +?d /MM; i?¬M FB T /¼ Hm

G•K G¢+ +QìB ? ? - M„K i v Q M? ` - ¢2K i?B K ¢B M G•K G¢+ i?S ? B +m®M p`Q i
H'v K°i ¢`+? ? B M?QM; H¢B H` K°i T?QÆM; +?O ¢°M; iB M +¬M; - €T +? ? B i?B
L?QM; imv `^M; i?B K ¢B M #B M ?| F?¬M; +?S /UM; #^v ¢¢Q #´M M;mv M T?€T
F?¬M; ? +| v m ?¢B- K†+ +?Q ?„M Q M? M€i i? M`Q i?B M ¢` HU+ H¢B M®B F i-
#`i iY +?•M +?QM?5

" M;5

h?B K ¢B M i?S # tm'i?B M- i?'i iBM? i?¬M pQÆM;5 " M;- i?B K ¢B M i?S iQ tm'i
æ•v +?d H` M; k iBM? i?¬M pQÆM; FB T i?¬B- +| +¬M F?Q i`QÆM; M?Q p"v b Q\
G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB Q€M i?¬K- +'T #"+ #€i iBM? i?¬M pQÆM; H¢B +| ¢QÊ+ +?B
?Q`M iQ`M ¢®B F?€M; ?„M- K` M;Q`B ` M?[M; i?B K ¢B M F?€+ +| i? i¢Q i?`M? T
J'm +?®i +?QM? H` i?B K ¢B M /Q i?B M ¢` M,M; HQÊM; #B M i?`M?- +,M #^M H`
+kM; p¬ /KM; - +?d F?B M +?Q +?9M; i`MM; i® H¢B K` i?¬BX

G•K G¢+ HB M iK + i?ûi /`B- M;¢Q F?Q +O ?„M +kM; #®+ + QX

h?B M ¢` +?d +| K¶B ?„M- ?„M H` /mv M?'i5

" M;- i?B K ¢B M tm'i?B M- #€i iBM? i?¬M pQÆM;5

>Q`M ?^Q- mv HU+ i?¬M FB T F?¬M; iB T iK + i,M; H M [m€M; ?`+? i?B M- M m F?
#"+ +?Q i¬M i?b ?„M i?"i bU T?^B +?YB K„M; HÈM5

L?QM; ?B M i¢B ¢½ F?¬M; +?`m M´B- ? B i?B K ¢B M #€i iBM? i?¬M pQÆM;- ?ÆM
?B T ¢€M; bÊ ¢®B pÊB ?„MX

G9+ M`v H¢B tm'i?B M i? K H¬M i?S i€K- i?S +?QM5 hQ`M #° ¢ m H` +'T #"+ #€i
P M?5 P M?5 P M?5 P M?5

` M?B m ó+?QM? KbM?ô p•v +¬M;- +?Q /M v m M;?B i M?Q ?„M +kM; HB M iB T
?mv i T?mM i`M- i?¬M +®i ;½v pÐX

>„+ ¢°M; T?€T i„+5

G•K G¢+ ?| i?•M i?`M? ?Q p¬- #` M?B m i?B K ¢B M p•v +¬M; ?„M F?¬M; i? F?¬M
M m F?¬M; i?"i bU F?¬M; +?`m M´B MY + M? ;Bì K` pšM H¢+5

P M?5 P M?5 P M?5

*?Q /M ?| i?•M ?„+ ¢°M;- G•K G¢+ +kM; F?¬M; M´MX

>„+ ¢°M; +kM; F?¬M; T?^B p¬ ¢`+?¬ K°i F?B HU+ HQÊM; Q M? FQ+? pQÊi [m F?
K'i5 J` +?QM i?B K ¢B M HB M i?O +Æ ?² +| ¢QÊ+ i?U+ HU+ ¢€M; bÊ M?Q p"v5

J v K„M +?QM? H` i?B K ¢B M H` /Q i?B M ¢` iU M?B M /B M ?| - F?¬M; T?^B +?•M
+?'i +?S HU+ HQÊM; #^v ¢¢Q T?€T i„+ +MM; +?B M HU+ i?U+ bU ?„M +|X

LY + M? ;Bì i`¬B [m - G•K G¢+ [m v p K†i ¢'i- iQ`M i?•M ¢¬K ¢b K€m iQÆB- +Æ #
+®i M`Q ?Q`M +?dM?X

@ L;k iBM? i?¬M pQÆM; iU ?² H` K°i +Y ^B5

h`QM; HÁM; G•K G¢+ i?¬K M;?o- i`QÊ+ FB ?„M ;†T T?^B i?¬M FB T +?Q iWM; #
i?B K ¢B M #B M i?`M? #^M i?•M +ÁM +| i? p"m /KM; H¬B ? T?€T i„+¬ M m M?Q M
#QÊ+ ¢•v\
hQ`M #° T?€T i„+ ¢ m /Q i?B M ¢` /UM; /K+- H¬M b m M m tm'i?B M K°i i?B K ¢B
? #´M M;mv M T?€T i„+ i?b +kM; `i +| i? X

L?QM; i?¬M FB T imv +QìM; ¢¢B ?ÆM M?QM; H¢B i¢Q M M #B M ?| +?Q G•K G¢+

R8RjX *?QÆM; R8R3, L[h?–M oQÆM;X

E?Q HU+ +O ?„M K¢M? K) ?ÆM H9+ i`QÊ+ ;'T KQìB H–M5

>ÆM M[€M? K„i +O ?„M `k tm®M;- +?d i?'v i`QM; i?'i i?ªB i?–M ?mv i H¢B +! i?
+Ym i?ªB [m M; K M;X

aQ •M? hmv i +MM; hBM? o¬ L;•M H` ?"m M?•M +O +?Q i¬M- ?mv i i?®M; ç m HQ
K` #•v ;Bì G•K G¢+ +! çQÊ+ #´M M;mv M T?€T i„+ +kM; çB iÈB K°i #QÊ+ M`v- w M;
+QM çQìM; i?`M? iUm +?Q i¬MX

L?QM; bQ b€M? pÈB i?–M ?mv i +O aQ •M? hmv i ç½ ?Q`M iQ`M H` +Ym i?ªB- G•K
+?d KÆ ?² +! i? +?SM; FB M K°i iB +Ym i?ªB- M?QM; iBM iQìM; i?2Q +ªM?; BÈ
i?–M ?mv i T?ªB ?Q`M iQ`M H"i ç´ ç` p` i?'i i?ªB i?–M ?mv iX

æ M M;`v M`Q ç! H` i?ìB ;B M ?„M +?•M +?QM? i`î i?`M? +?Q i¬MX

G•K G¢+ T?!M; i?Q+? i?–M i?S+- b m F?B iB M p`Q M;k iBM? i?–M pQÆM; ?„M +
ç¢i iÈB M,K M;`M /†K- H¢B M?ªv p`Q K°i i¬M; +'T KÈBX

>B M i¢B +?Q /M F?¬M; /MM; #´M M;mv M T?€T i„+ M; v +ª #€i iBM? i?–M pQÆM;

oÁM; çB pÁM; H¢B- i?'K i?Q€i ç½ i`¬B [m #®M i`,K M,KX

J°i M;`v M`Q ç!- K°i ç¢Q M?•MªM? iW GQ¢M E?¬M; #Q +ªM? #„M M? M?` M;Q`B-
pW i?m'M /B HB M tm'i ?B M i`QM; K°i iÁ +mM; çB M ?Q H +O h?–M ;BÈB- F?Q
T?QM; imv F?¬M; ?B M- M?QM; +?d K°i €M? K„i ç–v çO F?Q i? H`K MSi pKM i?B

í i`QÊ+ K†i +O ?„M ç M; +! K°i ç¬B i?•M i? i`¬M i`m²M; ç M; /•v /Q +?mM; K°i
i`` i`„M; M?Q imv i- ?bM?ªM? +U+ F€ QÈi €iX

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB bYM; b®i- F?¬M; M;?o iÈB pW `ìB F?ÄB GQ¢M E?¬M; #Q +
i`QM; K„i H¢B FQ+? i?Q+? M;QìB M?Q i? X

æ•v +kM; F?¬M; T?ªB K°i ç¬B +~m M K M[ç M; K•v KQ pm bÆM- K` H` ? B M[iY
;Bª T?QÊM; ?Q ?Q`M;- #¶M; M?B M M?bM i?'v i`QM; T?ÁM; tm'i ?B M i? K K°i M
iB M; i?ûi +?!B i B- H"TiS+ p M; p¼M; +ª +mM; çB MX

@ L;QìB M`Q HÈM K"i M?Q i? - /€K t•K M?"T +'K +mM; +O #´M pQÆM;5

J°i iB M; F?B M i`€+? H¢M? HMM;- i`QM; T?ÁM; M?'i i?ìB ?B M ` K°i K„M [i?•M
T?QÊM; [m MX E?m¬M K†i M`M; / i?QÆM;- H`M / i`„M; imv i- #° M;U+ po ç¢B M?
M;¼M M9B po ç¢BX

G•K G¢+ p®M iQìM; `^M; b) tm'i ?B M K°i M K iY ?MM; po F?Q T?€+? ?B M M; M;-
K°i K„M [tBM? ç T iQÆB K¼M; M?Q ç`Q K"M5

@ .•K i†+ HÈM K"i- M?"M H'v +€B +? i5

L[pQÆM; tBM? ç T H¢M? HMM; [m €i K°i iB M;- K°i +?QìM; ç€M? ` ?QÈM; i?ŠM;
iBM? i?–M pQÆM;- im Hmv M i?Ov ? ç¢B ç¢Q- K°i +?QìM; ç€M? ` M?Q #B M F?
ç` X

"Ä [m i? HU+ +O #ªv ç¢B +?Q i¬M- i K iBM? i?–M pQÆM; +?QM? H` +QìM; ;Bª i
;BÈB5 J¼B M;QìB ç m #B i- +ª h?–M ;BÈB +?d +! ? B iS iBM? i?–M pQÆM;- M?Q
? B M;QìB FB - M?QM; H¢B çSM; i` M i`B m i`B m p¢M M;QìB5

>m®M; ?² i K iBM? i?–M pQÆM; H'v HU+ i?–M [m®+ +! i? ç¢i iÈB iS iBM? i?–M
?ÆMX *?d +–M î v M i`QM; [m®+ i?' F?¬M; ` M;Q`B- M; v +ª iS iBM? i?–M pQÆ
i` M ç–m M`M;X

E?| i`€+? M`M; +,M #^M F?¬M; +¬M ?ÄB t2K G•K G¢+ H` B- i`U+ iB T p¶ [m K°i +
G•K G¢+ KdK +Q`B- i•K MB K i? v ç´B i?"i M? M?- T?€T i„+ +O ç®B T?QÆM; H`
pmM; ` F?¬M; +ÁM +?9i mv ?B TX

"´M M;mv M T?€T i„+- +?QM? H` mv M M;mv M +O T?€T i„+ i?B M ?¢- M„K ? i i
i?QÊM;X

" 5

L[i?-M pQÆM; ç€M? iÈB K°i +?QÎM;- +?d T?OB M? H M i` M M;U+ G•K G¢+- M; v
bSi K X

@ a Q H¢B M?Q p"v5

L[i?-M pQÆM; FBM? M;¢+ i`ÊM K„i- ç¬B K¬B çÄ ?²M; +kM; KÎ ` i?"i iQ- ;B®M; M
[m^i`SM; ;`X

h`QM; HÁM; G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB `mM; ç°M;- ç½ ;¬M M,K i`,K M,K ?„M F?¬M; +?
ç®B pÈB K°i F # M +¢M? Hm¬M F?¬M; i?B m M[M?•M K` M|B H` K°i +?mv M p¬+M
?„M +ÁM +?Q i? [m v p GQ¢M E?¬M; æB M- Qi M?'i h?€B *´ +?Q i¬M pšM `bM? `

L|B +€+? F?€+- i`QÈ+ F?B ?„M +| çO M,M; HU+ ç®B F?€M; h?€B *´ +?Q i¬M- imv
+?9M; M[X

L m +?d H` M?Q i? i?b +kM; i?¬B- ?„M +kM; F?¬M; T?^B HQ¢B M;Q`B +?SM; FB M
H M- M?QM; M,K i`,K M,K ?„M ç½ ;B i`´i M?B m K½M? i?9- ?'T i?K p¬ b® H F?Q-
Hm¬M S ç¼M; i`QM; +Æ i? ?„MX

a9+ iQ+? K` F?¬M; +?¶ T?€i iB i- +m®B +MM; M?'i ç`M? i¢Q ` M¢M HKi5

@ L;QÆB `®i +K+ M;QÆB H` B\

L[i?-M pQÆM; T?K+ ?²B H¢B iBM? i?-M- /M b Q M`M; H` M;Q`B iWM; i`^B [m p¬
M`v- imv `^M; i`QM; HÁM; ç M; bÊ ?½B iÈB +U+ çB KX

G9+ M`v çB m ç¬m iB M M`M; M;?o ç M M;Q`B M`v +?QM? H` +Q`M; ;B^i?-M #Q
imv `^M; H9+ M`v G•K G¢+ H° ` K†i i?"i M?QM; H`K b Q +| i? +?SM; KBM? ?„M F

L;šK H¢B i`,K i`B m M,K F?´im b) ?| i?`M? ?Q ^Q- M[i?-M pQÆM; F?¬M; F?ÄB
ç®B F?¬M; i? F?Q M? i v +?`m +? i- +?O i?-M F?Q HB M i ` - M`M; T?^B /MM; ?

«M;- +?O i?-M F?Q +O M`M; H` K°i #^Q i?€T- tQ v i`ÁM i` M çdM? ç¬m M`M; i^M
G•K G¢+ KdK +Q`B- M|B,

@ h +¬M +?O i?-M F?Q M`v +O M;QÆB5

@ *€B ;b

L[i?-M pQÆM; H° ` p imv i p¼M; HšM ;B" M /[- +?O i?-M F?Q /QÈB ibM? ?m®M;
i? ;B Q +?Q M;Q`B F?€+- M m M?Q G•K G¢+ Km®M +?B K çQ¢i +?O i?-M F?Q-
M`M; Q M? ;B i5

æQÆM; M?B M- +?Q /M ç2K M`M; ;B i +? i +kM; +?Q +?„+ ç +?O i?-M F?Q M?"
FB Mô +O KbM?- M?QM; ç•v H` #QÈ+ ç¬m iB M- M; v +^ #QÈ+ ç¬m iB M +ÁM +?Q
çQÈ+ #QÈ+ i?S ? B\

*?Q /M G•K G¢+ +| M|B +?Q ç®B T?QÆM; ?„M +kM; +| i? i`mv M i?W çQÈ+ i?O
M?QM; ç®B T?QÆM; +| iBM ? v F?¬M;\ J°i F?B ç½ M?Q p"v ?„M +ÁM H½M; T?Q F
€T p ?QÈM; M[i?-M pQÆM; FB X

@ l®M;5

L[i?–M pQÆM; çQÆM; M?B M F?–M; + K HÁM; #`i`'M; B i- imv`^M; G•K G¢+ +k
H"TiS+ +?mv M ç°M; #ªQ i?€T ?QÈM; G•K G¢+ Q M?` K°i ç¢Q i?Ov i`K- mv HU
iBM? i?–M pQÆM;X

L`M; pW w i?S+ çQÊ+ G•K G¢+ i?"i +QÌM; ç¢B- iU M?B M H"TiS+ `9i H'v i?–M [i?
i?–M F?Q +? M;U i?U+ HU+ #ªM i?•M i?–M pQÆM;- #ÎB p"v +?d +| i? ç€M?` +
pQÆM;X

"`M i v G•K G¢+ pšM pQÆM iÈB- +,M #ªM F?–M; ? i? v ç´B- M?QM; i?Ov i`K M?€
F?–M; i? i¢Q i?"M? +?9i i?QÆM; i´M M"Q ç®B pÈB ?„MX

@ a Q +| i?

L[i?–M pQÆM; FBM? ?QªM; ç M KS+ K² ?–B H¢M? im–M` - M`M; +| i? iB Ti?K
G•K G¢+- M?QM; +ªK ;B€+ p– HU+ v m çm®B M?Q ?"B iY H`K i`QM; M°B i•K M`M;

L; v i`QM; M?€v K„i #`M i v G•K G¢+ ç½ pQÆM iÈB- çQ¢i [m #ªQ i?€TX

h`'M €T5

«M;5

*ªK SM; çQÊ+ M;mv +Æ i²M pQM;- #ªQ i?€T +m®B +MM; #°+ T?€i` mv HU+ +?O
i?–M pQÆM; +m²M +m°M ?QÈM; G•K G¢+ TªM FQ+? iÈBX

R8R9X *?QÆM; R8RN, > B " M h? M? hQ€M sQM;X URV

G•K G¢+ KdK +QÌB- ?B M i¢B ?„M H`M;k iBM? i?–M pQÆM;- +| i? /B i b€i #€i iBM
i?–M pQÆM;- +?O i?–M F?Q +?d iQÆM; çQÆM; +Ym iBM? i?–M pQÆM;- ?„M +| ;b

P M?5 P M?5 P M?5

>„M +MM; +?O i?–M F?Q F`+? HB i;B Q +?B M- M?QM; K¶B K°i [mv M Q M?` H
#ÎB pb iQ`M #° HU+ HQÈM; ç m #` ?„+ ç°M; ?Q`M iQ`M ?'Ti?m5

L[i?–M pQÆM; M?bM i?'v i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K5

L`M; #B i K°i F?B +?O i?–M F?Q F?ÎB mv +| i? Q M?` HU+ HQÈM; ç€M; bÊ iÈB
+'T +?•M +?QM? +O h?–M ;BÈB +Ym iBM? i?–M pQÆM;5 L?QM; G•K G¢+ +| i?
p"v- ?„M #B M i?€B iÈB +Ð M"Q\

G•K G¢+ F?–M; i•K iBM? FûQ /`B i?`B ;B M +?B M ç'm- i•K MB K pW +?mv M ç½
i?€T +„M Mm®iX

L;`v tQ F?B +QÈT H'v >Ä o•M h?QÆM;- /Q GB m "€M u M T?K i`€+? FB K +? +?
+Æ ?°B ç2K hY ædM? Mm®i +?YM; >Ä o•M h?QÆM;X >B M i¢B i?U+ HU+ +O ?„M
p"Q i?U+ HU+ #ªM i?•M H`K çQÊ+ K°i #QÈ+ M`v5

Lm®i +?Q i 5

hY ædM? KÎ` - F?) KÎF?) ?ÊT- #ªQ i?€T ç½ #` Mm®i çB p"QX

P M?5 " M;5 " M;5 " M;5

*?O i?–M F?Q Î# M i`QM; hY ædM? HB m K¢M; TªM FQ+?- çKM; i?•M çdM? i`²B
F?€M; p– Q+?- M m >Ä o•M h?QÆM; +ÁM F?–M; i? i`®M i`€M?- M?Q p"v #ªQ i?€

>ÆM M[#ÎB pb G•K G¢+ ç¢i iÈB M;k iBM? i?–M pQÆM;- +?Q /M #ªQ i?€T TªM
F?–M; i? H`K ?„M ç m çÈM iÈB M; i çB- +?d H`K ;•M t M? M´B H M- K€m im–M` -

@ :B i i 5

L[i? - M pQÆM; T?šM M° [m€i- i`M M;"T T?šM m'i +MM; imv i p¼M; M; v +?O i
M`M; +ÁM F?ª M,M; M`Q T?ªM F?€M; 5 >ÆM M[M;mv M +?O M?•M F?¬M; +? i- +?
+?O M?•M KÈB\

L`M; F?¬M; M;?o iÈB G•K G¢+ +QÈT +?O i? - M F?Q pb Hmv M ?| HU+ HQÊM; #
Km®M +?O i? - M F?Q M?"M i?S+ ?„M H`K +?O M?•MX

L?bM i?'v M`M; T?šM M° F?B M ç²B M;U+ F?¬M; M;WM; T?"T T?²M;- #° M;U+ M´B
+`M; M;`v +`M; çÄ- ?ÆM M[ +?O i? - M F?Q F?¬M; M;WM; T?ªM FQ+? i`QM; hY æ
i?"i HÈM +?Q ?„M

>„M T?ªB T?€i iB i M¶B i?®M; F?´ +MM; H F?Q M`v5

J` M[ M?•M +?QM? H` #B M T?€T i®i M?'i5

>„M pšv i v- M[i? - M pQÆM; ç½ #` ?9i iÈB i`QM; i v ?„M- G•K G¢+ +QÌB ?,M; ?„+ -
#° M;U+ pmM + Q +O M`M;X

L[i? - M pQÆM; p¬ +MM; #B T?šM- F?¬M; M;?o iÈB G•K G¢+ ç° + €+ M?Q p"v- +?šM
Km®M ¬ M?K+ M`M; i`QÈ+ F?B +? i5

L`M; #„i ç-m HB m K¢M; T?ªM F?€M;

*?SM; FB M M[i? - M pQÆM; ;B½v /K i`QM; HÁM; G•K G¢+ - ? B M[M?•M ;Bª T?Q
?½B- M; v +ª i? - M pQÆM; +kM; `ÆB tm®M; M¬M; M¶B i? i?ªK M?Q i? - ? B M`M;
+| i? +| çQÈ+ #B M T?€T M`QX

"i [m€ M m M?Q G•K G¢+ +?d H` Km®M +?ÆB çM +MM; +€+ M`M;- ? B M`M; +?š
M;QÈ+ H¢B +ÁM +| i? KQÌB T? - M T?®B ?ÊTX

"ÍB pb ? B M`M; +?d H` M?[M; M[M?•M #bM? i?QÌM;- H¢B #` M[i? - M pQÆM; FB
+?ÆB çM ;Bª T?QÈM; ?Q ?Q`M; K` i?¬B- F?¬M; /€K i?U+ bU ?²M; ?¢M? tm'i iQÌM
i? M`Q H¢B ?€+ +| i? bQ b€M? çQÈ+ pÈB M K M?•M +?•M +?QM?\

G•K G¢+ +?šM; M?[M; H` M K M?•M +?•M +?QM?- ?ÆM M[ +ÁM H` +QÌM; ;Bª i`Q
i`¼M; M?'i H` HU+ HQÊM;- +| i? +MM; +QÌM; ;Bª M?Q p"v +MM; ç° pm bÆM- ? B M

> B M`M; ç m /MM; €M? K„i F?€i p¼M; HšM m Q€M M?bM G•K G¢+ - QÈ+ ;b ?„M pS
p ?QÈM; +€+ M`M;X

P M?5 " 5 P M?5

L[i? - M pQÆM; FB F?¬M; + K HÁM; #` G•K G¢+ F?®M; +? - M`M; ` bS+ T?ªM F?
;B[i?Ov ? #´M M;mv M T?€T i„+ - #'i F€+¬M; FQ+? M`Q +O M`M; +?d + - M +| +?
iB m /B iX

smv H¢T K°i iB M;- HQM; #`Q +O M[ i? - M pQÆM; #` ?mM; ?,M; tû KÎ- H° ` i?•M i
M´B #`i pQÆM H¢B- ? B KªM? çÄ YM; ?B M`X

"` H F?Q # Q i`MK- K°i K†i iQM? +€+? ?„+ €K +O G•K G¢+ +?B K +S i?QÈM; T?
i v ç†i H M ;Á M;U+ i`ÁM i` /MM; bS+ tQ M„M H MX

L[i? - M pQÆM; ç€M? K¢M? p`Q M;QÌB ?„M- M?QM; ç®B K†i +MM; M;k iBM? i? - M
i K iBM? i? - M pQÆM; +?šM; F?€+ ;b ;½B M;S - F?¬M; i¢Q M M +?9i i€+ /KM;X

J` M?„+ iÈB T?€T i„+ i?b +`M; i? K p¬ /KM;X

smv H¢T tmv H¢T H¢B M;?2 i? M?•K iB M; pªB p| + tû `€+? i`mv M` - MY i?•M /
H°i b¢+? b)- #Ì K¬M; ç-v ç†M imv i i`„M;- Í;B[ çMB ?B M` #KB +Ä M?Q iÄ b€M

.K+ p¼M; +O G•K G¢+ #WM; +?€v- ¸2K K¬M; M[i?–M pQÆM; M•M; H M- F?¬M; +
imM; ¸KM; p¬B +€B HB MibK ¸QÊ+ KK+ iB m- T?®+ K°i iB M; iQ¬M #° ¸B p¬Q- M[
+?|B i B i¬M M; "T F?m' i M?K+- M;¬M; +?B +; €v i¬„M; M?Q imv i- MQÊ+ K„i +m²M
æ®B pÈB M[M?•M #bM? i?QìM; K¬ M|B- T?K i?m°+ p¬Q +QìM; ;Bª +?QM? H¬ p¬M K
i?"i ¸€M; +?ì KQM; X L?'i H¬ K„ M[- F?¬M; +| K°i M K M?•M +QìM; ¸¢B #ªQ ?° i?"i
M;| - b) ;B®M; M?Q ?¬M; ?| H–M HQÊi #` i` Q ¸´B [m i v +€+ M K M?•MX
L?QM; M[M?•M +| i?•M T?"M +| ¸` p` iU M?B M F?¬M; + K HÁM; i`î i?"M? ¸² +?Æ
¸½ ¸SM; i` M ¸dM? h?–M ;BÈB- H¬K b Q v M T?"M H¬K HB i K½ /QÈB +?¶ FQM +O
G–M M¬v #` #€ pQÆM; M;¢M? i?QÊM; +mM; - M[ i?–M pQÆM; i`€B H¢B M;WM; F?
i¬WM; M?bM G•K G¢+- T?ªM; T?'i M?Q Km®M ¸2K ?bM? /¢M; +O ?„M ;?B F?„+ i`
+kM; F?¬M; M;mv M #m¬M; i? X
G9+ M¬v G•K G¢+ H¬K b Q +ÁM HÁM; i?QÆM; ?QÆM; iB + M;¼+- +?d #B i i"MiB
ibM? T?|M; i?Q+? H F?Q iQ+? Hkv +ª M,K i`,K M,K i` Mi?•Mi? ¸–v ¸†M imv i pì
L[i?–M pQÆM; F?¬M; M;WM; #` M #¬B ¸O HQ¢B iQ i? - +?Q /M M¬M; +| i?•M i? -
bS+ ûT ¸ M p¬HU+ ` M `d- i`QM; K„i ¸ T H°` p +-m F?¬MX
.K+ p¼M; /–M ¸QÊ+ ?Á /`m- Hw i`Q G•K G¢+ /–M F?¬B T?K+- ?„M M?QÈM; K¬v ¸
K°i # M- M•M; + Q +U p"i ?QÈM; ? B K„ M[¸ M; ¬K +SM; M? m ¸B iÈBX
> B M¬M; FB iU M?B M #B i G•K G¢+ Km®M H¬K ;b- ¸ m H°` #B mibM? pW KWM
JWM; H¬ +| i? +MM; G•K G¢+ F i tm®M; K°i ¸Q¢M ibM? /mv M bQÆM; bÈK- FBM?
K) +O ?„M- ¸ m ¸2K i?–M pQÆM; ;•v bS+ ûT ¸ M F? M iB M; - +€+ M¬M; +ÁM +?`m
G•K G¢+ ¸B iÈB- ¸2K K°i K„ M[# H M- `QÈM M;QìB HB M iB M M?"T bÆM ¸°M; ¸½
K¢M? K) i?ªQ T?¢iX
am®i K°i M;¬v ¸ K b m- # K„ M[p¬HU+ M^K i` M ;BQìM; HšM /QÈB ¸'i- i?•M i? i
b„+ i?€B ¸Ä YM; - FB m /B K QÊi €iX
G•K G¢+ F?Q M? +?•M M;²B- i?2Q +ªM? ;BÈB #ªM i?•M ?„M i,M; H M- +?d K°i M;¬v
i`'M €T +?O i?–M F?Q FB - ?B M i¢B +| i? `9i` HU+ HQÊM; # M i`QM; M|X
L[i?–M pQÆM; Kî ¸¬B K„i p¬ +MM; KÄB K i- €M? K„i M?bM G•K G¢+ p¬ +MM; T?S
L¬M; ¸½ +ªK SM; ¸QÊ+ iB HB M ? ;B[KbM? +MM; +?O i?–M F?Q ¸½ F?¬M; +ÁM
G•K G¢+ ;B¬v tûQ F?¬M; +?`m M´B- +,M #ªM F?¬M; F?ª M,M; w i?S+ iÈB- M?QM; i
+?O i?–M F?Q FB +O KbM? ¸½ tQM; ¸ìB5

R8R8X *?QÆM; R8ky, > B " M h? M? hQ€M sQM;X UkV

"îB pb i?–M pQÆM; T?€T i„+ K¬ M¬M; HoM? M;° ¸QÊ+ #B M K'i5

hmv `^M; pšM +ÁM HU+ HQÊM; +'T #"+ i K iBM? i?–M pQÆM; - M?QM; i`QM; M„K
i?–M ¸dM? T?QM;X

æ½ bÈK i?"M? i?|B [m2M i?–M pQÆM; + Q + Q i¢B i?QÊM; - M?QM; K°i F?B `9i H
+? M? H +? HÈM M?Q i? #ªQ M¬M; H¬K b Q i?W M?"M\ L?bM M K M?•M ¸–m bÄ F
bÊ ?½B p¬i"MX

L; v +ª +?O i?–M F?Q +kM; +| i? i`'M ;B i- ¸•v H¬ F?€B MB K ;b\

L¬M; +?d +–m ¸QÊ+ +? i i?"i i?®M; F?Q€B- K¬ imv i F?¬M; Km®M b®M; i¢K i`î i?
G•K G¢+X

JQÌB # M;`v b m- G•K G¢+ KÎ ? B K„i- #QÈ+ H M F?¬M; i`mM;- i?-M FB T -K -K H
 *?B M +?B M +?B M5
 *kM; ;B®M; M?Q H9+ ¸°i T?€ M;k iBM? i?-M pQÆM;- ¸¢Q H¬B FB T ?¢tm®M; ¸-m
 G•K G¢+- F?Q iS+ HK+ iBM? i?-M pQÆM; +m²M +m°M / Q ¸°M;- ?QÈM; i?ŠM; +?¶
 æ¢Q i?-M FB T i?S ? B- i?-M FB T i?S # 5
 _'i M? M? +?QM ¸¢Q i?-M FB T iQ`M #° ?¢tm®M;- #B M i?`M? +?QM i?B K ¸B M
 iBM? i?-M pQÆM;- K` +| iÈB b€m +Ym iBM? i?-M pQÆM;5
 G•K G¢+ +?B M ¸ M T?€i ¸B M5
 æ®B K†i +MM; HQ¢B ¸`+?M?•M ¸€M? K½B F?¬M; +? i FB - +?Q /M ?„+ ¸°M; +QÌM
 #ÎB pb HU+ HQÈM; i?B K ¸B M M; v +ª ?„+ ¸°M; +kM; F?¬M; i? +„M Mm®i5
 h`QM; ¸| +| K°i iB #´M M;mv M HU+5
 G•K G¢+ iU M;?o +?d +| i? i ` h?¬M S? T?€T i„+ KÈB +| i? /B i ? i ?| i?•M i?
 ?„M i?“i F?¬M; #B i KbM? KQÈM mv HU+ hY ædM? +| i? b) ;ÈB ` i?B M ¸` +`M; T
 F?¬M;X
 .M b Q iQ`M #° T?€T i„+- iQ`M #° HU+ HQÈM; ¸ m ¸ M iW +?QM? i?B M ¸` iU M?B
 i¢B +kM; +?d H` K°i #° T?“M +O i?B M ¸` iU M?B MX
 G•K G¢+ F?¬M; K¢Q ?B K M?Q p”v- /M b Q imv `^M; ?„M b) #` i?QÆM; i`QM; H¬B F
 +?®M; ¸Ð MY + M? ;BÌ +kM; F?¬M; T?ªB H` F?¬M; i? X
 P M?5 P M?5 P M?5
 >„M im¬M i`Q i?-M ?mv i- tQÆM; +®i +kM; #` ¸€M? pÐ i`„M; ? m- M?QM; +m®B
 i?-M ?mv i HQm +?mv M- i?•M i? ?„M ?Q`M iQ`M F?ûT H¢B- +Ym i?ªB i?-M ?mv i
 ?ÆM K°i QiX
 *'i #QÈ+ [m v p +mM; ¸B M- imv `^M; pW `²B i? M? i? H¬B FB T `’i HÈM- M?Q
 /B M- i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M ?„M +kM; F?¬M; bÊ #` K’v +?Q i¬M FB i`mvi
 EB M i?S+ G•K G¢+ ¸° i?-M FB T [m€ ¸€M; bÊ- M[i?-M pQÆM; ¸½ ?Q`M iQ`M F?
 i?’v ?„M +kM; F?¬M; +ÁM ¸°M; i€+ M`Q- ;B®M; M?Q ¸½ +?`m T?“M #’i ?¢M?X
 L?QM; +?di`QM; M?€v K„i b m- ¸¬B K„i M`M; i`ÈM i`ÁM- #ÎB pb G•K G¢+ H¢B M?`
 HÈM M|M; ?’B FB H¢B ¸•K p`Q i`QM; +Æ i? +O M`M;X
 L;QÌB M`v H` b„+ K ?| i?•M b Q\ oW KÈB ¸° tQM; i?-M FB T F?¬M; M;Ì pšM +ÁM
 M`v\
 @ *~M i?“M HoM? M;°5
 G•K G¢+ `QÈM M;QÌB ¸•K b•m p`Q i?•M i? M[i?-M pQÆM;- ¸²M; i?ÌB T?€i ¸°M; h
 ?”Q [m M;- T?•M ` K°i ¸¢Q T?€T i„+ ?mv MªQ i?-M; [m +?¶ F i M®B ;B[? B M;C
 M[i?-M pQÆM; /kM; K½M? H Q iÈBX
 @ L;¬
 h?•M i? K K K¢B +O M[i?-M pQÆM; F?¬M; F?ÄB +?’M ¸°M;- T?€T i„+ M?Q p”v
 [m2M #B iX L?QM; /¬M /¬M t•K M?“T M`M; H”T iS+ ?B m ¸QÈ+- ¸•v H` i?-M pQÆM
 K` M`M; ¸½ ¸€M? K’i5
 G•K G¢+ F?¬M; M;Ì i`ª H¢B +?Q M`M;5
 ob b Q\

"ÎB pb i?—M pQÆM; T?€T i„+ M?'i M?'i ç®B SM;- M" M; K'i çB +?O i?—M F?Q +kM;
+?QM? H" imv`^M; hY ædM? i®M; tm'i` i?—M pQÆM; T?€T i„+ - M?QM; #ªQ i?€T
T?€T i„+ pW p†M HQm H¢BX

ob p"v F?B G•K G¢+ pW çQ` M; Q" B- M[i?—M pQÆM; HB M +| i? M?"M H'v iQ"
?B m çQÊ+ - M? M? +?| M; [m v p iB m +?m~M M; "v i`QÊ+X

æQÆM; M?B M ç•v +kM; H" M,M; HU+ K" G•K G¢+ +| çQÊ+ b m F?B iB M p"Q M; k i
>B M i¢B ?„M +| i? ç2K #ªv ç¢Q #'M M; mv M T?€T i„+ ç®B SM; i?—M pQÆM; T?€T
M; Q`B- çQÆM; M?B M +?d +| i? M?'i M?'i ç®B SM;- imv i F?¬M; F?ª M,M; ? B M
i?—M pQÆM; T?€T i„+X

E?¬M; +?d M?Q i? - ?„M +ÁM Km K°i i†M; K°i- # M +?Q M[i?—M pQÆM; FB i?
pQÆM; T?€T i„+5

*—K H'v +?O i?—M F?Q +O M; Q`B i - H¢B +?B K çQ¢i i?•M i? M; Q`B i - /M b Q +k
F?¬M; T?ªB b Q\

L[i?—M pQÆM; i`ÊM K„i- imv`^M; M" M; F?¬M; i? H"TiS+ iB m ?| ç¢Q FBK ? i?
M?QM; #ªM i?•M M" M; +?QM? H" i?—M pQÆM;- H"K b Q +| t H¢- H"TiS+ ?B m çQ
+ 'T #"+ i?—M pQÆM; 5

L m M|B i?Ov ? T?€T i„+ H" ?„M i`ª H¢B- p"v FBK ? T?€T i„+ i?b iQM? i? M"Q\
L K M?•M /MM; i?O çQ¢M #¢Q HU+ +?B K ?[m M" M; `®i +K+ H¢B H" B\
æ•v +?QM? H" T?€T i„+ i?—M pQÆM;- ?ÆM M[H" ? B ç¢B ç¢Q #'i ç²M;- Km®M M„H
i?—M pQÆM;- H" p¬ ç`+? +MM; ;B B5

h`QM; F?QªM? F?„+ M" M; p¬ +MM; FQ+? ç°M;- ? B i v F?¬M; iU +?O çQÊ+ ¬K +´G
` M`d- ç¬B çMB i`B M H M ?¬M; ?„M- ç ?„M +| i? iB M p"Q +"M; b•m +"M; b•m ?/

J°i ç¢Q i?—M pQÆM; T?€T i„+ ç½ i M`½ +ªK t9+ T?šM ?"M i`QM; HÁM; M" M; X

h`QM; HÁM; G•K G¢+ F?¬M; +ÁM €v M€v- t2K M?Q ói` Q ç´B ?"M; ?| ô çQÊ+ i?Á
pQÆM; +?d # 'i [m€ H" F„ M[+ 'T` i?¬BX a m ç| ?„M H¢B i®M; tm'i +?Q ? B K„ M[F
+ÁM +| i? HoM? M; ° ? v F?¬M; T?ªB t2K M?"M i?S+ +O +?QM? ? B M" M; X

E?¬M; HQm H¢B i M KbM? - +kM; F?¬M; ?ÄB i M +O M[i?—M pQÆM; +MM; ? B M
H" +?'K /SiX

L m G•K G¢+ óT?B m ô K„ M[K°i H—M T?ªB i`ª ;B€ #^M; #®M ç¢Q i?—M pQÆM; T?
` i?B M ?¢b) #` M; Q`B K„M; ?„M T?€ bªM- i?"i F?¬M; #B i b) +| # Q M?B m K„ M[
ç M ói?, Kô [m X

G•K G¢+ i?m i?"T i•K ibM? - K°i #QÊ+ çB` ç½ pQÊi p"Q ?Q F?¬M; t t¬BX

>„M Km®M çB ç2K +?•M p¢+ +m®B +MM; +O hY ædM? i?m ?²B i`Î p X

h`QÊ+ FB F?¬M; +| [mv i ç`M? M"v H" #ÎB pb ?„M HQH„M; M m hY ædM? ?Q" M iQ
i¬M FB ? v #B i i` M i?U+ i ?¼ ç½ bÊK #B i M?QM; ?B M i¢B M m pB + ?„M +|
#°+ H°` €M? b€M;- p"v iU M?B M F?¬M; +—M iB TiK+ +?i çÊB M[X

Jm®M i,M; H M impB F€i?"i #B M T?€T çÆM; BªM M?'i +?QM? H" çQ¢i H'v +?O i?
pQÆM; #` ;B i +? i`i M?B m- M?QM; i²M i¢B ?"m i? Qi M?'i +ÁM ?ÆM M; "M M; Q`
/ ibK- H'v i?U+ HU+ ?B M i¢B +O G•K G¢+ ç½ çO i`M €T +?O i?—M F?Q T?ªM F?

L?QM; +?O i?—M F?Q pšM H¢+ - i?B M ç` #B B- H"K M?Q p"v i?"i bU ;•v ç°M; ioM?
+| i? b) F?¬M; F?B M +?Q +?Q i¬M ?Q" B M; ?B- M?QM; H†T H¢B M?B m H—M F?¬
iQ+? +O KbM? b Q\

Pi M?'i G•K G¢+ +ÁM +?Q #` ûT #m°+ iÈB KS+ HB m K¢M; X

L m i?"i bU Km®M +QÈT çQç i +?O i?-M F?Q- p"v +kM; F?-M; i? H"TiS+ Hmv M
bç+? b)- b m ç| +?çv iÈB +?•M i`ÌB ;|+ # - HçB ç2K Hmv M ?| iQ" M #° i?,M; HB
#QÈ+ H M +?Q i-M i?-M ?Q" M;5

R8ReX *?QÆM; R8kR, >"K *U L?•MX

æ M H9+ ç| +?Q /M +?Q i-M çm' B iÈB i?b ?„M +ÁM bÊ ;b\

æ²M; i?ÌB M„K ;B[? B HQçB F?-M; ;B M +MM; i?ÌB ;B M #'M M;mv M T?€Ti„+- +
F?-M; i? K°i H-M HB m KçM; pÈB #ªv +?Q i-M M?QM; Km®M +?çv i`®M +ÁM +|

h?•M ?bM? t i [m M?Q çB M- G•K Gç+ HQÈi i` M i?B M F?-M; h?-M ;BÈB ?QÈM;

" M,K b m ?„M çB iÈB K°i KªM? ?Q M; pm- MÆB M"v bÈK F?-M; +ÁM #|M; M;QÌB
+?Q /M H" i?B M i?-M MY #QÈ+ F?| çBX L?QM; ç®B pÈB G•K Gç+ K" M|B imv `^M
b•M p„M;- M?QM; imv i ç®B F?-M; +| €T HU+ ;b [m€ HÈMX

@ *?QM? H" +?¶ M"v çB5

G•K Gç+ pQÆM i v ç2K F?-M; ;B M 'M ç`M? +O h?-M ;BÈB tû M€i- ?Q F?-M; HQ
F?2 MSi K½M? HB i i`" M ` - ?QÈM; +?¶ ?„M +m®M iÈBX

L? M?"M; +?Êi H|2- G•K Gç+ ç½ iB M M?"T ?Q F?-M;- iB M i v T?'i [m - F?2 MS
K'iX

E€ i?"i ?„M F?-M; +?O ç°M; M®B HçB i?b F?-M; ;B M +kM; b) iU ç°M; +?[i`- M
K°i +?9i- K" MÆB M"v H" K°i KªM? ?Q M; pm- +?Q /M #` ?Q F?-M; HQçM HQm ç" T
;b ç€M; M;çBX

L?QM; ?„M Hm¬M b) T?K i`€+? ç®B pÈB pB + KbM? ç½ H"K- M M F i i?9+ pšM iU H

h`QM; ?Q F?-M; ?„+ €K HšM ?Q M; p„M;- +?ŠM; F?€+ ;b K°i M;K+ ;B K HÈM- +?
çÆM MÆB ç|X L;Q" B ` ?Q F?-M; ;B| H®+ +m²M; #çQ #„i ç-m F?ÎB ç°M;- +?ŠM; F

G•K Gç+ F?) + m K"v- hY ædM? +kM; F?-M; T?€i ` +?9i /` ç°M;- iÄ `ä +?•M pç+ F
?Q†+ H" M|B F?QªM; +€+? pšM +ÁM [m€ t X

h`QM; ?Q F?-M; +,M #ªM F?-M; T?•M ç¬M; i•v M K #„+ ?Q†+ + Q i?'T i`€B TªB-
iÈB- b m ç| /MM; T?QÆM; i?S+ ibK iÁB i?2Q ?bM? i`ÁM KÍ `°M; T?çK pB ibK FB K

h?'K i?Q„i ç½ i`¬B [m bm®i M,K i`,K M,K- G•K Gç+ iWM; i?ÌB F?„+ ç m iB M ?"M
M?Q i? - i`QM; HÁM; M?Q ç½ +? i H†M;X

*?ŠM; H) J½ S?' h`ç+? HW ?„M\

h?2Q Hw i?mv i i?b b) F?-M;- M m M|B /®B i?b i?-M i?S+ # ç°M; F?-M; Fª M,M;
M„K +?„+ çB K 'vX

*?ŠM; H) +?•M pç+ FB iU KbM? +?çv çB\

_ 'i +| i? - +| H) i®+ ç° +?çv i`®M F?-M; M? M?- M?QM; +?d +¬M +| i?ÌB ;B M MÆ

L;?o M?Q i? ?„M `®i +K+ #Ä [m pB + ibK iÁB i`QM; ?Q F?-M;- `ÌB F?ÄB MÆB ç|X
pW tm' i?B M i`Î HçB i`QM; h?-M ;BÈB- hY ædM? ç°i M?B M M' B H M b|M; ;B|5

*?•M pç+ i?S i€K5

æ•v i?"i bU H" çB KÁM ;B"v b„i ibK F?-M; i?'v- çQÈ+ ç M F?-M; T?Q +?9i +¬M; T?

E?¬M; b B- p¬ Hm"MH" hBM? æB M i?"T +?O- JBM? >" oQÆM; ? v J½ S?´ h`¢+? ç
t9+ çQÊ+ KªM? M?Ä hY ædM?- +?d #` K°i +¶ HU+ HQÊM; # ç°M; HB M ? iÊBX h
i„+- +kM; ;B Q +?Q bS K¢M; ibK FB K +?O i? hY ædM?X

J½ S?´ h`¢+? i?U+ bU Î ?Q F?¬M; ibK çQÊ+ i`mv M i?W +?•M p¢+ i?S i€K- M?QM
M^K i¢B MÆB M`v5

@ hB m iY FB - K m M? M? +9i M; v5

h? M? •K +?'M M´ -K p M;- K°i M; Q`B F?´M; H² + Q +?WM; i`,K i`QÊM; tm'i ?B M M
iQ`M i?•M; -M M?Q i`-M i`KB- +?d K†+ K°i +?B + [m-M +°+ #^M; FBK +?9+X

æ| H` K°i M K M?•M- iQ`M i?•M ç m /Q FBK +?9+ +? i?"M?- K€B i|+ /`B H¢B +?Š
i v +-K i`Q`M; K•m /Q i?B K çB M ?bM? i?"M?- iW i` M + Q M?bM tm®M; M; v ?„M

h?QÊM; i?B M i?-M- M?` i`¼M; i?B MX

hm pB M?Q i? ?Q`M iQ`M F?¬M; +| iQ +€+? ç G•K G¢+ ` i v- ?ÆM M[ H9+ M`v i•
F?¬M; Km®M ;•v ?'M pÊB M; Q`B FB - +Q`B M|B,

@ æ¢B ;B ?Ä - M;QÆB ç€M? F?¬M; H¢B i 5

@ hB m iY FB - M;QÆB ç M; pk M?K+ *U G¬B i°+ +?B M bo po ç¢B b Q\

L;Q`B F?´M; H² ;B"M /[- +?•M T?ªB ;B"K tm®M;- Q M?- +ª K†i ç'i -K -K `mM; K¢M?
H MX

G•K G¢+ +Q`B ? ? - iMv i v +?d p`Q M;¼M M9B t t - Q M?- HU+ HQÊM; +'T #"+ i?
H"TiS+ #B M i?"M? #°i K`M- #B M K'i F?¬M; +ÁM i?'v #|M; /€M; i,K ?ÆBX

@ L;QÆB M;QÆB M;QÆB t¬M; p`Q ç¢B ?¼ 5

h?¬M ibM? M;Q`B F?´M; H² FBM? M;¢+- H"TiS+ H° ` #B m ibM? p¬ +MM; HQ bÊ
#€B T?QÆM; ?QÊM; FB ,

@ h?B K æB M i?-M po ç¢B- ç•v H` M;Q`B M;Q`B ç½ F?BM? M?`M- F?¬M; [m M ?

@ lv- H`K b Q p`v5

G•K G¢+ +kM; F?¬M; iMv iB M ` i v- #ÎB pb +?•M p¢+ i?S i€K M^K Î +?¶ FB X

@ æWM; M|B +?mv M pÊB i - i F?¬M; #B i M;QÆB5

L;Q`B F?´M; H² ?QªM; bÊ M?ªv /UM; H M- HB M iB T HmB p T?Q b m- Km®M +MM

h v T?ªB G•K G¢+ pW FûQ- #®M bÊB /•v i?WM; /Q T?€T i„+ HU+ ?bM? i?“M? H”T
pQÆM; +’T i`”M [m - #®M ¸-m H•m H”T iS+ `ÆB tm®M;- #®M i?B i? F?¬M; ¸-m +
M?Q bm®B i`”QX

R8R3X *?QÆM; R8kj, æ¢B h`’M a€iX UkV

" # # # - #®M M; Q`B FB ¸²M; i?`B ;K+ tm®M;- bBM? +Æ M?€v K„i ¸Q¢M imv iX
h`QM; F?QªM? F?„+ +ª bÆM +®+ F?¬M; +?9i •K i? M?X

hmv `^M; +?d +| #®M M; Q`B +? i- ?ÆM M[+ªM? ;BÊB +?d H` +’T #”+ i`mM; M;mv
+| F?¬M; Qi- M?QM; +| i? #m°+ *?Q H½Q #€i +| +ªM? ;BÊB i?QÊM; i?B M i?¬M #
i`QÊ+ +Y G¬B h?¬M æB M- ¸•v `ä`”M; H` ¸®B T?QÆM; +® w i`„M; i`ÊM F?B m F
L; Q`B FB - +?QM? H` i?¬M pQÆM; 5

æ®B K†i pÈB K°i i?¬M pQÆM; +| w ¸² #’i i?B M- B /€K ¸B H M i` m +?¼+ i²M i¢B
?B bBM?ô i?b M?Q i? M”Q- M?B m H„K M; `v b m +?d ¸QÊ+ K°i iB M; F?2M +O #
i?b ¸½ +? i`²B5

"¼M ?„M #Ä` M; `M p¢M M, K im Hmv M +kM; F?¬M; TªB /MM; óHWM; Hšv ?B bBM
G•K G¢+ M?„K K„i H¢B- F?¬M; ? +| #’i F€ ¸°M; i€+- M?QM; >¶M æ°M .QM; G¬ ¸ M
?Q +O #®M M; Q`B FB X L?QM; HU+ HUM; i`mM; M;mv M i?¬M +kM; F?¬M; ¸O M
M i`QM; +ÁM +| i`Q M?È +ª ¸`B +O #®M M; Q`B FB X

G•K G¢+ ¸ M; H”i t2K ¸Q¢M i`Q M?È FB - M?Q p”v +ÁM i®i ?ÆM H` i`U+ iB T ûT ?
E?¬M; M?bM i?b i?¬B- pW t2K tQM; HY ;B”M +O G•K G¢+ H”T iS+ #WM; H MX

h`QÊ+ ¸| #¼M ?„M ¸2K M[M?•M F?¬M; H² FB t2K M?Q +QM +?| +?¢v F?„T MÆB- H
+O G¬B h?¬M æB M K” M|B [mª i?“i +?d H` pB + M?Ä F?¬M; ¸€M; F 5 "¼M ?„M H
KQÆB b€m +?OM; i°+ #’i ¸²M;- H’v i?O ¸Q¢M i`M #¢Q M¬ /`+? +€+ +?OM; i°+X

:B M /•K +QÊT #|+- F?¬M; +?mv M €+ M”Q F?¬M; H`K5

"¼M ?„M +?QM? H` pQÆM;- H` #€ +?O- +?Q /M G•K G¢+ iWM; ;B i +?|+ p¬ b® M?
M; Q`B +O #¼M ?„M +kM; +| +ªK ;B€+ i?“i; ? i`KX

*?d KÈB M?bM t2K K°i MY - G•K G¢+ ¸½ ¸2K i`Q M?È +O #®M M; Q`B iB m ?Ov- ?
Km®M ¸2K iQ”M #°M; Q`B +O MÆB M”v Q M? ;B i5

@ *| +•m M|B- M; Q`B ¸ M; H`K- i?B M ¸ M; M?bM5

:QÆM; K†i G•K G¢+ F?¬M; +?9i /B M +ªK M?bM [mûi [m ¸Q”M M; Q`B,

@ hW i`QÊ+ iÈB M v i F?¬M; ? iBM +€B ;b ;¼B H` i?B M ?[m i?B M #€Q- €+ ?[m
#’i M?•M- HB M ¸ i i? v i`B ?”M? ¸¢Q5

•M? K„i +O ?„M H|2` - K°i ¸¢Q HU+ HQÊM; H”T iS+ #„M ` F?„T #®M T?QÆM; i€
?ÆM i`, K M; Q`B i`QM; bÆM +®+ i`QM; M?€v K„i K¢+? K€m MSi iQ€+- i?¬M ?mv i
L?[M; M; Q`B ¸| B +kM; ?QªM; ?®i- ¸®B pÈB i?¬M HBM? K” M|B K†+ /M +?ªv ? i
M?QM; i`QM; K€m ~M +?S HoM? M; ° T?€T i„+- i’M i?’i i?¬M ?mv i +?ŠM; F?€+
F?¬M; ?QªM; \

"¼M ?„M Km®M +?[i` #ªM i?•M- M; ,M +ªM K€m ?mv i t|B KÁM- F?¬M; M; `T?€i
p”M +?mv M ¸QÊ+ HU+ HQÊM; i`QM; +Æ i? - +?d +| i? i`Æ K„i K” M?bM5

_ 'i M? M? K€m ?mv i +?ªv F?¬- F iB T / i?`i #¼M ?„M #„i ç-m i M ` - `ÆB tm®M;
ç m çÈM- H`K K¶B M; QìB ç m T?€i` iB M; F m i? HQÆM; i?ªK i?B iX

G•K G¢+ F?¬M; ? +| +?9i HÁM; ç²M; ibM?- bQ pÈB M?[M; pB + €+ M?[M; M; QìB
M?Q i?“i óM?•M iWô- M?QM; M m ?„M Km®M ?¼+ i?2Q i?O çQ¢M FB ç®B ç½B M;
KbM? +ÁM +?Q #B M i?€B iÈB M?Q p”vX

@ L; QìB M”Q / €K ç M G¬B h?¬M æB M ;BQÆM; Q B5

h`QM; K°i KªM? F m ;”Q i? i?ªK- i?“i M?B m M; QìB iW i`QM; G¬B h?¬M æB M H Q
M^K ç-v ç’i i` M K†i ç m H°` p ?QªM; bÊX

*kM; F?¬M; T?ªB #¼M ?„M +?Q iWM; ;†T [m ?bM?ªM? +”M; i? K i”M M?šM- M?
H` F i?U+ ?B M- +ªM? iQÈM; +”M; i?ªK +?d H`K #¼M ?„M +QìB HÈM i? K K°i Qi
` i` M ç-m #¼M ?„M- +?d +?ªv +?9i K€m ç½ ;B”M F?¬M; F K çQÈ+- ?m®M; +?B +
ç°M; X

•M? K„i G•K G¢+ H|2 ?”M [m M; - M?[M; M; QìB FB ç m MSi iQ€+ K¢+? K€m- #QÈ
M; QìB i`QÈ+ ç| - i?¬M ?mv i +m²M; T?mM- iB T i?2Q K€m i?“i iB m ?Ov- +m®B +M
E?B i?¬M +®i +kM; ?| i?“M? i`Q #KB- F iB T H` i?¬M iQM? ?Ov /B i- poM? pB M
G•K G¢+ M?Q ç¢B K pQÆM; - +¬H”T ;B[#B M K€m- H½M? F?®+- imv i ibM?X

@ h¬M; B€ +ÁM Km®M H`K iÈB F?B M”Q\

h? M?•K mv M; ?B K #,M; bQÆM; HšM T?šM M° p M; H M- T?Q i`QÈ+ G•K G¢+ tm
iW KQìB K’v im´B +?Q iÈB ?ÆM b€m KQÆBX

o K†i #¼M ?„M i?“i T?šM M°- M?QM; +ÁM +?Q #B i im pB +O G•K G¢+ M M +?Q
G•K G¢+ H¢M? HMM; M?bM i?Q€M; [m #ªv M; QìB FB - F?¬M; +-M M; ?o +kM; #B
M; QìB +O hBM? æB M- M?“M bS K¢M; ibK FB K +?O i? hY ædM?- M?QM; #¼M ?
Hqm i`QM; HÁM; X

h` M i?U+ i i`QM; M?[M; bS ;Bª M?“M H M? +kM; +?d +| h?¢+? L; mv i +MM; G•K >
L?QM; h?¢+? L; mv i H` T?€T i„+ +?B HBM?- i?2Q w M; ?o M; ?B K F?“+ K` M|B +k
G•K >²M; >Q M; M m F?¬M; pb hY ædM? ç M; i?m°+ p +QM ?„M- ?„M H¢B + K i•K
L; QìB ç m +| iQ i•K- +| /½ i•K5

@ æB tm®M; 5

G•K G¢+ H¢M? HMM; M|B- F?Q i? HK+ iBM? i?¬M pQÆM; +m²M +m°M- # Q T?O F
@ S?®+

ªv i?¬M pQÆM; ç²M; i?ìB T?mM i`Q K€m iQÆB- H”T iS+ `ÆB tm®M; F?¬M; i`mM
i?¬M pQÆM; HU+ HQÈM; - i?“K +?Q +ÁM M; ½ tm®M; i?¬M +ªM?- M; v +ª M, M; HU-
G9+ M”v M; v +ª #¼M ?„M +kM; `mM `~v M?Q +-v b’v- K°i +¶ F?Q i? HB M +| i?
tm®M; - ç•v H` +?B M HU+ ç€M; bÊ #”+ M”Q\

@ hB M iB M #®B

ªv M; QìB `mM ;B¼M; ?QÈM; G•K G¢+ F m H M- p K†i ç€M; i?QÆM; M?Q +-m tBM
h?¬M pQÆM; i?b M?Q i? M”Q- FûK K°i +ªM? ;BÈB H` €T +? imv i ç®B5 >ÆM M[
HB M i`M €T #¼M ?„M `ÆB tm®M; ç’i- +QìM; ?½M p¬bQM; 5

E?¬M; T?ªB M|B iS iBM? i?¬M pQÆM; ç½ +U+ K¢M? M?“i h?¬M ;BÈB b Q\ hW ç•m

@ *€+ M; QÆB /mM; i9M; #° ?¢ ?”M? €+- ç²M; /¢M; i°B F?¬M; i? i? 5

G•K G¢+ H¢M? HMM; imv M €MX

@ E?¬M;

"^av M;QÌB ç²M; i?ÌB ;-K H M ;B" M /[- #¼M ?„M i`^aB [m M;¬M p¢M M,K KÈB çB iÈ
M;mv M w ?| i?¬M? #KB ç'i- H" T iS+ Q M? ` K°i FQ+? +U+ K¢M? ?QÈM; i?ŠM; p

G•K G¢+ ç2K i v #½B tm®M;- # # # - ç-m H•m +O #^av ç¢B h?-M oQÆM; M? Q M
?mv i pk- i?-M iQM? #` i`U+ iB T t| çB- H" T iS+ iY pQM;5

"^av M;QÌB M"v +kM; F?¬M; +| iU i v T?¢K T?^aB pB + €+- M?QM; #¼M ?„M F?¬M; -
?mM;- +ÁM /mM; i9M; M?[M; M;QÌB FB H"K €+- ç²M; /¢M; F?¬M; i? i? i?S- # M
H" iB M M;?B #¼M ?¼`²BX

J" H9+ M"v- M?[M; M;QÌB F?€+ i`QM; bÆM +®+ +kM; +? i çQÊ+ i?'i i?'i #€i #€i-
?Q ?QÈM; G•K G¢+ /kM; K½M? H Q iÈB- Î i`QM; ç| HU+ HQÊM; F?¬M; M?B m H„H
;B®M; M?Q #B M +^a- ?QÈM; p G•K G¢+ +m²M; Q M? HQ¢M i¢+ K" çBX

G•K G¢+ #^aQ p +?†i #^aM i•K- ç2K M?[M; i`Q M?È M"v ?Q" M iQ" M #"B i`W Î # M M
+^aM? ;BÈB #•v ;BÌ+O ?„M +ÁM +?Q çO- F?B iB M p"Q *?Q h¬M +'T- #'M M;mv M
i?S+ H" +?Q T?€T F?¬M; /QM? `²BX

R8RNx *?QÆM; R8k9, hY ædM? "´ sQM;- æ°i "B MX URV

>„M T?'i T?'i i v- K°i ç¢Q GB i .B K +m®M [m - i`¬M; +^aM? ?mv i M?K+ # v iS imM
iS+ #` GB i >Ä ç®i iŠM- ?„M çB M? M? ?QÈM; p G¬B h?-M æB M- +| +€ H¼i HQÈ
i`U+ iB T ;B i +? i- F?¬M; #m¬M; i? °i €+ ç²X

hB M p"Q ç¢B çB M- hY ædM? i`QM; i?S+ ?^aB +?'M ç°M; +¬M; K½M? HB i- M?QM; i
?B M- ?B M M?B M +?•M p¢+ i?S i€K +€+? ?„M +ÁM iQÆM; ç®B t X

L?QM; Î /QÈB hY ædM? +MM; +?•M p¢+ i?S i€K +°M; KBM?- G•K G¢+ pŠM H" K2M i
M°B i•K FB çB iÈB +m®B +MM; +O G¬B h?-M æB M- h?' ? T?€T i„+ p" M +?mv
?QÈM; p i`QM; HÁM; ç'i ;?û [m K" çBX

" M;¬v b m- ?„M #¶M; M?B M /WM; H¢B- K°i +^aK ;B€+ #'i M K½M? HB i Î i`QM; H
æ¢i iÈB HQ¢B im pB M"v M?Q ?„M- i•K ?mv i /•M; i`¬Q +€B FB imv i ç®B H" +| w
bU T?€i bBM?- ?ÆM M[+MM; ?„M +?mM; K°i M?`T i?Î5

G•K G¢+ M?QÈM; K"v- i?ÌB ;B M T?€T i„+ T?€i ç°M;- ?„M M?bM t2K iQÆM; H B +O
M[- imv iQÆM; H B H" K¬M; HmM;- F?¬M; M;WM; #B M ?| - M?QM; pŠM H" +| i? `

*€+ M" M; F?¬M; M;¢B5

G•K G¢+ H¢B ç2K iQÆM; H B #¼M M;QÌB L;?B K h? M?- G•K >²M; >Q M; iWM; +€
T?€i ?B M #¼M ?„M ;†T çQÊ+ M;mv ?B K ;bX

L?Q p"v ?„M ?ÆB b[M; bÌ- +?ŠM; H) b) +| +?mv M ;b T?€i bBM? Î i` M M;QÌB ?„M
æ®B pÈB p" M K M? +O KbM?- #'i F€ K°i M;QÌB M"Q M„K ;B[i?ÌB ;B M T?€T i„+ -
?| - # M i`QM; i®B i,K ç m +| K°i +´ HU+ HQÊM; ç M; M;M i`Î H'vX G•K G¢+ M?QÈ
i€K M"v ?¢ H¢+ imv i ç®B b) F?¬M; +| M?[M; M;QÌB F?€+ #B i`ä- ç†+ #B i H" #^av
F?¬M; T?^aB ç½ bÈK çQ¢i çB i`M €T- /MM; M;M +^aM hY ædM? #´ F?mv i- M|B F?
*?Q h¬M i?S +?QM tm'i i? 5

L?Q p"v- #Ä #^av ç¢B *?Q h¬M FB - i` M çÌB M"v +ÁM +| B +| i? ç®B pÈB ?„M i¢Q

G•K G¢+ i?"i bU F?¬M; M;?o` çQÊ+- +?Q /M H" >„+ v M?•M FB +?¢v ç M +kM; p
çQÊ+ *?Q h¬M i?¬M F?Q- M;QÆB `9i` HU+ HQÊM; i?¬M F?Q b€M; i¢Q T?€T i„+ -

L|B b m - > „+ v M?•M ç2K iBM iS+ h?¬M h?B M çdM? î i` M M;Q`B G•K Gç+ T?|M;
#B i i`®M ç M ;|+ M`Q- ?€ b) î T?Q i`QÈ+ K B T?K+ ?„M- ?Q†+ H` î b m HQM; +?r
J'm +?®i M?'i +?QM? H`- G•K Gç+ +| hY ædM? +?2 H'T F?Q iS+- /M H` *?Q h¬M h'
M`Q bmv iQM? ç M ?`M? imM; +O ?„M- +,M #^aM F?¬M; +| F?^aM,M; #B i`ä ?„M î ç
æ M i°i +MM; H` pb +€B ;b\
G•K Gç+ +?d H` /WM; K°i H9+ HB M iB T iK+ çB iÈB- #´ ? i hY ædM? H` i•K M;mv

G`K K°i M;Q`B çB M- +`M; H` K°i ç`B FB m ?MM;- G•K h?QÆM; G iU M?B M +| ç`
imv i`QÊ+ K„i +?d p M p M +| +ªM? ;BÈB "€i hBM? h?-M oQÆM;- M?QM; +?B M HU
oQÆM; #bM? i?Q`M;- /MM; G•K Gç+ çQ€M +?WM; /M H` GB m "€M u M- L;mv i L; r
H` ç®B i?O +O ?„M5

*?d +| hBM? o¬ L;•M- HQçB M;Q`B +| çQÊ+ i? +?'i ç†+ i?M M`v- +| M,M; HU+ #Ä
h¬M- KÈB tSM; +MM; G•K h?QÆM; G H` ç`+?- F?B G•K h?QÆM; G F?¬B T?K+ ç`
;B i hBM? o¬ L;•M i?"i bU H` i`QM; M?€v K„i i-K ç|X

G•K h?QÆM; G FB m ?MM;- G•K Gç+ +`M; H` v m M;?B i5

>„M bQ pÈB G•K h?QÆM; G +`M; +?B K Qm i? +?QM? H`- ?„M +| çQÊ+ i€K ççQ
M`v imv H` G•K h?QÆM; G iW i` M M;Q`B #€i ççB *?Q h¬M ói`°Kô ç M- M?QM; i`
G•K Gç+ +?B K çBX

hW ;|+ ç° +O G•K h?QÆM; G K` M|B- ?„M Km®M H`v ç² çç+ +O KbM? i`Î HçBi?
ç° +O G•K Gç+ ç M t2K- ?„M +kM; F?¬M; T?ªB p¬ /mv M p¬ +È ççi çQÊ+ M?[M; #
F?¬M; B F?¬M; i`ªB [m i`MM; i`MM; çB T çB T F?9+ +?B i +MM; ;B M M MX

L|B b m- G•K h?QÆM; G +| i? óT?K+ bBM?ô +kM; H` #ÎB pb ?„M K°i H-M M[#´
M`v F?¬M; +ªK FQ+? +ÁM +?Q iQM?- +ÁM Km®M ç°M; i?O ;B i ?„M- +€B M`v ç +

GmB K°i pçM #QÊ+ K` M|B- +€B i´ iB M M`v F?¬M; #B i +€+? # Q M?B m ç`B- +ÁM

G•K Gç+ i?ûi /`B K°i iB M;- i€K ççQ T?€T i„+ +?B HU+ Î i`QM; i? M°B çB M +m²
?QÊM; G•K h?QÆM; G T?€i F?ÎB TªM FQ+?X

""M?5 ""M?5

G•K h?QÆM; G +?QM? H` i M çB M- ?€b) 2 M;çB +MM; M;Q`B HB m KçM;- ?„M
+MM; G•K Gç+ +?B m +?B m HB m KçM;- F?¬M; ;BªM; K°i çB K ?Q p,M +?9i M`Q
M?Q p`v- Q M? ç M ççB ç` +?'M ç°M; K½M? HB iX

@ >W- HU+ HQÊM; H½Q iY +ÁM F?¬M; +| ?Q`M iQ`M F?¬B T?K+- F?¬M; +| +¬M;
+? i çB +?Q i 5

G•K h?QÆM; G M?QÊM; K`v- ?„M H` i M çB M ç9M; p`v- M?QM; +kM; F?¬M; TªB
?²B- ?„M H`T iS+ i?Á i v ?QÊM; hY ædM? +?d K°i +€BX

" 5 S>-*

G•K Gç+ ç°i M?B M +?'M ç°M; iQ`M i?•M- F?®B F?¬B H¶B K°+ i` M M;Q`B FB H`
+kM; H` K°i M;KK K€m iQÆB +m²M; #„M ` - +Ym i?ªB +?B b„+ ç½ iQÆM; ç®B M²M

@ ±- E?¬B H¶B K°+- ?W- iB T i?2Q b) F?¬M; +| p`M i®i M?Q p`v5

G•K h?QÆM; G +Q`B HçM?- i v TªB HçB +•m- hY ædM? HçB #„i ç-m M? tQ€v H

oW `²B- ç9M; H` G•K h?QÆM; G b B F?B M hY ædM? ç€M? ` #´M M;mv M T?€T i
M;Q`B G•K Gç+ HçB +| F?¬B H¶B K°+ p¬ +MM; i`•M [mw- i? v ?„M ?| ;BªB F i [ma

""i [m€- #´M M;mv M T?€T i„+ +kM; F?¬M; TªB çM ;BðM- /M i?U+ HU+ +O G•K h
+?d H` KQÊM hY ædM? +?B mv +kM; +| i? i`U+ iB T M€i #`v F?¬B H¶B K°+- +kM
i?QÆM;X

J„i i?'v G•K h?QÆM; G pW Km®M b B F?B M hY ædM? ç€M? ` +¬M; FQ+? i?S ?
+?d ` K°i M;|M i v- ?QÊM; hY ædM? T?€i ` K M? H M?X

""M?5

> B ççQ #´M M;mv M T?€T i„+ HšM M? m çKM; p`Q- H`T iS+ bQM; bQM; +?¬M pMF

a„+ K†i G•K h?QÆM; G i`Î M M +`M; çB M +m²M;- M? +? KB M; H° ` +m²M; iB m

@ >ªQ i M iB m iY M;QÆB- F?¬M; ?´ H¨ ?"m M?•M +O H½Q iY- `ä¨¨M; p¨Q H9+ ç| +
çdM?5 > ? ? - #'i [m€- +€B M¨v /M b Q +kM; H¨ *?Q h¬M i?¬M F?Q +O H½Q iY5
>„M pšv i v- Km®M i?m hY ædM? M?"T i?S+ ?ªB +O KbM?- M?Q p¨v G•K G¢+ b) F?
ç M HU+ HQÊM; +O hY ædM?X
G•K G¢+ H¢B ?€ +| i? ç +?Q ?„M M?Q M;mv M- p°B p¨M; ?QÊM; hY ædM? i?Á¨
M[çQ¢i H¢B hY ædM?X
J'm +?®i i?„M; #¢B +O ? B M;QÌB M; v ÎT?Q i¨ M hY ædM?- B +| i? çQ¢i çQÊ+
` #´M M;mv M T?€T i„+ - b) K°i H¬M ?¨M? ç°M; ç¨M? p€M +K+X
h•M- H½Q ? B çÌB +?O M?•M ç®B F?€M;- ç²M; i?ÌB +kM; H¨ ?mv i K¢+? F?¬M; #B
#QM?5
@ > ? ? - H½Q iY F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M M;QÆB t€+ i?U+ `´i +QÌM; ç¢B- +
+kM; `´i H¨ #°B T?K+ - #'i [m€- M?QÊ+ çB K HÈM M?´i +O M;QÆB H¨ h?¬M h?B M
+?O- M;QÆB H¢B H¨K b Q +| i? i¨ M? çQÊ+ [m H½Q iY5
G•K h?QÆM; G +QÌB iQ- hY ædM? ç M; H´v i®+ ç° +U+ F€+?"K +?¢T ?QÊM; T?Q
imv +?"K- M?QM; +m®B +MM; +| K°i F?„+ b) /mM; M?"T i?•M i? +O ?„MX
J¨ iÈB H9+ ç| - +?QM? H¨ K°i F?„+ ?„M T?€i¨ K°i FQ+? i¨Q K¢M;- çm´B ;B i?"m ç
L|B i?"i- ?„M `´i i?QÎM; i?S+ ?"m ç¢B M?Q p¨v- M?QM; iB + B #ªQ ?„M +QÊT H´v
i„+ p®M T?ªB H¨ +O ?„M- pb bU i?®M; i¨¨ +O KbM?- /M H¨ +QM `m°i +kM; +| i? ;
M?•M +€+? F?¬M; #B i# Q M?B m çÌB\
G•K G¢+ #'i ç°M; F?¬M; bÊ ?½B- Îi¨ M i¨ M? çQ¢i hY ædM? #¢B #ÎB G•K h?QÆM;
#`- +kM; F?¬M; TªB ?„M FûK +MM; *?Q h¬M i?¬M F?Q T?M ?ÊT- K¨ H¨ pb +Um +?
K°i KU+ F?¬M; +| +? i- ?„M H¢B H¨K b Q +| i? ç¢i çQÊ+ hY ædM? +?QM? i?S+ M?
*Um +?O M?•M M¨v ç®B +?B M MY +€B i•M +?O M?•M- iU M?B M H¨ G•K h?QÆM
+MM; M?´iX
L?QM; +Y ç°M; H¬M M¨v +O G•K G¢+ +?d H¨ pb i¨ M? i?O i?ÌB ;B M- i¨QÊ+ FB i
K°i FQ+? +?Q iY- M?QM; ?„M #`i?QÆM; +kM; F?¬M; TªB +?mv M çM - TªB ç2H
i? T?€i?mv +?B M HU+ ` K¢M? M?´i +O ?„MX
h¨ M? çQ¢i hY ædM?- bQ ç´m +kM; F?¬M; TªB HU+ HQÊM;- K¨ H¨ i¨ M iBM? i?¬M
ç +?Q G•K G¢+ çQÊ+ i?ÌB ;B M`ªM? `¶B /®+ bS+ HB m K¢M; i¨ HB m i?QÆM; i?
@ h`î p 5
G•K h?QÆM; G ? ? +QÌB /¨B K°i iB M;- hY ædM? sPI lI5 K°i +?mv M- +?mB p¨Q
+O ?„M- ?„M ?W H¢M? K°i iB M;- M?´i +?d çB K¨ - Km®M ?QÊM; G•K G¢+ Q M? |

R8kkX *?QÆM; R8kd, *?Q h¬M æ m hÈBX URV

L?QM; p¨Q H9+ M¨v- i?•M ?bM? G•K G¢+ H|2 H M- F?¬M; ;B M i?m´M /B T?€i ç°M;
;BªK i®+ ç° M?ûi p¨Q i¨ M M;QÌB G•K h?QÆM; G X

@ •M\

G•K h?QÆM; G K„i ?´ K€v ç°M;- hY ædM? K°i +?mv M- +?Q T?€T F?¬M; /QM?- H
;BªK i®+ ç° #„M Î# M M;Q¨B +Æ i? - M?QM; G•K G¢+ +kM; +?d +¬M i?„M; çQÊ+ i¨
G•K h?QÆM; G M?´i +?d çB K¨ - G•K G¢+ ç½ +?mB p¨Q i¨QM; ?Q F?¬M;X

@ h?^M; F?®M5

G•K h?QÆM; G H"TiS+ M' B ;B" M ;-K H M K°i iB M;5

h€K ç¢Q #´M M;mv M T?€Ti„+ ç m î` M M;Q`B G•K G¢+- M m F?¬M; i? ;B i +? i F?¬M; +| F?ª M,M; ç¢i çQÊ+ T?€Ti„+ i`mv M i?W i` M hY ædM?- M,K ç| i?¬M T? i„+ FB M?bM M?Q H` ?„M H`K- M?QM; +¬M; i?¬M b m HQM; H¢B H` h?¬M h?B M M?Q K°i +€B +-mX

"ÎB p"v +m®B +MM; M?'i i€K ç¢Q T?€Ti„+ i`M €T î` M +?•M p¢+ hY ædM?- K" F?¬ªB +O ?„M5

>B M i¢B ?„M imv +| i? `i M? M? im Hmv M i`Î H¢B ç° + Q M;`v tQ - M?QM; +kM; M;`v tQ - M m M?Q #€i ç¢B *?Q h¬M H¬M M[?QÊM; ?„M HB M i?O p•v +¬M;- ?„M

G¬M M`v- ?„M F?¬M; iBM #€i ç¢B *?Q h¬M FB +ÁM +| i? +?Q ?„M +Æ ?°B H¢B T?

G•K G¢+- TªB +? i5

G•K h?QÆM; G ç-m ç-v i|+ ç2M i?ŠM; pk M?"T F?¬M;- ?„M ç°i M?B M +i iB M; + H` +`M; i? K i?9 p` \ æÊB +?Q F?¬B T?K+ i?U+ HU+ M,K ç|- ?„M HB M ç2K #€i ç¢B iWM; M;Q`B K°i- K" G•K G¢+ i`W F?B i`®M î +?•M i`lB ;|+ #B M F?¬M; çB ` - M m M[- ?„M i`i M?B M çm' B ;B i F M`v5

oQÆM; ç² i?®M; i` - imv i ç®B F?¬M; +?Q T?ûT +| i?•M ibM? i²M i¢B5

sPI II5- sPI II5- sPI II5

G•K G¢+ HB M iK+ tmv M pB i i?lB F?¬M;- H"TiS+ # v pMM pKi[m i?B M bÆM p¢ ?Q F?¬M; M?ªv ` - óP ô i?Q€M; K°i T?€i- H¬M M[ M?' ` K°i M;KK i?¬M ?mv iX

J v K„M G•K h?QÆM; G pšM +?d H` F?¬B T?K+ ç M "€i hBM? h?¬M oQÆM;- ?m®M F?¬M; ;B M +MM; i?lB ;B M T?€Ti„+- M m F?¬M; G•K G¢+ imv i ç®B F?¬M; +| F?

>„M H m K€m iQÆB i` M F?|2 KB M;- M?Qm K`v- H•K p`Q HQĐM; M M +?B +ªM?X

J°i T?QÆM; /B M- K'v M;Q`B h?€B \*´ \*?Q h¬M ç®B pÈB ?„M +QB M?Q +€B çBM? i'i i`W +?Q i?®M; F?Q€B- K°i T?QÆM; /B M F?€+ G•K h?QÆM; G +kM; M?'i ç`M? i? +QÊT H'v i€K ç¢Q #´M M;mv M T?€Ti„+X

æ½ K'i çB hY ædM?- ibM? +ªM? +O G•K G¢+ i`Î M M +U+ F€ ?ÄM; #ûi5

*€+? H`K M iQ`M M?'i- H` H"TiS+ iB M p`Q î # M i`QM; #€i ç¢B "Q \*ªM?- +?¶ ç| iÁB- F?¬M; +€+? M`Q /B M ?| iQÆM; H B- +?d +¬M +?Q ?„M ç-v çO i?lB ;B M- i h?¬M >Q`M;- H¢B bÊ B ç M\

*?Q /M #¼M M;Q`B G•K h?QÆM; G - h?€B \*´ \*?Q h¬M HB M i?O i?b M?Q i? M`Q ç€M; ç¢B #B m +?Q +?QM ç¢Q #´M M;mv M T?€Ti„+- +MM; ?„M #bM? i?O5

"i [m€- G•K h?QÆM; G M`v /½ i•K i?"i HÈM- b m F?B ?„M F?¬B T?K+ i?U+ HU+- i M?Q M;`v tQ +m²M; M;¢Q ç M ç²M; i?lB +MM; #€i ç¢B *?Q h¬M H` ç`+?- i'i M?B M

>B M i¢B ?„M iW K°i MÆB #Q K"i ;¬M ç|- ç°i M?B M T?€i ç°M; ç€M? HûM K` M|B- i i?O5

hmv G•K G¢+ +ÁM F?¬M; +| iB M p`Q \*?Q h¬M h?¬M >Q`M;- M?QM; ?„M iBM iQÎM h?¬M S? T?€Ti„+ î ç¬M çª ç°+ ç'm ?ŠM H` +QlM; ç¢B M?'i5

L;Q`B F?€+ +ÁM +?Q iQM?- M?QM; GQ¢M E?¬M; \*?Q h¬M +MM; G•K G¢+ +| ç¢B ç`M? TªB i`ª5 >m®M; ?² +€+ M`M; S?QM; aÎ GB M ç m î GQ¢M E?¬M; çB M- G• G•K h?QÆM; G +ÁM +| i? M?•M iW MQÆM; i v ç M i? v ?„M HQm H¢B ?mv i K¢+?

G•K h?QÆM; G H` FB m ?MM;- +`M; H` i M çB M- i M çB M b) H`K +?mv M ;b- H` i? +•M M?„+5

G•K G¢+ F?¬M; #B i G•K h?QÆM; G +¬M # Q H•m KÊB +| i? F?¬B T?K+ im pB *?
iB M ¢2K iBM iS+ M"v M|B +?Q GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M- ¢ +?Q ¢®B T?QÆM; +| i?
*?O w [mv i ¢`M?- ?„M HB M F?¬M; iB T iK+ +?¬M +?ì- i?Q€M; ¢2K i?QÆM; i?
GBM? .QÊ+- i?•M ?bM? +?ÊT ¢°M; iB M p"Q ?Q F?¬M; - ?QÊM; p T?QÆM; ?QÊM;
K" ¢BX

>„M H9+ M"v M„K ;B[î i` M F?¬M; ;B M T?€T i„+ ¢½ +\"M; M;\"v +\"M; i?m¬M i?K+-
+kM; +| i? bY /KM; F?¬M; ;B M i?m'M /B- +?d H\" F?QªM; +€+? M"v +kM; F?¬M; T
+kM; ¢¬v ¢O +QìM; ¢¢B `²B- H¢B T?®B ?ÊT i?ìB ;B M T?€T i„+ ;B i®+- +?Q /M H
#°+ T?€i` i®+ ¢° pQÊi [m *Ym hBM? h?¬M oQÆM;X

" i?€M; b m- FB M i`9+ GQ¢M E?¬M; ¢B M M;mv M; FB ¢½ tm'i ?B M î# M i`QM
@ •M- iB m iY M;QÆB H¢B +| + M ¢ªK i`î p \

hWM; ¢¢Q i? M? •K H¢M? HMM; p M; H M- Q M?- K°i +€B ¢¢B i?O +?°T iÊB- M;\"M
FQ+? H\"T iS+ M? Q M? Q +?¬M pMB- +,M #ªM F?¬M; +€+? M\"Q i¢Q i?\"M? K°i iQ i

@ >W5

G¢B K°i iB M; ?W H¢M? p M; H M- K°i ¢¢Q ?Ä /B K`WM; `U+ ?B M H M- ?QÊM; p
G¬M M"v- #\"M i v iQ FB H¢B ?B M M?B M F?¬M; /€K ¢ +?Q ?Ä /B K Q M? i`9M; - i
M?•M ¢KM; T?ªB ?Ä /B K- H\"T iS+ +'T i®+ i?m i`î p X

@ >Ä GBM?- M;QÆB +kM; Km®M # Q +?2 F M"v b Q\

•K i? M? H¢M? M?Q #,M; i`QÊ+ FB H¢B H¬M M[p M; H M- T?M [m M; HQÊi ¢°M
*?Q h¬M F?¬B M;¬ FB X

P M?- €M? HY /B m ¢°M; - K°i +?d GB i .B K S?QÊM; >Q\"M; +| +?QM +€M? +kM; p
?B M- ?| i?•M i?\"M? K°i M[iY tBM? ¢ T ¢ M i°i ¢dM?- b m HQM; +| K°i ¢¢Q S?QÊ
S+ p¢M /†K- ¢2K +€B ?Q F?¬M; M"v ¢ m +?B m `¼B ¢ M K°i KªM? €M? b€M;X L\"M
*?Q h¬M- H¢B +,M #ªM F?¬M; +| w iS i`ª HìBX

L\"M; M"v- i' i M?B M H\" p` >Qª ;B \*?Q h¬M FB `²B5

L\"M; +| i? tm'i i?O iQÆM; i`Ê- t2K` L;mv i L;mv i [mª M?B M H\" i?mv i T?K+ ¢Q
h`QM; HªM; G•K G¢+ /•M; H M K°i +´ ibM? +ªK 'K €T- +€B ¢Q i? M bQÎB 'K i`QM;
¢ +?Q M;QìB +ªK ¢°M;X >„M ¬K [mv M M|B,

@ æ i¢ >Ä GBM? *?Q h¬M iQÆM; i`Ê5 GQ¢M E?¬M; iB M #®B- p½M #®B +| +?mv
@ ?

h? M? •K ¬M M?m p M; H M- GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M +kM; tm'i ?B M î# M +¢M? >Ä
? B M[¢ m H\" p¬+MM; imv i K„- +€B M"v +MM; M? m b€M? p B K\" ¢SM; M?Q ? B
¢m b„+ ¢ TX

*kM; K v G•K G¢+ ¢½ î i` M M;QìB S?QM; aî GB M ?¼+ tQM; i?Q+? SM; imv i K„ i
F?B M Q M Q HB M M|B M; v,

@ *€B M"v +?d bÊ H\" K°i iBM iS+ t'mX

@ E?¬M; M M 'T 'T 9M;5

>Ä GBM? *?Q h¬M +?Q b„+ H¢M? M?Q #,M;- imv` i v i`Ê ;B9T G•K G¢+- M?QM;
F?¬M; +| ?ªQ +ªK ;bX

@ >W- iB m iY M"v F i?W h?¬M h?B M ¢dM?- M;\"v F?€+ i' i i?\"M? K®B ?¼ - ? B p
G¢B K°i i? M? •K i`\"M M;\"T b€i +Æ p M; H M- K°i i?B m MB M M?bM p T?Q i` M
im´B #¶M; M?B M tm'i ?B M- b m HQM; +| ¢¢Q ¢¢Q FBK [m M; H°` - ?| i?\"M? ¢ ¢

iB m b€i +?B F?QX

R8kjX *?QÆM; R8k3, *?Q h¬M æ m hÈBX UkV

EBK L;mv M *?Q h¬M5

@ h`ªK i?ªQ i`W +,M- poM? pB M imv i?"m ?Q¢M5

J°i ?„+ v H½Q ;Bª+kM; [m, /`tm'i ?B M- [m M? M;QÌB # v #'M; H'v i?BM? ?" M?"i
*?QÎM; E?®M; :Bª h?' +?B #ªM M;mv M T?€T i„+- "€+? h?' *?Q h¬M5

@ J'v p` H`K ;b ;BQÆM; +mM; #¢i FB K M?Q i? - M;²B tm®M; +?"K `½B i?QÆM; H
G¢B K°i ;½ h? M? v p,M bo ;BŠK +?"M i¢B +?¶ K` ?B M- i`QM; i v +ÁM +! K°i ?² H
K°i M;KK- i?Q ;B½M KÎ ? B ¢¢Q K`v`"KX

Zm M? M;QÌB ?„M F?¬M; M;WM; +! M;`M p¢M +•v t M?- K`m t M? ?Q +Ä- /` +ªM?
J°+ ? h?¬M >Q`M;- h?QÆM; J°+ *?Q h¬M5

@ GQM; >Q`M;- M;QÆB M!B M?Q i? M`Q\

h?QÆM; J°+ *?Q h¬M H¢B m®M; K°i ?ÈT`QÊm- ?QÈM; p K°i MÆB ? Q H€M? i`Q

@ E M`v M?Q i? M`Q +kM; +! i? t2K M?Q +?€m` #'M ?Q`M;- h?€B º'- EBK L;mv
Km®M +?€m ;€B #'M ?Q`M; H`K [mª T?K b Q\

h? M? •K i`M M;"T ?MM; po "€ æ¢Q p M; H M- K°i ¢-m h?¬M GQM; K`m t M? iW i
` - ?! i?`M? K°i ¢-m M K iY bBM? GQM; ;B€+- F?Q T?€+? p¬ bQM;X

h?Ov +?B M?'i i°+ *?Q h¬M- ",M; hBM? GQM; >Q`M;5

h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M- #ªv ¢¢B \*?Q h¬M #ÎB pb G•K G¢+ i¢Q i?`M? # T?2

GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M- >Ä GBM? *?Q h¬M- ",M; hBM? GQM; >Q`M; i?m°+ p T?€B
º' *?Q h¬M- EBK L;mv M *?Q h¬M- "€+? h?' *?Q h¬M i?b i?m°+ p T?€B ;B i G•K
J°+ *?Q h¬M H`T?€B i`mM; H`T- K` F?mvM? ?QÈM; +O ?„M +kM; `i [m M i`¼M;-
B +?B K i?QÊM; T?QM;5

æ9M; H` #B i`ä M?Q i? - €M? K„i GK+ æ¢B *?Q h¬M ? B # M ¢²M; i?ÌB ?QÈM; h
b M;X

h?QÆM; J°+ *?Q h¬M +QÌB ? ? - H¢B bM? K°i M;KK`QÊm M;QM- H¢B ?QÈM; G•K

@ G•K iB m ?[m KÈB pW M!B +! +?mv M [m M i`¼M;- pb b Q F?¬M; M;?2 ?„M Km®
>Ä GBM? *?Q h¬M +! i? M!B H` t2K Î K†i KkB L;mv i L;mv i KÈB iB M ?`M? ;B[;
h?¬M ?Q`M; i?b H` pb >Q >ªB Zm€M?- M?Q p`v h?QÆM; J°+ \*?Q h¬M b) #ªQ i`b i
+O S?¢K h?QÆM; ok \

h`QM; M°B i•K G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB H¬M M[?B M H M K°i +´ ibM? +ªK 'K €T- T?
ok KÈB +?d H` h`mM; M;mv M i?¬M- imv H` ?mv i K¢+? S?¢K ;B M?QM; H¢B F?¬
?„M Km®M ;†T ¢ M h?QÆM; J°+ *?Q h¬M ¢° F?| + Q # Q M?B m\

>m®M; +?B +ÁM Km®M i?mv i T?K+ h?QÆM; J°+ *?Q h¬M i?B M ?QÈM; G•K G¢+5

>„M ?Q F? M K°i iB M; M!B,

@ *?Q /M +€+ p` Km®M ;B i i ¢ M;;M +ªM h?¬M h?B M *?Q h¬M KÈB tm'i ?B M +k

@ > ? - iB m iY M;QÆB #'i [m€ KÈB H` GK+ iBM? h?¬M oQÆM;- +! +€B ;b ²5

h`QM; €M? K„i h?€B \*´ \*?Q h¬M +?Êi ?B M Km¬M çÌB i M; i?QÆM;- ? B i v +O ? ç½M; ` M; ?bM p¢M ç¢Q ªQ ªM?X

@ h?¬M h?B M çdM?- F?¬M; î i` M M; QÌB +O M; QÆB5

>„M M?QÈM; K`v- i`QM; €M? K„i i`M ç-v M; ¢+ M?B MX

*?ŠM; H)- G•K G¢+ pb #ªQ p i€M? K¢M;- M; v +ª *?Q h¬M i?-M F?Q +kM; MûK çB G•K G¢+ KdK +QÌB- ç®B K†i #ªv ç¢B *?Q h¬M i?b M?Q i? M`Q- ?„M v M; mv M F? M`M?,

@ L|B +?Q +€+ M; QÆB #B i K°i iBM iS+ t'm, +?O M?•M M, K ç| +O h?¬M h?B M ç H¢B `²B5

@ *€B ;b5

@ E?¬M; +| F?ª M,M;5

>„M pW M|B ` KB M; H`T iS+ H`K #ªv ç¢B \*?Q h¬M [m M? M; QÌB i¢Q i?`M? K°i M; ;`Q i?ûi- i?`K +?Q bQ pÈB F?¬M; ;B M S?QM; "¢Q +ÁM Km®M +QÌM; ?Q`M? ?ÆM- iBM iS+ M`v ç®B pÈB #ªv ç¢B *?Q h¬M ç½ i¢Q i?`M? i`MM; FQ+? +U+ HÈM +Ð M`C

@ G•K G¢+- ç•v H` +| +?mv M ;b\

GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M M?Qm K`v ?ÄBX

G•K G¢+ ç®B pÈB p`K„ M[ imv i i? ¬M M?m M`v H` ¬K i¬M i`¼M; i?`i HÈM- +| +?S ?„M i?m +?•M p¢+ i?S i€K- G•K h?QÆM; G T?K+ bBM?- +QÈT çQ¢i h?¬M h?B M çd p hY ædM? T?QM; i`M #€i ç¢B #´M M; mv M T?€T i„+ ?„M H` imv i b) F?¬M; M|B `

E€i?`i +€B M`v H` K°i i? M? FB K k HQÐB- M m M?Q ?„M M|B ` K` M|B- +?Q /M H bS+ Km®M ;B i?„M +kM; ?`M F?¬M; i? +QB ?„M i`Î i?`M? +? `m°i ç²M; /¢M; #ªQ +? i- G•K h?QÆM; G +| i? i?¬M; [m hY ædM? ç¢i çQÊ+ #€i ç¢B #´M M; mv M T?€

L?QM; G•K G¢+ M iQ`M H` M iQ`M- M?QM; imv i ç®B b) #B M i?`M? iM M?•M- imv i ç¢B +QÌM; ;Bª ç°+ +?QÎM; +?QM ç¢B #´M M; mv M T?€T i„+ tm'i i? \

a m F?B ?„M ç2K bU iB M? M|B tQM;- #ªv ç¢B *?Q h¬M ç²M; i?ÌB H•K p`Q i`QM; i`- HÈT +?Q i M- K°i HÈT H¢B iÈB5 L m M?Q M|B G•K G¢+ pŠM H` HQ¢B iB m M?•M- ?¢ +ÁM F?¬M; #B i- M?Q p`v +€B i M çB M G•K h?QÆM; G M`v imv i ç®B b) H¢B M [m'v HQM; i`ÌB HÐ ç'i H` imv i b) F?¬M; #Ä [m 5

@ æ€M; ;B`M- +| +€B T?€ çdM? FB +?2 ç`v- +,M #ªM F?¬M; +€+? M`Q bmv iQM? i h?€B \*´ \*?Q h¬M M´B ;B`M `®M; H M K°i iB M;- b m ç| ç2K €M? K„i ?mM; €+ M?bM

@ æ m H` iB m iY M`v b B- M m F?¬M; TªB ?„M çB +?[i` +€B T?€ çdM? FB - i bBM?5

@ oB + ç½ ç M MQÈ+ M`v- +ÁM M|B M?[M; +?mv M M`v +| H`K çQÊ+ +€B ;b\

>Ä GBM? *?Q h¬M H¢M? HMM; i`WM; K„i M?bM ?„M K°i +€BX

@ G-M i`QÈ+ K°i i`M +?B M- +?9M; i +°M; pÈB hY G¬B *?Q h¬M KÈB KB M +QÐM i`mv M M?•M hY G¬B M?`i K¢+? KÈB tm'i ?B M- i M çB M FB +kM; T?K+ bBM?- + i,K5

@ h`QÈ+ iB K çQÊ+ hY G¬B \*?Q h¬M KÈB- +MM; H„K i?b b) +MM; i M çB M FB ç€M i +| i? ;B i +? i ?„M- H9+ M`v +kM; F?¬M; M; Q¢B H 5

h` M K†i "€+? h?´ \*?Q h¬M #¶M; M?B M ?B M H M M;`M p¢M b€i F?QX

@ æB- i`QÈ+ iB K çQÊ+ hY G¬B \*?Q h¬M- p¢M M?`i ç +?Q i M çB M FB i`QÈ+ iB K h?•M ?bM? EBK L; mv M *?Q h¬M K°i +?mv M- b m HQM; M; ?bM p¢M ç¢Q #BM? F?

•M? K„i h?€B *´ *?Q h¬M çªQ [m G•K G¢+- H°` K°i iB ?¨M w H¢M? i?´m tQÆM;-
` - H"TiS+ ?mv M ?| ` K'v ç¢Q M?•M ªM?- H¢B t2K ç½ F?¬M; #B i çB iÈB # Q M?
@ o GQ¢M E?¬M; çB M i`QÊ+5
GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M T?´i i v- K M; G•K G¢+ p GQ¢M E?¬M; çB M- p T?¬M >Ä C
hBM? GQM; >Q¨M; i?b H¢+ ?"m K°i #QÊ+- K¨ h?QÆM; J°+ *?Q h¬M +?d H¨ ?QÊM
/QÊB +?•M ç°i M?B M ?B M H M K°i +•v ç¢B i?K iB Ti?B M HB M ç` - çQ ?„M +?2
@ S?m [m•M
h¬J`- G,M; EBM? >²M; +€+ M¨M; M? Q M? Q ç€M? iÈB
" M;QìB GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M F„+¨M; ?ÄBi?,K K°i i¨"M +?B M +O G•K G¢+ +MM
+| #m¬M; i? iWM; +?B iB i- M;?2 G•K G¢+ M|B H M +m²M; M;¬M +O G•K h?QÆM
*´ *?Q h¬M `Y b¢++´ +?ì +? i- # M;QìB M¨v ç m H¨ H°` p ;B"M/[X
J v K„M G•K G¢+ i¢K i?ìB ç´B ;B¼M;- +kM; F?¬M; M|B ç M M;mv M HìB +O G•K
Km®M +?Q GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M +MM; >Ä GBM? *?Q h¬M M;?2 çQÊ+ HìB ó`Y
+?WM; FQ+? ç°M; i`QÊ+ ? i Km®M ç"TG•K G¢+ i`îi?¨M? i?`i M€iX

R8k9X *?QÆM; R8kN, L?•M G9+ *?€v L?¨ J¨ æB >¬B *O \ URV

æÊB b m F?B ?ÄB çQÊ+¨¨M? K¢+?- G•K G¢+ KÈB +MM; +?9M; M[;†T;Ð- çQÆM;
M;mv M T?€Ti„+ ?„M H¨ M?Q i? M¨Q +kM; F?| +| F?ª M,M; M|B i?U+X

@ æ¢B T?¬B çªM- +| K M; H p¨i +?Q L[m L[m ? v F?¬M;\

aQ •M? hmv i /€M îi` M +´ +O ?„M- K¨ K°i # M h?¢+? L;mv i L? ç®B pÈB iB m M
?"M M¨M; +QÈT çB p` i`Q i®i +O KbM?X

æ€M; iB ++?QM? H¨- iB m M? ç-m +?QM? H¨ ?Q p¬ +?Bi?•M- +,M #ªM F?¬M; T?

G•K G¢+ ¬K +?9M; FB m i? iWM; +€B ?¬M çB [m - K¨ b m F?B K°i p` +m®B +MM;
FB M æQìM; æB K bÊ iÈB KS+ HmB p b m K°i #QÊ+- /MM; €M? K„i +ªM? +€Q i?2C

@ h?®B G•K G¢+- M;QÆB +kM; çWM; Km®M +?Q #´M +¬ MQÆM; K M; i? BiB m #

L?QM; M¨M; H"TiS+ H¢B M?,M M?| H'v ;|+ €Q M|B,

@ E€i?"i- i?•M i?Q€M; K°i T?€i +kM; b) F?¬M; K M; i? B- #'i [m€- +?d +?Q i?•M i

@ L;QÆB +S KÆ iQîM; çB5

G•K G¢+ i?î /¨B- ;B çbM? ?ªQ ?ªQ iK ?°B M?Q i? M¨Q b) M?B m ` M;QìB F?¬M; i
F?Q ç•v M¨v\

@ aQ T?K- M;QÆB [m€ #'i +¬M; `²B- i?m *¨M >mv M- M?Q i? M¨Q F?¬M; i?m i \
M ok *?•M Ov F?m'i M|BX

@ S?ªB ;¼B bQ Kšm5

J½ *¨M >mv M p¬ +MM; ç„+ w îi` M K†i M ok *?•M b|bQ¢M; K°i +€BX

*?9M; M[H"TiS+ +QìB i?¨M? K°i çQ¨M- #îB pb +| M?[M; M;Q¢B M?•M GB m "€M
G•K G¢+ +kM; F?¬M; #B m ?B M çQÊ+ [m€ KS+- +?d H¨ ¬K H'v S?QM; aî GB M- #
`®i +K+ ç½ +| çB K [mv K¬- ç +?Q M;QìB HB + K„i +| i? M?bM ` H¨ ç½ ?Q¨Bi?
i? M¨Q +kM; +ÁM FûK ?ÆM T?•M MY i?ìB ;B M X

æÊB +?Q M|B çO HÌB M|B- G•K Gç+ `®i +K+ +| i? K M; i?2Q M?|K FB m i? iB M p
i?ÌB ;B M ;B i®+- ?„M +9+ +mM; i"MiKv- ?mM; ?,M; H"K ? i M; ?o pK H"K i`QÊM;
i? p"BM; "v +kM; F?¬M; çSM; /"v çQÊ+X

@ aQ T?K

M ok *?•M B Q€M M?bM t2K G•K Gç+- HçB /MM; +†T K„i iQ pk K` FB H M €M G
F?¬M; +| i?m M" M; X

G•K Gç+ +QÌB ?„+ ?„+- #` M?|K FB m i? Î# MiB +¼ t€i M?B m H-M M?Q p"v- ?
ok *?•M M?ûi p"Q ?"m pB M ç½ ç²M; w- M?QM; i`QM; M°B i•K ç²M; w H" K°i pB +
+kM; /€K +?Q ?„M #° ç²- +M; H" ;BUi; B•v J½ *~M >mv M óT?Q /QÊB T?çK i?QÊM
i`WM; T?çi M" M; i?Q€M; K°i T?€iX

> 'i i v H M- ?„M ç½ çB ` .QĐM; h•K >kX

o iÈB GQçM E?¬M; çB M- +€+ M" M; GB m "€M u M- L; mv i L; mv i iU M?B M F?¬
.QĐM; h•K >k M[- +?SM; FB M G•K Gç+ i?•Mi? M? F?Q i?m-M çB iÈB F?¬M; F?ÄB
pmB- ç2K #B m H° ;?2M im¬M; /"i pm M; ¬M #B m U ibM? +ªK #°+ H° i`QM; HÌB M|

G•K Gç+ iBM iQÎM; GB m "€M u M H" i?U+ ;?2M- M[M?•M M"v F?¬M; ?B m +€B ;
L; mv i L; mv i i?b F?| M|B- M" M; +?QM? H" K°i hB m v m iBM? K +? i M; QÌB F?¬M
Gç+ iBM iQÎM; M" M; K®B ibM? i?„K i?B i- +€B FB M|B F?¬M; +?WM; b) #` HW `n

@ L; QÆB #•v ;BÌ +| iQM? iQ€M ;b F?¬M; \

GB m "€M u M •M +¬M ?ÄB i?, KX

æ½ F?¬M; +| *?Q h¬M i?¬M F?Q- G•K Gç+ i?"M? iUm çdM? T?QM; +kM; +?d H" *
ç•v ç®B pÈB h?¬M oQÆM; #bM? i?QÌM; K" M|B H" ç° + Q +ª çÌB +kM; F?| /MM; çç
u M ç½ +| #B i?QÆM; M?"M M?çi- #ÎB pb G•K Gç+ ?ŠM M Mi`Îi?"M? i²M içB H|2 b

h`QM; M°B i•K M" M; i`M ç-v w M; ?o i?QÆM; t|i- Km®M G•K Gç+ ¬K p"Q i`QM; M; U
+O KbM? çB pm®i p2 T?ŠM m' i i`QM; HÁM; M K M?•M M"v- imv G•K Gç+ #B m ?B
+| pB + ;b- M?QM; i`QM; M°B i•K F?ŠM; ç`M? p¬ +MM; F?´ bÎ \

h?"i H" K°i M K M?•M ?B m i?„M; 5

J°i M[M?•M M m +QB i`¼M; M; QÌB M K M?•M M"Q- M?Q p"v p¬ Hm" M M; QÌB M K M
i? M"Q- M" M; ç m p¬ ?çMi¬ ç T- ibK ` ? i i?ªv Hw /Q ç M ?ÊT Hw i? v ç®B T?QÆ

G•K Gç+ i?"i bU H" F?¬M; +| K°i iQ i Q b b9i iBM? i?¬M +MM; m QªB- +?QM ççC
i`QM; HÁM; +O ?„M- +?d +¬M ?„M ççi iÈB *Ym hBM? h?¬M oQÆM; çdM? T?QM; -
KS+ HB M +| i? ç°i T?€X

h?"i ;B®M; M?Q GB m "€M u M- L; mv i L; mv i M?[M; *?Q h¬M +?B ç² M"v- F?¬M; +
i? i`Îi?"M? h?¬M oQÆM; - #ÎB pb #¼M M" M; ç½ bÊK M?"M çQÊ+ T?€T i„+ i`mv M

L?QM; +?SM; FB M €M? K„i i`M M; "T•M +¬M FB +O GB m "€M u M- G•K Gç+ F
ç°M; - ?ÊT i?ÌB H° ` p ç`M ¬M; +| MQÈ+ K„i F?¬M; / `ÆB- +?d H" +?Q iÈB #B i`
GB m "€M u M F?¬M; F?ÄB i•K ?²Mi?B m M[M?°M M?çQ- ¬M M?m +?B i•K ççB ç°

L; mv i L; mv i ÎK°i # Mi?´v K" H„+ ç-m- Q M ;B ç®B ç-m GB m "€M u M M"v i?U+

*?d H" M; ?o ç M G•K Gç+ ç½ K'i çB +Æ ?°B iB M p"Q h?¬M >Q" M; - M" M; +kM; F?
M; Êi- +| K°i HQçB +ªK ;B€+ i?"T T?¬M T?B M HÁM; - M?bM +€B ;b +kM; F?¬M; pW
K°i T?2MX

æ9M; H9+ M"v

@ G•K Gç+- çB ` +MM; #ªM i?B m ;B +?B M K°i i`"M5

h? M?•K i`M M; "T ?mM; ?,M; +M [m'v p M; H M- i`mv M ç½M; iQ" M #° GQçM E?

@ hBM? o¬ L;•M\

h`QM; M°B i•K G•K G¢+ F?) ¸°M;- M?Q i? M`Q i?^M; M`v H¢B +?¢v ¸ M MÆB M`v
?5 >„M H”T iS+ ¸½ ?B mX

aÎ /o h?€B *´ *?Q h¬M Km®M G•K G¢+ +? i M?Q p”v- F?¬M; +?d H” #ÎB pb G•K G¢+
H¢B #ÎB pb •M Q€M ;B[?„M +MM; pÈB hBM? o¬ L;•M5 hmv hBM? o¬ L;•M +?QM
M?’i i`QM; \*Ym hBM? h?¬M oQÆM;- M?QM; F?¬M; +?’m M´B G•K G¢+ +| i? `9i`
M;QÌB ;B Q +?B M- +ªM? ;BÈB +,M #ªM F?¬M; +| i? i¢Q ¸QÊ+ i€+ /KM;- imv i ¸®
çm´B ;B i5

J” #•v ;BÌ G•K G¢+ F?¬M; +| h?¬M h?B M ¸dM?- ?„M +QÌM; i?’M? i`Î H¢B +kM; +?
/M +| i? p”M /KM; #ªv ¸¢Q h?¬M oQÆM; T?€T i„+ i?b M?Q i? M`Q- ;†T ¸QÊ+ i? +
o¬ L;•M- +,M #ªM F?¬M; +€+? M`Q i¢Q i?”M? #’i +S i?QÆM; i´M ;b5

L?[M; +QM +€B *?Q h¬M M`v- Î i` M iB M i?B M H” ”i hY *?B h?•M- F?¬M; T?ªB
i?QÆM;5

”ÎB p”v- hBM? o¬ L;•M iU M?B M +| i? ¸ M ¸•v iU KbM? ¸2K F?m’i M?K+ H’v i`Î p -
•M Q€M- M; v +ª GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M +kM; F?¬M; i? M; ,M i`Î5

GB m “€M u M H°` p ;B”M /[- h?€B \*´ M?’i K¢+? M`v i?”i ¸9M; H” #B i M?•M H9+
#Ä ¸€ tm®M; ;B M;- G•K G¢+ F?¬M; +| h?¬M h?B M ¸dM?- hBM? o¬ L;•M HB M ;B

L”M; ?W M? K°i iB M; Km®M H Q` - H¢B #` G•K G¢+ K°i i v +¬K H’v i v- F?Q iS+
i?2Q ¸B K ? B M;QÌB iB T t9+ `ÆB p”Q i`QM; HÁM; +O M”M;- H”K +?Q i`QM; ¸¬
HQ¢M- ?² ¸² F?¬M; +| +?O wX

@ GQ¢B i¬K iûT M?½B M?ûT M`v- F?¬M; +¬M M;QÆB ` i v5

G•K G¢+ KdK +QÌB- ¸SM; /”v ?QÈM; # M M;Q”B +mM; ¸B M ¸B ¸ MX

R8k8X *?QÆM; R8jy, L?•M G9+ *?€v L?” J” æB >¬B *O \ UkV

hmv ?„M #m¬M; HÄM; i v- M?QM; GB m “€M u M +ÁM Î p”Q i`¢M; i?€B imv i ¸®B
iS+ # v H M ? B `†M; K•v ¸Ä- iQ”M i?•M ¸ m M?B K H M K°i i¬M; YM; ¸Ä- K°i +´ M?
M”M; t¬M; ` X

@ *?”+ +?”+ +?”+ - GB m Km°B Km°B T?€i i Q b Q\

L;mv i L;mv i Î i` M M;U+ GB m “€M u M M„M K°i +€BX

@ J†+ /M M?Ä K°i +?9i- M?QM; ?bM? /¢M; +QB M?Q F?¬M; i - ¸° FB M [mv i +kM;

@ L;mv i L;mv i

GB m “€M u M H”T iS+ ;B”M /[- H9+ M`v +| i? H”K +?Q M”M; iW i`QM; ibM? v m M
+| Q M ;B ¸®B ¸¬m L;mv i L;mv i M`v `²BX

@ æ M i`mv i, i, 5

L;mv i L;mv i T?€i ` iB M; +QÌB HB M iB T- i?•M ?bM? M?Q€M; K°i +€B- ¸½ +?¢v

GB m “€M u M iU M?B M H”T iS+ çm´B i?2Q- K°i ¸QÌM; ¸ m H”iB M; +QÌB ¸°M; HÁ

h?ÌB ¸B K ? B M[¸B ` # M M;Q”B +mM; ¸B M- +?d i?’v G•K G¢+ +MM; hBM? o¬ L;
¸SM;- +€+ M”M; H”T iS+ ¸bM? +?d i`mv i`®M- ¸ m /MM; i?¬M b„+ M;?B K i9+ M?
L;•MX

o'M ç M"v GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M F?¬M; i?Q+? ?ÊT M?9M; i v- K" hBM? o¬ L;•M +
+'T #€ +?O i`QM; *Ym hBM? h?¬M oQÆM; - +¬M; H" +| çQÊ+ i? +?'i ç†+ i?M- M;
L;mv i L;mv i HB M i?O +kM; F?| +| i? +?B M i?„M; ?„M- G•K G¢+ M M H"K +€B ;L
@ æ¢B i?®B ç-m- ç +?Q L[m L[m æ¢B J oQÆM; ç M +?B m +® M;QÆB5
aQ •M? hmv i ç°M; i?•M K" ` X
hBM? o¬ L;•M H¢B +,M #ªM F?¬M; ç w iÈB M" M; - K" i?Ov +?mM; /MM; €M? K„i M?b
M|B,
@ hB m iY- M;QÆB pšM H" ;B®M; M?Q i`QÊ+ ç²M; /¢M; - +?d +| i? /U p"Q M[M?•
>„M iU M?B M Km®M #Ä [m aQ •M? hmv i- imv iB m M? ç-m p M p M H" >Q i?¬M
+?B i?•M- F?¬M; T?ªB *?Q h¬M F?¬M; i? i' M i?QÆM; - M m ? B M;QÌB ç€M? M? m
M;mv M F, +kM; H" B +kM; i' M i?QÆM; F?¬M; ç M BX
G•K G¢+ +QÌB ? ? M|B,
@ L;QÆB M?Q i? M"Q K m [m M M?Q p"v- i M?È çQÊ+ M;QÌB M"Q ç| ç½ iWM; M|
çB pÁM; [m ç'v5
hBM? o¬ L;•M F?¬M; F?ÄB i? M [m€ ?Q€; B" M- î i` M i v G•K G¢+ #` M?K+ +?QM?
hmv p b m ?„M #B i G•K G¢+ +?QM? H" *?Q h¬M iQÆM; H B +| çQÊ+ h?¬M h?B M
+m®B +MM; Mm®i F?¬M; i`¬BX
>B M i¢B G•K G¢+ F?¬M; +| *?Q h¬M i?¬M F?Q- ç9M; H" i?ÌB çB K ?„M H'v H¢B +
çB M F?¬M; +| F?ª M,M; b€i M?•M- M?QM; ?„M M?'i ç`M? b) H"K +?Q G•K G¢+ ,M
M m G•K G¢+ i?K FQ+? i?Q+?- i?2Q ?„M ç M MÆB F?€+ +?B M K°i i`"M K" M|B- ?„M
G¢+- +MM; H„K i?b i`®M p # M M;QÌB H½Q iY ?„M M;?d M;ÆB K°i i?ÌB ;B M M;„M
@ >½v #Èi b`K M;¬M çB- H9+ i`QÊ+ M;QÆB +kM; F?¬M; [m€ ç€M; H" , p"Q i?¬M F
hBM? o¬ L;•M ?QÈM; i` M K†i +O KbM? i?B T p" M; - i" M HU+ Km®M ç2K K†i KkB ç
@ *MM; i +?B M K°i i`"M- #ªM i?B m ;B Km®M #B i K°i +?9i p M,M; HU+ +O *?Q
>„M ç•v H" ç M; +® w p¢+? i`¬M p i b Q +O G•K G¢+- ç®B pÈB #'i Hm" M F M"Q
iB M p"Q *?Q h¬M `²B H¢B H¼i p"Q €+? /B i M?Q i? - ç•v imv i ç®B H" i` i' M HÈM
"ÎB p"v hBM? o¬ L;•M KÈB F?¬M; +| +® w Km®M ;B i G•K G¢+- +ÁM b®M; KÈB +| i
+kM; +ªK i?K iQ" M i•K ç m M?S+ FB 5
>„M b) F?¬M; M;¢B ç M HY ç´ i? K /¬m- î i` M p i b Q +O G•K G¢+ H¢B pmM; i? H
K°i #¢B- ?Q" M iQ" M M€i #'v iBM iQÎM; +O G•K G¢+X
h?"i ç9M; H" +?Q `^M; ?„MH" ?´ H¢+ ç²M; #^M; b Q\
G•K G¢+ +QÌB M?ç i K°i iB M; - ? B ç'K +?'M ç°M; M|B,
@ P i H"K F, M[+ÁM Km®M H" T #" M i?Ì i`BM? iB i çB- Km®M ç€M? +S ç€M?- b Q M

R8kdX *?QÆM; R8jk, >Ä GBM? "Q *ªM?X URV

@ L;QÆB- M;QÆB

hBM? o¬ L;•M b[M; bÌ M?bM t2K G•K G¢+- imv ?„M F?¬M; #B i +?mv M ;b tªv ` - L
?„M #B i- G•K G¢+ ;B®M; M?Q ç°i T?€ +ªM? ;BÈB M¨Q ç|X

G•K G¢+ +QìB ? ? M|B,

@ hmv i `i +?€M ;?ûi HQ¢B i?mv i T?€T iK+ F?Q M¨v- #'i [m€ i?"i ç9M; H¨ T?ªB
HoM? M;° ç°i T?€5

@ h?^M; F?®M5

hBM? o¬ L;•M M° ç M iQ¨M i?•M #®+ ?Ä - ?„M K°i +?QÎM; ?Q i?B M- K°i [mv M T?
G•K G¢+ Q M? FQ+? K¨ çBX

G•K G¢+ iMv w ` [mv M- h?¬M S? T?€T i„+ Î i`QM; i? M°B ?„M çB M +m²M; p¨M
p i? +?'i *?Q h¬M M? M? +?|M; T?€i i`B MX

L?Q aQ •M? hmv i- hBM? o¬ L;•M ç m H¨ iW M?Ä +| i? +?'i ç†+ i?M- ç•v +kM; F?¬M
ç`M?- G•K G¢+ ç½ H¨ GK+ iBM? h?¬M oQÆM;- +?d +¬M T?€T i„+ HoM? M;° ç9M;
i? +?'itm'i?B M #B M ?| HÈMX

aQ •M? hmv i H¨ ?Q p¬ +?B i?•M- hBM? o¬ L;•M H¨ i?ìB ;B M ?²B iQÎM; +?B i?•M
i?¬M T? 5

h²M i¢B M?Q i`ìB bBM? +| çQÊ+ >„+ ç°M; T?€T i„+5

*€B M¨v H¨ M,M; HU+ ç€M; bÊ ç M #U+ M¨Q5

hBM? o¬ L;•M +| i? ?| ;BªB ? i i?ªv i´M i?QÆM; ,M p¨Q- M?QM; +kM; F?¬M; T?ª
M¨v i?U+ bU F?¬M; i? ç®B pÈB ?„M i¢Q i?¨M? çª FQ+?- +?d H¨ #` i?QÆM; i´M i?
p¨v ç m çÈM b) +ªK ;B€+ çQÊ+- H¨ #` i?QÆM; iQM? i?U+ +?'iX

L?QM; G•K G¢+ F?¬M; ;B®M;- ?„M ?Q¨M iQ¨M ?'T i?m ? i i?ªv +¬M; FQ+? Q M? ç
?| H¨K HU+ HQÊM; #ªM i?•M5

J¨ ç€M; bÊ Î +?¶- +€B M¨v +kM; F?¬M; +¬M ?„M +?O ç°M; H¨K- K¨ H¨ i? +?'i #ªM
M,M; HU+5 >„M +| i? ç2K HU+ HQÊM; +?mv M +?9 ç M T?Q i` M iB M +¬M;- [mª i
+ÁM Km®M "€ æ¢Q5

*ª ? B ç®B H¨T- hBM? o¬ L;•M ?Q¨M +ªM? t'm `ä `¨M;5

*kM; F?¬M; T?ªB ?„M #` i?m - K¨ H¨ ?„M F?¬M; +€+? M¨Q i`€M? F?ÄB ,M p¨Q çª FQ
imv b) F?¬M; bBM? ` #` i?QÆM; ;b- +¨M; F?¬M; M;mv ?B K ç M i€M? K¢M;- M?Q

G•K G¢+ i?ûi /¨B K°i iB M;- T?€i F?ÎB T?ªM FQ+? K½M? HB i5

h?¬M S? T?€T i„+ bQ pÈB >„+ ç°M; +¨M; K¢M? ?ÆM M[- >„+ ç°M; +?d +| i? ?'T
Q M? ç M- K¨ h?¬M S? T?€T i„+ i?"K +?Q +ÁM +| i? +?O ç°M; `9i` HU+ HQÊM;
i? K #€ ç¢Q5

*ÁM ç€M? iB T M?Q p¨v- hBM? o¬ L;•M H¨ imv i ç®B F?¬M; +| i? +? i- M?QM; ?„M
G•K G¢+ ?Q¨M iQ¨M +QB H¨ ç®M; +€i ç€M?5

@ ?5

hBM? o¬ L;•M T?€i ` ;¨Q i?ûi p¬ +MM; T?B M Km°M- ?„M imv i ç®B F?¬M; + K H
H¨K çQÊ+ +€B ;b\

h?"i ;B®M; M?Q ?„M î`QÊ+ F?B F? B +?B M H` çQ€M +?WM; G•K G¢+ F?¬M; H`K
i?•M +O ?„M- M?QM; ;†T çQÊ+ K°i ;B ?Ä ç²M; /¢M; +| çQÊ+ i? +?'i #B M i?€B-
p M ;BÆ +?•M K` i?¬BX

G•K G¢+ +kM; F?¬M; [m M i•K +¬M; FQ+? +O ?„M +| i? ç®B pÈB hBM? o¬L; •M i¢
+?'i ? v F?¬M; - +?d ç€M? ç®B T?QÆM; Q Q F m ç m- i`QM; HÁM; +O ?„M +kM
F? B i?ÌB ;B M +MM; F?¬M; ;B M T?€T i„+ - ?„M M?Q [m, K`- F?¬M; M; WM; Q M? F

*?mv M K¬M p) K†i5

hBM? o¬L; •M iS+ ;B”M ç M i?ûi /¬B HB M iK+- M?QM; ç®B K†i K°i ;B ?Ä i? +?'i
i?M- ?„M M; Q¢B i`W Î M; Q`B KB M; `®M; iQ p`B iB M; ` - H¢B +ÁM +| i? +| #B M

@ L; QÆB- M; QÆB +?Ì ç| +?Q i 5

>„M +m®B +MM; [m v ç-m #Ä +?¢v- iB T iK+ ç€M? tm®M; ?„M +?d +| ,M i? K i?B i
sPI II5- ?„M i`B M F? B i?ÌB ;B M T?€T i„+ - ?| i?•M i?“M? K°i ç¢Q HQm [m M; - H

G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| i`mvX

hmv ?„M ç²M; i?ÌB M„K ;B[F?¬M; ;B M +MM; i?ÌB ;B M ? B ç¢Q #´M M; mv M T?€T
+ªM? ;BÈB GK+ iBM? h?¬M oQÆM; - hBM? o¬L; •M +?QM? H` *Ym hBM? h?¬M o
T?QÆM; K°i w +?¢v i`®M- G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| F?ª M,M; çm´B i?2QX

>ÆM M[- çm´B i?2Q i?b ç½ +| b Q- ?B M i¢B G•K G¢+ +ÁM F?¬M; +| M,M; HU+ #
L; •MX

h`QÊ+ iB M M?È F„- +?Ì ?„M iB M p`Q *?Q h¬M p`- H` i?ÌB çB K h?€B *´ *?Q h¬M M
o T?¬M >Qª ;B G•K G¢+ +| +?9i F?| tY- /M b Q >Ä GBM? *?Q h¬M H` î i?ÌB çB K
çSM; Î K°i # M ?„MX

"` M; QÌB i?B •M- FB TªB iQÆM; #€QX

J†+ F >Ä GBM? *?Q h¬M +MM; >Qª ;B [m M ? M?Q i? M`Q- /M b Q +kM; H` M; Q
/B i >Qª ;B çB- >Ä GBM? *?Q h¬M b) M; ?o M?Q i? M`Q\

s2K Î T?•M HQÊM; >Ä GBM? *?Q h¬M- G•K G¢+ [mv i ç`M? #m¬M; i? >Qª ;B - ç
?„M +ÁM Km®M H`K T?QM; H`K pk- +€B FB G•K G¢+ +kM; b) F?¬M; +| iQM? iBM?

>B M i¢B i`¼M; v m M?'i v M; mv M pšM H` i,M; i?U+ HU+ +O Kbm? H M5

>B M i¢B- ?„M H¢B i? K K°i ç`+? M?•M p¬ +MM; ç€M; bÊ G•K h?QÆM; G 5

o` H½Q i´ i¬M; +?QM? i?S+ M`v H` [mv i i•K Km®M iB m /B i?„M- imv i F?¬M; #Î
[m M ? ç M #€ ç² +O G•K h?QÆM; G - ç| H` imv i F?¬M; Fª M,M; #m¬M; i? G•K

"` K°i \*?Q h¬M F?¬M; +| #´i F€ M¶B HQ p b m M?bM +?^K +?^K p`Q b m HQM; - +€
M`Q\ >ÆM M[ G•K h?QÆM; G pšM H` K°i i M çB M ?`M; i?"i ;B€ i?"i- i M çB M H
;b- +€B M`v +kM; F?¬M; TªB G•K G¢+ +| i? iQÎM; iQÊM; X

>„M i`Î H¢B GQ¢M E?¬M; çB M- aQ •M? hmv i H”T iS+ Mªv H M i`2Q ç M i` M +´ +

@ æ¢B T?¬B çªM- M; QÆB M?Q i? M`Q ç°i M?B M H¢B K½M? HB i H M\

G•K G¢+ +QÌB ? ? pm®i pm®i ç-m iB m M? ç-m,

@ h ; -M ç•v `´i K¢M? F?¬M; TªB b Q\

@ •M- H9+ M`v ç•v ç†+ #B i K½M? HB i- L[m L[m +| HQ¢B +ªK ;B€+ M; QÆB #•v ;BÌ
K pQÆM; F?¬M; b B #B i H„K `²B5

aQ •M? hmv i M; ?B K i` M; M¡BX

hB m M? ç-m M`v imv +ª M; `v F?¬M; H`K pB + ç`M; ?Q`M; - H¢B F?¬M; +| iBK F?¬
H¢B +?m`M i?¬M F€5

@ G•K G¢+- M;QÆB F iB T +| iQM? iQ€M ;b F?¬M;\\
GB m "€M u M M;?B K M;?` ?ÄB- i`QM; K„iT?QÊM; H°` K°i iB •M +¬MX
G•K G¢+ +?Q M`M; K°i /€M; iQÆB +QÌB €K Km°B- imv ?B M i¢B ?„M ç½ F?¬M; +¬
+?2 /'m #Q K”i- M?QM; i?ÌB ;B M /”B M?Q p”v tm®M; - ?„M +kM; F?¬M; b B #B i H„
M[M?•M M`v i?`M? i? iY +O KbM?X
G9+ M`v GB m "€M u M KÈB F`T T?ªM SM; M;[F?Q +O KbM? [m€ KS+ i?•M K”i- F
M?QM; i`QM; HÁM; /•M; H M K°i +ªK ;B€+ M;¼i M;”Q- M?`M F?¬M; çQÊ+ H¢B ?Q
FB M ?„M K M; +?9i /€M; iQÆB +QÌB- F?¬M; F?ÄB K†i +”M; çÄ ?ÆMX
L;mv i L;mv i i?`v +| F?Q- ;B M T?m /•K T?K M`v `ä`”M; /€K pSi K` M?½M i`QÊ+
[m€ KS+X L`M; MkM; M`m ?W K°i iB M; M|B,
@ æ9M; M? - bQ€B ç ç - F iB T M;QÆB +| iQM? iQ€M ;b F?¬M;\\
L;?2 i? M? •K FB m M;¼i +O M`M;- G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB +| HQ¢B +ªK ;B€+ iQ`M
F?ÄB F?) `mM `~v- KÈB M|B,
@ hB TiK+ çB #€i ç¢B "Q *ªM?5
>„M F?¬M; i? F?¬M; M;?o iÈB H¢B çB ç€M? +?O w *?O i?¬M F?Q- +?d H` ?B M i¢
F?Q iS+- +kM; +,M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M; +?2 /'m ?`M? imM;- M m M?Q h?€B *´*
M|B H` `i / /”M;- +| +Æ ?°B K` M|B \*?Q h¬M M`v imv i ç®B b) ` i v ç®B pÈB G•K
ç¢B "Q *ªM? KÈB +| i? M; ,M +€+? +’T *?Q h¬M bmv /B MX

R8k3X *?QÆM; R8jj, >Ä GBM? "Q *ªM?X UkV

@ qQr qQr- çB ` M;Q`B +?ÆB5
aQ •M? hmv i M?ªv H M + Q # i?QÈ+X
@ ošM H` ç¢B T?¬B çªM i®i M?’i- bQ i, +€+ M`M; Hm¬M î i`QM; M?`- K°i +?9i pmB
L?QM; +?9M; M[ç m H` iQÆM; ç®B F?| ?B m- `ä`”M; G•K G¢+ ç½ K’i çB F?ª M,M
>Q`M;- M?Q p”v ?„M +ÁM K¢Q ?B K çB ` M;Q`B H`K;b\ *?Q /M ?„M H”T iS+ ç2K ir
h?¬M oQÆM; i?b M?Q i? M`Q- F?¬M; +| *?Q h¬M i?¬M F?Q HB M F?¬M; +| F?ª M,
i`î i?`M? i? ;B M *?Q h¬M5
*| K°i b® pB +- M?’i ç`M? +?d +| i? i`î i?`M? #Q K”i K°i M;QÌB G•K G¢+X
>„M +| i? iBM iQÎM; ç° i`mM; i?`M? +O +?9M; M[- M?QM; i`QM; i?B M ?¢+| `i M?
i`mM; i?`M? KÎ KB M;- ?Q†+ H` M|B M; v +ª KB M; +kM; F?¬M; +-M KÎ- i`U+ iB T
”ÎB p”v- ?„M imv i F?¬M; i? ç +?Q +?9M; M[+kM; çB i?2Q M?”M T?QM; ?B K- i’i
î i` M M;QÌB K°i KbM? ?„M H` çQÊ+ `²BX
@ o”v çB >Ä GBM? "Q *ªM? - +?¶ FB i, i, `i [m2M i?m°+- pW p†M #B i `ä î ç•m -
L;mv i L;mv i MkM; M`m M|BX
@ æB K°i +?9i çB- L[m L[m çB KÌB Kšm i?•M ç¢B M?•M i`U+ iB T çQ +?9M; i ç M
aQ •M? hmv i iW i` M HQM; G•K G¢+ M?ªv tm®M;- ?’T i’T t¬M; ` M;Q`BX
G•K G¢+ K M; .QÐM; h•K >k H M- GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M +kM; F?¬M; +| ?ÄB M?B
HB M çQ K¼B M;QÌB G•K G¢+ ` ?Q F?¬M;- H”T iS+ tmv M pB i p¬i”M F?¬M; ;B
;B M- #¼M ?„M HB M çB iÈB K°i KªM? #B M HY ç€M; bÊX

æ•v H¨ K°i iÁ >Ä .B K bÆM- + Q F?¬M; #B i # Q M?B m- iW ç€v M?bM H M i` M-
HbM? +| +Ym i?ªB- ç| H¨ +?QM ?Ä /B K K¨m b„+ #’i ç²M;- `ä `¨M; ?bM? i?“M? +?Q
h–M; i?S M?’i H¨ #¢+? ?Ä X
@ L? M? +?|M; iB M p¨Q- M m h?€B *´ *?Q h¬M Km®M ç®B T?| +?9M; i - F?¬M; #

>Ä Zmv ; "Q i?ûi HB M iK+- ç-m [m€B p"i F?´M; H² M"v ç½ ?ÆB +| ?bM? `²M;- F?|
bBM? ` - çdM? ç-m +® H'v ? B +€B m HÈM- M m ? B +€B GQM; :B€+ +kM; bBM? `
+| i? ?| Zmv i?"M? GQM;- /Q ç| ç€M? pÐ h?B M æ` ?¢M +? - +?QM? i?S+ +| ç¢B
@ æ¢B T?-B çªM- i¢B ç•v `ä ``M; KÈB +?d H" i-M; i?S i€K- i¢B b Q +| >Ä Zmv *
i?O\

aQ •M? hmv i H¢B #„i ç-m ?ÄB M;?B p'M +O M" M;X

G•K G¢+ i`QM; M?€v K„i +?Q M" M; K°i +€B ;ä ç-m,

@ E?-M; +?Q T?ûT ?mM; i?9 +?¢v çB +?ÆB b Q\

@ B- +€B ;BªB i?Q+? M"v +O M;QÆB K°i iQ i Q +kM; F?-M; ?ÊT Hw5

aQ •M? hmv i M?9M p B- K°i #° F?-M; i? H"K ;bX

@ ?

J°i # M *?Q :BªB *?B H¢B +?B M ç'm ç M pW ;B" M pW ?"M- ?„M p'i p'i pª pª M;
M?QM; ? B i M ;B ?Ä î K°i # M `ä ``M; K°i KU+ ç M; M|B +?•K +?¼+5 >„M p®M H'
H9+ M"v iU M?B M +`M; i? K M° F?-M; i? T?€i- M m F?-M; +| >Ä Zmv +?Q €T HU
Km®M tQ v M;QìB i`î H¢B i`QÊ+ iB M;B i +? i G•K G¢+X

hB T iK+ M?Q p"v +kM; F?-M; TªB #B M T?€T5

*QM K„i +O *?Q :BªB *?B M? M? [m v M;QÊ+ i`î H¢B- ?„M ?B M i¢B bÊ M?'i ç9M;
+Æ ?°B M"v p"Q bÆM ç°M; i?m #ªQ p"i- ç2K ?„M i`î i?"M? #B M;„K ?'T /šM ?Ä HU
bU H" #` M;QìB #€M çB +ÁM Km®M iQM? iB M +?Q M;QìB5

h`QM; HÁM; +O ?„M [mûi M; M;- [mv i ç`M? ç€M? #¢+ i?Q€M; K°i T?€i5

a m F?B +?®M; çÐ p" B +€B- *?Q :BªB *?B ç°i M?B M [m v M;QìB H¢B- [m v ç-m #/
H M tm®M;- ;'T ?| K°i ç¢Q ?Ä /B K- M?Q H" K°i KªM? `€M; çÄ +'T i®+ #„i çBX

>Ä Zmv ;-M F çm´B i?2Q ` i` ,K i`QÊM; HB M H"TiS+ HmB i`î p - €M? K„i ?mM; €
i` M M;QìB G•K G¢+ +MM; aQ •M? hmv i- M| + M? +?WM; K°i F?®B i?-M HB m- M
M,M; `ìB t X

h?"M? +-M; `²B5

E?|2 KB M; *?Q :BªB *?B ?B M H M K°i iB +QìB H¢M?- imv ?„M Km®M iU i v iB
M"v F?-M; i? M;?B M;ì b) ç +?Q ?„M i`î i?"M? ç`+? M?•M +O GQ¢M E?-M; M?'
*?Q h-M F?-M; +| F?ª M,M; #îB pb +?mv M M"v K" iU KbM? ` i v ç®B pÈB ?„M- M?

h•K iQ +O hB m M? ç-m B +| i? M„K çQÊ+ i?'m5 hmv ?B M i¢B aQ •M? hmv i K
M?QM; M" M; +m®B +MM; +| K°i M;`v b) ç¢i iÈB *Ym hBM? h?-M oQÆM;- ?ÆM M[
M;`v FB ç M i bK *?Q :BªB *?B #€Q i?M i?b b Q\

L;Q¢B i`W *?Q h-M- +ÁM +| B +| i? ;B[çQÊ+ ?„M\

"îB p"v- *?Q :BªB *?B ç2K ó+Æ ?°Bô M"v i tM; +?Q >Ä Zmv5 >mM; i?9 M"v b€i M?
ç M i` M ç-m +O ?„M\ L?QM; F€ [m€B +?QM? H"- pb +€B ;b ç-m >Ä Zmv ?mM; €+
H" M?bM +?^K +?^K p"Q G•K G¢+ \

>mM; i?9 F?-M; +| i`Q im `i + Q- M?QM; i`U+ ;B€+ ç®B pÈB M;mv ?B K H¢B pQ
im M"Q- ç•v H" K°i HQ¢B #ªM M,M; bBM? i²MX

L;QìB M K M?•M i`QÊ+ K†i M"v imv F?Q iS+ t t F?-M; +| +QìM; ç¢B M?Q M| - M?
+ªK ;B€+ +U+ ç° M;mv ?B K- iU ?² +?d +-M M;QìB M K M?•M M"v F?) ç°M;- h?B M

EB M; F` HÈM M?Q p"v- ç +?Q >Ä Zmv +S i? K" F?„+ +? F?€i p¼M; ç®B pÈB ?m
Km®M i?-M T? ?mv i M?K+ +O G•K G¢+ +MM; aQ •M? hmv i- i` M M;QìB ? B M;Q
M| Km®M çB M +m²M; i?-M T? X

@ æϕB [m€B p"i- K m iÈB ?- H"K i¼ F} +?Q "´M K pQÆM; 5
aQ •M? hmv i ? B K„i ?B M` hBM? Zm M;- +¨M; t2K ç-m ?Ä [mv M¨v HϕB +¨M; +
G•K Gϕ+ +QìB ? ? M|B,
@ L;QÆB Km®M M;²B î i` M- F?¬M; T?ªB #ì K¬M; b) +?€v b Q\
@ >W- çϕB T?¬B çªM F?¬M; ç w iÈB M;QÆB `²B5
aQ •M? hmv i ç2K +´ m®M ûQ- H"K` #° /€M; iS+ ;B"MX
>Ä Zmv +?,K +?9 M?bM +?^K +?^K p"Q G•K Gϕ+- M| FB M; F` G•K Gϕ+- M?QM; H
i? +?Q +Æ ?°B M;¨M M,K F?| ;†T M?Q p"v- i`QM; K²K +| +?9i MQÊ+ KB M; +?ªv`
F?¬M; M;WM; T?mM` HY /B K- F?| +| i? [mv i ç`M?X
@ L;QÆB M;QÊ+ HϕB H¨ H M
*?Q :BªB *?B î K°i # M i?´v p°B Km®M +? i- ?"M F?¬M; i? +-K +•v`QB î b m HQM
M¨v- b®M; #| HÈM MB M F, M?Q p"v +ÁM bÊ ç¬M; bÊ i•v- i?"i bU H¨ +¨M; b®M; +¨M
>„M +?d +?Q H¨ >Ä Zmv H¨ M?bM` aQ •M? hmv i #'i T?¨K- KÈB F?¬M; /€K çÆM;
M?QM; ?mM; i?9 F?¬M; +| çϕB i`Q im - M"Q #B i ç•m`^M; b m HQM; aQ •M? hmv
h?¬M >Q¨M;X

R8jRX *?QÆM; R8j8, h? *?'i æ€M; aÊX UkV

@ >¬

>Ä Zmv M?´` K°i çϕQ b|M; HY i?"i /¨B- /QÈB +?•M`®i +K+ ç°M;- ?QÈM; p G•K
J¼B i?S F?| F?,M M?´i H¨ çB` #QÊ+ ç-m iB M- [mv i i•K H¨K- b) ;†T +¨M; M;¨v +¨M
#° T?€T +O >Ä Zmv +¨M; H9+ +¨M; M? M?-`-K`-K`-K- ç-m ?mM; i?9 M¨v p®M H
i`®M H"TiS+ +?´M çQÊ+ bÆM #,M; ç` HB i- #¨M? #¨M? #¨M?- iWM; çϕQ æ` >Ä i
;B®M; M?Q bm®B T?mMX

@ *? i- çB +? i çB5

*?Q :BªB *?B ? B K„i i`ÊM H M- ?„M Km®M i?´v K°i K¨M M?Q p"v ç½ F?¬M; T?ªB
? B M;¨vX

"¨M? #¨M? #¨M?- >Ä Zmv +m²M; t¬M; iÈB- KB M; ?ÆB Kî- M?´` K°i çϕQ ?Ä /B K
Gϕ+ T?mM iÈBX

LÆB M¨v ?Q¨M +ªM? +?mM; [m M? +QB M?Q H¨ ç€M; bÊ- ?Ä /B K`WM; `U+ i?"K
oQÆM; +kM; Km®M +´i #QÊ+ F?| F?,M- M?QM; bQ b€M? pÈB >Ä Zmv T?mM` K°
t 5

J°i çϕQ ?Ä /B K M¨v- +?QM? H¨ #ϕ+? ?Ä 5

G•K Gϕ+ pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?- K†+ ?Ä /B K ç-v i`ìB ç€M? 9T HϕBX

sPI II55

aU ibM? [m, /` tm'i ?B M- çϕQ ?Ä /B K M¨v T?ªM; T?´i #` K°i çQ¨M MQÊ+ i`QM; +
E?¬M;- F?¬M; T?ªB /"Ti„i- *?Q :BªB *?B i?´v`ä`¨M;- çϕQ ?Ä /B K M¨v H¨ #` G•K
KÈB b) tm'i ?B M K°i HQϕBªQ ;B€+ #` ç°i M?B M /"Ti„iX

G¨K b Q +| i? 5

*?Q :BªB *?B M;? M ?¼M; M?bM i`•M i`®B- M m M?Q M|B G•K Gϕ+ K°i [mv M Q M
M|B- ?„M M;QÊ+ HϕB F?¬M; FBM? M;ϕ+ M?Q i? - #îB pb ?„M +kM; +| i? H"K çQÊ
L?QM; F?¬M; ç°M; K°i M;|M i v HB M ?| ;BªB +¬M; FQ+? ç€M; bÊ M?Q p"v- +m®B

>„+ ç°M; T?€Ti„+\\

E?¬M; ;B®M; ?- G•K G¢++ ,M #ªM F?¬M; +| ?| i?•M >„+ ç°M; - ?ÆM M[+¬M; K'm
*?B F?¬M; +| +ªK SM; çQÊ+ i` M M; QÌB G•K G¢+ +| HU+ HQÊM; ;b +?'M ç°M; +?9i

Gm" M +?B M HU+ ?„M F€ i?"i ç½ F?¬M; T?ªB H` ç®B i?O +O G•K G¢+- M?QM; i`
G¢+ + Q ?ÆM H¢B H` bU i?"i- G•K G¢+ F?¬M; +| bY /KM; HU+ HQÊM; #ªM i?•M ç°M
*?Q :BªB *?BX

æ9M; H` M?Q i? - \*?Q :BªB \*?B KÈB +| i? i`,K K®B F?¬M; ;BªB i?Q+?- ;'T ç M ç°
h¢B b Q T?ªB M?Q p"v\\ h¢B b Q +| i? M?Q p"v\\

@ L; M;

a m F?B >Ä Zmv ç€M? ` K°i FQ+?- ç½ H` ?mM; iQM? ç¢B T?€i- M| +kM; b) F?¬M
M; ?d F?¬M; ` K` T?€i çB M- bÊ ?½B- K` H` T iS+ F?ÎB tQÊM; çÊi +¬M; FQ+? ç€M;

G•K G¢++ ,M #ªM F?¬M; +-M i`®M i`€M?- i?¬M T? +?B i?•M bQ pÈB >„+ ç°M; T?
+¬M; i? K #B M i?€B Î +?¶- ?„M i?¬M T? HU+ HQÊM; +kM; F?¬M; +| ?¢M KS+ + Q
hmv i ?Q p¬ +?B i?•M ç²M; /¢M; - ?Q`M iQ`M +MM; +ªM? ;BÈB F?¬M; +| p'M ç ;b-
i?b h?B M ?¢ F?¬M; M; QÌB +| i? çª i?QÆM; 5

h?¬M S? T?€Ti„+ ç½ i`Î i?"M? K°i HQ¢B i? +?'i +O G•K G¢+- K` HQ¢B i? +?'i
+O ?„M i`mv M i?W tm®M; /QÈB 5

h` M i?U+ i - iW G•K h?QÆM; G #„i ç-m- iQ`M #° G•K ;B ç m +| ?mv i K¢+? M?Q
F i?W ?Q p¬ +?B i?•M +O GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M ç²M; /¢M; X

E?€+ M? m Î +?¶- M²M; ç° ?mv i K¢+?X

æQ€M +?WM; M,K ç| G•K h?QÆM; G +kM; F?¬M; T?ªB ?¢i ;B®M; bB ibM? ;b- K`
EBK L; mv M *?Q h¬M ç²M; /¢M; - +€B M`v K M; ç M ?"m [mª H` ?mv i K¢+? ?"m ç¢B

"ÎB p"v- b m F?B G•K h?QÆM; G ópšM H¢+ô- G•K ;B HB M F?¬M; ;QÊM; /"v M`
iÈB ?¢ ;BÈBX J` H9+ M`v- G•K G¢+ M; M; i`ÌB tm'i i? - ?„M +| çQÊ+ ?mv i K¢+?
M?'i- i?"K +?Q +| i? M|B H` pQÊi [m G•K h?QÆM; G - i?"M? +¬M; çQ iÈB h?¬M
iB + +?QM? H`- #ÎB pb G•K h?QÆM; G +ÁM +?Q +? i- h?¬M h?B M çdM? +kM; F

L?QM; i?¬M T? i? +?'i bÈK ç½ çQ¢M i`mv M i?W - G•K G¢+ +| çQÊ+ +kM; +?d H`
ç M ?„M +?QM? i?S+ M„K ;B[h?¬M S? T?€Ti„+- KÈB FQ+? i?¬M; ?mv i K¢+?- +|

J°i +€B M?Q i? M`Q +kM; ç€M? F?¬M; +? i- ç€M? F?¬M; i'M i?QÆM; - i`ÌB bBM?
i?O M?Q p"v ç€M? M? m- F?¬M; T?ªB H` Km®M +? i b Q\\

G•K G¢+ M? +?KB M; +QÌB +QÌB- ? B ç'K M„K H M- sPl Il5- ?„M /QÈB +?•M #„M`
FB T?€i F?ÎB T?ªM FQ+?X

>Ä Zmv +?QM? H` \*Ym hBM? h?¬M oQÆM; - ?ÆM M[ +ÁM H` ?mM; i?9 F?Q HU+ +
M?QM; ;†T çQÊ+ K°i ;B ?Ä +¬M; i? K #B M i?€B- +¬M; i? K v m M; ?B i +kM; +?d

*?Q /M F?¬M; +| h?¬M S? i?•M i? - G¬B ? ç¢B ç¢Q +ÁM F?¬M; +| ç°i T?€ h?¬M o
+kM; ç½ +| çQÊ+ i?U+ HU+ çm`B ;B i *Ym hBM? h?¬M oQÆM; - ?m®M; +?B ?B M i

æ®B pÈB G•K G¢+ K` M|B- p¬ Hm" M H` h?¬M S? i?•M i? +kM; i®i- G¬B ? T?€T
F?¬M; i? t2K M?Q çQ i? M bQÌB 'K i`QM; M; `v imv i`ÆB- K` +?d H` / i?Q i` M
+¬M; i? K ç€M; bÊ- F?¬M; i? M; ,M +ªMX

"`M?5 "`M?5 "`M?5

>„M ç€M? ` iWM; [mv M- K†+ >Ä Zmv FB +| çQÊ+ K B`M M; v +ª *?O i?¬M F?
Q M? tmv M +kM; p¬ /KM; - `i M? M? tm'i ?B M M; mv M K°i ç€K HãK ç°M; - i?"K +?
p•M- iMv i?ÌB ç m +| i? ?Q`M iQ`M MSi pÐX

*€B M"v +QM K M| pšM H" M;Q`B b Q\

L m M?Q H9+ M"v i`QM; KB M; *?Q :B^aB *?B +„M +€B ;b ç| K" M|B- +€B FB F?ŠM ;B"i KbM? ?€ iQ KB M;- i?"K +?Q +ÁM +| HQ¢B t9+ ç°M; Km®M çB /KB K„iX

G•K G¢+ v m M;?B i- ?„M #B i`à5 L?QM; K" v m M;?B i ç M HQ¢B i`bM? ç° M"v- ? hmv G•K G¢+ ç¢B T?|M; /` b„+ - i®+ ç° im pB i,M; H M M? M? ç M ç€M; bÊ- H¢B ç + i?ÁB HÈM- M?QM; \*?Q :B<sup>a</sup>B \*?B +?Q iÈB #•v ;B`b) F?¬M; +| ç2K G•K G¢+ T?|M; +MM; ?„M #bM? F?ÎB #bM? i¼ X

h`QÊ+ FB G•K G¢+ HB M iB T ç€M? #¢B # çÊi i°+ M?•M >Q<sup>a</sup> ;B - M?QM; +€B FB h?B M i?¬M- h K hBM? h?¬M oQÆM;- K" ?„M ,M i?B i i?ÁB +kM; F?¬M; T?ªB i?U+ K" H" ç®B T?QÆM; `ä `M; +| i? i`B m` i€K ç¬m ?mM; i?9 *Ym hBM? h?¬M oQÆM

L"v +kM; H" M;mv M M?•M *?Q :B^aB *?B imv G•K G¢+ ?"M ç M Km®M ;B i +?Q i?®M +| i?U+ ç2K G•K G¢+ ç Îi`QM; HÁM;- +ªK i?'v iB m iY FB #'i [m€ H" p"MF?Q i®i L?QM; ?B M i¢B \*?Q :B<sup>a</sup>B \*?B +| HQ¢B F?| +?`m #` ?mM; ? ,M; i€i K°i #¢i i B- i` L m p` i`Q ? B M;Q`B ç`B i?Q€M; K°i T?€i- ?„M +| i? ç M†M; >Ä Zmv ç€M? b Q\

*€B `„K5

hQM? iQ€M +O ?„M H" /šM >Ä Zmv iÈB `i t - b m ç| H¢B ;B i +€B ?²B K½ i?QÆM #ªM F?¬M; +| M;?o [m +MM; pÈB ?mM; p"i ç€M; bÊ M?Q p"v HB m K¢M;5

hB m iY M"v- ç M i°i +MM; H" ?¢M; [m€B p"i ;b5

@ æ¢B T?¬B çªM- b Q M;QÆB +?"K M?Q p"v- M;QÆB t2K- L[m L[m ç½ H'v çQÊ+ # aQ •M? hmv i pmM; p~v K°i F?®B h?¢+? HÈM M?Ä æ¬m +?Q çO HÁM; #`B i v- ?B i?•M ç®i ç^M; H'v ?Ä /B K K"m t M? H€ K`K`i- +?d M?bM H M K°i +€B +kM; ç +?Q

R8jkX *?QÆM; R8j8, h? *?'i æ€M; aÊX UkV

@ >¬

>Ä Zmv M?'` K°i ç¢Q b|M; HY i?"i /`B- /QÈB +?•M `®i +K+ ç°M;- ?QÈM; p G•K J¼B i?S F?| F?,M M?'i H" çB ` #QÊ+ ç¬m iB M- [mv i i•K H`K- b) ;†T +`M; M;"v +`M #° T?€T +O >Ä Zmv +`M; H9+ +`M; M? M?- `¬K `¬K `¬K- ç¬m ?mM; i?9 M"v p®M H i`®M H"TiS + +?'M çQÊ+ bÆM #,M; ç` HB i- #`M? #`M? #`M?- iWM; ç¢Q æ` >Ä i ;B®M; M?Q bm®B T?mMX

@ *? i- çB +? i çB5

*?Q :B^aB *?B ? B K„i i`ÊM H M- ?„M Km®M i?'v K°i K" M M?Q p"v ç½ F?¬M; T?ªB ? B M;"vX

"M? #`M? #`M?- >Ä Zmv +m²M; t¬M; iÈB- KB M; ?ÆB KÎ- M?'` K°i ç¢Q ?Ä /B K G¢+ T?mM iÈBX

LÆB M"v ?Q" M +ªM? +?mM; [m M? +QB M?Q H" ç€M; bÊ- ?Ä /B K `WM; `U+ i?"K oQÆM; +kM; Km®M +'i #QÊ+ F?| F?,M- M?QM; bQ b€M? pÈB >Ä Zmv T?mM ` K° t 5

J°i ç¢Q ?Ä /B K M"v- +?QM? H" #¢+? ?Ä 5

G•K G¢+ pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?- K†+ ?Ä /B K ç¬v i`B ç€M? 9T H¢BX

sPI II55

aU ibM? [m, /` tm'i ?B M- ç¢Q ?Ä /B K M`v T?ªM; T?'i #` K°i çQ`M MQÊ+ i`QM; +
E?¬M; - F?¬M; T?ªB /`T i„i- \*?Q :BªB \*?B i?'v `ä`M; - ç¢Q ?Ä /B K M`v H` #` G•
KÊB b) tm'i ?B M K°i HQ¢BªQ ;B€+ #` ç°i M?B M /`T i„iX

G`K b Q +| i? 5

*?Q :BªB *?B M; ? M ?¼M; M?bM i`•M i`®B- M m M?Q M|B G•K G¢+ K°i [mv M Q M
M|B- ?„M M; QÊ+ H¢B F?¬M; FBM? M; ¢+ M?Q i? - #ÎB pb ?„M +kM; +| i? H`K çQÊ
L?QM; F?¬M; ç°M; K°i M; |M i v HB M ?| ;BªB +¬M; FQ+? ç€M; bÊ M?Q p`v- +m®B
>„+ ç°M; T?€T i„+\\

E?¬M; ;B®M; ?- G•K G¢+ +,M #ªM F?¬M; +| ?| i?•M >„+ ç°M; - ?ÆM M[+`M; K'm
*?B F?¬M; +| +ªK SM; çQÊ+ i` M M; QÌB G•K G¢+ +| HU+ HQÊM; ;b +?'M ç°M; +?9i
Gm`M +?B M HU+ ?„M F€ i?`i ç½ F?¬M; T?ªB H` ç®B i?O +O G•K G¢+ - M?QM; i`
G¢+ + Q ?ÆM H¢B H` bU i?`i- G•K G¢+ F?¬M; +| bY /KM; HU+ HQÊM; #ªM i?•M ç°v
*?Q :BªB *?BX

æ9M; H` M?Q i? - \*?Q :BªB \*?B KÊB +| i? i`,K K®B F?¬M; ;BªB i?Q+? - ;'T ç M ç°
h¢B b Q T?ªB M?Q p`v\\ h¢B b Q +| i? M?Q p`v\\

@ L; M;

a m F?B >Ä Zmv ç€M? ` K°i FQ+? - ç½ H` ?mM; iQM? ç¢B T?€i- M| +kM; b) F?¬M
M; ?d F?¬M; ` K` T?€i çB M- bÊ ?½B- K` H`T iS+ F?ÎB tQÊM; çÊi +¬M; FQ+? ç€M;
G•K G¢+ +,M #ªM F?¬M; +¬M i`®M i`€M? - i?¬M T? +?B i?•M bQ pÈB >„+ ç°M; T?
+`M; i? K #B M i?€B Î +?¶- ?„M i?¬M T? HU+ HQÊM; +kM; F?¬M; +| ?¢M KS+ + Q
hmv i ?Q p¬ +?B i?•M ç²M; /¢M; - ?Q`M iQ`M +MM; +ªM? ;BÊB F?¬M; +| p`M ç ;b-
i?b h?B M ?¢ F?¬M; M; QÌB +| i? çª i?QÆM; 5

h?¬M S? T?€T i„+ ç½ i`Î i?`M? K°i HQ¢B i? +?'i +O G•K G¢+ - K` HQ¢B i? +?'i
+O ?„M i`mv M i?W tm®M; /QÊB5

h` M i?U+ i - iW G•K h?QÆM; G #„i ç-m- iQ`M #° G•K ;B ç m +| ?mv i K¢+? M?Q
F i?W ?Q p¬ +?B i?•M +O GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M ç²M; /¢M; X

E?€+ M? m Î +?¶- M²M; ç° ?mv i K¢+? X

æQ€M +?WM; M,K ç| G•K h?QÆM; G +kM; F?¬M; T?ªB ?¢i ;B®M; bB ibM? ;b- K`
EBK L; mv M *?Q h¬M ç²M; /¢M; - +€B M`v K M; ç M ?`m [mª H` ?mv i K¢+? ?`m ç¢B

"ÎB p`v- b m F?B G•K h?QÆM; G ópšM H¢+ô- G•K ;B HB M F?¬M; ;QÊM; /`v M`
iÊB ?¢ ;BÊBX J` H9+ M`v- G•K G¢+ M; M; i`ÌB tm'i i? - ?„M +| çQÊ+ ?mv i K¢+?
M?'i- i?"K +?Q +| i? M|B H` pQÊi [m G•K h?QÆM; G - i?"M? +¬M; çQ iÊB h?¬M
iB + +?QM? H`- #ÎB pb G•K h?QÆM; G +ÁM +?Q +? i- h?¬M h?B M çdM? +kM; F

L?QM; i?¬M T? i? +?'i bÈK ç½ çQ¢M i`mv M i?W - G•K G¢+ +| çQÊ+ +kM; +?d H`
ç M ?„M +?QM? i?S+ M„K ;B[h?¬M S? T?€T i„+ - KÊB FQ+? i?¬M; ?mv i K¢+? - +|

J°i +€B M?Q i? M`Q +kM; ç€M? F?¬M; +? i- ç€M? F?¬M; i`M i?QÆM; - i`ÌB bBM?
i?O M?Q p`v ç€M? M? m- F?¬M; T?ªB H` Km®M +? i b Q\\

G•K G¢+ M? +?KB M; +QÌB +QÌB- ? B ç'K M„K H M- sPI II55- ?„M /QÊB +?•M #„M`
FB T?€i F?ÎB T?ªM FQ+? X

>Ä Zmv +?QM? H` \*Ym hBM? h?¬M oQÆM; - ?ÆM M[ +ÁM H` ?mM; i?9 F?Q HU+ +
M?QM; ;†T çQÊ+ K°i ;B ?Ä +`M; i? K #B M i?€B- +`M; i? K v m M; ?B i +kM; +?d

*?Q /M F?¬M; +| h?¬M S? i?•M i? - G¬B ? ç¢B ç¢Q +ÁM F?¬M; +| ç°i T?€ h?¬M o
+kM; ç½ +| çQÊ+ i?U+ HU+ çm´B ;B i *Ym hBM? h?¬M oQÆM;- ?m®M; +?B ?B M i
æ®B pÈB G•K G¢+ K¨ M|B- p¬ Hm¨M H¨ h?¬M S? i?•M i? +kM; i®i- G¬B ? T?€T
F?¬M; i? t2K M?Q çQ i? M bQÎB 'K i`QM; M;¨v imv i`ÆB- K¨ +?d H¨ / i?Q i` M
+¨M; i? K ç€M; bÊ- F?¬M; i? M; ,M +ªMX

¨¨M?5 ¨¨M?5 ¨¨M?5

>„M ç€M? ` iWM; [mv M- K†+ >Ä Zmv FB +| çQÊ+ K B `M M; v +ª *?O i?¬M F?Q
Q M? tmv M +kM; p¬ /KM;- `¨i M? M? tm¨i ?B M M; mv M K°i ç€K HÄK ç°M;- i?“K +?
p•M- iMv i?ÎB ç m +| i? ?Q¨M iQ¨M M Si pÐX

*€B M¨v +QM K M| pšM H¨ M; QÎB b Q\

L m M?Q H9+ M¨v i`QM; KB M; *?Q :BªB *?B +„M +€B ;b ç| K¨ M|B- +€B FB F?ŠM
;B¨i KbM? ?€ iQ KB M;- i?“K +?Q +ÁM +| HQ¢B t9+ ç°M; Km®M çB /KB K„iX

G•K G¢+ v m M; ?B i- ?„M #B i`ä5 L?QM; K¨ v m M; ?B i ç M HQ¢B i`bM? ç°M¨v- ?
hmv G•K G¢+ ç¢B T?|M; /` b„+ - i®+ ç° im pB i,M; H M M? M? ç M ç€M; bÊ- H¢B ç +
i?ÁB HÈM- M?QM; *?Q :BªB *?B +?Q iÈB #•v ;B| b) F?¬M; +| ç2K G•K G¢+ T?|M;
+MM; ?„M #bM? F?ÎB #bM? i¼ X

h`QÊ+ FB G•K G¢+ HB M iB T ç€M? #¢B # çÊi i°+ M?•M >Qª ;B - M?QM; +€B FB
h?B M i?¬M- h K hBM? h?¬M oQÆM;- K¨ ?„M ,M i?B i i?ÁB +kM; F?¬M; T?ªB i?U+
K¨ H¨ ç®B T?QÆM; `ä`¨M; +| i? i`B m ` i€K ç-m ?mM; i?9 *Ym hBM? h?¬M oQÆM

L¨v +kM; H¨ M; mv M M?•M *?Q :BªB *?B imv G•K G¢+ ?¨M ç M Km®M ;B i +?Q i?®M
+| i?U+ ç2K G•K G¢+ ç Îi`QM; HÁM;- +ªK i?'v iB m iY FB #¨i [m€ H¨ p¨M F?Q i®i

L?QM; ?B M i¢B *?Q :BªB *?B +| HQ¢B F?| +?¨m #` ?mM; ? ,M; i€i K°i #¢i i B- i`

L m p`i`Q ? B M; QÎB ç´B i?Q€M; K°i T?€i- ?„M +| i? ç M†M; >Ä Zmv ç€M? b Q\

*€B `„K5

hQM? iQ€M +O ?„M H¨ /šM >Ä Zmv iÈB `¨i t - b m ç| H¢B ;B i +€B ?²B K½ i?QÆM
#ªM F?¬M; +| M; ?o [m +MM; pÈB ?mM; p¨i ç€M; bÊ M?Q p¨v HB m K¢M; 5

hB m iY M¨v- ç M i°i +MM; H¨ ?¢M; [m€B p¨i ;b5

@ æ¢B T?¬B çªM- b Q M; QÆB +?“K M?Q p¨v- M; QÆB t2K- L[m L[m ç½ H¨v çQÊ+ #

aQ •M? hmv i pmM; p¨v K°i F?®B h?¢+? HÈM M?Ä æ-m +?Q çO HÁM; #¨B i v- ?B
i?•M ç®i ç¨M; H¨v ?Ä /B K K¨m t M? H€ K| K`i- +?d M?bM H M K°i +€B +kM; ç +?Q

R8jjX *?QÆM; R8je, h?B i E X

*€B M¨v /o M?B M H¨ æ°+ >Ä L; mv M h?¢+? `²B- ç½ +| HU+ HQÊM; ?Ä /B K- H¢B
hBM? h?¬M oQÆM; çKM; i?Q€M; K°i T?€i +kM; #` ?Ä ç°+ ;•v i?QÆM; iQ+?- +kM;
M?Q iB m M? ç-m KÈB M?Q F?¬M; +| pB + ;b +¬K Îi`QM; i vX

•M? K„i *?Q :BªB *?B [mûi [m - F?¬M; F?ÄB H°` p i? K H K- ç°i M?B M i?•M ?bM
aQ •M? hmv i M?¨Q iÈB- K°i i v i?Á` +?KT p¨Q æ°+ >Ä L; mv M h?¢+?X

æ•v +?QM? H¨ #ªQ p¨i ?„M +?¼M i`9M;- ?ÆM M[i¢B ç•v H¨ >Qª ;B "Q *ªM?- #ªQ p
i`QM; i v G•K G¢+ \ æ9M; p¨v- ?B M i¢B +?B M HU+ +O G•K G¢+ M; v +ª ?„M +kM
?„M ç½ çQ¢i #ªQ p¨i #Ä +?çv- G•K G¢+ H¢B çm´B çQÊ+ b Q\

*MM; H„K i?b- ?„M î >Ä ;B i`®M i? K K'v M;`v- pW p†M #²B /QĐM; F?®B i?-M H
M| +?QM? i?S+ ç¢B i?“M?- ç M H9+ ç| ?„M +| çQÊ+ K°i FB M h?B M i?-M F?Q +?T
M?Q ?' i? K +€M?- bÊ B ç M5

G•K G¢+ /€K t¬M; p`Q >Qª; B ?`M? ?mM; b Q\ L m ?„M i?“i /€K- >Qª; B i´M; +°M;
hBM? h?-M oQÆM; +kM; F?¬M; T?ªB ,M +? v5

@ P - M;QÆB /€K çQ¢i ç² p”i +O L[m L[m- t2K +?B m5

aQ •M? hmv i ?9 H M [m€B /`- K°i +?B m aQM; GQM; çQ¢i +?•m- /m¶B ` ? B M;|M
HB M ?QÊM; H'v +QM K„i *?Q :BªB *?B ç•K iÊBX

*?Q :BªB *?B ?W M? K°i iB M; - imv iB m M? ç-m +| çQÊ+ ?Q p¬ +?B i?•M- M?QM
î ç`M; FB - /M b Q +?d H` >Q i?-M +ªM?- ?m®M; ?² ?„M +kM; F?¬M; +| w iS H`K aC
H` Km®M çQ¢i æ°+ >Ä L;mv M h?¢+?X

@ æ M çQ¢i ?5 æ M çQ¢i ?5

aQ •M? hmv i ç°i M?B M pmB p - i?•M ?bM? H|2 H M- F?¬M; ;B M i?m'M /B T?€i ç°

Jm®M M|B M`M; +m®B +MM; +?d H` >Q i?-M +ªM?- +?Q /M H` bY /KM; F?¬M; ;B M
î i` M i®+ ç° M? M? ?ÆM \*?Q :BªB \*?B- M?QM; M`M; H¢B H` ?Q p¬ +?B i?•M- *?Q
M`M; - +?d +¬M çWM; H`K +?Q *?Q :BªB *?B çKM; T?ªB æ°+ >Ä L;mv M h?¢+? H`

> B +€B K°i i`®M K°i i`mv- ?ÆM KQÌB iS+ b m- iB m M? ç-m +m®B +MM; i?U+ HU
çm´B `®i +m°+ #ªQ p F?¬M; çQÊ+ æ°+ >Ä L;mv M h?¢+?- ç`M? T?ªB ç2K i v /m¶

@ B- K°i F?®B h?¢+? æ-m +| +€B ;b i®i- M;QÆB Km®M i?b +?Q M;QÆB çB5

*?Q :BªB *?B i?Á i v çB ç|M- H¢B H` iW i`QM; €M? K„i iB m M? ç-m i?'v çQÊ+ K
+O ?„M ?ÆB FBM? M|B,

@ L;QÆB +ÁM +| #`T #ÊK ;b\

@ >b ?b5

aQ •M? hmv i H° ` K°i /€M; iQÆB +QÌB- /MM; i v FB +?d b m HQM; *?Q :BªB *?B

@ æ¢B T?¬B çªM- M? M? ç€M? i`î KbM? i M M`v- ?„M F?B / L[m L[m p¬ +MM; ç€M

@ o”v b Q\

G•K G¢+ KdK +QÌB- î b m HQM; *?Q :BªB *?B M;„i ` +?d i v- T?€i ` K°i iB M; ;B
ç-m >Ä Zmv FB ç½ M^K `¢T i` M K†i ç'i- F?Q iS+ F?¬M; +|5

h`QM; M?€v K„i M?Q p”v- \*?Q :BªB \*?B +?d +ªK i?'v K°i +´ ?`M F?Q iW HÁM; #`M +
M`v imv H` >Ä K”i #Q +ªM?- +U+ pB K +U+ `U+¬ M?QM; ?„M +| HQ¢B +ªK ;B€+ i`-
`ûiX

L; v +ª ?mM; i?9 *Ym hBM? h?-M oQÆM; +kM; #` H`K i?`i- G•K G¢+ Km®M ;B i ?„M
+?ÆB b Q\

hm Hmv M i`,K i`B m M,K F?¬M; T?ªB H` pb #` M;QÌB çm´B ;B i 5

@ s2K î T?•M HQÊM; >Ä GBM? *?Q h¬M- H¬M M`v #Ä [m +?Q M;QÆB K°i K¢M;5

G•K G¢+ H¢M? HMM; M|B ` X

@ L?QM; imv i F?¬M; +| H¬M M[- +?QM? M;QÆB bmv M;?o 5

*?Q :BªB *?B +`M i?“M çB p`B #QÊ+- +ªK SM; çQÊ+ G•K G¢+ F?¬M; ` i v +kM; F
+ÁM /€K HQm H¢B HÌB M|B i`M; /B M ;b- H9+ M`v i?•M ?bM? imM; # v H”T iS+ pB

o¬ +MM; M?K+ M?½5 o¬ +MM; M?K+ M?½5

*?Q :BªB *?B ?”M ç M t M? K†i `²B- ?„M M?’i ç`M? T?ªB #€Q i?M M`v5

@ æϕB T?¬B ϕ^aM- M;QÆB i?U+ #m¬M; i? i M F B b Q\ >W ?W ?W- KÈB pW `²B ?
M;QÆB i m v i F?¬M; i?Q+? L[m L[m 5

aQ •M? h m v i ;?û p"Q i` M H Q M; G•K Gϕ+- /MM; b S+ t Q ϕ-m G•K Gϕ+X
G•K Gϕ+ +QìB ? ? M|B,

@ >Q^a;B M?B m M,K M?Q p"v +kM; +| i? Î+?¶ M"v H"v iÈB `i M?B m #^aQ p"i \
aQ •M? h m v i b[M; b| - H" T i S+ /WM; ϕ°M; i€+ i` M i v HϕB- ϕ2K +€B ϕ-m M?Ä i W #
tûi ϕB` ,

@ ?- ϕϕB T?¬B ϕ^aM M;QÆB i?"i H" •K ?B K- M; m v M H B M;QÆB +® w T?|M; ?„M
M;QìB F?€+ ϕ M #€Q i?M- HϕB i?W +Æ i?m #^aQ #®B i` M M;QìB #¼M ?¼5

@ *€B ;b ;¼B H" •K ?B K- i +€B ;b +kM; F?¬M; H"K- M m ?¼ *?Q F B i b K M;QìB [
p'M ϕ +O ?„M- K" i pÈB i Q +€+? M;QìB #` ?ϕB- i?m +?9i T?Q M O B F?¬M; T?^aB

@ L;QÆB [m^a M?B M `i •K ?B K 5

@ æB t2K b Q i, M;QÆB +MM; L; m v i v m M[ϕ€M? t Q M; +?Q 5

> B M;QìB [m v p - +?d i?'v G B m "€M u M pšM +ÁM +MM; L; m v i L; m v i F`+? +?B
ϕ•v +?Q M? H" >Ä K"i #Q +^aM?- L; m v i L; m v i HϕB H" ?Ä i m- Î+?¶ M"v +?B M H U
p" B i?"M? i,M; H M- Î i` M K†i ϕ½ ?ÆB +?B K Q m i? X

@ B 5

G•K Gϕ+ i?Î /"B- i?•M ?bM? H|2 H M ϕ½ ϕB iÈB ;B[? B M[- #"M? # "M?- T?€T i„+
+MM; ?Ä /B K i`QìM; iB M +O L; m v i L; m v i H" T i S+ Q M? ϕ M i` M M;QìB +O ?„
*?d H" ϕ®B K†i i?¬M T? +?B i?•M- +¬M; FQ+? M?Q p"v +,M #^aM F?¬M; +| K°i ϕB
/Q T?€T i„+ #B M i?"M? F B M? Q M? Q #` G•K Gϕ+ i?¬M T? - ϕ +?Q ? B M[ϕ m H
i U +?O ϕQÊ+ M;WM; +¬M; FQ+?X

@ æQÊ+ `²B- ϕWM; ϕ€M? M[5

G•K Gϕ+ F?Q€i i v €Q X

@ >W- i?"i ϕ9M; H" ϕ m HÁM; M;QìB i 5

L; m v i L; m v i F?| +?`m ϕ2K ? B i v ¬K ϕ M i`QÈ+ M;U+- ϕ2K #° M;U+ ϕ-v ϕ†M + "M
L" M; i U M?B M #`i K½M `²B- Î # M i`Q M; MÆB M"v- M" M; +| i? T?€i ?m v ` KQìB
? B i?"M? +?B M H U+- M?Q M; G B m "€M u M HϕB #` ϕ i?'T ϕ M +?Q M i?"M?- i€K
i`i M?B M G B m "€M u M b) #` M" M; ϕ€M? #ϕB X

L?Q M; G B m "€M u M HϕB ?QÈM; G•K Gϕ+ H°` K°i /€M; iQÆB +QìB- b Q M; T?QÆ

@ :B M T?m /•K T?K 5 :B M T?m /•K T?K 5

L; m v i L; m v i i S+ ;B" M ϕ M M;?B M ` ,M; M;?B M HÊB X

G•K Gϕ+ #„i ϕ-m H m v M ?| F?®B æ°+ >Ä L; m v M h?ϕ+? F B - +?d H" i?2Q i m p B +
K m®M i B T i K+ i,M; +^aM? ;BÈB H M +kM; +-M + "M; M?B m H U+ H Q ÊM; M[- +?Q /M
i B T + "M *Y m h B M? h?¬M o Q ÆM; - ?ÆM M[?'T i?K i B M? ?Q H U+ H Q ÊM; +O >Ä
+| ϕϕi iÈB G K+ i B M? h?¬M o Q ÆM; i`m M; F€- Q i M?'i +ÁM +| 8y #QÈ+ T?^aB ϕB X

*€B M"v i?U+ b U H" i?"i ;B M M M ? 5

@ L;QÆB M M #B i ϕO - M;QìB F?€+ ϕϕi iÈB *Y m h B M? h?¬M o Q ÆM; +€B M"Q F?
i`Î H M- M;QÆB +ÁM K m®M M? M? ?ÆM b Q\

L; m v i L; m v i i?Î /"B- i`QÈ+ ϕ| M" M; +?Q i W M; +| M;?o iÈB `ä`" M; +| v m M;?B i

@ hbM? ?m®M; #•v ;Bì ç†+ i?M ?5

G•K Gç+ KK+ `|iT?QÆM; t - F?¬M; #B i îi`QM; ;|+ M`Q +O i?¬M ;BÈB- +ÁM +'i
T?€i i`B M- >„+ v M?•M FB +ÁM +| G•K h?QÆM; G ç m b) ``i M? M? iB M p`Q ?
h¬M h?¬M >Q`M; - ?„M K°i F?„+ +kM; F?¬M; i? T?QX

R8j9X *?QÆM; R8jd, G½Q h´ >Ä :B X URV

@ æB- i¬M; i?S i€K +ÁM +| K°i FB M #ªQ p`i- F?¬M; #B i +| #` M?[M; M;QìB >Qª ;
L;mv i L;mv i H`T iS+ ç´B [m +?O ç X

L?QM; aQ •M? hmv i HçB Mî MK +QìB M|B,

@ *?Q /M #` H´v çB +kM; F?¬M; +| p`M ç ;b- ççB T?¬B çªM H` M;QìB p¬ +MM; •K ?
L;mv i L;mv i K„i ç T tQ v +?mv M- iU M?B M H`T iS+ KBM? #ç+? w iS i`QM; Hì
M?QM; M`M; +?ŠM; M?[M; F?¬M; +| F?mv M + M #B M ?° +?Q M;QìB >Qª ;B - M;
M|B ç M >Qª ;B i`QÊ+ K„i +| çQÊ+ p`B K|M #ªQ p`i- +€B FB ç m H` h?B M i?¬M
hBM? h?¬M oQÆM;5

s2K ` - M[ M?•M M`v +MM; M;QìB >Qª ;B iQÆM; ç®B T?ªM +ªK ?- imv M;çB >Ä G
i v ç®B T?| M;QìB >Qª ;B - M?QM; b m HQM; #„M i M i`°K HçB F?¬M; b QX

L;?2 L;mv i L;mv i ;BÈB i?B m- >Qª ;B H½Q i´ +?QM? H` +| çQÊ+ # ççQ >Ä ? h
M[- ?„M +ÁM +| çQÊ+ K°i FB M *?O i?¬M F?Q5

E?B ç| >Ä GBM? *?Q h¬M +ÁM +?Q ` çìB- K` >Qª ;B H½Q i´ i?b bÈK ç½ H` K°i
ççB +Æ /mv M ççi çQÊ+ *?O i?¬M F?Q M?“M +?OX L?QM; +Æ /mv M +O ?„M HçB
;€B- `à `M; ç½ M?“M çQÊ+ *?Q h¬M i?¬M F?Q Qm €B5

a m F?B >Ä GBM? *?Q h¬M ç„+ ççQ- imv F?¬M; i?Q+? +€+? H`KM;QìB +O +? - M
i†M; +?Q >Qª ;B H½Q i´ ? B ççQ h?¬M oQÆM; T?€T i„+- M?B m M,K i`¬B [m M?Q
+kM; iB m ?| +?¶ i®i +O ? B æçQ h?¬M pQÆM; T?€T i„+ M`vX

“îB p`v- >Qª ;B H½Q i´ +kM; ``i +| i? H` i? ;B M K°i M;QìB /mv M?`i +| çQÊ+ *?
ççQ h?¬M oQÆM; T?€T i„+5

*Ym hBM? h?¬M oQÆM; +| i? ?Q`M iQ`M T?€i ?mv mv M,M; +O *?O i?¬M F?Q- ç®
L;mv i +kM; F?¬M; Km®M çÆM ;BªM i` m +?¼+- ç†+ #B i H` îi`QM; iÁ >Ä K`i +ª
GBM? *?Q h¬M +ªB içQ- MÆB M`v H` h?¬M [m®+ +O >Qª ;B H½Q i´5

@ L|B +€+? F?€+- M m M?Q î +?¶ M`v +MM; >Qª ;B H½Q i´ F? B +?B M K` M|B- H
HU+ HQÊM; pQÊi [m +`T #”+ *Ym hBM? h?¬M oQÆM; \

G•K Gç+ i?m”M KB M; M|B ` X

@ E?¬M; b B5

L;mv i L;mv i ;”i ;”i ç-mX

@ LÆB M`v H` *?Q h¬M i?¬M F?Q bBM? ` çìB- +?QM? H` ç` T?QÆM; ?Ä /B K +
M`v- >Qª ;B H½Q i´ +| i? î +?¶ M`v ççi çQÊ+ ;`T i`,K H¬M HU+ HQÊM; i,M; T?9+
i?W M?“M +U+ ?çM +kM; H` M?Q p”v5

J°i ;½ *Ym hBM? h?¬M oQÆM; HçB ç i?,M; ;`T i`,K H¬M HU+ HQÊM; - ç•v H` +€B
í # M i`QM; T?B M “Q \*ªM? M`v- >Qª ;B H½Q i´ H` oQÆM; +?•M +?QM?- p¬ ç`+? /

@ L|B M?Q p”v- *?O i?¬M F?Q i?“i ç9M; H` ç² i®i `²B5

G•K G¢+ +?" + +?" + i€M i?QÎM;X

@ *?" + +?" + +?" + - GB m Km°B Km°B i?"i ç9M; H" [m€B M?•M- M?Q i? M"Q Q i?Q
+?m®+ H'v +U+ F?' M"v- +?ŠM; H) H" bÊ i, i, i`°K ibM? H M; +O M; QÆB b Q\
L; mv i L; mv i H" imv i b) F?¬M; #Ä [m #'i F€ K°i +Æ ?°B M"Q +| i? ç^a #¢B GB m '
@ L; QÆB +kM; +| +?WM; +| KU+ +?Q i 5
G•K G¢+ ?QÈM; L; mv i L; mv i i`WM; K„i HB + çB [m X
@ >W- HÈM K"i- /€K ?QÈM; M; QÌB >Q^a; B i [m€i i?€Q- #'M i¼ M; QÊ+ H¢B Km®M
#^aM H½M? ; b5
h? M?•K i`"M M;"T mv €T p M; H M- K°i +~K v i? M? MB M ç½ tm'i ?B M Î i` M F?¬
?„M H" t T i?"M? K°i ?"M; H'v KQÌB *Ym hBM? h?¬M oQÆM; - *?Q :B^aB *?B i?bM?
E?¬M; +-M T?^aB M|B- +~K v i? M? MB M M"v i i M?B M H" >Q^a; B H½Q i' `²B5
>Q^a; B H½Q i' +, M #^aM F?¬M; +| w iS +MM; G•K G¢+ M|B M?^aK- H" T iS+ H" K°i
G•K G¢+- ? B >Ä GQM; # "M pk K" ç°M; X
G•K G¢+ F?) +? m K"v- i?^M; M"v i?"i ç9M; H" #€ ç¢Q- F?¬M; M|B K°i HÌB HB M M
FQ+?5
>„M Q M? ` K°i [mv M- ?QÈM; p ? B >Ä GQM; M; ? M? F?S- M?QM; i`QM; HÁM; i
+O >Q^a; B H½Q i' F?¬M; M; Q" B H" ?QÈM; L; mv i L; mv i M`M? M¼i- #'i [m€ +kM
M¼i p m®i K¬M; M; U - K" H" M`M? M¼i; B[M K M[5
Gm" M #®B p`- >Q^a; B H½Q i' bQ pÈB L; mv i L; mv i + Q ?ÆM ? B #®B T?"M- M?Q
+€B M"v ç Í i`QM; HÁM; +?9i M"Q- p €B K°i` M K†i FB `ä`"M; ç M F?¬M; i? H¢
h?b` H" i? 5
J°i [mv M Q M? [m - ? B >Ä GQM; ç²M; i?ÌB +?¬M pMB- /M F?¬M; +| i?¬M T? +?
+?B M HU+ ç`+? M' B *Ym hBM? h?¬M oQÆM; - +ÁM ; b T?^aB bÊX
@ •M\
>Q^a; B H½Q i' H¬M; KB M?^av H M- imv ?„M M; ?2 *?Q :B^aB *?B ç½ iWM; M|B [m
M; ?2 M; QÌB F?€+ M|B +MM; +?QM? KbM? i?'v i" M K„i FB ?Q" M iQ" M H" ? B pB +
H°` p i?"M i`¼M; X
@ "€B FB M ; B +?O ç¢B M?•M5
L; mv i L; mv i +| +?9i F?) +?"Q- /M M|B i? M"Q >Q^a; B H½Q i' +kM; H" bQ i' +O
H" F?¬M; +| i? ç M; QÌB KQÊM +Ê +?9i M"QX
@ "'M i¼ ç½ M|B [m # Q M?B m H¬M`²B- +?9M; i K¶B M; QÌB ; B Q K°i p"i- F?¬M
M?Q i? 5

R8jeX *?QÆM; R8j3, G½Q h' >Ä :B X UkV

>Q^a; B H½Q i' +QÌB ? ? - i¢K i?ÌB ?Q" M iQ" M F?¬M; ç w ç M G•K G¢+ i²M i¢BX
L; mv i L; mv i +QÌB M?¢i K°i iB M; - +kM; F?¬M; M|B ; b i? K- +'T #"+ H M; ?o ç½ F
+MM; M; QÌB >Q^a; B bBM? ` +MM; tm'i ?B M ; b +?9i M"QX
•M? K„i +O >Q^a; B H½Q i' K°i H¬M M[+?mv M ?QÈM; G•K G¢+- #B m H° +QÌB /
` H" M? H¢M? +?B b„+ M|B,
@ L; QÆB +?QM? H" G•K G¢+ M?B m H¬M +MM; >Q^a; B i ç®B ç¬m\

G•K G¢+ ¢ M; ¢M pÈB iB m M? ¢-m- ¢®B pÈB >Q^a; B H½Q i' F?B M i`€+? +?d +
 @ GÈM K"i5
 >Q^a; B H½Q i' H"TiS+ M|M; iQM? #¢Q im¬M- ?„M iW i`QÈ+ H9+ >Ä GBM? *?Q
 oQÆM; - ?¢M; ;b #€ ¢¢Q- ?¢M; ;b + Q + Q i¢B i?QÈM; - M?QM; G•K G¢+ `ä`M; F?
 pÈB ?„M H" F?BM? i?` +Ð M"Q\
 >„M H¢B H" K°i +?QÎM; ¢€M? `X
 G•K G¢+ H" +Wm ¢`+? >Q<sup>a</sup>; B - M?QM; i`QÈ+ ¢| pšM F?¬M; i? tQM; H" ¢¢B ¢`+?
 M?9M; i v KÈB +| i? i`ÎM M T?B M iQ€B H MX o b m +`M; H" pbi€K ?mM; i?9 +`T
 +O G•K G¢+ FB ?B M i? - F?B M +?Q >Q^a; B H½Q i' +?d +| i? ?QÈM; +QM; €B i
 L; mv i +?mv M ¢B `X
 æQÆM; M?B M- î i`QM; ¢| M; QÈ+ H¢B +kM; F?¬M; i?B m ?„M Km®M +MM; L; mv i
 [m M ?QÎM; H°+ pm - î +?M ,M H°+ S?"iX *?d H" L; mv i L; mv i i?"i bU ¢®B pÈB M
 +aK- KQÈM / M? M; ?o ?B m `ä G•K G¢+ - i`U + iB T +?¢v iÈB # M M"vX
 >Q^a; B H½Q i' F?¬M; T?aB H" F?¬M; +| M; ?o iÈB Km®M ¢Q +? i?•M ` i v- M?QM
 F?Q- M?QM; ¢½ ¢B ` h?¬M [m®+ +O KbM? - M?B m M?"i H" M?B m K°i *Ym hBM
 F?¬M; +| #B M T?€T T?€i ?mv i€+ /KM; [m€ HÈMX
 "ÎB p"v >Q^a; B +S M?Q p"v ?"M? [m•M H†M; H)- M?bM p T?Q i` M H" Mm®i tm®M
 F?¬M; i? H"K; b- +?Q ¢ M H9+ M"v5
 "¼M M; QÌB G•K G¢+ `ä`M; /€K +?¢v ¢ M >Ä K"i #Q +aM? - ?W- +?ŠM; H) F?¬M;
 +?QM? H" h?¬M [m®+ +O ?„M- î +?¶ M"v ?„M +| i? ¢¢i ¢QÈ+ ;'T i`, K H-M HU+ HC
 æ½ #B i `ä G•K G¢+ #'i T?"K- K°i FQ +? M"v +O >Q^a; B H½Q i' iU M?B M H" iQ" M
 K"m iQK î ¢dM? ¢-m +O ?„M tQ v [m M? - F?¬M; M; WM; `9i` ?Ä /B K +?B HU+ `|
 H½Q i' - ¢ +?Q F?Q iS+ +O >Q^a; B H½Q i' H"TiS+ tm'i ?B M i, M; M?B m5
 : 'T i`, K H-M HU+ HQÈM; i, M; T?9+ - `B M; H'v HU+ HQÈM; K" M|B +| i? +QB H"
 hBM? h?¬M oQÆM; `²B5
 P M? - K°i +?QÎM; M"v +O >Q^a; B H½Q i' M?Q +| i? pÐ pKM *"M E?¬M- M, K M; |M
 ¢¢Q >Ä GQM; - M; v M; „M ;"Q i?ûi- +m²M; HQ¢M M?av K9 - ¢®B pÈB G•K G¢+ i`M
 G•K G¢+ i?Á i v- K°i i`aQ5
 @ Jm®M +? i5
 J¼B M; QÌB >Q^a; B ¢ m H" î i`QM; HÁM; ?W H¢M? - *Ym hBM? h?¬M oQÆM; H¢B ¢
 /QÈB ; -K i`ÎB M"v M; Q¢B i`W h?¬M >Q" M; +ÁM +| B +| i? M; ¢M? F?€M; \ *?î +Q
 b) H"TiS+ ?| i?"M? K°i #½B i?"i M€i5
 L; v +a GB m "€M u M +MM; L; mv i L; mv i +kM; +| +?9i FBM? M; ?B #'i ¢`M? - /M b
 +| +?•M +?QM? ?B m `ä G•K G¢+ - F?¬M; #B i H9+ M"v ?„M ¢½ +| ¢QÈ+ i? +?'i M; ?
 •M? hmv i5
 P M? - #"M i v HÈM +?°T iÈB- ?Ä /B K +m®M pk ¢-v i`BX
 "M i v +O G•K G¢+ `i +?"K- M?QM; /` i?QÌM; i`-K´M- î i`QM; €M? K„i F?¬M; i?
 K¼B M; QÌB- i'i +a ?Ä /B K FB ¢°i M?B M #B M F?¬M; - K" G•K G¢+ +kM; p[M; p" M
 H½Q i'X
 *€B M"v- ¢•v H" +| +?mv M ;b5
 h?¬M oQÆM; ;'T i`, K H-M HU+ HQÈM; ?- M?Q i? M"Q +| i? M? M?äK ?| ;B aB M
 Hw b Q\
 G•K G¢+ KdK +QÌB- H° ` ? B ?"K ` ,M; i`„M; MQ½M- b m ¢| b„+ K†i K½M? HB i- tQ
 >Q^a; B H½Q i'X

@ L;QÆB /€K5

hmv i`QM; M°B i•K >Qª;B H½Q i´ K°i KªM? F?| ?B m +MM; FBM? M;¢+- M?QM; /
pÈB >Ä GBM? *?Q h¬M +ÁM Km®M b®M; H•m ?ÆM- SM; #B M +| i? M|B H¬M? M?
iS+ M•M; K°i +?QÎM; ?QÈM; G•K G¢+ ç~v iÈBX

"M?5

h v ? B M;QÌB H-M M[;B Q T?QM;- ç°M; i€+ +ªm G•K G¢+ +?d H¬ H¬K bÆ /WM; H
i´ i€i iÈBX

???- [m€ F?Q i`QÆM; çB5

@ æ€M; ;B"M5

>Qª;B H½Q i´ M´B ;B"M; -K H M K°i iB M;- i?•M i? #¶M; M?B M ?| i?¬M? K°i çQ
M¬v +O G•K G¢+ H¬ i€i iÈB- M?QM; H¢B ç€M? p¬Q K°i çQ¬M ?Ä /B K- iU M?B M +
*MM; K°i i?ÌB ;B M- #ÎB pb ?| i?•M ?Ä /B K- >Qª;B H½Q i´ +kM; ;B½v ;BK ` F
€M? HY K°i +m®M- ?„M `9i HmB i` ,K i`QÈM;- ?| ` i?•M ?bM?- b„+ K†i i`Î M M i€

æ•v +?QM? H¬ p¬ +MM; M?K+ M?½ ?- H¢B ç +?Q ?„M tm'i ` #´M bU ~M ;B'm- ?|
+¬M; FQ+? +O G•K G¢+5 hmv ?„M F?¬M; +| ?¢B +?¬m i?B i- M?QM; +QÐM; ûT ?B
F?ÄB h?¬M oQÆM; €T +? - ç•v +kM; F?¬M; TªB H¬ +| i? iMv iB M p"M /KM;X

h?"i ;B®M; M?Q GB m "€M u M +kM; +| i? i¢K i?ÌB +| çQÊ+ ?Q p¬ +?B i?•M- M?Q
*?Q h¬M ?"m ç¢B- +?ŠM; M?[M; i?ÌB ;B M +| ?¢M- +¬M; H¬ iB m ? Q i?"i HÈM- F?
b) F?¬M; p"M /KM;X

L?QM; KÈB ;B Q i?O K°i FQ+?- ?„M ç½ #` #S+ ` imv i F„ #ªQ p i€M? K¢M; M¬v-
+?Q ?„M ;B"M /[- M?QM; i`QM; M°B i•K `` FBM? ?Q¬M;X

Zm€ v m M;?B i`²B5 .QÈB çÌB M¬v i¢B b Q +| i? +| [m€B i? B M?Q p"v5

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB M?Qm K¬v- M m +| hY ædM? i¢B i?•M- ?„M KQÈM M?Ì HU+
i? T?€ ;BªB +?B m M¬v +O >Qª;B H½Q i´ - i?"i ;B®M; M?Q i`QÈ+ FB ?„M +| i?
i`¢M; i?€B ?Q p¬X

æ€M; iB +5

h`QM; HÁM; +O ?„M i?Î /¬B- i` M K†i H¢B H° ` K°i /€M; iQÆB +QÌB M|B,

@ *€+ M;QÆB +ÁM +| i? ibK B #B i ç€M? M? m M[F?¬M; \

*€B M¬v +€B M¬v

JÌB K°i *Ym hBM? h?¬M oQÆM; +O ç²M; i?ÌB iS+ ç M Km®M M; 'i- #¼M ?„M M; v
F?¬M; iQM? b Q\ æQÌM; çQÌM; *Ym hBM? h?¬M oQÆM; M; v +ª +| i? ç€M? M? m
+?ŠM; TªB ;¼B M; QÌB `ÆB H ç-v K†i b Q\

*m²M; - i?U+ +m²M;5

L?QM; +| #B M T?€T M¬Q- M;QÌB i t€+ i?U+ +| iQ +€+? +m²M; M?Q p"v ?5 B +|
h?¬M oQÆM; - M?Q F?¬M; +| pB + ;b iB T çQÊ+ +¬M; FQ+? i,M; T?9+ ;'T i` ,K H-
h?¬M oQÆM; - H¬K +?Q >Qª;B H½Q i´ bY /KM; imv i F„ +Sm K¢M; - +€B FB +kM;

@ "´M i¼ +kM; F?¬M; iBM M;QÆB +| i? K°i KU+ +| çQÊ+ M,M; HU+ M?Q p"v5

>Qª;B H½Q i´ ?W H¢M? K°i iB M;- H-M M[ç€M? 9T H¢B- ?„M imv i F?¬M; iBM
i? +| çQÊ+ M,M; HU+ HÈM M?Q p"v5

Jm®M M|B G•K G¢+ H¬ M?B iY *?Q h¬M M¬Q- M?Q p"v ?„M imv i ç®B b) F?¬M; t^M
T?"M M?B iY *?Q h¬M H¬ +| çQÊ+ i? +?'i +U+ F€ ç†+ i?M- ç•v H¬ #´M M;mv M T?€
#M i´M i?'i F?B ?"m ç¢B F?¬M; +€+? M¬Q F i?W #´M M;mv M T?€T i„+X

G•K G¢+ imv i F?¬M; +| F?ª M,M; +| ¸QÊ+ i? +?'i M?Q p"v5

R8jdX *?QÆM; R8jN, Jm J M? X URV

>Qª;B H½Q i´ H¢B T?€i i?¬M mv- HU+ HQÊM; ;'T i`,K H¬M *Ym hBM? h?¬M oQÆ
M?Q i?m²M; Hm²M; M€Q;B M;- [m'v i?"M? iWM; KªM? ?Ä /B K +m®M pk- +€B HU
+?Q ¸ ¼B M;QÌB >Qª;B - GB m "€M u M- +MM; L;mv i L;mv i ¸ m F?¬M; F?ÄB i?
M?'i i`,K /†KX

*kM; +?d +| aQ •M? hmv i +| ¸QÊ+ ?Q p¬ +?B i?•M KÈB +| i? HQm i¢B M;mv M +?
M?Ä #û ?Á ?ûi i`Ê mv +?Q G•K G¢+X

G•K G¢+ ¸€M? +?Q F?¬M; ¸ K td iÈBX

>„M im i?"M? h?¬M S? i?•M i? - /QÈB ¸ÌB M"v M;Q¢B i`W \*?Q h¬M ` +,M #ªM F?¬
?„M i¢Q i?"M? mv ?B T- Î /QÈB ibM? ?m®M; M?Q p"v ?„M H¢B Î ¸•m +ÁM +| i? bB

E?B / óF v m ô i?U+ bU F?¬M; +| w iS ;b- KK+ iB m +O G•K G¢+ H" M?[M; *?Q h¬M
?„M +¬M Km®M F?B m +?B M5

"M?5 "M?5 "M?5

>„M i`B M F? B T?ªM FQ+?- ?QÈM; p >Qª;B H½Q i´ ?"M? ?mM; ¸B [m X

G9+ M"v +?B M HU+ +O ?„M ¸½ +| i? +?ûK M;QÊ+ *Ym hBM? h?¬M oQÆM;- #ªM

"i[m€#®M+M?;Bì-i"m+?B M ç'mi?B M p K°i# M M"v ç½tQM;- G•K G¢+ K M
 >Qª;B H½Q í'- K°i çQìM; FûQ ?„M çB` - ç^M; b m ç H¢B ç¢Q ç¢Q i?-M ?mv i- i?
 @ L? M?- K m i?ª;B +?O M?" +O i ` 5
 JQìB M;QìB >Qª;B ç²M; i?ìB T?šM M° [m€i- M?QM; i`QM; i? M? •K H¢B K M; i?2
 +? X
 >Qª;B H½Q í' H" ç¢B M,M; #U+ M"Q- M?QM; `ä`"M; #` G•K G¢+ ç€M? ;B®M; M?Q
 ç +?Q M;QìB M?Q i? M"Q +| i? iB T M?"M\ >ÆM M[- iB m iY M"v M; v +ª>Qª;E
 M?Q p"v- +ÁM bÊ F? B ç Q ç®B pÈB #¼M ?¼b Q\
 G•K G¢+ iB M i v MûK` - ç2K >Qª;B H½Q í' MûK` M;Q" B- b m ç| KdK +QìB,
 @ >B M i¢B- ç M iQM? iQ€M - #ÎB pb +€+ M;QÆB M?B m H-M ?QÈM; i T?€i ç°M;
 +?Q i 5
 h'M i?'i\ *QM K M| K¶B H-M ç m H" M;QÆB +?B K iB M M;?B \
 h`QM; M°B i•K >Qª;B i?"T ç¢B *Ym hBM? h?-M oQÆM; ç m •K i?-K +?YB K - iW H
 #„i ç-m- H-M M"Q F?¬M; T?ªB H" #` ?„M +?B K çO iB M M;?B\ *?d H" i?-M HB m-
 K|M\
 @ JQìB K°i *Ym hBM? h?-M oQÆM;- iQM? iQ€M K°i +?9i- +€B M"v T?ªB # Q M?B
 i`Î p\
 G•K G¢+ H°` K°i /€M; iQÆB +QìB ;B®M; M?Q •+ J X
 >Qª;B H½Q í' iW i`QM; ;B" M M; 'i idM? H¢B- M;?2 çQÊ+ M?[M; HìB M"v +O G•K C
 #'i idM?5
 h?-M oQÆM; ;B€ i`` # Q M?B m iB M\ *€B M"v i?U+ +| i? t2K M?Q p"i #€m p¬;B
 oQÆM; H¢B b Q K" ?B ?[m- ç•v +kM; F?¬M; T?ªB H" +?d ç¢i çQÊ+ h?-M oQÆM; T
 +| i? ç¢i iÈB- M m F?¬M; # M M;Q" B M?B m h?-M oQÆM; M?Q p"v- M?Q i? M"Q
 hS hBM?\
 h?"i Km®M H¢B M|B iB T- ;B€ i`` KQìB K°i *Ym hBM? h?-M oQÆM; çO ç +?Q >Qª;
 ç m F?¬M; i?W 5
 @ L?Q i? M"Q- Km®M +?¢v\
 G•K G¢+ iMv w +ªM i`Î- F?¬M; ;B M- i?ìB ;B M bQM; i`¼M; T?€T i„+ M?°M M?¢Q-
 bÊ +MM; M,M; HU+ T?QM; iÃ ç®B pÈB F?¬M; ;B M- ç +?Q i` M K†i h?-M oQÆM;
 *?¢v F?¬M; çQÊ+5
 @ L? M?- i M;QìB M"v FB M M?šM +| ?¢M- çWM; H`K +?Q +?9M; i K'i i?ìB ;B M
 t9+ ç°M; ç€M? M;QìB5
 G•K G¢+ K„i HB +>Qª;B H½Q í'- H°` K°i /€M; iQÆB +QìBX
 >Q5
 hmv ?„M M?bM H" >Qª;B H½Q í'- M?QM; H¢B +QìB ç M i'i +ªK¼B M;QìB >Qª;B
 `ÁM;- B Km®M #QÊ+ i?2Q ;|i >Qª;B H½Q í'- #` M;QìB ç€M? i?"M? +?| +? i\
 @ L;mv i L;mv i
 >Qª;B H½Q í' ç2K €M? K„i +¬m F?¬M M?bM ?QÈM; L;mv i L;mv i- ?„M iU M?B M
 çSM; ` i? v >Qª;B M|B p" B +•m ?[m Q +?X
 L;mv i L;mv i M;~M; ç¬m M?bM H M i`ìB- +?d H`K M?Q F?¬M; M;?2 i?'v- i`QM; M°
 M?B m- H`K b Q ói`QÈM; M;?o ô` i vX
 @ L? M? K°i +?9i5

G•K G¢+ F?¬M; FB M M?šM M|BX

J¼B M;QÌB >Qª;B ? B K†i M?bM M? m K°i ?²B- H9+ M˘v KÈB `mM ˘v H'v ` K°i F
ç€M? [m X L?QM; +| i? H˘K +?Q G•K G¢+ +?QM? i?S+ ç°M; i•K +kM; F?¬M; [m€ ç
M?Q *?Q :BªB *?B #ÎB pb i?U+ ç½ #` HW [m K°i H-M- H-M M˘v H'v ` ç² p"i #'i [m
hBM? h?¬M oQÆM;- #` G•K G¢+ i`WM; K°i +€B €M? K„i #'i K½M çB [m X

*?Q :BªB *?B i?B m +?9i M[iS+ çB M- M?QM; K˘ ç®B K†i K°i ç¢B b€i iBM? M?Q p
/€K M|B ` - +˘M; H˘ bÊ G•K G¢+ #'i K½M K˘ +¬K ?„M F? B ç Q- M; v +ª M?bM +kM
G¢+- +9B ç-m `O K†i tm®M;- ;B®M; M?Q pÊ #û Ov F?m'iX

G•K G¢+ i?m óiB M Km K M?ô p˘Q M|B,

@ æQÊ+ `²B- +€+ M;QÆB çB i?¬B5 >Q M M;? M? +€+ M;QÆB p b m iÈB ibK i T?E
çO iB M Km K M?- M m F?¬M; çWM; i`€+? i F?¬M; F?€+? F?QX

J¼B M;QÌB >Qª;B ç m H˘ K†i KkB i`˘M ç-v Q€M ?"M tQ v M;QÌB `ÌB çB- H-M M˘
K°i b®- #¼M ?„M iU M?B M F?¬M; + K HÁM;- M?QM; ç€M? F?¬M; H¢B M;QÌB H¢B
;B *?Q h¬M H¢B F?¬M; +| w iS pb #¼M ?¼ tm'i ç-m +?9i M˘Q- F?QªM Ê M˘v +| i
H¢B5

J˘ i?¬B5 J˘ i?¬B5 o b m +MM; H„K i?b +?SM; FB M iB m iY M˘v çB pÁM; [m 5 >,
h?€B *˘ M?˘i K¢+? Q- H¢B ç +?Q p` *?Q h¬M FB iÈB i?m i?"T iB m iY M˘v - M?[M
;b çQÊ+ v m M;?B i M˘v `²B5

æQ K„i M?bM K¼B M;QÌB >Qª;B `ÌB çB- G•K G¢+ +QÌB ?„+ ?„+ - H˘T iS+ H'v ` M
ç M Hmv M ?| X

>„M F?¬M; i? F?¬M; M;?o iÈB Km®M +?Q >Qª;B H½Q i´;B Q ` *?O i?¬M F?Q ç
+?®i H˘ ?B M i¢B ?„M F?¬M; +| hY ædM?- +ÁM F?¬M; M?˘i ç`M? +| i? i`˘M €T çQ
+€B M˘v +kM; +| +?9i +¬M; T?m bQ iY M;Q¢K `²B- >Qª;B H½Q i´ F?¬M; +| *?O i?
;˘T i`,K H-M HU+ HQÊM;- +€B M˘v çO ç +?Q ?„M ;BÆ +?•M ç M /®+ bS+ HB m K¢

G•K G¢+ +| i? i`˘M €T >Qª;B H½Q i´- M?QM; M m ç®B T?QÆM; F?¬M; +?O ç°M
F?B ?„M;B i >Qª;B H½Q i´- M m F?¬M; imv i ç®B F?¬M; +| F?ª M,M; +QÐM; çQ¢

J˘ +? M ûT >Qª;B i?Q€M; K°i T?€i H˘ K°i bU pB +- /M b Q ç| H˘ >Qª;B F?BM? M
Km®M;B i >Qª;B H½Q i´- >Ä GBM? *?Q h¬M +| i? #Ä [m b Q\ L;QÌB i /M b Q -

aU ibM? H'v Q€M i`ªÆM G•K G¢+ H˘K F?¬M; çQÊ+- HB M +S M?Q p˘v `²BX

Re M;˘v b m- G•K G¢+ ç2K #ªQ p"i H'v çQÊ+ Hmv M ?| - im p` H¢B ç°i iB M K°i F?
iBM? h?¬M oQÆM; çdM? T?QM;- +?d +-M H¢B iÈB FB M + Q i?¬M HB m ?Q†+ H˘ i
H M ç M h?˘i hBM? h?¬M oQÆM; `²B5

R89yX *?QÆM; R89y, Jm J M? X UkV

@ æB- +?9M; i çB i-M; i?S +?QM [mûi K°i H-M5

G•K G¢+ +QÌB iQ K˘ H M- +'i #QÈ+ iB M p T?Q i`QÈ+X

æ½ F?¬M; +| M;QÌB >Qª;B [m˘v `®B- i` M i?U+ i +?Q /M H¢B ç M +kM; b) F?¬M;
KQÆB M,K b m- #¼M M;QÌB G•K G¢+ ç2K i-M; i?S +?QM [mûi b¢+? K'v H-M- ;†i
T?˘K +?˘i +U+ + QX

a m F?B Hmv M ?| - G•K G¢+ ç½ H'v çQÊ+ HU+ HQÊM; iQ+? Hkv çO KS+- #„i ç-m

G-M M"v i?b +M; i? K çB M +m²M;- pW tm'i ?B M H" H-B çbM? +'T #"+ h?'i hBM?
i?B M FB T iQ" M #° ç€M? tm®M;- i' M; +°M; tm'i ?B M #ªv iB +?ÈT +'T #"+ *Ym I
K¢M? ç M ç +?Q M; QÌB iS+ H°M `m°i5

"ÎB pb i`QM; +¬M; FQ+? +| +?S K°i iB #´M M; mv M T?€T i„+- /M +?d +| K°i iB -
S? i?•M i? +O G•K G¢+- ç®B pÈB ?„M i¢Q i?M? iQM? mv ?B T i?U+ +?'i5

G•K G¢+ F?¬M; i? F?¬M; HB m +? i +?B M K°i i`"M- +kM; K v ?B M i¢B ?„M ç°+ +
T?€T i„+- +?B M HU+ p¬ bQM;- /M H" ;B Q ç'm pÈB +?QM óKbM?ô +kM; H" ?Q" M iC
M"v /M b Q +kM; H" h?B M æ` #B M i?M? - +?d H" i?2Q [mv i„+ K" H"K- F?¬M; p
T?€T i„+ K" i? v ç´BX

*?B M *?B M *?B M5

hQ" M i?•M G•K G¢+ p i i?QÆM; +?²M; +?'i- +Ym i?ªB i?¬M ?mv i #½Q i®- imv ;¬M
HQÊM; +O ?„M H¢B iB m ? Q çQÊ+ i?'i i?'i #€i #€i- M?QM; K°i ç¬B K„i H¢B i`Î M
+| i? #„M tmv M iÁ "Q *ªM? M"v- +?B m `¼B iQ" M #° h?¬M ;BÈB5

a m MY + M? ;BÌ- ?„M iW i` M #-m i`ÌB `Èit m®M;- iQ" M i?•M F?¬M; +| K°i F?®B t
M?K+ i?b #` Q M? ç M iBM? [m M; - +?d +ÁM H¢B +| K°i #° tQÆM; X

a m F?B iB M p"Q L; k hBM? h?¬M oQÆM; - +€B i?¬M FB T M"v K°i H¬M bQ pÈB K°
G¢+ i`QÊ+ FB ç° FB T M?Q M?M M?½ /¢Q +?ÆB +kM; M K ç M ç m F?´X

h?¬M i?¢+? T?|M; i?Q+? ` ?"Q [m M; +Ym i?ªB- ?mv i M?K+ +O G•K G¢+ H" T iS
?ÆB- M?bM M?bM F?m¬M K†i GB m "€M u M +MM; L; mv i L; mv i K M; i?2Q [m M

@ h?"i ç9M; H" +| +?9i HÈB ?¢B5

@ h?¬M FB T +O M; QÆB M m ç´B ç M i` M M; QÌB i, i, K" M|B- t€+ ç`M? H" ?QÆM
L; mv i L; mv i `i H" ?QªM; bÊ M|BX

@ Jm®M i?M? iUm *?Q h¬M p`- iU M?B M T?ªB i`ªB [m M; "M F?| p¢M ?B K5

GB m "€M u M H¢M? HMM; i`ª HÌB K°i +•m- M?QM; H" T iS+ H¢B ç2K H¬M; K"v M?;

@ *?d H" ?B M i¢B ç½ ç½ K'i çB iQ +€+? iB M p"Q h?¬M >Q" M; - i?¬M FB T +ÁM ç€
F?¬M; +¬M; #bM?5

E€ i?"i `i +¬M; #bM?- #ÎB pb G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| K'i çB iQ +€+? iB M p"Q *?Q

"Q K"i M"v G•K G¢+ B +kM; F?¬M; +| M|B- F?¬M; T?ªB ?„M F?¬M; iBM M; QÌB- K"
HQ¢B €T HU+ +U+ HÈM- K°i HQ¢B M; mv ?B K- +?d +¬M /Q K°i KbM? ?„M ç M HQM

@ æ½B Hv F? B i¢B ç•v- L[m L[m HB M ;¼B Kšm i?•M iÈB iB T /šM +?9M; i 5

hmv aQ •M? hmv i H" iQM? ibM? ? K +?ÆB- M?QM; Î i`QM; #B M HY +?Ì çÊB M?B
+?€M H +? ` - H" T iS+ /„i G•K G¢+ `ÌB çBX

@ hB m M? ç¬m- M? K°i +?9i- v T?K+ +O i #` M; QÆB FûQ ?Q K'i5

æB ` # M M; Q" B "Q \*ªM?- aQ •M? hmv i /MM; ?mv i K¢+? i`B m ?Q€M GQ¢M E?¬
K'v + M? ;BÌ- i?•MªM? imv i K„+O GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M HB M tm'i ?B M Î i`QÊ+
K„i +O M" M; H°` iQÆM; ç®B M; ?B K i9+X

@ Jšm i?•M ç¢B M?•M- +?SM; FB M L[m L[m F?¬M; pmB b Q\

aQ •M? hmv i #Á iÈB i` M HQM; GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M- çÆM ;BªM ç2K F?m¬M K†i
i`Î i?M? /€M; iQÆB +QÌBX

h`QM; M°B i•K K'v M; QÌB G•K G¢+ ç m KdK +QÌB- i` M çÌB M"v +kM; +?d +| iB m M
K†i K°i p` \*?Q h¬M p, M p ` M?Q p"vX

@ o GQ¢M E?¬M; çB M `²B M|B b m5

"M i v M?Q M;¼+ i`„M; +O GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M K°i +m®M- #¼+ H'v K¼B M;QìE
h`QÊ+ FB H9+ M`M; i®M; tm'i K'v M;QìB G•K G¢+- H` ç +?Q #¼M ?¼ Î i`QM; F?
p`B M;`v KÈB çB ç M >Ä K`i #Q +ªM?- M?QM; H9+ M`v iU KbM? /šM M;QìB ?`M?
M?B m +'T #"+- ;¬M F +?d H`MY M;`v i?ìB ;B M HB M i`î p GQ¢M E?¬M; çB MX
@ aQ T?K- ç M i°i +MM; tªv ` +?mv M ;b\
GB m "€M u M Kî KB M; ?ÄBX
@ G•K h?QÆM; G ` i v- ;B i #ªv h?-M oQÆM;- +?B K *?O i?-M F?Q +O #¼M ?¼
GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M H„+ ç-m- i` M K†i M;¼+ ?B M ç-v M;?B K i9+X
>B M i¢B K¼B M;QìB ç m #B i G•K G¢+ +| i? Hmv M ?| i?-M F?Q ç M ç i?,M; i
i?•M H` i?-M T? M?'i K¢+? \*?Q h¬M- î T?QÆM; /B M M`v iU M?B M b) F?¬M; i?m
i?-M F?Q imv i ç®B F?¬M; T?ªB pmB çM - K` H` Km®M Hmv M ?| - i`Ê ;B9T ?„M i
@ æ¢B J æ-m M`v i`î p - ç¢B HQ¢M F?¬M; t 5
GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M i?î /`B- +| K°i HQ¢B i?“M i`¼M;X
G•K G¢+ M?È iÈB +•m FB +O G•K h?QÆM; G Km®M +?Q GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M +
b¢+? b)ô - €M? K„i F?¬M; F?ÄB +| +?9i #m¬M; tm®M;- +?d i?'v #ì K¬M; +O GQ¢M
QÐM H M- i`M ç-v #° /¢M; i?Mv K`i?“M? i?K+ K M;QìBX
>„M F?¬M; F?ÄB M;?o M|B- T?K i?•M +O iB m M? ç-m ç M i°i +MM; H` B\
G•K G¢+ F?¬M; T?ªB K°i M;QìB #€i [m€B- M?QM; ç®B pÈB +?mv M B H` T?K i?•
i`M M;”T iÁ KÁX
>„M çQÆM; M?B M F?¬M; +| F?ª M,M; ç M ?ÄB GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M- K` iB m M?
#B i`ä ibM? ?bM?- FûQ GB m "€M u M [m K°i # M M|B #|M; M|B ;B| - M[M?•M FB
G¢+ #` i€K- HQ¢M i`WM; ?„M p`B H¬M- M|B ` ibM? ?bM? i?U+ i X
L;mv M H B- iB m M? ç-m F?¬M; +| T?K i?•M- ?Q`M iQ`M H` /Q GQ¢M E?¬M; *?Q
G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- +€B M`v K°i M[M?•M +| i? bBM? ?¢?
M?•M F?¬M; T?ªB /Q i?W `²B ?ª\
@ L;?B K F?„+ K` M|B- L[m L[m +kM; F?¬M; T?ªB +QM ;€B +O bQ T?K- K` H` K°i +
`9i H'v i`i +ª K°i K†i M;•v i?Æ- pmB çM +O M`M;5
GB m "€M u M iB T iK+ ;BªB i?Q+? M|BX
@ "i [m€ bQ Km°B ç²M; /¢M; H` bQ T?K ?Q`B i? B i`,K i`B m M,K KÈB bBM? ?¢-
M?K+ +O M`M;5
G•K G¢+ +?d +ªK i?'v i`QM; ;B| K'i i`"i iU- M?QM; ?„M H”T iS+ M?QÈM; K`v M|B,
@ h¢B b Q T?ªB H`K M?Q p`v\
@ h`QÊ+ FB i +kM; F?¬M; ?B m- M?QM; #•v ;Bì M;?o H¢B- +| i? H` #îB pb ç½ t
pšM H¢+- bQ T?K HÁM; +| HQ H„M;- KÈB +| i? HQm H¢B bM? K°i ?”m M?•M \
GB m "€M u M i?î /`B M|B ` X
@ >„+ ?„+ - i +ÁM iQîM; `^M; GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M HQ H„M; pšM H¢+- Km®M ç2K
t€ i? t€+ ç•v M`v5
G•K G¢+ +QìB +QìBX
@ L;QÆB +€B M;QìB M`v- b Q çQÊ+ +| i? ?Q`B M;?B bQ i¬M M?Q i? \
GB m "€M u M ?mM; ?„M; K„i i`„M; F?¬M; +ÁM +?9i K€m- M m F?¬M; T?ªB +MM; G
H` i®i`²B- +?d ?QÈM; p T?Q M?[M; HìB M`v M`M; +kM; +| i•K /®+ bS+ HB m K¢M

@ L|B HÐ5 L|B HÐ5

G•K G¢+ p°B p¨M; M?'+ i v ¢-m ?¨M;X

@ h`€+? F?¬M; ¢QÊ+ iQM? ibM? +O iB m M? ¢-m Hm¬M +?Q i`QÎM; i?¨M?- M; m
w i?S+ +O GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M H¨K +?O ¢¢Q5

R89RX *?QÆM; R89y, Jm J M? X UkV

@ æB- +?9M; i ¢B i-M; i?S +?QM [mûi K°i H-M5

G•K G¢+ +Q|B iQ K¨ H M- +?i #QÊ+ iB M p T?Q i`QÈ+X

æ½ F?¬M; +| M; Q|B >Qª; B [m'v `®B- i` M i?U+ i +?Q /M H¢B ¢ M +kM; b) F?¬M;
KQÆB M, K b m- #¼M M; Q|B G•K G¢+ ¢2K i-M; i?S +?QM [mûi b¢+? K'v H-M- ;ti
T?¨K +?i +U+ + QX

a m F?B Hmv M ?| - G•K G¢+ ¢½ H'v ¢QÊ+ HU+ HQÊM; iQ+? Hkv ¢O KS+- #„i ¢-m
G-M M¨v i?b +¨M; i? K ¢B M +m²M; - pW tm'i ?B M H¨ H-B ¢bM? +?T #"+ h?i hBM?
i?B M FB T iQ¨M #° ¢€M? tm®M; - i'M; +°M; tm'i ?B M #ªv iB +?ÈT +?T #"+ *Ym
K¢M? ¢ M ¢ +?Q M; Q|B iS+ H°M `m°i5

"ÎB pb i`QM; +¬M; FQ+? +| +?S K°i iB #´M M; mv M T?€T i„+- /M +?d +| K°i iB -
S? i?•M i? +O G•K G¢+- ¢®B pÈB ?„M i¢Q i?¨M? iQM? mv ?B T i?U+ +?i5

G•K G¢+ F?¬M; i? F?¬M; HB m +? i +?B M K°i i¨M- +kM; K v ?B M i¢B ?„M ¢°+ +
T?€T i„+- +?B M HU+ p¬ bQM; - /M H¨; B Q ¢'m pÈB +?QM óKbM?ô +kM; H¨ ?Q¨M iC
M¨v /M b Q +kM; H¨ h?B M æ` #B M i?¨M?- +?d H¨ i?2Q [mv i„+ K¨ H¨K- F?¬M; p
T?€T i„+ K¨ i? v ¢´BX

*?B M *?B M *?B M5

hQ¨M i?•M G•K G¢+ p i i?QÆM; +?²M; +?i- +Ym i?ªB i?¬M ?mv i #½Q i®- imv ;¬M
HQÊM; +O ?„M H¢B iB m ? Q ¢QÊ+ i?i i?i #€i #€i- M?QM; K°i ¢¬B K„i H¢B i`ÎM
+| i? #„M tmv M iÁ "Q *ªM? M¨v- +?B m `¼B iQ¨M #° h?¬M; BÈB5

a m MY + M? ;B| - ?„M iW i` M #-m i`|B `Èi tm®M; - iQ¨M i?•M F?¬M; +| K°i F?®B t
M?K+ i?b #` Q M? ¢ M iBM? [m M; - +?d +ÁM H¢B +| K°i #° tQÆM;X

a m F?B iB M p¨Q L; k hBM? h?¬M oQÆM; - +€B i?¬M FB T M¨v K°i H-M bQ pÈB K°
G¢+ i`QÈ+ FB ¢° FB T M?Q M?¨M M?½ /¢Q +?ÆB +kM; M K ¢ M ¢ m F?´X

h?¬M i?¢+? T?|M; i?Q+? ` ?¨Q [m M; +Ym i?ªB- ?mv i M?K+ +O G•K G¢+ H¨T iS
?ÆB- M?bM M?bM F?m¬M K†i GB m "€M u M +MM; L; mv i L; mv i K M; i?2Q [m M

@ h?"i ¢9M; H¨ +| +?9i HÊB ?¢B5

@ h?¬M FB T +O M; QÆB M m ¢´B ¢ M i` M M; Q|B i, i, K¨ M|B- t€+ ¢`M? H¨ ?QÆM
L; mv i L; mv i `i H¨ ?QªM; bÊ M|BX

@ Jm®M i?¨M? iUm *?Q h¬M p`- iU M?B M T?ªB i`ªB [m M; ¨M F?| p¢M ?B K5

GB m "€M u M H¢M? HMM; i`ª H|B K°i +•m- M?QM; H¨T iS+ H¢B ¢2K H¬M; K¨v M?

@ *?d H¨ ?B M i¢B ¢½ ¢½ K'i ¢B iQ +€+? iB M p¨Q h?¬M >Q¨M; - i?¬M FB T +ÁM ¢€
F?¬M; +¬M; #bM?5

E€ i?"i `i +¬M; #bM?- #ÎB pb G•K G¢+ +kM; F?¬M; +| K'i ¢B iQ +€+? iB M p¨Q *?Q

"Q K"i M"v G•K G¢+ B +kM; F?¬M; +! M!B- F?¬M; T?ªB ?„M F?¬M; iBM M; Q!B- K" H Q¢B €T HU+ +U+ HÈM- K°i H Q¢B M; mv ?B K- +?d +¬M /Q K°i KbM? ?„M ¢ M HQM

@ æ½B Hv F? B i¢B ¢•v- L[m L[m HB M ;¼B Kšm i?•M iÈB iB T /šM +?9M; i 5

hmv aQ •M? hmv i H" iQM? ibM? ? K +?ÆB- M?QM; î i`QM; #B M HY +?î ¢ÈB M?B +?€M H +?` - H"TiS+ /„i G•K G¢+ `!B ¢BX

@ hB m M? ¢¬m- M? K°i +?9i- v T?K+ +O i #`M; QÆB FûQ ?Q K'i5

æB ` # M M; Q" B "Q \*ªM?- aQ •M? hmv i /MM; ?mv i K¢+? i`B m ?Q€M GQ¢M E?¬ K'v + M? ;B!- i?•MªM? imv i K„+O GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M HB M tm'i ?B M î i`QÈ+ K„i +O M" M; H°` iQÆM; ¢®B M; ?B K i9+X

@ Jšm i?•M ¢¢B M?•M- +?SM; FB M L[m L[m F?¬M; pmB b Q\

aQ •M? hmv i #Á iÈB i` M HQM; GQ¢M E?¬M; \*?Q h¬M- ¢ÆM ;BªM ¢2K F?m¬M Kti i`î i?¬M? /€M; iQÆB +Q!BX

h`QM; M°B i•K K'v M; Q!B G•K G¢+ ¢ m KdK +Q!B- i` M ¢!B M"v +kM; +?d +! iB m M Kti K°i p` \*?Q h¬M p, M p ` M?Q p"vX

@ o GQ¢M E?¬M; ¢B M `²B M!B b m5

"M i v M?Q M;¼+ i`„M; +O GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M K°i +m®M- #¼+ H'v K¼B M; Q!B

h`QÈ+ FB H9+ M" M; i®M; tm'i K'v M; Q!B G•K G¢+ - H" ¢ +?Q #¼M ?¼ î i`QM; F? p`B M; "v KÈB ¢B ¢ M >Ä K"i #Q +ªM?- M?QM; H9+ M"v iU KbM? /šM M; Q!B ?¬M? M?B m +`T #"+- ;¬M F +?d H" MY M; "v i?!B ;B M HB M i`î p GQ¢M E?¬M; ¢B MX

@ aQ T?K- ¢ M i°i +MM; tªv ` +?mv M ;b\

GB m "€M u M Kî KB M; ?ÄBX

@ G•K h?QÆM; G ` i v- ;B i #ªv h?¬M oQÆM; - +?B K \*?O i?¬M F?Q +O #¼M ?¼ GQ¢M E?¬M; \*?Q h¬M H„+ ¢¬m- i` M Kti M;¼+ ?B M ¢¬v M; ?B K i9+X

>B M i¢B K¼B M; Q!B ¢ m #B i G•K G¢+ +! i? Hmv M ?! i?¬M F?Q ¢ M ¢ i?, M; i i?•M H" i?¬M T? M? 'i K¢+? *?Q h¬M- î T?QÆM; /B M M"v iU M?B M b) F?¬M; i?m i?¬M F?Q imv i ¢®B F?¬M; T?ªB pmB ¢M - K" H" Km®M Hmv M ?! - i`Ê ;B9T ?„M i

@ æ¢B J æ¬m M"v i`î p - ¢¢B H Q¢M F?¬M; t 5

GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M i?î /`B- +! K°i H Q¢B i?"M i`¼M; X

G•K G¢+ M?È iÈB +•m FB +O G•K h?QÆM; G Km®M +?Q GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M + b¢+? b)ô - €M? K„i F?¬M; F?ÄB +! +?9i #m¬M; tm®M; - +?d i?'v #! K¬M; +O GQ¢M QÐM H M- i`¬M ¢¬v #° /¢M; i?Mv K`i?¬M? i?K+ K M; Q!BX

>„M F?¬M; F?ÄB M; ?o M!B- T?K i?•M +O iB m M? ¢¬m ¢ M i°i +MM; H" B\

G•K G¢+ F?¬M; T?ªB K°i M; Q!B #€i [m€B- M?QM; ¢®B pÈB +?mv M B H" T?K i?• i`¬M M; "TiÁ KÁX

>„M ¢QÆM; M?B M F?¬M; +! F?ª M, M; ¢ M ?ÄB GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M- K" iB m M? #B i`ä ibM? ?bM?- FûQ GB m "€M u M [m K°i # M M!B #!M; M!B ;B!- M[ M?•M FB G¢+ #` i€K- H Q¢M i`WM; ?„M p`B H¬M- M!B ` ibM? ?bM? i?U+ i X

L; mv M H B- iB m M? ¢¬m F?¬M; +! T?K i?•M- ?Q" M iQ" M H" /Q GQ¢M E?¬M; *?Q

G•K G¢+ F?¬M; F?ÄB i`Ê M K„i ?€ ?®+ K²K- +€B M"v K°i M[ M?•M +! i? bBM? ?¢ ? M?•M F?¬M; T?ªB /Q i?W `²B ?ª\

@ L; ?B K F?„+ K" M!B- L[m L[m +kM; F?¬M; T?ªB +QM; €B +O bQ T?K- K" H" K°i + `9i H'v i`i +ª K°i Kti M; •v i?Æ- pmB ¢M +O M" M; 5

GB m "€M u M iB T iK+ ;B^aB i?Q+? M|BX
 @ "'i [m€ bQ Km°B ç²M; /¢M; H" bQ T?K ?Q" B i? B i`,K i`B m M,K KÈB bBM? ?¢-
 M?K+ +O M" M;5
 G•K G¢+ +?d +^aK i?'v i`QM; ;B| K'i i`"i iU- M?QM; ?„M H" T iS+ M?QÈM; K"v M|B,
 @ h¢B b Q T?^aB H"K M?Q p"v\
 @ h`QÈ+ FB i +kM; F?¬M; ?B m- M?QM; #•v ;B`M;?o H¢B- +| i? H" #ÎB pb ç½ t
 pšM H¢+- bQ T?K HÁM; +| HQ H„M;- KÈB +| i? HQm H¢B bM? K°i ?"m M?•M \
 GB m "€M u M i?Î /"B M|B ` X
 @ >„+ ?„+- i +ÁM iQÎM; `^M; GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M HQ H„M; pšM H¢+- Km®M ç2K
 t€ i? t€+ ç•v M"v5
 G•K G¢+ +Q`B +Q`BX
 @ L;QÆB +€B M;Q`B M"v- b Q çQÈ+ +| i? ?Q" B M;?B bQ i¬M M?Q i? \
 GB m "€M u M ?mM; ?,M; K„i i`„M; F?¬M; +ÁM +?9i K€m- M m F?¬M; T?^aB +MM; G
 H" i®i `²B- +?d ?QÈM; p T?Q M?[M; H`B M"v M" M; +kM; +| i•K /®+ bS+ HB m K¢M
 @ L|B HÐ5 L|B HÐ5
 G•K G¢+ p°B p" M; M?' + i v ç-m ?" M;X
 @ h`€+? F?¬M; çQÈ+ iQM? ibM? +O iB m M? ç-m Hm¬M +?Q i`QÎM; i?"M?- M;m
 w i?S+ +O GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M H"K +?O ç¢Q5

R89kX *?QÆM; R89R, G•K h?QÆM; G :B i æ MX

@ *€B ;b +?O ç¢Q- +€B FB p®M +?QM? H" +?O M?•M +€+? +O L[m L[m- M m F?¬M
 H¢B ?€ +| i? bBM? ` ç`B5
 GB m "€M u M `i #i K½M M|BX
 G•K G¢+ +m®B +MM; H" +| +?9i KBM? #¢+?- •K .QÆM; iQÆM; bBM?- bBM? b¬B p
 *?d H" •K H¢B ?€ +| i? bBM? ` ç`B i€M? K¢M; M;mv M p M- +?Q M M GQ¢M E?¬
 K°i #° T?"M w i?S+ +O KbM? ç€M? iÈB i`QM; +Æ i? iB m M? ç-m- KÎ` i`Q im +
 @ *?B m M|B M?Q p"v- iB m M? ç-m pšM H" +?O M?•M i?S ? B +O GQ¢M E?¬M; h
 @ æ9M; p"v- p¢M M?'i bQ i¬M i?U+ bU pšM H¢+- L[m L[m HB M +| i? ç¢i çQÈ+ G
 +MM; bQ T?K p®M H" M?'i i? 5
 GB m "€M u M M;?B K M;?` M|B ` X
 o"v +kM; H" GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M HQm H¢B bM? K°i çQ`M; HmB- +Q`M; M?Q *?Q
 i`QÈ+ FB i'i +^aç¢B *?Q h¬M ç m +?Q KbM? H" "'i hY "'i .B i- M?QM; b m F?B G¬
 h¬M F?€+ ç m bBM? ` +^aK ;B€+ M;mv +Æ çB " M? \
 .M b Q- +?Q /M #¼M ?„M iB m ?Ov hY ædM?- i`QM; i?B M ç` pšM b) ç^aM bBM? `
 h?¬M S? T?€T i„+ KÈB5 h?B M æ` #'i /B i- i?b T?€T i„+ #'i /B i- ? i i?^av ç m Î
 +?mv MX
 G•K G¢+ +MM; M?|K FB m i? iB m iK K'v M;"v- GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M H¢B iB M ç
 çQ`M; tmv M pB i p¬ b® ?Q F?¬M;- iB M M?"T h?Ov "Q \*<sup>a</sup>M?- iB T iK+ ?"M? i`bM?

>Q >^B Zm€M? #îB pb +^M? ;BÈB ói?'Tô- î i`QM; h?Ov "Q *^M? +kM; F?¬M; +| +€
?B M i¢B i?¬M i?S+ +O G•K G¢+ F?m +? i`QÆM; ç½ ç¢i ç M T?¢K pB #^v M;?bM
M? ç-m- M M F?¬M; b Q +^X

*?d H` T?B M "Q \*^M? M`v i?"i bU [m€ HÈM- +| b¬M; #,M; M?Q M9B- +| ",M; L;mv M
p¬ #B M- #'i i`B #'i ;B€+ #¼M ?„M î MÆB ç•v M;~M M;Æ # M;`M M,K5

L; M;

L;`v ?¬K M v- #®M M;QìB ç M; ?QÈM; K°i iÁ çdM? #,M; # v çB- #¶M; M?B M M;
æ` i KBM?- i` M #-m i`ìB +Ym i?^B ?`Q [m M; F?¬M; M;WM; /B ç°M;- KMB i?ÆK
iWM; K^M? +€M? ?Q iW i` M #-m i`ìB `ÆB tm®M;- M?QM; +ÁM F?¬M; +| `ÆB tm®

@ h?B M ?B M /` iQÊM;- ç| H` +| h?¬M oQÆM; KÈB tm'i i? 5

L;mv i L;mv i /U p`Q FBM? M;?B K +® ?[m M|B ` X

G•K G¢+ H„+ ç-m- i` M K†i i`M ç-v p i?"M i`¼M; ,

@ E?¬M; T?^B h?¬M oQÆM; KÈB tm'i i? - K` H` *?Q h¬M h?¬M >Q`M;5

@ æ9M; p"v- h?¬M oQÆM; bBM? ` çìB +?d +| i?'i i?^B ?`Q [m M; /B ç°M;- M?QM;
?`Q [m M;5 >ÆM M[ - MÆB M`v H` "Q \*^M?- H) ` H` imv i ç` - /M h?¬M oQÆM; bB
` +°M; KBM?- i`W T?B

@ *?d +| *?Q h¬M h?¬M >Q`M; KÈB tm'i i? KÈB +| i? M|B `ä5

@ E?¬M; #B i H` B5

*€B M`v i?"i bU H` HQ¢M i? - ç¢B i? 5 G9+ #bM? i?QìM; /M H` h?¬M oQÆM; bBM?
i`QM; i?B M ç` - M?QM; #•v ;Bì h?¬M oQÆM; iQM? iQ€M +€B ;b- ç½ +| # *?Q h¬M

@ hQM? iQ€M i?ìB ;B M- >„+ v M?•M M„K ;B[G¬B ? *?Q h¬M i?¬M F?Q FB +ÁM
+?d +| G•K h?QÆM; G i` Q H M *?Q h¬M p``²B5

>Q5

"®M M;QìB +| i? M|B ç m H` i?B M +?B FB m iY- i?B M +?B FB m M[- M?QM; i?ìB
pšM H` M?`M F?¬M; çQÊ+ H¢M? `,M;- /M b Q p` M`v H` bQHQ #€i ç¢B *?Q h¬M- i?

@ *€B M`v i?U+ F?¬M; T?^B iBM iS+ ;b i®i5

G•K G¢+ i?î /`BX

h?B M ç` #'i M?•M- b) F?¬M; ç w h?¬M oQÆM; KÈB bBM? ` çìB- h?¬M >Q`M; i?B
h?B M æ` ç2K M?[M; M;QìB- v m- i?9 M`v i`î i?`M? +QM +€B +O KbM?- ç®B tY M
[mv +€+? + QX

L?QM; K¼B M;QìB ç m #B i G•K h?QÆM; G +?QM? H` i M çB M- ?ÆM M[ H` i M ç
p"v i` Q H M h?¬M >Q`M; p` b) M?' + H M # Q M?B m ;B| i M? KQ K€m\

J` G•K G¢+ i?b +`M; i? K ç-m HÈM ?ÆM- ?„M M„K ;B[i€K ç¢Q #´M M;mv M T?€T
+?d +¬M ?„M "i hY- G•K h?QÆM; G poM? pB M F?¬M; +| F?^ M,M; ç¢i çQÊ+ i€K
M`v i`mv M i?W 5

í i`QM; K„i FB m ?MM;- i M çB M FB +kM; F?¬M; +| i?•M ibM? i²M i¢B- b m F?B ?
+?d bÊ +?mv M i?S M?'i H` ibK ` G•K G¢+ ç iB m /B i5 L m F?¬M;- H9+ G•K G¢+
i?B M ç` M`v b) tm'i ?B M *?Q h¬M i?S M?'i M„K ;B[? B ç¢Q #´M M;mv M T?€T i„

>ÆM M[+ÁM H` bm®i +?QM ç¢Q5

@ *ÁM FûK K°i +€B M;¼M M9B M`v `²B- +?9M; i H`v #^Q p"i tQM; HB M i`î p çB5

.MM; +?B M HU+ H9+ M"v +O G•K G¢+- /QÊB *?Q h¬M H" imv i ç®B p¬ ç`+?- ``i M
i¬M; +QB #ªQ p"i i` M çdM? M9B- +-K tm®M; #ªQ p"i HB M i`U+ iB T Hmv M ?|
h?B M æ` M?'i i?İB +ªK SM; - ç¢B HQÊM; G¬B o•M [mv M i`+? iÊB- i?¬M FB T i¢Q
G•K G¢+ M; ¢Q M; ? M; ? M? +?B M- ? B ç'K +m²M; HQ¢M M?ªv K9 - ?„M +?B M ç M
FB T #´ ç M ?„M +Æ ?² pšM H¢+5
hB +?ÊT M"v ç½ +| çQÊ+ K°i iB #´M M; mv M +?B HU+- /M H" hY ædM? +kM; F?
i`QÊ+ FB F?¬M; i®M bS+ +?9i M"Q M? M?äK ?'T i?m- M?QM; +¬M; ?B m +O hY
i?m +?QM i?"M? HU+ HQÊM; i`MM; FQ+?5
"İB p"v G•K G¢+ +ÁM +| hY ædM? K" M|B- M?Q p"v F?¬M; i? M; ?B M; İ H" b) i®i ?A
>B M i¢B G•K G¢+ ; †T çQÊ+ p'M ç t'm ?´ +?QM? H"- ?„M +| i? H" [m€B i? B /mv M
+| *?Q h¬M i?¬M F?Q +kM; ?QÊM; p *?Q h¬M h?¬M >Q" M; iB M [m•M5 æ•v H" i?
ç²M; /¢M; +kM; H" K°i F?ªQ M; ?B K ç®B pÊB ?„M- #İB pb h?B M æ` b) F?¬M; [mª
*?Q h¬M i?¬M F?Q ç M ?° ;B€- ? i i?ªv ç m H" /U i?2Q [mv +€+? + Q M?'i ç M ç'v
a m MY + M? ;Bİ- ?„M iW i` M #-m i`İB M; ½ tm®M; - H¬M M"v M; v +ª i?¬M +®i +
ç€K i?¬M ?²M #€K p"Q T?Q i` M i?¬M ?¢+?- i?ªK ç M i°i çdM?5
L?QM; +€B i?¬M FB T M"v H¢B +m®B +MM; ç½ pQÊi [m 5
"€i hBM? h?¬M oQÆM;5
G•K G¢+ K°i H¬M M[bBM? ` +®i +€+?- ?mv i M?K+- H9+ M"v F?¬M; F?ÄB M?Qr
FB T ç½ ç€M; bÊ M?Q i? `²B- M?Q p"v *Ym hBM? h?¬M oQÆM; FB T- +ÁM +| *?C
+MM; ?„M i?"i +| i? +?®M; çB [m b Q\
*€B M"v p®M +?QM? H" i?¬M FB T pb h?¬M >Q" M; iQÆM; H B +| çQÊ+ *?Q h¬M
Km®M ?„M K°i KbM? ç|M +?"Q i?"i H" +| +?9i KB M +QÐM;5
E?¬M; - ?„M M?'i ç`M? +| i? b®M; çB [m 5
G•K G¢+ ? B K„i b€M; [m„+- pb K°i ç€K FB m i? - pb K°i ç€K i?•M ?[m- pb +?QM?
i? b®M; [m - i?"M? iUm *?Q h¬M p`5
æ½ çB ` h?Ov "Q *ªM?- aQ •M? hmv i; ¼B GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M- ç€K ç¬M; H¬M M
M"v pÊB GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M K" M|B +?d H" iB M i v K" i?¬B- ?m®M; ?² ç½ +| ç¢
G - M" M; +kM; F?¬M; +| F?ª M, M; çB # [m M; bX
G¬M M"v i?¬M b„+ +O GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M +"M; i? K i?"M i`¼M; - ? B ?"M; H¬M;
i?Q€M; K°i T?€i- M m F?¬M; T?ªB i?U+ HU+ #ªM i?•M M" M; +QİM; ?½ M ç M ç +?C
B i?'v ç m b) bBM? ` i?QÆM; iB + +?B w- Km®M ç2K M" M; ¬K p"Q i`QM; M; U+ ?ªQ

R89jX *?QÆM; R89k, "´M L; mv M h?B >Q" M; X URV

@ aQ T?K- H¢B ç½ tªv ` +?mv M ;b\

GB m "€M u M M?`M F?¬M; çQÊ+ ?ÄBX

@ EBK L; mv M *?Q h¬M #` ç€M? HûM- M?"M H'v i`¼M; i?QÆM;5

GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M M; ?o M; ?o- pšM H" M|B ` X

>Q5

h'i +^a K¼B M;QÌB H" ?9i K°i ?ÆB F?Q H¢M?- *?Q h¬M H" +€B F?€B MB K ;b\ h` I
i?¬M i`Q +O #¼M ?„M # Q i`MK- [m M? i?•M imv i F?¬M; +| K°i iB ;|+ +? i- H"K
i`°K\

J" +| i? i`¼M; i?QÆM; *?Q h¬M H¢B H" i²M i¢B ç€M; bÊ ç M #U+ M"Q\

@ G•K h?QÆM; G 5

h'i +^a K¼B M;QÌB H" i`,K KB M; K°i HÌB M|BX

GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M +?"K `½B ;"i ç¬m,

@ G•K h?QÆM; G ç½ K°i H¬M M[iB M p"Q h?¬M >Q" M;- M;QÌB M"v +MM; #^av M;
?„M i'i M?B M b) F?¬M; iW i?O çQ¢M K¢i b€i i€M? K¢M; +?9M; i - i?"M? iUm /½ i•
>Q" M; /mv M?'i +O ?„M5

@ >W- +?Q M M #'M i¼ M|B- i`QÈ+ ;B i?"m M?•M +O G•K h?QÆM; G M"v çB5

h? M?•K b•K H½M? p M; H M- h?€B *' *?Q h¬M çB M? M? ç M- i` M K†i T?QM; +
b€i F?Q mK iMKX

E?¬M; +?d H" ?„M- M,K ç¢B *?Q h¬M +ÁM H¢B +kM; ç M ç¬M; çO- K" EBK L;mv M *
ç¬v H F?Q- ?„M çQÌM; çQÌM; H" *?Q h¬M- H¢B #` G•K h?QÆM; G i`¼M; i?QÆM
+€B M"v ç½ H" K°i HQ¢B p¬ +MM; M?K+ M?½- H¢B ç +?Q ?„M bBM? ` M;?o K" b
T?B MX

h`W #¼M ?¼ ` - +ÁM +| i?•M M?•M- ç iY +O GK+ æ¢B *?Q h¬M- K¶B K°i +€B ç m

> B ç¢B *?Q h¬M F?¬M; +?2 /'m b€i F?Q +O KbM? +?9i M"Q- K" i?€B ç° M?[M; M
/B m- iU ?² ?ÆB +| +?9i #B M ?| M?Q M?Ä- ?ÆM M[+ÁM H" ?QÈM; T?QÆM; ?Q
i`B MX

L;Q¢B i`W i?¬M b„+ +O GQ¢M E?¬M; *?Q h¬M +MM; >Ä GBM? *?Q h¬M v M;mv
GQM; >Q" M; p®M H" OM; ?° G•K G¢+ +MM; h?QÆM; J°+ *?Q h¬M i`mM; H"Ti?b H

L?[M; M;QÌB M"v i iK GQ¢M E?¬M; çB M- i?S M?'i H" pb çQ" M F i HU+ HQÊM;-

- Bên trên một đời ân oán cần gì phải liên lụy đến trên người hậu đại, huống hồ đây đã là sự tình ba nguyên kỷ trước, Lâm Lạc ngoại trừ thân phận là hậu nhân của Lâm Thương La ra, giữa hai người còn có liên hệ gì?

Loạn Không Chí Tôn khuyên.

- Hừ, Lâm Thương La đã là tổ tiên tiểu tử này, tại sao tiểu tử này lại trở về nơi đây? Lâm Thương La đuổi giết hắn? Chê cười, bản tôn thật sự nghĩ mãi mà không rõ, vì cái gì Lâm Thương La muốn đẩy tiểu tử này vào chỗ chết?

Thái Cổ Chí Tôn cười lạnh, đột nhiên chỉ hướng Lâm Lạc.

- Tiểu tử này nhất định là đến làm gian tể đây!”

- Ha ha ha, không sai, hậu nhân này của ta coi như cơ linh a, thông tri tin tức ra, để cho ta có thể đem bọn người một mẻ hết gọn!

Một tiếng cười dài truyền đến, thanh âm của Lâm Thương La cũng thành linh vang lên trên Loạn Không điện.

Lâm Thương La!

Thực sự là người có tên, cây có bóng, nghe được thanh âm của Lâm Thương La, ngay cả bảy đại Chí Tôn cũng nhin không được trên mặt biến sắc, sau khi hai mặt nhìn nhau, thân hình nhao nhao lóe lên đi tới ngoài điện.

Mấy tiểu bối như Lâm Lạc giúp nhau nhìn xem, cũng nhao nhao đi tới ngoài điện, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ở phía trên cung điện, Lâm Thương La đang ngạo nghễ mà đứng, đầu đầy tóc đen ở trên hư không cuồng loạn nhảy múa, lại để cho hắn như là Đại Ma Thần thời kỳ thượng cổ, hiển thị rõ bá đạo, điên cuồng.

- Lâm Thương La, ngươi rõ ràng dám đến nơi đây chịu chết?

Thái Cổ Chí Tôn lạnh lạnh nói ra.

- Ân, Tinh Cửu Nguyên ngươi không phải là bị lão tử giết đến căn bản không dám cùng lão tử solo ư, lúc nào cũng dám ở trước mặt lão tử hoành hành rồi hả? Tốt, lão tử ở nơi này, ngươi muốn dưới háng có chim, thì tới cùng lão tử chiến một trận!

Lâm Thương La miệng đầy thô bỉ nói, nhưng mà từ trong miệng hắn nói ra lại chỉ cho người một loại cảm giác Bá Đạo tuyệt luân.

Thái Cổ Chí Tôn đâu chịu cùng Lâm Thương La solo, từ lúc ba nguyên kỷ trước cũng đã chứng minh, thực lực của Lâm Thương La tuyệt đối ở phía trên bát đại Chí Tôn, ít nhất phải ba người liên thủ mới có thể địch được tên điên đáng sợ này.

Kim Nguyên Chí Tôn bị trọng thương chính là một chứng cứ rõ ràng, tuy ở trong miệng Kim Nguyên Chí Tôn nói là “Đánh lén”, nhưng mọi người đều biết đây chẳng qua là hắn giữ lại chút mặt mũi ỉnh mà thôi.

Đối mặt một đại sát tinh như vậy, solo là muốn chết!

Thái Cổ Chí Tôn há sẽ làm chuyện ngu xuẩn như vậy, hắn đem hai tay phụ đến sau lưng, lộ ra một bộ khinh thường để ý tới nói:

- Lâm Thương La, ngươi là tới mang hậu nhân của ngươi trở lại hay sao?

Lâm Thương La cười ha ha nói:

- Đúng vậy, tuy hậu nhân của lão tử không nên thân, nhưng cũng là Lâm gia huyết mạch, há có thể cùng những ti tiện chỉ nhân các ngươi lẫn lộn cùng một chỗ!

Hắn thật đúng là tên điên, câu nói đầu tiên là đem bảy đại Chí Tôn đắc tội chết. Bất quá song phương vốn là tử địch tuyệt đối, dù Lâm Thương La nói lời nói tốt hơn chẳng lẽ bảy đại Chí Tôn sẽ xem hắn trở thành bằng hữu sao!

- Hừ, vậy hãy để cho ngươi ném thử tư vị người tóc bạc tiễn đưa người tóc đen!

Thân hình Thái Cổ Chí Tôn nhoáng một cái, liền hướng về Lâm Lạc nhào tới, một chưởng đánh ra, muôn đời tang thương lưu chuyển, dù là Cửu Tinh Thần Vương cũng sẽ lập tức hóa thành mục nát.

Lâm Lạc thật muốn chửi ầm lên Thái Cổ Chí Tôn này là đồ con lừa, ngay cả Lâm Thương La mượn đao giết người rõ ràng như thế cũng nhìn không ra! Nhưng vào lúc này Hỏa Linh Chí Tôn lại đem tay phải một cuốn, oanh ra một đạo sóng lửa đánh tới Thái Cổ Chí Tôn, khiến cho Thái Cổ Chí Tôn chỉ có thể rút tay chống đỡ, hóa giải nguy cơ lần này cho Lâm Lạc.

- Lão gia hỏa này, rõ ràng là quan báo tư thù!

Trong nội tâm Lâm Lạc hừ lạnh, đem nắm đấm niết đến phát ra thanh âm, hẳn thề một ngày kia sau khi tiến vào Chí Tôn vị, tất sẽ vận đầu Thái Cổ Chí Tôn xuống!

Thực coi hẳn là tượng đất hay sao?

- Hỏa Linh, đến lúc này ngươi còn muốn giữ gìn tiểu tử kia sao?

Thái Cổ Chí Tôn sắp tức phát nổ, hẳn không dám hướng Lâm Thương La chủ động ra tay, nhưng khi dễ Lâm Lạc lại không nói chơi.

Hỏa Linh Chí Tôn lạnh lùng liếc hẳn, liền đem ánh mắt xem hướng Lâm Thương La trên bầu trời, đầu ngón tay run lên, đã nhiều hơn một căn lông vũ hỏa diễm chiều dài hơn một trượng, ánh sáng cửu thải chói lọi chớp động, tràn đầy tôn quý chi khí.

- Hỏa Dạ Dung, ba nguyên kỷ không gặp, ngươi vẫn là xinh đẹp như vậy!

Lâm Thương La không che dấu chút nào nhìn chăm chăm vào ngực cùng bờ hông của Hỏa Linh Chí Tôn.

- Sách, ngực nhỏ hơn chút ít, bắt quá bờ hông đủ vĩnh lên, mùi khai mười phần!

Hắn không kiêng nể gì cả mà đối với dáng người của Hỏa Linh Chí Tôn tiến hành bình luận, nhưng Hỏa Linh Chí Tôn thật giống như căn bản không có nghe được, chỉ là ánh mắt trở nên càng ngày càng lạnh, càng ngày càng lạnh lẽo ác liệt.

1545. Chương 1542: Bốn Nguyên Thi Hoàng. (1)

- Sư phụ, lại đã xảy ra chuyện gì?

Liễu Bán Yên nhin không được hỏi.

- Kim Nguyên Chí Tôn bị đánh lén, nhận lấy trọng thương!

Loạn Không Chí Tôn nghĩ nghĩ, vẫn là nói ra.

Hí!

Tất cả mọi người là hút một hơi khí lạnh, Chí Tôn là cái khái niệm gì? Trên trời dưới đất vô địch, dùng thần trí của bọn hắn bao trùm, quanh thân tuyệt không có một tia góc chết, làm sao có thể bị người đánh trộm?

Mà có thể trọng thương Chí Tôn lại là tồn tại đáng sợ đến bậc nào?

- Lâm Thương La!

Tất cả mọi người là trăm miệng một lời nói.

Loạn Không Chí Tôn chậm rãi gật đầu:

- Lâm Thương La đã một lần nữa tiến vào Thần Hoàng, người này cùng bảy người bọn ta chính là tử thù, hẳn tất nhiên sẽ không từ thủ đoạn mạt sát tánh mạng chúng ta, thành tựu đã tâm thể gian Chí Tôn Thần Hoàng duy nhất của hắn!

- Hừ, cho nên bốn tọa nói, trước giết hậu nhân của Lâm Thương La này đi!

Thanh âm sâm lãnh vang lên, Thái Cổ Chí Tôn đi nhanh đến, trên mặt phong cách cổ xưa chớp động lên sát khí um tùm.

Không chỉ là hấn, năm đại Chí Tôn còn lại cũng đến đông đủ, mà Kim Nguyên Chí Tôn thì là mặt mũi tràn đầy lệ khí, hấn đường đường là Chí Tôn, lại bị Lâm Thương La trọng thương đến thiếu chút nữa vẫn lạc, cái này đã là một loại vô cùng nhục nhã, lại để cho hấn sinh ra nghĩ mà sợ, càng nhìn Lâm Lạc càng tâm phiền.

Trừ bọn họ ra, còn có thân nhân, đệ tử của Lục Đại Chí Tôn, mỗi một cái đều là theo đuôi phía sau.

Hai đại Chí Tôn không che dấu sát khí của mình chút nào, mà thái độ những người khác cũng có chút vi diệu, tựa hồ hơi có chút biến hóa nho nhỏ, hơn nữa còn là hướng phương hướng bất lợi với Lâm Lạc phát triển.

Ngoại trừ thần sắc của Loạn Không Chí Tôn cùng Hỏa Linh Chí Tôn y nguyên kiên định ra, Băng Tinh Long Hoàng vốn là ủng hộ Lâm Lạc cùng Thương Mộc Chí Tôn trung lập thì lộ ra có chút do dự.

Những người này tề tụ Loạn Không điện, thứ nhất là vì đoàn kết lực lượng, không cho Lâm Thương La đánh bại từng cái, thứ hai cũng có trọng khải cự nghị, ý tứ chém giết Lâm Lạc a?

- Bên trên một đời ân oán cần gì phải liên lụy đến trên người hậu đại, huống hồ đây đã là sự tình ba nguyên kỷ trước, Lâm Lạc ngoại trừ thân phận là hậu nhân của Lâm Thương La ra, giữa hai người còn có liên hệ gì?

Loạn Không Chí Tôn khuyên.

- Hừ, Lâm Thương La đã là tổ tiên tiểu tử này, tại sao tiểu tử này lại trở về nơi đây? Lâm Thương La đuổi giết hấn? Chê cười, bản tôn thật sự nghĩ mãi mà không rõ, vì cái gì Lâm Thương La muốn đẩy tiểu tử này vào chỗ chết?

Thái Cổ Chí Tôn cười lạnh, đột nhiên chỉ hướng Lâm Lạc.

- Tiểu tử này nhất định là đến làm gian tế đấy!”

- Ha ha ha, không sai, hậu nhân này của ta coi như cơ linh a, thông tri tin tức ra, để cho ta có thể đem bọn người một mẻ hết gọn!

Một tiếng cười dài truyền đến, thanh âm của Lâm Thương La cũng thành linh vang lên trên Loạn Không điện.

Lâm Thương La!

Thực sự là người có tên, cây có bóng, nghe được thanh âm của Lâm Thương La, ngay cả bảy đại Chí Tôn cũng nhin không được trên mặt biến sắc, sau khi hai mặt nhìn nhau, thân hình nhao nhao lóe lên đi tới ngoài điện.

Mấy tiểu bối như Lâm Lạc giúp nhau nhìn xem, cũng nhao nhao đi tới ngoài điện, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ở phía trên cung điện, Lâm Thương La đang ngạo nghễ mà đứng, đầu đầy tóc đen ở trên hư không cuồng loạn nhảy múa, lại để cho hấn như là Đại Ma Thần thời kỳ thượng cổ, hiển thị rõ bá đạo, điên cuồng.

- Lâm Thương La, ngươi rõ ràng dám đến nơi đây chịu chết?

Thái Cổ Chí Tôn lạnh lạnh nói ra.

- Ân, Tinh Cửu Nguyên ngươi không phải là bị lão tử giết đến căn bản không dám cùng lão tử solo ư, lúc nào cũng dám ở trước mặt lão tử hoành hành rồi hả? Tốt, lão tử ở nơi này, ngươi muốn dưới háng có chim, thì tới cùng lão tử chiến một trận!

Lâm Thương La miệng đầy thô bỉ nói, nhưng mà từ trong miệng hấn nói ra lại chỉ cho người một loại cảm giác Bá Đạo tuyệt luân.

Thái Cổ Chí Tôn đâu chịu cùng Lâm Thương La solo, từ lúc ba nguyên kỷ trước cũng đã chứng minh, thực lực của Lâm Thương La tuyệt đối ở phía trên bát đại Chí Tôn, ít nhất phải ba người liên thủ mới có thể địch được tên điên đáng sợ này.

Kim Nguyên Chí Tôn bị trọng thương chính là một chứng cứ rõ ràng, tuy ở trong miệng Kim Nguyên Chí Tôn nói là “Đánh lên”, nhưng mọi người đều biết đây chẳng qua là hắn giữ lại chút mặt mũi ỉnh mà thôi.

Đối mặt một đại sát tinh như vậy, solo là muốn chết!

Thái Cổ Chí Tôn há sẽ làm chuyện ngu xuẩn như vậy, hắn đem hai tay phụ đến sau lưng, lộ ra một bộ khinh thường để ý tới nói:

- Lâm Thương La, ngươi là tới mang hậu nhân của người trở lại hay sao?

Lâm Thương La cười ha ha nói:

- Đúng vậy, tuy hậu nhân của lão tử không nên thân, nhưng cũng là Lâm gia huyết mạch, há có thể cùng những ti tiện chi nhân các người lẫn lộn cùng một chỗ!

Hắn thật đúng là tên điên, câu nói đầu tiên là đem bảy đại Chí Tôn đả tặc tới chết. Bất quá song phương vốn là tử địch tuyệt đối, dù Lâm Thương La nói lời nói tốt hơn chẳng lẽ bảy đại Chí Tôn sẽ xem hắn trở thành bằng hữu sao!

- Hừ, vậy hãy để cho người ném thử tư vị người tóc bạc tiến đưa người tóc đen!

Thân hình Thái Cổ Chí Tôn nhoáng một cái, liền hướng về Lâm Lạc nhào tới, một chưởng đánh ra, muôn đời tang thương lưu chuyển, dù là Cửu Tinh Thần Vương cũng sẽ lập tức hóa thành mục nát.

Lâm Lạc thật muốn chửi ầm lên Thái Cổ Chí Tôn này là đồ con lừa, ngay cả Lâm Thương La mượn đao giết người rõ ràng như thế cũng nhìn không ra! Nhưng vào lúc này Hỏa Linh Chí Tôn lại đem tay phải một cuốn, oanh ra một đạo sóng lửa đánh tới Thái Cổ Chí Tôn, khiến cho Thái Cổ Chí Tôn chỉ có thể rút tay chống đỡ, hóa giải nguy cơ lần này cho Lâm Lạc.

- Lão gia hỏa này, rõ ràng là quan báo tư thù!

Trong nội tâm Lâm Lạc hừ lạnh, đem nắm đấm niết đến phát ra thanh âm, hắn thề một ngày kia sau khi tiến vào Chí Tôn vị, tất sẽ vụn đầu Thái Cổ Chí Tôn xuống!

Không! Đây là quái vật do ít nhất mấy ngàn bạch cốt khô lâu tạo thành, hình như nhân thể, nhưng chiều cao ngàn trượng, bởi vì trong khô lâu này không thiếu Yêu tu, một cái thân thể cực lớn có thể bằng mấy trăm hài cốt nhân loại!

Một Chí Tôn nắm giữ thời gian pháp tắc rõ ràng ném ra đồ vật chí âm chí tà như vậy, cái này lại để cho tất cả mọi người là có chút không thể tiếp nhận!

- Đây là...

Hai mắt Bằng Tinh Long Hoàng mạnh mẽ nhảy dựng, lộ ra một vẻ thận trọng.

- 3000 thi thể Thần Vương!

- Không sai!

Thái Cổ Chí Tôn té ra sát khí lớn như vậy, phản phát không có ý tứ tự mình ra tay, lui ra phía sau vài bước nhìn chăm chăm vào Loạn Không Chí Tôn, trái lại muốn ngăn cản Loạn Không Chí Tôn đi nhúng tay cứu giúp.

- Đây là 3000 Thần Vương tu luyện đại đạo bất đồng, bị bản tôn luyện hóa đến cùng một chỗ! Đây là Bốn nguyên thi hoàng, Tam Thiên Đại Đạo cùng chuyển, có một tia bốn nguyên chi lực!

Thái Cổ Chí Tôn cuối cùng cười lên ha ha, tràn đầy đắc chí vừa lòng.

Từ khi cùng Lâm Thương La đánh xong một trận, bảy đại Chí Tôn đều phát lên ý thức nguy cơ, như Loạn Không Chí Tôn sinh ra Sư Ảnh Tuyết, vạn nhất nàng vẫn lạc rồi, tiểu nha đầu cũng có thể kế nhiệm Loạn Không Chí Tôn mới, là tánh mạng kéo dài chính thức của nàng.

Mà Thái Cổ Chí Tôn cũng không phải ăn cơm trắng, hẳn là luyện chế ra một đầu quái vật như vậy!

Có được bốn nguyên chi lực, đó chính là cấp bậc Chí Tôn!

Đương nhiên, Chí Tôn chỉ có thể do Thiên Địa giao phó, đầu bốn nguyên thi hoàng này tuy mang theo hai chữ bốn nguyên, nhưng xa xa còn không có đạt tới Chí Tôn chỉ năng chính thức, năng lực Tam Thiên Đại Đạo cùng chuyển sinh ra một tia bốn nguyên chi lực, miễn cưỡng có thể đối kháng công kích cấp bậc Chí Tôn thoáng một phát!

1548. Chương 1543: Bốn Nguyên Thi Hoàng. (2)

- Lâm Thương La, người đủ có hay không!

Lâm Lạc quát to, Hỏa Linh Chí Tôn có giữ gìn chi tình cho hắn, hắn như thế nào cũng không có khả năng ngồi nhìn Hỏa Linh Chí Tôn mặc người ô nhục.

- Ha ha ha, tôn tử, chẳng lẽ người đối với nữ nhân này có hứng thú? Không tệ không tệ, mỹ nữ như vậy xác thực thiên hạ hiếm thấy, nước phù sa không lưu ruộng người ngoài, chúng ta cùng một chỗ chơi nàng là tốt rồi, dù sao vô luận ai sinh hạ hài tử đều là của Lâm gia ta!

Lâm Thương La cười to.

Tên diên loại này thật sự là không thể diễn tả bằng ngôn từ rồi!

- Lâm Thương La, đã đủ rồi!

Loạn Không Chí Tôn lạnh lùng quát, nàng cùng là nữ tính, luôn không thích nghe đến loại ô ngôn uế ngữ này.

- Ha ha, Sư Tử Ảnh người đây là ghen ghét? Lại nói tiếp người cũng là mỹ nữ không thua Hỏa Dạ Dung, hơn nữa đã sinh hài tử, ngực giống như lại lớn một vòng, lão tử thật muốn đem các người bóp vỡ rồi!

Lâm Thương La nhìn chăm chăm vào bộ ngực cao ngất của Loạn Không Chí Tôn, chỗ đựng quần thành linh cương lên một lều vải.

Quả nhiên đủ diên, đây chính là đùa nghịch lưu manh đối với hai đại Chí Tôn đương thời ah!

Hết lần này tới lần khác hắn còn đùa nghịch được lên, tuy lẻ loi một mình, tay không tác sát, nhưng sưng sốt lại để cho bảy đại Chí Tôn đều không dám khinh cử uổng động.

- Cút!

Hỏa Linh Chí Tôn lạnh lùng nhả ra một chữ.

Lâm Lạc biết rõ, bảy đại Chí Tôn lựa chọn ẩn nhẫn là vì bọn hắn còn muốn đợi Tử Lôi Chí Tôn xuất thế! Trước kia bát đại Chí Tôn hợp chiến Lâm Thương La còn để ột vị Chí Tôn chôn cùng, nếu bảy người nghênh chiến mà nói, cái kia xác thực còn có cơ hội tiêu diệt Lâm Thương La, nhưng lần này nhân số vẫn lạc khả năng muốn đạt tới hai cái, ba cái thậm chí nhiều hơn phân nửa!

- Đem hậu nhân lão tử ngoan ngoãn giao ra đây, lão tử vỗ vỗ bờ hông rời đi, trừ khi Hỏa Dạ Dung người muốn lão tử cùng một chỗ chơi người!

Lâm Thương La cuống cuồng nói.

- Hừ, bổn tọa liền đem tiểu tử này chém giết ở trước mặt ngươi, ngược lại muốn nhìn Lâm Thương La người lại có thể có biện pháp nào!

Thái Cổ Chí Tôn cười lạnh một tiếng, lại là một chưởng chụp về phía Lâm Lạc.

Bảy đại Chí Tôn không dám đơn giản khởi hấn, mà Lâm Thương La cũng giống như thế! Lại nói tiếp Lâm Thương La vẫn là một phương yếu thế, chỉ là bảy đại Chí Tôn ai cũng không muốn trở thành vật bồi táng, bởi vậy song phương trận chiến đấu này đều sẽ không dễ dàng nhắc lên.

Đúng là như thế, Thái Cổ Chí Tôn mới dám hướng Lâm Lạc ra tay.

- Ngươi cái lão ngu xuẩn này!

Lâm Lạc chửi ầm lên, thân hình trở mình, cực lực trốn tránh lấy công kích của Thái Cổ Chí Tôn. Cái này rõ ràng là Lâm Thương La mượn đao giết người, sao lão gia hỏa này không có phát giác ra chứ?

Nếu như Lâm Lạc thực phải ly khai Loạn Không điện, lại đụng vào Lâm Thương La, sớm có thể vỗ vỗ bờ hông rời đi rồi!

Tin tưởng Thái Cổ Chí Tôn cũng không phải đoán không được điểm ấy, vậy hắn hùng hổ dọa người hoàn toàn là vì trút giận cho con của hắn, muốn mượn dùng tên tuổi đại nghĩa trấn giết Lâm Lạc! Nhưng thăng khôn này há lại nghĩ đến, chỉ cần Lâm Lạc vừa chết, Lâm Thương La có thể đạt được tám đạo bốn nguyên pháp tắc!

Cho dù Lâm Thương La ở trên pháp tắc linh ngộ không có yêu nghiệt như Lâm Lạc, nhưng cho hắn một vạn năm, một trăm triệu năm, một nguyên kỷ thời gian, hắn chung quy có thể nắm giữ tám đạo bốn nguyên pháp tắc, đến lúc đó dù là Lôi hệ Chí Tôn mới xuất hiện, bát đại Chí Tôn liên thủ lần nữa như thế nào là đối thủ của Lâm Thương La?

Chỉ là điểm này Lâm Thương La không có khả năng nói ra, Lâm Lạc cũng đồng dạng sẽ không nói, đây là bí mật thuộc về hai người.

- Dừng tay!

Loạn Không Chí Tôn hướng Thái Cổ Chí Tôn nghênh đón tiếp lấy.

XÍU...UU!, một đạo kim quang hiện lên, là Kim Nguyên Chí Tôn ra tay, hướng về Lâm Lạc đánh ra một đạo kim kiếm, như Khai Thiên bổ địa, mang theo uy thế lớn lao tạt bắn đi.

- Hừ!

Hỏa Linh Chí Tôn vung lên lông vũ đón chào, một mảnh sóng lửa cuốn phi.

Ba gã Chí Tôn còn lại thì đều không có ra tay, bọn họ đều dùng ánh mắt cẩn thận từng li từng tí nhìn chăm chăm vào Lâm Thương La. Tứ Đại Chí Tôn đã cuốn vào ở bên trong hỗn chiến, bọn hắn tuyệt đối không thể lại bị phân hóa, nếu không Lâm Thương La thừa cơ ra tay vậy thì sẽ xảy ra chuyện lớn!

Bất quá đừng nhìn bốn người Loạn Không Chí Tôn đánh cho náo nhiệt, nhưng mỗi người bọn hắn đều có lưu dư lực, tùy thời có thể dừng tay hướng Lâm Thương La chuyển công mà đi.

Thái Cổ Chí Tôn đằng đằng sát khí, hắn không có khả năng cùng Loạn Không Chí Tôn liều ra chân hỏa, ít nhất ở trong lúc mấu chốt này làm như vậy là hành vi muốn chết! Nhưng không giết Lâm Lạc lại há có thể dẹp loạn lửa giận trong lòng hắn, đường đường Chí Tôn ngay cả giết người cũng làm không được?

- Đi!

Hắn cuối cùng hạ quyết tâm, tay phải run lên, một điểm bạch quang lập tức bắn ra, hướng về Lâm Lạc tránh gấp mà đi.

Điểm bạch quang ấy ly khai Thái Cổ Chí Tôn lập tức bành trướng, trong nháy mắt liền biến thành một bạch cốt khô lâu cực lớn!

Không! Đây là quái vật do ít nhất mấy ngàn bạch cốt khô lâu tạo thành, hình như nhân thể, nhưng chiều cao ngàn trượng, bởi vì trong khô lâu này không thiếu Yêu tu, một cái thân thể cực lớn có thể bằng mấy trăm hài cốt nhân loại!

Một Chí Tôn nắm giữ thời gian pháp tắc rõ ràng ném ra đồ vật chí âm chí tà như vậy, cái này lại để cho tất cả mọi người là có chút không thể tiếp nhận!

- Đây là...

Hai mắt Băng Tinh Long Hoàng mạnh mẽ nhảy dựng, lộ ra một vẻ thận trọng.

- 3000 thi thể Thần Vương!

- Không sai!

Thái Cổ Chí Tôn té ra sát khí lớn như vậy, phản phát không có ý tứ tự mình ra tay, lui ra phía sau vài bước nhìn chăm chăm vào Loạn Không Chí Tôn, trái lại muốn ngăn cản Loạn Không Chí Tôn đi nhúng tay cứu giúp.

- Đây là 3000 Thần Vương tu luyện đại đạo bất đồng, bị bản tôn luyện hóa đến cùng một chỗ! Đây là Bốn nguyên thi hoàng, Tam Thiên Đại Đạo cùng chuyển, có một tia bốn nguyên chi lực!

Thái Cổ Chí Tôn cuối cùng cười lên ha hả, tràn đầy đắc chí vừa lòng.

Từ khi cùng Lâm Thương La đánh xong một trận, bầy đại Chí Tôn đều phát lên ý thức nguy cơ, như Loạn Không Chí Tôn sinh ra Sư Ánh Tuyết, vạn nhất nàng vẫn lạc rồi, tiểu nha đầu cũng có thể kế nhiệm Loạn Không Chí Tôn mới, là tánh mạng kéo dài chính thức của nàng.

Mà Thái Cổ Chí Tôn cũng không phải ăn cơm trắng, hắn là luyện chế ra một đầu quái vật như vậy!

Có được bốn nguyên chi lực, đó chính là cấp bậc Chí Tôn!

Đương nhiên, Chí Tôn chỉ có thể do Thiên Địa giao phó, đầu bốn nguyên thi hoàng này tuy mang theo hai chữ bốn nguyên, nhưng xa xa còn không có đạt tới Chí Tôn chỉ năng chính thức, năng lực Tam Thiên Đại Đạo cùng chuyển sinh ra một tia bốn nguyên chi lực, miễn cưỡng có thể đối kháng công kích cấp bậc Chí Tôn thoáng một phát!

1549. Chương 1544: Lập Tức Nghịch Chuyển. (1)

Đây vốn là Thái Cổ Chí Tôn dùng đến cứu mạng, thay hấn hấp thu công kích trí mạng, chính là bí bảo trọng yếu nhất ngoại trừ Chí Tôn thần khí! Nhưng hiện bởi vì trấn giết Lâm Lạc, hấn lại đành phải vậy, liều mạng đem bí mật cho hấp thụ ánh sáng cũng muốn giết chết Lâm Lạc!

Bành! Bành! Bành!

Bốn nguyên thi hoàng cất bước về phía trước, nó có 100 thời gian đại đạo, 100 không gian đại đạo, ở tốc độ, thân pháp có thể nói đệ nhất nhân dưới Chí Tôn, thân hình cực lớn như quỷ mị hư vô chớp động, lập tức vọt tới trước người Lâm Lạc, đưa ra một cái đại thủ đối với Lâm Lạc đánh ra.

- Tinh Cửu Nguyên, ta không giết sạch cả nhà cao thấp của ngươi sẽ không mang họ Lâm!

Lâm Lạc bạo rống một tiếng, hai đám cổ lấy, hướng về cự chưởng nghênh đón.

Oanh!

Một đạo sóng xung kích đáng sợ hướng về bốn phương tám hướng bức bắn đi, thân hình Lâm Lạc nhanh lùi lại, oa thoảng một phát nổ ra một đạo cửu thải thần huyết, đối mặt Thi Hoàng có được một tia bốn nguyên chi lực, thể chất của thôn phệ hấn cũng không cách nào phát huy hiệu quả, ít nhất không cách nào phát huy toàn bộ hiệu quả.

Rõ ràng... Không chết!

Chứng kiến Lâm Lạc chỉ là thổ huyết liên tục, bảy đại Chí Tôn, thậm chí Lâm Thương La đều lộ ra một tia biểu lộ kinh ngạc. Phải biết rằng bốn nguyên Thi Hoàng kia là có được một tia bốn nguyên chi lực, dù chỉ là một tia, đối với Bát Tinh Thần Vương chẳng lẽ không phải là lập tức gạt bỏ sao?

Bốn nguyên pháp tắc không phải bốn nguyên pháp tắc là không thể chống đỡ, đây là tuyệt đối chí lý!

Lâm Lạc lau đi máu tươi bên khóe miệng, trong hai mắt ý chí chiến đấu trùng thiên.

Bốn nguyên Thi Hoàng kia xác thực có được một tia bốn nguyên chi lực, nhưng đó là 3000 Đạo Thần vương pháp tắc dung hợp cùng một chỗ hình thành, cũng không phải nói này là bạch cốt khô lâu thực sự có được bốn nguyên chi lực!

Mà hấn độc chưởng chín đạo bốn nguyên pháp tắc, tuy trước mắt chỉ có uy năng Thần Vương cấp, nhưng mỗi một đạo đều có năng lực diễn hóa vô tận!

Nói cách khác, một chi thủy hệ đại đạo của Lâm Lạc có thể diễn hóa ra 500 đạo thủy hệ Thần Vương pháp tắc! Tám đạo pháp tắc trong cơ thể hấn đủ chuyển, đồng dạng có thể mô phỏng ra một tia bốn nguyên chi lực!

Chưa đủ ở chỗ Lâm Lạc dù sao chỉ có Bát Tinh Thần Vương, so với bốn nguyên Thi Hoàng, bốn nguyên chi lực của hấn càng thêm yếu ớt, thậm chí ngay cả hư vô chi thân của Sư Ảnh Tuyết cũng chưa hấn phá giải được!

Bởi vậy, hấn ở dưới một kích của bạch cốt khô lâu bị thương không nhẹ, lại không có chết.

- Tiểu tử này...

Trong mắt Thái Cổ Chí Tôn chớp động lên thần sắc vừa đổ kị vừa hận, tuy hấn “biết rõ” Lâm Lạc đã không có Chí Tôn thần khí, đã mất đi cơ hội tiến vào Thần Hoàng, nhưng yêu nghiệt thiên phú như thế vẫn làm cho hấn ghen ghét vô cùng!

- Giết hấn đi!

Hấn hướng về bốn nguyên Thi Hoàng hạ đạt lấy mệnh lệnh, cái này chính là đại sát khí hấn tỉ mỉ luyện chế, tuy như Âm Thi, nhưng trên thực tế lại là một kiện thần khí, thần khí cực kỳ khác loại.

Bốn nguyên Thi Hoàng không hề hỉ nộ ái ố, nó lập tức lại nâng một chưởng, đối với Lâm Lạc trấn áp tới.

Oanh, đánh ra một chưởng như thần giới tan vỡ, ngay ngắn hướng về Lâm Lạc áp tới.

Lâm Thương La hai tay chấp sau lưng, với hần mà nói Lâm Lạc tuy là hậu nhân cực kỳ xuất sắc, nhưng sự thống trị của Lâm Thương La hần lại cần người khác tới hỗ trợ sao? Hần chỉ cần một người hai đầm liền có thể đánh ra Càn Khôn!

Loạn Không Chí Tôn, tuy Hỏa Linh Chí Tôn muốn ra tay cứu viện, nhưng các nàng phân biệt bị Thái Cổ Chí Tôn cùng Kim Nguyên Chí Tôn quần quít lấy căn bản ra tay không được, hơn nữa các nàng cũng không có khả năng vì Lâm Lạc mà liều lĩnh sử dụng toàn lực.

Bởi vậy, Lâm Lạc hoàn toàn chỉ có thể dựa vào chính mình rồi.

Bành! Bành! Bành!

Lâm Lạc hai đầm liền oanh, hần thét dài như rồng ngâm, bắn ra chiến lực mạnh nhất bản thân.

Nhưng bốn nguyên pháp tắc chỉ có bốn nguyên pháp tắc mới có thể ngăn cản, tuy Lâm Lạc có được một tia bốn nguyên pháp tắc như vậy, nhưng dù sao còn kém xa lắm, nếu không phải thôn phệ thể chất chính là Thôn Phệ pháp tắc diễn hóa, hấp thu một bộ phận lực lượng rất lớn, hần sớm đã bị bạch cốt khô lâu đập thành một đoàn huyết nhục.

- Lâm Lạc!

- Đại phiêu dẫn!

Liêu Bán Yên, Sư Ánh Tuyết chừ nữ đều toát ra thần sắc ân cần, tiểu nha đầu càng là hận không thể đập đi ra đánh bốn nguyên Thi Hoàng kia chầu, lại bị Loạn Không Chí Tôn một phát bắt được, để cho tiểu nha đầu gấp đến độ oa oa kêu to.

Một bên Tinh Vô Ngân thì lộ ra nụ cười tàn nhẫn, hần không thể chờ đợi được muốn xem đến Lâm Lạc chết cũng không phải sự tình một ngày hay hai ngày.

Mặc dù Lâm Lạc lại lùi lại bại, nhưng thủy chung ở vào trong tuyệt đối bình tĩnh, phần nộ cũng không thể giải quyết phiên toái hần gặp được.

Vì cái gì bạch cốt khô lâu này có thể đánh ra bốn nguyên chi lực?

Rất đơn giản, 3000 đạo Thần Vương pháp tắc bất đồng cùng chuyển, tạo thành một loại kỳ diệu giúp nhau sinh sôi, cuối cùng nhất sinh ra một tia bốn nguyên chi lực, tuy còn lâu mới có thể cùng Chí Tôn Thần Hoàng chính thức so sánh, nhưng đối với dưới Thần Hoàng là bất luận tồn tại gì đều tuyệt đối nghiền áp.

Muốn một thuyết pháp mà nói, cái kia chính là nửa bước Chí Tôn, nhưng vĩnh viễn không thể nào bước ra một bước nguyên vẹn, thành Thần Hoàng du ngoạn sơn thủy!

- Tinh Cửu Nguyên này là đào bao nhiêu phần mộ tổ tiên người, mới có thể gom góp ra 3000 Thần Vương thi cốt bất đồng!

Thân hình Lâm Lạc tung nhảy, đem thời gian cùng không gian pháp tắc diễn hóa đến mức tận cùng, nhưng đối phương cũng là đồng thời nắm giữ thời gian cùng không gian pháp tắc, ở trên tốc độ cùng trình độ linh xảo không thể kém hần, để cho hần mỗi một khắc đều như lý bó buộc, tùy thời đều có thể triệt để sụp đổ.

- Ở trong đó khẳng định có không ít người bị hần làm thịt!

Muốn tìm người chết cùng tìm người sống, đây chính là hai độ khó hoàn toàn bất đồng, Lâm Lạc tuyệt không tin loại Thái Cổ Chí Tôn cao cao tại thượng này, không đem tánh mạng người khác làm chuyện quan trọng sẽ bỏ gần tìm xa, bỏ dễ cầu khó!

- Bất quá, ta độc chưởng chín đạo bốn nguyên pháp tắc, tuy cảnh giới không đủ, nhưng 3000 Thần Vương chi thi này khẳng định cũng không có khả năng đều là Cửu Tinh Thần Vương, dựa vào cái gì ta sẽ thua xương cốt chồng chất này?

- Không cho ta!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, hần nắm giữ chín đạo bốn nguyên pháp tắc nguyên vẹn, trên lý luận có thể chôn vùi bất luận Thần Vương pháp tắc gì. Như vậy chỉ cần phá hư bạch cốt khô lâu Thần Vương pháp tắc này tổ hợp, nó còn có thể phát ra công kích cấp bậc bốn nguyên sao?

Nói đến công kích Thần Vương cấp, dùng thôn phệ thể chất của Lâm Lạc lại sợ ai đến?

- PHỐC...

Trong cổ Lâm Lạc đột nhiên khê động, oa... lại là một ngụm cửu thải thần huyết cuồng bắn ra, vừa rồi hắc thủ điều khiển pháp tắc lưu chuyển trong cơ thể bạch cốt khô lâu kia, lại không ngờ tới rõ ràng bị một cổ lực lượng cuồng bạo bắn lui trở về!

1550. Chương 1544: Lập Tức Nghịch Chuyển. (1)

Đây vốn là Thái Cổ Chí Tôn dùng đến cứu mạng, thay hắc hấp thụ công kích trí mạng, chính là bí bảo trọng yếu nhất ngoại trừ Chí Tôn thần khí! Nhưng hiện bởi vì trấn giết Lâm Lạc, hắc lại đành phải vậy, liều mạng đem bí mật cho hấp thụ ánh sáng cũng muốn giết chết Lâm Lạc!

Bành! Bành! Bành!

Bốn nguyên thi hoàng cất bước về phía trước, nó có 100 thời gian đại đạo, 100 không gian đại đạo, ở tốc độ, thân pháp có thể nói đệ nhất nhân dưới Chí Tôn, thân hình cực lớn như quỷ mị hư vô chớp động, lập tức vọt tới trước người Lâm Lạc, đưa ra một cái đại thủ đối với Lâm Lạc đánh ra.

- Tinh Cửu Nguyên, ta không giết sạch cả nhà cao thấp của ngươi sẽ không mang họ Lâm!

Lâm Lạc bạo rống một tiếng, hai đám cổ lấy, hướng về cự chưởng nghênh đón.

Oanh!

Một đạo sóng xung kích đáng sợ hướng về bốn phương tám hướng bức bắn đi, thân hình Lâm Lạc nhanh lùi lại, oa thoáng một phát nhổ ra một đạo cửu thải thần huyết, đối mặt Thi Hoàng có được một tia bốn nguyên chi lực, thể chất của thôn phệ hắc cũng không cách nào phát huy hiệu quả, ít nhất không cách nào phát huy toàn bộ hiệu quả.

Rõ ràng... Không chết!

Chứng kiến Lâm Lạc chỉ là thổ huyết liên tục, bẫy đại Chí Tôn, thậm chí Lâm Thương La đều lộ ra một tia biểu lộ kinh ngạc. Phải biết rằng bốn nguyên Thi Hoàng kia là có được một tia bốn nguyên chi lực, dù chỉ là một tia, đối với Bát Tinh Thần Vương chẳng lẽ không phải là lập tức gạt bỏ sao?

Bốn nguyên pháp tắc không phải bốn nguyên pháp tắc là không thể chống đỡ, đây là tuyệt đối chí lý!

Lâm Lạc lau đi máu tươi bên khóe miệng, trong hai mắt ý chí chiến đấu trùng thiên.

Bốn nguyên Thi Hoàng kia xác thực có được một tia bốn nguyên chi lực, nhưng đó là 3000 Đạo Thần vương pháp tắc dung hợp cùng một chỗ hình thành, cũng không phải nói này là bạch cốt khô lâu thực sự có được bốn nguyên chi lực!

Mà hắc độc chưởng chín đạo bốn nguyên pháp tắc, tuy trước mắt chỉ có uy năng Thần Vương cấp, nhưng mỗi một đạo đều có năng lực diễn hóa vô tận!

Nói cách khác, một chi thủy hệ đại đạo của Lâm Lạc có thể diễn hóa ra 500 đạo thủy hệ Thần Vương pháp tắc! Tám đạo pháp tắc trong cơ thể hắc đủ chuyển, đồng dạng có thể mô phỏng ra một tia bốn nguyên chi lực!

Chưa đủ ở chỗ Lâm Lạc dù sao chỉ có Bát Tinh Thần Vương, so với bốn nguyên Thi Hoàng, bốn nguyên chi lực của hắc càng thêm yếu ớt, thậm chí ngay cả hư vô chi thân của Sư Ánh Tuyết cũng chưa hắc phá giải được!

Bởi vậy, hắc ở dưới một kích của bạch cốt khô lâu bị thương không nhẹ, lại không có chết.

- Tiểu tử này...

Trong mắt Thái Cổ Chí Tôn chớp động lên thần sắc vừa đố kị vừa hận, tuy hắn “biết rõ” Lâm Lạc đã không có Chí Tôn thần khí, đã mất đi cơ hội tiến vào Thần Hoàng, nhưng yêu nghiệt thiên phú như thế vẫn làm cho hắn ghen ghét vô cùng!

- Giết hắn đi!

Hắn hướng về bốn nguyên Thi Hoàng hạ đạt lấy mệnh lệnh, cái này chính là đại sát khí hắn tỉ mỉ luyện chế, tuy như Âm Thi, nhưng trên thực tế lại là một kiện thần khí, thần khí cực kỳ khác loại.

Bốn nguyên Thi Hoàng không hề hỉ nộ ái ố, nó lập tức lại nâng một chuông, đối với Lâm Lạc trấn áp tới.

Oanh, đánh ra một chuông như thần giới tan vỡ, ngay ngắn hướng về Lâm Lạc áp tới.

Lâm Thương La hai tay chấp sau lưng, với hắn mà nói Lâm Lạc tuy là hậu nhân cực kỳ xuất sắc, nhưng sự thống trị của Lâm Thương La hắn lại cần người khác tới hỗ trợ sao? Hắn chỉ cần một người hai đám liền có thể đánh ra Càn Khôn!

Loạn Không Chí Tôn, tuy Hỏa Linh Chí Tôn muốn ra tay cứu viện, nhưng các nàng phân biệt bị Thái Cổ Chí Tôn cùng Kim Nguyên Chí Tôn quán quít lấy căn bản ra tay không được, hơn nữa các nàng cũng không có khả năng vì Lâm Lạc mà liều lĩnh sử dụng toàn lực.

Bởi vậy, Lâm Lạc hoàn toàn chỉ có thể dựa vào chính mình rồi.

Bành! Bành! Bành!

Lâm Lạc hai đám liền oanh, hắn thét dài như rồng ngâm, bắn ra chiến lực mạnh nhất bản thân.

Nhưng bốn nguyên pháp tắc chỉ có bốn nguyên pháp tắc mới có thể ngăn cản, tuy Lâm Lạc có được một tia bốn nguyên pháp tắc như vậy, nhưng dù sao còn kém xa lắm, nếu không phải thôn phệ thể chất chính là Thôn Phệ pháp tắc diễn hóa, hấp thu một bộ phận lực lượng rất lớn, hắn sớm đã bị bạch cốt khô lâu đập thành một đoàn huyết nhục.

- Lâm Lạc!

- Đại phiêu dân!

Liễu Bán Yên, Sư Ánh Tuyết chư nữ đều toát ra thần sắc ân cần, tiểu nha đầu càng là hận không thể đập đi ra đánh bốn nguyên Thi Hoàng kia chầu, lại bị Loạn Không Chí Tôn một phát bắt được, để cho tiểu nha đầu gấp đến độ oa oa kêu to.

Một bên Tinh Vô Ngân thì lộ ra nụ cười tàn nhẫn, hắn không thể chờ đợi được muốn xem đến Lâm Lạc chết cũng không phải sự tình một ngày hay hai ngày.

Mặc dù Lâm Lạc lại lùi lại bại, nhưng thủy chung ở vào trong tuyệt đối bình tĩnh, phần nộ cũng không thể giải quyết phiền toái hắn gặp được.

Vì cái gì bạch cốt khô lâu này có thể đánh ra bốn nguyên chi lực?

Rất đơn giản, 3000 đạo Thần Vương pháp tắc bất đồng cùng chuyển, tạo thành một loại kỳ diệu giúp nhau sinh sôi, cuối cùng nhất sinh ra một tia bốn nguyên chi lực, tuy còn lâu mới có thể cùng Chí Tôn Thần Hoàng chính thức so sánh, nhưng đối với dưới Thần Hoàng là bất luận tồn tại gì đều tuyệt đối nghiền áp.

Muốn một thuyết pháp mà nói, cái kia chính là nửa bước Chí Tôn, nhưng vĩnh viễn không thể nào bước ra một bước nguyên vẹn, thành Thần Hoàng du ngoạn sơn thủy!

- Tinh Cửu Nguyên này là đào bao nhiêu phần mộ tổ tiên người, mới có thể gom góp ra 3000 Thần Vương thi cốt bất đồng!

Thân hình Lâm Lạc tung nhảy, đem thời gian cùng không gian pháp tắc diễn hóa đến mức tận cùng, nhưng đối phương cũng là đồng thời nắm giữ thời gian cùng không gian pháp tắc, ở trên tốc độ cùng trình độ linh xảo không thể kém hắn, để cho hắn mỗi một khắc đều như lý bó buộc, tùy thời đều có thể triệt để sụp đổ.

- Ở trong đó khẳng định có không ít người bị hắn làm thịt!

Muốn tìm người chết cùng tìm người sống, đây chính là hai độ khó hoàn toàn bất đồng, Lâm Lạc tuyệt không tin loại Thái Cổ Chí Tôn cao cao tại thượng này, không đem tánh mạng người khác làm chuyện quan trọng sẽ bỏ gần tìm xa, bỏ dễ cầu khó!

- Bất quá, ta độc chưởng chín đạo bốn nguyên pháp tắc, tuy cảnh giới không đủ, nhưng 3000 Thần Vương chỉ thì này khẳng định cũng không có khả năng đều là Cửu Tinh Thần Vương, dựa vào cái gì ta sẽ thua xương cốt chồng chất này?

- Không cho ta!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, hần nắm giữ chín đạo bốn nguyên pháp tắc nguyên vẹn, trên lý luận có thể chôn vùi bất luận Thần Vương pháp tắc gì. Như vậy chỉ cần phá hư cốt khô lâu Thần Vương pháp tắc này tổ hợp, nó còn có thể phát ra công kích cấp bậc bốn nguyên sao?

Nói đến công kích Thần Vương cấp, dùng thôn phệ thể chất của Lâm Lạc lại sợ ai đến?

- PHỐC...

Trong cổ Lâm Lạc đột nhiên khê động, oa... lại là một ngụm cửu thải thần huyết cuồng bắn ra, vừa rồi hần thử điều khiển pháp tắc lưu chuyển trong cơ thể bạch cốt khô lâu kia, lại không ngờ tới rõ ràng bị một cỗ lực lượng cuồng bạo bắn lui trở về!

1551. Chương 1544: Lập Tức Nghịch Chuyển. (1)

Đây vốn là Thái Cổ Chí Tôn dùng đến cứu mạng, thay hần hấp thu công kích trí mạng, chính là bí bảo trọng yếu nhất ngoại trừ Chí Tôn thần khí! Nhưng hiện bởi vì trấn giết Lâm Lạc, hần lại đành phải vậy, liều mạng đem bí mật cho hấp thụ ánh sáng cũng muốn giết chết Lâm Lạc!

Bành! Bành! Bành!

Bốn nguyên thi hoàng cất bước về phía trước, nó có 100 thời gian đại đạo, 100 không gian đại đạo, ở tốc độ, thân pháp có thể nói đệ nhất nhân dưới Chí Tôn, thân hình cực lớn như quỷ mị hư vô chớp động, lập tức vọt tới trước người Lâm Lạc, đưa ra một cái đại thủ đối với Lâm Lạc đánh ra.

- Tinh Cửu Nguyên, ta không giết sạch cả nhà cao thấp của ngươi sẽ không mang họ Lâm!

Lâm Lạc bạo rống một tiếng, hai đám cổ lấy, hướng về cự chưởng nghênh đón.

Oanh!

Một đạo sóng xung kích đáng sợ hướng về bốn phương tám hướng bức bắn đi, thân hình Lâm Lạc nhanh lùi lại, oa thoáng một phát nhổ ra một đạo cửu thải thần huyết, đối mặt Thi Hoàng có được một tia bốn nguyên chi lực, thể chất của thôn phệ hần cũng không cách nào phát huy hiệu quả, ít nhất không cách nào phát huy toàn bộ hiệu quả.

Rõ ràng... Không chết!

Chứng kiến Lâm Lạc chỉ là thổ huyết liên tục, bảy đại Chí Tôn, thậm chí Lâm Thương La đều lộ ra một tia biểu lộ kinh ngạc. Phải biết rằng bốn nguyên Thi Hoàng kia là có được một tia bốn nguyên chi lực, dù chỉ là một tia, đối với Bát Tinh Thần Vương chẳng lẽ không phải là lập tức gạt bỏ sao?

Bốn nguyên pháp tắc không phải bốn nguyên pháp tắc là không thể chống đỡ, đây là tuyệt đối chí lý!

Lâm Lạc lau đi máu tươi bên khóe miệng, trong hai mắt ý chí chiến đấu trùng thiên.

Bốn nguyên Thi Hoàng kia xác thực có được một tia bốn nguyên chi lực, nhưng đó là 3000 Đạo Thần vương pháp tắc dung hợp cùng một chỗ hình thành, cũng không phải nói này là bạch cốt khô lâu thực sự có được bốn nguyên chi lực!

Mà hần độc chương chín đạo bốn nguyên pháp tắc, tuy trước mắt chỉ có uy năng Thần Vương cấp, nhưng mỗi một đạo đều có năng lực diễn hóa vô tận!

Nói cách khác, một chi thủy hệ đại đạo của Lâm Lạc có thể diễn hóa ra 500 đạo thủy hệ Thần Vương pháp tắc! Tám đạo pháp tắc trong cơ thể hần đủ chuyển, đồng dạng có thể mô phỏng ra một tia bốn nguyên chi lực!

Chưa đủ ở chỗ Lâm Lạc dù sao chỉ có Bát Tinh Thần Vương, so với bốn nguyên Thi Hoàng, bốn nguyên chi lực của hần càng thêm yếu ớt, thậm chí ngay cả hư vô chi thân của Sư Ánh Tuyết cũng chưa hần phá giải được!

Bởi vậy, hần ở dưới một kích của bạch cốt khô lâu bị thương không nhẹ, lại không có chết.

- Tiểu tử này...

Trong mắt Thái Cổ Chí Tôn chớp động lên thần sắc vừa đố kị vừa hận, tuy hần “biết rõ” Lâm Lạc đã không có Chí Tôn thần khí, đã mất đi cơ hội tiến vào Thần Hoàng, nhưng yêu nghiệt thiên phú như thế vẫn làm cho hần ghen ghét vô cùng!

- Giết hần đi!

Hần hướng về bốn nguyên Thi Hoàng hạ đạt lấy mệnh lệnh, cái này chính là đại sát khí hần tỉ mỉ luyện chế, tuy như Âm Thi, nhưng trên thực tế lại là một kiện thần khí, thần khí cực kỳ khác loại.

Bốn nguyên Thi Hoàng không hề hỉ nộ ái ố, nó lập tức lại nâng một chương, đối với Lâm Lạc trấn áp tới.

Oanh, đánh ra một chương như thần giới tan vỡ, ngay ngắn hướng về Lâm Lạc áp tới.

Lâm Thương La hai tay chấp sau lưng, với hần mà nói Lâm Lạc tuy là hậu nhân cực kỳ xuất sắc, nhưng sự thống trị của Lâm Thương La hần lại cần người khác tới hỗ trợ sao? Hần chỉ cần một người hai đầm liền có thể đánh ra Càn Khôn!

Loạn Không Chí Tôn, tuy Hỏa Linh Chí Tôn muốn ra tay cứu viện, nhưng các nàng phân biệt bị Thái Cổ Chí Tôn cùng Kim Nguyên Chí Tôn quán quít lấy căn bản ra tay không được, hơn nữa các nàng cũng không có khả năng vì Lâm Lạc mà liều lĩnh sử dụng toàn lực.

Bởi vậy, Lâm Lạc hoàn toàn chỉ có thể dựa vào chính mình rồi.

Bành! Bành! Bành!

Lâm Lạc hai đầm liền oanh, hần thét dài như rồng ngâm, bắn ra chiến lực mạnh nhất bản thân.

Nhưng bốn nguyên pháp tắc chỉ có bốn nguyên pháp tắc mới có thể ngăn cản, tuy Lâm Lạc có được một tia bốn nguyên pháp tắc như vậy, nhưng dù sao còn kém xa lắm, nếu không phải thôn phệ thể chất chính là Thôn Phệ pháp tắc diễn hóa, hấp thu một bộ phận lực lượng rất lớn, hần sớm đã bị bạch cốt khô lâu đập thành một đoàn huyết nhục.

- Lâm Lạc!

- Đại phối đản!

Liễu Bán Yên, Sư Ánh Tuyết chư nữ đều toát ra thần sắc ân cần, tiểu nha đầu càng là hận không thể đập đi ra đánh bốn nguyên Thi Hoàng kia cháu, lại bị Loạn Không Chí Tôn một phát bắt được, để cho tiểu nha đầu gấp đến độ oa oa kêu to.

Một bên Tinh Vô Ngân thì lộ ra nụ cười tàn nhẫn, hần không thể chờ đợi được muốn xem đến Lâm Lạc chết cũng không phải sự tình một ngày hay hai ngày.

Mặc dù Lâm Lạc lại lùi lại bại, nhưng thủy chung ở vào trong tuyệt đối bình tĩnh, phần nộ cũng không thể giải quyết phiền toái hần gặp được.

Vì cái gì bạch cốt khô lâu này có thể đánh ra bốn nguyên chi lực?

Rất đơn giản, 3000 đạo Thần Vương pháp tắc bất đồng cùng chuyển, tạo thành một loại kỳ diệu giúp nhau sinh sôi, cuối cùng nhất sinh ra một tia bốn nguyên chi lực, tuy còn lâu mới có thể cùng Chí Tôn Thần Hoàng chính thức so sánh, nhưng đối với dưới Thần Hoàng là bất luận tồn tại gì đều tuyệt đối nghiền áp.

Muốn một thuyết pháp mà nói, cái kia chính là nửa bước Chí Tôn, nhưng vĩnh viễn không thể nào bước ra một bước nguyên vẹn, thành Thần Hoàng du ngoạn sơn thủy!

- Tinh Cửu Nguyên này là đào bao nhiêu phần mộ tổ tiên người, mới có thể gom góp ra 3000 Thần Vương thi cốt bất đồng!

Thân hình Lâm Lạc tung nhảy, đem thời gian cùng không gian pháp tắc diễn hóa đến mức tận cùng, nhưng đối phương cũng là đồng thời nắm giữ thời gian cùng không gian pháp tắc, ở trên tốc độ cùng trình độ linh xảo không thể kém hần, để cho hần mỗi một khắc đều như lý bố bằng, tùy thời đều có thể triệt để sụp đổ.

- Ở trong đó khẳng định có không ít người bị hần làm thịt!

Muốn tìm người chết cùng tìm người sống, đây chính là hai độ khó hoàn toàn bất đồng, Lâm Lạc tuyệt không tin loại Thái Cổ Chí Tôn cao cao tại thượng này, không đem tánh mạng người khác làm chuyện quan trọng sẽ bỏ gần tìm xa, bỏ dễ cầu khó!

- Bất quá, ta đọc chương chín đạo bốn nguyên pháp tắc, tuy cảnh giới không đủ, nhưng 3000 Thần Vương chi thi này khẳng định cũng không có khả năng đều là Cửu Tinh Thần Vương, dựa vào cái gì ta sẽ thua xương cốt chồng chất này?

- Không cho ta!

Lâm Lạc thét dài một tiếng, hần nắm giữ chín đạo bốn nguyên pháp tắc nguyên vẹn, trên lý luận có thể chôn vùi bất luận Thần Vương pháp tắc gì. Như vậy chỉ cần phá hư bạch cốt khô lâu Thần Vương pháp tắc này tổ hợp, nó còn có thể phát ra công kích cấp bậc bốn nguyên sao?

Nói đến công kích Thần Vương cấp, dùng thôn phệ thể chất của Lâm Lạc lại sợ ai đến?

- PHỐC...

Trong cổ Lâm Lạc đột nhiên khê động, oa... lại là một ngụm cửu thải thần huyết cuồng bắn ra, vừa rồi hần

Thân hình Lâm Lạc một lướt, thò ra một tay bắt được một khối ngọc thạch tràn ngập các loại màu sắc, có vô tận tang thương ở trong đó diễn hóa, đó là từ lúc bị hấn oanh bạo thì cốt bay ra.

Thái Cổ Chí Tôn nhìn trúng những Thần Vương pháp tắc chứa trong thi thể Thần Vương này, nhưng mà những Thần Vương này đã chết, phải như thế nào mới có thể khiến chúng nó tiếp tục phát huy ra lực lượng? Tất nhiên phải có lực lượng khác ủng hộ!

Thần liệu cấp bậc Thần Vương!

Thái Cổ Chí Tôn không chế được Thái Cổ Bí Cảnh, mà nhất mạch kia lại nhân khẩu rất thưa thớt, trong tay hấn có bao nhiêu kiện bảo vật? 3000 kiện thần liệu lực lượng cấp bậc Thần Vương đối với người khác mà nói rất khó khăn, nhưng đối với Thái Cổ Chí Tôn mà nói tối đa chỉ là phiền toái một chút.

Hơn nữa, cũng chỉ có thần liệu thời gian hệ mới có năng lực dùng phương thức quỹ dị ngược dòng tìm hiểu thời gian, để cho những thi thể này đánh ra Thần Vương pháp tắc, cũng phối hợp lực lượng Thần Vương cấp, cuối cùng nhất diễn hóa ra công kích tiếp cận cấp bậc bốn nguyên!

Lại nói tiếp đơn giản, nhưng muốn chính thức làm được như thế nào là chuyện dễ dàng? Bởi vậy, Thái Cổ Chí Tôn cũng chỉ có thể xuất ra một món đại sát khí như vậy ra, nếu không cho hấn làm ra trăm cái, không phải có thể quét ngang hết thấy sao?

Bảo bối tốt!

Chứng kiến thần liệu lại há có đạo lý buông tha, hai mắt Lâm Lạc lóe sáng, giống như một đầu ác lang nghe thấy được mùi máu tươi, sau khi thét dài một tiếng, bỗng nhiên bộc phát ra lực lượng mạnh nhất, đối với bạch cốt khô lâu oanh kích mà đi!

Thần liệu trên người quái vật kia, ta không khách khí thu toàn bộ!

Ai có thể nghĩ đến công, thủ chuyển đổi là đột nhiên như thế, Lâm Lạc oanh ra từng quyền, tuy bạch cốt khô lâu kia không ngừng huy chuyển đón chào, nhưng toàn thân lại nổi lên cốt vũ, vốn là cánh tay, lại là bả vai, vô số cổ thi cốt từ trên người bạch cốt khô lâu rớt xuống.

Cơ hồ là chuyện tình trong nháy mắt, đầu quái vật cường đại đến tiếp cận Chí Tôn này đã bị oanh đến chia năm xẻ bảy, ở bên trong vô số bạch cốt tung bay, từng khối thần liệu quảng xuống không ngừng.

- Tiểu tặc ngươi dám!

Nhìn xem Lâm Lạc không chút khách khí cuồng quyền thần liệu, Thái Cổ Chí Tôn con mắt đều đỏ, tuy hấn có được một Bí Cảnh, nhưng thần liệu cũng không phải muốn có thì có a, nhiều thần liệu như vậy đã hoàn toàn hao tổn không của cải nhà hấn, sao có thể để cho Lâm Lạc tham đi!

Hấn điên cuồng gào thét phóng tới Lâm Lạc, nhưng lần này lại biến thành Loạn Không Chí Tôn ngăn cản, cứ thế mà ngăn hấn lại.

- Hừ!

Đúng lúc này, Lâm Thương La đột nhiên làm khó dễ, vung lên một quyền hướng Lâm Lạc oanh tới.

Hấn so với bất luận kẻ nào đều biết tiềm lực của Lâm Lạc, Hỗn Độn Dung Lô mở ra có thể luyện hóa vạn vật, nếu quả thật để cho Lâm Lạc đem 3000 khối thần liệu toàn bộ kiếm đến tay, như vậy Lâm Lạc có thể lập tức đột phá Cửu Tinh Thần Vương, thậm chí bay thẳng Chí Tôn Thần Hoàng!

Tuy Lâm Thương La cuồng ngạo, nhưng cũng không có một tia nắm chắc có thể trấn áp một yêu nghiệt độc chưởng chín đạo bốn nguyên pháp tắc, yêu nghiệt như vậy trong lịch sử chưa từng có xuất hiện qua, căn bản không có ai biết kia có thể bộc phát ra lực lượng đáng sợ cỡ nào!

Bởi vậy, tuyệt không có thể cho Lâm Lạc không gian phát triển!

Sát!

Đối với Lâm Thương La đột nhiên ra tay, tất cả mọi người là có chút ngoài ý muốn, không phải ngoài ý muốn Lâm Thương La ra tay, mà là hấn lựa chọn mục tiêu công kích! Lại là Lâm Lạc! Lại có thể ra tay đối với hậu nhân của mình?

1554. Chương 1545: Lập Tức Nghịch Chuyển. (2)

Đúng rồi, nếu như tùy ý là phá hư được mà nói, Thái Cổ Chí Tôn luyện chế ra cái đồ chơi này lại có làm được cái gì? Mục đích của hắn là muốn lợi dụng đầu bốn nguyên thi hoàng này trở thành trợ thủ của hắn, chống đỡ Chí Tôn khác!

Nhưng mỗi một vị Chí Tôn đều lấy một chi đại đạo bốn nguyên, tùy ý điều khiển đạo bốn nguyên pháp tắc dưới Thần Vương kia, nếu như không có biện pháp bảo hộ gì, đầu bạch cốt khô lâu này còn có tất yếu tồn tại sao?

Cái kia tất nhiên là Chí Tôn cũng không cách nào bằng bốn nguyên bản thân nắm giữ đến điều khiển, chỉ có thể dùng bạo lực trực tiếp oanh tán bạch cốt khô lâu!

Như vậy mới có thể tạo được tác dụng khiên thịt của bạch cốt khô lâu!

Bất quá, Chí Tôn khác không thể điều khiển cũng không có nghĩa là Lâm Lạc không thể điều khiển! Bởi vì hắn là tồn tại duy nhất thế gian nắm giữ lấy chín đạo bốn nguyên pháp tắc!

Lâm Lạc tâm thần quy nhất, tiến nhập trạng thái bình tĩnh tuyệt đối, hóa quyền vi chưởng, năm ngón tay mở ra, nghênh hướng đích cự chưởng mà bốn nguyên Thi Hoàng thành linh oanh rơi.

Cảm giác tám hệ bốn nguyên chi lực, hóa thành 3000 phân lưu, trong tay phải của Lâm Lạc phảng phất dài ra từng đạo dây nhỏ vô hình, từng cái đối ứng lấy từng Thần Vương chi lực của bạch cốt khô lâu.

Là như thế rồi!

Oanh, cự chưởng của bạch cốt khô lâu oanh đến!

- Đại phiêu dẫn...

- Lâm... Lạc...

Chúng nữ đều phát ra tiếng kêu khàn cả giọng, toàn bộ lại bị Loạn Không Chí Tôn dùng đại năng lực câu thúc, nếu không mỗi người đều sẽ lao tới rồi!

Tinh Vô Ngân thì lộ ra một dáng tươi cười thâm lãnh, một chưởng này chỉ cần đánh trúng, Lâm Lạc hữu tử vô sinh! Không chỉ là hắn, Hoả gia, đặc biệt là mấy người Hoả gia lão tổ, Chư Giải Chi đều thấy khỏe miệng mang cười, đã không thể chờ đợi được muốn xem đến Lâm Lạc thân hồn đều diệt.

Lâm Thương La cũng lộ ra hưng phấn chi sắc, chỉ cần Lâm Lạc vừa chết, là hắn có thể đạt được Tử Đinh trấn áp tám đạo bốn nguyên pháp tắc! Chỉ là hắn đồng thời hơi có chút đáng tiếc, dù sao Lâm Lạc thiên phú kiệt xuất, hậu nhân như vậy thật đúng là mấy nguyên kỷ cũng không gặp được một cái!

Bành, một chưởng rơi xuống, ở trên đỉnh đầu của Lâm Lạc thành linh nổ tung.

- Ổ!

Tất cả mọi người đồng thời kinh hô một tiếng, dù là bát đại Chí Tôn cũng không ngoại lệ, bởi vì cũng không có xuất hiện tràng cảnh Lâm Lạc bị oanh nát như bọn hắn tưởng tượng, mà là bàn tay của bạch cốt khô lâu rõ ràng vỡ vụn rồi!

Lâm Lạc lộ ra một vẻ mỉm cười, ngay tại vừa rồi, tám đạo pháp tắc của hắn tê động, diễn hóa ra Tam Thiên Đại Đạo, cường ép phá hủy một kích này của bạch cốt khô lâu, khiến nó từ độ cao nửa bước Chí Tôn ngã rơi xuống, một lần nữa trở về cấp bậc Thần Vương!

Mà cấp bậc Thần Vương có được tư cách cùng Lâm Lạc liều mạng sao? Lâm Lạc ở Lục tinh Thần Vương đã có thể giết Cửu Tinh Thần Vương, huống chi hiện tại đã là Bát Tinh Thần Vương rồi!

Một quyền đánh ra, cự chưởng của bạch cốt khô lâu lập tức bị hắn oanh ra một lỗ thủng cự đại!

Tại sao có thể như vậy!

Tất cả mọi người có loại xúc động điên rồi, điều này sao có thể! Bạch cốt khô lâu kia là tồn tại có được công kích cấp bậc bốn nguyên ah, làm sao có thể ở độ sức cứng đối cứng rơi vào hạ phong?

- Oa ha ha ha, đại phối đản không hổ là Bốn ma vương dạy dỗ, Nữ Nữ biết rõ người sẽ không dễ dàng chết như vậy!

Sư Ánh Tuyết hai tay chọc vào eo, lớn tiếng nở nụ cười.

- Đại phối đản đáng giận, còn để cho Nữ Nữ lo lắng đây này!

Thân hình Lâm Lạc một lướt, thò ra một tay bắt được một khối ngọc thạch tràn ngập các loại màu sắc, có vô tận tang thương ở trong đó diễn hóa, đó là từ lúc bị hấn oanh bạo thi cốt bay ra.

Thái Cổ Chí Tôn nhìn trúng những Thần Vương pháp tắc chất chứa trong thi thể Thần Vương này, nhưng mà những Thần Vương này đã chết, phải như thế nào mới có thể khiến chúng nó tiếp tục phát huy ra lực lượng? Tất nhiên phải có lực lượng khác ủng hộ!

Thần liệu cấp bậc Thần Vương!

Thái Cổ Chí Tôn không chế được Thái Cổ Bí Cảnh, mà nhất mạch kia lại nhân khẩu rất thưa thớt, trong tay hắn có bao nhiêu kiện bảo vật? 3000 kiện thần liệu lực lượng cấp bậc Thần Vương đối với người khác mà nói rất khó khăn, nhưng đối với Thái Cổ Chí Tôn mà nói tối đa chỉ là phiền toái một chút.

Hơn nữa, cũng chỉ có thần liệu thời gian hệ mới có năng lực dùng phương thức quỷ dị ngược dòng tìm hiểu thời gian, để cho những thi thể này đánh ra Thần Vương pháp tắc, cũng phối hợp lực lượng Thần Vương cấp, cuối cùng nhất diễn hóa ra công kích tiếp cận cấp bậc bốn nguyên!

Lại nói tiếp đơn giản, nhưng muốn chính thức làm được như thế nào là chuyện dễ dàng? Bởi vậy, Thái Cổ Chí Tôn cũng chỉ có thể xuất ra một món đại sát khí như vậy ra, nếu không cho hắn làm ra trăm cái, không phải có thể quét ngang hết thủy sao?

Bảo bối tốt!

Chứng kiến thần liệu lại há có đạo lý buông tha, hai mắt Lâm Lạc lóe sáng, giống như một đầu ác lang nghe thấy được mùi máu tươi, sau khi thét dài một tiếng, bỗng nhiên bộc phát ra lực lượng mạnh nhất, đối với bạch cốt khô lâu oanh kích mà đi!

Thần liệu trên người quái vật kia, ta không khách khí thu toàn bộ!

Ai có thể nghĩ đến công, thủ chuyển đổi là đột nhiên như thế, Lâm Lạc oanh ra từng quyền, tuy bạch cốt

Lâm Lạc đánh giá vị trí hiện tại của hắn thoáng một phát, phía trước là một mảnh rừng rậm xanh tươi, một khí tức vô cùng nồng đậm!

Thương Mộc Bí Cảnh!

Cũng chỉ có bát đại Bí Cảnh mới có năng lực che lấp khí tức, để cho Chí Tôn cũng không cách nào diễn hóa!

Lâm Lạc lấy ra thần liệu từ trên người bạch cốt khô lâu đoạt đến, hừ nhẹ một tiếng, vọt vào phiến trong Bí Cảnh xanh um tươi tốt này.

Hỗn Độn Dung Lô mở ra, luyện hóa! Luyện hóa! Luyện hóa!

Không thể không nói, Thái Cổ Chí Tôn xác thực tài đại khí thô, hắn vì chế tạo “Khí” cường đại nhất, dùng thần liệu tuyệt đối đều là thượng thừa bên trong thượng thừa, rõ ràng có một nửa đạt đến cấp bậc Cửu Tinh Thần Vương, quả thực có khả năng cùng Chủ thần khí so sánh!

Nếu không chế ngự ở thiên địa pháp tắc, đây đều là tồn tại có hi vọng tiến hóa làm Chủ thần khí!

Mà thần liệu còn lại cũng đa số là độ cao Bát Tinh Thần Vương, ngược lại thần liệu cấp bậc Thất Tinh Thần Vương là ít nhất, chỉ có không đến hai mươi kiện, có thể thấy Thái Cổ Chí Tôn sống mấy nguyên kỷ cũng không phải sống không!

Lâm Lạc không khách khí bắt đầu luyện hóa, cảnh giới càng cao, muốn tái tiến một bước cần luyện hóa bảo vật cũng tăng gấp vọt, bất quá gần hai trăm khối thần liệu cao giai cũng có thể trợ giúp hắn tái tiến một bước rồi!

Một khối, hai khối, ba khối... 100 khối... 150 khối!

Oanh!

Thiên Địa nổi lên cảm ứng, Lôi Vân cuộn cuộn xoắn tới, thần kiếp bắt đầu hình thành.

Loảng xoảng! Loảng xoảng! Loảng xoảng!

Từng đạo tia chớp đánh rớt, hóa thành nguyên một đám tia chớp hình người, cái này vừa xuất hiện là cấp bậc Cửu Tinh Thần Vương, chín đạo thiểm điện kỳ thật đã không có cường thế khác nhau!

Chín tia chớp lập tức đối với Lâm Lạc triển khai vây công, từng quyền tàn nhẫn, toàn lực ứng phó, kiệt lực muốn ngăn cản một yêu nghiệt tiến lên.

- Ai cũng ngăn không được ta!

Lâm Lạc thét dài liên tục, chín đạo pháp tắc chi lực cùng chuyển, bị mấy đại Chí Tôn áp chế sinh ra phần nợ hóa thành chiến lực vô cùng, hắn liên tục phản công, đem vô số thân thể tia chớp không ngừng nổ nát!

Nhưng đây là Thiên Địa diễn hóa, cho dù bị oanh nát cũng có thể lập tức gây dựng lại, tiếp tục hướng về Lâm Lạc phát khởi công kích đáng sợ.

Lâm Lạc huy sai thần huyết, nhưng ý chí chiến đấu sục sôi, tinh khí thần bị hắn thôi phát đến cực hạn, đại môn Cửu Tinh Thần Vương đã hướng hắn rộng mở, mà chín đạo bốn nguyên pháp tắc cũng tựa hồ càng thêm cụ thể, trong lòng của hắn nổi lên hiểu ra.

Động tác của hắn đột nhiên chậm lại, nhưng uy lực trên quyền kinh lại tăng lên gấp 10 lần, gấp trăm lần!

1557. Chương 1546: Tiến Vào Cửu Tinh Thần Vương. (1)

Nhưng bảy đại Chí Tôn đều ghen lấy một bụng khản trương, thời khắc đều lưu ý lấy Lâm Thương La, hắn vừa ra tay, bảy đại Chí Tôn đều giống như phản xạ có điều kiện, ngay ngắn thả động tác trong tay ra, nhao nhao hướng về Lâm Thương La oanh tới.

Mấy người Thái Cổ Chí Tôn thề giết Lâm Lạc ở sau khi đánh ra công kích, lúc này mới tỉnh ngộ tới Lâm Thương La muốn công kích chính là Lâm Lạc, nhưng lúc này muốn hối hận đã không còn kịp rồi, công kích đã ra!

Bành! Bành! Bành!

Bảy đạo công kích tuôn qua, Lâm Thương La rút lui mấy ngàn dặm, luận thực lực tuyệt đối hẳn hơn bảy đại Chí Tôn thậm chí không chỉ một bậc, nhưng cũng không có cường đại đến trình độ có thể áp chế bảy đại Chí Tôn, bị oanh lui chính là bình thường.

Nhưng trong nháy mắt, Lâm Thương La đã cuốn quay về, lại hướng về Lâm Lạc oanh tới!

Lúc này, bọn người Kim Nguyên Chí Tôn, Bách Thổ Chí Tôn là lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, tuy không biết vì cái gì hẳn muốn giết hậu nhân của mình, nhưng cái này liên quan bọn hắn đánh rắm!

Thái Cổ Chí Tôn phục hồi tinh thần lại, một chưởng hướng Lâm Lạc bổ tới, hẳn muốn thu hồi bạch cốt khôi lỗi kia.

Hai đại Chí Tôn đồng thời đánh úp lại, cho dù Lâm Lạc to gan lớn mật cũng không khỏi không buông tha cho cướp đoạt thần liệu bên trong bạch cốt khô lâu, nhưng chỉ là trong nháy mắt như vậy hẳn cũng kiếm đến chừng gần hai trăm khối!

Tránh!

Lâm Lạc triển khai không gian thuận di, XÍU...UU! thoáng một phát liền từ chỗ cũ biến mất, để cho hai đạo công kích của Lâm Thương La cùng Thái Cổ Chí Tôn đồng thời thất bại.

Một màn này làm tất cả mọi người có chút ghé mắt, tuy Lâm Lạc cất bước vô cùng sớm, nhưng cái kia dù sao cũng là công kích cấp bậc Chí Tôn, muốn trốn có thể trốn mất sao? Thằng này rõ ràng mới chỉ có Bát Tinh Thần Vương, nhưng mà thực lực này đã mạnh đến hư không tưởng nổi rồi!

- Mẫu thân đại nhân!

Sư Ảnh Tuyết vội vàng đem cánh tay của Loạn Không Chí Tôn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện đầy cầu khẩn chỉ sắc.

Loạn Không Chí Tôn nhẹ nhàng thở dài, một chưởng đẩy ra, trước người Lâm Lạc thỉnh thoảng xuất hiện một cửa động đen nhánh, đây là nàng dùng đại năng lực sáng tạo không gian truyền tống, cũng chỉ có Chưởng Không Giả không gian bốn nguyên pháp tắc như nàng mới có thể làm được!

Nhưng trái lại, nàng cũng là người duy nhất ở đây có thể ngăn cản Lâm Lạc bỏ chạy!

May mắn là, nàng đứng ở bên Lâm Lạc.

Lâm Lạc quay đầu, ở trên mặt chúng nữ đảo qua một lần, mang theo vài tia không bỏ vài tia kiên quyết, mạnh mẽ hướng về cửa động hắc sâu kín kia vọt tới, XÍU...UU!, hẳn chợt lóe lên rồi biến mất, sau lưng là ánh mắt lưu luyến của chư nữ.

- Ah...

Lâm Thương La phát ra gầm lên giận dữ, tuy chiến lực của hắn có thể nói bá chủ bên trong tất cả Chí Tôn, nhưng ở thân pháp mà nói lại không phải thập phần am hiểu, căn bản không có khả năng đuổi theo Lâm Lạc.

Hắn đột nhiên dừng lại, ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm vào Loạn Không Chí Tôn, như là muốn ăn thịt người.

Ở vấn đề đối đãi Lâm Lạc, bảy đại Chí Tôn đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, nhưng một khi Lâm Thương La muốn ra tay đối với cái nào bên trong bọn họ, bảy đại Chí Tôn sẽ đoàn kết lại, mỗi hử rằng lạnh, điểm này bọn hắn rành mạch!

Bởi vậy, bảy đại Chí Tôn ngay ngắn nhìn chằm chằm vào Lâm Thương La, nếu như đối phương dám ngang nhiên phát động công kích, như vậy bọn hắn sẽ không sợ hãi chiến một trận!

Lâm Thương La hừ lạnh một tiếng nói:

- Hi vọng các người thời thời khắc khắc đều ở cùng một chỗ, nếu không chỉ cần có người lạc đàn, lão tử sẽ không chút lưu tình tiêu diệt hẳn!

Trên đời này cũng chỉ có tên điên như hắn mới dám đồng thời uy hiếp bảy đại Chí Tôn, ở bên trong sắc mặt bảy đại Chí Tôn tái nhợt, Lâm Thương La xé rách hư không mà đi, hiện tại hắn không có công phu cùng những ngu xuẩn này lãng phí thời gian, nhất định phải ở trước khi Lâm Lạc tiến vào Thần Hoàng tiêu diệt hắn!

...

Bảy ngày sau, Lâm Lạc từ trong hư không lao ra, hai đám niết chặt chẽ, đầu đầy tóc đen bay thẳng đến chân trời!

Tốc độ tăng trưởng thực lực của hắn cũng không chậm, chỉ là địch nhân hắn phải đối mặt cũng quá cường đại, đều là lão quái mấy nguyên kỷ trước, cái này để cho hắn sinh ra cảm giác áp bách vô cùng mãnh liệt.

Bất nhập Thần Hoàng, căn bản không có tư cách cùng những người mạnh nhất như Thái Cổ Chí Tôn, Lâm Thương La đối kháng!

Lâm Lạc đánh giá vị trí hiện tại của hắn thoáng một phát, phía trước là một mảnh rừng rậm xanh tươi, một khí tức vô cùng nồng đậm!

Thương Mộc Bí Cảnh!

Cũng chỉ có bát đại Bí Cảnh mới có năng lực che lấp khí tức, để cho Chí Tôn cũng không cách nào diễn hóa!

Lâm Lạc lấy ra thần liệu từ trên người bạch cốt khô lâu đoạt đến, hừ nhẹ một tiếng, vọt vào phía trong Bí Cảnh xanh um tươi tốt này.

Hỗn Độn Dung Lô mở ra, luyện hóa! Luyện hóa! Luyện hóa!

Không thể không nói, Thái Cổ Chí Tôn xác thực tài đại khí thô, hắn vì chế tạo “Khí” cường đại nhất, dùng thần liệu tuyệt đối đều là thượng thừa bên trong thượng thừa, rõ ràng có một nửa đạt đến cấp bậc Cửu Tinh Thần Vương, quả thực có khả năng cùng Chủ thần khí so sánh!

Nếu không chế ngự ở thiên địa pháp tắc, đây đều là tồn tại có hi vọng tiến hóa làm Chủ thần khí!

Mà thần liệu còn lại cũng đa số là độ cao Bát Tinh Thần Vương, ngược lại thần liệu cấp bậc Thất Tinh Thần Vương là ít nhất, chỉ có không đến hai mươi kiện, có thể thấy Thái Cổ Chí Tôn sống mấy nguyên kỷ cũng không phải sống không!

Lâm Lạc không khách khí bắt đầu luyện hóa, cảnh giới càng cao, muốn tái tiến một bước cần luyện hóa bảo vật cũng thẳng tắp tăng vọt, bất quá gần hai trăm khối thần liệu cao giai cũng có thể trợ giúp hắn tái tiến một bước rồi!

Một khối, hai khối, ba khối... 100 khối... 150 khối!

Oanh!

Thiên Địa nổi lên cảm ứng, Lôi Vân cuộn cuộn xoắn tới, thần kiếp bắt đầu hình thành.

Loảng xoảng! Loảng xoảng! Loảng xoảng!

Từng đạo tia chớp đánh rớt, hóa thành nguyên một đám tia chớp hình người, cái này vừa xuất hiện là cấp bậc Cửu Tinh Thần Vương, chín đạo thiểm điện kỳ thật đã không có cường thế khác nhau!

Chín tia chớp lập tức đối với Lâm Lạc triển khai vây công, từng quyền tàn nhẫn, toàn lực ứng phó, kiệt lực muốn ngăn cản một yêu nghiệt tiến lên.

- Ai cũng ngăn không được ta!

Lâm Lạc thét dài liên tục, chín đạo pháp tắc chi lực cùng chuyển, bị bảy đại Chí Tôn áp chế sinh ra phần nộ hóa thành chiến lực vô cùng, hắn liên tục phản công, đem vô số thân thể tia chớp không ngừng nổ nát!

Nhưng đây là Thiên Địa diễn hóa, cho dù bị oanh nát cũng có thể lập tức gây dựng lại, tiếp tục hướng về Lâm Lạc phát khởi công kích đáng sợ.

Lâm Lạc huy sái thần huyết, nhưng ý chí chiến đấu sục sôi, tinh khí thần bị hấn thôi phát đến cực hạn, đại môn Cửu Tinh Thần Vương đã hướng hấn rộng mở, mà chín đạo bốn nguyên pháp tắc cũng tựa hồ càng thêm cụ thể, trong lòng của hấn nổi lên hiểu ra.

Động tác của hấn đột nhiên chậm lại, nhưng uy lực trên quyền kinh lại tăng lên gấp 10 lần, gấp trăm lần!

1558. Chương 1547: Tiến Vào Cửu Tinh Thần Vương. (2)

Bốn nguyên pháp tắc!

Ánh mắt Lâm Lạc lóe sáng, hấn dòm đến một tia huyền diệu của cấp bậc bốn nguyên!

Hấn ở Lục tinh Thần Vương có đại năng lực chém giết Cửu Tinh Thần Vương, mà bây giờ đã bước vào Cửu Tinh Thần Vương, chẳng lẽ không có đề thăng!

Ý nghĩa yêu nghiệt tồn tại là đánh vỡ thông thường, đánh vỡ kỷ lục!

Nguyên lai, cái này là bốn nguyên pháp tắc!

Lâm Lạc lộ ra một dáng tươi cười, trước kia hấn tuy cũng dùng qua bốn nguyên pháp tắc, nhưng đó là mượn Tử Đinh chỉ lực, bản thân hấn không có chính thức tiếp xúc đến bốn nguyên pháp tắc, nhưng bây giờ là đột nhiên trong lòng của hấn mở ra một cánh cửa, để cho hấn có loại hiểu ra.

Ra lại một quyền!

Bành, một tia chớp biến hóa bị hấn sinh sinh nổ nát, không còn có biện pháp gây dựng lại phục hồi như cũ!

Lâm Lạc cười ha ha, hai đám oanh vung, bành bành bành, tám tia chớp hình người còn lại bị hấn diệt sạch sẽ.

Hấn có thể vừa phải chuyển bốn nguyên pháp tắc rồi!

Tuy không thể so sánh Chí Tôn chính thức, nhưng thần kiếp biến thành hình người này cũng không quá đáng bao hàm một tia bốn nguyên chỉ lực, đồng dạng không phải Thần Hoàng chân chánh! Nếu như hiện tại Lâm Lạc lại đối mặt bạch cốt khô lâu nữa bước Chí Tôn kia, hấn có nắm chắc cứ thể mà xua nát!

Ở trên đường nửa bước Chí Tôn, Lâm Lạc đi được xa hơn, dù sao bạch cốt khô lâu chỉ là dựa vào 3000 Thần Vương pháp tắc cùng chuyển mới sinh ra một tia bốn nguyên chỉ lực, mà bản thân Lâm Lạc lại nắm giữ chín đạo bốn nguyên pháp tắc, song phương căn bản không cùng một cấp độ!

- Hiện tại, dù cho ta không địch lại Chí Tôn chính thức, nhưng đã có được năng lực tự bảo vệ mình!

Lâm Lạc ở trong lòng nói ra, nửa canh giờ thần kiếp tuy còn chưa hết, nhưng Lôi Vân đầy trời đã bắt đầu tiêu tán rồi.

Hấn, đi vào Cửu Tinh Thần Vương!

Một cổ trí nhớ biến mất bỗng nhiên từ trong thức hải bốc lên, đúng là tràng cảnh Liễu Bán Yên lần thứ nhất nhìn thấy Lâm Lạc, hung hăng đập hấn một chầu!

- Nữ nhân này...

Lâm Lạc không khỏi cắn răng, trách không được hấn luôn không nhớ nổi ngày đó đến tột cùng xảy ra chuyện gì, chỉ là ngày hôm sau mặt mũi bầm dập đau nhức đến lợi hại, nguyên lai đúng là Liễu Bán Yên hạ thủ!

Nàng là Cửu Tinh Thần Vương, hạ thủ cũng chỉ có Lâm Lạc đạt tới Cửu Tinh Thần Vương mới có năng lực xóa đi!

Khoản nợ này đương nhiên phải đòi lại, phải hung hăng đánh bờ mông nàng một chầu! Lâm Lạc không khỏi nở nụ cười, loại chuyện nhỏ nhặt này hẳn đương nhiên sẽ không để ở trong lòng, hướng về phía Liễu Bán Yên về sau năm lần bảy lượt giúp hắn là có thể xóa bỏ rồi!

Hắn nghĩ nghĩ, xoay người đi ra Thương Mộc Bí Cảnh.

Trước kia hắn muốn đi vào đây chính là vì hắn căn bản vô lực đối kháng lực lượng cấp bậc Chí Tôn, thật không nghĩ đến hắn chỉ là tiến vào Cửu Tinh Thần Vương đã có được nửa bước Chí Tôn chỉ năng, hơn nữa hắn nắm giữ ở không gian, thời gian pháp tắc, trừ khi là Loạn Không Chí Tôn cùng Thái Cổ Chí Tôn liên thủ đánh hội đồng, nếu không ai cũng đừng muốn ngăn cản hắn đào thoát!

Đã như vậy, vậy hắn còn muốn đi Thương Mộc Bí Cảnh làm gì, trực tiếp chém giết vài món Chủ thần khí!

Con rùa già Thái Cổ Chí Tôn người nhớ kỹ cho ta, không ra trăm năm, ta nhất định sẽ đòi lại tất cả!

Lâm Lạc phát động không gian thuần di, lập tức bay vọt ra khoảng cách vô hạn, mấy cái cất bước đã tiến nhập một Thần quốc, trực tiếp giá lâm đến trên không thần đô, hắn cười ha ha nói:

- Ăn cướp đây!

Ăn cướp?

Cái gia hỏa nào ăn hết tim gấu gan báo rõ ràng dám chạy đến hoàng cung ăn cướp, đây không phải điên rồi sao?

Theo Lâm Lạc kêu ra một tiếng “Ăn cướp” oanh truyền toàn bộ thần đô, tất cả mọi người ai cũng ở trong lòng bay lên cùng một ý nghĩ, người này tuyệt đối là điên rồi.

- Bọn chuột nhất lớn mật, rõ ràng dám đến Ngọc Hải Thần quốc ta làm càn!

Ở bên trong một tiếng quát tháo, một đạo nhân ảnh cũng hoa bước mà ra, chính là một trung niên nam tử dáng người thon dài, trong tay nắm cầm trường thương liên hướng về Lâm Lạc chọc tới.

Chỉ là tu vi Trung nguyên thần đỉnh cao ngay cả để cho Lâm Lạc nhìn một chút cũng không có, một phát này chọc qua, trực tiếp chui vào thể nội Lâm Lạc.

- Ha ha, thằng này đúng là tên điên thật rồi!

Trung nguyên thần kia còn muốn cười to, không ngờ phát hiện một phát này căn bản không có đâm vào thể nội Lâm Lạc, mà là cả cây thương đều bị cắn nuốt mất, chỉ để lại cho hắn một cái chuôi thương!

Lâm Lạc căn bản không có ý cùng loại tiểu lâu la này chấp nhặt, tay vung lên chấn người nọ xuống mặt đất, cười nói:

- Ngọc Hải Thần Vương còn không hiện thân?

- Hừ, dám đến thần đô bốn vương làm càn, bốn vương liền trấn giết người!

Hừ lạnh một tiếng, ở trước mặt Lâm Lạc cũng xuất hiện một nam tử khôi ngô mặc long bào, trong tay nâng một bình ngọc màu xanh lam, tản ra sắc thái nhu hòa mà cao quý.

Người là Nhị Tinh Thần Vương, khí là Chủ thần khí!

Sau khi Lâm Lạc tiến nhập Cửu Tinh Thần Vương ngược lại khí thể nội liễm, nếu như hắn không hiển lộ mà nói, những người khác cũng chỉ nhìn ra được thực lực của hắn bất phàm, nhưng đến tột cùng bất phàm tới trình độ nào lại hoàn toàn không nắm chắc, không biết trước rồi.

Hắn mỉm cười, ánh mắt nhìn chằm chằm vào kiện Chủ thần khí kia nói:

- Chủ thần khí này, ta thu!

- Làm càn!

Ngọc Hải Thần Vương giận dữ, muốn cướp Chủ thần khí chỉ có một biện pháp, cái kia chính là trước tiên giết Thần Vương đã nhận chủ đi, Chủ thần khí tự nhiên sẽ một lần nữa lựa chọn chủ nhân.

Muốn giết mình, vậy trước tiên đi chết đi!

Thần giới trong mấy vạn năm gần đây có thể nói là loạn đến cực hạn, trước có cường nhân chuyên môn săn giết Thần Vương, lại có Đại Ma Thần quốc vô cùng cường thế bị diệt rất nhanh, trước đó vài ngày còn xuất hiện đệ tam cường nhân chém liên tục mấy trăm Thần Vương!

Nguyên nhân chính là như thế, Ngọc Hải Thần Vương tuy nhận định Lâm Lạc là tên điên, nhưng trong nội tâm lại không dám chủ quan chút nào, lập tức câu thông Chủ thần khí rút ra toàn bộ lực lượng Thần quốc, Thủy hệ chi lực thuộc về “Một” kia bị Chủ thần khí liên tục không ngừng rút ra, để cho thực lực của hắn lập tức tăng lên tới Tam Tinh Thần Vương hậu kỳ!

- Trấn cho bốn vương!

Ngọc Hải Thần Vương đem bình ngọc trong tay phát ra, một đạo nước biển mãnh liệt cuồng bắn, hướng về Lâm Lạc nghiền áp đi qua.

Lâm Lạc mỉm cười, trực tiếp thò tay một trảo, lực lượng cuồng bạo tuôn ra, Chủ thần khí kia liền lọt vào trong tay của hắn.

Ngọc Hải Thần Vương lập tức há hốc mồm, chỉ biết há hốc mồm nhìn xem Lâm Lạc.

Cái này cái này cái này cái này, cái này con mẹ nó cũng quá mạnh đi à nha! Mình dầu gì cũng là Thần Vương ah, mặc dù thực lực chỉ là Tam Tinh Thần Vương, nhưng hắn con mẹ nó vẫn là một ít người đứng ở đỉnh phong thần giới ah!

Hiện tại đã không có Tử Đỉnh, Lâm Lạc không cách nào dùng Chí Tôn thần khí đến trấn áp Chủ thần khí, cũng chỉ có dựa vào thực lực của mình rồi!

Trấn cho ta!

1559. Chương 1547: Tiến Vào Cửu Tinh Thần Vương. (2)

Bốn nguyên pháp tắc!

Ánh mắt Lâm Lạc lóe sáng, hắn dòm đến một tia huyền diệu của cấp bậc bốn nguyên!

Hắn ở Lục tinh Thần Vương có đại năng lực chém giết Cửu Tinh Thần Vương, mà bây giờ đã bước vào Cửu Tinh Thần Vương, chẳng lẽ không có đề thăng!

Ý nghĩa yêu nghiệt tồn tại là đánh vỡ thông thường, đánh vỡ kỷ lục!

Nguyên lai, cái này là bốn nguyên pháp tắc!

Lâm Lạc lộ ra một dáng tươi cười, trước kia hắn tuy cũng dùng qua bốn nguyên pháp tắc, nhưng đó là mượn Tử Đỉnh chi lực, bản thân hắn không có chính thức tiếp xúc đến bốn nguyên pháp tắc, nhưng bây giờ là đột nhiên trong lòng của hắn mở ra một cánh cửa, để cho hắn có loại hiểu ra.

Ra lại một quyền!

Bành, một tia chớp biến hóa bị hắn sinh sinh nổ nát, không còn có biện pháp gây dựng lại phục hồi như cũ!

Lâm Lạc cười ha ha, hai đấm oanh vung, bành bành bành, tám tia chớp hình người còn lại bị hắn diệt sạch sẽ.

Hắn có thể vừa phải truyền chuyển bốn nguyên pháp tắc rồi!

Tuy không thể so sánh Chí Tôn chính thức, nhưng thần kiếp biến thành hình người này cũng không quá đáng bao hàm một tia bốn nguyên chi lực, đồng dạng không phải Thần Hoàng chân chánh! Nếu như hiện tại Lâm Lạc lại đối mặt bạch cốt khô lâu nữa bước Chí Tôn kia, hắn có nắm chắc cứ thể mà xua nát!

Ở trên đường nửa bước Chí Tôn, Lâm Lạc đi được xa hơn, dù sao bạch cốt khô lâu chỉ là dựa vào 3000 Thần Vương pháp tắc cùng chuyển mới sinh ra một tia bốn nguyên chi lực, mà bản thân Lâm Lạc lại nắm giữ chín đạo bốn nguyên pháp tắc, song phương căn bản không cùng một cấp độ!

- Hiện tại, dù cho ta không định lại Chí Tôn chính thức, nhưng đã có được năng lực tự bảo vệ mình!

Lâm Lạc ở trong lòng nói ra, nửa canh giờ thần kiếp tuy còn chưa hết, nhưng Lôi Vân đầy trời đã bắt đầu tiêu tán rồi.

Hắn, đi vào Cửu Tinh Thần Vương!

Một cổ trí nhớ biến mất bỗng nhiên từ trong thức hải bốc lên, đúng là tràng cảnh Liễu Bán Yên lần thứ nhất nhìn thấy Lâm Lạc, hung hăng đập hắn một chầu!

- Nữ nhân này...

Lâm Lạc không khỏi cắn răng, trách không được hắn luôn không nhớ nổi ngày đó đến tận cùng xảy ra chuyện gì, chỉ là ngày hôm sau mặt mũi bầm dập đau nhức đến lợi hại, nguyên lai đúng là Liễu Bán Yên hạ thủ!

Nàng là Cửu Tinh Thần Vương, hạ thủ cũng chỉ có Lâm Lạc đạt tới Cửu Tinh Thần Vương mới có năng lực xóa đi!

Khoản nợ này đương nhiên phải đòi lại, phải hung hăng đánh bờ mông nàng một chầu! Lâm Lạc không khỏi nở nụ cười, loại chuyện nhỏ nhặt này hắn đương nhiên sẽ không để ở trong lòng, hướng về phía Liễu Bán Yên về sau năm lần bảy lượt giúp hắn là có thể xóa bỏ rồi!

Hắn nghĩ nghĩ, xoay người đi ra Thương Mộc Bí Cảnh.

Trước kia hắn muốn đi vào đây chính là vì hắn căn bản vô lực đối kháng lực lượng cấp bậc Chí Tôn, thật không nghĩ đến hắn chỉ là tiến vào Cửu Tinh Thần Vương đã có được nửa bước Chí Tôn chi năng, hơn nữa hắn nắm giữ ở không gian, thời gian pháp tắc, trừ khi là Loạn Không Chí Tôn cùng Thái Cổ Chí Tôn liên thủ đánh hội đồng, nếu không ai cũng đừng muốn ngăn cản hắn đào thoát!

Đã như vậy, vậy hắn còn muốn đi Thương Mộc Bí Cảnh làm gì, trực tiếp chém giết vài món Chủ thần khí!

Con rùa già Thái Cổ Chí Tôn người nhớ kỹ cho ta, không ra trăm năm, ta nhất định sẽ đòi lại tất cả!

Lâm Lạc phát động không gian thuần di, lập tức bay vọt ra khoảng cách vô hạn, mấy cái cất bước đã tiến nhập một Thần quốc, trực tiếp giá lâm đến trên không thần đô, hắn cười ha ha nói:

- Ăn cướp đây!

Ăn cướp?

Cái gia hỏa nào ăn hết tim gấu gan báo rõ ràng dám chạy đến hoàng cung ăn cướp, đây không phải điên rồi sao?

Theo Lâm Lạc kêu ra một tiếng “Ăn cướp” oanh truyền toàn bộ thần đô, tất cả mọi người ai cũng ở trong lòng bay lên cùng một ý nghĩ, người này tuyệt đối là điên rồi.

- Bọn chuột nhất lớn mật, rõ ràng dám đến Ngọc Hải Thần quốc ta làm càn!

Ở bên trong một tiếng quát tháo, một đạo nhân ảnh cũng hoa bước mà ra, chính là một trung niên nam tử dáng người thon dài, trong tay nắm cầm trường thương liên hướng về Lâm Lạc chọc tới.

Chỉ là tu vi Trung nguyên thần đỉnh cao ngay cả để cho Lâm Lạc nhìn một chút cũng không có, một phát này chọc qua, trực tiếp chui vào thể nội Lâm Lạc.

- Ha ha, thằng này đúng là tên điên thật rồi!

Trung nguyên thần kia còn muốn cười to, không ngờ phát hiện một phát này căn bản không có đâm vào thể nội Lâm Lạc, mà là cả cây thương đều bị cắn nuốt mất, chỉ để lại cho hắn một cái chuôi thương!

Lâm Lạc căn bản không có ý cùng loại tiểu lâu la này chấp nhận, tay vung lên chấn người nọ xuống mặt đất, cười nói:

- Ngọc Hải Thần Vương còn không hiện thân?

- Hừ, dám đến thần đô bốn vương làm càn, bốn vương liền trấn giết người!

Hừ lạnh một tiếng, ở trước mặt Lâm Lạc cũng xuất hiện một nam tử khôi ngô mặc long bào, trong tay nâng một bình ngọc màu xanh lam, tản ra sắc thái nhu hòa mà cao quý.

Người là Nhị Tinh Thần Vương, khí là Chủ thần khí!

Sau khi Lâm Lạc tiến nhập Cửu Tinh Thần Vương ngược lại khí thế nội liễm, nếu như hắn không hiển lộ mà nói, những người khác cũng chỉ nhìn ra được thực lực của hắn bất phàm, nhưng đến tột cùng bất phàm tới trình độ nào lại hoàn toàn không nắm chắc, không biết trước rồi.

Hắn mỉm cười, ánh mắt nhìn chăm chăm vào kiện Chủ thần khí kia nói:

- Chủ thần khí này, ta thu!

- Làm càn!

Ngọc Hải Thần Vương giận dữ, muốn cướp Chủ thần khí chỉ có một biện pháp, cái kia chính là trước tiên giết Thần Vương đã nhận chủ đi, Chủ thần khí tự nhiên sẽ một lần nữa lựa chọn chủ nhân.

Muốn giết mình, vậy trước tiên đi chết đi!

Thần giới trong mấy vạn năm gần đây có thể nói là loạn đến cực hạn, trước có cường nhân chuyên môn săn giết Thần Vương, lại có Đại Ma Thần quốc vô cùng cường thế bị diệt rất nhanh, trước đó vài ngày còn xuất hiện đệ tam cường nhân chém liên tục mấy trăm Thần Vương!

Nguyên nhân chính là như thế, Ngọc Hải Thần Vương tuy nhận định Lâm Lạc là tên điên, nhưng trong nội tâm lại không dám chủ quan chút nào, lập tức câu thông Chủ thần khí rút ra toàn bộ lực lượng Thần quốc, Thủy hệ chi lực thuộc về “Một” kia bị Chủ thần khí liên tục không ngừng rút ra, để cho thực lực của hắn lập tức tăng lên tới Tam Tinh Thần Vương hậu kỳ!

- Trấn cho bốn vương!

Ngọc Hải Thần Vương đem bình ngọc trong tay phát ra, một đạo nước biển mãnh liệt cuồng bắn, hướng về Lâm Lạc nghiền áp đi qua.

Lâm Lạc mỉm cười, trực tiếp thò tay một trảo, lực lượng cuồng bạo tuôn ra, Chủ thần khí kia liền lọt vào trong tay của hắn.

Ngọc Hải Thần Vương lập tức há hốc mồm, chỉ biết há hốc mồm nhìn xem Lâm Lạc.

Cái này cái này cái này cái này, cái này con mẹ nó cũng quá mạnh đi à nha! Mình dầu gì cũng là Thần Vương ah, mặc dù thực lực chỉ là Tam Tinh Thần Vương, nhưng hắn con mẹ nó vẫn là một ít người đứng ở đỉnh phong thần giới ah!

Hiện tại đã không có Tử Đỉnh, Lâm Lạc không cách nào dùng Chí Tôn thần khí đến trấn áp Chủ thần khí, cũng chỉ có dựa vào thực lực của mình rồi!

Trấn cho ta!

1560. Chương 1547: Tiến Vào Cửu Tinh Thần Vương. (2)

Bốn nguyên pháp tắc!

Ánh mắt Lâm Lạc lóe sáng, hắn dòm đến một tia huyền diệu của cấp bậc bốn nguyên!

Hắn ở Lục tinh Thần Vương có đại năng lực chém giết Cửu Tinh Thần Vương, mà bây giờ đã bước vào Cửu Tinh Thần Vương, chẳng lẽ không có đề thăng!

Ý nghĩa yêu nghiệt tồn tại là đánh vỡ thông thường, đánh vỡ kỷ lục!

Nguyên lai, cái này là bốn nguyên pháp tắc!

Lâm Lạc lộ ra một dáng tươi cười, trước kia hắn tuy cũng dùng qua bốn nguyên pháp tắc, nhưng đó là mượn Tử Đỉnh chi lực, bản thân hắn không có chính thức tiếp xúc đến bốn nguyên pháp tắc, nhưng bây giờ là đột nhiên trong lòng của hắn mở ra một cánh cửa, để cho hắn có loại hiểu ra.

Ra lại một quyền!

Bành, một tia chớp biến hóa bị hấn sinh sinh nổ nát, không còn có biện pháp gây dựng lại phục hồi như cũ!

Lâm Lạc cười ha ha, hai đấm oanh vung, bành bành bành, tám tia chớp hình người còn lại bị hấn diệt sạch sẽ.

Hấn có thể vừa phải chuyển bốn nguyên pháp tắc rồi!

Tuy không thể so sánh Chí Tôn chính thức, nhưng thần kiếp biến thành hình người này cũng không quá đáng bao hàm một tia bốn nguyên chi lực, đồng dạng không phải Thần Hoàng chân chánh! Nếu như hiện tại Lâm Lạc lại đối mặt bạch cốt khô lâu nữa bước Chí Tôn kia, hấn có nắm chắc cứ thể mà xua nát!

Ở trên đường nửa bước Chí Tôn, Lâm Lạc đi được xa hơn, dù sao bạch cốt khô lâu chỉ là dựa vào 3000 Thần Vương pháp tắc cùng chuyển mới sinh ra một tia bốn nguyên chi lực, mà bản thân Lâm Lạc lại nắm giữ chín đạo bốn nguyên pháp tắc, song phương căn bản không cùng một cấp độ!

- Hiện tại, dù cho ta không địch lại Chí Tôn chính thức, nhưng đã có được năng lực tự bảo vệ mình!

Lâm Lạc ở trong lòng nói ra, nửa canh giờ thần kiếp tuy còn chưa hết, nhưng Lôi Vân đầy trời đã bắt đầu tiêu tán rồi.

Hấn, đi vào Cửu Tinh Thần Vương!

Một cổ trí nhớ biến mất bỗng nhiên từ trong thức hải bốc lên, đúng là tràng cảnh Liễu Bán Yên lần thứ nhất nhìn thấy Lâm Lạc, hung hăng đập hấn một chầu!

- Nữ nhân này...

Lâm Lạc không khỏi cắn răng, trách không được hấn luôn không nhớ nổi ngày đó đến tận cùng xảy ra chuyện gì, chỉ là ngày hôm sau mặt mũi bầm dập đau nhức đến lợi hại, nguyên lai đúng là Liễu Bán Yên hạ thủ!

Nàng là Cửu Tinh Thần Vương, hạ thủ cũng chỉ có Lâm Lạc đạt tới Cửu Tinh Thần Vương mới có năng lực xóa đi!

Khoản nợ này đương nhiên phải đòi lại, phải hung hăng đánh bờ mông nàng một chầu! Lâm Lạc không khỏi nở nụ cười, loại chuyện nhỏ nhặt này hấn đương nhiên sẽ không để ở trong lòng, hướng về phía Liễu Bán Yên về sau năm lần bảy lượt giúp hấn là có thể xóa bỏ rồi!

Hấn nghĩ nghĩ, xoay người đi ra Thương Mộc Bí Cảnh.

Trước kia hấn muốn đi vào đây chính là vì hấn căn bản vô lực đối kháng lực lượng cấp bậc Chí Tôn, thật không nghĩ đến hấn chỉ là tiến vào Cửu Tinh Thần Vương đã có được nửa bước Chí Tôn chi năng, hơn nữa hấn nắm giữ ở không gian, thời gian pháp tắc, trừ khi là Loạn Không Chí Tôn cùng Thái Cổ Chí Tôn liên thủ đánh hội đồng, nếu không ai cũng đừng muốn ngăn cản hấn đào thoát!

Đã như vậy, vậy hấn còn muốn đi Thương Mộc Bí Cảnh làm gì, trực tiếp chém giết vài món Chủ thần khí!

Con rùa già Thái Cổ Chí Tôn người nhớ kỹ cho ta, không ra trăm năm, ta nhất định sẽ đòi lại tất cả!

Lâm Lạc phát động không gian thuần di, lập tức bay vọt ra khoảng cách vô hạn, mấy cái cất bước đã tiến nhập một Thần quốc, trực tiếp giá lâm đến trên không thần đô, hấn cười ha ha nói:

- Ăn cướp đây!

Ăn cướp?

Cái gia hỏa nào ăn hết tim gấu gan báo rõ ràng dám chạy đến hoàng cung ăn cướp, đây không phải điên rồi sao?

Theo Lâm Lạc kêu ra một tiếng “Ăn cướp” oanh truyền toàn bộ thần đô, tất cả mọi người ai cũng ở trong lòng bay lên cùng một ý nghĩ, người này tuyệt đối là điên rồi.

- Bọn chuột nhất lớn mật, rõ ràng dám đến Ngọc Hải Thần quốc ta làm càn!

Ở bên trong một tiếng quát tháo, một đạo nhân ảnh cũng hoa bước mà ra, chính là một trung niên nam tử dáng người thon dài, trong tay nắm cầm trường thương liền hướng về Lâm Lạc chọc tới.

Chỉ là tu vi Trung nguyên thần đỉnh cao ngay cả để cho Lâm Lạc nhìn một chút cũng không có, một phát này chọc qua, trực tiếp chui vào thể nội Lâm Lạc.

- Ha ha, thằng này đúng là tên điên thật rồi!

Trung nguyên thần kia còn muốn cười to, không ngờ phát hiện một phát này căn bản không có đâm vào thể nội Lâm Lạc, mà là cả cây thương đều bị cắn nuốt mất, chỉ để lại cho hắn một cái chuôi thương!

Lâm Lạc căn bản không có ý cùng loại tiểu lâu la này chấp nhặt, tay vung lên chấn người nọ xuống mặt đất, cười nói:

- Ngọc Hải Thần Vương còn không hiện thân?

- Hừ, dám đến thần đô bổn vương làm càn, bổn vương liền trấn giết ngươi!

Hừ lạnh một tiếng, ở trước mặt Lâm Lạc cũng xuất hiện một nam tử khôi ngô mặc long bào, trong tay nâng một bình ngọc màu xanh lam, tản ra sắc thái nhu hòa mà cao quý.

Người là Nhị Tinh Thần Vương, khí là Chủ thần khí!

Sau khi Lâm Lạc tiến nhập Cửu Tinh Thần Vương ngược lại khí thể nội liễm, nếu như hắn không hiển lộ mà nói, những người khác cũng chỉ nhìn ra được thực lực của hắn bất phàm, nhưng đến tột cùng bất phàm tới trình độ nào lại hoàn toàn không nắm chắc, không biết trước rồi.

Hắn mỉm cười, ánh mắt nhìn chằm chằm vào kiện Chủ thần khí kia nói:

- Chủ thần khí này, ta thu!

- Làm càn!

Ngọc Hải Thần Vương giận dữ, muốn cướp Chủ thần khí chỉ có một biện pháp, cái kia chính là trước tiên giết Thần Vương đã nhận chủ đi, Chủ thần khí tự nhiên sẽ một lần nữa lựa chọn chủ nhân.

Muốn giết mình, vậy trước tiên đi chết đi!

Thần giới trong mấy vạn năm gần đây có thể nói là loạn đến cực hạn, trước có cường nhân chuyên môn săn giết Thần Vương, lại có Đại Ma Thần quốc vô cùng cường thế bị diệt rất nhanh, trước đó vài ngày còn xuất hiện đệ tam cường nhân chém liên tục mấy trăm Thần Vương!

Nguyên nhân chính là như thế, Ngọc Hải Thần Vương tuy nhận định Lâm Lạc là tên điên, nhưng trong nội tâm lại không dám chủ quan chút nào, lập tức câu thông Chủ thần khí rút ra toàn bộ lực lượng Thần quốc, Thủy hệ chi lực thuộc về “Một” kia bị Chủ thần khí liên tục không ngừng rút ra, để cho thực lực của hắn lập tức tăng lên tới Tam Tinh Thần Vương hậu kỳ!

- Trấn cho bổn vương!

Ngọc Hải Thần Vương đem bình ngọc hính Chủ thần

Ngọc Hải Thần Vương kêu rên một tiếng, khí tức trên thân đột nhiên suy yếu, lập tức từ Tam Tinh Thần Vương ngã xuống đến Thượng Thiên thần đỉnh phong, hần mờ mịt như mất, kinh ngạc nhưng không biết nên đi nơi nào.

Lâm Lạc mở hai mắt ra, theo cảnh giới của hần tăng lên, hiện tại thời gian trấn áp Chủ thần khí cũng càng lúc càng nhanh, gần kề chỉ là nửa canh giờ đã mài đi Thiên Địa ý chí bên trong Chủ thần khí.

Hần nhìn nhìn Ngọc Hải Thần Vương nói:

- Nếu như vừa rồi ngươi ra tay, ta cũng sẽ không giết ngươi, chỉ biết vỗ vỗ bờ hông rời đi. Bất quá đã ngươi không có ra tay, ta đây lấy ngươi chi vật, cũng trả lại ngươi một vật, xem như thanh toán xong!

Lâm Lạc nhất chỉ điểm ra, đặt ở trên đỉnh đầu Ngọc Hải Thần Vương, đừng nói cảnh giới bây giờ của Ngọc Hải Thần Vương đã rơi xuống Thượng Thiên thần, cho dù y nguyên vẫn là tu vo vốn có lại há có thể ngăn cản?

Lập tức, vô tận pháp tắc linh ngộ tuôn ra nhập thể nội của Ngọc Hải Thần Vương, cùng thủy hệ pháp tắc trước kia Ngọc Hải Thần Vương linh ngộ hoàn toàn giống nhau!

Ngọc Hải Thần Vương lập tức vừa mừng vừa sợ, liền vội cung kính quỳ gối nói:

- Đa tạ Đại nhân thành toàn!

Kỳ thật hần vẫn là ăn phải lỗ vốn, tuy một lần nữa đã nhận được Thần Vương pháp tắc, lại đã mất đi Chủ thần khí, có thể nói là thực lực ngã lớn. Nhưng mất mà được lại, lúc này tâm tình của hần không phải ngoại nhân có khả năng tưởng tượng, thật giống như một hoàng đế gặp hạ thần tạo phản, chán nản đến khốn cảnh ăn xin bên đường, nhưng bỗng nhiên ngay lúc đó mưu phản đã bình định, hần lại trèo lên ngôi vị hoàng đế, tuy quyền hành không có nặng như ngày xưa, nhưng hoàng đế vẫn là hoàng đế!

Hơn nữa Lâm Lạc là ngay cả Chủ thần khí cũng có thể đè chết, ở thế giới mạnh được yếu thua này, hần hoàn toàn có thể một chưởng chụp chết Ngọc Hải Thần Vương, nhưng chẳng những không có ngược lại trả lại một đạo Thần Vương pháp tắc, cái này chẳng phải để cho Ngọc Hải Thần Vương kinh sợ, cảm kích sát đất sao?

Lần này Lâm Lạc không có quá làm người tốt, chỉ là tổng xuất một đạo Thần Vương pháp tắc liền thu tay lại, hần một cái cất bước đã đi ra, hướng về Thần quốc lảng giềng bước đi.

Không có Tử Đỉnh hỗ trợ trấn áp, Lâm Lạc cũng chỉ có cướp lấy một kiện Chủ thần khí ngay tại chỗ mài đi Thiên Địa ý chí trong đó, không có khả năng góp nhặt một đồng lớn lại từ từ trấn áp, cái này gây ra động tĩnh tự nhiên vô cùng cường đại!

Gần kề thời điểm đi vào đệ tứ Thần quốc, Lâm Lạc còn chưa kịp ra tay, chỉ thấy không gian xé rách, một bóng người khôi ngô đã giẫm chặn tại chỗ mà ra, thân trên trần trụi đón gió, đầu đầy tóc đen cuồng loạn nhảy múa.

Lâm Thương La!

- Người thật đúng là to gan lớn mật, biết rõ lão tử muốn giết ngươi, ngươi còn dám gây ra động tĩnh lớn như vậy!

Lâm Thương La cười ha ha, trong mắt hồ chớp động lên khát máu giết chết.

Lâm Lạc hừ nhẹ một tiếng nói:

- Người muốn giết ta rất nhiều, thêm ngươi một người cũng không nhiều!

- Ha ha ha, không hổ là hậu nhân của Lâm Thương La ta! Nhưng tiếc, nếu không phải ngươi cướp lấy tám đạo bốn nguyên pháp tắc, lão tử nhất định sẽ đem ngươi trở thành người thừa kế bồi dưỡng!

Lâm Thương La không có quá nhiều nói nhảm, lập tức một đám oanh ra, đối với Lâm Lạc quát tới.

- Không nhọc ngươi hao tâm tổn trí, con đường của ta, tự ta đi!

Lâm Lạc vùng lên một quyền đón chào, bành, một tiếng trọng nổ, hấn cứ thế mà bị oanh lui hơn vạn trượng, sắc mặt lập tức trở nên một mảnh sát bạch, oa thoáng một phát, một ngụm máu tươi cuồn cuộn bắn ra.

- Ân?

Nhưng Lâm Thương La lại không có một chút sắc mặt vui mừng!

Nhưng hấn là Chí Tôn Thần Hoàng, tồn tại không chế bốn nguyên bản pháp tắc! Dưới Chí Tôn, cái nào đều hấn là bị hấn một quyền oanh chết, làm sao có thể nhả một búng máu sẽ không có sự tình rồi hả?

So với việc trước kia đại chiến bốn nguyên thi hoàng, Lâm Lạc ở vận dụng bốn nguyên pháp tắc lại tiến bộ không ít!

Tại sao có quái thai như vậy?

Lâm Lạc phi tốc tăng lên tới Cửu Tinh Thần Vương, đối với một điểm này Lâm Thương La cũng không kỳ quái, thôn phệ chỉ đạo chỉ cần có lực lượng tinh hoa cung ứng, thực lực tăng lên mau nữa cũng có thể tiếp nhận. Nhưng bốn nguyên pháp tắc không giống ah, đó là chuyên thuộc về cấp bậc Chí Tôn đấy, tiểu tử này như thế nào ở Cửu Tinh Thần Vương có thể sử dụng?

Hơn nữa, là chân chính sử dụng, cũng không phải mượn uy lực của Chí Tôn thần khí!

Tuyệt, tuyệt không có thể một lần nữa cho hấn không gian phát triển!

1563. Chương 1548: Giết Bằng Được!

Hấn hiện tại là Cửu Tinh Thần Vương hàng thật giá thật, ở trên cảnh giới đã cùng Chủ thần khí ngang hàng, hơn nữa sơ bộ nắm giữ bốn nguyên pháp tắc, hoàn toàn có thể bằng lực lượng bản thân đến trấn áp Chủ thần khí!

Ông, hấn mở ra Hỗn Độn Dung Lô cưỡng ép phai mờ Thiên Địa ý chí bên trong Chủ thần khí, chỉ cần mài đi linh tính, Chủ thần khí là một khối thần liệu cấp bậc Cửu Tinh Thần Vương!

Lâm Lạc khoanh chân mà ngồi, hoàn toàn không đem Ngọc Hải Thần Vương làm chuyện quan trọng.

Cái này, Ngọc Hải Thần Vương có loại cảm giác muốn khóc rồi, hấn như thế nào cũng là Thần Vương ah, xin cho hấn chút mặt mũi, hơi chút coi trọng thoáng một phát, như thế nào cũng đối cái địa phương bé quan a!

Ân, bé quan?

Ngọc Hải Thần Vương nhìn bộ dáng Lâm Lạc thần thủ ý, ý thủ tâm, đây đúng là nhập định, về phần là tu luyện hay là mình tưởng cái gì thì không được biết rồi.

Nhưng ở vào loại trạng thái này, chẳng khác gì là hoàn toàn không đề phòng!

Trái tim của hấn không khỏi cuồn cuộn nhảy lên, nếu như lúc này ra tay, cơ hội có lẽ rất lớn a!

Nhưng thực coi người ta là ngốc, sẽ ở trước mặt hấn lộ ra sơ hở thật lớn như thế sao? Cái này nhất định là bẫy rập, là dụ hấn ra tay, sau đó thoáng một phát phản sát hấn!

Ngọc Hải Thần Vương đã bị Lâm Lạc ngay từ đầu triển lộ ra đại năng lực dọa sợ rồi, lúc này rõ ràng thấy được một cơ hội tuyệt tốt, nhưng hấn sững sốt không có dám ra tay, ngược lại toàn thân mồ hôi lạnh

Gần kề chỉ là nửa canh giờ, sắc mặt Ngọc Hải Thần Vương đột nhiên đại biến!

Bởi vì hấn cảm ứng được liên hệ của mình cùng Chủ thần khí ở vào trạng thái cực không ổn định, tựa hồ tùy thời có thể mất đi!

Cái kia, người nam nhân kia đang cưỡng đoạt Chủ thần khí?

Ngọc Hải Thần Vương lập tức hung quang đại lộ, một khi mất đi Chủ thần khí, hắn sẽ từ Thần Vương vị ngã xuống, xuống đến cấp độ Thượng Thiên thần đỉnh phong. Nhưng đã thành thói quen Thần Vương cao tại thượng, nắm quyền, hắn ở đâu có thể nhin mất đi lực lượng này, mất đi quyền lực, chỉ là chênh lệch cực lớn này cũng hành hạ chết hắn!

Giết hắn đi! Giết hắn đi!

Con mắt của Ngọc Hải Thần Vương chăm chú nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc đầu, nhưng mà tay của hắn lại run rẩy đến lợi hại, thủy chung vung không đi ra ngoài.

Oanh!

Thiên địa đồng bi, lập tức trời giáng huyết vũ, trong nội tâm tất cả mọi người tràn ngập vô cùng bi thương, có một kiện Chủ thần khí vẫn lạc rồi!

Ngọc Hải Thần Vương kêu rên một tiếng, khí tức trên thân đột nhiên suy yếu, lập tức từ Tam Tinh Thần Vương ngã xuống đến Thượng Thiên thần đỉnh phong, hắn mờ mịt như mất, kinh ngạc nhưng không biết nên đi nơi nào.

Lâm Lạc mở hai mắt ra, theo cảnh giới của hắn tăng lên, hiện tại thời gian trấn áp Chủ thần khí cũng càng lúc càng nhanh, gần kề chỉ là nửa canh giờ đã mài đi Thiên Địa ý chí bên trong Chủ thần khí.

Hắn nhìn nhìn Ngọc Hải Thần Vương nói:

- Nếu như vừa rồi ngươi ra tay, ta cũng sẽ không giết ngươi, chỉ biết vỗ vỗ bờ mông rời đi. Bất quá đã ngươi không có ra tay, ta đây lấy ngươi chi vật, cũng trả lại ngươi một vật, xem như thanh toán xong!

Lâm Lạc nhất chỉ điểm ra, đặt ở trên đỉnh đầu Ngọc Hải Thần Vương, đừng nói cảnh giới bây giờ của Ngọc Hải Thần Vương đã rơi xuống Thượng Thiên thần, cho dù y nguyên vẫn là tu vo vốn có lại há có thể ngăn cản?

Lập tức, vô tận pháp tắc linh ngộ tuôn ra nhập thể nội của Ngọc Hải Thần Vương, cùng thủy hệ pháp tắc trước kia Ngọc Hải Thần Vương lĩnh ngộ hoàn toàn giống nhau!

Ngọc Hải Thần Vương lập tức vừa mừng vừa sợ, liền vội cung kính quỳ gối nói:

- Đa tạ Đại nhân thành toàn!

Kỳ thật hắn vẫn là ăn phải lỗ vốn, tuy một lần nữa đã nhận được Thần Vương pháp tắc, lại đã mất đi Chủ thần khí, có thể nói là thực lực ngã lớn. Nhưng mất mà được lại, lúc này tâm tình của hắn không phải ngoại nhân có khả năng tưởng tượng, thật giống như một hoàng đế gặp hạ thần tạo phản, chán nản đến khốn cảnh ăn xin bên đường, nhưng bỗng nhiên ngay lúc đó mưu phản đã bình định, hắn lại trèo lên ngôi vị hoàng đế, tuy quyền hành không có nặng như ngày xưa, nhưng hoàng đế vẫn là hoàng đế!

Hơn nữa Lâm Lạc là ngay cả Chủ thần khí cũng có thể đè chết, ở thế giới mạnh được yếu thua này, hắn hoàn toàn có thể một chưởng chụp chết Ngọc Hải Thần Vương, nhưng chẳng những không có ngược lại trả lại một đạo Thần Vương pháp tắc, cái này chẳng phải để cho Ngọc Hải Thần Vương kinh sợ, cảm kích sát đất sao?

Lần này Lâm Lạc không có quá làm người tốt, chỉ là tống xuất một đạo Thần Vương pháp tắc liền thu tay lại, hắn một cái cất bước đã đi ra, hướng về Thần quốc lảng giềng bước đi.

Không có Tử Đỉnh hỗ trợ trấn áp, Lâm Lạc cũng chỉ có cướp lấy một kiện Chủ thần khí ngay tại chỗ mài đi Thiên Địa ý chí trong đó, không có khả năng góp nhặt một đồng lớn lại từ từ trấn áp, cái này gây ra động tĩnh tự nhiên vô cùng cường đại!

Gần kề thời điểm đi vào đệ tứ Thần quốc, Lâm Lạc còn chưa kịp ra tay, chỉ thấy không gian xé rách, một bóng người khôi ngô đã giẫm chặn tại chỗ mà ra, thân trên trần trụi đón gió, đầu đầy tóc đen cuồng loạn nhảy múa.

Lâm Thương La!

Nếu như Hắc y nhân biết rõ suy nghĩ lúc này trong nội tâm Lâm Lạc, tuyệt đối sẽ đại thổ nước đắng, đồng dạng đều là rất sớm đã nhận được Chí Tôn thần khí, nhưng Hắc y nhân dùng suốt một nguyên kỷ mới tiến vào Chí Tôn vị, mà Lâm Lạc tu đạo đến bây giờ mới bao lâu?

Ngay cả mười vạn năm cũng không tới ah!

Thực so như vậy, Hắc y nhân không phải tìm dây thừng đem mình treo ngược lên chết đi coi như xong rồi sao?

Hơi dừng một chút, Lâm Lạc tiếp tục hướng Loạn Không điện xuất phát.

Hắn còn không có chính thức nắm giữ bốn nguyên pháp tắc, không cách nào như Loạn Không Chí Tôn mở ra một cổng không gian, trực tiếp câu thông Loạn Không điện, tốc độ này cũng chậm rất nhiều, suốt nửa năm sau hắn mới trở lại Loạn Không điện.

- Đại phiêu dân!

Sư Ánh Tuyết cùng Liễu Bán Yên dẫn đầu cảm ứng được Lâm Lạc đến, lập tức ra đón, sau đó là Nguyệt Nguyệt cùng Hư Hải Quỳnh, về phần Tô Mị chừ nữ bởi vì tu vi quá yếu, khẳng định đều ở trong Đường Tâm hũ bị Sư Ánh Tuyết mang trên người.

- Người như thế nào còn dám trở về?

Lâm Lạc đón nhận sắc mặt lo lắng của Liễu Bán Yên, tuy trong giọng nói mang theo oán trách, nhưng càng nhiều hơn là ân cần.

- Đúng vậy a, nhanh rồi đi!

Nguyệt Nguyệt cũng không có cùng Liễu Bán Yên tranh cãi, đôi mắt đẹp nhìn xem Lâm Lạc, đồng dạng có ân cần mãnh liệt.

Lâm Lạc cười nói:

- Dừng lo lắng, ta đã dám trở về, thì có năng lực tuyệt đối tự bảo vệ mình!

Đối với Lâm Lạc, Liễu Bán Yên, Nguyệt Nguyệt chúng nữ đều có được tin tưởng mãnh liệt, nghe hắn cam đoan như vậy đều không tự chủ được tin tưởng, nhao nhao lộ ra như trút được gánh nặng.

- Ha ha ha, đây không phải Lâm Lạc, ‘Chí Tôn’ tương lai sao?

Ở bên trong một tiếng cười lạnh, Tinh Vô Ngân cũng giậm chân tại chỗ mà ra, hắn là nhi tử Thần Hoàng, tự nhiên bất phàm, luận chiến lực chân thật còn ở trên Liễu Bán Yên, Nguyệt Nguyệt!

1566. Chương 1549: Tử Lôi Chí Tôn Hiện. (1)

Lâm Thương La nổi giận gầm lên một tiếng, một cái cất bước xuyên việt thiên sơn vạn thủy, hướng về Lâm Lạc đuổi tới, lại là một quyền oanh qua.

- Ha ha ha, muốn giết ta, một mình ngươi còn chưa đủ!

Lâm Lạc cười dài một tiếng, không gian pháp tắc, thời gian pháp tắc đồng thời vận chuyển, hắn quay đầu bỏ chạy.

Lâm Thương La hừ lạnh một tiếng, xé rách hư không, hướng về Lâm Lạc theo đuổi không bỏ.

Nhưng Lâm Lạc ở điểm này cũng không có một tia khoa trương!

Chiến lực của Lâm Thương La xác thực có thể nói là người mạnh nhất bên trong bát đại Chí Tôn trước mắt, nhưng chiến lực cũng không có nghĩa là lấy tốc độ làm chuẩn!

Có thời gian pháp tắc gia tốc, Lâm Lạc ở tốc độ chỉ có Thái Cổ Chí Tôn mới có thể thắng dễ dàng, nhưng có không gian thuần di, vô hạn co lại cự ly, như vậy dù là Thái Cổ Chí Tôn, Loạn Không Chí Tôn cũng chỉ có thể cùng hắn duy trì cục diện không tiến không lùi.

Ngay cả hai vị Chí Tôn này cũng không làm gì được Lâm Lạc, huống chi là Lâm Thương La rồi hả?

Gần kề chỉ là nửa tháng thời gian, Lâm Thương La liền ở phía sau Lâm Lạc xa xa!

Cái này ý nghĩa Lâm Lạc chỉ cần muốn chạy trốn, đời này Lâm Thương La cũng mơ tưởng lại tiêu diệt Lâm Lạc!

- Ah...

Lâm Thương La phát ra một tiếng gào thét phần uất, thẳng chân thương vũ, toàn bộ Thần giới ai cũng sắc mặt trắng bệch, bạo nhả máu tươi.

Sau khi vứt bỏ Lâm Thương La, Lâm Lạc lập tức quay trở về, hắn mới đạt được ba kiện Chủ thần khí, nhưng muốn tích lũy đến lực lượng đủ mức đột phá đến Chí Tôn vị, cái này ít nhất cũng phải ba bốn trăm kiện a!

Phải đi đoạt tiếp!

Nhưng mà, khi Lâm Lạc đi vào Thần quốc gần nhất, không ngờ phát hiện tại đây đã hoàn toàn rối loạn, ngay ở trước kia không lâu, Thần Vương bị oanh giết!

Ấn?

Lâm Lạc nhướng mày, hắn một cái cất bước đi tới một cái Thần quốc lân cận, nhưng kết quả lại là đồng dạng: Thần Vương bị người đuổi giết rồi.

Thứ ba, thứ tư...

Sắc mặt Lâm Lạc trở nên càng ngày càng khó coi, bởi vì ở bên trong Thần quốc hắn đến, Thần Vương đều chết hết!

Thiên hạ không Vương!

Hiện tại toàn bộ Thần giới trở nên một mảnh hỗn loạn, bởi vì không có một Thần Vương nào còn sống rồi, Thượng Thiên thần nhẩy ra xưng bá, trong khoảng thời gian ngắn không biết nhắc lên bao nhiêu gió tanh mưa máu, đại chiến như đồ!

Lâm Thương La!

Lâm Lạc hai nắm đấm sức niết chặt, chỉ có lão tổ thôn phệ một đạo này mới có thể đối với cử động của hắn rõ như lòng bàn tay, biết rõ hắn muốn tiến vào Chí Tôn vị cần luyện hóa rộng lượng thần liệu đẳng cấp cao, cái này trực tiếp đem tất cả Thần Vương trong thiên hạ đều tiêu diệt, Lâm Lạc đi đâu tìm Chủ thần khí?

Những ngày này cũng không có chứng kiến dị tượng trời giáng huyết vũ, nói cách khác Lâm Thương La cũng không có luyện hóa những Chủ thần khí kia, mà là trấn áp!

Đây càng hung ác!

Chủ thần khí là Thiên Địa duy nhất, chỉ có tiêu hủy một kiện Thiên Địa mới có thể bao hàm dưỡng dục mới một kiện mới. Bởi vậy Lâm Thương La chỉ là “Tù” mà không “Giết”, Thiên Địa là sẽ không lại bao hàm dưỡng dục Chủ thần khí mới!

Đây là Lâm Thương La muốn toàn diện áp chế Lâm Lạc tiến vào Chí Tôn, vẹn vẹn dựa vào mình tu luyện mà nói, Lâm Lạc chỉ sợ một nguyên kỷ sau cũng không có khả năng tích lũy đến đầy đủ lực lượng tiến vào Chí Tôn!

Giờ càng già càng cay ah!

Lâm Lạc không khỏi dùng tay sờ lên cằm, tuy còn có mấy Bí Cảnh không có đi càn quét, nhưng hắn tuyệt không cho rằng chỗ đó có thể tìm được đầy đủ thần liệu để cho hắn tiến vào Thần Hoàng!

Đúng rồi!

Con mắt Lâm Lạc sáng ngời, Thái Cổ Chí Tôn có bốn nguyên thi hoàng!

Hắn chỉ kiểm đến gần hai trăm khối thần liệu, đại bộ phận thần liệu vẫn còn ở trong tay Thái Cổ Chí Tôn, nếu như có thể đem những thần liệu này toàn bộ lấy tới tay mà nói, cái kia không phải vấn đề gì đều giải quyết hết sao!

Cứ quyết định như vậy!

Nếu như nói trước kia Lâm Lạc còn sợ Thái Cổ Chí Tôn ra tay, vậy bây giờ lại hoàn toàn không có chỗ sợ, trừ khi Thái Cổ Chí Tôn cùng Loạn Không Chí Tôn liên thủ hướng hắn làm khó dễ!

Quay trở lại Loạn Không điện, Lâm Lạc lộ ra một tia cười lạnh, ngược lại muốn nhìn lúc Thái Cổ Chí Tôn nhìn thấy mình sẽ lộ ra biểu lộ gì, thật đúng là có điểm mong đợi!

Hắn triển khai thân hình, hướng về Loạn Không điện tiến đến.

Ông!

Bỗng nhiên ngay lúc đó, các loại nhạc khí tề minh, cửu thải hào quang quan thấu trời cao, vô số dị hoa từ trên bầu trời rơi xuống, để cho lòng của mỗi người đều tràn đầy vui sướng!

Lâm Lạc bỗng nhiên dừng lại!

Lại có Chí Tôn mới sinh ra đời rồi!

Hắc y nhân kia!

Tính toán thời gian, cũng không sai biệt lắm đã một vạn năm, hắc y nhân kia trốn lâu như vậy cuối cùng là thủ được tới ngày vân khai gặp trăng sáng, trở thành đệ cửu Thần Hoàng trong thiên hạ!

- Tử Lôi Chí Tôn sao?

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng, tuy hắn đã không sợ bất kỳ một Chí Tôn nào, nhưng Hắc y nhân so với hắn phát sau mà tới trước tấn nhập Thần Hoàng, đây là để cho Lâm Lạc hơi có chút khó chịu.

Nếu như Hắc y nhân biết rõ suy nghĩ lúc này trong nội tâm Lâm Lạc, tuyệt đối sẽ đại thổ nước đắng, đồng dạng đều là rất sớm đã nhận được Chí Tôn thần khí, nhưng Hắc y nhân dùng suốt một nguyên kỷ mới tiến vào Chí Tôn vị, mà Lâm Lạc tu đạo đến bây giờ mới bao lâu?

Ngay cả mười vạn năm cũng không tới ah!

Thực so như vậy, Hắc y nhân không phải tìm dây thừng đem mình treo ngược lên chết đi coi như xong rồi sao?

Hơi dừng một chút, Lâm Lạc tiếp tục hướng Loạn Không điện xuất phát.

Hắn còn không có chính thức nắm giữ bốn nguyên pháp tắc, không cách nào như Loạn Không Chí Tôn mở ra một cổng không gian, trực tiếp câu thông Loạn Không điện, tốc độ này cũng chậm rất nhiều, suốt nửa năm sau hắn mới trở lại Loạn Không điện.

- Đại phôi đản!

Sư Ánh Tuyết cùng Liễu Bán Yên dẫn đầu cảm ứng được Lâm Lạc đến, lập tức ra đón, sau đó là Nguyệt Nguyệt cùng Hư Hải Quỳnh, về phần Tô Mị chưa nữ bởi vì tu vi quá yếu, khẳng định đều ở trong Dưỡng Tâm hũ bị Sư Ánh Tuyết mang trên người.

- Người như thế nào còn dám trở về?

Lâm Lạc đón nhận sắc mặt lo lắng của Liễu Bán Yên, tuy trong giọng nói mang theo oán trách, nhưng càng nhiều hơn là ân cần.

- Đúng vậy a, nhanh rời đi!

Nguyệt Nguyệt cũng không có cùng Liễu Bán Yên tranh cãi, đôi mắt đẹp nhìn xem Lâm Lạc, đồng dạng có ân cần mãnh liệt.

Lâm Lạc cười cười nói:

- Đừng lo lắng, ta đã dám trở về, thì có năng lực tuyệt đối tự bảo vệ mình!

Đối với Lâm Lạc, Liễu Bán Yên, Nguyệt Nguyệt chúng nữ đều có được tin tưởng mãnh liệt, nghe hẳn cam đoan như vậy đều không tự chủ được tin tưởng, nhao nhao lộ ra như trút được gánh nặng.

- Ha ha ha, đây không phải Lâm Lạc, ‘Chí Tôn’ tương lai sao?

Ở bên trong một tiếng cười lạnh, Tinh Vô Ngân cũng giẫm chân tại chỗ mà ra, hẳn là nhi tử Thần Hoàng, tự nhiên bất phàm, luận chiến lực chân thật còn ở trên Liễu Bán Yên, Nguyệt Nguyệt!

1567. Chương 1550: Tử Lôi Chí Tôn Hiện. (2)

Tuy trên mặt mang dáng tươi cười trào phúng, nhưng trong ánh mắt càng nhiều hơn là ghen ghét, tựa hồ muốn toát ra hỏa đến, những năm này hẳn một mực đang theo đuổi chúng nữ Liễu Bán Yên, nhưng vô luận là Liễu Bán Yên, Nguyệt Nguyệt hay là Hư Hải Quỳnh đều không có đưa hẳn coi làm chuyện quan trọng, miễn cưỡng ứng phó hẳn thoáng một phát cũng là xem ở phân lượng bấy đại Chí Tôn muốn liên thủ đối kháng Lâm Thương La, không nên chế tạo mâu thuẫn bên trong.

Nhưng Lâm Lạc vừa xuất hiện những nữ nhân này liền chủ động dán đi lên, cái này để cho Tinh Vô Ngân làm sao có thể đủ tiếp thụ?

Muốn nói thân phận, Lâm Lạc tuy cũng là hậu đại Chí Tôn, lại căn bản không bị chào đón, thậm chí ngay cả Lâm Thương La cũng muốn giết hẳn! Mà cho dù Lâm Thương La đối đãi hẳn vô cùng tốt cũng vô dụng, thôn phệ Chí Tôn là địch nhân của bấy đại Chí Tôn, song phương căn bản không có khả năng ngang hàng ở chung, thân phận hậu nhân Chí Tôn này của Lâm Lạc ngược lại là cái vướng víu.

Bởi vậy, trong nội tâm Tinh Vô Ngân ề ề vừa lên đến là mĩa mai nói như vậy, vạch trần “vết sẹo” của Lâm Lạc.

- Hồn dân, ngươi muốn chết sao?

Sư Ánh Tuyết đem hai tay cầm ở bên hông, một bộ nổi giận đùng đùng.

- Hừ!

Nhưng Tinh Vô Ngân chỉ là Xùy~~ một tiếng, một bộ khinh thường cùng tiểu hài tử đầu vô mồm, chỉ là dùng ánh mắt nhìn xéo qua Lâm Lạc.

Lâm Lạc ôm tiểu nha đầu đến trong ngực, chỉ là duỗi ra tay trái nói:

- Tinh Vô Ngân, ta cho ngươi một tay, ở trong mười chiêu tất đánh ngã ngươi!

- Haha, ha ha ha ha!

Tinh Vô Ngân sững sờ, lập tức cười như điên.

Để ột tay hay không đối với Thần Vương mà nói kỳ thật đã không sao cả, pháp tắc công kích cũng không phải nhất định phải dùng tay mới có thể đánh đi ra! Tinh Vô Ngân lại có ngược tổ thời gian chi thân, chỉ cần không phải Chí Tôn là trời sinh ở vào thế bất bại, Lâm Lạc rõ ràng khoe khoang rằng ở trong mười chiêu có thể đánh ngã hẳn, cái này thực có thể nói là thiên đại chê cười!

Ánh mắt Tinh Vô Ngân nhú lại nói:

- Nếu như ngươi làm không được thì sao?

- Ngươi cần nhắc cái này, không bằng lo lắng đợi chút nữa làm như thế nào cầu xin tha thứ!

Lâm Lạc cười ha ha.

- Đại phôi dân nói hay lắm, Bỏ ma vương ủng hộ ngươi!

Sư Ánh Tuyết vỗ vai Lâm Lạc dùng bày ra cổ vũ.

- Hừ, nếu ngươi làm không được, về sau chứng kiến bản thiếu gia thì đi vòng qua!

Tinh Vô Ngân cũng biết mình không có khả năng bị thương được thôn phệ thể chất của Lâm Lạc, chỉ là muốn cho Lâm Lạc ở trước mặt chúng nữ xấu mặt.

Lâm Lạc rất là tùy ý phũ phàng, cười nói:

- Nói lên cái này, Tinh đại thiếu không phải sớm nên xéo đi rồi sao?

Tinh Vô Ngân bị Lâm Lạc nhắc tới chuyện xưa, lập tức thẹn quá hoá giận, lập tức nhảy ra, vươn tay hướng Lâm Lạc bổ tới:

- Chiêu thứ nhất!

Bành!

Lâm Lạc oanh ra một quyền, dùng tốc độ vô cùng nhanh đánh vào trên mặt Tinh Vô Ngân, oanh đối phương lao đảo trở ra, một đạo máu mũi đã chảy ra, làm khuôn mặt tuần tú của hắn rất khó coi.

- Đây tính toán là chiêu thứ nhất... hay là chiêu thứ hai?

Lâm Lạc thu hồi nắm đấm cười hỏi.

Con mắt của Tinh Vô Ngân lập tức bởi vì kinh hãi mà trũng được rất tròn, bởi vì thể chất của hắn rõ ràng không có chút nào tác dụng, ở dưới đả kích của Lâm Lạc hoàn toàn không có phản ứng!

Điều này sao có thể!

Tinh Vô Ngân xem qua Lâm Lạc cùng bốn nguyên thi hoàng chiến đấu, biết rõ Lâm Lạc có được một tia bốn nguyên chi lực, nhưng vậy cũng quá nhạt! Phải biết rằng thể chất đặc thù của hắn vốn là một loại diễn hóa của bốn nguyên pháp tắc, chỉ là bản thân hắn không cách nào khống chế mà thôi!

Thể chất như vậy đủ để đối kháng bốn nguyên chi lực của Lâm Lạc, tựa như hắn cũng không làm gì được thôn phệ thể chất của Lâm Lạc đồng dạng.

Nhưng bây giờ hắn rõ ràng bị Lâm Lạc một quyền oanh đến máu mũi chảy ròng, cái này lại là chuyện gì xảy ra?

- Oa, oa, oa, đại phôi đản tiếp tục tiến công, nghe Nữ Nữ chỉ huy, bên trái, bên phải, đánh ở giữa, bành!

Sư Ánh Tuyết cười ha ha, hưng phấn đến đem con mắt trương rất tròn, mà Lâm Lạc cũng rất phối hợp nghe chỉ huy của nàng, trái đánh, phải đánh, oanh giữa!

Bành! Bành! Bành!

Cho dù có Sư Ánh Tuyết sớm “tiết lộ” lộ tuyến công kích, nhưng Tinh Vô Ngân là phòng bắt trụ! Hắn rõ ràng một chứng phong khung, nhưng Lâm Lạc lại không tổn sức chút nào oanh xuyên qua, một quyền nện ở trên mặt của hắn, đánh cho hắn mặt mũi bầm dập, thần huyết vấy ra!

Sau mười quyền, Tinh Vô Ngân nằm rạp trên mặt đất, giống như một bãi bùn nhão.

- Ai, chút trình độ ấy cũng đi ra mất mặt, thật sự là thay đại nhân nhà của người buồn đây này!

Sư Ánh Tuyết nhún nhún vai, buông buông tay, một bộ hặn hặn không tranh giành.

Tinh Vô Ngân vừa giận vừa thẹn, hận không thể đào cái động đem mình vùi đi vào, chỉ là hắn như thế nào cũng nghĩ không thông vì cái gì thực lực của Lâm Lạc lại có tăng lên khủng bố như vậy, ngay cả thể chất đặc thù của hắn cũng có thể oanh phá!

- Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, thân hình khôi ngô của Thái Cổ Chí Tôn cũng thình lình xuất hiện, con mắt âm hàn chăm chú nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, cũng không có ra tay, bởi vì Loạn Không Chí Tôn cùng Hỏa Linh Chí Tôn đang ở sau lưng theo dõi hắn.

Nếu như không có Lâm Thương La, Thái Cổ Chí Tôn tuyệt đối sẽ ngang nhiên ra tay, giết tiểu bối thì như thế nào? Nhưng bây giờ hắn lại không thể không lấy đại cục làm trọng, miễn cho hư mất bầy đại Chí Tôn liên thủ đồng minh!

- Là người....

Nhưng vào lúc này, một bóng đen xẹt qua, một Hắc y nhân cũng đoạt bước mà ra, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc.

Đúng là hắc y khách đoạt được Tử Lôi chùy kia, hôm nay đã chính thức tiến vào Thần Hoàng, xưng là Tử Lôi Chí Tôn!

Ánh mắt Lâm Lạc đảo qua, cũng hơi lấp bắp kinh hãi, không có nghĩ tới tên này vừa mới tiến vào Thần Hoàng đã bị mấy người Thái Cổ Chí Tôn tìm được. Nhưng ngẫm lại cái này cũng bình thường, loại chiến đấu cấp bậc Chí Tôn này, nhiều một chút lực lượng cùng ít một chút lực lượng là kết quả hoàn toàn bất đồng.

Bầy đại Chí Tôn chiến Lâm Thương La mà nói, dù cho thắng cũng là thắng thảm, có thể phải chết mất một nửa, thậm chí thêm nữa, nhưng nếu như là bát đại Chí Tôn mà nói, vậy chuẩn bị lại đầy đủ một điểm, nói không chừng một người cũng sẽ không treo.

- Dùng danh nghĩa của ta, thần lôi diệt sát!

Tử Lôi Chí Tôn lập tức vẫy tay, thần lôi xuất hiện đầy trời, hướng về Lâm Lạc trấn giết mà đi.

Khách quan với bọn người Thái Cổ Chí Tôn, Tử Lôi Chí Tôn tuy cũng là lão ngoan đồng đã sống một nguyên kỷ, nhưng một mực ở vào trạng thái cẩn thận từng li từng tí ẩn núp, còn xa xa không có đủ khí thế của Chí Tôn cấp.

Hắn từ bên trong Tử Lôi chùy lấy được bộ phận trí nhớ của Tử Lôi Chí Tôn tiền nhiệm, mọi cử động là y dạng họa hồ lô (*đồ lên vật có sẵn mà ra hình vẽ), nhưng mà bản thân còn không có hữu hình trở thành thật khí phách, cái này là họa hổ ra khuyến, ngược lại là lưu tại tầm thường.

1568. Chương 1550: Tử Lôi Chí Tôn Hiện. (2)

Tuy trên mặt mang dáng tươi cười trào phúng, nhưng trong ánh mắt càng nhiều hơn là ghen ghét, tựa hồ muốn toát ra hỏa đền, những năm này hắn một mực đang theo đuổi chúng nữ Liễu Bán Yên, nhưng vô luận là Liễu Bán Yên, Nguyệt Nguyệt hay là Hư Hải Quỳnh đều không có đưa hắn coi làm chuyện quan trọng, miễn cưỡng ứng phó hắn thoáng một phát cũng là xem ở phân lượng bầy đại Chí Tôn muốn liên thủ đối kháng Lâm Thương La, không nên chế tạo mâu thuẫn bên trong.

Nhưng Lâm Lạc vừa xuất hiện những nữ nhân này liền chủ động dán đi lên, cái này để cho Tinh Vô Ngân làm sao có thể đủ tiếp thụ?

Muốn nói thân phận, Lâm Lạc tuy cũng là hậu đại Chí Tôn, lại căn bản không bị chào đón, thậm chí ngay cả Lâm Thương La cũng muốn giết hắn! Mà cho dù Lâm Thương La đối đãi hắn vô cùng tốt cũng vô dụng, thôn phệ Chí Tôn là địch nhân của bầy đại Chí Tôn, song phương căn bản không có khả năng ngang hàng ở chung, thân phận hậu nhân Chí Tôn này của Lâm Lạc ngược lại là cái vướng víu.

Bởi vậy, trong nội tâm Tinh Vô Ngân ề ảm vừa lên đến là mĩa mai nói như vậy, vạch trần “vết sẹo” của Lâm Lạc.

- Hồn dân, ngươi muốn chết sao?

Sư Ảnh Tuyết đem hai tay cầm ở bên hông, một bộ nổi giận đùng đùng.

- Hừ!

Nhưng Tinh Vô Ngân chỉ là Xùy~~ một tiếng, một bộ khinh thường cùng tiểu hài tử đầu võ mồm, chỉ là dùng ánh mắt nhìn xéo qua Lâm Lạc.

Lâm Lạc ôm tiểu nha đầu đến trong ngực, chỉ là duỗi ra tay trái nói:

- Tinh Vô Ngân, ta cho ngươi một tay, ở trong mười chiêu tất đánh ngã ngươi!

- Haha, ha ha ha ha!

Tinh Vô Ngân sững sờ, lập tức cười như điên.

Để ột tay hay không đối với Thần Vương mà nói kỳ thật đã không sao cả, pháp tắc công kích cũng không phải nhất định phải dùng tay mới có thể đánh đi ra! Tinh Vô Ngân lại có ngược tổ thời gian chi thân, chỉ cần không phải Chí Tôn là trời sinh ở vào thế bất bại, Lâm Lạc rõ ràng khoe khoang rằng ở trong mười chiêu có thể đánh ngã hắn, cái này thực có thể nói là thiên đại chê cười!

Ánh mắt Tinh Vô Ngân nhú lại nói:

- Nếu như ngươi làm không được thì sao?

- Ngươi cần nhắc cái này, không bằng lo lắng đợi chút nữa làm như thế nào cầu xin tha thứ!

Lâm Lạc cười ha ha.

- Đại phiêu dẫn nói hay lắm, Bồn ma vương ủng hộ ngươi!

Sư Ánh Tuyết vỗ vai Lâm Lạc dùng bày ra cổ vũ.

- Hừ, nếu ngươi làm không được, về sau chứng kiến bản thiếu gia thì đi vòng qua!

Tinh Vô Ngân cũng biết mình không có khả năng bị thương được thôn phệ thể chất của Lâm Lạc, chỉ là muốn cho Lâm Lạc ở trước mặt chúng nữ xấu mặt.

Lâm Lạc rất là tùy ý phỉ miêng, cười nói:

- Nói lên cái này, Tinh đại thiếu không phải sớm nên xéo đi rồi sao?

Tinh Vô Ngân bị Lâm Lạc nhắc tới chuyện xưa, lập tức thẹn quá hoá giận, lập tức nhảy ra, vươn tay hướng Lâm Lạc bổ tới:

- Chiêu thứ nhất!

Bành!

Lâm Lạc oanh ra một quyền, dùng tốc độ vô cùng nhanh đánh vào trên mặt Tinh Vô Ngân, oanh đối phương lao đảo trở ra, một đạo máu mũi đã chảy ra, làm khuôn mặt tuấn tú của hắn rất khó coi.

- Đây tính toán là chiêu thứ nhất... hay là chiêu thứ hai?

Lâm Lạc thu hồi nắm đấm cười hỏi.

Con mắt của Tinh Vô Ngân lập tức bởi vì kinh hãi mà trũng được rất tròn, bởi vì thể chất của hắn rõ ràng không có chút nào tác dụng, ở dưới đả kích của Lâm Lạc hoàn toàn không có phản ứng!

Điều này sao có thể!

Tinh Vô Ngân xem qua Lâm Lạc cùng bốn nguyên thi hoàng chiến đấu, biết rõ Lâm Lạc có được một tia bốn nguyên chi lực, nhưng vậy cũng quá nhạt! Phải biết rằng thể chất đặc thù của hắn vốn là một loại diễn hóa của bốn nguyên pháp tắc, chỉ là bản thân hắn không cách nào khống chế mà thôi!

Thể chất như vậy đủ để đối kháng bốn nguyên chi lực của Lâm Lạc, tựa như hắn cũng không làm gì được thôn phệ thể chất của Lâm Lạc đồng dạng.

Nhưng bây giờ hắn rõ ràng bị Lâm Lạc một quyền oanh đến máu mũi chảy ròng, cái này lại là chuyện gì xảy ra?

- Oa, oa, oa, đại phiêu dẫn tiếp tục tiến công, nghe Nữ Nữ chỉ huy, bên trái, bên phải, đánh ở giữa, bành!

Sư Ánh Tuyết cười ha ha, hưng phấn đến đem con mắt trương rất tròn, mà Lâm Lạc cũng rất phối hợp nghe chỉ huy của nàng, trái đánh, phải đánh, oanh giữa!

Bành! Bành! Bành!

Cho dù có Sư Ánh Tuyết sớm “tiết lộ” lộ tuyến công kích, nhưng Tinh Vô Ngân là phòng bất trụ! Hắn rõ ràng một chương phong khung, nhưng Lâm Lạc lại không tổn sức chút nào oanh xuyên qua, một quyền nện ở trên mặt của hắn, đánh cho hắn mặt mũi bầm dập, thần huyết vẩy ra!

Sau mười quyền, Tinh Vô Ngân nằm rạp trên mặt đất, giống như một bãi bùn nhão.

- Ai, chút trình độ ấy cũng đi ra mất mặt, thật sự là thay đại nhân nhà của người buồn đây này!

Sư Ánh Tuyết nhún nhún vai, buông buông tay, một bộ hân hấn không tranh giành.

Tinh Vô Ngân vừa giận vừa thẹn, hận không thể đào cái động đem mình vùi đi vào, chỉ là hân như thế nào cũng nghĩ không thông vì cái gì thực lực của Lâm Lạc lại có tăng lên khủng bố như vậy, ngay cả thể chất đặc thù của hắn cũng có thể oanh phá!

- Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, thân hình khôi ngô của Thái Cổ Chí Tôn cũng thành linh xuất hiện, con mắt âm hàn chăm chú nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, cũng không có ra tay, bởi vì Loạn Không Chí Tôn cùng Hỏa Linh Chí Tôn đang ở sau lưng theo dõi hắn.

Nếu như không có Lâm Thương La, Thái Cổ Chí Tôn tuyệt đối sẽ ngang nhiên ra tay, giết tiểu bối thì như thế nào? Nhưng bây giờ hắn lại không thể không lấy đại cục làm trọng, miễn cho hư mất bảy đại Chí Tôn liên thủ đồng minh!

- Là người....

Nhưng vào lúc này, một bóng đen xẹt qua, một Hắc y nhân cũng đoạt bước mà ra, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc.

Đúng là hắc y khách đoạt được Tử Lôi chùy kia, hôm nay đã chính thức tiến vào Thần Hoàng, xưng là Tử Lôi Chí Tôn!

Ánh mắt Lâm Lạc đảo qua, cũng hơi lấp bắp kinh hãi, không có nghĩ tới tên này vừa mới tiến vào Thần Hoàng đã bị mấy người Thái Cổ Chí Tôn tìm được. Nhưng ngẫm lại cái này cũng bình thường, loại chiến đấu cấp bậc Chí Tôn này, nhiều một chút lực lượng cùng ít một chút lực lượng là kết quả hoàn toàn bất đồng.

Bảy đại Chí Tôn chiến Lâm Thương La mà nói, dù cho thắng cũng là thắng thảm, có thể phải chết mất một nửa, thậm chí thêm nữa, nhưng nếu như là bát đại Chí Tôn mà nói, vậy chuẩn bị lại đầy đủ một điểm, nói không chừng một người cũng sẽ không treo.

- Dùng danh nghĩa của ta, thần lôi diệt sát!

Tử Lôi Chí Tôn lập tức vẫy tay, thần lôi xuất hiện đầy trời, hướng về Lâm Lạc trấn giết mà đi.

Khách quan với bọn người Thái Cổ Chí Tôn, Tử Lôi Chí Tôn tuy cũng là lão ngoan đồng đã sống một nguyên kỷ, nhưng một mực ở vào trạng thái cẩn thận từng li từng tí ẩn núp, còn xa xa không có đủ khí thế của Chí Tôn cấp.

Hắn từ bên trong Tử Lôi chùy lấy được bộ phận trí nhớ của Tử Lôi Chí Tôn tiền nhiệm, mọi cử động là y dạng họa hồ lô (*đồ lên vật có sẵn mà ra hình vẽ), nhưng mà bản thân còn không có hữu hình trở thành thật khí phách, cái này là họa hổ ra khuyến, ngược lại là lưu tại tâm thường.

1569. Chương 1550: Tử Lôi Chí Tôn Hiện. (2)

Tuy trên mặt mang dáng tươi cười trào phúng, nhưng trong ánh mắt càng nhiều hơn là ghen ghét, tựa hồ muốn toát ra hỏa đến, những năm này hắn một mực đang theo đuổi chúng nữ Liễu Bán Yên, nhưng vô luận là Liễu Bán Yên, Nguyệt Nguyệt hay là Hư Hải Quỳnh đều không có đưa hắn coi làm chuyện quan trọng, miễn cưỡng ứng phó hắn thoáng một phát cũng là xem ở phân lượng bảy đại Chí Tôn muốn liên thủ đối kháng Lâm Thương La, không nên chế tạo mâu thuẫn bên trong.

Nhưng Lâm Lạc vừa xuất hiện những nữ nhân này liền chủ động dán đi lên, cái này để cho Tinh Vô Ngân làm sao có thể đủ tiếp thụ?

Muốn nói thân phận, Lâm Lạc tuy cũng là hậu đại Chí Tôn, lại căn bản không bị chào đón, thậm chí ngay cả Lâm Thương La cũng muốn giết hắn! Mà cho dù Lâm Thương La đối đãi hắn vô cùng tốt cũng vô dụng,

thôn phệ Chí Tôn là địch nhân của bảy đại Chí Tôn, song phương căn bản không có khả năng ngang hàng ở chung, thân phận hậu nhân Chí Tôn này của Lâm Lạc ngược lại là cái vương vít.

Bởi vậy, trong nội tâm Tinh Vô Ngân ê ẩm vừa lên đến là mĩa mai nói như vậy, vạch trần “vết sẹo” của Lâm Lạc.

- Hồn dân, ngươi muốn chết sao?

Sư Ánh Tuyết đem hai tay cầm ở bên hông, một bộ nổi giận đùng đùng.

- Hừ!

Nhưng Tinh Vô Ngân chỉ là Xùy~~ một tiếng, một bộ khinh thường cùng tiểu hài tử đấu vô mồm, chỉ là dùng ánh mắt nhìn xéo qua Lâm Lạc.

Lâm Lạc ôm tiểu nha đầu đến trong ngực, chỉ là duỗi ra tay trái nói:

- Tinh Vô Ngân, ta cho ngươi một tay, ở trong mười chiêu tất đánh ngã ngươi!

- Haha, ha ha ha ha!

Tinh Vô Ngân sững sờ, lập tức cười như điên.

Để ột tay hay không đối với Thần Vương mà nói kỳ thật đã không sao cả, pháp tắc công kích cũng không phải nhất định phải dùng tay mới có thể đánh đi ra! Tinh Vô Ngân lại có ngược tổ thời gian chi thân, chỉ cần không phải Chí Tôn là trời sinh ở vào thế bất bại, Lâm Lạc rõ ràng khoe khoang rằng ở trong mười chiêu có thể đánh ngã hắn, cái này thực có thể nói là thiên đại chê cười!

Ánh mắt Tinh Vô Ngân nhú lại nói:

- Nếu như ngươi làm không được thì sao?

- Ngươi cần nhắc cái này, không bằng lo lắng đợi chút nữa làm như thế nào cầu xin tha thứ!

Lâm Lạc cười ha ha.

- Đại phôi dân nói hay lắm, Bốn ma vương ủng hộ ngươi!

Sư Ánh Tuyết vỗ vai Lâm Lạc dùng bày ra cổ vũ.

- Hừ, nếu ngươi làm không được, về sau chứng kiến bản thiếu gia thì đi vòng qua!

Tinh Vô Ngân cũng biết mình không có khả năng bị thương được thôn phệ thể chất của Lâm Lạc, chỉ là muốn cho Lâm Lạc ở trước mặt chúng nữ xấu mặt.

Lâm Lạc rất là tùy ý phủ miệng, cười nói:

- Nói lên cái này, Tinh đại thiếu không phải sớm nên xéo đi rồi sao?

Tinh Vô Ngân bị Lâm Lạc nhắc tới chuyện xưa, lập tức thẹn quá hoá giận, lập tức nhảy ra, vươn tay hướng Lâm Lạc bổ tới:

- Chiêu thứ nhất!

Bành!

Lâm Lạc oanh ra một quyền, dùng tốc độ vô cùng nhanh đánh vào trên mặt Tinh Vô Ngân, oanh đối phương lao đảo trở ra, một đạo máu mũi đã chảy ra, làm khuôn mặt tuần tú của hắn rất khó coi.

- Đây tính toán là chiêu thứ nhất... hay là chiêu thứ hai?

Lâm Lạc thu hồi nắm đấm cười hỏi.

Con mắt của Tinh Vô Ngân lập tức bởi vì kinh hãi mà tròng được rất tròn, bởi vì thể chất của hắn rõ ràng không có chút nào tác dụng, ở dưới đả kích của Lâm Lạc hoàn toàn không có phản ứng!

Điều này sao có thể!

Tinh Vô Ngân xem qua Lâm Lạc cùng bốn nguyên thi hoàng chiến đấu, biết rõ Lâm Lạc có được một tia bốn nguyên chi lực, nhưng vậy cũng quá nhạt! Phải biết rằng thể chất đặc thù của hắn vốn là một loại diễn hóa của bốn nguyên pháp tắc, chỉ là bản thân hắn không cách nào khống chế mà thôi!

Thể chất như vậy đủ để đối kháng bốn nguyên chi lực của Lâm Lạc, tựa như hắn cũng không làm gì được thôn phệ thể chất của Lâm Lạc đồng dạng.

Nhưng bây giờ hắn rõ ràng bị Lâm Lạc một quyền oanh đến máu mũi chảy ròng, cái này lại là chuyện gì xảy ra?

- Oa, oa, oa, đại phối đản tiếp tục tiến công, nghe Nữu Nữu chỉ huy, bên trái, bên phải, đánh ở giữa, bành!

Sư Ánh Tuyết cười ha ha, hưng phấn đến đem con mắt trương rất tròn, mà Lâm Lạc cũng rất phối hợp nghe chỉ huy của nàng, trái đánh, phải đánh, oanh giữa!

Bành! Bành! Bành!

Cho dù có Sư Ánh Tuyết sớm “tiết lộ” lộ tuyến công kích, nhưng Tinh Vô Ngân là phòng bắt trụ! Hắn rõ ràng một chưởng phong khung, nhưng Lâm Lạc lại không tổn sức chút nào oanh xuyên qua, một quyền nện ở trên mặt của hắn, đánh cho hắn mặt mũi bầm dập, thần huyết vấy ra!

Sau mười quyền, Tinh Vô Ngân nằm rạp trên mặt đất, giống như một bãi bùn nhão.

- Ai, chút trình độ ấy cũng đi ra mắt mặt, thật sự là thay đại nhân nhà của người buồn đây này!

Sư Ánh Tuyết nhún nhún vai, buông buông tay, một bộ hận hắn không tranh giành.

Tinh Vô Ngân vừa giận vừa thẹn, hận không thể đào cái động đem mình vùi đi vào, chỉ là hắn như thế nào cũng nghĩ không thông vì cái gì thực lực của Lâm Lạc lại có tăng lên khủng bố như vậy, ngay cả thể chất đặc thù của hắn cũng có thể oanh phá!

- Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, thân hình khôi ngô của Thái Cổ Chí Tôn cũng thành linh xuất hiện, con mắt âm hàn chăm chú nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, cũng không có ra tay, bởi vì Loạn Không Chí Tôn cùng Hỏa Linh Chí Tôn đang ở sau lưng theo dõi hắn.

Nếu như không có Lâm Thương La, Thái Cổ Chí Tôn tuyệt đối sẽ ngang nhiên ra tay, giết tiểu bối thì như thế nào? Nhưng bây giờ hắn lại không thể không lấy đại cục làm trọng, miễn cho hư mất bảy đại Chí Tôn liên thủ đồng minh!

- Là người....

Nhưng vào lúc này, một bóng đen xẹt qua, một Hắc y nhân cũng đoạt bước mà ra, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc.

Đúng là hắc y khách đoạt được Tử Lôi chùy kia, hôm nay đã chính thức tiến vào Thần Hoàng, xưng là Tử Lôi Chí Tôn!

Ánh mắt Lâm Lạc đảo qua, cũng hơi lấp bắp kinh hãi, không có nghĩ tới tên này vừa mới tiến vào Thần

Kim Nguyên Chí Tôn đi ra hoà giải, thuận tiện cho Lâm Lạc một ánh mắt sắc bén, tràn đầy sát khí lạnh thấu xương. Hắn cùng với Lâm Lạc ngược lại là không có thù riêng gì, nhưng Lâm Lạc thân là hậu nhân Lâm Thương La, chỉ là điểm này đã để cho hắn cảm hận mười phần.

Bát đại Chí Tôn đều về tới trong điện, Lâm Lạc cũng tiến nhập trong Dưỡng Tâm Hư cùng kiêu thế gặp gỡ, tránh không được một phen anh hùng khí đoản nhi nữ tình trường.

Bởi vì bọn nàng từng cái đều có thể trở thành nhược điểm của Lâm Lạc, bởi vậy nguyên một đám y nguyên lưu ở bên trong Dưỡng Tâm Hư, Lâm Lạc thì đi ra cùng Liễu Bán Yên chúng nữ tiếp tục tự thoại. Chỉ là hắn mới đi ra liền chứng kiến Liễu Bán Yên cùng Nguyệt Nguyệt đều là một bộ lửa giận thẳng phun.

- Hai người các người là làm sao vậy?

Lâm Lạc ngồi xuống, Sư Ánh Tuyết thì thừa cơ bò tới trên đùi của hắn, hai đầu gối ngồi chồm hổm, đồng dạng một bộ tức giận.

- Điều là gia hỏa không biết xấu hổ kia!

Tiểu nha đầu mặt hướng về phía Lâm Lạc, một bên dùng hai tay xoa gương mặt của hắn, một bên tức giận nói.

- Lại còn nói muốn mẫu thân đại nhân cùng Hỏa di nương xinh đẹp cùng nhau gả cho hắn, hắn mới chịu ra tay đổi phó lão tổ tông nhà của người!

Lâm Lạc sững sờ, không khỏi nở nụ cười:

- Thăng này thật đúng là khẩu vị thật lớn!

Tiểu nha đầu nói gia hỏa không biết xấu hổ tất nhiên là Tử Lôi Chí Tôn rồi, chỉ là khẩu vị của hắn lại tốt thế này, trước kia chỉ là đánh chủ ý Liễu Bán Yên, Nguyệt Nguyệt cùng Hư Hải Quỳnh, bây giờ nhìn đến Loạn Không Chí Tôn cùng Hỏa Linh Chí Tôn, rõ ràng cuồng đại nghĩ đến đem hai đại Chí Tôn cùng một chỗ cưới!

Nhưng khoan hãy nói, hắn thật sự là chọn lấy một thời cơ tốt, nếu như không có sự gia nhập của hắn, bát đại Chí Tôn cùng Lâm Thương La huyết chiến, không biết phải chết mất bao nhiêu người đây này!

- Chính vì vậy, Hỏa di nương xinh đẹp thiếu chút nữa một mồi lửa đem tên kia cho chết cháy!

Sư Ánh Tuyết tiếp tục chà đạp lấy mặt Lâm Lạc, tựa hồ đem hắn trở thành Tử Lôi Chí Tôn.

Lâm Lạc nhắc tiểu nha đầu lên hỏi:

- Vậy bây giờ như thế nào đây?

- Sư phụ nói muốn dùng đại cục làm trọng, không cùng Tử Lôi Chí Tôn vạch mặt, đang suy nghĩ biện pháp bỏ đi tướng tượng của hắn!

Liễu Bán Yên ngắt lời nói ra.

Lâm Lạc ha ha cười cười nói:

- Giao cho ta a!

- Giao cho người?

Liễu Bán Yên cùng Nguyệt Nguyệt đều là kinh dị một tiếng, tuy thực lực bây giờ của Lâm Lạc càng ngày càng mạnh, nhưng Cửu Tinh Thần Vương cường thịnh trở lại há có thể cùng Chí Tôn sánh vai, đây là cảnh giới nghiền áp!

Lâm Lạc cho hai nữ một cái ánh mắt yên tâm, đem tiểu nha đầu xách qua một bên, đi nhanh ra ngoài. . .

- Này, soái đệ đệ, người cũng không nên xằng bậy ah!

Nguyệt Nguyệt hai nữ vội vàng đuổi tới.

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Ta lúc nào xằng bậy qua?

Hai nữ đồng thời lộ ra xem thường chỉ sắc, thằng này có lẽ nên hỏi hấn lúc nào không có xằng bậy qua!

Đằng đằng đằng, Lâm Lạc đi nhanh ra ngoài, hiện tại thần thức cảm ứng của hấn đã không chỗ nào mà không bao lấy, lập tức tìm được địa phương có bắt đại Chí Tôn, nhưng hấn vẫn là đi một chỗ khác trước, trước xử lý một sự tình, sau đó mới đi đến chỗ bắt đại Chí Tôn, bành, hấn một cước đạp tới, cửa phòng lập tức bị hấn đá vỡ, hiện ra tám gương mặt bên trong đồng thời hướng hấn nhìn lại kinh ngạc.

Lâm Lạc cười ha ha, dương tay đánh cho cái bắt chuyện, sau đó hướng Tử Lôi Chí Tôn vẫy vẫy tay:

- Đi ra thương lượng chuyện này!

Câu nói này ra miệng, dù cho bắt đại Chí Tôn cũng có loại cảm giác bất tỉnh! Bọn hấn là người nào? Tồn tại cường đại nhất toàn bộ Thần giới, cũng không phải a miêu a cẩu gì, nhưng Lâm Lạc lại đột nhiên xông vào, cái này cũng quá không coi ai ra gì rồi!

Đừng nói mấy người Thái Cổ Chí Tôn vốn xem Lâm Lạc không vừa mắt, dù là Loạn Không Chí Tôn cùng Hỏa Linh Chí Tôn cũng thấy Lâm Lạc thật quá mức, dù cho các nàng nhiều lần viện thủ cũng là xem ở Liễu Bán Yên, Nguyệt Nguyệt, Lâm Lạc đây là cọ trên mũi mặt, quá kiêu căng rồi!

Tử Lôi Chí Tôn càng là tức giận đến hai mắt phóng hỏa, cái vẫy tay này muốn hấn đi qua, coi hấn là tôi tớ Lâm gia sao?

- Người đây là tự tìm đường chết!

Hấn nộ nhưng mà lên, đi nhanh hướng về Lâm Lạc, từng đạo thần lôi ở phía sau của hấn hiển hiện, lại ba ba nổ tung, chấn đến hư không vỡ vụn, khủng bố vô biên!

Phải biết rằng nơi này là có Loạn Không Chí Tôn bố trí xuống cấm chế, dù là Cửu Tinh Thần Vương toàn lực ra tay cũng không có khả năng hủy hoại một gạch một ngói ở đây, nhưng lần này Tử Lôi Chí Tôn là thật sự nổi giận.

Bởi vì là Lâm Lạc chủ động khiêu khích, ngay cả Loạn Không Chí Tôn cùng Hỏa Linh Chí Tôn đều không muốn thay Lâm Lạc xuất đầu.

Lâm Lạc lộ ra vẻ tươi cười nói:

- Nghe nói người vậy mà muốn cưới hai vị Chí Tôn đại nhân, ta không phục lắm!

- Ha ha ha!

Tử Lôi Chí Tôn giận quá mà cười, lấy tay trực tiếp hướng Lâm Lạc trao tới.

- Người thật to gan, ngay cả cấp bậc Chí Tôn cũng không để vào mắt, bản tôn liền để cho người hồn phi phách tán!

Cái bàn tay lớn này đánh ra, lập tức biến thành một đoàn Lôi Vân cuồng bạo, hướng về Lâm Lạc bao phủ mà đi.

- Người còn chưa đủ tư cách!

Lâm Lạc cười lạnh một tiếng, ra quyền, bành bành bành, liên tục hơn mười quyền oanh ở phía trên đoàn Lôi Vân kia, lập tức oanh đến vân phá lôi vỡ.

- Ân?

Bàn tay lớn của Tử Lôi Chí Tôn hóa thành nguyên hình, hấn nhăn mày lại, thập phần nghi hoặc nhìn xem Lâm Lạc.

- Ồ!

Bảy đại Chí Tôn khác cũng nhao nhao phát ra tiếng hô khiếp sợ, ánh mắt nhìn về phía Lâm Lạc ai cũng tràn đầy kinh ngạc.

Tuy một chưởng kia của Tử Lôi Chí Tôn cũng không có tể xuất toàn lực, nhưng dù sao cũng là Chí Tôn tự tay oanh ra công kích, có bốn nguyên pháp tắc ở trong đó vận chuyển, không phải Chí Tôn căn bản không có khả năng tiếp được!

Nhưng Lâm Lạc tiếp nhận rồi!

1572. Chương 1551: Khí Tẩu. (1)

Bởi vậy, khí phách của hắn ở người khác xem ra là bá đạo, càng giống như là lưu manh đầu đường không nói đạo lý.

Đương nhiên thực lực bây giờ của hắn cũng đầy đủ tư cách bá đạo!

Oanh, thần lôi đầy trời oanh rơi, nhưng ánh lửa một chuyển, Hỏa Linh Chí Tôn đã duỗi ra bàn tay trắng nõn, hóa giải công kích của hắn, trong ánh mắt mang theo một tia không vui, giống như lưỡi dao xẹt qua mặt Tử Lôi Chí Tôn, cũng không có nói một câu.

Sắc mặt Tử Lôi Chí Tôn lập tức trở nên tái nhợt, hắn ở trên người Lâm Lạc quét qua, lại nhìn nhìn Hỏa Linh Chí Tôn, đem ánh mắt thu trở về, khe khẽ một tiếng, nhưng lại không có nói cái gì nữa.

Lâm Lạc không tin hắn sẽ có tu dưỡng tốt như vậy, lúc trước vẫn là Nhất Tinh Thần Vương đã đắc chí đến không biết cái gì, hiện tại tiến vào Chí Tôn vị, dưới đời này không còn có lực lượng chế ước hắn, dựa vào cái gì phải nhịn xuống cơn tức này?

Tất có kỳ quặc!

- Mấy vị, chúng ta tiếp tục thương lượng kết minh!

Kim Nguyên Chí Tôn đi ra hoà giải, thuận tiện cho Lâm Lạc một ánh mắt sắc bén, tràn đầy sát khí lạnh thấu xương. Hắn cùng với Lâm Lạc ngược lại là không có thù riêng gì, nhưng Lâm Lạc thân là hậu nhân Lâm Thương La, chỉ là điểm này đã để cho hắn cảm hận mười phần.

Bất đại Chí Tôn đều về tới trong điện, Lâm Lạc cũng tiến nhập trong Dưỡng Tâm Hồ cùng kiều thê gặp gỡ, tránh không được một phen anh hùng khí đoản nhi nữ tình trường.

Bởi vì bọn nàng từng cái đều có thể trở thành nhược điểm của Lâm Lạc, bởi vậy nguyên một đám y nguyên lưu ở bên trong Dưỡng Tâm Hồ, Lâm Lạc thì đi ra cùng Liễu Bán Yên chúng nữ tiếp tục tự thoại. Chỉ là hắn mới đi ra liền chứng kiến Liễu Bán Yên cùng Nguyệt Nguyệt đều là một bộ lửa giận thẳng phun.

- Hai người các ngươi là làm sao vậy?

Lâm Lạc ngồi xuống, Sư Ánh Tuyết thì thừa cơ bò tới trên đùi của hắn, hai đầu gối ngồi chồm hổm, đồng dạng một bộ tức giận.

- Đều là gia hỏa không biết xấu hổ kia!

Tiểu nha đầu mặt hướng về phía Lâm Lạc, một bên dùng hai tay xoa gương mặt của hắn, một bên tức giận nói.

- Lại còn nói muốn mẫu thân đại nhân cùng Hỏa di nương xinh đẹp cùng nhau gả cho hắn, hắn mới chịu ra tay đối phó lão tổ tông nhà của ngươi!

Lâm Lạc sững sờ, không khỏi nở nụ cười:

- Thằng này thật đúng là khẩu vị thật lớn!

Tiểu nha đầu nói gia hỏa không biết xấu hổ tất nhiên là Tử Lôi Chí Tôn rồi, chỉ là khẩu vị của hắn lại tốt thế này, trước kia chỉ là đánh chủ ý Liễu Bán Yên, Nguyệt Nguyệt cùng Hư Hải Quỳnh, bây giờ nhìn đến

Loạn Không Chí Tôn cùng Hỏa Linh Chí Tôn, rõ ràng cuồng đại nghĩ đến đem hai đại Chí Tôn cùng một chỗ cưỡi!

Nhưng khoan hãy nói, hấn thật sự là chọn lấy một thời cơ tốt, nếu như không có sự gia nhập của hấn, bảy đại Chí Tôn cùng Lâm Thương La huyết chiến, không biết phải chết mất bao nhiêu người đây này!

- Chính vì vậy, Hỏa di nương xinh đẹp thiếu chút nữa một mồi lửa đem tên kia cho chết cháy!

Sư Ánh Tuyết tiếp tục chà đạp lấy mặt Lâm Lạc, tựa hồ đem hấn trở thành Tử Lôi Chí Tôn.

Lâm Lạc nhắc tiểu nha đầu lên hỏi:

- Vậy bây giờ như thế nào đây?

- Sư phụ nói muốn dùng đại cục làm trọng, không cùng Tử Lôi Chí Tôn vạch mặt, đang suy nghĩ biện pháp bỏ đi tướng tượng của hấn!

Liễu Bán Yên ngắt lời nói ra.

Lâm Lạc ha ha cười cười nói:

- Giao cho ta a!

- Giao cho người?

Liễu Bán Yên cùng Nguyệt Nguyệt đều là kinh dị một tiếng, tuy thực lực bây giờ của Lâm Lạc càng ngày càng mạnh, nhưng Cửu Tinh Thần Vương cường thịnh trở lại lại há có thể cùng Chí Tôn sánh vai, đây là cảnh giới nghiền áp!

Lâm Lạc cho hai nữ một cái ánh mắt yên tâm, đem tiểu nha đầu xách qua một bên, đi nhanh ra ngoài. . .

- Này, soái đệ đệ, người cũng không nên xằng bậy ah!

Nguyệt Nguyệt hai nữ vội vàng đuổi tới.

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Ta lúc nào xằng bậy qua?

Hai nữ đồng thời lộ ra xem thường chi sắc, thằng này có lẽ nên hỏi hấn lúc nào không có xằng bậy qua!

Đằng đằng đằng, Lâm Lạc đi nhanh ra ngoài, hiện tại thần thức cảm ứng của hấn đã không chỗ nào mà không bao lấy, lập tức tìm được địa phương có bát đại Chí Tôn, nhưng hấn vẫn là đi một chỗ khác trước, trước xử lý một sự tình, sau đó mới đi đến chỗ bát đại Chí Tôn, bành, hấn một cước đạp tới, cửa phòng lập c có bát đại :

- Bản tôn đã sớm hoài nghi ngươi là gian tế, hiện tại xem ra quả là thế! Các vị, ý đồ kẻ này là phân hoá chúng ta liên minh, hẳn chỉ có thể tru!

Lão gia hỏa này, động một chút lại chụp mũ cho hẳn!

Lâm Lạc lạnh lùng cười cười nói:

- Như cái loại người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của như ngươi lại có làm được cái gì, trước mắt nguy hiểm hẳn chỉ biết cầm người khác ngăn cản đao, thật không biết lão gia hỏa ngươi nhiều năm như vậy là sống thế nào!

Thái Cổ Chí Tôn cũng sẽ không như Tử Lôi đến dễ dàng bị kích nộ như vậy, tuy Lâm Lạc đồng dạng để cho sắc mặt hẳn tái xanh, nhưng hẳn cũng không có phát tác đi ra, thậm chí ngay cả da mặt cũng không có nhảy lên thoáng một phát.

Hẳn chỉ là lạnh lùng nhìn xem Lâm Lạc, tựa như là nhìn xem một người chết

Tử Lôi Chí Tôn không làm gì được Lâm Lạc, cũng không có nghĩa là hẳn cũng không được! Luận chiến lực khả năng song phương sà sà nhau, nhưng mà nói đến thân pháp nhanh chóng, hẳn tuyệt đối là một trong hai người mạnh nhất thế gian, một cái khác tự nhiên là Loạn Không Chí Tôn rồi.

Lâm Lạc cũng không phải chân chánh có thể cùng Chí Tôn liều mạng, mà là có ưu thế tốc độ khi thời gian cùng không gian pháp tắc song trọng điệp gia, lúc này mới có thể để cho Tử Lôi Chí Tôn không thể làm gì. Nhưng ở trước mặt Thái Cổ Chí Tôn, cái này không đủ nhìn.

Lâm Lạc không chút nào sợ hãi nhìn chăm chăm vào Thái Cổ Chí Tôn, trong ánh mắt tràn đầy khiêu khích, hẳn vốn hạ quyết tâm từ trên người thằng này đem bốn nguyên thi hoàng ép đi ra!

- Mặc ngươi khẩu trấn hoa sen, hôm nay bản tôn cũng muốn xóa ngươi đi!

Thái Cổ Chí Tôn quay đầu nhìn Loạn Không Chí Tôn cùng Hỏa Linh Chí Tôn, lãnh đạm nói.

- Nếu hai vị lại muốn ngăn trở bản tôn, cái kia bản tôn cũng quay đầu bỏ đi, mặc Lâm Thương La kia chiến lực cường thịnh lại, lại há có thể bị thương bản tôn!

Đây là uy hiếp trắng trợn!

Nhưng hẳn xác thực có vốn liếng như vậy, nguyên nhân chính là hẳn là một trong hai người tốc độ nhanh nhất thế gian, nếu như hẳn một lòng muốn chạy, dù là Loạn Không Chí Tôn cũng nhiều lắm là cùng hẳn duy trì cái không tiến không sau.

Bởi vậy, hẳn và Loạn Không Chí Tôn là hai người có thể không đem Lâm Thương La uy hiếp để ở trong lòng, cùng lắm thì bỏ qua cơ nghiệp chạy trốn.

Đương nhiên nếu không có bất đắc dĩ, ai lại nguyện ý như chó nhà có tang?

Loạn Không Chí Tôn cùng Hỏa Linh Chí Tôn đều là lông mày nhíu một cái, nhưng kháng Lâm liên minh đã chạy một Chí Tôn, cái này há có thể lại tiếp nhận một lần đả kích? Nếu như ngay cả Thái Cổ Chí Tôn cũng rời khỏi đồng minh này mà nói, cái đồng minh này cũng tiếp cận với hồng mất.

Mặc dù hai đại Chí Tôn này có chút cảm kích Lâm Lạc, nhưng dù sao phải dùng đại cục làm trọng, nếu không các nàng sớm có thể một cái tát đập bay Tử Lôi Chí Tôn, cần gì phải cùng hẳn lá mặt lá trái?

Nghĩ đến Lâm Lạc tuy còn không phải Thần Hoàng, nhưng đã có được chiến lực cực kỳ đáng sợ, dù các nàng không ra tay cũng chưa chắc cần sợ Thái Cổ Chí Tôn, liền liếc nhìn nhau, đều im lặng không nói gì.

1575. Chương 1552: Khí Tẩu. (2)

Cửu Tinh Thần Vương nhìn như cùng Chí Tôn chỉ kém một bước, nhưng một bước kia lại khác biệt giống như trời cùng đất ah! Điều này sao có thể!

Lâm Lạc nhún nhún vai, cười nói:

- Người xem, người ngay cả Cửu Tinh Thần Vương nhỏ nhỏ như ta cũng thu không được, còn nói khoác không biết ngượng nói muốn cưới hai đại Chí Tôn, người còn có mặt sao? Ta nếu là người mà nói, đã sớm tìm sợi dây thừng treo cổ mình chết rồi, tránh khỏi mất mặt!

Khuôn mặt của Tử Lôi Chí Tôn không ngừng biến sắc, hắc đường đường là Chí Tôn, một trong chín người mạnh nhất trên trời dưới đất, hạng gì tôn nghiêm, hạng gì cao thượng, nhưng rõ ràng bị người chỉ vào cái mũi mắng, cái này để cho hắn há có thể không thẹn quá hoá giận?

- Nộ Lôi Cuồng Khiếu!

Hắn hét lớn một tiếng, tay phải lại đập, vô số đạo thần lôi lập tức cuồng vũ, hướng về Lâm Lạc trấn áp đi qua.

- Điểm ấy trình độ cũng dám nói khoác không biết ngượng, tự cho là đúng, thật sự là mất mặt ném về tận nhà rồi!

Thân hình Lâm Lạc chớp động, hiện tại hắn còn không đủ tiền vốn cùng Chí Tôn chính diện là địch, nhưng kết hợp thời gian, không gian pháp tắc, hắn đã có chỗ trống quần nhau.

Bành! Bành! Bành!

Một chương của Tử Lôi Chí Tôn bỏ qua, toàn bộ đại diện lập tức bị hắn oanh đến lung lay sắp đổ, cho dù là có Loạn Không Chí Tôn thiết hạ cấm chế cũng vô dụng. Nhưng mặc hắn oanh được náo nhiệt, nhưng Lâm Lạc lại như cá bơi trong điện tránh gấp, thỉnh thoảng đáp lễ hắn một quyền, để cho Tử Lôi Chí Tôn chỉ có thể gào thét.

- Đi ra! Đi ra!

Tử Lôi Chí Tôn nộ đến đỉnh cuồng, ở trước mặt bảy đại Chí Tôn khác hắn ngay cả một Cửu Tinh Thần Vương nhỏ nhỏ cũng thu thập không được, cái này để cho thể diện hắn còn đâu?

Nhưng tuy Lâm Lạc ở chiến lực vẫn không thể cùng hắn buông tay đánh cược một lần, nhưng kém cũng không phải rất xa, mà ở thân pháp cùng tốc độ lại là Tử Lôi Chí Tôn không cách nào bằng được, khiến cho cái chiến đấu này căn bản không có khả năng ở nhất thời bán hội chấm dứt, thậm chí trong thời gian rất dài rất dài cũng có thể giằng co như vậy nữa.

Hí!

Bảy người Thái Cổ Chí Tôn đồng thời rút răng, lúc nào Cửu Tinh Thần Vương đã có tư cách khiêu chiến Chí Tôn? Nhưng Lâm Lạc lại dùng thực sự không thể lại sự thật nói cho bọn hắn biết, trong thiên hạ xác thực có yêu nghiệt như vậy tồn tại!

- Như người như người cũng có tư cách cưới hai vị đại mỹ nhân, người không sợ đường đột giai nhân sao!

Hết lần này tới lần khác Lâm Lạc một bên đánh một bên còn nói châm chọc, đem Tử Lôi Chí Tôn từ đầu đến chân tổn hại mấy lần.

Tử Lôi Chí Tôn ở một nguyên kỷ trước có thể là cao thủ cãi nhau, nhưng sau khi được Tử Lôi chùy lại suốt một nguyên kỷ ẩn cư ở bên trong cánh đồng tuyết, cùng hắn làm bạn chỉ có hưng thú, người tuyết chỉ lưu, lại ở đâu có cơ hội đấu võ mồm?

Chiến lực của hắn xác thực so với Lâm Lạc muốn cao hơn không chỉ một đoạn, nhưng mà ở trên miệng công phu lại thúc ngựa cũng so ra kém, bị Lâm Lạc vu oan lầy từ nhỏ nhìn lên nữ nhân tắm rửa, bài bạc quyết nợ, đem cả người hắn vụn vụn đến như một tên ăn mày đập lấy đại vận mới thăng chức rất nhanh, làm hắn tức giận đến mặt một hồi hồng một hồi thanh.

Lại chiến nửa canh giờ, Tử Lôi Chí Tôn mạnh mẽ quay người lại, phát ra một tiếng thét dài tràn ngập bi muộn, xé mở hư không tiếp biến mất không thấy gì nữa!

Rõ ràng bị Lâm Lạc cứ thế mà cho tức khí bỏ chạy!

Cái này... có thể đem một vị Chí Tôn Thần Hoàng khí chạy, cũng là một loại thực lực ah!

Bảy đại Chí Tôn đồng thời dùng ánh mắt không giống nhau nhìn Lâm Lạc, nhưng không tiếp tục một tia khinh thị đối với Lâm Lạc, Cửu Tinh Thần Vương nào có thể ở trong tay Chí Tôn chống lâu như vậy cũng có thể thắng được bọn hắn nhìn thẳng vào, mấu chốt là có mấy người có thể làm được?

Thái Cổ Chí Tôn đi nhanh hướng Lâm Lạc, trên mặt nhấp nhô lửa giận nói:

- Bản tôn đã sớm hoài nghi ngươi là gian tế, hiện tại xem ra quả là thế! Các vị, ý đồ kẻ này là phân hoá chúng ta liên minh, hắn chỉ có thể tru!

Lão gia hỏa này, động một chút lại chụp mũ cho hắn!

Lâm Lạc lạnh lùng cười cười nói:

- Như cái loại người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của như ngươi lại có làm được cái gì, trước mắt nguy hiểm hắn chỉ biết cầm người khác ngăn cản đao, thật không biết lão gia hỏa ngươi nhiều năm như vậy là sống thế nào!

Thái Cổ Chí Tôn cũng sẽ không như Tử Lôi đến dễ dàng bị kích nộ như vậy, tuy Lâm Lạc đồng dạng để cho sắc mặt hắn tái xanh, nhưng hắn cũng không có phát tác đi ra, thậm chí ngay cả da mặt cũng không có nhảy lên thoáng một phát.

Hắn chỉ là lạnh lùng nhìn xem Lâm Lạc, tựa như là nhìn xem một người chết

Tử Lôi Chí Tôn không làm gì được Lâm Lạc, cũng không có nghĩa là hắn cũng không được! Luận chiến lực khả năng song phương sà sà nhau, nhưng mà nói đến thân pháp nhanh chóng, hắn tuyệt đối là một trong hai người mạnh nhất thế gian, một cái khác tự nhiên là Loạn Không Chí Tôn rồi.

Lâm Lạc cũng không phải chân chánh có thể cùng Chí Tôn liều mạng, mà là có ưu thế tốc độ khi thời gian cùng không gian pháp tắc song trọng điệp gia, lúc này mới có thể để cho Tử Lôi Chí Tôn không thể làm gì. Nhưng ở trước mặt Thái Cổ Chí Tôn, cái này không đủ nhìn.

Lâm Lạc không chút nào sợ hãi nhìn chằm chằm vào Thái Cổ Chí Tôn, trong ánh mắt tràn đầy khiêu khích, hắn vốn hạ quyết tâm từ trên người thằng này đem bốn nguyên thi hoàng ép đi ra!

- Mặc ngươi khẩu trấn hoa sen, hôm nay bản tôn cũng muốn xóa ngươi đi!

Thái Cổ Chí Tôn quay đầu nhìn Loạn Không Chí Tôn cùng Hỏa Linh Chí Tôn, lãnh đạm nói.

- Nếu hai vị lại muốn ngăn trở bản tôn, cái kia bản tôn cũng quay đầu bỏ đi, mặc Lâm Thương La kia chiến lực cường thịnh trở lại, lại há có thể bị thương bản tôn!

Đây là uy hiếp trắng trợn!

Nhưng hắn xác thực có vốn liếng như vậy, nguyên nhân chính là hắn là một trong hai người tốc độ nhanh nhất thế gian, nếu như hắn một lòng muốn chạy, dù là Loạn Không Chí Tôn cũng nhiều lắm là cùng hắn duy trì cái không tiến không sau.

Bởi vậy, hắn và Loạn Không Chí Tôn là hai người có thể không đem Lâm Thương La uy hiếp để ở trong lòng, cùng lắm thì bỏ qua cơ nghiệp chạy trốn.

Đương nhiên nếu không có bất đắc dĩ, ai lại nguyện ý như chó nhà có tang?

Loạn Không Chí Tôn cùng Hỏa Linh Chí Tôn đều là lông mày nhíu một cái, nhưng kháng Lâm liên minh đã chạy một Chí Tôn, cái này há có thể lại tiếp nhận một lần đả kích? Nếu như ngay cả Thái Cổ Chí Tôn cũng rời khỏi đồng minh này mà nói, cái đồng minh này cũng tiếp cận với hồng mất.

Mặc dù hai đại Chí Tôn này có chút cảm kích Lâm Lạc, nhưng dù sao phải dùng đại cục làm trọng, nếu không các nàng sớm có thể một cái tát đập bay Tử Lôi Chí Tôn, cần gì phải cùng hắn lá mặt lá trái?

Nghĩ đến Lâm Lạc tuy còn không phải Thần Hoàng, nhưng đã có được chiến lực cực kỳ đáng sợ, dù các nàng không ra tay cũng chưa chắc cần sợ Thái Cổ Chí Tôn, liền liếc nhìn nhau, đều im lặng không nói gì.

1576. Chương 1553: Vơ Vét Tài Sản, Đột Giết.

Không thể không nói, lần này Lâm Lạc trưng nghĩa ra tay vẫn là để lại ấn tượng thập phần khắc sâu cho các nàng. Từ khi các nàng tiến vào Chí Tôn, liền đứng ở thế gian chi đỉnh, chưa từng hưởng thụ qua cảm thụ bị người “che chở”?

Thái Cổ Chí Tôn lại lần nữa nhìn về phía Lâm Lạc, trong ánh mắt sát khí bốn phía.

Lâm Lạc ba phen mấy bận nhục nhã ái tử hấn, lại cướp lấy gần hai trăm kiện thần liệu trên người bốn nguyên thi hoàng, cái này đều làm Thái Cổ Chí Tôn phát lên sát cơ đầm đặc. Chỉ là lúc trước hấn căn bản không có đem Lâm Lạc để vào mắt, cho tới giờ khắc này, hấn mới ý thức tới thiên phú Lâm Lạc nghịch thiên đến cỡ nào!

Hấn thậm chí hoài nghi, Lâm Lạc có thể không cần Chí Tôn thần khí cũng tiến vào Thần Hoàng hay không!

Cái này nghe như chuyện cười, nhưng Thái Cổ Chí Tôn lại luôn luôn cảm giác như vậy, cái này nói không chừng sẽ trở thành thật!

Hấn tuyệt không cho phép chuyện như vậy phát sinh! Hấn nhất định phải tiêu diệt Lâm Lạc!

Lúc này đây, ai cũng dừng nghĩ ngăn cản hấn!

Chiến lực của Lâm Thương La cường thịnh trở lại, nhưng tốc độ thân pháp lại kém, không cách nào tạo thành uy hiếp tánh mạng đối với Thái Cổ Chí Tôn, nhưng mà Lâm Lạc không giống, nếu tiểu tử này có thể tiến vào Thần Hoàng mà nói... Thái Cổ Chí Tôn bỗng nhiên có loại khẩn trương da đầu run lên!

Không sai, khẩn trương, ngay cả lúc giao đấu với Lâm Thương La cũng không có áp lực lớn như vậy.

- Chết!

Thái Cổ Chí Tôn đồng dạng đẩy ra một chưởng, hướng về Lâm Lạc trấn áp mà đi, chỉ là lúc này đây lại tràn đầy tuế nguyệt tang thương biến hóa, một chưởng này đẩy ra như là chuyện tình trong nháy mắt, lại giống như tuế nguyệt đã trải qua vô số nguyên kỷ, để cho người sinh ra một loại cảm giác cực độ quý dị. . .

Lâm Lạc cười lạnh một tiếng, khởi quyền đón chào nói:

- Lão gia hỏa, ta đã nhẫn ngươi lâu rồi! Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, hiện tại ngươi cũng không có dễ dàng như vậy rồi!

Bành! Bành! Bành!

Quyền chưởng đón chào, bốn nguyên chi lực ầm ầm dật tán, ở trong đại điện chấn động không ngớt. May mắn, người ở chỗ này đồng dạng cũng là Chí Tôn cấp bậc, loại lực lượng trùng kích tràn ra này không có thể đối với bọn họ tạo thành uy hiếp chút nào.

Lâm Lạc trái ngược trước kia cùng Tử Lôi Chí Tôn chiến đấu, dùng trốn tránh làm chủ sách lược, đúng là cùng Thái Cổ Chí Tôn cứng đối cứng, tuy hấn ở trên độ cao pháp tắc không bằng Thái Cổ Chí Tôn, nhưng mà chín đại bốn nguyên pháp tắc tề tụ, hấn nghiễm nhiên đã có tư cách cùng Chí Tôn khiêu chiến!

Cái này làm Chí Tôn khác đều nhú mày không ngớt, càng có một cảm giác may mắn Lâm Lạc đã mất đi tư cách tiến vào Chí Tôn, nếu không hấn trở thành Thần Hoàng, chẳng phải là muốn trở thành Lâm Thương La thứ hai rồi sao?

Nói không chừng so với Lâm Thương La còn cường đại hơn!

- Tiểu tử này như thế nào có được chiến lực đáng sợ như thế?

- Hấn đến tốt cùng là như thế nào có được bốn nguyên chi lực?

- Rõ ràng đã không có Chí Tôn thần khí!

Lục Đại Chí Tôn chẳng ai không lộ ra khó hiểu chi sắc, cái quái thai này thật sự quá dễ cho bọn hấn ngoài ý muốn rồi, vì cái gì thế gian lại sẽ xuất hiện yêu nghiệt như thế?

- Dám cùng bản tôn liều mạng, người còn chưa đủ tư cách!

Thái Cổ Chí Tôn rống to một tiếng, thân hình khê run, từng bóng người từ thể nội hần tuôn ra, lập tức xuất hiện 100 Thái Cổ Chí Tôn, đồng thời dùng ánh mắt hàn khí lạnh lạnh nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc.

Chiến đến lúc này, hần rốt cục tể ra đại sát chiêu!

Lâm Lạc cũng lộ ra nghiêm nghị chi sắc, tất cả Chí Tôn tự nhiên đều có bốn sự ẩn giấu của bọn hần, đơn giản sẽ không triển lộ ra, hiện tại cái này tuy khả năng không phải sát chiêu mạnh nhất của Thái Cổ Chí Tôn, nhưng uy lực tuyệt không thể khinh thường.

XIU....XIU... XÍU...UU!, trăm Thái Cổ Chí Tôn đồng thời hướng Lâm Lạc triển khai công kích, phong khóa hết thấy lộ tuyến có thể trốn chạy của hần!

Lâm Lạc đem chín đạo bốn nguyên pháp tắc vận chuyển tới cực hạn, ở bên trong một tiếng thét dài, hần vùng quyền như mưa, hướng về tất cả Thái Cổ Chí Tôn oanh qua.

Bành! Bành! Bành! Bành! Bành! Bành!

Chỗ tay đâm qua, nguyên một đám Thái Cổ Chí Tôn đều bị hần xua nát, nhưng hần cũng liên tiếp bị đánh trúng, những Thái Cổ Chí Tôn huyền hóa ra đến này tuy không thể linh hoạt như bản thể, tự do sử dụng thời gian pháp tắc, nhưng trong công kích đều mang theo bốn nguyên chi lực, trực tiếp đối với thôn phệ thân thể của Lâm Lạc tạo thành trọng thương.

Lâm Lạc thổ huyết liên tục, nhưng tất cả phân thân Thái Cổ Chí Tôn cũng bị hần oanh không còn một mống, chỉ còn lại có bản thể Thái Cổ Chí Tôn oanh ra một chưởng, uy thế so với 99 phân thân trước khi cộng lại còn cường đại hơn!

- Trăm nguyên trở về cơ thể, ma kha sát!

Thái Cổ Chí Tôn mang theo một tia dữ tợn hướng Lâm Lạc oanh tới.

Thân hình Lâm Lạc chớp động, thời gian pháp tắc cùng không gian pháp tắc đồng thời vận chuyển, hướng về ngoài điện phi tốc nhảy đi.

- Trốn cũng không thoát!

Thái Cổ Chí Tôn dùng thời gian lưu gia tốc bản thân, cũng đồng thời chậm lại tốc độ của Lâm Lạc, một chưởng như núi, đối với Lâm Lạc hung hăng trấn áp mà đi.

Thân hình Lâm Lạc chợt hiện, mà Thái Cổ Chí Tôn thì Như Ảnh Tùy Hình, một cái đại thủ cách Lâm Lạc bất quá mười trượng, nhưng lại đang không ngừng tiếp cận lấy.

- Nơi này chơi không vui!

Lâm Lạc đột nhiên quay người dừng lại, tay phải vùng lên, trong tay thành linh nhiều hơn một vật.

Không phải vật, mà là một người!

Thái Cổ Chí Tôn bỗng nhiên dừng tay, trong hai mắt mãnh liệt bắn ra lửa giận điên cuồng:

- Người cái tiểu nhân hèn hạ này, nhanh thả nhi tử ta ra!

Tầm một bị Lâm Lạc ngăn cản trước người kia, thành linh đúng là Tinh Vô Ngân!

Lâm Lạc trước đó đi trước xử lý một sự tình, đúng là đi bắt Tinh Vô Ngân qua. Hần bởi vì đánh chủ ý bốn nguyên thi hoàng của Thái Cổ Chí Tôn, tự nhiên phải nắm giữ chút ít thể đánh bạc rồi. . .

Tinh Vô Ngân không thể nghi ngờ có đủ phân lượng như vậy.

- Nói nhảm, người là Chí Tôn Thần Hoàng, ta mới chỉ là Cửu Tinh Thần Vương, người theo ta giảng hèn hạ sao?

Lâm Lạc nắm cổ Tinh Vô Ngân, Xùy~~ nói.

Đường đường Chí Tôn Thần Hoàng muốn một Cửu Tinh Thần Vương cùng hấn chính diện là địch, bản thân cái này là sự tình cực kỳ hèn hạ, thực coi Lâm Lạc là ngốc hay sao?

- Đáng giận tiểu bối!

Mặt mũi Thái Cổ Chí Tôn tràn đầy giận dữ, nhưng mà con độc nhất bị Lâm Lạc niết trong tay, hôn mê chưa tỉnh, lại để cho hắn chỉ có thể thu tay.

- Thả con ta, bản tôn tha cho ngươi một mạng!

Lâm Lạc cười ha ha, lắc đầu nói:

- Lão gia hỏa, ngươi muốn giết ta cũng không phải sự tình một ngày hay hai ngày, trước kia ngươi làm không được, hiện tại ngươi làm không được, tương lai ngươi càng làm không được! Muốn dùng một câu linh tinh đòi con của ngươi, cái này không khỏi cũng quá đơn giản!

- Ngươi đến tốt cùng muốn như thế nào?

Thái Cổ Chí Tôn áp chế lửa giận, nhưng tánh mạng ái tử bị nắm giữ ở trong tay người khác, hắn lại há có thể bình tĩnh được.

1577. Chương 1553: Vơ Vét Tài Sản, Đột Giết.

Không thể không nói, lần này Lâm Lạc trưng nghĩa ra tay vẫn là để lại ấn tượng thập phần khắc sâu cho các nàng. Từ khi các nàng tiến vào Chí Tôn, liền đứng ở thế gian chi đỉnh, chưa từng hưởng thụ qua cảm thụ bị người “che chở”?

Thái Cổ Chí Tôn lại lần nữa nhìn về phía Lâm Lạc, trong ánh mắt sát khí bốn phía.

Lâm Lạc ba phen mấy bận nhục nhã ái tử hắn, lại cướp lấy gần hai trăm kiện thần liệu trên người bốn nguyên thi hoàng, cái này đều làm Thái Cổ Chí Tôn phát lên sát cơ đậm đặc. Chỉ là lúc trước hắn căn bản không có đem Lâm Lạc để vào mắt, cho tới giờ khắc này, hắn mới ý thức tới thiên phú Lâm Lạc nghịch thiên đến cỡ nào!

Hắn thậm chí hoài nghi, Lâm Lạc có thể không cần Chí Tôn thần khí cũng tiến vào Thần Hoàng hay không!

Cái này nghe như chuyện cười, nhưng Thái Cổ Chí Tôn lại luôn luôn cảm giác như vậy, cái này nói không chừng sẽ trở thành thật!

Hắn tuyệt không cho phép chuyện như vậy phát sinh! Hắn nhất định phải tiêu diệt Lâm Lạc!

Lúc này đây, ai cũng đừng nghĩ ngăn cản hắn!

Chiến lực của Lâm Thương La cường thịnh trở lại, nhưng tốc độ thân pháp lại kém, không cách nào tạo thành uy hiếp tánh mạng đối với Thái Cổ Chí Tôn, nhưng mà Lâm Lạc không giống, nếu tiểu tử này có thể tiến vào Thần Hoàng mà nói... Thái Cổ Chí Tôn bỗng nhiên có loại khẩn trương da đầu run lên!

Không sai, khẩn trương, ngay cả lúc giao đấu với Lâm Thương La cũng không có áp lực lớn như vậy.

- Chết!

Thái Cổ Chí Tôn đồng dạng đẩy ra một chương, hướng về Lâm Lạc trấn áp mà đi, chỉ là lúc này đây lại tràn đầy tuế nguyệt tang thương biến hóa, một chương này đẩy ra như là chuyện tình trong nháy mắt, lại giống như tuế nguyệt đã trải qua vô số nguyên kỷ, để cho người sinh ra một loại cảm giác cực độ quỷ dị. . .

Lâm Lạc cười lạnh một tiếng, khởi quyền đón chào nói:

- Lão gia hỏa, ta đã nhẫn ngươi lâu rồi! Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, hiện tại ngươi cũng không có dễ dàng như vậy rồi!

Bành! Bành! Bành!

Quyền chưởng đón chào, bốn nguyên chi lực âm âm dật tán, ở trong đại điện chấn động không ngớt. May mắn, người ở chỗ này đồng dạng cũng là Chí Tôn cấp bậc, loại lực lượng trùng kích tràn ra này không có thể đối với bọn họ tạo thành uy hiếp chút nào.

Lâm Lạc trái ngược trước kia cùng Tử Lôi Chí Tôn chiến đấu, dùng trốn tránh làm chủ sách lược, đúng là cùng Thái Cổ Chí Tôn cứng đối cứng, tuy hấn ở trên độ cao pháp tắc không bằng Thái Cổ Chí Tôn, nhưng mà chín đại bốn nguyên pháp tắc tề tụ, hấn nghiêm nhiên đã có tư cách cùng Chí Tôn khiêu chiến!

Cái này làm Chí Tôn khác đều nhúu mày không ngớt, càng có một cảm giác may mắn Lâm Lạc đã mất đi tư cách tiến vào Chí Tôn, nếu không hấn trở thành Thần Hoàng, chẳng phải là muốn trở thành Lâm Thương La thứ hai rồi sao?

Nói không chừng so với Lâm Thương La còn cường đại hơn!

- Tiểu tử này như thế nào có được chiến lực đáng sợ như thế?
- Hấn đến tốt cùng là như thế nào có được bốn nguyên chi lực?
- Rõ ràng đã không có Chí Tôn thần khí!

Lục Đại Chí Tôn chẳng ai không lộ ra khó hiểu chi sắc, cái quái thai này thật sự quá dễ cho bọn hấn ngoài ý muốn rồi, vì cái gì thể gian lại sẽ xuất hiện yêu nghiệt như thế?

- Dám cùng bản tôn liều mạng, người còn chưa đủ tư cách!

Thái Cổ Chí Tôn rống to một tiếng, thân hình khê run, từng bóng người từ thể nội hấn tuôn ra, lập tức xuất hiện 100 Thái Cổ Chí Tôn, đồng thời dùng ánh mắt hàn khí lạnh lạnh nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc.

Chiến đến lúc này, hấn rốt cục té ra đại sát chiêu!

Lâm Lạc cũng lộ ra nghiêm nghị chi sắc, tất cả Chí Tôn tự nhiên đều có bốn sự ẩn giấu của bọn hấn, đơn giản sẽ không triển lộ ra, hiện tại cái này tuy khả năng không phải sát chiêu mạnh nhất của Thái Cổ Chí Tôn, nhưng uy lực tuyệt không thể khinh thường.

XIU...XIU... XÍU...UU!, trăm Thái Cổ Chí Tôn đồng thời hướng Lâm Lạc triển khai công kích, phong khóa hết thấy lộ tuyến có thể trốn chạy của hấn!

Lâm Lạc đem chín đạo bốn nguyên pháp tắc vận chuyển tới cực hạn, ở bên trong một tiếng thét dài, hấn vùng quyền như mưa, hướng về tất cả Thái Cổ Chí Tôn oanh qua.

Bành! Bành! Bành! Bành! Bành! Bành!

Chỗ tay đâm qua, nguyên một đám Thái Cổ Chí Tôn đều bị hấn xua nát, nhưng hấn cũng liên tiếp bị đánh trúng, những Thái Cổ Chí Tôn huyền hóa ra đến này tuy không thể linh hoạt như bản thể, tự do sử dụng thời gian pháp tắc, nhưng trong công kích đều mang theo bốn nguyên chi lực, trực tiếp đối với thôn phệ thân thể của Lâm Lạc tạo thành trọng thương.

Lâm Lạc thổ huyết liên tục, nhưng tất cả phân thân Thái Cổ Chí Tôn cũng bị hấn oanh không còn một mống, chỉ còn lại có bản thể Thái Cổ Chí Tôn oanh ra một chưởng, uy thế so với 99 phân thân trước khi cộng lại còn cường đại hơn!

- Trăm nguyên trở về cơ thể, ma kha sát!

Thái Cổ Chí Tôn mang theo một tia dữ tợn hướng Lâm Lạc oanh tới.

Thân hình Lâm Lạc chớp động, thời gian pháp tắc cùng không gian pháp tắc đồng thời vận chuyển, hướng về ngoài điện phi tốc nhảy đi.

- Trốn cũng không thoát!

Thái Cổ Chí Tôn dùng thời gian lưu gia tốc bản thân, cũng đồng thời chậm lại tốc độ của Lâm Lạc, một chưởng như núi, đối với Lâm Lạc hung hăng trấn áp mà đi.

Thân hình Lâm Lạc chợt hiện, mà Thái Cổ Chí Tôn thì Như Ảnh Tùy Hình, một cái đại thủ cách Lâm Lạc bất quá mười trượng, nhưng lại đang không ngừng tiếp cận lấy.

- Nơi này chơi không vui!

Lâm Lạc đột nhiên quay người dừng lại, tay phải vung lên, trong tay thành linh nhiều hơn một vật.

Không phải vật, mà là một người!

Thái Cổ Chí Tôn bỗng nhiên dừng tay, trong hai mắt mãnh liệt bắn ra lửa giận điên cuồng:

- Người cái tiểu nhân hèn hạ này, nhanh thả nhi tử ta ra!

Tấm mộc bị Lâm Lạc ngăn cản trước người kia, thành linh đúng là Tinh Vô Ngân!

Lâm Lạc trước đó đi trước xử lý một sự tình, đúng là đi bắt Tinh Vô Ngân qua. Hắn bởi vì đánh chủ ý bổn nguyên thi hoàng của Thái Cổ Chí Tôn, tự nhiên phải nắm giữ chút ít thẻ đánh bạc rồi. . .

Tinh Vô Ngân không thể nghi ngờ có đủ phân lượng như vậy.

- Nói nhảm, người là Chí Tôn Thần Hoàng, ta mới chỉ là Cửu Tinh Thần Vương, người theo ta giảng hèn hạ sao?

Lâm Lạc nắm cổ Tinh Vô Ngân, Xùy~~ nói.

Đường đường Chí Tôn Thần Hoàng muốn một Cửu Tinh Thần Vương cùng hắn chính diện là địch, bản thân cái này là sự tình cực kỳ hèn hạ, thực coi Lâm Lạc là ngốc hay sao?

- Đáng giận tiểu bối!

Mặt mũi Thái Cổ Chí Tôn tràn đầy giận dữ, nhưng mà con độc nhất bị Lâm Lạc niết trong tay, hôn mê chưa tỉnh, lại để cho hắn chỉ có thể thu tay.

- Thả con ta, bản tôn tha cho người một mạng!

Lâm Lạc cười ha ha, lắc đầu nói:

- Lão gia hỏa, người muốn giết ta cũng không phải sự tình một ngày hay hai ngày, trước kia người làm không được, hiện tại người làm không được, tương lai người càng làm không được! Muốn dùng một câu linh tinh đòi con của người, cái này không khỏi cũng quá đơn giản!

- Người đến tốt cùng muốn như thế nào?

Thái Cổ Chí Tôn áp chế lửa giận, nhưng tánh mạng ái tử bị nắm giữ ở trong tay người khác, hắn lại há có thể bình tĩnh được.

1578. Chương 1553: Vơ Vét Tài Sản, Đột Giết.

Không thể không nói, lần này Lâm Lạc trương nghĩa ra tay vẫn là để lại ấn tượng thập phần khắc sâu cho các nàng. Từ khi các nàng tiến vào Chí Tôn, liền đứng ở thế gian chi đỉnh, chưa từng hưởng thụ qua cảm thụ bị người “che chở”?

Thái Cổ Chí Tôn lại lần nữa nhìn về phía Lâm Lạc, trong ánh mắt sát khí bốn phía.

Lâm Lạc ba phen mấy bận nhục nhã ái tử hắn, lại cướp lấy gần hai trăm kiện thần liệu trên người bổn nguyên thi hoàng, cái này đều làm Thái Cổ Chí Tôn phát lên sát cơ đầm đặc. Chỉ là lúc trước hắn căn bản không có đem Lâm Lạc để vào mắt, cho tới giờ khắc này, hắn mới ý thức tới thiên phú Lâm Lạc nghịch thiên đến cỡ nào!

Hắn thậm chí hoài nghi, Lâm Lạc có thể không cần Chí Tôn thần khí cũng tiến vào Thần Hoàng hay không!

Cái này nghe như chuyện cười, nhưng Thái Cổ Chí Tôn lại luôn luôn cảm giác như vậy, cái này nói không chừng sẽ trở thành thật!

Hắn tuyệt không cho phép chuyện như vậy phát sinh! Hắn nhất định phải tiêu diệt Lâm Lạc!

Lúc này đây, ai cũng dừng nghĩ ngăn cản hắn!

Chiến lược của Lâm Thương La cường thịnh trở lại, nhưng tốc độ thân pháp lại kém, không cách nào tạo thành uy hiếp tán mạng đối với Thái Cổ Chí Tôn, nhưng mà Lâm Lạc không giống, nếu tiểu tử này có thể tiến vào Thần Hoàng mà nói... Thái Cổ Chí Tôn bỗng nhiên có loại khẩn trương da đầu run lên!

Không sai, khẩn trương, ngay cả lúc giao đấu với Lâm Thương La cũng không có áp lực lớn như vậy.

- Chết!

Thái Cổ Chí Tôn đồng dạng đẩy ra một chưởng, hướng về Lâm Lạc trấn áp mà đi, chỉ là lúc này đây lại tràn đầy tuế nguyệt tang thương biến hóa, một chưởng này đẩy ra như là chuyện tình trong nháy mắt, lại giống như tuế nguyệt đã trải qua vô số nguyên kỷ, để cho người sinh ra một loại cảm giác cực độ quý dị. . .

Lâm Lạc cười lạnh một tiếng, khởi quyền đón chào nói:

- Lão gia hỏa, ta đã nhẫn người lâu rồi! Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, hiện tại người cũng không có dễ dàng như vậy rồi!

Bành! Bành! Bành!

Quyền chưởng đón chào, bốn nguyên chi lực âm âm dật tán, ở trong đại điện chấn động không ngớt. May mắn, người ở chỗ này đồng dạng cũng là Chí Tôn cấp bậc, loại lực lượng trùng kích tràn ra này không có thể đối với bọn họ tạo thành uy hiếp chút nào.

Lâm Lạc trái ngược trước kia cùng Tử Lôi Chí Tôn chiến đấu, dùng trốn tránh làm chủ sách lược, đúng là cùng Thái Cổ Chí Tôn cứng đối cứng, tuy hấn ở trên độ cao pháp tắc không bằng Thái Cổ Chí Tôn, nhưng mà chín đại bốn nguyên pháp tắc tề tụ, hấn nghiêm nhiên đã có tư cách cùng Chí Tôn khiêu chiến!

Cái này làm Chí Tôn khác đều nhú mày không ngớt, càng có một cảm giác may mắn Lâm Lạc đã mất đi tư cách tiến vào Chí Tôn, nếu không hấn trở thành Thần Hoàng, chẳng phải là muốn trở thành Lâm Thương La thứ hai rồi sao?

Nói không chừng so với Lâm Thương La còn cường đại hơn!

- Tiểu tử này như thế nào có được chiến lược đáng sợ như thế?

- Hấn đến tột cùng là như thế nào có được bốn nguyên chi lực?

- Rõ ràng đã không có Chí Tôn thần khí!

Lục Đại Chí Tôn chẳng ai không lộ ra khó hiểu chi sắc, cái quái thai này thật sự quá dễ cho bọn hấn ngoài ý muốn rồi, vì cái gì thế gian lại sẽ xuất hiện yêu nghiệt như thế?

- Dám cùng bản tôn liều mạng, người còn chưa đủ tư cách!

Thái Cổ Chí Tôn rống to một tiếng, thân hình khê run, từng bóng người từ thể nội hấn tuôn ra, lập tức xuất hiện 100 Thái Cổ Chí Tôn, đồng thời dùng ánh mắt hàn khí lạnh lạnh nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc.

Chiến đến lúc này, hấn rốt cục té ra đại sát chiêu!

Lâm Lạc cũng lộ ra nghiêm nghị chi sắc, tất cả Chí Tôn tự nhiên đều có bốn sự ẩn giấu của bọn hấn, đơn giản sẽ không triển lộ ra, hiện tại cái này tuy khả năng không phải sát chiêu mạnh nhất của Thái Cổ Chí Tôn, nhưng uy lực tuyệt không thể khinh thường.

XIU...XIU... XÍU...UU!, trăm Thái Cổ Chí Tôn đồng thời hướng Lâm Lạc triển khai công kích, phong khóa hết thấy lộ tuyến có thể trốn chạy của hấn!

Lâm Lạc đem chín đạo bốn nguyên pháp tắc vận chuyển tới cực hạn, ở bên trong một tiếng thét dài, hấn vùng quyền như mưa, hướng về tất cả Thái Cổ Chí Tôn oanh qua.

Bành! Bành! Bành! Bành! Bành! Bành!

Chỗ tay đâm qua, nguyên một đám Thái Cổ Chí Tôn đều bị hấn xua nát, nhưng hấn cũng liên tiếp bị đánh trúng, những Thái Cổ Chí Tôn huyền hóa ra đến này tuy không thể linh hoạt như bản thể, tự do sử dụng

thời gian pháp tắc, nhưng trong công kích đều mang theo bốn nguyên chi lực, trực tiếp đối với thôn phệ thân thể của Lâm Lạc tạo thành trọng thương.

Lâm Lạc thổ huyết liên tục, nhưng tất cả phân thân Thái Cổ Chí Tôn cũng bị hấn oanh không còn một mống, chỉ còn lại có bản thể Thái Cổ Chí Tôn oanh ra một chưởng, uy thế so với 99 phân thân trước khi cộng lại còn cường đại hơn!

- Trăm nguyên trở về cơ thể, ma kha sát!

Thái Cổ Chí Tôn mang theo một tia dữ tợn hướng Lâm Lạc oanh tới.

Thân hình Lâm Lạc chớp động, thời gian pháp tắc cùng không gian pháp tắc đồng thời vận chuyển, hướng về ngoài điện phi tốc nhảy đi.

- Trốn cũng không thoát!

Thái Cổ Chí Tôn dùng thời gian lưu gia tốc bản thân, cũng đồng thời chậm lại tốc độ của Lâm Lạc, một chưởng như núi, đối với Lâm Lạc hung hăng trấn áp mà đi.

Thân hình Lâm Lạc chợt hiện, mà Thái Cổ Chí Tôn thì Như Ảnh Tùy Hình, một cái đại thủ cách Lâm Lạc bất quá mười trượng, nhưng lại đang không ngừng tiếp cận lấy.

- Nơi này chơi không vui!

Lâm Lạc đột nhiên quay người dừng lại, tay phải vung lên, trong tay thành linh nhiều hơn một vật.

Không phải vật, mà là một người!

Thái Cổ Chí Tôn bỗng nhiên dừng tay, trong hai mắt mãnh liệt bắn ra lửa giận điên cuồng:

- Người cái tiểu nhân hèn hạ này, nhanh thả nhi tử ta ra!

Trong nội tâm Lâm Lạc vui vẻ, chỉ cần đạt được những thần liệu này, hẳn tuyệt đối có thể đạt được lực lượng tích lũy đủ mức phá vỡ mà vào Chí Tôn chi cảnh, đến lúc đó hẳn thực sự có thể thiên hạ tung hoành, không kiêng kị bất luận kẻ nào!

- Ha ha ha, cộc sinh ý này, lão tử không đồng ý!

Ở bên trong một tiếng cuồng tiếu, một thân hình khôi ngô bỗng nhiên giết ra, dùng tốc độ vô cùng nhanh giết đến trước mặt Lâm Lạc, vung lên một quyền liên hướng lấy Tinh Vô Ngân oanh qua!

Một quyền này, vừa nhanh vừa độc!

BA~, một đoàn huyết hoa tóe lên, Tinh Vô Ngân trong hôn mê ngay cả cơ hội kêu thảm thiết cũng không có, trực tiếp bị xóa đi thân hồn, bụi quy bụi, đất về với đất rồi!

Lâm Thương La phát phát tay, tựa hồ muốn phủi vết máu dính kia, hướng mọi người lộ ra một vòng cuồng tiếu.

Chẳng ai ngờ rằng Lâm Thương La sẽ ở trong lúc máu chốt này nhúng một tay, mà càng không nghĩ đến mục tiêu hẳn lựa chọn công kích lại sẽ là Tinh Vô Ngân!

Hắn có thể nói là Chí Tôn chiến lực mạnh nhất thế gian, muốn đuổi giết một gã Cửu Tinh Thần Vương mất đi ý thức, cái này vẫn không thể dễ như trở bàn tay mà nói, vậy thì thực sự không mặt mũi nào lại đứng ở nơi này rồi.

Người khác không rõ ràng lắm Lâm Thương La tại sao phải làm như vậy, nhưng Lâm Lạc biết rõ!

Nếu để cho Lâm Lạc được bốn nguyên thi hoàng kia mà nói, trong bốn nguyên thi hoàng có gần 3000 khối thần liệu, như vậy Lâm Lạc luyện hóa xong nhất định có thể xông lên Chí Tôn vị! Mà một khi Lâm Lạc trở thành Chí Tôn thứ mười thế gian, cái này ý vị như thế nào?

Không nói trước Lâm Lạc có thể đạt tới chiến lực như thế nào, chỉ cần là Chí Tôn thì dễ giết đấy sao? Lúc trước Tử Lôi Chí Tôn tiền nhiệm sẽ vẫn lạc, cũng là bởi vì bị Lâm Thương La bức tử chiến, nếu không một Chí Tôn muốn chạy vẫn có vài phần nắm chắc đấy!

Lâm Lạc đã trở thành Chí Tôn mới, ý nghĩa Lâm Thương La vĩnh viễn không cách nào đạt được tám đạo bốn nguyên pháp tắc truyền thừa, cái này hẳn sao có thể nhẫn!

Cho nên, hẳn phải đi ra phá hư cộc giao dịch này!

- Lâm Thương La...

Thái Cổ Chí Tôn chợt quát một tiếng, hai mắt trừng đến rất tròn, con nổi dãi duy nhất bị giết chết tại chỗ, mà hẳn lại chỉ có thể trơ mắt nhìn, cái này là thống khổ bức nào!

- Chết!

Hắn lại rít gào một tiếng, thân hình đập ra, lập tức hóa thân trăm đạo, nhao nhao hướng về Lâm Thương La trấn giết đi qua.

- Hừ, Tinh Cửu Nguyên ngươi cũng muốn cùng lão tử solo?

Trong ánh mắt Lâm Thương La lóe lên sát khí, bỗng nhiên ra quyền, bành, một đạo sóng xung kích tuôn ra, hướng về bốn phương tám hướng bức bắn đi.

Bành! Bành! Bành! Bành!

Lực lượng cuốn qua, những phân thân Thái Cổ Chí Tôn kia ai cũng bị oanh đánh nát bấy, lập tức biến mất ở trong hư không, mà chân thân của Thái Cổ Chí Tôn lại giết đến trước người Lâm Thương La, một chưởng chụp về phía đỉnh đầu Lâm Thương La.

- Muốn chết!

Lâm Thương La lại ra một quyền, phát sau mà tới trước, ở trước khi một quyền này của Thái Cổ Chí Tôn đánh tới, oanh ở trên lòng bàn tay của đối phương.

Một cổ đại lực tràn trề không thể ngăn cản lập tức đánh bay Thái Cổ Chí Tôn, ở trong trời cao xẹt qua một đường vòng cung thật dài, mà Lâm Thương La lại ngạo nghễ đứng thẳng, thần sắc tràn đầy khinh thường.

Lượn đơn đả độc đầu, thôn phệ một đạo chính là mạnh nhất trong chín đạo bốn nguyên pháp tắc!

- Lâm Thương La!

Bọn người Loạn Không Chí Tôn nhao nhao gầm lên, ngay ngắn cùng Thái Cổ Chí Tôn sóng vai mà đứng, mặc kệ bọn họ tầm đó có xấu xa gì, nhưng ở thái độ đối phó Lâm Thương La là tuyệt đối nhất trí.

Lâm Thương La cười ha ha, hoàn quét bảy đại Chí Tôn nói:

- Lại muốn ý vào nhiều người sao? Lần này lão tử cũng học tinh minh chút ít rồi, không phải chỉ có các người mới biết được kết minh, Tử Lôi lão đệ, xuất hiện đi!

Cái gì!

Bảy đại Chí Tôn đều là tinh nhân máy động, Tử Lôi lão đệ? Dưới gầm trời này có thể nhận được một tiếng xưng hô này chỉ có một người, đó chính là Tử Lôi Chí Tôn!

Ở trong ánh mắt bảy đại Chí Tôn kinh ngạc không hiểu, hư không xé rách, một bóng người màu đen đi nhanh ra, trên mặt lưng lẩy bằng sương vụn năm không thay đổi, không phải là Tử Lôi Chí Tôn trước kia không có thể đuổi giết Lâm Lạc mà bị khí đi sao?

Hắn vậy mà lựa chọn cùng Lâm Thương La thông đồng làm vậy?

- Không nên dùng loại ánh mắt này nhìn chằm chằm vào bản tôn!

Tử Lôi Chí Tôn nhàn nhạt nói ra.

- Chẳng lẽ Thiên Địa đại đạo có quy định, bản tôn chỉ có thể cùng các người kết minh? Nói sau, hai vị Chí Tôn đã không chịu gả cho ta, cái kia bản tôn cùng Lâm huynh kết minh lại cùng các người có quan hệ gì?

- Ha ha, nói hay lắm!

Lâm Thương La vỗ tay cười to.

- Hai nữ nhân này mấy nguyên kỷ cũng không có được nam nhân thoải mái, trong nội tâm không biết nghĩ đến có bao nhiêu lợi hại, hết lần này tới lần khác còn bày ra một bộ thánh khiết tiên nữ, phi, nhìn lại để cho lão tử buồn nôn!

- Lâm Thương La, người đủ có hay không!

Lâm Lạc động thân mà ra, hướng về Lâm Thương La cùng Tử Lôi Chí Tôn trợn mắt nhìn, bất kể nói thế nào, Loạn Không Chí Tôn cùng Hỏa Linh Chí Tôn đều là người cho hắn đại ân, hắn quả quyết không có khả năng trở mặt nhìn hai nữ bị người vu oan. . . .

- Sách, ngay cả chất trai của lão tử cũng đối với hai bà nương này động tâm? Tử Lôi lão đệ, xem ra người muốn ôm mỹ nhân, đối thủ cạnh tranh còn không ít đây!

Lâm Thương La lại là một hồi cười to.

1581. Chương 1554: Trở Mặt Mà Đi. (1)

Lúc này, sáu người Loạn Không Chí Tôn cũng theo sát tới, thấy một màn như vậy đều không có nhúng tay, vạn nhất Lâm Lạc bị “Đả kích” giết chết Tinh Vô Ngân, cái này chẳng phải là bảy đại Chí Tôn tầm đó chế tạo mâu thuẫn sao?

Lâm Lạc mỉm cười nói:

- Một vị nhi tử Chí Tôn như thế nào cũng có thể bán cái giá tốt, bằng không thì chẳng phải là xem thường người làm cha như người sao? Như vậy đi, ta chỉ muốn bốn nguyên thi hoàng của ngươi là đủ rồi!

- Cái gì!

Thái Cổ Chí Tôn trợn mắt tròn xoe, lửa giận lập tức bão táp mà thăng, hấn hít và một hơi thật sâu nói.

- Khẩu vị của ngươi quá lớn!

- Vậy sao?

Lâm Lạc tay phải xiết chặt, cấn cấn cấn, cần cổ của Tinh Vô Ngân lập tức bộc phát ra một hồi thanh âm khớp xương gãy, hấn cười tủm tỉm nhìn xem Thái Cổ Chí Tôn, ý uy hiếp mở ra hoàn toàn.

- Ngươi...

Thái Cổ Chí Tôn chỉ tay gầm lên, thân là một đời Chí Tôn, hấn lúc nào bị người vợ vét tài sản qua? Hấn hận không thể đem Lâm Lạc băm thây vạn đoạn, nhưng Tinh Vô Ngân lại là con nối dõi duy nhất của hấn, được hấn dỉ thường yêu thương!

Thay đổi những người khác cũng coi như rồi, không phải Chí Tôn căn bản không có người có thể làm gì được Tinh Vô Ngân có thời gian ngược tổ thể chất, nhưng hết lần này tới lần khác gặp được quái thai Lâm Lạc này, Cửu Tinh Thần Vương liền có thể sử dụng bốn nguyên chi lực, đủ để một kích đuổi giết Tinh Vô Ngân!

Thái Cổ Chí Tôn nộ trùng Lâm Lạc một hồi, cuối cùng hất tay áo lên nói:

- Tốt, bản tôn đáp ứng!

Trong nội tâm Lâm Lạc vui vẻ, chỉ cần đạt được những thần liệu này, hấn tuyệt đối có thể đạt được lực lượng tích lũy đủ mức phá vỡ mà vào Chí Tôn chi cảnh, đến lúc đó hấn thực sự có thể thiên hạ tung hoành, không kiêng kị bất luận kẻ nào!

- Ha ha ha, cộc sinh ý này, lão tử không đồng ý!

Ở bên trong một tiếng cuồng tiếu, một thân hình khôi ngô bỗng nhiên giết ra, dùng tốc độ vô cùng nhanh giết đến trước mặt Lâm Lạc, vung lên một quyền liền hướng lấy Tinh Vô Ngân oanh qua!

Một quyền này, vừa nhanh vừa độc!

BA~, một đoàn huyết hoa tóe lên, Tinh Vô Ngân trong hôn mê ngay cả cơ hội kêu thảm thiết cũng không có, trực tiếp bị xóa đi thân hồn, bụi quy bụi, đất về với đất rồi!

Lâm Thương La phát phát tay, tựa hồ muốn phủi vết máu dính kia, hướng mọi người lộ ra một vòng cuồng tiếu.

Chẳng ai ngờ rằng Lâm Thương La sẽ ở trong lúc máu chốt này nhúng một tay, mà càng không nghĩ đến mục tiêu hấn lựa chọn công kích lại sẽ là Tinh Vô Ngân!

Hấn có thể nói là Chí Tôn chiến lực mạnh nhất thế gian, muốn đuổi giết một gã Cửu Tinh Thần Vương mất đi ý thức, cái này vẫn không thể dễ như trở bàn tay mà nói, vậy thì thực sự không mặt mũi nào lại đứng ở nơi này rồi.

Người khác không rõ ràng lắm Lâm Thương La tại sao phải làm như vậy, nhưng Lâm Lạc biết rõ!

Nếu để cho Lâm Lạc được bốn nguyên thi hoàng kia mà nói, trong bốn nguyên thi hoàng có gần 3000 khối thần liệu, như vậy Lâm Lạc luyện hóa xong nhất định có thể xông lên Chí Tôn vị! Mà một khi Lâm Lạc trở thành Chí Tôn thứ mười thế gian, cái này ý vị như thế nào?

Không nói trước Lâm Lạc có thể đạt tới chiến lực như thế nào, chỉ cần là Chí Tôn thì dễ giết đấy sao? Lúc trước Tử Lôi Chí Tôn tiên nhiệm sẽ vẫn lạc, cũng là bởi vì bị Lâm Thương La bức tử chiến, nếu không một Chí Tôn muốn chạy vẫn có vài phần nắm chắc đấy!

Lâm Lạc đã trở thành Chí Tôn mới, ý nghĩa Lâm Thương La vĩnh viễn không cách nào đạt được tám đạo bốn nguyên pháp tắc truyền thừa, cái này hấn sao có thể nhẫn!

Cho nên, hần phải đi ra phá hư cục giao dịch này!

- Lâm Thương La...

Thái Cổ Chí Tôn chợt quát một tiếng, hai mắt trũng đến rất tròn, con nổi dãi duy nhất bị giết chết tại chỗ, mà hần lại chỉ có thể trở mắt nhìn, cái này là thống khổ bậc nào!

- Chết!

Hần lại rít gào một tiếng, thân hình đập ra, lập tức hóa thân trăm đạo, nhao nhao hướng về Lâm Thương La trấn giết đi qua.

- Hừ, Tinh Cửu Nguyên ngươi cũng muốn cùng lão tử solo?

Trong ánh mắt Lâm Thương La lóe lên sát khí, bỗng nhiên ra quyền, bành, một đạo sóng xung kích tuôn ra, hướng về bốn phương tám hướng bức bắn đi.

Bành! Bành! Bành! Bành!

Lực lượng cuốn qua, những phân thân Thái Cổ Chí Tôn kia ai cũng bị oanh đánh nát bấy, lập tức biến mất ở trong hư không, mà chân thân của Thái Cổ Chí Tôn lại giết đến trước người Lâm Thương La, một chưởng chụp về phía đỉnh đầu Lâm Thương La.

- Muốn chết!

Lâm Thương La lại ra một quyền, phát sau mà tới trước, ở trước khi một quyền này của Thái Cổ Chí Tôn đánh tới, oanh ở trên lòng bàn tay của đối phương.

Một cổ đại lực tràn trề không thể ngăn cản lập tức đánh bay Thái Cổ Chí Tôn, ở trong trời cao xẹt qua một đường vòng cung thật dài, mà Lâm Thương La lại ngạo nghễ đứng thẳng, thần sắc tràn đầy khinh thường.

Luận đơn đả độc đầu, thôn phệ một đạo chính là mạnh nhất trong chín đạo bốn nguyên pháp tắc!

- Lâm Thương La!

Bọn người Loạn Không Chí Tôn nhao nhao gầm lên, ngay ngắn cùng Thái Cổ Chí Tôn sóng vai mà đứng, mặc kệ bọn họ tâm đó có xấu xa gì, nhưng ở thái độ đối phó Lâm Thương La là tuyệt đối nhất trí.

Lâm Thương La cười ha ha, hoàn quét bảy đại Chí Tôn nói:

- Lại muốn ỷ vào nhiều người sao? Lần này lão tử cũng học tinh minh chút ít rồi, không phải chỉ có các ngươi mới biết được kết minh, Tử Lôi lão đệ, xuất hiện đi!

Cái gì!

Bảy đại Chí Tôn đều là tinh nhân máy động, Tử Lôi lão đệ? Dưới gầm trời này có thể nhận được một tiếng xưng hô này chỉ có một người, đó chính là Tử Lôi Chí Tôn!

Ở trong ánh mắt bảy đại Chí Tôn kinh ngạc không hiểu, hư không xé rách, một bóng người màu đen đi nhanh ra, trên mặt lưng lấy bằng sương vụn năm không thay đổi, không phải là Tử Lôi Chí Tôn trước kia không có thể đuổi giết Lâm Lạc mà bị khí đi sao?

Hần vậy mà lựa chọn cùng Lâm Thương La thông đồng làm vậy?

- Không nên dùng loại ánh mắt này nhìn chằm chằm vào bản tôn!

Tử Lôi Chí Tôn nhàn nhạt nói ra.

- Chẳng lẽ Thiên Địa đại đạo có quy định, bản tôn chỉ có thể cùng các ngươi kết minh? Nói sau, hai vị Chí Tôn đã không chịu gả cho ta, cái kia bản tôn cùng Lâm huynh kết minh lại cùng các ngươi có quan hệ gì?

- Ha ha, nói hay lắm!

Lâm Thương La vỗ tay cười to.

- Hai nữ nhân này mấy nguyên kỷ cũng không có được nam nhân thoải mái, trong nội tâm không biết nghĩ đến có bao nhiêu lợi hại, hết lần này tới lần khác còn bày ra một bộ thánh khiết tiên nữ, phi, nhìn lại để cho lão tử buồn nôn!

- Lâm Thương La, người đủ có hay không!

Lâm Lạc động thân mà ra, hướng về Lâm Thương La cùng Tử Lôi Chí Tôn trợn mắt nhìn, bất kể nói thế nào, Loạn Không Chí Tôn cùng Hỏa Linh Chí Tôn đều là người cho hắn đại ân, hắn quả quyết không có khả năng trợn mắt nhìn hai nữ bị người vu oan. . . .

- Sách, ngay cả chất trai của lão tử cũng đối với hai bà nương này động tâm? Tử Lôi lão đệ, xem ra người muốn ôm mỹ nhân, đối thủ cạnh tranh còn không ít đấy!

Lâm Thương La lại là một hồi cười to.

1582. Chương 1555: Trở Mặt Mà Đi. (2)

Tử Lôi Chí Tôn dùng ánh mắt lạnh lạnh nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, trong ánh mắt không che dấu sát khí chút nào, nhưng hắn cũng biết ở trên tốc độ không chiếm ưu thế, nếu như không thể kiến tạo một cục diện bức Lâm Lạc liều mạng, hắn là không thể nào giết được Lâm Lạc.

- Lâm Thương La, người đến tốt cùng muốn thế nào?

Loạn Không Chí Tôn lạnh lùng nói ra, nàng bình thường tuy dùng ôn nhu chi sắc bày ra, nhưng đối mặt tên điên như Lâm Thương La, nàng như thế nào cũng không có khả năng ôn nhu được.

- Lão tử ý định cho các người một con đường sống!

Lâm Thương La nhếch miệng cười cười.

- Bên người Lão tử còn thiếu một phụ tá, các người cái nào quy hàng lão tử, cùng với Tử Lôi lão đệ đồng dạng, cùng lão tử làm huynh đệ khác họ, mọi người có phúc cộng hưởng, có nữ nhân cùng chơi!

Nghe hắn nói thô tục, Loạn Không Chí Tôn cùng Hỏa Linh Chí Tôn không khỏi đem lông mày nhíu lại, mà lời này của Lâm Thương La cũng giống như nói cho các nàng biết, “Lão tử” không thu nữ binh, chỉ lấy nữ nô!

- Danh ngạch chỉ có một, tới trước thì được, các người cái nào muốn đầu nhập vào lão tử, thì tới địa phương ngày xưa chiến một trận cuối cùng! Hắc hắc, nhớ kỹ, lão tử chỉ cần một người, còn lại...

Thanh âm của Lâm Thương La đột nhiên trở nên lạnh lên.

- Toàn bộ giết chết!

- Đi!

Lâm Thương La hướng Tử Lôi Chí Tôn nói ra, Tử Lôi Chí Tôn ở trên người Lâm Lạc, Loạn Không Chí Tôn, Hỏa Linh Chí Tôn quét một vòng, cái này mới lộ ra một nụ cười lạnh ý vị thâm trường, cùng Lâm Thương La đồng thời xé rách hư không rời đi.

- Ah...

Thái Cổ Chí Tôn đối với không phát ra một tiếng gào thét giống như dã thú, cừu nhân giết tử ngay ở trước mặt. Nhưng hắn lại chỉ có thể trợn mắt nhìn, cái này là bị muợn bực nào?

Hai mắt huyết hồng rất nhanh nhìn chăm chăm đến trên người Lâm Lạc, Thái Cổ Chí Tôn lạnh lạnh nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, bàn tay lớn lại lên, lạnh như băng nói:

- Đều là tiểu tử người, đền mạng đi.

Oanh, hấn một chưởng chụp về phía Lâm Lạc, lúc này đây công kích so với trước kia lại muốn cường hơn rất nhiều!

Lâm Lạc ở trong bụng đem Lâm Thương La từ đầu mắng đến chân!

Cái lão tổ tông này là người điên, nhưng con mẹ nó một chút cũng không ngu ngốc ah! Hấn giết người lại vỗ vỗ mông rồi đi, để lại cho Lâm Lạc một mối họa cực lớn!

Phải biết rằng tuy Lâm Thương La chiến lực vô song, nhưng tốc độ lại là hoàn cảnh xấu của hấn, không cách nào đối với Lâm Lạc tạo thành uy hiếp trí mạng! Nhưng Thái Cổ Chí Tôn lại là thời gian hệ bốn nguyên Chi Chủ, thời gian lưu gia tốc bản thân, chậm lại đối thủ, có thể ở tốc độ cùng hấn tranh giành cao thấp cũng chỉ có Loạn Không Chí Tôn mà thôi!

Bị hấn giết Tinh Vô Ngân đã phá hủy ý định tiến vào Chí Tôn của , lại thành công đưa tới tai họa cho Lâm Lạc, nhất cử lưỡng tiện!

Một tên điên thông minh!

Dù cho trong nội tâm Lâm Lạc minh bạch, nhưng nói ra cũng vô dụng ah, lúc này Thái Cổ Chí Tôn bị cừu hận che hai mắt, há lại sẽ nghe Lâm Lạc giải thích? Nói sau, Lâm Lạc có thể giải thích thế nào, nói ra hấn kỳ thật có được chín đạo bốn nguyên chi lực, chỉ cần sau khi hấn chết, Lâm Thương La có thể thu hoạch tám đạo bốn nguyên pháp tắc truyền thừa?

Hấn thật muốn nói như vậy, người khác tin hay không còn khó nói, dù cho thực tin, bảy đại Chí Tôn sẽ thả hấn rồi đi sao? Tuyệt đối sẽ trọn đời trấn áp hấn, miễn cho hấn trở thành Lâm Thương La thứ hai, thậm chí so với Lâm Thương La còn muốn đáng sợ hơn!

- Thái Cổ, người tỉnh táo một chút!

Loạn Không Chí Tôn tay áo cuộn vũ, đem công kích của Thái Cổ Chí Tôn hóa giải.

- Hiện tại Tử Lôi Chí Tôn cùng Lâm Thương La thông đồng làm vậy, chúng ta phải thương lượng đối sách!

- Đây quả thật là không dễ làm, Tử Lôi Chí Tôn ít nhất có thể liên lụy một cái trong chúng ta, lực lượng đánh hội đồng Lâm Thương La cũng chỉ còn lại có sáu người, cái này. . .

Kim Nguyên Chí Tôn đem lông mày nhíu chặt lên, sau lưng vô số đạo kim kiếm ngay ngắn vang lên, một mảnh khắc nghiệt chi khí. . .

Lúc trước bát đại Chí Tôn liên thủ vây công Lâm Thương La còn bị hấn kéo một cái xuống nước, mà bây giờ cái nhân số này rơi xuống sáu cái, cái kia dù cho có thể chém giết Lâm Thương La chỉ sợ cũng chỉ có một hai người có thể sống sót rồi.

- Đều do tiểu tử này!

Thái Cổ Chí Tôn chỉ tay Lâm Lạc.

- Nếu không phải hấn giữ trò, Tử Lôi Chí Tôn như thế nào lại khí đi cùng Lâm Thương La kết minh, con ta há lại sẽ chết! Bản tôn nói hấn là gian tế của Lâm Thương La, hết lần này tới lần khác các ngươi lại không tin!

- Hừ, hôm nay bản tôn bày một câu tại đây, không giết kẻ này, bản tôn cũng rời khỏi đồng minh!

Lời này vừa nói ra, Chí Tôn khác đều là sắc mặt đại biến.

Bọn họ đồng minh nguyên bản bởi vì Tử Lôi Chí Tôn đào ngũ mà nhận lấy trùng kích, nếu như Thái Cổ Chí Tôn lại muốn bắt ra rồi đi mà nói, giống như là một kích trí mạng đối với đồng minh, cách sụp đổ không xa.

Dám nói không đem Lâm Thương La uy hiếp làm chuyện quan trọng, hoặc là nói có nắm chắc chạy ra Lâm Thương La đuổi giết cũng chỉ có Thái Cổ Chí Tôn cùng Loạn Không Chí Tôn, bởi vậy Thái Cổ Chí Tôn có đầy đủ lực lượng đến uy hiếp Chí Tôn khác.

Kim Nguyên Chí Tôn, Bách Thổ Chí Tôn lập tức đối với Lâm Lạc lộ ra sát khí lạnh lạnh, dù là Băng Tinh Long Hoàng cùng Thương Mộc Chí Tôn cũng là ngón tay hơi rút, hai người này vốn là thân Lâm Lạc phải cùng trung lập phái, nhưng hiện tại lập trường cũng cấp tốc dao động.

- Ha ha ha!

Tiếng cười to vang lên, Lâm Lạc giẫm chặn tại chỗ mà ra, đem ánh mắt mấy đại Chí Tôn toàn bộ hấp dẫn đến trên người của hắn.

- Chỉ là một Lâm Thương La lại là cái quái gì!

Hí!

Bảy đại Chí Tôn đồng thời hít một hơi khí lạnh, nếu Lâm Thương La còn chỉ có thể nói là “cái quái” như vậy bọn hắn lại xem như cái gì?

Tiểu tử thật cuồng ngạo!

Bất quá ngẫm lại Lâm Lạc lúc ở Cửu Tinh Thần Vương có thể khí lực va chạm Chí Tôn, tuy một cái đều đánh không lại, nhưng Chí Tôn nào ở Cửu Tinh Thần Vương có được chiến lực đáng sợ như thế? Thằng này nếu tiến vào Chí Tôn mà nói... nhưng không có Chí Tôn thần khí, hắn dựa vào cái gì tiến vào Chí Tôn chi cảnh?

- Các người giúp ta tiến vào Chí Tôn, ta giúp các người dọn dẹp Lâm Thương La, như thế nào?

Lâm Lạc mỉm cười, lộ ra hai hàng Bạch Nha.

- Hừ, nếu như người tiến vào Chí Tôn, không phải Lâm Thương La thứ hai sao? Há có thể nuôi hổ gây họa!

Thái Cổ Chí Tôn lạnh lùng nói một câu, lại là một chưởng đánh ra, hướng về Lâm Lạc trấn áp đi.

Bành, một đạo hỏa quang hiện lên, đạo công kích này của Thái Cổ Chí Tôn lại lần nữa bị chôn vùi.

- Hỏa Linh, người cũng muốn bao che tiểu tử này?

Thái Cổ Chí Tôn lạnh lạnh nói ra.

- Ta tin tưởng hắn!

Hỏa Linh Chí Tôn lạnh lùng nói ra, trên mặt đẹp tuyệt mỹ không có chút cảm tình nào.

1583. Chương 1555: Trở Mặt Mà Đi. (2)

Tử Lôi Chí Tôn dùng ánh mắt lạnh lạnh nhìn chằm chằm vào Lâm Lạc, trong ánh mắt không che dấu sát khí chút nào, nhưng hắn cũng biết ở trên tốc độ không chiếm ưu thế, nếu như không thể kiến tạo một cục diện bức Lâm Lạc liều mạng, hắn là không thể nào giết được Lâm Lạc.

- Lâm Thương La, người đến tốt cùng muốn thế nào?

Loạn Không Chí Tôn lạnh lùng nói ra, nàng bình thường tuy dùng ôn nhu chi sắc bày ra, nhưng đối mặt tên điên như Lâm Thương La, nàng như thế nào cũng không có khả năng ôn nhu được.

- Lão tử ý định cho các người một con đường sống!

Lâm Thương La nhếch miệng cười cười.

- Bên người Lão tử còn thiếu một phụ tá, các người cái nào quy hàng lão tử, cùng với Tử Lôi lão đệ đồng dạng, cùng lão tử làm huynh đệ khác họ, mọi người có phúc cộng hưởng, có nữ nhân cùng chơi!

Nghe hắn nói thô tục, Loạn Không Chí Tôn cùng Hỏa Linh Chí Tôn không khỏi đem lông mày nhíu lại, mà lời này của Lâm Thương La cũng giống như nói cho các nàng biết, “Lão tử” không thu nữ binh, chỉ lấy nữ nô!

- Danh ngạch chỉ có một, tới trước thì được, các người cái nào muốn đầu nhập vào lão tử, thì tới địa phương ngày xưa chiến một trận cuối cùng! Hắc hắc, nhớ kỹ, lão tử chỉ cần một người, còn lại...

Thanh âm của Lâm Thương La đột nhiên trở nên lạnh lên.

- Toàn bộ giết chết!

- Đi!

Lâm Thương La hướng Tử Lôi Chí Tôn nói ra, Tử Lôi Chí Tôn ở trên người Lâm Lạc, Loạn Không Chí Tôn, Hỏa Linh Chí Tôn quét một vòng, cái này mới lộ ra một nụ cười lạnh ý vị thâm trường, cùng Lâm Thương La đồng thời xé rách hư không rời đi.

- Ah...

Thái Cổ Chí Tôn đối với không phát ra một tiếng gào thét giống như dã thú, cừu nhân giết tử ngay ở trước mặt. Nhưng hắn lại chỉ có thể trơ mắt nhìn, cái này là bị muện bực nào?

Hai mắt huyết hồng rất nhanh nhìn chăm chăm đến trên người Lâm Lạc, Thái Cổ Chí Tôn lạnh lạnh nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, bàn tay lớn lại lên, lạnh như băng nói:

- Đây là tiểu tử ngươi, đền mạng đi.

Oanh, hắn một chớp mắt về phía Lâm Lạc, lúc này đây công kích so với trước kia lại muốn cường hơn rất nhiều!

Lâm Lạc ở trong bụng đem Lâm Thương La từ đầu mắng đến chân!

Cái lão tổ tông này là người điên, nhưng con mẹ nó một chút cũng không ngu ngốc ah! Hắn giết người lại vỗ vỗ mông rời đi, để lại cho Lâm Lạc một mối họa cực lớn!

Phải biết rằng tuy Lâm Thương La chiến lực vô song, nhưng tốc độ lại là hoàn cảnh xấu của hắn, không cách nào đối với Lâm Lạc tạo thành uy hiếp trí mạng! Nhưng Thái Cổ Chí Tôn lại là thời gian hệ bốn nguyên Chi Chủ, thời gian lưu gia tốc bản thân, chậm lại đối thủ, có thể ở tốc độ cùng hắn tranh giành cao thấp cũng chỉ có Loạn Không Chí Tôn mà thôi!

Bị hắn giết Tinh Vô Ngân đã phá hủy ý định tiến vào Chí Tôn của , lại thành công đưa tới tai họa cho Lâm Lạc, nhất cử lưỡng tiện!

Một tên điên thông minh!

Dù cho trong nội tâm Lâm Lạc minh bạch, nhưng nói ra cũng vô dụng ah, lúc này Thái Cổ Chí Tôn bị cừu hận che hai mắt, há lại sẽ nghe Lâm Lạc giải thích? Nói sau, Lâm Lạc có thể giải thích thế nào, nói ra hắn kỳ thật có được chín đạo bốn nguyên chi lực, chỉ cần sau khi hắn chết, Lâm Thương La có thể thu hoạch tám đạo bốn nguyên pháp tắc truyền thừa?

Hắn thật muốn nói như vậy, người khác tin hay không còn khó nói, dù cho thực tin, bảy đại Chí Tôn sẽ thả hắn rời đi sao? Tuyệt đối sẽ trọn đời trấn áp hắn, miễn cho hắn trở thành Lâm Thương La thứ hai, thậm chí so với Lâm Thương La còn muốn đáng sợ hơn!

- Thái Cổ, người tỉnh táo một chút!

Loạn Không Chí Tôn tay áo cuốn vũ, đem công kích của Thái Cổ Chí Tôn hóa giải.

- Hiện tại Tử Lôi Chí Tôn cùng Lâm Thương La thông đồng làm vậy, chúng ta phải thương lượng đối sách!

- Đây quả thật là không dễ làm, Tử Lôi Chí Tôn ít nhất có thể liên lụy một cái trong chúng ta, lực lượng đánh hội đồng Lâm Thương La cũng chỉ còn lại có sáu người, cái này. . .

Kim Nguyên Chí Tôn đem lông mày nhíu chặt lên, sau lưng vô số đạo kim kiếm ngay ngắn vang lên, một mảnh khắc nghiệt chi khí. . .

Lúc trước bắt đại Chí Tôn liên thủ vây công Lâm Thương La còn bị hắn kéo một cái xuống nước, mà bây giờ cái nhân số này rơi xuống sáu cái, cái kia dù cho có thể chém giết Lâm Thương La chỉ sợ cũng chỉ có một hai người có thể sống sót rồi.

- Đây do tiểu tử này!

Thái Cổ Chí Tôn chỉ tay Lâm Lạc.

- Nếu không phải hấn gỡ trò, Tử Lôi Chí Tôn như thế nào lại khí đi cùng Lâm Thương La kết minh, con ta há lại sẽ chết! Bản tôn nói hấn là gian tế của Lâm Thương La, hết lần này tới lần khác các ngươi lại không tin!

- Hừ, hôm nay bản tôn bày một câu tại đây, không giết kẻ này, bản tôn cũng rời khỏi đồng minh!

Lời này vừa nói ra, Chí Tôn khác đều là sắc mặt đại biến.

Bọn họ đồng minh nguyên bản bởi vì Tử Lôi Chí Tôn đào ngũ mà nhận lấy trùng kích, nếu như Thái Cổ Chí Tôn lại muốn bắt ra rồi đi mà nói, giống như là một kích trí mạng đối với đồng minh, cách sụp đổ không xa.

Dám nói không đem Lâm Thương La uy hiếp làm chuyện quan trọng, hoặc là nói có nắm chắc chạy ra Lâm Thương La đuổi giết cũng chỉ có Thái Cổ Chí Tôn cùng Loạn Không Chí Tôn, bởi vậy Thái Cổ Chí Tôn có đầy đủ lực lượng đến uy hiếp Chí Tôn khác.

Kim Nguyên Chí Tôn, Bách Thổ Chí Tôn lập tức đối với Lâm Lạc lộ ra sát khí lạnh lạnh, dù là Băng Tinh Long Hoàng cùng Thương Mộc Chí Tôn cũng là ngón tay hơi rút, hai người này vốn là thân Lâm Lạc phái cùng trung lập phái, nhưng hiện tại lập trường cũng cấp tốc dao động.

- Ha ha ha!

Tiếng cười to vang lên, Lâm Lạc giẫm chặn tại chỗ mà ra, đem ánh mắt mấy đại Chí Tôn toàn bộ hấp dẫn đến trên người của hấn.

- Chỉ là một Lâm Thương La lại là cái quái gì!

Hí!

Bảy đại Chí Tôn đồng thời hít một hơi khí lạnh, nếu Lâm Thương La còn chỉ có thể nói là “cái quái” như vậy bọn hấn lại xem như cái gì?

Tiểu tử thật cuồng ngạo!

Bất quá ngẫm lại Lâm Lạc lúc ở Cửu Tinh Thần Vương có thể khí lực va chạm Chí Tôn, tuy một cái đều đánh không lại, nhưng Chí Tôn nào ở Cửu Tinh Thần Vương có được chiến lực đáng sợ như thế? Thăng này nếu tiến vào Chí Tôn mà nói... nhưng không có Chí Tôn thần khí, hấn dựa vào cái gì tiến vào Chí Tôn chi cảnh?

- Các ngươi giúp ta tiến vào Chí Tôn, ta giúp các ngươi dọn dẹp Lâm Thương La, như thế nào?

Lâm Lạc mỉm cười, lộ ra hai hàng Bạch Nha.

- Hừ, nếu như ngươi tiến vào Chí Tôn, không phải Lâm Thương La thứ hai sao? Há có thể nuôi hổ gây họa!

Thái Cổ Chí Tôn lạnh lùng nói một câu, lại là một chưởng đánh ra, hướng về Lâm Lạc trấn áp đi.

Bành, một đạo hỏa quang hiện lên, đạo công kích này của Thái Cổ Chí Tôn lại lần nữa bị chôn vùi.

- Hỏa Linh, ngươi cũng muốn bao che tiểu tử này?

Thái Cổ Chí Tôn lạnh lạnh nói ra.

- Ta tin tưởng hấn!

Hỏa Linh Chí Tôn lạnh lùng nói ra, trên mặt đẹp tuyệt mỹ không có chút cảm tình nào.

1584. Chương 1555: Trở Mặt Mà Đi. (2)

Tử Lôi Chí Tôn dùng ánh mắt lạnh lạnh nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, trong ánh mắt không che dấu sát khí chút nào, nhưng hấn cũng biết ở trên tốc độ không chiếm ưu thế, nếu như không thể kiến tạo một cục diện bức Lâm Lạc liều mạng, hấn là không thể nào giết được Lâm Lạc.

- Lâm Thương La, người đến tốt cùng muốn thế nào?

Loạn Không Chí Tôn lạnh lùng nói ra, nàng bình thường tuy dùng ôn nhu chi sắc bày ra, nhưng đối mặt tên điên như Lâm Thương La, nàng như thế nào cũng không có khả năng ôn nhu được.

- Lão tử ý định cho các ngươi một con đường sống!

Lâm Thương La nhếch miệng cười cười.

- Bên người Lão tử còn thiếu một phụ tá, các ngươi cái nào quy hàng lão tử, cùng với Tử Lôi lão đệ đồng dạng, cùng lão tử làm huynh đệ khác họ, mọi người có phúc cộng hưởng, có nữ nhân cùng chơi!

Nghe hắn nói thô tục, Loạn Không Chí Tôn cùng Hỏa Linh Chí Tôn không khỏi đem lông mày nhíu lại, mà lời này của Lâm Thương La cũng giống như nói cho các nàng biết, “Lão tử” không thu nữ binh, chỉ lấy nữ nô!

- Danh ngạch chỉ có một, tới trước thì được, các ngươi cái nào muốn đầu nhập vào lão tử, thì tới địa phương ngày xưa chiến một trận cuối cùng! Hắc hắc, nhớ kỹ, lão tử chỉ cần một người, còn lại...

Thanh âm của Lâm Thương La đột nhiên trở nên lạnh lên.

- Toàn bộ giết chết!

- Đi!

Lâm Thương La hướng Tử Lôi Chí Tôn nói ra, Tử Lôi Chí Tôn ở trên người Lâm Lạc, Loạn Không Chí Tôn, Hỏa Linh Chí Tôn quét một vòng, cái này mới lộ ra một nụ cười lạnh ý vị thâm trường, cùng Lâm Thương La đồng thời xé rách hư không rời đi.

- Ah...

Thái Cổ Chí Tôn đối với không phát ra một tiếng gào thét giống như dã thú, cừu nhân giết tử ngay ở trước mặt. Nhưng hắn lại chỉ có thể trơ mắt nhìn, cái này là bi muợn bực nào?

Hai mắt huyết hồng rất nhanh nhìn chăm chăm đến trên người Lâm Lạc, Thái Cổ Chí Tôn lạnh lạnh nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, bàn tay lớn lại lên, lạnh như băng nói:

- Đây là tiểu tử ngươi, đền mạng đi.

Oanh, hắn một chớp mắt về phía Lâm Lạc, lúc này đây công kích so với trước kia lại muốn cường hơn rất nhiều!

Lâm Lạc ở trong bụng đem Lâm Thương La từ đầu mắng đến chân!

Cái lão tổ tông này là người điên, nhưng con mẹ nó một chút cũng không ngu ngốc ah! Hắn giết người lại vỗ vỗ mông rời đi, để lại cho Lâm Lạc một mối họa cực lớn!

Phải biết rằng tuy Lâm Thương La chiến lực vô song, nhưng tốc độ lại là hoàn cảnh xấu của hắn, không cách nào đối với Lâm Lạc tạo thành uy hiếp trí mạng! Nhưng Thái Cổ Chí Tôn lại là thời gian hệ bốn nguyên Chi Chủ, thời gian lưu gia tốc bản thân, chậm lại đối thủ, có thể ở tốc độ cùng hắn tranh giành cao thấp cũng chỉ có Loạn Không Chí Tôn mà thôi!

Bị hắn giết Tinh Vô Ngân đã phá hủy ý định tiến vào Chí Tôn của , lại thành công đưa tới tai họa cho Lâm Lạc, nhất cử lưỡng tiện!

Một tên điên thông minh!

Dù cho trong nội tâm Lâm Lạc minh bạch, nhưng nói ra cũng vô dụng ah, lúc này Thái Cổ Chí Tôn bị cừu hận che hai mắt, há lại sẽ nghe Lâm Lạc giải thích? Nói sau, Lâm Lạc có thể giải thích thế nào, nói ra hắn kỳ thật có được chín đạo bốn nguyên chi lực, chỉ cần sau khi hắn chết, Lâm Thương La có thể thu hoạch tám đạo bốn nguyên pháp tắc truyền thừa?

Hắn thật muốn nói như vậy, người khác tin hay không còn khó nói, dù cho thực tin, bấy đại Chí Tôn sẽ thả hắn rời đi sao? Tuyệt đối sẽ trọn đời trấn áp hắn, miễn cho hắn trở thành Lâm Thương La thứ hai, thậm chí so với Lâm Thương La còn muốn đáng sợ hơn!

- Thái Cổ, người tinh táo một chút!

Loạn Không Chí Tôn tay áo cuộn vù, đem công kích của Thái Cổ Chí Tôn hóa giải.

- Hiện tại Tử Lôi Chí Tôn cùng Lâm Thương La thông đồng làm vậy, chúng ta phải thương lượng đối sách!

- Đây quả thật là không dễ làm, Tử Lôi Chí Tôn ít nhất có thể liên lụy một cái trong chúng ta, lực lượng đánh hội đồng Lâm Thương La cũng chỉ còn lại có sáu người, cái này. . .

Kim Nguyên Chí Tôn đem lông mày nhíu chặt lên, sau lưng vô số đạo kim kiếm ngay ngắn vang lên, một mảnh khắc nghiệt chi khí. . .

Lúc trước bát đại Chí Tôn liên thủ vây công Lâm Thương La còn bị hấn kéo một cái xuống nước, mà bây giờ cái nhân số này rơi xuống sáu cái, cái kia dù cho có thể chém giết Lâm Thương La chỉ sợ cũng chỉ có một hai người có thể sống sót rồi.

- Điều do tiểu tử này!

Thái Cổ Chí Tôn chỉ tay Lâm Lạc.

- Nếu không phải hấn đỡ, Tử Lôi Chí Tôn như thế nào lại khí đi cùng Lâm Thương La kết minh, con ta há lại sẽ chết! Bản tôn nói hấn là gian tế của Lâm Thương La, hết lần này tới lần khác các người lại không tin!

- Hừ, hôm nay bản tôn bày một câu tại đây, không giết kẻ này, bản tôn cũng rời khỏi đồng minh!

Lời này vừa nói ra, Chí Tôn khác đều là sắc mặt đại biến.

Bọn họ đồng minh nguyên bản bởi vì Tử Lôi Chí Tôn đào ngũ mà nhận lấy trùng kích, nếu như Thái Cổ Chí Tôn lại muốn bứt ra rồi đi mà nói, giống như là một kích trí mạng đối với đồng minh, cách sụp đổ không xa.

Dám nói không đem Lâm Thương La uy hiếp làm chuyện quan trọng, hoặc là nói có nắm chắc chạy ra Lâm Thương La đuổi giết cũng chỉ có Thái Cổ Chí Tôn cùng Loạn Không Chí Tôn, bởi vậy Thái Cổ Chí Tôn có đầy đủ lực lượng đến uy hiếp Chí Tôn khác.

Kim Nguyên Chí Tôn, Bách Thổ Chí Tôn lập tức đối với Lâm Lạc lộ ra sát khí lạnh lạnh, dù là Băng Tinh Long Hoàng cùng Thương Mộc Chí Tôn cũng là ngón tay hơi rút, hai người này vốn là thân Lâm Lạc phái cùng trung lập phái, nhưng hiện tại lập trường cũng cấp tốc dao động.

- Ha ha ha!

Tiếng cười to vang lên, Lâm Lạc giẫm chân tại chỗ mà ra, đem ánh mắt mấy đại Chí Tôn toàn bộ hấp dẫn đến trên người của hắn.

- Chỉ là một Lâm Thương La lại là cái quái gì!

Hí!

Bảy đại Chí Tôn đồng thời hít một hơi khí lạnh, nếu Lâm Thương La còn chỉ có thể nói là “cái quái” như vậy bọn hắn lại xem như cái gì?

Tiểu tử thật cuồng ngạo!

Bất quá ngẫm lại Lâm Lạc lúc ở Cửu Tinh Thần Vương có thể khí lực va chạm Chí Tôn, tuy một cái đều đánh không lại, nhưng Chí Tôn nào ở Cửu Tinh Thần Vương có được chiến lực đáng sợ như thế? Thăng này nếu tiến vào Chí Tôn mà nói... nhưng không có Chí Tôn thần khí, hắn dựa vào cái gì tiến vào Chí Tôn chi cảnh?

- Các người giúp ta tiến vào Chí Tôn, ta giúp các người dọn dẹp Lâm Thương La, như thế nào?

Lâm Lạc mỉm cười, lộ ra hai hàng Bạch Nha.

- Hừ, nếu như người tiến vào Chí Tôn, không phải Lâm Thương La thứ hai sao? Há có thể nuôi hổ gây họa!

Thái Cổ Chí Tôn lạnh lùng nói một câu, lại là một chưởng đánh ra, hướng về Lâm Lạc trấn áp đi.

Bành, một đạo hỏa quang hiện lên, đạo công kích này của Thái Cổ Chí Tôn lại lần nữa bị chôn vùi.

- Hỏa Linh, ngươi cũng muốn bao che tiểu tử này?

Thái Cổ Chí Tôn lạnh lạnh nói ra.

- Ta tin tưởng hần!

Hỏa Linh Chí Tôn lạnh lùng nói ra, trên mặt đẹp tuyệt mỹ không có chút cảm tình nào.

1585. Chương 1556: Chí Tôn Thứ Nhất Vẫn Lạc. (1)

Loạn Không Chí Tôn cũng tiến lên trước một bước:

- Lâm Thương La thực đã đạt được một đại viện trợ, chúng ta cũng nên tăng cường lực lượng, nếu Lâm Lạc có thể tiến vào Thần Hoàng, với chúng ta mà nói chính là cường trợ!

- Hơn nữa, Lâm Thương La nhiều lần muốn giết Lâm Lạc, cái này cũng không phải đang diễn trò, gian tế cái gì đừng vội nhắc lại!

- Ha ha ha!

Thái Cổ Chí Tôn đột nhiên cười rộ lên, tay phải chỉ Loạn Không Chí Tôn cùng Hỏa Linh Chí Tôn.

- Các ngươi hai cái thật đúng là muốn nam nhân muốn điên rồi, cứ nhiên giữ gìn một nghiệt chủng như thế!

- Các ngươi đã cố ý như thế, bản tôn ngược lại muốn nhìn các ngươi cuối cùng là chết như thế nào!

Hần bỗng nhiên quay người, một đạo cửu thải hào quang hiện lên, lập tức đi xa ức vạn dặm.

Trong nháy mắt, lại là một vị Chí Tôn ly khai đồng minh!

Bách Thổ Chí Tôn dùng ánh mắt sát khí mười phần ở trên người Lâm Lạc đảo qua một vòng nói:

- Bản tôn cũng không phụng bồi rồi!

Hần một cái cất bước, đồng dạng lập tức đi xa ức vạn dặm, tuy tốc độ không thể cùng Thái Cổ Chí Tôn so sánh, nhưng dù sao cũng là cấp bậc Chí Tôn, y nguyên nhanh đến trình độ để cho người tức lộn ruột.

Hảo hảo một cái kháng Lâm đồng minh, lập tức chỉ còn lại có năm người!

Nếu như lúc này Lâm Thương La lại giết qua, do Tử Lôi Chí Tôn liên lụy một người, cái kia người thắng cuối cùng thuộc về phương nào ngược lại thực sự rất khó nói.

- Hừ!

Kim Nguyên Chí Tôn chỉ là từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, kim kiếm sau lưng tề minh, hần cũng đồng dạng múa thân hình, xoay người rời đi, lập tức biến mất.

- Hai người này, hần là muốn đoạt lấy đi làm tay sai cho Lâm Thương La rồi!

Băng Tinh Long Hoàng không lưu tình chút nào nói.

- Tám phần là như thế! Năm đó nếu không phải Lâm Thương La quá mức điên cuồng, chỉ muốn chém tận giết tuyệt, cũng sẽ không hần phát bọn chúng liều chết chiến một trận!

- Hừ, Lâm Thương La lòng muông dạ thú, tìm nơi nương tựa hần lại có thể có cái kết quả tốt gì! Đợi cho chúng ta uy hiếp không còn tồn tại, chỉ sợ sẽ là thời điểm Lâm Thương La thanh trừ đối lập rồi!

- Đạo lý rất đơn giản, nhưng người nhìn không thấu lại như thế nào cũng nhìn không thấu, hoặc là nói dù cho thấy được cũng còn ôm tưởng tượng không thực tế!

Còn lại Tứ Đại Chí Tôn đều là sắc mặt ngưng trọng, hiện tại bọn hần gặp phải tình huống là tuyệt không sống khá giả! Nếu như Lâm Thương La thực sự thu được hai Đại tướng, như vậy đến lúc đó liền chỉ có hai Chí Tôn có thể đối kháng Lâm Thương La!

Hai đại Chí Tôn thì như thế nào ngăn cản được Lâm Thương La?

Kỳ thật Tứ Đại Chí Tôn đối với cục diện sẽ phát triển đến tình trạng bây giờ ngược lại cũng không phải là không có đoán trước, theo Tử Lôi Chí Tôn vẫn lạc, bọn hắn liên minh cũng đã ở bên bờ biên giới sắp sụp đổ, đã có vết xe đổ lại có ai nguyện ý làm người vẫn lạc kia?

Lâm Lạc xuất hiện chỉ là gia tốc cái đồng minh này tan rã mà thôi.

- Lâm Lạc, ngươi thực có thể tiến vào Chí Tôn?

Loạn Không Chí Tôn đem đôi mắt đẹp nhìn về phía Lâm Lạc.

Lâm Lạc thận trọng nhẹ gật đầu, hơi chút cân nhắc nói:

- Tuy Lâm Thương La thu hồi Thôn Thiên đỉnh, nhưng Thôn Phệ pháp tắc đã cùng ta dung làm một thể, chỉ cần ta có lực lượng tích lũy đủ mức, liền có thể tiến vào Thần Hoàng!

Đối với thôn phệ nhất mạch thần kỳ, Tứ Đại Chí Tôn đều có tương đương hiểu rõ, đối với Lâm Lạc nói tin tưởng không nghi ngờ. Mà để cho bọn hắn do dự, là nên trợ giúp Lâm Lạc một tay hay không.

Nếu như Lâm Lạc thực trở thành Lâm Thương La thứ hai thì sao?

Một cái Lâm Thương La cũng đã để cho bát đại Chí Tôn gà bay chó chạy, lại đến thứ hai ai chịu nổi?

- Ta biết rõ thôn phệ nhất mạch dựa vào luyện hóa vạn vật để tăng tu vi lên, hiện tại ngươi còn cần bao nhiêu thần liệu mới có thể tiến vào Chí Tôn?

Hỏa Linh Chí Tôn là phái thực làm điển hình, nàng lựa chọn ủng hộ Lâm Lạc, lập tức trực chỉ hạch tâm.

- Nếu có thể đạt được bốn nguyên thi hoàng của Thái Cổ Chí Tôn là nhất định có thể rồi!

Lâm Lạc cũng không khách khí nói.

Loạn Không Chí Tôn lắc đầu:

- Thái Cổ Chí Tôn chính là thời gian bốn nguyên Thần Hoàng, riêng lấy tốc độ mà nói hẳn là tồn tại mạnh nhất thế gian, muốn vây công hắn buộc hắn đi vào khuôn khổ cơ bản là chuyện không thể nào!

Không gian nhất mạch sở trường cũng không phải tốc độ, mà là gấp không gian co lại cự ly ngắn, tinh khiết dùng tốc độ mà nói ngược lại là sẽ không so qua Chí Tôn khác.

Bởi vậy, Thái Cổ Chí Tôn cùng Loạn Không Chí Tôn là người này cũng không thể làm gì được người kia, nhưng tình xưng là hai người tốc độ nhanh nhất thế gian.

- Vậy thì khó làm rồi!

Thần liệu cấp bậc Cửu Tinh Thần Vương bình thường không để ở trong mắt bốn vị Chí Tôn, bọn hắn căn bản không có khả năng đi thu thập, hiện tại muốn bọn hắn đột nhiên xuất ra một đồng lớn thần liệu đẳng cấp cao ra, thật đúng là làm khó bốn vị Chí Tôn rồi.

- Cái kia liền đi càn quét bát đại Bí Cảnh!

Loạn Không Chí Tôn đánh nhịp quyết định.

Nhưng một vạn năm trôi qua, Lâm Lạc cũng đã sưu sạch Nộ Lôi Bí Cảnh, Kim Chi Bí Cảnh, Loạn Không Bí Cảnh, Thủy Bí Cảnh, Hỏa mật bí cảnh, tám đi qua năm, còn lại chỉ vẹn vẹn có Thái Cổ Bí Cảnh, Mộc Chi Bí Cảnh, Thổ Chi Bí Cảnh.

Mà trong tay Thái Cổ Chí Tôn có nhiều thần liệu như vậy, Thái Cổ Bí Cảnh này khẳng định đã bị hắn sưu được thất thất bát bát, đoán chừng là kiếm không đến chỗ tốt gì rồi.

Như vậy, còn lại cũng chỉ có hai địa phương Mộc Chi Bí Cảnh cùng Thổ Chi Bí Cảnh rồi.

- Trước đi Mộc Chi Bí Cảnh!

Thương Mộc Chí Tôn uống một hớp rượu ngon, lông mày lập tức giãn ra.

Tất cả mọi người gật đầu, Thương Mộc Chí Tôn như thế nào cũng có thể xem như rắn rít địa phương, hơn nữa lại là Thủy tổ Mộc hệ, chỗ đó có bảo vật gì cũng khó trốn khỏi hoả nhãn kim tinh của hắn!

Lâm Thương La uy hiếp thật sự quá lớn, mọi người cũng không dám phân tán mà đi, lợi dụng thần khí kiêu ở lại đem tộc nhân “Đóng gói”. Lúc sau Loạn Không Chí Tôn mở ra cổng không gian, rất nhanh liền đi thẳng tới Mộc Chi Bí Cảnh.

Như loại phương thức tiến nhanh này cũng chỉ có Loạn Không Chí Tôn nắm giữ không gian bốn nguyên pháp tắc mới có thể thi triển, nhưng cổng không gian lại tương đối yếu ớt, hơn nữa không ổn định, hơi gặp phải ngoại lực trùng kích sẽ sụp đổ, ở trong chiến đấu cấp bậc Chí Tôn dùng đến là tương đương với hành động mạo hiểm.

Bởi vì Tứ Đại Chí Tôn ở bên cạnh, Liễu Bán Yên cùng Nguyệt Nguyệt cũng không dám đi theo, đều tiến nhập ở bên trong Dưỡng Tâm Hũ, chỉ có Sư Ánh Tuyết không sợ trời không sợ đất, như trước quần quít lấy Lâm Lạc lúu rúu, có đôi khi cũng sẽ hướng Loạn Không Chí Tôn cùng Hỏa Linh Chí Tôn khoe mẽ.

Bát đại Bí Cảnh ngăn cách thần thức, dù là Thương Mộc Chí Tôn đích thân đến cũng không thể nào lấy tay là mang tới một khối thần liệu, một kiện thần khí, chỉ để cho tốc độ này sâu sắc tăng lên, bất quá hơn năm trăm năm, bọn hắn đã đem tòa Bí Cảnh này càn quét không còn.

1586. Chương 1556: Chí Tôn Thứ Nhất Văn Lạc. (1)

Loạn Không Chí Tôn cũng tiến lên trước một bước:

- Lâm Thương La thực đã đạt được một đại viện trợ, chúng ta cũng nên tăng cường lực lượng, nếu Lâm Lạc có thể tiến vào Thần Hoàng, với chúng ta mà nói chính là cường trợ!

- Hơn nữa, Lâm Thương La nhiều lần muốn giết Lâm Lạc, cái này cũng không phải đang diễn trò, gian tế cái gì đừng vội nhắc lại!

- Ha ha ha!

Thái Cổ Chí Tôn đột nhiên cười rộ lên, tay phải chỉ Loạn Không Chí Tôn cùng Hỏa Linh Chí Tôn.

- Các ngươi hai cái thật đúng là muốn nam nhân muốn điên rồi, cứ nhiên giữ gìn một nghịệt chủng như thế!

- Các ngươi đã cố ý như thế, bản tôn ngược lại muốn nhìn các ngươi cuối cùng là chết như thế nào!

Hắn bỗng nhiên quay người, một đạo cửu thái hào quang hiện lên, lập tức đi xa ức vạn dặm.

Trong nháy mắt, lại là một vị Chí Tôn ly khai đồng minh!

Bách Thổ Chí Tôn dùng ánh mắt sát khí mười phần ở trên người Lâm Lạc đảo qua một vòng nói:

- Bản tôn cũng không phụng bồi rồi!

Hắn một cái cất bước, đồng dạng lập tức đi xa ức vạn dặm, tuy tốc độ không thể cùng Thái Cổ Chí Tôn so sánh, nhưng dù sao cũng là cấp bậc Chí Tôn, y nguyên nhanh đến trình độ để cho người tức lộn ruột.

Hảo hảo một cái kháng Lâm đồng minh, lập tức chỉ còn lại có năm người!

Nếu như lúc này Lâm Thương La lại giết qua, do Tử Lôi Chí Tôn liên lụy một người, cái kia người thắng cuối cùng thuộc về phương nào ngược lại thực sự rất khó nói.

- Hừ!

Kim Nguyên Chí Tôn chỉ là từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, kim kiếm sau lưng tề minh, hắn cũng đồng dạng múa thân hình, xoay người rời đi, lập tức biến mất.

- Hai người này, hẳn là muốn đoạt lấy đi làm tay sai cho Lâm Thương La rồi!

Băng Tinh Long Hoàng không lưu tình chút nào nói.

- Tám phần là như thế! Năm đó nếu không phải Lâm Thương La quá mức điên cuồng, chỉ muốn chém tận giết tuyệt, cũng sẽ không hẳn phát bọn chúng liều chết chiến một trận!

- Hừ, Lâm Thương La lòng muông dạ thú, tìm nơi nương tựa hẳn lại có thể có cái kết quả tốt gì! Đợi cho chúng ta uy hiếp không còn tồn tại, chỉ sợ sẽ là thời điểm Lâm Thương La thanh trừ đối lập rồi!

- Đạo lý rất đơn giản, nhưng người nhìn không thấu lại như thế nào cũng nhìn không thấu, hoặc là nói dù cho thấy được cũng còn ôm tưởng tượng không thực tế!

Còn lại Tứ Đại Chí Tôn đều là sắc mặt ngưng trọng, hiện tại bọn hắn gặp phải tình huống là tuyệt không sống khá giả! Nếu như Lâm Thương La thực sự thu được hai Đại tướng, như vậy đến lúc đó liền chỉ có hai Chí Tôn có thể đối kháng Lâm Thương La!

Hai đại Chí Tôn thì như thế nào ngăn cản được Lâm Thương La?

Kỳ thật Tứ Đại Chí Tôn đối với cục diện sẽ phát triển đến tình trạng bây giờ ngược lại cũng không phải là không có đoán trước, theo Tử Lôi Chí Tôn vẫn lạc, bọn hắn liên minh cũng đã ở bên bờ biên giới sắp sụp đổ, đã có vết xe đổ lại có ai nguyện ý làm người vẫn lạc kia?

Lâm Lạc xuất hiện chỉ là gia tốc cái đồng minh này tan rã mà thôi.

- Lâm Lạc, người thực có thể tiến vào Chí Tôn?

Loạn Không Chí Tôn đem đôi mắt đẹp nhìn về phía Lâm Lạc.

Lâm Lạc thận trọng nhẹ gật đầu, hơi chút cân nhắc nói:

- Tuy Lâm Thương La thu hồi Thôn Thiên đỉnh, nhưng Thôn Phệ pháp tắc đã cùng ta dung làm một thể, chỉ cần ta có lực lượng tích lũy đủ mức, liền có thể tiến vào Thần Hoàng!

Đối với thôn phệ nhất mạch thần kỳ, Tứ Đại Chí Tôn đều có tương đương hiểu rõ, đối với Lâm Lạc nói tin tưởng không nghi ngờ. Mà để cho bọn hắn do dự, là nên trợ giúp Lâm Lạc một tay hay không.

Nếu như Lâm Lạc thực trở thành Lâm Thương La thứ hai thì sao?

Một cái Lâm Thương La cũng đã để cho bát đại Chí Tôn gà bay chó chạy, lại đến thứ hai ai chịu nổi?

- Ta biết rõ thôn phệ nhất mạch dựa vào luyện hóa vạn vật để tăng tu vi lên, hiện tại người còn cần bao nhiêu thần liệu mới có thể tiến vào Chí Tôn?

Hỏa Linh Chí Tôn là phái thực làm điển hình, năng lực chọn ủng hộ Lâm Lạc, lập tức trực chỉ hạch tâm.

- Nếu có thể đạt được bốn nguyên thi hoàng của Thái Cổ Chí Tôn là nhất định có thể rồi!

Lâm Lạc cũng không khách khí nói.

Loạn Không Chí Tôn lắc đầu:

- Thái Cổ Chí Tôn chính là thời gian bốn nguyên Thần Hoàng, riêng lấy tốc độ mà nói hẳn là tồn tại mạnh nhất thế gian, muốn vây công hẳn buộc hẳn đi vào khuôn khổ cơ bản là chuyện không thể nào!

Không gian nhất mạch sở trường cũng không phải tốc độ, mà là gấp không gian co lại cự ly ngắn, tinh khiết dùng tốc độ mà nói ngược lại là sẽ không so qua Chí Tôn khác.

Bởi vậy, Thái Cổ Chí Tôn cùng Loạn Không Chí Tôn là người này cũng không thể làm gì được người kia, nhưng tính xưng là hai người tốc độ nhanh nhất thế gian.

- Vậy thì khó làm rồi!

Thần liệu cấp bậc Cửu Tinh Thần Vương bình thường không để ở trong mắt bốn vị Chí Tôn, bọn hắn căn bản không có khả năng đi thu thập, hiện tại muốn bọn hắn đột nhiên xuất ra một đồng lớn thần liệu đẳng cấp cao ra, thật đúng là làm khó bốn vị Chí Tôn rồi.

- Cái kia liền đi càn quét bát đại Bí Cảnh!

Loạn Không Chí Tôn đánh nhịp quyết định.

Nhưng một vạn năm trôi qua, Lâm Lạc cũng đã sưu sạch Nộ Lôi Bí Cảnh, Kim Chi Bí Cảnh, Loạn Không Bí Cảnh, Thủy Bí Cảnh, Hỏa mật bí cảnh, tám đi qua năm, còn lại chỉ vụn vụn có Thái Cổ Bí Cảnh, Mộc Chi Bí Cảnh, Thổ Chi Bí Cảnh.

Mà trong tay Thái Cổ Chí Tôn có nhiều thần liệu như vậy, Thái Cổ Bí Cảnh này khẳng định đã bị hấn sưu được thất thất bát bát, đoán chừng là kiếm không đến chỗ tốt gì rồi.

Như vậy, còn lại cũng chỉ có hai địa phương Mộc Chi Bí Cảnh cùng Thổ Chi Bí Cảnh rồi.

- Trước đi Mộc Chi Bí Cảnh!

Thương Mộc Chí Tôn uống một hớp rượu ngon, lông mày lập tức giãn ra.

Tất cả mọi người gật đầu, Thương Mộc Chí Tôn như thế nào cũng có thể xem như rắn rít địa phương, hơn nữa lại là Thủy tổ Mộc hệ, chỗ đó có bảo vật gì cũng khó trốn khỏi hỏa nhãn kim tinh của hắn!

Lâm Thương La uy hiếp thật sự quá lớn, mọi người cũng không dám phân tán mà đi, lợi dụng thần khí kiểu ở lại đem tộc nhân “Đóng gói”. Lúc sau Loạn Không Chí Tôn mở ra cổng không gian, rất nhanh liền đi thẳng tới Mộc Chi Bí Cảnh.

Như loại phương thức tiến nhanh này cũng chỉ có Loạn Không Chí Tôn nắm giữ không gian bốn nguyên pháp tắc mới có thể thi triển, nhưng cổng không gian lại tương đối yếu ớt, hơn nữa không ổn định, hơi gặp phải ngoại lực trùng kích sẽ sụp đổ, ở trong chiến đấu cấp bậc Chí Tôn dùng đến là tương đương với hành động mạo hiểm.

Bởi vì Tứ Đại Chí Tôn ở bên cạnh, Liễu Bán Yên cùng Nguyệt Nguyệt cũng không dám đi theo, đều tiến nhập ở bên trong Dưỡng Tâm Hũ, chỉ có Sư Ánh Tuyết không sợ trời không sợ đất, như trước quần quít lấy Lâm Lạc lúu rúu, có đôi khi cũng sẽ hướng Loạn Không Chí Tôn cùng Hỏa Linh Chí Tôn khoe mẽ.

Bát đại Bí Cảnh ngăn cách thần thức, dù là Thương Mộc Chí Tôn đích thân đến cũng không thể nào lấy tay là mang tới một khối thần liệu, một kiện thần khí, chỉ để cho tốc độ này sâu sắc tăng lên, bất quá hơn năm trăm năm, bọn hắn đã đem tòa Bí Cảnh này càn quét không còn.

1587. Chương 1557: Chí Tôn Thứ Nhất Vẫn Lạc. (2)

Thu hoạch rất lớn, nhưng vẫn không đủ để cho Lâm Lạc bước ra một bước cuối cùng.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, đột nhiên trời giáng huyết vũ, thanh âm rền rĩ truyền khắp từng nơi hẻo lánh trên thế gian, nhất là thế gian Kim loại ai cũng ngay ngẩn chấn mình!

- Kim Nguyên Chí Tôn vẫn lạc rồi!

Tứ Đại Chí Tôn đồng thời kinh hô một tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ thận trọng.

Thần Vương vẫn lạc Thiên Địa sẽ không rền rĩ, chỉ có Chủ thần khí vẫn lạc mới có thể, bởi vì Thần Vương còn chưa đủ cấp bậc này! Nhưng Chí Tôn bỏ mình là so với Chủ thần khí vẫn lạc cao hơn một quy cách, trận huyết vũ này rơi xuống suốt mười ngày mười đêm!

- Chúng ta phải nhanh hơn nữa!

Bằng Tinh Thần hoàng nghiêm nghị nói ra.

Mặc dù không có tận mắt nhìn thấy, nhưng chắc hẳn Bách Thổ Chí Tôn đã tìm nơi nương tựa đến dưới trướng Lâm Thương La, mà Kim Nguyên Chí Tôn tất bị vô tình vứt bỏ, trở thành Chí Tôn Thần Hoàng thứ nhất vẫn lạc!

Lâm Lạc cũng gật đầu, Lâm Thương La là tuyệt đối không dễ dàng cho hắn vào Chí Tôn chi cảnh, tất nhiên sẽ không tiếc bất cứ giá nào ngăn cản hắn! Mà bây giờ bên người Lâm Thương La có hai đại Chí Tôn tương trợ, ở trên thực lực đã áp đảo một phương bọn hắn!

Thật đúng là từng bước khó đi ah!

- Đi, đi Thổ Chi Bí Cảnh!

Loạn Không Chí Tôn lần nữa mở ra cổng không gian, đám đông truyền tống đến Thổ Chi Bí Cảnh, mà cái này cũng chỉ có thể giới hạn ở bên ngoài Bí Cảnh, một khi tiến vào bên trong Bí Cảnh, hoàn cảnh Cuồng Bạo chỗ đó chẳng những có thể che lấp thần thức Chí Tôn, ngay cả cổng không gian cũng không cách nào mở ra.

Ở trong lúc này, Băng Tinh Long Hoàng, Thương Mộc Chí Tôn, Hỏa Linh Chí Tôn còn để cho tộc nhân của bọn hắn đem tất cả Thiên thần khí đẳng cấp cao đều giao đi ra cung cấp Lâm Lạc luyện hóa. Nhưng Lâm Lạc đã là Cửu Tinh Thần Hoàng, thần liệu cấp bậc Thất Tinh Thần Vương đều cơ hồ đối với tu vi của hắn tăng lên không có trợ giúp gì, những thần khí này cho hắn mà nói chỉ có thể nói là như muối bỏ biển!

Nói đến tài đại khí thô, ai cũng không sánh bằng Thái Cổ Chí Tôn!

- Hắn là thời gian hệ Chí Tôn, nhưng dùng có hạn mức gia tốc thời gian lưu, chỉ sợ rất nhiều thần liệu là hắn không tiếc tiêu hao tu vi bản thân thúc đẩy sinh trưởng đi ra!

Tứ Đại Chí Tôn đều bắt đầu phỏng đoán, tuy Thái Cổ nhất mạch nhân khẩu rất thưa thớt, nhưng ba nguyên kỷ tuyệt đối không có khả năng sinh ra 3000 khối thần liệu ít nhất cấp bậc Thất Tinh Thần Vương!

Nhưng cho dù Chí Tôn biết là vì cái gì cũng không có cách nào mô phỏng, chỉ vịn vịn có Thái Cổ Chí Tôn mới có thể thi triển.

- Ha ha ha, chờ các ngươi đã lâu rồi!

Tiếng cuồng tiếu quen thuộc vang lên, Lâm Thương La đi nhanh từ trong Thổ Chi Bí Cảnh đi ra, y nguyên trên thân trần truội, đầu đầy tóc đen thẳng vũ nhập không.

Mà ở phía sau của hắn thỉnh thoảng còn đi theo hai đại Chí Tôn, Tử Lôi Chí Tôn, Bách Thổ Chí Tôn!

Mấy người Loạn Không Chí Tôn đồng thời trên mặt biến sắc, hiện tại Lâm Thương La thực lực tăng nhiều, chính diện đụng nhau mà nói, toàn quân bọn hắn đều có khả năng bị diệt!

- Thiên hạ đã biết Chủ thần khí đều bị lão tử trấn áp, tiểu tử ngươi muốn tiến vào Chí Tôn vị chỉ có ở trong bát đại Bí Cảnh tìm kiếm thần liệu! Đừng quên, lão tử mới là lão tổ tông thôn phệ một đạo!

Lâm Thương La cười ha ha.

Thần giới vốn là có khoảng một ngàn năm trăm Thần Vương, cái kia chính là có một ngàn năm trăm Chủ thần khí hiện thế, còn lại không biết ở góc nào đợi “người hữu duyên” xuất hiện.

Đây là do Thiên Địa ý chí quyết định, ngay cả Chí Tôn cũng khó có khả năng ảnh hưởng!

- Nhanh chóng ly khai!

Băng Tinh Long Hoàng cùng Thương Mộc Chí Tôn đều thấp giọng nói ra, sau đó nhao nhao hướng Bách Thổ Chí Tôn nhìn lại.

- Bách Hạo Sơ, đánh chết Kim Nguyên Chí Tôn có một phần của ngươi hay không!

Trên mặt Bách Thổ Chí Tôn không chút biểu tình, chỉ là hừ lạnh một tiếng, ngay cả ý tứ trả lời cũng không có.

Bất kể nói thế nào, hắn đều là người phản bội đồng minh, vô luận nói cái gì đều sẽ bị người bắt lấy tay cầm, cái kia còn không bằng không nói một lời, chỉ cần giết người, cái kia còn có người nói hắn cái gì sao?

Mà cử động lần này của Băng Tinh Long Hoàng cùng Thương Mộc Chí Tôn đều chỉ là vì cho Loạn Không Chí Tôn mở ra cổng không gian tranh thủ thời gian mà thôi, lại hướng về Tử Lôi Chí Tôn quát hỏi.

- Đừng uống kéo dài thời gian!

Lâm Thương La cười lạnh nhìn xem Tứ Đại Chí Tôn.

- Lão tử có thể tha các người lúc này, chỉ cần các người giết tiểu tử này!

Hắn chỉ một ngón tay, điểm hướng Lâm Lạc.

- Lâm Thương La, người là tên điên thông minh, nhưng lần này lại thông minh quá sẽ bị thông minh hại rồi!

Hỏa Linh Chí Tôn tế ra Chí Tôn thần khí của nàng, một đạo Hỏa Linh chi vũ thật dài ở đỉnh đầu của nàng xoay quanh.

- Người thực sự muốn giết Lâm Lạc như vậy, lại trăm phương ngàn kế ngăn cản hắn tiến vào Thần Hoàng, hiển nhiên hắn có được đầy đủ tiềm lực uy hiếp người!

- Haha, ha ha ha ha!

Lâm Thương La sững sờ, đối với trán của mình vỗ một cái, ghen ngào cười to không ngừng.

- Đúng vậy, lần này lão tử thật đúng là quá nóng lòng! Bất quá, đề nghị của lão tử cũng không có thay đổi, chỉ cần các người tiêu diệt hắn, lão tử có thể hứa hẹn, ở trong một nguyên kỷ tuyệt không mở chiến đoàn!

Một nguyên kỷ, đây chính là tuế nguyệt vô cùng dài dòng buồn chán! Thậm chí có thể để cho Kim hệ Chí Tôn mới sinh ra đời rồi!

Lâm Thương La sẽ có hảo tâm như vậy?

Đương nhiên không phải! Chỉ cần Lâm Lạc chết rồi, là hắn có thể đạt được bát đại bốn nguyên pháp tắc truyền thừa, dùng một nguyên kỷ để tiêu hóa chỗ tốt như vậy là vừa đủ.

- Bảo hồ lột da!

Loạn Không Chí Tôn lạnh lùng nói ra.

Điều kiện của Lâm Thương La càng dày, lại càng chứng minh tiềm lực của Lâm Lạc cực lớn đến cỡ nào, để cho Lâm Thương La cũng không thể không dè xuống bản tính tên điên! Bởi vậy, Loạn Không Chí Tôn tự nhiên càng sẽ không đáp ứng yêu cầu của Lâm Thương La.

Nàng hai tay xoay tròn, kết xuất từng đạo thủ ấn huyền ảo, một đạo môn hộ ngăm đen đã vô thanh vô tức mở ra, đang chậm rãi khuếch trương.

- Trốn cũng không thoát!

Lâm Thương La hừ lạnh một tiếng, một quyền oanh đến.

- Chúng ta chống đỡ cho người.

Hỏa Linh Chí Tôn múa Hỏa Linh vũ nghênh ra, Băng Tinh Long Hoàng cùng Thương Mộc Chí Tôn, Lâm Lạc ba người cũng đồng thời oanh ra công kích, bọn hắn nhất định phải tranh thủ thời gian cho Loạn Không Chí Tôn mở ra cổng không gian, nếu không ngoại trừ Loạn Không Chí Tôn am hiểu không gian pháp tắc, để bên Lâm Lạc càng chiếm ưu thế có thể thoát hiểm ra, những người khác sẽ hãm tại chỗ này.

- Sát!

Bách Thổ Chí Tôn cùng Tử Lôi Chí Tôn cũng ra đón, bọn hắn đã làm ác nhân, tự nhiên không ngại làm triệt để một chút, chẳng lẽ thật làm kỹ nữ còn muốn lập bàn thờ trình tiết?

Hai bên Tam Đại Chí Tôn đều là toàn lực ứng phó, mà Lâm Lạc là xấu nhất, hắn thét dài một tiếng nghênh hướng Tử Lôi Chí Tôn, hai đám quay cuồng, oanh ra công kích chí cao chí cường.

1588. Chương 1558: Đẩy Vào Tuyệt Cảnh. (1)

Tử Lôì Chí Tôn lập tức có loại cảm giác tức điên lồng ngực, bọn hắn rõ ràng có ba người, vì cái gì Lâm Lạc chọn mình đầu, đây không phải nói rõ là hắn dễ khi dễ sao?

Bành! Bành! Bành!

Bảy người lập tức chiến thành một đoàn, đều là toàn lực ứng phó, không dám có tí tẹo lười biếng chút nào. Lẽ ra dùng chiến lực của một người Lâm Thương La liền có thể chiến thắng bốn người Lâm Lạc liên thủ, nhưng đó là cần phải có thời gian tích lũy, đánh tới trình độ nhất định mới có thể phát huy ra lực công kích đáng sợ của Lâm Thương La.

Muốn lập tức áp chế đương kim Tam Đại Chí Tôn, dù là Lâm Thương La cũng không có năng lực như vậy! Đừng nói ba cái, dù là 1 vs 1 hắn cũng không thể nào làm được, dù sao đây chính là Chí Tôn, tồn tại cường đại nhất thế gian, há có dễ đối phó như vậy!

Lâm Lạc chiến Tử Lôì Chí Tôn, Thương Mộc Chí Tôn chiến Bách Thổ Chí Tôn, mà Hỏa Linh Chí Tôn cùng Băng Tinh Long Hoàng thì hợp lực đón đánh Lâm Thương La.

Dứt bỏ Lâm Thương La không tính, bát đại Chí Tôn dùng Hỏa Linh Chí Tôn cùng Băng Tinh Long Hoàng chiến lực mạnh nhất, thứ nhất bởi vì bọn họ chính là Yêu tu, thứ hai thủy, hỏa vốn càng thiên hướng về phương diện công kích.

Hai người này đồng thời tế ra Chí Tôn thần khí, một căn hỏa diễm long vũ, một thanh Hàn Băng thần kiếm, đều là đối với Lâm Thương La oanh tới.

Lâm Thương La cũng không dám vô lễ, tuy hắn không tế ra Tử Đỉnh cũng có thể trấn áp hai người Hỏa Linh Chí Tôn cộng thêm hai kiện Chí Tôn thần khí công kích, nhưng hiện tại trọng điểm là ngăn cản đối phương đào thoát!

Ông, Tử Đỉnh xoay chuyển, từ trong thức hải của Lâm Thương La nhảy ra, hướng về hai người Hỏa Linh Chí Tôn trấn áp mà đi.

Lâm Thương La có mười phần nắm chắc một kích oanh lui hai người, lại phá hư Loạn Không Chí Tôn mở ra cổng không gian!

Bành!

Lâm Lạc cùng Tử Lôì Chí Tôn cứng rắn trao đổi qua một quyền, giờ khắc này hắn tự nhiên đã không có tư cách du đấu, một quyền này là liều đến thật, ở trên lực lượng chưa đủ lập tức thể hiện ra, hắn cuồng phun một ngụm máu tươi, nhưng tay phải lại duỗi ra, chỉ hướng Tử Đỉnh.

Ông! Ông! Ông!

Tử Đỉnh đột nhiên run rẩy dữ dội, tựa hồ muốn thoát ly Lâm Thương La khống chế, lập tức uy lực giảm đi, bành! Bành! Hai người Hỏa Linh Chí Tôn thừa cơ phát lực, đem Lâm Thương La đón đỡ trở về.

- Phế vật!

Lâm Thương La nổi giận gầm lên một tiếng, ánh mắt đảo qua Tử Lôì Chí Tôn, hiện lên một đạo xem thường chỉ sắc mãnh liệt.

Không phải sao, Chí Tôn chi lực còn áp chế không được một Cửu Tinh Thần Vương, ngược lại làm cho đối phương rút tay đến quá nhiều mình! Cũng chỉ có Lâm Lạc mới có năng lực ảnh hưởng đến Tử Đỉnh, vì miễn cưỡng là nửa cái chủ nhân.

Gương mặt lạnh như băng của Tử Lôì Chí Tôn lập tức đỏ bừng, nhưng đối mặt Lâm Thương La cường thế hắn cũng phát tác không được, hơn nữa cái này cũng xác thực là hắn vô năng, càng là hắn sợ hãi, hắn lại há có thể nghĩ đến Lâm Lạc rõ ràng có thể ảnh hưởng đến Chí Tôn thần khí của Lâm Thương La?

- Đi!

Nhưng vào lúc này, Loạn Không Chí Tôn phát ra một tiếng gọi, tay phải một cuốn, đem bốn người Lâm Lạc đồng thời dẫn dắt đi qua, thân hình năm người lóe lên, đồng thời tiến nhập bên trong cổng không gian vừa mới tạo ra, lóe lên tức thì.

Cổng không gian lập tức khép kín, biến mất.

- Ah...

Lâm Thương La phát ra gầm lên giận dữ, đối với không khí oanh ra hai quyền, bành bành, lập tức oanh đến hư không vỡ vụn, đây là lửa giận của hắn đạt đến cực hạn, không phát tiết thoáng một phát là tuyệt đối không được.

- Bất quá cũng không có vấn đề gì, nhìn người còn có thể đi đâu tìm nhiều thần liệu đến luyện hóa như vậy!

Lâm Thương La tỉnh táo lại, bên khóe miệng lộ ra một dáng tươi cười, sau đó biến thành cuồng tiếu.

Ông, một đạo không gian chi môn trống rỗng xuất hiện, năm người Lâm Lạc cũng nhao nhao vọt ra, ở trước mặt bọn họ đứng là Loạn Không Bí Cảnh!

- Đi vào trước!

Năm người đồng thời gạt đầu, tiến nhập bên trong Bí Cảnh.

Ngoại trừ Tứ Đại Chí Tôn ra, chỗ những người khác cũng có thể bị suy diễn, ngoại trừ bát đại Bí Cảnh ra, dưới đời này đã không có địa phương “an toàn” rồi. Loạn Không Chí Tôn đứng là ở trên tốc độ đại chiếm ưu thế, nhưng bọn người Lâm Thương La truy tung tới chỉ là vài ngày thời gian, không trốn vào Bí Cảnh mà nói, bọn hắn chỉ có không ngừng trốn trốn trốn!

Mà Loạn Không Bí Cảnh chính là sân nhà của Loạn Không Chí Tôn, nàng ở chỗ này có thể phát huy lực lượng càng thêm cường đại, thậm chí mở ra cự ly ngăn truyền tống cổng không gian, có thể nói là chỗ an toàn nhất thế gian trước mắt rồi.

Nhưng bốn người đều là cấp bậc Chí Tôn, hôm nay lại đang suy nghĩ vấn đề núp ở chỗ nào càng thêm an toàn, điều này không khỏi làm bọn họ đều là trong nội tâm thập phần khó chịu. Đạt tới loại cấp bậc như bọn hắn, lòng dạ có thể sâu giống như biển, cũng có thể hoàn toàn dặt vu ngôn biểu (*tình cảm bộc lộ trong lời nói) không che dấu, đều là mặt mũi tràn đầy vẻ thật trọng.

Tiến vào Loạn Không Bí Cảnh, mọi người cũng không có triển khai tìm tòi, mà là tạm thời nghỉ ngơi một chút, thương lượng kế tiếp phải nên làm như thế nào.

Bởi vì thần liệu nơi này đã bị Lâm Lạc càn quét qua một lần, cho dù còn có bỏ sót cũng sẽ không quá nhiều.

Hào khí tương đối áp lực, ngoại trừ Loạn Không Chí Tôn ra, Tam Đại Chí Tôn khác đều kéo tộc nhân của bọn hắn vào bên trong thần khí ở lại, vô luận cái nào vẫn lạc đều ý nghĩa nhất mạch này hoàn toàn diệt tuyệt.

Cho dù hi vọng xa vời, mọi người vẫn triển khai tìm tòi, hy vọng có thể tìm ra mấy khối thần liệu.

Thực lực bốn người Hỏa Linh Chí Tôn đã định chết rồi, không có khả năng tái xuất hiện bay vọt về chất, như vậy muốn chiến thắng Lâm Thương La mà nói, cũng chỉ có đem hi vọng đặt ở trên người Lâm Lạc, thằng này ở Cửu Tinh Thần Vương có thể miễn cưỡng cùng Chí Tôn chiến một trận, nếu như còn có thể tái tiến một bước mà nói, chiến lực của hắn ai cũng không có thể tưởng tượng!

Thảm thoát đã hơn bảy trăm năm qua đi, tuy mọi người xác thực đã tìm được mấy khối thần liệu, nhưng mà tích lũy đối với Lâm Lạc muốn bước ra một bước cuối cùng mà nói, cái này căn bản là như muối bỏ biển.

Trong Bí Cảnh này cũng không phải tuyệt đối an toàn, bọn người Lâm Thương La ở hơn bốn trăm năm trước rốt cục tìm đến nơi này, lúc này bạo phát một cuộc chiến đấu, may mắn cái này chính là Loạn Không Bí Cảnh, Loạn Không Chí Tôn kịp thời mở ra cổng không gian đưa đám đông an toàn cất bước.

Nhưng điều này cũng làm ọi người dọa ra một thân mồ hôi lạnh!

Ngay cả Loạn Không Bí Cảnh cũng nguy hiểm như thế, bọn hắc càn không dám chuyển dời đến Bí Cảnh khác, tại đó cho dù là Loạn Không Chí Tôn cũng không cách nào mở ra cổng không gian!

Bọn hắc thật giống như đoàn thú, gắt gao ở trong Loạn Không Bí Cảnh!

- Lâm Lạc, đi theo ta!

Một ngày nào đó, Hỏa Linh Chí Tôn đột nhiên hướng Lâm Lạc nói ra.

1589. Chương 1559: Đẩy Vào Tuyệt Cảnh. (2)

Lâm Lạc không khỏi sững sờ, nhưng mấy trăm năm đồng hội đồng thuyền xuống ngược lại cũng có ăn ý nhất định, hắc chỉ là nhẹ gật đầu, không hỏi vì cái gì, theo đuôi ở sau lưng Hỏa Linh Chí Tôn, trên đường đi hai người đều không nói gì.

Thăng qua ba ngày, Hỏa Linh Chí Tôn mới ngừng lại, xoay người nhìn Lâm Lạc nói:

- Phạm vi phiên Bí Cảnh này đang thu nhỏ lại!

Thân thể Lâm Lạc không khỏi run lên, nhưng mà nói:

- Là ba người Lâm Thương La làm?

Cũng chỉ có Tam Đại Chí Tôn liên thủ mới có thể đem Bí Cảnh đều hóa thành phế vực, không còn thần kỳ nữa! Nhiều năm như vậy bọn hắc sừ tằm thần liệu, mà bọn người Lâm Thương La cũng không có nhân rồi, bọn hắc đang đem lãnh thổ quốc gia của Loạn Không Bí Cảnh từng chút một áp súc!

Cái này có lẽ còn muốn thời gian rất dài rất dài mới có thể đem Loạn Không Bí Cảnh áp súc đến phạm vi nhỏ nhất, nhưng chỉ cần có tâm, ngày đó là sẽ đến đấy!

Ngẫm lại cũng thế, Lâm Thương La như thế nào cũng khó có khả năng để cho Lâm Lạc đào thoát, để cho hắc đạt được đầy đủ thần liệu tiến vào Thần Hoàng!

- Không sai!

Hỏa linh Chí Tôn gật gật đầu.

Đây chính là một tin tức tuyệt đối xấu, Lâm Lạc không khỏi nghi hoặc, cho dù tin tức này sẽ đả kích ý chí chiến đấu, nhưng mà không đáng phải gọi hắc đến địa phương xa như vậy rồi nói a?

Nhưng Hỏa Linh Chí Tôn lại đối với vẻ nghi hoặc trên mặt hắc làm như không thấy nói:

- Người có biết, lúc trước vì cái gì cha ta coi trọng mẹ của ta hay không?

Cái này... trên mặt Lâm Lạc co lại, loại vấn đề này cũng quá tự nhiên quá nhàm chán rồi, hắc không có hứng thú dò hỏi ham mê tư tưởng của người khác. Hắc lắc đầu, lại cũng không nói lời nào.

Hỏa Linh Chí Tôn lộ ra một tia dáng tươi cười lạnh lạnh nói:

- Bởi vì mẫu thân ta chính là Cửu Vũ Phượng Hoàng, là Thiên Địa thần thú, ngoại trừ trời sinh am hiểu dịch hóa ra, còn có một lại năng lực để cho người nước miếng chảy dài!

Nàng ngừng lại một chút, tiếp tục nói:

- Người nam nhân nào được tắm thân xử nữ của nàng, liền có thể có được tất cả tu vi của nàng!

- Năm đó cha ta mới chỉ có Thượng Thiên thần Nhị trọng thiên, vì xông lên Thượng Thiên thần đỉnh phong, hắc cường bạo mẹ của ta, mà ta thì là kết quả ngoài ý muốn!

- Trước khi tiến vào Thần Vương mất đi tắm thân xử nữ, đây đối với Cửu Vũ Phượng Hoàng mà nói là trí mạng, mẫu thân sinh hạ ta không lâu liền chết rồi!

Nàng nói rất lạnh nhạt, nhưng Lâm Lạc nghe ra căm hận trong lời nói của nàng đối với Hoả gia lão tổ!

Nhưng nói cho hắc biết những cái này làm gì vậy, chẳng lẽ...

Lâm Lạc không khỏi trong lòng bành bành bành trực nảy, có chút ý thức được tại sao Hỏa Linh Chí Tôn phải gọi hắn đi địa phương xa như vậy rồi.

- Trước khi ta thành đạo, mọi người Hoả gia tộc thậm chí nghĩ đạt được thân thể của ta, nhiều năm như vậy ta không thể không cẩn thận từng li từng tí, đề phòng tất cả mọi người, thậm chí từ lúc Sơ vị thần ta phải rời Hoả gia, ở Thần giới du dương, thẳng đến lấy được Hỏa Linh Vũ, lịch một nguyên kỷ tiến nhập Chí Tôn vị!

Hỏa Linh Chí Tôn nhìn xem Lâm Lạc, sắc mặt bình tĩnh, nhưng lời nói kế tiếp đã có loại cảm giác để cho Lâm Lạc long trời lở đất:

- Tối đa mười vạn năm, Lâm Thương La nhất định có thể đem Loạn Không Bí Cảnh này triệt để tẩy thanh, đến lúc đó vận mệnh của chúng ta liền không cách nào nắm giữ ở trong tay mình!

- Được tu vi cấp bậc Chí Tôn của ta, ngươi có thể tiến vào Thần Hoàng!

- Vậy ngươi sẽ như thế nào?

Lâm Lạc nhướng mày, nghiêm nghị hỏi.

Hỏa Linh Chí Tôn không khỏi lộ ra vẻ tươi cười:

- Ngươi không có lộ ra sắc mặt vui mừng, ngược lại quan tâm ta, đủ thấy lòng của ngươi không xấu, ta đây an tâm! Nếu không, hiện tại ngươi đã là một người chết rồi!

Lâm Lạc không khỏi một thân mồ hôi lạnh, nữ nhân này tâm kim đáy biển, thời điểm làm ra quyết định muốn tiến hành tiếp xúc thân mật nhất, đồng thời còn nghĩ đến muốn ra tay ác độc sát nhân, thực sự là một loại động vật tràn ngập mâu thuẫn.

Đương nhiên, Hỏa Linh Chí Tôn muốn giết hắn là một sự việc, có thể thực sự như ý hay không lại là một chuyện khác.

- Ngươi yên tâm, chỉ cần tiến vào Thần Vương vị, Cửu Vũ Phượng Hoàng là Bất Tử Chi Thân, cho dù bị giết chết, cũng có thể dực hỏa trùng sinh! Chỉ là Cửu Vũ Phượng Hoàng tân sinh ra sẽ không có trí nhớ cũ, kỳ thật cùng chết không có cái gì khác nhau!

Hỏa Linh Chí Tôn ôm lấy mái tóc, ngửa đầu nhìn lên trời:

- Ta cần một nguyên kỷ mới có thể khôi phục tu vi hiện tại!

Lại lâu như vậy!

Đây chính là bốc lên phong hiểm cực lớn, khi tu vi của nàng ngã xuống, liền thực sự là mặc người chém giết rồi, hơn nữa “suy yếu kỳ” dài đến một nguyên kỷ! Muốn hạ quyết định như vậy, tuyệt đối cần đại nghị lực, đại quyết tâm!

- Còn thất thần làm gì? Tổng sẽ không cần để cho ta chủ động a!

Hỏa Linh Chí Tôn đột nhiên lộ ra một dáng tươi cười vũ mị mà lẳng lơ, giống như một đóa Tuyết Liên lại đột nhiên ở giữa hoa hồng tách ra, cái loại phong tình này cho dù là Lâm Lạc cũng không khỏi chấn động.

Nàng vốn là yêu tinh dung mạo tuyệt sắc không thua Phong Sở Liên, không có một nam nhân nào có thể miễn được mị lực của nàng!

Dù cho tên điên như Lâm Thương La cũng là nhớ mãi không quên muốn nàng cùng Loạn Không Chí Tôn “rửa sạch sẽ bờ mông”, cái này cũng đủ thấy hai nữ đạt đến hạng cấp bậc kẻ gây tai hoạ gì!

Đương nhiên, động tâm cùng động tình là hai việc khác nhau. Tuyệt sắc xinh đẹp như vậy đủ để cho bất luận nam nhân gì động tâm, nhưng có thể động tình hay không thì lại khác. Lâm Lạc đối với nàng là kính trọng tuyệt đối, nàng tuyệt mỹ tuy là nhìn ở trong mắt, nhưng trước nay chưa bao giờ động dục cách nghĩ không đúng!

Lúc này đột nhiên nói đến muốn thành tựu chuyện tốt, cái này cho dù là Lâm Lạc “kinh nghiệm sa trường” cũng có chút xấu hổ, không biết nên ra tay từ nơi nào.

- Thật muốn ta tới sao?

Hỏa Linh Chí Tôn lộ ra một dáng tươi cười mập mờ.

Nàng là Chí Tôn đương thời, đã quyết định chủ ý thì tuyệt sẽ không kéo dây thắt lưng, hoàn toàn điều chỉnh tâm tình của mình, vẻ mặt kia như thiếu nữ lúc ban đầu yêu hoàn toàn có thể mê hoặc được Lâm Lạc, tin tưởng đối phương là thực sự đã yêu chính mình.

Tuyệt không thể chết được!

Đây là tín niệm của Lâm Lạc, nghĩ đến chư nữ bên trong Đường Tâm Hũ, hần đột nhiên dang tay, cười lên ha hả:

- Người cũng không tránh khỏi quá coi thường nam nhân của người rồi!

Hần điều chỉnh tâm tính, không hề xem Hỏa Linh Chí Tôn là người mạnh nhất vền vẹn đếm được trong thiên hạ, mà bất quá là một nữ nhân, nữ nhân của hắn! Nghĩ như thế, cái áp lực trầm trọng kia liền không cánh mà bay, tâm tính của Lâm Lạc là càng thêm buông lỏng lên.

- Dạ Dung, tới!

Lâm Lạc ngồi trên mặt đất, vỗ vỗ bắp đùi của mình, một bộ bá đạo.

Sau khi hắn quyết định, nữ nhân trước mặt này cũng không phải là Hỏa Linh Chí Tôn cao cao tại thượng, mà chỉ là Hỏa Dạ Dung!

1590. Chương 1560: Nữ Nhân Giống Như Hỏa Diễm.

Đã bao nhiêu năm chưa từng nghe qua người khác dùng loại ngữ khí mệnh lệnh này cùng mình nói chuyện rồi nhỉ? Trong phương tâm Hỏa Dạ Dung không khỏi hơi rung động, nàng sẽ làm ra quyết định như vậy tự nhiên là bị tình thế bức bách, vì đại cục cân nhắc!

Đương nhiên, bản thân cái này cũng bởi vì Lâm Lạc đầy đủ ưu tú! Nếu không Hỏa Dạ Dung thà rằng thân vẫn cũng sẽ không ột nam nhân đáng ghét cười lên người, nàng đồng dạng có ngạo khí, giới hạn thấp nhất của nàng!

So với Lâm Thương La, Lâm Lạc khí phách nhưng không điên cuồng, tuy hiện tại còn không có tiến vào Thần Hoàng, nhưng nghiêm nhiên đã triển lộ ra tiềm lực Chí Tôn tương lai!

Nam nhân như vậy vốn đã làm cho nữ nhân ưa thích, chỉ là muốn ột vị Chí Tôn động tâm, chỉ như thế còn chưa đủ, nếu không phải vì tình thế bức bách, Hỏa Dạ Dung cũng vạn lần không có thể chủ động khuất thân.

Trong nội tâm nàng tràn đầy ngạc nhiên, loại nam nữ cùng vui vẻ này đối với nàng mà nói là thể nghiệm hoàn toàn lạ lẫm.

Dịu dàng đi đến bên người Lâm Lạc, trên mặt xinh đẹp của Hỏa Dạ Dung hiện lên hai luồng đỏ ửng, ngượng ngùng mê người, hàm răng tuyết trắng cắn cặp môi đỏ mọng, từ khi tiến vào Chí Tôn, lần đầu nàng bối rối nhảy như nai con.

Lâm Lạc cười hắc hắc, lập tức cảm giác hòa nhau mấy phần thượng phong, để cho hắn hiển lộ khí tức nam tử rõ ràng. Hắn cầm lấy tay Hỏa Dạ Dung kéo một phát, bộ dáng tuyệt mỹ này lập tức rút vào trong ngực, như một đoàn ôn hương nhuỷ ngọc, để cho người vui vẻ thoải mái.

Có thể đối với nữ tử tuyệt sắc như vậy ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, hoặc là vô năng hoặc là có vấn đề ở phương diện nào đó. Lâm Lạc cùng hai cái này là không hợp, lập tức nổi lên phản ứng, cứng rắn chia vào trên móng đẹp của Hỏa Dạ Dung.

- Hiện tại... bắt đầu sao?

Giờ phút này Hỏa Dạ Dung không còn là Chí Tôn cao cao tại thượng, lộ ra bộ dáng tiểu nữ vô tặc, làm Lâm Lạc càng phát ra nhộn nhạo.

Hắn nắm bắt cái cảm bóng loáng trắng noãn của Hỏa Dạ Dung, nâng khuôn mặt điêu đảo nhân gian kia của nàng tiến đến trước miệng, đối với cái miệng nhỏ nhắn đỏ au kia là một ngụm hôn xuống.

Tuy Lâm Lạc cũng rất muốn lập tức tiến vào Chí Tôn, nhưng mà giai nhân như thế há có thể đường đột, tất nhiên phải như một phần lễ vật trân quý, tầng tầng vạch trần, đem tư tưởng làm đủ.

- A...

Cặp môi đỏ mọng bị phong bế, Hỏa Dạ Dung lập tức phát ra một tiếng yêu kiều trầm trầm, để cho người rung động đến tâm can, hai đầu ngón tay của nàng đặt ở trên ngực Lâm Lạc, giống như đẩy lại như kéo, hấp dẫn mười phần.

Lâm Lạc cũng sẽ không thỏa mãn gần kề chỉ là chiếm lĩnh cặp môi đỏ mọng của nàng, phi thường có kiên nhẫn hôn hít lấy, thẳng đến vị Chí Tôn tình trường tân thủ này nhịn không được cái mũi hé động, đem cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, bị hắn thừa cơ đem đầu lưỡi dò xét đi vào.

Con mắt của Hỏa Dạ Dung bỗng nhiên trương được rất tròn, nàng hoàn toàn thật không ngờ giữa nam nữ còn có thể tiếp xúc như vậy, trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn không biết nên làm phản ứng gì, cái lưỡi nhỏ thơm tho lập tức bị Lâm Lạc châm ngòi.

Ở dưới Lâm Lạc cực kiên nhẫn kích thích, vị đại mỹ nữ này cũng dần dần nổi lên phản ứng, hô hấp lộ vẻ dồn dập, trên mặt đẹp nổi lên một tầng đỏ ửng mê người.

Lâm Lạc một tay ôm lấy eo non mảnh khảnh của nàng, một cái đại thủ khác thì hướng về phía bộ ngực no đủ.

Tuy Hỏa Dạ Dung là thể gian Chí Tôn, bất quá quy mô bộ ngực lại hoàn toàn còn không có đạt tới trình độ Chí Tôn khinh thường hoa thơm cỏ lạ, trái lại, xinh xắn đến một tay là hoàn toàn nắm giữ, nhưng vú vô cùng kiên quyết, vô luận là hình dạng hay là độ kiên cố đều không thể khinh thường, để cho Lâm Lạc vượt đến yêu thích không buông tay.

- Ân... Ân...

Hỏa Dạ Dung ở phương diện chuyện nam nữ hoàn toàn là tân thủ, nàng bị động đáp lại Lâm Lạc hôn môi, nhưng nhục dục vốn là bản năng con người, nàng kích tình đã từng giọt từng giọt đào móc đi ra, ngốc nghếch đáp lại Lâm Lạc thân mật, hồ đồ không có chú ý tới quần áo của nàng đang bị Lâm Lạc tầng tầng bóc đi, lộ ra thân thể xinh đẹp tuyệt luân của nàng.

Làn da như ngọc, như là một tác phẩm xuất sắc dùng tới ngà voi khắc đi ra, bóng loáng, phấn nộn, phản xạ ra hương thơm mê người, để cho Lâm Lạc có loại cảm giác không đành lòng khinh nhờn.

Nhưng dù không đành lòng thế nào cũng phải ra tay!

Một cái đại thủ của Lâm Lạc từ bụng dưới bằng phẳng của Hỏa Dạ Dung trượt đến trên cặp mông đầy đặn của nàng, hơi dừng lại chút một sau đó thẳng chui vào trong rừng rậm thần bí kia, lập tức để cho vị Hỏa hệ Chí Tôn này phát ra một tiếng yêu kiều rung động tâm hồn, đem hai cái chân dài kéo căng thẳng tắp.

- Dạ Dung, ngươi thật mẫn cảm!

Lâm Lạc cắn vành tai của Hỏa Dạ Dung cười nhẹ nói.

Nàng đã cổ đại lan tràn rồi, tuyệt đối là thể chất mẫn cảm đến không thể lại mẫn cảm, đem ngón tay Lâm Lạc đều nhuộm ướt.

- Ngươi hẳn là Thủy hệ Chí Tôn mới đúng!

Hỏa Dạ Dung không khỏi vừa thẹn vừa giận, ở trong ngực Lâm Lạc hung hăng ngắt thoáng một phát, trong hai mắt mị mị bay qua phong tình vô biên, làm Lâm Lạc thấy mà xương cốt đều xóp giòn, toàn thân như nhũn ra, chỉ còn lại có một nơi cứng rắn giống như thiết.

Hắn cũng nhịn không được nữa, ba đến hai lần liền đem mình thoát sạch sẽ, hắn ngồi dưới đất, mà Hỏa Dạ Dung thì giạng chân ở trên đùi của hắn, đồ vật hại người kia thì bị đặt ở phía dưới cái mông của nàng, không an phận nhúc nhích.

- Người tới!

Lâm Lạc thủ sẵn bộ ngực rất tròn của nàng, đem bờ hông của người ngọc trong ngực hơi chút giơ lên chút ít.

Hỏa Dạ Dung cho Lâm Lạc một cái bạch nhãn, nhưng vẫn là theo tâm ý của hắn, đem một tay dò xét tới, triệt để nắm một đầu Nộ Long, dẫn đạo hướng chỗ bông môn, nhưng sự đảo lộn đầu, nàng lại ngượng ngùng, giữ chặt cử động xâm nhập dịch sào của Nộ Long, dẫn tới Nộ Long bất mãn nhảy lên không ngớt.

- Quá lớn!

Nàng thấp giọng nhẹ lẩm bẩm.

- Ta sẽ nhẹ một chút!

Lâm Lạc đối với chuyện này là vô cùng tự hào, đem Nộ Long lại hếch về phía trước.

- Ân!

Kỳ thật Hỏa Dạ Dung thân là Chí Tôn há sẽ sợ hãi tí tẹo đau đớn này, chỉ là dù sao cũng là lần đầu tiên, chính là thẹn thùng bản năng. Nhưng nàng chủ động hướng Lâm Lạc đưa ra “đề nghị”, há sẽ không có chuẩn bị tâm lý, rất nhanh nhấn xuống chút tiểu ngượng ngùng này, đem hông ngọc trầm xuống, lập tức liền đem Ác Long kia nuốt vào trong cơ thể.

- Ah...

Hai người đồng thời phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Bất đồng chính là, Hỏa Dạ Dung là hơi bị đau, càng là có chút không thích ứng quy mô Nộ Long kia, mà Lâm Lạc thì là vô cùng sung sướng, tiểu huynh đệ vênh lên cả buổi rốt cục có thể thăng đảo Hoàng Long, thăng đến tên đầu sỏ bên địch, đây là thoải mái đến phát nổ.

Một đôi cánh tay ngọc của Tiểu mỹ nhân ôm lấy cổ Lâm Lạc, thân thể tuyết trắng nhiễm lên một tầng hoa hồng sắc, tươi đẹp vô cùng, một đôi tinh mâu càng là hiện động lên mê ly chi sắc, kiều diễm đến như có thể chảy ra nước.

1591. Chương 1561: Còn Thiếu Một Ít. (1)

Nàng rất nhanh cảm nhận được diệu dụng trong đó, chủ động loạn choạng hông đẹp tác khởi hân hoan, để ột đôi thổ ngọc vui sướng nhảy lên.

Lâm Lạc rút răng nhếch miệng, thật sự là thoải mái đến không có biết họ gì rồi.

Hỏa Dạ Dung cũng không có cái gọi là danh khí gì, nhưng vô cùng xinh đẹp, thể gian văn vẻ chỉ có hai người Phong Sở Liên, Sư Tú Ảnh mới có thể so sánh, ôm mỹ nhân như vậy vốn là để cho người xúc động đến phun huyết, gần kề chỉ là khuấy động bình thường cũng để cho hắn xúc động đến trực tiếp phun tới.

Hắn vội vàng cưỡng ép nhịn xuống, việc này liên quan đến mặt mũi của hắn, như thế nào có thể nhanh như vậy bại trận rồi.

Hai người chăm chú dung hợp cùng một chỗ, trao đổi không chỉ là nhiệt tình, dục vọng, còn có một thân tu vi cấp bậc Chí Tôn của Hỏa Dạ Dung, thể chất Cửu Vũ Phượng Hoàng đặc thù phát huy tác dụng trước, đem tu vi suốt đời của Hỏa Dạ Dung liên tục không ngừng đưa đến trong cơ thể người đàn ông đầu tiên trong cuộc đời nàng.

Lực lượng tích lũy của Lâm Lạc đang dùng tốc độ đáng sợ tăng vọt!

Thể nội Lâm Lạc đang phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lực lượng cấp bậc Chí Tôn liên tục không ngừng tuôn ra nhập thể nội hân, dùng tốc độ đáng sợ tăng lên tu vi bản thân hân, để cho cốt cách toàn thân hân đều phát ra tiếng nổ ầm ầm, cơ hồ không có thể thừa nhận lực lượng đáng sợ này trùng kích.

Chưa từng có một Cửu Vũ Phượng Hoàng cấp bậc Chí Tôn nào sẽ hướng một người nam nhân hiển tế lực lượng, tuy Cửu Vũ Phượng Hoàng là Thần thú Thiên Địa sinh dưỡng, nhưng từ trước tới nay có thể trở thành Chí Tôn cũng chỉ có một người Hỏa Dạ Dung.

Trùng kích như vậy thiếu chút nữa đem Lâm Lạc cứ thể mà giết chết!

May mắn là, hân có Hỗn Độn Dung Lô, bản thân là nhân vật cấp lão tổ thôn phệ một đạo, một cái nguyên đánh, một cái có thể nhận, liều mạng luyện hóa hấp thụ, nếu không thật đúng là muốn cho nó bể bụng rồi.

Hỏa Dạ Dung kích tình đốt tới đỉnh, sau lưng lập tức duỗi ra chín cánh chim Liệt Diễm, mỗi một đạo đều là sắc thái bất đồng, trong không khí vô rất nhanh, cũng mang theo Lâm Lạc bay vút lên nhập không.

Hai người ở trong không khí không ngừng biến ảo lấy các loại tư thế, nam nhân hổ gầm, nữ nhân yêu kiều trở thành một đạo tình ca lãng mạn, ở trong phiến hiểm địa không người nhón nhạo chấn động.

Thật lâu về sau, Lâm Lạc đột nhiên ôm lấy hông đẹp của Hỏa Dạ Dung bắt đầu kịch liệt chạy nước rút, để ỹ nữ trong ngực phát ra ngâm ca liên tục, mà lúc Lâm Lạc ở trong điên cuồng trùng kích đột nhiên dừng lại, nhưng thân thể Hỏa Dạ Dung lại rung động, trên thân tuyết trắng nhăm ngừ ra sau, đem thân thể kéo căng quá chặt chẽ, đổ mồ hôi như mưa.

Nàng hai mắt mê ly một hồi, lúc này mới hoàn hồn, chín cánh chim nhao nhao cuốn quay về, tầng tầng bao vây Lâm Lạc lại, giống như từng cánh tay ôn nhu.

Lâm Lạc mặt chôn ở bên trong bộ ngực sữa nhỏ nhắn xinh xắn của Hỏa Dạ Dung, lập tức tiến vào điều tức chi cảnh, tiêu hóa lấy chỗ tốt cực lớn vừa mới từ trên người Hỏa Dạ Dung lấy được, cổ lực lượng này thật sự quá cường đại, vừa rồi trong quá trình vui thích hân chỉ có thể tiêu hóa một hai phần mười chỗ tốt.

Hân vận chuyển Hỗn Độn Dung Lô, gia tốc hấp thụ lấy lực lượng tràn đầy thể nội.

Cũng không phải nói Hỏa Dạ Dung có được lực lượng cấp bậc Chí Tôn, mà sau khi đem toàn đạo đưa cho Lâm Lạc hân nhất định có thể đạt tới cấp bậc Chí Tôn, vô luận cẩn thận như thế nào ở trong quá trình này đều có hao tổn, cho nên Lâm Lạc cũng bất chấp sau đó trấn an Hỏa Dạ Dung, lập tức bắt đầu bế quan.

Nếu như không có Hỗn Độn Dung Lô, có thể có năm thành lực lượng bị Lâm Lạc hấp thu cũng đã xem như không tệ rồi, mà có Thôn Phệ pháp tắc, Lâm Lạc có thể đem con số này sâu sắc tăng lên, nhưng đến tới cùng có thể đạt tới bao nhiêu hân cũng không quá rõ ràng.

Cái này cùng năm đó thời điểm hân đối kháng Ngân Nguyệt thú là tương tự bậc nào, chỉ là khi đó người ngọc ở trong lòng ngực của hân là Chu Hạnh Nhi, nhưng bây giờ đối thành một trong chín đại Chí Tôn ở giữa thiên địa!

Lịch sử luôn đang không ngừng tái diễn!

Lâm Lạc đề xuống tạp niệm trong nội tâm, chỉ là luyện hóa, luyện hóa, luyện hóa!

Một tháng thời gian đảo mắt tức qua, Lâm Lạc đột nhiên mở hai mắt ra, lúc này Hỏa Dạ Dung vẫn dùng tư thế trần trụi vòng ở trên người của hân, tuy nàng mất đi tu vi cấp bậc Chí Tôn, hiện tại chỉ vẹn vẹn có Hư Thân cảnh, nhưng cùng Sư Ánh Tuyết đồng dạng, nàng có được thể chất hỏa diễm chi thân, không phải Chí Tôn không thể tổn thương, ở trong tòa bí địa này không có nguy hiểm.

Lâm Lạc nhìn xem người ngọc tuyệt mỹ đang ôm lấy cổ mình, trong ánh mắt mang theo một tia áy náy nói:

- Thực xin lỗi, còn kém một tia!

Cho dù là Hỗn Độn Dung Lô cũng không cách nào lưu lại toàn bộ lực lượng của Hỏa Dạ Dung, hiện tại tu vi của Lâm Lạc sớm đến được Cửu Tinh Thần Vương đỉnh phong, nhưng tích lũy từ Cửu Tinh Thần Vương đến một bước Chí Tôn này thật sự quá kinh khủng, hân vẫn là kém một tí tẹo.

Hỏa Dạ Dung chủ động đưa môi thơm lên, ở trên cái miệng của hân hôn xuống, lắc đầu:

- Người khẳng định cũng tận lực, đây là Thiên Ý! Bất quá, chúng ta còn có biện pháp!

Lâm Lạc sững sờ, cái này còn có biện pháp nào, ngay cả kiện Chủ thần khí kia của Hoả gia lão tổ cũng bị Hỏa Dạ Dung đưa cho hắn luyện hóa, hiện tại môn hạ của Tứ Đại Chí Tôn đều là cùng đình, nếu trên người ai có thể xuất ra một kiện Nguyên thần khí cũng đã xem như tốt rồi!

Nhưng Nguyên thần khí coi như là một vạn kiện, một trăm triệu kiện cũng không đủ Lâm Lạc nhét răng, muốn lại có gì dùng? Nếu như cấp bậc cao thêm chút nữa, Chí Tôn thần khí mà nói, Lâm Lạc lại căn bản luyện hóa không được!

- Nguyệt Nguyệt!

Hỏa Dạ Dung nhắm mắt mình tưởng một phen, đột nhiên vẫy tay, một đạo nhân ảnh lập tức từ bên hông nàng bắn ra.

Tất cả mọi người Hoả gia đều ở trong Hỏa Linh Vũ của nàng.

- Sư phụ ah!

Nguyệt Nguyệt bỗng nhiên chứng kiến Lâm Lạc cùng Hỏa Dạ Dung chẳng những đều trần như nhộng, tư thế lại vô cùng kích thích nhân cầu người dính lại cùng nhau, lập tức sợ hãi kêu lên một cái, khuôn mặt lập tức trắng đến đỏ bừng, tinh mâu ngập nước.

- Nguyệt Nguyệt, Lâm Lạc còn kém một tia lực lượng tích lũy mới có thể đột phá Chí Tôn vị, người có thể nguyện hi sinh tu vi của mình, đem lực lượng chuyển dời cho hắn hay không?

Hỏa Dạ Dung nghiêm nghị nói ra, không bởi vì ở trước mặt đồ đệ trần như nhộng mà cảm thấy một tia bất an chút nào.

Về mặt Nguyệt Nguyệt lập tức nghiêm túc, cung kính nói:

- Đồ nhi nguyện ý!

Lâm Lạc cười khổ, nàng này đến tột cùng là bản thân không ghét cùng hắn gom góp thành một đôi, hay là khiếp sợ sư uy? Nếu như là thứ hai, hắn thực sự không hạ thủ được ah! Đợi một tý, như thế nào bỗng nhiên ngay lúc đó phát triển đến một bước này, không có người thông tri qua hắn ah!

1592. Chương 1562: Còn Thiếu Một Ít. (2)

Trước kia Hỏa Dạ Dung hiển thân tốt xấu cũng nói cho hắn, nhưng bây giờ làm sao lại trực tiếp như thế? Uy uy uy, làm sao lại cỡi quần áo rồi?

Nguyệt Nguyệt cũng là phái siêu cấp thực làm, sau khi gạt đầu đáp ứng liền đem váy dài đỏ thắm trên người mình cởi xuống, lộ ra nội y màu tuyết trắng bên trong, cùng da thịt phần nộn như đóa hoa sen của nàng giúp nhau làm nổi bật, càng phát ra xinh đẹp bức người.

Nàng có được dáng người nóng bỏng, eo nhỏ nhắn thậm chí so với Hỏa Dạ Dung còn muốn hết sức nhỏ, nhưng quy mô bộ ngực lại ít nhất là gấp hai sư phụ nàng, nếu không phải nàng vốn là Cửu Tinh Thần Vương mà là một nữ tử bình thường mà nói, thật muốn để cho người lo lắng nàng dính lấy hai luồng năng lượng trịch như vậy, có thể ngay cả đi đường cũng bất ổn hay không.

Bờ mông rất tròn, cao cao nhếch lên, tạo thành một hình dáng đào mật hoàn mỹ, người nam nhân nào gặp phải cũng khó áp chế chảy nước miếng xông đi lên cắn một ngụm? Chỉ là trong thiên hạ lại có mấy nam nhân dám làm như vậy?

Thị giác trùng kích mãnh liệt, hơn nữa trong ngực vốn là ngồi một ngọc thể ôn hương, một trong những người đẹp nhất thế gian, nếu Lâm Lạc không nổi phản ứng mà nói, hắn uống xừng là nam nhân.

- Nguyệt Nguyệt cũng là...

- Bản thể Nguyệt Nguyệt là Mê Hỏa Điệp, hỏa hệ Yêu tu chúng ta đều có thiên phú hiển tế bản thân, chỉ là Cửu Vũ Phương Hoàng hiển tế là bị động, chỉ cần cùng nam nhân giao hợp lực lượng nhất định sẽ hoàn toàn biến mất, nhưng Mê Hỏa Điệp lại chủ động, tặng hay không tặng lực lượng cho đối phương, tặng bao nhiêu tất cả là Nguyệt Nguyệt khống chế!

Hỏa Dạ Dung ôn nhu giải thích nói, cũng hướng Nguyệt Nguyệt vẫy vẫy tay, ý bảo nàng đi qua.

Nguyệt Nguyệt nện bước, hai cái đùi ngọc thon dài đến kinh người dịu dàng tới, bờ mông tròn đầy, phong tình vạn chủng tả hữu lay động, dâng ra gợn sóng mê người cuồng phun máu mũi, cũng làm cho Nộ Long của Lâm Lạc càng phát ra kiên quyết, đem Hỏa Dạ Dung trong ngực nhô lên ba thốn cao.

- Có phải thường hay nghĩ hay không?

Hỏa Dạ Dung liếc nhìn Lâm Lạc.

Giữa nam nữ là như vậy, trước khi không có xuyên phá tầng cửa sổ kia đều là chính nhân quân tử, tiểu thư khuê các, chỉ khi nào phát sinh qua sự tình thân mật kia, sẽ trở nên kiêu chán, lời nói can đảm gì cũng dám nói, động tác khác người gì cũng dám làm.

Lâm Lạc cười hắc hắc, hẳn chưa bao giờ là chính nhân quân tử, đối với sắc đẹp từ trước đến nay là ưa thích, chỉ là kiêu thê quá nhiều cũng là phiền toái, trước đây thật lâu hẳn cũng đã tận lực tránh cho hậu cung mở rộng, nhưng lần này là tình thế bắt buộc, hẳn không lên cũng phải lên.

Giả mù sa mưa làm chính nhân quân tử, kết quả chính là tất cả mọi người bọn hắn sẽ bị Lâm Thương La trấn sát!

- Nguyệt Nguyệt, người ngồi bên này!

Dù cho tu vi của Hỏa Dạ Dung ngã xuống đến Hư thần cảnh, nhưng khí thế Chí Tôn lại không giảm chút nào, dọn ra một chân của Lâm Lạc để cho đồ đệ của mình, để cho Nộ Long giữa háng Lâm Lạc kia lập tức mất đi che lấp mà cao cao nhếch lên, đẳng đẳng sát khí diễm võ dương oai.

Lâm Lạc coi như là da mặt cực dày rồi, đối mặt loại tình huống này sắc mặt cũng không đỏ, ngược lại là vưu vật Nguyệt Nguyệt bình thường phong tình vạn chủng này lại bắt đầu nhăn nhó, dặt dẹo góc áo nội y có chút không thả ra, chậm rãi đi tới Lâm Lạc.

Cái chậm này cùng con kiến bò nhanh không có bao nhiêu, Lâm Lạc không khỏi cười cười, tay phải dẫn dắt, Nguyệt Nguyệt lập tức bị hắn hấp tới, dẫn thân tiến vào ngực của hắn.

Thoáng cái ôm lấy một đôi thầy trò tuyệt mỹ tao nhã, cái dụ hoặc này cũng không phải một cộng một đơn giản như vậy, mà là gấp 10 lần, gấp trăm lần, để cho trái tim của Lâm Lạc cuồng nhảy dựng lên.

- Nguyệt Nguyệt, sợ sao?

Hỏa Dạ Dung xuất ra tư thái người từng trải, hướng về đồ đệ bảo bối ôn nhu nói.

Hàm răng tuyết trắng của Nguyệt Nguyệt chăm chú cắn môi dưới, mắt đẹp lưu chuyển, trên mặt đỏ ửng như lửa, nàng dùng tư thái hơi không thể biện lặc trán, da thịt toàn thân đều là một mảnh ửng đỏ, cũng tản mát ra một loại mùi thơm lạ lùng thấm vào ruột gan.

Nào có “chỉ đạo” đồ nhi như vậy, trong nội tâm Lâm Lạc cười thầm, nhưng nghe mùi thơm lạ lùng trên người Nguyệt Nguyệt hẳn, hẳn lại tình dục đại động, Nộ Long dưới đáy kia càng kích liệt nhảy lên, giống như lên đại bùng bị hắn khua loạn đánh.

- Đây là đặc tính của Mê Hỏa Điệp, động tình!

Hỏa Dạ Dung ở trên mặt đẹp của Nguyệt Nguyệt ngắt một bả.

- Được rồi, sư phụ đem vị trí tặng cho người!

Nói xong, nàng chuyển đến trên lưng Lâm Lạc, ngọc thể bóng loáng phản nộ ma sát lấy phần lưng của Lâm Lạc.

Lâm Lạc nguyên bản đã đến biên giới bộc phát, nào còn có thể chịu được khiêu khích như vậy, lập tức hai mắt phóng hỏa, đem Nguyệt Nguyệt ôm chặt, nặng nề hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mê người câu hồn của nàng.

- A...

Hai cái chân dài của Nguyệt Nguyệt không tự chủ được kéo căng thẳng tắp, giống như con cá cách nước, phát ra giấy dựa mãnh liệt, đây cũng không phải nàng kháng cự cùng Lâm Lạc thân mật, mà là phản ứng quá lớn.

Nàng không khỏi ngượng ngùng, cầm mũi nhìn nhìn Lâm Lạc cùng Hỏa Dạ Dung, lập tức mắc cỡ đến đem khuôn mặt vùi vào trong ngực Lâm Lạc.

Ha ha, trong ngực còn muốn đi trốn sao?

Hai tay Lâm Lạc nâng bờ mông tròn vo của Nguyệt Nguyệt, nhẹ nhàng lột xuống nội y thiếp thân, thuận lý thành chương hái đi đồ lót của nàng, làm cho thân thể mê người nóng bỏng của nàng hoàn toàn lộ ra trước mắt của mình.

Hai vú cực đại, đùi ngọc thon dài thẳng tắp, eo nhỏ như ong, bờ mông ngạo nghễ ưỡn lên, không một không phóng xạ ra mũi quang cấp bậc vũ vật.

Lâm Lạc có một loại hoảng hốt không chân thực, tuy trong ngực ôm một cái, trên lưng còn dán một cái, lại làm cho hắn sinh ra một loại cảm giác đang mộng du.

- Còn không hạ thủ?

Hỏa Dạ Dung ở bên tai Lâm Lạc nhẹ giọng cười nói.

Lâm Lạc không khỏi cười khổ, tuy hắn rất ưa thích đem Mai Hoa Tiên Tử cùng Nam Nhược Hoa cùng một chỗ xử lý, nhưng cũng không phải nói hắn rất hoan hỉ để cho thầy trò cùng tiến lên trận, nhất là trong đó còn có một Chí Tôn đương thời, để cho hắn áp lực rất lớn.

- Lâm Thương La tùy thời đều có thể xuất hiện!

Hỏa Dạ Dung lại ghé vào lỗ tai hắn nói một câu.

Lâm Lạc lập tức cả kinh, đây là một uy hiếp vô cùng chân thật!

Nguyệt Nguyệt vốn là vũ vật diễm tuyệt thiên hạ, rất nhanh liền khắc phục ngượng ngùng trong lòng, chủ động hướng Lâm Lạc phát khởi “công kích”, cùng sư phụ nàng trước kia đồng dạng, cưỡi lên trên người Lâm Lạc, dùng khe mông nhẹ nhàng ma sát lấy Nộ Long kia, để cho cái đồ chơi kia càng thêm kiên quyết.

- Soái đệ đệ, tỷ tỷ là người của người rồi!

Nàng thấp giọng ngấm khẽ, nhưng lập tức lại phát ra cười khê liên tiếp.

- Lần này tỷ tỷ là đoạt trước Liễu Bán Yên!

Sắc mặt Lâm Lạc không khỏi tối sầm, cái yêu nữ này vào lúc đó còn nghĩ đến cùng Liễu Bán Yên cạnh tranh, thật là làm cho người dở khóc dở cười. Hắn sâu não, Nộ Long lập tức thẳng tắp sát nhập vào trận doanh địch nhân, một mình thẳng vào, anh dũng công thành phạt trại.

1593. Chương 1563: Tiến Vào Chí Tôn. (1)

- Ôi!

Nguyệt Nguyệt phát ra một tiếng thở nhẹ, dùng mắt to vũ mũi nhìn Lâm Lạc thoáng một phát, nhưng lại không thể không dùng hai tay ôm lấy cổ Lâm Lạc, vì gia hỏa đã phát khởi trùng kích mãnh liệt, đem nàng sắp bay đến trời rồi.

- Nguyệt Nguyệt...

Hỏa Dạ Dung đột nhiên nói ra.

- Ân!

Nguyệt Nguyệt liền vội vàng gật đầu, trong cơ thể nàng đột nhiên xuất hiện một đoàn ánh sáng hỏa hồng sắc, giống như thiêu đốt lên cái gì đó. Mà đoàn ánh sáng này ở dưới nàng chủ động dẫn đạo, chậm rãi trượt đến trong bụng, lại thông qua “Điểm kết nối” cùng Lâm Lạc tiến nhập trong cơ thể Lâm Lạc.

Đây là lực lượng tinh hoa cực kỳ khổng lồ!

Lâm Lạc hôn cặp môi thơm của nàng nói:

- Không cần nhiều như vậy, ta chỉ là kém một tia!

Hắn chỉ lấy không sai biệt lắm một phần tư lực lượng, Hỗn Độn Dung Lô mở ra, nhanh chóng luyện hóa lấy những lực lượng cực kỳ tinh thuần này, một bên thì ra sức cày cấy, đem vụn vặt dưới thân đưa lên khoái hoạt chi đỉnh.

Nguyệt Nguyệt thét chói tai, rên rỉ lấy, tựa hồ mỗi một tắc da thịt, mỗi một căn mạch máu đều muốn bạo tạc nổ tung, tràn đầy cực độ chỉ nhạc trước nay chưa có. Ở bên trong một hồi run rẩy mãnh liệt, nàng dùng hai chân chăm chú quán quýt lấy eo hổ của Lâm Lạc, dùng sức lớn đến thậm chí có thể đem Bát Tinh Thần Vương bình thường cắt đứt!

Sau đó, nàng như là bùn nhão ngồi phịch ở trong ngực Lâm Lạc, mị nhãn như tơ, mê ly đang người.

Nàng là đạt tới cực lạc đỉnh phong rồi.

Lâm Lạc xa xa còn không có đạt tới thời điểm bộc phát, nhưng Nguyệt Nguyệt đã nhắm nháp đến tư vị cực lạc, hắn cũng tạm thời thu binh, tiêu hóa chỗ tốt mà đối phương tặng ình, dù sao hiện tại bọn hắn không phải là vì hưởng lạc đơn thuần, mà là có sứ mạng rất lớn!

Hỗn Độn Dung Lô cao tốc vận chuyển, Lâm Lạc liên tục không ngừng luyện hóa lấy lực lượng nguyên thuộc về Nguyệt Nguyệt, trở thành một bộ phận bản thân của hắn.

Hắn vốn chỉ là kém mấy may như vậy, lúc này nhận được lực lượng của Nguyệt Nguyệt bổ sung, hắn lập tức bước qua đạo chi môn này. Đại môn Chí Tôn ở trước mặt hắn rốt cục mở rộng, không tiếp tục che dấu mấy may.

Nguyên lai là như thế!

Hắn ở trên pháp tắc linh ngộ chính là yêu nghiệt nghịch thiên cấp, chỉ cần cảnh giới đến, như vậy pháp tắc huyền bí ở phía trước hắn là không có mấy may có thể che dấu, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Lôi hệ, không gian, thời gian tám đạo bốn nguyên pháp tắc tổ trong thức hải hắn không ngừng diễn biến, thể hiện ra biến hóa cần thận nhất.

Mà Thôn Phệ pháp tắc như là một cái vòng càng lớn, bao vòng quanh tám đạo bốn nguyên pháp tắc này, đem kỳ diệu của chúng dung hợp đến cùng một chỗ.

Loảng xoảng!

Trên bầu trời Lôi Vân rậm rạp, thần kiếp hình thành!

Lâm Lạc không kịp cùng hai nữ nói cái gì, lập tức một cái cất bước tiến nhập trời cao, nếu đem hai nữ cũng kéo tiến vào thần kiếp mà nói, dùng Chí Tôn thần kiếp của hắn lúc này, đối với hai nữ mà nói là đả kích tính trí mạng!

Trong nháy mắt như vậy, thần kiếp tạo thành!

Loảng xoảng, đệ nhất đạo thiểm điện đánh rớt, nhanh chóng hóa thành một nhân ảnh, nhưng lần này lại không phải tia chớp, mà biến thành Thái Cổ Chí Tôn!

Tốt nha, Chí Tôn kiếp của hắn dứt khoát liền đem Chí Tôn chính thức chuyển đi ra!

Đương nhiên cái này cũng không phải Thái Cổ Chí Tôn chân chính, mà là do tia chớp hình thành, nhưng một tay của nó tầm đó lại đánh ra một đạo nước lũ tràn ngập tuế nguyệt tang thương, đây cũng không phải là Lôi hệ pháp tắc, mà tuyệt đối là thời gian pháp tắc chính tông!

Lâm Lạc cũng không kỳ quái, chín đạo bốn nguyên pháp tắc này vốn là Thiên Địa bao hàm dưỡng dục, mà thần kiếp cũng giống như thế, thần kiếp như vậy có thể đánh ra công kích cấp bậc bốn nguyên lại có cái gì kỳ quái, Thiên Địa tuyệt không dừng lại có thể vận dụng một đạo Lôi hệ pháp tắc.

So với trước kia, tia chớp nhân hình này không chỉ là có một tia bốn nguyên chi lực, mà trở thành bốn nguyên pháp tắc hóa thân, nước lũ tuế nguyệt cuộn cuộn, cho dù là Cửu Tinh Thần Vương dính vào một tia cũng lập tức bị oanh bại thần tính, hóa thành mục nát.

Nhưng mà Lâm Lạc cũng không còn là Lâm Lạc trước kia rồi!

Hắn là Chí Tôn thứ mười đương thời, tuy hiện tại còn không có vượt qua thần kiếp, đạt được Thiên Địa thừa nhận.

Bành! Bành!

Hắn huy động hai quyền liên tục, tia chớp hình Thái Cổ Chí Tôn lập tức bị hấn xua nát, hóa thành vô số đạo tàn phiến vỡ vụn, sau đó những mảnh vỡ này sáng lên, lại nhao nhao tụ lại, muốn một lần nữa tổ hợp.

Lâm Lạc thét dài một tiếng, thân hình tắt tối, bành bành bành, hấn lại là oanh ra mấy quyền, rõ ràng khiến mảnh vỡ tia chớp này ngay cả cơ hội phục hồi cũng không có, lại lần nữa chia làm mảnh vỡ càng thêm nhỏ.

Dưới đáy Hỏa Dạ Dung cùng Nguyệt Nguyệt thấy mà đồng thời lộ ra biểu lộ khiếp sợ, rõ ràng đem lôi kiếp oanh đến nửa điểm uy lực cũng phát huy không ra, cái này cũng quá cường đại a!

Quả nhiên là yêu nghiệt nghịch thiên, lúc Cửu Tinh Thần Vương có thể nghênh chiến Chí Tôn, mà vừa tiến vào Chí Tôn vị, càng là đạt đến tình trạng không thể tưởng tượng nổi! Cũng chỉ có yêu nghiệt như vậy mới có thể đối kháng tên điên Lâm Thương La kia!

Loảng xoảng!

Đang lúc Lâm Lạc đem tia chớp Thái Cổ Chí Tôn áp chế đến nỗi ngay cả nhân hình cũng không thể một lần nữa tạo thành, đạo tia chớp thứ hai rốt cục san san đến chậm, hóa thành bóng người thứ hai... Kim Nguyên Chí Tôn đã vẫn lạc!

Kim Nguyên Chí Tôn vừa hiện, lập tức hướng về Lâm Lạc phát khởi công kích, tuy đó cũng không phải Kim Nguyên Chí Tôn chính thức, nhưng Thiên Địa có linh, rõ ràng đem vị Chí Tôn này phác họa được duy diệu, ngay cả ánh mắt kia hận Lâm Lạc cũng là chân thật như vậy.

Lâm Lạc nhướng mày, thoát nhìn chín đạo lôi kiếp này sẽ phân biệt diễn hóa thành chín Chí Tôn. Người khác cũng được rồi, nhưng nếu như là Hỏa Dạ Dung cùng Sư Tú Ảnh cũng phân biệt diễn hóa đi ra mà nói, hắn cũng có chút bó tay trời chân rồi.

Bởi vì tia chớp nhân hình này quá giống như thật!

Đặc biệt là đối với Hỏa Dạ Dung, hai người là vừa vặn mới kết thành tình duyên, muốn cho hắn đối với cho dù là biến ảo Hỏa Dạ Dung ra tay cũng dễ cho trong lòng của hắn thập phần khó chịu!

Nhưng nếu không thoải mái hắn cũng sẽ không mặc cho thần kiếp oanh thân, Lâm Lạc thét dài một tiếng, cho dù là lại đến một Chí Tôn đương thời thì như thế nào? Đừng nói chỉ là thiên kiếp biến ảo, ngay cả Kim Nguyên Chí Tôn chân chính bây giờ đang ở trước mặt, Lâm Lạc cũng căn bản không đủ xem!

Chín đạo bốn nguyên tề tụ tại thân, đây là trong lịch sử cho tới bây giờ không có phát sinh qua, chính là Chí Tôn trong Chí Tôn, Thần Hoàng trong Thần Hoàng!

Bành! Bành! Bành!

Lâm Lạc liên tục oanh ra hơn mười quyền, Kim Nguyên Chí Tôn lập tức bị hấn oanh bạo, cái này dù sao chỉ là thần kiếp biến thành, lại há có thể cùng Chí Tôn chính thức so sánh. Mà vào lúc đó, Thái Cổ Chí Tôn mới rốt cục đạt được cơ hội vừa mới gây dựng lại!

Bành! Bành! Bành! Lâm Lạc lại tiến lên một hồi hành hung, Thái Cổ Chí Tôn lập tức lại bị oanh bạo, quả thực gây yếu đến như là hài nhi!

1594. Chương 1564: Tiến Vào Chí Tôn. (2)

Một phương diện, tia chớp hóa thành Thái Cổ Chí Tôn căn bản không cách nào cùng Chí Tôn chính thức đánh đồng, mà Lâm Lạc là tồn tại nghiêm nhiên so với Lâm Thương La càng cường đại hơn, như thế này so sánh, nếu Lâm Lạc không chiếm cứ thượng phong thiên về một bên mới là lạ.

Loảng xoảng! Đạo tia chớp thứ ba rơi xuống, hóa thành Thương Mộc Chí Tôn!

Loảng xoảng! Đạo tia chớp thứ tư đánh rớt, thành linh biến thành Hỏa Dạ Dung!

Lâm Lạc nộ khí bạo tuôn, đối với Hỏa Dạ Dung hấn chẳng những yêu, hơn nữa còn kính, đường đường Chí Tôn thà rằng mạo hiểm đem tu vi suốt đời tặng cho hắn, thế gian này lại có mấy người có thể làm được?

Người ngọc như vậy, đáng giá hắn yêu, đáng giá hắn tôn trọng!

Nhưng thần kiếp rõ ràng cũng đem nàng huyễn hóa ra, điều này không khỏi làm Lâm Lạc giận dữ, hắn thét dài một tiếng, đem tất cả tia chớp biến thành Chí Tôn hoàn toàn oanh bạo, lửa giận trong lòng bay thẳng Thiên Vũ.

Đệ ngũ đạo, đệ lục đạo, đệ thất đạo, từng đạo thần kiếp tiếp tục đánh xuống, theo số lượng Chí Tôn gia tăng, áp lực của Lâm Lạc cũng tăng nhanh, ở dưới năm Chí Tôn, Lâm Lạc có thể đem từng Chí Tôn ép tới chỉ có thể phí công không ngừng gây dựng lại, mà sau khi đạt tới bảy cái, cái này tạo thành biến chất, miễn cưỡng gánh vác được Lâm Lạc điên cuồng công kích.

Đệ bát đạo tia chớp hóa thành Loạn Không Chí Tôn Sư Tử Ảnh, mà một đạo thiểm điện cuối cùng thì biến thành lão tổ thôn phệ một đạo... Lâm Thương La!

Ở trong hiện thực, chín đại Chí Tôn này là tuyệt không khả năng liên thủ tác chiến, nhưng thần kiếp biến hóa, chín đại Chí Tôn lại lần đầu tiên liên thủ, hướng về một người phát khởi công kích mãnh liệt.

Tuy chín đạo thần kiếp này biến hóa không có khả năng có thực lực chân chính như chín đại Chí Tôn, nhưng chúng cũng có được ưu điểm mà Chí Tôn chính thức không có... hung hãn không sợ chết, thậm chí hung hãn không sợ tổn thương!

Quả thực mỗi người đều so với Lâm Thương La còn muốn điên cuồng!

Dù sao Lâm Thương La chiến đấu đến điên vẫn là vì oanh bại đối thủ, cũng không phải hướng về phía đồng quy vu tận đi, nhưng những tia chớp biến hóa này ưu thế ở chỗ có thể không ngừng gây dựng lại, chỉ cần ở trong nửa canh giờ chúng là Bất Tử!

Cho dù là thần kiếp biến thành, Lâm Thương La vẫn là so với bát đại Chí Tôn khác hiệu thắng ra một đoạn, hai đám cuốn vũ, đối với Lâm Lạc liên tiếp oanh kích, cơ hồ gánh chịu một nửa hỏa lực của Lâm Lạc, cũng bị Lâm Lạc oanh đến thảm nhất, gần gũi trong một nén hương thời gian đã bị oanh phát nổ chín lần!

Chín đạo bản nguyên pháp tắc của Lâm Lạc diễn biến càng ngày càng thuần thực, hắn vốn là thiên tài trong pháp tắc linh ngộ, khiếm khuyết chưa bao giờ là linh ngộ, chỉ là sử dụng cụ thể, hiện tại chín đại Chí Tôn này cũng tương đương với thụ nghiệp cho hắn, để cho hắn ở pháp tắc vận dụng càng thêm thuần thực.

Chí Tôn là tồn tại cường đại nhất trong thiên địa, cho dù là Thiên Địa cũng không thể trời buộc!

Trong ánh mắt Lâm Lạc chớp động lên tuế nguyệt tang thương, một tiếng thét dài, sau lưng bỗng nhiên sinh ra hai cánh chim hỏa diễm dài đến ức vạn dặm, dưới chân thì phát lên một cây đại thụ trời xanh, nhanh chóng bao trùm lấy hắn.

Quanh người có đất dày hình thành tấm chắn xoay tròn, đỉnh đầu thì có một thanh kim sắc Cự Kiếm rung động rỗng ngâm, một cột nước từ trong mũi của hắn phun ra, quay quanh thân thể của hắn, bên trên hai đám Lô Vân rậm rạp, một quyền oanh phá vô số không gian.

Chín đại bốn nguyên chi lực ở trên người của hắn cùng hiện!

Cuối cùng, là một đạo Hỗn Độn chi quang ở quanh người Lâm Lạc nhộn nhạo, thâm thúy đến tột đỉnh.

Lâm Lạc ngạo nghễ đứng thẳng, tuy còn không có vượt qua thần kiếp, nhưng trong lòng hắn cái thần kiếp này đã xong, hiện tại chỉ là muốn đem khoảng thời gian này vượt qua là đủ.

Oanh! Oanh!

Lâm Lạc một quyền vang trời, một quyền oanh địa, đem chín đại Chí Tôn oanh đến tán loạn sụp đổ, cho dù là chín người hợp lực cũng không phải hắn một người chi địch.

Cái này là lực lượng mạnh nhất thiên hạ!

Lâm Lạc cười ha ha, loại cảm giác nắm giữ lực lượng Vô Thượng này lại để cho lòng hắn mê say, thật sự là quá mỹ diệu.

Nửa canh giờ lặng yên mà qua.

Ông!

Thiên Địa nổi lên cộng minh, cửu thải chi quang cho dù là ở trong phiên Bí Cảnh cũng rõ ràng có thể thấy được, một cổ tâm tình vô cùng sung sướng ở trong lòng mỗi người bay lên, vô số hoa tươi từ trên bầu trời rơi xuống, mùi thơm lạ lùng xông vào mũi.

Có Chí Tôn mới sinh ra đời rồi!

Chí Tôn thứ mười trong thiên địa, tồn tại mạnh nhất đồng thời nắm giữ chín đạo bốn nguyên bản pháp!

Thân hình Lâm Lạc lóe lên, giẫm chặn tại chỗ bay xuống đất, hướng Hỏa Dạ Dung cùng Nguyệt Nguyệt lộ ra một vòng mỉm cười.

- Người thực sự làm được!

Nguyệt Nguyệt kinh hỉ, đi cà nhắc ở trên miệng Lâm Lạc hôn một cái.

- Thật sự là lợi hại!

Không có Chí Tôn thần khí lại tiến vào Chí Tôn vị, cử động lần này của Lâm Lạc không nói tuyệt hậu, nhưng nhất định là chưa từng có.

Lâm Lạc ha ha đi nhanh, đem Nguyệt Nguyệt một bả ôm vào trong ngực, sau đó bước đi hướng Hỏa Dạ Dung, đem tuyệt thế mỹ nhân đang dùng thái độ vô cùng uyển chuyển phù phiếm ở không trung đồng dạng ôm vào trong ngực, động tình nói:

- Đã cho các ngươi chịu khổ!

Hỏa Dạ Dung ôn nhu cười cười, nữ tử giống như băng sơn một khi tan rã, cái kia tán phát ra phong tình cũng càng là để cho nhân tâm dao động.

- Chúng ta trở về đi!

Lâm Lạc tràn đầy tin tưởng, lần này tiến vào Chí Tôn vị, đừng nói Lâm Thương La, dù là thực sự đối mặt chín đại Chí Tôn liên thủ hắn cũng có nắm chắc thủ thắng!

Hiện tại Lâm Lạc, thật giống như Lâm Thương La ba nguyên kỷ trước đối mặt bát đại Chí Tôn, nhưng lại muốn càng mạnh hơn nữa!

Hơn nữa hiện tại đã có một vị Chí Tôn vẫn lạc, Lâm Lạc càng thêm vô địch rồi.

- Đừng nóng vội!

Hỏa Dạ Dung dắt góc áo của Lâm Lạc, đôi mắt thanh tú động lòng người lưu chuyển, tách ra phong tình vô hạn.

Lâm Lạc đã hiểu, vị thê tử mới này là thức tủy biết vị (* ăn tủy trong xương mới thấy ngon), lại muốn ăn nữa rồi. Hắn không khỏi hắc hắc hắc nở nụ cười, ở phương diện này hắn kỳ thật cũng rất mưu cầu danh lợi, một mặt tu luyện có ý gì, nhân sinh dù sao cũng phải có chút hưởng thụ.

Hắn ưa thích mỹ thực, cũng ưa thích mỹ nữ, tu luyện cũng không phải mục đích, chỉ là vì cường đại mới có thể tự bảo vệ mình, hưởng thụ tự do mới là hắn truy cầu.

Nhắm cặp môi đỏ mọng của Hỏa Dạ Dung hung hăng hôn xuống, Lâm Lạc cạy mở cặp môi đỏ mọng của thiên chi kiều nữ này, dùng đầu lưỡi cuốn động lên cái lưỡi nhỏ thơm tho, tham lam mút vào.

Hỏa Dạ Dung phát ra ngâm khẽ si say mà thỏa mãn, chủ động nghiêng hợp với Lâm Lạc, phun cái lưỡi nhỏ thơm tho mặc Lâm Lạc nhắm nháp lấy.

Lâm Lạc cũng không có lạnh nhạt Nguyệt Nguyệt, tuy cái yêu nữ này không dám cùng sư phụ của nàng tranh thủ tình cảm chút nào, một cái đại thủ nắm giữ lấy bộ ngực rất tròn của nàng, vuốt ve đến nàng cũng thở hồng hộc, hai nữ đồng thời dùng ánh mắt động tình nhìn Lâm Lạc, trên mặt đẹp tràn ngập chờ mong.

1595. Chương 1565: Đại Chấn Động.

Lâm Lạc kéo váy dài của Hỏa Dạ Dung, dùng một ngón tay chậm rãi câu rơi quần lót của nàng, Nộ Long có chút nhắm ngay vị trí thoáng một phát, từ... tiến vào lấy lợi chi địa, để cho cái cổ trắng ngọc của Hỏa Dạ Dung bỗng nhiên hả ra một phát, mười ngón chăm chú bắt lấy cánh tay Lâm Lạc.

Một hồi mỹ diệu chuyện vui đang trình diễn, mà một bên còn có tiểu mỹ nhân khác buồn bã mang xấu hổ, tràn ngập khát vọng chờ đợi Lâm Lạc chinh phục.

Đây mới là nhân sinh!

Trong nội tâm Lâm Lạc bay lên bình an vui sướng không cách nào nói rõ, đợi giải quyết xong sự tình Lâm Thương La, hắn liền mang theo nhóm kiều thê du lịch toàn bộ Thần giới, làm đủ chuyện vui, sinh hạ một đồng lớn con cái.

...

Mười ngày sau, Lâm Lạc cùng Hỏa Dạ Dung, Nguyệt Nguyệt cùng nhau trở lại nơi trú quân, nghênh đón ba người là ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Loạn Không Chí Tôn.

Nguyệt Nguyệt y như chim non nép vào trong ngực Lâm Lạc, cái này cũng không kỳ lạ quý hiếm, nhưng Hỏa Dạ Dung là thân phận bậc nào? Chí cường giả vẹn vẹn đếm được trên thế gian, như thế nào cũng có thể như là tiểu nhi nữ hạnh phúc ngã vào trong ngực một người nam nhân?

Đây quả thực tan vỡ nhân sinh quan niệm của Tam Đại Chí Tôn!

- Người, người như thế nào rơi xuống Hư thần cảnh!

Bằng Tinh Long Hoàng lộ ra vẻ khiếp sợ mãnh liệt, mấy ngày hôm trước chứng kiến thiên hiện dị tượng, bọn họ đều biết là Lâm Lạc tấn nhập Thần Hoàng, nhưng một cái giá lớn lại là cảnh giới của Hỏa Linh Chí Tôn đại ngã, cái này một cộng một giảm tựa hồ đối với chính thể thực lực của bọn hắn cũng không có gia tăng cái gì.

- Các ngươi yên tâm, Lâm Lạc nhất định có thể chiến thắng Lâm Thương La!

Hỏa Dạ Dung tin tưởng tràn đầy nói, đối với nam nhân mình lựa chọn, nàng tự nhiên tràn đầy kiêu ngạo cùng tin tưởng.

Ba người Băng Tinh Long Hoàng đều là bán tín bán nghi, bất quá nếu Lâm Lạc có thể địch Lâm Thương La mà nói, vậy bên bọn họ có Tam Đại Chí Tôn, bên Lâm Thương La kia lại chỉ vụn vụn có hai cái, như thế nào đều là bọn hắn chiếm ưu thế.

Mấu chốt là Lâm Lạc được hay không được! Đây cũng không phải là vấn đề có lòng tin hay không, không có thực lực kia, có tin tưởng mạnh hơn nữa cũng là bị người một quyền oanh bạo.

Lâm Lạc chỉ là cười cười, loại chuyện này hắn khoe khoang lại không có ý nghĩa, chỉ cần đánh qua một hồi liền biết!

Băng Tinh Long Hoàng cùng Thương Mộc Chí Tôn nhìn xem Lâm Lạc, trong ánh mắt có chút hương vị ảm.

Hỏa Dạ Dung là thiên hạ chí tôn, hơn nữa lại là tuyệt mỹ vô song, thế gian vụn vụn chỉ có Sư Tú Ảnh mới có thể so sánh, đương nhiên đây là mấy người không có bá kiến Phong Sở Liên, nữ nhân như vậy nam nhân nào không muốn có?

Càng là nam nhân địa vị cao thượng, lại càng muốn chiếm hữu nữ nhân ưu tú nhất thế gian, ngay cả Lâm Thương La kiêu hùng, tên điên như vậy cũng đối với Sư Tú Ảnh, Hỏa Dạ Dung nhớ mãi không quên, đủ thấy hai đại Chí Tôn mị lực lớn đến cỡ nào.

Hiện tại rõ ràng bị một tiểu tử vừa mới xuất hiện ôm mỹ nhân rồi, tự nhiên để cho trong nội tâm Băng Tinh Long Hoàng cùng Thương Mộc Chí Tôn rất không có tư vị. Đặc biệt là Băng Tinh Long Hoàng, cháu gái hắn là một trong các thế tử của Lâm Lạc, hiện tại Lâm Lạc lại cưới Hỏa Linh Chí Tôn, cái bối phận này ảm như thế nào tính toán đây?

- Đi, chúng ta đi tìm bọn người Lâm Thương La tính sổ!

Lâm Lạc khẽ cười cười.

- Người thực sự có nắm chắc?

Thương Mộc Chí Tôn thận trọng nói ra, cái này quan hệ lấy tánh mạng mấy đại Chí Tôn, sao có thể trò đùa! Vạn nhất bọn hắn vẫn lạc rồi, thế gian này không ai có thể ngăn cản Lâm Thương La nữa rồi.

Lâm Lạc gật gù đầu nói:

- Nếu như Lâm Thương La lựa chọn cùng ta tử chiến mà nói, ta có nắm chắc ở trong ngàn chiêu lấy tính mệnh của hắn!

Đối với vị lão tổ tông này, Lâm Lạc căn bản không có cảm tình đáng nói, cái này cho tới bây giờ chưa từng có tên của hắn, hơn nữa vừa phục sinh là muốn giết hắn, Lâm Lạc sẽ đối với hắn sinh ra hảo cảm gì mới là lạ.

Ngoại trừ đối phương cũng họ Lâm ra, kỳ thật cùng trên đường cái tùy tiện đụng phải người nào là không có khác nhau mấy may, Lâm Lạc hoàn toàn không có nhuyến tâm không hạ thủ được.

Nếu như đổi lại là Lâm Hồng Hoàng mà nói, cái kia Lâm Lạc sẽ đau đầu muốn chết.

Ba người Băng Tinh Long Hoàng đều lộ ra không tin chi sắc, chiến lực của Lâm Thương La là cuồng bạo bậc nào? Bọn họ đều rành mạch, nhưng Lâm Lạc lại nói ở trong ngàn chiêu có thể đuổi giết Lâm Thương La, cái này thật sự quá khoa trương!

Dù Lâm Thương La chiến lực siêu phàm, nhưng muốn đuổi giết bọn người Băng Tinh Long Hoàng không có ngàn vạn chiêu cũng là mơ tưởng, đương nhiên điều kiện tiên quyết đều là song phương tử chiến không lùi, nếu như nói Lâm Lạc có thể ở trong ngàn chiêu đuổi giết Lâm Thương La, như vậy muốn giết chết Thần Hoàng khác lại cần mấy chiêu?

300 chiêu? 100 chiêu? Tám mươi chiêu?

Cái này cũng quá khoa trương, khó trách bọn người Băng Tinh Long Hoàng không tin.

Nếu như Lâm Lạc nói có thể chống lại Lâm Thương La, còn muốn để cho người dễ tiếp nhận một điểm, dù sao Lâm Lạc ở Cửu Tinh Thần Vương hiện ra chiến lực nghịch thiên, nhưng nói muốn ở trong ngàn chiêu đuổi giết Lâm Thương La không khỏi quá khoa trương đi.

Hậu quả trực tiếp là ba người Băng Tinh Long Hoàng đều cho rằng Lâm Lạc đang khoác lác, hoàn toàn không thể tin tưởng hắn nói.

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Miệng nói xác thực không có bằng chứng, liền thỉnh ba vị ra tay chiến một trận!
- Người muốn đồng thời đối phó ba cái chúng ta?

Ánh mắt Thương Mộc Chí Tôn bỗng nhiên sáng rõ, thế gian dám ra cuồng ngôn này, trước kia chỉ có một người, nhưng bây giờ là xuất hiện thứ hai, hơn nữa hai người đều họ Lâm!

Lâm Lạc mỉm cười, trên thực tế hắn không để ý chín đại Chí Tôn liên thủ cùng hắn giao chiến chút nào, dù cho không thể thủ thắng hắn cũng tuyệt đối sẽ không bị thua, điểm ấy tự tin hắn vẫn phải có.

- Thỉnh!

Tư sự thể đại, ba người Băng Tinh Long Hoàng cũng tuyệt không có thể đem tánh mạng thân gia đặt ở trên tự tin của Lâm Lạc, nhao nhao hiện lên thân hình hướng hắn vây quanh đi qua, đồng thời phát ra một tiếng thét dài, bọn hắn phát khởi oanh kích.

Bọn hắn cũng không có sử dụng Chí Tôn thần khí, đó căn bản không cần, chỉ cần Lâm Lạc toàn lực ra tay, bọn hắn tự nhiên có thể biết rõ Lâm Lạc đến tột cùng cường đại đến cỡ nào.

Lâm Lạc thét dài một tiếng, chín đạo bổn nguyên pháp tắc đồng thời vận chuyển, ở xung quanh thân thể của hắn hình thành từng đạo dị tượng.

- Cái gì...

Ba người Băng Tinh Long Hoàng đồng thời lộ ra khiếp sợ mãnh liệt, bọn hắn chỉ cho là Lâm Lạc từ Thôn Phệ pháp tắc tiến vào Chí Tôn vị, ai có thể ngờ tới hắn rõ ràng đem chín đạo bổn nguyên pháp tắc đồng thời đẩy mạnh đến Chí Tôn chi cảnh?

Trước đó chưa từng có!

Thần Vương pháp tắc còn dễ nói, chỉ cần có Chí Tôn nguyện ý thành toàn, bất luận một gã Thần Vương gì chỉ cần có đầy đủ thiên tư, đầy đủ thời gian đều có thể trở thành Thần Vương nắm giữ tám chi đại đạo bất đồng!

1596. Chương 1566: Ngăn Cản. (1)

Nhưng bổn nguyên pháp tắc thế gian tổng cộng chỉ có chín đạo, từng cái đối ứng, chỉ có một vị Chí Tôn vẫn lạc mới có sinh ra đời Chí Tôn mới! Mà hai kiện Chủ thần khí cũng sẽ không tìm kiếm cùng một Thần Vương tiến hành truyền thừa, huống chi là Chí Tôn thần khí?

Chín đạo bổn nguyên pháp tắc cùng tụ trên một người chi thân, điều này sao có thể!

Nhưng sự thật là sự thật, ba người Băng Tinh Long Hoàng đều có thể ở trên người Lâm Lạc cảm ứng được bổn nguyên pháp tắc cùng mình nhất mạch tương thừa cộng minh, thậm chí ngay cả Chí Tôn thần khí của mình cũng hoan động lên, tựa hồ có thể bị Lâm Lạc khống chế.

Bành! Bành! Bành!

Lâm Lạc tùy ý oanh ra ba quyền, đem ba người Băng Tinh Long Hoàng từng cái chấn lui về. Hắn nhẹ nhàng cười cười nói:

- Ba vị Chí Tôn còn cần chứng minh nữa không?

- Đã đủ rồi!

Ba người Băng Tinh Long Hoàng đồng thời nhẹ gật đầu, tuy bọn hắc cũng không có tế xuất toàn lực, nhưng Lâm Lạc cũng là vô cùng tùy ý, càng là một chiêu oanh lui bọn chúng, thực lực cường đại đã không cần nói thêm nữa.

- Hiện tại bản tôn ngược lại là chờ mong Lâm Thương La lập tức giết qua!

Thương Mộc Chí Tôn cười ha ha.

- Ha ha, bọn hoàng cũng muốn như thế!

Băng Tinh Long Hoàng cũng cười ha ha.

Loạn Không Chí Tôn lộ ra một vòng trấn an chi sắc, áp lực trải qua thời gian dài một mực áp chế trong lòng bọn hắc rốt cục có thể triệt hồi, nàng nhìn lướt qua Hỏa Dạ Dung, trong nội tâm đồng dạng có chút xấu hổ, bởi vì đồ đệ của nàng hiển nhiên sẽ trở thành nữ nhân của Lâm Lạc, như vậy ngày sau làm như thế nào cùng Hỏa Dạ Dung ở chung?

Hơn nữa, ngay cả Nguyệt Nguyệt cũng thành nữ nhân của Lâm Lạc, cái quan hệ này thật đúng là toàn bộ rối loạn!

Thời điểm không muốn nhìn thấy Lâm Thương La, cường nhân này thỉnh thoảng sẽ thỉnh linh giết đi ra, nhưng bây giờ muốn tìm hắn đi ra đánh một trận, Lâm Thương La lại mai danh ẩn tích rồi.

Bọn người Lâm Lạc đã ly khai Loạn Không Bí Cảnh ba ngày, nhưng Lâm Thương La lại không có dấu hiệu xuất hiện chút nào.

Đối với một điểm này kỳ thật Lâm Lạc cũng không kỳ quái, bởi vì Lâm Thương La là biết rõ tám đạo bổn nguyên pháp tắc trên Tử Đỉnh bị hắn truyền thừa đi! Tuy Lâm Thương La cũng không biết Lâm Lạc ở pháp tắc linh ngộ có thiên phú đáng sợ đến cỡ nào, nhưng hắn lại điên cuồng cũng sẽ không cảm thấy mạng đến tùy tiện mạo hiểm.

Lựa chọn trước tránh đi mũi nhọn của Lâm Lạc cũng là có thể tưởng tượng.

Chỉ là tên điên kia rõ ràng cũng sẽ có một ngày yếu thế, không khỏi làm bọn người Băng Tinh Long Hoàng thập phần sợ hãi thán phục, mà các nàng Hỏa Dạ Dung, Tô Mị thì mỗi người đều lộ ra thần sắc kiêu ngạo, bởi vì cái kia là nam nhân của mình!

May mắn Hỏa Dạ Dung ngã xuống Hư thần cảnh, chúng nữ tuy đối mặt một Chí Tôn thành tỷ muội của mình có chút khiếp sợ, nhưng còn không đến mức kính sợ đến trình độ nói không ra lời. Chỉ là một đôi thầy trò dặt tay nhau tiến vào hậu cung, chúng nữ đều vì khẩu vị đặc thù của Lâm Lạc mà không ngừng lấy ra giễu cợt hắn.

Lần này thật đúng là không phải mình khẩu vị đặc thù, mà là tình thế bắt buộc ah!

Lâm Lạc giải thích mấy lần, nhưng mà chúng nữ không tin lại có biện pháp nào, đành phải thừa nhận mình chẳng những hao sắc phong lưu, hơn nữa khẩu vị rất nặng. Nói lên cái này, Thủy Doanh Tâm một bên cười trên lưng Lâm Lạc, một bên ngậm khế nói:

- Cái kia dứt khoát đem mẹ con thầy trò Nữ Nữ cũng một chỗ cười, lại có thầy trò, lại có mẹ con, kia sẽ rất kích thích!

Cũng chỉ có nàng dám ra chủ ý cùi bắp như vậy, lập tức bị chúng nữ một hồi hành hung, cũng không dám đề cập cái đề tài này nữa rồi.

Lại là mười mấy ngày sau, đột nhiên trời giáng huyết vũ, toàn bộ Thần giới lâm vào trong một mảnh đau thương, kèn khóc minh thanh vang vọng mỗi nơi hẻo lánh.

Lại có Chí Tôn vẫn lạc rồi!

- Là Thái Cổ Chí Tôn sao?

Ở bên trong chín đại Chí Tôn trước mắt, nằm đại Chí Tôn ở bên Lâm Lạc, bên Lâm Thương La kia có ba cái, vẻ vẻ Thái Cổ Chí Tôn là lẻ loi một mình, nếu như nói phải có Chí Tôn vẫn lạc mà nói, như vậy hẳn tất nhiên là người có khả năng nhất.

- Rất không có khả năng!

Thương Mộc Chí Tôn lắc đầu.

- Tinh Cửu Nguyên này am hiểu không gian pháp tắc, riêng lấy tốc độ mà nói tuyệt đối là đệ nhất thiên hạ, cho dù Lâm Thương La chiến lược vô song, muốn đuổi giết hắn cũng phi thường khó khăn, phải sớm làm tốt bố trí vạn toàn, không cho Tinh Cửu Nguyên phát huy ra ưu thế tốc độ. Bất quá Tinh Cửu Nguyên lão gian cự hoạt, muốn ở dưới mí mắt hắn làm ra bố trí như thế cơ bản là chuyện không thể nào!

Bằng Tinh Long Hoàng, Sư Tú Ảnh, Hỏa Dạ Dung cũng nhao nhao gật đầu, tỏ vẻ đồng ý cách nhìn của Thương Mộc Chí Tôn.

Oanh!

Lại là một tiếng Thiên Địa rên rỉ vang lên, huyết vũ còn không có bình thường lại lần nữa nhao nhao rơi xuống, bị thương vô biên lần nữa tràn ngập lòng của mỗi người.

- Cái gì, lại có một vị Chí Tôn vẫn lạc rồi!

Mấy người Bằng Tinh Long Hoàng đồng thời lộ ra thần sắc không cách nào tin.

Muốn nói gần kề vẫn lạc một cái, cái kia còn có thể là Thái Cổ Chí Tôn. Nhưng liên tục có hai gã Chí Tôn vẫn lạc, cái này cũng quá làm cho không người nào có thể tiếp nhận, bởi vì dù cho Thái Cổ Chí Tôn tử chiến, nhưng có Lâm Thương La áp trận, Thái Cổ Chí Tôn lại há có thể kéo bất luận kẻ nào đệm lưng?

Như vậy, cái này liên tục vẫn lạc hai gã Chí Tôn là chuyện gì xảy ra.

- Bách Thổ Chí Tôn cùng Tử Lôi Chí Tôn!

Lâm Lạc cau mày nói ra.

- Lâm Thương La hạ thủ!

- Vì cái gì?

Bốn người Bằng Tinh Long Hoàng đều lộ ra khó hiểu chi sắc.

Rõ ràng chỉ giết chết một Chí Tôn, vì cái gì Lâm Thương La vội vã đi đường tỏ chết bề cung như vậy? Cái này căn bản không có đạo lý ah! Chẳng lẽ Tử Lôi Chí Tôn cùng Bách Thổ Chí Tôn đang mưu đồ cái đại sự gì không được, mới bị Lâm Thương La sớm giết chết?

Lâm Lạc không nói, hắn chỉ là có loại cảm giác, cái này tất nhiên là đối sách của Lâm Thương La biết được hắn tiến vào Chí Tôn, nhưng đến tột cùng đối với Lâm Thương La có chỗ tốt gì cũng chỉ có Lâm Thương La tự mình biết rồi.

- Kim Nguyên, Bách Thổ, Tử Lôi, Tam Đại Chí Tôn đã vẫn lạc, nếu không có ngoài ý muốn, kế tiếp tựu là Thái Cổ Chí Tôn!

Lâm Thương La lẻ loi một mình, lại là thiên hạ chí tôn, hành tung của hắn căn bản không có người có thể suy diễn, chỉ có thể theo Logic phỏng đoán hắn có thể sẽ làm gì, như vậy sau Tam Đại Chí Tôn vẫn lạc, khả năng lớn nhất là Thái Cổ Chí Tôn rồi!

- Bất quá, Thái Cổ Chí Tôn ở đâu?

Lâm Lạc nói ra.

Thái Cổ Chí Tôn đồng dạng không thể diễn hóa đi qua tương lai, hắn một lòng muốn tránh mà nói, trong thiên hạ không có người có thể tìm ra hắn.

- Lão hồ ly này rất sĩ diện, nếu như không phải bị bức đến bước đường cùng, tuyệt đối còn có thể ở trong Thái Cổ điện!

Băng Tinh Long Hoàng lập tức nói ra.

1597. Chương 1567: Ngăn Cản. (2)

- Cái kia liền đi thử thời vận, dù sao chúng ta cũng không biết nên đi nơi nào tìm kiếm Lâm Thương La!

Chủ ý quyết định, mọi người liền xuất phát, hiện tại Lâm Lạc chín đạo bốn nguyên pháp tắc đại thành, đã có thể nắm giữ vận dụng hết thấy pháp tắc Chí Tôn, hắc và Sư Tú Ảnh liền thủ, lập tức thành lập một đạo không gian chi môn.

Hỏa Dạ Dung chỉ còn lại có tu vi Hư thần cảnh, tuy có được hỏa diễm chi thân, không phải Chí Tôn không thể tổn thương, lại có thể dực hỏa trùng sinh, nhưng bây giờ muốn đổi mặt lại đúng là thể gian Chí Tôn, năng cũng chỉ có thể thành thành thật thật ở bên trong Dưỡng Tâm Hư, không để cho Lâm Lạc thêm phiền.

XIU....XIU... XÍU...UU!, bốn người xuyên thẳng qua vô tận không gian, rất nhanh liền đi tới một chỗ thời không hỗn loạn, ở chỗ này rõ ràng đi về phía trước cũng như rút lui, rõ ràng đi phía trái lại đảo quanh, vô cùng quỷ dị.

Bất quá đây đều là đối với người bình thường mà nói, có bốn nguyên chi lực hộ thân, vạn pháp không dính, bốn người đi nhanh đi về phía trước, mỗi một bước phóng ra đều là vạn dặm xa, rất nhanh một tòa cung điện nguy nga liền xuất hiện ở trước mặt bọn họ, mà một hồi đại chiến cũng đang kịch liệt tiến hành.

Lâm Thương La đang cùng Thái Cổ Chí Tôn chiến đấu đến lửa nóng, mà bạch cốt khô lâu, cũng chính là bốn nguyên thi hoàng cũng bị Thái Cổ Chí Tôn chiêu đi ra, hợp cả hai chi lực y nguyên bị Lâm Thương La đánh cho liên tục rút lui, ngay cả chống đỡ chi lực cũng không đủ.

- Ân?

Bốn người đều phát ra một tiếng thở nhẹ, bởi vì mỗi lần Thái Cổ Chí Tôn cheo chống mấy chiêu, sẽ đối với không khí hư vô liên tục xuất chương, giống như oanh kích vách tường lấp kín nhìn không thấy.

- Quả nhiên, Lâm Thương La làm bố trí, đem Thái Cổ Chí Tôn vây ở bên trong!

Lâm Lạc nắm giữ không gian bốn nguyên pháp tắc, tự nhiên trước tiên nhìn ra Thái Cổ Chí Tôn lúc này gặp phải quần cảnh.

Kỳ thật, Lâm Thương La chính là tổ tông thôn phệ một đạo, luận chiến lực xác thực ở phía trên Thái Cổ Chí Tôn, nhưng nói đến hạ cấm chế cái kia tuyệt đối không có lợi hại như Loạn Không Chí Tôn, đạo cấm chế này cũng không khó oanh phá, cấp bậc Chí Tôn tối đa chừng trăm lần toàn lực oanh kích nhất định có thể đánh vỡ!

Nhưng khó phá hủy ở chỗ chiến lực của Lâm Thương La ở phía trên Thái Cổ Chí Tôn, có hắc ở một bên kiềm chế, Thái Cổ Chí Tôn còn có thể ra tay sao? Huống hồ cấm chế là có thể chữa trị, tuy tổng sẽ tan vỡ.

Ít nhất ở trước khi Thái Cổ Chí Tôn oanh phá cấm chế này, hắc sẽ trước bị Lâm Thương La oanh chết!

Đã đến trước mắt sống chết này, Thái Cổ Chí Tôn cũng té ra hoàn toàn chiến lực, Chí Tôn thần khí té ra, một cái đồng hồ cát màu vàng ở đỉnh đầu của hắc di động, vô số hạt cát từ một mặt không ngừng rơi xuống một chỗ khác, nhưng hạt cát hai bên đều không có tăng nhiều một phần, cũng không có giảm bớt một phần, lộ ra vô cùng quỷ dị.

Thời gian lưu chuyển, Thái Cổ Hồng hoang, hướng về Lâm Thương La lưu chuyển oanh qua.

Thái Cổ Chí Tôn liều mạng, đây tuyệt đối là đại chiêu hắc ẩn giấu, ôm ý định đồng quy vu tận!

Đương nhiên, Thái Cổ Chí Tôn còn không có nghĩ không mở như vậy, hắc còn là muốn bức Lâm Thương La thoái lui, cho hắc đầy đủ thời gian oanh phá cấm chế, thực nếu không đi mà nói, hắc cũng sẽ không cam lòng tự mình một người ra đi.

Đúng lúc này, Lâm Thương La cười to, trong thân thể phẳng phất có ba con quái thú bắt đầu khởi động, xuất hiện biến hóa cực kỳ quỷ dị.

Ông! Ông! Ông!

Ba đạo lực lượng khủng bố từ thể nội Lâm Thương La tuôn ra, thần lôi màu tím, Cự Kiếm màu vàng, ngọn núi mơ hồ!

Oanh, lực lượng cuồng bạo tuôn qua, lại là ba đạo bốn nguyên pháp tắc chi lực điên cuồng tràn động!

- Cái gì!

Ba người Băng Tinh Long Hoàng đồng thời phát ra kinh hô khiếp sợ tới cực điểm, thế gian lại xuất hiện một cái có thể đồng thời nắm giữ trên hai đạo bốn nguyên pháp tắc!

- Không đúng!

Ánh mắt Lâm Lạc lóe lên, thân hình cấp tốc lướt động, hướng về Thái Cổ Chí Tôn cùng Lâm Thương La vọt tới.

Không phải Lâm Thương La chính thức nắm giữ ba đạo bốn nguyên pháp tắc khác, mà là Tử Đỉnh áp chế ba kiện Chí Tôn thần khí, khiến cho Lâm Thương La có thể mượn lực lượng ba kiện Chí Tôn thần khí!

Lâm Lạc không biết hẳn là làm sao làm được, nhưng Lâm Thương La đồng dạng là thiên tài, tự nhiên có chỗ yêu nghiệt của hắn!

Lâm Thương La muốn đuổi giết Thái Cổ Chí Tôn, mục đích chủ yếu chính là cướp lấy Chí Tôn thần khí của đối phương, đạt được càng nhiều bốn nguyên pháp tắc hơn nữa đến đối kháng chín đạo bốn nguyên pháp tắc của Lâm Lạc!

Cho nên Lâm Lạc tuyệt không thể để cho hắn thực hiện được!

Bành! Bành! Bành!

Chỉ là oanh qua bảy quyền, cấm chế vây khốn Thái Cổ Chí Tôn kia liền bị Lâm Lạc oanh phá hoàn toàn, hóa thành hàng tỉ đạo mảnh vỡ nhao nhao sụp đổ.

- Tiểu tử, lại làm hư chuyện tốt của lão tử!

Lâm Thương La nộ đến nổi giận, một quyền oanh ra, bỏ qua Thái Cổ Chí Tôn nhắm Lâm Lạc đánh qua.

- Hừ, cái này cũng chỉ có thể xem như bánh chưng đi, bánh quy lại!

Lâm Lạc không chút nào yếu thế đánh ra một quyền.

Trước kia Lâm Thương La vì ngăn cản Lâm Lạc tiến vào Chí Tôn có thể nói là thủ đoạn đem hết, đem Thần Vương thiên hạ giết sạch sẽ, đánh lén Tinh Vô Ngân dùng ngăn cản Thái Cổ Chí Tôn giao ra bốn nguyên thi hoàng, hắn lấy mỏng một, không cho Lâm Lạc ngày rằm sao?

Oanh!

Hai người đối oanh một quyền, sắc mặt Lâm Thương La lập tức đại biến, thân hình cấp tốc trượt lui, trên mặt nổi lên một hồi ửng hồng, trong thân thể càng là có ba đạo cự lực mạnh mẽ đâm tới! Đó là ba kiện Chí Tôn thần khí tạo phản!

Tuy Lâm Thương La xác thực cường đại, nhưng tuyệt đối không đủ để dùng lực lượng một người trấn áp ba kiện Chí Tôn thần khí!

- Xú tiểu tử!

Thân hình Lâm Thương La nhoáng một cái, xé rách hư không lướt gấp mà đi.

Mà Thái Cổ Chí Tôn cũng đồng dạng dùng sắc mặt cổ quái liếc nhìn Lâm Lạc, thân hình nhanh quay ngược trở lại, lúc này đã không có cấm chế chế ước hắn bỏ trốn, hắn tự nhiên không chút do dự xoay người rời đi, mà chuyến đi này, hắn vĩnh viễn sẽ không tái xuất hiện!

Hai người kia Lâm Lạc đều không muốn buông tha, nhưng đó cũng là hai đại Chí Tôn, hẳn chỉ có thể lưu lại một cái trong đó!

Chỉ hơi do dự thoáng một phát, Lâm Lạc liền hướng Thái Cổ Chí Tôn đuổi tới, đồng dạng dùng thời gian gia tốc bản thân, không gian thuần di, chỉ là một cái thoáng qua liền ngăn cản đường đi của Thái Cổ Chí Tôn.

Lâm Thương La như thế nào cũng nói là một đời kiêu hùng, lần này biến mất, hẳn tuyệt đối sẽ ngóc đầu trở lại, mà Thái Cổ Chí Tôn cho dù không có loại hào khí này, nhưng lần này nếu để cho hắn chạy, hẳn đời này cũng khó có khả năng xuất hiện!

- Tiểu tử, tránh ra!

Thái Cổ Chí Tôn mặt mũi tràn đầy sát khí mà đối với Lâm Lạc quát, Tinh Vô Ngân cố nhiên là Lâm Thương La giết chết, nhưng nếu không có Lâm Lạc trước đó chế trụ Tinh Vô Ngân há sẽ phát sinh chuyện kể tiếp?

1598. Chương 1568: Tái Chiến Thái Cổ Chí Tôn. (1)

Hướng hồ Lâm Lạc vẫn là hậu nhân của Lâm Thương La, đều nói phụ trái tử hoàn, tuy cách nhiều đời nhưng đều là họ Lâm, khoản sổ sách này tự nhiên cũng có thể hoàn toàn tính toán lên trên người Lâm Lạc, làm sao Thái Cổ Chí Tôn có thể cho Lâm Lạc sắc mặt tốt.

Nếu không phải hiện tại Lâm Lạc đồng dạng tiến vào Chí Tôn vị, hẳn tuyệt đối trước tiên làm thịt tiểu tử này.

Lâm Lạc nhìn ánh mắt đối phương âm tình bất định, không khỏi lạnh lùng cười cười nói:

- Đến bây giờ còn lòng mang làm loạn, quả nhiên là đầu bạch nhãn lang! May mắn ta cũng không có nghĩ qua muốn cứu người, bằng không thì thật sự là bị làm tức chết!

- Người nói cái gì!

Thái Cổ Chí Tôn phẫn nộ quát, hẳn đầu gối cũng là thể gian Chí Tôn, bị Lâm Thương La mỉa mai coi như xong, đó là một tên điên, hẳn làm sao cùng một người điên so đo.

Lâm Lạc ở không lâu trước vẫn chỉ là Thần Vương, cùng hắn cách không biết bao nhiêu, hẳn lại há có thể cho phép Lâm Lạc ở trước mặt hung hăng can quấy. Mà càng làm cho hắn tức khí chính là, bọn người Bằng Tinh Long Hoàng cũng nhao nhao hiện thân, nếu như Lâm Lạc phát động công kích mà nói, bọn hắn há lại sẽ ngồi nhìn?

Hợp Tứ Đại Chí Tôn chi lực tuy không nhất định có thể phóng ngược lại đại năng như Lâm Thương La, nhưng tự bảo vệ mình lại dư dả.

Lâm Lạc cười ha ha, Thái Cổ Chí Tôn sẽ nghĩ như vậy cũng là bình thường, đối phương há lại sẽ nghĩ đến thể gian có người có thể độc chưởng chín đạo bốn nguyên pháp tắc! Ở Thái Cổ Chí Tôn nghĩ đến Lâm Lạc nhất định là thông qua Thôn Phệ pháp tắc tiến vào Chí Tôn, tuy cái này để cho thiên hạ xuất hiện hai người nắm giữ bốn nguyên pháp tắc giống nhau, Nhưng cần nhắc đến Lâm Thương La trước kia “Chết” nhiều năm như vậy, Thôn Thiên đỉnh sẽ truyền thừa ra bốn nguyên pháp tắc cũng có thể tiếp nhận.

Đáng tiếc, thôn phệ một đạo thần kỳ lại vượt xa Thái Cổ Chí Tôn tưởng tượng, thậm chí vượt qua năm đó Lâm Thương La tưởng tượng!

- Người nhiều lần muốn giết ta, hùng hổ dọa người không nói đạo lý!

Lâm Lạc nhàn nhạt nói ra, đem một tay giơ lên, sau đó mạnh mẽ nắm thành nắm đấm.

- Ta người này từ trước đến nay có cừu tất báo, chỉ cần người có thể ngăn ta mười quyền, ta liền thả người một con đường sống!

- Ha ha, ha ha ha ha!

Thái Cổ Chí Tôn giống như đã nghe được sự tình bất khả tư nghị nhất dưới đời này, cười đến điên cuồng.

- Xem như Lâm Thương La đích thân đến, hắn cũng không dám khoa trương hạ khẩu lớn như vậy, người lại tính toán là vật gì?

Hắn tuy gặp Lâm Lạc một quyền bức lui Lâm Thương La, nhưng liên tưởng đến bọn người Băng Tinh Long Hoàng xuất hiện thì hắn cho rằng Lâm Thương La là kiêng kỵ bị năm đại Chí Tôn liên thủ hợp công mới không kêu một tiếng rời đi.

Bởi vậy cái này cũng không thể nói thực lực của Lâm Lạc so với Lâm Thương La còn mạnh hơn! Cái này rất hiển nhiên, Lâm Thương La nắm giữ là Thôn Phệ pháp tắc bá đạo nhất dưới đời này, Lâm Lạc tối đa là cùng hãn ngang hàng!

Hiện tại Lâm Lạc lại còn nói muốn ở trong mười quyền oanh gục mình, không phải khoác lác xé trời sao?

- Lâm Thương La sao?

Trong ánh mắt Lâm Lạc chớp động qua một đạo hàn mang.

- Hắn thì hơi hao chút tay chân, chắc khoảng một ngàn chiêu a!

Khuôn mặt Thái Cổ Chí Tôn lập tức trở nên tái nhợt, thu thập hắn chỉ cần mười quyền, mà oanh sắp Lâm Thương La lại muốn một ngàn chiêu, cái này chẳng phải là nói hắn nếu so với Lâm Thương La yếu nhược gấp trăm lần sao?

- Đây tớ nhỏ, miệng người thật lợi hại!

Thái Cổ Chí Tôn có chút “hiếu” âm mưu của Lâm Lạc, đây là muốn kích hắn giận dữ, do đó không cách nào phát huy ra toàn bộ chiến lực!

Tiểu tử này thật đúng là ngây thơ!

Đạt tới cấp bậc Thần Vương liền sẽ không bị bất luận cảm xúc gì ảnh hưởng, vô luận là nộ là vui hay buồn, cũng sẽ không ảnh hưởng chiến lực phát huy, thậm chí còn sẽ ở dưới kích nộ phát huy lực lượng càng thêm cường đại!

Lâm Lạc không khỏi cười cười, Thái Cổ Chí Tôn này thật đúng là tự cho là đúng, được rồi, dù sao hắn cũng không có tâm tình cùng đối phương ở trên miệng tranh giành cao thấp, lúc này một đám oanh đi ra ngoài.

- Quyền thứ nhất!

Một quyền này oanh ra, lập tức xuyên thẳng qua không gian, rõ ràng ở trên một khắc vẫn còn bên ngoài vài dặm xa, nhưng trong nháy mắt đã oanh đến đỉnh đầu Thái Cổ Chí Tôn!

- Cái gì!

Hai mắt Thái Cổ Chí Tôn lập tức trừng được rất tròn.

Đây tuyệt đối không phải tốc độ nhanh tới cực điểm, mà là trực tiếp xuyên thẳng qua không gian... không gian pháp tắc!

Nếu như là không gian khác pháp tắc Thần Vương cấp, như vậy Thái Cổ Chí Tôn sẽ không kinh ngạc, bởi vì trước kia Lâm Lạc thể hiện ra nắm giữ ở trên không gian pháp tắc, kết hợp thời gian pháp tắc thậm chí tốc độ gần so với hắn!

Nhưng một quyền này... bốn nguyên pháp tắc!

Chỉ có bốn nguyên pháp tắc mới có thể trong một thời gian ngắn ngủi vạch phá không gian tập kích đến!

Thế nhưng mà. . . Loạn Không Chí Tôn không phải còn êm đẹp sống kia sao? Nàng đã còn sống như thế nào lại xuất hiện người thứ hai nắm giữ không gian bốn nguyên pháp tắc? Đó căn bản không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!

Thái Cổ Chí Tôn trong nháy mắt này thiếu chút nữa bởi vì khiếp sợ mà đem đầu lưỡi phun ra, may mắn hắn như thế nào cũng là Thần Hoàng mạnh nhất thiên hạ, vẫn kịp thời phản ứng, dịch động Thái Cổ Sa Lậu hướng Lâm Lạc một quyền nghênh đón.

Bành!

Vô số đạo cát vàng dương động, Thái Cổ Hồng hoang chi lực bắt đầu khởi động, tốc độ thời gian lưu vô cùng đáng sợ đảo ngược!

Thái Cổ Chí Tôn lộ ra một tia dữ tợn, hắn muốn đem Lâm Lạc nghịch chuyển xuống đến tu vi dưới Chí Tôn!

Bổn nguyên pháp tắc chỉ có bổn nguyên pháp tắc có thể chống lại, nhưng cũng không phải nói bổn nguyên pháp tắc không thể đối với cấp bậc Chí Tôn sinh ra tác dụng, chỉ là cái này hiệu quả vô cùng kém.

Ví dụ như Thái Cổ Chí Tôn một cái thời gian nghịch chuyển chống lại Loạn Không Chí Tôn mà nói, nhiều lắm là đem đối phương nghịch chuyển mười vạn năm, sau đó cái hiệu quả này sẽ rất nhanh biến mất.

Đối với Loạn Không Chí Tôn mà nói nghịch chuyển mười vạn thì như thế nào, năng thành đạo cũng không biết mấy nguyên kỷ rồi, đừng nói chỉ là nghịch chuyển mười vạn năm, dù là nghịch chuyển trăm vạn năm, một nguyên kỷ cũng sẽ không đối với năng tạo thành ảnh hưởng gì.

Nhưng Lâm Lạc thì sao?

Hắn mới tiến vào Chí Tôn bao lâu? Nếu như đồng dạng nghịch chuyển mười vạn năm, cảnh giới của hắn chẳng phải là trở về Cửu Tinh Thần Vương, Bát Tinh Thần Vương sao?

Nhưng Thái Cổ Chí Tôn lại không biết, Lâm Lạc từ khi tu luyện tới đi đến Chí Tôn vị ngay cả mười vạn năm cũng không tới, thật muốn bị hắn thành công nghịch chuyển mười vạn năm, hắn liền trực tiếp ngã xuống đến hài nhi cấp.

Đối với Chí Tôn mà nói, loại mười vạn năm nghịch chuyển này chỉ là tương đương với một đạo dư âm trong chiến đấu, căn bản không cần để ý, tựa như hắn và Loạn Không Chí Tôn đánh nhau cũng sẽ bị lưu đầy đến hư vô không gian, chỉ là thời gian này ngắn đến không hợp thói thường mà thôi.

1599. Chương 1569: Tái Chiến Thái Cổ Chí Tôn. (2)

Nhược điểm lớn nhất của Lâm Lạc, là vừa vặn đắc đạo! Mà Thái Cổ Chí Tôn dễ dàng khắc chế điểm này!

- Chết...

Thái Cổ Chí Tôn phát ra một tiếng cười lạnh, hắn sợ nhất đúng là Lâm Lạc không dám cùng hắn chính diện liều mạng, để cho hắn có bổn nguyên pháp tắc mà không cách nào tác dụng đến trên người Lâm Lạc, nhưng hiện tại Lâm Lạc đây là đang tự tìm đường chết!

Lâm Lạc mỉm cười, đồng dạng không chế thời gian bổn nguyên pháp tắc quán quanh ở trên người mình.

- Cái gì!

Thái Cổ Chí Tôn lại phát một tiếng thét kinh hãi, hai con ngươi trực tiếp trừng ra hốc mắt!

Oanh!

Ngược dòng thời gian đụng phải thời gian lưu quanh người Lâm Lạc, lập tức song song tuyên cáo chôn vùi, đối với Lâm Lạc không cách nào tạo thành một tí tẹo ảnh hưởng! Đừng nói nghịch chuyển mười vạn năm, ngay cả một khắc cũng không thể!

Vì cái gì! Vì cái gì tiểu tử này có thể sử dụng thời gian bổn nguyên pháp tắc?

Nếu như nói không gian bổn nguyên pháp tắc còn có thể là Loạn Không Chí Tôn sử dụng thủ đoạn đặc thù gì tạm thời giao phó, thôn phệ một đạo của Lâm Lạc phi thường thần kỳ, nói không chừng có thể tạm thời thôn phệ đại năng lực của Loạn Không Chí Tôn.

Nhưng thời gian bổn nguyên pháp tắc thì sao?

Đây chính là của hắc a, mà hắc rõ ràng biết rõ, bốn nguyên pháp tắc của mình chưa từng có bị mượn, rút ra, thôn phệ qua!

Thái Cổ Chí Tôn há có thể không khiếp sợ đến mất tròng mắt!

- Quyền thứ hai!

Lâm Lạc mỉm cười, lại là một quyền oanh ra, lần này chẳng những sử dụng không gian bốn nguyên pháp tắc, còn bổ sung thời gian bốn nguyên pháp tắc, một quyền này không ngừng vạch phá không gian, hơn nữa tốc độ nhanh đến dọa người!

Kỳ thật đây đều là thứ yếu, mấu chốt là tay nắm bổ sung lấy bốn nguyên chi lực, đây mới thực sự là có được lực sát thương! Nếu không Chí Tôn Thần Hoàng để cho Cửu Tinh Thần Vương oanh hơn mấy trăm nguyên kỷ cũng là Bất Hủ, bởi vì bọn hắc là Thiên Địa!

Bốn nguyên pháp tắc tức là Thiên Địa tự nhiên, Thiên Địa tự nhiên há lại sẽ sụp đổ, chỉ sẽ không ngừng diễn hóa!

Có thể oanh tổn thương, đuổi giết Chí Tôn, chỉ có đồng dạng là cấp bậc Chí Tôn.

Trước mắt sống còn, Thái Cổ Chí Tôn rốt cuộc bất chấp khiếp sợ, vội vàng sai khiến Chí Tôn thần khí hướng về Lâm Lạc phản kích mà đi.

Có được Chí Tôn thần khí, đây là ưu thế của hắc, tương đương với hai đại Chí Tôn liên thủ!

Bành!

Lại là một đạo bốn nguyên chi lực đáng sợ tuôn qua, Thiên Địa nứt vỡ, toàn bộ Thần giới đều ầm ầm đại chấn, đây là chấn động cấp bậc đại phá diệt!

Đỉnh đầu Thái Cổ Chí Tôn lơ lửng Thái Cổ Sa Lậu, hắc ngạo nghễ nhìn xem Lâm Lạc

Nắm giữ hai đạo bốn nguyên pháp tắc thì như thế nào, có Chí Tôn thần khí sao?

Lâm Lạc cười ha ha, hắc đã dùng ra hai đạo bốn nguyên pháp tắc, chẳng lẽ không thể lại dùng ra đạo thứ ba, đạo thứ tư? Hắc oanh ra đệ tam quyền, lần này hắc lại kèm theo một đạo Lôi hệ pháp tắc!

Oanh!

Tử Lôi đầy trời hiện động, một quyền này uy thế của Lâm Lạc lại tăng, vô số thần lôi ầm ầm nổ tung, lực sát thương tràn đầy.

Lần này Thái Cổ Chí Tôn đã vô lực khiếp sợ rồi, hắc quát lên một tiếng lớn, thân hình run lên, mấy đạo nhân ảnh từ thể nội hắc tuôn ra, hướng về một quyền này nghênh khứ.

Ầm!

Sau khi nổ mạnh, sắc mặt hắc trắng bệch, trực tiếp lui ba nghìn dặm, hầu kết một hồi, vẫn là nhịn không được học ra một đạo cửu thải thần huyết.

Ba đạo bốn nguyên chi lực đã có được năng lực oanh tổn thương hắc rồi.

Càng hận chính là, đã có không gian bốn nguyên pháp tắc cùng thời gian bốn nguyên pháp tắc song trọng điệp thành, công kích của Lâm Lạc hắc chỉ có thể đón đỡ, căn bản trốn tránh không hết! Thật giống như trước kia hắc ỷ vào tốc độ ưu thế thủy chung có thể áp chế đối với Lâm Lạc, nhưng bây giờ là tình huống điên đảo thoáng một phát, công kích của Lâm Lạc là hắc như thế nào cũng trốn không thoát.

Đạo bốn nguyên pháp tắc thứ ba!

Trong ánh mắt Thái Cổ Chí Tôn rốt cục lộ ra đại khủng hoảng, ai có thể bảo chứng Lâm Lạc không có nắm giữ đạo bốn nguyên pháp tắc thứ tư, thậm chí thêm nữa...

Đã đến lúc này, chuyện không thể nào gì cũng sẽ biến thành khả năng!

- Vì cái gì, vì cái gì ngươi có thể có nhiều bốn nguyên pháp tắc như vậy?

Thái Cổ Chí Tôn lớn tiếng hỏi, nếu không có thể biết rõ ràng điểm ấy mà nói, hẳn thật sự là chết cũng không nhắm mắt, hẳn cũng chưa từng có muốn chết qua.

Ánh mắt của Lâm Lạc quét qua, thấy ba người Băng Tinh Long Hoàng cũng đều lộ ra vẻ tò mò, hẳn cười nhạt một tiếng, nhân tiện nói:

- Năm đó các ngươi cùng Lâm Thương La tử chiến, tám đạo bốn nguyên pháp tắc chi lực đều bị hắn đoạt đi, trấn áp ở phía trên Thôn Thiên đỉnh!

Thì ra là thế!

Ba người Băng Tinh Long Hoàng đều lộ ra một tia nghi mà sợ, nếu như lúc ấy không có thể đuổi giết Lâm Thương La thì sao? Dùng thiên phú yêu nghiệt của Lâm Thương La lại cần bao lâu có thể đem tám đạo bốn nguyên pháp tắc này nắm giữ?

Đến lúc đó, Lâm Thương La thật có thể quét ngang hoang vũ, thành tựu dã tâm Chân Thần duy nhất!

May mắn Lâm Lạc cũng không có dã tâm lớn như vậy, điểm ấy có thể từ mỗi tiếng nói cử động của hắn nhìn ra, nếu không dùng thực lực bây giờ của Lâm Lạc sớm có thể gạt bỏ bọn chúng.

Đồng dạng họ Lâm, nhưng tâm tính lại khác biệt giống như trời cùng đất.

- Quyền thứ tư!

Lâm Lạc lại oanh một quyền, lần này gia nhập Mộc chi bản nguyên pháp tắc.

- Ah...

Lúc này Thái Cổ Chí Tôn đã hoàn toàn không có ý muốn thủ thắng, nguyện vọng duy nhất của hắn lúc này là sống qua mười lần oanh kích của Lâm Lạc, bảo trụ một mạng già của mình!

Về phần Lâm Lạc sẽ giữ lời hứa hay không, hắn đã không có lá gan suy nghĩ rồi.

Thái Cổ Chí Tôn lần nữa diễn hóa ra vô số mình, nhao nhao đón đánh quyền thứ tư của Lâm Lạc.

Bành!

Bốn nguyên chi lực mỗi gia tăng một đạo, uy lực này gia tăng cũng không phải một phần ah, mà là tăng vọt bội số cấp! Thân thể Thái Cổ Chí Tôn lần nữa bị oanh rời khỏi mấy vạn dặm, thần cốt toàn thân rên rỉ, tựa hồ không chỉ là nứt vỡ.

Lâm Lạc không hề đồng tình, lão gia hỏa này muốn giết mình, chẳng lẽ hắn còn muốn lấy ơn báo oán?

Cái này cũng không phải tác phong của hắn!

Có ân tất phải trả! Có cừ oán... tất báo!

Lâm Lạc oanh ra đệ ngũ quyền, năm đạo bốn nguyên pháp tắc gia nhập, oanh, một quyền này của hắn biến thành sóng băng cực lớn, hướng về Thái Cổ Chí Tôn trấn áp đi qua.

- Ngăn cản cho bản tôn!

Thái Cổ Chí Tôn vẫy tay, bốn nguyên thi hoàng lập tức từ trong cơ thể của hắn trôi lên, ngăn ở trước người của hắn, đầu lâu cực lớn đối với Lâm Lạc nhìn lại, mạnh mẽ phát ra một tiếng gào thét chấn vỡ tinh thần.

- Yết hầu lớn là rất giỏi sao?

Lâm Lạc hừ nhẹ một tiếng, một quyền trấn rơi.

Bành, bành, bành!

Bằng quyền rơi đập, bạch cốt khô lâu cho dù là dùng Thần Vương chi thi tạo thành thân thể cũng cần bản năng không được tay nắm của Lâm Lạc, chỉ là Kim hệ bốn nguyên chi lực liền có thể oanh phá hết thủy phòng ngự thể gian, huống chi là năm đạo bốn nguyên chi lực điệp gia?

1600. Chương 1570: Thái Cổ Trảm.

Vô số đạo bạch cốt toái phi, Lâm Lạc một quyền thẳng đảo ngược Thái Cổ Chí Tôn.

- Thái Cổ trảm!

Thái Cổ Chí Tôn bạo rống một tiếng, một chưởng cắt ra, oanh ở trên nắm tay Lâm Lạc.

Oanh, Thái Cổ Chí Tôn lần nữa bị oanh lui vạn dặm xa, mỗi thốn da thịt toàn thân đều chảy ra cứu thải thần huyết, nhưng trong hai mắt lại bùng lên hàn mang đáng sợ.

Lâm Lạc khẽ nhú mày, nâng tay phải lên nhìn xem, trên mặt quyền rõ ràng để lại một vết máu nhàn nhạt!

Thái Cổ trảm này lực sát thương rất mạnh, rõ ràng có thể ở dưới năm đạo bốn nguyên chỉ lực liên hợp đối với hắn tạo thành một tia tổn thương. Tuyệt không có khả năng này là lực lượng chân thật của Thái Cổ Chí Tôn, nếu không hắn căn bản không cần e ngại Lâm Thương La, chỉ là một người liên có thể địch Lâm Thương La!

Bởi vì chiến lực của Lâm Thương La cũng không gì hơn cái này mà thôi!

Ánh mắt Lâm Lạc quét qua, chỉ thấy Thái Cổ Chí Tôn đầu đầy tóc đen rõ ràng có một nửa biến thành màu xám, vốn là ánh sáng thuần trắng, nhưng bây giờ là khô héo như thi thể sau khi chôn cất vô số năm, giống như đến một trận gió có thể thổi xuống!

Quả nhiên, Thái Cổ trảm này uy lực xác thực lớn, nhưng phụ tải đối với bản thân Thái Cổ Chí Tôn, thậm chí có thể nói phản tổn thương cũng là cực kỳ khủng bố, là tuyệt chiêu ẩn giấu chính thức của hắn.

Giết địch một ngàn, tự tổn 800!

Không, cần nhắc đến trên tay Lâm Lạc chỉ là nhiều hơn một vết máu, đây quả thực là đã thương địch thủ 100, tự mình hại mình tám ngàn!

Thái Cổ Chí Tôn cũng không cần biết nhiều như vậy, nếu như không tế ra tuyệt chiêu này, căn bản là chống không xuống! Tuy hiện tại cũng chẳng khác gì là uống rượu độc khát, nhưng hắn chỉ mong Lâm Lạc sẽ giữ lời hứa, sau mười quyền liền bỏ qua hắn!

Mà hắn thề, chỉ cần tránh thoát một kiếp này, tuyệt đối thoát được rất xa, vĩnh viễn không muốn nhìn tên sát tinh Lâm Lạc này nữa!

Lâm Lạc lắc lắc nắm đấm, đệ lục đạo oanh ra, Lục Đạo bốn nguyên pháp tắc đủ chuyển.

- Thái Cổ tam trảm!

Thái Cổ Chí Tôn bạo rống một tiếng, đồng dạng đánh ra một chưởng uy lực càng mạnh hơn nữa, hóa giải một quyền này của Lâm Lạc, thân hình lại lần nữa cuốn đi vạn dặm, toàn thân đầm máu, đầu đầy tóc đen đã rơi toàn bộ, nhô lên một cái đầu trọc.

- Ba trảm?

Lâm Lạc cười ha ha.

- Lão gia hỏa coi chừng trước đem mình trảm chết rồi!

Thái Cổ Chí Tôn mất diết tai ngơ, hắn lại làm sao không biết mình là tiêu hao tánh mạng, nhưng không như vậy lại có thể thế nào? Như bây giờ tốt xấu gì cũng còn có thể có một đường sinh cơ!

Lâm Lạc oanh ra quyền thứ bảy.

Hắn vẫn là người rất giảng đạo lý, cũng không có một lần gia tăng hai đạo pháp tắc, thủy chung mỗi một quyền tăng lên một cấp độ.

Da mặt Thái Cổ Chí Tôn trắng run, Thái Cổ trăm này trăm đã là địch nhân càng là mình, đặc biệt là sau ba trăm, dù hấn thân là Chí Tôn chi thân cũng không cách nào thừa nhận, kỳ thật không khác tự sát!

May mắn, hấn chỉ cần ngăn cản mười quyền!

Nếu không Lâm Lạc liên tục oanh hấn trăm quyền, hấn cũng dùng Thái Cổ trăm liên tục ngăn chặn trăm lần mà nói, hấn tuyệt đối là trước đem mình trăm chết rồi!

- Thái Cổ ngũ trăm!

Thái Cổ Chí Tôn chính xác là liều cái mạng già, một đạo cửu thải chi quang hoa lệ hiện lên, một quyền này của Lâm Lạc lại bị hấn hóa giải, nhưng hai tay của hấn, hai tay không ngờ rút xuống!

Không phải Lâm Lạc oanh rơi, mà là thân thể hấn chịu không được Thái Cổ ngũ trăm đáng sợ cản trở mà tự mình hại mình!

- Có chút ý tứ!

Lâm Lạc chỉ là nắm giữ chín đạo bốn nguyên pháp tắc, nhưng cụ thể có thể đem pháp tắc vận dụng tới trình độ nào lại còn thiếu kinh nghiệm, mà một vị Chí Tôn ở trước mặt hấn tự mình “biểu thị”, cái này tự nhiên là sự phụ tốt nhất rồi.

Thái Cổ trăm, hấn là lợi dụng thời gian pháp tắc rút ra lực lượng không phải của mình, có thể đánh ra lực lượng gấp 10 lần, gấp trăm lần tăng phúc!

Chỉ là tuy Chí Tôn là mạnh nhất thiên hạ, nhưng lực lượng mười cái, trăm cái như mình dung ở thể nội, đây dù là Chí Tôn cũng không cách nào thừa nhận! Cái công kích này là từ trong cơ thể mình đánh đi ra ngoài, nếu bản thân không có năng lực thừa nhận lực lượng như vậy, tự nhiên sẽ lọt vào trọng thương!

- Quyền thứ bảy!

Lâm Lạc tiện tay oanh ra công kích dung hợp bảy đạo bốn nguyên chi lực, mà lần này ở bên trong công kích, hấn đã thử dùng thời gian pháp tắc câu thông đi qua tương lai, rút ra lực lượng càng thêm cường đại.

- Thái Cổ thất trăm!

Thái Cổ Chí Tôn vừa mới đem tay đứt gãy dừng, vội vàng lại chém ra, mà Thái Cổ bảy trăm này phụ tải đối với hấn càng lớn, cái trăm này còn không có đẩy đi ra, ba ba ba, hai tay của hấn đã nổ tung!

Oanh, tay đứt của hấn phun lấy thần huyết, đón Lâm Lạc oanh ra Thái Cổ thất trăm!

- Oa...

Thái Cổ Chí Tôn lại bị oanh lui vạn trượng, nhổ ra một đạo máu tươi, bên trong còn có chút toái vật, rõ ràng là nội tạng của hấn!

Từ trong tới ngoài, hấn đã tiếp cận trình độ nứt vỡ.

Vốn là một quyền này Thái Cổ Chí Tôn không có lẽ tiếp được cố hết sức như vậy, nhưng ai bảo Lâm Lạc rút lấy một tia tương lai chi lực đi qua, tuy gần kề chỉ là tăng cường hấn không đến ba thành lực lượng, nhưng trăm càng thêm cân, đây chính là có thể trở thành một căn rơm rạ cuối cùng đè sập lạc đà.

Thái Cổ Chí Tôn căn bản không kịp kinh hãi, bởi vì quyền thứ tám của Lâm Lạc đã oanh đến!

- Thái Cổ bát trăm!

Thái Cổ Chí Tôn bạo rống một tiếng, theo hấn đẩy ra một chương này, huyết nhục toàn thân bạo tuôn, lập tức trở thành một cỗ bạch cốt khô lâu, trong năm ngón tay sẫm bạch mang theo tí ti vết máu oanh hướng Lâm Lạc.

Bành!

Quyền chương tương giao, cả khung xương của Thái Cổ Chí Tôn đều bị xua nát, hóa thành vô số đạo toái ảnh xệt qua Thiên Vũ.

- Thời gian nghịch chuyển!

Thần thức của Thái Cổ Chí Tôn ở trong không gian chấn động, thân thể của hắn rõ ràng lập tức trở lại như cũ, chẳng những huyết nhục không ít một khối, ngay cả tóc cũng biến trở về đen nhánh, toàn thân lộ ra một cổ đại khí thể vô cùng bàng bạc.

- Ân?

Lâm Lạc không khỏi mục quang sáng ngời, Chí Tôn là Chí Tôn, thủ đoạn thật đúng là nhiều, rõ ràng còn có thể đối với mình nghịch chuyển thời gian, đem mình khôi phục đến trạng thái tốt nhất!

Nhưng bị thương là dễ dàng xóa đi như vậy sao?

Chỉ là tạm thời khôi phục đến trạng thái tốt nhất!

Ở trước mắt tánh mạng, Thái Cổ Chí Tôn là tuyệt đối liều mạng.

- Không thể không thừa nhận, Thái Cổ Chí Tôn xác thực là một đời thiên tài!

Xa xa, ba người Băng Tinh Long Hoàng trao đổi lấy cái nhìn.

- Năm đó nếu hắn chịu tể ra Thái Cổ trăm này mà nói, Tử Lôi Chí Tôn không nhất định sẽ vẫn lạc!

Sư Tú Ảnh nhẹ nhàng thở dài.

- Hừ, hắn vì tư lợi bốn hoàng đã sớm nhìn thấu triệt rồi! Năm đó trong tám người chúng ta, chỉ có hắn là ẩn dấu thực lực nhất!

Băng Tinh Long Hoàng mang theo một tia bất mãn nói ra.

1601. Chương 1571: Thái Cổ Chí Tôn Vẫn Lạc. (1)

- Chỉ là không nghĩ tới chiến lực của Lâm Lạc có thể đạt tới tình trạng như thế!

- May mắn hắn không có dã tâm lớn như Lâm Thương La.

- Hắn đã độc chưởng chín đạo bốn nguyên pháp tắc, đứng trên thế gian đỉnh phong rồi!

Tam Đại Chí Tôn đồng thời dừng lại nói, bọn hắn nguyên bản đều là người mạnh nhất thế gian, nhưng bỗng nhiên ngay lúc đó lại nhiều hơn một cái có thể hoàn toàn trấn áp bọn hắn, điều này không khỏi làm bọn họ đều cảm thấy vô cùng thất lạc.

- Quyền thứ chín!

Lâm Lạc oanh ra công kích dung hợp chín đạo bốn nguyên pháp tắc, lần này gia nhập thôn phệ bốn nguyên pháp tắc, lập tức để cho uy lực của quyền thứ chín so với quyền thứ tám ít nhất tăng lên gấp ba!

Thôn phệ một đạo vốn là áp chế tám đạo bốn nguyên chỉ lực!

- Ah...

Thái Cổ Chí Tôn đối với mình dùng ra thời gian nghịch chuyển, chính là vì đối phó quyền thứ chín mạnh nhất này của Lâm Lạc, chỉ cần sống qua một quyền này, như vậy quyền thứ mười cuối cùng cũng chỉ có điểm ấy uy năng.

Hắn phát ra gào thét như là dã thú, song chưởng diễn hóa ra vô tận tuế nguyệt, Thái Cổ Sa Lậu lưu chuyển:

- Thái Cổ cửu trăm!

Đây là cực hạn của hắn, nếu như đánh ra mười trăm mà nói, tuyệt đối sẽ làm cho hắn đi đời nhà ma!

Bành! Bành! Bành! Bành!

Không gian đại chấn động, thân thể Thái Cổ Chí Tôn vừa mới phục hồi như cũ lần nữa nứt vỡ, Thần Hoàng mạnh nhất thế gian rõ ràng trong thời gian thật ngắn bị người hai lần oanh bạo, cái này thực là thiên đại kỳ văn rồi!

Nhưng một quyền này, Thái Cổ Chí Tôn vẫn còn là tiếp được!

- Thời gian nghịch chuyển!

Thần thức Thái Cổ Chí Tôn oanh truyền, thân thể hắn lần nữa khôi ngô nguyên vẹn, xuất hiện ở trước mặt Lâm Lạc.

- Hừ!

Nắm tay phải của Lâm Lạc nhắc lại, hai mắt khép kín, chín đạo bốn nguyên pháp tắc chi lực ở trong lòng chảy qua, nháy mắt vĩnh hằng, muôn đời tang thương. Trong lòng của hắn đột nhiên hiện lên một đạo hiểu ra, oanh ra quyền thứ mười.

Đồng dạng là chín đạo bốn nguyên pháp tắc chi lực giao hòa, hướng về Thái Cổ Chí Tôn oanh tới.

- Ha ha, ngươi là giết không được bản tôn!

Thái Cổ Chí Tôn ngửa mặt lên trời hét giận dữ, dù cho sử dụng thời gian nghịch chuyển, thân thể của hắn cũng thời khắc đều muốn tan vỡ, vô luận là liên tục ăn vào oanh kích của Lâm Lạc, hay là Thái Cổ trăm một vốn một lời phá hư, đều làm hắn cách vẫn lạc chỉ kém một đường.

Nhưng Chí Tôn sinh sôi không ngừng, chỉ cần Bất Tử, như vậy trải qua vô tận tuế nguyệt khôi phục, hắn cuối cùng vẫn có thể hoàn toàn khôi phục!

- Thái Cổ cứu trăm.

Nhất trăm oanh đến!

Bành, Thái Cổ Chí Tôn không chút nào ngoài ý muốn bị oanh nát bấy, Thái Cổ chín trăm này chính là cực hạn của hắn, trước kia đã bị Lâm Lạc xua nát, như vậy một kích này tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.

Mấu chốt là quyền thứ mười này của Lâm Lạc cùng quyền thứ chín đồng dạng, đều là chín đạo bốn nguyên pháp tắc chi lực dung hợp, Thái Cổ Chí Tôn đã có thể ngăn lại quyền thứ chín, như vậy cũng sẽ không chết ở quyền thứ mười!

Đương nhiên, nếu như Lâm Lạc không quan tâm lại oanh mấy quyền mà nói, Thái Cổ Chí Tôn tuyệt đối sẽ bị oanh giết, hắn không có thể dùng được mấy lần Thái Cổ cứu trăm!

- Thời gian nghịch chuyển!

Thần thức Thái Cổ Chí Tôn chấn động, thân thể nghiền nát lần thứ ba phục hồi như cũ xuất hiện ở trước mặt Lâm Lạc. Hắn cười ha ha, chỉ vào Lâm Lạc nói:

- Ngươi giết không được! Ngươi giết không được ta!

- Vậy sao?

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng, đứng chấp tay.

- Ta lại không cho là như vậy!

- Ân? Ah...

Sắc mặt Thái Cổ Chí Tôn bỗng nhiên đại biến, thân thể vừa mới phục hồi như cũ thành linh đã bắt đầu tan vỡ, huyết nhục từng mảnh bay khỏi thân thể, thần cốt chuẩn bị vỡ vụn.

- Không có khả năng! Không có khả năng!

- Ah, thời gian nghịch chuyển!

Thái Cổ Chí Tôn liên tục gào thét, thò tay chỉ hướng Chí Tôn thần khí trên đỉnh đầu, không ngừng rút ra lực lượng bên trong thần khí đến chữa trị bản thân.

Tập, cần cần cần!

Một đạo vết rạn đột nhiên ở bên trên Thái Cổ Sa Lậu hiện ra, sau đó biến thành nghìn vạn đạo toái vụn thật nhỏ, như là mạng nhện hiện đầy cả kiện thần khí, “Bành” Chí Tôn thần khí này bỗng nhiên bạo liệt, vô số hạt cát màu vàng dương động đầy trời, bốn nguyên chi lực chấn động Thiên Địa.

Ngang...

Thiên Địa nổi lên rên rỉ, huyết vũ đáp xuống, trong nội tâm tất cả mọi người nổi lên bi thương không thể tự chế.

Chí Tôn thần khí, vẫn lạc rồi!

Đây không phải tổn hại, mà là hoàn toàn nứt vỡ, diệt nát! Cần Thiên Địa dùng vô tận tuế nguyệt lại bao hàm dưỡng dục ra một kiện mới!

Năm đó hợp lực bát đại Chí Tôn chi lực cũng không quá đáng làm hỏng Tử Đỉnh, nhưng Lâm Lạc một quyền oanh nổ Thái Cổ Sa Lậu, trong này lực lượng chênh lệch đã không phải là nhỏ tí tẹo.

Chí Tôn cùng Thần Vương không giống, Thần Vương đã mất đi Chủ thần khí sẽ mất đi pháp tắc linh ngộ đối với Thần Vương, ngã xuống đến Thượng Thiên thần, nhưng Chí Tôn là bốn nguyên pháp tắc, cùng Chí Tôn thần khí đã không quan hệ, mất đi Chí Tôn thần khí cũng chỉ là mất đi một cánh tay, cũng không từ Chí Tôn chi cảnh ngã xuống.

Thái Cổ Chí Tôn y nguyên vẫn là Chí Tôn Thần Hoàng, nhưng mà hần nay đã tan vỡ, lại mất đi lực lượng Chí Tôn thần khí ủng hộ, tốc độ hần tan vỡ trở nên càng lúc càng nhanh.

- Thời gian nghịch chuyển! Thời gian nghịch chuyển! Thời gian nghịch chuyển!

Thái Cổ Chí Tôn không ngừng hô to, nhưng mà mặc hần vô số lần gây dựng lại thân thể, y nguyên lần lượt sụp đổ, hơn nữa tốc độ gây dựng lại này đã theo không kịp tan vỡ rồi.

Thân thể của hần còn không có gây dựng lại hoàn toàn đã bắt đầu sụp đổ, để cho hần lâm vào trong bối rối hoàn toàn.

Đó căn bản không cần Lâm Lạc lại ra tay, chính hần liền đem mình hủy diệt!

- Không có khả năng! Ta rõ ràng đã ngăn được đệ chín kích, không thể nào ngăn cản không được kích thứ mười!

Thái Cổ Chí Tôn như bệnh tâm thần gào thét.

- Như thế sao?

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng, Thái Cổ Chí Tôn thực cho là quyền thứ chín này cùng quyền thứ mười uy lực là giống nhau sao?

Biểu hiện ra xem, đây đều là một kích do chín đạo bốn nguyên pháp tắc dung hợp, nhưng trên thực tế, quyền thứ chín chỉ là đem chín đạo bốn nguyên pháp tắc xếp cùng một chỗ, mà quyền thứ mười là chín đạo bốn nguyên pháp tắc chính thức dung hợp đến cùng một chỗ.

Uy lực tăng gấp đôi!

Thái Cổ Chí Tôn không ngừng gào thét, tốc độ hần gây dựng lại thân thể đã hoàn toàn theo không kịp lực phá hoại đáng sợ kia, theo huyết nhục mờ hồ đến xương trắng chất đông, lại đến cốt toái hỗn phi, cuối cùng là thần hạch tan vỡ cùng thần hồn tiêu vụn.

Một đời Chí Tôn, vẫn lạc!

Oanh!

Trời giáng huyết vũ, vạn vật cùng bi, trong khoảng thời gian ngắn chẳng những vẫn lạc một kiện Chí Tôn thần khí còn có một đời Thần Hoàng!

Lâm Lạc không hề có vui sướng chi tình, sát nhân cho tới bây giờ cũng không phải một sự tình để cho người sung sướng, chỉ là hung hăng phát tiết ra một ngụm ác khí đọng ở trong lòng, để cho hắn có loại cảm giác như trút được gánh nặng.

1602. Chương 1572: Thái Cổ Chí Tôn Văn Lạc. (2)

Chỉ cần lại giải quyết Lâm Thương La, hắn có thể an tâm cùng kiều thê của mình hưởng thụ sinh sống tự do tự tại.

Bất quá, Lâm Thương La điên cuồng là thật sự, nhưng tuyệt đối không thể nào là kẻ điên, biết rất rõ ràng không địch lại Lâm Lạc còn có thể tùy ý lộ đầu ra đi tìm cái chết sao? Tiếp theo thời điểm Lâm Thương La xuất hiện, tất nhiên là đã có nắm chắc tương đối lớn có thể chiến thắng Lâm Lạc.

Đối với cái này, Lâm Lạc hoàn toàn không có chỗ sợ, nếu như nói hắn hiện tại độc chưởng chín đạo bốn nguyên pháp tắc còn muốn sợ đầu sợ đuôi, cái kia còn lẫn lộn cái rắm ah!

Hướng ba người Bằng Tinh Long Hoàng nói một tiếng, Lâm Lạc đã đi ra thời không hỗn loạn chi địa, đi tới Đại Ma Thần quốc nguyên lai.

Lúc này thiên hạ không Vương, toàn bộ Thần giới ở vào một mảnh hỗn loạn, vô số Thượng Thiên thần đều loạn chiến, có rất nhiều vì tranh đoạt địa bàn, có là vì tự bảo vệ mình.

Lâm Lạc quét ngang tứ vũ bát hoang, rất nhanh lợi dụng thủ đoạn cường lực nhất, bá đạo nhất một lần nữa thành lập nên Đại Ma Thần quốc.

Đây cũng không phải hắn tham luyện quyền hành, mà là vạn nhất bọn người Lâm Hồng Hoàng, Lâm Tiêu Dương muốn trở về, dù sao cũng phải có địa phương tìm hắn không phải sao? Đại Ma Thần quốc tương đương với Lâm Lạc thiết lập một chỗ truyền tin, những thân bằng hảo hữu kia có việc tìm mà nói, dù cho Lâm Lạc người không ở đó cũng có thể đem tin tức lưu lại.

Hắn không có ý khước trương Thần quốc, bởi vậy quốc thổ Đại Ma Thần quốc này so với trước kia còn nhỏ hơn rất nhiều, tuy dùng thực lực bây giờ của Lâm Lạc hoàn toàn có thể nhất thống toàn bộ Thần giới, kể cả Hồng hoang hiểm địa kia, thế gian đã không có một địa phương có thể ngăn cản bước chân của Lâm Lạc.

Trùng kiến Đại Ma Thần quốc hơn năm mươi năm sau, Liễu Bán Yên mang theo Sư Ánh Tuyết chạy đến cùng hắn gặp gỡ.

Liễu Bán Yên tự nhiên sẽ không thừa nhận là mình tưởng niệm Lâm Lạc, liền đem hết thủy đổ lên trên người Sư Ánh Tuyết. Tiểu nha đầu cũng là việc đáng làm thì phải làm, leo đến trên người Lâm Lạc đối với gương mặt của hắn là dùng sức hôn một cái, sau đó bôi đến mặt mũi Lâm Lạc tràn đầy nước miếng.

Nàng cười ha ha, vội vàng chạy vào Dưỡng Tâm Hũ, lúc này tự nhiên là muốn tìm Phong Nữ vương để ôm chân.

Lâm Lạc không khỏi mỉm cười, thời gian không có tiểu nha đầu cũng không có thể thanh tĩnh, đừng quên còn có một tiểu ma nữ. Hiện tại một lớn một nhỏ có bạn, ngược lại không dễ dàng nhao nhao lấy hắn.

Tuy Đại Ma Thần quốc không có ý khước trương, nhưng mà Lâm Lạc cường đại lại dần dần danh dương thiên hạ, rất nhanh rất nhiều người liền biết rõ, Đại Ma Thần quốc có được Thần Vương!

Vốn điều này cũng không có gì kỳ, nhưng bây giờ là cục diện Thần giới không Vương, dù xuất hiện một vị Thần Vương cũng đủ để trấn áp muôn dân trăm họ! Bởi vậy, rất nhiều Thượng Thiên thần thế yếu liền nhao nhao chạy tới, Lâm Lạc ai đến cũng không có cự tuyệt, tuy hắn không có tâm tư làm thánh nhân, nhưng ở trên cơ sở giữ tay lên có thể giải quyết, hắn cũng không muốn chứng kiến chiến tranh làm cho sinh linh đồ thán.

Bảy trăm năm sau, quốc thổ của Đại Ma Thần quốc đã ở chút bất tri bất giác khuếch trương đến một phần mười tất cả Thần giới.

Lâm Lạc rốt cục vượt qua sinh hoạt tương đối nhàn nhã, mỗi ngày là cùng kiều thê vui vẻ, làm chút ít chuyện mà tất cả mọi người thập phần thích. Hẳn lúc này có thể nói là phúc tinh lâm môn, rõ ràng để cho ba kiều thê đồng thời mang thai!

Mà để cho chúng thê cảm giận bất bình, là ba người này ngoại trừ có một cái là Lăng Kinh Hồng ra, hai cái khác lại là thầy trò Hỏa Dạ Dung!

Quá giận rồi! Mới tiến hậu cung chưa đủ ngàn năm, nhưng rõ ràng song song mang bầu, để cho các nàng Tô Mị làm sao chịu nổi ah! Sức ghen bay tứ tung, chúng nữ tự nhiên muốn hung hăng nghiền ép “lương thực” của Lâm Lạc, để cho hắn cục cung tận tụy, vất vả cần cù cày cấy.

Nhưng loại sự tình này chỉ là ra sức cũng không có dùng, còn phải xem vận khí, huống hồ Hỏa Dạ Dung đầu gì cũng là Chí Tôn Thần Hoàng, có thể cho phép chúng nữ luôn chiếm cứ nam nhân của nàng sao?

Nàng có được thể chất đặc thù cùng loại với Sư Ánh Tuyết, gặp được bất luận trọng kích gì cũng có thể hóa thân hỏa diễm đến lần tránh, chỉ cần không phải là công kích cấp bậc bốn nguyên là mơ tưởng bị thương nàng một sợi lông!

Bởi vậy, dù cho nàng mang kết tinh của hai người cũng y nguyên phi thường ưa thích cùng Lâm Lạc ở trên giường, tựa hồ muốn mấy nguyên kỷ hư không cùng tịch mịch đền bù tổn thất trở về.

Cái này làm Lâm Lạc vui cười nở hoa.

Phong Sở Liên, Hỏa Dạ Dung, Sư Tú Ảnh tuyệt đối là ba người đẹp nhất từ xưa đến nay, đây chính là tuyệt đại vũ vật vô số nguyên kỷ mới lắng đọng đi ra, hôm nay có hai cái đã trở thành thê tử của hắn.

Đáng thương Phong Nữ vương vẫn còn dưỡng thai, Lâm Lạc căn bản không thể nhúng chân, như vậy Hỏa Dạ Dung tự nhiên đã trở thành hắn yêu nhất.

Mọi người là háo sắc, Lâm Lạc đối với từng kiều thê đều rất dụng tâm, nhưng tổng có chút bất công, như Tô Mị, Lăng Kinh Hồng hẳn muốn càng thêm yêu thương một ít, một chén nước như thế nào dễ dàng giữ thăng bằng như vậy.

- Nhẹ, nhẹ một chút!

Hỏa Dạ Dung đem bờ hông ngạo nghễ ưỡn lên cao cao, ở Lâm Lạc không ngừng khai phát, nàng ở trên giường đã hoàn toàn ném đi rụt rè cùng uy nghiêm của Chí Tôn, biến thành tiểu nữ nhân đơn thuần hưởng thụ nam nữ chi nhạc.

Nàng không phải sợ đau, mà là ưa thích bị Lâm Lạc từng chút một tiến vào, hai người cá nước vô cùng mỹ diệu, cảm giác vô cùng phù hợp.

- Ân...

Nàng nhẹ nhàng yêu kiều, như ca như khóc, để cho Lâm Lạc tâm can như muốn hòa tan!

Thật sâu tiến vào trong cơ thể người ngọc, Lâm Lạc cũng không có vội động, mà là bưng lấy khuôn mặt mỹ đến để cho nhân tâm rung động kia của Hỏa Dạ Dung hôn xuống, cười nhẹ nói:

- Một ngày nào đó, ta sẽ bị ngươi mê chết đấy!

- Thế nhưng mà ta đã bị ngươi mê chết rồi!

Hỏa Dạ Dung bưng lấy mặt của Lâm Lạc tiến đưa một cái môi thơm, trong ánh mắt nhộn nhạo lấy ngàn vạn nhu tình, thấy mà Lâm Lạc lòng say, tâm si, nàng đem đầu Lâm Lạc ôm vào trong ngực, chín đạo Hỏa Vũ mở ra, tầng tầng đem hai người bao vây lại.

Tất cả xuân quang đều bị che lấp, đây chính là đại thủ đoạn của đã từng là Chí Tôn, ngoại trừ Chí Tôn có bốn nguyên pháp tắc, những người khác là mơ tưởng nhìn thấu!

Ngâm khẽ hoãn ca, xuân ý vô biên dạt dào.

Sau khi giết Thái Cổ Chí Tôn, Lâm Lạc hấp thụ đến tánh mạng tinh hoa suốt đời của đối phương, cái này cho hắn mà nói đã không có một tí tẹo khác biệt, Chí Tôn là thiên hạ mạnh nhất, là Thiên Địa dung nạp cực hạn, nếu như tái tiến một bước mà nói, cái kia toàn bộ Thần giới cũng không cách nào dung nạp Lâm Lạc!

Hoặc là Lâm Lạc bị xa lánh khỏi thần giới, tiến vào một nơi cho tới bây giờ không có người đến qua, nghe nói là tân thế giới, hoặc là toàn bộ Thần giới bị hắn sinh sinh nổ nát, tính cả hạ giới cùng một chỗ tan vỡ!

1603. Chương 1573: Thất Lang Ngạo Thiên. (1)

Đây là phong hiểm mà Lâm Lạc như thế nào cũng không có khả năng bốc lên, có trời mới biết bên ngoài Thần giới là cái gì, nếu như là một mảnh hư vô vĩnh hằng, hắn nên làm cái gì bây giờ?

Bởi vậy, hắn đem những lực lượng này thông qua không ngừng hoan hảo chuyển giao cho Hỏa Dạ Dung, đây là nàng nên được. Cũng đúng là như thế, Lâm Lạc mới có thể ở trong khoảng thời gian này luôn cùng Hỏa Dạ Dung ở cùng một chỗ.

Bảy trăm năm, cảnh giới của Hỏa Dạ Dung đã bão tố lên tới Thượng Thiên thần đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa có thể tiến vào Thần Vương. Bất quá, tinh hoa của Thái Cổ Chí Tôn cũng tiêu hao được thất thất bát bát, kế tiếp còn phải xem cố gắng của Hỏa Dạ Dung, cũng chính là làm cho nàng tiết kiệm bốn ngàn tỷ năm thời gian, cách khôi phục đến Chí Tôn chỉ thân còn có lộ rất dài phải đi.

Ngày hôm nay, Lâm Lạc đang ở hậu hoa viên hoàng cung cùng bốn kiều thê có cái bụng lớn nói chuyện phiếm, chợt thấy một đạo nhân ảnh bay vút tới, đối với hắn đập đầu liền bái nói:

- Công công, nhanh cứu cứu Tiêu Dương!

Người tới, đúng là kiều thê của Lâm Tiêu Dương... Sương Vô Nguyệt!

Lâm Lạc vốn là cả kinh, cho rằng Lâm Tiêu Dương xảy ra chuyện gì bất trắc, nhưng mà hắn căn bản không có cảm ứng tâm huyết dâng trào, nói cách khác Lâm Tiêu Dương tuyệt không có gặp được nguy hiểm đến tính mạng, cái này lại là chuyện gì xảy ra?

Vội vàng hỏi thăm, đợi Sương Vô Nguyệt đem sự tình từ đầu tới đuôi nói một lần, Lâm Lạc không khỏi lộ ra biểu lộ cổ quái.

Từ góc độ của Sương Vô Nguyệt mà nói, đây đúng là một hồi đại tai nạn, nhưng đối với Lâm Tiêu Dương mà nói có đúng hay không sẽ rất khó nói.

Sự tình là như thế này: đôi tiểu vợ chồng này một đường hoành hành thiên hạ, Lâm Tiêu Dương mỗi đến một chỗ sẽ khiêu chiến cường giả, mài luyện tài nghệ của mình, thẳng đến bọn hắn đi tới Cổ Lan Thần quốc Thất Lang thành.

Lâm Tiêu Dương vẫn là thiếu niên hào khí, liên tiếp khiêu chiến vô số tuần kiệt trong thành, cuối cùng đúng là đem thành chủ, Thượng Thiên thần Nhị trọng thiên Thất Lang Ngạo Thiên kinh động ra, phá lệ tự mình tiếp kiến Lâm Tiêu Dương.

Cũng trách Lâm Tiêu Dương tuổi trẻ khí thịnh, tuy thực lực không thể so với Thất Lang Ngạo Thiên, nhưng lại ỷ vào Lâm Lạc truyền cho hắn pháp tắc linh ngộ cùng đối phương nói tới nói lui. Tuy lúc ấy Lâm Lạc cũng chỉ có thể truyền thừa pháp tắc Thượng Thiên Thần cấp, nhưng đối với Thất Lang Ngạo Thiên còn không có đạt tới Thượng Thiên thần đỉnh phong mà nói lại rất có giúp ích.

Hai người không ngừng luận đạo, Thất Lang Ngạo Thiên càng là bất kể thực lực Lâm Tiêu Dương thấp kém, cùng hắn ái mộ kết giao, đã trở thành hảo hữu.

Vấn đề ngay ở chỗ này.

Thất Lang Ngạo Thiên là một nữ nhân!

Ở bên trong hai người luận đạo, Thất Lang Ngạo Thiên đối với Lâm Tiêu Dương động xuân tâm, cuối cùng càng là bần đủ hâm sâu, rốt cuộc không nhả ra được.

Nhưng Lâm Tiêu Dương một lòng muốn làm hạt giống si tình, đối với Thất Lang Ngạo Thiên lấy lòng chỉ làm như không biết, cái này rốt cục chọc giận vị Yêu tu xuất thân lang tộc này! Nàng bắt vợ chồng Lâm Tiêu Dương lại, dùng tánh mạng của Sương Vô Nguyệt uy hiếp Lâm Tiêu Dương.

Lâm Tiêu Dương bất đắc dĩ, đành phải làm ra thỏa hiệp, đáp ứng Thất Lang Ngạo Thiên chỉ cần nàng thả Sương Vô Nguyệt, hắn sẽ đáp ứng cùng đối phương lập gia đình.

Thất Lang Ngạo Thiên thật cũng không có nuốt lời, “Tiễn đưa” Sương Vô Nguyệt ra Thất Lang thành, mà Sương Vô Nguyệt cũng chỉ có tu vi Hư thần cảnh đỉnh cao, lại há có thể làm gì được một vị Thượng Thiên thần, đành phải vịn dấm xa xôi chạy về Đại Ma Thần quốc đến thỉnh cứu binh.

Mà đây đã là sự tình hơn năm ngàn năm trước, Sương Vô Nguyệt cũng không phải Thần Vương, lại càng không phải Thần Vương am hiểu không gian pháp tắc, có thể dùng 5000 năm thời gian gấp trở về đây đã là bởi vì nàng có thần tinh sung túc làm lộ phí!

Cũng may Lâm Lạc trùng kiến Đại Ma Thần quốc, nếu không Sương Vô Nguyệt cũng chẳng biết đi đâu mà tìm!

Nghe nàng nói xong, Lâm Lạc không khỏi lâm vào trầm tư, cuối cùng là kéo mười vạn năm hay là trăm vạn năm lại đi “Cứu” nhi tử ra đây? Bất quá, trăm vạn năm thật là cho hắn sinh ra một cháu trai rồi?

- Công công...

Sương Vô Nguyệt thấy Lâm Lạc rõ ràng do dự, không khỏi khẩn trương, chẳng lẽ Lâm Lạc không biết ái tử gặp đến bao nhiêu “tra tấn” sao?

Nghĩ nghĩ, 5000 năm này cũng đầy đủ để cho Thất Lang Ngạo Thiên kia đem gạo nấu thành cơm, mà Lâm Tiêu Dương cũng không phải nam nhân không chịu trách nhiệm, không đến mức ăn xong quệt môi không chịu nhận trách nhiệm, cũng thế, cái này đi xách hắn trở về!

Hiện tại Lâm Lạc có thể giao phó truyền thừa cấp bậc Thần Vương, thứ tốt tự nhiên phải cho con mình một phần.

Hắn trước thu mọi người vào Dưỡng Tâm Hũ, lúc này mới cuốn Sương Vô Nguyệt, một cái cất bước tầm đó đã đi tới nguyên Cổ Lan Thần quốc Thất Lang thành.

Cùng một chỗ mang chúng nữ theo, tự nhiên là vì phòng ngừa Lâm Thương La đột nhiên giết đến phía sau bắt các nàng Tô Mị làm vật thể chấp, đây chính là hậu quả mà Lâm Lạc như thế nào cũng không có khả năng gánh chịu được.

Sương Vô Nguyệt căn bản không biết hiện tại Lâm Lạc đã đạt đến cảnh giới hạng gì, chỉ là thấy mình bốn ba 5000 năm lộ trình rõ ràng chỉ ở Lâm Lạc một bước tầm đó, không khỏi vừa sợ vừa mừng rỡ.

Phu quân, ta đã trở về!

Lâm Lạc mắt liếc Sương Vô Nguyệt, âm thầm rút răng, thầm nghĩ con dâu ah con dâu, người tốt nhất trong nội tâm có chút chuẩn bị... Nhưng lời này hắn là tuyệt đối sẽ không nói ra, tất cả là tiểu tử hồ đồ kia gây ra, tại sao phải để cho hắn đến thừa nhận lửa giận của người nào đó?

- Đại phiêu dẫn...

Sư Ánh Tuyết từ trong Dưỡng Tâm Hũ lần đi ra, sau đó bò tới trên lưng Lâm Lạc, xoa con mắt mông lung nhìn nhìn hoàn cảnh chung quanh.

- Chúng ta đây là chạy cái đâu?

- Địa phương thú vị!

Lâm Lạc thuận miệng ứng phó nói.

- Tốt tốt!

Sư Ánh Tuyết lập tức tinh thần tỉnh táo, phồng lên hai tay.

- Đi!

Lâm Lạc đem tiểu nha đầu phóng tới trên mặt đất, dịu lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đi vào cửa thành.

Lúc này đúng là chạng vạng tối, trên đường cái người đến người đi, ngựa xe như nước, một mảnh cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, tựa hồ không có bị Thần Vương vẫn lạc, chiến tranh phân loạn ảnh hưởng chút nào, vẫn là cảnh thái bình ca múa.

Trong lầu lầu tân khách ngồi đầy, trong thanh lâu Hồng Tụ pháp phối, la khăn cuốn vũ, một mảnh phù hoa mơ mơ màng màng.

Lâm Lạc cũng không cần tìm người hỏi thăm, hiện tại thần thức của hắn đã có thể bao cuốn mười vạn dặm không gian, ở trong phạm vi này, hết thấy chuyện đã xảy ra cũng như cùng hắn tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe nói, đã định vị đến chỗ của Lâm Tiêu Dương.

Hắn dắt Sư Ánh Tuyết, hai người nhàn nhã đi trên đường cái, để cho Sương Vô Nguyệt gấp đến độ bị giày vò, chỉ là làm vãn bối lại không dám thúc giục vị công công này, tuy Lâm Lạc không ở trước mặt nàng ra vẻ, nhưng khí tức Chí Tôn cấp bậc chỉ là toát ra một tí tẹo cũng đủ để cho người tâm kinh lạnh mình rồi, nào còn dám nói cái gì.

1604. Chương 1574: Thất Lang Ngạo Thiên. (2)

Một đường chậm rãi đi tới phủ thành chủ, Lâm Lạc trực tiếp đi vào, bốn nguyên pháp tắc thác loạn không gian, người hầu trong phủ nguyên một đám đối với ba người bọn họ là nhìn mà không ra, phẳng phất bọn họ hoàn toàn không tồn tại.

Bất quá một hồi, bọn hắn liền đi tới một tòa đại sảnh xa hoa, tại đây đang cử hành lấy một hồi thịnh yến, chủ vị ngồi lấy một đôi nam nữ, nữ phi thường xinh đẹp, càng có một dã tính khó thuần, mà nam cũng tương đối tuần lễ, không phải là Lâm Tiêu Dương sao?

Còn đối mặt quý vị khách quan là đang ngồi một nam tử khôi ngô, cho dù là ngồi cũng so với Lâm Lạc cao hơn một cái đầu, trên thân ăn mặc một kiện áo ngắn, lộ ra một đôi cánh tay trần trụi, khối khối cơ bắp đột kết mà sinh, giống như hòn đá.

Lâm Lạc không cần đoán cũng biết mỹ nữ dã tính bên người Lâm Tiêu Dương đúng là Thất Lang Ngạo Thiên, mà trong bụng nàng thành linh đã nhiều hơn một tiểu sinh mệnh, có một loại cảm giác cùng Lâm Lạc huyết mạch tương thông.

Đây là cháu của hắn!

Lâm Lạc quay đầu nhìn Sương Vô Nguyệt, đã thấy khuôn mặt con dâu lúc này đã tức giận đến tái nhợt, đem răng cắn chặt, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Tiêu Dương như là dao găm.

Không thể nói! Tuyết đối không thể nói!

Nếu để cho Sương Vô Nguyệt biết rõ Thất Lang Ngạo Thiên chẳng những vụng trộm với Lâm Tiêu Dương, còn sinh ra nhi tử, đây chính là muốn lửa cháy lan ra đồng cỏ!

Hắn ý niệm khẽ động, một cỗ lực lượng lập tức đem Sương Vô Nguyệt khống chế, không cho nàng ở lúc này làm ra chuyện xấu, mà ánh mắt Lâm Lạc thì nhìn về phía Đại Hân khôi ngô, người này đồng dạng là Thượng Thiên thần Nhị trọng thiên, nhưng nếu so với Thất Lang Ngạo Thiên thì cao hơn một ít, hơn nữa lúc này Thất Lang Ngạo Thiên càng mang thai tại thân, thật muốn đánh mà nói càng thêm không phải là đối thủ.

Từ thần sắc của Lâm Tiêu Dương cùng Thất Lang Ngạo Thiên cũng có thể biết rõ, hai người đối với Đại Hân khôi ngô này tràn đầy kiêng kỵ, Lâm Tiêu Dương càng là ở dưới bàn dùng một tay cầm bàn tay trắng nõn của Thất Lang Ngạo Thiên, mà cái này cũng chính là nguyên nhân chủ yếu để cho Sương Vô Nguyệt thiếu chút nữa cắn đứt răng ngà.

- Ngạo Thiên, người cũng biết hiện tại Thần giới đại loạn, cái này đã là đại tai, cũng là một hồi đại cơ duyên! Ta và người đều là Thượng Thiên thần Nhị trọng thiên, tu vi nói thấp không thấp, nói cao cũng không cao, chỉ có liên thủ mới có thể đối kháng Thượng Thiên thần khác!

Khôi ngô nam tử ỳnh rượu ngon, nhưng hấn chính là loại người thô lỗ, rượu dịch theo mặt mũi hấn chảy xuống, nhỏ ở trên lồng ngực, làm Sư Ánh Tuyết le lưỡi tỏ vẻ buồn nôn.

- Nếu chúng ta vận khí thật tốt, nói không chừng có thể được Chủ thần khí nhận chủ, trở thành cường giả chân chính của Thần giới!

Khôi ngô nam tử càng nói càng hưng phấn, nước miếng phun ra ba bốn trượng, may mắn cái bàn của hai người Lâm Tiêu Dương cách hấn đủ xa, bằng không thì rượu và thức ăn đầy bàn tuyệt đối là không có khả năng lại dùng rồi.

- Hợp tác cùng có lợi, phân thì lưỡng hại, bốn tọa ở chuyện kết minh không có ý kiến, chỉ là sau khi kết minh lãnh thổ song phương nên quản lý như thế nào, cái này còn cần bàn bạc kỹ hơn!

Thất Lang Ngạo Thiên chậm rãi nói ra.

- Thống khoái, Ngạo Thiên người quả nhiên là nữ trung hào kiệt, không chút nào dây dưa dài dòng!

Khôi ngô nam tử vỗ tay cười to.

- Bốn tọa có thể thề, sau khi kết thành đồng minh, dùng Ngạo Thiên người cầm đầu, bốn tọa có thể làm lão Nhị!

Lâm Tiêu Dương cùng Thất Lang Ngạo Thiên liếc nhìn nhau, đều lộ ra một tia khó hiểu chi sắc, phải biết rằng nam tử khôi ngô kia so với Thất Lang Ngạo Thiên hơi mạnh hơn một chút, không trông cậy vào hấn độc chưởng quyền hành còn chưa tính, hiện tại rõ ràng chịu dùng Thất Lang Ngạo Thiên vì tôn?

Sự tình ra khác thường tất có yêu dị!

- Ha ha, bất quá Ngạo Thiên người cũng phải đáp ứng bốn tọa một điều kiện!

Quả nhiên, nam tử khôi ngô lập tức theo một câu, hấn trước ngừng tạm, nhìn nhìn Lâm Tiêu Dương cùng Thất Lang Ngạo Thiên mới nói.

- Là giết tiểu tử này, sau đó làm nữ nhân của bốn tọa!

- Hồ đồ!

Thất Lang Ngạo Thiên lập tức vỗ án.

- Kế Huyền Đô, người đây là đang muốn chết sao?

- Ah, Ngạo Thiên, người không phải là đối với tiểu tử nhân loại này động chân tình a?

Nam tử khôi ngô được xưng là Kế Huyền Đô kia hừ một tiếng.

- Chúng ta chính là Yêu tu, huyết mạch cao quý, như thế nào có thể cùng nhân loại kết thành quyền lực!

- Sự tình của bốn tọa lúc nào đến phiên người tới quản?

Thất Lang Ngạo Thiên đằng đằng sát khí nhìn chăm chăm vào Kế Huyền Đô, tựa hồ tùy thời đều có thể đập ra phát động một kích trí mạng.

Lâm Lạc không khỏi âm thầm vỗ tay, nữ nhân này dám yêu dám hận, xứng cùng nhi tử làm vợ! Hấn lại quét mắt Sương Vô Nguyệt, chỉ thấy con dâu này tuy vẫn là khó dấu sức ghen, nhưng bây giờ là quan tâm chi sắc chiếm thượng phong.

Hấn không khỏi cười cười, không có trực tiếp hiện thân chính là vì giảm nhạ sức ghen của Sương Vô Nguyệt, tuy nói là lợi dụng quan tâm của Sương Vô Nguyệt đối với Lâm Tiêu Dương, cái này lại để cho Lâm Lạc chột dạ một chút, nhưng cái gọi là gia cùng mọi sự hưng, vì hạnh phúc ngày sau của nhi tử, Lâm Lạc cũng chỉ có bất cứ giá nào rồi.

- Hừ hừ, cái kia bốn tọa chỉ có trước giết tiểu tử này, lại chậm rãi cùng Ngạo Thiên người bồi dưỡng cảm tình rồi!

Kế Huyền Đô u ám nói.

- Cùng mẹ của người bồi dưỡng cảm tình đi!

Thất Lang Ngạo Thiên là nữ nhân tương đối bưu hãn, trực tiếp là một câu thơ tục đứt trở về, để cho khuôn mặt của Kế Huyền Đô lập tức trở nên tái nhợt, mà Sư Ánh Tuyết cuối cùng là nhịn không được cười ha ha, lẩn qua lẩn lại nhảy ra ngoài.

Bên trong đại sảnh tự nhiên có người xuất hiện làm mọi người đều dùng ánh mắt không thể ngạo nhiên hơn nhìn tới, tiểu nha đầu lắc lắc góc áo làm biểu lộ thẹn thùng:

- Các người nhìn xem người ta như vậy, Nữ Nữ sẽ không có ý tứ đấy! Ha ha, coi như Nữ Nữ chưa có tới qua, gặp lại sau!

Nàng vội vàng chạy trở về bên người Lâm Lạc, thân hình lại lần nữa ẩn đi.

Mọi người:

- ...

Cái này không hiểu lại xuất hiện một tiểu cô nương, thần bí xuất hiện lại thần bí biến mất, cái này là sự tình không thể tưởng tượng nổi bậc nào?

Càng là người cường đại lại càng là thói quen đem hết thấy biến hóa nắm giữ ở trong tay, như vậy mới có thể để cho bọn họ cảm thấy có thể điều khiển hết thấy, nhưng tiểu nha đầu xuất hiện không thể nghi ngờ lại để cho Kế Huyền Đô cùng Thất Lang Ngạo Thiên đều lắp bắp kinh hãi.

Ngược lại là ánh mắt của Lâm Tiêu Dương đột nhiên phát sáng lên, bởi vì hắn là nhận ra Sư Ánh Tuyết, cùng tiểu nha đầu tốt xấu cũng cùng một chỗ sinh sống nhiều năm như vậy, không biết bị tiểu nha đầu trên cột bao nhiêu lần rồi, không nhớ mới là lạ!

Kế Huyền Đô xoay chuyển ánh mắt, tuy tiểu nha đầu kia xuất hiện đến quỷ dị không hiểu, nhưng dù sao chỉ là Hư thần cảnh, hắn cũng không có để ở trong lòng, có thể là Thất Lang Ngạo Thiên cố lộng huyền hư, dẫn tới hắn nghi thần nghi quỷ, cuối cùng nhất không chiến tự lui!

1605. Chương 1575: Dự Thế. (1)

Thật sự là một chút thủ đoạn, cho rằng cái này cũng có thể dọa được Kế đại gia sao?

- Ngạo Thiên, hôm nay lão tử chỉ nói một câu như vậy, hôm nay người hoặc là giết tiểu tử này cùng lão tử ngủ, hoặc là cùng với tiểu tử này chết!

Hắn dùng ánh mắt mê đắm đảo qua bộ ngực cao ngất của Thất Lang Ngạo Thiên.

Kỳ thật hắn thân là Thượng Thiên thần há sẽ thiếu đi nữ nhân, nhưng nữ nhân có thể ở thân phận xứng đôi với hắn lại ít càng thêm ít, ít nhất ở cảnh nội nguyên Cổ Lan Thần quốc cũng chỉ có Thất Lang Ngạo Thiên một nữ tính Thượng Thiên thần như vậy!

Trước kia có Thần Vương trấn áp, dù cho trong nội tâm hắn chảy nước miếng cũng không dám xằng bậy, nhưng bây giờ thiên hạ không Vương, hắn tự nhiên không tiếp tục cố kỵ! Hơn nữa, nếu như có thể hàng phục đầu sói cái này, hắn tự nhiên thực lực tăng nhiều, nhiều hơn chút ít tư cách ở Thần giới tranh phách xưng Vương.

Nếu như Thất Lang Ngạo Thiên không theo, vậy hắn sẽ không để ý diệt đi nữ nhân này, đồng dạng có thể khuếch trương lãnh thổ của hắn!

- Lão ô quy, người cứ ở đó mà nằm mơ đi!

Lâm Tiêu Dương nhảy ra ngoài, chỉ tay Kế Huyền Đô, một bộ tư thái từ trên cao nhìn xuống.

Cái gì, chỉ là Trung nguyên thần rõ ràng dám đối với Thượng Thiên thần nói như thế?

Kế Huyền Đô tức giận đến cái mũi lệch ra, chẳng lẽ tiểu tử này là tiểu bạch kiểm tiêu chuẩn, dạng ăn cơm chùa, cho rằng sau lưng có Thất Lang Ngạo Thiên chống lưng có thể cùng hắn bình khởi bình tọa sao? Con mẹ nó, người trên giường kỳ được Thất Lang Ngạo Thiên, cho rằng dưới giường có thể kỳ được đến trên đầu lão tử sao?

Nghĩ đến Lâm Tiêu Dương có thể cỡi thân thể dã tính mê người của Thất Lang Ngạo Thiên, Kế Huyền Đô không khỏi vừa đỏ kị vừa hận, hắn hừ lạnh một tiếng, thò ra một trảo liền hướng Lâm Tiêu Dương trảo tới:

-Xú tiểu tử, bổn tọa muốn chặt ngươi!

Nếu giết Lâm Tiêu Dương, Thất Lang Ngạo Thiên tổng có thể một lần nữa kén vợ kén chồng đi à nha!

- Lớn mặt!

Thất Lang Ngạo Thiên hét giận dữ một tiếng, thân hình đập ra hướng Kế Huyền Đô ngăn chặn mà đi.

- Hồng Vũ, ngươi không cần ra tay, lão ô quy này ta liền có thể giải quyết!

Lâm Tiêu Dương khí phách đột phát, khinh thường nâng tay phải lên, mạnh mẽ nắm chặt quyền, hướng về Kế Huyền Đô oanh tới.

- Không nên...

Thất Lang Ngạo Thiên khẩn trương kinh hãi, dùng tu vi Trung nguyên thần đi đón đánh Thượng Thiên thần, dù là Lâm Tiêu Dương đạt đến Trung nguyên thần đỉnh phong, lại là yêu nghiệt có được chiến lực nghịch thiên, cái này vẫn là chịu chết ah!

Nhưng thân hình nàng mới vừa vắn đập ra lại đập lấy một cổ lực lượng vô cùng nhu hòa rồi lại vô cùng cường đại, đem nàng cứ thế mà trói buộc ngay tại chỗ, căn bản không thể tiến lên một chút, gấp đến độ nàng nước mắt chảy ra, hồ đồ không nghĩ tới vô luận là Kế Huyền Đô hay là Lâm Tiêu Dương lại có ai có thể có được năng lực cường đại như vậy!

Bành!

Một quyền này của Lâm Tiêu Dương oanh lên trên móng vuốt của Kế Huyền Đô, hết thấy giống như chỉ trong nháy mắt định dạng, sau đó...

Biểu lộ của Kế Huyền Đô vốn là nhe răng cười đột nhiên trở nên vô cùng kinh ngạc, lại trở nên khiếp sợ, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt lập tức trở nên trắng bệch, bành, hắn như là một mũi tên bị trực tiếp chấn bay ra ngoài, nặng nề đâm vào trên vách tường.

Mặc dù phủ Thành chủ này có cấm chế lực lượng bảo hộ, nhưng lại ở đâu chịu đựng được một vị Thượng Thiên thần va chạm, lập tức âm âm vỡ tan, mở ra một cái đại động nhân hình, bành bành bành, Kế Huyền Đô liền phá bầy đạo vách tường, lúc này thân hình mới đình chỉ.

Hắn y nguyên duy trì lấy tư thái ra trảo tấn công, da mặt co rúm hai cái, lúc này mới “Oa” một tiếng chảy thần huyết như điên, tay phải run đến lợi hại, năm ngón tay đoạn đoạn rơi xuống đất!

Lần đầu quyền trảo tấn công, Kế Huyền Đô bị tổn thất nặng!

Thất Lang Ngạo Thiên chấn kinh rồi, Kế Huyền Đô chấn kinh rồi, nhưng lại có ý sợ hãi thật sâu!

Tiểu tử này là giả heo ăn thịt hổ?

Không có khả năng ah!

Hắn rõ ràng là tu vi Trung nguyên thần đỉnh cao, hơn nữa lúc ra tay cũng không có cảm giác được có chút lực lượng tăng cường, sao có thể đủ đánh ra lực lượng đáng sợ ngay cả mình cũng không thể thừa nhận?

Kế Huyền Đô hung hăng nhìn chằm chằm vào Lâm Tiêu Dương, bởi vì trong nội tâm tràn đầy sợ hãi, hắn sửng sốt không có lại ra tay.

- Tiêu... Tiêu Dương!

Thất Lang Ngạo Thiên ở sau lưng kêu lên, chỉ cảm thấy nam tử ngạo nghễ đứng ở trước mặt nàng là lạ lắm như vậy, nhưng lại tràn đầy khí chất làm cho nàng say lòng.

Lâm Tiêu Dương quay đầu lại cho nàng một dáng tươi cười ôn nhu, sau đó xoay đầu lại, đi nhanh hướng Kế Huyền Đô.

Chứng kiến tiểu nha đầu hiện thân, là hắn biết lão tử của mình khẳng định đã đến!

Lâm Lạc đã đến, cái kia còn có cái gì không có thể giải quyết hay sao?

- Người, người...

Kế Huyền Đô ngoài mặt trong yếu nhìn chăm chăm vào Lâm Tiêu Dương, hắn như thế nào cũng không thể suy nghĩ đối phương đến tốt cùng là để cho hắn ăn thiệt thòi lớn như thế nào! Cổ lực lượng kia. . . mệnh mông cuồn cuộn không hiểu, tràn trề không ai có thể địch!

- Lão ô quy, quỳ xuống dập đầu ba cái, về sau làm tọa kỵ của bản thiếu gia, bản thiếu gia sẽ tạm tha người một mạng!

Lâm Tiêu Dương cười nói.

Cái gì, thật đúng là muốn kỵ đến đầu mình?

Kế Huyền Đô lập tức tức giận đến sùi bọt mép, Yêu tu vốn là xem thường nhân loại, huống chi hắn vẫn là đại yêu Thiên Thần cấp, hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Tiêu Dương một hồi, thân hình run lên, lập tức hóa thành một đầu Huyền Quy tựa như núi lớn, toàn thân màu xanh biếc, ngay cả đầu cũng là xanh mơn mơn.

- Thực nghe lời!

Lâm Tiêu Dương cười ha ha.

- Tiểu tử, đi chết!

Kế Huyền Đô này hóa thành nguyên hình không phải là vì cho Lâm Tiêu Dương cười, mà là muốn té ra chiến lực mạnh nhất! Hắn nộ quát một tiếng, vung một chỉ cực lớn đối với Lâm Tiêu Dương giẫm tới.

Vô số đạo băng tiễn tung vũ, Kế Huyền Đô chẳng những vận chuyển lực lượng cường đại nhất cơ thể, pháp tắc chi lực cũng cuồn cuộn tràn động, một kích này đủ để cho Thượng Thiên thần nhất trọng thiên bị thương nặng!

Nhưng Lâm Tiêu Dương lại hoàn toàn không có chỗ sợ, nắm tay phải đưa tới, giơ lên trời nghênh tiếp.

Bành!

Kế Huyền Đô hóa thân cự quy bị oanh bay thẳng lên trời, lập tức hóa thành một điểm đen nho nhỏ, đã qua hồi lâu mới lại phóng đại, “Bành” trong một tiếng nổ vang, thân thể của hắn nặng nề nện trên mặt đất, đem mặt đất dày cứ thế mà ném ra một cái hố sâu.

- Lão ô quy, bản thiếu gia muốn thu người làm tọa kỵ chính là để mắt ngươi!

Lâm Tiêu Dương nhếch miệng.

Đây cũng không phải hắn nói khoác, ngẫm lại năm đó Lâm Lạc là có gần hai trăm đầu Hải Thú cấp bậc Thần Vương, hắn tùy tiện chọn một đầu ra làm tọa kỵ không phải lợi hại hơn đầu lão ô quy này sao?

Kế Huyền Đô từ trong hố sâu thò đầu xanh mơn mơn ra, hai cái tinh nhân đèn lồng tràn ngập sợ hãi nhìn chăm chăm vào Lâm Tiêu Dương, đúng là không dám leo ra vũng hố rồi!

1606. Chương 1576: Dưa Thế. (2)

- Tiêu Dương, người như thế nào sẽ...

Thất Lang Ngạo Thiên cũng chạy ra, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tiêu Dương đã không hề giải, càng là tràn đầy sùng bái.

Một Trung nguyên thần nào có thể một quyền đánh bay một gã Thượng Thiên thần tam trọng thiên?

Lâm Tiêu Dương không khỏi lo lắng, mượn quang của Lâm Lạc ngược lại là không có gì, nhưng mà Lâm Lạc đã đã đến, cái kia Sương Vô Nguyệt còn có thể xa sao?

- Cha...

Hắn hướng về địa phương tiểu nha đầu biến mất hô.

Thất Lang Ngạo Thiên cũng sờ, hồ đồ không rõ Lâm Tiêu Dương như thế nào hô lên cha ra, hơn nữa nàng cũng chưa từng có nghe Lâm Tiêu Dương nhắc tới qua sự tình công công, thậm chí nàng vẫn cho rằng Lâm Tiêu Dương chính là cô nhi, cũng không dám hỏi hắn đoạn “chuyện thương tâm” này!

Không gian run lên, Lâm Lạc dắt tay Sư Ánh Tuyết đi ra, đằng sau một chút là Sương Vô Nguyệt tức giận đến tái nhợt, uống công nàng trái lo lắng phải lo lắng, một đường mưa gió, chịu nhiều đau khổ mới tìm Lâm Lạc đến, không nghĩ tới phu quân nhà mình rõ ràng cùng “Đại cừu gia” anh anh em em, đây tuyệt đối không thể nhẫn nhịn!

Lâm Lạc hướng Lâm Tiêu Dương đưa mắt liếc ra ý một cái, sau đó biểu lộ lập tức trở nên âm trầm nghiêm nghị lại, quát:

-Tốt người tên tiểu tử, còn tưởng rằng người bị người nhốt, chịu nhiều đau khổ, không nghĩ tới người vậy mà ở trong ôn nhu!

- Thực xin lỗi...

Lâm Tiêu Dương hướng Sương Vô Nguyệt quăng đi một ánh mắt áy náy, nhưng Sương Vô Nguyệt lại hừ lạnh một tiếng, đem mặt ngọc phiệt tới.

- Xú tiểu tử, hôm nay nếu Vô Nguyệt không tha thứ người, ta sẽ đánh chết người!

Lâm Lạc quay đầu nhìn về phía Sư Ánh Tuyết

- Tiểu nha đầu, cầm cây roi đến!

- Hảo hảo hảo!

Nghe xong muốn đánh người, Sư Ánh Tuyết lập tức tinh thần tỉnh táo, mặt mày hớn hở lấy ra một cái không gian pháp khí, xoát xoát xoát, từng kiện từng kiện bảo vật bị nàng tiện tay ném đi ra, ném đến đầy đất!

Đây chính là bảo vật ít nhất Thượng Thiên Thần cấp, số ít càng là đạt đến cấp bậc Thần Vương, nếu không phải trước kia vì để cho Lâm Lạc trùng kích Chí Tôn vị, tiểu nha đầu đem tất cả bảo vật Thần Vương cấp rút không, hiện tại khẳng định không chỉ số này. Về sau xét nhà Thái Cổ Chí Tôn, nàng sưu tầm mới lại lần nữa phong phú.

Bất quá, Thất Lang Ngạo Thiên cùng Kế Huyền Đô thực đã thấy mà trông mắt muốn rớt ra!

Bọn họ là Thượng Thiên thần không sai, nhưng mà nhiều dị bảo như vậy coi như là Thần Vương cũng mơ tưởng lấy được đi ra! Đừng nói toàn bộ, dù là có 1% cũng có thể cười trộm rồi!

Cái này, tiểu nha đầu này lại là một tòa bảo khố di động ah!

Tìm cả buổi, Sư Ánh Tuyết rốt cục móc ra một cây roi màu đen, cũng không biết dùng da gì làm, bên trong quần quít lấy từng đạo màu vàng, chỉ là run lên liền thấy một đạo Nộ Long từ trong cây roi bay múa mà ra, tràn động lên uy áp khủng bố làm Thượng thiên thần cũng sợ hãi!

Đây là kiện Thiên thần khí, nhưng lực lượng trong đó đạt đến cấp bậc Nhất Tinh Thần Vương, bởi vì luyện hóa đối với Lâm Lạc cũng không có bổ ích gì mới tránh được một kiếp.

- Ân, cầm lấy đi, hung hăng đánh!

Sư Ánh Tuyết cười tươi như hoa, đem roi đưa cho Lâm Lạc.

Da mặt của Lâm Lạc cùng Lâm Tiêu Dương đồng thời co lại, bọn hắn bất quá là diễn trò để cho Sương Vô Nguyệt mềm lòng, nhưng thật muốn cầm Thiên thần khí này rút Lâm Tiêu Dương mà nói, đừng nói ở trong đó có lực lượng Thần Vương cấp, dù là Thiên thần khí bình thường cũng đủ để quất chết Lâm Tiêu Dương!

Tiểu nha đầu này thật đúng là biết quay rồi!

Lâm Lạc bất động thanh sắc, sau khi tiếp nhận roi chỉ là run lên, trong đó chất chứa đại lực lượng liền bị hắn hoàn toàn phong chế, dùng cấp bậc Chí Tôn Thần Hoàng của hắn, muốn làm đến điểm ấy còn không đơn giản sao?

Hắn tay phải giơ lên, màu đen trường tiên giống như một đầu Ác Long, đang muốn hung hăng địa tấn công mà ra.

- Dừng tay...

Thất Lang Ngạo Thiên lao đến trước mặt Lâm Tiêu Dương, không sợ trừng mắt nhìn Lâm Lạc.

- Cho dù ngươi là cha của Tiêu Dương cũng không có tư cách đánh hắn, trước qua cửa ải này của ta!

- Ah, ngươi cho rằng ngăn được ta?

Lâm Lạc không khỏi mỉm cười, hắn duỗi tay trái ra, dùng ngón trỏ nhìn trời vẽ một cái, lập tức Phong Vân biến sắc, hư không bị hắn cứ thế mà oanh liệt, không gian loạn lưu khủng bố tuôn ra, lại bị hắn đơn giản khống chế nơi tay, dịu dàng ngoan ngoãn như là bông!

Cái này là hạng lực lượng đáng sợ gì!

Thất Lang Ngạo Thiên cùng Kế Huyền Đô đều có thể nói là nhân vật đứng ở Thần giới đỉnh phong rồi, nhưng bọn hắn hoàn toàn khảng định dù là Thần Vương năm đó cũng căn bản không có năng lực lớn như vậy!

Cái không gian loạn lưu khủng bố này thậm chí có được uy năng trực tiếp xóa đi tánh mạng Thần Vương, nhưng ở dưới Lâm Lạc khống chế lại so với con mèo trong nhà còn muốn nghe lời, cái này để cho người làm sao có thể không khiếp sợ!

Thần Vương, hơn nữa là Thần Vương vô cùng cường thế!

Trách không được Lâm Tiêu Dương có thể một quyền oanh lui, đánh bay Kế Huyền Đô, nguyên lai sau lưng có một vị Thần Vương làm chỗ dựa!

Suy nghĩ cẩn thận điểm ấy, Kế Huyền Đô cũng là tâm lý cân đối, nhưng kính sợ chi tâm lại càng thêm, Thần Vương mạnh như thế không biết so Cổ Lan Thần Vương năm đó cường đại hơn bao nhiêu lần, nếu như đối phương muốn xóa đi tánh mạng của mình... quy thân khổng lồ của Kế Huyền Đô đều là run rẩy lên.

Thất Lang Ngạo Thiên cũng đồng dạng hai chân run lên, đối mặt loại lực lượng vô cùng đáng sợ này ai có thể không sợ? Nhưng sợ hãi là một việc, muốn cho nàng lui bước lại là một chuyện khác, uy năng cây roi kia nàng có thể cảm giác được, đừng nói đánh vào trên người Lâm Tiêu Dương chỉ là Trung nguyên thần, dù là đánh vào Thượng Thiên thần Nhị trọng thiên như nàng cũng không cách nào thừa nhận!

- Ta sẽ không lui, ngươi... ngươi đem chúng ta cùng một chỗ đánh chết là được!

Lâm Lạc cười ha ha, thò tay nắm bắt hư không, Thất Lang Ngạo Thiên lão đảo ngã ra, đúng là đập lấy trước người Sương Vô Nguyệt, ánh mắt hai nữ vừa chạm vào, đều là từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, nhao nhao phiết qua.

- Tiểu tử, cái đau khổ này ngươi không ăn thì không được rồi!

Lâm Lạc dùng một đạo thần thức hướng Lâm Tiêu Dương truyền đi.

Sắc mặt Lâm Tiêu Dương tối sầm, có nhi tử nào thích bị lão tử đánh, nhưng bây giờ hai nữ thế như nước với lửa, hẳn muốn lớn nhỏ cùng thu, ngồi hưởng tề nhân chi phúc lại há có thể không trả một cái giá lớn?

Nhất là Thất Lang Ngạo Thiên đã hoài thai con của hắn, nếu để cho Sương Vô Nguyệt biết... Lâm Tiêu Dương không khỏi rùng mình một cái, hướng hai nữ nhìn lại, lộ ra một biểu lộ ôn nhu:

- Vô Nguyệt, Hồng Vũ, là ta phạm sai lầm trước, nên bị cha trách phạt, các ngươi không nên trách cha!

Hắn xoay người, đem áo kéo lên, lộ ra phần lưng xích lỏa, một bộ anh dũng “đến đánh đi”.

Cái mũi của Lâm Lạc cũng sắp bị chọc giận lệch ra, tiểu tử này thật đúng là hung ác ah, chuyển lão tử ra bán rở! Cái gì gọi là “không nên trách cha”, cái này vốn không liên quan tới hắn, còn không phải là vì giúp tiểu tử thú này thu thập tàn cuộc sao?

1607. Chương 1577: Hòa Hảo.

Nhưng tiểu tử này ngược lại tốt, lập tức chuyển hoá đông dẫn, đem lực chú ý của hai nữ chuyển dời đến trên sự tình hẳn muốn đánh Lâm Tiêu Dương, thật đúng là giao hoạt!

Không hổ là Triệu Ngọc Phi sinh ra!

- Đại phiêu đản, quát chết Xú tiểu tử bất hiếu này!

Sư Ảnh Tuyết hai tay chống eo, một bộ tức giận phẫn nộ.

Lâm Lạc cười hắc hắc, muốn cho Sương Vô Nguyệt tha thứ Lâm Tiêu Dương “hoa tâm”, tiểu tử này không ăn chút đau khổ sao được? Hơn nữa rõ ràng còn dám bán rở lão tử hắn, cái đau khổ này tự nhiên còn phải tăng thêm một chút!

BA~!

Lâm Lạc trước hết quát xuống, một đạo huyết hoa tung bay, trên lưng Lâm Tiêu Dương lập tức nhiều hơn một vết máu!

- Ah ...

Lâm Tiêu Dương phát ra một tiếng thân ngâm vô cùng thống khổ, trên trán mồ hôi lạnh ứa ra, toàn thân đều là một hồi run rẩy.

Trong nội tâm Sương Vô Nguyệt cùng Thất Lang Ngạo Thiên đồng thời đau xót, không khỏi quay sang không dám nhìn.

- Xú tiểu tử này!

Lâm Lạc quát mà nghiêng răng, một roi này nhìn như đánh rất nặng, nhưng mà gắng sức mưu lợi chi cực, chỉ để cho Lâm Tiêu Dương ra chút huyết lừa gạt Sương Vô Nguyệt hai nữ, có cần biểu lộ khoa trương như vậy không!

Hắn không sợ hai nữ Sương Vô Nguyệt hận lên mình, dù sao đó là thê tử của Lâm Tiêu Dương, cũng đừng quên trong Dưỡng Tâm Hũ còn có một mẹ đẻ Lâm Tiêu Dương, kiểu thê của hắn Triệu Ngọc Phi là tuyệt đối hộ độc, nếu để cho nàng “biết rõ” mình ngoan tâm quát Lâm Tiêu Dương, cái này sẽ đại náo lật trời!

Lâm Lạc cũng không muốn sau khi giúp Lâm Tiêu Dương giải quyết mâu thuẫn trong gia đình, nhưng hậu viện của mình lại lấy lên hỏa diễm.

BA~! BA~! BA~!

Lâm Lạc lại là vài roi mãnh liệt quát đi qua, ai bảo đây là con của hắn, bị nhi tử lừa thì lừa a!

- Ah ... ah ... ah ...

Lâm Tiêu Dương kêu thảm thiết liên tục, rất thật đến độ sắp để cho Lâm Lạc hoài nghi mình đối với lực lượng khổng lồ chế không tốt.

- Dừng tay!

Thất Lang Ngạo Thiên lại một lần nữa đoạt đi ra, lưng dán vào Lâm Tiêu Dương, hai tay mở ra nghênh hướng Lâm Lạc

- Là ta câu dẫn hắc, là ta bắt buộc hắc, người muốn đánh, thì đánh ta!

Lâm Lạc mắt liếc Sương Vô Nguyệt, chỉ thấy cô gái này hai đấm nắm chặt, thân thể khẽ run, nhưng thủy chung vẫn không nhúc nhích!

Diễn như vậy chủ yếu vẫn là vì để cho Sương Vô Nguyệt nguôi giận, vị này chưa nguôi giận tất nhiên là đánh tiếp rồi! Lâm Lạc thò tay phát một cái, Thất Lang Ngạo Thiên lần nữa ngã ra, hướng về Sương Vô Nguyệt lao đảo đánh tới.

BA~! BA~! BA~!

Lâm Lạc vung roi lên mãnh liệt đánh lần nữa, từng đạo huyết hoa tung tóe, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Tuy hắc làm không chế, nhưng Lâm Tiêu Dương luôn sẽ ăn vào chút ít đau khổ, bất quá ai bảo hắc làm cho bụng của Thất Lang Ngạo Thiên lớn hơn, trước kia lại lời thề son sắt cùng Sương Vô Nguyệt nói vĩnh viễn chỉ biết có nàng!

Sương Vô Nguyệt tức giận không phải Lâm Tiêu Dương nhiều hơn một nữ nhân, mà là hắc không tuân thủ hứa hẹn!

- Sương Vô Nguyệt, là ta đã đoạt nam nhân người, người muốn trách thì trách ta!

Thất Lang Ngạo Thiên đột nhiên đối với Sương Vô Nguyệt quỳ xuống, đối mặt nam nhân cường đại hơn Cổ Lan Thần Vương vô số lần, nàng không dám có ý niệm bất cóc Sương Vô Nguyệt dùng uy hiếp Lâm Lạc chút nào.

Trong nội tâm Sương Vô Nguyệt khó chịu, thân thể có chút mở ra, không tiếp thụ đối phương quỳ lạy.

- Có phải ta chết đi người có thể tha thứ Tiêu Dương hay không?

Thất Lang Ngạo Thiên đột nhiên ngẩng đầu lên, dùng một loại ánh mắt kiên quyết nhìn Sương Vô Nguyệt.

Sương Vô Nguyệt kinh hãi, đã thấy Thất Lang Ngạo Thiên một chương chụp về phía đỉnh đầu mình!

-Cha ...

Nàng vội vàng cả kinh kêu lên, trước kia nàng xác thực hận không thể giết chết nữ nhân này, nhưng khi nhìn đến nàng đối với Lâm Tiêu Dương tình thâm ý trọng, nàng dâng lên càng nhiều hơn là đồng bệnh tương liên.

Nữ nhân Lang tộc, quả nhiên dám yêu dám hận, đã tính mười phần!

Chỉ là trước mặt đệ nhất Chí Tôn đương thời, ai chết ai sống đều ở một ý niệm của Lâm Lạc, nếu như hắc không đồng ý, ai có thể chết được?

Thủ chương của Thất Lang Ngạo Thiên đứng ở trán của nàng, chỉ là kém một tắc lại như thế nào cũng không cách nào đè nén xuống được nữa.

- Hồng Vũ, người không nên xằng bậy!

Lâm Tiêu Dương sợ tới mức chân đều mềm nhũn, thứ nhất là đau lòng ái thê, thứ hai bụng ái thê còn có đời thứ ba Lâm gia, thật muốn làm ra một thi lương mệnh, hắc sẽ phải diên mất đấy!

- Đã đủ rồi!

Sương Vô Nguyệt một hồi nản lòng thoái chí.

- Chúc hai người các người hạnh phúc!

Nàng che mặt bỏ chạy.

- Còn không mau truy!

Lâm Lạc đá lên một cước, đem Lâm Tiêu Dương hướng Sương Vô Nguyệt đá tới, sau đó hướng Thất Lang Ngạo Thiên cũng phát phát tay, nói.

- Mở chuông còn cần người buộc, người cũng đi a!

- Vâng!

Vô luận là thực lực hay là thân phận lão tử của Lâm Tiêu Dương của Lâm Lạc, Thất Lang Ngạo Thiên đều chỉ có tư cách run sợ nghe theo, liền vội cung kính đáp ứng một tiếng, hướng về Lâm Tiêu Dương đuổi tới.

Mặc dù không có như phương hướng mình suy nghĩ phát triển, nhưng Sương Vô Nguyệt coi như là mềm lòng rồi, chỉ cần Lâm Tiêu Dương dùng tình, một lần nữa vẫn hồi tâm lại nhân cũng không phải khó như lên trời.

Cho nên nói, nam nhân si tình khó làm ah! Nhất là nam nhân thực lực cường đại, không biết sẽ chọc đến bao nhiêu nữ nhân “ngập nghề” .

- Hắc hắc hắc!

Sư Ánh Tuyết không ngừng phát ra tiếng cười mờ ám, Lâm Lạc quay đầu xem đi, chỉ thấy tiểu nha đầu không biết lúc nào lấy ra giấy bút, ở trên mặt Kế Huyền Đô đồ đồ chui chui.

Đáng thương lão Quy này lại không dám trốn tránh chút nào, còn rất phối hợp không nhúc nhích, mặc tiểu nha đầu làm xằng làm bậy.

Thấy ánh mắt Lâm Lạc nhìn ra, Kế Huyền Đô không khỏi toàn thân cự chiến, cũng làm cho tiểu nha đầu trực tiếp từ lòng mi vạch đến chỗ mí mắt, làm tiểu nha đầu lập tức tức giận, lấy ra một quả Hỏa Long đạn kiểu cải tiến.

Đây là Lâm Lạc làm, đối với dưới Thần Vương có uy năng một kích đuổi giết!

Kỳ thật hẳn có thể làm được uy lực càng cường đại hơn một ít, nhưng tiểu nha đầu đã đủ tinh nghịch rồi, nếu cho nàng Hỏa Long đạn, Hàn Long thứ cấp bậc Cửu Tinh Thần Vương, chẳng phải là muốn đem toàn bộ Thần giới bắn cho phát nổ sao?

Kế Huyền Đô chưa từng gặp qua Hỏa Long đạn, nhưng hẳn có thể cảm ứng được một viên đạn nho nhỏ kia có được đại uy lực trực tiếp xóa đi tánh mạng hẳn, lập tức sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng, ào ào xôn xao như là nước suối vọt tới.

- Ha ha ha! Ha ha ha!

Sư Ánh Tuyết lập tức cười đến lăn qua lăn lại.

Lâm Lạc không có hứng thú cùng một Thượng Thiên thần so đo, xử lý lão Quy này như thế nào giao cho Lâm Tiêu Dương là tốt rồi.

Đợi không sai biệt lắm nửa ngày thời gian, ba người Lâm Tiêu Dương, Sương Vô Nguyệt, Thất Lang Ngạo Thiên dắt tay nhau trở về. Mặt mũi Lâm Tiêu Dương tràn đầy vui sướng hơn hử, mà trên mặt hai nữ Sương Vô Nguyệt thì còn có vết nước mắt, đồng thời mang theo thập phần ngượng ngùng.

Không uống công mình phí hết lão kinh đến diễn kịch như vậy ah!

1608. Chương 1578: Thôn Thiên Bí Cảnh, Chiến Lâm Thương La. (1)

Trong nội tâm Lâm Lạc thầm than, mà ba người Lâm Tiêu Dương đã đi tới, tiểu tử thú kia chỉ là đối với hắn bĩu môi, một bộ oán hận, tám phần là mang thù chuyện Lâm Lạc quất đau hắn, mà Sương Vô Nguyệt hai nữ thì đồng thời hướng Lâm Lạc hành lễ nói:

- Con dâu báỉ kiến phụ thân!

- Đứng lên đi!

Lâm Lạc giơ lên tay.

Hai nữ y lời đứng dậy, Lâm Tiêu Dương thì chen lời nói:

- Cha, người quên cho lễ gặp mặt rồi!

Lâm Lạc không khỏi lấy ánh mắt trừng hấn một cái, sợ tới mức Lâm Tiêu Dương co rụt cổ lại, nhưng nhĩ tử đã mở miệng, hấn cũng không nên chỉ làm như không nghe thấy, liền nhất chỉ điểm ra, đặt ở trên trán Thất Lang Ngạo Thiên.

- Ồ? Ân? Ah!

Con mắt Thất Lang Ngạo Thiên khép hờ, nhưng lập tức lại trương ra, trên mặt đẹp lộ ra tuyệt đối khiếp sợ.

- Tám... tám đạo Thần Vương pháp tắc!

Không phải đơn giản tám đạo Thần Vương pháp tắc, hơn nữa còn là phân thuộc đại đạo bất đồng, nếu có thể toàn bộ tu thành mà nói, tám hệ pháp tắc chỉ lực kia cùng chuyển, có thể bộc phát ra chiến lực đáng sợ cỡ nào?

Đương nhiên, vượt qua đại đạo lĩnh ngộ pháp tắc không biết phải kinh nghiệm bao nhiêu năm tháng tang thương, nhưng thần linh không thiếu nhất chính là thời gian, không phải sao?

- Cha, người chừng nào thì lại biến lợi hại rồi?

Đừng nói Thất Lang Ngạo Thiên khiếp sợ không hiểu, dù là Lâm Tiêu Dương cùng Sương Vô Nguyệt cũng kinh hãi, bởi vì lúc trước Lâm Lạc chỉ có thể truyền thừa pháp tắc Thượng Thiên Thần cấp.

Mà Kế Huyền Đô ở một bên càng là tròn mắt rớt ra, ngay cả Thần Vương pháp tắc cũng có thể tiện tay truyền thừa, vị này đến tột cùng là tồn tại gì?

- Thiếu gia! Thiếu gia! Lão nô nguyện ý làm tọa kỵ của người!

Hắn vội vàng hướng lấy Lâm Tiêu Dương kêu lên, một bộ người không đáp ta sẽ tự sát.

Lâm Tiêu Dương cuối cùng vẫn là thu Kế Huyền Đô làm tọa kỵ, nhưng Lâm Lạc sẽ không đem Thần Vương pháp tắc tùy ý tặng người, trừ khi Kế Huyền Đô thực sự đối với Lâm Tiêu Dương trung thành và tận tâm, như vậy qua mấy ngàn vạn năm, vài tỷ năm thời gian, Lâm Lạc nói không chừng sẽ xem xét vấn đề này.

Sau khi giải quyết sự tình Lâm Tiêu Dương, Lâm Lạc gọi chúng nữ từ trong Đường Tâm Hũ ra, ở Thất Lang thành làm chút dừng lại.

Chúng kiến quy mô nương tử quân của Lâm Lạc, Thất Lang Ngạo Thiên cùng Sương Vô Nguyệt đều là có chút khiếp sợ, nhất là Phong Sở Liên cùng Hỏa Dạ Dung tuyệt mỹ càng làm cho hai nữ tự ti mặc cảm. Sương Vô Nguyệt cũng may, dù sao trước kia đã thấy qua Phong Nữ vương, chỉ là kinh ngạc thế gian lại có nữ nhân thứ hai có thể cùng Phong Sở Liên so sánh ở dung mạo, phong tình, khí chất.

Lâm Tiêu Dương mang theo tân nương tử dạo qua một vòng, nguyên một đám di nương gọi xuống, thu lễ gặp mặt thu đến mỗi tay, để cho Thất Lang Ngạo Thiên như ở trong mộng, có một loại cảm giác sợ hãi tỉnh lại.

Một tháng sau, Lâm Lạc mang theo mọi người quay lại Đại Ma Thần quốc, về phần Lâm Tiêu Dương cùng hai kiều thê thì có cuộc sống của bọn hắn.

Lâm Lạc cũng không có miễn cưỡng, nhưng đối với ba người đều là thi triển thời gian pháp tắc, để cho bất luận một người nào chỉ cần tu vi dưới hắn là không cách nào suy diễn hành tung của bọn hắn.

Ở trên đời này còn có tồn tại so với Lâm Lạc càng cường đại hơn sao?

Trở lại Đại Ma Thần quốc, Lâm Lạc lại vượt qua sinh hoạt nhàn nhã, thoáng chớp mắt là hơn nghìn năm đi qua.

Tuy hấn không ngừng cố gắng cày cấy, nhưng hậu viện cũng không có kiểu thê mới mang thai con nối dõi, để cho Lâm Lạc khó tránh khỏi có chút khó chịu nhỏ. Bảo Bảo trong bụng tứ nữ Phong Sở Liên y nguyên vẫn còn ương ngạnh không muốn xa rời lấy cơ thể mẹ, thủy chung không chịu đi ra gặp người, để cho Lâm Lạc gặp đến độ lông mi muốn rơi xuống rồi.

May mắn bên Lâm Tiêu Dương kia cũng không có động tĩnh gì, Thất Lang Ngạo Thiên chính là Thượng Thiên thần, không có năm sáu ngàn năm là không thể nào sinh hạ a.

Thế nhưng mà cân nhắc đến Lâm Lạc chính là đương thời Chí Tôn, thời gian tứ nữ dưỡng thai chỉ sợ lớn lên tốt đỉnh! Nhất là Hỏa Dạ Dung, nàng cùng Lâm Lạc đều là Chí Tôn, hai người kết tinh lại cần bao lâu mới có thể thời cơ chín muồi?

Lâm Lạc hoàn toàn không có khái niệm.

- Ân!

Ngày hôm nay Lâm Lạc đang cùng chúng nữ uống rượu nói chuyện, nhưng lúc đó lại cảm ứng được một cỗ lực lượng rất mạnh xâm nhập tới, XÍU...UU!, thân hình hấn lập tức lóe lên xuất hiện ở trên không một biệt viện trong thần đô.

- Ha ha ha, muốn tìm lão tử, thì tới nơi này!

Trong tiếng cười lớn điên cuồng, chỉ thấy Lâm Thương La đã xé rách không gian rời đi, không để cho Lâm Lạc có bất luận cơ hội ngăn trở gì.

Dù sao, vị này cũng là đương thời Chí Tôn, ngoại trừ Lâm Lạc ra là tồn tại đệ nhị cường!

Ánh mắt Lâm Lạc quét qua, chỉ thấy toàn bộ người trong phủ đệ này đã bị Lâm Thương La đánh chết, mà một khóa truyền tấn thủy tinh thì đang ở phía trên sân nhỏ xoay tròn lầy, thượng diện còn lưu lại một tia bốn nguyên chi lực.

Hấn vẫy tay đem truyền tấn thủy tinh hấp tới, thần thức xâm nhập, một tấm tinh đồ lập tức ở trong thức hải hấn trải rộng ra.

Trong đó có một nơi bị dùng huyết hồng nhan sắc đánh dấu, chắc hấn cái kia chính là địa điểm Lâm Thương La muốn Lâm Lạc đi.

Lâm Thương La là kiêu hùng, tên điên, nhưng cũng không phải đồ điên chỉ biết cuồng ngạo!

Hấn rõ ràng đã chứng kiến qua Lâm Lạc cường đại, lại còn dám hướng Lâm Lạc phát ra khiêu khích, cái này hoặc là hấn đã làm tốt chuẩn bị vạn toàn, ở địa phương kia thiết hạ bẫy rập, có nắm chắc trấn giết Lâm Lạc!

Hoặc là hấn muốn điệu hổ ly sơn, dẫn dắt Lâm Lạc rời đi, ra tay đối với Tứ Đại Chí Tôn như Sư Tú Ảnh, thừa cơ cướp đoạt Chí Tôn thần khí của bọn hấn.

Lâm Lạc cho rằng loại khả năng sau tương đối nhỏ.

Bởi vì Sư Tú Ảnh chính là Chương Không Giả không gian bốn nguyên, muốn đánh chết nàng là quá khó khăn, đặc biệt là thời điểm “Bốn người” liên thủ

Lâm Thương La cũng không biết Hỏa Dạ Dung đã đem tu vi Chí Tôn cấp rót cho Lâm Lạc.

Hơn nữa, nếu như bọn họ cùng Lâm Lạc đồng thời xuất động thì sao?

Lâm Thương La vừa biến mất là 2000 năm, đầy đủ cho vị kiêu hùng này bố trí xuống sâm la sát trận rồi!

Chỗ địa phương kia, hấn là đầm rồng hang hổ!

Trong nội tâm Lâm Lạc không sợ, hấn đã là đệ nhất nhân đương thời, bốn nguyên pháp tắc là Thiên Địa hấn độc chương chín đạo bốn nguyên pháp tắc, tương đương với không chế toàn bộ Thiên Địa! Lâm Thương La chỉ biết là hấn rất lợi hại, nhưng tuyệt sẽ không đoán được hấn lại có thể đạt tới độ cao như thế nào!

Đây chính là không đánh là không thể nào biết.

Ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, bất luận âm mưu quỷ kế gì đều sẽ bị nổ nát!

Lâm Lạc vẫn làm bố trí, hắn đem Tam Đại Chí Tôn Sư Tú Ảnh từng cái thông tri đến, bảo bọn hắn ở trong thời gian hắn rời đi tạm thời ở một bên, miễn cho thực trúng quỷ kế diệu hổ ly sơn của Lâm Thương La.

Hết thấy an bài thỏa đáng, Lâm Lạc xuất phát ra đi, dùng tinh đồ trong thức hải làm chỉ dẫn, một đường vượt qua vô tận địa vực, hướng về chỗ thần bí kia xuất phát.

1609. Chương 1579: Thôn Thiên Bí Cảnh, Chiến Lâm Thương La. (2)

Lướt qua đại lục Thần giới, xuyên qua Cực Thiên Hải vô tận, xuất hiện ở trước mặt Lâm Lạc là một phiến hư không, giống như không gian hư vô. Hắn tiếp tục đi tới, dùng tốc độ của hắn lúc này cũng đi hơn ba tháng thời gian, rốt cục chứng kiến phía trước xuất hiện một đạo Hắc Ám chi môn không ngừng nhúc nhích.

Đây là một không gian Trùng Động, mà để cho Lâm Lạc khiếp sợ chính là, nơi nối tiếp lại là hạ giới!

Chẳng lẽ Lâm Thương La muốn dẫn hắn đi tới hạ giới, lợi dụng thiên địa pháp tắc áp chế hắn?

Chưởng chín đạo bốn nguyên pháp tắc, là Thiên Địa tự nhiên!

Mặc dù Lâm Lạc không có thử qua, nhưng hắn có thể xác định dù là đi vào hạ giới, Thiên Địa cũng không có khả năng áp chế được hắn, cũng căn bản sẽ không bài xích hắn, bởi vì hắn đại biểu cho Thiên Địa, hắn là Thiên Địa tự nhiên!

Chính mình làm sao có thể bài xích chính mình?

Nếu như Lâm Thương La đánh cái chủ ý này, vậy hắn nhất định thất vọng rồi.

Lâm Lạc một cước bước vào Trùng Động, hắn tràn đầy tin tưởng chiến thắng hết thấy.

Cảnh vật trước mắt thay đổi, bốn phía cũng không phải hư vô không gian vô cùng Hắc Ám, mà là một mảnh tinh không vô cùng mỹ lệ!

Mà cái phiến tinh không này, là có sự sống!

Vô số tinh cầu khổng lồ đang vận chuyển, tuy mỗi khóa tinh thể đều có được lộ tuyến cố định của mình, nhưng đó cũng không phải một tinh không thập phần ổn định, luôn luôn có một hai tinh cầu bị lực lượng khủng bố dẫn dắt đụng vào cùng một chỗ.

Lúc này lại xuất hiện biến hóa cực kỳ quỷ dị, cũng không có phát sinh cảnh tượng mà Lâm Lạc tưởng tượng, hai vì sao xung đụng, vạn vật sụp đổ, mà là khóa tinh cầu lớn hơn kia một ngụm đem một khóa tinh cầu khác nuốt chửng!

Tinh thể thôn phệ!

Nơi này là... nói Thôn Thiên đỉnh sinh ra đời!

Lớn đến tinh thể, nhỏ đến từng cọng cây ngọn cỏ trên tinh thể, trần trụi thôn phệ đang không ngừng diễn biến trên mặt đất. Tại đây không có ôn nhu, chỉ có giết chóc tàn khốc, bất luận vật thể gì đều thôn phệ, ở trong thôn phệ phát triển, ở trong thôn phệ lớn mạnh!

Lâm Lạc một mực không có tìm được chỗ Bí Cảnh thứ chín, nguyên lai đúng là ở chỗ này!

Ở bên trong Bí Cảnh đối ứng, Chí Tôn có thể phát huy ra chiến lực cường đại hơn, điểm ấy không cần hoài nghi. Như thế xem ra, Lâm Thương La dẫn xuất Lâm Lạc đến cũng không phải kế diệu hổ ly sơn gì, mà quả thật muốn cùng hắn làm một trận chiến cuối cùng!

Trong không gian vô cùng lớn như thế, thần thức của Lâm Lạc cũng đã mất đi tác dụng, tuy hắn có thể bao trùm mười vạn dặm xa, nhưng ở trong không gian cấp bậc tinh thể rộng lớn lại có thể tạo được tác dụng gì?

- Lâm Thương La, ta đến rồi!

Lâm Lạc trầm giọng nói ra, tiếng tuy không vang, nhưng lại oanh truyền toàn bộ tinh không

Dù sao cái này cũng không phải một thế giới chính thức, tuy lớn cũng không phải là vô hạn.

- Cái kia liền tới chiến một trận!

Thanh âm của Lâm Thương La từ trên một khỏa tinh cầu cực lớn truyền tới.

XÍU...UU!, Lâm Lạc một cái cất bước đã đi tới trên tinh cầu màu vàng đất này, tại đây một mảnh hoang vu, chỉ có cát vàng vô tận bay đầy trời.

Lâm Thương La đang đứng trên đỉnh một tòa sơn mạch cự đại, hắn ngạo khí lăng vân, lồng ngực trần trụi mặc gió mạnh trùng kích, đầu đầy tóc đen cuồng loạn nhảy múa. Tuy hắn là cường nhân chính cống, nhưng không thể không thừa nhận hắn đồng dạng là một đời kiêu hùng, có khí thế để cho nhân tâm kinh sợ.

Lâm Lạc cũng không nói chuyện, chuyện cho tới bây giờ hai người đều đã không có đường lui! Lâm Thương La muốn đoạt lấy tám đạo bốn nguyên pháp tắc của hắn, thành tựu Chân Thần mộng tưởng duy nhất của hắn, mà Lâm Lạc cũng chỉ có đuổi giết đạo âm hồn này mới có thể thanh thần ổn định qua cuộc sống của mình, tránh khỏi luôn lo lắng Lâm Thương La sẽ ở chỗ nào xông tới mưu hại thân nhân của hắn.

Hắn trực tiếp là một đám vùng đi ra ngoài, chín đạo bốn nguyên pháp tắc chỉ lực đồng thời vận chuyển, hóa thành chín nắm đấm lớn như núi, kim quyền, thạch quyền, băng quyền, hỏa quyền, mộc quyền, lôi quyền, sáu cái nắm đấm này cộng minh, mà không ngừng huyền động là không gian chỉ quyền, cộng thêm nhìn về phía trên bình thần vô thường, nhưng lại diễn hóa ra vô tận tang thương... thời gian chỉ quyền!

Cuối cùng là thôn phệ chỉ quyền, xâm thực thiên hạ vạn vật!

Chín quyền ra, như chín đại Chí Tôn liên thủ đánh hội đồng!

Lâm Thương La hừ lạnh một tiếng, một đạo ánh sáng tím tràn đầy, trên đầu của hắn cũng nhô lên một Tử Đỉnh, rủ xuống hàng tỉ đạo tử khí tôn quý. Hắn nhảy dựng lên, hướng về Lâm Lạc nghênh đón.

Bành!

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên, thân hình của Lâm Thương La run lên, hướng về sau thối lui ra khỏi hơn trăm dặm, nhưng sắc mặt như thường, cũng không có bị oanh đến thổ huyết, ngay cả sắc mặt cũng không có bao nhiêu biến hóa.

Thôn Thiên đỉnh, nuốt thiên hạ chỉ lực!

Con mắt Lâm Lạc mở to, cái này là Tử Đỉnh trạng thái hoàn toàn, ngay cả Chí Tôn chỉ lực cũng có thể hóa giải chín thành!

Trong chín kiện Chí Tôn thần khí, lấy Tử Đỉnh ở phương diện công kích yếu nhất, thậm chí có thể nói là không một chút lực công kích, áp súc bốn nguyên pháp tắc tiến công chính là đặc tính của Chí Tôn thần khí, cũng không phải uy năng bản thân Tử Đỉnh.

Thế nhưng mà ở phương diện phòng ngự, nếu như Tử Đỉnh tự mình là thứ hai mà nói, như vậy dưới đời này tuyệt không có một kiện Chí Tôn thần khí khác dám xưng thứ nhất.

Hóa giải chín thành lực công kích, cho dù là Chí Tôn công kích!

Cũng khó trách lúc trước Lâm Thương La có thể độc chiến bát đại Chí Tôn, phải biết rằng bát đại Chí Tôn này đều là có thêm Chí Tôn thần khí đấy!

Cái này tương đương với 16 vị Chí Tôn liên thủ đánh hội đồng, cũng chỉ có Tử Đỉnh phòng ngự đáng sợ như thế mới có thể để cho Lâm Thương La không cần cân nhắc phòng thủ, chỉ cần oanh ra lực công kích cường đại nhất.

Cắt giảm chín thành lực công kích, một quyền này Lâm Thương La nhẹ nhõm ngăn lại, đương nhiên vẫn là tiểu phụ, dù sao Lâm Lạc chấp chưởng chín đạo bốn nguyên pháp tắc, chính là Thần Hoàng trong Chí Tôn, Chí Tôn trong Thần Hoàng, độc nhất vô nhị!

Mặt khác, ở trong Thôn Thiên Bí Cảnh giao chiến, Lâm Thương La vốn có thể đạt được tăng phúc ở phương diện lực lượng, nhiều phương diện nhân tố thêm cùng một chỗ, mới khiến cho Lâm Thương La ít nhất ở phương diện lực lượng sẽ không thua kém Lâm Lạc quá nhiều.

- Có chút ý tứ!

Lâm Lạc nhàn nhạt nói ra, thân hình chớp động, hấn lại là một quyền oanh ra, hướng về Lâm Thương La nện tới.

Một Tử Đỉnh xác thực cường đại, nhưng cuối cùng là có cực hạn của nó, nếu không lúc trước Lâm Thương La như thế nào lại vẫn lạc?

Lâm Lạc oanh ra một quyền, diễn hóa ra chín đạo bốn nguyên pháp tắc chi quyền hoàn toàn bất đồng, hướng về Lâm Thương La cuồng quyền mà đi.

- Ở bên trong phiên thiên địa này, lão tử mới là Vương!

Lâm Thương La cười ha ha, không chút nào yếu thế hướng Lâm Lạc đón đánh đi qua, chỉ là phần dũng khí này cũng đủ để cho người kính nể rồi.

1610. Chương 1580: Tranh Đoạt Tử Đỉnh. (1)

Bành! Bành! Bành! Bành!

Liên tiếp chín tiếng nổ, Lâm Thương La đại triển thần uy, tiếp nhận một quyền diễn hóa thành chín trọng kích này của Lâm Lạc, thân hình lại lần nữa bị oanh lui hơn trăm dặm, sinh sinh đem một ngọn núi khổng lồ sau lưng đụng gãy, âm âm rủ xuống, hình thành một đám mây hình nấm bay thẳng vạn dặm.

Hấn quát lên một tiếng lớn, đầu huyền Tử Đỉnh từ trong đám mây bắn ra, hướng về Lâm Lạc phát khởi phản kích lăng lệ ác liệt.

- Âm Long Thôn Thiên!

Lâm Thương La oanh ra một quyền, hóa thành một Chân Long đen tối vô cùng, gầm thét hướng Lâm Lạc cuồng quyền mà đi.

Một quyền này hết sức cuồng bạo, tuyệt không thể khinh thường!

Lâm Lạc cười ha ha, chiến ý của hắn cũng hùng hực thiêu đốt, trong hai mắt bốc lên hào quang hưng phấn, cũng là một quyền oanh ra, toàn bộ cánh tay lập tức hóa thành màu vàng, hướng về kia đầu Hắc Long nghênh khứ.

BOANG...

Một quyền này nghênh tiếp, Hắc Long rõ ràng không phải nứt vỡ, mà là trước bị băng phong, sau đó mới bị cự quyền màu vàng oanh trúng, lập tức hóa thành vô số đạo mực điểm, kích bay về phía vô số nơi hẻo lánh trong tinh không.

Lâm Lạc mỉm cười, hắn cũng không phải ngu ngốc một mặt chỉ biết đem lực lượng, pháp tắc ngốc nghếch phóng thích, có đôi khi pháp tắc thích hợp tổ hợp mới có thể phát huy ra hiệu quả làm chơi ăn thật.

Lĩnh ngộ, nắm giữ, vận dụng!

Hai ngàn năm này Lâm Lạc cũng không phải sống không, hắn dĩ nhiên đem chín đạo bốn nguyên pháp tắc tăng lên tới cảnh giới tương đối.

- Hừ, lại ăn lão tử một quyền!

Lâm Thương La thét dài một tiếng, mặc dù hắn nói là một quyền, nhưng hai đấm huy động liên tục, lập tức oanh ra chừng trăm quyền, hóa thành hơn trăm đạo Hắc Long hướng về Lâm Lạc bay tới.

- Bách Âm Diệt Sát!

Lâm Lạc có loại cảm giác cười thầm trong nội tâm, như thế nào có ít người ưa thích một bên đánh một bên kêu danh xưng chiêu số, như Thái Cổ Chí Tôn từ Thái Cổ trăm nghìn diện Thái Cổ cửu trăm, chẳng lẽ là muốn hách đồ đổi thủ hay sao?

Nên cho tuyệt kỹ của mình cái danh tự hay không?

Lâm Lạc nghĩ nghĩ, không ngờ phát hiện hắn rõ ràng không có tuyệt chiêu!

Coi như là trước kia, Hắc động cũng chỉ có thể nói là một loại pháp tắc hỗn hợp, mà cũng không thể xem như tuyệt chiêu.

Không có sáng tạo một loại đi ra!

Lâm Lạc hít và một hơi thật sâu, một quyền oanh ra, lần này nắm đấm cũng không có diễn hóa ra chín quyền, mà chính là một quyền như vậy, bình thường, chất phác, nhưng lộ ra một cỗ đại uy lực nghiền nát Hồng hoang!

Chín pháp hợp nhất!

Đây là quyền thứ mười hắn đuổi giết Thái Cổ Chí Tôn, đem chín đạo bốn nguyên pháp tắc sơ bộ dung hợp đến cùng một chỗ, mà trải qua 2000 năm tích lũy, Lâm Lạc ở một chiêu này lĩnh ngộ lại có vài bước tiến lên.

Một quyền này, tựa hồ gợn sóng bất động, nhưng toàn bộ Thôn Thiên Bí Cảnh đều giống như rên rỉ, tình không chấn động, tựa hồ không cách nào thừa nhận một quyền này của Lâm Lạc.

Oanh!

Một quyền tuôn ra qua, hơn trăm đạo Hắc Long lập tức bị sụp đổ, nhưng cũng không có bị cắn nuốt, bởi vì chín pháp dung hợp đã là mạnh nhất thế gian, không cách nào thôn phệ bất luận lực lượng gì nữa.

Thân hình Lâm Lạc lướt gấp, hướng về bản tôn của Lâm Thương La giết tới, nắm tay phải thẳng oanh ngực đối phương.

Bành!

Lâm Thương La khởi quyền tương cách, thân hình bỗng nhiên chấn động, lập tức như là mũi tên bị kích bay ra ngoài, đem mặt đất đụng ra một cái động sâu đáng sợ, lập tức liền nhìn không tới bóng dáng.

Chín pháp hợp nhất, dù là Tử Đỉnh cũng không cách nào tận hóa lực lượng, đối với Lâm Thương La đã tạo thành trùng kích đáng sợ.

Oanh!

Lâm Lạc thu quyền mà đứng, nhưng mặt đất lại ở trước mặt hắn thành hình phóng đại!

Toàn bộ tinh thể đều hướng hắn đánh tới!

- Ha ha ha!

Lâm Thương La ở bên kia tinh thể xuất hiện, đúng là hắn một cước đá cả cái hành tinh này hướng về phía Lâm Lạc.

- Hừ!

Sắc mặt Lâm Lạc nghiêm túc, nắm đấm có lấy, đối với cái tinh thể này oanh tới.

Nhân loại ở trước một tòa sơn mạch sẽ có loại cảm giác nhỏ bé giống như con sâu cái kiến, cái kia so với một khối tinh thể thì sao? Ngay cả con sâu cái kiến cũng không tính là!

Nhưng Lâm Lạc một đấm xuất ra, toàn bộ tinh thể lại bỗng nhiên bất động, sau đó ngược lấy Lâm Thương La đụng tới.

Bành! Bành!

Lâm Thương La đá ra hai chân, khóa tinh cầu này lại hướng về Lâm Lạc đánh tới.

Lâm Lạc lại ra một quyền, tinh thể cực đại lần thứ ba chuyển hướng.

Tinh thể cấp Vũ Trụ ở trong tay hai đại Chí Tôn lại như là món đồ chơi ném đến ném đi, cái này đủ để cho bất luận Thần Vương gì nhìn thấy cũng dọa tiểu ra quần!

Bành! Bành! Bành! Bành!

Liên tục hơn mười lần va chạm, khóa tinh thể cực đại này thành linh tan vỡ, bỗng nhiên hóa thành một khóa hỏa cầu hướng bốn phương tám hướng, nham thạch thiêu đốt, từng đạo Hỏa Long từ mặt đất cuồn cuộn bắn ra, đáng sợ vô cùng.

Ở dưới hai đại Chí Tôn oanh kích, tâm khóa tinh thể này bị phá hư hoàn toàn, tích súc tinh lực lượng trong cơ thể lập tức hóa thành sóng lửa tuôn ra.

Oanh, Lâm Thương La từ trong hỏa diễm, đá vụn đầy trời kích phi mà ra, đầu huyền Tử Đỉnh, rủ xuống lấy nghìn vạn đạo tử khí, hướng về Lâm Lạc một quyền đảo qua.

Lâm Lạc ngửa mặt lên trời hét giận dữ, năm ngón tay xiết chặt, chín đạo bốn nguyên pháp tắc chi lực dung hợp, hóa thành một quyền hướng Lâm Thương La nghênh đón.

Bành!

Lâm Thương La lại lần nữa bị cuồn oanh trở ra, bành bành bành, thân thể của hắn liên tục đụng chín khóa tinh thể, năng lượng cuồn cuộn qua, trực tiếp dẫn phát chín khóa tinh thể này nổ lớn, để cho tinh không biến thành biển lửa.

Tử Đỉnh khẽ run lên, lại rủ xuống đạo đạo tử khí, đem Lâm Thương La bao quanh bảo vệ.

Hơn hai nghìn năm này tuy để cho Lâm Lạc làm sâu sắc vận dụng đối với chín pháp hợp nhất, nhưng cái kia dù sao cũng là lý luận suông, nào có hữu dụng như cùng người thực chiến? Chỉ là cùng Lâm Thương La giao thủ mấy chiêu này, Lâm Lạc liền phát hiện lý giải của hắn lại rối bước tiến lên, thậm chí vượt qua 2000 năm trước kia!

Dùng chiến lực hiện tại của Lâm Lạc, cũng chỉ có Lâm Thương La mới miễn cưỡng xứng làm đối thủ của hắn, mấy đại Chí Tôn như Sư Tú Ảnh dù là liên thủ cũng bức không ra toàn lực của Lâm Lạc, căn bản không cách nào làm cho hắn nắm giữ sâu sắc đối với chín pháp hợp nhất.

Cho nên nói, một đối thủ tốt cũng là tương đương khó được!

Bất quá, Tử Đỉnh không hổ là phòng ngự mạnh nhất thiên hạ, vô luận lực lượng của đối thủ mạnh bao nhiêu cũng có thể hóa giải mất chín thành trùng kích! Lâm Lạc chín pháp hợp nhất tuy uy lực tăng vọt, nhưng còn không đến mức đánh ra gấp trăm lần, nghìn lần công kích, trải qua Tử Đỉnh hóa giải, Lâm Thương La y nguyên có thể tiếp được!

Cái kia liền trước chiếm cái Chí Tôn thần khí này!

Đối với Lâm Lạc mà nói, Tử Đỉnh cũng có được ý nghĩa cực lớn, chính là vì Chí Tôn thần khí này “nhận chủ”, hắn có thể từ Lâm gia “phế vật thiếu gia” từng bước một đi ra Nam Châu, trở thành mạnh nhất Ngân Nguyệt tinh, tiến vào Thần cảnh, cuối cùng trở thành tồn tại độc chưởng chín đạo bốn nguyên pháp tắc, từ xưa đến nay chưa hề có!

1611. Chương 1581: Tranh Đoạt Tử Đỉnh. (2)

Trước kia tranh giành không qua Lâm Thương La, một là vì Lâm Thương La vốn là chủ cũ của Tử Đỉnh, thứ hai càng là vì thực lực Lâm Thương La phía trên hẳn!

Nhưng hiện tại hẳn độc chưởng chín đại bốn nguyên chi lực, đã là tồn tại mạnh nhất thế gian, lại muốn cướp lấy Tử Đỉnh cũng không phải là chuyện không thể nào.

Hắn lập tức phóng xuất ra thần thức bản thân, hướng về Tử Đỉnh cướp đi.

- Ha ha ha, muốn đoạt thần khí của lão tử?

Lâm Thương La phát ra một tiếng cuồng tiếu

-Trước kia người xác thực có cơ hội, bất quá hiện tại lão tử đã chữa trị sơ hở người lưu lại, Thôn Thiên đỉnh trước kia là thần khí của lão tử, bây giờ là, tương lai cũng vĩnh viễn là!

Lâm Lạc không ra một lời, từ góc độ cảm tình mà nói, hẳn thật sự không muốn nổ nát Tử Đỉnh, bởi vậy hắn muốn tận cố gắng đoạt lại Tử Đỉnh.

Hai cỗ thần thức vô cùng cường đại đan vào cùng một chỗ, triển khai tranh đoạt đối với Tử Đỉnh.

Lâm Thương La biến hóa thần thức, biến thành bộ dáng cùng hắn giống nhau, xoay quanh bên trên Tử Đỉnh, ngàn vạn tử khí ở đỉnh đầu của hắn xoay quanh, bên trong tôn quý lại lộ ra điên cuồng.

Thần thức của Lâm Lạc đồng dạng hóa thành nhân hình, hắn hướng về Lâm Thương La cuồng xông mà đi, chỉ cần đuổi thần thức của Lâm Thương La ra khỏi Tử Đỉnh, hắn có tương đối nắm chắc có thể đoạt lại Tử Đỉnh.

Mà đã mất đi Tử Đỉnh hộ cánh, Lâm Thương La lại há có thể là đối thủ của Lâm Lạc!

- Tiểu tử, người nghĩ đến thật đẹp!

Lâm Thương La cười ha ha, thần thức biến thành hình người mạnh mẽ oanh ra một quyền, hướng về Lâm Lạc cuốn tập mà đi.

Thần thức không có lực lượng, nhưng y nguyên có thể vận dụng pháp tắc, đạt tới độ cao cấp bậc Chí Tôn, pháp tắc so với lực lượng càng cường đại hơn!

Như trước kia Lâm Lạc không có đạt tới Chí Tôn có thể rút ra chí cao pháp tắc bên trong Tử Đỉnh trực tiếp xóa đi tánh mạng của Cửu Tinh Thần Vương, đúng là thể hiện của pháp tắc chí cao vô thượng! Pháp tắc, là căn cứ của toàn bộ thế giới tồn tại, hết thảy đều là do pháp tắc cấu thành!

Bất quá thế gian tổng cộng có chín đạo bốn nguyên pháp tắc, đại biểu cho chín đạo trụ cột tạo thành trời cùng đất, cái này toàn bộ đều ở dưới Lâm Lạc nắm giữ, hẳn là Thiên Địa này, hẳn là hết thảy trụ cột!

Bành!

Lâm Lạc chém ra một quyền, Lâm Thương La căn bản không cách nào chống cự, lập tức hóa thành vô số đạo toái ảnh, nhưng tử khí lưu chuyển, Lâm Thương La lại lập tức gây dựng lại.

Cuồng nhân này tay phải dẫn dắt, ngàn vạn tử khí trên tay hắn ngưng tụ, hình thành một thanh cổ kiếm màu tím, lưu chuyển thành hàn mang để cho Chí Tôn cũng tim đập nhanh. Hắn phát ra cười dài liên tiếp, vung vẩy lấy đạo tử khí chi kiếm này hướng Lâm Lạc giết tới.

- Trảm Hồn Diệt phách!

Lâm Lạc hừ lạnh, hai đốm huy động, chín đạo bốn nguyên pháp tắc chi lực ở trên quả đấm của hắn lưu chuyển, hình thành một đạo bình chướng, nghênh hướng tử khí chi kiếm.

Bành! Bành! Bành!

Quyền kiếm tấn công, ở trong nháy mắt ngăn ngừa giao kích hơn trăm lần, đinh một tiếng giòn vang, tử khí chi kiếm bỗng nhiên nứt vỡ, hóa thành thiên vạn đạo tử khí một lần nữa dung nhập trong Tử Đỉnh.

- Ha ha ha!

Lâm Thương La chỉ là phát ra một chuỗi cười dài, hấn tay phải chấn động, lại là một đạo trường kiếm màu tím trên tay hấn tạo ra, hết thấy lại như lúc trước, tương đương với để cho cố gắng trước kia của Lâm Lạc hoàn toàn uổng phí.

- Đây là địa bàn của lão tử!

Lâm Thương La đột nhiên nhảy lên, hai tay múa trường kiếm màu tím hướng về Lâm Lạc đánh đi

- Ở trên địa bàn của lão tử, ngươi là Long cũng phải ngoan ngoãn nằm sấp!

Lâm Lạc hai đấm oanh ra, đỉnh thoáng một phát chặn trường kiếm của Lâm Thương La, hai tay của hắn chấn động, đem Lâm Thương La oanh trở về, khê chau mày. Lâm Thương La cuồng là cuồng, nhưng trước mắt Tử Đỉnh xác thực là thần khí của Lâm Thương La, tiếp tục đánh như vậy một trăm năm cũng khó có khả năng làm gì được Lâm Thương La!

Phải đối với bản thể hấn tạo thành đả kích, oanh hấn ra Tử Đỉnh!

Lâm Lạc động thân nghênh tiếp, chín đạo pháp tắc đồng thời vận chuyển, hướng về Lâm Thương La nghênh khứ.

Thần thức biến hóa vốn cũng không có hình thái cố định, trên người Lâm Lạc không ngừng nổi lên từng nắm đấm nghênh hướng trường kiếm màu tím, mà càng nhiều nắm đấm nữa thì là thẳng oanh bản thể của Lâm Thương La.

- Muốn đuổi lão tử đi, không dễ dàng như vậy!

Lâm Thương La ha ha cuồng tiếu, trên người đồng dạng trỗi lên từng đạo trường kiếm màu tím nghênh hướng Lâm Lạc.

Sưu sưu sưu, vô số trường kiếm màu tím nghênh hướng pháp tắc chi quyền của Lâm Lạc, phát ra va chạm mãnh liệt.

Từ uy lực đi lên mà nói, hiển nhiên là pháp tắc chi quyền của Lâm Lạc càng cường đại hơn, trường kiếm màu tím rất nhanh đã bị oanh diệt vong. Nhưng đây chính là Tử Đỉnh tạo ra, vừa hao tổn mất có thể lập tức đạt được bổ sung, căn bản không hao phí lực lượng bản thân Lâm Thương La, có được lực lượng cùng Lâm Lạc đánh lâu dài tiêu hao chiến.

Tử khí chi kiếm không ngừng sụp đổ, hóa thành nghìn vạn đạo toái ảnh màu tím, sau đó bị Tử Đỉnh hoàn toàn hấp thu, thôn phệ, một lần nữa hòa tan vào trong Tử đỉnh, không giảm một phần, không nhiều một hào, duy trì lấy cân đối tuyệt đối.

Đây là uy năng của Chí Tôn thần khí!

Lâm Lạc lông mày cau chặt, hiện tại mặc dù hấn chiếm thượng phong, nhưng loại thượng phong này là không có chút ý nghĩa nào, Lâm Thương La cùng Tử Đỉnh hoàn toàn dung hợp lại với nhau, hấn muốn đoạt lấy Tử Đỉnh, phải trước chém giết Lâm Thương La, mà Lâm Thương La lại bị Tử Đỉnh bảo hộ, cái này tạo thành một nan đề khó giải.

- Ha ha ha, lão tử lại không ngốc, đã sớm chữa trị hết thấy sơ hở của Thôn Thiên đỉnh, muốn đoạt đỉnh? Mơ tưởng!

Lâm Thương La cuồng tiếu, XIU...XIU... XÍU...UU!, hấn đem mấy vạn đạo tử sắc trường kiếm dung hợp cùng một chỗ, tạo thành một thanh siêu cấp đại kiếm vô cùng khổng lồ, hướng về Lâm Lạc cuồng chém mà đi.

Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng, chín đạo pháp tắc chi lực đồng dạng dung hợp nhất thể, đối với cự kiếm kia nghênh khứ, bành, ở bên trong một đạo rung rung vô cùng mãnh liệt, Cự Kiếm bị sinh sinh chấn vỡ, hóa thành vô số đạo quang điểm tử sắc, tràn động bên trong không gian Tử Đỉnh.

Đáng giận!

Bởi vì là thần thức biến thành, Lâm Lạc không có thôn phệ chi năng, nếu không trực tiếp thôn phệ những năng lượng này, lực lượng của Tử Đỉnh tất nhiên sẽ gặp đến suy yếu cực lớn!

Lâm Thương La xác thực bất phàm, biết rõ Lâm Lạc chính là sơ hở duy nhất của Tử Đỉnh, đã sớm chữa trị cái nhược điểm này! Chỉ cần hấn Bất Tử, Tử Đỉnh liền không có khả năng đổi chủ!

Thân hình Lâm Lạc nhoáng một cái, ý thức quay về bản thân.

Ở bên trong lần thứ hai độ sức, hấn rơi xuống hạ phong!

- Đến đây đi, xuất ra thực lực của người đến, để cho lão tử nhìn xem chín pháp hợp nhất đến tốt cùng có thể đạt tới trình độ như thế nào!

Lâm Thương La lộ ra dáng tươi cười điên cuồng, đầu đầy tóc đen cuồng loạn nhảy múa, hấn cười ha ha, tự nhiên cũng quay về thân thể, đỉnh đầu Tử Đỉnh, hai đấm vũ đang, hướng về Lâm Lạc xông tới.

1612. Chương 1582: Lâm Thương La Điên Cuồng.

Bành! Bành! Bành!

Lâm Thương La không hổ là có danh tiếng tên điên, rõ ràng chiến lực yếu kém nhưng lại chiêu chiêu cùng Lâm Lạc liều mạng, phảng phất giống như Ma Thần. Bất quá hấn có Tử Đỉnh thủ hộ, tuy chiến lực không thể so với Lâm Lạc, nhưng có Tử Đỉnh hóa giải chín thành lực lượng, Lâm Lạc cũng đồng dạng rất khó rất khó đối với hấn tạo thành tổn thương.

Năm đó Tử Đỉnh là thần khí bảo vệ tánh mạng Lâm Lạc, không biết bao nhiêu lần giúp hấn hóa giải đại nạn, càng làm cho người thực lực so với hấn mạnh cũng không thể làm gì! Nhưng bây giờ Lâm Lạc thực sự ấn vào đau khổ của Tử Đỉnh, rõ ràng chiến lực của Lâm Thương La xa xa không kịp hấn, nhưng hấn thủy chung không cách nào giải quyết dứt khoát, triệt để tiêu diệt Đại Ma Đầu đã tâm bưng bưng này.

- Ha ha ha, không gì hơn cái này!

Lâm Thương La lộ ra vẻ khinh thường, hai đấm múa càng gấp.

- Vậy sao?

Lâm Lạc nắm tay phải nắm chặt, bành oanh ra, lập tức đánh bay Lâm Thương La, XÍU...UU! xẹt qua một đường vòng cung thật dài, lần nữa đem bảy khóa tinh thể xuyên thủng, đưa tới đại bộc phát cấp bậc tinh cầu!

Nhưng những lực lượng lưu động này đi ra liền bị Tử Đỉnh hấp thu toàn bộ!

Không phải hóa giải?

Trong nội tâm Lâm Lạc hơi động một chút, Tử Đỉnh cho tới bây giờ cũng không có năng lực trực tiếp thôn phệ lực lượng, mặc kệ lực lượng cấp bậc gì oanh đến đều chỉ sẽ suy yếu chín thành, nhưng hiện tại rõ ràng hấp thu lực lượng?

Thôn Thiên đỉnh!

Thiên cũng có thể nuốt, vì cái gì không thể thôn phệ lực lượng? Trước kia Tử Đỉnh không có phát huy ra năng lực như vậy, tám phần là vì Lâm Lạc không có thực sự trở thành chủ nhân Tử Đỉnh, uy năng trọng yếu nhất vẫn là nắm giữ ở trong tay Lâm Thương La!

- Ha ha ha!

Lâm Thương La không ngừng cuồng tiếu, khí tức toàn thân rõ ràng xuất hiện tăng trưởng yếu ớt, hấn một quyền oanh ra, hạo hạo đăng đăng hướng về Lâm Lạc đánh qua.

Bành! Bành! Bành!

Đôi mắt một Chí Tôn giống như phát điên, ngay cả Lâm Lạc cũng không dám xem thường, không thể không tế xuất toàn lực đón chào, đem nghi hoặc vừa mới sinh ra trong nội tâm để qua một bên.

Hai người đều là loại hình cận chiến, vật lộn, căn bản không có tâm tư dùng pháp tắc chơi cái công kích từ xa gì, là từng quyền đối với từng quyền, giống như vô lại phổ phường. Chỉ là phổ phường vô lại đánh nhau tuyệt đối không có thể đánh đến Thiên Địa tan vỡ, tinh thể vỡ vụn!

May mắn đây là Thôn Thiên Bí Cảnh, nếu phát sinh ở Thần giới mà nói, chỉ sợ toàn bộ Thần giới ít nhất phải tan vỡ hơn phân nửa!

Năm đó địa bàn sinh linh ở lại của Thần giới là vượt xa hiện tại, nhưng ba nguyên kỷ trước chín đại Chí Tôn đánh xong một trận kinh thiên kia, tan vỡ vô số địa vực, khiến cho chỗ đó đến bây giờ còn có pháp tắc chi lực khủng bố cuốn động, ngay cả Thần Vương cũng coi là hiểm sơn ác thủy, lại há có thể có người tới ở?

Hai người chiến đến nổi điên, chiến đến nổi giận!

Lâm Lạc chiến lực vô song, mà Lâm Thương La thì có Tử Đỉnh thủ hộ, trên tràng diện tuy là Lâm Lạc thủy chung áp chế Lâm Thương La một bậc, nhưng thủy chung không có cách nào chính thức khắc địch chế thắng, đánh ra một kích trí mạng!

- PHỐC...

Lâm Thương La đột nhiên cuồng phun một ngụm thần huyết, vẩy ra đến trên một khóa tinh cầu xa xa, đúng là cứ thế mà đem cái tinh thể này chấn vỡ, ầm ầm bạo liệt, ánh lửa đầy trời vừa mới tuôn ra đã bị Tử Đỉnh nhẹ xoáy thôn phệ sạch sẽ.

Dù là có Tử Đỉnh bảo hộ, nhưng Lâm Thương La vẫn là ăn vào oanh kích mãnh liệt của Lâm Lạc, dưới đả kích tích lũy rất cực đối với hắn đã tạo thành chế kích.

Chỉ là đối với Chí Tôn mà nói, một ngụm thần huyết lại được coi là cái gì?

- Không sai biệt lắm!

Lâm Thương La nhổ ra một búng máu, nhếch miệng lộ ra một dáng tươi cười sâm lãnh, hai mắt một âm một dương, một lớn một nhỏ, như là Nhật Nguyệt, lộ ra hào quang vô cùng quỷ dị.

Oanh!

Một cỗ lực lượng đáng sợ từ thân trên Lâm Thương La tuôn ra, trong chớp lát liền đem lực lượng của hắn tăng lên tới một độ cao đáng sợ!

- Ô...

Thiên Địa rên rỉ, dù đây là không gian kỳ diệu của Thần giới, hạ giới, Thôn Thiên Bí Cảnh, huyết vũ vẫn là lạnh rung mà rơi, để cho trong lòng Lâm Lạc nổi lên một chút bi thương.

Có Chí Tôn thần khí hoặc là Chí Tôn Thần Hoàng vẫn lạc rồi!

Chủ thần khí vẫn lạc, Thần Vương sinh ra đời, cái này đều khó có khả năng ảnh hưởng đến chín đại Bí Cảnh, chỉ có cấp bậc Chí Tôn mới được!

- Không tệ! Không tệ! Lực lượng rất cường đại!

Lâm Thương La liếm liếm bờ môi, hai đấm nắm chặt, trên mặt quyền rõ ràng có một tầng sáng bóng màu vàng, giống như sơn một tầng kim thủy.

- Lại ăn lão tử một quyền!

Lâm Thương La ha ha cuồng tiếu, thân hình nhảy ra, lần nữa hướng về Lâm Lạc cuồng oanh loạn tạc mà đi.

Kim chi bản nguyên pháp tắc!

Lâm Lạc tiện tay ngăn cản, tuy lực lượng của Lâm Thương La xuất hiện đại tăng lên, nhưng trước mắt còn chưa đủ để tạo thành uy hiếp đối với hắn! Mà Lâm Thương La đột nhiên tăng vọt lực lượng là làm sao tới? Kim chi bản nguyên pháp tắc lại là chuyện gì xảy ra?

- Người lợi dụng địa điểm đặc thù này, mượn nhờ lực lượng chiến đấu, mượn nhờ đặc tính của Tử Đỉnh, cưỡng ép luyện hóa được một kiện Chí Tôn thần khí!

Liên tưởng đến trước kia thiên địa đồng bị, trước mắt không có khả năng có Chí Tôn vẫn lạc, như vậy đáp án duy nhất là Lâm Thương La cưỡng ép luyện hóa được một kiện Chí Tôn thần khí! Theo như lẽ thường, Tử Đỉnh là không thể nào trấn áp, luyện hóa được một kiện Chí Tôn thần khí cùng giai, nhưng ở bên trong Thôn Thiên Bí Cảnh này, lại hết thảy đều có khả năng!

Nơi này là Thôn Thiên đỉnh sinh ra đời, tràn ngập thôn phệ bốn nguyên pháp tắc, dùng uy năng của Tử Đỉnh phóng đại vô hạn! Còn nữa, Lâm Lạc cùng Lâm Thương La là hai đại Chí Tôn mạnh nhất, uy năng bọn hắn chiến đấu lại có kinh khủng bậc nào?

Tương đương với Tam đại Chí Tôn mạnh nhất đương thời liên thủ trấn áp Chí Tôn thần khí, điều này có thể không đề chết sao?

- Ha ha ha, hiện tại mới nghĩ đến đã quá muộn!

Chiến lực của Lâm Thương La vẫn còn tăng vọt, Tử Đỉnh liên tục không ngừng luyện hóa lấy lực lượng của một kiện Chí Tôn thần khí cung cấp cho hắn.

Đạt tới cấp bậc Chí Tôn, kỳ thật ở trên lực lượng đã không cách nào tái tiến một bước, bọn hắn đã là mạnh nhất mà Thiên Địa có thể cho phép, lại muốn tăng tu vi lên mà nói, kết quả hoặc là lách bạo cái thế giới này, hoặc là bị bài xích ra khỏi cái thế giới này.

Bởi vậy, dù cho đã luyện hóa được một kiện Chí Tôn thần khí, tu vi của Lâm Thương La cũng không thể nào tăng lên, nhưng có thể để cho hắn tạm thời tăng lực lượng lên, thật giống như Thái Cổ Chí Tôn có thể rút ra lực lượng đi qua của mình, đạt tới gấp trăm lần lực lượng tăng phúc!

Lâm Thương La cũng là như thế, lực lượng của một kiện Chí Tôn thần khí cứ như vậy bị hắn tiêu xài đi ra ngoài!

Nhưng, đừng quên còn có pháp tắc!

1613. Chương 1583: Liên Tục Trấn Áp. (1)

Pháp tắc mới là sát chiêu cường đại nhất của Chí Tôn! Lâm Lạc bắt tử, Tử Đỉnh không có khả năng đem tám đạo bốn nguyên pháp tắc truyền thừa cho Lâm Thương La, mà Lâm Thương La cũng là dùng cảm tức trí, hắn quán một cái ngoặt, trực tiếp đề chết Chí Tôn thần khí, rút ra bốn nguyên pháp tắc trong đó luyện hóa quy inh dùng!

Cho nên, hắn đã lấy được Kim chi bản nguyên pháp tắc!

Bốn nguyên pháp tắc chính thức thuộc về Lâm Thương La, không phải tạm thời mượn tới sử dụng!

Hai đạo bốn nguyên pháp tắc đối bình chín đạo bốn nguyên pháp tắc!

Cái này vốn nên là kết quả thiên về một bên, nhưng bởi vì Tử Đỉnh phòng ngự, hơn nữa lực lượng của Lâm Thương La tăng vọt, rõ ràng để cho Lâm Thương La hòa nhau không ít hoàn cảnh xấu, ít nhất không hề như trước kia, một quyền tức bị Lâm Lạc đánh bay.

- Còn chưa đủ! Còn chưa đủ!

Lâm Thương La hai mắt huyết hồng, tựa hồ lại nhớ tới năm đó đối chiến bát đại Chí Tôn.

- Lực lượng, lão tử còn cần càng nhiều lực lượng nữa!

Hai tay của hắn hư nắm, bành bành bành, xa xa ít nhất hơn mười khóa tinh thể bỗng nhiên bạo liệt, năng lượng cuồng bạo theo hỏa diễm phun ra cùng một chỗ bị Tử Đỉnh hấp thụ, ông ông ông, Tử Đỉnh xoay quanh, đem tất cả lực lượng chuyển chú cho Lâm Thương La.

Tập!

Thân Tử Đỉnh hiện ra một vết rạn thật nhỏ, mà ngực của Lâm Thương La cũng đồng dạng hiện ra một vết máu, nhưng Lâm Thương La lại phẳng phất chưa tỉnh, trong hai mắt Huyết Quang bắn ra, lực lượng của hắn còn đang không ngừng trong tăng trưởng.

- Đáng giận, cái này đã muốn đến cực hạn rồi hả?

Hắn khiển trách một tiếng, nhưng thân hình lại tật đánh về phía Lâm Lạc, vung lên một quyền nện tới.

Muốn luyện hóa một kiện Chí Tôn thần khí cùng giai lại há có thể không trả giá thật nhiều!

Tuy Tử Đỉnh cường đại, nhưng cũng không có cường đại đến có thể luyện hóa một kiện thần khí cùng giai mà không trả giá một chút! Hơn nữa, lực lượng hai người mạnh nhất như Lâm Lạc, Lâm Thương La thực sự là dễ thôn phệ như vậy sao?

Thôn Phệ pháp tắc cũng chỉ là một chi bên trong chín đạo bốn nguyên, cho dù cường đại hơn nữa cũng chỉ là một chi! Nhưng Lâm Lạc độc chưởng chín đạo bốn nguyên, lực lượng này tuyệt đối vượt qua hạn mức cao nhất của Tử Đỉnh!

Cắt giảm chín thành lực lượng thật cũng không phải sự tình, nhưng muốn đem lực lượng suy yếu đều sinh nuốt sống, đây là Tử Đỉnh cũng khó có khả năng không trả giá thật nhiều!

Bởi vậy, Tử Đỉnh hiện ra vết rạn, mà Lâm Thương La cũng đồng dạng chịu không được lực lượng đáng sợ kia!

Nếu như thay đổi Thái Cổ Chí Tôn mà nói, chỉ là lực lượng một kiện Chí Tôn thần khí cũng đủ để làm hắn no bở bụng, mặc hắn lại nghịch chuyển thời gian cũng không thể ngăn cản mình tan vỡ!

Nhưng Lâm Thương La dù sao cũng là Lâm Thương La!

Hắn là tổ tông thôn phệ một đạo, so về nắm giữ thôn phệ bốn nguyên pháp tắc, hắn vẫn còn ở phía trên Lâm Lạc!

Dù sao hắn trên đường này không biết chìm đắm bao nhiêu năm, mà Lâm Lạc tuy thiên phú trác tuyệt, cũng không có lời nói và việc làm mầu mực của sư phụ, chỉ là 2000 năm lại có thể để cho hắn ở trên bốn nguyên chi đạo đạt được bao nhiêu lý giải?

- Ha ha ha, lực lượng thật tuyệt diệu, chỉ là nhiều hơn một đạo bốn nguyên pháp tắc cũng cường đại như thế, nếu như chín đạo tề tụ, lại sẽ như thế nào?

Lâm Thương La đầu đầy tóc đen cuồng loạn nhảy múa, thân thể khôi ngô thần huyết chảy tràn, giống như tên điên.

- Lão tử rất ghen ghét ngươi, vậy mà trở thành cái thứ nhất dưới đời này nắm giữ chín đạo bốn nguyên pháp tắc! Bất quá, nhược điểm lớn nhất của ngươi là không có Chí Tôn thần khí, đặc biệt là không có Thôn Thiên đỉnh, đây là đệ nhất Chí Tôn thần khí dưới đời này!

- Giết ngươi, chín đạo bốn nguyên pháp tắc tất cả đều là của lão tử!

Lâm Thương La hai mắt huy động liên tục, đối với Lâm Lạc cuồng oanh mà đi. Lúc trước thời điểm chiến lực của hắn yếu đã dám cùng Lâm Lạc liều mạng, lại huống chi là hiện tại?

Lâm Lạc nhíu mày, tuy thực lực của Lâm Thương La tăng vọt, nhưng còn không có ở trong mắt hắn, trước khi không có nắm giữ chín đạo bốn nguyên pháp tắc chi lực, ai cũng không có khả năng nghĩ đến chín pháp hợp nhất ý vị như thế nào!

Hắn tức Thiên Địa, Bất Tử Bất Diệt!

Nhưng trong tay Lâm Thương La còn có hai kiện Chí Tôn thần khí, theo thứ tự là Tử Lôi chùy cùng Bách Thổ tháp, tuy hiện tại còn không có luyện hóa, nhưng dùng Lâm Thương La điên cuồng, nếu hiện tại chiến lực không đủ để đuổi giết Lâm Lạc, hẳn nhất định sẽ liều lĩnh đem hai kiện Chí Tôn thần khí kia luyện hóa.

Lâm Thương La có thể thừa nhận được lực lượng ba kiện Chí Tôn thần khí trùng kích hay không Lâm Lạc không quan tâm, nhưng Tử Đỉnh thì sao?

Quần lớn một vòng như vậy, Lâm Lạc là không muốn phá hư Tử Đỉnh, nhưng Tử Đỉnh lại có khả năng bị Lâm Thương La một tay phá hủy, cái này há có thể không cho Lâm Lạc nhú mào!

- Luyện hóa cho lão tử! Luyện hóa! Luyện hóa!

Lâm Thương La điên cuồng gào thét lấy, đối với Lâm Lạc phát động công kích, Tử Đỉnh trên đỉnh đầu thì đang không ngừng xoay chuyển, càng là chấn động đến run rẩy, tựa hồ muốn văng tung tóe.

- Lâm Thương La, ngươi lại muốn luyện hóa Chí Tôn thần khí mà nói, chỉ biết đem người cho ăn bể bụng!

Lâm Lạc lạnh lùng nói ra, lại là một quyền oanh lui Lâm Thương La.

- Ha ha ha, lão tử là tổ tông thôn phệ một đạo, thiên hạ vạn vật đều có thể nuốt, chỉ là một kiện Chí Tôn thần khí tính toán cái gì!

Lâm Thương La đã triệt để điên cuồng, trong hai mắt ánh sáng màu đỏ hách người, toàn thân lộ ra ma tính mãnh liệt.

Bành! Bành! Bành!

Hắn oanh ra từng quyền, bởi vì nắm giữ Kim chi bản nguyên pháp tắc, tay đầm của hắn vô kiên bất tồi, dù cho Thôn Thiên Bí Cảnh này cũng bị hắn cứ thế mà cắt đứt ra hư không, đưa tới không gian Phong Bạo, để cho Bí Cảnh này vốn là kỳ hiểm tiếp cận với tan vỡ.

- Hừ, tự cho là đúng!

Lâm Lạc một quyền nổ nát tử khí mà Tử Đỉnh rủ xuống, trực tiếp nện ở trên mặt Lâm Thương La, XIU...UU! thoáng một phát, liền đem tên điên này đánh bay đi ra ngoài.

Bành!

Cả người Lâm Thương La đụng vào ở trong chỗ sâu một khóa tinh thể, gần kề chỉ là một tức thời gian sau, một đạo Hỏa Long đáng sợ từ trong tinh thể phun ra, Lâm Thương La diện mục dữ tợn cuồng xạ mà ra.

Tuy Tử Đỉnh có thể hóa giải chín thành lực lượng, nhưng công kích nện vào vẫn là phải ăn vào!

- Lão tử muốn đánh nát ngươi!

Lâm Thương La kiếp này còn không có bị người đánh qua mặt, trên mặt còn giữ một dấu quyền tươi sáng rõ nét, phần nộ đến sắp đốt cháy.

- Nói chuyện hoang đường viễn vông!

Lâm Lạc cũng là lửa giận phun trào, đối với Tử Đỉnh hắn có tương đối cảm tình, Lâm Thương La liều lĩnh luyện hóa Chí Tôn thần khí, thậm chí không tiếc để cho Tử Đỉnh lần nữa bị phá hủy, thậm chí triệt để hủy diệt, cuối cùng đem Lâm Lạc hoàn toàn kích nộ.

Bành! Bành! Bành!

Hắn liên tiếp oanh ba quyền ở trên ngực Lâm Thương La, đem Lâm Thương La đánh bay lần nữa, không gian thuần di phát động, Lâm Lạc lập tức đuổi theo, lại là một cước giẫm tới, hung hăng đâm nát trên mặt Lâm Thương La!

1614. Chương 1584: Liên Tục Trấn Áp. (2)

Oanh!

Hai người đồng thời đụng vào một khóa tinh thể, Lâm Lạc nổi giận gầm lên một tiếng, giẫm mặt Lâm Thương La thẳng đi đến trong lòng đất.

XÍU...UU!, hai người lại từ một chỗ khác của tinh thể xuyên thấu mà ra, như là sao chổi xẹt qua tinh không, bành thoảng một phát, lại đập lấy một viên tinh thể, cái này mới ngưng được thể xông.

Ầm ầm, tinh thể bị bọn hắn xuyên thủng lập tức tan vỡ, bạo tạc nổ tung, tâm trái đất bị bốn nguyên chỉ lực xuyên thấu, cái này không tan vỡ mới là lạ!

Lâm Thương La bạo rống một tiếng, thanh âm lớn đến vượt qua tinh thể bạo tạc nổ tung, một tiếng gầm cuốn qua đúng là đem tinh thể đang bốc cháy sinh sinh đập chết! Hắn đằng đằng sát khí nhìn chăm chăm vào Lâm Lạc, phóng thích ra sát cơ vô cùng đáng sợ.

Trước kia hắn chỉ là muốn giết Lâm Lạc cướp lấy tám đạo bốn nguyên pháp tắc, nhưng hiện tại bị Lâm Lạc liên tục vẽ mặt giẫm mặt, lại để cho vị kiêu hùng này triệt để phẫn nộ rồi, trước kia chỉ là lập trường bất đồng, nhưng hiện tại muốn tăng thêm ân oán cá nhân rồi!

- Tiểu...

Bành!

Lâm Thương La vừa mới học ra một chữ, đã bị một đấm của Lâm Lạc trực tiếp đánh cho răng rơi xuống, hắn không khỏi hai mắt bạo đột, đầu đầy tóc đen đứng như kiếm.

- Ta không bao giờ muốn nghe lời người nói nhảm nữa!

Lâm Lạc lạnh lùng nói ra, bành bành bành, chín pháp hợp nhất, hắn muốn triệt để oanh bạo Lâm Thương La.

Lâm Thương La ở trong nháy mắt này cũng không biết đã trúng bao nhiêu trọng kích, toàn thân đều tràn động lên máu tươi, Tử Đỉnh có thể hóa giải chín thành lực lượng, đủ để cho tánh mạng hắn không lo, nhưng tánh mạng không lo cũng không có nghĩa là sẽ không bị thương!

- Ah...

Lâm Thương La phát ra một tiếng Lê-eeee-eezz~! giống như Cô Lang bị thương, ầm ầm, trong bụng hắn đột phát tiếng sấm, khí tức cực không ổn định, sóng gió nổi lên.

Tập, tập, tập, bên trên Tử Đỉnh lại hiện ra ba đạo vết rạn!

- Thằng khốn!

Lâm Lạc giận không kiềm được, Tử Đỉnh đối với hắn mà nói có rất nhiều ý nghĩa, mà Lâm Thương La lại muốn phá hư Tử Đỉnh, để cho hắn cực đoan tách ra phần nộ. Bành bành bành, hai đấm của hắn vùng càng gấp, đem Lâm Thương La từ tinh thể này oanh đến tinh thể khác.

- Ngang ...

Tiếng rên rỉ vang lên, trong toàn bộ tinh không lại rơi huyết vũ, bị thương vô biên tràn ngập trong lòng của mỗi người.

Oanh!

Khí tức của Lâm Thương La lại lần nữa xuất hiện tăng trưởng, mà bên trên quả đấm của hắn thì nhiều hơn một đạo lôi quang màu tím chớp động!

Hắn đã luyện hóa được đệ nhị kiện Chí Tôn thần khí, Tử Lôi chùy!

BA~! BA~! BA~!

Lồng ngực của Lâm Thương La bỗng nhiên nổ bung mấy trăm đạo huyết hoa, lực lượng của hai đạo Chí Tôn thần khí đồng thời tràn ngập, dù hấn thân là lão tổ thôn phệ một đạo cũng lộ ra không chịu nổi!

Cũng may là hấn, nếu không thay đổi bọn người Băng Tinh Long Hoàng đến mà nói, sớm đã bị cho ăn bể bụng rồi!

Thừa nhận Chí Tôn thần khí chỉ lực cùng ăn vào một lần công kích cấp bậc Chí Tôn là hai việc hoàn toàn khác nhau! Một kiện Chí Tôn thần khí có thể đánh ra bao nhiêu lần công kích, nhưng những lực lượng này lại ở trong thời gian cực ngắn trùng kích tiến vào thể nội, tuy không cuồng bạo giống như công kích trực tiếp, nhưng chỉ là lách vào cũng có thể đem một gã Chí Tôn oanh bạo!

Khắp thiên hạ có thể làm được điểm ấy cũng chỉ có hai người: Lâm Thương La, Lâm Lạc!

- Ha ha ha, đây mới thực sự là lực lượng!

Lâm Thương La đầm máu mà ra, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, hướng về Lâm Lạc oanh ra một quyền.

Ba đạo bốn nguyên pháp tắc kết hợp, lực lượng khổng lồ như có thể đem toàn bộ Thần giới một quyền oanh bạo!

Từ độ cao pháp tắc mà nói, Lâm Thương La còn xa xa không thể cùng Lâm Lạc đánh đồng, nhưng hơn nữa là lực lượng tăng lên tạm thời, hấn rốt cục có thể cùng Lâm Lạc bất phân cao thấp!

Bành!

Hai nắm đấm đụng vào cùng một chỗ, Lâm Lạc cùng Lâm Thương La đồng thời bay ngược hơn trăm dặm, lúc này mới nhao nhao ngừng thân hình lại.

- Tiểu tử, hiện tại biết rõ tại sao lão tử muốn lựa chọn ở chỗ này khai chiến chưa?

Lâm Thương La ngược lại cuốn đánh tới.

- Chỉ có ở chỗ này, lão tử mới có thể rút ra lực lượng toàn bộ Bí Cảnh, hơn nữa thôn phệ lực lượng của người, hoàn thành trấn áp đối với Chí Tôn thần khí!

- Hồi báo đối với người, là tiễn đưa người một đoạn đường cuối cùng!

Lâm Thương La hai nắm đấm bay, lôi quang, kim quang dung hợp ở bên trong Hỗn Độn, nhưng uy lực lại bạo tăng!

Hấn là tên điên không sai, nhưng đồng thời càng là một thiên tài, ở trong mấy canh giờ ngắn ngủn hấn đã đem ba đạo bốn nguyên pháp tắc dung hợp đến cùng một chỗ!

Không đúng!

Lâm Lạc một quyền liều qua, nhưng bên khóe miệng lại lộ ra một dáng tươi cười, Lâm Thương La không có yêu nghiệt như vậy, ít nhất ở không phải thôn phệ chỉ đạo hấn không có thiên tài như vậy! Một quyền này, Thôn Phệ pháp tắc của Lâm Thương La là cưỡng ép cắn nuốt hai đạo bốn nguyên pháp tắc Lôi hệ cùng Kim hệ, một loại dung hợp dị loại!

Vẫn là Thôn Phệ pháp tắc, chỉ là uy lực tăng cường một chút!

Ghét nhất là cái lực lượng kia!

Lực lượng đơn thuần cũng không đáng sợ, nhưng mà dung hợp ba đạo bốn nguyên pháp tắc, dù là Lâm Lạc cũng không dám xem thường.

Chiến! Chiến! Chiến!

Lâm Thương La chiến đến nổi giận, chiến đến nổi điên, giờ phút này hấn rốt cục đã lấy được lực lượng có thể cùng Lâm Lạc sà sà nhau, cuồng tính, ngạo tính trong lòng cũng bật đi ra, để cho hấn càng thêm điên.

- Còn chưa đủ! Còn chưa đủ!

Lâm Thương La hét lớn, trong hai mắt huyết hồng không có một tia tình cảm nhân loại, chỉ còn lại có điên cuồng vô biên!

Lúc này chỉ sợ Sư Tú Ảnh, Hỏa Dạ Dung cùng một chỗ yêu thương nhưng nhớ cũng bị hấn vô tình tập sát!

Lông mày Lâm Lạc cau chặt, cho dù hiện tại nói cho Lâm Thương La rằng, cho dù hấn tăng lực lượng lên gấp trăm lần, gấp một vạn lần, nhưng chỉ cần không phải chín pháp hợp nhất là căn bản không có khả năng bị thương mình, Lâm Thương La đã nhập ma há sẽ nghe được vào tai?

Thật không biết Tử Đỉnh có thể lại tiếp nhận một đạo Chí Tôn thần khí trước khi tan vỡ trùng kích hay không!

- Ah...

Lâm Thương La hai mắt càng oanh càng nhanh, thể nội hấn tích lũy lực lượng quá mức khổng lồ, cho dù dùng thân thể thôn phệ của hấn cũng không chịu đựng nổi, dù sao cái này cũng mang theo lực lượng bốn nguyên pháp tắc là ah!

Nhưng càng khó chịu, càng thống khổ, Lâm Thương La lại càng điên cuồng, hấn không chút do dự bắt đầu trấn áp đệ tam kiện Chí Tôn thần khí!

Hấn muốn trở thành Chí Tôn bên trong Chí Tôn, Thần Hoàng bên trong Thần Hoàng, cái này đã trở thành chấp niệm của hấn, nếu không thì cũng sẽ không vẫn lạc, dùng Lâm Thương La bá đạo, bát đại Chí Tôn ai dám chủ động trêu chọc hấn?

Hiện tại chính là cơ hội duy nhất của hấn, phiên Bí Cảnh này, ba kiện Chí Tôn thần khí, Tử Đỉnh, chính là át chủ bài của hấn, chính là dựa vào duy nhất để hấn trấn giết Lâm Lạc!

Chỉ có thể thành công, không cho phép thất bại!

Thất bại là chết!

1615. Chương 1585: Quyết Định Gian Nan. (1)

Bành! Bành! Bành! Cái bụng của Lâm Thương La không ngừng nhú động, đó là Bách Thổ tháp đang tiến hành lấy phản kháng liều chết, không có một kiện thần khí sẽ cam tâm vẫn lạc, đây là Thiên Địa ý chí quyết định.

- Ha ha ha, lão tử muốn trấn người, người cũng chỉ có ngoan ngoãn chịu chết!

Trong thất khiếu của Lâm Thương La đều là chảy ra thần huyết, dữ tợn tàn khốc.

Đã có thể đề chết một kiện Chí Tôn thần khí, như vậy có thể đề chết đệ nhị kiện, đệ tam kiện!

Lâm Thương La là lão tổ thôn phệ một đạo, Lâm Lạc có thể dẫn động Tử Đỉnh “nhận chủ” đúng là vì thể chất, thiên phú của hấn cùng với Lâm Thương La tiếp cận nhất, nói cách khác, thiên phú của Lâm Thương La kỳ thật cũng không dưới Lâm Lạc.

Luyện hóa Chí Tôn thần khí ở trong mắt Chí Tôn khác là chuyện hoàn toàn không thể nào, nhưng Lâm Thương La lại làm được, hơn nữa không chỉ một lần, một lần vẫn còn so sánh một lần thuần thực!

Oanh, Thiên Địa vang lên, tiếng sấm rầm rầm, lại một mảnh huyết vũ bay tứ tung, chỉ ý bị thương bao phủ toàn bộ Thần giới.

Bách Thổ tháp, vẫn lạc!

- Ha ha ha, PHỐC...

Lâm Thương La cuồng tiếu, nhưng vừa mới nhếch môi là một ngụm máu tươi cuồng phun, lực lượng ba kiện Chí Tôn thần khí điệp gia cùng một chỗ há lại dễ đối phó như vậy!

Mà Tử Đinh cũng đồng dạng không chịu nổi, trên thân đỉnh bỗng nhiên xuất hiện gần trăm vết rạn, nhưng còn chưa có tan vỡ!

Khí tức của Lâm Thương La lại lần nữa căng vọt, thậm chí vượt qua Lâm Lạc! Ở xung quanh thân thể của hắn, hư không không ngừng rung động, đã nứt ra một đạo lại một đạo vết rách.

Riêng lấy lực lượng mà nói, lúc này Lâm Thương La tuyệt đối là đương thời đệ nhất nhân, toàn bộ Thiên Địa cũng như muốn không thể dung nạp hắn, muốn đẩy hắn đi nơi khác.

- Lão tử, đệ nhất thiên hạ!

Lâm Thương La hướng lên trời gào thét, mạnh mẽ oanh ra một quyền, chỗ quyền phong qua, hư không nứt vỡ, thôn phệ, kim, đất, lôi bốn hệ bốn nguyên pháp tắc chỉ lực dùng Thôn Phệ pháp tắc chủ đạo, hướng về Lâm Lạc cuồng quyền mà đi.

- Đây cũng là tất cả năng lực người sở hữu sao?

Lâm Lạc cười nhạt một tiếng, một quyền cuốn qua, bành, hắn lập tức bị lực lượng lúc này càng thêm bá đạo của Lâm Thương La oanh đến ngược cuốn vạn dặm.

- Tiểu tử, sinh mệnh lưới lợi hại là vô dụng đấy!

Lâm Thương La cuồng tiếu, hướng Lâm Lạc phóng đi, mặc dù hắn không có nắm giữ thời gian cùng không gian pháp tắc, nhưng bởi vì lực lượng vô cùng tràn ngập trong cơ thể, chỉ dựa vào thân thể chỉ lực liền có thể so sánh cùng không gian thuần di.

Một cái cất bước tầm đó hắn đuổi theo Lâm Lạc, oanh ra một quyền.

- Lâm Thương La, uy lực chín pháp hợp nhất vượt xa người tưởng tượng!

Lâm Lạc cũng oanh ra một quyền.

Bành!

Thân hình Lâm Thương La run lên, nhưng Lâm Lạc lại lần nữa bị đánh bay ra ngoài.

- Ha ha, người bị lão tử đánh như con chó, còn cùng lão tử nói cái gì chín pháp hợp nhất! PHỐC ...

Lâm Thương La lại phun một ngụm máu tươi, hắn muốn dung nạp những lực lượng đáng sợ trong cơ thể kia cũng đã đổi với hắn sinh ra phá hư cực lớn, huống chi còn cùng tuyệt thế Chí Tôn như Lâm Lạc liều mạng?

Đã thương dịch thủ một ngàn, tự tổn 800! Cần nhắc đến Lâm Lạc chín pháp hợp nhất Bất Tử Bất Diệt, cái này chỉ có thể nói là lui dịch nghìn lần, tự thương 800!

- Cái kia liền cho người nhìn xem uy lực chân chính của chín pháp hợp nhất!

Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng, thân thể đột nhiên lóe lên, đã đi tới sau lưng Lâm Thương La, một quyền oanh ra. Bành, thiết quyền lập tức oanh phá tử khí, đánh vào trên lưng Lâm Thương La, đưa hắn hung hăng đánh bay.

Tốc độ mau nữa, lại há có thể vượt qua không gian bốn nguyên pháp tắc, thời gian bốn nguyên pháp tắc chính thức?

- PHỐC ...

Lâm Thương La liên tục thổ huyết, nhưng thôn phệ thân thể của hắn thật sự là cường đại đến làm cho người lú lỏi, cái này thay đổi Chí Tôn khác sớm đã bị cho ăn bể bụng hơn trăm lần rồi, nhưng hắn lại gần kề chỉ là nhổ ra chút huyết!

Đối với Chí Tôn mà nói, thổ huyết thế là nhả không chết người đấy!

- Đáng giận!

Lâm Thương La không nghĩ tới mình đã có được lực lượng cường đại như thế, cũng y nguyên bị Lâm Lạc thống kích, không khỏi càng thêm điên cuồng lên, hắc hai tay chấn động, không gian chung quanh lập tức thành từng mảnh tan vỡ, hướng về Lâm Lạc cuồng quẩn mà đi.

Loại đại phá diệt này đã không phải là không gian nghiền nát bình thường, mà gần như một loại thiên địa lực lượng bài xích, nếu Lâm Lạc bị cuốn tiến vào trong không gian nghiền nát như vậy, vậy hắc chết là sẽ không chết, nhưng vô cùng có khả năng bị cuốn ly khai Thần giới!

Thật giống như từ hạ giới bài xích đến Thần giới, về phần bên ngoài Thần giới là cái gì, liền không có ai biết!

Lâm Lạc không có ý tứ ly khai Thần giới chút nào, có lẽ có một ngày hắc chán cuộc sống yên tĩnh có thể sẽ đi mạo hiểm, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ.

Thân hình tránh lui, không gian, thời gian song trọng bốn nguyên pháp tắc ủng hộ, tốc độ của Lâm Lạc tuyệt đối là đệ nhất thiên hạ, dù là Thái Cổ Chí Tôn phục sinh, Sư Tú Ảnh đích thân đến cũng chỉ có cam bài hạ phong!

Chín pháp hợp nhất, ở dưới áp lực thật lớn của Lâm Thương La, Lâm Lạc đối với đem chín đạo bốn nguyên pháp tắc dung hợp cũng càng ngày càng thuần thực, cùng Lâm Thương La giao chiến một khắc lấy được linh ngộ thậm chí so với hắc cân nhắc một ngàn năm còn muốn nhiều!

Oanh!

Lâm Lạc chém ra một quyền, tuy lực lượng không đáng sợ bằng Lâm Thương La, nhưng lực phá hoại lại không thua kém chút nào, tay đấm như là mũi tên oanh hướng Lâm Thương La.

- Hắc!

Lâm Thương La quát lên một tiếng lớn, khởi quyền đón chào, bành một tiếng, dư lực nhện nhạo, trên mặt của hắc lập tức hiện lên một đạo huyết khí tươi sáng rõ nét.

Chỉ dùng lực lượng mà nói, một quyền này của Lâm Lạc xa xa kém hắc, nhưng thắng ở vô cùng ngưng luyện, thật giống như một người trưởng thành dùng nắm đấm đi đánh trâu, nhưng nện chừng trăm quyền cũng là điềm nhiên như không có việc gì, nhưng nếu sửa dùng kim đấm mà nói, cái kia cho dù là một đứa bé cũng có thể để cho con trâu cảm thấy vô cùng đau đớn.

Chín pháp hợp nhất, ngưng luyện như châm, đơn giản liền đem tay đấm của Lâm Thương La oanh xuyên. Nếu không phải Lâm Thương La có Tử Đỉnh tương hộ, ngăn được chín thành lực sát thương, một quyền này đủ để đem hắc sinh sinh oanh nát!

- Trời đánh tiểu tặc!

Lâm Thương La phẫn nộ không hiểu, tiểu tử này chẳng những chiếm tám đạo bốn nguyên pháp tắc mà hắc vất vả lấy được, rõ ràng còn trái lại dùng để đối phó hắc, thật sự là tức chết người rồi.

- Chết! Chết! Chết!

Lâm Thương La biết rõ ưu thế của mình ở nơi nào, hai đấm huy động liên tục, đem không gian quanh người không ngừng chấn vỡ, tay đấm của Lâm Lạc oanh ra, bên trong mười đạo ngược lại là có năm đạo bị không gian nghiền nát cuốn đi, tiến vào thế giới xa lạ ai cũng không biết kia.

Hắc cạc cạc cười quái dị, hai tay mở ra, mang theo không gian nghiền nát quanh mình hướng về Lâm Lạc cuồng xông mà đi.

Đây là sát chiêu của hắc!

1616. Chương 1586: Quyết Định Gian Nan. (2)

Ai cũng không biết bên ngoài Thần giới là cái gì, có lẽ là Tu La sát trận ngay cả Chí Tôn cũng có thể đơn giản xóa đi! Chỉ cần Lâm Lạc vừa chết, hắn liền có thể có được tám đạo bốn nguyên pháp tắc mà Tử Đỉnh truyền thừa, thành tựu mộng tưởng Chân Thần duy nhất của hắn!

Không giống với Lâm Lạc, hắn còn có Chí Tôn thần khí Tử Đỉnh này, nếu hắn cũng nắm giữ chín pháp hợp nhất, như vậy hắn tất nhiên là tồn tại mạnh nhất trên trời dưới đất.

Bành! Bành! Bành!

Lâm Lạc cường thế đánh trả, phối hợp không gian thuần di, thời gian gia tốc, dù là trong một mảnh không gian toái loạn hắn cũng như giẫm trên đất bằng, căn bản không để cho Lâm Thương La có bất cứ cơ hội nào đưa hắn ly khai Thần giới.

BA~!

Một cái đui của Lâm Thương La bỗng nhiên bạo liệt, thần huyết phun trào, bạch cốt óng ánh xẹt qua tinh không, đem bảy khóa tinh thể ven đường đâm cho ầm ầm bạo tạc nổ tung.

Đây là hắn thừa nhận lực lượng quá mức cường đại, rốt cục cản trở bản thân!

- Không phải bản thân chi lực, chỉ là cường đại hư ảo!

Lâm Lạc khê quát một tiếng, lại là oanh ra một quyền, chín đạo bốn nguyên pháp tắc dung hợp tái tiến một bước! Lâm Thương La thiên tài, hắn cũng là yêu nghiệt, chỉ cần đem chín đạo bốn nguyên pháp tắc dung hợp phát huy đến mức tận cùng, đuổi giết Lâm Thương La lại có gì khó?

- Lão tử là thiên hạ chí tôn, tổ tông thôn phệ chi đạo, không có lực lượng lão tử thôn phệ không được, trấn cho lão tử!

Lâm Thương La vùng tay gào thét, trong thất khiếu máu tươi cuộn cuộn mà ra, chân gãy lập tức liền lại dài đi ra.

Khí tức của hắn rõ ràng lại cường đại một phần!

Quả nhiên yêu nghiệt, rõ ràng cứ thế mà áp chế lực lượng cuồng loạn trong cơ thể, ngược lại chuyển hóa thành chiến lực bản thân hắn, luận ở thôn phệ chi đạo lý giải cùng nắm giữ, Lâm Thương La tuyệt đối là lão tổ chân chính, dù là Lâm Lạc cũng xa xa không kịp.

Lâm Thương La gào thét một tiếng, một quyền chém ra hướng về Lâm Lạc nện tới.

Sau khi đến loại cấp bậc như hắn, lực lượng mỗi tăng thêm một phần cũng có thể sinh ra biến chất, một quyền này rõ ràng phá vỡ không gian trói buộc, nhoáng một cái liền đi tới trước mặt Lâm Lạc, để cho hắn ngay cả thời gian phát động không gian thuần di cũng không có!

Bành!

Lâm Lạc miễn cưỡng đem hai tay ngăn cản trước người, một quyền này oanh ra, nặng nề đánh bay hắn ra hơn vạn dặm, nhưng chín pháp hợp nhất hắn đã là Bất Tử Bất Diệt, trừ khi Lâm Thương La có thể sử dụng lực lượng vượt qua cực hạn của thế giới này!

- Lão tử muốn oanh bạo ngươi!

Lâm Thương La tạt truy mà đi, những nơi thân hình đi qua, không gian đều bị chấn nát.

Ánh mắt Lâm Lạc rét lạnh, hắn thủy chung không có thể giải quyết Lâm Thương La cũng không phải bởi vì Lâm Thương La thực sự cường đại đến để cho hắn không thể làm gì, mà là hắn không muốn phá hủy Tử Đỉnh!

Thế nhưng mà dùng lực phòng ngự cường đại của Tử Đỉnh, Lâm Lạc cường thịnh trở lại cũng không có khả năng dùng “một thành” lực lượng liền đuổi giết Lâm Thương La, mà Lâm Thương La bất tử, dùng hắn lúc này khổng chế đối với Tử Đỉnh, cũng hoàn toàn tước đoạt hi vọng có thể cưỡng đoạt quay về của Lâm Lạc.

Cuối cùng chỉ có thể phá hủy Tử Đỉnh sao?

Trong nội tâm Lâm Lạc bay lên một cổ đau thương nhàn nhạt, tuy Tử Đỉnh không có chút tình cảm nào, nhưng từ hạ giới cùng nhau đi tới, Tử Đỉnh lại đưa cho hắn bao nhiêu trợ giúp? Đặc biệt là Tử Đỉnh vốn không trọn vẹn, là được hắn từng khối tu bổ hoàn thành, ở trên người Tử Đỉnh Lâm Lạc trút xuống bao nhiêu tâm huyết?

Loại cảm tình này, giống như cha con!

Hiện tại muốn Lâm Lạc tự tay nổ nát Tử Đỉnh, giống như muốn đích thân hắn trấn giết Lâm Tiêu Dương, với hắn mà nói là tàn nhẫn ra sao!

Nhưng Lâm Thương La không thể không giết, không thể không trừ!

Hắn đã ném đến chỗ tốt của thôn phệ bốn nguyên pháp tắc, giết không được Lâm Lạc hắn sẽ đi tìm Băng Tinh Long Hoàng, Thương Mộc Chí Tôn, Sư Tú Ảnh, Hỏa Dạ Dung! Thái Cổ Chí Tôn chết rồi, Thái Cổ Sa Lậu bị hủy không có vấn đề gì, Thiên Địa chín đạo bốn nguyên vĩnh viễn sẽ không giảm bớt, một số năm sau tất nhiên còn có thể bao hàm dưỡng dục ra Thái Cổ Sa Lậu mới!

Lâm Thương La bắt tử, hắn một ngày nào đó sẽ thôn phệ đến tám đạo bốn nguyên pháp tắc, thành tựu bá đồ Chân Thần duy nhất của hắn!

Nào có đạo lý ngàn ngày phòng cướp!

Chỉ có trước nhãn tâm oanh bạo Tử Đỉnh, mới có thể chém giết Lâm Thương La!

Lâm Lạc cũng không phải tính tình do dự, chủ ý quyết định, hắn lập tức lộ ra dứt khoát, ánh mắt nhìn hướng Tử Đỉnh, hai đấm nắm chặt.

- Lâm Thương La, hết thấy dừng ở đây!

- Ha ha, Xú tiểu tử, ngươi muốn thổi phá da trâu sao!

Lâm Thương La tràn đầy lực lượng vô tận, tựa hồ một quyền oanh ra ngay cả Thần giới cũng có thể tan vỡ, cái này lại để cho hắn sinh ra tự tin bách chiến bách thắng.

- Hừ!

Thân hình Lâm Lạc lóe lên, đối với Tử Đỉnh là một quyền hung hăng oanh tới.

Loảng xoảng, Tử Đỉnh lập tức một hồi cự chiến.

- Đầy tớ nhỏ ngươi dám!

Lâm Thương La vừa giận vừa sợ, đối với Lâm Lạc là một quyền oanh ra, bành, một quyền này oanh ở trên người Lâm Lạc, cứ thế mà oanh hắn ra khỏi mấy vạn dặm, nhưng chừng trăm đạo vết rạn trên Tử Đỉnh kia lại lập tức hướng về chu vi lan tràn, phảng phất tựa như một tấm mạng nhện.

Nếu như Lâm Lạc đã quyết định muốn oanh diệt Tử Đỉnh, ra tay tầm đó là sẽ không có một tia băn khoăn, thân hình lóe lên, không gian thuần di quay về, ở trước mặt không gian khác thuần di bốn nguyên cấp, bất luận kẻ nào đều khó có khả năng chiếm được ưu thế.

Loảng xoảng!

Lại là một tiếng giòn vang, Tử Đỉnh lần nữa bị Lâm Lạc oanh trúng một quyền, chừng trăm đạo vết rạn kia chẳng những lại lan tràn lần nữa, thậm chí còn có vết rạn mới xuất hiện, hướng về thân đỉnh lan tràn mà đi.

Tử Đỉnh rủ xuống tử khí có thể thay Lâm Thương La cắt giảm chín thành lực lượng, nhưng cái hiệu quả này đối với bản thân Tử Đỉnh là không có hiệu quả!

Có điểm giống như có thể chữa khó tự ý, cũng là sơ hở duy nhất của Tử Đỉnh!

Nếu không, lúc trước bát đại Chí Tôn lại làm sao có thể nổ nát Tử Đỉnh? Coi như là bọn hắc liên thủ cũng không có khả năng có lực phá hoại như Lâm Lạc hiện tại! Như vậy ngay cả bọn hắc cũng có thể phá hư Tử Đỉnh, lại huống chi là Lâm Lạc?

Chín pháp hợp nhất, bạo!

Lâm Lạc không ngừng triển khai không gian thuần di, từng quyền không ngừng oanh ra, để cho vết rạn phía trên Tử Đỉnh ngày càng nhiều, càng ngày càng sâu!

- Đáng giận!

Lâm Thương La hét giận dữ liên tục, tuy hắc từng quyền oanh lui Lâm Lạc, nhưng không biết làm sao lực lượng lại lớn cũng không có khả năng ngăn cản Lâm Lạc vô thanh vô tức tiếp cận, mà Lâm Lạc chín pháp hợp nhất đã là Bát Tử Bất Diệt, sát chiêu lại đáng sợ cũng gần kề chỉ có thể oanh lui Lâm Lạc mà thôi!

- Ah...

Lâm Thương La phát ra gào thét không cam lòng, đột nhiên đem Tử Đỉnh thu hồi thể nội, xé rách không gian muốn bỏ chạy.

1617. Chương 1587: Tử Đỉnh Toái. (1)

- Hừ!

Lâm Lạc đột nhiên xuất hiện ở sau lưng Lâm Thương La, một quyền oanh ra, rầm rầm chắc chắn đánh vào trên lưng Lâm Thương La.

- PHỐC...

Ngực của Lâm Thương La lập tức bị Lâm Lạc một quyền oanh xuyên, máu tươi trong miệng cuồng phun, theo Lâm Lạc rút nắm đấm về, lồng ngực của hắc cũng tuôn ra lực lượng đáng sợ, đó là lực lượng ứ đọng trong cơ thể sau khi luyện hóa ba kiện Chí Tôn thần khí.

Đã không có Tử Đỉnh bảo hộ, lực lượng của hắc cường thịnh trở lại cũng không có tác dụng, pháp tắc mới là căn cơ của thể giới này, có được sức mạnh to lớn!

- Người ở đâu cũng đừng nghĩ đi!

Lâm Lạc lạnh lùng nói ra, hắc lại há có thể thả hổ về rừng? Lâm Thương La có một lối tắt, thông qua luyện hóa Chí Tôn thần khí cướp lấy Thiên Địa bốn nguyên đại đạo, nếu phóng hắc rời đi, tất cả Chí Tôn đều trở thành mục tiêu ra tay của hắc!

- Đây tớ nhỏ! Đây tớ nhỏ!

Lâm Thương La không ngừng ho khan, nhổ ra từng đạo máu tươi, bên trong còn kèm theo cơ quan nội tạng nghiền nát của hắc. Đã không có Tử Đỉnh phòng ngự, một quyền vừa rồi kia của Lâm Lạc thiếu chút nữa đã muốn tấn mạng hắc, đại uy lực của chín pháp hợp nhất không ngừng tạo thành thương tổn cực lớn đối với thân thể của hắc, thậm chí ngay cả thức hải cũng thiếu chút nữa trực tiếp xông hủy!

Nếu như thức hải tan vỡ, như vậy thần hồn cũng bị diệt, ý nghĩa thần linh tử vong!

Năm đó hắc dùng một đạo tàn hồn kèm ở phía trên Tử Đỉnh tránh được một kiếp, nhưng còn có thể phát sinh lần thứ hai sao?

Ông!

Tử Đỉnh lại hiện ra, cho dù là cuồng nhân như Lâm Thương La cũng không thể không thừa nhận, không có Tử Đỉnh phòng ngự, hắc căn bản không phải đối thủ của Lâm Lạc!

Loảng xoảng! Loảng xoảng! Loảng xoảng!

Nhưng Tử Đỉnh vừa ra, Lâm Lạc liền đối với Tử Đỉnh cuồng oanh, tuy trước kia Tử Đỉnh bị Lâm Thương La thu vào thể nội ân cần săn sóc, nhưng chỉ là chút thời gian này lại thế nào đủ? Bị Lâm Lạc liên oanh chừng trăm quyền, vết rạn trên Tử Đỉnh đã càng ngày càng rộng, càng ngày càng sâu!

- PHỐC...

Lâm Thương La lại phun thần huyết, nhưng lúc này đây cũng không phải bị Lâm Lạc đánh đi ra, mà là chính bản thân hắn phun ra, mảng lớn máu tươi bao trùm ở phía trên Tử Đỉnh, đi đến ở bên trong vết rạn, rõ ràng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng chữa trị lấy Tử Đỉnh!

Đây là Thôn Thiên đỉnh, thôn phệ hết thủy lực lượng, hấp thu máu huyết chủ nhân có thể tu bổ bản thân!

Lâm Lạc cười lạnh, muốn tu bổ đúng không, nhìn người có thể nhả bao nhiêu máu huyết đi ra!

Trên người của hắn đột nhiên lộ ra Thái Cổ tạng thương chi khí, ở bên trong nắm đấm ngưng tụ, vậy mà hiện ra từng đạo ảo ảnh! Đây cũng không phải là tốc độ quá nhanh lưu lại tàn ảnh, mà là thời gian pháp tắc tác dụng!

Rút ra tương lai chi lực, đánh ra công kích vô cùng đáng sợ!

Lâm Lạc không ngại lấy sự người phương nào, chỉ cần chiêu số có tác dụng hắn đều có thể sử dụng!

Thái Cổ tam trăm!

Oanh, gấp ba chi lực ngưng tụ, Lâm Lạc hướng về Tử Đỉnh mạnh mẽ oanh ra nắm đấm.

Loảng xoảng...

Nổ mạnh kinh thiên động địa truyền tới, mỗi nơi hẻo lánh của Thần giới đều có thể nghe được Tử Đỉnh giòn minh sinh ra nổ mạnh, mà ở bên trong Thôn Thiên Bí Cảnh, lại là hơn trăm khóa tinh thể ở dưới sóng âm chấn động trực tiếp hóa thành bột mịn, ngay cả tư cách bạo tạc nổ tung cũng không có!

Cấn cấn cấn, phía trên Tử Đỉnh lập tức nhiều ra hơn ngàn vết rách!

- Con mẹ nó mười tám đời tổ tông của ngươi!

Lâm Thương La thiếu chút nữa đem tròng mắt nội tạng đi ra, hắn khó khăn lắm mới đem Tử Đỉnh chữa trị, ai ngờ dưới một kích của Lâm Lạc lại làm Tử Đỉnh bị thương càng nặng, đây không phải muốn cái mạng già của hắn sao?

Máu huyết đối với bất luận thần linh gì mà nói đều là tồn tại rất ít, chỉ là Chí Tôn dù cho phun ra máu huyết cũng sẽ không ảnh hưởng tu vi, đây là khác nhau lớn nhất!

Nhưng cũng chỉ có tí tẹo như vậy ah!

Nhả a!

Trong lòng Lâm Thương La nhỏ máu, một ngụm máu nhỏ ra che ở phía trên Tử Đỉnh, hơn ngàn đạo vết rạn kia lập tức bắt đầu hợp lại, mà hắn cũng đem Lâm Lạc từ mười tám đời tổ tông một mực thao đến ba mươi sáu đời!

May mắn hắn và Lâm Lạc tầm đó cách ít nhất ba nguyên kỷ huyết thống quan hệ, bằng không thì hắn một đường thao lên, nói không chừng muốn thao đến đầu mình.

Còn có thể lại nữa?

Lâm Lạc nắm tay phải chấn động, lần nữa rút ra tương lai chi lực!

Thái Cổ ngũ trăm!

Hắn ở phương diện pháp tắc linh ngộ là thiên tài, cái pháp môn rút ra tương lai chi lực này một khi nắm giữ, trực tiếp từ Thái Cổ ba trăm gấp ba lực lượng tăng lên tới Thái Cổ năm trăm gấp năm lần lực lượng!

Loảng xoảng!

Tử Đỉnh cự chiến, ba vết rách rộng chừng một chỉ dính ở trên than đỉnh hiện ra, mà chung quanh mỗi một đạo vết rách đều hiện đầy mấy ngàn đạo vết rách nhỏ tựa như mạng nhện!

- Ah...

Lâm Thương La cuối cùng nhịn không được gào thét như sấm, cho dù máu huyết của hắn nhiều hơn nữa cũng chịu không được tiêu hao như vậy ah! Nhưng Tử Đỉnh bị hao tổn hẳn lại không thể không tu bổ, chỉ có thể lại đập ngực, nhổ ra đạo máu huyết thứ ba, nhưng đây cũng không phải là thuần túy, pha không ít huyết dịch bình thường.

Nhưng cho dù là huyết dịch bình thường cũng là cứu thả thần huyết cấp bậc Chí Tôn, tuy hiệu quả chữa trị không có đựng sào thấy bóng như chân huyết, nhưng còn hơn không có.

Hắn tay phải hóa quyền hướng Lâm Lạc oanh tới, tay trái thì xé mở hư không, muốn thoát thân rời đi.

Cùng Lâm Lạc chiến một trận, hắn cũng thu nhiều ích lợi, mượn nhờ lực lượng hai người cùng Bí Cảnh, dùng Tử Đỉnh đề chết đã luyện hóa được ba kiện Chí Tôn thần khí, cho hắn một đạo hiểu ra, muốn đạt được tám đạo bốn nguyên pháp tắc chi lực cũng không phải phải giết Lâm Lạc mới được!

Chỉ cần đem những Chí Tôn còn lại kia toàn bộ làm thịt, cướp lấy Chí Tôn thần khí của bọn hắn, hắn còn có thể càng mạnh hơn nữa! Càng mạnh hơn nữa! Càng mạnh hơn nữa!

Thái Cổ thập trảm!

Lâm Lạc quát lên một tiếng lớn, mười lần lực lượng của ta trọng điệp cùng một chỗ, hướng về Tử Đỉnh oanh kích mà đi.

Yêu nghiệt là yêu nghiệt, Thái Cổ Chí Tôn sử xuất Thái Cổ mười trảm phải bỏ ra một cái giá lớn là đem mình góp vào, nhưng Lâm Lạc chín pháp hợp nhất, đã là Bất Tử Bất Diệt, Thái Cổ mười trảm này với hắn mà nói căn bản không phải cực hạn!

Cực hạn của hắn ở chỗ cái thế giới này có thể thừa nhận được bao nhiêu lực lượng, nếu không đến Thái Cổ vạn trảm mà nói, toàn bộ Thần giới này cũng bị hắn chém vỡ rồi!

Loảng xoảng! Bành!

Thoảng cái lại tăng gấp năm lần lực lượng, chẳng những oanh đến Tử Đỉnh thoảng cái nhiều ra mười bảy đạo vết rách cự đại, dù là Lâm Thương La cũng bị dư lực chấn đến thân hình cự chiến, sinh sinh oanh rời khỏi vạn dặm, động tác trong tay lập tức im bật mà dừng!

Lâm Thương La rốt cục biến sắc, trước mặt Thái Cổ trảm, hắn phảng phất thấy được tử vong tiếp cận!

1618. Chương 1588: Tử Đỉnh Toái. (2)

Lâm Lạc không thể không thừa nhận, Thái Cổ Chí Tôn xác thực cũng là một nhân tài, nếu không phải bản thân hắn có thể thừa nhận được lực lượng có hạn, bằng vào Thái Cổ trảm hẳn thậm chí có thể so với Lâm Thương La còn cường đại hơn!

Đáng tiếc, so với việc Lâm Thương La kiêu hùng, Thái Cổ Chí Tôn chỉ có thể coi là một đời quý tài!

Nếu không hẳn tuyệt không đi luyện chế bốn nguyên thi nguyên, mà là không ngừng cường hóa bản thân, nếu thật có thể thừa nhận Thái Cổ mười trảm thậm chí hai mươi trảm mà nói, hẳn tuyệt đối có thể trở thành đệ nhất nhân bên trong bảy đại Chí Tôn trước kia!

Nhưng hiện tại, Lâm Lạc đã đại thành, hắn đem Thái Cổ trảm đẩy mạnh đến độ à Thái Cổ Chí Tôn căn bản không cảm tưởng nổi!

Thái Cổ, hai mươi trảm!

Lâm Lạc căn bản không để cho Lâm Thương La có cơ hội thở dốc gì, Thái Cổ hai mươi trăm gấp hai mươi lần lực lượng điệp gia, hướng về Lâm Thương La, hướng về Tử Đỉnh cuồng oanh mà đi.

Lâm Thương La oa oa oa chảy thần huyết như điên, đã đến lúc này hắn còn lo lắng mặt khác sao, đã không có Tử Đỉnh phòng ngự, hắn sắp bị Lâm Lạc một quyền oanh bạo!

Loảng xoảng!

Trong ánh mắt Lâm Lạc Nhật Nguyệt thay đổi liên tục, hai tay diễn hóa ra tuế nguyệt tang thương. Hai mươi trăm còn trăm không hết sao? Vậy thì 30 trăm!

Ân?

Lâm Lạc sững sờ, hắn vốn định rút ra 30 lần lực lượng, không ngờ phát hiện hắn chỉ có thể rút ra gấp hai mươi lực lượng! Chẳng lẽ, cái này là cực hạn mà Thiên Địa có thể cho phép? Hắn có loại cảm giác, nếu hắn cưỡng ép rút ra càng nhiều lực lượng nữa, sẽ lập tức bị bài xích khỏi Thần giới!

Hai mươi cùng chưởng không chín đạo bốn nguyên chi lực là cực hạn của cái thế giới này!

Được rồi, gấp hai mươi thì gấp hai mươi! Trên thực tế cho dù chỉ là Thái Cổ mười trăm đã không phải là Lâm Thương La có thể thừa nhận được, hắn nào có nhiều máu huyết như vậy đến chữa trị Tử Đỉnh?

Thái Cổ hai mươi trăm, trăm! Trăm! Trăm!

Loảng xoảng! Loảng xoảng! Loảng xoảng! Loảng xoảng!

Tử Đỉnh rung rung không có đình chỉ qua, từng vết rạn thật sâu ở trên thân đỉnh xuất hiện, thậm chí kéo dài đến chân vạc, đã hiện ra xu thế sụp đổ.

Lâm Thương La thổ huyết không ngừng, nhưng mà mặc hắn đánh bạc mạng già đi chữa trị Tử Đỉnh như thế nào, cái tốc độ phá hư này lại vượt xa tốc độ hắn tu bổ, Tử Đỉnh đang đi về hướng tan vỡ!

Đây cũng không phải là như ba nguyên kỷ trước bị đánh thành mấy khối, mà là triệt để hủy diệt!

XIU...XIU... XIU...XIU..., Lâm Lạc ra quyền như mưa, Thái Cổ hai mươi trăm không dứt oanh ra, ở vận dụng một chiêu này hắn không biết đã vượt qua Thái Cổ Chí Tôn bao nhiêu lần.

Vết rạn trên Tử Đỉnh ngày càng nhiều, ngày càng sâu, ngày càng mật!

Lâm Lạc lộ ra một tia tiếc hận, bị thương chi sắc, nhưng nắm đấm oanh ra lại không có ngừng đoạn chút nào, một quyền đón lấy một quyền đánh vào phía trên Tử Đỉnh.

Tập, cần cần cần!

Một khe hở cự đại ở phía trên Tử Đỉnh xuất hiện, trực tiếp kéo dài đến bên kia, loãng xoảng thoáng một phát, cái Chí Tôn thần khí này âm âm hóa thành hai mảnh một lớn một nhỏ, phân hướng về phương hướng bất đồng bay ra.

- Ah...

Lâm Thương La nổi giận gầm lên một tiếng, vẫy tay, đem hai mảnh vỡ Tử Đỉnh liều hợp đến cùng một chỗ, lại là một ngụm máu tươi phun ra, hắn muốn đem Tử Đỉnh gây dựng lại.

Oanh!

Lâm Lạc lại là một quyền oanh rơi, Thái Cổ hai mươi trăm!

Loảng xoảng, Tử Đỉnh vừa mới liền đến cùng một chỗ lập tức hóa thành nghìn vạn mảnh vỡ, thần tính trong đó lập tức biến mất, hóa thành từng đạo thân liệu thuần túy, không còn pháp tắc chi lực chút nào nữa!

Thiên địa đồng bi, ngăn ngủn ở trong mấy ngày, liên tiếp vẫn lạc bốn kiện Chí Tôn thần khí!

- Ah...

Lâm Thương La phát ra một tiếng rống to tràn ngập buồn giận, hai tay chấn động, hư không phụ cận nhao nhao vỡ vụn.

Tử Đỉnh triệt để hủy diệt, cái này ý nghĩa cho dù là hắc đã giết Lâm Lạc cũng không có khả năng lần nữa được đến tám đạo bốn nguyên pháp tắc! Cho dù là hắc chạy trốn lấy người, cũng không có khả năng lại từ trên Chí Tôn thần khí khác thôn phệ đến bốn nguyên pháp tắc!

Con đường đi thông cảnh giới Vô Thượng đã bị Lâm Lạc phá hỏng rồi!

- Lão tử muốn mạng của ngươi!

Lâm Thương La nhìn hằm hằm vào Lâm Lạc, lực lượng lớn lao ở trong cơ thể hắc nhấp nhô, chỉ nhìn lực lượng mà nói hắc vẫn là thiên hạ đệ nhất nhân hôm nay, tùy thời đều có thể bị Thần giới bài xích đi ra ngoài.

Trong ánh mắt Lâm Lạc cũng hiện lên một vẻ tiếc hận, ở phía trên Tử Đỉnh hắc trút xuống cảm tình thật sâu.

- Chết!

Lâm Thương La bạo trùng mà ra, một quyền oanh ra, hướng về Lâm Lạc bạo cuốn mà đi.

Ngay cả Tử Đỉnh cũng ra tay độc ác phá hủy rồi, Lâm Lạc há lại sẽ đối với tổ tông một mực đuổi giết mình này hạ thủ lưu tình, hắc rít gào một tiếng, Thái Cổ hai mươi trăm phát động, hắc oanh ra một kích mạnh nhất.

Chín pháp hợp nhất, Thái Cổ hai mươi trăm!

Vô luận kỹ pháp nào đều có được uy năng chém giết một gã Chí Tôn, huống chi là cả hai hợp nhất?

Lâm Lạc cùng Lâm Thương La trao đổi vị trí, hai người đưa lưng về phía nhau mà đứng, trong khoảng thời gian ngắn đều không có bất cứ động tĩnh gì, chỉ có xa xa những tinh thể kia đang không ngừng bạo tạc nổ tung, truyền đến đạo đạo chấn động khủng bố.

- Bại bởi ngươi, lão tử không oan!

Thật lâu về sau, Lâm Thương La rốt cục mở miệng nói ra, đầu đầy tóc đen một mực cuồng loạn nhảy múa lại bình tĩnh rủ xuống trên vai của hắc, huyết hồng trong hai mắt hắc đã bị phai màu, nhưng trên mặt y nguyên tràn đầy ngông cuồng.

- Có di ngôn gì không?

Lâm Lạc bình tĩnh nói.

Dù nói thế nào, cái kiêu hùng này cũng là tổ tiên của hắc, tuy từ lúc vừa thấy mặt bắt đầu đối với hắc nhiều lần đuổi giết, chưa từng có đưa hắc trở thành huyết mạch hậu nhân.

- Ha ha ha lão tử cả đời kiêu hùng, sẽ lẽ mề như vậy sao?

Lâm Thương La cười to, nhưng một tay trái cùng chân trái dĩ nhiên đã thành tro phiêu tán ở giữa thiên địa.

- Bất quá, lão tử xác thực có một tiếc nuối, cái này cũng chỉ có thể do ngươi đến đền bù rồi!

- Đi đem hai mộ đàn bà Sư Tú Ảnh cùng Hỏa Dạ Dung ngủ hết!

- Lão tử không thành, hậu đại lão tử lại đến, ha ha ha!

Tay phải, chân phải của hắc cũng bắt đầu thành tro, rất nhanh kéo dài rời khỏi lồng ngực, cả người của hắc! Cái cười to ha ha ha kia còn ở trong tinh không chấn động không ngớt, Lâm Thương La cũng đã triệt để biến mất, tổ khấp ở giữa thiên địa.

Thiên địa đồng bi, lại rơi xuống huyết vũ, một đời Chí Tôn vẫn lạc!

Trong nội tâm Lâm Lạc thầm than, càng là tràn đầy tiếc hận mãnh liệt, tuy Lâm Thương La là địch nhân hấn không thể không tiêu diệt, nhưng hấn kỳ thật đối với Lâm Thương La cũng không hận, song phương càng nhiều nữa chỉ là lập trường bất đồng.

- Không tốt!

Đột nhiên Lâm Lạc biến sắc, bởi vì theo Lâm Thương La đã chết, tình khí suốt đời của hấn đã hướng về Lâm Lạc dững mãi lao tới! Lâm Thương La vốn chính là lực lượng thứ nhất đương thời, hơn nữa còn có “hấp thu” hết lực lượng ba kiện Chí Tôn thần khí, cái này điệp gia cùng một chỗ còn chịu nổi sao?

1619. Chương 1589: Lâm Thương La Vẫn Lạc.

Cũng không phải Lâm Lạc sẽ bị no bể bụng, hấn đã là Bất Tử Bất Diệt chi thân, hấp thu lực lượng nhiều hơn nữa cũng khó có khả năng no bể bụng hấn, nhưng cái thế giới này là có dung nạp lực lượng hạn mức cao nhất!

Hấn vốn đã đứng ở thế giới chi đỉnh, lại muốn hấp thụ những lực lượng này mà nói, tuyệt đối sẽ lập tức bị bài xích ra khỏi thế giới này, hoặc là đem cái thế giới này oanh nát!

Vô luận bên nào cũng không phải hấn muốn, hơn nữa thực tới lúc đó hấn tình nguyện mình bị bài xích đi ra ngoài cũng không có khả năng oanh bạo cái thế giới này, nơi này có quá nhiều người hấn quan tâm!

Thái Cổ hai mươi trăm! Thái Cổ hai mươi trăm!

Hai đấm Lâm Lạc huy động liên tục, đem lực lượng toàn thân dốc sức liều mạng đánh đi ra ngoài, hiện tại dù hấn ly khai cũng không có dùng, tất cả lực lượng đã là Như Ảnh Tùy Hình, dù hấn đi đến chân trời góc biển, ở trong quá trình này lực lượng cũng đã chen vào thể nội hấn rồi!

Nếu như thay đổi thời điểm bình thường, hấn sẽ đem những lực lượng này tích súc xuống, thông qua phương thức hoan hảo chuyển giao cho các vị kiều thê, nhưng mà bây giờ lại ở đâu có thể, hấn chưa kịp cởi quần cũng bị đá ra khỏi Thần giới rồi!

Cho ta tán!

Lâm Lạc dốc sức liều mạng ra quyền, một quyền so một quyền nhanh, bành bành bành, tận lực đạt tới “thu chi” cân đối, thậm chí không tiếc “lỗ vốn”!

Liên tiếp chín ngày, Lâm Lạc là ở đằng kia oanh quyền, oanh quyền, oanh quyền, rốt cục, vấn đề mà Lâm Thương La còn sót lại đã giải quyết, Lâm Lạc nhẹ nhàng thở ra thật dài, vừa mới muốn yên lòng, một cái cửa động vô cùng Hắc Ám đã lặng yên mà sinh, hướng hấn bao cuốn mà đi.

- Móa...

Lâm Lạc mới vừa vận nhỏ ra một chữ liền bị cái cửa động này nuốt đi, thân hình lập tức biến mất.

Oanh!

Lâm Lạc xuyên thẳng qua không gian, trong nội tâm tràn đầy xúc động mà chửi thề.

Hấn là hóa giải lực lượng Lâm Thương La lưu lại, lại quên mất chuyện liên tục dùng Thái Cổ hai mươi trăm oanh kích Cửu Thiên sẽ đối với thiên địa tạo thành phá hư cực lớn cỡ nào? Cái này may mắn là ở bên trong Thôn Thiên Bí Cảnh, nếu phóng đi ra bên ngoài mà nói, toàn bộ Thần giới đều bị hấn đánh tan vỡ rồi!

Hiện ở thần giới sụp đổ là không có sụp đổ, nhưng Thôn Thiên Bí Cảnh lại sắp sứt bị hấn oanh ra một cái không gian Trùng Động!

Tại đây nguyên vốn là một cái tiết điểm câu thông Thần giới cùng hạ giới, ở chỗ này lại làm ra một cái không gian Trùng Động, lại sẽ đem Lâm Lạc truyền tống tới đâu?

Cũng may Lâm Lạc đã là Bất Tử Bất Diệt chi thân, hấn ngược lại là không lo lắng ở phía trước gặp được cái gì, chỉ là đau đầu làm như thế nào trở về!

XÍU...UU!, ba ngàn năm sau, Lâm Lạc phá toái hư không mà ra, xuất hiện ở bên trong một mảnh Thanh nhi bích thủy, trước mặt ngoài trăm trượng là một thác nước hùng vĩ tráng lệ, bên cạnh thác nước có một đình nghỉ mát nho nhỏ.

Cho dù lực trùng kích của thác nước thật lớn, tóe lên bọt nước đều có hơn mười trượng cao, nhưng chung quanh cái đình nghỉ mát kia lại phẳng phất có một cổ lực lượng vô hình che chắn, để cho tất cả bọt nước đều nhao nhao đạn gãy mà về.

Như thế không kỳ lạ quý hiếm, chỉ cần võ giả ngoài Tiên Thiên cảnh liền có thể làm được.

Ông ông... tiếng đánh đàn vang lên, ánh mắt Lâm Lạc đảo qua, chỉ thấy trong chòi nghỉ mát ngồi một bạch y nữ tử, tay đang gảy dây đàn, bất quá cái Cầm kỹ này nha, thật sự không dám lấy lòng.

- Ha ha ha!

Một tiếng cười sang sảng truyền đến, bên cạnh bạch y nữ tử còn đứng một Thanh sam nam tử, mặt như quan ngọc, dáng người thon dài, mà để cho Lâm Lạc bỗng nhiên cả kinh chính là, vàng sáng lực lượng trên người nam tử này mạnh đến nỗi hách người, không kém hấn chút nào!

Lại là một gã Chí Tôn? Chí Tôn thứ mười một?

Không đúng!

Đây cũng không phải là Thần giới nguyên lai của hấn, mà là một mảnh Thiên Địa mới, xuất hiện một người chí cường chí cao lại có cái gì kỳ quái!

- Tại hạ Nhậm Hoài Vũ, huynh đài đường xa là khách, mời vào đình nói chuyện!

Thanh sam nam tử hướng Lâm Lạc phát ra lời mời tha thiết, mà bạch y nữ tử cũng ngừng động tác đánh đàn, hướng nam tử Thanh sam quảng đi ánh mắt ôn nhu.

Lâm Lạc cười cười, đi nhanh mà tới.

...

- Tỷ tỷ đại nhân, đại phối đản như thế nào vẫn chưa về?

- Mẫu thân mẫu thân, đại phối đản đã chạy đi đâu?

- Sư tỷ...

Lúc một ngàn năm ban đầu, Sư Ánh Tuyết không có tim không có phổi, mỗi ngày ôm Phong Sở Liên thoải mái đến cỡ nào, nhưng ba ngàn năm sau nàng cũng có chút nhàm chán, quần quít lấy chúng nữ hỏi đến Lâm Lạc như thế nào vẫn chưa trở lại.

Về sau, nàng mỗi ngày đều chạy đến đỉnh Loạn Không điện si ngốc, cái này cũng dần dần ảnh hưởng tới tất cả kiều thê của Lâm Lạc, mỗi ngày các nàng đều dùng một canh giờ ở đó ngưng nhìn chỗ xa, hi vọng chứng kiến người yêu của mình trở về.

Thấm thoát một vạn năm đi qua.

Oanh, âm âm!

Trên không Loạn Không điện rõ ràng vang lên tiếng sấm mãnh liệt, một đạo lôi quang màu tím ở trên hư không bốc lên, Sư Tú Ảnh dắt chúng nữ mà ra, trên mặt ngọc có kiềng kị mãnh liệt.

Trong này dương động lên một cổ lực lượng làm cho nàng cũng hết sức kiêng kỵ.

Loảng xoảng!

Trong hư không nổi lên sấm sét, loãng xoảng loãng xoảng, sấm sét vang dội, toàn bộ Loạn Không điện đều rung rung rung. Chúng nữ đều nắm tay lẫn nhau, ở trong chờ đợi dài dòng buồn chán, tình cảm của các nàng cũng trở nên vô cùng sâu dày.

Oanh!

Một nô quyền đột nhiên từ trong Lôi Vân oanh đi ra, chín đạo bốn nguyên chi lực ẩn ẩn tràn động.

- Lão tặc thiên, ngươi không ngăn cản được ta!

Trong tiếng hô to, một đạo nhân ảnh đã từ trong Lôi Vân đi ra, ngạo nghễ đối mặt tia chớp như là ngàn vạn tử xà.

- Phu... phu quân!

- Lâm Lạc!

- Đại phiêu dẫn!

Thân ảnh quen thuộc lại để cho chúng nữ ở cùng một thời gian kêu lên, đạo thân ảnh bắt khuất kia các nàng là cách một trăm triệu năm, một nguyên kỷ cũng khó có khả năng quên lãng!

Các nàng cùng một chỗ bay vút hướng Lâm Lạc.

- Ha ha ha!

Lâm Lạc cười to, một quyền oanh ra, Lôi Vân đầy trời tuyên cáo tiêu tán, hắn quay người trở lại, mở ra bàn tay lớn hướng chúng nữ ôm tới.

Xa cách từ lâu gặp lại, dù là tính tình kiên cường như bọn người Lăng Kinh Hồng, Triệu Ngọc Phi cũng chảy ra nước mắt vui sướng, càng đừng đề cập những người Tô Mị, Hoa Mỹ Hương vốn là tính tình mềm yếu, lập tức một mảnh thanh âm nức nở.

- Đại phiêu dẫn, có mang lễ vật trở về hay không?

Sư Ánh Tuyết bò tới trên lưng Lâm Lạc, đem cái đầu nhỏ buông xuống đến bên cạnh đôi má của Lâm Lạc hỏi, thỉnh linh chứng kiến Thạch Nguyệt Nha dán ở bên trong cổ của Lâm Lạc, đưa tới Thạch Nguyệt Nha nhe răng.

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Đương nhiên là có rồi!

- Tốt, tốt, đều cho Nữ Nữ, tất cả đều là của Bốn ma vương!

Tiểu nha đầu lập tức không có tim không có phổi nở nụ cười, đem lo lắng trước kia toàn bộ ném tới một bên.

- Đúng rồi, những năm này ngươi đi nơi nào?

Sư Tú Ảnh cuối cùng nhin không được hỏi.

1620. Chương 1590: Sư Tú Ảnh Quyết Định. (1)

- Cái này nói có chút dài, trước hết để cho ta nghỉ ngơi một chút!

Ánh mắt Lâm Lạc đảo qua chúng kiều thê, ý tứ trong ánh mắt tất cả mọi người đều hiểu.

Chúng nữ chẳng ai không lộ ra thần sắc mừng rỡ rồi lại thẹn thùng, nhưng lại nóng lòng nhìn qua, nếu không phải còn có mấy ngoại nhân, còn có tiểu hài tử ở một bên, các nàng đều muốn liều lĩnh bỏ nhào vào Lâm Lạc, ở chỗ này phóng thích lo lắng những năm này của các nàng.

Sư Tú Ảnh đương nhiên biết rõ hắn nói “nghỉ ngơi” là cái gì, không khỏi mặt ngọc đỏ lên, sau khi trở thành Chí Tôn đương thời, là không người nào dám ở trước mặt nàng nói loại lời này nữa rồi.

Lâm Lạc mang theo chúng kiều thê tiến nhập Đường Tâm Hư, thời gian pháp tắc triển khai, hẳn để cho thời gian lưu ở xung quanh mình cùng một vị kiều thê nhanh vô cùng, ở thế tử khác xem ra hẳn chỉ là đã đi ra một cái chớp mắt, cũng đã cùng một vị ít nhất một mình ở chung hơn một năm, cực lực vượt lên tâm linh mỗi vị kiều thê.

Ngoại giới một ngày, bên trong Đường Tâm Hư Lâm Lạc lại trải qua ít nhất ba mươi năm, hẳn mang theo chúng kiều thê trở lại Loạn Không điện, Sư Tử Ảnh đã bày xuống yến hội, thay Lâm Lạc mời khách từ phương xa đến dùng cơm tẩy trần, cũng hỏi thăm tình huống một trận chiến cùng Lâm Thương La, về sau hướng đi của Lâm Lạc.

Nàng còn mời Bằng Tinh Long Hoàng, Thương Mộc Chí Tôn tới, các Chí Tôn tề tụ Loạn Không điện.

Lâm Lạc cũng không muốn đem sự tình đồng dạng nói lên hai lần, trước kia chúng nữ hướng hẳn hỏi thăm hẳn đều không có nói, khi mọi người đến đông đủ, hẳn mới nói cụ thể một trận chiến cùng Lâm Thương La.

Tuy Tứ Đại Chí Tôn đã đoán được Lâm Thương La vẫn lạc, nhưng từ trong miệng Lâm Lạc lấy được chứng minh là đúng, vẫn để cho bọn hắn nhẹ nhàng thở ra, sau đó biết rõ Lâm Lạc rõ ràng bị bài xích đến một thế giới khác, bọn hắn là vô cùng ngạc nhiên.

- May mắn được một người hỗ trợ, chúng ta liên thủ nghiên cứu bốn ngàn năm mới tìm được cách đánh vỡ không gian, cũng định vị chính xác!

Lâm Lạc không khỏi lộ ra một vòng nghĩ mà sợ.

Không có cơ hội đặc thù, ngay cả hẳn là Chí Tôn chín pháp hợp nhất cũng khó có khả năng nghiền nát không gian, đây cũng không phải là đánh nát hư không, mà là chân chính đánh vỡ một thế giới trời buộc!

Trước kia hẳn có thể làm được, là vì hấp thụ đại lượng tinh khí của Lâm Thương La sau khi chết, còn muốn tăng thêm lực lượng ba kiện Chí Tôn thần khí, nhưng thế giới nào lại sẽ có nhiều bảo vật như vậy?

- Tên kia là ai, chúng ta phải hảo hảo cảm tạ hẳn!

Chúng nữ trăm miệng một lời nói ra.

Lâm Lạc mỉm cười nói:

- Ta nghĩ, thật lâu thật lâu về sau, chúng ta còn có thể gặp lại!

Xuyên việt thế giới, điều này cần hao phí lực lượng thật sự quá lớn!

Thấy Lâm Lạc không chịu nói, mọi người cũng chỉ có thể buông tha cho truy vấn, cũng may Lâm Lạc lại lấy ra linh quả tiên vật đến từ thế giới khác, để ọi người vừa mở rộng tầm mắt, vừa có lộc ăn. Cuối cùng không có mối họa như Lâm Thương La, tâm tình mọi người tự nhiên thật tốt, tiệc rượu giăng co suốt nửa tháng mới chấm dứt, Thương Mộc Chí Tôn cùng Bằng Tinh Long Hoàng từng cái phản hồi.

Lâm Lạc cũng mang theo chúng nữ về tới Đại Ma Thần quốc, an tâm làm thổ hoàng đế.

Tuy thiên hạ thái bình rồi, nhưng hẳn còn có rất nhiều chuyện muốn làm, ví dụ như đem Thần Vương pháp tắc truyền thừa cho thân bằng hảo hữu của hẳn, Phạm Thương Vũ khuyên bảo Thương Mộc Chí Tôn đứng ở bên hẳn cũng là đại ân, tuy huynh đệ tầm đó không nói cảm kích, nhưng đã có chỗ tốt tự nhiên cũng muốn đền huynh đệ.

Mà huynh đệ tự nhiên còn kể cả Đào Bảo ẩn cư, còn có gia gia Lâm Hành Nam, còn có cha, mẹ, bọn người Bao Thức Lễ ở chân trời góc biển chạy khắp nơi, Lâm Lạc đều muốn đem người tìm được, giao phó cho bọn hắn Thần Vương pháp tắc.

Hẳn có lẽ sẽ ở chỗ này nghỉ ngơi mấy nguyên kỷ, sau đó mang theo nhóm kiều thê oanh phá thế giới này tiến về thế giới khác, cái này cũng không nhất định. Mà trước đó Lâm Lạc tự nhiên phải làm tốt chuẩn bị vạn toàn, để cho người thân có được đầy đủ thực lực cường đại.

Hẳn có thể giao phó ra Tam Thiên Đại Đạo, có thể cho ít nhất trăm người có được tám đạo Thần Vương pháp tắc hoàn toàn bất đồng, trở thành mạnh nhất dưới Chí Tôn. Nhưng tiếc chính là, thôn phệ một đạo

lại không cách nào tiến hành truyền thừa, chỉ có thể thông qua phương thức huyết mạch để cho hậu đại hắc có được thân thể thôn phệ.

Cái bụng cầu Phong Sở Liên rất cục trở nên tròn vo, sản kỳ sắp tới gần, nói là nói như vậy, nhưng đối với thai kỳ dài đến mấy vạn năm, cái sản kỳ này cũng sẽ ở bách niên tả hữu bồi hồi.

Dù sao lâu như vậy cũng chờ rồi, Lâm Lạc cũng không nóng nảy, chỉ là an tâm chờ đợi thời gian làm cha lần thứ hai đến.

Trở lại Đại Ma Thần quốc không có vài ngày, Lâm Lạc liền không có việc gì rồi, mỗi ngày ngoại trừ làm bạn với các vị kiều thê thì là bị tiểu nha đầu lôi kéo chạy khắp nơi, đầy Thần giới hết ăn lại uống, hãm hại lừa gạt.

Nhưng đến buổi tối, thì là thời gian hoàn toàn thuộc về chúng kiều thê, chế độ luân phiên là Phong Sở Liên cùng Hỏa Dạ Dung định ra, dù cho cường như Lâm Lạc cũng chỉ có thể ngoan ngoãn theo như quy định làm việc, không thể án lấy trong lòng yêu thích muốn sủng hạnh cái nào thì sủng hạnh cái đó.

Đêm nay, đúng là đến phiên Hỏa Dạ Dung.

Sau khi tiến vào Thần Vương, tốc độ tu vi của nàng tăng lên càng ngày càng chậm, nhưng tuy tu vi nàng suy yếu, Thiên Địa cũng không có rên rỉ, vẫn thừa nhận nàng là một trong Chí Tôn đương thời, cái thời gian hoài thai này không biết nếu so với Phong Sở Liên dài dằng dặc bao lâu, một vạn năm đi qua mà bụng dưới của nàng ngay cả một tia hở ra cũng nhìn không tới.

Hỏa diễm nữ hoàng tự nhiên cũng có được nhiệt tình như hỏa, nàng để cho Lâm Lạc ôm mình đi vào bên cửa sổ ngồi xuống, một bên tìm đúng vị trí rú xuống bờ mông ngạo nghễ ưỡn lên, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, tinh mâu nửa mở, trên mặt ngọc bay bổng lấy vô hướng thụ cùng sung sướng.

Hai người thật sâu kết hợp qua một bên, Hỏa Dạ Dung đem hai cánh tay ngọc quấn đến cần cổ Lâm Lạc, một bên hưởng thụ lấy khoái hoạt bị Lâm Lạc thật sâu đâm vào trong cơ thể, một bên nghe nam nhân âu yếm ở bên tai nàng nói lời tâm tình, làm cho nàng càng phát ra động tình như lửa, đem Lâm Lạc cũng muốn bốc cháy lên.

Tình đến ở chỗ sâu, nàng như là bạch tuộc chăm chú ôm Lâm Lạc, sau một hồi run rẩy mãnh liệt, mới cảm thấy mỹ mãn đem mặt ngọc gối lên trên lồng ngực Lâm Lạc, dùng một đầu ngón tay ở lồng ngực của hắc vẽ lên quyền quyền.

Lâm Lạc ở trên trán bóng loáng của nàng hôn một cái, cười nói:

- Lại muốn mà nói, lần này ta sẽ không hạ thủ lưu tình, nói ngưng chiến là ngưng chiến đấy!

Hỏa Dạ Dung cho hắc một đạo bạch nhãn vũ mị, vốn lấy hỏa diễm chi thân của nàng lại sợ lấy ai, nhưng mà hiện tại cảnh giới của nàng ngã xuống, Lâm Lạc lại là Chí Tôn Thần Hoàng, hắc trùng kích là có chứa một tia bốn nguyên chi lực, không cần vài cái có thể làm cho nàng đánh tới bởi, thất bại thảm hại!

1621. Chương 1591: Sư Tú Ảnh Quyết Định. (2)

Nàng là tuyệt sắc bực nào, một đạo bạch nhãn này phong tình vạn chủng, lập tức để cho Lâm Lạc tới hào hứng, Nộ Long vừa mới phát qua uy lại khỏe mạnh đứng thẳng, lất đầy thân thể Hỏa Dạ Dung.

- Ân, sắc quý!

Hỏa Dạ Dung hờn dỗi khẽ kêu một tiếng, nhưng lại kiều mị thực cốt, để cho trong nội tâm Lâm Lạc nhận nhạo không ngớt, một tay giữ ở châu phong của người ngọc, tuy không tính cực đại lại rất tròn, yêu thích không buông tay mà đem chơi lên.

- Chớ lộn xộn, nói cho người chính sự đây này!

Lâm Lạc cười ha ha, cố ý dùng sức một cái, để cho cái cổ trắng ngọc của Hỏa Dạ Dung hả ra một phát, trong tình mâu một mảnh mê say. Hắn hôn cặp môi thơm cầu người ngọc nói:

- Người dám nói chúng ta xử lý không phải chính sự?

Hỏa Dạ Dung ôm cổ Lâm Lạc, miễn cho thằng này vọng động đem mình đụng bay ra ngoài. Nàng hướng Lâm Lạc lộ ra dáng tươi cười thần bí nói:

- Sư Tú Ảnh xin nhờ ta hướng người nói chuyện này!

- Ân? Chuyện gì cần phải cho người đến chuyển lời, không thể ở trước mặt cùng ta nói sao?

Lâm Lạc không khỏi kỳ quái.

- Vậy không phải nàng không biết xấu hổ sao!

Hỏa Dạ Dung cười rộ lên.

BA~, Lâm Lạc ở trên cặp mộng ngạo ngễ ưỡn lên của nàng vỗ một cái:

- Chuyên tâm một chút!

Khuôn mặt Hỏa Dạ Dung đỏ bừng, nàng là Chí Tôn, chưa từng bị người đập qua bờ mộng? Nhưng một chương này lại làm nàng xuân tâm nhộn nhạo, hồn sắp không có, vui thích như ở trong mây bước chậm.

- Sư Tú Ảnh nói, nàng hư không tịch mịch, phát xuân tâm muốn tìm nam nhân!

Hỏa Dạ Dung mị nhãn như sóng, thân thể ở dưới Lâm Lạc trùng kích không ngừng đụng đưa.

Động tác của Lâm Lạc lập tức im bất mà dừng, sau đó giống như trừng phạt mà ở trên mũi ngọc của Hỏa Dạ Dung ngắt một cái:

- Nàng nói được ra lời như vậy, ta sẽ cấm dục một vạn năm!

Hắn tuyệt không tin Sư Tú Ảnh nói được ra lời như vậy.

Hỏa Dạ Dung nhú cái mũi ngọc, cái này vốn phải là bộ dáng rất khả ái, nhưng bị tuyệt thể mỹ nhân như nàng bày ra lại tràn đầy vũ mị câu hồn, nàng lộ ra một dáng tươi cười xinh đẹp:

- Được rồi, ta thừa nhận thoáng sửa lại mấy chữ, nhưng ý tứ của nàng, là muốn người làm nam nhân nàng!

- Nói hư nói vượn!

Lâm Lạc ở trên mộng đẹp của nàng lại vỗ một chương, Sư Tú Ảnh vừa nhìn là biết nữ nhân thanh tâm thủ dục, ngay cả tiểu nha đầu cũng là nàng trực tiếp phân liệt linh hồn sinh hạ, lại làm sao có thể “phát xuân”?

- Nói lời nói trung thực!

Hắn lại đập một cái đi qua.

- Được rồi, được rồi, thiệt là, làm gì luôn đánh bờ mộng người ta!

Hỏa Dạ Dung vũ mị liếc Lâm Lạc một cái, kỳ thật nàng cùng Lâm Lạc cũng biết vì cái gì, đây là thủ đoạn chế thuốc tư tưởng giữa hai người.

- Sư Tú Ảnh nói, đây là lo lắng người, muốn đích thân tiến vào hậu cung giám sát người, đề phòng người biến thành Đại Ma Đầu làm hại thiên hạ!

- Cái gì!

Lâm Lạc nhướng mày.

- Kỳ thật cũng rất bình thường, người bây giờ độc chương chín đạo bốn nguyên pháp tắc, chính là đệ nhất nhân bên trong Chí Tôn, người thật muốn làm những sự tình gì khác người, dưới đời này ai có thể ngăn cản người?

Hỏa Dạ Dung kiên nhẫn giải thích.

Lâm Lạc càng thêm khó chịu nói:

- Ta không phải đã nói, tuyệt không có ý nhất thống thiên hạ, càng không có hứng thú làm Lâm Thương La thứ hai!

- Người là nghĩ như vậy, ta tin tưởng người, Sở Liên, Tô Mị các nàng cũng tin tưởng người, nhưng mà trong lòng những người khác là nghĩ như thế nào, cũng chỉ có chính bọn hắn rõ ràng!

Hỏa Dạ Dung dùng đầu ngón tay bưng lấy đôi má Lâm Lạc.

- Có trách thì trách người thật sự quá cường đại, đương thời không người nào có thể khắc chế, cái này tự nhiên sẽ để cho người sợ hãi!

Lâm Lạc đem bụng dưới nhấn một cái, cười nói:

- Ta ngược lại tình nguyện người nói ta ở phương diện này cường đại!

- Người mỗi cái địa phương đều cường đại!

Hỏa Dạ Dung run rẩy, hai tay lại không tự chủ được quần đến trên cổ Lâm Lạc.

- Sư Tú Ảnh đây là ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, hi sinh mình đến cảm hóa ma đầu người, có ba đại tuyệt thế mỹ nữ mỗi ngày đối với người thì dùng nhu tình, cho người trường say ôn nhu, người còn có thể nghĩ đến đi làm chuyện khác sao?

Lâm Lạc không khỏi nhẹ nhàng:

- Các người đây là muốn ta làm lợn giống, mỗi ngày cày cấy trên người các người hả?

- Người cũng không phải Trư Yêu, ở đâu làm được lợn giống!

Hỏa Dạ Dung ngắt Lâm Lạc một cái.

- Được rồi, người đi nói với nàng, ta chính là ta, vĩnh viễn không sẽ cải biến, nàng không cần phải ‘hi sinh’ chính mình!

Lâm Lạc không có chút hảo khí nói.

Cái này lại dùng mỹ nhân kế đến ràng buộc mình, thực coi hắn háo sắc đến nước này sao?

- Muốn nói người đi nói, người không biết Sư Tú Ảnh này là một cây gân ư, sự tình nàng quyết định cũng không có người thay đổi được.

Hỏa Dạ Dung trừng mắt liếc hắn một cái.

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Chẳng lẽ ta không đáp ứng, nàng còn có thể đối với ta cường bạo hay sao?

- Nếu nàng dùng mạnh, người sẽ phản kháng sao?

Hỏa Dạ Dung thì phản hồi một câu.

- Đương nhiên!

Lâm Lạc có khí phách nói hai chữ, sau đó khẽ nhún mày, có chút chần chờ nói.

- Sẽ a!

- Nhìn xem xem, nguyên hình lộ ra đi à nha?

Hỏa Dạ Dung mở ra cái miệng nhỏ nhắn ở trên ngực Lâm Lạc hung hăng cắn một cái.

- Người không được vào lúc đó nghĩ những nữ nhân khác!

- Rõ ràng là người nhắc tới! Giảng chút đạo lý được không?

- Nữ nhân cần giảng đạo lý sao?

- Người mới vừa nói là thật sự?

Lâm Lạc lại đem lời nói quẩn trở về.

- Trong nội tâm ngứa rồi hả?

Lâm Lạc lắc đầu:

- Không có khả năng, đây không phải lộn xộn sao, Bán Yên lại nên xử lý như thế nào?

- Hừ, trong hậu cung người thầy trò còn thiếu sao?

Cởi chuông cần người buộc chuông, Lâm Lạc quyết định tìm Sư Tú Ảnh hảo hảo nói chuyện, làm cho đối phương minh bạch mình cũng không phải Lâm Thương La, cũng không có dã tâm gì.

Nghĩ đến liền làm, dùng thực lực của hắn lúc này đã không hề cần do dự, hướng hồ đây cũng không phải là phong cách của hắn.

Hắn đi tới Loạn Không điện, mà cách Loạn Không điện còn có vạn dặm xa, Sư Tú Ảnh đã có cảm ứng, sớm ở cửa cung điện nghênh đón hắn đến.

- Loạn Không tiền bối!

Lâm Lạc ôm quyền làm lễ, tuy lúc này thực lực của hắn đã ở phía trên Loạn Không Chí Tôn, nhưng xem mặt mũi Liễu Bán Yên cùng tiểu nha đầu, một tiếng tiền bối này hắn gọi là cam tâm tình nguyện.

Nhưng Sư Tú Ảnh lại lông mày hơi nhíu, hiển nhiên Lâm Lạc xưng hô này là một loại tỏ thái độ, cũng không có tính toán tiếp nhận “Ý tốt” của nàng. Nàng cười nhạt một tiếng nói:

- Người đã là Chí Tôn đương thời, ở trên thân phận không thể thấp hơn ta, không cần lại xưng tiền bối!

Nàng tuy mỉm cười, nhưng biểu lộ trên mặt lại vô cùng kiên trì.

Lâm Lạc cũng cười cười, cũng không có ý định cùng đối phương ở trên xưng hô làm nhiều dây dưa nói:

- Ta có lời nói thẳng, bất kể là bây giờ hay tương lai, ta chính là ta, muốn qua sinh hoạt đơn giản bình thường. Không biết nói như vậy, Loạn Không Chí Tôn phải chăng có thể yên tâm?

1622. Chương 1592: Liền Từ Ta A.

Sư Tú Ảnh lắc đầu nói:

- Cách nghĩ của người là sẽ cải biến đấy!

Lâm Lạc không khỏi sắc mặt tối sầm, nữ nhân này làm sao lại nhận định hắn sẽ đổi bại như vậy? Thật sự là tức chết hắn rồi!

Sư Tú Ảnh đột nhiên cười cười, mạnh mẽ tách ra tuyệt mỹ phong tình. Phong Sở Liên ngạo kiều, Hỏa Dạ Dung nhiệt tình, mà vị tuyệt đại giai nhân này là vô cùng ôn nhu, nụ cười này như ngàn vạn hoa tươi nở phồng, để cho bất mãn trong lòng Lâm Lạc lập tức biến mất.

- Kể gây tai họa! Sâu sắc gây tai họa!

Trong nội tâm Lâm Lạc phản nhảy, có một loại ý loạn tình mê.

- Tại sao phải cự tuyệt ta? Chẳng lẽ ta lớn lên không đủ cho người động tâm?

Sư Tú Ảnh thông dong hỏi thăm, đạt tới cấp bậc Chí Tôn đều có một cổ ngạo khí, dù cho hỏi ra vấn đề vốn nên cảm thấy khó xử như vậy, nhưng lại như là vấn an, không có chút mất tự nhiên.

Không động tâm?

Nam nhân có thể đối với loại mỹ nữ đẳng cấp này không động tâm căn bản không tồn tại!

Lúc trước Lâm Lạc dưới tình huống nghĩ lầm Phong Sở Liên là nam nhân cũng không nhận được nội tâm chấp chừa, mà Sư Tú Ảnh lại không thể thua kém Phong Sở Liên, mị lực tự nhiên cũng không cần hoài nghi.

Trời buộc Lâm Lạc, là tại sao đối phương phải ủy thân cho hắn!

Lại là vì giám sát hắn!

Lâm Lạc từ đáy lòng bài xích mỹ nhân như vậy, cho dù bên cạnh hắn không có một nữ nhân nào cũng tuyệt không có thể tiếp nhận loại quan hệ giống như giao dịch này. Lên giường cần một cái giá lớn, như vậy giữa nam nữ là quan hệ tân khách cùng kỹ nữ.

Hắn kiêu thê thành đàn, hướng hồ Phong Sở Liên cùng Hỏa Dạ Dung lại không thua kém Sư Tú Ảnh, tại sao phải như một đầu chó đực vây quanh Sư Tú Ảnh?

Sư Tú Ảnh lại cười ôn nhu, chậm chậm đi đến trước người Lâm Lạc, dùng một tư thái vô cùng uyển chuyển hướng Lâm Lạc khom người quỳ gối, sau đó nâng khuôn mặt lên nói:

- Phu quân, thu ta a!

Ông, Lâm Lạc một hồi nhiệt huyết xông đầu.

Yêu... yêu tinh!

Đường đường một đời Chí Tôn rõ ràng cũng sẽ biết bày ra tư thái thấp như thế, lập tức để cho bất mãn trong lòng Lâm Lạc không cánh mà bay! Ai nói nữ tử ôn nhu không tính toán, mưu trí, khôn ngoan, cái đùa nghịch này so sánh nữ nhân tầm thường còn lợi hại gấp trăm lần!

Đặc biệt là tư thế hiện tại này của nàng, cổ trắng như bạch ngọc, trắng nõn bóng loáng! Mà cổ áo buông xuống có thể mơ hồ chứng kiến hai ngọn núi rất tròn, thật lớn, thật trắng!

Lâm Lạc không nhận được ừng ực nuốt ngum nước miếng thoáng một phát, không phải hắn tự chủ kém, mà là ba nữ nhân Sư Tú Ảnh, Hỏa Dạ Dung, Phong Sở Liên này đều là yêu tinh Thượng Thiên phái xuống làm loạn nhân gian!

Thu... hay là không thu?

Không biết tính sao, Lâm Lạc nghĩ tới di ngôn của Lâm Thương La lúc lâm chung, một đời kiêu hùng như vậy cũng là nhớ mãi không quên Sư Tú Ảnh cùng Hỏa Dạ Dung, có thể thấy mị lực hai vị này cường đại cỡ nào!

Mỹ nhân như vậy nếu như bị nam nhân khác ôm vào trong ngực... Lâm Lạc đột nhiên có cổ xúc động, nếu ai dám hắn sẽ chém kẻ đó!

Cái gì là kẻ gây tai họa? Cái này là...! Căn bản không cần phải nói cái gì, một ánh mắt có thể gây thiên hạ đại loạn!

- Phu quân...

Sư Tú Ảnh trầm thấp gọi, trong ánh mắt chớp động lên điểm quang mềm mại đáng yêu, để cho người tim đập thành thịch.

Lâm Lạc không khỏi miệng khô lưỡi nóng, hắn quyết định chắc chắn, một bả liên khiêng Sư Tú Ảnh lên vai, mẹ nó, ai sợ ai ah, hôm nay không hảo hảo thu thập nữ nhân này, nàng thực còn không biết trời cao địa dày!

- Ah...

Sư Tú Ảnh không nghĩ tới Lâm Lạc lại có thể trực tiếp như vậy, không khỏi phát ra một tiếng thét kinh hãi, hai tú quyền ở lồng ngực của hắn nện đập.

Lâm Lạc cười ha ha, cuối cùng có cổ hòa nhau một thành, chiếm được thượng phong, hắn đi nhanh lên phía trước, rất nhanh liền đi tới một gian thiên điện, đây là địa phương tắm rửa. Toàn bộ trong điện chỉ có một ao nước cự đại, nước trong thấu triệt, có một hương thơm thấm người.

Oành, Lâm Lạc trực tiếp nhảy vào trong nước hồ, thân thể trầm xuống, chẳng những là hần, ngay cả Sư Tú Ảnh cũng là toàn thân ướt thấu.

- Ai, đừng làm ô uế nước!

Sư Tú Ảnh vội vàng kêu lên, nước ao này thật không đơn giản, chính là thiên nhuận linh tuyến, có hiệu quả nhuận da mỹ dung, số lượng ít đến thương cảm!

Lâm Lạc cười hắc hắc, tùy ý đá ra hai chân đem giày vung đến bên ngoài ao, đem mỹ nữ trong ngực ôm lấy phóng tới bên cạnh ao.

Sư Tú Ảnh mặc váy dài màu trắng, giờ phút này bị nước ao sũng nước lập tức dán lên thân thể nàng, đem thân thể đầy đặn khêu gợi của nàng hoàn toàn phác họa đi ra.

Hai vú cao ngất giống như xuyên vân, bờ mông tròn vo đầy đặn, eo nhỏ như là xà dạng, hai chân thon dài thẳng tắp, cao ngất!

Ở trình độ xinh đẹp, Sư Tú Ảnh, Hỏa Dạ Dung, Phong Sở Liên khó phân cao thấp, bất quá muốn nói đến dáng người ngạo nhân, như vậy Sư Tú Ảnh tuyệt đối là nóng nhất, dù sao cũng đã sanh một hài nhi, trình độ đầy đặn tuyệt không phải Phong Sở Liên cùng Hỏa Dạ Dung có thể so sánh.

Dưới ánh mắt tràn ngập xâm lược của Lâm Lạc, Sư Tú Ảnh có chút ngượng ngùng, nhưng ánh mắt vẫn là ôn nhu nhìn Lâm Lạc, một bộ mặc quần nhảm nhí.

Nàng ôn nhu lại phối hợp dung mạo tuyệt mỹ, là mỹ được cường liệt nhất, mà dưới đời này cũng tuyệt đối không có một loại được vật có thể hóa giải!

Lâm Lạc không có ý định dễ dàng bỏ nữ nhân dám dùng thân thể làm thẻ đánh bạc, huống chi đối phương dám không tin hần!

Một cái đại thủ ấn lên ngực Sư Tú Ảnh, cái kia quy mô cực đại lại để cho Lâm Lạc một tay không cách nào nắm giữ, mà trong mềm mại lại không mất co dãn, xúc cảm tuyệt mỹ để cho lòng của hần muốn hòa tan.

- Ân...

Sư Tú Ảnh nhịn không được phát ra một tiếng rên rỉ thẹn thùng, bộ ngực quý giá bị một nam nhân nắm trong tay, thay đổi ai cũng sẽ lộ ra biểu lộ thẹn thùng không chịu nổi, dù sao hai người là lần đầu tiên phát sinh tiếp xúc thân mật như vậy.

- Ta muốn hảo hảo trừng phạt ngươi!

Lâm Lạc xụ mặt nói ra.

- Phu quân, ngươi muốn trừng phạt ta như thế nào?

Trên mặt đẹp của Sư Tú Ảnh ôn nhu, diễm quang tứ xạ, để cho Lâm Lạc sinh ra một loại xúc động không quan tâm trước đem nàng đoạt lấy.

Tuyệt không có thể như vậy!

Nếu như hần thực sự gấp gáp, như vậy trong trò chơi tình yêu này của hai người, hần là thua thảm!

Lâm Lạc cười hắc hắc, từ cổ áo của Sư Tú Ảnh vạch đến bờ mông, kiện váy trắng trên người nàng lập tức bị xé làm hai, theo thân thể uyển chuyển của nàng rơi xuống, phẳng phất như một đoạn bạch măng từ trong vỏ lột đi ra.

Thật sự là thật trắng, thật lớn, thật tròn!

Hai vú tinh xảo, cực đại, hình dáng mỹ tới cực điểm, cho dù quy mô cực đại, nhưng không có một tia rủ xuống, ngược lại mang theo kiêu ngạo mà có chút nhếch lên, đỉnh là hai nụ hoa màu hồng phấn, tiểu hồng đậu hơi có chút cứng rắn.

Bụng dưới bằng phẳng bóng loáng như ngọc, như tơ như rên, ngay cả rốn cũng mê người như vậy.

1623. Chương 1593: Đại Kết Cục.

Xuống dưới là một mảnh ngọc khâu, chỉ ở nơi cuối cùng mới chứng kiến một điểm phần hồng, có chút phun sương, lại biến mất ở bên trong hai cái đùi ngọc thon dài kẹp chặt, nhìn không tới một tia khe hở.

Lâm Lạc sững sờ, còn chưa tin lấy tay đi qua lục lợi một phen, mới cười lên ha hả.

- Phu quân, không nên cười ta!

Sư Tú Ảnh hưởng hấn quăng đi ánh mắt giận dữ.

Lúc này Lâm Lạc mới dừng tiếng cười, vờ về một tiểu hồng đậu của nàng nói:

- Không cười, ha ha, không cười!

Hắn vẫn là nhịn không được lộ ra dáng tươi cười, không nghĩ tới một đời Chí Tôn rõ ràng trời sinh dị tượng, bí địa kia không có một ngọn cỏ.

- Người còn cười!

Sư Tú Ảnh phát ra ôn nhu hờn dỗi, để cho Lâm Lạc dục hỏa bốc cháy lên.

Không được, nhất định phải hảo hảo trừng phạt đại yêu tinh này!

Vô luận nữ nhân ôn nhu cỡ nào, thời điểm đối mặt nam nhân cũng có thể hóa thành yêu tinh hại nước hại dân, mà Sư Tú Ảnh tuyệt đối là yêu tinh trong yêu tinh, vật vờ trong vờ vật.

Mỹ nhân như vậy căn bản không cần dùng mị thuật gì, chỉ cần một cái ánh mắt ôn nhu là xuân được mạnh nhất trên đời!

Khi dễ một nữ nhân ôn nhu như vậy tuy làm cho người đau lòng, nhưng cân nhắc đến Sư Tú Ảnh rõ ràng dám cầm thân thể của mình thành thẻ đánh bạc, cái này đồng dạng để cho Lâm Lạc hết sức tức giận, nếu như độc chưởng chín đại bổn nguyên tắc thì thay đổi người khác, có phải Sư Tú Ảnh sẽ đồng dạng làm như vậy hay không?

Nghĩ đến điểm này, Lâm Lạc liền không nhịn được phát hỏa!

Hắn đem Sư Tú Ảnh kéo xuống nước, thẳng đến dục vọng của hắn bùng bùng phần chấn.

Rầm Ào Ào...

Sư Tú Ảnh từ dưới mặt nước ló lên, trong ánh mắt mang theo một tia khó hiểu cùng nghi hoặc nhìn xem Lâm Lạc.

Lâm Lạc tiến đến bên tai của nàng nhẹ nhàng nói một câu, sau đó ôm lấy cái cảm bóng loáng phần nộn của nàng, cười nói:

- Điều kiện ta đã mở đi ra, tiếp hay không tiếp là chuyện của nàng!

Sư Tú Ảnh tức giận trừng mắt nhìn Lâm Lạc, cái kia giống như giận giống như phong tình thiếu chút nữa để cho Lâm Lạc tâm can hòa tan. Nàng cắn cặp môi đỏ mọng bất động, đang lúc Lâm Lạc cho rằng nàng kiên quyết không đồng ý, Sư Tú Ảnh lại đem trán mình chôn vào trong nước.

- Ah...

Cảm giác được Nộ Long của mình bị một bàn tay nhỏ bé ôn nhu bắt lấy, Lâm Lạc nhịn không được phát ra một tiếng thở dài, mà càng làm cho hắn kích động là rất nhanh một tầng ôn hòa mềm mại nuốt Nộ Long của hắn vào, chậm rãi một vào một ra.

Nước ao rung động có quy luật, không có đã lâu, Lâm Lạc bắt lấy vách tường hai tay bỗng nhiên dùng sức, cấn cấn cấn, dù Thạch Đầu này là Chí Tôn thiết hạ cấm chế cũng bị hắn sinh sinh bẻ vụn, nhiều ra hai cái hố nhỏ, toàn thân một hồi run rẩy, thở ra một hơi thật dài.

Sư Tú Ảnh từ đáy nước thò khuôn mặt ra, mái tóc đen nhánh dán ở cổ ngọc của nàng, nàng thò tay ở bên khóe miệng lau đi, cho Lâm Lạc một đạo bạch nhãn ai oán:

- Cái này đã hài lòng chưa?

Lâm Lạc ở Loạn Không điện hai tháng, sau đó mới mang theo Sư Tú Ảnh quay lại Đại Ma Thần quốc, đây là chúng nữ đợi đến không kiên nhẫn được nữa, để cho Liễu Bán Yên đến thúc người.

Bởi vì đã có “Truyền thống” hai đôi thầy trò cùng tiến hậu viện, Liễu Bán Yên đối với cùng ân sư cùng tùy tùng một nam nhân cũng không có mâu thuẫn gì, ngược lại là có chút tự hào, nhìn xem, nam nhân nàng lựa chọn là ưu tú hạng gì, ngay cả Chí Tôn đương thời cũng nguyện ý ủy thân!

Lâm Lạc đem tất cả thân bằng hảo hữu tiếp đến, cho tất cả kiều thê một hôn lễ long trọng.

An Vũ Chân, Phượng Niệm Yên, Hư Hải Quỳnh cuối cùng đạt được ước muốn, đã trở thành thê tử của Lâm Lạc, mà tiểu ma nữ Đường Diễm này y nguyên đần độn, không có thông suốt ở phương diện nam nữ chút nào, cả ngày chỉ biết cùng tiểu nha đầu lêu lổng.

Lâm Lạc đã bắt đầu cuộc sống bình tĩnh, an bình sinh hoạt, năm ngàn năm sau, Phong Sở Liên rốt cục tấn thăng làm mẫu thân, sinh ra một nhi tử mập mạp, lại mấy ngàn năm sau, Nguyệt Nguyệt cùng Lăng Kinh Hồng cũng phân biệt sinh hạ một đứa con gái, mà Hỏa Dạ Dung thì muộn chậm nhiều hơn, thăng đến trăm vạn năm sau mới thuận lợi sinh hạ một nhi tử.

Hắn đã là đương thời Chí Tôn, về sau mới có ba con cái, vừa xuất thế liền kế thừa thôn phệ thể chất của hắn, lại có tiểu nha đầu mang xấu, hơn nữa mẹ của bọn nó sùng nịch, tự nhiên là huyền não long trời lở đất, gà bay chó chạy!

Ngẫm lại Lâm Tiêu Dương bất quá hai mươi năm đã trưởng thành, không cần hắn quan tâm, nhìn lại mấy Tiểu bắt điểm này cần một nguyên kỷ mới có thể trưởng thành, Lâm Lạc không khỏi cảm khái Sư Tú Ảnh không dễ dàng.

Lại là vài vạn năm sau, Lâm Hồng Hoang mang theo vợ trở về, Nghiêm Thanh lại mang bầu!

Lâm Lạc thay cha mẹ cao hứng, nhưng không khỏi có chút ề ảm, vốn làm con trai độc nhất hắn có thể chuyên hưởng cha mẹ yêu thương, nhưng bây giờ lại muốn nhiều đệ đệ muội muội đến chia xẻ, cho dù hắn là Chí Tôn cũng có chút ghen.

Đến lúc Nghiêm Thanh sinh ra một tiểu công chúa đáng yêu, Lâm Lạc mới đánh tan phần sức ghen này, đối với tiểu muội yêu thương thậm chí vượt qua mấy con cái của mình, để cho nhóm kiều thê đều là một hồi chê cười.

...

Một nguyên kỷ sau.

- Đại phơi đản! Đại phơi đản!

Một đại cô nương vô cùng xinh đẹp, như tinh linh một cước đạp bay đại môn, cũng đem hai Tiểu bắt điểm đang núp ở phía sau xem kịch vui đồng thời bị đánh bay.

Lâm Lạc đau đầu, tiểu nha đầu này người là trưởng thành, nhưng tính tình này làm sao lại không thấy thành thực, luôn hấp tấp như vậy! Hắn vội vàng phi thân ra, đem hai tiểu gia hỏa bị đánh bay xách trong tay.

Đây là hắn hơn vạn năm trước mới thêm một đôi nhi nữ, tuy có thôn phệ thể chất, nhưng thôn phệ cùng hư vô là không đồng dạng, đã bị trùng kích y nguyên sẽ bị đánh bay, chỉ là không bị thương tổn mà thôi.

- Người không thể đẩy cửa đi vào sao?

Hắn thở dài.

Đại cô nương vô cùng xinh đẹp này tự nhiên là Sư Ánh Tuyết rồi, từ lúc hai vạn ức năm trước nàng đã chính thức trưởng thành một đại cô nương, tuyệt lệ dung nhan cùng Sư Tú Ảnh không phân cao thấp, bởi vì bọn nàng vốn là tương đương với một người.

- Đại phôi dẫn, nhanh bỏ mẹ ta!

Sư Ánh Tuyết hai tay chống eo đứng ở trước mặt Lâm Lạc, một khuôn mặt tới gần đến sắp áp vào trên mũi Lâm Lạc.

- Có con gái bắt hiều như người sao?

Lâm Lạc tức giận nói, tiện tay đem nàng xách đến một bên.

- Oa nha nha nha, mẫu thân quá ghê tởm, rõ ràng đại phôi dẫn là ta tìm được trước, nàng như thế nào có thể hoành đao đoạt ái đây!

Sư Ánh Tuyết vội vàng hướng trên lưng Lâm Lạc nhảy xuống, động tác nàng này cũng không biết làm bao nhiêu lần, đã là thuần thục vô cùng.

Lâm Lạc cũng là thói quen thành tự nhiên, bị nàng quần đến trên lưng mới phát hiện không đúng, thời điểm muốn đẩy nàng xuống, nhưng Sư Ánh Tuyết lại đem hai tay gắt gao quần quít lấy cổ của hắn, như thế nào cũng không chịu buông tay.

- Ôi, ôi, bị người ghìm chết rồi!

Lâm Lạc lè lưỡi nói.

- Ha ha ha, nhìn người còn dám không để ý tới người ta không!

Sư Ánh Tuyết mừng rỡ, nhưng lập tức liền tiếng nói chuyển mỉa, hừ nhẹ nói.

- Đại phôi dẫn, người ta muốn gả cho người a, người nhanh bỏ mẹ ta, nàng đã chiếm lấy người một nguyên kỷ rồi!

Vừa nói, nàng còn một bên giãy dựa thân hình, dùng một đôi ngọc phong no đủ không ngừng ma sát lấy phía sau lưng Lâm Lạc.

Lâm Lạc lập tức nhe răng nhếch miệng, ai nói tiểu nha đầu không sử dụng mị thuật, đây là nữ nhân từ nhỏ có đủ vũ khí, chỉ cần trưởng thành tự nhiên sẽ biết sử dụng. Hắn đem tay vuốt vuốt mái tóc của Sư Ánh Tuyết nói:

- Người bỏ cái ý nghĩ đó đi! Ai, người xem con của ta nhiều như vậy, tùy tiện chọn một cái đi ra đều là nhân trung chi Long, người chọn một cái gả cho, chúng ta còn có thể thân càng thêm thân!

- Không muốn!

Sư Ánh Tuyết không chút nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt.

- Những Tiểu bắt điểm kia ngày hôm qua còn giữ nước mũi nước miếng lôi kéo tay áo người ta gọi tỷ tỷ, bỗng cô nương làm sao có thể ưa thích những gia hỏa miệng còn hôi sữa kia!

Lâm Lạc cười ha ha nói:

- Vậy trước kia người cũng không phải đồng dạng, lại có thể tốt hơn chỗ nào!

- Thôi đi, cái kia cũng không biết là sự tình bao lâu trước, đại phôi dẫn làm người chỉ xem tương lai, người như thế nào luôn xoắn xuýt lấy quá khứ như vậy!

Sư Ánh Tuyết trái lại giáo dục Lâm Lạc nói.

Nha đầu kia trong đầu đều là ngụy biện, cùng nàng tranh luận hoàn toàn là tự mình chuốc lấy cực khổ, Lâm Lạc quyết đoán giật chủ đề ra, hỏi thăm nha đầu kia có phải lại làm ra “Chuyện tốt” gì hay không .

Quả nhiên, Sư Ánh Tuyết lập tức khanh khách cười rộ lên, đem sự tình hôm qua làm Trương gia mèo dọa, hôm trước đem nóc nhà Lý gia nện sập từng cái nói ra, chưa nói xong đã cười đến run rẩy hết cả người, thân thể mềm mại động lòng người không ngừng ma sát lấy Lâm Lạc, đem hắn giằng vò không nhẹ.

Thừa dịp Lâm Lạc không chú ý, Sư Ánh Tuyết nhanh chóng một ngụm đưa tới, “Bá” thoáng một phát, ở trên gương mặt của hắn hôn một cái, sau đó cười lên ha ha:

- Đại phiêu dẫn, người bây giờ là người của ta rồi, bốn cô nương sẽ đối với người phụ trách!

Lâm Lạc lắc đầu im lặng, đang muốn nói chuyện, chỉ nghe trong thiên địa chợt hiện cửu thái dị cảnh, vô số hoa tươi hình dạng khác nhau từ trên bầu trời rơi xuống, kỳ hương xông vào mũi, lòng của mỗi người đều không tự chủ được bay lên một cổ vui sướng tự đáy lòng.

- Thiên Địa cùng vui, cửu thái hà sinh, đây là có Chí Tôn thần khí sinh ra đời rồi!

Chín vũ lưu chuyển, Hỏa Dạ Dung giảm chặn tại chỗ bay tới, nàng từ lúc năm tỷ năm trước đã khôi phục Chí Tôn cấp.

- Năm đó Tử Lô chùy, Bách Thổ Tháp, Thái Cổ Sa Lậu, Lưu Kim thương, Thôn Thiên đỉnh vẫn lạc, không sai biệt lắm đều nên một lần nữa xuất thế!

Sư Tú Ảnh cũng theo sát tới.

- Mẹ, nhanh bỏ đại phiêu dẫn!

Sư Ảnh Tuyết một cái nhảy về phía trước, liền đi tới trước mặt Sư Tú Ảnh.

Lâm Lạc cười ha ha, đem Sư Tú Ảnh ôm vào trong ngực nói:

- Tiểu nha đầu người còn dừng lại ở đây làm gì vậy, Chí Tôn thần khí xuất thế, người còn không mau chém giết!

- Đúng rồi!

Sư Ảnh Tuyết hai mắt sáng ngời, mạnh mẽ vỗ tay.

- Bốn cô nương phải cướp hạ tất cả Chí Tôn thần khí, sau đó đem mẫu thân cùng Hỏa di nương, tỷ tỷ đại nhân hết thấy đã đảo, đại bại hoại là của bốn cô nương!

- Oa ha ha ha...

Nàng cười ha hả, XÍU...UU! thoáng một phát xuyên thẳng qua hư không mà đi, hôm nay nàng đã là Cửu Tinh Thần Vương, tốc độ so với Liễu Bán Yên còn muốn mau hơn rất nhiều lần, thoáng chớp mắt đã không có bóng dáng.

Quả nhiên hấp tấp!

Ba người Lâm Lạc hai mặt nhìn nhau, đều lộ ra vẻ mỉm cười.

- Bất quá, nha đầu kia sẽ không phải thực sự trở thành một đời Đại Ma Đầu a?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoanh-tao-hoang-vu>